ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. VI.

ΘΗΣΑ

ΤΗΣ

ΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣ

A Estie

SAURUS

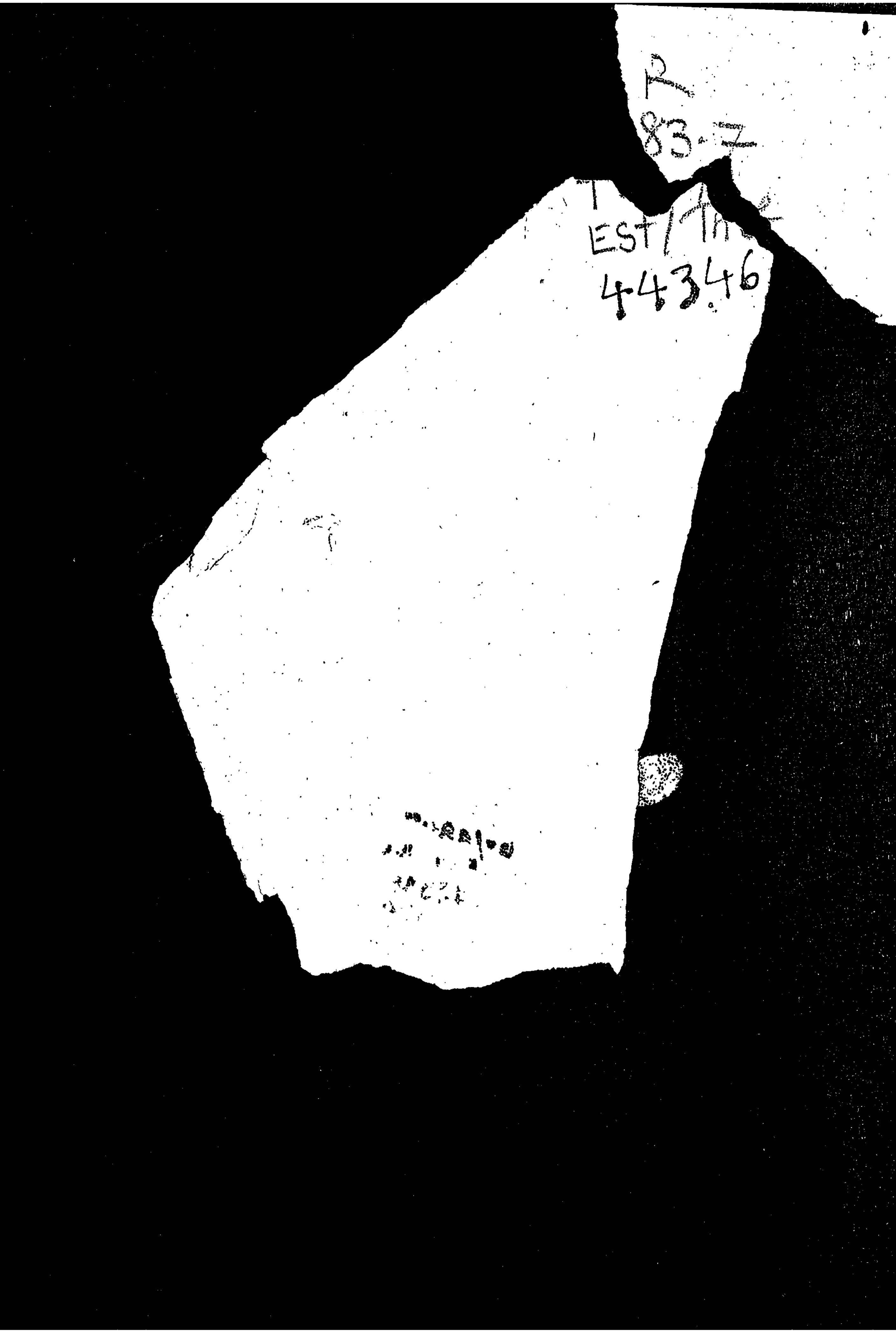
T

Linguae

Vol 6

PHANO

US.

83.7
44346

μέγα: item πυκνὸν, μέλαν, σκοτεινόν: quemadmodum ET Σπιδνὸν eidem est πυκνὸν, πεπηγὸς, συνεχές. [" Σπιδὴς, Σπίδιος, Heyn. Hom. 6, 252-3. cf. Wolf. Proleg. 280." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

Σπιδόθεν, Eminus, Procul, s. Deprocul, ut Plaut. loquitur; Longe ante, ut σπιδόθεν προνοῆσαι ap. Antimach. Longe ante providere. [" Heyn. Hom. 6, 253." Schæf. Mss.]

¶ Ἀσπὶς quoque significans Clypeum, ab eadem descendit origine, quoniam sc. est κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη, Eust. 882. Idem p. 996. enarrans illud Il. Ξ. (428.) ἀλλὰ πάροιθεν Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ, e vett. annotat, non omnes ἀσπίδας esse περιφερεῖς, s. εὐκύκλους, ut Hom. vocat; sed esse quasdam etiam σπιδεῖς, i. e. ἐπιμήκεις, a σπίζω dictas, quod significat ἐκτείνω: e quo σπίζω derivari et σπιδὴς, i. e. ἐπιμήκης, et ἀσπὶς, i. e. ἡ μὴ πρὸς μῆκος ἐκτεταμένη, ἀλλ' ἐς κύκλον συνηγμένη. Recte ergo Turn. ἀσπίδα interpr. Clypeum qui rotundus est; θυρεὸν autem, Scutum, ut supra quoque admonui, cum de ἀσπὶς seorsim agerem. [Ἀσπιδοφόρος, Theod. 2 Reg. 11, 4. 20. * Ἀσπιδοφορικὸς, Eustrat. in Nicom. 1. p. 3. Lobeck. Phryn. 681. 683. * "Ἄνασπις, Sine scuto, Nonn. D. 36, 262." Kall. Mss. Παρασπίζω, vide p. 2368. * " Συμπαρασπίζω, Una milito, Tzetz. Ch. 5, 227." Elberling. Mss.] " Προσπίζω, Propugno, Adjuvo, VV. LL. perperam pro " προασπίζω."

¶ Σπιθαμὴ, ἡ, Spithama, Spatium quod est inter pollicem et minimum digitum expassos, τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκταθὲν, Hes. Itidem J. Poll. 2. περὶ τῶν διὰ χειρὸς μέτρων loquens, Εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν σμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέτρον. Est igitur Mensura duodenum digitorum, quam Lat. Palmum majorem et Dodrantem appellant: dodrantem, inquam, quod dodrans novem unciarum sit, quæ item efficiunt duodecim digitos: vel e similitudine et proportione quam habet libra cum pede. Est enim dodrans, novem unciarum, h. e., tres quartas libræ partes continet. Sic et σπιθαμὴ, quæ digitorum est duodecim, dodrans esse videtur pedis, in quo sedecim digiti continentur. At παλαιστὴ et δῶρον, sunt Palmus minor, i. e. Quatuor digitorum mensura. Utitur eo vocab. non raro Diosc., ap. quem Marc. Virg. 3, 52. de panace Asclepio, Variant, inquit, Plin., et Plinium secuti, in hac mensura, nunc Pedalem, nunc Semipedalem, et aliquando Palmarem vocantes: quæ etsi videatur descriptio a nobis dodranti et spithamæ congruere, nihilominus utendum ea non est: ne concurrat cum antiquo palmo, quæ quatuor digitorum in hominis manu ut sunt conjunctorum, sine pollice, mensura est: quæ sexies repetita, cubitum Romanum constituit, qui e viginti et quatuor hujuscemodi digitis conficiebatur. Vide et quendam Plinii locum in Σπιθαμαῖος et Δισπιθαμαῖος. Suida teste σπιθαμὴ τοῦ βίου dicitur τὸ ἐλάχιστον. Diogenianus quoque refert, Proverbialiter sic dici Modum vitæ perpusillum. Itidem in Ps. 38, (7.) his verbis, Ἰδοὺ παλαιστὰς ἔθηκας τὰς ἡμέρας μου, Brevissimum vitæ spatium designatur. Simile huic Proverbio istud est, Στιγμὴ χρόνου πᾶς ἐστιν ὁ βίος. Ceterum licet quidam τὴν σπιθαμὴν dictam putarint παρὰ τὸν ἀποσπασμὸν τὸν ἀπὸ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸ μικροῦ ἄκρον, malui ego derivare a verbo σπίζω, quod Schol. Aristoph. initio Vesp. exp. ἐκτείνω: cum Eust. etiam mecum faciat. [" Thom M. 250. Jacobs. Anth. 7, 82. Antip. Sid. 23. Wakef. S. Cr. 5, 13." Schæf. Mss. " Σπιθαμὴ, quod nonnulli palmo (παλαιστῇ) æquiparant, plerique autem palmo majori s. spannæ, (Aristot. H. A. 9, 27. p. 398. Leon. Ep. 20. T. 1. p. 159.) Mœris p. 131. proprie Atticum esse negat; neque id Alcibiades Platonicus 1. p. 126. satis defendit." Lobeck. Phryn. 296. Schleusn. Lex. V. T.]

Δισπίθαμος, ὁ, ἡ, Duas spithamas longus, Duos dodrantes altitudine sua æquans, Diosc. 3, 84. de delphinio, Κλῶνας ἀνίησι δισπιθάμους ἢ καὶ μείζονας, 109. de clinopodio, Θαμνίον ἐστὶ καὶ τοῦτο φρυγανῶδες, δισπίθαμον. At Plin. 24, 15. dicit esse surculosam,

A palmi altitudine. [* Ἡμισπίθαμος, Philo Poliorc. p. 55. * Πενθημισπίθαμος, 59.] Τρισπίθαμος, Tres spithamas longus, dodrantes altitudine sua æquans, palmos majores explens, i. e. Bipedalis s. Bipedaneus; nam tres spithamæ, dodrantes, palmi majores, conficiunt duos pedes. Hesiod. Ἔργ. (2, 44.) Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τέμνειν. Diosc. 3, 129. de ambrosia, Θαμνίσκος ἐστὶ τρισπίθαμος τὸ ὕψος. Unde Plin. 27, 4. Fruticem unum habet densum, ramosum, tenuem, trium fere palmorum. [" Ad Diod. S. 2, 443. 465. 467." Schæf. Mss. Vide Σπιθαμαῖος.]

Σπιθαμώδης, Spithamæ s. Dodrantis longitudinem explens, Dodrantalis, Palmaris: accipiendo palmum majorem. Diosc. 4, 59. de agerato, Θάμνος ἐστὶ φρυγανώδης, σπιθαμώδης, ταπεινός. Plin. 27, 4. Ageraton ferulacea est, duorum palmorum altitudine.

Σπιθαμαῖος, idem. Plin. 7, 2. Supra hos extrema in parte montium Spithamæi pygmæi narrantur, ternas spithamas longitudine, h. e. ternos dodrantes, non excedentes. Ubi nota eum σπιθαμὴ interpretari Do-
B drans. Strabo τρισπιθάμους ἄνδρας vocat, ut videbis supra in Πυγμαῖος. [" Σπιθαμαῖος, Σπιθαμιαῖος, ad Diod. S. 1, 356." Schæf. Mss. " Σπιθαμιαῖος, Hippocr. de Artic. 4. T. 12. p. 457. Aristot. H. A. 10, 32. p. 481. Polit. 7, 4, 6. Theophr. H. Pl. 2, 7. Polyb. 6, 22. Gal. de Qualit. Corp. 1, 61. T. 2. Diosc. 2, 169. p. 116. Geop. 2, 6. p. 103. qui haud scio an Strab. 4, 10. p. 90. et Heliod. 9, 15. p. 369. σπιθαμαῖος scribentes, in suas partes tracturi sint." Lobeck. Phryn. 544.]

Δισπιθαμαῖος, i. q. δισπίθαμος, Duas spithamas longus, Qui duorum dodrantum longitudinem, latitudinem, aut crassitudinem æquat. Diosc. 2, 174. de ornithogalo, Καυλίον ἐστὶ τρυφερὸν, λεπτὸν, ὑπόλευκον, ὡς δισπιθαμαῖον. Unde Plin. 21, 17. Ornithogale, caule tenero, candido, semipedali. Mallem, sesquipedali: nam duæ spithamæ sesquipedem faciunt, tres autem spithamæ duos pedes. Alibi tamen itidem, quod Diosc. de thlapsi dicit, Καυλὸν ἀνίησι δισπιθαμαῖον, vertit, Cauliculo est semipedali. Sed
C σπιθαμὴ Idem accipit et pro Semipede, hæc Theophr. de palma, Ἀπολείπουσι δὲ ὅσον σπιθαμὴν τῶν ῥάβδων, sic interpretans, Semipedales ramorum relinquunt truncos: cum potius debuisset dicere Dodrantales, ut in Σπιθαμαῖος: aut Palmi altitudine, intelligendo de palmo majore, ut pro his ejusd. Diosc. de anthyllo, Σπιθαμῆς ὕψος, Idem sic, Palmi altitudine; itemque de sempervivo minore, de quo Diosc. dicit, Ἀνίησι καυλὸν περὶ σπιθαμὴν τὸ μέγεθος, ipse sic Latine, Palmo alto caule. Similiterque palmeo caule dicit esse orchin, quem Diosc. tradit habere καυλία σπιθαμαῖα. Sed nota, eo loco Diosc. SCRIBI Δισπιθαμιαῖος, (Theophr. H. Pl. 2, 1, 4.) SICUT Σπιθαμιαῖος passim legitur. At δισπιθαμαῖος et σπιθαμαῖος dicuntur ut πυγμαῖος a πυγμή: nam πηχυαῖος, πυγονιαῖος, ποδιαῖος etc. alio modo formantur. [* " Ἡμισπιθαμιαῖος, Hippocr. de Fract. T. 12. p. 241." Lobeck. Phryn. 550.]

¶ Σπίζα, SIVE Σπίζη, ἡ, Avicula similis passeri, ut Hes. tradit. Gaza ap. Aristot. [H. A. 8, 3. 9, 7.]
D vertit Fringilla s. Fringuilla: non male, ut videtur. Dicitur autem a σπίζω per ὀνοματοποιΐαν. UNDE Σπιζίας, ὁ, ut σπιζίας ἱέραξ, Accipiter Fringillarius, Gaza.: Hesychio quoque σπιζίας est εἶδος ἱέρακος. Apud Aristot. σπίζαι etiam legitur pro σπιζίαι ἱέρακες, H. A. 9, 36. Οἱ δὲ πλατύτεροι ἱέρακες, ὑποτριόρχαι καλοῦνται, ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπίζαι. [" Σπίζα, Σπίζη, Toup. in Schol. Theocr. 211. Munck. ad Anton. Lib. 63. Verh., Timon Phlias. 15." Schæf. Mss. Idem ap. Diog. L. 4, 42. Οἱ δέ μιν ἠΰτε γλαῦκα περὶ σπίζαι τεραοῦντο.] INDE ET Σπιζίτης, ut σπιζίτης αἰγιθαλὸς, ceteris αἰγιθάλοις major, quippe qui σπίζαν magnitudine sua æquet, ut Aristot. H. A. 8, 3. ubi ET Ὀροσπίζης ab Eod. memoratur, σπίζῃ et ipse ὅμοιος καὶ τὸ μέγεθος παραπλήσιος, nisi quod habet αὐχένα κυανοῦν, et διατρίβει ἐν τοῖς ὄρεσιν. Ibid. σπίζα, στρουθὸς, αἰγιθαλὸς, in σκωληκοφάγων avium genere numerantur. Gaza σπιζίτην αἰγιθαλὸν interpr. Fringillaginem: cujus imitatione ὀροσπίζης reddi queat Fringillago aut Fringilla montana.

DIMIN. Σπιζίον, τὸ, Parva fringilla. Hes. tamen σπιζία vocari scribit τὰ ὄρνεα ἅπαντα, Omnes aves. Σπίνος, ὁ, Fringilla, ut Fest. Avien. vertit supra in Σπίζω, unde etiam ipsa ὠνοματοπεποιῆσθαι putatur. Suidas dicit esse εἶδος στρουθοῦ, ut et Schol. Aristoph. Εἰρ. (1149.) ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω: ("Ορν. 1079.) ITEM Σπίνα Hes. teste dicitur ὁ σπίνος: qui ETIAM Σπινθία dicit esse εἶδος ὀρνιθαρίων, σπίνους. [Σπίνος, Arat. 1024. Aristot. Mirab. 41. Theophr. Lap. 24. Ælian. H. A. 4, 60. * Σπινὸς, ap. Procl. Paraphr. Ptol. 202. 204. 205. σπινοὺς καὶ ἰσχνοὺς, exp. Macilentus. Vide Schn. Lex.: Phot. Σπινός· διὰ τοῦ ἑνὸς ν λέγουσιν· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Cf. Brunck. ad Aristoph. "Ορν. 1079. * Σπίννος, Gl. Regaviliolus. * Σπίγγος, Hesychio ἰχθύς: Σπίγγον· σπίνον. * Σπινίον, Athen. 65. * Σπινίδιον, Aristoph. Fr. Νησ. 1.]

ΣΠΙΛΟΣ, ὁ, Macula, Labes. Proprie esse volunt Maculam in veste e vino aut unguine, τὰς ἐν τοῖς ἱματίοις κηλῖδας: Suidas autem exp. ῥύπος, μιασμὸς, Sordes, Inquinamentum. Athen. (297.) Δωρίων ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων, τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως τοῦ γναφέως, (Piscis id genus est,) ὑγρόν φησι πάντα σπῖλον καθαίρειν, Omnes maculas expurgare. Item maculæ et nævi in facie apparentes, σπῖλοι dicuntur: quæ summam cutem discolorant, ut maculæ vestes, quibus inhærent. Diosc. 1. p. 39. de oleo amygdalino, Αἴρει δὲ καὶ σπίλους ἐκ προσώπου, καὶ ἐφήλεις καὶ ῥυτίδας, μέλιτι μιγνύμενον, Maculas et vitia cutis tollit e facie, et eam erugat cum melle, Ruell.: Plin. 23, 4. Oleum amygdalinum purgat, mollit corpora, cutem erugat, nitorem commendat, varos cum melle tollit e facie. Ubi nota eum σπίλους interpretari Varos, i. e. Maculas s. Cicatriculas maculosas, quæ in facie quorundam, qui varis laborarunt, remanent. Alibi de avenacea farina, Nævos tollit. Metaph. autem Paulus ad Ephes. 5. Τὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ῥυτίδα, Ecclesiam non habentem maculam aut rugam. Negat Phryn. hoc vocab. esse Atticum: Attice autem dici potius κηλίς. Σπῖλος, Hesychio κηλὶς, ῥύπος ἱματίου, πέτρα * πωρώδης, γῆ κεραμική, Saxum porum duritia referens, Terra figlina. Sed scribitur ap. eum * πορώδης, ideoque nonnulli interpr. Pumex. Quo refer quod Idem ex Ionis Omphale affert, σπίλον Παρνασίαν: significatur enim iis verbis Rupes Parnasia. Sed improbat Hes. hoc vocab., quippe quod σπιλάδες dicantur αἱ πέτραι. Attamen et ap. Aristot. σπῖλος pro σπιλὰς usurpatum legitur, de Mundo (3, 3.) p. 116. Ald. Ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἐπιπολάζουσα κατά τινας τῆς γῆς σπίλους, τὰς καλουμένας ἀναπεφυκυῖα οἰκουμένας, ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, Enimvero humoris universi naturam finitimam merito esse censeas naturæ animabili et aëriæ, ita ut ipsa innatabunda existere terram faciat per quasdam saxosas eminentias, quas habitabiles vocamus, Bud.: Lycophr. pro Insula posuisse dicitur. Fortassis autem rupes et insulæ dicuntur σπῖλοι, quoniam in maris aut terræ planitie visuntur, ut maculæ in veste. Sed nota, ap. Hes. in loco illo Ionis, fem. gen. dici σπίλον Παρνασίαν, ut et Bud. in l. Aristot. fem. genere accepisse videtur. Nota autem ap. eund. Hes. illud σπίλον non προπερισπᾶσθαι, sed παροξύνεσθαι: pro qua posteriore scriptura faciunt ἄσπιλος etiam et σπιλὰς habentia ι breve. Idem Σπίλων, τραχεῖς τόποι. Σπίλον, συμπεφυκὸς, λεῖον. [* Σπηλὸν, σκληρόν.] Apud Eund. LEGITUR ET Σπίλαι, αἱ ἐν τοῖς ἱματίοις κηλῖδες, quasi a NOM. Σπίλη. Sed id alphabetica etiam series ap. ipsum Hes. reddit suspectum. ITEM Σπίλα Eidem sunt χορδαὶ ἐξ ἐντέρων, Fides s. Chordæ ex intestinis: a NOM. SING. Σπίλον. || Σπίλα exp. etiam Fraces, στέμφυλα Hes. [" Σπῖλος, Alberti Peric. Cr. 38. Musgr. Hipp. 383. Græv. Lectt. Hes. 574. Phryn. Ecl. 12. ad Diod. S. 1, 353. Ruhnk. Ep. Cr. 275. ad Mœr. 397. Jacobs. Anth. 9, 43. 10, 281. Aristoph. Fr. 287." Schæf. Mss. Σπῖλος, ἡ, i. q. σπιλὰς, Lycophr. 374. " Antiquissima hujus nominis memoria est in Lysidis Ep. ad Hipparchum ap. Jambl. V. P. c. 17. p. 76. si quis eam genuinam putat. Secundum hunc Dionys. H. 4, 24. p. 698. Joseph. A. J. 13, 11. p. 665. Plut. Symp. 3. Quæst. 10, 3. T. 11. p. 155. Lucian. Amor. 15. T. 5. p. 272. Liban. Decl. 4, 140. Artemid. 5, 5, 67. Apud Polyb. autem 10, 11. (10, 10, 7.) pro * σπιλώδης scr. est * σπιλαδώδης. Nam σπῖλος pro σπιλὰς singulare est Arriani Peripl. Mar. Erythr. 153. ac ne Ioni quidem condonatum: vide Hes. s. v. (et nott.) Σπῖλος scribitur et raro σπίλος (in Edd. vett. Athen. 6, 49. p. 85.) ut μῦρον et μύρον, πῖλος et πίλος, σκῦλος et σκύλος, μῦσος et μύσος, κῦτος et κύτος, quæ aliis temporibus et locis aliter appellata videntur." Lobeck. Phryn. 28.]

"Ασπιλος, Maculæ et labis expers, In quo macula nulla nec labes s. nævus conspicitur, ὁ μὴ ἔχων σπίλον τινὰ, ut Suid. exp., citans ex Epigr. Μῆλον ἐγὼ στρούθειον, —"Ασπιλον, ἀῤῥυτίδωτον, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισι. Locus est Antiphili Epigr. εἰς δένδρα: ubi etiam nota σπι in hoc ἄσπιλος corripi, licet σπῖλος passim προπερισπωμένως scriptum reperiatur. Utitur
B et Herodian. 5, (6, 16.) Τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον, ἵππων λευκῶν μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων: ubi indicat candorem illum nullis maculis fuisse distinctum, sed καθαρώτατον. Hesychio ἄσπιλος est καθαρὸς, ἄμωμος: quæ expositiones de metaph. signif. accipiendæ sunt. Idem ἄσπιλον a Macedonibus vocari scribit τὸν χείμαῤῥον. [" Jacobs. Anth. 9, 43. Wakef. Trach. 69." Schæf. Mss. Greg. Naz. Or. 17. p. 325. 1 Tim. 6, 14. Jacob. 1, 27. 1 Petr. 1, 19. 2 Petr. 3, 14. Symm. Job. 15, 15. Ἀσπιλότερος, Diosc. 2, 197. * " Διάσπιλος, ad Xen. Eph. 237." Schæf. Mss. " Peripl. Maris Erythr. p. 166. Ταινίαν τραχεῖαν καὶ διάσπιλον. * Κατάσπιλος, Porph. de Abst. 4, 7. p. 315." Lobeck. Phryn. 28.]

[* Σπιλώδης, Aristot. H. A. 5, 13, 9. cf. Schneider. 3, 209. Vide Σπῖλος.]

Σπιλόω, Maculo, Labem aspergo: Hes. σπιλῶσαι, ῥυπῶσαι. Pass. Σπιλόομαι, Maculor, Sordidor, Sordesco. In Epist. Judæ (23.) Τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα. Voce autem activa utitur Jacobus
C Epist. suæ 3, (6.) de lingua, Σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, Maculans totum corpus. [Σπιλόω, Gl. Attamino. Σπιλοῦσιν· Infuscant. Σπιλωθείς· Infuscatus. " Dionys. H. 1, 1751. Clem. Alex. 295." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Σπίλωμα, τὸ, Macula et labes aspersa vesti, i. q. σπῖλος, Nævus. || Exp. etiam Locus salebrosus, Saxum asperum. [" Jacobs. Anim. 322." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Σπιλωτὸς, Maculatus, Maculosus, [Gl.] Ἀσπίλωτος, ὁ, ἡ, Qui maculatus non est, Maculæ et labis expers, i. q. ἄσπιλος. Suid. [* " Ἐκσπιλόω, Schol. Theocr. 1, 40." Boiss. Mss. * " Κατασπιλόω, Commaculo, Andr. Cr. 271. 277. 278." Kall. Mss. * Συσπιλόω, Gl. Commaculo.]

" Σπιλέω, affertur pro signif. τοῦ σπιλόω: quod " vide." [* " Ἐνσπιλέω, Theoph. 3, 668." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Σπιλὰς, άδος, ἡ, i. q. σπῖλος, Rupes s. Saxum: plerumque de Saxo quod in mari prominet, ut sunt scopuli. Od. E. (405.) Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν,
D σπιλάδες τε πάγοι τε, Γ. (298.) νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν Κύματα. Rursum E. (401.) δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης: solent enim fluctus appulsi scopulis resonare et late in æquore strepere: unde et Sonantes scopuli Virgilio. Eust. σπιλάδες e vett. exponit, αἱ παράλιαι πέτραι, παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι τῇ ἄχνῃ: alibi, πέτραι κοῖλαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει: at brevium Scholl. Auctor ὕφαλοι πέτραι: quæ expositio refellitur hac auctoritate, Epigr. Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων, Ajunt navibus marivagis saxa mari tecta magis nocere quam apertos et conspicuos scopulos. || Glarea, vel Terra glareosa, Theophr. C. Pl. 2, 5. Ἡ σπιλὰς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος. Unde Plin. 17, 4. Glareosum oleis solum aptissimum. Vide quæ idem Plin. refert, 15, 5. et 17, 18. Gaza σπιλὰς interpr. Argilaceum solum, forsan occasione sumta e verbis Plin. 17, 18. || Hes. σπιλάδες exp. etiam μεμιασμένοι, adjective accipiens. [Soph. Trach. 680. " Ber-

gler. Alciphr. 60. Alberti Peric. Cr. 38. Toup. Opusc. 1, 376. 2, 60. 300. Ruhnk. Ep. Cr. 151. 221. Thom. M. 804. Jacobs. Anim. 322. Anth. 7, 349. 8, 64. 272. 9, 35. 208. 12, 275. Lucill. 122." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 243.: Gl. Procella. * Πυλυσπιλὰς, Scopulosus, Demosth. Bithynus Stephani B. in Ἡραία. * " Σπιλαδώδης, Strabo 16. p. 1123." Wakef. Mss.]

[* Σπιλάζω, Basil. M. Orat. in Matth. Ed. p. 57.] " Κατασπιλάζω, Commaculo, Labem aspergo, Inquino: Hes. κατασπιλάζων, μολύνων. || Hic autem, καὶ * φιλεπίδημον φόνον κατασπιλάζοντες, " Etym. exp. κατακρύπτοντες, addens, ἀπὸ μεταφορᾶς " τῶν ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι, " τοῖς ἀπροόπτως προσπελάζουσι κίνδυνον ἐπιφέρουσι: " dicuntur autem eæ σπιλάδες. Sic et Lex. meum " vet." [" Act. Traj. 1. p. 234." Schæf. Mss. Irruo velut procella, Cyrill. Alex. adv. Julian. 6. p. 187. Οὐχ οὕτω πνεύματος λαύρου κατασπιλάζοντος ἀγριαίνεται θάλασσα, ὡς ἀνδρὸς ψυχὴ παθοῦσα τὸ δύσοργον καὶ τὸ ἀχάλινον εἰς θυμούς. Euseb. ad Es. in Notis ad Hesych. citatus, Τί γὰρ οὕτως * εὐδιαρίπιστον, ὡς χοῦς ἐκ τροχοῦ καὶ ἀλῶνος πνεύματος λάβρου κατασπιλάζοντος; Theophyl. Simoc. 4, 5. 7, 3. Ὁ δὲ ἀπροσδοκήτως τοῖς βαρβάροις κατεσπίλασε.]

" Σπήλωνες, Lapides prægrandes itineribus pro- " jecti pontis loco in hyeme. A Latinis Pondera et " Pontes dicuntur. Horat. Epist. 1, 6. et cogat trans " pondera dextram Porrigere. Virg. Georg. 4. de " apibus, et grandia conjice saxa, Pontibus ut cre- " bris possint consistere. Ita VV. LL., in quibus " affertur etiam ex Hes. Σπήλωνες, οἱ πρὸς τῇ βάσει " λίθοι: sed hæc verba aliam potius expositionem " poscere videntur. Illud autem vocab. Pondera in " illo Horatii loco secus accipiendum puto, et qui- " dem simplicius: nimirum trans pondera quæ vel " curribus vehuntur, vel a bajulis portantur." [Vide Interprr. ad Hes.]

" ΣΠΙΝΘΗΡ, ῆρος, ὁ, Scintilla, Il. Δ. (77.) de stella, " τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται, Aristoph. Πλ. " (1054.) Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ, " Lucian. de Sacrif. Σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ " καμινευτήν. Additur interdum gen. πυρὸς, Theo- " phyl. Ep. Ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ταμιεύοντες. Interdum vero metaphorice ponitur " σπινθὴρ, sicut Scintilla Latine, et Igniculus. Sic " in plurali σπινθῆρες, Igniculi." [" Ruhnk. Ep. Cr. 24. Ilgen. ad Hymn. 338. Mœr. 396. et n., ad Timæi Lex. 129. Valck. Anim. ad Ammon. 139. Diatr. 174. ad Lucian. 1, 325. Wakef. Eum. 943. S. Cr. 5, 116. Jacobs. Anth. 8, 159. 10, 85. 11, 203." Schæf. Mss. " Σπ. βίου, Philostr. 186." Wakef. Mss.] " Σπινθηροειδὴς, Scintillæ si- " milis, Qui scintillas emittere videtur s. scintillare," [Epiph. 1, 678. * " Σπινθηρόπομπος, Schol. Arat. 129." Wakef. Mss.] " Σπινθηρίζω, Scintillo," [" Pherecr. Bekkeri p. 361, 31." Boiss. Mss. " Act. Traj. 1. p. 222." Schæf. Mss. * Ἀποσπινθηρίζω, Scintillas emitto, Niceph. Blemm. 101. Aristot. Meteor. 1, 4. 8, 22. " Anna C. 24." Elberling. Mss. " Act. Traj. l. c. Ruhnk. ad Senec. 5. p. 15." Schæf. Mss. * " Ἀποσπινθηρισμὸς, Hes. v. Περίπτερα." Routh. Mss. * " Ἀποσπινθήρισις, Saracenica Sylb. p. 49, 17. * Ἀποσπινθήριος, Euthym. Zygab. p. 46." Boiss. Mss. * " Σπινθηριάω, Theod. Prodr. 198." Elberling. Mss. * Σπινθηρακίζω, Nicet. Annal. 1, 7. " Σπινθηρακίζω, Const. Manass. Chron. p. 98(= 186.)" Boiss. Mss.] " Σπινθάριγγες, Scintillæ. Scri- " bitur et Σπινθάριγες." [* Σπινθάρυξ, Apoll. Rh. 4, 1544. ἐν δέ οἱ ὄσσε Σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώοντι Λάμπεται. * " Σπινθαρὶς, Ruhnk. Ep. Cr. 24. Ilgen. ad Hymn. 338." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 1, 442. " Festo Incendiaria avis." Schn. Lex. Cf. Σπίνδασις. * " Σπίνθραξ, Pruna ardens, Ardor, Fulmen, Ed. Sexta Cant. 8, 6. σπίνθρακες." Schleusn. Lex. V. T.]

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, τὸ, Viscus. Σπλάγχνα, inquit Gorr., non Intestina dicuntur, sed Præcipua interanea et vitaliora: ut cor, pulmo, jecur, et similia,

A quæ in cæsis victimis aruspices considerabant si quid portenderent. Sumtum est enim ab aruspicinis id vocab., deinde ad omnes animalium partes intrinsecas translatum. Celsus Viscera Latine vocat, et ab intestinis distinguit: alii Exta interpretari malunt. Greg. Naz. Ὦσε κατὰ τῶν σπλάγχνων, Adegit visceribus, sc. pugionem. Plut. Symp. 2. Τοῦ περὶ τὸ σπλάγχνον ἕλκους. Frequenter de corde dicitur, ut ap. Aristoph. (B. 844.) σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ὀργήν: nam affectuum et perturbationum sedes est cor. Sic Soph. (Aj. 995.) Ἀνιάσασα δὴ Μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, i. e. τὴν ἐμὴν καρδίαν. Itidem Eur. (Hipp. 118.) σπλάγχνον ἔντονον, Cor intentum, i. e. immotum: Med. (220.) Ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος, Qui simul ac viderit aliquem, odit, priusquam probe cognorit cor animumque quo affectus est. Alii latius etiam interpr. Ingenium, Mores. Apud sacros autem Scriptt. σπλάγχνα Hebræorum imitatione dicuntur Omnes teneri ac materni affectus: ut in Ep. ad Phi-
B lipp. 1, (8.) Ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ, Quam propense vos amem omnes in visceribus Jesu Christi: 2, (1.) Εἴ τινα σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοὶ, Si qua viscera ac miserationes, i. e., Si quis intimæ caritatis sensus. Itidem Greg. Naz. Τὰ μητρῷα σπλάγχνα σπαρασσομένη, Materna ei viscera lacerabantur, i. e. Materni amoris sensus pungebantur. Plut. vicissim σιδηροῦν σπλάγχνον dicit de Corde duro et ferreo, quod non movetur s. mollitur. De animalium quæ mactantur, i. e. victimarum, visceribus s. extis frequentissime dicitur. Il. B. (426.) Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Od. Γ. (9.) Ἔνθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῷ δ' ἐπὶ μηρία καῖον, Æschin. (76.) Τὰ σπλάγχνα φυλάττων, Observans exta, s. quid exta promitterent; nam αἱ ἐπὶ τῶν σπλάγχνων μορφαὶ καὶ ποιότητες προδηλοῦσιν ἀνθρώποις τὸ μέλλον, Plut. de Orac. Pyth. [" Musgr. Med. 1383. Wakef. S. Cr. 2, 21. 72. 4, 213. 5, 132. ad Od. Υ. 260. Jacobs. Anth. 6, 59. 309. Abresch. Æsch. 2, 34. Tangentes adjurabant, ad Herod. 468.
C Τὰ σπλ. ἐκβάλλειν, ἀναβάλλειν, D. R. ad Longin. 252. Σπλάγχνων ἀπέχεσθαι, Brunck. Aristoph. 2, 226. Φέρειν ὑπὸ σπλάγχνοις, Markl. Suppl. 919." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 410. B. 1006. Simonides, ἔτι μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἐόντα. * Σπλάγχνος, ὁ, Diosc. 1, 20. perperam pro σφάγνος.]

Σπλαγχνοσκόπος, ὁ, Extispex, Qui exta s. viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qualitate futura conjicit et prædicit. Idem specialiore nomine dicitur ἡπατοσκόπος. [Gl. Ariolus, Haruspex. * Σπλαγχνοσκοπέω, Socr. Hist. Eccl. 3, 13.] Σπλαγχνοτόμος, Viscerum sector, Qui viscera hostiæ mactatæ cultro resolvit et eximit, [Eust. ad Od. A. p. 50, 37. " Athen. 174." Wakef. Mss. * * " Σπλαγχνοτομία, Tzetz. Exeg. in Il. p. 97, 22. * Σπλαγχνοτομικὸς, 108, 8." Schæf. Mss. * " Σπλαγχνοτύπος, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.] Σπλαγχνοφάγος, Viscerum vorator. Σπλαγχνοφάγοι, inquit Bud., Homines violenti, Pauperum voratores; vel, ad literam, Qui in sacrificiis viscera hominum
D edebant: Sapient. 12, (6.) Τέκνων τε φονέας ἀνελεήμονας, καὶ σπλαγχνοφάγους ἀνθρωπίνων σαρκῶν. [Plut. 10, 727. " In Sap. l. c. Petrus Nannius scribere mavult * Σπλαγχνοφαγεῖν." Schleusn. Lex. V. T.]

Σπλαγχνόπτης, Qui exta s. viscera torret, ut quidam interpr. Forsan significat etiam i. q. σπλαγχνοσκόπος, ab ὄπτομαι. Est et Nom. proprium servi Periclis, ap. Plin. [22, 17. 34, 8.]

Ἄσπλαγχνος, ὁ, ἡ, Non habens σπλάγχνον, i. e. Cor. Quoniam autem cor animositatis sedes est, ideo hoc ἄσπλαγχνος accipitur pro ἄθυμος, ἄτολμος, Non animosus, Inaudax, ut Horat. loquitur, s. Timidus, Ignavus. Soph. Aj. (472.) p. 28. Μήτοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγὼς, Schol. ἀκάρδιος, ἄτολμος, δειλός. Exp. etiam Immitis, Inhumanus, Crudelis, Immisericors: quia σπλάγχνα interdum dicuntur Affectus teneri, quales materni sunt. [* " Ἀσπλάγχνως, Boeckh. in Plat. Min. 188." Schæf. Mss. * " Ἀσπλαγχνέω, Immisericors sum, Aqu. Theod. Job. 41, 1. ἀσπλαγχνήσω. Olympiod. in Catena Nicetæ p. 584. habet ἀσπλαγχνίσω, (ab * Ἀσπλαγχνίζω,) cujus loco non

tam εὐσπλαγχνήσομαι cum Junio, quam ἀσπλαγχνίσωμαι rescribendum esse judicat Kreyssig. in Symb. P. 6. p. 5. ob analogiam verbi simplicis σπλαγχνίζομαι." Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀσπλαγχνία, Immisericordia, Crudelitas, Chrys. περὶ Μεταν. 6. T. 6. p. 794, 17. Οὐ δι' ἀσπλαγχνίαν τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ στενὸν τοῦ καιροῦ· ἔμελλε γὰρ ὁ νυμφίος εἰσέρχεσθαι." Seager. Mss. "Athan. 2, 296. 300. 310." Kall. Mss. [* Δύσπλαγχνος, Æsch. Pr. 899. al. * δύσπλανος.] Εὔσπλαγχνος, oppositum præcedenti, et significans Animosus: εὐκάρδιος, ἀνδρεῖος, Schol. Soph. p. 28. Item Misericors, Pronus ad miserendum. Seu Qui facile commovetur alterius rebus adversis. In Ep. ad Ephes. 4, 32. Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὔσπλαγχνοι, Estote in alios benigni, misericordes. Sic in Ep. 1 Petri 3, (8.) Εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες. [Qui robustis est et firmis visceribus, cf. Foës. Œcon. Hippocr. 154. * " Πολυεύσπλαγχνος, Qui multæ est misericordiæ, Andr. Cr. 300." Kall. Mss. " Clem. Alex. 957. Jacob. 5, 11. var. lect." Wakef. Mss. * " Φιλεύσπλαγχνος, Timario in Notit. Mss. 9, 245. * Εὐσπλάγχνως, Nectar. Homil. p. 7. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. * Εὐσπλαγχνέω, vide Ἄσπλαγχνος.] Εὐσπλαγχνία, ἡ, Animi præstantia, Animositas, Eur. (Rhes. 192.) Item Animus ad miserendum pronus. [" Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 76." Boiss. Mss. * Κακόσπλαγχνος, Timidus, Æsch. S. c. Th. 243.]

[* " Μακρόσπλαγχνος, Const. Manass. Chron. p. 90." Boiss. Mss.]

" Μεγαλόσπλαγχνος, Qui magno corde s. animo est, Eur." [Med. 109. Hippocr. 392. 393. 1111. * Ὁμόσπλαγχνος, Ejusdem visceris, Cognatus, Æsch. S. c. Th. 895. Soph. Antig. 511. * Περίσπλαγχνος, Magnificus, Theocr. 16, 56.] " Πολύσπλαγχνος, " Multum in visceribus habens misericordiæ," [Ep. Jacobi 5, 11. * Πολυσπλαγχνία, Just. M. Dial. 248, 17.]

Σπλαγχνικός, Ad viscera pertinens: φάρμακα, Herm. Barb. interpr. Medicamenta quæ ad viscerum morbos conficiuntur; Marc. Virg. Medicamenta quæ ad splanchna, i. e. interanea exta, conficiuntur; Ruell. Viscerum medicamenta, ap. Diosc. 1, 82. Μίγνυται δὲ καὶ τοῖς πρὸς ἀρτηρίαν ὠφελίμως καὶ τοῖς σπλαγχνικοῖς φαρμάκοις.

[* " Σπλάγχνιος, Brunck. Anal. 2. p. 219." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Σπλαγχνίς, ίδος, ἡ, Cor, καρδία, Schol. Soph. p. 28. [* Σπλαγχνίδιον, Diphilus Athenæi p. 370.]

Σπλαγχνεύω, Exta in manus assumo et attrecto, ut cum conjurati se jurejurando et religione arctissima astringebant, Dion de Catilina loquens, Καὶ ἐς ἀθεμίστων ὁρκωμοσιῶν ἀνάγκην προσήγαγε· παῖδα γάρ τινα καταθύσας, καὶ ἐπὶ τῶν σπλάγχνων αὐτοῦ τὰ ὅρκια ποιήσας, ἔπειτα ἐσπλάγχνευσεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων, Ipsa exta attrectavit atque in manus sumsit, per eaque dejeravit. Sic nonnulli, qui σπλαγχνεύειν esse volunt, quod Aristoph. Ὄρν. (975.) dicit σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι: afferentes et h. l. ex Æsch. S. c. Th. (45.) Ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ θούριοι λοχαγέται, * Ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος, Καὶ θιγγάνοντες χεροὶ ταυρείου φόνου, Ἄρην, Ἐνυὼ, καὶ φιλαίματον Φόβον, Ὡρκωμότησαν: addentes et Polybium confirmare hunc morem jurandi per exta mactatæ victimæ. Sallust. in conjuratione Catilinæ scribit fuisse ea tempestate qui dicerent, Catilinam oratione habita, cum ad jusjurandum populares sceleris sui addiceret, humani corporis sanguinem vino permistum in pateris circumtulisse: inde cum post execrationem omnes degustassent, sicuti in solemnibus sacris fieri consuevit, aperuisse consilium suum. Alioqui σπλαγχνεύειν signif. σπλάγχνων μεταλαβεῖν, Extorum et viscerationis participem esse, ut qui et sacrificii et convivii, quod a sacris agitatur, participes sunt. Solebant enim, facta re divina, σπλάγχνα πάσασθαι, ut Hom. docet Od. Γ. 9. et Il. Β. 426. Aristoph. Ὄρν. (984.) Αὐτὰρ ἐπὴν ἄνθρωπος ἰὼν ἄκλητος, ἀλαζὼν, Λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ, Δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ. Quo modo accipi potest et in h. l. ap. Athen. 9. fin., ubi περὶ τῆς τῶν ἱκετῶν καθάρσεως sermo est, Ἔπειτα ἀπονιψάμενος αὐτὸς, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ σπλαγχνεύοντες, ὕδωρ λαβὼν κά-

A θαιρε, ἀπόνιζε τὸ αἷμα τοῦ καθαιρομένου. Interdum Σπλαγχνεύω s. Σπλαγχνεύομαι, Auguror per exta, ut aruspices et οἱ σπλαγχνοσκόποι. Bud. e Strab. de Lusit. 3. p. 67(=413.) Σπλαγχνεύονται δὲ δι' ἀνθρώπων αἰχμαλώτων, καλύπτοντες σάγοις, εἶθ' ὅταν πληγῇ ὑπὸ τὰ σπλάγχνα ὑπὸ τοῦ ἱεροσκόπου, μαντεύονται πρῶτον ἐκ τοῦ πτώματος. Paulo ante dixerat eos esse θυτικοὺς, τά τε σπλάγχνα ἐπιβλέπειν οὐκ ἐκτέμνοντας. Idem Strabo et activa voce utitur in hac signif., 7. p. 129 (=431.) de Sicambris, Ἐκ δὲ τοῦ προχεομένου αἵματος μαντείαν τινὰ ἐποιοῦντο· ἄλλαι δὲ διασχίσασαι, ἐσπλάγχνευον, ἀναφθεγγόμεναι νίκην τοῖς οἰκείοις. [" Dionys. H. 1, 103." Schæf. Mss. " Auguror, Porph. Abst. 193." Wakef. Mss. * Συσπλαγχνεύω, Simul exta comedo, Aristoph. Εἰρ. 115.]

Σπλαγχνίζομαι, Verbum in sacris literis usitatum, et more Hebræorum usurpatum, pro Misericordia commoveor: indicans summam et vehementem commiserationem ex intimis visceribus profectam: qualis est illius qui ap. Virg. Æn. 10. Ingemuit mise-
B rans graviter, dextramque tetendit. Matth. 9, (36.) Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθην περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐῤῥιμμένοι ὡσεὶ πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα, Misericordia commotus est super eis. Marc. 6, (34.) dicit ἐσπλαγχνίσθην ἐπ' αὐτοῖς. Rursum Matth. 15, (32.) et Marc. 8, (2.) Σλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, ut Marc. 9, (22.) Σλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς, et Luc. 7, (13.) Ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτόν: [al. ἐπ' αὐτῇ. Schleusn. Lex. in N. et V. T.] Σπλαγχνισμὸς, Commiseratio, Cum viscera alicujus miseratione tanguntur, [2 Macc. 6, 7. 21. 7, 42. * Ἐκσπλαγχνίζω, Gl. Eviscero. Ἐκσπλαγχνίζομαι, Misericordia moveor, Inc. Deut. 13, 8.] Ἐπισπλαγχνίζομαι, Misericordia commoveor super: perinde ac si diceretur σπλαγχνίζομαι ἐπί. [Symm. Deut. 13, 8. * " Εὐσπλαγχνίζομαι, Misericordia commoveor, Chrys. Hom. 3. de Pœnitentia, T. 4. p. 567. Ed. Par. Ἀλλὰ πατήρ ἐστι φιλόστοργος, μόνος ἀγαθὸς, ὁ εὐσπλαγχνιζόμενος ὑπὲρ πατέρα." Suicer. Thes. Eccl. * " Ὑποσπλαγχνίζομαι, Schol. Aristoph. Πλ. 1082."
C Kall. Mss.]

ΣΠΛΗΝ, ηνὸς, ὁ, Splen, Lien, Viscus rarum, spongiosum, nigricans, ventriculo sinistra parte incumbens, et sanguinem humore atro repurgans. Et sicut jecur videtur esse purioris sanguinis quædam affusio et concretio, ita et lien nigrioris et fæculenti: ob idque utriusque visceris carnem Erasistratus παρέγχυμα nominavit. Plato autem eum ἐκμαγεῖον τοῦ ἥπατος γεγενῆσθαι ait, teste J. Poll. 2., ubi addit, σπληνὸς κεφαλὴν vocari αὐτοῦ τὸ παχύτατον, Crassiorem ejus partem. Ibid. τὸν σπλῆνα ἀλγεῖν, Dolere e liene: quod unico verbo σπληνιᾶν dicitur. Et ap. Plut. σπληνὸς οἴδημα, Lienis tumor. Et σκίῤῥος τοῦ σπληνὸς, ap. Auctorem Defin. Med., qui Galenus esse creditur: sc. ὅταν μείζων ὁ σπλὴν ὑποπίπτῃ, καὶ λίαν σκληρὸς καὶ διωγκωμένος. Unde σπλὴν ἐσκιῤῥωμένος ap. Diosc. 2. Lien induratus simul et tumefactus. Σπλῆνες, Lienis dolor. Cujus signif. exemplum ex Hippocr. una cum Celsi interpr. habes in
D Πλανήτης, T. 3. col. 343. || Σπλὴν significat etiam i. q. σπλήνιον, Splenium; Linteolum, ut plurimum oblongum et splenis formam referens, quo medicamentum illitum, exceptumve, parti affectæ applicatur. Gal. Meth. Med. 6. Ὅθεν εἰς φρουρὰν, ἐπικουρίαν αὐτοῖς ὁ Ἱπποκράτης ἐξεῦρε τὴν τῶν σπληνῶν ἐπιβολήν. Ibid. Σπλῆνα σκεπαρνηδὸν, ὡς Ἱπποκράτης ἐκέλευσε, περιβάλλειν. Hesychio σπλῆνες sunt non solum τὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐπιμήκη ὀθόνια, sed etiam οἱ ὑπὸ τῷ λέβητι ἕλικες. [" Αἰγὸς σπλὴν, Malva, Diosc. Notha 445." Boiss. Mss. Etym. M. 656. Σπλὴν, ἀπὸ τοῦ εἰς ἑαυτὸν ἐπισπᾶσθαι τὰ φαυλισθέντα τῶν ὑγρῶν. " Eadem verba leguntur in Zonaræ Lexico. G. J. Vossius Etym. L. L.:— ' Splen, si Isidorum audimus, contractum e Supplen. Sic enim scribit, Origg. 2, 1. ' Splen dictus a supplendo, e contraria parte jecoris, ne vacua existeret.' Quo profecto nihil ineptius, quasi splen homini solum datus sit ad explendam inanitatem, non attrahendum succum melancholicum. Σπλὴν forte quasi * σπιλὴν, quia attrahit sordes, a σπίλον, quod etiam

Fraces s. *στέμφυλα* notat, teste Hes.: nisi malis a *σίπαλος*, quod, Eodem teste, notat Impurus, *ἀκάθαρτος*.' Ceterum Auctor Etymologici Magni et Zonaras ad Platonicam illam de Splene, quasi excrementorum receptaculo, notionem respexit. Plato Timæo 544. (=Opp. 3, 72. HSt.) Ἡ *δ' αὖ τοῦ γείτονος αὐτῷ (τῷ ἥπατι) ξύστασις καὶ ἕδρα σπλάγχνου γέγονεν ἐξ ἀριστερᾶς, χάριν ἐκείνου, τοῦ παρέχειν αὐτὸ λαμπρὸν ἀεὶ καὶ καθαρὸν, οἷον κατόπτρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἕτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Διὸ δὴ καὶ ὅταν τινὲς ἀκαθαρσίαι γίγνωνται διὰ νόσον σώματος περὶ τὸ ἧπαρ, πάντα ἡ σπληνὸς καθαίρουσα αὐτὰ δέχεται μανότης, ἅτε κοίλου καὶ ἀναίμου ὑφανθέντος· ὅθεν, πληρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων, μέγας καὶ ὕπουλος αὐξάνεται· καὶ πάλιν, ὅταν καθαρθῇ τὸ σῶμα, ταπεινούμενον εἰς ταυτὸν συνίζει.* Platonis verba, quæ Weisk. parum intelligit, a Pseudo-Longino 32, 5. laudata sunt. Huc spectat Aret. de C. et S. M. 15. p. 44. Boerh. Ἐπὶ *σπληνὶ δὲ ἢν ἴκτερος φανῇ, μελάγχλωρος· μέλαινα γὰρ αὐτέου ἡ τροφὴ, ὅτιπερ ἐκμαγεῖόν ἐστιν αἵματος μέλανος, οὗ τὴν ἀκαθαρσίαν ἐοῦσαν οὐ δέχεται, οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων, ὁ σπλήν· ἡ δὲ ξὺν τῷ αἵματι πάντῃ φοιτῇ· διὰ τόδε μελάγχλωροι ἀπὸ σπληνὸς ἰκτέρου.* Ita interpungendus est h. l., male intellectus ab Interpr. ap. Boerh. (eadem est versio, quam dedit H. Steph. Medic. Princip.) 'Ipsius enim atra bilis alimentum est, cum sanguinis atri effigies quædam ac simulacrum sit; cujus purgamenta non suscipit, neque elaborat lienis ægrotans.' Sed sensus est: Ἰ*κτέρου ἡ τροφὴ μέλαινά ἐστιν, ὅτιπερ ὁ σπλὴν, ὧν ἐκμαγεῖον αἵματος μέλανος, τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος μέλανος οὐ δέχεται, οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων, ἡ δὲ ἀκαθαρσία ξὺν τῷ αἵματι πάντῃ φοιτῇ.* Aret. in animo habuisse Platonis locum, e verbis *ἐκμαγεῖον* et *ἀκαθαρσία* liquido patet. Is. Vossius ad Catull. p. 97. jure reprehendit Platonis Interpretes, quia ejus verba non male tantum, sed et ridicule vertunt, ac si lienem vocasset Speculum s. Simulacrum hepatis. Attamen Galeno, (cujus liber nobis præsto non est,) ut e Castelli Lex. Medico apparet, eadem placuit notio: —' Ἐ*κμαγεῖον*, Expurgatorium, Abstersorium, vertit C. Hofmannus in Comment. ad Gal. de U. P. n. 202. 1060. Verum in Lexx. redditur per Expressum alicujus rei simulacrum. Est epitheton lienis ap. Gal. de U. P. 3, 7. quia est *νόθον ἧπαρ*, Spurium hepar, et ita velut simulacrum. Prior vero significatio non quadrat ad principia hodierna, cum lien non ab hepate sanguinem accipiat, sed hepati tradat.' Mirum est, J. Poll. 2, 220. (id quod nemini adhuc observatum est,) æque male verba Platonis accepisse, quanquam sensum plane huic contrarium præbent: Π*ερὶ μέντοι τὴν κοιλίαν· κατὰ τὰ λαιὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὁ σπλὴν κεῖται, ὃν* Π*λάτων ἐκμαγεῖον τοῦ ἥπατος γεγενῆσθαί φησιν· ἄλλην γὰρ οὐδεμίαν χρείαν παρέχεται.* Ubi Kuhnius lectorem remittit ad Gal. *περὶ* Μ*ελαίνης* Χ*ολῆς* p. 87. ed. Venet. ('Præter alia, quæ ibi leguntur p. 87., maxime huc pertinere putabam, quæ lin. 34. extant: Οἱ *ἄριστοι τῶν παλαιῶν ἰατρῶν τε καὶ φιλοσόφων ἀπεφήναντο καθαίρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀπὸ τοῦ σπληνὸς, ἕλκοντος εἰς ἑαυτὸν, ὅσον ἰλυῶδες ἐν αἵματι, τοιοῦτον δὲ τοῦτό ἐστιν, ὡς ἔφην, ὁποῖον ἐν οἴνῳ μὲν ἡ τρὺξ, ἐν ἐλαίῳ δὲ ἀμόργη.*' Sturz.) Plato lieni attribuit usum valde ab isto diversum, quem J. Poll., Platonis nomine dicens, intelligit. J. Poll. splenem facit Simulacrum hepatis, (ut ex his ejus verbis conjicere est, *ἄλλην οὐδεμίαν χρείαν παρέχεται*,) quasi nulli usui esset; at Plato ipse splenem, quasi optimo usui a natura datum, facit Excrementorum hepatis receptaculum, et, ut Aretæi verbis utar, *ἐκμαγεῖον αἵματος μέλανος*. Quemadmodum, inquit Plato, ut Kuhnii l. l. verba usurpem, speculo extergendo sua semper appensa est spongia; ita splen hepati præsto est, ut spongiæ instar fæculentum sanguinem bibat, atque ita illam sanguinis officinam abstergat peniculi more. Hunc esse J. Pollucis sensum, manifestum est ex Isidori Origg. 2, 1. 'Splen dictus a supplendo, e contraria parte jecoris, ne vacua existeret.'" Barker. Annott. ad Etym. M. 1126-7.]

Σ*πληνοδάπανος, ὁ, ἡ*, Splenem consumens et minuens. A Nicolao Myrepso *σπληνοδάπανον* dici-

A tur *τὸ ἄσπληνον*, quod lienem minuat et consumat. [* Σ*πληνόπεδον, τὸ*, Athen. 462. sed Schweigh. emendat * *σκληρόπεδον*.]

Ἄ*σπληνος, ὁ, ἡ*, Lienis expers, Liene carens. Ἄ*σπληνον* exp. etiam Medicamentum ad curanda lienis vitia. [Φ*άρμακον ἄσπληνον*, Schol. Aristoph. Θ. 3.] AT Ἄ*σπληνον*, Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 151. inde dictæ quod *δύναμιν ἔχει τὰ φύλλα ἀποζεσθέντα σὺν ὄξει, καὶ πινόμενα ἐπὶ ἡμέρας μ', σπλῆνα τήκειν*: atque adeo et ipse *σπλὴν καταπλάσσεται τοῖς φύλλοις λείοις σὺν οἴνῳ*. Vnde Plin. 27, 5. Hujus foliorum jure in aceto decocto, per dies 40 poto, lienem absumi ajunt. Et illinuntur autem eadem, sedantque singultus; sic enim reponendum ibi existimo. Nicol. Myr. quoque eam ob rem *σπληνοδάπανον* nominavit. Alio nomine *σπλήνιον* dicitur, et *ἡμιόνιον*, et *σκολοπένδριον*, ut ibid. testatur Diosc., necnon et Plin. l. c., sic scribens, Asplenon sunt qui Hemionion vocant. Vide Ἡ*μιόνιον*, Ἡ*μιονῖτις*. Herbarii et Pharmacopœi nostri temporis Ceterach appellant. B [* "Ἄ*σπληνος*, Hedera, Diosc. Notha 450." Boiss. Mss. Ἄ*σπληνος πόα*, Diosc. Parab. 2, 4. * Ἀ*σπλήνιος*, 2, 61. * Ἀ*σπλήνιον*, 1, 2.] "Ἀ*σπλῆνις*, Hesychio Herba est: eadem procul dubio quæ *ἄσπληνον*." "Ἄ*σπληνα, τὰ*, Odora, VV. LL. sed falso." [* Ἐ*πίσπληνος*, Hippocr. 1134. 1238. * "Μ*υρτόσπληνος*, Myrsitis, Diosc. Notha 450. * Μ*υρτόσπληνον*, 468." Boiss. Mss. * Ὑ*πόσπληνος*, Hippocr. 50, 20.]

Σ*πληνώδης*, Lienosus, Spleneticus; sic enim Plin. appellat Eum qui liene laborat. Vel etiam, Magnum et tumidum lienem habens. Utitur Gal. ad Gl., necnon et Hippocr. Vide Σ*πληνικός*.

Σ*πληνικὸς*, idem. Σ*πληνικοὶ*, inquit Gorr., dici quidem possunt Omnes qui e liene laborant, proprie tamen a vett. ita dicti sunt, quibus lien obduruit. Auctor Defin. Med. *σπληνικοὺς* esse et dici scribit *οἷς φλεγμήναντες οἱ σπλῆνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ σκληρία, ὥσπερ καὶ κατὰ τὰς νόσους ῥευ-* C *ματίζεται*: in iisdemque mutari præterea naturalem corporis colorem. Hippocr. *σπληνώδεις* appellat, ut Aphor. Sect. 6. Artic. 47. Τ*οῖσι σπληνώδεσι δυσεντερίη ἐπιγενομένη ἀγαθόν*. Priore autem *σπληνικὸς* utitur Athen. (348.) de Pella urbe, Σ*πληνικοὺς εἴωθεν ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τῷ βαλανείῳ*. Item *σπληνικὴ φλὲψ*, Splenica vena; Ramus superior et minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Nam cum vena porta in duos præcipuos ramos distincta sit, hic in lienem abit, alter in mesenterium diffunditur. Gorr. [* Σ*πληνίτης*, unde] Σ*πληνῖτις φλὲψ*, eadem quæ *σπληνικὴ* paulo ante, Aristot. H. A. 3. Ruf. Ephes. de Appell. Part. Corp. humani. [* "Σ*πληνιτικὸς*, Bernard. Reliq. p. 24." Schæf. Mss.]

Σ*πληνίον, τὸ*, i. q. *σπλὴν*, ut innuere videtur J. Poll. 2. Ubi paroxytonως scriptum legitur, alibi passim proparoxytonως. Σ*πληνίον*, sicut et *σπλὴν*, dicitur etiam Linteolum, Emplastrum non oblongum tantum, ut Hes. vult, aut splenis, ut alii, figura, sed quacunque forma ad partium corporis habilitatem D aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur. Gal. Hippocratem id genus linteoli excogitasse dicit ad stabiliendas fracturas, Meth. Med. 6., cujus verba in Σ*πλὴν* citavi: ubi etiam ad ossa multifariam confracta splenium asciæ forma circumdare ex ejusd. Hippocr. præcepto jubet. Non est autem dubium sic dictum esse a lienis figura longa magis quam lata. Aliis etiam partibus imponitur, ut fronti in fasciolæ modum ad leniendos dolores, aut inhibendam destillationem, aut in alium quempiam usum. Gorr. Latini quoque hac voce utuntur. Plin. de oculis cruore suffusis, Superimponi oportet splenium e melle decoctum. Mart. numerosa linunt stellantem splenia frontem. Idem, Talia lunata splenia fronte sedent. Idem et Spleniato mento prodire dicit, pro Mento cui splenium superimpositum est. Legitur ap. Diosc. aliquoties, et Paul. Ægin. Item ap. Philemon. Ὡ*ς σπλήνιον πρὸς ἕλκος οἰκείως τεθὲν,* Τ*ὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος.* [Ælian. H. A. 8, 9.] || Σ*πλήνιον* dicitur etiam a

quibusdam τὸ ἄσπληνον, vel quod spleni conveniat, vel quod folia habeat longa lataque in modum lienis, ut Gorr. annotat. Diosc. quoque idem testatur, 3, 151. Ἄσπληνον· οἱ δὲ, σκολοπένδριον· οἱ δὲ, σπλήνιον· οἱ δὲ, ἡμιόνιον. Et cap. seq. Ἡμονῖτις· οἱ δὲ σπλήνιον: ubi etiam docet hanc herbam ex aceto potam τήκειν σπλῆνα. Plin. 25, 5. Invenit et Teucer eadem ætate Teucrion, quam quidam Hemionion vocant. Et mox, Medetur lienibus; constatque sic inventam, Cum exta super eam projecta essent, adhæsisse lieni, eumque exinanisse: ob id a quibusdam Splenion vocatur. Narrant, sues, qui radicem ejus ederint, sine splene inveniri. Apud Theophr. autem H. Pl. 6, 4. ubi cnicum sylvestrem dicit esse εὐθυκαυλότερον, ideoque σπληνίοις ἐνίας τῶν ἀρχαίων κεχρῆσθαι γυναικῶν, pro hoc σπληνίοις reponendum judicant πηνίοις, accipientes hoc πηνίοις pro ἀτράκτοις: quoniam, ut Diosc. scribit, τῇ ἀτρακτυλίδι, quam nonnulli κνίκον ἄγριον appellant, αἱ γυναῖκες χρῶνται ἀντὶ ἀτράκτου: sicut et Theocr. Schol. annotat ἀτρακτυλίδα vocatam esse ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῆς, ex eo, quod rusticorum mulieres fusos ex ea conficiant. Plin. tamen 21, 15. Una, inquit, sylvestris cnici species, mitior est, simili caule, tamen rigido: itaque et colu antiquæ mulieres utebantur ex illis: quare quidam Atractylida vocant: πηνίον pro Colu accipiens, non pro Fuso. Ubi obiter nota ETIAM Πηνίον ET Ἄτρακτος. [" Wakef. S. Cr. 2, 72. T. II. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss. " Periclymenum, Diosc. Notha 462. Cynoglossum, 471." Boiss. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 874. E notione de splene excrementorum hepatis receptaculo fluxit sensus vocum σπλὴν, σπληνίον, et * σπληνίσκος, pro Spongia et Emplastro abstergente, ut vidit Is. Voss. ad Catull. p. 97. Vocab. σπληνίσκος occurrit ap. Hippocr. de Morbis 2, 18, 12. p. 467, 41. Ἔπειτα περιχρίσας τῇ κηρωτίσσῳ, σπληνίσκον ἐπιθεὶς κάτω ἐπὶ τῷ ἕλκει, εἴριον πινόεν ἐπιθεὶς καταδῆσαι. * Σπληνάριον, Diosc. Par. 1, 54. * Σπληνίδιον, Alex. Trall. 480.]

Σπληνιάω, Splenis dolorem patior, Lienis dolore laboro, τὸν σπλῆνα ἀλγῶ, J. Poll. 2. [Plut. Pyrrho 3. " Aristot. Probl. 9, 5." Seager. Mss. " Valck. Oratt. 345." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 3.]

[* Σπληνόω, Chirurg. vett. Coch. p. 90. " Philostr. 350." Wakef. Mss.]

[* " Σπληνίζω, Greg. Naz. ap. Lectt. Mosq. 2. p. 40. Οἱ πολλάκις ὑπὸ πλειόνων γελώντων καρασυρόμενοι σπληνίζεσθαί φασι." Schn. Lex. * Ὑποσπληνίζομαι, Schol. Aristoph. Πλ. 1083.]

ΣΠΟΓΓΟΣ, Spongia, Il. Σ. (414.) Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ, Od. Υ. (151.) σπόγγοισι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε, Α. (111.) σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Sic et Χ. (439.) τραπέζας Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Utitur et Aristoph. necnon prosæ Scriptores, ut Plut. Athen. et alii. De generibus autem et natura τῶν σπόγγων, Diosc. 5, 138. necnon Aristot. H. A. 5, 16. et Ælian. item et Plin. 9, 45. Σπόγγοι dicuntur etiam Glandulæ quædam ad fauces, ut scribit initio l. 4 Epidem. Hipp. (1121.) aut Thessalus ejus filius, cui librum hunc, uti secundum et sextum, tribuit Gal. π. Δυσπν. 3. Sic forte dictæ sunt, quod spongiarum modo humorem combibunt et continent. [Gl. Spongia, Peniculus. " Bergler. ad Alciphr. p. 12. ad Mœr. 361. Toup. Opusc. 1, 281. Koen. ad Greg. Cor. 64. (148. 878. Schæf.) Brunck. Aristoph. 2, 224. (Σφ. 600.) Jacobs. Anth. 8, 162. 11, 162. 340." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1300. " Nerium, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.]

[* Σπογγοειδὴς, Hippocr. 17, 45. 18, 9. 274, 41. 397, 39. " Suid. 2, 586. Nemes. Erot." Wakef. Mss. * Σπογγοειδῶς, Stob. Ecl. 3. p. 532. * Σπογγοθὴρ, Animalis nomen, Plut. 10, 78.] Σπογγοθήρας, ὁ, Qui spongias venatur, J. Poll. 7. Πορφυρεῖς, πορφυρευταὶ, σπογγοθῆραι. Sunt qui Spongiarios et Spongiatores Latine dici posse judicent, ut

A a Purpura dicuntur Purpurarii et Purpuratores. Utitur Plut. [9, 742. 10, 84. " Bergler. ad Alciphr. p. 12." Schæf. Mss.] Σπογγοκολυμβητὴς, ὁ, Qui aquas subit ut spongias petris adhærentes avellat et extrahat. Idem qui σπογγοθήρας. Utitur Lycurgus Orator, J. Poll. 7. [" Jacobs. Anth. 11, 163." Schæf. Mss. * Σπογγολόγος, unde * Σπογγολογέω, Spongias colligo, Pallad. Hist. Laus. 41. p. 95. Τὰς ψίχας σπογγολογοῦσα τῶν τραπεζῶν. * " Σπογγοτήρης, male forsan pro —θήρης." Schn. Lex.] Σπογγοτόμος, Qui spongias secat, Urinator, qui spongias piscatur. E Schol. Æschyli [Suppl. 412.] Plin. Avulsorem vocat 9, 45. Intellectum inesse iis apparet, quia ubi avulsorem sensere, contractæ multo difficilius abstrahuntur. Quæ transtulit ex Aristot. H. A. 5, 16. ubi ait, Ἔχει δὲ καὶ αἴσθησιν, ὥς φασι· σημεῖον δέ· ἐὰν γὰρ μέλλοντος ἀποσπᾷν αἴσθηται, συνάγεται, καὶ χαλεπὸν ἀφελεῖν ἐστί. [Opp. Ἁ. 2, 436. 5, 612. " Bergler. ad Alciphr. 12. Jacobs. Anth. 11, 163." Schæf. Mss.]

B Σπογγώδης, Spongiosus, Plin. Pulmo spongiosus. [Vide Σπογγίον.] " Μυογγώδης σὰρξ τῆς γλώσσης, " ex Aristot. Probl. (3, 31.) affertur pro Caro linguæ " mollis ac instar spongiæ. Scr. igitur σπογγώδης."

Σπογγεὺς, έως, ὁ, i. q. σπογγοθήρας, σπογγοκολυμβητὴς, Spongiator, Aristot. ap. Athen. (282.) Ὦ, σημείῳ χρώμενοι οἱ σπογγεῖς κατακολυμβῶσι. Dicitur ut πορφυρεύς. [* " Σπογγιεὺς, ad Il. Π. 407." Schæf. Mss.]

Σπογγίον, τὸ, Spongiola, Aristoph. (Ἁ. 463.) Utitur et Hes. in exponendo σπόγγος. Apud Eund. proparox. legitur, Σπόγγια, τὰ σπογγώδη. [" Geop. 3, 5." Kall. Mss. * Σπογγεῖον, Gl. Penicillum: * Σπογγάριον· Penicillum, M. Anton. 5, 9. Οἱ ὀφθαλμιῶντες πρὸς τὸ σπ. καὶ τὸ ᾠόν. Collyrium quoddam, Alex. Trall. 2. p. 127.]

Σπογγιὰ, ἡ, Spongia: quod oxytonws scribi Suid. annotat, et Atticum esse, citans ex Aristoph. (Ἁ. 463.) σπογγιᾷ [σφογγίῳ] βεβυσμένον. Et ap. Plut. (6, 230.) Ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον τὸ

C πρόσωπον: [" Mor. 1, 237. Greg. Cor. 63. Brunck. Aristoph. 1, 172. De acc., Steph. Dial. 54. Σπογγιᾷ ἐκκαθαρίζω, Valck. Adoniaz. p. 388." Schæf. Mss. * Σπογγία, Σπογγιὰ, ad Greg. Cor. 148. 878. * Σπογγίας, ὁ, ibid.]

Σπογγίτης λίθος, Spongites lapis, Plin. 37, 10. Spongites spongiæ nomen repræsentat, 37, 19. Spongiæ lapides inveniuntur in spongiis, et sunt nativi. Ubi mallem Spongitæ lap. [Σπ. ἄρτος, Hes. v. Κύστη.]

Σπογγίζω, Spongia tergo, detergo, σπόγγῳ ἀποψήχω, ut in Geop. legitur pro eo, quod Colum. dicit Spongia detergeo, Dem. (313.) Τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Pass. Σπογγίζομαι, Spongia tergor, detergeor, Athen. (351.) Νομίζων οὐκ ἂν οὕτως ἐσπογγίσθαι καλῶς, εἰ μὴ αὐτὸς ἐσπόγγισεν. Ibid. Ὡς ἴδεν ἐσπογγισμένα τὰ ὑποδήματα καλῶς. [Aristoph. Θ. 247.] Σπόγγισμα, τὸ, Purgamentum, Sordes spongia detersæ, ex Eust. [* Σπογγιστὴς, unde * Σπογγιστικὸς, Plato Soph.

D 227.]

[* Ἀνασπογγίζω, Hippocr. 218, 39. 219, 41. 221, 32. 513, 19. 44. 49. 516, 5. 672, 51. " Clem. Alex. 152. ubi * Ἀνασφογγίζω." Kall. Mss.] Ἀποσπογγίζω, Spongia abstergo s. detergo, [" Brunck. Aristoph. 1, 172. Valck. Adoniaz. p. 388." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 860. Eust. Il." Wakef. Mss. Hippocr. 665. 877. Schol. Aristoph. Ἱππ. 905.] Ἀποσπόγγισμα, τὸ, Sordes spongia detersæ, i. q. σπόγγισμα, ut ἀπόνιμμα i. q. νίμμα. [* Ἀποσπογγισμὸς, Oribas. Coll. ix. c. 23. Cod. Ms. Aëtii p. 64, 31. * " Ἐκσπογγίζω, J. Poll. 9, (91.) c. 6. ex Eubulo." Gataker. Mss. * Περισπογγίζω, Hippocr. 465, 53. Theophr. Char. 25. Barker. ad Etym. M. 1111. " Schol. Dorv. ad Aristoph. Πλ. p. 249. T. H." Dindorf. Mss. * Ὑποσπογγίζω, Geop. 6, 12, 2. Hippocr. 1211, 6.]

[* Σφόγγος, Attice, Gl. Spongia. " Ad Mœr. 361. Koen. ad Greg. Cor. 63(=148.) ad Charit. 772. Coray Theophr. 275. Brunck. Aristoph. 2, 224.

(Σφ. 600.)" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 115. "Manetho 5, 158. Clem. Alex. 179. *Σφογγοειδής, Serv. Geo. 2, 479." Wakef. Mss. *Σφογγώδης, Diosc. 4, 171. 267. *"Σφογγία, ad Mœr. l. c. Koen. l. c. Brunck. Aristoph. 1, 172. *Σφογγίον, ibid. et 3, 76. (A. 463.) *Σφογγίζω, Coray Theophr. 275.]

ΣΠΟΔΟΣ, ἡ, Cinis, κόνις, τέφρα, Hes. Alii vero non simplicem Cinerem significare ajunt, qui τέφρα nominatur, sed Sordidum et cui carbones extincti permixti sunt, rerumque aliarum reliquiæ. Od. I. (375.) Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἷος θερμαίνοιτο, Plut. Symp. 8, 7. ubi Pythagorica quædam symbola enumerat, Χύτρας ἴχνος ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, Lucian. (2, 931.) Τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, Cinere vesci. Σποδὸς dicitur etiam Res nihili aut in nihilum redacta: ut Lat. Pulvis, cum Poëta dicit Pulvis et umbra sumus. In Epigr. Sardanapali ap. Athen. (336.) Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, τὸν θυμὸν ἄεξε, Τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι σοι οὔτις ὄνησις. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Κεῖν' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι Τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται: Nam et ego nunc in pulverem et nihil redactus sum, qui olim in magna illa Nino regnabam. Itidem paulo post, Ἕξεις δ' ὅσ' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς, μόνα Σποδοὶ δὲ τἄλλα, Περικλέης, Κόδρος, Κίμων. In Epigr. autem Ἡ γραῦς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδὸς, exp. Pernicies et exitium. Vide et Σπόδιον. Hes. exp. etiam ἀφόδευμα. ["Harles. ad Theocr. 169. Jacobs. Spec. p. 13. Exerc. 1, 185. Anth. 6, 376. 7, 141. 8, 56. 104. Bergler. ad Alciphr. 235. ad Herod. 296. 683. Fischer. Anacr. 21. Musgr. Hel. 1437. Markl. Suppl. 1141." Schæf. Mss. Ctes. 48. 51. Valerius Max. 9, 2, 6. Herod. 2, 100.]

Σποδοειδὴς, Visu cinereus, ut Plin. loquitur, s. Cineris speciem gerens: quo sensu Idem dicit Cineracea terra, vel rufa, i. e. Cinerei coloris. Aristot. H. A. 8. σποδοειδὲς χρῶμα, Color visu cinereus, s. Color Cinereus, ut Plin. loquitur: alii Color e cinere albicans. Ibid. Σποδοειδὴς τὴν χρόαν, Qui cinereo est colore, Cineraceus. ["Heringa Obss. 214." Schæf. Mss. LXX. Gen. 30, 40. 31, 10. 12. "Schol. Nicandri Θ. 288. (763. Per contr.) *Σποδώδης, 173. 764. Appian. 2, 860." Wakef. Mss. Schol. Apoll. Rh. 2, 133. "Wakef. Diatr. 32. Monthly Review Apr. 1799. p. 436." Schæf. Mss.]

[*Σποδεύνης, ὁ, Dosiadæ Ara 2. "Jacobs. Anth. 7, 219. Ruhnk. ad H. in Cer. 236. Valck. Diatr. 131." Schæf. Mss. *Σποδόρχης, i. q. κίναιδος, Eust.]

Ἀντίσποδος, Cineris s. Spodii vicem præstans, Qui est pro cinerula, quæ Spodium appellatur. Ἀντίσποδα, inquit Gorr., dicuntur Medicamenta quæ eadem cum τῷ σποδίῳ (quod et σποδὸς dicitur) facultate pollent, quæque in spodii penuria in ejus locum substitui possunt: de quibus Diosc. 5, 86. agens de pompholyge, cujus species spodium est: Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ἀντίσποδα ἱκανῶς εὐχρηστεῖ, ὑστερούσης πολλάκι σποδοῦ, τὰ ἰσοδυναμοῦντα ἀναγκαῖόν ἐστιν ὑποδεῖξαι. Plin. 34, 13. Ne inquirenda essent metalla, vilissimis rebus easdem utilitates excogitavit. Antispodon vocant Cinerem fici arboris vel caprifici, vel myrti foliorum, cum tenerrimis ramorum partibus, vel oleastri vel cydonii mali, vel lentisci. Sed et alios ibi cineres refert, qui in spodii locum, si forte desideretur, substitui possint. Apud Gal. LEGITUR Ἀντισπόδιον, Simpl. 9., ubi περὶ πομφόλυγος καὶ σποδίου agit, Ὧ (sc. σποδίῳ) δοκεῖ παραπλησίαν δύναμιν ἔχειν τὸ καλούμενον ἀντισπόδιον. Legitur et ap. Orib.

Ἔνσποδος, Cineraceus, e Diosc. 1, 95. Ἔνσποδος τῇ χροιᾷ, pro Qui colore est cinereo.

[*Ὁλόσποδος, Cod. Mosq. Hymn. Hom. 2, 238. *Ὁμόσποδος, Greg. Naz. 2, 206.]

Θερμοσποδιὰ, ἡ, Calidus s. Calefactus cinis. Alii, Cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ supersunt. Diosc. 2, 134. de rapo, Εἰ δέ τις ἐγγλύψας τὴν ῥίζαν, κηρωτὴν ῥοδίνην ἐν αὐτῇ ἐπὶ θερμοσποδιᾷ τήξει, Si excavatæ radici rosaceum ceratum adigatur, et ferventi cinere eliquescat. Utitur et l. 5. [Greg. Cor. 557.: var. lectt. ad Geop. 8, 25. Lobeck. Phryn. 603.]

[*"Σποδόεις, Toup. Opusc. 2, 250. Schleusn. ad Phot. c. 41. extr." Schæf. Mss. Suid. 2, 486. Schæf. ad Apoll. Rh. 2. p. 131.]

Σπόδιος, Cinereus, ut χρῶμα, Cinereus color, qui ab Aristot. dicitur σποδοειδὴς, Athen. (394.) Ἡ δὲ φάσσα, ἀλέκτορος τὸ μέγεθος, χρῶμα δὲ, σπόδιον· ἡ δὲ τρυγὼν, πάντων ἐλάττων, χρῶμα δὲ τεφρόν. Quæ et ap. Eust. leguntur, p. 1712. Ubi nota eum discrimen facere inter σπόδιον et τεφρόν. ["Σπόδιος, Brunck. Lectt. in Anal. p. 18. ad Poët. Gnom. 312. ad Soph. Œd. C. 371. Wakef. Phil. 448." Schæf. Mss.]

Σπόδιον, τὸ, Cinerula. Σπόδιον SIVE Σποδὸς, inquit Gorr., est Recrementum metallorum ustorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhærescit, partim in terram decidit, indeque colligitur. Nomen habet a cineris similitudine, et quidam e Latinis Cinerulam dixere. Nec colore modo cinerem refert, verum etiam gravitate: quibus duobus differt a pompholyge, candida et levi: cum tamen utraque sint eadem genere, et ex eadem materia prodeant. Ea autem ut plurimum est æs, aut cadmia; aliquando tamen ex auro et argento et plumbo nigro secernitur: proinde diversas habet appellationes: ærariæ, quæ omnium præstantissima est; plumbariæ, quam post Cypriam ærariam Diosc. commendat; aurariæ, quæ teste Plin. est utilissima; et argentariæ, quam Idem *Lauriolin vocari dicit a Laurio Atticæ monte, in quo argenti erant fodinæ. Omnis autem spodos lota et a sordibus (i. e. carbonibus, terra, pilis) purgata, easdem, quas pompholyx, vires habet, sed crassiorum est partium. Sunt qui existiment nos vero spodio carere, nostrumque non aliud esse quam ebur ustum, aut aliud ossis genus. Avicenna autem scripto testatus est, spodium esse cinerem radicum cannarum exustarum. Verum hæc non sunt spodion, sed verius ἀντίσποδα dicentur. Vide et Diosc. 5, 85. 86. Plin. 34, 13. ubi utitur utroque vocabulo Græco, et spodon appellans et spodion. VOCATUR ET Σποδιὰ, a Diosc. 5, 85. fin.

Σποδιὰ, ἡ, Cinis, i. q. σποδὸς, ut σπογγιὰ i. q. σπόγγος. Hes. exp. κόνις, σποδός: ap. quem legitur et, Σποδιὰ λαύρα, ἡ τὰς ὁδοὺς τρίβουσα, ἢ ἐν ταῖς ὁδοῖς τριβομένη. Pro quo Eust. voce comp. HABET Σποδησιλαύρα, ut docui T. 2. c. 543. [Σποδιὰ, Simonides Fr. 230, 43. ad Greg. Cor. 558. "Jacobs. Anth. 7, 28. 8, 58. Wakef. S. Cr. 2, 156. Fischer. Anacr. 21." Schæf. Mss. Suid. v. Ξενηλατεῖν, σποδιᾶς γενομένης, Tumultu facto. Strabo 5. p. 141. Ἀνθρακιὰν καὶ σποδιὰν μεγάλην. *Σποδεία, i. q. σποδιὰ, Theod. Jerem. 31, 40.] AT Σποδιὰς, άδος, ἡ, Arbor quædam nominatur, quæ est veluti sylvestris prunus, teste Theophr. H. Pl. 3, 7. ubi quædam ἐπιπολαιόρριζα commemorat, καὶ κοκκυμηλέα, καὶ σποδιάς· αὕτη δ' ἐστὶν ὥσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα. Pro quo σποδιὰς ap. Athen. (50.) LEGITUR Σπονδίας: et ad ipsum fructum refertur, non ad arborem, Θεόφραστος δὲ λέγει κοκκύμηλα καὶ σπονδίας· τοῦτο δ' ἐστὶν ὥσπερ ἄγρια κοκκύμηλα. ["Casaub. ad Athen. 101." Schæf. Mss.]

[*Σποδιώδης, vide Τρυφιώδης. *Σποδιαῖος, Gilvus, i. q. σπόδιος, Gloss. ap. Salmas. Exerc. 256.]

Σποδιακὸν κολλύριον ap. Paul. Æg. et Latinos quoque. Scrib. Larg. a quibusdam Cinereum dicit appellari. Itaque errant qui a spodio appellari scribunt; neque enim spodii quicquam habent ἄδηκτα καὶ ἁπαλὰ collyria, e quorum numero et hoc est; sed a cinereo colore nomen sortitum est: ut inter alia tradit Gorr. Alioqui Plin. et spodon lotam dicit collyriis oculorum aptari, et aurariam spodon utilissimam oculis affirmari.

[*Σποδιόω, Nicet. Annal. 9, 14. Τὸ λεληθὸς καὶ σποδιούμενον τοῦ θυμοῦ, nisi leg. σποδούμενον.]

Σποδίτης ἄρτος, Panis subcineritius, ut quidam vocant: Athen. (111.) e Nicandro et Diphilo. Ibid. nominatur ἐγκρυφίας, quoniam sc. τῇ σποδῷ s. τῇ θερμοσποδιᾷ ἐγκρύπτεται, Quia ferventibus cineribus obrutus inassatur.

Σποδίζω, Sub cinere eoquo, Cinere obrutum inasso s. torreo, Plato de Rep. 2. p. 23. Καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, Ad ignem sub cinere fageas glandes torrebunt. Apud Aristoph. autem Σφ. (329.) ἤ με κεραυνῷ Διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως, Schol. exp. πλῆξον, καῦσον ὡς ἐν σποδῷ, Feri, combure veluti in cinere. Alii, In cineres redige, Cinefac, ut Lucr. Horrifico cinefactum te prope busto. || Neutraliter quoque accipitur pro Cineraceus sum, In cinereum colorem vergo. [" Diod. S. 1, 192. Subigo feminam, T. H. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss. Cf. Σποδέω.] Ὑποσποδίζω, Aliqua e parte cineraceus sum, Aliquatenus refero cinerem, Diosc. 5, 92. de ærugine scolecia, Κίνει ἕως ἂν μεταβάλῃ καὶ ὑποσποδίσῃ τῇ χρόᾳ, Donec se mutet, et colorem cinereum concipiat, Ruell.

" Σπονδίζω, Percutio, Uro, VV. LL., sed pro " Percutere fortasse Σποδεῖν scr. potius fuerit, (nam " Suid. σποδεῖν exp. τύπτειν: itidemque σποδούμενος " Hesych. τυπτόμενος:) σποδίζειν autem pro Urere."

B Σποδέω, Ferventi cinere obruo, aut uro: unde ap. Hes. Σπόδησον, ὄπτησον, φλέξον: nisi forte scr. σπόδισον, et intelligendum de eo quod ex Aristoph. paulo ante citavi: præsertim cum post Σποδιά ponatur. || Signif. etiam Ferio, Percutio, Cædo: unde ap. Hes. (1376.) Σποδεῖν, παίειν. Aristoph. N. Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν: B. (662.) Οὐδὲν ποιεῖς γὰρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει. Ubi annotat Schol. σποδεῖν proprie esse τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν, Altaria purgare, Ab altaribus cinerem detergere. Et sic σποδεῖν diceretur ὑποκοριστικῶς pro Cædere et quasi cineres abstergere. Pass. Σποδεῖσθαι, Cædi: ut Hes. σποδέοντο exp. ἐτύπτοντο, ἐμάχοντο. Eur. Hipp. (1238.) ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς Δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθεὶς Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, Θραύων δὲ σάρκα: Caput ei ad saxa obvia alliditur. Nisi malis Allidens caput ad saxa: [Andr. 1129.] Fortasse signif. etiam Cineres ferventes fodico, ut σκαλεύω s. σκαλαθύρω: atque inde translatum videtur ad obscœnam actionem, quemadmodum σκαλεύειν quoque et σκαλαθύρειν. Cujus signif. Hes. quoque meminit, C Σποδεῖν exponens συγγίνεσθαι, Coire: et Σποδεῖσθαι, περαίνεσθαι, Pædicari. Aristoph. Ἐκκλ. (113.) Λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων, ὅσοι Πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν, i. e., βινοῦνται, Subagitantur. Κινεῖν quoque ea signif. Idem dicit. [" Dawes. M. Cr. 45. Toup. Opusc. 2, 281. Valck. Hipp. p. 298. Brunck. ad v. 1249. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxvii. Anth. 9, 445. T. H. ad Plutum p. 403. Ind. Aristoph." Schæf. Mss. Aristoph. Ὀρν. 1016. Cratinus Athenæi 494.]

[* " Ἀνασποδέω, Subagito, Suid. v. Κατάσιμος." Kall. Mss.] Ἀποσποδέω, Cinerem detergo. Apud Aristoph. Ὀρν. init. Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων, ubi Schol. ἀφανίσαι ἀπὸ τῆς σποδοῦ: quoniam sc. cinis ἀφανίζει τὸν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων: item ἀποκροῦσαι, τυπτόμενον ἐκβαλεῖν: ut sit Decutere s. Ictu decutere. " Hes. ἀπεσποδῆσθαι " exp. ἀπεῤῥίφθαι, item ἀποθανεῖν. Apud Eund. le- " gitur et Ἀπεσποδηκότων, expositum φλεγομένων ἐν " τῇ τέφρᾳ: sed suspectam id habet scripturam." D [* Διασποδέω, Aristoph. Ἐκκλ. 933. " Suid. v. Ἀνάσιμος." Kall. Mss. Ab Etym. M. exp. διασείειν, διατινάσσειν. " T. H. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss.] Κατασποδεῖν, Depellere. Hes. enim κατασπόδησον exp. κατέλασον. [Percutio, Aristoph. Θ. 560. " Toup. Opusc. 1, 215. Valck. Hipp. p. 298. T. H. ad Plutum p. 403. Porson. Hec. p. xli. Ed. 2." Schæf. Mss.]

" Σποδόμενος, Qui uritur. Pro φλεγόμενος, e Ly- " cophr. (178.) affertur; sed leg. potius arbitror " σποδούμενος, A Σποδόομαι. Hes. tamen σποδούμενος " exp. τυπτόμενος: addens, καὶ τὰ ὅμοια." [" Σποδόομαι, Cinerem mihi aspergo, Σποδόω, In cinerem redigo, Judith. 4, 9. Esth. 4, 2. in Usserii Ed. vet. alt. σποδωθεὶς ἐξῆλθεν. Hippocr. de Morb. Mul. 667." Schleusn. Lex. V. T. * Συσποδόω, unde συνεσποδωμένον, Hesychio συγκεκομμένον.]

" Σπληδὸς, ὁ, Cinis, pro σποδός. Gen. σπληδοῦ " extat ap. Nicandr. (Θ. 763.) Apud Hes. autem A " Σπληδώ." [Lycophr. 483. Σπληδῷ κατ' ἄκρον χεῖμα θαλψάντων πυρός.]

ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, ὁ, Spondylus, Vertebra. Sunt autem spondyli ossa 24. quibus ἡ ῥάχις tota constructa est. Tot enim sunt in homine secundum naturam se habente: aliquando tamen plura aut pauciora reperiuntur. Omnia cava sunt et forata, omnia ἄκανθαν, i. e. Spinam, habent, et apophyses transversas atque obliquas ascendentes et descendentes: omnia similiter vinculum membranosum intus, præter duos primos spondylos, duas rachitæ meningas ambiens, et foris alterum ipsa undique colligans: præterea articulationes sex, duas suo corpore, duas apophysibus ascendentibus, et duas descendentibus. Hæc inter alia Gorr., ap. quem plura vide de earum articulationibus, quidque inter se commune habeant, quid proprium: nec enim omnes sibi similes sunt. Alio nomine B dicuntur στροφεῖς, a Pherecrate στρόφιγγες, præcipue παρὰ τὴν στροφὴν τοῦ τραχήλου: sunt enim communes vertebræ ipsi cervici cum dorso. Hom. σπονδυλίους vocat, Arrian. κύβους etiam. Septem illas cervicis vertebras ἀστραγάλους appellat idem Hom.: quarum prima ἐπιστροφεὺς dicitur, secunda ἄξων, et ὀδοὺς ab Hippocr. (licet Ruf. Ephes. primam ab eo sic nuncupari putet); ultima, ἄτλας, quod onus sustineat. Magnum vero spondylum Gal. Comm. 3 περὶ Ἄρθρων, accipit secundum, qui in fauces conversus eas angit. Non multo post tamen eod. l. magnum spondylum appellat infimum lumborum aut ei proximum. Paulo post magnum videtur innuere sextum cervicis aut septimum. Ceterum vertebræ omnes in tres ordines distinguuntur; sunt enim cervicis septem, dorsi duodecim, lumborum quinque. Inter quas facile est dorsi vertebras ab aliis discernere; singulæ enim dorsi vertebræ unam utraque parte costam emittunt. Ex his autem decima peculiare quiddam et proprium habet, a Gal. C ἀῤῥεπὴς dicta, quod spinam habeat in neutram partem vergentem, i. e. nec sursum nec deorsum: qualis hominibus hujus sæculi frequenter est undecima, et hac frequentius duodecima, raro autem decima. Cum enim rachis tota sit tanquam arcus quidam, ejus ipsius ceu clavis (ut vulgo vocatur) est decima vertebra, quæ, velut lapis aliquis motu recto delatus, nutantes sursum aut deorsum alias vertebras figit et firmat; teste Gorr. Inter eas maris nomine censetur, quod prominet et extat, quodque fulcitur: feminæ autem, quod suscipit, cavumque est. Compages earum et σύστημα nominatur γύης: meatus vero, per quem medulla earum fertur, σωλὴν et ἱερὰ σύριγξ vocitatur, teste J. Polluce. Latini etiam Spondylos dicunt, ut Plin. Primus spondylus dorcadis. Idem 32, 6. scribit laudari ostrea quæ sint spondylo brevi atque non carnoso, nec fibris lacinioso. Martialis ossicula spondylis similia, spondylos vocat, l. 7. Rosos tepenti spondylos sinu condit. In Architectura σπόνδυλος dicitur Sculptura verte- D brata s. verticillata, a vertebræ s. verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apponitur. Athen. 5. Οἱ γὰρ γεγονότες αὐτόθι κίονες ἀνήγοντο στρογγύλοι, διαλλάττοντες τοῖς σπονδύλοις, τοῦ μὲν μέλανος, τοῦ δὲ λευκοῦ, παρ' ἄλληλα τιθεμένων. [" Vertebræ columnarum ap. Athen. 206. non Ornamenta quædam dici videntur, sed Singulæ partes et velut Articuli, e quibus componitur scapus columnæ, quando non est perpetuus." Schw. Mss.] Σπόνδυλος dicitur etiam Verticulum s. Verticillum, i. e. Pondusculum quod mulieres nentes imæ fusi parti appendunt, ut facilius eum contorqueant. Præterea σπόνδυλοι vocabantur αἱ ψῆφοι αἱ δικαστικαὶ, χαλκοῦ πεποιημέναι, Ænei calculi, quibus judices utebantur in suffragiis ferendis, J. Poll. Σπόνδυλος nominatur etiam Cardui sativi caput, cardui inquam sativi, qui et cactus et cinara dicitur, Gal. de Fac. Alim. 2, 51. de cinara, Πολλοὶ γὰρ οὕτως ἐσθίουσι τὰς οἷον κεφαλὰς αὐτῶν, ἃς ὀνομάζουσι σπονδύλους. Est et Piscis nomen ap. Plin. 32. c. ult., cujus Macrob. quoque meminit et Seneca.

Dorion autem ap. Athen. (307.) σφόνδυλον appellat τὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεστρέως ἐχῖνον. Herbæ quoque nomen est, quæ et σπονδύλιον dicitur. Vide Σφόνδυλος. [" Schol. Il. 22. p. 38. Valck., ad Mœr. 361. Porson. Phœn. 1428. Valck. p. 479. Heyn. Hom. 6, 610. 8, 106." Schæf. Mss. Æneas c. 36. * Σπόνδυλον, Gl. Verticulum. Vide Schn. Lex. Suppl. p. 178. * Σπονδυλοδίνητος, Suid. 1, 393.] A

Σπονδύλιος, i, q. σπόνδυλος, Eust.

Σπονδύλιον, τὸ, itidem pro σπόνδυλος dicitur, et signif. Vertebra. Item Os spinæ extremum, quod et ὀῤῥοπύγιον nominatur et κόκκυξ, J. Poll. Σπονδύλιον vocatur et Verticillus, quem feminæ nentes indunt imæ fusi parti, ut facilius eum contorquere possint: sicut et σπόνδυλος. Item Herbæ nomen, ut in Σφόνδυλος docebo.

[* Ἐνσπονδύλια, τὰ ὀστᾶ, J. Poll. 2, 179.]

[* Σπονδυλίζω, unde * Ἐκσπονδυλίζω, i. q. ἐκτραχηλίζω, Schol. Aristoph. Πλ. 70.]

¶ Σφόνδυλος Attice dicitur σπόνδυλος. Nec de Vertebris solum τῆς ῥάχεως dicitur ut σπόνδυλος, sed et de Verticulo s. Verticillo quod fuso appendunt nentes feminæ. Qua signif. legitur ap. J. Poll. 10, 28. item ap. Plut. Symp. 9, 14. Δοκεῖ μοι Πλάτων ὡς ἀτράκτους καὶ ἠλακάτας, τοὺς ἄξονας, σφονδύλους δὲ, τοὺς ἀστέρας * ἐξηλλαγμένως ἐνταῦθα ὀνομάζειν. Hesychio σφόνδυλοι sunt non solum τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ, sed etiam αἱ ἁρμογαὶ τῶν μελῶν: item τῶν σκορπίων αἱ ἐπὶ τῶν κέντρων περιγραφαὶ, item οἱ τῶν φυτῶν πυθμένες, necnon αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι, quemadmodum Eust. quoque e vett. Gramm. σφόνδυλος exp. ἡ δικανικὴ ψῆφος: itidemque σπόνδυλος supra. Nicander fem. genere usurpavit, Θ. 797. τοῦ γὰρ * προμελαίνεται ἄκρη Σφόνδυλος, de scorpio: quo referri potest expositio ex Hes. paulo ante allata. Vide et Σπονδύλιον. [" Ad Mœr. 361. Valck. Phœn. p. 479. Porson. Phœn. 1428. Heyn. Hom. 6, 611. 8, 106." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 34. Mathem. Vett. p. 11. Lobeck. Phryn. 113.] B

Σφονδυλοδίνητος, Verticillo tortus. In Epigr. (Philippi 18.) σφονδυλοδινήτῳ νήματι, Filo quod verticulo ad fusum appenso tortum est. Nisi malis σφόνδυλος pro Ipso fuso accipere, et interpretari Filo quod fuso tortum est; nam Filum s. Stamen e colo ductum fuso torquetur, cujus imæ parti verticillus inditur, ut ejus ponderusculo ipse fusus circumagatur velocius. C

" Πολυσφόνδυλος, Multas habens vertebras s. Internodia, Lucian." [924. * " Ὑποσφόνδυλον, Anon. Isag. Anal. p. 64." Kall. Mss.]

Σφονδύλιος i. q. σφόνδυλος. Annotat Eust. 1216. non solum σπόνδυλος per σπ et tribus syllabis dici, sed etiam per σφ, et quatuor syllabis, σφονδύλιος: ut Il. Υ. 480. μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο: et sic σφονδυλίων ἔκπαλτο i. esset q. ἔπαλτο ἐκ τῶν σφονδυλίων, E vertebris cervicis medulla excutiebatur. At J. Poll. hoc SIVE Σφονδυλίων SIVE Σπονδυλίων, nominativo casu et adjective accipit, sic scribens 2, (130.) Ἐφέστηκε δὲ σπονδύλοις ἑπτὰ ὁ τράχηλος, οὓς Ὅμηρος ἀστραγάλους καλεῖ, καὶ σπονδυλίωνα, τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς. [" Σφονδύλιος, Σφονδύλιον, Σφονδυλίων, Heyn. Hom. 8, 106." Schæf. Mss.] D

Σφονδύλιον, τὸ, i. q. σπονδύλιον, s. σπόνδυλος. Est et Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 90. Plin. Spondylium appellat 12, 26. dicens a ferula differre foliis tantum, quia sunt minora, et platani divisura. Idem Diosc. σφόνδυλον etiam vocat, ut 3, 97. de galbano, Σὺν σφονδύλῳ δὲ καὶ ἐλαίῳ περιτεθεῖσα, ἑρπετὰ κτείνει. Unde Plin. 24, 5. Serpentes oleo et spondylio mixto tactu necat. [* Σφονδύλειον, Nicander Θ. 948. * " Σφονδυλὶς, Spondylium, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.]

[* " Σφονδυλόεις, Manetho 1, 319. 4, 51. ad Charit. 341." Schæf. Mss.]

[* Σφονδυλίζω, unde * Ἐκσφονδυλίζω, Cervicem confringo, 4 Macc. 11, 18. Etym. M. 324, 44.]

Σφονδύλη autem SIVE Σπονδύλη diversæ signif. est a superioribus. Eust. enim p. 1669. e vett. Lexicographis tradit, σφονδύλην esse ῥίζαν ὁμοίαν σιλφίῳ. Sic Hes. Σφονδύλη, ὅμοιόν τί φασι σιλφίῳ εἶναι, ὀσμὴν φαύλην προϊέμενον εἴ τις ἅψεται αὐτῆς. Apud quem LEGITUR ET Σπονδύλλη, ἡ γαλῆ παρ' Ἀττικοῖς. Dicitur σφονδύλη esse etiam Insectum odore tetro, de blattarum genere, Aristoph. Εἰρ. (1077.) Ἕως ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ, ubi Schol. annotat, σφονδύλην esse σίλφην τινὰ βδέλλῃ προσομοίαν, δυσώδη ὄντως. Aristot. quoque inter insecta numerat, H. A. 5, 8. περὶ ὀχείας τῶν ἐντόμων loquens: Πάντα δὲ τὸν τρόπον τοῦτον ὀχεύεται, αἵ τε μυῖαι καὶ αἱ κανθαρίδες καὶ αἱ σφονδύλαι, ubi Gaza interpr. Verticilli. Idem Aristot. 8, 23. staphylinum (quod et ipsum Insecti genus est) dicit esse ἡλίκον ἡ σφονδύλη: quemadmodum Apsyrtus quoque in Mulomedicina (p. 266.) staphylinon dicit esse ὅμοιον ταῖς σπονδύλαις ταῖς κατ' οἰκίαν, μείζονα δέ: addens, eum γίνεσθαι ἐν τοῖς ἀγροῖς πανταχῇ, καὶ πορεύεσθαι ἐπηρκότα τὴν οὐρὰν, et equum devorato staphylino non aliter cruciari quam vipera deglutita: quemadmodum Aristot. l. c. scribit ἀνίατον esse, si equus σταφυλῖνον περιχάνῃ. Theophr. H. Pl. 9, 15. de radicibus loquens, quæ a bestiis arroduntur et quæ secus, Τῶν δ' ἔξω θηρίων ἄλλο μὲν οὐδὲν ἅπτεται ῥίζης οὐδεμιᾶς, ἡ δὲ σφονδύλη, πασῶν. Unde Plin. 27, 13. Et animalium quidem ceterorum nullum aliud radices a nobis dictas attingit, excepta spondyle, quæ omnes persequitur: genus id serpentis est. Erasmus annotat esse subnigro corpore et emittere gravissimum odorem, cum emoritur. Idem tamen Aristophanis l. supra c. sic interpr., Ut feles, quoties fugitat, male pedere sueta est: Hes. secutus, qui σπονδύλην Atticis dici τὴν γαλῆν est auctor: secutus etiam ipsum Aristoph., qui Πλ. (693.) dicit, Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Verum et eorum, qui σφονδύλην interpr. σίλφης quandam speciem, non improbanda est opinio. Legimus enim ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 5. σίλφης βδεούσης στῆρ: itidemque ap. Aët. 8, 33. Σίλφης τῆς κατοικιδίου τῆς βδεούσης τὸ στῆρ. Itidemque ap. Paul. Ægin. in succedaneis, Ἀντὶ βουπρήστεως σίλφαι βδέουσαι, Blattæ fœtidæ, quæ execrando et atro fœtore sunt. [" Ad Mœr. 361." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 113.]

" ΣΠΥΡΑΘΙΑ, ἡ, et Σπύραθος, ὁ, ἡ, et Σπυρὰς, " άδος, ἡ, Caprarum stercus, Caprinus fimus. Apud " Diosc. σπύραθος μία, Stercoris caprini una pilula: " ab aliis, Una bacca, (sic autem e Palladio affertur " Bacca caprina,) et Unus globulus. Sed ap. Eund. " additur αἰγὸς vel αἰγῶν interdum: diciturque αἰγὸς " σπύραθοι, vel αἰγῶν σπύραθοι. Additur autem for- " tasse gen., quia de Ovillo quoque stercore usurpa- " tur, ut quidam tradunt: atque adeo ap. Hes. " legimus, Σπύραθοι, τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν ἡ κόπρος. " J. Poll. tamen (5, 91.) caprarum dicit esse, non " addens et ovium. Habemusque ap. eum, Σπυράδα, " Σπυραθίαν, Σπύραθον, Σπύρδανα. Apud Hes. est " etiam Σπορθύγγια, talem signif. habens." [" Σπύραθος, ad Mœr. 311. 361." Schæf. Mss. Geop. 12, 14, 2. * Σπυρίθιον, Diosc. 6, 55. Σπυρίθια τῶν αἰγῶν. * Σπυραθώδης, Hippocr. 70. 194. 217. 1227. " Σπυρὰς, ad Mœr. 361. Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. Mss.] " Σφυρὰς affertur pro σπύρας," [Bekk. Anecd. 57. " Ad Mœr. 361. Brunck. l. c." Schæf. Mss. * Πύραθος, ὁ, Scholiastæ τῶν αἰγῶν τὸ ἀποπάτημα, Nicandri Θ. 932.]

" Σπόρθυγγες, Coma hispida et squalida, VV. LL. " Sed Hes. exp. αἱ συνεστραμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες. " At Σπορθύγγια vide in Σπυράς."

ΣΤΑΖΩ, ξω, Stillo. Interdum neutrum est, et cum dat. instrumentali humoris effluentis jungitur, Soph. Aj. (10.) κάρα Στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους, Stillabat ei caput sudore. Sic Lucr. Saxa stillant guttis, Tibull. Coma stillabat Tyrio rore, Lucan. sanguineis stillavit roribus arbos. Interdum accus. humoris emanantis, et tunc transitivum est, *Il.* Τ. (39.) Πατρόκλῳ δ' αὖ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. Sic (348.) Ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν Στάξον ἐνὶ στήθεσσι. Et Opp. K. 3, (107.) τόσον τεκέων τε καὶ ἀρτιγόνοιο γενέθλης Φιλ-

τρον ἐνὶ κραδίῃ στάξεν θεὸς, Cordi instillavit Deus. Juven. stillavit in aurem Exiguum de naturæ patriæque veneno. Item στάξει [στάξαι] φόνον, Apoll. Rh. 2, (1215.) Stillat sanguinem. Et στάζω δάκρυ, Eur. (Iph. A. 1467.) pro λείβω, s. σπένδω δάκρυ, Libo, i. e. Fundo lacrymam. Plin. quoque dicit, Africa ammoniaci lacrymam stillat. Alibi autem, Frutex resina stillans. [" Perpluo, Æneas Comm. Poliorc. c. 11." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 681. Huschk. Ep. in Propert. p. 44. Jacobs. Anim. in Eur. p. 4. 135. 253. Spec. 46. Exerc. 2, 82. Anth. 8, 40. 9, 363. 10, 308. Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Toup. Opusc. 2, 249. Eur. Hipp. 122. Valck. p. 179. Diatr. 63. Koen. ad Greg. Cor. 97(=154.) Wakef. Phil. 783. 1378. De quant., ad Mœr. 70." Schæf. Mss. " Cum gen., Lycophr. 391. De sono, Eur. Rhes. 567. De igne, Callim. H. in Dian. 118. De amore, Opp. K. 3, 108." Wakef. Mss. Æsch. Suppl. 1008. Æneas Tact. 11. Τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα.]

Στάγμα, τὸ, Gutta, Stilla, Liquor qui stillatur. Epigr. [" Wakef. Trach. 837. Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 611. Geop. 20, 16.]

[* " Στάξις, ἡ, Stillatio, Hippocr. p. 71." Wakef. Mss.]

Στακτὸς, Stillatus, Ovid.; Stillatitius, Plin. Stillatitia resina. Aristoph. Πλ. (529.) μύροισι μυρίσαι στακτοῖς, Unguentis ungere stillatitiis; quædam enim arbores stillant unguentis, ut balsamum. Alii interpr. Liquidis, ὑγροῖς: ad differentiam τῶν ξηρῶν. Item et Archestr. ap. Athen. (101.) Καὶ στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεράπευε. Præterea στακτὴ κονία, [Geop. 6, 7, 1.] et interdum absolute στακτὴ, Lixivium liquidum e quovis cinere colatum: quasi Stillatitium dicas: alio nomine διηθισμένη κονία dicitur, Lixivium percolatum, s. quod per colum stillavit: ut Hes. στακτὸν exp. διϋλισμένον. Addit Gorr. significare etiam Calcem perinde atque τὴν κονίαν, eamque vocis ambiguitatem, magnam plerisque errorum occasionem præbuisse. Necnon ἅλμη στακτὴ, Muria percolata, in Geop. 20, (46, 5.): s. Muria stillatitia, Muria quæ per colum distillavit. Item στακτὴ, Liquor oleaceus e myrrha cinnamomoque inciso stillans. Sic enim Theophr. περὶ Ὀσμῶν (c. 29.) Ἐκ κινναμώμου καὶ ἐκ τῆς σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ· στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν. Diosc. 1, 74. στακτὴν vocari ait προσφάτου σμύρνης τὸ λιπαρὸν, κεκομμένης μεθ' ὕδατος ὀλίγου, ἀποτεθλιμμένης τε δι' ὀργάνου: esse autem admodum εὐώδη et πολυτελῆ. Basil. in Ps. 44, (10.) Ἡ δὲ στακτὴ, inquit, καὶ αὐτὴ σμύρνης ἐστὶν εἶδος τὸ λεπτότατον· ἐκθλιβέντος γὰρ τοῦ ἀρώματος, ὅσον μὲν αὐτοῦ ῥυτὸν, εἰς τὴν στακτὴν ἀπομερίζεται· τὸ δὲ παχὺ ἀπομένον, * σμύρνα προσαγορεύεται: [vide Suid.] Rursum Theophr. H. Pl. 9, 4. Τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὲν, στακτή· ἡ δὲ, πλαστή. At Plin. 12, 15. Inciduntur bis et ipsæ, iisdemque temporibus, sed a radice usque ad ramos qui valent. Sudant autem sponte, priusquam incidantur, Stacten dictam: cui nulla præfertur. Suidas esse Aromatis genus ait, afferens h. Polybii l. (13, 9, 5.) Κυρωθείσης δὲ τῆς ἐλευθερίας τοῖς Γερραίοις, ἐστεφάνωσαν παραχρῆμα τὸν Ἀντίοχον τὸν βασιλέα πεντακοσίοις ἀργυρίου ταλάντοις, χιλίοις δὲ λιβανωτοῦ, καὶ διακοσίοις τῆς λεγομένης στακτῆς. Lucr. pro Unguento e stacte composito accipit, 2. amaracini blandum stactæque liquorem. [" Στακτὸς, Casaub. ad Athen. 98. Thom. M. 605. Στακτὴ, Schweigh. Emendd. in Suid. 22. Musgr. Ion. 1175." Schæf. Mss. Στακτὰ, Plato Crit. p. 52. Athenæus Oribasii p. 54.: Geop. 7, 12, 20. ἔλαιον. Στακτὴ, Athen. 194. 688. 689. Schleusn. Lex. V. T. * Στακτοειδὴς et * Στακτώδης, Schol. Opp. Ἁ. 1, 214.]

Ἄστακτος, Non stillatus s. stillatitius, Non destillans, sed copiose fluens, Eur. (Iph. T. 1241.) ἀστάκτων ὑδάτων, Aquarum non stillatitiarum: [" Musgr. ibid. Markl. p. 388. Jacobs. Anim. 88. Abresch. Lectt. Aristæn. 141." Schæf. Mss.] Ἀστακτὶ, Non stillatim, sed affatim, i. e. ῥύδην, Effusim, Philostr. Her. Ἀ. δακρύει. [Soph. Œd. C. 1251. Plato Phædone 66. " Abresch. l. c. Brunck. Aj. 1127. Apoll. Rh. 46. Aristoph. 2, 27. Boiss. Philostr. 544. Valck. Adoniaz. p. 228. Ἀστακτεὶ, ibid." Schæf. Mss. Vide Ἀσταγὴς.] " Δύστακτον Hes. affert pro * κακοδάκρυτον, procul dubio a στάζω, q. e. interdum Lacrymas fundo, Lacrymis stillo."

Πρωτόστακτος, Qui primus destillavit, distillavit. Πρωτόστακτος κονία autem vocatur Lixivium in quod calx ad cinerem additur, quod e cineribus calce commixtis paratur. Paul. Ægin. 7. Κονία, τὸ οἷον περίπλυμα τῆς τέφρας ὀνομάζεται· εἰ δὲ προσλάβοι καὶ τιτάνου ἡ τέφρα, καυστικὴν ἐργάζεται τὴν κονίαν, ἣν δὴ καὶ πρωτόστακτον ὀνομάζουσι. [Πρωτόστακτον, τὸ, Lixivium, Alex. Trall. 2. p. 162., 3. p. 200., 11. p. 639.]

Στακτικὸς, Stillatitius: i. q. στακτός. Apud Paul. Ægin. legitur στακτικὸν κολλούριον, quod Scrib. Larg. et Marc. Empiricus στακτὸν appellant: Gal. autem VOCAT Εὔστακτον: variant tamen ab invicem eorum descriptiones, præsertim ponderibus. Gorr. ET Στακτὶς Atramenti sutorii species esse dicitur, pro quo Diosc. habet σταλακτίς.

Σταγὼν, όνος, ἡ, Stilla, Gutta, Ephipp. Com. ap. Athen. (28.) Πολλὴ δὲ Λεσβία σταγὼν ἐκπίνεται, Crebra vini Lesbii gutta. Suid. σταγόνος exp. ῥανίδος, ὕδατος: Hes. autem σταγόνες non solum ῥανίδες, sed etiam θυγατέρες. Eod. Hes. teste in metallicis σταγὼν dicitur τὸ καθαρὸν σιδήριον: UNDE Σταγονόθαλπον dici τὸν ταῦτα διαιροῦντα. [" Σταγὼν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 39. Toup. Opusc. 1, 14. ad Charit. 268. Brunck. Œd. T. 1279. Musgr. Ion. 1233. Wakef. Herc. F. 448. ad Lucian. 2, 325." Schæf. Mss. Timæi Lex. 556. Ed. Gal., Plut. Placit. 5, 3. Ælian. H. A. 12, 24.]

Σταγονίας, ὁ, i. q. στακτὸς, Stillatitius, Stillatim emanans, Diosc. 1, 82. Πρωτεύει δὲ ὁ ἄῤῥην λιβανωτὸς, καλούμενος σταγονίας, στρογγύλος φυσικῶς· ἔστι δὲ ὁ τοιοῦτος, ἄτομος, λευκός τε, καὶ θλασθεὶς ἔνδοθεν λιπαρός. Plin. 12, 14. Quod ex eo rotunditate guttæ pependit, masculum vocamus: præcipua autem gratia est mammoso, cum hærente lacryma priore, consecuta alia miscuit se. Græci σταγονίαν et ἄτομον tali modo appellant: minorem autem, ὀροβίαν. [Ernesti Clav. Cic.] Σταγόνιον, τὸ, Guttula. Est et Meretricis nomen ap. Athen. [586.]

[* Στὰξ, σταγὸς, ἡ, Gutta, Apoll. Rh. 4, 626.]

Ἀσταγὴς, i. q. ἄστακτος, Non stillatus, Non stillans, sed fusim manans, οὐ κατὰ σταγόνα, ἀλλὰ ῥύδην effluens. Sic ἀ. ὕδωρ Suid. exp. πολυσταγὲς, Abunde stillans s. fluens. Ubi etiam NOTA Πολυσταγὴς, Multum s. Abunde stillans, Multis guttis destillans. Ac quemadmodum ibi per πολυσταγὴς Suid. exp. ἀσταγὴς, ITA Ἀστακτὶ PER Πολυστακτὶ exp. Schol. Soph. (Œd. C. 1646.) p. 324. ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις Στένοντες ὠμαρτοῦμεν, Multas lacrymarum guttas stillantes et gementes. Exp. etiam * πολυδακρύτως. Sed metri causa scribere mallem ἀστακτεί: quamvis et ap. Suid. eadem habeatur scriptura, cum alio etiam exemplo, Τὸν νεκρὸν παραπέμπων ἔκλαιεν ἀστακτί. [" Ἀσταγὴς, Valck. Adoniaz. p. 228. Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Brunck. Soph. 3, 403. Apoll. Rh. 123." Schæf. Mss. Nonn. D. 1, 302. * Παλαισταγὴς, Nicander Θ. 591. * " Πολυσταγὴς, Schol. Apoll. Rh. 3, 804." Wakef. Mss. * Πολυσταγῶς et * Πολυστεγῶς, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 248.]

[* Σταγετὸς, ὁ, Stilla, Gutta, Aqu. Prov. 19, 13.]

[* Στάγδην, Guttatim, Stillatim, Hippocr. 1170. 1174.]

[* Ἀναστάζω, Orac. Sibyll. 5. p. 597. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἀποστάζω, Destillo s. Distillo, s. simpliciter Stillo. Interdum transitive accipitur pro Stillatim fundo. Philo, Εἰς τοὔδαφος ῥανίδας ἀποστάζουσιν. Interdum neutraliter: ut, Ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς, Lucian. (3, 90.) Aurum stillat ab eorum verbis, ubi gen. habet vi præpositionis, quasi dixisset χρυσὸς στάζει ἀπὸ τῶν λόγων αὐτῶν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 117. ad Callim. 1. p. 16. ad Diod. S. 1, 281. 2, 391. ad Lucian. 2, 305." Schæf. Mss. Hippocr. 79. Soph. Ant. 959. μανίας ἀποστάζει μένος, Schol. ἀποβαίνει ὀργή: cf. Æsch. Suppl. 578. δακρύων δ' ἀπο-Στάζει πένθιμον αἰδῶ: Musæus 173. Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου.] Ἀπόσταγμα, τὸ, Liquor destillans, ut Cels. Destillat humor e capite in

nares. Sic vinum stillans ab uva, vocatur τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς. ["Etym. M. Hes. (p. 129.)" Wakef. Mss.] Ἀπόσταξις, ἡ, Stillatio, Destillatio. Accipitur et pro præcedente ἀπόσταγμα, ap. Theophr. H. Pl. 9, 8. Ἐνίων δὲ οὐδὲ ὀπισμὸς, ἀλλ' οἷον χυλισμός ἐστιν· ὥσπερ ὅσα καίοντες καὶ ὕδωρ ἐπιχέαντες ἀπηθοῦσι καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀ. [Hippocr. Prædict. 79. *Ἐναποστάζω, Liban. 1, 766. Phot. Bibl. p. 165. *Ἐξαποστάζω, Theod. Prodr. 377." Elberling. Mss. *"Συναποστάζω, Simul distillo, Himerius ap. Phot. Bibl. 243." Mendham. Mss. *Διαστάζω, Gl. Stillo, Geop. 7, 8. Alex. Trall. 8. p. 422., ubi perperam extat *διαστάττει. "Casaub. Athen. 1. p. 18." Schæf. Mss. *Ἐκστάζω, Gl. Extillo.] Ἐνστάζω, Instillo. Pass. Ἐνστάζομαι, Instillor: unde præt. pass. Ἐνέστακται, Instillatum est, Inditum est; vel simpliciter Inest. Od. B. (271.) Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ. Item ap. Herod. (9, 3.) Ἐνέστακτό οἱ ἵμερος τὴν πόλιν ἑλεῖν, Instillatum ei erat desiderium capiendi urbem, pro Tenebatur libidine urbis occupandæ. [Aristoph. Σφ. 702. "Wakef. Trach. 463. Jacobs. Anth. 9, 364." Schæf. Mss.] Ἐπιστάζω, Instillo, Superinstillo, Diosc. 1. Ἐπισταγεὶς γάλακτι, Lacti instillatus. Idem 2, 75. ἐπισταγῇ ὄνυχι, Instillatus sit ungui. ["Toup. Opusc. 2, 250. Jacobs. Anth. Proleg. 57." Schæf. Mss. Hippocr. 129.] Ἐπισταγμὸς, ὁ, Instillatio, [Destillatio, Diosc. 3, 23. *Ἐπίσταξις, Hippocr. 80. *"Ἐπιστάκτης, Instillator, terme de Chirurgie, Cocchii Chirurg. Vett. 102." Corai. Mss.] Καταστάζω, Distillo, Destillo, Lucian. (2, 931.) Νομίζετε καταστάξειν τὸν ἄκρατον πρὸς ἡμᾶς, Putatis merum ad nos destillaturum: [17. "Eur. Hec. 241. 750. Koen. ad Greg. Cor. 67. Wakef. S. Cr. 3, 158. Phil. 7. Jacobs. Anim. 253. Brunck. Soph. 3, 426. Heyn. Virg. 2, 362. Markl. Suppl. 586. De vestitu laxo, Bibl. Crit. 2, 4. p. 44. Toup. Opusc. 2, 25." Schæf. Mss. Eur. Hel. 991. Iph. T. 72. Hec. 241.] Κατασταγμὸς, Destillatio, [Bekk. Anecd. 270. *Παραστάζω, Hippocr. 624, 8. 631, 28. 660, 48. Diod. S. 2. p. 65, 39. "Wakef. S. Cr. 3, 100." Schæf. Mss.] Περιστάζω, Circumquaque stillo. Pro Irroro affertur ex Epigr. [Nonn. D. 48, 656. "Huschk. Anal. 25. Jacobs. Anth. 9, 363." Schæf. Mss. [* "Προσστάζω, Mitsch. H. in Cer. 179." Schæf. Mss. Dorice Ποτιστάζω, Pind. Ὀ. 6, 127. Π. 4, 243. *"Ὑπερστάζω, Jacobs. Anth. 11, 186." Schæf. Mss. *Ὑποστάζω, Gl. Substillo, Hippocr. 151.]

¶ Σταλάζω SIVE Σταλάω, i. q. στάζω, Stillo, Suid. Apud Hes. legitur etiam σταλάσσων, quod exp. στάζων: a VERBO Σταλάσσω. ["Σταλάζω, Jacobs. Anim. in Eur. p. 4. Exerc. 2, 82. Koen. ad Greg. Cor. 67(=154.) Σταλάω, Toup. Emendd. 1, 456. Jacobs. Anth. 9, 185. Democritus Epigr. Σταλάσσω, ad Charit. 552. ad Diod. S. 1, 364. Σταλάττω, Greg. Cor. l. c. Wagner. Alciphr. 2, 227." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 241. Eur. Hel. 639. Phœn. 1397. Hipp. 738. Porph. ad Ptolem. Harm. 195. Κατ' ὀλίγας λέξεις σταλάττοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι. *Στάλαγμα, Gl. Stilla, Soph. Antig. 1253. Æsch. Eum. 805. Philostr. 3, 25. "Abresch. Æsch. 2, 112." Schæf. Mss.] Σταλαγμὸς, Destillatio; Gal. enim in Lex. Hippocr. σταλαγμοῦ exp. *καταστάξεως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, Destillationis et fluxionis a capite ad alia membra: ut ap. Cels. Destillat humor interdum e capite in nares. Interpr. etiam Gutta, Stilla. Sic dici scribunt et Chalcanthi genus purissimum, stiriæ s. guttæ simile. Diosc. σταλακτίδα vocat, Plin. σταλαγμίαν. Scommatice autem et per risum parvæ staturæ homuncio sic dicitur, ut docet quidam ap: Eust. 1642. Ὑμεῖς (Athenienses sc.) ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετε· ἂν μὲν γὰρ ᾖ τι σμικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, καλεῖτε αὐτὸν, σταλαγμόν· λιπαρὸς περιπατεῖ; ζωμὸς κατωνόμασται: et quæ sequuntur. ["Eur. Hec. 241. Jacobs. Anim. in Eur. p. 4. ad Charit. 712. Wakef. Eum. 785. Abresch. Æsch. 2, 34. 112. Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss. "Etym. M. 576." Wakef. Mss.] Σταλαγμίας, ὁ, ut a σταγὼν derivatur σταγονίας, Plin. 34, 13. de chalcantho s. atramento sutorio, Fit et pluribus modis, genere eo in scrobes cavato: quarum

A e lateribus distillantes hyberno gelu stirias, Stalagmian vocant: neque est purius aliud. Diosc. σταλακτίδα nominat. [* "Σταλαγμιαῖος, Paul. Alex. Apotelesm. 1, 3. Ἐπὶ τῇ τῆς σταλαγμιαίας τῆς ὥρας ῥοπῇ, In horæ momento, secundum versionem." Schn. Lex. Cf. Στιγμιαῖος.] Σταλακτικὸς, Stillatitius: χάλκανθον, Chalcanthum stillatitium: quod ET πηκτὸν nominatur, quia distillant hyberno tempore stiriæ et frigore concrescunt in officinis in quibus paratur: Diosc. 5, 114. Ibid. σταλακτὶς vocatur et σταλακτόν. Σταλακτὸς, idem: ut σταλακτὸν χάλκανθον. Diosc. 5, 114. Ἄριστον δ' αὐτοῦ ἡγητέον τὸ κυάνεον καὶ βαρὺ, πηκτόν τε καὶ διαυγές· οἷόν ἐστι τὸ σταλακτὸν, ὑπ' ἄλλων δὲ λογχωτὸν καλούμενον. Σταλακτὶς, ίδος, ἡ, i. q. σταλακτὴ, s. σταλακτικὴ, Stillatitia, Diosc. 5, 114. de Chalcanthi generibus, Τὸ μὲν γὰρ κατὰ σταλαγμὸν διηθουμένων ὑγρῶν εἴς τινας ὑπονόμους συνίσταται· ὅθεν καὶ σταλακτὶς καλεῖται ὑπὸ τῶν τὰ Κυπριακὰ μέταλλα ἐργαζομένων: Unum namque humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis, concrescit: B quare ab iis qui Cypria metalla perficiunt, Stillatitium appellatur: ut quidem Ruell. vertit. Ἀστάλακτος, ὁ, ἡ, Non stillans, i. q. ἄστακτος. Plut. Crasso (4.) dicit etiam ἀὴρ ἀστάλακτος καὶ καθαρὸς, Non substillum tempus, Aër non stillans, sed purus, ut quidam interpr. Dicitur autem, Festo auctore, substillum tempus ante pluviam jam pene uvidum, et post pluviam non persiccum, quod jam stillaret aut nondum desiisset. Idem Plut. mari quoque tribuit τὸ ἀστάλακτον, quod accipere queas pro νωθρὸν, ut Hes. exp., exponens etiam ἀσθενές: (10, 88.) Τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς, πᾶσαν ἵστησι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀστάλακτον, [ἀσάλευτον.] Plin. 2, 47. Ante brumam septem diebus, totidemque postea, sternitur mare halcyonum fœturæ: unde nomen hi dies traxere: 10, 32. Fœtificant bruma, qui dies Halcyonides vocantur, placido mari per eos et navigabili, maxime Siculo. Alibi dicit eo tempore et cœlum mollius esse ventorum quiete. Videtur ergo dici ἀστάλακτον pelagus, Cum placidum est ventorum C quiete, nec agitatur fluctibus; vel etiam Cum non fluit, sed placidum stat a ventis immotum: ἀτάρακτον.

[* Ἀνασταλάω, Opp. K. 4, 324. ἀνασταλάει μέλαν ὕδωρ.] Ἀποσταλάζω, Destillo, i. q. ἀποστάζω, ["Bergler. ad Alciphr. 153." Schæf. Mss.] Affertur ET Ἀποσταλάω pro Distillo, Extillo, ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 185. 364. * Ἀποστάλαγμα, Toup. Opusc. 1, 290." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 1184. * "Διασταλάσσω, Liban. 4. p. 1074." Kall. Mss.] Ἐνσταλάζω, Instillo, i. q. ἐνστάζω: unde partic. ἐνσταλαχθεὶς s. ἐνσταλαγεὶς, Instillatus, pro quo et ἐνσταχθείς. [Aristoph. Ἀ. 1033. "Dawes. M. Cr. 236." Kall. Mss.] Ἐπισταλάζω, SIVE Ἐπισταλάω, Instillo, ut ἐπιστάζω. Ex Epigr. [Anal. 1, 232.] ἐπισταλάει στῆθος, pro Irrigat pectus. Ubi nota etiam ἐπισταλάω, ut ἀποσταλάω dicitur et σταλάω: E QUO Σταλάω posset DERIVARI Σταληδόνες, quod Hes. exp. σταλαγμοὶ, si scriberetur σταληδόνες, aut σταλαηδόνες, i. e. Guttæ, Stillæ. ["Ἐπισταλάω, D ad Charit. 380." Schæf. Mss. * "Κατασταλάζω, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 108." Boiss. Mss. * Κατασταλάω, Nonn. D. 38. p. 930. * "Ὑποσταλάζω, Nicet. Eugen. 2, 25.: in var. lectt. ἐπιστ." Boiss. Mss.]

[* Σταλαγέω, i. q. σταλάω, Orac. Sibyll. p. 565.]

[* Στάληξ, ὁ σταλαγμὸς, Zonar.]

[* Σταλύζω, unde * Στάλυξ, e quo] "Νεοστάλυγες, Hesychio * νεοδάκρυτοι," [item κεκλαυθμυρισμένοι παῖδες προσφάτως. Inde etiam * Ἀσταλύζω, sed corrupte ap. Hes.] "Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ, "Fletu molestiam exhibet, Ejulatu molesta est." [Cf. Ἀσταλύχειν ap. Eund. Item * Ἀνασταλύζω, Anacr. 54. Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω Θάμα. "Brunck. p. 132. T. H. ad Lucian. 1, 178." Schæf. Mss.]

"Ἀστάλη, Hesychio est πολύπους ὁ ἐν μυκτῆρι, "Polypus narium: sed addit Idem, secundum quos-"dam esse Vermem caudatum." [Vide nott. ad Hes.]

ΣΤΑΦΙΣ, ίδος, ἡ, Uva passa, Diosc. 5, 4. Τῆς δὲ σταφίδος στυπτικωτέρα ἐστὶν ἡ λευκὴ, Geop. 14, (11, 3.) Σταφὶς τρωκτή. Affertur et σταφὶς λιπαρὰ, pro Uva passa pinguis, e Diosc. 1, 4.: et σταφὶς ἥμερος ex Eod. 3, 55. cui opp. ἡ σταφὶς ἀγρία ap. Eund.: quam Lat. Herbam pedicularium s. peduncularium appellant. Scrib. Larg. c. 1. Σταφίδος ἀγρίας, quam Herbam pedicularium, quod pediculos necat, quidam appellant. Itidem Marc. Empir. c. 1. Herbæ peduncularlæ semine, quam Græci σταφίδα ἀγρίαν vocant. Plin. quoque nucleos τῆς σταφίδος ἀγρίας scribit phthiriasi caput et reliquum corpus liberare tritos: 23, 1. ut et Diosc. 4, 156. Ἁρμόζει δὲ τριφθεῖσα καὶ ἐλαίῳ συγχρισθεῖσα πρὸς φθειριάσεις καὶ κνησμοὺς καὶ ψώρας: ubi vide descriptionem hujus herbæ. Vide et Ἀσταφίς. [" Ad Mœr. 35. 40. Toup. Opusc. 2, 58. Thom. M. 117. Koen. ad Greg. Cor. 214(=454.) Steph. Dial. 18. (ad artic. 35.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Jacobs. Anth. 9, 331." Schæf. Mss. * Σταφιδοποιὸς, unde * Σταφιδοποιΐα, Uvarum passarum perfectio, Geop. 6. in Argum., ubi * Σταφιποιΐα in var. lectt., item c. 52.]

[* Σταφιδίτης, Gl. Sapa: Σταφιδίτης οἶνος· Sapa.]

[* Σταφίδιος, Hippocr. p. 497. οἶνος.]

[* Σταφίδιον, dimin. a σταφὶς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* Σταφιδευταῖος, Hippocr. 497. Τρὺξ στεμφυλῖτις, στ.]

Σταφιδόω, In uvam passam converto, Uvam passam facio, Diosc. 5, 27. de vinis marinis, Οἱ δὲ σταφιδώσαντες τὴν σταφυλὴν, βρέχουσιν ἐν πίθοις μετὰ θαλάσσης, Alii passas prius uvas in doliis marina aqua macerant, Ruell. Unde σταφιδωθεὶς, ut σταφιδωθεῖσα σταφυλὴ, Uva passa. [Geop. 5, 45, 4.]

Ἀποσταφιδόω, In uvam passam converto, muto. Pass. Ἀποσταφιδόομαι, In uvam passam convertor, mutor, Theophr. C. Pl. 2, (8, 3.) Ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν δένδρων καρποὶ πεπαινόμενοι, καθάπερ οἱ βότρυες, ἀφαιρεθέντες γλυκύτεροι γίνονται, τοῦ ὑδατώδους ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταξηραινομένου· ἐπ' αὐτῶν δὲ τῶν ἀμπέλων, ὅταν ἐπιστρέψωσιν, ἢ καὶ γηράσαντες ἀποσταφιδωθῶσι.

[* Προσταφιδόω, Diosc. 5, 3.]

" Σταπὶς pro σταφὶς, Uva passa, VV. LL."

¶ Ἀσταφὶς, ίδος, ἡ, Attice dicitur pro σταφὶς, i. e. Uva passa. Apud Athen. (27.) Ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυνείρους, sc. præbet. Idem (440.) de vino passo, Ποιεῖται ἐκ τῆς ἀσταφίδος. Lucian. autem (1, 627.) Senes sic vocat per similitudinem; et in Prov. dicitur Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον: solet enim cutis ætate confectorum corrugari, et macrescere caro, non aliter ac in uvis solem passis. Item ἀσταφὶς ἀγρία dicitur, ut σταφὶς ἀγρία. [" Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.] Plin. 23, 1. Ἀσταφὶς ἀγρία s. σταφὶς, quam Uvam taminiam aliqui vocant falso, (suum enim genus habet, cauliculis nigris, rectis, foliis labruscæ,) fert folliculos verius quam acinos, virides, similes ciceri: in his nucleum triangulum. Idem paulo ante de ipsa staphide, s. astaphide, Uva passa, quam ἀσταφίδα vocant, stomachum, ventrem, interanea tentaret, nisi pro remedio in ipsis acinis nuclei essent. Ibid. scribit σταφίδα ἀγρίαν a quibusdam vocari Pituitariam. Quo pertinet, quod scribit Colum. 8, 5. de pituita gallinarum, Uva quoque, quam Græci ἀγρίαν σταφυλὴν vocant, cum cibo mista prodest. Vide et Σταφίς. [" Ad Mœr. 35. 40. Valck. Adoniaz. p. 220. Toup. Opusc. 2, 58. Thom. M. 117. Koen. ad Greg. Cor. 214(=454.) Jacobs. Anth. 8, 224. 9, 331. Steph. Dial. 18. (ad artic. 35.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 62. 66. (* Ἀσταφιδίτης, unde) * Ἀσταφιδῖτις, ιδος, ἡ, (Ex uva passa decerpta,) Diod. Zon. 6." Schæf. Mss.]

ΣΤΑΦΥΛΗ, ἡ, Uva: ejusd. videtur originis esse, cujus σταφίς. Apud Athen. (137.) Ῥοιαί τε, σταφυλαί τε, θεοῦ βρομίοιο τιθῆναι, Il. Σ. (561.) σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. Sic Hesiod. quoque (Ἀ. 300.) dicit βριθομένοις σταφυλῇσιν, Uvis gravidus. Athen. (33.) de vite quadam, Ἧς ἡ σταφυλὴ βρωθῆναι πάνυ εὔστομος. At Num. 6, (3.) Σταφυλὴν πρόσφατον καὶ σταφίδα οὐ φάγεται, Uvas recentes siccas- A que non comedet. Item ap. Plat. de LL. Σταφυλὴ ἡ γενναία λεγομένη, Uva quæ dicitur generosa: quo nomine Masurius ap. Athen. (653.) intelligi putat τὴν εὐγενῆ ἢ τὴν ἐπιγεγενημένην. Sunt qui ad differentiam τῆς ἀγρίας dictam τὴν γενναίαν existiment: quod parum verisimile est. Meminit autem τῆς ἀγρίας σταφυλῆς, Agrestis uvæ, s. Uvæ labruscæ, ut Colum. vocat 8, 5., i. e. ejus quam labrusca vitis fert, Diosc. 5, 16. ubi de ejus vino. Theophr. H. Pl. 3. cap. ult. hederæ Ciliciæ, i. e. smilacis asperæ, fructum comparat σταφυλῇ ἀγρίᾳ: quam Plin. 16, 35. ait racemos ferre labruscæ modo: Diosc. 4, 144. Καρπὸν φέρειν βοτρυώδη. Vide et Ἀσταφὶς ἀγρία. Crates ap. Athen. (653.) σταφυλὴ pro βότρυς positum dicit in hoc versu Hymni cujusdam veteris, Αὐτῇσι σταφυλῇσι μελαίνῃσι κομόωντα: ubi etiam Asiaticum esse id vocab. dicit. Σταφυλὴ dicitur et ἡ τοῦ διαβήτου μέση κρεμαμένη μολυβὶς, synecdochice autem ipse διαβήτης, ut Hes. annotat, quem vide: item τοῦ ζυγοῦ τὸ μέσον ita nominatur, teste Eodem. B Inter Medicos autem sunt qui σταφυλῆς nomine Omnem columellæ s. curculionis inflammationem appellari crediderint, inter quos fuit Archigenes, quem propterea Gal. κ. Τόπ. 6. reprehendit. Alii vero, ut Idem scribit, fœdius aberrarunt, eo nomine Partem ipsam secundum naturam se habentem intelligentes. Neutrum enim ἡ σταφυλὴ signif., sed ejus partis affectionem, cum ea laxior e fluxione reddita, superna sui parte tenuis est, inferna autem, crassior et livida. Sic enim evadit τῇ σταφυλῇ (h. e. Uvæ vitigineæ) similis, e pedunculo suo dependentis. Uvam autem hic intelligere oportet non Totum botrum s. Racemum, sed Granum, quod ῥᾶγα Græci vocant: a quo tunica oculi ῥαγοειδὴς, Uviformis Latine dicta, nomen accepit. Ei quidem nihil similius est curculione sic affecto. Pars enim superior tenuis gracilisque apte respondet uvæ pedunculo: inferior autem crassa, rotunda, nigra, ipsi grano simillima est: sed neque magnitudo dispar. Sic quidem Galeno περὶ Σταφυλῆς visum est, qui in eo Archigenem ta- C xans, non meminerat, opinor, eorum quæ scripto prodiderat Aristot. H. A. 1, 11. columellam, si immodice humefacta intumescat inflammeturque, uvæ nomine vocari. Veruntamen si quis rem diligentius expendat, non ipsa inflammatio nomen hoc meretur, sed potius inflammationis symptoma, cum sc. columella inflammata, figuram ejusmodi sortita fuerit. Gorr.

Sed notandum, in ea signif. cui medium dedi locum, nonnullos SCRIBERE Σταφύλη: inter quos Eust. annotat σταφυλὰς proprie dici τῶν ἡμέρων δρυῶν βότρυας, item et τὸν ἐν τῷ στόματι κίονα: at σταφύλην paroxytonως esse τεκτονικὸν ἐργαλεῖον: additque idem Gramm. quosdam σταφύλην exponere λαξοϊκὸν s. λιθοξοϊκὸν καὶ λαξευτικὸν διαβήτην, ὃς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ. Alii autem στάθμην eo nomine accipiunt, quæ et ipsa est Instrumentum Architectonicum, ut suo loco docui: Il. B. 767. de Eumeli equabus, Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, i. e. οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις ὥσπερ στάθμη. D Schol. Aristoph. B. accipit ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου, pro Perpendiculo, Fabrili libella. [" Σταφυλὴ, Dionys. H. 1, 589. Toup. Opusc. 2, 58. Jacobs. Anth. 8, 224. 9, 163. 331. Σταφύλη, 7, 61. Heyn. Hom. 4, 394. 7, 549. Kuster. Aristoph. 70. Σταφυλὴ, Σταφύλη, Reiz. de Acc. 113. Ammon. 124. Valck. Animadv. 206." Schæf. Mss. " Σταφυλὴ, Racemus, Plut. 10, 48." Wakef. Mss.]

[* Σταφυληκόμος, Nonn. D. 9, 29. " Ruhnk. Ep. Cr. 126." Schæf. Mss. * Σταφυλητόμος, Schneider. censet restituendum esse Nonno D. 7, 165.] Σταφυλητομία, Uvæ incisio. [* " Σταφυληφόρος, Planud. ad Ovid. Met. 15, 413." Boiss. Mss.]

[* Σταφυλοβόλος, unde] Σταφυλοβολεῖν, Suidæ τὸ καλούμενον * πατητήριον, Locus in quem conjectæ uvæ calcantur, J. Poll. 7. Ἐν ᾧ δὲ τὰς σταφυλὰς βάλλουσιν οἱ τρυγῶντες, σταφυλοβολεῖον· ὁμοίως δὲ ᾧ * ἐμπατοῦνται, ληνός. Apud Eund. 1. SCRIBITUR Σταφυλοβόλιον, diciturque esse ταμιεῖον: quibus verbis videtur intelligere Locum ubi uvæ reconduntur.

Apud Hes. quoque eod. modo scriptum legitur, dicentem esse *μέρος τι τῆς ληνοῦ*. [Phot. *Οἱ μὲν φασι σταφυλοβολεῖον εἶναι, ἐν ᾧ ἀνακόπτουσιν ἐν τῷ ληνῷ τοὺς βότρυς οἱ πατοῦντες· ἀπὸ τοῦ βάλλειν τὴν σταφυλήν· οἱ δὲ τοὺς κοφίνους φασὶν, ἐν οἷς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φέροντες τὴν σταφυλὴν βάλλουσιν εἰς τὴν ληνόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν σταφυλοβολεῖον εἶναι ἄγγος τι χωρητικὸν οἴνου.*] Σταφυλόδενδρον, τὸ, Arboris nomen ap. Plin. 16, 16. Σταφυλοδρόμοι dicebantur *τῶν Καρνεατῶν* quidam, *οἱ παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ*, Qui instigabant vindemiatores. [Bekk. Anecd. 305. cf. Paus. Lacon. 20. ad Greg. Cor. 870. * Σταφυλοκαύστης, Paul. Æg. 6, 31. * " Σταφυλοκλοπίδης, Anal. 2, 199. Leon. Alex. 42. et Jacobs., Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss. * " Σταφυλολόγος, Hes. v. Ποίην." Boiss. Mss. " Suid. 3, 228." Wakef. Mss. * Σταφυλοτόμος, Paul. Æg. 6, 31. *σμιλίον*. * Σταφυλοτομέω, Artemid. 3, 46.] Σταφυλοφόρος, Uviger. Apud Aristot. (H. A. 1, 11.) Σταφυλοφόρον μόριον, Pars uvigera; Pars oris interior, in qua dicitur esse *ἡ σταφυλή*: [Coraio leg. videtur * Σταφυλόμορφος. Vide Schn. Lex. Suppl. p. 178.]

[* Σταφυλάγρα, Instrumentum chirurgicum, Volsella, s. Forceps, qua uvula comprehenditur, Paul. Æg. 6, 31.]

[* " Ἀριστάφυλος, Jacobs. Anth. 11, 251." Schæf. Mss. * Ἀστάφυλος, Cyrill. Hom. Pasch. 30.] " Ἐρι-" *σταφύλων θειλοπέδων*, in Epigr. pro Magnas feren-" tium uvas, vel Egregias et generosas." [" Bacchi epith., Epigr. Anthologiæ de Romanorum Mensibus, p. 124. HSt. *Οὗτος ἐρισταφύλῳ πεφιλημένος ἔπλετο Βάκχῳ*, ubi male scriptum est *ἀρισταφύλῳ*. Ms. Regius optimus habet *ἐρισταφύλῳ*. Hes. Ἐριστάφυλον, * *καλλιστάφυλον, πολὺν, ἢ τὸν ἐξ εὐγενοῦς σταφυλῆς, ἢ μεγάλης*. Od. I. 111. *ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον*, Schol. *ἐκ τελείου κάρπου τῆς σταφυλῆς γινόμενον*: 358. *Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα Οἶνον ἐριστάφυλον*, Schol. * *μεγαλοστάφυλον*." Brunck. Mss. " Archestr. Athenæi p. 92. *Λέσβον ἐριστάφυλον ναίων*." Schw. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 49. Jacobs. Anth. 11, 251." Schæf. Mss. * Εὐστάφυλος, Uvis onustus, Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 27. p. 315. *ἀμπελών*.] . " Πολυστάφυλος, Multas habens uvas, " Uvis abundans, Il. B." [537. " Valck. Phœn. p. 638. Brunck. Antig. 1133." Schæf. Mss. Hecatæus Athenæi p. 35. * Φιλοστάφυλος, Nonn. D. 29. p. 754. * " Φυλοστάφυλον, Capparis, Diosc. Notha 448." Boiss. Mss.]

Σταφυλὶς, ίδος, ἡ, Uva, Racemus, *σταφυλὴ, βότρυς*, Theocr. (27, 9.) Ἁ *σταφυλὶς σταφίς ἐστι*. [Ad Greg. Cor. 454=214.]

[* Σταφυλίτης, ὁ, sc. *οἶνος*, Gl. Passum. Epith. Bacchi, Ælian. H. A. 3, 41.]

[* " Σταφύλιον, Uvula, M. Anton. 6, 13." Kall. Mss.]

[* Σταφυλόω, unde] Σταφύλωμα, τὸ, differentia una est *τῆς προπτώσεως*, cum sc. erosa ruptave cornea tunicula, altera ei subdita, quæ *ῥαγοειδὴς* dicitur, excidit ad eum modum, ut acinum uvæ repræsentet. Cum enim infra istum modum excidit, *μυιοκέφαλον*: cum modum hunc superat, *μῆλον* vocatur, ut docet Paul. 3, 22. Interdum vero aliter fit *σταφύλωμα*, sine ruptione aut erosione corneæ, quando ipsa cornea intumescit certa quadam parte atque attollitur, et prominet in modum acini uvæ. Id quod plerumque contingit e defluxione, humoribus intra corneam coacervatis, quas eapropter, imbecillitatem sustinere non valens, laxatur et quasi incurvatur, apparetque veluti acinus uvæ exertus, qui *σταφύλωμα* appellatur. Differunt inter se hæ duæ species staphylomatis, quod una, integra fiat cornea tunica, tumorque ipse candidior appareat, altera vero fiat eadem rupta aut erosa, in qua quod prolabitur, cæruleum aut nigrum cernitur. His addit et tertiam speciem Aët. 7, 34. scribens aliquando *σταφύλωμα* fieri e pustula quadam inter strias corneæ tunicæ satis profunde excitata, quæ tunicam attollat, non tamen rumpat. Hæc Gorr. Diosc. 1, 138. de oleastro, *Τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σταφυλώματα καὶ φλυκταίνας*, Uvam oculorum et pustulas, Ruell.

A Σταφυλίζειν, Hes. exp. * *συνισάζειν* (sic enim leg. putant) *τὰς ὤας τοῦ ἱματίου*.

Σταφυλῖνος autem Herbæ nomen est, quam Lat. Pastinacam appellant. Plin. tamen 19, 5. Ex iis, inquit, pastinacæ unum genus agreste sponte provenit: *σταφυλῖνος* Græce dicitur. Itidemque 20, 5, Alterum genus (pastinacæ) est staphylinus, quod Pastinacam erraticam vocant. Ibid. tamen et sativum staphylinum videtur constituere. Diosc. certe 3, 59. et *ἀγρίου σταφυλίνου* meminit et *σταφυλίνου κηπευτοῦ*. Numenius *ἀγριάδα σταφυλῖνον* dicit pro *ἄγριον*, ap. Athen. (371.) *Αὐχμηρὴν σκόλυμόν τε, καὶ ἀγριάδα σταφυλῖνον*. Ubi nota fem. genere dici *ἀγριάδα σταφυλῖνον*, cum Diosc. masculino usurpet. Est et aliud pastinacæ genus, radice crassa, colore sanguineo, in nonnullis cereo: quod vulgo Carotas appellant: forsan a Græcis mutuati vocabulum illud: siquidem ap. Athen. (371.) legimus, e Diphilo, *Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαξὴς σταφυλῖνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου*. Ubi pro

B * *εὐαξὴς* videtur leg. potius *εὐαυξής*. Hes. *κέρας* etiam Quoddam staphylini genus dictum fuisse tradit. Alia herba est Daucus: et tamen Pastinacam etiam, *δαῦκον* improprie appellarunt. Lege Aët. Σταφυλῖνος SIVE Σταφύλινος, ut in Hippiatr. scriptum legitur, est etiam Insecti quoddam genus, ut in Σφονδύλη s. Σπονδύλη supra docui. [" Koen. ad Greg. Cor. 214." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 844." Wakef. Mss. * Σταφύλινος autem in Glossis exp. Uveus.]

Porro sicut *ἀσταφὶς* dicitur pro *σταφὶς*, ITA ET Ἀσταφύλινος pro *σταφυλῖνος*, quo utitur Diocl. l. 1 Ὑγιεινῶν, teste Athen. [371.]

[* Ἀσταφυλὶς, * Ἀσταφυλίζω, * Ἀσταφύλιστος, ad Greg. Cor. 454=214.]

[* " Στάφυλος, Nom. propr., Ammon. 126. et n., T. H. ad Plutum p. 371." Schæf. Mss. Plin. 7, 56.]

ΣΤΑΧΥΣ, υος, ὁ, Spica, Hesiod. Ἔργ. 2, (91.) *Οὐδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε*. Sic Plut. *Τῶν σταχύων τοὺς κεκλιμένους καὶ νεύοντας ἐπὶ γῆν*:

C quos jucundius videri ait ab agricolis quam *τοὺς ὑπὸ κουφότητος αἰρομένους ἄνω*: quippe qui sint *κενοὶ* et *ἀλαζόνες*. Theophyl. Ep. 31. *Θέρους ἀκμῇ δρεπομένῳ τοὺς στάχυας*. Epigr. in Astron. *εἰ θέρος αἴσιον αὐτῷ Ἔσται, καὶ σταχύων ἄφθονος εὐπορίη*. Item *στάχυς* dicitur Stella fulgida in Virginis sinistra manu, teste Proclo. Lat. quoque Spicam appellant. German. Fulget spica manu. Idem Igneam spicam vocat, Vitruv. Candentem, Manilius Torridam. Eust. Il. Γ. annotat in animalibus *στάχυν* dici *τὰ περὶ τὰς ψόας*, Lumbos: J. Poll. (2, 169.) autem Partem ventri subjacentem ita nominari tradit. Στάχυς nuncupatur etiam *ἰατρικός τις ἐπίδεσμος*, teste Hes., qui etiam addit, *παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς στάχυν* dici *τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον*. Herba etiam quædam marrubio similis, *στάχυς* nominatur: de qua Diosc. 3, 120. Meminit et Hes. Et Plin. 24, 15. Ea quoque, quæ *στάχυς* vocatur, porri similitudinem habet, longioribus foliis pluribusque, et odoris jucundi, colorisque in luteum inclinati. [" Koen. ad Greg. Cor. 214.

D ad Herod. 422. ad Mœr. 35. 105. Eichst. ad Dram. p. 148. Pierson. Veris. 256. Eur. Phœn. 946. Toup. Opusc. 2, 58. Ammon. 124. Mitsch. H. in Cer. 149. Leon. Alex. 32. Steph. Dial. 18. (ad artic. 35.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Jacobs. Anth. Proleg. 55. 8, 202. 11, 49. 208. 281. Porson. Hec. p. 38. Ed. 2. ad Charit. 480. Wakef. Herc. F. 5. Musgr. ibid. Filius, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. ad H. in Cer. 23. Mitsch. 119. Messis, Chardon Magaz. Encycl. T. 5. an. 2. p. 504." Schæf. Mss. Στ. *ἄρσην*, Euripides Lycurgi p. 206. Στάχυες, i. q. *παῖδες*, Artemid. 5, 63. 84. * Σταχυοβόλος, unde] Σταχυοβολέω, Spicas jacio, emitto, Protrudo aristas, *στάχυς ἐκφύω*. Videntur etiam interpretari Aristas amitto, ut *φυλλοβολεῖν* est Folia amittere, Foliis esse deciduis. Utitur Theophr. C. Pl. [1, 24.] Σταχυολόγος, Qui spicas legit; ut qui messe jam facta agros percurrit, et si quæ spicæ adhuc reperiantur, eas colligit. [Phav. Lex. 23. " Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss. Σταχυηλόγος, Eust. Il. Λ. p. 75, 21=

100, 14.] *Σταχυολογέω*, Spicas lego s. colligo: id A quod pauperibus in aliena segete licet post manipulos colligatos et in decadas compositos. [Suid. 2, 229. " Toup. Opusc. 1, 389. Jacobs. Anth. 9, 206." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 3, 32." Wakef. Mss.] *Σταχυολογία, ἡ*, Spicilegium. Varro, Messe facta spicilegium venire oportet, aut domi legere stipulam. [Gl. Spicillum.] *Σταχυοστέφανος*, Spicea corona redimitus, Spiceam coronam gestans, Epith. Cereris in Epigr. [" Philippi 14." Schæf. Mss.] Sic Tibull. Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona Spicea. Seneca Deam spiciferam appellat. Ovid. dicit et Serta spicea. [* *Σταχυοτρόφος*, Orph. H. 39, 3. " Jacobs. Anth. 6, 133. 8, 105." Schæf. Mss. * *Σταχυοφόρος*, Gl. Spicifera. * " *Σταχυοφορέω*, Philo de Charit. 711(=2, 293.)" Lobeck. Phryn. 681. * *Σταχυοφυής*, unde * *Σταχυοφυέω*, Gl. Spico.]

[* *Σταχυηκόμος*, Nonn. D. 1, 104. * *Σταχυηκομάω*, Opp. K. 2, 150. *σταχυηκομόωσιν ἄρουραι*. Vide Lobeck. Phryn. 629. * *Σταχυητόμος*, Suid. 1, 467. ex Anthol. ined. " Antiphil. 4." Schæf. Mss. * *Σταχυητρόφος*, Anal. 2, 37. " Jacobs. Anth. 8, 105. * *Σταχυηφόρος*, ibid. ad Charit. 288." Schæf. Mss. Manetho 4, 454. Anthol. 3. p. 383. " Philo de Legat. ad Caj. p. 1028." Lobeck. Phryn. 681. " Nonn. D. 26, 241." Wakef. Mss.]

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ, ἡ, Prægrandes spicas habens, Abundans spicis, [Greg. Naz. 2, 112. *γῆ*.] *Εὔσταχυς*, Bonas spicas ferens, Spicis abundans, Fœcundus spicarum, *σταχύων εὔπορος*, ut in Epigr. legitur *σταχύων ἄφθονος εὐπορίῃ*. Eur. *εὔσταχυς καρπὸς*, et *εὔσταχυς σπόρος*. In Epigr. item *εὔσταχυς ἡλικίη*. Apud Theophr. legitur ETIAM *Εὔσταχες*, H. Pl. 4, 4. de loto, *Ἔνιοι δὲ, τὸ τοῦ λωτοῦ δένδρον θαμνῶδες εἶναι καὶ πολύκλαδον, τῷ στελέχει δὲ εὔσταχες*. Ubi Gaza, Caudice firmo vel fideli: aliam lectionem secutus, ut videtur; nam hoc *εὔσταχες* mendosum esse, satis liquido apparet. Si enim esset ab *εὔσταχυς*, scr. foret *εὔσταχυ*. Forsan *εὐσταθὲς* legit Gaza. [" Pierson. Veris. p. 18. Porson. Hec. 597. Agathias 95. Jacobs. Anth. 11, 49. De forma *Ἠύσταχυς*, ad Charit. 261." Schæf. Mss.] *Κολοβόσταχυς*, Spica truncatus. Pro Brevem ferens spicam, citatur e Diosc. C " *Μεγαλόσταχυς*, Magnam emittens spicam." *Μικρόσταχυς*, Parvam spicam ferens, Parvas spicas protrudens. [* *Πολύσταχυς*, Strabo 15. p. 1014. " Const. Manass. Chron. p. 101. al. * *Πολυσταχής*." Boiss. Mss. * *Φερέσταχυς*, Nonn. D. 19. p. 526., 42. p. 1098. * *Φιλόσταχυς*, unde * " *Ἀφιλόσταχυς*, Jacobs. Anth. 8, 381. 11, 230." Schæf. Mss. Anal. 3, 333. " Suid. v. *Κορινθικόν*." Kall. Mss.]

Σταχυώδης, Spicatus, Spicifer, Spicam ferens, [Theophr. H. Pl. 1, 14, 1. 2.; 8, 3, 3. " Nonn. D. 2, 653." Wakef. Mss.] " *Περισταχυώδεις μίσχοι*, affertur pro " Spicatim circumdantes stolones," [Theophr. H. Pl. 4, 12, 2.] *Σταχυηρὸς*, i. q. *σταχυώδης*: unde *σταχυηρὰ*, Quæ spicam gerunt, Spicata, Spicea. Sic *σιτηρὰ, οἰνηρὰ, λαχανηρὰ*, et similia alia dicuntur. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 4. 8, 2, 5. C. Pl. 1, 20, 2.]

[* *Σταχύϊνος*, Gl. Spiceus.]

D [* " *Σταχύδιον*, * *Στραχύδιον*, ad Mœr. 357." Schæf. Mss.]

[* " *Σταχυΐτης*, Potamogiton, Diosc. Notha 469. Tripolium, 472." Boiss. Mss.]

Σταχυόομαι, Spicor, i. e. *στάχυν ἐκφύω* s. *στάχυν φέρω*, Spicam protrudo, fero, vel etiam In spicam evado: Plin. Grana in stipula crinito textu spicantur; et, Spicata est tritici modo: de chamæcisso. Unde *ἐσταχυωμένος*, Spicatus. Diosc. 4, 1. de betonica, *Ἐπ' ἄκρῳ δὲ τῶν καυλῶν ἔνεστι τὸ σπέρμα ἐσταχυωμένον ὥσπερ θύμβρας*, ubi Interprr. vertunt Semen spicatum. Alii malunt, Fructum spicatum: quoniam *σπέρμα* pro *καρπὸς* sæpe usurpatur: ut et Archig. ap. Gal. κ. Τόπ. 6, 4. *καρπὸν* et *σπέρμα* indifferenter posuit, de myricæ fructu loquens: id quod facere licet, in quibus idem fructus est et semen, ut in frumentis: non itidem ubi fructus et semen disjuncta sunt, veluti in pomis et similibus. [* *Ἀνασταχύομαι*, Orac. Sibyll. 3. p. 410. *ἀνασταχυώσεται ἄλσος*.]

[* *Σταχύω*, unde * *Ἀνασταχύω*, Apoll. Rh. 3, 1053. 1353. 4, 270. " Proclus Hymno in Ven. 1, 10. Wakef. Herc. F. 1277." Schæf. Mss. * *Ἀποσταχύω*, Geop. 2, 24, 3. 3, 3, 13. Hippocr. 799. * *Διασταχύζω*, Gl. Inspico. * *Ἐπισταχύω*, Apoll. Rh. 1, 972. * " *Ἐπισταχυέσκω*, Ruhnk. Ep. Cr. 198." Schæf. Mss. * " *Ὑπερσταχύω*, Orac. Sibyll. p. 165. nisi leg. *ὑπερσταχυοῦσα*, ab * *Ὑπερσταχυόεις*." Schn. Lex. Suppl.] *Ὑποσταχύομαι*, Augeor in modum spiciferarum plantarum; multipliciter enim eæ augescunt, ex uno grano edentes spicam decem aut plus minus grana ferentem. Od. Υ. (212.) *οὐδέ κεν ἄλλως Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων*, i. e. *αὔξοιτο δίκην σταχύων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχους γίνεται τὸν καρπόν*: inquit Eust., qui scribit *ὑποσταχύωτο*, sed addens, posse et *ὑποσταχύοιτο* dici: [editum est *ὑποσταχύῳτο*. " Wakef. S. Cr. 4, 45. * *Ὑποσταχυέσκω*, Ruhnk. Ep. Cr. 198." Schæf. Mss. Cf. Apoll. Rh. 1, 972.]

Dicitur ET *Ἄσταχυς* pro *στάχυς*, UT *Ἀσταφὶς*, ET B *Ἀσταφύλινος* pro *Σταφὶς* et *σταφυλῖνος*. SIC *Ἀσκαίρω*, atque INDE *Ἀσκαρίδες* pro *Σκαίρω* et *σκαρίδες*: ET *Ἀσπαίρω* pro *σπαίρω*. Il. B. (148.) *Ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθὼν, Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν*. Utitur et Chrys. in fine libri sui *περὶ Προσευχῆς*. E Greg. Naz. affertur etiam *Νεῖλ*... *καρποδότην καὶ ἄσταχυν*, pro Nilum frugiferum et sp... ferum: ut Martial. quoque dicit, non me spic... capit Nilus. Sed reponendum pro isto *ἄστα*... existimo *εὔσταχυν*. [" Valck. Adoniaz. p. 220., ad Mœr. 35. Toup. Opusc. 2, 58. Koen. ad Greg. Cor. 214(=454.) ad Herod. 422. ad Charit. ...90. Steph. Dial. 18. (ad artic. 35.) Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. *Ἄσταχυς, ἡ*? Jacobs. Anth. ...10, 414. (ad v. 14.)" Schæf. Mss. * *Ἀσταχύω*, unde * *Συνασταχύω*, Arat. D. 318. *συνασταχύοιεν ἄρουραι*.]

ΣΤΕΑΡ, *ατος, τὸ*, Sebum, Sevum: Oleosa et pinguis substantia, adipe siccior magisque concrescens. C [" Adeps stans, h. e. indurata, a *στάω*." Ernesti.] Ejusd. est cum adipe generis, quam *πιμελὴν* Græci vocant. Utrumque enim oleosum et pingue est, et utrumque sanguis est concoctus per bonitatem nutrimenti. Differunt autem, quod *στέαρ* fragile usquequaque sit, nec ad ignem admotum tam facile liquescat, et, cum refrixit, denuo concrescat, ut ovis, ut capræ: *πιμελὴ*, liquidior sit, minimeque apta durari, oleo longa vetustate incrassato similis, ut equi, ut suis., Locis etiam discrepant: *πιμελὴ* inter carnem cutemque solet consistere, *στέαρ* in fine carnis semper est. Quæ parte utraque dentata sunt animalia, adipe pinguescunt: quæ una, sebo. Hæc inter alia Gorr., quæ desumsit ex Aristot. de Partibus Anim. 2, 5. Diosc. 2, 86. *Στέαρ νεαρὸν, χήνειον ἢ ὀρνίθειον*: ubi tamen Ruell. vertit, Adeps anserinus aut gallinaceus recens: cum Adeps et Pingue, utroque enim Plinius utitur, significent potius *τὴν πιμελὴν*, ut e Gorr. docui. Cap. sequent. *Στέαρ ὕειον καὶ ἄρνειον*. Item cap. seq. *Στέαρ τράγειον καὶ* D *προβάτειον καὶ ἐλάφειον*. Et c. 89. *Βόειον στέαρ*. Et cap. seq. *Στέαρ ταύρειον, παρδάλειον, λεόντειον*, * *συάγρειον, καμήλειον, ἵππειον*: et cap. seq. *Στέαρ μόσχειον, ταύρειον*, ubi tradit quomodo *τὰ στέατα* soleant *ἀρωματίζεσθαι*: et cap. seq. quomodo *τὸ στέαρ* soleat *σαμψυχίζεσθαι*, Sampsuchi odore imbui. Cap. 93. tradit quomodo *τὸ χήνειον* et *ὀρνίθειον στέαρ* debeat *θεραπεύεσθαι*: at cap. seq. *στεάτων δυνάμεις* memorat, ubi præter prædicta refert *στέαρ ἐλεφάντειον, αἴγειον, ὄνειον, ἄρκτειον*. Idem l. 1. *Στέαρ ἀλώπεκος*, ut in Prov. *Γαλῆς στέαρ*. Epænetus ap. Athen. (294.) *Οὔτε δὲ στέαρ οὔτε πιμελὴν ἔχειν τοὺς ἰχθῦς τούτους, διὰ τὸ χονδρώδεις εἶναι*. Pro Sevo s. Adipe Homerus quoque utitur, ut Od. Φ. 178. *Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος, Ὄφρα νέοι θάλποντες ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ, Τόξον πειρώμεσθα*: solent enim sevum in primis in orbes quosdam formari, et inungendis calceis et ferro servari, ut et adeps. At *στέαρ ἡδυντὸν* Hippocrati dicitur *τὸ ἐν ἀρώμασί τισι καὶ ὕδατι ἑψηθὲν*, ut Gal. Lex. exp.: quemadmodum e

Diosc. quoque paulo ante docui solere στέατα quædam ἀρωματίζεσθαι. Erotianus vero eund. Hippocr. 2 Γυναικ. scribit στέαρ ἡδὺ dicere τὸ ἠρτυμένον. Sed recte exponi etiam Adeps, videbis in sequenti tmemate e Plinio. Eust. στέαρ dici scribit τῶν κερασφόρων, πιμελὴν autem, τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. || Nec vero Sebum modo s. Adipem στέαρ significat, sed etiam, ut Hes. exp., ζύμην καὶ ἄλευρον, h. e. Fermentum et farinam, aqua sc. subactam in panis aut offæ formam. Id quod ipse Hes. adhuc evidentius declarat, vocem ἀπομαγδαλιὴ exponens, ac dicens esse στέαρ ἐν ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ἐν τοῖς δείπνοις, βαλόντες αὐτὸ τοῖς κυσὶν ἀναλύοντες ἀπὸ δείπνων: intelligit enim quadras e pane in quibus digitos tergere soliti erant veteres, easque postea canibus objicere. Sic non est aliud στέαρ quam σταῖς, h. e. Fermentum et pollen subactus: etiamsi id absurdum Marcello videatur ap. Diosc. cap. de stibio. In hac ergo vocis ambiguitate diligenter videndum an pro Adipe an pro Polline τὸ στέαρ accipere conveniat: cum nec ipse Plin. errorem vitare in eo potuerit, convertens quæ de scilla et stibio polline vel fermento illinendis memoriæ prodidit. Hæc Gorr. Loci Diosc., in quibus Plinius deceptus est, hi sunt. Prior est 2, 202. de scilla, Στέατι δὲ ἢ πηλῷ περιπλάσσεται, καὶ δίδοται εἰς κλίβανον. Nam ita Plin. 20, 9. Conjicitur in clibanum, aut furnum, vel adipe aut luto illita. Alter est 5, 99. de stibio, Ὀπτᾶται δὲ στέατι περιπλασθὲν καὶ ἐγκρυφθὲν εἰς ἄνθρακας, ἄχρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ στέαρ: quem sic vertit idem Plin. 33, 6. Quidam non fimo utuntur coquentes, sed adipe. Ubi etiam NOTA,' Στέαρ eum interpretari non Sevum, sed Adeps, contra quam Gorr. Itidem pro Fermento accipitur ap. eund. Diosc. 2, 188. de erysimo, et 1, 185. de fici utriusque suco. Itidemque Theophr. H. Pl. 9, 22. granum Gnidium dari scribit ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλασθέν: Diosc. autem 4, 173. de thymelæa, ejus granum dari μετὰ ἀλεύρου ἢ ἀλφίτου. Sic et Gal. κ. Τόπ. 3. dicit, Ὡσαύτως δὲ καὶ στέατι περὶ ὀβελίσκον ὠπτημένῳ: [cf. Cornar. 365.] Et Strabo 17. Τὸν μὲν πηλὸν ταῖς χερσὶ φυρᾶν, τὸ δὲ στέαρ τὸ εἰς ἀρτοποιΐαν, τοῖς ποσί. Sic et Aristot. Probl. sect. 4. Quæst. 22. [" Toup. Opusc. 1, 207. 438. Thom. M. 417." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 5, 4, 16. Στέαρ ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Μοσύνοικοι καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ. J. Poll. 2, 233. Ἡ πιμελὴ, λευκὴ μέν ἐστι τὴν χρόαν· προσπέφυκε δὲ τῇ σαρκὶ, καὶ καλεῖται στέαρ. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

[* Διαστέατον, τὸ, Medicamentum ita dictum, Alex. Trall. 6. p. 88. * " Λευκοστέατος, J. Poll. 5, 48. e Simonide." Kall. Mss.]

Στεατώδης, Sevum referens odore aut colore, Sevosus, ut Plin. Sevosa cornigeris medulla: vel etiam Adipalis, Adiposus. Diosc. 1, 91. ubi docet quomodo sevum s. adeps odoramentis imbuendus sit, Ὅταν δὲ τὴν στεατώδη ἀποφορὰν ἀποβάλῃ πᾶσαν. Ubi Ruell. Cum odoris virus evanuerit. Hermol. Barb. vertit Sevosum pedorem. [Gl. Adipatus.]

[* Στεάτινος, Æsop. 18, 2. " Heusing. Emendd. 489." Schæf. Mss. Στεάτινον, Gl. Adipale.]

Στεάτιον, τὸ, Aliquantum sevi s. adipis, [" Alexis ap. Athen. 326. Στεατίου μικρὸν, Parum adipis." Schw. Mss.] Item, Aliquantulum fermenti s. pastæ, Paul. Æg. 3, 28. Ὠοῦ ἐν στεατίῳ ὠπτημένου τὴν λέκιθον, Ovi in fermento inassati vitellum. Aët. 8, 51. in ejusd. medicamenti compositione habet, Ὠοῦ ὀπτοῦ ἐν ζύμῃ τὴν λέκιθον.

[* Στεατίτης, Hes. Πίονες· στεατῖται πλακοῦντες. Cf. Σταιτίτης.]

Στεατόω, In sevum aut adipem converto, In naturam sevosam s. adiposam muto. In Hippiatr. Ὅταν στεατωθῇ Bud. vertit Cum intus adipale virus cogitur, vel adipalis vomica. [LXX. Ezech. 39, 18. ἐστεατωμένοι, Saginati.] Στεάτωμα, τὸ, ap. Medicos dicitur Tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primum pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se membrana conclusum habens. Differt a struma mollitie, qua nota etiam a meliceride et atheromate discernitur. Magna e parte basin habet

A ampliorem: raroque contingit ut basis angustior et apex amplior reperiatur. In genere apostematum est, eo maxime a reliquis differens, quod in eo pingue quoddam ceu adeps subest, tunicula conclusum, ideoque sola chirurgia curari potest: quod adeps, qui in eo continetur, nec putrefieri possit nec digeri. Gorr. Auctor Defin. Medic. στεάτωμα esse dicit παρὰ φύσιν πιμελῆς * συναύξησιν. J. Poll. πιμελῆς * παραῤῥοὴν ὑπὸ τῷ δέρματι.

" Στατεῶμαι, αἱ, Tubercula, dicta ἀπὸ τοῦ στέατος, " quia pingue quiddam in his est conclusum sub cute, " VV. LL. sine ullo testimonio: at ego vel Στεάτωμα " vel pluraliter Στεατώματα scr. puto."

[* Στεάζω, Impinguo, Pinguefacio, Theod. Ps. 19, 3. στεασάτω.]

Porro fit et contractio in nonnullis a στέαρ derivatis, NIMIRUM IN Στητώδης pro στεατώδης. Unde ap. Gal. Lex. Hipp. Στητῶδες, στεατῶδες. SED ET Στῆρ dicitur pro στέαρ: cujus exemplum habes in Σφονδύλῃ: sic κῆρ pro κέαρ. [" Schneid. ad Aristot.

B H. A. p. 641." Schæf. Mss.]

" ΣΤΑΙ͂Σ, αιτὸς, τὸ, vel Σταὶς, Farina triticea aqua " subacta. Marcell. annotat σταῖς Græcis esse Ma- " ceratam aqua farinam, manibusque subactam, an- " tequam fermentescat in panificio. Sic et alii tra- " dunt esse Farinam ad pinsendum maceratam, et " recentiorem, quippe quæ fermenti acorem nondum " contraxerit: ut sit quam vocamus Pastam. Sed " debuit observari, quod ab Hes. additur, πυροῦ: " non enim dicit generaliter, φύραμα ἀλεύρου, sed " adjungit πυροῦ. Atque adeo quidam σταῖς proprie " esse e tritico, ut μάζαν ex hordeo, tradiderunt: " unde Gaza σταῖς Massam triticeam, ut μάζαν Mas- " sam hordeaceam vertit. Herod. 2. p. 65. meæ Ed., " de Ægyptiis loquens, Φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς τοῖσι " ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί. Ubi observa etiam " scribi σταῖς cum circumflexo. Apud Diosc. σταιτὶ " περιπλάσαντες redditur, Circumlinentes crusta pi- " storio opere in modum panificii confecta. Apud " Aristot. Probl. additur gen. πυροῦ, quamvis pro-

C " prie περὶ τοῦ πυροῦ intelligatur, sequendo ea quæ " modo dicta fuerunt, et redditur Triticea massa. " Interdum σταῖς ponitur pro Adipe s. Pinguedine, " sicut στέαρ: ut Gorr. annotat." [" Brunck. ad Œd. T. 18. Kuster. Aristoph. 18." Schæf. Mss. Schw. ad Athen. 7. p. 547. Στάς· ἄνευ τοῦ ι ὁ Ἀττικὸς λέγει· ὁ δὲ Ἴων σταῖς.] " A nomine σταῖς sunt " adjj. Σταιτώδης, et Σταίτινος, Constans ex illa fari- " na, Confectus ex illa farina ita subacta:" [Herod. 2, 47. ὗς.] " Aut, Plurimum σταιτὸς admixtum ha- " bens: quæ interpr. priori illi potissimum convenit." [" Jacobs. Anth. 11, 229." Schæf. Mss.] " At Σται- " τίνη affertur pro subst. significante Placentam ex " ea farina confectam, admixtis et quibusdam aliis." [Apud Hes. * Στατίνη.] " Sic etiam Σταιτίτης ap. " Athen. 14. (p. 646.) sub. πλακοῦς, est σταῖς ὑγρὸν " εἰς τήγανον ἐπιχεόμενον, sed μέλιτος ἐπιβαλλομένου, " καὶ σησάμης καὶ τυροῦ. Apud Hes. Σταιτῆια quo- " que est quoddam πέμμα:" [et * Στατίας· ἄρτου εἶδος.]

D " Σταινίον, Sumen, Abdomen, VV. LL. Vide " Hes."

ΣΤΕΓΩ, ξω, Tego, Operio, Occulto, Aristoph. Σφ. (1295.) Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς Κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς [πληγὰς] στέγειν, Ita ut latera tegerentur et cooperirentur. Sic enim quidam accipiunt, exponentes κρύπτειν, et cum Suida legentes τὰς πλευράς: cum in vulgatis Edd. Aristoph. habeatur ταῖς πλευραῖς, et στέγειν a Schol. ibi exponatur συνέχειν. Pro Tego s. Protego, i. e. Tueor, σκέπω, accipi potest et in h. l. ap. Suid. πάτερ Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἳ Πόλιν στέγουσιν ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω, Turres quæ urbem protegunt. Itidem σκέπειν et σκεπάζειν usurpantur. Στέγω, Contineo: proprie de iis quæ aquam continere dicuntur, nec per rimas ullas aut foramina transmittunt, Gal. Ῥήγνυται τὰ ἀγγεῖα, διὰ τὸ μὴ στέγειν τὸ ἐν αὐτοῖς αἷμα, Plato de Rep. 10. Οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει,

Plut. Symp. 6, 4. Οὐ γὰρ ἐῶσιν αὐτὸν (τὸν ἀέρα) ὥσπερ τὰ χάλκεα καὶ κεράμεα τῶν ἀγγείων, διεκπίπτειν, ἀλλὰ τῇ πυκνότητι στέγουσι. Ubi nota στέγειν et ἐᾷν ἐκπίπτειν sibi opponi. Metaph. Idem dicit in suo περὶ Εὐθυμίας libello, Οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες μηδὲ ἀναλαμβάνοντες, Qui memoria non retinent aut revocant priora, sed elabi sibi sinunt: ut Plato Gorg. Οὐ δυναμένην οὐδὲν στέγειν διὰ λήθην, ut cribrum. Itidemque aliquis λόγον στέγειν dicitur, cum pectore clausum retinet nec elabi sinit, Polyb. de Arato, (4, 8, 2.) Στέξαι τὸ κριθὲν δυνατὸς ἦν, Continere et celare, Bud. Sic et Lucian. pro Continere sub pectore et tacitum celare, usurpat p. 356. Apud Soph. autem (Œd. T. 341.) σιγῇ στέγω reddideris potius Silentio tego. Nisi malis Tacite retineo in pectore clausum: ut σιγῇ sit adverbium. Item et ligna στέγειν dicuntur, cum vermibus corrosa et terebrata foramina illa comprimunt in aquam demersa et madefacta. Quod et de iis lignis dici potest, quorum rimæ coëunt ex imbibito humore. Theophr. H. Pl. 5, 5. de lignis quæ a vermibus s. teredinibus terebrata et perforata sunt, Ὅταν εἰς τὴν θάλατταν ἑλκυσθῇ, στέγει. Et cap. 8. ejusd. libri, de lignis quæ ad fabricandas naves seliguntur, Ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμύει καὶ στέγει, Coëunt et constringuntur, ut nihil aquæ per rimas ullas intret. Gaza vertit, Se comprimunt atque rimis omnibus conjunctis continuant. Bud. sic, Cum humorem imbiberint, comprimuntur, nec aquam admittunt. Cui loco similis hic Thuc. (2, 94.) Αἱ νῆες καθελκυσθεῖσαι καὶ οὐδὲν στέγουσαι ἐφόβουν, Naves cum in mare detractæ rimas suas non comprimerent, sed perfluerent. Valla vertit Infirmæ mari ferendo. Pro Retineo accipi potest in h. l. Plut. (Rom. 20.) Τὸ δὲ ξύλον ἔστεξεν ἡ γῆ ζώφυτος οὖσα, ubi Bud. Radices apprehendit et egit. Item Sustineo, ἀνέχω, βαστάζω, ut Suid. exp. in h. l. Josephi, de domo, Δύο κιόνων στεγόντων αὐτοῦ τὸν ὄροφον. Sed et in hac signif. accipitur metaphorice itidem ut ἀνέχω, pro Perfero, Suffero, Tolero, Patior, Plut. Camillo, Τοῦ ξύλου καθ' ἑαυτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, Cum lignum per se ictus non posset perferre, Paul. 1 ad Cor. 9, (12.) Οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, Sed omnia perpetimur atque sustinemus. Itidem 13, (7.) Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, Caritas omnia suffert atque tolerat. Sic Greg. Naz. in Fratris Epit. Πάντα στέγοντες, πάντα ὑπομένοντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἀγάπην τε καὶ ἐλπίδα. [Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 239.] Sed et Chrys. στέγειν accepit pro Sustinere, i. e. Ponderi non cedere, Comment. in Ep. ad Ephes. p. 184. Idem Chrys. cum infin. dixit, Οὐ στέγοντες κρύπτειν, Non sustinentes occultare, i. e. Nequeuntes. Sic Bud. e quodam, cujus nomen tacet, Στέγω τὰ τοιαῦτα ἀκούειν, et ἀνέχομαι τὰ τοιαῦτα ἀκούων. || Pass. Στέγομαι, Tegor, Occulor, Soph. Tr. (596.) p. 352. Μόνον παρ' ἡμῖν εὖ στεγοίμεθ', Schol. κρυπτοίμεθα, i. e. σιωπὴ γένοιτο. Suid. quoque στεγόμενα exp. κρυπτόμενα. Item Contineor, Retineor, ut humor in vase non perfluente, Gal. Ἐπειδὰν μηδ' ἐν τούτοις στέγηται, διϊδροῦται πρὸς τοὐκτὸς εἰς τὰς μεταξὺ τῶν ἀγγείων εὐρυχωρίας. [" Στέγω, Jacobs. Specim. p. 31. Valck. Hipp. p. 254. 257. 261. Wakef. S. Cr. 1, 98. 2, 120. Georg. p. 8. Wyttenb. ad Plut. 1, 400. Zeun. ad Xen. K. Π. 636. ad Lucian. 1, 379. Brunck. Trach. 994. Aristoph. 2, 250. ad Charit. 500. ad Diod. S. 1, 188. 427. 429. Musgr. Herc. F. 1130. 1367. Jacobs. Anth. 7, 250. 8, 23. 9, 115. 432. 10, 70. Porson. Med. p. 17. Boiss. Philostr. 494. Heindorf. ad Plat. Gorg. 159. Sustineo, ad Diod. S. 1, 199. Reimar. ad Dion. Cass. 2, 1275. Conf. c. στέργω, Wakef. Trach. 992. Heath. Soph. p. 25. Jacobs. Anth. 10, 208. Argum. Eur. Hipp." Schæf. Mss. Tab. Heracl. 230. Æsch. S. c. Th. 218. 798. Suppl. 134. Pind. Π. 4, 144. Memnon 2. Τὸ τῆς σηπεδόνος στέγειν δυσῶδες. " Thuc. 4. p. 276. Οὔτε γὰρ οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα, Neque enim thoraces sagittas arcere poterant." Gataker. Mss. " Στέγειν proprie ponebatur de vase, quod materiam intrinsecus continet. De urna, qua censebantur Orestæ cineres contineri, Soph. El. 1124. Τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον. Recte Schol. Aristoph. Σφ. 1286. στέγειν, inquit, ἀντὶ τοῦ συνέχειν, ὅθεν καὶ ἡ στέγη, ἡ περιέχουσα. Optime! Tectum enim, et, parte pro toto sumta, Domus, στέγη Græcis dicebatur veteribus, hinc et Poëtis. Eximie στέγειν significabat Commissa silentio tegere. Unde Silentium Ammonio dicitur * στέξις λόγου p. 128. Recte Hesychius στέγανον, Taciturnum, interpr. τὸν δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους, καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. Hoc sensu Christiana præditus caritate πάντα στέγει, 1 Cor. 13, 7. Liquet facile, metaphoram in his translatam a vase, quod nusquam perfluens materiam intrinsecus continet." Valck. Schol. in N. T. 2, 239. * Στεκτικὸς, Plato Polit. 280. ῥευμάτων. " Schneid. Anab. 45." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιστέγω, Quint. Sm. 9. p. 439.] Ἀποστέγω, Intus coërceo et cohibeo: quod et περιστέγω dicitur, inquit Bud. Theophr. C. Pl. 1, (4, 5.) Τῆς μὲν οὖν ἐλαίας καὶ τῶν μυῤῥινῶν οὐ δεῖ περιαιρεῖν τὸν φλοιόν· ἀποστέγει γὰρ καὶ τηρεῖ τὴν ζωήν. Ἀποστέγω, Arceo, Inhibeo, Propulso, Polyb. (6, 23, 5.) Προσήρμοσται δὲ τῷ θυρεῷ καὶ σιδηρᾶ κόγχος, ἣ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ σαρισσῶν. Alibi ἀσφαλίζεσθαι dicit hoc sensu. Aristot. Probl. sect. 20. Ἐάν τις ῥαφανίδων ἀποτεμὼν τὰ φύλλα, ἐπιστάξῃ τὴν γῆν καὶ καταπατήσῃ, ὥστε ἀποστέγειν τὸ ὕδωρ. Citatur et e Theophr. C. Pl. 3, 7. Ἀποστέγουσι τὴν ἁλμυρίδα, pro Arcent salsedinem, Non admittunt salsedinem. [" Wakef. Ion. 1155. S. Cr. 1, 98." Schæf. Mss.] Περιστέγω, Circumtego. Pass. Περιστέγομαι, Circumtegor, Operior undiquaque. Περιστέγω exp. etiam Munio. [" Wakef. S. Cr. 3, 143." Schæf. Mss. Hippocr. 387, 11.] Ὑποστέγω, Subtus tego s. oculo, e Soph. affertur pro Supertego.

Στέγη, ἡ, Tectum, a στέγω ut σκέπη a σκέπω. Proprie de tecto et contignatione domus. Plut. Lyc. (13.) Τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ τε καὶ φατνωματικήν. Quæ et in Apophth. leguntur, p. 403. meæ Ed. Rursum in Lycurgo, paulo ante l. c. Ὅταν εἰς στέγας βουλευτηρίων ἠσκημένας περιττῶς ἐκκλησιάζοντες ἀποβλέπωσι. Sic ap. Athen. (569.) Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδῦναι στέγης. Sæpe accipitur pro Ipso ædificio tecto et contignato: ut Lat. quoque Tectum: ut Cic. Tecti satis est ad comitatum nostrum recipiendum. Terent. In tectum te receptes, Ovid. agrestia tecta. Xen. K. Π. 6, (1, 10.) Στέγαι δ' εἰ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς εἰσὶν, ἀλλὰ μὰ Δία οὐχ ἵπποις οὐδὲ θεράπουσι: Σ. (1, 12.) Αἰσχρὸν στέγης φθονῆσαι, Invidere alicui tectum. Plut. Εἴργειν πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ στέγην μὴ παρέχειν. Synes. Ep. 66. Οἱ μηδὲ κοινῆς στέγης ἠνέσχοντο, Commune tectum ferre non potuerunt. Rursum Plut. dicit ὑπὸ στέγης, Sub tecto: Probl. Rom. Κωλύουσιν ὑπὸ στέγης τοῦτο ποιεῖν, καὶ κελεύουσιν εἰς ὕπαιθρον προϊέναι. Ubi nota opponi sibi στέγην et ὕπαιθρον, ut et in Xen. Œc. (7, 19.) p. 488. Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ, ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν, ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στεγῶν δεῖται δηλονότι. Sic enim quidam Codd. habent pro στεγνῶν: quod tamen et ipsum mendo caret, ut infra docebo. Cic. ap. Colum. 12, 1. Victus et cultus humanus non, uti feris, in propatulo ac sylvestribus locis, sed domi sub tecto. Quibus adde hoc Plauti, Forte ut assedi in stega: [Stich. 3, 1, 12. Bacch. 2, 3, 44.] Apud Diosc. 4, 44. Ἐπὶ τῶν στεγῶν νεοκαταχρίστων, Ruell. itidem vertit, In tectis recenter illitis; at Herm. Barb. In tegulis recens oblitis; Marc. In recens confectis tegulis, qui ibid. annotat, Græcos στέγης appellatione indicare Quæcunque familiam a cœlesti aqua tuentur, sive fictiles tegulæ sint, s. e materia tabulæ, s. stramenta. E Xen. Œc. (9, 3.) affertur etiam, Τὰ ξηρὰ τῶν στεγῶν, pro Granaria. || Hes. στέγη exp. γαστήρ: forsan παρὰ τὸ στέγειν βρώματα. [" Valck. Diatr. 274. Wakef. S. Cr. 3, 145. Alc. 1072. Georg. p. 10. ad Diod. S. 1, 188. 2, 441. 442. 472. Porson. Hec. 284. Musgr. Cycl. 91. El. 1150. Thom. M. 809. ad Charit. 631. Markl. Iph. p. 346. Jacobs. Anim. 120. 122. Anth. 9, 46. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Huschk. Anal. 238. Lupanar, s. Cella meretricis, Casaub. ad

Suet. 443. Tentorium, Eur. Hec. 870. 1004. 1006. 1157. Ædificium contignatum, Herod. 189. Wyttenb. Select. 355. Subaudiendum, Ruhnk. ad H. in Cer. 153. Στ. βακχεύει, Valck. Phœn. p. 445. Κατὰ στέγας, Eur. Phœn. 1095." Schæf. Mss.]

Στέγος, τὸ, i. q. στέγη, Tectum, Domus, Soph. Aj. (307.) στέγος πλῆρες ἄτης, Domus plena incommodis: [El. 1165. "Ruhnk. Ep. Cr. 179. Valck. Anim. ad Ammon. 178. Thom. M. 808. ad Charit. 585. 631. 786. ad Dionys. H. 3, 1808. Wakef. Eum. 524. Markl. Iph. p. 345. Musgr. El. 1150. Jacobs. Anim. 121. Huschk. Anal. 238. ad Diod. S. 2, 68. Lupanar, Cella meretricis, ad Xen. Eph. 273. ad Herod. 161. Casaub. ad Suet. 443. Conf. c. τέγος, ad Diod. S. 1, 226." Schæf. Mss. "Lupanar, Manetho 2, 430. (6, 533.)" Wakef. Mss.]

Στεγανόμος, ὁ, Qui tectum impertit alicui, aliquem in suum tectum receptat, ὁ στέγην παρέχων, ut Plut. loquitur. J. Poll. 10, c. 3. quod περὶ οἰκοδεσπότου inscribitur, Τὸν μὲν οὖν τοῦ παντὸς οἴκου δεσπότην, καὶ ναύκληρον, καὶ ἑστιάμωνα Δωρικῶς, καὶ στέγαρχον καὶ στεγανόμον κλητέον. [Lycophr. 1095. "Phryn. Ecl. 163." Schæf. Mss.] Στεγανόμιον, τὸ, Merces quæ persolvitur ei qui tectum suum impertivit, s. in tectum suum recepit, J. Poll. 1. Τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον ἐκάλεσαν, ὥσπερ ἐνοίκιον, καὶ στεγανόμιον. Sic 10, c. 3. Utitur hoc vocab. Alexis ap. Athen. 1. (p. 8.) Ἵνα κἀγὼ τὸ στεγανόμιον κομίζων περιγένωμαι. Et in Pand. Ὁ καλῇ πίστει τὸν ἀλλότριον οἶκον νεμηθεὶς ἀποδίδωσι τὸν οἶκον μετὰ τῶν στεγανομίων. Hes. exp. τὸν μισθὸν τὸν διδόμενον ὑπὲρ τῆς νομῆς τῷ πανδοκεῖ. Quam exp. sequendo, στεγανόμος et στέγαρχος diceretur etiam ὁ πανδοκεύς. [Photio ὁ διδόμενος φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν, Bekk. Anecd. "Casaub. ad Athen. p. 15. 26." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 641. Στεγονόμιον, ibid. Const. Eccles. Collect. 3. e Novellis.]

[* Στεγοποιὸς, unde * Στεγοποιέω, Schol. Tzetz. Anteh. 262.]

Στέγαρχος, ὁ, Tecti dominus. Paterfamilias, i. q. στεγανόμος, ut ex J. Poll. docui: qui locum quendam affert ex Aristoph., in quo synonymως accipiuntur στέγαρχος, σταθμοῦχος, et οἰκοδεσπότης: 10, c. 3. Utitur eod. vocab. Herod. 1, (133.) ubi de Persarum inter scyphos consultationibus loquitur, Τὸ δ' ἂν ἅδῃ σφι βουλευομένοισι, τοῦτο τῇ ὑστεραίῃ νήφουσι προτιθεῖ ὁ στέγαρχος ἐν τοῦ ἂν ἐόντες βουλεύωνται. Quæ et ap. Athen. 1. leguntur, sed ibi pro στέγαρχος SCRIBITUR Στεγέαρχος. ["Bentl. Ep. ad Hemst. p. 92. Pierson. ad Mœr. 74. ad Herod. 67." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκρόστεγος, (ὁ, ἡ,) Anna C. 383. 385." Elberling. Mss.] Ἄστεγος, Tecto carens, Tecto ædibusque destitutus, Non habens tectum in quod se receptet, ut peregrini et exules, ὁ μὴ ἔχων στέγην, Suid. et Hes. Item pro ὁ μὴ στέγων accipitur, Prov. 10, (9.) Ἄστεγος χείλεσι, Qui labra non continet. Itidem ἄστεγον στόμα, Os loquax, quodque arcana non retinet in pectore clausa, sed effutit: metaph. a vasis quæ humorem commissum non retinent, sed transmittunt. Suid. quoque ἄστεγος exp. φλύαρος. [Bekk. Anecd. 454.] Item Qui sustineri non potest, Intolerabilis, ἀνυπομόνητος, ἀκαρτέρητος, Hes. Suid. qua signif. ap. Diosc. LEGITUR Ἄστεγνος, 7, 14. de iis quæ a dipsade ictis accidunt, Ἄστεγνος ὄγκος ἔγκειται, καὶ δίψος ἐπιτεταμένον, Intolerabilis tumor; nam cum sine intermissione potum ingerant, necesse est velut in hydrope cutem distendi humore illo copiose ingesto: adeo ut eum tumorem ipsa cutis tolerare et στέγειν nequeat, sed rupturam minetur. Ruell. vertit Non constrictus tumor premit. Sed hoc Ἄστεγνος, (si quidem hæc scriptura mendo carere existimanda sit,) sicut et Ἄστεγος significans ὁ μὴ στέγων et ἀνυπομόνητος, non e στέγη composita sunt, sed e verbo Στέγω. UNDE ET Ἀστεγὴς, Non tectus. Exp. idem et πολυστεγὴς, Multis tectis clausus. ["Ἄστεγος, ad Charit. 218. Wakef. S. Cr. 2, 125. Fac. ad Paus. 3, 224. Ἀστεγὴς, Brunck. Apoll. Rh. 123." Schæf. Mss. Schol. ad 3, 804.] ITEM Ἄστεκτος ab eod. στέγω, et synonymum præ-

A cedenti ἄστεγος s. ἄστεγνος, significans Intolerabilis, Qui sustineri et sufferri nequit, ἀφόρητος, ἀβάστακτος, Hes. [Orat. Manass. v. 5. Ἄστεκτος ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξης σου.] Ἀστέκτως, Intolerabiliter s. Intoleranter: quorum illo Colum. utitur, hoc Cic.: * ἀνυπομονήτως, * ἀνυποστάτως, Hes. [* Αὐτόστεγος, Athen. 401. Vide Αὐτόστεγος.] Δεκάστεγος, Decem tecta s. tabulata et contignationes habens, ut πύργος, Bud. e Strab. p. 208. Δίστεγος, Duo tecta, Duas contignationes, Duplex tectum habens, Binis tectis opertus, [Strabo 15. p. 1062. Zosim. 2, 30, 10. Ἀγορὰν οἰκοδομήσας κυκλοτερῆ καὶ στοαῖς διστέγοις ταύτην περιλαβών.] Διστεγία, ἡ, Duplex tectum. Alii, Domicilium duo tecta s. duas contignationes habens. J. Poll. 4, (129.) c. 19. ubi de theatri partibus agit, Ἡ δὲ διστεγία, ποτὲ μὲν ἐν οἴκῳ βασιλείῳ διῆρες δωμάτιον· ποτὲ δὲ κέραμος, ἀφ' οὗ καὶ βάλλουσι τῷ κεράμῳ. ["Valck. Phœn. p. 40." Schæf. Mss. * Διστεγὴς, Etym. M. 274. Διστεγὲς οἴκημα, Gl. Superficium. * "Εὔστεγος, Heyn. Hom. 5, 243." Schæf. Mss.
B * Εὐστεγὴς, Schol. Lycophr. 350.] Κατάστεγος, Tectus, Tecto opertus, Athen. 10. Ἦσαν δέ τινες αὐτοῖς καὶ τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς φερουσῶν ὁδῶν κατάστεγοι, Viæ tectæ, Contignationibus et tectis opertæ. Sunt qui interpr. Subtegulaneus, ut Plin. dicit Pavimenta subtegulanea. ["Apud Herod. 2, 148. αὐλαὶ κατάστεγοι videntur dici Aulæ tectis porticibus circumdatæ." Schw. Mss. "Wyttenb. Select. 355. ad Diod. S. 1, 347. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 277." Schæf. Mss. * Μονόστεγος, Dionys. H. 1. p. 192, 26. "Schol. Od. p. 266." Wakef. Mss.]

"Ὁμόστεγος, Sub eod. tecto habitans, Contubernalis, Greg. Naz. ὁμόστεγοι, ὁμοδίαιτοι:" ["Carm. p. 8. Amphil. 184." Kall. Mss. * "Ὁμοστεγεῖν, Basil. Sel. Thecl. Vit. p. 298." Boiss. Mss. * "Παντοστεγὴς, Const. Manass. Chron. p. 2(=4.)" Boiss. Mss. * "Πολύστεγος, ad Charit. 631. Heyn. Hom. 5, 243." Schæf. Mss. "Schol. Eur. Phœn. 90." Kall. Mss. Strabo 16. p. 1098.] "Πολυστεγὴς, Multa habens tecta, Multum tectus," [Schol. Apoll. Rh. 3,
C 804. * "Ταυτόστεγος, Const. Manass. Chron. p. 133. * Ταυτοστεγὴς, p. 10(=19.) e var. lect." Boiss. Mss. * "Τετράστεγος, (Quatuor tabulata habens,) Diod. S. 2, 466. (πύργος.)" Schæf. Mss. Joseph. A. J. 1, 3, 2.] Τρίστεγος, Tria habens tecta, s. Triplici opertus tecto. At τρίστεγον dicitur Tertium tectum s. Tertia contignatio domus: ut Act. 20, (9.) Ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω, Decidit e tertia contignatione. Erasmus interpretatur, De tertio cœnaculo: qui et ipse addit verti posse A tertia contignatione; idque adjecisse Luc., ut intelligeremus lapsum fuisse lethalem, sc. e loco tam alto: ceterum solum primæ contignationis, tectum esse infimæ partis ædium: rursum secundæ solum, tectum esse primæ: item tertiæ solum, tectum esse secundæ. [Symm. Genes. 6, 16. 42, 5. Artemid. 4, 8.]

Ὑπόστεγος, Qui sub tecto est, in ædibus est, Soph. Phil. (34.) Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον; Nec sub tecto quicquam est? Nec quidpiam est in ædibus? ὑπὸ τῇ στέγῃ, ut et Schol. exp.: J. Poll.
D 1. synonyma facit ὑπόστεγον et ὑπορόφιον. [Soph. Trach. 376. El. 1386. * Ὑπόστεγον, Gl. Grunda, Suggrunda. * Πρόστεγος, unde] "Προστέγιον, Tecti prominentia, Prominens tecti pars, Plut. Cæsare (17.) Μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ προστεγίῳ τῆς θύρας ἐκάθευδεν."

[* "Στεγήρης οἶκος, Tectum habens, Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Diod. S. 1, 12." Schæf. Mss. Moschion Stobæi Phys. p. 242.]

[* "Στέγεος, Tectus, Tzetz. ad Lycophr. 350." Kall. Mss. Cf. Τέγεος.]

"Στεγίτη, s. potius Στεγιτὴ, Meretrix, J. Poll. si mendo carent ejus exemplaria." [Leg. * Στεγῖτις, "Valck. Anim. ad Ammon. 178. Huschk. Anal. 238." Schæf. Mss. Vide Interprr. ad Hes. v. * Στεγητήν· τὴν πόρνην. Cf. Στέγη, Στέγος.]

Στεγανὸς, Tectus, Opertus: a στέγω, ut σκεπανὸς a σκέπω. Thuc. 3, (21). p. 89. Ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου καὶ ἄνωθεν στεγανῶν, τὴν φυλακὴν ἐποιοῦντο, ubi πύργων ἄνωθεν στεγανῶν Schol. exp.

στέγην ἐχόντων, Desuper opertorum, Tecta habentium. Item στεγανὰ dicuntur Quæ aquam non transmittunt, Xen. K. (5, 10.) Ἔχει δὲ καὶ τὴν τρίχα στεγανήν, Habet villos pluviis impenetrabiles. Sic ap. Suid. Στεγανὰ πλοῖα, Aquis impenetrabiles, Quæ aquas non admittunt, i. e. Non rimosæ, sed στερεαί. Itidem Plut. Symp. 6, 6. Πυκνόν ἐστι καὶ στεγανὸν, ὥστε καὶ θερμότητα τοῦ ἀέρος ἀπείργειν, καὶ τὴν ψυχρότητα κωλύειν ἀπιέναι τῆς χιόνος. Ubi nota στεγανὸν aliquid dici duplici respectu, vel quatenus arcet aliquid quod intrare conatur, nec admittit: vel quatenus id, quod effluere nititur, inclusum retinet. Quo modo et στέγω accipi, supra docui. Verum quemadmodum στέγειν dicitur etiam homo aliquis qui secreta in pectore clausa retinet, nec linguam effutire ea sinit, ita et στεγανὸς idem eodem sensu dicitur: itidemque Hes. στεγανὸν exp. non solum στενὸν, πυκνὸν, * σφιγκτὸν, συνεχὲς, sed etiam τὸ δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. Quo modo in Prov. Στεγανώτερος Ἀρειοπαγίτου, Taciturnior s. Conticentior, [Alciphr. 1, 13.] Vide Erasm. Adag. Chil. et Bud. in Pand. Itidem accepit Ælian. ap. Suid. Ἔλεγε στεγανωτάτους εἶναι τοὺς βουλευτὰς, καὶ φυλάττειν τὰ τῆς σκέψεως ἀπόρρητα. Idem Suid. affert et ex Epigr. Ἀλλά τι καὶ φρονέεις στεγανώτερον: quod exp. πεπυκνωμένον συνεχέστερον. Ibid. et hoc affert exemplum, Ὁμίχλῃ στεγανωτάτῃ συνεσκίασαν τὸν ἀέρα, Caligine usque adeo densa spissaque, ut lucis radii eam penetrare non possent. Cui adde h. Plut. l. in Anton. (45.) de contextura scutorum ad arcenda tela hostium, Καὶ τῶν προβλημάτων τοῦτο στεγανώτατόν ἐστι: ubi Bud. interpr. Protectorium. At στεγανὴ θρυμματὶς ab J. Poll. numeratur inter Placentarum genera. PLUR. Στεγανὰ, Tecta, στέγαι, Diod. S. ap. Suid. Στεγανὰ ποιήσαντες παρεχείμαζον. [" Abresch. Add. ad Aristæn. 131. Toup. Opusc. 2, 97. Zeun. ad Xen. K. Π. 610. Græv. Lectt. Hes. 600. Jacobs. Anth. 9, 46. 11, 48. Diod. S. 2, 645. Dionys. H. 1, 70." Schæf. Mss. " Theod. 1, 524. Nicander 'A. 366." Wakef. Mss. Memnon 6. Στεγανώτατα τὴν αὐτοῦ γνώμην ἔνδον κατεῖχε.]

[* Στεγανογράφος, Peculiari et aliis non intelligendo modo scribens. * Στεγανογραφία, Ejusmodi scriptura. Utramque vocem sine auctoritate profert Schn. Lex.] Στεγανόπους Avis dicitur, quæ Lat. Palmipes: cujus digiti membrana quadam connexi sunt, ut anseris, anatis, et aliarum quæ natant; nam si illa membrana carerent, et pedes in digitos fissi essent, ut in aliis avibus, natare utique non possent: at membrana ista στέγει nec aquam per digitos perfluere sinit. Unde στεγανόποδες dicuntur, aliæ autem σχιζόποδες. Vide et Στεγνός. [Alcman ap. Strab. 7. p. 458. Artemid. 4, 85. Στεγανόπους, Gl. Planipes: Στεγανόποδες· Planci.]

" Περιστεγανὸν, Hesychio est περισσῶς στεγανόν."

Στεγανῶς, More τῶν στεγανῶν, Arcte, Stricte, ita ut nihil effluat, aut etiam penetret, Diosc. 2, 91. Πωμάσας στεγανῶς: cap. seq. dicit σκεπάσας, et πωμάσας καλῶς. Philo de Mundo, Δυνάμει δὲ σφιγγόμενα τῇ τοῦ πυρὸς, στεγανώτερον πρὸς τὰς τῶν ὑετῶν φορὰς ἀντέχει. Ubi Bud. Ignis vi astricti, pertinacius resistunt aquarum delapsibus. [Thuc. 4, 100. Joseph. 1017. " Heringa Obss. 52." Schæf. Mss.]

[* " Στεγανότης, Eust. in Dionys. P. 1176." Wakef. Mss. * Στεγάνη, ἡ, Epigr. Phaniæ 2.]

[* Στεγανόω, Alex. Trall. 3. p. 59. " Ad Herod. 351." Schæf. Mss.] Στεγανώματα τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, Hesychio οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι, Nexus et vincula quæ parietes continent, ne collabantur, τὰ στέγοντα καὶ συνέχοντα τοὺς τοίχους, [" Etym. M. 725." Wakef. Mss.] Apud Hes. LEGITUR Στεγανῆσαι, στέγῃ ὑποδεχθῆναι.

Στεγνὸς, i. q. στεγανὸς, ex eoque factum per sync. Proprie, ut et στεγανὸς, de vasis dicitur quæ densiora sunt et solidiora, adeo ut nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittant, sed eum contineant. [Hippocr. 291, 32. Στεγνὰ πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα.] Apud Diosc. autem, Τὰ στεγνὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς πάθη, Marc. Virg. interpr. Astricta renum vitia: intelligens eo nomine Omnia illa, sive in renibus sive

A in vesica sint, quæ nihil e se remittunt: sicut Celsus Febres astrictas appellat, quæ nihil e se remittunt, et Gal. eas quæ fluidis contrariæ sunt, nec quidpiam e se remittunt, qualia sunt, alvus, urina, sudor, pituita oris, et si quæ alia hujusmodi. Locus Diosc., in quem ista annotat, est 1, 3. de meo, Τὰ στεγνὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς πάθη παρηγοροῦσι. Ubi Ruell. Præclusorum renum vesicæque farctæ vitia leniunt. Idem Diosc. 5, 17. de aqua mulsa, Ἀδόκιμον ἐπὶ τῶν φλεγμαινόντων καὶ στεγνῶν. Ubi Ruell. Damnatur in inflammatis aut constrictis. Idem 7, 13. de doloribus quos hæmorrhoi morsus infert, Βραχέα καὶ στεγνὰ παντελῶς παρέχουσι τὰ σώματα. Ubi idem Ruell. Angusta constrictaque corpora reddunt. Vide et Στεγνωτικός. Opp. etiam στεγνὸς τῷ ἐσχισμένος: dicunturque volatilia aliqua habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ s. pinnæ fissæ non sunt, ut avium; sed una membrana constant, ut vespertilionum, cicadarum: quemadmodum natantes quædam aves στεγανόποδες dicuntur Quæ non habent, ceterarum avium ritu,
B pedes fissos. Nicand. Θ. 762. Στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ, ubi Schol. exp. ὑμενώδη, ὡς τῶν ἀκρίδων. Hes. στεγνὸν exp. στενὸν, πενιχρόν. || Στεγνὸν, Tectum, Xen. Œc. (7, 21.) Ἐπειδὰν δὲ εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνὸν, Cum sub tectum congestæ sunt. Ibid. Στεγνῶν δέονται, Tecto indigent, Cic. p. 47. mei Lex. Cic. Itidem στεγανὰ pro στέγαι s. Tecta dici, supra docui. [" Στεγνὸς, Heringa Obss. 52. ad Herod. 291. ad Diod. S. 1, 184. 2, 276. 488. T. H. ad Plutum p. 369. Jacobs. Anth. 11, 184. Στεγνὸν, ad Diod. S. 2, 276. Schneid. ad Xen. Œc. 45." Schæf. Mss. Στεγνὰ σκηνώματα, Eur. Cycl. 323. Schleusn. Lex. V. T. * Στεγνοποιὸς, unde * " Στεγνοποιέω, Iatromathem. p. 30." Schæf. Mss.] Στεγνοφυὴς, Quem natura στεγνὸν creavit, Epigr. εἰ ψυχῇ φύσις ἐστὶ Στεγνοφυὴς ἢ ἄυλος, Natura solida, [" Jacobs. Anth. 11, 98." Schæf. Mss.]

[* " Κατάστεγνος, Toup. Emendd. 2, 387." Schæf. Mss. Epistola Myiæ, κ. οἴκησις.]

[* Στεγνότης, Astrictio, Hippocr. 404, 27. γα-
C στρός.]

Στεγνόω, Tego, Operio, i. q. στέγω, Gal. de Alim. Fac. 2. Πώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς, Operculis fideliter tegentes, obturantes. Diosc. dixisset πωμάζοντες στεγανῶς, Operculo claudentes arctissime, ita ut nihil effluat aut influat. Item Astringo: quo sensu idem Gal. de Vict. Rat. in Morb. acut. 4. στεγνοῖ accipit pro ἵστησι τὴν γαστέρα. Et Diosc. Ὦτα πυορροοῦντα στεγνοῖ. Gal. Τοῦ στομίου φραχθέντος στεγνωθήσεται. Idem de vena rupta, Στεγνώσαντες τὸ ἐρρωγός. Itidem Alex. Aphr. in præf. l. 1 Probl. Τινὲς δὲ ὑπὸ μὲν τῶν καθαιρόντων στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, ὑπὸ δὲ τῶν στελλόντων καθαίρονται μᾶλλον, ubi nota στεγνοῦν et στέλλειν synonymως poni pro Astringere. Et ἐστεγνωμένη μήτρα ap. Diosc. 1. Vulva astricta. Item στεγνωθέντας a Gal. ad Gl. 1. dici scribunt Eos qui ex astricta cute in febrem diariam inciderunt. [Schneid. ad Veget. Mulom. 31.]

Στέγνωσις, ἡ, Astrictio, Constrictio, Diosc. 1, 161. de cotoneis, Τὰ δὲ ὠμὰ καταπλάσμασι μίγνυνται, πρὸς
D στέγνωσιν κοιλίας. Ibid. Τὰ δὲ σὺν τῷ μέλιτι ἑψόμενα, εὐστόμαχα μὲν καὶ εὔστομα, ἧττον δὲ στεγνωτικά. Quo respexit Plin., cum 23, 5. scribit, Cotonea cocta, suaviora: cruda tamen, duntaxat matura, prosunt dysentericis ac cœliacis: non idem possunt decocta, quoniam amittunt constringentem illam vim succi. Gal., teste Bud., στέγνωσιν vocat Compressionem et astrictionem pororum, κωλύουσαν τὴν * διάπνευσιν τῶν χυμῶν ἐκ τῶν φλεβῶν. Idem Bud. e Paulo Æg. affert στέγνωσις τοῦ δέρματος, Astrictio cutis. Vide et Στεγνωτικός. [" Phot. 288." Wakef. Mss.]

Στεγνωτικὸς, Astringendi s. Constringendi vim habens, Diosc. 1, 161. de cotoneis, Στεγνωτικὸν γὰρ καὶ στυπτικὸν γίνεται, Constringendi vim accipit. Vide in Στέγνωσις, alium locum cum interpretatione Plinii. Idem, de Persicis, στεγνωτικὰ κοιλίας. Στεγνωτικὰ φάρμακα, inquit Gorr., Stipantia, Obstruentia, s. Contrahentia s. Occludentia medicamenta. Dicuntur proprie Quæ oscula vasorum claudunt, et sensibiles vacuationes supprimunt. Corpus enim,

quod στέγει, h. e. claudit ac continet in se, nec quidquam, quod sensu queat percipi, e sese emittit, Græci στεγνὸν appellant. Est autem eorum substantia crassarum partium, frigida et astringens, et expers acrimoniæ. Talis enim substantia aptissima est contrahere et occludere aperta præter naturam vasorum oscula, ut cui omnia insunt, quæcunque requirunt ea quæ contrahi debent: siquidem consistentiæ crassitudine foris incumbit, nec parvos meatus penetrare potest, tum frigiditate sua intro premit, vicinaque corpora cogit et contrahit: et quia desiccat, humorem depascitur, partemque roborat. Quorum omnium concursu efficitur, ut osculum claudatur, a partibus astringentis substantiæ tanquam foris a manibus contractum. Sunt autem τὰ στεγνωτικὰ opposita τοῖς ἀναστομωτικοῖς. Sed differunt ἀπὸ τῶν πυκνωτικῶν, h. e. a condensantibus, quod illa, vasorum oscula, hæc, cutis poros s. meatus, occludunt. Neque enim, ut πυκνωτικὰ, terrenam habent substantiam, sed aqueam, magisque imbecillam. Ceterum τὰ στεγνωτικὰ aliis nominibus, ut ait Gal., συνάγοντα, κλείοντα, et σφίγγοντα possunt appellari. Talia quidem sunt, quæ proprie στεγνωτικὰ appellantur. Verum notandum est, ut docet Gal., nomine generis appellari. Στέγνωσις enim signif. generaliter Omnem obstructionem tam osculorum vasorum, quam meatuum corporis. Sed meatuum quidem obstructionem Græci πύκνωσιν vocant: non habentes autem nomen, quo eam, quæ in vasorum osculis fit, designarent, generis nomen ei commodarunt, ut et in multis aliis rerum differentiis factum est: ἔμφραξιν tamen videtur eam nominare l. Methodi, et similiter Paul. Ægin. 1, 21. scribens, στέγνωσιν dupliciter fieri, ἢ διὰ τὴν ἔμφραξιν, ἢ διὰ πύκνωσιν τῶν πόρων.

Ἀναστεγνόω, ET Ἀποστεγνόω, i. q. simplex στεγνόω, Astringo. Legitur posterius ἀποστεγνόω ap. Athen. [207. "Ad Herod. 148." Schæf. Mss. Hippocr. 404. * "Καταστεγνόω, Constringo, in nave Hieronis ap. eund. Athen. 207. horti erant constructi διὰ κεραμίδων μολυβδίνων καταστεγνωμένων, Ope tegularum plumbearum arcte constrictarum." Schw. Mss. Geop. 13, 14, 7. * Συστεγνόω, Schneid. ad Veget. 1, 18. T. 6. p. 31.]

Στεγάζω, i. q. simplex στέγω, indeque derivatum SICUT Σκεπάζω e σκέπω, ET Στενάζω e στένω, i. e. Tego, Operio, Occulo. Unde ἐστεγασμένος, Tectus, ap. Xen. (Œc. 19, 13.) et Theophr. (C. Pl. 1, 12, 3.) teste Bud. Affertur et στεγάζειν ὕπνον pro Capere somnum, [Soph. El. 781.] Exp. etiam Sustineo, Fulcio: sicut στέγω quoque pro Sustineo accipi supra docui. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 636. Jacobs. Specim. 30. Markl. Iph. p. 60." Schæf. Mss. * Στεγαστέον, Xen. Ἱππ. 12, 7. * Στέγασις, Gl. Tignatio. * Στεγάσιμος, Hesych. v. Ἐρέψιμον." Boiss. Mss. "Ad Timæi Lex. 188." Schæf. Mss.] Στέγασμα, τὸ, Tegmen, Tegumentum s. Integumentum, Xen. Ἱππ. (12, 2.) Φαμὲν χρῆναι καὶ τούτῳ ἐξ αὐτοῦ τοῦ θώρακος ὅμοιον τῷ αὐχένι στέγασμα πεποιῆσθαι, Plato Tim. Στ. ὀστεϊνον, Osseum tegumentum, Herod. Στ. ὀροφῆς, Integumentum contignationis s. Tectum. Rursum Plato στέγασμα et σκέπασμα distinguere videtur, in Politico, [21. 22. p. 294. Bekk.] Τῶν δὲ ἀλεξητηρίων τὰ μὲν, στεγάσματα, τὰ δὲ, σκεπάσματα· τῶν δὲ σκεπασμάτων, τὰ — πετάσματα μὲν ἄλλα, περικαλύμματα δ' ἕτερα. [" Wakef. S. Cr. 3, 143. Schneid. Anab. 45." Schæf. Mss. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 1, 5, 10.]

[* Στεγαστὴς τέκτων, Gl. Tector tignarius. * Στεγαστὴρ, Hes. v. Σωλῆνες. * Στεγαστήριος, Στεγαστήριον, contracte] Στέγαστρον, τὸ, Id quo tegere et operire aliquid possumus, Tegmen, Tegumentum, Integumentum: ut σκέπαστρον. Sic dici possunt Omnia quibus ad corpus tegendum utimur, SICUTI Στεγαστρὶς διφθέρα (Herod. 1, 194.) dicitur ὁ σκύτινος χιτὼν, Coriacea tunica, qua sc. utimur ad corpus protegendum a pluviis: [" στεγαστρίδες διφθέραι ap. Herod. 1, 194. sunt Pelles quibus naviculæ Ægyptiorum extrinsecus tectæ obtentæque erant." Schw. Mss.] Et sic accipi posset ap. Plut. Crasso (3.) Στέγαστρον ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὁδὸν, καὶ τοῦτο ἐπανελθὼν ἀπῃτεῖτο. Alii Pileum ibi interpr. Nam et ipse tegit caput et pluvias arcet. Apud Latinos Segestria ead. prope signif. dicuntur, qua ap. Græcos στέγαστρα, atque adeo sunt qui Latinum Segestria a Græcis desumtum arbitrentur. Festus, Δέρεις (ita enim ap. eum legitur, non δέῤῥεις) Græci appellant Pelles nauticas, quas nos vocamus Segestria. Varro de L. L. l. 4. Lectica, quod legebant, unde eam facerent, stramenta atque herbas: ut etiam nunc fit in castris. Lectos, ne essent in terra, sublimes in his ponebant. Nisi ab eo, quod Græci antiqui dicebant λέκτρον, lectum potius (sub. denominatum putes.) Quam lecticam quod involvebant, quod fere stramenta erant e segete, Segestriam appellant, ut etiam nunc in castris. Nisi a Græcis; nam στέγαστρον. Utitur et Plinius eo vocab. itidem pro στέγαστρον, ut videbis in Ἐμπορητικός. Rursum Varro de L. L. l. 4., Quibus operiebantur, operimenta et pallia, opercula dixerunt. [Blomf. Gloss. ad Æsch. Choëph. 971. Athen. 449. Casaub. ad Sueton. Aug. 83.] Στεγαστὸς, Tectus, Opertus: i. q. στεγανὸς et στεγνός. Ἀστέγαστος, ὁ, ἡ, Non tectus s. opertus, ὁ μὴ ἐστεγασμένος: in Argumento cujusdam Orationis, Ἐπειδὴ ἀστέγαστον ἦν τὸ πλοῖον, εὑρόντες ἕτερον ἐστεγασμένον, μετέβησαν. Et διὰ τὸ ἀστέγαστον, Quod non sint sub tecto, sed sub dio. [Thuc. 7, 87.]

Ἀποστεγάζω, Detego: contr. τῷ στεγάζω. Strabo 4. (p. 304.) Ἔθος δ' εἶναι κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ τὸ ἱερὸν ἀποστεγάζειν, καὶ στεγάζειν πάλιν αὐθημερὸν πρὸ δύσεως: [5. p. 542.] Sic Marc. 2, (4.) Ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν. Alias i. significat q. simplex στεγάζω, i. e. Tego, Operio. [Theophr. C. Pl. 5, 6, 5. 13, 7. Fr. 3, 23. Strabo 8. p. 512.] Ἀποστέγασμα, τὸ, Tegmen, Operculum: ab ea verbi στεγάζω signif. quam posteriore loco annotavimus. Citatur e Theophr. C. Pl. 5, 18. Ἔχει προβολὴν καὶ οἷον ἀποστέγασμα τοῦ ψύχους τὴν ἁλμυρίδα. Ubi ἀποστέγασμα τοῦ ψύχους exp. Protegentem et frigus arcentem. Fortasse melius, Protegentem a frigore. Bud. interpr. Tegumentum, Integumentum, Protectio. [* " Διαστεγάζω, Anna C. 381." Elberling. Mss. * " Ἐπιστεγάζω, Superne tego, Ctesias ap. Athen. 529. Ἐπεστέγασε τὸ οἴκημα δοκοῖς παχείαις." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 4, 23. 6, 284." Schæf. Mss.] Καταστεγάζω, Intego, Obtego, Cooperio, [Herod. 4, 71.] Καταστέγασμα, τὸ, Operimentum, Operculum, Tegmen, Tegumentum. Pro Tectum citatur ex Herod. [2, 155. Τὸ κ. τῆς ὀροφῆς. * Προστεγάζω, unde * Προστέγασμα, Mathem. Vett. 21.] Συστεγάζω, Contego, Cooperio, [Xen. K. Π. 6, 2, 7. * Ὑποστεγάζω, unde * " Ὑποστέγασμα, J. Poll." Schn. Lex.]

[* " Στεγόω, si lectio vera, Schol. Pind. Π. 4, 426." Wakef. Mss. * " Ἀποστεγόω, Just. M. 409." Kall. Mss.]

[* " Στεγὶς, Diod. S. 13. p. 375, 36." Ind. Scap. Oxon.]

[* " Στέγατα, Patinæ, Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

ΣΤΕΙΒΩ, Calco: ea signif. qua viam aut quæ in via strata sunt, calcare dicuntur qui iter faciunt, quod et Lat. Terere dicunt. Il. Υ. (499.) Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, Calcabant pedibus suis defunctos et clypeos in via stratos. Item et στείβειν ὁδὸν dicitur is, qui graditur et viam pedibus calcat s. terit: unde αἱ στειβόμεναι ὁδοὶ, Viæ tritæ, Quæ frequenter calcantur a viatoribus. Xen K. Ἀ. 1, (9, 8.) Ἦν δὲ ἰδεῖν παρὰ τὰς στειβομένας ὁδοὺς καὶ ποδῶν καὶ χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν στερουμένους ἀνθρώπους, Propter vias tritas. Nicander dicit etiam νομὸν στείβειν, pro Calcare et perambulare pascua loca, Θ. 609. Ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντε, i. e. τὸν πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσι, inquit Schol. Ubi etiam NOTA Νομός. Hes. quoque στείβει exp. πατεῖ, (itidemque στειβομένη, πατουμένη,) item ὁδεύει: et στείβοντες, περιπατοῦντες. Signif. etiam Fullonum more calco, Od. Ζ. 93. de lotricibus, Στεῖβον δ' ἐν

βόθροισι, sc. τὰ εἵματα. [" Valck. Callim. 298. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 346. Soph. 3, 501. Wakef. Ion. 507. Musgr. 495. Simmias 6. Abresch. Æsch. 2, 8." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 456. Eur. Hipp. 218. Theocr. 17, 122.] Στειπτὸς, Calcatus, Soph. Phil. (33.) p. 379. Στειπτή γε φυλλὰς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ, ubi Schol. exp. χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, ἡπλωμένη καὶ πατουμένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινος: estque ibi στειπτὴ φυλλὰς i. q. στιβάς. [" Kuster. Aristoph. 119." Schæf. Mss.] " Ἄστειπτος, Qui " non ἔστειπται vel στείβεται, Nullis calcatus pedi- " bus: ideoque vel Non frequentatus, vel Invius, " Inaccessus. Soph. Philoct. init. Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς " περιῤῥύτου χθονὸς Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' " οἰκουμένη. Ubi Schol. exp. ἀπάτητος, ἀδιόδευτος."
[* " Ἀστειβὴς, Bekk. Anecd. 455." Kall. Mss. * Εὐστειβὴς, Hes., Phav. 331. * " Πολύστειβος, Callim. H. in Jov. 26. var. lect." Boiss. Mss.]

Στειβεὺς, έως, ὁ, Qui via pedibus calcat s. terit, i. e. Viator, ὁδευτὴς, Hes.

[* Στειβεύω, i. q. ἰχνεύω, Investigo, Indago, de canibus, Diod. S. 199. " ad 1, 258. 331. (* Στειβεία, unde) * Στειβία, ad 1, 258. (4, 31.)" Schæf. Mss.]

[* Ἀναστείβω, Anal. 3, 287. * Ἀποστείβω, Soph. ap. Phav. 111. * Διαστείβω, Nonn. D. 36. p. 902.] Ἐπιστείβω, Calco; Hes. enim ἐπιστείβοντες exp. πατοῦντες. [Soph. Œd. C. 63. " Wakef. Ion. 1188. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. * Παρεπιστείβω, Apollin. Metaphr. 169.]

Στίβω, i. q. στείβω: ut et ap. Hes. Στίβοντες, πατοῦντες: qui eod. modo στείβοντες exp. Legitur et ap. Eur. (Hipp. 217.) στίβουσι κύνες, Canes calcant viam, Figunt vestigia, Gradiuntur: [Edd. habent στείβουσι, metro etiam postulante.]

Στιπτὸς, Calcatus, Tritus: στιπτῆς ἕδρας, Hes. exp. ὁδευομένης ὁδοῦ. Eidem στιπτὸς est πυκνὸς, στερεὸς, πεπιλημένος: a στίβειν significante πατεῖν: nam quæ calcantur, eadem et coëunt et condensantur. [" Ad Timæi Lex. 156. 239. Brunck. Phil. 33. Aristoph. 3, 66. ('A. 180.) Kuster. 119." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 3, 37. ἄνθρακας. * Ἄστιπτος, Synes. 342. " Wakef. Phil. 2. Brunck. 33. Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.] Εὔστιπτος, Bene calcatus, Apoll. Rh. 2, (30.) εὔστιπτον φᾶρος, Schol. * εὐπίλητον. Potestque duobus modis intelligi, vel Bene calcatum a textore, cum licium stamini adderet, ideoque densum et bene textum, s. πολυσπαθές: vel Bene calcatum a fullone, ideoque bene politum et mundum. " Πολύστιπτος, Multum calcatus, * πο- " λυπόρευτος, Hes. IDEM Πολύστιβος, cujus Nicandri " Schol. meminit, annotans in hoc hemistichio Θ. " 798. πολυῤῥοίζοιο θαλάσσης, pro isto πολυῤῥοίζοιο " scribi etiam πολυφλοίσβοιο a nonnullis, h. e. * πο- " λυψόφου: ab aliis πολυστίβοιο, h. e. πολυπόρου, " Multum calcatæ s. permeatæ."

[* " Ἀποστιβὴς, Brunck. Soph. 3, 501. Lobeck. Aj. p. 313. Toup. Emendd. 2, 393." Schæf. Mss.] Ἀστιβὴς, Non calcatus, tritus, Quem nulla viatorum vestigia calcarunt s. triverunt, Qui non calcatur s. teritur pedibus, Quem nulla viatorum vestigia calcare et terere solent, Soph. Œd. C. (126.) p. 275. προσέβα γὰρ οὐκ Ἂν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς Τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κορᾶν, ubi Schol. exp. ἄβατον, ἀπροσπέλαστον, Ad quod non patet accessus, ut et ea sunt, quæ ἄδυτα nominantur. Idem Soph. Aj. (657.) p. 39. Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω, Adibo si quem reperiam locum qui nullis viatorum vestigiis teritur calcaturque. Ubi Suidas ἀστιβῆ exp. οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται, ἀδιόδευτον, ἄβατον ποσί. [" Ad Diod. S. 1, 474. Wakef. Alc. 444. Jacobs. Anth. 9, 345. Præf. ad Bion. et Mosch. p. iv. Valck. Anim. ad Ammon. 3. Toup. Opusc. 2, 60." Schæf. Mss.] Εὐστιβὴς, opp. præcedenti, et significans Bene tritus calcatusque pedibus gradientium: ὁδὸς, Via bene trita et calcata a viatoribus; χῶρος, Locus viatorum pedibus bene tritus. Suidas affert ex Epigr. Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας, et exp. καλὴν βάσιν ἔχον. [" Epigr. adesp. 128. Toup. Opusc. 2, 60. * Μονοστιβὴς, Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss. Æsch. Ch. 766. * " Ὁμοστιβὴς, proprie, Qui iisdem A incedit vestigiis: metaph. Consentiens, Concors, Cyrill. Alex. 11, 12. in Jo. 18, 19. p. 1024. Ἐρωτᾷ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ, πότερόν ποτε τοῖς διὰ Μωσέως ἀπῳδός ἐστι νόμοις, ἤγουν τοῖς πάλαι τεθεσπισμένοις ὁμοστιβὴς καὶ σύνδρομος, Interrogat de doctrina ejus, num a lege per Mosen data dissentiat, an vero cum iis, quæ olim divinitus præcepta sunt, consentiat et concurrat. Corrigendus hinc Hes., ap. quem, * Ὁμόστιβοι, συμπράττοντες. Restituendum ὁμοστιβεῖς, Una laborantes, Rei gerendæ socii, Consentientes. Quemadmodum enim dicitur ἀστιβὴς, εὐστιβὴς, περιστιβὴς, ita etiam ὁμοστιβής." Suicer. Thes. Eccl.] Περιστιβὴς, Tritus, Crebro tritus: ut περὶ ibi significet περισσότητα. Apud Nicandr. Θ. 376. Ῥωμαλέον φορέουσα περιστιγὲς αἰόλον ἔρφος, annotat Schol. quosdam pro illo περιστιγὲς scribere περιστιβὲς, hoc autem significare πεπατημένον, πεπιλημένον. Sed altera scriptura convenientior est.

Στίβος, Via, Callis, Trames, Semita, pedibus sc. viatorum trita; Hesychio τρίβος, ὁδός: Vestigium B ejus qui calcavit et trivit terram pedibus, Signum pedis qui calcavit solum inter eundum. Apud Suid. Αὐτὸν προπέμψας, τὸν ἐκείνου στίβον ᾔει, Vestigia ejus sequebatur, Ibat viam ab eo calcatam. Ibid. ex Herod. (4, 140.) Οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἑαυτῶν γενόμενον στίβον, τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, Viam quam ante triverant, s. Prioris sui itineris vestigia. Ibid. e Polyb. (2, 25, 5.) Κατὰ τὸν αὐτὸν στίβον. Pro vestigiis ὑπὸ τοῦ στείβοντος impressis Xen. quoque accipit, (K. 'A. 1, 6, 1.) Ἐντεῦθεν προϊόντων ἐφαίνετο ἴχνη ἵππων, καὶ κόπρος· εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἵππων: E vestigiis quæ terræ impresserant equi, conjiciebatur esse equos circiter bis mille. Soph. Phil. (29.) p. 379. dicit etiam, στίβον γ' οὐδεὶς τύπος, Nulla vestigia cernuntur, quæ aliquis terræ calcatæ impresserit. Hes. exp. etiam ἡ τοῦ ἴχνους ζήτησις, Investigatio. [" Ad Timæi Lex. 156. Toup. Opusc. 2, 197. Jacobs. Exerc. 1, 192. Herod. 334. Wakef. Ion. 756. Crinagor. 32. Schneid. Anab. 48." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 199. Pr. 700. Ag. 401. 422.]

C Ἄστιβος, Invius, Non tritus, i. q. ἀστιβής. Unde ap. Hes. ἀστίβους, ἀπατήτους. [" Antip. Sid. 78." Schæf. Mss. Πολύστιβος, vide Πολύστιπτος. * Πολυστιβίη, Opp. K. 4, 433. ἀτραπιτοῖο, i. q. ἀτραπιτὸς πολύστιβος.]

Στιβέω, i. q. στίβω s. στείβω, unde et derivatum est, i. e. Calco, Peragro, Pervado, calcando sc. terram, Soph. Aj. (874.) p. 52. Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν, i. e. ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νεῶν διώδευται. [* Στιβητὸς, unde] Ἀστίβητος, ὁ, ἡ, Qui calcatus et peragratus non est, Quem calcare et pervadere non licet: qua signif. ἀστιβὴς quoque dicitur, ut supra docui. Sic Hesychio ἀστίβητοι οἶκοι sunt τὰ ἄδυτα. Et Suid. ex Epigr. ἀστίβητος τρίβος pro ἀδιόδευτος. [" Invius, Lycophr. 121." Kall. Mss. " Eust. Il. 1043, 31. Schol. Od. K. 275. Suid. v. Ἀστιβής." Wakef. Mss.]

Στιβεύω, i. q. στιβέω. Item Investigo, Indago, sc. sequendo vestigia. Plut. (7, 568.) Ἰσχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι τὸ μέλλον, Investiganti et indaganti res D futuras: ubi metaphora est. Idem in propria signif. accepit (10, 28.) Ὁ δὲ λέων ἀεὶ βαδίζει συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτων τοὺς ὄνυχας, ἵνα μὴ τριβόμενοι τὴν ἀκμὴν ἀπαμβλύνωσι, μήτε καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσιν: atque adeo non facile videri ait λεοντείου ὄνυχος σημεῖον, esseque ejus ἴχνη τυφλά. Bud. στιβεύω interpr. Vestigiis imprimo, ap. eund. Plut. (9, 633.) in Causis naturalibus, ubi quærit Διὰ τί τὸ δρόσιμον γενόμενον διὰ τοῦ ψύχους δυστίβευτον; respondet, Ὅτι δεῖ μὴ μόνον ἔχειν ἴχνη τὸν στιβευόμενον τόπον, ἀλλὰ κινεῖν τὴν ὄσφρησιν. Itaque στιβευόμενον τόπον intelligit Eum cui vestigia imprimuntur. Malim tamen ut et in præcedentibus, interpretari Qui vestigiis indagatur: ET SIC Δυστίβευτος accipietur et ipsum pro Eo qui vestigiis difficile indagatur, Investigatu difficilis. Hes. quoque στιβεύειν exp. non solum πατεῖν, πορεύεσθαι, sed etiam ἰχνεύειν. [" Ad Diod. S. 1, 258. 331." Schæf. Mss. " Nic. Damasc. 449." Wakef. Mss.]

Στιβεὺς, Hes. ὁδευτής: quo sensu et στειβεὺς supra.

Posset accipi etiam pro ἰχνευτὴς, i. e. Investigator, sicut ET Στιβευτὴς, quod ejusd. est originis. [Gl. Vestigator. " Jacobs. Anim. 267. ad Diod. S. 1, 258. 331." Schæf. Mss.] || Exp. Idem στιβεὺς etiam Fullo: qua signif. ap. Schol. Nicandri LEGITUR Στιβύς: cum enim eo in l. quem in Περιστιβὴς citavi, annotasset, quosdam περιστιβὲς legere pro περιστιγὲς, exposuissetque πεπιλημένον, πεπατημένον, subjungit, ἀπὸ τούτου καὶ στιβὺς ὁ κναφεὺς καλεῖται: quoniam στείβει et calcat vestimenta quæ purgat. [" Στιβεὺς, Opp. K. 1, 462. Stob. 403. Schol. Apoll. Rh. 2, 30." Wakef. Mss.] " Στιδεὺς, Viator, ὁδευτὴς, Hes. Sed re- " ponendum est στιβεύς: sicut et στειβεὺς alibi habet."

Στιβάζω quoque ET Στιβίζω in VV. LL. exp. πατέω, Calco, Pedibus tero. Attamen verbo στιβίζω in Lex. meo vet. alia tribuitur signif., ubi citato hoc exemplo, Ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβίζουσι, exp. δραπετεύουσι, διαφεύγουσι, Fugiunt et declinant. Qui locus ap. Etym. quoque legitur, sed pro στιβίζουσι scriptum στιβάζουσι. [Archytas Stobæi Phys. 854. cf. 848. Ἐστίβακα, Hesychio πεπάτηκα, Etym. M. v. Ὑπόγραμμα. " Schol. Theocr. 7, 67." Wakef. Mss.] " Προστιβάζεται, Hesychio προπορεύεται, Præit vel " Procedit."

Στιβία, ἡ, i. q. στίβος, i. e. Via, quæ sc. viatorum pedibus calcata et trita est. Legitur enim ap. Suid. Στιβία καὶ στίβος, ἡ ὁδός. [" Opp. K. 1, 37. 451." Wakef. Mss.] AT Στιβεία significaret potius Ingressus, quo sc. terra calcatur et teritur pedibus: vel etiam Investigatio: a verbo στιβεύω. [" Ad Diod. S. 1, 258." Schæf. Mss.]

[* " Στιβόω, Const. Apost. 224. * Στίβωσις, 350." Wakef. Mss.]

¶ Porro superiori VERBO Στείβω dicitur inesse etiam quædam signif. τοῦ πυκνοῦν s. πυκνοποιεῖν, Condensandi et Constipandi: indeque derivari quæ sequuntur, Στίβη, Στιβαρὸς, Στιβεύς.

Στίβη igitur ab Eust. exp. ἑωθινὴ πάχνη, derivaturque a στείβω significante καταπατῶ et * πυκνοποιῶ: UNDE ET Στίβος, ἡ ἐν τῷ καταπατεῖσθαι πυκνουμένη ὁδός: quemadmodum et ἡ δρόσος παχνουμένη πυκνοῦται. Atque sic στίβη derivaretur a στείβω ut πάχνη a πήγνυμι, essetque synonymum τῷ πάχνη, (Ros concretus frigore s. glaciatus,) s. τῷ πηγυλὶς, et τῷ πηγάς. Utitur autem hoc vocab. Hom. Od. E. 467. Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν: ubi Schol. exp. πάχνη et ἑωθινὸν ψύχος, Pruina et matutinum frigus. Et P. (25.) μή με δαμάσσῃ Στίβη ὑπηοίη, Pruina matutina: q. l. Suidas citans, et ipse exp. πηγυλὶς ἢ πάχνη. Hes. autem στίβη exp. non solum ψύχος, πάχνη, sed etiam ἀράχνη, addens esse et χρῶμα μεταλλικὸν μέλαν. [Polyb. 11, 3, 1. ubi est i. q. στιβὰς, si fides omnibus Mss. " Toup. Opusc. 1, 440. Jacobs. Anth. 7, 263." Schæf. Mss.] UNDE Στιβήεις, Pruinosus. Suid. tamen substantive accipit hoc στιβήεις, exponens sc. ἡ ὑπὸ τὴν ἕω γενομένη ψυχρότης τοῦ ἀέρος. [" Toup. Opusc. 1, 440." Schæf. Mss.] Derivatum inde et VERB. Στιβιᾶν, quod Hes. exp. ῥιγοῦν, Rigere, Frigere, ut quos ἡ ἠοίη στίβη δαμάζει.

Στιβαρὸς ab eadem origine derivat Eust., exponitque πυκνὸς, et e consequenti στεῤῥός. Idem Eust. 1395. enarrans hæc Od. A. 99. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, annotat, στιβαρὸν, derivatum ab aor. 2. ἐστίβην, significare πυκνὸν καὶ στερεὸν, translatumque esse ἀπὸ τῆς καταπεπατημένης γῆς καὶ διὰ τοῦτο πεπυκνωμένης: solet enim terra calcata densari et durari. Sic accipiendum et Od. Θ. 187. λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ Ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι, Multo crassiorem ideoque graviorem quam quo Phæaces ludebant inter se. Proprie ergo στιβαρὸς signif. Densus, Spissus, Crassus; deinde Gravis; item et Firmus, Robustus, Validus: quæ enim densa sunt ac crassa, ea et ponderosiora sunt et firmiora quam quæ λεπτὰ sunt ac subtilia s. tenuia. Cujus posterioris signif. hæc sint exempla. Il. Ψ. (843.) ἔῤῥιψε Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, Od. E. (454.) ὁ δ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν, Χεῖράς τε στιβαράς: Σ. 68. στιβαροί τε βραχίονες: Il. Σ. (415.) Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα. Utitur

A hoc vocab. Joseph. quoque, ap. quem στιβαρὸν Suidas exp. ἰσχυρὸν, afferens h. l. Ὁ δ' ἐλάσας τὸν ἵππον ἁρπάζει τινὰ νεανίαν στιβαρὸν τὸ σῶμα. [" Jacobs. Anth. 7, 328." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 24. LXX. Ezech. 3, 6. " Στιβαρὰ, in oratione dicuntur Quæ habent aliquid roboris et austeritatis in literarum compositione et numero. Junguntur τὰ ἰσχυρὰ, ἀξιωματικὰ, πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχοντα. Contrarium est τὸ γλαφυρὸν καὶ θεατρικὸν κάλλος. Dionys. de Compos. 22. p. 154. Hes. στιβαρόν· βαρὺ, εὔτονον, ἰσχυρόν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Στιβαρῶς, Dense, Spisse, Crasse, Firmiter, Robuste, Il. M. (454.) Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας. Ubi Eust. annotat, ista duo adverbia πύκα et στιβαρῶς vel idem significare, vel τῷ πύκα inesse signif. πυκινότητος i. e. συνέσεως, τῷ στιβαρῶς autem signif. πυκνώσεως στεῤῥᾶς: et sic πύλαι πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι essent, Portæ affabre et firmiter simul ac spisse coagmentatæ. [" M. Anton. 2, 5. Φρόντιζε στ., Strenue, Constanter cura." Schw. Mss. * " Στιβαρό- B της, Gravitas, Titulus Præfecti, Euseb. Hist. Eccl. 360. (9, 9. p. 453.)" Kall. Mss.]

" Στιβρὸς, Stolidus, VV. LL." [Lege Solidus. Xen. K. 4, 1. σκέλη στιβρὰ Edd. Vett., στιφρὰ recentiores et J. Poll. 5, 58.]

Apud Hes. LEGITUR ET Στιφρὸς, itidem expositum πυκνὸς, necnon εὐθαλής: quo sensu in VV. LL. affertur ETIAM Στειφρὸς, pro Firmus, Validus. Exp. vero illud στιφρὸς non solum Densus, Firmus, sed etiam Torosus, Rigidus, afferturque ex Aristot. (H. A. 2, 12.) Στιφρὰν σάρκα ἔχουσι, Sunt carne constanti atque rigidiuscula, Gaza interpr. [" Στιφραὶ ἐλαῖαι ap. Athen. 133. sunt Olivæ firmam carnem habentes, quibus opponuntur δρυπετεῖς." Schw. Mss.] Apud Hippocr. exp. ξηρὸς, προσεσταλμένος, Aridus, Durus, Contractus. [Lex. Xen. " Mœr. 342. et n., ad Timæi Lex. 237. Jacobs. Anth. 7, 74. 9, 417. Aristoph. Fr. 228. * Στιφρότης, Mœr. l. c." Schæf. Mss. Timocles ap. Athen. 570. σαρκός. * Στιφράω, 323. Aristot. H. A. 1, 840. Suspecta est autem hæc C forma. Unice vera est * Στιφρόω, " ad Timæi Lex. 237." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl. 178. * " Στριφὸς, ad Timæi Lex. 238. * Στριφνὸς, (Gl. Acerbus, Strigosus,) 237. Mœr. l. c. Jacobs. Anth. 9, 417. Schneid. ad Xen. Hier. 231. * Στιφνὸς, ad Timæi Lex. 237." Schæf. Mss. * " Στρίφνος, Caro nervosa, speciatim boum, Job. 20, 18. Ὥσπερ στρίφνος ἀμάσητος, * ἀκατάποτος, Tanquam nervosa caro, quæ nec mandi nec deglutiri potest. Orig. ad h. l. Στρίφνος δ' ἐστὶ τὸ νευρῶδες κρέας τῶν βοῶν, ἔτι δὲ καὶ βοτάνη τις οὕτω καλουμένη, ἐκτραχῦναι δυναμένη τὴν γλῶσσαν τοῦ διαμασσωμένου, ἄβρωτος, ἀκατάποτος διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἀμάσητος. Verba Origenis e parte sua fecit Suid. h. v." Schleusn. Lex. V. T.]

Στιβὰς quoque a στείβω derivat Eust., uti dixi, aitque proprie esse εὐτελῆ καὶ καταπεπατημένην στρωμνὴν, s. τὴν πεπιλημένην καὶ οἷον καταπεπατημένην στρωμνήν. Quam expositionem sequendo, στιβὰς i. prope esset q. Lat. Culcitra, quam Varro a Calcando dictam tradit, quod in ea sagum aut tomentum, aliudve D quid, calcabant. Sed plerumque στιβάδες erant Stramenta e frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, qualis erat castrensis segestria, de qua supra in Στέγαστρον. Simile quid Lat. Torus est: siquidem Non. Marcellus e Varrone tradit, Torum appellatum fuisse stratum ex herba torta: et Toral, illud ipsum quod injiceretur. Aristoph. Πλ. (541.) ἀντὶ δὲ κλίνης (ἔχειν) Στιβάδα σχοίνων, Torum junceum, s. Stramentum ex junco. Plut. in Institutis Laconicis, de juvenibus Spartanis, Ἐκάθευδον οἱ νέοι ὁμοῦ ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου. Quæ iisd. verbis refert in Lycurgo (16.) Xen. Ἑλλ. 7, (2, 22.) Στιβάδας ποιουμένους, Toros et stramenta sibi parantes, in quibus sc. cubarent. Aristot. itidem στιβάδας ποιεῖται καὶ τίκτει ἐν ταῖς στιβάσι: pro quo Plin. Nidificat ex alga, atque in nido parit: de pisce quodam, qui Phycis nominatur. Alii sic interpr. illum locum, Nidum *sibi* construit, atque in herbis tomentitiis, quibus*que* infarciuntur culcitræ, (ut stœbe, alga,) *parit*. Item, Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, Ne toros et stramenta alta

struamus, e Greg. Naz. Et, Ἐν στιβάσι κατακείμενοι ἐδείπνουν, Athen. 11. Et, Ἐκ τῶν στιβάδων ἀνίσταντο, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 5.) ut Plut. Camillo, Ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος. E frondibus etiam fiebant, ut supra ex arundine et junco confieri docui: ut ap. Athen. 4. Σκηνὰς ποιοῦνται, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης· ἐπὶ δὲ τούτων δαπίδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσι. Et paulo post, Τοῖς δ' ἀπόροις ἐπιτάττει κάλαμον ἢ στιβάδα ἢ φύλλα δάφνης φέρειν, ὅπως ἔχωσι τὰ ἔπαικλα κάπτειν. Erant igitur στιβάδες Tori (s. Lectisternia aut Stramenta) ex herbis aut foliis, arundinibus, aut frondibus: in quibus humi stratis vel discumbebant cœnaturi, aut cubabant dormituri: ut Hes. quoque dicit fuisse χαμαικοίτην s. στρῶσιν ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων καὶ φύλλων. Soph. pro στιβὰς dicit στειπτὴ φυλλάς. || Sed et ipsæ frondes quæ deputari solent ad στιβάδας conficiendas, ipsarum στιβάδων nomine vocantur: ut Marc. 11, (8.) Στιβάδας [Στοιβάδας] ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, Frondes cædebant ex arboribus: quas sc. in via sternerent calcandas. Matth. dicit, (21, 8.) Ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ. Jo. 12, (13.) pro illo στιβάδας et κλάδους dicit τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, Ramos palmarum. [" Gesner. Ind. Orph., Valck. ad Il. 22. p. 102. Harles. ad Theocr. 205. Toup. Opusc. 1, 385. 2, 200. Zeun. ad Xen. K. Π. 446. Phryn. Ecl. 156. Musgr. Tro. 508. T. H. ad Plutum p. 221. Villoison. ad Long. 302. ad Diod. S. 2, 128. 226." Schæf. Mss. * Στιβαδοκοίτης, unde] Στιβαδοκοιτέω, In toro s. stramento ex herbis aut frondibus cubo, Humi stratis herbis aut frondibus cubo, In stibadio cubo, Polyb. 2, (17, 10.) Ὤικουν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, τῆς λοιπῆς κατασκευῆς ἄμοιροι γεγονότες, διὰ τὸ στιβαδοκοιτεῖν. [* Στιβαδοποιὸς, unde] Στιβαδοποιέω, i. q. στιβάδα ποιοῦμαι, Conficio mihi lectisternium s. stramentum e foliis, gramine aut frondibus virentibus: ut ap. Virg., tunc litore curvo Extruimusque toros, dapibusque epulamur opimis. [" Schol. Soph. Phil. 1108. Schol. Theocr. 4, 25." Wakef. Mss.]

Στιβάδιον, τὸ, Torulus ex herbis s. gramine et frondibus: quem Lat. quoque Stibadium vocant: ut ap. Martial. στιβάδιον ἑξάκλινον, Torulus in quo sex discumbere possunt. Alibi dicit Stibadium quod octo capit. Utitur et Servius, ut Æn. 1. enarrans illud Virgilii, aulæis jam se regina superbis Aurea composuit sponda: Antiqui, inquit, stibadia non habebant, sed stratis tribus lectis epulabantur: unde et Triclinium sterni dicitur.

[* Στιβαδεύομαι, Diosc. 3, 29. Theoph. Sim. 3, 7. * Καταστιβαδεύομαι, 7, 14. Abresch. Diluc. Thuc. p. 93.]

" Προστιβὰς, άδος, ἡ, Vestigium impressum ab eo " qui præiit, vel κολαπτῆρι incisum: ut fit in im" perviis rupibus. Apud Suid. Κατῴκει ἐν σπη" λαίῳ προστιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέ" τραν. Ubi tamen quidam pro Cubili accipiendum " putarunt." [Apud Diod. S. 17, 85. unde hæc sumsit Suidas, extat τρεῖς στιβάδας.]

Reperitur ET Στοιβὰς pro στιβὰς, ut Marc. 11, (8.) pro στιβάδας antiqua exemplaria habent στοιβάδας: q. l. in Στιβὰς citavi. UNDE Στοιβαδεύεσθαι, quod exp. In toro reponere, Torum sternere.

Στοιβὴ quoque ejusd. cum superioribus est originis; est enim Herba qua in extruendis stibadiis et toris utebantur: tomentique loco culcitras ea herba farciebant: ut in Hippiatria quoque Tiberius testatur e stœbes molli lanugine dossuariorum jumentorum sagmata et centunculos tomenti loco infarciri solitos fuisse: Στοιβὴ, inquit, ἐστὶ φλοιὸς, (pro quo reponunt quidam φλεὼς,) ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ἔσωθεν τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς νωτοφόροις ζώοις. Aristoph. in Amphiarao dicit etiam, Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλεών; Undenam accipiam phleon, quo anum obturem? At vero φλεὼς et στοιβὴ idem sunt, teste Theophr. H. Pl. 6, 1. Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἕτερον ἔχει φύλλον, ὥσπερ ἡ ὀνωνὶς καὶ ὁ τρίβολος καὶ ὁ φλεώς· ὃ δή τινες καλοῦσι στοιβήν. Plin. quoque idem testatur: ut 22, 11. Stœbe, quam aliqui Phleon vocant. Et 21, 15. Aliqua et secundum spinam habent folium, ut tribulus et ononis:

A quædam in folio habent et in caule, ut phleos, quod aliqui Stœben appellavere. Ubi a Theophrasti sententia discessit, τὴν στοιβὴν annumerans τοῖς φυλλακάνθοις, non autem τοῖς παρακανθοφύλλοις, ut Theophr. i. e. iis quæ secundum spinam habent folia; atque adeo ipse Theophr. et alibi negat in folio spinam habere, s. aculeato folio esse hanc herbam, ut c. 5. et 6. Φλεὼς καὶ ἱππόφεως ἀνάκανθα τοῖς φύλλοις. [Diosc. 4, 12.] Apud Hes. paroxytonως scribitur Στοίβη, diciturque non solum esse εἶδος χόρτου, sed exp. etiam σύνθεσις, Compositio, Constructio. [Aristoph. B. 1179. " Toup. Opusc. 2, 87. ad Lucian. 1, 323. Cattier. Gazoph. 61. Brunck. Aristoph. 1, 206. Kuster. 73. Callim. 1. p. 446. Heyn. Hom. 8, 44. Verbum inane, Casaub. ad Athen. 89." Schæf. Mss. Hipponax ap. Schol. Lycophr. 1165. Τὴν στέγην ὀφέλλοντα πυθμένι στοιβῆς. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

Στοιβάζω, Construo, Compono, συνάγω, ut Suid. exp.: Lucian. (1, 626.) Σὺ δὲ στοίβαζε καὶ συντίθει,
B Strue, Digere, ut Bud. interpr. addens et h. l. e (Levit. 1, 7.) Στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, Struere ligna in pyram. Item et hunc ex 3 Reg. (18, 33.) Ἐστοίβασε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον: super quibus sc. erat victima. Idem Bud. interpr. etiam Stipo, et e Valla Instipo: afferens e Cant. (2, 5.) Στοιβάσατέ με ἐν μήλοις. [Schleusn. Lex. V. T. " De mente, Synes. 42." Wakef. Mss. * Στοιβασμὸς, Nicet. Annal. 6, 3. * Στοίβασις, Strues, LXX. Levit. 24, 6. sed v. Schleusn. Lex. V. T. * Στοιβάσιμος, Gl. Stipabilis.] Στοιβασία, ἡ, ex Etym. affertur pro Structio: item pro Incessus. [* Στοιβαστὴς, Gl. Stipator.] [* Ἀναστοιβάζω, Nicet. Ann. 2, 6. * Ὑπαναστοιβάζω, 4, 6.] " Διαστοιβάζω, exp. Instipo, " Constipo," [Herod. 1, 72. * Ἐνστοιβάζω, Gl. Instipo. * " Ἐπιστοιβάζω, Stipo super, Ingero dense, Pseudo-Chrys. Serm. 4. T. 7. p. 234, 37. Τί ἐπιστοιβάζεις ἐπὶ τὸ πῦρ αὐτοῦ ξύλα; Eust. 130, 30." Seager. Mss. " Andr. Cr. 245." Kall. Mss. LXX. Lev. 1, 8. " Planud. Ovid. Met. 15, 462." Boiss.
C Mss. " Villoison. Anecd. Gr. 1, 18. * Ἐπιστοίβασις, Eust. Il. 682, 45." Wakef. Mss. * " Προστοιβάζω, Athan. 1, 95. (2, 217.)" Kall. Mss. * Συστοιβάζω, Gl. Constipo.]

Στοιβοειδὴς, Stœben sua mollitie et laxitate referens, Tomentitius, Alex. Aphr. Probl. l. 1. Ἧπατος καὶ σπληνὸς ἡ στοιβοειδὴς σάρξ.

" Στίπνον, Olivæ ossiculum; Samsa Columellæ (12, 49.) VV. LL."

" ΣΤΙΦΟΣ, τὸ, Turma, Caterva, Globus militum," [Densum agmen,] " Xen. K. Π. 1, (4, 21.) Οἱ δὲ " πολέμιοι ὡς ἑώρων πονοῦντας τοὺς σφετέρους, πρου" κίνησαν τὸ στίφος. Idem alibi (1, 4, 19.) dixit στί" φος τῶν ἱππέων: scribens, Οὐχ ὁρᾷς ὅσον τὸ στίφος " τῶν ἱππέων ἕστηκε συντεταγμένον; Ibidem τάξιν " ead. signif. dicit. Ut autem hic στίφος τῶν ἱππέων, " sic στίφος τῶν ὁπλιτῶν ap. Thuc. legitur. Affertur " et στῖφος cum circumflexo, ex Aristoph. (Ἱππ. " 852.): dicente metaphorice, στῖφος βυρσοπωλῶν " νεανιῶν. Vide Vocab. militaria." [" Toup. Opusc.
D 1, 440. ad Charit. 579. 603. Contra Dorvill. vide Larcher. ad Charit. 235. Schneid. Anab. 48." Schæf. Mss. Alciphr. 3, 10. Aristoph. Eίρ. 564. Opp. Ἁ. 2, 569. Grammat. Hermanni p. 429. * Στιφοστρόφος, Gl. Catervarius.]

" ΣΤΕΙΛΕΙΑ, ἡ, vel Στειλειὸν, τὸ, Securis manu" brium. Sed στειλειὰ magis proprie, Securis fo" ramen in quod immittitur lignum. Od. E. (234.) " Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν: et quibusdam inter" jectis, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ Στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον, " εὖ ἐναρηρός. Vide Eust. et Hes., ap. quem est " Στελέη. Affertur et masc. Στειλεὸς, item Στελεὸς, " in VV. LL. Extat autem ap. Etym. hoc posterius. " At quod in iisdem VV. LL. Στελεὸς dicitur esse " Instrumentum coquinarium, non dubium est quin " ab aliquo id profectum sit, cujus memoria στελεὸς " cum ἐλεὸς confundebat." [" At in vasorum coquinariorum numero diserte στελεὸς refertur ap. Athen. 169., videturque intelligi Lignum teres, in latitudinem extendendæ et complanandæ massæ farinaceæ

inserviens." Schw. Mss.] " Eadem porro et Στελεὸν " ibi habent neutro genere pro Securis manubrio." [" Στειλειὰ, Mœr. 345. et n. Στειλειὸν, Heyn. Hom. 6, 475. Jacobs. Anth. 7, 61. Tyrwh. Babr. 5. * Στειλεὰ, Aristoph. Fr. 252. Στελεὸς, Στελεὸν, Toup. Opusc. 1, 450. 535. 2, 240. Bergler. Alciphr. 408. Στελεὸν, Jacobs. Anth. 8, 165. Heyn. l. c. Tyrwh. l. c. * Στελεὴ, ad Mœr. 345." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 957. Στειλειὰ, Od. Φ. 422. " Nicander Θ. 387. Etym. M. * Στειλειὸς, Manubrium habens, Eust. Il. 927, 22." Wakef. Mss. Στελεὸς, Phrynichus Bekkeri p. 64. Στελεὸν, Æneas c. 18. Τὸ στ. ἐμβάλλεται. * Στελειὸς, Schæf. Æsop. 146. * Στειλαιὸς, i. q. στειλειὰ, Hippocr. 633. 757. * Εὐστέλεος s. * Εὐστείλεος, Hesychio καλὴν λαβὴν ἔχων. * " Στελεόω, Jacobs. Anth. 7, 61. Toup. Emendd. 2, 332." Schæf. Mss. * " Στελειόω, Anal. 1. p. 221." Schn. Lex. * Στειλίδιον, Babr. Fab. 21.]

ΣΤΕΙΧΩ, ξω, Eo, Vado, Il. (I. 86.) Κοῦροι ἅμ' ἔστειχον, Una ibant: B. (833.) Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα: quo sensu O. (577.) Νισσόμενον πόλεμόνδε. Et Od. Λ. (17.) ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Cum stelligerum cœlum petit, i. e. Cum oritur; nam cum oritur sol, ascendit, donec meridiano tempore ad umbilicum cœli pervenerit: quo superato, descendit et in occasum vergit. Et Soph. (Aj. 73.) στεῖχε δωμάτων πάρος, Prodi ante ædes. Et ap. Suid. ἐμοὶ Στείχοντι δεῦρο, Mihi huc accedenti s. venienti, πορευομένῳ, ut Suid. exp. Itidemque Hesychio στεῖχε est ἴθι, πορεύου. Sunt qui στείχειν dicant proprie significare Ordine ire s. incedere, indeque dici στίχας ἀνδρῶν in exercitu. Aor. 2. Ἔστιχον, Il. Π. (258.) ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἔστιχον. Nisi id malles derivare a VERBO Στίχω, quod in VV. LL. exp. Vado, Incedo, nullo tamen allato exemplo. [Æsch. Choëph. 552. Stanl.] Sed στίχω dicitur fortassis ut στίβω, pro στείχω et στείβω. [" Valck. Phœn. p. 392. ad Herod. 6. 236. 696. 718. Porson. Phœn. 1651. ad Dionys. H. 5, 17. Heyn. Hom. 4, 414. Boiss. Philostr. 420. Cum accus. loci, Brunck. Soph. 3, 439. Ἔστιχον, Jacobs. Anth. 12, 267." Schæf. Mss. " Ordine sto, Phot. 745. De fluvio, Philostr. 95. Cum accus. ad locum sine præp., Apoll. Rh. 4, 756. Nonn. Jo. 5, 33." Wakef. Mss. Dionys. H. de C. VV. 40. Soph. Phil. 1213. Herod. 3, 76.]

[* Ἀναστείχω, i. q. ἀναβαίνω, Opp. Ἁ. 1, 422. 4, 65.] Ἀποστείχω, Abeo, Discedo, Od. M. (143.) Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων, ubi Schol. exp. ἀπῄει, cum tamen Gramm. velint esse aor. 2., utpote per ι solum scriptum, veluti ἤλυθε per υ solum. Veruntamen et in imperativo scribitur ἀπόστιχε per ι simplex, pro Abi, Abscede, Discede: ut Il. A. (522.) Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε. Atque ideo quidam derivant a VERBO Ἀποστίχω. Item Revertor, ap. Soph., teste Bud. [" Ἀποστείχω, Huschk. Anal. 289. Ἀποστίχω, Epigr. adesp. 239. Heyn. Hom. 4, 138. 7, 95. Pierson. Veris. 148." Schæf. Mss. " Ἀποστίχω, quod Schn. ap. Theocr. 27, 54. e mente Criticorum quorundam subdubium vocat, sine ulla vitii suspicione extat in Hymn. Hom. in Cer. 114., cf. Reisk. ad Theocr. l. l. T. 1. p. 322." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 373. Sed ἀπέστιχες, quod legitur in utroque loco, tum Homeri tum Theocriti, non magis confirmat verbum ἀποστίχω, quam ἀπέλιπες v. ἀπολίπω.] Διαστείχω, Pervado, Permeo, Pertranseo, Vado per, Eo per, Eur. Andr. (1091.) Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν, Vadens per urbem. Ubi nota cum accus. construi: Nonnus vero genitivo junxit, dicens διαστείχοντα θαλάσσης, Per mare vadentem. Nisi potius disjunctim scr. διὰ στείχοντα θαλάσσης. [" Musgr. Heracl. 610. Boiss. Philostr. 601. Ruhnk. Ep. Cr. 131. Voss Myth. Br. 1, 152. Jacobs. Anth. 1, 39." Schæf. Mss. Nonn. D. 34, 2. διέστιχεν ἐς ῥάχιν ὕλης.] Ἐπιστείχω, Adeo, Accedo, Advenio, Od. X. 451. σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπιστείχων. Ubi tamen et ἐπισπέρχων scribitur: quod convenientius est. Ἐπιστείχω exp. etiam Ingredior, Inambulo. [" Abresch.

A Æsch. 2, 122. Porson. Phœn. 1651. Heyn. Hom. 4, 251. Wakef. Eum. 908. Valck. Diatr. 232." Schæf. Mss. * Προσεπιστείχω, Orph. Arg. 536.] Καταστείχω, Descendo, Redeo, Revertor, Nonn. (Jo. 55.) τηλεπόροιο καταστείχοντι κελεύθου, Longa via redeunti. [" Antiphil. 33." Schæf. Mss.] Μεταστείχω, Adeo, μεταπέμπομαι, (Arcesso,) ex Eur. [Suppl. 90. Hec. 509. " Porson. ibid. Valck. Phœn. p. 445." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 451. Αὔτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε.] Παραστείχω, Prope accedo, Epigr. παραστείχοντες ἐμὰν στοναχήσατε μοῖραν, Soph. cum gen. in Œd. T. (808.) ὥς μ' ὁρᾷ Ὄχον παραστείχοντα, Accedentem ad currum. Sed videndum ne in illo priore l., qui ex Epigr. affertur, παραστείχοντες significet Prætereuntes, quo sensu ap. Nonn. (Jo. 52.) παρέστιχε δίζυγος ἠοῦς (δρόμος,) pro Duo dies prætierant. [" Valck. Adoniaz. p. 356. Ilgen. ad Hymn. 284. ad Charit. 651." Schæf. Mss.] Περιστείχω, Circumeo, In orbem obeo, Od. Δ. (277.) Τρεῖς δὲ περιστεῖξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα, Epigr. περιστείχοντος τροχοῦ, Rota circumeunte s. se circumagente.
B [" Valck. Callim. 257. Heyn. Hom. 7, 781." Schæf. Mss. " Tryphiod. 467." Wakef. Mss. Hes. Περιστίξαι· περικυκλῶσαι, περιελθεῖν, περιελάσαι· ἀπὸ τοῦ Στίχειν. * Προστείχω, Soph. Œd. T. 78. Œd. C. 30. 320. * Προσστείχω, Adeo, Od. Υ. 73. προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον. * " Ὑπερστείχω, Superambulo, Stob. 540." Wakef. Mss. * Ὑποστείχω, Subeo, Philostr. V. A. 1. p. 33.]

¶ Στίξ, ιχὸς, ἡ, Ordo, Versus. Apud Hom. στίχες sunt στρατιωτικαὶ τάξεις, Il. B. (687.) Οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφὶν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο. Et H. (65.) Τοῖαι ἄρα στίχες εἵατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε, i. e. τάξεις, Ordines s. Versus: Il. Π. (173.) Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος, Uni s. Primo ordini præerat Menesthius, ubi στὶξ signif. πεντακοσιοστὺν, teste Eust. quoniam erant quinquaginta naves, et in singulis navibus quinquaginta ἑταῖροι. Alioqui generale vocab. est, ut et in præcedentibus et in sequentibus. Il. Γ. (113.) Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας. Et
C O. (279.) ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν, de Hectore Trojani exercitus ordines obeunte, Υ. (326.) πολλὰς στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων, Aristoph. Ἱππ. (163.) Τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν; Ordines. In Epigr. legitur etiam στίχες φυτῶν: quos Lat. non solum Ordines vocant, sed etiam Versus. Cic. Directos in quincuncem ordines: sc. arborum. Virg. Ille etiam seras in versum distulit ulmos. Putatur autem στὶξ derivari a στείχω significante κατὰ τάξιν προΐημι. [" Ad Xen. Eph. 134. Mitsch. H. in Cer. 144. ad Herod. 637. Musgr. Suppl. 44. Heyn. Hom. 4, 308. 517. 7, 171. Στίχα, Epigr. adesp. 518." Schæf. Mss. " Dionys. P. 514." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4, 680. τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰὼν, In ordines redegit. Pind. Π. 4, 373. ἀνέμων στίχες. * Περιστὶξ, ιχος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 2, 170. Νὺξ μὲν ἔην· φρουραὶ δὲ περιστίχες ἦσαν Ὀλύμπου Ἑπτὰ περὶ ζώνῃσι. " Forte περὶ στίχας." Græfe.]

Στίχος, ὁ, i. q. præcedens στὶξ, Ordo, Versus; sed hoc στίχος in prosa usitatius, illud in metro. Ac
D sicut στὶξ signif. Ordinem militarem, ita et στίχος, ut ap. Ælian. Ὁ μὲν τοῦ λοχαγοῦ ὀπίσω τεταγμένος, καλεῖται ἐπιστάτης· ὁ δὲ τούτου κατόπιν, πρωτοστάτης· ὁ δ' ἔτι τούτου κατόπιν, ἐπιστάτης· ὥστε ὅλον τὸν στίχον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συντετάχθαι παραλλὰξ τεταγμένον: Totum ordinem. Cui loco adde hunc Xen. K. Π. 8, (3, 5.) Στίχοι δὲ εἱστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ, ᾗ ἂν βασιλεὺς μέλλοι ἐλαύνειν, Ordines militum, aut stipatorum. De arborum etiam et plantarum ordinibus s. versibus dicitur, Xen. Œc. (4, 21.) Ἐθαύμαζεν ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι' ἴσου δὲ τὰ πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, Admirabatur proceritates arborum, et directos in quincuncem ordines, Cic. (de Sen. 17.) Hos στίχους Virg. appellat etiam Versus, ut in Στὶξ docui. Dicitur et de Versibus librorum, quas Lineas vulgo appellant: peculiariter autem de Versibus metricis, sive hexametri ii sint, s. pentametri, s. jambici, s. alius etiam generis. Plut. de Fort. Alex. Ἄλλον ἄλλου στίχον (sc. Homeri) προκρίνοντος, αὐτὸς ὡς δια-

φέροντα πάντων ἐνέκρινε τοῦτον, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. Et l. 2. (init.) quidam Archestrato Poëtæ lepido, sed pauperi et ignobili, dicit, Εἰ κατ' Ἀλέξανδρον ἐγένου, κατὰ στίχον ἂν σοι Κύπρον ἢ Φοινίκην ἔδωκεν, Pro uno aut altero versu Cyprum tibi aut Phœniciam dedisset. Item ἄκρον τοῦ στίχου dicitur ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου, Initium versus: ἀκροτελεύτιον autem, τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου, Finis versus, ut Schol. Thuc. annotat. Et ἡρωϊκοὶ στίχοι, Heroici versus, quos Longos appellat Ennius: Lex. Cic. 41. Item ὁλοσπόνδειος στίχος, Versus e solis spondeis constans: qualis est hic Homericus Od. Φ. init. Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν: sicut ὁλοδάκτυλος στίχος, qui e solis dactylis compositus est, ut hic ejusdem Homeri, Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων: et hic Virgilii, Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. Et στίχοι πολιτικοὶ, Versus plebeii, s. δημοτικοί: quales Tzetzis in suo Variarum Historiarum libro: quindecim ut plurimum pedibus constantes, iisque trochæis: nonnullis in plures etiam extendentibus. Vide Eust. 11., qui etiam de antiqua scribendi ratione agit p. 1305., ubi mentio fit τῆς * σπυρηδὸν γραφῆς, τῆς πλινθηδὸν, et τῆς πυργηδὸν κατὰ βάθος. Præterea στίχος dicitur esse ἡ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν. J. Poll. et Eust. [" Ad Timæi Lex. 58. ad Mœr. 308. ad Xen. Eph. 134. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Brunck. Aristoph. 2, 43. Heyn. Hom. 7, 785. Hexameter, Lex. Zonaræ 2, 1105. De prosa, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 11. Harles. Conf. c. στοῖχος, Fac. Paus. 1, 181. 2, 64. Primam semper corripit, Toup. Add. in Theocr. 404. Valck. 232." Schæf. Mss. Plato Phæd. §. 121. Heind. Vide Suicer. Thes. Eccl.]

[* Στιχολόγος, Gl. Palleatus (sic.) * " Στιχολογέω, Versibus loquor, Versus recito. Frequentissimum verbum in Ritualibus Græcorum. Triodium: Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ πρώτη ὥρα, καὶ ἡ ἐννάτη, οὐ στιχολογεῖται ἐν τῇ μεγάλῃ ἑβδομάδι, ἀλλὰ μόνον ψάλλεται * τρίψαλμος, ἡ δὲ * τριθέκτη στιχολογεῖται. Huc pertinet * Στιχολογία, Typicum Sabæ c. 37. Συνάπτεται δὲ καὶ ἡ πρώτη ὥρα, ἥτις στιχολογίαν μὲν οὐκ ἔχει, ψάλλεται δὲ συνήθως * τρίψαλμος." Suicer. Thes. Eccl. " Versiculos Psalmorum recito, Schol. in Jo. Climac. 270. * Στιχολογία, Recitatio Psalmorum per versiculos, ibid." Boiss. Mss. * Στιχομύθης, unde] Στιχομυθέω, Versibus loquor, ut qui ap. Comicos alternis versibus colloquuntur. Στιχομυθία, ἡ, Actio illa et collocutio quæ fit alternis versibus ap. Poëtas, J. Poll. 4, (114.) c. 17. de histrionibus et actionibus eorundem, Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγειν· καὶ τὸ πρᾶγμα, στιχομυθίαν. [" Schol. Pind. Π. 4, 100." Wakef. Mss. * " Στιχοπλόκος, Thom. M. 463." Schæf. Mss. * " Στιχοπλοκέω, Psell. in Cantic. Cant. 1, 5." Boiss. Mss.] Στιχοποιὸς, Versificator, Qui versus facit. [* Στιχοποιέω, Gl. Versifico.] Στιχοποιΐα, ἡ, Versificatio, Actio ipsa faciendi versus, Plut. (6, 163.) Μέμψαιτο δ' ἄν τις Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν στιχοποιΐαν.

Στιχαοιδὸς, ὁ, Qui versus canit, Poëta, Epigr. [" Michaëlii." Schæf. Mss.] IDEM ET Στιχῳδὸς dicitur. Eust. 6. scribit στιχῳδὸν dictum fuisse eund. qui ῥαβδῳδὸς dicebatur, eo quod στίχος secundum quosdam i. significet q. ῥάβδος. Sed parum id vero consentaneum est. [Schol. Pind. N. 2, 1. " Heyn. Hom. 8, 795. * Στιχουργὸς, Thom. M. 463." Schæf. Mss.] Στιχουργέω, Versificor, Versus facio, scribo, [Eust. Il. A. p. 24, 42. * Στιχούργημα, Schol. Lycophr. 324. * Στιχουργία, 817.]

Ἀκρόστιχον, τὸ, Initium versus; nam Schol. Thuc. τὸ ἄκρον τοῦ στίχου vocari dicit τὴν ἀρχὴν τοῦ στίχου: ἀκροτελεύτιον vero, Finem versus. Ἀκροστιχὶς, ίδος, ἡ, idem, Euseb. V. C. Θείας ἐπιπνοίας ὄντως γενομένη μεστὴ, (sc. Erythræa Sibylla) δι' ἐπῶν περὶ τοῦ Θεοῦ τὰ μέλλοντα προεθέσπισε σαφῶς ταῖς προτάξεσι τῶν πρώτων γραμμάτων, ἥτις ἀκροστιχὶς λέγεται, δηλοῦσα τὴν ἱστορίαν τῆς τοῦ Ἰησοῦ κατελεύσεως· ἔστι δὲ ἡ ἀκροστιχὶς αὕτη, ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΕΙΣΤΟΣ, ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ, ΣΩΤΗΡ, ΣΤΑΥΡΟΣ. Sunt trigintaquatuor versus ejus Oraculi, quorum primus incipit a litera I, secundus ab H, tertius a Σ, et sic deinceps. In his autem obiter notandum est, nomen Χρειστὸς per ει scribi, more antiquo, quemadmodum et in ænea quadam vetusta Tabula, cujus in meis Castig. in Cic. mentionem feci, ἐπιχρείσασθαι pro ἐπιχρίσασθαι scriptum repertum est, a quo fuerit verbale Χρειστός. Cic. de Divin. 2, (54.) Tum vero ea, quæ ἀκροστιχὶς dicitur, cum deinceps e primis versus literis aliquid connectitur: ut in quibusdam Ennianis. [" Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 239. Jacobs. Anth. 7, 211. Dionys. H. 2, 793." Schæf. Mss. Sueton. Gramm. 6. Euseb. Hist. Eccl. 700, 15.]

[* " Ἀντίστιχος, Joseph. A. J. 15, 11, 5." Kall. Mss. * Βραχύστιχος, Eust. in Dion. P. 1052. p. 181.] Δίστιχος, Duobus versibus constans: μέτρον. Item δ. κριθαὶ affertur pro Hordeaceæ spicæ binis granorum versibus constantes. [" Leon. Alex. 18. * Δίστιχον, 21. Cyrillus Epigr. 1. Jacobs. Anth. 9, 96. Ἐν διστίχῳ, Heyn. Hom. 6, 526." Schæf. Mss. * " Διστίχιον, Schol. Aristoph. N. 1357." Boiss. Mss.] AT Διστιχία SIVE Διστιχίασις, [a * Διστιχιάω,] est Affectus palpebrarum, cum sc. sub ordine naturali pilorum palpebræ alius ordo pilorum præter naturam succrescit: [Paul. Æg. 6, 7. Aët. 135, 55.] DICITUR ET Τριχίασις, sic tamen ut hæc τριχίασις generalior sit, φαλάγγωσιν etiam comprehendens. In Isagoge, quæ Galeno tribuitur, VOCATUR Διτριχίασις. Gorr. [* Διτριχιάω, Galen. 2, 391.] Prior vox διστιχία legitur in Defin. Medicis, Διστιχία ἐστὶν ἑτέρου στίχου παρὰ φύσιν κατὰ τοῦ ταρσοῦ ἔκφυσις. [" Heyn. Hom. 6, 525." Schæf. Mss. Paul. Æg. 179, 48.] " Διστοχίασις, in VV. LL. perperam pro " διστιχίασις." Ἑξάστιχος, Senis constans ordinibus, versibus. Est et ἑξάστιχον hordeum, sicut δίστιχον, Colum. 2, 9. Proximus est his frumentis usus hordei, quod rustici Hexastichum, quidam etiam Cantherinum appellant. Et mox, Alterum quoque genus hordei est, quod alii Distichum, Galaricum nonnulli vocant. Ubi quidam ἑξάστιχον interpr., Quod sex ordinum s. versuum est: alii, Cujus spicæ senis granorum versibus s. ordinibus constant. [* " Ἐπίστιχος, ad Il. Ξ. 123. Heyn. Hom. 6, 134. 544. Jacobs. Anth. 12, 29." Schæf. Mss. " Schol. Il. Λ. 68. Schol. Opp. Ἁ. 1, 625." Wakef. Mss. Etym. M. e Schol. Theocr. 1, 48. * " Ἐπιστίχως, Leo Diac. p. 193." Boiss. Mss. * Ἡμίστιχος, pro ἡμιστίχιον, Dionys. H. de C. VV. 424. Schæf. "=5, 217. Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 342." Schæf. Mss.] " Ἡμιστίχιον, τὸ, Dimidium versus, Dimidiatus versus," [" Porson. ad Odyss. p. 91. Lips." Schæf. Mss.] Μονόστιχος, Uno versu s. ordine constans. Ex Epigr. μονόστιχον affertur pro Unicus versus: [" Lucillius 75." Schæf. Mss.] Ὀλιγόστιχος, Paucos ordines s. versus continens, [Schol. Aristoph. Ἱππ. 534. * Ὀλιγοστιχία, Anal. 2, 211.] CONTR. Πολύστιχος, Multis versibus s. ordinibus constans, [" Strabo 17. p. 806=557. Tz. στύλοι." Boiss. Mss. " Ad Charit. 245. Heyn. Hom. 4, 81. 96. 619. 702." Schæf. Mss.] Πολυστιχία, ἡ, Versuum multitudo, Epigr. [Anthol. 1. p. 94.] Πεντάστιχος, Quinque ordinibus s. versibus constans, [Anthol. 1. p. 35. * Σύστιχος, unde * Συστιχία, Schol. Theocr. 1, 48. nisi leg. συστοιχία.] Τετράστιχος, Quatuor constans ordinibus, s. Quaternis ordinibus, Bud. 321. e Dionys. Areop. Ὡς ἐν τῇ συμβολικῇ θεολογίᾳ κατὰ τὴν τετράστιχον ἡμῖν ἀνακάθαρσιν διὰ πλειόνων ἀποδέδεικται, Secundum elementorum quatuor allegoriam anagogicam demonstratum est, et a nobis explanatum. Quam interpretationem sequendo, scr. potius foret τετράστοιχος. [* Παράστιχος, unde] Παραστιχὶς, Continuus ordo, Continuata series, Capita et primæ versuum literæ, VV. LL. Item et Budæo videtur παραστιχὶς esse i. q. ἀκροστιχὶς, ap. Diog. L. (5, 93.) p. 259. Edit. Germ. =198. meæ Edit. Legitur ap. Gell. quoque 13, 6. teste eod. Bud. Παραστιχίδιον, τὸ, diminutivum, quo idem Diog. L. utitur in Vita Epicharmi p. 336. meæ Edit. Ὑπομνήματα καταλέλοιπεν, ἐν οἷς φυσιολογεῖ, γνωμολογεῖ, ἰατρολογεῖ· καὶ παραστιχίδιά γε ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ὑπομνημάτων

πεποίηκεν, ἐν οἷς διασαφεῖ ὅτι αὐτοῦ ἐστὶ τὰ συγγράμματα. Ubi si παραστιχίδες s. παραστιχίδια i. signif. q. ἀκροστιχίδες, innuit eum e primis versuum literis nomen suum connexuisse, ita ut de Auctore nihil dubitari posset. [* Τελειόστιχος, unde] Τελειοστιχὶς, ίδος, ἡ, Versus s. Versuum genus, quorum primæ et ultimæ syllabæ connexæ esculentum aliquid aut poculentum, aut vas s. utensile notant: ut Homericus hic, Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος: nam prima et ultima ejus versus syllaba junctæ, faciunt ἄρτος, i. e. Panis. Athen.

Στιχήρης, Versu scriptus, Damasc. 122. de libris Solomonis et Psalmis, Bud. [Heliod. 3, 2. p. 108. 109. * " Στιχηρὸς, Valck. ad Il. 22. p. 54." Schæf. Mss. " Στιχηρὰ sunt Libri versibus scripti, στιχηρὰ sc. βιβλία, alias στιχήρεις βίβλοι. Tales in sacro Codice sunt Historia Jobi, Psalmi Davidis, Proverbia, Ecclesiastes, et Canticum Canticorum, Greg. Naz. Carm. 33. p. 98. hos libros vocat στιχηρὰς βίβλους, Metris constantes libros: Αἱ δὲ στιχηραὶ πέντε, ὧν πρῶτος γ' Ἰὼβ, Ἔπειτα Δαυίδ· εἶτα τρεῖς * Σολομώντειαι, Ἐκκλησιαστὴς, Ἆισμα, καὶ Παροιμίαι. Amphilochius, Iconii Episcopus, eo quoque nomine illos vocat, in Carmine Jambico ad Seleucum: Ἑξῆς στιχηρὰς πέντε [τὰς] βίβλους ἐρῶ· Στεφθέντ' ἐν ἄθλοις ποικίλων παθῶν Ἰώβ. Ψαλμῶν τε βίβλον, ἐμμελὲς ψυχῶν ἄκος. Τρεῖς δ' αὖ Σολομῶντος τοῦ σοφοῦ, Παροιμίας, Ἐκκλησιαστὴν, Ἆισμα δ' αὖ τῶν Ἀισμάτων. Epiphan. de Pond. atque Mens. 533. Πέντε στιχήρεις, ἡ τοῦ Ἰὼβ βίβλος. Εἶτα τὸ Ψαλτήριον, Παροιμίαι Σολομῶντος, Ἐκκλησιαστὴς, Ἆισμα Ἀισμάτων. Eosdem etiam libros στιχήρεις vocat Damasc. de Orthod. Fide, 4, 18. p. 348. Στιχηρὰ vocat Cyrillus Jeros. Catech. Illuminat. 4. p. 37. Polychronius in Proleg. in Jobum eodem modo: Καὶ ὥσπερ παρὰ τοῖς ἔξω ποιητικὰ κωμικὰ, ἢ τραγικὰ, οὕτω παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ στιχηρὰ βιβλία ὑπό τι μέτρον Ἑβραϊκὸν ἐλέχθη, ὧν ἓν καὶ τοῦτο τυγχάνει. Apud recentiores Græcos στιχηρὰ etiam sunt Certa cantica, quorum frequens in libris Liturgicis mentio. Paracletice: Ψάλλομεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα τῆς * ὀκτωήχου γ', καὶ ἀνατολικὰ δ', καὶ τοῦ μηναίου γ', ἢ δ', ἢ ϛ'. Ibid. στιχηρὰ δεσποτικά. Item, στιχηρὰ ἀνατολικά. Item, στιχηρὰ ἀποστολικά. In Typico Sabæ reperiuntur στιχηρὰ ἀποστολικὰ, ἀναστάσιμα, μαρτυρικὰ, ἀνατολικὰ, κατ' ἀλφάβητον, sive, τοῦ ἀλφαβήτου, τοῦ στίχου, τοῦ μηναίου." Suicer. Thes. Eccl. " Στιχηρὸς, Amphil. 130. Athan. 2, 166. * Στιχηρῶς, Montf. Palæogr. 30. (Eust. Il. A. p. 42, 3.) * Στιχηράριον, Liber in quo scribuntur versus officii ecclesiastici prolixiores, de quibus Montf. Palæogr. 386. 404." Kall. Mss.]

[* " Στιχίον, Toup. Opusc. 1, 395. Valck. ad Theocr. 232." Schæf. Mss.] Στιχίδιον, Versiculus, ὁ μικρὸς στίχος, Suid.: Plut. Symp. 4, 4. Τὸ στ. τοῦτο ποιήσας, Πρὸς καππάριον ζῇς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν, Athen. 1. (p. 8.) Εὐτρεπίσαι στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων.

[* " Στιχάριον, ad Lucian. 1, 332. T. H. ad Dial. p. 42." Schæf. Mss. " Athen. 1, 604. Στ. * ἰδιόμελον, Andr. Cr. 336." Kall. Mss. Salmas. ad S. H. A. 398. " Στιχάριον est Stica. Ita enim Latini appellabant. Glossæ Isidori: Stica, tunica. Vett. Gloss. Græco-Lat.: Στιχάριον, Tunica, (Allix.) Dicitur autem fortasse Stica, pro Sticta, ut sit χιτὼν κατάστικτος, Tunica notis variegata, ac distincta: ut nimis laxa videatur Isidori interpretatio, quando Tunicam exponit. Atque hoc magis fatebuntur, qui sciunt, fuisse vestem Episcopalem undulatam, quam Græci στιχάριον appellant. Et fortasse stica e στιχάριον κατ' ἀποκοπήν. Optimæ Glossæ: Strictoria, στιχάρια. Strictoriæ Latinis erant tunicæ; quod ad corpus stringerentur: quæ Græci recentis ævi * σφιγκτώρια, vel * σφιγκτούρια appellarunt. Diximus esse Vestem sacerdotalem. In Liturgia Chrysostomi p. 70. Ἐλθόντες δὲ, ἱερεὺς καὶ ὁ διάκονος, εἰς τὸ ἱερατεῖον, λαμβάνουσιν ἕκαστος ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν τὸ στιχάριον ἑαυτῶν. Aliquoties ibi occurrit. Lucas Patriarcha in sancitis, ap. Balsamon. ad Can. 16. Carthag. p. 622. Ἀνένδεκτόν ἐστι τοὺς μετὰ φαινολίων καὶ στιχαρίων τὰ ἅγια μεταχειριζομένους, κοσμικὰς στολὰς ἐνδιδύσκεσθαι, καὶ μετὰ λαϊκῶν ἀνδρῶν τῶν ἰατρῶν δηλαδὴ, προπομπεύειν, Non est ferendum, ut qui cum infulis et tunicis sacra tractant, secularibus vestibus induantur, et cum laicis, viris scilicet medicis, incedant. Athan. Apol. 2. p. 604. Καὶ πλάττονται πρώτην κατηγορίαν περὶ στιχαρίων λινῶν ὡς ἐμοῦ κανόνα τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβάλλοντος. Petrus Nonnius: Tale crimen de ordinariis linteis ementiuntur, quasi ego canonem istius tributi Ægyptiis inducerem. Quid στιχάρια sint, non animadvertit. Reddendum ergo, Et primum crimen de tunicis lineis ementiuntur. Sic restituendam esse interpr., patet e Sozomeno, qui referens eandem historiam 2, 21. scribit, Πρώτην ὑπομένει γραφὴν ὡς χιτωνίων λινῶν φόρον ἐπιτιθεὶς Αἰγυπτίοις, Primum in crimen vocatur, quod tributum linearum tunicarum Ægyptiis imposuerit. Greg. Naz. in Testamento suo Evagrio Diacono dari vult * κάμασον ἓν, στιχάριον ἓν, * παλλία δύο, Camasum unum, tunicam unam, pallia duo. Adhuc semel atque iterum ibidem h. v. legitur. Color illi albus. Nicephorus, Episcopus Constantinopolitanus in Actis Ephesinis p. 313. στιχάριον λευκὸν, Tunica alba. Germanus in Hist. Eccl. 149. Πρῶτον μὲν τὸ στιχάριον λευκὸν ὂν, τῆς θεότητος τὴν αἴγλην ἐμφαίνει, καὶ τοῦ ἱερέως τὴν λαμπρὰν πολιτείαν. Reliqua e Glossario Meursii haberi possunt." Suicer. Thes. Eccl.]

Στίχινος, ὁ, q. d. Verseus, Lucill. Epigr. in Poëtas, Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους, Δήμιε, τὸν στιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ, Jugulatum nece quam mihi intulerunt tui versus. [" Jacobs. Anth. 9, 489." Schæf. Mss.]

Στιχηδὸν, In modum versuum. Ajunt στιχηδὸν aliquid positum dici, cum æqualibus inter se spatiis distat, et quoquo te vertas, semper æqualis ordo est, ut in vitris et pavimentis, et arborum ordinibus in quincuncem dispositis. Herodian. 4, (9, 9.) Κελεύει στ. τοὺς νεανίας πάντας διαστῆναι, Jussit consistere juvenes universos relicto intervallo, Polit. [" Ad Xen. Eph. 134. Jacobs. Anth. 12, 111." Schæf. Mss.]

[* " Στιχὶς, i. q. στίξ, Etym. M." Wakef. Mss.]

Στιχίζω, Per ordinem dispono, Carmina scribo, VV. LL. [LXX. Ezech. 42, 2. ἐστιχισμένοι. * " Στιχιστέον Tzetz. Ch. 9, 292." Elberling. Mss. * " Στιχισμὸς, Isidor. Pel. 3, 86." Boiss. Mss. * " Στιχιστὴς, Poëta, Tzetz. ad Lycophr. 425." Kall. Mss. " Thom. M. 463." Schæf. Mss. * Περιστιχίζω, Æsch. Ag. 1394=1354. ἀμφίβληστρον, i. q. περιστοιχίζω.]

Στιχάω e στίχω derivatum est, et idem significat, sc. Eo. Il. B. (92.) Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν, ubi quidam exp. ἐν τάξει παρεγίνοντο, Ordine ibant. Activæ vocis nulla afferuntur exempla. Eust. tamen ejus meminit; et neutraliter usurpari potest ut synonymum στοιχέω. [" Wakef. ad Mosch. 2, 138. Valck. p. 350. Heyn. Hom. 7, 105." Schæf. Mss. Il. Γ. 266. Theocr. 25, 126.]

Ὁμοστιχάω SIVE Ὁμοστιχέω, Simul procedo, Una eo, Comitor. Prioris verbi nulla afferuntur exempla, posterioris autem, hoc e Nonno (Jo. 136.) ὡμάρτησεν ὁμοστιχέων. Sed et prius auctorem habet ipsum Hom. Il. O. (635.) πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν Αἰὲν ὁμοστιχάει, de pastore. [" Heyn. Hom. 7, 105. 8, 443." Schæf. Mss.]

[* " Διαστιχάω, Coluth. 211." Wakef. Mss.] Ἐπιστιχάομαι, Accedo, Eo. E Nonno (Jo. 4, 205.) ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἐπεστιχόωντο. [* Περιστιχάω, Nicander Θ. 442. ἐν δὲ γενείῳ Τρίστοιχοι ἑκάτερθε περιστιχόωσιν ὀδόντες. " Heyn. Hom. 7, 307." Schæf. Mss. " Nonn. D. 26, 222." Wakef. Mss. * Συστιχάω, unde συνεστιχόωντο, Nonn. D. 34. p. 860=564.]

¶ Στοῖχος, ὁ, i. q. στίχος, ejusdemque originis, i. e. Ordo, Versus. Στοῖχοι, inquit Bud. Comm. 632. Ordines sunt a fronte ad tergum sigillatim porrecti: ζυγὰ autem, ab uno cornu ad alterum ordines instructi. Quare οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι dicuntur ab Æliano στοιχεῖν, ut illi ζυγεῖν, qui juga efficiunt: συστοιχεῖν autem dicuntur οἱ τοῦ αὐτοῦ στοίχου ὄντες,

h. e. οἱ ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι: et ζυγεῖν, οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ. Thuc. 4, (47.) p. 137. Καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδρας, διῆγον διὰ δυοῖν στοίχοιν. Idem et ad alia στοῖχον extendit, 2, (102.) Οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι νῆσοι, οὐδ' ἔχουσαι εὐθείας διόδους τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέλαγος. Et Philo V. M. 3. Τοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων δώδεκα λίθους ἐκ τριῶν κατὰ τέτταρας στοίχους, Duodecim in pectore gemmas exterius in quatuor versus dispositas. Aliquanto ante dicit, Καὶ κατὰ τὸ στῆθος ἄλλοι λίθοι πολυτελεῖς, διαφέροντες ταῖς χρόαις, σφραγίσιν ἐοικότες, ἐκ τριῶν τετραστοιχεί: ubi nota synonyma, κατὰ τέτταρας στοίχους, et τετραστοιχεί: item ἐπὶ τῶν στέρνων et κατὰ τὸ στῆθος. Et Herodian. 8, (4, 14.) Δένδρων στοίχοις ἴσοις, ἀμπέλων τε πρὸς ἀλλήλας δέσεσι πανταχόθεν ἠρτημένων. Solent enim in Italia arbores comparibus ordinibus poni, vitesque prope eas seri, ut cum adoleverunt, eas scandant, quibuscum maritantur arbores, et vicinas etiam amplectantur, palmitibus suis quantum potest fieri promissis. Et Paus. p. 34. Δένδρα ἐστὶ πεφυτευμένα ἐπὶ στοίχον, In ordinem quincuncem vel in versum porrectæ, Bud. In Cyneg. στοῖχοι dicitur Indago ipsa et series plagarum, quibus saltus stabulaque ferarum cinguntur a venatoribus: ut Lucanus post Virg. dixit in 6. de munitionibus Cæsaris loquens, saltus nemorosaque tesqua. Et sylvas, vastaque feras indagine cingunt, περιστοιχισμῷ περιβάλλουσιν, inquit Bud. 347., ubi addit h. l. Xenophontis, (K. 6, 10.) Ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω ὁ ἀρκυώρος, Si varorum versus aliquis aut rete ex eis suspensum inclinetur, erigat qui custodiendis retibus præest. Itidemque et J. Poll. de retibus plagisque loquens, αὐτῶν τὴν στάσιν vocari ait στοιχισμὸν, στοῖχον, στόχον, στοχάδα, στοχασμόν. [" Ad Mœr. 308. Valck. Anim. ad Ammon. 55. ad Xen. Eph. 134. Zeun. ad Xen. K. Π. 743. Musgr. Andr. 746. Jacobs. Anim. 311. Brunck. Aristoph. 2, 43. Kuster. 126. Heyn. Hom. 8, 506. Στ. φόβου, Porson. Med. p. 31." Schæf. Mss. "Opp. K. 2, 226." Wakef. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 840. * Στοιχομύθης, unde] Στοιχομυθέω, i. q. στιχομυθῶ: Hes. στοιχομυθεῖν, τὸ ἐφεξῆς λέγειν καὶ ἀδολεσχεῖν. [Schol. Æsch. Pers. 429.]

Ἀντίστοιχος, ὁ, ἡ, Oppositam seriem habens, E regione oppositus in serie ducenda, Bud. Ἀντίστοιχα quidam interpr. etiam Quorum alterum alteri velut ex adversa parte respondet, Ex adverso sibi respondentia, Opposita inter se: ut literæ ap. Gramm. ἀντίστοιχοι sunt τ et θ, π et φ, κ et χ. || Ἀντίστοιχος pro ἰσόστοιχος, Serie æqualis, et pro ἶσος simpliciter, Eur. Andr. (746.) Σκιᾷ γὰρ ἀντίστοιχος ὡς φωνὴν ἔχεις. Significare autem ἀντὶ in compositione non raro ἶσον, dictum est alibi. [" Dionys. H. 5, 346. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 406. Brunck. et Musgr. ad Eur. l. c. Ἀντίστοιχον, Valck. ad Eran. Phil. 171. Koen. ad Greg. Cor. 229. (483. 676. 909. Ed. Schæf.) Ammon. 105." Schæf. Mss.] Ἀντιστοίχως, i. e. κατ' ἀντιστοιχίαν, Opposita serie, Obversario. Ita enim quidam vertunt κατ' ἀντιστοιχίαν. [" Valck. Adoniaz. p. 318." Schæf. Mss.] Ἀντιστοιχέω, Oppositus sum e regione in serie ducenda, Obversor alii, vel, ut quidam, Obversario situ collocatus sum: si literarum συστοιχία fiat, τὸ κ ἀντιστοιχήσει τῷ χ, et τὸ π τῷ φ, i. e. ἀντεστραμμένως κείσεται. Ἀντιστοιχεῖν etiam dicuntur quæcunque sibi mutuo respectu velut inter se opposita sunt, Quorum alterum alteri veluti ex adversa parte respondet. Ἀντιστοιχεῖν ap. Xen. Σ. (2, 21.) verbum est saltatorium, Bud. Locus est p. 512. meæ Ed., Ἐμὲ μὲν παρακάλει, ὅταν μέλλῃς μανθάνειν ὀρχεῖσθαι, ἵνα σοι ἀντιστοιχῶ τε καὶ συμμανθάνω: Vide locum quendam Eust. supra in Στίχος. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 81. 407. Dionys. H. 5, 342. Act. Traj. 1, 216. Koen. ad Greg. Cor. 229(=484.) Zeun. ad Xen. K. Π. 743. Brunck. ad Eur. Andr. 745." Schæf. Mss.] Ἀντιστοιχία, Opposita duarum rerum inter se collocatio, Collocatio duarum rerum ex adverso sibi respondentium, Situs duarum rerum ex adverso sibi obversantium; Obversarius situs, secundum quosdam; secundum Bud., Situs duarum

A rerum in serie ducenda inter se oppositarum. De literarum inter se oppositione interdum dicitur, ut ap. Athen. (501.) Ἡ μὲν φιάλη κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη, ἡ τὸ πιεῖν ἄλις ἔχουσα. Nam π et φ ap. Gramm. ἀντίστοιχα dicuntur, ut κ et χ, τ et θ. || Apud Plut. (8, 853.) legimus etiam πραγμάτων ἀντιστοιχίας. [" Ad Mœr. 391. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 217." Schæf. Mss. Eust. Il. p. 62, 17.]

Ἄστοιχος, (ὁ, ἡ,) In quo versus s. ordines nulli sunt, Versu carens. Affertur ἄστοιχος πυρὸς pro Triticum nullo versu spicarum, [Theophr. H. Pl. 8, 4, 2.] Sic distichum et hexastichum hordeum ap. Colum. Αὐτόστοιχος exp. Qui solus secum meditatur: Suidæ est αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων, subjungenti h. l., Ὁ βουλόμενος ἐν τῷδε τῷ βίῳ ἀβέβηλον βίον πολιτεύεσθαι, αὐτόστοιχος ἐθέλει εἶναι. Δίστοιχος, Duos versus s. ordines habens, Aristot. (H. A. 1, 782.) Διστοίχους ὀδόντας ἔχει, Duplicem dentium ordinem habet. Apud Æthiopas nasci scribit Ctesias quam Mantichoram appellat, triplici dentium ordine pectinatim B coëuntium, teste Plin. 8, 21. [" Jacobs. Anth. 11, 220." Schæf. Mss.] Διστοιχία, ἡ, Duplex ordo, Duo s. Bini ordines, [" Ælian. H. A. 521." Wakef. Mss. * Ἑκατόνστοιχος, Memnon p. 86. Steph., Ἑκατόνστοιχον ἄνδρες ἤρεττον, nisi leg. —στοιχοι.] " Ἑτερόστοιχος, Qui alterius ordinis est et diversæ seriei," [Phot. Ἑτερόστοιχα· ἀσύμφωνα. Hes. Ἑτερότυχα· ἀσύμφωνα: leg. ἑτερόστοιχα. * Ἰσόστοιχος, Schol. Eur. Andr. 745. " Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. S. T. 4. p. 357. * Ἰσοστοιχέω, Bekk. Anecd. 811. 812." Boiss. Mss. *" Κατάστοιχος, Anna C. 212. cf. 263." Elberling. Mss.] Ὁμόστοιχος, sive Ὁμόστιχος, Qui ejusd. versus s. ordinis est, In eod. versu s. ordine locatus. Apud Plut. (8, 6.) Μανίᾳ γὰρ ὁμόστοιχος μὲν ἡ ὀργὴ exp. Comes. Quæ interpr. si vera est, ὁμόστοιχος hoc ab ὁμοστοιχέω s. ὁμοστοιχάω derivandum potius foret quam a στοῖχος. [" Ad Diod. S. 1, 58." Schæf. Mss. * " Ὁμοστοίχως, Const. Apost. 2, 5." Kall. Mss. " Synes. 312. * Ὁμοστιχής, Simul incedens, Nonn. Jo. 10, 143." C Wakef. Mss.] Περίστοιχος, Circumcirca in quincuncem ordinem positus, Dem. (1251.) Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασεν. Q. l. citans Harpocr. annotat, Didymum περιστοίχους vocare Genus quoddam olearum, quas Philochorus στοιχάδας appellat; sed videndum ne orator sic vocet τὰς κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκυίας. [" Kuster. Aristoph. 126." Schæf. Mss. * " Περιστοιχέω, Anna C. 81. 97. 436. 440. 444." Elberling. Mss. " Cingo, Suid. v. Ἀνέδην, Athan. 2, 343. Andr. Cr. 247." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 103. Leo Diac. 236." Boiss. Mss. Dio Cass. 685. " Schol. Il. Π. 111." Wakef. Mss.] Πολύστοιχος, Multis versibus s. ordinibus constans. Alii, Multiplici serie fultus. [Lycophr. 414. Aristot. H. A. 1, 788. Theophr. H. Pl. 8, 4, 2. Πολυστοιχότεραι αἱ κριθαί.]

Σύστοιχος, ὁ, ἡ, Qui ejusd. versus s. ordinis et seriei est, In eadem serie s. ordine collocatus. In acie στοῖχος est Versus et Series s. Ordo a fronte (qua parte est πρωτοστάτης, i. e. Præstes miles) incipiens, D et per ἐπιστάτας succenturiatosque a tergo, s. substites, sigillatim ad extremum agmen porrectus: et συστοιχία, Cum milites ita stantes στοῖχον efficiunt: ζυγὰ vero sunt Ordines a lævo cornu ad dextrum instructi. Et sic οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι, στοιχεῖν dicuntur ab Æliano, et per altitudinem, (i. e. a phalangis fronte usque ad tergi ductores,) porrigi: ζυγεῖν vero, i. e. Jugum efficere, cum astites stant per directum in latitudinem collocati: et συστοιχεῖν ii, qui ejusd. sunt versus et seriei, s. qui eod. ordine locati sunt, οἱ ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι. Item σύστοιχοι et συστοιχοῦντες dicuntur Qui ejusd. sunt sortis et ordinis, et Qui eand. seriem efficiunt, Bud. 632. Item σύστοιχα sunt Cognata et συγγενῆ et consociabilia: ut si dicas hominem cum ceteris animantibus συστοιχεῖν ἐφ' ὅσον θνητός ἐστιν: atque etiam τὸν ἄνθρωπον τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ χρώμενον, τοῖς λοιποῖς τῶν ζώων σύστοιχον εἶναι. Bud. ibid. Σύστοιχα sunt et ὁμόστοιχα s. ὁμόστιχα, quæ in eod. versu locantur, ut socia natura: et ejusmodi sociabilitas et naturæ

cognatio DICITUR Συστοιχία. Aristot. de Ortu et Interitu 1. Λέγω δὲ πῦρ καὶ γῆν, καὶ τὰ σύστοιχα τούτοις, Reliqua duo elementa; nam igni quidem συστοιχεῖ aër, aquæ terra: rursum igni ἀντιστοιχεῖ aqua, aëri terra. Theophr. C. Pl. 6, (5, 6.) Οἱ γλυκεῖς χυλοὶ καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τὴν συστοιχίαν, i. e. οἱ λιπαροὶ, et qui similes his sunt: ut paulo post dicit, Ἐκ πικρῶν καὶ στρυφνῶν εἰς γλυκεῖς καὶ λιπαροὺς, καὶ εἴ τις ἄλλος ὁμόστιχος. Succo itaque dulci συστοιχεῖ ὁ λιπαρὸς, τῷ πικρῷ ὁ στρυφνὸς καὶ ἁλμυρός: rursum τῷ γλυκεῖ ἀντιστοιχεῖ ὁ πικρὸς, τῷ λιπαρῷ ὁ στρυφνὸς vel ὁ ἁλμυρός. Vide et alia ap. Bud. 632. Ibid. Impar numerus et par, duæ sunt συστοιχίαι, vel capita potius τῶν συστοιχιῶν, iis qui numeros pro principiis ponunt, ut Pythagorici fecerunt; si enim ab uno tria, quinque, septem, et deinceps alios impares ponas, συστοιχίαν unam efficies: et alteram, si binarium, et quaternarium, et senarium octonariumque ponas. Quibus inter alia subjungit hæc Aristot. 3 de Part. Διῄρηται γὰρ τῶν ἐναντίων ἕκαστον πρὸς τὴν συγγενῆ συστοιχίαν· οἷον, δεξιὸν ἐναντίον ἀριστερῷ, καὶ θερμὸν ἐναντίον ψυχρῷ· καὶ σύστοιχα γὰρ ἀλλήλων εἰσὶ τὸν εἰρημένον τρόπον. Quibus verbis significat, duas series fieri, ita ut altera alteris contraria e regione locentur, et τὸ ποιὸν sit principium: ut ἐν ταῖς τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου συστοιχίαις numerus itidem est principium. Una igitur συστοιχία erit δεξιὸν, θερμὸν, λευκὸν, et similia: altera, ἀριστερὸν, ψυχρὸν, μέλαν: ita ut τῷ δεξιῷ τὸ ἀριστερὸν ἀντιστρόφως collocetur, quod ἀντιστοιχεῖν vocatur: ut si literarum συστοιχίαι fiant, τὸ κ ἀντιστοιχήσει τῷ χ, καὶ τὸ π τῷ φ. Σύστοιχα dici tradunt ea etiam quæ ab eod. capite et genere manant, ut quæ sub substantia ponuntur genera speciesque subalternæ cum individuis. Sed σύστοιχα sunt et τὰ παράγωγα, sive Derivata, et per annominationem dicta, i. e. παρώνυμα, breviterque Omnia generis ejusd. verba, quæ orta ab uno varie commutantur. Cic. Conjugata appellavit, licet improprie; conjugata enim potius sunt, quæ Græci σύζυγα appellant. Aristot. Topic. 2. Σύστοιχα μὲν οὖν τὰ τοιάδε· οἷον, τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος, τῇ δικαιοσύνῃ· καὶ ὁ ἀνδρεῖος καὶ τὰ ἀνδρεῖα, τῇ ἀνδρείᾳ· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιητικὰ καὶ τὰ φυλακτικὰ, σύστοιχα ἐκείνων ἐστὶν, ὧν ἐστὶ φυλακτικὰ καὶ ποιητικά· οἷον, τὰ ὑγιεινὰ, ὑγείας· καὶ τὰ εὐεκτικὰ, εὐεξίας. Ubi nota præterea, dici non solum σύστοιχος τούτῳ, sed etiam σύστοιχος τούτου. Alium ejusd. Aristot. locum vide in Πτῶσις, et locum quendam ex Alex. Aphr. Comm. in Topica, ap. Bud. 632., ubi annotat, σύστοιχα, πτῶσις, et παρώνυμα, παρακεῖσθαι μὲν ἀλλήλοις δοκεῖν, διαφέρειν δέ. Rursum Aristot. Topic. Σύστοιχα δὲ λέγεται κατὰ τὴν συστοιχίαν πάντα· οἷον, δικαιοσύνη, δίκαιος, δίκαιον, δικαίως. Σύστοιχα et συστοίχως λεγόμενα sunt etiam quæ sub alio genere posita sunt, h. e. τὰ ἑτερογενῆ. Aristot. de Sensu, Εἰ οὖν πλέον ἀπέχει ἔτι ἀλλήλων καὶ διαφέρει τὰ συστοίχως μὲν λεγόμενα, ἐν ἄλλῳ δὲ γένει, τῶν ἐν τῷ αὐτῷ γένει· λέγω δὲ, οἷον τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λευκὸν, καλῶ σύστοιχα, γένει δ' ἕτερα· τὸ γλυκὺ δὲ τοῦ μέλανος πλεῖον ἔτι τῷ εἴδει διαφέρει, ἢ τοῦ λευκοῦ. Bud. 633. [" Ad Od. H. 289. ad Diod. S. 1, 384. Brunck. Soph. 3, 530. Lucian. 2, 56. et n., Wakef. Trach. 238. Σύστοιχα, Wessel. Diss. Herod. 66." Schæf. Mss. Greg. Cor. 466.]

Συστοίχως, Eod. ordine et serie: ut συστοίχως κεῖσθαι, In eadem serie locatum esse, τὸ κατὰ στοῖχον τεταγμένον εἶναι et συστοιχεῖν. Exemplum habes in Σύστοιχος.

Συστοιχέω, Ejusd. ordinis sum, In eod. versu s. serie locatus sum, ut milites οἱ ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι et οἱ τοῦ αὐτοῦ στοίχου ὄντες. Polyb. (10, 21, 7.) Ἐφ' ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, Ut ordines suos servarent et series in quibus collocati erant. Et ap. Gramm. novem quæ vocantur mutæ, triplici serie dispositæ συστοιχοῦσι: prima series est, non κατὰ μῆκος, sed κατὰ βάθος, hæc, π, κ, τ: secunda β, γ, δ: tertia, φ, χ, θ: eædem ἀντιστοιχοῦσι κατὰ μῆκος, sc. τὸ π τῷ φ, τὸ κ τῷ χ, et sic deinceps. Quomodo et ejusd. seriei milites sibi συστοιχοῦσι, ut Ælianus non verbis solum, sed et figuris describit.

A E quibus declaratur et h. l. Pauli in Ep. ad Gal. 4, (25.) Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν· ἕνα, ἐκ τῆς παιδίσκης καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας· ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγένηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας, ἅ τινά ἐστιν ἀλληγορούμενα· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν, ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἀγάρ· (τὸ γὰρ Ἀγὰρ, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς,) ἡ δὲ, ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ἐλευθέρα ἐστὶν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν. Ubi primum σύστοιχα sunt, Agar, serva; Ismaël filius ejus e carne, et servus: deinde ex opposito, Sara, libera; Isaac, liber et ipse, et filius promissionis. Quæ allegorice exposita, alias duas συστοιχίας faciunt: Jerusalem terrestris, serva legis in monte Sina latæ et ceremoniarum Mosaicarum; Judæi, servi et ipsi legis ac ceremoniarum; deinde ex opposita serie, Jerusalem cœlestis, libera per gratiam: Fideles, quibus gratiam amplecti et liberis esse datum est. Singula autem σύστοιχα hic sua habent

B ἀντίστοιχα: Agari servæ ἀντιστοιχεῖ Sara libera: Ismaëli filio servæ secundum carnem, Isaac filius liberæ secundum promissionem. Eademque ratio est in allegorica expositione. Latet et alia ibi συστοιχία, nimirum, Servitus, Vetus Testamentum: cui ἀντιστοιχεῖ Libertas, Testamentum novum. [" Stobæus Schowii p. 163. Serm. 18." Boiss. Mss. " Ad Il. Ω. 418. ad Dionys. H. 2, 1189." Schæf. Mss.]

Συστοιχία, ἡ, proprie Militum series ἡ κατὰ βάθος, velut pendens catena. Sed et pro Quavis seriei s. ordinis rerum communione accipitur, s. cognatione naturæ atque convenientia. Philoponus Comm. in Anal. post. 1. συστοιχίαν vocat τὴν ἀφ' ἑκάστου γένους καταγομένην σειρὰν, οἷον οὐσία, σῶμα, ἔμψυχον, ζῶον, λογικόν. Alia vide in Σύστοιχος. Possunt etiam fieri duæ συστοιχίαι diversorum generum, quæ collocatæ inter se sunt ἀντιστοιχίαι: in iis enim ordinibus contrarium contrario ἀντιπαρατάττεται, et ex adverso opponitur. Exempli causa, scribe ad lineam κατὰ βάθος in modum perpendicularem designatam hæc

C diversi generis, Par, Calidum, Finitum, Concordia; et in altera serie oppone, Impar, Frigidum, Infinitum, Discordia. Similem συστοιχίαν et ἀντιστοιχίαν vide ex Aristot. in Σύστοιχος. [" Hierocl. 68." Wakef. Mss. * Συστοιχεία, Jambl. Adhort. 58.]

Τετράστοιχος, (ὁ, ἡ,) Quatuor ordines s. series et versus habens: λίθοι, Lapides quaternis versibus dispositi, i. e. κατὰ τέτταρας στοίχους, SEU Τετραστοιχεί: quo loquendi genere utitur Philo V. M. (2, 252.) ut in Στοῖχος docui. Τετραστοιχία, ἡ, Quadripartitus ordo, Ordo et series quaternis constans versibus, ut duodecim gemmæ in pectorali sacerdotis Judaici positæ κατὰ τετραστοιχίαν. [Diod. S. 642 =2, 279. al. * Τετραστοιχεία.] Τρίστοιχος, Qui tribus constat ordinibus, Triplicem seriem habens, In ternos versus explicatus, Aristot. H. A. 2, 1. e Ctesia, de manticliora, Ἔχειν ἐπ' ἀμφότερα τριστοίχους τοὺς ὀδόντας: quorum verborum interpr. e Plinio habes in Δίστοιχος. Locus Ctesiæ habetur p. 24. meæ Edit., sed ibi sine diphthongo, Τρίστιχοι δὲ

D ὀδόντες. Et ap. Athen. (597.) τριστοίχοις δεῖμα φέρων κεφαλαῖς, Tergemino capite. [" Ruhnk. Ep. Cr. 287. Marianus 2." Schæf. Mss. " Opp. K. 3, 413. Nicander Θ. 443." Wakef. Mss.] Τριστοιχία, ἡ, Tres ordines, Triplex series. Τριστοιχεὶ, Tribus ordinibus, Triplici serie, Per tres ordines s. versus, κατὰ τρεῖς τάξεις, Suid.: Hesiod. Θ. (727.) ἀμφὶ δέ μιν νὺξ Τριστοιχεὶ κέχυται, Triplici ordine nox ei circumfusa est. Utitur Hom. quoque eo adverbio: Il. K. (473.) ἔντεα δέ σφιν Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο εὖ κατὰ κόσμον Τριστοιχεί. [" Ad Anton. Lib. 132. Verh., Heyn. Hom. 6, 94. 8, 431." Schæf. Mss.] Simile huic adverbio est et aliud ap. eund. Hom. NIMIRUM Μεταστοιχεὶ, Ordine, Serie. Il. Ψ. (358. 757.) de iis qui curule certamen ituri erant, Σὰν δὲ μεταστοιχεὶ, Ordine stabant: primus, Antilochus, secundus, Eumelus, tertius, Menelaus, quartus, Meriones, quintus, Tydides. Sed series ista erat non κατὰ μῆκος, sed κατὰ βάθος, ut cum in στοι-

χῷ militari post λοχαγὸν s. πρωτοστάτην stat ἐπιστάτης, et post hunc πρωτοστάτης iterum, et sic deinceps faciendo συστοιχίαν. Nam si æqualis omnibus statio fuisset, i. e. si ab æquali omnes linea excurrissent, non opus fuisset sortitione, qua sciretur quis primus e carceribus exiret, quis secundus; sed una omnes prorupissent effusis habenis: testatur id Eust. 1305. [" Heyn. Hom. 6, 94. 8, 430. 505." Schæf. Mss. Greg. Cor. 779.]

Στοιχὰς, άδος, ἡ, Ordine posita, Nonn. (76.) στοιχάδες ὁλκάδες, Ordine dispositæ naves onerariæ: ἄμπελος, Vinea in qua vites ordine dispositæ s. plantatæ sunt. J. Poll. 7. Καὶ ἀμπελόφυτος γῆ, εἰ μὴ κατὰ στοῖχον εἴη πεφυτευμένη· στοιχὰς δὲ, ἡ κατὰ στοῖχον, Eust. 1524. Ὅτι δὲ καὶ διάφορα εἴδη ἀμπέλων, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν· ἐν αἷς καὶ ἡ ξυστὰς εἰκῇ, φασὶ, πεφυτευμένη ἄμπελος, καὶ ἡ στοιχὰς, ἡ κατὰ στοίχους δηλαδή. Ubi etiam obiter NOTA Ξυστὰς ἄμπελος pro ea, quæ non ordine positas vites habet, sed fortuito. Item et στοιχάδες ἐλαῖαι, Olivæ ordine consitæ, J. Poll. [" Nonn. D. 39, 7." Wakef. Mss.] || Στοιχὰς est et Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 31. et Plin. 27, 12. [" Kuster. Aristoph. 126." Schæf. Mss. Orph. Arg. 921.] SCRIBITUR ET Στιχὰς ap. Diosc. 5, 52. 53. ITIDEMQUE Στιχαδίτης οἶνος, Vinum quod e stœchade conficitur, ET Στιχαδικὸν ὄξος, Acetum stœchadicum, s. quod e stœchade conficitur, Diosc. 5, 52. et 53. " Στιχαδικὸν ὄξος, Stichadicum acetum, i. e. E stichadis herbæ succo confectum, Diosc. 5, 45. ubi Marc. Stœchadicum per œ, et Stœchas, VV. LL."

" Στορχάζω, Pecora stabulis s. septis includo, Hes.: ap. quem est etiam στορχάσω, expositum simpliciter συγκλείσω:" [ἐστόρχαζον· ἔκλειον. " Sed leg. est στοιχάζω, Ordine s. Serie compono, alterum ad latus alterius, quod fit in armentis, jumentis, et pecoribus stabulo conclusis." Lex. Hederici Ed. Ern. Melius deduceretur ab ὄρχος, ὀρχάς. Sic στόνυξ pro ὄνυξ.]

Στοιχάριον, τὸ, Parvus ordo s. series. In Chrys. Θείᾳ Λειτουργίᾳ ajunt accipi pro Tunica.

[* " Στοιχηρὸς, Versibus scriptus, Cyrill. Hier. 37." Kall. Mss.]

Στοιχηδὸν, Ordine, Serie, More eorum quæ in versus disposita sunt. Hes. exp. κατὰ τάξιν, κατὰ στοιχεῖον, ap. quem LEGITUR ET Στοιχειωδὸν, κατὰ τάξιν. Greg. Naz. Διατάξαντες ἑαυτοὺς στοιχηδὸν κατὰ συζυγίαν ἐκ διαστήματος, ἐπὶ τὸ λουτρὸν διαπέμπουσι τὸν νέον, Bini incedentes et ordines servantes, Bud. [" Schneid. Pisc. 349. Toup. Opusc. 1, 551. ad Xen. Eph. 134. ad Lucian. 1, 334. T. H. ad Dial. p. 95. Villoison. ad Longum 236. Brunck. Apoll. Rh. 45. ad Dionys. H. 1, 388." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 12, 7. Dionys. P. 63. Anal. 1, 226. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 1. p. 234.]

[* " Στοιχεὺς, Nomen Jovis, ap. Sicyonios, Bekk. Anecd. 790." Schn. Lex. * " Στοιχεῖος, Ejusdem cognomen, Villoison. Anecd. Gr. 2, 187." Wakef. Mss.]

Στοιχέω, In versus rectos porrigor, Gaza. Itidem Bud. Epist. de ordine in quincuncem dixit. Alioqui significat etiam Ordine procedo, ut στιχάω, Xen. (K. Π. 6, 3, 11.) Αἱ δ' ἕτεραι ἑκατοστύες τῶν ἁρμάτων, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς στοιχοῦσα, ἐπέσθω τῇ φάλαγγι ἐπὶ κέρας· ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυμον: In versum procedat, Bud., qui et præcedentis signif. hoc exemplum affert e Theophr. (H. Pl. 3, 5, 3.) Πᾶσι μὲν οὖν τοῖς δένδροις αἱ βλαστήσεις φανεραὶ, μάλιστα δὲ τῇ ἐλάτῃ καὶ τῇ πεύκῃ, διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ γόνατα, καὶ ἐξ ἴσου τοὺς ὄζους ἔχειν, Quoniam genicula in versus rectos porriguntur, e Gazæ interpr. Item simpliciter Incedo, Ambulo, ut στείχω, ad Rom. 4, (12.) Τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ Ἀβραὰμ, Qui incedunt vestigiis fidei patris nostri Abraham, quæ fuit in præputio, Act. 21, (24.) Στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων, ad Galat. 5, (25.) Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν, (6, 16.) Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσι, Quicunque ad hanc regulam gressus suos dirigent. Sic ad Phil. 3, (16.) Τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, Pro-
A cedere. Et Basil. Εἴ τινας εὕρομεν τῷ παραδοθέντι κανόνι τῆς εὐσεβείας στοιχοῦντας. Bud. στοιχεῖν exp. συμφωνεῖν, Consentaneum esse, et consecutione quadam conjunctum. [" Musgr. Ion. 1331. Kuster. Aristoph. 66. T. H. ad Plutum p. 262. ad Dionys. H. 2, 1189. Utor, Koen. ad Greg. Cor. 170. 230 (=371. 487.) * Στοίχημι, 294." Schæf. Mss. " Act. Apost. l. c. Στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων. Phrasis reddi potest commodissime: Te etiam legem observare. Nam tantumdem valet, ac si Lucas simpliciter scripsisset στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τῷ νόμῳ. Rarius illud verbum στοιχεῖν, et sæpe minus intellectum, jungi solet tertio casui, et tum significat: Uti aliqua re, eamque amplecti. Phrasin μιᾷ γυναικὶ στοιχεῖν, pæne obliteratam, restituit Hemst. in Schol. ad Plut. 773. eamque, Kustero in Suida non intellectam, explicuit, p. 262. Una uti uxore, eamque solam sectari: illustrandi autem causa duo exempla attulit, quibus, quia usus est rarior, duo alia accedant ex Eust. Is ad Il. A. p. 93, 10. Ἄλλοι δὲ, inquit,
B τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες, Alii vero probantes scripturam Zenodoti, vel, Ea utentes: ad Od. A. p. 441, 3. Στοιχεῖν τοῖς κριθεῖσι. Hinc facile liquet, quid sit ap. Paulum, Τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, Phil. 3, 16. Eadem sc. norma uti ac regula, i. e. Unum idemque probare: τὸ αὐτὸ φρονεῖν, uti ibidem explicatur. Eadem opera illustratur Gal. 6, 16. et Rom. 4, 12. Στοιχεῖν τοῖς ἴχνεσι κ. τ. λ. Persequi vestigia istius fidei, qua inclaruit Abraam, etiam ante quam esset circumcisus." [Valck. Schol. in N. T. 1, 587. J. Poll. 8, 105. Schn. ad Xen. Ἵππαρχ. 5, 7. Polyb. 28, 5. "Ab Hesychio exp. συνενόω. Apud Harmenopulum l. 1. Tit. 8. §. 1. Pacta et Conventiones στοιχηθέντα dicuntur. Inde * Στοίχημα, ap. JCtos Conventio, Pactum. Sic usurpat Arsen. Synopsi Canonum, Can. 115. Ὅτι οὐ δεῖ κληρικὸν ἐγγύας διδόναι, ἤγουν στοιχήματα ποιεῖν ἐν ἱπποδρομείῳ, ἢ ἐν παιγνίῳ τινί." Suicer. Thes. Eccl. " Pignus, ad Il. Ψ. 485. Heyn. Hom. 8, 456." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 8, 11." Wakef. Mss. Schæf.
C Æsop. 108. * Ἀναστοιχέω, Aristoph. Pollucis 4, 114. τὴν φωνὴν ἀναστοιχήσας ἄνω, Codd. * ἀνατειχήσας.]

[* Στοιχόω, unde * " Περιστοιχόω, Theoph. Simoc. Hist. 4. 9." Kall. Mss.]

Στοιχίζω, Indagine cingo, Xen. (K. 6, 8.) Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλὰ, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ, Indagine alta cingito, Bud. [Ad Greg. Cor. 371. " Ad Charit. 483." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 493. Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα: cf. 230.] Στοιχισμὸς, ἡ τῶν δικτύων στάσις, Cum indagine cinguntur sylvæ et stabula ferarum, Expansio plagarum varis subrectarum. Vide Στοῖχος. " Διαστοιχίζω, Ordine colloco et dispono. Unde particip. διαστοιχισάμενος, Hesychio ἀκολούθως διαθέμενος, διαταξάμενος." [Æsch. Pr. 230. Mathem. vett. 110. Εἶτα διαστοιχιζέσθω, Deinde gradatim disponatur. "Greg. Nyss. in Wolf. Anecd. Gr. 2, 26." Kall. Mss. * Καταστοιχίζω, Plut. 10, 286. K. καὶ στοιχειόω τοὺς εἰσαγομένους: vide Reisk. * Μεταστοιχίζω, Cyrill. Alex. de Adorat. p. 405. Εἰς καινότητα ζωῆς ἐν Χριστῷ μετεστοιχίσμεθα, Renovati sumus.] Περιστοιχίζω, Undique
D cingo indagine, Xen. et J. Poll. Pass. Περιστοιχίζομαι, etiam ipsum activa signif. accipitur: metaph. ap. Dem. (43.) Ἀεί τι προσπεριβάλλεται, καὶ κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται, Circumdat et cingit in modum venatorum sylvas et stabula ferarum indagine cingentium. Sic Basil. Πονηρὸς χορὸς τῶν κακῶν σου πράξεων περιστοιχίσεταί σε, Te circumdabit: de judicio ultimo loquens. Prioris l. meminit Harpocr. quoque in suo Lex., annotans et ipse esse metaphoram a venatoribus: quippe qui κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων, ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτὰς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ: quæ ligna DICUNTUR Στοῖχοι, SIVE Στίχοι. Sed addit Idem, in quibusdam exemplaribus legi περισχοινίζεται. [Dem. 72. " Wyttenb. Ep. Cr. 50. Abresch. Lectt. Aristæn. 40. ad Charit. 483. Wakef. Eum. 463. T. H. ad Plutum p. 333. Thom. M. 321. Heyn. Hom.

7, 307." Schæf. Mss. Heliod. Æth. 136. 196. 303. 462. Critias Sexti Emp. c. Math. 9, 54. Xen. K. 2, 5.]

Στοιχεῖον autem licet ejusd. sit originis, non eandem tamen habet signif., utpote quod significet Elementum, Principium: proprie de quatuor mundi elementis et principiis, e quibus omnia oriuntur et prodeunt. Vitruv. 1, 4. Namque e principiis, quæ Græci στοιχεῖα appellant, omnia corpora sunt composita: i. e. e calore et humore, et terreno et aëre: et his mixtionibus naturali temperatura figurantur omnium animalium in mundo generatim qualitates. Plut. c. Colot. Ἅ γε φησὶ μιγνυμένων τῶν στοιχείων ἀποτελεῖσθαι, Philo V. M. 1. Ὁ τῶν στοιχείων νεωτερισμὸς, Elementorum insolentia, ad Gal. (3, 4.) Στοιχεῖα τοῦ κόσμου, Mundi elementa. [" Leges intelligit et cerimonias veteres, quas Judæi habebant magnam partem cum Gentilibus communes, et quibus, tanquam primis elementis, infantes in istis tenebris erant erudiendi, luce aliquando cœlitus oritura collustrandi, qua capaces redderentur veræ disciplinæ Christi." Valck. Schol. in N. T. 2, 427. Cf. Ep. ad Hebr. 5, 12.] Apud Gramm. στοιχεῖα dicuntur Elementa e quibus syllabæ componuntur, Plut. Symp. 8. Τῶν συλλαβῶν ἀριθμὸν, ὃν τὰ στοιχεῖα μιγνύμενα πρὸς ἄλληλα παρέχειν, Aristot. Poët. Τῆς δὲ λέξεως ἁπάσης τάδε ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις, λόγος: ibid. Στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστὶ φωνὴ ἀδιαίρετος, οὐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνθετὴ γίγνεσθαι φωνή: Idem, Καὶ ἐπὶ τῆς γραμματικῆς τὰ στοιχεῖα πρότερα τῶν συλλαβῶν. Et κατὰ στοιχεῖα, Secundum elementa atque literarum ordinem. Sunt et aliarum rerum et artium στοιχεῖα, Philop. Στοιχεῖά ἐστι τοῦ γεωμέτρου γραμμαὶ, σημεῖα, ἐπίπεδα, γωνίαι, κύκλοι, καὶ τὰ τοιαῦτα, Geometriæ elementa sunt. Et sua Dialectici habent στοιχεῖα ἐνθυμημάτων, quæ i. sunt q. τόποι ἐνθυμημάτων: ut Aristot. testatur in Rhet. 2. Τὰ δὲ στοιχεῖα τῶν ἐνθυμημάτων λέγωμεν· στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος, τὸ αὐτό. Aliarum etiam rerum στοιχεῖα dicuntur. Isocr. ad Nic. Ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας ἐστί. Aristot. Polit. 1. Τὸ γὰρ νόμισμα στοιχεῖον καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς ἐστὶ, Elementum et fundamentum. Bud. στοιχεῖα interpr. Partes rei divisæ. Cic. Elementa loquendi, Juv. Elementa vitiorum. Στοιχεῖον vocatur etiam Solarii umbra, quia ex umbris veluti elementis horarum ratio temporisque momenta deprehenduntur observatione. J. Poll. 6, c. 8. Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν· καὶ ἔδει σπεύδειν εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. [" Ammon. 37. Valck. Anim. 55. Ilgen. ad Hymn. 623. Ernest. ad h. l. Lennep. ad Phal. 151. ad Charit. 619. 630. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. 4. 6. 13. 14. 24. 144. Dionys. H. 5, 42. Umbra solarii, Athen. 1. p. 14. Casaub. ad p. 5. Brunck. Aristoph. 2, 39. Kuster. 213. (Ἐκκλ. 652.) Thom. M. 584. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 64. Κατὰ στ. συντιθέναι, Hemst. ad Hesych. Epist. ad Eulog. init. Toup. Opusc. 2, 203. Jacobs. Anth. Proleg. p. 41. Στοιχείοις ἀμφοτέροις, Terra marique, Villoison. ad Long. 135." Schæf. Mss. Plato Theæt. §. 141. Τὰ τῶν γραμμάτων στ. καὶ συλλαβὰς, Elementa literarum: cf. Vales. ad Harpocr. p. 84. Vide Schn. Lex. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 154. Στ. subaud., ad Greg. Cor. 930. Quo compendio scribatur, 840. Conf. c. στοῖχος, 810. " Signum Zodiacum, Diog. L. Menedemo 236. HSt., Πῖλος Ἀρχαδικὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχων ἐνυφασμένα τὰ δώδεκα στ." Seager. Mss. " Στοιχεῖα, 1) Elementa sive verborum, s. orationis; priori sensu enim ita dicunrur Literæ singulæ, e quibus syllabæ deinde et verba fiunt: vide Aristot. Poët. 20., ubi in definitione τῆς λέξεως primum omnium τὸ στοιχεῖον ponit, et definit, Φωνὴ ἀδιαίρετος, ἐξ ἧς πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνή: cf. Dionys. de C. VV. 14. et Ammon. Posteriori sensu στοιχεῖα τῆς λέξεως sunt, quæ a Gramm. Partes orationis vocantur, ut nomina, verba, conjunctiones, particulæ etc. Dionys. l. c. 2., ubi et τομὰς et μόρια appellat: cf. Interpp. ad Hes. v. Στοχεῖα. 2) Στοι-

A χεῖα Aristoteli inprimis dicuntur Notiones illæ quæ in aliqua re cogitari possunt, et veluti partes quibus ea constat, v. c. στοιχεῖα περὶ ἀγαθοῦ καὶ συμφέροντος, Momenta quibus bonum et utile continetur: vide Rhet. 1, 6, et cf. cap. 2., ubi et προτάσεις dicuntur et δόξαι. Ex his στοιχείοις, argumenta (πίστεις) ducuntur vel suadendi vel dissuadendi: ibid. c. 7.: στοιχεῖα ἐνθυμημάτων, 2, 22. cf. cap. 26. init. Eodemque modo Dionys. Jud. Lys. c. 15. de locis e quibus argumenta petuntur: Οὐδὲν ἁπλῶς Λυσίας παραλείπει τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ὁμολογεῖ, οὐ τὰ πρόσωπα, οὐ τὰ πράγματα, οὐκ αὐτὰς τὰς πράξεις, οὐ τρόπους, καὶ αἰτίας αὐτῶν, οὐ καιροὺς, οὐ χρόνους, οὐ τόπους κ. τ. λ. Quamvis is locus mutilus esse videtur. Sic et Menander Rhet. in Διαιρ. Ἐπιδ., στοιχεῖα accipit pro Fontibus argumentorum et locis unde aliquam rem commendes et laudes; v. c. στοιχεῖα τῆς θέσεως in laudationibus urbium, sunt Eæ res quæ valent ad situm urbis commendandum et laudandum. Ergo disquirendum, in quibus rebus illa
B θέσις πόλεως insit, et quæ in ea cogitari possint: hæc στοιχεῖα dicuntur. Eodem modo Rhetores Græci dixere στοιχεῖα περιστάσεως, Partes circumstantiæ, quæ μόρια alii vel etiam ἀφορμὰς appellarunt. Ea sunt hæc: quis, quid, quando, ubi, cur, quemadmodum, quibus adminiculis etc.: vide Aurel. Augustin. Princip. Rhet. ap. Pithœum p. 293. 3) Στοιχεῖον notat Præceptum aliquod, et decretum artis rhetoricæ, ap. Dionys. de C. VV. c. 6. p. 42., ubi de nominibus aut verbis subinde e recta forma mutandis præcepisset, Τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ δαψιλέστερόν ἐστι, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον γίνεται." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Στοιχειώδης, Elementalis, s. Elementarius. Bud. interpr. Elementaris et simplex, ap. Plut. (10, 175.) Πρότερον ἂν τῇ φύσει καὶ στοιχειωδέστερον τοῦ κυκλικοῦ τὸ εὐθύγραμμον. Aristot. Metaph. 1. Τοῦτο μὲν γὰρ ἂν δόξειε στοχειωδέστατον πάντων, γῆ: [de Gen. 1, 1.] At, στοιχειώδης κριθὴ, Theophr. H. Pl. 8, 4. Hordeum in versus spicatum: [an leg. * Στοιχώδης?
C Vide Schn. Lex.] Supra eo sensu ἄστοιχος πυρὸς, item δίστιχον et ἑξάστιχον hordeum. [Dionys. H. de C. VV. 92. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25." Schæf. Mss. " Compar. στοιχειωδέστερος, Clem. Alex. 445." Wakef. Mss. " Euseb. Hist. Eccl. 145." Kall. Mss.] Στοιχειωδῶς, Elementaliter, Diog. L. Zenone (191.) Ταῦτα δὲ ὡς ἐν κεφαλαίοις λελέχθω ἡμῖν καὶ στ., Summatim et simpliciter, Bud. [" Elementorum forma, Greg. Nyss. 3, 196." Wakef. Mss.]

Στοιχειακὸς, Elementalis, [" Eust. 35, 24." Seager. Mss. " Schol. Æsch. Pr. 253." Wakef. Mss.] UNDE Στοιχειακῶς, ap. Tzetz. [" Exeg. in Il. 55, 3." Schæf. Mss.] Schol. Hesiodi. [" Eust. 83, 39." Seager. Mss.]

[* " Στοιχεῖος, Ad signa Zodiaci pertinens: ἀλλαγὴ, Vicissitudo signorum cœlestium, Empedocles Sphæra 106. ap. Fabr. B. Gr. 2. p. 484." Kall. Mss. Cf. Στοιχεῖον.]

Στοιχειόω, Elementa doceo, Rudimentis instituo, Erudio principiis s. primordiis alicujus artis, Doceo
D artis incunabula, ut Bud. interpr. E Greg. Naz. Στοιχειούμενοι φόβῳ, Timore instructi, Timoris prima elementa suscipientes. [" Tzetz. Exeg. in Il. p. 93, 7. 13." Schæf. Mss.] Στοιχείωμα, τὸ, Elementum, Rudimentum, i. q. στοιχεῖον, [" Diog. L. 618." Wakef. Mss.] Στοιχειωματικὸς, Elementarius. Item στοιχειωματικοὺς ajunt vocari Eos qui cœlesti ratione imagunculas concinnant, eventu sæpe mirabili ad fallaciæ dæmonum errorisque efficaciam. NAM Στοιχεῖα οὐράνια dici Imagines et signa cœlestia. [" Στοιχειωματικὸς, Ptolem. c. 9. cf. Jos. Scal. Epist. p. 529. 530. Ed. 1610." Boiss. Mss.] Στοιχείωσις, ἡ, Elementorum et primorum rudimentorum traditio: ut Χριστιανικαὶ στ., Dionys. Areop. [" Hierocl. 136." Wakef. Mss.]

Στοιχειωτὴς, Qui elementa et prima rudimenta tradit: ut Euclides vocatus est Στοιχειωτὴς, propterea quod geographiæ elementa s. rudimenta tradidit. At Elementarius senex dicitur a Seneca, qui primis adhuc elementis imbuitur. [* " Στοιχειωτικὸς, Ele-

mentarius, Dionys. Areop. 248. 267. Clem. Alex. A 569. 645." Kall. Mss. * "Στοιχειωτὸς, Elementis constans, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 204. 211." Kall. Mss.] "Ἀστοιχειότατος, quod VV. LL. "afferunt pro Carens elementis et principiis, suspe-"ctum est, et forsan pro eo reponendum ἀστοιχείω-"τος," [" Philo J. 1, 337." Wakef. Mss.]

Ἀναστοιχειόω, Informo, quasi ab elementis incipiendo: ἀναστοιχειοῖ, inquit Suid., ἀναπλάττει: ὡς μεταστοιχειοῖ, μεταπλάττει. || Resolvo in elementa, quasi εἰς τὰ στοιχεῖα λύω, Greg. Naz. de Homine pro ἀναλύειν, et in elementa τὸ σύγκριμα resolvere. || Ἀναστοιχειόομαι, Pass. Informor. || Resolvor in elementa. Unde partic. ἀνεστοιχειωμένος, Resolutus in elementa. [" Ἀναστοιχειόω, Reformo, Euseb. V. C. 3, 46." Mendham. Mss. Philo 4. p. 88. " Schol. Il. H. 99." Wakef. Mss.] Ἀναστοιχείωσις, Informatio quæ fit quasi ab elementis incipiendo. || Resolutio in Elementa a Bud. exp., Corporum resolutio in principia et elementa, ap. Alex. Aphr. Probl. (1, 79.) Διὰ τί οἱ Αἰθίοπες πυρέξαντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον B ἀπόλλυνται; ὅτι σφόδρα τυγχάνουσι θερμότατοι καὶ ξηρότατοι, καὶ ὥσπερ ἀναστοιχείωσις αὐτοῖς γίνεται: Quare Æthiopes febre conflictari intereunt ut plurimum? Quia calidissimi sunt et siccissimi, et tanquam resolutio in elementa ipsis accidit. Greg. Naz. de Homine, Καὶ οὕτω τοῦ παντὸς ἀναστοιχείωσιν γενέσθαι, τελεσθείσης τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. [* Ἀντιστοιχειόω, unde * " Ἀντιστοιχείωσις, Tzetz. Exeg. in Il. 93, 3. Schleusn. Cur. Nov. c. 475." Schæf. Mss. " Schol. Il. M. 29." Wakef. Mss. * " Καταστοιχειόω, Chrys. in Gen. 286." Kall. Mss. " Per elementa divido, Diog. L. 618." Wakef. Mss.] Ἐγκαταστοιχειόω, *Una cum primis elementis et rudimentis indo*, Imprimo et infigo quasi prima elementa et rudimenta, Plut. Lycurgo (13.) p. 85. meæ Ed. Τὰ μὲν οὖν κυριώτατα καὶ μέγιστα πρὸς εὐδαιμονίαν πόλεως, καὶ ἀρετὴν ἐν τοῖς ἤθεσιν, ᾤετο καὶ ταῖς ἀγωγαῖς τῶν πολιτῶν ἐγκατεστοιχειωμένα, μένειν ἀκίνητα: [cf. T. 7. p. 394.] " Μεταστοιχειόω, In aliud elementum " transmuto, Transformo. Meminit Suidas particip. C " μεταστοιχειοῦσα, exponens μετασχηματίζουσα, με-" ταπλάττουσα." [" Chrys. in Ps. 155. T. 1. p. 834." Seager. Mss. Suicer. Thes. Eccl. " Theoph. Bulg. in Latinos p. 289, 5. Ming.: Greg. Nyss. p. 10, 15. cum nota Casaub. p. 117. Pherecr. Bekkeri p. 393. Μεταστοιχειοῦσθαι, Planud. Ovid. Met. 14, 553. * Μεταστοιχείωσις, Greg. Naz. ap. Casaub. ad Greg. Nyss. Epist. p. 118. cf. p. 117." Boiss. Mss. Idem c. Eunom. 2, 431. Nicephorus in Act. Ephes. 309. S. Maxim. in Dionys. Areop. 183. * Προστοιχειόω, Sext. Emp. adv. Math. 1, 104. * Συστοιχειόω, unde * Συστοιχείωσις, Jambl. Adhort. 62.]

[* Στοιχειάζω, unde " Στοιχειαστὴς, Apollon. de Syntax. 4. p. 303.]

ΣΤΟΧΑΖΟΜΑΙ quoque e στείχω [* στόχος, quod vide infra,] derivatum est: significans sc. Collimo et recta ad scopum tendo, ut qui ὀρθῷ κανόνι στοιχοῦσι. Polyb. (6, 25, 5.) Στοχάζεσθαι σκοποῦ οὐκ ἐδύναντο, Collimare oculos et manum, ut Gell. loquitur; s. Scopum attingere, τοῦ σκοποῦ ἐφικνεῖσθαι D καὶ τυχεῖν. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Ἢν δέ ποτε καὶ πόλεμος γένηται, ἵνα δύναισθε τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, Collimando oculos figere et directo ictu ferire adversarios. Metaphorice etiam accipitur. Philo V. M. 3. Στοχαζομένους ὥσπερ ἐν ταῖς τοξείαις σκοποῦ τοῦ περὶ βίον, Velut in scopum vitæ destinantes, Turn.: Plato Euthyd. Καὶ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον, πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, Iterum petiit et aggressus est juvenem argumentatione. Ad alia etiam extenditur, diciturque aliquis στοχάζεσθαί τινος, cum illud veluti scopum sibi propositum habet, cum ad illud tendit, s. cum id spectat et ad id respicit. Aristot. Polit. 1. Πᾶσαι ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται: Metaphys. 5. Καὶ ὀψοποιητικὸς ἡδονῆς στοχαζόμενος, Cujus scopus et propositum, quod spectat, est voluptas: Ethic. 4. Στοχάζομαι τοῦ ἡδὺς εἶναι, Scopus mihi propositus est ut placeam, Studeo ut placeam. Sic Diod. S. Τῶν ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, Hoc maxime spectans quomodo regis gratiam ea ratione iniret. Dionys. H. de Isocr. Τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει, καὶ τοῦ γλαφυρῶς λέγειν στοχάζεται μᾶλλον ἢ τοῦ ἀφελῶς. Sic Philo de Mundo, Μὴ στοχαζόμενος ὀνομάτων εὐπρεπείας, ἀλλὰ τἀληθοῦς, Qui animi intentionem ad indagandam rerum veritatem potius quam ad nominum appellationumque decorum contulerit. Plato de LL. dixit et στοχάζομαι πρὸς τοῦτο. Significat etiam Respicio, Rationem habeo, Observo, in paulo diverso loquendi genere, Polyb. (6, 16, 1.) Ἡ δὲ σύγκλητος ἐν τοῖς κοινοῖς πράγμασιν, ἀναγκάζεται προσέχειν τοῖς πολλοῖς καὶ στοχάζεσθαι τοῦ δήμου, Nutus populi observare summa cum intentione: (5.) Ὀφείλουσι δ' ἀεὶ οἱ δήμαρχοι ποιεῖν τὸ δοκοῦν τῷ δήμῳ, καὶ μάλιστα στοχάζεσθαι τῆς τούτου βουλήσεως. Nisi malis Spectare ejus voluntatem, s. Id maxime spectare, quod populus velit; vel etiam Conjicere quid populus velit. Nam signif. et Conjicio, Conjectura colligo, Conjecturam facio. Epigr. τί στοχασώμεθά σου; Quid de te conjicere possumus? Quam de te conjecturam facere? Plut. Fabio, Οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, Non recte conjectantes et judicantes de viro. Chrys. Τῆς τῶν ἁμαρτανόντων στοχάζεσθαι προαιρέσεως, Conjecturam facere quo animi proposito peccent ii qui peccant, Phalar. Στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, E moribus conjecturam facio, Isocr. ad Dem. (6.) Τῆς τῶν θεῶν στοχάζεσθαι διανοίας, De deorum mente conjecturam facere. At, Εἰ ὀρθῶς στοχαζόμεθα τοῦ δέοντος, affertur pro Si re ipsa veritatem exquirimus. Item e Gal. ad Gl. 1. Ἐστόχασταί σοι ἡ δίαιτα, pro Victus ratio tibi exquisita et expensa est. Item e Plut. Pericle, Ἐστόχασται τὰ εἰρημένα τοῦ ὡς ἐπὶ πολὺ γινομένου, pro Hæc ita exposita sunt, ut magna e parte res evenit. Ubi nota etiam præt. pass. [Jambl. V. P. 288. 415. Protr. 74. " Bibl. Crit. 3, 1. p. 71. Abresch. Add. ad Aristæn. 121. Jacobs. Specim. 30. ad Diod. S. 1, 12. Lucian. 1, 51. Wakef. S. Cr. 4, 90. Parco, Miseror, ad Lucian. 3, 570. Conf. c. στασιάζομαι, ad Dionys. H. 3, 1794." Schæf. Mss. * Ἐστοχασμένως, Probabiliter, Basil. 3, 578. Heliod. 7, 5. p. 261. Cor. " Convenienter, Apte, Collimandi felicitate, Orig. c. Cels. 4. p. 196. (202. 249. 283.)" Seager. Mss. * Στοχαστέον, Aristot. Top. 8, 2, 5. " Cum gen., Ratio habenda est, Clem. Alex. 174." Kall. Mss.]

[* Στόχασμα, Eur. Bacch. 1194=1203. ἀγκυλωτὰ στοχάσματα, Jacula amentata: v. Barnes. ad locum. " Valck. Hipp. p. 186." Schæf. Mss.]

Στοχασμὸς, ὁ, Collimatio et petitio scopi, Cum in scopum intenti sumus et eum assequi cupimus, Plut. de Sol. Anim. Τὸ γὰρ κοινὸν αὔξουσι πᾶσαι καὶ πάντες ἔργον (sc. μέλισσαι et μύρμηκες) ἑτέρῳ δὲ καθ' ἕτερον ἑτέρου στοχασμὸς οὐδεὶς ἐστιν, οὐδὲ φροντὶς, Nihil aliud propositum habet, nihil aliud curat; seu, Ad nullum alium scopum tendit, Nil aliud spectat. Item Conjectatio s. Conjectura: ut ap. Sulpit. Vict.: συγκατασκευαζόμενος στοχασμός. Vide et Στοχάς. [" Στοχασμὸς, Conjectura. Ita dictus Rhetoribus Status quæstionis civilis conjecturalis, cum factum negatur et quæritur v. c. occideritne? Hermogenes igitur in Διαιρ. Στασ. p. 18. definit, Ἀδήλου πράγματος ἔλεγχος οὐσιώδης, ἀπό τινος φανεροῦ σημείου, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὑποψίας. In hoc loco ἔλεγχος οὐσιώδης est ἀμφισβήτησις περὶ οὐσίας: fit enim quæstio, εἰ ἔστι, An sit? Alia nomina Græca hujus status sunt: τὸ κατ' αἴσθησιν, τὸ πραγματικὸν, συντελικὴ στάσις, γένεσις, ut docet Capperoner. ad Quintil. 9, 1. Marius etiam Victorin. in Expos. Cic. Rhet. 106. narrat fuisse nonnullos, qui Conjecturam Græce appellarint σταδιάζοντα, quod in ea de incerto investigando maximum certamen habeatur: unde et Stadium dicitur, inquit, quoniam ibi exercentur certamina. De hoc στοχασμῷ, ejusque divisionibus et tractandi methodo subtilissime agit Hermog. singulari cap. p. 30. sqq. Ita p. 48. distinguitur στοχασμὸς ἁπλοῦς, διπλοῦς, τέλειος, ἀτελής. Simplex conjectura (ἁπλοῦς) est, cum aut una res in judicium vocatur, aut una persona. Ubi plures sunt, Duplicata dicitur. Perfecta autem conjectura est, cum utrumque in judicium

venit, et res et persona, h. e. cum ipsa res et ipsa persona argumenta controversiæ suppeditat. Imperfectæ, cum destituuntur argumentis, quæ vel a rebus vel a personis sumantur, aut in quibus res certa est, persona incerta, aut ratione inversa, personæ argumenta præstant et controversæ sunt, res autem nullæ. Sed in hoc ultimo genere nulla accusatio locum habet. Nam sine crimine nemo in judicium vocari potest. Marcellinus ad h. l. Hermog. p. 85. Ald. Ἀτελές ἐστι, τὸ ἔτι προσθήκης δεόμενον εἰς ἀναπλήρωσιν. Syrian. ad Herm. 177. Διὰ τὴν τοῦ τεκμηρίου ἔκλειψιν ἀτελεῖς ἐκ πραγμάτων καλοῦνται στοχασμοί. Conjecturæ duplices etiam ratione collocationis dicuntur συνεζευγμένοι, Conjunctæ, eaque conjunctio fit vel in principio, vel in medio, vel in continuatione extremorum, (v. Hermog. l. c. p. 54.) Cum in medio fit, dicitur στοχασμὸς ἐμπίπτων, Incidens, Interveniens, Interposita in medio argumentationis. Cum fit in principio, dicitur στοχασμὸς προκατασκευαζόμενος. Socrates ad Hermog. 189. de eo genere ita: Ὠνόμασται μὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ ἕτερόν τι πρὸ τοῦ κρινομένου πράγματος ἐξετάζεσθαι. Cum fit in continuatione, vocatur συγκατασκευαζόμενος, ὃς ὠνόμασται μὲν οὕτως, inquit Sopater l. l. p. 190., ἀπὸ τοῦ δύο ἐγκλήματα ἐπάγειν τῷ φεύγοντι τὸν κατήγορον, ἢ πεποιηκότι, ἢ μέλλοντι πράττειν. Marcellinus autem ibidem ita: Συγκατασκευαζόμενος κέκληται, ὅτ' ἂν τὰ σημεῖα δι' ἀλλήλων ὁμοῦ κατασκευάζηται, καὶ μὴ κεχωρισμένως. De aliis generibus στοχασμῶν, quæ συμπεπλεγμένοι dicuntur, quoniam ceteris statibus immixti sunt, vide Schol. Hermog. 194. Ceterum partes, vel capita, quæ in statu conjecturali tractari solent, Hermog. decem numerat: παραγραφήν, ἐλέγχων ἀπαίτησιν, βούλησιν, δύναμιν, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἀντίληψιν, μετάληψιν, μετάθεσιν αἰτίας, πιθανὴν ἀπολογίαν, κοινὴν ποιότητα, quæ omnia, quam vim habeant ad singulas voces illas exposuimus: cf. Ulpian. ad Dem. de Cor. 212. et omnino Schol. Hermog. ad illum locum p. 123., ubi singula illa capita subtilius explicantur. Hæc omnia etiam commemorat Sopater in Διαιρ. Ζητημ., ubi dicuntur τὰ στοχαστικὰ κεφάλαια p. 308., h. e. Sedes et fontes unde in hoc statu conjecturali argumenta ducuntur. De στοχασμῷ γνώμης, qui dicitur, vide Γνώμη. Commemoratur etiam in Rhetoricis, στοχασμὸς παράδοξος, ut ap. Sopatr. Διαιρ. 318. E Latinis cf. Auct. ad Herenn. 1, 11. 2, 2. Cic. de Inv. 2, 4. Top. 21. Quintil. 3, 6. p. 134.; 7, 2. Pro Conjectura, simpliciter, τῇ ἀποφάσει, demonstrationi contraria, στοχασμὸς dicitur ap. Dionys. Art. Rhet. 8. p. 318. Hermog. περὶ Εὑρεσ. 3. p. 76. sq. et passim alibi, ubi de illis statibus sermo non est." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Στόχασις, i. q. στοχασμὸς, Plato Philebo p. 62.]

Στοχαστής, Conjector, Qui conjecturis colligit, etiam Qui bene collimat, et recta ad scopum tendit, [Philes de Anim. 77, 13. " Naucrat. Epist. in Cave Hist. Liter. p. 438." Schn. Lex. Suppl. " Wakef. Ion. 871." Schæf. Mss.] Στοχαστικός, Certissime destinans, Telo petens, Bud. Vel, Recta collimans et ad scopum tendens, Qui scopum attingere probe novit, Qui certæ destinationis est in jaculando: i. q. εὔσκοπος et εὔστοχος. Metaphorice Aristot. Eth. 6, 7. Ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ λογισμὸν, Qui aciem mentis et cogitationem intendit in id quod homini facere maxime conducit: (cf. 2, 9.) Item, Qui solertis conjecturæ est, Acrimonia conjecturæ præditus, Consultus, Bud. || Conjecturalis: στάσις, Status conjecturalis, ap. Rhetores. Conjectura autem dicta est a conjectu, i. e. directione quadam rationis ad veritatem. Quintil. 3, 7. Στοχαστικῶς, Conjecturaliter, More eorum qui conjiciunt, Aristot. Rhet. 1. Πρὸς τὰ ἔνδοξα στ. ἔχειν, τοῦ ὁμοίως ἔχοντος καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐστὶ, [" Clem. Alex. 378." Wakef. Mss.]

[* Στοχαστὸς, unde * " Ἀστόχαστος, De quo nequis judicare, Stob. 358, 16." Wakef. Mss. Dionys. H. Epitome 14, 17.] Δυστόχαστος, Conjectu difficilis, Quem conjectura assequi facile non possis, Qui non facile conjectura colligitur, [Diosc. Eur.]

Στοχὰς, άδος, ἡ, et Στοχασμὸς, Polluci (5, 36.) i. est q. στοῖχος et στοιχισμὸς, i. e. τῶν ἀρκύων στάσις, Retium tensio. Item Strues e materia aut lapidibus ad æquanda loca concava et inæqualia, in quibus tenduntur ipsæ plagæ. Vide 5. cap. 4. fin. [Στοχὰς, Eur. Hel. 1496.]

[* Στόχος, Conjectura, Æsch. Suppl. 251. Μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συννοίσεται στόχῳ. " Scopus, Clem. Alex. 550." Kall. Mss. Eur. Bacch. 1098. Ἄλλαι δὲ θύρσους ἵεσαν δι' αἰθέρος Πενθέως, στόχον δύστηνον, Xen. Ages. 1, 25. Τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἱέντας, al. ἐπὶ στοίχων ἰόντας, Ælian. H. A. 1, 31. " Cattier. Gazoph. 17. * Στοχὸς, Bibl. Crit. 3, 1. p. 71. ad Eur. l. c." Schæf. Mss.]

Ἄστοχος, Qui non bene collimat, nec scopum tangere potest, Qui non bene conjicit et rationem ad veritatem dirigit: οὐκ ἄστοχος διάνοια, Ingenium perspicax. [" Jacobs. Anth. 11, 13." Schæf. Mss.] Ἀστόχως, More eorum qui non bene conjiciunt, e Polyb. (1, 74, 2.) Τοῖς καιροῖς ἀ. ἐχρῆτο, pro Occasionibus inconsulto et inconsiderate utebatur. Ἀστοχέω, Non bene conjicio, Aberro a scopo, Non recta ad scopum tendo, ἀφαμαρτάνω s. ἀτυχῶ τοῦ σκοποῦ. Metaph. Plut. (7, 633.) Ἀστοχοῦσι τοῦ μετρίου καὶ πρέποντος. A mediocritate et decoro aberrant. Quo genere loquendi utitur et in Galba (16.) Ἀστοχεῖν ἐδόκει τοῦ πρέποντος. At Μὴ ἀστόχει γυναικὸς affertur ex LXX. Sirac. 7, (21.) pro Noli discedere ab uxore. Ἀστοχία, ἡ, Cum quis non bene collimat, Cum quis non recte conjicit, sed a scopo aberrat. Exp. etiam Opinionis et spei frustratio. [Polyb. 2, 33, 8. 7, 3, 3. 5, 6.] Ἀστόχημα, τὸ, Erratum, ἁμάρτημα: proprie ejus qui scopum non attingit, s. non recta ad scopum tendit. [" Plut. 2, 520. Athen. 216." Wakef. Mss.]

[* Δύσστοχος, unde * Δυστοχία, J. Poll. 6, 205.]

Εὔστοχος, Bene collimans, Felix in tangendo scopo, atque adeo Jaculandi peritus: cum sc. de homine dicitur: at cum de re, Recta ad scopum tendens, A scopo non aberrans, Directus. In l. Sapientiæ, (21.) Εὔστοχοι βολίδες τῶν ἀστραπῶν, Directa fulgurum jacula, Lucian. (1, 77.) Οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσι, Non omnium jacula, quæ emittunt, scopum attingunt. Et τὸ εὔστοχον, Dexteritas illa attingendi scopum, i. q. ἡ εὐστοχία, Herodian. 1, (15, 10.) Τὸ δ' εὔστοχον τῆς χειρὸς αὐτοῦ πάντες ἐξεπλήττοντο. Pro quo τὸ εὔστοχον ibid. dicit non solum εὐστοχία, sed etiam εὐτοξία. Item εὔστοχα λίνα ex Epigr. pro Retia certa et non irrita. Metaphorice etiam accipitur pro Solers, Ingeniosus, Acutus. Diog. L., de Diogene Cynico, Εὐστοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, Singulari erat acumine et solertia præditus in responsionibus. Εὔστοχος ὠδὶς ex Epigr. affertur pro Felix partus. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 71. Toup. Opusc. 1, 457. Valck. Anim. ad Ammon. 88. Lucian. 1, 57. ad Charit. 344. Jacobs. Anim. 139. Anth. 7, 70. 8, 368. 9, 168. 425. 11, 157. 12, 178. Archias 8. 9. Bianor 3. Bast Lettre 193." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 3, 281. " Εὔστοχος, Qui a scopo non aberrat; de Hyperide Dionys. Cens. Script. 5, 6. Qualem autem scopum Rhetor intellexerit, difficile dictu videtur. Probabile quidem est εὔστοχον dici Eum qui in partibus orationis iis potissimum elaborat, quæ ad rem et causam pertinent; cetera, quæ artem attingunt, veluti extra scopum posita arbitratur. Quo et sequentia pertineant: ταῖς ἀνάγκαις τοῦ πράγματος πέφυκε. In præcipuis et maxime necessariis causæ momentis occupatur: vide Ἀναγκαῖος. Sed malim tamen εὔστοχον intelligi Acutum, ut et Quintil. 10, 1, 77. diserte appellat. Sic ap. Diog. L. 6, 2, 8. Diogenes Cyn. dicitur εὐστοχώτατος ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, Acutus, promtus, ingeniosus ad respondendum. Cic. quoque Hyperidi acumen, Atticam subtilitatem, et facetias tribuit: de Orat. 3, 7. Or. 26. 31. Longino c. 34. παιδιὰ εὔστοχος, Lusus qui certe pungunt, qui non aberrant, quo minus pungant." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Εὐστόχως, Dextre, Apte, Scite; modo eorum qui a

scopo non aberrant: *κρίνειν*, Gazæ Judicare prospicienter. [Lucian. 1, 26. 2, 388. 3, 113. Herodian. 4, 9, 4. LXX. 1 Reg. 22, 34. Polyb. 2, 65, 11. " Ad Charit. 232. Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss. " Εὔστοχα pro εὐστόχως, Her. Pont. 455." Wakef. Mss. Εὐστοχώτατα, Dio C. p. 766.] Εὐστοχέω, Dexter sum in attingendo scopo, Recta ad scopum tendo, A scopo non aberro, utpote jaculandi peritus. Item Solerter conjecto, Acutus sum in perspiciendo quid facto opus sit, Polyb. 2, (45, 5.) de Arato, Ἄνδρα δυνάμενον πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, Qui perspicere possit quid quisque casus et eventus poscat. Bud. sic vertit, Qui opprimi nullo adverso casu possit. [" Heyn. ad Apollod. 104. Pierson. Veris. 13. Wakef. Ion. 1447. Musgr. 1426." Schæf. Mss. * " Εὐστόχημα, Diog. L. 5, 34." Wakef. Mss. * Διευστοχέω, Dionys. H. de C. VV. 126. Χάριτος ἐν ἅπασι διευστοχούσης, ubi Cod. Bresl. ἐν πᾶσι μὲν εὐστοχούσης.] " Κατευστοχέω, Bene conjecto, " conjecto contra," [Diod. S. 2. p. 66, 15. Plut. Æmil. Paul. 2. p. 169. * " Καταστοχέω, vox nihili. Apud Eudociam p. 82. recte Cod. Paris. κατευστοχήσας." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Εὐστοχία, ἡ, Dexteritas in jaculando, Certa manus in mittendis sagittis, Herodian. 1, (17, 27.) de Commodo, Οὐδενὸς ἥττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχερείᾳ, Nullo inferior in destinandis ictibus: (15, 14.) de eodem, Πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν, Præterquam quod fortitudinis et dexteritatis in destinandis ictibus specimina edebat, popularem etiam quandam gratiam sibi conciliarat. Metaph. Aristot. Eth. 6, 9. Ἔστι δὲ εὐστοχία τις ἡ ἀγχίνοια. Et Philo de Mundo, Νόησις, κατάληψις, εὐστοχία, μελέται, Conjiciendi rectitudo, Bud. [Dionys. H. de C. VV. 244, 13. " Ruhnk. Elog. Hemst. p. 12. ad Charit. 343. Jacobs. Anth. 10, 100. 12, 178. Bast Lettre 193." Schæf. Mss.]

[* " Ἀποστοχάζομαι, Athan. 1, 50. 578." Kall. Mss.] " Διαστοχάζομαι, Conjector, Conjectationi- " bus auguror." Καταστοχάζομαι, Collimo, Collineo, Ad scopum tendo, κατὰ τοῦ σκοποῦ βάλλω. Metaphorice Basil. Ὥσπερ ὁ τοξότης πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνει τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ πρόσωπα λαμβάνων, Id quod justum est spectat, s. Justitiam, veluti scopum, sibi propositam ante oculos habet. [" Diod. S. 2, 321. 348." Schæf. Mss. * " Καταστοχασμὸς, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 14." Kall. Mss. " Diod. S. 1, 37. T. 1. p. 111. Bip. (* Καταστοχαστὸς, unde) * Ἀκαταστόχαστος, Suid. v. Ἀτέκμαρτον." Boiss. Mss. " Bekkeri Anecd. 458." Kall. Mss. * Καταστοχαστὴς, Suid. v. Προφητεία. * " Καταστοχαστικὸς, cum gen., Clem. Alex. 691." Kall. Mss. * " Παραστοχάζομαι, Theoph. Bulg. in Latinos p. 278. Ming." Boiss. Mss. * Προστοχάζομαι, unde * Προστοχαστικὸς, Futuri providus, cujus tamen vocab. exemplum non est obvium. * " Συστοχάζομαι, Rationem simul habeo, (M. Anton. 3, 11.) Τοῦ κατ' ἀξίαν συστοχάζομαι." Gataker. Mss.]

ΣΤΕΛΕΧΟΣ, τὸ, Truncus, Caudex, Arboris ea pars, quæ e radice surgit, et postea in ramos finditur, Theophr. H. Pl. 1, 2. Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος. Idem alibi, de foliis, Τοῖς μὲν πλείστοις, ἐκ τῶν κλάδων, τοῖς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων· τῆς δὲ δρυὸς, καὶ ἐκ τοῦ στελέχους. Unde Plin. Aliis circa ramos emicant folia, aliis et in cacumine ramorum: robori, et in caudice ipso. Ubi etiam obiter NOTA Κλάδον eum dicere Ramum: AT Ἀκρέμονα, Cacumen rami. Idem Plin. hæc Theophr. de siliqua ceratonia, Ἐκ στελέχους καὶ αὐτὴ φέρει καρπὸν, sic vertit, Trunco et ipsa fertilis. Alium ejusd. Theophr. locum cum Plinii itidem interpr. vide in Ἐπικάρπιον, T. 2. col. 80. Alio nomine στέλεχος dicitur κορμὸς et πρέμνον, Stipes s. Stirps, ut videbis in Μονοστέλεχος. [" Steph. de Dial. Att. Dedicat., Villoison. ad Long. 136. * Στέλεχος, ὁ, Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Justin. Mart. Or. ad Græcos p. 6. Καρπὸν χρύσεον στελέχους ἔλαβεν. Schol. Ven. Il. B. 328. Theophr. H. Pl. 2, 2, 3. 2, 5, 5. Schleusn.

A Lex. V. T.] Στελεχόκαρπος, Caudice fructum ferens: ut ceratonia siliqua, de quâ in Στέλεχος. [Theophr. H. Pl. 4, 2, 4. * " Στελεχητόμος, Philippus Epigr. 15." Schæf. Mss.]

Ἀστέλεχος SIVE Ἀστελέχης, Caudicem non habens, Trunco carens, [Theophr. H. Pl. 1, 3, 1.] Apud Hes. legitur, Ἀστέλεχος, ὁ δακτύλιος, ἕδρα, [Podex, pro στέλεχος, ut ἀσταφὶς pro σταφίς.] " Βραχυστελέχης, Qui brevi s. parvo caudice est," [Theophr. H. Pl. 4, 6, 10.] Μακροστελέχης, Qui longo est caudice, Cujus truncus procerus est. Μονοστελέχης, SIVE Μονοστέλεχος, Qui simplici caudice est, unum a radice caudicem habet, Theophr. (H. Pl. 1, 9, 1.) Ἔστιν οὖν τὰ μὲν εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάριττος, καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη, καὶ ὅσα μὴ πολύῤῥιζα καὶ πολύκλαδα: (1, 3, 1. 2, 6, 9.) Unde Plin. In longitudinem excrescunt abies, palma, cupressus, et si qua unistirpia. Ubi etiam nota eum στέλεχος interpretari Stirps. Πολυστέλεχος, Multos habens truncos, E cujus radice multi caudices surgunt, Caudicosus, Epigr. πολυστέλεχος παλίουρος: [" Diod. Zon. 5." Schæf. Mss. * Πολυστελέχης, Theophr. H. Pl. 1, 3, 1.]

B [* Στελεχηδὸν, Apoll. Rh. 1, 1004. T. 1. p. 234. Schæf.]

Στελεχώδης, Caudicosus, Caudicis truncique speciem gerens, Diosc. 4, 73. de solano somnifero, s. halicacabo, Θάμνος ἐστὶ κλάδους ἔχων πυλλοὺς, πυκνοὺς, στελεχώδεις, δυσθραύστους, Fruticat multis ramis, densis, caudicosis, fractu contumacibus, Ruell.: Plin. 21, 31. Frutex est surculosus verius quam herba. [Theophr. H. Pl. 3, 15, 1. 17, 1.]

[* Στελέχιον, plur. Στελέχια, Hesychio πρέμνα.]

Στελεχιαῖος, idem. Στελεχιαία φλὲψ dicitur a quibusdam Vena illa magna quæ a sima jecinoris parte exoritur, et quam Portam vulgo vocant: ut ap. Gal. 6 Administr. Anat. et de LL. Aff. 6, 4. Est enim aliarum velut truncus. Gorr.

Στελεχόω, Caudicem emitto, ex Epigr. οὐρανόμηκες ἐστελέχωσας ἀρετὰς, [" Philo J. 1, 9. 681. Ad robur C perduco, 2, 456." Wakef. Mss.]

" Στελέχων, in VV. LL. pro significatione nominis " στέλεχος: sed absque exemplo: et perperam illi " στελέχων datur gen. in ου, in Iisdem: quod etiam " suspectum magis nomen illud reddit."

" ΣΤΕΛΕΦΟΥΡΟΣ, ὁ, Plantago angustifolia. In- " ter σταχυώδη, i. e. Spicata, numeratur a Theophr. " H. Pl. 7, (11, 2.) Ita VV. LL., quæ etiam tra- " dunt Lanceleotam a vulgo appellari. Lege Plin. 21, " 17."

" ΣΤΕΛΙΣ, ἴδος, ἡ, Arbori innascens quiddam: " ut Viscum et Hyphear, VV. LL. e Theophr. C. Pl. " 2, (17.) Vide Marc. ap. Diosc." [Plin. 19, 8.]

ΣΤΕΛΛΩ, Mitto, Il. M. 325. Οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν, Nec te miserim in bellum. Schol. exp. πέμποιμι: addens tamen et aliam exp., παρασκευάζοιμι, i. e. Pararim et instruxerim, s. Ador- D narim: de qua hujus verbi signif. infra dicetur fusius. Plut. Pericle, Χιλίους ἔστειλεν εἰς Χεῤῥόνησον, Mille in Chersonesum misit, Lucian. (3, 336.) Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεών ἐστιν ὧν ἧκόν τινες, τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Et στέλλειν ἀποικίαν, Mittere coloniam: quod et ἐκπέμπειν. Pass. Στέλλομαι, Mittor, Herodian. 2, (8, 12.) Πρεσβεῖαί τε ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐστέλλοντο, Legati Antiochiam mittebantur; vel potius Veniebant, propter præp. ἀπό: nam ut significet Mittebantur, dicendum potius fuisset ὑπό: ut Synes. Ep. 61. Νῦν πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ στέλλεται, Nunc primum a me mittitur. Sic autem et ap. alios non raro Στέλλομαι accipitur pro πορεύομαι. Soph. Aj. (328.) τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην, Propterea enim huc veni. Nam sua sponte veniebat Tecmessa, non mandata a quopiam. Herod. (3, 53.) Ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκυραν, Corcyram veniebat. Sic ap. Herodian. (4, 8, 16.) Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, Polit. vertit, Alexandriam contendit. Philo V. M. 3.

Τοῦτον τὸν τρόπον ὁ ἀρχιερεὺς διακοσμηθεὶς στέλλεται πρὸς τὰς ἱερουργίας, In hoc ornatu summus pontifex ad rem divinam procedit, Turn. Sic Synes. Ep. 150. Στέλλεται ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, Proficiscitur in improbos homines: 19. Ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ πρὸς ὑμᾶς ἐστάλη δημοσίαν ὁδὸν, Ad vos profectus est: 61. Τρίτον τουτονὶ στόλον ἡ ναῦς εἰς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία στέλλεται, In Thraciæ loca proficiscitur. Nisi malis et hic interpretari Mittitur, et in præcedenti l. ἐστάλη, Missus est. Sed et Bud. in neutrali signif. ibi accipit pro ἐπορεύθη: ut et ap. Lucian. (1, 40.) Ἐστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως, Ivi recta in urbem. Et (173.) Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, Tua ipsius gratia huc veni. Itidemque ap. Paus. (Att. 2, 3.) de Æschylo et Simonide, Ἐς Συρακούσας πρὸς Ἱέρωνα ἐστάλησαν, Iverunt, Navigarunt; de utroque enim itinere dicitur, ut e præcedentibus patet, sed magis proprie de Navali, ut quidam volunt. Metaph. autem Aristoph. Σφ. (487.) ἐπὶ τυραννίδ᾽. ἐστάλης [κατεστ., Br.] Viam affectas ad tyrannidem. Idem ille aor. ἐστάλην accipitur et passive pro Missus sum, ap. Soph. El. (404.) p. 100. Χωρήσομαί τ᾽ ἄρ, οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ, i. e. ἀπεστάλην, ἐπέμφθην: nam paulo post Chrysothemis Electræ quærenti ποῖ ἐμπορεύεται, respondet, Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς, Mater me mittit ut patris tumulo fundam libamina. || Via quoque στέλλειν dicitur pro ἄγειν, φέρειν, Ducere, Ferre, ut et Lat. loquuntur, Lucian. Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα. || Affertur et ἐστείλαμεν ναῦν pro Navem trajecimus, ex Eur. (Iph. T. 70.) Et στέλλειν στρατὸν ex Eod. (Iph. A. 661.) pro Traducere classem, s. Classe proficisci.

Στέλλω, Instruo, Apparo s. Apto, Adorno, παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ut accipitur et in Hom. l. supra c. Il. Δ. (294.) Οὓς ἑτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, ubi Schol. exp. ἑτοιμάζοντα: addens etiam, διατάσσοντα. Itidem Od. Ξ. (248.) Ἐννέα νῆας στεῖλα, Armamentis remigioque instruxi et adornavi: 247. Νῆας εὖ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, i. e. παρασκευάσαντα. Et ἐμπορίαν στέλλειν, Adornare, vel etiam Suscipiendam curare: nisi malis ἐκπέμπειν, ut Isocr. et Plut. dicunt κατ᾽ ἐμπορίαν ἐκπέμπειν. Plato Epist. Οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσηται καλλίω. [Herod. 3, 141. Ἔστελλε τὴν στρατιήν.] Et Pass. Στέλλομαι, Instruor, Accingor, Paror, Il. Ψ. (285.) Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, Eur. (Tro. 181.) στέλλονται κινεῖν, Accinguntur ad movendum. Interdum additur accus., itidemque reddi potest Accingor ad, vel etiam Suscipio, 2 Macc. (5, 1.) Ἔφοδον εἰς Αἴγυπτον ἐστέλλετο, Accingebatur ad expeditionem adversus Ægyptios. Alii, Profectionem in Ægyptum parabat. Gal. Ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκασθεὶς στείλασθαι, Accingere se ad longam profectionem, Suscipere longam peregrinationem: idem et στέλλεσθαι πρὸς ἀποδημίαν dicit, Comm. in Hippocr. de Elem. Sic Chrys. Στέλλου μακρὰν ἀποδημίαν, καὶ πλέε θάλασσαν ἣν ἂν ἐθέλῃς, Arrian. (5, 17, 14.) Οὕτω δὴ ἐξ ἀρχῆς ἄλλον στόλον στέλλεσθαι, Aliam expeditionem sumere, Sapient. (14, 1.) Πλοῦν τις στελλόμενος, Navigationem quis suscipiens. Soph. dicit etiam στέλλειν πλοῦν, pro στέλλεσθαι πλοῦν, Suscipere navigationem: Aj. (1045.) p. 60. ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν, Cujus gratia hanc navigationem suscepimus s. apparavimus.

Στέλλω, Orno, Exorno, peculiariter de corporis cultu, i. e. Vestimentis instruo et exorno, s. Amicio, Induo, Soph. Tr. (612.) p. 352. Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, i. e. ἐνδύσειν, σκεπάσειν, περιβαλεῖν, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 5.) p. 331. Κελευόντων ἄγειν τὰς ἑταίρας, ἐξελθὼν ἤγαγε τοὺς περὶ Μέλωνα, τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δ᾽ ἄλλους ὡς θεραπαίνας. Et ap. Plat. de LL. Ἐσταλμέναι στολῇ, Vestitu exornatæ, vel etiam indutæ: ut Lucian. (1, 339.) Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις. Et ap. Suid. Νεανίαι χωρικῶς ἐσταλμένοι, i. e. ἐσκευασμένοι. Hinc et Hesiodea illa πυγοστόλος, quæ omnia convertit εἰς τὴν τῆς πυγῆς στολὴν, more meretricio. Apud Soph. Phil. (1077.) p. 420. εἰς ὅσον τά τ᾽ ἐκ νεὼς Στείλωσι ναῦται, Schol. exp. itidem κοσμήσωσι.

Στέλλω, Contraho, Od. Π. (253.) Ἱστία τε στέλλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας: [Γ. 111. ἱστία νηὸς Στεῖλαν ἀείραντες.] Sic Apoll. Rh. quoque 2, (1265.) ἱστία στείλαντες. In quo loquendi genere media quoque vox et passiva usurpantur, Il. A. (433.) Ἱστία μὲν στείλαντο, Vela contraxere, legere, συνέστειλαν, καθεῖλον, Aristot. Mechan. Ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, Eam veli partem contrahunt, quæ in puppim spectat, ubi gubernator sedet: cui στέλλεσθαι opp. ibid. ἐφιέναι. Item Reprimo, Inhibeo, Sisto, Compesco: ut cum quis effusis habenis currentem, astrictis iisd. habenis, retrahit, et sistere gradum aut sedatius ire cogit. Metaph. Philo V. M. 3. Τὴν πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν καὶ φυσῶσαν οἴησιν, ἀτυφίας ἔρωτι σὺν ἐπιστήμῃ στέλλειν, Coërcere et reprimere: 1. Τὰ δ᾽ ὀπίσω σταλέντα καὶ χαλινωθέντα τὴν εἰς τὸ πρόσω φορὰν καθάπερ ἡνίαις ἀφανέσιν ἀνεχαιτίζετο. Ubi ab equitibus metaphora est, qui astrictis frænis equorum impetus coërcent et inhibent. Quo refer et στέλλεσθαι, quod Bud. exp. ἀφίστασθαι, ἀναχωρεῖν: nam quæ reprimuntur et inhibentur, retrocedunt. Apud Medicos quoque signif. Reprimere, Inhibere, Compescere, Sistere: sc. quod nimis impetuose fluit: ut ap. Alex. Aphr. Τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, Quæ alvum astringunt, Quæ alvum sistunt. Et σταλέντος αἵματος, Represso et inhibito nimio fluxu sanguinis. Item, Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα σὺν οἴνῳ, Diosc. Carnem nimis excrescentem reprimunt et compescunt.

Στέλλομαι sequente accus., significat etiam Vito, Declino, 2 ad Cor. 8, (20.) Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται, Vitantes hoc, ne quis nos vituperet. Est autem, ut recte annotavit Erasm., sumta translatio a nautis, qui deflectunt ut scopulum declinent. Ideo maluit interpretari Declinantes, ἐκκλίνοντες.

Στείλασθαι, Fallere, i. e. λανθάνειν, ut Bud. exp., seu κρύψαι, ut Suidas, qui hæc affert exempla, Ὀλίγοι δέ τινες δεδιότες μήποτ᾽, οὐ δυνάμενοι στείλασθαι, καταφανεῖς γένωνται, ἀνέφερον τὸ χρυσίον. Item, Ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι, οὐ μὴν ἠδύνατό γε κρύπτειν τὸ γεγονός. Videtur esse metaph. ab iis qui clam impetus animi reprimunt, aut ab iis qui vestimentis aliquid obtegunt.

[" Στέλλω, ad Herod. 546. Brunck. Phil. 983. Musgr. Or. 1101. Ruhnk. Ep. Cr. 293. ad Xen. Mem. 236. Fischer. ad Palæph. 127. Toup. Opusc. 1, 130. Wakef. S. Cr. 2, 127. 4, 19. Trach. 776. Phil. 60. 495. 571. (640.) 983. 1297. Markl. Iph. p. 16. Musgr. 255. Herc. F. 109. Jacobs. Anim. 163. Anth. 7, 59. 9, 297. Huschk. Anal. 228. Apollonid. 17. 19. ad Diod. S. 2, 33. ad Lucian. 1, 863. Heyn. Hom. 4, 610. 5, 158. 8, 413. Boiss. Philostr. 519. 603. Orno, Bergler. ad Alciphr. 194. Induo, Xen. Eph. 88. De velis, Ilgen. ad Hymn. 329. Musgr. ad Hec. 1081. Steinbr. Mus. Tur. 1, 326. ad Diod. S. 1, 417. Coray Theophr. 305. Heyn. Hom. 4, 680. Boiss. Philostr. 519. Pro μεταστέλλω, Brunck. Phil. 60. 495. Œd. T. 434. 860. ad Æsch. S. c. Th. p. 366. Στ. ἀποικίαν, Toup. Opusc. 1, 536. ad Dionys. H. 1, 113. 192. 366. 2, 803. 1196.: στρατιώτας, 952.: πολέμους, 3, 1627. De act. et med., Kuster. V. M. 12. 55. Lobeck. Aj. p. 235. Med., T. H. ad Plutum p. 319. Jacobs. Anth. 11, 344. Στέλλομαι, Proficiscor, Kuhn. ad Paus. p. 41. De arteriis, Toup. Append. in Theocr. p. 22. Στειλάμενος κιθάρῃ, Hermesian. ap. Ruhnk. Ep. Cr. 285. Virg. Fretus cithara. Ἐστάλην, Kuster. V. M. 56. Porson. Med. p. 53." Schæf. Mss. "Στέλλω, Reprimo, Plut. in Stob. 403, 39. Med., Fessus, Ægrotus sum, Appian. 2, 857. (Εὗρον αὐτὸν τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἐσταλμένον.)" Wakef. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 615. Στ. κέλευθον, Iter facio. Hippocr. de Vet. Medic. 10. Οὔτ᾽ ἂν ἀπόσχοιντο οὐδενὸς, οὔτε στείλαιντο. Eur. Bacch. 658. λόγον στειλώμεθα. Phrynichus Bekkeri p. 62. Στείλασθαι τὸ πρόσωπον. Nicander Ἀ. 193. περὶ δὲ φλέβες ἔνδοθι γυίων Ῥωμαλέαι στέλλονται, i. e. σφύζουσι. Neutr., Eur. Suppl. 646. ἀπ᾽ Ἰνάχου Στείλας ἐπεστράτευσε, pro στειλάμενος. Vide Schn. Lex. Conf. c. τέλλω, Schæf. Apoll. Rh. 1. p.

340. ad Greg. Cor. 681. * Σπαλεὶς, Æolice pro σταλεὶς, 615. 662. Σπελλάμεναι, Hesychio στειλάμεναι. Cf. Σπολὴ, Σπάδιον.]

[* " Στάλσις, Compressio, Cohibitio, Gal. de Sectis c. 6. Ἐπὶ μὲν τῶν στεγνῶν, τὴν χάλασιν· ἐπὶ δὲ τῶν ῥοωδῶν, τὴν στάλσιν." Gataker. Mss. "Schol. Pind. N. 3, 27. (II. 8. fin.)" Boiss. Mss.]

[* " Σταλτέον, Instruendum est, Clem. Alex. 236(=277.)" Kall. Mss.]

Σταλτικὸς, Qui vim habet contrahendi, Reprimendi s. Cohibendi et astringendi vi præditus, Cui vis inest sistendi, Athen. (56.) Ἐλαῖαι κολυμβάδες κοιλίας σταλτικαί. Sic enim quidam reponunt pro στατικαί: sed emendare eum locum opus non est, cum mendo careat: NAM Στατικὸς et ipsum significat Sistendi et inhibendi vi præditus, ut suo loco docui, T. 1. c. 1736. Verbali autem hoc utitur Diosc. dicens Οὔλων σταλτικὸν, de oleo omphacino: pro quo Plin. Prodest gingivis. Maluissem, Vis ei astringendi et reprimendi gingivas. Idem Plin., quod Diosc. dicit de spuma argenti, Δύναμιν δ' ἔχει κοιλωμάτων πληρωτικὴν, σταλτικὴν τῶν ἐκσαρκούντων, sic vertit, Vis ei explere ulcera, tumores lenire. Sic supra ex eod. Diosc. habuimus Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα. Utitur et Theophr. C. Pl.

Ἀσταλὴς, Qui instructus non est, vestimentis instructus et amictus non est, ὁ μὴ ἐσταλμένος, seu, ut Hes. exp., ὁ μὴ περιβεβλημένος. [" Wessel. Diss. Herod. 13. Valck. Callim. 297=534." Schæf. Mss.]

Εὐσταλὴς, Qui bene instructus est, s. Decenter ornatus, Lucian. (1, 170.) Τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Nisi malis Sedatum oris habitum præferens. Cui adde hoc Diodori Comici ap. Athen. (239.) de parasito, εἰσέρχομαι Ἐνθάδε, ubi nimirum toros et mensas stratas foresque patentes videro, Ἤδη σιωπῇ, καὶ ποιήσας εὐσταλῆ Ἐμαυτὸν, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τὸν συμπότην, Πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων, πιὼν, Ἀπέρχομ' οἴκαδ', Et bene me componens ut compotori molestus non sim. Item homo frugi εὐσταλὴς dicitur. Sic enim Bud. Annot. in Epist. prior. Frugi homo est, qui administrandæ rei œconomicæ et familiaris peritus est, ὁ ἀκριβῶς διαιτώμενος, ἀκριβὴς τὰ περὶ τὴν δίαιταν, ὁ εὐσταλὴς καὶ λιτὸς, ὁ φειδόμενος. Rursum εὐσταλὴς καὶ ἕτοιμος, Succinctus paratusque: et τὸ εὐσταλὲς, Succinctum esse. Herodian. 3, (8, 9.) Τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐσταλοῦς τε καὶ ἑτοίμου ἀλλότρια ἐνομίζετο, sc. in militibus, i. e. Succinctos eos paratosque ad bellum minime præstitura putabantur. Εὐσταλεῖς dicuntur etiam Ii qui leviter armati sunt, ideoque expediti, Thuc. 3, (22.) p. 90. Ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς τε τῇ ὁπλίσει, καὶ τὸν ἀριστερὸν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι, Schol. εὔζωνοι. [Demetr. Phal. de Eloc. §. 14." Seager. Mss. " Brunck. ad Æsch. Pers. 792. Plut. de S. N. V. 87. ad Lucian. 1, 434. 2, 183. Soph. Phil. 780. Dionys. H. 3, 1450. Heind. ad Plat. Gorg. 223." Schæf. Mss. Εὐσταλέως, Opp. K. 1, 97. contracte.] Εὐσταλῶς, Decenti cultu s. ornatu, Composite, Lucian. (1, 756.) Ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐστ. Cui similem 1. vide in Εὐσταλής. Item Expedite, Herodian. 4, (15, 3.) Τῶν κούφως καὶ εὐσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων πληρώσαντες, Expeditis militibus quibus facilis esset excursio, Polit. [* Εὐσταλία, Expeditio, Plut. Sertor. 12. Ionice Εὐσταλίη, Hippocr. 839.]

" Μονοσταλὴς, et Μουνοσταλὴς, Hesychio ὁ κατὰ " μόνας στελλόμενος."

Ἰδιοσταλεὶς, Philo de Mundo, ubi de mundi interitu disputat, Μένει γὰρ ἡ τῆς διακοσμήσεως ποιότης ἐπ' ἐλάττονος οὐσίας τῆς τούτου, ἰδιοσταλεῖσα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν, Manet qualitas ipsa coagmenti in minorem, quam sit hujus, substantiam contracta in conflagratione mundi, Bud. Sed procul dubio locus is corruptus est; similem enim compositionem nunquam vidi, nominis sc. cum participio.

Στόλος, ὁ, Commeatus, Profectio, Iter: cum significat ipsam actionem τοῦ στελλομένου, i. e. Ejus qui mittitur s. proficiscitur. Synes. Ep. 61. Τρίτον τουτονὶ στόλον ἡ ναῦς εἰς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία στέλλεται, Tertium nunc proficiscitur s. commeat in Thraciam.

A Et ap. Suid. τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον, Domum redire properabant. De expeditione etiam dicitur, (quæ synonymωs στρατεία, εἰσβολὴ, ἐπέλασις, ἔφοδος,) eaque tam terrestri quam navali: proprie autem de navali, ut Hes. annotat, qui etiam exp. πλοῦς. De terrestri expeditione in his ll. dicitur. Apud Arrian. 4. in orat. quadam ad Alex. Τῆς Ἑλλάδος μεμνῆσθαί σε ἀξιῶ, ἧς ἕνεκα ὁ πᾶς στόλος σοι ἐγένετο, Cujus gratia hæc expeditio maxima e parte suscepta est. Ex Eod. ap. Suid. Μαθὼν τὸν στόλον βασιλέως ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν γινόμενον, ἔφυγεν, ubi Suid. στόλον exp. στράτευμα, cum potius debuisset στρατείαν. Apud eund. Suid. legitur et h. l. Οὕτω πεπραγότων αὐτῷ τῶν ἐκπεμφθέντων τῷ πρώτῳ στόλῳ, τὸν παῖδα τῆς στρατηγίας κατεμέμφετο, ubi de navali expeditione dici videtur. Στόλος dicuntur Ipsæ etiam copiæ quæ στέλλονται: et cum de navalibus copiis sermo est, redditur Classis: Hes. exp. πλοῖα πολλά: cum de terrestribus, Exercitus. Sæpe et ipsum ἐπίθετον additur, ut cum Aristot. dicit ναυτικὸς στόλος,
B Navales copiæ, i. e. Classis: quo sensu e Thuc. affertur νεῶν στόλος. Sed sæpius omittitur epith. aut gen. rei, Thuc. 8, (9.) p. 267. Ἑαυτοῦ δὲ τὸν στόλον ἴδιον ποιήσασθαι, Suam ipsius classem facere. De pedestribus copiis Xen. K. Ἀ. 2, (3, 5.) Πολὺν δ' ἔχων στόλον οὐ δυνήσεται ταχὺ πορεύεσθαι, Magnum exercitum, Magnas copias. || Στόλον Soph. vocavit Familiam, si Scholiastæ credimus, qui in Trach. (569.) p. 350. τῶν στόλων πατρῴων ἡνίκα Ξὺν Ἡρακλεῖ τοπρῶτον εὖνις ἑσπόμην, illud στόλων annotat significare τὸ πλῆθος τῶν ἐν οἰκίᾳ αὐτῆς δούλων τε καὶ ἀδελφῶν, seu τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον: ut sit Relictis paternis ædibus, Relicta nostra familia. || Στόλος, e Gaza interpr. etiam Appendix, afferentes ex Aristot. de Part. An. 4. Στόλον ἔχει τινὰ, Aliquid habet prominens. Item στόλος κέρκου pro Tenor caudæ, ex eod. Aristot. de Part. Anim. || Est et Navis pars, J. Poll. 1. Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος, ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στεῖραν, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται. Hes. ita nominari scribit τὸν τῆς νεὼς ἔμβο-
C λον, item τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον. Idem στόλοι exp. τὰ ἄκρα τῶν τομῶν καὶ ὀξέα, χάρακες ἀπότομοι. [" Valck. Phœn. p. 68. Ammon. 137: ad Charit. 271. 303. (423.) Lennep. ad Phal. 56. ad Herod. 72. 402. Brunck. Trach. 496. ad Andr. 148. Thom. M. 811. Markl. Suppl. 1048. 1055. Iph. p. 114. Musgr. Iph. T. 1135. A. 277. Hel. 1443. Wakef. Trach. 562. Eum. 859. Abresch. Æsch. 2, 117. Kuster. V. M. 55. Bibl. Chois. 101. Jacobs. Anth. 9, 37. ad Diod. S. 1, 636. Brunck. Soph. 3, 508. ad Lucian. 2, 298. Rostrum navis, Musgr. Iph. T. 1135. ad Diod. S. 2, 313. Vestis, Huschk. Anal. 216. Conf. c. τόπος, ad Diod. S. 1, 711. Στ. τοῦ λόγου, Dionys. H. 5, 410. Αἴρειν στόλον, Eur. Hec. 1127." Schæf. Mss. Herod. 5, 63. Æsch. Suppl. init., Blomf. Gloss. in Pers. 407. Schol. Apoll. Rh. 1, 1089.]

Στολοκρατὲς dicitur τὸ τῆς Ἰοῦς μέτωπον διὰ τὰ κέρατα, Hes. Pertinet igitur hoc comp. ad ultimam τοῦ στόλος signif. Apud eund. Hes. LEGITUR Στόλοκρον,
D τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας καὶ ψιλόν: quod tam de arbore dici ait, quam de homine: interdum significare etiam ἀνειδὲς et σκληρόν. [" Toup. in Schol. Theocr. 216." Schæf. Mss. Cf. Phot. Barker. ad Etym. M. 1118.]

Στόλαρχος, SIVE Στολάρχης, Dux classis, Qui classi præest s. præfectus est. Posterius ap. Hes. legitur, et exp. ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος. [" Ad Charit. 263. Epigr. adesp. 694." Schæf. Mss. * Στολαρχία, Nicet. Ann. 1, 19. 9, 10. " Const. Manass. Chron. p. 59. 77. 80. 112." Boiss. Mss.]

[* " Ἀνεμόστολος, Const. Manass. Chron. p. 75. in var. lect." Boiss. Mss.] Αὐτόστολος, Qui ipse sibi navis est s. classis, i. e. Qui sine navi trajicit, Musæus de Leandro (254.) Λαμπομένου δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατ' ἐναντία λύχνου, Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς. Initio illius Poëmatii vocat ipsum λύχνον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων. [Soph. Phil. 496. " Jacobs. Anth. 10, 386. 11, 279." Schæf. Mss. * Δίστολος, Geminus, Soph. Œd. C.

1055. ἀδελφαί.] Ἰδιόστολος ναῦς, Navis quam aliquis sibi propriis sumtibus instruxit, Plut. Alcib. (1.) Ἰδιοστόλῳ τριήρει περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν, Triremi suis sumtibus instructa, præclare ad Artemisium dimicavit. Bud. ἰδιόστολον πλοῖον interpr. Quod sibi soli quis conduxit, ap. Athen. (521.) de Sybarita quodam, Εἰς Κρότωνά ποτε διαπλεῦσαι βουληθεὶς, ἰ. ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ οὔτε ῥαντισθήσεται οὔτε ἐμβήσεται ἕτερος. [" Ad Herod. 626. 640." Schæf. Mss. " Ἰδιόστολοι δαίμονες, Plato ap. Porph. de Abst. 2. p. 192. al. * Ἀδιάστολοι." Gataker. Mss.] " Μονόστολος, Solus et desertus, ap. " Soph. s. Qui solus it: ut Hes. quoque μονοστόλῳ " exp. τῷ κατὰ μόνας ἐλθόντι." [" Brunck. Œd. T. 212. ad Eur. Or. 382. Ruhnk. Ep. Cr. 286. Eur. Phœn. 749. Jacobs. Anth. 10, 299. Wakef. Alc. 414. Phil. 343." Schæf. Mss. " Eur. Alc. 408. Νέος ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι φίλας Μονόστολός τε ματρὸς, Schol. νέος καὶ ἔρημος λείπομαι φίλης μητρός· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν * μονοστελλομένων πλοίων· μονόστολος οὖν ἀντὶ τοῦ ἔρημος." Seager. Mss. Obiter nota comp., contra Gr. linguæ analogiam formatum, Μονοστέλλομαι, cui simile * Ὁμοιοστέλλομαι, in Epicuri Fr. de Nat. 11. Col. xi. v. 7. 8.] Ὁμόστολος, Qui simul στέλλεται, i. e. Qui simul mittitur s. proficiscitur, Comes, Apoll. Rh. 2, (802.) ὁμόστολον ὔμμιν ἕπεσθαι, Vos comitari, deducere. Item Nonn. (Jo. 115, 5.) ὁμόστολος ἑσμὸς ἑταίρων, Caterva sociorum una iter faciens. Idem dicit etiam ὁμόστολον οἶμον ὁδεύειν, pro Una iter facere. [" Brunck. Œd. T. 212. Valck. ad Röv. p. 80." Schæf. Mss.] " Πολύστολος, Multam s. Magnam habens classem," [Xen. K.Π. 8, 5, 1. in margg., perperam pro πολὺς στόλος.]

[* Πομπόστολος, unde] Πομποστολέω, Classem deduco, ναυστολῶ, στέλλω ὥσπερ πομπὸς, Lucian. (2, 408.) Τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. Suid. πομποστολεῖν, ἐκπέμπειν τῇ νηὶ τὸν στόλον, Classe emittere copias navales.

Ἀκροστόλιον, τὸ, Summitas navis, Ora navis: ἀκροστόλια, inquit Suidas, τὰ ἄκρα τῆς νεώς. Callixenus ap. Athen. (203.) de Philopatoris nave ordinum quadraginta loquens, scribit inter cetera, Ὕψος δὲ ἕως ἀκροστολίου, τετταράκοντα ὀκτὼ πηχῶν, i. e., Bayfio interpr., in altitudinem autem, usque ad summitatem et oram navis, quod ἀκροστόλιον dicunt, 48 cubitos habebat. Idem Bayfius alibi, Sunt et ἀκροστόλια Extremæ navis partes, quæ facile evellebantur, cum collibitum fuerat: ut constat e Diod. S. 20. Et paulo post, ἀκροστόλια Lat. Rostra, ut opinor, vocant, et si qua similia. Exempla autem ex Auctoribus citat ibid., quæ vide. Arrian. ap. Suid. regiæ navis ἀκροστόλια facit aurea. Etym. ait ἀκροστόλιον dici τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, s. τὸ ἄφλαστον τὸ κατὰ τὴν πρώραν: quamvis Hom. ἄφλαστον in puppi statuat, dicens, Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Hes. ἀκροκόρυμβα exp. τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν. Vide et Πτυχίς. [" Heyn. ad Apollod. 198. Fac. ad Paus. 3, 49. 181. Toup. Opusc. 1, 281. Heyn. Hom. 5, 581. 7, 123. ad Diod. S. 1, 544. 2, 313. 468." Schæf. Mss.]

[* " Στολεὺς, Ductor, Stob. Phys. 147." Wakef. Mss.]

Στολή, ἡ, Amictus, Vestimentum, Indumentum: a στέλλω, Amicio, Vestio, Induo. Athen. 12. (p. 550.) Ὁρῶν τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελῶς ἠσκημένους, τοῖς σώμασι δ' ἀχρείους ὄντας: quamobrem Plut. Apophth. scribit fuisse τῆς μὲν ἐσθῆτος ὠνητὰς πολλοὺς, corpora autem ipsa captivorum ab iis fuisse derisa, utpote alba et tenera e vita umbratica. Alicubi interpretari queas etiam Habitus, Ornatus: ut cum J. Poll. dicit σκευὴν vocari τὴν τῶν ὑποκριτῶν στολήν. Apud Athen. autem l. 12. Κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ, interpreteris potius Ornata cultu et apparatu nuptiali. Interdum redditur non solum Amictus, Vestitus, Cultus, Habitus, verum etiam Stola: quod erat genus promissi vestimenti Medisque proprii: ut patet e Xen. K. Π. 8, (1, 14.) Στολήν τε γοῦν εἵλετο τὴν Μηδικὴν αὐτός τε φορεῖν, καὶ τοὺς κοινῶνας ταύτην ἔπεισεν ἐνδύεσθαι· αὐτὴ γὰρ αὐτῷ συγκρύπτειν ἐδόκει εἴ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, καὶ καλλίστους καὶ μεγίστους ἐπιδεικνύναι τοὺς φοροῦν-

A τας. Ubi sicut dicit στολὴν Μηδικὴν ἐνδύεσθαι, ita aliquanto post, (3, 1.) Τότε Πέρσαι πρῶτον Μηδικὴν στολὴν ἐνέδυσαν: et Plut. Alex. (45.) Πρῶτος ἐνεδύσατο βαρβαρικὴν στολήν. Item sicut ibid. dicit Xen. στολὴν Μηδικὴν φορεῖν, ita Athen. 1. Στολὴν φέρειν βαρβαρικήν. Eod. sensu idem Xen. eod. l. (8, 8.) Ἐχρῶντο τῇ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι, Cultu et deliciis Medorum. Et Ἑλλ. 4, (1, 13.) de Pharnabazo, Ἧκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. At cum A. (11, 3.) Idem dicit, Στολὴν μὲν ἔχειν φοινικίδα, χαλκῆν δ' ἀσπίδα, generalius potius interpreteris Vestem quam Stolam; nec enim talares gestabant vestes Spartani, quales erant stolæ barbaricæ. Itidemque ap. Athen. 4. Τήν τε στολὴν τὴν πολεμικὴν, καὶ τὴν ὅπλισιν τὴν ἀρχαίαν. Similiter accipi potest, quod idem Athen. 12. dicit ἐξαλλαγὴ πατρίου στολῆς. Utroque modo accipi potest, quod ibid. dicit τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς στολὴν ἠμφιεσμένος: et aliquanto ante, de Iberis, (p. 523.) Ἐν τραγικαῖς στολαῖς καὶ ποικίλαις προϊόντες, καὶ χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι. Et l. (p.
B 21.,) ubi dicit Æschylum invenisse scenicæ στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα. Et ap. Suid. Στολὴ λευκὴ, στολὴ μέλαινα, στολὴ ἐρυθρὰ, στολὴ ἁλουργὴς, στολὴ ἄνακτος. Ubi quædam somnia referuntur. Lat. quoque utuntur vocabulo Stola, sed specialius pro Veste longa muliebri. Horat. Ad talos demissa stola et circumdata palla. Tibull. impediat nec stola longa pedes. Et Cic. salse Antonio objicit, quod, cum togam induisset, statim verterit in stolam; quippe qui se Curioni prostituisset. || Στολὴ Hes. exp. non solum ἔνδυμα, περιβόλαιον, sed etiam πορεία, κίνησις: item et στάσις. [" Jacobs. Exerc. 1, 20. Anth. 9, 279. ad Lucian. 1, 366. ad Herod. 546. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5. ad Dionys. H. 2, 1067. Thom. M. 370. Markl. Suppl. 659. Musgr. 974. Iph. A. 73. Wakef. Herc. F. 360. Armatura, Zeun. ad Xen. K. Π. 308. Conf. c. σχολή, ad Plut. Mor. 1, 967. Στ. Medica, ad Diod. S. 1, 119." Schæf. Mss. " Στ. ἐσθῆτος, Eunap. 53." Wakef. Mss. I. q. στόλος, Æsch. Pers.
C 1007.]

" Σπολή, Stola: ut σπολεῖσα Hes. exp. σταλεῖσα. " Hinc autem fuerit fortassis σπολὰς, quod affert J. " Poll. (7, 70.) ex isto versu Sophoclis, Σπολὰς Λι" βύσσας, * παρδαλιφόρον δέρος: nisi Λίβυσσα pro " Λιβύσσας legamus. Apud Suid. quidem est Λί" βυσσα, sed σ proxime sequenti vocabulo adhæret; " legitur enim σπαρδαλιφόρον: videnturque duo loci " ap. eum in unum confusi esse; qui separari " poterunt, legendo bis σπολάς." [Schæf. ad Greg. Cor. 615. Vide Σπολάς.]

Ἄστολος, ὁ, ἡ, Veste carens, etiam Non stolatus. Apud Plut. (1, 307.) in versu quodam Sophoclis de tunica virginis Spartanæ, ἄστολος χιτὼν sunt qui interpr., Castula et sucula, non Stola, ut significet eam fuisse non velatam stola, et instita superindutam. [" Wakef. Alc. 444. Brunck. Soph. 3, 407. Valck. Adoniaz. p. 229. Diatr. 221., Steinbr. Mus. Tur. 1, 314." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 860. θεωρίδα, Schol. κακῶς ἐσταλμένην, al. ἄστονος. * " Ba-
D θύστολος, s. * Βαθύστολμος, Anal." Schn. Lex. * Βαθυστολέω, Strabo 11. p. 592=803.] Εὔστολος, sive Ἐΰστολος, dialysi Poëtica, Bene indutus, Pulcre ornatus. Et τὸ εὔστολον, Ornatus, Decorum. Item Bene instructus, Apoll. Rh. (1, 603.) εὔστολος ὁλκὰς, Navis oneraria bene instructa. [" Soph. Phil. 516. Jacobs. Anth. 9, 425. Valck. Anim. ad Ammon. 88." Schæf. Mss. Ἱεροστόλος, T. 1. c. 1648=4410. * " Ἱεροστολικὸς, Suid. Fabr. Bibl. Gr. 1. p. 124." Kall. Mss. * " Λευκόστολος, Orph. ap. Clem. Alex. Pæd. 5, 8. p. 676=571." Kall. Mss. * " Μελανόστολος, Atra indutus stola, Plut. 2, 372." Wakef. Mss.] Ὑψίστολος, Alte stolatus. Alii Alte succinctus, In altum subductam habens vestem. [Hes. * Χρυσεόστολος, Auro exornatus, Eur. Herc. F. 414. Æsch. Pers. 164., ubi al. * Χρυσεόστολμος, al. * Χρυσεόστιλβος. * Χρυσόστολος, unde * " Χρυσοστολέω, Theod. Prodr. f. 73." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Στολίον, τὸ, Parva stola, Amiculum. Affertur ex Epigr. pro Veste Philosophica, quæ ut plurimum

solebat esse talaris ut stola. Apud Suid. Μὴ ἐν στολίῳ περιπατεῖν. Apud Etym. in Ἀκροστόλιον, legitur etiam στόλιον proparoxytonως: cum enim ἀκροστόλιον esse dixisset τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, subjungit, στόλιον autem vocatur τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ διῆκον μέχρι τῆς πρώρας ξύλον, ἔνθα τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. Sed mihi dubium non est, quin pro illo στόλιον reponendum sit στόλος, quod tum ap. Hes. tum ap. J. Poll. ea in signif. legitur. [" Toup. Opusc. 2, 282. Jacobs. Anth. 10, 144." Schæf. Mss. M. Anton. 1, 7.]

[* Στολίδιον, Sagulum, Æneas c. 29. Θώρακες λιναῖοι καὶ στολίδια καὶ περικεφαλαῖαι, ὅπλα, κνημῖδες, μάχαιραι, τόξα, τοξεύματα.]

Στολὶς autem dicitur Ruga vestis, in extrema plerumque ora. J. Poll. 7, (54.) στολίδας dici scribit τὰς ἐξεπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνομένας κατὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχάς· μάλιστα ἐπὶ λινῶν χιτωνίσκων: unde στολιδωτοὺς χιτῶνας dici: cui ipsius expositioni consentaneus est l. quidam Xen., quem infra in Στολιδωτὸς afferam. Quemadmodum vero στολίδας dicit esse quasdam ἐπιπτυχὰς, ita Lat. et Plicas et Rugas dicunt in vestibus, Plin. In veste et rugas et sinus invenit Chæremon, Plaut. Vide palliolum ut rugat. Sic Martial. Rugosiorem cum stola geras frontem. Sicut vero Martial. eo loco dicit Rugosior fronte stola, ita et Græci στολίδας τῷ μετώπῳ tribuunt, e quibus postea fiunt rugæ. J. Poll. l. 2. de fronte (quod μέτωπον Græci dicunt) loquens, Αἱ δὲ ἐν αὐτῷ γραμμαὶ, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί: hic enim στολίδας vocari sciendum est γραμμὰς, quasi Strias quasdam, s. Sulcos: ad verbum, Lineas: e quibus postea fiunt rugæ, cum frontem contrahimus. A Medicis quoque στολίδες dicuntur Rugæ et plicæ in sede, quas ῥυτίδας etiam nominant: quæ plus æquo intumescentes in condylomata abeunt: de quibus Gal. κ. Τόπ. 1. Simpl. Pharm. 9. Sic Aëtius 14, 3. Τὸ δὲ λεγόμενον κονδύλωμα, ἐν ἕδρᾳ γίνεται, τῶν ἀναδιπλουμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδος τινὸς ἐπανισταμένης καὶ διογκουμένης παρὰ φύσιν· στολιδώδης γὰρ ὁ δακτύλιος συνισταμένας ἔχει τὰς ῥυτίδας· ὅταν δὲ πλέον διογκωθῇ ἡ στολὶς, τότε γίνεται κονδύλωμα. Ubi etiam NOTA Στολιδώδης pro Rugosus, ῥυτιδώδης: ut Gal. quoque ap. Hippocr. (825.) στολιδωδέστερον exp. ῥυσσότερον, Rugosius, Plicas rugasque plures habens. Et quemadmodum Aët. l. c. κονδύλωμα fieri dicit, ὅταν πλέον διογκωθῇ ἡ στολὶς, ita Paulus Ægin. 4, 26. 72. τὰ κονδυλώματα esse dicit στολιδώδεις ἐπαναστάσεις. Sic δακτύλιος στολιδώδης, μέτωπον στολιδῶδες, et ἕλκος στολιδῶδες. [Στολὶς, Eur. Bacch. 934. " Brunck. 924. Valck. Phœn. p. 506. Musgr. p. 229. Toup. Opusc. 2, 282. Jacobs. Exerc. 1, 21. Anth. 8, 41. 68. 9, 279. ad Herod. 546. Plut. Mor. 1, 242. Satyr. Thyill. 6. Musgr. Hel. 1375." Schæf. Mss. Στ. ἄκρα, i. q. ἀκροστόλιον, Eratosth. Catast. 35. * " Στολιδόω, Amicio, Eur. Phœn. 1743. ad Herod. 546. Musgr. Hel. 1375. * Στολίδωμα, Jacobs. Exerc. 1, 21. Anth. 9, 279. Pierson. Veris. 98." Schæf. Mss.] Στολιδωτὸς, ὁ, Rugatus, Rugas et plicas habens, In rugas plicasque contractus, Xen. K. Π. 6, (4, 1.) Χιτῶνα πορφυροῦν, ποδήρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω, In extrema ora s. fimbria rugatum. Q. l. consentaneus est cuidam Pollucis in Στολὶς citato. [" Brunck. ad Eur. Bacch. 924. Zenn. ad Xen. K. Π. 610." Schæf. Mss.]

AT Στολὰς, άδος, ἡ, dicitur esse Genus armaturæ, Lorica. Videndum ne significet στολὴ πολεμικὴ, s. Vestis militaris longior in modum stolæ. Affert hoc exemplum Suid., sed sine expositione, [e Xen. K. Ἀ. 4, 1, 13.] Τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευράς. [" Musgr. Hel. 1496." Schæf. Mss.]

" Σπολὰς, άδος, ἡ, Coriacea vestis, s. Pellicea, " Soph. Ajace Locro, ap. Suid.: καταστίκτου κυνὸς " Σπολὰς (Λίβυσσα, * παρδαληφόρον δέρος.) Xen. " Καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Aristoph. Ὀρν. (934.) σὺ " μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις. At σπολὰς Λι- " βύσσας male videtur afferri tanquam huc pertinens." [Vide Lex. Xen. Schol. Aristoph. l. c. J. Poll. 1, 135. 7, 70. " Jacobs. Emendd. 46. Anth. 9, 216. Koen. ad Greg. Cor. 167(=364.) Kuster. Aristoph. 193. Brunck. Soph. 3, p. 385. (Fr. p. 5.)" Schæf.

A Mss. Cf. Σπολή. Hesychio est χιτωνίσκος βαθὺς, σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ: Photio δερμάτιον * ἐφαπτῶδες, πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον.]

Στολίζω, Amicio, Vestio, Induo, etiam Orno, σκευάζω, Greg. Naz. Νυμφικῶς ἐστολισμένος, Nuptiali veste indutus. Pro Orno s. Instruo accipi potest et quod Hesiod. Ἔργ. 2, (246.) dicit, Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο. Nisi malis Apparans, σκευάσας. [LXX. 3 Esdr. 1, 2. 5, 59. 7, 9. " Ruhnk. Ep. Cr. p. 111. ad Charit. 241. ad Herod. 546. Jacobs. Exerc. 1, 188. Anth. 6, 138. Leo Philos. 5. Markl. Suppl. 659. Iph. p. 36. (* Εὐστολίζω, ibid.) Musgr. 255. Wakef. Ion. 1204. Trach. 1000." Schæf. Mss.] Στόλισμα, τὸ, Vestimentum, Indumentum, Amiculum, ἔνδυμα, i. q. στολὴ, [" Etiam de armis, Brunck. ad Eur. Hec. 1138(=1146.) Markl. Suppl. 659." Schæf. Mss.] Στολισμὸς, ὁ, Amictus, i. e. Ipsa actio exornandi et amiciendi veste; vel etiam Vestitus. Hes. exp. ἱματισμὸς, κόσμος, Vestitus, Ornatus. [LXX. 2 Paralip. 9, 4. Sirac. 19,

B 26. " Ad Herod. 546." Schæf. Mss. " Inscr. Ægypt. Ἀρχιερεῖς, προφῆται, καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στ. τῶν θεῶν." Sehn. Lex.] Per sync. pro στολισμὸς DICITUR Στολμὸς, quod ap. eund. Hes. legitur, exponiturque στολισμός: itidemque στολμὸν χρωτὸς exp. στολισμὸν σώματος, Vestitum corporis. Itidemque σποῦσμα dici pro σπούδασμα, ex Eodem supra docui. Legimus autem illud στολμὸν χρωτὸς ap. Eur. Andr. (148.) Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς, Στολμόν τε χρωτὸς τῶνδε ποικίλων πέπλων: [Alc. 215. 822. 926. " Jacobs. Exerc. 1, 21. Anth. 9, 279. Markl. Suppl. 1055. Musgr. Herc. F. 562." Schæf. Mss. " Manetho 2, 88." Wakef. Mss. Æsch. Suppl. 710. Choëph. 28.]

[* " Στόλισις, Vestitus, Philo J. 2, 156." Wakef. Mss.] Στολιστὴς, Vestiarius, Qui stolas et vestes alias conficit. Legitur hoc verbale 4 Reg. 10, (25.) Ἐξήνεγκεν αὐτοῖς ὁ στολιστὴς, sc. ἐνδύματα, quæ rex jusserat efferri ministris Baal, ubi στολιστὴς redditur Is qui præerat vestibus: [al. * στολητὴς, sed male.

C " Clem. Alex. 758. Sacerdotum comes, Plut. 2, 366." Wakef. Mss. * Στολιστὴρ, unde * Στολιστήριος, e quo per contr. * " Στολίστρια, Const. Manass. Chron. p. 124." Boiss. Mss. * " Στολιστήριον, Locus secretus sacerdotum, Plut. 2, 359. (Is. et Osir. 416=Opp. Mor. 2, 471. Ed. Wytt.)" Wakef. Mss. * Στολιστὸς, unde * Ἀστόλιστος, Hes. v. Αὐσταλέος, Theod. Prodr. p. 21. * " Λαμπροστόλιστος, Const. Manass. Chron. p. 134." Boiss. Mss. * " Φωτοστόλιστος, Lumen indutus, Amphil. 40." Kall. Mss.]

[* " Ἐνστολίζω, Theod. Prodr. Ep. f. 93." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Ἐπιστολίζω, Instruo, Tzetz. ad Lyc. 229. * Καταστολίζω, Method. 387." Kall. Mss. Plut. 6, 241. * Περιστολίζω, Diosc. Parab. 2, 109. " Toup. Opusc. 1, 122. Emendd. 4, 447." Schæf. Mss. " Suid. 1, 787." Wakef. Mss.] Συστολίζω, Simul orno, Epigr. [Eur. Or. 1433. " Meleager 126." Schæf. Mss. * Ὑποστολίζω, Plut. 6, 646. 7, 859.]

[* " Στολέω, Tzetz. Ch. 5, 402. Νέον τινὰ στολή-

D σαντες ὡς κόρην, nisi leg. στολίσαντες." Elberling. Mss. * " Ἀναστολέω, Chrys. Hom. 155. T. 5. p. 939, 23. Τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀναστολησάμενος μετέθηκεν εἰς τὸν ἐπουράνιον ἄνθρωπον." Seager. Mss. Leg. videtur ἀναστολισάμενος. * " Συστολέω, Porson. Or. 1433." Schæf. Mss.]

Ἀμφιστέλλω, Circumcirca amicio, orno, astringo, cohibeo. In VV. LL. ἀμφιστέλλειν exp. Colligare: et Ἀμφιστειλάμενος, Colligatus, [Theocr. 2, 74. Κὰμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.]

Ἀναστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Coërceo, Restringo, Retraho, Contraho, Gal. Μετὰ τοῦτο δεῖ τοῖς ἀναστέλλουσί τε καὶ ἀποκρουομένοις τοὺς ἐπιῤῥέοντας χυμοὺς χρήσασθαι. Aliter Plut. Τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον. Est etiam ἀναστέλλω, Propulso impetum irruentis, Bud. citans h. Plut. l. (Anton. 68.) Ὁ δὲ ἀντίπρωρον ἐπιστρέφειν τὴν ναῦν κελεύσας, τὰς μὲν ἄλλας (διωκούσας) ἀνέστειλεν· Εὐρυκλῆς δ' ὁ Λάκων ἐνέκειτο σοβαρός. In VV. LL. ἀναστέλλω exp. etiam Succingo. Et ex Epigr. citatur ἀναστέλλουσ' ὀπωπὰς pro Attollens oculos, Explicans. || Ἀναστέλλομαι, Reprimor,

Inhibeor, etc. Interdum ἀναστέλλεσθαι pro Terga vertere, Retrorsus στέλλεσθαι, ireque, ut ait Bud., citans Thuc. (3, 98.) Τοξευόμενοι δὲ οἱ Αἰτωλοὶ, ἄνθρωποι ψιλοὶ, ἀνεστέλλοντο. Apud quem Schol. ἀναστέλλεσθαι exp. ἀνακρούεσθαι, ἀναχωρεῖν. || Plut. (6, 679.) Ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι καθήμενος οὐκ εὐπρεπῶς, Sublata tunica, ut habet vulgaris interpr.: alii Sursum retracta tunica. [Aristoph. Ἐκκλ. 268. "Ammon. 54. Valck. Hipp. p. 215. Heyn. Hom. 8, 253. Musgr. Or. 1101. Diod. S. 1, 78. 682. 2, 124. 223. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Christod. Ecphr. 63. Brunck. Aristoph. 2, 17." Schæf. Mss. * "Ἀνεσταλμένως, Schol. Jo. Diac. Hesiod. Ἀ. p. 94." Boiss. Mss.] Ἀνασταλτικὸς, Reprimendi s. Cohibendi vim habens: ut ἀνασταλτικὰ φάρμακα, quæ et κατασταλτικά. ["Ælian. V. H. 477." Wakef. Mss. * Ἀναστολὴ, Rejectio, Plut. Pomp. 2. τῆς κόμης. "Repressio, Clem. Alex. Str. 2, 23. p. 424. Oribas. de Fract. c. 10. 12. 19. Castigatio, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 210." Kall. Mss. Chirurg. Vett. p. 90. "Argum. Aristoph. Lys." Schæf. Mss.] Ἐπαναστέλλω, i. q. ἀναστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Compesco, Aristot. de Mundo, Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθορὰς, Cohibent interitus, [Clem. Alex. Pæd. 3. p. 253. * "Παραναστέλλω, Paululum amoveo, Reduco, Euseb. H. E. 263." Wakef. Mss.] Προαναστέλλω, Ante cohibeo et reprimo, Prior inhibeo s. compesco, "Plut. Pe- "ricle, Ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ οἴαξι προαναστέλλων "τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν." ["Agapet. Sched. c. 59. Aristæn. 2, 1." Boiss. Mss. "Chrys. in Gen. 34. 195." Kall. Mss. * Προσαναστέλλω, Reprimo, Plut. Alex. 6.]

[* "Ἀντιστέλλω, Præmitto, Præoccupo, Chrys. Ps. 104. T. 1. p. 953, 21. Τὸ δὲ διαπαντὸς ζητεῖν, ἀντέσταλται τῷ κατὰ Μωϋσέα, τρίτον φαίνεσθαι τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ." Seager. Mss.]

Ἀποστέλλω, f. στελῶ, Mitto: ἀποστέλλειν χρήματα, Dem. Mittere pecunias. Sic a Synes. dictum est, Ἀπέστειλα δὲ ὀγδοήκοντα χρυσίνους: Thuc. ἀποστέλλειν στρατιὰν, Mittere exercitum, Theophr. C. Pl. 1. ἀποίκους, Mittere colonos, quod exp. etiam Deducere colonos. Aliquando est Mitto aliquem cum mandatis; Mitto legatum, Thuc. (2, 12.) Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας, Lucian. (1, 131.) Ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης ὤν. Dicitur etiam ἀποστέλλειν πρεσβείαν, Mittere legationem, i. e. legatos. || Ἀποστέλλειν ναῦν, Cursum navis aliquo dirigere et contendere: quod non tantum is facit, qui in nave est cum vectoribus, sed etiam qui magistrum præposuit et exercitorem navis, Dem. (1294.) Διὰ τί οὖν, ὦ βέλτιστε, εἰς μὲν τὴν Αἴγυπτον καὶ τἄλλα ἐμπόρια ἀπέστελλες αὐτὴν, Ἀθήναζε δὲ οὐκ ἀπέσταλκας οὐδέπω καὶ νῦν, πρὸς ἡμᾶς τοὺς δανείσαντας, οἷς ἡ συγγραφὴ κελεύει σε ἀνέπαφον καὶ ἐμφανῆ τὴν ναῦν παρέχειν; Cur in Ægyptum aliaque emporia appulsam navem voluisti et mandasti, Athenas noluisti nec curasti ad hunc diem, ad nos sc., qui in eam ipsi navem exercendam pecuniam fœnerati sumus, quibus syngrapha dictabat ipsa intactam navem exhibere, omnique pignore solutam ac liberam? Hæc et plura Bud. in Comm. de hac signif. || Ἀποστέλλειν γῆς affertur ex Eur. (Med. 281.) pro Amandare e regione s. ablegare, aut simpliciter Abducere, ἀπάγειν, quasi στέλλειν ἀπὸ γῆς. || Pass. vox est Ἀποστέλλομαι, Mittor, Mittor cum mandatis, legatus. || E litore solvo, Dem. (915.) Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῶν ἐμπορίων, πολλοὺς παρίστανται, ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, Alii omnes cum e litore solvunt, multis adhibitis testantur pecuniam aut merces, fœneratorum periculo se exportare, Bud. Suid. Οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ προσταγμάτων τῶν ἀπολυόντων, ἀλλὰ καὶ οἱ παραπεμπόμενοι, ἀποδημεῖν μέλλοντες, ἀποστελλόμενοι ἐλέχθησαν. ["Brunck. ad Eur. Hec. 721. Porson. p. 44. Ed. 2. ad Herod. 62. Alberti N. T. 280. Wakef. Phil. 450. 1297. Ἀπέσταλκα, de præsenti, Bast Lettre 169." Schæf. Mss. "Ἀποστέλλω δόξαν, Speciem præbeo, Ælian. V. H. 37. Opinionem divulgo, Philostr. 336.: χροὰν, Ælian. H. A. 229. Renuntio, Xen. de Lac. Rep. (4,

A 4.) Ἀποστέλλομαι, Eo, Venio, Stob. 386, 22." Wakef. Mss. Eur. Suppl. 598. ἀποστέλλου χθονός. "Luc. 6, 3. Ἀπέστειλεν—ἐρωτῶν. Vulgata constructio requireret ἀπέστειλεν ἐρωτῶντας, vel ἐρωτήσοντας, Misit, qui interrogarent. Lucas hic sermonis elegantioris idiotismum expressit, quo verbis ἀποστέλλειν, πέμπειν similibusque adjunguntur nominativi participiorum ad mittentem relati. Nostro loco mandatis instructos misit rogans: sic et §. 6. Ἔπεμψε φίλους λέγων, Misit amicos dicens, pro Qui dicerent: adde §§. 19. 20. Is sc., qui mittit, eorum, qui mittuntur, ore loqui existimatur. Exemplo sit Herod. 6, 139. Ἐς Δελφοὺς ἔπεμπον λύσιν τινὰ αἰτησόμενοι pro αἰτησομένους. Frequenter sic optimi Scriptt., præsertim Historici Gr., quos imitantur Lat. Inde Vir doctus recte tuitus est scripturam vulgatam in Fab. 2 Phædri: Alium rogantes regem misere ad Jovem: in Obs. Misc. 5, 3. p. 142. Is etiam mos scribendi obtinet in Alex. Vers. Vet. Fœd., quem tamen triplici modo variarunt Interprr. isti.
B Ut nostro loco, legitur Ἀπέστειλεν ἀγγέλους λέγων, 2 Reg. 3, 12. Rarius illud, Ἀπηγγέλη αὐτῷ λέγων, in 1 Reg. 24, 2. frequentius legitur ἀπηγγέλη αὐτῷ λέγοντες, quod invenietur 1 Reg. 14, 33. Judic. 16, 2." Valck. Schol. in N. T. 1, 125. "1 Cor. 1, 17. Ἀπέστειλέ με βαπτίζειν. Lat. Interpres: Non enim misit me Christus baptizare, docte Græcismum exprimens; nam sic Romanos in sermone etiam quotidiano locutos Plautus est indicio in Curcul. 1, 3, 50. Parasitum misi nudiusquartus Cariam Petere argentum. Verbis motum significantibus, Mittendi, Veniendi, Eundi, similibusque et Gr. et Lat. adjungunt sic modos Infinitivos: verbis πέμπειν et ἀποστέλλειν frequenter Scriptt. Sacri. Joannis 1, 33. legitur ita ὁ πέμψας με βαπτίζειν. Cf. 1 Cor. 16, 3. Ἀποστέλλω simpliciter cum infin. reperietur Luc. 1, 19. 4, 18. 9, 2. Omnes autem istiusmodi loquendi formæ sunt ellipticæ: reticetur nempe præp. εἰς cum articulo. Plene ita 1 ad Thess. 3, 2. Ἐπέμψαμεν Τιμόθεον εἰς τὸ στηρίξαι ὑμᾶς. Adde ibi §. 5. et
C 2 Thess. 2, 11." Valck. l. c. 2, 78. Ἀπέστελλαν, ad Greg. Cor. 618.]

[* Ἀπόσταλμα, Gl. Destinatio, Missile. * Ἀπόσταλσις, Aristot. H. A. 5, 14. τῆς φωνῆς, sed al. ἀπόστασις: Schol. Ven. Il. I. 23.]

Ἀποστολὴ, ἡ, Missio. Aliquando Dimissio, Remissio, Bud., qui h. Plut. l. citat, e Dionis Vita, Τοιαύτην μὲν τὴν ἀποστολὴν τοῦ Πλάτωνος γενέσθαι λέγουσι. || Aliquando etiam est ἀπόπλευσις, Profectio ejus qui nave proficiscitur, Thuc. 8. Οὐδὲ τὰ χρήματα ἐδίδοσαν, ἃ ἦλθον ἔχοντες ἐς τὴν ἀποστολὴν, πέντε καὶ εἴκοσι τάλαντα: nam hic Schol. ἀποστολὴν exp. ἀπόπλευσιν. Sic autem ἀποστολὴν interpr. et in h. Plat. l. Χρυσίον διδόναι εἰς ἀποστολήν. || Ἀποστολὴ, peculiari signif. a Paulo usurpatur pro Munere Apostolico, ad Rom. 1, (5.) Δι' οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολὴν, ad Gal. 2, (8.) Ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς. Sic et a Luca sumitur Act. 1, (25.) Ἕνα λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας καὶ ἀποστολῆς. Apostolatum vulgo interpr. uno verbo. ["Munck. ad Anton.
D Lib. p. 41. Verh., Thom. M. 104. Markl. Iph. p. 24. ad Diod. S. 1, 594. 2, 487. Expeditio, Toup. Opusc. 1, 50." Schæf. Mss.]

Ἀποστολεὺς, έως, ὁ, Magistratus rei nauticæ jurisdictionem habens, qui trierarchis jura reddebat, Bud. Comm., J. Poll. Suid. [Dem. 262. 1146.]

Ἀπόστολος, ὁ, interdum adjectivum: ut ἀπόστολον πλοῖον ap. Plat. Epist. 7. Ἐγὼ γὰρ ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβὰς διενοούμην πλεῖν. Sunt autem ἀπόστολα πλοῖα secundum quosdam quasi Navigia dimissoria, i. e. Quæ dimitti modo huc, modo illuc solent a rei navalis præfectis. Alii ἀπόστολα πλοῖα dici putarunt Quæ jam dimittuntur et e litore solvunt. || Sed est sæpius subst. ἀπόστολος, et ita vocatur Apparatus classium, expeditioque maritima, Dem. (262.) Πάντα γὰρ τὸν πόλεμον τῶν ἀποστόλων γινομένων κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐμὸν, οὐχ κ. τ. λ., Omni enim ejus belli tempore, cum omnes classium navigationes mea lege profectæ sint, nullus, etc. Idem, (252.) Μετὰ ταῦτα δὲ τοὺς ἀποστόλους ἅπαντας ἀπέστειλα, καθ' οὓς

Χεῤῥόννησος ἐσώθη καὶ Βυζάντιον, καὶ πάντες οἱ σύμμαχοι, Classes omnes illas mittendas suasi, Plebiscita illa mea sunt, et rogationes meæ, quibus classes decretæ sunt et missæ. Hæc Bud. Idem Dem. (30.) Ἀφήκατε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ἀπόστολον: (50.) Ἀποστόλους πάντας ὑμῖν ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, τὸν εἰς Μεθώνην, τὸν εἰς Παγασάς. Ab Harpocr. et Suida ἀπόστολοι exp. αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί. Item ἀποπέμψεις ab Hes., et Suida: qui etiam citat h. l. Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς, atque hic ἀποστολαῖς ait significare ἀποπέμψεσι. || Ἀπόστολος, Imperator exercitus, qui expeditioni navali præficitur, Hes. στρατηγὸς κατὰ πλοῦν πεμπόμενος. || Ἀπόστολος, ap. JCtos Dimissoriæ literæ, ut annotatur ex Alciato de Rerum et Verborum Significatione. || Ἀπόστολος licet in ea præsertim signif. usurpetur, quam primam posuimus, non dubium est tamen quin tum, cum tribuitur personæ, de Quovis dicatur, qui cum mandatis aliquo mittitur, et qui mittitur legatus. Peculiariter tamen legati Christi dicti fuerunt ἀπόστολοι ab Evangelistis primum, deinde ab omnibus Scriptt. Ecclesiasticis. Luc. 6, (13.) dicitur Christus e suis discipulis delegisse duodecim, quos vocarit ἀποστόλους. Jo. 13, (16.) Οὐδὲ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν. Paulus passim se ἀπόστολον vocat Jesu Christi. Itidem vero et ἄγγελος ap. Eccl. Scriptt. peculiarem habet signif., ut supra dictum est. Retinetur tamen utrumque horum nominum a Latine scribentibus; nemo est enim, cui non familiares sint hæ voces Apostolus et Angelus. [“ Timæi Lex. 43. et n., Toup. Opusc. 1, 479. Thom. M. 104. ad Herod. 10. 753. (* Ἀπόστολον, ibid.) ad Charit. 423. Dionys. H. 3, 1322. 1342. 1909.” Schæf. Mss. Greg. Cor. 657. Schleusn. Lex. in N. T.]

[* “ Ἰσαπόστολος, non habent Lexica, Apostolis æqualis. Hoc titulo ap. Græcos insigniuntur et Viri et Feminæ pietate præstantes, eoque respectu Apostolis fere pares. Sic Constantinus et Helena ἰσαπόστολοι dicuntur. In Menologio, Τῶν ἁγίων μεγάλων βασιλέων, καὶ ἰσαποστόλων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. In Constitut. Manuelis Comneni, Διὰ τὴν μνήμην τῶν ἁγίων καὶ ἰσαποστόλων μεγάλων βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Nilus de Synodis, dicit Synodum Nicænam habitam esse ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου Κωνσταντίνου, Imperante magno Imperatore et Apostolis æquali Constantino. In Martyrologio, Τῆς ἁγίας * πρωτομάρτυρος, καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης, Sanctæ protomartyris et paris Apostolis Theclæ. Et in Julio dicitur sancta Maria Magdalena ἰσαπόστολος, Æqualis Apostolis; quod non tam ad ætatem referendum, quam ad opera Apostolis digna.” Suicer. Thes. Eccl. * “ Πρωταπόστολος, Theod. Prodr. Ep. f. 57.” Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * “ Πρωτοαποστολάριος. Meursius: In Ecclesia Orientali doctores erant, qui populo Apostolorum scripta exponerent, et illi οἱ διδάσκαλοι τῶν ἀποστόλων dicti. Codinus: Διδάσκαλος τοῦ ἀποστόλου ἑρμηνεύων αὐτὸν, Doctor Apostoli, qui eum interpretatur. Horum primarius πρωτοαποστολάριος vocabatur, et Prophetas quoque prælegendi jus habebat. Idem Codinus: Τὴν προφητείαν καὶ τὸν ἀπόστολον ἀναγινώσκει ὁ πρωτοαποστολάριος, Prophetas et Apostolum legit Protoapostolarius.” Suicer. l. c. * “ Συναπόστολος, Const. Apost. 7, 2.” Kall. Mss.] Ψευδαπόστολος, Qui falso sibi ἀποστόλου nomen usurpat, et mentitur se a Deo missum esse ad Ecclesiæ ministerium: ut etiam ψευδοπροφῆται et ψευδοδιδάσκαλοι in Ecclesiam se insinuabant: 2 ad Cor. 11, (13.) Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι. Utuntur et Lat. hoc vocabulo sicut et præcedenti. [* “ Φιλαπόστολος, Amans apostolum, Dionys. Alex. c. Paul. Samosat. Ὁ φ. Ὀνήσιμος, ὁ σπουδαῖος περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ ἀποστόλου.” Suicer. Thes. Eccl. * “ Πραξαπόστολον, Liber Actorum Apost.,” Montf. Palæogr.] Ἀποστολικὸς, Ad Apostolos pertinens, Apostolos decens, Ab Apostolis profectus, Chrys. Εἶπε τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο, Apostolicum illud. Et ap. Suid. ἀποστολικὴ πολιτεία, quam terminat his, quæ ex eo subjiciam, Ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκράτεια, σώματος δουλαγωγία, φρόνημα ταπεινὸν, ἐννοίας καθαρότης, ὀργῆς ἀφανισμός· ἀγγαρευόμενος προστίθει, τυπτόμενος ἐπίβαλλε, ἀποστερούμενος μὴ δικάζου, μισούμενος ἀγάπα, διωκόμενος ἀνέχου, βλασφημούμενος παρακάλει, νεκρώθητι τῇ ἁμαρτίᾳ, συσταυρώθητι τῷ Χριστῷ, ὅλην τὴν ἀγάπην μετάθες ἐπὶ τὸν Κύριον. Iis tamen non omnia continentur, quæ Apostoli docuerunt ac tradiderunt. [“ Ἀ. λόγος, SS. Apostolorum sermo, Pallad. V. Jo. Chrys. p. 47. cf. p. 50.” Boiss. Mss. * Ἀποστολικῶς, Basil. 3, 298. “ Sensu Christiano, Acta S. Petri Archiep. Alexandr. p. 201. 209. Combef.” Boiss. Mss. Theod. 1, 129. 1104. 2, 1201. 3, 1103. 1149. 4, 762. Amphiloch. 156. Andr. Cr. 53. Athan. 1, 463.” Kall. Mss.]

[* “ Ἀποστολεῖον, Templum Apostolo alicui sacrum, Menolog. sub III. Februarii, Ἡ αὐτὴ σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῆς ἁγίας θεοτόκου, πλησίον τῆς ἁγνοτάτης μεγάλης ἐκκλησίας, Eadem synaxis celebratur in venerando Apostoleo sancti Jacobi fratris Domini, quod est in venerabili Templo sanctæ Deiparæ, prope sanctissimam magnam Ecclesiam. In Actis Concilii Ephesini, p. 146. factio Nestoriana conqueritur, Memnonem Episcopum ἀποκλεῖσαι αὐτοῖς τὰς ἁγίας ἐκκλησίας, καὶ τὰ ἅγια μαρτύρια, καὶ τὸ ἅγιον * ἀποστόλιον, Occlusisse ipsis sanctas Ecclesias, sancta Martyria, et sanctum Apostolium. Act. i. Concilii sub Menna p. 598. Ἐν τῷ ἁγίῳ ἀποστολείῳ. Sæpe occurrit in Liturgicis Græcorum libris.” Suicer. Thes. Eccl. “ Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 326.” Schæf. Mss. “ Ἀποστόλιον, Theod. 4, 1327. 1334.” Kall. Mss.]

Ἀποστολιμαῖος, Emissitius, s. Missitius, ut Suet. loquitur, [“ Abresch. Lectt. Aristæn. 157.” Schæf. Mss.]

“ Ἀνταποστέλλω, Vicissim emitto, Remitto: ut “ ἀνταποστέλλω ἀνακλάσεις, Repercussus remitto, “ Refringo radiorum repulsus, VV. LL.” [“ Nicet. Eugen. 5, 325.” Boiss. Mss. “ Fac. ad Paus. 1, 535. Matth. Anecd. 1, 33.” Schæf. Mss.] Διαποστέλλω, Amando in diversas partes, Dimitto. Bud. interpr., Mitto s. Emitto nuntium, ut et ἐξαποστέλλω, p. 149. [“ Diod. S. 2, 341.” Schæf. Mss.] Διαποστολή, ἡ, Missio internuntii, h. e. τοῦ διαγγελοῦντος, [Polyb. 5, 37, 3. 103, 8. 14, 1, 9. “ Ad Dionys. H. 3, 1340.” Schæf. Mss. * “ Εἰσαποστέλλω, Anton. Lib. p. 274. Verb., Argum. Eur. Orest.” Schæf. Mss. * Ἐναποστέλλω, Basil. 3, 180.] Ἐξαποστέλλω, Emitto, Polyb. 5. Ἅμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν ἐξαπέστειλεν, Ps. Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι᾽ ἀγγέλων πονηρῶν, Emisit in eos iram excandescentiæ suæ per nuntios malos. Et pass. voce ac signif. Greg. Naz. Ἐξαποσταλῆναι τὸ φῶς, Emitti lumen. Ἐξαποστέλλω pro Lego cum mandatis, Legatum mitto, e Diod. S. [“ ad 1, 399. 2, 396. 445.” Schæf. Mss. Lucas 1, 53. 2 Reg. 10, 4. * Ἐξαποσταλτέα, Gl. Dirigenda.] Ἐξαποστολή, ἡ, Emissio, Ablegatio, ut Liv. loquitur, Polyb. (5, 38, 5.) Τῆς ἐπιστολῆς διασαφούσης ὅτι μέλλει Κλεομένης, ἐὰν μὴ ποιῶνται τὴν ἐξαποστολὴν αὐτοῦ, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης παρασκευῆς ἀπανίστασθαι, Nisi emittant s. ablegent ipsum, ἐὰν μὴ ἐξαποστέλλωσιν αὐτόν: [1, 66, 2. 4. Profectio, Iter, 1, 41, 3. LXX. Esai. 27, 8. 3 Macc. 4, 4. * “ Ἐξαποστολάριον, Pars quædam cantus ecclesiastici, Andr. Cr. 258.” Kall. Mss. * Προεξαποστέλλω, Polyb. 3, 86, 3. 18, 2, 5. LXX. 2 Macc. 12, 21. * Συνεξαποστέλλω, Diod. S. 14, 20. p. 406, 27.] Ἐπαποστέλλω, Insuper amando, mitto: ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεξόμενον, Successorem mittere: ut cum officio aliquis privatur, emisso alio, qui provinciam ejus administret. [Diod. S. 300. 401. LXX. Lev. 26, 25. Deut. 28, 48. 32, 24. Sap. 11, 16. * Ἐπαποστολή, Symm. Ps. 77, 49.] Προαποστέλλω, Ante emitto, Præmitto, i. q. προαποπέμπω. Unde ap. Dem. προαπεστάλησαν, Præmissi sunt; et προαποσταλεὶς, Præmissus: [cf. 392.] Thuc. 3, 5. * Προσαποστέλλω, Thuc. 4, 108. vide Thom. M. p. 81. LXX. 2 Macc. 11, 14. * Συναποστέλλω, Una mitto, Xen. Κ. Π. 3, 3, 4. Ἑλλ. 5, 2, 27. Diod. S. 13. p. 348, 17.: 14. p. 404, 5.: 17. p. 597, 42. 611, 28.: 20. p. 791, 18. LXX.

' Exod. 33, 2. 12. 2 Cor. 12, 18. "Liban. 1, 379." Boiss. Mss. "Demosth. 53. Isæus 137. Reisk., vulgo * Συνεπιστέλλω." Seager. Mss. "Andr. Cr. 163. Athan. 1, 353. 354.]

Διαστέλλω, Mando dimissis huc illuc nuntiis; simpliciter Mando, Edico. Quomodo accipi potest h. l., qui affertur e Levit. (5, 4.) Διαστέλλων τοῖς χείλεσι καλοποιῆσαι, ubi tamen exp. Proferens labiis ut bene agat. Et pass. Διαστέλλομαι, Mandor, Edicor, ad Hebr. 12, (20.) Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον, Non enim ferebant quod mandabatur, imperabatur. Non raro activa signif. præsertim in aor. med. Matth. 16, (20.) Διεστείλατο τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν, Mandavit ne cui dicerent, Interdixit ut nemini dicerent. Sic Marc. 9, (9.) Διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον, 5, (43.) Διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic Act. 15, (24.) Οἷς οὐ διεστειλάμεθα, Quibus non mandavimus et injunximus. Præt. imperf. etiam active itidem, Marc. 8, (15.) Διεστέλλετο αὐτοῖς, λέγων. Cum infin. jungitur in libro Judith, Διεστείλατο μὴ φαγεῖν, Mandavit s. Interdixit ne comederent. Eadem signif. Areth. utitur Comm. in Apoc. 968. διαστέλλεσθαι sc. accipiens pro Mandare, Jubere, Præcipere. Bud. Itidem τὰ διεσταλμένα pro Mandata accipi posset et in h. l., qui affertur ex 2 Macc. (14, 28.) Τὰ διεσταλμένα ἀθετεῖ: qui tamen sic vertitur, Irrita facit quæ convenerant. Nisi forte referendum i. e. ad Διαστέλλομαι, quod signif. Nominatim excipio, Stipulatione caveo: ut a Polyb. accipitur, (3, 23, 5.) Ὑπὲρ δὲ Σικελίας τἀναντία διαστέλλονται ῥητῶς, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ποιούμενοι τὰς συνθήκας, ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, Nominatim cavent quatenus Carthaginensium ditio et imperium patet, Bud. || Διαστέλλω, Diduco, Greg. Naz. Ἀνευρύνει τὸν περὶ τὸ στόμα πόρον, ἑκατέρωθεν περὶ τὸ ἆσθμα τὰς παρειὰς διαστέλλουσα, describens τὸν γέλωτα, Oris foramen aperit, utrimque anhelitui genas diducens. Itidem et in Hippiatr. Ἄριστον δὲ ἐμφυσᾷν οἴνῳ διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, Diductis genis oculi. Unde Medicorum ille διαστολεύς. Item, Divido, Separo, Distermino, i. q. διαχωρίζω, διορίζω: qua signif. accipitur (3) Reg. 8, (53.) Σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, Separasti tibi eos in hæreditatem ex universis populis terræ. Itidem Suid. διαστελλόμενος, διαχωριζόμενος: Hes. Διαστέλλεται, διαμερίζεται, ἀφορίζεται. Διασταλήσονται, ἀφορισθήσονται. Cui subjungi potest Διαστέλλω, Determino, Definio, Limito, Suis terminis et finibus describo: ut fit interdum in contractibus: qua signif. διορίζω quoque accipitur. Gen. 30, (28.) Διάστειλον τὸν μισθόν πρός με, Defini et constitue mercedem, qua tibi serviam. Cum quo διαστέλλειν affinitatis aliquid habet Διαστείλασθαι, significans Præcise cavere, s. Præcise et verbis conceptis denuntiare et testari, ut non solum Polyb. accipit p. 43., sed et Ezech. 3, (18.) teste Bud. Alioquin exp. etiam Aperio, Patefacio, Laxo: quæ signif. finitima est superiori, qua accipitur pro Diduco. Plut. (6, 693.) de Antigono, Τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, Cum baculo tentorium aperuisset, amoto sc. velo quo ostium obtegebatur. Ubi Diducendi etiam signif. habet. Cui subjungi potest Διαστείλασθαι, Explicare: ut ap. Aristot. Polit. 2. Ἐπεὶ δὲ τούτου πεποιήμεθα μνείαν, ἔτι μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον: q. l. citans Bud. 147. Comm. annotat, Διαστέλλεσθαι i. esse q. διορίζεσθαι et διαιρεῖσθαι, et διαστέλλειν i. q. διορίζειν et διαιρεῖν, Disputare, Disceptare et explicare. Significat etiam Distinguo: quo modo διορίζειν quoque et διαιρεῖν interdum usurpantur. Philo V. M. 3. Ἀναφέρει τῷ θεῷ τὴν διαπόρησιν, ὃν ᾔδει μόνον καὶ ἀψευδέσι καὶ ἀπλανεστάτοις κριτηρίοις τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, Quem unum sciebat nec mendacibus nec errantibus judiciis exigua rerum discrimina distinguere, Turn. Διαστέλλω, Distendo, Bud. ap. Philopon. in Procl. Γίνεται γὰρ ἐν τοῖς σώμασι καὶ ἀπογίνεται τὸ μέγα καὶ τὸ μικρὸν, τοῦτ' ἔστι, διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συστέλλεται. Sed id referri potest ad superius διαστέλλω significans Diduco. Idem Bud.

A Διαστέλλω interpr. Decerno, Destino, ap. Josuam 20, (7.) || In VV. LL. afferuntur et hæc. E Levit. (22, 21.) Διαστείλας εὐχὴν pro Votum solvens. Et ὅρασις διαστέλλουσα ex 1 Reg. 3, (1.) Visio manifesta. [Δ. πρός τινα, Dissentio ab aliquo, Polyb. 18, 30, 1. "Reisk. ad Dion. Chr. 2. p. 275. Ammon. 5, 59. Eran. Philo 159. et n. Interpungo, Heyn. Hom. 5, 545. 6, 414. Mando, Diod. S. 1, 433. 2, 619." Schæf. Mss. Plato de Rep. 7. p. 169. Strabo 10. p. 70. 156. Polyb. 18, 31. Galen. 3. p. 300. * Διάσταλμα, Clem. Alex. Str. 5. p. 677=572=244. ῥήματος, Verbi distributio.] Διάσταλσις, Fœdus, Pactum, 2 Macc. (13, 25.) Τὰς διαστάλσεις ἀθετεῖν, Fœdera rumpere. Διασταλτέον, Distinguendum est, Diducendum est, sequendo signif. verbi Διαστέλλω. [" Schol. Ven. Il. N. 4. Ξ. 173. X. 300." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 4, 195. 6, 324." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 388." Kall. Mss. * Διασταλτὸς, unde * " Ἀδιάσταλτος, Confusus, Obscurus, Schol. Od. T. 560." Wakef. Mss. * Διασταλτικὸς, Eust. Od. Θ. p. 327, 42. * Διασταλτι-
B κῶς, Il. A. p. 55, 25. 757, 30. Schol. Eur. Med. 334.]

Διαστολὴ, ἡ, Distinctio, Divisio, Discretio, Disparatio, Distractio, διάκρισις, διαίρεσις, Hes.: Suid. non solum διαχώρισις, sed etiam ἐξοχὴ, ap. Polyb. (36, 6, 5.) Οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίωνα, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν. Nisi forte accipiendum hic sit pro Explicatio. Nam interdum eam habet signif. Est alioqui etiam Dilatatio, Diductio, Extensio: oppositum habens συστολή. Estque, διαστολὴ, Figuræ ap. Gramm. nomen, qua syllaba aliqua præter naturam extenditur, s. producitur, proferturque ore διεσταλμένῳ, Diducto et dilatato, cum tamen sit pronuntianda συνεσταλμένῳ, Contracto: διακοπὴν alio vocari nomine ajunt. Cui opp. συστολὴ, Qua syllaba aliqua natura sua longa corripitur: a διαστέλλεσθαι, significante Corripi. Apud Medicos autem διαστολὴ est Motus cordis et arteriæ, quo dilatatur in longum, altum, et latum. Pars enim pulsus est, cor atque arteriam a corde profi-
C ciscentem attollentis et velut explicantis: illud quidem, ut a pulmone aërem frigidum attrahat, quo contemperetur et alatur, hanc vero, ut spiritum vitalem intromittat: quo per singulas partes postea diffuso, calorem nativum earum augeat atque tueatur. Gorr. || Item διαστολὴ interdum ponitur pro διάλυσις, Pacificatio et reconciliatio animorum, Polyb. (5, 37, 3.) Ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας εἰς τὰς διαστολὰς [διαποστολὰς] καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν πίστεων συνθήκας. [" Valck. Præf. ad Ammon. p. 22. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 223. 247. 268. 279. Heyn. Hom. 4, 195. 6, 349." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 338. Schol. Od. A. 355. Chirurg. vet. p. 98. Bryennii Harmon. p. 480.]

[* Διάστολος, unde * " Διαστόλως, Constanter, Theophyl. 4, 122." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀδιάστολος, Phav. 44, 3. " Bekk. Anecd. p. 809, 26. * Ἀδιαστόλως, Timario in Notit. Mss. 9, 228." Boiss. Mss. " Euseb. Pr. E. 708." Wakef. Mss. " Method. Conv. 128. Auctar. Patr." Routh. Mss. * Εὐδιάστολος, unde * Εὐδιαστόλως, Cyrill. Alex. in
D Jo. p. 762.]

Διαστολεὺς, ὁ, Instrumenti Chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ συμμύοντα volunt διαστέλλειν. Alio nomine Διαστομωτρὶς μήλη dicitur, a διαστομόω significante i. q. διαστέλλω. [Paul. Æg. 6, 78. p. 205, 45. * Διαστόλιον, i. q. διαστολεὺς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἀντιδιαστέλλω, Aliquid ab aliquo distinguo, quasi contrarium ei ponens. A nonnullis simpliciter exp. Distinguo. Jungitur dativo, vel accus. cum præp. πρός. Justin. Martyr, Ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν ὁ ὢν τοῖς μὴ οὖσι, Seipsum distinguens a non entibus. Apud Hes. ἀντιδιαστέλλεσθαι passiva vox cum πρὸς habente accus.: nam in Ἀγροιῶται dicit, Οἳ ἀντιδιεστέλλοντο πρὸς τοὺς εὐπατρίδας. [" Schol. Thuc. 1, 1." Mendham. Mss. " Eust. 131, 12." Seager. Mss. " Valck. ad Ammon. 44. Hephæst. p. 1." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 93. Dionys. H. 2. p. 247, 10. * Ἀντιδιασταλτικὸς, Disjungens, Apollon. Dysc. de Pron. 298. 308. Bekk. " Buttm. Schol.

Od. M. 33." Boiss. Mss. "Schol. Eur. Hipp. 731." Dindorf. Mss. *'Αντιδιασταλτικῶς, Apollon. l. c. 433.] 'Αντιδιαστολὴ, ἡ, Distinctio, Differentia. Frequens est ap. Gramm. hoc vocab., ut cum dicunt, 'Ερήρεικα οὐ συστέλλεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐρήρικα ἀπὸ τοῦ 'Ερίζω. Sic ap. Moschop. 'Εν τῷ "Ελλην δύο λ γράφεις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ "Ελην, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν. [" Clem. Alex. Pæd. 1, 5." Mendham. Mss. Schol. Lycophr. 419. Schol. Thuc. 1, 5. " Valck. Anim. ad Ammon. p. 3. 69. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 282. Greg. Cor. 889." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. N. 304.] 'Αποδιαστέλλω, Dispesco, Arceo, Intersepio, Discludo, ap. Dionys. Areop., Bud. || At Josue 1, (6.) ἀποδιαστέλλειν exp. Dividere, ubi legitur 'Αποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν. Sed et partic. pass. ἀποδιεσταλμένοις exp. vulgo Prohibitis, 2 Macc. 6, (5.) Τὸ δὲ θυσιαστήριον τοῖς ἀποδιεσταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων ἀθεμίτοις ἐπεπλήρωτο. Fortasse ἀποδιεσταλμένοις dictum est, quia quæ sunt præter fas et æquum, ea veluti disclusa sunt a legibus, utpote quæ contraria mandent ac imperent. Fortasse etiam Exclusa dici possent. [* "'Ενδιαστέλλω, Stob. Ecl. 82." Kall. Mss.] Παραδιαστέλλω, Disjungo, Separo, Sejungo, i. q. διαστέλλω. Παραδιαστολὴ, Disjunctio, Sejunctio, Separatio, Distinctio. Est Nomen figuræ oratoriæ ap. Quintil. 9, 3. Συνοικείωσιν vocant Quæ duas res diversas colligat, Tam deest avaro quod non habet, quam quod habet. Huic diversam volunt esse distinctionem, cui dant nomen παραδιαστολὴν, qua similia discernuntur: Cum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem. Quod totum pendet e finitione; ideoque an figura sit dubito. Hoc schema, inquit Rutil. Lup. 1, (4. p. 15.) plures aut duas res, quæ videntur unam vim habere, disjungit, et quantum distent, docet, suam cuique propriam sententiam subjungendo. Hyperides, Nam cum ceterorum opinionem fallere conaris, tu tete frustraris: non enim probas te pro astuto sapientem intelligi; pro confidente, fortem; pro illiberali, diligentem rei familiaris; pro malevolo, severum: nullum est enim vitium quo virtutis laude gloriari possis. Hoc idem schema solet illustrius fieri, cum ratio proposito subjungitur. Id est hujusmodi, Quapropter nolo te sæpius parcum appellare, cum sis avarus. Nam qui parcus est, utitur eo quod satis est: tu contra, propter avaritiam, quo plus habes, magis eges. Ita non tam diligentiæ fructus quam inopiæ miseria te consequitur. Julio autem Rufiniano παραδιαστολὴ est, Cum similes res discernuntur, contrariis redditis, ut, Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres, Arboribus venti, nobis Amaryllidis iræ. Et, Dulce satis humor, depulsis arbutus hœdis, Lenta salix fœto pecori: mihi solus Amyntas. Latine dicitur Discriminatio. Hæc ille.

" Προδιαστέλλω, unde Προδιαστείλασθαι, Prænun- " tiare, Præmonere, quod affertur ex Josepho A. J." [4, 8, 4. " Ante separo, Andr. Cr. 135." Kall. Mss.] Προσδιαστέλλω, s. Προσδιαστέλλομαι, i. q. διαστέλλομαι, Nominatim excipio, et stipulatione caveo, Athen. (521.) Τινὸς τῶν προπεμπόντων ἐδεῖτο συμπλεῦσαι αὐτῷ, λέγων ὅτι, Προσδιεστειλάμην [al. προδ.] τῷ πορθμεῖ ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ: h. e. διωμολογησάμην, προσδιωρισάμην. Bud. Sic Basil. 'Αναγκαῖόν ἐστι καὶ τοῦτο προσδιαστείλασθαι, ὅ,τι φεύγειν δεῖ. Προσδιασταλτέον, Nominatim excipiendum est. Qua signif. accipitur ap. Alex. Aphr. de Anima 2. Τὸ δὲ φάναι, ὥσπερ τὴν αὐλητικὴν παντὶ τῷ δοθέντι μέλει ὀρθῶς δύνασθαι χρῆσθαι, οὕτω καὶ τὴν ἀρετὴν παντὶ πράγματι, ὑγιὲς μέν ἐστι· προσδιασταλτέον δὲ, ὡς οὔτε ἡ αὐλητικὴ ἄνευ οἰκείων ὀργάνων δυνατὴ ποιῆσαι τοῦτο, οὔθ' ἡ ἀρετὴ, Verum quidem est illud, sed cum eo tamen, ut nec illa nec alia ars nec virtus proprio et commodo instrumento destituta et vacua, suo perfungi munere possit. Hujusmodi cautio et definitio potest DICI Προσδιαστολὴ, cum in oratione addimus Duntaxat, vel particulam æque pollentem. Bud. 148. [* "'Υποδιαστέλλω, Distinguo, Cyrill. Hier. 100." Kall. Mss.] " 'Υποδιαστολὴ, q. d. Subdistinctio, " pro Interpunctione, cum ap. alios Gramm., tum " ap. Eust." [Gl. Separatio. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 223. 225. 248. Steph. Dial. 59." Schæf. Mss. Villoison. Anecd. Gr. 2. p. 108. Schn. Lex. " Schol. Theocr. 16, 18." Boiss. Mss. " 'Υποδιαστολὴ, in pronuntiatione dicta est, Cum sermo in aliquo loco sustinetur. Ab ea diversa * ὑποσυστολὴ, cum sermo suspenditur, et denique ὑποστιγμὴ, cum deponitur: vide Quintil. 3. 35." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

'Εκστέλλω, Emitto, Mitto extra, Orno, [Soph. Œd. T. 1269. 'Αποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο. * 'Ενστέλλω, Orno, Instruo cultu quodam, Herod. 1, 80.]

'Επιστέλλω, Mitto ad, Dem. 'Επιστέλλειν ἐπιστολάς. Sic Herodian. 2, (15, 6.) 'Επιστέλλει δὲ αὐτῷ φιλικώτατα γράμματα, Mittit ad ipsum plenas humanitatis literas. Sed sæpe ἐπιστέλλω dicitur pro ἐπιστέλλω γράμματα, 4, (10, 2.) 'Επιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, πέμπει δὲ πρεσβείαν, Dat literas ad regem Parthorum, 7, (6, 5.) Γράμματά τε πάμπλειστα ἐπιπέμπει πρὸς ἕκαστον τῶν κατὰ τὴν 'Ρώμην πρωτεύειν δοκούντων, τοῖς τε τῆς συγκλήτου δοκιμωτάτοις ἐπιστέλλει, Literas ad primum quemque Romam missitabat, atque ad proceres senatus. Ubi nota eum synonymως dicere γράμματα ἐπιπέμπειν πρός τινα et ἐπιστέλλειν τινί. Sic 3, (5, 4.) 'Ιδίᾳ καὶ κρύβδην ἐπιστέλλοντας αὐτῷ, Qui ad eum clam darent literas. Quo modo 4, (3, 3.) 'Ιδίᾳ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλε λανθάνων, Uterque seorsum clanculum literas missitabat. Rursum 3, (2, 7.) Τῶν παίδων ἐπιστειλάντων, καὶ δεηθέντων ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, Cum liberi misissent literas, et salutem suam ei commendassent, seu, Patri per epistolas vitam salutemque suam commendassent. Ubi nota eum aliud verbum addidisse τῷ ἐπιστέλλειν, ut in sequenti l. participium subjunxit, 'Επέστειλε τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ, τὰς πράξεις μεγαληγορῶν. Ubi Polit. Literas ad senatum populumque Rom. de se magnificas dedit. Sic 1, (10, 5.) Μετὰ πάσης ὀργῆς τε καὶ ἀπειλῆς ἐπιστέλλει τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, ῥαθυμίαν ἐγκαλῶν, Rectoribus gentium plenas iræ atque minarum mittit literas, castigans et ignaviam exprobrans. Plut. addidit et περὶ, ut in Alex. Περὶ τῆς μάχης ἐπιστέλλων τῷ 'Αντιπάτρῳ. Et pass. τὰ ἐπεσταλμένα, Literæ quæ mittuntur, αἱ ἐπιστολαὶ, Herodian. 7, (6, 21.) Τοῖς ὑπάτοις τὰ ἐπεσταλμένα διδόασι, Literas consulibus reddunt, quæ ab ipso mittebantur. || Signif. etiam, Missis ad aliquem literis significo, Per epistolam significo s. doceo, Per literas certiorem facio, ut Demonax ap. Lucian. (2, 389.) quærenti cuidam ὁποῖα νομίζει εἶναι τὰ ἐν ᾅδου, respondet, περίμεινον, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ. Qua in signif. interdum cum particula ὡς construitur, ut ap. Herodian. 4, (10, 1.) 'Επιθυμήσας 'Ρωμαίοις ἐπιστεῖλαι ὡς χειρωσάμενος τοὺς κατὰ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρους, Literas ad Romanos dare, quibus significaret se barbaros orientales subegisse; seu, ut Polit., Affectans famam devictæ ad orientem victoriæ. Interdum cum ὅτι aliave particula. Thuc. 8, (50.) p. 278. Κρύφα ἐπιστείλας ὅτι 'Αλκιβιάδης αὐτῶν τὰ πράγματα φθείρει. Plato Epist. Καὶ ἡμῖν, εἴ του δεῖ, ἐπιστέλλετε. Idem, 'Επιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε, Per literas significate quid a vobis gestum sit, aut quid geratis; vel etiam Scribite, aut Scribite per epistolam: ut in Epist. ad Hebr. 13, (22.) Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, Brevibus ad vos scripsi. Signif. etiam Peto per epistolam: ut ap. Plat. Epist. Εὑρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέστειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἔχειν, Quod per epistolam petis, s. quæris. || 'Επιστέλλω, Mando, (ea signif. qua Plautus dicit, Accersi illum mandavi, et, Mandavit, ab lenone ut fidicina, quam amabat, sibi emeretur, Terent. Huic mandes si quid recte curatum velis,) Jubeo, Præcipio, Thuc. 'Επιστείλαντες ἀπέστειλαν, Cum mandatis miserunt. Sic Xen. K. Π. 2, (4, 19.) Τὸν ἄγγελον ἐπιστείλας ταῦτα ἔπεμψε, Cum his mandatis: quem sc. προέπεμπε πρὸς τὸν 'Αρμένιον, προειπὼν αὐτῷ λέγειν ὧδε. Interdum cum infin., ut Aristoph. N. (608.) ἐπέστειλεν φράσαι, Mandavit ut diceret, Jussit

dicere. Sic Herodian. (3, 1, 5.) Ἐπιστελεῖν ἔφη τοῖς σατράπαις δύναμιν ἀθροίζειν, Satrapis se imperaturum per epistolas ut exercitum cogerent, Polit. Itidem Thuc. 1, (57.) p. 19. Ἐπιστέλλουσι τοῖς ἄρχουσι τῶν νεῶν Ποτιδαιατῶν ὁμήρους λαβεῖν. Unde Ἐπεσταλμένος, In mandatis datus, Qui præceptus est et jussus. Thuc. 3, (4.) p. 84. Ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα, Schol. τὰ προσταχθέντα. Sic Plato Epist. 7. Πείθεσθαι τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις, Præsentibus præceptis parere. || Ἐπιστέλλω, Attraho, Adduco, i. prope q. συστέλλω, oppositum præcedenti διαστέλλω, ex Epigr. Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν, pro Velum capitis adducens ad humeros et trahens. E Diosc. quoque affertur διασταλεὶς pro Tractus. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 396. 519. et Ind., ad Mœr. 162. H. Steph. ad Æschyl. p. 359. Ammon. 55. ad Od. Φ. 361. Brunck. Œd. C. 735. Phalar. 98. Phryn. Ecl. 164. Thom. M. 340. Barnes. Hel. 1665. Heyn. Hom. 4, 627. Literis significo, Casaub. ad Athen. 88. Valck. Adoniaz. p. 258. ad Mœr. 418. Mando, Valck. Hipp. p. 255. ad Lucian. 1, 231. Plut. Alex. 82. Schm. Coram jubeo, Dionys. H. 1, 216. Compono, ut vestem, Christod. Ecphr. 140. et Jacobs. Conf. c. ἀποστ., ad Lucian. 1, 231. ad Diod. S. 1, 606. Artemid. 416. 445. Cum inf., Thom. M. 163. Ἐπιστ. πρός τινα, ad Diod. S. 1, 606." Schæf. Mss. " Ἐπιστέλλειν, simpliciter, Epistolam scribere. Damascius ap. Suid. in Σεβηριανὸς, Ἐπιστέλλειν δεινὸς ἦν, In epistolis scribendis excellens. Et sic passim ap. Vett.: v. Philostr. Ep. 1." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Ἐπίσταλμα, τὸ, i. q. τὸ ἐπεσταλμένον, Mandatum quod fit per epistolam: quod Commissionem vulgus appellat. [Theophr. Char. 5.] Ἐπισταλτικὸς, Mandativus. Exp. etiam, Qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολὴ, ἡ, Epistola, Literæ quæ ad aliquem mittuntur, Thuc. 7, (8.) p. 236. Ἔγραψεν ἐπιστολὴν, Scripsit epistolam. At 4, (50.) p. 137. Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, ἀνέγνωσαν. Sic Plut. in l. An Seni Administr. Resp. Γράφειν ἐπιστολὰς τοσαύτας καὶ ἀναγινώσκειν. Idem, Ἑλίκωνι διδοὺς πρὸς Διονύσιον ἐπιστολήν. Et de Herod. Ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπε. Itidem Xen. K. Π. 8, (2, 9.) Γράψαντας δὲ καὶ κατασημηναμένους, δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Isocr. ad Phil. Εἰς Μακεδονίαν πέμπειν ἐπιστολὴν, Æschin. (87.) Εἰς τὴν Ἀσίαν κατέπεμψε τῷ δήμῳ καὶ μάλα ὑβριστικὴν καὶ βάρβαρον ἐπιστολὴν, Thuc. 1, (129.) Ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ὡς τάχιστα διαπέμψαι. Ipse autem tabellarius ἐπιστολὴν δέχεται, φέρει s. διακομίζει, ἀποδίδωσι. Plut. de Herod. Ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπεν· ὁ δὲ οὐκ ἐδέξατο. Xen. Ἑλλ. 1, (4, 1.) p. 256. Ἐπιστολὴν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, τὸ βασίλειον ἔχουσαν σφράγισμα. Synes. Ep. 53. Τοῦ διακομίζοντος τὴν ἐπιστολὴν, Ejus qui literas perfert, Thuc. 7, (10.) p. 236. Τὴν ἐπιστολὴν ἀπέδοσαν, qui sc. ᾤχοντο φέροντες τὰ γράμματα, ut paulo ante præcedit. Is vero, ad quem mittuntur, κομίζεται, λύει, ἀναγινώσκει, interdum etiam ἀποκρίνεται, ut sequentibus locis declarabitur: Dem. pro Cor. Ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ἐπιστολὴν, Synes. Ep. 85. dicit etiam, Δέδεξο μετὰ τῆς ἐμψύχου καὶ τὴν ἄψυχον ἐπιστολὴν, Accipe cum animata inanimam quoque epistolam, Plut. 2 de Fort. Alex. Τῆς μητρὸς ἀπόρρητον ἐπιστολὴν λύσαντος αὐτοῦ, καὶ σιωπῇ πρὸς ἑαυτὸν ἀναγινώσκοντος, Ἡφαιστίων ἀτρέμα παραβάλλων τὴν κεφαλὴν, συνανεγίνωσκεν. Libro 1 ejusd. tractatus dicit, Ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς ἀπόρρητον διερχόμενος: synonymως accipiens ἀναγινώσκειν et διέρχεσθαι ἐπιστολήν. Æschin. autem (89.) dicit Τὰς ἐπιστολὰς ἀλλήλοις παραναγινώσκουσι. Sicut vero præcedenti loco Plut. dicit ἐπιστολὴν λύσαντος αὐτοῦ, ita Herodian. 4, (12, 14.) Ἐπιλύεται τὰς ἐπιστολὰς, Solvit, Aperit, Resignat, ut sc. legat. Interdum is, qui legit, ἀποκρίνεται s. ἀντιγράφει. Quo pertinet Plut. Lycurgo, Φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ δι' ἐπιστολῶν ἀποκρίσεις τοιαῦται πρὸς τοὺς πολίτας. Et Athen. (636.) Ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Item aliquis in epistola aut sua aut alterius aliquid ἐγγράφει aut παρεγγράφει: ut ap. Æschin. (88.) Ἐπὶ τελευτῆς ἐνέγραψεν ἐν

A τῇ ἐπιστολῇ, sc. sua. Et ap. Plut. Artax. (21.) de Ctesia, Τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν, παρεγγράψαι τοῖς ὑπὸ τοῦ Κόνωνος ἐπεσταλμένοις. Ipsæ autem epistolæ perlatæ ἀφικνοῦνται, ut ap. Æschin. (89.) Αἱ δ' ἐπιστολαὶ καὶ αἱ πρεσβεῖαι ἀφικνοῦνται εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας. Porro ex argumento ap. Athen. l. 1. dicuntur δειπνητικαὶ ἐπιστολαί: 14. Τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, quales extant quædam Aristæneti. Sunt et alia epistolarum genera, ut φιλικαὶ, συστατικαὶ, et hujusmodi, quæ fuse explicantur in libro qui inscribitur Ἐπιστολικοὶ Τύποι, qui Synesii Epistolis ab Aldo editis in volumine illo Epistolarum Græcarum, præfixus est. Qua de re et in l. Erasmi et Lippi Brandolini, aliorumque, qui conscribendarum epistolarum rationes tradiderunt. Cic. quoque ad Fam. 2, 4. epistolarum genera multa esse testatur, sed unum illud certissimum, cujus causa inventa res ipsa est, ut certiores faceremus absentes si quid esset, quod eos scire aut nostra aut ipsorum interesset. Ibid. dicit se delectari duobus inprimis, sc. familiari et jocoso,
B severo et gravi. Præterea ob βραχυλογίαν et τὸ σύντομον commendantur ἐπιστολαὶ Λακωνικαὶ, quales aliquot Plut. Lycurgo affert, quales etiam sunt quædam M. Bruti. Sunt enim et quædam μακραί: at αἱ ἄγαν μακραὶ καὶ προσέτι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ὀγκωδέστεραι, non sunt revera ἐπιστολαὶ, sed συγγράμματα τὸ χαίρειν ἔχοντα προσγεγραμμένον, quales sunt quædam Aristot. ad Alex. et Platonis ad Dionis propinquos, teste Demetr. Phaler. in suo περὶ Ἑρμηνείας libello: nam φιλοφρόνησίς τις βούλεται εἶναι ἡ ἐπιστολὴ σύντομος καὶ περὶ ἁπλοῦ πράγματος ἔκθεσις, καὶ ἐν ὀνόμασιν ἁπλοῖς, inquit Idem. Et Isocr. ad Phil. (414. Cor.) Κατὰ μικρὸν προϊὼν ἔλαθεν ἑαυτὸν οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας, ut ipse confitetur. Præpostere vero Ptol. Ep. ad Seleucum ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεῖπε, ἐπὶ τέλει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, (pro quo Cic. interdum dicit Cura ut valeas, Valetudinem tuam cura diligenter,) ὑπέγραψε τὸ χαίρειν: quod χαίρειν initio Epistolæ primus Cleon usurpavit, εὐαγγελιζόμενος τὴν
C ἐν Σφακτηρίᾳ νίκην, teste Luciano (1, 728.) Ubi etiam NOTA Χαίρειν. || Ἐπιστολὴ, Mandatum, Jussum, Præceptum, i. q. * ἐπίσταλσις, ἐπιταγὴ, ἐντολὴ, ἐπίσκηψις, Soph. (Aj. 781.) Πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς, i. e. ἐντολάς. Sic utitur et Æsch. Pr. (3.) teste Hesych. Sic ap. Suid. Ὁ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ θεοῦ διαφυλάττων. [" Wolf. Proleg. Hom. 74. ad Herod. 459. Phryn. Ecl. 164. Thom. M. 235. 340. 354. Add. ad p. 341. Diod. S. 1, 420. 2, 354. Barnes. Hel. 1665. Mandatum, Valck. Adoniaz. p. 263. Hipp. p. 255. H. Steph. ad Æschyl. p. 359. ad Herod. 285. (4, 5.) Zeun. ad Xen. K. Π. 251. ad Lucian. 1, 231. Ἐπιστολὴν ποιεῖσθαί τι, Boiss. Philostr. 544. Ἐπιστολαὶ, Literæ, Achill. Tat. p. 15." Schæf. Mss.] Ἐπιστολογράφος, ὁ, Epistolarum scriptor, magister, Athen. (195.) in Antiochi pompa, Ἑνὸς τῶν φίλων, Διονυσίου τοῦ ἐπιστολογράφου, Qui ei ab epistolis erat, Cujus opera in scribendis epistolis utebatur. [Polyb. 31, 3. al. * Ἐπιστολιογράφος. * Ἐπιστολογραφικὸς, Porphyr. V. P. 12. " Ad Diod.
D S. 1, 91." Schæf. Mss.] Ἐπιστολοειδὴς, Epistolæ similis, Bud. [* Ἐπιστοληφόρος s. * Ἐπιστολαφόρος, Lobeck. Phryn. 641.] Ἐπιστολικὸς, Epistolaris: ut Martialis dicit Epistolaris charta: ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ, Epistolaris stylus, Apollonio Tyaneo in Epist.: τύποι, quorum ante mentionem feci in Ἐπιστολή. Sic Demetr. Phal. tradit Aristotelem inprimis ἐπιτετευχέναι δοκεῖν τοῦ τύπου ἐπιστολικοῦ. Ubi etiam dicit ἐπιστολικὸν χαρακτῆρα δεῖσθαι ἰσχνότητος. Ἐπιστόλιον, τὸ, Parva s. Brevis epistola, Epistolium, ut Catull. quoque vocat, Plut. (9, 221.) de Agesilao, Πρός τινα δυνάστην ἐπιστόλιον αὐτοῦ τοιοῦτον φέρεται, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες: [6, 166. 8, 74. Æmilio P. 15. Agesilao 13. " Bergler. ad Alciphr. 209. Thom. M. 354. ad Charit. 680." Schæf. Mss.] Ἐπιστολιαφόρος, Qui epistolia fert, Tabellarius, Tabellio, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 14.) Ὃς ἐτύγχανεν ἐπιστολιαφόρος τῷ Μνασίππῳ ὤν. Sic ἀγγελιαφόρος dicitur. [* " Ἐπιστολίδιον, Dosith. Hadriani Resp. ap. Fabr. B. Gr. 12, 518. 524." Boiss. Mss.]

'Επιστολεὺς, έως, ὁ, i. q. ἐπιστολογράφος, Xen. 'Ελλ. 1, (1, 15.) Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους τοῦ Μινδάρου ἐπιστολέως ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἑάλωσαν, Qui Mindaro ab epistolis erat. Exp. etiam Tabellarius s. Tabellio, γραμματοφόρος, ut i. sit q. ἐπιστολιαφόρος. Apud Suid. 'Επιστολεὺς παρὰ Ἰωάννην πέμπει. || 'Επιστολεὺς dicitur etiam ὁ ἐπὶ τοῦ στόλου διάδοχος τοῦ ναυάρχου, Vicarius navarchi, Qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est, J. Poll. Quomodo idem Xen. usurpavit 'Ελλ. 2, (1, 5.) p. 256. "Εδοσαν τὸν Λύσανδρον ὡς ἐπιστολέα, ναύαρχον δὲ Ἄρακον. [" Phryn. Ecl. 112. 168. 184. (Lobeck. 380.) Vicarius navarchi, Valck. Adoniaz. p. 263." Schæf. Mss.]

'Επιστολιμαῖος, i. q. ἐπιστολικὸς, Epistolaris, Dionys. Κατηγορίαι ἐπιστολιμαῖοι, Quæ fiunt per epistolas, Greg. Naz. in Jul. Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα vocat Tesseras epistolares. At ἐπιστολιμαίους δυνάμεις, quod e Dem. (45.) affertur itidem pro Epistolares copias, vide annon rectius interpreteris Missitias, e Suet.: [" Δυνάμεις ἐπιστολιμαίας, Philo J. 1, 45. de quibus nuper exposuit Barker. in Diario Classico 3, 590. 'Επιστολιμαίους, quod hic Codex præbet, confirmat Lex. Rhet. 253. Sed Liban. Ep. 1593. 725. Οἱ δι' ἐπιστολιμαίας δυνάμεως ἀποχαρακούμενοι: v. nott. 'Επιστολιμαίας συνουσίας Philostr. V. A. 4, 45. p. 187.: ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, Greg. Naz. Or. 4. p. 139.: γράμματα, Philo in Flacc. 980. Euseb. Hist. Eccl. 7, 21. p. 345. unde Eust. 1682. Αἰσχίνου ἐν τῷ ἐπιστολιμαίῳ, sc. συγγράμματι. Χαρακτὴρ ἐπιστολιμαῖος, Suid. v. Ναύσων." Lobeck. Phryn. 559.]

'Επιστολάδην, Ornate, Succincte, Hesiod. 'Α. (287.) ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας Ἔσταλτο, Schol. κοσμίως καὶ * ἀνεσταλμένως. AT 'Επιστολάζω, quod in VV. LL. legitur, exponiturque Infero, Cumulo, Construo, Compono, suspectum habeo, putoque pro eo scr. ἐπιστοιβάζω.

'Αντεπιστέλλω, Per epistolam respondeo epistolæ alterius, Rescribo, Literis alicujus respondeo, [" ad Herod. 218. 617. Thom. M. 334. Fac. ad Paus. 1, 535. Oberl. ad Jul. C. p. 180." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 14, 11, 6. * " 'Αντεπισταλτική, Epist. Charact. p. 18." Kall. Mss. * Προεπιστέλλω, Appian. B. Syr. p. 115=602. Paus. 7, 11, 1.] " Προσεπιστέλλω, Insuper mando s. scribo, Thuc." [1, 132. 2, 85. Xen. K. Π. 5, 4, 2. * Συνεπιστέλλω, Lucian. 2, 397.]

Καταστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Cohibeo, Compesco, etiam Supprimo, i. q. ἀναστέλλω, Diosc. Τὸ δὲ ἐχίνου ὄστρακον καταστέλλει τὰ ὑπερσαρκοῦντα. Qua signif. supra στέλλειν quoque usurpatur. Pro Cohibeo, Compesco, accipi potest et in h. l. Plut. Θορυβοῦντας τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καταστεῖλαι βουλόμενος. Ubi alii interpr. Ad modestiam revocare, et In officio continere. Item δίαιτα κατεσταλμένη ap. Basil. [" Wyttenb. Ep. Cr. 30. Toup. Opusc. 1, 196. Emendd. 1, 295. ad Charit. 292=613. Eur. Iph. A. 934. Κατεσταλμένος, Musgr. Iph. T. 633. Hel. 942." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 921. Arrian. Epict. 3, 23, 6. Ælian. H. A. 4, 29. Τὸ φρόνημα αὐτῷ κατέσταλται καὶ μεμείωται. Schleusn. Lexx. in N. et V. T.] Κατασταλτικὸς, Cohibendi s. Reprimendi aut Sistendi vim habens: φάρμακα, ap. Medicos, quæ et ἀνασταλτικὰ dicuntur et σταλτικά. " Καταστολή, Repressio, Inhibitio, Cohibitio: κ. περιβολῆς redditur Modestia in vestitu, s. Vestitus modestus, ap. Plut. Pericle (5.) ubi sc. Pericli dicit infuisse προσώπου σύστασιν ἄθρυπτον εἰς γέλωτα, πραότητα πορείας, καταστολὴν περιβολῆς. Et Hippocr. περὶ Εὐσχημοσύνης, medicum, qui ægrum invisurus est, jubet ἐν τῇ εἰσόδῳ μεμνῆσθαι καὶ καθέδρης καὶ καταστολῆς, περιστολῆς, ἀνακυριώσεως, βραχυλογίας:" [vide Foës. Œcon. 197.] " Hes. vero καταστολὴν exp. περιβολὴν, Amictum: ut Suidæ quoque καταστολὴ est ἡ στολή." [" Toup. Opusc. 2, 24. Diod. S. 2, 77." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 2, 10. Αἰδῶ, καταστολὴν, καὶ ἡμερότητα: 2, 21. Ἔρχῃ μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός: Joseph. B. J. 2, 8, 4. Καταστολὴ καὶ σχῆμα σώματος, cf. Jambl. V. P. 28. 1 Tim. 2, 9. 'Εν κ. κοσμίῳ. Schleusn. Lex. V. T. * Προκαταστέλλω, Eust. Il. A. p. 78, 19. " * Συγκαταστέλλω, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 9. cf. Corai. ad Heliod. p. 10." Boiss. Mss.]

Μεταστέλλομαι, i. q. μεταπέμπομαι, Accerso, Mitto qui advocet, Lucian. (2, 931.) Ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα, Ut a vobis cibaria accersamus, s. transmittenda ad nos curemus. Ibid. Μεταστειλάμενοι τινὰ θρήνων σοφιστὴν, Mittentes qui huc adducerent, Accersendum curantes. Exp. etiam Transmitto, Deporto. [" Μεταστέλλω, Arcesso, Valck. Phœn. p. 445. Brunck. ad Eur. Hec. 721. Porson. 509. p. 44. Ed. 2. Wakef. Phil. 495. Μεταστέλλομαι, Lucian. 1, 505." Schæf. Mss.]

Παραστέλλω, i. q. ἀναστέλλω: Hes. enim Παραστέλλων exp. ἀναστέλλων, itidemque Παραστέλλεται, ἀναστέλλεται. [" Ad Charit. 445. ad Lucian. 2, 79." Schæf. Mss.]

Περιστέλλω, Cooperio, Contego, Obvolvo, Circumcirca involvo, Od. (Ω. 292.) οὐδέ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα, Obvolvens et cooperiens vestimentis sepulcralibus. Nisi hoc modo interpretari malis, Nec eum deflevit mater compositum ad sepulturam. Plut. Lycurgo, Τριβωνίῳ περιστέλλει σκύμνον, Palliolo catulum involvit: Symp. 6, 6. 'Αχύροις σπαργανοῦντες αὐτὴν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις, de nive quæ asservatur. Lucian. (3, 132.) Περιστέλλουσαι καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν διαβολὴν, Contegentes ornantesque calumniam, veluti ancillæ suam heram, Aristot. Probl. Τὸν δὲ πυρέττοντα περιστέλλεσθαι δεῖ τούτου εἵνεκεν. Idem, Περιεσταλμένον δεῖ ἀναπαύεσθαι. Alicubi commodius redditur Compono, s. Decenter compono, ut paulo ante admonui. Plut. c. Col. Σοῖς ἐν δεμνίοις περιστέλλων τὸ σαρκίδιον, mutuatus ex Eur. Oreste. Itidem e Soph. (Aj. 1170.) περιστέλλειν τάφον, Componere et ornare sepulcrum, sc. ad recipiendum mortuum: qui et ipse περιστέλλεται, cum κατὰ γῆς κρύπτεται, s. θάπτεται, inquit Schol. Eur. Itidem pro Compono et εὐτρεπίζω accipitur ap. eund. Soph. Aj. (821.) p. 49. Ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ, ubi Schol. quoque exp. εὐτρεπίσας, διαχειρισάμενος, περισφίγξας ἐν τῇ γῇ. Quarum expositionum posterior referri potest ad superius περιστέλλω, ut significet, Coopertum terra; nam capulum terræ terebratæ s. cavatæ infixerat, et postea circumcirca operuerat terra, ut firmus staret ensis, in quem incumbere parabat. Exp. etiam Communio, Protego, Tueor, ut i. sit q. περισκέπω: affertur-que ex Herod. (3, 31. 82.) Περιστέλλω τὸν νόμον, Legem tueor. Exp. et Comprehendo, Complector; Comprimo, Arcto, Contraho. Bud. quoque περιστέλλεσθαι pro συστέλλεσθαι accipit ap. Dionys. Areop. Myst. Theol. Ὅσῳ πρὸς τὸ ἄναντες ἀνανεύομεν, τοσοῦτον οἱ λόγοι ταῖς συνόψεσι τῶν νοητῶν περιστέλλονται, Compendiosiores fiunt. Vide Comm. 753. [" Plut. de S. N. V. 93. Toup. Emendd. 2, 35. Wakef. S. Cr. 2, 126. Phil. 447. Herc. F. 1132. Alc. 675. Eum. 700. Abresch. Æsch. 2, 101. Hegesipp. 6. Dionys. H. 5, 77. ad Herod. 451. Brunck. El. 434. Phil. l. c. Diosc. 36. ad Diod. S. 2, 326. 554. 569. Boiss. Philostr. 351. Plut. Alex. 106. Schm., Heind. ad Plat. Hipp. 151. Curo, Theocr. 15, 75. Valck. 370." Schæf. Mss. Hegesipp. Epigr. 6. Theocr. 17, 97. Herod. 1, 98. 2, 147. " Περιστελλόμενος, Vitans, Clem. Alex. Str. 4, 10. p. 597." Routh. Mss. * Περιεσταλμένως, Schol. Aristoph. Ἱππ. 18. Εἰρ. 1137. " Timon ap. Diog. L. 7, 16. Schol. Pind. N. 5, 25." Boiss. Mss. " Ad Lucian. 1, 247." Schæf. Mss. * Περισταλτὸς, unde * " Εὐπερίσταλτος, Qui facile circumjicitur, Eust. 150, 45." Seager. Mss.]

Περισταλτικὸς, Comprimendi et coarctandi vim habens, e Gal. κ. Τόπ. 2. Περισταλτικὴ δύναμις, Facultas quæ cibos in ventriculo veluti manu comprimit et circumplectitur, melioris concoctionis gratia. Itidem Gorr., Περισταλτικὴ δύναμις, Comprehensiva facultas: est quæ alimentum attractum arcte complectitur, quo melius concoquatur: ministra virtutis retentricis atque inde concoctricis. Sed facultas ea non modo ad ciborum, qui in ventriculo continentur, concoctionem, sed in omnibus etiam partibus requiritur, in quibus certo quodam tempore aliquid retineri oportet. Aliter enim gestari fœtus ad legiti-

mum usque pariendi tempus non posset, nisi uterus ipsum arctissime comprehenderet et undique complecteretur. Περιστολὴ, ἡ, Ipsa actio cooperiendi s. obvolvendi, Plut. Symp. 3, 5. Περιστολῇ καὶ κατακλίσει συνθάλποντες, Operta s. Obvoluta operimentis et reclinata concalefacientes ac foventes: sc. ebriorum corpora, quibus mederi volunt. Pro Compressio, Coarctatio affertur e Gal. Suid. exp. non solum περιβολή, sed etiam ἐπαγωγή. [" Π. mortui, Dionys. H. 1, 465." Schæf. Mss.]

Περιστολάδην, Circumcirca obtegendo, Nicand. 'Α. 475. σάρκες δὲ περιστολάδην μινύθουσι Τηκόμεναι, Schol. οὐκ ἀθρόαι, ἀλλ' οἷον κατὰ σταλαγμὸν ἐλαττοῦνται, s. κατὰ σταλαγμὸν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τηκόμεναι καὶ καταστάζουσαι φθείρονται, Guttatim, Stillatim, Sensim. Quæ expositio facit ut suspicer eum legisse περισταλάδην. [" Tzetz. de Metris in Potteri ad Lyc. Proleg." Boiss. Mss. * Συμπεριστέλλω, Tego, Occulto, Polyb. 10, 25, 9. " Tzetz. Ch. 3, 794. 980." Boiss. Mss.]

Προστέλλω, Protego, Thuc. 5, (71.) p. 188. Διὰ τὸ φοβουμένους προστέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαστον ὡς μάλιστα τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι, Eo, quod protegerent nudas corporis partes clypeo ejus, qui ad dextram eis locatus erat. Sed Schol. ibi exp. non solum σκέπειν, verum etiam προσάγειν. Quam posteriorem expositionem sequendo, compositum esset e πρὸς et στέλλω. Pass. partic. προσεσταλμένος pro Adductus, in ea signif. qua pro Contractus ponitur, accipi fortasse potest et in Geop. 16, 1, (9.) de signis quibus agnoscitur pullum fore generosum equum, Ὦτα προεσταλμένα, τράχηλον ἁπαλὸν, χαίτην βαθεῖαν, οὐλοτέραν, βραχὺ κεκλιμένην ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ αὐχένος. Varro enim 2, 7. de signis quibus conjectatur qualis futurus sit equus, laudat si est auribus applicatis, non augusta juba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus setis implicata, (forsan leg. Inclinata) in dexteriorem partem cervicis. Et Colum. 6, 29. Brevibus auriculis et arrectis, cervice molli lataque, nec longa, densa juba et per dextram partem profusa. Sed putarim pro illo προεσταλμένα leg. προσεσταλμένα, quod itidem significat Astricta s. Adducta, ideoque Brevia, ut ap. Aristot. H. A. 9. de bonaso, Ἡ θρὶξ τῆς τοῦ ἵππου προσεσταλμένη μᾶλλον, Equina juba, sed magis adducta, brevior, nec longe per armos fusa. Apud Diosc. lib. 4. Φύλλα προσεσταλμένα ἐπ' ἄλληλα, redditur, Folia invicem compressa. Opp. vero τὰ προσεσταλμένα diffusis, s. quæ longe lateque diffluunt, Gal. ad Gl. 2. Προσέσταλτο ὁ σκιῤῥώδης ὄγκος, Astrictus et cohibitus erat scirrhi tumor. Et ap. Basil. Χιτὼν προσεσταλμένος διὰ ζώνης τῷ σώματι, Appressus corpori. Sic et in supra cc. ll. Metaphorice autem Plato Gorgia, de gubernatoria arte loquens, Προσεσταλμένη ἐστὶν ἡ τέχνη καὶ κοσμία. Item προσεσταλμένον dici volunt Qui compositus est in frugalitatem et ad temperantiam moderationemque redactus. [Προστέλλω, Gl. Astringo, Incito, Impello, Æsch. S. c. Th. 411. κάρτα νῦν προστέλλεται Εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ. * " Προστέλλω, Heindorf. ad Plat. Gorg. 223." Schæf. Mss.]

Συστέλλω, Contraho, Coarcto, Coërceo: opp. superiori Διαστέλλω, significanti Diduco, Distendo. Ac συστέλλειν se dicuntur, quæ longe lateque diffusa se contrahunt et coarctant. Plut. Camillo, Συστείλαντες εἴσω τοῦ χάρακος ἑαυτοὺς, Cogentes cohibentesque se intra vallum, vel etiam Coarctantes. Sic Idem in Pericle, Συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, Coëgit et compulit intra muros, Coëgit eos ut se intra muros cohiberent. Sic res adversæ aut pavor συστέλλειν aliquem dicuntur, qui ante tumidus elatusque erat, Isocr. Symm. (29.) Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσι σωφρονεστέρους, Cohibent, Compescunt, Coërcent, ne sc. nimis altos sibi spiritus sumant, nimisque efferantur. Lat. dicunt Dejiciunt, Deprimunt: quæ respondent potius τῷ ταπεινοῦν. Sic Plut. Lucullo (2.) Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ πράσσειν δοκοῦντος, οὐδ' αὖ δεκτικώτερον ἐπιστασίας συσταλέντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus quod imperio facilius auscultet homine for-

A tuna adversa dejecto. Et David Psalmographus ap. Greg. Naz. 1. Invect. in Jul. Ἔν τι τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεστάλθαι τίθεται, καὶ χάριν ὁμολογεῖ τῷ συστείλαντι, Deo sc., qui ipsum cohibet et compescit, ne nimis efferatur. Pavor quoque et metus aliquem συστέλλουσι, ut in ll. Plutarchi supra cc.: sic et ærumnæ ac labores: ut ap. Athen. 12. Τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τρυφᾶν, ἐλευθέρων ἐστί· ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει· τὸ δὲ πονεῖν, δούλων καὶ ταπεινῶν· διότι καὶ συστέλλονται οὗτοι τὰς φύσεις: Natura animis sunt dejectis. Item συστέλλειν ἑαυτὸν dicitur is, qui in periculo se recipit et subducit, ut ap. Greg. Naz. de Christo, Οἰκονομικῶς ἑαυτὸν συνέστειλε πολλάκις. Ii etiam συστέλλονται, qui profusiores sumtus vitantes, sese veluti contrahunt, Thuc. 8, (4.) p. 265. Εἴ που τι ἐδόκει ἀχρεῖον ἀναλίσκεσθαι, ξυστελλόμενοι εἰς εὐτέλειαν, ubi Valla, Sicubi quid sumtus non expedire videbatur, eo in parsimoniam contracto. || Apud Gramm. συστέλλω significat Corripio. [" Longus p. 9. Plut. Mor. 1, 441. de S.N.V. p. 71. Wyttenb. 103. Ep.

B Cr. 29. Toup. ad Longin. 379. Ilgen. ad Hymn. 329. Musgr. Tro. 108. Wakef. Herc. F. 16. 1132. 1421. S. Cr. 2, 126. 4, 138. Jacobs. Anth. 6, 159. 9, 137. 425. ad Dionys. H. 1, 398. 4, 2038. Boiss. Philostr. 635. Ruhnk. ad Vell. Paterc. p. 6. De animo, Villoison. ad Long. 96. De syll. brev., Ruhnk. Ep. Cr. 229. 230. Pierson. ad Mœr. 70. Koen. ad Greg. Cor. 126(=274.) Συνεσταλμένοι δάκτυλοι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 68. Grammat., Brunck. Aristoph. 2, 74." Schæf. Mss. " Decenter operio, Schol. Eur. Or. 1435. Act. Apost. 5, 6." Kall. Mss. Jambl. Adhort. 34. " Συστέλλειν, Hermog. L. 1. περὶ Ἰδ. cap. περὶ ἀξιώματος τοῦ λόγου, de litera Græca ι ita judicat: Ἥκιστα ποιεῖ σεμνὴν τὴν λέξιν· συστέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ σεσηρέναι ποιεῖ· διογκοῖ δὲ οὐδαμῶς τὸ στόμα: h. e. Contrahit os, adeoque etiam exilem sonum reddit, contrarium ei quem literæ ο, α, ω, efficiunt, quæ dicitur λέξις πλατεῖα, διογκοῦσα τὸ στόμα καὶ διαίρουσα. In quo quidem loco Hermogenes videtur paulo insolentius τῷ συστέλλειν tanquam

C synonymum apposuisse τὸ σεσηρέναι, quod plerumque dici solet de hiatu et rictu oris, qui vel ab hominibus ridentibus, vel a canibus dentes progerentibus aperitur. Sic Schol. Aristoph. Σφ. 896. Οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασιν, Εἰρ. 619. Ὅταν ὀργίζονται (οἱ κύνες) σεσήρασιν ἀλλήλοις. Eust. etiam σεσηρὸς χάσμημα fieri dicit, Ubi duæ vocales se insequentes pronuntiandæ sint, ad Il. Λ. p. 840. Enimvero hujus loci omnis contextus et appositio synonymica vocis συστέλλειν flagitat, ut os contractum potius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio τοῦ σεσηρέναι ita definienda erit, ut non modo de rictu, et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositione quæ, dentibus compressis, labia tantum diducit, unde is sibilus, et exilis sonus oritur, quem nunc Hermog. in mente habuit. Hæc, quæ conjectura quadam ducti, atque ex omni Hermog. orationis contextu assecuti esse nobis videbamur, postea confirmata reperimus Scholiastæ ad

D Hermog. 391. interpretatione, qui ita: Σεσηρέναι δέ ἐστι τὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων. Hinc et συστέλλειν i. est q. συντέμνειν, Breviter aliquid enuntiare, eique oppositum τὸ ἐκτείνειν, τὸ μακρηγορεῖν: cf. Greg. ad Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. p. 24. Reisk. Συστέλλεσθαι, Corripi, de literis brevibus ap. Dionys. de C. VV. c. 14. unde συστολαὶ, Correptiones, ibid. c. 25. p. 211. coll. c. 20. p. 143. ubi συστέλλεσθαι φράσις dicitur, Cum e literis brevibus, celeris, mobilis, et brevis fit elocutio." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " Συστελλομένως, i. q. συνεσταλμένως, Draco Ms. p. 17." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Συνεσταλμένως, Correpte, Correpta syllaba, Athen. (393.) Ἀριστοφάνης δ' ἐν Εἰρήνῃ συνεσταλμένως ἔφη διὰ τὸ μέτρον, Ὄρτυγες οἰκογενεῖς: cum paulo ante dixisset Atticos mediam syllabam vocabuli ὄρτυγες ἐκτείνειν, i. e. Producere, ut in Δοίδυκα, Κήρυκα: [cf. 106. " Suid. v. Ῥυτά." Boiss. Mss. " Ad Mœr. 96." Schæf. Mss. * " Συσταλτέον, Schol. Il. Δ. 151." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 4, 586. 5, 712. 8, 410."

Schæf. Mss.] Συσταλτικὸς, Contrahendi s. Coarctandi vim habens. Exp. etiam Corripiens. [* Εὐσυσταλτικὸς, Athan. 2, 429.] Συστολὴ, ἡ, Contractio, Coarctatio: cui opp. διαστολή. In Defin. Stoic. Λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄλογος. Unde Cic. Tusc. 4. Ægritudo sit animi adversante ratione contractio. Rursus, Λύπη ἐστὶ δόξα πρόσφατος κακοῦ παρουσίας ἀξίου εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦντος. Quæ verba idem Cic. sic vertit, Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. Ubi NOTA Συστέλλεσθαι quoque posse reddi Demitti contrahique animo, ut in rebus adversis, dolore, tristitia, metu, aliisque πάθεσι similibus: cui opp. διαχεῖσθαι et ἀνίεσθαι: sicut τῇ συστολῇ opp. ἡ διάχυσις et ἄνεσις, Animi effusio, s. diffusio, ut Seneca loquitur. De animi contractione quæ in metu fit, accipi potest ap. Damasc., cum ait, Ὡς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους ἑκουσίως τὴν πρὸς τὸν θάνατον συστολὴν ποιήσασθαι: significat enim ibi ἀφορμὴν et Refugam cautionem; ut cum aliquis inter eundum subodorans aliquid periculi, animo contrahitur cauteque refugit, ne incidat in discrimen. Bud. At συστολὴν, quæ fit in pulsu, vide in Διαστολή. || Correptio, Figura Grammatica, opposita τῇ διαστολῇ: sc. ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ, veluti cum φυσίζοος pro φυσίζωος dicitur, et ξερὸς pro ξηρός. [" Valck. Anim. ad Ammon. 75. Greg. Cor. 217. Lobeck. Aj. p. 402. Animi, Villoison. ad Long. 97." Schæf. Mss. " Plut. 8, 153." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 461. 677.: quibus compendiis scribatur, 456. 601. 796.: σ. et συλλαβὴ conf., 601. 796. 843. * Ἀσύστολος, unde] " Ἀσυστόλως, Citra συστολὴν, i. e. Citra contractionem " aut correptionem; ap. Gramm. enim id sonat, " Non correpta vocali." [* Ἐπισυστέλλω, Schol. Aristoph. Πλ. 301. Aristot. Rhet. 3, 2. * Προσυστέλλομαι, 3 Macc. 2, 29.]

Ὑποστέλλω, i. q. συστέλλω: itidemque pass. Ὑποστέλλεσθαι i. q. συστέλλεσθαι, Animo demitti ac contrahi. Et peculiariter de metu dicitur, significans Metuo, Reformido, Refugio, Vereor. [" Proprie Recedo: qua notione etiam activum neutraliter usurpavit Callixenus ap. Athen. 204. de navi Ptolemæi Philopatoris loquens, quæ ἔμβολα εἶχεν ἑπτὰ, τούτων ἓν ἡγούμενον, τὰ δ' ὑποστέλλοντα, Septem rostra habebat, quorum unum anteibat, i. e. præ ceteris eminebat, reliqua vero recedebant, i. e. paulatim breviora erant." Schw. Mss.] Philo V. M. 1. Καὶ ἅμα τὴν ψυχὴν εὐλαβὴς ὢν, ὑπεστέλλετο, Tum vero se summittebat magis, Turn. In qua signif. cum accus. quoque construitur, Isocr. Symm. (16.) Περὶ τῶν λοιπῶν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ παντάπασιν ἀνειμένος, μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους πρὸς ὑμᾶς: Evag. (17.) Μηδὲν ὑποστειλάμενος, καὶ μηδὲ δείσας τὸν φθόνον, ἀλλὰ παρρησίᾳ χρησάμενος εἶπε: Archid. (38.) Δεῖ, μηδὲν ὑποστειλάμενον, εἰπεῖν τὸ φαινόμενον. Sic Dem. (54.) Ἃ γιγνώσκω, πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαρρησίασμαι. Itidem et Dinarch. ap. Bud. 148. Οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης. Ibid. ὑποστέλλεσθαι idem Bud. interpr. Vires remittere, Non acriter nec omni conatu agere: inter alia afferens hæc exempla, sed fusius, e Dem. (537.) Τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, Ei qui nihil remisit conatus, quominus contumeliosus esset. Et ex Act. 20, (27.) Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην ὑμῖν τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, Neque enim prævaricatus sum in renuntiando vobis consilio divino. Sic ei videtur intelligendum illud ad Hebr. 10, (38.) Καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, Et si contentionem timide remiserit, in eo animus meus non acquiescit. Alii sic malunt, At si quis se subduxerit, non probat eum animus. Rursum Act. 20, (20.) Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, idem Bud. vertit, Ut nihil prævaricatus sim in iis quæ conducibilia erant. Necnon et hoc Dem. Ἀνάγκη μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποστελλόμενον: accipiens ὑποστέλλομαι pro ὑφίεμαι, Prævaricor et non contentis viribus ago. Est ὑποστέλλεσθαι, inquit Idem 149., etiam Consulto vinci et cedere pari, quod ὑφίεσθαι quoque dicitur, ut qui gratificandi et obsequendi causa contentionem remittunt: et genitivo jungitur. Aristot. Probl. Sect. 5. Τῆς τροφῆς ὑποστέλλεσθαι, Citra satietatem esitare. Greg. Naz. eorum verba reprehendens, qui in trinitate divina inæqualitatem asserebant, Ὥσπερ τοῦ πατρὸς ὑποστέλλεται υἱὸς τοῖς ταπεινοῖς καὶ κάτω κειμένοις, Quemadmodum apud divinarum rerum imperitos et terrenis hærentes, filius summissior est patre et inferior. Hæc ibi inter alia Bud. Ὑποστέλλομαι tamen iis duobus in ll. signif. potius Subtraho, Subduco, Demo: ut et ap. eund. Aristot. 2 Magn. Mor. Ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, Detrahitur mihi de bonis. Sicque ὑποστέλλεσθαι τῆς ἀξίας dicitur, De cujus dignitate aliquid subtrahitur, Cujus dignitas imminuitur, et amplitudo contractior efficitur. Pro Subtraho, Subduco, in activa et voce et signif. usus est Paul. ad Galat. 2, (12.) de Petro, Ὑπέστελλε καὶ ἀφώριζεν ἑαυτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς, Subtrahebat et segregabat se, ut vet. Interpr. vertit: ut alii, Subduxit ac separavit se. Sic accipiunt et in Ep. ad Hebr. 10. ut paulo ante monui. [" Diog. L. in Xenocrate p. 141. HSt." Seager. Mss. Æschines Or. p. 37. J. Poll. 6, 209. " Toup. Emendd. 2, 172. Bergler. ad Alciphr. 249. Bibl. Crit. 3, 1. p. 56. Wakef. S. Cr. 3, 123. Ammon. 25. Jacobs. Anth. 9, 302. 10, 312. ad Diod. S. 1, 597. 2, 340. Heyn. Hom. 7, 109. T. H. ad Plutum p. 268. Lucian. 3, 521. 522. Plato Apol. p. 148. Heind. Excipio, ad Greg. Cor. 260. (347.) Ed. Lips." Schæf. Mss. Conf. c. ὑποστένω, Barker. ad Etym. M. 1129. vide Jacobs. Anim. in Athen. 285. " Ὑποστέλλω, Designo, Philo J. 2, 357. 358. Med., Subduco me, Philostr. 536." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 7, 19. Ἀναιδῆ καὶ μὴ ῥᾳδίως ὑποστελλόμενα μυῖαι καὶ κύνες: 12, 44. Ὁ θυμὸς ὑποστέλλεται καὶ στόρνυται.] " Ὑπεσταλμένως, redditur Remisse, Non contente. Potest et aliter reddi, sequendo interpretationes " verbi ὑποστέλλομαι." [" Chrys. in Rom. Serm. 30. T. 3. p. 227." Seager. Mss. Schol. Soph. Aj. 82. 1080. " Dubitanter, Cyrill. Alex. Glaph. 1. p. 54." Mendham. Mss. * " Ἀνυπεσταλμένως, Pseudo-Athan. Hom. in SS. Patrr. et Proph. §. 2." Kall. Mss.]

Ὑποστολὴ, ἡ, Contractio animi, Timiditas, Bud. 149. Ὑποστολὴ Summissionem signif. et Metum non plane nec ingenue loquentis, et Prævaricationem. Greg. Naz. in 1 de Filio, Νῦν δὲ καὶ μᾶλλον παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, Nunc vero etiam amplius veritatem eloquentes, ne ob prævaricationem damnemur operæ navatæ non probabilis. Idem p. 366. ista sic interpr. Ne in prævaricatione deprehensi, cum hoc elogio damnemur, quod Deo nosmetipsos non probarimus. [Ad Hebræos 10, 39. Remissio, Plut. 6, 491. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. 410." Schæf. Mss.]

" Ἀνυποστόλως, Hes. exp. ἀνυπόπτως: forsan quia " in loco aut re periculi suspecta ὑποστελλόμεθα et " gressum reflectimus. Bud. certe interpr. Sine prævaricatione, Nihil remittendo: ex Aretha. Eidem " Bud. ἀνυπόστολος ῥήτωρ, est ὁ παρρησιαστικὸς, Non " prævaricans: qui sc. in dicendo non ὑποστέλλεται " φόβῳ, nec quicquam veretur timetve." [Ἀνυπόστολος, J. Poll. 4, 21. " Joseph. 713, 14. Ἀνυποστόλως, Dio Chrys. 1, 425." Wakef. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 167. T. 5. p. 993, 41." Seager. Mss. " Vita S. Nili Jun. p. 19. Ed. Rom. 1644. Alciphr. 3, 39. Basil. Sel. Thecl. V. 243. Eumath. 349. 353." Boiss. Mss. J. Poll. 4, 24. 6, 207.]

[* Προϋποστέλλω, Ruf. Eph. 58. * Προσυποστέλλω, unde * " Προσυποστολὴ, J. Malal. 2, 235." Elberling. Mss. * Συνυποστέλλω, Max. Tyr. 21, 10. Sext. Emp. adv. Math. 9, 262.]

ΣΤΕΝΟΣ, Angustus, Arctus: opp. τῷ εὐρὺς s. πλατὺς, Latus, Amplus. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἄγειν ἡμέρας ἢ νυκτὸς, ἢ στενὰς ἢ πλατείας ὁδούς. Item εἰς στενὸν συνελαύνειν, Ad angustias redigere, In arctum angustumque spatium compellere: ut ap. Lucian. (1, 804.) Περιέρχῃ με, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν, Circumvenis me et ad angustias redigis. Itidem εἰς στενὸν καθίστασθαι, Ad angustias redigi s. com-

pelli: quod et στενοχωρεῖσθαι dicitur. Dem. (15.) A Εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται, quasi diceret, Ad tantas redigetur angustias ut mercenarios et peregrinos milites vix alere queat. Plur. τὰ στενὰ dicuntur Angustiæ s. Angusti transitus in montibus aut fretis: quos Lat. Fauces appellant, teste Livio etiam, l. 32. In Chaoniam per Epirum ad occupandas quæ ad Antigoniam fauces sunt, (στενὰ vocant Græci) misit. Thuc. 2, (86.) Μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενὰ, Statuentes non subire angustias, ubi nota in mari στενὰ dici, quæ Herod. στεινὸν πόρον appellat, cum ait, Ἐξ εὐρέος συνάγεται ἐς στεινὸν πόρον. Et in Græcia στενὰ dicebantur, quæ alio nomine πύλαι s. Θερμόπυλαι: quorum ea pars quæ in occidentem vergit, est ὄρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκρημνον, ὑψηλόν: quæ vero in orientem, a mari excipitur et paludibus, tam arcto angustoque alicubi intervallo, ut currus tantum ea possit agi: quamobrem et στενὰ nominabantur. DICEBANTUR Πύλαι quoque, quoniam antiquitus ibi porta erat et murus: ET Θερμόπυλαι, ob thermas s. θερμὰ λουτρὰ, ut Herod. 7, B (176.) docet. Itidem Herodian. 2, (11, 15.) Τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων προκαταλαβεῖν, Angustias Alpium occupare. [" Bergler. ad Alciphr. 30. 99. ad Thom. M. 94. Wakef. S. Cr. 1, 85. De compar., Zeun. ad Xen. K. Π. 217. Ἐλπίδες στεναὶ, Dionys. H. 2, 769." Schæf. Mss. "Pauper, Plut. 4, 33." Wakef. Mss. " Στενὸς λόγος ἐν ἀπαγγελίᾳ, Elocutio angusta, non copiosa, Dionys. in Cens. Scriptt. 3, 5. Mox eandem dicere videtur ἰσχνότητα τῆς φράσεως, Tenuitatem dictionis." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Στενότερος, Gl. Anxius, Buttm. A. Gr. 1, 264. Στενώτερος, Diosc. 1, 2.]

[* Στενόβουλος, Sibyll. Orac. 5. p. 597. * Στενοεπιμήκης, Schol. Soph. Antig. 1235. p. 229. Erf.] Στενολέσχης, Qui de rebus subtilibus garrit, i. q. λεπτολόγος, Argutator, [Suid.] Στενολεσχεῖν, De rebus nimium subtilibus et nihili garrire, Subtiliter garrire, Anxium esse et torqueri in rebus frivolis et nugamentis, i. q. λεπτολογεῖν, Aristoph. N. (320.) περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. [" Planud. Ms. Laud. C Diom." Boiss. Mss. Philostr. Soph. 1, 17. " Valck. Anim. ad Ammon. 212." Schæf. Mss.] Στενολεσχία, ἡ, Anxietas in rebus nihili, Argutiæ, i. q. λεπτολογία, [Hes. Phot.]

[* Στενοπαθής, unde * Στενοπαθέω, Cassii Probl. 70. * Στενόῤῥινος, Theophyl. Protosp. 4, 13. * Στενόσημος, sc. ἐσθής, Tunica angusticlavia, cui opp. * πλατύσημος, Arrian. Epict. 1, 24. " Jacobs. Anth. 9, 472." Schæf. Mss. Στενόσημον, Gl. Angusticlavum. * Στενόστομος, Alex. Trall. 2. p. 49. Artemid. 1, 66. ποτήριον. Vide Στενόχωρος. " Mœr. 91." Schæf. Mss. " Artemid. 57. Geop. 1, 499. (ἀγγεῖον.)" Wakef. Mss. * Στενοτράχηλος, Schol. Apoll. Rh. 2, 571. * Στενοφλεβοτόμος, Paul. Æg. 6, 8. * Στενοφυής, Alexis in Schol. ad Plat. p. 140. Eust. ad Dionys. P. 579. p. 109.] " Στενόφυλλος, Angusta " folia habens, cui opp. πλατύφυλλος," [" Diosc. 2, 131." Boiss. Mss.] " Στενοφυλλία, Angustia folio- " rum," [Theophr. C. Pl. 6, 18, 8. * Στενόφωνος, J. Poll. 2, 111. * Στενόχορτα, Gl. Angustrina.] D

[* Στενοχωρής, Aristot. de Gen. Anim. 3, 4. p. 652. Cf. Εὐρυχωρής, et v. Lobeck. Phryn. 185.] Στενοχωρέω, Ad angustum spatium cogor, In angustum claudor, Coarctor, εἰς στενὸν καθίσταμαι, Athen. (582.) e Comico quodam (Machone) Ὃς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως, Ἀλλὰ στενοχωρῶν, quippe cui ἐπί τινος στενῆς ὁδοῦ occurreret ἀστράβῃ vehens Gnathænium cum suis ancillis. Pass. Στενοχωροῦμαι i. q. στενοχωρῶ, sicut ἀποροῦμαι i. q. ἀπορῶ, quamvis major emphasis passivo inesse credatur. Herodian. 7, (9, 18.) Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος περὶ ταῖς πύλαις στενοχωρούμενον, παρεισδῦναι σπουδάζοντος ἑκάστου. Ubi Polit. Ceteri ad portas conferti, pro se quisque intrare primi urbem festinabundi. Synes. de Insomn. (p. 147.) Ἐφ' οἷς πρώην ἐστενοχωρήθη τὰ κολαστήρια, Carceres angustati et repleti sunt. Metaph. 2 ad Cor. 6, (12.) Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι· ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν, στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν, Non habitatis anguste in nobis; sed angusti estis in visceribus vestris. [Cum dat., Hippocr. Præcept. c. 3. Themist. 310. Οὐ στενοχωρήσεται ἡ γραφή. " Ad Lucian. 1, 246. Heyn. Hom. 7, 783. Wakef. S. Cr. 1, 85. ad Charit. 429. Diod. S. 2, 426. * Στενοχώρημα, Heyn. Hom. 6, 287." Schæf. Mss. * " Ἀποστενοχωρέω, Athen. de Mach. p. 11." Kall. Mss. * " Καταστενοχωρέω, Zosim. 5, 16, 3." Boiss. Mss. * " Περιστενοχωρέω, Valde distendo, Schol. Il. Π. 163." Mendham. Mss. " Heyn. Hom. 7, 170." Schæf. Mss.] Συστενοχωρέω, Coangustor, In angustum spatium cogor s. coarctor, ut et στενοχωρέω. Attamen συστενοχωροῦμεν active etiam exp. Coarctamus angustiis. [" Cf. T. H. ad Lucian. Nigr. 13." Boiss. Mss. * Στενοχωρητός, unde * " Ἀστενοχώρητος, Planud. Ovid. Met. 8, 844." Boiss. Mss. * " Ἀστενοχωρήτως, Andr. Cr. 19. 135. 196." Kall. Mss.] Στενοχωρία, ἡ, Angustus locus, Angustum spatium, Angustia, Thuc. 7, (70.) p. 257. Ξυνετύγχανέ τε πολλαχοῦ, διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὰ μὲν, ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ, αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι, Plut. Symp. 5, 6. Ἐζητεῖτο περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τῶν κατακειμένων, εἶτα ἀνέσεως: ipsum autem problema sic inscribitur, Τίς αἰτία τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τῶν δειπνούντων, εἶτα ὕστερον εὐρυχωρίας. Ubi habes opposita στενοχωρία et εὐρυχωρία, Angustus s. Arctus locus, et Locus amplus s. latus. Apud eund. Plut. Apophth. Οὐκ ἐξάξεις μου τὸν υἱὸν ἐκ τῆς στενοχωρίας; metaphorice, ut et 2 ad Cor. 6, (4.) Ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, In oppressionibus, in necessitatibus, in angustiis. [Ælian. V. H. 2, 40. βίου. " Ad Lucian. 1, 246. Wakef. S. Cr. 1, 87. ad Herod. 479." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. " De tempore, Dio Cass. 206." Wakef. Mss.] Apud Suid. legitur ETIAM Στενόχωρος, ὁ ἐστενωμένος τόπος, Locus angustus, [Hippocr. 589. ubi Codd. στενοστόμους exhibent.]

[* " Στένοχος, ad Od. B. 388. (Στενόχους Ἀθηναῖοι, ἀγυιὰς Ἀργεῖοι καλοῦσιν.)" Schæf. Mss.]

Στενωπός, ὁ, ἡ, In quo oculi s. visus coarctatur, ἔνθα οὐκ ἔχουσι διαπετάννυσθαι εἰς θέαν, ἀλλ' ἀποστενοῦνται οἱ ὦπες, Eust. 1308. Plerumque ἐλλειπτικῶς dicitur στενωπὸς pro στενωπὸς ὁδὸς, ῥύμη, s. τόπος, ut Idem ibid. tradit. Et dicitur de Vico aliquo urbis angusto s. angiportu: quæ Virg. et Tacit. Angusta viarum appellant, ut cum Plut. (9, 232.) dicit τελεαρχίαν olim nihil aliud fuisse quam ἐπιμέλειάν τινα περὶ τοὺς στενωποὺς ἐκβολῆς κοπρίων, καὶ ῥευμάτων ἀποτροπῆς, indicans τελεαρχῶν munus fuisse curare, ut stercora fimusque ex angiportis ejiceretur et rivi averterentur. Item στενωποὶ in montibus sunt Angustæ viæ, quibus transitur. Herodian. 8, (1, 13.) de Alpibus, Τὰς δὲ διεξόδους ἐστένωται, ἢ διὰ κρημνοὺς εἰς βάθος μέγιστον ἀπεῤῥωγότας, ἢ διὰ πετρῶν τραχύτητα· στενωποὶ γάρ εἰσι χειροποίητοι οἱ μετὰ πολλοῦ καμάτου τοῖς πάλαι Ἰταλιώταις εἰργασμένοι. Ubi Polit. Nonnullis tamen quasi semitis magno veterum Italorum labore manufactis. At 2, (11, 15.) dicit τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων. Plato στενωποὺς appellat τὰς διαδρομὰς τῶν πόρων corporis humani, teste Longino (32, 5.) Apud J. Poll. et Herodian. SCRIBITUR Στενοπός, [" Amphiloch. 65." Kall. Mss.] perperam pro στενωπός. At Στεινωπὸς est Ionicum et Poëticum, de quo infra post Στεινός. [" Στενωπὸς, Angiportus, Philostr. 76. 142. 206." Kall. Mss. Arrian. Anab. 6, 22. Æsch. Pr. 364. " Toup. Opusc. 1, 371. 438. Alciphr. 192. ad Mœr. 252. Zeun. ad Xen. K. Π. 216. Phryn. Ecl. 180. Thom. M. 561. et Add., Huschk. Anal. 13. Brunck. Soph. 3, 479. Diod. S. 2, 516. Heyn. Hom. 8, 423. 445." Schæf. Mss. * Στενωπή, i. q. λαύρα, Prov. Alexandr. 61. Gron.: cf. Athen. 540. Lobeck. Phryn. 106. " Tzetz. Proleg. ad Lyc." Kall. Mss. * Στενώπαρχος, Dio Cass. 779, 92. * " Στενοπεῖον, Angiportus, Achill. Tat. 495 (=336.)" Wakef. Mss. * " Στενώπιον, Jacobs. Anth. 8, 8. * Στενωπεῖον, Στενώπιον, Toup. Opusc. 1, 438. 469." Schæf. Mss.]

[* Διάστενος, Gal. Defin. 2, 275. * Μεσόστενος, Mathem. Vett. p. 18. * Περίστενος, Lucian. 3, 497.] Σύστενος, Angustus, In arctum coactus: Hes. συστε-

νον, ἐστενοχωρημένον: item τρίχινος χιτὼν ἢ ῥυπαρὸς, Tunica e pilis, s. Cilicina vestis, Tunica sordida: qua signif. ab Antimacho usurpari tradit. Ὑπόστενος, Subangustus, Aliquantum angustus, Ima sui parte angustus.

[* Στενῶς, Gl. Stricte, " ad Thom. M. 94." Schæf. Mss. LXX. 1 Sam. 13, 6. sed vide Schleusn. Lex. V. T. " Breviter, Athan. 2, 66." Kall. Mss.]

Στενότης, ἡ, Angustia, i. q. στενοχωρία: opp. τῇ εὐρυχωρία. [" Ad Thom. M. 94." Schæf. Mss. 2 Macc. 12, 21. Joseph. A. J. 19, 7, 5.]

[* Στενώδης, Peripl. anon. ap. Hudson. Geogr. Min. 1, 8. cf. Bast. Ep. Cr. 23. Epimetr. p. xxxv. Aristoph. Πλ. p. xxxv. Schæf.]

Στενόω, Angusto, In angustum spatium redigo, In arctum cogo, Coangusto, Herodian. (8, 1, 13.) de Alpibus, Τὰς διεξόδους ἐστένωται, Est callibus angustissimis quibus transitur. Vide Στενωπός. [" Wakef. S. Cr. 1, 85. 87." Schæf. Mss. Liban. 4. p. 205. τὴν γαστέρα.] E partic. præt. pass. ἐστενωμένος factum est ADV. Ἐστενωμένως, Anguste: ut ἐστενωμένως ζῆν, Anguste vivere, ut ii quibus est curta supellex, s. Modice et summa parsimonia vivere: quod et ἀποζῆν dicitur, et Lat. Tolerare vitam. [* Στένωσις, Angustatio, Coarctatio, Jerem. 49, 24.]

Ἀποστενόω, Coangusto, i. q. στενόω, Eust. in Στενωπός: item Alex. Aphr. Herod. pro στενόω et ἀποστενόω dicit ἐξ εὐρέος συνάγω εἰς στεινὸν πόρον. [" Diod. S. 1, 204. * Ἀποστένωσις, Heyn. Hom. 8, 424." Schæf. Mss. * Ἀποστενωτικὸς, Eust. Il. B. p. 238, 31. * Συναποστενόω, Liban. 4, 806. * " Ἐπιστενόω, Anna C. 37." Elberling. Mss.] " Ἐπιστενόω, " in VV. LL. perperam redditur Gemo, Spiro. Si- " gnificaret enim potius Coarcto, Angustum reddo."

Στεννυγρὸς, i. q. στενὸς, Arctus, Angustus: Ionicæ dialecti proprium. Simonides (Fr. 200.) Μοῦνος στεννυγρῇ ξυντυχὼν ἐν ἀτραπῷ, In semita s. calle angusta. [" M. Casaub. de Verb. Usu p. 123. ad Herod. 148. Heyn. ad Apollod. 507. (2, 8, 2.) ad Paus. 381." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 35, 7." Wakef. Mss. Στεννυγρὴ, sub. ὁδὸς, Œnomaus Eusebii 5, 20.] Στεννυγροχωρίη, ἡ, Locus angustus, Spatium angustum, Angustia, i. q. στενοχωρία s. στενότης. De quo multa Gal. l. 1. de Artic. Στεννυγρόω, i. q. στενόω, Angusto, Coangusto, Arcto, Coarcto, In angustum s. arctum spatium cogo. Gal. quoque in Lex. suo Hippocr. στεννυγρῶσαι exp. στενῶσαι: addens et hanc quorundam aliorum expositionem, συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι, Constringere coarctareque humorum meatus et siccare. Itidem et Erotian. ap. eund. Hipp. στεννυγρῶσαι exp. ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ, ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστί. Et sic στεννυγρόω ac στεννυγρὸς essent composita ex στενὸς et ὑγρός: ac proprie στεννυγρὸς ὁδὸς diceretur Angustia viarum in mari, aut fluviis, in quibus στενωποὶ quoque s. στεινωποὶ sunt et στενόπορθμοι διέξοδοι. [* " Ἀποστεννυγρόω, ad Herod. 148." Schæf. Mss.]

[* Στένος, τὸ, Metus, Æsch. Eum. 524. " Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 80. Heyn. Hom. 7, 73. 186. 8, 443." Schæf. Mss.]

¶ Στεινὸς, Ionice dicitur pro στενὸς, Angustus, Arctus, Herod. 7, (176.) Ἐξ εὐρέος συνάγεται ἐς στεινὸν πόρον. Ibid. Ἡ δὲ αὖ διὰ Τρηχῖνος ἔσοδος ἐς τὴν Ἑλλάδα, ἔστι, τῇ στεινοτάτῃ, ἡμίπλεθρον, Qua parte aditus in Græciam est angustissimus. Ibid. τὸ στεινὸν, pro Angustiæ: Ἐκ δὲ τοῦ στεινοῦ τῆς Εὐβοίης, ἤδη τὸ Ἀρτεμίσιον ἐκδέκεται αἰγιαλός. Aliquanto post (223.) de pugna ad Thermopylas, Οἱ δὲ ἀνὰ τὰς προτέρας ἡμέρας ὑπεξιόντες ἐς τὰ στεινότερα ἐμάχοντο· τότε δὴ συμμίσγοντες ἔξω τῶν στεινῶν ἔπιπτον πλήθεϊ πολλοὶ τῶν βαρβάρων. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 217. Wakef. S. Cr. 1, 63. ad Herod. 610. ad Charit. 766. Heyn. Hom. 6, 287." Schæf. Mss. Greg. Cor. 652.]

Στεινόπορος, i. q. στενόπορος, Angustos meatus habens, Per quem arctæ viæ ducunt, ut τόπος. [Τὰ στεινόπορα, Angustiæ, Herod. 7, 223.] Στειναύχην, idem est CUM Στεναύχην, Angustam cervicem s. Arctum collum habens: λάγυνος, Epigr. Lagena angustæ cervicis. [" Toup. Opusc. 2, 242. Marcus Arg. 21."

A Schæf. Mss.] Στεινωπὸς, ὁ, ἡ, i. q. στενωπὸς, Angustus, Arctus: χῶρος, Locus angustus, in quo ocu[lus] s. visus coarctatur. Sic στεινωπὸς ὁδὸς, Via angusta, Il. H. (143.) ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, Ψ. (427.) Ἀντίλοχ' ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους· Στεινωπὸς γὰρ ὁδός. Et πόντος στεινωπὸς, Apoll. Rh. 2, (1193.): quod Fretum Lat. dicunt. Ibid. στεινωπὸν ὕδωρ, Aqua arcta, in angustum spatium constricta: (333.) Τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπὸν, Angustias s. Fauces maris: quæ Thuc. στενὰ appellat. Et nota ibi στεινωπὸν substantive dici, ut στενωπὸς quoque supra. [" Toup. Opusc. 1, 371. Heyn. Hom. 5, 335. 8, 444." Schæf. Mss.]

[* Στείνοτης, Latitudo, Herod. 4, 85. Ἑλλήσποντον, ἐόντα στεινότητι μὲν ἑπτὰ σταδίους, μῆκος δὲ τετρακοσίους.]

Στεῖνος, τὸ, i. q. στενοχωρία et στενωπὸς, Via angusta, ἡ στενὴ ὁδὸς, ut Schol. Homeri exp.; s. Angustus locus, Angustia. Il. Ψ. (419.) Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης: pro quo στεῖνος ὁδοῦ B mox dicit στεινωπὸς ὁδὸς, 427. et paulo ante 415. Virg. quoque Angusta viarum dicit pro Angustæ viæ urbis, quos angiportus dicunt, Æn. 2. Obsedere alii telis angusta viarum. Od. X. (460.) Εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι, ubi Schol. quoque exp. ἐν στενῷ τόπῳ, In loco angusto. Il. M. (66.) de fossa quadam, Ἔνθ' οὔπως ἐστὶ καταβήμεναι ἠδὲ μάχεσθαι Ἱππεῦσι· στεῖνος γάρ: Locus enim angustus est, Schol. * στένωμα. Sic O. (426.) Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε. [" Heyn. Hom. 6, 287. 7, 73. 8, 443." Schæf. Mss. Hom. H. in Apoll. 533. ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα.]

Στεινόω, i. q. στενόω, Angusto, Coangusto, Arcto, Coarcto, In angustum s. arctum cogo, [" Quint. Sm. 7, 100." Wakef. Mss.] Στείνωμα, τὸ, q. d. Arctamen, Angustamen, i. q. στεῖνος, i. e. Angustus locus, Angusta via, Angustia. Ionicum est PRO Στένωμα: quo utitur Schol. Homeri in præcedenti στεῖνος. [* Ἀποστεινόω, Theocr. 22, 101.] SED ET Στείνομαι pro στεινοῦμαι s. στενοῦμαι dicitur, de quo infra in C Στείνω pro Στένω.

ΣΤΕΝΩ, Gemo, Ingemisco, Suspiro, Dem. (332.) Ἀκούω καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν: solemus enim ad tristia, quæ ad aures nostras perferuntur, ingemiscere. Affertur et στένω σε ex Eur. (Or. 1384.) pro Deploro te, Lugeo et defleo te cum gemitu. Mare etiam στένειν dicitur pro ἠχεῖν, i. e. Sonare, Resonare, Stridere. Soph. (Aj. 674.) ἐκοίμισε Στένοντα πόντον, Sopivit s. Pacavit resonans mare, ubi Schol. quoque exp. ἠχοῦντα, ut et Eust. De etymo vide in Στείνομαι. [" Jacobs. Exerc. 2, 10. Specim. p. 10. Anim. 124. Anth. 9, 18. 12, 210. Wakef. S. Cr. 1, 85. Ion. 733. Herc. F. 863. ad Lucian. 1, 486. Heyn. Hom. 7, 170. 784. 8, 42. 153. Markl. Suppl. 22. Iph. p. 53. Musgr. Ion. 721. Conf. c. σθένω, Porson. Med. p. 32. Fähse ad Eur. 285." Schæf. Mss. " Hippocr. 1168. Tryph. 318." Wakef. Mss.] " Στένομαι, Suspiro, Tristor, Irascor, VV. LL. for- " tasse pro Στείνομαι, quod ap. Hes. extat."

Στενοκώκυτοι τρίχες, Crines qui, dum evelluntur, D gemimus et ejulamus, Aristoph. (A. 448.) ap. Suid. Ἐκκωκιῶ [ἐκκοκκιῶ Br.] σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας, ubi Suid. στενοκωκύτους exp. ἐν αἷς στενάζει ἡ τιλλομένη. At VERB. Ἐκκωκιῶ exp. ἐκτιλῶ, ἀνασπάσω.

Στενόεις, Gemebundus: Hes. στενόεσσα, στενακτική. Dicitur et Στονόεις. [" Ad Hesiod. Ἀσπ. 127." Schæf. Mss. Vox suspecta.]

Στόνος, ὁ, Gemitus, Suspirium, etiam Gemitus fletu mixtus. Il. Φ. (20.) τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς Ἄορι θεινομένων. Sic Od. X. (308.) τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς Κράτων τυπτομένων. Il. T. (214.) φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. Thuc. 7, (71.) Ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα. [" Brunck. ad Anal. 102. ad Phil. 693. Wakef. Trach. 521. Jacobs. Anth. 12, 210. Heyn. Hom. 4, 638." Schæf. Mss.]

Στονόεις, Gemebundus, Lamentabilis, Flebilis, Od. Λ. (382.) Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν: Φ. (12.) πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. Sic

Il. Θ. (159.) βέλεα στονόεντα χέοντο: i. e. πολλῶν στεναγμῶν αἴτια, Multos gemitus et suspiria ictis afferentia, ut Lat. quoque Lamentabilia et Flebilia sæpe dicuntur, quæ lamentorum et fletuum causa sunt. Et Apoll. Rh. (2, 631.) στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω. [Soph. Ant. 1145. "Ad Charit. 458. Musgr. Iph. T. 1282." Schæf. Mss.]

'Αγάστονος, Multis mixtus gemitibus, ἄγαν στονόεις. Apud Hom. autem Od. M. (97.) ἀγάστονος ἀμφιτρίτῃ; dupliciter exp.; vel *πολύκτυπος, (quoniam sc. στένειν πόντος dicitur pro ἠχεῖν, ut sit quod Lat. Undisonum mare vocatur,) vel ἡ τοῖς ναυαγοῦσιν αἰτία στόνων πολλῶν, qui enim in mari pereunt, non sine gemitibus crebris pereunt. Exp. etiam πολυστένακτος, στεναγμοῦ ἄξιος. [" Hymn. in Apoll. Del. 94. Jacobs. Anim. 59. * "Αστονος, Valck. Adoniaz. p. 229. Thom. M. 446." Schæf. Mss. " Hilaris, Anacr. 50." Kall. Mss. Gemebundus, Æsch. S. c. Th. 856. * Αὐτόστονος, Sua mala gemens, 910=923.] Βαρύστονος, Graviter ingemiscens, Graves gemitus et suspiria imo de pectore ducens. Athenis histriones quosdam dictos fuisse βαρυστόνους, discimus e Dem., fortassis quia in calamitatibus Tragicis graves gemitus et gravia suspiria simulare norant: (314.) Μισθώσας σαυτὸν τοῖς βαρυστόνοις ἐπικαλουμένοις ἐκείνοις ὑποκριταῖς. Affertur ex Epigr. etiam βαρύστονος λίθος, ambiguum an in præcedente signif. Nam βαρύστονος interdum dicitur Qui graves gemitus affert, Gravium suspiriorum causa, Qui graves ex imo pectore trahere gemitus cogit: ut ap. Latinos quoque accipiuntur Lamentabilis, Flebilis, Lacrymosus, Luctuosus. [" Ut στένω sæpe nihil aliud signif. quam ἠχέω, sic βαρύστονος idem est quod βαρυηχής. Argentarius in Epigr. Analectorum meorum 2, 272. Τηλόθε γὰρ λίθος εἴς σε βαρύστονος, οἷα κεραυνὸς—ἔβη: lapis dum ferit, gravem sonum edens, aut stridorem, dum violento motu impulsus aërem secat. Opp. 'Α. 5, 152. βουπλῆγές τε βαρύστονοι, Graviter ingemiscentes, s. Gravem in percutiendo sonum efficientes, sive respexit Poëta ad gravem anhelitum illius qui sublata securi ictum magno conatu infligit: ibi autem male editum * βαρύστομοι, quæ vox est nihili, nec ullum habens sensum." Brunck. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 294. Brunck. ad Anal. p. 102. Wakef. Eum. 797. * Βαρυστόνως, ibid." Schæf. Mss. * Δύστονος, var. lect. Æsch. S. c. Th. 991. 1006. * Μεγαλόστονος, Æsch. Pr. 413. " Hesych. v. "Αστονον." Boiss. Mss.] Πολύστονος, Multum gemens, Multis gemitibus mixtus, Epigr. νόος, Il. Α. (445.) πολύστονα κήδε' ἐφῆκε, ubi exp. πολλῶν στεναγμῶν ἄξια, [Soph. Phil. 1346. Theocr. 17, 47. " Valck. Phœn. p. 372. ad Herod. 107. Musgr. Or. 56. Wakef. Eum. 382. Jacobs. Anim. 46. 62. Heyn. Hom. 6, 136." Schæf. Mss. * Φιλόστονος, Eust. Il. Α. p. 765, 37. * Φιλοστόνως, Æsch. S. c. Th. 285.]

Στοναχέω, ET Στοναχίζω, Gemo, Ingemisco, i. q. στένω. Prioris nulla afferuntur exempla, posterius ap. Hom. non semel legitur: ut Od. I. (13.) ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω. Idem pass. quoque voce utitur, Il. H. (95.) μέγα δὲ στοναχίζετο θυμῷ, Od. (K. 454.) Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Il. B. (784.) Τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στοναχίζετο αἶα Λαῶν ἱζόντων. Attamen et prius στοναχέω usurpari credo, ut στεναχέω. Apud Hes. legitur ETIAM Στονάχων, στενάζων, a VERBO Στονάχω, i. significante q. præcedentia στοναχέω et στοναχίζω. [" Στοναχέω, Brunck. Œd. T. 186. Heyn. Hom. 7, 448. Στοναχίζω, Il. B. 95. Heyn. Hom. 4, 397. 5, 326. 7, 673. 8, 392. 400." Schæf. Mss. Buttm. Lexil. 215. " De fulmine, Quint. Sm. 7, 531." Wakef. Mss. * " Βαρυστοναχέω, Const. Manass. Chron. p. 107." Boiss. Mss. Cf. Βαρυστενάχω. * Στοναχητὸς, unde * 'Αστονάχητος, Anal. 3, 300. " Inscr. Doniana p. 558, 24. coll. Hagenb. Diatr. p. 23. (35.)" Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 12, 270." Schæf. Mss.]

Στοναχὴ, ἡ, Gemitus, i. q. στόνος, Il. Ω. (696.) τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει, Od. K. Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Circumquaque gemitibus reboabat domus, E. (83.) Δάκρυσι καὶ στο-

A ναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, B. (39.) Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι. [" Jacobs. Anth. 12, 210. Heyn. Hom. 8, 701." Schæf. Mss.] Στόναχος, ὁ, idem: στεναγμὸς, Suid. [" Nomina in χος χη, κος κη, φος φη, desinentia derivantur omnia a præteritis Verborum activis desinentibus in χα, κα, φα. Exemplo sint μείλιχος, a μεμείλιχα, verbi μειλίσσω: νηπίαχος, a νενηπίαχα verbi * νηπιάσσω: πτωχὸς, Mendicus, ab ἔπτωχα verbi πτώσσειν, In genua procidere: στοναχὸς et στοναχὴ, ab ἐστόναχα, verbi * στονάσσω: ita et * ἐλαχὸς, vel ἐλαχὺς, ab ἤλαχα verbi deperditi * ἐλάσσω, cujus simplicior forma ἐλάω, æque atque altera ἐλαύνω usitatissima." Valck. Schol. in N. T. 2, 429.]

[* 'Αναστοναχίζω, Quint. Sm. 2, 634. Il. K. 9. " Heyn. Hom. 6, 8. * 'Αναστοναχέω, 7, 485. 611." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1284.] 'Επιστοναχίζω, i. q. ἐπιστένω, Ingemisco, Gemo super aliqua re, Ingemisco ob, Hesiod. [Θ. 843. Hom. Batrach. 72. " Ernest. p. 414. * 'Επιστοναχέω, * 'Επιστονάχω,
B Heyn. Hom. 8, 607. Brunck. Œd. T. 186." Schæf. Mss. Il. Ω. 79.] Καταστοναχίζω, SIVE Καταστοναχέω, Ingemisco: hoc ex Epigr. Μεταστοναχίζω, Ingemisco ob, Lamentor et deploro, Hesiod. 'Α. (92.) ἦ που πολλὰ μεταστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων, Suum infortunium calamitatemque suam deplorabat cum gemitu. Hom. dicit μετέστενεν ἄτην. Περιστοναχίζω, Circumcirca gemo, Circumquaque ingemisco. Qua signif. vox etiam passiva accipitur: ut περιστοναχίζεται δῶμα, Circumquaque ingemiscit domus. Nisi malis Undique repletur aut reboat gemitibus. Activa voce utitur Hesiod. 'Α. (344.) περιστονάχιζε δὲ γαῖα. Ubi quidam Codd. habent περιστονάχησε, a VERBO Περιστοναχέω, i. significante q. περιστοναχίζω, ut καταστοναχέω, i. q. καταστοναχίζω. [" Villoison. ad Long. 304." Schæf. Mss. * Συστοναχέω, Quint. Sm. 1, 296.] 'Υποστοναχίζω, Subingemisco, Subtus ingemisco, Subtus gemitus et suspiria duco, Il. B. (781.) Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διῒ ὡς τερπικεραύνῳ, Schol. ὑπέστενεν, ἤχει. [" Heyn. Hom.
C 4, 211. 397." Schæf. Mss.]

[* 'Αμφιστένω, Quint. Sm. 5, 646. 9, 440. 14, 82.] 'Αναστένω, i. q. simplex στένω, Gemitus et suspiria duco, [" Markl. Suppl. 22. De quant., Beck. ad Eur. Hec. 186." Schæf. Mss. * 'Αποστένω, Aristæn. Epist. 2, 18. * 'Ενστένω, Quint. Sm. 3, 601.] 'Επιστένω, Ingemo, Gemo super, Ingemisco ob, [Hesiod. Θ. 679. Eur. Med. 929. " Ad Charit. 481. Jacobs. Exerc. 2, 10. Abresch. Lectt. Aristæn. 341." Schæf. Mss. * " 'Αντεπιστένω, Nicet. Eugen. 1, 51." Boiss. Mss.] " Συνεπιστένω, Congemisco, Condoleo." [" Plut. Galba 23." Boiss. Mss.] Καταστένω, Ingemo, Suspiro. Eur. (Andr. 444.) dicit καταστένω σὸν pro Cum gemitu defleo s. deploro. [" Valck. Phœn. p. 524. Andr. 831." Schæf. Mss.] Μεταστένω, Ingemisco et suspiro ob, Pœnitet me, adeo ut gemitu pœnitentiæ signum dem. Apud Hom. certe [Od. Δ. 261.] μετέστενον ἄτην exp. μετεμελόμην, Pœnitebat me erroris. [" Wakef. Eum. 58. Abresch. Æsch. 2, 7." Schæf. Mss. Eur. Med. 997. Μεταστένομαι δὲ
D σὸν ἄλγος.] Περιστένω, Circumcirca gemo. Pass. περιστένεσθαι, Lamentis et gemitibus circumsonare. [" Jacobs. Anim. 124. Heyn. Hom. 7, 170. Undique arcto, Il. Π. 163. (περιστένεται δέ τε γαστήρ.)" Schæf. Mss. * Προστένω, Æsch. Ag. 261. * " Συστένω, Const. Manass. Amat. 1, 54." Boiss. Mss. * 'Υπερστένω, Æsch. Pr. 66. σῶν ὑπερστένω πόνων. " Brunck. Aj. 225. Markl. Suppl. 998. Porson. Hec. p. 45. Ed. 2." Schæf. Mss.] 'Υποστένω, vide 'Υποστοναχίζω, [Aristoph. 'Α. 162. " Jacobs. Exerc. 2, 10." Schæf. Mss.]

Στενάζω, i. q. στένω, e quo et derivatum est, ut σκεπάζω e σκέπω, στεγάζω e στέγω, i. e. Gemo, Ingemisco. Usitatius in prosa quam primitivum ipsius. Plut. Fab. Μηρόν τε πληξάμενος καὶ στενάξας μέγα: Amat. Narrat. Οὗ στενάξαντος καὶ Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένου. Affertur et στενάζω τὸν τεθνεῶτα pro Deploro mortuum, Cum gemitu defleo. [" Markl. Iph. p. 160. Wakef. Phil. 11." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 104. Hesych. Στενάζειν· λυπεῖν· τινὲς δὲ, πα-

τάξαι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· ἄλλοι, παίειν ἁπλῶς· οἱ δὲ, καταμανθάνειν τὰ στήθη. Στενάξαι· τινὲς, πλῆξαι καὶ παῖσαι· οἱ δὲ, * Στένιον, τὸ στῆθος. Infra ap. Eund. * Σήνιον· στῆθος.] Στέναγμα, τὸ, ET Στεναγμὸς, ὁ, Gemitus, Suspirium, Athen. (421.) Τῷ γὰρ τοιούτῳ ὁ οἶκος — ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων, Plut. Coriol. (38.) Καὶ μυγμῷ καὶ στεναγμῷ ψόφον ὅμοιον ἐκβάλλειν. [" Στέναγμα, Toup. Opusc. 1, 564. Brunck. Aristoph. 2, 24. Στεναγμὸς, Musgr. Heracl. 835." Schæf. Mss. Æschin. Dial. 3, 3. Στεναγμοὺς ἱέντα σὺν δακρύοις. Στεναγμὸς et στέναγμα conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 297. * " Στεναγμώδης, Suspiriosus, Nemes. 218." Wakef. Mss. * Στενακτέον, Eur. Suppl. 291.] Στενακτὸς, SIVE Στενακτικὸς, Gemebundus, ex Ezech. 5, (15.) Στενακτὴ καὶ δειλαία, Gemebunda et misera. [Στενακτὸς, Soph. Œd. C. 1663. Vide Στενόεις. * " Ἀειστένακτος, Nicet. Eugen. 5, 119." Boiss. Mss.] Ἀστένακτος, Non gemebundus. Active pro Eo qui non gemit, s. sine gemitu aliquid agit, accipitur in Soph. quodam l., quem in Ἀδάκρυτος citavi. [Plut. 6, 655. " Toup. Emendd. 1, 435. Wakef. Trach. 1074. 1200." Schæf. Mss. " Lycophr. 1117." Kall. Mss. Æschin. Dial. 3, 17. Ἔνθα ἄπονα πάντα, καὶ ἀστένακτα, καὶ ἀδάκρυτα.] Ἀστενάκτως, Sine gemitu, Citra gemitum, Ita ut non ingemiscas, [Plut. 6, 406. 7, 217.] Qua signif. DICITUR ET Ἀστενακτεὶ, quo Aristoph. utitur, (Ἐκκλ. 464.) Σὺ δ' ἀστενακτεὶ περδόμενος: [" Perperam impressi ἀστενακτεί. Sincera est forma * ἀστενακτὶ, ut ἀστακτὶ, ἀνοιμωκτί. De his advv. in ὶ et εὶ legisse operæ pretium erit, quæ notavit Valck. ad Theocr. Sel. Id. p. 228." Brunck. " Ἀστενακτεὶ, Ἀστενακτὶ, Toup. Opusc. 2, 112. Brunck. Aj. 1227." Schæf. Mss. Ἀστενακτὶ, Æschin. Dial. 3, 2. " Herod. Epim. 257." Boiss. Mss. Athen. 303. ex Æschylo, Plato Axiocho p. 364. * Ἀστενακτέω, Epist. Socr. 27. susp. * Βαρυστένακτος, i. q. βαρύστονος, Schol. Opp. Ἁ. 5, 152. * Κακοστένακτος, Schol. Æsch. S. c. Th. 862. * " Μεγαλοστένακτος, Valde gemens, Etym. M. 8, 54." Wakef. Mss. * " Πολυστένακτος, Gemebundus, Pseudo-Chrys. Serm. 67. T. 7. p. 440, 40. Τοὺς * βαρυωπεῖς ὀφθαλμοὺς * ἐκτυφλώττουσαν, ἀπρεπῆ στολὴν διαῤῥήξασαν, τὸ π. στῆθος τύπτουσαν." Seager. Mss. " Suid. (et Hes.) v. Ἀγάστονος." Kall. Mss. Anthol. 3. p. 330. Lucian. 3, 643. Schol. Lyc. 1108. " Lex. Bekkeri p. 324, 31. Schol. Eur. Or. 974." Boiss. Mss.]

Ἀναστενάζω, Vehementer suspiro, Graviter ingemisco, ut aliquid amplius significet quam simplex στενάζω, pro quo tamen ut plurimum usurpatur, quamvis non usque adeo frequenter atque illud. [Soph. Aj. 931. " Brunck. ad Anacr. p. 132. Wakef. Herc. F. 116." Schæf. Mss. * Ἀποστενάζω, unde * Ἀποστέναγμα, Eumath. 181. * " Ἀναστεναγμὸς, Jo. Malal. 1, 77." Elberling. Mss. * " Ἐνστενάζω, Nicet. Eugen. 1, 56." Boiss. Mss. * Ἐπιστενάζω, Gl. Ingemo, Ingemisco, Æsch. Pers. 729. Josephi Vita c. 16. Lucian. 1, 642. 2, 827. " Basil. M. Epist. 379." Boiss. Mss. Eur. Iph. T. 283. * Ἐπιστεναγμὸς, Gl. Ingemitus. * " Ἐπιστενακτὸς, Schol. Eur. Phœn. 1311." Kall. Mss. * Συνεπιστενάζω, Epictet. Man. 16.] Καταστενάζω, Ingemisco, Cum gemitu deploro, Basil. Καταστενάζω τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς. Pass. voce et signif. Alciphron, (3, 36. p. 160. Bergl.) Αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεστεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες, Munuscula stultorum amatorum cum suspiriis data, Bud. [Cum gen., Nicet. Annal. 14, 2. * " Συγκαταστενάζω, Nicet. Eugen. 1, 73." Boiss. Mss.] Περιστενάζω, Ingemisco circumcirca. Pass. locus aliquis περιστενάζεσθαι dicitur, cum gemitibus circumsonat, Plut. Anton. (56.) Σχεδὸν ἁπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περιστεναζομένης. [* Προστενάζω, Schol. Æsch. Ag. 261. quod Schutz. in ipsum textum invexit.] Συστενάζω, Simul gemo, Congemisco, ad Rom. 8, (22.) Οἴδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ φύσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν, Scimus enim omnes res creatas una suspirare et una parturire ad hoc usque tempus: [" h. e. nondum cessant, uti nos experientia docet, Christianorum persecutiones." Schleusn. Lex. N. T.] Ὑποστενάζω, Aliquantum ingemisco, Leviter suspiro, ἡσύχως στενάζω: vel etiam Subtus ingemisco, ut ὑποστοναχίζω. [Æsch. Pr. 430. Οὐράνιόν τε πόλον Νώτοις ὑποστενάζει, ubi Coraio leg. videtur * ὑποστεγάζει: v. Schn. Lex. Suppl. p. 179.]

Στενάχω, i. q. στενάζω, sed Poëticum, Od. I. (415.) de Cyclope, cui lumen effossum erat, στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι, Il. Ω. (639.) Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω: Σ. (318.) Πυκνὰ μάλα στενάχων, Crebro admodum gemens. Pro quo Ω. (123.) dicit, Εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα. Item Od. Θ. (95.) βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Præterea ut στοναχίζομαι dicitur pro στοναχίζω, sic etiam στενάχομαι pro στενάχω, ut Il. Ω. (722.) στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Ubi tamen tmesis potius est a VERBO Ἐπιστενάχω, (Il. Δ. 154.) Ingemisco, Ingemisco super: cui synonymum est ἐπιστένω et ἐπιστοναχίζω. [" Στενάχω, Valck. Phœn. p. 524. Brunck. Œd. T. 186. Wolf. B Proleg. 246. Heyn. Hom. 4, 99. 586. 7, 448. 673. 8, 355." Schæf. Mss.] " Βαρυστενάχω, Graviter " suspiro, βαρέως στενάζω, * μεγαλοστενάχω, VV. " LL. ex Il. Sed compositio hæc istorum duorum " verborum, βαρυστενάχω et μεγαλοστενάχω, mihi " equidem nova est et insolens: nec dubito quin " perperam conjuncta compositaque sint pro βαρὺ " στενάχω et μεγάλως στενάχω. Certe Od. Θ. (l. c.) " Hom. dicit, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν." [* " Ἀναστενάχω, Heyn. Hom. 7, 485. 611." Schæf. Mss. Quint. Sm. 3, 407. 421. * Παραστενάχω, Gemo prope, Apoll. Rh. 4, 1296. * Περιστενάχω, Quint. Sm. 3, 589. 727. 9, 49. * Συστενάχω, Nonn. D. 40. p. 1026. * Ὑποστενάχω, Quint. Sm. 13, 47.]

Στεναχίζω, i. q. στενάχω, unde et derivatum est, i. e. Ingemisco, Hesiod. Θ. (858.) στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη, Tellus vasta gemebat. Sic Il. Ψ. (225.) Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στεναχίζων. Et cum accus. Od. Α. (243.) Οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω Οἶον, Nec illum cum gemitu defleo solum. C [" Il. Β. 95. 784. Wolf. Heyn. Hom. 4, 397. 399. 5, 326. 7, 448. 673. 8, 355." Schæf. Mss.] Reperitur ET Στεναχέω sicut στοναχίζω simul et στοναχέω dicitur, Il. Σ. 124. Δάκρυ ὀμορξαμένην ἀδινὸν στεναχῆσαι ἐφείην. Ubi tamen Ms. Cod. habet στοναχῆσαι a VERBO Στοναχέω. [" Wolf. Prol. 246. Heyn. Hom. 4, 99. 586. 7, 448. 673. 8, 355. * Ἐπιστεναχέω, 8, 607. (Il. Ω. 79.)" Schæf. Mss.]

" Ἀναστεναχίζω, Ingemisco: Hes. ἀνεστενάχιζεν, " ἀνέστενεν." [" Heyn. Hom. 6, 8. Il. Κ. 9. Wolf." Schæf. Mss.] Ἐπιστεναχίζω, i. q. ἐπιστοναχίζω, Hesiod. Θ. (843.) ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα: sic enim quidam Codd. habent. [* Περιστεναχίζομαι, Od. Κ. 10. 454. Ψ. 146. " Villois. ad Long. 304." Schæf. Mss.]

[* " Στεναχὴ, Heyn. Hom. 8, 701." Schæf. Mss. * " Πολυστέναχος, Const. Manass. Chron. p. 82." Boiss. Mss.]

Porro sicut στεινὸς dicitur Ionice et Poëtice pro στενὸς, SIC Στείνω pro στένω. Præterea SICUT D Στένομαι, necnon στοναχίζομαι, στενάχομαι, dicitur pro στένω, στοναχίζω, στενάχω, ita et Στείνομαι pro στείνω, Ingemisco, Gemo, Gemitus et suspiria duco: ut ap. Hesiod. Θ. 160. ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο γαῖα πελώρη Στεινομένη. Sed annotat ibi Schol. Seleucum pro illo Στεινομένη scribere ἀχνυμένη: nec enim terram a Poëta dici ἐστενοχωρῆσθαι, sed διὰ τοὺς κρυφθέντας παῖδας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ λελυπῆσθαι. Ubi etiam indicat στείνεσθαι pro στενοχωρεῖσθαι accipi, i. e. pro Angustari s. Coangustari, Coarctari, Arctari: qua in signif. ap. Hom. non infrequens est: ut Od. Ι. 220. στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, i. e. ἐστενοχωροῦντο, Schol. Sic Il. Ξ. (34.) Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, στείνοντο δὲ λαοὶ, i. e. ἐστενοχωροῦντο διὰ τὸ πλῆθος, In angustum arctumque cogebantur. Sic Il. Φ. (220.) Scamander, Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν Στεινόμενος νεκύεσσι: fluenta enim mea mortuorum cadaveribus impediuntur, alveusque angustatur. Quam signif. hujus verbi

στείνομαι s. στένομαι observa, usurpati sc. pro στενοῦμαι s. στενοχωροῦμαι: pertinetque ea non ad hoc στένω, sed ad στένος: a quo tamen et στένω derivatum creditur, cum et Alex. Aphr. tradat στενάζειν dictum παρὰ τὴν στενοχωρίαν τῆς καρδίας: corde enim angustato gemitus edi solent. ["Στείνω, Jacobs. Exerc. 1, 38. Wakef. S. Cr. 1, 85. Ion. 733. Herc. F. 683. Ruhnk. Ep. Cr. 235. Musgr. Iph. T. 898. Ion. 721. Heyn. Hom. 7, 170. Στείνομαι, Wolf. ad Hesiod. p. 82. Heyn. 147. Græv. Lectt. 621." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 9, 161. Opp. 'A. 1, 484. 2, 550. 5, 608. Orph. Arg. 113." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4, 335. * "Ἀποστείνω, Heyn. Hom. 8, 360." Schæf. Mss. Schol. Il. Ψ. 30. *Ἐνστείνω, Quint. Sm. 9, 179. *Περιστείνω, 3, 23. 14, 607. *Ἀμφιπεριστείνω, Callim. H. in Del. 179. "Ruhnk. Ep. Cr. 157." Schæf. Mss.]

ΣΤΕΡΓΩ, Naturali quadam caritate complector, ut parentes suos liberos, liberi vicissim suos parentes et consanguineos: quo pertinent etiam στοργὴ et φιλόστοργος. Isocr. Panath. Στέργοντας αὐτὴν ὁμοίως ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας τὰς αὐτῶν. Alioquin et generaliter pro Diligo s. Amo accipitur, Aristoph. Σφ. (1054.) τοὺς ζητοῦντας Καινόν τι λέγειν κἀξευρίσκειν, Στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε, Magis amate et colite. Sic Herodian. 5, (7, 6.) Τοὺς στρατιώτας στέργειν τοὺς παῖδας, υἱοὺς ἐκείνου δοκοῦντας εἶναι, Pueros illos a militibus diligi. Et 1, (13, 5.) Οἱ μὲν μισοῦντες αὐτὸν, ὁ δῆμος· οἱ δὲ στέργοντες, πᾶν τὸ ἱππικὸν τάγμα: Ii, quibus invisus est, populus; ii, quibus carus, totus equester ordo. Ad propriam autem illam signif. referri potest hoc Plut. de Augusto, Τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Pass. voce et signif. ex Epigr. ἐστέργμεθα μούσαις, pro Carissimi sumus Musis. Item στέργειν rem aliquam dicitur, qui ea delectatur, Isocr. (ad Demon. 4.) Μὴ γέλωτα προπετῆ στέργε, Risum procacem ne ames, Ne delecteris risu procace, ames ridere procaciter, ut Horat. Amat consociare: ubi tamen sunt qui malint esse pro Solet, sicut et alibi. Sic πάντα στέργω, Omnia me delectant. Et Soph. (Aj. 1039.) Κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, Illis delectetur, Illa amplectatur. || Præterea aliquis στέργειν rem aliquam dicitur, qua contentus est, et cui acquiescit: ut στέργω τὴν κρίσιν s. τὰ ἐγνωσμένα, Acquiesco judicum sententiæ, Provocare nolo, quod et ἀγαπᾷν τὴν κρίσιν dicitur: quibus synonyma sunt, ἀρκοῦμαι, ἐμμένω, πρόσκειμαι, et ap. Latinos Boni consulo. Isocr. ad Dem. (4. p. 6. Cor.) Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίονα, Præsentibus acquiesce, Præsentia amplectere. Frequentius cum dat. Symm. (9.) Οὐ στέργοντας οἷς ἂν ἔχωμεν, ἀλλ' ἀεὶ τοῦ πλείονος ὀρεγομένους. Idem alibi (in Epist. p. 416. Cor.) itidemque Aristid. et alii, στέργειν τοῖς παροῦσι, Præsentibus contentum esse: ut et in Panath. idem Isocr. Ἀνάγκη στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι, Necesse est, quæ acciderunt, æqui bonique consulere. Sic Lucian. (2, 169.) Εἰ δέ τις αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις, Acquiescere iis quæ ipse statuit et elegit. Itidem ex Aristoph. affertur (Ἐκκλ. 292.) Στέργων σκοροδάλμῃ, pro ἀρκούμενος, contentus. Affertur et cum præp. e Dem. Στέργων ἐπὶ τούτοις: quo modo Gaza στέργω ἐπὶ τοσούτῳ χρόνῳ dixit pro eo, quod Cic. Eo tempore sum contentus. Absolute et sine casu Plut. Symp. 4. Δεῖ τὸ σύμφυλον ἐκ πείρας λαβόντα, χρῆσθαι καὶ στέργειν, Eo, quod accommodatum est naturæ nostræ, uti et contentum esse, s. Acquiescere, Boni consulere. Sic Dem. (264.) Εἰ δέ φησιν οὗτος, δειξάτω, κἀγὼ στέρξω καὶ σιωπήσομαι, Egoque eo contentus tacebo, Ei acquiescens. || Στέργω accipitur etiam pro Oro, Obsecro, εὔχομαι, Soph. Œd. C. (1094.) Στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς Μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις, Precor et oro ut duplicia auxilia veniant huic urbi et civibus: (cf. Œd. T. 11.) Vel, Opto, Desidero ut. ["Brunck. Œd. C. 519. Phil. 538. ad Eur. Or. 1023. ad Anacr. p. 102. Ed. 2. Toup. Emendd. 2, 214. Opusc. 1, 260. 452. 2, 173. ad Xen. Eph. 178. Jacobs. Specim. 31. Anim. 29. 98. Valck. Diatr. 43. Hipp. p. 216. 257. Soph. Œd. C. 7. Ruhnk. Ep. Cr. 95. 300. ad Charit. 499. 671. ad Diod. S. 1, 427. Eur. Ion. 830. Wakef. S. Cr. 5, 140. Villoison. ad Long. 151. Sustineo, Tolero, Brunck. Soph. 3, 414. Müller. ad Lycophr. p. 95. Acquiesco, Contentus sum, Dionys. H. 2, 665. Plato Hipp. 160.: cum dat. et accus., Valck. Phœn. p. 563. ad Herod. 579. 744. ad Lucian. 1, 437. 486. Στ. et στέγειν, Müller. ad Lycophr. p. 95. Notic. et Extr. T. 5. p. 642. Ἐστέργμεθα, Leon. Tar. 60." Schæf. Mss. "Isocr. 1, 130. Dio Chrys. 2, 313. Pass., cum ἐκ, Lycophr. 1190." Wakef. Mss. Plut. Alex. 49. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 11. Schæf. ad Longum 373.]

Στέρξις, ἡ, Amor: peculiariter qualis parentum est erga liberos, et vicissim. Vel Habitus animi præsentibus contentus. ["Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* "Στερκτέον, Probandum, Æqui bonique consulendum, Cic. ad Att. 9, 10." Elberling. Mss. "Suid. vv. Ἀνάγκη, et Ἂν μὴ παρῇ κρέα." Kall. Mss. "Toup. Opusc. 1, 463. Emendd. 4, 474." Schæf. Mss.]

[* Στερκτὸς, Amabilis, Soph. Œd. T. 1338.]

Στερκτικὸς, Amandi vi præditus: τὸ στερκτικὸν, Vis illa amoris naturaliter insita parentibus erga liberos, et vicissim; vel generaliter amanti in amatum aut amatam. Plut. Alex. (8.) Αἱ φιλοφροσύναι τὸ σφοδρὸν ἐκεῖνο καὶ στερκτικὸν οὐκ ἔχουσαι πρὸς αὐτὸν, ἀλλοτριότητος ἐγένοντο τεκμήριον: [cf. T. 6. p. 84. 9. p. 81. "Wakef. S. Cr. 4, 222." Schæf. Mss.]

Στέργημα, τὸ, Amoris incentivum et illecebræ, Poculum amatorium, quod Desiderii poculum appellat Horat. Legitur ap. Soph. Tr. [1140.]

Στέργηθρον, τὸ, idem Hes. non solum φίλτρον, sed etiam πόαν quandam, i. e. Herbam, esse ait. Ea autem est, quam Lat. Umbilicum Veneris appellant: ut e Diosc. discimus 4, 92. ubi quidam Codd. habent, Κοτυληδὼν, οἱ δὲ σκυτάλιον, οἱ δὲ κυμβάλιον, οἱ δὲ κῆπος Ἀφροδίτης, οἱ δὲ γῆς ὀμφαλὸς, οἱ δὲ στέργηθρον. Causam autem nominis ipse Diosc. aperit, cum vires ejus herbæ explicans, inter alia scribit, Χρῶνται δὲ αὐτῇ καὶ εἰς τὰ φίλτρα. Paulo ante tertiam sempervivi speciem, quam aliqui Andrachnen agriam aut telephion appellant, a Romanis vocari Illecebram, idem Diosc. docet. [I. q. φιλία, Æsch. Pr. 491. Choëph. 239. Eum. 192. "Wakef. ibid. Trach. 1138. Wyttenb. ad Plut. 1, 372. Valck. Hipp. p. 191." Schæf. Mss. "Eust. 118, 17." Seager. Mss.]

[* Στεργοσύνευνος, Amans conjugem, Lycophr. 935.]

Ἀστεργὴς, Inamabilis, etiam Inexorabilis. Apud Soph. enim Aj. (776.) p. 46. Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς Ἐκτήσατ' ὀργὴν, Schol. exp. * ἀμάλακτον, ἀδιάθετον, Implacabilem, Irreconciliabilem: [Œd. T. 229. "Wakef. Ion. 105." Schæf. Mss.] "Compar. "Ἀστεργέστερον, vide in Ἀργής." [* Ἀστεργέω, Non amo, Manetho 3, 172.]

[* "Ἀντιστέργω, Theod. Prodr. 290." Elberling. Mss.] Ἀποστέργω, Odio prosequor, Contrarium enim est simplici στέργω. Apud Theocr. Schol. ἀποστέρξαιμι exp. καταφρονήσαιμι, 14, (50.) Κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι. || Ἀποστέργω, teste Suida, accus. jungitur, et signif. καρτερικῶς ὑπομένω. Citat autem hoc exemplum, Ὁ δὲ, τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας, εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Nec tamen intelligo cur non potius hic ἀποστέρξας debeat in signif. illa priore accipi, quam pro καρτερικῶς ὑπομείνας, si quidem cum accus. τροφὴν jungatur. ["Ad Charit. 499. Jacobs. Anth. 7, 196. Heindorf. ad Plat. Phædr. 232." Schæf. Mss. "Aversor, Clem. Alex. 204. Terpander in Euclid. 541. Philostr. 371." Wakef. Mss. *Ὑπερστέργω, J. Poll.]

Στοργὴ, ἡ, Amor. Peculiariter, Affectus ille amoris, quo parentes prosequuntur suos liberos, et liberi vicissim suos parentes; generaliter, de Quovis amoris affectu: Herodian. 1, (17, 6.) Φιλοκόμμοδός τε ἐκαλεῖτο, δεικνυούσης καὶ τῆς προσηγορίας τὴν στοργὴν τὴν εἰς τὸν παῖδα τοῦ βασιλέως, Ipso indicante nomine amorem principis erga puerum. Hes. quoque exp.

φιλία, ἀγάπη. [" Ad Charit. 279. Musgr. Ion. 701." A Schæf. Mss.]

Ἀπόστοργος, ὁ, ἡ, Invisus. Ἀπόστοργον exp. ab Hes. ἀπεχθὲς καὶ μὴ στεργόμενον, Invisum. Sunt qui putent sumi activa etiam signif. pro ἄστοργος, ut ἀπὸ sit pro α priv. in hoc vocab., sicut in aliis non paucis. Ἄστοργος, proprie dicitur Is, qui expers est affectus illius amoris, quo parentes suos prosequuntur liberos, et liberi vicissim suos parentes. Athen. de avium quodam genere, quæ Meleagrides nominantur, (655.) Ἔστι δὲ ἄστοργον πρὸς τὰ ἔκγονα τὸ ὄρνεον, καὶ ὀλιγωρεῖ τῶν νεωτέρων. [* Ἀστόργως, Athan. Apol. c. Arian. 1, 565." Kall. Mss. * Ἀστοργία, Dionys. H. 1. p. 149, 5. "Theodos. Diac. Acr. 1, 123." Boiss. Mss. * " Ἀστοργῆς, Nonn. D. 3, 51. 4, 325. et sæpius." Kall. Mss. * Εὔστοργος, unde superl. " Εὐστοργότατα, Suid. v. Ἀπαθέστατα." Kall. Mss. * " Εὐστοργία, Theod. Prodr. 313." Elberling. Mss. * " Κατάστοργος, i. q. φίλιος, Empedocles Simplicii, Γόμφοις ἀσκήσασα καταστόργοις Ἀφροδίτη." Schn. Lex.] " Ὁμόστοργος, Eodem B " amore prosequens, Concors in amore, e Nonno" [" Jo. 13, 59. D. 3, 385." Wakef. Mss.]

Φιλόστοργος, Propensus ad amorem. Proprie parentes dicuntur φιλόστοργοι, Quibus natura indidit affectum quendam amoris erga suam prolem; et vicissim liberi, Qui parentes suos ejusmodi amoris affectu prosequuntur: ut Aristot. H. A. 9. ait ἵππων γένος esse φιλόστοργον φύσει, equas naturaliter suos pullos adamare. Qua de re paulo post etiam. Et ap. Xen. de Cyro, (K. Π. 1, 3, 1.) Παῖς φιλόστοργος φύσει, Puer cui natura affectum quendam amoris erga parentes ingenuerat, ut pio Æneæ ap. Virg. Legitur et ap. Cic. ad Att. 13, 9. Multus sermo ad multum diem: nihil possum dicere ἐκτενέστερον, nihil φιλοστοργότερον. Et τὸ φιλόστοργον pro ἡ. φιλοστοργία, Naturalis illa inclinatio amoris, quo parentes suam prolem solent prosequi, et vicissim: ut ap. Theophyl. Ep. 7. de equabus, Ἐπαινῶ γὰρ ἐγὼ τὸ περὶ ταύτας λίαν φιλόστοργον: ut Aristot. quoque testatur τὸ τῶν ἵππων γένος εἶναι φιλόστοργον φύσει. C Sic Plut. Pericle (1.) Τοὺς τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν καὶ φιλόστοργον εἰς θηρία καταναλίσκοντας, ἀνθρώποις ὀφειλόμενον: ut qui catellos aut alia animalia in deliciis habent loco liberorum: [Solone 7. "Martini Odeen p. 177. Argum. Soph. Œd. C." Schæf. Mss.] Φιλοστόργως, Affectu illo amoris, quo parentes suos diligunt liberos, et liberi vicissim suos parentes: ut φ. ἐπιμελεῖσθαι τῶν τέκνων, Bud. Et generaliter pro Magno amore: ut φ. ἔχειν πρός τινα, Vehementer aliquem amare, ut parens suam prolem. Sic Plut. Fab. Πιστῶς πάνυ καὶ φ. διακειμένην πρὸς αὐτόν: (6, 563.) Ἀνάχαρσιν δὲ πόθεν οὕτω τημελεῖ φιλοστόργως; Tam amanter fovet? Cic. ad Att. 15, 17. Sicca enim φιλοστόργως ille quidem, sed tumultuosius ad me etiam illam suspicionem pertulit. Paulo post, Et me hercule ipsius literæ sic et φιλοστόργως et εὐπινῶς scriptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere. [" Ruhnk. Ep. Cr. 293." Schæf. Mss.] Φιλοστοργέω, Naturali illo amoris affectu prosequor, etiam Naturali affectu adamandæ puellæ aut generandorum liberorum D ducor, Athen. (555.) Τοὺς ἀγάμους αἱ γυναῖκες ἐν ἑορτῇ τινὶ περὶ τὸν βωμὸν ἕλκουσαι ῥαπίζουσιν, ἵνα τὴν ἐκ τοῦ πράγματος ὕβριν φεύγοντες, φιλοστοργῶσί τε καὶ ἐν ὥρᾳ προσίωσι τοῖς γάμοις. In priore signif. Polyb. (5, 74, 5.) Ἐτετρόφει ταύτην ὡς θυγατέρα, καὶ διαφερόντως ἐπεφιλοστοργήκει. [" Diod. S. 2, 517." Schæf. Mss.] Φιλοστοργία, ἡ, i. q. τὸ φιλόστοργον, Naturalis ille affectus amoris, quo parentes prosequuntur suos liberos, et liberi vicissim suos parentes. Dicunt enim Stoici, Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν φυσικὴν εἶναι: item, Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν, ἀρχὴν ἡμῖν κοινωνίας καὶ δικαιοσύνης τιθέασιν itidem Stoici. Unde Cic. Natura fieri ut liberi a parentibus amentur: a quo initio profectam communem humani generis societatem persequimur. Et ap. Athen. (606.) elephas quædam μεγάλην φιλοστοργίαν ἔχει εἴς τι παιδίον: ubi Phylarchus dicit, Δεινή τις φιλοστοργία γέγονε τοῦ θηρίου πρὸς τὸ παιδίον. [Jambl. V. P. 84. "Xen. K. Π. 52. ad Charit. 327."Schæf. Mss.] "Ἀφιλόστοργος, Destitutus affectu " illo amoris, qui peculiariter φιλοστοργία et στοργὴ nominatur. Aliis generalius etiam Non amans." [" Plut. 2, 140. Arrian. Epict. 274." Wakef. Mss. Cyrill. in Es. 21. p. 314. * Ἀφιλοστοργέω, A caritate sum alienus, ibid. * Ἐπιφιλοστοργέω, Amo, Polyb. 5, 74, 5.]

Στοργέω, i. q. στέργω s. φιλοστοργῶ. Hes. στοργῆσαι, φιλῆσαι, στρῶσαι. In posteriore signif. scr. potius foret στορῆσαι, pro στορέσαι.

ΣΤΕΡΕΟΣ, ά, όν, Solidus, Gell. 1, 20. Figurarum, quæ σχήματα Geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum: hæc ipsi vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. Et mox, Solidum est, quando non longitudines modo et latitudines planas numeri linearum efficiunt, sed etiam extollunt altitudines: quales sunt ferme metæ triangulæ, quas Pyramidas appellant: vel qualia sunt quadrata undique, quæ κύβους illi, nos Quadrantalia dicimus: κύβος enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt, inquit M. Varro, tesseræ quibus in alveolo luditur: e quo ipsæ quoque appellatæ κύβοι. || Solidus, i. e. Integer et perfectus, ut cum dicitur Summa solida, quæ et quadrans, in qua sc. nihil excurrit. Ascon. Pæd. Quadrarint, i. e. Solida facta sint, ut neque plus quidquam neque minus inveniat in summa. Aristot. Polit. 5, 12. Ὅταν ὁ τοῦ διαγράμματος ἀριθμὸς τούτου γένηται στερεός. || Solidus, i. e. Rigidus, Firmus, Durus, Ovid. Solida cautes, Virg. Cornu solido ungula, et Glacies solida: qui etiam dicit, quibus integer ævi Sanguis, quisque suo solidæ stant robore vires. Od. T. (494.) Οἶσθα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ' ἐπιεικτόν. Ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος: Ut solida aliqua cautes et ferrum. Sic Od. Ψ. (103.) Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, Solidior rigidiorque est caute, Durior, Minus cedens quam. Ut et ap. Plut. c. Colot. Ὅταν συνέλθωσιν εἰς ταυτὸ καὶ συμπέσωσι ξηροῖς ὑγρὰ, καὶ ψυχρὰ θερμοῖς, καὶ στερεὰ μαλθακοῖς. Ubi nota opponi sibi στερεὰ et μαλθακὰ, Solida et mollia. Sic ap. J. Poll. Αἱ στερεαὶ πλευραὶ, Costæ solidæ: quibus opp. αἱ νόθαι, μαλθακαὶ οὖσαι. Plin. non modo Durus, Solidus, sed etiam Spissus interpr.: ut cum hæc Theophr. de acere montano, Οὖλον καὶ στερεὸν, sic reddit, Montanum vero, crispius duriusque. Et hæc Aristot. Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα, κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεὰ, sic, Omnibus cava sunt cornua, cervis tantum solida. Et hæc Theophr. de lignis fruticis cujusdam, Ὅταν δέ τις ῥίψῃ πρὸς στερεώτερον τόπον, κατάγνυσθαι καθάπερ τὰ κεράμια, sic, Cum in spissiora decidat, vitri modo fragilem esse. Et hæc Ejusd. (H. Pl. 4, 11, 13.) Ἔστι δὲ ὁ μὲν κάλαμος ἄρρην, στερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος: Idem sic reddit, Spissius maris corpus, feminæ capacius. Locus Plin. extat, 16, 26.: Theophr. autem, (ibid. 10.) ubi etiam scribit, Καλάμων τὸν μὲν εἶναι πυκνὸν καὶ τῇ σαρκὶ καὶ τοῖς γόνασι, τὸν δὲ, μανὸν καὶ ὀλιγογόνατον· καὶ τὸν μὲν, κοῖλον, ὃν καλοῦσί τινες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχοντα ξύλον καὶ σαρκὸς, τὸν δὲ, στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ. Unde idem Plin. l. c. Alia spissior, densiorque geniculis, brevibus internodiis: alia rarior, majoribus, tenuiorque et ipsa. Calamus vero alius totus concavus, quem συριγγίαν vocant, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. Ubi nota in l. præcedenti Theophr. et Aristot. opponi sibi στερεὸς et κοῖλος, ut ap. Latinos quoque Solidus et Concavus: veluti cum Ovid. dicit Humus s. Tellus solida: ad differentiam ejus quæ concava est, ut sub qua latent aquæ aut cavernæ. [Pind. Ὀ. 10, 45. Soph. Ant. 1262. " Bibl. Crit. 2, 4. p. 91. Abresch. Lectt. Aristæn. 217. Wakef. S. Cr. 3, 100. Heindorf. ad Plat. Theæt. 302. Sterilis, Mœr. 340. De signis Zodiaci, ad Charit. 293. Conf. c. ἕτερος, ad Diod. S. 2, 340. Τὸ στ., Plato Theæt. 302." Schæf. Mss. Quint. Sm. 9, 508. στερεῇ φρενὶ τλῆναι οἰζὺν, 461. στερεὸν καὶ ἄνουσον: Jambl. Adhort. 106. Schleusn. Lexx. in N. et V. T.]

[* " Στερεόδερμος, Schol. Nicandri Θ. 376." Wakef. Mss. * Στερεόμετρος, unde Στερεομετρέω, e quo] Στερεομετρία, ἡ, Solidorum corporum dimensio, Ars quæ solida metitur. Dicitur ut γεωμετρία. Ac sicut γεωμετρεῖν et γεωμέτρης dicitur, ita et στερεομετρεῖν

atque *στερεομέτρης* dici posse sciendum est. [* " *Στερεομετρικὸς ποῦς*, Didymus Mediolan. de Mensuris Lignorum et Lapidum." Schn. Lex. Suppl. * *Στερεοποιὸς*, unde * *Στερεοποιέω*, Gl. Consolido, Convalido. *Στερεοποιέομαι*, Firmor, Athan. Append. p. 9." Kall. Mss. * "*Στερεόπους*, Schol. Il. Θ. 41." Wakef. Mss. * *Στερεόσαρκος*, Hippocr. 589.] *Στερεόφρων*, ET *Στερεογνώμων*, Qui est mente solida, i. e. Rigida, Dura. Cujus mens moveri flective nequit; ideoque interdum Crudelis, Immitis: cui *κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο*, ut Hom. loquitur. Horat. dicit, Justum et tenacem propositi virum Non civium ardor prava jubentium, Non vultus instantis tyranni Mente quatit solida, i. e. de sententia dimovet. Soph. Aj. (926.) p. 55. *Ἔμελλες δή, τάλας, Ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων Ἀρ' ἐξανύσειν κακὰν Μοῖραν ἀπειρεσίων Πόνων*, Solida immotaque mente. [* *Στερεόφωνος*, Niceph. Blemm. n. 203.]

Στερεῶς, Solide. Accipitur et pro Firmiter, Constanter, Il. Ψ. (42.) *ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν*. Item pro Firmiter s. Duriter, Od. (Ξ. 346.) *Ἔνθ' ἐμὲ μὲν στερεῶς κατέδησαν*, Me ligarunt duriter firmiterque, *σκληρῶς, ἰσχυρῶς*. Vel etiam Arcte, Tenaciter. [" Heyn. Hom. 8, 364." Schæf. Mss.]

Στερεότης, Soliditas, [Plut. 10, 170.]

[* *Στερεώδης*, Solidus, Alex. Trall. 8. p. 436.]

Στερεόω, Solido, Firmo, Firmum solidumque reddo, Duro, i. e. Durum reddo, ita ut flecti nequeat mollirive, Xen. K. Π. 8, (8, 5.) p. 141. *Βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι*. Et 1 Reg. 2, (1.) *Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ*. Ex ejusd. libri (6, 18.) affertur *ἐστερεωμένη πόλις* pro Urbs murata. [Valck. Schol. in N. T. 1, 22. 174. Schleusn. Lex. V. T.] " *Στερόω* in VV. LL. male " pro *στερεόω*," [s. *στεῤῥόω*.]

Στερέωμα, τὸ, Firmamentum. Annotat Basil. Hexaëm. Hom. 3. scripturam solere *στερέωμα* usurpare *ἐπὶ τῶν κατ' ἰσχὺν ὑπερβαλλόντων*, ut cum dicit, *Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου*. Item, *Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι δυνάμεως αὐτοῦ*: profanos Scriptores *στερεὸν* nominare *τὸ οἷον ναστὸν καὶ πλῆρες*, que dici ad differentiam illius Mathematicorum, quod *ἐν μόναις ταῖς διαστάσεσι τὸ εἶναι ἔχει*, sc. *ἐν τῷ πλάτει, ἐν τῷ μήκει, καὶ ἐν τῷ βάθει*: corpus autem solidum, *στερεὸν*, dici, quod *πρὸς τοῖς διαστήμασι καὶ ἀντιτυπίαν ἔχει*. Ubi etiam NOTA *Στερεόν*. Itidem annotat ibid., Scripturam *στερέωμα* solere dicere *τὸ κραταιὸν καὶ ἀνένδοτον*, non raro etiam *ἐπὶ ἀέρος καταπυκνωθέντος* usurpare, ut cum dicit, *Ὁ στερεῶν τὴν βροντήν*: etenim *τὴν στεῤῥότητα καὶ ἀντιτυπίαν τοῦ πνεύματος τοῦ ἐναπολαμβανομένου ταῖς κοιλότησι τῶν νεφῶν, καὶ διὰ τὸ βιαίως ἐκρήγνυσθαι τοὺς τὰς βροντὰς ἀποτελοῦντας ψόφους*, a Scriptura nominari *στερέωσιν βροντῆς*. In loco autem Gen. 1. quem explicat, existimat usurpari vocab. illud *ἐπί τινος στεῤῥᾶς φύσεως, στέγειν τοῦ ὕδατος τὸ ὀλισθηρὸν καὶ εὐδιάλυτον ἐξαρκούσης*. Aliquanto post dicit, *στερεώματος* nomine ibi intelligi non *τὴν ἀντίτυπον καὶ στερέμνιον φύσιν τὴν ἔχουσαν βάρος καὶ ἀντέρεισιν*, quod terræ magis proprie tribueretur, sed *διὰ τὸ τὴν φύσιν τῶν ὑπερκειμένων λεπτὴν εἶναι καὶ ἀραιὰν, καὶ οὐδεμιᾷ αἰσθήσει καταληπτήν, στερέωμα* id nominari, *συγκρίσει τῶν λεπτοτάτων καὶ τῇ αἰσθήσει καταληπτῶν*. Locus autem Gen., quem enarrat, hic est, cap. 1. *Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος*: quod *στερέωμα* postea nominavit *οὐρανὸν* creator et opifex mundi Deus. [Gl. Statumen, Firmamentum, Robor, Columen. *Τὰ στερεώματα τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων*, Nemes. 122. Vide Schleusn. Lex. V. T. Pro Carina, Theophr. H. Pl. 5, 7, 3. Cf. *Στείρωμα*.]

Στερέωσις, ἡ, Solidatio, Firmatio. Quid vero Scriptura intelligat per *στερέωσιν βροντῆς*, vide in *Στερέωμα*, e Basil. [*Στ. τῆς μάχης*, Rixæ vehementia, LXX. Sir. 28, 10. *Στερεώσεις*, Argumenta firma, quibus assertioni robur additur, Aqu. Es. 41, 21. * " *Στερεωτής*, Schol. Opp. Ἁ. 4, 421." Wakef. Mss. * *Στερεωτικός*, Theophr. H. Pl. 3, 10.]

[* *Ἀποστερεόω*, Aristot. Mirab. c. 91. *Ἀποστερεοῦσθαι τὴν ἐπιφάνειαν*. * *Ἐκστερέοω*, Ps. 128, 5. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

A [* " *Στερεμνὸς*, Clem. Alex. 100." Kall. Mss. * *Στέρεμνος*, Hes. v. * *Τέρεμνος*. * *Στερεμνώδης*, Porph. ap. Stob. Ecl. 1, 52, 46. p. 1012.]

Στερέμνιος, ὁ, ἡ, i. q. *στερεὸς*, Solidus, Durus, Firmus, Cic. de Nat. Deor. 1, (18.) de Epicuro, Ut ea, quæ ille propter firmitatem *στερέμνια* appellat: [cf. Diog. L. 10, 46. 50.] Vide et *Στερέωμα*. [" Bernard. Reliq. p. 100. Diod. S. 1. p. 10. et varr. lectt. *Στερεμνία*, Const. Manass. Chron. p. 75. Meurs." Schæf. Mss. " *Στερέμνιον*, Epicuri Frr. 2. col. 3. v. 10." Corai. Mss. " Athen. p. 10. Clem. Alex. 120." Wakef. Mss. * *Στερεμνίως*, Hippocr. p. 380, 50. " Andr. Cr. 166." Kall. Mss. * " *Στερεμνιόω*, Schol. Apoll. Rh. 1, 498. Schæf." Boiss. Mss.]

Στέριφος, i. q. *στερεὸς* et *στεῤῥὸς*, Solidus, Firmus, Thuc. 7, (36.) *Στερίφοις καὶ παχέσιν ἐμβόλοις πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ*, Solidis ac crassis rostris adversus cava et fragilia: ubi nota *στέριφος* opponi *τῷ κοῖλος*, ut *στερεὸς* supra in l. quodam Theophr. Quæ enim cava sunt, solida non sunt, ideoque nec firma nec

B dura, sed ponderi ut plurimum cedunt. Eod. l. (36.) p. 245. *Τὰς πρώρας τῶν νεῶν ξυντεμόντες ἐς ἔλασσον, στεριφωτέρας ἐποίησαν*, Solidiores ac firmiores. Quæ enim longæ sunt proræ, minus firmæ sunt quam curtæ. Suid. quoque eo loco exp. *στερεωτέρας*. Et 6, (101.) p. 231. *Καταβάντες ἐς τὸ ὁμαλὸν, καὶ διὰ τοῦ ἕλους, ᾗ πηλῶδες ἦν καὶ στεριφώτατον, καὶ θύρας καὶ ξύλα πλατέα ἐπιθέντες, καὶ ἐπ' αὐτῶν διαβαδίσαντες*, Qua parte limosior et solidior firmiorque erat palus; nam qua parte palus est limosa, firmior est, et transeuntem facilius fert, quam qua aquosa. Schol. etiam ibi exp. *οὐ καθ' ὃ τὸ ἕλος ὑδατῶδες ἦν, ἀλλὰ πηλῶδες καὶ στερεόν*. Cui Thuc. loco similis est hic ap. Suid. *Αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ἕλους, ᾗ στεριφώτερόν τε ἦν, καὶ ἥκιστα ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἑωρᾶτο, ὑπερέβη*. Item hic ap. Eund. *Εἰ δέ τι ὑπεράγαν ἦν τελματῶδες, τοῦτο βαθείαις τάφροις στέριφον πάντη ἐπεδείκνυτο*, Solidum firmumque. Ovid. Met. 15. Vidi ego quod fuerat quondam solidissima tellus, Esse fretum; vidi factas ex æquore terras: *στεριφώτατον οὖδας*. Suidas quo-

C que ibi *στέριφον* exp. *στερεὸν, πυκνόν*. || Hes. plane contrariam signif. huic vocab. tribuit, quippe qui *στεριφώτερον* exp. *ἀνισχυρότερον, μὴ στερεώτερον*: itidemque *Στερίφοις, ἀνισχύροις*. || Sed Idem *στερίφοις* exp. etiam *ἀγόνοις, στείροις*, Infœcundis, sterilibus: itidemque *Στερίφη, στεῖρα, μὴ τεκοῦσα, μηδὲ τίκτουσα*, Sterilis, quæ non peperit, necdum parit. Quæ exp. ap. Suid. quoque legitur, derivantem hoc *στέριφος παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν*. [Aristoph. Θ. 641. " Ad Mœr. 340. 359. Timæi Lex. 238. et n., Toup. Opusc. 1, 439." Schæf. Mss. *Στερίφη*, i. q. *στεῖρα*, Aristot. H. A. 9, 4. De navi, Suid. v. *Ἐπώτισιν, Ταῖς ἐπώτισι καὶ ταῖς στερίφοις ἀποφήνας εὐρώστους τὰς φορτίδας*.]

Στεριφόπεπλος, ὁ μικρὸς πέπλος, Parvus peplus, Suid. Sed videndum ne potius scr. sit *μικρόπεπλος*, Parvum gestans peplum: quamvis in Ms. etiam Cod. ita scriptum legatur. In vulg. autem Edit. pro *στεριφόπεπλος* habetur *στερίφοπλος*: quod si mendo careret, significaret Solidis firmisque indutus armis: ut

D *στεριφόπεπλος*, Solidum firmumque gestans peplum significare potest; s. Rigidum peplum. Vide *Στεῤῥόπεπλος*. [" Toup. Opusc. 1, 439. *Στερίφοπλος*, ibid." Schæf. Mss. * *Στεριφοποιὸς*, unde] *Στεριφοποιέω*, i. q. *στεῤῥοποιῶ*, Solido, Firmo, Duro, Solidum, firmum, durumque reddo. Suid. exp. *ἰσχυροποιῶ*: et *Στεριφοποιοῦντες, στερεοῦντες*. [" Toup. l. c." Schæf. Mss.]

" *Αὐτοστέριφον*, Hesychio *ἰσχυρὸν, αὐτοφυές*."

[* " *Στεριφόω*, Duro, de fructu deformato, Philo J. 2, 117. * *Στερίφωμα*, (Palatio,) Appian. 2, 673." Wakef. Mss. * " *Στεριφεύομαι*, ad Timæi Lex. 239." Schæf. Mss. *Στεριφευομένη*, Hesychio *παρθενευομένη*.]

[* *Στέριφνος*, i. q. *στέριφος*, Erotian. " Ad Timæi Lex. 238. Kuster. Aristoph. 119." Schæf. Mss.]

Apud Hes. LEGITUR ET *Στέρφνιος*, eadem qua *στέριφος* signif. *Στέρφνιον*, inquit, *σκληρὸν, στερεὸν*, Durum, solidum, ac firmum. [" Ad Timæi Lex. 238." Schæf. Mss.] SIC *Στερφίνα* quosdam accipere pro *σκληρὰ* s. *στεῖρα*, annotat Idem, quemadmodum et *στέριφος* accipi pro Solidus, Firmus, Durus, item

et pro Sterilis, Infœcundus, supra docui. Affert tamen et alias expositiones, annotans illud ipsum στερφίνα quosdam accipere pro δερματίνα, quosdam pro δέρματα ὄνεια. Quam signif. respiciendo, esset potius derivatum a NOM. Στέρφος, (τὸ) significante βύρσα, δέρμα, Corium, Pellis. Sed et hoc ipsum στέρφος fortassis dictum est παρὰ τὸ στερεὸν s. στεῤῥὸν, a rigida duritie; nam cruda boum tergora dura sunt ut plurimum. In Epigr. αἰγὸς στέρφος, Pellis s. Corium caprinum. Nicandri quoque Schol. exp. δέρμα, dicens Ionicum esse, indeque derivatum Στερφῶσαι, quod vulgo usurpat ἡ συνήθεια: quid tamen significet, non addit. [" Στέρφος, ad Diod. S. 1, 217. Toup. ad Longin. 404. T. H. ad Lucian. Dial. p. 62. Valck. Callim. 287. Jacobs. Anth. 7, 72. Brunck. Apoll. Rh. 187." Schæf. Mss. " Leonis pellis, Tzetz. ad Lyc. 652. 1347." Kall. Mss. Στ. αἴγειον, Apoll. Rh. 4, 1348. Cf. Στρέφος. Στερφόω, Schol. ibid. * " Στέρφωσις, Valck. Callim. 288." Schæf. Mss. * Στερφωτὴρ, Ibycus ap. Schol. Apoll. Rh. l. c.] Apud Nicandr. ipsum HABETUR Ἔρφος, Ἀ. 248. σηπόμενον δὲ μύδῳ ἐκρήγνυται ἔρφος, Putrefacta cutis rumpitur: [ITEM * Τέρφος, 268. γυμνώσειας ἐϋτρεφέος νέα τέρφη Καστανοῦ καρύοιο * λαχυφλοίοιο κάλυμμα, Schol. νέα δὲ τέρφη ἀντὶ τοῦ χλωρὰ λέπη.] E Στέρφος autem COMP. Στερφόπεπλος, Pelliceo peplo indutus, Coriaceum peplum gestans. Epith. est Herculis, qui exuvium leonis gestare solebat, ap. Lycophr. (652.) τοῦ στερφοπέπλου σκαπανέως. [" Toup. Opusc. 1, 439. Jacobs. Anth. 7, 72." Schæf. Mss. * Μελανόστερφος, Schol. Apoll. Rh. 4, 1348.]

" Ἀστέλεφος, Hesychio τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα, " Pellis s. Corium quo cithara obducitur s. integi- " tur. Cui subjungit, Ἀστελεφοῦν, δέρμα τὸ εἰς τὰ " ἄκρα: sed non sine mendi suspicione." [" Leg. Ἀστέρεφος. Idem est στέρεφος, στέριφος, et στέρφος. Item Ἀστερφοῦν." Is. Voss.]

" Σέριφος γραῦς, Anus quæ in virginitate conse- " nuit, metaphora sumta a sylvestri locusta, quam " vocant γραῦν σερίφην et μάντιν. Suid." [Interprr. ad Hes. v. Γραῦς * ἔριφος. Harles. ad Theocr. 10, 18. Zenob. Adag. 2, 94. Append. Vat. 1, 39. Schn. Lex. v. Σέρφος. Phot. * Σέρειφον· τὴν Λακεδαίμονα· διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν. " Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss.]

Στεῤῥὸς, (ὰ, ὸν,) i. q. στερέμνιος et στερεὸς, i. e. Solidus, Durus, Firmus. Herodian. 6, (7, 16.) de Danubio, Ἀντιτυπὲς δὲ οὕτω καὶ στεῤῥὸν τὸ ῥεῖθρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρύσασθαι θέλοντας, μὴ κάλπεις ἐπ' αὐτῷ μηδὲ κοῖλα σκεύη φέρειν, πελέκεις δὲ καὶ δικέλλας, ἵν' ἐκκόψαντες, γυμνόν τε σκεύους ἀράμενοι τὸ ὕδωρ, φέρωσιν ὥσπερ λίθον: ubi observa quamobrem στεῤῥὰν glaciem appellet, cum sc. ita solidata est et durata, ut ligonibus perfringenda sit. Sic et ap. Virg. G. 3. cæduntque securibus humida vina, quæ sc. solidam in glaciem versa sunt, ut ibid. loquitur: ubi et Concrescunt subitæ currenti in flumine crustæ, Undaque jam tergo ferratos sustinet orbes. Affertur et στεῤῥὰ ψυχὴ, pro Firmus ac stabilis animus. Ubi fortasse rectius Fortis, Constans. Item e Greg. Naz. Θεότης στεῤῥοτέρα τῆς ὄψεως, pro Deitas solidior quam ut oculis conspici possit: quæ expositio suspecta est. Item ex Eur. (Andr. 98.) στεῤῥὸς δαίμων, Durus genius. Hes. quoque στεῤῥὸν exp. ἰσχυρὸν, ἀσφαλὲς, βέβαιον. [" Lennep. Phal. 181. Wakef. Alc. 510. Jacobs. Anth. 9, 268. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 287. ad Dionys. H. 3, 1596. Durus, Inexorabilis, ad Charit. 216. De consonantibus, Herodian. 459. Pierson. Conf. c. ἔτερος, ad Theodoret. T. 1. p. 4. Schutz. Στεῤῥὸς fem., Greg. Cor. p. 26(=64.) ad Ὀρφανὸς, ad Anton. Lib. 226. Verh., Eur. Hec. 296. ubi v. Bekk., Kuster. Aristoph. 52. Boiss. Philostr. 318. Στεῤῥὰ, Mœr. 359. et n., ubi omnino de h. v." Schæf. Mss. Lucian. 8. p. 118. Στεῤῥότατα βιῶσαι λέγεται. Vide Schn. Lex.]

[* " Στεῤῥοθώραξ, Creuzer. Meletem. 1. p. 37." Schæf. Mss. * Στεῤῥοποιὸς, unde] Στεῤῥοποιέω, Solido, Firmo, Firmum solidumque reddo, Polyb. (5, 24, 10.) Στεῤῥοποιησάμενος τὴν οὐραγίαν, Munito firmatoque extremo agmine. Ubi nota vocem mediam. [" Appian. 1, 380. Schol. Od. I. 393." Wakef. Mss. Στεῤῥοποιεῖ, Gl. Concinnat. * " Στεῤῥότειχος, Const. Manass. Chron. p. 65(=122.)" Boiss. Mss.]

[* " Στεῤῥῶς, Herodian. 459. Pierson., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 287." Schæf. Mss. " Athan. 2, 529. Phot. Ep. 1. p. 21. Amphil. p. 20. Clem. Alex. 155." Kall. Mss. " Xen. K. Ἀ. 3, 1, 14. Ἡμεῖς δὲ πολλὰ ὁρῶντες ἀγαθὰ, στεῤῥῶς αὐτῶν ἀπειχόμεθα, Forti animo, Constanter." Seager. Mss.]

Στεῤῥότης, ἡ, Soliditas, Firmitas, Duritas, Chrys. Πόδας ἔχειν στεῤῥότητι πέτρας μιμουμένους, Qui soliditate s. firma duritie sua imitentur cautes. Alicubi exp. Constantia, Stabilitas, Gravitas. [" Toup. Opusc. 2, 130. Lennep. Phal. 181." Schæf. Mss.]

Στεῤῥόω, i. q. στεῤῥοποιέω s. στερεόω, Firmo, Solido, Duro, [" Gl. Solido: Στεῤῥοῦμαι· Solidesco. * " Στεῤῥωτικὸς, Schol. Nicandri Ἀ. 31." Wakef. Mss.]

[* Στερὸς, Gl. Robustus, Gravis, Stabilis: (Ionice * Στηρὸς, unde Στηρίζω.) Στερώτατος· Gravissimus, Stabilissimus: * Στερότης· Gravitas, Stabilitas. Vide Στεῖρα.]

" Στειριεὺς a στερεὸν fieri tradit Etym. per pleo- " nasmum literæ ι. Στειριεῖς, Hesychio sunt δῆμος " φυλῆς τῆς Πανδιονίδος." [" T. H. ad Plutum p. 166. Boiss. Philostr. 359." Schæf. Mss.]

" Στεῖρα, ἡ, Sterilis, Quæ non parit. Ab Hom. de " vacca etiam dicitur, Od. Υ. (186.) Βοῦν στεῖραν " μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας. Sic et alibi. " De muliere autem LXX. Interprr. usi sunt ap. " Esaiam, addentes ἡ οὐ τίκτουσα. Ita enim scriptum " est c. 54, (1.) afferturque locus et a Paulo ad " Gal. 4, (27.) Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· " ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα. Ubi verba hæc " ἡ οὐ τίκτουσα, quæ idem valent quod στεῖρα, vehe- " mentiam addere videntur." [" Ad Mœr. 340. 359. Timæi Lex. 238. et n., Toup. Opusc. 1, 439." Schæf. Mss. " Luc. 1, 7. Στεῖρα. Duplex forma vocis viguit Latinæ Sterilis et Sterilus. Festus, ' Sterilam, inquit, mulierem appellabant, quam Græci στεῖραν dicunt, Quæ non concipit semen:' jam vero Latina nomina in ilis et ilus trisyllaba nascuntur a simplicioribus; et Sterilus quidem a prisco Sterus, quod Græce scriptum est στερός. Sed hujus loco in usu fuerunt στεῤῥὸς et στεῖρος. Vetus tamen fuit verbum Gr. στέρω, unde producta στερέω et στερεός. Hoc significat Firmum, Durum, Rigidum, Solidum. Hinc στερεῶσαι, Solidare. E dictis æstimare licet adj. στεῖρος proprie significasse Durum, Firmum, Solidum. Hujus fem. στεῖρα commode potuit transferri ad Mulierem sterilem, q. d. Duram et Imperviam. Ter vocab. de Muliere sterili adhibitum a Luca, semel a Scriptore Ep. ad Hebr. 11, 11. Nostris quidem in Edd. illud non invenietur, sed Codd. scripti exhibent post nomen Σάῤῥα has duas voces στεῖρα οὖσα, Cum esset sterilis. Στεῖρα de Muliere sterili sæpe adhibetur ut substantivum. Sed plene dicebatur στεῖρα γυνή. Sic et Mulier vidua sæpe simpliciter χήρα. Semel plene Luc. dixit γυναῖκα χήραν, 4, 26. A masc. στεῖρος verbum fluxit rarius στειροῦσθαι, quod in Onomastico veteri redditur Sterilescere. Adhibuit illud Sirachides 42, 10." Valck. Schol. in N. T. 1, 22.]

" Apud Eur. Andr. (711.) Στεῖρος fem. gen. pro " στεῖρα." [" Ad Charit. 218. 228. 769." Schæf. Mss. * " Στειρώδης, Sterilis, Manetho 1, 49. Jambl. V. P. 78(=154.)" Wakef. Mss. Hippocr. 659, 44. Foës. 729. et Œcon. 352.] " Hinc autem est verb. Στει- " ρωθῆναι, quod e Chrys. de Sacerd." [" 3. T. 6. p. 27, 41." Seager. Mss.] " affertur pro Sterilitatem " pati: item Liberis privari; sed hanc posteriorem " interpr. non admitto." [" Wakef. Eum. 943. S. Cr. 4, 204." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 113. Isid. Pelus. 5." Wakef. Mss. Vide paulo supra.] " Στεί- " ρωσις, Sterilitas, ap. Basil." [" Chrys. in Ephes. Serm. 21. T. 3. p. 876, 11." Seager. Mss. " Melamp. 483." Wakef. Mss. " Theodoret. Encom. Jo. Bapt. p. 23. Auctar." Boiss. Mss. * " Στειρωτικὸς, Sterilitatem afferens, Andr. Cr. 252. * Ἀποστειρόω τὴν ἐπὶ παιδοποιΐαν φορὰν, Sterilem reddo, Opprimo, Method. 378." Kall. Mss. " Ἀποστειροῦσθαι, Planudes in Compar. Veris et Hyemis ined." Boiss. Mss. * " Στειρεύω, Sterilis sum, Andr. Cr. 253. 255." Kall. Mss. " Testam. Benjamin. ap. Grabe

Spicil. 1, 244. Herodian. Epimer. 129." Boiss. Mss. A "Eust. 113, 27." Seager. Mss. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 178." Schæf. Mss. Cod. Pseud. V. T. p. 727.]

"Στεῖρα, Carina navis, Il. (A. 481.) ἀμφὶ δὲ κῦμα "Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης. Ubi "vide brevium Scholiorum Auctorem, necnon Eust.: "Hes. στεῖραν esse ait τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον "κατὰ τὴν τρόπιν. Dicitur autem ET Στείρωμα pro "Carina, et quidem eodem Hes. teste. || Στεῖρα di- "citur etiam de Coma certo quodam modo intorta, "s. de cincinnis, J. Poll." [Schol. Il. l. c. Στείρῃ τῇ τρόπιδι τῆς νεὼς, ἐπεὶ στερεωτέρα τῶν σανίδων ὑπάρχει· ἐπὶ γὰρ ξύλῳ τούτῳ ὥσπερ ἐπὶ θεμελίῳ τινὶ ἐποικοδομεῖται τὰ ἄλλα ξύλα τῆς νεώς. "Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss. "Arat. 193." Wakef. Mss.] "Ἀνάστει- "ρος, VV. LL. interpr. Erectus, afferentia e Polybio "(16, 3, 8.) Ἀναστείρου τῆς νεὼς οὔσης. Videndum "tamen ne ἀνάστειρος ναῦς dicatur potius Quæ in- "versa est, et cujus ἡ στεῖρα, i. e. Carina, est ἄνω." [*Ἐπιστείριος, Suid. * Εὔστειρος, Firmam carinam B habens, Apoll. Rh. 1, 400.]

ΣΤΕΡΕΩ, έσω, ήσω, Privo, Orbo, Od. N. (262.) Οὕνεκα με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης, Privare et fraudare me. Frequentiori in usu est pass. στερεῖσθαι, Privari, Orbari: quod interdum etiam redditur Amittere, interdum Carere: genitivoque rei jungitur illius, qua aliquis privatur, s. quam amittit: ut ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 16.) Στερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς, Privari capite, Amittere caput: (Ἀπ. 1, 1, 8.) Στερήσεται τῆς πόλεως, Civitatem amittet, i. e. Exulabit, ut οἱ ἀπόλιδες: K. Π. 7, (3, 5.) Κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκ ἔτ' ὄψοιτο: (5, 26.) Οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ, οὕτω χαλεπὸν ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι, λυπηρόν. Sic Isocr. ad Phil. Ἢ ταῦτα λαβεῖν ἢ στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, Aut vitam amittere. Et Thuc. Ἐστερήθησαν τῆς δυνάμεως, Vires amiserunt s. attriverunt. [" Wessel. Obss. 204. Alciphr. 168. Markl. Iph. p. 168. Musgr. 1203. Hel. 855. Wakef. Ion. C 1397. Conf. c. στέργω, ad Charit. 499. Non consequor, Schulting. Jurispr. Antiq. 573. Στερέησι, pro στερεῖ, ad Charit. 229. Στερέσαι, Jacobs. Anth. 12, 292. Στερήσεσθαι, στερηθήσεσθαι, ad Diod. S. 1, 327. ad Herod. 532. Στερεὶς, per sync. pro στερηθεὶς, Brunck. ad Eur. Hec. 623. Bacch. 1351. Phœn. 1273. Porson. 1277. Musgr. p. 222. ad Bacch. p. 524. Barnes. ad Hec. l. c. Markl. Iph. T. p. 287. Musgr. Hel. 94. Στερήσομαι, pass., Kuster. V. M. 145. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii." Schæf. Mss. Στερεῖν, ἐστέρεσα, Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 68.]

Reperitur ITEM Στερίζω, ET Στερίσκω, quæ ejusd. sunt signif.: sed hoc prosæ magis proprium, illud Poëtis peculiare; ut Epigr. in Gramm. Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισεν, Pede etiam te privavit. Nisi forte scr. ἐστέρεσεν, ut ap. Hom. supra. Posteriore utitur in passiva et voce et signif. Xen. K. Π. 7, (5, 22.) Τοῦ δ' ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι οὐ στερίσκονται: (Ἀγ. 11, 5. Ἱππαρχ. 8, 8.) Affertur et Στερισκομένου αἵματος ex Aristot. (H. A. 2, 19.) pro Effluente sanguine. Mutuatur autem hoc στερίσκω sua tempora a præcedente στερέω, futurum dico et quæ a futuro formantur. [Στερίζω, an proba forma, Schæf. ad Apoll. Rh. 2. p. 68. Æsop. Fab. 130. Schn. στερίσας: rectius Neveletus Fab. 102. στερήσας. "Στερίζω, Jacobs. Anth. 10, 41. Στερίσκω, Epigr. adesp. 89. Wakef. Phil. 684. Jacobs. Anim. 248. Eldik. Suspic. p. 2." Schæf. Mss.]

[* Στέρημα, M. Anton. 12, 24. sed v. Gataker.] Στέρησις, Privatio. Apud Aristot. in Prædicamentis et in Physic. opp. sibi στέρησις et ἕξις, Privatio et habitus. Idem Aristot. Rhet. 3. Ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα οἱ ποιηταὶ φέρουσι, τὸ ἄχορδον καὶ τὸ ἄλυρον μέλος· ἐκ τῶν στερήσεων γὰρ ἐπιφέρουσι: ubi στερήσεις vocat τὸ α in illis duobus ἄχορδον et ἄλυρον, quod α a Gramm. itidem vocatur στερητικὸν, Privativum, quoniam sc. privationem significat, ut IN ap. Latinos cum dicunt Indoctus, Imperitus, Invius, Impiger, et similia. Cic. hanc Stoicam definitionem, Δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας, sic vertit, Servitus, obedientia fracti animi et abjecti et arbitrio carentis suo: recte; nam στερεῖσθαι αὐτοπραγίας nihil aliud est quam Carere arbitrio suo, s. Privatum esse jure agendi pro suo arbitrio quidvis. [* "Στερέησις, idem, Manetho 1, 342." Wakef. Mss.]

Στερητικὸς, Privativus: πρότασις ap. Aristot. et ceteros Dialecticos, Propositio privativa, cui opp. κατηγορικὴ et καταφατικὴ, i. e. Affirmativa. Apud Eosd., Ἡ κατὰ μέρος στερητικὴ, Quæ e parte privativa est, Non solide privativa. Apud eosd. Dialecticos et Gramm. sunt nomina composita στερητικὰ, quæ sc. composita sunt ex α, quod στερητικὸν dicitur, quoniam sc. rei alicujus privationem signif., et verbali aliquo aut nomine: ut, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, ἀστιβὴς, ἄδικος: significantia στέρησιν quandam παιδείας, τοῦ μαθεῖν, τοῦ στίβου, τῆς δικαιοσύνης. Et sunt ea e genere τῶν ἐναντίων, contrariorum, ut et ap. Latinos sibi opp. Doctus, Indoctus: Justus, Injustus. [Gl. Fraudulentus. * "Στερητικῶς, Privative, Cum privandi notione, Planud. Dial. ined. de Grammatica." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. A. 152.]

Ἀποστερέω, Fraudo, Defraudo, Privo, Spolio. Construitur cum accus. et gen., vel cum duobus accus. Cum accus. et gen. Isocr. Archid. (9.) Ἡμᾶς δὲ Μεσσήνης ἀποστεροῦσιν, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 63.) Οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε, Plut. de Virt. Mul. Ἀποστερήσας τῆς δωρεᾶς τὰς γυναῖκας. Citatur e Thuc. (1, 40.) ἀποστερῶ ἐμαυτόν σου, (quod est ad verbum Privo meipsum te,) pro Abs te discedo. Cic. dixit Privare patriam aspectu suo. Cum duplici autem accus., sc. uno rei, altero personæ: ut ap. eund. Isocr. Trapez. (27.) Ὅτι ἀποστερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα. Aristot. Rhet. 2. Καὶ τὸ ἀποστερῆσαι παρακαταθήκην. Aliquando etiam ponitur sine casu verbum ἀποστερεῖν: ut ap. Eund. ibid. 1. Δυνάμει δὲ τῷ ἱεροσυλεῖν τὸ ἀποστερεῖν (ἕπεται.) || Passiva vox est Ἀποστερέομαι, Fraudor, Defraudor, Privor, Spolior: vel accus. vel gen. habet. Isocr. Areop., Μικρῶν προσόδων ἀποστερήσεσθαι, Dem. (609.) Οὐδείς ἐστιν ὅστις ἀπεστεροῖτο τοῦ σωθῆναι. Idem alibi, Δίκαιος C ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. Aristoph. N. (1072.) ἡδονῶν θ', ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι. Partic. ἀπεστερημένος, Privatus: ut ἀπεστερημένος τῆς πατρίδος, Privatus patria vel orbatus. || Ἀπεστερημένος μισθὸς, vocatur ab Jacobo, suæ Epistolæ 5, (4.) Retenta merces ab aliquo, eum fraudante cui debebatur. Uno verbo commode redditur Intercepta. Sed novum possit videri illud ἀπεστερημένος in hac signif. [" Valck. Anim. ad Ammon. p. 8. ad Eund. 105. Toup. Opusc. 1, 327. 2, 132. Plut. de S. N. V. 47. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π., Wakef. S. Cr. 3, 14. Ion. 1397. Phil. 931. ad Herod. 478. 620. Musgr. Bacch. 1369. Markl. Iph. p. 168. Jacobs. Anim. 297. Brunck. Soph. 3, 457. Nego, Plato Charm. 107. De constr., ad Dionys. H. 2, 729." Schæf. Mss.] Ἀποστέρησις, ἡ, Defraudatio, Privatio. Isocr. ἀποστέρησιν ποιήσασθαι dixit pro Fraudare. Thuc. 7, (70.) vocat ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς Privationem facultatis audiendi: Ἔκπληξίν τε ἅμα, inquit, καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς, ὧν οἱ κελευσταὶ φθέγγοιντο παρέχειν. [Dem. 735.] D Ἀποστερητὴς, Fraudator, Plato de Rep. 1. (p. 52.) Καὶ γὰρ ἱερόσυλοι, καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι, καὶ ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται, κ. τ. λ. [Gl. Fraudator, Fraudulentus, Inficiator.] FEM. Ἀποστερητὶς [s. *Ἀποστερητρὶς,] pro Fraudatrix usurpavit Aristoph. N. (729.) τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητίδα; [" Ἀποστερητρίδα. Sic A. C. Vulgo ἀποστερητίδα. Priori formæ magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in τηs fiunt feminina in τρις: αὐλητὴς, αὐλητρίς: ὀρχηστὴς, ὀρχηστρίς: ἀποστερητὴς, ἀποστερητρίς." Brunck.] Ἀποστερητικὸς, Fraudativus: si hoc adj. dici posset pro Fraudandi vim habens, Ad fraudandum valens. Aristoph. N. (727.) Εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός. Ibid. paulo post (747.) cum gen. Ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν: i. e. Aptam ad fraudandum (creditorem) fœnore. Habuisti autem paulo ante γνώμην ἀποστερητίδα. [* Ἀποστερίζω, Hippocr. 273, 44. * Ἀποστερίσκω, Soph. Œd. C. 376. * Προαποστερέω, Epiph. 1, 217.] Προσαποστερίσκω, SIVE Προσαποστερέω, Insuper privo, Fraudo præter alia, Chrys.

Προσαποστερεῖν ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας, Insuper se salute privare, [" Synes. 38. Liban. 42." Wakef. Mss. Demosth. c. Mid. 394. * " Συναποστερέω, Dem. 864. 872. Sed est, puto, verbum e conj. Reiskii Oratori inlatum." Boiss. Mss. Plato de LL. 12. p. 948. Πολλὰ συναποστεροῦσι χρήματα. [* Ἐπιστρέφω, an proba vox, Schæf. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 206. " Diod. S. 2, 495. leg. ἀποστ." Schæf. Mss.] Ὑποστερίσκω, SIVE Ὑποστερέω, Clanculum privo, Clam defraudo. Exp. etiam simpliciter Privo. [Ammon. 105. et n." Schæf. Mss.]

" Στέρομαι, i. q. στερέομαι, Privor; sed illud στέ" ρομαι Atticum existimatur a quibusdam. Hesiod. " Νίκης τε στέρεται. Plato de Rep. 2. Καὶ ὦτα στερό" μενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται: " 2. Τούτων ὁποτέρου ἂν στέρηται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ " γένηται. Itidem vox activa Στέρω pro στερῶ, " Privo: sed minus usitata." [" Στέρομαι, Wessel. Obss. 204. ad Diod. S. 1, 95. Eur. Bacch. 1360. Musgr. ad 1369. Villoison. ad Long. 112(=364.) Leon. Alex. 7. Bast Lettre 160. ad Dionys. H. B 2, 1174. Στέρω, 3, 1600. 1888." Schæf. Mss. " Liberor, Porph. Abst. 98. Στέρεσθαι κρατὸς, Capite, detruncando, Æsch. Pers. 371(=377. Blomf., qui dedit στερεῖσθαι.)" Wakef. Mss. Plato de LL. 12. p. 948. Στερέσθω τῆς ἀρχῆς. Στερθέμεν, Hesychio στερηθῆναι.]

ΣΤΕΡΝΟΝ, τὸ, Pectus. Hippocr. στῆθος vocavit, ut annotat Galen. Est pars thoracis anterior clavibus subjecta, in quam costæ copulantur. Ea autem constat ossibus septem, ut ait Gal., quot sc. costæ sunt, quæ ipsis inarticulantur: quamvis numerus iste non appareat idem in omnibus; nam quibusdam duo tantum sunt manifesta, in plurimis tria manifestam habent circumscriptionem, in aliis quatuor, quinque, aut sex: septem vero nunc rariora sunt. Sed quotquot sunt, sibi invicem tam exacta harmonia conjunguntur, ut totum sternon os solidum esse compareat. Hæc inter alia Gorr. Philo certe στέρνον ac στῆθος accipit synonymως in loco quodam, quem in Στοῖχος attuli. J. Poll. tamen discrimen inter ea constituit, 2. Τὸ δὲ ὑπὸ τὰς κλεῖδας, στῆθος· τὸ δὲ ὑποκαταβαῖνον, στέρνον· Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ θυμοῦ καταβαῖνον, στέρνον. Il. B. (479.) de Agamemnone, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι: (Γ. 194.) Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. Athen. 13. Ἀπομιμεῖσθαι τῆς γυναικὸς τοὺς μαστοὺς καὶ τὰ στέρνα. Et ap. Xen. (K. Π. 4, 6, 2.) Εἰς τὰ στέρνα παίειν, Ferire pectus: ut qui mortem alicui festinant, quia sub pectore cor latet: ut ex Hom. quoque discimus, Il. N. (282.) Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Itidem Herodian. 3, (12, 7.) Ἅτε πολὺ ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, Quippe in pectore multum e Plautiani amatorio insederat. Et 4, (14, 10.) Ἡ ἐκείνου μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείσεται, Illius memoria vestris in præcordiis, s. vestro in pectore, insidebit. Et quoniam cordis cogitationumque sedes est τὸ στέρνον, ideo dicitur διὰ στέρνων ἔχειν, In pectore vel in animo habere, Cogitare, Meminisse. Soph. Ant. (639.) Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, Sic oportet, nate mi, cogitare, Hoc pectori infixum habere. Atque adeo Hes. στέρνον exp. φρένες, διάνοια. Metaph. Nicander Θ. 924. Καυστηρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου, sc. στέρνα vocans τὰ μέσα: quoniam sc. στέρνον locum medium obtinuit in toto corporis trunco, quem θώρακα appellant et ὅλμον. Vide et Στερνοῦχος. [" Ad Charit. 694. Τὰ στ., Anton. Lib. p. 26. Verh., Heyn. Hom. 6, 420. Dionys. H. 3, 1458. Στέρνοις ἐγκαταθέσθαι, Jacobs. Anth. 12, 398." Schæf. Mss. " Tergum, Eunap. 27." Wakef. Mss.]

[* Στερνοκόπος, unde * Στερνοκοπέομαι, Plango pectus, Schol. Arat. Phæn. 195. " Wakef. Georg. p. 46." Schæf. Mss.] Στερνόμαντις, E cujus pectore dæmon sua responsa dat, Qui dæmonem in præcordiis habens, futura prædicit, i. q. ἐγγαστρίμυθος, teste J. Poll. (2, 262.) qui e Soph. affert. [Phot. Epist. 150. " Toup. Opusc. 2, 94. ad Lucian. 2, 346. A Brunck. Soph. 3, 529." Schæf. Mss.] Hes. vero ex ejusd. Soph. Captivis affert Ἐνστερνομαντίαις, quod itidem exp. ἐγγαστριμύθοις, quasi a NOM. Ἐνστερνομαντίας. [" Potius ἐνστερνομάντεσι, ab * Ἐνστερνόμαντις." Kuster. * " Στερνόπληκτος, Nicet. Eugen. 4, 394." Boiss. Mss. * Στερνοσώματος, Xenarchus Athenæi 64. κύτος, ubi tamen Lobeck. ad Phryn. 176. corrigit * στεῤῥοσώματος.]

Στερνοτύπτης, Qui pectus tundit, percutit s. ferit, ut in luctu et dolore fit, ὁ τὸ στῆθος τύπτων, Hes.; et Suid., ap. quem legitur ETIAM Στερνοτυπτούμενος, partic. a VERBO Στερνοτυπτέομαι, Pectus ferio, verbero, plango, κόπτομαι. Apud Athen. sine τ LEGITUR Στερνοτυπεῖσθαι, (494.) Ἠνάγκαζον θρηνεῖν τοὺς ἀποθανόντας καὶ στερνοτυπεῖσθαι μετὰ βίας, Pectora plangere: ut Ovid. Pectoraque insanus plangis acerba manu. Et, Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Et Stat. ingentes iterasti pectore planctus. [" Στερνοτυπέω, Heyn. Hom. 8, 701." Schæf. Mss.] ITIDEMQUE Στερνοτυπία, ἡ, sine τ ap. Lucian. (2, 931.) reperitur, i. e. Pectoris planctus, percussio: cum dicit ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν στερνοτυπία, Ad tibiæ modulos planctus editus, Cum ad tibiæ cantum iterantur pectore planctus. Sed et ap. Synes. præcedens verbum στερνοτυπεῖσθαι ita scriptum extat, Ep. 132. Τὰς γυναῖκας βοᾷν καὶ στερνοτυπεῖσθαι καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, Pectora tundere, Iterare pectore planctus. [ITEM * Στερνοτυπής, Eur. Suppl. 604. " Musgr. ibid. Antip. Sid. 98." Schæf. Mss. " Στερνοτυπεῖσθαι in Lexx. extat, στερνοτυπτεῖσθαι dubium habetur. Hoc Joseph. Antt. 4, 8. p. 255. pro illo in pluribus Codd. servatum, l. 17, 5. p. 842. in contextum receptum est. Si στερνοτύπτης in usu fuit, quod Phot. et Hes. afferunt, verbum hinc derivatum sartum tectumque est; sed illud non æque bene dicitur quam πατροτύπτης, * μητροτύπτης, atque alia habitum significantia, non actionem quandam transitoriam, cui exprimendæ accommodatum est adjectivum. Quare etiam ab uno στερνοτυπτία dicitur, ab altero * πατροτυψία, non versa vice, ut ἀφυλαξία C et ὀπισθοφυλακία: et similiter in * πατροτυπτεῖν substantivi, in στερνοτυπεῖν, ἀλληλοτυπεῖν etc. adjectivi et vis et forma apparet. Στερνοτυπεῖσθαι Plut. Consol. Apoll. 7, 351. Athen. l. c. Synes. Ep. 131. p. 267. et activus modus, Lexicis intactus, στερνοτυπῶν καὶ ἐκθαμβούμενος, A. Comn. 9. p. 260. pro quo Cod. Montef. Bibl. Coisl. 546. * στερνοκτυπῶν (Æsop. Fab. 48. p. 306.) exhibet, et contra pro ἐστερνοκτύπουν 10. p. 295. idem Cod. 549. ἐστερνοτύπουν, quam confusionem auget tertium ejusdem signif. verbum στερνοκοπεῖσθαι." Lobeck. Phryn. 593. * " Στερνοκτυπία, Const. Manass. Chron. p. 62. 68(=117. 128.)" Boiss. Mss. " Στερνοτυπέομαι, Athen. 259. Στερνοτυπία, Philo J. 2, 579." Wakef. Mss.]

Στερνοῦχος, ὁ, ἡ, In pectore suo continens. Epitheton est terræ ap. Soph. quia sc. cava est, ejusque cavitates et sinus obtinent rationem τοῦ στέρνου, i. e. pectoris, ut quidam volunt. Suid. στέρνα χθονὸς et νῶτα χθονὸς dici scribit τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, sicut contra αὐχένας vocari τὰ στενά: afferens e Soph. D (Œd. C. 691.) Στερνούχου χθονὸς, exponensque γῆς ἐπιπέδου. Vide et Εὐρύστερνος. [" Markl. Iph. p. 415. Wakef. Georg. 151." Schæf. Mss.]

" Ἀμφίστερνον, Hes. exp. δεινήν: significaret ta" men potius Pectori circumdatam, Quæ circum" pectus est: vel etiam Utrimque pectus habentem." [Empedocles Æliani H. A. 16, 29. " Wakef. Trach. 223." Wakef. Mss.]

[* Ἀντίστερνος, unde] Ἀντίστερνον, τὸ, Pars adversa pectori s. opposita, respondens pectori ex adverso. A quibusdam Spina dorsi exp. Gorr. interpr. Dorsum, quod tamen proprio nomine νῶτον vocant: annotans, sic a quibusdam esse dictum, quod τῷ στέρνῳ, Pectori, oppositum sit. [J. Poll. 2, 177.] [* Βαθύστερνος, Stasinus ap. Schol. Il. A. 5. Pind. N. 9, 57. Ἰ. 3, 19. " Wassenb. ad Hom. 135." Schæf. Mss.] Δασύστερνος, Qui denso spissoque et bene compacto pectore est; vel etiam Qui pilis denso pectore est, Hirsutum s. Hispidum pectus habens: utrumque fortitudinis et roboris signum: ut et ab Hom. commendatur λάσιον στῆθος. Hesiod. Ἔργ. 2, (132.) ἀλλά νυ καὶ τῶν

Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. [“ Wakef. Trach. 557. 837. Græv. Lectt. Hes. 568.” Schæf. Mss. * “Ἔνστερνος, Manetho 6, 543.” Kall. Mss.] Εὐρύστερνος, Qui est lato s. amplo pectore, qualis ap. Hom. Il. (Γ. 194.) Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι: quod roboris erat indicium. Apud Hesiod. (Θ. 117.) legimus, Γαῖ' εὐρύστερνος, ut ap. Soph. στερνούχου χθονός: quia sc. amplis sinibus panditur, vel quoniam in amplas planities campos-que latos diffunditur: accipiendo στέρνα γῆς pro Campis et planitiebus. [“ Const. Manass. Chron. p. 106.” Boiss. Mss. “ Græv. Lectt. Hes. 620. Ruhnk. Ep. Cr. 77, 91. Paus. 2, 334.” Schæf. Mss.] Εὔστερνος, Qui bono pectore est, s. firmo ac valido, Pectorosus, Geop. (17, 2, 1.) Ἐκλεκτέον εὐστέρνους, πλατυνώτους: pro his Columellæ, Parandi sunt boves pectore magno, armis vastis. Idem Colum. 8, 2. de gallinis, Sint ergo matrices probi coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ. Plin. 14, 22. Ad hæc pertinet pectorosa cervicis repandæ ostentatio. [* “ Καλλίστερνος, Nonn. D. 5, 553.” Wakef. Mss. * “ Μεγαλόστερνος, Const. Manass. Chron. p. 131. Amat. 2, 79.” Boiss. Mss. * Μελανόστερνος, Schol. Apoll. Rh. 4, 1348.] Ποικιλόστερνος, Qui est pectore vario, Varia sub pectore versans, Varium versutumque pectus habens, Qui versuto et callido pectore est, i. q. ποικιλόβουλος et ποικιλομήτης, [Hes. Phot.] Περίστερνος, Pectus cingens s. circumdans. Ετ Περιστέρνιος, idem. [“ Const. Manass. Chron. p. 128.” Boiss. Mss.] Item τὸ π., Pars corporis quæ pectus cingit, s. præcordia. Theophyl. Ep. 15. Νεανίας εὐσθενὴς, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος: [“ Jacobs. Anth. 1, 50.” Schæf. Mss. Photio τὸ * περιστερνίδιον· ἔστι δὲ κοσμάριόν τι. * Πρόστερνος, Æsch. Ch. 27. στολμοί.] Προστερνίδιος, Pectori anterius applicatus, [Gl. Pectoralis,] ut προστερνίδια ὅπλα equorum, quibus pectora eorum muniuntur contra telorum injuriam: quæ et προστηθίδια, teste etiam J. Poll. 2. Xen. K. Π. 7. init. Οἱ δὲ ἵπποι ὡπλισμένοι ἦσαν προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς. Plin. viris pugnantibus Pectoralia tribuit, dicens, E pectoralibus eorum, ocreisque et galeis. [“ Προστερνίδιον, ad Charit. 541.” Schæf. Mss. “ Lucian. de Saltat. 508.” Kall. Mss.] Ὑπόστερνος, Qui sub pectore est: τὸ ὑπόστερνον, Pars thoracis quæ subjecta est pectori. Hes. exp. ὑπογάστριον.

[* Στερνώδης, Gl. Pectorosus.]

[* Στερνίον, Piscis, Alex. Trall. 2. p. 44=134. Pectusculum, 7. p. 97=321. Omasum, 8. p. 151=553. Cf. Du Cange p. 1441. * Στερνίδιον, Gl. Pectusculum. “ Adrian. Soph. in Allat. Exc. p. 251. (Declam. 4.)” Boiss. Mss.]

[* Στερνίζομαι, Schol. Cod. Harl. ad Od. B. 77. Clem. Ep. ad Rom. init. “ Idem 1 Ep. ad Cor. s. 2. Const. Apost. 1.” Kall. Mss. * Ἀποστερνίζω, Gl. Expectoro.] Ἐνστερνίζομαι, In pectoris sinum recipio, Amplector, Complector: Hes. Ἐνστερνισάμενος, περιπτυξάμενος. Fortassis signif. etiam Sub pectore verso, Animo complector, διὰ στέρνων ἔχω, ut Soph. loquitur. [“ Nicet. Eugen. 8, 176.” Boiss. Mss. Suicer. Thes. Eccl. * Περιστερνίζομαι, Aristæn. 1, 25. 26.] Προστερνίζομαι, Pectori meo apprimo, ut Plin. de ursis, Fœtus rigentes apprimendo pectori fovent, i. e. Amplector, Complector: Hes. Προστερνισάμενος, προσπτυξάμενος. [Schol. Theocr. 3, 48.] Ὑποστερνίζω, Mitto sub pectore, Pectori subdo s. subjicio. Qua signif. media quoque vox accipitur. Plut. (7, 287.) loquens de C. Pontio, Ὡς οὖν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἦλθε νύκτωρ, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος, καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος, ἀφῆκε τῷ ῥόῳ. Liv. 5. Pontium Cominium vocat, dicens incubantem cortici, secundo Tiberi ad urbem delatum fuisse.

Στερνίτης, Pectoralis. FEM. Στερνίτιδες πλευραὶ, Costæ pectorales, J. Poll. 2.

“ Στέρνιξ, ab Hes. exp. ἐντεριώνη: quod vide. In “ VV. LL. Στέρνηξ per η, Medulla.”

“ Στερναία, Via ungulis equorum proculcata, VV. “ LL. Sed vox Gr. pro hac signif. mendi suspecta “ est, undecunque sumta sit.” [Hes. Στερναία· ὁδός·

A ἢ * ἱπποκοοντίς· ἢ πολεμία, καὶ στηρητικὴ τῶν πάντων, οἷον * στερνοτύπη καὶ στερναία· ἢ ἀπαθὴς ἀπὸ τῶν στέρνων τῶν ἵππων.]

ΣΤΕΦΩ, ψω, Corono, Redimio, Cingo, Suet. Tintinnabulis fastigium ædis redimivit. Pass. Στέφομαι, Coronor, Redimior, Cingor, Eur. ap. Athen. (413.) ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς Φύλλοις στέφεσθαι. Utitur et Lucian. Nigr. (1, 74.) Εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν πνοήν. Accipitur etiam pro Circumdo, Circumfundo, ut Il. Σ. 205. Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλὴν νέφος ἔστεφε δῖα θεάων Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν, Circum caput ei circumfudit et circumdedit auream nebulam: Virg. Æn. 1. At Venus obscuro gradientes aëre sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu; Cernere ne quis eos, neu quis contingere posset. || Στέφειν exp. etiam κοσμεῖν, a Schol. Soph. p. 147. Itidem p. 231. in
B Antig. (431.) Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει, Idem στέφει exp. κοσμεῖ, Ornat: item κύκλῳ περιῤῥαίνει, Circumcirca irrigat et aspergit. Itidem Hes. Στέφει, στεφανοῖ, κοσμεῖ. || Schol. Theocr. 3, (21.) στέψαι exp. πληρῶσαι, afferens non simplicis στέψαι exemplum, sed compositi, sc. ex Hom. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Hes. quoque στέψαι exp. non solum στεφανῶσαι, κυκλῶσαι, sed etiam πληρῶσαι, κεράσαι. [“ Toup. Opusc. 2, 102. Bergler. ad Alciphr. 239. ad Charit. 255. ad Lucian. 1, 536. Musgr. Bacch. 112. Or. 12. Heracl. 227. Hel. 1376. Herc. F. 7. Wakef. Ion. 25. Herc. F. 1283. S. Cr. 4, 129. Georg. p. 8. Jacobs. Anim. 75. Anth. 7, 352. 8, 331. 386. 10, 291. Meleager 90. 110. Huschk. Anal. 208. Schol. Aristoph. Πλ. p. 24. Hemst., Diod. S. 2, 496. Honoro, Porson. Hec. p. 23. Ed. 2. Conf. c. στρέφω, Huschk. Anal. 285. Jacobs. Anth. 9, 292. Heyn. Hom. 4, 479. 6, 302. Στεψάμενοι, Victores, Stat. Athlet. 47. male Jacobs.” Schæf. Mss., item Meletem. Crit. p. 7. Od. Θ. 170.
C Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. Nonn. D. 5, 282. θυηλῆς Πᾶσα πόλις στεφθεῖσα, Plena. Ἐστεμμένος, Gl. Redimitus, Comtus. Στέφω et τρέφω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. p. 54.]

Στέφος, τὸ, Corona, Corolla, Sertum: Hes. στεφέων, στεφάνων. Suidæ autem αἴθρια στέφη sunt τὰ ἐξ ὑπερβορέων κομιζόμενα, ὡς ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. Pro Serto et corolla utitur Callim. Hymno Dianæ (200.) Sic ap. Athen. (673.) Καὶ λύγος ἀρχαίων Καρῶν στέφος, Quo antiqui Cares coronari solebant, Quo prisci Cares cingebant tempora loco serti s. coronæ. Rursum Hes. teste, Στέφεα, στεφῶνες, ἐν Ὀπουῦντι τόπος στεφάνων καλεῖται. || Στέφος in VV. LL. dicitur esse etiam Tectum, στέγη s. στέγος. [“ Eur. Phœn. 865. Valck. p. 587. Brunck. ad Œd. T. 3. ad Med. 784. Musgr. 949. Tro. 257. Markl. Suppl. 259. 359. Wakef. Ion. 104. Jacobs. Anth. 6, 335. Huschk. Anal. 198. Porson. Med. p. 62. 70. Paul. Sil. 2.” Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1276 =1236. μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη, Infulæ.] Στεφοφό-
D ρος, Coronam s. Sertum gestans. Ajunt στεφοφόρους a Græcis dici, quos Lat. Flamines appellant: de quibus supra in Πιλαμήν. [“ Στεφηφόρος, Diod. S. 2, 641.” Schæf. Mss. Greg. Naz. 2. p. 30. 195. Lycophr. 327. “ Psellus in Cantic. Cant. 1. Theodos. Diac. Expugn. Cretæ Acr. 5. v. 17. 30.” Boiss. Mss. “ Amphiloch. 134.” Kall. Mss. * Στεφηφορέω, Dionys. H. 1. p. 152, 33. “ Anna C. 15, 10. p. 497. Nicet. Ann. 15. p. 295. * Στεφηφορία, Niceph. Greg. 15, 11. p. 497.” Lobeck. Phryn. 680. “ Coronæ gestatio, Andr. Cr. 36.” Kall. Mss.] Στεφηπλόκος, ἡ, Quæ corollas nectit, serta texit, ut Horat. et Ovid. loquuntur, Plut. (6, 150.) Μιμεῖσθαι μὴ τὰς στεφηπλόκους, ἀλλὰ τὰς μελίσσας: nam αἱ στεφηπλόκοι solent, ἐπινοοῦσαι τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐώδη τῶν φύλλων, συνείρειν καὶ διαπλέκειν ἡδὺ μὲν, ἐφήμερον δὲ καὶ ἄκαρπον ἔργον. [Στεφηπλόκος, Στεφοπλόκος, Lobeck. l. c.]

[* “ Ἀριστεφὴς, Anna C. 76.” Elberling. Mss. * Ἄστεφος, Non coronatus, Apollon. Dysc. de Pronom. 298. Bekk. * Ἀστεφὴς, Manetho 6, 517.] Εὐστεφὴς, Bene coronatus, s. Pulcra corona cinctus,

Pulcro redimitus tempora serto. At dialysi Poëtica DICITUR Ἐΰστεφὴς, ut ἐϋστέφανος. [" Jacobs. Anth. 7, 6. ad Charit. 786." Schæf. Mss.] Affertur ETIAM Εὐστέφιος ex Epigr. pro Bene coronatus. Apud Suid. autem Εὐστέφιος est Nomen proprium σοφιστοῦ cujusdam. " Νεοστεφὴς, Recens coronatus: νεοστεφέος, " Hes. νεοκράτου, Hes." [* "Ὁμοστεφὴς, Ejusdem coronæ consors, Andr. Cr. 173." Kall. Mss.] Πολυστεφὴς, Multis redimitus sertis, Cujus tempora cingunt multæ coronæ, Soph. [Œd. T. 83. " Ad Herod. 421. Wakef. Eum. 39." Schæf. Mss. * "Ὑπερστεφὴς, Theod. Hyrtac. Ep. 8. (in Notit. Mss. 5, 730.)" Boiss. Mss.]

Στεφέτης, ὁ, Qui corolla oleaginum ramum cinctum gerens, supplex alicui ad genua accidit: qui mos declarabitur in ἀναστέφω et ἐκστέφω. Unde ap. Hes. Στεφέτην, ἱκέτην. Apud quem LEGITUR ET Στεφὼν, ὑψηλὸς, ἀπόκρημνος.

Στέμμα, τὸ, Sertum, Corona, i. q. στέφος, Il. A. (14.) de Chryse sacerdote, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, i. e. στεφανώματα, inquit Schol., qui innuit fuisse Corollam e fronde laurea. Et mox Agamemnon iratus Chrysæ dicit, Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. Et Thuc. sub finem l. 4. p. 164. narrans quo casu Junonis templum Argis incensum fuerit, Χρυσίδος τῆς ἱερείας λύχνον τινὰ θείσης ἡμμένον πρὸς τὰ στέμματα, καὶ ἐπικαταδαρθούσης. Exp. etiam Vitta, Infula. Schol. Soph. p. 147. initio Œd. T. scribit στέμμα vocari τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ, Lanam quæ obvolvitur ramo olivæ: quem supplices gestare solebant, ut in Ἐκστέφω videbis, itidemque in Ἀναστέφω. Apud Eur. initio Or. Ὦι στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ, Schol. exp. τῆς ἀρχῆς τὸν στέφανον, Coronam regiam, imperii signum: quoniam sc. Æschines στέμματα vocat τὰ ἔρια, Lanas: ἀπὸ τοῦ στέφειν τὰς ἠλακάτας, eo quod colus cingant, s. coronent: ἐξ ὧν γίνονται, inquit, οἱ στέφανοι τῶν βασιλέων: atque ita στέμματα et διαδήματα idem propemodum fuerint. Soph. etiam Schol. p. 287. affert Euripidis istum locum, ut probet στέμματα significare i. q. ἔρια. Antiqui περίκρανον vocabant τὸ στέμμα, teste J. Poll. 2. Latinorum etiam quidam Stemma pro Corona s. Coronamento usurparunt, ut Jul. Firm. 4. Magnos viros faciet Mercurius, qui sacris et religiosis stemmatibus coronentur. || Gentium etiam familiarumque nobilium sunt στέμματα, Eur. (Andr. 895.) στεμμάτων οὐχ ἥσσονας, Non degenerantes a majorum nobilitate, Non inferiores suis stemmatis, Plut. Numa init. Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων, Quanquam generis series ab initio ad eum usque exacte deduci videatur. Lat. etiam utuntur ea voce: Martial. Atria Pisonum stabant cum stemmate toto: Juv. (8, 1.) Stemmata quid faciunt? quid prodest, Pontice, longo Sanguine censeri, pictosque ostendere vultus Majorum? Plin. 35, 2. Expressi cera vultus singulis disponebantur armariis, ut essent imagines quæ comitarentur gentilitia funera; semperque defuncto aliquo totus aderat familiæ ejus, qui unquam fuerat, populus. Stemmata vero lineis discurrebant ad imagines pictas. Suet. Quod in vetere gentilium stemmate C. Cassii percussoris Cæsaris imagines retinuisset. Apud Hes. legitur ETIAM Στέλμα, στέφος, στέμμα: [Item * Στέθματα, τὰ στέμματα. " Στέμμα, Ruhnk. Ep. Cr. 236. Clark. ad Il. A. 14. ad Callim. 1. p. 242. Brunck. ad Soph. Œd. T. 3. ad Herod. 598. Musgr. Bacch. 112. 697. Orest. 12. Tro. 257. Heracl. 125. Ion. 224. 1310. T. H. ad Plutum p. 112. Villoison. ad Long. 117(=366. Schæf.) Markl. Suppl. 259. 470. Wakef. Ion. 1329. Eum. 44. Jacobs. Anth. 8, 128. 9, 375. Porson. Or. 12. Kuster. Aristoph. p. 2. ad Lucian. 2, 263. ad Dionys. H. 2, 708. Ἐκ στεμμάτων, ad Callim. 1. p. 165." Schæf. Mss. Conf. c. πέμμα, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 150. Στέμμα, Gl. Infula, Offula, Mitra, (l. Serta,) Urta, Velamentum: Στέμματα· Infulæ, Serta.] " Τέμμα, Coronamentum, " pro στέμμα: nam Hes. τέμματα exp. στεφανώματα." [* " Στεμματηφόρος, Tzetz. Ch. 1, 477." Boiss. Mss. * Στεμμάτιον, Gl. Coronula. * Στεμματίας, Paus. 3, 20. Bekk. Anecd. 305. * Στεμματιαῖος, ibid. Hesych.

A * Στεμματόω, Eur. Heracl. 530.]

[* Στέψις, Coronatio, Schol. Apoll. Rh. 2, 159.]

Στεπτὸς, Coronatus, Serto redimitus, [" Jacobs. Anth. 7, 95. 170." Schæf. Mss. * Ἄστεπτος, Eur. Heracl. 441. * Νεόστεπτος, Opp. Ἁ. 1, 198. * " Πολύστεπτος, Paul. Silent. Ambo 269." Schæf. Mss. * " Χαριτόστεπτος, Const. Manass. Chron. p. 55." Boiss. Mss.]

[* Στεπτὴρ, unde] Στεπτήριος, Idoneus ad coronas nectendas, s. Quo coronare et redimire aliquem possumus. Στεπτήρια dicuntur fuisse Serta quædam, quæ ex arborum ramis suspendebant servi, στέμματα ἃ οἱ οἰκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξῆπτον, Hes. [* Στέπτωρ, unde * Χρυσοστέπτωρ, Manetho 4, 39.]

[* Ἀμφιστέφω, Hesiod. Ἔργ. 1, 73. 75. per tmesin. " Const. Manass. Chron. p. 117." Boiss. Mss. " Hemst. ad Plutum p. 23." Schæf. Mss.] Ἀμφιστεφὴς, Utrimque coronatus, Sertis utrimque redimitus, Utraque cinctus tempora serto. Exp. etiam Undique plenus: a στέψαι significante πληρῶσαι. Hes. et Suid. B πάντοθεν πλήρης, i. e. Ex omni parte plenus: quomodo a Latinis quoque Coronatus calix dici putatur. || Ἀμφιστεφέες κεφαλαὶ, Il. Λ. (40.) i. e. κατὰ κύκλον καμπτόμεναι, ubi tamen legitur et * ἀμφιστρεφέες. Vide Eust. [" Ἀμφιστεφὴς, * Ἀμφιστρεφὴς, Wolf. Prol. 240. Heyn. Hom. 6, 126. 628." Schæf. Mss.] Ἀναστέφω, i. q. simplex στέφω, i. e. Corono, Redimio, Cingo. Pass. Ἀναστέφομαι: unde ἀνεστεμμένος, Coronatus, Redimitus, Cinctus, Plut. Theseo (22.) p. 18. meæ Edit. Τὴν δὲ εἰρεσιώνην ἐκφέρουσι, κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ μὲν ἀνεστεμμένον, ὥσπερ τότε τὴν ἱκετηρίαν, παντοδαπῶν δὲ ἀνάπλεων καταργμάτων, διὰ τὸ λῆξαι τὴν ἀφορίαν. [" Toup. Opusc. 1, 441. Valck. Hipp. p. 250." Schæf. Mss. Ἀναστέψαι et Ἀναστρέψαι conf., Barker. ad Etym. M. 890. Vide J. Brodæi Miscell. 6. p. 145. Basil. 1555. * Ἐξαναστέφω, Eur. Bacch. 1052.] Ἀποστέφω, Coronam aufero, depono. UNDE [* Ἀπόστεψις, e quo] Ἀποστεπτικὸς, ut ᾆσμα, Cantilena quæ canebatur, forsan in nuptiis, cum corona capiti adimeretur. In Etym. C Ἀποστεπτικὸν, ᾆσμα οὕτω καλούμενον, ὅτι μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφάνους ᾔδετο, Quoniam post depositas coronas cantari solebat. Sic Ἀποστέγω significat Detego. Sed quidam ἀποστέφω accipiunt h. l. pro simplici στέφω, et ἀποστεπτικὸν ᾆσμα interpr. Coronativum canticum.

Ἐκστέφω, Coronam demo, i. q. præcedens. Generalius Pausan. ap. Eust. 1402. ἐκστέψαι significasse ait ἀποθέσθαι τι, metaph. sumta ἐκ τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων. Ibid. idem Paus. annotat, ἐκστέψαι et ἐπιστέψαι sibi opponi: hoc enim ἐπιστέψαι significare πληρῶσαι ποτοῦ, illud autem ἐκστέψαι contra ἐκκενῶσαι, Exinanire, Evacuare, Deplere. Quo refer, quod ap. Hes. legitur, Ἐκστέψας λόγον, γυμνώσας, ἐκκενώσας. || Corona exorno, generalius Exorno, ut ap. Soph. ἐξεστεμμένοι Schol. exp. κεκοσμημένοι, initio Œd. T. p. 147. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; [Opp. Ἁ. 2, 33. " Markl. Suppl. 259. Wakef. Eum. 44. Brunck. ad Soph. Œd. T. 3." Schæf. Mss.]

D Ἐπιστέφω, Corona imposita redimio. Media voce activa in signif. utitur Hom. (Il. A. 470.) Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Q. l. quomodo intelligendus sit, docet Athen. (13.) his verbis, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι, Cum crateres ad summum usque labrum implentur vino, ut corona veluti imposita cincti videantur. Sic Schol. Homeri, ἐπεστέψαντο, ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, i. e. μέχρι τέλους. Eust. itidem p. 1402. ἐπιστέψασθαι κρατῆρας ποτοῦ exp. μέχρι τοῦ χείλους ἐμπιπλᾶν, ἢ μᾶλλον ὑπερχειλεῖς ποτοῦ τοὺς κρατῆρας ποιεῖν; cujus expositionis mentionem feci in Ἐκστέφω. Homericum versum propemodum ad verbum expressit Virg. Æn. 1. Crateras magnos statuunt, et vina coronant. Sed sunt qui arbitrentur antiquos solitos esse poculis imponere coronas, et ita Virgilii versum intelligendum putent. Quæ sententia, Tibulli auctoritate confirmari potest, 2. Aut e veste sacris tendent umbracula sertis Vincta; coronatus stabit et ipse calix. Et hac Virg. iterum, Æn. 3. Tum pa-

ter Anchises magnum cratera corona Induit, implevitque mero. || Hes. ἐπιστέφει exp. κεραννύει, οἰκοδομεῖ. [" Heyn. Hom. 4, 127. 6, 125. Bibl. Crit. 2, 3. p. 103. Κρητῆρας ἐπιστέφεσθαι ποτοῖο, Mus. Turic. 1. p. 271. ad Il. Θ. 232. ad Lucian. 1, 536. Athen. 1, 22. Casaub. 47." Schæf. Mss.] UNDE Ἐπιστεφὴς, Corona imposita cinctus, redimitus, Od. B. (431.) Στῆσαν δὲ κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic Il. Θ. (232.) Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, i. e. * ἐπεστεφανωμένους, Hes. πλήρεις καὶ ὑπερχειλεῖς, Suid., qui addit, antiquos sic implevisse crateras, πρὸς οἰωνοῦ τιθεμένους. Hes. ἐπιστεφὲς exp. non solum πλῆρες, sed etiam κρεμάμενον. Nisi forte scribendum κεκραμένον, sicut ἐπιστέφει exp. κεραννύει. Potest autem hoc nomen ἐπιστεφὴς derivari etiam a nomine στέφος, adjuncta præp. [Schæf. Meletem. Cr. ad calcem Dionysii H. de C. VV. p. 138. "Archiloch. 21. Wakef. Georg. p. 9. 74. Heyn. Hom. 4, 127. 5, 459. Casaub. Athen. 1, 47." Schæf. Mss.]

Καταστέφω, Corono, Corona cingo, Serto redimio, Æschin. (77.) Κατεστέφθαι φάσκων εἴ τι πταῖσμα συμβήσεται Ἀλεξάνδρῳ. Utitur Eur. quoque (Heracl. 227.) Item et Soph. Œd. C. (466.) activa voce, p. 287. Θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς Τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατάστειψον πέδον, Schol. μεθ' ἱκετηρίων ἀφίκου, καθικέτευσον: solebant enim supplices στέμμα χερσὶν ἔχειν, ut Chryses Homericus, Il. A., seu κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον φέρειν, ut Plut. testatur, s. ἱκετηρίοις κλάδοις ἐκστέφεσθαι, ut ap. eund. Soph. Sed annotat Schol. versum istum aliter etiam legi in quibusdam Codd., sc. sic, ἐφ' ἃς Τὸ πρῶτον ἵκου, καὶ κατέστειψας πέδον, i. e. * κατεβάτευσας: quæ lectio ei probabilior videtur: quoniam δι' αὐτὸ τοῦτο κελεύουσιν αὐτῷ καθαίρεσθαι ὅτι εἰς ἄβατον ἐπέβη τόπον τοῦ ἱεροῦ τῶν σεμνῶν. Id autem κατέστειψας est a VERBO Καταστείβω, Calco, Pedibus tero. "Κατε- "στεμμένος, Coronatus." [" Jacobs. Anth. 9, 470. ad Diod. S. 1, 168. 2, 282. Boiss. Philostr. 516. Markl. Suppl. 259. Musgr. Heracl. 125. 227. Wakef. Herc. F. 564. Eur. Phœn. 1626. Valck. p. 548. 558. * Καταστεφὴς, Markl. l. c. Wakef. Trach. 178. 691." Schæf. Mss., Apoll. Rh. 3, 220. * " Καταστεπτέον, Clem. Alex. 181." Kall. Mss.]

Περιστέφω, Corona cingo, Corona circumcirca redimio. Metaph. Aphthon. Ἀρετῇ περιστέφεται. Ex Od. (E. 303.) περιστέφω affertur pro περιλαμβάνω, περικαλύπτω, Circumdo, Circumtego. [" Valck. Phœn. p. 50. Alciphr. 86. Toup. Opusc. 1, 555. Leon. Tar. 55. Wakef. Georg. p. 9. Conf. c. περιστρέφω, Jacobs. Anth. 8, 376." Schæf. Mss.] Περιστεφὴς, Corona cinctus, Serto circumcirca redimitus: χώρα περιστεφὴς ὄρεσι, Plut. Fabio (6.) Regio montium veluti corona cincta, i. e. Regio montibus circumsepta. [Schæf. Meletem. Cr. p. 137, "Soph. El. 895. Jacobs. Anth. 8, 376. Wakef. Georg. p. 9." Schæf. Mss. * Περίστεπτος, Anthol. 1. p. 169. Ἀμφιπεριστέφω, Od. Θ. 175. vide Ἀμφιπεριστρέφω. "Apollin. Metaphr. Ps. 8." Kall. Mss.]

Στέφανος, ὁ, i. q. στέμμα et στέφος, ejusdemque originis, i. e. Corona, Sertum: στέφανον ὑφαίνειν, Nectere coronam, ut Horat., est in horto nectendis apium coronis, Est hederæ vis. Qua signif. Ovidius dicit Texere flores. Plut. Symp. 3, (1. p. 563.) Οἱ μᾶλλον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν ἀνθῶν ὑφαίνοντες τοὺς στεφάνους: cui ὑφαίνειν στέφανον opp. λύειν στέφανον ap. Athen. (669.) ubi etiam vide quid significarit ἡ τοῦ στεφάνου λύσις. Item alicui διδόναι s. δωρεῖσθαι στέφανον ap. Athen. et Plut. Item ἀμφιτιθέναι alicui στέφανον, vel sibi, quod et στεφάνῳ στεφανοῦν dicitur: ut in Epigr. quodam ap. Plut. de Herodoto, (9, 455.) ὃν διὰ πᾶσα Ἑλλὰς ἐλευθερίης ἀμφέθετο στέφανον, Per quem factum est ut Græcia universa libertatis corona tempora sua cinxerit. Et Philostr. Μελεάγρῳ στέφανον περιέθηκεν. Et, Στεφάνοις γεραίρειν τοὺς νικῶντας, Xen. Ἑλλ. 1, (7, 10.) Item ἀναδεῖν στεφάνοις, in sequentibus. Et ap. Plut. Pericle, Στεφάνοις ἀνέδουν καὶ * ταινίαις ὥσπερ ἀθλητὴν νικηφόρον. Unde ὁ νικητήριος στέφανος ap. Eund. Aliquis autem donatum στέφανον ἔχει, φορεῖ, eoque χρῆται,

A ap. Plut. et Athen. aliosque: contra, iratus aut contemnens, ἀποῤῥίπτει, ap. Lucian. (1, 367.) et ap. Plut. Cons. ad Apoll. (p. 451.) Xen. nuntiata filii morte, περιείλετο τὸν στέφανον, ἐπιθέμενος πάλιν, cum fortiter dimicantem occubuisse cognovisset. Item ἀθλητικὸς στέφανος ap. Eund. in l. An Seni Capess. Resp. Idem Plut. Symp. 8, (4. init.) Στέφανόν τινα τῶν πλεκτῶν κομίζων: ut ap. Athen. 11. (p. 462.) πλεκτοὺς ἀμφιτιθεὶς στεφάνους: 10. Πλεκτὸν στέφανον ῥόδων ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Rursum Plut. Symp. 3, (1. p. 567.) Τοὺς περιδεραίους τῶν στεφάνων, Quibus collum solebat redimiri et circumdari. Idem et δασεῖς στεφάνους dicit, quorum mentio in sequentibus etiam fiet. Ceterum fiebant οἱ στέφανοι variis e rebus: interdum e floribus: ut Athen. 4. Στέφανοι ἐσηνέχθησαν πολλοὶ παντοδαπῶν ἀνθέων. Et ap. Plut. Symp. 3, (1.) quæritur, Εἰ χρηστέον ἀνθινοῖς στεφάνοις παρὰ πότον, Floreis sertis, Coronis textis e floribus: ubi etiam leguntur οἱ παλαιοὶ ἱερονῖκαι ἀνθινοῖς ἀναδούμενοι στεφάνοις. Sic et Hesiod. Θ. (576.) Ἀμφὶ
B δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέος ἄνθεσι ποίης Ἱμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη, Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν: ubi etiam nota, στέφανον et στεφάνην usurpata synonymως, materia tantum differre. Et Plut. Symp. 3, (1. p. 566.) Ὁ τῶν ἴων καὶ ῥόδων στέφανος: de Aud. (6, 167.) Ὥσπερ ἀθλητῇ κρίνων ἢ ῥόδων στέφανον, οὐ δάφνης οὐδὲ κοτίνου, περιτιθέντες: Symp. 3, (1. p. 557.) Ἀντὶ τοῦ δαφνίνου τοῖς ῥοδίνοις ἀναδησαμένους στεφάνοις. Athen. 14. Στέφανόν τε δασὺν ἴων καὶ κιττοῦ ἐπιτίθενται. Sic Plato Symp. Ἐστεφανωμένον αὐτὸν κιττοῦ τινι στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων. Itidem ap. Theocr. στέφανος κισσοῖο, et ap. Anacr. στέφανος σελίνου: ut ap. Horat. est in horto, Phylli, nectendis apium coronis, Est hederæ vis. Sed et ex arborum frondibus serta s. coronæ fiebant, Plut. Coriol. Ἐκεῖνον ἐστεφάνωσεν δρυὸς στεφάνῳ, quoniam sc. civem propugnando servarat: quemadmodum in Probl. Rom. (7, 151.) Idem quærit, Διὰ τί τῷ σώσαντι πολίτην ἐν τῷ πολέμῳ δρύϊνον διδόασι στέφανον. Idem de Deo Socr. Στεφάνους δα-
C σεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης: ut et Symp. 5. multa περὶ στεφάνου πευκίνου. Athen. 5. (p. 198.) Φέρουσα τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν στέφανον περσαίας, Coronam e fronde Persicæ mali. Eod. l. Στεφάνους ἀμπελίνους. Aliquanto post, Στέφανον εἶχεν ἐλαίας: ut Æsch. (80.) Κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ, Corona e fronde oleagina. Rursum Athen. 14. Στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι μυῤῥίνης, Coronam myrteam: 5. Στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. Sic eod. l. Ἐστεφανωμένα κισσίνοις στεφάνοις ἐκ χρυσοῦ, Redimita corollis hederaceis ex auro confectis: ibid. Στέφανον χρυσοῦν ἐξ ἀμπέλου καὶ χρυσοῦ εἰργασμένον: 12. simpliciter dicit, Στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα, sicut Plut. Alcib. Στεφάνοις ἐστεφανοῦτο χρυσοῖς. Et Thuc. 4, (121.) p. 160. Χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Ubi etiam nota στέφανος χρυσοῦς, Corona aurea: cujus mentio fit ap. Dem. (256. 520.) Memorantur ab Athen. 12. etiam στέφανοι ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ, Serta e myrrha et thure. Heliogabalum ap. Herodian. 5, (3, 12.) Ἐκόσμει στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διην-
D θισμένος, Corona gemmarum pretiosarum florens coloribus, quibus erat distincta. Item στεφάνοις βάλλειν dicitur, sicut φυλλοβολεῖν τινα, cum in eum serta et flores conjiciuntur: quod victoribus solebat fieri et novis regibus, faustis additis acclamationibus. Sic ap. Herodian. 5, (6, 19.) Ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δᾳδουχίας, στεφάνους καὶ ἄνθη ἐπιῤῥιπτοῦντες, Coronas floresque jacientes. Cui similem locum vide in Φυλλοβολέω. Per jocum autem Epigr. in Medicos, ὦ σοροπηγοὶ Ἆγιν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις, Conjicite in Agin mitras et corollas, i. e. Ad sepulcrum abripite, qui ægrum vix visum continuo occiderit. Apud Plut. Pericle legimus etiam, Ἐπιφέρων τῷ νεκρῷ στέφανον: ut ap. Virg. Æn. 6. sub finem, manibus date lilia plenis; Purpureos spargam flores, animamque nepotis His saltem accumulem donis. || Quoniam vero victoribus corona præmii loco donari solebat, ideo pro Ipso præmio nonnunquam ponitur, s. pro Virtutis fortitudinisque præmio, Thuc. 2, (46.) Ὠφέλιμον στέφανον

τοῖσδε καὶ τοῖς λειπομένοις τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτι-
A θεῖσα. [" Item de Munere quolibet, etiam pecuniario, quod honoris aut officii causa alicui offertur. Vide Schw. Lex. Polyb. vv. Στέφανος et Στεφανοῦν, et Drakenb. ad Liv. 38, 14." Schw. Mss.] || Στέφανος dicitur etiam Sidus quoddam cœleste, a similitudine, ap. Procl. et alios Astronomos: Latini quoque Coronam appellant, Plinius, Hyginus, et alii. || Στέφανος, i. q. κύκλος, Circulus, quoniam corollæ orbiculari ut plurimum rotunditate fieri solent, Il. N. 736. Πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε, i. e., πανταχόθεν γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πολέμιοι. Lucanus quoque Corona cingere dicit pro Circumdare s. Circumstare, ut Virg. Æn. 10. rara muros cinxere corona: de militibus. Sic usus et Cic. Item et Plin. Ingens utrimque advocatorum et numerosa subsellia præstantium corona. || Pro Ambitu s. Circuitu mœnium in orbem ducto, Orph. (Arg. 895.) ἑπτὰ περὶ στεφάνοισι κυκλούμενον: [762. στέφανος καὶ τεῖχος ἐρυμνόν.] || Podex, στέφανος dicitur, a rotunditate orbiculari, quamobrem et δακτύλιος nominatur,
B quod δακτύλιον, i. e. Anulum, rotunditate orbiculari imitetur. Quo referunt quod dixit ille in Phallicis, Verpus vult coronari. Sic Lucr. Os, quod et ipsum rotundatur, usurpasse creditur, cum dixit, Omnibus in populo missum pædonis ab ore. Sic στεφάνη. || Nomen proprium, ap. Plut. Athen. Suid. aliosque passim obvium.

[" Στέφανος, Fischer. Anacr. 22. Musgr. Or. 12. Suppl. 974. Iph. A. 1530. Ion. 1310. Herc. F. 7. El. 162. ad Lucian. 1, 284. 412. T. H. ad Dial. p. 111. Jacobs. ad Meleagr. p. 2. Anim. 192. 207. Anth. 6, 82. 225. 335. 7, 265. 8, 65. 9, 30. 10, 58. 12, 369. ad Charit. 235. 255. 257. (515.) ad Herod. 598. Gesner. Ind. Orph. Valck. Phœn. p. 364. 463. Wessel. de Jud. Arch. p. 17. Markl. Suppl. 974. Wakef. Herc. F. 840. 1283. Georg. p. 8. Alpheus 9. Boiss. Philostr. 458. Heyn. Hom. 6, 500. 650. 7, 565. Circulus, Corona, i. e. Cœtus, Musgr. ad Eur. p. 209. Eur. Phœn. 840. Murus, Wessel. Obss. 89. Præmium, ad Diod. S. 1, 553. Hemst. ad Plutum
C p. 265. Jacobs. Anth. 11, 374. 376. Epigr. adesp. 641. Στ. sacrificantium, Heind. ad Plat. Lys. p. 13.: potatorum, ad Eur. Cycl. 556.: sepulcrorum, ad Lucian. 1, 518. Metaphorice, Valck. Hipp. p. 170. Lennep. ad Phal. 133. ad Lucian. 1, 284. Quid στέφανος et στεφανόω ap. Hom., v. Casaub. ad Athen. 45. De quant., Jacobs. Anth. 11, 330. Ὑπὸ στεφάνοις, 12, 435." Schæf. Mss. " Laurus, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss. Heyn. Ind. ad Pindar. "Ἱερὸς στ. ' Polybius scribit l. 1. de Pœnis et Romanis, dici illos in Sicilia decertasse, neque malis victos, ut Fabius ait, destitisse: sed tandem, inquit, ὡς ἂν ἀπαθεῖς καὶ ἀήττητοί τινες ἄνδρες ἱερὸν ἐποιήσαντο στέφανον. Credo moris fuisse, ut in victoria ambigua, et cum pares in meta, Deo corona sacraretur: ideoque Proverbium Ἱερὸν ποιεῖσθαι, nempe στέφανον.' Lips. ad Senec. Ep. 38." Seager. Mss.]

[* " Στεφανοειδής, Procop. 3 Reg. 7." Wakef. Mss. Contracte * Στεφανώδης, Eur. Iph. A. 1057.] Στεφανοπλόκος, Qui coronas nectit, flores texit, ut Horat.
D et Ovid. loquuntur, i. q. στεφηπλόκος, Coronamentorum texendorum artifex, Athen. 13. Ἄνδρας στεφανοπλόκους ἓξ καὶ τεσσαράκοντα. [Lobeck. Phryn. 650.] Στεφανοπλοκέω, Coronam necto, texo, στέφανον πλέκω, Plut. Polit. Præc. (9, 202.) dicit τὸν λόγον τοῦ πολιτικοῦ debere esse μὴ νεαρὸν, μήτε θεατρικὸν, ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ στεφανοπλοκοῦντος [al. * στεφανηπλοκοῦντος] ἐξ ἁπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων. [* Στεφανοπλοκία, Schol. Aristoph. Θ. 450. * " Στεφανοπλόκιον, Jacobs. Anth. 7, 255. 10, 57. * Στεφανηπλόκιον, ibid. Στεφανοπλόκια, τὰ, Forum ubi corollæ venduntur, Toup. Append. in Theocr. p. 28." Schæf. Mss.] Στεφανοποιὸς, Qui coronas conficit, Coronarum conficiendarum artifex, i. q. στεφανοπλόκος. [Apollon. de Adverb. p. 602. * Στεφανόπους, Gl. Palmipes.] Στεφανοπώλης, Coronarum venditor, ὁ τοὺς στεφάνους πωλῶν, Suid. FEM. Στεφανόπωλις, Coronarum venditrix, Mulier quæ corollas et serta venditat, Plut. Symp. 3, 1. (p. 563.) Ταῖς στεφανοπώλισι, [Athen. 9, 8. * Στεφανοπωλέω, * Στεφανοπωλητὴρ, * Στεφανοπωλητήριος, e quo per contr. * Στεφανοπωλήτρια, J. Poll. 7, 199.] Στεφανοφόρος, Coronam gestans, Coronatus, [" Thom. M. 810." Schæf. Mss.] Στεφανοφορέω, Coronam gesto, Coronatus sum, [" Thom. M. 809." Schæf. Mss.] Στεφανοφορία, ἡ, Coronæ gestatio, Coronatum esse, J. Poll. [2, 152. Edd. vett. Pind. 'Ο. 8, 13. Lobeck. Phryn. 650. " Musgr. Herc. F. 781. Wakef. 783." Schæf. Mss.] Dicitur etiam Στεφανηφόρος, ut λαμπαδηφόρος: itidemque στεφανηφορέω, στεφανηφορία: item et στεφανηπλόκος. Sed hæc a στεφάνη etiam derivari possunt: quapropter post illam vocem eis locum dedi. [* Στεφανόφυλλος, perperam pro * στενόφυλλος, Theophr. H. Pl. 8, 4. * " Στεφανοῦχος, Coronam habens, Diog. L. 45." Wakef. Mss.]

Στεφάνη, i. q. στέφανος, ut cognoscere est e quodam Hesiodi l. in Στέφανος c., in quo utroque vocabulo utitur pro Corona s. Serto, tantum materiæ discrimen inter ea faciens. Sic Il. Σ. sub finem, de puellis innuptis et juvenibus choreas ducentibus, Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων, Pulcras habebant coronas. Sic Athen. (201.) Τὸ δὲ τῆς Ἥρας ἄγαλμα στεφάνην εἶχε χρυσῆν, Aurea redimitum erat corona. Paulo ante de Baccho, στέφανον ἔχων χρυσοῦν. Et Herodian. 5, (5, 4.) Εἰς εἶδος δὲ τιάρας στεφάνην ἐπικείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις τιμίοις, Impositam habens coronam auro variisque gemmis pretiosis decoram. Aliquanto ante de eodem dixerat, Τήν τε κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος. Lucian. (2, 442.) Στεφάνη κύκλῳ περιθεῖ λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος. || Στεφάνην a coronæ similitudine dici ajunt Orbiculum quem mulieres onera gestantes imponere capiti solent. Cesticillum vocat Festus: Ovid. Verticem, his versibus, Illo forte die castæ de more puellæ Vertice supposito, festas in Palladis arces Pura coronatis portabant sacra canistris. || Στεφάνη dicitur etiam Ille quasi orbis, quem imi capilli describunt circum caput, J. Poll. 2. Ἡ δὲ τελευταία τῶν τριχῶν περὶ τὴν κεφαλὴν περίοδος, στεφάνη καὶ περίδρομος ἐπικαλεῖται. Paulo ante, Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἰνίου καὶ βρέγματος, στεφάνην καλοῦσι. Utriusque signif. meminit Gorr. quoque. Στεφάνη, inquit, Corona, Pars est capitis inter sinciput et occiput media, περὶ ἣν τοὺς στεφάνους τιθέασι: [Sutura coronalis, Aret. 5, 2.] Sic dicitur etiam extremus capillorum ambitus, qui alio nomine περίδρομος quoque appellatur. || Est etiam, inquit Idem, Locus in oculo, quo committuntur inter se tunicæ universæ; vel Circulus in oculo, inter album oculi et pupillam medius. Hic autem circulus ita se habet: crystallinus humor in vitreum humorem inseritur, et medius in ipso quasi in aqua vehitur, eodem prope modo quo sphæra globusve, cujus dimidium extra aquam promineat. Hæc humorum connexio in crystallini medio hemisphærio, in utroque humore circulum unum efficit, qui terminus est finisque omnibus oculorum tunicis. Desinunt enim omnes ad circulum eundem, ubi nigro oculi jungitur album: et propterea στεφάνην, vel etiam στέφανον, i. e. Coronam, vocarunt: alii vero ἶριν, ab arcus cœlestis similitudine. Hic enim locus, ut ait Gal., si omnia probe dissecueris, diligenterque omnia perspexeris, nihil confundens, circulos ostendet plures, nempe septem, sibi mutuo incumbentes et cohærentes, crassitudine coloreque varios, ut ne si velis quidem, locum hunc aliter quam irim appellare queas. De quibus vide plura ap. Eund. || Ruf. Ephes. στεφάνην appellari dicit etiam Ciliorum extrema per somnum se contingentia: alio autem nomine χηλήν. || Dicitur στεφάνη a quibusdam et ὁ δακτύλιος s. πρωκτὸς, Podex, propter orbicularem rotunditatem: qua de re in Στέφανος quoque mentionem feci. J. Poll. 2. Ὃν (δακτύλιον) οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. Alii sic appellari scribunt Circulum illum in podice hiante, qui e musculo contexitur. || Στεφάνη dicitur etiam Ungulæ equinæ circuitus atque ambitus: Coronam itidem nonnulli interpr. Apsyrtus autem sic ait, Καὶ τῆς ὁπλῆς ἔκφυσις ἐν τοῖς ἵπποις στεφάνη καλεῖται. || Item Incerniculi s. Cribri ambitus στεφάνη dicitur; nisi malis pro Certa quadam

cribri specie accipere, ut Schol. tradit, ap. Aristoph. Ἐκκλ. (1034.) Ἡ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί: [Ἱππ. 968. Ælian. V. H. 1, 18.] || Στεφάνην tradunt esse etiam Circulum venatoriæ supellectilis, quo feræ inserto collo capiuntur. Vide Xen. K. (9, 12.) p. 578. et J. Poll. in Ποδοστράβης descriptione. || Στεφάνη ap. Architectos dicitur Murulus qui in circuitu tectorum fit. Lat. quoque Coronam appellant: Vitruv. Coronarum projecturæ. Hieron. c. Pelag. e Deut. 22, (8.) στεφάνην interpr. Loriculam. Est vero Loricula Vegetio 4. Munimentum quod urbium obsessores ultra jactum teli ædificant, fossa, vallis, sudibus et turriculis instructa, ut erumpentibus e civitate possint obsistere. In hac signif. στεφάνην Grammatici exp. τὸ περικύκλωμα τῶν πύργων καὶ τῶν τειχῶν. Denique Quicquid coronæ modo quidpiam ambit, coronaque veluti cingit, στεφάνη dicitur: unde Apoll. Rh. 2, (918.) Τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα, eo nomine putatur intellexisse Tumuli ambitum atque oram: Schol. στεφάνην ibi exp. ἄκραν. Fortassis pro ἐξοχὴ quoque accipi posset, de qua signif. paulo post. De mensæ Limbo atque ora, Jos. A. J. Τραπέζης τὴν στεφάνην παλαιστιαίαν εἰργάσατο, Coronam limbumque mensæ. In altaribus ὠλένη proprie vocatur. || Est etiam εἶδος περικεφαλαίας, teste J. Poll. 7. Hesychio est εἶδος περικεφαλαίας ἐξοχὰς ἐχούσης. Il. Λ. 96. οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια, Ænea galea. Sic K. 30. αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας Θήκατο χαλκείην. Quo respexisse arbitror Plut. Symp. 8, 6. ubi ait, Τὸν δὲ στέφανον, κορώναν, (sc. appellant Latini) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς· ὡς Ὅμηρος τὸ κράνος εἴκασέ που στεφάνην, ut Hom. στεφάνην a similitudine vocavit Galeam. || Στεφάνη, ὄρους ἐξοχὴ, Hes. et Suid. Il. N. 138. Ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ, Polyb. (1, 56, 4.) Ἡ περίμετρος τῆς ἄνω στεφάνης: q. l. Cam. citans, etiam ipse interpr. Cacumen. Verticem et Culmen Latini alio nomine dicunt. || Στεφάνη dicitur a quibusdam ὁ θύμος, ut habetur ap. Diosc. Eodem auctore στεφάνη dicta est aliquando ἡ δάφνη Ἀλεξάνδρεια, quod ex ea victores coronarentur. || Est denique et Urbis nomen Suidæ, Unde videtur dictum Στεφαναῖος, quod legitur ap. Eund., ut Θηβαῖος a Θήβῃ. [" Gesner. Ind. Orph. Musgr. ad Eurip. p. 211. Wessel. Obss. 90. Brunck. ad Eur. Hec. 108. 900. Græv. Lectt. Hes. 635. Jacobs. Anim. in Eur. p. 7. Anth. 8, 12. 346. 10, 58. Il. N. 138. Moschus 2, 55. ad Herod. 675. (8, 118.) Brunck. Aristoph. 3, 199. Kuster. 215. Heyn. Hom. 4, 528. 5, 312. 6, 14. 140. 396. 500. 7, 564. Wakef. Ion. 1104. Herc. F. 1283." Schæf. Mss. "Ungula equi, Opp. K. 1, 232. Tractus coloris, 3, 188. (Ταινίη—Χιονέης ἑκάτερθε περισχομένη στεφάνῃσι.) Στ. antri, Conon p. 276. Στεφάναι, Hesychio αἱ τῶν βωμῶν ὠλέναι." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Στ. τριχῶν, J. Poll. 5, 144. 145. Πλεκταὶ στ., Idem 5, 95. ex Il. Σ. 597.]

Quæ sequuntur, partim e στέφανος, partim e στεφάνη composita sunt.

Στεφανηπλόκος, ὁ, ἡ, i. q. στεφανοπλόκος, Qui nectit coronas, Texendarum coronarum artifex, Coronarius: ut Plin. Glyceræ coronariæ. Sic Idem 21, 11. Coronarii quidem et spinæ flore utuntur: usurpans eo loco Coronarii, quo Theophr. στεφανηπλόκοι, H. Pl. 6, 7. [Plut. 8, 558. Lobeck. Phryn. 650. * Στεφανηπλοκέω, Aristoph. Θ. 448. Strabo 6. p. 394. "Kuster. Aristoph. 219. Jacobs. Anth. 10, 58." Schæf. Mss. "Plut. 9, 202." Wakef. Mss.] Στεφανηφόρος, ὁ, Coronam gestans, Coronatus, i. q. στεφανοφόρος: ut Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος inter Fabulas Eur. Στεφανηφόρος est etiam Dignitatem quandam obtinentis nomen, ut discimus ex Athen. (215.) de Lysia quodam Epicureo, Ὑπὸ τῆς πατρίδος στεφανηφόρος αἱρεθεὶς, τουτέστιν ἱερεὺς Ἡρακλέους: quem paulo post inter alia ornamenta dicit solitum fuisse στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστέφθαι. Itidem Posis ap. Athen. (533.) tradit Themistoclem Magnesiæ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾷ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι. Vide et Harpocr. ac Suid. [Cum Flamine Romanorum comparat Dionys.

A Antiq. 2, 74. "Eckhel. Doctr. Num. T. iv. Valck. Phœn. p. 295. Koppiers. Obss. 69. Brunck. ad Hippol. p. 348. Eurip. 3. p. 253. Lips., Thom. M. 809. ad Diod. S. 1, 445. Jacobs. Anth. 6, 300. 11, 279. 400." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 650.] Στεφανηφορία, ἡ, Coronæ gestatio, Dignitas eorum qui coronas gestabant, ut choragi et thesmothetæ, [Plut. 8, 210. Eur. El. 862. Pind. Ὀ. 8, 13. Gl. Supplicatio. * "Στεφανηφόρια, τὰ, Cyrill. Hier. 212." Elberling. Mss.] Στεφανηφορέω, Coronam gero, Coronatus sum, Plut. (6, 698.) Πυθόμενος τὸν ἀδελφὸν σώζεσθαι, εὐαγγέλια τοῖς θεοῖς ἔθυσε, καὶ τὰς πόλεις τὰς ὑφ' ἑαυτὸν στεφανηφορεῖν ἐποίησε, Dem. (530.) Χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισᾷν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Pro eo quod in Oraculo erat, Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χορὸν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισᾷν βωμοῖσι, κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. Et mox, Ἱστάμεν χοροὺς καὶ στεφανηφορεῖν κατὰ τὰ πάτρια, ubi nota, synonymως poni στεφάνοις πυκάσαι κάρη et στεφανηφορεῖν. Solebant ii etiam, qui ad deos accederent, στεφανηφορεῖν,
B ut annotat Schol. Aristoph. Πλ. non procul ab initio. [" Thom. M. 810. Wakef. Herc. F. 783. Musgr. ibid. * Συστεφανηφορέω, Jacobs. Anth. 6, 305." Schæf. Mss. Athen. 695.]

Ἀστέφανος, ὁ, ἡ, Coronam non habens, Qui corona redimitus non est. Qua signif. frequentius usurpatur ἀστεφάνωτος, [" Markl. Suppl. 974. Musgr. ibid. ad Charit. 242." Schæf. Mss.] Εὐστέφανος, Pulcre coronatus, Eleganti redimitus corona: Δημήτηρ, Hesiod. (Ἔργ. 1, 298.) Item εὐστέφανος Θήβη, (Ἀ. 80.) pro Thebæ bene muris cinctæ, Pulcris cinctæ muris. [" Wakef. Georg. p. 9. Callim. 1. p. 576. Ruhnk. Ep. Cr. 57. Græv. Lectt. Hes. 540. ad Charit. 242. Heyn. Hom. 7, 625. 8, 210." Schæf. Mss. Εὐστ. et ἰοστέφανος conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 359.] Καλλιστέφανος, Pulcra redimitus corona: ἐλαία, Oliva in coronario opere præstans; cujus fronde solebant coronari athletæ qui in certamine vicissent. De qua multa Aristoph. Schol. Πλ. ex Aristot. [" Const. Manass. Chron. 1. p. 117." Boiss.
C Mss. " Kuster. Aristoph. 11. Jacobs. Anth. 6, 300. T. H. ad Plutum p. 179. ad Corn. Nep. 199. Valck. Phœn. p. 295." Schæf. Mss.] " Λιποστεφάνων φύλλων, " ex Epigr." [" Paul. Sil. 41. * Πολυστέφανος, Wakef. S. Cr. 4, 221. ad Dionys. H. 1, 505." Schæf. Mss. Anthol. 1, 82. Schol. Eur. Hipp. 1137. Orph. Proœm. de Lapid. 81. * " Πρωτοστέφανος, Theod. Prodr. Ep. f. 154." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Φιληστέφανος, Aristid. 1, 316.] Φιλοστέφανος, Coronarum amans s. cupidus, Qui coronari amat: Ἀπόλλων, Epigr. [" Jacobs. Anth. 6, 199. ad Dionys. H. 1, 505. Valck. Phœn. p. 295. Toup. Opusc. 2, 288." Schæf. Mss.] Φιλοστεφανέω, Coronarum amans sum, Coronam affecto, assequi contendo, ambio, ut athletæ, qui palmæ cupidi acriter studioseque certant, Polyb. 1, (16, 10.) de Hierone, Φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδοξῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας, Ambiens coronas et celebrationem Græcorum. Dicitur de quocunque certamine contendentibus palmam reportare, Plut. (10, 161.) Οὕτως ὁ μέλλων ἐν λόγοις ὀρθῶς ἐπιστατή-
D σειν, οὐ δίκαιός ἐστιν αὐτὸς φιλοστεφανεῖν, οὔτε ἀνταγωνίζεσθαι. [* " Χαλκοστέφανος, Ære coronatus s. tectus, i. e. Firmiter munitus, Diod. S. 11. p. 250, 12. Per χαλκὸς enim et χάλκεα Poëtæ inprimis Ea quæ firma et valida sunt, designant: Schmid. ad Pind. N. p. 239." Munth. Spec. Def. Lexx. 558. " Jacobs. Anim. 75. Anth. 11, 370. ad Herod. 637. * Χρυσεοστέφανος, Wakef. Ion. 1104." Schæf. Mss.]

Στεφανικὸς, itidem Coronarius: τέλεσμα, Rhodii appellabant, quod, cum liberi essent, Romanis tamen honoris causa mittebant quotannis, ὡς οὐ φόρον ἡγεμόσι μᾶλλον ἢ στέφανον φίλοις διδόντες. Gallo-Græci στεφανικὸν vocant πᾶν τὸ ἐν χάριτος λόγῳ διδόμενον, Suid. [Vide Ern. Clav. Cic.]

[* " Στεφανίας, Valck. Præf. ad Hipp. p. xviii. xx. item p. 4." Schæf. Mss.]

Στεφανιαῖος, Coronarius, Coronalis; ῥαφὴ, Gorr. interpr. Coronalis sutura, quæ est sutura anterior cranii, ab uno temporum osse ad alterum transversim perveniens; sic dicta, quod e capitis parte est,

ubi coronæ gestari solent, vel quod in orbem frontem cingit. Et στεφανιαία φλὲψ, Coronalis vena, quæ est propago veniens a magno trunco venæ cavæ sursum ascendente, cingens cordis basin in modum coronæ. Magna e parte simplex est, interdum tamen gemina apparet: distribuitur autem in partem cordis externam. Est et alia venæ cavæ propago, quæ στεφανιαία στομαχική appellatur: proficiscitur autem a ramo splenico venæ cavæ, et ad stomachum effertur, ibique bipertita, ramo majore, ceu corona, stomachum totum cingit, ramulis sursum ad œsophagi finem, et deorsum in ventriculum demissis: minore autem ad pyloron descendit, ramulis obiter ante et post distributis. Quemadmodum autem a vena cava coronalis hæc vena proficiscitur, sic a magna arteria, statim ubi a corde orta est, arteriæ duæ στεφανιαῖαι, h. e. Coronariæ, prodeunt, major sub valvula dextra, minor sub postica, quæ in cordis superficiem, et ejus partem crassiorem, perinde ac venæ, distribuuntur. Hæc Gorr. [" Diod. S. 1, 171." Schæf. Mss.]

Στεφανίτης, ὁ, Coronarius: ἀγὼν, Certamen coronarium, i. e. in quo de corona certatur, Cui corona præmii loco proposita est. J. Poll. Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν. Erat autem corona in Olympicis ludis ex oleastro, in Pythiis laurea, in Nemeis ex apio, in Isthmis e pinu. Aristot. Rhet. 1. de Dorieo, Στεφανίτην ἀγῶνα νενίκηκεν. Ibid. Στεφανίτης (ἀγὼν) τὰ Ὀλύμπια, 'Olympia sunt certamen coronarium. Sic Æschin. (79.) Οἴεσθέ ποτε ἐθελῆσαί τινα ἐπασκεῖν εἰς τὰ Ὀλύμπια ἢ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων παγκράτιον, ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν βαρυτέρων ἄθλων, εἰ ὁ στέφανος ἐδίδοτο μὴ τῷ κρατίστῳ; Apud Athen. 13. Οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγών ἐστιν, ἀλλ' ἀργυρίτης, Non de corona dimicatur hoc certamine, sed de pecuniis. [cf. Jambl. V. P. 106.] || Στεφανίτης, Suidæ ὁ ἐστεφανωμένος, Coronatus. Bud. interpr. Victor certaminis, ap. Greg. Naz. de Cypr. Ὁ μέγας καὶ διώκτης καὶ στεφανίτης, p. 81. Et p. 146. Καὶ αὐτοὶ στεφανῖται γενόμενοι, καὶ τῆς αὐτῆς κληρονόμοι δόξης, de martyribus. [" Ad Xen. Mem. 3, 7, 1. ad Diod. S. 1, 260. Heyn. Hom. 8, 479. Στ. ἀγὼν, Thom. M. 809. Boiss. Philostr. 403." Schæf. Mss. Plut. Lycurgo 22.] FEM. Στεφανῖτις, ἡ, Coronaria: ῥαφαὶ, ap. J. Poll. 2. quæ ab aliis στεφανιαῖαι nominantur, ut supra e Gorr. docui. Ajunt στεφανίτιδα vocari etiam Uvam quæ frondes habet incursantes acinis miro naturæ lusu: Coronariam dici a Plinio. [" Heyn. Hom. 7, 229." Schæf. Mss.]

Στεφανίσκος, ὁ, Corolla, Anacr. (62, 1.) Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων Στεφανίσκους θέμενοι, νῦν Θάλειαν ἑορτὴν Ἀγάγωμεν Διονύσῳ: [cf. 5, 15. " Villoison. ad Long. 131." Schæf. Mss.] ITIDEM Στεφάνιον dimin. forma dicitur. Affertur enim plur. στεφάνια pro Corollæ. [Στεφάνιον, Gl. Corolla, Corona.] AT Στεφανίων, Hesychio εἶδος κολοιοῦ, Species Graculi. Forsan illud Cornicum genus sic dicitur, cujus στεφάνη s. Vertex non nigri coloris est ut reliquum corpus, sed in album vergit s. cinereum colorem.

Στεφανηδὸν, In modum coronæ, In orbem, Circumcirca, [" ad Charit. 759." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 1, 211. 6, 7. Manetho 4, 429." Wakef. Mss.]

Στεφανίζω, [* Στεφανίττω,] ἴξω, Corono, Corona cingo s. redimio. I. q. στέφω et στεφανόω. Unde ἐστεφάνιξα, Aristoph. Ἱππ. [1225.]

Στεφανόω, Corono, Corona redimio, Dem. pro Cor. Ἐὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, Si senatus aliquem coronet, Æschin. c. Ctes. Ἀρχὴν ὑπεύθυνον μὴ στεφανοῦν, Plut. (7, 117.) Τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὄνους στεφανοῦσι; Consualium sc. die festo, Athen. (297.) Ἱερείων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὐλάς τε ἐπιβάλλοντας, θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτούς: (670.) Στεφανοῦσι δὲ τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας: sicut Plut. quoque in suo περὶ Ἀοργησίας libello dicit ἐρωτικὰς πράξεις esse, ἐπικωμάσαι, καὶ ᾆσαι, καὶ στεφανῶσαι θύραν. Aristoph. στεφανώσας τὸν νεκρὸν, de quo ritu vide quædam in Στέφανος. Interdum additur dat. instrumentalis, Dem. pro Cor. (243.) Στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανιέα χρυσῷ στεφάνῳ, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας, ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τε τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ ἀνδραγαθίας: ubi etiam nota qua verborum formula solerent uti in offerenda corona: nota etiam causas ob quas corona offerretur. Apud Eundem Cherronesi incolæ qui habitant Sestum, Eleuntem, Madyton, Alopeconneson, Στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. Nisi hic malis στεφανοῦν accipere pro Honorare, τιμᾷν, de quo paulo infra. Magis proprie Athen. 12. Ἐστεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλλῷ καὶ μίτραις καὶ * ταινίαις: ut ap. Plut. de Sol. Anim. Στεφανοῦνται μὲν αὐτοὶ, στεφανοῦσι δὲ τὰς ἁλιάδας, Et ipsi sibi coronis tempora cingunt, et naves etiam suas piscatorias coronant. Sic Aristoph. N. (911.) Κρίνεσι στεφανοῖς, Liliis coronas. Ubi etiam dicit (1006.) Στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ, Albo calamo coronatus: quod Dioscurorum erat proprium. Sic Plato Symp. Ἐστεφανωμένον κιττοῦ τινὶ στεφάνῳ. Athen. 12. Στεφανουμένων τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι. Ubi etiam nota pass. στεφανοῦμαι: quod aliquando accipitur pro Corono me, Corona mihi tempora cingo, redimio: ut λούομαι, Lavo me. Plut. Lyc. Στεφανοῦσθαι παρήγγειλε πᾶσι. Sic Thuc. 4, (80.) p. 148. Ἐστεφανώσαντό τε καὶ τὰ ἱερὰ περιῆλθον. || Aliquando accipitur pro Honoro, quoniam corona honoris causa offerri solebat. Sic Harpocr. ap. Dem. Στεφανῶν τοὺς νενικηκότας exp. τιμῶν: afferens et e Lycurgo, Ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλισθένην ἑκατὸν μναῖς ἐστεφανώσατε. Cui l. similem habes in Σακτός. Theopompum quoque et Menandrum, necnon et alios, eod. sensu hoc verbum usurpasse Idem annotat ibid. Pro Honoro, Decoro, Orno, accipi potest et ap. Pind. Ὀ. 1, (162.) στεφανῶσαι μολπᾷ, Carmine decorare et exornare. [" Etiam de Munere pecuniario usurpatur, quod alicui honoris aut officii causa offertur, Polyb. ap. Suid. v. Σακτή: Ἐστεφάνωσαν τὸν Ἀντίοχον πεντακοσίοις ἀργυρίου ταλάντοις. Cf. Στέφανος. Sic ap. Athen. 203. Ἡ τῶν στεφανούντων προθυμία, Studium et Promtitudo civitatum quæ pecuniam regi ad celebrandam pompæ festivitatem contulerunt." Schw. Mss.] Itidem intelligi potest ap. Aristoph. Ἱππ. (647.) Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, Honorarunt me muneribus, quibus decorari solent et ornari ii, qui lætos afferunt nuntios. Ubi etiam nota accus. Qua constr. Philostr. Her. Στεφανοῦμαι τὰ ἀριστεῖα, Honoror ornorque iis præmiis quæ merentur οἱ ἀριστεύσαντες. Alii, Præmia accipio. Affertur e Gal. pro Victorem declaro, Palmam tribuo. Dem. vero in Or. pro Cor. distinctim dicit, Ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο. || Signif. etiam Cingo, Circumdo, etiam Circumfusus sum. Quæ enim ambiunt, ea et circumfusa esse dici possunt interdum. Frequens ea in signif. est præt. pass. ut Od. K. (195.) Νῆσον τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, Quæ mari cincta est ut caput corona, Quam undique cingit et ambit mare, Cui mare circumfusum est. Sic Hesiod. Ἀ. (204.) περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο: Θ. (382.) Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, Quibus cœlum cinctum est, Quæ cœlo circumfusa sunt. Nisi malis, Quibus cœlum insignitum est et decoratum. Cui loco similis hic Oppiani, K. 3, (346.) de tigride, Νόσφι μόνον ῥινοῖο, τὸν αἰόλον ἐστεφάνωται, Δαίδαλα πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα, Præter solam pellem, quæ variis undique maculis distincta est et decorata. Unde et Variæ tigres, Virgatæ tigres, Senecæ; Maculosa tigris, Ovid.; Plin. 8, 18. Albis maculis rutilum colorem distinguentibus. Quæ verba optime exprimunt, quod Opp. dicit eam ῥινὸν αἰόλον ἐστεφανῶσθαι Δαίδαλα πορφύροντα. [" Brunck. Anal. 2, 300. Pierson. Veris. 119. ad Xen. Eph. 154. Zeun. ad Xen. K. Π. 304. Casaub. Athen. 1. p. 58. Eur. Hec. 124. Thom. M. 50. ad Charit. 235=515. ubi de locutione στεφανοῦσθαι παῖδων, Wolf. Proleg. 243. Wakef. Herc. F. 1283. Jacobs. Anth. 6, 244. 11, 394. Philippus 23. 54. Herodes 13. Villoison. ad Long. 239. Heyn. Hom. 5, 134. 6, 124. Boiss. Philostr. 467. 534. ad Dionys. H. 3, 1787. Honoro, Suid. v. Σακτή, ad Diod. S. 1, 424. 553. 684. 2, 466. 588. T. H. ad

Plutum p. 265. Porson. Hec. p. 23. Ed. 2. Στεφανόω τινά τινι, Alicui quid donare coronæ nomine, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 22. Εὐαγγέλια στεφανοῦν, Kuster. Aristoph. 13. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. v. viii. 7. Στεφανοῦσθαι, Lennep. ad Phal. 133. ad Herod. 562. Cum gen., Musgr. Iph. A. 1072. Villoison. ad Long. 130(=369.) Boiss. Philostr. 567.: τραγῳδίαις, ad Lucian. 1, 427. Στεφανοῦμαί τι, Salmas. ad Achill. Tat. 547. Bergler. ad Alciphr. 239.: Ὀλύμπια, Simonid. 64." Schæf. Mss. " Signo, Distinguo, Opp. K. 1, 175. (Εἴδεσιν ὃς τοίοισιν ὅλον δέμας ἐστεφάνωται:) 3, 379. (Λάχνη πορφυρόεσσα δ' ἐπὶ χροὸς ἐστεφάνωται.) Cum gen., Dio Chrys. 291." Wakef. Mss. Plut. Timol. 16. Ἐστεφάνωσαν οἱ Κορίνθιοι δέκα μναῖς, Dionys. P. 555. ὠκεανοῖο παρὰ ῥόον ἐστεφάνωνται, Apoll. Rh. 3, 121. πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο δράκοντες, Quint. Sm. 5, 99. Πάντα δ' ἄρ' ἐστεφάνωτο βαθὺς ῥόος ὠκεανοῖο. " Στεφανώσασθαι sæpe quidem signif. Semet coronare, sed et Semet præbere coronandum, ut ap. Pind. Ὀ. 7, 29. Ælian. V. H. 3, 1." Valck. Schol. in N. T. 2, 256.]

Στεφάνωμα, τὸ, Coronamentum, Athen. (672.) Ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος: Coronamentum agrestium esse, Agrestes homines solere coronari s. tempora cingere vitice s. viminea corona. Et Soph. ap. Plut. Symp. 3. narcissum vocat ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν στεφάνωμα, Antiquum coronamentum deorum inferorum: indicans antiquitus deos inferos solitos fuisse coronari narcisso. Ubi etiam obiter NOTA Μεγάλοι θεοὶ pro χθόνιοι θεοὶ, ut ipse Plut. ibi exp. Probl. 1. Utitur et Theophr. H. Pl. 6, (6, 1.) sic appellans rem e qua fit corona, s. coronariam herbam. Plin. 21, 1. In hortis seri et coronamenta jussit Cato, inenarrabili florum maxime subtilitate. Locus is Catonis est c. 8. [Pind. Ἰ. 2, 22. 4, 76. Π. 9, 5. " Bibl. Crit. 1, 2. p. 30. Jacobs. Anim. in Eur. p. 7. 71. Anth. 6, 103. Mitsch. H. in Cer. 110. ad Diod. S. 1, 339. ad Paus. 308. 356. Wakef. Herc. F. 354. 426." Schæf. Mss.] Στεφανωματικὸς, Coronarius, Qui in coronas additur, Coronis texendis s. nectendis aptus, Diosc. 2. [" 3, 46." Boiss. Mss.] Itidem ap. Theophr. στεφανωματικὰ, Herbæ ad corollas contexendas: quæ Lat. vocant Coronamenta: Græci et στεφανωτικά. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 4. 14. Anth. 8, 233. 286." Schæf. Mss.] Στεφάνωσις, ἡ, Coronatio, Athen. 5. Τὰ γὰρ εἰς μίαν εὑρεθῆναι στεφάνωσιν οὐκ ἂν δυνηθέντα ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾳδίως, ταῦτα καὶ τῷ πλήθει τῶν κατακειμένων ἐχορηγεῖτο εἰς τοὺς στεφάνους ἀφθόνως. Suid. στεφάνωσιν dici scribit ἐπὶ οἰκοδομῆς οἴκου, forsan de fastigiatione ædificiorum, cum ædificio imponitur ἡ στεφάνη s. Fastigium. [* " Στεφανωτής, Herodian. Epim. 211." Boiss. Mss. ad Greg. Cor. 565. " Cyrill. Hieros. 198." Kall. Mss.] Στεφανωτικὸς, i. q. στεφανωματικὸς, Coronarius, Aptus texendis s. nectendis coronis, ut ap. Cic. et alios Aurum coronarium, ap. Plin. Herbæ coronariæ. Athen. 3. (p. 73.) Γίνεται δὲ οὕτως ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἄνθος στεφανωτικόν. Vide et Theophr. H. Pl. 6, (1, 1.) et Plin. 21, 2. 3. 4. et alibi. Rursum Athen. (670.) de Platone, Πρόβλημά τι προβάλλει στεφανωτικόν. Verba Plat. ibid. subjiciuntur hæc, Μήλων δέ τινων διανομαὶ καὶ στεφάνων, πλείοσιν ἅμα καὶ ἐλάττοσιν ἁρμοττόντων τῶν ἀριθμῶν τῶν αὐτῶν. [Theophr. H. Pl. 1, 13, 3. C. Pl. 1, 4, 2. bis.] Apud eund. Athen. (406.) LEGITUR Στεφαννστικὸς, ubi ἡ ῥοδουντία s. ῥοδωνία λοπὰς describitur, Ἵνα καὶ ἥδυσμα στεφαννστικὸν μὴ μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαβὼν σχῇς, ἀλλὰ καὶ ἔνδον σεαυτοῦ καὶ πανδαισίᾳ τὸ σωμάτιον πᾶν ἑστιάσῃς. Sed videtur scr. vel στεφανωτικὸν, vel στεφανιστικὸν, a στεφανίζω.

Στεφανωτίδες μυῤῥίναι e Theophr. H. Pl. 5, (8, 3.) pro Myrti provenientes modo coronarii operis: [" ap. J. Poll. 1, 27. erat * στεφανωτρὶς, Cod. optimus στεφανῶτις habet; sed Athen. 296. στεφανωτρίδας, et 15. p. 463. Schw. βίβλον στεφανωτρίδος habet." Schneid. Ind. Theophr. " Στεφανωτρίδες vocantur eædem μυῤῥίναι ap. Athen. 75., et τὴν στεφανωτρίδα βίβλον, non στεφανωτίδα, Coronariam papyrum, memorat Theopompus ap. Eund. 676. Plut. Agesilao

A (36.) T. 1. p. 617. Ed. Francof., quasi fem. a masc. * Στεφανωτὴρ, (Στεφανωτής.)" Schw. Mss. Lobeck. Phryn. 255.] [* Στεφανωτὸς, unde] Ἀστεφάνωτος, ὁ, ἡ, Qui coronatus non est, Cujus tempora non sunt cincta s. redimita corona, Xen. A. (13, 8.) Μηδένα Λακεδαιμονίων ἀστεφάνωτον εἶναι, Æschin. (86.) Ὑμεῖς μὲν ἀστεφάνωτοι καὶ ἀκήρυκτοι γίνεσθε. Aliquanto ante, Τὸν ἀστεφάνωτον ἐκ τῶν νόμων, κελεύεις ἡμᾶς στεφανοῦν, Eum quem coronari leges vetant, Dem. (331.) Ἀστεφάνωτος οὐκ ἀπῄει ἐκ τῆς Ὀλυμπίας, E ludis Olympiis nunquam rediit sine corona, s. palma, Lucian. (1, 528.) Τὸν νεῶν τέως ἀστεφάνωτον ὄντα ἐστεφάνωσα, Nullis hactenus ornatum coronis. [" Abresch. Æsch. 2, 35." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιστεφανόω, Hymn. in Ven. 120. * Ἀναστεφανόω, Anal. 2, 391. " Rufin. 3. sed v. Jacobs." Schæf. Mss. * " Συναναστεφανόω, Andr. Cr. 195." Kall. Mss. * " Ἀντιστεφανόω, Eumath. 344." Boiss. Mss.] Ἀποστεφανόω, Coronam depono, demo, Co-
B rona privo s. spolio, quasi diceres Decorono, i. q. ἀποστέφω. Philostr. Ep. quadam dicit, Μὴ ἀποστεφάνου τὸ κάλλος. Pass. Ἀποστεφανοῦμαι, Corona privor s. spolior: ἀπεστεφανωμένος, Corona privatus s. spoliatus, Lucian. (2, 653.) Τὸν Ἀπόλλω ὄψει ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἀπεστεφανωμένον, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς λύρας περισεσυλημένον. [" Ad Charit. 235." Schæf. Mss. * " Ἀποστεφάνωσις, Eumath. 425." Boiss. Mss. * Ἐπιστεφανόω, Athen. 13. 203. Pind. Ὀ. 9, 167. " Heyn. Hom. 6, 124. Epigr. adesp. 750." Schæf. Mss. * Ἐπιστεφάνωμα, Gl. Coronarium, Corollarium. * Καταστεφανόω, Diod. S. 12. p. 294, 39. " Andr. Cr. 181." Kall. Mss. " Eumath. 393. * Μεταστεφανόω, 73." Boiss. Mss.] Περιστεφανόω, Undique redimio s. cingo corona. Pro Cingo, Circumdo, usurpavit Aristoph. Πλ. (787.) ἐμὲ ποῖος οὐκ ὄχλος Περιεστεφάνωσε; Non me cinxit s. circumdedit? Pass. voce Aristot. de Mundo, Κύκλῳ περιεστεφάνωνται τὴν οἰκουμένην, Quasi corona cingunt orbem terrarum, s. Ambiunt orbem terrarum. Possunt huc referri duo
C loci in Στεφανόω citati, unus Homeri, alter Hesiodi, si tmesin in iis admittamus. [LXX. 1 Reg. 23, 26. " Ad Herod. 547. 562. Heyn. Hom. 6, 125. Wakef. Georg. p. 9. Hemst. ad Plut. p. 265. Dionys. H. 1, 501. 3, 1663." Schæf. Mss. * Προστεφανόω, Athen. 128. * " Συστεφανόω, Jacobs. Anth. 10, 155." Schæf. Mss. Demosth. 280. " Eumath. p. 441. Rufin. Anth. Pal. Ep. 36, 10." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 195." Kall. Mss.]

ΣΤΗΘΟΣ, τὸ, Pectus. Dicitur ab Hippocr., ut Gal. annotavit, non Omne id quod est a priori parte thoracis, sed Medium os, in quod se inserunt costæ: quod juniores Medici στέρνον appellant. Philon. vero στῆθος et στέρνον usurpare synonymws docui in Στοῖχος, et in Στέρνον. Il. Δ. (480.) et item O. (577.) Od. X. (82.) βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν, Il. Λ. (108.) Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, Od. I. (301.) Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, Il. Σ. (31.) χερσὶ δὲ πᾶσαι Στήθεα πεπλήγοντο, Plangebant pectora pal-
D mis. Quod una voce composita dicitur στερνοτυπεῖσθαι, et κόπτεσθαι, ut Lat. Plangere, pro Plangere pectus s. Tundere et ferire pectus, ut in mœrore fit. Opposita huic pars est μετάφρενον, ut ex eod. Hom. discimus, Il. E. (40.) μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, " poëtice pro " στηθέων s. στήθεσι." Eod. l. (19.) στῆθος μεταμάζιον dicit, ut Aristot. στῆθος διφυὲς μαστοῖς, Pectus distinctum mammis. Idem στῆθος facit sedem cordis et perturbationum: ut Il. K. (95.) καρδίη ἔξω Στηθέων ἐκθρώσκει, cor extra Pectus abit saliens. Od. Δ. (549.) αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Αὖθις ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη, Il. Ξ. (38.) ἄχνυτο δέ σφιν Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, P. (139.) Εἱστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, Od. K. (329.) Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστί. Cui l. similis quidam Il. Γ. 63. Et Od. N. (330.) Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα. Prosæ etiam Scriptt. utuntur hoc vocab., ut Xen. K. (4, 1.) et Philo V. M. Item et Lucian. (1, 59.) Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν.

|| Στῆθος Hippocr. dixit etiam in pede Imam ejus plantam, quam Anatomici πεδίον nuncupant, ut Gal. annotavit: quanquam sunt qui eam pedis partem, quæ post ejus cavum juxta digitos attollitur, στῆθος ποδὸς appellent, et similiter in manu στῆθος χειρὸς, eam partem quæ huic proportione respondet. Gorr. Illud carnosulum sub pollice, inquit Cam., στῆθος ἀντίχειρος, Montem Latine quidam appellarunt pollicis, illud vero alterum depressius paulo, στῆθος χειρός. Inter hæc μεταστήθιον, quasi Interstitium horum monticulorum. Vide et J. Poll., e quo Cam. ista desumsit. Hesychio vero στῆθος est non solum τὸ ὑπὸ τοὺς ποδῶν δακτύλους στηθήνιον, sed etiam τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πρόσχωμα: [Lat. Dorsum, Polyb. 4, 41. Strabo 1. p. 141. " Ruhnk. Ep. Cr. 224. Thom. M. 811. ad Charit. 694. Plur., ad Herod. 475. Ἐκ στήθεος, Heyn. Hom. 4, 499. Ἐκ στήθους γράφειν, Müller. ad Lycophr. p. 420. Στήθευς, Heyn. Hom. 5, 437. Στήθεσφιν, 4, 315. 5, 10. 92. 345. 463. 586. 639. 657. 6, 184. 199. 300. 344. 346. 413." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 672. Ἡ ἐπὶ στήθους μαγὰς, ad Greg. Cor. 562.]

Στηθόδεσμον, τὸ, Fascia pectoralis, J. Poll. 7, (14, 69.) annotat, id, quod suo tempore mulieres vocabant στηθόδεσμον, ab Aristoph. Thesm. nominari ἀποδέσμους, cum ait, Τὴν πτέρυγα παραλύσασαν τοῦ χιτωνίου, Καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία. Ita Polluci στηθόδεσμον i. fuerit q. οἱ ἀπόδεσμοι, ἐν οἷς ἔνεστι τὰ τιτθία: quale est mamillare, in quod hoc extat Epigramma Martialis, Taurino poteras pectus constringere tergo; Nam pellis mammas non capit ista tuas. [" Aristoph. Fr. 249. ad Il. Ω. 270. * Στηθόδεσμος, ibid. Heyn. Hom. 8, 643." Schæf. Mss. Στηθόδεσμοι, Gl. Fasciæ pectoralis. * Στηθοδέσμη, * Στηθοδέσμιον, Etym. M. 749, 40. 44. Schæf. ad Greg. Cor. 562. " Ad Mœr. 361." Schæf. Mss.] Στηθοδεσμὶς, ίδος, ἡ, Fascia pectoralis, Jerem. 2, [32. Esai. 3, 24. " Ad Mœr. 361. Wakef. S. Cr. 3, 58. Salmas. ad Achill. Tat. 543. Heyn. Hom. 8, 643." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Στηθοειδὴς, ap. Hippocr. (476.) γαστρώδης: ap. quem στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ Gal. exp. σμιλίῳ, i. e. Specillo lato: siquidem acutum appellat ὀξυβελές. [* Στηθολαβέω, Schæf. ad Greg. Cor. 562. * Στηθομελὴς, Greg. Naz. Carm. 2, 86. τέττιγες στηθομελεῖς, corrigente Valck. ad Theocr. x. Id. p. 121. olim * Στηλομελής. Cf. Schæf. ad Greg. Cor. l. c.]

Εὐρυστήθης, Qui lato s. amplo est pectore, Pectorosus, i. q. εὐρύστερνος. Et plur. τὰ εὐρυστήθη, Quæ habent latum pectus. [Aristot. H. A. 9. p. 957.]

[* Εὔστηθος, Fasti Alex. ap. Alemann. in Procop. p. 28. " Is. Porphyrog. in Allat. Exc. p. 303. 314." Boiss. Mss. Tzetz. Posth. 470.]

Ἀκροστήθιον, τὸ, Summa pars pectoris, Aristot. [Physiogn.] Μεταστήθιον, τὸ, Interstitium inter τὰ στήθη. Vide Στῆθος. At Μεταστήθιος adj., significabit Interjectus s. Situs inter τὰ στήθη.

[* Ἐνστήθιος, Fragm. Nicetæ ap. Heyn. Comm. Goëtting. 12. p. 307. * " Ἐπιστήθιος. Vocem hanc elegantissimam omittunt Lexx. Quoniam Joannes Evangelista Jo. 13, 23. dicitur recubuisse ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, et v. 25. incubuisse ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, propterea a Vett. satis frequenter appellatur ἐπιστήθιος, In pectore recumbens. Ephræmius, Theopolit. Patriarcha, in Bibl. Photii Cod. 229. p. 797. eum vocat ἐπιστήθιον τῶν μαθητῶν, Interpres, Decus discipulorum: imo, Pectori incumbentem. In Typico Sabæ, cap. 23. p. 50. vocatur φίλος ἐπιστήθιος: in Menologio, mense Septembri, die 26. φίλος ἐπιστήθιος, παρθένος ἠγαπημένος: a Pachymer. in c. 2. Dionysii Areop. de Eccl. Hier. p. 233. ὁ ἐπιστήθιος καὶ ἠγαπημένος, Dilectus ille, qui in pectore recubuit. (In Schn. Lex. Suppl. exhibetur * Ἐπιστήθειος, eodem Dionysii loco prolato.) Etiam de aliis usurpatur, Nilus Doxapatrius: Διὰ τὸ εὑρεθῆναι ἐν αὐτῇ τὸν ἀπόστολον Βαρνάβαν, ἔχοντα ἐπιστήθιον τὸ κατὰ Μάρκον ἅγιον εὐαγγέλιον, Quod in ea, (insula Cypro) repertus sit Barnabas Apostolus, in pectore habens Evangelium secundum Marcum. Quod hic est ἐπιστήθιον, id Notitia Episcopatuum exprimit,

A ἔχοντα ἐπὶ στήθους: et Cedrenus ad annum 4. Imperii Zenonis, ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους, Habens in pectore." Suicer. Thes. Eccl. "Tzetz. ad Lyc. 838. Routh. Reliqq. SS. T. 1. p. 15. cum nota p. 37." Boiss. Mss.] Περιστήθιος, Qui pectus ambit s. cingit aut circumdat, Pectori circumfusus. Subst. τὸ περιστήθιον, Fascia pectoralis, pectus circumdans, Pectorale. Legitur Exod. 28, (4.) Περιστήθιον καὶ ἐπωμίς: ubi vulg. Versio habet, Rationale et superhumerale. Alibi tamen Rationale habet eadem versio pro λόγιον. Est autem Genus ornamenti s. vestimenti sacerdotis Judaici, quemadmodum et Hes. testatur esse ἱερατικὸν ἔνδυμα. Si mulieri tribueretur, i. foret q. Polluci τὸ στηθόδεσμον, i. e. ζῶσμα τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων, Fascia pectoralis, qua pectus et mamillæ constringuntur. Mamillare Lat. appellant. [* " Προστήθειος, ad Il. Ψ. 761. Heyn. Hom. 8, 512." Schæf. Mss.]

[* " Περιστηθὶς, Strophium, Fascia pectoralis, Chrys. in Ep. 1. ad Timoth. Serm. 8. T. 4. p. 281,
B 8. Τί ἄν τις εἴποι—περὶ τῆς δέσεως, τῇ νῦν μὲν κρυπτομένης ἐν τῇ δέσει τῆς περιστηθίδος; καὶ γὰρ καὶ τοῦτο γυμνοῦσι πολλάκις ὥστε τοῦ ζώσματος τὴν ἀκρίβειαν φαίνεσθαι." Seager. Mss.] Προστηθὶς, Anterior pars τοῦ στήθους. Infra pedem totum, inquit Cam., τύλωμα, i. e. Callus. In hoc, quod eminet juxta digitos, στῆθος ποδὸς, i. e. quasi pectus, a quibusdam προστηθὶς nominatum. J. Poll. 2, (198.) de partibus pedis, Τὸ δὲ κάτωθεν, τὸ μὲν ὅλον, τύλωμα· τούτου δὲ τὸ μὲν προῦχον, ὑπὸ τοὺς δακτύλους, στῆθος ποδὸς, ἢ προστηθίς· τὸ δὲ μετὰ τὸ στῆθος, κοῖλον ποδός. Προστηθίδιος, i. q. προστερνίδιος, Appositus s. Applicatus pectori. Apud J. Poll. 2. Ἵππων προστηθίδια ὅπλα, quæ Xen. appellat προστερνίδια, Arma quibus pectora equorum muniuntur belli tempore contra telorum injuriam. Apud Suid. hæc leguntur, Ἐξελθόντες μεγάλοι δύο μετὰ τύπων καὶ προστηθιδίων, ἐδέοντο μηδὲν ἀνήκεστον βουλεύεσθαι περὶ τῆς πόλεως: ubi προστηθιδίων exp. εἰκόνων μέχρι στήθους. Fuerint itaque προστηθίδια, Simulacra pectore tenus ficta s. picta, Ima-
C gines non perfectæ, sed ad pectus tantum deductæ. [Polyb. 22, 20, 6. Προστηθίδιον, Gl. Antilena. " Add. ad Diod. S. 2, 537." Schæf. Mss.] Eadem forma qua προστηθίδιος, DICITUR ET Ἐντοστηθίδιος, Qui intra pectus est. Unde τὰ ἐντοστηθίδια, Interanea, s. Interiores partes pectoris, Penetralia pectoris. J. Poll. 2, (162.) Τὸ δὲ ὑπὸ τὰς κλεῖδας, στῆθος· τούτου τὰ ἐντὸς, ἐντοστηθίδια. [Hippocr. 682. Schol. Ven. Il. A. 464. Schn. Lex. Cf. Ἐντόσθια. Item * Ἐνστηθίδια, Philostr. Icon. p. 880. Ἐμπεφυκότων τοῖς ἐνστηθιδίοις τῶν λεόντων, quod suspectum habet Schn.]

[* " Στήθειος, * Στήθιος, Heyn. Hom. 7, 693 * Στηθιαῖος, (Gl. Pectorosus,) Thom. M. 595. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἱππ. 765.]

" Στηθικὸς τόπος, Pectoris locus, q. d. Pectoralis " locus, VV. LL."

[* Στηθίζω, unde * Στηθιστὴρ, Gl. Antellina.] Ἀποστηθίζω, Expectoro, i. e. E pectore depromo. Suid. in nomine Σαλούστιος, secundo loco posito, Οὐ γάρ
D ἐστι ταυτὸν ἐς πλῆθος ἀποστηθίζειν καὶ γράφειν ἐς κάλλος. Ubi ἀποστηθίζειν videtur esse Depromere e pectore. Bud. simpliciter interpr. Expromere, Eloqui. In hoc certe loco Ennii, quem citat Cic. Tum pavor sapientiam mihi omnem ex animo expectorat, capitur Expectorat pro E pectore ejicit s. expellit. Eust. ἐκστηθίζειν, (quod itidem e στῆθος compositum est, et præp. ἐκ,) facit contrarium ei quod Lat. dicunt Recitare; scribit enim, Ἐζωγράφησε φέροντα ἐπὶ στήθους τὴν τραγῳδίαν, αἰνιττόμενος τὸ ἐπὶ στόματος ἐκεῖνον φέρειν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκστηθίζειν τὰ τραγικά· ὃ δὴ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν φαμὲν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀπὸ μεμβράνας, ἢ ἀπὸ βιβλίου. Est autem notandum hic ἀπὸ στήθους λέγειν dici eod. modo quo dicunt nostrates, Dire par cœur. Est alioquin frequentius ap. Græcos ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, (unde ἀποστοματίζειν,) quam ἀπὸ στήθους εἰπεῖν. [Suicer. Thes. Eccl. " Epiph. Hær. 67, 1. * Ἀποστηθισμὸς, Idem Expos. Fid. Cathol. 23. (1. p. 1106.)" Routh. Mss.] Ἐκστηθίζω, vide Ἀποστηθίζω, [Georg. Alex. in Vita Chrys.

72. Ἐν νῷ φέρων καὶ ἐκστηθίζων τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν διαθήκην, Suicer. Thes. Eccl. * Ἐνστηθίζω, Athan. 2, 42. * Ἐπιστηθίζομαι, Pectori alicujus incumbo, Cantic. 8, 5.]

“ Στηθήνιον, τὸ, Medium pectoris, q. d. Pectusculum, VV. LL. ex J. Poll. (2, 162.) Sed in iisdem EST Στηθίδιον pro Pectusculo.” “ Σθητήνιον, Medium pectoris, VV. LL. Sed perperam hoc scriptum est in VV. LL. pro στηθήνιον.” [“ Στηθήνιον, * Στηθίνιον, * Στηθύνιον, Στηθίδιον, Phryn. Ecl. 168. 169. Thom. M. 811. ad Lucian. 2, 324. Casaub. ad Athen. 135.” Schæf. Mss. “ Στηθήνιον, Const. Apost. 2, 25.” Kall. Mss. “ Στηθύνιον, Athen. 65. (370.) παχέων ἀρνίων στηθύνια, Pinguium agnorum pectora.” Schw. Mss. “ Herodian. Epimer. 129.” Boiss. Mss. LXX. Exod. 29, 26. 27. Levit. 7, 20. 21. “ Ut a χεῖλος χελύνιον, quod et ipsum damnat Phryn. App. 72., vide Schneider. ad Ælian. H. A. 16, 12., sic a στῆθος στηθύνιον derivatum videri potest; quo præter Ephippum a Sturzio (de Dial. Maced. p. 194.) citatum, Schol. Lucian. Lex. 3. T. 5. p. 180. utitur. Στηθήνιον Philo Legg. Alleg. 2, 85. 86. 88. quam formam a Stœbero probatam ad Thom. M. 811. cum altera στηθίνιον recte rejiciunt Casaub. ad Athen. p. 65. et Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 33. terminationem υνιον diminutivorum formis annumerans, vulgari, ut credere par est, dialecto propriam.” Lobeck. Phryn. 384. Vide Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 264-5.]

[* Στηθίας, Hesychio ὄρνις ποιός.]

“ ΣΤΗΝΙΑ, (τὰ,) Festum erat Athenis, in quo se mutuo scommatis et convitiis perstringebant. Unde Στηνιῶσαι, Convitiis incessere. Vide Hes.” [et Phot. “ Ad Charit. 449. Brunck. Aristoph. 1, 127. Kuster. 222. (Θ. 834.)” Schæf. Mss. Cleomedes 2. p. 91. Locus quidam Athenis, Alciphr. 2, 3.]

ΣΤΙΖΩ, ξω, Pungo, Compungo notis, i. e. Stigmata inuro, Notis inustis signo, ut Cic. de Off. 2. dicit barbarum compunctum notis Threiciis, quem paulo post Stigmatiam appellat vocabulo Græco. Solebant enim servi notis inustis insigniri: ut ex Artemid. quoque discimus, qui l. 1 Onirocr. ait, Στίζονται παρὰ Θρᾳξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, καὶ παρὰ Γέταις δοῦλοι. Captivi etiam, necnon et sceleris alicujus deprehensi, solebant notis inustis insigniri. Plut. Pericle (26.) de Samiis, Τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας, Noctuas eis in frontes inurebant. Sic Diphilus ap. Athen. (225.) de quodam qui comam alebat, dicens deo se eam consecrasse, οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἐστιγμένος, Πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει, Non ideo, sed ut obvelet notam quæ ejus fronti inusta est. Hermog. Ἔξεστι στίζειν τοὺς μοιχούς· στίζων τις ἀπέκτεινε; καὶ φόνον φεύγει. Apud Herod. 7, (233.) Thebanorum, qui a Græcis ad Xerxem desciscebant, majorem partem regis jussu barbari ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα, Compungebant notis regiis, Inurebant notas regias, Notis regiis inustis signabant. Q. l. taxat Plut. περὶ Ἡροδότου Κακοηθείας p. 1043. meæ Edit. (=9, 440.) Idem Plut. de S. N. V. (8, 206.) Thraces reprehendit, quod στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Herodiano teste, 3, (14, 13.) olim Britanni τὰ σώματα ἐστίζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι, Corpora sua notabant pictura varia, et formis animalium omne genus. Cui loco similem vide in Προσαναστίζω. Ager etiam aliquis στίζεσθαι dicitur: de quo in Ἄστικτος. || Exp. etiam Mordeo et Incesso: qua signif. Pungo quoque et Uro ap. Lat. usurpantur. At στίζειν pro Taxare, Infamare, citat Bud. e Chrys. Comm. in 1 ad Cor. 15. p. 233. et e Basil. 582. || Hes. στίξας exp. non solum σημεῖον ποιήσας, sed etiam μαστιγώσας: itidemque στιζόμενος a Suida et Schol. Aristoph. exp. τυπτόμενος, Σφ. (1296.) Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ, Cæsus scipione, Percussus s. Verberatus baculo. [“ Alberti Peric. Cr. 89. Wakef. S. Cr. 3, 91. ad Diod. S. 2, 596. Jacobs. Anth. 12, 141. Heyn. Hom. 8, 135. Herod. 614. Interpungo,

A Notis distinguo, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 369. ad Il. Γ. 42. Schol. Aristoph. Πλ. p. 21. Hemst., Jacobs. Anth. 10, 186. Στ. εἰς, Heyn. Hom. 5, 711. Heind. ad Plat. Gorg. 82. Στίζω, στίξω, olim * στίγω vel * στίχω, Thom. M. 371.” Schæf. Mss. Στίξαι, Photio τὸ ἐγκαῦσαι ἵππον. Vide Στικτέον. Hinc Stigo, Stingo, Instigo, Instinctus, Distingo, Distinguo.]

Στίγμα, τὸ, Nota qua aliquis compunctus est, quæ alicui inusta est, Signum quod alicui impressum est ferro candenti. Lat. quoque Stigma appellant: ut Martial. Frons hæc stigmate non meo notanda est. Herod. 7, (233.) Ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα τοὺς πλεῦνας τῶν Θηβαίων. Plut. περὶ Ἀοργ., Τὰ δὲ τῶν πικρῶν (δεσποτῶν) ἐκκαλύμματα καὶ δυσκόλων ἐν τοῖς προσώποις τῶν οἰκετῶν ὄψει, καὶ τοῖς στίγμασι καὶ ταῖς πέδαις. Paul. ad Gal. 6, (17.) Τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω, Stigmata Domini Jesu in corpore meo porto, i. e. inustas notas, quales inuri servis solebant. Sed cum servis ea essent probrosa, (unde et Stigmatiæ dice-
B bantur,) ipse iis gloriatur, ut ea non dubitet pseudapostolorum gloriæ opponere, necnon et circumcisionis cicatrici. Intelligit autem στιγμάτων nomine Omnia quæ in corpore suo passus est Christi nomine, de quibus 2 Cor. cap. 11. Apud Medicos στίγματα dicuntur Notæ quæ in facie aut alia quapiam corporis parte infliguntur, quales videmus in manibus eorum qui militiam exercent. Sic enim Aët. 8, 12. Στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος ἐπιγραφόμενα, οἷά ἐστι τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσίν. Ubi etiam describit quoddam μέλαν πρὸς στίγματα. Ibid. τὰ στίγματα ἀφελεῖν, et τὰ στίγματα ἐξαίρειν: Plin. 25. cap. ult. Omnibus batrachii generibus vis caustica: ideo ad tollenda stigmata utuntur, causticisque omnibus miscent. Diosc. 2, 205. de foliis et recentibus cauliculis batrachii, Δύναμιν ἔχει ἑλκωτικὴν καὶ ἐσχαρωτικήν· ὅθεν καὶ στίγματα ἐξαίρει. Rursum Plin. scribit stigmata deleri fimo columbino, quem Diosc. 2, 98. tradit et πυρίκαυτα θεραπεύειν, Igni ambusta.
C Ubi sicut stigmata deleri ait, sic Martial. Stigmata nec vafra delebit Cinnamus arte. Marc. Virg. post locum in Ἐρυθρόστικτος citandum, Ex eo, inquit, factum est ut στίγματα non tam Puncta ipsa, quam Punctis variatam superficiem Græci vocarint. Et ex hoc genere inter cutis vitia στίγματα in antiqua medicina dicta sunt non Puncta, sed Maculis punctorum quantitate et forma decolorata hominis cutis. Differuntque (quod manifeste ex antiquis Scriptt. et e nomine ipso colligitur) stigmata a leuce et utraque vitiligine, quod in his, sive candidæ, sive nigræ maculæ sint, major quantitas et nulla certa forma est; in stigmatis autem puncta tantum et punctis variata superficies. Στίγματα Hesiod. dixit Puncta, s. Maculas et notas quibus aliquid distinctum variatumque est, veluti punctis: Ἀ. 166. Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι Κυάνεα κατὰ νῶτα, Schol. ὥσπερ δὲ στιγμαὶ ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχεων τῶν δρακόντων· κατάστικτοι γὰρ καὶ ποικίλοι οἱ ὄφεις. Sic Virg. G. 3. Maculosus anguis. [“ Ad Herod. 374. Wakef.
D S. Cr. 3, 91. Servorum, ad Diod. S. 2, 598. 599.” Schæf. Mss. * Στιγματοφόρος, Polyæn. 1, 24. * Στιγματηφόρος, unde] Στιγματηφορέω, Stigmata fero in corpore, i. e. Stigmata mihi sunt inusta, Notis compunctus sum, Lucian. [3, 489.]

Στιγματίας, ὁ, Stigmate notatus, Notis compunctus, Cui stigma inustum est: δοῦλος, Servus compunctus notis, cui stigmata et notæ inustæ sunt; solebant enim notæ eis candenti ferro imprimi, ut agnoscerentur, præsertim si aufugere consuevissent: ut e Plut. quoque discimus in Nicia, de Atheniensibus in Sicilia captis, Καὶ τούτους ὡς οἰκέτας ἐπώλουν, στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον, Equi signo eorum fronti impresso: [Pericle 26.] Cujus rei Plato quoque meminit, de LL. 9. item Plut. supra in Στίζω et Στίγμα: necnon et Phocyl. (212.) Στίγματα μὴ γράψῃς ἐπονειδίζων θεράποντα. Item et Plin. et Valer. Max. 6, 8. Servus ab eo vinculorum pœna coërcitus, inexpiabilique literarum nota per summam oris contumeliam inustus. J. Poll. 3, (79.) c. 8. de servis, Οἱ δὲ στιζόμε-

νοι, (sic enim reponendum pro μαστιζόμενοι,) στιγματίαι καὶ στίγωνες, ὥσπερ οἱ μαστιγούμενοι, μαστιγίαι. Itidem Cic. de Off. 2. Qui fideliorem, et barbarum et stigmatiam putaret, quam conjugem. Ita enim antiqui Codd. habent pro Stigmaticum, quod in nonnullis legitur. Paulo ante dicit, Barbarum, et eum quidem compunctum notis Threiciis, districto gladio jubebat anteire: synonymως accipiens Compunctum notis et Stigmatiam. Plin. Ep. 1, 5. taxat quendam ut Vitelliana cicatrice stigmosum. Nicanor autem Grammaticus dictus Στιγματίας fuit διὰ τὸ περὶ στιγμῶν πολυλογῆσαι, Eust. [" Casaub. ad Athen. 64. Toup. in Schol. Theocr. 217. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 368. ad Lucian. 1, 374. Brunck. Aristoph. 1, 27. Cattier. Gazoph. 48. ad Diod. S. 1, 625. Jacobs. Anth. 11, 26. Heyn. Hom. 4, 10." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 449." Wakef. Mss. " Στιγματίας, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 24.) p. 441. Auctorem Nostro parem in h. v. non produxerunt Lexicogrr. Quod si Aristophanem nominassent, qui Λ. 331. in Choro idem adhibet, non habuissemus in iis defectum hunc taxandum, nec magis eum e Nostro tum supplendum. Quam veremur autem, ne, qui recentiore tantum Aristoph. Edit. utuntur, de fide nostra dubitaturi sint, cum in ea loco citato, non Στιγματίαις, sed Μαστιγίαις legatur, cujus immutatæ lect. rationem nondum inveni redditam ab eruditissimo Editore, in Notis ad hanc Fabulam versum istum plane prætermittente. Habeo primam omnium Edit. Lysistratæ, Flor. sc. Bernardi Juntæ 1515. 8., ubi Στιγματίας legitur, atque sic reliquæ ad unam omnes expresserunt. Variæ lectt., quas prodiderunt hactenus VV. DD., nihil mutandum jubent. Imo Schol. vet. ne cogitavit quidem de alia voce: vide ipsum. An igitur Biset. ansam errandi dedit? Mirus profecto hic lapsus, namque purum putum esse talem non dubito." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 152. Cf. Lex. Xen. * Ψευδοστιγματίας, Athen. 685.] AFFERTUR ET Στιγματίζω pro Stigmate noto, Stigma inuro, στίζω.

Στιγμὴ, ἡ, Punctum. Apud Mathematicos στιγμὴ et σημεῖον idem sunt, i. e. Punctum: sc. οὗ μέρος οὐθὲν, Minima lineæ pars, quæque in partes dividi nequit. Euclides suorum Στοιχείων initio, Σημεῖόν ἐστιν οὗ μέρος οὐθέν· γραμμὴ δὲ, μῆκος ἀπλατές· γραμμῆς δὲ πέρατα, σημεῖα. Suid. Στιγμή ἐστι γραμμῆς πέρας, ἥτις ἐστὶ σημεῖον ἐλάχιστον· κέντρον δέ ἐστιν ἀρχὴ γραμμῆς. Euclides tamen utrumque lineæ extremum appellat στιγμήν. Item στιγμὴν, inquit Marc. Virg. ap. Diosc., in sermone Punctum vocant, Minimam notam qua membra sermonis in scribendo librarii dividunt; eademque ratione Quæcunque continuum aliquid intercedentia angustis intervallis dividunt, discernunt, et variant. Item τελεία στιγμὴ, Punctum quod ponitur in fine sententiæ perfectæ. Apud Latinos quoque Punctus s. Punctum, pro Minima rei alicujus parte ponuntur, ut cum Plin. dicit, Non aliud est terra in universo quam mundi punctus, Horat. Horæ puncto, Lucr. Puncto diei, Cic. Illo inquam ipso die, imo hora, atque etiam puncto temporis eodem, Cæs. Vi tempestatis puncto temporis interiit, Cic. Tot civium Rom. uno puncto cædes. Item, Neque Larini punctum est temporis commoratus. Itidem Græci στιγμὴν χρόνου dicunt pro Minimo temporis spatio, s. Momento: ut Demetr. Phal. ap. Plut. (6, 394.) laudans Euripidem dicentem μίαν ἡμέραν τὰ μὲν καθελεῖν ὑψόθεν, τὰ δ' ἆραι ἄνω: rectius tamen dicturum fuisse ait, si non μίαν ἡμέραν, sed στιγμὴν χρόνου dixisset: (423.) Τό, τε πολὺ δήπουθεν ἢ μικρὸν, οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ, πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα· τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη, στιγμή τίς ἐστιν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. Sic Luc. 4, (5.) Ἔδειξαν ἐν στιγμῇ χρόνου, In puncto temporis, In momento temporis. [" Sive Temporis in puncto, ut loquitur Lucr. 4, 164. Alias Latine dicitur Uno eodemque temporis ictu. Apul., ut Lucas, Fab. 219. Momento modico, imo Puncto exiguo. Tam breve temporis momen, s. movimen, designare voluit Lucas, quod in partes vix cogitatione posset secari. Græci adhibent in talibus formulam ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, In temporis momento, unde nihil possit abradi: ἐν ἀτόμῳ scripsit Paulus 1 Cor. 15, 52. ubi adjectum legitur in eand. sententiam ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, In ictu, vel nictu oculi." Valck. Schol. in N.T. 1, 93. Diog. L. 7, 135. " Heyn. in Error. Typogr. ad calcem Apollod., Casaub. ad Athen. 71. Bibl. Crit. 3, 2. p. 42. Valck. Anim. ad Ammon. 19. Hipp. p. 281. ad Ammon. 48. ad Charit. 614. Wolf. Prol. 257. Musgr. Ion. 1514. Jacobs. Anth. 7, 126. 11, 26. Callim. 1. p. 588. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. De rebus valde parvis, ad Herodian. Philet. 453." Schæf. Mss. Phot. Στιγμήν· ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον· οὕτως Μένανδρος. Demosth. 552. Εἴ γ' εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων. Στιγμὴ subaud., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 239. * Τελειοστιγμὴ, pro τελεία στιγμὴ, est vox dubiæ auctoritatis.] Στιγμαῖος, Qui unius puncti est, Punctum æquans, Procl. in sua Sphæra, Progressus minimus et unius solum puncti, Punctus viæ. Sic στιγμαῖος βίος, Vita quæ punctum duntaxat temporis durat. Plut. 6, (447.) Καὶ γὰρ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα. Itidem σπιθαμὴ βίου dicitur de Vita brevi et momentanea. [" Jacobs. Anth. 7, 126." Schæf. Mss. Cleomedes 1, 11. στιγμαῖα, sed in Codd. στιγμιαῖα, quod melius est. * Στιγμιαῖος, Plut. 10, 461. Gal. de Vict. Acut. 3. p. 186. Vide Lobeck. Phryn. 544. Cf. Σπιθαμαῖος, Σπιθαμιαῖος.]

[* Στιγμὸς, Punctio, Æsch. Suppl. 846.]

[* " Στίξις, Schol. Apoll. Rh. novus 1, 211. p. 26. Schæf." Boiss. Mss. Vide Προσαναστίζω.]

Στικτέον ap. Gramm. pro Punctum ponendum est, s. Interpungendum est, Distinguendum est puncto. Qua signif. VERB. Στίζω quoque usurpatur, ut Epigr. in Grammat. Εὐπιθίου Ἀθηναίου στίξαντος τὴν καθόλου, Qui punctis distinxerat et emendarat, Brodæo interpr., qui τὴν Καθόλου dicit esse Nomen libri cujusdam: de quo ibid. plura. [" Στικτέον, Schol. Il. X. 300." Boiss. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 220." Schæf. Mss.]

Στικτὸς, Punctus, Variis notis compunctus, Variis notis distinctus: ἔλαφος, Soph. (El. 568.) Sic Idem Phil. (184.) p. 384. Στικτῶν ἢ λασίων μετὰ Θηρῶν, i. e. ποικίλων καὶ δασυτρίχων, Schol. Inter animalia varia et hirsuta, Inter animalia diversis distincta coloribus atque hispida. Et Opp. K. 3, (288.) περὶ στικτῇσιν ὑαίναις, De maculosis hyænis. Eur. Phœn. (1122.) de Argo, Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα, ubi Schol. itidem exp. ποικίλοις: quoniam sc. varii cernuntur in oculis colores: exp. tamen et καταπληκτικοῖς: quod minus probo. Ea signif. Ovid. de stellione, stellatus pectora guttis. Vide et Ἄστικτος. [" Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. Valck. Phœn. p. 392. Beck. ad Eurip. p. 218. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 17. Anth. 7, 248. 9, 320. ad Lucian. 1, 248. Wakef. Phil. 184. Boiss. Philostr. 431. * Στικτόδορος, Wakef. l. c." Schæf. Mss.] Ἄστικτος, ὁ, ἡ, Qui punctus non est, Nullis compunctus notis, Nullo signatus stigmate, Nullis punctis signatus: χωρίον, Ager creditoribus non obnoxius; nam qui obnoxii erant, lapidibus vel columna signabantur: cui opp. στικτὸν χωρίον, s. ὑπόβολον, ὑπόχρεων. Sic enim J. Poll. 3. Λίθος δ' ἦν ἢ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον· ἐπὶ δὲ τούτου ἔλεγον καὶ τὸ ἐστίχθαι τὸ χωρίον· ὡς τὸ ἐναντίον, ἄστικτον· τὸ δὲ ὑπόχρεων χωρίον, καὶ ὑπόβολον. [Herod. 5, 6. Menander ap. Schol. Luciani 6. p. 282.] Ἐρυθρόστικτος, ὁ, ἡ, Rubeis distinctus maculis, Rubris compunctus notis, Marc. Virg. ap. Diosc. 2. Hacque ratione in marmorum genere, præsertimque in Numidico, λευκόστικτον aliquod et ἐρυθρόστικτον, i. e. Candidis et rubris punctis distinctum et variatum dicitur, non aliam ob causam quam ob varietatem illam colorum, qui punctorum quantitate et forma rem variant. [* Εὔστικτος, Opp. K. 1, 335.] Λευκόστικτος, Albis punctis s. maculis distinctus, Albis notis compunctus, Eur. (Iph. A. 221.) λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλίους πώλους, Equos varios, sc. quorum pili albis notis s. maculis distincti sunt. [* Μελανόστικτος, Athen. 305. * Παντόστικτος, 324. " Const. Manass. Chron. p. 6." Boiss. Mss. * " Πολύστικτος,

Punctis interstinctus variis, Marcell. Sid. (16.) ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 14. Clem. Alex. 244." Kall. Mss. Anonym. de Incredib. c. 16. p. 92. Gale. " Ad Hesych. 2, 995. n. 15." Dahler. Mss. Orph. Fr. 7, 15. * Χρυσόστικτος, Leo Diac. p. 249." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 160." Kall. Mss.]

Στιγεὺς, έως, ὁ, Subula dicitur; vel etiam Omne id quo pungimus. Suidas exp. κεντητήριον. Alio nomine ὀπήτιον dicitur. [" Sed ap. Herod. 7, 35. στιγεὺς est Punctor, Is qui stigmata inserit, (Στιγέας ἀπέπεμψε στίξοντας τὸν Ἑλλήσποντον.)" Schw. Mss.]

Στιγὼν, ῶνος, ὁ, i. q. στιγματίας, J. Poll. cujus verba paulo supra citavi: [vide Στιγματίας.] Legitur ap. Hes., et exp. μαστιγίας: sed putarim scr. potius στιγματίας pro illo μαστιγίας. Apud Eust. paroxytonως scribitur, 725. Καὶ Τριπέδων, ὁ πολλάκις δεθεὶς, κακοῦργος δοῦλος, ὃς καὶ πέδων ἐν ἁπλότητι λέγεται, καὶ στίγων, εἴτουν στιγματίας. Sic p. 1542. Ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας. Apud J. Poll. quoque eod. modo scribitur στίγωνες. [" Aristoph. Fr. 290." Schæf. Mss.]

[* " Ἀστιγὴς, Steph. B. v. Βάβρας." Kall. Mss. * " Χρυσοστιγὴς, Leo Diac. 249." Boiss. Mss.]

Ἀναστίζω, Rursum compungo notis etc. Interdum pro simplici στίζω. Προσαναστίζω, Iterum compungo addita et alia nota: ut Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες ἐφ' ὕβρει στιχθεῖσαι μέρη τινὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ λοιπὰ προσανέστιξαν, ἐξαλείφουσαι τὸν τῆς συμφορᾶς χαρακτῆρα. Qua de re Eust. 1960. Καὶ μὴν καὶ ἡ γραφὴ, τουτέστιν ἡ στίξις, ἣν περόναι, φασὶ, ποικίλλουσιν ἐν σώμασιν· ἣν δὴ γραφὴν παθοῦσαι Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες ἐφ' ὕβρει, ἐξηλείψαντο, φασὶ, τὴν συμφορὰν ταύτην, * προσαναγραψάμεναι, ἤγουν στίξασαι, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ χρωτὸς, ἵνα ὁ τῆς ὕβρεως χαρακτὴρ εἰς ποικιλίαν ἀριθμηθεὶς, κόσμον προσηγορίᾳ τοὔνομα ἐξαλείψῃ, ᾧ δηλαδὴ ὀνομάζονται οἱ στιγματίαι. Simile quid de Thracum mulieribus habes in Στίζω e Plut. Item et Plin. 22, 1. Barbarorum feminæ, maresque etiam ap. Dacos et Sarmatas, corpora sua inscribunt, h. e., Signa notasque suis corporibus imprimunt, quo venustiores appareant. Simile quid de Britannis narrat Herodianus, supra in Στίζω.

Διαστίζω, Distinguo punctis et notis, Aristot. Rhet. 3, (5.) Τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διαστίζειν, ἔργον, διὰ τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ πρόσκειται, τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρότερον, punctis et ὑποδιαστολαῖς distinguere, Bud. Idem Bud. διαστίζειν pro In punctum desinere, affert e Themist. in Post. 44. [" Nonn. D. 28, 130. (Ξανθὰ διαστίζουσα κατάρρυτα νῶτα κονίης.)" Wakef. Mss.] Διάστιξις, ἡ, Distinctio quæ punctis fit s. notis, i. q. διαστολή. Ambo sunt vocabula Grammaticorum. [* Διαστικτέον, Schol. Soph. El. 884. * Διαστίκτης, Gl. Distinctor. * Διάστικτος, unde " * Ἀδιάστικτος, Tzetz. Ch. 1, 950. * Ἀδιαστίκτως, (Gl. Indistincte,) Timario in Notit. Mss. 9, 228." Boiss. Mss. * Ἐνστίζω, Dio Cass. p. 718.] Ἐπιστίζω, Notis compungo, Maculis vario, Punctis notisque distinguo in superficie, [" Pierson. Præf. ad Mœr. p. 36. Mœr. 157. et n." Schæf. Mss. Nicander Θ. 332. Ælian. H. A. 11, 24. * Ἐπιστιγμὴ, Æneas c. 31. " Bredow Ep. Par. p. 122." Schæf. Mss.] Καταστίζω, Punctis distinguo, Basil. Ep. quadam ad Notarium, Τὰ χαράγματα τέλεια ποίει, καὶ τοὺς τόπους ἀκολούθως κατάστιζε. Unde κατεστιγμένος, Punctis distinctus, Aristot. de ovorum coloribus, Τῶν δὲ κατεστιγμένα, i. e., Plin. interpr., Alia punctis distincta. || Hes. καταστίζων, βεβαιῶν, καταψηφίζων, subjungens, Παρ' ὅσον τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα παρέστιζον καὶ ἐζημίουν. [Ad Greg. Cor. 492. Ælian. H. A. 10, 13. Χρυσοειδῆ ἰνδάλματα ἐπ' αὐτῶν κατέστικται. * Κατάστιγμα, Schol. Dionys. P. 443.] Κατάστικτος, Punctis distinctus, Notis compunctus, Notis s. Punctis variatus: unde ap. eund. Hes. Κατάστικτον, ποικίλον. Exemplum hujus signif. habes in Στίγμα ex Hesiodi Schol. Sic κατάστικτος χιτὼν, Tunica variis notis compuncta, varia, s. variegata, i. q. ποικίλος χιτὼν, Tunica, cui animalium figuræ floresve intexti sunt, belluata, ut Plaut. Belluata tapetia. J. Poll. 7. Ὁ δὲ κατάστικτος χιτών ἐστιν ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα: quem et ζωωτὸν χιτῶνα s. ζωδιω-
A τὸν dictum fuisse scribit: qualis est Bacchi tunica ap. Arrian. E Plut. Lycurgo (4.) affertur, Ῥυθμοὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἔχοντες καὶ κατάστικτον, pro Numeri multum decoris gravitatisque habentes. Sed vel alia lectio vel alia interpr. quærenda est: [καταστατικὸν, Ad deliniendum aptus, Reisk. " Fischer. ad Palæph. 184. Wakef. Phil. 184. Brunck. Soph. 3, 385." Schæf. Mss. Dionys. P. 183. Ælian. H. A. 12, 24. * Καταστιγὴς, i. q. κατάστικτος, Philostorg. Hist. Eccl. 3, 11.]

Παραστίζω, Puncto noto, Nota signo, Hes. in Καταστίζω. Fortasse signif. etiam Perperam distinguo punctis et notis. Περιστίζω, Notis undique compungo, Punctis circumcirca distinguo. " Περιεστιγμένη, et Περιεστιγμένον, sunt σημεῖα quæ τοῖς βιβλίοις παρατίθενται, Signa s. Notæ quæ libris apponuntur, Diog. L. Platone p. 123. meæ Ed. Ubi etiam est διπλῆ περιεστιγμένη, et ὀβελὸς περιεστιγμένος, et * ἀντίσιγμα περιεστιγμένον." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 237. Heyn. Hom. 6, 337. ad Herod. 281. 370. (4, 2. 205.) * Περιστίχω,
B 281." Schæf. Mss. * Περίστικτος, Nicander Θ. 464. " Montf. Palæogr. 369. * Ἀπερίστικτος, ibid. Coteler. Monum. 4, 395." Kall. Mss.] Περιστιγὴς, Notis undique compunctus, Punctis circumcirca distinctus, Maculosus, Varius, ποικίλος. De quo et in Περιστιβής. Ὑποστίζω, Subtus pungo, Subdistinguo, [Schol. Soph. Œd. T. 791. Nonn. D. 1, 332. νῶτον ἱμάσθλῃ.] Ὑποστικτέον, Subdistinguendum est, [" Heindorf. ad Plat. Theæt. 330." Schæf. Mss. " Schol. Od. B. 45. Schol. Eur. Hec. 703." Boiss. Mss.] Ὑποστιγμὴ, Subdistinctio, [Schol. Soph. Œd. T. 630. " Brunck. ad Eur. Hipp. 1003. Valck. ad Ammon. p. 48. Vit. Soph. p. x. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Comma, Alberti Peric. Cr. 31. ad Herod. 407. Brunck. Or. 329. Ὑποστ. τελεία, (.) Munck. ad Anton. Lib. 229. Verh." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Προϋποστίζω, unde * Προϋποστικτέον, Schol. Ven. Il. B. p. 54.]

" Στιβδὸς, Verbero, Fugitivus, Hes."

" Στιδαῖος, Verberatus, Cauteriatus, VV. LL. e
C " Suidæ loco non satis attente animadverso. Apud eum enim est Σταδαῖος, deinde στιζόμενος, τυπτόμενος: sed cum τυπτόμενος expositio sit præcedentis στιζόμενος: is contra, qui στιδαῖος ita ibi exposuit, illorum utroque exponi putavit hoc στιδαῖος."

ΣΤΙΛΒΩ, Splendeo, Luceo, Niteo, Il. Γ. (392.) Κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασι, Nitens et oris specie et vestibus, Et nitida forma et nitidis vestibus decorus, Σ. (596.) χιτῶνας Εἵατ' ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Nitentes oleo; oleum enim est nitidum et resplendet. Hes. quoque στίλβει exp. λάμπει, et Schol. Eur. λαμπηδόνα πέμπει. In qua signif. utuntur et prosæ Scriptt.: ut Aristot. de Color. Ποιεῖ δὲ διαφορὰν καὶ τὸ λαμπρὸν ἢ στίλβον εἶναι τὸ μιγνύμενον, ἢ τοὐναντίον αὐχμηρὸν καὶ ἀλαμπές. Quid autem sit στίλβον, his verbis Idem declarat, Ἔστι δὲ τὸ στίλβον οὐκ ἄλλο τι ἢ συνέχεια φωτὸς καὶ πυκνότης. Ibid. Τὸ δὲ χρυσοειδὲς γίνεται, ὅταν τὸ ξανθὸν καὶ τὸ ἡλιῶδες πυκνωθὲν ἰσχυρῶς, στίλβῃ. Idem alibi, Φαίνεται γὰρ
D τὸ ὕδωρ στίλβον τυπτόμενον. Cui similem locum vide in Ἀποστίλβω. Eidem dicuntur στίλβειν etiam stellæ, 2 de Cœlo, Ἡ γὰρ ὄψις ἀποτεινομένη μακρὰν ἑλίσσεται· ὅπερ αἴτιόν ἐστι καὶ τοῦ στίλβειν φαίνεσθαι τοὺς ἀστέρας τοὺς ἐνδεδεμένους, τοὺς δὲ πλάνητας μὴ στίλβειν, Non micare, coruscare. Ibid. κραδαίνεσθαι dicit et τρέμειν: cui respondet potius Vibrare ap. Latinos: quod Cic. de mari etiam usurpavit, Quodque nunc, quia a sole collucet, albescit et vibrat, dissimileque est proximo ei continenti. Quamvis vero Aristot. velit planetas non στίλβειν, attamen στίλβων dicitur ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστὴρ, Hesychio: Eustathio autem ὁ τῆς Ἀφροδίτης: quorum uterque planetarum nomine censetur. Annotat idem Eust., ap. Hom. dici aliquem κάλλεϊ στίλβειν, qui ἀλοιφῇ τινι μυρεψικῇ γεγάνωται τὴν ὄψιν, Cujus facies unguento aliquo nitida et pulcra est effecta. Affertur et pro Niteo, i. e. Sum nitida et bene curata cute, ut qui laute nutriuntur. || Transitive etiam exp. Fulgorem addo, Illustro, Nitidum reddo, Diosc. 1, 112. de ulmo, Τὸ

δὲ ἐν ταῖς φύσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν εὑρισκόμενον ὑγρὸν, στίλβει πρόσωπον ἐπιχριόμενον, Plin. Humor in folliculis arboris hujus nascens, cuti nitorem inducit, faciemque gratiorem præstat. Sed malim scribere στιλβοῖ, quo alibi et ipse utitur, et alii: cum itidem et Eur. Schol. annotet, Στίλβω, τὸ λαμπηδόνα πέμπω, στιλβῶ δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς. [" Wakef. S. Cr. 2, 146. Jacobs. Anth. 6, 105. Heyn. Hom. 4, 533." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 703.] Particip. Στίλβων non significat solum Nitens, Splendens, s. Micans, Vibrans, sed est et Nomen planetæ. Nam ut Hygin. scribit, στίλβων dicitur Stella Mercurii: quod Hes. confirmat, et Aristot. de Mundo, (2, 8.) loquens de quarto orbe planetarum, Στίλβων, inquit, κύκλος ὃν ἱερὸν Ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι, τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. Memini hujus rei et in Στίλβω, ubi dixi stellis tribui etiam τὸ στίλβειν. Schol. Apoll. Rh. scribit Astrologos στίλβοντας ἀστέρας vocare τοὺς ἐν κινήσει ὄντας. || Στίλβων est et Nomen proprium ap. Aristot. Rhet. 2. [" Ilgen. Hymn. 591. ad Charit. 701. 749." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1020. Sol, Manetho 3, 160.]

[* " Στιλβόντως, Splendide, Schol. Arat. 45." Wakef. Mss.] Στιλβωνίδης patronymici formam gerit, ut Λεωνίδης. Suid. annotat, legi ap. Aristoph. Ὄρν. (139.) ὦ στιλβωνίδη: ibique στιλβωνίδης accipi posse vel pro λαμπρὸς ἀπὸ βαλανείου καὶ κεκαλλωπισμένος, vel Proprium esse nomen. [* " Στιλβίδης, Nom. propr., Brunck. Aristoph. 3, 149. (Εἰρ. 1031.)" Schæf. Mss.]

Στίλβη, ἡ, Nitor, Splendor, αὐχμὸς, Hes. pro quo fortasse scr. αὐγή: nam στίλβη et αὐχμὸς, quo significatur Squalor, sunt contraria. || Idem annotat, Atticos στίλβην vocare τὸ ἔσοπτρον, Speculum; nam solent specula e nitida materia fieri. || Idem στίλβη exp. et ἐλλύχνιον, φανὸν, Ellychnium, Laterna, J. Poll. 6, (103.) c. 18. Καὶ στίλβη δὲ ἦν τι ἀγγεῖον γήϊνον, ᾧ ἀντὶ λύχνου ἐχρῶντο, Vasculum e terra figlina, quo utebantur lychni loco: afferens hæc exempla. Plato Com. Φείδεσθε τοῦ ἐλαίου σφόδρα· ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ ὠνήσομαι στίλβην τιν', ἥτις μὴ πότις. Itidem 10, (119.) στίλβην esse dicit Lychni quoddam genus, afferens ex Aristoph. Phœnissis, στίλβη θ' ἣ κατὰ νύκτα μοι φλόγα ἥσει ἐπὶ τῷ λυχνίῳ: [" Fr. 274. Ruhnk. Ep. Cr. 79. ad Herodian. Philet. 432. Porson. Phœn. 236." Schæf. Mss. Phot. Στίλβη· λύχνῳ τι ἐοικός· Ἕρμιππος Θεοῖς·—ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ Ὠνήσομαι λύχνον τιν' ἢ στίλβην.] Στιλβηδὸν, Nitide, Splendide, Suid., qui tamen non exp., sed tantum dicit esse ἐπίῤῥημα λαμβανόμενον ἐκ τοῦ στίλβω τὸ λάμπω. Στιλβηδὼν, ἡ, Nitor, Splendor. Suid. στιλβηδόνος, λαμπηδόνος. [" Eust. Il. 984, 33. Schol. Soph. El. 104." Wakef. Mss. Theo ad Arat. D. 194.]

" Στιλβὸς, Fulgidus, Lucidus, στιλπνὸς, λαμπρὸς, " Suid." [Gl. Splendidus. Candidus, LXX. Ezech. 27, 18. ἔρια. " Coraius ad Plut. Alex. 57. errat, dicens στίλβος a Steph. e Suida adductum non reperiri ap. Suid.: Suidas habet diserte, Στιλπνόν· λαμπρὸν, στίλβον: ap. Suid. fere credo hoc στίλβον esse particip. a v. Στίλβω." Boiss. Mss. Ergo Στιλβὸς oxytone non legeretur ap. Suid. Vide eund. Cor. in Suppl. Schn. Lex. p. 178. * Στιλβοποιὸς, unde] Στιλβοποιέω, Nitidum et splendidum reddo, Nitorem s. Splendorem concilio, [Diosc. * " Στιλβότης, Fulgor, Splendor, Chrys. (Pseud.) Serm. 7. T. 7. p. 253, 32. Ἔχων κεκρυμμένην τὴν τοῦ μυστηρίου στιλβότητα." Seager. Mss. " Plut. Alex. 57." Boiss. Mss. * Στίλβεος, Gl. Coloratus.]

Στιλβόω, i. q. στιλβοποιέω, 5, 173. de Samio lapide, Ὧι οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν, Quo aurifices utuntur in poliendo auro ut resplendeat. Plin. quoque 36, 21. dicit esse poliendo auro utilem: στιλβοῦν μάχαιραν Bud. interpr. Tergere gladium ad splendorem: e Ps. 7, (13.) Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει. Et e Greg. Naz. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ μάχαιρα ἐστιλβοῦτο ἔτι, καὶ τὸ τόξον ἐτείνετο μὲν, κατείχετο δέ. In loco illo Psalmi, Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, sunt qui interpr. Gladium suum vibrabit. Solent enim gladii vibrati ad solem præsertim, στίλβειν, Nitere et splendere, ut et aurum, aqua et alia

A quæ nitida sunt. In hac autem signif. commode reddi posse existimo verbo Coruscare. [" Theoph. ad Autol. 77." Wakef. Mss. Στιλβῶσαι, Hesychio ἀπαστράψαι.] Στίλβωμα, τὸ, Id quo aliquid nitidum redditur, Quod nitorem conciliat, i. q. στίλβωτρον, e Diosc. 1, 63. Εἰς στιλβώματα μίγνυται, Pigmentis ad conciliandum faciei nitorem inseritur, Miscetur iis quæ ad nitorem cutis conficiuntur. Στίλβωσις, ἡ, Politio qua aliquid nitidum redditur ac splendidum. Exp. etiam Nitor, Splendor. [LXX. Ezech. 21, 10. * Στιλβωτὴς, Gl. Colorator.] Στίλβωτρον, τὸ, i. q. στίλβωμα, Id quo nitorem conciliamus rei alicui, Diosc. 1, 33. de oleo Sicyonio, Χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπὶ στιλβώτρῳ, Utuntur eo mulieres ad nitorem cuti in facie conciliandum, Ad commendandum faciei nitorem. Sed malim omisso posteriore ἐπὶ legere χρῶνται αὐτῷ ἐπὶ τῷ προσώπου στιλβώτρῳ, Utuntur eo mulieres, quæ faciei nitorem conciliare volunt. At perperam in vulgatis Edd. scriptum legitur στιλβότρῳ, corruptissime autem in

B VV. LL. στίλβοτρος. " Στίλβοτρος, i. q. Στίλβωμα: " utiturque ambobus Diosc.: ap. quem legimus 1, " 33. in fine, de oleo Sicyonio, Χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ " γυναῖκες ἐπὶ τῷ στιλβότρῳ, Ruell. Feminæ ad com- " mendandum faciei nitorem eo utuntur, Marc. Ad " nitorem vultus, Hermol. Ad cutis nitorem in facie. " Sed non dubium est quin στίλβωτρον scr. sit in " nominativo, genere neutro, et per ω." Ἀποστιλβόω, Splendere facio, Splendidum ac nitidum reddo, i. q. simplex στιλβόω, Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 332." Schæf. Mss.]

[* " Στίλψις, Splendor, Tzetz. ad Lyc. 249." Kall. Mss.]

Στιλπνὸς, Nitidus, Splendidus: sicut Suid. quoque στιλπνὸν exp. λαμπρὸν, στίλβον. Il. Ξ. (351.) στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἐέρσαι. Diosc. 5. de stibio, Κράτιστόν ἐστι τὸ στιλπνότατον καὶ λαμπυρίζον. Plin. quoque scribit, magis probari stibium feminam, et nitere, marem autem minus radiare. Idem stibium esse ait lapidem spumæ candidæ nitentisque, non

C tamen translucentis. Annotat Eust. hoc στιλπνὸς derivatum esse potius ab inus. verbo Στίλπω, ut τερπνὸς a τέρπω, θαλπνὸς a θάλπω: unde et Στίλπων, Nomen Philosophi Megarensis. " Vide et in " Σκόπαιος." [" Στιλπνὸς, Wakef. S. Cr. 2, 146. Heyn. Hom. 6, 595." Schæf. Mss. * " Χρυσεόστιλπνος, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.] Στιλπνότης, Nitiditas, Nitor, Splendor, λαμπρότης, [Aq. Deuter. 7, 13. Zach. 4, 14. " Clem. Alex. 248." Kall. Mss. " Eust. 129, 10." Seager. Mss. * Στιλπνόω, Arrian. Epict. 2, 8. * " Στιλπνωτικὸς, Josephi Hypomn. p. 361. Fabr." Schæf. Mss.]

[* " Ἀντιστίλβω, Anna C. 20. 77. 184." Elberling. Mss.] Ἀποστίλβω, Niteo, Splendeo, Nitorem s. Splendorem emitto, i. q. simplex στίλβω, nisi quod videri potest paulo significantius. Aristot. certe in eadem signif. utitur utroque, dicens 2 Meteor. aquam marinam φαίνεσθαι ἀποστίλβουσαν, ὅταν τὴν θάλατταν ῥάβδῳ τύπτῃ τις: et alibi, Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπτόμενον. Basil. περὶ Νηστείας junxit

D accusativo tanquam activum, pro Cum fulgore emitto, vel Quasi cum fulgore, aut Emitto tanquam splendorem quendam, s. fulgorem: Ὡς ὅσον ὑφαιρεῖς τῆς σαρκὸς, τοσοῦτον ποιήσεις τῆς πνευματικῆς εὐεξίας τὴν ψυχὴν ἀποστίλβειν. Itidem Arethas de chrysolitho loquens, Χρυσοειδεῖς ἀποστίλβων λαμπρότητας. [" Alciphr. p. 6. ad Lucian. 1, 323. 847. Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. Od. Γ. 408. ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. * " Ἀπόστιλψις, Schol. Od. Θ. 265. Hes. v. Αἰγίς." Wakef. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 1377. * " Ἐναποστίλβω, Intus splendeo s. niteo, Chrys. ad Theodor. 1. T. 6. p. 60, 44. Οὗτος λαμπρότερος ἐκείνου ὁ ναός· οὐδὲ γὰρ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, ἀλλὰ τῇ τοῦ πνεύματος ἐναπέστιλβε χάριτι." Seager. Mss. * Διαστίλβω, Gl. Mico, Aristoph. Εἰρ. 566. Anthol. 7, 631. " Toup. Opusc. 1, 13. Aristoph. Fr. 217." Schæf. Mss. * " Ἐκστίλβω, Georgius Lapitha ap. Boiss. ad Procl. H. in Sol. 9." Boiss. Mss. Ἐκστίλβω, * Ἔκστιλβος, Fabric. B. Gr. 8, 121. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 349.] Ἐπιστίλβω

Niteo, Fulgeo, Lucian. (2, 426.) i. q. simplex *στίλβω*: SICUT ET *Καταστίλβω* itidem signif. Niteo, Fulgeo, Renideo, Resplendeo, Refulgeo. [" Ruhnk. Ep. Cr. 60. Ilgen. Hymn. 592." Schæf. Mss. Hom. H. in Martem 10. * " *Μεταστίλβω*, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss. * *Παραστίλβω*, Stob. Phys. 590. Clem. Alex. Pæd. 3. p. 252=216.] *Περιστίλβω*, Circumfulgeo, Circumcirca niteo et splendeo, ex Epigr. Exp. et Nitidum ac splendidum reddo. [Gl. Radio, Præfulgeo. " Eunap. 27. Diod. S. 1, 213." Wakef. Mss. * *Ὑπερστίλβω*, J. Poll.] *Ὑποστίλβω*, Aliquantum splendeo, Modice s. Subtus niteo, splendeo s. fulgeo, [" ad Lucian. 1, 323." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 420." Wakef. Mss.]

" ΣΤΙΛΗ, Numulus, Minutum quoddam numi-
" sma. Unde *ὅσον στίλην* dicit Aristoph. (Σφ. 213.)
" significare volens Tantillum, adv. Vide ejus
" Schol., item J. Poll." [Phot. *Στίλην· τὸ ἐλάχιστον. Ἀριστοφ. Σφ. Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην.*
" Bergler. ad Alciphr. 184." Schæf. Mss.]

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, *ίδος, ἡ*, Strigil, Instrumentum quo utimur in corpore destringendo: alio nomine *ξύστρα* dicitur, a v. *ξύω*, ut Strigil a Stringo: sic *γλυφὶς* a *γλύπτω*. J. Poll. refert inter Gymnastica instrumenta. Solebant enim athletæ ad certamen descendentes radi s. destringi, deinde ungi. In balneis quoque utebantur *στλεγγίσι*. Aristoph. *οὐδὲ γὰρ αὐτὴ στλεγγὶς, οὐδὲ λήκυθος.* Idem Senecta, *εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.* Plut. Instit. Lac. (6, 888.) Spartanos dicit solitos fuisse uti *στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις*, Strigilibus non ferreis, sed arundineis. Philelphus ibi vertit Pectinibus. || Appion *στλεγγίδων* nomine accipit *σταγόνας ἐλαίου*, ut refert Schol. Aristoph. Ἱππ. (580.) exponens h. l. *Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις*: ut *ἀπεστλεγγισμένοις* sit *ἔλαιον ἀληλιμμένοις.* Sed parum verisimilis mihi equidem videtur ea exp.; et rectius ipse Schol. *ἀπεστλεγγισμένοις* exponere *ἀπεξεσμένοις καὶ ἐπανήκουσιν ἀπὸ ἀλείμματος, ἐκκεκαθαρμένοις, ματτομένοις.* Ibid. annotat, *οὐ πρὸς τὸ περιξύεσθαι* utilem tantummodo esse *τὴν στλεγγίδα*, sed etiam *πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι.* || Ibid. annotat, *στλεγγίδα* vocari et *χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν*, Laminulam s. Bracteam auream, quam mulieres capiti solerent circumdare. Quo modo accipi potest in h. l. ap. Athen. 4. init. * *Προεστεφανώκει δὲ καὶ ἕκαστον, πρὶν εἰσελθεῖν, στλεγγίδι χρυσῇ πέντε χρυσῶν*: paulo post, *Ἐπὶ πᾶσί τε* (sc. *τοῖς στεφάνοις*, qui in convivium introferebantur,) *χρυσαῖ στλεγγίδες, ὁλκὴν ἴσαι τῷ πρώτῳ στεφάνῳ.* Fortassis hæc *ἐλασμάτια* sua figura s. forma referebant *τὴν στλεγγίδα*, qua in destringendo utebantur, indeque nomen sortita sunt. J. Poll. 7. (p. 816.) dicit esse *δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι.* Vide et *Στελεγγίς.* [Vide Hutchins. ad Xen. K. 'A. 1, 2, 10. " Heringa Obss. 113. Herodian. Philet. 468. et n., Toup. Opusc. 1, 461. Phryn. Ecl. 130. 204. (299. 460. Lobeck.) Jacobs. Anth. 7, 73. 8, 119. 170. Brunck. Aristoph. 1, 115. 3, 24. Fr. 228. 239. Kuster. 110. ad Diod. S. 1, 608. Bast Lettre 61. ad Lucian. 2, 320. Schneid. Anab. p. 13. Heind. ad Plat. Charm. 79." Schæf. Mss. " Athen. 128." Wakef. Mss. Aristoph. Θ. 556. *ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι Ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.* Vide Schn. Lex. * " *Στρεγγίς*, Phryn. Ecl. 131." Schæf. Mss. * *Σтλαγγὶς, τὸ χρυσοῦν στεφάνιον*, Schol. Plat. p. 91. * *Στλεγγιδοποιὸς*, Photio *ὁ χαλκεύων τὰς στλεγγίδας, ἃ νῦν ξύστρα καλεῖται*, Lex. Rhet. in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 303. Strabo 15. p. 1044. * *Στλεγγίδιον*, Gl. Strigilecula, Athen. 605.]

Στλεγγὶς vocabatur ETIAM *Πλεγγὶς*, si non mentiuntur Pollucis exempl. impressa, 3. sub finem, *Ἐκαλεῖτο δὲ* (sc. *ἡ στλεγγὶς*) *καὶ πλεγγὶς, καὶ ξύστρα, καὶ σπαθίς.* Ibid. LEGITUR *Στελεγγιδολήκυθος*, cum ait *καὶ τὸν παῖδα ἐρεῖς ληκυθοφόρον· πονηρὸν γὰρ ὁ στελεγγιδολήκυθος.* Sed non dubito quin scr. sit *στλεγγιδολήκυθος*, sublato ε e prima syllaba: intel-

A ligo autem hoc VOCABULO *Στλεγγιδολήκυθος*, Puerum qui athletæ in certamen descendenti, aut hero suo in balneum proficiscenti, portabat strigilem, qua corpus ejus distringeret, et vas olearium, e quo eum inungeret. Nisi malis REPONERE *Στελγιδολήκυθος.* DICITUR enim ETIAM *Στελγὶς* pro *στλεγγὶς*, facta literarum quarundam transpositione et ablatione: ut ap. Suid. *Στελγίδες καὶ* * *καταμάγια, τὰ εἰς τὸ λούεσθαι χρειώδη*: ubi itidem exp. *ξύστραι.* Quinetiam ap. Hes. *στελγὶς, ξυστρίς*: ap. quem legitur et, *στέλγει, ξύστρᾳ*, quasi a nomine paroxytono *στέλγις, στέλγεως.* [" Phryn. Ecl. 205(=460. Lob.)" Schæf. Mss. *Στ. χρυσῇ*, Tænia s. Fascia aurea ad capitis ornamentum, Polyb. 26, 7, 10.] Rursum tamen ap. eund. J. Poll. 7. c. ult. sic legimus: *Στελεγγιδοποιὸς, στελιγγοποιὸς, στελεγγὶς, ἀποστελεγγίσασθαι, καὶ ἀπεστλεγγισμένος.* Itaque si exempl. ibi incorrupta sunt, DICITUR *Στελεγγὶς* quoque pro *στλεγγὶς*, Strigil. [Athen. 674. *Τῷ ἀπὸ τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦνται ἢ στελεγγίδι*, " Schneid. ad Xen. K. 'A. p.
B 13." Schæf. Mss.] ET *Στελεγγιδοποιὸς* SIVE *Στελεγγοποιὸς*, Qui strigiles conficit, Strigilum fabricandarum artifex. Quod tamen posterius *στελιγγοποιὸς* procul dubio mendosum est. ITEM *Στελεγγίζω*, Strigili rado, Destringo, ut *στλεγγίζω*: ET *Ἀποστελεγγίζω*, Strigili derado, abrado, Destringo. [* *Ἀποστελέγγισμα*, Strabo 5. p. 342.] A *στελγὶς* autem EST *Στελγιδοποιὸς*, i. q. *στελεγγιδοποιὸς* s. *στλεγγιδοποιὸς*, Faber strigilum, Qui strigiles fabricat. Legitur ap. Etym., necnon in Lex. meo vet. *Στελγιδοποιὸς, ὁ χαλκεύων τὰς στελγίδας.* [Cf. *Στλεγγιδοποιός.*] Item VERB. *Στελγίζω*, i. q. *στλεγγίζω*, s. *στελεγγίζω.* UNDE *Στέλγισμα*, i. q. *στλέγγισμα*, Strigmentum: ut et in Lex. meo vet. *Στελγίσματα, ἀποξύσματα*: ubi etiam subjungitur, *στελγίδες γὰρ, αἱ ξύστραι, αἱ τὰς πληγὰς τοῦ σώματος ἀποξύουσαι*: sic vero vocari etiam *τὸ κτένιον*, Pectinem, Pectunculum. [Lycophr. 874.] INDE ET *Στέλγιστρον, τὸ*, i. q. *στελγὶς*, Strigil, Instrumentum quo in destringendo utimur. Sic enim in Lex. meo vet. *Καὶ ἡ ἀποξύουσα πλατεῖα μά-*
C *χαιρα τοὺς νεουργεῖς τῆς κεφαλῆς πίλους, στελγὶς καὶ στέλγιστρον λέγεται*: ubi etiam nota, *στελγίδα* dici *μάχαιραν πλατεῖαν*, Gladium latum, sicut *στλεγγίδα* J. Poll. scribit vocari et *σπαθίδα.* Erant enim *σπαθίδες* latiores et tenuiores in modum gladii.

[* *Στλέγγος*, * *Στλεγγίον*, ad Greg. Cor. 28. Schæf.]

" *Τλεγγὶς*, quæ et *στλεγγὶς, τὸ παρ' ἡμῖν κτένιον*,
" Suid."

ΣΤΛΕΓΓΙΖΩ, Distringo, Strigili rado s. abrado. Unde partic. *στλεγγιζόμενος*, quod Suid. citat ex Aristoph., et exp. *ἀποξυόμενος.* Idem Aristoph. comp. etiam utitur. *Στλέγγισμα, τὸ*, Strigmentum, Sordes quæ stringendo s. destringendo auferuntur, strigili abraduntur, *ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιὸς*, [Schol. Plat. 91. *στλεγγίσματα, τὰ* * *περιξύσματα*, Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 368. " Brunck. 164. Jacobs. Anth. 8, 119. * *Στλεγγιστὸς*, unde * *Ἀστλέγγιστος*, 7, 73." Schæf. Mss. Anal. 1, 223. Barker. ad Etym. M. 1113.] *Ἀποστλεγγίζω*, Destringo,
D Abrado, Lucian. *Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν, βάδην, τὰ δὲ, ἀποδραμὼν οἴκαδε, ἀπεστλεγγισάμην*, Sudorem extersi ab exercitatione, Lavi et sudorem destrinxi, Bud.: [cf. 3, 18.] Addit vero Idem ex Hes., *Ἀποστλεγγίζομαι* pass. *ἀποξύομαι*: unde partic. præteriti temporis *ἀπεστλεγγισμένος*, i. e. *ἐξυσμένος*, quod habes in *Στλεγγίς.* [" Phryn. Ecl. 204. Jacobs. Anth. 7, 73. Kuster. Bibl. Chois. 65. Brunck. Aristoph. 3, 24. Herodian. Philet. 468. et n." Schæf. Mss. *Ἀποστλεγγίσαι*, Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 367.] *Ἀποστλέγγισμα, τὸ*, Ramentum. Sic dicuntur *ἀποστλεγγίσματα* ab *ἀποστλεγγίζομαι*, ut supra vidimus dici *ἀποξύσματα* ab *ἀποξύομαι* pro Ramentis, Minutiis alicunde abrasis. [" Brunck. Apoll. Rh. 163." Schæf. Mss.] " *Περιστλεγγίσαι*, Distringere circumcirca:
" Hesychio *περιξύσαι*: nam *στλεγγὶς*, inquit, dicitur
" *ἡ ξύστρα.*"

[* *Στλεγγὺς πυρὸς*, Theophr. H. Pl. 8, 4, 3. nota.]

" ΣΤΟΑ, Porticus. Proprie tamen *περιστόον* est

" μέρος, si Polluci credimus: scribenti τὸν περίστυ- A
" λον τόπον vocari περικίονα, ab Atticis autem περί-
" στοον: et addenti, στοὰν δὲ κάλει (ita enim scr.
" censeo pro καλεῖ) τὸ μέρος αὐτοῦ: siquidem στοὰ
" vocatur τὸ πλευρόν. Sed usum his non assentiri
" fatetur: adjungens, ἡ μέντοι χρῆσις καὶ ἐπὶ τὰ ἐναν-
" τία τέτριπται. Xen. Ἑλλ. 5. init., Ἐν ᾧ δὲ ἡ μὲν
" βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ, διὰ τὸ τὰς γυναῖ-
" κας ἐν τῇ Καδμείᾳ θεσμοφοριάζειν. Variæ autem
" porticus varia cognomina habebant: ut legimus
" τὴν μακρὰν στοὰν ap. Dem. Erat et ἡ στοὰ τῶν
" Ἑρμῶν, cujus meminit Æschin. c. Ctes. Erat et ἡ
" ποικίλη, cujus ab Eod. fit mentio. Et quidam Co-
" micus ap. Athen. 3. τὰ ἐκ τῆς ποικίλης στοᾶς λογά-
" ρια dixit, Philosophos irridens. Erat et στοὰ βασί-
" λειος, Athenis, Porticus regia, in dextra Ceramici
" parte, in qua rex sedere solebat, cujus magistratus,
" βασίλειος ἀρχὴ dictus, erat annuus. Hæc e Paus.
" afferuntur: ap. quem plura vide περὶ τῶν στοῶν:
" lege item Harpocr., necnon J. Poll. Ceterum
" Stoici Philosophi dicebantur οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλό- B
" σοφοι: sed plerumque non addito hoc nomine
" φιλόσοφοι. Alioqui una etiam voce Στωϊκοὶ voca-
" bantur: mutatione literæ ο in ω. Per contemtum
" dicti fuerunt et Στόακες," [s. * Στώακες]: " quo
" utitur quidam Comicus ap. Athen. (563.) || Στοαὶ
" dicebantur etiam Loca in quibus frumentum re-
" condebatur, τὰ ταμεῖα ἐν οἷς ὁ σῖτος, στοὰς λέγουσι,
" Schol. Aristoph. in quendam ejus l. Ἐκκλ."[14. "Ad Mœr. 295. 339. ad Charit. 631. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 24. Heyn. Hom. 5, 242. 635. Στ. βασίλειος, ad Xen. Œc. 7, 1. Fac. ad Paus. 1. p. 11. Kuhn. ad eund. l.: ποικίλη, ad Corn. Nep. 50. Staver.: ἀλφίτων, Kuster. Aristoph. 213. Οἱ ἀπὸ, ἐκ τῆς στοᾶς, Act. Traj. 1. p. 236. Bergler. Alciphr. 405. 434. * Στοιὰ, ad Mœr. ll. cc. ad Herod. 222. Brunck. Aristoph. 2, 40. (Ἐκκλ. 676.) * Στωὰ, ibid." Schæf. Mss. Vide Περίστωον. " Phot. Στοὰν καὶ σὺν τῷ ι στοιὰν (στοίαν paroxytone scribitur in nott. ad Hes.) ἑκατέρως λέγουσι. Apud Thuc. 7, 90. Plat. (v. Fisch. ad Euthyphr. init.) Xen. et Aristoph. στοὰ, ap. hunc etiam ternis locis στωὰ legitur, ubi spondei necessitas aut Poëtam ad mutandam scripturam impulit, aut librarios a mutatione prohibuit. Hinc et πρόστωον ducitur et * πρόστοον. Hes. Προδόμῳ· προστάδι, προστόῳ: ubi Albert. προστώῳ malit, quam scripturam Grammatici et huic et ceteris adjectivis ab ead. origine profectis asserunt, v. Moschop. Sched. 89., sed et illud ap. Plat. extat et * περίστοος Diod. 5, 40. Hes. v. Ὀρθόπτερος, et * Τετράστοος, Zosim. Hist. 2, 31. p. 154. (* Τετράστοον, Gl. Atrium.) Caput est verb. * Στέω, unde ductum nomen et brevi et longa penult. et vero etiam cum diphthongo, ut πνοιὰ, νεοίη, prolatum et post Euclidem varie scriptum est." Lobeck. Phryn. 495. Οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Dionys. H. de C. VV. 42=70. Phot. Στοαί· τὰ ταμιεῖα· παραμήκη γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς: cf. Arrian. Anab. 1, 23. Pallad. 1, 18. Polyb. 1, 48.
" * Ἐξάστωον, Herodian. Epimer. 267." Boiss. Mss.
" Jo. Malal. 1, 388." Elberling. Mss.] " Περί-
" στοον, Atticis dicitur ὁ περίστυλος τόπος, qui et
" περικίων, teste J. Poll. 1. Locus septus columnis; D
" Peristylium Vitruvio. Itidem Hes. exp. et Suid.
" Sed idem Suid. etiam magis proprie στοὰς ἔχον,
" Circa quod porticus et ambulacra sunt, et ea co-
" lumnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστωον,
" et eo quidem modo ap. Suidam. Etym. annotat
" scribi cum ι, sequendo characterem nominum in
" ωον: e στοιὰ enim significante στοὰ fieri primum
" περίστοιον, inde περίστῳον, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω et
" subscripto ι." ["Περίστοον, ad Mœr. 295. Diod. S. 1, 362. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss. Περίστωον, Gl. Atrium. Περιστῷον, Barker. ad Etym. M. 1088. * "Πολύστωον, Herodian. l. c." Boiss. Mss.]
" Πρόστωον, Suidæ τὸ ἔμπροσθεν τῆς στωᾶς, Locus
" qui ante porticum est, Porticus vestibulum, Plato,
" Ἐν τῷ προστώῳ περιπατοῦντα. Idem, Καθήμενον
" ἐν τῷ καταντικρὺ προστώῳ ἐν θρόνῳ. Bud. Apud
" Hes. vero legitur, Πρόστῳ, κοιτῶνι: forsan pro
" προστώῳ." [* " Πρόστωος, Jacobs. Anth. 12, 175. * Πρόστοος, Heyn. Hom. 8, 8. Πρόστοον, 5, 634. Πρόστωον, 8, 639. Προστῷον, ad Mœr. 295." Schæf. Mss. Barker. l. c. * " Τετράστωον, Jo. Malal. 1, 384. 385." Elberling. Mss. * Στοΐδιον, Strabo 9. p. 606 =360. * " Στωΐδιον, Epictet. Diss. 2, 16." Schw. Mss. " Diog. L. Theophrasto p. 183. HSt." Seager. Mss. * Στῴδιον, Osann. Philem. p. xxxv. Στῴδιον, * Στοΐδιον, Barker. ad Etym. M. 1089. Lobeck. Phryn. 88. * Ἐπιστῴδιον, * Ἐπιστοΐδιον, ibid. * " Στοϊκὸς, Jacobs. Anth. 9, 256. Matthæi ad Nemes. p. 291. 309. Στωϊκὸς, Jacobs. l. c. Brunck. Aristoph. 2, 40. (Ἐκκλ. 676.) Στωϊκὸς et ἱστορικὸς conf., Ruhnk. Add. ad Vell. 188." Schæf. Mss. Οἱ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως, Dionys. H. de C. VV. 12=18. * " Στωϊκεύομαι, Stoicum ago, Euseb. Pr. E. 736." Wakef. Mss.]

ΣΤΟΜΑ, τὸ, Os. Duobus modis dicitur: uno, quantum diducta labra patent; altero, et proprio, totum id spatium quod diductis labris ad imas usque fauces interjacet, in quo dentes, palatum, lingua, gurgulio, et tonsillæ duæ continentur. Hæ enim oris partes nuncupantur, quarum omnium una tunica continua est, etiam naribus communis. Via est nutrimenti maxima, (ut Aristot. quoque Polit. 4. στόμα et κοιλίαν esse dicit τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὰ καὶ δεκτικὰ μόρια,) spiritus et respirationis principium, aërem intra se admittens, qui inde partim ad cerebrum, partim per pulmones in cor proficiscitur. Verum potissimum vocis organon est; deservit autem vel maxime expurgando cerebro, mucum ab eo suscipiens: sed non minus ventriculo et thoraci et his annexis partibus, per eandem nimirum viam expellens, per quam etiam attraxit. Vicissim aperitur et clauditur. Hæc inter alia Gorr. Il. Ψ. (777.) Ἔνθ' ὄνθον βοέον πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε: (395.) Ἀγκῶνας δὲ περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε: B. (489.) Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν, Virg. Non mihi si linguæ centum sint, oraque centum, Ferrea vox. Et ap. Athen. (132.) Οὔτε στόματα γὰρ οὔτε χείλη πέντ' ἔχω. Item λάβρον στόμα, Os procax, quod in equis cohibetur ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσι: unde et Xen. Ἱππ. (10, 12.) præcipit ἀνακρούειν τὸ στόμα τοῦ ἵππου. Hinc metaph. ἀχάλινον στόμα, ut Lat. quoque Os infræne s. effræne: cujus τέλος esse δυστυχίαν, docet Eur. Bacch. (385.) refertque ex eo Plut. (8, 5.) Eur. ap. Aristoph. (837.) de Æschylo, αὐθαδόστομον Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, Hominem oris durissimi, infrænis, incontinentis, nec ullis valvis clausi. Ubi observa tum alia epitheta, tum ἀπύλωτον στόμα, Nullis valvis s. portis clausum, s. Cui nulla porta et obex potest obdi: quod Plut. de Educ. Liberis ἀθύρωτον στόμα appellat: sic ἀθυρόγλωσσος ἀνὴρ dicitur Euripidi Or. (901.) qui et ἀθυρόστομος et αὐθαδόστομος. Itidem vero πύλας στόματι tribuit idem Eur. dicens in Hipp. (882.) τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω: ut enim clauso ostio prohibetur exitu is qui est in ædibus, ita ore clauso, in pectore retinentur arcana. Sic rursum Plut. (8, 5.) Στόμασιν ἀκλείστοις καὶ ἀθύροις. Item στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ut ejus qui καταπίεσθαι s. deglutire aliquid vult, Lucian. (2, 284.) Item δεόμενον στρογγύλον στόματος, Dem. Phaler. Et Aristoph. ap. Plut. (6, 108.) dicit de Eur. Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ. Horat. quoque dicit Graiis ingenium, Graiis dedisse ore rotundo Musam loqui. Diversis verbis junctum diversa loquendi genera facit. Dicitur enim qui comesturus est aliquid, προσβάλλειν alicui rei στόμα, pro quo Lat. potius dicerent, Ingerere s. Indere ori, Injicere in os: ut ap. Athen. (421.) Φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθην στόμα. Sic ἐντιθέναι στόματι: unde ἔνθεσις. Sed multo frequentiores occurrunt phrases, in quibus στόμα sermonis instrumentum est. Dicitur enim λύειν et ἀνοίγειν στόμα, qui verba facturus s. locuturus est. Isocr. Panath. Ἐπελήλυθέ μοι τὸ παρρησιάσασθαι, καὶ λέλυκα τὸ στόμα. Sic Soph. Aj. (1225.) Δῆλος δέ τ' ἐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. Virg. itidem dicit Ora resolvere, Ovid. solvere. Matth. 5, (2.) Ἀνοίξας δὲ στόμα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτούς. Sic 13, (35.) Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου. Itidem Act. 18,

(14.) Μέλλοντος τοῦ Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα, Cum verba facturus os aperuisset. Et ad Ephes. 6, (19.) Ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, Cum verba facturus os aperio. Ead. signif. dicitur διαίρειν τὸ στόμα, Diducere os, i. e. Aperire os, Dem. Οὐδὲ διῇρε τὸ στόμα, Ne diduxit quidem os, i. e. Ne verbum quidem fecit. Sic Chrys. Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne hiscendi quidem occasionem reliquimus ipsis, Bud. Itidem ap. Lucian. (2, 516.) Κωφὰ προσωπεῖα διῃρμένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, Personæ ore aperto hiantes. Contra στόμα δακὼν, Qui reprimit gestientem erumpere orationem, ut θυμὸν δακὼν, Iram reprimens, Aristoph. N. (1369.) Cam. Metaph. est ab iis qui morsu labra premunt, ne lingua quid temere effutiat. Itidem ἔχειν στόμα, Os continere. Eur. Suppl. (513.) σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα, Silentio os cohibe. Quo sensu Idem dicit στόματος ἐν πύλαις κατέχειν. At εὖ ἔχειν στόμα Suid. ap. Eupolidem exp. εὐφημεῖν, quod Lat. dicunt Bona verba dicere. Apud Soph. Phil. (201.) p. 385. una voce legimus εὔστομ' ἔχε, παῖ: quod Schol. usurpari tradit pro σιώπα, Tace. Lat. dicunt Favere linguis, pro Silere, Tenere silentium. Superiori autem δάκνειν στόμα affine est ὑπίλλειν στόμα: quo utitur Soph. Antig. (509.) Ὁρῶσι χ' οἵδε, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα: q. l. citans Eust. exp. ὑποβάλλουσι κλείοντες, οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. Alii sic, Ore distorto tibi illudunt. Consequens his est ἐμφράττειν στόμα, Os obturare, obstruere, occludere: quo utitur Dem. (406.) Sic Plut. (6, 328.) Ταῦτα ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. Paulum diverso sensu, ad Hebr. 11, (33.) Ἔφραξαν στόματα λεόντων. Præpp. quoque huic nomini junctæ diversa efficiunt loquendi genera. Primum ἀνὰ στόμα, Od. Σ. (96.) αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα, Subito venit ad os purpureus sanguis, i. e. Subito erupit ex ore, Il. Π. 350. τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας Πρῆσε χανὼν, Sanguinem per os et nares hians efflavit, s. cum spiritu ejecit, ἐξεφύσησεν, μετὰ πνεύματος ἐξέδωκε, διεπέρασε, ut exp. in meo Hom. Ms. Item ἀνὰ στόμα ἔχειν, quod Lat. dicunt in ore habere: Græce alio modo ἐν στόματι ἔχειν, διὰ στόματος ἔχειν s. φορεῖν. Il. B. (250.) Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις, Καί σφιν ὀνείδεα τε προφέροις, Nequaquam principes viros in ore habens verba facias, et probra in eos jacias. In bonam partem, Xen. Ἱερ. (7, 9.) Ἀνὰ στόμα τε ἔχουσιν ἐπαινοῦντες, In ore habent et laudibus evehunt. Cic. Ediscat Hesiodum et habeat in ore. Idem in malam partem, ad Att. 4. Habent in ore nos ingratos. Deinde cum ἀπὸ, ut ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter dicere s. Recitare, ἀποστοματίζειν, seu, ut Cic. Catil., E memoria exponere, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν: cui opp. De scripto s. scripto dicere. Xen. Σ. (3, 5.) Καὶ νῦν δυναίμην ἂν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Sic Plut. Symp. 6. Τούτων αὖ τῶν δραματικῶν διαλόγων τοὺς ἐλαφροτάτους ἐκδιδάσκονται παῖδες, ὥστε ἀπὸ στόματος λέγειν. Eod. loquendi genere utitur Idem in Solone et Themistocle. At ἀφ' ἑνὸς στόματος, quod Lat. dicunt Uno ore. Dicitur etiam ἐξ ἑνὸς στόματος, ut paulo infra docebo. Lucill. Epigr. in Astrol. Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι, μακρόγηρων Πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος, Omnes tanquam uno ore prædixerant. Tertia præp. est διά: ut διὰ στόματος εἶναι, eo sensu quo Terent. In ore est omni populo, Cic. Res percrebuit, In ore atque sermone omnium cœpit esse. Idem dicit etiam In ore vigere, item in Ore versari. Verr. 3. Istius nequitiam et iniquitatem tum in ore vulgi atque in communibus proverbiis esse versatam. Theocr. 14, (21.) Πᾶσι διὰ στόματος, sub. ἐστὶ, In omnium ore est, In omnium hominum ore et omnium sermone versatur. Sic Lucian. (2, 347.) Οὐδὲ διὰ στόματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ. Hom. dicit διὰ στόμα pro διὰ στόματος, Il. K. 375. ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων, Dentes in ore colliduntur, Ξ. 91. Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, In ore habeat, s. Ore efferat aut proferat, διὰ στόματος ἔχοι: nam et sic loquuntur Græci, ut Lat. dicunt In ore habere.

A Quarta præp., cum qua construitur, est ἐν. Dicitur enim ἐν στόματι ἔχειν, pro eo, quod paulo ante διὰ στόματος ἔχειν et ἀνὰ στόμα ἔχειν: Latine In ore habere. Cic. Consolatio pervulgata, quam semper in ore atque in animo habere debemus. Herod. (3, 157.) Πάντες Ζώπυρον ἐν στόμασι εἶχον αἰνέοντες, Omnes Zopyrum in ore habebant ac laudabant. Idem in malam partem, 6. Μιλτιάδεα ἀπονοστήσαντα ἔσχον ἐν στόμασι, Miltiadem reversum in ore habebant, et ei obtrectabant. Sic dicitur διὰ στόματος ἔχειν, ut Plut. Fabio, Ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι διὰ στόματος ἐχόντων τὸν Σκιπίωνα, Cum ob res feliciter gestas omnium in ore et sermone versaretur Scipio. Quo loquendi genere Xen. quoque utitur. Proverbialiter autem Ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖν, In loquacem s. linguacem, ut videtur: Athen. (571.) Ὡς σκαιὸς εἶ καὶ ἄγροικος, αἰσχροεπῶν, Ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς, κατὰ τὴν Ἐφίππου Φιλύραν· δοκεῖς γάρ μοι ἐκείνων εἷς εἶναι, οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα μοῦσαι. Item ἐν ἑνὶ στόματι, pro ἀφ' ἑνὸς στόματος s. ἐξ ἑνὸς στόματος, Uno ore, ad Rom. 15, (6.)
B Ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζῃ τὸν Θεόν. Quinta præp. quæ ei annectitur, est ἐξ. Dicitur enim ἐξ ἑνὸς στόματος, pro quo supra ἀφ' ἑνὸς στόματος, Uno ore, Virg. Æn. 11. Dixerat hæc, unoque omnes eadem ore fremebant, Terent. Uno ore omnes omnia bona dicere, Cic. De cujus utilitate omnes uno ore consentiunt. Aristoph. Ἱππ. (670.) Οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος πάντες συνέκραγον, Uno ore omnes exclamarunt. Sic Plato de LL. 1. Μιᾷ δὲ φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν: de Rep. 2. Πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη τε καὶ ἡ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μέντοι καὶ ἐπίπονον, Omnes uno prædicant ore, rem pulcram esse temperantiam et justitiam, at difficilem et laboriosam. Sexta est ἐπί. Dicitur enim ἐπὶ στόμα προνεύειν vel πεσεῖν: quod Lat. potius In faciem. Plut. Symp. 5, 6. de antiquo more accumbendi, Ὥσπερ οὖν οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς, οὕτως ἡμῶν ἕκαστον ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ
C στόμα προνεύειν ἀποβλέποντας πρὸς τὴν τράπεζαν: Artax. Ἐπὶ στόμα πεσόντα δεῖσθαι καὶ ἱκετεύειν. Sic Il. Z. 43. ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐπὶ στόμα. Dicitur etiam aliquid ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, pro quo Lat. In buccam venire, ut Cic. ad Att. 4. Si nihil erit, quod in buccam venerit, scribes: 12. Garrimus quicquid in buccam venit. Sic etiam Gallice dicimus, Tout ce qui nous vient en la bouche. Plato de Rep. 8. Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον ἐροῦμεν ὅ,τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα. Sic Plut. (9, 58.) Ὁ τοίνυν ἐν ἀρχῇ καιρὸν εἶχε ῥηθῆναι μᾶλλον, οὐδὲ νῦν, ἐπεί γ' οὖν ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον, ἄριστον ἐάσειν μοι δοκῶ. Ubi etiam nota Æschylum primum usurpasse phrasin hanc Proverbialem. Eadem signif. aliquid dicitur ἐπὶ γλῶτταν ἐλθεῖν, ut ap. Dionys. H. de C. VV. (p. 12. Schæf.) Εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅ,τι κεν ἐπ' * ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν. Sic Athen. (217.) ubi Platonem negligentiæ insimulat, Ὅτι δὲ πολλὰ ὁ Πλάτων παρὰ τοὺς χρόνους ἁμαρτάνει, δῆλόν ἐστιν ἐκ πολλῶν· κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν, ὅ,τι κεν ἐπ'
D * ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ, τοῦτο μὴ διακρίνας, γράφει. Itidem Lucian. (2, 43.) Ἐπινοοῦντες δὲ καὶ ἀναπλάττοντες ὅ, τι κεν ἐπ' * ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ, Quicquid in buccam, ut ajunt, venerit. Idem et brevius dicitur, Ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, Quicquid obvenerit, s. in mentem venerit, Isocr. Panath. (9.) Ὅμοιος ἂν εἶναι δόξαιμι τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγουσι. Septima præp. est κατά. Dicitur enim κατὰ στόμα, pro In os. Apud Suid. Ὁ δὲ ἀνθίσταται, καὶ κατὰ στόμα παίων βιαζομένους ἀνῄρει, In os s. In faciem: κατὰ πρόσωπον, ut ipse exp. Item In os, ea fere signif., qua Terent. Coram in os laudare; s. Ex adverso, E regione, ἐναντίον. Plato de LL. Κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντος ἵζεσθαι, Coram actore sedere, s. E regione, Ex adverso. Sic Eur. Rheso (491.) Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα, Recta contra Achillem et copias Græcorum statue me. Et mox sequitur, ἰὼν κατὰ στόμα. Octava est πρός: ut ap. Hom. προτὶ στόμα ὀρέγεσθαι, pro τῷ στόματι προσβάλλειν, Ori admovere, ut qui comesturi

sunt, aut osculaturi. Il. Ω. 506. Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, i. e. τοῦ φονέως μου τῶν παίδων τὰς χεῖρας προσάγειν τῷ στόματι καὶ φιλεῖν. Item στόμα πρὸς στόμα in sacra Scriptura pro Coram, s. κατὰ στόμα. In 2 Epist. Jo. (12.) Καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι. Sic 3 Epist. (14.) Καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν. || Sæpe στόμα in sacris Literis dicitur ipsa Oratio s. Verba ore prolata: ut in Epist. 1 Petri 2, (22.) Οὐχ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Sic Apoc. 14, (5.) Ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὑρέθη δόλος. His adde quod Luc. 19, (22.) legimus, Ἐκ τοῦ στόματός σου κρίνω σε, δοῦλε πονηρέ. Item hoc Matth. 18, (16.) et 2 Cor. 13, (1.) Ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα, In verbis duorum triumve testium; s. In responso. Paulo aliter Luc. 21, (15.) Ἐγὼ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, Eloquentiam et sapientiam; s. Os facundum, disertum et eloquens, fari peritum. || Aliis etiam rebus στόματα tribuuntur: ut στόμα τῆς γαστρὸς, Os ventriculi, Gal. ad Gl., pro quo ibid. στόμαχος dicit. Et στόμα κοιλίας pro eod., ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Iidem Medici venis etiam et aliis corporis vasis tribuunt στόματα, i. e. Ora s. Orificia: itidemque et matrici s. utero. Doliis etiam sua sunt στόματα. Necnon vicorum στόματα sunt, i. e. εἴσοδοι, Aditus, s. Fauces. Od. X. (137.) Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης. Sed Hes. στόμα λαύρης exp. τὸ τῆς θύρας χάσμα, Januæ hiatus. Sic Lat. ab ore Ostium appellarunt. Itidem Xen. (K. Π. 2, 4, 2.) dicit στόμα τῆς ἀγυιᾶς, Vici introitum et fauces. Flumina etiam habent sua στόματα, i. e. Ostia, per quæ sc. effundunt sua fluenta in mare aut alios fluvios: unde et προχοαὶ dicuntur. Virg. Ora etiam appellat. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 19.) Τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ στόμα. Sic στόματα Νείλου ap. Aristot. de Mundo, Ostia Nili. Eod. l. Ἐν δὲ τῷ πρὸς δύσιν στενοπόρῳ στόματι διανεῳγὼς, In angustis faucibus apertus. Item et στόματα λιμένος dicuntur, i. e. Fauces portus, Plut. Sic Thuc. 8, (94.) p. 293. Ἐπὶ τὰ τείχη καὶ τὸ στόμα τοῦ λιμένος παρεβοήθουν. Sic rursum Plut. Demetr. (8.) Τοῖς στόμασι τῶν λιμένων ἀκλείστοις ἐπιτυχὼν ὁ Δημήτριος, Augustias portuum, Bud. Itidem ap. Dem. Ἐν στόμασιν ἐμπορίων, In ostiis s. aditibus emporiorum: (cf. p. 49.) Callias Comicus dixit etiam μετάλλου στόμα, J. Poll. Affertur et στόματα πνευμάτων pro Spirituum exitus, ex Aristot. Ferro etiam στόμα tribuitur, i. e. Acies, s. στόμωμα, quod ea parte, qua sc. mucronatum est, mordeat. Aristot. Meteor. 4. Τὰ στόματα ποιοῦσιν οὕτως· ὑφίσταται γὰρ καὶ ἀποκαθαίρεται κάτω ἡ σκωρία· ὅταν δὲ πολλάκις πάθῃ, καὶ καθαρὸς γένηται, τοῦτο στόμωμα γίνεται. Itidem et gladiis sua sunt στόματα, i. e. Acies, Mucrones, Cuspides, ut Luc. 21, (24.) Πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, Cadent acie gladii. [Valck. Schol. in N. T. 2, 479.] Inde ἀμφίστομος s. δίστομος gladius dicitur, qui anceps est et utrimque scindit. Item et ξυστὰ ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἵμενα χαλκῷ, quibus præfixa erat cuspis ferrea: Il. O. 387. Schol. eo loco κατὰ στόμα exp. κατὰ τὴν ἀρχήν: quæ exp. ap. Suid. quoque legitur. Est παρατάξει suum etiam στόμα, (itidem Acies, s. Frons, Primi ordines. Dicitur autem Acies, quoniam perrumpit et absumit id in quod irrumpit, non aliter atque Acies ferri,) opponiturque ei ἡ οὐρὰ s. οὐραγία, Xen. K. Ἀ. 3, (4, 26.) Κελεύει δέ οἱ συμπέμψαι ἀπὸ τοῦ στόματος ἄνδρας· μακρὰν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς οὐραγίας λαβεῖν, Plut. Symp. 8, 9. Ἀπ' οὐρᾶς ἐπὶ στόμα μεταχθεῖσαι, τὴν πρώτην ἀντὶ τῆς ἐσχάτης τάξιν ἔχουσι, Xen. (l. c.) Οὓς αὐτὸς εἶχε τῶν ἐπιλέκτων ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ πλαισίου. Sed et πολέμου στόμα, necnon στόμα ὑσμίνης, memoratur ab Hom., ut Il. K. 8. Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Sic Il. T. (313.) πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος. Hes. πολέμου στόμα exp. τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου, Eam partem in qua plures conficiuntur, i. e. Ipsam aciem. Item Il. Y. (357.) οὐδὲ κ' Ἀθήνη Τόσσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα.

["Στόμα, Casaub. ad Athen. 92. Eur. Phœn. 1173. 1394. Zeun. ad Xen. K. Π. 237. Markl. Suppl. 1221. Iph. T. 1135. Wakef. Phil. 1205. Jacobs. Anth. 8, 63. 11, 264. 12, 255. Antip. Sid. 77. Heyn. Hom. 6, 8. 527. De lacu, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 83. De poëtis, Jacobs. Anth. 12, 154. I. q. φωνή, Beck. ad Charit. p. 10. Brunck. Œd. T. 426. 706. C. 981. Musgr. Or. 383. 591. Ferri acies, Porson. Or. 1279. Boiss. Philostr. 601. Soph. Aj. 651. Στ. exercitus, Coray Theophr. 320. Heyn. Hom. 6, 8.: Μουσῶν, Toup. Add. in Theocr. 394. (Id. 7, 37.): πολέμου, Heyn. Hom. 6, 7. 7, 674. 8, 87. (Il. K. 8.) Conf. c. σχῆμα, ad Dionys. H. 5, 158. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. Periphr., Jacobs. Anth. 8, 303. Στ. πνεῖ, ἀποπνεῖ, Villoison. ad Longum p. 56. Ἀπὸ στόματος, ad Timæi Lex. 43. Schneid. Ind. ad Xen. Mem. v. Στόμα, Wyttenb. Select. 250. Heind. ad Plat. Phædr. 346. Theæt. 283. (Append. ad Bast. Ep. Cr. 17.) Ἀπὸ στ. φιλοφρονεῖσθαι, Plut. T. 3. p. 639. Reisk. Διὰ στόματος ἔχειν, Toup. Opusc. 2, 135. Ἄχρι τοῦ στ., Valck. Anim. ad Ammon. 178. Εὖ ἔχειν στόμα, ad Herodian. Philet. 475. Στ. ἴσχειν, Wakef. Herc. F. 1247.: παραβάλλειν, Valck. Anim. ad Ammon. 136. Κατὰ στόμα, Idem Diatr. 105. 106. Herod. 624. Eur. Rhes. 409. 491. 511. Heracl. 801. Diod. S. 1, 462. 2, 28. 173. 221. 340. 499. Ἐν στόμασι ἔχειν, ad Herod. 277. 501. Ἐπὶ στόμα πίπτειν, 450. ad Callim. 1. p. 119.: βάλλειν, ad Herod. 450. 564.: ἔρχεσθαι, ad Lucian. 2, 43. Ἀσπάζεσθαι τοῖς στ., ad Charit. 715. Στομάτεσσι, Valck. Callim. p. 10. Plur., Pamphil. 1. Jacobs. Anth. 9, 296." Schæf. Mss. "Στ. δηϊότητος, Quint. Sm. 1, 193. 810. Ἐπὶ στ. ἀφίκετο, In mentem venit, Ælian. H. A. 579." Wakef. Mss. Ἐλθεῖν ἐπὶ στόμα, Dionys. H. de C. VV. p. 13. Schæf. Στ. et σῶμα conf., Schæf. ad Longum 361. Ἔχειν τινὶ διὰ στόματος, Xen. K. Π. 1, 4, 25. "Act. Apost. 1, 16. Διὰ στόματος Δαβίδ. Poëtæ dicuntur nonnumquam os esse Musarum; ut pastor Theocriti, cantare peritus, se dicebat esse Musarum os. Sed non dicuntur Musæ locutæ, vel hoc illudve dixisse διὰ στόματος hujus illiusve Poëtæ: et si vel hoc alicubi reperiretur, nostra tamen Lucæ phrasis exprimeret Hebræam. Orientales significaturi, hoc illudve ab aliquo factum, dicere solent illud factum per manum alicujus: significaturi aliquid dictum ab aliquo dicere solent hoc dictum per os illius. Istum loquendi morem sequuntur Sacri Scriptores. Nostra itaque phrasis signif. Per Davidem." Valck. Schol. in N. T. 1, 321. Στ. δήκτης, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 318.] "Κατάστομα, metaphorice "pro κατὰ τὴν ἀρχὴν, Hesychio teste. Suid. divisim "scriptum habet, et rectius." [* Στύμα, Æolice pro στόμα, ad Greg. Cor. 585. 637.]

Στοματουργὸς, ὁ, ἡ, Ore opus suum conficiens, Eur. [imo Aristoph. B. 826.] στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη. Στομοδόκος, ὁ, Loquax, Linguax, i. q. στωμύλος. Pherecr. enim στομοδόκον dixit τὸ στωμύλον καὶ λάλον, teste J. Poll. (2, 101.) Itidem et Hes. στομοδόκον exp. στωμύλον. Στομοκάκη, ἡ, Vitium quoddam oris, de quo in Σκελοτύρβη e Plinio (25, 3.) ap. quem SCRIBITUR Στομακάκη. [Strabo 16. p. 1127=448. Vide Schn. Lex. Suppl., Lobeck. Phryn. 668. * Στομόκηρος, unde * Στομοκηρία, Schleusn. Lex. V. T. * Στομοκόπος, unde * Στομοκοπέω, Gl. Maxillo. * Στομοποιὸς, unde * "Στομοποιέω, Schol. Od. I. 393. Hes." Wakef. Mss. * Στομαλίμνη, Strabo 4. p. 280. "Ad Herod. 90. Heyn. Hom. 5, 183. 6, 8. Theocr. 4, 23. ubi v. Valck. * Στομάλιμνον, ibid. Heyn. Hom. 5, 184." Schæf. Mss. * Στόμαλγος, unde] Στομαλγία, ἡ, Oris dolor, morbus, τὸ ἐν τῷ στόματι νόσημα, ut J. Poll. exp., qui etiam addit, φλυαρίαν sic vocari posse: γλωσσαλγία certe et Linguæ dolorem signif. et Linguacitatem s. Loquacitatem. Στόμαργος, Loquax, Nugator: pro φλύαρος, Æschylo. Itidem Eur. Med. (525.) dicit στόμαργον γλωσσαλγίαν. Utitur et Hippocr. Vide Gal. Lex. Hippocr. [Soph. El. 607. "Valck. Phœn. p. 99. Jacobs. Exerc. 1, 34. Wakef. S. Cr. 4, 211. 5, 143." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 488. 2, 191." Wakef. Mss. Æsch. S. c. Th. 443. Gl. Rabula. * "Στομαργία, Philo J. p. 818." Wakef. Mss. * Στομαύλης, unde] Στομαυλέω, Ore tibiam inflo, J. Poll. e Plat. Utitur autem Plato

Cratylo (31. p. 417.) dicens, Καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον στομαυλῆσαι. [Cf. Pind. Π. 12, 14.]

Ἀθυρόστομος, ὁ, ἡ, Cujus os nullis foribus cohibetur s. cohiberi potest, qualis ille ap. Horat., Qui dicenda tacenda loquitur. Habet autem hoc epitheton ipsa echo ap. Soph. Phil. (188.) quæ a Latinis quoque Garrula dicitur. Eadem metaph. dicitur ἀπύλωτον στόμα, ut supra docui. [" Jacobs. Exerc. 1, 34. Wakef. Phil. l. c." Schæf. Mss. * Ἀθυροστόμως, Phot. Bibl. p. 97.] Ἀθυροστομία, Oris incontinentia, licentia, petulantia, ad verbum, Cum os nullis foribus obstrui potest, s. Cum os nullo obice potest obfirmari, i. e. Loquacitas, Garrulitas, τὸ τοῦ στόματος ἀπύλωτον. Legitur in Epigr. [" Paul. Sil. 6. Jacobs. Anth. 6, 54. Ruhnk. Ep. Cr. 74. Toup. Opusc. 2, 292." Schæf. Mss. * " Καθαροστομία, Effræne os s. Loquacitas, Andr. Cr. 81. Ita vult Combef., ubi ego leg. censeo οὐκ ἀθυροστομίας." Kall. Mss. Ἀθυροστομέω, Linguam non contineo, Linguæ petulantia utor, λοιδορῶ. Sed λοιδορεῖν potius esse dicendum quam ἀθυροστομεῖν tradiderunt quidam Gramm. [" Thom. M. p. 18. et n., 663." Schæf. Mss. * " Ἀκρατόστομος, Schol. Eur. Or. 901." Boiss. Mss.]

Ἀμφίστομος, ὁ, ἡ, I. q. δίστομος, Geminum os habens, præp. ἀμφὶ significante δύο in hac voce, ut docet Eust. Accipitur vero metaph. στόμα in hoc nomine: unde ἀμφίστομος μάχαιρα, et ἀμφίστομον ξίφος, Anceps ensis, s. gladius. Sic ἀμφίστομος πέλεκυς, Anceps securis, Diosc. 3, 146. Sic ἀμφίστομος φάλαγξ Æliano, ut ait Bud., quam Curt. Ancipitem aciem vocat: quæ a fronte et a tergo imminet simul. Arrian. (5, 17, 2.) Ἀμφίστομον ἠναγκάσθησαν ποιῆσαι τὴν τάξιν τῆς ἵππου: de Re Milit. ἀμφίστομος φάλαγξ vocari dicitur ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι. Ubi etiam vide quid sit ἀμφίστομος διφαλαγγία. Apud Soph. Œd. C. (473.) Schol. λαβὰς ἀμφιστόμους κρατήρων exp. τὰς ἑκατέρωθεν ἐστομωμένας: ponit et alias expositiones, ad quas te remitto. || Ἀμφίστομοι, Gemini, s. Geminæ, Aristot. H. A. 9. de favis apum, Αἱ δὲ θυρίδες καὶ αἱ τοῦ μέλιτος καὶ αἱ τῶν σχαδόνων, ἀμφίστομοι, Et mellariæ et sobolariæ cellæ geminæ sunt, Gaza. ['Αμφ. πέλεκυς, Diosc. 3, 146. " Cattier. Gazoph. 65. Lucian. 2, 337. σπήλαιον, Apollod. 116. cf. Herod. 226. ad Callim. 1. p. 104." Schæf. Mss. " ὄρυγμα, Herod. 3, 60." Schw. Mss.]

Ἀνάστομος, Apertus, Laxus, Dehiscens, VV. LL. sed sine Auctore et exemplo. Si mendo caret, i. est q. ἀνεστομωμένος. [Est falsa lectio ap. Theophr. C. Pl. 3, 26. Τὰ ἀναστομότατα πρὸς τὴν σιτοποιΐαν, ubi leg. ἀνοστιμώτατα: item ap. Hippocr. 588, 34. Τῶν μητρέων ἀναστομωτέρων ἐουσῶν, ubi leg. ἀστομωτέρων.] Ἀντίστομος, Adversam frontem habens s. Adversas frontes. Ἀμφίστομος φάλαγξ et ἀντίστομος eo differunt ap. Ælian., quod ἡ ἀντίστομος ἐξ ἄκρων ἔχει τὰς μάχας, at ἡ ἀμφίστομος, ἐκ πλαγίων. Anceps pugna a Liv. dicitur: et Curt. Ancipitem aciem vocat, quæ a fronte et a tergo imminet simul. Bud. 1087. [* " Ἀπόστομα, Tzetz. in Lyc. 607. e Callim.; sed Bentl. ibi vult ἀπόσταγμα." Kall. Mss.] Ἀρτίστομος, Cui est στόμα ἄρτιον, Suid. e Dionys. ὁ σαφὴς καὶ ὁ ἡδὺ φθεγγόμενος: afferens h. l. Ὁ δὲ ἦν κάτοινος ἤδη καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι, Non amplius integra quæque intelligi possent verba ore proferebat, sed mutila s. trunca; nec enim bene pronuntiant ebrii verba quæ ore proferunt, sed ea truncant. Gal. ap. Hippocr. ἀρτίστομα exp. πανταχόθεν ὁμαλὰ, Undique plana. Item ἀρτίστομος κόλπος s. λιμὴν dicitur, sicuti λιμένι tribui στόμα supra docui. Strabo 5. (p. 374.) Ἔστι δὲ Ἄορνος κόλπος ἀγχιβαθὴς καὶ ἀρτίστομος, λιμένος καὶ μέγεθος καὶ φύσιν ἔχων: [17. p. 1140. λιμὴν, Plut. Coriol. 38. " Toup. Opusc. 1, 329. Emendd. 2, 33." Schæf. Mss. * " Ἀρτιστόμως, * Ἀρτιστομία, J. Poll. 6, 150." Kall. Mss. Vide Παχύστομος.]

Ἄστομος, Qui os non habet: ἄστομος dicitur etiam Is qui loqui non potest, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν: Hes. e Soph. Acrisio. Quibus addi potest hoc Luciani Lexiph. (15.) Ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις, ὡς ἀστόμοις

A οὖσι καὶ ἀπεγλωττισμένοις, Perinde ac si ora non haberemus, et linguæ nobis exemtæ forent. Xen. ἄστομον videtur dicere, Cui parvum os est, K. (3, 3) Αἱ δὲ γρυπαὶ, ἄστομοι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγώ. At ἄστομον ἵππον Æsch. dixit τὸν τραχὺν, teste J. Poll. (p. 204.) Quales ap. Latinos sunt Durioris oris equi, qui sc. frænis cohiberi nequeunt ob oris contumaciam. Suidæ quoque ἄστομοι ἵπποι sunt οἱ * σκληρόστομοι, afferenti h. l. [e Soph. El. 717.] Ἄστομοι Ἵπποι βίᾳ φέρουσι. Idem J. Poll. ἄστομον ξίφος vocari dicit τὸ μαλακὸν, oppositum τῷ προστόμῳ, cujus acies durata non est. Idem et ἄστομον λιμένα dici annotat, qui nimirum ostio caret: cui opp. ἀρτίστομος λιμὴν, s. εὔστομος. Cibaria autem ἄστομα dicuntur Quæ ingrata et insuavia ori sunt, s. Quæ sapore sunt ingrato, Athen. (323.) ex Hicesio, de piscis quodam genere, quod σφύραινα appellatur, Τροφιμωτέρας εἶναι τῶν γόγγρων, ἀπειθεῖς δὲ τὴν γεῦσιν καὶ ἀστόμους: (355.) Ἡ δὲ λιμνία ἔγχελυς τῆς θαλασσίας ἐστὶν ἀστομωτέρα. Itidem Diosc. de malo
B Punico, Ἡ δὲ ὀξεῖα καυσουμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ, καὶ ἔστι σταλτικωτέρα, ἄστομος δὲ καὶ στυπτική, Ori ingrata, Bud. [" Valck. Hipp. p. 296. Brunck. Soph. 3, 503." Schæf. Mss. Greg. Cor. p. 893. Schæf. " De equo, Clem. Alex. 959. Euseb. H. E. 3, 23. De ferro mollissimo, Plut. 3, 35." Wakef. Mss. Xenocr. p. 28.] Ἄστομοι dicuntur Populi quidam, ex eo quod ore careant, Plin. 7, 2. Astomorum gentem, sine ore, corpore toto hirtam, vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem, et odore, quem naribus trahant; nullum illis cibum, nullumque potum; tantum radicum florumque varios odores, et sylvestrium malorum, quæ secum portant longiore itinere, ne desit olfactus; graviore paulo odore haud difficulter exanimari. [* " Ἀστόμιος, Sine fræno, Nonn. D. 7, 244." Wakef. Mss.]

Αὐθαδόστομος, Qui est ore contumaci et temerario. Vide in Στόμα. [* Βαθύστομος, Altas fauces habens, Strabo 16. p. 1096. Quint. Sm. 1, 337. * Βαρύστομος, Nonn. D. 48, 420. Opp. 'Α. 4, 481. 5, 152.
C Vide Βαρύστονος. * Βραδύστομος, unde * Βραδυστομέω, Impedite loquor, Difficulter loquor, Cyrill. Alex. Præf. in Jonam p. 366. Βραδυστομεῖ ὁ Μωϋσῆς.] " Βραχύστομος, Qui brevi ore est, vel parvo " orificio, Plut. de Aud. (p. 47.) Ἀγγείοις τε βραχυστόμοις καὶ πινακίσι χαλκαῖς ἀπεικάζοντες ἑαυτοὺς, " ὡς μόλις μὲν παραδεχόμενοι τοὺς λόγους, ἀσφαλῶς δὲ " καὶ βεβαίως τηροῦντες: de Cleanthe et Xenocrate, " qui τῶν συσχολαστῶν videbantur esse βραδύτεροι ἐν " τῷ μανθάνειν." [* Βραχυστομία, Eust. Il. I. p. 673, 36. * Διαστόμια χαλινῶν, pro διὰ στόμα, exhibuit Schutz. in Æsch. S. c. Th. 191. Ed. 2. Cf. Ὑποστόμια.] Δίστομος, Geminum os habens, Duo habens ora, ostia. Item Anceps, Utrimque acutus s. scindens, ut δίστομος μάχαιρα ap. Auctorem Epist. ad Hebr. 4, (12.) quæ et ἀμφίστομος. Hieron. compluribus in ll. vertit Biceps gladius. [Eur. Or. 1295. Hel. 989. 1050. Meleagri Fr. 6, 5. Soph. Œd. C. 900. Phil. 16. Strabo 17. p. 1163. " Munck. ad Anton. Lib. p. 79. Verh., Valck. Diatr. 145. ad Cal-
D lim. 1, p. 104. * Διστομέω, Brunck. Œd. C. 986." Schæf. Mss. * " Διχόστομος, Soph. Fr. Ἀχιλλ. Ἐραστ. 3. Br." Boiss. Mss.] Δύστομος, [s. Δύσστομος,] Qui difficili s. malo ore est; affertur enim ex Epigr. δύστομος γέννς pro Maxilla mali oris. Exp. etiam Difficilis cæsu: in qua signif. compositum est e δυς et τέμνω, et rectius scribitur δύσστομος. [" Jacobs. Anth. 11, 37." Schæf. Mss. Anal. 3, 25. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 91. * Δυσστομέω, Soph. Œd. C. 986. et Brunck. * Ἑκατόστομος, Centum ostia habens, Eur. Bacch. 404.] Ἔκστομον affertur e Diosc. 4, 141. de helleboro nigro, Ἐλλέβορος μέλας· οἱ δὲ μελαμπόδιον, οἱ δὲ ἔκστομον, οἱ δὲ πολύῤῥιζον. Sed ibi hoc ἔκστομον mendosum est, reponendumque VEL Ἔκτομον VEL Ἔντομον, ut ap. Plin. 25, 5. Nigrum alii ἔντομον vocant, alii Polyrrhizon. Alioqui ἔκστομος videri possit sonare, Qui est extra os, aut simile quid. Quod si ἕκστομος reperiatur, significabit Sex ora s. ostia habens, ut ἕκπηχυς, ἕκπλευρος. Ἐλευθερόστομος, Qui est ore libero, libere loquitur quæ in

buccam veniunt, [Æsch. Suppl. 955.] Ἐλευθεροστομία, ἡ, Libertas loquendi, Cum quis ore libero loquitur, i. q. παῤῥησία, [" Dionys. H." Wakef. Mss.] Ἐλευθεροστομέω, Libero ore loquor, Libere loquor quod in buccam venit, παῤῥησιάζομαι, Æsch. Pr. (180.) p. 16. ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. Paulo ante dicit, Σὺ μὲν θρασύς τε, καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. [" Brunck. Œd. T. 706. Markl. Suppl. p. 249." Schæf. Mss.] Ἔνστομος, SIVE Ἐνστόμιος, Qui in ore est, Diosc. 1, 126. de foliis tiliæ, Ποιοῦντα πρὸς τὰ στύψεως δεόμενα, μάλιστα τοῖς ἐνστομίοις ἕλκεσι διαμάσσημα καὶ διάκλυσμα, Plin. 24, 8. Folia autem tantum in usu, et ad infantium ulcera in ore commanducata. [" Ἐνστόμιος, Wakef. S. Cr. 4, 173." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 122." Wakef. Mss.] Ἑπτάστομος, Septem habens ora s. Septem ostia, Septenis ostiis sua fluenta in mare fundens, ut Nilus: ἑπτάστομοι πύλαι, Eur. (Suppl. 401.) Portæ septena habentes ostia; s. Septem portæ, vel Septem aditus: [Phœn. 294. Bacch. 917. " Valck. Phœn. p. 281. Markl. Suppl. 1221. Musgr. ibid. Brunck. Soph. 3, 490." Schæf. Mss.] Ἑτερόστομος, Altera tantum parte aciem habens, s. Ex altera tantum parte acutus: opp. τῷ ἀμφιστόμῳ s. διστόμῳ: Synes. Ἑτερόστομοι κοπίδες. Item et ἑτερόστομος φάλαγξ dicitur ἥτις πορεύεται τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ, τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεως τοὺς ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ, Suid. et in l. π. Τάξ. παλ. [" Timæi Lex. p. 18." Schæf. Mss. Hesychio ἑτερόγναθος.] Εὐρύστομος, Qui lato ore est, ut Lato ore fenestra, patulo et spatioso ore est aut ostio, [" Toup. Emendd. 2, 189." Schæf. Mss. Xen. Ἱππ. 10, 10. J. Poll. 2, 101. * Εὐρυστομία, Eust. Il. A. p. 9=11. Ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς ἐχασμῴδησε διὰ εὐρυστομίαν καὶ σεμνὸν ὄγκον φωνῆς. Vide Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. 271.]

Εὔστομος, Qui pulcro ore est: item Qui magno ore est, ut εὔστερνος dicitur Qui amplo pectore est, Pectorosus: i. prope q. εὐρύστομος. Xen. K. (4, 2.) p. 571. de canibus, Ποδώκεις, καὶ ἀπὸ τῶν προσώπων φαιδραί, καὶ εὔστομοι. Pag. præcedente dicit ἄστομοι. Itidem εὔστομα ποτήρια, Pocula amplo s. patulo ore aut labro, Lucian. (2, 332.) Εὐρυχαδῆ τε καὶ ἄλλα εὔστομα. Item εὔστομος λιμὴν ap. J. Poll. Qui est ostio s. aditu lato et spatioso: cui opp. ἄστομος, Cujus ostium s. aditus est angustus. Affertur εὔστομοι etiam pro Rostro validi. Sunt et εὔστομοι equi, Qui non sunt ore duro et non tractabili, ut οἱ ἄστομοι, sed fræno facile parent: ut Plut. (6, 141.) dicit εὔστομος τῷ χαλινῷ, Fræno obtemperans. Synecdochice εὔστομος vocatur Qui est eleganti forma, s. decenti oris specie: sicut Hes. quoque annotat εὔστομον dici εὐπρόσωπον, ἀπὸ μέρους. Lat. itidem Os dicunt et Species oris, pro Facies, Forma. Εὔστομος exp. etiam Bene pronuntians. Item Bene loquens, Facundus, Disertus, Argentar. Εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε, * μακροφάρυγξ, Facunda, Diserta. Nisi malis Arguta; aut Ore arguto canens, ut Sophocli ἀηδόνες dicuntur εὐστομεῖν. Εὔστομος, Ore s. Lingua favens. UNDE Εὔστομα adverbialiter, Soph. Phil. (201.) p. 384. Εὔστομ' ἔχε, παῖ, Ore s. Lingua fave, i. e. Sile, Tace, Horat. Favete linguis; carmina non prius Audita, Musarum sacerdos, Virginibus puerisque canto. Schol. quoque exp. σιώπα. Sunt autem verba Chori jubentis tacere Neoptolemum, cum audisset strepitum quendam adventantis Philoctetis, et in itinere gementis præ dolore. Quo refer, quod ap. Herod. legitur 2, (171.) Καὶ ταύτης μοι πέρι εὔστομα κείσθω. Quo genere loquendi Plut. quoque utitur, ut (8, 396.) Καὶ περὶ μὲν ὧν Αἰσχύλος ἠνίξατο καὶ ὑπεδήλωσεν, εἰπὼν, Ἁγνόν τ' Ἀπόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεὸν, εὔστομά μοι κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον, Eam ad rem quod attinet, ore favebo, et male ominatis parcam verbis, ut loquitur Horatius. Idem (7, 642.) Περὶ μὲν οὖν τῶν μυστικῶν, ἐν οἷς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστὶ τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας, εὔστομά μοι κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον. Q. l. Turn. sic vertit, Sed de mysteriis in quibus significatur et e quibus perspicitur luculente dæmonum veritas, mihi, ut Herodotus ait, lingua favendum est. || Cibaria autem εὔστομα dicuntur Quæ ori grata sunt et jucunda, ut

A ἄστομα Quæ ori sunt ingrata et injucunda. Diosc. 1, 161. de cotoneis, Τὰ δὲ σὺν τῷ μέλιτι ἑψόμενα, εὐστόμαχα μὲν καὶ εὔστομα, ἧττον δὲ στεγνωτικά, Cotonea, quæ melle condiuntur, stomacho atque ori gratiora sunt, sed minus constringunt. Plin. quoque dicit cotonea cocta esse suaviora. Et 3, 53. de ligustico, Ἱκανῶς δὲ εὔστομόν ἐστιν· ὅθεν καὶ ἀντὶ πεπέρεως αὐτῷ χρῶνται οἱ ἐπιχώριοι, μίσγοντες τοῖς προσοψήμασι, Ori perquam utile: quare pro pipere utuntur eo indigenæ ad obsonia, Ruell. Sed Gr. exemplar habet εὐστόμαχον. Theophr. quoque ea signif. usurpat, ut H. Pl. 4, (3, 3.) de loto, Τὸ δ' ἐκτὸς ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκὺ ὡς εὔστομον: C. Pl. 6. Τούτων δὲ τὰ μὲν, καὶ εὔστομα καὶ εὐώδη, τὰ δὲ, ἄχυλα καὶ ἄοσμα: ubi observa εὔστομον opponi τῷ ἀχύλῳ, ut i. sit q. εὔχυλον, Cujus succus ori gratus est. Plin. εὔστομα vocare existimatur In gustu tenera, 15, 28. [Εὔστ. κύμινον, Sativum, Alex. Trall. 8. p. 148. " Toup. Opusc. 2, 244. ad Herod. 187. Plut. Mor. 1, 536. Athen. 1. p. 43. Thom. M. 394. Jacobs. Anth. 9,
B 188. 291. 10, 162. 11, 329. Marcus Arg. 18. Brunck. Soph. 3, 512. 529. Ænigma 25. Εὔστομα, adv., Phryn. Ecl. 212. Thom. M. 395. Herodian. Philet. 474. et n., Wessel. Diss. Herod. 172. ad p. 126. 186. * Εὐστόμως, Phryn. l. c." Schæf. Mss. Plut. 9, 403. Aristæn. 2, 19, 7.] Εὐστομέω, Suavem et concinnum ore cantum modulor: ut εὔστομος cantus dicitur Qui vocalis est et concinnus. Soph. Œd. C. fere initio, p. 271. πυκνόπτεροι δ' Ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες, Schol. * εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν, Dulcisone canunt. Seneca Agam. Non quæ verno nobile carmen Ramo cantat querula aëdonis Ityn in varios modulata sonos. || Ex Horat. redditur etiam Ore rotundo loquor. || Ore s. Lingua faveo, εὐφημέω, εὐγλωττέω, Dico bona verba, ut supra εὔστομ' ἔχω, Aristoph. N. (833.) εὐστόμει, Καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς Καὶ νοῦν ἔχοντας. [Vide Εὐστομία. " Herodian. Philet. 474. et n., Phryn. Ecl. 212(=469.) Thom. M. 394. Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss.] " Ἐνευστομέω, Con-
C " cinna suavique melodia cantillo seu perstrepo in, " Philostr. (870.) de avibus, Οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς " ἄλσεσιν ἔθος." Εὐστομία, ἡ, quod exp. Bona pronuntiatio: ut εὔστομος, Bene pronuntians. Exp. etiam Oris festivitas, sicut εὔστομος Qui est ore arguto et canoro. Item εὐστομία dicitur Sapor ori gratus, sicut εὔστομος Qui est sapore ori grato, Theophr. Χρὴ δὲ καθόλου πειρᾶσθαι διαιρεῖν εἰ ἐν τῷ χυλῷ ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης. Idem, Μαλακωτέρα γὰρ ἡ ταύτης ὀσμὴ κεραννυμένη καὶ γλυκυτέρα γίνεται· ταυτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν χυλῶν· ἔνιοι γὰρ δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Ad saporis gratiam et suavitatem, s. Ut sapor ori gratus sit, Ut succus ori suavis sit. [" Musgr. Or. 147. Thom. M. 394." Schæf. Mss. " Εὔστ. τοῦ κώλου, Rotunditas quædam, et plenitudo, quam membrum e collocatione idonea consequitur. Dionys. H. de C. VV. c. 7. Ejus universalis virtus est suavitas quædam et dignitas; itaque opp. τὸ ἄχαρι. Plato Cratylo: Νῦν τῆς Φεῤῥεφάττης ἐκκλίνουσι τὸ ὄνομα, Φερσεφόνην λέγοντες, εὐστομίαν περὶ
D πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας, Suavitatem soni majoris quam veritatem æstimantes: vide Κακόστομον. Deinde etiam de Suavi eloquentia dicitur, ut εὐγλωττία, et εὐέπεια. Unde Philostr. Adrianum Sophistam dicit ὡς εὐστομοῦσαν ἀηδόνα, Ut suave canentem lusciniam: cf. Eunap. Maximo 72. et Theophil. Coryd. Ἐκδ. Ῥητ. ap. Fabr. B. Gr. 13, 668. it. Wernsd. ad Himer. Eclog. 14. p. 199. Sic et Synes. de Dione p. 35., cujus non solum εὐστομίαν laudat, sed et τὴν περιβολὴν τῆς γλώττης, et ἐπιμέλειαν τῆς φωνῆς, in universum tamen nil nisi summam ejus in dicendo suavitatem s. suavem facundiam significans; quemadmodum Philostr. in loco a Synesio ibid. laudato ὑπερφωνοῦντας ῥήτορας, Oratores in dicendo eximios appellat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Ἡμίστομος, f. l. ap. Timæi Lex. Plat. p. 18. Μαχαίρας —στομον, pro ἡμίτομον.] Θρασύστομος, Qui audaci ore est, nil non audet proloqui, plus quam ἐλευθερόστομος. Sic θρασύγλωττος Qui est lingua audaci et temeraria. [Eur. Fr. Æg. 5. " Valck. Hipp. p. 210." Schæf. Mss.] Θρασυστομέω, Auda-

cter loquor, Audacter et insolenter loquor, Eur. [Hec. 1286=1272. " Wakef. Phil. 380. * Θρασυστομία, Meleager 34. Pierson. Veris. 85." Schæf. Mss.] Κακόστομος, Qui mali oris est, Maledicus, κακηγόρος, βλάσφημος, [Eur. Iph. A. 1001. " Ad Herod. 593." Schæf. Mss. " Κακόστομον, de verbo cujus elocutio molestum sonum reddit, Longin. 43. ut verbum ζεσάσης, quod ob soni molestiam gravitati nocet, quam res ipsa habet. Contraria est ἡ εὐστομία τῆς λέξεως, cum verba facile et suaviter pronuntiari possunt." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Κακοστομέω, Maledico, Convitior, κακηγορέω, [Soph. El. 598.] Κοιλόστομος, Qui cavo ore est, loquitur, In cujus ore vox obscuratur, velut in cavo specu s. recessu: UNDE Κοιλοστομία, ἡ, Vitium illud dicitur, Cum vox in ore quasi in specu obscuratur et veluti in recessu auditur. Vide locum Quintiliani (1, 5, 32.) in Πλατειασμός. Potest etiam significare Oris cavitas, Cavus oris recessus. || Κοιλόστομος autem διφαλαγγία dicitur ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος. Λαβρόστομος, Qui habet στόμα λάβρον, i. e. est ore procaci s. garrulo, Procax, Loquax. [Cf. Soph. Aj. 1147.] Λαβροστομία, Procax os, Procax loquacitas. Λαβροστομέω, Procaci ore sum, Procax sum in loquendo, Æsch. (Pr. 327.) μὴ λαβροστόμει. Idem dicit, ἄγαν ἐλευθεροστομεῖς. [* Μεγαλόστομος, Schol. Pind. N. 1, 61. Aristot. de Part. Anim. 1, 1000. " Is. Porphyrog. in Allat. Exc. 314." Boiss. Mss. * " Μεγαλοστομία, ad Horat. p. 612. Zeun." Schæf. Mss.]

" Μονόστομος ἀξίνη, Securis unicum solum habens " στόμα, Non biceps, Una tantum parte scindens," [Hes. v. Σάγαρις.] Ὁμοιόστομος, Ore similis, Simile os habens: φάλαγξ, a similitudine oris s. frontis. Est autem ὁμοιόστομος διφαλαγγία Æliano ὅταν ὁ ἀκολουθῶν λόχος ἐν ὁμοίῳ σχήματι ἕπεται. [* Παλίνστομος, unde * Παλινστομέω, Obgannio, Æsch. S. c. Th. 244. " Brunck. ad v. 7. Valck. Phœn. (1346.) p. 452. Porson. Or. 1259." Schæf. Mss.] Παχύστομος, Qui crasso ore est, crasse loquitur, Crassilinguis, quod tamen ad verbum respondet non huic, sed τῷ παχύγλωσσος. Παχυστομία, ἡ, Os crassum, crasse pronuntians. Παχυστομέω, Crasso ore loquor, Crasse pronuntio. Utitur his compp. Strabo 14. (p. 646=977.) dicens Caras ab Homero vocari βαρβαροφώνους quasi παχυστόμους aut * τραχυστόμους. Ibid. Κατὰ παχυστομίαν καὶ ἀφυΐαν τινὰ τῶν * φωνητηρίων ὀργάνων τοῦτο συμβαῖνον. Ibid. Ἄλλη δέ τις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διαλέκτῳ ἀνεφάνη * κακοστομία, καὶ οἷον βαρβαροστομία, εἴ τις ἑλληνίζων μὴ κατορθοίη. Et mox, Ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν ἑλληνισμὸν, οὐκ ἰσχύοντες ἀρτιστομεῖν. Ubi nota παχυστομίαν dici Cum quis crasse pronuntiat verba alienæ linguæ, quod Caribus solebat contingere Gr. linguam discentibus, omnibus denique iis qui alienæ linguæ non assueverunt; in omnibus enim gentibus hæc ἀφυΐα cernitur. NOTA ET Βαρβαροστομία AC Κακοστομία, de Vitio illo quo quis barbare et male solet pronuntiare verba alicujus linguæ: ab ADJ. Βαρβαρόστομος ET Κακόστομος, Qui barbare et perperam effert verba alienæ linguæ. CONTRA Ἀρτίστομος, Qui verba alicujus linguæ pronuntiat integra et perfecta, Qui non mutilat et truncat verba alienæ linguæ, ut is cui lingua illa vel vernacula est vel usu et exercitatione diuturna comparata. Ἀρτιστομέω, Integra et perfecta pronuntio verba, non mutila et trunca. Cui OPP. Βαρβαροστομέω ET Κακοστομέω, Barbare et male pronuntio; vel etiam Barbare et male loquor. [" Παχύστομος, Toup. Opusc. 1, 330. ad Charit. 223. Παχυστομέω, Παχυστομία, ibid." Schæf. Mss.] Περίστομος, Qui circum os est, Os ambiens: διφαλαγγία, ἡ ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα πρὸς τοὺς πολεμίους στόμα νενευκὸς, Ælian., ap. quem vide plura. [* Περιστόμιος, Opp. 'A. 3, 603.] ITEM Περιστόμιον, τὸ, quod Hes. exp. ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ. Legitur Exod. 28, (28.) ubi exp. Capitium: item 36, (31.) Περιστόμιον τοῦ ὑποδύτου. Vide Βρογχωτήρ. [" Valck. Adoniaz. p. 283. Jacobs. Anth. 6, 206. 7, 242. Brunck. Aristoph. 2, 173. ad Mœr. 193. * Περιστομὶς, 194." Schæf. Mss. Mathem. Vett. p. 22., sed cf. 28. Περιστομὶς φρέατος, Gl. Puteal.] Πλατύστομος, Qui lato s. patulo aut amplo ore est, i. q. εὐρύστομος. Πολύστομος, Multa habens ora. E Nonno autem (Jo. 96.) affertur π. ἠχὼ pro Sonus et vox e multiplici ore proficiscens. [" Ad Herod. 107. Wakef. Eum. 382." Schæf. Mss. * Πολυστομέω, Æsch. Suppl. 511.] Πρόστομος, Acuta cuspide præfixus, Mucronatus, Acutus in summa sui parte: ut πρόστομον ξίφος [ap. J. Poll. 2, 201.] dicitur τὸ ἐστομωμένον καὶ τομόν: cui opp. τὸ ἄστομον s. ἀπρόστομον: nam VOCATUR Ἀπρόστομος, Qui acuta cuspide s. mucrone præfixus non est, Non acutus in summa sui parte, [Magnes Com. ap. J. Poll. l. c.] At Προστομία, ἡ, SIVE Προστόμιον, τὸ, Labiorum commissura. Sic enim J. Poll. 2, (90.) Ἡ δὲ εἰς ἄλληλα τῶν χειλῶν συμβολὴ, προστόμιον ἢ προστομία. [Προστόμιον, Ostium, Æsch. Suppl. 3. ἀπὸ προστομίων * Λεπτοβαθῶν Νείλου. * Προστομὶς, Mathem. Vett. p. 20. * " Στρεβλόστομος, Jo. Malal. 1, 395." Elberling. Mss.]

Σύστομος, Qui est ore sensim compresso et contracto, Cui os sensum coit, Aristot. de Part. Anim. 3. loquens de piscibus, Διὸ τὰ μέν ἐστι συστομώτερα· τῶν δὲ βοηθείας χάριν ἐχόντων, τὰ μὲν καρχαρόδοντα, πάντα ἀνερρωγότα. Ibid. Μύουρον στόμα ἔχοντα dicit pro σύστομα, teste Bud., qui interpr. etiam, Qui est rictu contracto. Quoniam vero ii, quibus os est compressum, loqui nequeunt, ideo accipitur pro Mutus s. Elinguis, Prov. Συστομώτερος σκάφης: quod de iis dici consuevit, qui propter humilitatem conditionis ap. præstantiores non audent hiscere. Natum hinc ajunt, quod olim inquilini et hospites alienæ reipublicæ, ludis popularibus in pompa incedebant scapham gestantes: unde quoties hospitem non civem significabant, σκαφηφόρον vel etiam σκάφην appellabant. Proinde vulgo sic minitabantur, Ποιήσω σε συστομώτερον σκάφης, Reddam tibi os magis occlusum quam scaphæ. Vix enim audebant hiscere οἱ σκαφηφόροι et peregrini. In quibusdam Codd. legitur συντομώτερος: quod minus probo. Referunt autem Hes. et Suid. [" Valck. Adoniaz. p. 294. Mœr. 392. et n. Σύστομα, Lennep. ad Phal. 23." Schæf. Mss.]

[* " Τανύστομος, Theodos. Diac. Acroas. 1, 107." Boiss. Mss. * Τραχύστομος, vide Παχύστομος. * Τραχυστομέω, unde * " Τραχυστομία, Aspera pronuntiatio, Eust. Il. 278, 21." Wakef. Mss. * " Τετράστομος, Tzetz. Ch. 8, 624." Elberling. Mss.] Τρίστομος, Tria habens ora s. ostia, Cui triplex est acies, Qui trigemino mucrone est, Tres habens cuspides: αἰχμὴ, Epigr. [" Agathiæ 28." Schæf. Mss.] " Ὑποστόμια, Fræni ferramenta, quæ mandit equus, VV. " LL. ex J. Poll." [Geop. 6, 8, 1. Ἐνδιάσπειρον, κατὰ τὰς πλευρὰς αὐτῶν (τῶν πίθων) καὶ τὰ ὑποστόμια, al. ἐπιστ.]

Στοματικὸς, Ad os pertinens. Apud Medicos στοματικὰ φάρμακα dicuntur proprie Medicamenta quæ ad uvas, tonsillas, et omnes quæ in ore fiunt derepente inflammationes, conveniunt, Gal. 6 τῶν κατὰ Τόπους. Generaliter vero dici possunt Quæcunque gargarizata, illita, aut alio quovis modo admota medentur oris affectibus. Nam et citra inflammationem ulcera admodum humida stomaticis medicamentis curantur: id quod notum esse potest e Gal. 5 de Arte Med. Hæc inter alia Gorr., ap. quem videre poteris locum Galeni quem citat. Vide et Paul. Ægin. de stomaticis medicamentis, eorumque differentiis, 7, 14. Plin. 23, 6. Ex acerbo fit medicamentum, quod Stomatice vocatur, utilissimum oris vitiis, narium. Eod. l. c. 7. de moro, Fit e pomo panchrestos stomatice, eadem arteriaca appellata. Neque est aliud oris, arteriæ, uvæ, stomachi, jucundius remedium: 22, 11. de glycyrrhiza, Ideo et commanducata, stomatice est, et ulceribus oris inspersa sæpe. Perperam ergo ap. Diosc. 3, 7. Στομαχικόν ἐστι διαμασσώμενον, pro στοματικόν: unde et Ruell. recte vertit, Commanducatus ori prodest. || Στοματικὸς exp. etiam Ori gratus, εὔστομος: nullo tamen allato exemplo, nec Auctore ullo citato. || Qui oris vitio

laborat, ut *στομαχικὸς*, Qui stomachi vitio laborat, et Κεφαλικὸς, Qui capitis. Sed nec hujus signif. exemplum affertur. Legimus quidem ap. Plin. 24, 14. de flore rubi Idæi, Stomaticisque ex aqua bibendus datur; sed mendose, si quidem Diosc. exempl. credimus, quæ 4, 38. sic habent, Στομαχικοῖς τε μεθ' ὕδατος ἐν ποτῷ δίδοται, Ruell. Stomachicisque ex aqua bibendus datur.

[* Στομάτιον, Gl. Oscillum.]

Στομώδης, Qui amplo ore est, magno ore est. J. Poll. 2, (101.) Sophoclem scribit *στομώδη* dicere *τὰ εὔστομα καὶ εὔφημα*, Quæ ab ore s. lingua favente proficiscuntur, [ubi Codd. dant * Στομηρός.]

Στομίας, ὁ, Magnum os habens: *ἵππος, ὁ ἀπειθὴς καὶ βίαιος*, qui et *ἄστομος*, Suid., Equus duri oris, Qui fræno non paret, sed vi trahit sessorem quo vult, præ contumacia oris habenas spernentis. Itidem et Hes. *στομίας ἵππους* vocari ait *τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς*: qui prioris etiam signif. meminit, exponens non solum *ἀπειθὴς*, sed etiam *μέγα στόμα ἔχων*. [" Ad Mœr. 34." Schæf. Mss. cf. Phryn. Bekkeri p. 64.]

Στόμις, i. q. *στομίας*, i. e. Duri et contumacis oris equus, Qui duro et contumaci ore spernit frænos, Effrænis, *ὁ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς*: ex Æsch. [Eust. ad Od. E. p. 228. Phot. Στόμις ἵππος· ἀπειθὴς καὶ βιάιος, ὅν τινες ἄστομον.]

[* Στόμον, τὸ, Nicander 'Α. 120. *περὶ στόμα νείατα γαστρὸς*, Schol. *περὶ τὰ νείατα καὶ ἔσχατα τῆς γαστρὸς, τουτέστι περὶ τὸ στόμα αὐτῆς, ἤγουν περὶ τὸν στόμαχον· ἐκ δὲ τοῦ στόμια κατὰ συγκοπὴν γίγνεται στόμα, ὡς μηρία, μηρά.*]

Στόμιον, τὸ, Parvum os, Osculum, ut Ovid. accipit: Apuleius dicit Buccula, dimin. facto e Bucca. Coquus quidam ap. Athen. (377.) Καὶ τὰ στόμια γίνωσκε τῶν κεκλημένων: paulo post *στόματα* dicit. Gal. Therap. dicit etiam *στόμιον ἀγγείου*, Vasis os. Et Alex. Aphr. Probl. *στόμια* vocat Venarum ora. Rursum Gal. ad Gl. ulceri tribuit *στόμιον*. Sed et puteo tribui *στόμιον* ajunt, itemque de aliarum rerum introitu dici, ut Lat. Os. Lucian. certe *στόμιον* appellat Os specus, (2, 929.) Πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, Paululum e specu s. ore speluncæ prospicere. Aristot. et *πνευμάτων στόμια* dicit Spiracula et emissaria ventorum, i. e. Loca e quibus exeuntes spirant: de Mundo, Καὶ τῶν πνευμάτων πολλὰ πολλαχοῦ γῆς στόμια ἀνέῳκται, Exitus spirituum in multis locis terræ patefacti sunt. Hes. *στόμιον* exp. *χάσμα*. || Στόμιον dicitur etiam Ea fræni pars, quæ inditur ori equi, s. quam commanducat et commordet, cum frænatus est. J. Poll. quoque 2, (100.) *στόμιον* esse dicit *χαλινοῦ τι μέρος*, Fræni partem quandam: paulo post tamen, *στόμια μέντοι*, inquit, *οἱ τῶν ἵππων χαλινοὶ*, Equorum fræni. Utitur in hac signif. non solum Xen. 'Ιππ. (6, 1.) sed et Eur. Hipp. (1223.) Αἱ δ' ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις: [Iph. A. 219. Iph. T. 935. Soph. El. 1462. Æsch. Pr. 287. 1008. Ag. 136. Ch. 805. " Ad Mœr. 194. Brunck. Ind. Soph. Aristoph. 2, 173. Fr. 221. Valck. Hipp. p. 296. Herod. 314. Wakef. Trach. 1261. Jacobs. Anth. 7, 242. 9, 27. Bast Lettre 17. Conf. c. *στόμα*, ad Dionys. H. 3, 1317." Schæf. Mss. " Os, Nicander 'Α. 12." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 8, 29. De accentu, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 153.]

[* Στομὶς, ἡ, i. q. *στόμιον, φορβειὰ, χειλωτὴρ*, J. Poll. 10, 56.]

Στομόω, Dicitur aliquis aliquid *στομοῦν*, cui os s. *στόμα* facit: ut *στομοῦν ὄγκον*, Tumori suppurato os facere, quo pus exeat, i. e. Ore s. Ostiolo facto aperire. Gal. *περὶ ἐκπυουμένου ὄγκου* loquens, Ἔπειτα στομώσας, ἐὰν μὲν ἀκριβῶς ᾖ τὰ πέριξ τῆς τομῆς ἀφλέγμαντα, τοῖς ἐμπλάστοις φαρμάκοις θεράπευε. Unde Stomotica pharmaca ap. Medicos. Itidem Gorr. Στομοῦν, inquit, Aperire. Consueta magis signif. est Scalpro dividere: idque proprie in abscessibus dicitur. Verum eo vocabulo generalius utitur Hippocr. 6 τῶν 'Επιδημ. accipiens *στομοῦν* pro *ἀναστομοῦν*, [i.] e. Recludere atque adaperire quamcunque partem, sive hæmorrhoidas, sive narium aut uteri

A venas, sive fistulas etiam, veteres quidem et longo tempore assuetas, sed aliqua de causa obstructas, sive etiam aurium meatus sordibus refertos et obturatos, adhibito aliquo *ἀναστομωτικῷ*, h. e. aperiente medicamento. Annotat Gal. Comm. 2 in l. 6 *τῶν 'Επιδημιῶν*. Item *σίδηρον στομῶσαι* dicitur, qui aciem illud instruit s. acuit. Στομῶσαι τὴν μάχαιραν, inquit Bud. p. 1086., est Exacuere aciem, quasi os gladii concinnare et firmare et obdurare: quod nisi fieret, inutilis gladius esset. Greg. Naz. in Orat. de sacro Baptism. Ἕως θερμὸς ὁ σίδηρος, τῷ ψυχρῷ στομωθήτω, μή τι παρεμπέσῃ μέσον, καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Dum candens est ferrum, in aquam frigidam immergatur et roboretur, ne quid intercidat, quod desiderium interpellet: de baptismo quamprimum poscendo loquens. Idem Invect. in Jul. de vexationibus martyrum loquens, Καὶ τῷ διωγμῷ ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, καὶ ὥσπερ σίδηρον θερμὸν ὕδατι, τοῖς κινδύνοις στομώσαντες, Qui obdurarunt et confirmarunt. Inde factum ut *στομῶσαι* accipiatur pro

B *σκληρῦναι* et roborare, ut ap. eund. Greg. Orat. de Septem Macc. Fratribus, Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ τῷ πάσχειν ἦν προθυμότερος, τοῖς τοῦ προειληφότος κινδύνοις στομούμενος. Plut. (Lycurgo 16.) Λέγεται γὰρ τὰ παιδία ἐκ τούτου μᾶλλον στομοῦσθαι καὶ κρατύνεσθαι. In ead. signif. Basil. activa voce utitur, Οὕτως οἱονεὶ βαφῇ σιδήρου τὸ στόμα τοῦ ἀνδρὸς ἡ νηστεία στομώσασα ἀδάμαστον ἐποίει τοῖς λέουσι. Pro Exacuo et suo veluti *στόματι* instruo accepit et Aristoph. N. (1108.) ubi pater filium erudiendum instruendumque tradens, ait, Δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως Εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν, ἐπὶ μὲν θάτερα, Οἷαν δικιδίοις, τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον Στόμωσον, οἷαν ἐς τὰ μείζω πράγματα: metaph. a gladiis, vel ab equis fortasse, qui *ἑτερόγναθοι* dicuntur, et ἄδικον τὴν γνάθον ἔχοντες, ut est ap. Xen. 'Ιππ. (1, 9.) Hæc fere e Bud. 1086. et 1087. Schol. Aristoph. et Suid. l. c. *στομώσεις* exp. *ὀξυνεῖς, ἀκονήσεις*: Bud. in suo Lex. exp. etiam *εὔστομον ποιήσεις*, i. e. Disertum argutumque reddes. J. Poll. certe Aristoph. *στομῶσαι* dixisse tradit pro

C *λάλον ἀπεργάσασθαι*. Idem Bud. *στομῶσαι* interpr. etiam Infestam aciem facere, Infesto agmine exercitum firmare, Frontes in agmine struere. Plut. Anton. 298. Πολλοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν οὐραγίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς πλευρὰς ἑκατέρας· στομώσας, ἐν πλαισίῳ τὸν στρατὸν ἦγε: Quatuor frontes agminis faciens; est enim *στόμα*, Frons, ut *οὐραγία* Extremum agmen, ap. Eund. et ap. Ælian. Sic Comm. 1086. Idem, Ut enim docet Ælianus, frons, acies, os, et jugum, phalangis ordines primi dicuntur, unde cornua duo promoventur: quare *στομῶσαι* signif. Infestam aciem obvertere, Infesto agmine exercitum firmare. Et mox, citato isto loco Plutarchi, addit, eum illis verbis significare, Antonium agminis incedentis quatuor frontes fecisse, ad arcendum impetum equitatus Parthorum. Item *λιμένα στομῶσαι* dicitur, qui ei *στόμα* facit, qui eum instruit stomate, de quo supra. [" Ad Herod. 312. (4, 69.) Eur. Iph. T. 287. Jacobs. Anth. 9, 417. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 187. Kuster. Aristoph. 61. Fer-

D rum acuo, Boiss. Philostr. 601. Lobeck. Aj. p. 318." Schæf. Mss. " Schol. Od. I. 393." Wakef. Mss. Nicet. Annal. 5, 6. Τὴν γλῶτταν ἐστόμωτο, 17, 4. 'Εστόμωσε πρὸς μονσουργίαν.]

Στόμωμα, τὸ, Id quod exacutum est, stomate instructum est, *τὸ ἐστομωμένον*, s. *τὸ στομωθέν*: ut * *χαλύβδιον στόμωμα* ap. J. Poll. e Cratino, Ferrum acie chalybea roboratum, cujus acies chalybe roborata ac durata est, ἐν χερσὶ χαλύβδιον στόμωμα. Idem J. Poll. 7. ex eod. Cratino * *χαλυβικὸν στόμωμα*. Idem rursum dicit etiam *σιδήρου στόμωμα*, pro *σίδηρος ἐστομωμένος*, Ferrum quod candens acie chalybea præfixum est, et aquæ immersum ac induratum. Solent enim fabri, ut indurent ferrum ac roborent, chalybe præfixum et candefactum, aquæ immergere: id quod videre est in loco quodam Soph. in Βαφὴ ac Σίδηρος citato. Prius illud * *χαλυβδικὸν στόμωμα*, i. e. Ferrum quod * Chalybes acuerunt et *ἐστόμωσαν*, ap. Daimachum quoque legitur, e cujus Poliorcetis afferuntur hæc verba, Τῶν στομωμάτων τὸ μὲν Σινω-

πικὸν καὶ Χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά· Λακωνικὸν δὲ, εἰς ῥίνας καὶ * σιδηροτρύπανα καὶ χαρακτῆρας, καὶ λιθουργικά· τὸ δὲ Λύδιον, εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας, καὶ ξύρια καὶ ξυστῆρας. Ubi Χαλυβδικὸν στόμωμα interpretari possumus etiam Acies qua Chalybes utuntur in temperando ac roborando ferro: ut Plin. 34, 14. Ex omnibus autem generibus palma Serico ferro est; secunda, Parthico; neque alia genera ferri e mera acie temperantur: ceteris enim admiscetur. Ut στόμωμα σιδήρου i. sit q. Acies qua ferrum temperatur, s. Quæ ferro admiscetur, ut ea ipsum ferrum acutum reddatur durius ac firmius: i. e. Chalybs, ᾧ στομοῦται ὁ σίδηρος. Gorr. certe, Στόμωμα, inquit, est Ferrum sæpius igne liquefactum et purgatius redditum. Id chalybs alio nomine dicitur: Galli Aciem appellant. Attamen et ipsum τὸν σίδηρον ἐστομωμένον dici στόμωμα, e Plut. quoque discimus, qui in Lycurgo (9.) dicit monetam Spartanam, quam e ferro cudere Lycurgus instituerat, fuisse διακόψαι inutilem, quoniam ὄξει διαπύρον σιδήρου τὸ στόμωμα καταςβέσας, ἀφείλετο τὴν εἰς τἄλλα χρείαν καὶ δύναμιν. Idem confirmat Aët. 10, 11. Ἔστω δὲ ὁ ἀποσβεννύμενος ἐν αὐτοῖς σίδηρος, στόμωμα· ἡ δὲ τοῦ στομώματος σιδήρου λεπὶς, ἣν ἐν ταῖς χαλκείαις ἀποβάλλει ὁ σίδηρος πυρούμενος καὶ τυπτόμενος. Ubi aperte indicat στόμωμα σιδήρου esse σίδηρον qui ἐν ταῖς χαλκείαις πεπυρωμένος τε καὶ τετυμμένος καὶ ἐστομωμένος, ἐν τῷ ὕδατι ἀποσβέννυται, s. βάπτεται. Et τοῦ στομώματος λεπὶς dicitur Squama illa quæ resilit a ferro, interea dum malleis tunditur et στομοῦται. Quæ qua vi polleat in medicina facienda, tum Aët. itidem docet, tum Diosc. 5. tum Gal. Simpl. Med. 9. cap. illo quod inscribitur περὶ Λεπίδος τῆς ἀπὸ Χαλκοῦ καὶ Σιδήρου. Plin. et Celsus στόμωμα accipiunt pro Ipsa Squama quæ decutitur dum στομοῦται ὁ σίδηρος aut ὁ χαλκός. Sic enim ille, 34, 11. de flore et squama æris, Squamæ est alterum genus subtilius, e summa sc. lanugine decussum: quod vocant στόμωμα. Hic autem, 6, 6. in collyrio Cleonis, Squamæ æris, quod στόμωμα appellant. Nisi potius intelligunt Certum quoddam squamæ genus, quæ decutitur dum στομοῦται ὁ χαλκὸς et πυρούμενος τύπτεται. Rursum Aët. 9, 48. Πλάτυσμα σιδήρου στομώματος, Lamina e stomomate ferri. Aliis etiam rebus στόμωμα tribuitur, metaphorice acceptum pro Robur, Vis, Vigor, Plut. Symp. 6, 7. Ὅ, τι γὰρ στόμωμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος ἐστὶ, τοῦτο ἐν τῷ διϋλίζειν ἐξαίρουσι καὶ ἀποκρίνουσι: paulo post, Οὐδ' ὥσπερ σιδήρου στόμωμα ἀποκόψαντες. Idem in suo περὶ Πολυπρ. libello, Τὸ πολυπράγμον τοῦ φιλομαθοῦς ἀκμήν τινα καὶ στόμωμα νομίζοντες, quasi τὸ πολυπράγμον possit στομοῦν eos, qui πολυμαθῶν nomen sibi comparare volunt. || Στόμωμα dicitur etiam Robur aciei, Plut. Flamin. (2.) Φιλίππῳ γὰρ ἦν στόμωμα πρὸς μάχην ἀποχρῶν. Idem, Ἀπολαβὼν αὐτοὺς ὥσπερ στόμωμα τρισχιλίους γενομένους. Bud. [" Ad Diod. S. 1, 356. 2, 341. Porson. Or. 1279. Lobeck. Aj. p. 318." Schæf. Mss. Daimachus ap. Steph. B. v. Λακεδαίμων. I. q. στόμα, Introitus, Fauces, Æsch. Pers. 882. στ. Πόντου. * Στομωμάτιον, Gl. Denticulum aciarium.]

Στόμωσις, ἡ, Ipsa actio τοῦ στομῶσαι, cum faber candefactum et exacutum ferrum in aqua extinguit, ut durius fiat ac firmius, Plut. (6, 593.) Χαλκεύς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως ποιήσαι μᾶλλον ἤ τι τῶν ἕνεκα τούτου γενομένων ἀναγκαίων, οἷον ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν, ἢ λατύπης παρασκευὴν, Potius judicarit operis sui esse ferruminare aliquid, aut securim candefactam exacutamque aquæ immergere ac temperare acie: (271.) Ὥσπερ ὁ σίδηρος πυκνοῦται τῇ περιψύχει, καὶ δέχεται τὴν στόμωσιν, ἀνεθεὶς πρῶτον ὑπὸ θερμότητος, καὶ μαλακὸς γενόμενος. Sic Symp. (8, 927.) Ἡ περὶ τὰ λουτρὰ τῆς σαρκὸς * πολυπάθεια, καθάπερ σιδήρου πυρὶ μαλασσομένης καὶ ῥεούσης, εἶτα βαφὴν ὑπὸ ψυχροῦ καὶ στόμωσιν ἀναδεχομένης. Exp. etiam Acies, Acumen, Robur, perinde ut στόμωμα. Apud Soph. autem in Œd. C. (794.) Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα Πολλὴν ἔχον στόμωσιν, exp. δ 'νωσιν καὶ πανουργίαν, Dicendi vehementiam

A et astutiam, Veteratoriam eloquentiam. [" Ad Mœr. 170. Lobeck. Aj. p. 318." Schæf. Mss.]

[* Στομωτὴς, Gl. Indurator. * " Στομωτὴρ, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 277." Seager. Mss.]

[* Στομωτὸς, unde] Ἀστόμωτος, Qui exacutus non est, acie temperatus roboratusque non est, tinctus s. immersus aquæ non est, postquam candefactus fuit et exacutus, i. q. ἄβαπτος de ferro dictum, ὁ οὐκ ἐστομωμένος. [Vide Ἄβαπτος. * Ἀναστόμωτος, i. q. ἀβάπτιστος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἀναστομόω, Laxo, Relaxo, Laxius reddo et patentius, q. d. Os facio latius et capacius: accipiendo os metaphorice de quavis re. Sunt qui ἀναστομῶ exponant Aperio, Patefacio, ap. Theophr. C. Pl. 2, (5, 4.) Apud Aristot. de Gener. Anim. Ἀναστομοῦνται πόροι, Laxantur meatus et aperiuntur. Sequitur enim, Καὶ εὔρουν τὸ σῶμα ποιοῦσι. || Apud Xen. K. Π. 7, (5, 7.) Ἀναστομοῦν τὰς τάφρους sunt qui accipiant pro Repurgare fossas, non pro Capaciores reddere. Ἀναστομόω, in signif. contraria præce-
B denti, Arcto, Angusto, In fauces comprimo, Aristot. de Mundo (3.) Ὠκεανὸς πῇ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐχένας ἀνεστομωμένος, πῇ δὲ πάλιν πλατυνόμενος: ubi ἀνεστομωμένος, Bud. interpr. In fauces se comprimens. Si quis tamen passivæ vocis significationem retinere velit, ἀνεστομωμένος sonat in fauces compressus. || Ἀναστομόω in VV. LL., quæ omnium prima fuerunt edita, exp. Verba aliena interrumpo. || Ἀναστομόω, Exacuo, quasi Os facio, Comicus quidam ap. Athen. (133.) ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων Ἀναστομοῖ τάχιστα ταἰσθητήρια. Existimo sumtam a gladiis metaph., de quibus etiam στόμα et στόμωμα dicitur. Sic et Lat. Exacuere palatum dicuntur quidam cibi. Hanc autem verbi ἀναστομοῦν significationem ab eo deducta ἀναστόμωσις et ἀναστομωτικὸς servant. [Eur. Cycl. 356. Hippocr. 47, 28. 29. 32. 236, 29. 237, 29. " Ad Dionys. H. 1, 525. ad Diod. S. 1, 204." Schæf. Mss. " Constringo, Clem. Alex. 144. Exacuo, Heliod. Æth. 52. Comprimo, de fluminibus, Philo J. 2, 475." Wakef. Mss. Polyæn. 7, 10, 5.]
C Ἀναστόμωσις, ἡ, Laxatio, Relaxatio. Apud Cels. ἀναστόμωσις est Cum ora venarum aut arteriarum patefiunt, et ex eis sanguis erumpit. Qua de re plura ap. Gorr. || Contraria signif., Arctatio, Compressio in fauces. || Exacutio palati, de cibis dictum, Athen. (133.) Ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν: [" Casaub. ad p. 111." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 17, 6. Foës. Œcon.] Sic ETIAM Ἀναστομωτικὸς, Exacuendi palati vim habens. || Aperiendi vim habens et oris patefaciendi. Ἀ. φάρμακον dicitur Medicamentum quod ora venarum et arteriarum aperiendi vim habet, calidum, acre, mordax, crassarum partium et terrenum: ut cyclaminus, allium, porrum: huic oppositum est τὸ στεγνωτικόν. Gorr. [Diosc. 1, 4.] " Ἀναστοματικὸς, perperam " in VV. LL. pro ἀναστομωτικός. Nec minus men- " dosum est Ἀναστομάω, quod eadem afferunt pro " Verba aliena interrumpo, Interfor." [* Ἀναστομωτὴρ, unde] " Ἀναστομωτήριος, i. q. ἀναστομωτικός. " Hippocr. de Nat. Mul. Ὑστέρας ἀναστομωτήριον
D " τὸ αὐτὸ καὶ καθαρτικόν:" [p. 230, 45. 231, 9. * " Ἀπαναστομόω, Dionys. H. 1, 525." (Antiq. 3, 40.) Schæf. Mss.: in Codd. autem melior est lectio ἀναστομόω. * Συναναστομόω, Arrian. Peripl. M. Erythr. p. 37.]

Ἀποστομόω, opp. præcedenti ἀναστομόω et verbo στομόω, ut ἀποστέγω et ἀποστέφω opposita sunt τῷ στέγω et στέφω, i. e. Os obturo, s. occludo, ἀποφράττω: ut Suid. exp. h. l., quem citat, Προέθετο τὰς διώρυγας ἀποστομοῦν, Fossarum hiatus obturare et terra regesta complere. || Præterea ἀποστομοῦν ferrum dicitur, qui aciem ejus hebetat et retundit. Metaph. Lucian. (1, 118.) de Jovis fulmine loquens, Κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι δύο ἀκτῖνες. || Accipitur tamen etiam pro ἀναστομόω s. στομόω, Ore facto aperio: qua signif. Diosc. usurpat identidem, teste Bud. qui addit et h. l. Galeni, Ἐνίοις αἱμορραγίαι, ἢ ἐν ὡρισμέναις περιόδοις ἀποστομούμενον ἀγγεῖον, εἴωθασι τὸ περιττὸν ἐκκενοῦν. [" Dionys. H. 3, 1799." Schæf. Mss. Hippocr. de Nat. Pueri c. 4. Καὶ τὰ νεῦρα

ἑλίσσεται ἀμφὶ τὰς ἀποφύσιας τῶν ἄρθρων· καὶ ἀποστομοῦται ἡ ῥὶς κ. τ. λ.: perperam vulgo * αὐτοστομοῦται.] Ἀποστόμωσις, ἡ, Apertio facto ostio: πόρων, Cum meatuum corporis ora s. ostiola aperiuntur per sudorem. Aristot. Probl. (8, 6.) Διὰ τὴν τῶν πόρων ἀποστόμωσιν τοῖς ἱδρῶσιν οἷον πολλαὶ θύραι ἐξῄρηνται, Meatibus per sudorem patefactis, veluti ostia complura aperiuntur. At perperam in VV. LL. SCRIBITUR Ἀποστόμασις. [Vide Append. ad Bast. Ep. Cr. 17.]

Διαστομόω, Diduco ore patefacto, i. q. ἀναστομόω et διαστέλλω, [Aristot. H. A. 5, 32.] Διαστόμωσις, ἡ, Diductio et apertio oris, Cum os s. ostium diducitur. Alex. Aphr. [Probl. 1. p. 278, 27. in Codd. διαστολῇ. * Διαστομωτὴρ, unde * Διαστομωτήριος, e quo per contr.] Διαστομωτρὶς μήλη, Specillum quo os clausum aperitur et diducitur, διαστολεύς, [Gal. * " Καταστομόω, Epist. Lugd. et Vienn. ap. Euseb. Hist. Eccl." Routh. Mss. " Eumath. 134. 441. * Παραστομόω, Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acroas. 4." Boiss. Mss.] Συστομόω, Os contraho, Ostium constringo et coangusto: opp. præcedenti διαστομόω. Pro Simul in fauces contraho, affertur ex Aristot. de Mundo. [Strabo 7. p. 473.]

Ἀποστοματίζω, Memoriter recitare jubeo, ἀπὸ στόματος εἰπεῖν κελεύω: si quidem verum est, quod J. Poll. 2, (108.) scribit, Plat. alicubi ἀποστοματίζεσθαι τοὺς παῖδας, dixisse pro ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα, ὡς ἀπὸ στόματος λέγειν, Pueros interrogari a magistris et juberi recitare quæ didicerint. Ita et Suid. annotat τὸν διδάσκαλον dici ἀποστοματίζειν, ὅταν κελεύει τὸν παῖδα λέγειν ἄττα ἀπὸ στόματος. Locum Plat., cujus mentionem facit J. Poll., hunc esse existimo, in Euthyd. (p. 14.) Ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; ut sensus sit, Cum memoriter aliqua vos recitare jubebat grammaticus, utri pueri didicerant quæ ab ipso interrogabantur et memoriter recitari jubebantur? Aliam tamen interpr. afferam paulo post e Cam. Affinem signif. habet ἀποστοματίζω ap. Luc. 11, (53.) Ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων, Cœperunt scribæ et Pharisæi vehementer ipsi imminere, et eum allicere ad loquendum de multis: Ἐνεδρεύοντες αὐτὸν, καὶ ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ, Insidiantes ei, et cupide venantes aliquid ex ipsius ore, ut eum accusarent. Ubi vett. quidam Codd., duo tantum, habebant ἀποστομίζειν: plures, ἀποστοματίζειν, quod et Laur. Valla agnoscit. Male vetus Interpres vertit Os opprimere, (qua signif. ἐπιστομίζειν dicitur): nam qui e cujuspiam ore aliquid aucupatur, quo eum irretiat aut periculum ei creet, potius eum conatur ad loquendum provocare quam os ipsi occludere. Theophyl. (401.) aliam præterea exp. affert, quasi ἀποστοματίζειν declaret ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν: quæ minus consentanea videtur, cum Luc. tantum dicat eos conatos fuisse ipsum illaqueare in sermone. Itaque ἀποστοματίζειν αὐτὸν dicemus potius i. esse q. in sequenti versiculo, Ζητεῖν θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, Venari quidpiam ex ipsius ore, quo sc. eum irretirent. [" Imminendo urgebant Jesum, et superbe postulabant improbi, ut loca V. T. memoriter recitaret; id enim signif. ἀποστοματίζειν, proprie positum de magistro imperioso, qui ferula imminens superbe postulat, ut pueri memoriter loca recitent." Valck. Schol. in N. T. 1, 206.] Sed nota, Camerarium aliter interpretari ἀποστοματίζειν in l. illo Platonico, nimirum, Memoriter recitare: itidemque ἀποστοματιζόμενα, Quæ memoriter recitantur. Sic enim reddidit ea verba, Cum memorabantur a grammatico quæpiam, utri illa discebant pueri quæ memorabantur? Cujus τοῦ ἀποστοματίζειν signif. J. Poll. etiam meminit, i. esse dicens q. ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Similiter et Suid. ἀποστοματίζειν exp. ἀπὸ μνήμης λέγειν καὶ ἀπὸ στόματος, ἄνευ γραμμάτων: nulla tamen afferens illius signif. exempla, nisi locos quosdam in quibus pro ἀποστοματίζειν est ἀπὸ στόματος φράζειν, ἀπὸ στόματας ἐρεῖν, ἀπὸ γλώττης φράζειν,

A ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν. Idem ἀπεστομάτισαν exp. ἀπεφθέγξαντο. Sed utitur eo verbo Athen. (359.) Ἔφη Ῥοδιακὴν εἶναι λεγομένην ἱστορίαν, ἣν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποστοματίζειν οὐ δύνασθαι, τῷ πάνυ πρὸ πολλοῦ ἐντετυχηκέναι τῷ ταῦτα περιέχοντι βιβλίῳ, Ajebat esse fabulam quæ Rhodiaca diceretur, sed quam in præsentia non posset memoriter referre, quod jampridem legisset eum librum in quo illa continerentur. Plut. quoque in Theseo (24.) itidem usurpavit pro eo quod Lat. dicunt Recitare et Ore suo pronuntiare, sed quadam cum energia, ut furentes vates suos versus cum impetu repente profundere feruntur; loquitur enim de quadam Sibyllæ prædictione: Τοῦτο δὲ καὶ Σιβύλλαν ὕστερον ἀποστοματίσαι πρὸς τὴν πόλιν ἱστοροῦσιν, ἀναφθεγξαμένην, Ἀσκὸς βαπτίζῃ, δῦναι δέ τοι οὐ θέμις ἐστί. Platonico autem loco, ubi agitur de grammaticis qui pueris ore suo verba præfantur, ut subsequantur illi aut dictata accipiant, similis quidam est ap. Aristot. Elench. 3. Quo refer quod Horat. dixit, Occidit miseros crambe repetita
B magistros: loquens sc. περὶ τῶν ἀποστοματιζομένων, i. e. de iis quæ præceptor viva voce solet discentibus inculcare. [" Voss. Arist. 1. p. 4. Boiss. Philostr. 448. Heind. ad Plat. Phædr. 237. Toup. Opusc. 1, 51. Timæi Lex. 43. et n., Wessel. Ep. ad Ven. p. 23. Schrader. Ind. ad Xen. Mem. v. Στόμα." Schæf. Mss. " Themist. 33. Steph. B. 205." Wakef. Mss. Suicer. Thes. Eccl. * Ἀποστομάτισμα, Theoph. 3, 665.]

[* Στομίζομαι, Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀντιστομίζω, Refuto, cum accus., Athan. 2, 364. fors. ἀποστομίζω, vel idem erit." Kall. Mss.]

Ἀποστομίζω, i. q. ἀποστοματίζω, atque adeo duo Codd., ut dixi, in l. illo Lucæ quem citavi in Ἀποστοματίζω, pro illo ἀποστοματίζειν, quod in pluribus legebatur, habebant ἀποστομίζειν. Theophyl. autem agnoscit præcedens ἀποστοματίζειν, exponens παγιδεύειν καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν: quoniam sc., ὅταν τις κρατηθῇ ἀφ' ὧν λέγει, ἀποστοματίζεσθαι δοκεῖ, i. e. ἀπὸ τοῦ στόματος ἕλκεσθαι καὶ κατακρίνεσθαι.
C Sed affert et aliam exp., accipiens sc. ἀποστοματίζειν pro πυκνῶς ἐρωτᾶν καὶ ἀπορεῖν: nam ἀποστοματίζεσθαι aliquem dici ὅταν πλείονες ἐρωτῶσιν ἕνα περὶ ἄλλων καὶ ἄλλων ὑποθέσεων· τότε γὰρ μὴ δυνάμενος πᾶσιν ἀποκρίνεσθαι, ἔμφασιν δίδωσι τοῖς ἀνοήτοις τοῦ ἐξαπορηθῆναι: ita ut ἀποστοματίζειν sit, de aliis atque aliis interrogatum, εἰς ἀπορίαν ἄγειν. Cyrillus certe vult, eos multis quæstionibus interpellasse dominum, ut, si non responderet, videretur indoctus; sin male responderet, coargueretur; aut si bene quoque responderet, tamen e multis præberetur ansa reprehendendi. Ad aliam autem verbi ἀποστοματίζειν signif. pertinet ἀποστομίζειν, quod Hes. exp. ἀπὸ μνήμης ἀξιοῦν λέγειν. Sed Idem ἀποστομίζων exp. etiam φιμονῶν, Os obstruens: qua signif. ἀποστομόω [et ἐπιστομίζω] quoque accipitur. Sic Bud. ἀπεστομισμένος exp. e quodam, quem non nominat, Ἀπερραμμένος τὸ στόμα, et de muto vel parum loquente dici ait. VV. LL. e Philostr. pro ἀποστομόω, Aciem retundo et hebeto: (Icon. 2, 17.) Ὁ δὲ θήγει πέλε-
D κυν λαβὼν ἀπεστομισμένον ὑπὸ τοῦ πλήττειν, Bipennem exacuit crebris ictibus retusam. [" Wessel. Ep. ad Ven. 23. Toup. Opusc. 2, 176. ad Lucian. 1, 353. ad Timæi Lex. 43." Schæf. Mss.]

" Ἐνστόμισμα, τὸ, Frænum, utpote quod ori injiciatur ad coërcendum et regendum jumentum. " Exemplum ex Josepho (Antiq. 18, 12.) hoc affertur, Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χρῄζων ἐνστόμισμα τῇ ἀρετῇ τῶν ἀδελφῶν εἰς φιλίαν κτήσασθαι τῶν ἐκείνου σατραπειῶν. Quæ verba ap. " Suid. quoque leguntur, ap. quem tamen Ms. etiam " Cod. habet ἐνστομισμάτων, et φιλίας pro φιλίαν. In " eodemque Cod. est et partic. ἐνστομισθέντων, sine " expositione: quod sonat Frænatorum, Eorum quibus frænum injectum est."

Ἐπιστομίζω, i. q. ἀποστομίζω, i. e. Obturo os, et loquentem reprimo: sicut et J. Poll. ἐπιστομίσαι exp. ἐπισχεῖν λέγοντα. Paulus in Epist. ad Tit. 1, (11.) Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, Quibus os obturandum est; seu, ut Hieron. vertit, Quibus silentium indici

oportet. Athen. 8. Πάντας γὰρ ἐπιστομίζειν πειρώμενος, οὐδενὸς μὲν ἀμαθίαν κατέγνως, σαυτὸν δὲ ἀποφαίνεις κενώτερον λεβηρίδος, Dum omnibus studes occludere os. Sic Lucian. (2, 683.) Ἰχθὺν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων. Chrys. quoque eod. modo ἐπιστομίζω σε dixit pro καταστγάζω σε. Hes. ἐπιστομίζων exp. φιμονῶν, ἐλέγχων. Suid. Ἐπιστομιεῖν, ἐμποδίσαι κατασχεῖν: est autem hoc ἐπιστομιεῖν fut. infin. a fut. indic. ἐπιστομιῶ, Att. ut νομιῶ, et similia. [Demosth. 85. Aristoph. Ἱππ. 845. "Thom. M. 911. T. H. ad Plutum p. 193. Plato Gorg. 120. Valck. ad Chrys. p. 13. ad Herod. 564. ad Charit. 326. ad Diod. S. 1, 228. * Ἐπιστομέω, T. H. l. c." Schæf. Mss. Cf. Plut. Cat. Min. 38. Ἐπιστομίζω, Philostr. Icon. 2, 18. Plut. Solert. p. 158. H. Q. S. 7, 8. Athen. 180. "Liban. Ep. 12. fin. Plut. 10, 30.: in var. lect. * Ἐπιστοματίζω. * Ἐπιστομιστέον, Clem. Alex. 196." Wakef. Mss.] Ἐπιστόμισμα, τὸ, Obturamentum, Obex et præpedimentum quo os alicui homini aut rei obstruitur. Metaphorice Joseph. A. J. Ἐπιστόμισμα ἦν αὐτῶν μίσει τῷ πρὸς Ἰουδαίους, pro Obstaculum quo retundebatur odium eorum adversus Judæos, Quod infrænabat, aut refrænabat. Qua signif. DICITUR ET Ἐπιστόμιον. Nam ἐπιστόμιον vocatur Quod ori opponitur s. obditur, Quo os obstruitur, Oris obturaculum. Epistomion, inquit Bud. in Pand., Æramentum est quo ora salientium obturantur et laxantur, cum opus est, dum manu ducitur vertibulum illud pertusum, quod admittit vel arcet aquam, prout hoc aut illo modo versatur. Vitr. 10, 13. de hydraulicis organis loquens, Singulis autem canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubriis ferreis collocata, quæ manibus cum torquentur, ex arca patefaciunt nares in canales. Idem, Motione vero vectium vehementiore spiritus vehemens compressus epistomiorum aperturis influit, et replet anima canales. Ubi epistomion accepit pro Eo obturaculo quod in musicis organis spiritum continet et laxat, ut opus est. Ubique tamen ap. eum Epithomion corrupte legitur. Varro R. R. 3. Epistomiis versis in unumquemque actum, sic ut influat in convivium. Dicitur autem ἐπιστόμιον, quia ori vasis pertusi opponitur, ut fluentem liquorem cohibeat, et rursus transmittat cum opus est. ["Ad Mœr. 194." Schæf. Mss. * Ἐπιστομὶς, Gl. Postomis, Hes. v. Ἐπίχαλκον· τὸ στόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορβειὰν, οἱονεὶ ἐπιστομίδα. Cf. Καταστομίς.]

Καταστομίζω exp. etiam ipsum, Tacere facio, ut ἐπιστομίζω. Bud. interpr. Ad infantiam redigo, ap. Plut. Aristide (4.) Τοὺς μὲν βοῶντας κατεστόμισε. [Schneidero suspectum est.] AT Καταστομὶς, Hesychio Pars quædam Tibiæ, sc. τὸ * ἐνόλβιον.

[* Συστομίζω, Jo. Damasc. in Dom. 14. "Acrost. in Pentec. 23." Kall. Mss.]

ΣΤΟΜΑΧΟΣ, Stomachus. Dicitur autem interdum eo nomine tam ap. Latinos quam Græcos, illa quasi Canalicula s. Fistula quæ, faucibus ad linguæ radices subjacens, esculenta poculentaque transmittit in ventrem, quocum committitur atque conjungitur: ut Erasistratus ap. Gell. 17, 11. dicit duas esse quasi canaliculas vel fistulas, easque ab oris faucibus proficisci deorsum, per earumque alteram deduci delabique in stomachum esculenta omnia et poculenta, ex eoque ferri in ventriculum, qui Græce appellatur ἡ κάτω κοιλία. Rursum cum de hac sive fistula s. canalicula agitur, aliquando dicitur de superiore ejus parte, quam Lat. Gulam vocant, Græci alio nomine λαιμὸν et οἰσοφάγον: cujus aditus in ipsis oris faucibus, φάρυγξ dicitur s. λαυκανία: ut Il. Γ. (292.) Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεϊ χαλκῷ. Sic T. (266.) Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρον τάμε νηλεϊ χαλκῷ, P. (47.) κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξ', i. e. κατ' ἀρχὴν τοῦ στομάχου, s. βρόχθου, Schol. Itidem Cels. 4, 5. Faucibus subest stomachus, h. e. gula. Et initio illius libri, Deinde duo itinera incipiunt; alterum Asperam arteriam nominant, alterum, Stomachum: arteria, exterior, ad pulmonem: stomachus, interior, ad ventriculum fertur. Qui locus simillimus est illi Erasistrati ap. Gell. 17, 11. cujus paulo ante mentionem feci. Sic et Cic. usurpavit,

A 2 de Nat. Deor. Linguam autem, ad radices ejus hærens stomachus excipit, quo primum illabuntur ea quæ accepta sunt: oris utraque e parte tonsillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur. De ima στομάχου parte accipiunt ap. Cels. 4, 1. aliquanto post locum ante citatum, Stomachus vero, qui intestinorum principium est, nervosus, a septima spinæ vertebra incipit, ac circa præcordia cum ventriculo committitur. Adde Plin. 11, 37. Summum gulæ, Fauces vocantur, postremum, Stomachus. Atque hoc modo στόμαχος interdum signif. Os s. Orificium gulæ, aut Gulam cum suo orificio, interdum Os s. Orificium ventriculi, interdum Ipsum ventriculum cum suo orificio. Atque adeo Gal. tum alibi sæpe, tum l. 8. τῶν κατὰ Τόπους, expresse docet veteres Os ventriculi duobus nominibus appellasse, στόμαχον καὶ καρδίαν, etiamsi frequentius ipsum καρδίαν dixerint. Itidem Suid. et Schol. Thuc. Οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ τὸν στόμαχον καρδίαν ἐκάλουν· ἔνθεν καὶ καρδιωγμοί. Gorr. itaque, Στόμαχος, inquit, Stomachus, Os

B ventriculi: est meatus superior ventriculi, per quem cibi in ipsum intromittuntur. Habet enim ventriculus ora duo, unum inferius, πυλωρὸν dictum: alterum, hoc ipsum superius, inferno longe amplius, quod ita expediat, ut cibos, duriores et nondum intritos devorare possit. Est autem maximo sensu præditum, et longe acutiore quam reliquæ ullæ partes, propter duorum nervorum magnitudinem, qui a sexta cerebri conjugatione in ipsum inferuntur: per eos et alimenti penuriam et rosionem sentit, ventriculique affectus cerebro, et contra ventriculo cerebri communicantur. Ad ipsum proprie pertinet appetentia, quam, ut bene habens, secundum naturam excitat: sic male affectus inappetentiam et vitiosum appetitum inducit. Est et illi consensus cum corde maximus, adeo ut syncopas invehat, quas propterea στομαχικὰς appellant, et id Vett. communi nomine καρδίαν nuncuparint, et morbum ejus, καρδιωγμὸν et καρδιαλγίαν. In qua signif. Gal. accipit Meth. l. 13. (T. 2. p. 21. Ald.) cum ait, Ἐνίοτε γὰρ

C στόμαχον καλοῦσι καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, ὥσπερ ὅταν εἴπωσι συγκόπτεσθαι τινὰς στομαχικῶς, Os s. Orificium ventriculi. Dixerat autem ibi se στόμαχον accipere in propria signif., pro Gula sc., ut et Cassius accipit in suis Probl. Med., Quæst. 80. Ἐπειδὴ τὸ πάθος περί τε κοιλίαν ὑφίσταται καὶ τοῦ στομάχου τὸ πέρας, ὃ συνάπτει τῷ στόματι τῆς κοιλίας. Ubi στόμα γαστρὸς Gal., et στόμα κοιλίας Cassius, vocant Os s. Orificium ventriculi, quod et ipsum appellari στόμαχον jam satis clare docui. Itidem Plut. Symp. 7, (1.) Τὸν στόμαχον εἰς τὴν κάτω κοιλίαν ἐκδιδόντα μαλακὸν καὶ διάβροχον τὸ σιτίον, Os ventriculi demittere in ipsum ventriculum cibum: 6, 1. Αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων εὐστομίαι καὶ δριμύτητες ἐπιστρέφουσαι καὶ πυκνοῦσαι τὸν στόμαχον, ἢ πάλιν ἀνοίγουσαι καὶ χαλῶσαι. Athen. 2. dicit alicui οὐκ οἰκείως διατίθεσθαι τὸν στόμαχον, ut ap. Cic. Esse languenti stomacho; et ap. Horat. Esse ægro stomacho. Quanquam hæc Lat. plus aliquid significant. Rursum idem Athen. 3. (p. 79.) Σῦκα οὐκ ἀστείως διατί-

D θησι τὸν στόμαχον, κανσώδη καὶ ἀτονώτερον αὐτὸν ποιοῦντα. Eod. l. Τοῖς ἀσθενῆ τὸν στόμαχον ἔχουσι. Contra Plut. Τὰ ῥωμαλέα τοῖς στομάχοις, Quæ sunt robusto et firmo stomacho, ut Lat. Imbecillus, Infirmus, Resolutus, Horat. Lassus stomachus. Sed sunt qui hisce in ll. στόμαχον accipiant pro Ipso ventriculo cibos conficiente et concoquente, ut et ap. Juven. Sat. 5. Si stomachus fervet vinoque ciboque. Morbi autem sunt, ἀῤῥωστία καὶ ἀτονία στομάχου, Infirmitas s. Debilitas stomachi, item Solutio et dissolutio stomachi, ut Cels. ac Plin. loquuntur: quam Græci ἔκλυσιν etiam appellant: item ἀνατροπὴ στομάχου, ἄση, σιελισμὸς, ἀνορεξία, ναυτία. || Hippocr. στόμαχον appellavit etiam Os s. Orificium vulvæ, τὸ στόμα τῆς μήτρας: ut in suo περὶ Ἐπικυήσεως libro, Ἐπικυΐσκονται δὲ τῶν γυναικῶν, ὧν ἂν ὁ στόμαχος μετὰ τὸ πρῶτον κύημα ξυμμεμύκῃ: alibi, Παιδίου τῆς κεφαλῆς προφανείσης ἐκ τοῦ στομάχου. Sic στόμαχος signif. modo Os gulæ, modo Os ventriculi, modo Os vulvæ. Idem Hippocr. (de Aëre et Locis §. 53.) di-

cit et στόμαχος κύστεως, Os s. Orificium vesicæ, Erot. [" Schol. ad Il. 22. p. 38. Valck., ad Il. X. 325. Heringa Obss. 61. Heyn. Hom. 4, 514. 7, 298. 665. 8, 308." Schæf. Mss.]

Εὐστόμαχος, ὁ, ἡ, Bonum habens stomachum, Cujus stomachus bene habet s. bene affectus est. Cibaria etiam dicuntur εὐστόμαχα, Quæ stomacho conveniunt, i. e. vel utilia sunt, vel grata, ac eum corroborant: ut εὔστομα dicuntur Quæ ori sunt vel grata vel utilia: qualia sunt, inter alia, quæ astrictoriam vim habent. Diosc. 2, 128. de faba Ægyptia, "Εχων δύναμιν στυπτικὴν καὶ εὐστόμαχον. Diphilus ap. Athen. (73.) radicem ejus dicit esse εὐστόμαχον καὶ τρόφιμον. Rursum Diosc. 1. de Celti, sive loto, Καρπὸν φέρει γλυκὺν, βρώσιμον, εὐστόμαχον: de quo Theophr. H. Pl. 4, 4. Ἐσθιόμενος δὲ ἐν τοῖς λωτοφάγοις καλουμένοις, (sc. ὁ τοῦ λωτοῦ καρπὸς,) γλυκὺς, ἡδὺς, καὶ ἀσινὴς, καὶ ἔτι πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός. Unde Plin. 13, 17. Ferunt ventris non sentire morbos, qui eum mandant. Ita Dioscoridi εὐστόμαχος i. fuerit q. Theophrasto ὁ πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθὸς, Bonus et utilis ventri: ITIDEMQUE Στόμαχος i. fuerit q. ἡ κοιλία, Ventriculus s. Venter, ciborum sc. receptaculum, et concoctorium, ut ita dicam. [" Casaub. ad Athen. 104. Plut. Mor. 1, 536. Athen. 1, 43. * Εὐστομάχως, Parmenio 15. Huschk. Anal. 169." Schæf. Mss. " Cic. ad Att. 9, 5." Kall. Mss.] Εὐστομαχία, ἡ, Bonus ventriculus, s. Ventriculi affectio bona, Ventriculus bene se habens, s. bene affectus, ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις. Item, Sapor stomacho gratus, Gratia saporis stomacho jucundi. Diosc. 2, 18. de carnibus viperinis, Ἀποτίθενται, ἐνίοτε μιγνυμένου πρὸς εὐστομαχίαν αὐτοῖς ναρδοστάχυος ἢ φύλλου. Sic enim reposuere quidam eo loco, quoniam Plin. 29, 6. de carne viperina itidem loquens, ait, Exuritur in olla cum sale, quem lingendo claritatem oculorum consequuntur, et stomachi totiusque corporis festivitates. Marcellus contra retinendum dicit εὐστομίαν, quod in antiquis legitur Codd.; agere enim Diosc. περὶ ἁλῶν τῶν ἡδυσμένων καὶ πρὸς ἡδονὴν ἐσκευασμένων. Sicut Gal. 11 Simpl. c. 1. dicit viperinam carnem ἀναμίγνυσθαι τοῖς ἐσκευασμένοις εἰς ἡδονὴν ἁλσίν. Eod. vocab. εὐστομαχία utitur et Hicesius ap. Athen. (298.) dicens ὡς αἱ ἐγχέλεις εὐχυλώτεραι πάντων εἰσὶν ἰχθύων, καὶ ὅτι εὐστομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων, Stomacho sunt gratiores quam plurimi alii. Sin εὐστομία legeretur, significaret, Saporis gratia gustusque suavitate plurimis præstare. [" Athen. 1, 52. (32.)" Schæf. Mss.]

Κακοστόμαχος, Cujus stomachus male affectus est, male habere solet, utpote qui imbecillior sit. [" Et metaph. Fastidiosus, Epictet. Diss. 1, 25." Schw. Mss.] Opp. præcedenti εὐστόμαχος. Cic. in Epist. quadam ad Tyronem, Jus enim dandum non fuit, cum κακοστόμαχος esses. Præterea ut εὐστόμαχα dicuntur Quæ stomacho grata sunt ac salutaria, s. Quæ ruentem languentemque stomachum fulciunt ac corroborant, ita vicissim κακοστόμαχα dicuntur Quæ obsunt stomacho, s. Quæ ingrata sunt ventriculo, eumque lædunt, imbecillum eum facientes ac solventes. Athen. (120.) Οἴονται δέ τινες ταῦτ' εἶναι καὶ κακοστόμαχα· λέγω δὴ λαχάνων καὶ ταρίχων γένη, δηκτικόν τι κεκτημένα, εὐθετεῖν δὲ τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα· ἀγνοοῦντες ὅτι πολλὰ τῶν τὰς ἐκκρίσεις ποιούντων εὐστόμαχα καθέστηκεν. [" Casaub. ad Athen. p. 102. Jacobs. Anth. 9, 442." Schæf. Mss. " Geop. (12, 29, 8.) * Κακοστομαχέω, Malo stomacho laboro, Scriptt. Rei Accip. 109." Wakef. Mss. Sext. Emp. p. 196. 729.]

Στομαχικὸς, Stomachicus: διάθεσις, Stomachica affectio, i. e. Cum stomachus male affectus est; nam ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας (qui stomachus est) πάσχοντος, οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν τε καὶ ἰδιωτῶν ὀνομάζουσι στομαχικὴν διάθεσιν ἐπὶ πολλοῖς συμπτώμασιν, οὐ κατὰ μίαν ἅπασι γιγνομένοις διάθεσιν, ἀλλὰ κατὰ πολλὰς, μιᾷ μέν τινι γενικῇ κοινότητι λαμβανομένας. Unde patet στομαχικὴν διάθεσιν ap. Medicos interdum generaliter accipi, interdum specialiter. Itidem στομαχικοὶ, Stomachici, Qui stomachi vitio laborant, generaliter interdum dicuntur, Diosc. 4, 37. de rubo, Ἐπὶ στομαχικῶν δὲ καὶ καρδιακῶν λεῖα ἐπιτιθέμενα ἁρμόζει. Unde Plin. 24, 13. Cardiacis vel sic per se imponuntur a mamma sinistra, item stomachi doloribus. Nonnunquam speciali modo dicuntur στομαχικοὶ, ut cum Paul. Ægin. 3, 37. ait, Πρὸς τοὺς μὴ κατέχοντας τὴν τροφὴν, οὓς ἰδίως οἱ παλαιοὶ στομαχικοὺς ὀνομάζουσι. Itidem cum Gal. l. 8 τῶν κατὰ Τόπους scribit a quibusdam et τοὺς εὐθέως ἐμοῦντας, ad vomitum proclives, appellari στομαχικοὺς, eisque ὑπτιοῦσθαι τὸν στόμαχον dici. Στομαχικοὶ, inquit Gorr., Qui stomachi vitio laborant. De hujus nominis significatione Gal. scripsit hunc in modum, 8 τῶν κατὰ Τόπους, disputans contra Andromachum, qui stomachicas confectiones sine discrimine scripserat prodesse stomachicis. Plerique, inquit, vulgo homines eos, qui appetentiam perdiderunt, ita vocant, et quibus post acceptum cibum ventris os gravatur atque opprimitur, et quandam ægre tolerabilem anxietatem habet. Appellant eod. modo illos etiam, quibus nausea contingit, et maxime si ad vomitum impellat, et adhuc magis si cibi corrumpantur, quandoque acidi, quandoque nidorosi facti, quandoque aliam etiam vitiatam qualitatem adepti. Et præ his omnibus adhuc magis illos stomachicos nominant, quibus ructus ejusmodi cum molestia quadam et anxietate ac subversione contingunt, sæpe cum nondum cibum acceperunt. Quinetiam si per plurimum tempus cibi in ore ventris morentur, gravantes et vix descendentes, hos itidem stomachicos appellant. Alios item appetitum caninum, quem vocant, habentes, ut et plurima edant, et maxime gravati paulo post revomant, similiter nominant. Alios rursus qui fortiter exolvuntur, ubi diutius inediam pertulerint, et, si non citius cibum accipiant, in ore ventris morsus percipiunt, eodem modo stomachicos vocant. Hæc Gal. Paulus autem Ægineta scripsit στομαχικοὺς proprie dictos fuisse a vett., qui cibum non continerent, eosdemque esse cum iis qui κοιλιακοὶ vocantur. Non est dubium stomachicos a stomacho appellatos esse, qui aliquo affectu oborto eo in loco laborent, velut etiam hepaticos ab hepate, et colicos a colo, et nephriticos a renibus, et splenicos a splene affectos. Στομαχικῶς, ut στ. συγκόπτεσθαι, ap. Gal., de quo supra in Στόμαχος, tum ex ipso Gal., tum e Gorr.

" Ἀστομαχικὸς, Is cujus spiritus requiescere nequit, VV. LL. afferentia id ex Hieron. Comm. in Jobi c. 9., sed perperam. Scr. enim ἀσθματικὸς, ut quædam habent Edd., et recte. Exponens enim hæc verba, Non concedit requiescere spiritum meum, Asthmaticon, inquit, se dicebat effectum; infirmitas enim est quæ in pulmonibus generatur. Obstruuntur aditus quidam pulmonum, et ita constringuntur atque concluduntur in pulmonibus, ut reddere s. recipere spiritum pulmones coangustati non sufficiant: nimio etiam dolore cum festinato suspirio repetitur, et concisus flatus emittitur."

[* Στομαχέω, * Στομαχητὸς, unde * Ἀστομάχητος, Sine stomacho, Alciphr. 2, 2. " Bergler. p. 211. ad Phalar. 333." Schæf. Mss.]

Sequentia etiam e Στόμα derivata sunt,
sed magis remota.

Στόμος, Convitium, Garrulitas: στόμους, inquit Cam., etiam Convitia interpr. Hes. certe στομωμάτων exponens λοιδοριῶν, subjungit, Στόμος καὶ ἡ λοιδορία. [Sed VV. DD. leg. censent Στόβος. Cf. Lycophr. 395. Sic * Ἐπιστομέω perperam legitur pro ἐπιστοβέω ap. Apoll. Rh. 3, 663. 4, 1725. Affertur etiam * Ἐπιστομία pro ἐπιστοβία s. ἐπεσβολία, e Zenodoto in Cod. Harl. Od. Δ. 159. Vide Classical Journal 18. p. 496.]

[* Στομαλὸς, unde * Στομαλίζω, et comp. * Διαστομαλίζομαι, Hes. διεστομαλίζετο· ἐλοιδόρησε, κακῶς εἶπεν, nisi leg. * διεστωμυλίζετο.]

Στομύλος, Garrulus, Loquax, Linguax, i. q. στομοδόκος et στόμαργος. Hes. exp. * πολυλάλος, φλύαρος. ET Στομύλλω s. Στομύλλομαι, Blatero, Loquaci ore sum, καταγλωττίζομαι. UNDE Στομύλματα, Nugæ, Garrulæ ampullæ, Verba loquacia. Sed nota, hanc scripturam στομύλος, στομύλλομαι, στομύλματα, ap. nullum Lexicographum reperiri per ο. Apud Hes.

quidem post Στομοδόκον, ante Στομφάσαι, legitur id vocab., attamen per ω scriptum, ut et alibi ap. eum similes occurrunt trajectiones. Similiter et ap. J. Poll. 2. στωμύλος et στωμυλία scribuntur per ω, et nihilominus a στόμα dicuntur παρῆχθαι. Et ap. Hes. rursus suo loco, i. e. post Στῶμιξ: ubi tamen legitur ETIAM Στωμοδόκον, στωμύλον, itidem per ω, idque fortassis metri causa, ut producatur prima syllaba nominis στόμα, quæ sua natura brevis est. J. Poll. non per ω, sed per ο id στομοδόκος scribit, 2. ubi recenset quædam a στόμα derivata, Στομοδόκον δὲ, τὸ στωμύλον καὶ λάλον, Φερεκράτης. ITAQUE Στωμύλος significat Garrulus, Loquax, Locutuleius, Linguax, λάλος, φλύαρος, Hes. Idem in bonam quoque partem accipi docet, cum exp. εὐτράπελος τῷ λόγῳ: ut et in Lex. meo vet. exp. non solum λάλος, sed etiam * πολύκομψος, εὐτράπελος. In eodem meo Lex. exp. et * πιθανολόγος, quæ exp. et ab Hesychio affertur, ἔφεδρος τοῖς λόγοις, ἀπατεὼν, κόλαξ, πέρπερος: quibus verbis significatur Is qui verbis veri similibus aliquem circumvenit, qui loquacitate sua alicui imponit. Ubi rursus in malam partem accipitur. [" Ad Charit. 225. 343. Alciphr. 438. ad Herodian. Philet. 442. Jacobs. Anth. 6, 99. 358. ad Lucian. 1, 863. Στωμύλη, Hermann. ad Viger. p. 800. Ed. 1." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 340." Wakef. Mss. Aristoph. 'Α. 429. " Στωμύλον, Lepidum, Festivum, ap. Demetr. Eloc. §. 151. quod antea ubique τὸ χαρίεν, ἱλαρὸν, ἀστεῖον appellarat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Apud Hes. legitur etiam Στωμύλια, κομψὰ, a NOM. SING. Στωμύλιος, i. significante q. κομψὸς et στωμύλος, Lepidus ac facetus, etiam Loquax, [" Toup. Opusc. 1, 406. Valck. Diatr. 258. Thom. M. 841." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1069.] UNDE Στωμυλιοσυλλεκτάδης derivari potest, quod Aristoph. usurpavit: ap. quem Æschylus ad Euripidem B. (841.) Σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη, Καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη· 'Αλλ' οὔ τι χαίρων, ταῦτ' ἐρεῖς: Tu loquacium nugarum consarcinator, Tu garrule nugator. Suid. exp. ὁ στωμύλα ῥήματα συνάγων, Schol. Aristoph. πολυλογίας συνάγων. Nisi malis hoc vocab. derivare a NOMINE Στωμυλία, ἡ, Loquacitas, Garrula loquacitas, aut etiam Versuta et fallax loquacitas: ut στωμύλος dicitur Qui sua loquacitate aliquem circumvenit. Aristoph. B. (1069.) Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας, Schol. σκώμματα, κολακείαν, πανουργίαν: ut significet Dicacitatem s. Mordacitatem in salsis dicteriis, item Certam quandam adulandi artem et assentandi verbis blandis, atque adeo Versutiam circumveniendi aliquem verbis vafris. Est et VERBUM Στωμυλέω, Loquax sum, Loquaci ore garrio. Hes. vero στωμυλῶν simpliciter exp. λαλῶν. [Aristoph. 'Ιππ. 1376.] UNDE Στωμυλῆθραι δαιταλεῖς, Garruli loquacesque convivæ, " Blaterones:" ap. Athen. (381.) Εἴρηται γὰρ καὶ ἡ ἀφαίρεσις, ὦ στωμυλῆθραι δαιταλεῖς: verba coqui, ad dipnosophistas verba facientis περὶ ἡμιέφθου χοίρου. [" * Στωμυλήθρα, ἡ, Numenius Euseb. 14, 7. 'Εκ τῆς λακικῆς λαλεῖν στωμυλήθρας κατεγλωττισμένοι. * Στωμύληθρος, Aristæn. Ep. 1, 1. γλῶσσα." Schn. Lex. " Bast. Lettre 218. * Στωμυλλῶ, * Στωμυλλήθρα, 175." Schæf. Mss. Cf. 'Ρωποστωμυλήθρα. * " Στωμυλεύομαι, Loquax sum, Clem. Alex. 297(= 253.)" Wakef. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 212. (2, 2. 3, 60. 70.) ad Phalar. 333." Schæf. Mss. Schol. Æsch. S. c. Th. 264.] Sed frequentiori in usu est VERB. Στωμύλλω quam Στωμυλέω, itidem significans Loquaci ore garrio. Cujus pass. et media vox sunt usitatiores: unde ap. Hes. στωμύλλεσθαι, quod exp. τρανῶς λαλῆσαι. Legitur idem στωμύλλεσθαι et in Lex. meo vet. itidemque exp. * περιτράνως λέγειν. Utitur autem Aristoph. B. (1071.) paulo post locum in Στωμυλία citatum; τὰς πυγὰς ἐνέτριψε Τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, sc. ἡ στωμυλία, quam ἐδίδαξας ἐπιτηδεῦσαι. Et 'Α. (579.) ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε Εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι κἀστωμυλλάμην, Schol. ἐφλυάρησα, περισσόν τι τοῦ δέοντος ἐλάλησα, πανούργως ἐφθεγξάμην. Utitur Idem et activa voce N. (1003.) Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν, Non deblaterans et ore loquaci garriens. [" Ad

A Timæi Lex. 252. Toup. Opusc. 1, 480. ad Phalar. 333. Musgr. Iph. A. init. Brunck. Aristoph. 1, 138. Kuster. 122." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1310. Θ. 1073. 'Ιππ. 1374. Εἰρ. 994. " Στωμύλλομαι, act. sensu, Clem. Alex. 328." Wakef. Mss. * Στωμυλλάομαι est falsa lectio ap. Aristoph. Θ. l. c.] Στώμυλμα, τὸ, Nugamentum, Nugæ, Aristoph. B. (92.) 'Επιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα, Χελιδόνων μουσεῖα, Nugæ sunt, Nugatoria blateramenta, Futilis loquacitas, Verba garrula et nugatoria. Hes. στωμύλματα, * περιλαλήματα, quæ exp. habetur et in Lex. meo vet. et ap. Etym. [" Στωμύλματα, Nugæ, Deblaterationes. Ita, auctore Dionys. Art. Rhet. 10, 18. (5. p. 393.) nonnulli Rhetores rationem et formam perorationis, vel epilogi describere solebant." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " 'Επιστωμύλλομαι, Garrio, Synes. 62." Wakef. Mss.] COMPOS. Καταστωμύλλω, Deblatero. Unde κατεστωμυλμένος, Deblateratus. Pro Deblateratore posuit Aristoph. B. (1160.) ὦ κατεστωμυλμένε ἌΑνθρωπε. Bud.

B Στόμβος, Qui ore dilatato gravem vocem clamoremque edit. Itidem Gal. ap. Hippocr. exp. * βαρύηχον, βαρύφθογγον, Gravistrepum, Gravisonum. [" Wakef. Eum. 937." Schæf. Mss. " I. q. στόβος, Minæ, Contumeliæ, Lycophr. 395." Kall. Mss.] UNDE Στομβάζω, Ore dilatato gravem vocem edo, Ore dilatato loquor, late diducto verba profero, πλατυστομέω. Sed frequentius SCRIBITUR Στόμφος, quod Longin. (32, 7.) substantive accipit, cum dicit Platonem a quibusdam διασύρεσθαι, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον, ubi videtur esse Granditas quædam verborum, ut sunt ap. Horat. Sesquipedalia verba: [3, 1. Hesychio ἀλαζονεία. * Στομφολόγος, unde] Στομφολογέω, Hes. v. Στομφάσαι, Utor verbis grandibus et quæ totam impleant buccam. [* " Στομφώδης, Schol. Hermog. ap. Weisk. ad Longin. p. lxxxx." Boiss. Mss.] Inde et illud VERB. Στομφάζω, i. signif. q. στομφολογέω, sicut Hes. Στομφάσαι exp. στομφολογῆσαι, κομ-

C πάσαι, ἀλαζονεύεσθαι, Aristoph. Σφ. (721.) Ὧν οὕνεκ' ἐγώ σε ἀπέκλειον ἀεὶ, Βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους Ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας, Schol. ἐπ' ἔργῳ γελῶντας: addens et ipse στομφάσαι dici τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Sed puto ego στομφάζοντας ibi esse Ampla promittentes, Magnifice pollicentes, (quod ap. Cæs. mihi legisse videor,) Aureos montes ampullis verborum pollicentes. Id enim colligitur e præcedentibus. Vel etiam, Magnifice et splendide loquentes. Proprie enim στομφάσαι est Ore patentiore pronuntiare, Grandius loqui. [" Στομφάζειν, Lato et vasto ore loqui, propter ea maxime verba, in quibus frequentes literæ α et ω occurrunt. Hermog. περὶ 'Ιδ. 1. p. 66., ubi Schol. 391. Στομφάζειν ἐστὶ τὸ διὰ τοῦ στόματος βάζειν, τουτέστι τῷ πλατεῖ καὶ ὄγκον ἔχοντι στόματι λέγειν. Idem Hermogenes antea dixerat διογκοῦν τὸ στόμα κατὰ τὴν προφοράν: cf. Spanh. ad Aristoph. N. 1370." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Στομφασμὸς, Nicet. Annal. 9, 15. Barker. ad Etym. M. 835. " Eust. Il. 854, 7." Wakef. Mss. " Moschop. π. Σχ. p. 89.

D * Στομφαστὴς, Timario in Notit. Mss. 9, 229." Boiss. Mss.] Στομφαστικὸς, Grandiloquus, Patulo ore proferens verba sesquipedalia et ampullas. [* " 'Αποστομφάζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 83." Elberling. Mss.] Στόμφαξ, i. q. στομαστικός: ut cum quidam Æschylum dicit esse poëtam Ψόφον πλέον, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιὸν, ap. Aristoph. N. (1367.) ubi Schol. exp. σκληρὸν, τραχὺν, derivans hoc vocab. e στόμα et ὄμφαξ, nimis procul quæsita origine. Esse autem Æschylum grandiloquum, et fingere verba quæ os in pronuntiando distendant, e præcedentibus quoque apparet, cum eum vocat ψόφον πλέον: et e B. (839.) ubi appellat κομποφακελοῤῥήμονα.

ΣΤΟΡΕΩ, ῶ, έσω, Sterno, Dejectum expando humi aut alio in loco plano, Epigr. ἐστόρεσαν δαπέδῳ, Humi straverunt, Solo æquarunt: non aliter ac si humi sternatur pannus aliquis et expandatur. Itidem στορέσαι λέχος dicitur, i. e. Lectum suis lintea-

minibus et operculis superstratis tegere: ut Od. H. (340.) Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι. Lat. itidem dicunt Lectum, Torum, Triclinia sternere. Il. Ω. (648.) Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε'. Itidem aër serenus ac tranquillus dicitur πόντον στορέσαι, Sternere, i. e. Ita tranquillum reddere sedatumque, ac si pannus aliquis superstratus esset. Et revera pontus ac stagna tranquilla, itidemque et lacus, tam æqualia sunt ac solum planitiesque aliqua pannis strata. Unde Od. (Γ. 158.) ἐστόρεσεν μεγακήτεα πόντον: itidemque Virg. placidi straverunt æquora venti: sicut ap. Eund. Æquor stratum silet, στορεσθὲν, ut et Basil. Οὐ διεδόθη πρὸς τὸ ἔξω τὸ πάθος, ἀλλ' οἷόν τι κῦμα εἴσω τῶν αἰγιαλῶν κατακλασθὲν, ἐστορέσθη: metaph. sumta a mari et fluctibus marinis, quos aër placidus sternere dicitur. Rursum Hom. dicit ἀνθρακιὰν στορέσαι, pro Carbones humi passim sternere: quod fit, cum aliquid torrere volumus: ut Il. I. 212. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβέλους ἐφύπερθε τάνυσσε: sumta metaph. ἀπὸ τῶν στρωμάτων: nam carbones ita solent humi dispandi, cum torrendum quid est, ut linteamina, cum lectus sternendus. Item Prosterno, Humi dejicio ita ut sese expandat: ut Ovid. arreptam prensis a fronte capillis Stravit humi pronam. Metaph. Thuc. 6, (18.) p. 204. Ποιώμεθα τὸν πλοῦν, ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα, εἰ δόξομεν, ὑπεριδόντες καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν, καὶ ἐπὶ Σικελίαν πλεῦσαι, Ut Peloponnesiorum animos prosternamus. Affertur et med. aor. στορέσαντο pro Straverunt, ex Apoll. Rh. [1, 375. "Bergler. ad Alciphr. p. 2. Pierson. Veris. 144. Valck. Orat. 273. Koen. ad Greg. Cor. 297 (=623.) Wakef. S. Cr. 2, 60. ad Herod. 503. 595. Fischer. Anacr. 20. Thom. M. 845. Gronov. Obss. 635. Villoison. ad Long. 302. Heyn. Hom. 4, 540. Στορέσαι λέκτρον, Wessel. Obss. 204." Schæf. Mss. "Perf. pass. ἐστόρεσμαι, Philostr. 238." Wakef. Mss. Theod. Prodr. 254. Τῶν πνευμάτων ἐστορεσμένων, Achill. Tat. p. 45. Bip. Τὸ ἄγριον τοῦ κύματος ἐστοροῦτο, Codd. ἐστόρεστο.]

[* "Ἀστορὴς, Nonn. D. 3, 51. 4, 325. 16, 93." Kall. Mss.]

Στορεὺς, έως, ὁ, Strator, Qui sternit s. sternere solet. Hes. exp. * γαληνοποιός. Dicitur sc. de ipso deo aut aëre silente, qui æquora sternit et tranquilla reddit. Eidem Hes. στορεὺς est τὸ ἀντὶ τοῦ σιδήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ξύλον ῥάμνου ἢ δάφνης. Quibus verbis lucem aliquam afferre videtur Schol. Apoll. Rh. 1, (1182.) Πυρήϊα γὰρ ταὐτά φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ * ἐγγεννᾶν· ὧν τὸ μέν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς· θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν: ita ut στορεὺς sit Fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam, s. scintillam, quæ e silice excuditur. Annotat autem hæc Schol. in ista Poëtæ verba, Ἔνθα δ' ἔπειθ' οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην Φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες Στόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον: ubi Idem ἀμφιδινεύεσκον exp. ἔστρεφον: addens eos fuisse solitos παρατρίβειν τὰ ξύλα: sicuti in Πυρεῖον docui quædam ligna antiquitus lignis trita fuisse ad excutiendum ignem. Vide Πυρεῖον, Πυρίον, Πυρόν. Et simul observa quæ fuerit ratio τῶν πυρείων. NOTA ET Πυρήϊον PRO Πυρεῖον. [" Gronov. Obss. 635. Bast Lettre 103. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss.]

[* " Διαστορέω, Basil. Sel. Vit. Thecl. 244." Boiss. Mss. * "Ἐπιστορέω, Nonn. D. 1, 51. * Ἐπιστορητέον, Clem. Alex. Str. 4, 1. p. 564." Kall. Mss.]

Καταστορέω, Sterno humi, Prosterno, Dejicio et sterno. Sic Herod. (9, 69. 76.) καταστορέσαι dicit pro Prosternere humi, s. Sternere, ut Horat. Primosque et extremos metendo stravit humi. Et Ovid. Hostiliter omnes sternit. Et Seneca, Ictu aliquem sternere, sicut Virgil. et Liv. Cæde ingenti sternere. Herod. Ἐπεὶ δέ σφιν πάντες κατεστόρηντο, Postquam omnes strati ac cæsi fuerunt. Item Consterno, Complano, Plut. (1, 304.) Κατεστόρεσε τὴν ἀνωμαλίαν, Inæqualitatem amovit, cum omnia solo essent æquata, i. e. Complanavit, dejectis iis quæ erant altiora.

A Philo V. M. 3. Ἃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πελάγους κατεστόρεσαν, Summum æquor passim sternebant: de corporibus mari obrutis. Pro Sterno ædificia et habitacula extruo, affertur e Thuc. Præterea sicut placidi venti et aër sedatus dicuntur æquor στορέσαι et sternere, ita et καταστορέσαι, Basil. 333. Καὶ μέντοι καὶ ἀγριαίνουσαν καὶ βρασσομένην θάλασσαν βαθεῖα γαλήνη κατεστόρεσε. Metaphorice autem Plut. Καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν pro Sedare, Componere, Demulcere: alibi de seditione et tumultu idem verbum usurpans, Bud. Itidem Eust. imitatione Homeri dici posse ait θυμὸν alicui καταστορεσθῆναι. [" Jacobs. Anth. 9, 234. Emendd. 48. Herod. 723." Schæf. Mss. Geop. 4, 1, 7. 4, 3, 2. Καταστορέσας ἄμπελον. * Καταστόρεσις, 3, 3, 8. τῶν ἀμπέλων. * " Καταστορεύω, Anna C. 433." Elberling. Mss.]

Παραστορέω, Juxta sterno. Pro Sterno, Extendo, affertur ex Aristoph. [Ἱππ. 481. "Kuster. Aristoph. 109." Schæf. Mss. * Περιστορέω, Orph. Arg. 1332. " Nonn. D. 2, 560." Wakef. Mss. * Συστορέω, Di- B philus Pollucis 10, 38. Τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσας.]

Ὑποστορέω, Substerno, Subjicio. Unde pass. ὑπεστόρεσται, Substratum subjectumque est, Epist. quadam Basilii ad Greg. Τούτου τοῦ ὄρους ὑπωρείαις πεδίον ὕπτιον ὑπεστόρεσται. [" Cattier. Gazoph. 70. Villoison. ad Long. 137. 302. Leontius 14." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi 563.]

Στορεννύω, SIVE Στορέννυμι, i. q. στορέω, ex eoque derivata, ut κορεννύω ac κορέννυμι e κορέω, i. e. Sterno. [" Ad Herod. 536." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 7, 59." Wakef. Mss.] E Στορέννυμι autem per sync. FIT Στόρνυμι. Unde partic. στορνὺς, cujus fem. στορνῦσα. [" Ad Herod. l. c. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. 817. Gronov. Obss. 635. Boiss. Philostr. 550. Brunck. Aristoph. 1, 54." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 44. 14, 28. Hesych. Στορνύμενος· ἐστρωμένος. * Στορνυτέα· * καταστρωτέα, * περιοικοδομητέα. * " Διαστόρνυμι, Euseb. H. E. 334." Kall. Mss. * Ἐπιστόρνυμι, Schol. Aristoph. A. 920.] Καταστορεννύω SIVE Καταστορέννυμι, Prosterno, Dejicio C et sterno, Consterno, i. q. καταστορέω. Exp. et Complano. ET Καταστόρνυμι pro καταστορέννυμι, per sync. Majore adhuc facta syncope DICITUR Καστόρνυμι pro καταστόρνυμι. Unde partic. καστορνὺς, fem. καστορνῦσα, quo utitur Hom. Od. P. 32. Κώεα καστορνοῦσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι, Sellas consternens pellibus tomentitiis. Solebant enim sellas consternere pellibus ovinis, plerumque fartis tomento aliquo, ut nunc quoque pulvinaria substerni solent in conviviis præsertim. [Ad Greg. Cor. 188. Schæf. * Παραστόρνυμι, Hes. Παραστόρνυται· καὶ τὸ λεῖον ποιῆσαι ξίφος, καὶ τὸ * παράστρωτον. * " Συνστορνύω, Complano, Jambl. Protr. 155." Wakef. Mss.] Ὑποστορεννύω SIVE Ὑποστορέννυμι, i. q. ὑποστορέω, Substerno, Subtus sterno, Stratum subjicio. Per sync. pro ὑποστορέννυμι DICITUR Ὑποστόρνυμι. Unde partic. ὑποστορνύς. Apud Eust. 748. e quodam, quem non nominat, Πιόντας δὲ αὐτοὺς ἐδεξιοῦτο ἡ γῆ ἐν εὐναῖς, ἃς αὐτὴ ὑπεστόρνυ, Quos lectos ipsa eis substrarat: Cato, Herbam substernito ovibus bu- D busque. [" Pierson. Veris. 145." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 509." Wakef. Mss.]

Στρωννύω ET Στρώννυμι i. significant q. στορεννύω et στορέννυμι, ejusdemque sunt originis, derivata sc. e στορέω syncopato: et quemadmodum syncope differunt hæc duo a præcedentibus στορεννύω et στορέννυμι, ita et conjugatione diversa flectuntur; cum enim στορέννυμι ac στορεννύω futurum mutuentur a primitivo στορέω, et στορέσω faciant, στρώννυμι ac στρωννύω suum futurum mutuantur a VERBO Στρῶ, [" Valck. Phœn. p. 286." Schæf. Mss.] ac faciunt στρώσω, ut ζώννυμι facit ζώσω. Xen. K. Π. 8, (2, 5.) Ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ, Cic. Triclinium, Ovid. Torum sternere. Sic Athen. (581.) Καὶ στρῶσον ἡμῖν ἔνδον, Sterne nobis torum intus. Partic. στρώσας, item στρωννὺς, quo utitur Plut. Artax. (22.) p. 1869. meæ Ed. Κλίνην καὶ στρώματα, καὶ τοὺς στρωννύντας ἔπεμψε, ὡς οὐ μεμαθηκότων Ἑλλήνων ὑποστρωννύναι, Cum lectis et stratis misit etiam qui lectos ipsos sternerent, perinde ac

si Græci substernere non didicissent. Idem Artaxerxes ap. Athen. (48.) cum Entimo Cretensi κλίνην ἀργυρόποδα donasset, "Επεμψε καὶ στρώματα πολυτελῆ, καὶ τὸν ὑποστρώσοντα, φάσκων οὐκ ἐπίστασθαι τοὺς Ἕλληνας ὑποστρωννύειν. Hoc autem hominum genus ab insternendis lectis στρώτας appellabant: Lat. Stratores, ab insternendis equis, ut in Στρώτης docebo. Verum illi superiori στρωννύντας quidam falsum finxere NOMINATIVUM Στρωννύτης: addentes legi in quibusdam exempl. στρωννύτας, quorum tamen nullum vidi; nam et Ald. et Flor. et Basil. habent στρωννύντας, ideoque id στρωννύτας confictum esse existimo ad locupletanda Lexica vocabulo novo, ut multa alia. Στρωννύω, Substerno, Geop. de canibus educandis, Στρωννύουσι δὲ αὐτοῖς ἄχυρα, ὥστε κοίτην μαλακὴν ἔχειν, pro his Varronis, Substernitur eis acus, quod molliore cubili facilius educantur. [" Valck. Phœn. p. 176. Oratt. 272. Pierson. Veris. 144. ad Herod. 503. 595. Wakef. Herc. F. 365. Ἐστρωμαι, ad Charit. 386. Ἐστρωμένος, cum gen., Diod. S. 1, 409." Schæf. Mss. Conf. c. σταυρόω, ad Greg. Cor. 61. " Metaphorice etiam usurpatur h. v., sicut synonymum στορέω, de Mari placide strato, compositis fluctibus, Herod. 7, 193. Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο." Schw. Mss.]

Στρῶμα, τὸ, Stratum, Stramentum, Stragulum, Vestis stragula. Peculiariter id στρῶμα dicitur Quo lectus s. torus solet insterni, s. Quod dormituro solet substerni: ut sunt interdum gramina, s. herbæ, ac frondes, quæ peculiariter στιβάδες nominantur: interdum tomenta, sæpius plumeæ culcitræ, quas πτιλωτὰ στρώματα vocare possumus. Xen. K. Π. 5, (2, 7.) Στρώματα δὲ νομίζετε οὐχ ὁπόσα πρόβατα φύει ἔρια, ἀλλ' ὁπόσα φρύγανα ὄρη τε καὶ πεδία ἀνίησι: 6, (2, 11.) Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες, μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσοντες. Plut. Alex. "Οπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι, τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων. Similis ratio est in spondis, per quarum foramina funes ducuntur, qui ipsa strata s. stramenta superinjecta sustineant. Rursum Xen. K. Π. 8, (8, 9.) dicit Persas suo tempore solitos fuisse στρώματα πλείω ἔχειν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν; sc. τοῦ μαλακῶς καθῆσθαι ἐπιμελουμένους. Paulo ante eorum θρύψιν declarans, dixerat eis non satis esse τὰς εὐνὰς μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, sed etiam τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέναι, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον. Sic Athen. 1. (p. 29.) Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς, sc. κατακλίνεσθαι, In mollibus stratis decumbere: Il. Κλισίας ἐλατίνας χαμᾶζε ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας: Ovid. Picta strata, Lucr. Mollia strata lecti. Rursum Athen. l. 4. Κατὰ τὴν ἀγορὰν ὑπεστρῶσθαι στρώματα ἁλουργά. Apud Eund. 2. (p. 48.) Plato Comicus, ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσι Καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις, Aristoph. ibid. ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχίζων, ut ibid. ὅπου ῥοδόπνοα στρώματ' ἐστί. Ibid. annotat Athen. Homerum τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα dicere esse λιτὰ, ἤτοι λευκὰ, καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα· τὰ δὲ περιστρώματα, ῥήγεα. Apud Eund. 1. (p. 27.) Antiphanes monet petenda esse ἐκ Κορίνθου στρώματα. Ita et Μιλήσια στρώματα erant famosa διὰ τὸ μαλακὸν καὶ τὴν ποικίλην ἐργασίαν, ut Aristoph. B. innuit, et Theocr. in l. quodam, quem Schol. ibi citat. Notandum porro, cum mentio fit στρωμάτων τῶν ἐκ φύλλων, ἢ πόας, ἢ καλάμων, ἢ κλάδων, (quæ proprie sunt στιβάδες,) utendum esse potius Lat. vocab. Stramentum, aut etiam Stratum; cum vero molliorum et delicatiorum, utendum vel voce Stratum, ut supra docui, vel Stragulum: ut cum Tibullus dicit, Nam neque tunc plumæ nec stragula picta soporem, Nec sonitus placidæ ducere posset aquæ. Quod vocab. latius etiam extendit Varro, cum in suo libro de L. L. dicit, Quicquid insternebant, a sternendo Stragulum appellabant. Cic. Stragulam vestem dicit, ut cum ait Verri datam fuisse pretiosam vestem stragulam, i. e. πολυτελῆ στρώματα. Sic et Stragulum Idem accipit, ut in Tusc. Quæst. Collocari jussit hominem in aureo lecto, strato pulcerrimo textili stragulo, magnificis operibus picto. [" Lennep. ad Phal. 52. Thom. M. 811. Στρώματα, τὰ, Liber varii

A et mixti argumenti, Wyttenb. ad Plut. Mor. p. xliii." Schæf. Mss. Cf. Στρωματεύς. Theognis 1193. Ἀσπάλαθοι τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι, Polyæn. 8, 23, 9. Στρώματα γεφύρας πεπηγότα, Sublicæ.]

Στρωματόδεσμον, τὸ, Ligamen, Vinculum, quo vestis stragula constringitur, Fascia qua stragula convoluta solent colligari: ut στηθόδεσμον, Fascia pectoralis. Signif. etiam Fasciculum vestis stragulæ, Vestem stragulam vinculo aut fascia aliqua colligatam, Stragula convoluta et colligata, Plut. Apophth. 331. meæ Ed. (6, 716.) de Pisistrato, qui cum vidisset amicos quosdam suos a se descivisse, et τὴν Φυλὴν καταλαβεῖν, ἦλθε πρὸς αὐτοὺς στρωματόδεσμον αὐτὸς κομίζων, sc. ut, si eis persuadere non posset ut domum redirent, μένῃ μετ' αὐτῶν: eam enim ob rem se venisse συνεσκευασμένον ajebat. Plato, "Οταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα, στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι. Rursum Plut. Cæs. p. (49.) p. 1341. meæ Ed., de Cleopatra, Εἰς στρωματόδεσμον ἐνδῦσα, προτείνει μακρὰν ἑαυτήν· ὁ δὲ
B Ἀπολλόδωρος ἱμάντι συνδήσας τὸν στρωματόδεσμον, εἰσκομίζει διὰ θυρῶν πρὸς τὸν Καίσαρα. Aristot. de Mundo (17, 7.) itidem dicit, Στρωματόδεσμον δῆσαι, ut ibi Plut. Ἱμάντι τὸν στρωματόδεσμον συνδήσας, Cum loreo fune colligasset fasciculum illum vestis stragulæ, s. straguli. Ubi etiam nota masc. genere DICI Στρωματόδεσμος. Neutro certe utitur Æschin. (41.) "Ανθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες. In præcedentibus autem ll. ejusd. Plut. et Plat. ac Aristot. ambiguum est utro genere usurparint, masculinone an fem. Vide et Στρωματεύς. [Aristoph. Athenæi 57. Bekk. Anecd. 113. Xen. K. Ἀ. 5, 4, 6. Mosynœci habebant χιτωνίσκους — ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λινοῦ στρωματοδέσμου. " Casaub. ad Athen. 15. Mœr. 358. et n., Phryn. Ecl. 178(=401. Lob.) Thom. M. 811. Heind. ad Plat. Theæt. 399." Schæf. Mss. * Στρωματοθήκη, Nicet. Annal. 10, 6. * Στρωματοφθορέω, var. lect. Æsch. Ag. 957=921.] Στρωματοφύλαξ, ὁ, Custos vestis stragulæ, Cui stratorum custodia demandata est, Qui stragulis custodiendis præfectus
C est, Plut. Alex. (57.) p. 1278. meæ Ed. Ὁ ἐπὶ τῶν στρωματοφυλάκων τεταγμένος ἀνήρ. [* Χορτόστρωμα, Gl. Stramentum.]

A Στρῶμα derivatur ETIAM [* " Στρωμάτιον, M. Anton. 5, 1." Kall. Mss. ET] Στρωματίτης. Hes. scribit fuisse dictum στρωματίτην, ἔρανόν τινα, ἐν ᾧ ἑαυτοῖς παρεῖχον τὰ στρώματα: [Phot. ἐν ᾧ ἑαυτοῖς στρώματα παρεῖχον· οὕτως Κρατῖνος.] ET Στρωματίζω, Sterno, Insterno: " ea signif. qua Jumentum in" sternere dicimus." Hes. στρωματίζειν dicit vocari τὸ ἐπισάττειν ὄνῳ. ITEM

Στρωματεὺς, έως, ὁ, i. q. τὸ στρωματόδεσμον. Nam J. Poll. 7, (79.) c. 19. ubi enumerat quædam ἀγγεῖα, εἰς ἃ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας, sic scribit, "Α δὲ οἱ παλαιοὶ ἱμάτια στρωματόδεσμα, ταῦθ' οἱ νεώτεροι στρωματεῖς ἔλεγον, ἐν οἷς, ὡς μὲν τὸ ὄνομα δηλοῖ, τὰ στρώματα ἀπετίθεντο. Ubi videtur στρωματέα et στρωματόδεσμον dicere Vestem aliquam sutilem, in qua stragula solebant deponi ac colligari: quales erant etiam οἱ τῶν ἐσθήτων φάσκωλοι καὶ θύλακοι, quos ibid. memo-
D rat; s. Sacci quidam e pannis lineis aut laneis consuti, in quibus stragula s. vestes stragulæ solebant reponi ac funiculis obligari, in modum fasciculorum ac sarcinarum. Theophr. H. Pl. 4, 2. de arbore quadam κουκιοφόρῳ, dicit ejus fructum habere πυρῆνα μέγαν καὶ σφόδρα σκληρὸν, ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς, τοὺς διαποικίλους, E quo annuli tornantur, quorum usus est in colligandis stringendisque stragulorum pictorum fascibus. Plin. Theophrasti hæc verba sic interpr. 13, 9. Lignum intus grande, firmæque duritiæ, e qua velares detornant annulos. Ubi Velares annulos videtur dicere Eos qui velis annectuntur, ut funibus per eos trajectis possint expandi. Quo modo ap. Theophr. intelligi possent annuli in veste stragula picta, quibus expanditur. Similis locus ap. Athen. (548.) ubi e Carystio refert Polydorum Teium Medicum Ἀντιπάτρῳ συσσιτεῖν, ψιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς. Quibus in ll. στρωματεῖς videntur non multum differre a stromatis ipsis. Quoniam vero

στρωματεῖς erant διαποικίλοι, ideo ad alia quoque transfertur vocabulum illud. Piscis enim quidam στρωματεὺς dicitur, quia ejus tergum virgis aurei coloris variatum est. Athen. (322.) Ὅμοιος ἰχθὺς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ ὁ προσαγορευόμενος στρωματεὺς, ῥάβδους ἔχων δι' ὅλου τοῦ σώματος τεταμένας χρυσιζούσας. Itidem et Clemens Alex. quosdam suos libros inscripsit Στρωματεῖς ob varietatem argumenti, ut ipse etiam indicat initio l. 4. Ἔστω δὲ ὑμῖν τὰ ὑπομνήματα ποικίλα, ὡς αὐτό που τοὔνομά φησι, διεστρωμένα, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο συνεχὲς μετιόντα, καὶ ἕτερον μέντοι κατὰ τὸν εἱρμὸν τῶν λόγων μηνύοντα, ἐνδεικνύμενα δὲ ἄλλο τι. Paulo post dicit hos suos τῶν ὑπομνημάτων στρωματεῖς τὴν ἐπιγραφὴν καιρίαν ἔχειν, sc. διὰ τὴν πολυμιγίαν, καὶ τῶν θησαυρῶν τὴν παγκαρπίαν: id enim innuit locis illis Sophoclis et Timoclis quos affert. Eosd. libros vocat τῶν κατὰ τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν ὑπομνημάτων στρωματεῖς, in fine libri primi. Itidemque secundum librum claudit his verbis, Περιγεγράφθω καὶ ὁ δεύτερος ἡμῖν ἐνθάδε στρωματεὺς, διὰ τὸ μῆκός τε καὶ πλῆθος τῶν κεφαλαίων. Hieron. hos libros vocat non solum Στρωματεῖς, sed etiam Στρώματα, sc. in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, Meminit autem in stromatibus suis voluminis Tatiani adv. Gentes. Ubi et Sophronius, opusculi illius Gr. Interpres, Μέμνηται δὲ ἐν τοῖς ἰδίοις Στρώμασι τοῦ τεύχους Τατιανοῦ τοῦ κατὰ τῶν Ἐθνῶν. Plutarchi etiam Στρωματεῖς citat Euseb. Pr. E. 1. p. 15. Τῶν παρ' Ἕλλησι φιλοσόφων ἐγώ σοι τὰς περὶ ἀρχῶν δόξας, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαστάσεις καὶ διαφωνίας, ἐκ στοχασμῶν, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ καταλήψεως, ὁρμηθείσας, ἀπὸ τῶν Πλουτάρχου Στρωματέων, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκθήσομαι. Ubi locus quem citat, similis est cuidam Plutarchi 1, 3. περὶ τῶν Ἀρεσκόντων τοῖς Φιλοσόφοις. [" Casaub. ad Athen. p. 15. Mœr. 358. et n., Phryn. Ecl. 178(=401. Lob.) Thom. M. 811. Liber varii argumenti, Gell. N. A. 1. p. 4. Bip." Schæf. Mss.]

Στρωμνὴ, ἡ, i. q. στρῶμα, Stratum, Stragulum, Vestis stragula, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 30.) Οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις, cui similis est quidam locus citatus in Στρῶμα, de luxu Persarum: K. Π. 4, (5, 15.) Σκηνὴν ἔχουσαν ἱκανὴν στρωμνὴν καὶ ἐσθῆτα, Quæ stragulis et cetera veste satis instructa sit. Ubi nota copulari στρωμνὴν et ἐσθῆτα, sicut ap. Athen. (550.) ubi dicit Ephoros Spartanos quotidie inspexisse τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων: et ap. Plut. Themist. (29.) p. 230., ubi dixit regem Persarum Themistocli dedisse urbes εἰς στρωμνὴν καὶ ἀμπεχόνην, Quæ ei suppeditarent vestem stragulam quæque ad cultum corporis essent necessaria. Idem Plut. περὶ Ἀοργησ., Οὐδὲ κοιμηθεὶς ἐπὶ στρωμνῆς μὴ οἰδούσης, Super stragulo non tumente. Athen. (512.) Μαλακαὶ στρωμναὶ, Mollia strata, ubi disputatur cur τὰς μαλακὰς στρωμνὰς vocent κοίτας Ἡρακλέους: Athen. 4. Ἀνθιναὶ στρωμναί. Et Herodian. 4, (2, 3.) Χρυσοϋφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες, Longin. (43, 2.) Πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλαμύδες, τὰ μὲν ἁλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταὶ, τὰ δὲ λευκαί. Itidem Lat. dicunt Vestem stragulam pretiosam, et, in plur., Picta stragula, Stragula purpurea. Synes. Ep. 61. Δαπίδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων, οὐχ οἵαν ὑποβεβλῆσθαι στρωμνῇ, ἀλλ' οἵαν αὐτὴν εἶναι καὶ μόνην, στρωμνὴν, Non quæ subjiceretur stragulo, sed quæ ipsa per se sola straguli vice esset. Hes. στρωμνὴ exp. κοίτη, Suid. κλίνη. Vide et Πλέκω. [" Valck. Phœn. p. 156. ad Anton. Lib. p. 10. Verh., Musgr. Suppl. 1110. ad Charit. 656. Heyn. Hom. 4, 398." Schæf. Mss. * Ἐστρωμνημένος, Photio ὁ ἐν τῇ στρωμνῇ μένων, nisi leg. ἐστρωμνισμένος a * στρωμνίζω. * Ὑποστρωμνίους, Eid. τοὺς ἐν τῇ στρωμνῇ κειμένους.]

Στρῶσις, ἡ, Stratio, Stratura. De lecti structura et compositione accipitur in loco quodam, quem in Στρώτης citabo. Dicitur et στρῶσις ὁδῶν, Sternendarum viarum munus, Stratura viarum, ut Suet. loquitur in Claudio. [" Dionys. H. 1, 581." Schæf. Mss. Conf. c. σταύρωσις, ad Greg. Cor. 61. Gl. Στρῶσις νεκρῶν ἐν πολέμῳ, Strages. Cf. Καταστρώννυμι.]

Στρωτὴρ, Strator: στρωτῆρες dicuntur Trabiculæ
A s. Tigellæ quæ trabibus et tignis majoribus insternuntur. Suid. enim dicit στρωτῆρας vocata fuisse τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν τιθέμενα. Quæ verba ap. Harpocr. quoque leguntur, citantem id vocab. e Lycurgo et Aristoph. Babyloniis. Sed ap. eum pro δοκῶν legitur δουροδόκων: quemadmodum et in Lex. meo vet. annotatur, Oratores στρωτῆρας vocare τὰς μικρὰς δοκίδας τὰς ἐπάνω τῶν δοροδόκων (sic enim ibi scriptum est vocabulum absque υ) τιθεμένας, ἢ τὰς εἰς ὀροφὴν πεποιημένας. Ibid. additur, στρωτῆρα ab aliis vocari πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς * ὀρόβωσιν πεποιημένον, s. πλέγμα ἀπὸ παπύρων εἰς σκηνὰς καὶ καλύβας πεποιημένον. Quibus verbis significatur Textilis aliqua crates qua tuguriorum culmina solent superinsterni. Quæ exp. confirmatur hoc loco J. Poll. 10, (173.) c. 43. Ἀλλὰ μὴν τῷ * στεγαστηρίῳ λόφῳ προσήκοιεν οἱ στρωτῆρες, καλυμμάτια. Ubi utriusque hujus vocabuli exempla affert ex Aristoph. Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνδρῶν οὑτοσί: quem l. e Babyloniis citat: [cf. Bekk. Anecd. 302.:] subjungit et
B hunc, καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε. ITAQUE Καλυμμάτια fuerint Opercula quæ tecti culmini solent superinsterni. [Polyb. 5, 89, 6. " Heringa Obss. p. 12. Aristoph. Fr. 223." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 8, 12. Τοὺς στρωτῆρας ἢ τὰς δόκους ἀριθμεῖν. Philo Belop. 78., cf. Liban. Ep. 1591. Gl. Στρωτὴρ, ἡ λεπτὴ δόκος, Asserculus: Στρωτῆρες· Asseres, Asserculi. " Arrian. 346. * Στρωτήριον, Etym. M. 228, 49. * Στρωτηρίδιον, Suid. et Hes. v. Γεῤῥάδια." Wakef. Mss.]

Στρώτης, ὁ, Strator; peculiariter de Lectorum stratore, s. Lectisterniatore, ut Plaut. dicit, Tu esto lectisterniator, tu argentum eluito. Athen. (48.) ex Heracl. Πρῶτοι δὲ Πέρσαι τοὺς λεγομένους στρώτας ἐφεῦρον, ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις. Erant enim Persæ curiosi in stragulis mollibus delicatisque ac ornatis sibi comparandis, ut apparet ex iis etiam ll. quos in Στρωννύω ac Στρῶμα citavi. Lat. Stratores solent appellare Qui equos suorum dominorum insternunt: quos Græci, ex eo quod dominos in equos instratos
C attollant, ἀναβολέας vocant. Ælius Spartian. in Caracalla, Cum illum strator ejus in equum levaret. Ulpian. Pand. de Officio Procons. Nemo proconsulum stratores suos habere potest. [" Valck. Oratt. 272." Schæf. Mss. Plut. Pelop. 30. Στρωτὴς, Gl. Strator, Phot. v. Τιμαγόρας, στρωτὰς θεράποντας.]

Στρωτὸς, Stratus, Instratus, Stragulis tectus, Hesiod. Θ. 797. κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. Alia etiam quocunque modo strata, dicuntur στρωτά. Ἄστρωτος, Qui stratus s. instratus non est, stragulo intectus non est: ἵππος, Equus non instratus, quales esse ajunt desultorios. [" Valck. Diatr. 170. Koen. ad Greg. Cor. 106(=231.)" Schæf. Mss. " Plato Symp. 203(=231.)" Corai. Mss.] Ἀστρωσία, ἡ, quod compositum est ex α στερητικῷ et στρῶσις, Plato de LL. 1. (p. 633.) Ἀστρωσίαι καὶ ἀνυποδησίαι, Sine stragulis cubare et nudis incedere pedibus, Stragula sibi non substernere, nec pedibus subdere calceamina. Eadem forma compos. DICITUR Χαμαιστρωσία, ἡ, Humile stratum, s. Lectus
D humi stratus, ut sunt strata ex herbis et frondibus. Utitur hoc vocab. Schol. Soph. Phil. (33.) p. 379. στειπτὴ φυλλὰς exponens χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, Stratum humi e foliis paratum: qualibus utuntur οἱ χαμαιεῦναι καὶ χαμαικοῖται. Potest χαμαιστρωσία dici etiam κοίτη ἣν ἡ γῆ ὑποστρώννυσι, Cum quis in solo herbido decumbit, et herba ipsa straguli vicem præstat. [" Const. Manass. Chron. p. 131." Boiss. Mss. Dicitur autem hoc comp. a * Χαμαίστρωτος, In terra stratus, Athen. 460. " Nicet. Eugen. 6, 239. 245. Theod. Prodr. Rhod. p. 125." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 133." Schæf. Mss.] Βαθύστρωτος, Profunde s. Alte stratus: ut fit ἐν ταῖς οἰδούσαις στρωμναῖς. Apud Suid. Τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη, E lecto pluribus stragulis altiore reddito; solent enim plura substerni stragula iis qui mollius volunt cubare. Suid. ibi βαθυστρώτου exp. πολυτελοῦς. [* Εὔστρωτος, Nonn. D. 26. p. 496. Hom. Hymn. 3, 157. " Hymn. in Cer. 284." Schæf. Mss. * Κακόστρωτος, Æsch. Ag.

565. * Χορτόστρωτοι στιβάδες, Gl. Stramenta.]

[* " Ἀποστρώννυμι, Hes. v. Ἀπέσαξεν." Kall. Mss. Vide nott. ad * Ἀποτρωμάξαι. Schleusn. Lex. V. T. Var. lect. ad Xen. K. Ἀ. 6, 5, 1. Vide Lex. Xen.] Διαστρωννύω SIVE Διαστρώννυμι, Sterno, Insterno, Athen. (142.) de frugalitate Cleomenis, Πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτὸν, πεντάκλινον διεστρώννυτο· ὅτε δὲ μὴ παρείη πρεσβεία, τρίκλινον. Plut. itidem in Vita ejus (c. 13.) p. 1486. meæ Ed., Τῶν δὲ δείπνων αὐτοῦ, τὸ μὲν καθημερινὸν, ἦν ἐν τρικλίνῳ, σφόδρα συνεσταλμένον καὶ Λακωνικόν· εἰ δὲ πρέσβεις ἢ ξένους δέχοιτο, δύο ἄλλαι προσπαρεβάλλοντο κλίναι. Lat. itidem dicunt Sternere triclinium, torum. [* Διάστρωμα, Gl. Digestum. * Ἐκστρωννύω, s. * Ἐκστρώννυμι, Diogenis Epist. nova 8. p. 254. Κλίναι γὰρ ἐξέστρωντο σφόδρα πολυτελῶς, male pro ἐξ ἔστρ.] Ἐπιστρωννύω SIVE Ἐπιστρώννυμι, Insterno, Supersterno, Instrato tego, Lucian. (3, 613.) Ἐπιστρωννύουσι τῇ γῇ νιφετὸν, Terram nivibus insternent s. operient, [" 1, 22." Schæf. Mss.] UNDE Ἐπίστρωμα dici potest, ut κατάστρωμα, i. e. Instragulum, quo Cato c. 10. utitur pro Stragulo. Et Labeo ap. Ulp. dicit instrato contineri Omne vestimentum quod injicitur. Certe Instratum equi dicitur id, quo insternitur s. ἐπιστρώννυται, ut dicunt παριστάναι τὸν ἵππον τῷ ἱππεῖ ἐπεστρωμένον, Equum equiti ascensuro sistere instratum.

Καταστρωννύω, SIVE Καταστρώννυμι, Consterno, Gal. Ἀμπέλων ἕλιξι καὶ ῥόδοις καταστρωννύναι τοὔδαφος, Vitium claviculis et rosis consternere s. sternere pavimentum. Item Sterno, Prosterno: Κατέστρωντο πάντες, Omnes prostrati fuere, Omnium strages edita est. Sic Xen. Ἑλλ. 5, (2, 31.) p. 327. Τὸν Λακεδαιμονίων ἵππαρχον καταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ κείμενον πολλὰ κατέστρωσαν, [κατέτρωσαν,] καὶ ἄλλους ἀπέκτειναν, Jacentem multis straverunt s. prostraverunt ictibus: [K. Π. 3, 3, 28. " Wakef. Herc. F. 1002. Musgr. 16. Steph. Præf. Gloss., Pierson. Veris. 145. Zeun. ad Xen. K. Π. 322. ad Herod. 642. 726. (8, 51.) Diod. S. 1, 728. Τὸ πεδίον ἅπαν νεκρῶν κατεστρώθη, 2, 65. 401. Κατεστρωμένον, Positum, Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv." Schæf. Mss. 1 Cor. 10, 5. κατεστρώθησαν. Respicit Paulus Num. 14, 16. ubi cum in contextu v. reperiatur Mactandi, Alexx. posuerunt κατέστρωσεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Deus illos prostravit in deserto. Sicut enim v. Prosternendi Latine teritur vi Delendi, Occidendique, sic Græce etiam καταστρωννύειν. Herod. 9, 75. Τοῖσι Ἕλλησι ἐν τῇσι Πλαταιῇσι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι, Persæ apud Platæas a Græcis internecione sunt deleti. In peste Atheniensium, secundum Lucr. 6, 1262. passim corpora jacebant ' Multa siti prostrata viam per proque voluta.' " Valck. Schol. in N. T. 2, 258. " Schol. Od. P. 32. Floribus, Ælian. V. H. p. 581." Wakef. Mss.] Κατάστρωμα, τὸ, Superius pavimentum navis, Tabulatum quo navis superiore e parte strata est, quoque nautas discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Idem J. Poll., inquit Bayf., dicit, Si erat constrata tectaque navis, inædificabantur πυργοῦχοι, i. e. Tigna continentia turrim: super quæ duæ turriculæ, dextra et sinistra: quarum medium erat κατάστρωμα, in quibus erant homines armati, quos Propugnatores vocat Cic. in Verr. 7. Præclara classis in speciem, sed inops et infirma, propter dimissionem propugnatorum et remigum. Polyb. 1. Ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν, ἔχων καθωπλισμένους καὶ πρὸς μάχην ἑτοίμους τοὺς ἄνδρας ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, Habens armatos propugnatores, paratosque ad pugnam viros, qui in catastromatis et foris erant. Ubi addit Et foris, imitatione Gazæ, qui hæc Cic. de Sen. Alii per foros cursitant, sic interpr. Οἱ δὲ διὰ τῶν καταστρωμάτων τρέχουσι. Attamen Gell. Foros Latine vocat, quæ Herod. ἑδώλια, ut suo loco docui; atque adeo et ipse Bayf. ea de re dubitat alibi. Similes illi loco Polybii sunt hi Thuc. Unus, 1, (49.) Πολλοὺς ὁπλίτας ἔχοντες ἀμφότεροι ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, Multos propugnatores habentes utrique super catastromatis s. tabulatis navium. Alter 7, (62.) p. 253. Πρὸς τὴν ἐκείνων ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων παρασκευήν. Et hic, 2, (90.) Ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων μαχόμενοι. Athen.

A (208.) in descriptione navis Hieronis, Τεῖχος δὲ, ἐπάλξεις ἔχον καὶ κατάστρωματα διὰ νεὼς, ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο. Itaque κατάστρωμα dicitur Tabulatum navis, quo ipsa constrata est, ut inambulari queat. [" Ad Charit. 673. Jacobs. Anth. 9, 68. ad Lucian. 1, 490. Bergler. ad Alciphr. 49." Schæf. Mss. Theophr. Char. 22, 2. * Κάστρωμα, Hesychio περίστρωμα. Cf. Καστόρνυμι.] A Καταστρώννυμι derivatum ET Κατάστρωσις, Constratio, Prostratio; Explicatio, Explanatio, VV. LL. quæ suspecta sunt. [" Conspersio, Euseb. Hist. Eccl. 6, 13." Wakef. Mss. * " Καταστρωτέον, Geop. 6, 2." Kall. Mss. * Καταστρωτὴς, Gl. Scansor.]

Περιστρώννυμι SIVE Περιστρωννύω, Circumcirca sterno, Circumquaque consterno, [" Athen. 1. p 29." Schæf. Mss. " Nonn. D. 18, 81. 37, 564." Wakef. Mss.] UNDE Περιστρώματα dicuntur Tapetia et aulæa quibus triclinia circumquaque sterni solent, item et lecti torique, Athen. 5. in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi, Ταύταις δὲ ταῖς κλίναις

B ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας, καὶ περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ ταῖς τέχναις ἐπῆν· ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζωδίων. Ubi περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ ταῖς τέχναις, vocat Peristromata decenti artificio picta ac variata, ut Martial. Babylonica picta superbe Texta, Semiramia quæ variantur acu; Plaut. Ita vestra ego latera loris faciam ut valide varia sient, Ut ne peristromata quidem æque picta sint Campanica, Neque Alexandrina belluata consutaque tapetia. Idem Plaut. et ipse Babylonica peristromata dicit. Et ut ibi memorantur Campanica et Babylonica peristromata, ita Attalica. Utitur eo vocabulo Cic. quoque c. Phil. Conchyliatis Cn. Pompeii peristromatis servorum in cellis lectos stratos videres. Synonymum vocabulum est περιπέτασμα, ex eo dictum, quod circumcirca expandatur. Vide et Στρῶμα. [" Sunt autem Περιστρώματα, Stragula superiora lectorum, a quibus distinguuntur τὰ στρώματα

C τὰ κατώτερα, Athen. 48." Schw. Mss. " Casaub. ad Athen. p. 98. Mœr. 374. et n., Thom. M. 876. Kuster. Aristoph. 71. ad Diod. S. 2, 335." Schæf. Mss.]

[* Προστρωννύω, Gl. Prosterno.]

Ὑπερστρωννύω SIVE Ὑπερστρώννυμι, Supersterno, Superinsterno, i. q. ἐπιστρώννυμι.

Ὑποστρωννύω SIVE Ὑποστρώννυμι, Substerno, Stratum subjicio. Exempla hujus signif. habes in Στρώννυμι, Στρῶμα, Περίστρωμα, necnon in Στρωμνή. Affertur et ὑπεστρωμένη χεὶρ, Manus substrata, Palma manus. [" Valck. Oratt. 273. Toup. Opusc. 1, 286. Pierson. Veris. 145. Ὑπεστρῶσθαι φύλλα, Beck. ad Eur. Phœn. p. 190." Schæf. Mss. Eur. Hel. 59. Xen. K. Π. 8, 8, 8. Ἀρκεῖ—τὰς εὐνὰς μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι.] Ὑπόστρωμα, τὸ, Id quod substernitur, Stratum s. Stragulum quod subjicitur, Substratum, Substramen, ut Colum. loquitur. Et εἰς ὑπόστρωμα, Ad substernendum. Hes. ὑπόστρωμα exp. περίστρωμα: cum tamen περίστρωμα significet potius Stragulum

D quo aliquid circumcirca insternitur ac integitur: ὑπόστρωμα vero Stragulum quod substernitur s. subjicitur. [" Mœr. 374. et n." Schæf. Mss. Xen. Ἱππ. 5, 2. Τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρ. τοῦ ἵππου ἐκφέρειν.] Ὑποστρωτέον, Substernendum est. Geop. (14, 18, 5.) de pavonibus, Ταῖς δὲ ᾠοτοκούσαις ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ χόρτον ἢ ἄχυρον ὑποστρωτέον, ὅπως τὰ ᾠὰ πεσόντα μὴ διαφθαρῇ: pro his Columellæ, Pluribus stramentis exaggerandum est aviarium, quo tutius integri fœtus excipiantur. Itidem Plin. 10, 59. Ova pavonis nisi molli strato excepta franguntur. [" Andr. Cr. 80." Kall. Mss. * Μεθυποστρώννυμι, unde * Μεθυπόστρωσις, Hippocr. 763.] " Προϋποστρώννυμι, s. Προϋποστρωννύω, Prius substerno: unde particip. præt. " pass. προϋπεστρωμένος." [" Geop. 4, 5. 5, 8." Kall. Mss.]

" ΣΤΟΡΘΥΓΞ, Cuspis s. Spiculum hastæ, Ferrum " quo præfixa est sagitta. Pro Priapo in Epigr. " Ibidem στόρθυγγα δικέραιον de Cornibus cervi, q. d. " Bicornem ramum: unde Εὐστόρθυγξ κορύνη. Item

A " Στόρθυγγες, Capilli cum sordibus impliciti, J. Poll., " VV. LL." [" Toup. Opusc. 2, 168. Porson. Præf. ad Hec. p. x. Jacobs. Anth. 8, 28. 204. Brunck. Soph. 3, 397." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 39. Schol. Il. N. 443.] " Εὐστόρθυγγα κορύναν, Clavam " e bono pulcrove stipite; s. Clavam e robusto et " valido stipite, in Epigr." [Anal. 1, 229. Crinagor. Epigr. 6. "Jacobs. Anth. 7, 94. 8, 28. 383. Toup. l. c. * Μονοστόρθυγξ, Jacobs. Anth. 8, 204. 359." Schæf. Mss. " Suid. v. 'Αγροιώτης." Kall. Mss.] " Στόρθη " ap. Hes. i. q. στόρθυγξ, in illa prima signif."

" ΣΤΟΡΝΗ, Zona, Hes. Suid." [Lycophr. 1330. " Toup. Opusc. 1, 441." Schæf. Mss.]

ΣΤΡΑΓΞ, γγος, ἡ, Gutta s. Stilla paulatim defluens, ut cum per parva foramina destillat humor, ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχολῇ κατιὼν σταλαγμὸς, Schol. Aristoph. (N. 131.) Itidem in Lex. meo vet. ἡ ἐπισχεθεῖσα ῥύσις, ubi affertur e Menandro, ὕδατος στράγγα
B ἔχων: [cf. Phot. " Valck. Anim. ad Ammon. 130. 132. Jacobs. ad Meleagr. p. 10. Wakef. S. Cr. 3, 131. ad Charit. 711. Heyn. Hom. 7, 85." Schæf. Mss. " Schol. Od. M. 350. Schol. Apoll. Rh. 4, 1048." Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 9, 18, 9. Gl. Stillicidium.]

Στραγγουρία, Cum urina stillatim descendit, Cum urina ægre it nec nisi stillatim. Cato de R. R. c. 156. Nunc de illis, quibus ægre lotium it, quibusque substillum est. [Theophr. H. Pl. 7, 6, 3. Fr. 4, 35. Gl. Culbitio, Substillatio, Substillum: in quibus etiam * Στράγγουρα et * Στράγγυρα, Culbitio, et * Στραγγουρῶ, Culbo, Substillo.] Στραγγουριάω, Lotium mihi substillum est, [Gl. Substillo.] Vide Οὖρον.

[* Στραγγὶς, Photio σταγών.]

Στραγγίζω, Guttatim exprimo, Stillatim excludo, Extillo. Diosc. 1, 32. Χωρὶς τοῦ στραγγίσαι τὸ ὕδωρ, Ita ut ne exprimas aquam, Ita ut ne extillet aqua, 2, 84. Στραγγίζων τὸ πρῶτον ὕδωρ, καὶ ἄλλο ἐπιχέων,
C Ruell. Exclusa sensim omni aqua, recentique affusa; Hermol. Aquam extillans; Marc. Sinens effluere aquam. Item Lev. 1, (15.) Στραγγιεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου, Decurrere faciet sanguinem ad basin altaris. [Aqu. Symm. Theod. Jud. 6, 38. ἐστράγγισε, Extillare fecit. " Geop. 630. Scriptt. Rei Accip. 121. Etym. M. 729, 50." Wakef. Mss. Στραγγίζει, Hesychio πιέζει. * 'Αποστραγγίζω, Theol. Arithm. 49. Ἡ κατ' ἰσχὺν πᾶσα ἐπίδοσις ἀποστραγγίζεται. * " 'Αποστράγγισμα, Synes. de Febr. 302." Kall. Mss.] 'Εκστραγγίζω, Stillatim excolo, Facio ut stillatim effluat, i. q. στραγγίζω, ut ἐκστρατεύω i. est q. στρατεύω. [Schleusn. Lex. V.T. Diosc. 4, 155. ubi Cod. Const. et Neap. * ἐκσπογγίσας.] "Καταστραγγίζω affertur pro Facio distillare," [LXX. Lev. 5, 9.]

[* 'Ραγηστράγγισος, * 'Ραγοστράγγισος, Bast. Ep. Cr. 265.]

Στραγγεύω, i. q. στραγγίζω, Stillatim exprimo, Guttatim excolo. Accipitur metaphorice pro Premo
D et quasi per angustum foramen exire cogo. Aristoph. N. (131.) 'Ιητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; ubi Schol. διὰ τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν, πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι; [Cf. infra p. 1107.]

Στραγγεῖον, τὸ, Instrumentum quo humor exprimitur, ut stillatim defluat. Alex. Aphr. (Probl. 2, 59.) de iis loquens quæ ἐξάγουσι τὸ πνεῦμα et συνεφέλκουσι τὸ ὑγρὸν, ut siphones, catheteres, et hujusmodi alia, Τοῦτο πάσχει καὶ τὰ στραγγεῖα τὰ ἰατρικά· καὶ ἡ σικύα δὲ τοῦτον ἕλκει τρόπον.

Στραγγίας autem πυρὸς, quod affertur e Theophr. C. Pl. 3, (21, 2.) exponiturque Triticum strangias appellatum, derivatumne sit ex hoc στρὰγξ, an e στραγγὸς, non facile dixerim. Meminit hujus Plin. 18, 7. Græcia ex omni genere grani prætulit dracontiam, strangiam, et selinusium, argumento crassissimi calami: itaque pingui solo hæc genera assignabat.

" Στρεύγομαι, quasi στραγγεύομαι, Paulatim et ve- " luti κατὰ στράγγα (i. e. guttatim) deficio, tabesco, " consumor, Nicander 'A. (291.) Τῷ καὶ στρευγομένῳ " περ ἀνήλυθεν ἐκ καμάτοιο Πνεῦμα μόλις, Schol. " ἐλαυνομένῳ, συνεχομένῳ, κατὰ στράγγα ἀπολλυ- " μένῳ. Quarum expp. illæ duæ priores minime " mihi placent; at ultima eandem tribuit huic verbo " derivationem, quam et Eust. in Il. O. (512.) Βέλτερον " ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγε- " σθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι," [Schol. ταλαιπωρεῖν, κακοπαθεῖν: cf. Od. M. 351., ubi Schol. κατὰ στράγγα, ὅ ἐστι κατ' ὀλίγον, ὑποῤῥεῖν.] " Vox autem activa Στρεύγω red- " ditur etiam Dolore afficio, Expugno, ex Hes.: ap. " quem vide et alias expp. hujus vocis activæ, simul- " que ea quæ de passiva scribit." [" Ruhnk. Ep. Cr. 171. Heringa Obss. 213. Valck. Anim. ad Ammon. 132. ad Callim. 1. p. 246. ad Herod. 335. Heyn. Hom. 7, 639. Στρεύγομαι, * Στρεύομαι, ibid. 85." Schæf. Mss. Στρεύγομαι, Apoll. Rh. 4, 385. 621. 1058.] " Στρευγεδὼν, όνος, ἡ, Stranguria, Ni- " cander 'A. (313.) Στρευγεδόνι * προδέδουπε δαμαζό- " μενος καμάτοισι."

ΣΤΡΑΤΟΣ, Exercitus. Thuc. 4, (79.) p. 147. ἐξάγειν στρατὸν, Educere exercitum, copias militares, 2, (12.) Οὕτω δὴ ἄρας, τῷ στρατῷ προὐχώρει εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, Ita demum motis castris cum exercitu eorum regionem invadebat. Aliquanto post, Ἦν μὴ οἱ πολέμιοι νηΐῃ στρατῷ ἐπιπλέωσι τῇ πόλει, Exercitu navali, Navalibus copiis, ubi νηΐτην στρατὸν appellat, quem alii στόλον ναυτικὸν, νηῶν, et sine adjectione στόλον: Lat. Classem. Aliquanto post, Καθίσας τὸν στρατὸν, ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν, Collocatis copiis et fixis castris. Ubi dicitur aliquis dux καθίζειν στρατὸν, sicut ipse στρατὸς καθῆσθαι s. ἕζεσθαι, ut Il. Σ. 509. Τὴν δ' ἑτέραν πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν, Τεύχεσι λαμπόμενοι. Item οἱ τοῦ στρατοῦ ἄρχοντες ap. Xen. A. (13, 4.) qui una voce στράταρχοι, item στρατηγοὶ, Duces, Imperatores: ex eo, quod exercitum ducant, παρὰ τὸ ἄγειν τὸν στρατόν: ut Epigr. Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατὸς, Sin ducitur exercitus fortissimorum virorum. Ubi nota addi gen. ut ap. Plut. c. Colot. Ὑπὲρ παντὸς στρατοῦ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, metaphorice: Virg. Phorci omnis exercitus, et Corvorum exercitus, et Aligerum agmen. Porro sicut dicitur ὁ τοῦ στρατοῦ ἄρχων, ita ἡ τοῦ στρατοῦ ἀρχὴ, Herodian. 1, (12, 8.) Ὡς τὴν τῶν στρατῶν ἀρχὴν ἐγχειρισθῆναι, Ita ut exercituum regendorum munus ei committeretur, Ita ut militum præfectura ei crederetur. AT Στράτος, ἡ, Urbis nomen est ap. Steph. B. et alios: [" ad Diod. S. 2, 370. Στρατὸς, Ammon. 130. Toup. Emendd. 2, 68. Zeun. ad Xen. K. Π. 185. Wakef. Trach. 562. Heyn. Hom. 6, 19. 7, 780. Castra, 111. 152. Il. O. 657. Multitudo, Markl. Suppl. 601. Musgr. ibid. Markl. 653. 838. Wakef. Phil. 387. Eum. 569. 577. 671. 686. 765. Abresch. Æsch. 2, 85. Il. Δ. 76." Schæf. Mss. " Στρ. νεφέλας, Imber, Pind. (Π. 6, 11.)" Wakef. Mss. Populus, Pind. 'O. 5, 28. Æsch. Ag. 558.] Poëtica paragoge DICITUR Στρατόφι pro στρατοῦ, ut κεφαλῆφι interdum pro κεφαλῆς, interdum etiam pro κεφαλῇ: [Opp. K. 2, 184.] tunc autem iωta ei subscribitur. [Il. K. 347.]

[* Στρατοβάτης, Apollod. 103.] Στρατοκήρυξ, ὁ, Præco exercitus, Qui in exercitu præconis fungitur officio. In libello qui περὶ Τάξεως Παλαιᾶς inscribitur, Στρατοκήρυξ, σαλπιγκτὴς, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγὸς, comprehenduntur ἐκτάκτων nomine, i. e. eorum qui τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. Legitur et 3 Reg. [22, 36. " Joseph. 390, 16." Wakef. Mss. * Στρατολόγος, Qui exercitum conscribit, delectum habet.] Στρατολογέω, Exercitum colligo, ut Cic. loquitur, qui dicit etiam Conscribere, Comparare, Conflare, Conficere, Facere exercitum. Itidem dicitur Cogere et conscribere milites. [Plut. 10, 774. " Ad Charit. p. 15. 216. Diod. S. 1, 525. 685. 2, 139. 295." Schæf. Mss.] Στρατολογία, ἡ, Collectio exercitus, Ipsa actio cogendi et colligendi copias, [" Chrys. in Philipp. Serm. 13. T. 3. p. 73, 26." Seager. Mss. * " Στρατολογίζομαι, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 121. Combef." Boiss. Mss.]

Στρατόπεδον, τὸ, Solum s. Locus οὗ κάθηται ὁ στρατὸς, Castra, Locus ubi imperator suo exercitui

s. suis militibus et sibi sedem ac tentoria figit, Plut. Alex. Ἐν στρατοπέδῳ πολεμίων, In castris hostium, Xen. K. Π. 8, (5, 5.) Ἑαυτὸν κατέθετο ἐν μέσῳ τοῦ στρατοπέδου, Medium castrorum locum ipse obtinebat, In mediis castris suum figebat tentorium. Rursum Plut. Ἐπὶ στρατοπέδου ἀποθανὼν, In castris mortuus: Fabio, Ἀποννκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις. Sic Æschin. (76.) Ἔλιπε τὴν ἀπὸ στρατοπέδου τάξιν. Item, Ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἕπεσθαι, Athen. 12. Castra sequi. Item cum verbis: ut ποιεῖσθαι στρατόπεδον, Castra ponere, collocare, figere, locare, extruere: item et Castra facere, Cic. Neque castra propter anni tempus et militum animos facere possum. Thuc. 2. Καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Itidem 3, (107.) Γενόμενοι δ' ἀθρόοι, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ καθίζουσι ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Ex Eod. affertur στρατόπεδον καταλαβεῖν pro Castris locum deligere, Castra ponere. Item Xen. Ἑλλ. 1, (6, 27.) Τὸ πεζὸν ἀπῆγεν εἰς τὴν Μήθυμναν, τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, Castris incensis. Interdum στρατόπεδον dicuntur Castra cum ipsis militibus, s. exercitu: (3, 11.) p. 256. Ὅπως κακῶς τοὺς τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχους ποιοῦσαι, ἀποσπάσειαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Sic eod. l. (1, 14.) Ἐδέξαντο ἐς τὸ ἄστυ τὸ στρατόπεδον. Sæpe commodius interpreteris Exercitus, Milites, Isocr. Ep. ad Phil. (415. Cor.) Ὅσοι τὰ τῶν ξενιτενομένων στρατόπεδα μισθοῦνται: Panathen. Στρατόπεδον δὲ συστήσας, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἤγαγε, Collecto s. Conscripto exercitu. Itidem ap. Thuc. 4, (125.) p. 161. Ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι, Magnos exercitus: 7, (80.) p. 261. Οἷον φιλεῖ καὶ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δείματα ἐγγίνεσθαι, Omnibus exercitibus. Nisi malis, Omnibus exercitibus qui castra locarint, Plut. Apophth. 338. meæ Ed. Πανικὸς θόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Vide alium Ejusd. locum in Νυκτομαχίᾳ, ubi simpliciter pro Exercitu ponitur, s. Agmine. Pro Comitatu principis et aula accipi ajunt Can. 7. Concilii Sardicensis. || Item στρατόπεδα ex Herod. 2. annotant fuisse Locum in Ægypto juxta Nilum hinc inde, ubi habitarunt Iones et Cares. [Classis, Thuc. 1, 117. "Timæi Lex. 240. et n., Ammon. 130. Phrynich. Ecl. 166. Diod. S. 1, 421. 2, 345. 414. 426. 433. Exercitus, Zeun. ad Xen. K. Π. 351. 488. ad Herod. 337. 491. 697. 715. Diod. S. 1, 397. Act. Soc. Traj. 1. p. 82. Schmieder. ad Plut. Alex. 143. ad Dionys. H. 3, 1355. Classis, Herod. 663. et sæpius. Conf. c. στράτευμα, ad Diod. S. 1, 698.; cum στρατιῶται, ad 2, 483. Plur. pro sing., 428. Ἐπὶ στρατοπέδου, ad Dionys. H. 2, 835. 1209. 4, 1984. 2213. Plut. 1, 307. 2, 118. 3, 129. 137. Cor., Lucullo 14. 33. Στρ. Τυρίων, Ἰουδαίων, Wessel. ad Herod. 154. Στρ. βάλλεσθαι, Longus 66. Vill." Schæf. Mss.] Unde COMP. Στρατοπεδάρχης, ὁ, Præfectus castrorum, Qui castris præest. Exp. etiam Princeps exercitus: ut i. sit q. στρατάρχης, sicut στρατόπεδον poni interdum pro στρατὸς, paulo ante docui. [" (Tribunus legionis,) Dionys. Hal. A. R. 10, 26. cf. Wytt. Annot. in Eunap. p. 324." Boiss. Mss.] Στρατοπεδαρχία, Præfectura castrorum, [" Dionys. H. 4, 2088." Schæf. Mss. * " Στρατοπεδαρχικὸς, Theodorus Icon. Epist. p. 233. Combef." Boiss. Mss.] Στρατοπεδεύω, Castra facio, metor, pono, loco, colloco, figo, i. q. στρατόπεδον ποιοῦμαι: vel etiam Castra habeo. Plut. Coriol. Πορρωτάτω στρατοπεδεύων καὶ ἀπεχόμενος τῆς πόλεως: Apophthegm. Ἐν τῇ φιλίᾳ καὶ συμμάχῳ στρατοπεδεύων, καὶ χάρακα βαλλόμενος. Itidem Philo V. M. 1. Ὁρᾷ κατὰ φυλὰς ἐστρατοπεδευκότας Ἑβραίους, Cernit tributim Hebræos castra metatos tetendisse. Ead. signif. accipitur passiva etiam vox et media. Thuc. 3, (107.) Ὁ δὲ προσαγαγὼν ἐγγὺς τῆς Ὄλπης ἐστρατοπεδεύσατο, Castra metatus est: 1, (30.) Ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ, Castra metabantur in Actio. Itidem Xen. K. Ἀ. 2, (4, 1.) Ἐστρατοπεδευμένοι ἡμέρας πλείους ἢ εἴκοσι. Idem utraque voce utitur, Ἑλλ. 6. [" Acta Soc. Traj. 1. p. 83. Zeun. ad Xen. K. Π. 342. ad Herod. 197. 377. ad Diod. S. 1, 242. Conf. c. στρατεύω, ad 2, 223. (nugatur

A Fischerus ad Xen. K. Π. p. 351.) ad Dionys. H. 2, 925. 3, 1739. 4, 2049. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 111." Schæf. Mss. * Στρατοπέδευμα, Exercitus, Diod. S. 501.] Στρατοπέδευσις, ἡ, ET Στρατοπεδεία, ἡ, Ipsa actio castrametandi, Castrametatio, ut Vitruv. dicit Castrametator. Priore verbali utitur Plato de LL. item Xen. (K. Π. 8, 5, 3. 8.) teste Bud. Posterius legitur ap. Dionys. H. 10. eadem in signif. Alioquin accipitur pro στρατόπεδον, ut Josue 4, (3.) Θήσετε αὐτοὺς ἐν τῇ στρατοπεδείᾳ ὑμῶν, In castris vestris. Alii, In loco castrorum vestrorum. Philo V. M. 1. Μέρος δ' ἐνθένδε καθεωρᾶτο τῆς τῶν Ἑβραίων στρατοπεδείας, Pars castrorum Hebræorum. Affertur et στρατοπεδείαν ἐποιήσατο, ex 2. Macc. (13, 14.) pro Exercitum constituit: qua signif. στρατόπεδον συστήσας habuimus supra ex Isocr. [" Στρατοπεδεία, Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 120. Diod. S. 2, 392. ad Dionys. H. 3, 1745. Βάλλεσθαι στρατοπεδείαν, Diod. S. 1, 657." Schæf. Mss. * Στρατοπεδευτὴς, unde * Στρατοπεδευτικὸς, Polyb. 6, 30, 3. Æneas c.
B 21. βίβλος, ubi vulgo legitur * Στρατοπεδικός. * Στρατοπεδευτὸς, unde * Δυστρατοπέδευτος, Æneas c. 8.]

E στρατοπεδεύω autem et præpp. non pauca verba composita sunt. PRIMUM, Ἀναστρατοπεδεύω, Castra moveo, Castris motis revertor, Revertor cum exercitu: ut 2 Macc. 3, (35.) Ἀνεστρατοπέδευσε πρὸς τὸν βασιλέα, Castris motis receptoque exercitu, ad regem rediit. Exp. etiam Contineo me in castris. Cujus tamen signif. nullum affertur exemplum. [Polyb. 3, 110, 4. 14, 10, 8. Dionys. Antiq. 3, 55.] Ἀναστρατοπεδεία, ἡ, Castrorum motio, ἡ ἀνάλυσις τῆς παρεμβολῆς, Bud. Comment. Ἀντιστρατοπεδεύω, s. Ἀντιστρατοπεδεύομαι, E regione castra metor, Ex adverso castra facio, habeo, *sto in procinctu*. [" Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. Diod. S. 499. 505. 526. * Ἀντιστρατοπέδευσις, Dio Cass. 886. * Ἀντιστρατοπεδεία, Castra castris opposita, Polyb. 3, 101, 8. " Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 120." Schæf. Mss.] Ἀποστρατοπεδεύω s. Ἀποστρατοπεδεύομαι, i. q. ἀναστρατοπεδεύω, Castra
C moveo, Castris motis abscedo, Xen. K. Ἀ. 7, (7, 1.) Ἐντεῦθεν Σεύθης μὲν ἀπεστρατοπεδεύσατο προσωτέρω, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐσκήνησαν ἐς κώμας: [3, 4, 1. K. Π. 6, 1, 14. * Διαστρατοπεδεύω, Toto exercitu obsideo, Diod. S. 698=2, 356.] Ἐκστρατοπεδεύω, Castra loco extra. Et Ἐκστρατοπεδεύομαι pro eod. Thuc. Ἐξεστρατοπεδευμένοι ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ λόφον, Extra urbem castra habentes locata super colle. [Xen. K. Π. 6, 3, 1. " Ad Il. B. 344." Schæf. Mss.] " Ἐν- " στρατοπεδεύω," [s. Ἐνστρατοπεδεύομαι,] " Castro " pono s. metor in," [" Wessel. ad Herod. 382. 538. 694. (9, 2. 25.) Diss. 131." Schæf. Mss. " Plut. Sylla 14." Boiss. Mss.] Ἐπιστρατοπεδεύω, Castra moveo adversus, Exercitu infesto invado, i. q. ἐπιστρατεύω, ut Bud. interpr., afferens e Xen. Ἑλλ. 4, (8, 33.) Καὶ ἐπιστρατοπεδεύσας ταῖς πόλεσιν, ἐπὶ τὴν Ἄβυδον ἀντεπεστράτευε, καὶ ἐπορεύετο, καὶ ἐδῄου τὴν χώραν αὐτῶν. [" Diod. S. 1, 699." Schæf. Mss. * Ἐπιστρατοπεδεία, Locatio castrorum ex adverso hostis, Polyb. 1, 77, 7. Adventus hostis cum exer-
D citu, 5, 76, 9.] Καταστρατοπεδεύω, i. q. ἐπιστρατοπεδεύω, 2 Macc. 4, (22.) Κατεστρατοπέδευσεν εἰς τὴν Φοινίκην, Infesto exercitu Phœniciam invasit. Alii, In Phœnicen exercitum convertit. Exp. etiam simpliciter Castra metor, In castris dego. Bud. transitive quoque interpr. Milites castra metari jubeo, et in castra contraho, afferens h. l. e Xen. K. Π. 7, (2, 3.) Ὁ δὲ Κῦρος καταστρατοπεδεύσας τοὺς ἑαυτοῦ ὅπου ἐδόκει τὸ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῆς πόλεως, μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις παρήγγειλεν, καὶ ἀριστοποιεῖσθαι. [Plut. Theseo 27. Marcello 14. Pyrrho 16. " Ad Diod. S. 2, 162." Schæf. Mss. * " Καταστρατοπεδεία, Castrorum metatio, Castra, s. potius Mora in castris, Vita in castris, Athen. 539. Ἐν ταῖς στρατοπεδείαις, In castris, Dum in castris degebant." Schw. Mss. Ælian. V. H. 9, 3. * Ἀντικαταστρατοπεδεύω, Dionys. H. 1. p. 511, 17. 528, 2. * Ἐπικαταστρατοπεδεύω, Polyb. 5, 46, 12. mendose pro ἔτι καταστρ.] Μεταστρατοπεδεύω, Castra muto, transfero. Qua in signif. utitur Plut. Apophth. Lac.

Pass. Μεταστρατοπεδεύομαι idem significat. Exp. tamen et simpliciter Castra metor, Castra pono. [" Ad Dionys. H. 3, 1753." Schæf. Mss.] Παραστρατοπεδεύω, Castra metor juxta, loco apud, mea admoveo castris aliis, aut urbi alicui. Bud. interpr. non solum Castra castris admoveo, sed etiam Ex adverso castra loco, (qua signif. dicitur ἀντιστρατοπεδεύω,) afferens e Polyb. 2, (6, 3.) Παραγενόμενοι πρὸς τὸ χωρίον, παρεστρατοπέδευσαν τοῖς βεβοηθηκόσι, βουλόμενοι συμβαλεῖν. Dicitur et Παραστρατοπεδεύομαι eadem signif. Chion Epist. Ἑκάστης ἡμέρας τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς παραστρατοπεδευόμενος. Rursum activa voce Plut. Camillo, Παραστρατοπεδεύσας τοῖς πολεμίοις, Cum non longe ab hostibus castra locasset: [Pompeio 67.] "Ἀντιπαραστρατοπεδεύω, Contra s. E " contrario castra pono, Castra metor et ipse, etiam " Castra oppono," [Dionys. H. 1. p. 480, 37.] Περιστρατοπεδεύω, Castra metor circum, Castris s. Exercitu cingo, Circumsideo, Obsideo, περικάθημαι, Plut. Fabio, Περιστρατοπεδεύει τοὺς Ταραντίνους, Tarentinos obsidet. Passivo autem Περιστρατοπεδεύεσθαι utitur Xen. [K. Π. 3, 1, 4. Ἑλλ. 3, 1, 5. 2, 9. Polyb. 1, 30, 5. 2, 2, 7. 54, 6. * Προστρατοπεδεύω, Diod. S. 14. p. 404, 24. * Προσστρατοπεδεύω, Polyæn. 3. Polyb. 1, 42, 8. 86, 3. 2, 52, 2. Admoveo castra. * Συσστρατοπεδεύομαι, Communibus s. Iisdem castris utor, Xen. K. Ἀ. 2, 4, 4. Ἑλλ. 6, 5, 19.]

Στρατοφύλαξ, Custos exercitus. Alii στρατοφύλακες interpr. Copiarum duces: ut i. sit q. στρατηγοί. [Strabo 15. p. 101. * Ὑποστρατοφύλαξ, Strabo 12. p. 851.]

Στρατάρχης, Dux exercitus, Qui præest exercitui, Qui principem in exercitu locum obtinet, Philo V. M. 3. fin. Ἡγεμόνα δ' ἐζήλουν καὶ στρατάρχην ἀνευρεῖν, Imperatorem et ducem quærebant, [Herod. 3, 157. 8, 44. ubi alii Codd. * στρατιάρχης. " Athen. 1, 19. ad Herod. 278. * Στράταρχος, ibid. Dawes. M. Cr. 42." Schæf. Mss. Pind. Π. 6, 31. Ἰ. 5, 50.] Στραταρχέω, Dux sum exercitus, Exercitui præsum. Unde στραταρχήσαντες, Duces exercitus. Στραταρχία, ἡ, Præfectura exercitus, Philo V. M. 1. Θήραις γὰρ * ἐμπρομελετῶσιν οἱ πρὸς τὰς στραταρχίας ἀλειφόμενοι. [" Ad Herod. 278." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 106. 111. * Συστρατάρχης, 58 (=109. Theodos. Diacon. Acr. 1, 233." Boiss. Mss.]

Στρατηγὸς, Dux exercitus, Qui exercitum ductat, ὁ ἄγων τὸν στρατόν: ut στρατάρχης dicitur ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ. Plut. Οἱ στρατηγοὶ πολλάκις παραγγείλαντες ἄπυρα σιτία κομίζειν, ἐξῆγον ἐπὶ τὰς μάχας τοὺς ἄνδρας. Idem, Δεινὸς στρατηγὸς, de Lucullo. Et ἀγαθὸς στρατηγὸς, Xen. K. Itidem et Plato Minoë, Ὥσπερ καὶ Ὅμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν, Bonum ducem et imperatorem. Contra φαῦλος στρατηγὸς, Aristot. Poët., quem dicit πολλάκις ἡττᾶσθαι. Cui opp. στρατηγὸς ἀήττητος ap. Plut., Dux s. Imperator invictus: Apophth. de Timotheo, Εὐτυχὴς ἐνομίζετο στρατηγὸς εἶναι. Item, Ἐγχειρητικώτερος στρατηγὸς, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 22.) Et τολμηροὶ στρατηγοὶ, Plut. Apophth. Idem Fabio, Ἴση ἁμαρτία στρατηγοῦ, κακῷ περιπεσεῖν μὴ προσδοκήσαντα, καὶ κατορθώματος καιρὸν ἀπιστίᾳ προέσθαι. Interdum gen. additur: ut Athen. (419.) Μάνιος Κούριος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. Sic (334.) Πάτροκλος ὁ Πτολεμαίου στρατηγός. Et sine gen., (419.) Φωκίωνος καὶ Φορμίωνος τῶν στρατηγῶν. Item cum verbis. Plut. Polit. Præc. Μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον. Sic Aristot. Rhet. 2. Ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα. Et Xen. Symp. Καλοὺς στρατηγοὺς αἱρούμενοι. De officio στρατηγοῦ, tum alii, tum Aristot. Polit. 6. sub fin.: cujus verba quædam citavi in Πολέμαρχος. Plut. pro Prætore videtur accepisse, cum quærit in Probl. Rom. (7, 143.) Διὰ τί τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται. Certe στρατηγὶς ναῦς interdum redditur Prætoria navis. Tutius tamen est interpretari Imperatorum; nam non prætoribus solum, sed et consulibus fasces præferebantur: quorum utrisque exercitus imperium committebatur, interdum consuli, interdum prætori, ut patet ex historiis. Interdum construitur cum gen. rei: ut Act. 4. init. Οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Sacerdotes et præfectus templo. Erat enim custodia templi, i. e. præsidiarii milites templi custodiæ designati: quibus qui præerat, vocabatur στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ: cujus rei aliqua mentio fit Matth. 27, 65. Item στρατηγοὶ πολέμων καὶ κυνηγεσίων dicit Aristot. de Mundo, Qui ducum officio funguntur et in bello et in venationibus. Bud. vertit, Duces tum bellici, tum venatores. Plaut. Strategum te facio huic convivio. [" Wessel. Diss. Herod. 194. ad p. 548. ad Thom. M. 146. Wyttenb. Select. 396. ad Charit. 407. 454. Prætor vertit Ernest. ad Xen. Memm. 1, 1, 18. item Zeun. ibid. cf. Ind. Cornel. Nep. v. Prætor Ed. Stav., ad Diod. S. 2, 530. Magistratus urbanus, Reiff. ad Artem. 473. Diversus ab ἡγεμὼν, Diod. S. 2, 229. Conf. c. στρατιώτης, ad Charit. 674.: cum στρατὸς, ad Dionys. H. 2, 947. Στρατηγὸς, ἡ, Brunck. Aristoph. 2, 49. (Ἐκκλ. 491. 500.) Στρ. ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν, ἐπὶ τοὺς ὁπλίτας, Zeun. ad Xen. l. c." Schæf. Mss. Consul, Polyb. 1, 52, 6. alibi. " Act. Apost. 4, 1. Στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Præfectus templo, ut optime vertit Beza. Quandoquidem Luc. frequenter meminit τῶν στρατηγῶν, semel declarandum videtur, quid hac ille voluerit intellectum appellatione. Apud veteres quidem Græcos στρατηγὸς semper est Dux exercitus, στρατοῦ ἀγός: nam qui ducebant milites ἀγοὶ Homero dicuntur. Sed ævo invaluit recentiori, quo scribebat Luc., ut, neglecta potestate vocis propria Magistratus etiam oppidani στρατηγοὶ vocarentur. Apud Athen. 37. legitur Παραγενομένων τῶν στρατηγῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν: illic στρατηγοὶ dicti paulo inferius sunt ἄρχοντες, Prætores. Quando tum temporis copiis militaribus præfectus erat designandus, dicebatur στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων, quod est ap. Athen. 213., ubi docte Casaub. monet, Animadvv. 5, 14. στρατηγοὺς in municipiis dictos tum temporis etiam Civiles et Urbanos Magistratus. Tales utique fuere Philippis, quorum repetita fit mentio Act. 16, 20. 22. 35. 36. 38. Sed vero de illo qui præfectus templo Hierosolymitano, quique hic et alibi Lucæ dicitur ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, dubitant eruditi, fueritne Judæus, an Romanus? Litem diremisse videtur S. Deiling., ostendens, Judæum fuisse, quem Rabbini vocant Caput custodiæ, Obs. Sacr. P. 1. p. 237." Valck. in N. T. 1, 384.]

Ἀντιστράτηγος, Qui est loco imperatoris, Vicem gerens imperatoris, Qui locum imperatoris obtinet. Exp. etiam Proprætor, [Plut. C. Graccho 6.] Legatus prætoris, Legatus consulis. Pro Legato prætoris ap. Dem., Bud. || Ἀντιστράτηγος, etiam Contrariæ partis imperator, Hostium imperator, ap. Thuc. (7, 86.) Post quem ita usus est et Plut. (3, 167. Sertor. 12.) Itidem Ἀντιστρατηγέω utramque significationum istarum sequitur, de quo infra. [" Dionys. H. 2, 1047." Schæf. Mss.] Ἀποστράτηγος, Cui imperatoria dignitas est abrogata, Imperatoris loco motus, vel Ducis. Bud. interpr. Cui imperium est abrogatum. A quibusdam exp. Exauctoratus, quod est ἀπεστρατευμένος, ut infra dicetur. Habet autem ἀπὸ eand. vim in ἀποστράτηγος quam in ἀπόμισθος, et aliis nonnullis compositis. Dem. (669.) Ἐπειδὴ τὸν μὲν Ἰφικράτην ἀποστράτηγον ἐποιήσατε, Τιμόθεον δὲ ἐπ' Ἀμφίπολιν ἐξεπέμψατε στρατηγόν. [" Ad Mœr. 401." Schæf. Mss.] Ἀρχιστράτηγος, ὁ, Summus imperator, Qui inter alios duces et imperatores principem obtinet locum, 1 Reg. 12, (9.) ubi exp. Magister militiæ. [Wetsten. in Ep. ad Coloss. 2, 18. Vide Ἀρχαγγελικός. * Ἀστράτηγος, unde * " Ἀστρατηγία, Phryn. Bekkeri p. 24." Boiss. Mss. * Αὐτοστράτηγος, Dio Cass. p. 342. * Ἐπιστράτηγος, Strabo 17. p. 1149=521. " Ἐπιστρατηγὸς, (sic,) ad Charit. 408." Schæf. Mss. * " Πρωτοστράτηγος, Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss.] Συστράτηγος, Qui et ipse στρατηγὸς est, Qui et ipse ducis s. imperatoris officio fungitur, Collega imperii militaris, Collega in prætura, Thuc. 2, (58.) Ξυστράτηγοι ὄντες Περικλέους, Cum Periclis in prætura essent collegæ: UBI Ξυστράτηγος Atticum est, σ in ξ converso. [Συστράτηγος, Plut. Pericle 37. Corai. " Brunck. ad Eur.

Phœn. 757. ad Herod. 663. Schneid. Anab. 138." Schæf. Mss.] Ὑποστράτηγος, opp. τῷ ἀρχιστράτηγος, Qui imperator quidem est, attamen summo imperatori paret. Alii interpr. Imperator secundarum partium. J. Poll. 1, (128.) c. 10. Καὶ οἱ ἄρχοντες, οἱ μὲν τοῦ παντὸς, στρατηγοὶ, καὶ συστράτηγοι, καὶ ὑποστράτηγοι· ὥσπερ καὶ οἱ ἀποχειροτονηθέντες, ἀποστράτηγοι. [" Ad Charit. 408. 454." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 3, 1, 22. Male scribitur ὑποστρατηγὸς, in Lex. Xen.]

Derivatur inde ET Στρατηγία, ἡ, Imperatorium munus, Exercitus præfectura, Prætura, Plut. Polit. Præc. Στρατηγίας Ἀθήνησι, καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ, καὶ βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν, Præturæ Athenis, Athen. (348.) Προστατοῦντος τῶν Ναξίων Λυγδάμιδος, ὃς ἀπὸ ταύτης τῆς στρατηγίας τύραννος ἀνεφάνη τῆς πατρίδος. Ubi nota στρατηγίαν tribui τῷ προστατοῦντι, ut nihil aliud iis duobus in ll. sit quam Præfectura s. Prætura. Solent enim præfecti et prætores belli tempore etiam στρατηγεῖν, Ductare exercitum s. Exercitui præesse. Sic Aristot. Polit. 3. Αὕτη μὲν οὖν ἡ βασιλεία, οἷον στρατηγία τις αὐτοκρατόρων καὶ ἀΐδιός ἐστι. Rursum Plut. Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura eotra ordinem data est: Herodian. 3, (2, 2.) Ὁ Ἀσίας ἡγούμενος Αἰμιλιανὸς, ᾧ τὴν πρόνοιαν καὶ στρατηγίαν ὁ Νίγρος ἐγκεχειρήκει, In l. περὶ Τάξεως Παλαιᾶς annotatur vett. στρατηγίαν vocasse, quod recentiores φαλαγγαρχίαν, et στρατηγὸν itidem quod hi φαλαγγάρχην appellarunt. Pro Peritia τοῦ στρατηγεῖν accipi potest in hoc loco Luciani (1, 735.) de Pyrrho Epirota, Ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκάμενον. Antigonus certe ap. Plut. Pyrrho (8.) p. 708. meæ Ed. interrogatus τίς ἄριστος τῶν στρατηγῶν, respondit, Πύῤῥος, ἂν γηράσῃ: intelligens de ducibus qui sua ætate rei militaris peritia clari erant. Ibid. Annibal eund. Pyrrhum συμπάντων ἀπέφηνε τῶν στρατηγῶν πρῶτον ἐμπειρίᾳ καὶ δεινότητι, Σκιπίωνα δὲ, δεύτερον, ἑαυτὸν δὲ, τρίτον. Qua de re et p. 696. in Vita Titi Flaminii. [" Ad Charit. 284. ad Diod. S. 1, 413. 420. 2, 57. 204. 225. Eur. Iph. T. 17. Conf. c. στρατεία, ad Diod. S. 2, 331. 342." Schæf. Mss.]

Στρατηγιάω, Affecto s. Ambio στρατηγίαν, Imperatoris officio fungi cupio, Exercitum ductare cupio, etiam Præfecturam s. Præturam affecto. Joseph. Ἤδη δ' αὐτὸν στρατηγιῶντα καὶ μειζόνων ἐφιέμενον ἔνδεια κατεῖχε χρημάτων: ubi Suid. quoque, eum locum citans, exp. ὀρεγόμενον στρατηγίας, τῆς στρατηγίας ἐπιθυμοῦντα. [Xen. K. 'A. 7, 1, 21. " Valck. Oratt. 345. Cattier. Gazoph. p. 9." Schæf. Mss. " Plut. 3, 595. Bellum dissimulo, Strabo 474." Wakef. Mss.]

Στρατηγικὸς, Imperatorius: ἐπιστήμη, Aristot. Eth. 1, 1. Sic Lucian. de Hist. Scr. Ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν. Et Herodian. 1, (2, 9.) Στρατηγικὴ ἀρετή: ut rursum Aristot. Eth. 1, 2. Στρατηγικὴ δύναμις. Sic στρ. σοφίσματα, Callidæ et versutæ machinæ quibus dux ducem circumvenit: alio nomine dicuntur στρατηγήματα. Plut. Fabio (5.) de Annibale, Ἐπὶ πᾶσαν ἰδέαν στρατηγικῶν σοφισμάτων καὶ παλαισμάτων τρεπόμενος: quorum strategematum nonnulla ibi commemorat. Sic στρ. γύμνασμα, Exercitationis genus quo imperatores et duces solent uti. Philo V. M. 1. Ἡ μὲν γὰρ τῶν ἀγρίων θήρα, στρατηγικὸν κατ' ἐχθρῶν ἐστὶ γύμνασμα, Imperatoria est in hostes exercitatio. Cui loco similem habes in Στραταρχία ex Eodem. Itidem τὰ στρατηγικὰ ἔργα, Xen. (K. Π. 1, 6, 12.) ut Aristot. στρατηγικαὶ πράξεις, Eth. 1, 1. Rursum Plut. Fab. Ὑπὲρ στρατηγικῆς σκηνῆς, Supra tentorium imperatoris. || Peritus et callidus scientiæ imperatoriæ, Qui imperatoris s. ducis officio fungi probe novit, Plut. Mario p. 786. meæ Ed. Πολὺ τοῦ Ὀκταβίου στρατηγικώτερος ἐφαίνετο. Cui adde hoc Aristot. Polit. 5. Εἰ στρατηγικὸς μέν τις εἴη, πονηρὸς δὲ καὶ μὴ τῇ πολιτείᾳ φίλος. Addere potes et hoc Isocr. Evag. (19.) Δημοτικὸς μὲν ὢν τῇ τοῦ πλήθους θεραπείᾳ· πολιτικὸς δὲ, τῇ τῆς πόλεως διοικήσει· στρατηγικὸς δὲ, τῇ πρὸς κινδύνους εὐβουλίᾳ: Peritum se esse ducem imperatoremque testatus est prudentia in adeundis periculis. Vel etiam ἱκανὸν στρατηγεῖν,

A Aptum ad obeundum munus imperatorium. Alioquin στρατηγικοὶ ἄνδρες dicuntur Qui vel gesserunt dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi solent: quomodo ap. Latinos Prætorii dicuntur et Consulares. Lucian. (3, 212.) Πρῶτόν γέ σοι τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας ἱστορήσω, Plut. Mario, Ἄνδρα βουλευτὴν καὶ στρατηγικόν. Sic Herodian. 7, (11, 6.) Καὶ ἕτερος στρατηγικὸς τὸ ἀξίωμα, Alterque item prætorius, Polit. Alioquin pro Prætorius accipitur et possessive, ut cum idem Herodian. dicit, οἱ στρατηγικοὶ, sub. στρατιῶται, Milites prætoriani; et l. 2. Οἱ στρατηγικοὶ προσαγορευόμενοι, Milites qui prætoriani appellantur. Item absolute fem. gen. DICITUR Στρατηγικὴ, ἡ, subaudito nomine substantivo ἐπιστήμη s. τέχνη, Peritia imperatoria, quæ in duce s. imperatore bono requiritur, Peritia ducendi exercitus: quæ et στρατηγία. [" Plato Euthyd. 290." Routh. Mss.] Itidem absolute et sine adjectione, substantiveque, numero PLUR. τὰ Στρατηγικὰ: ut τὰ πολεμικὰ dicuntur Res bellicæ. Isocr. ad Phil.
B (44. p. 100. Cor.) Εἰ μηδὲν πώποτε μεταχειρισάμενοι τῶν στρατηγικῶν, σοὶ τολμῶμεν παραινεῖν τῷ πλεῖστα καὶ μέγιστα διαπεπραγμένῳ κατὰ πόλεμον, Nihil munerum imperatoriorum, i. e. Nullam στρατηγίαν. Et magister quidam ap. Athen. (378.) qui suos discipulos docuerat ἀστρολογεῖν, ἀρχιτεκτονεῖν, φυσιολογεῖν, Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικὰ, sc. ἔργα, Disserebat de peritia imperatoria, et docebat τὴν στρατηγικήν. Item Στρατηγικὰ Πολυαίνου quidam appellant Libros illos, quibus varia variorum imperatorum strategemata commemorat. [" Ammon. 98. ad Charit. 289. Cattier. Gazoph. 47. ad Herod. 459. ad Diod. S. 1, 413. 2, 56. 57. 282. ad Dionys. H. 2, 699. Peritus muneris imperatorii, Xen. Mem. 1, 1, 7. 8. Bibl. Crit. 2, 1. p. 103. Conf. c. στρατιωτικὸς, ad Charit. 674." Schæf. Mss.] Στρατηγικῶς, Imperatorie, [" Toup. Opusc. 1, 385. Diod. S. 2, 177." Schæf. Mss.] Ἀστρατηγικὸς, Imperatoriæ artis ignarus, Malus imperator, φαῦλος στρατηγός: unde superlat. ἀστρατηγικώτατος, quod affertur e Cic. Ep.
C ad Att. (8, 16.) pro Imperatoriæ artis imperitissimus. Sed in iisd. Epistolis legi et ἀστρατήγητος, infra docebo. [* " Ἀστρατηγικῶς, Schol. Il. Ξ. 78." Wakef. Mss.] " Ἀστραγητικὸς, Ignarus ducendi exercitus, " VV. LL. perperam pro ἀστρατηγικὸς s. ἀστράτηγος " etiam."

A Στρατηγὸς derivatum est ET Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, i. q. στρατηγικὴ, Imperatoria, etiam Prætoria: πύλη, Porta imperatoria s. prætoria, i. e. per quam imperator aut prætor educere exercitum solet: πύλη, Porta τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς, ut Plut. loquitur. Soph. Aj. (49.) p. 4. Καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις, Ad utriusque ducis portam venerat, Agamemnoni sc. et Menelai, qui Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ ἡγεμόνενον. Itidem στρ. ναῦς, Navis imperatoria s. prætoria, i. e. qua imperator s. prætor vehi solet, quæ et ναυαρχὶς dicitur, ut supra in hac ipsa voce docui. Nam in exercitu navali στρατηγὸς et ναύαρχος idem sunt, i. e. Præfectus classis, Dux copiarum navalium, Imperator exercitus navalis. Legitur autem hoc στρατηγὶς ναῦς non ap. Thuc. so-
D lum, (2, 84.) sed et ap. Plut. et alios: qui Plut. dicit etiam (Anton. 39.) στρατηγίδες σπεῖραι, Cohortes prætoriæ, ut Bud. interpr. qui id ipsum ex Appiano quoque citat. [" Toup. Opusc. 1, 132. Diod. S. 1, 692." Schæf. Mss. * Στρατηγὶς, ἡ, Imperatrix, Aristoph. Ἐκκλ. 870. παρὰ τῇ στρατηγίδι. " Supra 835. ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος. Hoc substantivo augeantur Lexica, in quibus στρατηγὶς reperitur quidem, sed tantum adjective." Brunck.]

INDE ET Στρατήγιον, τὸ, Domicilium τοῦ στρατηγοῦ, Tentorium aut Domus imperatoris. Suid. exp. ὁ τόπος τοῦ στρατοῦ, (sic enim et in Ms. Cod. legitur,) quibus verbis Castra potius denotantur. Hoc autem affert exemplum, Οἱ μὲν ἡγεμόνες πρὸς τὸ στρατήγιον, ἡ δὲ πληθὺς πρὸς τὰς ἰδίας σκηνὰς ἔθεον, ubi pro Prætorio etiam accipere posses, ut interpr. ap. Plut. Pericle, Καλεῖ ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ στρατήγιον, Vocat ad tribunal et prætorium. Quo in l. sicut στρατήγιον et βῆμα copulat, ita et alibi: ut in Polit. Præc. Βλέπειν ἀπὸ τοῦ στρατηγίου πρὸς τὸ βῆμα. Apud Eund.

in l. περὶ Πολυπρ. (p. 61.) quidam curiosus novarum rerum perscrutator, Οὐ γέγονας κατ' ἀγοράν; οὐ παρελήλυθας τὸ στρατήγιον; Idem alibi, Τῷ στρατηγίῳ τὸ θέατρον ἀνταναστῆσαι. Sicut vero ille rerum novarum investigator alterum interrogat annon præterierit τὸ στρατήγιον, ita Synes. Ep. 109. Λόγους καινοὺς, οὓς εἰκός σε κομίζειν ἀπὸ τοῦ στρατηγίου, Utpote qui a prætorio, s. a principis comitatu, reversus sis. || Pro Castris accepit Soph. Aj. (721.) p. 44. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. Ubi annotat Schol. Attice ibi στρατήγιον poni pro στρατόπεδον: proprie autem esse τὸν τόπον ὃς τοῖς στρατηγοῖς ἀφιέρωται μετὰ τῶν ἄλλων τῶν προυχόντων βουλεύεσθαι. ["Diog. L. Solone p. 18. HSt." Seager. Mss. "Lobeck. Aj. p. 332. Dionys. H. 3, 1751. 1752." Schæf. Mss.] SCRIBITUR ET Στρατηγεῖον pro στρατήγιον, Æschin. c. Ctes. p. 70. 71(=74.) Εἰ δέ τις αὐτῷ τῶν στρατηγῶν ἀντείποι, καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν, διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατηγεῖον, Minatur se judicium dictaturum, B controversiamque pulpito cum prætorio constituturum. Et mox, Πλείω γὰρ ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ' ἑαυτοῦ ἔφη ἀπὸ τοῦ βήματος πεπονθέναι, ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγείου. ["Heringa Obss. 205. Ammon. 17." Schæf. Mss.]

Derivatur inde et VERB. Στρατηγέω, Exercitum duco, ducto, τὸν στρατὸν ἄγω, Dux sum exercitus, Imperatoris munere fungor, Exercitui præsum, Plut. Amat. Narr. Ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, στρατηγοῦντος Φοίδου, Cujus belli imperator Phœdus fuit, Isocr. ad Phil. Οἵτινες ἀμφότερα ἂν δύνωνται, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν, Et remp. administrare, et belli tempore imperatoris munus obire. Et ap. Athen. 12. Στρατηγεῖν οὐκ ἐπίστασθαι, Non esse στρατηγικόν. Et Chabrias ap. Plut. Apophth. (710.) dicit κάλλιστα στρατηγεῖν τοὺς μάλιστα γινώσκοντας τὰ τῶν πολεμίων. Item Plut. Alex. Ἔδοξε μανικῶς καὶ πρὸς ἀπόνοιαν μᾶλλον ἢ γνώμῃ στρατηγεῖν. Interdum jungitur cum dat. personæ ejus, cujus nomine bellum geritur, regis sc. aut reipublicæ, Plut. Othone, Στρα- C τηγοῦντες Οὐϊτελλίῳ, quod interpr. Pro Vitellio ducentes exercitum. Itidem Paus. Bœot. (1, 2.) Μαρδόνιον τὸν Γωβρύου, Ξέρξῃ στρατηγοῦντα, ἠμύναντο ἐν τῇ σφετέρᾳ οἱ Πλαταιεῖς. Similiter et Chrys. de Sacerd. Sæpe cum gen. Thuc. 3, (105.) Δημοσθένην τὸν ἐς Αἰτωλίαν Ἀθηναίων στρατηγήσαντα, Demosthenem, qui dux fuerat expeditionis illius quam Athenienses in Ætolos susceperant. Ubi etiam nota ἐς, ut significetur motus ad locum. Plut. c. Col. Μέλισσος δὲ, τῆς πατρίδος στρατηγῶν, Ἀθηναίους κατεναυμάχησε, Patriæ ducem se præbens, Athenienses navali certamine superavit: Pericle, Στρατηγῶν τῆς Σάμου, Samiorum dux. Isocr. Panath. Στρατηγεῖν οἰόμενοι δεῖν, ἀλλὰ μὴ τυραννεῖν αὐτῶν, Imperatoris et præfecti officio apud ipsos fungi, non tyrannidem in eos exercere. Ubi pro Præfectura potius urbana s. Prætura accipiendum videtur quam pro Præfectura militari et officio imperatorio, quo tum in præcedentibus accipitur ll., tum in hoc Herodiani 7, (9, 10.) Τὸν υἱὸν αὐτοῦ, στρατηγήσοντα δὴ τοῦ πλήθους D εἵλοντο, Filium ipsius ducem elegerunt exercitus. Rursum Thuc. 1, (29.) Ἐστρατήγει τῶν νεῶν, Navalium copiarum dux erat, Classi præfectus erat, ἐναυάρχει. Plut. Camillo, (19.) Τὴν ναυμαχίαν ἐνίκων, ἧς Χαβρίας ἐστρατήγει, Pugna navali vicerunt duce Chabria. Soph. Aj. 1100. p. 62. dicit etiam, Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Quomodo tu imperas Ajaci? s. Imperium habes in Ajacem? quippe qui non miles aliquis erat gregarius, sed et ipse copias ducebat. Interdum cum accus. construitur, et signif. itidem Dux sum, Dem. (1191.) Διαπραξάμενος ἐκπλεῦσαι, ὡς βασιλεῖ στρατηγήσων τὸν ἐπ' Αἴγυπτον πόλεμον, Ut qui dux esset belli quod rex Ægypto inferebat. Idem dicit etiam, Στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, Omnia gerit pro Philippo: (cf. p. 30.) Nisi malis Machinatur, Molitur, ut in Συστρατηγέω. Interdum cum infin., et signif. Strategemate molior, Militari astutia machinor. Plut. Crasso, p. 183. Ald. Λαβεῖν τὸν Κράσσον ἀπωτάτω τοῦ πατρὸς στρατηγοῦντες, A Arte imperatoria affectantes et molientes. Item στρατηγῶν p. 184. pro Affectans et laborans agensque, Bud. || PASS. Στρατηγέομαι, Imperio ducis pareo, Imperatori subjectus sum, ut milites et cohortium præfecti, Aristot. Polit. 3. Ἣν (πολιτικὴν ἀρχὴν) δεῖ τὸν ἄρχοντα ἀρχόμενον μαθεῖν, οἷον ἱππαρχεῖν ἱππαρχηθέντα, στρατηγεῖν στρατηγηθέντα, καὶ ταξιαρχήσαντα καὶ λοχαγήσαντα. Itidem Dem. (52.) Στρατηγεῖσθε ὑπ' ἐκείνου. Et Synes. Ep. 104. Ὁρῶμεν ἐφ' ἵππων ἀνδράρια πονηρὰ, καὶ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ὑπὸ λιμοῦ στρατηγούμενα, Et quorum dux esset fames: malesuada illa, et quidvis moliri jubens; s. Sub duce fame, Qui famis veluti ducis imperio regerentur. Ipsa etiam στρατιὰ στρατηγεῖται, Ducitur, Bud. ap. Isocr. Paneg. (50.) Τίς γὰρ οὕτως, ἢ νέος ἢ παλαιὸς, ῥάθυμός ἐστιν, ὅστις οὐ μετασχεῖν βουλήσεται ταύτης τῆς στρατιᾶς, τῆς ὑπ' Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης; Sed et πόλεμος dicitur στρατηγεῖσθαι pro Geri, Administrari. Unde ap. Plut. Πόλεμος κακῶς στρατηγούμενος. Sic πόλεμον στρατηγεῖν supra habuimus e Dem. || Στρατηγοῦμαι accipitur etiam pro καταστρατηγοῦμαι, Strategemate vincor, seu, ut Bud. interpr., Vincor arte imperatoria, Greg. Naz. 133. de Juliano prospere ab initio res gerente, sed tandem intercepto in Perside, Εἴτουν λαθὼν διὰ τὸ τῆς ἐφόδου τάχος, εἴτε ὑπὸ Περσῶν οὕτω στρατηγούμενος, καὶ κατὰ μικρὸν ὑπαγόμενος εἰς τοὔμπροσθεν, Arte bellica deceptus victusque. ["Bibl. Crit. 1, 4. p. 101. ad Charit. 284. 324. ad Diod. S. 1, 448. Musgr. Iph. A. 84. Huschk. Anal. 23. Hemst. ad Plutum p. 351. Furto militari circumvenio, Diod. S. 2, 336. ad Dionys. H. 2, 910. Sum στρατηγὸς, Lucian. 3, 282. 309. De constr., Dionys. H. 1, 472. Lobeck. Aj. p. 392." Schæf. Mss. "Dolo utor, Strabo 777." Wakef. Mss. Eur. Heracl. 39. Δυοῖν γεροντοῖν δὲ στρατηγεῖται φυγὴ, Herod. 6, 72. Ἐστρατήγησε Λακεδαιμονίοισι ἐς Θεσσαλίην, Epist. Socr. 28. Στρατηγησαμένῳ αὐτούς. De constr., ad Greg. Cor. 934. * Στρατηγητέον, Plato Sisypho 389.] "Εὐστρατηγέω, "affertur pro Bene impero exercitui," [quod verbum derivandum esset ex εὐστράτηγος: vide Εὐπορίζω.]

UNDE Στρατηγέτης derivare possumus, ut κυνηγέτης a κυνηγέω. Est autem στρατηγέτης i. q. στρατηγὸς, ut κυνηγέτης, i. q. κυνηγὸς, i. e. Dux exercitus, Imperator. Si quis tamen malit ab ipso στρατηγὸς derivare, ut ἀρχηγέτης ab ἀρχηγὸς, non magnopere repugnarim. [* Ὑποστρατηγέτης, Tzetz. Ch. 5. p. 82. "5, 219. * Στρατηγέτις, 12, 906." Elberling. Mss. "* Στρατηγῖτις, ad Diod. S. 1, 692." Schæf. Mss.: a * Στρατηγίτης. * Στρατηγητὴς, unde et * Στρατηγητικὸς, ap. Plat. Philebo p. 56. Ἰατρικήν τε, καὶ γεωργίαν, καὶ κυβερνητικὴν, καὶ στρατηγητικήν.]

Ab eod. στρατηγέω derivatum VERBALE Στρατήγημα, τὸ, Res a duce exercitus gesta, Facinus ab imperatore editum, Facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur Callidum facinus s. Solers consilium, quo imperator exercitus hostem circumvenit: στρατηγικὸν σόφισμα, ut Plut. loqui supra docui. Cic. de N. D. 3, (6.) Consilium illud imperatorium fuit, quod Græci στρατήγημα appellant: sed eorum imperatorum, qui patriæ consulerent, patriæ non parcerent. Ubi mallem Consilium solers, quemadmodum Jul. Front. Præf. l. 1 Strateg. Ut solertia ducum facta, quæ a Græcis una Strategematωn appellatione comprehensa sunt, expeditis complectar commentariis. Ita enim consilii quoque et providentiæ exemplis succincti duces erunt: unde illis excogitandi gerendique similis facultas nutriatur. Est igitur στρ. Ingeniosum in bello inventum, quod ad ejus, qui excogitat, utilitatem, et ad hostium perniciem, momentum habet. Polyæn. Strateg. 1. init. Antoninum et Verum alloquens, Τῆς στρατηγικῆς ἐπιστήμης ἐφόδια ταυτὶ προσφέρω, ὅσα τῶν πάλαι γέγονε στρατηγήματα. Paulo post dicit, πρώτην δεινῶν στρατηγῶν σοφίαν esse, ἀμαχεὶ τέχνῃ καὶ δόλῳ περιγίνεσθαι: sed esse ἄριστον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ τῇ παρατάξει μηχανᾶσθαι ὅπως ἂν ἡ γνώμη τὸ κρατεῖν ἐπισπῶτο, προλαβοῦσα τὸ τέλος τῆς μάχης. Quibus verbis declarat quid στρατηγήματος nomine intelligat. Ibid. dicit Homerum, cum

ait, ἢ δόλῳ ἠὲ βίηφι, non aliud videri monere, quam τέχναις καὶ στρατηγήμασι χρήσασθαι κατὰ τῶν πολεμίων. Quo genere loquendi Plut. quoque utitur in Fabio (16.) de Annibale, Ἐν δὲ τῇ μάχῃ στρατηγήμασιν ἐχρήσατο: quorum aliquot ibi enumerat. Eodem sensu Isocr. Panath. Τούτου δὲ κάλλιον στρατήγημα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ὠφελιμώτερον, οὐδεὶς φανήσεται πράξας, Nullum prudente et callido imperatore dignius facinus. At ap. Athen. 13. Οὐ κατ' ὀρθόν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα, Non bene cecidit mihi, quod moliebar imperatorium facinus. Suid. στρατήγημα exp. non solum σόφισμα et κατόρθωσις, sed etiam ἡ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία. [" Jacobs. Anim. 282. Huschk. Anal. 23. Diod. S. 2, 591. Facinus callidum et solers consilium, ad Charit. 284." Schæf. Mss. Xen. Ἀπ. 3, 5, 22. Πολλὰ οἶμαί σε τῶν πατρῴων στρατηγημάτων παρειληφότα, Præcepta imperatoria a patre tuo esse edoctum.] UNDE Στρατηγηματικὰ, i. q. στρατηγικά: ut Στρατηγηματικῶν libri, quos Frontinus conscripsit et edidit: sicut dicuntur Πολυαίνου Στρατηγικά.

INDE COMP. Ἀστρατηγησία, ἡ, Imperatoriæ artis imperitia, Ductandi exercitum imperitia, [Dionys. H. 1. p. 564, 17., quod tamen ducendum est a v. seq.] Ἀστρατήγητος, Artis imperatoriæ imperitus, Imperitus ducendi exercitum, Cic. ad Att. 7, 13. Nos autem ubi exurgere poterimus? aut quando? quorum dux quam ἀστρατήγητος, tu quoque animadvertis: cui ne Picena quidem nota fuerint: quam autem sine consilio, res testis. Eadem signif. ex eisd. Epistolis afferri ἀστρατηγικὸς, supra docui. || Ἀστρατήγητος exp. etiam Duce carens: quam exp. sequendo, illud ἀστρατηγησία in exercitu diceretur, Cum imperatore s. duce caret. [Aristot. Polit. 5, 9. Joseph. B. J. 2, 12, 4. 4, 3, 3. * " Ἀστρατηγήτως, Appian. 2, 67." Wakef. Mss.]

Ἀντιστρατηγέω, Imperatoris locum obtineo, Vicem præsto imperatoris, Sum ἀντιστράτηγος: sicut στρατηγέω significat Sum στρατηγός. || Sum hostium imperator, adversæ s. contrariæ partis imperator. [Dionys. H. 1. p. 682, 40. Arrian. Exp. Alex. 2. p. 70, 16. Josephi Vita 55. * " Ἀντιστρατήγημα, Mathem. Vett. 326. * Ἀντιστρατήγησις, Onesand. 32." Kall. Mss.] Διαστρατηγέω, Munus imperatoris obeo, [" Plut. Galba init., Eunap. ap. Suid. v. Βλάντιον." Boiss. Mss. " Jacobs. Anim. 233." Schæf. Mss.] Καταστρατηγέω, Strategemate supero, Solerte et imperatorio aliquo facinore subjugo, Bellica astutia decipio, Plut. de Pompeio in Thessalia castra habente, (Pomp. 67.) Ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν, ὡς οὐ Καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν πατρίδα καὶ βουλὴν, Criminabantur eum tanquam exercitu ducendo patriam potius et senatum quam Cæsarem vincere in potestatemque suam redigere meditaretur: (Timol. 11.) Metaph. Basil. de 40 Martyr. Πρὸς δὲ τούτοις χρήματα ὑπισχνεῖτο, τιμὰς ἐκ βασιλέως, καὶ ἀξιωμάτων διανομὰς, καὶ μυρίαις αὐτοὺς ἐπινοίαις κατεστρατήγει, Infinitisque aliis dolis captabat et petebat, Bud. Inde pass. præt. Κατεστρατηγημένος, Strategemate circumventus, Astutia aliqua imperatoria s. militari oppressus. [" Ad Diod. S. 1, 436. 2, 500. ad Charit. 324. De constr., Dionys. H. 2, 662." Schæf. Mss. " Καταστρατηγεῖν τοὺς δικαστὰς, de oratore, qui vehementius in judices incurrit oratione, eosque veluti oppugnat, Dionys. Jud. Isæi 3." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Καταστρατηγία, Tzetz. Ch. 9. p. 163.] Παραστρατηγέω, Imperatoris exercitus assessor sum et collega, Præter summum imperatorem, etiam ipse dux sum exercitus, i. q. sequens Συστρατηγῶ, Plut. Alex. (39.) Οὐκ εἴα δὲ πολυπραγμονεῖν οὐδὲ παραστρατηγεῖν, Eodem militaris imperii jure fungi, Phoc. Οἷον ἐπανορθουμένου καὶ παραστρατηγοῦντος. Affertur παραστρατηγοῦντες etiam pro Qui adhærent imperatoribus exercitus. " Aliam signif. vide in Ὀξυπαθῶς." [" Plut. Mor. 1, 785. Dionys. H. 4, 2110." Schæf. Mss.] Συστρατηγέω, Una στρατηγῶ, Sum etiam ipse στρατηγὸς, Collega sum in ductando exercitu, In prætura præfecturave collega sum. Interdum cum accus. jungitur ut et στρατηγῶ, pro Una et ego strategemate aliquo molior s. machinor. Strabo 6. p.

A 114. de Dionysio tyranno, Ἕτερος δὲ τῶν υἱῶν Ἀπολλοκράτης συνεστρατήγει τῷ πατρὶ τὴν κάθοδον, Una cum patre strategematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syracusas. [" Ad Charit. 604. Musgr. Iph. A. 84." Schæf. Mss.] Ὑποστρατηγέω, Sum ὑποστρατηγὸς, Secundum locum ab imperatore obtineo, Secundarias partes sortitus sum in ductando exercitu, [Xen. K. Ἀ. 5, 6, 22.]

Στρατηλασία, ἡ, Exercitus eductio, Expeditio, Plut. de Fort. Rom. (fin.) Ὑπερβαλέσθαι τὰ Διονύσου καὶ Ἡρακλέους πέρατα τῆς στρατηλασίας, Herculis Liberique patris expeditionum limites superare, [Herod. 2, 1. 4, 105. 7, 14. 15. 8, 27.] ET Στρατηλατέω, Exercitum educo, in expeditionem, Expeditionem suscipio, Bellum infero: e consequenti. [Æsch. Pers. 719. Eum. 690. " Ad Herod. 519. Wakef. Herc. F. 61." Schæf. Mss. Eur. Heracl. 465. El. 321. Strabo 11. p. 417.] Στρατηλάτης, ὁ, Qui exercitum educit in expeditionem, Dux agminis militaris, Eur. (Rhes. 173.) στρατηλάτης νεῶν, ut Soph. στρατηγὸς
B τῶν ὅλων, et Thuc. στρατηγὸς νεῶν, qui alio nomine ναύαρχος dicitur, Navium dux, Navalium copiarum imperator, Classis præfectus. [Eur. Or. 573. Phœn. 602. Cycl. 85. Iph. A. 645. Soph. Œd. C. 1429. Aj. 58. 1223. Æsch. Pers. 722. Eum. 640. " Valck. Diatr. 94. Diod. S. 2, 569." Schæf. Mss. * Στρατηλατικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 3. p. 247. * " Στρατουργία, Hermogenis Progymn. c. 10. Delectus Prisciano: Aphthonius autem et Theo στρατολογίας habent." Schn. Lex.]

[* " Μελλόστρατος, Toup. Opusc. 1, 444. * Μελλοστρατέω, ibid. et 2, 165." Schæf. Mss.]

Στρατάομαι, Exercitum collocatum habeo, Castra pono, metor, i. q. στρατοπεδεύομαι, Il. Γ. (187.) Οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, i. e. ἐστρατοπέδευον, Exercitum locarant, Stativa habebant: [Δ. 378. " Heyn. Hom. 6, 248." Schæf. Mss. Perperam in Schn. Lex. * " Στρατόω, unde poët. ἐστρατόωντο, Hom." Cf. εἰσορόωντο, Il. Ψ. 448. * Ἀμφιστρατάομαι, Obsideo, Il. Α. 712. ἀμφεστρατόωντο.
C * Ἐπιστρατάομαι, Nonn. D. 48, 32. Γηγενέων δὲ φάλαγγες ἐπεστρατόωντο κυδοιμῷ. * Συστρατάομαι, 17, 138. συνεστρατόωντο δὲ Βάκχῳ Ὁπλοφόροι καὶ φῆρες ἀτευχέες.]

Στρατεύω, Exercitum in expeditionem educo, Cum exercitu venio, ut Schol. Thuc. (2, 6.) p. 51. στρατεύσαντες exp. μετὰ στρατιᾶς ἀφικόμενοι. E consequenti interpr. etiam Bello invado, Infesto exercitu invado. Construitur modo cum εἰς, modo cum ἐπὶ, habente suum accus. regionis, urbis, populi, principis. Thuc. 2. Ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι μετὰ πάντων, Universis copiis in regionem nostram expeditionem suscipiunt. Sic 3. Ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικὴν, Exercitum induxere in Atticam, Bellum intulere Atticæ. Idem alibi, Ἐστράτευσαν ἐς Κύπρον, Cyprum sunt ingressi hostiliter, Cyprum infesto agmine invaserunt. Idem cum ἐπί: ut στρατεύω ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, Cum exercitu contendo Potidæam. Item, Στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοὺς, Infesto exercitu eos aggrediuntur, Bellum eis inferunt. Sic Hermog. de
D Invent. 2. Στρατεύειν ἐπ' αὐτοὺς ἄξιον, Æquum est eis bellum inferre. Rursum Thuc. 3, (7.) Καὶ ὕστερον Ἀκαρνᾶνας ἀναστήσας πανδημεὶ, στρατεύει ἐπ' Οἰνιάδας, Expeditionem suscipit adversus Œniadas, Infesto agmine tendit in Œniadas, Infesto exercitu petit Œniadas. Item sine εἰς vel ἐπὶ, Plut. Amat. Narr. Ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, στρατηγοῦντος Φοίδου, Bellum eis Thebani una cum ceteris Bœotis intulerunt, Thuc. 2. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐστράτευον ἐπὶ τῶν νεῶν, Athenienses erant in expeditione cum classe. || Cum de milite dicitur, significat Milito, Stipendia facio s. Mereor, præsertim si addatur dat. imperatoris, aut præp. ὑπὸ, Aristot. Rhet. 2. Νεώτατος καὶ οὐκ ἔνορκος ὢν ἐστράτευσε. || Interdum et pro στρατηγέω accipitur, cum de duce exercitus dicitur, i. e. Imperatoris munus obeo, Dux sum, Thuc. 1, (105.) Καὶ ἐπολιόρκουν, Λεωκράτους στρατεύοντος, i. e. Λεωκράτους στρατηγοῦντος, Leocrate duce, ductante exercitum. || PASS. Στρατεύομαι, i. q. στρατεύω, (ut στρατοπεδεύομαι i. q. στρατοπεδεύω,)

Exercitum in expeditionem educo, Expeditionem suscipio, Athen. (532.) de Charete, Ὅς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ πεζὰς ἑταίρας, In expeditionibus, Si quam susciperet expeditionem. Et Theres rex Thraciæ ap. Plut. Apophth. (665.) dicebat, Ὁπότε σχολάζοι καὶ μὴ στρατεύοιτο, τῶν ἱπποκόμων οἴεσθαι μηδὲν διαφέρειν. Xen. K. Π. 4, (3, 1.) Οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι, ἔχοντες τὰ πλεῖστον ἄξια στρατεύονται. Potest tamen in præcedente l. Plutarchi στρατεύοιτο accipi etiam pro πολεμοίη, Bellum gereret: in Xenophonteo, pro Militare, et accipi de singulis militibus, non de ducibus solum: de qua signif. infra dicetur fusius. Præterea sicut στρατεύω supra dictum est construi interdum cum εἰς aut ἐπὶ habente personam ejus qui bello petitur, ita et στρατεύομαι usurpari sciendum est, Xen. Στρατεύομαι ἐπὶ τοῦτον, Exercitum in expeditionem educo adversus hunc, Infesto agmine invado hunc, Bellum huic infero. Idem στρατεύεσθαι et τὴν στρατιὰν διαλύειν sibi opponit: K. Π. (6, 1, 4.) Πότερον στρατεύεσθαι καιρὸς δοκεῖ εἶναι ἔτι ἢ ἤδη διαλύειν τὴν στρατιὰν, Expeditionem suscipiendi, Belligerandi. Item στρατεύεσθαι ἔξω, Plato de LL. In militiam proficisci. At cum de milite aliquo dicitur, signif. Milito, Stipendia facio, perinde ut στρατεύω. Aristot. Œc. 2. Τῶν στρατευομένων παρῃρεῖτο τὰς σιταρκίας, Militantibus stipendia denegabat. Xen. Ἑλλ. (3, 4, 15.) Ὅστις παράσχοιτο ἱππικὸν καὶ ὅπλα καὶ ἄνδρα δόκιμον, ὅτι ἐξέσται αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι, i. e. Fore ἀστράτευτον, et immunem a militia, Non fore opus ut ipse militet, Thuc. 8, (65.) p. 283. Ὡς οὔτε * μισθοφορητέον εἴη ἄλλους ἢ τοὺς στρατευομένους. Plut. Probl. Rom. Τοῖς μὴ στρατευομένοις μὲν, ἐν στρατοπέδῳ δὲ ἄλλως ἀναστρεφομένοις, οὐκ ἐξῆν ἄνδρα βαλεῖν πολέμιον οὐδὲ τρῶσαι, Iis qui non militarent. Item μισθοῦ στρατεύονται, Stipendia merent, Xen. Interdum cum dat. personæ imperatoris, Dem. Στρατεύεται ἡμῖν, Nobis meret, Sub nobis stipendia facit. Sic Greg. Naz. Στρατεύεται Καίσαρι, Stat. Tibi Amphiarae merent. Interdum cum ὑπὸ, habente et ipso personam imperatoris, Plut. Camillo, Στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτωρι Ποστουμίῳ, Sub dictatore Postumio merens, Herodian. 8, (7, 20.) Σὺν τοῖς ὑπὸ Βαλβίνῳ στρατευομένοις, Cum iis, qui sub Balbino merebant, militabant, stipendia faciebant. Item στρατεύεσθαι στρατείαν, [vide Jambl. V. P. 404.,] aliquam dicitur aliquis, pro Merere s. Stipendia facere, Militare in expeditione aliqua. Dem. (545.) Ἐστρατευμένος ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας. Sic Plut. Πυνθανομένων τῶν τιμητῶν εἰ πάσας τὰς στρατείας ἐστράτευται. Et Polyb. (6, 19, 3.) Στρατείας στρατεύειν κ' ἐνιαυσίους, Tacit. Plures per provincias quadraginta stipendia explevit. [" Στρατεύω, Valck. Diatr. 224. ad Herod. 197. 293. 434. 436. Zeun. ad Xen. K. Π. 416. Wakef. S. Cr. 4, 33. ad Diod. S. 1, 650. Reisk. ad Eund. 61. Markl. Iph. p. 162. ad Eur. Rhes. 434. I. q. στρατοπεδεύω, Xen. K. Π. 776. Wolf. ad Hell. 125. cf. ad Herod. 482. Conf. c. στρατοπεδεύω, ad Diod. S. 1, 644. Στρατεύομαι, Acta Soc. Traj. 1. p. 83. Castra metor, Argum. Eur. Rhes., Wolf. l. c. I. q. στρατεύω, cum accus., Boiss. Philostr. 391. 511.: πρὸς, ἐπί τινα, ad Dionys. H. 1, 162. Ἐστρατεῦσθαι, ad Diod. S. 1, 57. De act. et med., Schneid. Anab. 110. ad Herod. 441. 489. 731. ad Diod. S. 1, 309. 312." Schæf. Mss. " Med., Cum populo exeo, Herod. 4, 173." Wakef. Mss. Vide Leopard. Emendd. 19, 19. * " Αὐτοστρατεύομαι, Onesand." Kall. Mss. * Στρατευτέον, Suscipienda est expeditio, Xen. Ἑλλ. 7, 1, 29. * Στρατευσείω, Expeditionem cogito, Dio Cass. 719, 14.]

Στράτευμα, τὸ, Exercitus qui in expeditionem educitur, i. q. στρατὸς, Agmen, Thuc. 6, (98.) p. 230. Ὡς ἑώρων σφίσι τὸ στράτευμα διεσπασμένον τε καὶ οὐ ῥᾳδίως ξυντασσόμενον, Herodian. 6, (5, 1.) Ὅτε ἀντίπαλα καὶ ἰσόρροπα ᾤηθη εἶναι τὰ ἑαυτοῦ στρατεύματα τῷ πλήθει τῶν βαρβάρων, Milites suos, quos in expeditionem educebat, numero non esse impares adversariorum copiis, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 30.) Ὅπως ἐρρωμενέστατον τὸ στράτευμα ποιήσαιτο. Sic Σ. (8, 32.) Ὡς στράτευμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο: Ἑλλ. 6, (5, 19.)

A Ἐξέτεινε ἐπ' ἐννέα τὸ στράτευμα ἀσπίδων: (1, 4, 10.) Ἀπεβίβασε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας: 4, (4, 13.) Διαφῆκε τὸ στράτευμα. Item Plut. Apophth. Ἑαυτὸν καὶ τὸ στράτευμα παραδούς. Rursum Xen. Ἑλλ. 5, (4, 41.) et Dem. Philipp. 3. Πολιτικοῦ στρατεύματος mentionem faciunt. [" Ammon. 130. Zeun. ad Xen. K. Π. 185. Markl. Suppl. 601. 653. Musgr. ibid." Schæf. Mss. I. q. στρατεία, Herod. 3, 84.] Στρατευματικὸς, exp. Militaris, Bello habilis s. idoneus. Στράτευσις, ἡ, Expeditio, i. q. στρατεία, ut στρατοπέδευσις i. q. στρατοπεδία, [Symm. Ps. 59, 12. 107, 12.] Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ, Qui in expeditionem educi potest, Maturus militiæ, (ut Liv. Cujus magna pars matura militiæ esset,) i. e. Qui militare s. arma ferre per ætatem potest, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 12.) Εὑρὼν ἐκεῖ τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας οἰκοῦντας τὰς οἰκίας, τοὺς δ' ἐν τῇ στρατευσίμῳ ἡλικίᾳ, οἰχομένους εἰς τὸ Ἀρκαδικόν. Hæc στρατεύσιμος ἡλικία a Tac. dicitur Ætas militaris, Ovid. Ætas bello habilis. [" Xen. K. Π. p. 14., ubi v. Zeun., ad

B Charit. 578. Dionys. H. 1, 576." Schæf. Mss. * Στρατευτής, unde] Στρατευτικὸς, idem. Nisi malis accipere pro Bellicosus, Pugnax, in h. l. ap. Athen. (562.) ubi Chæremon Tragicus dicit oportere amantes στρατευτικωτάτους Εἶναι, πονεῖν τε δυναμένους τοῖς σώμασι, Ποιητικοὺς, ἰταμοὺς, προθύμους, εὐπόρους Ἐν τοῖς ἀπόροις. Vel etiam Expertus et gnarus militiæ, Assuetus militaribus muniis. Pro Militaris, affertur e Bud. [* Στρατευτὸς, unde * Ἀρτιστράτευτος, Tiro, Appian. B. C. 905=464.] Ἀστράτευτος, Immunis a militia, Solutus militia, ut Tac. Solvebatur militia; Militia vacans, ut Quintil. Alio bello petierat ut militia vacaret. Quo sensu Xen. dicit Ὧι ἔξεστι μὴ στρατεύεσθαι. Solon ap. Æschin. (78.) Ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ᾤετο δεῖν ἐνέχεσθαι τὸν ἀστράτευτον, καὶ τὸν λελοιπότα τὴν τάξιν, καὶ τὸν δειλὸν ὁμοίως: (74.) Vel, Qui non militavit. Unde crimen ἀστρατείας· [" Callim. 1. p. 421. Plut. de S. N. V. p. 10. Wyttenb. Select. 321." Schæf. Mss. * " Ἀστρατεύτως, J. Poll. 2, 159." Kall. Mss. * Νεοστράτευτος, Gl. Tiro, Appian.

C B. C. 776.]

Στρατεία, ἡ, Expeditio, Militia, ejusmodi signif. qua dicitur aliquis detrectare militiam, et Solutus esse militia, Xen. K. Π. 8, (6, 10.) p. 137. Ὥρμα ταύτην τὴν στρατείαν, ἐν ᾗ λέγεται καταστρέψασθαι πάντα τὰ ἔθνη ὅσα οἰκεῖ μέχρις Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Hanc suscepit expeditionem. Qua signif. et στρατείαν ποιεῖσθαι dicitur, Thuc. Στρατείας ἐποιήσαντο. Sic Isocr. Πῶς οὐ χρὴ θαῤῥεῖν ποιούμενον τὴν στρατείαν ταύτην; Quo modo non confidenter hanc expeditionem suscipias? Similem huic locum ex Eodem attuli in Στρατηγοῦμαι. Sicut vero στρατείαν ποιεῖσθαι dicitur aliquis, ita ipsa στρατεία γίνεσθαι, Isocr. Στρατείας γενομένης, Facta expeditione, vel Cum susciperetur expeditio. Item ὁ στρατείας ἀφειμένος, Qui militia solutus est, non cogitur amplius στρατεύεσθαι, Plut. Probl. Rom., ubi etiam dicit talem ἀπηλλάχθαι τῶν στρατιωτικῶν νόμων. Contra aliquis ἀποδιδράσκει τὴν στρατείαν, ut ap. Ovid. aliquis dicitur Detrectare militiam: unde ἀπόδρασις στρατείας, Dem. (568.) Λειποταξίαν καὶ στρατείας ἀπό-

D δρασιν. Quod ut ignavi militis est, ita impigri et strenui plures στρατείας τελεῖν, Polyb. (6, 19, 1.) Πέντε ἐνιαυσίους ἔχειν ἤδη στρατείας, Jam quinque annua stipendia fecisse. Sic Idem, Πολιτικὴν δὲ ἀρχὴν οὐκ ἔστιν οὐδενὶ λαβεῖν πρότερον ἐὰν μὴ δέκα στρατείας ἐνιαυσίους ᾖ τετελεκώς. Et alibi, Στρατείας τελεῖν κατ' ἀνάγκην. Idem et στρατείαν στρατεύσασθαι dicit, ut in Στρατεύομαι docui. Proprie autem στρατεία de Pedestri expeditione dici videtur, cum Thuc. 2. dicat, Οὐχὶ ἐς ναυμαχίαν μᾶλλον ἢ ἐπὶ στρατείαν ἐπλέομεν, Neque tam ad prælium navale quam ad terrestrem expeditionem navigabamus. Eod. l. dicit, Κατὰ τὴν Σιτάλκου στρατείαν, Tempore expeditionis illius quam Sitalces Thraciæ rex susceperat. ‖ Στρατεία pro στράτευμα et στρατιὰ, i. e. pro Agmine militum s. Exercitu qui in expeditionem educitur, proque Copiis, acceptum, legitur ap. Xen. K. Π. 7, (4, 4.) p. 111. Ἐρωτῶντες εἴ τι στρατείας προσδέοιτο ἢ μηχανημάτων. Sed puto scr. potius στρατιᾶς, ut ibid. Ἀπεκρίνατο ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἔχει ἀλλαχόσε χρῆσθαι

στρατιᾷ. Quibus dictis ἀπῆγε τὸ στράτευμα. Ubi observa synonymως usurpata στράτευμα, στρατιὰ, et στρατεία, si tamen id mendosum non est : quanquam Ammon., cum dixisset στρατείαν, penultima longa, esse τὸ πρᾶγμα, στρατιὰν vero, penultima correpta, τὸ πλῆθος, subjungit, ea sæpe ἐναλλάσσειν ἐν τῇ χρήσει, i. e. alterum pro altero usurpari. Verum ego plurimis in locis pro στρατεία e vett. Codd. reponendum esse comperi στρατιὰ, et vicissim. [" Thom. M. 811. Add. ad 214. Conf. c. στρατιὰ, Sylb. ad Paus. 15. 223. Fac. ad 1, 271. Sylb. ibid. Fac. ad 2, 397. Valck. Phœn. p. xx. ad Phalar. p. xvi. Lennep. 170. cf. omnino Act. Soc. Traj. 1. p. 86. Timæi Lex. 239. et n., Wessel. Diss. Herod. 140. Villebr. ad Athen. 1. p. 435. Paris., Toup. Opusc. 1, 352. Ammon. 130. Zeun. ad Xen. K. Π. 186. 505. 664. 669. ad Herod. 97. 195. 224. 231. 462. 528. ad Diod. S. 1, 22. 57. 240. 250. 362. 406. 450. 468. 658. 2, 233. 427. ad Lucian. 1, 398. 2, 236. 294. Heyn. ad Apollod. 457. 480. 1403. ad Charit. 540. 576. 658. Markl. Iph. p. 71. Brunck. Aristoph. 1, 41. 127. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 423. T. H. ad Plutum p. 270. ad Dionys. H. 1, 111. 265. 363. 530. 542. 561. 569. 2, 754. 1092. 1105. 1129. 1185. 1223. 3, 1322. 1356. 1464. 3, 1901. Heind. ad Plat. Phædr. 296. Schneid. ad Xen. Hier. 260. Conf. c. στρατοπεδεία, ad Diod. S. 1, 698. Ἐπὶ στρατείας, Heindorf. ad Plat. Charm. 65. ad Apol. p. xxv. Xen. Hier. 6, 9. ἐν στρατείᾳ? Herod. 6, 56. Οἴκοι τε καὶ ἐπὶ στρατείας, Plato Phædr. 296. Heind." Schæf. Mss.] Ionice Στρατηΐη pro Στρατεία dicitur, ut βασιληΐη pro βασιλεία. At στρατηΐαι exp. Militum copiæ, ut i. sit q. στρατεύματα et στρατιαὶ, qua signif. στρατεία quoque ap. Xen. legi modo dictum fuit. [Herod. 1, 70. 171. 2, 111. 5, 77. " Wessel. ad p. 97. 224. 231. 462. 528. 587. Diss. Herod. 140." Schæf. Mss.]

Ἀστρατεία, ἡ, Militiæ vacatio, Aristoph. Εἰρ. (526.) Οἷον δὲ πνεῖς ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας Γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου: nam ἀστρατείας tempore delicatioribus cibis utuntur et potu suaviore, unguentis item : quæ militiæ rara sunt. Schol. exp. εἰρήνης. || Est et crimen ἀστρατείας, Cum aliquis desertæ militiæ accusatur, i. e. Cum de eo accusatur, quod non militarit, s. militiam deseruerit, cum tamen militare legibus teneretur, Plato de LL. 9. Τῆς ἀστρατείας ὑπόδικος γιγνέσθω, Reus sit desertæ militiæ. Sic Dem. (533.) Ἀστρατείας ἑάλω. Itidem ἀστρατείας γραφαὶ, Desertæ s. Detrectatæ militiæ delationes, ut λειποταξίου γραφαί. || Ἀστρατεία, Cognomen Dianæ, cui sacellum extructum fuit in agro urbis Pyrrhichi, quod inde Amazones præliantes ulterius non processerint, ut quidem refert Greg. Gyrald. e Paus. [Lacon. 25, 2. " Luzac. Exerc. 85." Schæf. Mss. Suid. v. Ἀδοραρία. * " Ἀστραρία, Anna C. 204." Elberling. Mss.]

[* " Ἀναστρατεύω, Dio Cass. 377. Appian. 2, 487." Wakef. Mss.] Ἀντιστρατεύω s. Ἀντιστρατεύομαι, Expeditionem suscipio adversus aliquem, Bellum infero alicui, Belligero cum. Capitur et generaliter pro Adversor, Repugno. Chrys. in Ep. 7. ad Rom. Οὐδὲ γὰρ ἀντιστρατεύεται τῷ νόμῳ τοῦ νοὸς ἡμῶν ἡ ἁμαρτία, de libero arbitrio loquens. [" Diod. S. 2, 499. T. H. ad Lucian. Dial. p. 65." Schæf. Mss.] Ἀποστρατεύω s. Ἀποστρατεύομαι, Militia mittor, Exauctoror, Bud. citans h. l. Appiani B. C. 5, (26.) Ὁ δὲ Σέξτιος, ἀναλαμβάνειν ἐθέλων τὸν στρατὸν, Φάγωνι τῷ Καίσαρος ὑπάρχῳ ἐπολέμει οὐκ ἀποδιδόντι, συναγαγὼν τινας τῶν ἀπεστρατευμένων καὶ Λιβύων, Militia missorum, Exauctoratorum. [Ἀποστρατευσάμενος, Gl. Emeritus. * " Ἀποστρατεία, ἡ, Thuc. 5, 60. Τὰς ἀποστρατείας δίκας, ubi vulgo legitur ἀπὸ στρατιᾶς." Schn. Lex. * " Ἀποστράτευτος, Anna C. 484." Elberling. Mss.]

[* Διαστρατεύομαι, unde διαστρατευσάμενος, Veteranus, Dio Cass. 58, 18.] Ἐκστρατεύω, Exercitum in expeditionem educo, Infesto agmine exeo, Greg. Naz. de Juliano in Constantium insurgente, Ὁ δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκστρατεύει, καὶ τῆς δύσεως ἀπανίσταται, Infesto exercitu in eum tendit, Bud. Idem Bud. affert et h. l. Aristot. ex Œcon. 2. Ἐκστρατεύειν αὐτῷ μέλλοντι ἐκ τῆς χώρας, Extra fines regionis ducturo exercitum. Affert et e Polyb. 5, (5, 9.) Ἐξεστρατευκότων τῶν Αἰτωλῶν, pro Extra patriam in expeditione agentium : ut ἐκστρατεύειν hic i. sit q. Platoni ἔξω στρατεύεσθαι. Pass. Ἐκστρατεύομαι i. q. act. ἐκστρατεύω, ut στρατεύομαι i. q. στρατεύω. Xen. Ἑλλ. 7, (5, 9.) Ὡς ᾔσθετο ἐξεστρατευμένον τὸν Ἀγησίλαον, καὶ ὄντα ἤδη ἐν Πελλήνῃ, Ut cognovisset Agesilaum exercitum in expeditionem eduxisse, esseque jam in Pellene. Sic Thuc. 5, (55.) p. 184. Πυθόμενος τοὺς Λακεδαιμονίους ἐξεστρατεῦσθαι. Idem et ἐπὶ addidit, quod στρατεύεσθαι et ipsum sæpe adjunctum habet : Ἐκστρατεύονται ἐπ' Ἄργος τρισχιλίοις ὁπλίταις. [" Dionys. H. 5, 328. 336. ad Il. B. 344. ad Herod. 352." Schæf. Mss. " Polyæn. 195." Wakef. Mss. * Ἐκστράτευμα, Memnon c. 15. " Phot. in Bibl. Cod. 224. c. 16." Kall. Mss.] Ἐκστράτευσις, ἡ, Eductio exercitus in expeditionem, Expeditio, Cum milites in expeditionem educti tendunt in hostem, quod et ἔφοδος dicitur, et ἐπέλασις et εἰσβολή. [" Tzetz. Ch. 9, 381." Elberling. Mss.] Item Ἐκστρατεία pro eod. Greg. Naz. Ἐπὶ ἐκστρατείαν ἀρθείς. [* " Ἐκστρατία, Anna C. 255." Elberling. Mss. * " Ἐκστρατεύσιμος, Schol. Thuc. 6, 30." Boiss. Mss. * " Ἐπεκστρατεύω, Theod. Prodr. Ep. f. 119." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Συνεκστρατεύω, Joseph. A. J. 7, 10, 1.]

Ἐπιστρατεύω, i. q. στρατεύω ἐπὶ, s. ἐκστρατεύομαι ἐπὶ, Expeditionem suscipio adversus, Exercitum in expeditionem educo adversus, Infesto agmine invado, Infestis copiis tendo in, Bellum infero. Interdum dativo jungitur, Greg. Naz. Ἐπιστρατεύει ἡμῖν, Adversus nos ducit exercitum. Basil. in l. quo docet nos non debere addictos esse rebus hujus sæculi, de diabolo loquens, Καὶ φλογὶ πυρὸς ὁπλίσας ἑαυτὸν, τοῖς τῆς ἐκκλησίας σηκοῖς ἐπεστράτευσε. Aristoph. Σφ. (11.) Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο Μῆδος, Bellum mihi intulit, Thuc. 3. Τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας, Qui nobis bellum intuleritis, Synes. cum dat. instrumentali, Ep. 57. Καὶ τελευτῶν, αὐτοῖς ἐκείνοις, οἷς ἐπιστρατεύει, φησὶν ἐπεξελεύσεσθαι, ὅτι παραλαβόντες ὑμᾶς οὐκ ἠλέησαν, οὐδὲ ἀνθρωπίνως ἐχρήσαντο, Illis ipsis per quos bellum infert. Ubi etiam nota synonymως posita ἐπιστρατεύειν et ἐπεξέρχεσθαι. Interdum cum accus. Affertur enim ex Eur. (Tro. 22.) Οἳ τήνδ' ἐπεστράτευσαν πόλιν, pro Qui adversus hanc urbem hostiliter expeditionem fecerunt. Interdum cum præp. εἰς, ἐπὶ, πρός. Affertur enim ἐπιστρατεύω εἰς Ἕλληνας, pro Bello Græcos adorior. Et ex Aristot. Œcon. 2. Ἐπιστρατεύοντος ἐπ' αὐτὸν Ἀρταβάζου, Bellum ei inferente Artabazo. Cum autem scribit Thuc. 1, (16.) Κῦρος δὲ καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία Κροῖσον καθελοῦσα, καὶ ὅσα ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, πρὸς θάλασσαν ἐπεστράτευσε, (sic enim quidam distinguunt, cum alii malint post πρὸς θάλασσαν distinguere, sublata distinctione post ποταμοῦ,) alium usum habet hic πρὸς quam περὶ et εἰς in præcedent. ll. Pass. Ἐπιστρατεύομαι etiam ipsum ex Eur. (Phœn. 608.) affertur pro Infesto exercitu tendo in aliquem, Bellum infero alicui. [" Thom. M. 298. Markl. Iph. p. 161. Beck. 1153." Cattier. Gazoph. 77. Porson. Phœn. 292. De constr., Valck. p. 101. Hipp. p. 224. De serpentibus, Herod. 251." Schæf. Mss. * Ἐπιστράτευσις, i. q. seq. Herod. 3, 4.] Ἐπιστρατεία, ἡ, Expeditio quæ adversus aliquem suscipitur, Dem. Thuc. [2, 79. " Schol. Il. A. 227." Wakef. Mss.] Ionice Ἐπιστρατηΐη, ἡ, pro eod. Affertur ex Herod. (9, 3.) pro Supervenientes copiæ, Exercitus. [* Ἀντεπιστρατεύω, Itidem arma infero, Xen. Ἑλλ. 4, 8, 33. " Nicet. Eugen. 5, 348." Boiss. Mss. * Κατεπιστρατεύω, Leo Allat. Exc. p. 204. * Συνεπιστρατεύω, Thuc. 5, 48. Dem. 61. Æschin. 38. Dio C. p. 475.]

[* " Καταστρατεύω, Eumath. p. 381." Boiss. Mss. Chio Epist. 2. " Euseb. Hist. Eccl. 421. * Συγκαταστρατεύω, Clem. Alex. 410." Kall. Mss. * Μεταστρατεύομαι, Appian. B. Mithr. 204. * Παραστρατεύομαι, Suid. v. Λεῖξαι. " Hes. v. Περιχλανίζεται." Boiss. Mss. * " Προστρατεύομαι, Ante belligero s. milito, Chrys. Hom. 155. T. 5. p. 939, 44. Προστρατευόμε-

νος, προαγωνιζόμενος, ὑποτάσσων ὅλους τοὺς πολεμίους." Seager. Mss.]

Συστρατεύω, s. Συστρατεύομαι, Una expeditionem suscipio, proficiscor in militiam, Simul milito, i. q. συμπολεμῶ et συμμαχῶ, Thuc. 2, (56.) Ξυνεστρατεύοντο δὲ Χῖοι καὶ Λέσβιοι πεντήκοντα ναυσὶ, Una in expeditionem profecti sunt Chii et Lesbii navibus quinquaginta, Xen. K. Π. 3, (1, 6.) p. 38. Κρατηθεὶς δ' ὑπ' αὐτοῦ συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν, καὶ συστρατεύεσθαι ὅπου ἐπαγγέλλοι — νῦν οὖν διὰ τί οὔτε τὸν δασμὸν ἀπήγαγες, οὔτε στράτευμα ἔπεμψας; Ubi nota synonymως posita συστρατεύεσθαι et στράτευμα πέμπειν. Itidem συστρατεύεσθαι et ἀκολουθεῖν synonymως usurpat Idem 'Ελλ. 5, (2, 2.) p. 323. et 6, (4, 18.) p. 349. Nam cum dixisset, 'Εκ τῶν κωμῶν συνεστρατεύοντο, mox subjungit, Καὶ Κορίνθιοι δὲ καὶ Σικυώνιοι καὶ Φλιάσιοι καὶ 'Αχαιοὶ μάλα προθύμως ἠκολούθουν, καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις ἐξέπεμπον στρατιώτας. Ita συστρατεύεσθαι, στράτευμα πέμπειν, στρατιώτας ἐκπέμπειν, ἀκολουθεῖν s. ἕπεσθαι, dicuntur οἱ συμμαχοῦντες s. συμπολεμοῦντες, Socii expeditionis et belli. [" Ad Diod. S. 1, 282. 315. 374. 2, 219. Συνεστρατεύθησαν, 547." Schæf. Mss. * " Συστράτευμα, Communis militia et expeditio, 2 Reg. 14, 19. sec. Cod. Alex., ubi tamen rectius fortasse legitur σύστρεμμα." Schleusn. Lex. V. T. * Συστρατεία, Expeditio simul suscepta, Xen.'Ελλ. 3, 1, 4. Dio C. p. 229.]

[* " 'Υποστρατεύομαι, Sub aliquo milito, Appian. 2, 43." Wakef. Mss.]

Στράτιος nonnulli interpr. Militaris; Bud. Castrensis. Cognomen est Jovis et Martis. Itaque malim reddere Expeditionum s. Exercituum præses. Στρατίου Διὸς meminere Strabo 14. in Cariæ descriptione, Appianus Mithr., ubi narrat quo modo Mithridates post recuperatam Cappadociam ejecto Muræna, in Montis vertice ei sacrificium fecerit. Item Herod. 5. fin. 'Ες Διὸς Στρατίου ἱρὸν, μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων. Quibus subjungit, Μοῦνοι δὲ ὧν ἡμεῖς ἴδμεν, Κᾶρές εἰσι οἳ Διὶ Στρατίῳ θυσίας ἀνάγουσι. Ubi Valla vertit Jovi militari. Apud Plin. quoque 16, c. ult., ubi vulgatæ Edd. habebant, In Ponto circa Heracleam aræ sunt Jovis Stativi cognomine, Hermol. Barb. ex J. Poll. reponit Stratii. Minerva etiam Στρατία cognominata est, i. e. Militaris, quod bello et militiæ præesset: cujus meminit Lucian. Dial. Meretr. 'Αστρατείαν etiam eandem nuncupatam legimus a Lacedæmoniis, cujus deæ templum fuit in Laconia ideo sic nominatum, quod Amazones illic pugnantes non ulterius processere. Paus. hanc appellat Dianam. Greg. Gyrald. Vide supra et 'Αστρατεία. || In Lex. meo vet. στράτιον exp. etiam μέγα, σοβαρόν. Quo referri potest, quod Aristoph. Σφ. (618.) dicit, οὗτος δὲ κεχηνὼς βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν, Schol. εἰς πολλοὺς τῶν στρατευομένων διῆκον, Hes. πολεμικὸν, φοβερόν. [" Wessel. ad Herod. 81. 435. Hemst. ad Plutum p. 355." Schæf. Mss. " Plut. 9, 198." Wakef. Mss. Idem Eumene 17. * Στράτειος, Lucian. 3, 301. * Στρατικὸς, Gl. Castrensis.] In eod. meo Lex. vet. DICITUR Στράτις quoque derivari a στρατὸς, ita ut Βάκχις a Βάκχος, Κρόνις a Κρόνος, Δῆμις s. Δᾶμις a δῆμος. Quid tamen eo vocabulo significetur, non adjicitur. Apud Etym. leguntur eadem, additurque, adjecto per pleonasmum τ, DICI Στράττις. Est autem Στράτις s. Στράττις, Nomen Tragici Poëtæ ap. Athen., et J. Poll.; item et ap. Suid., ap. quem gemino τ scribitur. [" T. H. ad Plutum p. 165. 470." Schæf. Mss. * Στράτιχος, Nom. propr., Apollod. p. 47. ad Greg. Cor. 292. * Στρατυλλὶς, Aristoph. Λ. 365. * Στράτων, 'Ο. 942. 'Ιππ. 1374. A. 122. * Στρατωνίδης, 596. Cf. Σπουδαρχίδης.]

Στρατιὰ, ἡ, i. q. στρατὸς, Exercitus, Agmen militum quod in expeditionem educitur, Xen. 'Ελλ. 1, (2, 4.) Στρατιὰν συνέλεγε πολλὴν, Plato Apol. (32.) Τὸν ἐπὶ Τροίην ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιὰν, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) "Οπως χρὴ τάσσειν εἰς μάχην στρατιάν: 6, (1, 4.) Διαλύειν τὴν στρατιὰν, Dimittere exercitum. Item στρατιὰν πέμπειν, Mittere exercitum Thuc., pro quo Xen. στράτευμα πέμπειν, στρατιώτας ἐκπέμπειν. Ex eod. Thuc. affertur στρατιὰν ποιήσασθαι pro Exercitum comparasse: et στρατιὰν παρασκευάζεσθαι eadem signif. ex Eod. Item ὁ στρατιᾶς ἄρχων, Dux exercitus, Aristot. de Mundo, ut dicitur ὁ τοῦ στρατοῦ ἄρχων, et uno vocabulo composito στρατάρχης, στρατηγός. Item στρατιὰ πεζὴ καὶ ναυτικὴ, Thuc. 7, (15.) p. 237. Exercitus pedester et nauticus, Copiæ pedestres et navales. Sic Idem dicit νηΐτης στρατός. Itidem κούφη στρατιὰ, Exercitus leviter armatus, i. e. Levis armaturæ milites. Plut. Fabio, 'Απέστειλε τὴν κούφην στρατιάν. Superiora loquendi genera Isocr. uno in loco complexus est fere omnia, cum in Paneg. (50.) dicit, Τίς γὰρ οὕτω ῥᾴθυμος ὅστις οὐ μετασχεῖν βουλήσεται ταύτης τῆς στρατιᾶς, τῆς ὑπ' 'Αθηναίων μὲν καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης, ὑπὲρ δὲ τῆς τῶν συμμάχων ἐλευθερίας ἀθροιζομένης, ὑπὸ δὲ τῆς 'Ελλάδος ἁπάσης ἐκπεμπομένης, ἐπὶ δὲ τὴν τῶν βαρβάρων τιμωρίαν πορευομένης; Quis est usque adeo ignavus, qui militare detrectet in exercitu qui a Lacedæmoniis et Atheniensibus ducitur, pro sociorum libertate colligitur, a Græcia universa mittitur, et ad pœnas de barbaris sumendas proficiscitur? Ubi nota primum μετέχειν στρατιᾶς, Partem esse exercitus: deinde, στρατηγεῖν στρατιᾶς τινος, et ἀθροίζειν στρατιὰν, et ἐκπέμπειν στρατιὰν, quæ ipsa aliquo ἐκπορεύεται, cum sc. ἐκστρατεύεται ἐπί τινα. In sacra Scriptura ἡ στρατιὰ τοῦ οὐρανοῦ de sideribus dicitur, Suid. || Annotatur in Lex. meo vet. στρατιὰν, habens penultimam correptam, significare non solum τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων καὶ τῶν ἄλλων, sed etiam αὐτὴν τὴν στράτευσιν: quo modo et στρατεία usurpari supra docui. Refer huc quod affertur ex Aristot. Œcon. 2. ἐπὶ στρατιᾶς pro Militiæ. Et e Thuc. "Εν τε τῇ στρατιᾷ καὶ ἐν τῇ πόλει, Domi ac militiæ. Ubi tamen potius reddideris, Et in urbe et in exercitu, s. castris. Item ex Herod. Στρατιὴν ποιεῖσθαι ἐπί τινας, ut dicitur, στρατείαν ποιεῖσθαι ἐπί τινα: quod et στρατεύεσθαι ἐπί τινα, et ἐπιστρατεύεσθαί τινι, Expeditionem suscipere adversus aliquem, Agmine infesto invadere. Nisi et ibi malis στρατιὴν ποιεῖσθαι ἐπί τινα interpretari Comparare et conscribere exercitum qui mittatur adversus aliquem: ut affertur e Xen. Τῆς εἰς Μήδους στρατιᾶς, pro Exercitus qui ad Medos mittitur. [" Toup. Emendd. 2, 68. Thom. M. 811. Add. ad p. 214. Wakef. S. Cr. 4, 33. Militia, cf. Aristoph. 'Ιππ. 587. 597. 'Η εἰς Μήδους στρατιὰ, Zeun. ad Xen. K. Π. 86. 'Επὶ στρατιᾶς, ad Herod. 462." Schæf. Mss. Cf. Στρατεία. Vide Lex. Xen. * " Στρατιάρχης, Const. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss. Vide Στρατάρχης. * Στρατίαρχος, Xen. Λ. 13, 4.]

" Λειποστρατία, ἡ, ET Λειποστράτιον, τὸ, Desertio " expeditionis s. militiæ. Priore utitur Herod. (5, " 27.;) posteriore Thuc. 1, (99.) p. 32., (6, 76.) Sic " Philo V. M. 1. Μὴ λειποτάξιον, μὴ λειποστράτιον " ἄλλο τῶν ἐφ' ἥττῃ διαπεπραγμένοι, Nec ordinem " nec militiam deseruisse. Affertur ET Λειποστράτιος" [s. * Λιποστράτιος,] " pro Eo qui militiam " deserit s. recusat." " Λιποστρατία, ἡ, ET Λιποστράτιον, τὸ, Militiæ desertio, τὸ μὴ θέλειν στρατεύ" εσθαι, Schol. Thuc. Prius ap. Hes. legitur, poste" rius ap. Thuc. et Philon." [* " Λειποστρατεία, * Λειποστράτειον, Λειποστρατία, Thom. M. 572. et Add." Schæf. Mss. Λειποστράτιον, Lobeck. Phryn. 519. * Λειποστρατέω, Schol. Aristoph. 'Ιππ. 226.]

Πανστρατιᾷ, Cum universo exercitu, omnibus copiis, μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος, Thuc. 2, (31.) p. 58. 'Ως ᾔσθοντο τοὺς ἐκ τῆς πόλεως πανστρατιᾷ ἐν Μεγάροις ὄντας, Schol. τοὺς συμπολίτας αὐτῶν μετὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος. Sic πανδημεὶ eadem pag. dicit, et alibi παμπληθεί. [" Boiss. Philostr. 576." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 515.] IONICE Πανστρατιῇ pro πανστρατιᾷ dicitur. Apud Suid. legitur ET Πανστρατί, ὅλῳ τῷ στρατοπέδῳ, quod e στρατὸς potius compositum est. [" Jacobs. Anim. 60." Schæf. Mss. " Schol. Il. B. 12." Wakef. Mss. Lobeck. l. c. Πανστρατεί, Menander Prot. p. 101. Vide Schn. Lex. Suppl. Cf. Πανσυδεί.]

Στρατιώτης, ὁ, Miles, Athen. 1. (p. 4.) Μισθοφόρων ἁρπαξιβίων σκηνὴ στρατιωτῶν: 5. Στρατιώτην

ἄμεμπτον. Item στρατιώτης ὁ πάσας τὰς νομίμους στρατείας τετελεκὼς καὶ μισθοφορεῖν πεπαυμένος, Qui missionem ut veteranus impetravit, Miles emeritus. Et οἱ στρατηγικοὶ στρατιῶται ap. Herodian. Milites prætoriani. Item ap. Plut. Ἐξέτασις ἦν τῶν στρατιωτῶν, Habebatur militum delectus. ‖ Στρατιώτης dicitur etiam τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος, Schol. Thuc. 6, (24.) p. 206. Ὁ δὲ πολὺς ὅμιλος καὶ στρατιώτης. Sic Lat. Historici dicunt Miles pro Militum multitudo. ‖ Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 101. eaque duorum generum est; altera enim vocatur στρατιώτης ποτάμιος, s. ὁ ἐπὶ τῶν ὑδάτων φυόμενος, altera στρατιώτης ὁ * χιλιόφυλλος. Descriptionem utriusque ibi vide, necnon ap. Plin. 24, 18. ubi fem. gen. vocatur ab eo Stratiotis. [Cf. Στρατιωτικός. "Valck. Diatr. 162. Thom. M. 794. ad Lucian. 1, 808. Conf. c. στρατηγὸς, ad Charit. 421. ad Diod. S. 2, 271. 399. Plut. 6, 58. 315. Hutt.: cum στρατιωτικὸς, 397. ad Diod. S. 2, 308." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 3, 2. * Ἀντιστρατιώτης, Joseph. A. J. 13, 14, 2. Liban. 1. p. 709. * Ἡμιστρατιώτης, Lucian. 3, 77. * Λειποστρατιώτης, Appian. 1, 467. al. * Λειποστρατιωτικός. * Παλαιστρατιώτης, Gl. Veteranus.] Συστρατιώτης, Commilito, Herodian. 4, (7, 11.) Συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσεποιεῖτο, Commilitonem quam principem se vocari malle simulabat: 6, (8, 10.) Συστρατιώτην αὐτῶν ὄντα καὶ σύσκηνον, Commilitonem et contubernalem. [" Ad Herod. 430. ad Charit. 553. 663. Wolf. Herodian. p. xix." Schæf. Mss.] " Φιλοστρατιώτης, Mili" tum amans, de imperatore," [" Plut. Pyrrho 11. Eunapius? Suid. v. Σεβαστιανός." Boiss. Mss. Xen. K. 'A. 7, 6, 4. 28. * " Συστρατιῶτις, Synes. de Regno p. 7." Kall. Mss.]

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, Femina quæ militat, ut quidam interpr. Est et ποτάμιος πόα, teste Hes., quam Diosc. masc. gen. στρατιώτην vocat. ‖ Adjective etiam accipitur, ut cum στρατιώτιδες νῆες vocantur αἱ στρατιώτας ἄγουσαι τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν, Naves quibus vehuntur s. trajiciuntur milites qui pedestre certamen inituri sunt: ut ἱππαγωγοὶ, quibus equi vehuntur. Testatur id Schol. Thuc. quoque (1, 116.) qui Thuc. 6, (43.) p. 212. de navibus Atticis, Ὧν αἱ μὴν ἑξήκοντα, ταχεῖαι, αἱ δ' ἄλλαι, στρατιώτιδες ἦσαν. Itidem ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 26.) et Plut. Pericle. Diod. S. στρατιωτικὰ πόρια vocat. [Στ. τέχνη, Ars militaris, Plut. Marcello 14. " Στρ. νῆες, Ammon. 98. ad Herod. 459. Diod. S. 1, 597. 2, 440. et v. l." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Στρατιωτικὸς, Militaris: σκηνὴ, Xen. K. Π. 4, (5, 14.): ὅπλα στρατιωτικὰ, Herodian. 1, (15, 15.): στρατιωτικὴ δίαιτα, 5, (2, 12.): quo modo στρατιωτικὴ ἀγωγὴ, Athen. 4. et ap. Varron. Vita militaris. Apud eund. Athen. 14. στρατιωτικὴ ὄρχησις. Rursum Herodian. 6, (8, 4.) στρατιωτικὴ ἐμπειρία. Isocr. ad Phil. Στρατιωτικοὶ κίνδυνοι: ut Xen. K. Π. 3, (3, 7.) Σρατιωτικοὺς πόνους φέρειν, Militares labores. Liv. Militarem operam navare, Plin. Consulatum militari industria meritus. Item στρατιωτικαὶ νῆες ap. Diod. S. l. 20. quæ a Thuc. et aliis vocantur στρατιώτιδες, Naves ad traducendos milites: quas Idem στρατιωτικὰ πόρια nominat, eod. l. Στρατιωτικὰ πόρια πεζοὺς ἄγοντα. Item στρατιωτικὰ χρήματα, Pecuniæ quibus milites aluntur, ap. Dem., et Dem. Phaler. Item homo aliquis στρατιωτικὸς dicitur Qui militiæ studet, ut στρατηγικὸς Qui ducendo exercitui studet, aut Qui exercitum ductavit. Herodian. 4, (7, 13.) Διὰ ταῦτα ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο, Propterea eum ut hominem militarem diligebant: (12, 4.) Οἷς, ὡς στρατιωτικὸς δὴ, ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, Quibus Antoninus militariter delectabatur, Polit. Itidem Plut. Alex. Οἷα νέος καὶ στρατιωτικός. Adde hoc Athen. Οὗ ἕνεκα στρατιωτικὸν πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρὸν, Militem, Hominem qui militiam sectatur. Στρατιωτικὸς dicitur etiam Qui rei militaris peritus est, ut στραγηγικὸς Qui gnarus est artis imperatoriæ, Herodian. 1, (8, 2.) Ἄνδρα στρατιωτικὸν εἶναι δοκοῦντα, Militaris disciplinæ peritum. Itidem 4, (12, 1.) Στρατιωτικὸς γεγενῆσθαι δοκῶν, Qui non imperitus rei militaris habebatur. Neutro gen. Τὸ στρατιωτικὸν, subaudiendo τάγμα, aut tale quid, dicuntur ipsi Milites, ut τὸ ἱππικὸν Equites, τὸ πεζὸν Pedites, τὸ ναυτικὸν Nautæ. Plut. de Laude Propria, Ὡι γένει μάλιστα τῆς περιαυτολογίας τὸ ναυτικὸν ἰδεῖν ἐστὶ καὶ στρατιωτικὸν ἁλισκομένους. Sic Herodian. 2, (9, 1.) Πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικόν: 1, (5, 27.) Μεγαλόφροσι δωρεαῖς χρημάτων οἰκειωσάμενοι τὸ στρατιωτικόν. Sic et Thuc. 8, (83.) p. 288. Plur. τὰ στρατιωτικὰ, Res militares, ut τὰ πολεμικὰ Res bellicæ. Herodian. 6, (8, 4.) Ὡς ἀσκοίη τε αὐτοὺς τὰ στρατιωτικὰ, καὶ ἐς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδείους παρασκευάζοι, Ut eos ad militaria munera exerceret. Xen. A. (13, 5.) Ὥστε ὁρῶν ταῦτα ἡγήσαιο ἂν τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι τῶν στρατιωτικῶν, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῷ ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν. Rursum Herodian. 3, (15, 1.) Διοικήσοντα τὰ στρατιωτικὰ, Ad imperatoris munia obeunda, Polit. Paulo ante dicit, Καὶ τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικήσοντα. At Στρατιωτικὰ φρονεῖν, Plut. Oth. Non ulterius sapere velle quam militem deceat. [" Toup. Opusc. 1, 490. 2, 27. Valck. ad Ammon. 99. Eran. Philo 171. Casaub. ad Athen. 1. p. 10. Militem gregarium decens, Toup. Opusc. 1, 385. De jactantia militari, Plut. Alex. p. 57. Schm. De navibus, Diod. S. 2, 445. Τὸ στρ., ad Charit. 441. Heyn. Hom. 5, 333. ad Lucian. 1, 248." Schæf. Mss. * " Στρατιωτικὴ, Millefolium, Diosc. Notha 470. * Στρατιωτικὸν, Achillea, 464." Boiss. Mss.] Στρατιωτικῶς, Militariter, Liv. Militariter gravis, Tacit. Militariter lautus, Isocr. Areop. Σωφρόνως ζῆν καὶ στρατιωτικῶς, Thuc. 2, (88.) Ἔπλεον μὲν ὡς οὐκ ἐπὶ ναυμαχίᾳ, ἀλλὰ στρατιωτικώτερον παρεσκευασμένοι, ἐς τὴν Ἀκαρνανίαν, Magis militariter instructi.

[* Στρατύλλαξ, q. d. Imperatorculus, Cic. ad Att. 16, 15. Schneidero susp.]

ΣΤΡΕΦΩ, ψω, Verto, Verso, Flecto, Torqueo, Dem. (552.) Τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὐδὲ καθ' ἓν πανταχῇ στρέφων οἷός τ' ἦν ἀγαγεῖν ἐπ' ἐμὲ, Versans quoquoversus, in omnem partem. Plut. autem c. Col. dicit πάντα πειρᾷν καὶ στρέφειν. Dicitur item aliquis στρέφειν ἑαυτόν: unde ap. Xen. Ἑλλ. 4, (3, 3.) Στρέψαντες ἀπεχώρουν, possit videri subaudiendum ἑαυτοὺς, itidemque in aliis hujusmodi locis. At στρέφειν ἑαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα ap. Aristoph. N. (1455.) est Convertere animum suum et appellere ad res improbas. Sic fere Cic. Naturam suam versare et regere ad tempus, atque huc et illuc torquere et flectere. Tac. In ambitionem flexisse arguebatur. Item eques suum equum στρέψαι dicitur, pro Flectere s. Reflectere, Xen. (Ἱππ. 7, 18.) Καὶ ἐκ τοῦ ἑστάναι δὲ στρέψαντα δεῖ πάλιν ὁρμᾷν. Idem in ead. signif. passivo quoque utitur pro Flecti s. Reflecti: Ἀγαθὸν οὖν τὸ στραφέντα ταχύνειν μελετᾷν. Unde στροφὴ dicitur Ejusmodi equorum flexus s. reflexus, qui et καμπή. Itidem Poëta Lat. dicit Flectere equos. Ex Hom. autem affertur στρέψαι ἵππους, pro In fugam vertere: qua signif. τρέψασθαι quoque dicitur. Qui autem in fugam vertuntur, etiam ipsi στρέφουσι, i. e. a cœpto progresso aversi revertuntur s. pedem reflectunt. Accipitur et pro Torqueo, Contorqueo, Intorqueo, ut paulo ante dicere cœpi; afferturque e duobus Aristot. locis Rhet. 1. pro Torquere, Τῇ λέξει μετατιθέναι καὶ στρέφειν. Quo referri potest Plato de Rep. Στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι: quod sic interpr. Ejus animum angunt sint veri necne. Lat. certe Aliquid aliquem aut animum alicujus torquere dicitur pro Angere. Inest aliqua Torquendi etiam signif. verbo στρέφειν, et cum pro Luxare capitur, Herod. Ἐστράφη τὸν πόδα, Laur. Valla interpr. Intorsit et luxavit pedem. Unde ap. Diosc. στρέμματα, Luxata. Rursum στρέφω pro Torqueo ap. Medicos accipitur, ut Gal. quoque στρέφει ap. Hippocr. exp. στρόφον παρέχει. Sic Antiphan. ap. Athen. (123.) ἐὰν δ' ἄρα Στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν. Inde στρόφοι dicuntur Intestinorum tormina. Στρέφω pro Verso, Voluto, accipitur et in alio loquendi genere, ut cum aliquis aliquid dicitur στρέφειν πρὸς ἑαυτὸν, pro Animo versare s. volutare. Basil. Ep. ad Eust. Καὶ γάρ πως ἤδη καὶ κατ' ἐμαυτὸν

ἔστρεφον, μή ποτε ἀληθές ἐστι τὸ παρὰ τῶν πολλῶν θρυλλούμενον, Mecum ipse versabam animo. Hes. στρέφει exp. non solum κάμπτει, λυγίζει, διώκει, sed etiam ψιλοῖ, ἀποσείεται. Neutralem alicubi signif. habet, ut cum significat Reverto, s. Remeo, pro Reflecto pedem. Plin. passive etiam interpr. hæc Theophrasti, Στρέφειν γὰρ δοκοῦσι τὰ ὕπτια μετὰ τροπὰς θερινάς· καὶ τούτῳ γνωρίζουσιν ὅτι γεγένηνται αἱ τροπαί: ita reddens, Circumaguntur enim folia earum post solstitium: nec alio argumento certius intelligitur sidus confectum. Rursum neutraliter ex Aristoph. στρέφειν affertur pro κλέπτειν et Versute agere. Quo sensu pass. στρέφεσθαι accipi infra docebo. || Pass. Στρέφομαι, Vertor, Versor, Flector, Torqueor: sequendo signiff. activi στρέφω. Ac primum aliquis στρέφεσθαι dicitur, qui a cœpto progressu pedem retrorsum agit et reflectit. Il. Z. fin. εὖτ' ἄρ' ἔμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί, Schol. στραφήσεσθαι. Xen. K. Π. 3, (3, 28.) Οἵ γε μὴν πολέμιοι οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα, Sed terga vertentes in propugnaculum refugiebant: 6, (3, 11.) Ἦν δέ τις στρέφηται, προδιδόναι θέλων, θανάτῳ ζημιοῦν: 7, (1, 13.) p. 104. Ἐστράφησαν ἀντιπρόσωποι τοῖς πολεμίοις, Faciem obvertere hostibus. Ibidem paulo ante, Ἦιρε τοῖς κέρασι σημεῖον μηκέτι ἄνω πορεύεσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ χώρᾳ στραφῆναι, Sed in eo loco converti. Pro Verti s. Converti ap. Aristot. quoque accipitur, quippe ap. quem, Ὅταν θᾶττον στραφῇ τὸ ἔμβρυον, Bud. 955. interpr. Cum primum fœtus in utero conversus fuerit. Ira etiam στρέφεσθαι dicitur, cum non procedit ulterius, sed flectitur irati hominis animus, Soph. Trach. (1136.) Κἄν σου στραφείη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις, Schol. λήξειεν ἡ ὀργὴ, p. 371. Possis simpliciter etiam interpretari, Flectatur animus tuus. Ligna quoque στρέφεσθαι dicuntur, cum torquentur s. contorquentur. Theophr. (H. Pl. 3, 9, 2.) Ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς μὲν ἄρρενος περίμητρα καὶ σκληρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα, τῆς δὲ θηλείας εὐεργὰ καὶ εὐστραβῆ καὶ μαλακώτερα. Et mox, Ἅπαν γὰρ τὸ ἄρρεν τῇ πελεκήσει καὶ τραχύτερον καὶ ἐπεστραμμένον μᾶλλον καὶ δυσεργότερον. Unde Plin. Lignum maribus durum, et in fabrili opere contortum, feminæ mollius; publico discrimine in securibus; quippe respuuntur, et fragosius sidunt, ægrius revelluntur. Ubi στρεφόμενα s. ἐπεστραμμένα ξύλα, Ligna torta, opponuntur τοῖς εὐστραβέσι, Facile flexilibus; et εὔεργα τοῖς δυσέργοις, μαλακὰ τοῖς σκληροῖς καὶ περιμητρίοις. Huc refer στρέφεσθαι de intestinorum torminibus dictum, et στρέφεσθαι significans Intorquendo luxari: de quibus mentio facta est in Στρέφω. Item Στρέφομαι Versor, Circumagor, Il. Ω. (5.) οὐδέ μιν ὕπνος Ἥιρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, Versabatur modo hic, modo illic. Plato Epist. 7. Ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, In terra versari s. agere. Quo refer στρέφεται quod Hippocr. in libro de Aëre, Locis et Aquis, accepit pro οἷον ἐνοικεῖ, teste Gal. Lex. Itidem Greg. Naz. Ἐν μέσῳ στρέφει, In medio versaris. Item, Περὶ τὸ αὐτὸ γένος στρέφεται ἡ σοφιστικὴ καὶ ἡ διαλεκτικὴ τῇ φιλοσοφίᾳ, Aristot. Metaphys. 3. Versatur circa idem genus. Homerico loco similior est hic Philostr. Ep. 18. Ναὶ ἔρως καὶ νέμεσις ὀξεῖς θεοὶ καὶ στρεφόμενοι, Celeres sunt et modo hunc locum, modo illum pererrant. Dicitur et ille στρέφεσθαι, qui ad angustias redactus aut doloribus exagitatus, modo huc, modo illuc se versat et circumagit, s. torquetur. Plut. Coriol. (24.) Στροφάς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον, Aristoph. N. (36.) Τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; Sed et ii, qui fallaciis technisque utuntur et tergiversantur, dicuntur στρέφεσθαι, cum se modo huc, modo illuc versant ut elabantur. Plato de Rep. 3. de homine litigioso, Ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθὼν, ἀποστραφῆναι λογιζόμενος, ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκας, Omnia excogitans ut evadat judicium nec satisfacere cogatur, Bud.: Phædro, Τί δῆτα ἔχων στρέφει; Quid igiturtergi versaris? Quid tamdiu cunctaris? Greg. Naz. in Julian. Inv. 1. Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἑαυτὸν ἀποκρύψῃ, οὐδ' ἂν πολλὰ στραφῇ, καὶ παντοῖος γένηται ταῖς ἐπινοίαις. Ubi nota etiam additum accus. sicut in h. l. Aristoph. Ἀ. (385.) Τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις, Καὶ πορίζεις τριβάς; At Virg. dixit Æn. 12. Verte omnes tete in facies, et contrahe quicquid Sive animis sive arte vales. Itidem στρεφόμενον Bud. interpr. Dolosum, Subdolum, Astutum, ap. Hermog. 256. Inde στροφὴ et στρόφιγξ dicuntur de fallacia.

[" Στρέφω, Act. Traj. 2. p. 313. Fischer. ad Anacr. p. 13. ad Charit. 307=406. Eur. Hec. 740. Callim. 1. p. 494. Valck. 292. Thom. M. 355. Wakef. Ion. 311. Trach. 1134. Phil. 1135. Jacobs. Anth. 7, 185. 11, 183. T. H. ad Plutum p. 432. Schneid. Anab. 80. Heind. ad Plat. Gorg. 221. De voce, Jacobs. Anth. 7, 122. De capillis, Valck. Anim. ad Ammon. 127. Conf. c. τρέπω, ad Charit. 566. Musgr. Andr. 1150.; cum τρέφω, Wakef. Herc. F. 992. Trach. 220. Jacobs. Anth. 11, 184. Boiss. Philostr. 534.; cum φέρω, Heyn. Hom. 6, 151. Στρέφειν ὄμμα, Chardon Magaz. Encycl. T. V. an. 2. p. 491. 499.: ἐλλύχνιον, Apoll. Dysc. 82.: τὴν γαστέρα, Aristoph. Fr. 264. Στρέφομαι, ad Il. Ω. 5. ad Charit. 295. Valck. Callim. 258. Med., Wakef. Alc. 29. 1070. Curo, Brunck. Ind. Soph. Versor, Timæi Lex. 257. et n. Tergiversor, Heind. ad Plat. Phædr. 218. Στρεφόμενα, Dionys. H. 5, 317. 319. 320. 321. Ἔστροφα, Diod. S. 2, 73. et n., 78. 93. 141. ad 389. Στρεφθεὶς, Jacobs. Anth. 11, 413. Στρεφθεὶς, στραφθεὶς, Heyn. Hom. 5, 463. 7, 107. Στρεφθεὶς, στραφεὶς, Valck. Phœn. p. 356. ad Herod. 65. 455. * Στράφω, ad 171. 285." Schæf. Mss. " Στρέφω, Torqueo, de oratione, Plut. 2, 235. De filis, Arrian. 344. Ango, Plato de Rep. 14. De corde, Eunap. 56. Ἔστροφα, Stob. 90, 17. Ἐστρεμμένος, Joseph. 41, 33." Wakef. Mss. De perfecto, Lobeck. Phryn. 578. Athen. 123. Στρέφει με περὶ τὴν γαστέρα. Ælian. H. A. 11, 44. Κλονοῦνται τὴν γαστέρα καὶ στρέφονται: 10, 48. Βουλὴν ἐν ἑαυτῷ στρέφοντα, Versantem animo consilium. Arrian. Epict. 2, 1, 26. Ὅταν τις στρέψῃ ἐπὶ στρατηγοῦ τὸν αὐτοῦ δοῦλον, Cum quis servum suum coram prætore circumegit. Στρέψασκον, Il. Σ. 546. " Στρεφόμενα λέγειν, Mutabilia dicere, h. e. Ea, quibus adversarius quoque uti possit. Dionys. Art. Rhet. 8. p. 284. Ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἀγῶσιν οὐ χρὴ στρεφόμενα λέγειν, οὐδ' οἷς ἂν καὶ ὁ ἀντίδικος χρήσαιτο: 320. de Homero, Ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει, καὶ στρεφόμενα καὶ ἐναντία λέγει. Hermogeni autem περὶ Μεθ. Δειν. p. 44. στρεφόμενα sunt, Quæ in adversarium retorqueri possunt." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

" Στρέπτω pro στρέφω, Torqueo, Verto."

Στρέμμα, τὸ, Id quod tortum s. intortum est, εἶδος πέμματος, Hes. Idem itaque fuerit quod στρεπτὸς ἄρτος, Panis tortilis, Pistorium opus quoddam, a torquendo sic appellatum: Scriblitam quidam interpr. Item στρέμμα dicitur Cum membrum aliquod luxatum est. Ulpianus Comm. in Olynth. 2 Dem. annotat, ῥῆγμα a Medicis vocari ἀγγείου τινὸς ῥῆξιν, ut venæ, aut arteriæ; στρέμμα vero, ἄρθρου παράβασιν. Vel etiam, ῥῆγμα vocari νεύρου διάστασιν, στρέμμα vero ὀστέου μετάβασιν. Locus autem Dem., in quem hæc annotat, hic est, (p. 24.) Ἐπὰν δὲ ἀρρώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα, κἂν στρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ᾖ. Quæ similitudo repetitur ab Eod. in Orat. ad Epist. Philippi (156.) iisdem verbis, nisi quod pro σαθρὸν ᾖ dicit ᾖ μὴ τελέως ὑγιεινόν. Diosc. etiam στρέμματα vocare Luxata, testatur Bud., ut 1, 115. de calamo phragmite, Σὺν ὄξει στρέμματα καὶ ὀσφύος ἀλγήματα παρηγορεῖ, Plin. 32, 10. Phragmitis radix recens tusa luxatis medetur, et spinæ doloribus, ex aceto illita. Marc. in illum Diosc. locum annotat, Luxata Latinis esse, quæ Gr. στρέμματα sunt, facto illis a torquendo nomine, cum suo loco mota ossa legitimos naturæ in ea parte motus cum dolore remorantur. [" Phryn. Ecl. 111. Boiss. Philostr. 285." Schæf. Mss. " Phot. 288." Wakef. Mss. In Bekkeri Anecd. p. 302. et Photio ἡ τοῦ στρογγύλου ἕλκους οὐλή. Schleusn. Lex. V. T.]

Στρέψις, ἡ, Versio, Conversio, Fraus, στροφὴ, ἀπάτη, Hes. [* Στρεψίκερως, Gl. Addex (sic.)] Στρεψίμαλ-

λος, Intortum vellus habens. At στρ. ἄνθρωπος dicitur ὁ μὴ ἁπλοῦς, metaph. ἀπὸ τῶν ἐρίων τῶν συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων, Suid.: i. e. Homo non simplex: metaph. a velleribus intortos villos habentibus. Lat. Versipellem dicunt. Eadem habentur in Lex. meo vet., ubi exp. etiam ταλαίπωρος, κακοπαθής. Στρεψοδικέω et Στρεψοδικοπανουργία, vide in Δίκη. Pro quo posteriore στρεψοδικοπανουργία ap. Suid. in Ms. etiam Cod. HABETUR Στρεφοδικοπανουργία, idque serie alphabetica, et suo ordine. Leg. tamen esse Στρεψοδικοπανουργία, versus Aristophanicus, quem affert, satis ostendit.

[* " Στρεπτέον, Theod. Prodr. 390." Elberling. Mss.]

[* Στρεπτὴρ, i. q. στροφεὺς, Anal. 3, 36. " Jacobs. Anth. 11, 54." Schæf. Mss.]

Στρεπτὸς, Versatilis, Versabilis, Qui circumagitur, Il. Υ. 248. Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι Παντοῖοι. Latini volubilitatem linguæ et verbis tribuunt. Item Flexilis, Qui flecti potest, O. 203. Ἦ τι μεταστρέψεις· στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν: ubi στρεπταὶ In meo Ms. Homeri Cod. exp. * εὐμετάτρεπτοι, εὔπειστοι εἰς τὸ ἀγαπῆσαι. Et alibi (I. 493.) στρεπτοὶ δέ γε καὶ θεοὶ αὐτοί: q. l. citat Plato de Rep. 2. ut ostendat τὴν τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγήν. Itidem Hes. στρεπτοὶ exp. εὐμετάθετοι, εὐμετάβολοι. Item Tortus, σκολιὸς, Hes. s. Tortilis: ut στρεπτὸς χιτὼν, Tunica ex annulis tortilibus, i. e. Lorica. Il. E. (113.) Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, ubi Hes. exp. τοῦ ἁλυσιδωτοῦ θώρακος: item θώρακος τοῦ ὑποδύτου. Herod. Στρεπτὸν περιαυχένιον, Tortile colli monile, quod uno verbo a Torquendo Lat. Torquem dicunt. Sic στρεπτὸς ὅρμος. Sed frequenter substantivum omittitur, diciturque absolute στρεπτὸς s. στρεπτὸν, στρεπτοὶ s. στρεπτὰ, Torques. Apud Suid. Ὁ δὲ λαβόμενος τῇ λαιᾷ τοῦ στρεπτοῦ, ὃν δὴ χρυσοῦν ἔφερεν ἀμφὶ τῇ δέρῃ, ubi ipse exp. τοῦ περιδεραίου κόσμου. Itidem Xen. K. Π. 1, (3, 2.) p. 5. Καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, καὶ τὰ ψέλλια περὶ ταῖν χεροῖν. Et mox, Στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις ἐτίμα καὶ ἐκόσμει. Plut. Themist. Ὡς εἶδε περικείμενα ψέλλια χρυσᾶ καὶ στρεπτοὺς, Ut vidit armillas aureas et torques passim jacentes: Artax. Καλὰ στρεπτὰ καὶ ψέλλια. Item στρεπτὰ pro Funiculi intorti in sculpturis, affertur ex (3) Reg. (7, 41.) Est et στρεπτὸς ἄρτος, Pistorium quoddam opus tortile, quale spira: Scriblitam nonnulli interpr., ut et synonymum στρέμμα. Frequenter omisso substantivo absolute dicitur στρεπτός. Dem. (314.) Μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα καὶ στρεπτοὺς καὶ νεήλατα. Quo loco Harpocr. [et Phot.] dicit esse πλακοῦντος εἶδος, Speciem quandam placentæ. Athen. 4. (p. 130.) Θύμα καὶ εὔζωμα καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτούς. Ab eod. Athen. memoratur ET Στρεπτίκιος ἄρτος, nescio an idem qui στρεπτός: 3, (p. 113.) Ὁ δὲ στρεπτίκιος ἄρτος συναναλαμβάνεται γάλακτι ὀλίγῳ, καὶ προσβάλλεται πέπερι, γάλα τε καὶ ἔλαιον ὀλίγον· εἰ δὲ μὴ, στέαρ. Στρεπτὸν, φίλημά τι ποιὸν, Hes. [" Στρεπτὸς, ἡ, ὸν, Ruhnk. Ep. Cr. 150. Valck. Callim. 287. Diod. S. 1, 367. ad Herod. 539. ad Mœr. 49. Toup. Opusc. 1, 445. Emendd. 2, 203. ad Il. O. 203. Musgr. Herc. F. 946. Jacobs. Anth. 6, 91. 7, 71. 95. 170. 247. Heyn. Hom. 5, 640. 6, 390. 8, 62. 119. 596. Conf. c. τρεπτὸς, Jacobs. Anth. 7, 183.; cum στεπτὸς, Labbæi Glossar. p. 206. Χιτὼν στρεπτὸς, Il. Φ. 31. Heyn. Hom. 5, 21. γλῶσσα, 8, 62." Schæf. Mss. Στρεπτὰ, Photio ψέλλια. Cf. J. Poll. 5, 98.]

Στρεπτοφόρος, Qui tortile colli monile gestat, torquem fert, ὁ στρεπτὸν φορῶν. Suid. in Τορκουάτος, Torquatus, Ὑποστὰς ἐπικαιρίῳ καταβάλλει τραύματι, σκυλεύσας τε τὸν νεκρὸν, καὶ τὸν περὶ τὸν τράχηλον στρεπτὸν ἀνελόμενος, ὃς ἐπιχώριός ἐστι κόσμος Κελτοῖς, αὐτὸς περιέθετο· καὶ ἀπὸ τοῦδε πρὸς τῶν πολιτῶν Τορκουάτος ἐπεκλήθη, ὅπερ ἂν εἴη στρεπτοφόρος. Qua de re Gell. Ei caput præcidit, torquemque detraxit, eamque sanguinolentam sibi in collum imponit: quo e facto ipse posterique ejus Torquati sunt cognominati. Liv. 6. Jacentis corpus uno torque spoliavit, quem respersum cruore, collo circumdedit suo: unde ei Torquati nomen additum.

Ἁλίστρεπτος, ὁ, ἡ, Qui in mari versatur, i. q. ἁλί- A πλαγκτος: νηὸς, Marivagæ navis. Ἄστρεπτος, Qui flecti aut torqueri nequit, Minime flexilis s. tortilis; et e consequente Rigidus. Hes. ἄστρεπτον exp. ἄπειστον, ὀρθὸν, Qui nullis suasionibus flecti potest, Rectum. Potest accipi etiam pro Eo qui verti s. versari et circumagi nequit. [Tryphiod. 116. " Wakef. Georg. p. 95. Jacobs. Anth. 7, 183. * " Ἀστρεπτεὶ, Huschk. Anal. 199." Schæf. Mss. " Hegemon Anthol. Jac. 13, 649." Boiss. Mss.] Εὔστρεπτος, Qui facile versari, flecti aut torqueri potest, Flexilis, Tortilis: qua signif. εὐστραφὴς, εὐστρεφὴς, εὔστροφος, ab eod. στρέφω, dicuntur. Ionica et Poët. dialysi DICITUR Ἐΰστρεπτος, Od. O. (291.) Ἕλκον δ' ἱστία καλὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, Funibus tortilibus e bovino tergore plexis. [" Pierson. Veris. 115." Schæf. Mss. * Παλίστρεπτος, Nicander Θ. 679. * " Πολύστρεπτος, Pierson. l. c. Christod. Ecphr. 172. 224." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1092. 1094. Schol. Il. Ξ. 465.]

[* Στρεπτικὸς, Eust. ad Dionys. P. p. 157.]

B Στρεπτίνδα, Lusus genus, in quo testulam aliquam aut numisma in tabula jacens, desuper injecta alia testula aut numismate, convertebant. J. Poll. 10. (9, 117.) multa παιδιῶν genera enumerans, Ἡ δὲ στρεπτίνδα· ὄστρακον ὀστράκῳ ἢ νόμισμα νομίσματι τῷ βληθέντι, (sic enim leg. pro κληθέντι,) τὸ κείμενον ἔστρεφον.

Στρέφος, τὸ, i. q. στρέμμα, Hes., qui etiam addit, Dorica lingua accipi pro δέρμα, βύρσα: qua signif. supra στέρφος habuimus. [" Valck. Callim. 288." Schæf. Mss.] Στρεφόω, Pelle s. Corio intego. E quo VERBALE Στρέφωσις, ἡ, Cum vas aliquod pelle s. corio operitur, * κάλυψις ἀγγείων δέρμασι γινομένη, Hes. Obturatio s. Obligatio quæ fit pelle s. corio. [" Valck. l. c." Schæf. Mss.]

Στρεφεδινέω, In gyrum flecto, Circumago et verso in gyrum. Oculi alicui dicuntur στρεφεδινεῖσθαι, cum vertigine corripiuntur s. circumaguntur, Il. Π. 791. πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω Χειρὶ καταπρηνεῖ, στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, ubi Hes. διεστράφη, ἐσκοτο- C δινίασεν, Distorti sunt, Vertigine correpti. Schol. περιεστράφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ, οἱονεὶ ἐσκοτώθησαν. Composita vox e στρέφω et δινέω, verbis synonymis. [" Heyn. Hom. 6, 450. 7, 269. 8, 164." Schæf. Mss. Act., Quint. Sm. 13, 7.] At perperam in VV. LL. SCRIBITUR Στρεψεδινέω, [et in Schn. Lex. * Στρεψοδινέω, sed non sine mendi suspicione. Legitur etiam * Στροφοδινέομαι, in Æsch. Ag. 50. quocum cf. * Τροχοδινέομαι, Prom. 907.]

Ἀειστρεφὴς, Qui semper vertitur s. versatur et circumagitur, torquetur, perpetua vertigine circumagitur, perpetuo motu versatur et torquetur. Ἁλιστρεφὴς, i. q. ἁλίστρεπτος, Qui in mari versatur, Marivagus. E Musæo affertur ἁλιστρεφέων νήσων pro Mari circumdatarum insularum. Εὐστρεφὴς, Pulcre tortus, Tortilis, Flexilis, i. q. εὔστρεπτος, Od. Ξ. (346.) Ὅπλῳ ἐϋστρεφεῖ, Fune nautico pulcre contorto, s. Flexili, Tortili, Od. I. (427.) Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. Ubi DICITUR Ἐϋστρεφὴς dialysi Ionica et poët. pro εὐστρεφὴς, idque metri causa. [" Heyn. Hom. D 6, 474. Jacobs. Anth. 7, 6. ad Ammon. 55." Schæf. Mss.] Affertur ET Εὐστραφὴς, pro ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς, Versatilis, Versabilis, Qui dextre et agiliter circumagitur. Derivatum ex aor. 2. ut εὐτραφής. [" Ammon. l. c." Schæf. Mss.] SIC Ἀστραφὴς dicitur Qui flecti nequit. Unde ap. Hes. Ἀστραφὲς, ἄστρεπτον, ἀσφαλές: qui e Soph. Mysis ἀστραφὴς affert pro σκληρός: quæ enim dura ac rigida sunt, flecti ac torqueri nequeunt; ideoque sonabit i. q. Durus et Immobilis. [" Brunck. Soph. 3, 503." Schæf. Mss. * Εὐστραφῶς, Hippocr. 1, 172. * Πολυστρεφὴς, Opp. Ἁ. 5, 132. * " Ταχυστρεφὴς, Theod. Prodr. Not. Mss. 6, 556." Boiss. Mss.]

Στρεφάσκω, Verso, i. q. στρέφω, nisi quod frequentativi formam gerit, [a Schneidero non agnoscitur.]

Στροφὴ, ἡ, Versio, Versura, Versatio, Flexus: τοῦ τραχήλου, Flexus colli, Motus ille quo collum vertitur et circumagitur: vide Στροφεύς. Item στροφὴ dicitur Cum sessor equum progredientem habenis re-

flectit, s. in obliquum flectit: quod πλαγίωσις dicitur, et κάμψις, Flexus. Xen. Ἱππ. (7, 15.) p. 551. Ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, καὶ τό, τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν· δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Ibid. dicit κάμπτειν et πλαγιοῦν τῷ χαλινῷ pro στρέφειν: item ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἀναστρέφειν, Reflectere in latus sinistrum: et εἰς τὰ δεξιὰ στρέφειν, In dextrum latus convertere. Ibid. ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει, Utramque maxillam equi assuefacit, ut modo in dextrum latus, modo in sinistrum flectatur. Præcipit igitur eo loco quem citavi, ut equus sensim retineatur ante flexus, s. dum flectitur. Erat et choro sua στροφή, i. e. Conversio, cum sc. ad spectatores conversus pronuntiabat atque decantabat versus quosdam. In Argum. Νεφελῶν Aristoph. Καὶ ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, εἰς τὴν σκηνὴν ἑώρα· ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοὺς ἀναπαίστους διεξῄει, καὶ πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο, τοῦτο ἐκαλεῖτο στροφή: cum remotis e scena histrionibus, ad populum conversus chorus anapæsticos versus pronuntiabat s. recitabat. Itidem idem Schol. in eadem Fabula, Τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾷν καὶ ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. Idem in eadem Fabula τὰ κατὰ σχέσιν παραβάσεων εἴδη esse dicit στροφήν, ἀντίστροφον, ἐπίῤῥημα, ἀντεπίῤῥημα: quibus nonnullos addere ᾠδὴν et ἀντῳδήν: verum τὴν στροφὴν ἔχειν ὁμοίαν ἑαυτῇ τὴν ἀντίστροφον: solent enim στροφὴ et ἀντιστροφὴ ex eodem carminis genere constare. Tragici etiam Poëtæ in suis Fabulis habent chororum στροφάς: annotatque Triclin. ap. Soph., κινουμένους τοὺς χορευτὰς πρὸς τὰ δεξιά, cecinisse τὴν στροφήν, ἀντιστροφὴν autem, πρὸς τὰ ἀριστερά: ἐπῳδὸν vero cecinisse stando, (QUÆ Ἐπῳδὸς ita nominabatur διὰ τὸ ἐπᾴδεσθαι τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, sive διὰ τὸ μετὰ τὴν στροφὴν ᾄδεσθαι): ubi etiam addit quid significare voluerint Poëtæ his στροφαῖς et ἀντιστροφαῖς. Idem Triclinius στροφὴν appellat, cum Electra ad chorum conversa verba facit, et cum ad Orestem. Lyrici etiam Poëtæ in suis versibus habent στροφὰς et ἀντιστροφάς, ex eod. carminis genere et pari syllabarum numero constantes, ut ap. Pind. videre est. Sed et Musici suas στροφὰς et ἀντιστροφὰς ac ἐπῳδοὺς habuisse dicuntur, s. suas καμπὰς et flexus. Pro Conversione et revolutione ap. Plat. quoque de LL. accipitur, dicentem στροφαὶ ὡρῶν, Tempestatum conversiones atque mutationes. Στροφὴ dicitur item Cum quis fallere aliquem studens, modo huc, modo illuc se convertit, ut elabendi viam aliquam inveniat: Tergiversatio fraudulenta. Etiam Lat. Stropha, et plur. Strophæ. Plato de Rep. 3. de homine litigioso, Ἱκανὸς πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, Nulla non versutia uti sciens ut judicium evadat. Gal. Ἐπ' ἐκείνων γὰρ τὴν αὐτὴν στρέφονται στροφήν, Eadem versutia et fallacia utuntur. Itidem ap. Aristoph. (Πλ. 1154.) ubi Mercurio dicenti, Παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με, Carion respondens, Quid? ait, Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, Schol. στροφαὶ exp. οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι, ut significet Verba ad fallendum detorta, σκολιοὶ λόγοι, s. πλοκαί. Greg. Naz. certe dicit λογισμῶν πλοκὰς et λογισμῶν στροφάς, non absimili signif., i. e. Argutiarum versutias. Lat. quoque hoc vocabulo utuntur eod. sensu: ut Martial. Nihil stropharum est; jam salarium dandum est. Hesychio στροφαὶ sunt ἀντιλογίαι, διαστροφαί. Idem στροφαὶ exp. etiam ἀστραπαί: ut et paulo ante στροπὴ Paphios dicere annotarat pro ἀστραπή, i. e. Fulgur: pro quo et στεροπή. [" Burm. ad Phædr. p. 46. Mit., Wakef. S. Cr. 1, 30. Herc. F. 934. Musgr. 932. ad Diod. S. 1, 190. Jacobs. Anth. 7, 122. Brunck. Aristoph. 3, 72. Kuster. 120." Schæf. Mss. Στροφαί, Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. 311. * Στροφολόγος, unde] Στροφολογία, Conversio dictionum, Bud. [* Στροφοποιός, Gl. Ressor (sic.) * Στροφουργός, unde * " Στροφουργία, Jacobs. ad Anthol. Palat. 515." Schæf. Mss. " Theodos. Diac. Expugn. Cretæ Acr. 5, 56. 11, 132." Boiss. Mss.]

A [* " Ἀγκυλόστροφος, (ὁ, ἡ,) Phoc. Sym. Allatii p. 54. Ἐν ταῖς τοῦ Ἰορδάνου ἑλικώδεσι καὶ ἀγγυλοστρόφοις, l. ἀγκυλ., ῥοιαῖς." Schn. Lex. Suppl. * Ἀγνόστροφος, Manetho 6, 105.]

Ἀγχίστροφος, Conversioni mutationique propinquus, i. e. Subinde mutabilis, Thuc. 2, (53.) Ῥᾷον γὰρ ἐτόλμα τις ἃ πρότερον ἀπεκρύπτετο, μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, ἀγχίστροφον τὴν μεταβολὴν ὁρῶντες τῶν τε εὐδαιμόνων καὶ αἰφνιδίως θνησκόντων, καὶ τῶν οὐδὲν πρότερον κεκτημένων, Subitam mutationem. Itidem ἀγχίστροφοι διώξεις in præliis, aut velitationibus, Procop. Ἥ τε μάχη καρτερὰ ἐγεγόνει, καὶ ἐκ χειρὸς ἦν· ἀγχιστρόφους τε τὰς διώξεις ἐποιοῦντο ἐς ἀλλήλους ἑκάτεροι, Utrimque autem celeri excursu atque recursu impressione facta, exercitus exercitum lacessebat. Dicuntur enim ἀγχίστροφοι διώξεις, cum ille, qui fugiebat, conversus persequentem sese cogit reflectere pedem, et in fugam vertit. Item aliquis ἀγχίστροφα βουλεύεται, cum in capto consilio non pergit, sed sententiam mutat. Herod. 7, (13.) Συγγνώμην μοι B ἔχετε ὅτι ἀγχίστροφα βουλεύομαι, Quod consilium muto, et contrariam superiori opinionem dico. Itemque homo aliquis ἀγχίστροφος est, Qui versatili est ingenio, et velum scit modo huic, modo illi vento obvertere, prout utile videtur. Apud Suid. Ὁ Θηραμένης ποικίλος τὶς ὢν καὶ ἀγχίστροφος, καθωμίλει τοῖς καιροῖς, πρὸς τὸ κρεῖττον ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Præterea aliquis dicitur ἀγχίστροφος γίνεσθαι pro συστρέφεσθαι, s. ταχὺ ἐπιστρέφεσθαι, ut ap. Eund., Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσι, i. e. Facite ἀγχιστρόφους διώξεις, Subito conversi persequimini eos qui vos ante persequebantur, et eorum terga cædite quibus vestra cædenda dederatis. At ἀγχίστροφον ἐπιχείρημα Hermogeni 1 de Inv. esse dicitur τὸ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἔχον τὴν ἀπόδειξιν: ut si dicamus, οἱ ἀσεβεῖς, et statim addamus, s. inferamus, οἷς οὐδὲ ἡ γῆ τοὺς καρποὺς ἀνῆκε. Τὸ ἀγχίστροφον substantive accipitur pro Subita mutatione, s. Mutabilitate et instabilitate, Suid. e Procop. Τῷ ἀγχιστρόφῳ τῆς τύχης, quæ sc. C παίζει ἡμᾶς ταῖς ἀγχιστρόφοις μεταβολαῖς, ut Greg. Naz. de rebus sæcularibus dicit. Hesychio ἀγχίστροφος est itidem εὐμετάβολος, * εὐπερίστροφος. [" H. Steph. de Dionysii Imit. Thuc., ad Dionys. H. 1, 457. 2, 1081. 5, 150. Toup. ad Longin. 332. Wakef. S. Cr. 3, 37. ad Herod. 516. ad Phalar. 240." Schæf. Mss. " Ἀγχίστροφον, τό, proprie, Propinquum conversioni, Quod celeriter convertitur. Hinc Longin. 9, 13. illud Homero tribuit, quatenus perpetuo consueverit ab alio ad aliud repente transire, ut semper aliud, semper improviso occurrat lectori, et semper videatur στρέφεσθαι, h. e. in omnes partes verti. Ita Morus ad h. l.: cf. c. 27, 3. ubi jungitur τὸ ἐμπαθὲς et ἀγχίστροφον. Nam illa celeritas in convertendo affectum et vim adjuvat dicentis. Deinde τὸ ἀγχίστροφον ἐπιχείρημα dixit Hermog. de Inv. 1. τὸ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἔχον τὴν ἀποδείξιν, explicante sic Schol. Anon. ad h. l. Rhet. Ald. 2, 357. ubi hoc exemplo utitur, Ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν ἀσεβεῖς, καὶ εὐθὺς ἐπάγοιμεν, οἷς οὐδὲ ἡ γῆ τοὺς καρποὺς ἀνῆκε. Porro D προοίμια ἀγχίστροφα, Exordia, quæ quasi ante oculos versantur, dicta sunt Rhetoribus ea quæ sumta sunt e rebus præsentibus, v. c. a loco, personis, tempore, aliisque περιστάσεσι præsentibus, vulgo nominata προοίμια ἐκ τοῦ καιροῦ, ap. Hermog. de Inv. 1. p. 24.: vide Καιρός. Lat. appellant exordium Ex ipsa causa natum, quod et Separatum vocatur Auct. ad Herenn. 7.: ἐκ τῶν παρὰ πόδας πραγμάτων τὸ προοίμιον πορίζειν dixit Eust. ad Hom. p. 1171. 1186." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Ἀγχιστρόφως, Subita conversione ac repentina mutatione, Longin. (22, 1.) Ὡς ὑπὸ πνεύματος τῇδε κἀκεῖσε ἀγχ. ἀντισπώμενοι.

[* Ἀείστροφος, i. q. ἀειστρεφής, Pisid. de Van. Vit. 434. Tzetz. Ch. 10. p. 197. * Ἄστροφος, Æsch. Ch. 96. Soph. Œd. C. 503. Plato Polit. 2. p. 282. * " Δίστροφος, Greg. Naz. Carm. p. 27." Kall. Mss.] Ἔνστροφος, in VV. LL. affertur pro Agilis, Tortilis. Sed puto mendosum esse, et pro eo scr. εὔστροφος. " Ἑτερόστροφα, dicuntur μέτρα quædam ap. Schol. " Aristoph., quorum Triclin. quoque ap. Soph. me-

" minit ex Hephæstione, et Hephæstio in suo Enchi- " ridio; cum enim dixisset τῶν συστημάτων esse " quædam ἄστροφα, quædam * ἀνομοιόστροφα: et " hæc ἀνομοιόστροφα διαιρεῖσθαι ac divelli interveni- " ente persona aliqua, choro, ephymnio, epodo, aut " alio quopiam epiphonemate: subjungit, Διαιρεῖ- " ται δὲ ἤτοι εἰς δύο ἢ εἰς πλείω· ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο " διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείονα, " * ἀλλοιόστροφον." Εὔστροφος, i. q. εὔστρεπτος s. εὐστραφής: i. e. Facile versatilis, Qui facili motu versatur, vertitur et circumagitur, Agilis: ut cum de navi dicitur. Plut. Anton. (62.) Ναυσὶν εὐστρόφοις καὶ ταχείαις. Ubi Bayf. Navibus agilibus et celeribus. Itidem animal aliquod, veluti equus, dicitur esse εὔστροφον, quod habenis parens, facile flectitur et circumagitur. Plut. (9, 197.) Οὕτως πόλιν πείθειν, οὐ λόγῳ, ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἴακι καὶ χαλινῷ, τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ὅσπερ εὐστροφώτατον ζῶον, ὥς φησι Πλάτων, οἷον ἐκ πρύμνης ἀπτομένην καὶ κατευθύνουσαν. Item Tortilis, Flexilis, seu, Bene aut Pulcre tortus, ut cum de funiculo dicitur, quemadmodum et εὔστρεπτος: veluti cum Opp. K. 3, (259.) dicit, εἴ ποθ' ἕλοιεν ἐϋστρέπτοισι βρόχοισι Ἵππαγρον δολίοισι λόχοις, Laqueis flexilibus, s. tortilibus aut bene tortis. Itidem habenæ dicuntur εὔστροφοι, Quæ flexiles sunt, Plut. (8, 326.) Εὐστρόφους καὶ μαλακὰς ὥσπερ ἡνίας ἐνδοῦσας. [" Jacobs. Anth. 8, 100. Heyn. Hom. 6, 474. 495. 7, 78. Toup. Opusc. 1, 329. Anal. 1. p. 3." Schæf. Mss. * Εὐστρόφως, Gl. Correpte, Anthol. 5. p. 544.] Εὐστροφία, ἡ, Versatilitas, Plut. (10, 14.) Οὐ γὰρ ὁμοίως ἀετοὶ πέτανται καὶ πέρδικες, οὕτως οὐδὲ παντὶ λογικῷ μέτεστιν ὡσαύτως τῆς εὑρομένης τὸ ἄκρον εὐστροφίας καὶ ὀξύτητος, ubi videtur ei inesse aliqua etiam Versutiæ signif., s. Ingenii versatilis, quod agiliter modo huc, modo illuc convertit, ut exitum inveniat ἐν τοῖς ἀπόροις: [8, 32. " Casaub. ad Athen. p. 47. 1. p. 29. T. H. ad Lucian. 1, 220." Schæf. Mss. " Dexteritas, Athen. 18." Wakef. Mss. * Ἰσόστροφος, i. q. ἰσόπαλος, Etym. M. 114, 9. " Qui circa eand. rem versatur, Suid. vv. Ἀντίπαλον, Ἀντιστρόφους." Kall. Mss. Jambl. V. P. 250. Nicomachi Musica. * Ἀνισόστροφος, Tzetz. Ch. 10. p. 194.] Μονόστροφος, Unicam habens στροφήν. Apud Theophr. H. Pl. 5, (7, 6.) μονόστροφος ἅμαξα Gaza interpr. Plaustrum simplicis verticis. [* Μονοστροφικὸς, Schol. in Eur. Phœn. 1. Hec. 1023. in Aristoph. Ἱππ. 621. Ἀ. 836.] Νεόστροφος, Nuper tortus; ideoque Novus. Itidem Hes. νεόστροφον exp. νεωστὶ ἐστραμμένον καὶ καινόν. Il. O. 469. Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον. [" Heyn. Hom. 7, 78." Schæf. Mss. * Ὁλόστροφος, Hes. v. Ἐλελίστροφε· εὔστροφε, ὁλόστροφε. " Lactant. de Falsa Relig. 1, 7. Apollinis versum hunc laudat: Πάνσοφε, * παντοδίδακτ', * ἐνολοίστροφε, κέκλυθι, δαῖμον. Ubi G. Canter. Nov. Lect. 30, 30. legit * αἰολόστροφε. Sed hinc patet leg. esse ἐλελίστροφε." Soping. Vide Schn. Lex. et Suppl. * Ὁμοιόστροφος, * Ἀνομοιόστροφος, Schol. Eur. Phœn. 103. Hec. 687. Vide Ἑτερόστροφος. * " Παλίνστροφος, Const. Manass. Chron. p. 84. 89." Boiss. Mss. " Opp. K. 2, 99." Wakef. Mss. * " Παλίστροφος, Hoeschel. ad Sirac. p. 463." Schæf. Mss.] Πολύστροφος, Qui multis gyris circumagitur. Alii, Versatilis, Mobilis. [Pind. Fr. Inc. 3, 3. p. 80. Heyn. " Valck. Phœn. p. 649. Dionysius 2. Philippus 8. Jacobs. Anth. 7, 122. * Πολυστρόφως, * Πολυστροφία, ibid." Schæf. Mss. * " Τανύστροφος, Ingenti gyro, Euseb. Pr. E. 215." Wakef. Mss. * " Ταχύστροφος, Præceps, Theodos. Expugn. Cret. 240. App. Byzant. 361." Elberling. Mss. * " Τρίστροφος, Schol. Pind. Ὀ. 1, 3. p. 373." Boiss. Mss.] Φιλόστροφος, Qui verti et mutari amat, Mutabilis, Inconstans, J. Poll. 6, (168.) Ἔλεγον δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ φιλόστροφον, τὸν εὐμετάβολον, Qui facile mutatur.

[* Στροφικὸς, Hes. v. Αἰσχροί· τὰ στροφικὰ τῶν σπερμάτων.]

Στροφαῖος, Versutus, ut quidam interpr. Qui multas novit στροφάς. Epith. est Mercurii, ut Aristoph. quoque declarat, ap. quem (Πλ. 1153.) Mercurius Carioni dicit, Παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Quæ verba Carion detorquens, tanquam στροφαῖον dictum existimans παρὰ τὰς στροφὰς, i. e. a strophis, s. versutiis dolosis, Quid? inquit, στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, Non quicquam strophis hic opus est: quasi se denominaret ita παρὰ τὸ στρέφεσθαι καὶ πανουργεύεσθαι, (sicut alio nomine idem deus dicitur δόλιος,) s. παρὰ τὸ στρέφειν τὰ πράγματα, quod πανούργων proprium est. Alias Mercurium cognominari στροφαῖον ajunt παρὰ τὸ πρὸς ταῖς θύραις ἱδρύσθαι ἐπὶ φυλακῇ, καὶ ἀπὸ τροπῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν, qui solent ὀπίσω θυρῶν ἀναδύεσθαι καὶ πανουργεύεσθαι, ut annotat Schol. Aristoph. Hesychio Στροφαῖος Ἑρμῆς est ὁ πρὸς ταῖς θύραις ἱδρυμένος, διὰ τὸν τῆς θύρας στροφέα. Quibus posterioribus verbis cognomenti rationem affert, a cardine januæ, ap. quam statui solebat, denominatum innuens. [" Sic * Στροφαία Ἄρτεμις dicta videtur ap. Athen. 259., ubi quidem mendose vulgo Στοφέα." Schw. Mss.] Atque ita hoc στροφαῖος derivandum esset a στροφεύς. Vide et Στρόφις.

Στροφὰς, άδος, ἡ, Quæ circumagitur s. circumvertitur, Soph. Trach. (131.) p. 335. Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ Πᾶσι κυκλοῦσ', οἷον ἄρκτου Στροφάδες κέλευθοι, ubi Triclin. ἐπὶ πᾶσι κυκλικῶς ἐπέρχονται λύπη καὶ χαρὰ, ὥσπερ ὁδοὶ ἄρκτου στροφάδες: ut dicat Poëta, Inter omnes homines versari et oberrare modo gaudia, modo mœrores, sicut rota illa ἁμάξης perpetuo motu circumvertitur axem. Vocat ergo στροφάδας ἄρκτου κελεύθους, ipsas ἄρκτους ἀεὶ στρεφομένας. Item Στροφάδες sunt Insulæ quædam in Ionio pelago, ut annotatur in Lex. meo vet. Plin. 4, 12. Ante Zacynthum XXXV. M. pass. in Eurum ventum Strophades duæ, ab aliis Plotæ dictæ. Igitur Στροφάδες eæ insulæ videri possent dictæ, quoniam circumvertuntur: quamobrem et πλωταὶ nominantur, quia natare navis in modum videntur. Sed canit Virg. Æn. 3. Servatum ex undis Strophadum me litora primum Accipiunt; Strophades Graio stant nomine dictæ Insulæ Ionio in magno; quas dira Celæno Harpyiæque colunt aliæ, Phineïa postquam Clausa domus. Ubi inter alia Servius, Pulsæ de Arcadia, pervenerunt ad insulas quæ appellantur Plotæ: et cum ulterius vellent tendere, ab Iride admoniti (nimirum Zethus et Calais, qui eas persequebantur) ut desisterent ab Jovis canibus, suos converterunt volatus: quorum conversio, i. e. στροφή, nomen insulis dedit. Quæ Servii verba confirmat Apoll. Rh. 2, (296.) itidem de Zetho et Calai Harpyias persequentibus, Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος πλωτὰς καλέοντες: innuens, στροφάδας insulas ex eo nominatas fuisse, quoniam ibi Zethus et Calais ad navem ὑπέστρεφον, nec ulterius persequi Harpyias instituerunt. Quæ si sequamur, falsum fuerit etymon, secundum quod a circumversione nomen accepisse dicendæ essent: præsertim cum et Virg. dicat Stant. || Hesychio στροφάδες sunt etiam σκώληκες. [" Wakef. Herc. F. 934. Luzac. Exerc. 102." Schæf. Mss. Numenius Athenæi p. 319. " Nonn. D. 45, 278. Orph. Arg. 675. Arat. D. 500. Manetho 1, 164. * Στροφὰς, ἡ, Vortex, Dionys. P. 594. * Πολυστροφὰς, Vorticosus, Multum volutatus, Nonn. D. 6, 147." Wakef. Mss.]

Στροφεῖον, τὸ, Theatri pars in qua erant heroës indigetati, vel in bello mortui vel in aquis, J. Poll. 4, (132.) Ὥσπερ καὶ τὸ στροφεῖον, ὃ τοὺς ἥρως ἔχει τοὺς εἰς τὸ θεῖον μεθεστηκότας, ἢ τοὺς ἐν πελάγει ἢ πολέμῳ τελευτῶντας. [Gl. Versoria.] Affertur e Luciano etiam (3, 252.) Καὶ ἄγκυραι καὶ στροφεῖα καὶ περιαγωγεῖς, sine expositione. Sed forsan per στροφεῖα ibi intelliguntur στρόφοι Homerici, aut Funes quibus aliquid versatur s. flectitur. [" Solanus vertit Cylindros, quorum ope anchorarum funes et anchoræ tolluntur. Xen. K. 2, 7. Τὰ δίκτυα (ἐχέτω) δακτυλίους· τοὺς δὲ * περιστρόφους, ἀπὸ στροφείων. Vertunt: Circumactores de funiculis tortis conficiantur." Lex. Xen. Cf. J. Poll. 5, 4. * " Ἡμιστροφεῖον, J. Poll. 4, 127." Kall. Mss.]

Στροφεὺς, έως, ὁ, Vertebra: ut στροφεῖς τοῦ τραχήλου, Vertebræ colli, i. e. Ossa quibus collum circumvertitur s. circumagitur. J. Poll. 2, (130.) Ὀνο-

μάζονται δὲ οἱ σπόνδυλοι καὶ στροφεῖς, παρὰ τὴν ἐπ' A αὐτοῖς τοῦ τραχήλου στροφήν· καὶ στρόφιγγες παρὰ Φερεκράτει. || Forium etiam στροφεῖς sunt, i. e. Cardines qui circumvertuntur: ut ap. eund. J. Poll. 1, c. 8. Et l. 8. Στροφαῖος, ἐν τῷ οἰκήματι περὶ τὸν στροφέα ἱδρυμένος θεός. Qua signif. et in Στροφαῖος usurparunt Hes. et Schol. Aristoph. Itidem Theophr. H. Pl. (5, 3, 5.) Διὸ τοὺς στροφέας ταῖς θύραις πτελεΐνους ποιοῦσι: quoniam sc. ἀστραβέστατόν ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον. Ἐὰν γὰρ οὗτοι μένωσι, καὶ αἱ θύραι μένουσιν ἀστραβεῖς· εἰ δὲ μή, διαστρέφονται. Unde Plin. Rigorem fortissime servat ulmus: ob id cardinibus assamentisque portarum utilissima, quoniam minime torquetur. ["Ad Mœr. 192. Timæi Lex. 240. ad Diod. S. 1, 190. Aristoph. Fr. 242. Brunck. 1, 109." Schæf. Mss. Scapus cardinalis, Vitruv. 4, 6, 4.]

Στρόφιγξ, ιγγος, ὁ, i. q. στροφεύς: nam colli vertebras, quas alii vocant στροφεῖς, Pherecrates στρόφιγγας nominat, ut ex J. Poll. docui. Item Portarum cardines appellantur στρόφιγγες, perinde ut στροφεῖς, fortassisque metaphorice præcedentes στρόφιγγες ab his portarum denominantur: præsertim B cum Plato ap. Longin. dicat collo τοὺς σφονδύλους ὑπεστηρίχθαι οἷον στρόφιγγας, Veluti cardines, quibus circumvertitur. Plut. Rom. (23.) Πυλῶν τοὺς στρόφιγγας, Portarum cardines. || Στρόφιγγες dicuntur etiam Vertibula illa ærea, quæ salientium fistulis aut epistomiis adduntur, ut versa sinant effluere aquam, et rursum conversa effluentem reprimant: qualia in gutturniis etiam visuntur, aliisque vasis aquariis aut vinariis etiam. Schol. Aristoph. N. (450.) Λέγεται δὲ στρόφιγξ καὶ τὸ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον, ὥστε τὴν τοῦ ὕδατος ἐπέχειν, ὅτε τις θελήσοι, καὶ αὖ πάλιν ἀνιέναι, φοράν. || Aristoph. dixit etiam γλώσσης στρόφιγξ, quod interpr. Linguæ versatilis volubilitas: B. (892.) Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ, Ξύνεσίς τε. Malim, Linguæ meæ cardo s. vertibulum. Innuit enim deos æthereos esse, qui ipsius linguam in loquendo circumagant: ut Ovid. Est deus in nobis, agitante calescimus illo; Impetus hic sacræ semina mentis habet. Schol. στρόφιγγα dici C scribit ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὸν καὶ πανουργεύεσθαι. ["Eur. Phœn. 1133. Timæi Lex. 240. et n., Brunck. Aristoph. 3, 72." Schæf. Mss. "Joseph. 108, 13. Schol. Il. M. 459." Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 5, 5, 4. 6. * "Στροφιγγοειδής, unde adv. * Στροφιγγοειδῶς, Mathem. Vett. p. 44. Τὸ ἄκρον τοῦ * ῥώστακος στρ. λεπτυνθὲν ἐμβάλλεται εἰς τὴν ὀπήν." Schn. Lex.]

Στροφίς, ίδος, ἡ, Conversio, i. q. στροφή, Volumen et spira, ut ex Eur. (Andr. 719.) στροφίδες ἱμάντων affertur pro Lororum volumina καὶ συστροφαί.

Στρόφις, ὁ, Versatilis ingenii homo, Versutus, Versipellis: qualis supra ὁ ἀγχίστροφος ἄνθρωπος. Aristoph. N. (451.) Στρόφις, ἀργαλέος, ματτυολοιχός, ubi Schol. exp. εὔστροφος καὶ εὐκίνητος ἐν τοῖς πράγμασι, Qui in angustiis facile invenit aliquas strophas quibus evadat. Apud Hes. oxytonως scribitur, exponentem σκολιός, οὐχ ἁπλοῦς, πολυπλόκος. Sed rectius paroxytonως, ut et ap. Eust. 1561. Στρεψίμαλλος ἄνθρωπος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ μὴ ἁπλοῦς, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρόφις, ὡς ἀπὸ ἐρίων δηλαδὴ ἐχόντων συνεστραμμένους τοὺς μαλλούς. Ubi etiam NOTA Στρεψίμαλλος tam in propria signif. usurpatum, quam in metaphorica: ut et p. 1638. ubi quendam Poëtam στρεψίμαλλον ὄϊν dixisse scribit: unde στρεψιμάλλους vocari τοὺς περιλαλοῦντας καὶ * κακοσχόλως φράζοντας, sumto scommate ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων καὶ οὕτω δυσλύτων. Eod. modo scribitur ap. Eund., p. 1353. ubi Στροφαῖος Ἑρμῆς dicitur nominatus non solum ὁ παρὰ τῷ στροφεῖ ἱδρυμένος, sed etiam ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν, οἷον στρόφις. ["T. H. ad Plutum p. 444." Schæf. Mss.]

Στρόφος, ὁ, Funiculus e loro aut cannabe aliave materia tortus s. plexus, συνεστραμμένος λῶρος ἢ σχοινίον, Hes.: Od. N. v. antepenult. et P. 199. de pera Ulyssis, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ, Erat in ea lorum flexile, s. funiculus e loro tortus s. plexus, e quo suspendebatur. Schol. exp. ἱμὰς περιεστραμμένος: item adjective ἐκ σχοινίου πεπλεγμένος. Sed rectius substantive accipitur, ut et ab Eust. exp. σχοινίον ἐστραμμένον, ἤτοι κλωστόν, ἢ καὶ ἱμὰς τοιοῦτος. || Hesychio στρόφοι sunt τὰ λεπτὰ τριχίδια: forsan Cirri s. Cincinni intorti. || Στρόφον Medici vocant Tormina intestinorum, Corn. Celsus, 2, 6. de signis aquæ intercutis loquens, Ejusd. morbi nota est, ubi circa umbilicum intestina torquentur, (στρόφον Græci vocant,) coxæque dolores manent. Hippocr. Aphor. 11, 4. Ὁκόσοισι στρόφοι καὶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν πόνοι. Aristoph. ap. Eust. 1746. Στρόφος μ' ἔχει, ὦ ἄνερ, καὶ ὀδύνη τὴν γαστέρα. Qui locus desumtus est e Θ. (484.), ubi mulier excusans tormina ventris, et in fimetum se secessuram simulans, ad mœchum abit, Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ 'νερ, κὠδύνη. Sic Athen. 3. Τὴν διαχώρησιν ἄνευ στρόφων τε καὶ ταραχῆς παρασκευάζει. Itidem Diosc. 3, 166. de anetho, Στρόφους τε καὶ ἐμπνευματώσεις παύει. Plin. 20, 18. Anethum quoque ructus movet et tormina sedat. Rursum Diosc. de ammi, Ποιεῖ πρὸς στρόφους: et Plin. Tormina discutit. ["Eur. Hipp. p. 4. Valck., Hymn. in Apoll. Del. 122. ad Herod. 308. Jacobs. Anth. 7, 332. T. H. ad Plutum p. 432. Kuster. Aristoph. 122. Valck. Adoniaz. p. 248. Στρόφος, Στροφή, Reiz. de Acc. p. 116." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 869.] UNDE Στροφόομαι, Intestina mihi torquentur, Torminibus excrucior, vexor s. laboro, Tormina patior, Diosc. de oleo, Στροφουμένοις ἐν ποτῷ ὠφελίμως δίδοται μετὰ πηγάνου ἑψηθέν, κυάθων ἕξ πλῆθος. Unde Plin. Tormina oleum calidum potum cyathis sex, magisque ruta simul decocta pellit. Et in Hippiatr. Ὁ στροφούμενος ἵππος, Equus qui torminibus afficitur, Torminosus: ut Cic. Torminosos quosdam dicimus, non quia semper sint, sed quia sæpe sint. ["Ad Mœr. 196." Schæf. Mss. * "Στρόφωμα, unde * Στροφωμάτιον, τό, i. q. στροφεὺς s. στρόφιγξ, Cardo, Hero Spirit. 166. Heliodorus Ms. περὶ Καταρτισμῶν." Schn. Lex. * Στροφωτός, Versatilis, LXX. Ezech. 41, 24. * Συστροφοῦσθαι, Hes. v. Ἰλιγγιᾷν, Lobeck. Phryn. 590.]

Στρόφιον, τό, Suid. στρογγύλον * ζωνάριον, Teres zona, Ovid. Fast. 2. Dat teretem zonam, qua modo cincta fuit. Qualis fuit zona sacerdotalis, quæ ζώνη διακένως ὑφασμένη dicitur ab Josepho A. J.: J. Poll. mulieribus eam zonam tribuit, ut 7, c. 14. Τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον οὕτω τε ἐκάλουν, καὶ στροφίον ὠνόμαζον. Quibus subjungit, Ἃ δὲ ζώνια, καὶ στρογγύλας ἐκάλουν. Innuit igitur, ζώνιον, στρογγύλην, στροφίον, idem esse, et significare Teretem zonam, qua mulieres cingi solebant. Itidem 5, c. 16. γυναικείῳ κόσμῳ annumerat στρόφιον: ubi proparoxytonως scribitur, ut ap. Suid.: at loco paulo ante ex eod. J. Poll. citato, paroxytonως: ut ap. Hes. Στροφίον, ἡ στρογγύλη ζώνη. Affert J. Poll. ex Aristoph. locum quendam in quo est, τὸ στροφίον λυθέν. Et Suid. ex Eodem, τὸ στρόφιον ἤδη λυόμενον. Strophiis fasciolisque utebantur etiam eædem mulieres ad cohibendas mammas turgentes, et constringendam laxitatem pectoris s. sinus: ut docet Catull. in Argon. Non tereti strophio lactantes vincta papillas. Idem in D Epithalamio Juliæ, tibi virgines zonula solvunt sinus. Cic. de Arusp. Resp. P. Clodius a crocota, a mitra, a mulieribus soleis, purpureisque fasciolis, a strophio est factus repente popularis. Unde de talium artificibus est ap. Plaut. Aul. Strophiarii astant, Semizonarii. Circa caput etiam strophiis utebantur, qualia fere sunt illa redimicula mitrarum ap. Virg. aut Spira galeri, de qua supra in Σπεῖρα. Herod. Καὶ στρόφιον περὶ τὴν κεφαλήν, Athen. (543.) de Parrhasio, Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα καὶ στρόφιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, J. Poll. Νομοφύλακες ἐστεφάνωνται στροφίῳ λευκῷ, Legum custodes, qui νομοφύλακες dicuntur, strophio candido redimiti sunt. Et ap. Suid. Στρόφιον ὃ οἱ ἱερεῖς φοροῦσι. Quale fere est filum illud flaminum, de quo supra in Πιλαμήν. Plin. Coronas quasdam strophia fuisse vocatas auctor est, 21, 2. Tenuioribus utebantur antiqui coronis, Strophia appellantes: unde nata Strophiola. Et fortassis hæ coronæ vocabantur Strophia, a tortili flexilitate, s. quod e floribus aut frondibus torquerentur: capitis autem et

pectoris στρόφια, quoniam e lana aut linea fascia torquebantur. Si enim lineam laneamve fasciam latam torqueas, rotundæ zonæ vicem præstat. Eadem signif. ETIAM Στρόφος dici testatur Suidas: Λέγεται καὶ στρόφος τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὅ ἐστιν ἐρεοῦν: legiturque ap. eum paulo ante hæc verba, Κόμην στρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκοσμημένην. Sed pro eo στρόφῳ Ms. Cod. habet κόσμῳ: et τρέφων pro στρέφων. || Στρόφος ἐρίου, Galeno 10 Meth. dicitur Hapsus lanæ contortæ: quod alio nomine dicitur σύστρεμμα, πτύγμα, πίλημα, ut annotatum fuit in Πίλημα. [" Στρόφιον, Toup. Opusc. 1, 446. Emendd. 4, 473. Wakef. S. Cr. 3, 139. Jacobs. Anim. 327. Kuster. Aristoph. 221. Fr. 282." Schæf. Mss. Mitra, Manetho 1, 227. στροφίοισι καρήατα κοσμηθέντες: Aristoph. ap. Clem. Alex. 245. Plut. Arato 53. Diog. L. 8, 73. Philostr. Apollon. 8, 7, 6. Festus in Struppus.]

[* " Στροφώδης, Heringa Obss. 215." Schæf. Mss. Erotian. v. Τρύζειν, Foës. ad Hippocr. p. 81. Schn. Lex.]

[* Στρόφαλος, ὁ, Magicum instrumentum, i. q. τροχὸς, Nicephorus Schol. ad Synes. de Ins. p. 361. Barker. ad Etym. M. 1124-5. I. q. σφενδόνη, Nicet. Annal. 5, 3. 10, 2. 17, 1.] Στροφαλίζω, i. q. στρέφω, unde et derivatum est, i. e. Verto, Verso, Circumago. Unde ap. Hes. Στροφαλίζεται, στρέφεται. Nisi potius scr. Στροφαλίζετε, στρέφετε, ut respexerit ad Od. Σ. 315. Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, Torquete fusos, ut Plin. loquitur: Digitis torquete stamina, ut Ovid., qui eod. modo dicit Lævia versato ducentem stamina fuso. [" Toup. Opusc. 1, 470. Alcæus Mess. 8." Schæf. Mss.]

ITEM Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, Conversio, Vortex, Flexus, Gyrus, Arat. (43.) de helice, Μειοτέρῃ γὰρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι, Cic. Nam cursu interiore brevi convertitur orbe, Germ. Cæsar, Quippe brevis totam fido se cardine vertit, Fest. Avien. fusius, Cardine nam toto convertitur; haud mora, longos Pigra tenet gyros, neque ceu mollita parumper Flectitur, aut tardo cohibet cunctamina lapsu. Od. Ω. (39.) σὺ δὲ στροφάλιγγι κονίης Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων, ubi Eust. annotat, στροφάλιγγα κονίης et ἀέλλης idem esse: nam στροφάλιγγα a στρέφειν dici, ἄελλαν ab εἱλεῖν, quæ στρέφειν et εἱλεῖν idem sunt, significantia sc. Versare, In gyrum flectere, torquere: [Il. Π. 775.] Ita στροφάλιγξ ἀέλλης diceretur Vortex procellæ s. Turbo; et στροφάλιγξ κονίης, Pulvis qui a turbine circumagitur et in gyros torquetur. At lactis siccati στροφάλιγγα Nicander vocat Caseum, a forma orbiculari, in quam formantur, dum lac coagulatur; vel etiam a torquendo: Θ. (697.) στροφάλιγγα * περιξήροιο γάλακτος, ubi Schol. expositionis loco addit, ἣν ἡμεῖς στρωφαλίδα λέγομεν, οἷον τυροῦ τροχόν. Lac vero περίξηρον, i. e. Exiccatum et induratum, vocat caseum; nam ex eo coagulato casei indurantur. Obiter autem in verbis Scholiastæ NOTA Στρωφαλίς: pro quo fortasse potius est SCR. Στροφαλίς: quæ et ipsa παρὰ τὴν στροφὴν dicitur. Alii τροφαλίδα etiam in caseorum genere memorant. Hesychio στροφάλιγξ est non solum συστροφὴ κονιορτοῦ, Turbo, s. Pulvis qui venti vortice circumagitur et gyratur, sed etiam ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ στρέφονται: quibus verbis Axem videtur significare, quem circum rota vertitur, ut janua circum cardinem. Idem στροφάλιγγος simpliciter exp. συστροφῆς, quemadmodum et Suid. [" Ad Charit. 261. Wolf. ad Hesiod. p. 100. Proleg. Hom. 243. Heyn. Hom. 7, 267. 8, 209. Jacobs. Anth. 6, 201." Schæf. Mss. " Opp. 'A. 1, 446." Schæf. Mss. Dionys. P. 162. 584. 648. Arat. 43. Orph. Arg. 532. * " Εὐστροφάλιγξ, Huschk. Anal. 106. Antip. Sid. 27." Schæf. Mss. * Πολυστροφάλιγξ, Musæus 294. * Ταχυστροφάλιγξ, Nonn. D. 48. p. 1256.]

Στροφάω, i. q. præcedens στροφαλίζω, ejusdemque originis, i. e. Verso, Circumago, [Torqueo, Alex. Trall. Ep. de Lumbr. " Ad Herod. 141. Heyn. Hom. 5, 630. 7, 112. Jacobs. Anth. 9, 345. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 62." Schæf. Mss. " In libris manu scriptis sæpius occurrit στροφάω, sed perperam,

A corrigendumque est στρωφάω. Orion Theb. Ms. Βάβαξ· ὁ λαὸς (corr. ὁ λάλος). 'Αρχίλοχος· Κατ' οἶκον ἐστροφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ. Pro ἐστροφᾶτο cum edito Etym. M. scr. ἐστρωφᾶτο. Il. I. 463. κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι. Eust. ad h. l. p. 668, 45. Bas. 'Ενταῦθα δὲ σημείωσαι, ὡς εἴπερ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων γράφεται κατὰ μέγαρα στροφάασθαι διὰ μικροῦ ο, ἔχοι ἂν μεγάλην ἀπορίαν καὶ δύσλυτον ἡ τοιαύτη γραφή. Herod. 2, 85. 'Ανὰ τὴν πόλιν στροφώμεναι. Wesselingius libri Vind. scripturam, στρωφώμεναι, non poterat, sed adeo debebat assumere. Eand. scripturam si Dorv. cognitam habuisset, non scripsisset, opinor, quæ nunc legimus Animadvv. in Charit. 295. Porson. ad Eur. Med. 664.:—*' 'Επιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστρωφᾷ A. E., quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾷν, a στρέφω στρωφᾷν, a τρέπω τρωπᾷν, (a δέμω δωμᾷν,) formant Græci.' Στροφόωσα reperi in Nonni Dionys. p. 1270, 10." Schæf. ad Greg. Cor. 272. Cf. Lobeck. Phryn. 580. 583.] AT Στροφέω, Strophis

B et versutiis utor: unde στροφέοιτε, quod ex Epigr. affertur pro Decipiatis. [" Jacobs. Anth. 10, 165. Aristoph. Eip. 175." Schæf. Mss. Alex. Trall. 8. p. 447. Cf. Δέμω δόμος δομέω, Τρέμω τρόμος τρομέω, Βρέμω βρόμος βρομέω. Vide Schæf. ad Greg. Cor. l. c. * 'Αποστροφέω, Tzetz. Hom. 283. * Περιστροφέω, Quint. Sm. 6, 504.] Præcedentis autem στροφάω nulla afferuntur exempla, et fortasse pro eo SCR. Στρωφάω, quod Poëticum est, et a στρέφω ita derivatum, ut τρωπάω a τρέπω. Od. Z. 307. 'Ηλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα: ut supra ex Eodem, ἠλάκατα στροφαλίζετε, Torquere fusos, Digitis torquete stamina, Ducite versato stamina fuso. Pass. Στρωφῶμαι, Vertor, Versor, Circumagor, Torqueor, Opp. K. 3, (425.) de crocodilo, in cujus dormientis hiantes fauces ingressus ichneumon, latera ei rodit, "Αλλοτε δ' αὖ ψαμάθοισι κυλινδόμενος ποτὶ χέρσον, "Αγριον ἀσθμαίνων, στρωφώμενος ἀμφ' ὀδύνῃσιν. Paulo ante, Πάντῃ μαινόμενος καὶ ἀμήχανος ἀμφαλάληται. Solent vero ii, quos dolor aliquis cruciat, modo in hoc, modo in

C illud latus verti. Item aliquis dicitur alicubi Στρωφᾶσθαι, sicut πωλεῖσθαι: et cum ἐπὶ Hesiod. ("Εργ. 2, 145.) ἐπὶ κνανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, Versatur per populum, Convertitur ad pop. Hes. στρωφῶντο exp. non solum ἐστρέφοντο, περιεστρέφοντο, sed etiam περιεβλέποντο. Eidem activum στρωφᾷν est non solum περιστρέφειν, verum etiam κλώθειν, νήθειν. Qua in signif. στρωφᾷν i. foret q. στρωφᾷν s. στροφαλίζειν ἠλάκατα, Fusos torquere, Ducere stamina versato fuso. [" Heringa Obss. 184. Theogn. 817. ad Herod. 141. ad Charit. 295. Antip. Thess. 39. Porson. Med. p. 53. Orph. de Terr. Mot. 16. 46. Jacobs. Anth. 11, 9. Aristoph. Fr. 286. Heyn. Hom. 5, 630. 6, 469. 7, 112. Intransitive, Lobeck. Aj. p. 310." Schæf. Mss.] E quo Στρωφάω COMP. 'Αναστρωφάω, quod pro ipso στρωφάω ponitur, sicut ἀναστρέφω pro simplici στρέφω, i. e. Verto, Verso, ap Hom. et Hesiod. Poëtis enim peculiare est. Nam ille Od. Φ. (394.) sic ait, ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα Πάντῃ ἀναστρωφῶν: hic autem, 'A. (121.) 'Ως καὶ νῦν

D μέγαν ἵππον ἀρείονα κυανοχαίτην Πάντῃ ἀναστρωφᾷν, Versare quoquoversum, In omnem partem gyrare. Sciendum est tamen, esse aliam lect. in illo Hom. versu, sc. ἀναστροφέων. Sed Eust. ἀναστρωφῶν legit: et Hes., cum ἀναστρωφῶν exp. ἀναστρέφων, mihi non dubium est quin ἀναστρωφῶν illud Homericum intellexerit. In VV. LL. habetur ET 'Αναστροφάω, quod affertur ex Epigr. exponiturque non solum Converto, sed etiam Subverto: quam signif. ἀναστρέφω quoque habet. Legitur et ap. Hes. 'Αναστροφῶν, ἀναστρέφων: sed mihi suspecta est ea scriptura, ac potius ω pro ο reponendum existimo: siquidem στρωφῶ dicitur pro στρέφω, ut τρωπῶ pro τρέπω, τρωχῶ pro τρέχω, νωμῶ pro νέμω: quæ omnia Poëtis peculiaria sunt. [" 'Αναστρωφῶ, Jacobs. Anth. 9, 93. Marcus Arg. 33. Brunck. Soph. 3, 470. * 'Ενστρωφάω, Musgr. Ion. 300." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 306. Habetur etiam * 'Ενστροφάομαι ap. Hippocr. 824. Foës.] 'Επιστρωφάω, Versor in, Oberro, Obeo, Od. P. 486. Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Παν-

τοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, i. e. ἐπιπωλοῦνται, ἐπιστείχουσι, ἐπιφοιτῶσι. [Æsch. Ag. 981. De * Ἐπιστροφάω, Ἐπιστρωφάω, vide Porson. ad Eur. Med. 664. supra citatum. * Μεταστρωφάω, Orph. Α. 733. " Proclus Hymn. in Sol. 16." Schæf. Mss.] Παραστρωφάω, Perverto, Detorqueo, Distorqueo, In latus s. Oblique detorqueo, Apoll. Rh. 2, (665.) ὄμματα δέ σφι Λοξὰ παραστρωφῶνται, [" Jacobs. Anth. 7, 244." Schæf. Mss.] Περιστρωφάω, Circumverto, Circumago. Περιστρωφᾶσθαι, Circumire et Obire significat. Ex Herod. (8, 135.) affertur Περιστρωφώμενος χρηστήρια pro Pervestigans oracula. [" Wakef. Herc. F. 935." Schæf. Mss.] " Ἀμφιπεριστρωφάω, i. q. ἀμφιπεριστρέφω, s. " περιστρέφω, Circumverto, Converto: sed Ionicum " et poëticum. Unde ap. Homerum ἀμφιπεριστρώφα:" [Il. Θ. 348. Greg. Cor. 409.]

[* Ἀμφιστρέφω, unde] " Ἀμφιστροφή, Hesychio " * ἐκχώρησις, ὑποστροφή, Deflexio, Reflexio. Posset et " pro Conversione accipi." [* Ἀμφίστροφος, ad Æsch. Suppl. 889. " Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. 48. v. 273." Boiss. Mss. Ἀμφιστρεφής, vide Ἀμφιστεφής. * Ἀμφιστραφής, Ecphantas Stobæi p. 331. Ἡδὺς καὶ ἀμφιστραφής, Interpr. Facilis.]

Ἀναστρέφω, Inverto, Inverso ordine colloco, s. Præpostero, Hermog. ἀναστρέφειν τὰ πράγματα. Sic ἀναστρέφειν τὰς λέξεις ap. Gramm.: vide Ἀναστροφή. Item in contrariam partem verto, ut ap. Aristoph. Πλ. jam factus oculatus, Ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ Δείξω τὸ λοιπὸν κ. τ. λ.: Bud. interpr. hic, In contrariam partem vertere, Versa vice disponere. Ἀναστρέφω, Converto retrorsum, ut ἀναστρέψω πόδα, Eur. (Hipp. 1176.) Pedem retro converto, i. e. Redeo. Item ἀναστρέφω pro Converto aliquem retrorsum, i. e. Redire facio, Retrorsum reverti cogo. Æschin. Ἀλλὰ καὶ τοὺς στρατιώτας τοὺς ἡμετέρους ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι, Retro per sua vestigia redire fecerunt, non admittentes eos, Bud. Idem ap. Plut. exp. Retro in fugam vertere. Contra tamen pro Reverti facere fugientes, in hoc Ejusdem loco, Καῖσαρ δὲ ὑπαντιάζων ἐπειρᾶτο μὲν ἀναστρέψαι τοὺς φεύγοντας. Et in isto Ejusdem, in Antonio, Δὶς δὲ φεύγοντας τοὺς Καίσαρος ὑπαντήσας ἀνέστρεψε. Ἀναστρέφω, inquit Bud., Verso. Plato de LL. 1. Πάλιν τοίνυν τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν, Rursus perpendamus. Ipse alibi hoc idem sic dicit, Σαφέστερον ἔτι τοίνυν ἀναλάβωμεν τοῦτ' αὐτὸ ὅ, τι ποτὲ λέγομεν. || Subverto, ἀνατρέπω, Hes. Sic Jo. 2, (15.) Καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε. Ἀναστρέφω, neutrum, pro Invertor, Inverso ordine collocor, Reciprocor, Convertor reciproce, Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου loquens, Ἐπεὶ κἀνταῦθα ὁμοίως ἀναστρέφει τὸ πρᾶγμα, καθάπερ ἀνέστρεφεν κἀκεῖ ἐπ' ἀμφοῖν, Convertitur enim reciproce, Bud. Supra autem dixerat ἐπεὶ καὶ ἀντιστρέφει. || Ἀναστρέφω, pro ἀναστρέφομαι, Retro vertor, Revertor, Redeo, Lucian. Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας. Item pro Retrocedo; nam Xen. pro eod. ἀναστρέφειν ponit et ἐπαναχωρεῖν. Item ἀναστρέφω pro Terga verto, Bud.; nonnunquam et pro In hostem insequentem convertor: ut ap. Xen. Ἑλλ. 4, (3, 4.) ἀναστρέφειν dicuntur cedentes et fugientes, cum conversi pugnam instituunt, Οἱ δὲ Θετταλοὶ, ὡς εἶδον παρὰ δόξαν ἐλαύνοντας, οἱ μὲν ἔφυγον, οἱ δ' ἀνέστρεψαν. Idem Bud., cum scripsisset, Ἀναστρέφω, Redeo, Recurro, Remeo, subjungit exemplum e Theophr. H. Pl. 5, (1, 9.) Ἐφ' ἕτερα τῆς ἐντεριώνης ἡ πελέκησις ἀναστρέφει, In utramque partem remeat. Philo de Mundo, Πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτό. Pass. Ἀναστρέφομαι, Invertor, Præpostero ordine collocor, Ordine inverso collocor, fio: Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ πρᾶγμα, Inversus igitur erat rei ordo, Res igitur præpostere fiebat. Apud Gramm. ἀναστρεφόμεναι προθέσεις, Præpositiones quæ ordine inverso ponuntur; vel, ut vulgus loquitur, Quæ ponuntur per anastrophen: ut Ὢι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. At vero ap. Diosc. 2, 22. Τρυγόνος θαλασσίας τὸ κέντρον ἀνεστραμμένον ταῖς φολίσιν, exp. Marinæ pastinacæ radius, qui adversis squamis reflectitur. Ubi Bud. ἀνεστραμμένον exp. simpliciter Reflexum, Retrorsum conversum. Ἀναστρέφομαι, Convertor retrorsum: τὴν γνώμην, Convertor retrorsum sententiam, i. e. Sententia mea retrorsum convertitur, i. e. Me pœnitet s. piget eorum quæ dixi, feci, facere aggressus sum, Me pœnitet cœptorum. Nam ejus sententia, quem pœnitet alicujus rei, veluti retro convertitur. Ac mihi non videtur absimile vero, hoc Gr. loquendi genus in mentem venisse Virgilio, cum scriberet, Æn. 10. init., quianam sententia vobis Versa retro? || Item ἀναστρέφομαι Retro vertor, Redeo, pro quo et ἀναστρέφω usurpari dictum est, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 11.) Οἱ δ' ἐπεὶ ἐγγὺς τοῦ τείχους ἐγένοντο, ἀνεστρέφοντό τε καὶ ἀπὸ τῶν μνημάτων κ. τ. λ. In Pand. Τὸ διδόμενον ἐπὶ τῇ αἰσχρᾷ αἰτίᾳ ἑκατέρων, οὐκ ἀναστρέφεται, Quod datur ob turpem causam amborum, non revertitur. Sic et alibi identidem. Sed Latine Revertitur aliquid datum (pro Redditur, vel Redhibetur, ut Bud. vertit,) vix dici possit. At itidem in vernaculo sermone Retourner, cum usitatissimum sit pro ἀναστρέφειν, i. e. Reverti, capitur interdum transitive pro Reddere. Ἀναστρέφομαι, Subvertor, Evertor, Isocr. Archid. Ἀνεστράφθαι δὲ τὰς πολιτείας, καὶ καταλελύσθαι τοὺς νόμους: ad Phil. Ἀναστραφήσεσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα. || Ἀναστρέφομαι, Versor, in pass. signif. pro στρέφομαι. || Versor, verbum deponens, Plut. Romulo (9.) Ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς, Versatur in oculis, aut Latinius, Versatur ante oculos. Item, Ἀναστρεφομένους ἐν τῷ φανερῷ, ap. Xen. Ἑλλ. (6, 4, 16.) ut Lat. Versari aliquo in loco. Sic Plut. Fabio, Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἀνεστρέφετο. Ponitur et cum περὶ hac in signif.: ut ἀναστρέφεσθαι περὶ τὰ γυμνάσια. Apud Hom. autem accus. habet hoc verbum, Od. N. (326.) ἀλλά τιν' ἄλλην Γαῖαν ἀναστρέφομαι: sed accus. hic est e vi præpositionis junctæ cum verbo: perinde ac si diceretur στρέφομαι ἀνὰ γαῖαν. || Ἀναστρέφεσθαι περί τι, Versari circa quidpiam, pro, In eo esse occupatum, Diosc. Ἀνεστράφθαι περὶ τοῦτο δοκοῦσι. Citatur e Theophilo, Ἀναστρέφεσθαι περὶ τὴν ἐπιτροπὴν, pro Tutelam administrare: [ἐν ἐξουσίαις, Jambl. V. P. 418. " Ἀναστρέφω, Wakef. Phil. 449. Abresch. Æsch. 2, 81. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 309. Jacobs. Anth. 10, 237. Exerc. 1, 152. ad Lucian. 1, 848. Schneid. Anab. 80. Thom. M. 876. Markl. Suppl. p. 246. Brunck. Soph. 3, 498. Aj. fin. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 78. Schneid. ad Demetr. Phal. p. 122. Valck. Phœn. p. 776. Bergler. ad Alciphr. 183. 220. Toup. Emendd. 1, 372. Zeun. ad Xen. Κ. Π. 175. 814. 816. 819. Greg. Cor. 210. T. H. ad Lucian. Dial. p. 25. ad Diod. S. 1, 137. 219. ad Herod. 458. 646. Musgr. Bacch. 792. Dionys. H. 4, 2361. Heyn. Hom. 8, 446. Conf. c. ἀνατρέπω, ibid. Kuster. Aristoph. 60. ad Dionys. H. 2, 1147. 3, 1751.: cum ἀντιστρέφω, Schneid. ad Xen. Hier. 242. * Ἀναστρέφον, Carminis genus, Leon. Alex. 33. Nicomedes Smyrn. Ἀναστρέφομαι, Valck. Adoniaz. p. 259. Wakef. Alc. 29. 1070. Abresch. Æsch. 2, 3. Antiphil. 20. Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss. " Ἀναστρέφομαι, Commercium habeo, obscœno sensu, Stob. 404. Corrigo, Emendo, Plut. 65. Wyttenb. Vagor per, cum accus., Callim. L. P. 76." Wakef. Mss. Ἀνεστράφη κατὰ τὸ δέον, Inscr. Pergamena ap. Chishull p. 147. Vide Lex. Xen. " Ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, Rerum gestarum ordinem invertere, turbare. Contrarium est τὸ καθ' ἣν ἐπράχθη τάξιν, κατὰ ταύτην διεξιέναι, ap. Aristid. Πολ. Α. 658. Illud quidem inimicum est τῇ σαφηνείᾳ et καθαρότητι. Unde ἀναστροφὴ dicta Genus quoddam τοῦ ὑπερβάτου, cum in duobus verbis ordo usitatus mutatur et convertitur, ut in Mecum, Tecum, Quibus de rebus. Ita est ap. Quintil. 8, 6, 65. Schol. Thuc. ὑπερβιβασμὸν passim vocat: ἀναστρέφεσθαι τὰ κεφάλαια, quo sensu dicatur, exposuimus in Κεφάλαια." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Ἀνεστροφότες, Reversi, Appian. Bell. Pun. 34. p. 343.]

Ἀνεστραμμένως, Adv. factum ex ἀνεστραμμένος participio præcedentis verbi ἀναστρέφομαι. Signif. autem Inverse, Præpostere, Præpostero ordine: [Etym. M. Hes. * " Ἀναστρεπτέος, Schol. Eur. Or. 206. 684. 1378. Ἀναστρεπτέον, Schol. Soph. Aj. 627." Boiss. Mss. Schol. Ven. Il. Κ. 351. Schol. Vict. Il. Α. 370. Schol. Cod. Harl. Od. Α. 69. " Buttm. Schol. Od. Α. 218. Η. 152." Elberling. Mss. " Schol. Apoll.

Rh. 1, 516. Clem. Alex. Str. 6, 17. Pæd. 2, 2. 7." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 6, 73. 630. 8, 468. 677." Schæf. Mss. * " Ἀνάστρεμμα. Brodæus K. 4, 4. memorat lectionem ἐμβλεμμάτων εἰς τὴν ὕλην, καὶ ἀναστρεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας. Eandem Steph. et Leuncl. in margg. posuerunt. Quæ si vera est, significantur Conversiones s. Conversiones oculorum." Lex. Xen.]

Ἀναστροφή, ἡ, Inversio, Præpostera collocatio, Præposterus rerum situs. Qua in signif. nomen est Figuræ ap. Gramm., cum sc. verborum ordo invertitur, sequente eo quod præcedere debet: ut ὄρνιθες ὥς, et Ὦ, ἔπι πόλλ' ἐμόγησα: et in oratione soluta sæpe, τούτων πέρι vel πάρα, (retracto etiam accentu,) pro περὶ τούτων, παρὰ τούτων. Inversio vocatur a Fabio hæc figura. Est etiam ἀναστροφή nominum compositorum, ut δακέθυμος per ἀναστροφὴν e θυμοδακής. || Conversio retrorsum, in contrariam partem, Reciprocatio. A Bud. exp. Flexus in contrariam partem, Xen. Ἱππαρχ. (3, 14.) Εἰς δὲ τὸ μὴ πίπτειν τοὺς ἵππους, ὑπολαμβάνειν δεῖ ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς, Cum in decursione ludicra convertuntur, et ex aversis adversi fiunt. || Reversio, Reditus; nam qui redeunt, convertuntur retro. Xen. (K. 6, 25.) de venatore leporem in frutetis quærente, Τὰς ἀναστροφὰς ποιούμενον πυκνὰς, ὅπως ἂν μὴ παραλειφθῇ. Exp. a Suida et ἀνταπόδοσις. Vide paulo ante locum e Pandectis, in quo ἀναστρέφεται expositum est Revertitur, pro Redditur s. Redhibetur. || Conversatio ap. aliquos, Commoratio aliquo in loco. In N. T. autem sic accipitur ut in vernaculo sermone Conversation, 1 Petr. 2, (12.) Τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἔχοντες καλὴν, Jac. 3, (13.) Δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραΰτητι σοφίας. Vocant autem Galli La bonne conversation de quelqu'un, Bonam rationem conversandi cum hominibus: cum sc. quispiam eam vivendi rationem instituit, ut erga eos, cum quibus versatur, se bene gerat, nec illis facto dictove aliquo offendiculum præbeat, aut cuiquam exemplum malum præbeat: [" vide et Diog. L. Pyrrhone 366. HSt." Seager. Mss.: ad Greg. Cor. 697. 818. Vide Ἀναστρέφω. " Ad Diod. S. 1, 187. 250. 2, 383. Abresch. Æsch. 2. p. 3. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 309. Ammon. 9. 66. Thom. M. 118. Dionys. H. 3, 1812. 4, 2039. 2043. Vitæ genus, ratio, Wessel. de Jud. Arch. p. 13. Bernard. ad Synes. p. 128. Tempus, Mora, Dilatio, Diod. S. 1, 295. Otium, ad 1, 542. 550. 603. 628. 2, 269. 401. 555. 585. Grammatic., Reiz. Acc. p. 122. Sylb. ad Paus. 259. Bernard. ad Theoph. 1. p. 100. ad Callim. 1. p. 18. Conf. c. ἀναγραφή, ad Dionys. H. 1, 519." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 23. Τὰν ἀπ' ἀναστροφᾶς εὐταξίαν ἐπεδείξαντο, Inscr. Cnossica ap. Chishull. p. 121. Ἀ. et ἀνατροφή conf., Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. 63. 138.: Schol. in Apoll. Rh. T. 2. p. 666.]

[* Ἀνάστροφος, unde * Ἀναστρόφως, Eust. 1490, 13. Sext. Emp. p. 463. " Nicom. Geras. Harm. p. 12." Kall. Mss. * Ἀναστροφία, Manetho 4, 312. * Εὐανάστροφος, Procl. Paraphr. Ptol. 230. * Κακοανάστροφος, 233.] Ἀναστροφάδην, Adv., i. q. ἀνεστραμμένως, paulo ante expositum: unde Hes. illud per hoc explicat. Suidas autem scribit, Ἀναστροφάδην φασὶν ὅταν ὁ ἐγκαλῶν τῷ ἠδικημένῳ ἐγκαλῇ, ubi pro ἐγκαλῶν reponenti mihi ἀδικῶν omnes assensuros spero.

Ἀνστρέφω, i. q. ἀναστρέφω, sed Poëtis peculiare. Pass. Ἀναστρέφομαι pro στρέφομαι ἀνὰ, Versor per, Permeo, Percurro, Pervado: qua signif. et ἐπιστρωφάω dicitur. Hesiod. (Θ. 763.) εὐρέα νῶτα θαλάσσης Ἀνστρέφεται, Pervadit æquora maris. [* " Ἀνταναστρέφω, Clem. Alex. Pæd. 1, 13. p. 136." Kall. Mss. " Theod. Prodr. 326." Elberling. Mss. * Ἐναναστρέφω, Schæf. ad Greg. Cor. 494. * Ἐξαναστρέφω, Schol. Aristoph. Ὀρν. 1240. Æsch. Pers. 814.] Ἐπαναστρέφω, Retrorsus ago, Reverti s. Retrocedere cogo. Pass. Ἐπαναστρέφομαι, Revertor, Refero pedem, ut qui terga dant et fugam capessunt: qua signif. ἀναστρέφειν quoque et στρέφειν dicuntur. Xen. (Ἱππαρχ. 8, 25.) Ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσὼν, Cum in hostes fugientes s. terga dantes incidisset. Ajunt significare etiam Refero pedem, Revertor: eo sensu, quo acies referre pedem dicitur, cum a fuga, in quam inclinarat, reversa, insequentibus resistit, et quæ ante fugerat, contra persequentes insurgit hostes. Cujusmodi est ἡ ἀγχίστροφος δίωξις, cum sc. οἱ διωκόμενοι γίνονται ἀγχίστροφοι. || Ἐπαναστρέφω exp. etiam Subverto, sicut ἀναστρέφω. [Refuto, Aristoph. B. 1102. " T. H. ad Plutum p. 43." Schæf. Mss.] Ἐπαναστροφή, ἡ, Reversio, Reflexus. Est et σχῆμα orationis, sc. ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἑτέρου κώλου ἀρχὴ γένηται, Cum membri unius finis principium fit alterius: Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναιτο διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ, εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸν, οὐκ ἂν ἐγράψατο. Homericum autem hoc (Il. Υ. 371.) Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, δέμας δ' αἴθωνι σιδήρῳ, dissimile est priori illi: διότι, inquit Hermog. (περὶ Ἰδ. 1. p. 176.) μὴ συλλαβαῖς μηδὲ λέξει, κόμματι δὲ ὅλῳ ἐπανέστρεψεν, Quoniam reflexio illa non fit syllaba una aut altera, aut vocabulo aliquo, sed integro membro. || Pro Vita et conversatione affertur e Conc. Sardicensi. Qua signif. ἀναστροφή quoque usurpatur a Petro Apostolo. [" Ad Il. X. 127. Heyn. Hom. 8, 89." Schæf. Mss. * Προαναστρέφω, Diog. L. 10, 28.] Συναναστρέφω, Una reverto, refero pedem, retrocedo s. convertor, Plut. Galba, Συνανέστρεφον πάντες, Una omnes convertebantur, referebant pedem: (cf. c. 10.) At Pass. Συναναστρέφομαι, Conversor cum aliquo, Versor cum aliquo et congredior, Plut. Lycurgo (17.) Συναναστρέφομαί σοι, Tecum versor. [Ad Greg. Cor. 494. Schæf.] Συναναστροφή, Reversio, qua sc. aliquis cum aliquo aut aliquibus pedem refert; Conversatio, i. e. Consuetudo quotidiana, quæ alicui cum aliquo intercedit, ut cum Plin. dicit, Ne cui frequentior conversatio sit suspecta. [" Ad Diod. S. 1, 187. 250." Schæf. Mss. * Ὑπαναστρέφω, Hippocr. 464, 46.]

Ἀντιστρέφω, In contrarium verto, s. In contrariam partem, Obverto, Inverto. A Bud. exp. etiam Retrorsus ago s. pello, item Versa vice facio. Comicus quidam ap. Athen. (104. 671.) Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. Ubi fortasse ἀντέστροφεν accipiendum pro Perverterunt. Sic Ἀντιστρέφομαι, pass. In contrarium vertor, Obvertor, Invertor, Reciproco. Ἀντιστρέφομαι, Redhibeor, in Pand. Τὸ δοθὲν ἐπὶ αἰτίᾳ μὴ ἀδυνάτῳ, τῆς αἰτίας μὴ προβαινούσης ἀντιστρέφεται. Sic sæpe: alibi tamen ἀναστρέφεται legitur, et sæpius. Ἀντεστραμμένος, partic., In contrarium versus, Obversus, Inversus, Oppositus, Contrario modo se habens. Unde ADV. Ἀντεστραμμένως, Versa vice, E converso, ut vulgo loquuntur. Item, Contrario s. Opposito modo, Aristot. Pol. 4. Ἐν γὰρ ταῖς πολιτείαις ἀντεστραμμένως ποιοῦσιν, Opposito modo, et ἀντικειμένως, ut ibid. Bud. [" Ad Lucian. 1, 348." Schæf. Mss.] || At Ἀντιστρέφω, voce act., et pass. signif. et pro ἀντιστρέφομαι, Reciproco, quasi Retrorsum convertor. Apud Dialecticos Ἀντιστρέφοντες συλλογισμοὶ, Syllogismi reciprocantes, reciproci. Gell. 5, 10. sic orditur, Inter vitia argumentorum longe maximum esse vitium videtur eorum, quæ ἀντιστρέφοντα Græci dicunt. Ea quidam e nostris non hercle nimis absurde Reciproca appellarunt. Id autem vitium accidit hoc modo: cum argumentum propositum referri contra convertique in eum potest, a quo dictum est: et utrumque pariter valet. Ἀντιστρέφον epigramma, Reciprocum epigramma, Epigramma cujus versus inverso ordine legi possunt, videlicet incipiendo ab ultimo vocabulo, et ascendendo ad primum. Cujusmodi sunt illi duo Philelphi pervulgati, quorum initium, Laus tua, non tua fraus etc. Tales item in Epigr. tit. εἰς Ἰατρούς, de Hippocrate, Ἱπποκράτης φάος ἦν κ. τ. λ. Quidam e Latinis reciprocos Sotadicos appellarunt, de quibus lege Fabium: a Pausania βουστροφηδὸν dicuntur scripti. [" Aristot. Categ. c. 7." Seager. Mss. " Brunck. Soph. 3, 499. Thom. M. 806. Wakef. Trach. 575. Jacobs. Anth. 7, 12. Diod. S. 1, 219. Heyn. Hom. 8, 613. Ἀντιστρέφοντα, Toup. Opusc. 1, 435. Ἀν-

τέτροφα, Thom. M. 796. Huschk. Anal. 65. Kuster. Aristoph. 1ς11." Schæf. Mss. " Ἀντιστρέφομαι, Contrarius sum, Stob. 234, 11." Wakef. Mss. Lex. Xen. Vide Ἀντίστροφος, Ἀντιστροφή. * " Ἀντιστρεπτέον, Schol. Apoll. Rh. 1, 516. Schæf." Boiss. Mss. " Aristot. Anal. Prior. (1, 39.) 2, 5." Kall. Mss. * Ἀντίστρεπτος, unde * Ἀντίστρεπτα, τὰ, Instrumenta ad circumversandum idonea, Diod. S. 20, 91. p. 779= 471. * Ἀντιστρεπτικὸς, adv. * " Ἀντιστρεπτικῶς, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 141. Ed. Combef." Boiss. Mss.]

Ἀντίστροφος, ὁ, ἡ, Oppositus, E regione situs, Obversus, Obversim respondens, Bud. citans ex Isocr. (ad Philipp. 25. p. 91. Cor.) Κόνων δ' οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον ἀντίστροφα τούτων ἔπραξε. Quo tamen in loco videtur ἀντίστροφα significare Opposita, i. e. Contraria : sicut quidam interpr. in hoc quoque loco Plat. Timæo, ubi gen. itidem jungitur, Τὸ δὲ τούτων ἀντίστροφον. At huic loco Halicarnassei conveniant fortasse melius interpretationes, in quo de rhythmis Isocraticis loquens, citatis hisce verbis, Δεινότερον ἐνόμιζον εἶναι κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, ἢ καλῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθνήσκειν, subjungit, Οὐκοῦν τῷ μὲν καλῶς τὸ κακῶς ἀντίστροφον, τῷ δὲ ἀκούειν τὸ ἀποθνήσκειν πάρισον. || Ex adverso respondens, et in conjugatis æque pollens, Aristot. Pol. 4, (5, 1.) Καὶ ἔστιν ἀντίστροφος αὕτη ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, ὥσπερ ἡ τυραννὶς ἐν ταῖς μοναρχίαις, Et quo modo se habet tyrannis ad regnum, sic hæc species vitium est atque excessus oligarchiæ. Idem et ἀντίστροφον τῷ τελευταίῳ εἴδει τῆς δημοκρατίας dixit pro ἀνάλογον. Hæc Bud. Illius autem loci ab eo ex Aristot. citati sensus patet ex alio Ejusd. l. ibid. Ἥπερ μάλιστ' εἶναι δοκεῖ τυραννὶς, ἀντίστροφος οὖσα τῇ βασιλείᾳ, ubi tyrannis ἀντίστροφος regno Latine videtur dici debere Ex altera parte respondens, ut Cic. (Orat. 22.) locutus est in vertendo hoc ejusdem Philosophi dicto, (Rhet. 1, 1.) Ἡ ῥητορική ἐστιν ἀντίστροφος τῇ διαλεκτικῇ : nisi quod particulam Quasi addit, veluti ad interpretationem illam molliendam. Eod. autem modo, quo ab Aristot. rhetorica ἀντίστροφος dialecticæ, item tyrannis ἀντίστροφος regno dicitur : eodem Plut. poëticam dixit ἀντίστροφον picturæ, de Poëm. Aud. Plato quoque dixit justitiam medicæ arti ἀντίστροφον, significare volens, quod est in corpore medicina, id esse in animo justitiam. Citatur autem e Plut. Camillo ἀντίστροφος rursum cum gen. Ἀντίστροφος τῆς παρούσης εὐπραξίας, pro ἰσόῤῥοπος, s. ἀντίῤῥοπος. Ἀντίστροφοι costæ, quasi Invicem sibi respondentes, J. Poll. || Ἀντίστροφος, Comœdiæ pars. Vide Ἀντιστροφή paulo post. [" Thom. M. 76. 669. Jacobs. Anth. 7, 7. Dionys. H. 1, 457. Ruhnk. Orat. Gr. p. 76. Heind. ad Plat. Gorg. 58. 64. coll. 62. Toup. Opusc. 1, 181. Lesbon. 179. Similis, Heind. ad Plat. Theæt. 398. Subst., Platonius, Schol. Aristoph. Πλ. 253. ad Dionys. H. 5, 221." Schæf. Mss. I. q. ἰσόστροφος, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 215. Plato de Rep. 10. p. 326. Τὰς δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι, καὶ αὖ τὰς εὐεργεσίας ταύταις ἀντιστρόφους. Ἀντίστροφος, ἡ, Aristot. Rhet. 3, 9. Probl. 19, 15. Vide Schn. Lex. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 26. 53. 225. 430. " Ἀντίστροφα, Quæ facile retorqueri ab adversario possunt, Dionys. Art. Rhet. 9. p. 330. Unde et ἀντιστρέφοντα argumenta Græci dixerunt, Quæ referri contra convertique in eum possunt, a quo dicta sunt : Gell. 5, 10. Fabric. ad Sext. Empir. Antirrh. 2. p. 307. Sopater ad Hermog. in Rhet. Ald. 2, 54. Ἀντιστρέφον ἐστὶ, ὅτ' ἂν ὧν τις λέγει πρότερον τὰ ἐναντία ὕστερον λέγῃ, καὶ τὰ μὲν αὐτοῦ καταβάλῃ, τοῖς δὲ ἐναντίου πρὸς ἀπόδειξιν χρῆται." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Ἀντιστρόφως, E converso, Versa vice, Reciproce. Item, Contrario modo. Lucian. (3, 604.) Ἀ. τῆς Νιόβης, Contra quam Niobe, Contrario modo Niobæ. Ἀντιστρόφως, Vicissim, Bud. e Plat. de Rep. 7. Ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις. [" Schol. Pind. Ὀ. 3, 34." Boiss. Mss.]

Ἀντιστροφὴ, ἡ, Inversio, Conversio quæ fit retrorsum, in contrarium, Reciprocatio. Apud Gramm. ἀντιστροφὴ variis fit modis : ut τὰ μὲν ἄλλα, μέταλλα : et ἀντιστροφὴ compositorum nominum, ut Πάτροκλος, Κλεοπάτρα. Item ἀντιστροφὴ comparationum, ut κόνις ὡς ὁμίχλη, et ὁμίχλη ὡς κόνις : itidem νέφος στρατιωτῶν, et στρατὸς νεφελῶν. Apud Rhetores autem Schema est ex adverso respondens τῇ ἐπαναφορᾷ. Vide Eust. Ἀντιστροφὴ, Comœdiæ pars, quæ ETIAM Ἀντίστροφος dicitur, h. e. Obversim respondens et similis τῇ στροφῇ, Bud. In hymnis etiam deorum ἡ ἀντιστροφὴ opp. τῇ στροφῇ, ut inquit Macrob. Dicitur autem ἀντιστροφὴ, quoniam, cum στροφὴ fieret in dextrum latus, illa fiebat in sinistrum, ut in Στροφὴ docui, quod vide. Οἱ ἀρχαῖοι, inquit Hephæstionis Schol., ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα· τῶν οὖν μειζόνων τὸν πρότερον, στροφὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον, ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδὸν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες. [" Ad Dionys. H. 5, 130." Schæf. Mss., ad Dionys. H. de C. VV. 260. 430. " Ἀντιστροφὴ, fig. Conversio, Cum in fine membra eadem verba habent : v. Hermog. Ἰδ. 1. p. 176. hoc exemplo [e Demosth.] usus, Ἂν μὲν γὰρ ὅσα ἄν τις λάβῃ καὶ σώσῃ, μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν· ἂν δὲ ἀναλώσας λάθῃ, συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν : cf. Eust. ad Il. N. p. 945. Contraria est τῇ ἐπαναφορᾷ. Alexandr. Σχημ. 583., ubi idcirco dicitur στρέφουσα τὴν ἐπαναφοράν : vide Ἐπιστροφή. Alia videtur esse ἀντιστροφὴ, quam Phœbammon in Schol. definit, Ὡς ἵνα εἴπω· ἠχῶν ἐπέρασα, ἀντὶ τοῦ πεσὼν ἤχησα. Sed in ultimis verbis περῶν fuisse suspicamur. Simile est quod ἀντεστραμμένον dicitur Herodiano περὶ Σχημ. ap. Villois. Anecd. 2, 93. ubi definitur λόγος ἀντικείμενος τῇ κατὰ φράσιν προσφορᾷ σημαινόμενος. (Forte ita leg. λόγος ἀντικειμένως τῇ κατὰ φύσιν προσφορᾷ σημαινόμενος. Sic et ap. Eust. ad Odyss. p. 1499. τῷ ἀντεστραμμένῳ, ἡ φυσικὴ τάξις opponitur.) Sed mox separatim hanc formam τὸ ἀντιστρέφον et ἀντιστροφὴν appellat, κάμε τεύχων pro καμὼν ἔτευξε : cf. Aquil. Rom. Fig. 35. p. 178. Ruhnk." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* " Ἀντιστροφικὸς, Eur. Iph. p. 364. Markl., 2. p. 122. Barnes." Schæf. Mss.]

Ἀποστρέφω, Averto, Il. X. (197.) Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραστὰς, pro ἀπέστρεψε, et ἀπέστρεψε pro ἀπέστρεφε, Gal. Ἀποστρέψαντες καὶ ἐκτρέψαντες ἑτέρωσε τὸ δι' αὐτοῦ φερόμενον, Lucian. (2, 135.) Ηὐχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι, τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος, Avertere, Depellere. Passiva vox est Ἀποστρέφομαι, Avertor, Gal. Ἀποστρέφεται δὲ καὶ ἀποτρέπεται τὸ αἷμα πρὸς ἕτερα μόρια. Hinc partic. ἀπεστραμμένος, Aversus. Ἀποστρέφω, Obverto, Cicerone interprete, Arat. (344.) Ἀλλ' ὄπιθεν φέρεται τετραμμένη, οἷα καὶ αὐταὶ Νῆες, ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην. Q. l. Cic. ita reddit, Sed conversa retro cœli semper loca portat : Sicut, cum cœptant tutos constringere portus, Obvertunt navem magno cum pondere nautæ. Sic autem et Virg. Æn. 6. init., Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris. Obvertunt pelago proras : tum dente tenaci Anchora fundabat naves. Est autem notandum, hic, sicut et in loco illo Arati, ἀποστρέφειν νῆα eos, qui appellunt navem in portum ; at vero Γ. (162.) videntur ii dici ἀποστρέφειν νῆα, qui navem a recto cursu detorquent, et retroagunt. Synes. autem dixit, Ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν. || Xen. videtur eodem fere modo, quo dixit Hom. ἀποστρέφειν νῆα, dixisse ἀποστρέφειν ἁμάξας, pro A via incepta avertere s. revocare et retroagere. Sic Bud. ἀποστρέφειν vult significare Retro flectere, Od. X. (173.) Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν : nam retro flectuntur manus, dum a tergo religantur. Ἀποστρέφω, Converto, ut, Ἀποστρέφων πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τὸ πρόσωπον, Cum vultum convertisset : citatur e Plut. || Ἀποστρέφω, neutra signif. pro Abscedo, Alio iter deflecto, et quasi A recta via me averto, pro ἀποστρέφομαι ἑτέρωσε, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 12.) Ὁ δ' Ἀγησίλαος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, εὐθὺς τἀναντία

ἀποστρέψας, ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο. Apud Plut. Demetrio cum gen. Καὶ τούτων πάλιν ἀποστρέψας, i. e. τούτων ἀποστρεψάμενος, Cum ab eis abscessisset, Bud. ‖ Passiva vox ἀποστρέφομαι activa quidem signif. Averto me, i. e. Averto vultum, oculos, Xen. K. Π. 5, (5, 3.) Ἐπεὶ δὲ καταβὰς ὁ Κῦρος ἀπὸ τοῦ ἵππου ἦλθεν ὡς φιλήσων αὐτὸν κατὰ νόμον, ὁ Κυαξάρης κατέβη μὲν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπεστράφη δέ· καὶ ἐφίλησε μὲν οὔ, δακρ. κ. τ. λ. Et duabus pp. post, Τί οὖν; ἔφη ὁ Κῦρος, ἦ καὶ φιλήσω σε; Εἰ σὺ βούλει, ἔφη. Καὶ οὐκ ἀποστρέψει με ὥσπερ ἄρτι; Οὐκ ἀποστρέψομαι, ἔφη. Ubi notandum est diligenter, vocem activam et pass. indifferenter usurpari; deinde hic accus. poni, cum in illo priore l. ἀπεστράφη absolute positum sit. Hes. ἀποστρέφεται exp. ἀποτρέπει τὸ πρόσωπον. Fortasse autem non ἀποστρέψεις, sed ἀποστρέψῃ, scriptum reliquerat Xen. ‖ Aliquando ἀποστρέφομαι est Aversor, i. e. Exosum habeo, Fastidio: quod soleamus vultum ab iis avertere, quæ fastidimus. Lucian. (3, 25.) Καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Rursum Gal. Ἀποστραφέντες τὸ μελίκρατον, Aversantes, i. e. Fastidientes. Synes. c. Andron. Ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην καὶ πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται. Ἀποστρέφομαι neutra signif. pro Recedo s. Abscedo citatur e Plat. Epist. 7. Καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἀποστρεφόμενος ᾠχόμην ἔξω. Sed tamen videri possit supervacaneum participium ἀποστρεφόμενος, si hac in signif. accipiatur. Ita autem vocem activam sumi constat ex iis, quæ Bud. citat, exemplis. ‖ Ἀποστρέφομαι signif. passiva, Avertor, sicut ἀποστρέφω, Averto, ut ante dictum est. Sed non solum Avertor significat, verum etiam Convertor: quæ signiff. contrariæ sunt. Dicitur enim ἀποστρέφομαι πρὸς τοῦτον, Convertor ad hunc, (unde fortasse figura ἀποστροφὴ dicta,) Plato de Rep. 7. Κἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, οὐκ οἴει ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύγειν, ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθορᾷν, Nonne existimas eum ab obtutu luminis intensioris conversurum se ad ea, quorum aspectum ferre potest? h. e. quæ in tenebris sunt. Aristot. Probl. s. 6. Πότερον ὅτι ἀποστραφέντες πρὸς τὸ φῶς οὐ βλέπομεν. Bud. Citatur ex Eur. (Iph. T. 1165.) ἀπεστράφη πάλιν, pro Retro conversum est. Unde ἀποστροφή. Ἀποστρέφομαι, Contorqueor, Retorqueor, Aristoph. (Εἰρ. 279.) Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε. In quem l. annotatur, Atticos dicere ἀποστραφῆναι, quod alii dicunt διαστραφῆναι. Citatur et ex Herod. (1, 166.) Ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους, pro Erant enim rostris retortis. Hinc et ἀπόστροφοι ὀφθαλμοί, Retorti, Perversi. [Ἀποστρέφω χεῖρας, Soph. Œd. T. 1145. "Ad Charit. 566. Musgr. Iph. T. 1165. Hel. 583. Wakef. Phil. 562. Jacobs. Anim. 271. Even. 15. ad Diod. S. 1, 721. 2, 166. 192. 292. Brunck. Aristoph. 2, 98. Valck. Oratt. 385. Hipp. p. 275. Phalar. p. 44. ad Herod. 69. 578. Zeun. ad Xen. K. Π. 237. Wyttenb. ad Plut. 1, 243. Ilgen. ad Hymn. 376. Conf. c. ἀποτρέπω, Kuster. Aristoph. 59. ad Diod. S. 2, 166. Heyn. Hom. 6, 318. 8, 65. Dionys. H. 4, 1987. Grammat., Huschk. Anal. 72. Ἀποστρέφομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 297. Toup. Opusc. 1, 258. 2, 286. Bergler. ad Alciphr. 170. 196. 348. ad Charit. 362. (562. 566.) Xen. K. Π. 76. Phryn. Ecl. 145. Thom. M. 527. Markl. Suppl. 159. Med., Eur. Iph. T. 801. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 120. Macedon. 1. Heusing. Emend. 327. Cum dat., Athen. T. 5. p. 457. Ἀπεστραμμένος, Heyn. Hom. 6, 153." Schæf. Mss. * Ἀπυστρέφεσθαι, Æolice, ad Greg. Cor. 586.] "Ἀπεστράφατο, Ionice "pro ἀπεστραμμένοι ἦσαν: præt. plusquamperf. "pass. tertia pers. plur. e tertia sing. ἀπέστραπτο, "inserto α ante το, et tenui versa in aspiratam." [* Ἀπεστραμμένως, Plut. 9, 585. * Ἀπόστρεπτος, Phrynichus Bekkeri p. 10. * Ἀναπόστρεπτος, Qui averti non potest, Symm. et LXX. sec. Ed. Compl., Job. 9, 13. * Ἀποστρεπτικός, Schol. Soph. Aj. 118. p. 177. Erf.]

Ἀποστροφή, ἡ, Aversio. Qua in signif. interdum peculiariter dicitur de Certa quadam figura ap. Rhett. Exp. tamen a Quintil. duobus verbis Sermo aversus, 4, 1. Sermonem a persona judicis aversum, qui ἀποστροφὴ dicitur, quidam in totum a proœmio summovent: 9, 2. Aversus quoque ab judice sermo, qui dicitur ἀποστροφή, mire movet. At Bud., ubi dixit ἀποστρέφομαι πρὸς τοῦτον significare Convertor ad hunc, subjungit. Unde fortasse figura ἀποστροφὴ dicta. Et paulo ante dixerat, ἀποστροφὴν esse Cum orator convertitur in adversarium. Ego tamen a partibus Quintiliani stare malim; nam orator orationem suam pronuntiat converso ad judicem vultu: quod si paulisper ad alium se convertat, hujusmodi conversio fieri non potest, quin prius fiat a persona judicis aversio. Adeo ut si utriusque horum ratio habenda esset, interpretari oporteret Aversio ab uno et conversio ad alium. Sic autem et ἀποστρέφομαι fortasse intelligendum est non simpliciter significare Convertor, sed Aversus ab uno ad alium s. ad aliud convertor; vel Avertens oculos ab uno, ad aliud eos converto. Suidas tamen ἀποστροφὴν exp. καταστροφήν, i. e. Conversionem ad aliquem, eod. Bud. interpr. ‖ Aversatio, aliquando, ut cum Themist. ἀποστροφὴν et ἐπιθυμίαν inter se opp. Ἀποστροφή, Defectio, quæ signif. a prima non videtur multum remota esse; nam qui a suis deficit, se avertit a suis et ad hostes velut divertit. Citatur autem pro exemplo hujus signif. Plut. Alcib. (14.) Καὶ πρῶτον μὲν Ἀργείους αἰσθανόμενος μίσει καὶ φόβῳ τῶν Σπαρτιατῶν ζητοῦντας ἀποστροφήν. Quidam exp. Quærentes se alio convertere. Hes. ἀποστροφὴν vult significare προδοσίαν. ‖ Ἀποστροφή, Effugium, ἐκφυγή, ἀποφυγή, Soph. Œd. C. (1473.) Ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος Βίου τελευτή, κοὐκέτ' ἔστ' ἀποστροφή, i. e. ἀποφυγή, inquit Schol. Sic ἀποστροφὴν οὐχ ἔχειν dicitur Qui effugium non habet, effugere non potest. Et cum gen. Dem. (702.) Ἐποίησε δὲ οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς τοῦ μὴ τὰ χρήματα ἔχειν: ubi a quibusdam Effugium s. Fuga, ab aliis Tergiversatio redditur: (cf. p. 42.) Ἀποστροφή, Perfugium, Receptus, ut Xen. (Ἀν. 2, 9, 5.) Νομίσας ἀποστροφὴν οἱ τὸν Κύρου οἶκον, μάλα περιεῖπεν αὐτόν: [K. Π. 5, 2, 23.] Et cum gen., Thuc. (8, 75.) Ἀποστροφὴν σωτηρίας νομίζοντες σφίσιν οὐκ εἶναι, Perfugium et præsidium salutis, Cic. Sunt qui ἀποστροφὴν οὐκ ἔχω exp. Non habeo quo me convertam. Dicunt tamen potius Lat. Quo me vertam. [" Musgr. Iph. T. 1165. Hel. 447. Porson. Or. 910. Med. p. 28. 62. Brunck. Soph. 3, 470. Depulsio, Purgatio, Valck. Hipp. p. 275. Figura rhetorica, Heyn. Hom. 4, 578. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Gorg. 143. ad Charit. 704. Ἀ. τοῦ βίου, ad Lucian. 3, 293. cf. Toup. Opusc. 1, 51. Emendd. 1, 78. ad Thom. M. 94. ad Herod. 109. 671. 693. ad Diod. S. 1, 207. Abresch. Lectt. Aristæn. 293. Musgr. Med. 799. (1223.)" Schæf. Mss. "Effugium, Philostr. 357." Wakef. Mss. Plut. Lucullo 27. Herod. 2, 13. "Nota orationis figura, in qua sublimitatis adjumentum esse statuit Longin. 16, 2. Alia ἀποστροφή est Hermogenis περὶ Ἰδ. 72. cum omnis oratio instituitur ad judicem. Huic gravitatem et σεμνότητα inesse negat Hermog., ut et ὑποστροφῇ, cum oratio ad accusatorem deflectitur: cf. Tiber. Rhet. 7. Unde Rhetores præcipiunt ἀποστρέφειν, h. e. Apostrophe uti, ut Sopatr. Διαιρ. 289.: v. Aquil. Rom. §. 9. Hujus nominis figuram Jul. Rufin. ap. Ruhnk. 244. ita definit: 'Cum sermo allecto et instituto ordine in diversum et contrarium vertitur, Lat. Conversio dicitur. Inter μετάστασιν et ἀποστροφὴν hoc interest, quod μετάστασις personarum multiplicata variatio est, et ab alia ad aliam, deinde rursus ad aliam et deinceps gradatione transitur: at in apostrophe commutatio est personæ fere unius.' Quintil. 4, 1. p. 175. ita habet: 'Sermonem a persona judicis aversum, quæ ἀποστροφὴ dicitur, quidam in totum a proœmio summovent.' In q. quidem l. ea apostrophe intelligitur, quam Longin. tractavit, non illa, de qua Hermog. sententiam attulimus. Porro Quintil. 9, 2, 38. ita:—'Aversus quoque ab judice sermo, qui dicitur ἀποστροφή, mire movet, sive adversarios invadimus, sive ad invocationem aliquam convertimur, sive ad invidiosam implorationem. Sed illa quoque vocatur aversio, quæ a proposita quæstione abducit

audientem." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Ἀπόστροφος, ὁ, ἡ, Adj. Aversus. Oculi ἀπόστροφοι, Aversi oculi, vel Perversi, et quasi Retorti: οἱ ὄπισθεν ἐστραμμένοι, ut oculi insanientis Ajacis ap. Soph. (Aj. 70.) ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους Αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. || Interdum cum gen. usurpatur ἀπόστροφος pro Aversus, i. e. Abhorrens, Synes. Αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοι τοῦ Θεοῦ. Sic utitur et Lucian. || Ἀπόστροφος, Substantivum aliquando pro ἀποστροφή, ut cum in Comœdiis ἀπόστροφος esse dicitur pars παραβάσεως, cum sc. chorus ad populum se convertebat, post recessum histrionum. Vide Schol. Aristoph. Sic et ap. Gramm. ἀπόστροφος sunt qui putent tanquam subst. usurpari: adj. esse putant alii, et subaudiri subst. προσῳδίαν. Dici autem ob id ἀπόστροφον προσῳδίαν censet Bud., quod aversa sit ἀπὸ τῆς δασείας. Est ἀπόστροφος, inquit Moschop., σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος, ἢ φωνηέντων, i. e. ἀπόστροφος est signum elisionis vocalis, vel vocalium. [Ad Greg. Cor. 678. "Thom. M. 221. ad Charit. 773. 775. 781. 785. Jacobs. Anim. 312. Strato 77. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 136. 225. 247. Steph. Dial. 59. Ἀπόστροφος, ἡ, Platonius." Schæf. Mss.] Ἀποστροφία, Venus una dicta cognomento, [Urania,] παρὰ τὸ ἐπιθυμίας ἀνόμου καὶ ἔργων ἀνοσίων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφειν, i. e. Ex eo quod humanum genus a libidine inconcessa et factis nefandis averteret, [ap. Paus. Bœot. 16, 2. Sylb. ad p. 97." Schæf. Mss.] "Ἀποστρόφεια, ἡ, Asperula, VV. LL."

[* "Ἀνταποστρέφω, Tzetz. Ch. 5, 903." Boiss. Mss. * Ἀνταποστροφή, Strabo 6. p. 395.] "Προσαποστρέφω, Insuper averto," [" Joseph. 1072, 15." Wakef. Mss.]

Διαστρέφω, Distorqueo. Pass. Διαστρέφομαι, Distorqueor: διαστραφῆναι τῷ βάρει, Præ ponderis gravitate distorqueri: ut ea quæ rigida solidaque firmitate onus aliquod sustinere nequeunt, sed inflectuntur s. distorquentur et cedunt. Item ligna et materies διαστρέφεσθαι dicuntur, i. e. Distorqueri s. Torqueri: quod quibus non accidit, ἀστραβῆ nominantur, ex eo, quod rigorem fortissime servent et minime torqueantur: cujus signif. exemplum e Theophr. attuli in Στροφεύς, una cum Plin. interpr. Idem itidem de materia quæ intorquetur et depravatur, H. Pl. 5. Ἀπαλότητα μὲν οὖν ἔχειν φασὶ, χείριστα δὲ πρὸς τὰς ἐργασίας· διαστρέφεται γὰρ μάλιστα: Præ ceteris enim torquentur, nec rigorem firmiter servant, παραστρέφονται: sicut ibid. διεστραμμένα et παρεστραμμένα ξύλα synonymωs dicit Quæ torta et depravata sunt, opponens eis τὰ ἀστραβῆ. Oculi etiam alicui διαστρέφονται, Distorquentur, ut Horat. nutans, Distorquens oculos. Aristot. Probl. Διὰ τί τῶν ζώων ἄνθρωπος ἢ μόνος ἢ μάλιστα διαστρέφεται; respondet, Quia vel solus vel præ ceteris animantibus ἐπίληπτος ἐν τῇ νεότητι γίνεται, ὅτε καὶ διαστρέφεσθαι συμβαίνει πᾶσι, Oculis distortis esse, Bud. afferens et hunc locum Aristoph. Ἱππ. (173.) ubi Dem. dicenti, Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν Τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα, respondet ἀλλαντοπώλης his verbis, Εὐδαιμονήσω γ' εἰ διαστραφήσομαι, Si oculos distorsero. Schol. ibi διαστραφήσομαι exp. στρεβλωθήσομαι τοὺς ὀφθαλμούς. Unde διεστραμμένοι, Distorti: quibus Cic. opp. Formosos; seu, Quibus oculi perversi et distorti sunt, depravati sunt per limitatem, ut Gaza vertit. Et in Hippiatr. Ἢν διαστρέφωνται, Si oculi eis pervertantur, ut Cels. loquitur. Collum quoque alicui διαστρέφεται, Distorquetur et sinistro flexu pervertitur ac depravatur: ut ap. eund. Aristoph. Ὄρν. (176.) Pisthetæro dicenti, περίαγε τὸν τράχηλον, jubentique modo βλέπειν κάτω, modo ἄνω, upupa respondet, νὴ Δία Ἀπολαύσομαί γ', εἰ διαστραφήσομαι. Sed et crura alicui διαστρέφονται, Distorquentur: unde ap. Horat. Crura distorta: ut Schol. Aristoph. Εἰρ. (279.) ubi Poëta dicit, Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε, annotat, quod ibi dicitur ἀποστραφῆναι, alias dici διαστραφῆναι, i. e. κλασθῆναι, Distorqueri et frangi. Metaph. etiam usurpatur, Ps. 17, (26.) Μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, Cum perverso perversus eris, ubi nisi neutraliter ac-

A cipiamus s. passive hoc διαστρέψεις, scr. foret potius διαστρέψῃ. Item et veritatem aliquis διαστρέφειν dicitur: eo sensu, quo Lat. Obscurare et infirmare veritatem, Contaminare veritatem mendacio. Dem. pro Cor. Περὶ οὗ τοὺς πολλοὺς ἀνάλωσε λόγους, τὰ τῶν Ἀμφισσέων διεξιὼν δόγματα, ὡς διαστρέψων τἀληθές. Aliud exemplum habes in Ἡλικιῶτις. [" Ad Phalar. 333. Phryn. Ecl. 74. Kuster. Aristoph. 106. 190. Brunck. 3, 11. Wakef. Trach. 272. Cattier. Gazoph. 72. Heind. ad Plat. Gorg. 131. Valck. Oratt. 385. Diatr. 74. 199. Bergler. ad Alciphr. 211. P. Abresch. Paraphr. 358. ad Charit. 331. Toup. Opusc. 1, 392. Διεστραμμένος τοὺς πόδας, Heyn. Hom. 4, 164. 196." Schæf. Mss. * Διεστραμμένως, Perverse, Distorte, LXX. Sirac. 4, 18. Heliod. 2, 19. p. 76. Cor. Chrys. Hom. 28. T. 5. p. 171. " Clem. Alex. 438. Athan. 1, 773. * Διαστρεπτέον, Clem. Alex. 191= 445." Kall. Mss. * Διάστρεμμα, Hippocr. 94. 748.]

Διαστροφή, ἡ, Distortio, Theophr. C. Pl. Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα, Firmissime
B rigorem servant, Minime torquentur, ἀστραβέστατα πάντων εἰσί. Et διαστροφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Oculi distorti s. perversi, Chrys. sic διαστροφὴ ὀμμάτων, quod Gaza interpr. Limitas oculorum. Item, Πρὸς ὑστέρας μύσεις καὶ διαστροφὰς, Diosc. 1, 38. de cicino oleo, Vulvis conversis atque præclusis, Ruell. Item διαστροφὴ τῶν πραγμάτων, pro Rerum perversio atque iniquitas, e Chrys. de Sacerd.: Bud. certe διαστροφὴ Græce reddit, quod Cic. dixit Perversitas, i. e. Ratio nec recte nec ordine constituta, de Offic. Ut si quis in foro cantet, aut in funere, aut si qua est alia magna perversitas. [" Ad Diod. S. 1, 696. Wakef. S. Cr. 1. p. 30. Athen. 1. p. 30." Schæf. Mss. " Schol. Il. B. 6." Wakef. Mss.] Διάστροφος, Distortus, Perversus: ὀφθαλμοὶ, Oculi distorti s. perversi: ut cum in morbo comitiali distorquentur et pervertuntur, ut Celsus loquitur: sic Lascar. διάστροφοι γλῆναι. Item διάστροφοι φρένες, Soph. (Aj. 447.) Mens perculsa et emota: alio nomine παράφοροι φρένες dicuntur, et ἐξεστηκυῖαι, quales sunt insa-
C norum. Item διάστροφος μορφὴ, quod exp. Mutata forma: malim ego interpr. Distorta s. Perversa facies. Item homo aliquis dicitur διάστροφος, addito accus. rei quæ in eo διέστραπται, ut Athen. (339.) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, Qui est distortis oculis, Strabo. Sic διάστροφος τὸ σῶμα, Lucian. (3, 106.) Qui est distorto corpore: s. simpliciter Distortus, ut Cic. dicit, Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos esse. [Æsch. Pr. 674. " Thom. M. 220. Wakef. Trach. 272. 794. S. Cr. 1, 30. Cattier. Gazoph. 72. Antiochus Epigr. 2. Lobeck. Aj. p. 289. Valck. Anim. ad Ammon. 88. Diatr. 74. Musgr. Bacch. 1165." Schæf. Mss. * Διαστρόφως, Sext. Emp. 152. 248. 277. Ἀδιάστροφος, vide Ἀστραβής. Dionys. H. Thuc. 2. p. 265, 31. Diod. S. 3. p. 108, 7. M. Anton. 1, 15. Orph. H. 63, 9. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 8. 100. 194. * Ἀδιαστρόφως, Clem. Alex. Pæd. 2. p. 85, 18. " Bekk. Anecd. 767. * Εὐδιάστροφος, Theod. Prodr. Rhod. p. 110." Boiss. Mss. * " Διαστροφεύς, Hes. Phot. Suid." Wakef. Mss.]

D [* Ἀντιδιαστρέφω, unde * Ἀντιδιαστροφή, Schol. Lycophr. 204. * Ἐνδιαστρέφω, Euseb. Hist. Eccl. 161. * " Ἐνδιάστροφος, Perversus, Chrys. in Ep. 1. ad Timoth. Serm. 4. T. 4. p. 264, 15. Ὁρᾷς τὴν ἐνδιάστροφον γνώμην; πῶς πανταχοῦ τὴν οἰκείαν ἐνδείκνυται φιλονεικίαν;" Seager. Mss. Basil. 3, 98. 162. * " Ἐνδιαστρόφως, Perverso animo, Euseb. Hist. Eccl. 391." Kall. Mss. " Marcus Eremita p. 91. Constant. Aug. Eusebii in Routhii Reliqq. SS. 4, 83." Boiss. Mss. * " Ἐπιδιαστρέφω, Euseb. Hist. Eccl. 198." Kall. Mss. * " Προδιαστρέφω, Hippocr. de Veteri Medic. in Var. lect. ap. Foës. not. 4." Boiss. Mss. * Προδιαστροφή, Clem. Alex. p. 487.] " Προσδιαστρέφω, Insuper distorqueo, perverto et " depravo," [" Plut. 8, 726. * Συνδιαστρέφω, 2, 466." Wakef. Mss.]

Ἐκστρέφω, Inverto, ita sc. ut id, quod erat interius, extra vertatur. Alii, Resupino. Aristoph. Πλ. (721.) in descriptione cataplasmatis ocularis, εἶτα ὄξει διέμενος Σφηττίῳ, Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ', ἐκστρέ-

ψας, ἵνα Ὀδυνῷτο μᾶλλον, Invertebat enim cæci palpebras, ut acribus illis succis magis morderentur. Idem Aristoph. dicit etiam mores suos ἐκστρέφειν pro Immutare s. In alium habitum commutare: ut si quis immundam vestis partem extrorsum convertat, mundam vero introrsum: N. (88.) Ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους: i. e. μετάβαλε, inquit Schol., qui dicit esse metaph. ἀπὸ τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων: dici autem ἐκστρέψαι ἱμάτιον pro ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ ἔσω μέρος, ἔξω, cum extrorsum convertitur pars interior. [" Ad Herod. 173. ad Diod. S. 1, 168. Heyn. Hom. 8, 446." Schæf. Mss. Il. P. 58.] " Ἐξεστραμμένως, More " eorum quæ ἐξέστραπται et inversa sunt. Aliis " Transversa, E transverso." [* Ἐκστροφή, Gl. Eversio, Plut. 10, 422. Alciphr. 3, 54. * Παρεκστρέφω, unde * Παρεκστροφή, Suid. 1, 332.]

[* Ἐνστρέφω, Gl. Intorqueo, Hippocr. 58, 5. Il. E. 306. " Wakef. Ion. 311. Musgr. 300. Valck. Anim. ad Ammon. 197. * Ἐνστροφή, Musgr. l. c." Schæf. Mss. Aristid. 1, 239. ἐνστροφαὶ, exp. Deverticula.]

Ἐπιστρέφω, Converto, Convertere gressum cogo, Retroago, etiam Converto in diversum, Thuc. (2, 90.) Ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, μετωπηδὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, Conversis navibus, Julian. Ep. ad Serap. Καί με πλείω ἔχοντα λέγειν ὁ τῆς ἐπιστολῆς ἐπιστρέφει νόμος, Convertere gressum jubet, Porro ire prohibet, Retinet. Pass. Ἐπιστρέφομαι, Convertor, Gressum converto, Pedem refero, ut qui ulterius progredi metuentes, conversa facie pedem referunt, Herodian. 7, (11, 18.) Θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπεστραμμένους καὶ τὰ νῶτα δεδωκότας, Cum vidissent eos conversos esse et terga dedisse, vel etiam In fugam conversos esse, ut Liv. loquitur. Ii etiam, qui inter eundum respectant aliquid, dicuntur ἐπιστρέφεσθαι, cum ejus respiciendi causa faciem convertunt, Lucian. (3, 84.) Ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν, In eos, quos ducit, identidem convertitur ridibundus: (1, 637.) Ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω ὥσπερ οἱ δυσέρωτες: nam qui ab amoribus abire nequeunt, oculosque vix avertere, subinde se convertunt ut amatum respectent. Ἐπιστρέφειν, Convertere, errantem sc. aut delinquentem: cum eum monemus ne in itinere, quod ingressus est, pergat, sed gressu converso ad veram viam redeat: quo sensu Cic dicit Convertere hominem a consuetudine. Greg. Naz. Ἐπιστρέφων τὸ πλανώμενον πρόβατον, Errantem ovem ab errore ad rectam viam convertens, Errantem in rectam viam reducens, Lucian. (2, 7.) Οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, Plut. Alcib. Ἐνίους δὲ καὶ πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπέστρεφεν. Item ἐπιστρέφειν ῥᾳθυμίας οἰκετῶν, Famulos a socordia convertere, s. Socordias famulorum corrigere, ut alii interpr. Et pass. voce ac signif. Synes. Ep. 57. Ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην καὶ πρὸς Θεὸν ἐπιστρέφεται, Et ad Deum convertitur. Οὐκ ἐπιστρέφεσθαι, Non converti ad revocantem, Dedignari respectu, i. e. Negligere, Non curare: more eorum qui revocantis monita aspernantes, ne convertere quidem faciem ad eum dignantur. Dem. (133.) Οὐδὲ ἐφροντίσατε, οὐδὲ ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων. Ex Epigr. vero, οὐκ ἐπιστρέφεται, Non invidet. Res etiam aliqua, aut homo animi corporisve dotibus exornatus, dicitur omnium oculos in se ἐπιστρέφειν: ut Cic. Video in me omnium vestrum ora atque oculos esse conversos. Herodian. 5, (3, 15.) Τῆς ὥρας αὐτοῦ πάντων τὰς ὄψεις εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρεφούσης, Formæ viribus omnium oculos in se convertebat, Polit. || Ἐπιστρέφω neutraliter pro ἐπιστρέφομαι, Converto gressum, ut Silius loquitur, i. e. Pedem refero, Revertor, Aristoph. Σφ. (422.) ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε Δεῦρο, Unusquisque huc converte gressum, Huc te converte. In hac signif. usitatissimum est in N. T. Matth. 12, (44.) Ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, Revertar domum meum, Marc. 13, (16.) Ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὤν, μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω, ad Galat. 4, (9.) Πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα; Epist. 2. Petri e vet. Prov. 2, (22.) Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, Canis reversus ad

A proprium vomitum. Item in 1 ad Thess. 1, (9.) Πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων, Quomodo conversi fueritis ad Deum relictis idolis. Quibus in ll. nota etiam præpp., quibuscum construitur. Sine præp. ne itidem pro Revertor s. Convertor, Converto gressum, Marc. 4, (12.) ex Esaia, Μή ποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα, Ne convertantur, sc. ad me. Pro Regredi accipitur in Epist. 2. Petri 2, (21.) Ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς, Regredi a sancta doctrina ipsis tradita. Affertur et ἐπιστρέφουσι βότρυες, pro Racemi humorem haurire desinunt, e Gazæ interpr. || Ἐπιστρέφω, Intorqueo, Contorqueo, Aristot. Probl. s. 33. Διὰ τί οἱ οὐλότριχες, καὶ ὧν ἐπέστραπται τὸ τριχίον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σιμότεροι. Pro Torqueo affertur ex Aristoph. Πλ. (1131.) Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν, Torquere, Vexare. || Exp. etiam Attraho, Adduco, Corrugo: qua signif. accipitur Epigr. in Rhet. ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον, Contrahens, et corrugans flexum supercilium, ἀνασπάσας. B || Præterea Retraho, Reflecto, Retorqueo: quæ signif. affinis est ei cui primum locum dedi. || Inflecto, Incurvo; Inverto. || Afferuntur et hæc in VV. LL. E Polyb. 5, (68, 2.) Οἱ δὲ περὶ τὸν Πτολεμαῖον ὁλοσχερέστερον ἐπιστρέψαντες τῷ Νικολάῳ, χορηγίας παρεῖχον, cum hac interpr. Jam majore cura incumbentes ad suppeditandum omnia Nicolao præfecto suo. Sed leg. est ἐπιστρέψαντες. Item ex 1 Reg. 26, (23.) Ἐπιστρέψει ἑκάστῳ κατὰ τὰς δικαιοσύνας αὐτοῦ ὁ Κύριος, pro Dominus retribuet cuique secundum justitiam suam. || Pass. Ἐπιστρέφομαι, Convertor, Converto me; item Revertor, ut videre est in ll. quibusdam in primo tmemate cc. Quo pertinet et ἐπιστρέφεσθαι significans Resipiscere, ad mentem redire atque ad intellectum, Bud. e Plut. Pro Revertor affertur et ex Aristot. Probl. Ἐπιστρέφεται ἐν τοῖς αὐτοῖς σημείοις, In eadem puncta revertitur. Affertur ex 1 Reg. 10, (9.) et hic locus, Ὥστε ἐπιστραφῆναι τῷ ὤμῳ αὐτοῦ ἀπελθεῖν, pro Ut averteret humeram suum ut abiret. || At Ἐπεστραμμένα λέγων μᾶλλον ex He- C rod., pro Majore loquens acrimonia. Unde Ἐπιστροφῆς. || Ἐπιστρέφομαι ut ἐπιστρωφάω, Versor, Hesiod. Θ. (753.) Γαῖαν ἐπιστρέφεται, Super terram versatur. [Dionys. H. de C. VV. 280. Schæf.: de structura, Friedemann. de Med. Syll. Pent. Gr. 289. " Ἐπιστρέφω, Thom. M. 356. ad Charit. 406. 566. Eur. Hel. 774. Wakef. Ion. 364. Trach. 566. 1182. Diod. S. 1, 110. 527. 632. 704. 705. 721. 2, 205. 472. ad Dionys. H. 1, 216. Boiss. Philostr. 430. Schweigh. Emendd. in Suid. 49. Toup. Opusc. 2, 5. Mitsch. H. in Cer. 181. Lucian. 1, 82. Plut. Mor. 1, 534. Theogn. 93. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 106. Toup. ad Longin. 307. Errantem in veram viam reduco, Lucian. 2, 7. Boiss. Philostr. 466. Ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Lucian. 3, 331. De act. et med., ad Diod. S. 2, 554. Ἐπιστρέφομαι, Thom. M. 355. Phalar. 262. Antiphil. 28. Automedon 6. ad Diod. S. 1, 632. Jacobs. Anth. 6, 339. 7, 25. 256. Asclepiad. 11. Wakef. S. Cr. 4, 62. T. H. ad Plutum p. 420. Ernest. ad Callim. 310. Valck. 236. 238. Philostr. D 170. Boiss. Plato Phædr. 251. Curo, Dionys. H. 1, 293. 4, 2211. Boiss. Philostr. 634. Theogn. 432. Jacobs. Exerc. 1, 68. Rhoer. ad Porph. 307. Musgr. Cycl. 298. Ἐπεστραμμένος, Asper, ad Herod. 578. 646." Schæf. Mss. Ἐπιστέψας et ἐπιστέψας conf., Barker. ad Etym. M. 890. * Ἐπιστρεφομένως, Hes. v. Ἐπιστροφάδην.] " Ἐπεστραμμένως, More eorum quæ " ἐπέστραπται s. ἐπιστρέφονται; aliis Perverse, Ob- " torte, Contorte." [" Thom. M. 338." Schæf. Mss. Eust. Il. K. 483. ad Greg. Cor. 496.]

Ἐπιστρεπτέον, Gressus convertendus est et pes referendus, Revertendum est, Aristid. Ἐπιστρεπτέον πάλιν πρὸς τὴν χώραν, Redeundum est ad regionem. [* Ἐπίστρεψις, Conversio, Symm. Jer. 3, 22. * Ἐπίστρεπτος, Blomf. Gloss. in Æsch. Choëph. 344. Suppl. 1004. Mathem. Vett. 259. " Ad Lucian. 1, 472. Heyn. Hom. 8, 120." Schæf. Mss.] " Ἀνεπί- " στρεπτος, Qui non convertitur, Ita negligens et non " curans ut ne respicere quidem conversa facie di- " gnetur, Synes. de Insomn. Οὔτε γὰρ ἀνεπίστρεπτος

" ἔστι τοῦ ζώου, καὶ ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖται, Neque negligens est animalis," [" Ammon. 17." Schæf. Mss. Artemid. 2, 37.] " Ἀνεπιστρεπτὶ, et Ἀνεπιστρέπτως, Ita ut non convertaris, nec faciem convertas nec pedem reflectas, χωρὶς τοῦ ἐπιστρέφεσθαι: ut Hes. quoque exp. μὴ ὑποστρέφων. Cum diphthongo etiam scribitur ἀνεπιστρεπτεὶ, Plut. de Def. Orac. Ἀνεπιστρεπτεὶ φεύγουσι διὰ τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, Celerrima fuga se per fani fores proripiunt, ita sc. ut ne respiciant quidem retro: quo sensu et ἀμεταστρεπτὶ φεύγειν dicitur." [" Ἀνεπιστρεπτὶ, ad Timæi Lex. 26. Thom. M. 216." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 90. Jambl. V. P. 34, 15. Ἀνεπιστρέπτως, 3 Macc. 1, 20. al. * ἀνεπιτρέπτως.] " Ἀνεπιστρεπτέω, Non convertor, οὐκ ἐπιστρέφομαι, Bud." [" Arrian. Diss. 2, 5, 9. Diog. L. 6, 91. 8, 17. 20." Kall. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 62. Ἀνεπιστρεπτέω, * Ἀνεπιστρεφέω, * Ἀνεπιστροφέω, Cattier. Gazoph. 14." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 579. * " Ἀνεπιστρεψία, Contemtus, Clem. Alex. 711(=840.)" Kall. Mss. Arrian. Epict. 2, 1, 14. " Ad Suet. 1, 661. Burm." Schæf. Mss. * Εὐεπίστρεπτος, Appian. Pun. 8, 50.] Ἐπιστρεπτικὸς, Vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν. Exp. etiam Elegans. [" Ἐπιστρεπτικώτατος, Acerrimus, Euseb. Hist. Eccl. 4, 28. vide Vales." Mendham. Mss. * " Ἐπιστρεπτικῶς, Conversionis studio, Dionys. Areop. p. 34. 56. 64. 196. (de Div. Nom. 4, 10.)" Kall. Mss. Eust. 1956, 49.] Ἐπιστρεφὴς, Solers, Industrius, ἀγχίνους, Qui scit versare ingenium: qualis supra ὁ ἀγχίστροφος. Apud Suid. Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιστρεφὴς, ὅμως τι εὐπαράγωγον ἐπεδείκνυτο. Quo modo accipi potest et ap. Xen. Ἑλλ. 6, (3, 5.) de Autocle, Μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς εἶναι ῥήτωρ, ὧδε ἠγόρευεν. Affertur et ἐπιστρεφὴς φωνὴ pro Vox modulata: [Aristot. H. A. 9, 36, 2.] Ἐπιστρεφέστερος exp. etiam Perversior: signif. etiam Versutior. [Ad Greg. Cor. 496. " Ruhnk. Hist. Or. p. 57. Ammon. 55. Dionys. H. 4, 2079. Heyn. Hom. 8, 62." Schæf. Mss. " Geop. 1, 201. Plut. 2, 275." Wakef. Mss. Herodian. 5, 2. 7, 8. 10.] Ἐπιστρεφέως, Solerter, Accurate, ἐπιμελῶς, Suid., qui etiam addit, accipi ap. Herod. (1, 30.) pro ἀπατητικῶς, Fraudulenter, Impostorie. [" Thom. M. 338. Koen. ad Greg. Cor. 236(=496.) Mori Ind. ad Xen. Hell., ad Ammon. 55. Herod. 14. Ἐπιστρεφῶς, ad Dionys. H. 3, 1386. 1584. Thom. M. 339. Koen. l. c." Schæf. Mss. " Suid. v. Τευτάζειν." Boiss. Mss. Æschin. 10. Athen. 65. Lobeck. Phryn. 579.] Ἐπιστρέφεια, ἡ, Solertia, Industria, ἀγχίνοια, Suid. Vel Accurata diligentia. Hæc autem omnia pertinent ad ἐπιστρέφομαι, φροντίδα ποιῶ, Curam facio, ut Tac. loquitur: Curam ago, ut Ovid. Sic ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι dicitur itidem pro φροντίδα ποιεῖσθαι, ut in seq. docebo. [Gl. Vigor, Severitas. " Euseb. Hist. Eccl. 9, 1." Mendham. Mss. * " Ἐπιστρεφία, Conversio, Orig. c. Cels. 132." Kall. Mss.] " Ἀνεπιστρεφὴς, Non curans, Securus; ut enim dicitur ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος, ita etiam ἀνεπιστρεφὴς τῶν ἀνθρωπίνων, Non curans res humanas. Affertur et pro Inexorabilis et Ad veniam flecti nescius, ex Justino Martyre." [" Phornut. 57." Wakef. Mss. * " Ἐπιστραφὴς, Ammon. 55. Thom. M. 338." Wakef. Mss.]

Ἐπιστροφὴ, ἡ, Conversio, Thuc. 2, (90.) Ὑπεκφεύγουσι τὸ κέρας τῶν Πελοποννησίων καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, Et conversionem in apertum mare. Item Reversio. Julian. Rufin. itidem interpr. Reversio, numerans inter σχήματα λέξεως, et esse dicens cum in eadem verba plures sententiæ desinunt: Horat. Si curtatus inæquali tonsore capillos Occurri, rides; si forte subucula pexæ Trita subest tunicæ, vel si toga dissidet impar, Rides. Exp. non solum Conversio, Circumactio, Reversio, Reciprocatio, Vortex, sed etiam Turbatio. Et prioris quidem signif. pro Conversio affertur hoc exemplum e Greg. Naz. Τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐπιστροφῆς: posterioris autem pro Turbatio, e Thuc. hoc, (3, 71.) Ἐπιστροφὴ γίνεται, Turbatur. Pro Turba et multitudine, quæ aut congregatur aut conversatur alicubi, accipitur ap. Aristoph., utpote ap. quem μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν Suid. exp. συνελεύσεις, πλῆθος καὶ συναθροίσεις. Quo
A refer quod ex Eodem affertur (B. 1383.) ἐπιστροφαὶ βούνομοι, pro Boum pascua: βοῶν διατριβαὶ καὶ δίαιται, qua signif. Hes. affert ex Æschyli Phrygibus. Sed pertinet hæc signif. ad ἐπιστρέφομαι, Versor alicubi. || Ἐπιστροφὴ autem pro Animadversio, Cura, Cum oculos et mentem convertimus ad aliquid aut considerandum aut agendum, referendum ad ἐπιστρέφομαι, Curo. Xen. Ἑλλ. (5, 2, 9.) Ἀκούσασι δὴ ταῦτα τοῖς ἐφόροις ἄξιον ἔδοξεν ἐπιστροφῆς εἶναι, Polyb. Ἡ σύγκλητος πλείονος ἐπιστροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα νομίσαντες, Rem esse animadversione dignam arbitrati, ac minime negligendam. Sic, Ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι τῶν παίδων ἀγωγῆς, Bud. Epist., ad imitationem hujus loci ap. Dem. in Epist. Philippi, (158.) Ἐπειδὴ πολλάκις μου πρέσβεις ἀποστείλαντος, ἵν' ἐμμείνωμεν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς ὁμολογίαις, οὐδεμίαν ἐποιεῖσθε ἐπιστροφὴν, ᾤμην δεῖν πέμψαι πρὸς ὑμᾶς ὑπὲρ ὧν ἀδικεῖσθαι νομίζω. Similiter et Gaza dixit, Ἐπιστροφῆς ἔτυχον οὐδεμιᾶς, pro eo quod Cic. de Senect., Repudiati sunt. Pro Animadversio accipitur,
B et alia signif., ea sc. qua Cic. dicit, Animadversio et castigatio contumelia vacare debet, i. e. Punitio. Item, Animadversio in sceleratos servos, Dem. (439.) Ἀκούειν ἔφη τῶν φίλων, ὡς ἐὰν ἐπιστροφὴν ἡ πόλις ποιήσηται, καὶ πρέσβεις πέμψῃ, δίκην ἐκεῖνοι δώσουσι: accipiendum enim ibi ἐπιστροφὴ pro Castigatione et animadversione pœnali, quæ legibus vindicat maleficia, ut censet Bud. Itidem Polyb. 4, (4, 4.) Δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γινόμενον, καὶ κοινῆς αὐτοὺς ἐπιστροφῆς ἔφη τεύξεσθαι, καὶ τοῦτο πείσεσθαι δικαίως, Animadversionem et supplicium non effugituros, qui scelus id commisissent. Ibid. dicit ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, perinde ut Dem. Συνεχώρησε πάντων ἐπιστροφὴν ποιήσασθαι τῶν γεγονότων ἀδικημάτων, Concessit ut animadverteretur in sontes, Ut sontibus animadversio et supplicium non remitteretur. [Æsch. S. c. Th. 654. Finis, Polyb. 22, 15, 15. " Eur. Iph. T. 671. Musgr. Hel. 447. Wakef. Eum. 551. Porson. Or. 910. ad Diod. S. 1, 4. 2, 310. 383. Brunck. Med. 1014. Locus in quo quis versatur, Kuster. Aristoph. 74.
C Cura, Castigatio, ad Diod. S. 1, 632." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 752." Wakef. Arrian. Anab. 7, 17. Polyb. 22, 15. " Ἐπιστροφὴ τοῦ λόγου, Quoddam dictionis robur, et gravitas, quæ opp. τῇ ἁβρότητι, Molli venustati. Philostr. in V. Scopel. 519. Διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου σὺν ἁβρότητι· ὅτε δὲ ὀρθὸς διελέγετο, ἐπιστροφήν τε εἶχεν ὁ λόγος, καὶ ἔῤῥωτο. Deinde ἐπιστροφὴ etiam dicitur, Cum in eadem verba plures sententiæ desinunt, Lat. Reversio. Jul. Rufinian. 238. Ruhnk. Rutilio ἐπιφορὰ, Aquilæ Rom. ἀναστροφὴ, Hermogeni ἀντιστροφὴ appellatur." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Ἐπιστροφεὺς, έως, ὁ, dicitur Primus spondylus, qui una cum collo convertitur et circumagitur, J. Poll. 2, (131.) Τῶν δὲ σπονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεὺς ὀνομάζεται. Ἐπιστροφίδες, Crines contorti, Cincinni, Capillorum annuli, ut quidam e Martiale interpr.: τρίχες συνεστραμμέναι, Eust. (1561, 38.) Sic συνεστραμμένοι μαλλοὶ dicuntur, unde στρεψίμαλλος ὄϊς. Hes. autem ἐπιστροφὶς exp. non solum τρίχες συνεστραμμέναι,
D sed etiam ὅταν ἡ ὀσφὺς ᾖ στρεβλή.

Ἐπίστροφος, ὁ, ἡ, Qui convertitur, Reciprocus, Flexuosus, κυκλοτερὴς, ut exp. ap. Apoll. Rh. 2, (979.) ἐπίστροφοί εἰσι κέλευθοι. E Dionysio P. autem (75.) ἐπίστροφον ὅρμον ἔχουσα, pro ἐπικαμπῆ, Flexuosum, Incurvum. || Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, Qui conversatur cum hominibus, Qui versatur inter homines: præcipue qui ἐπιστροφᾷ ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν πόληας. Od. A. 177. de Ulysse, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων: i. e. ἐπερχόμενος καὶ ἐπιδημῶν, συναναστρεφόμενος, Schol., qui tamen affert et hanc exp., ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο τῶν ἀνθρώπων: item et hanc, οὗ λόγον ἐποιοῦντο πάντες ἄνθρωποι. Hes. exp. non solum ἐπιστροφὴν ποιούμενος καὶ φροντίζων, ἐπιμελητὴς, sed etiam εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. Similes expp. Eust. quoque affert. || Est et Nomen proprium ducis cujusdam Phocensium, Il. B. [856. Od. Θ. 163. Æsch. Ag. 405. " Ad Ammon. 55." Schæf. Mss. * Ἐπιστρόφως,

i. q. ἐπιστρεφῶς, i. e. ἐπιμελῶς, Ephippus Athenæi 370. Memnon 7. Lobeck. Phryn. 579.] "'Ανεπί-" στροφος, ὁ ἀμελὴς, ὁ οὐκ ἔχων ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέ-" λειαν, teste Bud." [" Philostr. Bekkeri p. 345, 24." Boiss. Mss. " Schol. Soph. El. 176(=183.)" Wakef. Mss.] " Unde adv. 'Ανεπιστρόφως, signifi-" cans i. q. ἀμεταστρέπτως, More eorum qui non " ἐπιστρέφονται nec curant: ut Bud. quoque ἀνεπι-" στρόφως ἔχων affert pro ἀμελῶν. Quare mirari " satis non possum Herodianum hoc adv. in bonam " partem et laudem usum esse, 7. de Maximo, Τῆς " τε 'Ρωμαίων πόλεως ἔπαρχος καταστὰς, ἀνεπιστρόφως " τε ἄρξας, καὶ ἐν ὑπολήψει παρὰ τοῖς ὄχλοις φρενῶν τε " καὶ ἀγχινοίας, καὶ βίου σώφρονος: si tamen ita scri-" psisse existimandus est." [" Jo. Cantacuz. Hist. 1, 11. p. 37. Isidor. Pel. 1, 17." Boiss. Mss. * Αὐτεπί-στροφος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 2, 208. * Δυσεπίστροφος, Appian. 335=700. * Εὐεπίστροφος, Etym. M. * Εὐεπιστρόφως, Phot. Bibl. 394. " Isidor. Pel. 1, 121." Boiss. Mss. * 'Επιστροφέω, unde * " 'Ε-πιστρόφησις, ἡ, Onatas Stobæi Phys. p. 94. Heer., Dorice, 'Επιστροφάσεις αἱ κατὰ τὸν σύμπαντα κόσμον, olim * 'Επιστροφώσεις." Schn. Lex.] 'Επιστροφάδην, Convertendo sese huc illuc, Studiose, ἐπεστραμμένως ὧδε κἀκεῖσε, ἐνεργῶς, σπουδαίως, Eust., qui addit et hanc expositionem, * συνεστραμμένως καὶ ἰσχυρῶς, Strenue, Fortiter, Valide. Utitur autem hoc adverbio Hom. aliquoties, ut Od. X. 308. μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα Τύπτον ἐπιστροφάδην, Ω. 182. Αὐτίκα γὰρ κατὰ δῶμα ἐπισπόμενοι μενεῖ σφῷ Τύπτον ἐπιστροφάδην. Sic et Il. Φ. 20. [Dionys. H. de C. VV. 46, 23. " Heyn. Hom. 6, 96." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 2, 210. Opp. K. 1, 79.] 'Επιστροφία autem Cognomen est Minervæ, [Veneris, quasi Antevorta, s. Verticordia,] ap. Paus. Attic. (40, 5.) p. 30., ubi dicit, 'Αφροδίτης 'Επιστροφίας ἱερόν. Supra 'Αποστροφία.

[* 'Ανεπιστρέφω, LXX. Jerem. 23, 22. Artemid. 3, 42. " Cattier. Gazoph. 14. Rhoer. ad Porph. 307." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 579.] 'Αντεπιστρέφω, Vicissim s. Contra converto, [" Plut. 9, 231." Wakef. Mss.] 'Αντεπιστροφή, Conversio mutua, contraria, in contrariam partem: 'Αντεπιστροφῇ τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸν ὦμον, [Plut. 9, 570.] Παρεπιστρέφω, Paululum convertor, Leniter flector, Strabo l. ult. init., de Nilo, Παρεπιστρέφων μικρὸν πρὸς τὴν ἕω. Paulo ante cum dixisset fluxum ejus s. cursum esse similem literæ N, addit, 'Ρυεὶς ἀπὸ Μερόης πρὸς τοὺς ἄρκτους ὡς δισχιλίους καὶ ἑπτακοσίους σταδίους, πάλιν ἀναστρέφει πρὸς μεσημβρίαν. Et mox, Τὴν ἑτέραν ποιησάμενος ἐπιστροφήν. Ubi etiam NOTA 'Επιστροφὴ pro Conversio, Reversio, Flexus, Reflexus. || Παρεπιστρέφομαι pro Identidem convertor et respecto, affertur e Diog. L. [" Socrate p. 57, 11. HSt." Seager Mss. Plut. 8, 69.] UNDE Παρεπιστροφὴ, ἡ, Conversio in latus, ut qui crebro limis respicit oculis, e Plut. (Sulla 35.) Παρεπιστροφαὶ interpr. etiam Versiones quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum. [* Προεπιστρέφω, unde * Προεπιστρεπτικὸς, Orig. 2, 541.] Συνεπιστρέφω, Una converto, convertor et revertor. E Plut. Numa affertur, Κεραῖαι συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, pro Apices densitate inter se conversi, frequenter invicem convoluti. Ex Eod. ibid. (1, 310. R.) Συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι, pro Uti iisd. moribus: [6, 140. 326. 8, 145. Plato Tim. p. 84. * Συνεπίστροφος, Philostr. V. Soph. 1, 505. Ernesti Lex. Rhet. v. Συστρέφειν.]

Καταστρέφω, Subverto, ita sc., ut pars superior alicujus rei dejecta ad terram concidat: veluti cum hostes urbem, aut demolitor domum, aut luctator suum adversarium dejicit. Aristoph. 'Ιππ. (274.) πόλιν καταστρέφεις, Lucill. Epigr. in Astrologos, Πάντες, ἔφη, νικᾶτε, μόνον μή τίς σε παρέλθῃ, Καί σε καταστρέψῃ, καί σε παρατροχάσῃ, Te dejiciat, Te prosternat, Te supplantet, καταβάλῃ σε. Pass. Καταστρέφομαι, Subvertor, ut cum ædificium subruitur, Herodian. (8, 4, 22.) Τὰ προάστεια, καὶ εἴ τι τῶν πυλῶν ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κατέστραπτο, Suburbana omnia et quidquid extra urbem ædificiorum et portarum erat, demolitus fuerat Maximini exercitus. Itidem καταστρέφεσθαι dicuntur quæ ita

A convertuntur s. invertuntur, ut quod ante superius erat, nunc sit inferius: velut ap. Aristot. de nautilo pisce, 'Αναφέρεται κατεστραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ. Sic Plin. 9, 29. Supinus in summa æquorum pervenit. || Καταστρέφω, Revoco. Affertur enim e Libanio ap. Dem. Κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν, pro Revocavit orationem in remp. || Exigo, Finio, Claudo: ea signif. qua dicitur aliquis Exigere, Finire, Claudere vitam, Ceb. Theb. Τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, Reliquum vitæ exigit s. finit in omnis generis ærumnis. Itidem Plut. Theseo (19.) Κατέστρεψε τὸν βίον, Vitam finivit, Mortuus est. Sed frequenter, omisso accus. τὸν βίον, simpliciter dicitur καταστρέφειν, itidem pro Finire, s. Claudere vitam, Mori; interdum pro Occidi. Plut. de Virt. Mul. "Οπως ἂν μὴ ταπεινῶς μηδ' ἀναξίως ἑαυτῶν καταστρέψωμεν, Arrian. (7, 3, 2.) Καλῶς ἔχειν οἰόμενος ἐν τῷ τοιῷδε καταστρέψαι. Rursum Plut. Themist. (31.) Κατέστρεψεν αἷμα ταύρειον πιὼν, Epoto sanguine taurino mortem oppetiit: [Demosthene 30.:] Galba

B (15.) Καταστρέψαντος Νυμφιδίου, Nymphidio interemto. Sic Herodian. 5, (8, 19.) "Αμα τῇ μητρὶ κατέστρεψε, Simul cum matre interemtus est. Rursum Plut. (1, 430.) Τέλλος ὑπὸ τῶν πολεμίων κατέστρεψε, Ab hostibus cæsus fuit. Pro Finio s. Desino accipitur et alia signif.: ut ap. eund. Plut. (7, 104.) et Paus. τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος: quo sensu Tac. dicit, Anni fine, exitu, extremo. Alii interpr. Exacto anno. Idem Plut. Sulla, "Ηδη τῆς ἡμέρας καταστρεφούσης, In diei exitu, Die jam vergente et inclinante in noctem. Item, Κατέστρεψεν εἰς τοῦτο, Paus., Hunc exitum habuit. Sic Plut. Symp. Αἱ φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι, Desinunt in nuptias, Finiunt nuptiis. Quibus in ll. neutralem habet signif., transitivam ap. Dinarchum in Dem. Οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡς τἀναντία γίνεσθαι τοῖς προσδοκωμένοις, Ad ejusmodi exitum fortuna hæc perduxit, vel etiam Ita hæc vertit. Unde Fabularum καταστροφαί. || Pass. Καταστρέφομαι signiff. activi sequitur, Subvertor, Subruor, Evertor, Destruor.

C Media autem vox activam retinet signif., et accipitur pro Subverto, Everto, Destruo, Demolior. Siquidem ap. Thuc. (2, 80.) p. 74. Βουλόμενοι 'Ακαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι, Schol. exp. ἀφανίσαι, Delere, Extinguere, Funditus evertere. Alioquin id καταστρέψασθαι accipitur pro Subigere, Redigere in potestatem suam, Subjugare: quemadmodum idem Schol. ap. Eund. 3, (13.) p. 87. Εἰ ἡμᾶς καταστρέψονται, exp. δουλώσουσι. Sic et 4, (65.) p. 142. Τὰ ἐν Σικελίᾳ καταστρέψασθαι, itidem δουλῶσαι. Et Dem. Καταστρέψασθαι τὴν Πελοπόννησον, Plut. Romulo ac Pericle, Κατεστρέψατο τὰς πόλεις, Civitates in ditionem suam redegit. Herod. dixit etiam (1, 6.) Κατεστρέψατο εἰς φόρου ἀπαγωγὴν, A se subjugatam tributariam fecit provinciam: [cum infin., 7, 51. Κῦρος —'Ιωνίην πᾶσαν κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Πέρσῃσι.] Sed et ipsa vox passiva, tam in præterito quam in præsenti activam habet signif. Plut. Pericle, Καταστρεφόμενος τὴν βασιλέως χώραν, Regis agrum in ditionem suam reductum occupans. Dem., Τὰς ἐπὶ

D Θρᾴκης 'Ελλήνων κατεστρέφετο πόλεις, In servitutem redigebat. Herod. Κατεστραμμένος πολλὴν γῆν, Qui multum terræ subegit. Ex Eod. (1, 141.) passiva et voce et signif. affertur κατεστρέφατο pro Subacti fuerant: quod Ionicum est " pro κατεστραμμένοι " ἦσαν." Itidem et Thuc. 5, (29.) p. 174. Τοῖς γὰρ Μαντινεῦσι μέρος τι τῆς 'Αρκαδίας κατέστραπτο ὑπήκοον, ubi Schol. quoque exp. δεδούλωτο. Unde et partic. κατεστραμμένος, Subactus. || Κατεστραμμένη λέξις, Conversa dictio, Turn. ap. Aristot. Rhet. [" 3, 9. Forma dicendi ea, quæ constat periodis, et definito orationis ambitu, Demetr. Eloc. 12. ubi explicatur, ἡ κατὰ περιόδους ἔχουσα. Idem c. 20. τὸ συνεστραμμένον καὶ κυκλικὸν εἶδος περιόδου jungit: vide Συστρέφειν, Συστροφὴ, Εἰρομένη." [Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Schneid. Ecl. Phys. 177. " Jacobs. Anth. 9, 470. Diod. S. 1, 6. 168. 528. 2, 326. 441. Brunck. Soph. 3, 470. ad Anton. Lib. 245. Verh., Toup. Emendd. 2, 453. ad Lucian. 1, 407. ad Herod. 455. 692. ad Phalar. 236. Alciphr. 446.: τὸν βίον, Morior, Apollod. 216. Toup. Opusc. 1,

369. Lennep. ad Phal. 236. Desino, Valck. Callim. A 222. Subigo, ad Herod. 51. 69. Conf. c. κατασκάπτω, ad Diod. S. 2, 411.: εἰς, 1, 709. (Schæf. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 243.) Καταστρέφομαι, Thom. M. 509. Xen. K. Π. 83. Κατεστραμμένος, de elocutione, Ruhnk. ad Rutil. 158." Schæf. Mss. Καταστρέφω, Verto, sc. aratro, Xen. Œc. 17, 10. Cum infin., Æsch. Ag. 965. ἀκούειν σου κατέστραμμαι τάδε.] " Κατεστραμμένως affertur pro Adverse," [Ulpian. ad Dem. c. Mid. 348. * Καταστρεπτικὸς, unde * " Καταστρεπτικῶς, Schol. Lucian. bis Accus. 21." Kall. Mss.]

Καταστροφὴ, ἡ, Subversio, Eversio, Expugnatio, Vastatio: cum sc. de regione aliqua, urbe aut gente dicitur. Huc pertinet καταστροφῆς, quod Hes. exp. ἐρημώσεως. || Καταστροφὴ φυλλάδος ex Eur. (Suppl. 270.) affertur pro Torus ex herbis confectus, Folia s. Frondes quæ lecti vice substernuntur: [al. * καταστεφῆ, χλοὴν sc.] || Καταστροφὴ dicitur etiam Exitus rei, vel potius Cum res ad exitum vergit et inclinat: ut in Fabula dicitur καταστροφὴ Explicatio per B quam eventus ejus approbatur, ut quidam definiunt: veluti cum post introductas Erinnyas, quarum instigatione res, levibus quibusdam initiis, in tantam perturbationem assurgunt ut Poëtæ boni et actores industrii explicare argumenti exitum non possint, iidem ad Deum confugiunt, et operam ejus ad compescendos componendosque tumultus desiderant, ostenduntque in mediis tumultibus de sublimi numen aliquod e machina, quod repente rebus in melius conversis et compositis, finem Fabulæ imponat. Dicitur alioqui generaliter de fabulæ velut clausula, cujuscunque modi sit, Lucian. (2, 263.) Τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ δράματος ἡ καταστροφὴ, Exitus, Finis: ut Suid. quoque exp. τέλος. Dicitur de Vitæ etiam exitu, i. e. Morte, Thuc. 2, (42.) p. 61. Ἡ νῦν τῶνδε καταστροφὴ, Schol. θάνατος. Itidem καταστρέψαι pro Vita defungi, Mori, aut Occidi, accipitur, ut suo loco docui. [" Thom. M. 509. Markl. Suppl. 259. Wakef. Eum. 493. Abresch. Æsch. 2, 76. Luzac. Exerc. 145. Athen. 223. ad C Phalar. 236. Exitus, Finis, Mors, ibid. Valck. p. xx. Toup. Opusc. 2, 34. Emendd. 2, 453. 4, 486. Diod. S. 1, 68. Καταστροφὴν ποιεῖσθαι, ad Herod. 206. 450." Schæf. Mss.]

[* Καταστροφεὺς, Gl. Tergiversator, Eversor. * Κατάστροφος, unde * Ἀκατάστροφος, Finis et idonei exitus expers, sc. περίοδος, Dionys. H. de C. VV. 334 =198. * " Εὐκατάστροφα κόμματα, Membra orationis idonea brevitate conformata, Demetr. Eloc. 10. nisi fortasse simul sint Incisa bene inter se juncta et nexa. Unde mox in periodo συστροφὴν et καμπὴν laudat. Sed hæc videntur alio pertinere: vide Καμπὴ, Συστροφή." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Καταστροφικὸς,] UNDE Καταστροφικῶς, More catastropharum, Ut in catastrophis Fabularum fieri solet. Athen. (453.) dicit Strattidem [Calliam] in sua Tragœdia grammatica τὴν τελευτὴν κ. ποιήσασθαι εἰς τἄλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα, ἦτα, θῆτα.

[" * Ἐγκαταστρέφω, Intorqueo, in pilæ ludo, Antiphanes ap. Athen. p. 15. Βραχεῖαν ἀπόδοσιν ἐγκαταστρέφει." Schw. Mss.] " Ἐπικαταστρέφω, Superinverto, Inverto superjaciendo," [" Geop. 726." Wakef. Mss.] Περικαταστρέφω, Inverto, Deorsum converto, [Strabo 1094. * Προκαταστρέφω, Gl. Verto, Diog. L. 2. p. 137. * Προκαταστροφὴ, 10. p. 672. * Προσκαταστρέφω, Dionys. H. 2. p. 159, 4. Dio C. p. 31. " Ad Hesych. 2, 187. n. 2." Dahler. Mss. * Συγκαταστρέφω, Isocr. ad Philipp. p. 157, 15. Xen. K. Π. 8, 1, 8. Thuc. 6, 69. Strabo 15. p. 1006. Dio Cass. 557, 50.]

Μεταστρέφω, Converto, Inverto, Verto, Verso; proprie Ex uno latere in aliud converto, aut Ex uno statu locove in alium. Geop. (14, 7, 20.) Μεταστρεψάτω τὰ ᾠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπονται: pro his Columellæ, Debet manu ova versare, ut æqualiter calore concepto facile animentur. Et pass. Μεταστρέφομαι, Convertor, ut qui conversa facie retro aliquid respicit. Plato de Rep. 1. Μετεστράφην καὶ ἠρόμην, Conversus ac respiciens, eum interrogabam. Xen. K. Π. 2, (2, 2.) Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη, Conversus ad manipulares, dixit. Sic Il. N. 545. Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας, Οὔτασ' ἐπαΐξας: quo sensu ἐπιστραφεὶς quoque dicitur, Ἐπιστραφέντος ὀφθαλμὸν ἀπέκοψε, Plut. Oculum ei eruit, cum retro se converteret. Μεταστρέφω, Inverto, Perverto, Aristot. Rhet. 1. fin. Καὶ τὸ τοῦ Ξενοφάνους μεταστρέψαντα * φατέον οὕτως, Invertendum est et sic dicendum. Et paulo ante, Τὸ δίκαιον οὐκ ἔστι μεταστρέψαι οὔτ' ἀπάτῃ οὔτ' ἀνάγκῃ, Pervertere. Pro Flectere etiam accipitur, ut et στρέφω, Il. O. 203. Ἤ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν: K. 107. εἴ κεν Ἀχιλλεὺς Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ. Idem Hom. dicit etiam μεταστρέφειν νόον, pro Flectere animum suum, et Mutare consilium, s. sententiam, Il. O. 51. Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, Αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, ubi et Schol. μεταβάλοι ἐπὶ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρέσκον. Itidem ex Apoll. Rh. (1, 808.) μεταστρέφω νόον, affertur pro Sententiam muto. Rursum Od. B. 67. θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, Μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, Schol. itidem exp. μεταβάλλωσι, Mutent et in pejus convertant. [" Toup. ad Longin. 285. Valck. Hipp. (1237.) p. 296. Act. Traj. 2. p. 313. Huschk. Anal. 88. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 164. Brunck. Aristoph. 1, 175. Heyn. Hom. 5, 640. Μεταστρέψας, Heind. ad Plat. Gorg. 112." Schæf. Mss. * Μεταστρεπτέον, Aristot. Soph. Elench. 1, 309. * Μετάστρεπτος, unde * Ἀμετάστρεπτος, Valck. Schol. in N. T. 2, 507. * " Ἀμεταστρέπτως, Heyn. Hom. 7, 609." Schæf. Mss. " Dionys. Areop. 108." Kall. Mss. Ἀμεταστρεπτεὶ s.] Ἀμεταστρεπτὶ, Sine conversione, Ita ut non respicias conversus, Non retroversa facie, ut Ovid. loquitur, χωρὶς τοῦ μεταστραφῆναι, ἄνευ μεταστροφῆς, Lucian. (1, 68.) Ἀ. φεύγων, Non retroversa facie fugiens. Sic Plato de LL. 10. Τὰς δὲ τῶν κακῶν συνουσίας φεῦγε ἀ., Ita fuge, ut inter fugiendum ne convertas quidem faciem nec respectes: quomodo et Lothus cum sua familia excedere Sodomis jussus fuit: cujus uxor mandato divino non parens, sed μεταστραφεῖσα, ut nimirum respiceret ardentem urbem, in columnam salis mutata fuit. Suidas exp. non solum μὴ ἐπιστρεφόμενον εἰς τοὐπίσω, sed etiam ἀμελητί. [" Timæi Lex. 25. et n., ad Lucian. 1, 271. Dionys. H. 2, 1076." Schæf. Mss. " Appian. 1, 563. Dio Cass. 523. Clem. Alex. 648." Wakef. Mss. * Δυσμετάστρεπτος, Schol. Aristoph. Θ. 74. * Μεταστρεπτικὸς, Plato de Rep. 7. p. 524.] Μεταστροφὴ, Conversio, Epigr. [* " Μετάστροφος, Artemid. p. 50." Wakef. Mss.] Ἀμετάστροφος, Conversionis et mutationis expers, Immutatus s. Immutabilis, ἀμετάτροπος, [" Schol. Opp. Ἁ. 2, 153." Wakef. Mss. " Plato Cratylo 23. (p. 407.) legitur ita, ut sit Firmitas corporis et animi, cum neque corpus neque animus cedit, in aliam se converti partem sinit, quam virtutem existere e duritie, alioque vocab. τὸ ἄρρατον appellari, Socrates eodem illo loco docet." Fischer. Descr. Lectt. 1794. " Jacobs. Anth. 12, 235." Schæf. Mss. * Ἀμεταστρόφως, Epiph. 1. p. 556. " Method. 292." Kall. Mss. * Συμμεταστρέφω, Schol. Aristoph. A. 972.]

D Παραστρέφω, Perverto, Depravo, i. q. διαστρέφω. Siquidem Theophr. (H. Pl. 4, 2, 6.) ead. signif. dicit δένδρον διεστραμμένον et παρεστραμμένον, Tortum: (5, 1, 11. 5, 3.) Itidem Aristot., sed metaphorice, Polit. 8. Εἰσὶ δ' ὥσπερ αὐτῶν αἱ ψυχαὶ παρεστραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, Perversæ, Depravatæ, διεστραμμέναι. [" Wakef. Herc. F. 934. Coray Theophr. 291." Schæf. Mss. " De oculis, Nicander Θ. 759." Wakef. Mss. * Παράστρεμμα, Hippocr. 111. * Παραστροφὴ, Gl. Redimentum, Revimentum. " Fronto Berolin. 255. Ut in veste tenui oris detexta et revimentis sint cincta." Schn. Lex. * " Παραστροφὶς, Hes. v. Ἐπίξυλον." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 371." Schæf. Mss.]

Περιστρέφω, Circumverto, Circumago, In orbem verto s. verso. Pass. Περιστρέφομαι, Circumvertor, Circumagor, In orbem vertor s. versor, Arat. (43.) de helice, Μειοτέρῃ—περιστρέφεται στροφάλιγγι, Brevi convertitur orbe, ut Cic. et Fest. Avienum interpretari, docui in Στροφάλιγξ. E Procli Sphæra, Περιστρέφεται κύκλον, Circulum peragit. Lac quoque

cum injecto coagulo cogitur, dicitur περιστρέφεσθαι, A Circumverti et circumagi, Il. E. (903.) Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι. Solet enim, dum cogitur, περιστρέφεσθαι, i. e. Circumagi rude ὑπὸ τοῦ κυκῶντος. Affertur ex Od. Ξ. (477.) σακέεσσι περιστρέφετο κρύσταλλος, pro Ambibat scuta. Homo etiam aliquis περιστρέφεσθαι dicitur, cum aliquid contemplaturus oculisque lustraturus sese convertit in orbem circumspiciendi causa: ut in Axiocho (init.) Ὡς δὲ περιστραφεὶς περιεσκόπουν ὁπόθεν εἴη, Ut autem conversus circumspiciebam unde vox ea mitteretur. [" Ad Mœr. 196. Toup. Opusc. 2, 79. Emendd. 2, 518. ad Charit. 236. 362. Ilgen. ad Hymn. 449. Thom. M. 355. Heyn. Hom. 5, 171." Schæf. Mss. " Gal. de Dogm. Plat. et Hippocr. 1, 6, 8. Ἡ τὴν καρδίαν περιστρέφουσα (ἡ ἀρτηρία,) Quæ cor ambit arteria. Verum leg. puto περιστέφ." Gataker. Mss. Περιστρέφειν τὸ ἔγκλημα, Crimen referre, Sopater Διαιρ. 289. Ald. * Περιεστραμμένως, Schol. Æsch. Pr. 881. * Περίστρεπτος, unde * " Περίστρεπτον, τὸ, B pro Nave, Chandler. Inscr. Part. 2. n. 5." Schn. Lex. * " Ἀπερίστρεπτος, Timario in Not. Mss. 9, 217." Boiss. Mss. * " Εὐπερίστρεπτος, Etym. M. 728, 42." Wakef. Mss. * " Εὐπεριστρέπτως, Acta Jun. Bacchi p. 115. Combef." Boiss. Mss.] Περιστροφὴ, ἡ, Circumversio, Conversio, Convolutio, Rotatus, Procl. Sphæra. Est et Figuræ nomen ap. Rhett., cum sc. adversarii propositionem in nostram partem convertimus, teste Fortunatiano. Ἐν περιστροφῇ λαοῦ, In conversatione populi, ex Ecclesiastico 50, [5. " Ad Charit. 362." Schæf. Mss. * Περίστροφος, ὁ, i. q. περίδρομος, Xen. K. 2, 7. Item adj., unde adv. * Περιστρόφως, Schol. Aristoph. Θ. 58. * Εὐπερίστροφος, Gl. Versutus, Phav. et Hes. v. Ἀγχίστροφος, Cedrenus ap. Alemann. in Procop. p. 28. * Περιστροφάδην, Orph. Arg. 1256. Opp. Ἀ. 5, 146. * Περιστροφὶς, J. Poll. 4, 170. 10, 113. 135. " Brunck. Aristoph. 1, 269." Schæf. Mss.] Ἀμφιπεριστρέφω, i. q. περιστρέφω: abundat enim ἀμφὶ, ut sæpe ap. Poëtas. Verbis etiam alicujus dicitur ἀμφιπεριστρέφεσθαι χάρις, pro Comitari, παρακολουθεῖν, παρεῖναι, ut Schol. C exp. Od. Θ. 175. Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσι, Verba ejus nullus comitatur lepos, nulla gratia et venustas. Sed nota, legi etiam ἀμφιπεριστέφεται, quam lectionem habet Eust., videturque ea confirmari posse e præcedentibus Poëtæ verbis, ubi ait, Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει: ut χάρις i. sit eo loco q. μορφή. Hoc autem ἀμφιπεριστέφεται est a VERBO Ἀμφιπεριστέφω, Corona circumquaque redimio, Circumquaque cingo: i. q. περιστέφω. Ἀντιπεριστρέφω, E contrario circumverto, Circumagendo verto in contrariam partem. Alii interpr. Relidendo circumago. Ἀντιπεριστροφὴ, ἡ, Circumactio e contrario, in contrariam partem, Circumactio relisu facta. [* " Ἐμπεριστρέφομαι, Const. Manass. Chron. p. 123." Boiss. Mss.] Συμπεριστρέφω, Una circumverto, circumago s. circumfero, Aristot. de Mundo.

Συστρέφω, Contorqueo, Convolvo in fascem, Collectum contorqueo, Act. 28, (3.) Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, Cum fascem virgultorum D collegisset, Cum virgultorum aliquantam multitudinem in fascem collegisset: quod uno verbo Basil. dixit φρυγανίζεσθαι. Animal quoque sese dicitur συστρέφειν aut corpus suum, cum sese contorquet, contrahit, et colligit: ut ap. J. Poll. 5, c. 50. Συστρέψαι τὸ σῶμα: cui synonyma hæc ponit, ἀναγαγεῖν, συναγαγεῖν, συνελκύσαι, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειράσαι, συγκάμψαι. Plato de Rep. 1. Συστρέψας ἑαυτὸν, ὥσπερ θηρίον, ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, Cum sese in modum feræ collegisset, in nos invasit: ut et ap. Virg. Æn. 10. Substitit Æneas, et se collegit in arma. Aristot. H. A. 8. de delphinis, Συστρέψαντες ἑαυτοὺς φέρονται ὥσπερ τόξευμα τῇ ταχύτητι: [Plut. Pyrrho 16. Συστρέψας τὸν ἵππον, Admisit, Incitavit equum.] Et pass. συστρέφεσθαι itidem animal dicitur pro συστρέφειν ἑαυτὸ, Se contorquere et contrahere, Plut. (6, 597.) de cane Æsopico, Ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενον καὶ συσπειρώμενον διὰ τὸ ῥιγοῦν: cui ibi opp. διατεινόμενον. Metaph. autem sumta ἀπὸ τῶν συστρεφομένων ζώων, oratio dicitur συνεστραμμένη, teste Dem. Phaler., qui in suo περὶ Ἑρμηνείας libello ait, Ὥσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ μάχεται· τοιαύτη τις ἂν εἴη συστροφὴ καὶ λόγου, καθάπερ συστειλαμένου πρὸς δεινότητα: ubi etiam nota synonymws accipi συστρέφεσθαι et συστέλλεσθαι. Itidem ap. Dionys. H. συνεστραμμένη λέξις, quam et συγκεκροτημένην vocat. Cic. similiter dicit, Neque enim Dem. tantopere fulmina vibrasse diceretur nisi numeris contorta ferrentur. Ita et συνεστραμμένον ῥῆμα, ut ap. Plat. Prot. (153.) Ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου, βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστὴς, Breve atque contortum, sciti modo jaculatoris. Q. l. exprimere voluisse videtur Quintil. 12. Nec illis vibrantibus concitatisque sententiis velut missilibus utetur. Attamen et Cic. ante hunc in Bruto dixerat Incitata et vibrans oratio. Rursum Quintil. de Archilocho, Cum validæ tum breves vibrantesque sententiæ. Ac quemadmodum dicuntur Contortæ sententiæ, Concitatæ vibratæque sententiæ, ita Dionys. H. de Isocr. Ἐν τῷ συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν. Itidemque de Lysia, ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις. Fusius hæc ap. Bud. Com. 672., ubi συστρέφω interpr. Addenso, Infercio. Paulo ante Idem συστρέφειν exp. Contrahere in compendium, afferens h. l. e Dionys. H. loquente de procemio, Καὶ μὴν ἔς γε τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταὶ, Breviter complexos. Idem Bud. pag. seq. i. e. 673. ait συστρέφειν signif. etiam Agmen cogere et factionem ciere, Aristot. Polit. 5. δίᾳ συκοφαντοῦντες οἱ δημαγωγοὶ τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτοὺς, Plebeium agmen cogunt et concitant in nobiles: quod etiam συνιστάναι dicitur et ἐπισυνιστάναι. Itidem Æschin. passiva voce et signif., (52.) Οὗτοι νῦν ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἥκουσι, Quasi agmine facto, h. e. E composito et coitione facta in necem meam, ut Cic. loquitur. Hæc ibi inter alia Bud. Alia huc pertinentia exempla afferam in Συστρέφομαι proxime sequente. Pro Cogo, Coagulo, Condenso, accipitur ap. Athen. 2. Εἰ ἐπισχεῖν ἔδει τὴν αἱμοῤῥαγίαν, τὸ ψυχρὸν ἐπιτήδειον ἦν, συστρέφον καὶ σφίγγον, Cogens et constringens vulnus, unde sanguis effluit; vel etiam Contrahens. Verum non transitive tantum accipitur, pro Contorqueo, Contraho, Cogo, Conglobo, Condenso, sed et neutraliter pro Coëo, s. passive pro Cogor, Condensor, Diosc. 1, 94. de fuligine resinæ, Ὅταν δὲ μέλλωσι συστρέφειν, Ubi coire cœperint, Ruell. ‖ Pass. Συστρέφομαι, Contorqueor, Colligor, Conglobor, Cogor, Contrahor, Condensor: qua signif. ut plurimum dicitur de humidis quæ coalescunt et conspissantur. Aristot. de Mundo, Νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος, Conglobatum et conspissatum: ut Apul. de Mundo, Aër actus in nubem nubilum densat, et ea crassitudo aquarum fœtu gravidatur. Rursum Aristot. ibid. Χάλαζα δὲ γίνεται ὑετοῦ συστραφέντος. Gal. 5 de LL. Affect. συνεστραμμένη ἀμόργη, Amurca per cocturam inspissata. Ibid. Ἕψε, καὶ ὅταν μέλαν γένηται καὶ συνεστραμμένον, αἶρε, Postquam inspissatum et condensatum coctura fuerit. Idem, Ἕψε πίσσαν, ταυρόκολλαν, καὶ ὅταν συστραφῇ, ἐπίβαλλε κηρόν. Et Diosc. Συστρεφόμενον ἐν ἡλίῳ χύλισμα, Succus in sole densatus et coactus. In ead. signif. accipitur ἀναστρέφεσθαι, Aët. 9, 9. Ἕψε, καὶ ὅταν ἀναστραφῇ, ἄρας ἀπόθου. Diosc. activum quoque verbum συστρέφειν itidem pro συστρέφεσθαι accipit, ut supra docui. Agmen etiam militum συστρέφεσθαι dicitur, cum sese cogit et conglobat ad impressionem validius faciendam, in modum animalium, quæ, ad pugnam se parantia, συστρέφονται. Bud. interpr. Agminatim cogi ad impressionem in hostes faciendam, ap. Polyb. 1, (48, 4.) Τοῦ δὲ στρατηγοῦ δεξαμένου τὴν ἐπίνοιαν, καὶ ταχέως ἑτοιμάσαντος πᾶν τὸ πρὸς χρείαν ἁρμόζον, συστραφέντες οἱ νεανίσκοι, κατὰ τριττοὺς τόπους ἐνέβαλλον πῦρ τοῖς ἔργοις, i. e. συστρέφοντες ἑαυτοὺς, Agminatim sese colligentes. Συστρέφεσθαι dicuntur etiam et συνεστραμμένοι milites in acie condensati et confertim coëuntes, Xen. Ἑλλ. (6, 4, 12.) Οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα

ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, Non minus densa erat acies quam ut introrsus quinquageni essent parmati, Bud. 672. Est συστρέφεσθαι etiam, quod Liv. vocat Orbem volvere, de agmine loquens in angustum redacto et undique circumvento: veluti hoc loco, Circumventi in medio ad unum omnes pœnas rebellionis dedissent, ni Vectius jam orbem volventes suos increpans, et quæ sequuntur. Idem, Cogebantur et ipsi orbem breviore spatio colligere. Quo referri potest, quod Thuc. 2, (4.) p. 49. dicit, Τὸ δὲ πλεῖστον καὶ ὅσον μάλιστα ἦν ξυνεστραμμένον, Qui orbem collegerant et sese conglobarant. Schol. exp. ὁμοῦ συνηγμένον. In quibus ll. συστρέφεσθαι dicitur de hominum multitudine aut rara aut diffusa aut dispersa, sicut et ap. Xen. Ἑλλ. 6. Ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὖθις πειραθῶσι συστρέφεσθαι, Sese conglomerare et globum facere una coëuntes et constipati. [Sic et Westen. ad Act. 19, 40. sed locus ap. Xen. vix inveniatur.] Itidem ξυστραφέντες pro συνταχθέντες ap. Thuc. (6, 77.) p. 222. (7, 32.) p. 243. Sed et quævis hominum multitudo, quæ seditiose et factiose coit, s. sese conglobat et conspirat, συστρέφεσθαι dicitur, Thuc. 4, (68.) p. 144. Οἱ ξυστραφέντες ἀθρόοι ἦλθον, Schol. οἱ συσπειραθέντες. Idem 8, (54.) p. 280. Ὅπως ξυστραφέντες καὶ κοινῇ βουλευσάμενοι, καταλύσωσι τὸν δῆμον, Facta coitione. Itidem 2, (4.) Ὡς ἔγνωσαν ἐξηπατημένοι, ξυνεστράφοντο ἐν σφίσιν αὐτοῖς. Itidem Dem. (126.) Συστραφέντες δὲ ἄνθρωποι πολλοί, καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον. Sic Plut. Rom. (27.) Συστραφῆναι τοὺς δυνατοὺς, Primores coiisse. Et 4 Reg. 10, (9.) Συστρέφομαι ἐπὶ τὸν Κύριον, Conjuro adversus Dominum. At συστρέφεσθαι εἰς ἑαυτὸν interpr. In seipsum vergere, afferentes Greg. Naz. de Theol. Καὶ οὕτως ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ τὴν κεφαλὴν διέσχον, εἴσω γενόμενος ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῶν ὑλικῶν, καὶ εἰς ἐμαυτὸν ὡς οἷόν τε συστραφείς. Voluntque hic συστραφῆναι εἰς ἑαυτὸν dici quod Cic. vocat Verti in seipsum, ut de Offic. Cogitatio in se ipsa vertitur; et de Fin. 3. Sola sapientia in se tota conversa est. Bud. 674. [" Συστρέφω, Valck. ad Il. 22. p. 71. ad Herod. 51. 52. 455. 699. Heringa Obss. 46. Toup. Opusc. 2, 44. Reisk. Anim. ad Diod. S. 60. Schneid. Anab. 80. Συνεστραμμένος, Ammon. 4. Demetr. Phal. 181. Συνεστραμμένοι δάκτυλοι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 68." Schæf. Mss. " Συστρέφω, Constringo, Athen. 41. In angustum cogo, Polyæn. 61. Συνεστραμμένος, Firmus, Bene compactus, Clem. Alex. 120. Ælian. H. A. 893. Arrian. Epict. 123. Congregatus, Strabo 709." Wakef. Mss. Theodectes Strabonis 15. p. 49. Sieb. Ἥλιος συνέστρεψε κόμας: hinc συνεστραμμένος, i. q. οὖλος, ap. Aristot. et Theophr. Vide Schn. Ind. Theophr. Vide Στράβαλος. " Συστρέφειν, in genere ap. Rhetores Græcos, rotunditati, et brevitati elocutionis, iisque adeo virtutibus significandis, quæ ex utraque oriuntur, servit. Sic συστρέφειν σύνθεσιν Dionysio de C. VV. 20. p. 141. notat in structura orationis Eos numeros et rhythmos adhibere, qui celeritati et incitato cursui notando serviunt. Synonymum ponit τὸ ἐπιταχύνειν: contrarium τὸ διαβαίνειν, διαβάσεις ποιεῖν. Porro συστρέφειν τὰ νοήματα, καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, Rotunde et per compendium efferre sententias, dixit idem Dionys. Jud. Lys. 6. et ibid. c. 5. ἐκφέρεσθαι τοῖς νοήμασιν, de scriptore Efficacem brevitatem sectante et sententias veluti conglobante: unde synonymum ejus ponitur τὸ πυκνοῦσθαι. Hinc et τὰ τάχη et συστροφὰς τῆς λέξεως jungit Dionys. in Jud. Thuc. 53.: cf. de Vi Dic. Dem. 18. p. 1006. Aristoph. Θ. 58. de eloquentia Poëtæ Agathonis: κάμπτει νέας ἁψῖδας ἐπῶν. Ibi Schol. συστρέφειν λόγους exp. καὶ περιστρόφως λαλεῖν. Ibi et γογγυλίζειν, pro συστρέφειν, στρογγύλως λέγειν. Eodem sensu συνεστραμμένη λέξις passim Rhetoribus dicitur, h. e. Elocutio rotunda, periodica, ut Dionys. Art. Rhet. 5. p. 257. et Demetr. Eloc. §. 20., ubi synonymum addit τὸ κυκλικὸν, καὶ δεόμενον στρογγύλου στόματος etc. Ambiguum quidem videri possit, quid sibi voluerit Demetr. §. 177. his verbis: Ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν. Sed sensus ex omni contextu planus est. Utrumque

A enim opponitur τῷ ὀγκηρῷ, Gravitati illi et veluti tumori, quem Dorismus habet e forma verborum productiori et quodammodo vasta. Ergo τὸ συνεστραμμένον oppositum est τῇ πλατύτητι, et τῷ μήκει, quo Dores uti soleant. Ergo Attica lingua, inquit Demetr., e brevitate et concinnitate verborum jucundior erat: et τὸ δημοτικὸν h. l. eandem vim habet, quam Lat. significant, cum Urbanam dictionem laudant. Nam δῆμος proprie de Atheniensibus dicebatur, quorum urbanior, suavior, elegantiorque dialectus erat. Itaque non pugnant cum illis, quæ Phot. habet Cod. 186. p. 458. de Cononis dictione: Ἀττικὸς τὴν φράσιν ἐστὶ, ἔχων τι καὶ τοῦ συνεστραμμένου, καὶ ἀνακεχωρηκότος τοῖς πολλοῖς, Attico sermone utitur, habet tamen alicubi contortum quid, atque a vulgi cognitione remotum. Nempe ὁ δῆμος et οἱ πολλοὶ, non magis iidem sunt, quam Romanorum populus et plebs. Ulpianus ad Dem. c. Mid. 348. τὸ κατεστραμμένως opponit τῷ πλατέως. Et Plato Protag. 153. Bip. Laconibus tribuit τὸ βραχὺ καὶ
B συνεστραμμένον, Spissum illud verborum sententiarumque acumen notans, quod in Laconismis cogitamus, quam mox Plato βραχυλογίαν Λακωνικὴν appellat. Longin. 42. Τὰ δεόντως συνεστραμμένα, Justa brevitas elocutionis, quæ notiones densat, et συστρέφει. Mox συντομία dicitur: ut et alibi ap. Gr. Rhett. Hinc quoque τὰ ἐπίστροφα et * συνεπίστροφα dicuntur Rotunde et breviter expressa, ut ap. Philostr. Soph. 505., ubi de Isocrate: Τὸ μυθῶδες αὐτοῦ μέρος συνεπίστροφον ἡρμηνεῦσθαι. Olearius ibi confert Ciceronis Compressionem rerum brevem, quam Critiæ tribuit in Bruto c. 7. Ulpianus ad Dem. Timocr. 486. judicat in hujus orationis prooemio factum esse λόγον ὕπτιον καὶ ἱστορικόν. Deinde addit: Δεῖ γὰρ ἄγαν συνεστράφθαι καὶ ὥσπερ ἐν πνεύματι κύκλον τινὰ τὸ προοίμιον εἶναι, h. e. Procemium debet habere concinnam brevitatem et rotunditatem cum vi et spiritu dicentis elatam." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Συνεστραμμένως, Suid. v. Εἰληδόν.]

Σύστρεμμα, τὸ, Coagmentum compactile, σύστημα
C συστραφὲν, Globus aut Convolutio, ut Bud. interpr. ap. Aristot. de Mundo, Καλοῦμεν δὲ ὑετὸν ὄμβρον μείζω, καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα, Stillas conglobatas, quæ jugiter in terram casitant. Item σύστρεμμα ἐρίου, Lanæ contortæ hapsus: quod vide in Πίλημα. Ajunt signif. etiam Agmen militum composito ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium, ut ap. Polyb. 1, (45, 10.) de Carthaginensibus qui e Lilybæo eruptionem in munitiones Romanorum fecerant, Οὐ μὴν ἀλλ' ἥτε κραυγὴ καὶ τὸ σύστρεμμα διαφέρον ἦν πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἔργοις. Est etiam verbum castrense, et signif. Certum militum numerum, ut mille, h. e. ξεναγίας δύο. Bud. 673. In libello qui περὶ Τάξεως Παλαιᾶς inscribitur, Σύστρεμμα, β ξεναγίαι, ἀνδρῶν χιλίων κδ'. [" Toup. ad Longin. 341. Opusc. 1, 441." Schæf. Mss. Hippocr. 1028. 1139. Schleusn. Lex. V. T. * Συστρεμματάρχης, Arrian. Tact. p. 10, 41.] Συστρεμμάτιον, τὸ, Globulus. Bud. 675. annotat Aristot. de Mirab. Auditu συστρεμμάτιον ὕδατος vocare Vorticem aquæ, h. e. Con-
D volutionem et volumen. [" Jacobs. Anth. 11, 181." Schæf. Mss.] Συστρεπτικὸς, Cogendi et condensandi vim habens, Hippocr. Ψυχρὸν πάνυ, συστρεπτικὸν, Cogit, s. Compingit et coagmentat id quod in aliquam partem defluxit. Similem huic locum ex Athen. habes in Συστρέφω.

Συστροφὴ, ἡ, Conversio et convolutio quæ fit in orbem aut gyrum, Vortex, Vertigo: ut συστροφὴ ὑδάτων Hesychio dicitur, quæ alio nomine δίνη, ἴλιγξ: eidemque συστροφὴ est * σκοτισμὸς, quo nomine videtur intelligere Capitis vertiginem, s. Cum oculis alicujus videntur omnia circumagi ac rotari, ut in σκοτόδινος et σκοτοδινία. Item συστροφὴ dicitur Cum animal, præsertim ad pugnam se parans, sese contorquet, s. se colligit et conglobat ac contrahit, ad impetum vehementius faciendum: unde metaphora sumta dicitur λόγου συστροφὴ, ut testatur Dem. Phaler. Ὥσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ, μάχεται, τοιαύτη τις ἂν εἴη συστροφὴ καὶ λόγου, καθάπερ συστειλαμένου πρὸς δεινότητα. Qua de re vide plura in Συ-

στρέφω. Συστροφὴ dicitur etiam Vitium quoddam in arboribus, cum se convolvere venæ, velutque nodum effecit collecta et contorta materia. Quæ συστροφαὶ alio nomine vocantur σπεῖραι, a Lat. itidem Spiræ. Theophr. H. Pl. 5, 3. Σπείρας δὲ καλοῦσιν, ὅταν ᾖ συστροφή τις ἐν αὐτῇ μείζων καὶ κύκλοις περιεχομένη πλείοσι. Unde Plin. 16, 39. Publicum omnium arborum vitium vocant spiras, ubi sese convolvere venæ atque nodi. Rursum idem Theophr. c. 6. ejusd. l., ligna δύσεργα esse ait τὰ οὔλας ἔχοντα συστροφάς. Inde in corporibus humanis ejusmodi collectiones nodique συστροφαὶ dicuntur. J. Poll. de varicibus loquens, quæ κιρσοὶ s. ἰξίαι nominantur, καλεῖται δὲ καὶ ἰξία, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσιν ὁμοίων συστροφῶν, καὶ ὁ ἰξός. Diosc. 5, 127. dixit συστροφὰς νεύρων, Nervorum nodos et concretiones: 1, 35. Τὰς περὶ τοὺς κονδύλους συστροφὰς, In articulis digitorum collectiones et concretiones s. nodos. Eod. l. c. 186. Συστροφὴν πᾶσαν καὶ χοιράδας μαλάσσει, Omnem collectionem et strumas emollit. Gal. Lex. Hippocr. συστροφὰς exp. φύματα καὶ σκληρίας, Tubercula et duritias. Lege et Comment. ipsius 19 in l. Hippocr. de Vict. Rat. in Morb. Acutis. || Præterea συστροφὴ dicitur Coitio multitudinis alicujus ad seditionem concitatæ, cum sese conglobat, et factiosam coitionem facit. Bud. quoque interpr. Coitio, i. e. Arcana pactio et factiosa, afferens h. l. ex Act. 19, (40.) Περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης, Causam dicere hujus conspiratæ coitionis. At 24, (12.) pro συστροφῇ dicit ἐπισύστασις, ut, Οὔτε εὗρόν με ἐπισύστασιν ποιοῦντα. Est autem συστροφὴ, ἡ ἐπὶ κακῷ σύστασις καὶ συμφωνία, quæ etiam σύστασις vocatur a Dem. Itidemque συστρέφειν dicitur τὸ συνιστάναι, i. e. στασιαστικῶς συνάγειν, Catervam factiosam cogere. Suidæ quoque συστροφὴ est ἡ ἐπὶ κακῷ συμφωνία καὶ ὁμόνοια, afferenti h. l. e Psalmis David. (63, 2.) Σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, A factiosa coitione ac conspiratione improborum. || Ajunt συστροφὰς a conversione viarum dici etiam Compita ap. Dionys. Hal. A. R. 6. [" Phryn. Ecl. 175. Thom. M. 564. ad Dionys. H. 2, 914. 3, 1509. Vertigo, ad Mœr. 196. Multitudo hominum, Herod. 511.: Astron., Koppiers. Obs. 109." Schæf. Mss. " Σ. δένδρων, Dio Chrys. 1, 61. ὑδάτων, Hes." Wakef. Mss. Greg. Cor. 296. Schæf. " Συστροφὴ, Concinna brevitas, et veluti in gyros coacta suos, Dionys. Jud. Dem. 18. p. 1006., et Demetr. §. 8. de Eloc., ubi antea illustrandæ rei causa commemorarat θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ, Beluas quæ se contrahunt, ut junctis veluti viribus et nervis astrictioribus pugnare possint: vide Σπειρᾶσθαι, Συστρέφειν, (et Καμπή). Itaque Συστροφὴ τῆς λέξεως etiam opp. τῇ φράσει λελυμένῃ a Marcellino ad Hermog. 177. Ald." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Σύστροφος, Gl. Vertigo. " Olympiod. Comm. in Gorg. Ms. 16." Routh. Mss. * Ἀσύστροφος, Hippocr. 272, 52. Dionys. H. 2. p. 184, 11. * " Εὐσύστροφος, (Gl. Argutus,) ibid." Routh. Mss. * Συστροφία, Argutia, Polyb. 24, 2, 2. Συστροφίαι καὶ ποικιλίαι. " Consuetudo, Dionys. H. 2, 644." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 2, 580." Schæf. Mss. * Ἀντισυστρέφω, Pisid. 413." * Ἀντισύστροφος, Man. Philes 5, 514. p. 188.]

Ἐπισυστρέφω, Una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, Colligo, Cogo ad aliquid etc., ea sc. signif. qua aliquis dicitur factiosam catervam cogere. Sed affertur ex 1 Macc. 14, (44.) Ἐπισυστρέψαι συστροφὴν pro Convocare conventum: [cf. Numer. 16, 42. Longin. 24. Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον, ubi recte vertitur, Conversio enim numeri ex iis quæ in plura divisa sunt, ad ea quæ unitate conjuncta sunt, quasi corporis molem præ se magis fert. In eod. cap. habemus, et quidem eodem sensu, Τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα, ἐνίοτε * ὑψηλοφανέστατα, et, Τὸ εἰς ἕν τι εὔηχον * συγκορυφοῦν τὰ πλείονα. Dicitur autem ἐπισυστρέψαι εἰς, ut ἐπισυναγόμενα εἰς, redundante sc. præp. ἐπὶ vel emphaseos ergo addita. * Ὑποσυ-

A στρέφω, Gal. Exp. Hippocr. in Ὑπιλληθέωσιν.]

Ὑποστρέφω, Converto, Averto, Convertere gressum et referre pedem cogo, Reduco, Remeare et reverti facio, Il. E. (581.) ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους. Itidem Philo V. M. 1. Ὡς ἢ φόβῳ τὴν πληθὺν ὑποστρέψων καὶ δουλωσόμενος αὖθις, Reducturus. Accipitur et neutraliter pro Gressum converto, Pedem refero, Revertor, Redeo, ἀναστρέφω, ἀναχωρῶ, Il. Γ. (407.) ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, In cœlum redeas. Ubi etiam nota omissam præp. εἰς, quacum copulavit Greg. Naz. Πάλιν ὑποστρέφει εἰς οἶκον, Domum revertitur. Pass. Ὑποστρέφομαι itidem Gressum converto, Pedem refero, reflecto, Revertor. Exp. etiam Avertor et Flexu fallo: indeque factum esse dicunt ut ὑποστρέφεσθαι sit διαδύεσθαι, et fugitando ludificari: Xen. K. (5, 32.) de lepore canes fugiente, Διὸ δὴ ὑποστρέφεται ταχὺ, ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον, Itaque celeri reflexu fallit, brevi spatio longe relinquens post se canes vestigiis suis inhiantes. Ὑποστραφεὶς pro ἐπιστραφεὶς, i. e. φροντίσας, affertur e B Soph. (Œd. T. 728.) Solent enim qui a monente revocantur, dici ἐπιστρέφεσθαι, cum monita non negligunt, sed reflectunt pedem et obsequuntur, ut et ii faciunt, quibus curæ s. cordi aliquid est. [" Toup. ad Longin. 298. Heyn. Hom. 6, 219. ad Dionys. H. 2, 1145. Schneid. Anab. 92. Thom. M. 876. Wakef. Trach. 220. Apoll. Rh. p. xii. Longus p. 84." Schæf. Mss. " Ælian. V. H. 803. Arat. 72. 510. 591." Wakef. Mss. Soph. Tr. 224. Eur. Herc. F. 739. Ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια, Jambl. V. P. 196. * Ὑποστρεπτέον, Suid. 1, 290. Phav. 109. * Ὑπόστρεπτος, unde * " Ἀνυπόστρεπτος, Suid. v. Ἀνόστους." Kall. Mss. * " Ὑποστρεπτικὸς, unde * Ὑποστρεπτικῶς, Schol. Opp. Ἁ. 1, 636." Wakef. Mss.]

Ὑποστροφὴ, ἡ, Reversio, Reflexio: cum quis non ulterius progreditur, sed gressum convertens, s. pedem reflectens, retrocedit. Bud. 612. ὑποστροφὴν esse ait, Cum terga vertunt cedentes, Polyb. (3, 45, 3.) Συνεγγίσαντες κατὰ τὸ δίωγμα τῷ τῶν Καρχηδονίων χάρακι, καὶ κατοπτεύσαντες, αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπεί- C γοντο. Et rursus (14, 5.) Πραγματικῶς καὶ νουνεχῶς ἐξ ὑποστροφῆς ἀναχωρήσαντος Ἀννίβου. Ubi nota etiam ἐξ ὑποστροφῆς, quo utitur et Dem. (283.) Νῦν ἐξ ὑποστροφῆς ἀποστείλαντες ὑμεῖς πρός με πρέσβεις καὶ κήρυκας: ubi tamen videtur accipi pro Denuo. Sed et Hippocr. ὑποστροφὴν τοῦ ἐρυθήματος vocat Quando rubor recurrit. Ὑποστροφὴ et ὑποστρέφειν sunt etiam verba Rhetoricorum, et schema orationis: unde ap. Hermog. Τὸ καθ' ὑποστροφὴν σχῆμα. Et ap. Eund. ὑποστρέφειν ὑποστροφὴν, quod est tanquam Progressum implicare, et inter excurrentem expositionem rei repente insistere κατ' ἐπεμβολὴν, moxque ad reliqua progredi: quare hoc schema vocatur et καταπλοκὴ a nonnullis. Hæc inter alia Bud. 612., ubi duos citat Hermogenis locos afferentis hujus figuræ exempla e Dem. Nihil aliud autem est ὑποστροφὴ quam cum ad rei expositionem interruptam ἐπεμβολῇ s. παρενθέσει aliqua, revertitur oratio. Accipitur et pro Callida reflexione, cum sc. aliquis astute pedem reflectit, ut evadat: quod et στροφὴ dicitur. Bud. D 612. Inde factum ut ὑποστρέφεσθαι sit διαδύεσθαι, de quo supra, et fugitando ludificari: et ὑποστροφὴ καὶ διάδυσις, ἐξαπάτη, ut inquit J. Poll., quæ etiam στροφὴ dicitur, i. e. Stropha et cunctatio subdola, aut Tergiversatio fraudulenta et ludificatrix. [" Ad Diod. S. 1, 207. Markl. Iph. p. 168. Ἐξ ὑποστροφῆς, Diod. S. 2, 59. 639. Dionys. H. 1, 322." Schæf. Mss. " Joseph. 575." Wakef. Mss. " Ὑποστροφὴ, Figura orationis ea, qua post factam declinationem ad superiora redimus: v. Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 196. Aristidi περὶ Ἀφελ. Λογ. 664. ὑποστροφὴ etiam dicitur, Cum alicui sententiæ absolutæ in fine apponitur αἰτιολογία, in qua ex illa superiori aliquid repetere debemus, ut in hac: αἱ γυναῖκες ἄλλως τε ἢν καὶ νύμφαι τύχωσιν οὖσαι· μύρον μὲν οὐ προσδέονται. Jam sequitur ὑποστροφή: αὗται γὰρ τούτου ὄζουσι.) Schol. ad Hermog. l. c. 392. Ὑποστροφὴ καλεῖται ὑπ' ἐνίων καὶ ἐπεμβολή. Et mox: Τό γε μὴν τῆς ὑποστροφῆς σχῆμα καὶ ὑπερβατὸν λέγεται." Ernesti Lex. Te-

chnol. Gr. Rhet. Vide 'Αποστροφή.] 'Υπόστροφος, ὁ, ἡ, Qui reversus est, rediit, Redux, ἀφιγμένος, Hes. ['Υπόστροφοι, Gl. Reduces. 'Υπόστροφα· Rediviva. "Markl. Iph. p. 168. Musgr. 1204." Schæf. Mss. * 'Υποστροφώδης, Hippocr. 385. 1027. * 'Ανυπόστροφος, Gl. Irremeabilis, Irreparabilis, Schol. Æsch. Pers. 319. Orph. H. 56, 1. "Suid. v. 'Ανέγρετον." Kall. Mss. Hippocr. 1175. * Φιλυπόστροφος, 50. 76. 172. 862. Erotian. 292. * Φιλυποστροφώδης, Hippocr. 1121. * "'Υποστροφάδην, var. lect. Opp. 'Α. 1, 636." Wakef. Mss. * "'Ανθυποστρέφω, Psell. in Cant. Cantic. 2, 16. Const. Manass. Chron. p. 73. 79. 84. Eumath. 189. 301. Const. Porph. de Imag. Edess. 78. Tzetz. Hist. 1. Chil. 61. v. 986. Nicet. Eugen. 1, 202. 5, 295. 6, 206. 8, 201." Boiss. Mss. J. Poll. 3, 107. * 'Εξυποστρέφω, Socr. Hist. Eccl. 6. p. 372.]

"Στρέφανον, Ascia, Securis: ἀξίνη καὶ πέλεκυς, "Hes." [Supra ap. Eund. * Στέρψανον· ἀξίνη, πέλεκυς.]

Sequuntur quædam, quæ, si derivata esse a στρέφω putanda non sint, saltem affinis sunt signif.; B et quædam loco φ habent β, quædam γ: item quædam a præsenti videntur derivata, quædam ab aor. 2 passivo, quædam a præt. medio.

ΣΤΡΕΒΛΟΣ, Tortus, Tortuosus, Flexuosus, Curvus, Aristot. Rhet. 1. Εἴ τις ᾧ μέλλει χρῆσθαι κανόνι, τοῦτον ποιήσει στρεβλόν. Hes. similiter στρεβλὸν exp. καμπύλον, σκολιόν. Metaph. quoque accipitur pro Perversus, Callidus, Versutus, Dolosus. Quo referri potest, quod ap. Suid. legitur, Στρεβλοῖσι παλαίσμασι, exponiturque τοῖς μετὰ σκέψεως εὑρισκομένοις καὶ ἀφανέσι. Hippocr. στρεβλοὺς vocat etiam τοὺς στραβοὺς, ut testatur Gal. Lex. Hippocr. Quibus verbis significantur Strabones, quibus oculi sunt distorti s. perversi, οἱ διεστραμμένοι, s. παρεστραμμένοι τὰ ὄμματα. ["Æsop. Fab. 128. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. "Plut. Mor. 1. p. 7. Ammon. 63. ad Charit. 299. Jacobs. Anth. 7, 139." Schæf. Mss. De oculis, Phrynichus Bekkeri p. 62.: Manetho 4, 198. στρεβλὰ κολαζόμενος, Nicander 'Α. 442. μυκτήρ. * Στρεβλόχειλος, Nicet. Annal. 16, 3. * "Πολύστρεβλος, C Multum distortus s. perversus, Pseudo-Chrys. Serm. 95. T. 7. p. 532, 11. Καμήλῳ πολλάκις παρεικάζει ἡ γραφὴ τὸν διάβολον, διὰ τὸ * πολύογκον, καὶ πολύστρεβλον, καὶ βαρυμήνιον." Seager. Mss. LXX. Prov. 28, 16. * "Στρεβλῶς, Schol. Nicandri Θ. 800." Wakef. Mss.]

Στρεβλότης, ἡ, Tortuositas, Flexuositas, Plut. (10, 34.) loquens de formicarum domicilio, Λέγουσι δ' οὖν οὐκ εὐθεῖαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῆς ὅλης κάθοδον, οὐδ' εὔπορον ἄλλῳ θηρίῳ διεξελθεῖν, ἀλλὰ καμπαῖς καὶ στρεβλότησι κεκλασμένας * ὑποπορεύσεις. Ubi nota copulari καμπὴ et στρεβλότης, opponique τῇ εὐθείᾳ καθόδῳ. [Aq. Theod. Prov. 4, 24. 6, 14.]

Στρέβλη, ἡ, interpr. Instrumentum ligneum nauticum, cujus labris constringuntur plantæ in compingenda navi, adactis cuneis ligneis: στρέβλαι ναυτικαὶ, Hes. ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα. Idem addit, Atticos στρέβλας vocare Tormenta, τὰ βασανιστήρια: ut Eccles. (33, 31.) accipitur, Οἰκέτῃ κακούργῳ στρέβλαι καὶ βάσανοι, Servo D malefico tormenta: [cf. 4 Macc. 7, 4. et J. Poll. 10, 5, 187. p. 1379.] Sic ap. Greg. Naz. in Macc. Enc. Αἱ στρέβλαι περιεργότεραι, Tormenta exquisitiora. Pacuvus ap. Non. Nam te in tenebris sæpe lacerabo fame Clausum, et fatigans artus torto distraham. Pro Prelo accipitur supra in 'Εκπιέζω. [Schleusn. Lex. V. T. "Jacobs. Anth. 7, 151. Diod. S. 1, 610." Schæf. Mss. "Plut. 9, 741. Clem. Alex. 744. Æsch. (Suppl. 450.) Polyb." Wakef. Mss. Phot. v. Σακίζειν, Τὸν τρυγώδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης ἠθεῖν οἶνον, Aristot. de Anim. Motione 17. Λυομένων τῶν στρεβλῶν καὶ κρουόντων ἀλλήλας τὰς στρέβλας καὶ τὸ ἁμάξιον. * Στρεβλάω, Gl. Deprædor.]

Στρεβλόω, Torqueo, Torto distraho, ut Pacuv. loquitur, Dem. pro Cor. 'Υμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀποκτείνατε. Sic ap. Suid. ex Æliano, 'Εκεῖνον παράγουσι καὶ στρεβλοῦσι καὶ κατατεινόμενος ἀληθῆ λέγει, καὶ πυρὶ παραδίδοται: ut et ap. Cic. Cogi tormentis A quippiam confiteri. Et Plut. Artax. Λαβόντας τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ἡμέρας δέκα στρεβλοῦν, Decem diebus continuis torquere. Pass. Στρεβλοῦμαι, Torqueor, Torto distrahor, In tormentis sum, Aristoph. Πλ. (875.) 'Επὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. Plato de Rep. 1. Μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεθήσεται, ἐκκαυθήσεται τὼ ὀφθαλμώ. Utitur et Dem. item Plut. et Polyb. ac alii. Exp. στρεβλόω etiam Contorqueo, Detorqueo, Distorqueo, Perverto, Depravo. Quo refer στρεβλοῦσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ap. Alex. Aphr. Probl. pro διαστρέφεσθαι. ["Toup. Emendd. 2, 29. Lennep. ad Phal. 72. Bergler. Alciphr. 369. Jacobs. Anth. 9, 468. Wakef. S. Cr. 4, 129. Στρεβλώσομαι, pass., ad Mœr. 367." Schæf. Mss. Herod. 3, 36. Στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Στρέβλωμα, Greg. Naz. 2, 215. * "Στρέβλωσις, Contortio, Inflexio, Chrys. in Jo. Hom. 18. T. 2. p. 630, 16." Seager. Mss. "Hierocles 116. 156. Philostr. 517." Wakef. Mss. "Suid. v. 'Απεχειρίσθη." Kall. Mss. "Petrus Alex. ap. Theodoret. Hist. Eccl. 4, 22. p. 181." Boiss. Mss. "Euseb. Hist. Eccl. 5, 1. 8, 3." Mendham. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 5. * Στρεβλωτὴς, Gl. Eculeus. * "Στρεβλωτικὸς, Hes. v. 'Αρθρέμβολα." Wakef. Mss. * Στρεβλωτὴρ, unde * "Στρεβλωτήριος, ad Dionys. H. 1, 87." Schæf. Mss.] Στρεβλωτήριον, τὸ, Tormentum, i. q. στρέβλη, [Symm. Jerem. 20, 2. Joseph. de Maccab. p. 508, 20. "Schleusn. ad Jerem. p. 372." Schæf. Mss., item Lex. in V. T.] 'Αποστρεβλόω, i. q. στρεβλόω, nisi quod signif. præp. auget. 'Αποστρεβλοῦσθαι autem exp. et Collidi. Διαστρεβλόω, itidem i. q. στρεβλόω, i. e. Torqueo, Torto s. Tormentis distraho, Æschin. (85.) Τὸν αὐτὸν ἄνδρα διεστρέβλωσας τῇ σεαυτοῦ χειρί. Καταστρεβλόω, idem. Καταστρεβλούμενος exp. etiam Depravatus: et καταστρεβλωθεὶς, Contortus. ["Wyttenb. ad Plut. 1, 417." Schæf. Mss.]

[* Στρεβλεύω, unde * Στρέβλευμα, Tortuositas, Perversitas, Symm. Prov. 6, 13.]

ΣΤΡΑΒΟΣ, ὁ, Strabo, Qui est oculis distortis s. perversis, Gal. Lex. Hippocr. Στρεβλοὶ, οὓς καὶ στραβοὺς ὀνομάζουσι. ["Mœr. 205. et n., Koen. ad Greg. Cor. 261." Schæf. Mss. * 'Υπόστραβος, Gl. Lippus, Strabus. "Jo. Malal. 1, 333. 382. 413." Elberling. Mss.]

[* "Στραβότης, Eust. Il. 879, 38." Wakef. Mss.]

Στραβισμὸς, Distortio oculorum, Obliquus aspectus, Cum quis est distortis s. perversis oculis, Auctor Defin. Med. Στραβισμός, ἐστι παράλυσις τῶν περὶ τὸν ὀφθαλμὸν μυῶν, οὐχ ὅλων, ἀλλ' ἐνίων· δι' ἣν αἰτίαν ἢ ἄνω ἢ κάτω ἢ εἰς τὰ πλάγια νεύουσιν οἱ ὀφθαλμοί. Vide et Actuar., necnon Paul. Ægin. [Alex. Aphr. Probl. 2, 11.] Potest autem hujus verbalis thema FINGI Στραβίζω, i. e. Sum στραβὸς, Sum oculis distortis, ["Toup. Opusc. 1, 175." Schæf. Mss. Eust. ad Il. B. 217.]

Στραβὼν, ῶνος, ὁ, i. q. στραβὸς, teste J. Poll. (2, 51.) qui citat e novæ Comœdiæ Auctoribus, eique synonyma ponit, φολκὸς, παραβλὼψ, διάστροφος, στρεβλός: subjungens, illud στραβὸς esse ἰδιωτικόν. Lat. quoque eo vocab. utuntur. Varro, Multi enim, qui limina intrarunt integris oculis, strabones sunt facti. Plin. 11, 37. Uni animalium homini oculi depravantur, unde cognomina strabonum et pætorum. Utitur et Cic. Est etiam Nomen propr. celebris illius Geographi, cujus hodieque extant 17 Libri. [Sostratus Eustathii ad Od. K. p. 407.]

Στράβαι, αἱ, exp. Compedes: quæ composito potius nomine dicuntur ποδοστράβαι.

Στραβάλος Achivorum lingua dicitur ὁ * στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος, Homo qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi et pro Tortus, Tortuosus: indeque esse comp. VERB. Στραβαλοκομᾶν, quod idem Hes. exp. * οὐλοκομᾶν. Ab ead. origine est στρεψίμαλλος ὄϊς, et συνεστραμμέναι τρίχες, et στροφίδες, Torti capilli. ["Brunck. Soph. 3, 530." Schæf. Mss.]

Στράβηλοι, Hes. κοχλίαι: quæ et ipsæ a tortuosis* gyris nominatæ esse videri possunt. Idem στραβήλῳ

exp., τῷ κόγχῳ ᾧ ἐσάλπιζον, i. e. Buccinæ. Legitur ap. Athen. (85.) ubi, in mentione ὀστρέων et ὀστρακοδέρμων, affertur hic ex Epicharmo locus, "Αγε δὲ παντοδαπὰ κογχύλια, — Λεπάδας, ἀσπέδους, κραβύζους, στραβήλους, κηκιβάλους: [p. 316. " Wessel. ad Herod. 252. Brunck. Soph. 3, 419." Schæf. Mss.]

Ἀστραβὴς, Qui tortus s. tortuosus non est, Qui non torquetur, distorquetur et depravatur. Supra in Στροφεὺς attuli locum quendam in quo Theophr. dicit, Ἀστραβέστατόν ἐστι, et Ἀστραβὲς μένει: Plin. Rigorem fortissime servat, Minime torquetur: opponens his διαστρέφεται, Distorquetur, Pervertitur, Depravatur. Idem Theophr. H. Pl. 5, 3. de materia Macedonica, Λεία τε γάρ ἐστι καὶ ἀστραβής. Et sub fin. cap. præced., "Απασα δὲ ἡ ὕλη μείζων, καὶ ὀρθοτέρα καὶ ἀστραβεστέρα. Ibid. dicit πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα, pro ἀστραβέστατα: itidemque ξύλα διεστραμμένα et παρεστραμμένα: quo sensu Plin. 16, 38. Torta materies nodisque concisa. Item ap. Plut. (1, 119.) Κανὼν ἀστραβὴς καὶ ἀδιάστροφος, Regula quæ torta s. distorta non est: cui ap. Aristot. opp. B κανὼν στρεβλός. Ubi obiter NOTA Ἀδιάστροφος, Qui distortus s. depravatus et perversus non est. Quod de oculis etiam dicitur minime depravatis: sicut contra διάστροφος et ὁ διεστραμμένος τὰ ὄμματα dicitur Qui oculos habet distortos s. depravatos et perversos, ut strabones et limi. Metaph. autem ex 3 Macc. (3, 5.) Ἀδιάστροφον εὔνοιαν καὶ πίστιν φυλάττειν, pro Inconcussam benevolentiam et fidem conservare. Sed et corpus alicujus ἀστραβὲς dicitur, Quod distortum et depravatum non est, sed rectum: cui opp. gibbosa et κυρταύχενα. Plato de Rep. 7. Πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφεσθαι τὰ μέλη, χρῶνται καὶ νῦν ἔνια τῶν ἐθνῶν ὀργάνοις τισὶ μηχανικοῖς, ἃ τὸ σῶμα τῶν τοιούτων ποιεῖ ἀστραβὲς, Facit ut minime distorqueatur s. depravetur, sed rectum evadat. Itemque aliquis stat ἀστραβὴς, qui dum stat, non inflectitur nec incurvatur. Gell. 2, 1. Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perdius atque pernox, a summo lucis ortu ad solem alterum orientem, inconnivens, immobilis, iisd. in vestigiis, et ore atque C oculis in eund. locum directis, cogitabundus, tanquam quodam secessu mentis atque animi facto a corpore. Quam rem cum Phavorinus, de fortitudine ejus viri, ut pleraque, disserens, attigisset, Πολλάκις, inquit, ἐξ ἡλίου εἰς ἥλιον ἑστήκει ἀστραβέστερος τῶν πρέμνων. [" Jacobs. Anth. 12, 474. Plut. Mor. 1. p. 10." Schæf. Mss. * " Ἀστραβῶς, J. Poll. 6, 205." Kall. Mss.] Εὐστραβὴς, Qui facile torquetur s. flectitur, ut materies aut arbor. Exemplum e Theophr. habes in Στρέφομαι.

" Ἐπιστραβὴς, ὁ, Vehiculi genus, Hes." [Cf. Ἀστράβη.]

ΣΤΡΟΒΕΩ, Circumago, Torqueo, Aristoph. Ἱππ. (386.) Ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει, Μηδὲν ὀλίγον ποίει· Νῦν γὰρ ἔχεται μέσος: Versa hominem tuo arbitratu, hominem quem eluctatus es et medium tenes, ita ut effugere tuas manus non possit: περίαγε καὶ περίστρεφε. Itidem aliquis seipsum στροβεῖ, cum sese circumagit s. circumvertit, contemplandæ rei alicujus gratia: quod et περιστρέφεσθαι dicitur. Aristoph. D N. (700.) Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει, Πάντας τρόπους σεαυτὸν Στρόβει πυκνώσας, Schol. περίφερε τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ πολλὰ, πυκνόν τι καὶ συνετὸν ποιήσας, καὶ φρόνιμον σκεψάμενος: ubi etiam obiter nota quomodo exponat πυκνώσας: quod alii interpr. Idque iterum atque iterum faciens, Sæpe id faciens: i. e., φροντίζων καὶ διαθρῶν, καὶ πάντα τρόπον σαυτὸν στροβῶν. Pro Exagito, Vexo, Perturbo, accipi potest in Greg. Naz. 300. de eremitis, Τοῖς ἄλλοις τεθνηκότες ἀνθρώποις καὶ πράγμασιν, ὅσα ἐν μέσῳ περιφέρεται, στροβοῦντά τε καὶ στροβούμενα, καὶ παίζοντα ἡμᾶς ταῖς ἀγχιστρόφοις μεταβολαῖς. Res enim caducæ ac fluxæ, et ipsæ στροβοῦνται et homines ipsos στροβοῦσι, Exagitant; vel etiam Perenni vortice rapiunt, Rapido vortice circumagunt, versantque modo huc, modo illuc. Pestis quoque regionem aliquam aut urbem στροβεῖν dicitur, itidem pro Exagitare, Vexare, Conturbare, ut Bud. interpr. ap. Plut. Numa (13.) Λοιμώδης νόσος περιϊοῦσα τὴν Ἰταλίαν ἐστρόβησε καὶ τὴν Ῥώμην, Conturbavit, ἐτάραξεν. Hes. quoque στροβεῖν exp. θορυβεῖν: Στροβεῖται, κινεῖ, ταράσσει: Στροβῆσαι, ἐκφοβῆσαι. Idem στροβῆσαι exp. non solum συστρέψαι, sed στροβεῖν etiam ἀποσοβεῖν ἑαυτοῦ, ἀποδιώκειν: ut i. sit q. σοβεῖν. [Æsch. Choëph. 201. 1052. Ag. 1224. "Valck. Diatr. 90. Bergler. ad Alciphr. 296. Phryn. Ecl. 176. Jacobs. Anim. 239. Anth. 9, 503." Schæf. Mss. " Greg. Naz. 280. σοφίσμασι." Wakef. Mss. * Στρόβησις, Epiphan. 1, 35. * Στροβητὸς, Lucian. 3, 644. * Παλινστρόβητος, Retrogradus, Lycophr. 739.]

Στροβάνικος, Qui s. Quæ versando aut exagitando vincit, ἡ τῷ στροβεῖν νικῶσα, Hes. AT Στροβανίσκος, Eidem est Τρίπους, Tripes, Tripus.

Διαστροβέω, Rapido vortice et impetuose pervado, σοβαρῶς διέρχομαι, Plut. (Lucullo 1.) e Poëta quodam, Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διαστροβεῖ. Nam thynni pisces sunt ὁρμητικώτατοι, præsertim cum οἰστροῦσι sub caniculæ æstu, suo œstro concitati. Puto autem IBI Βολαῖος significare Ictus, Percussus, Tridente βεβλημένος. [" Bergler. ad Alciphr. 296. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 53." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ET Διαστροφέω, Exagito, Discutio. [* " Ἐπιστροβέω, Const. Manass. Chron. p. (91. Meurs.) 484. cum varietate * περιστροβέω." Boiss. Mss. Tzetz. Hom. 462. * Περιστροβέω, Hes. v. Περιῤῥηδής. " Andr. Cr. 170. 240." Kall. Mss. * " Συστροβέω, Planud. in Ovid. Met. 11, 664." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 176." Schæf. Mss.]

Στρόβος, ὁ, Vortex, Vertigo, Gyrus, συστροφή: Hes. στρόβοι, συστροφαί. Pro Vortice aquarum affertur e Nicandro. Apud Plin. autem 12, 17. strobos est Nomen arboris. [Æsch. Ag. 666. Suppl. 466.] " Στροιβὸς, ab eod. Hes. exp. δεινός:" [leg. δῖνος.] " Πολύστροβος, ET Πολύστροιβος, poëtice metri causa " inserto ι, Multum strepens, Admodum streperus, " Turbulentus, Multis agitatus fluctibus; nam στρο- " βῆσαι est κινῆσαι, συστρέψαι, ταράξαι. Nicander Θ. " (310.) πολύστροιβον παρὰ Νεῖλον: init. Ἀ. ἄγχι " πολυστροίβοιο θαλάσσης. In quorum locorum priore " Schol. exp. πολλὰς ἴλιγγας ἔχοντα, Vorticosum: " quod στρόβος dicatur ἡ τῶν ὑδάτων συστροφή: in " posteriore * πολυταράχου: παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς " ναῦς, q. e. ταράσσειν. Sed et ibi quidam exp. πο- " λυστρόφου, πολλὰς στροφὰς ἐχούσης: et propter " fluxus ac refluxus, et quoniam a ventis modo huc, " modo illuc agitatur. Affertur et πολύστροβος πλοκὴ " pro Perplexitas."

Στροβεὺς, ὁ, ἐργαλεῖον κναφικὸν, cujus ἔργον est περιάγειν καὶ στρέφειν, Schol. Aristoph. (Ἱππ. 385.) Sunt qui Verticillum esse existiment.

Στροβελὸς, Tortuosus, Flexuosus, Incurvus: Hes. στροβελὸν, σκολιὸν, καμπύλον. Idem στροβελὸς exp. etiam σοβαρὸς, τρυφερός. [" Jacobs. Anth. 7, 214." Schæf. Mss.]

[* " Στροβόω, Mœris 196. et n." Schæf. Mss.]

Στρόβιλος, Vortex, i. q. στρόβος. Vocatur στρόβιλος, Ventus s. Procella vorticosa, Turbo: συστροφὴ ἀελλώδης Hesychio, qui στρόβιλοι exp. et καταιγίδες. Aristot. de Mundo, (4, 15.) Λαίλαψ δὲ καὶ στρόβιλος, πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, i. e. λαίλαψ et στρόβιλος, Flatus dicitur, qui inferne sursum versus repente convolvitur. Apul. de Mundo, Turbo enim dicitur, qui repentinis flabris prosilit atque universa perturbat. Vortex ille est veluti dicitur pinea, cum torquetur humus arida et ab infimo erigitur ad summum. Lucian. (2, 527.) Τρικυμίας καὶ στροβίλους καὶ χαλάζας, Theodoritus H. E. 3. Ἐξαπίνης ἄνεμοι βίαιοι καὶ στρόβιλοι καὶ λαίλαπες καὶ καταιγίδες πάσας ἀθρόως ἐσκέδασαν, Turbines, Bud., qui ex Grammatico quodam annotat, veteres στρόβιλον nominare τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου κίνησιν. || Turbo, Trochus, quem sc. pueri per plana exagitant, versantque verbere scuticæ: στρόμβος alio nomine dicitur, ut infra docebo. Utitur Plut. Lysandro (12.): item et Plato, de LL. 4, (12.) Ὡς οἵγε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται. Item et Basil. p. 42. || Ab horum στροβίλων forma στρόβιλος dicitur Nux pinea, quæ et κῶνος vocatur, ex argumento, quoniam sc. coni figuram gerit. [Schol. Nicandri Ἀ. 547.] Sed et Nuclei ipsi nucis pineæ

vocantur στρόβιλοι, ut satis patet e Diosc. 1, 89. quod περὶ στροβίλων inscribitur: et e Plin. 23, 8. ubi Diosc. verba interpr. Itidem accepit Diphilus Siphnius ap. Athen. (57.) Οἱ στρόβιλοι, πολύτροφοι μέν εἰσι, λεαντικοὶ δὲ ἀρτηρίας, καὶ θώρακος καθαρτικοί. Plin. tamen in l. c. dicit, Nuclei nucis pineæ fauces videntur exasperare. Sic et ὀστρακὶς vocatur et Ipsa nux pinea et ejus nucleus, veluti cum Athen. l. c. scribit, Mnesitheum Medicum Atheniensem in suo περὶ Ἐδεστῶν libello ὀστρακίδας vocare τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, item et κώνους: Theophr. vero Arborem ipsam nominare πεύκην, at Fructum, κῶνον: quos fructus Alexander Myndius ibid. appellat πιτυΐνους κώνους, Diocles Carystius πιτύϊνα κάρυα. Verum et Ipsa arbor, quæ fert τοὺς στροβίλους, nominatur στρόβιλος, Plut. Symp. 3, (2. p. 571.) ubi inter δᾳδώδη et πισσοτρόφα φυτὰ numerat πεύκας et στροβίλους. Sic 5, 3. (p. 689.) Πίτυς καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεῦκαι καὶ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα, πίτυός τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφήν, Pinus, larix, picea. Sic et Diosc. 1, 87. Ὁ τοῦ στροβίλου φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα, Pini cortex et folia, ut Marc. interpr. [Vide Geop. 11, 11. et not.] In Lex. meo vet. στρόβιλος dicitur significare non solum ἀνέμων συστροφὴν et τὸν τῆς πίτυος καρπὸν, sed etiam τὸν περιερχόμενον κύκλῳ. Ibid. dicitur significare τοὺς κοχλίας καὶ τοὺς θαλασσίους νηρίτας. Apud Suid. vero, Στρόβιλοι, καὶ οἱ κοχλίαι καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες. Atque ideo στρόβιλοι hoc pacto i. foret q. ap. Hes. στράβιλοι. Ibid. dicitur esse εἶδος ὀρχήσεως, sicut et Hesychio. Meminit Athen. quoque (630.) ubi multa ὀρχήσεων nomina et genera recenset. Et J. Poll. 4, 14. Βακτριασμὸς δὲ, καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ, καὶ στρόβιλος. Στρόβιλοι dicti fuerunt etiam Filii Carcini Poëtæ: unde Prov. Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων. Vide plura ap. Suid. et Erasm. ‖ Στρόβιλος, Nomen Insulæ ap. Suid., et in Lex. meo vet. [Barker. ad Etym. M. 1107. Lobeck. ad Phryn. 397. Schn. Ind. Theophr. "Casaub. ad Athen. 116. 143. Valck. Phœn. p. 407. Toup. Opusc. 1, 235. 2, 168. ad Lucian. 1, 281. ad Herod. 754. Phryn. Ecl. 174. Jacobs. Anth. 7, 214. 8, 382. 9, 146. Kuster. Aristoph. 61. Brunck. 3, 171." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 2, 110. Cum ἄνεμος, ut adj., Theod. 1, 608." Wakef. Mss. Item in Dosiadæ Ara 1. στοβίλῳ λιγνύϊ: Inscr. Gruteri 1. p. 71. κόκκοι στροβίλου, Nuclei pinei. "Potter. ad Lycophr. 89. 506.; Tzetz. 1383." Kall. Mss.] "Στρώβιλος affertur pro στρό- "βιλος: sed mendi suspecta hæc scriptura est."

Στροβιλοειδὴς, Figuram gerens στροβίλου, Similis turbini s. cono, Turbinatus, Plin. Turbinatior piris figura, Theophr. H. Pl. (3, 12, 9.) Στροβιλοειδὲς σχῆμα λαμβάνει, Figura ei turbinata, Nucis pineæ figuram gerit, Turbinatus est in mucronem, In mucronem turbinatum desinit. Sic στροβιλοειδὲς ὄρος ap. Strabon. 13. ["Eust. in Dionys. P. 157." Wakef. Mss. * Στροβιλοειδῶς, Tzetz. ad Lyc. 89. p. 377. Schol. Brev. p. 1059.] Στροβιλώδης, Turbinatus. Alii, Frequens anfractibus. [Plut. Sulla 17. "Brunck. Aristoph. 1, 189." Schæf. Mss.]

Στροβίλινος, Pineus, ὁ ἐκ στροβίλου, Diosc. l. 1. Στροβίλινος ἢ πιτύϊνος φλοιὸς, Cortex pini vel piceæ, ut Marc. vertit. Eod. l., c. 92. Στροβιλίνη ῥητίνη, Pinea resina, Marc. E pineis nucibus resina, Ruell.

Στροβιλίτης οἶνος, Pineis nucibus conditum vinum, Diosc. 5, 36.

[* Στροβιλέα, Gl. Nux pinea: * Στροβιλεών· Pinetum: * Στροβίλιον· Nucleus. I. q. πιτὺς, Phrynichus Bekkeri p. 58. Diosc. Parab. 2, 108. "Etym. M. v. Φθεὶρ, et sic restituendum in Schol. Ven. ad Il. B. p. 86., ubi Villois. * Στροβύλια, et Cod. * Στροβήλια, uterque male." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Vide Barker. ad Etym. M. 1107. n., Alex. Trall. 7. p. 291. 313. 8. p. 462. 9. p. 552. "Toup. Opusc. 1, 235." Schæf. Mss.]

[* Στροβίλη, Linamentum, aut aliud quid, in turbinis modum contortum, Hippocr. 884.]

Στροβιλέω, i. q. στροβέω, s. Turbineo vortice circumago, Rapido vortice gyro s. verso. Bud. e Grammatico quodam στροβιλῆσαι simpliciter exp. συστρέψαι. Apud Plut. Apophth. Lac. [Mor. 1, 940.] legitur, Εὖ στροβιλοῖ τὴν γλῶσσαν, (de rhetore quodam, qui μεγάλας ἔστρεφε περιόδους,) Egregie linguam versat s. circumagit. Quod στροβιλοῖ esset a VERBO Στροβιλόω. Alii interpr. Contorqueo, Intorqueo, Volvo. [Στροβιλέω, Gl. Intorqueo. "Phryn. Ecl. 176. Jacobs. Anth. 9, 146. * Στροβιλίζω, ibid." Schæf. Mss.] "Ἐνστροβιλέω, exp. Contero, cum Suid. ἐν- "στροβιλήσας afferat pro συντρίψας." [Lobeck. Phryn. 397. * Συστροβιλέω, ibid.]

Στροβιτῶς Hes. exp. τεταραγμένως. Apud quem legitur ET Στροιβᾶν, ἀντιστρέφειν. ET Στροβαλοκομᾶς, * οὐλοκομᾶς: pro quo supra στραβαλοκομᾶς.

"Στροίβηλος, Vibex, Tuber, VV. LL. At Hesy- "chii expositio minus est generalis; dicit enim esse "ἔπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ."

Στρόμβος quoque huc pertinet, i. significans q. στρόβιλος, Turbo, Rhombus, Trochus. Hesychio συστροφὴ ἀνέμων, δῖνος, περιφερὴς λίθος, ῥόμβος, κόχλος: quemadmodum et στρόβιλος dicitur Turbo, Vortex, Rhombus, Cochlea. Pro Rhombo s. Trocho, quem scuticæ verbere exagitant versantque pueri, accipi potest Il. Ξ. 413. de saxo quo Ajax Hectora petebat, Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ, Turbinis in modum circumactum rotatumque in Hectora torsit, s. Turbineo vortice versatum: δίκην οὖν ῥόμβου ἐποίησε στρέφεσθαι τὸν λίθον, Schol., qui hunc στρόμβον s. ῥόμβον ait vocari etiam βέμβικα. Virg. similiter dicit de sagitta, Incertum qua pulsa manu, quo turbine adacta: item, quo turbine torqueat hastam. In propria autem signif. Æn. 7. Ceu quondam torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti ludo exercent. Tibull. Eleg. 1, 5. Namque agor ut per plana citus sola verbere turbo, Quem celer assueta versat ab arte puer. Est et Conchæ genus, s. Cochlea, ut ex Hes. paulo ante docui: Buccinum, ut et στρόβιλος. Schol. Nicandri, Τὸν στρόμβον ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὄστρακον τῶν κογχλίων, οἷς καὶ ἐχοῶντο ἀντὶ σάλπιγγος: ut et ap. Lat. Poëtam, dum personat æquora concha. Annotat autem hæc in Ἀ. 393. στρόμβων δὲ πολὺ πλέον ἢ ἔτι κάλχης. Meminit Aristot. quoque et Plin. Rursum Nicander στρόμβους ναπαίους vocat τοὺς κώνους, s. Nuces pineas, (quæ et στρόβιλοι supra,) ut Θ. 883. ἠδ' ὅσα πεῦκαι Ἀγρότεραι στρόμβοισιν ὑπεθρέψαντο ναπαίοις, Et nucleos nucum pinearum. Schol. quoque annotat, eum στρόμβους dicere τὸν κωνοειδῆ καρπὸν τῆς πεύκης: quoniam similis sit τῶν στροβίλων κώνοις. Addit tamen, στρόμβων ναπαίων nomine intelligi posse etiam τὰ συνεστραμμένα καὶ βαθέα κοιλώματα τὰ ἐν ταῖς νάπαις. Quæ expositio præ altera vana est. [Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 1120. Barker. ad Etym. M. 1107. "Heyn. ad Apollod. 1152. Hom. 6, 604." Schæf. Mss. Greg. Naz. Stelit. 2. p. 80. Στρόμβων τὸ πάθος περιτρεχόντων οὐ προϊόντων καὶ στάσιμον κινουμένων. Fusus, Lycophr. 584. Στρόμβος, * Στρόμβιχος, * Στρομβιχίδης, Bast. Ep. Cr. 57. ad Greg. Cor. 291.]

Στρομβοειδὴς, i. q. στροβιλοειδὴς, Turbinis s. Coni figuram gerens, Cui figura est turbinata, In turbinatum mucronem desinens. [Xenocr. 22.] Στρομβώδης, i. q. στρομβοειδής. Gaza quoque interpr. Turbinatus ap. Aristot. H. A. 4. ubi de cochlearum generibus sermo. ["Toup. Opusc. 2, 15." Schæf. Mss.]

Στρομβεῖον, τὸ, Turbo, Conus, Nicander Θ. 628. αὐά τε θύμβρης Στρομβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νούσου, Schol. θύμβρας τὸν περιφερῆ καρπὸν λείωσον, οἱονεὶ δαπανητικὰ ἤτοι θεραπευτικὰ τῆς νόσου, Ad absumendum sanandumque morbum contere turbinata thymbræ semina.

[* "Στρόμβη, Jacobs. Anth. 7, 294." Schæf. Mss. "Schol. Æsch. Pr. 885." Wakef. Mss. * "Στρόμβα, Turbo, Insectum quoddam, Tzetz. ad Lyc. 786." Kall. Mss.]

Στρομβηδὸν, Turbinis in modum, Turbinatim, Epigr. ["Jacobs. Anth. 12, 145." Schæf. Mss.]

Στρομβόω, Turbineo vortice verso s. circumago.

Alii simpliciter, Verso, Voluto: *στρέφω*. Unde ap. Hes. *στρομβοῖ, συστρέφει.* [" Ad Mœr. 196." Schæf. Mss.] Apud eund. Lexicogr. LEGITUR, *Στρόμβιλον, περιδεδινημένον.* [" *Στρόμβιλος*, Jacobs. Anth. 7, 214." Schæf. Mss.]

[* *Στρομβέω*, i. q. *στροβέω*, Philostr. Icon. 2, 4. p. 815. " Heyn. Hom. 7, 267." Schæf. Mss. * *Στρόμβησις*, Schol. Pind. 'O. 13, 133.]

Sequitur ultimum derivatorum genus.

ΣΤΡΑΓΓΟΣ, Tortus, Tortuosus, Perversus, Distortus, Obliquus, *σκολιὸς, στρεβλὸς*, Suid. et Hes.: quorum ille exp. etiam *ἀναιδὴς, δύσκολος*: hic, etiam *ἄτακτος*. Itidem et *στρεβλὸς* idem Suid. exp. *δύσκολος*. Sed notandum, ap. Suid. [et Phot.] unico γ SCRIBI *Στραγὸς*, itidemque *στραγότερος*, quod exp. *ἀναιδέστερος*, citantem h. l. Basilii in Ebriosos, *Μή πως ὁ μὲν ἀνυπότακτος, στραγότερος* [Edd. *ῥᾳθυμότερος*] *γένηται, ὁ δὲ κατανενυγμένος, τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ.* Quæ scriptura et in Ms. Suidæ exempl. extat. [Cassii Probl. 14. *Αἱ μονοπάθειαι τῶν ὀφθαλμῶν στραγγότεραί εἰσιν*, quod Alex. Aphr. Probl. 1, 143. *δεινότεραι καὶ πολυχρονιώτεραι* dixit. Rufi Fragm. 223. *Πυρετοῖς στραγγοῖς, μὴ σφοδραῖς ἐπιβολαῖς κεχρημένοις*, 244. ubi Rasarius interpr. Inordinatos: sed p. 170. *στραγώτερα* legitur. Vide Schn. Lex. v. * *Στράγγω*.]

Στραγγεύω, Torqueo, Hes. Suid. *στραγγεύει, διαβάλλει, οὐκ εὐθὺς πορεύεται*: [item Phot., qui addit, *ὥσπερ νεάζει· καὶ χρονίζει· ῥᾳθυμεῖ.*] Pass. *Στραγγεύομαι*, Torqueor, Torqueo me, Hes. *στραγγεύεται, διατρίβει*: in qua signif. accipit Schol. Aristoph. cum in h. l. N. (509.) *τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν*; illud *κυπτάζεις* exp. *στραγγεύῃ, διατρίβεις*, addens, partic. *ἔχων* Attico more supervacuum esse: [cf. ad A. 17.] Itidem vero et ipse Aristoph. usurpavit; quippe ap. quem in eadem Fabula (131.) *Ἰτητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι*; Suidas exp. *τί παρέλκω καὶ μέλλω καὶ διατρίβω καὶ ἀναδύομαι*; Quid hæc animo volutans rem protraho et cunctor? Metaph. ab iis, qui in rebus angustis dubiisque sese torquent, et modo huc, modo illuc se circumvertunt, nescientes qua potissimum sit evadendum. Vel etiam a tergiversantibus, qui se huc et illuc convertunt, ut elabantur et adversarium fallant: quod et *στρέφεσθαι* dicitur ac *ὑποστρέφεσθαι*. Schol. ea verba sic exp. *Τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι*; [" Cf. p. 1063., ubi idem verbum recte exponi videtur Stillatim exprimo. Est autem maxime in usu passiva verbi forma *Στραγγεύομαι*, hac notione, Cesso, Moror, Cunctor; sive a nomine *Στρὰγξ* derives, ut sit, (quod Sylb. ait ad Etym. 330, 56.) Diutius morari s. hærere, uti Guttæ, quæ per angustum meatum destillant lentiores; sive cum Schneidero in Lex. Etym. aliam spectes originem. Notio Cunctandi, Cessandi, ut alibi, sic et in illis verbis obtinet, *Ἰτητέον· τί κ. τ. λ.* Ceterum de hoc verbo, quod ab imperitis amanuensibus frequenter cum *στρατεύομαι* permutatum est, consulendi omnino sunt Kuster. ad Suid. 2, 45. Valck. Anim. ad Ammon. 2, 13. (p. 130.) Brunck. Aristoph. N. 131." Schw. Mss. " *Στραγγεύω, Στραγγεύομαι*, ad Anton. Lib. 43. Verh., Eldik. Specim. p. 16. Wessel. Probab. 291. (ubi et de ejus conf. cum *στρατ.*) Toup. Opusc. 1, 442. 2, 165. Emendd. 4, 473. ad Herod. 269. 335. Brunck. Aristoph. 1, 5. 171. 2, 72. 3, 63. Kuster. 53. 118. T. H. ad Plutum p. 332. Heyn. Hom. 7, 639. Conf. c. *στρατ.*, 85. Tittmann. ad Zonar. c. 1681." Schæf. Mss. Machon Athenæi 580. *Στραγγευόμενον περὶ τὰς συμβολὰς*, Cunctantem. * " *Στράγγευμα*, sic leg. pro *στράτευμα* in Plut. Alex. 164. Schn." Schæf. Mss. * " *Στραγγεία*, Cessatio, Cunctatio, Tergiversatio; quod restituendum M. Antonino 4, 51. ubi pro *στρατείας*, nullo sensu, leg. *στραγγείας*. Apud J. Poll. 9, 137. est * *Στραγγία*, ubi recte Seber. monuit, *στραγγεία* potius oportuisse a v. *Στραγγεύεσθαι*." Schw. Mss.]

Στραγγίζω, Torqueo, Premo: Hes. *στραγγίζει, πιέζει.* [" *Στραγγίζομαι*, Heyn. Hom. 7, 85." Schæf. Mss.]

ITEM *Στραγγάλη, ἡ*, Laqueus quo alicui collum obtorquetur, s. quo quis offocatur. Exp. etiam Strangulatio, afferturque h. l. Josephi, *Πνιγμὸς καὶ στραγγάλη.* Interpr. etiam Locum strangulationis: [vide Plut. Agide 20. " Valck. Diatr. 284. Wakef. S. Cr. 2, 71." Schæf. Mss. Sext. Emp. Hypotyp. 3, 2. *Ἡ περίθεσις τῆς στραγγάλης αἴτιος τοῦ πνιγμοῦ.* * *Στραγγαλάω*, Menander Photii. " Valck. l. c., ubi et de forma * *Στραγγαλέω*, Diod. S. 1, 79." Schæf. Mss.]

Στραγγαλιὰ, ἡ, Tortuosus laqueus: Hes. *στραγγαλιαὶ παγίδες*, Laquei, Tendiculæ. Idem exp. etiam *συστροφαὶ, διαστροφαὶ, πλοκαί.* Pro *διαστροφαὶ* significante Vias tortuosas et obliquas, accipi potest in Ps. 124, (5.) *Τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγγαλιὰς, ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν*: quo loco *τοῖς ἐκκλίνουσιν εἰς τὰς στραγγαλιὰς* opp. Psalmistes *τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ*, Bonos et quorum cor rectum est. Heb. textui adjuncta versio habet, Qui autem declinant ad pravitates suas. *Στραγγαλιῶν* nomine potes accipere etiam Perversa B consilia, Dolosas machinas, Versutias. E Greg. Naz. affertur, *Στραγγαλιὰς βιαίων δογμάτων διαλῦσαι*, pro Violentorum dogmatum nodos dissolvere. [Isai. 58, 6. Amos. 9, 6. Schleusn. Lex. V. T.: Procl. Paraphr. Ptol. 278. *Δι' ἀγχόνης ἢ στραγγαλιᾶς.* * *Στραγγαλίαι*, Gl. Tormenta. Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. 311.]

Στραγγαλιώδης, Tortuosus, Perversus, Dolosus: Suid. *στραγγαλιῶδες, διεστραμμένον*, Distortum, Perversum. [LXX. Prov. 8, 8. " Toup. Opusc. 1, 441." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 63. * " *Στραγαλιώδης* (sic,) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imagg. p. 112." Boiss. Mss. * *Στραγγαλιάω*, Plut. 8, 446. ubi v. Reisk., *Στραγγαλιῶντας καὶ φιλολοιδόρους.* " Toup. ad Longin. 342." Schæf. Mss.] AT *Στραγγάλια, τὰ*, ap. Apsyrtum in Hippiatr. dicuntur esse *πῶροι*, Tofi et durities ex humore concreto, maxime in articulis. Vide et *Στραγγαλίς*.

Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, i. q. *στραγγαλιὰ*, Hes., Laqueus tortuosus, Nexus intricatus: quemadmodum C Suid. quoque et Lex. meum vetus *στραγγαλίδας* exp. *δύσλυτα ἅμματα*, Nexus difficile solubiles. Itidem et J. Poll. l. ult. c. 47, (184.) dicit, *Δεσμῷ δ' ἂν ἐοίκοιεν αἱ στραγγαλίδες, Στράττιδος ἐν Φοινίσσαις εἰπόντος, Οὐδὲ σχοινία οὐδὲ στραγγαλίδες εἰσί.* Itidem Pherecr. *Ὑμεῖς γὰρ αἰεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε.* Item *στραγγαλίδες* dicuntur Quidam globuli nodosi, cum humor non coquitur, nec excernitur, sed in nodosos concrescit globulos: quales fere sunt etiam *αἱ στράγγες*. Aristot. (H. A. 7, 11.) *Ἐνίαις δὲ τὸ γάλα ῥέει οὐ μόνον κατὰ τὰς θηλὰς, ἀλλὰ πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ καὶ κατὰ τὰς μασχάλας, καὶ διαμένουσιν εἰς τὸν ὕστερον χρόνον στραγγαλίδες, ὅταν μὴ ἐκπεφθῇ μηδὲ ἐξέλθῃ ἡ ὑγρότης, ἀλλὰ πληρωθῇ*, Durant in posterum globuli, s. grumi, Gaza. Simile quid sunt *τὰ στραγγάλια*. [LXX. Judic. 8, 26. Schleusn. Lex. V. T. Plut. 10, 278.]

Στραγγαλίζω, Obtorqueo, Stringo, Bud. [Strangulo, Plut. 8, 102. " Valck. Diatr. 284. Alciphr. 388. (3, 49.)" Schæf. Mss. * *Στραγγαλισμὸς*, Gl. Strangulatus. * *Ἀποστραγγαλίζω*, Strangulo, Strabo D 17. p. 1146. Diod. S. 14, 12. p. 401, 20. " Valck. l. c." Schæf. Mss. * " *Στραγαλίζω*, Tzetz. Ch. 3, 550. *Κυνηγεσίᾳ στραγαλισθεὶς Δάρειος*, i. q. *τὸν πόδα στραφεὶς*, Herod. 3, 129." Elberling. Mss.]

Στραγγαλόω, itidem Torqueo, Contorqueo. Unde pass. *Στραγγαλοῦται*, quod Hes. exp. *συστρέφεται.* *Στραγγαλόω* exp. etiam Strangulo, Suffoco. Item Stringo, *σφίγγω*: afferturque ex Alex. Aphr. Probl. 1, (76.) de cane rabido, *Καὶ ἡ οὐρὰ στραγγαλοῦται ἀπὸ τῆς ξηρότητος καὶ ἰσχνοῦται.* [LXX. Tobit. 2, 3. " Valck. Diatr. 284." Schæf. Mss. Philo Mathem. 57. *Τοῦ τόνου στραγγαλουμένου.*] " *Στραγγαλωτὸς*, " adj. ut *στραγγαλωτὴ μάστιξ*, Lorum nodosum, quo " cædebantur servi. Ita VV. LL. exp. in h. Suidæ " l., *Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγοῦσθαι τῇ στραγγαλωτῇ μάστιγι.*" [" Toup. Opusc. 1, 441." Schæf. Mss. Vide *Ἀστραγαλωτός*.]

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, In formam rotundam aut turbinatam contractus, conglobatus, *συνεστραμμένος*, Hes. Solent autem *τὰ συνεστραμμένα* ut plurimum in for-

mam rotundam colligi s. conglobari: unde simpliciter exp. Rotundus: et tunc ei opp. μακρὸς, Longus, Oblongus. Aristoph. (N. 1127.) στρογγύλαις χαλάζαις, Rotundis et globosis grandinibus: nam ἡ χάλαζα gignitur ἐκ νιφετοῦ συστραφέντος, E nive volutim contorta. Et ap. Diosc. Στρογγύλη στυπτηρία, quod Plinio est Alumen rotundum sua natura. Item sunt naves στρογγύλαι, quæ sc. non sunt oblongæ, sed rotundiores: qualibus plerumque negotiatores s. mercatores utuntur: unde ap. Thuc. 2, (97.) p. 81. Νηὶ στρογγύλῃ Schol. exp. ἐμπορικῇ: subjungens, διὰ τὰ πολεμικὰ, μακρότερα ὄντα. Et Xen. Ἑλλ. 5, (1, 18.) Ἐκ στρογγύλων πλοίων. Corpora quoque στρογγύλα dicuntur, Quæ breviora et magis compacta sunt, non procera, nec gracilia, ut στραβάλος: sic enim Achæos vocare τὸν * στρογγυλίαν καὶ τετράγωνον ἄνθρωπον, tradit Hes. Fuerit autem, opinor, Qui nostrate lingua dicitur Un homme trapu. Xenarch. Comicus ap. Athen. (569.) de meretricibus, Ὧν ἐστὶν ἐκλεξάμενον ᾗ τις ἥδεται, Λεπτῇ, παχείᾳ, στρογγύλῃ, μακρᾷ, ῥικνῇ, Νέᾳ, παλαιᾷ. Aristot. H. A. B de leonum generibus, Τὸ μὲν, στρογγυλώτερον μᾶλλον καὶ οὐλοτριχώτερον, τὸ δὲ, μακρότερον καὶ * εὐθύτριχον, Plin. Leonum duo genera, compactile et breve, crispioribus jubis; et longum, simplicique villo. Item et στρογγύλη λέξις, Rotunda oratio: qualis supra ἡ συνεστραμμένη: ut Dionys. H. dicit Lysiæ ἀποδεικνύντι esse στρογγύλην λέξιν καὶ πυκνήν: [cf. libellum de C. VV. p. 58, 25.] Idem alibi, Ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, ut ap. Juven. (6, 448.) curtum sermone rotato torquet enthymema. Sic στρογγύλα ῥήματα. Apud Aristoph. autem Ἀ. (686.) Ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι, exp. πιθανοῖς, πανούργοις. || Teres, qualis est cylindrus: quo modo ξύλα στρογγύλα dicuntur Quæ adhuc sunt tereti figura, nec fabri manu triangularem aut quadrangularem figuram accepere: i. e. quibus architectus manum nondum admovit, rudia adhuc et impolita, qualia sc. enasci solent. Theophr. H. Pl. 5, 6. Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν, σχιστὰ, τὰ δὲ, πελεκητὰ, τὰ δὲ, στρογγύλα· στρογγύλα δὲ δῆλον ὅτι τὰ ὅλως ἄψαυστα. C Hippocr. vero στρογγύλον μήλην vocat τὴν σπαθομήλην, Specillum latum, Gal. Lex. Hippocr., ubi vide et de στρογγύλος quædam alia.

Fem. Στρογγύλη alicubi substantive accipitur, ut ap. J. Poll. 17. c. 14. Ἃ δὲ ζώνια, ταῦτα καὶ στρογγύλας ὠνόμαζον: ibi enim στρογγύλαι dicuntur αἱ στρογγύλαι ζῶναι, Teretes zonæ: quæ et στρόφια, ut supra docui. Strongyle dicta fuit etiam Naxus insula, Plin. 4, 12. Idem 35, 16. alumen gigni scribit in insula Sardinia, Melo, Lipara, Strongyle. Volunt autem unam esse ex Æoli insulis. || Στρογγύλη quidam interpr. etiam Rapum: quod et γογγυλίς.

[Στρογγύλος, Jambl. V. P. 324=142. "Casaub. ad Athen. 104. Ammon. 37. Aristoph. Fr. 287. Heind. ad Plat. Phædr. 211. De ore, Schneid. ad Demetr. p. 125. Act. Traj. 2, 308. Ναῦς στρογγύλη, Paus. 1, 42. Larcher ad Herod. 1. p. 170. Wessel. ad p. 77. ad Charit. 674. 699. ad Diod. S. 2, 86." Schæf. Mss. "De velis tumidis, Appian. 2, 641. De scriptura, Erot. Lex. Præf. 1." Wakef. Mss. Plut. Garrul. D p. 32. Στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι. Στρογγυλώτερος, Diosc. 1, 9. "Στρογγύλον, τὸ, Rhetores Græci in genere dixerunt, Quicquid verbis et sententiis ita enunciatum esset, ut in eorum forma concinnitas, elegantia et artificium appareret. Ita στρογγύλη λέξις, Elocutio suavis est e concinna brevitate, et artificiosa constructione: v. Dionys. de Comp. 7. in Cens. Scriptt. 3, 2. p. 427. Jud. Lys. 9. Isocr. 2. Alio loco de Vi Demosth. 19. p. 1010. τὰ στρογγύλα opp. τοῖς πλατείοις et μακροῖς: et ibid. 43. p. 1093. στρογγύλοι ὡς ἀπὸ τόρνου περίοδοι sunt Periodi quæ justam concinnamque longitudinem habent. Hermog. περὶ Εὑρ. 4. p. 156. στρογγύλως ἐκφέρεσθαι τὰ νοήματα dixit de oratione tereti, elaborata ad sensum elegantiæ; unde et mentionem facit τῶν ἀντιθέτων, in quibus est quædam ingenii et acuminis significatio, apta iis maxime orationibus, quæ ap. judices habentur. Ad h. l. Schol. 370. Ἔστι τοίνυν στρογγύλον λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος A μετὰ δριμύτητος ἐλέγχων τὸν ἐναντίον: cf. Dionys. Jud. Lys. 6., ubi Lysiacæ dictionis virtus præcipua ita definitur: Ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἀγῶνι. Subinde etiam τὸ στρογγύλον videtur universe dici de Suavi orationis elegantia. Ita Liban. eloquentiæ vim et notionem expressurus Orat. Antioch. 11. p. 359, commemorat νοῦν ὀξὺν, καὶ ῥήματα στρογγύλα h. e. Sententias pulcras, suaviter et pulcre expressas verbis. Quo pertinere videtur illud Horatii: Græcis dedit ore rotundo Musa loqui. Quintil. 11, 3, 101. cum dicit Græcos enthymemata sua gestu corrotundare, expressit haud dubie verbum συστρογγυλίζειν, h. e. λέξιν στρογγύλην gestu quodam vel circulo, quem format index digitus unguem medium summo suo pollici jungens, significare: vide Gesn. ad h. l. plura disserentem, quæ huc pertinent." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Στρογγυλοειδής, Cui forma rotunda est. Alex. Aphr. Probl. 1. ἀδένας vocat στρογ- B γυλοειδῆ σώματα. [Plut. 10, 610. 725. "Geop. 1, 318. Schol. Nicandri Θ. 856. * Στρογγυλοειδῶς, Horapoll. 16." Wakef. Mss. Tzetz. in Lyc. 89.] Στρογγυλόλοβος, ὁ, ἡ, Rotundo folliculo inclusus, Rotunda siliqua inclusus. Στρογγυλοναύτης, Nauta qui στρογγύλῃ νηὶ vehit, J. Poll. (7, 190.) ex Aristoph. Στρογγυλοπρόσωπος, Qui rotunda facie est: ad differentiam ejus, qui est facie oblonga. Aristot. H. A. [" Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316. Inscr. e Papyro Ægyptiaca Ed. Boeckh." Boiss. Mss. * Στρογγυλόρυγχος, Aristot. H. A. 9, 24. v. marg. * " Στρογγύλωψ, Oculis rotundis, Serv. ad Æn. 8, 649." Wakef. Mss. * " Στρογγύλοψ, i. q. στρογγυλοπρόσωπος, Fasti Alexandr. ap. Alemann. ad Procop. p. 28." Schn. Lex. Suppl.]

[* Ἀμφιστρόγγυλος, Lucian. 3, 71.] Ἐπιστρόγγυλος, ET Ὑποστρόγγυλος, In rotundum inclinans, Subrotundus, Turbinatus, Aristot. de araneis, Γεννᾷ δὲ σκωλήκια μικρὰ πρῶτον, ἐπιστρόγγυλα δ' ἐστὶ κατ' ἀρχάς. Unde Plin. Aranei pariunt vermiculos ovis C similes. [* Ἡμιστρόγγυλος, Lucian. 3, 670. * " Ὁλοστρόγγυλος, Schol. Opp. Ἁ. 2, 370." Wakef. Mss. * Παραστρόγγυλος, Mathem. Vett. 19. * Ὑπεροστρόγγυλος, Theophr. H. Pl. 8, 8, 5.]

Στρογγύλως, Rotunde, Plut. (6, 163.) Τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρ. ἕκαστον ἀποτετόρνευται, Demetr. Phaler. Πολλὰ μέντοι ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὥσπερ ἀναγκασθησόμεθα συνθεῖναι στρ. καὶ δεινῶς. Et Aristot. Rhet. 2. (p. 124.) Προστιθέντα τὸ διότι στρογγυλώτατα, Admodum concinne et rotunde, ut quidam interpr. Rursum Plut. (6, 597.) Ὡς στρ. καὶ Λακωνικῶς βιωσομένοις, Quasi victuri sint rotunde et Laconico ritu, Stricte et frugaliter, Contracta sumtuum luxuria. || Exp. etiam Tereti figura. [Vide Στρογγύλος. " Kuster. Aristoph. 54. ad Diod. S. 2, 429." Schæf. Mss. " De oratione, Synes. 40." Wakef. Mss.]

Στρογγυλότης, ἡ, Rotunditas, [Gl.] Figura rotunda, teres.

Στρογγυλόω, Rotundo, ut Plin. loquitur, i. e., Rotundum efficio, [LXX. 1 Reg. 7, 31. Τὸ στόμα αὐτοῦ στρογγυλοῦν.] Pass. Στρογγυλοῦμαι, Rotundor, Alex. Aphr. Καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, Aqua e sublimi cadens rotundatur. [Etym. M. 404, 44.] Στρογγύλωμα, τὸ, Coagmentum rotundum aut teres, Orbis: τῶν τριχῶν, Orbis capillorum, 1 Reg. 19, [13. 16.] Στρογγύλωσις, Rotundatio. Pro Exercitu affertur ex 1 Reg. 17, [28. 26, 7. Hippocr. 827. * Ἐνστρογγυλόω, Philostorg. 3, 11.] Στρογγυλαίνω, i. q. στρογγυλόω. Unde Στρογγυλαίνεσθαι, Rotundari: exp. etiam Convolvi. [Teres fio, Plut. 9, 541.] Στρογγυλίζω, Idem: seu Ore rotundo loquor atque enuntio. Dionys. H. (2, 482.) in Lysia inter virtutes ejus numerat τὸ συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα. Alibi, Τίς δ' ἐστὶν ἥν φημι ἀρετήν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα: synonymως accipiens τὸ στρογγυλίζειν et στρογγύλως ἐκφέρειν. Hoc Horat., inquit Bud., dixisse videtur Ore rotundo enuntiare et eloqui: ut patet ex eod. Dionys. in Isocr. Στρογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἡ τούτου λέξις καὶ συγκεκροτημένη, ἀλλ' ὑπτία καὶ κεχυμένη. [" Act. Traj. 2,

A "308." Schæf. Mss.] Συστρογγυλίζω, In rotunditatem conglobo, In rotundum globum cogo, [Ernest. Lex. Rhet. 320.] Ετ Συστρογγύλλω pro eod. Exempla utriusque, sed in metaph. signif., vide in Σφαῖρα.

[* " Στρογγύλλω, Synes. 66. 92." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 134. ad Dionys. H. 5, 76. (de C. VV. p. 165. Schæf.) Στρογγύλλομαι, * Στρογγύλομαι, ibid." Schæf. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 18. Στρογγύληται, Aret. 1, 8. * Στρόγγυλμα, Aglaius Byzant. * Ἐπιστρογγύλλομαι, Nicander Θ. 514. ὄγκῳ. * Στρογγυλεύω, unde * Στρογγύλευμα, Schol. Bourd. Aristoph. Θ. 61. Schneidero male susp.: vide Γογγύλευμα.]

[* Στρογγυλιώδης, Schol. Aristoph. Θ. 58. συμπλοκάς, forte leg. * Στρογγυλώδης.]

¶ Γογγύλος, Rotundus, Teres, i. q. στρογγύλος, Athen. 4. Ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος, γογγυλώτερος δὲ τὴν ἰδέαν. Et ap. Schol. Aristoph. γογγύλος λίθος. Hes. vero γογγύλον exp. non solum στρογγύλον, sed etiam σκληρόν. [" Casaub. ad Athen. 104. Phryn. Ecl. 38. Thom. M. 194." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 856. Villoison. Anecd. Gr. 1, 227. χείρ, Pugnus." Wakef. Mss. Athen. 173. Γογγύλας μάζας δι' ὅλης ἡμέρας τετριμμένας καὶ μεμαγμένας.] Γογγυλόσκηνος, Tabernaculum s. Domicilium habens rotundum: στρογγύλον ἔχων τὸν οἶκον, ἢ τὸ σῶμα, Hes. Addit autem, ἢ τὸ σῶμα, quoniam σκῆνος interdum dicitur Corpus humanum, quod animæ domicilium sit. [Etym. M. " Jacobs. Anth. 8, 411." Schæf. Mss. * Γογγυλοσπάραγον, Geopon. 12, 1.] Γογγυλωπὸς, Qui facie est rotunda, Rotundus visu, s. aspectu: Hes. γογγυλωπὰ, στρογγύλα, εὔτονα, γοργά. [* Γογγυλώδης, Schol. Aristoph. Εἰρ. 789. * Μακρογόγγυλος, Epicharm. Athenæi 85.]

Γογγύλη substantive quoque accipitur, ut στρογγύλη: nam vocatur ita ἡ γογγύλη μάζα, Maza rotunda, Maza quæ inter subigendum rotundata est, Athen. Ὁ γογγύλος τὴν ἰδέαν ἀρτίσκος, Panis species rotundi aspectu, Aristoph. Εἰρ. (28.) Ἦν μὴ παραθῶ —Ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην. Ubi annotat Schol. αἱ γὰρ γυναῖκες, ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς μάζης μικρᾶς εἶναι δοκούσης, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας, ὡς γογγύλας. Videtur igitur γογγύλην μεμαγμένην dicere Mazam quæ inter subigendum accepit formam γογγύλης, i. e. Rapi: quod et ipsum a forma rotunda et orbiculari nomen id accepit, γογγυλὶς quoque appellatum. [Phryn. Ecl. 103. Γογγύλη· καὶ ἐνταῦθα ἁμάρτημα· οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν, οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γογγυλίδος καλουμένης· λέγει οὖν ἐπὶ τοῦ λαχάνου γογγυλὶς, ἀλλὰ μὴ γογγύλη. "Excerpsit hæc Thomas p. 194. Phrynichus App. Soph. p. 33. Γογγυλὶς οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ μὴ γογγύλη· γογγύλην δὲ τὸ στρογγύλον ξύλον. Minus decise Pollux 6, 54. Γογγυλίδας λέγουσι καὶ γογγύλας. Γογγυλὶς Hippocr. de Intern. Aff. 42. T. 7. p. 668. Theophr. H. Pl. 7, 1. Plut. Catone 2, 387. alii. Γογγύλη pro Rapo vulgus Græcorum dixisse apparet ex eo, quod Aristophanes Θ. 1185. Scytham hoc utentem inducit, itemque Diocles ap. Athen. 2, 55. p. 226. Strabo 5, 4, 8. p. 204. Diosc. 2, 134. p. 106. Clem. Alex. Pæd. 2, 1. aliique recentiorum. In Aristoph. Εἰρ. 30. γογγύλη male pro subst. accepit vet. Interpr. secutus Hœschelius." Lobeck.]

Γογγύλιος, i. q. γογγύλος et στρογγύλος. Gal. certe ap. Hippocr. γογγύλιον exp. στρογγύλον: similiterque et Suidæ γογγύλιον est στρογγύλον.

Γογγυλὶς, ίδος, ἡ, Rotunda: ut in Lex. Hippocr. Galeni post illa verba, Γογγύλιον, στρογγύλον, quidam Codd. habent, Καὶ γογγυλὶς, στρογγύλη. Alioqui γογγυλὶς substantive, ut γογγύλη, dicitur Rapum, s. Rapa. Apud Athen. 2. (p. 133.) e Georg. Nicandri, Τμῆγε δὲ γογγυλίδος ῥίζας καὶ ἀκαρφέα φλοιόν. Idem Athen. 10. Ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω, Rapis victitabat, de M. Curio: 1. Θηλείαν λαβὼν γογγυλίδα: sicut ap. Theophr. quoque, H. Pl. 7, 4. Γογγυλὶς διαφέρει τῷ ἄρρενι καὶ τῇ θηλείᾳ. Sic Plin. 19, 5. Medici masculini sexus faciunt in rapis rotunda: latiora vero et concava, feminini. Itidemque Idem 18, 13.: ubi etiam addit, Species vero omnium tres. Aut enim in latitudinem fundi, aut in rotunditatem globari. Tertiam speciem sylvestrem appellavere, in longitudinem radice procurrente, rhaphani similitudine. Proprie itaque γογγυλίδες dicuntur Rapa rotunda, s. Rapa quæ in rotunditatem globantur: improprie vero Ea rapa quæ latiora sunt aut oblonga. A Lacedæmoniis γογγυλίδας vocari γαστέρας tradit Apollas ap. Athen. 9. (p. 369.): sunt vero et ipsæ γαστέρες semirotundæ: [Vide Γογγύλη. " Casaub. ad Athen. 121. Thom. M. 194. Aristoph. Fr. 275." Schæf. Mss. Julian. Or. 5. p. 175. Γογγυλίδος τὸ * γεωχαρὲς καὶ τὸ ἀναδυόμενον ἄνω καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενον.] UNDE Γογγυλίδιον, τὸ, Rapulum, ut Horat. vocat. Gal. Lex. Hippocr. γογγυλίδια exp. τὰ μικρὰ σφαιρία, ὡσπερεὶ καταπότια, Pilulas minutas, ut catapotia. Ubi tamen quidam Codd. pro γογγυλίδια habent γογγύλια. Sed Erotian. confirmat priorem scripturam, ap. quem hæc leguntur, Γογγυλίδια τὰ μικρὰ καταπότια· εἴρηται δὲ
B ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος: sc. a rapi similitudine, s. ab orbiculari rotunditate rapi.

Γογγυλίζω, i. q. στρογγυλίζω, Rotundo. Schol. Aristoph. et Suid. γογγυλίζειν exp. μεταστρέφειν. [" Phryn. Ecl. 37. Brunck. Aristoph. 1, 85. 87." Schæf. Mss. * Συγγογγυλίζω, Aristoph. Λ. 974. Θ. 61.]

Γογγυλέω, i. q. γογγυλίζω: Hes. γογγυλεῖν, συστρέφειν. [Aristoph. Θ. 56. "Brunck. 1, 85. 2, 107." Schæf. Mss.]

Γογγυλεύω, i. q. γογγυλέω: UNDE Γογγυλεύματα, quod Hes. exp. στρογγυλεύματα, i. e. Coagmenta in rotunditatem globata, s. Orbes, ut στρογγυλώματα.

[* " Γογγυλάτης, Epith. Jovis, Lycophr. 435." Kall. Mss.]

" ΣΤΡΗΝΗΣ, ὁ, ἡ, Asper, Acutus. Affert et alias " expp. Hes. sed cum hac, qua dicit στρηνὲς inter " alia significare τραχὺ, convenit illud, quod paulo " post addit, στρηνὲς βοᾶν, esse τὸ σκληρόν. Itidem-
C " que de voce usurpari videmus in nomine compo- " sito Στρηνόφωνος ap. J. Poll. duobus in locis. Quin- " etiam ap. Etym. legimus Στρηνὸν esse, juxta Ni- " costrati sententiam, τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ " φθέγμα: cum alioqui velint alii στρηνὸν esse τὸ ὀξὺ " καὶ ἀναπεπταμένον. Sed pro ἀναπεπταμένον, rec- " tius scriptum iri puto ἀνατεταμένον: quod alioqui " et ap. Hes. depravatum habemus in ἀνατεταγμένον. " Ibi enim post ὀξὺ scriptum est ἀνατεταγμένον, cui " subjungitur στρηνόν. Sed tribuuntur et aliæ signiff. " nomini στρηνὲς, quas ap. Eund. vide. Interdum " vero Στρηνὲς adverbialiter ponitur pro Aspere, " Horrende, Horribiliter, Epigr. Στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα " παρ' οὔατι. Sic Apoll. Rh. 2, (323.) στρηνὲς δὲ " περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή. Atque ita ponitur ad- " verbialiter ut Immane pro Immaniter." [" Antip. Thess. 69. Jacobs. Anth. 8, 386. Phryn. Ecl. 168 (=381. Lob)." Schæf. Mss.] " Ἀστρηνὲς, Hesychio " * δύσδετον, σκαιὸν, ὀξύ:" [leg. * δύσθετον: vide Hemst. " Jacobs. l. c." Schæf. Mss. * Ἐνστηνὲς,
D Hesychio ἰσχυρὸν, ἢ σαφές: " male pro * Ἐνστρηνές. Infra Στρηνές· σαφὲς, ἰσχυρόν." Kuster.]

" At Στρῆνος, τὸ, paroxytone, dici existimatur de " Fastu et deliciis. Hanc certe posteriorem signif. " illi dant Interprr. Apoc. 18. init." [" Phryn. Ecl. 168(=381. Lob.) Jacobs. Anth. 10, 235." Schæf. Mss. " Chrys. in Philem. Serm. 1. T. 4. p. 414, 43. Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἐξῆν γυναικὶ κεχρῆσθαι, εἰκότως φλὸξ τὸ πρᾶγμα ἦν, νυνὶ δὲ ὕβρις καὶ στρῆνος." Seager. Mss. LXX. 2 Reg. 19, 28. Τὸ στρῆνός σου ἀνέβη ἐν τοῖς ὠσί μου, Insolentia tua ascendit in aures meas. * Στρῆνος, ὁ, Cupido, Lycophr. 438. στρῆνον μόρον. Vide Lobeck. l. c. et Schn. Lex.] " Στρηνιάω, Apoc. " 18, (7. 9.): redditur ibi στρηνιᾷν In deliciis esse " s. vivere; item Luxuriari, necnon Lascivire: ad " quam signif. pertinent et quæ in comp. Καταστρη- " νιάω habes. Sed vide præterea Hes. de h. v. Στρη- " νιῶ." [Gl. Gestio. " Phryn. l. c. Jacobs. Anth. 9, 457. 10, 235. ad Lucian. 2, 346. Etym. M. 573, 23." Schæf. Mss. Sophilus Athenæi p. 100. cf. 127.

420. Diphilus ap. Anecd. Bekkeri p. 113. Schleusn. Lex. N. T.] "Καταστρηνιάω, Insolentius et lascivius me gero adversum, Lascivio et insolesco contra, 1 ad Tim. 5, (11.) Νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ· ὅταν γὰρ καταστρηνιάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσι, Postquam enim lascivire cœperint adversus Christum, nubere volunt." [Schleusn. Lex. N. T. "Phryn. l. c." Schæf. Mss. * Στρηνύεται, Hesychio στρηνιᾷ. * Στρηνύζω, de voce elephantorum, J. Poll. 5, 88. ubi vulgo * στρυνύζω.]

"ΣΤΡΙΒΟΣ, (ὁ,) Exilis s. Tenuis vox avis, e "Schol. Aristoph. 'Α." [1035. exponente vocem seq.] "Στριβιλικίγξ, pro Ne tantillum quidem, Ne "nauci quidem: VV. LL. ex Aristoph. 'Α." [l. c.]

[* ΣΤΡΙΖΩ, unde] "Στριγμὸς, Stridor, ex Aristot. "H. A. 4," [9. "Falso pro τριγμός." Schn. Lex. * Στρικτὸς, Gl. Strigosus.] "Στρὶγξ, Strix avis; exp. σύρ-"νιον ὄρνεον: item Κερχνηΐς: quod vide." ["Στρὶξ, Στρὶγξ, * Στρὺξ, * Στὺξ, Verh. ad Anton. Lib. 140. LB., Voss. Myth. Br. 1. p. 222." Schæf. Mss. Ovid. Fast. 6, 139. Est illis strigibus nomen; sed nominis hujus Causa, quod horrenda stridere nocte solent. Vide ad Hes. v. * Στρίγλος.] "Στρὶξ, Striatura, ut "VV. LL. scribunt in nomine 'Ράβδωσις: ubi duas "esse in striatura partes tradunt Latinis distinctas "nominibus. Esse enim partem cavam, canaliculi "instar: unde et Canaliculatam columnam vocari: "atque hunc columnarum canaliculum esse, quod "Gr. στρὶξ dicitur: teste Vitruvio 10, 15. Canali-"culi, qui Græce στρὶξ dicitur, longitudo. Sed et "aliam lectionem ibi inveniri sciendum est, sc. σύ-"ριγξ." [Festus v. Striga.]

ΣΤΡΟΥΣ, Hesychio i. q. ὁ στρουθὸς, Passer, Passerculus. || Eidem Hesychio est etiam ὄσπριον, Certa leguminis species, ut videtur.

Στρουθὸς, ὁ, Passer, Passerculus, Il. B. (311.) Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα, Athen. (391.) Καὶ οἱ στρουθοὶ δ' εἰσὶν ὀχευτικοί: quamobrem Terpsicles ait, τοὺς ἐμφαγόντας στρουθῶν, ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. Itidem paulo ante (389.) dicuntur οἱ στρουθοὶ, quemadmodum perdices quoque, coturnices, et gallinacei, προΐεσθαι τὴν γονὴν, οὐ μόνον ἰδόντες τὰς θηλείας, ἀλλὰ κἂν ἀκούσωσιν αὐτῶν τὴν φωνήν. Plin. quoque aviculas eas esse salacissimas testatur. Quamobrem Sappho videtur dicere Venerem ἐπ' αὐτῶν ὀχεῖσθαι, inquit Athen. (391.): quia sc. similes cum similibus congregari solent: Χρύσεον ἦλθες, inquit, Ἅρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἄγον Ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας Πυκνὰ δινέοντες. Atque adeo metaphorice στρουθὸς dicitur ὁ καταφερὴς καὶ λάγνος, teste Hes., i. e. Salax, et ad venerem nimium pronus, ut passer. Quapropter et Strutheum, inquit Festus, in mimis præcipue vocant obscœnam partem virilem, a salacitate sc. passeris, qui Græce στρουθὸς dicitur. Catulli certe Passerem nonnulli accipiunt ea in signif. in qua Strutheum accipi Festus annotat. || Στρουθὸς μεγάλη, στρουθὸς κατάγαιος, s. χαμαιπετὴς, στρουθὸς 'Αραβικὸς, στρουθὸς ὁ Λιβυκὸς, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, s. Struthio: alias Passer marinus. Nam Festus, Passer marinus, inquit, quem vocat vulgus Struthocamelum. Aristoph. Ὄρν. (874.) Καὶ στρουθῷ μεγάλῃ, Magno passeri, i. e. Struthioni: addito illo epitheto μεγάλῃ, ad significandam τὴν στρουθοκάμηλον: in quo vocab. et ipsum κάμηλος adjectum est ad exprimendum τὸ μέγεθος, sicut ἵππος in nonnullis. A regionibus autem cognominatur ea avis vel Λιβυκὴ vel 'Αραβικὴ, quoniam ibi præcipue invenitur, Aristot. de Part. Anim. 12. Στρουθὸς ὁ Λιβυκὸς, Struthio Libycus, Africus. Et H. A. 6, 5. Στρουθὸς ὁ ἐν Λιβύῃ. A Gabrya [Babria] in Fabulis fem. gen. dicitur στρουθὸς Λίβυσσα. Athen. (145.) de Persarum victu, Πολλοὶ δὲ καὶ ὄρνιθες ἀναλίσκονται, οἵ τε στρουθοὶ οἱ 'Αράβιοι, (ἔστι δὲ τὸ ζῶον μέγα,) καὶ χῆνες. J. Poll. Ἄραβες δὲ καὶ στρουθῶν δοραῖς ἀντὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων ἐφράττοντο, Struthionum pellibus: ubi omisit epitheton a regione sumtum, vel quoniam subauditur e

A nomine Ἄραβες, quasi dixisset στρουθῶν ἐπιχωρίων: vel quoniam Attici, teste Hes., στρουθοὺς appellant τὰς στρουθοκαμήλους. A volatu humili appellantur eædem aves κατάγαιοι et χαμαιπετεῖς. Herod. 4, (175.) Στρουθῶν καταγαίων δορὰς φέρουσι ἐς τὸν πόλεμον Μάκαι, Struthionum pelles: quibus Arabes quoque thoracum et clypeorum loco uti, docui ex J. Poll. Nec est hic opus interpretari καταγαίων, cum dicis Struthionum: quoniam in Lat. vocab. ambiguitas non est, perinde ac in Græco: cui propterea opus est epitheto ad ostendendam differentiam. Lucian. (3, 235.) de Garamantibus, Στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν ἡ θήρα ἐστὶ, Venantur struthiones. ["Toup. Opusc. 1, 545. Voss Myth. Br. 1, 213. omnino Locella ad Xen. Ephes. 155. ad Diod. S. 1, 194. Brunck. Aristoph. 3, 108. Fr. 288. Struthio, Struthiocamelus, Schneid. ad Ælian. p. 447. ad Xen. K. 'Α. 40. (1, 5, 2.) Strato 99. Jacobs. Anth. 11, 15. Brunck. l. c. Quid in compp., Cattier. Gazoph. 95. De acc., Kuster. Aristoph. 193. Heyn. Hom. 4,
B 255. Στρ. κατάγαιος, ad Herod. 358. Στρουθὸς, ἡ, Wassenb. ad Hom. 67. Dionys. H. 5, 306." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 146.]

[* Στρουθοβάλανος, Lucian. 2, 80. * Στρουθοδικοπανουργία, Schol. Aristoph. Ὄρν. 1468.] Στρουθοκάμηλος, ὁ, vel ἡ, fortasse q. d. Passer magnitudine sua camelum æquans: στρουθὸς ἡ μεγάλη, s. στρουθὸς ἡ κατάγαιος καὶ χαμαιπετὴς, ut in Στρουθὸς satis dictum est. Quod vero attinet ad magnitudinem et volatum, confirmat ea, quæ dixi, Plin. 10, 1. Sequitur natura avium, quarum grandissimi et pene bestiarum generis, struthocameli Africi vel Æthiopici, altitudinem equitis insidentis equo excedunt; celeritatem vincunt: ad hoc demum datis pennis ut currentem adjuvent: cetero non sunt volucres, nec a terra attolluntur. Ungulæ iis cervinis similes. Plura ibid. vide de earum stoliditate, ovis, pennis. Addit, concoquendi sine delectu devorata miram eis esse naturam, ut Alex. Aphr. in præf. l. 1. Probl. Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητί τινι. Hieronymo hæc
C avis Struthio dicitur; nam Comm. in 13 Es. Struthio, inquit, animal est solitudines appetens: qui cum pennas habere videatur, tamen de terra altius non elevatur. Sed nota ap. Plin. scribi Struthiocamelus, idque non semel. Fortassis autem nomen hoc illi ad aliud quam ad magnitudinem respiciendo inditum est. ["Struthium, Diosc. Notha 447." Boiss. Mss. "Ad Xen. Eph. 156. ad Diod. S. 1, 162. 194. Schneid. Ælian. p. 447. Jacobs. Anth. 11, 15." Schæf. Mss.] "Στρουθιοκάμηλος pro στρουθοκάμηλος "perperam scribi existimatur." Στρουθοκέφαλος, ὁ, ἡ, Habens caput passeris aut struthocameli: et e consequente Monstrosus. Plut. (8, 65.) Τοὺς ἀκνήμους καὶ τοὺς γαλεάγκωνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς στρουθοκεφάλους καταμανθάνοντες καὶ ζητοῦντες. Affertur et στρουθοκέφαλα ἔμβρυα pro Fœtus exili capite. [* "Στρουθοπάτωρ, Theod. Prodr. 193." Elberling. Mss. * "Στρουθοπιαστὴς, Hes. Etym. M." Wakef. Mss.] Στρουθόπους, Pedes habens struthocameli, Qui pedum figura struthocamelum imitatur, Ma-
D gnos pedes habens, in modum struthocameli, ut ap. Aristoph. Ὄρν. (876.) στρουθὲ, μῆτερ Κλεοκρίτου, annotat Schol. Poëtam παρ' ὑπόνοιαν ἐπαγαγεῖν verba illa duo, μῆτερ Κλεοκρίτου, volentem eum διαβάλλειν ὡς στρουθόποδα, h. e. μεγαλόπουν. Contra tamen Plin. 7, 2. Eudoxus, in meridianis Indiæ viris plantas esse cubitales: feminis adeo parvas ut struthopodes appellentur. ["Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss. * Στρουθοφάγοι, Struthophagi, Gens quædam Æthiopum ita appellata, quia eorum cibus struthiones, Diod. S. 113. Strabo 16. p. 1117.]

Στρούθειος SIVE Στρούθιος, Strutheus: ut στρούθιος μηλέα, στρούθια μῆλα, Struthea malus, mala. Theophr. H. Pl. 2, 3. de arboribus quæ seminibus s. nucleis insitis proveniunt, Ἐκ στρουθίου, κυδώνιος. Diosc. 1, 191. de cotoneis malis, Τὰ δὲ λεγόμενα στρούθια καὶ μεγάλα, ἧττόν ἐστιν εὔχρηστα: ubi indicat, στρούθια μῆλα esse e genere cotoneorum, sed ceteris majora: ut a στρουθὸς ob magnitudinem denominata sint, quemadmodum et στρουθόπους. Apud Plin. tamen

15, 11. legimus, Minora ex eod. genere struthea, odoratius vibrant, serotino proventu, præcoci vero mustea. Strutheis autem colonea iusita suum genus fecere mulvianum. Idem eod. l. c. 14. dicit lanuginem strutheis persicisque esse plurimam. Athen. (81.) Τὰ δὲ κυδώνια, ὧν ἔνια στρούθεια λέγεται, κοινῶς ἁπάντων ἐστὶ τῶν μήλων εὐστομαχώτερα, καὶ μάλιστα τὰ πέπονα. Ubi diphthongo scribitur, sicut et paulo post: [item ap. Nicandri 'Α. 234.] sine diphthongo, ap. Theophr. et Diosc. Ibid. ex Alcmane τὸ στρουθίον μῆλον, ut et ap. Diosc. Τὰ λεγόμενα στρουθία, a nom. MASC. Στρουθίος. [" Μῆλον στρούθειον, Wakef. Trach. 69. Jacobs. Anth. 9, 43. Στρούθιος, ibid. Brunck. Aristoph. 2, 180." Schæf. Mss. Athen. 679.]

Στρουθίον ET Στρουθάριον, τὸ, Passerculus, Athen. (654.) περιστέρια εἰσάγων καὶ στρουθία: (571.) κατεφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ πολέμιον, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις Χαννοῦσ' ὁμοίως: Idem (65.) στρουθάριον affert ex Eubulo. [Voces blandientis, ad Greg. Cor. 320. 321.] || Στρούθιον, Herbæ nomen, quam Lat. Radiculam et Herbam lanariam appellant, Diosc. 2, 193. Στρούθιον γνώριμόν ἐστιν, ᾧ οἱ ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς κάθαρσιν τῶν ἐρίων. Unde Plin. 24, 11. Tingentibus et radicula lanas præparat, quam Struthion a Græcis vocari diximus: sc. 19, 3. his verbis, At quæ vocatur Radicula, lavandis demum lanis succum habet: mirum, quantum conferens candori mollitiæque. Vide ibid. plura. Idem Diosc. 1, 125. de ligustro, quod κύπρον vocat, Ξανθίζει δὲ καὶ τρίχας στρουθίου χυλῷ τὰ φύλλα λεῖα βραχέντα καὶ ἐγχρισθέντα, Radiculæ succo. Eadem herba VOCATUR ET Στρουθὸς a Theophr. H. Pl. 9, 13. de papavere Herculeo, Τὸ μὲν φύλλον ἔχουσα οἷον στρουθὸς, ᾧ τὰ ὀθόνια λευκαίνουσι. Pro quo Diosc. στρουθίῳ ἐοικότα φύλλα. [" Alciphr. 340. Thom. M. 549. ad Charit. 658. Epigr. adesp. 397. Jacobs. Anth. 11, 69. * Στρουθεῖον, Στρουθίον, Schrader. Præf. ad Emendd. p. v." Schæf. Mss. Schn. Lex. et Ind. Theophr. * " Στρουθιοφόντης, Const. Manass. Chron. p. 133." Boiss. Mss.] " Καλλιστρούθια σῦκα, Callistruthiæ ficus, Athen. (3.) Τῶν " ἐν τῇ καλῇ Ῥώμῃ καλλιστρουθίων καλουμένων σύκων: " quæ dicit habere maximam ὑπεροχὴν πρὸς τὰ ἐν τῇ " πάσῃ οἰκουμένῃ γινόμενα. Contra tamen Plin. 15, " 18. Callistruthiæ parum sapore præstantiores, fi" corum omnium frigidissimæ. Jul. Capit. in Clodio " Albino, Nam et quingentas ficus passarias, quas " Græci Callistruthias vocant, jejunum comedisse " dicit Cordus." [* Χλωροστρουθίον, Gl. Galucis, sic.]

[* " Στρουθίων, ὁ, i. q. στρουθοκάμηλος, Greg. Naz. c. Astron., Matth. Lectt. Mosq. 2. p. 40." Schn. Lex.: Bast. ad Greg. Cor. 293. * " Στρουθίας, Avis, Hes. v. Πτερῶν." Wakef. Mss.]

Στρουθίζω, Passeris in modum strido, Es. 10, (14.) dicitur de avium pullis, qui ore hiante et stridente s. vociferante escam a matre petunt: Τὴν οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ ὡς νοσσιὰν, καὶ ὡς καταλελειμμένα ὠὰ ἀρῶ· καὶ οὐκ ἔστιν ὃς διαφεύξεταί με ἢ ἀντείποι μοι, καὶ ἀνοίγων στόμα καὶ στρουθίζων: ubi Hebr. textui adjuncta Versio habet, Qui aperiret os et ganniret. Fortassis autem omnibus in genere pullis tribuit, quod passerum pullis peculiare est, stridore sc. escam petere. || Στρουθίζω, etiam τῷ στρουθῷ λευκαίνω, s. τῷ στρουθίῳ καθαίρω, Radicula purgo, Lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo, Diosc. 2, 84. de œsypo, Λαβὼν ἔρια μαλακὰ οἰσυπηρὰ, ἔκπλυνον, ἐστρουθισμένα θερμῷ ὕδατι, Radicula et aqua calida curatas lanas. Nam struthio uti τοὺς ἐριοπλύτας Diosc. testatur: quamobrem et Latinorum quidam appellant Herbam lanariam. [" Στρουθίζω, ἐντελῶς πως ᾄδω, Eust. 173, 20." Seager. Mss. " Aristoph. Fr. 288." Schæf. Mss. * Στρουθιστὸς, unde] " Ἀστρούθιστος, dicitur ὁ οὐκ ἐστρουθισμένος, " Qui radiculæ succo elotus purgatusque non est," [Diosc. 2, 84. In Glossis extat * Στρουθιασμός· Petigo, quasi a * Στρουθιάζω. * Στρουθόω, unde * Στρουθωτὸς, Pictis aviculis variegatus, Sophron Athenæi p. 48. ἐλίγματα. Cf. Ζωωτός.]

" ΣΤΡΥΧΝΟΣ, ὁ, Solanum, Herba multorum ge-

A " nerum, Diosc. 4.: Cæl. Aurel. στρύχνον vocat " Uvam lupinam, Chron. 1. et 2. ut annotant VV. " LL. Dicitur et Στρύχνον genere neutro: Diosc. " 4. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον στρύχνον, etc." [" Στρύχνος, Bernard. Rel. 104." Schæf. Mss. " Στρ. μανικὸς, Solanum halicaccabum, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Schn. Lex. et Ind. Theophr. * Στρύχνος, ἡ, Spitzner. de Versu Gr. Her. 74. " Στρύχνον, Nicander Θ. 74. 879." Wakef. Mss. * Στρύχνη, Schn. Lex.]

" Τρύχνος tradunt quidam i. esse q. στρύχνος. At " vero τρύχνα φωνὰ ap. Theocr. (10, 37.) exp. μα" λακή: tanquam sc. ἐοικυῖα τρύχνῳ. Est autem " Τρύχνος et Τρύχνη, ut addit Schol., oleris quoddam " genus: ἡ κοινῶς λεγομένη * ἀγριομελιντζάνα, in" quit: additque dici στρύχνος, sed Theocr. metri " causa abjecisse σ." [Phot. Τρύχνον· τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσιν τὴν τρύχνον, οὐ τὸν τρύχνον· σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον· καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν, Ἁπαλώτερος τρύχνου, παρῳδῶν ὁ Κωμικός φησιν·
B Ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου. Cf. Etym. M. 771, 32. et Sylb. " Harles. ad Theocr. p. 174." Schæf. Mss.]

" Στρωγνὸς, Apollinaris minor, VV. LL."

ΣΤΥΓΕΩ, στύξω, (ab inus. VERBO Στύγω,) Odio prosequor, Odi: opp. τῷ φιλῶ: ut ap. Soph. (Aj. 133.) τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. Itidem accipiunt Il. Θ. 370. Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς: ubi tamen malim interpretari Abhorret a me, Aversatur me, de qua signif. mox dicetur. Rursum e Soph. (El. 1027.) στυγῶ σε τῆς δειλίας, Odi tuam timiditatem, te ob timiditatem. || Exhorresco, Extimesco, Reformido, Il. H. 112. de Hectore, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι, Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ Ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, Υ. (65.) de sedibus infernalibus, s. fundo maris, τά τε στυγέουσι θεοί περ, i. e. δεδοίκασι, φοβοῦνται, Extimescunt et exhorrescunt. Quod hemistichium eadem de re legitur ap. Hesiod. Θ. 739.
C Cum infin. quoque itidem pro Metuo, Non audeo, Horat. Oderunt peccare mali formidine pœnæ, Il. Α. 186. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην, ubi Schol. quoque exp. εὐλαβηθῇ, Vereatur. Idem στύξαιμι accipit pro Terribiles s. Terrificas reddiderim, Od. Λ. 500. Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους. Schol. enim ibi στύξαιμι exp. εἰς κατάπληξιν ἀνάγοιμι: quæ exp. ap. Hes. quoque legitur: qui alias στύξαι exp. etiam μισῆσαι, φοβηθῆναι, καταπλαγῆναι. || Eidem Hes. στυγεῖν, est non solum μισεῖν, φοβεῖσθαι, sed etiam στυγνάζειν, Tristari, λυπεῖσθαι, Apoll. Rh. 2, (1198.) οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες, Tristati sunt. Schol. tamen exp. non tantum ἐστύγνασαν, verumetiam ηὐλαβήθησαν, Exhorruerunt, Trepidarunt. || Pass. Στυγέομαι, Odio et horrori sum, Invisus sum, Soph. Tr. (740.) p. 357. Τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον; Schol. exp. λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον. [" Jacobs. Exerc. 2, 153. Valck. Hipp. p. 208. 309. Diatr. 268. ad Alcest. 339. Heyn. Hom. 4, 66. 537. 5,
D 329. 480. 503. 722. 7, 35. 388. 8, 23. Musgr. Tro. 898. ad Diod. S. 2, 525. Στύγω, Toup. Opusc. 2, 75. Jacobs. Anth. 8, 307." Schæf. Mss. * " Στύζω, unde Στὺξ, Στυγνός. Anal. 2. p. 115. καὶ στύξας ἄξια καὶ γελάσας, Apoll. Rh. 4, 511. (Κυταιΐδος ἤθεα γαίης Στύξαν.) Ἔστυγμαι, Hesychio * κατεστύγνωμαι." Schn. Lex.] Στύγημα, τὸ, Odium, etiam Quod aliquis odio prosequitur, ut μίσημα. [" Valck. Hipp. p. 207. Eur. Or. 482." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 9." Wakef. Mss.] Στυγητὸς, Odiosus, s. Qui odio et horrori est, Odio dignus, Horribilis, i. q. στυγερός. Hes. στυγητοὶ, μισητοὶ, φοβεροὶ, χαλεποί. [Æsch. Pr. 594. Xiphilinus in Caio p. 125. Heliod. 5, 29. Philo de Decalogo p. 202, 20. Epist. ad Titum 3, 3.]

Στυγόδεμνος, ὁ, ἡ, Qui odit cubilia, s. Qui abhorret a thalamis, Epigr. νόος, Mens quæ odit concubitum. In iisd. Epigr. inversa comp. ratione LEGITUR Ψευσίστυξ, ὁ, ἡ, Osor mendacii, Qui mentiri odit, Abhorrens a mendacio, [Anal. 2, 518.] ET Θεοστυγὴς, Deo odiosus, invisus, A quo Deus

abhorret, Deum exosus, A Deo abhorrens: de quo et supra post Θεός.

Ἀποστυγέω, Odi, Odio habeo, prosequor, et aversor, Abhorreo, ad Rom. 12, (9.) Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρὸν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ, Synes. de Insomn. Οὐχ ἥκιστα ἀποστυγεῖν, ubi affini signif. ponitur τῷ οὐκ ἀπαθῶς διακεῖσθαι περί τι. Apud Joseph. duplici casu, accus. personæ, et gen. rei quæ odio s. horrori est, vel ob quam odimus aliquem, et ob quam ab ipso abhorremus: Ὃν Φαυρίκιος ἀποστυγήσας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀποπέμπει τῷ Πύῤῥῳ δέσμιον: medicum sc. Pyrrhi, qui cum in castra Romanorum venisset, promittebat Fabricio se Pyrrhum veneno sublaturum. Plut. Pyrrho (21.) p. 724. meæ Ed. dicit, Δυσχεράνας πρὸς τὴν ἀδικίαν τοῦ ἀνθρώπου. Apollonius quoque utitur hoc vocab., e quo (1, 804.) affertur ἀπεστύγεον, [—υγον,] Oderunt, Aversati sunt. Item et Ἀποστύξασα ex Epigr. (Anal. 3, 173.) Odio prosecuta: quasi a VERBO Ἀποστύγω, i. significante q. ἀποστυγέω. Sic etiam Στύξασα reperitur, et Στύξαιμι, et Στύξαι, itidemque et Ἔστυγον a VERBO Στύγω. Vide et seq. comp. [Ἀποστυγέω, Herod. 2, 47. 6, 129. Soph. Œd. C. 187. Jambl. V. P. 482. "Herod. 498. Valck. Callim. 249. 251=434. 481. Diatr. 99. Cattier. Gazoph. 62. Ἀποστύγω, Valck. Adoniaz. p. 339. Diatr. 105. Callim. ll. cc. Epigr. adesp. 116." Schæf. Mss. "Ἀποστύξαντες, Opp. 'A. 4, 370." Kall. Mss.* "Ἀποστύγησις, Aversatio, Schol. Æsch. Choëph. 77." Wakef. Mss.] Καταστυγέω, itidem pro Odi, Odio prosequor, habeo, et aversor, Abhorreo ab, Eust. 1695. ex Hom. (Od. K. 113.) κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν. Ubi illud κατέστυγον potest esse vel aor. 2. e fut. 2 στυγῶ, vel præt. imperf. a VERBO Καταστύγω, [s. potius * Καταστύζω, Schn. Lex. "Heyn. Hom. 7, 388." Schæf. Mss.] unde et Καταστύξαι, quod Hes. exp. non solum μισῆσαι, Odisse, verum etiam κατασύραι, συλλέξαι, Detrahere, Colligere. Attamen verbum στύγω inus. esse existimo, et usurpari tantum duos aoristos: quemadmodum et δόκω inus. est, usitatum autem fut., et quæ ex eo formantur, aor. 1. et præt. perf. pass. [Il. P. 694. "Ad Charit. 693. Heyn. Hom. 7, 388." Schæf. Mss. Nicander 'A. 476. * "Ὑπεροστυγέω, Planud. ad Ovid. Met. 1, 483. 8, 183. 14, 92." Boiss. Mss.]

Στύγος, τὸ, Odium. Epigr. [Æsch. S. c. Th. 659. Ag. 556. 567. 1317. "Eum. 647. Valck. Hipp. p. 207. Jacobs. Anim. 195." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 445. * Ἐπιστυγὴς, Odiosus, Execrandus, Clem. Alex. Coh. p. 79=62.]

Στυγερὸς, Odiosus, Odio dignus, Horribilis, Terribilis, Qui odio et horrori est, Quem oderunt et a quo abhorrent homines, μισητὸς, ἐπίφοβος, φοβερός. Pro Odiosus, A quo abhorretur, accipi potest Il. Γ. 404. Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι. Et Ξ. 158. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, (sc. Jupiter, quem conspiciebat,) Invisus. Ubi et Schol. exp. μισητὸς et στυγνοποιός: subjungens, τὸ γὰρ κεχαρισμένον αὐτῇ οὐκ ἐποίει: solemus autem odisse s. alieno animo esse ab iis qui nostræ voluntati non satisfaciunt, vel saltem eis succensere. Et Od. E. 396. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. In seqq. Il. accipitur non solum pro Odiosus, Invisus, verum etiam pro Horribilis, Horrendus, Terribilis, A quo abhorremus, Ad cujus conspectum exhorrescimus et trepidamus, Tremendus, Il. Θ. (368.) στυγεροῦ ἀΐδαο, Od. Υ. 75. στυγερῇσιν Ἐριννῦσι. Sic στυγερὸς θάνατος, Eur. Itidemque στυγερὸν σκότος dicitur pro Tenebris illis ap. inferos horrendis, Il. E. 47. et N. 672. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε. Sic στυγερὸς πόλεμος, s. ἄρης, Σ. 209. στυγερῷ κρίνωνται ἄρηϊ: T. 230. Ὅσσοι δ' ἂν στυγεροῖο περὶ πολέμοιο λίπωνται. Pro Invisus commode accipitur Od. H. 216. Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο Ἔπλετο. Exp. etiam Tristis, Tristificus, στυγνοποιὸς, στυγνός: quæ expositio locum habere potest in sequentibus exemplis: Od. K. (376.) στυγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα, Il. X. (483.) ἐμὲ στυγερῷ ἐν πένθεϊ λείπεις Χήρην, Od. P. (8.) Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιό τε δακρυόεντος. Sic ap. Apoll. Rh. (1, 1054.) στυγερὸν ἄχος. Rursum Od. Σ. (271.) Νὺξ δ' ἔσται ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει Οὐλομένης

A ἐμέθεν. Nisi et hic malis interpretari Invisus. Alicubi redditur Gravis: ab Hes. quoque χαλεπός: ut ex Hom. affertur στυγερὴ ὁδὸς pro Gravis et molesta expeditio. Itidem στυγερὴ νοῦσος, Gravis morbus, et ex Apoll. Rh. (1, 1302.) στυγερὴ τίσις, Gravis pœna. Ex Aristoph. ('A. 1191.) στυγερὰ πάθη, Gravia incommoda. Rursum ex Apoll. Rh. (1, 684.) στυγερὸν γῆρας: quod interpretari possis etiam Gravis senectus. Exp. quoque Miserabilis, Ærumnosus, ἐπίπονος: quemadmodum et Hes. στυγερὸν exp. κακοπαθές. Apoll. Rh. 2, (244.) οὔ τινα φημὶ σέθεν στυγερώτερον ἄλλον. [Ad Greg. Cor. 360. "Ruhnk. Ep. Cr. 206. Toup. Opusc. 2, 187. Wakef. Phil. 166. Heyn. Hom. 4, 537. 6, 552." Schæf. Mss., ad Apoll. Rh. T. 1. p. 381.] Apud Hes. legitur etiam Στυγηρῷ, μισητῷ, φοβερῷ: a NOMIN. Στυγηρὸς, Odiosus, Odio dignus, Invisus, Terribilis. [Ad Greg. Cor. 360.] Στυγερωπὸς, Invisus, Quem aspicere odimus, Cujus conspectus odio nobis est, facies aut vultus nobis est invisus; etiam, Horribilis aut Terribilis aspectu, Ad cujus conspe-

B ctum exhorrescimus. Pro Ingratus aspectu affertur ex Epigr. ["Huschk. Anal. 275. Wakef. Herc. F. 111. Phil. 166." Schæf. Mss.] ET Στυγερώπης, pro eod. Apud Hesiod. στυγερώπης ζῆλος exp. Cum odio aspiciens, Inviso aspectu cernens et torvis oculis, Vultuosus, Tristis: Ἔργ. (1,) 193. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασι Δυσκέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης: ["Lobeck. Aj. p. 375." Schæf. Mss.] Στυγερῶς, Horribiliter, Horrendum in modum, Cum horrore, Il. Π. 723. Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, Mox horrens trepidansque e prælio excesseris. ["Wakef. Phil. 166. Heyn. Hom. 7, 259." Schæf. Mss.] Στυγερότης, ἡ, Tristitia, Mœstitia.

[* "Στυγανὸς, i. q. στυγνὸς, Æschines Or. p. 21. κήρ." Schn. Lex.]

Στυγνὸς, i. q. στυγερὸς, Odiosus, Invisus, Soph. Tr. (1051.) p. 368. οὐδ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ, Invisus mihi Eurystheus; s. στυγνοποιὸς, sc. διὰ τὰς τῶν ἄθλων προστάξεις, Schol. Invisi autem nobis sunt, qui

C in discrimina nos conjiciunt, arduis propositis certaminibus. Actius eum locum interpretans, vertit Tristis Eurystheus: accipiens et ipse Tristis pro Tristificus, s. Tristium ærumnarum mihi auctor. Ex eod. Soph. affertur (Aj. 561.) μή τις ὑβρίσῃ Στυγναῖσι λώβαις, pro Molestis injuriis. Sed rectius interpretari possis Gravibus, Invisis, Tristificis. In Epigr. στυγνὸν et ἐσθλὸν sibi opponi dicuntur. Rursum pro Tristis e Basil. Epist. ὄμμα στυγνὸν, Oculus tristis. Hes. στυγνὸν, χαλεπὸν, ὠμόν. ["Toup. Add. in Theocr. 399. Valck. Hipp. p. 176. 183. Diatr. 280. Wakef. Trach. 1049. Jacobs. Anth. 7, 367. 10, 96." Schæf. Mss. Mortuus, Bion 1, 74. Gravis, Invisus, Soph. Œd. C. 1173. 1390. * Στυγνοποιὸς, Schol. Il. Ξ. 158. * Στυγνοποιέω, Gl. Contristo. * Στυγνόχροος, Nicet. Annal. 17, 10. * Κατάστυγνος, Athen. 585. "Wakef. Alc. 785." Schæf. Mss.]

Στυγνότης, ἡ, Mœstitia, Mœror, Tristitia; etiam Horrifica tristitia, aut Ærumna. Comicus quidam ap.

D Athen. (161.) de diæta Pythagorica, Ἔδει θ' ὑπομεῖναι μικρὸν ἀσιτίαν, ῥύπον, Ῥίγος, σιωπὴν, στυγνότητ', ἀλουσίαν. [Plut. Theseo 20. Mario 43. "Schol. Il. P. 694." Wakef. Mss. "Ad Lucian. 1, 111. 352. Heyn. Hom. 8, 473. * Στυγνία, 643." Schæf. Mss.]

Στυγνάζω, Tristor, Tristitia molestiaque afficior, χαλεπαίνω, Marc. 10, 22. Ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἀπῆλθε λυπούμενος, Ille vero mœstus factus hoc responso, abiit contristatus. Lucas, eand. recitans historiam, dicit, περίλυπος ἐγένετο: Matth., ἀπῆλθε λυπούμενος. Vicinæ autem signif. sunt στυγνάζειν, Tristem mœstumque fieri, et λυπεῖσθαι s. περίλυπον γίνεσθαι, Dolore ac molestia affici. Pro Tristis et Mœstus sum, sed in metaph. signif., accipitur Matth. 16, 3. Σήμερον χειμών· πυῤῥάζει γὰρ στυγνάζων ὁ οὐρανὸς, Rubet enim cœlum triste. Nam triste cœlum dicitur, cum non est serenum, sed obductum nubibus. ["Schol. Aristoph. N. 585." Boiss. Mss. "Act. Traj. 1, 255. ad Lucian. 1, 111. Wakef. Trach. 869. Brunck. Soph. 3, 498. Heyn. Hom 7, 388." Schæf.

Mss. * Διαστυγνάζω, Eunap. V. S. 190=155.] Ἐπιστυγνάζω, Tristor ob aliquid, Contristor, στυγνάζω ἐπί τινι. Basil. hoc ἐπιστυγνάζω opp. τῷ ἐπαγάλλομαι, s. ἐφήδομαι, Lætor ob aliquid, Bud. Comm. [" Greg. Nyss. 3, 622." Wakef. Mss. * Καταστυγνάζω, Schol. Apoll. Rh. 4, 8. " Heyn. Hom. 7, 388. 8, 349. Wakef. Trach. 869." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Med. 1009." Kall. Mss. * Συστυγνάζω, Simpl. ad Epict. 336.]

[* Στυγνόω, Contristo, unde ἐστυγνωμένος, Anal. 2, 389. * " Στύγνωσις, Tristitia, Stob. Phys. 129." Wakef. Mss. " Heyn. ad Apollod. 1052." Schæf. Mss. * Καταστυγνόω, Schol. Eur. Or. 1317.]

[* Στύγαξ, ὁ, Nomen cujusdam Eucratis, Suid. et Eust. ad Od. M. p. 396. Basil., sed cf. Στύπαξ.]

ΣΤΥΞ, υγὸς, ἡ, Styx, Fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomen adeptus: qua frigiditate etiam enecat eos qui aquam illam gustarint, ut Plin. quoque testatur, 2, 103. et 31, 2. Vitruv. 8, 3. Item est in Arcadia Nonacris nominata terræ regio, quæ habet in montibus e saxo stillantes frigidissimos humores: hæc autem aqua στυγὸς ὕδωρ nominatur, quam neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas potest subsistere, sed dissilit et dissipatur: conservare autem eam et continere nihil aliud potest nisi mulina ungula. Quibus consentanea legimus ap. Alex. Aphr. Probl., Plut. (9, 757.) necnon in Vita Alexandri, sub fin.; item Jo. Monachum, Curt. 10. in ejusd. Alexandri Vita; item Justin. Hist. 17. Paus. Arcad., Strab. sub fin. l. 8. Στὺξ nominatur etiam Palus quædam ap. Inferos, et ipsa ab horribili geliditate, Hesiod. Θ. 776. Δεινὴ στὺξ, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου ὠκεανοῖο, Od. K. 612. Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός θ', ὃς δὴ στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, Il. Θ. (369.) Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. Solebant per στυγὸς ὕδωρ jurare Superi, ut fingunt Poëtæ, Il. Ξ. 271. Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον στυγὸς ὕδωρ, Od. E. (185.) Καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι. Itidem Virg. Æn. 6. Cocyti stagna alta vides, Stygiamque paludem, Dii cujus jurare timent et fallere numen. Et Auson. in monosyllabis, Quæque piat divum perjuria nocticolor Styx. Meminit et Lycophr. aliique complures tum Græci tum Lat. ‖ Alioqui στὺξ dicitur etiam Horror tremorque e perfrictione, Theophr. C. Pl. 5, 20. loquens de locorum frigiditate, Καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἵπερ μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα· φυλάξασθαι γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδ' ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενον, Horrores qui corpus subeunt; vel etiam Stygia frigora, Frigora horroresque stygis geliditatem inituntes. Gaza retinuit Gr. vocab. [" Jacobs. Anth. 11, 378. 12, 361. Heyn. Hom. 5, 479. 6, 654. 7, 13. ad Apollod. 1051. Munck. ad Anton. Lib. 109. Ernest. ad Il. B. 755. Ilgen. ad Hymn. 220. Valck. Diatr. 286. ad Herod. 471. Bergler. Alciphr. 347." Schæf. Mss. Il. Ξ. 36. Paus. 8, 18. Strabo 14. p. 601. Sieb. Blomf. Gloss. in Æsch. Choëph. 525. Hesychio est etiam ὁ σκὼψ, τὸ ὄρνεον. Cf. Στρίξ.] Unde Στύγιος, ὁ, ἡ, Stygius, Infernalis: δόμος, Soph. (Œd. C. 1564.) Stygiæ ædes, Plutonis atria, s. Inferi, τὰ κάτω. Et Epigr. μώμου στυγίου τέκνα, de Grammaticis. Item στύγιος ἡμέρα, Stygia et execranda dies, Plut. (9, 292.) Νουμηνίας, ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα οἱ δανεισταὶ ποιοῦσι καὶ στύγιον. [Eur. Med. 198. Hel. 1355. " Philippi Epigr. 43." Schæf. Mss.]

" ΣΤΥΡΑΞ, ακος, ὁ, Cuspis teli, hastæ. Sed existimatur esse potius Hastæ ima cuspis, qua eam solo defigimus: ut sit i. q. σαυρωτήρ. Legimus tamen ap. Athen. Ἦσαν δὲ μηλοφόροι τῶν δορυφόρων, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες. Vide J. Poll. (1, 136. 10, 143.) Hes. et Suid. Invenitur et Στυράκιον, dimin. forma, Thuc. 2, (4.) Στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος ἐς τὸν μοχλὸν, Hastili, s. potius σαυρωτῆρι: q. e. Ferrum transversum in posteriori parte ferri hastæ, Bud., qui tamen alibi huic vocab. aliam signif. tribuere videtur. Quidam interpr. Spiculo jaculi. Hes. vult στύρακα esse non solum σαυρωτῆρα τοῦ δόρατος, sed etiam λόγχην." [Στύραξ, Gl. Tonsilla. " Ad Herod. 530. 701. Thom. M. 811. Brunck. Soph. 3, 433. Boiss. Philostr. 601." Schæf. Mss. " Plut. Aristide p. 599. H. St. Τοῦτον μὲν ᾗ τὸ κράνος ὑπέφαινε τὸν ὀφθαλμὸν, ἀκοντίου στύρακι παίων τις ἀνεῖλεν." Seager. Mss. Alex. Trall. 7. p. 118. Xen. Ἑλλ. 6, 2, 10. Nomen canis, Idem K. 7, 5. " Στυράκιον, ad Charit. 472. Thom. M. 812. ad Timæi Lex. 241." Schæf. Mss. Vide Lex. VV. Peregr.]

" Διαστύρακοι, Hesychio sunt qui τὴν κόρην quidem et τὴν ἅλω, Pupillam et Areolam, nigram habent, at τὴν ἶριν, ἔνωχρον, Iridem viridantem."

ΣΤΥΦΩ, ψω, Astringo: ut στύφων κατὰ τὴν γεῦσιν, Qui dum gustatur, linguam astringit: ut quæ sunt saporis acerbi aut austeri. Στύφον, inquit Gorr., Astringens: id dicitur, quod terreum est, et compagis quidem suæ mole, crassarum partium, frigidum autem qualitate. Duplex est, vel summum, ut alumen, melanteria, galla, et rhus: vel modicæ cujusdam astrictionis particeps, velut pyrum, malum, rosa. Commune genus est austeri et acerbi; utrumque enim eorum astringit: hoc, magis, illud, minus. Omnia autem astringentia contrahunt ac densant meatus, siccant, reprimunt: adhæc, vinciunt ac continent partium sibi invicem cohærentium substantiam, et vehementer refrigerant. Id quod de puris astringentibus intelligi debet: quoniam pleraque e dissimilibus particulis composita, non astringunt modo, sed et acria sunt aut pinguia, aut dulcia aut amara, aut salsa aut acida. Hæc ille inter alia. Diosc. 1, 169. de achrade, Στύφει δὲ καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς, Astringunt et folia ejus. Paulo ante eam dicit δύναμιν ἔχειν στυπτικωτέραν ἀπίου, Et cap. seq. de mespilo, Στύφει δὲ βιβρωσκόμενον. Plin. quoque 23, 7. dicit ea astringere stomachum. Nicander τοῖς πικροῖς etiam et δριμέσι, Amaris et acribus, vim στυπτικὴν tribuit, ut in Ἐνστύφω videbis: proprie tamen de austeris: unde et Gal. Αὐστηρὸν, ὅπερ καὶ στύφον ὀνομάζεται. Item ap. Eund. ad Gl. Στύφειν τὸ δέρμα, Astringere cutem. Quoniam vero τὰ στύφοντα solent densare ac spissare, ut ex ante dictis patet, ideo et pro Spisso accipi ajunt: unde στύψεις et στύμματα τῶν μύρων. Quæ et ipsa astringunt pariter et spissant: i. e. non solum astrictoria facultate laxiorem substantiam cohibent, sed etiam corporis sui mole liquidiorem substantiam efficiunt crassiorem ac spissiorem. ‖ Hes. στύψαι exp. στυγνάσαι. [Jambl. V. P. 162. ad Greg. Cor. 42. " Ad Timæi Lex. 77. 238. Jacobs. Anth. 7, 361. 9, 196. 12, 89. Brunck. Aristoph. 2, 188. Dionys. H. 5, 90." Schæf. Mss. " Objurgo, Castigo, Const. Apost. 221." Wakef. Mss. Στύφειν et διαχεῖν opp., Dionys. H. de C. VV. 108, 26. * " Ἐστυμμένως, Eust. 117, 28." Seager. Mss.]

Στύμμα, τὸ, Spissamentum astringendi vim habens. Medici στύμματα vocant s. Spissamenta, quæ oleis, succis, unguentisque admiscentur odoramenta imbecillia, ut ea liquidiora per se, spissescant, et ἐκ τῶν ἡδυσμάτων odorem ac suavitatem facilius suscipiant, conserventurque diutius: quæ astrictoriæ maxime facultatis sunt, cujus vis est spissare: ἡδύσματα vero, odoramenta sunt valida, quæ solum odoris conciliandi gratia unguentis adjiciuntur post στύμματα, i. e. Spissamenta, idque parva copia: unde postea unguenta ἡδυντά. Utrumque genus odorum complexus est Theophr. περὶ Ὀσμῶν (17.) Χρῶνται δὲ πρὸς πάντα τοῖς ἀρώμασι, τοῖς μὲν ὑποστύφοντες τὸ ἔλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὴν ὀσμὴν ἐκ τούτων ἐμποιοῦντες. Et mox, Ὑποστύφονται δὲ τοῖς ἀσθενεστέροις τῶν ἀρωμάτων· εἶθ' ὕστερον ἐμβάλλουσιν, ἀφ' οὗ ἂν βούλωνται τὴν ὀσμὴν λαβεῖν. Itidem Diosc. 1, 69. de amaracino unguento, Σκευάζεται δὲ διά τε ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου, στυφομένων ξυλοβαλσάμῳ, σχίνῳ, καλάμῳ· ἡδυνομένων δὲ ἀμαράκῳ, κόστῳ, ἀμώμῳ, νάρδῳ, καρποβαλσάμῳ, καὶ * σμύρνῃ. Hæc igitur inter στύμματα et ἡδύσματα differentia præcipua esse judicatur,

quod spissamentis unguenta corpus accipiant crassitudinemque, talium odorum mixtura ac temperie: hedysmatis vero ipsa excitentur, acutioraque fiant et suaviora: illa, odorem in corpore contineant, hæc ipsum concilient. Sed harum vocum una posita, subaudiri aliquando alteram dicunt, ob rei affinitatem et conjunctionem, non tamen indiscretam; potest enim ipsa per se alterutra subsistere. Sic Gal. *στύμματος* nomine et *ἥδυσμα* comprehendisse ajunt, l. 2. *τῶν κατὰ Γένη*, ubi dicit, *Τῶν ἐλαιῶν τὰ ἁπλῶς ἐσκευασμένα χωρὶς στυμμάτων, ἅπερ προστιθέασιν ἤτοι εὐωδίας ἕνεκεν, ἢ τοῦ μέχρι πλείονος χρόνου διαμένειν ἀπαθῆ τὰ σκευασθέντα.* Contra vero hedysmatis nomine et *στύμμα* s. spissamentum intellexisse creditur Plin. 13, 1. de unguentis, Ratio faciendi duplex: succus et corpus; ille, olei generibus fere constat; hoc, odorum; hæc, stagmata vocant; illa, hedysmata. Sic enim leg. censent, cum antiquis etiam Codd.: et *σταγμάτων* nomine intelligunt Quibus instillatur olei liquor, unde et Liquida unguenta dicta *στακτὰ μύρα*: *ἡδυσμάτων* autem, Odores qui unguento corpus suggerunt. Hermolaus autem pro illo *σταγμάτων* reponit *στυμμάτων*, etiam ipse ex antiquis Codd.: *στύμμα* esse dicens Spissamentum et domituram unguenti, teste Diosc.: et a Columella vocari Spissamentum. Ceterum spissamenta proprie ad continendum odorem, non autem conciliandum, unguentis oleisque adjici solere, cognoscere est e Gal. 3 *τῶν κατὰ Τόπους*, ubi de oleo rosaceo loquens, ait, *Οὐδενὸς ἄλλου προσεμβεβλημένου τοῖς ῥόδοις, καθάπερ οἱ τὰ στύμματα προσεμβάλλοντες ποιοῦσι, ἕνεκα τοῦ πολλῷ χρόνῳ διαμεῖναι τὸ ῥόδινον εὐῶδες.* Sed et *τὰ στύμματα* et *τὰ ἡδύσματα*, s. *τὴν στύψιν* et *τὴν ἥδυνσιν*, distinctæ esse naturæ, tum e Theophr. Dioscoridisque ll. supra cc. perspicuum est, tum ex hoc ejusd. Diosc. 1, 76. de nardino unguento, *Ὡς τὸ πολὺ δὲ, μίγνυται τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ ἢ ὀμφακίνῳ, πρὸς μὲν τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου, σχῖνος, πρὸς δὲ τὴν εὐωδίαν, κόστος, ἄμωμον, νάρδος, * σμύρνα, βάλσαμον.* Quod in cinamomino sic extulit, *Κιναμώμινον δὲ ἔκ τε ἐλαίου βαλανίνου, καὶ στυμμάτων ξυλοβαλσάμου, καλάμου, σχίνου· ἡδυσμάτων δὲ, κιναμώμου, βαλσάμου καρποῦ, * σμύρνης.* Vide et Aët. 9, 49.: et Gal. l. 1. *τῶν κατὰ Τόπους*, c. 2. ubi *ἥδυσμα* accipit etiam pro *ἔλαιον ἡδυντὸν* s. *ἡδυσμένον*, Oleum odorum mixtura temperatum et conditum. Vide et Colum. 12, 7. 46.: vide etiam *Φύλλον*.

Στύψις, ἡ, Astrictio, opposita *τῇ χαυνώσει* et *ἀνέσει*, s. *τῇ χαλάσει* et *ἀραιώσει*, Gal. ad Gl. || Spissatio, ut *στύμμα* dicitur Spissamentum, Diosc. 1, 76. *Πρὸς τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου*, Ad spissandum oleum, Spissamenti gratia, 1, 5. de cardamomo, *Μίγνυται δὲ καὶ εἰς τὰς τῶν μύρων στύψεις*, Ad unguentorum spissamenta additur. Vide et *Στύμμα*. [Athen. 80. "Valck. Callim. 193. Heyn. Hom. 6, 569." Schæf. Mss. "Tinctura, Clem. Alex. 237. 791." Wakef. Mss. Theophr. Fr. 20, 22. *Αἱ στύψεις ἐν τῇ βαφῇ*. Cf. Diosc. 2, 91. et Schn. ad Colum. p. 658.]

[* "*Στυπτὸς*, Brunck. Aristoph. 3, 66." Schæf. Mss. * "*Ἄστυπτος*, Synes. Hymn. 5, 40." Kall. Mss.] *Στυπτικὸς*, Astrictorius, Astringendi vim habens, Stypticus, Diosc. 1, 169. de achrade, *Δύναμιν ἔχει στυπτικωτέραν ἀπίου*, Magis astringit quam pirus: 3, 152. de hemionitide, *Γευσαμένῳ δὲ ἡ πόα στυπτική*, In gustu linguam astringit. Ruell. vertit, Austero est sapore. Item, Spissandi vim habens, ut Plin. interpr. ap. Diosc. *Πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ὁ φλοιὸς, στυπτικὰ, καὶ τραυμάτων κολλητικά*: quem sic vertit, Ulmi folia et cortex et rami vim habent spissandi, et vulnera contrahendi. Itidem accipiunt ap. Eund. 2, 95. ubi cum dixisset, *Τὸ ταύρειον στέαρ στύφειν ποσῶς*, subjungit, *Τὸ δὲ αἴγειον, στυπτικώτερον, ὅθεν δυσεντερικοῖς δίδοται.* Ruell. tamen ibi in præcedente signif. accipit, Astringentior est caprinus: itidemque et Gal. 11 Simpl., ubi agit *περὶ πημελῆς καὶ στέατος*: qui ipsum Diosc. propterea reprehendendum putat: nisi forte *στυπτικώτερον* acceperit pro *δριμύτερον*. Quam tamen signif. impropriam esse ait, ut fusius in *Ἐνστύφω* dicetur. Vide et *Στυφός*. ["Casaub. ad Athen. p. 58. De vino, Idem ad p. 68." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 216.

A Schol. Nicandri 'A. 234." Wakef. Mss. Schol. Nicandri Θ. 892.]

Στυφὸς, i. q. *στυπτικὸς*, Astringendi vim habens, Astringens, Basil. Hom. 5 in Hexaëm. *περὶ τοῦ ὀποῦ*, i. e. de succo, loquens, *Καὶ ἐν μὲν ταῖς βαλάνοις καὶ τῷ καρπῷ τῆς κρανείας, πρὸς στυφὴν καὶ αὐστηρὰν ποιότητα μεταβάλλει· ἐν δὲ ταῖς ἐρεβίνθοις καὶ καρύαις, πρὸς ἁπαλὴν καὶ ἐλαιώδη φύσιν μεθίσταται.* Ubi *στυφὴν* accipit pro *στύφουσαν*, ut Diosc. 1, 173. *Τὴν κρανίαν φέρειν καρπὸν στύφοντα, ἁρμόζοντα πρὸς κοιλίας ῥύσιν καὶ δυσεντερίας*: Gal. 7 Simpl. ejus fructum esse tradit *στρυφνὸν ἱκανῶς*. Plin. 16, 26. scribit cornum feminam post autumnum ferre baccas acerbas et ingustabiles cunctis animantibus. Verum cum Diosc. dicat *τῆς κρανίας καρπὸν στύφοντα ἁρμόζειν πρὸς δυσεντερίας*, idemque de eo prædicet Gal., immerito Diosc. ab eo reprehensus videtur, quod dixerit *τὸ αἴγειον στέαρ* esse *στυπτικώτερον*, ac propterea *τοῖς δυσεντερικοῖς δίδοσθαι*. Utrumque igitur cum sit præditum vi *στυπτικῇ*, sc. et *ὁ τῆς κρανίας καρπὸς* et *τὸ αἴγειον στέαρ*, dysentericis dari posse

B videtur. ["Ad Timæi Lex. 237." Schæf. Mss.] AT *Στύφος* Hesychio est *κέρδος*, Lucrum: nonnulli et Stuppam interpr., non nominato tamen Auctore. [* *Στυφότης*, Densitas, Asperitas, Plut. 6, 365. "Schol. Nicandri Θ. 892. De sale, Synes. 2." Wakef. Mss. * *Ἄστυφος*, Alex. Trall. 2. p. 41. 8. p. 391. 10. p. 565.] *Ἀστυφίη* ET *Ἀστυψία, ἡ*, Astrictionis vacuitas, expertem esse. Illud per hoc Hes. exp. [Hodie autem legitur ap. Hes. *Ἀστυφίη· * ἀστυσία*: eadem quoque habent Bekk. Anecd. 456. Cf. Etym. M. v. *Βινῶ*: *Ὑπὸ δὲ ἀστυφίας καὶ πλήθους ἐτῶν βινεῖν εἰργόμενον.*]

Ἀποστύφω, i. q. simplex *στύφω*, Astringo. Hes. *ἀποστύφων* exp. *τῇ φωνῇ σκληρὸς*, Duræ vocis. ["Greg. Cor. 17(=42.) Thom. M. 586. Jacobs. Anth. 7, 361. 9, 196. 12, 89. Steph. Dial. 23." Schæf. Mss.] AT *Ἀναστύφω* exp. Tristitiam præ me fero, Tristor: unde *ἀναστύψαι*, quod Hes. e Soph. citat, exponens *στυγνάσαι*: quemadmodum et *στύψαι*. Dat vero et

C aliam signif. huic verbo, quæ obscœna est, ut sc. sit *ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον*. "Suid. *Ἀναστύψαι* exp. *ἀνα-* "*σπάσαι*: at J. Poll. (2, 176.) *ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον*, "addens, ea in signif. veteres Comicos hoc vocab. "usurpasse. Affinem signif. habet *ἀναφλᾶν*."

Ἐνστύφω, i. q. *ἀποστύφω*, Nicander 321. *Συγκεράων νύμφας τε καὶ ἐνστύφον ποτὸν ὄξους*, 375. *Ἠὲ καὶ ἐνστύφοντι ποτῷ μεμορυγμέναι ὄξευς*: nam acetum astrictoria vi præditum est, ut Diosc. quoque testatur 5, 21. *Ὄξος ψύχει καὶ στύφει*. Schol. posteriorem versum aliter legisse videtur, hæc verba annotans, *στυφόεν δὲ ποτὸν, τὸν ἡδύοσμον ἔφη, κατ' εὐφημισμόν.* Quod *στυφόεν* neutri generis est, a MASC. *Στυφόεις*, i. significante q. *στυφὸς*, s. *στυπτικὸς*, seu, quo Nicander utitur, *ἐνστύφων*, Astrictorius, Astringens. Idem Nicander *τὸ ἐνστύφον* latius etiam extendit, tribuens non solum acidis et austeris s. acerbis, verum etiam amaris: dicens *ἐνστύφον πόμα ἀψινθίου*, 'A. 298. *Τῷ μέν τ' * εὐβρεχέως ἀψινθίου ἄλγος ἀρήξει, Ἐνστύφον πόμα κεῖνο * νεοτρίπτῳ ὑπὸ γλεύκει*, ubi et

D Schol. annotat, eum solere *τὰ πικρὰ καὶ δριμέα* vocare *στύφοντα*: improprie tamen, quemadmodum Gal. quoque 11 Simpl., ubi de pinguedine et adipe s. sevo agit, scribit, *τὰ δάκνοντα* nonnullos *ἀκύρως* nominare *στύφοντα*: nam *ἐπὶ τῶν δακνόντων*, i. e. de iis quæ linguam gustata mordicant, veluti piper, sinapi, pyrethrum, proprie dici *διακρίνειν καὶ διεξέρχεσθαι*: linguam enim veluti discriminant et penetrant: *τὰ στύφοντα* autem, (quorum e numero est *ὄμφαξ*, i. e. Uva acerba et immatura, rhus, galla, balaustium, hypocystis,) dici *συνάγειν τε καὶ σφίγγειν τὴν ἡμῶν οὐσίαν*. Ac certe *τὰ πικρὰ* et *τὰ δριμέα* non eod. modo afficiunt linguam gustata, quo *τὰ αὐστηρά*. Nam *τὰ στρυφνὰ* s. *αὐστηρὰ πλησιάζοντα τῇ γλώττῃ*, solent ipsam *σφοδρῶς ξηραίνειν καὶ συνάγειν καὶ τραχύνειν μέχρι βάθους πλείονος*, s. *ἐν τῷ ψαύειν τῆς γλώττης, συνάγειν αὐτὴν καὶ σφίγγειν*, veluti pira sylvestria immatura, uva acerba et immatura: *τὰ πικρὰ* vero, consuevere linguam *ῥύπτειν*, idque fortius quam *τὰ ἀλυκὰ, μετὰ τοῦ καὶ τραχύνειν ἀναιρῶς*:

veluti nitrum et fel: τὰ δριμέα autem, δάκνειν καὶ διαβιβρώσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρῶς: at τὰ ὀξέα, ἄνευ θερμότητος δάκνειν, ut doctissime Aëtius ostendit in præf. l. 1. Diligenter igitur nota proprias facultates, quibus isti succi s. sapores præditi sunt, NIMIRUM Πικρὸς χυμὸς, ET Δριμὺς, ET Ὀξὺς, ET Στρυφνὸς SIVE Αὐστηρός. Nam πικρὸς DICITUR Ῥύπτειν ET Τραχύνειν ἀνιαρῶς τὴν γλῶτταν: δριμέος autem est propria VIS Δάκνειν ET Διαβιβρώσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρᾶς: ὀξέος autem, δάκνειν ἄνευ θερμότητος: at ὁ στρυφνὸς s. αὐστηρὸς linguam DICITUR Συνάγειν ET Σφίγγειν, SEU Ξηραίνειν ET Τραχύνειν βαθέως. Ubi etiam obiter nota σφίγγειν et συνάγειν synonyma esse verbo στύφειν s. ἐνστύφειν. || Sed nota ap. Nicandr. scribi ἔνστυφον, quasi a nom. Ἔνστυφος: ut sit comp. ex ἐν et στυφός. [" Ἐνστύφω, Wakef. S. Cr. 4, 43." Schæf. Mss. " Hes. v. Ἐσμυρμισμένον." Wakef. Mss. Sed cf. Ἐπιστύφω.]

Ἐπιστύφω, itidem Astringo, ut στύφω et ἐνστύφω, Nicander de uvis immaturis et acerbis, quas ὄμφακας vocant, ἡνίκα χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθεῖσαι: [cf. Ἀ. 79. 277.] Athen. (120.) Τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα: quæ nonnulli existimant esse εὐστόμαχα. [" Bergler. Alciphr. 17." Schæf. Mss. Phot. Ἐσμυρμισμένον· σμύρνῃ ἐπεστυμμένον. Cf. Στύψις. " Hinc adj. * Ἐπίστυφος, Astringendi vim habens, Athen. 33." Schw. Mss. * Καταστύφω, Apollin. Metaphr. p. 206. Plut. Cat. Min. 46. τὸ κατεστυμμένον. " Heyn. Hom. 5, 249." Schæf. Mss.] Παραστύφω, exp. Astringo, tanquam vacante omnino præp., quæ tamen videri possit signif. aliquo modo minuere. [" Icesius ap. Athen. 313. μικρῶς παραστύφειν." Schw. Mss. * Περιστύφω, Plut. 8, 617.] Προστύφω, ante Astringo, inspisso, quemadmodum στύφω pro Inspisso accipi supra docui, [Schn. ad Colum. 658. " Clem. Alex. 144. Diosc. 28." Wakef. Mss. * Πρόστυμμα, Hes. v. Μήλωθρα· βάμματα· οἱ δὲ, τὸ τῶν δερμάτων βάμμα· ἄλλοι, τὸ πρόστυμμα τῆς πορφύρας. Cf. Στύψις.] UNDE Πρόστυπτος, quod exp. non solum Astrictus, sed etiam Substrictus. [* Συστύφω, Gl. Gluo. " Kuster. Aristoph. 75." Schæf. Mss. Hippocr. Diæta Sanorum c. 3. Ὅκως ἂν συστυφῇ τὰ στόματα τῶν φλεβῶν, optimi autem Codd. ὅκως ἂν στύφῃ habent. Συνστύψαι, Hesychio σκυθρωπάσαι: Συνέστυβας· συνεσκυθρώπακας: Συνέστυβεν· ὁμοίως ἐσκυθρώπακεν.] Ὑποστύφω, Leviter et modice astringo, Aliquantillum astringo. In qua signif. accipit Gal. ad Gl. et Diosc. 1, 171. de altero mespili genere, Ἔχει δὲ καρπὸν καὶ τοῦτο στρογγύλον, βρώσιμον, ὑποστύφοντα, πεπαινόμενον βραδέως, Ruell. simpliciter, Astringit, seroque maturescit. Accipitur etiam pro Astringo simul et inspisso: cujus signif. exempla vide in Στύμμα: ubi ὑποστύφειν et στύφειν synonymως ponuntur. [Nicander Ἀ. 17.] AT Προϋποστυφαὶ VV. LL. nescio unde afferant pro Prima colorum fundamenta et velut substernicula, quibus firmatur tinctura pertinacius. [* Ὑπόστυφος, Subastringens, Subausterus, Plut. Antonio 24. Ἀγνοῶν ὅτι τὴν παῤῥησίαν τινὲς ὡς ὑπόστυφον ἥδυσμα τῇ κολακείᾳ παραμιγνύντες, ἀφῄρουν τὸ πλήσμιον τῇ παρὰ τὴν κύλικα θρασύτητι καὶ λαλιᾷ.]

[* Στυφόω, unde * " Παραστυφόω, Nilus Epist. 288." Boiss. Mss. * Συστυφόω, unde Συνεστυφωμένοι, Hesychio * συνεσκυθρωπακότες.]

[* " Στυφωνία, Stœchas, Diosc. Notha 453." Boiss. Mss.]

" Στυμνὸς, Durus, Hes." [Arcad. 62. * Στουμμὰ, Eid. Hes. αὐστηρά.]

" Στύμος, Truncus: στέλεχος, κορμὸς, Hes." [Cf. Στύπη.]

" Στρύμοξ, est in torculari Lignum quo premuntur uvæ. Vide Hes." " Στώμιξ, ικος, ἡ, Trabs lignea, Hes."

ΣΤΥΠΤΗΡΙΑ, ἡ, Alumen: παρὰ τὸ στύφειν dictum, quoniam potentissime astringit. Est Succus concretus ex aqua et terra aluminosa, sive a natura talis sit, sive artificio paratus. Est autem omne alumen aut liquidum aut concretum. Liquidi duæ sunt differentiæ, unum, limpidum est, lacteum, æquale, et semper succo madens, sine lapidibus, atque quendam veluti ignem exspirans. Id quia vilis pretii est,

A et ubique reperiri potest, ut ait Gal. 6 τῶν κατὰ Τόπους, APPELLATUR Φόριμον. Alterum, impurum, pallidum, scabrum, quod quia sordibus inquinatum est et perversum, DICITUR Παράφορον. At vero concretum, figuris varium est. Nam aut scissum est, quod ex eo VOCANT Σχιστόν: (est autem id cujusque glebosi et nativi veluti flos: ejusque itidem duo modi sunt. Nam vel glebarum aut asserum instar compactum est; vel sigillatim in capillamenta quædem canescentia finditur, quod inde NOMINATUR Τριχῖτις στυπτηρία, quasi Capillare alumen:) Vel est rotundum, et APPELLATUR Στρογγύλη στυπτηρία: id autem triplex est; vel enim bullarum modo intumuit, vel foraminum fistulis quandam spongiæ gerit speciem, vel est solidum. Aut tali simile est, quod VOCATUR Ἀστραγαλωτὴ στυπτηρία: aut lateris, quamobrem DICITUR Πλινθῖτις: aut e crustis constat, et NOMINATUR Πλακῖτις. At e glebis nativis, qualescunque fuerint, hodie in metæ figuram formant, id quod Saccharinum vocatur.
B Coloribus quoque aluminum genera distinxit natura. Nam vel candidum est, quale est præstantissimum quodque; vel in candido cinereum, sive parum fuscum, quod nigrum vocarunt: vel in candido rubrum, vel pallidum, ut interdum rotundum atque etiam capillare. Distinguuntur usu quoque et facultate: vett. enim usi sunt scissili, rotundo, et liquido: e quibus scissile præstantius est. Hæc inter alia Gorr. Vide plura ap. Diosc. et Paul. Ægin., necnon ap. Plin.: item modum urendi aluminis ap. Aët. 9. Apud Hippocr. στυπτηρίη χαλκῖτις dicitur, quæ simpliciter χαλκῖτις nominatur, a Lat. etiam Chalcitis. [" Meurs. ad Apoll. Dysc. 84. Bernard. Rel. 37. ad Herod. 191. ad Diod. S. 1, 338. Cattier. Gazoph. 31." Schæf. Mss.] INDE Στυπτηριώδης, Aluminosus, Alumen resipiens: ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες, Gal.: vide in seq. Στρυφνός. [Theophr. C. Pl. 2, 5, 1. * Στυπτηριακὸν δέρμα, Gl. Aluta.]

ΣΤΡΥΦΝΟΣ, i. q. στυφὸς, (sicut et ejusd. originis esse creditur, ascititiamque habere literam ρ) i. e.
C Astringens, Acerbus, Valde austerus. Aët. in præf. l. 1. describens ἰδιότητας τῆς τῶν χυμῶν ποιότητος, inter alia dicit, Ὅταν τὸ πλησιάζον τῇ γλώττῃ σῶμα σφοδρῶς ξηραίνῃ καὶ συνάγῃ καὶ τραχύνῃ μέχρι βάθους πλείονος αὐτὴν, στρυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται, ὅπερ ἐστὶν ἐπιτεταμένον αὐστηρόν: dicuntur talis saporis esse pira sylvestria immatura, galla, rhus, et similia alia. A Theophr. C. Pl. 6, (4, 1.) hæc χυλῶν εἴδη enumerantur: γλυκὺς, λιπαρὸς, αὐστηρὸς, στρυφνὸς, δριμὺς, ἁλμυρὸς, πικρὸς, ὀξὺς, Dulcis, pinguis, austerus, acerbus, acer et mordicans urensque linguam, salsus, amarus, acidus. Quorum omnium proprietates Aët. in l. c. persequitur, e quo nonnulla attuli in Ἐνστύφω. Itidem στρυφνότατος γεύσασθαι dixit Gaza pro eo, quod Cic. de Sen. Gustu peracerbus: recte. Siquidem et Plin. cornum scribit ferre baccas acerbas et ingustabiles, quam Diosc. φέρειν καρπὸν στύφοντα, et Gal. φέρειν καρπὸν στρυφνὸν ἱκανῶς. Et ap. Athen. (81.) στρυφνὰ μῆλα. Et Diosc. 5, 10. οἶνος στρυφνὸς, Vinum acerbum: a quo
D ibi nominatim distinguitur οἶνος αὐστηρὸς, Vinum austerum: ut et Plato Tim. discrimen inter ea facit, his verbis, Τραχύτερα μὲν οὖν ὄντα, στρυφνὰ, ἧττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ φαίνεται: quemadmodum Aët. quoque στρυφνὸν esse dicit τὸ ἐπιτεταμένον αὐστηρόν. Rursum Diosc. 4, 15. tribulum habere dicit ἀκάνθας στρυφνὰς, Acerbi saporis. Item στρυφνὴ ποιότης, Acerba qualitas, sc. succi. Gal. ad Gl. 1. Πυκνοῦται τὸ δέρμα ἢ ψυχόμενον, ἢ ποιότητος αὐτῷ στρυφνῆς ἀθρόως προσπεσούσης, οἷόν τι καὶ τῷ λουσαμένῳ ἐν ὕδατι τῷ στυπτηριώδει ἐγένετο, Densatur cutis aut frigore aut qualitate aliqua acerba qua affatim fuerit obrutum, velut in eo qui aqua aluminosa se lavit. Metaphorice homo aliquis στρυφνὸς dicitur, ut Lat. quoque Acerbus et Austerus, tum ap. alios tum ap. Horat., Quod nisi concedas, habeare insuavis, acerbus. Utitur eo verbo in hac signif. Xen. (Κ. Π. 2, 2, 4.) necnon Aristoph. (Σφ. 877.) Παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος: ubi Suidas et Schol. στρυφνὸν exp. σκληρόν. [" Casaub. ad Athen. 101.

ad Mœr. 342. Timæi Lex. 237. et n., Valck. Phœn. p. 588. Diatr. 26. Toup. Opusc. 1, 447. Emendd. 2, 206. ad Il. Γ. 375. Zeun. ad Xen. K. Π. 180. Jacobs. Anth. 9, 417. 458. Brunck. Aristoph. 2, 237. Στρ. προσειπεῖν, Jacobs. Anth. 9, 458. coll. Thom. M. de Vita Eurip." Schæf. Mss. " Austerus, Dio Chrys. 1, 163. Differt ab αὐστηρὸς, Plut. 9, 616." Wakef. Mss. Aristot. Probl. 31, 7. Opp. K. 1, 411. οὐρὴ στρυφνὴ ἐκτάδιός τε. Philostr. 778. πύξου. Theophr. H. Pl. 5, 11, 11. Ὕλη ἀστραβεστέρα καὶ στρυφνοτέρα, Solidior Gazæ, Rigidior Schneidero. Dionys. H. de C. VV. 326. Πολὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ στρυφνὸν ἐμφαίνει, sc. ἡ λέξις. Aristot. Probl. 22, 11. Τὰ βαπτόμενα τούτου ἕνεκα προβρέχουσιν ἐν τοῖς στρυφνοῖς, τῷ διεργασθέντα μᾶλλον δέχεσθαι τὴν βαφήν. * Στρεφνὸς, ad Timæi Lex. 237." Schæf. Mss. " Perperam pro στρυφνὸς, in Polem. Physiogn. 2, 15. p. 299. Item ap. Hippocr. T. 1. p. 627. 628. Lind., nisi ibi rescr. * στερίφνους." Schn. Lex. Suppl. Cf. Στριφνός.] Γλυκύστρυφνος, ὁ, ἡ, Sapore acerbo simul et dulci præditus, Simul et dulcis et acerbus: ut glycyrrhiza. Ὑπόστρυφνος, Subacerbus, Qui est sapore leviter acerbo, Diosc. 3, 7. de glycyrrhiza, Ῥίζαι μακραὶ, πυξοειδεῖς ὡς Γεντιανῆς, ὑπόστρυφνοι, γλυκεῖαι, Radicibus longis, coloris buxei ut Gentianæ, subacerbis et dulcibus. [* " Στρυφνῶς, Anna C. 145." Elberling. Mss.] Στρυφνότης, ἡ, Acerbitas quam gignit minor siccitas et largius frigus, ut docet Alex. Aphr. Probl. 2, 70. Plut. (8, 920.) Οὕτω γὰρ οὔτε ὄξος ὀξίνου φήσομεν διαφέρειν, οὔτε πικρότητα στρυφνότητος: [Mario 2. " Στρυφνότης, Acerbitas quædam, a Dionysio de Vi Demosth. 34. p. 1061. Demosthenis dictioni tribuitur: Τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχνὴν καὶ ἀπέριττον ἐπιτηδευόντων φράσιν, τῷ τόνῳ τῆς λέξεως ἐδόκει μοι διαλλάττειν, καὶ τῷ βάρει καὶ τῇ στρυφνότητι καὶ τῷ πικραίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ." Ernesti Lex. Rhet. * Στρυφνόω, Astringo, Plut. 8, 471. " Eust. Il. 598, 49. 1444, 3." Wakef. Mss. " Greg. Thaum. in Orig. 12., ubi male est ἐστριφνωμένην." Kall. Mss.]

ΣΤΥΠΗ etiam, SIVE Στύππη, a στύφω significante Inspisso, deductum existimari queat: quoniam ea rimæ et foramina solent stipari et obstrui. Lat. Stupam appellant, a Græcis mutuati id vocab., a quibus et Stipo desumtum videri potest. Joseph. ap. Suid. Πληρώσαντες τὴν στοὰν στύππης, πρὸς δὲ ἀσφάλτου καὶ πίσσης. Liv. Cum facibus alii, alii stupam picemque et malleolos ferentes. Frequentius gemino quam simplici π scriptum reperitur. [" Phryn. Ecl. 111 (=261.)" Schæf. Mss. Stuppam linum impolitum appellant Græci Dorii, Fest.]

Στυπεῖον SIVE Στυππεῖον, τὸ, i. q. στύπη s. στύππη: quamvis alioqui diminutivi nominis formam præ se ferat. Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Πολλὴν δὲ πίτταν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα: ut ap. Lucr. Stupa jacit flammas concepto protinus igni. Et J. Poll. dicit ἐκ λίνου καὶ καννάβεως fieri τὰ στυππεῖα: quæ sc. mulieres circumligant colo stamina versato ducturæ fuso. Idem, Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο, E quo suspensis stupis ducebant versato stamina fuso. Ubi etiam NOTA Γέρων significare Colum, e qua suspendi solent stupæ, et fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit Idem ibid. Ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ Τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Hujus usus exemplum hoc affert e Pherecr. Μυρμηκανθρώποις, Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἱστὸν ποιεῖ, Ἐφ' οὗ τὸ λίνον ἦν, Subito colum, e qua suspensum erat linum, in telam convertit. UNDE Στυππειοπώλης, Stupæ venditor, Qui stupam venditat, Aristoph. Ἱππ. (129.) Ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται, Schol. ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, i. e. τὰ καννάβινα λίνα. Apud J. Poll. 7, c. 16. legitur στυππειοπῶλος: quod mendosum est. Sed non immerito quis dubitet reponendumne sit ibi στυππειοπώλης an στυππειοπόλος, ut sit ὁ περὶ τὰ στυππεῖα πολούμενος: ait enim, καὶ ὁ τεχνίτης, στυππειοπῶλος καὶ στύπαξ. Sed cum hujusmodi compp. e πολεῖσθαι sint potius Poëtarum, scr. στυππειοπώλης videri queat, et eo intelligendus Venditor vestium stupearum, Qui vestes stupeas s. can-

A nabinas conficit, easque venditat ad quæstum faciendum. Ibid. NOTA ET Στύπαξ, pro quo alii SCRIBUNT Στύππαξ, synonymως poni pro στυππειοπώλης, Venditor vestium stupearum. Sic Schol. Aristoph. l. c., de quodam Eucrate, Ὃς στύππαξ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ στυππιοπώλης εἶναι. [Hes. * Ὀνοστύππαξ· * ὀνοστύπτα· διὰ μὲν τοῦ Ὄνου τὸν μύλωνα ὀνειδίζων· διὰ δὲ τοῦ Στύππακος, ὅτι στυππιοπώλης ἦν.] Hes. habet etiam Στυππακὸν, στυππιοπώλην, a NOMIN. Στυππακὸς, i. significante q. στύππαξ et στυππιοπώλης, Artifex et venditor vestium stupearum. Utrobique vero et ap. Schol. Aristoph. et ap. Hes. sine diphthongo LEGITUR Στυππιοπώλης: SICUT Στυππίον quoque ap. eund. Hes., exponentem τὸ λίνον, Linum; s. Stupa. Suidas tamen discrimen aperte statuit inter στυππεῖον et στυππίον s. στύππιον. Sic enim ap. eum legimus, Στυππεῖον, στύππιον δέ· τὸ μὲν, σημαίνει τὸ τῆς ἐλαίας ὀστοῦν, τὸ δὲ, ὅθεν τὸ λίνον νήθεται. Apud Etym. simplici π, et sine diphthongo, SCRIBITUR Στύπιον: at in Lex. meo vet. simplici quidem π, sed
B cum diphthongo et προπερισπωμένως LEGITUR Στυπεῖον, diciturque derivatum παρὰ τὸ τύπτω, pleonasmo literæ σ: eamque ob rem exp. τὸ τυπτόμενον λινάριον. [" Στυππεῖον, Toup. Opusc. 2, 35. Στυππεῖον, Στυππίον, Στυπεῖον, ad Herod. 641. ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss. " A στύπη, longo υ, s. στύππη, Stupa s. Stuppa, (Stuppa scribi in veterrimis quibusque libris observat Heins. ad Valer. 1, 28. et Advers. 2, 3.) est adj. * Στύππειος, cujus neutrum Στυππεῖον, (ut ἀργύρειος, ἀργυρεῖον,) substantivi vicem gerit, Herod. 8, 52. Menander ap. Cosm. Indopl. L. 5. p. 197. (quem locum improspere tractavit Wesseling. Probab. 252.) Plut. Cic. 18. (5, 329.) Lucian. Asin. 31. T. 6. p. 168. Anon. ap. Suid. v. Σκυταλίδες, J. Poll. 7, 72. Mechan. vett. 90. Æsop. Fab. 163. p. 99. Ejus alia forma est Στυππίον Dem. c. Everg. 1145, 6. Polyb. 5, 89. Mechan. p. 94. Appian. Annib. 34. p. 269. Illyr. 11. p. 845. Σκάφας φρυγάνων καὶ στυππίων. Pro utroque nonnunquam prave * Στυπεῖον et * Στυπίον editum. Adj. * Στύππινος ad
C regulam factum legitur ap. Diod. 1, 35. Mechan. vett. 102. Phryn. App. 33. * Στυππέϊνος qui protulerunt, similitudinem adjectivorum ἰτέϊνος, κρανέϊνος, (Herod. 7, 92. etiam Straboni reddendum pro κραναΐνος,) πτελέϊνος, non accurate observata origine, imitati videntur." Lobeck. Phryn. 261. Στυππίον, Schleusn. Lex. V. T., Schæf. Æsop. 147. * " Στυπποποιὸς, Etym. M. 339." Wakef. Mss. * " Στυπίας, ὁ, Theodoret. Therap. 4. p. 64, 49. sed pro στυπίου Codd. recentiores dant * στιππνοποιοῦ, quod male scriptum est pro * στυπποποιοῦ." Schn. Lex. Suppl Στυππέϊνος, * Στυππύϊνος, * Στιππύον, * Στιππύϊνος, Schleusn. Lex. V. T.]

Στύπη, Hes. exp. etiam ὁ στύπος, ἡ στελέχη, i. e. Stipes, Stirps, Truncus, Caudex. Apud Eund. LEGITUR ET Στύπεα, στέλεχος, κορμός: additis et his expp. τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ σῶμα καὶ τὸ κύτος, καὶ ὁ ψόφος τῆς βροντῆς. Qua signif. DICITUR Στύπος potius, quod neutri generis est, et in plur. facit στύπεα, στύπη. Apoll. Rh. 1, (1117.) Ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου, i. e., πρέμνον καὶ στέλεχος, Stipes et
D truncus: (1197.) Νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ στύπος ἔλλαβε χερσὶ, Evulsurus sc. stipitem illum. Sic et 4, (1428.) Item e Lycophr. in Lex. meo vet. πεύκης πρέμνον ἢ στύπος δρυός. Diciturque ibi πᾶν δένδρον σκληρὸν καὶ στερεὸν vocari στύπος. Item ap. Suid. Πηγνύντες ἐς τὴν γῆν ὀρθὰ τὰ στύπη ψαύοντα ἀλλήλων ἐν ἡμικυκλίου σχήματι. Simplici enim π scr., ut et in Ms. exemplari. Sic Cæs. In fossis sudes stipitesque præacutos defigit. Alibi Idem cippos vocat Acutos vallos in terram depactos. ‖ Apud Nicandr. στύπεϊ adjective usurpatum legitur Ἀ. 69. μορέης ἀπὸ ῥιζία φοινικοέσσης Ὄλμῳ ἐνὶ στύπεϊ προβαλὼν καὶ ὁμήρεα κόψας. Quibus verbis jubet mori radices λαμβάνειν καὶ ἐν ὅλμῳ ξυλίνῳ κόπτειν ὁμοῦ, In lignea pila, ligneo mortario, mortario confecto e duro aliquo stipite s. caudice: [Θ. 951. " Ad Diod. S. 1, 604." Schæf. Mss. Orph. Arg. 922.] UNDE Στυπάζω, Stipite pello: Hes. στυπάζει simpliciter exp. ὠθεῖ. Item ψοφεῖ, βροντᾷ, Strepit, Tonat: a

• στύπεα, quod Idem exp. ὁ ψόφος τῆς βροντῆς, Tonitrui strepitus. E quo COMP. Ἀποστυπάζω, Stipite depello, persequor, στύπει ἀποδιώκω s. ἀπωθῶ: ut accipi videtur in h. l. Archilochi, qui in Lex. meo vet. citatur, θυρέων ἀπεστύπαζον. [" Etym. M. 120, 3. 731, 47. Schol. Apoll. Rh. 1, 1117." Wakef. Mss.] INDE ET Στυπογλύφος, Qui ligna polit s. scalpro radit, * ξυλογλύφος, Hes. Nam στύπος, inquit, vocatur στέλεχος s. πρέμνον.

ΣΤΥΦΕΛΟΣ, quoque significans Durus, Asper, e στύφω derivatum creditur, eo quod quæ astringuntur et inspissantur, soleant exasperari et indurari: certe iidem succi, qui linguam στύφουσιν, dicuntur ipsam etiam τραχύνειν. Schol. Aristoph. e mythicis, στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν Ὀστρακόεντα νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη: forsan de testudine quam aquila sublatam demisit in rupem ut testam præduram frangeret. Hesiod. (Θ. 806.) στυφελοῦ [καταστύφ.] διὰ χώρου, i. e. σκληροῦ καὶ τραχέος, ut exp. in Lex. meo vet., quemadmodum ap. Apoll. Rh. quoque 2, (323.) στυφελῇ βρέμει ἀκτῇ, Schol. itidem exp. τραχεῖα καὶ B σκληρά: [cf. ad 2, 1007.] Similiter στυφελὸς σκόπελος libr. 2 Epigr. et l. 1. στυφελὴ σταγών. Hesychio quoque στυφελοὶ πάγοι sunt οἱ σκληροὶ, Dura glacies, Glacies quæ frigore, quo astricta est, induruit. [Barker. ad Etym. M. 1038. " Ruhnk. Ep. Cr. 204. 260. Brunck. ad Æsch. Pers. 960. Bentl. Opusc. 74. Pierson. Veris. 188. Jacobs. ad Meleagr. p. 7. Anth. 9, 196. 264. 340." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 383. Orph. (Arg. 1010. 1127.)" Wakef. Mss. Opp. K. 3, 442. Poëta ap. Parthenium c. 11. p. 32. κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος.] Ἀστύφελος, ὁ, ἡ, Minime durus, asper, Non salebrosus, Epigr. [" Antiphili 28." Boiss. Mss. " Brunck. ad Theogn. 1014." Schæf. Mss.] Καταστύφελος, i. q. στυφελὸς, Valde durus, asper: ut præp. significationem intendat. Hesiod. Θ. 806. de aqua stygis, ἵησι καταστυφέλου [al. κατὰ στυφελοῦ] διὰ χώρου, Per locum asperrimum ac durissimum, i. e. saxosum: ut et Plin. 31, 2. scribit in Arcadia ad Pheneum aquam profluere e saxis, Stygem appellatam: et Vitruv. in Arcadia Nonacrin C nominatam regionem habere in montibus e saxo stillantes frigidissimos humores: quam aquam Στυγὸς Ὕδωρ vocari. [Barker. ad Etym. M. 1038. Cf. Κατάστυγνος. * Στυφελώδης, Quint. Sm. 12, 449. πέτρα.]

Στυφελίζω, Duriter aspereque tracto, Duris verberibus aut Verbis asperis incesso, Duriter et aspere excipio. Tam inanimatis quam animatis tribuitur. Inanimatis, ut Il. Π. 773. Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. Sæpius animatis, Od. Σ. (415.) Μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον Δμώων. Itidemque pass. voce et signif. Od. Π. 107. ὁράασθαι Ξείνους τε στυφελιζομένους. Apoll. Rh. dativum instrumenti addidit, 2, (273.) Καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξε, Multis convitiis probrisque incessit s. insectatus est. || Dispello, Discutio, Disjicio, Il. Λ. 305. ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, Schol. διασείσῃ, πλήξῃ. Aliquando Deturbo, Depello, Dejicio: ut cum additur præp. ἀπὸ vel ἐξ habens suum gen. Il. Α. 581. Ἐξ D ἑδέων στυφελίξαι: Χ. 496. Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε: Od. Ρ. (234.) οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως. Hes. στυφελίζειν exp. διασείειν, κραδαίνειν, τινάσσειν, ὠθεῖν, ἐνυβρίζειν, κακοῦν: et, Στυφελιζομένους, σκληρῶς ὑβριζομένους. [" Ad Lucian. 1, 377. Wakef. Alc. 895. Heyn. Hom. 4, 154. 5, 89. 352. 6, 171. 7, 267. 8, 189." Schæf. Mss. Hippocr. 772. στ. τὰ τραύματα.] Στυφελισμὸς, Injuria contumeliosa, Cum aliquis duriter excipitur ab aliquo, verbisve asperis incessitur, Cum quis injuriose pulsatur: ὕβρις, ut exp. ap. Aristoph. Ἱππ. (437.) ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς. Comprehenduntur eo nomine et Verbera et Verba contumeliosa s. injuriosa: sicut in Epigr. στυφελίζειν et ῥαπίζειν synonymως accipiuntur, et Apoll. Rh. dicit ὀνείδεσι στυφελίζειν. Itidem στυφελισμὸς dicitur Cum quis injuriose loco suo deturbatur. [" Act. Traj. 1. p. 249. Jacobs. Anth. 9, 340." Schæf. Mss. * Στυφελίττω, unde * Στυφελικτὸς, e quo] Ἀστυφέλικτος, Non disturbatus, Inconcussus, Immotus, ἀτίνακτος, Suid. ἄσειστος, ἀδιάφορος, ἀπρόσβατος, Hes. Ex Epigr. affertur ἀστυφέλικτος ἄγω χάριν, pro Non dissectus. [" Meleager 115. Paul. Sil. 66. ad Callim. 1. p. 151. Bibl. Crit. 3, 2. p. 10." Schæf. Mss.] " Ἀστιφέλικτος, Inconcussus, VV. " LL. perperam pro ἀστυφέλικτος." " Ἀναστυφελιζο- " μένη, Hesychio * ἀνερειδομένη, Erigens se s. Ful- " ciens." [* " Ἀναστυφελίζω, Nonn. D. 1, 181. 6, 199. 48, 460." Kall. Mss.] Ἀποστυφελίζω, Depello, Deturbo, ἀποδιώκω, Il. Σ. 158. Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν, Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν, sc. Hectora, Schol. ἀπεκίνησαν, διέσεισαν. [" Wakef. Trach. 355. Heyn. Hom. 7, 257." Schæf. Mss. * " Ἐπιστυφελίζω, Conturbo, Concutio, Musæus 296. (sed al. ἀεὶ στυφέλιζον.)" Kall. Mss. * Μεταστυφελίζω, Nonn. D. 17. p. 472. * Περιστυφελίζω, Opp. Ἁ. 3, 23.]

Στυφλὸς, i. q. στυφελὸς, ex eoque factum per sync. Lycophr. Μισηνοῦ στυφλὰ νάσσονται κλίτη, i. e. τραχέα κλίματα, ut exp. in Lex. meo vet. Et στυφλὸς γῆ ap. Suid. ἡ ξηρὰ καὶ σκληρὰ, Solum quod ariditate durum est: [cf. Soph. Ant. 250.] Hesychio στυφλὸν est non solum τραχὺ, σκληρὸν, στερρὸν, verum etiam βαρὺ, ἀργόν. [" Ad Timæi Lex. 238. Musgr. Bacch. 1135. Markl. Iph. p. 410. Jacobs. Anth. 9, 35. 340." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 773. Pers. 303. 956. * " Ἀπόστυφλος, Æschylus ap. Barnes. ad Eur. Iph. T. 1429." Kall. Mss. * Κατάστυφλος, Eur. Iph. T. 1429. " Markl. l. c." Schæf. Mss.]

Στυφρὸς, itidem Durus, Rigidus: ut Hesychio quoque στυφρὸν est στερέμνιον: qui exp. etiam βαρὺ, Grave. Interpr. etiam Retorridus, Duratus, Callosus. Gaza certe ap. Aristot. H. A. 2, (17.) ubi quarundam avium κοιλία, Venter s. Ventriculus, dicitur στυφρὰ, Latine vertit Callosa. Sunt autem et callosa ut plurimum quæ sunt dura. Supra ex eod. Aristot. afferri στιφρὸς quoque docui. [" Ad Timæi Lex. 237. ad Il. Γ. 375." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 15. p. 887. Στυφρὸς ὁ νεανίας καὶ πάντῃ σφριγῶν. * " Στυφὸς, ad Timæi l. c. Zeun. ad Xen. K. Π. 180." Schæf. Mss.]

[ΣΤΥΩ, sensu obscœno, Aristoph. Λ. 214. 598. 869. 989. 996. 1178. Θ. 158. Ὀρν. 557. Εἰρ. 728. " Kuster. 192. 218. ad Lucian. 2, 218. Jacobs. Anth. 8, 18. 9, 119. Casaub. ad Athen. 44." Schæf. Mss.] " Στύομαι, Tristitia afficior s. Mœrore, Aristoph. Ἀ. " (1220.) Κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι καὶ στύομαι, Καὶ " σκοτοδινιῶ," [σκοτοβινιῶ Br.] " ubi exp. στυγνάζω, " et ab aliis ἰλιγγιῶ." [" Male interpr. Steph. Significat Arrigo. Cf. Λ. 152. Ὀρν. 1256." Seager. Mss.] " Στύεσθαι, Incitari, VV. LL." [Στῦμα, Tentigo, vide Ἄστυτος. " Athen. 1. p. 10. Casaub. l. c." Schæf. Mss. " Athen. p. 5. 325(=20. 194.)" Wakef. Mss. Schol. Aristoph. Λ. 152. * Στύσις, Anal. 2, 204. * " Στυτικὸς, Casaub. ad Athen. 44." Schæf. Mss. * Στυτὸς, unde] " Ἄστυτος, dicitur ὁ στύειν " ἀδύνατος, Qui intendere priapum nequit, Eust., qui " νώθουρον quoque dici scribit τὸν νωθὴν ἔχοντα τὴν " οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι: addens, Comico joco " quendam ea signif. dixisse Ἀστυάναξ γέγονα, et " alium, Οὐ δύναμαι τανύσαι. Itidem alibi rursum " Idem dicit ἄστυτον γέροντα et ἀστυάνακτα scommate " Comico dici τὸν οὐκ ἔχοντα στύεσθαι τρέμβολον, ut " Aristoph. loquitur. Et ἄστυτον οἶκον dici τὸν μὴ " ἔχοντα ἄνδρα, s. ἄκαρπον, ἄγονον, ut ap. Xenarch. " Πελοπιδῶν ἄστυτος οἶκος. Et, Φθίνει δόμος ἀστύτοισι " δεσποτῶν κεχρημένος τύχαις. Sed et" [Athen. 2, 69.] " θρίδακα τὴν ἐκ γενέσεως πλατύφυλλον καὶ τετανὴν καὶ " ἄκαυλον, a mulieribus vocari ait ἀστύτιδα, a Pytha- " goræis εὐνοῦχον, quoniam ἀσθενεῖς πρὸς τὰ κατὰ τὴν " ἀφροδίτην esse feruntur ii qui crebro lactucis utun- " tur in cibis. Qua de re vide et T. 1. c. 597. Sed no- " tandum, ap. Eust. proparoxytonως scribi ἄστυτις: " sc. p. 1283(=1390.) Δοκεῖ δὲ καὶ ἡ τρίγλη ἄστυτις " εἶναι, utpote de qua dicatur, οὐκ ἐθέλει νεύρων " ἐπιήρανος εἶναι. Et, στύματα μισεῖ." [" Casaub. ad Athen. 19. 44. 144. Jacobs. Anth. 10, 60."

Schæf. Mss. [Ἄστυτοι, Enerves, Comœdia Eubuli, Athen. 69.]

ΣΥ, Tu, Od. Σ. (31.) πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; Π. (304.) Ἀλλ' οἶοι σύ τ', ἐγώ τε, γυναικῶν γνώομεν ἰθὺν, Soli nos, tu et ego. Et in vocandi casu, Φ. (193.) Βουκόλε, καὶ σὺ, συφορβὲ, Et tu bubulce. Et Aristoph. (Πλ. 1069.) ὦ βδελυρὲ σὺ, O scelestе tu, O tu nequam. Æoles et Dores DICUNT Τὺ, e quo Lat. Tu factum est, sicut multa alia e Dorica præsertim lingua, utpote finitima, mutuati sunt Latini. Theocr. 8, (60.) Οὐ μόνος ἠράσθην, καὶ τὺ γυναικοφίλας, Tu quoque, Jupiter, mulierum es amator. Et 1, (10.) Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. Est et accusativi casus hoc idem τὺ, 8, (55.) ἀγκὰς ἔχων τὺ, In ulnis habens te: paulo post, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ; Usque adeone profundus somnus detinet te? Interdum τὺ est syllabica adjectio, vacans, ut multæ aliæ particulæ. Tunc autem est potius enclitica: sicut et cum est pronomen, alicubi ἐγκλιτικῶς scribitur. Προσθέσει syllabæ νη iidem Dores
B DICUNT Τύνη, SICUT Ἐγώνη pro ἐγὼ, Il. T. (10.) Τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο. Ubi etiam nota priorem syllabam produci in hoc τύνη, cum tamen σὺ et τὺ corripiantur.

GEN. Σοῦ, Tui, Thuc. Τοῖς ἀπὸ σοῦ, E te ortis, Tuis, Aristoph. (Πλ. 1068.) τῶν τιτθίων Ἐφάπτεταί σου, Mammillas tuas. Ubi σοῦ ponitur pro τῶν σῶν, sicut dicitur ὁ πατήρ μου pro πατὴρ ὁ ἐμός: quod loquendi genus frequentissimum est. Item ὑπὲρ σοῦ, Pro te, Dem. et περὶ σοῦ, De te, Xen. Itidem cum aliis præpp., ut ἐκ, παρὰ, πρὸς, jungitur. Alius autem originis est σοῦ, quod Hesych. exp. ἴε, τρέχε, ὅρμα. Ionica dialysi pro σοῦ DICITUR Σέο: ut Od. B. (180.) Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύσασθαι. ET Σεῖο, inserto ι metri causa, Il. Γ. (365.) Ζεῦ πάτερ, οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, Nullus deorum te perniciosior est, Od. O. (158.) παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, Abs te. ATTICE Σεόθεν, ET Σέθεν, facta syncope, Il. Θ. (477.) σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Alibi, εἰ κακίων σέθεν εἴη, Pejor te. DORICE sive
C ÆOLICE Σεῦ dicitur pro σοῦ, ut ἐμεῦ pro ἐμοῦ, Il. Ξ. (327.) οὐδὲ σεῦ αὐτῆς, sc. ἔρος ὧδέ με ἐδάμασσε πώποτε, Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, Nec me unquam tantus tui accendit amor quantus nunc: usque adeo nunc te depereo. Et paulo ante, Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω. Theocr. [Moschus] in Epitaph. Bionis (93.) dicit etiam σεῦ τὸ μέλισμα pro τὸ σὸν μέλισμα, Tuum carmen. Iidem Dores, σ in τ converso, pro σεῦ DICUNT Τεῦ, ut τὺ pro σὺ, Theocr. Ὁδοιπόροις suis, Οὐ τεῦ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομήτας, pro τὴν σὴν σύριγγα, Fistulam tuam: [cf. 5, 4.]

DAT. Σοὶ, Tibi. Aliquando sine accentu: ut ap. Xen. Φίλῳ σοι χρῆσθαι, Uti te amico. DORICE Τοὶ, ut τεῦ pro σεῦ, et τὺ pro σύ. Theocr. (1, 25.) Αἶγά τέ τοι δώσω. Et Nicander in exordio suorum Theriacῶn, Ῥεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἔμπεδα φωνήσαιμι. Et ante hos Hom. Il. Ξ. 337. εἴ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν. Et mox, ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν εὐνή.
D Alioquin τοὶ iidem Dores usurpant pro οἱ: ut in Epigr. τοὶ Λάκωνες pro οἱ Λάκωνες, Lacones. Ac sicut οἱ μὲν et οἱ δὲ dicitur pro Hi quidem, Illi vero: sic iidem Dores τοὶ μὲν, τοὶ δέ: ut ap. Pind. τοὶ μὲν, Hi quidem. Τοὶ δὲ porro interdum signif. Ipsi autem, Hi autem, ut Il. A. (447.) τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην Ἑξείης ἔστησαν, i. e. αὐτοὶ δέ: interdum non exprimitur pronomine Lat., locum obtinens articuli præpositivi: ut Od. Ξ. (16.) τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον, Masculi autem foris cubabant, pro οἱ ἄρσενες δέ. Aliquando ponitur pro articulo postpositivo, οἳ, Qui: ut Il. Ξ. (274.) Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι, Qui Olympum habitant. Apoll. Rh. usurpasse dicitur pro αὐτοὶ, i. e. ἡμεῖς, Nos, Ipsi nos. Cujus tamen signif. exemplum ex eo non affertur. Interdum vero τοι fungitur officio conjunctionis completivæ, sicut τυ: annectunturque ei particulæ γὰρ, γαροῦν, γάρτοι, νυν: item ipsum aliis particulis annectitur, ut γάρτοι, γέτοι, δέτοι, ἤτοι,
A οὕτω τοι, πάνυ τοι, et similibus aliis. De quibus infra seorsim dicendum erit. Habet autem hunc usum particula τοι in soluta etiam oratione, et quidem frequentem: at alterum nullo pacto. Porro pro τοὶ signif. Tibi ap. Dores, iidem dicunt ETIAM Τίν: ut ap. Plut. Lycurgo Lacon quidam dicit, Ὁ τὶν ἀνομοιότατος, Qui tibi sit dissimillimus. Utitur Theocr. quoque tum alibi sæpe, tum in Pharm. ET Τεΐν pro eod., pleonasmo literæ ε, Il. Λ. (201.) Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι, Ut tibi hæc dicerem, Od. O. (119.) τεΐν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι, Tibi volo hoc dare. Itidem Callim. (L. P. 37.) τεῒν κεχαρισμένος ἱρεὺς, Tibi carissimus.

ACCUS. Σὲ, Te, passim obvium tam ap. Poëtas quam prosæ Scriptt. Dorice pro eo DICITUR Τε, Theocr. 1, (5.) Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐστε καταρρεῖ Ἁ χίμαρος, Ad te devenit. Alioquin τε est etiam conjunctio æquivalens Latinæ Que, similiterque ut Latina, annectitur aliis dictionibus. Habet et alios usus, de quibus suo loco. Dicunt iidem Dores pro σὲ, s. τὲ, etiam τὺ, ut supra quoque docui in Τὺ, quod ab iisd. usurpatur pro σύ. Hoc autem τὺ inclinatur interdum sicut σέ. Theocr. 15, (41.) Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι, Non oportet te fieri claudum.

Dualis numerus.

NOMIN. VOCAT. ET ACCUS. Σφῶϊ, Vos duo, O vos duo, Vos duos. In accus. Il. Δ. 287. Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω, i. e. ὑμᾶς οὐ παρακελεύομαι διεγείρειν, ut exp. in meo Ms. Homero: Vos duos non jubeo instigare, s. incitare; nec enim decet. Eust. vero hoc σφῶϊ usurpatum esse dicit metri causa pro σφῶϊν, quod est dativi casus: exponitque ὑμῖν οὔτι κελεύω. At σφῶε ab alia origine profectum est, significans Ipsos duos: carens nominativo sing., gen. autem habens οὗ, dat. οἷ, accus. ἕ: de quibus omnibus in Ἕ, T. 1. col. 1068. et sequentibus. Pro Σφῶϊ autem, abjecto ι, DICITUR Σφὼ, ut νὼ pro νῶϊ, mutato simul et accentu: sicut testatur Eust. 153. in (Il. A. 574.) Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, Si Vos duæ, Ambæ. Æolice et
C Dorice pro eod. DICITUR Ὕμμε, juxta analogiam: siquidem dicitur plur. num. Ὕμμες. Quo Pind. usus est in Ὀ. (8, 19.,) cum duobus tantum fratribus scriberet, Ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνὶ γενεθλίῳ, i. e. σφώ. Sæpius tamen Poëtæ pro accus. plurali accipere consueverunt, sicut ἄμμε, Theocr. 5, (145.) Αἶγες ἐμαὶ, θαρσεῖτε, κερουχίδες, αὔριον ὕμμε Πάσας ἐγὼ λουσῶ, Cras vos omnes ego lavabo.

GEN. ET DAT., Σφῶϊν, Vestrum duorum, Vobis duobus. Sed Latinius Vobis ambobus. Il. Δ. (341.) Σφῶϊ μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν, Vobis ambobus, Utrique vestrum, aut sipmliciter, Vobis. Signif. etiam Ipsorum duorum, Ipsis duobus: tunc autem originem habet ab οὗ, Sui. Il. A. (338.) Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν, i. e. αὐτοῖς. Per contractionem pro Σφῶϊν DICITUR Σφῷν, subscripto ι, de antiquorum etiam Grammaticorum sententia, ut sc. id dualis numeri sit indicium. Od. Δ. 61. εἰρησόμεθ' οἵτινες ἐστὸν Ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος
D ἀπόλωλε τοκήων: Nec enim vestrum duorum genus interiit. Sed Latinius, Utriusque vestrum. || Signif. etiam Ipsorum, αὐτῶν: proprie vero Ipsorum duorum: et in dat. Ipsis duobus. Pro Ipsorum Xen. usus est in K. Π. Interdum etiam Suorum. Tunc autem pluralis numeri est, ut plurimum. Thuc. Δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Populum esse suum refugium: 4, (102.) p. 154. Ἐποίκους μυρίους σφῶν αὐτῶν.

Pluralis numerus.

NOMIN. Ὑμεῖς, Vos, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 35.) Ἐὰν δὲ ὑμεῖς καὶ ἡμεῖς ὁμονοήσωμεν, Si vos et nos idem senserimus. Ubi nota secundam personam præmitti, ut et in loco quodam Homerico citato in Σύ. Primam præmisit Lucian. (1, 832.) Ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. IONICE Ὑμέες, resolutione facta diphthongi: DORICE Ὕμες: ÆOLICE Ὕμμες. Il. A. (274.) Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον: Obedite et vos.

GEN. Ὑμῶν, Vestrum s. Vestri, Æschin. (75.) Ἱκετεύω ὑμᾶς μὴ τρόπαιον ἱστᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν. IONICE Ὑμέων, Od. N. (7.) Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Pro quo, inserto ι, iidem Iones DICUNT Ὑμείων, Φ. (89.) Μηδέ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων Ἐνθάδε δαινύσθω, Nec quis vestrum, Apoll. Rh. 2, (1140.) Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην. ÆOLICE Ὑμμέων, mutato spiritu, et duplicato μ, ut et in ὔμμε, ὔμμες, ὔμμιν, ὔμμας.

DAT. Ὑμῖν, Vobis, passim obviustam in carmine quam prosa. Verum Poëtæ, et quidem Tragici præsertim, non solum producunt ultimam, scribentes ὑμῖν, sed interdum etiam corripiunt; ac tunc mutato accentu scribunt Ὑμίν. Soph. Aj. (864.) Τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὖπος ὕστατον θροεῖ. Ubi tamen quidam malunt scribere ὗμιν, translato circumflexo ex ὑμῖν in ὗμιν. Doricum autem esse ajunt hoc ὑμὶν, oxytonws scriptum: ut Æolicum EST Ὕμμιν SIVE Ὕμμι. Quorum priore utitur Hom. Od. (Λ. 335.) Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι, O. (505.) ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην. Posteriore autem utitur Idem B. (316.) Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω. Et Hesiod. (Ἀ. 328.) Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ.

ACCUS. Ὑμᾶς, Vos. Passim occurrit. IONICE Ὑμέας. Od. (Φ. 198.) Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει, Ut vos jubet cor animusque. Est autem hic positus per συνίζησιν. Apoll. Rh. 2, (1185.) Ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε. ÆOLICE Ὕμμας, e nominativo ὔμμες, servata analogia. [Ὑμεῖς, ad Greg. Cor. 637. ὑμὲς, ὗμες, 238. ὑμὲν, 574. ὔμμες, 238. 585. 587. 662. ὔμμιν, 250.]

["Σὺ, subaud., Heyn. Hom. 5, 43. Pro ὑμεῖς, ad Charit. 488. Post imperat., Markl. Iph. p. 156. Conf. c. οὐ, Musgr. Heracl. 736. Jacobs. Anth. 6, 205. Stanl. Eum. 137. Herod. 551. Porson. Or. 1267. (Philostr. 76. Boiss. leg. οὐ γιγνώσκεις με: Xen. K. A. leg. μὴ συσπ.) De quant., Dawes. M. Cr. 304. Τίς σύ; Markl. Iph. p. 401. Τἀπὸ σοῦ, Suppl. 257. Σοῦ γε, Julian. p. 46. Σεῖο, Valck. ad Ammon. 49. 129. 201. Σοῖο, Σεῖο, Heyn. Hom. 8, 696. Σέο pro σὰ, Heyn. Hom. 4, 591. Δή σευ ξεῖνέ γ' —, Od. T. 215. sic interpunge. Σοὶ et σοῦ conf., Brunck. Aristoph. 2, 191. De σοὶ pleonastice posito, Zeun. ad Xen. K. Π. 177. 178. ad Lucian. 1, 406. 432. 2, 268. Brunck. El. 871. Aristoph. 1, 203. 2, 75. Kuster. 61. Bergler. Alciphr. 387. ad Xen. Mem. 3. 1, 5. 3, 6, 2. Œc. 3, 16. ubi et de aliorum pronominum dativis pleonastice positis, Act. Traj. 1. p. 202. Wakef. Phil. 267. 975. 1218. Σὲ, de sede, Markl. Suppl. p. 251. Wakef. Ion. 566. Monthly Review Febr. 1799. p. 204. Brunck. Aristoph. 3, 223. Conf. c. δὲ, Wakef. Phil. 1116. Geminatum, Porson. Or. 614. De discrimine inter σὲ, σε, Monthly Review Febr. 1799. p. 197. Σ', de sede in versibus, p. 204. Omissum a librariis post ς, Brunck. Aristoph. 3, 135. Ὑμῖν abund., Heind. ad Plat. Theæt. 287. Pro ὑμῶν, ad Charm. p. 69. Ὑμῖν, ἡμῖν confusa, ad Lucian. 1, 202. 242. Zeun. ad Xen. K. Π. 235. Τὺ, Koen. ad Greg. Cor. 95. Τύνη, 328. Wolf. ad Hesiod. 68. 145. Heyn. Hom. 5, 96. 247." Schæf. Mss. "Ἀλλά σύ περ, Theocr. 25, 34. Il. A. 508." Wakef. Mss. Σὺ, σοὶ, σοι, σὲ, σε, Schæf. ad Longum 368. Σοὔστὶν pro σοί ἐστιν, ad Greg. Cor. 149. Σ' pro σοι, 171.: σέ θεν, 207.: τὶν, 266. 267.: cum alio dat., 266. * Τίνη, * Τούνη, 267.: τύνη, 267. 659.: τεΐν, 267.: * τέους, 193.: σε et γε conf., 760.: τὶν et τινὲς, 266.: σεῦ, 678. conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 218.: πρός σε Διὸς etc. T. 1. p. 327.: ὑμὶν, T. 1. p. 291.: Σὺ et οὐ conf., Valck. Schol. in N. T. 2, 549. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 43. 107. Σοὶ et τοι conf., 53. Τεοῦ, Callim. H. in Cer. 99. Τέους, Buttmann. A. Gr. 1, 294. Τεοῦς, Apollon. Dysc. de Pronom. 355. Τεοῖο, Il. Θ. 37.]

"Σύγε, Tu quidem. Vel simpliciter Tu: ut ἔγωγε " redditur etiam simpliciter Ego. Aristoph. N. (785.) " εὐθὺς ἐπιλήθει σύγε. Existimatur autem potius " scr. σύγε conjunctim, quam σύ γε: ut in ἔγωγε " videmus cohærere istam particulam, retracto etiam " accentu in prima, ea de causa." [" Porson. Hec.

A p. xxxvii. Ed. 2. Heind. ad Plat. Phædr. 286. Post plura verba ita denuo illatum, ut vim sermonis augeat, Buttm. ad Gorg. 530." Schæf. Mss. Σύγα, * Τύγα, ad Greg. Cor. 268.]

" Σεαυτοῦ, Tui ipsius: σεαυτῷ, Tibi ipsi: σεαυτὸν, " Teipsum. Dicitur pro iisdem, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. " Talis autem est hujus pronominis reciproci usus " in secunda persona, qualis ἐμαυτοῦ in prima." [" Brunck. Aristoph. 2, 28. 96. 3, 36." Schæf. Mss.] " Σεωυτῷ pro σεαυτῷ, et σεωυτὸν pro σεαυτὸν, Ionice. " Alii scribunt σεῶὔτῷ et σεῶὔτὸν, quadrisyllabe."

Possessiva derivata e sing. numero.

Σὸς, Tuus, Hesiod. Ἔργ. (2, 251.) Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, Meus tuusque pater, Il. Ω. (549.) Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμὸν, (Υ. 205.) οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτε ἐγὼ σοὺς, Nec tu meos, nec ego tuos, Plut. Symp. 8. Τοῖς σοῖς ἑταίροις, ἐμοῖς δὲ υἱοῖς. Item τοὐμὸν καὶ σὸν, Meum et tuum commodum, sub. ἀγαθὸν, s. συμφέρον, Soph. El. (251.) καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον, i. e. B τὸ συμφέρον σοί τε καὶ ἐμοὶ, Tua meaque ipsius causa veni. Itidem Hom. τὰ σὰ dicit Tua bona, Tuæ fortunæ et opes. Od. B. 369. Ἀλλὰ μέν' αὖθ', ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν. " Σῇσιν, Ionice pro σαῖς, Tuis: ut σῇσιν " ἔχε φρεσὶν, Tua condita mente teneto." Pro gen. σοῦ Poëtæ Ionica resolutione DICUNT Σοῖο: ut, Μνήσεο πατρὸς σοῖο, Memineris patris tui. At σεῖο est itidem gen. Ionicus pro σοῦ, a nominativo σὺ, ut supra docui. "Σῶ, Tuo." [" Σὸς, ad Xen. Eph. 144. 273. Valck. Hipp. p. 252. ad Charit. 216. Bast. Specim. 43. ad Lucian. 1, 260. 263. Brunck. Phil. 434. Ὁ σὸς, De quo dicis, Brunck. Antig. 572. Phil. 1251. El. 577. (1110.) Toup. Opusc. 1, 134. Σὸς καὶ σὸς, i. q. ὑμέτερος, Valck. Phœn. p. 165. Οἶκτος σὸς, Miseratio tui, Musgr. Ion. 1276. cf. Aristotel. 1. Schneid. ad Xen. K. Π. 8, 3, 32. Σὸν, Markl. Suppl. 99. Τὸ σὸν, Brunck. Œd. T. 570. Eur. Med. 314. Heracl. 883. Ion. 257. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 36. Tu, ad Herod. 276. 687. Eur. Andr. 142. cf. C 713. 1182. Jacobs. Exerc. 1, 46. 2, 91. Sors tua, Valck. Phœn. p. 484. Τὸ σὸν et τόσον conf., Porson. Med. p. 40. Τὸ σὸν μόνης, Soph. Trach. 778. Erf., Jacobs. Anth. 11, 338. Aristoph. Ἀ. 93. ad Lucian. 2, 267. Potter. ad Lycophr. p. 1382. Τὸ σὸν, τὰ σὰ, ad Xen. Eph. 189. Σὸν τέλος ἀμπλακίης, Ænigma 15. ubi cf. Jacobs. Σοῖο, Ammon. 49. 129. ad Il. Ω. fin. Τὰ σὰ, Markl. Suppl. 257. 456. Musgr. ibid. Σῶν et τῶν conf., Wakef. Ion. 766." Schæf. Mss. Ὁ σὸς ὁμώνυμος, Schæf. Schol. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 168. Ὁ σος, ἡ ση, τό σον, ad Greg. Cor. 616. 617. 662.]

Τεὸς, Doricum est pro σὸς, Tuus, Od. Ξ. (395.) ἄναξ τεὸς, i. e. δεσπότης ὁ σὸς, Herus s. Dominus tuus, (Il. E. 230.) τεὼ ἵππω, Tuos duos equos, τοὺς σοὺς δύο ἵππους: dicitur etiam (Θ. 37.) τεοῖο Ionica resolutione pro τεοῦ, sicut σοῖο pro σοῦ, Tui. Itidem Theocr. 1, (7.) Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος. [" Toup. Opusc. 1, 466. ad Charit. 339. Markl. Iph. p. 208. Suppl. p. 252. Musgr. Heracl. 911. Jacobs. D Anth. 11, 129. Heyn. Hom. 5, 44. Lobeck. Aj. p. 327. Ἀλλὰ τεὸν dactylus, Heyn. Hom. 6, 59. 7, 132. 8, 741." Schæf. Mss.]

Derivata e duali.

Σφωΐτερος, Vester, proprie de duobus aut duabus, Il. A. (216.) Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι, Vestrum verbum. Habet et alias signiff., de quibus T. 1. col. 1069. [Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 217.] ET Σφέτερος pro eod., Hesiod. initio Ergwn, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, Patrem vestrum. Alia signif. vide T. 1. col. 1070. [Schæf. l. c. " Dionys. H. 3, 1668. 1814. 1815. 4, 2204." Schæf. Mss.]

Derivata e plurali.

Ὑμέτερος, Vester, Fem. Ὑμετέρα, Vestra, Neutr. Ὑμέτερον, Vestrum, Plato Apol. Socr. (26.) Ὑμετέρα παρακέλευσις, Vestri adhortatio, passive accipiendo, pro Ea qua vos adhortamini et excitamini: δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει, Cui opus est otio ad vos commonendos adhortandosque. [" Thom. M. 828. Secundus, Prosper, Boiss. Philostr.

658. Tuus, Hom. Hymn. in Merc. 276. 310. Callim. H. in Del. 204. 227. Τὸ ὑ., ad Herod. 687." Schæf. Mss. Οἱ ὑμέτεροι δυσμενεῖς, Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 2. p. 169.]

Ὑμὸς, i. q. ὑμέτερος, i. e. Vester, sed Poëtis peculiare, Fem. ὑμὴ, Neutr. ὑμὸν, Il. E. (489.) Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμὴν, Urbem vestram, Od. A. (375.) Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, Vestra bona, Hesiod. (Θ. 662.) Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν, Tuebimur vestrum imperium. [" Harles. ad Theocr. 363. Heyn. Hom. 6, 513." Schæf. Mss. *Ὕμμος, Æol. pro ὑμέτερος, ut ἄμμος pro ἡμέτερος, Buttm. A. Gr. 1, 299.]

Ὑμεδαπὸς, E vestro solo oriundus, Vestras, Conterraneus vester: Suid. ὑμεδαπῶν, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους ὑμῖν συγγενῶν, s. τῆς αὐτῆς χώρας: Hes. τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους. Eadem comp. forma dicitur ἡμεδαπὸς, Nostras: ἀλλοδαπὸς, Ex alieno solo oriundus, Alienigena. [" Ad Timæi Lex. 134." Schæf. Mss.]

ΣΥΚΗ, (per contractionem factum ex IONICO Συκέη, pro quo lingua communis DICIT Συκέα,) Ficus: Arbor ἡ συκοφόρος. Od. Ω. (245.) Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαῖαι: H. (116.) et Λ. (589.) Συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. Item συκῆ Ἰνδικὴ, Ficus Indica, Theophr. H. Pl. 1, (7, 3.) Et συκῆ μέλαινα, Ficus nigra, Diosc. 1, 181. Et συκῆ ἀγρία, Ficus agrestis, Caprificus, ap. eund. Diosc. eod. l. c. 184. ad differentiam τῆς ἡμέρου συκῆς, Ficus sativæ: de qua ibid. || Συκῆν vocari tradunt et Pini speciem quandam ap. Theophr. H. Pl. 3., ubi Gaza interpr. itidem Ficus. Plin. vero tædarum generi Sycen annumerat, 16, 10. Hæ, inquit, mares duntaxat: ferunt et eam quam Græci συκῆν vocant, odoris gravissimi. Hesychio συκῆ est τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον δενδρῶδες. Συκῆ vocatur ab aliquibus et Frutex ille, qui πέπλος alio nomine dicitur, teste Diosc. 4, 264. || Συκῆ, (ut et σῦκον, σύκωμα, σύκωσις,) Ficus, Marisca, dicitur συκῶδες quoddam ἐξάνθημα s. ἐκβλάστημα, vel συκώδης ὄγκος, Excrescentia carnis, Ulcus ficui simile, de quo vide in Σῦκον, Σύκωμα, Σύκωσις. Diosc. 1, 200. de bulbis edulibus, Ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκᾶς ὀπτηθέντες ἐν θερμοσποδιᾷ, Ficos s. Ulcera quæ a similitudine fici nominantur. Apsyrtus in Hippiatr. Συμβαίνει κατὰ τὴν πτέρναν τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ἵππου παρὰ τὴν χελιδόνα ἕλκος γίγνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῆν καὶ μυρμηκιάν. || Συκῆ et Συκέα sunt etiam Nomina propria, illud, feminæ, hoc, urbis, ap. Athen. (78.) UNDE Συκεάτης Διόνυσος, qui ἐν τῇ Συκέᾳ urbe colebatur. [" Συκέη, Συκῆ, ad Thom. M. 41. 900. Ammon. 124. Steph. Dial. 63. Jacobs. Anth. 11, 394. Σ. δίφορος, Kuster. Aristoph. 213. Συκῆς ὀπὸς, Valck. ad Ammon. 50. Συκαὶ, Locus ubi venduntur, Act. Traj. 1. p. 208." Schæf. Mss. Galeni Gloss. Hippocr. 633. exp. συκῆς per συκαμίνου, i. e. συκομόρου. De accentu, Schæf. ad Longum 352. Vide Schn. Ind. Theophr.]

Χαμαισύκη, ἡ, Humilis ficus, Nomen Herbæ ap. Diosc. 4, 170. quam et συκῆν vocari tradit. Meminit ejus et Plin. 24, 15. [" Astragalus, item Papaver sativum, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss.]

Συκὰς, άδος, ἡ, Ficus novella, quæ non ita pridem pullulavit, J. Poll. Αἱ μέντοι νέαι συκαῖ, συκάδες ἐκαλοῦντο· ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τελείας οὕτως ἐκάλουν.

Συκὶς, ίδος, ἡ, Plantarium ficus, Semen s. Surculus qui e ficu avulsus aut excisus plantatur inseriturve. Aristoph. enim in Lemniis συκίδας vocavit τὰ φυτευτήρια τῶν σύκων, J. Poll. || Hes. συκίδας, τὰς ἐχούσας ἐν τοῖς δακτυλίοις συκὰς, Quæ ficos s. mariscas habent in podice. [Ficus, Aristoph. 'A. 996.] ITIDEM Συκιδαφόρος teste Hes. dicitur interdum ὁ συκοφάντης, interdum ὁ συκόπρωκτος, Qui nates habet ficosas, Qui in ano habet σῦκα s. συκώματα. Nam et eam partem τῇ συκώσει infestari infra docebo in Σῦκον. Alioqui palpebris frequentius id malum contingit: ut et Gal. Lex. Hippocr. σῦκα simpliciter esse dicit ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινομένας. Atque adeo Schol. Aristoph. solis palpebris τὸ σύκωμα tribui putavit, ut videre est in

A iis verbis quæ supra ex eo attuli. Sed nota in illa Hesychii exp. ETIAM Συκόπρωκτος, de Eo qui ejusmodi morbo laborat, [" Toup. Add. in Theocr. 410." Schæf. Mss. Photio συκιδαφόρος est ὁ ἐπὶ παντὶ δυσαρεστούμενος καὶ ἀνάγωγος.]

Σύκινος, ὁ, ἡ, Ficulnus, Ficulneus; ut dicitur Faginus et Fagineus. Aristoph. Σφ. (145.) καπνὸς ξύλου συκίνου, Fumus e ligno ficulno: quem καπνῶν δριμύτατον esse ait: quemadmodum et Plut. sub fin. l. 6 Symp. scribit τὸ σύκινον ξύλον καιόμενον τῷ καπνῷ δάκνειν μάλιστα: et 5, 8. esse ὀπῶδες, ὥστε καιόμενον μὲν, ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνόν· κατακαυθὲν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος: quamobrem etiam quærit, διὰ τί ἡ συκῆ δριμύτατον οὖσα δένδρον, γλυκύτατον παρέχει τὸν καρπόν; Sed et hoc non leve δριμύτητος testimonium est, quod τὸν τυρὸν πηγνύουσι τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ, qui ob insignem δριμύτητα solus meruit ὀπὸς nominari. || Συκίνη μάχαιρα, Hes. συκοφάντρια: pro quo fortasse leg. συκοφαντία. Aristoph. quoque σύκινον hominem vocat

B sycophantam: Πλ. (945.) ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ Καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν Ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην. Ubi κεκαλυμμένως vocat Sycophantam hominem σύκινον, nimirum ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας τὸ ὄνομα, inquit Schol. Affert tamen Idem et aliam expositionem, dicens σύκινον esse ἴσον τῷ ἀσθενέστατον, ex eo quod τὸ τῆς συκῆς ξύλον sit ἀσθενὲς καὶ χαῦνον: sicut συκίνη ἐπικουρία dicitur ἡ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής. Hæc ille. Legitur autem illud συκίνη ἐπικουρία ap. eund. Aristoph. A. (110.) Ὃς ἦν ἂν ἡμῖν συκίνη [σκυτίνη] 'πικουρία, Ficulnum adminiculum, i. e. Infirmum et inutile. Itidemque ap. Synes. Ep. 125. Τὴν συκίνην ἐπικουρίαν τοὺς στρατιώτας προσδεχόμενοι, Infirmum præsidium. Itidem συκίνους ἄνδρας Theocr. vocat Homines qui labores non adeunt nec tolerant strenue, sed iis veluti succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviori. Theocr. 10, (43.) Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις Εἴποι, Σύκινοι ἄνδρες· ἀπώλετο χ' οὗτος

C ὁ μισθός: Ficulni isti homines sunt, i. e. Molles et inutiles. Item Lucian. (3, 105.) Χωλὴν ἔχων καὶ συκίνην γνώμην, Clauda ac ficulna mente s. ingenio præditus, i.e. Nullius pretii inutilique ad aliquid excogitandum. Ad hanc τοῦ σύκινος signif. allusisse putatur Horat., ubi Priapum ita loquentem inducit, Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. [" Jacobs. Anim. 217. Anth. 7, 194. 9, 136. 11, 420. Brunck. Aristoph. 1, 274. Hemst. ad Plutum p. 328. Diod. S. 2, 218. ad Lucian. 2, 252. Imbecillus, Harles. ad Theocr. 176. Συκίνη βακτηρία, ναῦς, Bergler. ad Alciphr. 185. Πρόσωπον σ., Jacobs. Anth. 7, 281." Schæf. Mss. * Συκινόφυλλον, Gl. Folium ficulneum.]

Συκὼν, ῶνος, ὁ, Ficetum, [Gl.] Area ficaria, Locus in quo ficus plantantur, ficubus consitus, [LXX. Jerem. 5, 17. Συκεὼν, pro eod., Amos. 4, 9.]

Συκαλὶς, ίδος, ἡ, quod tamen inter derivata a σῦκον ultimum locum tenere debuit, Ficedula. Alex. Myndius ap. Athen. (65.) tradit Speciem quandam αἰγιθαλοῦ vocari συκαλίδα eo tempore quo ἀκμάζει τὰ

D σῦκα: alteram vocari μελαγκόρυφον. Affert autem Athen. ex Epicharmo, ἀγλαὰς συκαλλίδας, ubi dicit metri causa geminari λ: alias enim rectius λ simplici συκαλίδας nominari, ex eo quod ἁλίσκονται τῷ τῶν σύκων καιρῷ. Vide Aristot. H. A. 9.: item 8, 3. e quo desumsit Plin. hæc 10, 29. Alia ratio ficedulis; nam formam simul coloremque mutant. Hoc nomen non nisi autumno habent: postea Melancoryphi nominantur. Innuit igitur, hyeme, vere, æstate vocari Melancoryphos; autumno autem, cum ficus maturescunt et ab iis eduntur, Ficedulas. Unde et Varro Ficedulam appellatam scribit ex eo, quod ficu pinguis fiat. In quam avem extat hoc Martial. Epigr. Cum me ficus alat, cum pascar dulcibus uvis, Cur nomen potius non dedit uva mihi? [" Casaub. ad Athen. 135. Toup. Emendd. 2, 283." Schæf. Mss.]

At vero Ficus, intelligendo de fructu arboris, DICITUR Σῦκον, Xen. K. Π. 6, (2, 8.) Ἔνθα πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα, πολὺ δὲ ἔλαιον, Dem. (314.)

Σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων, Athen. 2. Μόνα σῦκα προσφερομένους, Solis ficis victitantes. Eod. l. Ἁλίσκονται τῷ τῶν σύκων καιρῷ, Capiuntur tempore ficuum: de avium quodam genere, quæ propterea συκαλίδες nominantur. At in Epigr. legitur, ἔτρωγεν σῦκα πεπαινόμενα, Ficus maturas, s. potius maturescentes. Proprie tamen σῦκον sine ulla etiam adjectione, dici volunt de Matura ficu: quoniam immatura dicitur ὄλυνθος, et ea quidem e ficu sativa; nam Quæ e sylvestri ficu s. caprifico decerpitur ficus immatura, proprie φήληξ nominatur. Athen. 4. Σῦκα ξηρά. Sic Plut. Præc. Sanit. Σύκων τὰ ξηρά: quæ proprie nominantur ἰσχάδες, ut suo loco docui. Et σῦκα βασίλεια ap. Athen.: ap. quem vide et alia de ficuum generibus, l. 3. non ita procul ab initio, ubi etiam e Demetrii Ixionis Etymologiarum l. 1. tradit σῦκον dici παρὰ τὸ σεύεσθαι καὶ κύειν. Vide et Plin. Theophr. Diosc. 1, 184. ap. quem caput præcedens, i. e. 183., inscribitur, περὶ Σύκου τοῦ ἐν Κύπρῳ: quod Ruell. interpr. De ficu Cypria. Intelliguntque ibi σύκου nomine ipsam Arborem, quæ tamen συκῆ potius nominatur.

Σῦκον sive Σύκωσις, Marisca, Ficus s. Ficatio. Est Tumor a fici similitudine sic dictus. Oribasius ad Eustathium, Ficos, inquit, appellant Germina ulcerosa, rotunda, subdura, rubicunda, atque etiam dolorifica: Σῦκα ὀνομάζουσι βλαστήματα ἑλκώδη, στρογγύλα, * ὑπόσκληρα, ἐνερευθῆ· οἷς ἀκολουθεῖ καὶ ὀδύνη. Cels. 6, 3. duo tantum ejus genera facit: quorum alterum dicit esse Ulcus durum, callosum et rotundum, e quo exiguum quiddam et glutinosum exit, in barba maxime exoriens; alterum vero, humidum et inæquale, e quo quod exit, plus est et mali odoris, præcipue in capillo proveniens. In utroque autem et fici similitudinem esse et carnem excrescere, et id quidem generale esse. Quod in capite nascitur, tineæ, quæ Achoris nomine comprehenditur, speciem esse Arabes scripto prodiderunt, et esse rotundam ac duram, in cujus superficie rubor sit, intus autem quiddam granis ficuum simile. Quod in mento erumpit, ab humore fit, inquit Gal., non solum crasso, sed participe etiam serosæ et tenuis humiditatis, ob quam etiam facile exulceratur, eoque differt ἀπὸ τοῦ ἰόνθου. Nascitur vero et in ano, sola magnitudine, inquit Aët., a thymo differens. Thymus enim eminentia est tuberculosa, aspera, subrubra, oblonga, sed parva: ficus autem illa ipsa est, si magnitudine excedit. Lat. Mariscam appellant, quam aliqui dicunt esse Ficum præ pinguedine hiantem, semenque ostentantem. De hoc morbo intelligendum est, quod scribit Juven. Cæduntur tumidæ medico ridente mariscæ, Martial. Dicemus ficos, Cæciliane, tuos. Est σύκωσις et Oculi vitium, quod Paul. dicit esse medium inter τράχωμα et τύλωσιν: esse enim τράχωμα Asperitatem palpebræ interna parte; sed majorem quidem, ut veluti incisuras habeat, σύκωσιν vocari: vetustiorem vero et quæ jam occalluerit, τύλωσιν. Morbus hic oculi altiores, inquit Aët., habet eminentias et velut incisas, nec alteri rei quam ficui hianti melius comparari potest. Gorr.

[" Σῦκον, Toup. Opusc. 1, 219. 449. 526. Marisca, Kuster. Aristoph. 73. Sensu obscœno, Toup. Add. in Theocr. 410. Aristoph. Εἰρ. fin. In compp., Cattier. Gazoph. 100. Σύκῳ σῦκον, Coray Theophr. 188. Τὰ σῦκα σῦκα, ad Lucian. 1, 313. Λευκὰ 6., Jacobs. Anth. 7, 103." Schæf. Mss. Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, μαινομένου, M. Anton. 11, 33. Suid. v. Καιρός.]

" Συκοαιτεῖν, Adulari, VV. LL. Sed Hes. habet " Σῦκον αἰτεῖν, disjunctim: itidemque Suid., qui " expositionis hujus causam etiam affert."

Συκοβασίλεια, τὰ, Regiæ ficus: τὰ βασίλεια σῦκα. Meminit eorum Athen. (78.) inter alia multa ficuum genera. Συκόβιος, Qui ficis victitat: quales illi ap. Athen., qui μόνα σῦκα προσεφέροντο. Dicitur συκόβιος Is etiam qui victum sibi parit e συκοφαντίᾳ. Vide Συκοφάντης. [" Cren. Præf. ad Mus. 1. p. 17. Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss.] Συκολόγος, Qui ficus colligit, ὁ σῦκα συλλέγων, ut Dem. loquitur.

A Item Qui de ficis loquitur; et Qui indicat ficuum exportatores, συκοφάντης, Calumniator, ut annotabo in Συκοφάντης. Συκολογέω, Ficus lego, colligo, σῦκα συλλέγω, Aristoph. (Εἰρ. 1347.) || De ficubus loquor, verba facio, dissero, Athen. (79.) Τοσαῦτα τοῦ Μάγνου συκολογήσαντος, Cum hæc de ficubus disseruisset Magnus; fiunt enim ibi de ficuum generibus verba, sc. l. 3. [Phryn. Bekkeri p. 63. " Casaub. ad Athen. 57." Schæf. Mss. * " Συκομάμας, Schol. Plat. Alcib. 1. p. 73., cf. βλιτομάμας." Boiss. Mss.]

Συκόμορον, τὸ, Ficum dulcedine referens morum, Morus ferens mora fici dulcedine; utrumque enim, et Arbor et Fructus, nomine eo appellantur: alio nomine συκάμινον vocata, ut Diosc. quoque testatur 1, 182. Συκόμορον· ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ συκάμινον λέγουσι· καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς, συκόμορον, διὰ τὸ ἄτονον τῆς γεύσεως: dicit esse δένδρον μέγα, ὅμοιον τῇ συκῇ, τοῖς φύλλοις ἐοικὸς μορέᾳ: fructum autem ejus, γλυκύτερον ὀλύνθων. A Plin. vocatur Ficus Ægyptia, 13, 7. Ficus Ægyptia, arbor moro
B similis folio, magnitudine, aspectu: pomum fert non ramis, sed caudice ipso; idque ipsum ficus est prædulcis. De fructu ipso dicitur συκόμορον ap. Gal. 2 ad Glauc. cum dicit, Σκευασία διὰ συκομόρου, Compositio medica e sycomoro. Unde et Συκομορίτης οἶνος, Vinum quod conficitur e sycomoris, quod conditur sycomoris, Diosc. 5, 42. ubi συκομορίτην οἶνον vocat τὸν ἐκ συκομόρων σκευαζόμενον, Quod fit e sycomoris. Ead. arbor vocatur et Συκομορέα. [" Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh." Schæf. Mss.] Item Συκάμινος, ut satis patet e Theophr. H. Pl. 4, 2. ubi τῇ συκαμίνῳ eadem tribuit, quæ Diosc. 1, 182. τῷ συκομόρῳ: nam dicit esse Arborem in Ægypto nascentem, aliquatenus similem τῇ ἐν Ἑλλάδι συκαμίνῳ, folio sc., magnitudine et aspectu: fructum autem ferre μέγεθος ἡλίκον σῦκον, καὶ τῇ ὄψει δὲ παραπλήσιον, τῷ χυλῷ δὲ καὶ γλυκύτητι, τοῖς ὀλύνθοις, πλὴν γλυκύτερον πολύ. Quæ eadem sunt cum iis quæ in Συκόμορον e Diosc. et Plin. attuli: eadem etiam cum iis quæ Athen. refert (57.), ubi Phanias
C Aristotelis discipulus τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ, ὄντα καὶ αὐτὸν γλυκύτατον καὶ ἥδιστον, ὅτε πεπανθείη. Fructus hujus arboris eod. nomine appellatur, Athen. (50.) ex Amphide, Ὁ συκάμινος συκαμίνους, ὡς ὁρᾷς, [συκαμιν', ὁρᾷς,] φέρει· Ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα. Ubi etiam nota masc. genere legi ὁ συκάμινος, sicut ὁ πρῖνος, ὁ κόμαρος, contra quam ap. Theophr. et Athen. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 40." Schæf. Mss.] Fructus hujus arboris neutro etiam genere dicitur Συκάμινον, Sycaminum: quod sæpius pro Moro accipitur; ait enim Diphilus Siphnius ap. Athen. (51.) Τὰ συκάμινα, ἃ καὶ μόρα λέγεται. Et Parthen. itidem, Ἄβρυνα συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα: quæ Salmonius vocat βάτια: forsan eo nomine intelligens Mora sylvestria, quæ in rubis proveniunt. Ibid. Athen. dicit, cum omnes usurpent ἁπλῶς appellationem συκαμίνων, Alexandrinos solos μόρα nominare, non autem συκάμινα, τὰ ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς, quæ nonnulli συκόμορα appellant. Gaza certe ap. Aristot. H. A. 6.
D συκάμινα διδόναι interpr. Mora dare in cibatu. Sed et συκάμινος pro Moro arbore accipitur. Sic enim Gal. 5 τῶν κατὰ Τόπους, c. 19. Ἡ συκαμίνου, τουτέστι μορέας, γάλα εἰς οἶνον ἐγχέας, Lac sycamini; i. e. mori: h. e. Succum s. Lacrymam e radice arboris mori incisa manantem; nam τὴν μορέαν ὀπίζεσθαι solere, sicut et τὸ συκόμορον, tradit Diosc. 1, 181. et 182. ubi et ab ipso Morus vocatur Συκαμινέα, [" Æsop. Fab. 51. p. 187. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss.] sicuti συκάμινος a Gal.: Μορέα, inquit, ἢ συκαμινέα, δένδρον ἐστὶ γνώριμον: perperam enim in quibusdam Codd. legitur ἡ pro ἢ, quod Hermolaus quoque observavit. Et consentit cum superioribus, quod Aët. scribit l. 1. Μορέας ὁ καρπὸς συκάμινα καὶ συκόμορα καλεῖται συνεχῶς ὑπὸ πολλῶν. [" Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh., Jacobs. Anth. 9, 413." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi p. 557. συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι. Phot. Συκάμινα· τὰ μόρα· Φιλιππίδης Φιλαθηναίῳ, Τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκους ὅλον Τὸ πρόσωπον· τὰ δὲ μόρα, Δώριον μᾶλλον· καὶ

Ἐπίχαρμος, Μόρων νέον τὸ φυτόν. * Συκαμεὼν, Gl. Moretum, forte * Συκαμινεών.] Συκαμινώδης, Mori s. Sycamini speciem gerens, Qui est e genere sycamini s. mori, Phanias ap. Athen. (51.) Τὸ μῶρον [μόρον] τὸ βατῶδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, Exiccata pilula illa, quæ mori s. sycamini speciem gerit. [" Casaub. ad Athen. 105." Schæf. Mss.]

Συκόπαις, αιδος, ὁ, Puerorum more ficuum studiosus. Sed Athenienses sic vocare Sycophantam, docebo in Συκοφάντης. [Sed perperam legitur συκόπαιδες pro συκοσπάδες, a * Συκοσπὰς, άδος, ὁ. " Cattier. Gazoph. 100. T. H. ad Plutum p. 298." Schæf. Mss.] Συκοπρίστης, ὁ, Ficuum sector, Sordidus, Avarus. Qua signif. et κυμινοπρίστης accipitur. Fortassis in Eum dicitur, qui præ avaritia non ficus integros τῷ συνδείπνῳ apponit, sed particulas. [" Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss.] Συκοσπαδίας, Hesychio est συκοφάντης, Fortasse de Eo dicitur, qui ficuum avulsores indicat. [" T. H. ad Plutum p. 299." Schæf. Mss. * Συκοτράγος, Qui ficum edit, Ælian. H. A. 17, 31. * Συκοτραγέω, Theophr. Char. 10. " Jacobs. Anth. 10, 211." " Σεσυκοτραγηκὼς, J. Poll. 6, 40. 49." Kall. Mss. * " Συκοτραγίδης, Bergler. Alciphr. 414." Schæf. Mss. * Συκοτρώκτης, Schneidero susp. * " Συκοφάγος, Schol. Plat. Alcib. 1. p. 73." Boiss. Mss. " Ad Anton. Lib. 142. 147. Verh." Schæf. Mss. * " Συκοφαγέω, Theod. Hyrtac. in Notit. Mss. 6, 31." Elberling. Mss.]

Συκοφάντης, Sycophanta. Athenis Sycophantæ dicebantur Qui indicabant eos qui ficus ex Attica exportassent: (vetitum enim erat olim σῦκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχὰς θαυμαζομένου:) quod hominum genus aliis etiam nominibus, et aliam hujus signif. rationem habentibus, ut videbis in singulis, appellabant, συκαστὰς, συκοβίους, συκωροὺς, συκολόγους, φιλοσύκους, συκώδεις, συκόπαιδας. Quæ vocabula, præsertimque primum illud, συκοφάντης, postea dici cœperunt εἰς τοὺς φιλεγκλήμονας, s. τοὺς ὁπωσοῦν μάτην ἐγκαλοῦντας καὶ φαίνοντας, s. τοὺς εἰς δίκην εἰσάγοντας more τῶν συκοφαντῶν, qui σμικρῶς διηρευνῶν τοὺς σῦκα ἐξάγοντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς, eosque indicabant et in judicium pertrahebant, ut plurimum ex eo vitæ genere victum sibi comparantes: ut inter alia annotat Schol. Aristoph. Πλ. (879.) ubi Δίκαιος ἀνὴρ dicit, Plutum magno pretio a Græcis redimendum esse, εἰ [ὅτι] Τοὺς συκοφάντας ἐξόλοι κακοὺς κακῶς. Ibid. (872.) Carion dicit, Ὡς σοβαρὸς—εἰσελήλυθεν Ὁ συκοφάντης· δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ. Nam ut aliquid pecuniolæ sibi corraderent, convolabant εἰς τὸ δικαστήριον, reosque agebant levissimis de causis, interdum et ficta crimina intendentes: unde et Bud. hæc Dem. c. Mid. Οὔτ' ἀνεκρίνετο ταύτην ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος, sic vertit, Neque ille calumniosus delator ad judicium affuit, cujus mihi diem dixerat. Plut. c. Colot. Πρῶτον αὐτοῖς, ὥσπερ οἱ συκοφάνται, κακούργως χρώμενος τοῖς ὀνόμασι: Polit. Præc. Βοηθεῖν κρινομένῳ πρὸς τοὺς συκοφάντας. Dem. pro Cor. (p. 307.) Πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον, Plut. π. Πολυπρ. fin. Τὸ τῶν συκοφαντῶν γένος esse ἐκ τῆς τῶν πολυπραγμόνων φρατρίας καὶ ἑστίας: quibus adjungit τοὺς ὠτακουστὰς et προσαγωγέας. Ibid. confirmat etymon quod a Schol. Aristoph. affertur: scribens, Ὁμοίως δὲ καὶ τῷ συκοφάντῃ τοὔνομα γεγενῆσθαι, sc. ἐκ τῆς πολυπραγμοσύνης ajunt: κεκωλυμένον γὰρ ἐκφέρειν τὰ σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τοὺς ἐξάγοντας, ἐκλήθησαν συκοφάνται. Itidem Ister in Atticis, teste Athen. initio l. 3., scribit, Οὐδ' ἐξάγεσθαι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύοιεν οἱ κατοικοῦντες· καὶ ἐπεὶ πολλοὶ ἐνεφανίζοντο διακλέπτοντες, οἱ τούτους μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθησαν τότε πρῶτον συκοφάνται. Ubi vide et locum quendam Philomnesti, quo idem traditur. Rursum Schol. Aristoph. affert et aliam etymi rationem, dicens συκοφάντας quondam fuisse appellatos Qui aliquando fame in Attica grassante λάθρα τὰς συκᾶς ἀφιερωμένας τοῖς θεοῖς ἐκαρποῦντο. Utrumque verum esse potest, prius tamen plures habet approbatores. Paulus ap. Fest. affert et aliud, Sycophantas, inquit, appellatos hac de causa

A dicunt: Atticos quondam juvenes solitos ajunt in hortos irrumpere, ficosque deligere: quam ob causam lege est constitutum, ut qui id fecisset, capite truncaretur: quam pœnam qui persequerentur ob parvula detrimenta, Sycophantas appellatos. [" Ad Xen. Mem. 2, 9. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxii. ad Lucian. 1, 511. Boiss. Philostr. 320. Cattier. Gazoph. 100. Brunck. Aristoph. 3, 50." Schæf. Mss. " Athen. 74." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ματαιοσυκοφάντης, unde * Ματαιοσυκοφαντία, Epiph. 1, 424.]

Συκοφαντικὸς, Ad sycophantam pertinens, Sycophantæ conveniens, q. d. Calumniosus, Calumniatorius. Apud Lucian. etiam (3, 528.) homo συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, Natura ad calumniandum propensus, Proclivis natura ad calumniosas delationes. [" Toup. Opusc. 1, 397." Schæf. Mss.] Συκοφαντικῶς, Calumniose, Calumniatorie, More calumniatorum. Bud. Annot. in Ep. συκοφαντικῶς observare, dicit esse Delatoris quadruplatorisque more observare, h. e. diligentissime: propterea quod hujusmodi homines

B milvinis oculis omnia lustrent, ut prædæ inhiantes. Ulpian. Neque delatoria curiositas exigatur: συκοφαντικὴ πολυπραγμοσύνη. [Lucian. 2, 14.]

Συκοφαντώδης, i. q. συκοφαντικὸς, Delatorius, Sycophanticus, Lysias in prooemio cujusdam Orationis habitæ in Æschinem Socraticum, Οὐκ ἄν ποτ' ᾠήθην, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, Αἰσχίνην τολμῆσαι οὕτως αἰσχρὰν δίκην δικάσασθαι, νομίζων οὐκ ἂν ῥᾳδίως αὐτὸν ἑτέραν ταύτης συκοφαντωδεστέραν ἐξευρεῖν, Sycophantæ convenientiorem, s. Sycophanta digniorem. [Athen. 611. Diod. S. 2. p. 32, 16. " Steph. de Dial. Att. Dedicat." Schæf. Mss.] Συκοφαντωδῶς, Sycophantæ more, Sycophantiose, Plaut. Ego nec sycophantiose quidquam ago nec malefice.

Συκοφαντέω, Sycophantam ago, Sycophantor, Plaut. Quanquam hoc me ætatis sycophantari pudet, Dem. (268.) Τί οὖν συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάττεις; Quid sycophantaris? Quid sycophantias struis? Quid calumniosas comminisceris delationes? Quid

C falsa crimina defers? ut et ap. Lucian. (1, 169.) Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν, Unde perspicuum est te sycophantari et falso criminari. Apud Athen. (228.) e Comico quodam, Ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἢ μαρτυρεῖν Ψευδῆ: perpetuo enim versantur in foro sycophantæ ut deferant modo hunc, modo illum. Rursum Dem. (304.) Τὸν ῥήτορα βουλόμενος δικαίως ἐξετάζειν, καὶ μὴ συκοφαντεῖν. In disputationibus quoque et colloquiis consistit τὸ συκοφαντεῖν: ut ap. Plat. cuidam interroganti, δοκῶ σοι συκοφαντεῖν, respondet alius, Πάνυ μὲν οὖν· οἴει γάρ μ' ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε ἔρεσθαι ὡς ἠρόμην. Ibid. Πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει εἴ τι δύνασαι. Quæ verba sic interpr. Perverte tuis istis cavillationibus, si potes, Calumniose refelle, si potes. Aliquando cum accus. construitur, et signif. Sycophantarum more falso defero, Sycophantice accuso et criminor, Plut. de Invidia et Odio, Τοὺς γοῦν Σωκράτη συκοφαντήσαντας, ὡς εἰς ἔσχατον κακίας ἐληλακότας, οὕτως ἐμίσησαν οἱ

D πολῖται καὶ ἀπεστράφησαν, Dem. (273.) Τὸν λέγοντά τι τῶν ὑμῖν συμφερόντων ὑποσκελίζειν καὶ συκοφαντεῖν, Aristot. Polit. 5. Οἱ δημαγωγοὶ ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσι τὸ πλῆθος, Calumniantes divites apud populum, ipsum concitant adversus illos. Et ap. Suid. Diabolus quoque συκοφάντης dicitur, quoniam Deum ἐσυκοφάντησε, φήσας κεκωλυκέναι τοῦ ξύλου τὴν μετάληψιν. E Plat. de Rep. 1. Συκοφαντεῖν Θρασύμαχον affertur, pro Illudere Thrasymacho. Ælianus accusativo personæ addidit et gen. rei, cujus crimen alicui sycophantiose objicitur: Ἐσυκοφάντει τὸν θεὸν ὀλιγωρίας, Calumniabatur sycophantiose, Deum negligere res humanas. Lucas copulavit cum accus. rei et gen. personæ, 19, (8.) Εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Si quid cuipiam per calumniam extorsi, reddo quadruplum. Et pass. Συκοφαντοῦμαι, Sycophantiose deferor, Calumniose accusor, Xen. Œc. (11, 21.) Item e Chrys. de Sacerd. Συκοφαντηθεὶς ἐπ' ἐγκλήμασι. Rursum activum συκοφαντέω jungitur cum

accus. rei, Lucian. (2, 348.) Ἀπέστω καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσει αὐτὸς, ἣν τὰ πάντων συκοφαντῇς, Calumnieris. Paulo aliter Plut. c. Colot. Ταῦτα συκοφαντῶν ἐκ τῆς φωνῆς ὁ Κολώτης, καὶ τῷ ῥήματι διώκων, οὐ τῷ πράγματι, τὸν λόγον, Cavillans. Similis est hic locus cuidam Platonico supra citato e l. 1 de Rep. || Συκοφαντεῖν Plato Comicus et Menander acceperunt et pro κνίζειν ἐρωτικῶς, Suid. [" Valck. Præf. ad Phœn. p. vii. Act. Traj. 1, 254. Plut. Mor. 1, 603. T. H. ad Plutum p. 206. Brunck. Aristoph. 3, 78. Boiss. Philostr. 180. 411. 517. De augm., Demosth. 794." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1437. Schleusn. Lex. V. T. * Σεσυκοφαντημένως, Epiphan. 1, 476.] Συκοφάντημα, τὸ, Crimen quod sycophantiose alicui impingitur, Sycophantia, Calumnia, Plut. Pericle, Πολλοὶ δὲ καὶ συκοφαντήμασι περιέπιπτον. [* Συκοφαντητέος, Schol. Aristoph. B. " Valck. Diatr. 62." Schæf. Mss. * Συκοφαντητὸς, unde] Ἀσυκοφάντητος, ὁ, ἡ, Qui sycophantiose delatus non est, sycophantiose et calumniose deferri nequit, Sycophantiosis calumniis non obnoxius, [Plut. 9, 31. * " Ἀσυκοφαντήτως, Prov. Vat. 1, 68." Wakef. Mss. Plut. 8, 99. * Εὐσυκοφάντητος, 527.] " Ἐπισυκοφαντεῖν, Sycophantice " aliquem insectari, ex Hyperide," [J. Poll. 8, 31. * Παρασυκοφαντέω, Philo Jud. 224. Plut. 6, 270. * Προσσυκοφαντέω, Dem. 1280. * Συσσυκοφαντέω, 1359.]

Συκοφαντία, ἡ, Sycophantiosa et calumniosa delatio, accusatio. Interdum, Ars sycophantiose calumniandi, quam quis factitat. Dem. pro Cor. Ἵνα καὶ τὰς βλασφημίας συκοφαντίας οὔσας ἐπιδείξω, Isocr. Τίς πώποτε εἰς τοσοῦτον συκοφαντίας ἀφίκετο; Xen. Ἑλλ. 2, (3, 8.) Ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας: quod hominum genus propterea συκόβιον appellant. In Pand. συκοφαντία tribus modis fieri traditur: dicitur enim aliquis ἢ συκοφαντεῖν, πλαστῶς κατηγορῶν, ἢ προδότης τῆς ἰδίας ὑποθέσεως γινόμενος, καὶ τὰ ἀληθῆ ἐγκλήματα κρύπτων, ἢ φυγοδικῶν καὶ τελείως ἀναχωρῶν τῆς κατηγορίας. [Schleusn. Lex. V. T.]

[* Συκοφαντίας, ὁ, vox Comica, ad normam τοῦ Καικίας facta, Aristoph. Ἱππ. 437. " Kuster. p. 108." Schæf. Mss.]

[* Συκοφαντητὴρ, unde * Συκοφαντητήριος, e quo] Fem. Συκοφάντρια, ἡ, Mulier quæ sycophantatur, Quæ calumniose aliquid defert, Sycophantiosa delatrix s. accusatrix. Aristoph. Πλ. (970.) ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια Ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;

Συκόφασος, ὁ, Sycophantiosus s. Calumniosus delator, συκοφάντης, Suid. ex Epigr. Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσους ἀδίκως: [" paulo aliter ap. Diog. L. Aristotele 167(=273.) HSt. Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε τοῦτ' ἀκονιτί. Ἦν ἄρα νικῆσαι * συκοφάσεις ἀδίκους." Seager. Mss. " Συκόφασις, Toup. Opusc. 1, 449." Schæf. Mss.]

[* " Συκοφόρος, Codin. Orig. p. 3." Boiss. Mss. Strabo 4. p. 269.] Συκοφορέω, Ficus fero, s. produco, Epigr. [" Leon. Tar. 45. Wessel. Epist. ad Ven. p. 10." Schæf. Mss. * Συκοφορεῖον, Gl. Ficarium, Fiscella. * " Συκόφυλλον, Hes. v. Ἀποτεθρίακεν." Wakef. Mss. " Kuster. Aristoph. 119." Schæf. Mss. * Συκήγορος, unde * Συκηγορέω, e quo] Συκηγορία, ἡ, i. q. συκοφαντία, s. ἡ ἐν τῷ λέγειν συκοφαντία, Cum quis in dicendo sycophantias struit. Hesych. Συκουρὸς, sive Συκωρὸς, Ficuum custos, inspector, Qui diligenter speculatur ne quis ficus auferat. Et Συκωρέω, Ficus custodio, Speculor ne quis ficus furtim carpat. J. Poll. 7, (143.) Καὶ συκωροὶ μὲν οἱ τὰ σῦκα φυλάττοντες καλοῖντ' ἂν, καὶ τὸ ἔργον, συκωρεῖν. || Συκωρὸς accipitur etiam pro συκοφάντης, ut supra in ea voce docui e Schol. Aristoph. Forsan de Iis ficuum custodibus, qui falso alicui crimen furtim carptarum ficuum intendunt. [Phot. in Σῦκον αἰτεῖν. " Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss.]

Ἀμάσυκον μῆλον, (q. d. Conficum malum,) Malum una cum ficu florens, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν, Eust. 878. e Paus. Et Ἀμάμηλις ibid. dicitur esse σῦκον τὸ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν, Ficus una cum pomo florens, Ficus florens eo tempore quo mala florere consueverunt. Alii tamen de Piro ap. Atticos id dici volunt. Item

A Ἀμασυκάδες, αἱ, Mala, quæ cum ficis florent, aut nascuntur, Pira quæ cum ficis proveniunt: Hes. ἀμασυκάδες, αἱ σὺν τοῖς σύκοις γινόμεναι ἄπιοι. Ubi fortassis de piris arboribus intelligendum est; dicerenturque Ἀμασυκάδες, Piri quæ cum ficubus florent; et pro σύκοις reponendum esset συκαῖς. [* Βούσυκον, Apollon. Lex. 196.] Φιλόσυκος, ὁ, ἡ, Amans ficuum, Qui ficis vesci amat, Qui delectatur ficubus, Qui ficuum esu gaudet; Ficitor, Nævio. Plut. Symp. 4, (4.) Οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων· οὐ φιλόβοτρυν, οἷος ἦν Ἀρκεσίλαος. Ibid. dicitur Hercules τοῖς βοείοις χαίρων, τοῖς κρέασι, χλωρὰ σῦκα ἔχων ἐσθίειν solitus fuisse: nisi leg. est σὺν vel ἅμα τοῖς κρέασι. || Accipitur et pro συκοφάντης, ut in ea voce docui e Schol. Arist.

Συκώδης, Similis ficui, Ficosus: βλέφαρα, Palpebræ ficosæ: de morbo eo, de quo supra in Σῦκον. Accipitur pro συκοφάντης etiam, ut e Schol. Aristoph. in ea voce docui. [" Toup. Add. in Theocr. 410." Schæf. Mss.]

B Σύκινος, E ficis confectus, Plut. (9, 13.) Εἴ ἐστι τὶς ἔρως χωρὶς Ἀφροδίτης, ὥσπερ μέθη χωρὶς οἴνου, πρὸς σύκινον πόμα καὶ κρίθινον. Signif. et Ficulnus, de qua signif. post Συκῆ.

Συκίτης οἶνος, Vinum quod e ficubus fit: alio nomine κατορχίτης οἶνος nominatum, Diosc. 5, 41. ubi dicit fieri ἐξ ἰσχάδων ἀποβεβρεγμένων. [" Cren. Præf. ad Mus. 1. p. 17. Cattier. Gazoph. 55." Schæf. Mss. Epith. Bacchi, Athen. 3. c. 5.]

Συκιὸν, Gal. Lex. Hippocr. exp. τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα, Decoctum ficuum arefactarum, s. caricarum. At Σύκιον χλοάοντα, quod ex Epigr. affertur, exponiturque Cucumerem virescentem, mendosum est: quippe pro quo scr. sit σίκυον. [* " Συκίον, Jacobs. Anth. 9, 163." Schæf. Mss.] Itidem Συκία male pro Σικύα, ut ap. J. Poll. e Cratino, Συκίαν ποτιβάλλω σοι, Cucurbitulam applico tibi. Et ap. Demetr. Phal. Ἐπὶ τῆς συκίας τῆς ἰατρικῆς. De quibus duobus σίκυος et σικύα supra suo loco.

C [* Συκίδιον, Aristoph. Eip. 597. Συκίδια, Gl. Cucumeres, male pro σικύδια. * Συκάριον, Gl. Ficus.]

Συκάζω, Ficus lego, deligo, colligo, carpo, J. Poll. 7. Ἐρινάζειν, τὸ τὰ ἔρινα ἀφαιροῦντας, εἰς θύλακον κατατίθεσθαι· ἔρινα γὰρ τὰ τοῦ ἐρινεοῦ σῦκα, συκάζειν δὲ, τὸ τὰ τῆς συκῆς: Ficos decerpere et in ficariam corbem reponere. Idem tamen l. 1. dixerat, Τὸ τὰ ἔρινα συλλέγειν ἢ περιαρτᾶν, συκάζειν λέγουσι. || Hes. συκάζει exp. σῦκα τρώγει, Ficos comedit, Aristoph. Schol. συκάζειν est τὸ τὰ σῦκα ἀποθλίβειν, Ficus premere: item συκοφαντεῖν: qua in signif. dicit accepisse Aristoph. Ὄρν. (1699.) καθ' ὑπόνοιαν, ἐγ-Γλωττογαστόρων γένος, Οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπεί-Ρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-Ταισι, συκάζουσί τε, Ficus colligunt. Hes. quoque συκάζει exp. συκοφαντεῖ, item δοκιμάζει: necnon κνίζει ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις: qua signif. accipi συκοφαντεῖν etiam, testatur Suid. Referri fortassis huc potest, quod Strattis ap. Athen. (592.) dicit, Καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν Ἰδεῖν με συκάζουσαν εὐναίαν ἔτι, Τόν τ' αὐλοτρύπην αὐτόν. [" Toup. Add. in Theocr. 410.

D Opusc. 1, 219. Abresch. Lectt. Aristæn. 141. Jacobs. Anth. 10, 18. 211. Kuster. Aristoph. 106. Boiss. Philostr. 304." Schæf. Mss. I. q. συκοφαντέω, Artemid. 1, 73.] Συκαστὴς, Qui ficus legit, Sycophanta, Calumniosus delator, Quadruplator, ψευδοκατήγορος. Vide Συκοφάντης. [* Συκαστὴρ, fem.] Συκάστρια, συκοφάντρια, Hes. Calumniosa delatrix, Sycophantiosa accusatrix.

Ἀποσυκάζω, Ficus decerpo. Per jocum Aristoph. Ἱππ. (259.) Κἀποσυκάζεις, πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν Ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων: qui enim ficus decerpere volunt, premendo explorant maturitatem: et, si digitis contrectantibus prementibusque cedant, eos decerpunt; sin duriores sint et contactui resistant, relinquunt, donec maturescant. Inde factum ajunt ut ἀποσυκάζειν accipiatur etiam pro δοκιμάζειν, Explorare, more eorum qui ficus carpunt. Suidas certe eo in loco Aristoph. ἀποσυκάζεις exp. δοκιμάζεις, et cum Schol. συκοφαντεῖς. Ambigue igitur ludit in eo verbo Co-

micus, alludens ad τὸ συκοφαντεῖν. Hes. ἀποσυκάζειν exp. σῦκα ἐσθίειν, Ficus comedere; vel potius, Ficus decerptos comedere. [" Cattier. Gazoph. 100. Kuster. Aristoph. 106." Schæf. Mss. * Διασυκάζω, ad Greg. Cor. 338.] A

[* Συκίζω, Anthol. 2. p. 210.] " Ἀποσυκίζω, " i. q. ἀποσυκάζω: utiturque eo Schol. Nicandri " in exponendo ἀποκραδίζω: si tamen librarii fides " ibi non suspecta habenda est." [" Toup. Opusc. 1, 527." Schæf. Mss.]

Συκόομαι, In ficum vertor, Ficus s. Ficosus fio, q. d. Ficesco: ut dicitur Arboresco, et alia quædam. [Συκόω, Pallad. Alex. Ep. 23, 3. ibique Jacobs.] UNDE Σύκωμα, τὸ, i. e. συκῶδες βλάστημα, Ficosum germen, Quod fici modo excrescit. In palpebris σύκωμα dicitur Cum in eis fici excrescunt, Cum ficosi tumores in eis pullulant: de quo morbo supra in Σῦκον dictum fuit. Schol. Aristoph. B. (1278.) Σῦκον ἢ σύκωμα, καὶ ἰδιωτικῶς συκάμινον, τὸ σάρκωμα ἢ ἕλκος γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει. Ubi NOTA Συκάμινον quoque nominari id Ulcusculum s. B Tumorem: vel quoniam ficus Ægyptiæ, quæ συκάμινος dicitur, fructum referat, vel quoniam mori fructui similis sit, quæ et ipsa συκάμινος appellatur, ut supra docui. Itidem et Nic. Myrepsus συκάμινον accipit, dicens, Confectio remedii sycaminorum: quæ sc. et sycamino imponitur et edenda præbetur, ut decidat. Legimus et ap. Actuar. Thymos, qui ita per translationem a thymorum corymbis appellantur: quæque σῦκα et συκάμινα nominantur. Σύκωσις, i. q. σύκωμα: ut supra in Σῦκον quoque docui, quod vide. Cels. 6, 3. dicit esse Ulcus s. Carnis excrescentiam a fici similitudine ita nominatam. Gal. de Simpl. Medic. Fac. 11. Τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μεγάλας τραχύτητας καλοῦσι συκώσεις: quemadmodum et Paul. Ægin. 7, 22. τὰ τραχώματα ἐπιτεινόμενα, ὥστε καὶ οἷον ἐντομὰς ἔχειν, nominari συκώσεις. Scrib. Larg. Comp. Medic. c. 4. Medicamentum liquidum ad palpebrarum veterrimam aspritudinem et excrescentem carnem, quam σύκωσιν vocant: item Callum durissimum. Συκῆν alii nuncupant id vitium, item συκώδη C ἐξανθήματα, συκώδεις ὄγκους: Latini Ficos et Mariscas. Συκωτὸς, Ficatus: ἧπαρ, Ficatum jecur, i. e. Ficuum esu præparatum, ut Gorr. tradit ex Oribasio. Aët. 2, 127. de jecore quorumvis animalium, Ἀμεινὸν δὲ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο συκωτὸν καλούμενον. Marc. Empir. quoque ficati jecinoris meminit non semel. [Συκωτὸν, Gl. Ficatum. "Jacobs. Anth. 10, 211." Schæf. Mss.]

ΣΥΛΗ, ἡ, Præda, Spolium, Prædatio, Spoliatio, Expilatio, Compilatio. Hippocr. enim exp. σύλησις ap. Dem. 62(=927.) Ὅποι ἂν μὴ σῦλαι ὦσιν Ἀθηναίοις, Ubi impune expilare Athenienses non possint, Aristot. Œc. 2. Εἴ τις σύλαν ἔχει κατὰ πόλεως, Si cui impune liceret compilare urbem aliquam, Si cui jus esset rapinæ adversus urbem aliquam. Cui l. similis hic Dem. 64(=931.) Ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν, οὐδὲν ἀδικοῦντες, οὐδὲ δίκην ὠφληκότες οὐδεμίαν αὐτοῖς, σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, Φασηλιτῶν D ὄντων· ὥσπερ δεδομένων συλῶν Φασηλίταις κατὰ Ἀθηναίων: Perinde ac si eis concessum esset impune compilare ac spoliare Athenienses, Prædam agendi ex Atheniensibus data potestas esset. Quibus subjungit, Ἐπειδὰν γὰρ μὴ ἐθέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἄλλο τις ἔχοι ὄνομα θέσθαι τοῖς τοιούτοις, ἢ ὅτι ἀφαιροῦνται βίᾳ τὰ ἀλλότρια, explicans iis verbis quid verbo συλᾶν intelligat, sc. ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ ἀλλότρια. Rursum Aristot. l. c. Ὑπὲρ τῶν συλῶν διεδικάσαντο, De direptionibus judicio disceptarunt. Sed nota, in posteriore Dem. l. non συλῶν legi, sed σύλων, atque adeo et ap. Harpocr., a quo locus iste citatur: quasi a NOMIN. Σύλον [s. Σῦλον,] quod tamen Hes. exp. ἐνέχυρον, Pignus. Apud Suid. rectius συλῶν scribitur, qui et ipse eum locum affert; sed perperam συλλήψεις pro συλήσεις. Vide et sequens. " Σύλα, Dire" ptio, Præda, Spolium, ex Aristot. Vide supra." [" Pierson. ad Mœr. 5. ad Thom. M. 127. T. H. ad Plutum p. 477. ad Diod. S. 2, 548." Schæf. Mss. Σῦλον, Lysias 860. σῦλα ποιεῖσθαι, Aristot. Œc. 2, 11.]

[* Συλοχρήματος, unde * " Συλοχρηματέω, Basil. 3, 132." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Συλαγωγὸς, unde] Συλαγωγέω, Prædas ago, Deprædor, Spolio: Hes. συλαγωγῶν, ἀπογυμνῶν, Denudans. Eust. quoque p. 520. hujus vocab. meminit: derivans a nomine σῦλα i. significante q. σκῦλα s. λάφυρα, Spolia, Exuviæ. Sic p. 810. συλήσων exp. σῦλα καὶ λάφυρα ληψόμενος, et ibid., ὑφαιρεῖται τὰ σῦλα. Accipit igitur σῦλον pro Spolio s. Spoliis. [Heliod. 10. p. 512. Aristæn. 2, 22. " Wakef. S. Cr. 4, 9. Vales. ad Theodorit. p. 94.] Συλωπία, ἡ, legitur ap. J. Poll. 7, (42.) c. 12. dicitur que εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ λώπους, perinde ut λωποδύτης. Interpr. Compilatio vestium, s. Furatio vestium: ut sit comp. e σῦλα et λῶπος, facta sync. Νεκροσυλία certe dicitur Expoliatio mortuorum. [" Leg. * συλολωπία." Schn. Lex.]

Ἄσυλος, ὁ, ἡ, q. d. A præda immunis, i. e. A prædæ periculo; Cui periculum non est ne præda fiat; s. potius, ne ejus res præda fiant. Aut etiam uno verbo, Inspoliatus, e Quintil. Non prædæ gratia occisus est, quia inspoliatus est. Eur. Med. (726.) Μενεῖς ἄσυλος, Manebis inspoliata et tuta, Synes. Ep. 78. Μενόντων ἄσυλοι τῶν γερῶν ἐν βεβαίῳ τῆς προτέρας ἀξίας, Non spolientur honoribus. Ἄσυλος dicitur etiam Qui non spoliatur, Quem spoliare nefas est; et e consequenti, A violentia tutus, Sacrosanctus. Philo V. M. 1. Καὶ τρόπον τινὰ ἱκέται καταπεφευγότες ὡς ἐπ' ἄσυλον ἱερὸν, Tanquam in fanum inspoliatum. Itidem Liv. l. 35. Ea religione et eo jure sancto, quo sunt templa, quæ Asyla Græci appellant. Et Cic. Qui in illud asylum confugisset: sc. in templum Dianæ. Ubi asyla fana s. templa dicta videntur e Quibus abstrahi et abripi nefas est eum qui eo confugerit: quemadmodum Serv. ap. Virg. Æn. 2. Junonis asylo, exp. Templo unde nullus posset extrahi: subjungens, Dictum Asylum quasi asyrum: hoc autem non est in omnibus templis, nisi quibus consecrationis lege concessum est. Primum autem ap. Athenienses statutum est ab Herculis filiis, quos insequebantur ii qui erant a patre oppressi, sicut docet in 7 Stat. Hoc asylum etiam Romulus imitatus est: unde est, Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer asylum Rettulit: i. e. Fecit ad imitationem Atheniensis asyli. Sic Idem l. 7. exponens hunc posteriorem locum, Postquam Hercules migravit e terris, nepotes ejus, timentes insidias eorum quos avus afflixerat Athenis, sibi primi asylum, hoc est, templum misericordiæ, collocarunt, unde nullus posset abduci. Eadem signif. Liv. l. 1. Ecquid non feminis quoque asylum aperuisset. Similiter ἄσυλος ἀνδριὰς, Statua ad quam confugientibus jus erat asyliæ, s. Ad quam confugientes nefas erat abducere: qualem fuisse Tiberii statuam scribit Philostr. Item ἄσυλος γῆ affertur ex Eur. (Med. 387.) pro Terra inviolata et sacrosancta; et ἄσυλος τόπος ex 2 Macc. 4, (33.) pro Locus tutus: [sed leg. est, ἔπεισεν ἐκ τοῦ ἀσύλου προελθεῖν, deleto τόπου.] Synes. Ep. 58. dicit etiam, Τῆς ἀσύλου τραπέζης ἀποκλείων, A sacrosancta mensa excludens, s. Ab inviolata, aut Inspoliata. Homines etiam nonnulli ἄσυλοι dicuntur Quos spoliare nefas est, Qui non nisi per summum scelus spoliantur aut violantur, Inviolabiles: ut sunt sacrosancti homines, qui violari sine piaculo non possunt: quales Tribuni plebis erant ap. Romanos, et caduceatores. Philo de Mundo, loquens de bonis angelis, Πρεσβευτάς τινας ἀνθρώπων πρὸς Θεὸν, καὶ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἱεροὺς καὶ ἀσύλους φύλακας, Sacrosanctos et non sine expiabili scelere violabiles excubitores. [" Ἄσυλος, D'Arnaud Var. Conj. 95. ad Diod. S. 1, 235. Herodes 14. Eur. Helen. 61. (1603.) Boiss. Philostr. 603. Dionys. H. 2, 1247. 3, 1410. Sic leg. ap. Boiss. in Philostr. 430. Τὰ ἄσυλα, Toup. Opusc. 1, 74." Schæf. Mss.] UNDE Ἀσυλάρχης, ὁ, Inviolabilis et sacer magistratus, quales erant Tribuni, i. q. ἄσυλος ἄρχων, Quem spoliare aut violare nefas est, Dionys. H. 7, [45. p. 1410. " Falsa lectio pro ἀσύλου ἀρχῆς." Schn. Lex.] ITEM Ἀσυλαῖος θεὸς, Deus asyli, e Plut. Rom. 40. meæ

Edit. Ἔπειτα τῆς πόλεως τὴν πρώτην ἵδρυσιν λαμβανούσης, ἱερόν τι φύξιμον τοῖς ἀφισταμένοις κατασκευάσαντες, ὃ Θεοῦ Ἀσυλαίου προσηγόρευον, ἐδέχοντο πάντας, οὔτε δεσπόταις δοῦλον, οὔτε θῆτα χρήσταις, οὔτ' ἄρχουσιν ἀνδροφόνον ἐκδιδόντες, ἀλλὰ μαντεύματι πυθοχρήστῳ πᾶσι βεβαιοῦν τὴν ἀσυλίαν φάσκοντες. Itidem Dionys. H. p. 66. tradit Romulum, ad augendam incolis urbem, Ἱερὸν ἀνιέναι ἄσυλον ἱκέταις, καὶ ναὸν ἐπὶ τούτῳ κατασκευάσασθαι, καὶ τοῖς καταφεύγουσιν εἰς τοῦτο τὸ ἱερὸν ἱκέταις τοῦ μηδὲν κακὸν ὑπ' ἐχθρῶν παθεῖν ἐγγυητὴν γενέσθαι, idque ad alliciendos e vicinis urbibus agrisque habitatores Romæ nondum populosæ. Et Liv. 1. Ne vana urbis magnitudo esset, adjiciendæ multitudinis causa, locum, qui nunc septus densis sentibus inter duos locos est, asylum aperit: eo e finitimis populis turba omnis, sine discrimine liber an servus esset, avida novarum rerum perfugit. Unde patet quid Ἀσυλαίου Θεοῦ nomine intelligatur. Ἀσυλεὶ, Tuto, Ita ut tutus sis a prædatoribus, Sine spoliationis periculo; etiam Ita ut abduci nequeas nec nisi per summum scelus et nefas violari. [" Ἀ. καὶ ἀσπονδεὶ, Chandler. Inscr. p. 24. 26." Schn. Lex.] Ἀσυλία, ἡ, Jus illud: sc. ut aliquis tutus sit, nec nisi per summum scelus ac nefas violari possit, cum ad asylum aliquod confugerit. Exemplum hujus signif. vide paulo ante in l. quodam Plut. in Ἀσυλαῖος c. At Philo V. M. 3. dicit, Γυναικὶ δ' ἡ φύσις ἀσυλίαν τῶν τοιούτων ἀγωνισμάτων παρέχουσα, pro Cum ejusmodi certaminum vacationem dedisset, Turn. [" Wessel. ad Herod. 25. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 625.]

Ἱερόσυλος, Qui fana spoliat s. res sacras compilat. Vide Ἱερὸς cum suis derivatis. Νεκροσυλία, ἡ, Mortuorum spoliatio, Cum defuncti exuuntur. Qua de re vide in Συλάω. Itidem Νεκρόσυλος dici posset Defunctorum spoliator, Qui mortuorum cadavera vestimentis armisve suis exuit et spoliat.

Συλάω, Spolio, Deprædor, Depeculor, Compilo, Il. Ζ. (71.) Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας, Aristot. 1 Rhet. Οἱ συλῶντες τοὺς Καρχηδονίους, Œcon. Τὰ πλοῖα τὰ πλέοντα εἰς τὸν Πόντον ἐσύλων, Plato de LL. Συλᾶν τὴν πατρίδα, Depeculari et compilare patriam, Cic. Fana depeculari: alibi dicens, Apollonium omni argento spoliasti ac depeculatus es. Itidem συλᾶν τοὺς θεοὺς, Depeculari deos, sc. furandis sacris, s. sacrilegio, τῇ ἱεροσυλίᾳ: ut Isocr. Paneg. Τοὺς νεὼς συλᾶν, Fana depeculari. Interdum accusativo personæ additur accus. rei, qua aliquis spoliatur: ut ap. Hesiod. Ἀ. (468.) Κύκνον συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά. Itidem Il. Π. (500.) εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ Τεύχεα συλήσωσι, Xen. Τύραννοι πλεῖστα συλᾶν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπους. Sic Dem. pass. voce et signif. Σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, ut videbis in Σύλα. Et Eur. συλᾶσθαι λέκτρα, Spoliari thalamis. Signif. etiam Exuo, Adimo, Detraho, Eripio, sc. more eorum qui spoliant s. deprædantur aliquem, Il. Ν. (641.) Ὣς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα Συλήσας ἑτάροισι δίδου, Detracta e corpore arma. Sic Η. (77.) Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναηκέϊ χαλκῷ, Τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας. Adde ex Epigr. ζωὴν συλήσας: nam Eripere s. Adimere alicui vitam dicitur ut Vita spoliare aliquem. Alicubi non tam reddas Adimo, Detraho, quam Furor. Rursum Il. Δ. ἐσύλα τόξον, ibid. ἐσύλα πῶμα φαρέτρης, de Pandaro, 105. 116. pro Promebat s. Extrahebat reconditum in theca, Detrahebat s. Demebat pharetræ operculum. || Affertur e Phalar. Epist. συλᾶν et pro Violare. [" Act. Traj. 1. p. 94. Toup. Opusc. 1, 451. Jacobs. Exerc. 2, 164. ad Anthol. 1, 410. 9, 411. 10, 258. Eur. Iph. A. 1275. T. 158. Hel. 981. Wakef. Ion. 934. Vales. ad Theodorit. init. Alpheus 3. Pantel. Epigr. Thom. M. 817. Il. Ε. 71." Schæf. Mss. Pind. Π. 12, 28. συλάσαις κρᾶτα Μεδοίσας.]

Συλέω, i. q. συλάω. Cujus pass. part. ap. Isocr. Nicocl. (9.) Διὰ πόλεμον τὸν γεγενημένον πανταχοῦ συλουμένων ὑμῶν. [" Lennep. ad Phal. 45. Vales. ad Theodorit. init., Dionys. H. 1, 73. Heyn. Hom. 5, 11. 6, 406." Schæf. Mss. Chandleri Inscr. n. 150.]

Σύλημα, τὸ, a συλάω s. συλέω dici potest, (ut ἱεροσύλημα ab ἱεροσυλέω,) et significare i. q. σῦλον, Spolia, Exuviæ, Quod spoliando s. exuendo detractum est. Σύλησις, Spoliatio, Depeculatio, Compilatio, i. q. σύλη: ut σύλησις τῶν ἱερῶν, Compilatio et spoliatio fanorum, Cum quis depeculatur fana. [" Ad Thom. M. 127." Schæf. Mss. * Συλήσιος, Maximus v. 583.] Συλητὴς, ὁ, Spoliator, Depeculator, Compilator, [Gl. * Συλητὴρ, fem. * Συλήτειρα, Eur. Herc. F. 377. * Συλητήριος, unde * Συλητήριον, de quo vide Schn. Lex. * Συλήτωρ, Æsch. Suppl. 934. " Nonn. D. 24, 306." Wakef. Mss. * Συλητὺς, unde] Ἀσύλητος, ὁ, ἡ, i. q. ἄσυλος, Inspoliatus, Qui non nisi per summum scelus et nefas spoliari violarive potest, vel, non sine piaculo, Inviolabilis. E Nonno (Jo. 187.) ἀσύλητος πραπὶς, pro Mens sancta et inviolata: [cf. 167. Eur. Hel. 456. " Ad Callim. 1. p. 133." Schæf. Mss. * Εὐσύλητος, Cyrill. Alex. in Jo. p. 906.]

Ἀποσυλάω, Dispolio, Deprædor, Depeculor, Depeculando aufero, Spoliando adimo s. eripio, Subduco: qua signif. et συλάω accipitur. Chrys. Ταῦτα δὲ οὐδὲ αὐτὸς ὁ Διάβολος ἀποσυλῆσαι δυνήσεται, Eripere et suffurari hæc poterit. [" Jacobs. ad Anth. 1, 412. 9, 159. Palladas 113." Schæf. Mss. Nicander Θ. 605. Pind. Π. 4, 196. Cassii Probl. 7, 26. * " Ἀποσύλησις, Eumath. 286." Boiss. Mss. * Κατασυλάω, Idem 153.] Περισυλάω, Circumcirca dispolio, Spoliando et depeculando detraho: ut cum latrones aliquem circumcirca spoliant, detrahentes ei vestimenta quibus circumamictus erat, et pecunias. Plato Gorg. Περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, Ab inimicis omnium bonorum facultate spoliari. Sic ap. Lucian. Περισεσυλημένος τοὺς κόλλοπας, de Apolline, e cujus lyra fures circumcirca detraxerant aurea fidium vertibula: [3, 48. " Toup. Opusc. 1, 348. 549." Schæf. Mss. * Ὑποσυλάω, Alex. Trall. 4. p. 231 = 68. " Clem. Hom. 2, 22." Kall. Mss. * " Ὑποσυλέω, Scholium 24. in Jo. Climac. c. 28." Boiss. Mss. Euseb. in Hier. ap. Philostr. 429.]

Συλεύω, i. q. συλάω et συλέω, Il. Ε. (48.) Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες, Spoliabant, Exuvias detrahebant, interfecto sc., ut alibi dicit νεκροὺς συλῆσαι. Alibi τεύχεα συλεύσειε idem Hom. dicit pro ὅπλα ἀποδύσῃ, Arma exuat, detrahat. Synonymum est σκυλεύειν, de quo paulo post. [" Jacobs. Anth. 11, 217. Heyn. Hom. 5, 11. 6, 406." Schæf. Mss.] " Ἀποσιλεύω, Depeculor, VV. LL. sed per- " peram pro ἀποσυλεύω." [* Ἐκσυλεύω, unde * " Ἐκσυλευτὴς, Expoliator, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 496, 19. Σταυρὸς, οὐρανίων καὶ ἐπιγείων σύνδεσμος, καὶ τῶν καταχθονίων ἐκσυλευτής." Seager. Mss.]

[* Συλόω, unde * " Ἀποσυλόομαι, Depeculor, Priscian. 8, 4, 19." Elberling. Mss. Item * Συλωτὸς, unde * " Ἀσύλωτος, Toup. Opusc. 1, 501. Callim. 1. p. 133. Brunck. ad Anal. 103. Wakef. Georg. p. 20." Schæf. Mss. " Andr. Cr. 145." Kall. Mss.]

¶ Σκῦλον, τὸ, i. q. σῦλον, ut docui ex Eust. in Συλαγωγέω, i. e. λάφυρον, Spolium, Præda. Ajunt σκῦλα vocari Spolia s. Exuvias quæ mortuis detrahuntur, ut et Hom. συλῆσαι νεκροὺς dicit: λάφυρα autem, Spolia ex hoste vivo; atque ita magis conveniet cum voce Manubiæ, quas dicunt esse Spolia quæsita de hoste nobili per deditionem. At Non. Manubias esse scribit pecunias e præda vendita; Prædam vero, corpora ipsa rerum quæ capiuntur. Cic. certe dixit, Quod ad quemque pervenit, pervenerit e præda, e manubiis, ex auro coronario. Plut. Symp. 8. Σκύλων Πυθοῖ καὶ ἀκροθινίων καὶ τροπαίων ἀναθέσεις: Juv. (10, 133.) Bellorum exuviæ, truncis affixa trophæis Lorica, et fracta de casside buccula pendens, Et curtum temone jugum, victæque triremis Aplustre. Itidemque Æneas ap. Virg. Æn. 11. quercum fulgentia induit arma, Mezenti ducis exuvias, tibi, magne, trophæum Bellipotens; aptat rorantes sanguine cristas, Telaque trunca viri. Et Cic. Jovem ornarat e manubiis Carthaginensium. Item σκῦλον dicitur Pellis feræ alicui detracta: ut et Lat. Exuvium et Spolium leonis. Callim. ap. Schol. Soph. (Aj. 26.) de pelle leonina, τὸ δὲ σκῦλον ἀνδρὶ καλύ-

πτρῃ Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. [“ Eur. Hec. 1004. Valck. Diatr. 164. Callim. 290. ad Diod. S. 1, 65. ad Lucian. 1, 382. Toup. Opusc. 1, 208. 2, 159. ad Xen. Eph. 207. Jacobs. Exerc. 2, 164. Anth. 6, 56. 7, 248. Brunck. ad Eur. Hec. 65. Huschk. Anal. 203. Antip. Thess. 55. Kuster. Aristoph. 9. Thom. M. 743. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 257. Kuster. 10.” Schæf. Mss.] DICITUR ET Σκύλος, (τὸ,) eadem signif. in Epigr. itidemque Schol. Aristoph. σκύλος exp. δέρμα. Sic Nicand. 'Α. 270. Νείαιραν τόθι σάρκα περὶ σκύλος αὖον ὀπάζει Δυσλεπέος καρύοιο τὸ καστανὶς ἔτρεφεν αἶα: appellans σκύλος τὸ δέρμα s. τὸ ἔνδυμα, Corium, quo vestitur castaneæ nucis caro. [“ Toup. Opusc. 2, 159. Valck. ad Theocr. 256. Callim. 290. Jacobs. Anth. 6, 404. 7, 93. 248. Kuster. Aristoph. 10.” Schæf. Mss. De accentu, Spohn. de extr. Odyss. parte p. 144. * “ Σκύλη, T. H. ad Plutum p. 241. 417.” Schæf. Mss.]

Σκυλοδέψης, Qui spolia s. exuvias ferarum concinnat, Coriarius, σκυτοδέψης, βυρσοδέψης: σκύλος enim B signif. τὸ δέρμα, inquit Schol. Aristoph. B. [Aristoph. 'Εκκλ. 420. "Ορν. 490.] Apud Eust. 450. 1710. [1880.] LEGITUR ET Σκυλαδέψης, quod ex antiquis Gramm. affert: ITEM Σκυλάδεψος: quod itidem exp. ὁ δέρματα δεύων. Apud Hes. ET Σκυλοδέψιος, ὁ βύρσας βυρσεύων, i. q. βυρσοδέψης. [* Σκυλόδεψος, Cerdo coriarius, Dem. 781. * Σκυλοδεψέω, Aristoph. Πλ. 514. * Σκυλοπνίκτης, Tzetz. Ch. 6. p. 108.] Σκυλοφόρος, Qui spolia s. exuvias fert, ampla spolia refert, Victor præda spoliisque potitus, Epigr. Potest significare etiam Qui gestat spolium s. exuvium feræ alicujus, ut leonis, ursi: præsertim si ei interfecto detraxerit. [Epith. Jovis, Lat. Feretrius, Dionys. H. 2, 34. * Σκυληφόρος, Anal. 2, 112. * Σκυλοχαρὴς, Anthol. 4. p. 472.]

Σκυλαία, ἡ, i. q. σκῦλον. Hes. enim σκυλαίας exp. τὰ σκῦλα καὶ λάφυρα: addens tamen, ab aliis exponi πανοπλίας. [Sed cf. Σκυλεία.]

Σκυλάω, i. q. συλάω, Spolio, Exuo, Depeculor. [“ Jacobs. Exerc. 2, 164. Wakef. S. Cr. 2, 24.” C Schæf. Mss. Epigr. Cyzicen. 13. σκυλᾶν τὰν θεόν. * Σκυλητὴρ, unde * Σκυλητήριος, e quo per contr.] UNDE Σκυλήτρια, ἡ, Spoliatrix, Deprædatrix, Compilatrix, Eust. 1072. [Lycophr. 853., ubi Schol. exp. * σκυλατική. * “ Κατασκυλάω, Clem. Alex. 248.” Kall. Mss.]

Σκυλεύω, i. q. σκυλάω, ut συλεύω i. q. συλάω, Plut. Fabio, "Οσους ἔκτεινε τῶν πολεμίων, σκυλεύσας ἀνεχώρησε: (cf. Eund. in Marcello 24.) Itidem Thuc. (5, 74.) p. 189. Τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευον, Schol. ἀπεγύμνουν, Armis et vestimentis nudabant. Et Aristot. Rhet. 3. Οἱ τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες, Qui mortuos spoliant. Schol. Soph. (Aj. 26.) p. 3. dicit etiam σκυλεύειν τοὺς λέοντας, pro Interfectis leonibus pelles detrahere: et hoc esse, quod Hom. dicit, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν: quemadmodum σκῦλα quoque et ἔναρα idem significant. Interdum viventes quoque dicuntur σκυλεύεσθαι, cum vestimentis armisque spoliantur s. nudantur, Dem. pro Cor. Τῶν στρατιωτῶν τινων ὑπὸ τῶν πολεμίων σκυλευθέντων, ἐκ τῶν ἰδίων D ἀναλωμάτων καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους. Item Spoliando detraho, Exuo: itidem ut συλεύω et συλάω. Xen. 'Ελλ. 2, (4, 12.) p. 278. Τὰ μὲν ὅπλα ἔλαβον, τοὺς δὲ χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσαν, Nulli civium tunicam detraxere. [“ Wessel. ad Herod. 41. Kuster. Aristoph. 9. Jacobs. Anth. 11, 217.” Schæf. Mss. Nicander Θ. 379. Δέρματος ἐσκύλευσαν.] Σκύλευμα, τὸ, i. q. σκῦλον, ut σύλημα i. q. σῦλον: unde ap. Eur. Phœn. (864.) σκυλεύματα, Spolia, Exuviæ. [“ Cattier. Gazoph. 25.” Schæf. Mss. * “ Σκύλευσις, Spoliatio, Deprædatio, Hebr. Int. sec. Schol. Ed. Rom. Job. 15, 21.” Schleusn. Lex. V. T. * Σκυλευτὴς, Gl. Spoliator, Symm. Ezech. 23, 15. “ Chrys. in Ps. 50. T. 1. p. 694, 37. Παῦλος δὲ γεγηρακὼς ἦν καὶ πεπολιωμένος, καὶ τὸ μὲν πρότερον σκ. τῶν ἐκκλησιῶν γέγονε.” Seager. Mss. * Σκυλευτὸς, unde * 'Ασκύλευτος, Heliod. p. 3. Dionys. H. 1, 336=4, 2224. * Νεοσκύλευτος, Anal. 1, 497. Diosc. Epigr. 13, 1. * Σκυλεία, Spolium, Præda, 1 Macc. 4, 23. * 'Ανασκυλεύω, unde * “ 'Ανασκυλευσμὸς, Steph. Diac. Vit. Stephani Junioris 512.” Kall. Mss. * 'Αποσκυλεύω, Schn. Lex. * Κατασκυλεύω, Eumath. 393. Theod. Prodr. 137. “ Athan. 1, 804.” Kall. Mss. * Παρασκυλεύω, 217. * Συσκυλεύω, Exod. 3, 22. Cod. Oxon.]

[* Σκυλόω, unde ἐσκυλῶσθαι, Hesychio τὸ κεκαλύφθαι. “ Recte docet. Corrigendum igitur, quod infra legitur, συνεσκολυμμένον, συγκεκαλυμμένον, mutandumque in Συνεσκυλωμένον, a * Συσκυλόω. Longe aliud est σκολύπτειν, et quæ hinc prodeunt. Σκύλον vero, Pellis, cujus ad integendum et obvelandum frequens usus, itidemque, Hesychio teste, τὸ τοῦ καστανίου κάλυμμα.” Hemst. * Κατασκυλόω, unde * “ Κατασκύλωσις, Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 290.” Kall. Mss.]

“ ΣΚΥΛΛΩ, Vexo, Molestus sum, Molestiam exhibeo, Negotium facesso; item Fatigo. Herodian. (7, 3.) Σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Apud Eund. (4, 13.) est Fatigare, Σὺν ἱππεῦσιν ὀλίγοις πορεύεται, ἵνα μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ. At vero ap. Marc. et Luc., quos eodem verbo in eadem re narranda usos esse observandum est, hunc c. 8, (49.) illum c. 5, (35.) Σκύλλειν τὸν διδάσκαλον, reddi potest vel Vexare, vel Fatigare. Utitur idem Lucas et pass. voce Σκύλλομαι, in imperativo, 7, (6.) Κύριε, μὴ σκύλλου: ubi aptius redditur verbo Fatigari, quam Vexari: licet non magno discrimine. Perinde est certe ac si diceretur, Ne hunc laborem suscipe. Non dubito autem quin ad h. l. respiciendo, dictum sit σκυλῆναι πρός με, pro Usque ad me fatigari, Veniendi ad me laborem suscipere. Affertur porro ex Agabari Epist. ap. Euseb. Pr. E. 1.:” [“ imo Hist. Eccl. 1, 13. Adde Const. Porph. de Imag. Edess. 79.” Boiss. Mss. Σκύλλω, Gl. Fatigo, Vexo, Jacio: Σκύλλομαι Jactor: Σκυλεὶς Jactatus, Vexatus. “ Ruhnk. Ep. Cr. 73. Irmisch. ad Herodian. 2. p. 1071. Jacobs. Exerc. 2, 165. Anth. 6, 77. 11, 130. Wakef. S. Cr. 2, 23. Lucian. 2, 346. Heyn. Hom. 6, 155.” Schæf. Mss. Lacero, Æsch. Pers. 577. Σκύλλειν, Hesychio τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν: 'Εσκύλατο, Eid. διεσπάσατο. Σκύλαιο, Scholiastæ ξύρησον, Nicander 'Α. 412.] “ Σκυλμὸς, Vexatio,” [“ Jacobs. Anth. 7, 332. Heyn. Hom. 6, 155. ad Timæi Lex. 115. Ruhnk. Ep. Cr. 73.” Schæf. Mss. “ Strepitus et festinatio, Schol. Il. P. 64. Consternatio, Manetho 4, 364.” Wakef. Mss. Artemid. 2, 30. Φροντίδας καὶ σκυλμοὺς, 31. Σκ. καὶ ἀηδίας.] “ At Σκύλματα κόμης, Laniatus comæ, Epigr.” [“ Jacobs. Anth. 9, 213. Ruhnk. Ep. Cr. 73.” Schæf. Mss. * Σκύλσις, Hesychio θυμὸς, σάλος, ταραχὴ, “ Molestia, Athan. 2, 548. Metaphr.” Kall. Mss. * Σκυλτὸς, unde *"Ασκυλτος, Gl. Infatigabilis. “ Auctor Constit. Apost. de capillis et capite, cujus coma resecta aut vellicata, concerpta, disjecta non est, ut in conflictibus amantium.” Lex. Hederici, Lipsiæ 1796.] “ 'Ασκύλτως, idem sonat quod δίχα τοῦ σκύλλεσθαι καὶ ἐνοχλεῖσθαι, s. ἀσαλεύτως, ἀσπαράκτως: ut ap. Euseb. Hist. Eccl. 4. (p. 133.) Polycarpus ministris carnificis dicit, "Αφετέ με οὕτως· ὁ γὰρ διδοὺς ὑπομεῖναι τὸ πῦρ, δώσει καὶ χωρὶς τῆς ὑμετέρας ἐκ τῶν ἥλων ἀσφαλείας ἀσκύλτως ἐπιμεῖναι τῇ πυρᾷ.” [* Εὔσκυλτος, Gl. Agilis, Mobilis. “ Const. Apost. 2, 3. 3, 15. 19. et alibi, Porphyr. ap. Rutgers. Var. Lectt. 513.” Kall. Mss. “ Is. Porphyr. in Allatii Exc. p. 310.” Boiss. Mss. “ Jo. Malal. 1, 131. 396.” Elberling. Mss. * “ Πολύσκυλτος, Curarum et ærumnarum plenus, Pseudo-Chrys. Serm. 102. T. 7. p. 554, 20. "Οταν τὸ * εὐδαπάνητον τῆς ζωῆς ἐννοήσω, καὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸν ἐπινεύοντα κύκλον, καὶ τὴν πολύσκυλτον τῶν ἀνθρώπων διαγωγήν.” Seager. Mss. * 'Ανασκύλλω, unde * Καταναςκύλλω, Æsop. Fab. 293=232. * 'Αποσκύλλω, unde ἀποσκύλαιο, Scholiastæ ἐκδείρειας, Nicander Θ. 690. * “ Διασκύλλω, Pallad. V. Chrys. 42.” Boiss. Mss. * Κατασκύλλω, Clem. Alex. 290.]

“ Κοσκυλμάτια, Coriorum et pellium minuta præsegmina: Suidæ τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα, ut et Hesychio τὰ τῶν βυρσῶν * περικομμάτια, et Schol. Aristoph. τὰ περιττὰ τὰ περιτεμνόμενα ἀπὸ τῶν * καττυματίων. Metaphorice s. abusive

" Aristoph. Ἱππ. (49.) "Ηικαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', " ἐξηπάτα, Κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων, pro " εὐτελέσι * ῥηματιδίοις, s. λογαρίοις εὐτελέσι in mo- " dum τῶν κοσκυλματίων." [Vide Schn. Lex.]

ΣΥΝ, pro quo Attici DICUNT Ξὺν, Cum, Una cum. Hæc præp. Σὺν solo dat. jungitur, ut Cum ap. Latinos ablativo. In Prov. Σὺν τῷ κυνὶ, καὶ τὸν ἱμάντα, Una cum cane lorum quoque. Apud Hom. frequens βῆναι, s. νέεσθαι aut φεύγειν σὺν νηυσί: de quo usu dicetur et postea. Il. Δ. 162. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι, Herodian. 3, (7, 12.) Τοῦ Λαίτου ἐπιφανέντος σὺν νεαρῷ στρατῷ, Cum recentibus s. novis copiis. Σύν τινι εἶναι, pro eo quod Lat. dicunt Facere cum aliquo, Stare a partibus alicujus, Favere alicui, Juvare aliquem. Xen. Ἑλλ. 3, (1, 15.) Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι: K. Π. 7, (5, 26.) Τοὺς μὲν οὖν θεοὺς οἴεσθαι χρὴ σὺν ἡμῖν ἔσεσθαι, Nobiscum facturos, Nobis opitulaturos: Σ. (6, 10.) Ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ, Jacta sors Critobulo favit. Σὺν θεῷ, Deo juvante; ut σὺν θεοῖς, Diis juvantibus, ut Cic. loquitur: quo sensu Virg. Ventis et diis secundis agmen agens: cui contrarium est Adversis diis, ap. Juven., ut et Ovid. dicit, adverso movimus ista deo, et Iratis diis, ut Plaut. Diis meis iratissimis. Il. Γ. (439.) ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ, Minerva juvante vicit, Od. (Τ. 2.) Μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων, de Ulysse, cui Minerva auxiliabatur quicquid conaretur: quamobrem N. (390.) Idem dicit, Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην Σὺν σοὶ, πότνια θεά, Te juvante. Quibus in ll. non additur quidem dat. θεῷ, sed subauditur: additur autem in sequentibus, omisso nomine proprio. Soph. Aj. (779.) τάχ' ἂν Γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι, i. e. μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ, Dei auxilio, ope, Deo juvante, vel etiam Dei beneficio: quod in N. T. dicitur διὰ τῆς χάριτος Θεοῦ: ut et ap. Xen. (Œc. 11, 20.) accipitur, Ὑγιαίνοντά σε ὡς ἐπιτοπολὺ σὺν θεοῖς ὁρῶμεν. Ambigue autem ludebat Stratonicus Citharœdus, cum cuidam interroganti quot haberet discipulos, respondit, σὺν τοῖς θεοῖς, δώδεκα: nec enim volebat dicere se Dei beneficio habere discipulos duodecim; sed, habere se duodecim discipulos una cum diis: i. e., Esse discipulos duodecim numero, si dii quoque, quorum simulacra stabant ἐν τῷ διδασκαλείῳ, in hoc numero comprehenderentur: erant enim ibi novem Musarum statuæ, et una Apollinis. Huic σὺν θεῷ respondere ajunt, quod Terent. Adelph. dixit, Est, diis gratia, unde hæc fiant. Itidem accipi potest in h. l. ejusd. Xen. K. Π. 5, (5, 7.) Νίκης γενομένης σὺν τοῖς θεοῖς ἡμετέρας, Cum nos Dei beneficio victoriam obtinuerimus. Nisi malis, Deo juvante, Dei auxilio. Vel etiam, Deo ita volente: ut accipitur in Proverbiali hoc senario, Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται: quem Erasm. sic vertit, Deo volente quisque ridet atque flet. Alioqui σὺν θεῷ redditur etiam Deo benevolente, propitio, favente. Thuc. 1. Ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, Diis benevolentibus et secundis invadamus eos qui injuriis nos lacessiverunt. Quæ verba sic etiam resolvere queas, Invadamus eos qui nobis injuriam intulerunt, prius deos precati ut nobis adsint et adversarios nostros nobiscum debellent. Qualis resolutio et in sequentibus exemplis locum habet. Synes. Ep. 143. Μεθ' ἃς σὺν Θεῷ ὁδοῦ ἕξομαι, Iter ingrediar Deo volente, Iter ingrediar, et precabor Deum ut id ipsum meum iter prosperet. Sic et alibi: Epist. 126. Καὶ ἀγνὰ σκεύη προευτρεπίζομαι, σὺν Θεῷ δὲ εἴην ἐπιβαλλόμενος, Faxit autem Deus ut prospere id aggrediar. Aliquando additur δὲ, et est παρενθετικὸν, præsertim cum sequitur εἰπεῖν, aut εἰρήσεται, vel εἰρήσθω. Synes. Ep. 132. Κἂν ἐπιτύχω τοιούτων, (σὺν Θεῷ δ' εἰρήσθω,) θαρρῶ, Cum bona Dei venia dictum sit, Absit verbo invidia. Volunt enim deprecandæ invidiæ causa παρεμβεβλῆσθαι, sicut cum dicitur σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω: item, ἀπείη δ' ἡ Ἀδράστεια, s. φθόνος ἀπέστω. Sic ap. Aristoph. Πλ. (115.) Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,) Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Quod perinde esse puto ac si quis ita loqueretur, Hoc autem ita dicetur a me, ut interim Deum mihi optem propitium, vel sperem. Vel, Quod tamen absque numinis ope, s. favore, absit ut sperare ausim, vel mihi polliceri. At quidam exp. Faxit Deus ut eveniat quod dico. Plato itidem parentheticῶs usurpat σὺν θεῷ εἰπεῖν, omisso δὲ, sed ita tamen ut illud εἰπεῖν supervacuum sit: ut in Epist. Ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ (σὺν θεῷ εἰπεῖν) ῥᾴδιον ἔσται, Facile erit, Deo juvante. Vel etiam, Modo Deus non adversetur. Idem hoc ipsum σὺν θεῷ εἰπεῖν posuit pro eo quod hodie dicimus, Dei beneficio, Deo bene vertente. Itidem in Epist. Τὰ μὲν οὖν εἰς τὸ παρὸν, σὺν θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς, Ea autem in præsentia, Dei quidem beneficio, bene se habent. Ex Herod. autem affertur de Crœso, Σὺν θεῷ εἰρημένον, pro Quod divino instinctu dictum est. Σὺν νόμῳ, Secundum leges. Quo genere loquendi utitur Plato de LL. necnon Xen., qui dicit (K. Π. 1, 3, 14.) Σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι, Secundum legem judicium ferre, i. e. Ita ut leges jubent, non contra leges. Item σὺν τῷ χρόνῳ, Progressu temporis. Gallice eod. plane modo dicimus Avec le temps. Sonant enim hæc, Cum tempore. Alicubi σὺν, veluti supervacanea, non redditur Lat. præpositione Cum: ut in l. illo quem supra ex Hom. citavi, σὺν μεγάλῳ ἀπέτισαν, Magno suo malo pœnas luerunt: quemadmodum et ap. Xen. (K. Π. 3, 1, 9.) Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, Tuo commodo pœnas sumere, Ad tuum commodum pœnas exigere, Pœnas exigere prout tibi expedit. Quibus additur et hoc Thuc. (1, 84.) ξὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνειν, Laude incitare. Alicubi contra omissum subauditur, Thuc. 4, (78.) p. 147. Πορευόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, Cum mille et septingentis militibus armatis. Et (83.) p. 148. Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασίδου, Cum exercitu. Observavi autem et in nonnullis Scriptorum Latinorum ll. omissam itidem præp. Cum, nisi me memoria fallit. Sunt qui huic loquendi generi addant et hoc Thuc. 4, (75.) p. 146. Δέκα ναυσὶν ἐς τὸν πόντον ἐσεπεπλεύκει: quoniam sc. Hom. frequentissime dicit σὺν νηυσὶ, ut Il. B. 74. φεύγειν σὺν νηυσί: 140. Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίην: 236. Οἴκα δέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Sed his in ll. σὺν accipiunt pro ἐν, In. At præp. σὺν omissæ ante αὐτῷ vel αὐτοῖς, ut ap. Xen. K. Π. 3, (3, 19.) Ἥκειν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφάνοις, exempla habes supra in Αὐτός.

Σὺν interdum absolute et sine casu ponitur adverbialiter, adjuncto δὲ aut καὶ, pro Pariter, Una, Simul, Simul et, Pariter et, Nicand. Θ. 8. κακόεργα φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνίγρους Ἑρπηστὰς ἔχιάς τε. Itidem et Πρὸς δὲ usurpatur, ut videre poteris in Στύππη.

Σὺν in compositione quoque, Communionis signif. habens, accipitur pro Simul, Una, Pariter, Communiter: ut in σύσσιτος, συστράτηγος, et similibus aliis. Aliquando signif. Contractionem s. Coitionem leniter s. sensim procedentem: ut in σύνοξυς, quo significatur Qui sensim in mucronem coit, Sensim in mucronem desinens, itidem et in σύστομος, ac similibus. Interdum adjuvat vim verbi, gratiamque addit: ut in συντελῶ, Ad consummationem confero. Nonnunquam vacat, et ornatus causa additum est, ut in συμπαιδεύω: quemadmodum et Lat. Con vacat in Condocefacio, Commemini. Porro ultima hujus præp. litera ν in compositione aliquando vertitur in γ, sequente alio γ, vel κ aut χ, ut in συγγάλακτος, συγκάθεδρος, συγχωρέω: aliquando in λ, sequente alio λ, ut in συλλαμβάνω: aliquando in μ, ut ante β, μ, π, φ, veluti in συμβαίνω, σύμμετρος, συμπάσχω, συμφύω: aliquando in ρ, ut ante ρ, velut in συρράπτω: interdum in σ, ut sequente σ cum vocali, velut in σύσσωμος, σύσσιτος: interdum omittitur, sequente ζ, σκ, σπ, στ, σφ, σχ, ut in σύζυγος, σύσκηνος, σύσπασις, σύστημα, συσφίγγω, συσχολάζω. At immutatum permanet sequente vocali aut diphthongo, item sequente δ, θ, ν, τ.

[" Σὺν, Munck. ad Anton. Lib. 281. Verh., ad Il. B. 293. A. 49. Pro καὶ, ut ratio verbi pluralis reddatur, Ruhnk. ad H. in C. 499. ad Herod. 637.: sic

ἅμα, Markl. Iph. p. 226. Pro εἰς, Abresch. Lectt. Aristæn. 71. Pro ἐν, Heyn. Hom. 6, 289. Abund., ad Anton. Lib. 92. Verb., cf. ad Il. Θ. 530. Markl. Suppl. 1118. Heyn. Hom. 4, 588. Subaud., v. gr. ἦλθον ἱκεσίᾳ χερὶ, Musgr. Phœn. p. 221. Herod. 441. 520. 627. Diod. S. 1, 291. 295. 305. Brunck. Œd. T. 1136. Wakef. Herc. F. 794. 1005. Alciphr. 180. Valck. Hipp. p. 289.: ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ, Xen. K. Π. 79., ubi v. Zeun., ad Charit. 698. Omissum in αὐτῷ, αὐτοῖς, Bentl. Ep. ad Hemst. 107. Toup. Opusc. 1, 525. 2, 277. Append. in Theocr. p. 24. Harles. 344. Bergler. ad Alciphr. 13. 346. 352. Pierson. Veris. 40. ad Charit. 242. 680. ad Herod. 126. 130. 219. 248. 481. 529. Xen. K. Π. 307. Il. Θ. 24. ad Lucian. 1, 92. 341. 499. 528. 536. 2, 96. Dial. p. 45. 79. 90. Gronov. ad Ælian. H. A. 983. Batrach. 159. Ilgen. ad Hymn. 375. Wakef. Trach. 1015. Herc. F. 935. 1309. S. Cr. 4, 55. Abresch. Æsch. 2, 124. Jacobs. Anim. 316. Anth. 2, 263. 6, 182. 7, 182. 8, 263. 9, 352. 453. 10, 22. 11, 159. Eur. Iph. A. 534. Tro. 986. Ion. 32. Suppl. 927. Bacch. 934. 1121. Brunck. ad 921. Cycl. 701. Med. 165. Or. 1537. Aj. 27. Samius 2. Aristoph. Ἱππ. 849. Kuster. p. 104. ad Diod. S. 2, 311. 400. 415. 468. ad Dionys. H. 1, 319. Heyn. Hom. 5, 417. 654. Boiss. Philostr. 412. (Jacobs. Anth. 7, 324. an αὐταῖς Χάρισι?) An articulus locum habeat, ad Diod. S. 2, 589. ad Herod. 219. Legitur articulus, p. 451. Xen. K. 'A. 1, 3, 17. Aristoph. Σφ. 1449. cf. Brunck. 1, 176. Σὺν αὐτοῖς τοῖς βραχίοσι, Diod. S. 2, 602. Matth. Gr. Gr. 696. Σὺν absolute, sine dat., Abresch. Lectt. Aristæn. 225. Σύν τε, absolute, Markl. Suppl. 969. Herc. F. 787. Jacobs. Anth. 12, 220. Συν— et ἀν— conf., ad Lucian. 2, 21. Σὺν δακρύοις ἀποχωρεῖν, K. Π. 76. Σὺν Μούσαις, i. e. A Musis amatus, Jacobs. Anth. 6, 142. Σὺν δὲ, Markl. Iph. p. 410. Ariston 1. Σύνδυο, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 168. Σὺν οὐδενὶ — δείματι, Paus. 3, 229." Schæf. Mss. " Σὺν omittitur, Eur. Herc. F. 1383. Apoll. Rh. 2, 168. Æsch. Pr. 221. Sic solent Attici, Suid. 1, 389. Per se, ut πρὸς, Orph. Hymn. Præf. v. 27. Σύν ῥα, Quint. Sm. 8, 185. Il. Δ. 447. Σύν γε, 269." Wakef. Mss. Σύν τε, Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 2. p. 246. Antecedens σ præp. σὺν sæpe absorpsit, Idem ad Long. 423.]

" ΣΥΡΙΣΚΟΣ, vel Ὑρίσκος, Vas quoddam e vimine " aliave materia contextum, in quod ficus impone- " bant, Hes." [et nott. " Pro ἄρριχος dicebant et ἄρσιχος. Dein litera transposita * ἄρισχος et * ἄρισκος, pro quo et * ὕρισχος, * ὕρισσος, et σύρισκος dixerunt. Qua de re notavit magnus Casaub. Animadv. in Athen. 3, 4. (p. 154.) Phrynichus in Appar. Soph. Bibl. Coisl. 468(=Bekk. Anecd. 67.) Ὕρισχος, ὃ διαφθείροντες οἱ ἰδιῶται * βρίσχον καλοῦσι· ἔστι δὲ * πρόκανόν τι, ἐν ᾧ σῦκα καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς ἄστυ φέρουσι, κοφίνῳ ἐμφερές. Hinc Lat. Riscus, quod fere perspexit V. D. ad Hes." Pierson. ad Mœr. 56. Συρίσκος, Gl. Pultorium. * Σύριχος, i. q. συρίσκος, Alexis ap. Athen. 76. Τοὺς τὰ σῦκα ἑκάστοτε ἐν τοῖς συρίσκοις πωλοῦντας. Vide ibi Cas. et Schw.] " Ὑῤῥὶς, Sporta: σπυρὶς, Suidæ. " Ab Eod. Ὑῤῥισσὸς dicitur esse ἀγγεῖον πλεκτὸν, cui " ficus imponuntur. Hes. exp. φορμός." [" Ὑρισσὸς, Aristoph. Fr. 274." Schæf. Mss.] " Ἔρυσος, Hesy- " chio σπυρὶς, κάλαθος, Sportula, Quasillus."

ΣΥΡΙΣΣΩ SIVE Συρίττω, Sibilo, Sibilum edo; Sibilo ejicio, Exibilo, sicut Explodo dicitur pro Manuum plausu aliquem ejicio. Dem. (315.) Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον: ubi tamen redditur et Sibilabam: (586.) Εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε. Plut. (6, 681.) Συρίττουσιν αὐτὸν ἐν Ὀλυμπίοις. Et pass. voce ac signif. ap. Æschin. (64.) Ἡγεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, Ita ut et exibilaretur, Lucian. (1, 49.) Μνησικακήσω παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι. Apud Eund. legitur et συρίσαι, ut πλάσαι a πλάττω: nisi potius reponendum συρίξαι: (1, 854.) Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ θεαταί εἰσι κροτῆσαί ποτε καὶ συ-

A ρίσαι, Multi sunt qui plaudant et sibilent, s. explodant et exibilent. [Fut. Συρίσω, Mechan. vett. p. 194.] || Fistulo, Fistula cano, Aristot. de cervis, Κατακηλοῦνται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων, Plin. Mulcentur fistula pastorali et cantu. [Lobeck. Phryn. 192. " Valck. Anim. ad Ammon. 228. 230. ad Lucian. 1, 68. 241. 319. Ilgen. ad Hymn. 430. ad Diod. S. 1, 93. Greg. Cor. 67(=154.) Sibilo ejicio, Exibilo, Jacobs. Anth. 7, 387. Kuster. Aristoph. 109. Ruhnk. ad Vell. 166. De ventis, Villois. ad Long. 49. Valck. Adoniaz. p. 385. Συρίζομαι, Lucian. 1, 36. (2, 806.) *Σύριγμα, Wakef. ad Mosch. 3, 56. Villoison. ad Long. 50. 136. T. H. ad Plutum p. 229. Jacobs. Anth. 12, 410." Schæf. Mss. " Philostr. 101. Clem. Alex. 58." Kall. Mss. Dionys. H. de C. VV. 98, 22. " Schol. Theocr. 1, 1." Boiss. Mss. " Euseb. Hist. Eccl. 10, 4." Mendham. Mss. Orph. H. 33, 25. Aristoph. 'A. 553. Eur. Bacch. 950. * Συριγματώδης, Cassii Probl. 82. ἦχος.] Συριγμὸς, ὁ, Sibilus, Sonitus ille s. Vox aut Stridor qui

B sibilando editur, Sonitus ille quo aliquis exibilatur, Plut. (9, 242.) Ἡ γὰρ ἔκπτωσις οὐ φέρει συριγμὸν οὐδὲ χλευασμόν. Dicitur et συριγμὸς τῶν ὤτων, cum veluti sibilus quidam auditur in auribus, Tinnitus et sonitus aurium, Diosc. 1. Et 2, 96. de felle, Πρὸς συριγμοὺς, sc. τῶν ὤτων, s. τοὺς ἐν ὠσὶ, Ad sibilos aurium, Ruell.: 101. dicit Ἤχους τοὺς ἐν ὠσί. Elephantibus etiam tribuitur συριγμὸς, quod interpr. Barritus, Arrian. (5, 17, 12.) Ὡς δὲ καματηρά τε τὰ θηρία καὶ οὐκ ἔτι αὐτοῖς ἐῤῥωμέναι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίγνοντο, ἀλλὰ συριγμῷ μόνον διαχρώμενα, ὥσπερ αἱ πρύμναν κρονόμεναι νῆες, Tantum barrientes et rudentes. Sed magis proprie homini tribuitur, item et serpentibus. Aristot. Ὅσα μὲν ᾠοτόκα ἐστὶν, ἀφίησι φωνὴν, ἀσθενῆ μέντοι· καὶ τὰ μὲν, συριγμὸν, ὥσπερ οἱ ὄφεις· τὰ δὲ συριγμὸν μικρὸν, ὥσπερ αἱ χελῶναι: Plin. Ova parientibus sibilus, serpentibus longus, testudini abruptus. [Dionys. H. de C. VV. 156.: σ. κάλων, 196. Ed. Schæf.: cf. Titmanni Proleg. ad Zonaræ Lex. p. xiii. " T. H. ad Plutum p. 229."

C Schæf. Mss. " Dio Chrys. 2, 27." Wakef. Mss. Alex. Trall. 3. p. 171. Xen. Symp. 6, 5. " Clem. Alex. 174." Kall. Mss.] Συρικτὴς, Sibilator; Fistulator, Qui fistula canit, ut σαλπικτὴς, Qui tuba canit, Tubicen. [Lobeck. Phryn. 192. " Ad Charit. 660. Jacobs. Anth. 9, 320. 11, 226. *Συρίκτας, Valck. Adoniaz. p. 280. ad Röv. p. xxxiv. * Συρικτὴρ, Jacobs. Anth. 7, 58. *Συρικτὸς, Musgr. Ion. 498." Schæf. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 689." Kall. Mss.] Ἀσύρικτος, ὁ, ἡ, Qui exibilatus non est, Intactus a sibilo, Cic.

Ἀποσυρίττω, i. q. συρίττω, significans Exibilo, Sibilis expello s. ejicio. [* " Διασυρίττω, * Διασυριγμὸς, ad Diod. S. 1, 724." Schæf. Mss. " Διασυριγμὸς, Exibilatio, Explosio sibilo facta, cum alios aliorumque opera sibilis consectamur, Diod. S. 14. p. 452, 25. Vox elegans, translata a serpentum συριγμοῖς, quibus propria est. Unde συριγμὸς θηριώδης φωνὴ dicitur Dionysio de C. VV. p. 13. De nota marginali διασυρμὸς vide Wessel. ad h. l." Munth. Spec. Def.

D Lexx. 507.] Ἐκσυρίττω, [s. Ἐκσυρίσσω,] itidem Exibilo, Demosth. (449.) Et pass. voce ac signif. ap. Athen. (223.) e Comico quodam, ἐκσυρίττεται, Exibilatur. [Lucian. 1, 48. " Ad Diod. S. 1, 724. Bergler. ad Alciphr. 123. ad Lucian. 1, 241." Schæf. Mss.] Ἐπισυρίττω, Sibilo ad, Sibilis excipio. Pro Exibilo, affertur e Dem. Exp. etiam More gruum vociferor. [Cf. Συριστής.] Κατασυρίττω, Sibilum edo, Sibilo, Aristoph. Πλ. (690.) κατασυρίξας [κᾆτα συρ.] ἐγὼ, Ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ὄφις. Solere autem serpentes sibilare, patet satis clare e l. Aristot. et Plinii in Συριγμὸς c.: quemadmodum et ap. Ovid. Cæruleus serpens horrenda sibila misit. Item Exibilo, ut cum dicitur κατασυρίττειν τινος, quod Cic. Sibilo consectari aliquem. [" T. H. ad Plutum p. 229. ad Diod. S. 1, 724." Schæf. Mss. *Ὑποσυρίττω, Aristæn. 2, 4, 1. " Ad Charit. 232. Villois. ad Long. 214." Schæf. Mss.]

Συρίζω, i. q. συρίττω, Fistula cano, Fistulo, διὰ σύριγγος μέλπω: ut σαλπίζειν, διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, Schol. Theocr. Pro quo DORICE Συρίσδω, Theocr.

1, (3.) ἁδὺ δὲ καὶ τὺ Συρίσδες, Dulce canis fistula, [sed al. * Τυρίσδες.] || Alioqui Συρίζω signif. κατὰ Σύρους λέγω vel φρονῶ, Syre loquor, ago. Exp. etiam, Syrorum more molliculus sum. Tunc autem a Σύρος derivatum est. || Συρίζω signif. etiam Sibilo, itidem ut συρίττω. [Æsch. Pr. 355. S. c. Th. 469. " cf. omnino T. H. ad Plut. 690. (p. 229. 250.)" Boiss. Mss. " Bernard. Rel. 75. Lucian. 1, 68. 319. Bion p. 331. Valck., Wakef. Eum. 427. Fut. ίσω, Longus p. 27." * Σύρισμα, Villois. ad Long. 136. Heyn. Hom. 7, 49." Schæf. Mss.] Συρισμὸς, i. q. συριγμὸς, ut συρίσαι i. q. συρίξαι, Sibilus, Stridor, Lucian. (2, 913.) Λόγχη βαρεῖα μετὰ συρισμοῦ ἑλιττομένη. [" T. H. ad Plutum p. 229." Schæf. Mss.] " Συριστὴς, Grus mas, " γέρανος ἄῤῥην, Hes." [Gl. Fistulator. " Συριστὴς, * Συριστὴρ, Jacobs. Anth. 7, 58. ad Charit. 217. * Σύριγξις, Schol. Eur. Or. 144. * Συριγκτὴς, ad Charit. 660. Jacobs. Anth. 11, 226. Tzetz. Exeg. in Il. 130, 29." Schæf. Mss. Cf. Σαλπιγκτής.] Ἀποσυρίζω e Luciano pro Sibilo, Exibilo. Bud. interpr. Sibilum emitto, afferens e Luciano, (4. p. 269.) Τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀποσυριζέτω. [" Ilgen. ad Hymn. 430. (H. in Merc. 280.)" Schæf. Mss.] Ετ Διασυρίζω, itidem pro Sibilo, Sibilum edo, vel potius pro Exibilo. E Daniele 4. [Cant. tr. Puer. 26. πνεῦμα διασυρίζον,] Flans spiritus. [" Apoll. Dysc. 58." Schæf. Mss. Apollon. Hist. Mirab. 10. Πολλῶν ἐπιπολαζόντων ἰκτίνων ἐν τῇ πανηγύρει καὶ διασυριζόντων. * " Ἐκσυρίζω, Exibilo, Orig. c. Cels. 6. p. 295(= 304.)" Seager. Mss. Dio Cass. 648, 61. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐπισυρίζω, Ælian. H. A. 2, 3. 7. Nonn. D. 1, 71. 18, 13. ad Greg. Cor. 874. * " Κατασυρίζω, Pallad. V. Chrys. p. 23." Kall. Mss. Daniel. 11, 26. κατασυριεῖ, Buccina canet, Interprr. Sed v. Schleusn. Lex. V. T. v. Κατασύρω. * Παρασυρίζω, Nonn. D. 1, 521. * Περισυρίζω, Schol. Aristoph. Εἰρ. 7.] Προσυρίζω, Subsibilo, Insufflo, e Polybio [8, 22, 5. 27, 10. 31, 5. ubi al. * Προσσυρίζω. * Ὑποσυρίζω, Leniter strideo, Æsch. Pr. 126. αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς Πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει. " De arbore, Villoison. ad Long. 50. Valck. ad Theocr. 1, 1." Schæf. Mss. Hippocr. 1220. 1227.]

At vero NOMEN Σύριγξ, ιγγος, ἡ, Fistula, et quidem pastoria, proprie, Plut. de Sol. Anim. loquens de cervis, Κηλοῦνται σύριγξιν, quos Aristot. itidem dicit κατακηλεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων: et Plin. Mulceri fistula pastorali et cantu. Apud eund. Plut. Symp. 7. pastores pecora σύριγξι καὶ στρόμβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνάζουσι, Fistulis et buccinis, Xen. Symp. Σειληνοὺς σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντας, Aristot. Poët. Ἡ τῶν συρίγγων τέχνη, Il. K. (13.) Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ, Tibiarum et fistularum. Rursum Plut. Artax. Πολλὴ δὲ μοῦσα συρίγγων καὶ αὐλῶν, ᾠδῆς τε καὶ ψαλμοῦ, Hesiod. Ἀ. (278.) Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδήν. Item σύριγξ ἐκ καλάμων, ap. J. Poll., quæ Aristophani dicitur σύριγξ καλαμίνη. Virg. disparibus septem compacta cicutis Fistula, Ovid. dispar septenis fistula cannis. Σύριγξ a Theophr. vocatur etiam Arundo fistularis, H. Pl. 4, 12. Καὶ ὁ μὲν κοῖλος, ὃν καλοῦσί τινες σύριγγα· οὐδὲν γὰρ ἔχει ξύλου καὶ σαρκός. Sed fortasse ibi leg. συριγγίαν, ut ap. Diosc. Sic certe Plin. 16, 36. Calamus vero alius, totus concavus, quem Syringian vocant, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. || Σύριγξ vocatur etiam ὁ ἔξωθεν φλοιὸς κασσίας τῆς συριγγίδος, Exterior cassiæ fistularis cortex. Gal. de Antid. 1, 14. τὴν συριγγίδα ὀνομαζομένην κασσίαν omnibus esse notam ait, et τὸν μὲν ἔξωθεν φλοιὸν, ὅνπερ καὶ σύριγγα καλοῦσι, ἰσχυρὸν ἔχειν κατ' ὀσμήν τε καὶ γεῦσιν, τὸ δ' ἔνδον, ἀσθενέστατον. Ibid. dicit, Andromachi filium nomini κασσία addidisse nomen σύριγξ, et dixisse κασσία σύριγξ, atque postea obtinuisse ap. Pharmacopœos ut sic appellaretur. Ab Actuario quoque vocari σύριγξ τῆς κασσίας dicitur, esseque quam Nic. Myrepsus * κανέλλαν vocat, proxime ad cinamomum accedentem. Vide et Συριγγώδης κασσία. || Pro Fistula alvearis apum dicitur accepisse Greg. Naz. Or. || Curruum rotæ etiam ipsæ σύριγγας habent, i. e. Foramina fistulam imitantia sua cavitate, in quæ axis inseritur. Lat. Modiolos appellant, Græci et χοινικίδας et πλήμνας, item χνόας et ὀπὰς τῶν τροχῶν. J. Poll. Τὸ δὲ κενὸν τοῦ τροχοῦ τὸ ἐναρμοζόμενον τῷ ἄξονι, σύριγξ, Eur. (Hipp. 1234.) σύριγγες ἄνω τροχῶν ἐπήδων, Fistulæ s. Modioli rotarum subsiliebant. Vocantur et σύριγγες ἁρμάτειοι. || A fistulæ similitudine σύριγξ vocatur etiam ἡ δουροδόκη, Vagina s. Receptaculum hastæ; est enim longum, teres, tenue, concavum, in modum fistulæ. Il. T. 387. Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος, Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν: Schol. exp. δορατοθήκης. || Σύριγγες vocantur etiam Siphones. Soph. σύριγγας nominavit Venas grandiores colli, quæ ipso collo truncato sanguinem effundunt, sub finem Ajacis, Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος. Metaph. esse potest a canalibus, qui et ipsi nominantur a canna, cui vocabulo Canna σύριγξ synonymum est: ut ap. Vitruv. 10, 15. Canaliculi (qui Græce σύριγξ dicitur) longitudo, foraminum xix. Sic enim reponit Turn. pro στρίξ. Quod tamen στρὶξ ap. Vitruv. aliis quoque in locis legitur, non semel. || Σύριγξ dicitur etiam illa sive Fistula sive Canalis quo dorsi medulla continetur. J. Poll. Ἡ μέν τοι διὰ τῶν σπονδύλων πορεία, δι' ἧς ὁ μυελὸς τέταται, σωλὴν καλεῖται καὶ ἱερὰ σύριγξ. Idem et pulmoni quasdam σύριγγας tribuit, quas esse dicit λεπτὰς ἀποφύσεις, εἰς ἃς σχίζεται: et alio nomine vocari βράγχια et ἀορτάς. || Item Σύριγξ ap. Medicos dicitur Sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens, cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus tenuis excernitur. Est autem vel cæca, quæ osculum in profundo, sinum ad superficiem habet: vel occulta, quæ et os et sinum obtinet in profundo, ut inter alia tradit Gorr. Vide Gal. 2 ad Gl. item Paul. Ægin., Oribas. Aët. Actuar. Et ap. Latinos Cels. 5, 28. ubi dicit, Nonnunquam autem ex ejusmodi abscessibus et ex aliis ulcerum generibus fistulæ oriuntur. Id nomen est ulceri alto, angusto, calloso. Vide ibid. plura fistularum genera. Frequenter autem occurrit hæc vox ap. Diosc. Itidem Plut. dicit, (6, 220.) Ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντος. || Σύριγγες dicuntur etiam Concavi sub terra meatus, Cavernæ in terra longæ in modum fistulæ s. canalis: Suid. διώρυξ ἐπιμήκης, Fossa oblonga, quæ sub terra ducta est: afferens h. l. Καὶ τούτους κελεύει σύριγγα βαθεῖαν ὑπὸ τὸν λόφον τρήσασθαι. Itidem ap. Aristot. de Mundo, Πνεῦμα παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας γῆς, Spiritus, qui aberrans insinuarit se in abstrusos quosdam terræ et cæcos meatus, Bud. || Fibula, Apoll. Rh. 4, (1646.) de Talo, ὑπαὶ δέ οἱ ἔσκε τένοντος Σύριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· αὐτὰρ ὁ τῆς γε Λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο. [" Longus p. 5. Vill., ad Anton. Lib. 143. Verh., Toup. Opusc. 2, 277. ad Il. T. 387. ad Diod. S. 1, 124. 226. 2, 192. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 207. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 127. Steinbr. Mus. Tur. 1, 330. Bergler. ad Alciphr. 306. Musgr. Or. 147. Ion. 498. ad Charit. 516. 518. Markl. Iph. p. 145. Wakef. Herc. F. 350. Jacobs. Anim. 144. Anth. 7, 353. 11, 177. Heyn. Hom. 5, 131. 7, 692. Vena, ad Charit. 755. Wakef. Eum. 54. Lobeck. Aj. p. 416. I. q. συριγμὸς, Abresch. Æsch. 2, 86. T. H. ad Plutum p. 229. De rota, Ammon. 114. Valck. Anim. 197. Hipp. p. 297. ad Theocr. 243. Σ. ἱερὰ, Heyn. Hom. 8, 106." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 189. " Parmenides Fr. 19. Maximi Καταρχ. 169. Polyb. 15, 30. Athen. 205. Ælian. H. A. 6, 43. 16, 15. 16. Ammian. Marcell. 22, 15. Silvestre de Sacy in Magazin Encyclopédique, année 6. no. 24. p. 485." Schn. Lex.]

[* Συριγγοτόμος, Paul. Æg. 6, 78. σπαθίῳ τῷ συριγγοτόμῳ.] Συριγγέμβολος, vide Ἔμβολος, T. 1. c. 680.

Πεντεσύριγγος, Quinque fistulas s. Quinque foramina habens: π. ξύλον, Lignum quinque habens foramina, quorum duobus includebantur vinctorum manus, duobus pedes, quinto caput. Aristoph. Ἱππ. (1049.) τουτονὶ Δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ, Schol. πέντε ὀπὰς ἔχοντι, δι' ὧν οἵ τε πόδες καὶ αἱ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἐνεβάλλετο. Suid. ποδοκάκην vocat. Et ap. Aristot. Rhet. 3, (18.) Polyeuctus in ἀποπληκτι-

κὸν quendam Speusippum jactat τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἄγειν ὑπὸ τῆς τύχης, ἐν πεντεσυρίγγῳ νόσῳ δεδεμένον: scommatice νόσῳ dicens pro ξύλῳ. At perperam ap. J. Poll. scriptum est πεντεσύριγκος. [" Πεντεσύριγγος, Πεντασύριγγος, ad Mœr. 322." Schæf. Mss.]

Συριγγώδης, Fistulosus, Fistularis, Fistulæ figuram gerens: κασσία, ap. Pharmacopœos et Medicos, Cassia fistularis, quæ ab aliis κάλαμος vocatur, i. e. Arundo, s. potius Indica canna. Est autem Arbor magna, juglandis folio, fistulis prælongis ac teretibus, utrimque fastigiatis, colore rubro nigricantibus, duum fere pedum proceritate, nigra intus carne, gustu prædulci, plane medicato, ligneis distinguentibus membranis, ossibus siliquarum, intercursantibus laminis intus carnosis, quas parietinæ discludunt. Ignota fuit Diosc. Plin. et Galeni ætatibus, ut inter alia Gorr. tradit, qui eam ab Actuario vocari κασσίαν μέλαιναν ait. [" Euseb. Hist. Eccl. 8, 16. ἕλκος." Mendham. Mss. " Etym. M. 374, 29." Wakef. Mss.]

Συριγγίας, Fistularis: κάλαμος, Fistularis calamus, de quo in Σύριγξ e Theophr. et Plinio. Diosc. 1, 115. de calami s. arundinis generibus, Ἄλλος δὲ, συριγγίας, πολύσαρκος, πυκνογόνατος: vocat hunc Scriptorium calamum.

Συριγγὶς, ίδος, ἡ, itidem Fistularis: κασσία, quæ et συριγγώδης, vide Σύριγξ.

[* Συριγγίτης, ὁ, Gemmæ species, Plin. 37, 10.]

Συρίγγιον, τὸ, Fistulula, i. e. Parva fistula. Plut. (7, 788.) scribit Caio Graccho oratori, τὸν τρόπον ὄντι χαλεπῷ, καὶ περιπαθέστερον λέγοντι, fuisse διηρμοσμένον συρίγγιον, ᾧ τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν ἐπ' ἀμφότερα διὰ τῶν τόνων ἄγουσιν· ὁ ἔχων ὁ οἰκέτης, αὐτοῦ λέγοντος ὄπισθεν ἑστὼς, ἐνεδίδου τόνον ἐπιεικῆ καὶ πρᾶον. || Item συρίγγιον dicitur Modiolus rotæ, Foramen illud, in quod axis inseritur, et in quo volvitur, τροχοῦ κένωμα, Hes. Itidem et σύριγξ accipitur, ut supra docui. [Gl. Σ. ἐκ καλάμων· Canna: Σ., τὸ ἕλκος. " Heyn. Hom. 7, 211." Schæf. Mss.]

Συριγγόω, In fistulam excavo. Unde pass. συριγγοῦσθαι, In fistulam excavari. In Hippiatr. Εὐχερῶς γὰρ συριγγοῦται ὁ τόπος. [" Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss. Hippocr. 304. Ἐς τὸ στόμα ἐσυρίγγωσε, 307. Διὰ τοῦ ὀστέου σεσυρίγγωκε. Paul. Æg. 6, 78. Ὅταν βαθεῖα τυγχάνῃ τὸν σφιγκτῆρα σεσυριγγωκυῖα.] Ἀποσυριγγόω, In fistulam converto. Erot. ἀπεσυριγγώθη ap. Hippocr. exp. ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες. Itidem ἀποσυριγγώσασα τὴν χολὴν Idem ap. Eund. exp. οἷον ἀποφυσήσασα: [cf. Hippocr. de LL. in Hom. 413.] Ἐκσυριγγόω, Aperio, et pervium reddo, veluti fistulam, cujus extrema reserata sunt. Gal. ap. Hippocr. ἐκσυριγγοῦται exp. ἀναστομοῦται. Dicitur autem ἀναστομοῦσθαι vas aliquod aut canalis, cum os ejus aperitur s. reseratur: ap. Medicos, cum venarum et aliorum vasorum ora s. ostia aperiuntur, ut humor, qui in eis continetur, effluere queat. [* Προσυριγγόω, Diod. S. 2, 521. τόπος προσεσυριγγωμένος, Locus ante fistulatus, Prius in morem fistulæ cavatus.]

ΣΥΡΩ, ρῶ, Traho, Herodian. 1, (13, 11.) Σύροντες τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες· τέλος λελωβημένους εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἔῤῥιψαν. Itidem 5, (8, 17.) cadavera Antonini et Soæmidis παρέδοσαν σύρειν καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις, Trahenda per contumeliam dederunt cuivis. Et 7, (7, 6.) Maximini scelerum et crudelitatis ministri συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐῤῥίπτοντο. Itidem ap. Æl. Lamprid. populus continuis acclamationibus jubet Commodi cadaver unco trahi et in cloacas conjici. || Item σύρειν dicitur, qui progreditur et contendit aliquo, quia sc. pedes trahit in progressu ejusmodi, Pisides, Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου. Q. l. Suid. citans, σύρει exp. τρέχει. Item serpentes corpus suum σύρειν dicuntur, quoniam tractu progrediuntur. || Σύρειν dicuntur etiam Qui rastris stipulas aut fœna aut simile quid in unum acervum contrahunt, item Qui scopis sordes e parietibus detrahunt aut in pavimento converrunt: unde σύρματα. || Extraho, ut cum aliquis gladium σύρειν dicitur, quod alio synonymo verbo σπάσαι s. σπάσασθαι dicitur, Lat. Educere, Stringere, Evaginare. || Apud Hes. σύρειν dicitur esse etiam συρίττειν s. συρίζειν, Sibilare, Fistulare, s. Fistula canere. [" Segaar. in Daniel. 69. Plut. Mor. 1, 18. Phryn. Ecl. 80. Lobeck. Aj. p. 384. De vestibus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 38." Schæf. Mss. " Dilacero, Villoison. Anecd. Gr. 1, 10. Ἐσύρην, Philo J. 1, 123. Dio Chrys. 1, 348. Σύρομαι, med., Repo, Schol. Od. Λ. 270." Wakef. Mss. Vide Συρτός. Σεσυρμένος πλοῦς, Jambl. V. P. 44. " Act. Apost. 14, 20. ἔσυρον, Trahebant: ἕλκειν est Quomodocunque trahere, σύρειν vero βιαίως ἕλκειν: est enim v. auctum a Σύω." Valck. Schol. in N. T. 1, 517. " Huc et illud trahendo lacero, Eudocia p. 10. Τὸν Ἀκταίωνα ὑπὸ κυνῶν συρῆναι: de contractione et contortione singulorum membrorum." Schleusn. Mss. * Συρομένως, Justin. Mart. 154. Ed. Par.]

Σύρμα, τὸ, Quod trahitur, attrahitur. Unde dicitur de veste quadam longa, quam veluti trahunt inter incedendum, qui induti ea sunt: quod vel maxime usuvenit in eo vestis genere, quo nobilissimas quasque matronas uti, in Gallia præsertim, videmus: vulgo Robe à queue: q. d. Vestis caudata. Si autem hæc vera est nominis hujus signif., huc pertinebit Homericum epith. ἑλκεσίπεπλος. Lat. quoque Syrma vocant: ut Martial. Aptasti longum tu quoque syrma tibi. Apud Eund. legitur, Musa nec insano syrmate nostra tumet. Sicut J. Poll. dicit σύρμα esse τραγικὸν φόρημα ἐπισυρόμενον. || Σύρματα καμίνων dicuntur Sordes s. Purgamenta quæ scopis radulisve e fornacibus detracta sunt, Diosc. 5, 85. de pompholyge, Βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, ὡσὰν ἀπόψηγμά τι καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων οὖσα: Plin. 34, 13. Spodon nigriorem ponderosioremque esse, derasam parietibus fornacum. Ubi tamen σύρμα non expressit, sed tantum ἀπόψημα. Ruell. sic Purgamentum quoddam quod ab ærariarum officinarum pavimentis et fornacibus everritur. Ubi nota etiam ἐδαφῶν σύρματα dici, i. e. Sordes et purgamenta quæ rastris aut scopis in pavimento converruntur. Item σύρματα vocantur Stipulæ, Stramina aut Paleæ, quæ rastro corraduntur s. coacervantur. Quo pertinet, quod Heraclitus ap. Aristot. Eth. 10, (5.) dicit, Ὄνους σύρματα ἂν ἑλέσθαι μᾶλλον ἢ χρυσόν: quemadmodum Æsopicus quoque gallinaceus margaritam in fimeto effossam posthabebat grano hordei, quod τῇ σκαλεύσει eruerat. [" Toup. Opusc. 2, 249. Valck. Anim. ad Ammon. 104. Wakef. S. Cr. 3, 57. Thom. M. 301. Philodem. 18. Dionysius 2. Jacobs. Anth. 10, 79." Schæf. Mss. Ptolem. Harmon. 2, 12. Σ. δρακόντων, Phot. v. Ὁλκός." Schleusn. Lex. V. T.] UNDE Συρματὶς, Quæ rastro purgamenta aut stipulas aut sarmenta vel simile quid in unum acervum contrahit et colligit: ut Hesychio συρματὶς στρατιὰ est ἡ τὰ * συμψήματα καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα. [" Toup. Emendd. 2, 217." Schæf. Mss. * Συρματίτης, unde fem.] Συρματῖτις, ιδος, ἡ, ut κόπρος, Fimus ὁ ἐκ συρμάτων, Fimus e purgamentis, stipulis, aut stramentis, paleisve, quæ scopis aut rastro coacervata fuere. Gaza interpr. Stipularius fimus. Legitur ap. Theophr. H. Pl. 2, 8. fin., ubi agit de κόπρου generibus. Et 7, 5. Κόπρον δὲ μάλιστα ἐπαινοῦσι τὴν συρματῖτιν. [* " Συρματικὸς, Stephani Schol. in Aristot. Rhet. Cod. Par. 1869." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[* " Συρμὰς, Tractus, Pisid. 197. Suid. 3, 398." Wakef. Mss. " Schol. Jo. Diac. Hesiod. Ἀ. 39. (143.) Const. Manass. Chron. p. 48. 78." Boiss. Mss.]

Συρμὸς, Tractus. Dicitur de Tractu serpentis, qui et ὁλκὸς vocatur, ab ἕλκω synonymo huic σύρω: ap. Plut. Anton. (87.) de aspide. Philo de Mundo συρμὸν dixit de Tractu undæ fluctuantis, teste Bud., afferente h. ex eo l. Ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι κατεπόθησαν: ubi tamen potius est Tractus aquæ qui turbineo vortice circumagitur rotaturque: quemadmodum et συρμὸς dici potest Cum aquæ ferventes vorticoso quodam tractu gyrantur: quo

refer hoc Nicandri 'A. 256. στόμαχον λοιγεῖ συρμῷ Ῥιζόθεν ἑλκωθέντα, Schol. τῇ ζέσει καὶ τῇ ὀλεθρίᾳ καύσει ἑλκωθέντα. In Epigr. legitur et συρμὸς χαλαζήεις, Cum grando quasi tractu quodam decidit. Sic in iisd. Epigr. συρμὸς νιφετῶν: item et συρμὸς ἀνέμων. [" Antip. Sid. 106. Jacobs. Anth. 9, 93. 299. 10, 79. Diod. S. 1, 663. Heind. ad Plat. Theæt. 315. Ruhnk. Ep. Cr. 302." Schæf. Mss. Æschin. Dial. 3, 17. Aristot. Mirab. c. 142. Τοῖς συρμοῖς τοῖς γινομένοις ἐν τοῖς ἀνυπερβλήτοις χειμῶσι.]

" Συρμεύεσθαι, Hes. Atticis esse ait ἀδιακρίτως λα-" λεῖν, et καυχᾶσθαι." [" An pro συρμεύεσθαι, a συρμὸς, th. σύρω? unde et Syrma, vestis. Suid. Συρμός· τοῦ νιφετοῦ ἡ φορά. Quod ad sermonem turbulentum et incompositum facile transfertur, quando quis ἀδιακρίτως λαλεῖ, ἢ καυχᾶται. Cf. Bud. Comm. 375. de vocibus ἐπισύρειν, et ἐπισεσυρμένον." Alberti.]

" Συρμιστὴρ, Lignorum venditor, * ξυλοπώλης, " Hes." [" Proprie sic dici videtur Qui ligna in sylvis hinc inde corrasa et collecta vendit." Scapula.]

Σύρσις, ἡ, Tractio, i. q. ἕλξις s. ἕλκυσις, [Gl. Tractus, Tractio.]

Σύρτης, Tractor. Hesychio χαλινὸς, i. e. Frænum, Habena. Puto σύρτην dici, ut ῥυτῆρα, Habenam s. Lorum quo equus trahitur retrahiturque, s. modo in hoc, modo in illud latus flectitur. [" Ad Charit. 778." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 47.] AT VERO Σύρτις in mari dicitur Ubi limum arenamque et saxa ingentia fluctus trahunt. Sic enim Sallust. B. J., Duo sunt sinus prope in extrema Africa, impares magnitudine, pares tamen natura: quarum proxima terræ, præalta sunt, cetera, uti sors tulit, alias alta sunt, alias in tempestate vadosa. Nam ubi mare magnum esse et sævire cœpit ventis, limum arenamque et saxa ingentia fluctus trahunt: ita facies locorum cum ventis simul mutatur: Syrtes ab tractu nominatæ. Duæ autem esse feruntur, altera major, altera minor: de quibus Strabo 363. 364. ubi inter alia dicit, Ἡ χαλεπότης καὶ ταύτης τῆς σύρτεως καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ * τεναγώδης ἐστὶν ὁ βυθὸς κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας· καὶ συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη καὶ καθίζειν· σπάνιον δ' εἶναι τὸ σωζόμενον σκάφος. Similiter Pomp. Mela, Syrti sinum esse importuosum atque atrocem, et ob vadorum frequentium brevia, magisque etiam ob alternos motus pelagi affluentis et refluentis, infestum. Et Solin. Syrtes inaccessas vadosum ac reciprocum mare efficit. Hinc Silius dixit Infidæ litora syrtis, item Naufraga syrtis: et Val. Flacc. Sævæ syrtes; Horat. Æstuosæ syrtes. Ad etymum allusit Rufus Avienus, cum dixit, late trahit æquora syrtis, Infidumque rati pelagus furit. Lucan. 9. scribit naturam, cum primam mundo figuram daret, syrtes in dubio terræ pelagique reliquisse. Nam neque, inquit, subsedit penitus, quo stagna profundi Acciperet, nec se defendit ab æquore tellus; Ambigua sed lege loci jacet invia sedes; Æquora fracta vadis, abruptaque terra profundo, Et post multa sonant projecti litora fluctus. Sunt vero et terrestres syrtes in locis arenosis, cum sc. arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita ut nunc aggere sublimia sint quæ prius valle residebant, nunc alio in loco profunda vallibus quæ prius excelsa erant: arenæque agitantur veluti procellæ, syrtim hanc terrestrem facientes, paris cum illa æquorea periculi; nec enim multum interest undisne an arena quis obruatur. In terris autem hujusmodi periculum flatus faciunt sævientium ventorum, in mari autem solæ terræ; nam si residerent quæ illic vadosa sunt, nullæ essent syrtes, et e medio pelago adnavigantes, citra offensam appellerent. Certe Pomp. Mela I. 1. tradit in Cyrenaica provincia esse rupem quandam Austro sacram: quæ cum hominum manu attingitur, illum (fontem) immodicum exurgere, arenasque quasi maria agentem, sic sævire ut æquor fluctibus. Cujus Plin. quoque meminit 2, 47. Quin et Sallustius auctor est, in his locis vento exorto et arenam humo excitante, haud secus atque in mari tempestate homines retineri solere. [" Ad Lucian. 1, 498." Schæf. Mss. Hesychio φθορὰ, καὶ λύμη.

A * " Συρτίτης, ad Diod. S. 1, 217." Schæf. Mss.]

Συρτὸς, Tractus, (q. d. Tractilis,) Qui trahitur, Strabo 3. p. 64(=390.) Τὴν δὲ συρτὴν βῶλον τὴν ἀργυρῖτιν φησι κόπτεσθαι: pag. præced. dicit, Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται, Non solum e metallicis fodinis eruitur, sed etiam trahitur. I. e. aquæ s. fluvii trahunt arenam auream; subjicit enim, Καταφέρουσι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χείμαρροι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον πολλαχοῦ: quemadmodum Pactolus quoque aureas volvit arenas: [15. p. 115. χαλκὸς σύρεται.] Et ap. Eust. Συρτοὶ χιτῶνες, οἱ συρόμενοι: ut sunt σύρματα. [Θεῖον συρτὸν, Strabo 5. p. 377. " Phryn. Ecl. 102. ad Dionys. H. 3, 1498." Schæf. Mss. *Παλίσυρτος, Euseb. V. C. 511.] " Πάνσυρτος, af-" fertur pro πάντα σύρων, Omnia trahens: e Soph. " El. (851.) p. 119., ubi Schol. quoque πανσύρτῳ " πολλῶν δεινῶν τ' ἀχέων, exp. τῷ πάντα σύροντι τὰ " κακὰ, et τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὡρμημένῳ." * Χαμαίσυρτος, Greg. Naz. 2. p. 281.]

Σύρδην, Tractim. Exp. etiam Impetuose, Fundi-
B tus; atque ita usurpasse dicitur Eur. Rheso [58.]

" Ἀσυρὲς, Hesychio ἀκάθαρτον, βδελυρὸν, προπετὲς, " βλοσυρὸν, θρασὺ, Impurum, Execrabile, Temera-" rium, Tetrum, Audax. Quomodo accipi potest " ap. Polyb. 4. p. 65. Ἦν δέ τις κατ' ἐκείνους τοὺς " καιροὺς ἄνθρωπος ἀσυρὴς ἐν τῇ Μεσσήνῃ τῶν ἐξηρμέ-" νων τὸν ἄνδρα κατὰ πάντα τρόπον. Ubi tamen " quidam accipi putarunt pro Abjectus, Infimæ " sortis. Sed pro Scelesto aut Temerario positum " esse patet ex eo quod addit, τῶν ἐξηρμένων τὸν " ἄνδρα κατὰ πάντα τρόπον: quo significatur, insigni " eum fuisse improbitate s. audacia, ita ut omnes ho-" mines ea superaret." [" Toup. Emendd. 2, 523." Schæf. Mss. LXX. Sirach. 23, 14. Cf. Athen. 221.]

" Πανσυρὶ," [s. Πασσυρεὶ,] " ap. J. Poll. (9, 143.) " synonymum τῷ πανδημεὶ et πανσυδεί: sed dicit " esse * ὑπομίαρον." [Vide Lobeck. Phryn. 515.] " Πασσύριον, Hes. scribit Æoles dicere pro πασσυ-" δίην: subjungens hoc exemplum, Τὸ πασσύριον " ἡμῶν ἁπάντων γένος. Affert Idem ET Πασσύρως,
C " pro ἄρδην, πανοικὶ, Funditus, Cum tota domo s. " familia. Videntur ea derivata παρὰ τὸ πᾶν καὶ σύ-" ρεσθαι, ut sit Omnino et penitus trahendo extir-" pandoque."

[* Σύρη, Hesychio πλῆθος.]

Ἀνασύρω, Sursum traho, retraho: ut mulier ἀνασύρειν vestem dicitur, cum ea sursum retracta, pudenda sua revelat: itemque aliquis mulieri eod. modo vestem ἀνασύρειν, cum ea sublata obscœnas illas partes detegit: ut ap. Diog. L. p. 90. meæ Edit. Theod. scommate utens ait, Πότερον δὲ τοῦτ' ᾔδει Στίλπων, τὴν Ἀθηνᾶν μὴ εἶναι θεὸν, ἀλλὰ θεάν; ἢ ἀνασύρας, αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; quo loco quidam Cod. pro κῆπον scriptum habent κόλπον. Qui accus. videri posset cum part. ἀνασύρας jungi, alioqui habente subaud. accus. Hinc ἀνασεσυρμένη dicitur mulier Quæ pudenda retegit veste sursum retracta, Plut. Ἀνασεσυρμένη καὶ ἐπιδείξασα αὐτοῖς τὴν κοιλίαν. Item media voce aliquis ἀνασύρασθαι vestem dicitur pro ἀνασῦραι: ut ap. Diog. L. Diogenes
D Cynicus adolescenti cuidam splendide ornato, et quærenti aliquid, non se prius responsurum dixit, Εἰ μὴ ἀνασυράμενος δείξειε πότερον γυνή ἐστιν ἢ ἀνήρ. Et ap. Plut. (7, 18.) Ἀνασυράμεναι τοὺς χιτωνίσκους, Vestibus sublatis pudendisque retectis. Metaph. Ἀνασύρω signif. Detego quod intus est aut quod latere et tectum esse decet, ap. Athen. (548.) e Clearcho, de Anaxarchi vita voluptaria, Γυμνὴ μὲν ᾠνοχόει παιδίσκη πρόσηβος, ἡ προκριθεῖσα διαφέρειν ὥρᾳ τῶν ἄλλων, ἀνασύρουσα πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων ἀκρασίαν: ac si diceret, Quæ revelandis suis pudendis eorum incontinentiam indicabat, qui ipsam tali ministerio destinarant. Et Synes. Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ dixit Propudiosam, nec a verbis prætextatis et nuptis abstinentem, obscœnam et impudentem: præterea vitiosam et inconditam. Ita VV. LL. Vide et Bud. 724. " Ἀνασειρά-" μεναι τοὺς χιτωνίσκους, VV. LL. e Plut. de Virt. " Mul. pro Ab inferiore parte tollentes tunicas, i. e. " Nudantes pudenda. Sed mendosa est ea scriptura,

“ et reponendum ἀνασυράμεναι: ab ἀνασύρω, unde A
“ et particip. ἀνασεσυρμένος.” [“H. Steph. ad Dionys. Legat. p. 26. ad Lucian. 2, 322. Toup. Opusc. 1, 35. Add. in Theocr. 391. 398. Bibl. Crit. 2, 2. p. 103. Ἀνασύρομαι, Wessel. Diss. Herod. 57. Toup. Opusc. 2, 68. Emendd. 2, 502. Wakef. S. Cr. 3, 114. ad Diod. S. 1, 78. 96.” Schæf. Mss. Theophr. Char. 6, 1. Ælian. 12, 14.] Ἀνάσυρμα, τὸ, Quod sursum retractum est: aut, Sursum retrahendo retectum. At Eubulus Comicus per jocum vocavit Furtivum conceptum. J. Poll. enim (3, 21.) scribit eum ἀνάσυρμα παρθένου nominasse καταγελάστως τὸ λαθρίδιον γέννημα. [“Musgr. Ion. 507.” Schæf. Mss. * Ἀνάσυρτος, Alcæus Diogenis 1, 81. ubi perperam vulgo ἀγάσυρτος. * Ἀνασυρτόπολις, male pro * ἀνασυρτόπεπλος, Suid. v. Μυσάχνη, Eust. Od. X. p. 778. “Toup. Add. in Theocr. 391. Opusc. 2, 68.” Schæf. Mss. * “Προσανασύρω, Sursum traho, Philostorg. Hist. Eccl. 7, 10.” Mendham. Mss.]

[* “Ἀντισύρω, Theod. Prodr. 174.” Elberling. Mss.] B

Ἀποσύρω, Detraho, Diosc. Ἀπόσυρον πτερῷ, Penna detrahito, Detergito. Bud. quoque ap. Eund. interpr. Detraho, Abrado. Unde ἀποσυρεὶς pass. Detractus, Abrasus. Idem Bud. ἀποσύρω pro Retraho capi ap. Paul. Ægin. testatur. [“Segaar. in Daniel. p. 70. Theocr. 22, 105. Alciphr. 442. Brunck. Soph. 3, 501. Kuster. Aristoph. 114. Diod. S. 2, 442.” Schæf. Mss.] Ἀπόσυρμα, τὸ, Id quod detractum s. abrasum est. Bud. scribit ἀπόσυρμα ap. Aristot. περὶ Θαυμασ. Ἀκουσμ. poni pro Pars elisa, Frustum alicunde abrasum, excussum, evulsum. Exp. etiam Locus desquamatus: ap. Gal. Τάχιστα δὲ ἐπουλωθέντος αὐτοῦ τὸ συνεχὲς εὐθὺς ἐπιπολὺ ἀνεδάρη δέρμα, καθάπερ ἐξ ἀποσύρματος. Et ap. Diosc. 1, 36. Πρὸς ἀποσύρματα καὶ πρὸς ἕλκη πρεσβυτικὰ, Ad desquamata et ad ulcera vetusta. Idem alibi itidem, Ἁρμόζον πρὸς θλάσματα, ἀποσύρματα, πελιώματα. [“Aristoph. Fr. 219. Schneid. ad Xen. Pol. 391.” Schæf. Mss.] C

Διασύρω, Distraho, Ægre traho. In Hippiatr. Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ, καὶ πεσὼν διασυρῇ, Cum membris distractis agitatur ut ranæ innatantes: sequitur enim, Καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ. Bud. 726. Frequentius διασύρω accipitur pro Lacero, ea signif. qua Liv. dicit, Lacerare famam alicujus, Lacerare probris, Cic. Lacerare optimum virum incesto ore, Tac. Crebro rumore vulgi lacerari; i. e. Obtrecto, Probris et convitiis incesso, Calumnior, vel Elevo. Dem. pro Cor. (p. 288.) Ὃν ἂν συ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις Βάταλον. Idem in ead. Or., aliquanto post, συκοφαντεῖν et διασύρειν synonymως ponit: cum enim dixisset, Æschinis πολιτείαν et προαίρεσιν similem esse ταῖς τῶν τοὺς ἐπαινουμένους τότε ἄνδρας συκοφαντούντων: subjungit, Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους ἦσάν τινες τοὺς χρόνους, οἳ διέσυρον τοὺς ὄντας τότε, τοὺς δὲ πρότερον γεγενημένους ἐπῄνουν. In ead. Or. dicit, Καὶ λόγους τινὰς διασύρει. Item, Τὰ χωρία ταῦθ', ἃ νῦν οὗτος διέσυρε. [“Ammon. 37. Maii Obss. 2, 77. ad Diod. S. 1, 724. 2, 429. Lucian. 2, 112.” Schæf. Mss. Perf. διασεσύρηκα, Athen. 247. Dissipo, Polyb. 5, 42, 4. τὴν σύνοδον. “Reprehendo, vel Cum sono reprehensionibus apto aliquid eloqui, et quidem extenuandæ rei causa. Unde ei oppositum est τὸ αὐξάνειν. Dionys. de Dem. 54. p. 1121. Vide Διασυρμός. Ita Dem. pro Cor. 9. Æschinem dicit διασύρειν τὰ χωρία, cum is in Ctes. 286. de oppidis contemtim dixerat: Ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα εἴδωμεν.” Ernesti Lex. Rhet. * “Διασύρνω, Anna C. 155. ubi f. l. διασύρω.” Elberling. Mss.] Διασυρμὸς, Distractio. Peculiari autem signif. Figura esse dicitur orationis, qua dictio aliqua ad duo diversa significata trahitur: ut, Strepit anser inter olores: pro eo, quod est Ineptus poëta inter doctos. Aquilæ Romano (15.) Διασυρμὸς est Elevatio vel Irrisio: ea figura, qua ludentes quæ dicuntur ab adversariis, dissolvimus: qualis est ille locus pro Murena in Sulpitium. Itidem Jul. Rufin. διασυρμὸν fieri scribit, Cum rem aliquam aut personam elevamus: ut ap. Tull. Sed repente e vestigio ex homine, tanquam ex aliquo Circæo poculo, factus est Verres: redit ad se atque ad mores suos. Meminit hujus figuræ Longinus (34, 2. 38, 5.) dicens eam esse aliquo modo ταπεινότητος αὔξησιν. Διασυρμὸς dicitur etiam Obtrectatio. [“Valck. Anim. ad Ammon. 210. Thom. M. 801. ad Diod. S. 1, 724.” Schæf. Mss. Vide Διασυρισμός. “Genus scommatis, quo res verbis justo plus extenuantur. Alexander περὶ Σχημ. ita definit: οἷαν λέγωμεν ἀξιοπίστως διασύροντες. Rectius Phœbammon Schol. περὶ Σχημ. 592. Ald. Διασυρμός ἐστιν * εὐτελισμὸς πραγμάτων ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς ὄγκον ἐπαρθέντων. Lat. Elevatio s. Irrisio.” Ernesti Lex. Rhet. * Διάσυρσις, Clem. Alex. Pæd. 1, 9. Δ. ἐστὶ ψόγος διασυρτικός. * “Διασυρτέον, Aristot. Rhet. ad Alex. 36. p. 214.” Kall. Mss. * Διασύρτης, Gl. Cavillator, Obtractor, ubi leg. Obtrectator.] Διασυρτικὸς, Aptus ad obtrectandum, Factus ad lacerandam alicujus famam probris: ἐπίγραμμα, Obtrectatorium epigramma, Epigramma quo famam alicujus laceramus, probris eum incessentes. Vel etiam, Quo elevamus irridemusque aliquem: ut διασυρμὸς dicitur Elevatio et irrisio. Epigr. [Vide Διάσυρσις. * “Διασυρτικῶς, Schol. Eur. Hec. 906.” Boiss. Mss. * Ἐπιδιασύρω, Schol. Aristoph. Εἰρ. 201.] “Προδιασύρω, Prior traducò et carpo, “Aristot. Rhet. 3. Ὕστερον δὲ πρὸς τἀναντία ἀπαντᾷν “λύοντα καὶ προδιασύροντα. Hes. vero προδιασύρας “exp. παραβὰς τὰς συνθήκας, Transgressus pacta.” [“Schol. Aristoph. Πλ. 39.” Boiss. Mss.] “Προσ-“διασύρω, Insuper traduco et carpo, Aristoph.” [“Extenuare argumenta, ap. Aristot. Rhet. 3, 17, 22.” Ernesti Lex. Rhet.]

[* Ἐκσύρω, Anal. 2, 231. Athen. 213. Theod. Jud. 5, 21. “Extraho, Sim. Metaphr. Athan. 2, 563.” Kall. Mss.]

Ἐπισύρω, Attraho, Post me traho. Cujus signif. exemplum habes in Σύρμα ex J. Poll. Itidem Basil. utitur in media voce, sed metaph. dicens, Οὖς καὶ προϊὼν καὶ πάλιν ἐπανιὼν ἐπισύρεται, de quodam, qui sibi in comitatum asciverat ἑσμὸν τῶν ἐφεπομένων μυρίον. Ubi sicut aliquis dicitur ἐπισύρεσθαι, quos in comitatu post se trahit, ita vicissim illi ἐπισυρόμενοι dicuntur ἐφέπεσθαι, Sequi illum, s. Eum præeuntem a tergo sequi. In incessu aut cursu ἐπισύρεσθαι dicitur Qui pedes velut ægre trahit post se. Xen. K. (5, 13.) de lepusculis, Ὑγρομελῆ ὄντα ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς: quæ verba Bud. 726. sic interpr. Ingrediendo toto corpore terram stringunt, et luculentiora vestigia imprimunt, Quasi tractim sese agunt. Idem Bud. pagina præced., Ἐπισύρω interpr. Tractim duco, Strictim traho: afferens ex Hippiatr. de equo ægrotante, Καὶ περιπατῶν ἐπισύρει τὸν ὄνυχα, sicque vertens, Ingreditur ungula non sublata; nam ungulas s. pedes non tollunt ægri equi, sed ægre post se trahunt. Et hunc, Καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια, sic reddens, Erigere posteriores pedes non potest. Aristot. itidem H. A. 8. hoc signum τῆς ἵππου ἀῤῥωστίας ponit, cum τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκει ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, i. e. Cum posteriora crura languide priora subsequuntur, ut idem Bud. interpr. p. 418. Rursum p. 725. Idem affert duos locos, unum e Lysia, alterum e Dem., quorum ille dicit, (788.) Ἀπολογήσεσθαι, ἐπισύροντα τὰ πράγματα, καὶ διακλέπτοντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν: hic autem, (496.) Ἴσως ἐπισύροντες ἐροῦσιν ὡς κ. τ. λ. Ubi non assentitur Scholiastæ Demosthenis, ἐπισύροντες exponenti διασύροντες, οἷον εἰς ἔδαφος ἕλκοντες, διαβάλλοντες, οὐδὲν ἀληθὲς λέγοντες: sed hisce duobus in ll. ἐπισύροντες significare putat, Ambage verborum qua de re agitur implicantes, quasique rem in longum tractim ducentes, Cardinem causæ non attingentes, Judicum mentes alio atque alio trahentes, multa commemorando ad rem nihil pertinentia. Quod satis intelligendum dari ait ex eo, quod διακλέπτοντα τὴν κατηγορίαν dixit Lysias: significans, patronum non recta ad cardinem causæ venire et pedem conferre, sed velut ludificari, frustrarique et tergiversari. Ἐπισεσυρμένον, inquit ibid., dicitur etiam Male coagmentatum, Dissolutum, Laxum et incompactile, et velut hiulcum. Lucian.

(3, 306.) γράμματα ἐπισεσυρμένα vocat Literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter scribente. [" Diog. L. Chilone p. 30, 17. HSt." Seager. Mss.] Ετ Ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν dicitur pro μὴ ἀκριβῶς quasi Tractim et languide. [" Epicteti Manuale c. 38." Seager. Mss.] Signif. etiam Dissolute, Incondite, Incomposite, Remisse, Sensim. Hæc Bud. 726. subjungens h. l. Cic. ex 2 de Orat. Quod tuum principium, dii immortales? qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio, tractusque verborum? sic reddens Græce, Ὀπηλίκον τό, τε ἐνισχόμενόν σου τοῦ λόγου, καὶ τὸ ἐπισεσυρμένον; Et hunc, Genus orationis fusum atque tractum, et cum lenitate quadam æquabili profluens. Alibi itidem ab eod. Cic. Tracta et fluens oratio opp. contortæ, τῇ συνεστραμμένῃ. Certe ἐπισύρεσθαι et συστρέφεσθαι opposita sunt et ipsa. [Schæf. ad Longum 383. " Bergler. Alciphr. 214. 331. Toup. Add. in Theocr. 391. Emendd. 2, 502." Schæf. Mss. Lys. 788. M. Anton. 257. (8, 51.) Arrian. Ep. 186. 597. B Ἐπισεσυρμένος, Hes. v. Σόλοικος." Wakef. Mss. Dem. c. Lept. 110. Ἔτι τοίνυν ἴσως ἐπισύροντες ἐροῦσιν. Apud Polyb. 16, 20. ἐπισεσυρμένον opp. τῷ ἐπαινούμενον καὶ ζηλούμενον. " Ἐπισεσυρμένως, Clem. Alex. Q. D. S. 40. p. 958." Kall. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 214. Schweigh. ad Epictet. 147. Kuster. Aristoph. 75." Schæf. Mss.] " Ἐπισεσυρωμένος, Lascivus. Sed in" venitur et aliter scriptum hoc particip." Ἐπίσυρμα, τὸ, Id ipsum quod aliquis post se trahit, Vestigium corporis tractim sese agentis, Hippocr. Ep. ad Philop. de draconibus, s. anguibus Æsculapium sequentibus, Ἐπειγόμενοι μακρῷ τῷ ἐπισύρματι, Xen. K. (9, 18.) de cervo tendiculam trahente, Ἔσται δὲ ὁλκὸς τοῦ ξύλου οὐκ ἄδηλος· οἵ τε γὰρ λίθοι ἔσονται κεκινημένοι, τά τ' ἐπισύρματα τοῦ ξύλου καταφανῆ ἐν τοῖς ἔργοις. Ubi nota ὁλκὸν et ἐπίσυρμα synonymως poni pro Tractu s. Sulco quem facit τὸ ἐπισυρόμενον ξύλον. [* Ἐπισυρμὸς, Mora, Polyb. 4, 49, 1. Negligentia, 40, 2, 10. Irrisio, Stob. Ecl. Eth. 222. " Mollis introductio, de luxu, Clem. Alex. 203." C Kall. Mss. * " Προσεπισύρω, Insuper attraho, Philo J. 1, 695. 2, 297." Wakef. Mss. * Συνεπισύρω, Niceph. Blemm. 133.]

Κατασύρω, Detraho, Deorsum traho, Ex alto traho in imum, Alciphron Τὸ πρώην νεωλκηθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν, Statim in mare detraximus, (ut Hirt. dicit Naves in terram detrahere,) seu, Confestim deduximus in mare scaphulam, quam paulo ante subduxeramus. Idem, Μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασῦραι ὕφαλον τὸ δίκτυον ἐξωγκωμένον, Parum abfuit quin rete gravatum pondere ipsos etiam suberes detraheret in mare et submergeret. Et Philo de Mundo, Ἅπασαν τὴν ὕδατος κατασύρει φύσιν, Universæ aquæ naturam secum detractam invehit. Itidem lapis a suo pondere dicitur κατασύρεσθαι e loco arduo in declivem, Greg. Naz. Ἀεὶ μὲν ἀνωθούμενον, ἀεὶ δὲ κατασυρόμενον, ubi de Sisyphi saxo intelligit. Pulcre et Arethas Comm. in Apoc. 9. dicit voluptates carnales τῷ ἑαυτῶν ὀλισθήματι τοὺς δελεασθέντας κατασύρειν, Ad inferos detrahere. Sic Greg. Naz. D de Judæis, Εἰς Βαβυλῶνα κατασυρέντες ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, Ob sua peccata in Babyloniam pertracti. Quibus adde hoc Lucæ, 12, (58.) Μή ποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν, Ne te adversarius pertrahat ad judicem, et quasi obtorto collo trahat, ut Cic. loquitur. Hæc fere e Bud. 726. 727. Idem p. 726. κατασύρω interpr. Populor, Diripio, Vexo: afferens e Polyb. 2. Ἀδεῶς ἐπέτρεχον καὶ κατέσυρον ταύτας τὰς χώρας: addensque, alibi quoque sæpe sic uti. Addit et Herod. 5, (81.) Κατὰ μὲν ἔσυραν Φάληρον, κατὰ δὲ τῆς ἄλλης παραλίης πολλοὺς δήμους, ubi per tmesin κατὰ μὲν ἔσυραν pro κατέσυραν. [" Phalar. p. 62. Wakef. S. Cr. 3, 114. Thom. M. 743. Kuster. Aristoph. 66. Diod. S. 2, 241. Populor, Diripio, Segaar. in Daniel. 69. De navi, Bergler. ad Alciphr. p. 6." Schæf. Mss. " Populor, Polyæn. 232." Schæf. Mss. Dionys. p. 296. 919. * Προκατασύρω, Late ante me vasto, Polyb. 4, 10, 8. 4, 19, 9.] " Προσκατα" σύρω, Insuper detraho, Epigr." [Anal. 2, 222.]

A [* Μετασύρω, Commuto, Converto, Eust. Il. A, p. 25, 8.]

Παρασύρω, i. q. παραφέρω et παρατρέπω, s. παραστρέφω, Præpostere traho, Traho in latus in quod trahere non decet, Perverto, Distorqueo, Greg. Naz. εἰς Ἀθανάσ. de quodam scelerato loquens, Παρασύρων τῷ χρυσῷ τὴν ἀλήθειαν: quo sensu Plut. dicit παραστρέφειν τὴν ἀλήθειαν. Idem in Ep. ad Basil. Δέος παρασυρῆναι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, Periculum est ne veritas ab hæreticis pervertatur et depravetur, seu, Ne hæretici perperam et perverse interpretentur verbum veritatis, Bud. Similis locus est hic ejusd. Greg. in Jul. Ὑπὸ τοῦ πιθανωτέρου παρεσύρη, Transversus trahebatur. Sic Idem, Μηδὲ πιθανότητος λόγοις παρασυρόμενος, de Eo qui speciosis ac probabilibus argumentis transversus rapitur ac seducitur. Et rursum, Ἀπλότητι παρασυρόμενον, Propria stoliditate atque imperitia seductum, et in diversum a commoda vita abductum. Et Lucian. (1, 55.) de voluptate loquens, Ὑφ' ἧς δὴ ῥεούσης ἀεννάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι παρασύρεται, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδώς τε καὶ ἀρετή. Ubi metaphoricus hujus verbi usus est: proprius vero ap. Basil. Or. ad Divites, Ὥσπερ οἱ ποταμοὶ ἀνυπόστατον λαβόντες τὴν αὔξησιν, τῷ βιαίῳ τῆς φορᾶς τὸ ἐνιστάμενον παρασύρουσι, Omnia obstantia, transversa auferunt. Hæc fere Bud. 727. Idem ibid. παρασύρειν ait significare etiam i. q. Abstraho et avello, afferens e Diod. S. in historia Alexandri, Ὥστε πολλῶν μὲν βραχίονας σὺν αὐταῖς ταῖς ἀσπίσιν ἀποκόπτεσθαι, οὐκ ὀλίγων δὲ τραχήλους παρασύρεσθαι, ubi tamen possit παρασύρεσθαι accipi et pro παραστρέφεσθαι, Perverti et depravari. Bayf. certe, quod Diod. S. 20. dicit, Παρέσυρον ἀλλήλων τοὺς ταρσοὺς, sic vertit, Inter se remos deterserunt. In Hippiatr., inquit Bud. ibid., legimus de equo torminoso, Παρασύρεται τὴν κοιλίαν τῷ ἐδάφει, Ventrem humi apprimit distorquendo. Hes. παρασύρει exp. non solum παρατρέπει, sed etiam χαυνοῖ. [" Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 88. Ruhnk. Ep. Cr. 151. Segaar. in Daniel. 70. Heyn. ad Virg. 2, 23. ad Lucian. 1, 251. P. Abresch. Paraphr. p. 70. ad Diod. S. 1, 350. Jacobs. Anim. 306. Statyll. Fl. 12. Brunck. Soph. 3, 515. Aristoph. 3, 3. Thom. M. 720. De remis, Diod. S. 1, 417." Schæf. Mss. " Παρασύρομαι, med., Clam adrepo, Schol. Theocr. 15, 48." Wakef. Mss. In obliquum traho, Æsch. Pr. 1101. ἔπος. Παρασεσυρμένοι, Hesychio ὑπεσκελισμένοι. * Παρασυρέω, Eusebius ap. Stob. Ecl. Eth. p. 206, 32. Schæf. ad Greg. Cor. 510. * " Παρασεσυρμένως, Irrisorie, Philo J. 2, 599." Wakef. Mss. * " Διαπαρασύρω, Schol. Lucian. Bis Accus. 3." Boiss. Mss.]

Περισύρω, Circumcirca traho, Circumeundo et obeundo traho, περιφέρω, Greg. Naz. 2 in Jul. de Philosophis, Οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἡμῖν τριβώνιον. Dicuntur autem περισύρειν τὸ τριβώνιον, quoniam stolam illam longam huc illuc obeuntes trahunt; nam proprie prolixis s. promissis vestibus σύρμα trahitur. Exp. etiam In diversum traho; a Bud. Distraho, Divello, Lacero, Vexo, Diripio, p. 726., ubi affert e Polyb. 4, (19, 4.) Τὰ θρέμματα τῆς θεοῦ περισύραντες ἀπήγαγον. Greg. Naz. Or. de Sancto Pasch. Οὐδὲ ἀπορριφθήσεται καὶ περισυρήσεται, ἵνα μὴ δοθῇ τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ καὶ κακοῖς τοῦ λόγου * σπαράκταις, Non relinquetur a canibus distrahendum et laniandum: de agno paschali loquens. Lucian. (1, 689.) Ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, Huc illucque circumagor et invitus rapior. Bud. 726. Sed hic posterior locus, quem e Luciano affert, pertinet potius ad prius περισύρω, Circumcirca traho, rapto. Alii interpr. Huc illuc abripior et distrahor. [" Toup. Opusc. 1, 345. Emendd. 2, 58. ad Lucian. 1, 251." Schæf. Mss. " Diripio prædam, Appian. 1, 179. Contraho, Coërceo, Philo J. 1, 178. Dionys. P. 864." Wakef. Mss. Polyb. 3, 90. Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἤλπισεν ἀδηρίτως περισυρεῖν. * Περίσυρμα, Eust. ad Od. P. p. 626, 15. Ταυτὸν δ' εἰπεῖν ψογερὸν καὶ περισύρον· ἐπεί τοι τὴν κωμῳδίαν ψόγον καὶ περίσυρμα ὡρίζοντο οἱ παλαιοὶ, ᾧ δὴ περισύρματι καὶ τὸ διασύρειν συστοιχεῖ. * Περισυρμὸς, Distractio, Theophr. Fr. 3, 53.]

[* " Προσύρω, Theod. Prodr. 373." Elberling. Mss.] A
Συσσύρω, Divexo, Contumeliose tracto, Bud. [" Jo. Chrys. Epist. ap. Pallad. V. Chr. p. 15. Phryn. Ecl. p. 190." Boiss. Mss. * " Συσσυρέομαι, Aqu. 1 Reg. 12, 25." Kall. Mss.]

Ὑποσύρω, Ex imo sursum traho, Funditus evello, Stirpitus extraho. Bud. interpr. etiam Imminuo, Subduco. Chrys. Comm. in Ep. ad Rom. c. 12. Διὸ καὶ συνεχῶς ὑποσύρει τὸ νόσημα, καὶ καταστέλλει τὴν φλεγμονήν. Quo sensu alibi dicit ὑπορύττει. Et sicut ὑπορύττειν est Subtus fodere ut concidat, Subruere; ita ὑποσύρειν interpretari queas Subtus trahere ut collabatur. Idem Bud. p. 727. scribit Greg. Naz. περὶ Φιλοπτ. sibi videri verbo ὑποσύρειν usum esse pro Allicio et subdole attraho, cum ait, Ἀεὶ τῷ λύχνῳ τῆς ἡδονῆς ὑποσύρουσα καὶ ἐπανιστῶσα τοῖς ἀσθενεστέροις τοὺς θρασυτέρους. [" Segaar. in Daniel. p. 70. Abresch. Lectt. Aristæn. 52. ad Lucian. 1, 221. ad Diod. S. 2, 238. ad Dionys. H. 1, 20." Schæf. Mss. " Subtraho, Clem. Alex. 566. Med., Nicander Ἀ. 366. (στεγανὴν δ' ὑποσύρεο νηδύν.) Perf. pass. ὑποσεσυρμένος, Formidabilis, Eust. in Dionys. P. 123." Wakef. Mss. * Προϋποσύρω, Basil. 3, 634.] B

" Σύρβη, Tumultus. Ab Hes. dicitur esse etiam " αὐλοθήκη. In VV. LL. scribitur esse et Vox qua " subulci ad sues utuntur: quod tamen e Suidæ " verbis non certo colligi posse videtur. Apud quem " legitur et Συρβηνέων χορὸς, necnon Συρβήνη χορὸς, " Proverbialiter dicta, ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν. Sed " repone Συρβήνης χορός. Illud autem συρβηνεὺς est " ταραχώδης, aut etiam αὐλητής: ut ex illo et Hes. " intelliges. Habent autem VV. LL. et Συρβᾷν, " quod interpr. Tumultuari, Incompositum esse. " Sed ap. Hes. invenio Σύρβα, μετὰ θορύβου," [quasi adv.: cf. Τύρβα.] " Apud Eund. Σύρβη, παρὰ τοῖς με- " ταλλικοῖς." [" Σύρβα, Toup. Opusc. 1, 504. ad Lucian. 1, 310." Schæf. Mss.]

" Τύρβη, ἡ, necnon Σύρβη, teste Eust." [ad Od. I. p. 351.] " e quo fortasse illud factum est, cum ta- " men aliqui τύρβη a τυρὸς derivent: Turba; ea " signif. qua dicitur Turba hominum. Lucian. Φο- C " βηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ. Interdum " etiam pro Turba, significante tale quid, quale sonat " et Tumultus, (qua tamen in signif. dicitur potius " Turbæ numero plurali,) ut ap. Polyb. Ἀμιξίας καὶ " θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλῆρες τὸ στρατό- " πεδον. Lucian. Ὁρῶ ποικίλην τύρβην καὶ μεστὸν " ταραχῆς τὸν βίον. Bud. tamen hic pro Incondita " hominum multitudine accipit: eadem signif. a " Xen. (K. Π. 1, 2, 3.) usurpari tradens. A Suida " τύρβη exp. etiam ἀπόλαυσις: quæ expositio fieri " non potest quin suspecta sit." [Hippocr. 766. Foës. " Zeun. Ind. Xen. K. Π. Wakef. S. Cr. 4, 72. Τύρβα, Toup. Opusc. 1, 504. ad Lucian. 1, 310." Schæf. Mss. Adv., Æschylus Athenæi p. 375. Δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.] " Τυρβάζω, " Turbas excito, Tumultum excito, Tumultuor. Di- " citur autem et Τυρβάζομαι, pass. voce: cujus " usum habemus ap. Lucam c. 10, fin. Μεριμνᾷς καὶ " τυρβάζῃ περὶ πολλά. Quæ vetus Interpres reddi- " dit, Solicita es et turbaris erga plurima; Erasmus, D " Solicita es et tumultuaris circa multa; Theod. " Beza, Solicita es et satagis de multis. Ego dixerim " τυρβάζεσθαι περὶ πολλὰ, esse, Tumultuando se fati- " gare circa multa. Invenitur autem et cum accus. " κακὰ, in h. Soph. l., (quem affert Plut. in l. Πῶς " Δεῖ Ποιημάτων Ἀκούειν,) Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυνναῖκες, " οὐδ' ὁρῶν Ἄρης Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακὰ, " ubi dixerim, πάντα τυρβάζει κακὰ, esse Tumul- " tuando excitat quævis mala, Tumultu suo excitat. " Apud Aristoph. Σφ. (257.) Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀττα- " γᾶς τυρβάσεις βαδίζων, Schol. τυρβάσεις exp. ταρά- " ξεις. Quinetiam in quodam Ἱππ. loco ἀνατετυρβα- " κὼς τὴν πόλιν exp. ἀναταράξας: additque, τυρβάσαι " esse proprie τὸν πηλὸν ταράξαι. Sed hoc nescio " quomodo verum esse possit, nisi et τύρβη de Luto " usurpari dicamus." [" Toup. Opusc. 1, 203. 503. Valck. Diatr. 225. Plut. Mer. 1, 86. Wakef. S. Cr. 4, 72. Monthly Review Aug. 1799. p. 436. Brunck. Soph. 3, 480. 527. Aristoph. Eip. 1007." Schæf. Mss. Athen. 336. * Συρβάσαι pro τυρβάσαι, Bekk. Anecd. 307.] " Invenitur et nomen Τυρβασία, de " quo J. Poll. (4, 104.) et Hes. consule." " Ἀνατυρ- " βάζω, Perturbo, Conturbo, Aristoph. Ἱππ. (311.) " ὦ Βορβοροτάραξι, καὶ Τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-Μῶν ἀνα- " τετυρβακὼς, ubi hoc Suid. cum Schol. exp. ἀνατα- " ράξας, quoniam, inquit, τυρβάσαι proprie dicitur " τὸ πηλὸν ταράξαι: recte; unde et per jocum Poëta " nomen βορβοροτάραξις finxit."

" Σύρνια, Striges, Aves inauspicatæ, Fest. in Stri- " ges."

ΣΥΡΦΕΤΟΣ, ὁ, derivatum a σύρω videtur, tum aliis tum Hes., quippe qui exponi a nonnullis dicat συρμὸς ἀκάθαρτος, ubi σ. ἀ. accipio pro σύρμα ἀκάθαρτον, Sordes et purgamenta quæ rastro aut scopis corrasa sunt. Ab Eod. exp. et κονιορτὸς μετὰ κόπρων, Pulvis stercoribus permixtus. Suidæ quoque est κονιορτὸς μετὰ κοπρίων, et ἡ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος, Stercora s. Fimus qui a vento cogitur in acervum aliquem: et κόπρος φρυγανώδης, Sterquilinium (s. Fimus) mixtum sarmentis. Possis interpretari etiam συρματῖτιν κόπρον, de quo supra. Hesiod. certe συρφετὸν accepit pro σύρμα, Acervo stipularum, palearum, aut foliorum rastro scopisve collectorum, Ἔργ. 2, (224.) Χόρτον τ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι εἴη Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηέτανον. Ubi Procl. et Moschop. exp. συρφετόν τινα φυλλάδος καὶ ἀχύρων καὶ τῶν τοιούτων. Redditur συρφετὸς et nomine Quisquiliæ. Metaph. autem dicitur de Vilium s. Abjectorum et contemptorum hominum turba collecta, s. de Hominum colluvie, Lucian. (2, 14.) Τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον, (1, 745.) Ἡμεῖς ὁ συρφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμὲν, Nos promiscua illa multitudo et plebeia colluvies. Sic Comicus quidam ap. Athen. (377.) Ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετόν. Pro quo συρφετὸς etiam συρφετώδης ὄχλος dici, paulo post docebo. Plut. pro Acervo et cumulo, συρμάτων modo, s. pro Farragine, accepit in Polit. Præc. Ἤθροισε χιλίους καὶ διακοσίους στεφάνους, ὧν συρφετὸν ἄν τις ἡγήσαιτο τοὺς πλείστους. Suidæ συρφετὸς est non solum ἀγυρτώδης ὄχλος, sed etiam ἀγυρτώδης λόγος, Incondita verborum colluvies. Ab Eod. et Hes. exp. etiam χειμών. Forsan idem quod σύρμα ἀνέμων aut σύρμα κυμάτων, cum rapido tractu tempestas obruit aliquem. [" Plato Hipp. 142. Heind. ad Theæt. 315." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 433. Simpl. ad Epict. 325. Τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις. Cf. Σύρφος.] Συρφετώδης, Lucian. (1, 837.) ὄχλος, Vilium et abjectorum hominum colluvies. Q. d. Colluvialis quædam multitudo: si hoc fingere liceat. Sic Plut. (6, 19.) Τοὺς τοῖς συρφετώδεσιν ὄχλοις ἀρεστῶς καὶ κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγειν. Lucian. (2, 314.) dicit etiam, Οἱ μὲν συρφετώδεις καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται: pro ὁ συρφετώδης ὄχλος, s. ὁ συρφετός. Item συρφετώδης, Inconditus, Incompositus in modum τῶν συρφετῶν, Plut. (7, 784.) Ἔκ τινος λαλιᾶς καὶ συρφετώδους βωμολοχίας. [* " Συρφετωδῶς, More vilium et abjectorum hominum, Chrys. in Matth. Hom. 19. T. 2. p. 135, 41." Seager. Mss.]

Σύρφαξ, ακος, ὁ, i. q. συρφετώδης s. ὀχλώδης, ut Suid. exp. in h. l., quem citat, Ἐξῆρε δὲ αὐτὸν πλεῖον πρὸς τοιαύτην μαίνεσθαι δόξαν τὸ ὑπὸ δῆμον σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. Lucian. quoque et Phryn. ita usurpasse feruntur. Alioquin substantive quoque accipitur pro συρφετὸς s. συρφετώδης ὄχλος, ut ap. eund. Lucian. (2, 326.) Μετὰ τοῦ σύρφακος βύζην ὠστιζόμενοι. Et ap. Aristoph. Σφ. (673.) τὸν σύρφακα τὸν ἄλλον, Ceteram vilem multitudinem, s. vilem plebeculam: de vespis. [" Toup. Opusc. 1, 457. 2, 88. Phryn. Ecl. 172. 192. Thom. M. 336. 354. 372." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 77." Wakef. Mss.]

" Ἐγκατασυρφάζειν, ἐνυβρίζειν, Hes."

ΣΥΣ, υὸς, ὁ, ἡ, Sus, Porcus: παρὰ τὸ σεύεσθαι s. σύεσθαι, i. e. ὁρμητικῶς ἔχειν, ut Etym. et Eust. tradunt. Quod optime convenit cum epitheto Fulmineus, quod Stat. sui tribuit. Od. T. (393.) Οὐλὴν τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, Plut. (6, 489.) Συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις, Horat. Amica luto

sus, Od. K. (243.) σύες χαμαιευνάδες, Il. I. (463.) A σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Aliquanto ante, συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, Π. (823.) σῦν ἀκάμαντα, ut et N. (471.) σῦς ἀλκὶ πεποιθὼς, quod de agresti sue s. apro accipiendum est, P. (281.) συὶ εἴκελος ἀλκὴν Καπρίῳ. Aliquanto ante, συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει. Sic a Lat. Poëtis Aper dicitur Indomitus: item Trux, Timendus dente. Rursum I. (535.) χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, M. (146.) Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότες. Itidem ap. Xen. K. (10, 1.) et Paus. Attic. Συῶν ἀγρίων θήρα. Et Plut. Symp. 3. Σῦν ἄγριον εὐμεγέθη: qui comp. vocabulo σύαγροι nominantur. Rursum Od. Σ. (29.) συὸς ὡς ληϊβοτείρης: ut ap. Ovid. Vastator aper. Item συῶν συβόσια, (Il.) Λ. (678.) et Od. Ξ. (101.) Suum s. Porcorum greges: quemadmodum ap. Hesiod. Ἀ. (168.) συῶν ἀγέλαι χλούνων. Rursum Od. Ξ. (412.) κλαγγὴ συῶν αὐλιζομενάων. Et Λ. (130.) συῶν ἐπιβήτορα κάπρον. Et ap. Plut. (10, 147.) Οὔθατα συῶν ἐπιτόκων. Ceterum an ὗς e σῦς factum sit, an contra, non satis constare, B docebo paulo post in Ὗς. [" Ad Timæi Lex. 262. Valck. Hipp. p. 172. Diatr. 225. Thom. M. 916. Σ. κάπρος, Musgr. Bacch. 1025. Συῶν ἀγορὰ, Boiss. Philostr. 291. ad Ammian. Marc. 1. p. 30. Wagn." Schæf. Mss. Phryn. Ecl. 381. Σύαγρος οὐ ῥητέον· σῦν ἄγριον οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι. " Eust. 1554, 14. Σύαγροι, ὅπερ Ἴων ἀνὴρ διαλύσας σύες ἄγριοι ἐρεῖ. Vide Greg. de Dial. 422. hoc ipsum quoque Ionibus assignantem. Σῦς ἄγριος, ut Phryn. præscribit, Xen. K. Ἀ. 5, 7, 24. Plut. Pelop. 19. T. 2. p. 267. Ælian. V. H. 1, 7. Philostr. V. S. 2, 1. p. 553. Paus. 1, 32. Polemo Phys. 1, 6. Hippocr. Ep. ad Damag. T. 1. p. 24.: ὗς ἄγριος, Xen. K. Π. 1, 6, 28. Aristot. H. A. 2, 2. Antisth. Λόγ. Ὀδ. 58. Ambo vocabula vulgaris sermonis incuria in unum σύαγρος coaluerunt, ut αἴγαγρος (Nicet. Ann. 3, 5. p. 58.) * βόαγρος, ἵππαγρος, ὄναγρος, ἀγριόρνιθες, et ἀγριοχηνάρια, * ἀγριόχοιρος (Zonar. v. Χλούνης,) et alia animantium et herbarum nomina." Lobeck.]

[* Συοβόσκης, Hes. v. Ὑοβότης. Leg. in Glossis * Συοβοσκὸς, Subulcus, et Συοφορβὸς, Subulcus, Porcinus, pro Συνβοσκὸς, Συνφορβός.] Συογάστωρ Hes. exp. συοφορβὸς, i. e. Subulcus, dicens esse et ὄνομα βαρβαρικόν. At in Lex. meo vet. LEGITUR Σύργαστρος, ὑοφορβὸς, ἐργάτης. Quæ verba ap. Etym. quoque habentur. [" Valck. Diatr. 129. 135. Bergler. ad Alciphr. 319. 433., ubi et de * Συργάστωρ, Jacobs. Anth. 7, 220." Schæf. Mss. * Συοθήρας, ὁ, Philostr. Imag. 2, 17. " Athen. 1, 150. Lips." Schæf. Mss. * Συοθρέμμων, Greg. Naz. 2, 119.] Συοκτασίη, ἡ, Suis mactatio, cædes, Epigr. [Meleagri.] ITEM Συοκτονία similiter pro Porcorum cæde affertur e Dionys. P. [853. a * Συοκτόνος, Callim. H. in Dian. 216. Epigr. 30. Nonn. D. 48. p. 1292. " 1, 27. Tzetz. ad Lyc. 492." Kall. Mss. " Wakef. Herc. F. 376." Schæf. Mss.] Συοτρόφος, Qui sues alit, porcos alit. Exp. etiam Apros nutriens. [" Schol. Od. N. 404. Joseph. 1011." Wakef. Mss.] Συοφόντης, Suum interfector. Fem. Συοφόντις, Suum s. Aprorum interfectrix. Epigr. in Venat. Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς D πρὶν συοφοντίσι Μάρκος Μηδὲν ἑλὼν, αὐτὸς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν, Cum venabulis, quibus antea apros conficiebat. [" Lucillius 1. Wakef. S. Cr. 2, 100." Schæf. Mss.] Συοφορβὸς, Suum pastor, Suillum gregem pascens, Subulcus, σῦς τρέφων, ut exp. Hesych. [" Thom. M. 812. ad Dionys. H. 1, 204. 219." Schæf. Mss. " Nicol. Damasc. 465." Wakef. Mss. * Συοφορβέω, Longin. 9, 14. ubi Valck. ad Herod. 587. mallet * Συομορφέω. * Συοφορβεῖον, Aristot. H. A. 6, 18.] Συοφόρβιον, τὸ, Grex suum qui pascuntur. Itidem Hes. συοφόρβια exp. συῶν ἀγέλαι: addens et longe aliam interpr. ἢ χοίρων ἀσφαλεῖς δεσμοί. [" Ad Dionys. H. 1, 204." Schæf. Mss. Est autem ap. Phot. * Συοφορβία· ἀγέλη χοίρων. Cf. Συφορβία.] Apud Eund. [et Phot.] LEGITUR Συοβαύβαλοι, συῶν * αὐλιστήρια καὶ κοιμητήρια, Subilia, Loca ubi sues stabulantur s. dormiunt, Haræ: [et * Συνόβαυνοι· * συναυλιστήρια καὶ κοιμητήρια.] ITEM Συοβοιωτοὶ, οἱ Βοιωτοὶ σύες, Porcini Bœoti; nam irridebantur Bœoti ob porcinos mores et immunditias. [" Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2. * Συοβοιωτικὸς, Huschk. Anal. 291." Schæf. Mss.]

Σύαγρος, ὁ, Qui sues capit, apros venatur, ὁ σῦς ἀγρεύων, ut Athen. (401.) exp. afferens e Soph. de cane, Σὺ δ', ὦ σύαγρε, πηλιωτικὸν βρέφος, [τρέφος,] qui ap. Eust. quoque legitur, p. 1872., ubi testantur esse et Nomen proprium. || Alioqui dicitur ἐπὶ τοῦ συὸς τοῦ ἀγρίου, ut ibid. Athen. annotat. [" Strabo 7, 4. p. 407. Artemid. 2, 2. 4, 56. Geop. 17, 22. p. 1136. Alex. Trall. 3, 2. p. 182. Theophil. Inst. 2, 2." Lobeck. ad Phryn. 382. Vide et Σῦς. Grammaticus Hermanni p. 320. " Athen. 1. p. 4. Valck. Hipp. p. 171. Brunck. Soph. 3, 405. 530. Heyn. Hom. 5, 651. 6, 170." Schæf. Mss.] Quinetiam, ut ibi annotatur, a Siciliæ incolis σύαγρος VOCATUR Ἀσχέδωρος: afferturque hic locus ex Æschylo, ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὡς, Velut aper. Et e Scira, Comico Tarentino, Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ, Οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται. Qui versus ab Eust. quoque citantur p. 1871., ubi et ipse e Lex. Rhet. hæc ascribit, Ἀσχέδωρος, ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλιώταις: reprehendens eos qui ἀσχέδωρος exposuerunt ὁ ἄσχετα δωρούμενος: quasi i. esset q. μεγαλόδωρος. [* Σύαγος, Genus Thuris, Diosc. 1, 81.] Συάγρειος SIVE Συάγριος, Aprugnus, Qui est ex apro. Lynceus Samius in Ep. ad Apollod. ap. Athen. (402.) Ἵνα τὰ μὲν αἴγεια τοῖς παισὶ, τὰ δὲ συάγρια μετὰ τῶν φίλων αὐτὸς ἔχῃς, ubi sine diphthongo scribitur, cum diphthongo autem ap. Diosc. 2, 90. συάγρειον στέαρ: sicut αἴγειον, μόσχειον, ἐλάφειον, et hujusmodi. [Συάγρειον, Gl. Aprina, sc. caro. * Συαγρώδης, Strabo 1. p. 44. * Συαγρεσία, Rhian. Epigr. 8.] Συαγρίδες, αἱ, Piscium genus ap. Athen. [322. Cf. Συναγρίς. * Συαγρεύω, unde * " Συαγρευτὴς, Tzetz. Ch. 7, 70." Elberling. Mss.] Σύαγχος, Sues strangulans, suffocans: Hes. σύαγχος, ῥίζα ἐν ᾗ σύες θηρεύονται. Quibus verbis significare videtur Radicem qua venatores solent suffocare et capere apros. [Ad Greg. Cor. 594. * " Συβότης, Bekk. Anecd. 1, 361." Kall. C Mss. " Thom. M. 812. * Συβοτέω, ibid. ad Mœr. 355." Schæf. Mss.] Συβόσιον, τὸ, i. q. συοφόρβιον paulo ante, Grex porcorum, suum qui pascuntur, Il. Λ. 679. Od. Ξ. 101. Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Tot suilli pecoris greges, ubi gen. συῶν ἐκ περιουσίας additus est. Suidæ συβόσιον est τὸ * χοιροφορβεῖον: quo nomine videtur significari etiam Subile, Hara, Stabulum in quo sues s. porci nutriuntur. [" Ad Il. Λ. 678. Musgr. Rhes. 552. Villois. ad Long. 132. Heyn. Hom. 6, 239. 633. * Συβόσειον, Musgr. l. c." Schæf. Mss. Συβόσεια et συβόσια, Spitzner. de Versu Gr. Her. 86.] Συβωσία ap. J. Poll. legitur 1, c. 12. Συβώτης δ' ἐρεῖς, inquit, καὶ συβωσία, καὶ συφεοὶ, καὶ συφοὶ, καὶ χοιροκομεῖα, ἐρεγμὸς συῶν. Ubi si synonyma facit συβωσία, συφεοὶ, χοιροκομεῖα, scr. erit potius συβώσια, ut i. sit q. συβόσια: quod et ipsum accipitur pro Haris s. Suilibus, i. e. Stabulis in quibus nutriuntur porci. Suid. certe συβόσιον exp. * χοιροφορβεῖον: quod synonymum esse puto τῷ χοιροκομείον, quod ex J. Poll. paulo ante habuimus. Sin Συβωσία mendo caret, significabit Suum s. Porcorum pastura, s. Porculatio, Porcorum nutricatus, ut Varro loquitur. Pro ἐρεγμὸς autem legendum puto εἰργμὸς vel ἔργμα. Συβώτης, Suum pastor, Subulcus, Porculator, ut Colum. loquitur, i. q. συοφορβὸς s. χοιροβοσκὸς, Od. N. (404.) συβώτην εἰσαφικέσθαι, Ξ. (55.) Εὔμαιε συβῶτα, (Φ. 362.) ἀμέγαρτε συβῶτα. Utuntur et prosæ Scriptt.: ut Plato de Rep. 2. Ἔτι δὲ καὶ συβωτῶν προσδεησόμεθα. Athen. (477.) Συβῶται καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν ἀγρῷ, ὡς Εὔμαιος, Subulci et pastores. [" Ad Herod. 126. ad Mœr. 356. Thom. M. 812." Schæf. Mss.] UNDE Συβωτικὸς, Ad subulcos pertinens, Subulcis proprius: μέλος s. αὔλημα, Carmen s. Cantilena porculatorum, Carmen quod subulci solent modulari arundine. J. Poll. 4, c. 7. e Plat. Comico, συβωτικὸν μέλος αὐλεῖν. Ubi legitur ET Συβώτρια, haud scio an pro συβώτρια ᾠδὴ, Subulcorum propria cantilena: an pro Subulca, Mulier quæ porcos pascit, [fem. a * Συβωτὴρ, unde * Συβωτήριος, e quo per contr. Συβώτρια.

" Συβωτικὸς, Plut. 9, 106." Wakef. Mss. Συβωτέω, A vide Ὑοπολέω, " ad Mœr. 355. Thom. M. 812." Schæf. Mss. * Κατασυβωτέω, Porci in modum pascentis sagino, Plut. 10, 511.] Συφορβὸς, i. q. συβώτης et συοφορβὸς, s. χοιροβοσκός. Hom. adjective usurpavit, Il. Φ. (282.) Ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ μεγάλῳ ὡς παῖδα συφορβὸν, Veluti puer aliquis qui porcos pascit. [" Thom. M. 812. ad Dionys. H. 1, 219." Schæf. Mss] UNDE Συφόρβιον, τὸ, i. q. συβόσιον, Grex suum qui pascuntur, [Gl. Hara. " Huschk. Anal. 238. ad Dionys. H. 1, 176. 204." Schæf. Mss.] Apud Suid. legitur ET Συφορβία, ἀγέλη χοίρων, Grex porcorum. Significaret tamen potius Porcorum pastura: quomodo et συβωσία mihi exponendum videri, supra dixi. Sed nota, hoc vocab. non in sua serie ap. eum positum esse, verum post Συνοιχήσεται: ut suspicer eum scripsisse συοφορβία. [* " Συφορβέω, Buttm. Schol. Od. P. 219." Elberling. Mss. " Thom. M. 812." Schæf. Mss.]

Συώδης, Porcinus, Suillus. Dicitur in hominem immundum et spurcum, in modum suis amicæ luto; B legiturque ap. Suid. Συώδεις, ἀπὸ τοῦ τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνουμένου. Exp. etiam ἀμαθής: item Truculentus. [" Toup. Emendd. 2, 101. Schol. Aristoph. Πλ. 303." Schæf. Mss. Phot. Bibl. 100. " Porcinis moribus præditus, Suid. v. Ἀπαίδευτοι." Schleusn. Mss.]

Σύειος, Suillus, Porcinus, Qui e sue s. porco est: κρέατα, Suillæ carnes, Athen. 3. Ἡ δὲ λίθος γίνεται ἐν τῇ σαρκὶ τοῦ ὀστρέου, ὥσπερ ἐν τοῖς συείοις ἡ χάλαζα.

Συϊκὸς, ET Σύϊνος, Suillus, Porcinus, ex Epigr. [Vide Συΐνη.] Sed videtur συϊκὸς, ut συώδης, dici etiam posse Qui sui s. porco similis est immunditie. [* " Συεικὸς, Συϊκὸς, Thom. M. 865." Schæf. Mss.] AT Σύϊλλος ap. Plut. Popl. (11.) Cognomen est Lat., Græcis scriptum literis, SICUT ET Καπράριος.

[* Συΐδιον, Porcellus, M. Anton. 10, 10. p. 298.]

Συὰς, άδος, ἡ, Sus. Nam Hes. teste συάδες dicuntur αἱ σύες, * ἐσχηματισμένως. Apud Eund. legitur Σύας, κύων τις * πολυρρήνιος.

Σύαινα, ἡ, quod Suculam interpretari queas: Piscis nomen est ap. Opp. (Ἁ. 1, 129.): fortassis is, C quem Plin. Porculum marinum appellat, 9, 15. Oppianus, inquit Hermolaus Barb. Castig. in Plin. 32, 11., duos pisces nominat, σκίαιναν, ab umbra dictam: et σύαιναν, a sue: quem proinde Græci recentiores Chœrillam interpr., h. e. Porculum.

Συῆλαι, Volutabra suum, Loca cœnosa s. lutosa in quibus sues volutari amant: Hes. τόποι βορβορώδεις. [Cf. Lat. Suile.]

Συηνέω, Sum συώδης, s. συϊκὸς, Porco similis sum spurcitia et immunditia. Annotat enim Suid., Plat. Philosophum συηνεῖν usurpare pro συῶδές τι ποιεῖν, et ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι. [" Ad Timæi Lex. 262." Schæf. Mss.] Apud eund. Suid. ITIDEM Συηνία ET Κυηνία, ἀμαθία, σκαιότης, Sinistra imperitia, Ineptia: quod e Pherecr. affert. Eadem hæc leguntur in Lex. meo vet. et ap. Etym., nisi quod pro κυηνία HABETUR Ὑηνία: Quod magis probo quam κυηνία ap. Suid., et alias significaret Canina spurcitia, Canini mores: sicut συηνία s. ὑηνία significat Porcina im- D munditia, Porcini mores: ὑώδη ἤθη. Hes. συηνία exp. ταραχὴ, ἀηδία, addens, ἀπὸ συῶν. || Συηνία, Suidæ est etiam πόλις, i. e. Quædam urbs. SIC ET Συήνη Urbis cujusdam et Insulæ nomen est in Ægypto, Strabo, Plin. UNDE Συηναῖος ET Συηνίτης, ὁ, Qui e Syene est, Syene ortus: quorum illud ap. Suid. legitur, hoc ap. Plin. qui 36, 8. Syenitæ etiam lapidis meminit: Circa Syenem vero Thebaidis, inquit, Syenites, quem ante Pyrrhopœcilon vocabant. || Porro συήνη a Suida exp. etiam * δερματοθήκη. AT Συΐνη, ἡ συκέα, inquit. Item ap. eum paulo post legitur, Σύϊνον ἔλαιον, καὶ σησάμινον, ᾧ ἐχρίοντο οἱ σὺν Κύρῳ στρατευθέντες. Fortassis autem his verbis, συήνη, δερματοθήκη, intelligit θήκην ἐκ συείου δέρματος, Thecam e corio suillo. Vide Συβήνη paulo post. [Συηνία, Cutis suilla, Plut. 10, 111. " Ad Timæi Lex. 262." Schæf. Mss.] " Συανία, Convitium; " item Consertio manuum, VV. LL. ex. Hes." [" Usus est Epicharmus in ista gradatione de vino, ap. Athen. 2, 2. p. 36. ad quem respicit Hes. Vide Casaub. p. 79. Sed ibi habetur * θυανία." Soping. " Cf. Kuster. ad Suid. 2, 669. v. Οἶνος. Ut σῦς et ὗς, ita Συανία i. q. Ὑανία." Alberti.]

Σύβαξ, ακος, ὁ, Qui porcinis moribus est: unde ap. Hes. legimus, Σύβακα, συώδη. Apud Eund. LEGITUR Σύβας, λάγνος: ET Συβάλλας, ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια: ut significent, Proclivis ad venerem more suis, Salax et libidinosus in modum suis. Esse autem libidinosum animal, e v. καπρᾷν, et Lat. Subare, colligi queat: præterea e fœcunditate; bis enim quotannis parit.

Συβήνη, i. q. συήνη, quod dixi videri mihi significare θήκην ἐκ συείου δέρματος, Thecam e suillo corio, Suida exponente * δερματοθήκη: cum Eidem συβήνη sit ἡ δερματίνη * αὐλοθήκη, s. φαρέτρα, Coriacea tibiarum theca, aut pharetra: afferenti Aristoph. Θ. fin., ubi mulierculæ dicenti, τἀργύριον τοίνυν φέρε, i. e. Drachmam pro concubitu, respondet Scythes sagittarius Ἀλλ' οὐκ ἔχω οὐδέν· ἀλλὰ συβήνην λάβε: Nihil numorum habeo; sed accipe hanc coriaceam sagittarum thecam. Hes. quoque exp. τοξοθήκη: item * αὐλοθήκη, addens etiam, ἢ ὁ ναυτικὸς χιτών. Apud J. Poll. LEGITUR Συβίνη: 7, c. ult., ubi ποιητικὰς τέχνας recenset: Ἡ δὲ τῶν αὐλῶν θήκη, συβίνη. Hesychio autem συβίνη est * καπροβόλιον, Hasta qua apri figuntur, Venabulum quod jaculantur venatores in apros: qualis supra ἡ συοφόντις λόγχη, Hasta qua feri sues conficiuntur. Idem Hes. exp. etiam ἐμβόλιον. Quo verbo Rete significari puto, quod suibus feris s. apris tenditur: NAM Ἐμβόλιον Retium generi ab J. Poll. annumerari, supra docui, T. 1. col. 680. [" At ap. Hes. ἐμβόλιον non Rete intelligitur, sed Venabulum, s. Hasta, ut supra docuimus (col. 2610.)" Schw. Mss. " Συβήνη, Phryn. Ecl. 35." Schæf. Mss. Συβίνη, Brunck. ad Aristoph. Θ. 1197. 1215.]

Ceterum pro Συβήνη et Συβίνη alicubi scriptum LEGITUR Σιβήνη ET Σιβύνη: ut ap. J. Poll. 10, (53.) Καὶ σιβήνην δὲ, τὴν τῶν αὐλῶν θήκην καλοῦσι: quam ibid. γλωττοκομεῖον appellat, quod ibi reponantur tibiarum lingulæ. Posterius Σιβύνη pro Venabulo usurpatum legitur non ap. λογογράφους solum, verum et ap. Lexicographos. Hes. enim σιβύνην esse dicit ὅπλον δόρατι παραπλήσιον, Telum hastæ assimile, Spiculum, ut quidam volunt: Suid. ἀκόντιον Ῥωμαϊκὸν, Jaculum Romanis usitatum. Diod. S. Τῶν ἀξόνων τὰ προέχοντα χρυσᾶ κατεσκεύαστο, προτομὰς ἔχοντα λεόντων σιβύνην ὀδὰξ κατεχούσας, ubi interpr. Hastile. Aliquoties ap. Athen. legitur, ut 5. p. 61. Ed. Ald.(=201.) Μεθ' οὓς ἐπόμπευσαν κυνηγοὶ δύω, ἔχοντες σιβύνας ἐπιχρύσους: 12. (p. 537.) de Alexandro Magno, Πολλάκις τὴν Περσικὴν στολὴν ὑποφαίνων, ἄνωθεν τῶν ὤμων, τό, τε τόξον καὶ τὴν σιβύνην. [" Toup. Opusc. 1, 415. 2, 110. Jacobs. Anth. 6, 143. 8, 23. Brunck. Aristoph. 1, 142. (Θ. 1197.) ad Diod. S. 2, 279. 429. * Σιβύνης, ὁ, Jacobs. Anth. 8, 23." Schæf. Mss. Cf. Ζιβύνη.] UNDE Σιβύνιον, τὸ, Parva σιβύνη: Hastula interpr. Bud.: alii Hastile, Spiculum. Polyb. (6, 23, 9.) Οἱ γεμὴν ὑσσοὶ λεπτοὶ ἐοίκασι σιβυνίοις συμμέτροις, οὓς φοροῦσι μετὰ τῶν προειρημένων.

Ejusd. cum σιβύνη signif. est NOMEN Σίγυννος, SIVE Σιγύνης. Suidas σιγύνους simpliciter ait a Macedonibus vocari δόρατα: Hes. vero exp. ξυστὰ δόρατα, item ὁλοσιδήρους ἄκοντας. Exempla hujus usus affert Suid. ex Epigr. hæc, Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὸν σιγύνην. Item, Τὸν κύνα, τὰν πήραν τε, καὶ ἀγκυλόεντα σίγυνον. Ubi etiam nota, mediam syllabam corripi in σιγύνην, produci in σίγυνον: nisi potius σίγυνον scr. sit, gemino ν. At ap. Hes. legitur σίγυννοι, duplici γ, perperam. [Opp. K. 1, 152. σιγύνην εὐρυκάρηνον. * " Σιγύνη, Toup. Opusc. 1, 415. Tyrwh. ad Aristot. 175. ad Herod. 375. (5, 9.) Jacobs. Anth. 6, 143. 8, 23. Huschk. Anal. 231. ad Diod. S. 2, 279. Σιγύνης, Wessel. Diss. Herod. 55. Jacobs. Anth. 8, 23. Σίγυνος, ibid. Huschk. Anal. 231. Brunck. Apoll. Rh. 61. (2, 99.) Σίγυνοι, 149. (4, 322.) Jacobs. Anth. 8, 23. Σίγυνον, 11, 117. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. Tyrwh.

l. c. ad Herod. l. c. ad Diod. S. 1, 311. 2, 279. A
Bentl. Ep. ad Hemst. p. 86." Schæf. Mss. Vide Σίγυμνον.]

Συφαιὸς, ὁ, Subulcus, Porculator: χοιροβοσκὸς, Hes. Συφεὸς, Stabulum suum, Hara porcorum, Suile: τόπος ὅπου αἱ σύες τρέφονται, Hes.: qui συφεοὶ exp. etiam οἱ τῶν συῶν οἶκοι. Ipse Hom. satis aperte indicat quid eo nomine intelligat, cum ait Od. Ξ. 13. συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν: K. (320.) Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξαι ἑταίρων, ubi NOTA Συφεόνδε adverbialiter positum pro εἰς συφεὸν, sicut οἰκόνδε, πόλεμόνδε, pro εἰς οἶκον, εἰς πόλεμον. [" Toup. Opusc. 1, 460." Schæf. Mss. * Συφειὸς, Od. K. 389.] Συφεὼν, ῶνος, ὁ, idem. Agathias ap. Suid. Ὥσπερ ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις τὰ τῶν Ῥωμαίων μεμενήκει στρατεύματα, In haris et caulis. Suidæ quoque συφεὸς et συφεὼν sunt τόπος ὅπου αἱ σύες τρέφονται. [" Toup. l. c." Schæf. Mss. " Schol. Od. K. 389." Wakef. Mss.] Συφὸς, ὁ, idem, teste J. Poll., cujus verba citavi in Συβωσία, [Lycophr. 676. * Συφετὸς, J. Poll. 9, 16. Schneidero B
susp.]

Σύσις vocabant Hippocratis filios, item Panætii et Memnonis, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες, ut annotatur in Lex. meo vet., ubi pro ὑηνίαν scriptum habetur etiam συηνίαν: quorum utriusque supra facta est mentio.

¶ Ὗς e σῦς factum esse traditur in Lex. meo vet., σῦς autem παρὰ τὸ σεύεσθαι: cujus etymi facta mentio fuit et supra. Affertur tamen et aliud ibi etymon, sc. ὗν dici παρὰ τὸ ὕεσθαι, quoniam id animal φιλεῖ βρέχεσθαι et ὕδατι ἐπιτέρπεται. Quam derivationem sequendo, ὗς prius esse dicendum foret; sed luto potius amicam esse suem, ut loquitur Horat., quam simpliciter aquæ, nemo ignorat. Atque adeo ap. Athen. (401.) quidam dipnosophista dicit, Προφέρεσθαι δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς σὺν τῷ σ σῦς ἑτοιμότερον· παρὰ τὸ σεύεσθαι· καὶ γὰρ ὁρμητικῶς ἔχειν τὸ ζῶον εἴρηται. Quinetiam Latinos e Σῦς, non ex Ὗς sumsisse suam vocem Sus, non dubium est quin multi dicturi sint. Sed parum valida hæc objectio fuerit, C
cum Latinos in aliis vocibus aspirationem Gr. in literam S mutasse sciamus, et Græcos μικρὸς itidem dixisse prius quam σμικρὸς multi existiment. Adde quod Homero frequens est hujus quoque nominis ὗς usus: ut Od. N. (410.) τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. Et Ξ. (414.) Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω. Rursum N. (405.) ὑῶν ἐπίουρος. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 6.) Ὗς πολλὰς καὶ βοῦς τρέφει. Idem, (K. Π. 1, 6, 19.) Ὗς ἀγρίους δουλοῦν, Sues feros subigere: ut Æschin. (90.) Ὗς ἀγρίους κυνηγετεῖν. Ubi ὗς ἄγριοι dicuntur Sues feri, ut Plin. loquitur, i. e. Apri, ad differentiam cicurum et domesticorum, quos ὗς ἡμέρους appellat Aristot. H. A. 6. de quibus intellexit Comicus quidam ap. Athen. (581.) cum dixit, Τὰς ὗς ἐπὶ νομὴν καιρός ἐστιν ἐξάγειν. Ceterum affertur præter superiora duo tertium quoque etymon, ap. Athen. (401.) sc. τὸν ὗν συνηρῆσθαι, οἱονεὶ θῦν, τὸν εἰς θυσίαν εὐθετοῦντα. Similiter Clem. Alex. Str. 2. Λέγεται γ' οὖν τινὰ τῶν φιλοσοφούντων, ἐτυμολογοῦντα τὴν ὗν, θῦν εἶναι φάναι, ὡς εἰς θύσιν καὶ D
σφαγὴν μόνον ἐπιτήδειον. Et Varro R. R. 2, 4. Sus Græce dicitur ὗς, olim θῦς, ab illo verbo dictus, quod dicitur θύειν, quod est Immolare. A suillo enim pecoris genere immolandi initium primum sumtum videtur: cujus vestigia, quod initiis Cereris porci immolantur, et quod initiis Pacis, fœdus cum feritur, porcus occiditur: et quod nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Hetruria, in conjunctione nuptiali, nova nupta et novus maritus primum porcum immolant. Hæc inter alia ibi, ubi tamen θύτης legitur, non θῦς. || Sunt porro et θαλάσσιοι ὕες, Porci marini: Plin. certe Porculum marinum piscibus annumerat 9, 15. ut in Σύαινα docui. Athen. (302.) Οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις λέγων ὗς εἶναι θαλαττίους τοὺς θύννους. Nam ut θύννος dicitur nomen accepisse παρὰ τὸ θύειν τὸ ὁρμᾶν, ita σῦς παρὰ τὸ σεύεσθαι, verbo synonymo: uterque διὰ τὸ ὁρμητικόν. Apud Eund. (326.) Archestr. Ἐν δ' Αἴνῳ καὶ τῷ Πόντῳ τὴν ὗν ἀγόραζε, Ἣν καλέουσί τινες θνητῶν ψαμμῖτιν ὀρυκτήν. Quibus verbis innuere videtur Archestr. piscem illum τὴν ψάμμον s. Limum subruere, et in eo volutari, perinde ut sus in cœno, s. luto. [" Fac. ad Paus. 3, 288. Toup. Emendd. 2, 382. ad Diod. S. 1, 43. 380. Thom. M. 916. Stanl. Eum. 283. Brunck. Aristoph. 1, 48. Ὗς, σῦς, Belin. ad Lucian. V. p. 76. 81. De genere, ad Diod. S. 2, 495. Ὗς, ἡ, Wakef. Georg. 37. Toup. Emendd. 4, 496. Nom. propr., ad Anton. Lib. 285. Verh. De suum usu ap. veteres, Valck. ad Herod. 125. Sues Veneri sacrificati, Fabric. Bibl. Gr. 3. p. 820. Sic dicti Bœoti, Huschk. Anal. 291. Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2. Ruhnk. ad Vell. p. 73. Κἂν ὗς δάκοι, Jacobs. Anth. 10, 219." Schæf. Mss. Plato Amat. 134. Ὤιμην, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, κἂν ὗν γνῶναι. Ὗς ἄγριος, vide in Σῦς.]

Ὑοβοσκὸς, ὁ, Suum pastor, Subulcus, Suarius, Porculator, Porcarius, i. q. χοιροβοσκὸς, συβώτης. [* " Ὑοβοσκέω, ad Mœr. 355. Thom. M. 812." Schæf. Mss.] Ὑοβότης, idem: συοβόσκης, Hes. Ὑοειδὴς, Sui assimilis, Suis figuram gerens, Figuram gerens literæ Υ. Gorr., Ὑοειδὲς ὀστοῦν est Os bicorne, pluribus ossiculis contextum, in similitudinem literæ υ, (quamobrem a quibusdam dicitur ETIAM Ὑψιλοειδὲς,) ad radicem linguæ situm. Sunt etiam qui λαμβδοειδὲς appellent, communi cum capitis sutura nomine, a litera Λ, quæ inversa, non est valde absimilis τῷ Υ: firmamentum est musculorum linguæ et laryngis. Hæc ille inter alia. Vide et J. Poll. (2, 202.) ac Ruf. Ephes. Vide et Παραστάτης. In VV. LL. scribitur ETIAM Ὑωειδές. [* Ὑόκοπρος, Gl. Succerda.] Ὑομουσία, ἡ, Musa porcina, Cantus suum grunnitum referens, Aristoph. Ἱππ. (986.) θαυμάζω τῆς ὑομουσίας Αὐτοῦ: de quodam, qui dicebatur τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν, Schol. * χοιρωδίας, ἀπαιδευσίας. Ὑοπόλος, Qui circa sues versatur, i. e. Subulcus, Suarius, Porcularius, Porculator. J. Poll. 7. synonymum facit τῷ ὑοφορβὸς, συφορβὸς, συβώτης. Ὑόσερις, Porcina seris, Herba intybo similis, sed minor asperiorque tactu, ut Plin. tradit 27, 10. ubi tamen Hyosiris scriptum est. Ὑοφορβὸς, Suilli pecoris pastor. Vide Ὑοπόλος. [* Ὑοφορβεῖον, Gl. Porcinarium. * Ὑοφόρβιον, Strabo 4. p. 301. 333.]

Ὑοσκύαμος, ὁ, Faba porcina, suilla, Herba quædam ex eo nominata, quod ejus pastu resolvantur et convellantur apri, ut prodit Ælian.: addens, id fieri præsenti mortis periculo nisi statim copiosa aqua intus et foris se proluerint. Plin. 25, 4. Herculi eam quoque ascribunt, quæ Apollinaris, ap. Arabas Altercum s. Altercangenon, ap. Græcos vero ὑοσκύαμος appellatur. Ubi vide plura ejus genera: vide et Diosc. 4, 69. UNDE Ὑοσκυάμινος, Ex hyoscyamo confectus, Ex alterco s. Apollinari herba confectus: ἔλαιον, Diosc. 1, 43.: quod Plin. quoque Hyoscyaminum oleum appellat, e semine ejus herbæ fieri scribens, in l. c., et 23, 4. ET Ὑοσκυαμάω SIVE Ὑοσκυαμέω, Insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Suid. ὑοσκυαμᾶν simpliciter exp. μεμηνέναι, παραπαίειν, addens e Pherecr. ὑοσκυαμᾶς ἀνὴρ γέρων, Deliras senex. Eadem habentur in Lex. meo vet. et ap. Etym. Apud Hes. vero ὑοσκυαμεῖς, μαίνῃ: ἀπὸ τῆς πόας. Ceterum herbam hanc esse δηλητήριον, Diosc. quoque testatur l. paulo ante c., dicens μανιώδη καὶ καρωτικήν: et Plin. 25, 4. insaniam gignere capitisque vertigines, mentem caputque infestare, mentem tentare et corrumpere. Et rursum Diosc. 6, 15. Ὑοσκύαμος δὲ ποθεὶς ἢ βρωθεὶς παρακοπὴν τοῖς μεθύουσιν ὁμοίαν ἐπιφέρει. Et Scrib. Larg. de Comp. Med. c. 49. Altercum (quod Græci ὑοσκύαμον vocant) qui biberunt, caput grave venisque distentum habent, mente abalienantur cum quadam verborum altercatione, (inde enim hoc nomen herba trahit Altercum,) postea sopiuntur, et omni sensu carent, livescentibus membris eorum. [" Xen. Œc. 1, 13. Schneid. p. 6." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 416. * Ὑοσκύαμον, τὸ, Suid., Schneidero susp.]

Ὕσθριξ, SIVE Ὕστριξ, Suis pilos habens, Porcinas setas habens. Est animal de erinaceorum genere. Plin. 8, 35. Hystrices generat Africa et India, spina contectas, ac erinaceorum genere; sed hystrici lon-

giores aculei, et, cum intendit cutim, missiles: ora urgentium figit, et paulo longius jaculatur. Opp. quoque K. 3, 394. scribit, ἀμφί τε ῥινὸς Τρηχείαις λασίαισι πέριξ πέφρικεν ἐθείραις, Ὀπποίαις θωρῆξατ' ἐχίνων αἰόλα φῦλα. Et cum venatores eum canibus persequuntur, ἔφριξεν ἐθείρας, Καί τ' ὀπίσω νώτοισιν ἀκαχμένον ὠκυπέτῃσι Ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος. Quæ cum Plinianis consentiunt. Vide et Ælian. et Aristot. Proverbium autem, Θρὶξ ὕστριχος, Hystricis seta, vide ap. Erasm. Chil. Verum Opp. l. c. habet ὑστρίγγων, ab alio nominativo, NIMIRUM Ὕστριγξ: sic enim ibi, Ὑστρίγγων δ' οὔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην Ῥίγιον εἰσιδέειν, οὐδ' ἀργαλεώτερον ἄλλο. || Suidæ ὕστριξ est non solum ὁ ἀκανθόχοιρος s. χερσαῖος ἐχῖνος, verum etiam ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ, Flagrum e corio adhuc setis suis munito. Ambiguum vero intelligatne de suis an de hystricis corio. [Callim. 3, 96. " Valck. Diatr. 200." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 849." Wakef. Mss.] ITEM Ὑστριχὶς, ίδος, ἡ, i. q. ὕστριξ, Schol. Aristoph. Εἰρ. Ἔστι καὶ ὑστριχὶς θηρίον τρίχας ἔχον ὑὸς, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, et consentanea sunt iis quæ in Ὕστριξ e Plin. et Opp. attuli. Annotat autem hæc Schol., cum ὑστριχὶς exposuisset ἡ ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιξ, in hoc Aristoph. loco (746.) Ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι Ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα; [B. 619.] Ajunt autem servos cædi solitos fuisse hujusmodi flagris et ῥυτῆρσι, loris. Itaque ὑστριχὶς, perinde ut ὕστριξ, signif. et Hystricem et flagellum e setis suillis: quemadmodum et ab Hes. exp. μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. [" Bergler. ad Alciphr. 369." Schæf. Mss. " Schol. Il. Ψ. 115." Wakef. Mss. * Ὕστριχος, Philo 2, 645.] " Ἰστρυχὶς, " ap. J. Poll. 2. legitur, diciturque esse μάστιξ. Sed " perperam scriptum pro ὑστριχὶς, ut ex ipso etiam " patet: cum ita denominari τὴν μάστιγα dicat ἀπὸ " τῶν τριχῶν."

Ὕσκυθα, Succerda, Excrementum porcinum, Stercus suillum, ὑὸς ἀφόδευμα, Hes. At Diosc. dicit ὑὸς ἀγρίου ἄφοδος, 2, 99. περὶ ἀποπάτων. Vide et sequens.

Ὑσπέλεθος, ὁ, idem, J. Poll. 5, c. 14. Ὄνου κόπρον, ὀνίδα καὶ ὄνθον. Ὅμηρος δὲ ὄνθον βοῶν· χοίρου, ὑσπέλεθον· προβάτων, οἴπτωτον. Ubi tamen perperam pro ὑσπέλεθον LEGITUR Ὑπέλευθον. Utitur hoc vocab. Dion 46. p. 197., cujus verba citavi in Οἰσπώτη. Potes autem scribere vel ὑσπέλεθος, quoniam σπέλεθος dicitur: vel ὑσπέλεθος, jungendo σ cum υ: dicitur enim et πέλεθος. Præcedentis autem ὕσκυθα etymon aliud non reperire potui, nisi forsan a κύθη aut κύθον: unde ap. Hes. κυθώδεος, δυσόσμου: et κυθωνύμου, quod æquivalere existimo τῷ κοπρωνύμου. AT Ὑσπελέθας, Nom. proprium, Suid.

Ὕσπληξ, SIVE Ὕσπληγξ, (ut ὕστριξ et ὕστριγξ,) ηγος, s. ηγγος, ἡ, Scutica qua sues verberantur, Flagellum quo subulci porcos agitant. Hesychio vero est μύωψ ὁ πλήσσων τοὺς βόας, Stimulus quo agitantur boves; solent enim bubulci longo baculo infigere aculeum, quo pungant boves tardius progredientes. Itidem a Suida exp. φραγγέλιον, βούκεντρον, ἢ μύωψ ὁ πλήσσων τοὺς βοῦς. Quæ eadem leguntur in Lex. meo vet., ubi etiam additur, ὕσπληγα dici διὰ τὸ γίνεσθαι τὴν μάστιγα ἀπὸ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν, quod ut plurimum fieret e setis porcinis; atque hoc pacto i. esset q. ὕσθριξ s. ὑστριχίς. Ab eod. Hes. exp. etiam παγὶς λύκων, Laqueus quo lupi irretiuntur, Tendicula qua lupi capiuntur, Laqueus aut Decipulum quod lupis tenditur. Exp. etiam βαλβὶς, quo nomine signif. Carceres, s. Locus unde dimittuntur, qui cursu ad metam contendunt sive equi s. cursores; aut Linea recta a qua cursus initium sumunt cursores, et qui equis ταχυδρομοῦσιν ad metam properant. Pro Flagro s. Scutica qua incitatur aliquis ad cursum, videtur accepisse Plut. de Deo Socr. 1023. meæ Ed. (=8, 327.) Ψυχὴ δὲ ἀνθρώπου μυρίαις ὁρμαῖς οἷον ὕσπληξιν ἐντεταμένη, μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐστροφώτατόν ἐστιν, ἄν τις κατὰ λόγον ἅπτηται, ῥοπὴν λαβοῦσα πρὸς τὸ νοηθὲν κινεῖσθαι. Referendum

A huc mihi videtur et hoc Lucillii Epigr. εἰς ἀγωνιστὰς, p. 128. meæ Ed., ubi Periclem segnem cursorem ridet, Καὶ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦται Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη. Puto enim ὕσπληγγος ψόφον eum nominare Strepitum s. Crepitum scuticæ, quo cursoribus signum cursus dabatur, cum postea vocarint etiam Locum ὕσπληγα s. ὕσπληγγα, s. Ipsos carceres unde erupturis cursoribus sonitu flagelli signum cursus dabatur. Indicat igitur Lucillius, signum datum fuisse, et eum qui cursu certabat cum Pericle, jam metam attigisse ac coronam accepisse, cum Pericles ne digitum quidem latum progressus esset: quod extremæ tarditatis et ignaviæ signum est. Alludit ad h. l. aut certe ad similem alium Plut. Polit. Præc. 583. Ald. (9, 209.) Ὅπου δὲ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Λάδα λέγουσιν, Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασιν, ἔνθα καὶ ἐστεφανοῦτο πρεσβεύων ἢ θριαμβεύων ἢ στρατηγῶν ἐπιφανῶς, οὔτε οἱ φθονοῦντες οὔτε οἱ καταφρονοῦντες ὁμοίως ἐπὶ τούτων ἰσχύουσιν: significans invidiam aut contem-

B tum nihil posse, cum is, cui invidetur, jam metam summorum honorum attigerit, curriculo strenue et egregia pernicitate confecto. Igitur Brodæus, ad perficiendum Epigr. illud Ladæ, illi hexametro, Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο, hunc pentametron adjicit, Νικῶν· οἱ δ' ἄλλοι πρὸς δρόμον ηὐτρέπισαν: ut significet, Ladam, vix scutica dato cursus signo, jam ad metam pervenisse et coronam abstulisse, cum alii ad curriculum se adhuc accingerent. Nam ποδωκέστατον fuisse hunc Ladam, patet e l. 4 Epigr. p. 295., ubi in ipsum quidam hoc Epigr. lusit, Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο εἴτε διέπτη, Δαιμόνιον τὸ τάχος: et paulo post ei tribuitur βάσις πνεύματος ὠκυτέρη, Gressus pernicitas ventum superans. Videtur huc respexisse Lucian. quoque, (1, 130.) Ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, Vix scuticæ crepitu signum curriculi datum fuerat, cum præco me victorem renuntiat et coronandum: (3, 142.) Ὁ ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφιέμενος,

C καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κἀν τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ. Ubi cum dicat τῆς ὕσπληγγος καταπεσούσης, et in præcedente loco, Ἅμα ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, puto ὕσπληγγα nominatum fuisse etiam Repagulum, aut Funem obtentum cursoribus s. τοῖς ἱπποδρομοῦσι, quo laxato dejectoque curriculum ingrederentur. Quam opinionem confirmatum iri puto his verbis Paus. Eliac. 2. p. 156. Ἑκατέρα μὲν δὴ πλευρὰ τῆς ἱππαφέσεως πλέον ἢ τετρακοσίους πόδας παρέχεται τοῦ μήκους· ᾠκοδόμηται δὲ ἐν αὐταῖς οἰκήματα· ταῦτα τὰ κληρωτὰ οἰκήματα διαλαγχάνουσιν οἱ ἐσιόντες ἐς τὸν ἀγῶνα τῶν ἵππων· πρὸ δὲ τῶν ἁρμάτων, ἢ καὶ τῶν ἵππων τῶν κελήτων, διήκει καλώδιον ἀντὶ ὕσπληγος. Et mox, Πρῶτοι μὲν δὴ ἑκατέρωθεν οἱ πρὸς τῇ στοᾷ τοῦ ἀγνάπτου, χαλῶσιν ὕσπληγες· καὶ οἱ κατὰ τούτους ἑστηκότες, ἐκθέουσιν ἵπποι πρῶτοι· θέοντές τε δὴ γίνονται κατὰ τοὺς εἰληχότας ἑστάναι τὴν δευτέραν τάξιν· καὶ ηνικαῦτα χαλῶσιν ὕσπληγες οἱ ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει: Et tunc laxatur funis qui prætenditur secundo ordini. Suidas quo-

D que exp. ἀφετηρία, (sicut in præcedente Paus. l. synonyma habet ἄφεσιν et ἱππάφεσιν,) afferens h. l. e quodam, quem non nominat, Ὁ δὲ, καθάπερ ἀπὸ ὕσπληγγος, ἕτοιμος ὢν, ἐξ αὐτῆς ἧκε. Item hunc ex Josepho, Οἱ δὲ ἑστᾶσιν ὥσπερ ἐφ' ὕσπληγγος, ἐξορμᾷν ἕτοιμοι. Itidem J. Poll. 3. Καὶ ὅθεν μὲν ἀφίενται, ἄφεσις, καὶ ὕσπληγξ, καὶ γραμμὴ καὶ βαλβίς. Quibus repagulis, s. carceribus unde curritur, opp. καμπὴ s. νύσση, Meta ubi subsistunt et pedem reflectunt. Annotatur in Lex. meo vet. ὕσπληγα vocari τὴν ἀφετηρίαν, διὰ τὸ ἐκεῖσε πλήττεσθαι τῇ μάστιγι τοὺς ἵππους. Solent certe equi curriculum ingredientes scuticis incitari ut currant velocius. || Hesychio Ὕσπληγξ est non solum ἄφεσις, ἀφετηρία, sed etiam ὁ ἐν (quæ duo verba suppleo) τῇ γῇ πάσσαλος, et ὁ κεράτινος κρίκος, Paxillus terræ infixus, Annulus corneus. Idem ὕσπληγγα exp. etiam τὸ ῥόπτρον τῆς σφραγῖδος. [" Kuhn. ad Paus. 153. vertit Repagulum, Eust. ad Dionys. P. 121. Valck. Adoniaz. p. 287. Epist. ad Röv. p. xi. ad Mœr. 104. ad Charit. 216=432.

Harles. ad Theocr. 153. Toup. Opusc. 1, 177. Eichst. Quæst. p. 44. ad Lucian. 1, 90. Brunck. El. 686. Phryn. Ecl. 24. Jacobs. Anth. 8, 44. 9, 164. 11, 344. Dionys. H. 1, 583. Heind. ad Plat. Phædr. 276. Ψόφος ὕσπληγγος, Jacobs. Anth. 12, 59." Schæf. Mss. Opp. Ixeut. 3, 18. " Phrynichus App. Soph. p. 69. Ὕσπληξ θηλυκῶς, οὐκ ἀῤῥενικῶς, cui accedunt Etym. M. v. Ἀλώπηξ, Mœris 376. Thomas 877. In Atticorum libris qui hodie superstites sunt, ne tenuissimum quidem hujus vocabuli indicium affertur, ideoque a Thoma p. 131. e toto repudiatum videtur. Ἡ ὕσπληξ Heliod. 4, 3. p. 137. τῆς ὕσπληγγος Lucian. l. c. Plut. Symp. 8, 9, 3. τὴν ὕσπληγγα Harpocr. v. Βαλβίς. Ὁ ὕσπληξ Eust. 598. ὁ ὕσπληγξ Hero Autom. 241. τοῦ ὕσπληγγος 266. οἱ ὕσπληγγες Paus. 6, 20. p. 206. Nulla cum generis signif. ὕσπλαγξ Theocr. 8, 58. ἀπὸ ὕσπληγγος (pro ἀφετηρίας) Gal. de Trem. Palp. 6. p. 213. Epigr. adesp. 106. T. 4. p. 139., ubi Cod. Vat. ὕσπληγος, quam formam etiam Codd. plures in Lycophr. 22. tuentur, quamque T. H. ad Lucian. Tim. 376. vetustis Codd. et Editt. consuetam dicit. Hes. Ἄφεσιν, ὕσπληγα, quod male solicitant. Atque hæc varietas terminalis est in multis aliis. Μῆνιγξ et * μῆνιξ, Meninx et Menix, v. Tzschuke ad Pomp. Mel. Nott. Crit. P. 2. V. 2. p. 456. μάστιξ et * μάστιγξ, φάρυξ et φάρυγξ, φῦξ (an φὶξ?) et σφὶγξ, πῶυξ et πῶυγξ, * σμῶδιξ et * σμῶδιγξ, ὄρυξ et * ὄρυγξ, quorum modo exilior, modo plenior forma magis recepta est. Ad eam terminationem partim traducuntur nomina jam deformata, ut πλάτη, πλάτιγξ, partim solitaria est, ut πλάστιγξ, φύσιγξ, σύριγξ, ὄστλιγξ, φαύσιγξ, πίφιγξ, σπήλυγξ, λάϊγξ, στρόφιγξ, στόρθυγξ. Ὕσπληξ autem unde ortum habeat, e Dorica forma * ὑσπλαγὶς s. ὑσπλατὶς intelligitur, quæ cum feminini generis sit, etiam illud recte a Phryn. præcipi apparet." Lobeck. ad Phryn. 71. " Jambl. Arithm. 107. Ὡς ἀπὸ ὕσπληγγος μέχρι ὡσανεὶ καμπτῆρος τῆς τοῦ ἀποτελεσθησομένου πλευρᾶς, καὶ πάλιν ἡ ἐπάνοδος ὡς ἐπί τινα νύσσαν. * Ἀντίσπληξ, forte * ἀνθύσπληξ, Arcad. p. 19. sine interpr." Schn. Lex. Suppl.] Præcedenti autem ὕσπληγξ significanti πάσσαλον aut κρίκον κεράτινον, synonyma est ap. Eund. VOX Ὕσσακος, SIVE Ὑστακὸς, AUT Ὕσταξ. Sic enim ap. eum legimus, Ὕσσακος, ὑστακὸς, ὕσταξ, πάσσαλος κεράτινος, Paxillus corneus. Itidemque in Lex. meo vet. ὑσσάκους exp. πασσάλους. [* Πύσσαχος, Hesychio ξύλον καμπύλον, τοῖς μόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον, ὃ κωλύει θηλάζειν. Hephæst. p. 13. Εἶμ' ὡς ἀπὸ πυσσάχω λυθεῖσα, e T. H. emend. pro πυσσάλω.]

ITEM Ὑσπλάτις dicitur pro ὕσπληξ: a πλάτη significante πληγή: unde πλατάσσω, τὸ πλήσσω. Suidas certe ὑσπλάτιδος exp. ἀφέσεως, βαλβίδος, in h. l. Aristoph. (Λ. 1000.) αἴπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλάτιδος [ὑσπλαγίδος, Br.] Ἀπήλασαν τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκτων [ὑσσάκων, Br.] ut sit, ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας, s. ἀπὸ ἑνὸς κανόνος, Uno consensu: more eorum qui, ex unis erumpentes carceribus, æquali fere cursu ad metam contendunt. Nisi malis, Uno consensu, veluti boves quæ uno eodemque stimulo agitantur. Ubi nota ETIAM Ὑσσάκτων, quod exp. γυναικείων αἰδοίων. [" Ὕσπλαγις, ad Mœr. 376." Schæf. Mss.]

[* Ὑσπόλος, unde] Ὑσπολέω, Circa sues versor, Porcorum pascendorum curam habeo, Porcos pasco: unde ap. Hes. Ὑσπολεῖν, συβωτεῖν, Suilli gregis pastorem esse. Supra autem ex J. Poll. habuimus ὑοπόλος pro συβώτης. Sed nota ET Συβωτεῖν, quo Hes. utitur in exponendo ὑσπολεῖν.

Ὑφορβὸς, i. q. ὑοφορβὸς, ut συφορβὸς i. q. συοφορβὸς, i. e. Suilli generis pastor, Suarius, Porcarius, Subulcus. Legitur ap. Gell. 13, 9. et Latine redditur Subulcus.

Ὑάγχη, ἡ, Angina porcina, Anginæ species qua sues corripi solent: ut et Plin. 8, 51. testatur suillum genus morbis esse obnoxium, anginæ maxime et strumæ. Alii interpr. Angina, quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, eo quod suum colla sæpius hac inflammatione afficiantur. Item a canibus κυνάγχη vocatur. Vide Συνάγχη, T. 1. col. 57.

A Ὑώδης, Suillus, Porcinus, Sui similis. Plerumque de homine cujus mores suilli sunt, s. Qui spurcus et immundus est in modum suis. Vel etiam Qui stupidus est et crassus ac insulsus ut pecus suillum: ut Schol. Aristoph. dicit Phænippum ἐπὶ ἀμαθίᾳ διαβαλλόμενον ab Aristoph. κωμῳδεῖσθαι ὡς ὑώδη. [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 220." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 75. Adamant. 378." Wakef. Mss.] Ὑωδία, ἡ, Porcina insulsitas, stupiditas ac crassa imperitia, Porcini mores. Quo sensu a Schol. Aristoph., filii Hippocratis dicuntur διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν, N. (1001.) Τοῖς Ἱπποκράτους υἐσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν. Quæ verba Suidas afferens, tradit et ipse eos κεκωμῳδῆσθαι ὡς ὑώδεις τινὰς καὶ ἀπαιδεύτους. Sed et ap. Athen. (96.) quidam dicit, Μήτηρ τῶν Ἱπποκράτους υἱῶν, οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα. Similiter eosd. Hippocratis filios Eupolis vocat ἐμβολίμους τινὰς, Βληχητὰ τέχνα, καὶ οὐδαμοῦ τοῦ τρόπου. Ead. signif. qua ὑωδία hic dicitur, habuimus supra συηνία, et habebimus paulo

B post ὑηνία: quibus æquivalet Βοιωτία ὗς, Bœotica sus: de quo Erasm. Adag. Sed in versu illo Aristoph. pro καί σε καλοῦσι, puto leg. καλέσουσι δέ σε, ut metri ratio in eo sit eadem quæ est ibi in ceteris, qui nimirum, quatuor ab initio syllabis demtis, sunt heroici. [" Toup. Emendd. 165. Kuster. Aristoph. 61." Schæf. Mss.]

Ὕειος, Suillus, Porcinus, i. q. σύειος, Athen. 7. Τὴν κοιλίαν ἔχει ὁμοίαν ταῖς ὑείαις: 9. Τὰ ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα. Lucian. sine substantivo κρέας, (2, 28.) Συείων καὶ λαγῴων προκειμένων, Carnibus suillis. Et ap. Suid. Ἐχορτάσθησαν ὑείων. [Athen. 94. cum var. lect. * ὕϊνος et * ὕεινος. " Ὕειος, Thom. M. 865. ad Lucian. 2, 330. ad Timæi Lex. 262. * Ὑεινὸς, ibid." Schæf. Mss. Ὕεινα, Gl. Verrina.] Ὑεικὸς, i. q. ὕειος. Affertur enim ex J. Poll. ὑεικὸν κρέας, Suilla caro: ut βοεικὸν dicitur Bubula. In Lex. meo vet. HABETUR Ὑϊκὸς, sine diphthongo, ut ὑϊκὸν δέρμα: ubi tamen ὑϊκὸν dicitur potius usurpandum esse pro ὑὸς ἴδιον, s. χοίρου ἔργον. Apud Suid. vero cum di-

C phthongo, Ὑεικὸν, ὑὸς ἴδιον, χοίρου ἔργον, cum hoc exemplo, (e Xen. Ἀπ. 1, 2, 30.) Λέγεται τὸν Σωκράτην, ἄλλων τε πολλῶν παρόντων καὶ τοῦ Εὐθυδήμου, εἰπεῖν ὅτι ὑεικὸν αὐτῷ δοκοίη πάσχειν ὁ Κριτίας, Εὐθυδήμου προσκνήσασθαι ἐπιθυμῶν, ὥσπερ τὰ ὑΐδια τοῖς λίθοις. Solent enim porci prurientes ad lapidem aut lignum aliquod terga fricare. Ubi nota et DIMIN. Ὑΐδιον, Sucula, Porculus, Porcellus. [" Ὑεικὸς, ad Timæi Lex. 262. Thom. M. 865. Ὑϊκὸς, ibid. ad Timæi Lex. l. c. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Valck. 240. Hutch. ad K. Π. 24. Casaub. ad Athen. 1, 40." Schæf. Mss.]

" Ὑΐζω, Grunnio: et Ὑϊσμὸς, Grunnitus." [J. Poll. 5, 87.]

Ὑὰς, άδος, ἡ, Sucula, itidem ut συὰς supra. Ὑάδες, ut Eust. e Lex. quodam Rhet. annotat, dicuntur Βάκχαι τιθῆναι τοῦ Διονύσου, [Pherecydes Fr. p. 114. Sturz., Suid. h. v.]: atque adeo ipse Bacchus ab eis DENOMINATUR Ὕης secundum quosdam, qui Ὕην dicunt esse ἐπίκλησιν τοῦ Σαβαζίου. Et sic ὑάδες

D eædem fuerint, quæ θυάδες et μαινάδες: et ὕης idem qui et μαινόλης. [" Kuster. Aristoph. 193. Valck. Phœn. p. 683." Schæf. Mss.] Ac revera ferebantur quodam furore Thyades s. Bacchæ, de quibus Ovid. Nunc feror ut Bacchi furiis Eleides actæ, Quæque sub Idæo tympana colle movent: quemadmodum et sues plerumque, præcipue feri. Itidem ab ὗς quidam Latinorum ὑάδας denominatas putarunt, et interpretati sunt Suculæ: sunt autem ὑάδες Stellæ quædam, quæ tauri caput constituunt. Quorum ignorantiam his verbis reprehendit Tullius Tiro ap. Gell. 13, 9. Adeo veteres Romani literas Græcas nescivверunt, et rudes Græcæ linguæ fuerunt, ut stellas, quæ in capite tauri sunt, propterea Suculas appellarint, quod eas ὑάδας Græci vocant: tanquam id verbum Latinum Græci verbi interpretamentum sit, quia Græce ὕες, Sues Latine dicantur. *Sed ὑάδες οὐκ ἀπὸ τῶν ὑῶν*, ita ut nostri opici putarunt, sed ab eo, quod est ὕειν, appellantur: nam et cum oriuntur et cum occidunt, tempestates, pluvias, largosque

imbres cient. Pluere autem Græca lingua ὕειν dicitur. Gell. tamen aliquo modo eos excusat, ut ibi videbis. Itidem Cic. de Nat. Deor. 2. Tauri caput stellis conspersum est frequentibus. Has Græci stellas ὑάδας vocitare suerunt, a pluendo, (ὕειν enim est Pluere); nostri imperite Suculas, quasi a suibus essent, non ab imbribus, nominatæ. Similiter Plin. 18, 29. Hoc est vulgo appellatum sidus Palilicium, quoniam XI Cal. Maii, urbis Romæ natalis, quo fere serenitas redditur, claritatem observationi dedit: nimborum argumento ὑάδας appellantibus Græcis has stellas. Quod nostri a similitudine cognominis Græci, propter sues impositum arbitrantes, imperitia appellavere suculas. Hoc sidus vehemens est, et terra marique turbidum: tam in ortu suo quam occasu tempestates, pluvias, largosque imbres concitat. Plura lege ap. Eund. 2, 42. Vitruv. 6, 10. Hygin. 2.: et ap. Græcos, Hesiodum, Proclum, Gal. 1 in Hippocr. 1 Epid. Idem etymon confirmant doctissimi etiam quique Lat. Poëtæ. Virg. enim (Æn. 3, 516.) Pluvias appellat, Horat. Tristes, et Ovid. Fast. 5. Navita quas hyadas Graius ab imbre vocat. Sic Statio Inserena hyas dicitur, Claudiano Nimbosa. Necnon et Hes. ita dictas innuit, quoniam κατὰ τὴν ἀνατολὴν αὐτῶν ὑετὸς γίνεται. Eust. quoque istius etymi meminit, qui tamen ait fortassis etiam sic nominatas esse, quoniam literæ υ sunt παρεμφερεῖς, vel ab ipsorum fratre Hyante: de quo, sicut et de ipsis hyadibus, vide quæ refert Il. Σ. enarrans hunc versum 486. Πληϊάδας θ' ὑάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος. [" Wessel. Probab. 41. Valck. Anim. ad Ammon. 208. ad Charit. 745. Musgr. Ion. 1157. Jacobs. Anth. 7, 182." Schæf. Mss.]

AT Ὕας, gen. Ὕαντος, Filius Atlantis et Æthræ, Frater hyadum, Eust. 1155. [" Kuster. Aristoph. 193." Schæf. Mss.] || Pind. Schol. scribit Ὕαντας priscis temporibus dictos fuisse, qui Bœotiam incolebant: gentem barbaram agrestemque: proinde a quibusdam depravata voce Ὕας nuncupatos fuisse scommatice, sc. ob porcinos et insulsos mores: quo pertinet Prov. Bœotica sus. Steph. B. tradit fuisse Gentem finitimam Alalcomeniæ: alio nomine dictos Ὑαντίους et Ὑαντίνους: ubi affert et fem. Ὑαντία et Ὑαντίνη: addens, Ὑαντίαν nominatam fuisse et Locrorum quoddam oppidum. Ibi igitur NOTA Ὕαντες ET Ὑάντιος SIVE Ὑάντινος: ITEM Ὑαντία. [" Ὕας, Bœotius, Tzetz. ad Lyc. 433." Kall. Mss.]

ITEM Ὑάται a sue vocabantur Tribules quidam Sicyone, teste Herod. 5, (68.) ubi scribit Clisthenem Sicyonios mutatis tribuum cognominibus derisisse, quoniam sc. ἐπὶ ὑός τε καὶ ὄνου τὰς ἐπωνυμίας μεταθεὶς, αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκεν, sua tribu excepta, cujus tribules vocabat ἀρχελάους, ceterarum vero quosdam ὑάτας, quosdam * ὀνεάτας, quosdam χοιρεάτας.

Ὕαινα, ἡ, itidem Sucula, Porcella. Piscis nomen est, quem supra appellari σύαιναν dixi: vocatur etiam ὗς, ut innuit Athen. (326.) e quo attuli quædam in illo ipso vocabulo. Numen. ap. eund. Athen. (l. c.) Κανθαρίδα προφανεῖσαν ὕαινάν τε τρίγλην τε. Plin. in fine l. 32. Et hyænam piscem vidi in Ænaria insula captum, caput exerentem. || Est ὕαινα Feræ etiam nomen, de qua vide Plin. 8, 30. Opp. 3, (263.) Aristot. H. A. 6, 31. 8, 5. Rursum Plin. hyæniæ gemmæ meminit, 30, 11. Hyæniæ ex oculis hyænæ, et ob id in vase inveniri dicuntur, et, si credimus, linguæ hominis subditæ futura prædicere. Certe multos usus magicos præstare hyænam Idem tradit, necnon Plut. aliquot in locis. [" Ad Diod. S. 2, 522. Ὑαίνης χολὴ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 43." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lyc. 980." Kall. Mss. Ælian. H. A. 6, 15. 7, 22. 9, 49. 13, 27. Schn. Lex.] UNDE Ὑαινὶς, ίδος, ἡ, Hyænula, piscis per dimin. dictus, qui et ὕαινα, Epicharm. ap. Athen. (326.) ὑαινίδες βούγλωσσοί τε, [" Toup. Add. in Theocr. 396." Schæf. Mss.]

Ὑηνία, ἡ, i. q. συηνία et συωδία s. ὑωδία, i. e. Mores suilli, Porcina insulsitas, Porcina stupiditas, Suillum ingenium. Aristoph. Εἰρ. (928.) utitur hoc vocab., ap. quem Trygæo quærenti sacrificetne ὑὶ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ, respondet chorus sibi id non placere, Ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία, i. e. μωρία, ἀμαθία, inquit Schol., quoniam sc. Theagenes διεβάλλετο εἰς μαλακίαν καὶ ὡς μωρὸς καὶ ὑώδης. Idem Schol. ὑηνίαν ibi exp. δυσωδίαν porcinam; est enim porcus animal immundum ac spurcum fœtidumque; e luto in quo volutari amat, interdum e suo ipsius fimo non minus male olente. Sic idem Schol. Ἱππ. (982.) cum ὑομουσία exposuisset * χοιρωδία, ἀπαιδευσία, ὑηνία vero μωρία, attulissetque locum Aristoph. e Pace jam citatum, subjungit, quosdam ὑηνίαν intelligere τὴν ἐκ τῶν χοίρων δυσωδίαν, οἵπερ διαφόροις ἐδέσμασι χρώμενοι δυσώδη ἀποπατοῦσι καὶ εἰς βόρβορον διαλύονται. In Lex. meo vet. ὑηνία exp. σκαιότης et ἀμαθία, annotaturque pro eo dici et συηνία. In eod. hæc leguntur, post verba jam citata, Καὶ Ὑηνῶν, σκαιῶν, καὶ ἀμαθῶν· καὶ συηνῶν ὡσαύτως: a NOMIN. Ὑηνὸς ET Συηνὸς, i. significantibus q. ὑώδης et ὑϊκὸς, s. συώδης et συϊκὸς, Qui porcinis moribus est, porci modo stupidus est et insulsus: unde priora duo ὑηνία et συηνία derivata sunt. Ead. signif. DICITUR Ὑηνεὺς, ut ap. Suid. Ὑηνεὺς, ὁ σκαιός. UNDE Ὑηνεία derivari potest, quod ap. Eund. legitur, afferentem hæc verba e quodam, quem non nominat, ἐν πάσῃ ὑηνείᾳ καλινδούμενος, i. e. In omnibus spurcitiis porcinis. Ibid. Ἡ νῦν γενεὰ ὑπὸ τρυφῆς ἀκολούθου διεφθαρμένη, δειλίᾳ σύνοικος καὶ πάσῃ ὑηνείᾳ, γαστρὶ καὶ αἰδοίοις ἀεὶ τὴν εὐδαιμονίαν μετροῦσα. Legitur ap. Eund. et Ὑήνων, σκαιῶν, καὶ ἀμαθῶν, a NOMIN. Ὕηνος, i. significante q. ὑηνός. Xen. ὕηνα θρέμματα vocat Suillum pecus: ap. Eund. Καὶ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὑήνων τινῶν μᾶλλον εἶναι θρεμμάτων. Ex ὑηνὸς s. ὕηνος est VERB. Ὑηνέω, Sum ὕηνος s. ὑώδης, Sum insulsus in modum porci. Quo verbo usus est Plato (Theæt. 20.) e quo Suidas hæc affert, Οὐ μόνον αὐτὸς ὑηνεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας, τοῦτο δρᾷν πρὸς τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις. In Lex. meo vet. ὑηνεῖς exp. ὑϊκόν τι ποιεῖς καὶ ὄζῶδες, Porcum imitaris, agis, Porcinum fœtorem excitas, aut etiam Porci more insulsus es: juxta Prov. Bœotica sus. Taxabantur enim Bœoti ob porcinos et insulsos mores: unde et Pind. Ὀ. (6, 151.) dicit, ἐπεὶ τἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-Θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν, Ὗν, ubi Schol. annotat, Bœotos olim fuisse dictos Ὕαντας, sed ob agrestes rusticosque et inconditos mores ὕας depravato nomine nuncupatos: quod scomma in alios etiam dimanavit postea, qui rudes, inconditi et moribus rusticanis essent. Qua de re plura vide ap. Erasm. in dicto jam Prov.: Horat. Bœotum in crasso jurares aëre natum. [" Ὑηνὸς, Ὑηνέω, Ὑηνεία, Ὑηνία, ad Timæi Lex. 262. Toup. Emendd. 1, 164." Schæf. Mss.]

In VV. LL. HABETUR Ὑπνία, ἡ Fœtor suum, quasi ὑὸς πνόη. Quod vocab. nec ap. J. Poll. nec ap. Hes., nec ap. Suid., nec Etym., vel Eust., invenire potui: ac propterea suspectum habeo, existimans ex ὑηνία esse depravatum. Nam simile e πνέω compositum me videre non memini.

" Ὑάνεος, Aspectu terribilis. Vide alias expp. ap. " Hes., qui habet etiam Ὑάνεως. Est et Ὑανία ap. " Eund., expositum τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία." [Cf. Συανία.]

Ὑολλὸς, Hes. τόπος συῶν βορβορώδης: qua signif. supra habuimus συῆλαι ex Eodem. Fortassis autem comp. est hoc ὑολλὸς ex ὗς et εἱλέω, e quo et ἀέλλα: ut significet Locum cœnosum, s. lutosum, in quo porci amant εἱλεῖσθαι et volutari.

Ὑστηρία, ἡ, Suum immolatio, Festum in quo sus immolabatur, Athen. (96.) Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὗν θύουσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Ὑστηρία. Qua de re vide et nonnulla in Ὗς. Videtur igitur hoc vocab. compositum esse, et dictum quasi ὑὸς θυτηρία. [Leg. * Ὑστήρια, τά. " Callim. 1. p. 474." Schæf. Mss.]

ΥΡΑΞ, Mus, [Sorex]: nomen accepit a suillo rostro, ut ap. Nicandr. tradit Schol. Ἀ. 37. de herba quam μυοκτόνον appellant, Παμπήδην ὕρακας λιχμήρεας ἠρήμωσεν, Mures extinxit. Ibi inquam Schol. ὕρακας exp. τοὺς μῦας, addens Æolicum esse vocab. Λέγεται γὰρ, inquit, ὗς ὁ χοῖρος, καὶ ὗραξ· ὕρακας δὲ νῦν τοὺς μῦας ἐκάλεσε, διότι παρεοίκασι χοίροις τῷ ῥάμφει.

῞ΥΝΙΣ, SIVE ῞Υννις, εως, ἡ, Vomer, Ferramentum rostratum, quo aratrum findit terram. J. Poll. 2. vocat τὸ ἀροῦν σιδήριον: addens, ejus τὸ ἄκρον vocari νύμφην. Pulcre autem Plut. exp. quid sit ὕνις, et unde nomen invenerit, Symp. 4, 5. Τὴν δὲ ὗν ἀπὸ τῆς χρείας καὶ τιμᾶσθαι λέγουσι, (sc. ap. Ægyptios,) πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς, ὥς φασι, τὴν γῆν, ἴχνος ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον· ὅθεν καὶ τοὔνομα γενέσθαι τῷ ἐργαλείῳ λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὑός. Et in Romulo (10.) p. 42. meæ Ed. Ἐμβαλὼν ἀρότρῳ χαλκῆν ὕννιν, ὑποζεύξας δὲ βοῦν ἄῤῥενα καὶ θήλειαν, αὐτὸς ἐπάγει περιελαύνων αὔλακα βαθεῖαν τοῖς τέρμασι. Ubi etiam addit, arantem sequi, qui καταστρέφει εἴσω ἃς ἀνίστησι βώλους τὸ ἄροτρον. Et mox, Τὴν ὕννιν ἐξελόντες, Exemto vomere ex aratro. Ubi gemino ν scribitur, sicut et ap. Hesiod. Ἔργ. 2. Simplici ν in superiore loco Plut. et Epigr. καὶ *φιλόγαιον ὕνις. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 727. Græv. Lectt. Hes. 559. Visconti Iscriz. Triop. p. 104. (Leipz. Anz. 1795. p. 739.) Jacobs. Anth. 9, 157. 10, 329. 12, 127. ad Charit. 721. Huschk. Anal. 220." Schæf. Mss. Æsop. Fab. 42. Ὕννας καὶ δικέλλας. Ὕνιν, Photio ῥόπαλον. Ὕνις s. Ὕννις, ὁ, Schol. Apoll. Rh. 3, 232. * "Ὑνιμάχος, Vomere pugnans, Max. Tyr. 30, 6." Wakef. Mss.]

Apud Hesych. legitur non solum ὕννις, SED ET Ὑννή, itidem pro τὸ τοῦ ἀρότρου σιδήριον τὸ τέμνον τὴν γῆν. Apud Tzetzen vero legitur, Γύης, ἔστι τὸ ὑπὸ γῆν ξύλον τοῦ ἀρότρου· εἰς ὃν ἡ ὕννης, ἤγουν τὸ σιδήριον, ἐμβάλλεται: manifesto errore pro ὕννις. Rursum Hesychio ὑννὴ est αἶξ, Capra: SICUT Ὑννὰς ab Eod. exp. αἶξ ἀγρία, Capra agrestis, fera. Apud Eund. LEGITUR, Ὕννος, πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας πρὶν κυηθῆναι. Cujus vocab. meminit et Schol. Aristoph. Eip. (790.) Νάννοι γὰρ λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων, ὕννοι λέγονται. Igitur sicut νάννοι dicuntur Pusilli homunciones, Lat. quoque Nani et Pumiliones: ita ὕννους vocari dicemus Equuleos, s. Equos parvulos, qui veluti nani et pumiliones sunt in equino genere. Vocabitur ergo Pumilio equus, ut Colum. dicit Pumiliones aves; nam et in volucrum genere sunt pumiliones, veluti in gallinaceo videre est. A Latinis ejusmodi equulei vocantur Manni et Mannuli, ut a Lucr. et Horat. et Propert. ac Martiale, et Plin. Juniore.

Verum ET Ἰννὸς scribitur pro ὕννος: ITEM Γίννος. Tradit enim Hes. quosdam ἰννὸν vocare ἡμιόνιον ἢ ἱππάριον ἀναυξὲς, Mulum aut Equulum qui non crescat. Ipse vero ἰννὸν esse dicit τὸν πῶλον τὸν ἐξ ἵππου πατρὸς, καὶ μητρὸς ἡμιόνου ἢ ὄνου: alii contra ἰννὸν s. γίννον ajunt esse Partum equæ ex asino aut mulo conceptum: ut Aristot. in fine l. 2. de Gener. Anim. cum dixisset τὸν ὀρέα s. mulum gignere posse, subjungit, Τὸ δ' ἐκτελεσθὲν γίγνεται γίννος· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμίονος ἀνάπηρος· καὶ γὰρ ἐκ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου γίνονται γίννοι, ὅταν νοσήσῃ τὸ κύημα ἐν τῇ ὑστέρᾳ. Subjungit ibid. et hæc, Ἔστι δ' ὁ γίννος ὥσπερ τὰ μετάχοιρα ἐν τοῖς χοίροις· καὶ γὰρ ἐκεῖ τὸ πηρωθὲν ἐν τῇ ὑστέρᾳ, καλεῖται μετάχοιρον· γίνεται δ' ὁ τοιοῦτος ὡς ἂν τύχῃ τῶν χοίρων· ὁμοίως δὲ γίνονται καὶ οἱ πυγμαῖοι· καὶ γὰρ οὗτοι πηροῦνται τὰ μέρη καὶ τὸ μέγεθος ἐν τῇ κυήσει, καὶ εἰσὶν ὥσπερ μετάχοιρα καὶ γίννοι. Itaque dicuntur Fœtus mulini, asinini, aut equini, qui in ventre matris corrumpuntur, nascunturque membris depravatis ac oblæsis: quod si in suillo genere accidat, μετάχοιρον dicitur; si in humano, πυγμαῖος aut νάννος: a Latinis itidem Pygmæus, Nanus, Pumilio. Idem H. A. 6, 24. de mulo, quem ὀρέα appellat, Ἑπταέτης δ' ὢν καὶ πληροῖ, καὶ ἤδη ἐγένετο γίννος, ὅταν ἀναβῇ ἐφ' ἵππον θήλειαν. Et paulo post, Οἱ δὲ καλούμενοι γίννοι γίνονται ἐξ ἵππου, ὅταν νοσήσῃ ἐν τῇ κυήσει, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀνθρώποις οἱ νάνοι, ἐν δὲ τοῖς ὑσὶ τὰ μετάχοιρα· καὶ ἴσχει δὲ, ὥσπερ οἱ νάνοι, ὁ γίννος τὸ αἰδοῖον μέγα. Procul dubio huc respexit Plin. cum 8, 44. sic scripsit, Equo et asina genitos mares, Hinnulos antiqui vocabant: contraque Mulos, quos asini et equæ generarent. Item, In plurium Græcorum est monumentis, cum equa muli coitu natum, quem vocarint Hinnum, i. e. Parvum mulum. Et Colum. 6. cap. penult., Qui ex equo et asina concepti generantur, quamvis a patre nomen traxerint, quod Hinni vocantur, matri per omnia magis similes sunt. Et Varro R. R. 2, 8. Muli et hinni bigeneres atque insititii, non suopte genere a radicibus. Ex equa enim et asino fit Mulus: contra ex equo et asina, Hinnus. Et sub finem capitis, Hinnus qui appellatur, ex equo et asina, minor est quam mulus corpore, plerumque rubicundior, auribus ut equi, jubam et caudam similem asini habet. Hosce item ut equuleos, et educant et alunt, et ætatem eorum e dentibus cognoscunt. ||Ἴννους Hesych. exp. etiam παῖδας: item Ἴννην, κόρην μικρὰν, καὶ τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ: significans dici de Puella parvula, item de Pupilla oculi. Quibus ADDE Ἶνις, quod Idem exp. υἱὸς νέος, παῖς, βρέφος, ἀπόγονος, νήπιος: [Filius, Eur. Andr. 800. Tro. 570. Herc. F. 354. 1182. Filia, Iph. A. 119. " Valck. Diatr. 115. 131. 136. Wakef. Trach. 116. Jacobs. Anth. 7, 216. 219." Schæf. Mss.]

" ΣΥΦΑΡ dicitur Exuvium anguis et cicadæ: quod et λεβηρὶς et γῆρας. Necnon τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες, Hes., Pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς dicta. Item Rugosa et exucca senum pellis σύφαρ dicitur. Callim. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. Ab Hes. exp. præterea γῆρας τὸ ὑπέρτατον, necnon σῦκον ἐῤῥυτιδωμένον, Ficus corrugata. Lycophron (793.) ita vocavit τὸ λίαν γεγηρακὸς, teste Etym., qui esse dicit non simpliciter τὸ γῆρας, sed τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ * κατεῤῥυσσωμένον, Rugosam pellem decrepitorum. Vide et T. 2. c. 1132." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 58. Bergler. ad Alciphr. 104. Callim. 1. p. 433." Schæf. Mss. Lucian. 4. p. 106.]

" ΣΥΧΝΟΣ, ἡ, ον, Frequens, Creber. Apud Plat. autem (de Rep. 2, 11.) συχνὸν πολίχνιον, Oppidulum in quo est frequentia. Qualem signif. habere videtur et ap. Suid., ubi dicitur, Οἰκίας οὐκ οὔσης μονήρους, ἀλλὰ συχνῆς. Apud Eund. legimus, Θεραπείαν συχνὴν εὐνούχων τε καὶ θεραπαινίδων, ubi reddere possumus Multam. Interdum enim συχνὸς reddi potest vel Multus, vel Copiosus: ut οὐσία συχνὴ ap. Aristoph. Πλ. (754.) Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν. Tale est συχνὸς χρυσὸς ap. Suid. Frequenter autem de tempore usurpatur. Plato Phædone, Ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχὼν, Dem. Προσελθὼν δὲ συχνῷ χρόνῳ ὕστερον:" [Xen. K. 'A. 1, 8, 5.] " Est autem συχνὸς χρόνος i. q. πολὺς χρόνος, Multum tempus, temporis, Longum tempus. Utitur et Plut. Symp. Εἶτα ἧκε μετὰ συχνὸν χρόνον. Sic ap. Eund. in Theseo. Tale est συχνὸν τοῦ βίου ap. Plat., quod redditur Bona pars vitæ, Epist. Διὰ τὸ μεθ' ἡμῶν μετρίων ὄντων καὶ οὐ κακῶν συχνὸν διατετριφέναι τοῦ βίου. Nonnunquam adverbialiter ponitur συχνὸν, pro πολὺ, Xen. (K. 'A. 1, 8, 7.) Ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων, Multum distantia. Sic usurpatur et συχνῷ: ut συχνῷ βελτίων ap. Plat. i. q. πολλῷ βελτίων, Multo melior. Alicubi vero συχνὸς signif. potius Densus, Confertus. At in plur. numero συχνοὶ, Multi. Plato de Rep. 6. Συχνοὶ τοῦτο πάσχουσι διὰ ῥαθυμίαν, Plut. Συχνὰ τῶν δημοσίων χρημάτων ἀπώλεσε καὶ διέφθειρε. Tale est συχνὰ κεκτημένος. Aristot. de Mundo, Πρόθυρα συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις. Suid. συχναῖς, συνεχέσι." [" Toup. Opusc. 1, 19. 25. 460. ad Herod. 324. 378. 452. Thom. M. 433. 438. ad Dionys. H. 1, 415. Fischer. ad Plat. Crat. 10, 17. ad Diod. S. 1, 547. 2, 372. Heind. ad Plat. Gorg. 65. Conf. c. πυκνὸς, ad Dionys. H. 3, 1781. Τῆς μαρίλης συχνή, Kuster. Aristoph. 13. 120. Brunck. 3, 72. Συχνὸν, Plato Phædro 286. Heind. (344. Bip.) Τινὲς —συχναὶ, Dionys. H. 3, 1475." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 60. Sieb. Χώρα συχνὴ καὶ εὐδαίμων. * " Συχνοσύνθετος, Eust. Il. 1277." Boiss. Mss.] " Adverbialiter ponitur interdum Συχνὰ, pro Frequenter, Sæpe, Assidue." [" Longus p. 5. Vill." Schæf. Mss.] " In qua signif. dicitur alioqui Συχνῶς," [Gl. Crebro, Assidue. * " Συχνοτέρως, Jo. Climac. Scal. c. 28.

p. 438." Boiss. Mss.] " Quinetiam Συχνάκις pro eod. " invenitur: ead. forma, qua πολλάκις." [" Lucian. 2, 336." Schæf. Mss. " Idem 1, 860. De Ulix. Err. 58. Schol. Theocr. 7, 78." Wakef. Mss. " Fabr. B. Gr. 4. p. 417. Tzetz. Ch. 3, 582. (4, 861.?) * Ἐπίσυχνος, Nicephor. Hist. p. 24. Ed. 1616. 8°.=p. 7. C. Ed. fol. Lupar." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 132." Kall. Mss. Hippocr. 79. * " Ἐπισύχνως, Toup. Emendd. 1, 218. * Ὑπόσυχνος, ad Mœr. 221." Schæf. Mss. " Suid. 2, 257." Wakef. Mss. " Alciphr. 3, 42." Boiss. Mss. Hippocr. 979. Synes. 62. 256. Theophr. H. Pl. 3, 12, 7. * " Ὑποσύχνως, Anna C. 451." Elberling. Mss. * Συχνεὼν, ῶνος, ὁ, Locus condensus, Aqu. Gen. 22, 13.] " Συχνάζω, in VV. " LL. redditur Denso, Stipo, Frequento: a Suida " autem exp. πυκνάζω." [" Boiss. Philostr. 490. 522." Schæf. Mss. * Σύχνασμα, J. Poll. 6, 183. Schneidero susp. * Ἐπισυχνάζω, Gl. Increbro, Basil. 7, 488. Συνεχῶς μετὰ σιωπῆς ἐπισυχνάζειν τινί. * " Συχνόω, Eumath. p. 341." Boiss. Mss.]

ΣΦΑΔΑΖΩ, Pedes agito, jacio, jacto. Hanc enim quidam propriam hujus vocis signif. esse existimant: ita quidem ut de eo dicatur, qui stare nesciens, pedibus terram quatit s. pulsat: quod aliquando lætantis exultantisque est, aliquando moleste aliquid ferentis, ac plerumque de equis dicitur. Lætantis et exultantis est in h. l. Sophoclis ap. Plut. (7, 133.) Σὺ δὴ σφαδάζεις, πῶλος ὣς εὐφορβίᾳ: nam pulli equini pastu copioso lasciviunt, et equi generosi ac animosi, etiam cum frænis cohibentur, σφαδάζουσι, gestientes progredi, aut aliis equis congredi, ut ap. Virg. ille qui, si qua sonum procul arma dedere, Stare loco nescit, tremit auribus, et micat artus. Et de ipsis equitibus ap. Plut. Cæs. (246.) Μάλιστα δὲ ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην, ἠσκημένοι περιττῶς ὅπλων λαμπρότησι, καὶ τροφαῖς ἵππων καὶ κάλλει σωμάτων μέγα φρονοῦντες, Continere loco se nesciebant, sed pugnam inire gestiebant. Huic gestienti exultantique lætitiæ permistus tamen est dolor aliquis aut ira, faciens ut pedibus humum tundant, et stare loco nesciant, dum prohibentur ab eo ad quod accedere cupiunt. Atque adeo frequentius, dolentis s. ægre ferentis atque succensentis indicium est: quo pertinent hæc ap. Hes. Σφαδάζει, μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ, διασπᾶται, διασείει, δυσθανατεῖ, χαλεπῶς φέρει, δυσφορεῖ, ἀγανακτεῖ, μετὰ χολῆς ὀργίζεται, θυμοῦται, ταράττεται, ἀτακτεῖ: itidemque et Suid. Σφαδάζειν, πηδᾶν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν. Eod. modo et Gal. ap. Hippocr. σφαδάζειν exp. δυσφορεῖν, Ægre et moleste ferre, Irasci et succensere. Sed peculiariter interdum de morientibus, s. potius ægre et difficulter animam exhalantibus, dictum, redditur Palpitare, Jactare pedes, Pedibus terram percutere, ἀσπαίρειν: unde ἀσφάδαστος θάνατος dicitur Cum quis non palpitat et humum pedibus tundit inter moriendum. Ad illam autem generaliorem signif., qua dicitur de eo qui est in angustiis summoque angore constitutus, pertinet h. l. Sophoclis, Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς, Pedibus terram quatiebat, D seque jactitabat. Eur. Theseo, Εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ, Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐνανστόλουν, Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Qui versus Latine redditi sic leguntur ap. Cic. 3 Tusc. Si mihi nunc tristis primum illuxisset dies, Nec tam ærumnoso navigavissem salo, Esset dolendi causa, ut injecto equulei Fræno, repente tactu exagitantur novo. Ubi nota σφαδάζειν Latine converti Tactu exagitari novo. Extat et ap. Athen. (283.) de delphino, qui pompilum piscem devoravit, Ἀχρεῖος γίνεται καὶ σφαδάζων ἐπειδὰν φάγῃ, καὶ ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκκυμανθεὶς, βορὰ γίνεται αἰθυίαις. Ubi σφαδάζειν est quod Opp. dicit στρωφᾶσθαι ἀμφ' ὀδύνῃσι. Similiter usurpavit Philo V. M. 1. Σφαδάζοντες καὶ τῷ μεγέθει τῶν κακῶν ἀπειρηκότες. Et Plut. (6, 33.) Τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ὁρῶν ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας, ὡς καὶ διώκειν αὐτὸν ἐθέλειν: de amicis Socratis, indignantibus quod adolescens quidam ferox eum calce petisset. Hes.

A σφαδάζει exp. etiam ταράσσεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος. Idem exp. etiam βράζει, sicut et Suid. afferens hos duos senarios, Καίπερ σφαδάζων ἔνδοθεν πολλοῖς λόγοις, Ὥσπερ τις ἀσκὸς δέσμιος γλεύκους ζέων. || Idem Suid. σφαδάζουσα exp. πανουργεύουσα: quemadmodum Hes. σφαδάζει exp. ὀργίζεται μετὰ δόλου πολλοῦ. [" Ad Mœr. 71. 356. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20. 30.; Select. 377.; Bibl. Crit. 2, 2. p. 13. D. R. ad Longin. 252. Toup. 329. et Ind., ad Timæi Lex. 242. 245. Act. Traj. 1. p. 251. Musgr. El. 843. Brunck. Soph. 3, 481. Valck. Hipp. p. 296." Schæf. Mss. " Angor, Philo J. 2, 108. Irascor, Plut. 8, 176. * Σφαδάω, Plato ap. Etym. M." Wakef. Mss. Xen. K. Π. 7, 1, 18. Ὁ ἵππος πληγεὶς σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον. Diog. Epist. nova 6. Οὐ παύσῃ σφαδάζων τοιαῦτα πρὸς τοὺς εἰσιόντας. Plut. 10, 524. Σπαργῶν περιμανῶς καὶ σφαδάζων πρὸς δόξαν. Vide Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 199. * " Σφαδαΐζω, * Σφαδᾴζω, ad Mœr. 71." Schæf. Mss. Draco p. 21.]

B Σφαδασμὸς, Cum quis pedes jactat, aut convellitur modo in hoc, modo in illud latus. Hes. exp. σπασμὸς, Convulsio. Sequitur certe signiff. verbi a quo derivatum est, quas vide. [" Ad Timæi Lex. 242." Schæf. Mss. * Σφαδαστὸς, unde] Ἀσφάδαστος, ὁ, ἡ, Expers σφαδασμοῦ, In quo non σφαδάζουσι: ἀ. θάνατος, Mors in qua non palpitatur, moriens non jactat pedes, In qua non convellitur, nec pedibus humum quatit. Soph. Aj. (833.) p. 50. καλῶ θ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι, Ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι, Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ, Schol. ἀσκαρίστῳ, καὶ σπασμὸν μὴ ἔχοντι, i. e. συντόμῳ. [" Ad Mœr. 356." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1304=1264.] " Ἀσφάδεστος autem, quod in VV. " LL. exp. Manens, Quietus, procul dubio fictitium " est." Ἀσφαδάστως, Sine palpitatione, Ita ut non convellaris nec pedibus terram pulses, ἄνευ σφαδασμοῦ. [* Σφαδαστικὸς, adv. * " Σφαδαστικῶς, Cum jactatione, Eust. Od. 446, 42." Wakef. Mss.]

Ἀνασφαδάζω, Palpitans subsilio, Subsilio pedibus C terram percutiens, i. q. simplex σφαδάζω: Hes. ἀνασφαδάζειν exp. ἀναπηδᾶν, ἀνάλλεσθαι, λακτίζειν, Subsilire, Calcitrare. [" Ad Timæi Lex. 243." Schæf. Mss.]

Σφαδανὸς quoque huc pertinere videtur. Signif. vero σφαδανὸν Hesychio σφοδρὸν, καταπληκτικὸν, Vehemens, Terribile. Si de morte diceretur, signif. Quam quis obire non nisi palpitans potest. [Scr. * Σφεδανὸς, ut ap. Eund. Σφεδανόν· ἐπιτεταμένον, συντονώτατον, σφοδρὸν, ὀξύ. " Vehemens, Acer, Intensus, Festinus, a σπεύδω, Il. Λ. 165. Ἀτρείδης δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων, Schol. * ἐπεικτικῶς, σφοδρῶς, ἢ καταπληκτικῶς: Φ. 542. Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἐγχεΐ, Schol. ἀντὶ τοῦ * σφεδανῶς, * ἐσπευσμένως ἢ καταπληκτικῶς." Seager. Mss. Cf. Hes. v. Σφεδανῶν. " Toup. Opusc. 1, 462. Timæi Lex. 244. et n., Jacobs. Anth. 8, 36. Heyn. Hom. 6, 153. 7, 200." Schæf. Mss. Nicander Θ. 642. σφ. κάρηνον, Schol. τραχὺ, σκληρὸν ἢ * σφιγκτόν.]

ΣΦΑΖΩ, SIVE Σφάττω, Jugulo, Macto. Interdum vero et generalius pro Interficio. Il. A. (459.) Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, Od. Ξ. (426.) τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν, Lucian. de Calumn. Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι καὶ ἐξελαύνουσι, Aristot. Eth. 5, 9. Δι' ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων. Et pass. voce ac signif. Il. Ψ. (31.) Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Apud Plut. (7, 759.) Τὸ μὲν σφαγῆναι, δεινὸν, εὔκλειαν δ' ἔχει· Τὸ μὴ θανεῖν δὲ, δειλὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι: ubi nota σφαγῆναι et θανεῖν eadem signif. poni: quanquam hoc sit consequens alterius; prius enim jugulatur quis et mactatur, deinde moritur. Idem Plut. Καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησόμενον, Tradebat singulos mactandos s. jugulandos et interimendos ferro. Artemid. Opsartytes ap. Athen. (663.) dicit etiam, Ἐσφάχθω διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλὴν, Occisum sit ferro per os in caput adacto. Videtur

autem σφάζω Poëtis usitatius esse, et σφάττω prosæ Scriptoribus. [" Σφάζω, ad Mœr. 70. Græv. Lectt. Hes. 625. Conf. c. στάζω, Jacobs. Anth. 9, 489.: εἰς, ad Lucian. 3, 642. Herod. 309. (5, 5.) Eur. Cycl. 398. Σφάττω, ad Mœr. 281. Ammon. 72. 132. Thom. M. 456. Occidere in acie, Argum. Eur. Phœn. I. q. θύω, Boiss. Philostr. 422.: εἰς, Valck. Phœn. p. 731. Σφαχθεὶς, σφαγεὶς, Markl. Iph. p. 324." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 241. Od. Γ. 454. Apoll. Rh. 1, 432. Eur. Or. 1188. σφάζε παρθένου δέρην. " Σφάττω, Eneco, Menander Fr. p. 166. σφάττει με, sc. gloriationibus suis, quas non ferre et concoquere vales." Mendham. Mss.]

Σφακτὸς, Mactatus, ἐσφαγμένος, σφαγεὶς, Eur. (Hec. 1077.) At Σφακτὸν J. Poll. (10, 97.) dicit fuisse appellatum τέλους ὄνομα, ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπὲρ τῶν θυομένων: videtur igitur fuisse Pecunia aliqua quæ pendebatur pro mactata s. jugulata hostia: [sed leg. est * Σφάκτρον. * Ἄσφακτος, Eur. Ion. 228. Athen. 380. 381. * Πρωτόσφακτος, Lycophr. 329. v. Schol. ad v. 323. * Σφάκτης, Gl. Sicarius, Jugulator. * Καλαμοσφάκτης, Philo J. in Fl. 761. Ed. Col. 1613. * " Σφακτὴρ, i. q. σφάκτης, vide Antip. Sid. 84, 5." Wakef. Mss. Unde * Σφακτήριος, e quo] Σφάκτρια, ἡ, Jugulatrix, Mactatrix, Sacrifica. Unde ap. Suid. in quodam l. σφάκτριαι, quod exp. ἱέρειαι.

Σφαγὴ, ἡ, Jugulatio, Mactatio, Cædes. Lucian. (2, 34.) Κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, Uno ex illis fragmentis usum esse ad jugulandum. Plut. Σφαγὰς ὑφορώμενοι καὶ φαρμακείας, Suspicantes fore ut jugularentur aut veneno tollerentur. Dem. Σφαγὰς ἐποίησε, Cædes fecit, [cf. Dem. 424.] Itidem Isocr. Symm. Σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο, Hirt. Jugulatione oppidanorum facta. Gaza vero dixit, Εἰς σφαγὴν ἑκούσιον ἐμαυτὸν δίδωμι ὑπὲρ τῆς πολιτείας, pro eo quod Cic. de Sen. Me pro rep. devoveo. || Jugulus s. Jugulum, Pars illa colli qua aliquis jugulatur: Polluci, τὸ κοῖλον οὗ διεστᾶσιν αἱ κλεῖδες, qui tamen alibi esse dicit τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἔγκοιλον, Concavitatem illam quæ sub pectore est: utraque certe parte solent interimi, qui interimuntur. Thuc. 4, (48.) Ὀϊστοὺς ἐς τὰς σφαγὰς καθιέντες, σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον, i. e. εἰς τὸ κατὰ τὴν κλεῖδα μέρος, δι' οὗ καθιᾶσι τὰ σιδήρια οἱ θέλοντες ἑαυτοὺς ἀνελεῖν, Adactis in jugulos jaculis se interimebant, Jaculis sibi jugulos aperiebant, resolvebant, s. confodiebant. Sic Plut. περὶ Σαρκοφ. 2. Εἰς σφαγὴν ὑῶν ὠθοῦντες ὀβελοὺς διαπύρους, In jugulos suum, quos mactant, adigentes verua candentia. Plut. Galba, Σφαγὴν προτείνων, Jugulum protendens. Qua signif. dicit Ovid. Dare jugulum cultris; et Quintil. Jam præbendus erat jugulus. Quibus adde hoc Cic. Ut aperte jugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarint. Virg. dicit etiam, Ensem accipit jugulo. Item διὰ τῶν σφαγῶν, Per jugula, Aristot. H. A. 4. [" Valck. Phœn. p. 348. Jacobs. Exerc. 1, 134. Wakef. Trach. 609. 716. Abresch. Æsch. 2, 68. Lucian. 2, 294. Markl. Suppl. 765. Jugulus s. Jugulum, Toup. Ind. ad Add. sua in Theocr. v. Ἐπίλακκον, Append. p. 11. Verh. ad Anton. Lib. 169. LB., Ruhnk. Ep. Cr. 71. Thom. M. 157. Musgr. Or. 291. Hel. 1598. ad Charit. 755. ad Lucian. 2, 151. 192. Bast Lettre 123. (Ep. Cr. 161.) Vulnus, Eur. Phœn. 1440." Schæf. Mss. " Æsch. Pr. 862. Joseph. 1097, 22." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 1049. Ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς, 1381. * Κακφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν, Cæde effusum sanguinem ebulliens. * Βιοσφαγὴς, adv. * " Βιοσφαγῶς, Violenta nece, Cyrill. Hier. 124. 133." Kall. Mss.]

Παρασφαγὶς, ίδος, ἡ, Pars jugulo vicina, J. Poll. 2. Κλειδῶν δὲ, τὸ μὲν πρὸς ὠμοπλάτας, ἐπωμίς· τὸ δὲ πρὸς τράχηλον, παρασφαγίς: Clavicularum ea pars, quæ collo vicina est, παρασφαγὶς nuncupatur.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, i. q. σφαγὴ, illud quod ab J. Poll. exp. τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἔγκοιλον, alio nomine ἀντικάρδιον dictum: Hesychio est τὸ προκάρδιον, Præcordia, Pars illa concava pectoris quæ ante cor sita est, s. cordi objecta. Ab eod. Hes. exp. etiam τομὴ, ut

A idem sit cum σφαγὴ, significans Jugulatio. Nisi forte scr. τομεὺς, Culter, Ferrum quo jugulum alicui præciditur. Qua signif. J. Poll. usurpat, cum l. 10. ait, Τῶν δὲ μαγείρου σκευῶν, κοπίδες, σφαγίδες, Cultri quibus resolvunt s. feriunt jugulos pecorum mactandorum. [" Toup. Opusc. 1, 463. Jacobs. Specim. 29. Musgr. Cycl. 240. ad Dionys. H. 3, 1495. Ariston. 1." Schæf. Mss. Eur. Hel. 811. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα Τεμὼν κ. τ. λ. Polyæn. 3, 9, 40. Conf. c. σφραγὶς, ad Greg. Cor. 748.] UNDE Σφαγίδιον, τὸ, Cultellus quo jugulum alicujus petitur, τὸ τῶν μαγείρων μαχαίριον, Suid.

Σφαγίτης, Jugularis, Ad jugulum pertinens, Cels. 4, 1. In dextra sinistraque ora guttur, venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur. Ubi fem. est a NOM. Σφαγῖτις, ιδος, ἡ.

[* " Σφάγιος, ad Charit. 341=755. Lobeck. Aj. p. 417. Manetho 1, 316." Schæf. Mss. Hippocr. 637. 775. cf. Foës. p. 271.]

B Σφάγιον, τὸ, i. q. θῦμα, Victima, Hostia, h. e. Bestia quæ jugulatur s. immolatur, Animans quod mactatur, Thuc. 6, (69.) p. 220. Μάντεις σφάγια προὔφερον τὰ νομιζόμενα, Ante expeditionem victimas mactabant, ἔμπροσθεν τῆς στρατείας ἐσφαγιάζοντο: sic enim leg. puto ap. Schol., non στρατηγίας ἐσφάζοντο. Athen. 14. Καθαρμὸν τῆς πόλεως ἐποιήσαντο, σφάγια περιαγαγόντες κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης. [" Eur. Or. 842. σφάγιον ἔθετο μητέρα, Matrem victimam fecit, h. e. Trucidavit." Schw. Mss.] || Hes. est non solum πρόβατον, θῦμα, sed etiam τόπος ἐν ᾧ τὸ τῶν ἱερείων ὑποδέχεται αἷμα, Locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur s. jugulantur. Itidem J. Polluci accipiendum videtur, l. 10., ubi coquinaria quædam vasa recenset, Καὶ σφάγιον, ὃ ὑποδέχεται τὸ αἷμα τῶν ἱερείων. Eod. l. c. 18. de libatoriis vasis, Καὶ σφάγιον, εἰ θύεις, ὃ ὑφέξει τις τῷ τῶν ἱερείων αἵματι. Alio nomine σφαγεῖον dicitur. [" Imo, ubi aut Locus sacrificii signif., aut Vas quo sanguis excipitur, ibi unice vera scriptura fuerit Σφαγεῖον, quemadmo-

C dum ap. Suid. recte scriptum est, et ap. J. Poll. 10, 65. e Mss. restitutum: et sic est ap. Aristoph. Θ. 761=754. Br., quem l. respexerunt Grammatici, qui Vas interpr. excipiendo sanguini victimæ." Schw. Mss.] || Exp. etiam Jugulatio, Cædes: [" nempe ap. Eur. Or. 811. ubi σφάγια γενναίων τεκέων." Schw. Mss.] Item Jugulum, et id quod uberibus subest in recessu quodam et cavitate: sed ἀμαρτύρως: quamobrem et suspectum mihi est; has enim signiff. σφαγὴ potius habet. [" Videndum vero ne Σφάγιον (s. Σφαγίον) alicubi occurrat tanquam dimin. hujus vocab. σφαγή." Schw. Mss. " Eur. Hec. 107. Bergler. ad Alciphr. 131. Toup. Emendd. 1, 96. ad Lucian. 1, 466. Musgr. Iph. T. 335. El. 800. Stanl. Eum. 486. Lobeck. Aj. p. 254. ad Charit. 663. Τὰ σφ. γίνεται, ibid." Schæf. Mss.] AT Σφαγία, Hes. ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα, Dies qua sacra fiunt jugulatis mactatisque victimis, [" Vocab. Σφαγία hac notione Schn. fem. esse existimat adj., ut intelligatur ἡ σφαγία ἡμέρα, statuitque præterea vocab. aliquod * Σφά-

D γιος, ὁ, ἡ, significans Eum qui occidit, qui jugulat. Provocat autem vir doctus ad Æsch. Ag. 1100., at ibi σφάγιον Cædem potius et Jugulationem significarit, nisi cum Schæfero et aliis, (quod probabilius videtur,) σφαγεῖον legas, et Macellum intelligas. Apud Hes. vero vocab. hoc, quod ab illo ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα exp., non penacute Σφαγία, tanquam nomen primæ declinationis, sed antepenacute * Σφάγια, nempe τὰ σφάγια, scr. fuisse videtur; quoniam in Gr. sermone nomina dierum festorum, quibus sacra maxime fiebant, plur. numero neutrius generis fere solent efferri." Schw. Mss. " Wolf. Præf. ad Odyss. p. xxvii. Ed. 2. ad Hesiod. 98. Casaub. ad Theophr. 220. Gottleber. ad Plat. Menex. 44." Schæf. Mss.] Σφαγιάζομαι, Victimas jugulo, Hostias macto, Victimis jugulatis sacra facio, Sacrifico mactatis hostiis, θυσίαν ἐπιτελῶ. Interdum absolute et sine casu, Plut. de Deo Socr. (8, 348.) Ἤδη τοῦ Θεοκρίτου καθ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ σφαγιαζομένου. Interdum cum dat. personæ illius cui sacra fiunt, Herod. (6, 76.)

'Εσφαγιάζετο αὐτῷ, Hostias ei immolabat. Sic Plut. A Theseo (27.) Σφαγιασάμενος τῷ Φοίβῳ, [Φόβῳ,] Cum Phœbo sacrificasset. Interdum et accus. additur rei quæ mactatur, Plut. Lycurgo, 'Εσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν, Capram jugulabat, sacrificabat. Idem Plut. Amat. Narr. 'Εκέλευσεν ἵππον λευκὸν ἕτοιμον παρὰ τῷ τάφῳ τῶν παρθένων σφαγιάζεσθαι, Equum candidum immolare. Affertur et Σφαγιασθεὶς pass. signif. pro Mactatus: activæ autem vocis nulla exempla vidi. [" Ad Lucian. 1, 469. ad Herod. 725. ad Charit. 581. (ubi de * Σφαγίζω): εἰς, 662." Schæf. Mss. Aristoph. "Ορν. 577. " Σφαγιάζω, Schol. Eur. Or. 569." Kall. Mss. * Σφαγιασμὸς, Eur. El. 198. " Plut. 3, 625." Wakef. Mss. * Σφαγιαστὴρ, * Σφαγιαστήριος, unde * Σφαγιαστήριον, τὸ, i. q. σφαγεῖον, Schol. Lycophr. 194.] 'Επισφαγιάζομαι, Jugulo s. Macto super, Immolo post. In VV. LL. legitur, 'Επισφαγιζόμενοι τὰς εὐχὰς, Qui hostias mactant. Pro quibus fortasse scr. ἐπισφαγιαζόμενοι ταῖς εὐχαῖς, Post supplicationes solemnes jugulatis s. mactatis pecudibus sacra facientes. [* " Σφαγιόω, B Tzetz. Chil. 10, 403., nisi pro σφαγιώσας leg. σφαγιάσας." Elberling. Mss.]

Σφαγεὺς, έως, ὁ, Jugulator, Mactator, Xen. 'Ελλ. 5, (1, 31.) p. 322. Οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου, αὐτοὶ γνόντες, ἀπῆλθον ἐκ τῆς Κορίνθου. Ubi Interpres, Cædis rei quique illis adhæserant. Soph. σφαγέα vocat Gladium s. Mucronem quo jugulum resolvitur: ap. quem Ajax, gladio in terram depacto incubiturus, ait, (Aj. 815.) 'Ο μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος Γένοιτ' ἄν, Jugulator mucro, Schol. ξίφος. [Gl. Occisor, Sicarius. " Diod. S. 1, 709. Gladius, Brunck. Soph. 3, 530. Lobeck. Aj. p. 348." Schæf. Mss. " Piscator, Philes p. 282." Schleusn. Mss.] || Apud eund. vero Xen. 'Ελλ. 6, (2, 19.) p. 343. pro σφαγέας reponendum est σφαγίας, et sic leg. locus, 'Ετύγχανεν ὢν τῆς Λακωνικῆς περὶ τὰς Σφαγίας. NAM Σφαγίαι sunt Insulæ quædam, quarum meminit Plin. 4, 12. et Strabo 8, p. 152. 157. Quorum e locorum collatione perspicue liquet Σφαγίας leg. esse. Sed et Steph. B. Σφαγίας Insulæ meminit, utens C num. singulari, cum Strabone, ut Plin. plur. cum Xen. UNDE Σφαγιεὺς, έως, ὁ, Oriundus e Sphagia insula. Legitur autem hoc ἐθνικὸν ap. Steph., a quo nominatur ET Σφαγίτις ἄκρα Scythiæ. Ead. vero insula Sphagia VOCATUR ET Σφακτηρία, ut idem Steph. refert e Phavorino, et testatur Strabo 8, p. 157. his verbis, 'Η προσκειμένη πλησίον τοῦ Πύλου Σφαγία νῆσος, ἡ δ' αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη. Plin. 4, 12. dicit, Ante Pylum tres Sphagiæ. UNDE Σφακτηριεὺς SIVE Σφακτηριώδης, i. q. Σφαγιεὺς, Qui e Sphacteria insula oriundus est, Ortus in Sphagia insula, Steph. B. Idem vero Σφακτήρια neutro gen. esse ait Locum quendam qui Eliacam regionem a Messeniaca disterminat, ex eo nominatum, auctore Echephylide, quoniam ibi σφαγιαζόμενοι οἱ 'Ηρακλεῖδαι πρὸς "Οξυλον ἐποιήσαντο συνθήκας περὶ φιλίας καὶ ὁμονοίας.

Σφαγεῖον, τὸ, Vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur, i. q. σφάγιον supra. Suid. exp. τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον: addens a Poëta vocari ἀμνίον. [" Jacobs. Exerc. 1, 159. ad Eur. Cycl. 392. 394. D Musgr. Iph. T. 335. Tro. 742. El. 800. Brunck. Aristoph. 1, 125. 231." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 754. Lycophr. 196. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1060.]

Αὐτοσφαγὴς, Ipse a seipso jugulatus, Qui se ipse occidit, i. q. αὐτοφόντης, αὐτόχειρ, αὐτουργὸς, Soph. (Aj. 841.) Eur. [Phœn. 1326. " Valck. ad Röv. 52. Lobeck. Aj. p. 355." Schæf. Mss. * 'Ημισφαγὴς, Gl. Seminecis.] Νεοσφαγὴς, Nuper jugulatus, Recens mactatus, Non ita pridem occisus. Soph. dicit etiam (Aj. 546.) Νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον, pro Recens editam cædem: [898. Tr. 1132. Nicander Θ. 101. " Eur. Hec. 884. Ilgen. ad Hymn. 402. Thom. M. 528. Wakef. Eum. 42. 'Αρτίως ν., Lobeck. Aj. p. 371. * Νεοσφαγία, Ruhnk. Ep. Cr. 35." Schæf. Mss. Hom. H. in Merc. 136.] Ejusd. signif. et originis est COMP. Νεόσφακτος. Et dicitur νεόσφακτον etiam αἷμα, pro Sanguis recens jugulatæ pecudis, recens occisi s. mactati animalis. [Etym. M. " Idem ac νεοσφαγὴς sonat etiam * Νεοσφὰξ, ἄγος, Nicander ap. Athen. 126. ἐρίφοιο νεοσφάγος." Schw. Mss.]

[* 'Αντισφάζω s. * 'Αντισφάττω, Dio Cass. 294. 449.]

'Αποσφάζω, SIVE 'Αποσφάττω, (i. q. simplex, nisi forte præp. significationem augeat,) Jugulo, Macto. Et generalius pro Interficio. Dem. c. Phil. 3. 'Απέσφαξεν ἑαυτόν. Et pass. voce ac signif. Xen. K. Π. 7, (3, 6.) 'Αποσφάττονται, οὕπερ ἔταξεν αὐτοὺς, ἑστηκότες. [" Ad Herod. 555. Act. et med., Kuster. V. M. 76. De med., ad Xen. Eph. 173. 'Αποσφαγήσομαι, pass., Kuster. V. M. 146." Schæf. Mss. 'Αποσφάττω, Dionys. H. de C. VV. 248.] 'Απόσφαγμα, τὸ, Gal. ap. Hippocr. exp. τὸ τρυγῶδες * παρήθημα, dicens et ὑπόσφαγμα vocari. [" Lennep. ad Phal. 59." Schæf. Mss. Sepia, Ælian. H. A. 1, 34.] ITEM 'Αποσφὰξ, αγος, quod Hes. exp. τὸ ὑψηλὸν, Excelsum præcipitium. Qui et præcedens ἀπόσφαγμα exp. eod. modo quo Gal. Vide Διασφάξ. [Nicander Θ. 521. ἀποσφάγι βήσσῃ. * " 'Αποσφαγὴ, Jo. Malal. 12. p. 374." Kall. Mss. " Coray Mus. Oxon. 2. p. 3." Schæf. Mss. * 'Εναποσφάττω, Joseph. B. J. 5, 13, 1. " Leo Diac. Not. Mss. 8, 295." Boiss. Mss. * Προαποσφάζω, Lucian. 2, 35.]

Διασφάζω, SEU Διασφάττω, Jugulum alicui disseco, Jugulum alicui aperio et resolvo, [" Liban. 40." Wakef. Mss. * " Διάσφαγμα, ad Timæi Lex. 83. Valck. Phœn. p. 600." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 4, 322. * Διάσφαξις, Hippocr. 1006.] Διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, Jugulum alicui resolvens, Aptus ad jugulum alicui aperiendum. In Epigr. διασφακτῆρι σιδήρῳ, Ferro jugulum resolvente, i. e. Ense, Gladio, Mucrone jugulatorio, quem σφαγέα appellat Soph. [" Jacobs. Anth. 8, 80." Schæf. Mss.] Διασφαγὴ, ἡ, proprie Hiatus ille qui est in jugulo s. gutture dissecto, Interstitium illud quod visitur in gutture, mucrone resoluto. Generaliter pro Quovis interstitio et intervallo ponitur, ut hiatus in muro interrupto et aliquibus locis diruto, Esdr. 2. [Nehem. 5, 7.] de muris urbis Hierosolymitanæ qui instaurabantur, "Ηρξαντο αἱ διασφαγαὶ ἀναφράσσεσθαι: ubi Interpr. vetus, Cœperunt interrupta concludi. [Schleusn. Lex. V. T.] Διασφὰξ, άγος, ἡ, itidem Hiatus interjectus inter duas rupes a se invicem divulsas, Interstitium s. Intervallum quo duæ rupes distant a sese avulsæ, Herod. 3, (117.) Ποταμὸς διαλελαμμένος πανταχοῦ, διὰ διασφάγος ἀγόμενος: [2, 158. 7, 199. 216.] Hesychio διασφάγες sunt αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν: itidemque Suidæ, qui διασφὰξ exp. etiam διατομὴ ὄρους, Intercisio s. Interruptio montis. 'Αποσφὰξ videtur esse Id quod ἐν διασφᾶγι præruptum est, Præcipitium quod est in rupibus a sese divulsis. Vide et 'Υποσφὰξ infra. Videntur autem obliqui potius circumflecti debere quam acui. In VV. LL. habetur ETIAM Διοσφὰξ, sed mendose, cum hac exp., Ubi duo montes conveniunt et os vallis faciunt. [" Διασφὰξ, Greg. Thess. in Matthæi Lectt. Mosq. 2. p. 8, 5." Boiss. Mss. " Koen. ad Greg. Cor. 255(=538.) ad Herod. 181. 599. Timæi Lex. 83. et n., Valck. Phœn. p. 600. Schn. ad Aristot. H. A. 447." Schæf. Mss. " Aristid. 1, 272. Oppian. in Eust. Il. 855, 18." Wakef. Mss. Plut. 8, 47. Opp. 'A. 1, 744. Lucian. Tragop. 24. Greg. Cor. 538. Διάσφαγες δὲ, αἱ διεστῶσαι πέτραι. Bast.;—" Accentus hujus glossæ tot diversis modis ponitur, quot excogitari possunt. Glossarium quidem Herod. Wessel. habet, ut Greg. Cor. διάσφαγες. Franzii Ed. 606. dat διασφᾶγες, quod Albert. ad Hes. 1, 969. videtur offendisse. In Herod., Luc., Hes., Etym. M., Suida, aliis legitur διασφάγες. Denique Schn., priores sequens Lexicographos, dat διασφὰξ, διασφαγός. Ita etiam Schol. Ms. SG. 345. ad Lycophr. 317. Διασφαγός· τοῦ χάσματος, * σφὰξ γὰρ πᾶν χάσμα γῆς: et v. 1062., ubi διασφὰξ adjective intelligit. Legit enim: Κρύψουσι κοίλης, (non κοίλοις,) ἐν μυχοῖς διασφαγὸς, ultimamque vocem interpr. βαθείας καὶ κοίλης· διασφὰξ γὰρ ἡ εὐθεῖα. HSt. Thes. 3, 1159. scribit διασφάγες, ὑποσφάγες, quanquam addens: Videntur obliqui potius circumflecti debere, quam acui. Ego vero unice probo διασφάγες. Circumflexus enim in obliquis

casibus propterea locum non habet, quia α penultimæ corripitur. Nam canon hic est: Omnia nomina in αξ, quæ fem. sunt generis, (male Reichard. Ind. Lycophr. ὁ διασφὰξ,) α breve habent. Vide Etym. M. 109, 45. aut 460, 55. Pseudo-Herodianus Epimer. Mss. Διασφὰλξ, (sic), τὸ σχῆμα τῆς γῆς. Corr. Διασφάξ· τὸ σχίσμα τῆς γῆς."]

Ἐπισφάζω, SIVE Ἐπισφάττω, Jugulo s. Macto super, simpliciter Jugulo, Macto, Trucido, Perimo, Plut. Fabio, Τὸν ἐπισφάζοντα τῶν πολεμίων ἀναμένων: [Antonio 13. 22. 77. "Toup. Emendd. 1, 188. Valck. Hipp. p. 278. Eur. Herc. F. 997." Schæf. Mss.] UNDE Ἐπισφαγεὺς, έως, ὁ, Jugulator, Mactator. || Ἐπισφαγεὺς Hippocrati dicitur Cavum illud cervicis prope spondylum στροφέα, quoniam ibi nonnullis pecudibus ὁ σφαγεὺς s. διασφακτὴρ σίδηρος immittitur, ut videre est in ovibus: vitulis autem et porcis solet potius guttur præcidi. J. Poll. quoque 2, (134.) sic accipi testatur, Ἡ δὲ ὄπισθεν κατὰ τὸν στροφέα σπόνδυλον κοιλότης, ἐπισφαγεὺς προσείρηται: [al. * Ἐπισφαγιεὺς, * Ἐπισφαραγιεὺς, * Ἐπισφαγίς. * Προσεπισφάζω, Argum. Soph. Antig. * "Συνεπισφάττω, Parthen. 6." Boiss. Mss.]

Κατασφάζω, SIVE Κατασφάττω, Jugulo, Macto, i. q. simplex σφάττω, Interficio, Occido: unde imper. κατασφάξατε, Occidite. Utuntur tum alii, tum Lucian. [1, 536. Æsch. Eum. 102. "Ad Diod. S. 1, 709. 2, 397. Κατέσφαγε, 511. * Κατασφαγὴ, Markl. Iph. p. 15." Schæf. Mss. * Κατασφάκτης, unde] Κατασφακτικὸς, Jugulatorius, Avidus jugulationis et cædis, Truculentus, Sanguinolentus, φονικὸς, Bud. [* Ἀποκατασφάζω, Appian. B. Hisp. p. 261. * Ἐγκατασφάζω, Demosth. 31.] Ἐπικατασφάττω, Insuper jugulo, Macto super, i. q. ἐπισφάττω, Lucian. (2, 928.) Οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, Alii et pocillatores jugularunt super sepulcris, Paus. Messen. (2, 5.) Αἱ γυναῖκες αὗται, τρεῖς οὖσαι τὸν ἀριθμὸν, ἀπὸ Μαρπήσσης ἀρξάμεναι, προαποθανοῦσι πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφαξαν, i. e. ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι κατέσφαξαν. ["Parthen. 10. 31." Boiss. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 13. Herod. 1, 45. Ἑωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ, Super tumulo. "Phot. Bibl. 166." Mendham. Mss. * Περικατασφάττω, Circa (aliquem) occido, Polyb. 1, 86, 6.]

[* Παρασφάζω, Gl. Præcido. * "Παρασφάττω, Toup. Opusc. 1, 364." Schæf. Mss.]

[* Προσφάζω, s.] Προσφάττω, Macto s. Jugulo ante, [Eur. Hel. 1271. "Valck. Phœn. p. 364. Simon. Dial. p. 9." Schæf. Mss. "Tzetz. ad Lyc. 329." Kall. Mss.] UNDE Πρόσφαγμα, τὸ, quod ex Eur. affertur pro Hostia, Victima, σφάγιον. Forsan tamen signif. Id quod jugulationi pecudis præmittitur sacrificium, ut i. sit q. πρόθυμα. [Eur. Tro. 624. Iph. T. 243. 458. "Hec. 41. an * Πρόσσφαγμα, ut τύμβῳ inde pendeat? ibid. 265. Musgr. El. 1174. Wakef. Alc. 857. Monthly Review Jan. 1799. p. 89. Toup. Append. in Theocr. p. 30." Schæf. Mss.]

[* Προσσφάττω, Interficio ad s. juxta, Plut. Bruto 28. Πρόσσφαγμα, Plut. Romuli Compar. 1. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1249.]

[* Συσφάζω, s. * Συσφάττω, Eur. Iph. T. 684. "Nicet. Eugen. 1, 57." Boiss. Mss.]

Ὑποσφάττω, Subtus jugulo, Jugulum succido. UNDE Ὑπόσφαγμα, τὸ, Sanguis videtur dici, qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ. Item, Ejusmodi sanguis in cibum formatus varia conditura: ut Plin. 28, 14. scribit hœdi sanguinem in cibum formari, vocarique Sanguiculum. Athen. (324.) ex Erasistrato exp. ὑπότριμμα, afferens ex ipsius Opsartytico, Ὑπόσφαγμα δ' εἶναι κρέασιν ὀπτοῖς ἐκ τοῦ αἵματος τεταραγμένου μέλιτι, τυρῷ, ἁλὶ, κυμίνῳ, σιλφίῳ. Ibid. affert e Glauci Locri Opsartytico, Ὑπόσφαγμα δ' αἷμα ἑφθὸν καὶ σίλφιον καὶ ἕψημα ἢ μέλι, καὶ ὄξος καὶ γάλα καὶ τυρὸς καὶ φύλλα εὐώδη τετμημένα: fuit igitur Cibarium e sanguine pecudis recens jugulatæ confectum adjecto melle, sapa, aceto, sale, caseo, silphio, cumino, aliisve herbis odoratis. Refert hæc eadem ex Athenæo Eust. 1286., pro illo τετμημένα habens τετριμμένα, Contusa et contrita. || At Hipponax in Iambis σηπίης ὑπόσφαγμα vocat τὸ τῆς σηπίης

A μέλαν, ut Athen. l. c. nonnullos exponere testatur. Gal. Lex. Hippocr. ὑπόσφαγμα ὅλον exp. τοῦ μέλανος τῆς σηπίας τὸ * ὑπότρυγον, Fæculentum illud quod est in atramento sepiæ. Idem et ἀπόσφαγμα esse dixerat synonymum huic ὑπόσφαγμα: quo forsan nomine signif. Sanguis qui defluit e pecude jugulata. Ὑπόσφαγμα vocatur etiam Suffusio sanguinis in oculo ex ictu, Species τῆς ἐκχυμώσεως. Fit autem cum ruptis aut contusis e plaga vasis quæ in oculorum tunicis habentur, sed iis maxime quæ sunt in adnata membrana, sanguis sub eam subit. Ac primum quidem is rubet, postea vero livescit. Eorum qui sic affecti sunt, hoc unum symptoma esse dicitur, quod quæcunque videant, rubra esse putent, ut Gal. de Sympt. Causis annotavit: sed præsertim recente malo. Ob id ab Archigene αἱμάλωπα etiam dictum esse putant. Attamen αἱμάλωψ generalius dicitur quam ὑπόσφαγμα. Hæc Gorr. Paulo Ægin. 3, 22. ὑπόσφαγμα est ῥῆξις τῶν φλεβῶν τοῦ ἐπιπεφυκότος, ἐκ πληγῆς ὡς μάλιστα γινομένη. Vide et Actuar.
B περὶ Διαγνώσ. Παθ. 2, 7. Habere autem magnam affinitatem inter se ὑπώπια, ὑποσφάγματα, et αἱμάλωπας, constat e Gal. in libris τῶν Κατὰ Τόπους, ubi ex Archigene affert remedium πρὸς αἱμάλωπας καὶ ὑποσφάγματα: quæ verba sic interpr. nonnulli, Ad cruenti aspectus suffusiones sugillationesque, Ad cruenta. In VV. LL. habetur ET Ὑπόσφαλμα, Ruptio venæ ex ictu et plaga plerumque proveniens: ἀπὸ τοῦ σφάλλειν: mendose. ["Casaub. ad Athen. 1. p. 19." Schæf. Mss.] Ab Ὑποσφάττω derivatum est ETIAM Ὑποσφὰξ, άγος, ἡ: videturque esse Cavitas illa juguli, cui subditur σίδηρος ὁ σφαγεύς: vel etiam Hiatus qui est inter partes juguli dissectas. Eust. 897. cum annotasset διασφάγα dici ἐπὶ σχισμάτων, ut tum ap. Opp. (Ἁ. 1, 744.) tum ap. eum qui τὸ θῆλυ μόριον appellavit διασφάγα, subjungit, Ἐκεῖθεν δὲ (sc. a σφάζω) καὶ ὑποσφὰξ κοιλότης ὁμοία καὶ αὐτὴ, ὁποίαν πάσχουσι τὰ σφαζόμενα, ἔνθα γίνεται ἡ σφαγή. De accentu autem obliquorum idem sentiendum, quod et de obliquis nominis διασφάξ.
C ["Schneid. ad Aristot. H. A. p. 447." Schæf. Mss. Cf. Διασφάξ. * Ὑποσφάγιον, τὸ, Jugulum, Hoffmann. ad Gal. de U. P. 16, 10.]

"Σφάγανον, τὸ, Ensis, (alio nomine φάσγανον,) a "v. σφάττω: unde σφάγανον per metathesin, VV. LL. "e Gaza. Verum deducendo a σφάττω, metathesis "non in σφάγανον, sed in φάσγανον esset. Affertur "autem et aliud etymum, sed nominis φάσγανον: sc. "a φάσαι, τὸ φονεῦσαι."

ΣΦΑΙΡΑ, ἡ, Sphæra, Globus. Sic enim Cic. de Nat. Deor. 2. Cumque duæ formæ præstantes sint, e solidis, globus, (sic enim σφαῖραν interpretari placet,) e planis autem, circulus aut orbis, qui κύκλος Græce dicitur, his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes inter se sint simillimæ. Utitur alibi quoque hoc vocab. veluti Lat.: ut cum dicit Archimedem planetarum motum in sphæram illigasse; sed plerumque utitur, cum de astronomica s. cœlesti sphæra sermo est: ut et ap. Proclum in li-
D bello quem Σφαῖραν inscripsit, Οἱ ἐν τῇ σφαίρᾳ κύκλοι. Itemque ap. Leontium in l. περὶ Κατασκευῆς Ἀρατείας Σφαίρας. Necnon ap. Plut. Symp. 9. Ταῖς τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν περιφοραῖς. Item σφαῖρα dicitur Pila qua in sphæristerio luditur, Od. Z. 115. Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια. Apud Eund. Θ. 371. Halius et Laodamas σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο Πορφυρέην, quam alter ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω: alter vero, ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι. Ubi docet quæ σφαιριστικῆς ratio fuerit suo tempore; et fortassis eadem hæc est cum ea quæ οὐρανία dicitur, ex eo nomen sortita, quod pila in cœlum pene jactaretur, quod Hom. dicit ποτὶ νέφεα σκιόεντα. Vide plura ap. Eust. 1601., ubi quatuor τῆς σφαιριστικῆς species enumerat, οὐρανίαν, ἀπόρραξιν, ἐπίσκυρον, φαινίνδα. Vide et Athen. (14.) ubi dicit ad Nausicaam inventricem referri τὴν διὰ τῆς σφαίρας ὄρχησιν. Habet Suid. et σφαῖραν * ἀείβολον, τὴν ἀεὶ βαλλομένην: qui dicit etiam διὰ σφαί-

ρας παίζειν et τῇ σφαίρᾳ παίζειν, Pila ludere : quibus A synonymum est σφαιρίζειν, et σφαιροπαικτεῖν. Item pugilum sunt plumbeæ σφαῖραι, Pilæ s. Massæ e plumbo: unde σφαιρομαχία, de qua paulo infra. [Plato de LL. 8. p. 400. Ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδούμεθα, ὅπως αἱ πληγαί τε καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετῶντο ἱκανῶς. Cf. J. Poll. 3, 150.] Apud Athen. vero (552.) Philetas, Poëta Cous, adeo fuisse λεπτὸς dicitur, ὡς καὶ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχνότητα σφαίρας ἐκ μολύβδου πεποιημένας ἔχειν περὶ τὼ πόδε, ὡς μὴ ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπείη. Alia etiam, quæ in modum σφαίρας rotunda sunt et globosa, dicuntur σφαῖραι. Athen. (500.) ex Amynta de aëromelite, Σφαίρας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν, Rotundas ex eo massas s. globos facientes, Formantes in massas rotundas s. pilas. Plin. lanuginis pilas dicit lanuginem in formam pilæ συνεστραμμένην, 12, 10. Cucurbitæ maturitate ruptæ, ostendunt lanuginis pilas, e quibus vestes pretioso linteo faciunt. Ab ejusmodi pilulis s. massis rotundis e melle, aut alio eduli B factis, metaphorice dicitur σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν, Bona sua velut in pilulam conglobata devorare. Alexis ap. Athen. (165.) de quodam Diodoro, ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Idem Poëta, Ἐπιχαρμίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις Σφαῖραν ἐποίησεν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτω συνεστρόγγυλλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ. Ubi etiam nota συστρογγύλλειν τὴν οὐσίαν synonymως dici τῷ σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν: æquivalent enim συστρογγύλλειν, In rotundam massam cogere s. coagmentare, et σφαῖραν ποιεῖν, s. σφαιροῦν. Verbo autem συστρογγύλλω æquivalet συστρογγυλίζω, quo Nicomachus ap. eund. Athen. (58.) usus est, eod. sensu, dicens, Οὐσίδιον γὰρ καταλελοιπότος μοι τοῦ πατρὸς, Οὕτω συνεστρογγύλικα κἀξεκόκκισα Ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ὠόν τι ῥοφῶν. Huc allusisse videtur Hor. Sat. 2. l. 1. Serm. avi cur atque parentis Præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem, Omnia conductis coëmens opsonia numis: τί τὴν παππῴαν τε καὶ πατρῴαν οὐσίαν σφαῖραν ποιεῖ καὶ συστρογγύλλει. Alibi C eod. sensu dicit, ubi omne Verterat in fumum ac cinerem. Sed obiter in Nicomachi verbis etiam nota κἀξεκόκκισα pro καὶ ἐξεκόκκισα a VERBO Ἐκκοκκίζω, i. e. τὸν κόκκον ἐκλεπίζω, Cortice ablato granum eximo. Metaphorice vero ipse usus est; nec enim ἡ οὐσία inclusa est cortici s. putamini, ut possit ἐκκοκκίζεσθαι in modum granorum. At σφαῖρα θαλαττία est Recrementum quoddam maris globosum, e spuma maris in litoribus et scopulis concrescens, simile τῇ ἁλὸς ἄχνῃ. Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 14. Pilam marinam interpr. : quo loco ille scribit alcedonis nidum esse marinæ similem pilæ et iis quæ a flore maris halosachnæ dicuntur. Meminit et Gal. τῆς θαλαττίας σφαίρας, τῶν κατὰ Τόπ. 1, 2. describens Critonis pharmaca conservandis augendisque pilis idonea, ubi male Cornar. pro Sphæra s. Pila spongiam substituit. Hæc Gorr. Locus Aristot., quem affert, sic habet Græce, Ἡ δὲ νεοττία παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίαις ἐστὶ, καὶ ταῖς καλουμέναις ἁλοσάχναις. Unde Plin. 10, 32. Nidi earum D admirationem habent, pilæ figura. Ubi interpr. σφαῖρα quidem, sed non θαλαττία. Idem Plin. ap. Theophr. Συνεστηκὼς καθάπερ εἰς σφαῖραν καρπὸς, vertit, Racemi in orbem circumacti, de hederarum corymbis. [" Toup. Opusc. 1, 460. ad Lucian. 1, 232. ad Herod. 48. Jacobs. Anth. 7, 93. 8, 119. 11, 353. Brunck. Aristoph. 2, 75. Astronomica, ad Diod. S. 1, 229. Σφ. ψυχῆς, Heyn. Hom. 8, 368." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 585. (σφαίρη τε θερειλεχέος πλατάνοιο.)" Wakef. Mss. Apoll. Rh. 3, 137. Σφαίρη, ad Greg. Cor. 390. * " Σφαῖρος, * Σφαῖρον, Comm. Societ. Phil. Lips. 1. p. 28." Schæf. Mss.]

Σφαιροειδὴς, Sphæræ similis, Globosus, Pilæ speciem gerens, Pilam globosa sua rotunditate imitans. In Axiocho (371.) Τοῦ πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δ' ἕτερον οἱ ὑπένερθεν, Cum cœlum sit globosum, rotundum in modum sphæræ s. pilæ. [Plut. 7, 616. 9, 485. 491. Lucian. 2, 77. Tzetz. in Lycophr. 17. " Heyn. Hom. 8, 368." Schæf. Mss.] Σφαιροειδῶς, In modum sphæræ, pilæ s. globi, In orbem, i. q. σφαιρικῶς. [* Σφαιροείδεια, Biset. ad Aristoph. Πλ. 543. * Σφαιροθέτης, unde * " Σφαιροθεσία, Schol. Arat. 21." Wakef. Mss. * Σφαιρομάχος, unde] Σφαιρομαχέω, Pila certo, pugno, [Polyb. 16, 21, 6.] Σφαιρομαχία, ἡ, Pugna pilaris, illa qua certatur pila. Proprie de Pugilum certamine quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo: Virg. crudo pugnam committere cæstu; Claudian. valido decernere cæstu; Stat. Bellare cæstu. J. Poll. 3. c. ult., tit. περὶ Πυγμῆς καὶ Πύκτου, cum dixisset, Πυγμὴ καὶ πύκτης καὶ πυκτικὸς, καὶ πληκτικὸς, καὶ πὺξ παίειν: et ἐπὶ πύκτου dici posse χεῖρας ὡπλισμένας, s. χεῖρας ὁπλίτιδας, subjungit, Καὶ τὰ ὅπλα, σφαῖραι ἀφ' ὧν καὶ τὸ σφαιρομαχεῖν, καὶ σφαιρομαχία παρ' Ἀριστομένει ἐν Διονύσῳ Ἀσκητῇ. Sic Stat. in præf. l. 4 Sylv. Nam et sphæromachias spectamus, et pilaris lusio admittitur. Ubi Sphæromachias nomine intelligit, quod in Thebaide dicit Bellare cæstu. Alias accipitur et pro Pilari lusione, ut Stat. illic loqui videmus. Testatur id J. Poll. 9, (103.) Ἔξεστι δὲ καὶ σφαιρομαχίαν εἰπεῖν τὴν ἐπίσκυρον τῆς σφαίρας παιδιάν. Quæ ἐπίσκυρος est species τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς, alio nomine dicta ἐπίκοινος et ἐφηβική: nomen ex eo sortita, quoniam οἱ κατ' αὐτὴν σφαιρίζοντες, ἐπὶ λατύπης ἑστῶτες (quæ σκύρος dicitur) βολῇ σφαίρας ἀλλήλους ἐξεδίωκον, Eust. 1601. J. Poll. quoque l. 9. hanc ἐπίσκυρον testatur vocari alio nomine ἐπίκοινον et ἔφηβον, sed fusius describit. Vide locum, quem, quoniam corruptus est, ascribere nolui. Tale fere est quod Sipontinus ap. Martial. per Harpaston intelligit, Cum multi sint, inquit, ludentes, et in duas partes divisi, ita ut utrimque e regione sibi invicem oppositi sint, ad suos quisque transmittere pilam conatur, quam adversarii nituntur arripere. Sic magno labore luditur: decidit sæpe in terram pila: ad quam catervatim currentes, se invicem prosternunt, pulvereque et sudore infecti flavescunt. Laboriosum ludi genus, et ideo grandioribus tantum conveniens. Hæc ille, exponens h. l. Martialis, Sive harpasta manu pulverulenta rapis: addens, ἁρπαστὸν esse Pilam crassiorem pila paganica, tenuiorem folle: e panno fere fieri, aliquando e pelle: lana tomentove impleri, non repercuti. De hac tamen voce alii paulo aliter. Sed nota hisce in ll. obiter, tres istas voces, NIMIRUM Ἐπίσκυρος, ET Σκῦρος: ITEM Ἁρπαστόν. [Sphæromachia, Seneca Epist. 80., ubi al. * Sphyromachia. Phrynichus Bekkeri 62. Wyttenb. ad Plut. 6, 585. " Eust. Od. Θ. 315. Ἐπεχωρίαζέ φασι Λακεδαιμονίοις ἀγὼν, * τὰ Σφαιρομάχια." Gataker. Mss. * Σφαιρόμορφος, Philes de Eleph. p. 95. * Σφαιροπαίκτης, Gl. sine interpr.] Σφαιροπαικτέω, Pila ludo, διὰ σφαίρας παίζω, Suid.: i. q. σφαιρίζω. Cic. Pila ludere, Ad pilam se conferre; Cels. Pila se exercere; Seneca, In lusu est aliquid, scite ac diligenter pilam excipere; sed non dicitur bonus lusor, nisi qui apte et expedite remisit quam acceperat. [* Σφαιροποιὸς, Gl. Pilarius. * Σφαιροποιέω, Globum facio, Plut. 7, 399. 497. Strabo 1. p. 96. * " Σφαιροποιΐα, de hac scripsit Archimedes, Fabr. B. Gr. P. 3. p. 550." Schleusn. Mss. * Σφαιροσύνθετος, Pisid. Opif. 420. * Σφαιρουργὸς, unde * Σφαιρουργία, Tzetz. Ch. 12, 266.]

[* "Ἔνσφαιρος, Rotundus, Tzetz. Ch. 7, 727." Elberling. Mss. " Ad Diod. S. 1, 170." Schæf. Mss. * Ἐπίσφαιρον, τὸ, Globus, Plut. 9, 282. Τῶν ἐν ταῖς παλαίστραις διαμαχομένων ἐπισφαίροις περιδέουσι τὰς χεῖρας, ὅπως εἰς ἀνήκεστον ἡ ἅμιλλα μηθὲν ἐκπίπτῃ μαλακὴν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἄλυπον. Polyb. 10, 20, 3. Μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ἐσκυτωμέναις μετ' ἐπισφαίρων μαχαίραις: Schw. autem edidit ἐπισφαιρῶν, quasi ab * Ἐπισφαίρα, ἡ. Male in Glossis Ἐπισφερα· Pugilli: * Ἐπισφεριον· Pugil: Ἐπισφερια· Pugilla. Vide Σφερεών. * " Εὔσφαιρος, Tzetz. Ch. 11, 492." Elberling. Mss.] Ἡμισφαίριον, τὸ, Dimidiata sphæra, Dimidiatus globus, Dimidia sphæræ aut globi pars. Vide Σφαιροειδής. [* Μεσόσφαιρος, Arrian. Peripl. p. 37. * " Περισφαίριον, Tzetz. Exeg. in Il. 83, 20." Schæf. Mss.]

[* Σφαῖρος, i. q. σφαιροειδὴς, Empedocles ap. M. Anton. 8, 41. 12, 3. vide nott. " Stob. Ecl. Phys. l. 1. tit. 2." Kall. Mss. * " Σφαιρεὺς, s. * Σφαιρὴς, Orbicularis, Manetho 2, 28. et p. 272. Gron., si lectio sana." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Σφαιρεῖς, οἱ, Nom. propr., Paus. 1, 391." Schæf. Mss.]

Σφαιρικὸς, Ad sphæram pertinens, Sphæræ s. Globi proprius: λόγος, Sphæræ ratio, ap. Proclum: item, σφαιρικὴ θήκη, Theca sphæræ, Theca in qua reponi solet sphæra, s. globus. Et plur. τὰ σφαιρικὰ, Sphærica, Res sphæricæ, s. Quæ in sphæra videntur ac cognoscuntur. Epigr. in Astrologos, Ἀντικράτης ᾔδει τὰ σφαιρικὰ μᾶλλον Ἀράτου Πολλῷ, τὴν δ' ἰδίην οὐκ ἐνόει γένεσιν. Exp. etiam Globosus, σφαιροειδής. [" Philodem. 26." Schæf. Mss. Σφαιρικὴ, vide Σφαιριστική. Σφαιρικοὶ numeri, Nicom. Arithm. 2, 17. p. 131. 132. Anim. 297.] Σφαιρικῶς, In modum sphæræ s. globi, Quemadmodum globus, pila, Plut. (7, 593.) Κινῆσαι σφ. κύλινδρον ἢ κυβικῶς, ἢ λύραν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς, Eo motu qui sphæræ s. globi proprius est. Nam σφαῖρα κινεῖται σφαιρικῶς, κύλινδρος κυλινδρικῶς, [8, 718.]

Σφαιρίτης, itidem Rotundus et globosus in modum sphæræ s. pilæ. FEM. Σφαιρῖτις, ἡ, Rotunda et globosa in modum sphæræ s. pilæ. Apud Medicos et eos qui de plantis scripserunt, σφαιρῖτις dicitur ἡ σφαιρῖτις κυπάρισσος, Cupressus quæ pilulæ in modum rotunda semina fert: ut docet Gal. e Sorano, τῶν κατὰ Τόπ. 1. Σφαιρίτιδος φύλλα· καλεῖται δὲ σφαιρῖτις, ἡ τὰ σφαιρία φέρουσα κυπάρισσος. De qua et Aët. 12, 44. et Herm. Barb. Coroll. 2, 397. Vide et Σφαιρίον.

Σφαιρίον, τὸ, Globulus, Pilula, Theophr. H. Pl. 3, 8. de robore, Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον πῖλον· τοῦτο δ' ἐστὶ σφαιρίον ἐριῶδες, μαλακόν. Unde Plin. 16, 7. Nascuntur in eo et pilulæ nucibus non absimiles, intus habentes floccos molles. Et mox, Fert et aliam inutilem pilulam cum capillo. Paulo post, Gignit et e foliis convolutas pilulas. Diosc. 2, 213. Σφαιρία τῶν κορύμβων, Globosi acini corymborum, Pilulis similes corymborum acini. Cui similem locum vide in Σφαῖρα. Et 1, 106. Σφαιρία τὰ κυπαρίσσου, Pilulæ cupressi, Galbuli, ut Varro 1, 40. Galbuli, qui in cupresso nascuntur, tanquam pilæ parvæ. Nisi forte reponendum Globuli. Plin. vocat Pilulas, 17, 10. E cupresso femina (mas enim non gignit) pilulæ collectæ, quibus docui mensibus, siccantur sole, ruptæque emittunt semen. Ubi Cupressum feminam vocat, quam Soranus σφαιρίτιδα, ex eo quod pilulas s. parvas pilas ferat. || Σφαίριον et ἀκροῤῥίνιον, Totus ambitus narium. J. Poll. [" Cornar. Ecl. p. 134. Hemst. ad Plutum p. 282." Schæf. Mss. Dio Cass. 61. p. 698. not.] Affertur et aliud DIMIN. Σφαιρίδιον, τὸ, Pilula, [Gl.] Globulus, Sphæricum quiddam ac rotundum in modum pilulæ s. globi.

Σφαιρηδὸν, In modum globi s. pilulæ, σφαιρικῶς, Faciendo pilam s. globum, In orbem, Opp. K. 3, (387.) Αἶψα μάλα σφαιρηδὸν ἀνέδραμεν αἰθομένη θρίξ: nam adustus pilus orbem s. spiram facere solet recurrendo; ideoque potuisset dicere σπειρηδόν. Suid. σφαιρηδὸν, διὰ σφαίρας. [" Jacobs. Anth. 10, 256. Heyn. Hom. 6, 406." Schæf. Mss. Aratus 531. ubi al. * Περισφαιρηδὸν conjunctim.]

[* Σφαιρὼν, ῶνος, ὁ, Retis genus, Opp. 'A. 3, 83. σὺν δὲ σαγήναις Πέζας καὶ σφαιρῶνας ὁμοῦ σκολιόν τε πάναγρον.] " Σφερεὼν, ῶνος, ὁ, Rete rotundum, VV. " LL. Sed σφαιρεὼν rectius scriberetur."

Σφαιρόω, Conglobo, In pilam cogo, In globosam et rotundam massam conformo, σφαῖραν ποιῶ, συστρογγύλλω, Alex. Aphr. 1 Probl. Pass. Σφαιρόομαι, Conglobor, In pilam cogor, In globosam et rotundam massam coëo: unde σφαιρούμενοι, In formam pilæ se convolventes, * σφαιρηδὸν συστρεφόμενοι. Diosc. 2, 37. Σφαιρεομενοι κατὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν χειρῶν: pro quo Gal. Κατὰ τὰς τῶν δακτύλων ἐπερείσεις σφαιρούμενοι: de bestiolis quæ Multipedæ nominantur ob multos pedes, de quibus Scrib. Largus, Tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem. Marc. Empir. Contacti in globulos complicantur; Contacti contrahuntur et rotundantur. Plin. Tactu

A contrahunt se: ut rursum Gal. Ὅταν ἑαυτοὺς σφαιρώσωσι. Vide hæc omnia fusius supra, T. 2. c. 1337. 1338. Hasta quoque aut jaculum σφαιροῦσθαι dicitur, cum ei rotunda aliqua e ligno pila infigitur, ne pungere possit, vel cum ab ipso fabro cuspis s. mucro rotundatur, et e mucronata cuspide fit globosa pilula. Aristot. Eth. 3, 1. Οἰηθείη δ' ἄν τις καὶ ἐσφαιρῶσθαι τὸ λελογχωμένον δόρυ. Ubi Interpres, Hastam sphæræ in modum esse obtusam, quæ mucronem habeat acutum. Et Xen. Ἱππ. (8, 10.) p. 552. Ὁ δὲ διώκῃ, ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἀκόντια καὶ δόρυ ὡσαύτως πεπραγματευμένον, Hic autem insequatur, præpilata tenens jacula, hastamque consulto ita fabricatam, ne lædere possit, Bud. Comm. 308. Quæ ἐσφαιρωμένα ἀκόντια paulo post vocat σφαιρωτά. [" Theocr. 22, 46. Stanl. Eum. 104. Heyn. Hom. 7, 271. Ἐσφαιρωμένος, Præpilatus, Heind. ad Plat. Gorg. 35." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 461. Ælian. V. H. 219." Wakef. Mss.] Σφαίρωμα, τὸ, Massa rotunda s. globosa in modum pilæ, i. q. σφαῖρα. Aristot.
B Mechan. σφαίρωμα vocat Æquipondium pilæ instar globosum, σήκωμα σφαιροειδὲς, s. σφαιρωτόν. Item σφαιρώματα dicuntur Rotundæ ac globosæ natium partes. Schol. Aristoph. Εἰρ. (1238.) Ὄῤῥος δέ ἐστιν ὁ ὑποκείμενος τοῖς σφαιρώμασι τόπος. Sextus Emp. (Hypot. 2, 16.) pro Toris musculorum sumsisse dicitur. [" Ad Charit. 757. 760." Schæf. Mss.] Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Corrigia s. Lorum calcei, Ligula calceamenti, Greg. Naz. Or., quam εἰς τὰ Ἐπιφάνια habuit, Τί δὲ ὁ σφαιρωτὴρ τοῦ ὑποδήματος, ὃν οὐ λύει ὁ βαπτίζων Ἰησοῦν; Corrigia calceamenti, Rufin. Legitur ap. Hes. quoque et Suid.: quorum hic exp. τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος, ille κόμμα λώρου, σκύτος. Infra σφυρωτὴρ ead. signif. [Vide Schleusn. Lex. V. T. * " Σφαιρωτὴς, Synes. Hymn. 5, 17." Boiss. Mss.] Σφαιρωτὸς, Rotundatus, In globosam rotundamque massam coactus in modum pilæ, i. q. ἐσφαιρωμένος: nam Xen. Ἱππ. (8, 10.) p. 552. σφαιρωτὰ vocat, quæ ibid. ἀκόντια ἐσφαιρωμένα: post verba in Σφαιροῦμαι citata, Καὶ ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆ-
C ται, ἀκοντίζοι τὸν φεύγοντα τοῖς σφαιρωτοῖς. Vide Σφαιρόω. [" Opp. K. 2, 92." Wakef. Mss. * " Καλλισφαίρωτος, Const. Manass. Chron. p. 8. (113.)" Boiss. Mss. * Ἀποσφαιρόω, Globulos conficio, Athen. 42., sed locus est dubius * " Ἐνσφαιρόω, Nonn. D. 32, 77." Wakef. Mss. * Ἐπισφαιρόω, unde * " Ἐπισφαίρωμα, Anna C. 78." Elberling. Mss.] Συσφαιρόω, Conglobo, Corrotundo. Pass. Συσφαιροῦσθαι, Conglobari, Corrotundari: ut Seneca dicit grandinem posse corrotundari, etiamsi non sit talis, cum defertur: συσφαιροῦσθαι s. σφαιροῦσθαι: unde ap. Aristoph. στρογγύλαι χάλαζαι.

Σφαιρίζω, i. q. σφαιροπαικτέω, Pila ludo, J. Poll. Εἴποις ἂν τοὺς σφαιρίζοντας, σφαῖραν παίζειν, σφαῖραν ῥίπτειν, βάλλειν, ἀφιέναι, πέμπειν, προσπέμπειν, ἐκπέμπειν, ἀνταφιέναι, * ἀνταποφέρειν. Seneca dicit Pilam excipere ac remittere, ut Plato Euthyd. Σφαῖραν ἐκδέξασθαι. Plut. (6, 139.) Τοῖς σφαιρίζουσιν ἅμα τοῦ βαλεῖν καὶ τοῦ λαβεῖν τὴν σφαῖραν ἡ μάθησις. Aliquanto post, Ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βαλόντι δεῖ συγκι-
D νούμενον εὐρύθμως φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Utitur et Athen. [14. " Jacobs. Anth. 6, 110." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii p. 122. Matthæi. " Hes. Ἐτυμπανίσθησαν· ἐκρεμάσθησαν, ἐσφαιρίσθησαν." Gataker. Mss. * Σφαίρισμα, Eust. Od. Θ. p. 316, 15. * Σφαιρισμὸς, Artemid. 4, 69. " Leo Diac. Notit. Mss. 8, 274." Boiss. Mss.] Σφαίρισις, Lusio pilaris, Stat. Ludus pilæ, Cic. Jactus pilarum, Ovid.: Aristot. Rhet. 1. Ἀστραγαλίσεις, σφαιρίσεις, κυβείας, πεττείας. Suet. Aug. Exercitationes campestres post civilia bella omisit, et ad pilam primo folliculumque transiit. I. e. Convertit se ad σφαίρισιν s. σφαιρομαχίαν. Ubi Follem appellat genus quoddam pilæ e corio, quod spiritu inflatur, crassius ceteris, sed non multo gravius, quodque pugno redditur, non palma, ut reliquæ pilæ. [" Toup. Opusc. 1, 461." Schæf. Mss. * Σφαιριστὴρ, * Σφαιριστήριος, unde] Σφαιριστήριον, τὸ, Locus τῇ σφαιρίσει destinatus, in quo pila luditur. Quo vocab. utitur Suet. Vespasiano, et Plin. Junior Ep. 2, 17. item Lampridius Alexandro, Post lectio-

nem, operam palæstræ, aut sphæristerio, aut cursui, A aut luctaminibus mollioribus dabat. Ubi tamen σφαιριστήριον accepit pro σφαίρισις, i. e. Lusio pilaris: de qua Plin. Junior Ep. 3. Ubi hora balinei nuntiata est, in sole, si vento caret, ambulat nudus; deinde movetur pila vehementer et diu. I. e. In sphæristerio sese exercet pila; est enim σφαιριστήριον balinei locus in quo pila solebant exerceri, et post varias exercitationes defricari. Vide et Bud. Annot. Prior. in Pand. [* Σφαίριστρα, i. q. σφαιριστήριον, Plut. 9, 338. Schneidero susp.] Σφαιριστὴς, Qui pila ludit, callet artem ludendi pila, novit ludere pila, Jacere excipereque et reddere pilam peritus. Athen. (548.) Ἦν δὲ ὁ Λύκων καὶ σφαιριστὴς ἀγαθὸς καὶ ἐπιδέξιος, Scite et dextre ludebat pila. [Cf. Συσφαιριστής. " Toup. Emendd. 2, 226." Schæf. Mss.] Σφαιριστικὸς, Pertinens ad σφαιριστὴν, Peritus ludere pila, ἀγαθὸς καὶ ἐπιδέξιος σφαιριστής. [Male * Σφαιρητικὸς, in Clem. Alex. Str. 2. p. 442, 24. Vide Bast. in Add. ad Greg. Cor. 917.] FEM. Σφαιριστικὴ, sc. τέχνη, Ars s. Scientia B ludendi pila, Athen. (14.) Πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ τὴν σφαιριστικὴν ἁμίλλης. Ibid. Timocrates Lacon dicitur scripsisse περὶ Σφαιριστικῆς, de Arte s. Scientia et dexteritate quæ in lusione pilari requiritur. Ibid. ead. signif. usurpatum LEGITUR Σφαιρικὴ: Πολλοὶ διὰ τὴν σφαιρικὴν αὐτῷ συναπεδύοντο τῶν Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως φίλων, de Ctesibio Philosopho Chalcidensi, qui οὐκ ἀηδῶς ἐσφαίριζε. Et paulo ante, Διαβόητος ἐπὶ σφαιρικῇ, de quodam Demotele. Et Suid. Τὴν δὲ σφαιρικὴν ἔπαιζεν Ἀριστόνικος ὁ Καρύστιος, ὁ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως συσφαιριστής. [Vide Συσφαιριστής. " Σφαιριστικὴ, Σφαιρικὴ, Toup. Opusc. 1, 461." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνασφαιρίζω, Theod. 1, 951." Kall. Mss. * " Ἀντισφαιρίζω, Pila invicem ludo, Cum aliis ad pilam componor. Ita fere omnes vett. Interprr. vertunt A. 9, 5. τοὺς ἀντισφαιριοῦντας. Sed 1. caret hoc verbum auctoritate. 2. J. Poll. 9, 107. habet quidem ἀντιπέμπειν, ἀνταφιέναι, * ἀνταποφέρειν, et §. 104. ἀντιβαλεῖν, sed non ἀντισφαιρίζειν. 3. Vett. C Edd. usque ad Castal., qui primus invexit ἀντισφαιριοῦντας, habent ἀντιφεροῦντας, quod commode mutari potest in ἀντιφεριοῦντας. Nam ἀντιφερίζειν dicuntur, Qui comparantur ad quodcunque certamen. Et hæc est Zeunii ratio. Aliter locum tentat Morus." Lex. Xen.] Ἀποσφαιρίζω, Ejaculor et relido pilam, Pilam repello s. resilire facio, Retorqueo et relido in modum pilæ, Aristot. Probl. 9, 24. Bud. [* Ἀποσφαίρισις, Excursio, Schol. Lycophr. 17. al. * Ἀποσφαίρησις, vide Müller. T. 1. p. 301. * Διασφαιρίζω, Eur. Bacch. 1133. * Ἐκσφαιρίζω, Nicet. Ann. 4, 3. " Const. Manass. Chron. p. 111." Boiss. Mss. * Μετασφαιρίζω, unde * Μετασφαιρισμὸς, Antyllus Oribasii p. 123. Matthæi.] Συσφαιρίζω, Una cum alio s. aliis pila ludo. Συσφαιριστὴς, Collusor in ludo pilæ. Suid. in Σφαιρική. [" Suidæ verba ista, quæ habet ille sub v. Σφαῖρα, et iterum v. Χορεία, desumta videntur ex integro olim Athenæi opere l. 1., ubi Epitome p. 19. et Ptol. Hephæstio p. 306. idemque Suidas v. Ὄρμησις, simplex vocab. σφαιριστὴς habent." Schw. D Mss. " Toup. Opusc. 1, 461. Emendd. 2, 226." Schæf. Mss.]

ΣΦΑΚΟΣ, ὁ, Salvia, ἐλελίσφακος, ut Suid. exp. ap. Aristoph. hoc in loco (Θ. 486.) Καθ' ὁ μὲν ἔτριβε κεζρίδας, ἄνηθον, σφάκον. Itidem leg. videtur ap. Diosc. 3, 40. Ἐλελίσφακον· οἱ δὲ ἐλαφόβοσκον, οἱ δὲ σφάκον: et ap. Apul. de Virt. Herb., Salviam quidam Græcorum Cission, alii Elelisphacon, alii Sphacon, alii Bechion appellavere: Ægyptii Anusi, Itali Salviam, alii Tussilaginem vocant. Elelisphacos agrestis, gravioris est odoris: usualis vero, quæ est boni odoris ac lenioris, Salvia vocatur. Apud illum tamen legitur σφάγνον in vulgatis Edd., ap. hunc vero Phacon. [" Salviam arboream hodie in Græcia vocatur ἐλεσφακιὰ, teste Sibthorpio ap. Walpole p. 240. quam in Prodromo Floræ Gr. non reperi nominatam." Schn. Ind. Theophr.] || Plinio est φυτὸν longe diversum a salvia; sic enim ille 24, 6. Sphagnos, s. Sphacos, s. Bryon, et in Gallia (ut indicavimus) nascitur. Et 12, 23. Sphagnos infra eos situs in Cyrenaica provincia maxime probatur: alii Bryon vocant. Fertur et in Ægypto nasci, quin et in Gallia: nec dubitarim. Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maxime videmus, sed odore præstantes. Pro hoc sive σφάκος sive σφάγνος legimus φάσκον ap. Theophr. H. Pl. 3, 9. Ὃ δὲ καλοῦσί τινες φάσκον, ὁμοίως τοῖς βρογχίοις ἢ αἰγίλωψ φέρει, πολιὸν καὶ βρόγχιον· καὶ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννυται, καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρόν. Unde est quod Plin. scripsit 16, 8. E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops, fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et e ramis dependentes, cubitali magnitudine, odoratos. Apud Hes. vero hæc leguntur, Σφακὸς, χόρτος, ὃν τὰ κτήνη ἐσθίει· οἱ δὲ τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν ἐπιγεννώμενον, ὃ καλοῦσι βρύον· οὐκ εὖ· ἐκεῖνος γὰρ φακὸς λέγεται. Quem Lexicogr. sequendo, ap. Theophr. leg. foret φακὸν, itidemque ap. Plin. Nec mendi suspectum haberi debet illud φακὸς, cum ipse in litera φ sic scribat, φακὸς, βρύον τὸ ἐν λίμνῃ, Muscus palustris. Nota igitur in ante citatis ll. hæc quoque NOMINA, Σφάγνος SIVE Σφάγνον: ITEM Φακὸς ET Φάσκον. [" Σφάγνον, Seseli, Diosc. Notha 454. Aspalathus, 441." Boiss. Mss. " Σφάκος, Phryn. Ecl. 40. Kuster. Aristoph. 55." Schæf. Mss. Vide Lex. VV. Peregr. p. ccviii.]

Ἐλελίσφακος SIVE Ἐλελίσφακον, i. q. σφάκος, i. e. Salvia: quanquam Apul. sylvestrem salviam hoc nomine videtur intelligere, sativam autem, σφάκου appellatione. Est et sylvestris elelisphacos (inquit Plin. 22, 25.) dicta a Græcis, ab aliis Phacos. Est ea sativa lente levior, et folio minore atque sicciore et odoratiore. Est et alterum genus ejus sylvestris, odore gravi: hæc mitior. Et paulo post, Nostri, qui nunc sunt, herbarii Elelisphacon Græce, Latine Salviam vocant, menthæ similem, canam, odoratam. Vide plura ap. Diosc. 3, 40. ubi neutro genere ἐλελίσφακον dicit. Masc. autem genere utuntur, Gal., Aët., Paulus Ægin. [Theophr. H. Pl. 6, 11, 4. Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 76.] UNDE Ἐλελισφακίτης οἶνος, Vinum salviatum, Diosc. 5.

Σφακώδης, Abundans σφάκῳ, Dives σφάκου. Hes. σφακώδη κλιτὴν exp. καθ' ὃν ὁ φακὸς ἐφύετο: subjungens, σφακὸν esse ἄγριον φυτόν.

Σφάκελος, ὁ, Species quædam est τοῦ σφάκου s. ἐλελισφάκου, Salvia mas, ut quidam volunt, qui ἐλελίσφακον dicunt esse Salviam feminam et latifoliam: utramque autem in hortis nunc coli. Theophr. H. Pl. 6, 2. Σφάκελος δὲ καὶ ἐλελίσφακος διαφέρουσιν, ὡς ἂν τὸ μὲν, ἥμερον, τὸ δὲ, ἄγριον· λειότερον γὰρ τὸ φύλλον τοῦ σφακέλου, καὶ ἔλαττον, καὶ ἧττον αὐχμηρόν· τὸ δὲ τοῦ ἐλελισφάκου, βαρύτερον. Unde desumsit Plin. quæ in Ἐλελίσφακος citavi: quamvis ibi ἐλελίσφακον videatur in lentium genere ponere. [" At vitiose ap. Theophr. σφάκελος vulgo legi, cum σφάκος oportuisset, jam pridem docuere VV. DD. Vide Bod. a Stapel. ad Theophr. 570. Pariter ap. Athen. 63. σφάκελον in accus. casu vulgo legebatur, ubi σφάκον correxit Schw., præeunte eod. Bod. 638." Schw. Mss.] || Alioquin Σφάκελος est Partis inflammationem perpessæ mortificatio; præcedente sc. phlegmone: quæ si nec digeri, nec in pus mutari potest propter magnitudinem suam, vel caloris nativi roborisque infirmitatem, primum εἰς γάγγραιναν, deinde vero εἰς σφάκελον degenerat. Appellant enim Medici γάγγραιναν quidem, Mortificationem non perfectam, sed quæ adhuc fiat: σφάκελον vero, cum ea perfecta est. Cujus non aliud remedium est quam emortuum membrum quamproxime sanæ parti præcidere. Est igitur inter magnam phlegmonem et σφάκελον media gangræna, tanto gravior ejusmodi inflammatione, quanto levior est sphacelo. Sub hoc enim natura membri universa corrumpitur: idemque, ubi jam hæret, curationem non admittit. Notæ ejus sunt, sensus partis ægræ prorsus abolitus, et color niger, sicut gangrænæ color lividus, sensusque doloris hebes. Hippocr. (sicut annotat Gal. Comm. 2 in l. Περὶ Ἀγμῶν) σφάκελον vocat, Ubi os e toto cor-

rumpitur: id quod accidit, cum a superjecta carne sanies perniciosa in ipsum defluit. Quod ubi carnosis partibus accidit, aliis atque aliis nominibus appellat, putrescentem hoc modo carnem, alias μυδῶσαν, alias σαπρὰν vel σηπομένην vocans. Vide Gal. Comm. in Aphor. 79. l. 7., ubi ἐπὶ σφακελισμῷ ἀπόστασις ὀστέου. Vide et Aët. l. 3. Serm. 2. c. 56. In arboribus σφάκελος dicitur Cum radices nigrescunt atque emoriuntur; Cum vero cœli injuria eædem tabescunt, et sideribus causa imputatur, ἀστροβολησία nominatur s. ἀστροβολία, Lat. Sideratio. Theophr. H. Pl. 4, 16. Ἁλίσκεται συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ, καλεῖται δὲ σφακελισμὸς, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι. Hinc est quod scribit Plin. 17, 24. Sideratio toto cœlo constat: verum ut homini nervorum cruciatus, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo: et sunt ap. Græcos sua nomina utrique vitio. Lege rursus Theophr. C. Pl. 5, 10. ubi inter σφακελισμὸν et ἀστροβολίαν distinguit. || Σφάκελος pro Gangræna quoque accipi dicitur, i. e. pro Incipiente sphacelo, ut ap. Hippocr. Aphor. 50. l. 7. Ὁκόσοισι σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, ἐν τρισὶ ἡμέρῃσι ἀπόλλυνται· ἢν δὲ ταύτας διαφύγωσι, ὑγιέες γίνονται. Ubi Gal., Si (inquit) tales sanescunt, non erat σφάκελος proprie dictus, sed γάγγραινα, quæ potius in carne intelligitur, ut σφάκελος in ossibus. Sed et alii Scriptt. vett. Gangrænam σφακέλου appellatione intellexisse putantur, ut Auctor Proverbii illius ap. Suid. Σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν, de quo Erasm. Chil. Item in hac gradatione Epicharmi ap. Athen. (36.) in mores depravatos, ἐκ μὲν θυσίας Θοίνη· ἐκ δὲ θοίνης, πόσις ἐγένετο — Ἐκ δὲ πόσιος, κῶμος· ἐκ κώμου δ' ἐγένετο θυανία· Ἐκ δὲ θυανίας, δίκη 'γένετ', ἐκ δίκης δὲ καταδίκη· Ἐκ δὲ καταδίκης, πέδαι τε καὶ σφάκελος καὶ ζημία. Quæ sic quidam interpr. E sacrificio quidem, epulum; e epulo vero, orta est potatio; e potatione, comessatio; e comessatione, bacchatio; e bacchatione, enata lis est et judicium; ex judicio, secuta est damnatio; inde provenerunt compedes et gangræna et mulcta. || Equis etiam accidit σφάκελος, ut testatur Apsyrtus in Hippiatria, Βούλομαί σε εἰδέναι ὅτι ἐν τοῖς ἵπποις σφακελισμὸς γίνεται, οὗ σημεῖα τάδε· πίπτει ἐξαίφνης, καὶ τῶν ἄρθρων ἃ μὲν ἀνίεται, ἃ δὲ συντείνεται, καὶ παλμὸς ὅλου τοῦ σώματος· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἀφρὸς περὶ τὸ στόμα γίνεται. Ubi quidam interpr. Siderationem, non assentientes iis qui Comitialem morbum verterant, quem Plin. et Solinus solis animalium hominibus et coturnicibus ajunt accidere: Hippocr., capris etiam, in l. Περὶ Ἱερῆς Νούσου. || Æschylus σφάκελον appellasse dicitur παραπληξίαν et mentis emotionem, Pr. (877.) Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι, Furore atque insania accendor. Idem de Furioso ventorum impetu accepit, (1044.) dicens, αἰθὴρ Δ' ἐρεθιζέσθω βρυντῇ, σφακέλῳ Τ' ἀγρίων ἀνέμων, Schol. exp. σύντονον κίνησιν, proprie esse scribens σῆψιν ἐγκεφάλου. Suid. exp. non solum σῆψιν τοῦ μυελοῦ καὶ τῶν ὀστέων, item παραπληξίαν, sed etiam σφυγμὸν et παλμὸν, ut i. fere sit q. σφαδασμός: Hes. ἄμετρον ὀδύνην καὶ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόεσιν. || Σφάκελος Suidæ est etiam ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, Medius digitus, qui et infamis nominatur: forsan ita a sphaceli morbi ob putredinem spurcitia dictus. [" Thom. M. 881. Aristoph. Fr. 261. ad Mœr. 342. 394. 420. ad Timæi Lex. 123. Villebr. ad Athen. 1. p. 177. Lips., Ammon. 141. Valck. Anim. 220. Eurip. 3. p. 296. ad Herod. 230." Schæf. Mss. " Opp. 'A. 2, 583. 5, 540." Schæf. Mss. Corai. ad Hippocr. de Aëre §. 65. Blomf. Gl. in Æsch. Pr. 903. * " Σφακελώδης, Archigenes Galeni de LL. Aff. 3, 263." Boiss. Mss.]

Σφακελίας, ὁ, Qui infestatur σφακέλῳ, Qui laborat σφακέλῳ, s. ὁ σφακελίζων, ὁ σφακελιζόμενος, Theophr. C. Pl. 5, 11. Ὁ ἐρέβινθος ἀπόλλυται σφακελίας. Quo cum loco cf. quendam in Σφακελίζω citatum.

Σφακελίζω, Infestor eo morbo qui σφάκελος nominatur. Ετ Σφακελίζομαι, ead. signif. Dicitur enim A in animante, item et in planta, pars aliqua σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, cum νεκροῦται, et quasi mortificatur, amisso sc. sensu et motu, propter caloris nativi et insiti extinctionem, i. e. σβέσιν: quam σβέσιν consequitur μελανισμὸς καὶ σῆψις φονώδης: extincto enim eo calore, nigredo ejusd. partis emortuæ sequitur et putredo cadaverosa. Seu brevius, Cum extincto calore naturali pars emortua denigratur et putrefit, carieque ac tabe exeditur: quod est absoluta gangræna; ubi enim vehemens inflammatio neglecta pervenit ad summum, gangræna oritur: inde σφάκελος s. σφακελισμὸς proficiscitur, si non curetur ipsa gangræna. Aristot. H. A. 3. Σφακελίζει τὰ ὀστᾶ, Ossa carie absumuntur et contabescunt. Sic Plato Tim. Σφακελίσαν ὀστοῦν, Os tabefactum et carie exesum: ut ap. Poëtam, ossa fluentia tabo, Ovid. cæca tabe liquefactæ medullæ. Arbores etiam, s. plantæ, dicuntur σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, Cum sc. earum radices nigrescunt atque emoriuntur: ἀστροβολεῖσθαι autem, Cum siderantur, s. sidere afflantur. Theophr. B C. Pl. 5, 11. prolixius describit quid in plantis dicatur σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, quæque ejus vitii causa sit: ubi etiam addit, quosdam et τὸ ἀστροβολεῖσθαι nominare σφακελίζειν: ipse tamen capite præcedente inter σφακελισμὸν et ἀστροβολησίαν distinguere videtur. Idem 3, 30. de cicere, Καταπλυθείσης δὲ τῆς ἅλμης, ὥσπερ συμφύτου τινὸς στερόμενος, σφακελίζεται, καὶ ὑπὸ καμπῶν κατεσθίεται, Vitiatur atque tabescit, et ab erucis consumitur. Ibid. Σφακελίσαντες ἐρέβινθοι διαφθείρονται, Ciceres radicibus carie tabeque putrescentibus pereunt. Et H. Pl. 8. Σφακελίζει τὰ ὄσπρια, Leguminum radices carie ac putredine vitiantur et pereunt. Alii, Siderantur, ἀστροβολοῦνται: quod paulo diversum esse docet Theophr. C. Pl. 5, 10. et 11. || Porro sicut σφάκελος interdum dicitur de incipiente eo vitio, i. e. Gangræna, ita et σφακελίζειν pro γαγγραινοῦσθαι, i. e. Gangræna vitiari, sciendum est accipi: potestque id vitium in carnibus initio curari: vetus autem sphacelus in ossibus, et qui per longas invaluit moras, curationem C non admittit, sicut nec absoluta gangræna: solumque ferrum postulat. Atque adeo Gal. in Aphor. 50. l. 7. ostendit Hippocr. περὶ Ἀγμῶν καὶ Ἄρθρων verbum σφακελίζειν sæpe posuisse pro διαφθείρεσθαι: nam σφάκελον esse φθορὰν τῆς οὐσίας ὅλης ἑκάστου τῶν σφακελιζόντων μορίων, præcipue in ossibus. Eund. tamen Hippocr. verbum illud de gangræna usurpasse in eo aphorismo videri: sicut Herod., ubi dicit τὸν μηρὸν τοῦ Καμβύσου σφακελίσασθαι: [cf. 3, 66. Ὡς ἐσφακέλισέ τε τὸ ὀστέον καὶ ὁ μηρὸς τάχιστα ἐσάπη.] Sic vero Idem 6, (136.) Σφακελίσαντος αὐτῷ τοῦ μηροῦ. Ubi tamen male quidam interpr. Dissoluto ejus femore. Apud Diosc. 4, 104. legimus σφακελίζοντα ἕλκη: et 2, 153. σφακελίζοντα τραύματα: ut sit, Ulcera et vulnera ad siderationem vergentia, tabemque minantia, corrupta et vitiata ea parte quam infestant. Ubi διάθεσις tantum indicatur, non autem completa ac perfecta corruptela. Ad mentem vero relatum σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, ajunt significare τὸ παραπλήττεσθαι s. τὴν διάνοιαν φθείρεσθαι, D Animo tabescere: ut ἐσφακελισμένος νοῦς sit quod Ovid. de Ponto Eleg. 1, (1, 67.) dicit, mens tabida facta. Et Sallust. Cat. Ubi tabes plerosque civium animos invaserat. [" Ad Mœr. 342. ad Timæi Lex. 123. Eurip. 3. p. 296. Wessel. ad Herod. 230. 501. Thom. M. 881." Schæf. Mss. " Pherecr. Athenæi 3, 7." Boiss. Mss. Dionysii Epitome 12, 8. Schleusn. Lex. V. T.]

Σφακελισμὸς, Ipsum πάθος τοῦ ἐσφακελισμένου, i. q. σφάκελος, quod vide, Theophr. H. Pl. 4, 16. Τοῖς δ' ἡμέροις ἐστὶ πλείω νοσήματα· καὶ τὰ μὲν, ὥσπερ κοινὰ πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, οἷον τό, τε σκωληκοῦσθαι καὶ ἀστροβολεῖσθαι, καὶ ὁ σφακελισμός. Aliquanto post, Ἁλίσκεται συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ· καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δ', ὅταν οἱ κλάδοι: Plin. 17, 14. Arborum quidam communes morbi, quidam privati generum. Communis, vermiculatio est, sideratio, et dolor membrorum: unde partium debilitas, societate nominum quoque cum hominum miseriis. Ubi nota discrimen

statui inter siderationem, quæ est τὸ ἀστροβολεῖσθαι, et inter σφακελισμὸν, qui est Dolor membrorum. Quod clarius patet e sequentibus ap. Theophr.: nec non ap. Plin. Sideratio tota, inquit, cœlo constat. Quapropter et grando in his intelligi debet, et carbunculatio, et quod pruinarum injuria evenit. Proprium tamen siderationis est, ab ortu canis siccitatum vapor, cum insitæ ac novellæ arbores moriuntur, præcipue ficus et vites. Et mox, Verum ut homini cruciatus nervorum, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi; aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo: et sunt ap. Græcos sua nomina utrique vitio. Undique primo dolor, mox et macies earum partium fragilis, postremo tabes morbusque, non intrante succo, aut non perveniente: maximeque id fici sentiunt. Nota igitur quomodo interpretetur has tres voces, NIMIRUM Σκωλήκησις, ET Ἀστροβολησία, ET Σφακελισμὸς, sc. Vermiculatio, Sideratio, Dolor membrorum. Quod postremum explicat planius iis verbis quæ postrema sunt in l. c., cum ait undique primum dolorem sentiri, mox et maciem earum partium fragilem: postremo tabem morbumque, non intrante succo aut non perveniente, ita ut radices inarescant: quæ morbi vis si erumpat in articulos, h. e. cacuminum digitos, vitium id DICITUR Κράδος. De sideratione intelligunt nonnulli quod Horat. Carm. 3, 1. dicit, nunc torrentia agros Sidera: quam siderationem arboribus evenire dicunt, cum pestifero aliquo sidere afflantur atque adeo percutiuntur: unde ἀστρόβλητοι etiam s. ἀστροβόλητοι nominantur. Aliis magis placet, iis verbis ab eo describi vel τὴν ἐπίκαυσιν, i. e. Incendium s. Æstum immoderatum, e quo rubigo oritur; vel Uredinem: et tale fere esse illud, Epod. 16. nullius astri Gregem æstuosa torret impotentia. [" Valck. Anim. ad Ammon. 221. Eurip. 3. p. 296." Schæf. Mss.]

[* Σφακελιστὸς, unde] " Ἀσφακέλιστον, Hes. ἀπερίσπαστον, οὐ μελανθὲν ἀσφάλτῳ. Sed videndum ne " pro ἀσφάλτῳ scr. sit σφακέλῳ: sonat enim potius " τὸ οὐκ ἐσφακελισμένον: comitari autem τὸν σφάκελον s. τὴν γάγγραιναν, μελασμὸν, notum est."

Ἀποσφακελίζω, i. q. simplex σφακελίζω, nisi quod præp. vim ejus auget. Exp. transitive etiam Debilito, Putrefacio: ut sit, Σφάκελον induco, Σφακέλῳ vitio. [Herod. 4, 28. Plut. Lycurgo 16. " Ad Timæi Lex. 123. Valck. Anim. ad Ammon. 221. Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 422. * Ἀποσφακελισμὸς, Schn. Lex. ἁμαρτύρως. * Ἀποσφακέλισις, Hippocr. 831. * Ἐπισφακελίζω, Aret. 59. Hippocr. 790. * Ἐπισφακέλισις, 816.]

Φάκελον quoque ap. Ammon. ea signif. legimus, qua supra habuimus σφάκελος. Nam indicans quid discriminis sit inter φάκελος et φάκελον, sic scribit, φάκελος quidem est φορτίον ξύλων, ut ap. Thuc. (2, 77.) Φακέλους ὕλης: at φάκελον, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Ego tamen de generis mutatione non assentior Ammonio, sed assentirer potius de diversa scriptura. Nam SICUT Σφάκελλος gemino λ scriptum diversam habet signif. a Σφάκελος scripto unico λ, ita ETIAM Φάκελλος existimo synonymum esse τῷ Σφάκελλος, ET Φάκελος τῷ Σφάκελος. Quod certe si ita est, Σφάκελος et Φάκελος dicentur συνωνύμως de Morbo illo in quem absoluta gangræna desinit, ortum e vehementi inflammatione, quæ initio fuit neglecta: at Σφάκελλοι s. Φάκελλος poni pro Fasciculo s. Fasce dicentur: Dionys. H. Hist. 7. Σφάκελλοι φρυγάνων, Fasces s. Fasciculi virgultorum, pro quo 10. (p. 642, 41.) habet Φακίολοι φρυγάνων: et Lucas Act. 28, (3.) Πλῆθος φρυγάνων. In quo l. Dionysii, cum σ ab initio, et duplici λ in medio, scribitur. Sæpius absque illo σ initiali, ut in his ll. quos Suidas citat: sc. e Thuc. Φοροῦντες ὕλης φακέλλους: et ex Josepho (A. J. 7, 4.) Φακέλλους ὕλης ξηρᾶς περιβαλὼν τῷ χωρίῳ, πῦρ ἐνῆκε: et e quodam Anonymo, Ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον βύβλου, ῦ χρυσῶν· καὶ τέφραν ἐργάσασθαι, καὶ βρέξαντα τῷ τῆς Μαρίας λίμνης ὕδατι, ἐπιπλάσαι τοὺς ὀφθαλμούς. Itidem ap. Synes. Ep. 134. Πρώην ἅπασι γέγραφα φάκελλον A ἐπιστολῶν, Διογένει δοὺς, Fasciculum literarum. Suidas in illis tribus ll. quos ex eo attuli, φάκελλον exp. φορτίον: item et δεσμὸν τῶν καλάμων, Fascem arundineum: necnon et εὐάλωτον, quod mendosum est: nam pro his verbis, quæ ap. eum leguntur, Φάκελλον, φορτίον, ἢ εὐάλωτον, expuncto ἢ, et sublata hypodiastole, leg. φορτίον εὐάλωτον, ut ap. Hes., ap. quem tamen unico λ scriptum est φάκελον: itidemque Φακέλους, φόρτους. [Cf. Opp. Ἁ. 4, 419.] || Rursum Suidæ Φάκελλος est τὸ τῆς κεφαλῆς φόρημα, Gestamen quoddam capitis, addenti, nominari id ipsum ET Φακιόλιον: quo vocab. Fasciam intelligo. Supra autem habuimus Φακίολοι φρυγάνων, e Dionysio pro Fasciculi virgultorum: a NOM. Φακίολος, Fasciculus, Fascis. [" Tota hæc observatio nititur mendosa scriptura, quæ temere in Edd. quasdam Ammonii irrepserat: recte Valck. p. 141. ex Ald. Ed., pro φάκελον, quod semel atque iterum temere editum erat, Σφάκελος reposuit." Schw. Mss. " Σφάκελλος, ad Mœr. 394. ad Dionys. H. 3, 1336. Φάκελλος, Φάκε-
B λος, Musgr. Cycl. 241. Kuhn. ad Paus. 250. ad Anton. Lib. 182. Verh., ad Mœr. 342. 393. 410. Valck. Anim. ad Ammon. 220. ad Herod. 309. 312. Thom. M. 881. Marcell. de V. Thuc. p. 8. ad Dionys. H. l. c. (* Φακελίτης, unde) * Φακελῖτις, Heyn. in Virg. 1. p. clxxvii." Schæf. Mss. * Φακελόω, Nicet. Annal. 10, 9. Τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολύστιχον ἐφακέλωσαν.]

ΣΦΑΛΛΩ, αλῶ, Supplanto, (ut ap. Cic. Supplantare eum, quicum certet,) Everto. Suid. σφῆλας, καταβαλὼν, προσουδίσας, in h. l. Σφῆλας ἐπὶ τὴν γῆν τὸν ἄνθρωπον, Dejecto in terram et prostrato homine. Sic Hom. etiam usurpavit: ut Od. P. 465. οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο. Et Il. Ψ. (719.) Οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι, Eum non poterat humi prosternere. [Theocr. 24, 110. Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασι.] Similiter prosæ quoque Scriptt. usurpant. Plut. Sulla (29.) de Telesino Samnite, Καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσενεχθεὶς, ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν (τὸν Σύλ-
C λαν) ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, Ut athleta assurgens integer in labore jam confectum, non multum abfuit quin ad portas urbis Romæ everteret ac prosterneret, Xen. K. Π. 8, (8, 6.) Νομίζοντες, τὸ μὴ ὑπερπίνειν, ἧττον ἂν καὶ σώματα καὶ γνώμας σφάλλειν. Itidem ab Eod. Λ. (5, 4.) Αἱ οὐκ ἀναγκαῖαι πόσεις σφάλλουσι μὲν σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. Nam qui nimio se ingurgitarunt mero, titubare in incessu solent aut prorsus corruere; nec mens eorum sibi constat. [Liv. 21, 36. Lubrica glacie in prono citius pedes fallente.] Metaphorice plerumque, ut Lat. Everto, Subverto, Labefacio, Labefacto, Pessundo. Venus ap. Eur. Hipp. (6.) Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα, Honoro et eveho qui mea observant jussa, et imperio meo non reluctantur: everto autem et pessundo, qui magnos sibi adversum nos sumunt spiritus. Vel, Everto bonis et honoribus. Thuc. 5, (16.) p. 170. Ὡς οὐδὲν σφῆλας τὴν πόλιν διεγένετο, Nihil fecit quo resp. labefactari posset et everti, Cic.
D Paulo post dicit, Ἐν εἰρήνῃ οὐδενὸς σφάλματος γιγνομένου. Itidem Æschin. (71.) Ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν οὐκ ἠδύνατο σφῆλαι. Nisi hic malis interpretari Fallere, Circumvenire. Nam accipitur interdum in hac etiam signif.: ut quidem exp. et ap. Plut. Fabio, Ἅπαξ ὀλίγον παρακρουσάμενος ἔσφηλε τὸν ἄνδρα, Semel parum abfuit quin fefellerit et circumvenerit hominem. Thuc. 2, (87.) Ἡ ἀπειρία πρῶτον ναυμαχοῦντας ἔσφηλεν, Fefellit in prælio navali. Quibus tamen in ll. σφάλλειν possis accipere etiam pro Labefactare, Evertere. Clarius Fallendi signif. habet ap. Plat. Epist. 7. Ταὐτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, Idem Dionem quoque fefellit. Et ap. Herodian. 6, (5, 18.) Ἔσφηλε δὲ αὐτοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, μήτε εἰσαγαγὼν τὸν στρατὸν, μήτε εἰσελθὼν, Sed eos Alexander fefellit. Aliquanto ante, Ἔσφηλε δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην ἡ τύχη. Opinionem ejus fefellit; s. Eum destituit et frustrata est. Plut. (7, 695.) Πολλαῖς γὰρ οἱ θεοὶ μορφαῖς οὐ σοφισμάτων, ut Eur. ait, ἀλλὰ πραγμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς, Multis enim modis dii nos non captionum, sed

rerum fallunt. Sed fortasse non minus recte et in h. l. et in proxime præcedentibus accipietur σφάλλω pro Frustror spem alicujus, Facio ut quis sua spe excidat. Quod certe est potius Spem alicujus fallo, quam simpl. Aliquem fallo. Tale est pass. σφαλεὶς, quod Suid. exp. ἀποτυχὼν, Frustratus, Qui aberravit. Apud Herm. σφάλλω et pro Induco in errorem, Facio ut quis erret. || Hes. non solum transitivam signif. tribuit verbo σφάλλειν, (exponens κλίνειν, καταβάλλειν: itidemque Σφῆλαι, σαλεῦσαι, κινῆσαι, Concutere ac labefactare, Commovere,) sed etiam neutralem, σφάλλειν exponens ἁμαρτάνειν, Aberrare: ut i. sit q. πταίειν. Cujus signif. exemplum desidero. || Σφάλλω exp. etiam Averto, Plut. Themist. Τὰς ναῦς ἔσφαλλε, καὶ παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἕλλησι, Naves avertebat, et Græcis latera dabat.

Pass. Σφάλλομαι, Supplantor, Dejicior, Evertor, Labefactor, Plut. de Laude Propria, Ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλλόμενος, ἑαυτὸν εἰς ὀρθὸν καθιστὰς, Qui a fortuna labefactatur et evertitur. Itidem Xen. Σ. (2, 26.) p. 512. Ἢν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα, ταχὺ ἡμῖν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γνῶμαι σφαλοῦνται, (quemadmodum τὰ φυτὰ nequeunt ὀρθοῦσθαι, ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ,) Si nimium potemus, vinum et corpora nostra et mentes nostras labefaciet: sicuti supra dicit, Τὸ ὑπερπίνειν καὶ σώματα καὶ γνώμας σφάλλειν. Vel etiam, Faciet ut et corporibus et animis vacillemus ac titubemus, ut Epigr. Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένος, Titubo ebrius mero, Inebriatus mero cespito. Nec enim ebrii solent incedere ὀρθούμενοι, i. e. Erecto corpore, sed vel concidunt et collabuntur, vel saltem titubant et vacillant inter eundum. Ovid. Haud aliter titubat quam si mera vina bibisset. Aristoph. Σφ. (1324.) Ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται, Etiam vacillans et titubans accedit. Synes. Ep. 133. de jaculis Ægyptiis, Ταύτῃ καὶ σφάλλεται παρ' ἑαυτῶν, A seipsis præpedita vacillant nec recta feruntur. Pro Labor, Titubo, Vacillo, accipitur et quatenus quis in sermone dicitur labi ac titubare, ut πταίειν. Plut. Alcib. Οὐκ εὐπορῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε. Aliquando signif. Labor, Erro, Decipior, Fallor, ut vel in verbis responsisve, vel in opinione aliquis dicitur Labi, Errare, Decipi: ap. Græcos πταίειν, ἁμαρτάνειν. Plut. Symp. Sept. Sap. Εἴ τέ τι σφάλλεται κατὰ ταύτας ἀποκρινάμενος, Si quid errat in responsis. Aliquanto post, Ὁ Ζεὺς ἐσφάλη περὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους γενέσεως, Falsus fuit, ἐψεύσθη: nam dixerat in cœtu deorum Alcmenæ partum πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν. Juno autem omnia illius consilia evertit dolis suis. Ψευστήσεις, inquit, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, Falleris, nec ad exitum perduces quæ dixisti: qua de re vide Hom. Il. T. 101. et sequentibus. Affertur et σφαλεὶς τῇ γνώμῃ, pro Opinione deceptus s. falsus. Quibus adde hoc Isocr. Ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διαφθαρείσης τῆς διανοίας, Animus in multis errat et titubat. Item hoc Greg. Naz. Οὐκ ἂν σφαλείης ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις ὀνόμασι, In celsioribus nominibus non erraveris. In consiliis quoque, conatibus, et re aliqua gerenda, dicitur aliquis σφάλλεσθαι, ut πταίειν et προσκόπτειν, itidem pro Labi, Errare, Impingere, Infelici successu rem gerere. Herodian. 6, (6, 4.) Σφαλέντι καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, Ut quem et opinio sua et fortuna fefellerit ac frustrata sit. Quo loquendi genere utitur et Thuc. 2, (87.) p. 77. in oratione Cnemi. Idem alibi, (8, 92.) Μὴ σφαλῇ τῇ ἀγνοίᾳ, Ne per inscitiam laberetur. Quo referri potest et σφάλλεσθαι γνώμαις, quod exp. Decipi et falli opinione. Rursum Thuc. dicit σφάλλεσθαι πείρᾳ, pro Frustrari conamine, cum sc. non prospere succedit quod tentavimus, 1. Ἢν δ' ἄρα που καὶ πείρᾳ σφαλῶσι: 2, (43.) Καὶ ὁπότε καὶ πείρᾳ του σφαλείησαν, Cumque in re tentanda fallerentur, Cumque eis res tentata non succederet: (7, 61.) Σφαλέντες ἐν τοῖς πρώτοις ἀγῶσι, Quibus res in primis præliis male successit. His autem in ll. nota dat. rei. Interdum enim sine casu positum legitur: ut ap. Eund., tum alibi, tum 3, (39.) Ὅταν ἢ κατορθώσαντι ἐλευθέρωσις ᾖ, ἢ σφαλέντι μηδὲν παθεῖν ἀνήκεστον, Si offenderit et rem infeliciter gesserit. Itidemque 4, (73.) p. 145. Ἢ λαβεῖν νικήσαντας Μέ-

A γαρα, ἢ σφαλέντας τῷ βελτίστῳ τοῦ ὁπλιτικοῦ βλαφθῆναι. Ubi etiam observa inter se opponi σφάλλεσθαι et κατορθοῦν, σφάλλεσθαι et νικᾷν: sicut ap. Eund. 2, (60.) σφάλλεσθαι et εὐπραγεῖν: et 7, (68.) p. 156. σφαλῆναι et εὐτυχῆσαι. Quibus itidem opp. verbum πταίειν, ut suo loco docui. Interdum et cum accus. construitur, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 2.) Ἐλάχιστα μὲν ἐσφαλμένοι εἰσὶν, πλεῖστα δὲ κατωρθωκότες. Sic Plato de Rep. 1. Καὶ ἐὰν ἄρα σφαλῇ τι, καὶ ἐπανορθοῦσθαι δυνατῷ εἶναι, Si qua in re labatur, s. offendat, Si ei res non succedat. Rursum Xen. (Ἀπ. 2, 2, 12.) Ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, Sicubi offendas et rem male geras, s. infeliciter, Si quid adversi tibi acciderit. Item e Thuc. (1, 69.) Σφαλεὶς τὰ πλείω. At σφάλλομαί τι ὑπὸ σοῦ exp., Aliquid abs te incommodi s. detrimenti accipio: cujus signif. hoc affertur exemplum e Xen. (K. Π. 3, 3, 30.) Μὴ ὑπὸ πολλῶν σφαλεῖέν τι, Ne a multis mali aliquid paterentur. Certe τῷ σφάλλεσθαι opponi τὸ εὐπραγεῖν supra docui. Cum gen. junctum signif. Frustror, Excido:
B ut dicitur Excidere spe, Decidere. Herodian. 2, (7. 4.) Σφαλέντες τῶν ἐλπίδων, Spe sua frustrati. Eadem signif. e Thuc. Σφαλεὶς τῆς δόξης, Spe deceptus: qui et 5, (110.) p. 196. dicit, Καὶ εἰ τοῦδε σφάλλοιντο, Quod si et hac spe frustrarentur: ut sit pro τῆς τοῦδε ἐλπίδος. Potest tamen et aliter exponi eod. alioqui sensu. Ex Hermog. quoque affertur σφάλλομαι τούτου, pro Ab hoc aberro. Huc refert σφαλεῖεν, quod Hes. exp., ἐπιτύχοιεν, ψευσθεῖεν: et σφαλεὶς, quod Suid. ἀποτυχών. Addi potest et σφάλλονται, quod Hes. exp. ἁμαρτάνουσι: nam et ἁμαρτάνειν τινὸς dicitur pro ἀποτυγχάνειν et ἀφαμαρτάνειν. Porro et res pass. σφαλῆναι dicitur pro Male geri, Infelici successu administrari: ut contra κατορθοῦσθαι, Cum prospere succedit. Thuc. 2, (65.) Ἃ κατορθούμενα μὲν, τοῖς ἰδιώταις τιμὴ καὶ ὠφέλεια μᾶλλον ἦν· σφαλέντα δὲ, τῇ πόλει ἐς τὸν πόλεμον βλάβη καθίστατο, Quæ prospere succedentia, honori et emolumento erant cuique; sin male evenirent, civitati ad summam belli Peloponnesiaci erant incom-
C modo. Item τὰ ἐσφαλμένα μοι dixit Bud. pro τὰ σφάλματά μου, Errata mea.

[" Σφάλλω, Valck. Hipp. p. 177. 183. 297. 316. Diatr. 203. ad Od. Γ. 320. ad Herod. 517. (7, 142.) ad Charit. 525. Musgr. Iph. A. 1512. Jacobs. Anth. 7, 97. ad Diod. S. 1, 659. 2, 444. Heind. ad Plat. Gorg. 49. Unde? Cattier. Gazoph. p. 9. Σφάλλομαι, Xen. K. Π. 40. Eur. Phœn. 765. Valck. p. 274. Xen. Eph. 66. et n., Brunck. El. 1481. Conf. c. ἐφάλλομαι, ad Diod. S. 1, 192. ad Herod. 621. Σφάλλεσθαι περὶ αὐτῷ, ad Dionys. H. 2, 1187. 3, 1319. Ἔσφαλε, Brunck. Apoll. Rh. 137. Ἐσφαλκέναι, Toup. Opusc. 1, 14. Ἔσφαλται, Jacobs. Anth. 7, 235. Ἐσφάλθαι, ad Herod. 449." Schæf. Mss. Σφαλῆναι τῆς ἀληθείας, Plato de Rep. 5. p. 451. Euthyd. 296. Μήτι ἡμᾶς σφαλεῖ τὸ ἀεὶ τοῦτο. * Ἐσφαλμένως, Schol. Thuc. 1, 140. " Orig. c. Cels. 1. p. 19." Seager. Mss.]

Σφάλμα, τὸ, Lapsus, Casus, i. q. πταῖσμα. Item in sermone σφάλμα est, cum lingua labitur, s. titubat
D et errat, Plut. Alex. (27.) Ἀσμένῳ δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὸ σφάλμα τῆς φωνῆς γενέσθαι, καὶ διαδοθῆναι λόγον ὡς παῖδα Διὸς αὐτὸν τοῦ θεοῦ προσειπόντος. Vocat autem σφάλμα φωνῆς, quod vates ille Apollinisque Ammonii sacerdos Græce volens Alexandrum salutare et μετὰ φιλοφροσύνης τινὸς dicere ὦ παιδίον, barbare ν in σ converso dixerat, ὦ παιδίος. Sed et in quibusvis actionibus σφάλμα dicitur Error, Lapsus. Philo V. M. 1. Ἥσθη ἐπὶ τῷ κατὰ τὴν πορείαν σφάλματι, Itineris errore magnopere est lætatus, Lucian. (1, 737.) Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον, Lapsus errorque meus. Alicubi exp. non tam Lapsus, Erratum, quam Peccatum, Delictum, Offensa, Plut. S. N. V., Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐγγόνους τρέπονται. Rursum σφάλμα in re aliqua gerenda admittitur, item significans Erratum, Peccatum, Delictum, Xen. K. Π. 8, (5, 4.) Ὅσῳ τε ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστεριζόντων ἐν αὐτοῖς, Et graviora peccata oriuntur, s. graviores offensiones. Interdum opp.

τῷ κατορθώματι, itidem in re gesta, et signif. Infortunium, Infelix successus, Clades, Thuc. 8, (32.) p. 273. Οὔτε Κορίνθιοι καὶ οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι ἀπρόθυμοι ἦσαν διὰ τὸ πρότερον σφάλμα. Itidem supra habuimus σφαλέντα pro σφάλματα, Res infeliciter gestæ, Quæ non feliciter successerunt: et σφαλεὶς de Homine clade affecto, s. qui calamitatem accepit. [LXX. Prov. 29, 26. Ἀσέβεια ἀνδρὶ δίδωσι σφάλμα, Impietas hominem multis malis implicat. * "Ἀμπλακάσφαλμα, Erratum, Montf. Palæogr. 68. 325." Kall. Mss.]

[* Σφαλμὸς, Infortunium, Aqu. Ps. 120, 3.]

Σφαλμέω, i. q. σφάλλομαι, Labor, Collabor, Concido, Suid. e Polyb. (35, 5, 2.) Ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυσχρήστησε μὲν ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμησε· διόπερ ὀρθὸς ἀπέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ὁ Σκιπίων. Unde Ἀποσφαλμέω, i. q. simplex σφαλμέω, sicut ἀποσφάλλομαι i. q. σφάλλομαι. Polyb. ap. Suid. Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας, ἐφέρετο ῥύδην διὰ τοῦ μεταξὺ τόπου τοῦ στρατοπέδου, ubi Suid. ἀποπηδήσας, ἀποσκιρτήσας, Resiliens: item σφαλεὶς s. ἀποσφαλεὶς, ὀλισθήσας, παρατραπείς: quæ posterior exp. non minus est probabilis; nam solent equi, cum cespitant, aut offendunt, s. impingunt pedem in aliquod obstaculum, et labuntur, subito sese a lapsu erigentes cursu ferri: quoniam ab equite calcaribus instructo solent castigari, cum eis id accidit. [* Σφαλμάω, Hesychio σκιρτάω, σφάλλομαι, σφαδάζω, μετὰ ἐπιθυμίας τὶ πράττω.]

[* Σφάλτης, ὁ, Supplantator, Lycophr. 207. * Ὀρκοσφάλτης, Tzetz. Hom. 69. * Σφαλτὸς, unde * Ἄσφαλτος, adj., vide p. 2389. "I. q. ἀσφαλὴς, Eust. in Dionys. P. 742. * Ἀσφάλτως, Sine lapsu, Eust. Il. 602, 45." Wakef. Mss. "Wolf. ad Hesiod. p. 97." Schæf. Mss.] "Δύσφαλτον, Labefactu et subversu "difficile, τὸ δυσχερῶς σφαλλόμενον: Hesychio δύσ- "μαχον." [* "Ὁλοσφάλτος, Jacobs. Anth. 6, 182. 8, 164. Callim. 1. p. 566.]

Σφαλερὸς, Qui lapsat inter eundum, Qui titubat et vacillat fallente vestigio: veluti ii qui ebrii sunt, aut qui per viam lubricam incedunt. Nicander Ἀ. (189.) Ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπάζοντες ἀγυιαῖς, i. e. σφαλλόμενοι: 400. de Pharico veneno, Ἤνυσε καὶ σφαλεροὺς, ὁτὲ δ' ἄφρονας, Potum efficit ut titubent et lapsent, s. Efficit ut lapsantem gressum firmare nequeant. Diosc. 6, 19. Pharicum potum scribit ἐπιφέρειν παράλυσιν μετὰ παρακοπῆς καὶ σπασμοῦ, Afferre resolutionem nervorum cum convulsione et delirio. Schol. vero Nicandri σφαλεροὺς in illo l. exp. τρομεροὺς, Tremulos et trepidos. Cum vero de re aliqua dicitur σφαλερὸν, signif. potius Lubricum, Instabile, Infidum, Fallax, Quo niti tuto non possis: oppositum habens ἀσφαλές. Soph. Aj. (159.) p. 10. Καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς, Σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται, Lubricum et parum tutum præsidium ac munimentum. Schol. ibi σφαλερὸν ῥῦμα exp. ἀσθενὴς φυλακή: expositione ea sumta ex antecedente; nam consequens τῶν ἀσθενῶν est τὸ σφαλερὸν, ut lubrica sint et minime tuta, ac spem nostram fallant. Dem. (150.) Τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα· τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερόν. Ubi nota inter se opponi σφαλερὸς et ἀσφαλὴς s. ἀκίνδυνος: quamobrem exp. etiam Periculosus. Magis proprie de gressu dicitur, Epigr. Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος, Usque ad genu titubans et succiduum; nam titubare solent, qui mera vina bibunt: contra ap. Athen. 4. ὁ οἶνος dicitur ὀρθὸς εἶναι τῷ ὄντι καὶ οὐ σφαλερὸς, ὅταν συμμέτρως καὶ κεκραμένος πίνηται, Nequaquam efficere ut titubent lapsentque, qui moderate ipsum et temperatum biberint. Et Luc. (1, 552.) Σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον. || Σφαλερὸς exp. etiam Periculosus, Perniciosus, Noxius. [" Toup. Opusc. 1, 161. 429. Emendd. 1, 244. 4, 450. Wakef. Eum. 377. Abresch. Æsch. 2, 53. Jacobs. Anth. 7, 97. Lobeck. Aj. p. 240." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 33.] Σφαλερόνηκτος, ὁ, ἡ, In quo natare est σφαλερὸν, In quo non tuto natatur, sed periculose, Fluvii epith., quo et magnitudo s. latitudo et profunditas innuitur, [J. Poll. 3, 103.] Σφαλερῶς, Lubrice, Parum tuto, Dubie, Isocr. Areop. Ὥσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης καὶ σφ. αὐτῇ τῶν

A πραγμάτων καθεστηκότων, [Dionys. H. de C. VV. 212, 19. * "Ἀσφαλέρως, Clem. Alex. Q. D. S. 970., sed forte leg. σφαλερῶς." Routh. Mss.]

Ἀκροσφαλὴς, Proclivis ad lapsum: ἴχνος ἀκροσφαλὲς, ap. Nicandri Ἀ. (242.) i. e., ἄκρως σφαλερὸν, inquit Schol. Ἀκροσφαλεῖς exp. a Suid. οἱ ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι, Qui inter eundum labuntur. || Metaph. frequentius usurpatur, ut Lat. Lubricus pro Periculosus. Quin etiam ipsa persona dicitur nonnunquam ἀκροσφαλὴς, Cui periculum imminet a re aliqua: q. d. Qui statim in hanc vel in illam partem labitur, Plut. (6, 252.) Ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, Qui statim in iram labitur, Proclivis ad iram, Iracundus. Idem in Dione, non procul a principio, ἀκροσφαλεῖς et εὐάλωτοι copulavit, eadem, qua et in præcedente loco, utens constr. Καὶ πρὸς οὐδὲν ἀκροσφαλεῖς οὐδ' εὐάλωτοι πάθος. Fit autem ἀκροσφαλὴς ex ἄκρον et σφάλλομαι: quasi qui τὸ σφάλλεσθαι, i. e. ipsum casum, habeat ἄκρον, i. e. in summa parte positum, h. e. promtum et paratum. Ita enim malo hujus vocis
B etymon exponere, quam cum Schol. Nicandri dicere, ἄκρως σφαλερός. || Ἀκροσφαλὴς, ap. Plut., inquit Bud., Qui cito labitur et peccat. Apud Plat. Qui cito periclitatur morbo. [" Plut. de S. N. V. p. 75. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61." Schæf. Mss. * Ἀκροσφαλῶς ἔχω, Ad lapsum proclivis sum, Plut. 8, 717. Phot. Bibl. 524. * "Ἀκροσφαλίζω, Cratinus Bekkeri p. 367." Boiss. Mss.]

"Ἀρισφαλὴς, Valde lubricus, In quo valde facilis "est lapsus: ἀρισφαλέα οὐδὸν," [Od. P. 196.]

Ἀσφαλὴς, Minime lubricus, ὁ οὐ σφαλερός: et e consequente Tutus, s. περὶ ὃν vel ἐν ᾧ οὐ σφάλλεσθαί ἐστι: ὁδὸς, Via minime lubrica, in qua non lapsatur, quam quis citra lapsus periculum insistere potest. Metaph. Dem. (31.) Τὴν τοῦ τὰ βέλτιστα λέγειν ὁδὸν παράσχοιτε ἀσφαλῆ. Itidem ἀσφαλὴς τόπος, Locus tutus, In quo nemo σφάλλεται, metuit ne in periculum incidat. In Epist. Philippi ap. Dem. Τὸν τόπον τοῖς πλέουσιν ἀσφαλῆ παρέχοντος. Itidem ap. Herodian. 4, (2, 15.) ἀσφαλεῖς διαγωγαὶ, Tutæ stationes, s. Loca in
C quibus aliquis tuto potest διάγειν. Huc pertinet ἐν ἀσφαλεῖ, pro ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ, s. διαγωγῇ, In loco tuto. Xen. K. Π. 7, (1, 11.) Πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε ἔξω γενόμενοι, ἢ ἔνδον ἀπολαμβανόμενοι: Ἑλλ. 2, (3, 17.) p. 272. Αὐτὸς μὲν ἐν τῷ ἀσφαλεῖ καταστῇ, ἡμεῖς δὲ δίκην δῶμεν τῶν πεπραγμένων: K. Π. 2, (4, 9.) dicit etiam, Ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τοῦ μὴ αὐτὸς ὑποχείριος γενέσθαι: 3, (3, 17.) Ἐν ἀσφαλεῖ εἰσὶ τοῦ μὴ παθεῖν, Tuti sunt ab omni periculo, nec metuunt ut sibi adversi quid accidat. Item, Ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες, In tuto stantes, sc. loco; nam subauditur τόπου, (ut Lat. interdum In tuto, pro In tuto loco, et In tutum, pro In tutum locum,) ut in hoc loco Herodiani 3, (4, 11.) Ὡς ἐπ' ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου τὰ γενόμενα θεάσοιντο, Quasi e loco tuto prælium spectaturi essent. Sic 1, (15, 5.) Ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοντίζων, Superne ac de loco tuto tela jaciens. Itidem paulo ante, Ἐξ ἀσφαλοῦς βάλλοντος αὐτούς. Item ἀσφαλῆ πράγματα dicuntur Res quæ sunt loco tuto: Xen. Ἑλλ. 2, (4, 5.) Οὐκ ἔτι νομίζοντες ἀσφαλῆ σφίσι
D τὰ πράγματα. Itidem et ἀσφαλὲς κτῆμα, Quod tutum est ab injuria furum, aut fortunæ, Athen. 3. Ὅστις ἄνθρωπος ἀσφαλές τι κτῆμα ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται, πλεῖστον ἡμάρτηκεν. Item ἀσφαλὴς πόλεμος ap. Dem. Bellum non periculosum. At e Plat. de LL. ἀσφαλὲς πεῖσμα pro Firmissimus rudens. Interdum vero ἀσφαλὴς dicitur Qui non potest σφάλλεσθαι, i. e. Everti et dejici, Tam firmus et stabilis ut subverti nequeat, Plut. Pericle, Τὸν μὲν τόπον ἐν ᾧ τοὺς θεοὺς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον λέγοντες. Homo etiam aliquis ἀσφαλὴς dicitur, Qui sc. nullis fortunæ casibus potest σφάλλεσθαι, Tutus adversus fortunæ incursus, s. insidias, Cujus tutum esse solet consilium, Ea prudentia præditus, ut nonnisi tute cauteque res gerat, adeo ut in eo situm sit fidum præsidium. Apud Plut. Pericle, Φοβερὸς μὲν τοῖς πολεμίοις, ἀσφαλὴς δὲ καὶ δραστήριος τοῖς πολίταις, Terrori erat hostibus, civibus autem loco fidi præsidii. Idem de Fabio Maximo, Τὸ καθ' αὐτὸν ἀσφαλὴς ὢν καὶ ἀναμάρτητος. Aliquanto post, Ἀσφαλὴς διαγενέσθαι καὶ ἄπταιστος. Et Thuc. 1, (69.) Ἐλέ-

γεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι, Ferebamini cauti ac circumspecti esse, ita ut falli et labefactari non possetis. Aliquanto ante, (39.) Οὓς χρῆν, ὅτε ἀσφαλέστατοι ἦσαν, τότε προσιέναι, Cum res eorum bono loco essent et maxime tuto. Idem 6, (23.) p. 205. dicit etiam, Τῇ παρασκευῇ ἀσφαλὴς, pro θαῤῥῶν, Fidens et tutum me esse credens apparatu. Item τὸ ἀσφαλὲς dicitur pro ἡ ἀσφάλεια, Securitas, Lucian. (2, 900.) Πρὸς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένος, Ita ut summam securitatem afferret. Huc referri potest, quod Thuc. 3, (22.) dixit, Διαφύγοιεν καὶ τοῦ ἀσφαλοῦς ἀντιλάβοιντο, (nisi et hic malis subaudire τόπου,) Effugerent et tuta tenerent: 6, (55.) p. 215. Πολλῷ τῷ περιόντι τοῦ ἀσφαλοῦς κατεκράτησε. Similiter ap. Eund. (1, 137.) Ἐν τῷ ἀσφαλεῖ, In tuto, Ubi periculum non est. [“Toup. ad Longin. 319. Wakef. Eum. 654. Villoison. ad Long. p. 119. Conf. c. ἀφελὴς, ad Lucian. 1, 465.: cum ἀσαφὴς, 464. Τὸ ἀ., Dionys. H. 1, 261. 2, 1159. 4, 2109. Ἐν ἀσφαλεῖ, Valck. Phœn. p. 431. Hipp. p. 247. Diatr. 82. ad Herod. 275. Jacobs. Exerc. 1, 196.” Schæf. Mss. Ἀσφαλὲς, adv., Pind. Π. 2, 38.]

Ἀσφαλέως, Tuto, Secure, Sine periculo, Hesiod. Et Epigr. 2. Ἀσφαλέως οἴκησον ἐν ἄστεϊ, Incole urbem securitatis causa, Mane in urbe ut tutus et securus sis; etiam, Ut vites periculum: nam si exeas, periculum est ne te grus aliqua rostro suo impetat, pygmæorum, quorum et tu unus es, sanguine gaudens. In propria signif. usurpavit Hom. pro Firmiter, Constanter, Ita ut labefactari et everti nequeat, Il. P. (436.) Ὣς μένον ἀσφαλέως, sc. ut aliqua στήλη μένει ἔμπεδος. Sic Od. P. (235.) οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως. Ubi μένειν ἔμπεδον et μένειν ἀσφαλέως synonymως usurpantur: sicut ἔμπεδος et ἀσφαλὴς eand. habent signif. [“Toup. ad Longin. 319. Heyn. ad Hesiod. 146. Hom. 4, 494. 6, 396. Valck. Diatr. 253. Jacobs. Anth. 6, 159. 7, 45. Certo, Haud dubie, Posidipp. 12.” Schæf. Mss. Il. N. 141. Θ. 171. Herod. 1, 86. Ὡς οὐδὲν εἴη τῶν ἐν ἀνθρώποισι ἀφαλέως ἔχον.] Prosæ Scriptores facta contr. DICUNT Ἀσφαλῶς, itidem pro Firmiter, Tuto, Herodian. 4, (15, 3.) Εὐτάκτως καὶ ἀ. συστήσαντες τὰς φάλαγγας, Acie instructa et firmatis ordinibus, ita ut tuto pugnare liceret: (3, 1, 16.) Οὕτως ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτὸν, προμηθέστατα καὶ ἀσφαλέστατα, ὡς ᾤετο, Prudentissimo tutissimoque consilio, ut ipse putabat. Aliquanto ante, Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν Ἀλβῖνον διὰ σοφίας ἀσφαλῶς εἶχεν, Ita firmarat ut tuta esse viderentur. Xen. dicit etiam, (Ἀπ. 1, 3, 14.) Ἀ. ἔχουσι πρὸς τὰ ἀφροδίσια, pro Tuti sunt a venere. Affertur et ἀ. τηρεῖν pro Diligenter custodire et exacta custodia, Ita ut custodum oculos nemo fallat. Exp. etiam Certo, Haud dubie: Ἀ. γινωσκέτω, Certo sciat. Sic Thuc. 1, (37.) Ἵνα τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀξίωσιν ἀσφαλέστερον προειδῆτε, Ut nostram postulationem certius et exploratius perspiciatis. [“Ad Charit. 653. Wakef. S. Cr. 5, 62.” Schæf. Mss.]

Ἀσφάλεια, ἡ, opp. τῷ κίνδυνος, Periculum. Alicubi redditur Securitas: (possumus quidem certe ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι interpretari In tuto esse: cum hic Tuto substantive ponatur:) ut Dem. (295.) Ἀσφάλειαν ἄδοξον μᾶλλον ἢ τὸν ὑπὲρ τῶν καλῶν κίνδυνον ᾑρημένη. Sic et Isocr. Symm. (9.) Μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας τὴν πόλιν οἰκήσομεν, ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύνων. Ibid. opponuntur itidem inter se, ἐν ταῖς ἀσφαλείαις et ἐν τοῖς κινδύνοις, In tranquillo rerum statu, Cum omnia tuta sunt. Apud Thuc. ἐν ἀσφαλείᾳ εἰμὶ, pro eo quod Xen. dicit, ἐν ἀσφαλεῖ καθίσταμαι, Sum in tuto, Tutus sum et securus periculi. Idem dicit μετ' ἀσφαλείας itidem pro Tuto: cui opp. μετὰ δέους, Sic Secure et Non sine metu sibi opponuntur. Idem, Ἀσφαλείας ἕνεκα, quod Plut. dicit πρὸς ἀσφάλειαν: in propria signif. pro Ut tuti sint a lapsu, Sine casus periculo, 3, (22.) Τὸν ἀριστερὸν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι, ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς πηλὸν, Ut in lubrico luto firmiora ponerent vestigia, et lapsantem gressum firmarent, Stat. Idem dicit etiam τῇ ἀσφαλείᾳ ξυμφέρειν, (2, 44.) quod alii ἀσφάλειαν παρέχειν et ποιεῖν, (sicut Lat. Securitatem afferre et parere): ut Xen. K. Π. 4, (5, 12.) Ὅσῳ πλέον σου ἀπέχομεν, τοσούτῳ

A πλείονά σοι τὴν ἀσφάλειαν ποιεῖν νομίζομεν: 7, (4, 3.) p. 110. Ἢν δὲ εἰρήνην ὑμῖν ποιήσω, καὶ ἀσφάλειαν ἐργάζεσθαι ἀμφοτέροις τὴν γῆν, Quod si pacem vobis fecero, et effecero ut utrique secure ac tuto agros vestros colere queatis. Ubi etiam nota infin. genitivi loco positum. Sæpe enim cum gen. construitur: ut ap. Herodian. 3, (12, 16.) Θώρακα ἀμφιέννυται τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν, Tuendi corporis causa: (9, 4.) Ὁμήρους εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἐξέδωκεν, Ad auctorandam et confirmandam fidem datam. Rursum cum infin., genitivi vice posito, Thuc. 2, (11.) Εἰ δοκεῖ ἀσφάλεια πολλὴ εἶναι μὴ ἂν ἐλθεῖν τοὺς ἐναντίους ἡμῖν διὰ μάχης, Si videamur securi et tuti esse ab adversariorum incursu, q. d. Si videatur magna esse securitas, adversarios non descensuros nobiscum in certamen. Item aliquis dicitur alicui ὀφείλειν ἀσφαλείας χάριν, qui sc. ipsius beneficio securitatem accepit. Plut. in Cicerone, Ἀσφαλείας δὲ καὶ σωτηρίας χάριν τὸν δῆμον ὀφείλειν ἑνὶ μόνῳ Κικέρωνι, Unius Ciceronis beneficio, B populo securitatem et salutem partam fuisse. In contractibus et fide data ἀσφάλεια dicitur cautio, aut pignora et sponsores. Unde ἀσφάλειαν διδόναι, Cautionem dare, Dare idoneos sponsores. Sic ἀσφάλειαν ποιοῦμαι dixit Theoph. Inst. Civ. 2. pro Satisdo: quod et ἀσφάλειαν παρέχω. Quo refer quod Plut. Alcib. (24.) dicit, Τισαφέρνῃ τῷ βασιλέως σατράπῃ δοὺς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἀσφαλείας, Ad fidem ei faciendam, Ut securum eum redderet. Item ἀσφάλεια dicitur Secura et libera potestas huc illuc commeandi: quod a Sallustio et Liv. dicitur Fides publica: vulgo Salvus conductus. Plut. Alcib. (31.) Φαρνάβαζον δὲ πρέσβεσιν Ἀθηναίων πρὸς βασιλέα πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρασχεῖν. Et mox, Εὐπορίαν τῆς ἀνόδου μετὰ ἀσφαλείας μάλιστα Φαρνάβαζον παρέξειν. Et in Pericle, Ἀτέλειαν ὁ δῆμος ἔδωκε, καὶ προσέταξε τοῖς στρατηγοῖς ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἀνθρώπου. Item, ἀσφάλειαν κηρύττειν, Fidem publicam præconio promittere, In fidem præconio s. edicto recipere: ut ἄδειαν ψηφίσασθαι, Plebiscito C potestatem facere, impunitate promissa. Id autem legatis, proscriptis aut exulibus concedi solet. Ἀσφάλεια alicubi signif. potius Firmum præsidium, ἀσφαλὲς ἔρυσμα. Greg. Naz. in Macc. Enc. Μία δὲ ἀσφάλεια, τῆς ἐντολῆς ἡ τήρησις, Unicum præsidium, quo secure et tuto niti queamus, est legis observatio. Itidem Cic. ap. Epicurum, Ἀσφάλειαν φιλίας μάλιστα συντελουμένην, interpr. Amicitiæ præsidium firmissimum. Ex Hermog. autem affertur ἀσφάλεια ὀρῶν pro Munitio montium. [“Toup. ad Longin. 319. ad Herod. 295. Wakef. S. Cr. 5, 62. ad Diod. S. 2, 224. 412. Conf. c. ἀσάφεια, ad Lucian. 1, 465. Ἡ ἀπό τινος ἀ., Diod. S. 2, 472.” Schæf. Mss. Lucas 1, 4. “Act. Apost. 5, 23. Ἐν πάσῃ ἀ. Lat. Interpres reddidit, Cum omni diligentia; Beza, Quam tutissime: reddi potest, Omnibus seris clausum carcerem invenimus. Seræ enim dicebantur in communi sermone ἀσφάλειαι. Hesychio sic redduntur κλεῖθρα: et ap. J. Poll. 1, 77. quo recensentur Claustra et Seræ, titulus præfigitur αἱ ἀσφάλειαι.” Valck. Schol. D in N. T. 1, 399. “Ἀσφάλεια τῆς γνώμης, dicitur Ea indoles vel ratio sententiæ, quæ non est contraria alicui, neque adeo periculum dicenti affert, Dionys. Art. Rhet. 11, 9. p. 410. cf. Ἀσφαλίζομαι.” Ernesti Lex. Rhet. *“Ἀσφαλία, Wessel. ad Herod. 295. Ἀσφαλίη, Idem Diss. Herod. p. 141.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσφαλείζω, contracte Ἀσφαλίζω, Valck. Schol. in N. T. 2, 198.]

Ἀσφαλίζω, Firmo, Stabilio: proprie de iis qui lapsant, in lubrico aliquo aut infido loco pedem firmare s. figere non valentes. Pass. quoque et media vox itidem active signif. Firmo, Stabilio. Item Confirmo, Affirmo, Pro certo assero, Asseverando et affirmando ita esse contendo: qua signif. dicitur et βεβαιοῦμαι, πιστοῦμαι, διϊσχυρίζομαι. Chrys. in Ep. ad Cor. Ἄκουσον γοῦν, ὅταν τι τοιοῦτόν λέγῃ, πῶς ἐστὶ σφοδρῶς καὶ ἐπιτιμῶν καὶ ἀσφαλιζόμενος. Quibus subjungit, Ἀσφαλιζόμενος μὲν, ὡς ὅταν λέγῃ, Κἂν ἄγγελος εὐαγγελίζηται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω. Hinc ἠσφαλισμένον, Affirmatum, Asseverando

confirmatum. In Pand. Ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, signif. Idoneis sponsoribus cavere, quod de stipulante melius dicitur: ut Lat. Cavere sibi stipulantem dicimus, aut ementem: velut in illa Biantis, ut opinor, sententia, Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα μεμνῆσθαι μὲν τῶν γεγεννημένων, πράττειν δὲ τὰ ἐνεστῶτα, περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι: quod est quasi πεφυλαγμένως διακεῖσθαι καὶ προνενοημένως. Hæc Bud. 320. Itidem p. 76. Ἀσφαλίζεσθαι ἀξιοπίστως interpr. Idonee cavere, Idoneos sponsores dare, vel accipere. Dixerat ibid., Est etiam sanctum et præscriptum, quod Cic. dixit, et exceptum, Græce ἠσφαλισμένον, συγγεγραμμένον, ἀναγεγραμμένον, προσδιωρισμένον. Puto hic ἀσφαλίζεσθαι passivam signif. habere, sc. Securum reddi accepta cautione, Petere sibi ἀσφάλειαν δίδοσθαι, s. παρέχεσθαι, ut Xen. et Plut. loquuntur. || Pro Caveo accipitur alioquin et in alia signif., ea sc. qua dicitur Cave ne facias. Greg. Naz. Ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξανθήσῃς, Cave ne rursus male pullules: quasi dicat, Ita te firmum et tutum redde ut ne posthac rursus male pullulare queas. Nam signif. etiam Tutum reddo, Munio, ἐν ἀσφαλεῖ καθίστημι, Polyb. Ἀσφαλισάμενος τὰ ἐν τῇ πόλει, Cum oppidum munitionibus firmasset, res urbis in tuto constituisset, ἐν ἀσφαλεῖ καθιστὰς, s. ὡς ἀσφαλῶς αὐτῷ εἶχε τὰ κατὰ τὴν πόλιν: (cf. 2, 54, 8.) Eadem signif. Alex. Aphr. Πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων ὥσπερ φυσικοῖς δόρασιν ἠσφαλίσατο ταῦτα, Hæc velut hastis nativis munivit, quo se defenderent ab injuria. Item pass. voce ac signif. dicunt ἠσφαλισμένας θύρας, Pessulo firmatas s. obfirmatas fores. At Act. 16, (24.) legimus, Τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον, pro Pedes eorum astrinxit numella, ut tutius asservarentur, Compegit eorum pedes in numellam: ita ut ex antecedente consequens intelligatur. Solent enim δεσμοφύλακες, cum aliquos volunt ἀσφαλῶς τηρεῖν, in interiores custodias conjicere, et ligneis pedicis ἀσφαλίζεσθαι captivos, i. e. Ita constringere ut periculum non sit, ne evadant. Rursum pro Tutum reddo, affertur hoc exemplum e Greg. Naz. Εἰ τὸ μέλλον ἀσφαλίσαιο, cum hac interpr. Si in futurum, tutum te reddideris: quem l. vide in Σφραγίζομαι. || Ἀσφαλίζομαι signif. etiam Propulso, Arceo, Polyb. (6, 23, 4.) Ἔχει δὲ σιδηροῦν (θυρεὸς) σιάλωμα, δι' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται, Quo impetus allisorum ensium arcet, et innocuos præbet, h. e., ἀποστέγει. Bud. Possis et hic interpretari Tutos reddit contra, Munit adversus, Tuetur a. [" Thom. M. 688. Kuster. Aristoph. 109." Schæf. Mss. Κλείειν, Suidæ ἀσφαλίζεσθαι, cf. Ἀσφάλεια. " Ἀσφαλίζεσθαι τὰς μεταφορὰς, Mitigare duritiem metaphorarum, Corrigere, Demetr. Eloc. 86. Idem mox dicitur ἀσφαλῶς μεταφέρειν. Sic et ἀσφαλίζεσθαι λόγον dixit Alexander περὶ Σχημ., quod fit figuris, προδιορθώσει, ἐπιδιορθώσει, προθεραπείᾳ, quibus ea mitigantur, quæ videri possint cum aliorum offensione dici. Qua quidem opportunitate usus, dicam, quid de loco vexato Menandri Rhetoris περὶ Ἐπιδεικτ. 1, 5. p. 39. Ed. Heeren. sentiam. Ibi de hymnis physicis expositurus Rhetor, hæc præcipit: Πρῶτον τοίνυν τόδε περὶ αὐτῶν ῥητέον, ὅτι ἐλάχιστα μὲν τοῖς ἀσφαλεστέροις τὸ εἶδος ἁρμόττει, μάλιστα δὲ τοῖς ψυχροτέροις καὶ μεγαλονουστέροις. Ad h. l. Cel. Heeren τοὺς ἀσφαλεστέρους vertit, Poëtas qui altiores spiritus ducunt, propterea quod opponantur οἱ ψυχρότεροι, simulque illius vocis signif. prorsus novam appellat mirabundus. Primum autem non potest intelligi, quare Menander nova et ceteris Rhetoribus inaudita signif. vocabulum istud efferre voluerit. Nam τὸ ἀσφαλὲς et quæcunque verba inde derivari possunt, semper et ubique notionem Moderationis cujusdam, Castitatis, Cautionis, Securæque veluti tranquillitatis habent, quam aliquis in oratione conformanda adhibet, ut e superioribus satis elucet. Deinde si statuamus τοὺς ψυχροτέρους h. l. opponi, quæritur, quo tandem modo οἱ ψυχρότεροι et μεγαλονούστεροι conjungi possint, cum utrorumque plane contraria indoles sit: cf. Ψυχρός. Itaque ego pro ψυχροτέροις necessario corrigendum censeo ἐμψυχοτέρους. Sic in Aristot. Rhet. 1, 9. pro εὔψυχον Victorius in Ms. Cod. reperiebat ψυχρόν. Jam omnia cohærent, et recte opponuntur. Omnem locum ita intelligo: Minime hoc genus hymnorum convenit iis scriptoribus, qui moderato sedatiorique ad scribendum animo accedunt; maxime vero iis, qui acriores affectus concipere, altioremque spiritum ducere queunt. Quod autem idem Menander c. 8. jungit ἑρμηνείαν ἀσφαλεστέραν καὶ κομψοτέραν, bene se locus habebit, si intelligamus Lenitatem orationis eam, τὸ ἀσφαλὲς, quæ aliquam ex ornatu et nitore quodam commendationem habet. Huic jam opp. ἡ σεμνοτέρα, Splendide gravis elocutio." Ernesti Lex. Rhet.: Diogenis Epist. nova p. 252. Ἀσφαλισάμενος ἡμᾶς ἀπὸ τῶν φαύλων, Nili Sent. 134. Ἀσφαλίζου τὴν αὐθάδειαν. * Ἠσφαλισμένως, Epiph. 1, 336. " Cyrill. Hier. 222." Kall. Mss.]

Ἀσφάλισμα, τὸ, Id quo aliquem reddimus securum et certum. Ἀσφάλισμα, inquit Bud. 320., est quod Latine Pignus dicitur metaphorice: ut Curtius, cum ait, Rex, omissis sponsionum fideique pignoribus, venire eos jussit, fortunam, quam ipse dedisset, habituros, ἀφεμένους τῶν δι' ἐγγυῶν πίστεών τε καὶ ἀσφαλισμάτων. Dicitur et ὁμήρευμα, de quo alibi. Idem Bud., τῆς πολιτείας ἀσφάλισμα Græce dicit, quod Cic. Pignus reip. Potest etiam accipi pro Tutamen, Munimentum, Locus quo nos tutos reddimus et munimus. [Gl. Cautela: Ἀσφ. πλοίου· Saburra: Ἀσφαλίσματα· Instrumenta. * " Ἀσφάλισις, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. T. 6. p. 408, 10. Ed. 1. * Ἀσφαλιστὸς, Herodian. Epimer. 178." Boiss. Mss.]

[* " Ἀπασφαλίζω, Schol. Eur. Or. 1127." Boiss. Mss. " Porphyrii Fr. a Pottero adductum in Not. ad Clem. Alex. 675. Epiphan. Ancor. §. 27." Kall. Mss.] Διασφαλίζω, i. q. ἀσφαλίζω, nisi quod aliquantum intendit signif. Et διασφαλίζομαι itidem, i. e. Munio, Tutum reddo, Polyb. 5, (69, 2.) Τοὺς μὲν τῷ τῶν ἀνδρῶν πλήθει προκατειληφὼς τόπους, τοὺς δὲ ταῖς χειροποιήτοις κατασκευαῖς διησφαλισμένος, ῥᾳδίως ἐπέπειστο κωλύσειν τῆς ἐξόδου τὸν Ἀντίοχον. [Philo de 7 Mirac. c. 4. Τοῦτον ἔσωθεν σχεδίαις σιδηραῖς καὶ τετραπέδοις διησφαλίσατο λίθοις.] Ἐξασφαλίζω, i. q. διασφαλίζω, Alii, Cum explanatione munio. [" Valck. Diatr. 193." Schæf. Mss. * Ἐπασφαλίζω, Epiph. 1, 365. 412. 423.] Κατασφαλίζω, i. q. ἐξασφαλίζω, Demissum munio, Securitatis causa demissum obfirmo, 3 Macc. (4, 8.) Τοὺς πόδας κατησφαλισμένοι πέδαις, Pedibus eorum ut tutius asservarentur, immissis in pedicas: Cum quo l. cf. quendam in Ἀσφαλίζω c. ex Act. Apost. [2 Macc. 1, 19. " Toup. Opusc. 1, 226." Schæf. Mss. * " Προκατασφαλίζω, Anna C. 92." Elberling. Mss.] Παρασφαλίζω, Juxta munio, Obiter et leviter munio, [LXX. Nehem. 3, 8.] Προασφαλίζω, Præmunio, [Eust. Il. A. p. 39, 35. Od. A. p. 24, 5. * " Συνασφαλίζομαι, Schol. Od. H. 45." Wakef. Mss.]

[* Ἀσφάλειος, Heliod. 273. " Ad Diod. S. 1, 438. Aristoph. Ἀ. 682. Kuster. p. 123. ad Corn. Nep. 136. Stav., Valck. ad Ammon. 121. Bergler. Alciphr. 378." Schæf. Mss.]

Ἀσφάλιος ET Ἀσφαλίων, Neptuni cognomen, quasi Tutelarem dicas aut Stabilitorem. Plut. Theseo fin., de octonario numero, cum dixisset Neptuno octavo quoque die sacrificari, τὸ μόνιμον καὶ δυσκίνητον οἰκεῖον ἔχει τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ὃν Ἀσφάλιον καὶ Γαιήοχον ὀνομάζομεν, Habet in se constantiam immobilitatemque, quæ naturæ Neptuni congruunt, cui Asphalii et Gæaochi cognomenta, a firmitate, et quia terram contineat, imposita sunt. Meminit ejusd. et Strabo 1., ubi dicit Rhodios mari imperantes, capta fiducia ad loca circa Theram et Therasiam navigantes, templum Asphalio Neptuno in insula ædificasse. Opp., Halieutica sua claudens, his duobus versibus ultimis utitur, Γαίης τ' ἀστυφέλικτα Ποσειδάων ἐρύοιτο Ἀσφάλιος, ῥιζοῦχα θεμέθλια νέρθε φυλάσσων: ubi cognominis hujus rationem reddit, indicans ex eo Ἀσφάλιον cognominatum, quoniam γαίης ῥιζοῦχα θεμέθλια νέρθε φυλάσσων ἀστυφέλικτα ἐρύεται, Custodit fundamina terræ inconcussa: unde et Γαιήοχος nominatur. Itidem Macrob. Sat. 1, 17. Nec mirum

si gemini effectus variis nominibus celebrantur, cum alios quoque deos e contrario in eadem re duplici censeri et potestate accipiamus et nomine, ut Neptunum, quem alias Ἐνοσίχθονα, i. e. Terram moventem, alias Ἀσφαλίωνα, i. e. Stabilientem, vocant. Et Cornut. Κατ' ἄλλον δὲ τρόπον Γαιήοχος λέγεται ὁ Ποσειδῶν, καὶ * θεμελιοῦχος ὑπό τινων· καὶ θύουσιν αὐτῷ ἀσφαλάκους πολλαχοῦ, ὡσανεὶ ἐπ' αὐτῷ κειμένου τοῦ ἀσφαλῶς ἑστάναι τὰ οἰκήματα τῆς γῆς. Ubi Greg. Gyr. pro ἀσφαλάκους reponit ἀσφαλίῳ. Idem Gyr., Porro et ap. Patrenses, inquit, in Achaia Neptuni hæc fuisse cognomina legimus, Asphalizeus, Pelagæus, et Hippius. [" Ἀσφάλιος, Bergler. ad Alciphr. 378. Ἀσφάλιος, Ἀσφαλιαῖος, Fac. ad Paus. 1, 378. Sylb. ibid." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφισφάλλω, Hippocr. 780. 848. * Ἀμφίσφαλσις, 833.]

Ἀνασφάλλω, Erigo lapsum, Suscito, Attollo; Recreo a morbo, Bud. e Luciano. Sciendum est autem σφάλλω significare inter cetera Supplanto, Prosterno: cui contrariam signif. habet ἀνασφάλλω. || Ἀνασφάλλω, neutraliter, Erigor a lapsu, Suscitor, Attollor, Recreor a morbo, Convalesco, Sanitati restituor, Synes. Ἐὰν ἀνασφήλω, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εὐθὺς ἵεμαι. Alex. Aphr. Probl. 2. Εἰ δὲ καὶ συμβαίη τὶ σφάλμα, δύναται τὰ μόρια ἀνασφήλαντα διορθώσασθαι τοῦτο, Membra sanitati restituta. Vulgaris expositio est Membra refecta. Notandum vero hic σφάλμα et ἀνασφήλαντα: facit enim pro eo, quod dixi, ἀνασφάλλω significare contrarium τοῦ σφάλλω. Invenitur etiam ἀνασφάλλειν cum præp. ἐκ juncta genitivo: ut ἀνασφάλλειν ἐκ νόσου, Recreari a morbo. Sic ἀνασφάλλειν ἐκ κακῶν, Recreari a malis, Se reficere a malis; vel, ut alii, Elabi s. Emergere e malis. [" Thom. M. 773. Orell. Suppl. ad Nic. p. 53. Zeun. ad Xen. K. Π. 697. Musgr. Or. 156." Schæf. Mss. " Γέγονεν αὐτῷ ξυμπτώματος ἀνασφῆλαι, Accidit, ut recrearet se a casu atque colligeret, 3, 2. Hes. Ἀνασφήλας·—ἀνελθών: adde J. Poll. 3, 108. Vide Obss. Misc. 5, 93., h. e. Abresch. ad Hesych. T. 1. p. 345. Apostolius Lex. Gr. Lat. Ms. Ἀνασφήλω, Redeo ad me, in infirmitate. Ἀνασφήλας, Rediens ad se, ut infirmus. Activum enim vim medii habet, cum ἀνασφάλλειν proprie dicatur Is qui excitat et confirmat lapsum, vel lapsantem. Gen. pendet a præp. ἐκ, quæ interdum addita reperitur." Fischer. Ind. Æschin. Dial. * Ἀνάσφαλτος, unde] " Εὐανάσφαλτος, Facile e " morbo resurgens, revalescens, ap. Hipocr. περὶ " Τροφῆς (p. 382=111, 15.) ubi etiam dicit, Πρὶν ἢ " νοσέειν ἰσχυρότεροι, νοσήσαντες δὲ, * δυσανάσφαλτοι, " Difficulter resurgentes e morbo et convalescentes, " ubi ægrotare cœperint."

Ἀποσφάλλω, Subverto, Pessundo, σφάλλω. Qua in signif. contrarium habet ἀνασφάλλω. || A via deerrare s. aberrare facio, Seduco: ut ἀποσφάλλειν exp. τὸ πόρρω ποιεῖν καὶ ἀποπλανᾷν. Od. Γ. (320.) ὅντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ubi Eust. ἀποσφήλωσιν exp. ἀποπλανήσωσι τῆς ὁδοῦ. || Legitur etiam cum gen. pro Facio excidere et quasi aberrare ab incepto; vel, ut alii exp., Impedio. Il. E. (567.) μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο, ubi Eust. ἐμποδίσειε, κωλύσειε τοῦ ἐνεργεῖν. Ibid. scribit ἀποσφάλλειν esse τὸ πόρρω ποιεῖν καὶ ἀποπλανᾷν. || Ἀποσφάλλομαι, pass. Subvertor, Pessundor, Delabor, Plut. Pericle, Ὁ γαρ ἐνεργότατος καὶ προθυμότατος τῶν τεχνιτῶν ἀποσφαλεὶς ἐξ ὕψους ἔπεσε καὶ διέκειτο μοχθηρῶς. A Suid. ἀποσφαλεὶς exp. παρατραπεὶς, ὀλισθήσας. Item, τῆς εὐθείας ἐκτραπεὶς: contrarium τῷ ἀνασφάλλομαι. || Aberro, cum gen. Plut. Αἱ μὲν τῶν νεῶν ἀποσφαλεῖσαι τῆς Ἰταλίας ἐξεώσθησαν εἰς τὸ Σικελικὸν πέλαγος. Sic et ἀποσφάλλεσθαι τῆς ὁδοῦ ap. Lucian., Aberrare a via. Citatur et ἀποσφάλλεσθαι τῆς ἐλπίδος, pro Frustrari s. Excidere sua spe: ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος: nam qui frustratur sua spe, velut aberrat ab ea. Sic et ap. Xen. cum gen. ἀποσφαλέντι τῶνδε: K. Π. 5, (2, 11.) Ἐμοὶ μὲν γὰρ, ἔφη, τῶνδε ἀποσφαλέντι ἔστιν ἴσως καὶ ἄλλη ἀποστροφή. Sed et ἀποσφαλεὶς absolute positum citatur e Plut. Solone pro Frustratus s. Falsus sua spe, i. e. ἀποσφαλεὶς τῆς ἐλπίδος. [" Diod. S. 2, 442.

A Heyn. Hom. 5, 108. Phalar. 106. ad Xen. Eph. 257." Schæf. Mss.]

Διασφάλλω, Aberrare facio, Fallo: Διέσφηλε τὴν τέχνην, Artem fefellit. Pass. Διασφάλλομαι, Fallor, Aberro, Spes mea fallitur, nec assequor id ad quod aspirabam. Æsch. 64(=66.) Διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας: i. e. ἀποτυχεῖν, διαμαρτεῖν. [" Diod. S. 2, 295. 412." Schæf. Mss. Lucian. 5. p. 21. * Διεσφαλμένως, Arrian. in Epict. 3, 23, 15. * " Ἐκσφάλλω, Prolabor, Aberro, Andr. Cr. 312." Kall. Mss.]

Ἐπισφάλλω, i. q. σφάλλω, i. e. Labefacto, Everto. Exp. etiam Fallo, Decipio. [" Supplanto, Joseph. 1138, 16." Wakef. Mss. * Ἐπίσφαλμα, Joseph. A. J. 19, 1, 11. Schneidero susp.] Ἐπισφαλὴς, Qui labefactari potest, Lubricus, Instabilis, Incertus, Minime tutus, Periculosus, i. q. σφαλερός. Hes. et Suid. exp. βλαβερὸς, ἐπικίνδυνος. Plut. Fabio, Ἐπισφαλές ἐστι πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα: [cf. Cat. Maj. 19.] Herodian. 1, (6, 15.) Τὸν δὲ πόλεμον ἀτελῆ καταλιπεῖν, μετὰ τοῦ ἀπρεποῦς καὶ ἐπισφα-

B λὲς, Præterquam quod indecorum est, est etiam periculosum: 7, (2, 11.) Τοῦ ἀγχιβαθοῦς τῶν ἑλῶν Ῥωμαίοις δι' ἄγνοιαν τῶν τόπων ἐπισφαλοῦς ἐσομένου, Romanis paludis altitudo periculosa futura erat. Et Greg. Naz. τὸ τοῦ τάχους ἐπισφαλὲς, Celeritatis periculum. [" Diod. S. 2, 336. Toup. Opusc. 1, 183. Emendd. 1, 277. ad Lucian. 1, 439." Schæf. Mss. "Proclivis, Clem. Alex. 167." Wakef. Mss.] " Ἐπι- " σφλὴς, pro ἐπισφαλὴς, VV. LL.: sed absque exem- " plo." [* Ἀνεπισφαλὴς, Themist. 190. "Eumath. p. 85. * Ἀνεπισφαλῶς, Leo Diac. p. 220." Boiss. Mss. " Novella Alex. Comneni 28. Coteler. Monum. Patr. 2, 196." Kall. Mss.] Ἐπισφαλῶς, Lubrice, Ita ut labefactari et everti facile queat, Non sine periculo, Periculose. Plut. Solone, Ἐ. διάκειται ἡ πόλις, Civitas laborat, Lubricus est status civitatis et nequaquam tutus, In periculis versatur resp. Itidem in Popl. Idem dicit ἐ. ἔχει ἡ πόλις, eod. sensu, seu, Nutat civitas; nam nutare dicuntur, quæ ruinam minantur, ut τὰ σφαλερὰ s. ἐπισφαλῆ: Aristide 13.

C Pyrrho 10. " Xen. Eph. p. 11." Schæf. Mss. * Ἐπισφάλεια, Aristid. de Simpl. Dict. p. 412.]

Παρασφάλλω, itidem Aberrare facio. Proprie παρασφάλλειν dicitur Qui a latere alicui adstans eum aut labefacit aut in errorem impellit. Et sagittarium aliquis παρασφάλλει, Cum ei adstans avertit ictum, ut cum brachio impellens impedit quominus ad scopum propositum recta perveniat: ut Il. Θ. (311.) Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παράσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων: Ejus ictum alio avertit, σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν αὐτὸν ποιήσας. [" Heyn. Hom. 5, 470." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 207." Wakef. Mss. Pind. N. 11, 41. Critias Athenæi 432. Opp. Ἁ. 3, 200.] Παρασφαλὴς, i. q. σφαλερὸς, Lapsans, Lubrico pede incedens, Qui vacillat et titubat, lapsantem firmare gressum non valens, Nicander Ἀ. (416.) Οἷά τε πολλὰ παρασφαλέες σπέρχονται, ubi exp. ἐσφαλμένοι: malim ego σφαλλόμενοι.

[* Περισφάλλω, Hippocr. 584, 10. * Περίσφαλσις, 795. Foës. Œcon. Hippocr. * Περισφαλὴς, Præ-

D ceps, Plut. 7, 260. Lubricus, Idem V. Alex. 16. * Περισφαλέω, Nicander Ἀ. 541. Οἱ δὲ περισφαλέοντες, ἅτε βρέφος, ἑρπύζουσι Τετράποδες.]

[* Συσφάλλω, Max. Tyr. 13, 4. Τοῖς δημαγωγοῖς συνετήκετο καὶ συνεσφάλλετο.]

Σφηλὸς, Qui facile labefactari aut commoveri potest, Mobilis, Densus, Obliquus: Hes. σφηλὸν, εὐκίνητον, πυκνὸν, λοξόν. Ἄσφηλος, Qui labefactari nequit, Immobilis, i. q. ἀσφαλής. Hes. exp. ἀκίνητος. Idem serie alphabetica ἄσφηλοι exp. ἀσθενεῖς, subjungens, σφηλὸν γὰρ, τὸ ἰσχυρὸν, Robustum, Validum, Firmum. " Ἄσφηλοι, Hesychio ἀσθενεῖς, In- " validi, Imbecilles: σφηλὸν enim, inquit, τὸ ἰσχυρὸν, " Validum, Firmum. Idem, Σφηλὸν, εὐκίνητον· ἄσφη- " λον δὲ, τὸ ἀκίνητον: quod magis probo. Sunt enim " hæc παρὰ τὸ σφῆλαι, q. e. κινῆσαι, σαλεῦσαι, et la- " befactare. Atque ita ἄσφηλον i. erit q. ἀσφαλές." || At Σφῆλος est Nom. propr., Suid. [* Ἐρίσφηλος, Stesichorus ap. Etym. M. v. Ἐρισθενής.] " Ἀρισφη- " λεῖς, οἱ, Facile decepti, decipiendi, VV. LL."

[Etym. M.] INDE ET Ἀποσφήλωσις, Aberratio, Cum gressus alicujus aliquo aspirantis lubricitate fallitur s. frustratur, s. Cum quis aberrat nec scopum assequitur, ad quem tendebat: ἡ ἀποτυχία, ut Suid. exp. At Hes. Cod. in hujus vocabuli expos. mendosus est. A

" Σφαλλὸς, vel Σφαλὸς, Cippus, Lignum quo sontium pedes vinciuntur, VV. LL. ex J. Poll. (8, 72.) " et Hes., quos vide." [Hinc * Σφαλίζω, * Σφαλίττω: Hes. Ἐσφάλιξεν· ἔσφηλεν, ἔδησεν. Σφαλὸς γὰρ, ὁ δεσμός. Phot. Ἐσφάλιξεν· ἠσφάλισεν, ἔσφηλεν, ἔδησεν· οὕτω καὶ τὸ πέδαις δῆσαι, πεδῆσαι. " Theophan. ap. Alemann. ad Procop. p. 107. Ὥστε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρὰ, Ut publicæ clauderentur balneæ." Schn. Lex. Suppl. Cf. Ἀσφαλίζω. * " Ἀποσφαλίζω, Schol. Eur. Or. 1108." Wakef. Mss.]

" ΣΦΕΛΑΣ, Scabellum," [dictum παρὰ τὸ ῥᾷον σφάλλεσθαι, ὅ ἐστιν ἀνατρέπεσθαι, teste Eust.] " Item " Lignum cavum: ut Schol. Nicandri tradit, (Θ. 644.) " Ἢ σφέλᾳ ἢ ὄλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ." [" Ad Timæi Lex. 273. Act. Traj. 2. p. 16. Dawes. Misc. Cr. 133. 426. Plur. σφέλα, Ruhnk. ad H. in Cer. 12." Schæf. Mss. Od. P. 231. Σ. 393. * Σφελίτης, unde] " Ἐπισφελίτης, Remex. Hesychio θρανίτης, " ap. quem plura vide." [Pausanias Eustathii ad Od. p. 629. Bas.] B

" ΣΦΕΛΜΑ, Flos ilicis arboris, s. lentisci. Hes. " scribit esse τὸ ἄνθος τῆς πρίνου." " Πολυσφέλμον, " * πολυφλοίου, Hes. Habentis multum corticis, Corticosi."

" ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, ἡ, Acer, arbor," [Theophr. H. Pl. 3, 3, 1. 3, 11, 1. 5, 3, 3. Athen. 49. Plin. 16, 16. Schol. Aristoph. Ἀ. 180.] " Affertur et " Σφένδαμνον genere neutro e Theophr. Hinc Σφενδάμνινος, Acernus. Et generaliter Durus, Firmus, " Solidus." [" Ad Timæi Lex. 156. Valck. Diatr. 163. Kuster. Aristoph. 119. (Ἀ. 180.)" Schæf. Mss. " Synes. 191." Wakef. Mss. Cratinus ap. Athen. l. c.] C

ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ἡ, Funda, Xen. K. Π. 7, (4, 7.) Σφενδόνας δὲ καὶ τούτους ἠνάγκασεν ἔχοντας ἕπεσθαι. Plut. de Exilio, e Comico quodam; Τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι: ut et nuces decutiuntur verbere fundæ. || Σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, Pala annuli, Cic. ap. Plat. de Rep. 2. Τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὰ εἴσω τῆς χειρὸς, Cum palam annuli ad palmam converterat. Et mox, Καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον, στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, Cum in locum annulum converterat, i. e. Cum palam annuli extro converterat. Vide p. 10. mei Lex. Cic. integrum locum de Gyge. Plin. Fundam quoque hac signif. dicit, ut, Funda includuntur perspicuæ, ceteris subjicitur orichalcum. Est autem pala annuli s. funda, Circulus ille auri vel alius metalli, quo gemma annuli includitur, ita ut fundæ sinus lapidem. Ab Hes. exp. σφραγὶς et τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές. || Item in oculo σφενδόνη dicitur Album quod pupillam in se continet, ut funda lapidem, pala annuli gemmam. J. Poll. 2. Τὸ δὲ μετὰ τὴν κόρην λευκὸν ἅπαν, σφενδόνη καὶ λογάς. || Ab eod. J. Poll. 5, c. 16. σφενδόνη refertur inter ὀνόματα γυναικείου κόσμου. Hippocr. περὶ Ἄρθρων, teste Gal. Lex. Hippocr., σφενδόνην vocat τὸ ἀπὸ τῆς τοὺς λίθους βαλλούσης σφενδόνης ὠνομασμένον, εἰς ἀνάληψιν κω..ν χρήσιμον: in libello autem περὶ Ἀφόρων, τὸν καλού..ενον φύλακα. Signif. vero, inquit ibid. Gal., et τὸ γυναικεῖον περίσφυρον, et quæcunque huic similia sunt. Est autem περίσφυρον, Fascia pedalis, ut Ulpian. loquitur. Vide et Σφενδονοειδής. [" Valck. Diatr. 64. ad .. N. 599. Zeun. ad Xen. K. Π. 668. ad Diod. S. 1, 344. Heyn. Hom. 6, 474. Pala annuli, Timæi Lex. 244. et n., Musgr. ad Hipp. 862. Valck. p. 255. Jacobs. Anth. 6, 351. Villoison. ad Long. p. 272. Διὰ σφενδόνης τοξεύειν, Bibl. Crit. 3, 1. p. 72." Schæf. Mss., et ad Longum 413. Hippocr. 793. Foës. I. q. σφενδόνησις, Æsch. Ag. 1003. Σφ. D

τῆς Ἱπποδρομίας, τοῦ σταδίου, Nicet. Annal. 9, 6, 10, 10.]

Σφενδονοειδὴς, Fundæ figuram gerens, Assimilis fundæ. Talis figuræ esse dicitur tellus a Dionysio P. init. Οὐ μὴν πᾶσα διαπρὸ περίδρομος, ἀλλὰ διαμφὶς Εὐρυτέρη βεβαυῖα πρὸς ἠελίοιο κελεύθους, Σφενδόνῃ εἰοικυῖα. Quæ Rhemnius Fannius sic interpr. Non tamen assiduo teres undique margine circum Clauditur hæc, bifido sed brachia litore pandens Arctatur rapidos cursus ad solis utrimque, Assimilis fundæ. Innuit igitur, terram ἐφ' ἑκάτερα μὲν εὐρύνεσθαι, ἐπὶ θάτερα δὲ, καθ' ὁμοιότητα τῆς πετροβόλου σφενδόνης, συνάγεσθαι εἰς ὀξύτερον, inquit Eust., qui ibid. annotat e vett. Gramm. σφενδόνην vocari etiam κόσμον τινὰ γυναικεῖον, Ornamentum quoddam muliebre, ὅμοιον τῇ πετροβόλῳ σφενδόνῃ ὄντα, πλατὺν μὲν καὶ αὐτὸν τὰ μέσα, καὶ πρὸς τῷ μετώπῳ πίπτοντα, ἐκ λεπτοτέρων δὲ καὶ ὀξυτέρων τῶν ἄκρων ὀπίσω δεσμούμενον. SED ET Ὀπισθοσφενδόνη, inquit ibid., ap. Comicos dicta fuit, ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ τοιαύτῃ σφενδόνῃ, διὰ τὸ γελοιότερον περιτιθεμένη τῇ κεφαλῇ, καὶ ὀπίσω μὲν ἔχουσα τὰ πλατύτερα, τὰ δὲ ὀξύτερα καὶ τὸν δεσμὸν, περὶ τὰ ἔμπροσθεν. Sunt qui interpr. Reticulum. Certe Virg. Fundam vocavit retis quoddam genus, Georg. 1. Atque alius latum funda jam verberat amnem, Alta petens; pelagoque alius trahit humida lina. Ubi Serv. Funda, genus est retis dictum a fundendo: i. e. Reticulum, quod dicitur βόλος. Est vero et Fundæ πετροβόλου reticulum, in quo imponitur lapis ὁ ἐκβληθησόμενος. || Σφενδονοειδὲς exp. etiam Figura agminis in cuneum conformati, dimidiati rhombi. [Agathemerus Hudsoni p. 3. * " Σφενδονοστρόφος, Theodos. Diac. Expugn. Cretæ Acr. 3, 173." Boiss. Mss.]

Σφενδονίτης, SIVE Σφενδονήτης, Funditor, Qui fundæ rotatu lapides jaculatur aut plumbum aut simile quid, Philo V. M. 1. Ἀκοντιστάς τε καὶ σφενδονίτας παραλαβὼν, ubi per ι scribitur in penult.; at per η ap. Suid. et Plut. et Xen. idque in Mss. etiam Codd.: ap. Xen. inquam, tum alibi, tum K. Π. 7, (4, 7.) p. 111. Πάντας δὲ τοὺς ἀόπλους τῶν ὑποχειρίων γενομένων σφενδονᾷν ἠνάγκαζε μελετᾷν, νομίζων τοῦτο τὸ ὅπλον δουλικώτερον εἶναι· σὺν μὲν γὰρ ἄλλῃ δυνάμει μάλα ἐστὶν ἔνθα ἰσχυρῶς ὠφελοῦσι σφενδονῆται παρόντες· αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτοὺς οὐδ' ἂν οἱ πάντες σφενδονῆται μείνειαν πάνυ ὀλίγους ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις ἀγχεμάχοις. Plut. Alcib. Τοξότας καὶ σφενδονήτας καὶ πεζούς: (Pyrrho 15.) Certe hoc σφενδονήτης possit videri esse verbale a v. σφενδονάω s. σφενδονέω derivatum, de quo mox dicetur: quod si ita sit, per η scr. fuerit. [" Σφενδονήτης, Valck. Phœn. p. 397. ad Diod. S. 2, 409." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Σφενδονηδὸν, In modum fundæ; ut σφαιρηδὸν, In modum globi s. pilæ. Ex Etym. affertur pro E funda. Qua signif. dicendum esset potius σφενδονῆθεν.

Σφενδονάω SIVE Σφενδονέω, Funda utor, Fundam torqueo, ut Virg. G. 1. Auritosque sequi lepores, et figere damas, Stupea torquentem Balearis verbera fundæ. Ubi etiam nota epitheton Balearis, quoniam Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται εὔστοχοι, teste Suida: Servius in Balearibus insulis inventam fuisse fundam scribit. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 23.) p. 279. Οἱ ψιλοὶ εὐθὺς ἐκδραμόντες ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων. Aliud exemplum habes in Σφενδονήτης ex Eod. Item Funda insequor, peto, Greg. Naz. Σφενδονᾷ τὰ θηρία, Funda petit s. percutit belluas. Quo sensu dicitur σφενδόνῃ ἐφικέσθαι, Funda tangere, s. icere: ut Comicus quidam ap. Athen. (667.) σφενδόνῃ Οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτός. Item ἐσφενδόνα affertur ex Eur. (Suppl. 714.) pro Vibrabat. Quo refer quod Ovid. dicit More fundæ rotare: sic σφενδονᾷν λίθους dicitur, Qui lapides funda rotat et ingerit in aliquem; vel Qui fundæ more eos rotat. Aristot. de struthiocamelo, Εἰ δὲ αὐτὴν διώκοι τις, τοὺς παραπίπτοντας λίθους εἰς τοὐπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσίν. Unde Plin. Lapides in fuga contra insequentes ingerit pedibus. Et Greg. Naz. σφενδονᾶσθαι dicit pro ἀποῤῥίπτεσθαι, Tanquam funda rotari, funda ejici.

At verbi Σφενδονέω exempla existimo rara esse, atque adeo unicum tantum mihi occurrit, quod videbis in Ἀποσφενδόνητος. Sicut tamen dicitur ἀποσφενδονέω, ita et σφενδονέω dici non dubium est. [" Σφενδονάω, Valck. Phœn. p. 409. ad Diod. S. 1, 162." Schæf. Mss. * Σφενδόνησις, Plato de LL. 7. p. 794. * Σφενδονητικὸς, Plato Lach. 193. Schol. Lycophr. 633. εὐστοχία.]

Ἀποσφενδονάω SIVE Ἀποσφενδονέω, Funda torqueo, rotatum ejaculor, Funda emitto, e Luciano (2, 682.) Ἀποσφενδονοῦντες [—ῶντες] ἀλλήλοις, pro Tela fundis alter in alterum retorquentes. [" Ad Timæi Lex. 123. ad Diod. S. 1, 162. 194." Schæf. Mss.] Ἀποσφενδόνητος, Funda emissus, repulsus. Ἀποσφενδόνητοι ea signif. dicti fuerunt quidam Eretrienses, quod cum navibus conscensis domum redire vellent, (nam in Corcyram habitatum concesserant,) cives ipsos εἶργον, καὶ ἀποβαίνειν ἐκώλυον, σφενδονοῦντες: ut fusius docet Plut. Hell. Probl. 522. meæ Edit. (=7, 175.) Ubi etiam nota σφενδονοῦντες a Σφενδονέω. Διασφενδονάω SEU Διασφενδονέω, Fundæ rotatu s. ejaculatu dissipo, Funda disjicio. Improprie vero duæ arbores in terram flexæ suo cacumine dicuntur διασφενδονᾶν τὸ προσηρτημένον, Cum in altum redeuntes una secum id rapiunt et discerpunt, Plut. Alex. (43.) de Besso, qui Darium interfecerat, Διεσφενδόνησεν αὐτὸν, ὀρθίων δένδρων εἰς ταὐτὸ καμφθέντων, ἑκατέρῳ μέρος προσαρτήσας τοῦ σώματος. Indicat igitur Alexandrum, cum proceris in unum curvatis arboribus utrimque corporis Bessi partes alligasset, eas tanto concitatas impetu remisisse, ut laniata membra passim disjecerint. Simili mortis genere Sinis latro afficiebat, qui in ipsius manus pervenissent, ut supra in Σίνις et Πιτυοκάμπτης docui. [" Diod. S. 2, 225." Schæf. Mss.] Ἐκσφενδονάω SIVE Ἐκσφενδονέω, Funda ejaculor, Funditoris more ejaculor, Ejaculor veluti funda, Veluti funda tortum rotatumque ejaculor, Basil. Ἐπειδὰν πᾶσαν λοιδορίαν διὰ τῆς γλώττης ἐκσφενδονήσωσι. [* Κατασφενδονάω, Cyrill. Alex. in c. 2. Nah. p. 499. Τὴν τοῦ Θεοῦ δόξαν ταῖς ἀθυροστομίαις κατασφενδονῶντες.]

Σφενδονίζω, i. q. σφενδονάω s. σφενδονέω, Fundam torqueo, torqueo in, Funda impeto, roto, Fundæ more roto, 1 Reg. 25, (29.) Τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονίσεις, Animam inimicorum tuorum funda rotabis. [* Σφενδονιστὴς, Gl. Funditor, LXX. 2 Reg. 3, 25. * " Ἀποσφενδονίζω, ad Diod. S. 1, 162." Schæf. Mss. Joseph. de Macc. 16. " Evagr. Hist. Eccl. 4, 27." Boiss. Mss.] Διασφενδονίζω, i. q. διασφενδονάω, s. διασφενδονέω, Funda disjicio, Fundæ rotatu s. ejaculatu dissipo, Dissipo tanquam funda, Ita dissipo ut fundæ rotatus plures lapides. Bud. interpr. Disjicio, Ejaculor, afferens e Plut. Marcello (15.) de machina quadam Archimedis, Μέχρις οὗ τῶν ἀνδρῶν ἀποῤῥιφθέντων καὶ διασφενδονισθέντων ἡ ναῦς κενὴ προσπέσοι τοῖς τείχεσι. [" Formam διασφενδονίζω dum certis quis firmarit exemplis, interim legam διασφενδονηθέντων." Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 2. p. 662. * Ἐκσφενδονίζω, Heliod. 9. p. 445.]

" Σφενδικίζω verbum est, quod a Luciano (Pseu-
" dol. 24.) reprehenditur, ut VV. LL. annotant."

ΣΦΗΝ, ηνὸς, ὁ, Cuneus quo finduntur ligna aut lapides, in scissuras indito et adacto vi mallei. || Apud Aristoph. dicitur accipi pro Instrumento tortorum, quo veritatem extorquent. Quo referri potest Cunei signif. ap. Cic. 2 Tusc. in loco quodam, quem in Σφηνόω citabo. Vide et Σφηνεύς. [" Brunck. Soph. 3, 387." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 4, 6. Instrumentum tortoris, Plut. 2, 498." Wakef. Mss. 4 Macc. 8, 12. 11, 10. Aristoph. B. 801.]

Σφηνοειδὴς, Cunei figuram gerens, Qui cunei forma est. Alii, Cuspidatim densus. Ita dicitur Qui in modum cunei e crassa forma quadrangulari desinit in eandem formam quadrangularem, sed exilem et acutam. Lat. Cuneatus dicitur, Ovid. Prominet in pontum cuneatus acumine longo Collis. Liv. de scuto quodam, Summum latius, fastigio æquali, ad imum cuneatior. Itidemque Cuneatus ager a Colum.

A dicitur Qui cunei figuram efficit, e lato desinens in acumen longum et angustum. Tales sunt σφηνοειδεῖς ἐμβολαὶ ap. rei militaris Scriptores, et eos qui de aciei bellicæ formis loquuntur. Unde et Lat. Cunei, et tum ap. alios, tum ap. Virg. Æn. 12. densi cuneis se quisque coactis Agglomerant. In VV. LL. legitur ETIAM Ἀφηνοειδὴς, serie alphabetica, itidem pro Cuneatus: crasso errore. [* Σφηνοκέφαλος, Strabo p. 121.] Σφηνοπώγων, Cuneatam barbam habens, Cujus barba cunei figuram repræsentat, e lata sc. desinens in angustum acumen. Alii, Cui diffissa veluti cuneo barba est et bisulca. Lucian. (3, 406.) Οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς Κωμῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες. [Epith. Mercurii, Artemid. 2, 42.]

[* Ἀντισφὴν, ὁ, Mathem. vett. 67. * " Ἐπίσφηνον, Clem. Alex. Str. (6, 18.) p. 800. (Ἀποξύσαντες γὰρ ἑκάτερον * ἐπίσφινον ὄξει δρεπάνῳ, ubi Sylb. Alibi rectius ἐπίσφηνον. Vertitur Utrumque surculum.)" Routh. Mss.]

Σφηνάριον, τὸ, ET Σφηνίσκος, ὁ, Cuneolus. Priore
B utitur Suid. in exponendo σφὴν, veluti notiore; posterius autem passim obvium. Σφηνίσκοι ap. Nicomach. [Theol. Arithm. 279. Ast.] dicuntur Geometricæ figuræ a cuneoli et vespæ similitudine, quia sc. ἀνισόπλευροι sunt, e latis et quadratis lateribus desinentes in angusta et tenuia. Apud Medicos autem σφηνίσκος est Linamentum in cunei formam involutum s. intortum: quo fere utuntur Chirurgi in separandis ab invicem durioribus corporibus: et majus fere est. Paul. Ægin. 6, 4. Καὶ ξύσαντες τὸ ὀστέον, σφηνίσκον ἐκ ῥάκους ἐμβαλοῦμεν τοῖς τραύμασι: 91. Δεῖ σφηνίσκους στρεπτοὺς ἐκ ῥάκους εἰληθέντας ἐντιθέναι τῇ ῥινὶ δύο. Vide et Μοτός. [" Σφηνίσκος, Brunck. Aristoph. 1, 250. Bentl. 319." Schæf. Mss. " Σφηνάριον, Hes. v. Γόμφοισι." Wakef. Mss.]

Σφηνεὺς, έως, ὁ, Cuneus, Species quædam κεστρέως. Athen. (307.) ex Euthydemi libro περὶ Ταρίχων tradit εἴδη κεστρέων εἶναι σφηνέα καὶ δακτυλέα: vocari autem σφῆνας, ὅτι λαγαροὶ καὶ τετράγωνοι. Ubi pro σφῆνας forte reponendum est σφηνέας: nisi et σφῆ-
C νας nominari credat aliquis eosdem pisces: a nomin. σφήν.

Σφηνόω, Cuneo, (ut Quintil. Cuneare per vim, et quæ natura juncta sunt, distrahere, et Plin. Si quid in ligno cuneandum sit,) i. e. Cuneo findo, Cuneo scindo, ut Virg. loquitur; s. Cuneo adacto findo et divello. Pass. Σφηνοῦμαι, Cuneor, Cuneo findor, adacto scindor, Cuneus mihi adigitur. Σφηνοῦσθαι solebant et in tormentis: quod fortassis signif. Cuneis adactis cruciari et torqueri, ap. Cic. Tusc. 2. Hos ille cuneos fabrica crudeli inferens Perrupit artus: qua miser solertia Transverberatus castrum hoc furiarum incolo. Quæ verba sunt Promethei a Vulcano affixi. Apud Suid. Οὗτος κληθεὶς ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ σφηνωθεὶς, ἀπέθανε. Exp. autem tum ipse, tum Hes. Σφηνούμενος, στρεβλούμενος, βασανιζόμενος. || Obstruo s. Obturo adacto cuneo, Obstruo et obturo veluti inculcato cuneo: unde in Epigr. σφήνου, Obstrue s. Obsera et claude veluti adacto cuneo. Itidem ap. Diosc. 5, 40. Ἐσφηνωμέ-
D νην καλάμῳ πιθάκνην, Ruell. vertit Urceolum obstructum arundine. Et Bud. e Nehem. 7, (3.) Κλειέσθωσαν αἱ θύραι καὶ σφηνούσθωσαν, Obstruantur, Obturentur: malim Obfirmentur s. Obserentur adacto cuneo; nam cum repagulum obditur per transversum, solet foramini, cui repagulum immittitur, utrimque cuneus injici, ne emoveri ipsum queat. Sic idem Bud., cum σφηνῶσαι interpretatus esset Cuneare, γομφῶσαι, subjungit, Σφηνῶσαι, πληρῶσαι καὶ βύσαι, φράξαι, Obturare foramen adacto cuneo s. clavo ligneo: Τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι. Exp. etiam ἐμφράξαι, στύψαι, Inculcare, Condensare, Stipare: afferens Gal. de gangræna, Θεραπεία δ' αὐτοῦ γίνεται κενωσάντων ἡμῶν ὅσον οἷόν τε πλεῖστον τοῦ κατὰ τὸ πάσχον μόριον αἵματος ἐσφηνωμένου, μὴ δυναμένων τῶν ἀρτηριῶν ὑπὸ στενοχωρίας διαστέλλεσθαι. Ead. signif. affertur ex eod. Gal. 1 ad Gl. Ἐσφηνωμένος χυμὸς, Infartus humor, Qui inhæret veluti cuneus adactus et inculcatus malleo in rimam aliquam. Et Diosc. 6, 26. Ἐσφηνωμένων ἐν τῷ στομάχῳ θρόμβων, Grumis sese in stomacho densantibus, s. Inhærentibus sto-

macho in modum cunei ligno impacti. Similiter ἐσφηνωμένος ψωμὸς Gaza vertit, Panis intrusus: Polit. Cibus constipatus. [" Toup. Opusc. 1, 477. Jacobs. Anth. 8, 226. Brunck. Aristoph. 3, 76. Ἐσφηνωμένος, ad Charit. 656." Schæf. Mss. " Torqueo, Plut. 2, 498(=7, 940.)" Wakef. Mss. Lucian. 6, 195. χρυσῷ ἐσφηνωμένη, Aureis clavis distincta. Cf. Σφηκόω. * " Σφήνωμα, Brunck. Soph. 3, 421. Valck. Phœn. p. 257." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 1371.] Σφήνωσις, ἡ, Adactio cunei, i. e. Ipsa actio adigendi cuneum, Obstructio s. Obturatio quæ fit cuneo. Apud Medicos dicitur Cum humor alicubi hæret veluti cuneus in lignum adactus s. impactus crebris mallei ictibus: Obstructionem et obturationem reddere potes. Plut. (6, 484.) Βαρύτητες καὶ κόποι, φησὶν Ἱπποκράτης, αὐτόματοι νοῦσον φράζουσι, διὰ πλῆθος ὡς ἔοικεν, ἐντὸς διάτασιν καὶ σφήνωσιν τοῦ περὶ τὰ νεῦρα πνεύματος ἔχοντος. Bud. σφήνωσιν ἄρθρων esse dicit Irruptionem s. Irreptionem humoris inter artus; cum humor artus veluti discuneat. [Plut. 8, 594. 9, 550. " Aret. p. 60." Wakef. Mss.]

[* Ἀνασφηνόω, Mathem. vett. p. 24. * Ἀποσφηνόω, Eust. in Dionys. P. 369. " ad Lucian. 1, 500." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 28. * " Ἐναποσφηνόω, Impingo veluti cuneum, Chrys. Hom. 25. T. 5. p. 153, 11." Seager. Mss.] Διασφηνόω, Discuneo,) ut Plin. Conchæ se contrahunt, sed frustra, discuneatæ,) i. e. Adacto s. Impacto inculcatoque cuneo diffindo et dirimo, [" Timæi Lex. 244." Schæf. Mss.] Ἐνσφηνόω, Cuneum inculco s. impingo, intrudo, Intrudo et inculco veluti cuneum. Paul. Ægin. de ischiade, i. e. morbo coxendicis, Αἴτιος δὲ ταύτης παχὺς καὶ φλεγματικὸς χυμὸς ἐνεσφηνωμένος τῇ κατ' ἰσχίον διαρθρώσει, Hærens in coxendice veluti cuneus aliquo impactus s. inculcatus mallei ictu. Item Obstruo et inspisso veluti adacto cuneo, Diosc. 5, 29. de melomelite, Μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα, καὶ βληθέντων εἰς μέλι ὀτιπλεῖστον ὥστε ἐνεσφηνῶσθαι, Ita ut ipsum mel inspissetur ac veluti cuneetur injectis illis cotoneorum segmentis: referendo ad mel: sin ad ipsa cotoneorum concisorum frusta referas, Ita ut penitus demersa contegantur et obruantur: veluti cum cuneus tam profunde adigitur, ut hiatu ligni etiam concludatur. Quæ exp. magis consentanea est, cum dicat ὀτιπλεῖστον: nam si ipsum mel inspissandum esset cotoneorum injectu, utique opus esset majore cotoneorum quam mellis copia. [" Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 380." Schæf. Mss. * Ἐπισφηνόω, Schleusn. Lex. V. T.] " Κατασφηνόω, " Cuneo, Hippocr. de Nat. Inf. Ἱμάτια συνδεδέμενα " καὶ κατεσφηνωμένα ἰσχυρῶς." [* " Παρασφηνόω, D. R. ad Longin. 253." Schæf. Mss.] Περισφηνόω, Undique obstruo et obturo adactis cuneis, simpliciter Obstruo undique: ut περισφηνόομαι simpliciter exp. Undique obturor. [* " Συσφηνόω, Herod. τὸν ἀέρα." Schn. Lex.]

ΣΦΗΞ quoque i. significat q. σφὴν, i. e. Cuneus: ut quidem traditur in VV. LL. nullo tamen Auctore nominato aut approbatore. Verum ut σφηκίσκος dicitur pro σφηνίσκος, ita fortasse et σφὴξ pro σφὴν dici posse suspicetur aliquis.

Σφηκίσκος, i. q. σφηνίσκος, ut jam dictum est, h. e. Cuneolus; Lignum e quadrato eoque crasso et lato desinens itidem in quadratum sed tenue et angustum. Hes. Τὰ μακρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι· καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ προκοιλίους. Quibus verbis indicat a similitudine vesparum, quæ admodum adductam et strictam habent alvum, σφηκίσκους nominari Ligna oblonga et quæ in acutum desinunt, ita ut latitudo paulatim diminuatur et contrahatur. Verum in verbis sequentibus ante προκοιλίους inserendum est μὴ, post autem addendum σφηκώδεις φασὶ, e Suida et Schol. Aristoph., qui utitur hoc vocab. σφηκίσκος Πλ. (300.) verba de Cyclope faciens, κραιπαλῶντά θ', Ἡγούμενον τοῖς προβατίοις, Εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που, Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι. Ubi σφηκίσκον ἡμμένον vocat, quem Hom. μοχλὸν ἀπωξυμμένον καὶ πεπυρακτωμένον appellat, Od. I. 325.

A 375. i. e. Vectem præacutum ac præustum, quo Ulysses Polyphemo oculum eruit: nominat idem Hom. 381. μοχλὸν ἐλάϊνον ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. Tales sunt Pali præacuti et Sudes præustæ ap. Virg. Annotat in illo Aristoph. loco Schol., vocab. hoc σφηκίσκος ἐπιτετηδεῦσθαι παρὰ τὸν σφῆκα: nam τὰ μικρὰ (pro quo Hes. habet μακρὰ) τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα vocari σφηκίσκους: quoniam sc. et οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν * ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχνοὶ ὄντες ὄπισθεν. Itidemque alius Schol. exp. ὠξυμμένον ξύλον: quoniam sc. et ὁ σφὴξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὄπισθεν. Sed et τοὺς λαγαροὺς, inquit, τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ μὴ προκοιλίους, dicunt σφηκώδεις. Derivant igitur et hic Schol. et Hes. hoc σφηκίσκος a σφὴξ, Vespa, ob rationes jam adductas: non autem a σφὴξ, quod pro σφὴν usurpari interdum creditur. [Vide Ἐπισυνάγω. Eust. 897, 57. " Hemst. ad Plutum p. 84. 93. Bentl. 319. Brunck. 1, 250." Schæf. Mss. Polyb. 5, 89. Nicom. Arithm. 2. p. 128. Ast.]

Σφηκώδης, i. q. [σφηνοειδὴς s.] σφηκοειδὴς, Cunei B vel Vespæ modo in acutum et angustum desinens. Cum de homine dicitur, signif. Eum cujus venter non prominet ut aliorum, sed præ gracilitate et macie adductus est et angustus, ut in Σφηκίσκος docui e Schol. Aristoph., qui utitur hoc vocab. ea qua dixi signif. Πλ. (561.) ubi Πενία ait, παρ' αὐτῷ γὰρ, (sc. τῷ Πλούτῳ) ποδαγρῶντες Καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίονες εἰσὶν ἀσελγῶς· Παρ' ἐμοὶ δ', ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις. Ubi nota τοῖς πίοσι καὶ γαστρώδεσι καὶ παχυκνήμοις, i. e. Pinguibus ventrosisque et iis qui crassas habent suras, opponi τοὺς ἰσχνοὺς καὶ σφηκώδεις, Graciles macrosque, et τοὺς λεπτοὺς κατὰ τὸ μέσον ὡς σφῆκες: quoniam sc. οἱ λιμώττοντες ἰσχνότεροι γίνονται ὡς σφῆκες: s. τοὺς λεπτοὺς κατὰ τὰ κάτω τῶν γαστέρων: quorum imus venter præ macie in angustum constrictus est, non aliter ac vesparum alvus. Quæ Πενίας verba excipiens Chremylus respondet, Ὑπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις: nominans τὸ σφηκῶδες, τὴν σφηκώδη κοιλίαν, i. e. λεπτὴν καὶ ἰσχνὴν τὰ κάτω, quemadmodum ἡ σφηκῶν κοιλία ἐπισυνάγεται s. ἐπισυστέλλεται κατὰ τὰ C κάτω εἰς ὀξὺ, ut ex ante dictis satis patet. [" Vide Ἐπισυνάγω. Schol. Nicandri Ἀ. 183. (Πεμπρηδὼν δὲ ζῶόν ἐστι τῶν σφηκωδῶν, μεῖζον μὲν μύρμηκος, μελίσσης δὲ ἔλασσον.)" Wakef. Mss.] " Φηκώδης, " Strigosus, Male habitus, VV. LL.; sed scr. puto " σφηκώδης."

Σφηκὸς, i. q. σφηκώδης: nam σφηκοὶ, teste Hes., dicuntur οἱ οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι: sed addit, quosdam σφηκῶν nomine accipere τοὺς ῥωμαλέους: idemque σφηκῶν exp. etiam ποικίλων: forsan ex eo, quoniam vespæ sunt variæ s. versicolores. [Sed Corai. in Schn. Lex. Suppl. 178. leg. conjicit σφηκῶν· οὐπροκοιλίων.] || Idem substantive quoque σφηκὸς λόφον exp. τὸ ἄκρον τοῦ λόφου τὸ ἐπὶ τῶν ὤτων ἀποκρεμάμενον τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας τὸ συνεσφιγμένον. [" Brunck. Soph. 3, 388." Schæf. Mss. Phot. v. Ἐσφηκωμένον.]

Σφηκόω, Cuneo: ea signif. qua Plin. dicit Hispania cuneatur angustiis, i. e. E lata fit angusta in D formam cunei. Seu, σφηκώδη aut σφηκὸν efficio, E lato et crasso in angustum et tenue contraho. Unde ἐσφήκωντο, E lato crassoque ambitu in angustum et tenue acumen contracti ac constricti erant: Il. P. 52. Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, ubi Hes. exp. ἐδέδεντο, συμπεπλεγμένοι καὶ συνεσφιγμένοι ἦσαν: qui ἐσφηκωμένον exp. itidem ἐσφιγμένον, forsan respiciens ad Aristoph. Σφ. (1072.) Εἴ τις ὑμῶν — τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν, Εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον ἐσφηκωμένον, Cum videat me vesparum modo imum ventrem habere strictum et angustum; Cum me videat medium gracilem esse factum in modum vespæ, ut quidam interpr. Schol. exp. μέσον σφήκωμα φαινόμενον: ex eo quod chorus, qui ista loquitur, εἶχε κεντρίδας, ὡς εἰς σφῆκα σχηματιζόμενος. Quam lectionem et exp. ipse magis probat; est enim et alia exp., nempe διαδεδεμένον: alia item lectio, habens διεσφηκωμένων, ut sit εἰς σφῆκας διεσκευασμένων: respiciendo et hoc pacto πρὸς τὴν σκευὴν, ἣν περιέθετο ὁ χορὸς, τὴν τῶν σφηκῶν ποικιλίαν. Itaque σφηκοῦσθαι s. διασφηκοῦσθαι h. l. esset In vespam converti,

Vespæ figuram et habitum induere. || Σφηκόω, i. q. σφηνόω, Obturo et obstruo veluti cuneo injecto, Diosc. 5, 64. de confectione vini aromatici, Σφηκώσας ἀγγεῖον, Operculato vase, Ruell. [" Harles. ad Theocr. 348. Bergler. ad Alciphr. 190. Jacobs. Anth. 8, 377. 9, 305. 10, 316. Brunck. Soph. 3, 387. Heyn. Hom. 6, 186. 7, 299." Schæf. Mss. " Constringo, de coma, Philo J. 2, 479." Wakef. Mss. Nicander Θ. 289. Δειρὴν ἐσφήκωται ἅλις, Aristides 1, 348. Αἱ θυρίδες εὖ καὶ καλῶς ἐσφηκωμέναι ἔνδοθεν καὶ ἔξωθεν. I. q. σφηνόω, Arat. 440. 526. " Καλύμματα ἐσφηκωμένα in Anacr. Fr. ap. Athen. 534. alii Acuminatum interpretantur pileum, alii Firmiter astrictum capiti." Schw. Mss.]

Σφήκωμα, τὸ, dicitur τὸ ἐσφηκωμένον, Id quod e lato in angustum contractum est: in galea s. crista Ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristoph. Εἰρ. (1216.) τὸ σφήκωμα, sc. τοῦ λόφου, ἔχει πόνον πολὺν, ubi Schol. τόπος τῆς περικεφαλαίας, ὅπου τὰ πτερὰ δέδεται. Eod. fere modo σφηκὸς λόφου supra. Hesychio σφήκωμα est ὁ δεσμὸς, Suidæ τὸ λεπτὸν σχοινίον. || Σφήκωμα dicitur etiam Id quo aliquid σφηκοῦται, i. e. Quo, veluti cuneo injecto, obturatur et obstruitur. Diosc. præf. l. 8. Ὁπόταν οἱ Αἰγύπτιοι θερίσωσι τὸν στάχυν, χύτραν ἔχουσι κατεσκευασμένην πίσσης, καὶ σφήκωμα προσηρτημένον τῇ χύτρᾳ, Operculum appensum ollæ. Alii interpr. Linamentum s. Fasciam qua tegitur s. obvolvitur olla. Quæ interpr. non displicet. Sequitur enim paulo post, Ἐπειδὰν οὖν δηχθῇ τις πόδα ἢ ἄλλο τι μέρος, ταχέως οἱ παρατυχόντες τὸ σφήκωμα βάλλουσιν εἰς τὴν χύτραν τῆς πίσσης, καὶ περιειλοῦσιν ἅπαξ ἢ δὶς περὶ τὸν πῆχυν ἢ τὴν κνήμην, μικρὸν ἐπάνω τοῦ δήγματος, καὶ περισφίγγουσι δύο παρεστῶτες ἰσχυρῶς. Hes. σφήκωμα exp. πύκνωμα. [Gl. Nodus. Nicom. Arithm. 2, 16. p. 128. Anim. 294. Ed. Ast. " Valck. Phœn. p. 257. Brunck. Soph. 3, 421." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 25. Λίνον παχὺ μετρίως ὅσον σφήκωμα. Cf. Phryn. Bekkeri p. 64.]

[* Ἀποσφηκόω, Nonn. D. 21, 150. 35, 156. 42, 214. " Mitsch. in Cer. 126." Schæf. Mss.] Διασφηκόω, In vespam converto, Vespæ figura et habitu induo, εἰς σφῆκα διασκευάζω. Vide Σφηκόω. [" Nonn. D. 25, 189." Wakef. Mss. " Act. Traj. 1. p. 222. * Ἐνσφηκόω, Paul. Sil. Ambo 235. * Ἐπισφηκόω, Wakef. Eum. 56." Schæf. Mss. Nonn. D. 2, 111. 9, 123.] " Κατασφήκωνται, Hes. affert pro " καθέλωνται. Sed forsan scr. κατασφήλωνται, a " * Κατασφάλλω, Dejicio." [Leg. καθήλωνται, ut ap. eund. Hes. Κατεσφήκωνται· καθήλωνται: Κατεσφηκωμένον· περιεχόμενον. Κατεσφήκωντο, Tryphiod. 87. Paul. Sil. Ecphr. 65. * Παρασφηκόω, Schol. Eur. Phœn. 115.] Περισφηκόω, i. q. περισφηνόω, Circumquaque obstruo et obturo veluti injecto cuneo. Alii simpliciter interpr. Obstruo, Obturo, Operculo, Obstringo. Diosc. 5, 26. de confectione vini scillitici, Μεταγγίσας τὸν οἶνον εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, ἀπόθου, περισφηκώσας ἐπιμελῶς, Obstructo diligenter vase recondito, Ruell. Præcedente cap. dicit, Πωμάσας τὸ ἀγγεῖον ἐπιμελῶς. Ead. signif. Hippocr. Ep. 9. Κίστας φαρμάκων εὖ μάλα περιεσφηκωμένας ἔχοντες ἤεσαν: Ep. seq. ad Cratevam, Ὁκόσα δ' αὖ φύλλα ἢ ἄνθεα, φερέσθω ἐν κώθωσι περιεσφηκωμένοις, ὅκως μὴ διαῤῥιπιζόμενα τῇσι πνοῇσι ἐκλίπῃ τὸν τόνον τῆς φαρμακείης. [* Συσφηκόω, Timon ap. Diog. L. 2, 6. Πάντα συνεσφήκωσεν ὁμοῦ τεταραγμένα πρόσθεν.]

Hactenus de σφὴξ, quatenus aliquam affinitatem signif. habet cum σφὴν: sequitur nunc ea ejusdem VOCABULI Σφὴξ signif., qua Vespam denotat, una cum suis derivatis. Il. M. 167. ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι Οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ: Π. 259. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, Vespis quæ propter viam suas cavernas habent et viatores invadunt lacessiti: quemadmodum et crabrones. Et ap. Aristot. σφῆκες ἐργάται. H. A. 9, 41. Τῶν ἡμέρων σφηκῶν δύο γένη· οἱ μὲν, ἡγεμόνες, οὓς καλοῦσι μήτρας· οἱ δ' ἐργάται: Plin. 11, 21. Aliorum, qui mitiores videntur, duo genera: opifices, minores corpore, qui moriuntur hyeme: matres, quæ biennio durant. Ubi σφῆκας interpr. Crabrones. Plura vide ap. Ælian. et Nicandr., et Marc. Virg. in Diosc. 8, 2. ubi tradit remedia adversus ictus vesparum. [" Bergler. ad Alciphr. 262. ad Lucian. 1, 511. Jacobs. Anth. 7, 148. 9, 209. Ex equo nati, 8, 180." Schæf. Mss. Nicander Θ. 741. Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.]

Σφηκοειδὴς, Vespæ similis s. Crabronis figuram gerens, Qui e vesparum s. crabronum genere est, Schol. Nicandri Θ. 816. Βέμβιξ δέ ἐστι ζῶον σφηκοειδὲς, μέλαν κατὰ τὴν χροιὰν, κέντρῳ χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες. Forsan est bombyx, de quo Plin. 11, 22. Sed perperam in illo Schol. loco pro σφηκοειδὲς LEGITUR Σκηνοειδές.

Σφηκὼν, ῶνος, ὁ, Sedes et domicilium vesparum. Vide sequens.

Σφηκίον, τὸ, itidem Cella vesparum, s. Nidus vesparum. Aristot. H. A. 9, 41. de vespis, Τούτων δὲ αὐξηθέντων, πάλιν μετὰ τούτους ἄλλους μείζους ἱστοὺς συνίστανται· καὶ πάλιν τούτων αὐξηθέντων ἑτέρους, ὥστε τοῦ μετοπώρου τελευτῶντος πλεῖστα καὶ μέγιστα γίνεσθαι σφηκία· ἐν οἷς ὁ ἡγεμὼν, ἡ καλουμένη μήτρα, οὐκέτι σφῆκας γεννᾷ, ἀλλὰ μήτρας· γίνονται δὲ οὗτοι ἄνω ἐπὶ τοῦ σφηκίου ἐπιπολῆς μείζους σκώληκες. Paulo ante dixerat, Ἐπιόντος τοῦ θέρους πλάττονται τὰ κηρία, καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκῶνας τοὺς μικροὺς, οἷον τετραθύρους, ἢ ἐγγὺς τούτων, ἐν οἷς σφῆκες γίνονται, καὶ οὐ μῆτραι. Unde Plin. 11, 21. Nidos vere faciunt fere quadrifores, in quibus opifices generentur. Iis eductis, alios deinde nidos majores fingunt, in quibus matres futuras producant. Ubi nota synonymως poni σφηκὼν et σφηκίον, sc. pro Nido vesparum s. crabronum mitiorum; sic enim eo loco Plin. σφῆκας interpr., sc. Crabrones mitiores, non Vespas. Paulo post Aristot. dicit de matribus, Κάθηνται ἐν τοῖς σφηκίοις ἀεὶ, συμπλάττουσαι καὶ διοικοῦσαι τὰ ἔνδον. Sed nota in paulo ante c. l. non σφηκῶνας scribi, sed σφηκωνεῖς: quod si mendosum non est, est a NOMIN. Σφηκωνεύς. [" Σφηκίον, Casaub. ad Athen. 102." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 4, 39.]

Apud Hes. legitur ET Σφηκεία, τὰ σφηκῶν κηρία, Cellæ in quibus vespæ favos fingunt. || Σφηκεία dicta olim fuit et Cyprus, teste Eod. Testatur idem et Steph. B., sed addens, dictam fuisse Σφηκείαν * Κεράστειαν, afferens Lycophr. (447.) Οἱ πέντε που Σφηκείαν εἰς * Κεραστίδα. Dixerat tamen initio idem Steph. B. Σφηκείαν esse Urbem Eubœæ. Hujus τὸ ἐθνικὸν EST Σφῆκες, Cives Spheciæ urbis, s. Cyprii, οἱ ἐκ τῆς Σφηκείας. Sed prius σφηκεῖα pro σφηκία, est num. pluralis, a SING. Σφηκεῖον, Nidus vesparum, Cella in qua vespæ confingunt favos. || Alioqui σφηκεῖον vocatur Phalangii quoddam genus, alio nomine VOCATUM Δύσδηρι, teste Nicandro Θ. 738. de phalangii generibus, Ἄλλο γεμὴν δύσδηρι· τὸ δὲ σφηκεῖον ἔπουσι, Πυρσὸν ἅλις σφηκὶ * παναλίγκιον ὠμοβορῇϊ. Ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου· Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν. Ubi nota σφηκεῖον ex eo nominari, quoniam simile est vespæ: quo modo et μυρμήκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν ἔικται, ut idem Poëta docet ibid.

Σφηκία, ἡ, Examen vesparum, Liv., i. e. Grex s. Multitudo vesparum, Plut. περὶ Ἀοργησ., Καὶ μὴν τάς γε συνεχεῖς καὶ πυκνὰς καὶ κατὰ μικρὸν ἐν τῇ ψυχῇ συλλεγομένας ὀργὰς, μάλιστα φιλαυτία καὶ δυσκολία μετὰ τρυφῆς καὶ μαλακίας, οἷον σμῆνος ἢ σφηκίαν ἡμῖν ἐντίκτουσι, Veluti apum aut vesparum s. crabronum examen. Itidem σφηκίαν ἐρεθίζειν, Vesparum s. Crabronum examen lacessere et ad iram provocare: de iis qui homines per se iracundos irritant. [" Σφηκία, Musgr. Cycl. 473. T. H. ad Plutum p. 191. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 224. Σφηκιὰ, ibid. Brunck. Soph. 3, 506. Heyn. Hom. 7, 186." Schæf. Mss. " Schol. Il. M. 168." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 16, 31. Aristot. H. A. 9, 27, 16. Aristoph. Σφ. 224. 229. 404. Λ. 475. Σφηκίαι, Gl. Crabrones. * Σφηκιώδης, Epiph. 1, 387. * " Σφηκίας, ὁ, ἡ, Villoison. Anecd. Gr. 2, 66." Wakef. Mss. * Σφηκιόω, unde] Σφηκίωσις, εως, ἡ, Hes. κηρία σφηκῶν, Favi vesparum; s. potius Nidi s. Cellæ vesparum crabronumve, in quibus favos suos confingunt.

Σφηκισμὸς, Genus harmoniæ quod vesparum susurro s. bombo non erat absimile, εἶδος αὐλήσεως,

εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομβῶν, Hes. [quasi à * Σφηκίζω, Vespas imitor.] A

"ΣΦΗΤΤΙΟΣ, Qui est e tribu quæ vocatur "Σφηττός. Interdum vero Σφήττιος dicitur Acer: "ὄξος, Aristoph. Πλ. (720.) de Aceto acri s. potius "acerrimo: metaph. ἀπὸ τῶν Σφηττίων, qui πικροὶ "erant καὶ συκοφάνται. Vide ejus Schol." [" T. H. p. 471. Brunck. 1, 212. * Σφηττοῖ, T. H. l. c. ad Lucian. 1, 394." Schæf. Mss.]

ΣΦΙΓΓΩ, ξω, Stringo, Constringo, ut qui fasciculum virgultorum aut arundinum colligans vimine constringit, ut e laxo coëat in strictum, s. arctum. Theocr. 10, (44.) quod Ἐργατίναι inscribitur, Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, Constringite manipulos demessos, vos qui eos colligatis. Et pass. voce ac signif. Plut. de Pr. Frig. Συνάγεται τῷ ἀέρι σφιγγόμενος ὑπὸ ψυχρότητος, Aëris frigore constrictus cogitur, Philo de Mundo, Συνάγων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων, Coagmentans omnes mundi partes et astringens, Philo V. M. 3. B Ὅλον δ' ἁλυσιδίοις χρυσοῖς ἀνήρτητο πρὸς τὴν ἐπωμίδα, σφιγγόμενον ἐξ αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ μὴ χαλᾶσθαι, Catellis aureis ad amiculum annexum vinciebatur, Turn. || Exp. etiam Complector, Arceo, Cogo. [" Wakef. S. Cr. 3, 139. Jacobs. Anth. 6, 77. 110. 8, 377. 9, 121. 10, 242. 11, 55. Anim. 314." Schæf. Mss. Musæus 242. Theocr. 7, 17. Hero Automat. 2. " Σφίγξαι περιόδους, Demetr. §. 244. dicit, ut Cic. Vincire sententias, h. e. Ita jungere, ut e pluribus veluti una fiat, artificio periodico, quo plures sententiæ una periodo comprehenduntur ita, ut suspensa sit ab initio usque ad finem oratio, adeoque e pluribus enuntiationibus una fiat et universa. De hac re plura disputavit Ernesti Clav. Cic. v. Vincire. Simili metaph. Comprehensione devincire verba, dixit Cic. Brut. 37. Hanc igitur formam Demetr. περιαγωγὴν vocat; de qua voce alibi copiosius exposuimus. Eodem modo Dionys. de Vi Dic. Dem. 19. p. 1010. τὸ σφίγξαι et στρογγυλώτερον ποιῆσαι junxit, opposuitque τοῖς κεκολπωμένοις. Sic et Aristid. περὶ Ἀφ. Λόγου 672. C λόγος ἐμπεριλαμβάνων τὰ νοήματα στρογγύλος γίνεται καὶ σκληρὸς, καὶ κατεσφιγμένος. Gregorius ad Hermog. c. 11. ἑρμηνείαν διῃρημένην, h. e. Elocutionem per asyndeta factam, descripturus ait: Τὰ κῶλα οὐ συνέχεται, οὐδὲ συσφίγγεται, Membra orationis non coëunt, non juncta sunt, sed veluti incisa et a se invicem disjuncta. Vide Κύκλος." Ernesti Lex. Rhet. * Ἐσφιγμένως, Gl. Strictim. * " Σφιγμα, Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 3, 177." Boiss. Mss. * Σφιγμὸς, Mathem. vett. p. 25. * " Σφίγξις, Schol. Apoll. Rh. Novus 1, 264. Ed. Schæf." Boiss. Mss. " Greg. Naz. Carm. p. 23." Kall. Mss. Ælian. H. A. 8, 18. * Σφίγξις, Gl. Strictura: * Σφιγκτός· Strictosus. " Ad Lucian. 1, 500. Epigr. adesp. 114. Jacobs. Anth. 6, 77. 7, 60. 332. 9, 289. Anim. 314." Schæf. Mss. Eust. ad Dionys. Π. 369. Opp. 'Α. 3, 590. Paul. Æg. 6, 99. σφιγκτότεροι ἐπίδεσμοι. * Σφιγκτῶς, Eust. Od. A. p. 66, 21.] " Ἄσφιγκτος, Non " constrictus, Qui stringi aut constringi nequit." Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui stringit, constringit, astringit. D Medicis σφιγκτὴρ dicitur Musculus ani rotundus, ultimam intestini recti oram ambiens, et astringens rectum intestinum, ne intempestive excrementa effluant. Habet autem substantiam inter cutem et musculum mediam: cujusmodi est labiorum pars ultima, ut Gorr. tradit: vide et Ἕδρα. J. Poll. pro Ipso podice s. ano accipit: 2. Ὁ δὲ δακτύλιος, ἐντέρου μὲν τέλος, ὁδὸς δὲ τῶν ἐκ κοιλίας περιττῶν· οὑτωσὶ μὲν ἰδεῖν, μεμυκὼς, ἐπὶ δὲ πλεῖστον ἀνοιγόμενος· ὃν οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. Ubi nota μεμυκότα dici, quoniam ejectis excrementis μύει s. σφίγγεται, Clauditur s. Contrahitur et constringitur: at excrementis exeuntibus ἀνοίγεται et hiat: στεφάνην autem nominari a circulari rotunditate, qua coronam imitatur. || Tarentinorum dialecto σφιγκτὴρ vocatur ὁ χιτὼν, Hes.: forsan quoniam eorum χιτῶνες fibulis solebant σφίγγεσθαι. [" Toup. Opusc. 2, 195. Antip. Sid. 21. Jacobs. Anth. 10, 55. 11, 353." Schæf. Mss. " Adj.' Nonn. D. 16, 391. (δεσμῷ.)" Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Spinther s. Spinter Plauto est i. q. Fibula, Men. 3, 3, 4. * Σφίγκτωρ, Anal. 2, 237.]

[* " Ἀνασφίγγω, Nonn. D. 42, 51." Kall. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 147." Schæf. Mss. * Ἀντισφίγγω, Pisid. p. 394. 396=106. 223.] Ἀποσφίγγω, itidem Stringo, Astringo, Constringo, Comprimo, Coarcto. Proprie, Ita stringo ut attraham, Alicunde abstractum stringo: nisi vacet præp. E Luciano (2, 931.) Οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε, Quibus maxillas meas compressistis: [3, 9. " Jacobs. Anth. 9, 509. * Ἀπόσφιγξις, ibid." Schæf. Mss. Hippocr. 744. 759. 831. * " Ἐναποσφίγγω, Athan. Append. 95." Kall. Mss.] Διασφίγγω exp. Perstringo: qua signif. dicitur Vitem perstringere pro Valde stringere, Non.: item Cohibeo, Colligo. Pro Valde stringo, s. Strictissime circumligo, usus est Erasistr., ubi dicit Scythas solere, Ὅταν διά τινα καιρὸν ἀναγκάζωνται ἀσιτεῖν, ζώναις πλατείαις τὴν κοιλίαν διασφίγγειν, Quæ verba Gell. citans, sic interpr. Cum sit usus ut famem longius tolerent, fasciis ventrem strictissime circumligare. [" Huschk. Anal. 267." Schæf. Mss. Aret. p. 2. * Διάσφιγξις, 96. * Ἐκσφίγγω, unde * " Συνεκσφίγγω, Nicet. Eugen. 1, 72." Boiss. Mss.] " Ἐπισφίγγω, Insuper astringo, s. constringo," [Eust. 995, 28. " Athen. 543, de Parrhasii pictoris luxu, qui lora crepidarum aureis fibulis astringebat." Schw. Mss. Ælian. V. H. 9, 36. " Thom. M. 627. Wakef. S. Cr. 4, 6." Schæf. Mss. * Προσεπισφίγγω, Greg. Naz. Murator. Anecd. 201. * Κατασφίγγω, Gl. Destringo. Constringo, Constipo, Plut. 10, 91. Joseph. A. J. 3, 7, 2. " Clem. Alex. 203." Kall. Mss. " Germanus in Dormit. B. Mar. p. 113." Boiss. Mss. Vide et Σφίγγω. * Κατάσφιγκτος, Theod. Prodr. 169.]

Παρασφίγγω, Astringo, s. Adductum ad me stringo, et arcte complector atque agglutino mihi. Alex. Aphr. Probl. Ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιὲς, Ad se astringit quod sanum est, Ad se adductum id quod sanum est, arcte stringit et sibi applicat. Περισφίγγω, Circumcirca stringo. Alii simpliciter interpr. Constringo, Coërceo, Complector. Diosc. præf. l. 8. Περιειλοῦσιν τὸ σφήκωμα ἅπαξ ἢ δὶς περὶ τὸν πῆχυν ἢ τὴν κνήμην, μικρὸν ἐπάνω τοῦ δήγματος, καὶ περισφίγγουσι δύο παρεστῶτες ἰσχυρῶς, καὶ ἐντέμνοντες τὸν τόπον διὰ τῆς περιθέσεως τοῦ βρόχου, ἐπιχέουσι καὶ πίσσαν, Arctissime distringunt, Ruell. Ubi nota περισφίγγειν esse σφίγγειν περιτεθέντι βρόχῳ, Circumposito laqueo stringere. [" Nicet. Eugen. in Notit. Mss. T. 6. p. 230." Boiss. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 297. ad Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. Symm. Cant. 8, 8. Hippocr. de Nat. Oss. 278. Achill. Tat. 156. Κύκλῳ περισφίγξας τὴν ἄγραν. * " Περίσφιγμα, Anna C. 152." Elberling. Mss. * Περίσφιγξις, Stob. Phys. 1096. * Συμπερισφίγγω, Theod. Prodr. Amic. Exul. 63. * " Προσφίγγω, Clem. Alex. p. 6." Kall. Mss.] Συσφίγγω, Constringo, i. e. Ita stringo ut coëat, Stringendo cogo et contraho. Athen. 2. Εἰ ἐπισχεῖν ἔδει τὴν αἱμοῤῥαγίαν, τὸ ψυχρὸν (sc. ὕδωρ) ἐπιτήδειον ἦν, συστρέφον καὶ συσφίγγον, Contrahens et constringens vulnus hians. Contra autem τὸ χλιαρὸν διαστέλλει, Diducit et aperit meatus per quos sanguis exit. Atque ita συστρέφω, συστέλλω, et συσφίγγω, synonymως accepta, opp. τῷ διαστέλλω. Affertur et ex 3 Reg. 18, (46.) Συνέσφιγξε τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, pro Accinxit lumbos suos. [Vide Σφίγγω. " Jacobs. Anth. 8, 377." Schæf. Mss. " Nemes. 41. Athen. 41." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 76." Boiss. Mss. * " Συνεσφιγμένως, Anna C. 476." Elberling. Mss. * Σύσφιγμα, Constrictio, Symm. Exod. 28, 14. * Σύσφιγξις, 39. * " Συσφιγκτὴρ, Vestis constringens corpus, Ps. 44, 13. " Fibula, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 646, 17. Διὰ συσφιγκτήρων χρυσῶν ἠμφιεσμένη ποικίλα." Seager. Mss. * Συσφιγκτὸς, Constrictus, Exod. 28, 4. * Συσφιγκτὸν, Uncinus, 28, 25. Sed de his vv. consulendum Schleusneri Lex. V. T.] Ὑποσφίγγω, Substringo, Subtus stringo, Epigr. [" Nonn. D. 26, 261." Wakef. Mss]

Σφιγγία, ἡ, pro Parsimonia et sordibus victus poni

videtur Eccles. 11, (17.) Ἔστι πλουτῶν ἀπὸ προσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ. Ita Bud. Quam ejus interpr. sequendo, σφιγγία dicetur Cum quis non larga manu, sed stricta sumtus facit, et strictiorè quam deceat.

[* " Σφιγγίον, Torques, ad Lucian. 1, 706." Schæf. Mss. Salmas. in Solin. p. 267.]

" Σφίκτης, Cinædus et mollis, Hes." [Leg. * Σφίγκτης, ut ap. Phot. e Cratino. Cf. Suid. v. Μεγαρικαὶ σφίγγες. Spintriæ iidem sunt qui Cinædi ap. Suet. Tib. 43.]

ΣΦΙΓΞ, ιγγὸς, ἡ, vocata παρὰ τὸ σφίγγειν, διὰ τὸ ἐσφιγμένα καὶ δυσνόητα λέγειν τὰ ῥήματα, ut annotatur in Lex. meo vet.: quod etymon non est dissentaneum: siquidem e Socrate tradit Schol. Eur. σφίγγα fuisse ἐγχωρίαν χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην, Vatem quandam ejus regionis, quæ responsa consulentibus redderet intellectu difficilia; ita enim implicabat et contorquebat verba sua, ut ab auditore cognosci ac intelligi non possent: unde et a Soph. Œd. T. (391.) p. 168. vocatur ἡ ῥαψῳδὸς: nam αἰνίγματα ἐῤῥάψῳδει, s. ambages, Stat. Alii ita B nominatam volunt, quod homines suis ænigmatis et verborum ambagibus ita stringeret vinciretque, ut expedire se non possent. Fertur autem fuisse πτερωτὴ, παρθένου πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα, (i. e. τὸ στῆθος καὶ τοὺς πόδας,) * μιξοφυὴς οὖσα: unde ab Eur. vocatur οὔρειον τέρας, a monstrosa forma: et δάϊον τέρας, ac μιξοπάρθενος, et a Soph. Œd. T. (1198.) p. 199. γαμψώνυξ παρθένος χρησμῳδός. Rursum Eur. πτεροῦσσαν vocat pro πτερόεσσαν, dicens eam venisse in agrum Thebanum φοιτάσι πτεροῖς, χαλαῖσι τ' ὠμοσίτοις. Quæ et Auson. confirmat hoc gripho, Terruit Aoniam volucris, leo, virgo, triformis Sphinx, volucris pennis, pedibus fera, fronte puella. Lactantius Placidus ap. Stat. 2 Theb. scribit sphinga monstrum fuisse alas et ungues habens in similitudinem harpyiarum, quod insidens scopulo viæ imminenti, insolubilia ænigmata transeuntibus proponebat: quæ cum solvere non possent, ex improviso veniens, alis et unguibus ad se in rupem trahebat: unde non immerito ab Eur. Phœn. (1029.) vo- C catur πολύστονος et πολύφθορος, et ab Hesiodo Θ. (326.) σφὶγξ ὀλοή. Vide plura ap. eund. Hesiod. in eod. l., et ap. Athen. 10. nec non ap. Soph. Œd. T. et ap. Eur. Phœn. Per jocum vero ap. Athen. 13. (p. 558.) αἱ πόρναι dicuntur posse vocari σφίγγες, in loco quodam Anaxilæ, qui ibid. de meretrice loquens, ait, Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυρπνόος, Ἢ χάρυβδις, ἢ τρίκρανος σκύλλα, ποντία κύων, Σφὶγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' ἁρπυιῶν γένη; Similiter ap. Eund. 6. (p. 253.) Τήνδ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος Σφίγγα περιπατοῦσαν [περικρατοῦσαν] Αἰτωλίδ', ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος, Ὥσπερ ἡ παλαιὰ Τὰ σώματα ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει. Et Ceb. Theb. dicit τὴν ἀφροσύνην τοῖς ἀνθρώποις σφίγγα εἶναι. Rursum ap. Athen. 9. et 10. σφὶγξ vocatur Qui ænigmatice loquitur, s. ænigmaticis quæstionibus aliquem implicat. || Σφὶγξ inter Animalium quorundam monstrosorum genera refertur a Diod. S. et Plin., quos consule. [" Valck. Phœn. p. 305. Wolf. ad Hesiod. p. 97. ad Herod. 189. Jacobs. Anth. 9, 348. Kuster. D Bibl. Chois. 63. Δυσξύνετα loquens homo, Valck. Phœn. p. 511. ad Herod. 189. ad Diod. S. 1, 308." Schæf. Mss. Palæph. Incredib. 7. * " Σφιγγοκαρύων, Placenta e nucibus, (Nomen Eubuleæ Fabulæ,) Athen. 553." Schleusn. Mss. * Σφιγγόπους, Pedes habens, ad sphingis speciem factos, Callixenus ap. Athen. 197. κλίνη.]

A Bœotis σφὶγξ DICITUR Φὶξ, teste Schol. Hesiodi Θ. 326. Ἡ δ' ἄρα φίκ' ὀλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον. [" Brunck. ad Eur. Phœn. 45. Wolf. ad Hesiod. p. 97. Græv. Lectt. p. 625. Heyn. ad Apollod. 601." Schæf. Mss.] UNDE Φίκιον nominabatur ἔνθα κατῴκει, inquit Idem, i. e. Domicilium sphingis, Rupes quam incolebat. [" Wolf. l. c. Græv. l. c., ubi et de * Φίκειος, * Σφίκιος." Schæf. Mss. * " Σφίκειος, Sphingi similis, Lycophr. 1465." Kall. Mss.] Annotat eod. in loco Tzetzes, Hesiodum allegorice ibi σφίγγα appellare τὴν κρυψίνουν κακίαν: revera autem fuisse γυναῖκα λῃστρίδα, ἔχουσαν πολλοὺς σὺν αὐτῇ A τοὺς συναρπάζοντας. Quæ consentiunt cum iis quæ Suid. refert in Οἰδίπους: ad quæ te remitto brevitatis causa. Porro ut Φὶξ dicitur pro σφὶγξ, ITA ET Φιν pro σφιν, ut tum ap. Hom., tum ap. Callim. Apud illum enim Il. A. 75. vetus liber habet, Ὅς φιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, sic exponens illum versum, Ὅστις ἐν αὐτοῖς καλῶς φρονῶν ἐδημηγόρησε καὶ εἶπεν. Apud hunc vero Hymno in Dian. (125.) Κτήνεά φιν λοιμὸς ἐπιβόσκεται, Jumenta ipsis depascitur et absumit pestis. Ubi tamen sunt qui scribant σφιν, quamvis Schol. dicat σ metri causa demtum esse. Possit certe in illo Hom. loco et similibus videri omissa litera σ, errore librarii, ob præcedentem eand. literam. || Alioqui φιν et φι est quædam particula, a Poëtis fini quorundam nominum adjici solita, de qua alibi.

" ΣΦΟΔΡΟΣ, Vehemens, Qui impetu fertur, Validus, Vegetus: Hes. σφοδρὸν, εὔτονον, ἰσχυρὸν, ὀξὺ, στιβαρὸν, δεινὸν, χαλεπόν. Interdum de homine dicitur, Dem. pro Cor. Ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ; Fem. Σφοδρὰ, itidem Vehemens, etc." [" Ad Xen. Eph. 176. ad Charit. 312=438. Conf. c. φαιδρὸς, Boiss. Philostr. 575." Schæf. Mss. " De æstu, Dio Chrys. 1, 541. Σφοδρότατος, Xen. Ages. 5, 4." Wakef. Mss. Vide Lex. Xen. Thema videtur esse σπεύδω.] " At vero Σφόδρα, adv. Vehementer, Impetuose, Aristoph. Πλ. (1100.) οὗτος εἰπέ μοι, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Plato de Rep. 1. Εὖ οὖν λέγει· θαυμαστῶς ὡς σφόδρα: Epist. cum μάλα copulatur, Καὶ μάλα σφόδρ' αὐτῷ δηλωτέον. Ex Eod. affertur σφόδρα λεγόμενα pro Quæ passim dicuntur. Interdum cum articulo ὁ σφόδρα, ea forma qua dicitur ὁ ἄγαν, pro Vehementi s. Vehementissimo, Aristot. H. A. 8. Τὰ δὲ πλεῖστα αὐτῶν φωλεῖ καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις. Interdum Σφόδρα vel Σφόδρα γε responsioni affirmativæ adhibetur, sicut μάλα et πάνυ, et Latine Admodum, Maxime. E Xen. autem (Ἀπ. 2, 7, 5.) affertur et geminatum, interjecto etiam adverbio μάλα, Οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; σφόδρα γε μάλα σφόδρα:" [ultimæ voces μάλα σφόδρα omittuntur in hodiernis Edd. " Cattier. Gazoph. 59. Huschk. Anal. 15. Cum compar., Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Cum superl., Markl. Suppl. 244. 246. Σφ. τοξότης, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. Εὖ σφ., Argum. Aristoph. Acharn. Τὸ σφ. ψῦχος, Aristot. H. A. 375. Schn. Σφ. τι, Heind. ad Plat. Phædr. 269. Οὕτω σφ., Plut. Ages. p. 39. Crus. ad p. 40. Πάνυ σφ., Plato Lys. p. 22. Gorg. 152. 166. Apol. 150. 152. Σφ., σφοδρῶς, Schneid. ad Xen. Œc. p. 8." Schæf. Mss. " Cum gradu superl., Jo. Malal. 20. Joseph. 347, 7." Wakef. Mss. " Plato Alcib. 1. p. 222, 48. Ed. Bas. 1ª. Ἀλκιβιάδης οὗτος πρῶτον μὲν ἔτη οὔπω γεγονὼς σφόδρα εἴκοσιν, ἔπειτα παντάπασιν ἀπαίδευτος." Seager. Mss. Lex. Xen.] " Est et aliud adv. Σφοδρῶς, Vehementer: in compar. gradu Σφοδρότερον, Vehementius: sicut nominis Σφοδρὸς compar. est Σφοδρότερος, Vehementior." [" Ad Charit. 438. Quomodo differat a σφόδρα, Musgr. ad Eur. Dan. p. 629., cf. Zeun. ad Xen. K. Π. 141. * Σφοδροτέρως, ad Charit. 94. Κατὰ τὸ σφοδρότερον, Diod. S. 2, 539." Schæf. Mss. Xen. Ἱππ. 12, 14. Σφοδρότατον οἴσεται τὸ ἀκόντιον.] " Σφοδρότης, Vehementia," [Gl. Acervitas, Vehementia, Acrimonium, Alacritas, Jambl. V. P. 132. Theodorit. Hist. Eccl. 5, 9. " Σφοδρότης, Hermogeni περὶ Ἰδ. 1. p. 90. est in oratione Vehementia illa qua adversus inferiores utimur, differtque a τραχύτητι, qua inferiores adversus superiores utuntur. Aristides tamen περὶ Λογ. Πολ. 655. etiam tum σφοδρότητα agnoscit, ὅταν τις ἐνδόξοις προσώποις ἐπιτιμᾷ. Exemplum σφοδρότητος Hermogenes totam Demosthenis c. Aristog. orationem statuit. In verbis singulis ea cernitur, cum illa nova facta sunt hac de causa, ut opprobrium et convitium significent, ut Demosthenica Ἰαμβειοφάγος, γραμματοκύφων. Figura, σφοδρότητα habens, inprimis est apostrophe ad adversarium directa, nec non interrogatio. Membra

orationis, et κῶλα, tum maxime habent σφοδρότητα, A cum brevissima sunt, et pæne uno verbo absolvuntur: ut si quis crimina alteri opponens, hæc nominibus singula suis declarata annumeret: cf. Voss. Inst. Rhet. 6. p. 497. De eadem agit Aristid. l. c., ejusque indolem in sententiis, in variis dicendi formis; et in singulis verbis demonstrat. In universum ei τὸ ἐπιτιμᾷν, τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ὑπεραγανακτεῖν subjicit." Ernesti Lex. Rhet.] " Σφοδρύνω, Vehementem s. Vehementiorem reddo s. Validum. Itidemque pass. Σφοδρύνομαι, Vehemens reddor s. Vehementior, Incrementum accipio. Alex. Aphr. Probl. 2. Διὰ τί ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται. Sed Σφοδρύνω ap. Eund. neutraliter etiam positum extat pro σφοδρύνομαι, Vehementior reddor, Vires accipio: 1, (73.) Ὁ δὲ ἄνεμος διὰ τῶν στενῶν χωρίων διαβαίνων, ἰσχυρότερός ἐστιν ἤπερ δι' εὐρυτέρων· ὅτι συναγόμενος εἰς ἕνα τόπον τονοῦται, μείζων ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ μεγεθύνεται καὶ σφοδρύνει. Nisi forte σφοδρύνεται eum scripsisse putandum sit." [" Philo J. 1, 355. Æsch. Pr. 1010(=1047.)" Wakef. Mss. " Planud. B Ovid. Met. 8, 583." Boiss. Mss. * Ἐπισφοδρύνω, Plut. Cleomene 10. Ἐπισφοδρύναντα καὶ ἀνατεινάμενον τὴν ἀρχήν. * " Σφοδρύομαι, Vehemens sum, Philo J. 2, 99." Wakef. Mss.] " Affertur porro et comp. Σφοδράκαμος, pro Valde laborans, VV. LL."

ΣΦΡΑΓΙΣ, ῖδος, ἡ, Signum, Sigillum, i. e. Nota quæ rei imprimitur, ut dignosci queat: plerumque de Signo quod annulo imprimitur epistolis, Thuc. 1, (129.) Ἐπιστολὴν διαπέμψαι, καὶ τὴν σφραγῖδα ἀποδεῖξαι, Et signum ostendere. Aliquanto post (132.) p. 43. Παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ, Assimilato et adulterato signo, i. e. Imitatus signum illud epistolæ impressum, et inde ficto alio, s. ad illius exemplar et imaginem effícto alio. Herodian. 7, (6, 15.) Διασχολουμένῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, Circa signa agnoscenda occupato, Occupato in signis dignoscendis quæ literis C erant impressa, Aristoph. (Ὄρν. 560.) σφραγῖδα βάλλειν [ἐπιβ.] αὐτοῖς ἐπὶ τὴν κωλῆν [ψωλὴν,] Signum imprimere, Virg. Imprimere signa pecori, Cic. Imprimere sigilla annulo. Qua signif. Plut. dicit σημεῖον ἐπιβάλλειν: unde σημείων ἐπιβολὴ, supra in Μοχλός. Metaph. Greg. Naz. in Macc. Encom. Ὁ πρῶτος ἔσται τοῖς ἄλλοις ὁδὸς, καὶ ὁ τελευταῖος σφραγὶς ἀθλήσεως, Ultimi morte certamen veluti obsignabitur, Ultimus erit obsignatio certaminis. Ab Eod. et Baptisma vocatur σφραγὶς, sicut in Judaismo σφραγὶς erat ἡ περιτομή: quo signo agnoscebantur qui essent in fœdere pacto cum Deo Abrahami. Vide et Σφραγίζω. || Σφραγὶς dicitur etiam Id ipsum quo nota ejusmodi imprimitur, veluti annulus signatorius, ut Paul. JCtus loquitur. In qua signif. Signum itidem et Sigillum usurpantur, ut quidem tradunt nonnulli. J. Poll. 5. Σφραγῖδας, ἐπισήμους δακτυλίους ὠνόμαζον, τοὺς τὰ σήμαντρα ἢ λίθους ἐν αὐτοῖς ἔχοντας, Annulos insignes, i. e. Quibus signa s. sigilla insculpta erant, et quibus postea illa ipsa signa literis aut D aliis rebus signandis imprimebantur: item Eos annulos qui gemma aliqua essent insignes, ut quæ σφενδόνας habent. Plut. (9, 217.) de Sulla, Γλυψάμενος εἰκόνα τῆς πράξεως ἐν σφραγῖδι τὸν Ἰογόρθαν αὐτῷ παραδιδόμενον, ἐφόρει. Et Val. Max. 8, 15. Jugurtha a Boccho rege ad Marium perducto, totam sibi laudem cupide asseruit, ut annulo, quo signatorio utebatur, sculptam illam traditionem haberet. Idem Plut. (10, 98.) loquens de Telemacho et Ulysse, Ἐποιήσατο γλυφὴν τῇ σφραγῖδι καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον ὁ πατὴρ, ἀμειβόμενος τὸ ζῶον: indicans, eum annulo quo utebatur signatorio, insculpsisse delphinem, et clypeum suum insignivisse delphine, ut sc. gratiam aliquam referret animali illi a quo Telemachus, in mare delapsus, servatus fuerat. Idem (8, 88.) Ὅταν ἀποθανόντων τὰς κλεῖς παραλάβωσι καὶ τὰς σφραγῖδας. Sic accepit et Philo V. M. 3. Κατὰ τὸ στῆθος ἄλλοι λίθοι πολυτελεῖς, διαφέροντες ταῖς χρόαις, σφραγῖσιν ἐοικότες. Ex Aristoph. autem οἱ σφραγῖδας ἔχοντες affertur pro Nobiles. Quo referri potest quod Ovid. de Arte Amandi 3. dicit, Cum fieret, lapis asper erat, nunc nobile signum: nobiles enim aut etiam qui nobilitatem divitiis metiuntur, σφραγῖσιν uti præ ceteris solent. Soph. periphrastice ἕρκος σφραγῖδος vocat ipsam τὴν σφραγῖδα: Tr. (615.) p. 352. Καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς Σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται: i. e. σημεῖον κομίσεις τῶνδε εὔγνωστον, ὅπερ ἐκεῖνος ἐπιγνώσεται ἐπιθεὶς τὸ ὄμμα τῇ σφραγῖδι, καὶ γνοὺς ὅτι παρ' ἐμοῦ εἴη ἡ σφραγίς: [Br. legit Σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα, γνώσεται.] Quæ signif. τῆς σφραγῖδος referenda est ad priorem illam: accepit tamen Idem et in posteriore, El. (1223.) p. 133., ubi Orestes ait, τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω, Hunc patris mei signatorium annulum. || Σφραγὶς Λημνία, Terra Lemnia ex eo dicta est, quod non nisi signata vendebatur, Plin. 35, 6. Palmam Lemniæ dabant, minio proximam. Hæc est multum antiquis celebrata cum insula in qua nascitur, nec nisi signata venundabatur: unde et Sphragidem idem appellavere. Diosc. σφραγῖδα αἰγὸς nominari scribit, 5, 113. de terra Lemnia, Ἣν οἱ ἐκεῖ ἄνθρωποι ἀναπλάσσοντες καὶ σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγὸς, σφραγῖδα αἰγὸς καλοῦσι, Sigillum capræ appellant, quoniam incolæ eam in pastillos coactam imagine capræ signant. Idem et Λημνίαν σφραγῖδα appellat, in præf. l. 6. Μίλτον τῆς καλουμένης Λημνίας σφραγῖδος, Cretæ quæ Lemnia sphragis appellatur Ruell.: paulo post vocat Λημνίαν μίλτον. [Cf. Schol. Nicandri Θ. 866.] || Σφραγῖδες dicuntur etiam Gemmæ quibus σφραγῖδες insculpi possunt, Plin. 37, 8. Nec diversæ, quas Sphragidas vocant, publico gemmarum dominio iis tantum dato, quoniam optime signent. || Σφραγὶς, Nomen trochisci s. pastilli, ap. Aët. 9, 49. et Paul. Ægin. 7, 12.: item ap. Cels. 5, 20.: et ap. Gal. 4 τῶν κατὰ Τόπους. Porro pro σφραγῖδα in accus. casu DICITUR Σφράγιν Æolica dialecto: UT Κνᾶμιν pro κνημῖδα, Eust. [" Ammon. 74. Valck. Hipp. p. 255. Lennep. ad Phal. 182. Thom. M. 688. ad Charit. 411. 782. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anth. 9, 433. Brunck. Aristoph. 2, 184. Heyn. Hom. 6, 97." Schæf. Mss. Opp. K. 2, 299. οἷά τε θηρῶν Πορδαλίων σφραγῖδες ἐπὶ χροῒ μαρμαίρουσι. " Σφραγὶς, a φράσσω deducendum, Sigillum notat ceræ impressum, quo res munitur, s. auctoritate firmatur. Vulgo σφραγῖδες Signa dicebantur Annulorum, quorum usus inter Græcos antiquitatem Familia monstrat Pelopidarum, in annulo suo signatorio impressum habentium humerum Pelopis eburneum: quod traditur in Schol. Soph. El. 1233. Nomen σφραγὶς, et v. inde ductum σφραγίζω, in his ll. ss. transfertur ad varios usus. Signum Circumcisionis, Abraamo impressum, fidei ipsius σφραγῖδα dixit Paulus Rom. 4, 11. i. e. Signaculum, quo fidei suæ sinceritatem publice declaravit. Pulcerrime Jo. 6, 27, Deum patrem Christum signo velut impresso filium declaravisse significat: Τοῦτον, inquit, ὁ Πατὴρ ἐσφράγισεν. Respondet Hebr. v. significans Sigillum imprimere. Hinc illustrandus Paulus Ephes. 1, 13. 4, 30. ubi a Sancto Spiritu fideles dicuntur obsignati. Varro ap. Non. homines ad amandum proclives Sigillum dixit habere in mente impressum, ubi metaph. ductam esse docet B. Martinus V. L. 2, 21. ab iis, qui, ut rem aliquam suam esse indicent, apposita cera, et impresso sigillo, illam solent obsignare. Venuste Varro: Sigilla in mente impressa Amoris digitulo." Valck. Schol. in N. T. 2, 235.]

Σφραγιδονυχαργοκομῆται, [σφραγὶς, ὄνυξ, ἀργὸς, κόμη,] dicuntur ab Aristoph. N. (332.) Homines voluptarii, qui comam nutriunt, et digitos ad ungues usque annulis onerant. Suid. exp. τοὺς κόμαις καὶ περιττοῖς δακτυλίοις τὰς χεῖρας κοσμουμένους, ὡς μέχρι τῶν ὀνύχων ὑπὸ τῶν δακτυλίων σκέπεσθαι τοὺς δακτύλους: addens tamen et hanc exp., τῶν ὀνύχων ἐπιμελουμένους, καὶ ὁσημέραι ξέοντας αὐτοὺς τοῦ ἐκλάμπειν ἄγαν, ut qui non aliud quærunt quam ut se καλλωπίσωσι. Hes. quoque exp. τοὺς ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις καὶ ὄνυχας λευκοὺς, καὶ κομῶντας. Quæ exp. ut brevior est, ita magis consentanea esse vide-

tur. [Etym. M. 739. * " Σφραγιδοφύλαξ, (Gl. Vistrigilium,) Hes. v. Πυελίς." Boiss. Mss.] Σφραγιδοφυλάκιον, τὸ, Loculus reponendis σφραγῖσι, Theca in qua reponuntur annuli signatorii s. gemmis insignes. Exp. etiam Annuli pars in qua gemma sedet: quæ vocatur et πύελος s. πυελὶς, item σφενδόνη, Lat. Funda et Pala annuli. [Harpocr. " Aristoph. Fr. 246." Schæf. Mss.]

[* Ὑποσφραγὶς, Hes. v. Περίστροφος. Hinc corrigas Phav. Lex. ead. v.]

Σφραγίδιον, τὸ, Sigillum. Dicitur et de Annello signatorio, teste J. Poll. 5. Quomodo accepit Plut. (7, 812.) Λοιδοροῦντος αὐτὸν ἀνθρώπου * φιλολίθου, καὶ περὶ πολυτελῆ σφραγίδια νοσοῦντος: de Polemone, qui cum illi homini nihil respondens, tantum τῶν σφραγιδίων ἑνὶ προσεῖχε τὸν νοῦν καὶ κατεμάνθανε, ea re delectatus ille, Μὴ οὕτως, inquit, ὦ Πολέμων, ἀλλ' ὑπ' αὐγὰς θεῶ, καὶ πολύ σοι βέλτιον φανεῖται. || Σφραγίδιον, Antrum Cithæronidum nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur, secundum fabulas, VV. LL. In Iisd. LEGITUR, Σφραγίτιδες, Nymphæ, Plut. Aristide [11. 19. " Valck. Anim. ad Ammon. 105." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 434. Theophr. Fr. 2, 8. 18. 23.]

Σφραγίζω, Signo, Sigillo, Obsigno, Signo impresso noto, Nota impressa insignio. Affert Bud. in hac signif. e Themist. 87. et Aristot. περὶ Μνήμης, p. 261. Idem interpr. etiam Cruce insignio, ap. Chrys. Comm. in Ep. ad Tim. 24.: quemadmodum et σφραγὶς, Nota crucis, qua se signare solebant contra terriculamenta occurrentia, Greg. Naz. Τῇ * ψυχροφόρῳ κύλικι Χριστὸν ἐπειπεῖν μετὰ τῆς σφραγῖδος: itidemque ap. Eund. p. 95. de Juliano dæmones evocante et inde territo. Idem Bud. e quodam quem non nominat, Τὴν κύλικα διὰ δειλίαν τῷ τοῦ σταυροῦ σημείῳ σφραγισάμενος: cui addit, σφραγῖδα σταυροῦ διατυπῶσαι. Item ἐσφραγισμένος dicitur Qui baptizatus est: quia baptismo veluti signo Christiani distinguuntur a Gentilibus, ut olim Judæi circumcisione. Greg. Naz. de baptismo, Τοῦτό σοι καὶ ζῶντι μέγιστον εἰς ἀσφάλειαν· πρόβατον γὰρ ἐσφραγισμένον οὐ ῥᾳδίως ἐπιβουλεύεται· τὸ δὲ ἀσήμαντον, κλέπταις εὐάλωτον. Est igitur metaph. ab ovibus, quæ signari solent; ut enim suas quisque agnoscat, signum pecori imprimit. Similiter baptismus ab eod. Greg. σφραγὶς nominatur in eadem Or. de Baptismo: Εἰ δὲ προκαταλάβῃς σεαυτὸν τῇ σφραγῖδι, καὶ τὸ μέλλον ἀσφαλίσαιο, καὶ τῷ καλλίστῳ καὶ στεῤῥοτάτῳ τῶν βοηθημάτων σημειωθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, τῷ χρίσματι καὶ τῷ πνεύματι, τί σοι συμβήσεται; Cur autem baptismus σφραγὶς vocetur, docet p. 174. Porro sicut ibi dicit σημειωθεὶς τῷ πνεύματι, ita Paulus in Ep. ad Ephes. 1, (13.) et 4, (30.) Ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι, Obsignati estis spiritu. || Obsigno, i. e. Approbo meo sigillo veluti impresso, Auctoritate mea comprobo, metaph. ab iis qui aliquid approbantes, sigillum suum addunt ad fidem faciendam iis in quorum oculos et manus incidet, Jo. 6, (27.) de Christo, (quem Deus pater divina sua virtute indita, quasi impresso sigillo, tum a ceteris hominibus distinxit, ut in eo tanquam antitypo ipse Deus pater appareret, tum etiam inauguravit muneri quod ejus proprium est, Deo sc. homines reconciliandi in vitam æternam,) Τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν ὁ Θεὸς, Hunc enim pater obsignavit, i. e. Deus: 3, (33.) Ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν, ἐσφράγισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθής ἐστι, Qui recipit ejus testimonium, is obsignavit quod Deus verax sit. || Consigno, Obsignatum trado, depono, ad Rom. 15, (28.) Σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον, Cum ipsis hunc liberalitatis fructum consignaro: loquens de eleemosyna quam Macedones pauperibus mittebant. Ubi nota et vocem med. activa signif. usurpatam: ut et in Ep. 2 ad Cor. 1, (22.) Ὁ καὶ σφραγισάμενος ὑμᾶς: quæ signif. hujus participii pertinet ad primam, qua pro Obsigno ponitur. || Ex 4 Reg. 22, (4.) affertur Σφράγισον τὸ ἀργύριον, pro Confla pecuniam. At e Daniele (9, 24.) Σφραγίσαι τὰς ἁμαρτίας, pro Finem imponere peccatis. Fortasse quia ultima in epistolis manus solet esse signi impressio. In priore autem loco σφράγισον τὸ ἀργύριον, videri fortasse posset significare, Signa argentum, pecuniam: de quo loquendi genere supra in Σημαίνω. [Vide Σφραγίς. " Pierson. Veris. 93. ad Mœr. 313. Segaar. in Daniel. p. 53. Toup. Opusc. 2, 70. Bergler. ad Alciphr. 191. Thom. M. 689. ad Charit. 412. Jacobs. Anth. 8, 180. 302. 9, 22. 144. 172. 433. 10, 151. 11, 40." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 1372. Archelaus Antigoni Caryst., Schleusn. Lex. N. T.] Σφράγισμα, τὸ, i. q. σφραγὶς, Signum, Sigillum, Nota impressa, qua aliquid obsignatum s. insignitum est. Quo vocabulo tum Eur. utitur, tum Xen. Ἑλλ. 1, (4, 1.) Ἐπιστολὴν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, καὶ βασίλειον σφράγισμα: (7, 1, 27.) σφραγῖδα dicit, Ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, δείξας τὴν βασιλέως σφραγῖδα, ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. [" Ad Charit. 409. Wakef. Trach. 614." Schæf. Mss. " Menandri Fr. p. 236. ubi speciatim Obsignationem januarum notat." Schleusn. Mss.: Gl. Signaculum. * Σφραγιστὴς, Signator, unde * Σφραγιστικὸς, Gl. Signatorius: * Σφραγιστήρ· Signaculum. " Planud. in Ovid. Met. 9, 565." Boiss. Mss. " Valck. Hipp. p. 255." Schæf. Mss. * Σφραγιστήριος, unde * Σφραγιστήριον, Gl. Signaculum, Signatorium, et contr. * Σφραγίστρα, Gl. Tudicula. * " Σφραγιστὸς, Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatsh. 2, 355." Schn. Lex.] Ἀσφράγιστος, ὁ, ἡ, i. q. ἀσήμαντος, Non signatus, obsignatus, Nulla insignitus nota, Cui sigillum s. signum impressum non est. Ex Etym. exp. * ἀποίμαντος, Pastore carens: forsan ex eo, quod pastores signare sua pecora solent. [* " Θεοσφράγιστος, Andr. Cr. 128. 166. * Μοσχοσφραγιστία, Fabric. B. Gr. 1. p. 75." Kall. Mss.] Πολυσφράγιστος, Multis signis notatus, Cui multa signa s. notæ impressæ sunt. Pro Bene sigillatus affertur e Nonno [Jo. 192. ubi * πολυσφρήγιστος, ut etiam in Dionys. 4, 14.]

Ἀνασφραγίζω, Resigno: contraria signif. verbi σφραγίζω. Ἀποσφραγίζω, Resigno, Signum tollo, contrarium simplici σφραγίζω, Diog. L. Lacyda init. Μαθόντα δὴ τοῦτο τὰ θεραπόντια ἀπεσφράγιζε, καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβάσταζεν. Dixerat autem ante, Σφραγισάμενος πάλιν, εἴσω τὸν δακτύλιον διὰ τῆς ὀπῆς ἐῤῥίπτει. Sic et in Pand. ἀνασφραγίζειν et ἀποσφραγίζειν τὴν διαθήκην pro Resignare testamentum. || Ἀποσφραγίζω, i. nonnunquam q. simplex σφραγίζω: unde ἀποσφράγισμα, Signaculum, Sigillum. || Ἀποσφραγίζομαι, usurpatur interdum pass. voce in signif. activa. [" Musgr. ad Eur. Or. 1108. Beck. ibid. Brunck. p. 201. 202." Schæf. Mss. Athen. 34. Ἀπεσφραγίσθαι, Hesychio ἀποκεκλεῖσθαι.] Ἀποσφράγισμα, τὸ, i. q. σφράγισμα s. ἐκσφράγισμα, Signaculum, Sigillum. Plin. in quadam Ep. (10, 16.) Signata est annulo meo, cujus est ἀποσφράγισμα quadriga: ubi ἀποσφράγισμα secundum Bud. est Imago annulo insculpta. Idem putat ἀποσφράγισμα vocari Cretam qua literæ obsignarentur, Athen. (585.) Πρὸς Λαΐδα τὴν Κορινθίαν ἐραστὴς ἀποσφράγισμα πέμψας ἐκέλευε παραγίνεσθαι· ἡ δὲ, Οὐ δύναμαι, εἶπε· πηλός ἐστι. [* Ἀποσφραγιστὴς, Gl. Resignator. * Ἐναποσφραγίζω, Joseph. de Macc. 15. Achill. Tat. 307. Clem. Alex. 67. 205. 637. 708. * Ἐναπεσφραγισμένως, Sext. Emp. p. 728. * Ἐναποσφράγισμα, Clem. Alex. Str. 2. p. 407.] Ἐκσφραγίζω, Exsigno: ut Liv. dicit, Ei sacra omnia exscripta exsignataque tribuit. Alicunde exemplari sumto signo, Signo ad exemplar. Bud. 654. ἐκσφραγίζεσθαι i. esse ait q. ἐκμάττεσθαι, s. ἀπομάττεσθαι et ἐκτυποῦν. [Eur. Herc. F. 53. ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι Δόμων, Exclusi.] Ἐκσφράγισμα, τὸ, Effigies expressa, ut Idem ibid. exp. ap. Greg. Naz. de duobus annulis, Εἰπὲ τί μὲν τοῦ σιδήρου, τί δὲ τοῦ χρυσοῦ τὸ ἐκσφράγισμα, Utrum ab aureo annulo an a ferreo sit imago et nota in cera expressa. [I. q. ἀντίγραφον, Marm. Oxon. p. 130. et sæpius.] Ἐνσφραγίζω, Signum imprimo, Nota insignio, [" Jacobs. Anth. 10, 151. Paul. Sil. 27." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 405. Cyrill. Hier. 125." Kall. Mss.] Ἐπισφραγίζω, i. q. ἐνσφραγίζω, s. σφραγῖδα ἐπιβάλλω, σημεῖον ἐπιβάλλω, Obsigno. Exp. etiam Probo, Approbo, more eorum, qui approbantes aliquid, suum etiam sigillum imprimunt. Item Subscribo, βεβαιόω.

Pass. quoque vox et media, activa signif. accipiuntur, ut ἐπισημαίνεσθαι et ἐπισημήνασθαι. Pro Consignare affertur e Plat. Polit. Δεῖ γὰρ, χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδεῶν, αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι, Consignare. Pro Concludo veluti sigillo, affertur ex Aristide, Ἐπισφραγίζεσθαι τὴν νίκην. [" Thom. M. 688. Jacobs. Anth. 9, 22. 144. 11, 40. Boiss. Philostr. 373. Bibl. Crit. 2, 1. Præf. p. ix. ad Mœr. 313. Toup. Opusc. 2, 125. Lennep. Phal. 182. Brunck. Or. 1112. Musgr. 1108." Schæf. Mss. Plato Phæd. 20. Jambl. Adhort. 338. * " Ἐπισφράγισις, Obsignatio, in Edit. Just." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. I. q. βεβαίωσις, Greg. ad Hermog. περὶ Δειν. 28. Ernesti Lex. Rhet. p. 57. * " Ἐπισφράγισμα, Signaculum, Obsignatio, Euseb. Hist. Eccl. 343. 369." Kall. Mss.] Ἐπισφραγιστὴς, Obsignator, Qui sigillum imprimit, [" Lucian. 2, 232." Wakef. Mss. * Ἐξεπισφραγίζω, Imprimo, Athen. 608.] Προσεπισφραγίζομαι, Insuper sigillo meo comprobo: ut qui aliquid non testatur solum, verum etiam sigillum suum addit ad majorem fidem faciendam. Metaph. Dem. Epist. ad Theramenis Calumnias ac Convitia, (1487.) Οἶδα ἀεὶ λέγοντας ἐν ταῖς μαντείαις (sc. Jovem Dodonæum, et Apollinem Pythium,) καὶ προσεπισφραγιζομένους τὴν ἀγαθὴν τύχην ἐν τῇ πόλει εἶναι τῇ παρ' ἡμῖν. [* Συνεπισφραγίζομαι, Epiph. 1, 179. " Iren. p. 12. 14." Kall. Mss.] Κατασφραγίζω, Obsigno, Signaculo claudo, [Lucian. 2, 255. "Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 689. Valck. Diatr. 213." Schæf. Mss. Æschin. Dial. 2, 24.] Παρασφραγίζω, Adulterato signo noto, Adulteratum signum imprimo, i. q. παρασημαίνω. Exp. etiam παρακόπτω, παραχαράττω, κιβδηλεύω: quæ de moneta proprie dicuntur, ut Lat. Adulterare. [" Mœr. 313. et n., Thom. M. 689." Schæf. Mss.: Gl. Præsigno, Falsifico. Teles Stobæi Serm. 95. p. 523. * Παρασφράγισις, Schol. Aristoph. Θ. 434. * " Περισφραγίζω, ad Mœr. 313." Schæf. Mss. Symm. Prov. 30, 31. sed v. Schleusn. Lex. V. T. Περιεσφραγισμένα, Gl. Urbata, f. leg. * περιεσφαιρισμένα.] " Προσφραγίζω, " Ante insignio, obsigno." [* Συσφραγίζω, Gl. Consigno, Inc. Exod. 28, 11. vide Schleusn. Lex. V. T.] Ὑποσφραγίζομαι, Subsigno, Subtus signo, Signum subtus imprimo, s. Finio et claudo supposito sigillo, Phalar. 182. Lennep. * Ἐξυποσφραγίζω, Chæremon Athenæi p. 608. ἐξυπεσφραγίζετο, Excludebatur, Nudabatur.]

At IONICE Σφρηγὶς dicitur pro Σφραγίς: quo Herod. utitur itidem pro Nota quæ rei alicui imprimitur. [" Theogn. 19." Schæf. Mss. * " Σφρηγίζω, Nonn. Jo. 6, 118." Wakef. Mss.] UNDE Ἐνσφρηγίζω, Signum imprimo, Nota ac signo aliquo insignio, Epigr. [Vide Ἐνσφραγίζω.]

" ΣΦΡΙΓΑΩ, Turgeo: ea proprie signif., qua " turgere mammæ dicuntur, quæ lactis copia sunt " distentæ. Pro hac autem signif. affertur ex J. " Poll., οὔθατα σφριγῶντα: atque ita σφριγᾷν fuerit " i. q. σφαραγεῖσθαι ap. Hom., ubi dicit, οὔθατα γὰρ " σφαραγεῦντο. Hes. σφριγᾷ exp. περιτέταται, περι- " τείνει, ut quidem vulg. Edd. habent: sed reponen- " dum est περιτέταται, περιτείνεται. Alioqui σφριγᾷν " dicitur Qui est corpore bene habito, Qui est vege- " tus: ut qui in flore sunt ætatis. Ideoque de ju- " venibus sæpe usurpatur. Sic Herodian. 3, (13, " 14.) dixit νεανίας σφριγῶντας, Adolescentes adhuc " in ipso ætatis fervore, Polit. Juvenes ætate floren- " tissima, et fervidos, ac corpore valentes, Bud. " Tale est σφριγώσης τῆς ἡλικίας, quod hic ap. Greg. " Naz. de Homine, interpretatur, Florente ætate et " gestiente, Gliscente ætate. Sic in isto l. quem " Suid. affert, Νεάζοντός τε καὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας " σφριγῶντος τὸ σῶμα. Similiter autem de athletis " usurpatur, Plato de LL. 299. Τὰ σώματα πολὺ μᾶλ- " λον σφριγῶντες. Hes. cum aliis modis exp. verbum " istud σφριγᾷν, tum verbo εὐσωματεῖν: hoc autem " cum σφριγᾷν copulatum alicubi invenitur, Aristoph. " N. (799.) εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ:" [cf. A. 80.]

A " Chrys. autem σφριγῶσαν et εὐτραφῆ conjunxit, de " Sacerd. Τὴν ἀγέλην τοῦ Χριστοῦ σφριγῶσαν καὶ " εὐτραφῆ παραλαβών. Itidem Greg. Naz. σφριγῶν " et σαρκοτροφῶν simul posuit, ubi quidam interpr. " Vegetus et bene curata cute. Ut autem aliquis " σφριγᾷν dicitur τῷ σώματι, vel τὸ σῶμα, (quod no- " men sæpe etiam omittitur,) ita σφριγᾷν ipsum " σῶμα nonnunquam: ut ap. Eur., σφριγῶντι σώ- " ματι. Sic in hoc l., quem Suid. affert, Ὡς δ' εὐ- " χροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου. Aliquis ap. " Eund. dicit σφριγᾷν τὸν πόλεμον. Ponitur etiam " pro Lascivio, ut pecudes stabulis emissæ, quod " Polit. Vitulare vertit, ut VV. LL. annotant: ubi " affertur etiam, Σφριγῶν κατὰ πιθανολογίαν, pro Vi- " gens in afferendis probabilibus rationibus. Apud " Greg. Naz. autem in Carmine σφριγῶντα ὄμματα " Bud. ait esse Elatos oculos et libidinosos. Apud " Æschylum vero θυμὸς, Animus, dicitur σφριγᾷν, " Pr. (388.) p. 27. meæ Edit., ubi Schol. exp. " νεάζειν et αὐξάνεσθαι. Quidam interpr. Turgen-

B " tem animum. Vide locum illum Æschyli cum Cic. " interpr., p. 117. Cic. Lex." [" Ad Timæi Lex. 244. Act. Traj. 1. p. 250. Valck. Hipp. p. 179. Wakef. S. Cr. 3, 58. Bergler. ad Alciphr. 318. Markl. Suppl. 478. Jacobs. Anim. 244. Anth. 7, 407. 11, 37. Exerc. 2, 135. Brunck. Apoll. Rh. 135. Voilloison. ad Long. 179. 191. Boiss. Philostr. 427. 509." Schæf. Mss. " Lascivio, Nic. Damasc. 489. Opp. K. 3, 368. Juventute, Nonn. D. 34, 284. De pleno et succulento corpore, Clem. Alex. 484. Prægnans sum, Nonn. D. 1, 352. (Καὶ διδύμῃ σφριγόωσα γονῇ κυμαίνετο γαστήρ.)" Wakef. Mss. " Delector, Philo J. 1. p. 40. Pf., Εὐδίᾳ καὶ γαλήνῃ σφριγᾷ." Schleusn. Mss. Alciphr. 1, 39. Γαστὴρ ἄτοκος καὶ σφριγῶσα, Liban. 4, 97. σφριγῶσαν εὐεξίαν, Ælian. H. A. 14, 5. Ἐκδῦναι αὐτῶν δεινῶς σφριγῶντες, i. q. βουλόμενοι. Cf. Σπαργάω. * Σφριγώδης, Gl. Luxuriosus, " Orig. c. Cels. 145." Wakef. Mss.] " Σφριγανὸς, vide Σφριγάω," [ubi tamen nihil reperitur. J. Poll. 4, 137. σφριγανὸς ταῖς σαρξί. In Timæi

C Gloss. p. 244. exp. ἀκμάζων ex Hippocrate. Ita exp. Hes. et Etym. M. At Scholiastæ Apoll. Rh. 3, 1256. est ἰσχυρὸς, στερεός. " Var. Lect. Theocr. 11, 21." Wakef. Mss. " Subst. * Σφρίγος, τὸ, latere videtur ap. Athen. 525. in illa dictione, φρίγει βραχιόνων, Turgore, i. e. Vigore et Robore, brachiorum: ubi sc. σφρίγει leg., nisi fortasse τὸ * φρίγος idem sonat ac τὸ σφρίγος. Forsan vero τὸ φρίγος a v. Φρίττω derivandum fuerit, ut significetur Rigor, i. e. Robur." Schw. Mss. * " Περισφριγάω, Schol. Nicandri Ἀ. 62. Apoll. Rh. 3, 1257. (Χεῖρες ἐπεῤῥώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι.)" Wakef. Mss. * " Ὑπερσφριγάω, ad Thom. M. 102." Schæf. Mss. * " Σφρίγομαι, Inhorreo, Athan. 1, 619. sed susp." Kall. Mss.]

ΣΦΥΖΩ, Salio, Pulso, (ea signif. qua venæ et arteriæ dicuntur salire ac pulsare,) s. Mico, Palpito, ut Cic. 2 de N. D. ,Jam vero et arteriæ micare non desinunt, quasi quodam igneo motu. Gal. 1 ad

D Gl. Αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, Arteriæ micant et palpitant, s. saliunt et pulsant. Ibid. Σφύζουσιν οἱ κρόταφοι, Exiliunt tempora et palpitant. Ea etiam σφύζειν dicuntur, quæ ex inflammatione aliqua palpitant et pulsant, igneo quodam motu. Quo refer σφύζει, quod Hes. exp. πηδᾷ, φλεγμαίνει, καίεται. Testatur et Bud. ap. Gal. dici de ulcere pulsitante: addens et hæc ex Hippiatr. Τάς τε λαγόνας καὶ τοὺς διδύμους σφύζειν, Ilia micare. Cor quoque alicui σφύζειν dicitur Cum desiderio rei alicujus incensum inflammatumque salit et micat. Quo refer Greg. Naz. Or. de Baptismate, p. 201. Ἀναστῶμεν ἐπὶ τὸ βάπτισμα· σφύζει μοι τὸ πνεῦμα, πρόθυμος ὁ τελειωτὴς, τὸ δῶρον ἕτοιμον: Micat cor meum, et gestit spiritus meus, Bud. Homo quoque σφύζειν dicitur Cum cupiditate gliscente inflammatus, continere se nequit, sed æstuat desiderio et agitatur: Ἐπὶ ταῦτα δὲ αὐτοῖς σφύζουσι καὶ ἀνεστηκόσι συνάπτουσι μάχην. Q. l. Suidas citans, σφύζουσι exp. ἐπείγουσι. Certe

ut illud σφύζ. ..., construatur cum ἐπὶ ταῦτα, σφύζειν ἐπί τι dicetur ut σπαργᾷν ἐπί τι: quibuscum alii etiam ... habent σφαδάζειν et σφριγᾷν. Idem Suidas affert et e Pisid. Σφύζεις, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκῃ ...., ubi fortasse signif. Ardes desiderio, Ardenti desiderio cor tibi palpitat. [" Toup. Append. in Theocr. p. 22." Schæf. Mss.]

Σφυγμός, ὁ, Pulsus, i. e. Motus cordis et arteriarum dilatatione contractioneque factus; constat enim motus is duobus motibus inter se contrariis, quorum unus cor et ejus arteriam a medio quoquoversum distendit, et loco movet; alter distentum rursus contrahit, et in locum priorem reducit: illum, διαστολήν, hunc, συστολήν Gr. veteres dixerunt. Et quoniam contrarii sunt, necesse est inter eos media quies intercedat, eaque gemina: una, quæ diastolen, altera, quæ systolen excipiat. Ab iisdem differentiæ plurimæ pulsuum oriuntur. Cum enim certis quibusdam numeris ea in edendo pulsu sibi invicem succedere oporteat, si in aliquo peccetur, pulsum protinus varium fieri necesse est. Numeros autem appello non rhythmum modo, sed etiam velocitatem, magnitudinem, frequentiam, vehementiam, aliaque ejusmodi, e quibus pulsuum differentiæ sumuntur: quarum aliæ ab ipsa diastole sumi solent, nonnullæ a media quiete, quædam ab ipsa arteria, plurimæ ab ipsa facultate et usu. Hæc Gorr., ap. quem vide plura, cum ex aliis, tum e Gal., cujus etiam vide l. de Pulsibus, necnon et Theophili, qui σφυγμὸν esse dicit διαστολὴν καὶ συστολὴν ἀδιάφετον ἀρτηριῶν καὶ καρδίας: et διαστολὴν esse Arteriæ dilatationem sublationemque, συστολὴν vero, Ejusd. arteriæ summissionem et contractionem. Gell. 18, 10. eand. definitionem affert, dicens esse vett. Medicorum: addensque et hanc, Σφυγμός ἐστι παλμὸς ἢ ζέσις φλεβῶν ἢ ἀρτηριῶν, ubi nota σφύζειν expoui per πάλλεσθαι et ζέειν. Ipse vero sic definit, Σφυγμὸς est Intentio motus et remissio in corde et in arteria naturalis, non arbitraria. Σφυγμὸν autem interpr. Pulsum, dicens ibid., Venæ quidem suapte vi immobiles sunt, et sanguinis tantum demittendi gratia explorantur: arteriæ autem motu atque pulsu suo habitum et modum febrium demonstrant. Plin. appellat non modo Pulsum arteriarum et venarum, (ut et Tac., ubi ait, Manum complexus, venarum pulsum attigit,) verum etiam Percussum venarum, 7, 51. Venarum inæquabili aut formicante percussu. Gal. 1 ad Gl. dicit Σφυγμῶν κινήσεις, Motus pulsuum: at Gell. Motus et pulsus arteriarum. Item σφυγμῶν ἀνακτητικὸν, de medicamento quo pulsus debilitatus et fere collapsus revocatur ac restituitur, ap. Diosc. 5. Aristot. Meteor. σφυγμὸν καὶ τρόμον, Pulsum et tremorem, terræ etiam tribuit: magis proprie Gal. τῇ φλεγμονῇ, ut et τὸ σφύζειν supra: ut cum ait, Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ σφυγμοῦ συναισθήσεως, ὅταν ἐπὶ πλέον αὐξηθῇ τὸ νόσημα, καὶ μάλιστ' ἂν ἐκπυΐσκηται. Et Plut. Alex. Ἀπὸ φλεγμονῆς τῶν τόπων σφυγμοὺς ἐχόντων. Hes. σφυγμὸς exp. φλεγμονή, dicens proprie significare τὸν παλμὸν τῶν φλεβῶν. Vide et Σφυγμικὸς paulo post. [" Toup. Append. in Theocr. p. 22. Abresch. Lectt. Aristæn. 73. Wakef. S. Cr. 3, 158." Schæf. Mss. Σφυγμοὶ ἀναιδεῖς, Clem. Alex. 152. Ed. Par. 1641. * Σφυσμὸς, Aristot. de Respir. 20.] Σφυγμὸς vero a vett. nominatus fuit ὁ ἄτακτος σφυγμὸς, Pulsus inordinatus et incompositus, Gal. de Puls. [* Σφυγμοκράτης, unde * Σφυγμοκρατέω, * Σφυγμολόγος, Theod. Prodr. Ep. f. 73." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Σφυγμομάχης, unde * " Σφυγμομαχέω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 52=Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss.]

Σφυγμικὸς, Vim habens ciendi pulsus, In quo pulsus consistunt, Damasc. 43. Ἀνήκοον μὲν οὖν καὶ μὴ πειθόμενον λόγῳ ἐστὶ το ζωτικὸν, ὃ καὶ σφυγμικὸν καλεῖται. Nam ὁ σφυγμὸς vitam moderatur, ut qui vel non aliud sit quam vita, aut causæ certe rationem obtineat, per quam vita est, aut sine qua esse non potest. Neque enim aliud vita esse videtur quam actio quædam s. motus activus. Cum autem motus plures sint in omnibus vita præditis, is merito præstantissimus est, et in eo maxime vitam positam esse censendum, qui perpetuus est, et a quo ceteri omnes dependent. ... est, cum reliquæ partes interdum ... perseverante, nec unquam stante ... vita munere suo vacationem habente. Nec vero cor sibi tantum motum illum ciet, sed corpori etiam universo, quod ita singulis partibus, quantum quæque meretur, calorem nativum, cujus opifex est, impertit. ... Item σφυγμικὴ δύναμις, Vis illa cujus beneficio ... venæ σφύζουσι. [" Nemes. * Σφυγμικῶς, Pulsus more, Ruf. Eph. 54." Wakef. Mss.]

Σφυγμώδης, Qualis est in pulsu, seu, ut Bud. vertit, Pulsitans, Pulsui similis. Paul. Ægin. Ὀ... ... πόνος σφυγματώδης, Pulsitans: ut νυγματώδης, Punctitans, Lancinans; et alius διαισσων, quasi Ab imo ad summa erumpens. ... Σφυγμωδῶς, Gal. Ξανθὴν δὲ καὶ θερμὴν ἐξηκοντίζει αἷμα σφυγμωδῶς, Veluti cum vena pulsu distenditur: de phlebotomia. Sed nota, in loco illo Pauli Æginetæ, quem Bud. ex eo affert, pro σφυγμώδης DICI Σφυγματώδης: A VERBALI

B Σφύγμα, significante i. q. σφυγμός: cujus tamen nullum reperi exemplum. Iidem et Gorr. Σφυγμώδης, inquit, sive σφυγματώδης ὀδύνη, Pulsatorius dolor: per se proprieque pertinens ad arterias, quod solæ pulsent: in homine quidem bene valente, citra dolorem: ubi autem oborta est vehemens inflammatio, aut affectus aliquis phlegmonodes, (ut erysipelas aut abscessus,) cum dolore. Nec vero ad ipsas modo arterias pertinet, sed ad partes etiam in quibus eæ continentur. Cujus doloris duæ sunt præcipuæ causæ, sc. cum ipsæ moventur, aut cum a re quapiam comprimuntur, sicut inflammato omnino musculo accidit. Vide plura ap. Lund. Item in Antiocho p. 318. Τὴν μὲν χαρὰν ἔχουσα φλεγμονῆς δίκην παλλομένην καὶ σφυγμώδη, Lætitiam habens palpitantem et micantem. [Vide Fischer. Ind. Æschin. Dial.: Plut. 10, 478. Alex. Trall. 2. p. 9.]

Σφύξις, ἡ, i. q. σφυγμός, Pulsus s. Percussus venarum et arteriarum. Dicitur et de Cordis palpitatione,

C Aristot. de Respir. 378. Ἡ δὲ συμβαίνουσα σφύξις τῆς καρδίας, ἣν ἀεὶ φαίνεται ποιουμένη συνεχῶς, ὁμοία φυματι ἐστι. Ibid. σφυγμὸν vocat. Bud.

[* Σφύκτος, unde * " Σφυκτοῦρις, ἡ, Qui custodit pulsum validum cordis, χλαῖνα, Hipponax ap. Tzetz. ad Lyc. 855." Kall. Mss.] * Ἄσφυκτος, ὁ, ἡ, Non pulsans, Omni destitutus pulsu. Vel etiam, In quo pulsus tam exilis est et obscurus, ut omnino nequeat deprehendi. ‖ Pro Minime astringens, Remotus, affertur ex Epigr. Quæ expp. mihi suspectæ sunt. [" Jacobs. Anth. 9, 510. Plut. Mor. 1, 520 = 6, 502." Schæf. Mss.] Ἀσφυξία, ἡ, Privatio s. Defectio pulsus in toto animali. Cum enim nulla usquam arteria videtur moveri, atque hoc per totum animal accidit, proprie ἀσφυξία dicitur; neque enim uni parti competit. Quæ tamen, si rem ad veritatem exigas, in corpus vivum nunquam incidit, in quo una cum arteriis cor nunquam moveri desinit. Verum sæpe tam exilis est, a contrariis naturæ causis, aut tam occultus, propter multa corpora arteriis objecta, ut deprehendi omnino non possit, sicut in mulieribus

D hystericis. Quod si in quibusdam partibus arteriæ moveri videantur, in aliis vero immobiles sint, jam non ἀσφυξία erit, sed differentiæ species in longitudine pulsus, ut annotavit Gal. 1 de Præs. e Pulsibus. [Ab *Ἄσφυκτος autem est ET] Ἀσφυκτέω, Pulsu destitutus sum, Venæ mihi conciderunt, Cels.; Arteriarum mearum pulsus adeo exilis et occultus est, ut deprehendi nullo prorsus modo queat. Diosc. Præf. 6. Λύζειν καὶ διατείνεσθαι καὶ τρέμειν, ἀφωνεῖν τε εἶναι καὶ περιψύχεσθαι, σπᾶσθαί τε καὶ ἀσφυκτεῖν καὶ δυσπνοεῖν, Ut singultiat, erodatur, contremiscat, refrigeretur, obmutescat, convellatur, pulsus elanguescat, spiritus difficilis fiat, Ruell. [* Εὔσφυκτος, Aret. 3, 9. Gal. 8. p. 431. Εὐσφυκτότερος ἐν ταῖς ἐξαναστάσεσι. * Εὐσφυξία, Clem. Alex. 105=244=2.., Aret. 82. * Κακόσφυκτος, unde * Κακοσφυξία, 21. Gal. 1 . p. 471.] Μικρόσφυκτος, Cui parvus est pulsus et exilis, Cui venæ admodum exiliter moventur, ita ut pulsus ob suam exilitatem et obscuritatem deprehendi nequeat, Cui pulsus elanguit. Exp. et ...

Debilis. [* Μικροσφυξία, Exilitas pulsus arteriarum, Gal.]

[* Ἀποσφύζω, Gl. Prælumbo. * Διασφύζω, unde * Διάσφυξις, Hippocr. 383. Aretæus p. 119. Marcell. de Pulsib. Cod. Vindob. init. * "Ὑποσφύζω, Nilus Narrat. p. 13. Idem in Notis ad Herodian. Epimer. p. 115." Boiss. Mss.]

" Σφυδῶν, Validus, Robustus, Durus, Hes." [" Nempe σφυδῶν, participium verbi Σφυδάω, quatenus intransitivam habet signif., Hes. interpr. ἰσχυρὸς, εὔρωστος, σκληρός. Apud eund. Hes. est verb. comp. * Διασφυδῶσαι, (a * Σφυδόω,) quod activa notione exp. αὐξῆσαι, sc. Augere, Replere, Turgidum, Solidum et compactum reddere. Unde ἐσφυδωμένοι, ap. Athen. 246. e Timocle, sunt Repleti, Turgidi, Cibis largiter voratis distenti. Cf. Schweigh. ad Athen. l. c." Schw. Mss.]

ΣΦΥΡΑ, ἡ, Malleus, Instrumentum fabrile, Od. Γ. (434.) ἦλθε δὲ χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης: sc., Ἄκμονά τε σφύραν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην, Οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο. Ubi priorem syllabam producit Hom., sicut et Hesiod. (Ἔργ. 2, 43.) Aristot. de Gener. Anim. 5, 8. Ἔνια πολύχρηστά ἐστι τῶν περὶ τὰς τέχνας, ὥσπερ ἐν χαλκευτικῇ ἡ σφύρα καὶ ὁ ἄκμων. Item, σφύρᾳ ἐλαύνουσι, Malleo adigunt. Sic Plut. (7, 274.) Σφύραις καὶ ἥλοις ἀρασσομένη, de navi quæ compingitur. Lucian. (1, 187.) Κατάκλειε τὴν δεξιὰν καὶ προσήλου, καὶ ἐρρωμένως τὴν σφύραν κατάφερε: quæ verba sunt Mercurii ad Vulcanum. Et ap. Suid. Δουριτυπῆ τε σφύραν. || Piscis quidam marinus, alio nomine dictus κέστρα, Hes., ap. quem ὀξυτόνως LEGITUR Σφυρά. Apud J. Poll. quoque utraque scriptura extat, in altera signif.; nam 7, c. 24. Πυράγραι, ἄκμονες, ῥαιστῆρες, σφύραι. Et mox accentu mutato, et in ultimam translato, Σφυραὶ δέ εἰσι σιδηραῖ, ἐκ θατέρου ὀξεῖαι. [Σφυραὶ, Gl. Tudices: Σφύρα· Malleum, Malleus, Martellus: Σφ. σιδηρᾶ· Marculus, Malleolus, Malleus: Ἡ σφ. χαλκέων· Marculus. " Toup. Opusc. 1, 268. 2, 240. Jacobs. Anth. 8, 165. 9, 156." Schæf. Mss. Marra, Aristoph. Εἰρ. 566. " Ab J. Poll. 7, 145. exp. τὸ μεταξὺ τῶν ἀρηρομένων (i. e. ἀροτριωμένων) ἀνέχον, καὶ * ὑποσφυρεῖσθαι οἱ ποιηταὶ τὸ * ὑπαρῶσαι λέγουσι: Lat. Porca, et Imporcare. (Vide Schn. ad Varron. 324.) Inscr. Phoc. ap. Walpole p. 460. " Ὅσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ δέκα σφύρας." Schn. Lex. Suppl. Cf. Σφύρωσις, Ὁμόσφυρος. Scribitur σφῦρα in Schn. Lex.]

Σφυροκόπος, ὁ, Qui malleo percutit, tundit, Gen. 4, (21.) Σφυροκόπος χαλκεὺς χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Qui malleo æs et ferrum cudit s. procudit, [Gl. Malleator. " Brunck. Soph. 3, 437." Schæf. Mss. * Σφυροκοπέω, Malleo percutio et tundo, LXX. Judic. 5, 26. Schol. Aristoph. Ἀ. 397. Eust. Il. Σ. p. 1201, 47. " Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 20. T. 3. p. 371, 8. Ὅταν οὖν ἴδῃς * ὑλοκοποῦντα, σφυροκοποῦντα, ἠσβολωμένον, μὴ διὰ τοῦτο καταφρόνει." Seager. Mss. * Σφυροκοπία, Percussio quæ fit malleo, Opificium fabrile, Symm. Prov. 19, 29. * Σφυροκοπεῖον, Zonar. 1697. * Σφυροκόπανον, Gl. Malleolus. * Σφυρόκτυπος, Theod. Prodr. Ep. 105. * Σφυροκτυπέω, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 2, 84. e corr. Schæferi. " Const. Manass. Chron. p. 100." Boiss. Mss.]

Σφυρήλατος, ὁ, ἡ, Malleo ductus s. fabricatus, ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμένος, ideoque Solidus, Non conflatus, οὐ χωνευτὸς, Memnon in Histor. Ἦν δὲ ῥόπαλον σφυρήλατον ἀπέφθου χρυσοῦ πεποιημένον. Metaph. Plut. de Orac. Pyth. (8, 33.) Ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ: de brachylogia; nam τὰ διὰ σφύρας ἐλαυνόμενα solent πυκνοῦσθαι. Apud Diod. S. σφυρήλατον, nisi quid desit, accipitur pro Loculo s. Conditorio quod malleo ductum fabricatumque est, non conflatum: Ἀλεξάνδρου σώματι κατεσκευάσθη χρυσοῦν σφυρήλατον: paulo post vocat θήκην. [Arrian. 6, 29, 8. " Theocr. 22, 47. Plut. Mor. 1, 247. Oxon., Valck. Diatr. 281. Phryn. Ecl. 86. Wakef. Phil. 1080. Huschk. Anal. 204. Jacobs. Anth. 11, 401. Heind. ad Plat. Phædr. 215." Schæf. Mss. Pind. Fr. 28. ἀνάγκαι. Plut. 6, 239. Ἀληθινὴ καὶ ἐμβριθὴς καὶ σφ. φιλία. Vide Schn. Lex. " Apud Lucian. Enc. Dem. 14. hæc leguntur: Μόνος (ὁ Δημοσθένης) ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, Solus vivam et spirantem, consolidatamque orationem protulit; ex interpretatione quidem Gesneri, cui τὸ σφυρήλατον nunc est Durum, Rigidum, et Malleo ductum, quod illi videtur nunc in vitio orationis positum: unde leg. censuit οὐ σφυρήλατον. Alii, inprimis Græv. legebat καὶ σφυρήλατον, atque interpretatur Orationem solidam, plenam gravissimis sententiis, in qua nullus sit inanis verborum strepitus, traducto ab arte statuariorum utroque vocabulo. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio ita ficta sunt, ut videantur non statuæ esse, sed viva animalia: cf. Interpp. ad Virg. Æn. 6, 848. Plin. Epist. 3, 6. Σφυρήλατα autem, quæ et ὁλόσφυρα dicuntur, sunt Solida, Compacta, Plena, non conflata. Etiam Plut. de Orac. Pyth. oraculorum responsis propter βραχυλογίαν tribuit πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. Contraria sunt, quæ Aristoph. Β. 844. appellat γομφοπαγῆ ῥήματα, ubi Schol. * πολυσύνθετα, σκληρὰ καὶ ἦχον ποιοῦντα: vide Γόμφοι." [Ernesti Lex. Rhet.] Ὁλοσφυρήλατος, Qui totus malleo ductus est s. fabricatus, Solidus, ναστὸς καὶ στερεὸς, καὶ οὐδαμοῦ διάκενος οὐδὲ χωνευτὸς, ut sunt signa quædam et statuæ non conflatæ, Joseph. A. J. (p. 619.) Κράσσος ἐν τῷ ἱερῷ λαμβάνει δοκὸν ὁλοσφυρήλατον χρυσῆν, Trabem solidam ex auro. [Lobeck. Phryn. 203-6. * Σφυρηλατέω, Malleo duco, Philo 2, 310. P. * " Σφυρηλάτησις, Timario in Notit. Mss. 9, 196." Elberling. Mss.]

Ὁλόσφυρος ET Ὁλοσφύρατος, i. q. ὁλοσφυρήλατος: utrumque legitur ap. Hes., ὁλόσφυροι exponentem per ὁλοσφύρατοι, veluti notius: quod et ap. Plin. legitur, 33, 4. Aurea statua prima omnium, nulla inanitate, et antequam ex ære aliqua illo modo fieret, quam vocant ὁλοσφύρατον, in templo * Anaitidis posita dicitur. [" Ὁλόσφυρος, ad Charit. 232. Heind. ad Plat. Phædr. 215. Phryn. Ecl. 86(=203. Lob.) Ὁλοσφύρατος, ibid. (Epiph. Ancor., ubi v. Petav.) * Ὁλοσφύρητος, ibid. Jacobs. Anth. 9, 174. Hoeschel. ad Sirac. p. 455. * Ὁλοσφύριστος, Jacobs. l. c. * Ὁλοσφύριον, Ammon. p. 40." Schæf. Mss.]

Σφύριον, [s. Σφυρίον,] τὸ, forma dimin., Malleolus, Theophr. H. Pl. 5, [7, 8. Σφ. κεφαλικὸν, Chirurg. vett. 94.]

[* Σφυροῦμαι, Gl. Malleo: * Σφυρωτός· Malleatus.]

Σφύραινα, ἡ, dicitur a σφύρα, ut σκίανα a σκιά: utrumque Piscis nomen. Aristot. H. A. 9. inter Gregales pisces numerat, ubi Gaza interpr. Malleolum. Plin. vero Sudem a Latinis vocari scribit, sub finem l. 32. Sunt præterea, inquit, a nullo Auctore nominati: Sudis Latine appellata, a Græcis σφύραινα, rostro similis nomine, magnitudine inter amplissimos: rarus, sed tamen non degener. Meminit ejusd. piscis Athen. (323.) ubi etiam ait Atticos raro uti τῆς σφυραίνης vocabulo, et frequentius NOMINARE Κέστραν. Apud Strattidem certe in Macedonibus, cum e quodam quæreret Atticus, ἡ σφύραινα δ' ἐστὶ τίς; respondet alter, Κέστραν μὲν ὕμμες, ὦ 'ττικοὶ, κικλήσκετε. Itidem Antiphanes in Euthydico, πάνυ συχνὴ Σφύραινα· κέστραν Ἀττικιστὶ δεῖ λέγειν. Similiter et Dorion de Piscibus ait, σφύραιναν, ἣν καλοῦσι κέστραν. Et Epicharmus Musis, cum κέστραν dixisset, σφυραίνης mentionem nullam postea facit, indicans et ipse eund. piscem esse. Meminit Aristoph. quoque N. (339.) Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν: Dorice pro κεστρῶν. Ubi annotat Schol. pisces hos non esse eosd. cum κεστρεῦσι, sed quosdam eo nomine τὰς μυραίνας censere intelligendos, quosdam et aliud diversum piscium genus. Sed fortassis ibi pro μυραίνας reponendum σφυραίνας, quamvis et ap. Suid. extet eadem scriptura. Nec a κέστρα derivant hunc gen. κεστρᾶν Schol. et Suidas, sed a NOMIN. Κεστρέα. Qua in re haud scio an fides eis adhibenda sit. Reponendum autem σφύραιναν pro μύραιναν ap. eund. Schol. et Suid. ex J. Poll. quoque colligo, qui cum 6, c. 9. περὶ τῶν ἐκ θαλάσσης βρωμάτων disse-

rens, veluti diversos pisces enumerasset λάβρακα, μύραιναν, κεστρέα: paulo post dicit, ἀνθίας, σφύραινα, ἣν καὶ κέστραν ἐκάλουν. Apud Athen. vero in loco Durionis quem citavi, LEGITUR Σέστραν pro Κέστραν, manifesto errore. || Porro κέστρα accipitur et pro σφύρα, i. e. Malleus, J. Poll. 10, c. 47. Καὶ σφύρα μέντοι ὅμοιον ἦν κροταφίδι σιδηρᾷ· εἴη δ' ἂν ἡ κέστρα. At c. 36. κέστραν esse dicit Speciem quandam σφύρας σιδηρᾶς, Mallei ferrei: subjungens Sophocl. Κεστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἤλαυνε παίων. Hes. quoque exp. σφύρα et ἀμυντήριον ὅπλον. Hæc igitur de κέστρα hoc loco, quoniam in ejus mentionem incidi, utpote synonymi. [" Brunck. Aristoph. 3, 175. Casaub. Athen. 398." Schæf. Mss. Schn. Hist. Liter. Piscium p. 273.]

ΣΦΥΡΟΝ, τὸ, Malleolus pedis, ut quidam interpr., a σφύρα derivatum esse innuentes, quamvis σφύρα producat priorem syllabam, hoc autem σφυρὸν eandem corripiat, ut ex iis exemplis, quæ afferentur, videre erit. Itidem et Gorr. Σφυρὰ, inquit, Malleoli: sunt duæ ossium epiphyses in extrema tibia prominentes et gibbosæ: non sunt autem hæ unius ossis epiphyses, sed duorum, quibus tota tibia conflata est, sc. τῆς κνήμης et τῆς περόνης. Siquidem ἡ κνήμη inferiore in parte interius protuberat, ἡ περόνη vero exterius. Itaque non sunt aliud malleoli quam fines κνήμης καὶ περόνης (h. e. Tibiæ et suræ) inferni, qua utrinque excarnes sunt et gibbi, extraque prominent. Proinde errant, ut ait Gal., qui eos ἀστραγάλους, i. e. Talos, nominant: qui error ante Galeni tempora exortus, ad nos usque dimanavit, multis etiam doctis viris σφυρὰ Talos interpretantibus, cum Malleolos dicere debeant. Neque enim hæ apophyses astragalum constituunt, sed sub his astragalus latet, tactui et oculis ob ligamenta et tendones nequaquam conspicuus. Hæc de significatione: nunc exempla accipe. Il. Ρ. 290. Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντε: Δ. (147.) μηροὶ Εὐφυέες, κνῆμαί τε, ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε: unde εὔσφυρος ap. Eund., et καλλίσφυρος. Aristoph. 'Α. (1177.) Ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε, Ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν· Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον, Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισεν: Transiliens fossam, malleum pedis vulneravit, vallo s. sude ibi infixa. Ubi etiam nota per jocum dixisse ἐξεκόκκισε, quoniam τὸ σφυρὸν ita tegitur cute, ut granum aliquod suo λέπει, i. e. cortice, et cum cute rupta nudatur, veluti ἐκκοκκίζεται. Et ap. Diosc. 4. στρέμματα σφυρῶν, Malleolorum luxationes. Hes. σφυρὰ exp. τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, ut et Suid.: item αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν, Rotunditas pedum, Id quod in pedibus rotundum est. Quam expositionem sequendo, de calcaneo quoque intelligi posset; nam et ipsum rotundum est. SIC Σφυδρὰ eidem Hes. itidem est ἡ περιφέρεια τῶν ποδῶν. || Metaph. autem σφυρὰ dicuntur τῶν ὀρῶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα, teste Eodem, i. e. Imæ montium partes, unde planities incipit: quæ simili metaph. πόδες dicuntur, ut et Lat. Pedes montium, alio nomine dictæ ὑπώρειαι. In qua signif. usurpatum legitur in Epigr. [" Σφυρὰ νήσων, Musæus 45." Seager. Mss.] || Oppianus synecdochice pro Integro pede usurpavit, K. 3, (143.) Ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ὠκύτερον, Pes celerior. || Rursum Hes. adjective σφυρὸν exp. σφοδρὸν, Vehemens; sed subjungens, ἢ τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων. [" Verh. ad Anton. Lib. 59. LB., Ruhnk. Ep. Cr. 131. Valck. Phœn. p. 602. Diatr. 252. ad Callim. 1. p. 118. Athen. 1. p. 33. Wakef. Alc. 597. Heyn. Hom. 8, 327. Pes ipse, Valck. Phœn. p. 12. Montis, Anton. Lib. p. 54. Verh." Schæf. Mss. " Pind. (Π. 2, 85.) Sylvæ, Nonn. D. 2, 1. Venti, Dionys. P. 557. Malleolus pedis, Nicander 'Α. 476." Wakef. Mss. Eur. Iph. A. 226. Anaxilas Athenæi p. 68. Act. Apost. 3, 7. Xen. Ἑλλ. 5, 4, 58. Vide Leopardi Emendd. p. 254-5. * " Σφυροπρησιπύρης, Lucian. 3, 656." Schæf. Mss.]

Ἀκρόσφυρον, τὸ, Extrema malleoli pars. Ἀκρόσφυρα, Hes. γένος ὑποδημάτων γυναικείων, Genus calceamentorum muliebrium. " Ἀμφισφαῖρα, Eid. " est Genus calceamenti muliebris:" [imo * Ἀμφίσφυρα, τὰ, sc. ὑποδήματα, ut habet J. Poll. 7, 94. * " Περίσφυρος, Leon. Tar. 5. Toup. Opusc. 1, 243." Schæf. Mss. Lucian. 2, 442.] Περίσφυρον, τὸ, Fascia qua malleoli pedis solent cingi. Alii dicunt esse Ligamen quod cruribus circumdatur: σφυρὸν synecdochice accipientes pro Ipso crure. [Gl. Talare.]

[* Ἀκροσφύριοι, unde * Ἀκροσφύριον, τὸ, sc. ὑπόδημα, J. Poll. 7, 94. * " Ἐπισφύριος, Brunck. Anal. 2, 303. Marcellus 31." Schæf. Mss.] Ἐπισφύριον, τὸ, Fibula ocreæ dicitur, quoniam ἐπὶ τοῦ σφυροῦ poni et stringi solet, i. e. supra malleolum pedis, Il. Γ. (331.) Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, Schol. τοῖς τῶν σφυρῶν καλύμμασιν, Integumentis malleolorum. [" Jacobs. Anth. 9, 392. Antip. Sid. 21. Heyn. Hom. 4, 518. Wakef. Ion. 25." Schæf. Mss.] Sunt qui ἐπισφύριον accipiant pro Ea parte quæ est supra pedis malleolum: quæ ET ἐπίσφυρον nominari posset, [ab * " Ἐπίσφυρος, Jacobs. Anth. 8, 25. 9, 147." Schæf. Mss. * Παρασφύριος, Opp. 'Α. 3, 307. τένοντες. * " Περισφύριος, Jacobs. Anth. 8, 253." Schæf. Mss.] Περισφύριον, τὸ, i. q. περίσφυρον, Fascia, Ligamentum quod malleolis solet circumdari. Alii, Fasciæ circum talos: σφυρὰ accipientes pro Talis, non sine errore, ut supra docui. Herod. 4, (176.) Τῶν αἰγυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορέει. Quidam Talaria interpr., quæ Hom. in Mercurio πέδιλα vocasse creditur. [" Jacobs. Anth. 8, 29. Agathias 31." Schæf. Mss. * " Περισφυρὶς, Cocchii Chir. p. 11." Koll. Mss.]

[* Βαρύσφυρος, Man. Philes 8, 308. p. 290.] Εὔσφυρος, SIVE Ἐΰσφυρος, Poëtica dialysi, Pulcros habens pedum malleolos; synecdochice, Elegantibus pedibus præditus, Cui est decora et elegans pedum forma. Hesiod. (Θ. 254.) ἐϋσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ: quomodo et ἀργυρόπεζα Θέτις. Legitur ap. Hom. quoque, et in Epigr. [" Toup. Emendd. 2, 441. Græv. ad Hesiod. p. 596." Schæf. Mss.] Καλλίσφυρος, i. q. εὔσφυρος. Alii interpr. Habens pulcra calcanea. Est Epith. τῆς νίκης, i. e. victoriæ, ap. Hesiod. Θ. [384. 507. 526. " Ad Charit. 361. Jacobs. Anth. 6, 269." Schæf. Mss.] Ὁμόσφυρος, Qui suis σφυροῖς gradiens una cum aliquo iter facit, Comes. Exp. etiam Frater. [Hes. Ὁμόσφυροι· συνοδοιπόροι. Ὁμόσφυρος· ἀδελφή· τῆς δὲ τρίτης συλλαβῆς ἐκτεινομένης, δηλοῖ τὸν ὁμόχωρον. Σφύρα γὰρ, τῆς σπορίμου γῆς τὸ μέτρον. Suid. Ὁμόσφυρος· ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τὴν πορείαν ποιούμενος. Etym. M. Ὁμόσφυροι· ἀδελφοί· διὰ τὸ περὶ τὰ αὐτὰ σφυρὰ τῆς μητρὸς πεσεῖν γεννηθέντα. * Πολιόσφυρος, vitiosa lectio ap. Gal. de U. P. 3. male citantem Pind. Π. 2, 84.] Τανύσφυρος, Malleolos pedum extendens inter eundum, Amplis latisque passibus progrediens, Malleolos pedum celeriter extendens inter eundum, i. e. Velox, Celer, Pernix, Hesiod. Θ. (364.) τανύσφυροι ὠκεανῖναι: ['Α. 35. " Hom. H. in Cer. 2. Voss. vertit Teres pedes, Græv. ad Hesiod. p. 596." Schæf. Mss.] " Τανίσφυρος in VV. LL. per- " peram pro τανύσφυρος."

[* Σφυρίτης, fem.] Σφυρῖτις, φλὲψ, Malleoli vena, Gorr., ap. quem vide plura.

Σφυρίον, τὸ, Malleolus pedis, i. q. σφυρὸν, Act. 3, (7.) de claudo qui sanabatur, Ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφύρια. Sic enim legit ibi Bud., cum alioqui multo plura exempl. habeant σφυρά. Signif. certe Lucas claudi pedes ac malleolos confirmatos fuisse. Ubi tamen vet. Interpres σφυρὰ vertit Plantas, Erasm. Talos: neuter exacte exprimens signif. vocis, de qua supra.

Σφυρόω, videtur significare Malleolos pedum calceis aut ocreis munio, corrigia substringo. Unde est partic. ἐσφυρωμένος, quod ap. Athen. legitur l. 14. p. 265. Ald. (=622.) ubi inducuntur ithyphalli in theatrum prodeuntes, et coronam circumstantem ita alloquentes, εὐρυχωρίαν Ποιεῖτε τῷ θεῷ. Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος Διὰ μέσου βαδίζειν. Q. l. citat Bud., sed nullam addens interpr. [Vide Schweigh. et Jacobs. Animadv. ad eund. l.] Σφύρωσις, ap. Hes. legitur, cum hac exp., * διάροσις, ἢ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα. Quæ verba non carent mendæ suspicione,

ap. me quidem. [Sed cf. Σφύρα, et vide nott. ad Hes.] Idem ex Ἱπποτροφικῶν Auctoribus, s. iis qui scripserunt Ἱπποτροφικὰ, AFFERT Σφυρήματα, et dicit esse σιδήρια quædam, i. e. Ferramenta: et quantum colligi potest ex iis quæ subjungit, (mendosa autem ea sunt,) synonymum videtur facere τῷ σφυροδέται, quo nomine dubium utrum intelligat: an Ligamenta e quibus mallei suspenduntur, an Fascias quibus pedum malleoli solent vinciri. Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, Gen. (14, 23.) Corrigia calceamenti: forsan quia calceamenta olim ad malleolum pedis solebant corrigia stringi. Supra σφαιρωτὴρ ead. signif. habuimus. Subaudiri autem potest ἱμὰς, ut sit Lorum quo τὰ σφυρὰ stringuntur, Calceamenta quæ circumdantur τοῖς σφυροῖς. [" Chrys. in Gen. Hom. 35. p. 287, 20. Σφυρωτῆρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματος τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον." Seager. Mss.]

" ΣΧΑΔΩΝ, Animal quoddam pennis et pedibus " carens, Jactus quidam talorum," [Hes.] " et Favus " fucorum. Et in plur. numero σχάδονες, Apum so- " boles, ex interpr. Gazæ ap. Aristot. H. A. 5, (22. " 23.) unde σχαδόνων θυρίδες ap. Eund. 9, (40.) Cel- " læ sobolariæ. Sic Polluci σχαδόνες sunt τὰ ἔγγονα " μελισσῶν. Sic autem et Σχάδανοι in VV. LL. Favi " fucorum, Soboles apum." [Σχαδὼν, Favus, Theocr. 1, 147. Eubulus Athenæi 14. c. 10. Vide Schn. ad Ecl. Phys. p. 51. " Σχαδόνες, Jacobs. Anth. 7, 46. Aristoph. Fr. 248. 275." Schæf. Mss.]

ΣΧΑΩ, άσω, Scarifico, Scalpro aperio, incido, pertundo, Aristoph. N. (409.) Ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσι, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, Non pertundebam, ut spiritus exiret, Non aperiebam cultro. Qui enim intestina farcta coquunt torrentve, scalpro s. cultro compungere ea solent, ne spiritu concluso et exitum tentante rumpantur. Itidem et venæ dicuntur σχᾶσθαι, cum Scalpro inciduntur et aperiuntur ad emittendum sanguinem: quod Medici vocant etiam Scarificare, ut in Ἐγχάραξις fusius docebo. || Laxo, Remitto: unde σχᾶται, quod Paul. Æg. ap. Hippocr. ait significare χαλᾶται, Laxatur, Remittitur. || Exp. etiam Demittere: quo referri potest σχάσει, quod Hes. exp. ἀφήσει, Dimittet. || Exp. præterea Deduco. Alioqui signif. et Traduco, Transfero, μετακινέω: ut Hes. quoque σχάσαι exp. μετάβαλλε. Unde σχᾶσθαι ap. Hippocr. 2 περὶ Ἄρθρων, quod Gal. significare ait ἀθρόως ἐκ τῆς κατὰ φύσιν θέσεως εἰς ἑτέραν μεθίστασθαι, Repente e naturali situ in alium transferri. Gorr. Vide et Σχάζω. [" Valck. Phœn. p. 353. Phryn. Ecl. 94(=219. Lob.) Brunck. Apoll. Rh. 157. Aristoph. 2, 85." Schæf. Mss.]

Σχάζω, i. q. σχάω, Scarifico, Scalpro aperio, Cultro incido, pertundo: peculiariter de Medicis, cum scalpro venam aut cutem aperiunt ut sanguinem eliciant. [Hippocr. de Affect. c. 2. p. 620. Xen. Ἑλλ. 5, 4, 58. τὴν φλέβα.] Arrian. Ἔλεγον σχάσαντα ἐκ τῶν βραχιόνων τὰς φλέβας, λειποψυχήσαντα ἀποθανεῖν: q. l. Suidas afferens, σχάσαντα exp. τεμόντα. Itidem Aristot. H. A. 8. Βοηθεῖ τὸ λουτρὸν, καὶ ἐάν τις σχάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶτταν, Si quis venæ sub lingua scite adacto cultello sanguinem detrahat: [9, 21. p. 390.] Gal. 2 Therap. Καὶ ταύτην καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει καὶ σχάζει καὶ διαφορεῖ, Scarificat, ut Linacer vertit. Alibi dicit σχάζειν τὴν φλεγμονὴν, itidem pro Scarificare, Scalpro aperire. De qua re plura dicentur infra in Ἐγχάραξις. [Plut. Ages. 27. Dio Cass. 63, 17. p. 1039.] || Laxo, Remitto, Demitto s. Dimitto: unde σχάσει, quod Hes. exp. ἀφήσει. Pro Dimitto aut Emitto accipi potest in hoc adespoto loco, Σχασθεὶς λίθος ἐκ τοῦ πετροβόλου, Emissus lapis e tormento illo quo lapides ejaculamur. || Retraho, Reduco, Bud. ap. Athen. 4, (2.) Ἀναπετασθεισῶν τῶν ὀθονῶν, δᾷδες ἐφάνησαν κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, Per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis, Deductis et demissis. Itidem idem Bud. exp. ἀφέλκειν, Retrahere, Reducere, Supprimere, ap. Xen. K. (3, 5.) Ἄλλαι δὲ συνάγουσι τὰ ὦτα, καὶ * ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἴχνους, σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσιν: q. l. sic interpr.

A Aliæ contractis auribus et capite demisso per vestigium discurrunt, reducentes caudam atque inter crura condentes et continentes. Ubi σχάσαι possis interpretari etiam Demittere: ut ei oppositum sit Movere s. Quatere caudam sublatam. Hes. quoque σχάσον exp. ἄφελκε. || Idem Hes. σχάσαι exp. μετάβαλλε: sicut et σχᾶν pro Transferre, Traducere et Transponere accipi, supra docui. Quo pertinet σχάσαι, quod e Gal. de Articulis affertur pro Subito impulsu artus in pristinum statum reponere, ἀθρόως μεταβάλλειν καὶ ἐξαίφνης παράγειν τὸ ἄρθρον πρὸς τὸ σχῆμα: et in palæstra τὴν χεῖρα ταχέως ἄγειν πρὸς αὐτὴν ἐκ τῆς ἔμπροσθεν θέσεως. [Hippocr. de Artic. p. 797.] || Σχάζειν, Tenorem instituti vel moris abrumpere et solvere, desinereque, ut καταλύειν, καταστρέφειν, et καταπαύειν, Aristoph. N. (107.) Ἀλλ' εἴτι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων, Τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, i. e. καταλύσας, Desinens jam equorum studium et interrumpens. Synes. Ep. 129. ad Pylæmenem, Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέβην ἐπὶ τὴν θάλατ- B ταν, καὶ τοῖς Φυκουντίων κωπεῦσι διείλεγμαι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν. Bud. 889. Allusit autem eo loco Synes. ad Aristophanicum illud, accipiens τὴν ἱππικὴν non pro Studio equorum, sed pro Equestri itinere; dicit enim se ad nautas confugisse, dimisso equestri itinere quod in animo habebat. Et ita σχάζω hic signif. itidem Dimitto s. Intermitto. Schol. Aristoph. l. c. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν exp. παυσάμενος τῆς ἱππικῆς, s. ἀποχωρήσας καὶ ἀποστὰς τοῦ παρόντος ἐπιτηδεύματος: tradens esse metaph. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων: nam σχάσαι dici etiam ὥσπερ διαστεῖλαι καὶ διασχίσαι τὸ ὕδωρ τὴν κώπην ἐρέσσουσαν. Quibus subjungit hæc Pindari, κώπην ἤδη μοισχάσαις: [cf. N. 4, 104. Π. 10, 79.] Ubi tamen κώπην σχάσαι est potius Inhibere remum: sicut κώπην σχάσας ibid. exp. εἰρεσίαν καταπαύσας, Intermissa remigatione. Similiter ap. eund. Aristoph. N. (740.) σχάσας τὴν φροντίδα Λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα, Idem exp. στήσας, παύσας, ἀτρεμήσας: Bud. Sistens et continens ap. te: ac si diceret, Animadverte, ac C diligenter et toto pectore ad hoc incumbe: [cf. 762.] Hes. quoque σχάσον exp. κατάπαυσον, Desinere fac, Cohibe, Inhibe, Siste: similiterque ex Epigr. σχάσε affertur pro Cohibuit. At l. 1 eorund. Epigr. θάλαμον σχάσε μῆνις ἄφυκτος, Aperuit thalamum, dissecta fornice, ita ut corrueret. [" Eur. Phœn. 457. (967.) Valck. p. 353. Heringa Obss. 44. Phryn. Ecl. 94 (=219. Lob.) Musgr. Heracl. 419. Wakef. Herc. F. 869. Jacobs. Anth. 6, 140. 8, 367. 12, 362. Crinagor. 9. et Jacobs., Brunck. Aristoph. 2, 71. 85. Soph. 3, 475. Callim. 1. p. 476. Lobeck. Aj. p. 268." Schæf. Mss. Lycophr. 13. Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας, 28. σχάσαι στόμα, cf. 99. 329. Heliod. p. 162. Ἔσχαστο ἡ ὕσπληγξ. Vide Schn. Lex. * " Ἐσχασμένη, Onobrychis, Diosc. Notha 461." Boiss. Mss.]

[* " Σχάσμα, Erot." Wakef. Mss. " Heringa Obss. 44." Schæf. Mss. * Σχασμὸς, Hippocr. 881., ubi male * χασμοῖς.]

Σχάσις, ἡ, Scarificatio, Apertura s. Incisura quæ D fit cultro, Theophr. H. Pl. 4, 3. Γίνεται δὲ ἐκ ταύτης καὶ τὸ κόμμι· καὶ ῥέει καὶ πληγείσης καὶ αὐτόματον ἄνευ σχάσεως: sic enim reponunt nonnulli PRO Σχίσεως, quod in vulg. Edd. legitur: Gaza tamen σχίσεως legit, ut qui verterit Sine fissura. Utraque scriptura ferri potest, sc. et σχάσεως et σχίσεως: ubi etiam nota τῷ σχίζεσθαι s. σχάζεσθαι synonymum esse τὸ πλήττεσθαι: ac utrumque, et σχάσις et σχίσις, possunt πληγῇ fieri.

[* Σχαστὴρ, Gl. Tendicula. * Σχαστήριος, unde] Σχαστηρία, ἡ, [sc. σχοῖνος,] Funis, Trochlea, aut Aliquid aliud quo organum ducitur, h. e. quo intentum laxatur, erectum demittitur, Aristot. de Mundo, (6, 12.) Ὥσπερ δρῶσιν οἱ μεγαλότεχνοι, διὰ μιᾶς ὀργάνου σχαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦντες, Non secus atque illi machinatores solent, qui instrumento uno demittendo multos et varios effectus edunt, Bud. Est ibid. τῇ σχαστηρίᾳ similis ἡ τῶν νευροσπάστων μήρινθος, Fidicula illa qua ductitanda imagunculas quasdam animatas esse ementiuntur. [Cf.

Polyb. 8, 7, 10. 8, 8, 3.] Itidem σχαστηρία dicitur A
Funis in carceribus qui cursores dispescebat, quod eo concidente provolarent omnes, ut tradunt e Gal. Comm. 2. in l. περὶ Ἄρθρων. Fuerit igitur σχαστηρία Funis ille qui in circo cursoribus prætendi solet, et quo laxato in cursum effunduntur: de quo plura in Ὕσπληξ, e Paus. [" Ammiano Marc. Claustrum, Baldo ad Heron. Belop. p. 47. Clavis, quæ supposita manum firmat, amota vero eandem laxat." Schn. Lex. Cf. Ἀνασπαστήρια, Χαλαστήρια, τὰ, sc. σχοινία.] Σχαστήριον, τὸ, Pugio, s. Scalpellus, quo utuntur in scarificando, s. in aperienda incidendave aut pertundenda cute, aut vena, Hippiatr. Τρυπῶντας τῷ σχαστηρίῳ. Sic alibi, Κατακεντεῖν τὴν βύρσαν τῷ σχαστηρίῳ. Et rursus, Ἐὰν δὲ ἀποστῇ κρουομένη ἡ βύρσα, τρυπᾷν δεῖ παρὰ βύρσαν τῷ σχαστηρίῳ, Instrumento ferreo, ad insuendum et trajiciendum apto, cultro, scalpro, vel pugione, Bud. Quibus addit et hunc itidem ex Hippiatr. locum, Λαβὼν σχαστήριον, σχάσον παρὰ τὴν ἀκρωμίαν. || Hesychio Pars quædam in navi. Idem σχαστήρια exp. ὁρμητήρια, Portus: B
fortasse quoniam ibi σχάζονται et inhibentur αἱ κῶπαι.

[* " Σχαστὸς, Remissus, unde * Ἄσχαστος, Eratosth. 34." Wakef. Mss.]

[* Ἀσχαδὴς, Hes. * ἀμετάσχετος: Etym. M. ἀκατάστατος, ex Æschylo.]

[* Ἀνασχάζω s. * Ἀνασχάω, Pind. N. 10, 129. Vide varr. lectt. in Ed. Heynii.] Ἀποσχάζω, i. q. σχάζω, Sacrifico, Venam aperio, pertundo scalpello, ad emittendum sanguinem, Gal. Therap. 13. Ἀναγκαζόμεθα τοιγαροῦν ἐνίοτε κενοῦν αἵματος, ἤτοι φλέβα τέμνοντες, ἢ ἀποσχάζοντες τὰ μὴ πεπονθότα κῶλα, Scarificantes, Bud. Utitur et alibi sæpe pro Cutem scarifico. Similiter Aristot. H. A. 2. Ἀποσχαζόντων τῶν ἰατρῶν φλέβα, Sanguinem e vena incisa s. aperta emittentibus medicis. Hes. quoque ἀποσχάσαι exp. φλεβοτομῆσαι, διαῤῥῆξαι, διαλῦσαι. Apud Eund. LEGITUR Ἀποσχᾷν, ἀναιρεῖν. Quæ exp. suspecta est. Nam ἀποσχάω et ἀποσχάζω synonyma sunt, ut σχάζω et σχάω. [" Ἀποσχάζω, Phryn. Ecl. 94. Toup. Add. in Theocr. 405. Append. p. 41. Ἀποσχάω, ibid. Koen. C
ad Greg. Cor. 272." Schæf. Mss. " Pro ἀποσχάζειν, quod Suidas e Plat. Comico, e Cratete J. Poll. producit, quodque Hipp. de Morb. 1, 11. T. 7. p. 547. Aristot. H. A. 3, 4. p. 98. Strabo 3. p. 453. usurpant, ἀποσχᾷν legitur Hipp. de Morb. 2, 12. p. 563(=472.) Hes. Ἀποσχᾷν, ἀναιρεῖν, pro quo non διαιρεῖν, sed ἀφαιρεῖν leg. est." Lobeck. Phryn. 219. * Ἀπόσχασις, Scarificatio, Hipp. 1157. 1228. Galeni Gloss. v. Ἀπόσκηψις. * Ἀποσχασμὸς, Foësii Œcon. Hippocr. * Διασχάω, Aret. p. 112. τὴν φλέβα.] Ἐπισχάζω [s. * Ἐπισχάω,] In superiore parte scarifico, aperio et incido scalpro aut cultro. Pro Leviter hisco, affertur e Theophr. H. Pl. 4, 13. Ἐφ' ὧν ἄκρων παραπλαγίους τὰς τῶν ἀγγείων ἔχει στρογγυλότητας ἐπισχαζούσας. Sed illam interpr. sequendo, scr. foret * ἐπιχασκούσας. " || Leviter hisco, VV. LL. ex interpretatione Gazæ, H. " Pl. 4, 13. Annotantque leg. esse ἐπιχάνω. Sed ne hoc " quidem vocab. mendo carere putandum est: cum " χάνω non dicatur, sed χαίνω: itidemque ἐπι- " χαίνω, non ἐπιχάνω, dicendum sit. Verum ap. D
" Theophr. pro ἐπισχαζούσας multo verisimilius esset " scriptum fuisse * ἐπιχασκούσας: [quod quidem reposuit Schn.] Κατασχάζω, i. q. ἀποσχάζω, s. simplex σχάζω, Scarifico, Scalpello incido s. aperio, ut Medici cutim aut venam: qua signif. Atticos dicere κατανύττειν tradit Phryn. (219. Lob.) Hes. quoque κατασχάσαι exp. ἀμυχὰς ποιῆσαι. [J. Poll. 4, 179. " Κατασχάζουσι τὰ στελέχη, H. Pl. 2, 7, 6. ubi Edd. pr. cum Cod. Urbinate κατασχοῦσι: unde κατασχῶσι fortasse scr. cum Lobeckio l. c. Συκῆ κατασχασθεῖσα, C. Pl. 1, 17, 10. 2, 14, 1." Schn. Ind. Theophr. * Κατάσχασμα, Diosc. Præf. Ther.] Κατασχασμὸς, Scarificatio, Incisio s. Apertura scalpello facta. Et θετικὸν ADV. Κατασχαστέον, Diosc. 7. Κατασχαστέον βαθυτέραις ἀμυχαῖς τὰ ἐν κύκλῳ, Circumstantia loca profundioribus scarificationibus incidenda, s. profundius scarificanda. Ἐγκατασχάζω, Scarificando incido, Diosc. 8, 15. [* Προκατασχάζω, 3, 94. * Κατασχάω, Hippocr. 543, 15. Heliod. Chirurg. p. 126. Κατασχᾷν ἀμυχαῖς ἐπιπολαίοις. Vide Κατασχάζω.] Παρασχάζω, [s. * Παρασχάω,] Inhibeo, Sisto, Regredi facio. Unde παράσχασον, quod Hes. exp. ἀναχώρισον, [ἀναχώρησον Alberti. * Ὑποσχάζω s. * Ὑποσχάω, LXX. Sirac. 12, 23. sed v. Schleusn. Lex. V. T.]

" ΣΧΕΝΔΥΛΗ, Instrumentum quoddam fabrile: " unde Σχενδυλόληπτοι et Ἐσχενδυλῆσθαι ap. Hes., quem vide." [* " Σχένδυλα, Σχενδυλόληπτος, Jacobs. Anth. 11, 338." Schæf. Mss. * " Σκενδύλιον, τὸ, Hero ap. Mathem. vett. 123. Σιδηροῦς δάκτυλος ἐπικεκαμμένος εἰς τὰ κάτω μέρη—καὶ ἐσχισμένος ἐκ τοῦ ἐπικεκαμμένου ἄκρου, ὥστε δίχηλον γενέσθαι καθάπερ τῶν καλουμένων σκενδυλίων." Schn. Lex.] " Κένδυλα, in Epigr. esse dicitur Instrumentum ad naves " fabrefaciendas," [Anal. 3, 168. " Jacobs. l. c." Schæf. Mss.]

"ΣΧΕΤΛΙΟΣ, (α, ον,) Miser, Miserabilis, Infelix, " Infortunatus, Asper, Sævus; nec non Scelestus, ut " apud nos Misérable utramque signif. habet, sc. et " Miserabilis et Scelesti. Apud Hom. sæpe de Sce- " lesto, s. Sævo, s. Crudeli, s. Intractabili. Il. B. " (112.) Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν κ. τ. λ. Alibi (Ω. 33.) Σχέτλιοι ἐστὲ θεοί. " Sed alia etiam ap. eum signif.; dicitur enim de " Eo qui est acer et audax, item Qui est laborum " patiens. Et secundum varias signiff. varie deduci- " tur: una autem e derivationibus est παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι: v. Eust. Legimus autem et " σχέτλια ἔργα Od. Ξ. (83.) Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ " μάκαρες φιλέουσι, Facta scelesta; etiam simpliciter " Injusta, ut quidam interpr. In soluta etiam ora- " tione dicitur aliquid esse σχέτλιον pro Indignum, " Atrox, aut etiam Miserum, Miserabile: Δεινὰ καὶ " σχέτλια πάσχειν, Dem. Sic Aristoph. Πλ. (856.) " Οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα; Nonne " misere tractatus sum? Nonne atrocem injuriam " accepi? Synes. Σχέτλιόν ἐστι συγκύπτειν εἰς τὰ " τοιάδε." [" Ad Il. K. 164. Heyn. Hom. 4, 215. 5, 675. 6, 34. 7, 429. 8, 594. Wakef. Alc. 753. Ὦ σχέτλιε, ad Timæi Lex. 279." Schæf. Mss. " Σχέτλιοι ἀτροπίης, i. e. ἕνεκα, Apoll. Rh. 4, 1047." Wakef. Mss. Plato Protag. 22. Σχέτλια λέγεις καὶ ὑπερφυῆ, Aristoph. Ὄρν. 1175. Ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος. * " Σχετλιοποιητὴς, Wassenb. ad Hom. p. 62." Schæf. Mss. * Σχετλιότεκνος, Theod. Prodr. Ep. p. 76.] " Σχετλίως, Misere, Miserabili- " ter, Scelerate. Apud Isocr. (p. 683.) ὠμῶς et " σχετλίως copulata inveniuntur." [Gl. Ægre.] "Item " VERB. Σχετλιάζω, Dico esse σχέτλιον, Conqueror " tanquam σχέτλια πεπονθὼς, Quiritor, Lamentor, " Æsch. c. Ctes. Πολλὰ διαμαρτυρουμένου καὶ σχε- " τλιάζοντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ, Aristoph. (Πλ. " 477.) Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾷν, Lucian. Δεινα " ποιεῖν καὶ σχετλιάζειν. Alicubi redditur etiam Ex- " clamo miserabiliter. Cum accus. ap. Plut. Ca- " millo, Ταῦτα σχετλιάζοντες, Hæc cum lamenta- " tione et quiritatione dicentes. At in VV. LL. " Hæc miserantes, i. e. Dignis miseratione suasioni- " bus agitantes." [" Wakef. Alc. 924." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 268.] " Σχετλιασμὸς, Quiritatio, La- " mentatio, Thuc." [8, 53. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 312." Schæf. Mss. " Hes. v. Ἐλελεῦ." Boiss. Mss. " Σχετλιασμὸς, Conquestio, h. e. Ea pars orationis, qua conquerimur, et commoti sumus ex injuria vel adversa fortuna, Aristot. Rhet. 2, 21. 25. Unde σχετλιαστικὰ σχήματα dicuntur Formæ dicendi, et Figuræ, quibus illam conquestionem et lamentationem significamus: v. Apsin. Rhet. 728. Cic. Invent. 1, 55. Similis est illi ἐκφώνησις, quæ est admirationis, ut illa conquestionis." Ernesti Lex. Rhet.] " Item Σχετλιαστικὸς, ut φεῦ a Gramm. dicitur esse " φωνὴ σχετλιαστικὴ, Conveniens τῷ σχετλιάζοντι, " s. σχετλιασμὸν indicans." [" Schol. Aristoph. N. 1. * Σχετλιαστικῶς, Basil. Schol. in Greg. Naz. T. xi. P. 2. p. 81. Notit. Mss." Boiss. Mss. * Ἀποσχετλιάζω, Phrynichus Bekkeri p. 36.] " Κατασχετλιάζω, " Indignor adversum," [Joseph.]

ΣΧΙΖΩ, Findo, Scindo, [Schindo in antiquis libris,] s. Diffindo, Discindo, Disseco, Plato Tim. Ταύτην τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, Hanc omnem conjunctionem duplicem in longitudinem diffidit, Cic.: qui, quod idem Plato in eod. Tim. dixit, Σχίσας ἑξαχῇ, sic reddidit, Cum divisisset in sex partes. Magis proprie ap. Xen. (K. Π. 5, 3, 18.) Ξύλα σχίζειν, Ligna findere. Sed et τὸ ἱμάτιον σχίζειν dicitur τὸ καινὸν ἐπίβλημα, ap. Luc. 5, (36.) Scindere vestem, Findere: quod cum fit, ῥακοῦσθαι dicitur et ῥήγνυσθαι. Item agricola τὴν ἄμπελον σχίζει, cum eam in brachia scindit s. findit. Sed et ipsa arbor σχίζεσθαι dicitur, cum in ramos plures spargitur s. finditur, Theophr. de cuci arbore, (H. Pl. 4, 2, 7.) Τοῦτο δὲ προσαυξηθὲν σχίζεται, καὶ γίνεται δίκρουν, In brachia ramorum spargitur, ut Plin. interpr., qui 16, 30. dicit itidem In plures dispersa ramos, In ramos spargi, In quinas partes diffusæ, Bifurcæ: opponens eis individuas arbores. Idem Plin., quod Diosc. de eupatorio dixit, Φύλλα ἀναφέρουσα ἐσχισμένα εἰς πέντε μοίρας, sic Latine reddidit, Foliis incisis quinquepartito. Porro et multitudo aliqua σχίζεσθαι dicitur, cum scinditur studia in contraria, ut Virg. (Æn. 2, 39.) loquitur. Act. 14, (4.) Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις: 23, (7.) Τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος, ἐγένετο στάσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων, καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος, Divisa est multitudo et scissa in contraria studia. Similiter et Xen. Σ. (4, 59.) p. 519. Ἐνταῦθα μέντοι ἐσχίσθησαν, καὶ οἱ μὲν, κ. τ. λ. Item τὴν ἐκκλησίαν aliquis σχίζειν dicitur, qui eam in contraria studia scindit, excitatis dissensionibus ac discordiis, Synes. Ep. 58. Ἴστω σχίσας τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν μίαν ὁ Χριστὸς εἶναι βούλεται. Peculiariter autem id de hæreticis dicitur; nam novis allatis opinionibus unionem et consensum gregis scindunt. [" Wessel. ad Herod. 303. ad Diod. S. 1, 191. Jacobs. Anth. 10, 154. Phryn. Ecl. 94(=219. Lob.) ad Charit. 445. 529." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 21, 19. D. 3, 15." Wakef. Mss. Soph. El. 99. * Σχίω, * Σχίδω, Σχίζω, Valck. Schol. in N. T. 2, 65.] " Ἰσχισθεὶς, ὁ, Di-" vulsus, Divisus, VV. LL. perperam pro σχισθεὶς, " a σχίζω."

Σχίσμα, τὸ, Fissura, Scissura, Luc. 5. [Matth. 9, 16.] Χεῖρον τὸ σχίσμα γίνεται, Deterior fit scissura, sc. in veste: si τὸ ἐπίβλημα τὸ καινὸν addatur vesti veteri; nam et ipsum avellitur, et rupturam grandiorem efficit priore. Obscœnam quoque habet signif., significans Naturalium in muliere rimam s. fissuram, quæ et τομὴ dicitur, teste J. Poll., itemque et Rufo Ephesio. Item σχίσμα dicitur in Ecclesia, Cum grex in contraria studia scinditur, unio rumpitur, ac dissident qui prius consenserant atque concordes fuerant. [" Ad Diod. S. 1, 698." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 64. Suicer. Thes. Eccl. Σχ. et σχῆμα conf., ad Greg. Cor. 538. 716. * " Σχισματοποιὸς, Athan. 2, 109." Kall. Mss. Epiph. 1, 1094. * Σχισματικὸς, Suicer. Thes. Eccl. " Athan. 1, 569." Kall. Mss. " Euseb. V. C. 3. 4. 65. 66." Boiss. Mss.]

Σχισμὴ, ἡ, Fissura, Scissura; Scissus, ut Varro loquitur; διαχώρισις, Hes. [LXX. Esai. 2, 21. Jon. 2, 7. " Ad Il. X. 93." Schæf. Mss. * Σχισμὸς, Æsch. Ag. 1159=1118. Bl. Ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.]

Σχίσις, ἡ, Scissio, Fissio; etiam Fissura, Scissura, Scissus: ἡ χώρισις, Suid. [" Jambl. Protr. 148." Wakef. Mss.]

Σχιστὸς, Fissus, Scissus, Fissilis, Scissilis; i. e. Qui findi scindique potest, solet. Aristot. σχιστὸν esse dicit τὸ δυνάμενον διαιρεῖσθαι ἐπὶ πλεῖον. Itidem Theophr. H. Pl. 5, (2, 2.) σχιστὰ ξύλα esse ait ὅσα διαιροῦντες κατὰ τὸ μέσον πρίζουσι, Quæ media dissecant serra, vel etiam Quæ cuneis adactis finduntur: Virg. cuneis et fissile lignum Scinditur. Est et Lapis quidam σχιστὸς ap. Diosc. 5, 145. quem natura sua esse dicit εὔθρυβῆ καὶ εὔσχιστον, Friabilem et fissilem. De eod. vide plura ap. Plin. 36, 20. nec non ap. Gorr., qui sic dictum scribit vel quod findi facile possit, vel quod quodammodo fissus esse
A videatur. Rursum ab eod. Diosc. eod. l., c. 123. memoratur σχιστὴ στυπτηρία, de qua et supra in Στυπτηρία e Gorr.: Plin. 35, 15. Concreti aluminis idem genus σχιστὸν appellant Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens. Item σχιστὰ κρόμμυα ap. Theophr. H. Pl. 7, (4, 7.) Cæpæ fissiles. Rursum Plin. Ova etiam σχιστὰ nominari quædam scribit, 29, 3. Fiunt et tota lutea, quæ vocant σχιστὰ, cum triduo incubata tolluntur. Idem et σχιστὸν lac commemorat, 28, 9. Medici speciem unam addidere lactis generibus, quod σχιστὸν appellavere. Id fit hoc modo, Fictili novo fervet, caprinum maxime, ramisque ficulneis recentibus movetur, additis totidem cyathis mulsi quot sint heminæ lactis: ablatum deinde igni, refrigeratione dividitur, et discedit serum a lacte. Quæ desumsit e Diosc. 2, 77. ubi περὶ σχιστοῦ γάλακτος hæc scribit, Σχίζεται δὲ πᾶν γάλα ζεννύμενον ἐν καινῇ χύτρᾳ κεραμίᾳ, καὶ κινούμενον κλάδῳ συκίνῳ νεοτμήτῳ· καὶ μετὰ τὸ ζέσαι, δὶς ἢ τρὶς ἐπιῤῥαίνεται ὀξυμέλιτος κύαθος πρὸς ἑκάστην κοτύλην τοῦ
B γάλακτος· οὕτω γὰρ διορίζεται ὁ ὀῤῥὸς τοῦ τυρώδους. Unde patet eum lac σχιστὸν vocare, cum serosa ejus portio certo quodam modo exemta segregataque est a caseo. Paul. Æg. autem, 1, 88. videtur lac scissile appellare Serosam ejus portionem a caseo separatam, cui mellis momentum aut oxymelitis, aliorumve, subducendi ventris gratia, admistum sit. Fuerunt etiam qui ita vocarent lac calculis marinis ignitis, aut ferro candenti immisso, incrassatum: alvi profluviis et dysenteriæ utile, ut refert Gal. 10 Simpl. Med. Porro erat χιτὼν quidam σχιστὸς, cujus mentionem faciunt Cyrillus et Ammonius, nec non Hes., qui dicit mulierum fuisse proprium, κατὰ τὸ στῆθος πόρπῃ συνεχόμενον: indicans fuisse fissum, fibula tamen constringi solitum ad pectus. J. Poll. vero 7. Ὁ δὲ σχιστὸς χιτὼν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους διῄρτο: innuens fissili apertura circa scapulas dividuum fuisse, fibula tamen constringi solitum. Hes. memorat et σχιστὸν προσκεφάλαιον quoddam, et σχιστὰ γράμματα. At Σχισταὶ, Calceamentorum
C quoddam genus πολυτελὲς καὶ θρυπτικὸν, J. Poll. (7, 92.) qui et λεπτοσχιδεῖς idem significasse testatur. Visuntur certe hodieque nonnullis in locis calcei λεπτοσχιδεῖς, quos alioqui a vett. illis non parum forma differre putandum est. Sed et σχίσεως fortassis aliud genus erat. Eorundem et Ammon. (133.) meminit, afferens quendam ex Eupol. locum, in quo est φέρειν σχιστάς: qui affert et tunicam σχιστὴν ex Apollodori Ephebis, σχιστὸν χιτωνίσκον τινὰ ἐνδεδυκας. Rursum ap. J. Poll. 4. σχιστὰς ἕλκειν est σχῆμα quoddam ὀρχήσεως χορικῆς: in quo oportebat πηδῶντα ἐπαλλάττειν τὰ σκέλη. Sunt qui interpr. Coxim saltare. [" Σχιστὸς, Thom. M. 638. Σχιστὸν, ibid. Σχιστὴ, Apoll. Dysc. 84. Σχ. λιμὴν, Valck. Phœn. p. 600." Schæf. Mss. " Boettiger Archæol. Mus. 1. p. 47." Schn. Lex. Σχ. ὁδὸς, Eur. Phœn. 38. Soph. Œd. T. 753. Σχ. λίνον, LXX. Es. 19, 9. vide Schleusn. Lex. V. T.]

Ἄσχιστος, ὁ, ἡ, Qui fissus non est, Non scissus, Individuus, Plato Tim. Μίαν γὰρ αὐτὴν ἄσχιστον εἴασεν, τὴν ἐντὸς σχίσας ἑξαχῇ, Quam solam individuam
D reliquit, cum interiorem in sex partes divisisset, p. 23. mei Lex. Cic. Affertur etiam ex Aristot. Ἄσχιστος τῶν δακτύλων, pro Non fissus in digitos. Item Non fissilis, scissilis, Qui non finditur s. scinditur, Qui findi s. scindi nequit. [" Gal. 1. p. 368, 22." Wakef. Mss. * "Ἀσχίστως, Orig. c. Cels. 393. * Δίσχιστος, Bifidus, Greg. Naz. Carm. p. 16." Kall. Mss. * Διαχίστως, Gl. Bipertito.] Δύσχιστος, Qui difficulter scinditur s. finditur, Ægre fissilis s. scissilis. [Δύσσχιστος, Theophr. C. Pl. 5, 16, 4. Schn.] Contra Εὔσχιστος, Qui facile scinditur s. finditur, Facile scissilis s. fissilis. Seu simpliciter Fissilis, Scissilis. Cujus exemplum habes in Σχιστὸς, de schisto lapide: cui adde et hoc Theophr. H. Pl. 5, (6, 3.) Εὔσχιστα δὲ καὶ εὔπριστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν. [" Jacobs. Anth. 8, 203. Crinagor. 4. 6. Toup. Opusc. 2, 55. 87. 168. * Ὀλόσχιστος, Schn. ad Xen. K. Ἀ. p. 45." Schæf. Mss. Plato Polit. 280=294. * Πολύσχιστος, Soph. Œd. C. 1663.

" Ad Charit. 245." Schæf. Mss. * Τετράσχιστος, Gl. Quadrifidus: * Τρίσχιστος· Trisulcus. " Schol. Nicandri 'A. 346." Wakef. Mss.]

Derivata ex aor. 2.

Σχιδώνυχος, ὁ, ἡ, Ungulas fissas vel etiam Ungues fissos habens: ut sunt boves, cervi, oves, et alia quædam animalia.

'Ακροσχιδὴς, Summa vel Extrema sui parte fissus s. scissus, In cacumine divisus, in summo incisuris dividuus, [Theophr. H. Pl. 3, 11, 1.] " 'Ακραχί- " δης, Indivisus in cacumine. Ita VV. LL., sed per- " peram pro ἀκρασχιδὴς vel potius ἀκροσχιδὴς, quod " sonat In summitate s. cacumine fissus." 'Ασχιδὴς, i. q. ἄσχιστος, Non fissus s. scissus, Individuus, etiam Qui findi scindive nequit, [Aristot. H. A. 2, 1.] " Δισχιδὴς, Bifidus, vide Δίκροος." [* Δισχιδὸν, Bifariam, Callistr. Stat. 7. nisi leg. * Διασχιδόν. * Δυσχιδὴς, Theophr. H. Pl. 3, 10, 1.] Εὐσχιδὴς, Bene scissus, fissus. Ex Epigr. Potest etiam significare Facile fissilis, ut εὔσχιστος. [" Jacobs. Anth. 9, 161." Schæf. Mss.] Λεπτοσχιδὴς, Tenuibus incisuris s. rimis diffissus, Tenues habens incisuras s. fissuras. Λεπτοσχιδεῖς dicuntur Calceorum genus quoddam, de quibus in Σχισταί. " Μεγασχιδεῖ, He- " sychio μέγα σχίσμα ἐχούσῃ, Magna rima fissæ." " Μεσοσχιδὴς, In medio fissus, s. per medium, E- " pigr." [" Jacobs. Anth. 11, 162. Thom. M. 492." Schæf. Mss. Anal. 3, 87. Theophr. H. Pl. 3, 11, 1. * Νεοσχιδὴς, Nonn. D. 25. p. 1176.] Πολυσχιδὴς, Multifidus, Virg., In multas partes fissus, Multas scissuras fissurasque habens, Lucian. (3, 176.) Πολυσχιδὲς ῥάκος, Pannus multis fissuris laniatus, undique lacer: ut veteramenta quæ habent multa σχίσματα. Si de animali dicatur, signif. Pedes Manusve diffissas habens in plures digitos. At δένδρον πολυσχιδὲς, Arbor in multos ramos diffissa et diffusa tanquam in multa brachia, Colum. de arbore, Deum illam diffudisse ramis quasi brachiis. [" Aristot. H. A. 6, 33." Seager. Mss. Jambl. V. P. 340. Protr. 352. " Toup. Opusc. 2, 26. ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss. " Πολυσχιδῆ σανδάλια, Multifida sandalia, sunt Pretiosum quoddam et molle calceamenti genus ap. Athen. 259." Schw. Mss. * Πολυσχιδῶς, Gl. Multifariam, Eust. Il. A. p. 30. " Jo. Lydus de Mens. p. 58. Eccles. Gr. Monum. Cotelier. 1, 339." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 229." Kall. Mss. * Πολυσχιδία, Hippocr. Præc. 5. p. 383, 48. δογμάτων πολυσχιδίην.] Χαμαισχιδὴς, Humi fissus, Qui humi finditur, scinditur, Theophr. C. Pl. 4, (14, 4.) 'Ο χαμαισχιδὴς πίσος, Pisum ab ipsa usque terra fissum, ab imo fissum.

Σχίδα, [τὴν, pro σχίδην, ut κνίδα pro κνίδην,] i. q. σχίδος, Hes. qui exp. etiam πῆγμα σινδόνος: [Alberti edidit Σχίδα· σχῖδος σινδόνος, πῆγμα.]

Σχιδανὸς, Fissus, Scissus: cujus usum non reperi ap. quenquam: ita tamen a σχίζω derivatur ut στεγανὸς a στέγω. Comp. autem inde Σχιδανόπους vide in Πούς, una cum Στεγανόπους ei opposito.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, Assula, Plaut. Plin. Fragmentum s. Segmentum e ligno fisso s. scisso, i. q. σχίδος et σχίζα. Diosc. tum alibi, tum 1, 130. de ebeno, Κατὰ σχίδακας μικρὰς ἀπολύεται, In assulas resolvitur, Ruell.: Suid. σχίδαξ exp. ἐσχισμένον ξύλον, (Hes. κλάσμα ξύλου,) et σχίσμα. Vide et Σχίδος. [" Ad Timæi Lex. 220. Toup. Opusc. 2, 58. Philippus 10" Schæf. Mss. LXX. 1 Reg. 18, 38. ad Greg. Cor. 240.] Σχιδακηδὸν, In modum assularum, Assulatim, (Plaut. Pulsando assulatim foribus exitium dabo, i. e. Ita arietabo in fores ut resolvantur in minutas assulas et σχίδακας,) s. Assulose, Paul. Ægin. 6, 89. Σχ. δέ ἐστι ῥῆξις ὀστέου ἐπὶ μήκους, Cum os in longitudinem finditur assulose, s. Cum os in longitudinem frangitur, sicut arbor aliqua in assulas et σχίδακας finditur. Plin. 12, 22. Calamus melior, qui assulose potius quam rhaphani modo frangitur. Ubi Rhaphani modo frangi dicit, quod Paul. Ægin. ibid. ῥαφανηδὸν κατάγνυσθαι, quod et καυληδὸν ac σικυηδὸν κατάγνυσθαι dici ait, ἐκ τῆς ἐμφερείας τῶν καταγνυμένων σικυῶν τε καὶ καυλῶν. Nota igitur obiter eo loco ET 'Ραφανηδὸν ET Καυληδὸν κατάγνυσθαι. Illo autem adverbio Assulose Plin. reddidit, quod Diosc. dixerat εἰς σκινδαλμοὺς, ut infra docebo. Idem Diosc. 5, 128. de alumine, Οὐ πεπιεσμένη βωληδὸν, ἢ σχιδακηδὸν, Non glebulose aut assulose compactum, Ruell. Σχιδακώδης, Assulosus, Bud. e Diosc. " 'Υπο- " σχιδακώδης, Qui in assulas scindi potest, Assu- " latim scissus, VV. LL. Vide Σχίδαξ." [A Schn. non agnoscitur. * Σχιδακίζω, Epiph. 2, 106.]

Σχίδος, τὸ, i. q. σχίδαξ, i. e. Assula, Fragmentum, Segmentum e ligno fisso, s. scisso: ut ea quibus ignis fovetur. Qua signif. Greg. Naz. σχίδαξ usurpavit, cum de baptismo loquens ait, Ἔχω τρεῖς ἐπιχύσεις κατὰ τῶν σχιδάκων, αἷς καθιερώσω τὴν θυσίαν, ὕδατι πῦρ ἐγείρων. Hom. σχίζας appellat, ut paulo post docebo. Hes. σχῖδος exp. τὴν ἀπόσχισιν, ap. quem properispomenως scribitur, idque duobus in locis. UNDE Σχιδίον, τὸ, Assula, Vitruv. 2, 1. Intervalla quæ relinquuntur propter crassitudinem materiæ, schidiis et luto obstruunt: 7, 10. Sarmenta aut tædæ schidiæ comburantur; cum erunt carbones, extinguantur. Ubi si Schidiæ mendosum non est, Tædæ schidiæ dicentur τὰ τῶν δᾴδων σχίδια, s. Tæda σχιδακηδὸν fissa. Idem et Assulæ vocabulo utitur, eod. l., c. 6. Cæmenta marmorea sive assulæ quæ marmorarii ex asseribus dejiciunt: Cæmenta et Assulas ibi vocans τὰς λατύπας, quibus ap. Architectos respondent πελεκήματα, ξύσματα, ῥινήματα, et id genus alia. [Σχίδια, ὠμόλινα, Hes. Cf. Σχίδα. * " Σχίδιος, Fissus, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Σχιδεύω, Diripio, Deprædor, Montf. Palæogr. 512." Kall. Mss]

Derivata e præsenti.

Σχιζόπους, et Σχιζόπτερος vide in Πούς, Πτερόν.

'Ασχιζὴς, i. q. ἀσχιδὴς et ἄσχιστος: unde ἀσχιζῆ, quod e non nominato Auctore affertur pro Pedibus non fissa: forsan ex Aristot.

Σχίζα, SIVE Σχίζη, Ionice, i. q. σχίδαξ, s. σχίδος, i. e. Fragmentum s. Segmentum ligni fissi, Assula, Frustum ligni scissi, Lignum fissum scissumque, quo ignis fovetur aut accenditur. Il. B. 425. Καὶ τὰ μὲν ἂρ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον, Od. Ξ. (425.) Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε καίων, Frusto quercus fissæ, quam reliquerat, Γ. (459.) Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον Λεῖβε. Cui similem Gregorii locum vide in Σχίδος. [Gl. Talia. " Jacobs. Anth. 8, 119. Σχίζαι, ad Mœr. 395. Act. Traj. 1, 251. Toup. Opusc. 1, 461." Schæf. Mss. I. q. κορμὸς, Theophr. H. Pl. 9, 3, 1. " Divisio viæ, Synes. 91. Hesychio ἡ λαμπάς." Wakef. Mss. Aristoph. Εἰρ. 1024. 1031. " Sagitta, ita dicta a dividendo et penetrando, 1 Sam. 20, 19. 20. 35. Conf. 1 Macc. 10, 80. ubi Baduellus: Σχίζα Fustes, Hastas, Lanceas signif., quas in hostes torquebant et vibrabant." Schleusn. Lex. V. T. * Σχιζίον, dimin. a σχίζα, J. Poll. 10, 111. * " Σχιζίας, ὁ, Dicæarchus ap. Clem. Alex. Protr. p. 26. (Σχιζίαν, νευρώδη, μέλανα, γρυπὸν, ὑποχαροπὸν, τετανότριχα.)" Routh. Mss. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 372.:—' Σχιζίας est Quadrati et compacti corporis, (Anglice Stumpy.) Nam σχίζα est Corpus ipsum, vel Corporis truncus: * κορμίας eosdem appellarunt: κορμὸς, i. q. σχίζα.' " Exp. Gracilis. Ego putarim idem esse, quod nos Gallice diximus Un homme bien fendu, quod de gracilitate non dicitur, sed de porrecta longitudine crurum." Vir doctus ad marg. Thes. Steph. Photio ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός· οὕτως Κρατῖνος. Vide Bast. ad Greg. Cor. 241.]

Comp. e σχίζω et præpp.

'Ανασχίζω, i. q. simplex σχίζω, Scindo, Discindo, [Orph. Lap. Achat. 8. Herod. 3, 35. 4, 71. Diod. S. 2. p. 75, 40.]

'Αποσχίζω, Abscindo, Fissu avello. Metaphorice aliquando usurpatur, ut Lat. Abrumpo; nam ut Abrumpere sermonem s. orationem dicunt Lat., ita Græci ἀποσχίζειν τὸν λόγον. Aristoph. autem dixit, ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου: N. (1408.) 'Εκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου, Μέτειμι, i. e. Eo sermonis redeo, (h. e. Ad eam sermonis partem) unde me quasi avulsisti. Vel commodius, Unde me avocasti s. revocasti. Aut, Unde me abstraxisti. Pass. 'Αποσχι-

ζομαι, Abscindor, Fissu avellor. Secundum J. Poll. A ἀπεσχίσθαι et ἀπεῤῥῆχθαι dicuntur etiam ἐπὶ τοῦ διεστάναι καὶ τοῦ διγνωμονεῖν. [" Herod. 720. Thom. M. 371. Markl. Iph. p. 324." Schæf. Mss.] Ἀπόσχισις, ἡ, Abscissio, Avulsio quæ fissu s. scissu fit, Hes. v. Σχίδος. Sunt qui interpr. etiam Ramus, Propago, sed ἀμαρτύρως. [* Ἀπόσχισμα, M. Anton. 4, 29. " Euseb. Hist. Eccl. 180." Kall. Mss. " Toup. Append. in Theocr. p. 41. Opusc. 1, 536." Schæf. Mss. * Ἀποσχιστὴς, Phot. Bibl. Cod. 94. p. 249. * Ἀποσχίδες, αἱ, Hippocr. 275, 6. 23. 31. Aret. 96. Galen. 4. p. 10. 279. Oribasius Cocchii p. 81. Strabo 11. p. 539. ὅρους. * Συναποσχίζω, Basil. 3, 610.]

Διασχίζω, Diffindo, Discindo, Disseco. Via etiam διασχίζεται, cum in bivium aut trivium finditur dividiturve, veluti arbor quæ in ramos plures spargitur s. diffunditur. Xen. K. Π. 4, (5, 7.) Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι, διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινὶ, ἐπλανῶντο. Hominum quoque societas aliqua et conjuncta multitudo σχίζεσθαι dicitur, cum in contraria studia scinditur, aut conjunctas sedes separat, Plato Symp. B Φόβος οὖν ἔνεστιν, ἐὰν μὴ κόσμιοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησώμεθα. Ubi huic διασχίζεσθαι synonymum facit διοικίζεσθαι, opponens utrique τὸ ἓν εἶναι. [" Ad Lucian. 1, 396. ad Charit. 403. 445. Wakef. Phil. 1059." Schæf. Mss. " Dionys. P. 1042." Wakef. Mss.] Διάσχισμα, τὸ, Frustum e dissectione s. discissione. Apud Musicos διάσχισμα dicitur Dimidium semitonii minoris, quod δίεσιν vocant. Sic enim Philolaus ap. Boëth. 2, 27. Comma, spatium quo major est sesquioctava proportio duabus diesibus, i. e. duobus semitoniis minoribus: σχίσμα vero, dimidium est commatis: διάσχισμα, dimidium dieseως, i. e. semitonii minoris: nam major, ἀποτομὴ dicitur. Ubi etiam NOTA Κόμμα, ET Σχίσμα, ET Ἀποτομή. [Cf. Hes. v. * Διάσχεσις, quæ vox fortasse in * Διάσχισις mutanda est. * Διασχισμὸς, Schol. Æsch. Ag. 1118. Διάσχισις, Gl. Diffissio, Themist. 236. Athen. 488. * Διάσχιστος, unde] " Ἀδιάσχιστος, Qui diffissus non est, Indivisus." [* Διασχὶς, ίδος, ἡ, Hippocr. 778. Παρὰ τὴν C διασχίδα τῆς φλεβός: Idem T. 4. p. 2. Διαδιδοῦσα τοῖσι δεξιοῖσι καὶ τοῖσιν ἀριστεροῖσι διασχίδας, Gal. 2. p. 371. Σκέλη, ὧν τὴν διασχίδα * διχάλαν οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. * Διασχιδὴς, Athen. 488. * " Διασχιδὸν, Bekk. Anecd. 784. 778." Boiss. Mss. * " Προδιασχίζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 187. * Συνδιασχίζομαι, Greg. Nyss. Antirrh. §. 17." Kall. Mss.]

Ἐκσχίζω, Scindo ex, Excindo, Aristot. de Mundo, (6, 23.) Ποταμὸς ἐξεσχίσθη pro Fluvius se scidit.

[* Ἐνσχίζω, Gl. Infindo, Tzetz. Ch. 7, 64. p. 120. * Ἐνσχισμὸς, Gl. Insectio.]

Ἐπισχίζω, In superficie scindo, findo, Infindo, Incido, Apoll. Rh. (2, 662.) ἐπισχίζοντες ἄρουραν, Terram in superficie findentes et proscindentes aratro, pro Arantes: quod Virg. dicit Infindere sulcos. [" Geop. 868. Strabo 1107. * Ἐπίσχισμα, Etym. M. 555, 38." Wakef. Mss. Orion Thebanus in nott. ad Greg. Cor. 458. Schæf., et in Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 129. * " Ἐπίσχιστος, Cocchii Chir. p. D 31." Kall. Mss.] UNDE Ἐπισχίδας vocant Cuneos, quibus immissis aliquid finditur, aut distinetur, ne fissura coëat, Vitruv. 10, 18. Per media autem spatia tignorum insecantur et exciduntur formæ: in quibus excisionibus includuntur capitula catapultarum, cuneisque distinentur, ne in contentionibus moveantur. Tum vero modioli æerei in ea capitula includuntur, et in eos cuneoli ferrei (quos ἐπισχίδας Græci vocant) collocantur. [" Perperam pro ἐπιζυγίς." Schn. Lex.] Affertur ET Ἐπισχίδιον itidem pro Cuneus, [Schneidero susp.]

Κατασχίζω, Diffindo, Discindo, Præcido. Pro Diffindo, Concido, Diffindendo convello, Dem. (540.) Κατέσχισαν τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων, ὡς αὐτῶν ἤδη γινομένας, Concidere cœperunt, Bud. 91. Aristoph. voce media utitur in activa signif., B. (403.) Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι Κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε Τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος: ubi κατασχίσασθαι σανδαλίσκον et ῥάκος est Discindere et dilacerare, In σχίσματα distrahere. [" Fischer. ad Anacr. p. 15. Valck. ad Herod. 230." Schæf. Mss.] Κατάσχισις, ἡ, Diffissio, Discissio, ut dicitur Fissio et Scissio. AT Κατάσχισμα est potius Ipsum frustum diffindendo avulsum. E Cic. redditur Fissum, ut i. sit q. τὸ κατεσχισμένον s. κατασχισθέν. [* " Συγκατασχίζω, Nemes. 24. p. 112." Kall. Mss.]

Παρασχίζω, Juxta findo, A latere findo. Alii, Incido, Diffindo. [" Toup. Emendd. 2, 132. Herod. 142. (2, 86.) Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss. Athen. 309. Polyæn. 6, 49, 1. Ælian. H. A. 17, 31. " Παρασχίζειν ἰχθύας, item ξύλα, ait Arrianus Ind. 24. Discindere pisces, Findere ligna. Inde SUBST. * Παρασχίστης, ὁ, Incisor, ap. Diod. S. 1, 91. Item Effractor (januarum) ap. Polyb. 13, 6." Schw. Mss. Procl. Paraphr. Ptol. 250. " Toup. Opusc. 1, 396. Wessel. ad Herod. 142. ad Diod. S. 1, 102. * Παρασχίτης, Toup. l. c." Schæf. Mss. Var. lect. ap. Polyb. l. c. * Παρασχὶς, Fragmentum, Foësii Œcon. Hippocr.]

Περισχίζω, In orbem findo, Circumcirca scindo, Circumcido. [" Περισχίζειν τινὰ, i. e. περισχίζειν τινὶ τὸ ἱμάτιον, Epictet. Diss. 1, 25, 30. Vestem alicui per vim detrahendo discindere." Schw. Mss. " Herod. 716. ad Charit. 403. Huschk. Anal. 175." Schæf. Mss. " Lucian. 3, 299. Distraho, de mente, Clem. Alex. 236." Wakef. Mss. Polyb. 3, 42, 7. 4, 43, 7. * Περισχισμὸς, Apollon. Lex. 804. Plut. 9, 589. * " Περισχιστὸς, Heyn. Hom. 6, 452." Schæf. Mss.] Περισχιδὴς, In orbem fissus, In ambitu divisus, [" var. lect. Dionys. P. 643." Wakef. Mss. " Sed περισχιδεῖς, substantive, ap. Athen. 537. sunt Calceamentorum genus pretiosum, tametsi ap. Hesychium legatur, Περισχιδεῖς· εἶδος ὑποδήματος εὐτελές." Schw. Mss.]

Προσχίζω [Gl. Proscindo,] ET Ὑποσχίζω, Ante scindo et Subtus scindo. UNDE Πρόσχισμα ET Ὑπόσχισμα, τὸ, Quod anterius aut subtus scissum est: ambo Calceamenti genus sunt; ita enim J. Poll. 7, (91.) c. 22. Ὑπόσχισμα δ', ἀνδρῶν ὑπόδημα μάλα εὐτελὲς, καὶ πρόσχισμα, πρεσβυτικόν. Quod posterius ap. Aristot. legitur, Probl. sect. 30, (8.) Οἷον ἡ σκυτικὴ ὑπόδημα ἐκ προσχίσματος: ubi Gaza, Quemadmodum suendi ratio e proscisso calceum reddit. Attamen iis duobus in ll. non πρόσχισμα scribitur, SED Πρόσχημα: sicut rursus ap. eund. Aristot. Rhet. 2, (19.) Εἰ γὰρ πρόσχημα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δύναται γενέσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται γενέσθαι· καὶ εἰ ὑποδήματα, καὶ κεφαλὶς καὶ πρόσχημα καὶ χιτών. Quin et ap. Hes. legitur προσχήματα, cum hac tamen exp., εἶδος ὑποδήματος ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν: quam sequendo, nemini dubium est quin scr. sit πρόσχισμα, ut sit Calceamentum ab anteriore parte fissum s. scissum. Sunt qui Lunatos calceos Latinorum existiment aliquid cum his affinitatis habere. [Πρόσχισμα, vide Schn. Lex. " Ὑποσχίζω, Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 965." Wakef. Mss.]

[* Συνσχίζω, Gl. Conscindo. * Συσχιδὴς, Greg. Naz. 2, 187. * Ὑπερσχίζω, Apollon. Lex. 804.]

¶ Σχινδαλμὸς, i. q. σχίδος s. σχίδαξ, Assula, Frustum fissione aut scissione ablatum alicunde. ET Σχινδύλησις, ἡ, [e * Σχινδυλάω,] Fissio quæ assulose fit, Gal. ap. Hippocr. σχινδυλήσει, σχίσματι καλάμου: addens, ita videri etiam τὸν σκινδαλμὸν dictum esse, sc. παρὰ τὸ ἐσχίσθαι. Ubi nota SCRIBI Σκινδαλμὸς, mutato χ in κ, quæ scriptura frequentior est: Hes. vero et tertiam affert, NIMIRUM Σκινδάλαμος. Sic enim ille, Σκινδάλαμος, σκόλοψ· τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ σχινδάλαμος· ἄλλοι σκινδαλμός. Ubi nota eum hoc vocab. exponere σκόλοψ, Festuca: peculiariter dicitur de Segmento e calamo fisso, s. Assula e calamo scisso et in longitudinem fracto: Diosc. 1, 17. de calamo odorato, Ἔστι δὲ αὐτοῦ κάλλιστος ὁ εἰς πολλοὺς σκινδαλμοὺς θραυόμενος. Unde Plin. 12, 22. itidem de calamo odorato, Melior qui minus fragilis, et qui assulose potius quam raphani modo frangitur. Alibi pro hoc εἰς σκινδαλμοὺς idem Diosc. dicit σχιδακηδόν: quemadmodum et Paul. Æg. σχιδακηδὸν κατάγνυσθαι pro Assulose frangi. Itidem et Schol.

Aristoph. σκινδαλμοὺς exp. τὰ τῶν καλάμων ξύσματα et τὰ λεπτότατα τὰ τῶν ξύλων. Aristoph. vero σκινδαλμοὺς vocavit λεπτολογίας, ἀπὸ τῆς σχίσεως τῶν καλάμων, ut idem Schol. annotat N. (130.) Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς [σχινδαλάμους] μαθήσομαι, exponens λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας, s. ἐξηγήσεις καὶ ἐπεξεργασίας τῶν ἀκριβῶν. Eadem metaph. idem Comicus B. (819.) σκινδαλμῶν [σχ. Br.] παραξόνια dixit, ubi idem Schol. annotat σκινδαλμὸν proprie esse τὸ περὶ τὸν φλοιὸν τοῦ καλάμου ξέσμα. Eadem ap. Suid. leguntur, qui in priore Aristoph. l. scribit σκινδαλάμους: itidemque ap. eum [et Phot.] legimus, Σκινδάλαμοι, τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα, ἢ σκόλοπες. Annotant vero uterque, hoc vocab. in recto casu ὀξύνεσθαι, in obliquis autem παροξύνεσθαι. [" Σχινδαλμὸς, ad Mœr. 245. 360. Valck. Phœn. p. 479. Brunck. ad Aristoph. ll. cc. Σχινδάλαμος, ibid. ad Mœr. 360. ad Timæi Lex. 32. Σκινδαλμὸς, ibid. ad Mœr. ll. cc. Valck. l. c. Dawes. M. Cr. 91. Alciphr. (3, 64.) p. 434. Toup. Add. in Theocr. 402. Brunck. ll. cc. Kuster. p. 53. Bentl. p. 322. Jacobs. Anth. 9, 123. 11, 97. Σκινδάλαμος, Dawes. l. c. Toup. l. c. ad Timæi Lex. l. c. ad Mœr. 360. Kuster. l. c. Bentl. l. c. Brunck. ll. cc." Schæf. Mss. Σκινδαλμὸς, Gl. Scindulum, Assula: Σκινδάλαμος· Scrupulum, Scrupulus. " Σκινδαλμὸς, Argutiæ, Sozom. Hist. Eccl. 1, 18." Mendham. Mss. Vide Interpr. ad Hes. v. Σκινδάλαμος.] COMP. Σκινδαλαμοφράστης, ὁ, Qui de assulis loquitur s. de rebus subtilibus, Qui ἀκριβῶν λόγων σκινδαλμοὺς crepat, et subtilia nugamenta deblaterat, Nugatorias subtilitates effutiens, ὁ λεπτολογῶν. [*" Σκινδαλμοφράστης, Jacobs. Anth. 11, 97." Schæf. Mss.] Porro ejusd. originis cum Σχινδύλησις est COMP. Ἀνασχινδυλεύεσθαι, i. significans q. ἀνασκολοπίζεσθαι, In palum tolli, In crucem tolli, Plato de Rep. 2. Τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀνασχινδυλευθήσεται. [" Thom. M. 852. ad Mœr. 361. ad Timæi Lex. 32. * Ἀνασχινδαλεύομαι, * Ἀνασχινδαυλεύομαι, ibid." Schæf. Mss.] Apud Hes. non per χ, sed per κ scribitur Ἀνασκινδυλεύεσθαι, ἀνασκολοπισθῆναι. Sic vero tam σχινδαλμὸς quam σκινδαλμὸς scribi docui. [" Ad Mœr. l. c. ad Timæi l. c. * Ἀνασκινδαλεύω, ibid." Schæf. Mss. * Σκινδαλεύειν, Photio ἀνασταυροῦν. " Ἀνασκινδαλεύομαι, Clem. Alex. Str. 2, 20. (p. 414. 505. 601.) Theod. Θεραπ. 4, 902." Kall. Mss. " Ἀνασκινδαλευθῆναι προθύμως καὶ ἀποτυμπανισθῆναι, Theodoret. 8, 112. ubi Aug. Cod. ἀνασκινδυλ. Et p. 119. e Plat. pariter, ubi Schol. ἀνασκινδ., ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι. Ita Theod. 3, 45. * Ἀποσκολοπίζοντες καὶ ἀποτυμπανίζοντες," Gataker. Mss. " Legitur in Theophyl. Simoc. Epist. * Σκινδαλαβίζειν: Ὡς ἐγὼ τὴν πόλιν ἐσκινδαλάβιζον ἅπασαν, εἴ που τὸν Ἀγησίλαον ἦν με θεάσασθαι. Sed quid sit, ignoro: nisi quod e mente Auctoris colligere licet, significare Diligentem inquisitationem, aut visitationem." Soping. ad Hes. v. Σκινδάλαμος. Schn. Lex. dedit * Σκανδαλαβίζω. Forsan Latine exprimi potest Rimor, si quid cum σχίζω commune habet.]

ΣΧΙΝΟΣ, ἡ, Lentiscus: sunt qui παρὰ τὸ σχίζεσθαι nominatam velint: cujus etymi ea ratio afferri potest, quod ejus σχίδαξι solerent uti ad repurgandos dentes. Fieri enim ex ejus ligno cuspides repurgandis dentibus accommodas, tum alii testantur, tum Martialis in hoc Epigr. in dentiscalpium, l. 19. Lentiscum melius; sed si tibi frondea cuspis Defuerit, dentes penna levare potest. Et hoc, Stat exoletus, suggeritque ructanti Pennas rubentes, cuspidesque lentisci. Diosc. et Plin. referunt inter Arbores quæ resinam ferunt: ille, 1, 93.: hic, 14, 22. ut docebo in Σχίνινος. Baccas fert, idque ter quotannis, ut Constantin. in Geop. tradit, 11, (12.) Ἡ σχῖνος τρεῖς καρποὺς φέρει, καὶ εἰ μὲν ὁ πρῶτος καρπὸς καλὸς γένηται, τὸν πρῶτον σπόρον καλῶς καρποφορεῖν σημαίνει· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Quod prognosticon Aratus quoque refert 1051. Τρίπλοα δὲ σχῖνος κυέει· τρισσαὶ δέ γε αὖξαι Γίνονται καρποῖο· φέρει δέ τε σήμαθ' ἑκάστη Ἑξείης ἀρότῳ. Et mox, Πρῶτος μὲν πρώτην ἄροσιν, μέσσος δέ τε μέσσην Καρπὸς ἀπαγγέλλει, πυμάτην γε μὲν ἔσχατος ἄλλων. Ὅντινα γὰρ κάλλιστα λοχαίη σχῖνος ἄρηται, Κείνῳ γ' ἐξ ἄλλων ἄροσις πολυλήϊος εἴη· Τῷ δέ γ' ἀφαυροτάτῳ ὀλίγη, μέσσῳ δέ τε μέσση. Unde Cic. 2 de Div. Jam vero semper viridis semperque gravata Lentiscus, triplici solita grandescere fœtu, Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi. Et Festus Avienus, ter fructum concipit arbos, (de lentisco loquens,) Terque novos genitrix fructus alit, ipsaque trino Flore renidescens, tria tempora prodit arandi. || Σχῖνος interdum dicitur ἡ σκίλλα, Scilla, s. Squilla, ut in Σχινοκέφαλος e Plut. docebo. Hippocratem quoque σχῖνον vocasse non solum τὸ θαμνῶδες φυτὸν, sc. Lentiscum, sed etiam εἶδός τι σκίλλης, aut etiam πάσης σκίλλης τὸν βολβὸν, testatur Gal. Lex. Sic et ap. Aristoph. Πλ. (720.) ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν Καὶ σχῖνον, Schol. exp. σκίλλαν, Scillam s. Squillam. Quæ et ipsa trino flore arationis tria tempora indicat, ut lentiscus, teste Theophr. H. Pl. 7, 12. Ποιεῖται δὲ τὰς ἀνθήσεις τρεῖς· ὧν ἡ μὲν πρώτη δοκεῖ σημαίνειν τὸν πρῶτον ἄροτον· ἡ δὲ δευτέρα, τὸν μέσον· ἡ δὲ τρίτη, τὸν ἔσχατον. Unde Plin. 21, 17. Eadem ter floret, tria tempora sationum ostendens. Testatur id ipsum Aratus quoque, paulo post verba ante citata sic scribens, Ὅσσα δ' ἐπὶ σχίνου ἀροτὴρ ἐπιφράσσατο καρπῷ, Τόσσα καὶ ἐν σκίλλης τεκμαίρεται ἄνθεϊ λευκῷ. Unde Festus Avienus, Ter prorumpentis scillæ teres erigitur flos, Sulcandique solum ter monstrat tempus adesse. [" Casaub. ad Athen. 145. Schrœber. ad Theocr. p. 104. Ammon. 141. Jacobs. ad Meleagr. p. 8. ad Diod. S. 1, 343. 364. T. H. ad Plutum p. 244. et Schol. Conf. c. σχοῖνος, ad Herod. 364. ad S. 1, 161. 364. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 8." Schæf. Mss. " Σχ. ἀρωματικὴ, Sium, Diosc. Notha 445." Boiss. Mss.]

Σχινοκέφαλος, Habens caput scillæ bulbo simile, i. e. oblongum: ut Plut. Pericle (3.) p. 279. meæ Edit., cum dixisset Periclem habuisse κεφαλὴν προμήκη καὶ ἀσύμμετρον, subjungit paulo post, ejus confirmandi causa, Οἱ δ' Ἀττικοὶ ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν· τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι. [Casaub. ad Athen. 145." Schæf. Mss.]

Σχινοτρὼξ, ῶγος, Qui lentiscum mandit. Dicitur in homines molles et effeminatos, qui ad nitorem candoremque dentium, frequenter commanducabant lentiscum. Suidæ enim σχινοτρὼξ dicitur ἐπὶ τοῦ καλλωπιζομένου: quoniam διὰ τὸ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας ἤσθιον σχῖνον. Similiter et σχῖνον διατρώγειν Idem scribit dici ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων καὶ λευκαινόντων τοὺς ὀδόντας. Vide et Erasm. in Prov. Lentiscum mandere. Σχινοτρώκτης, i. q. σχινοτρὼξ, Lucian. Lexiph. (12.) Τὸν μύρτωνα καὶ τὸν σχινοτρώκταν νεανίσκον, [" Zenob. 5, 96." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 638.] Σχινέλαιον, τὸ, Lentiscinum oleum, Plin. 23, 2. Addito lentiscino oleo. Legitur ap. Suid.: nec non ap. Diosc. 1, 51. inscribitur περὶ Σχινελαίου, ubi tamen ipse Diosc. non σχινέλαιον vocat, sed σχίνινον ἔλαιον.

Σχινώδης, Lentiscum referens colore, odore, aut alia aliqua similitudine, Qui e lentisci genere est.

Σχίνινος, Lentiscinus: ἔλαιον, Diosc. 1, 51. quod et σχινέλαιον dicitur, voce composita: a Plinio Oleum lentiscinum, item E lentisco factum oleum, 23, 4. Eundem vero Plin., cum dicit 15, 7. Juncinum oleum ex junco fit, quod est rosaceo simillimum: sunt qui putent scriptura deceptum posuisse Juncinum pro Lentiscinum, ut qui legerit σχοίνινον pro σχίνινον: nec enim juncini olei mentionem fieri apud ceteros rei Medicæ Scriptores, cum lentiscini fiat admodum multa, de quo vide et Pallad. in Januario, c. 21. Rursum a Diosc. memoratur σχίνινον χρῖσμα, Unguentum lentiscinum: nec non σχίνινος οἶνος, Vinum lentiscinum, 5, 29.: item σχινίνη ῥητίνη, 1, 91. Γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐξ αὐτῆς σχινίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη. Itidem Plin. 14, 20. de arboribus manantibus pice et resina, Optimam tenuissimamque terebinthi fundunt, deinde lentisci: quam et Mastichen vocant. [* " Σχίνιος, Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 63." Schæf. Mss.]

Σχινὶς, ίδος, ἡ, Bacca lentisci, Fructus quem fert lentiscus: ut πιτυὶς dicitur Pinea nux. Legitur ap. Hippocr. de Nat. Mul. [Theophr. H. Pl. 9, 4, 7. Epith. Veneris, Lycophr. 832.]

Σχινίζομαι, Ad dentes repurgandos et candefacien-

dos lentiscum mando, vel etiam scillam. Sic enim in Lex. meo vet. et ap. Etym. M. Σχῖνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ τοὺς ὀδόντας * λευκοποιεῖν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σχινίζεσθαι. Diosc. quoque 1, 90. Τὰ ξυλάρια χλωρὰ τῆς σχίνου ἀντὶ καλαμίδων παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι σμήχειν τούτους, scribit: itidemque Martial. supra in Σχῖνος, et Suidas in Σχινοτρώξ: ubi σχῖνον διατρώγειν synonymum facit huic σχινίζεσθαι. Similiter συκάζομαι significat Ficus comedo. [* Σχινίζω τοὺς ὀδόντας, Jambl. V. P. §. 154. " Kuster. Præf. ad Jambl. * Σχίνισμα, Const. Manass. Chron. p. 11.: vide Meurs. ad h. l." Schæf. Mss.]

ΣΧΟΙΝΟΣ vero Juncum signif.: pro quo sæpissime scriptum legitur σχῖνος, librariorum vitio, ut ap. Diosc. 1, 16. 4, 52.: sicut vicissim σχοῖνος perperam pro σχῖνος scriptum reperitur: quod nonnulli ajunt Plinio dedisse occasionem comminiscendi olei juncei, ut in Σχίνινος annotavi. Diosc. 4, 52. duo facit τῆς σχοίνου genera: sc. σχοῖνον λείαν, et ὀξύσχοινον, ἄποξυν ἐπ' ἄκρον. Cujus itidem duas esse species ait, unam ἄκαρπον: alteram, quæ ferat καρπὸν μέλανα περιφερῆ, (quam propterea Theophr. μελαγκρανίδα vocat, ob semen nigrum quod in capite fert,) et καλάμους παχυτέρους καὶ σαρκωδεστέρους: quarum hanc Theophr. feminam appellat, illam vero, marem. Est autem et tertia species πολλῷ σαρκωδεστέρα καὶ παχυτέρα ταῖν δυεῖν, quæ ὁλόσχοινος nuncupatur. Quæ cf. cum iis quæ Theophr. scribit 4, 13. Unde Plin. 21, 18. de junco, Tria genera ejus: acuti, sterilis, quem Marem et ὀξὺν Græci vocant: reliqua feminini, ferentis semen nigrum, quem Melancranin vocant. Crassior hic et fruticosior, magisque etiamnum tertius, qui vocatur Holoschœnus. Quidam etiamnum unum genus faciunt, junci trianguli: Cyperon vocant. Σχοῖνος λεία, i. e. Juncus lævis et enodis, vocatur a Latinis Scirpus s. Scirpum: (quorum hoc ap. Festum, illud ap. Donatum legitur:) unde Prov. Nodum in scirpo quærere. Est porro et alia σχοῖνος, quam Hippocr. ἡδύοσμον, εὔοσμον, et εὐώδεα cognominat, de Morbis Mulierum. Gal. Lex. ἀρωματικὴν σχοῖνον exp., quam alibi et σχοῖνον μυρεψικὴν appellat, quia unguentis admiscetur. Celsus multis in ll., ut 3, 21. et 4, 5. juncum rotundum vocat, ad differentiam cyperi: quem juncum Quadratum ipse, Plin. Triangularem nominavit. Diosc. absolute et sine adjectione vocat σχοῖνον, κατ' ἐξοχὴν, 1, 16. ubi tamen perperam σχῖνος scribitur sine diphthongo. Itidem et Latinorum quidam simpliciter appellare juncum dicuntur, ut Vitruv. 8, 3. Non tantum in Syria et Arabia in arundinibus et juncis herbisque omnibus essent odores. Quo loco sicut Juncis putatur dixisse pro Juncis odoratis, ita Arundinibus pro Arundinibus odoratis: quas Plin. et Solinus vocant Calamos odoratos, Diosc. Καλάμους ἀρωματικοὺς, Hippocr. καλάμους μυρεψικοὺς, Q. Serenus simpliciter et sine adjectione Calamos. Frequentius tamen cum epitheto, ut Cels. 3, 21. Junci quadrati et rotundi semen: illud, κύπειρον, σχοῖνον hoc Græci vocant. Et Scrib. Larg. cap. 43. comp. 167. Casiæ rufæ, schœni (i. e. junci) odorati floris. Ubi junci odorati florem fortassis appellavit id quod ab Actuario DICITUR Σχοίνανθος, a Pharmacopolis quoque nostri sæculi Squinanthus, quod ap. Pallad. quoque legitur, l. 10. qui October inscribitur, c. 14. Squinanthou uncias quatuor. Sic enim scr. potius quam Squinanthos. Quod autem ad primam syll. attinet, suspecta et ejus scriptura est. Colum. neutro genere appellat schœnum, ut et cyperum, (si modo Codex mendo caret): 12, 20. Ad prædictum autem modum musti adjici solent hi odores, nardi folium, iris Illyrica, cyperum, schœnum.

Σχοῖνος dicitur etiam Funis ex junco plexus, ut σπάρτος Funis e sparto. Junco enim, inquit Plin. 19, 2. Græcos ad funes usos, nomini credamus, quo herbam eam appellant: postea palmarum foliis philuraque, manifestum est: et inde translatum a Pœnis sparti usum, perquam simile veri est. Unde non absurdum asinum Ocni τοῦ σχοῖνον s. σχοινίον πλέκοντος solitum fuisse ἀπεσθίειν τὸ πεπλεγμένον τοῦ σχοι-
A νίον: finxerunt enim tum alii Poëtæ, tum Cratinus, Ocnum quendam σχοινίον πλέκοντα, et asinum τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα. Quod σχοινίον Plin. Spartum appellat, Et piger, qui appellatur ὄκνος, spartum torquens, quod asellus arrodit: Propertius simpliciter Funem, Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno. Nam frequenter pro Quovis fune ponitur hoc σχοῖνος, sicut et σχοινίον, ut infra docebo. Vide et Σχοινοπλόκος. || Σχοῖνος, Mensura Ægyptiaca, sexaginta stadia capiens, auctore Herod.: licet Plin. 5. et 12. quadraginta stadia dicat, i. e. quinque millia, nisi sit error notarum: inquit Bud. Annot. Prior. in Pand. Locus Herod., quem dicit, hic est, 2, (6.) Δύναται δὲ ὁ μὲν παρασάγγης τριήκοντα στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος ἕκαστος, μέτρον ἐὼν Αἰγύπτιον, ἑξήκοντα στάδια. Plinii autem locus est hic, 12, 14. Schœnus patet, Eratosthenis ratione, stadia XL, h. e. passuum quinque M.: aliqui XXXII stadia singulis schœnis dedere. Idem 6, 26. dixerat, Inconstantiam mensuræ diversitas auctorum facit, cum Persæ quoque schœnos
B et parasangas alii alia mensura determinent. In hac signif. usus est Callim. Μηδὲ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην, quem versum afferens Plut. (8, 378.) dicit, τὴν εὐδαιμονίαν σχοίνοις καὶ παρασάγγαις μετροῦντες. Sed nota, in Herod. loco, masc. genere ὁ σχοῖνος dici, in Callimachi autem, feminino σχοίνῳ Περσίδι: ita ut dubii generis sit, teste etiam Athen. (122.) Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι τοῖς σφόδρα ἑλληνίζουσιν ἔστιν εὑρεῖν καὶ Περσικὰ ὀνόματα κείμενα, διὰ τὴν τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὡς τοὺς παρασάγγας, καὶ τὴν σχοῖνον ἢ τὸν σχοῖνον· μέτρον δ' ἐστὶ τοῦτο ὁδοῦ, μέχρι νῦν οὕτω παρὰ πολλοῖς καλούμενον. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 16. Wessel. Diss. Herod. 44. ad Herod. p. 106. Toup. Opusc. 1, 462. 2, 210. Emendd. 2, 553. Zeun. ad Xen. K. Π. 233. Koen. ad Greg. Cor. 259. Jacobs. ad Meleagr. p. 8. Anth. 8, 57. 9, 165. 11, 54. 12, 7. Aristoph. Fr. 218. ad Diod. S. 1, 161. Mensura Ægyptiaca, ad 1, 60. 61. Conf. c. σχῖνος, T. H. ad Plutum p. 158. Jacobs. Anth. 12, 7. De genere, Valck. ad Theocr. 231. Σχ., ἡ, Longus
C p. 11." Schæf. Mss. Jablonski VV. Ægypt. p. 167. Oraculum ap. Herod. 1, 66. Καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. Greg. Cor. p. 551. Schæf.]

Σχοινοβάτης, ὁ, Qui funi extento inambulat, Funambulus, ut Terent. loquitur. Juvenalis Græcum vocab. retinet, et Cælius in Epist. quadam ad Cic. dicit Schœnobaticam facere, pro Artem illam funambulorum factitare et exercere. Quale est et τὸ ἀεροβατεῖν: quod est ejus qui ἀεροβάτης dicitur, item et Petaurista. [" Wakef. S. Cr. 2, 103. ad Charit. 667." Schæf. Mss. " Manetho 4, 287." Wakef. Mss.] Σχοινοβατέω, Junceo funi inambulo, s. simpliciter Funi inambulo, Eo per extentum funem: Horat. Epist. 2, 1. Ille per extentum funem mihi posse videtur Ire. [* Σχοινοβατία, ἡ, Hippocr. Vict. Sanor. 3, 2. p. 366. σχοινοβατίῃσι, * σχοινοδρομίῃσι, al. * κονιβατίῃσι. * Σχοινοδρόμος, Hes. v. Σχοινίον. * Σχοινοειδὴς, Joseph. Ant. 12, 2, 8. * Σχοινολόγος, unde * Σχοινολογέω, Jo. Geom. Tetrast. p. 451. " Idem
D in Lemmate c. 26. Paradisi." Boiss. Mss. * " Σχοινομέτρης, Qui fune metitur, Euseb. Pr. E. 452." Wakef. Mss.] Σχοινόπλεκτος, ὁ, ἡ, Ex junco plexus, Junco nexus, σχοίνῳ πεπλεγμένος, Athen. (105.) ex Ararote, αἵτε καμπύλαι Καρῖδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην Εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος. [" Phryn. Ecl. 71." Schæf. Mss.] Σχοινοπλόκος, Qui ex junco funes torquet s. nectit: ut σπαρτοπλόκος dicitur Qui restes e sparto texit. Solere autem ex junco funes et alia plecti, patet tum ex iis quæ in Σχοῖνος paulo ante dixi, tum e sequentibus. Plin. 16, 1. Ulva et palustri junco funes nectunt. Archestr. ap. Athen. (305.) πλεκτὸν ὕφασμα Σχοίνου ἐλειοτρόφου κοῖλον χείρεσσιν ἔχοντες. Ptolemæus, ap. Eund. (229.) Κανίσκια χρυσᾶ, γεγονότα πρὸς τὰ πλεκόμενα ταῖς σχοίνοις. Ubi κανίσκια πλεκόμενα ταῖς σχοίνοις interpretari possumus Canistra juncea, ut Colum. Juncea sporta, itidem ut Spartea sporta, et Plin. Juncea cratis, et Ovid. Juncea vincla. Utitur autem hoc comp. σχοινοπλόκος Plut. (7, 850.) Ὥσπερ ὁ ἐν ᾅδου ζωγραφούμενος σχοινοπλόκος ὄνῳ τινὶ παρίησιν ἐπιβοσκομένῳ καταναλίσκειν

τὸ πλεκόμενον, Quemadmodum ille funes nectens apud Inferos, expressusque in tabella, (quam Plin. numerat inter argumenta Socratis pictoris,) asino cuidam sinit arrodere atque absumere funes quos junco nectit: de Ocno, de quo vide quædam in Σχοῖνος quoque, et supra in Ὄκνος. Eadem signif. dicitur σχοίνων συμβολεύς. [Hippocr. 1120. * "Σχοινοπλόκιον, Lex. Herod. 175. Lobeck. Aj. p. 357." Schæf. Mss. * Σχοινοπλοκικὸς, Eust. Il. B. p. 145, 9. Strabo 3. p. 343.] Σχοινοπώλης, Juncearum restium venditor, Qui junceos funes venditat, simpliciter, Funium Restiumve venditor, [Gl. Spartarius. * Σχοινοῤῥάφος, unde * "Σχοινοῤῥαφέω, Juncis suo, Schol. Il. K. 262." Wakef. Mss.] Σχοινοστρόφος, Qui funem ex junco torquet, Qui funem junco nectit, i. q. σχοινοπλόκος, atque adeo in loco illo Plut. quem in Σχοινοπλόκος citavi, vulgatæ Edd. habent non σχοινοπλόκος, sed σχοινοστρόφος. [Gl. Restio. "Cannabis sativa, Diosc. Notha 461." Boiss. Mss.] Σχοινοτενὴς, Extensus, Extentus, Protensus, In longum ductus ut funis, Qui in longum se extendit in modum funis. Ex Herod. (1, 189.) Κατέτεινε σχοινοτενέας ὑποδέξας διώρυχας ἑκατὸν, pro Alveos ad funiculum designavit centenos. Ex Eod. Σχοινοτενὲς κατὰ πόλιν ποιοῦνται, pro Rectum limitem juxta urbem faciunt. Apud Philostr. Her. Σχοινοτενῆ ᾄσματα Steph. Niger interpr. itidem Prolixa carmina. In qua signif. usurpavit et Hermog. T. 1. Δεῖ δὲ τὸ προοίμιον ἐν μὲν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις ἡρμηνεῦσθαι μακροτέροις τοῖς κώλοις καὶ σχοινοτενέσιν· ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς, συνεστραμμένοις. Ubi nota μακρὰ καὶ σχοινοτενῆ κῶλα opponi τοῖς συνεστραμμένοις. Hes. quoque σχοινοτενὲς exp. μακρόν: item ὀρθόν: pro quo maluissem dicere εὐθύ: nam ὀρθὸν in altum potius tenditur, εὐθὺ in longum. [Anal. 2, 218. Dionys. H. de C. VV. 172. 173. Greg. Cor. 508. "Σχοινοτενὲς κῶλον, Membrum orationis longius, protractius, μακρότερον, cui opp. τὸ συνεστραμμένον, Brevius, ap. Hermog. περὶ Εὑρ. 1. p. 28. Subtilius definitur alio loco 4. p. 180. ita, ut 18 syllabas excedat, et ad 25 usque progrediatur. Idem ibi dicitur τεταμένον. Sic Eust. Il. N. p. 946. ἐννοίαις σχοινοτενέσιν, Sententiis amplis, productis, copiosis, opp. γοργαῖς, Acres, Concinnas, Breves. Phot. Bibl. Cod. 164. in Galeno τὸ τῶν περιόδων σχοινοτενὲς reprehendit: cf. Eund. p. 501. de Maximo Monacho; Casaub. ad Athen. 10, 21. Syrian. ad Hermog. περὶ Στασ. 169. et Interpp. ad Hes. h. v." Ernesti Lex. Rhet. "Ad Herod. 378. 521. Jacobs. Anth. 9, 165. ad Dionys. H. 5, 81. Boiss. Philostr. 646." Schæf. Mss.] Σχοινοτενῶς, In modum funis extensi in longum. Bud. interpr. Porrecte, Prolixe, Intense, afferens ex Hermog. p. 88. [* Σχοινότονος, Hippocr. 682, 28. * Σχοινοτονία, Strabo 10. p. 719. ad Dionys. H. de C. VV. 172. Schæf.] Σχοινοφιλίνδα [s. * Σχοινοφολίνδα s. * Σχοινοβολίνδα,] ab J. Poll. 9, (115.) inter Quædam lusus genera refertur: cujus hæc ratio est. Complures stantes circulum efficiunt: unus ex illis circulum obit, funiculumque manu gerens aut virgulam, a tergo alicujus deponit, et circumit donec cursu redeat in locum suum. Tum si collusor, a cujus tergo funiculus depositus est, imposturam non senserit, a circuitore, resumto funiculo, vapulat, et circumeundi vices accipit. Sin animadverterit dolum, ac senserit a tergo suo depositum fuisse funiculum, eo prehenso impostorem insequitur ac ferit: modo eum assequi possit, antequam in locum suum redierit; si enim ille desertam stationem occuparit, antequam ab insequente verberetur, circumire cogitur donec alii imposuerit. Σχοινοφόρος, Junceum funem gestans, seu simpliciter, Qui funem gerit. Affertur e Greg. Naz. Alii interpr. Juncum ferens. [Etym. M. * Σχοινοχάλινος, Strabo 17. p. 1184=637. * Σχοινάνθιον, τὸ, Alex. Trall. 7. p. 374., 8. p. 470. * "Σχοινουργὸς, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.]

Βαθύσχοινος, Altas et sublimes juncos ferens: Suid. βαθύσχοινον, ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα. Epith. est fluvii, Il. Δ. 383. Ἄσωπον δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην, ubi βαθύσχοινον et λεχεποίην sic exp., τὸν πολλὰς σχοίνους ἔχοντα καὶ πόας πρὸς τὸ ποιῆσαι κοίτας

A s. ψιάθους: nam palustres junci storeis quoque texendis idonei sunt. Non male interpreteris Juncosum, ut Ovid. dicit Litora juncosa. ["Jacobs. Emendd. p. 31." Schæf. Mss. In Glossis est * Βαρύσχοινος· Profundus in juncis.]

Δεκάσχοινος, Decem schœnos patens, longus. Est autem σχοῖνος Mensuræ genus, ut supra docui. [* Δίσχοινος, Strabo 12. p. 836. * Ἡμίσχοινον, τὸ, Dimidium schœni, Bekk. Anecd. 263.]

Ὁλόσχοινος, ὁ, ἡ, Junci quoddam genus crassum et carnosum, Diosc. 4, 52. de tribus junci speciebus, Ἔστι δὲ τρίτη σχοῖνος, πολλῷ σαρκωφεστέρα καὶ παχυτέρα τοῖν δυοῖν, ὁλόσχοινος λεγομένη: ubi perperam sine diphthongo scriptum legitur ὁλόσχινος, perperam item τραχυτέρα pro παχυτέρα. Item et Theophr. H. Pl. 4, 13. ait, Πρὸς γὰρ τὰ πλέγματα χρησιμώτερος ὁ ὁλόσχοινος, διὰ τὸ σαρκῶδες καὶ μαλακόν: Plin. 21, 18. Utilissimus ad vitilia holoschœnus, quia mollis et carnosus est. Et mox, Usus omnium (sc. junci specierum) ad nassas marinas, vitilium elegantiam,
B lucernarum lumina: præcipua medulla. Caput autem hoc 18 ita inchoarat, Similia præcipit Mago et de junco quem Mariscon appellant, ad texendas tegetes: et ipsum Junio mense eximi. Ubi sunt qui Mariscon et Holoschœnon idem significare credant, hunc Æschinis locum (31.) afferentes, Πηγὰς δὲ δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο· καὶ περὶ τῶν δικαίων Ἀμφιπόλεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη, ὥστε ἀποῤῥάψειν τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ: cum hac interpr. Fontes sane quidem rationum uberes se habere pollicebatur: et tum de jure Amphipolis, tum de belli origine talia dicturum esse ajebat, ut vel sicco marisco posset os Philippi consuere. Addit autem ἀβρόχῳ, ut rei facilitatem ostendat, sc. se nullo negotio obturaturum et obsuturum os Philippo; nam solent madefieri junci, cum ad funes, storeas, aut alia ejusmodi nectenda assumuntur. Quibuscum cf. quæ Erasm. dixit in Prov. Junco sicco. Ὁλόσχοινος ab Hes. exp. ὀξύσχοινος, perperam: [" recte ab Hes. exp. ὀξύσχοι-
C νος, Diog. L. Aristippo (§. 81.) p. 77, 28. HSt." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 176. Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 9, 12, 1. ad Geop. 2, 6, 23. 2, 10, 6. * Ὁλόσχοινον, τὸ, Schol. in Æsch. Oratt. Gr. 3, 753. Bast. Comm. Palæogr. ad calcem Gregorii Cor. 743.] "Ὁλοέχοινος, per-" peram in quibusdam Codd. pro ὁλόσχοινος."

Ὀξύσχοινος enim est Juncus acutus, diversus a superiore, ut tum Diosc. tradit, tum Plin.: Diosc. quidem, 4, 52. ubi duo σχοίνου genera facit, λείαν et ὀξύσχοινον, quam dicit esse ἀποξυν ἐπ' ἄκρον, In mucronem fastigiari: Plin. autem 21, 18. cujus verba citavi in Σχοῖνος. Qui ibid. ait, Alterum genus juncorum facit, quod marinum et a Græcis ὀξύσχοινον vocari invenio. Satis igitur hinc patet diversum esse ὁλόσχοινον ab oxyschœno. Pro quo ὁλόσχοινος ap. Gal. Simpl. Medic. perperam scriptum LEGITUR Ὀλιγόσχοινος, ut et e Paulo Ægin. constat. Plura vide ap. Theophr. H. Pl. 4, 13. ["Ilgen. Hymn. 637." Schæf. Mss.] Πεντάσχοινος, Quin-
D que schœnos patens, In quinque schœnorum longitudinem extentus, Quinque schœnes longus. Est autem σχοῖνος Mensuræ nomen, ut supra docui. [* Πεντάσχοινον, Hesychio στάδιον. * "Πολύσχοινος κύρτος, Nassa multis funiculis constans, Marcell. Sid. ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 21." Kall. Mss. * Τετράσχοινος, Strabo 12. p. 837. * Τρίσχοινος, Tres schœnos continens, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Σχοινώδης, Juncosus, Junceus, Juncum referens, imitans, Junco similis, Qui ex junci genere est, [Nicander Ἀ. 152. ὄχθῃ.]

Σχοίνινος, Junceus, Ex junco factus. At σχοίνινος ἠθμὸς ab Hes. dicitur esse δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρείας καθιᾶσι. Apud Eund. legitur Σχοινίην φωνὴν, τὴν σαθρὰν καὶ διεῤῥωγυῖαν: pro quo σχοινίην fortasse est reponendum σχοινίνην. [Juncidæ mulieres, i. q. Graciles, Varro R. R. 2, 10, 8. J. Poll. 10, 169. ex Aristoph. φορμός. "Toup. Opusc. 2, 100. Musgr. Cycl. 207. Kuster. Aristoph. 115. Fr. 232." Schæf. Mss. Casaub. in Athen. 759. 894.

Σχ. ἠθμὸς, Chishull. Antiq. Asiat. p. 71. Interprr. ad Hes. * Σχοινικὸς, Geop. 20, 15. Σχοίνιος, Eur. Fr. Autol. 31. Vide Σχοίνινος.]

Σχοινία, ἡ, Junci planta s. stirps una cum suo cæspite. Theophr. H. Pl. 4, 13. dicit ὀξὺν et ὁλόσχοινον juncum ἐκ τοῦ αὐτοῦ φύεσθαι, pro hoc τοῦ αὐτοῦ mox dicens σχοινίας: Plin. 21, 18. Oxys et holoschœnus eodem cæspite nascuntur. Sic ἀσπαραγία [scr. —ᾶ] dicitur Stirps s. Plantarium asparagi. || Exp. etiam Funale, ea signif. qua Liv. dicit, Funda media duo funalia imparia habebat; s. Funis: Joseph. A. J. (p. 515, 40.) Σχοινία βοτρύων εἰς κύκλον περιηγμένη, Funale, Funetum, Plin. 17, 22. Cum breviores palmites sarmento junguntur inter se funium modo, ex hoc arcus funeta dicuntur. [I. q. περίμετρος, Strabo 8. p. 265. Sieb.: Schneiderus autem et in Theophr. et in Lex. suo scripsit * Σχοινιά.]

Σχοινίον, τὸ, Funiculus ex junco plexus, Resticula juncea, Funiculus junco nexus, Resticula ex junco plexa. Exemplum habes in Σχοῖνος et Σχοινοπλόκος. Et ap. Aristoph. (Ἀ. 22.) σχοινίον μεμιλτωμένον, Miniatus s. Minio imbutus funiculus. Metaph. autem Plut. de Disc. Adul. et Amico p. 118. meæ Edit. (6, 251.) Ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίων καὶ μεριμνῶν, κατὰ Πίνδαρον: quo fere modo Seneca dixit in Ep. ad Lucil. Negotiorum catenam abrumpendam esse, si nequeat explicari. Alludunt autem ad Gordium nodum, quem gladio dissecuit Alexander, cum dissolvere non posset. || Aristoph. σχοινίον per jocum appellavit Penem s. Veretrum, quoniam funis in modum teres est et oblongum: Σφ. (1342.) Τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου. Schol. quoque ibi exp. πέους. Unde Σχοινίζεσθαι, de quo mox dicetur. [" Valck. Adoniaz. p. 283. Toup. Opusc. 1, 269. 462. Wessel. ad Herod. 94. 349." Schæf. Mss. Hero Geometra, Σχοινίον ἢ * σωκάριον * δεκαόργυιον. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. * Σχοινιοστρόφος, Schol. Aristoph. B. 1332. J. Poll. 7, 160. * " Σχοινιόστροφος, Moschop. π. Σχ. p. 16. * Σχοινιοστρόφον, Equisetum, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] Σχοινιοσύμβολος, ὁ, Qui funem nauticum conspirat, i. e. in spiram convolvit et complicat. Utitur hoc vocab. Schol. Aristoph. exponens hunc locum Εἰρ. (35.) τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως Ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία Τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας. Supra tamen συμβολεῖς σχοίνων quidam interpr. Funarii, Qui ex junco funes nectunt et storeas. [* Ἐπισχοίνιον, perperam pro ἐπισκύνιον, ap. Polemon. 1, 226. Glossæ: Ἐπισχοίνια· Funes.]

[* Σχοινὶς, ἴδος, ἡ, i. q. σχοινίον, Theocr. 23, 51. ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα. Σχοινὶς, ίδος, ἡ, adj., Nicander Ἀ. 546. κύρτη. " Toup. Opusc. 2, 100. Emendd. 1, 373." Schæf. Mss. Σκύφος ἔχων σχοινίδα, Chishull. Antiq. Asiat. p. 71. * Σχοινὰς, Gl. Resticularis.]

[* Σχοινίτης, unde * Σχοινῖτις, ἡ, Ex junco facta, Anal. 1, 244. καλύβη. " Jacobs. Anth. 7, 144." Schæf. Mss.]

Σχοινίζω, Fune metior, dimetior, circumscribo et finio. || Σχοινίζεσθαι autem exp. Obscœne penem agitare, a σχοινίον, Penis, Veretrum. Cujus signif. hæc exempla afferuntur: ex Athen. (621.) ubi de variis poëmatum generibus agit, Σεμνότερος δὲ τῶν ποιητῶν ὁ ἱλαρῳδὸς καλούμενος· οὐδὲν γὰρ σχοινίζεται. Ubi itidem de eo qui μαγῳδὸς vocatur, ait, Τύμπανα ἔχει καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα, σχοινίζεται δὲ, καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα, καὶ μοιχοὺς, καὶ μαστροποὺς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα, καὶ ἐπὶ κῶμον παραγινόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην. Sed nota ibi vulgatas Edd. habere non σχοινίζεται, verum σχινίζεται, a VERBO Σχινίζομαι, de quo supra. Σχοίνισμα, τὸ, Pars agri fune demensa et descripta, Suid. [Schleusn. Lex. V. T.] Σχοινισμὸς, Demensio s. Descriptio et definitio quæ fune fit, Cum aliquid fune describitur ac determinatur, vel etiam eo mensuræ genere, quod σχοῖνος nominatur. [LXX. Jos. 17, 5.] || Torturæ genus, quod funibus tractoriis et fidiculis fit, Plut. Lucullo (20.) Τὰ δὲ πρὸ τούτου χαλεπώτερα, σχοινισμοὶ καὶ κιγκλίδες καὶ ἵπποι, καὶ στάσεις ὕπαιθροι, Adhæc mala, ista molestiora accedebant, fidiculæ, cippi, equulei, stationesque sub dio.

Ἀποσχοινίζω, Fune circumscriptum sejungo et separo; simpliciter, Separo et sejungo, ἀποχωρίζω, Suid. Pass. Ἀποσχοινίζομαι, Separor et disjungor veluti fune, Chrys. Ὕβρις δὲ καὶ εὐχὴ ἀλλήλων ἀπεσχοίνισται. Unde partic. ἀπεσχοινισμένος, Separatus et sejunctus, Seclusus, ἀποκεκλεισμένος, ut Harpocr. exp. ap. Dem. Or. 1. in Aristogit. Locus autem, quem intelligit, forsan hic est, p. 4 Ald.(=778.) Ἀπεσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις. || Ἀποσχοινίσαντες, Hes. et Suid. ἀποστερήσαντες. Itidem idem Suid. ἀπεσχοινισμένος, ἀπεστερημένος, Privatus. [Suicer. Thes. Eccl. * Διασχοινίζω, unde Διεσχοινισμένοι, Hesychio διεσκορπισμένοι. * " Παρασχοινίζω, Circumscribo, Strabo 1037." Wakef. Mss. * Παρασχοίνισμα, J. Poll. 7, 160.] Περισχοινίζω, Fune circumscribo, circumposito claudo, circumdo et circumsepio, J. Poll. (8, 124.) Περισχοινίσαι τὸ δικαστήριον, ὁπότε περὶ μυστικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ προσίῃ μηδεὶς, ἀνεπόπτευτος ὤν. Idem alibi dicit ἐν ταῖς ἀποφάσι solitos fuisse veteres περισχοινίσαι τὰ ἱερὰ et περιφράξαι. Vide et Περιστοιχίζω. [" Clem. Alex. 800." Wakef. Mss. Demosth. 776. Ὅταν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾷ καθεζομένη περισχοινίσηται. " Bergler. ad Alciphr. 232. * Περισχοίνισμα, ibid." Schæf. Mss. Septum, Plut. 9, 367. J. Poll. 8, 124. Appian. 1, 407. Περισχοίνισμα ἦν ἐν μέσῳ, Prætentus funiculus. " Circumscriptio per funem, Circumpositio funis, Chrys. Hom. 99. T. 5. p. 831, 24. Ἱερὰ τὰ καθ' ἕκαστον ἐποίησεν, ὅσα τῷ περισχ. κατὰ τὸ ἐντὸς περιείληπτο." Seager. Mss. * Περισχοινισμὸς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* " Σχοινόω, unde * Σχοινωτὸς, Cosmas Indopl. p. 140. κίων.]

[* Σχοινόεις, contr. * Σχοινοῦς, Strabo 3. p. 429 =242. Τῷ * σπαρταρίῳ ὡς ἂν σχοινοῦντι καλουμένῳ πεδίῳ: olim extabat * ἁλισχοινοῦντι.]

Σχοινίων dicitur esse Nomen proprium avis ap. Aristot. H. A. 9, (1.) et e Gaza redditur Junco. [" Ad Anton. Lib. 52. Verh. * Σχοινεὺς, Avis, ibid." Schæf. Mss.] ITIDEM Σχοίνικλος ex Aristot. H. A. 8, (3.) affertur et ipsum pro Juncone ave. [Cod. Ms. dat * Σχοίνιλος, vet. Interpr. Skinilus, Hes. * Σχοινικός.] AT Σχοίνων, Hesychio est τῶν αὐλητικῶν νόμος τις. [" Apud Plut. de Musica (p. 653. 655.) inter νόμους tibiarum recensetur * Σχοινίων. Et Σχοινίων ap. Hes. quoque scr. Cratinus ap. Hephæst. 56. extr. Πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ Σχοινίωνος, ὦ Χάρον." Soping. ad Hes. * " Σχοινιεὺς, Jacobs. Anth. 7, 187." Schæf. Mss. * " Σχοινικὶς, Archim. 145." Wakef. Mss.]

ΣΧΟΛΗ, ἡ, Otium, Vacatio et feriatio s. cessatio a negotiis: cui est opp. ἀσχολία, i. e. Negotia, Occupatio. Aristot. Polit. 7. Διῄρηται δὲ καὶ πᾶς ὁ βίος εἰς ἀσχολίαν καὶ σχολὴν, καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην. Et paulo post, Τέλος γὰρ, εἰρήνη μὲν, πολέμου, σχολὴ δ', ἀσχολίας, Bello enim confecto pax sequitur: negotiis autem transactis, otium et quies. Porro aliquis aut aliquid alicui dicitur σχολὴν δοῦναι s. ἐνδοῦναι, Xen. K. Π. 4, (2, 12.) Μὴ δῶμεν αὐτοῖς σχολὴν μήτε βουλεύσασθαι μήτε παρασκευάσασθαι μηδὲν ἀγαθὸν ἑαυτοῖς, Ne demus illis otium ac tempus neque deliberandi neque apparandi quidquam, quod eis prodesse posse videatur. Et ap. Philon. V. M. 1. Κελεύει τοὺς τοῖς ἔργοις ἐφεστῶτας προπηλακίζεσθαι, ὡς ἀνέσεις καὶ σχολὴν ἐνδιδόντας, Quod remissionem et otium indulsissent. Lat. quoque dicunt Dare et Permittere otium; item Facere otium, (quod Græce diceretur potius παρέχειν,) ut cum Virg. dicit, O Melibœe, Deus nobis hæc otia fecit. Item aliquis dicitur σχολὴν λαμβάνειν, ap. Eur. ea signif. qua Tac. Agrippæ concessit usurpare otium post labores. Item dicitur σχολὴν ἔχειν aliquis, ut Lat. Habere otium, Qui otiosus est, Cui suppetit otium. Philo V. M. 1. Ὑμεῖς μὲν ἐνταυθοῖ καθεδεῖσθε σχολὴν ἐν οὐ δέοντι καὶ ἀργίαν ἔξοντες, Otiose desidebitis. Item εὖ ἔχειν σχολῆς dicitur, quod Latine Abundare otio,

Affluere et diffluere otio. At ἔχειν σχολὴν ἀμφί τινα, A
signif. Habere otium, quod des s. impendas alicui, i. e. quo vaces alicui, Xen. K. Π. 7, (5, 8.) p. 115. Ἡγούμην, ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις, τότε σε καὶ ἀμφ' ἐμὲ ἕξειν σχολὴν, Tunc tibi fore otium mihi vacandi. Et initio paginæ, Ὥστε μὴ οἷόν τε εἶναι μήτε ἀμφ' αὐτὸν σχολὴν ἔχειν, μήτε μετὰ τῶν φίλων εὐφρανθῆναι. Estque ibi σχολὴν ἔχειν ἀμφί τινα, i. q. σχολάζειν τινὶ, ut pag. præcedente loquitur. Item σχολὴν ἄγειν; quod Lat. dicunt Agere s. Ducere otium, pro Otiosum esse, Otium terere, Lucian. (1, 739.) Ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης: ubi nota σχολὴν ἄγειν et ἐνεργὸν εἶναι sibi opponi, ut Otium agere s. Otiosum esse, et Agere aliquid. Xen. K. Π. 5, (5, 12.) Σχολὴν πρὸ δείπνου ἦγε. Ceterum hoc σχολὴν ἄγειν interdum cum infin. construitur: ut ap. Lucian. (1, 45.) Σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι, Non est eis otium, Non vacat eis. Interdum cum præp., eaque modo dat. regente, modo accus., ut e Plat. Apol. (26.) affertur, Δεόμενος σχολὴν ἄγειν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει, pro Cui B
opus est otio ad vos exhortandos. Et e Luciano (1, 234.) σχολὴν ἄγω ἐπί σε, pro Vaco tibi: cui tamen expositioni additur et hæc plane contraria, Vaco adversum te. Interdum cum solo dat.: ut ap. eund. Lucian. (3, 145.) Ὥστε τῇ παραυτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας, Non amplius otium det et vacet inquirendæ veritati. At vero cum ἀπὸ, ut ap. Plut. Numa, Σχολὴν ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἄλλων, pro A ceteris vacantes, Otium habentes a; nam et sic Lat. loquuntur. Sic Aristot. Πᾶσαν σχολὴν ἄγουσα ἀπὸ πάντων. Plato autem sine præp. ἀπὸ, de Rep. 2. Τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, Ab aliis vacans, cessans. Sic Anachars. in quadam Ep. Ὡς οὖν ἄγοντός μου σχολὴν ὧν οἱ πλεῖστοι ἕνεκεν ἀσχολοῦνται, παραγενοῦ πρός με. Quo allusisse existimatur Cic., cum et ipse in quadam Epist. dixit, Quare ut ad quietum me licet venias. Item καρποῦσθαι τὴν σχολὴν, Frui otio, Synes. dixit eos, qui student philosophiæ. Item σχολὴν ποιεῖσθαι πρός τι dicitur pro Otium dare et impendere alicui rei, Quic- C
quid otii est, id totum terere in aliqua re, Vacare et operam dare, s. studere. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 3.) Μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται ἢ ὁπόθεν κερδανεῖ. Eod. sensu dicitur τῇ σχολῇ χρῆσθαι πρός τι, Plut. de Def. Orac. Ἐχρῆτο τῇ σχολῇ πρὸς τὰ τοιαῦτα, Otium in his rebus ponebat. Id et uno verbo dicitur σχολάζειν τινὶ, Vacare alicui rei: de quo verbo infra. Superioribus autem σχολὴν ἔχειν et σχολὴν ἄγειν, synonymum est τὸ ἐν σχολῇ εἶναι, ut Cic. quoque dicit In summo otio fuit. Plut. Themist. Ἐν ταῖς ἀνέσεσι καὶ σχολαῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων γενόμενος, Cum ei relaxationem animi otiumque peperissent literarum studia. Ipsa autem σχολὴ alicui γίνεται, ὑπάρχει, ἐστί. Plato Apol. (9.) Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονε, Propter hanc occupationem non fuit mihi otium agendi quicquam rerum civilium, Non licuit mihi. Ubi nota infin., cujus loco utuntur Lat. gerundio: ut Cic. Scribendi otium non erat. Cum eod. infin. Xen. quoque K. Π. 7, (5, 18.) p. 115. Οὐκ οἶμαι D
σχολήν σοι εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν, Non puto tibi otium esse vacandi mihi: 1, (6, 14.) Σχολὴ ἔσται σωμασκεῖν τοῖς στρατιώταις. Itidemque ap. Æsch. Pr. (817.) Σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Interdum vero omittitur illud ἐστὶ s. πάρεστι, Aristot. Polit. 7. Οὐ σχολὴ δούλοις. Et cum infin., ap. Xen. (K. Π. 4, 3, 3.) Σχολή γε ἡμῖν μανθάνειν, Est nobis otium discendi, Discere nobis vacat. Itidemque ap. Soph. (Aj. 816.) εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολὴ, Si cui vacat considerare. Σχολὴ cum infin. junctum, ut satis clarum est ex ante dictis, signif. Otium agendi aliquid: cum gen. autem, Otium et vacationem ab aliqua re, ut ap. Plat. de Rep. 2. Σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη δεόμενον, Egeat otio s. vacatione et cessatione ab aliis rebus: Cui similia quædam exempla habuisti in Σχολὴν ἄγειν. Alioqui et cum gen. ἡ τινὸς σχολὴ dici videtur pro ἡ περί τι σχολὴ, Otium vacandi rei alicui, Aristot. Polit. 2, 7. init., Δεῖ τῇ μελλούσῃ καλῶς πολιτεύεσθαι, τὴν τῶν ἀναγκαίων ὑπάρχειν σχολὴν, Suppetere s. Esse otium vacandi rebus necessariis. Quæ tamen alii sic interpr. Necessariorum facultatem adesse. Dicitur etiam ἡ περί τι σχολὴ, item et ἡ κατά τι σχολὴ, Synes. Ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ, Qui juventutem in philosophico otio traduxi. Item ἐν σχολῇ, In otio, Cum otium est, Plut. Eadem signif. κατὰ σχολὴν, In otio, Per otium, e Plat. de LL. Κατὰ σχολὴν ἀντείποι, In otia contra contendat, Per otium, Cum in otio est. Itidem ἐπὶ σχολῆς. Æsch. c. Ctes. 77. Ἀπάντων μετασχὼν τῶν πόνων τῇ πόλει, ὡς πολλάκις πρὸς ἐμὲ διεξῄει ἐπὶ σχολῆς, Cum in otio esset, Cum vacaret a negotiis. || Σχολὴ ab Ammon. exp. καιρὸς, ut cum dicitur, Οὐκ εἶχον σχολήν.

Σχολὴ, Mora ejus qui lente aliquid agit, more eorum qui otio abundant, Thuc. 5, (10.) p. 168. Ὡς δ' αὐτῷ ἐδόκει σχολὴ γίγνεσθαι, Schol. χρόνος ἐγγίγνεσθαι.

Σχολὴ vocatur etiam Lucubratio quam quis per otium s. in otio composuit. Qua in signif. accepit Plut. in exordio sui περὶ τοῦ Ἀκούειν libelli, Τὴν γενομένην μοι σχολὴν περὶ τοῦ ἀκούειν, ὦ Νίκανδρε, ἀπέσταλκά σοι γράψας. Itidem sunt qui appellent Scholas Grammaticas, Dialecticas, Rhetoricas, Mathematicas, libros suos, quos de Grammatica, Dialectica, Rhetorica, Mathematicisque disciplinis per otium conscripsere. Exp. etiam Disputatio quæ per otium agitatur a disserentibus de re quapiam ad literarum studia pertinente. Lat. quoque Scholas ea signif. dicunt, ut Cic. Scholas Græcorum more habere. Et Quintil. Scholis pomeridianis oratoriam præcepit: item, Regestæ in commentarios scholæ. || Ipse etiam Locus, in quo σχολὴν ποιοῦνται πρός τι, nominatur σχολή: sicut et διατριβὴ Locum denotat ἐν ᾧ διατρίβουσι. Plut. de Aud. Τῶν τραγῳδῶν ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς σχολαῖς ἀκούειν: aliquanto ante, Μεμνημένος ὡς οὐκ εἰς θέατρον, οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται. Idem alibi, Τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μειράκια προδιδάσκοντας. Et in Pericle, Ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων, In scholis Philosophorum. Nisi in his duobus posterioribus ll. σχολὰς accipere malis pro Ipsis disputationibus quæ in otio habentur. Quo modo accipi potest ap. Eund. περὶ Πολυπραγμοσύνης, cum ait, Πολλὰ καὶ καλὰ θεάματα καὶ ἀκούσματα, καὶ σχολὰς καὶ διατριβὰς παρελθόντες. Ubi nota διατριβὰς cum σχολὰς copulari, sicut in hoc Ejusd. loco, de Exilio, (8, 386.) Τὰς σοφὰς Ἀθήνησι σχολὰς καὶ διατριβὰς ἀναπεμπάσαι, τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν στοὰν, τὸ Παλλάδιον, τὸ ᾠδεῖον. Nec vero hæ tantum τῶν σοφιστῶν et διδασκάλων διατριβαὶ vocantur σχολαὶ, sed sunt etiam porticuum et balneorum σχολαί. Illud, ap. Plin.; hoc, ap. Vitruv. 5, 10. ubi dicit Schola labri et alvei, quod exp. Margo labri, ubi lavaturi præstolabantur, et spectantes eos qui prius locum occuparant, stabant. [" Ammon. 133. Dawes. Misc. Cr. 233. Phryn. Ecl. 122. Thom. M. 312. 829. Wakef. Ion. 646. Musgr. Herc. F. 725. Otium, plur., Plut. Alex. 56. Schm. Cum inf., Diod. S. 2, 371. Xen. Hier. 10, 5. Σχολὴν ἄγω, Mœr. 138. et n. Σχολῆς λαβέσθαι, ad Xen. Eph. 184. Εὖ σχολῆς ἔχειν, Phryn. Ecl. 50. Κατασχολὴν, Act. Traj. 1. p. 233. Κατὰ σχολὴν, Brunck. Aristoph. 2, 6. Kuster. 209. Heind. ad Plat. Phædr. 346. Ἐπὶ σχολῆς, ad Lucian. 1, 407. Bast Lettre 46. Heind. ad Plat. Charm. 111. Ἐπὶ σχολῇ, Eur. Iph. T. 1220. Μετὰ σχολῆς, Wakef. Trach. 750." Schæf. Mss. Plut. Mor. 6, 119. Hutt. Σχολὴν περὶ πολιτείας ἐν Λυκείῳ γραψάμενος, 132. Τοὺς ἀπὸ δίφρου διαλεγομένους καὶ σχολὰς ἐπὶ βιβλίοις περαίνοντας. I. q. διατριβὴ, Ernesti Lex. Rhet. 83. Ἐπὶ σχολῆς, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 113. Suid. v. Σχολὴ, Ἀντὶ τοῦ εὐκαιρεῖν, σχολὴν ἄγειν λέγουσι. " Commoratio, Phot. c. Man. 5, 15. ἡ ἐν τῷ ναῷ σχ." Schleusn. Mss. " Quo tempore Scholæ nomen ad auditiones traductum sit, ex Aristot. Polit. 5, 9. (11.) p. 277. apparet: Μήτε σχολὰς μήτε ἄλλους συλλόγους ἐπιτρέπειν γίνεσθαι σχολαστικούς." Lobeck. ad Phryn. 401.]

DAT. Σχολῇ adverbialiter usurpatur, (ut σπουδῇ,

σιωπῇ, σιγῇ,) pro Otiose, Per otium. Andoc. Οἵγε σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελλομένων σκοποῦντες, Otiose, Bud. Alioqui σχολῇ signif. etiam Lente, More hominum otiosorum, qui festinare non solent, Thuc. 3. Σχολῇ ὑποχωρησάντων, Lente pedem referentibus. Itidem 1, (142.) p. 46. Ὅταν σχολῇ αὐτὰ πορίζόμενοι διαμέλλωσι, Schol. exp. βραδέως: ac similiter 8, (95.) p. 293. Σχολῇ πληρουμένων τῶν νεῶν, Lente, βραδέως. At 3, (46.) Εἰ τὸ αὐτὸ δύναται σχολῇ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι, quidam malunt interpretari Sero, Tarde, quam Lente. Exp. non solum Lente, Tarde, Cunctanter, Segniter, Pedetentim, sed etiam Vix, Ægre, Magno cum labore, Non sine negotio, Magna cum difficultate. Quo accipiunt modo nonnulli ap. Xen. K. Π. 4, (2, 3.) p. 54. Ἀπεκρίναντο ὅτι καὶ αὔριον ἕωθεν, εἰ εὔζωνοι πορεύοιντο, καταλήψοιντο· ὑπὸ γὰρ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁμαξῶν σχολῇ πορεύεσθαι αὐτούς: Magno cum labore s. Ægre progredi. Sed malim Lente; nam mox dicit, Νῦν μικρὸν πορευθέντες ἐστρατοπεδεύκασι, Paululum admodum progressi. Itidem et 2, (4, 4.) p. 34. cum dixisset, Εἰ σχολῇ ὑπήκουόν σοι, Si segniter et lente tibi jubenti obedissem, ei opp. ὀξέως σοι ὑπακούω, Celeriter et promte. || Signif. etiam Haudquaquam, Nequaquam, Nullatenus, Nullo modo, Soph. Œd. T. (433.) Οὐ γάρ τί σ' ᾔδη μωρὰ φωνήσοντ'· ἐπεὶ Σχολῇ σ' ἂν [l. γ' ἂν] οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην, Schol. hoc σχολῇ exp. οὐδαμῶς, Nequaquam. In qua signif. additur ei interdum particula γε: ut ap. Aristot. 2 Metaphys. Εἰ δὲ μή ἐστι τὸ ἓν αὐτὸ, μηδ' αὐτὸ ὂν, σχολῇ γε ἄλλων τὶ ἂν εἴη παρὰ τὰ λεγόμενα καθ' ἕκαστα. Item, Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων ἔσται τὰ γένη παρὰ τὰ εἴδη. Quos duos locos citans Bud. 931. hoc σχολῇ γε interpr. non solum Nullatenus, sed etiam Multo minus: ubi affert quendam etiam alium Andocidis, in quo hoc σχολῇ sequitur particulam ἧπον, quam et ipsam interpr. Multo minus, Nedum: ita ut ἧπον σχολῇ γε positum sit ἐκ παραλλήλου. [" Ad Xen. Mem. 3, 14, 3. Ammon. 133. Thom. M. 830. Wakef. S. Cr. 4, 148. Brunck. Soph. 3, 530. Per otium, Dionys. H. 3, 1927." Schæf. Mss. " Facile, Nullo negotio, Lucian. 2, 856." Wakef. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 48. Σχολῇ γ' ἂν, Ægre, Vix, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 153.]

Σχολάρχης, ὁ, Scholarcha, i. e. Qui scholæ præest. [Σχολάρχαι, Gl. Professores.] Σχολαρχέω, Scholarcha sum, Scholæ præsum s. præfectus sum, τῆς σχολῆς ἄρχω, Diog. L. Epicuro, [§. 1.]

[* Ἀπόσχολος, ὁ, ἡ, A schola remotus, Anal. 2, 75. " Timon (Phl. 34.) ap. Diog. L. 9, 69." Boiss. Mss.] Ἄσχολος, Cui otium non est, i. e. Occupatus et districtus negotiis, Dem. (143.) Θηβαίων ἀσχόλων διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον γενομένων, Plato de LL. Ἄσχολον παρέχειν, Occupare et distrahere negotiis, Negotia facessere. Aristot. vero dicit, Ἄσχολον εἶναι πρὸς τοῖς ἔργοις, pro Occupatum esse in opere faciendo: Polit. 5, 5. Διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι τότε τὰς πόλεις, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν τὸν δῆμον, ἄσχολον ὄντα πρὸς τοῖς ἔργοις. Rursum e Plat. de LL. affertur Ἄσχολον ποιοῦντες πάντα χρόνον τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι, πλὴν τῶν ἰδίων. Quibus verbis significantur ii, qui ita sese omni tempore negotiis occupant, ut alia non curent quam sua. Bud. h. l. citans, Ἄσχολος χρόνος τούτου ἐπιμελεῖσθαι, interpr. Tempus non sinit hæc curare, Non est occasio. [" Herod. 316. (4, 77.) Phryn. Ecl. 182. Thom. M. 707." Schæf. Mss. " Jambl. V. P. 90. Diog. L. 5, 62." Wakef. Mss. " Ἄσχολος. Quintil. 11, 3. sub fin. Inotiosam actionem, quomodo a Græcis Popilius transtulerit, dictam esse tradit, quæ habeat pronuntiationem nimis vultuosam, gesticulationibus molestam, et vocis mutationibus resultantem. Eam igitur Interpp. ad h. l. statuunt Græcis appellatam ἄσχολον ὑπόκρισιν." Ernesti Lex. Rhet. * Ἀσχόλως, Dem. 900. Aristid. 2, 328. 376. " Thom. M. 829." Schæf. Mss.]

Ἀσχολία, ἡ, Negotia, Occupationes, Dem. (560.) Ἀσχολία καὶ ἀπραγμοσύνη, καὶ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν, καὶ ἀπορία, καὶ μυρί' ἐστὶν αἴτια, Plato Apol. (9.) Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονεν, Ob hæc negotia, s. Ob has occupa-

A tiones et impedimenta, non mihi vacavit quicquam agere rerum civilium. Item ἀσχολίαν προσφασίζεσθαι ap. Xen. K. Π. 2, (2, 17.) Prætexere s. Excusare negotia, i. e. Dicere se occupatum esse negotiis. Et ἀσχολίας φεύγειν, Fugere s. Subterfugere negotia, Plut. de Exilio, Οὐδὲ φυγαδευθέντες, ἀλλὰ φυγόντες αὐτοὶ πράγματα καὶ περισπασμοὺς καὶ ἀσχολίας ἃς αἱ πατρίδες φέρουσι, Occupationes et negotia quæ patria offert. Ubi nota vicinæ signif. nomina, πράγματα et περισπασμούς. Nota ibid. et ἀσχολίας φέρειν: cui synonymum est ἀσχολίαν s. ἀσχολίας παρέχειν: ut ap. Xen. K. Π. 4, (3, 3.) p. 59. Τοῖς μὲν γεωργίαι ἀσχολίαν παρέχουσι, τοῖς δὲ τέχναι, τοῖς δὲ ἄλλα οἰκεῖα, Aliis negotia exhibet s. facessit agricultura, Alios occupant negotia rustica, Alii negotiis rusticis distinentur. Et in Œc. (6, 9.) Ἀσχολίαν παρέχειν ταῖς ψυχαῖς, φίλων τε καὶ πόλεων συνεπιμελεῖσθαι, Negotium exhibere, Impedimento esse quominus amicis vacare possint. Ubi nota infin. Itidem cum infin. ap. Eund. K. Π. 8, (1, 5.) Ἤιδει ὅτι ἀσχολίαν παρέξει

B τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι, Sciebat se ita eos occupaturum, et tanta eis exhibiturum negotia, ut non vacaret summæ rerum prospicere. Eadem signif. Plut. de Fort. Alex. dixit, Μυρίας περιέβαλεν ἀσχολίας, Xen. Λ. (3, 3.) Πλείστους μὲν πόνους ὑπέβαλε, πλείστην δὲ ἀσχολίαν ἐμηχανήσατο, Plurima commentus est negotiorum genera, quibus eos occuparet. At e Plat. de LL. affertur Ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζειν, pro A ceteris operibus distrahere. Porro sicut aliquis dicitur σχολὴν ἔχειν, et σχολὴν ἄγειν, Habere otium et Agere otium, pro Otiosus esse: ita contra ἀσχολίαν ἔχειν et ἄγειν dicitur, cum occupatus est et negotiis distrahitur: quod uno verbo ἀσχολεῖν dicitur, ut paulo post docebo. In qua signif. interdum cum gen. jungitur, (sicut et σχολὴν ἔχειν s. ἄγειν,) ut Xen. Œc. Ἀσχολίας ἔχειν τῶν φίλων ἐπιμελεῖσθαι, Ita occupatum esse, ut non vacet amicorum curam gerere, Amicis per negotia et occupationes vacare non posse. Et alibi, (Ἀπ. 1, 3, 11.) Πολλὴν ἀσχολίαν ἔχειν τοῦ ἐπιμελεῖ-

C σθαι τινὸς καλοῦ κἀγαθοῦ, Negotiorum multitudine impediri, quominus vacare possis et studere honestati; vel etiam contra, Multum laborare et multum occupari in studio rerum honestarum: quo modo e Plut. Popl. affertur, Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, pro, Adjecto animo ad ea quæ vere bona sunt. Priori expositioni similis est hæc hujus adespoti, Ἀσχολίαν τῆς φιλοσοφίας ποιοῦμαι, Nullum philosophiæ studium a me impenditur, Philosophiæ non vaco. Interdum cum πρὸς, ut ἀσχολίαν ἔχειν πρὸς τὰ μείζω, exp. Occupationibus a cura rerum majorum abduci. Item alicui dicitur ἀσχολία εἶναι, cum occupatus est et negotiis distinetur: sicut σχολὴ εἶναι, Cum ei otium est. Synes. Ep. 148. Ἡμῖν γάρ ἐστι σχολὴ μὲν φιλοσοφεῖν, ἀσχολία δὲ κακουργεῖν, Otium nobis est ad philosophandum, non autem est otium ad male faciendum. Seu, Vacat nobis philosophari, non autem vacat male facere. In quo loquendi genere verbum ἐστὶ aliquando omittitur, ut et σχολὴ dicitur pro σχολή ἐστι. Plut. de Deo Socr. Εἰ μή τις ἀσχολία μεί-

D ζων, Nisi graviora te avocant et impediunt negotia. Sic ex Epigr. τίς ἐς Μούσας οὔατος ἀσχολία; quibus verbis monetur, omnem aliam occupationem dimitti debere ut musis vacetur. [" Xen. K. Π. 802. ad Thom. M. 23. 118. 707. Ammon. p. 9. ad Charit. 462. Agathias 45. Phryn. Ecl. 183." Schæf. Mss. Antip. Thess. Epigr. 14. τίς ἐς Μούσας οὔατος ἀσχολίη;] Inde et VERB. Ἀσχολέω, Negotia facesso s. exhibeo, Occupo, ἀσχολίαν παρέχω, In opere detineo, Greg. Naz. de Homine p. 28. Ἐπειγομένης διὰ τοῦ ὕπνου πρὸς τὴν πέψιν τῆς θρεπτικῆς δυνάμεως, καὶ πᾶσαν τὴν φύσιν πρὸς ἑαυτὴν ἀσχολούσης. Bud. Itidem Lucian. (1, 845.) Συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις, καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, Eos occupari et capi rei novitate. Et Arethas in Apoc. 3. Ὃς νῷ θεὸν ὁρᾷν ἠξιωμένος, μηδενὶ τῶν ἀσχολεῖν εἰωθότων ἐπιπροσθεῖται, Qui mente Deum videns, avocamento nullo obumbratur, quominus pure contempletur, Bud. Alioquin et neutralem signif. habet, sc. pro Occupa-

tus sum, Negotiis distringor: cujus signif. exemplum habes in Σχολάζω. Pass. Ἀσχολοῦμαι, Occupor s. Occupatus sum, Aristot. Eth. 10, 7. cum dixisset finem belli pacem esse, et otium, negotiorum occupationumque, subjungit, Ἀσχολούμεθα γὰρ ἵνα σχολάζωμεν, καὶ πολεμοῦμεν ἵνα εἰρήνην ἄγωμεν, Herodian. 3, (5, 4.) Ἀπόντος καὶ ἀσχολυμένου τοῦ Σεβήρου, Absente occupatoque Severo, 2, (15, 3.) Ἐκείνου κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀσχοληθέντος, Illo bellis Orientalibus implicito occupatoque. Synes. Ep. 66. Τὰς ἁπάντων φροντίδας κατωμαδὸν ἀράμενος φέρω, καὶ μόνος ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἀσχολοῦμαι σχολῆς, Occupatus sum solus in eo, ut alios omnes occupationibus liberem. Item e Fab. Æsopi, Ἀσχολοῦμαι πρὸς τοῦτο, pro, Occupor in hoc. Sæpius cum περὶ, ut, ἀσχολοῦμαι περὶ λόγους, Literarum studiis incumbo: ἀσχοληθεὶς περὶ θεραπείαν τῶν θεῶν, Religioni deorum deditus: ἀσχολοῦμαι περὶ τοὺς θεοὺς, Rebus divinis deditus sum, s. Diligens sum in colendis diis. Sic Athen. Οὗτοι γὰρ περὶ ταῦτα ἠσχόληντο περισσῶς, Vehementer in hæc incubuerant. Vide aliud exemplum in B Σφραγὶς, ubi ἀσχολεῖσθαι περί τι, significat Occupari circa aliquid, aliqua in re. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 163. ad Ammon. 134. Brunck. Aristoph. 2, 87. Diod. S. 3, 10. 168. ad 233. 305." Schæf. Mss. Aristot. Polit. 8, 3. " Cum accus., Philostr. 585." Wakef. Mss.] Ἀσχόλημα, τὸ, Negotium, Occupatio, i. q. ἀσχολία. Pro ἐπιτήδευμα, διατριβὴ, διαγωγὴ, affertur e Schol. Aristoph. Ex ἄσχολος est præterea COMP. [* " Περιάσχολος, Occupatissimus, Georg. Alexandr. V. Chrys. 208. Ἐπειδὴ περιάσχολος ἐγενόμην, λήθῃ παρεδόθη τὸ πρᾶγμα." Seager. Mss.] Πολυάσχολος, Multis negotiis occupatus et districtus, Negotiosus, Lucian. Πολυάσχολος ματαιότης, Negotiosissima vanitas: [3, 614.] E verbo autem Ἀσχολέω COMP. Ἀπασχολέω, Negotium facessens avoco, Occupans et impediens abstraho, Herodian. (7, 2, 11.) Ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν, Densitate arborum jaculis afferente impedimentum, Polit. Exp. etiam simpliciter Occupo, Impedio, A studio avoco, Detineo. Lucian. C certe ἀπασχολοῦμαι pro Occupor usurpavit, dicens Ἀπασχολούμενοι περὶ αὐτὴν, Occupati circa eam: (3, 41.) Pro quo VV. LL. habent ἀποσχολούμενοι, in VERBO Ἀποσχολέομαι, quod interpr. Occupor, [vide infra post Σχολέω. " Ἀπασχολέω, ad Il. B. 353." Schæf. Mss. * Ἀπασχολία, Strabo 6. p. 440.] " Διασχολέω, Negotiis distineo, Occupo. Pass. Διασχολέομαι, Negotiis distineor, Occupor, Herodian. 7, (6, 15.) Διασχολουμένῳ δ' ἐκείνῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, Occupato illi signis agnoscendis." [" Abresch. Lectt. Aristæn. 164." Schæf. Mss.] Ἐνασχολοῦμαι, Occupatus sum in, Bud. [" Ruhnk. de Longino p. 19. 26. Diss. §. viii. Ἐνασχολέω, Abresch. Lectt. Aristæn. 164." Schæf. Mss. Basil. 1, 496. * Ἐπασχολέω, Gl. Ἐπασχολοῦνται· Adnocentur. * " Κατασχολέω, Apoll. Dysc. p. 49. Teuch., Jacobs. Anim. 219." Schæf. Mss. " Phornut. 22." Wakef. Mss. * Κατασχολεῖσθαι, Occupatum esse, Versari, Plut. 9, 468. Basil. 1, 9. " Aristoph. p. xii. Kuster." Kall. Mss. * Παρασχολέω, Schn. Lex. D ἀμαρτύρως. * Περιασχολέω, Lucian. 2, 804. " Abresch. Lectt. Aristæn. 163." Schæf. Mss. * " Προασχολέομαι, Jo. Climac. Scala c. 28. p. 436. Jo. Cantacuz. Hist. 1, 12. p. 38." Boiss. Mss. * Συνασχολέω, Negotiis alterius implicitus sum, Plut. 6, 359.]

Εὔσχολος, ὁ, ἡ, Qui abundat otio, [Gl. Vacuus.] Εὐσχολέω, Otio abundo, affluo, σχολῆς εὖ ἔχω. Bud. interpr. Ferior, Vacuus sum negotio et opere, afferens Lucian. 215(=2, 433.) Εὐσχολῶ τῆς καθ' ἡμέραν πείρας, cum hac interpr., Omnia jam deprehensa habeo. [" Mœris p. 138. et n." Schæf. Mss. * Εὐσχολία, Gl. Vacatio. " Apud Longum 3. p. 76, 13. pro ἀσχολία Schæf. Εὐσχ." Boiss. Mss. Aqu. Theod. 1 Reg. 6, 17. " M. Anton. 4, 18. in marg., cf. Gataker." Kall. Mss.] Ἐνευσχολέω, Otium pono in, Bud. Luciano 216(=2, 436.) Ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς, Otiose commentatus. Προσευσχολέω, idem: alii προσευσχολεῖν interpr. Accurate contemplari.

A [Cum dat., Anonymus Suidæ. " Joseph. 77, 10." Wakef. Mss.]

Κακόσχολος, ὁ, ἡ, Otio male utens, etiam Otium dans malis rebus. [" Ad Herod. 675. Lex. Herod. 176. Gell. N. A. 1, 2. Jacobs. Anth. 9, 278." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 186. " Arrian. Diss. 2, 19. p. 197." Gataker. Mss. * Κακοσχόλως, Schol. Aristoph. Ἀ. 397. " Trypho de Tropis p. 45. Blomf." Boiss. Mss. * Κακοσχολέω, Male otior, Plut. 10, 303. " Theanus Epist. ad Eubulam." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 253." Kall. Mss.] Κακοσχολία, ἡ, Otium quod in malis rebus teritur, Inutile otium, Plut. (7, 110.) Πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας καὶ κακοσχολίαν: sc. gymnasia et palæstras. [* Κακοσχολεύομαι, Malis artibus vaco, Cyrill. Alex. Julian. 4. p. 125. " Huschk. Anal. 260." Schæf. Mss. * Ματαιόσχολος, Futilis, Phot. Bibl. p. 237." Wakef. Mss. * Ὁμόσχολος, Hesych. Miles. de Vir. Clar. 39. * " Σύσχολος, Una otiosus, Stob. 415, 29. (Serm. 65.)" Wakef. Mss. * Ὑπόσχολος, Ulpian. in Dem. pro Cor.]

Σχολαῖος, Lentus, Tardus, Segnis, ὁ σχολῇ ποιῶν τι, Lente, more hominum otiosorum; nam quibus otium est, non festinant, sed segniter agunt: contra festinant, quos urgent negotia. Thuc. 3, (29.) Κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομισθέντες, Tardius. Item σχολαίῳ βαδίσματι, Lento gradu, Synes. Ep. 104. COMPAR. Σχολαιότερος, Tardior, Segnior, Cunctantior: ET SUPERL. Σχολαιότατος, Tardissimus. Pro quibus frequentius USURPATUR Σχολαίτερος ET Σχολαίτατος, ut παλαίτερος et παλαίτατος, pro παλαιότερος et παλαιότατος, Herodian. 7, (8, 24.) Σχολαιτέραν τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, Tardius iter faciebat: 6, (5, 16.) Σχολαιτέραν αὐτοῖς καὶ ἀδεεστέραν παρέξειν τὴν ἔφοδον, Effecturos ut cum exercitu minime properandum sit. [" Σχολαῖος, Wakef. Eum. 222. Σχολαιότερος, Σχολαίτερος, Thom. M. 828." Schæf. Mss.] ADV. Σχολαίως, Per otium, Lente, Tarde, Cunctanter, i. q. σχολῇ supra, Aristot. Eth. 9, 11. Εἰς τὰς εὐτυχίας συνεργοῦντα μὲν προθύμως, πρὸς εὐπάθειαν δὲ σχολαίως, Plut. Pericle, Σχολαίως διαχρωμένη τὸ σῶμα, Sensim corpus conficiens. COMPAR. [* Σχολαιοτέρως, Diosc. Ther. Præf.] Σχολαιότερον, Tardius, Cunctantius, Segnius: SUPERL. Σχολαιότατα, Tardissime, Cunctantissime. Aristot. de Mundo, Σχολαιότερον κινεῖσθαι, Lentius tardiusque moveri. Cui opp. ibid. θᾶττον κινεῖσθαι, Celerius ac velocius moveri. Xen. Ἀ. (11, 3.) Τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται. ITEM Σχολαίτερον SIVE Σχολαίτερα dicitur facta syncope Attica, pro Σχολαιότερον et Σχολαιότερα: ITIDEMQUE Σχολαίτατα pro σχολαιότατα. Dem. (585.) Ὁ μὲν θᾶττον, ὁ δὲ σχολαίτερον οἴκαδ' ἄπεισι, Alius citius, alius tardius et serius, Thuc. 7, (81.) p. 261. Ὑστέροις τε οὖσι καὶ σχολαίτερον χωροῦσι, 2, (75.) Τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῄει αὐτῷ, Agger non segnius insurgebat contra illum: [4, 47.] Itidem Synes. Ep. 141. Κἂν σχολαίτερον ἀποστείλῃς, Tardius miseris. Posteriore compar. σχολαίτερα utitur Herodian. 8, (4, 6.) Οἰόμενοι σχολαίτερα ἐπινήχεσθαι τοῖς πεδίοις, Rati sensim influere campos, Polit. Pro quo paulo post dicit, μὴ σφοδρῶς. Superlativo autem utitur Xen. Ἑλλ. (6, 3, 4.) Ἄρχεσθαι πολέμου ὡς σχολαίτατα: cui opp. καταλύεσθαι ᾗ δυνατὸν τάχιστα. || Σχολαίτατα exp. etiam Attentissime. [Σχολαίτερον, Hippocr. 297, 33.] Inde et SUBST. Σχολαιότης, ἡ, Tarditas, Cunctatio, Thuc. 2, (18.) Ἡ δὲ ἐν τῷ ἰσθμῷ γενομένη ἐπιμονὴ, καὶ ἡ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν σχολαιότης, διέβαλεν αὐτὸν, i. e. μέλλησις, Tarditas et cunctatio in reliquo itinere.

Σχολικὸς, Ad scholas pertinens, Scholis conveniens, Athen. 3. Ὁρμώμενος ἔκ τινων σχολικῶν ὑπομνημάτων ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου. [Σχ. σύνταγμα, Dionys. H. de C. VV. 180=302. "Σχολικὸν, Longinus 10, 7. dicit, Quicquid in oratione otiosum est, inanem declamationem sapit, illiusque vim et dignitatem minuit, idemque φλοιῶδες καὶ ἄσεμνον. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα, inquit, τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη συνοικοδομούμενα, Hæc enim totum locum corrumpunt, ut complementa, quæ ædificiis magnitudinem conglutinatam inferunt. Huc forte pertineat, quod Menander Διαιρ. Ἐπιδ. 597. Poëtis

tribuit ἐξουσίαν τοῦ κατὰ σχολὴν λέγειν, καὶ τοῦ περιστέλλειν ποιητικαῖς κατασκευαῖς, Licentiam eo ornatu et apparatu utendi, qui non deceat orationem solutam. *His* opponit γυμνοὺς μύθους, h. e. Ornatu poëtico destitutos. Σχολικαὶ ὑποθέσεις dicuntur Argumenta quæ in scholis Rhetorum exercitationis gratia tractantur. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. 46.: Gregorius ad h. l. c. 22. σχολαστικὰς ὑποθέσεις appellat, triplicique modo explicat, Λέγονται ἢ αἱ καθ' ἑκάστην ὁμιλίαι, ἢ αἱ κατὰ σχολὴν, ἤγουν εὐκαιρίαν, ἡμῖν συντάττόμεναι μελέται, ἢ αἱ ἐν ταῖς σχολαῖς, ἤγουν ταῖς διατριβαῖς, ἀναγινωσκόμεναι. Apud Suet. de Clar. Rhet. 6. Scholasticus dicitur, qui elegantiam, acumina, periodos ubique sectatur, ut faciunt qui scholæ scribunt, non vitæ; umbræ, non luci: σχολάζειν enim dicebantur Rhetores qui scholam aperiebant, artemque rhetoricam profitebantur et docebant, vide Plut, Demosth. 5. et in Διατριβή: cf. Cresoll. Theatr. 3, 2. 4, 4. p. 390." Ernesti Lex. Rhet. * Σχολικῶς, Sext. Emp. 461.]

Σχόλιον, τὸ, Glossema, Bud., sive sit a σχολή, Schola, i. e. Ludus literarius, s. a σχολή, Otium, ut dicatur de glossemate quod scribitur in id quod per otium legitur. Suid. σχόλια exp. non solum ὑπομνήματα, ἑρμηνεῖαι, sed etiam σεμνολογήματα, ut et Hes. Utitur hoc vocab. pro Glossemate Lucian. (1, 563.) Πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα. Et Eust. 574. Φασὶ δὲ τὰ σχόλια, δέον εἶναι βαρύνεσθαι τὴν εὐθεῖαν τοῦ ἀψῖσιν. Idem utitur VOCABULO Σχολιαστής, quod derivativi formam habet, tanquam a verbo Σχολιάζω, 194. Τινὲς τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν Ἡσιόδου, Quidam e veteribus qui scholia in Hesiodum scripserunt, Qui Hesiodum suis scholiis illustrarunt. Utor frequentissime hoc vocab., quod aptius non reperiam; nec enim adeo mihi placet Enarrator, multo minus Interpres: ut cum quidam dicunt, Aristophanis Interpres, pro Is qui scholia scripsit in Aristoph. [" Σχόλιον, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 4. Valck. ad Il. 22. p. 119. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 15." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 16, 7. Arrian. Epict. 3, 21. * Σχολιογράφος, unde * Σχολιογραφέω, Bast. ad Greg. Cor. 321. * Σχολιοποιός, unde * " Σχολιοποιέομαι, Epiph. Hær. Marcion. 322." Kall. Mss. " Σχολιάζω, (Commentariis illustro,) Müller. ad Lycophr. p. xxi. Tzetzes ad Eund. p. 1043. (v. 1446.)" Schæf. Mss. * " Σχολύδριον, Parvum glossema, Idem ibid. 1414. (p. 1028. Müller.)" Kall. Mss.]

Σχολεῖον, τὸ, i. q. σχολή, Ludus literarius, διδασκαλεῖον, Suid.

Σχολέω, Vaco, VV. LL.; sed sine Auctore et exemplo. [* " Ἀποσχολέω, Lucian. 3, 630." Schæf. Mss. " Clem. Ep. ad Jacobs. §. 5." Kall. Mss. " Ἀποσχολέομαι, Intentus operam do, Chrys. de Sacerd. 4, 6." Routh. Mss. Cf. Ἀπασχολέομαι. * Ἐνσχολέω, Commoror aliquamdiu, Polyb. 9, 17, 1. Μένειν ἐνσχολήσαντα μετὰ τῆς δυνάμεως: in varr. lectt. ἐνασχ. * " Ἐπισχολέω, Euseb. Hist. Eccl. 8, 16. (p. 314.) περί τι." Routh. Mss.]

Σχολάζω, Otior, Otium ago, Otiosus sum, In otio sum, Ferior, Plut. Apophth. (6, 671.) et in l. An Seni Gerenda Resp. de Dionysio majore, Πρὸς τὸν πυθόμενον εἰ σχολάζοι, Roganti an otiaretur et vacaret a negotiis. Sic Idem in Alcib. Πυθόμενος μὴ σχολάζειν, Cum intellexisset ei non vacare, et ei otium non esse. Aristot. Polit. 7. Εἰρήνην ἄγειν καὶ σχολάζειν: cui opp. ibid. ἀσχολεῖν καὶ πολεμεῖν. Et paulo post, sc. c. 15. σχολάζειν μετ' εἰρήνης. Ibid. Ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας, φαίνεσθαι ἀγαθοὺς· εἰρήνην δ' ἄγοντας καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις. Synes. Ep. 57. Πρὸς σχολὴν ἀνοικείως ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως τῷ σχολάζοντι χρήσαι. Ibid. aliquanto ante, afferuntur hæc verba, quæ e Ps. (45, 10.) sumta sunt, Σχολάσατε, καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς, Feriamini et otium agite a laboribus occupationibusque vestris. Et Plut. (6, 659.) Σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, Feriatas aures poscunt, quæque nullis negotiorum curis occupatæ sunt. Item, Μὴ σχολάζειν ὑπὸ πολέμων, dixit Plato de LL. pro Occupatum

A esse bellicis negotiis, Non habere otium ob bellica negotia. Σχολάζειν ἀπὸ, Otium habere a, Vacare a, Vacuum et liberum esse a, Xen. K. Π. 7, (5, 18.) Ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις, τότε σε καὶ ἀμφ' ἐμὲ ἔξειν σχολήν. Sic Synes. Ep. 4. Οὐκ ἔστιν ὁπότε σχολάζειν ἡμᾶς εἴασεν ἀπὸ τοῦ δεδιέναι τὸν ἔσχατον κίνδυνον, Vacare a timore extremi periculi, Liv. A metu ac periculis vacare, vel Vacare timore periculi. Idem et cum gen. junxit, sine ἀπὸ, pro Vaco, i. e. Vacuus et liber sum: Epist. 62. Ὅτε σχολάζειν κολακείας ἁπάσης ὑπόνοια, Vacare assentatione omni. Ubi tamen et alia est lectio. Interdum cum dat. construitur, ut et Lat. Vaco, ac eandem quam illud signif. habet, sc. Operam do; navo, Studeo, Deditus sum, ἀσχολοῦμαι περί. Quo sensu Quintil. dicit Dare otium alicui rei, i. e. Quidquid otii est, ei impendere, Otium in ea ponere, Herodian. 7, (1, 9.) Τοῖς τυραννίδος ἔργοις σχολάζειν, Tyrannidis operibus vacare: (9, 11.) Ἑορταῖς καὶ τρυφαῖς σχολάζοντες ἀεί: 1, (8, 2.) Τρυφαῖς σχολάζοντα καὶ κραιπάλαις: 4, (11,

B 15.) Ἡνιοχίαις σχολάζων, Studio aurigandi intentus. Itidem Philo V. M. 3. Σχολάζοντες οὐχ, ὡς ἔνιοι, γέλωσιν ἢ παιδιαῖς, ἢ μίμων ἢ ὀρχηστῶν ἐπιδείξεσιν, ἀλλὰ μόνῳ τῷ φιλοσοφεῖν. Et in Canon. Apost. Can. 42. Σχολάζειν κύβοις, Aleæ vacare. In bonam partem, Chrys. de Sacerd. Σχολάζειν τῇ τοῦ λόγου διακονίᾳ. Itidem στρατείᾳ σχολάζειν, Militiæ vacare. Similiter Gal. Σχολάζων μαθήμασι, Literis vacans s. operam dans. Plut. dicit etiam, Τῆς συγκλήτου τοῖς μάντεσι σχολαζούσης περὶ τούτων. Porro dicitur aliquis et amico suo σχολάζειν, itidem Vacare, Otium sibi usurpare ad eum audiendum aut ejus res agendas, Operam ei dare per otium. Vel, Otio suo uti ad dandam ei operam, qua signif. Xen. dicit σχολὴν ἔχειν ἀμφί τινα, opponens ei ἀσχολίαν ἔχειν, ἐπιμελεῖσθαι τινός: Xen. K. Π. 7, (5, 15.) Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι. Itidem Plut. Alexandro, Θαυμάσαι δὲ αὐτόν ἐστιν ὅτι καὶ μέχρι τοιούτων ἐπιστολῶν τοῖς φίλοις ἐσχόλαζεν, Ita amicis eum studuisse et operam navasse, ut etiam tales scripse-

C rit epistolas. Et in Demetr. Πρεσβείᾳ τινὶ τοῦ πατρὸς σχολάζοντος. Itidem qui aliquem sectatur et audit, veluti discipulus magistrum, σχολάζειν ei dicitur, Xen. Σ. (4, 43.) Σωκράτει σχολάζων διημερεύω, Totos dies Socrati do operam. Sic ap. Athen. Ὃς οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει, Non Platonis solum auditor fuit, sed etiam Xenocratis. At paulo aliter, inquit Bud., 13. p. 251(=593.) de Danaë, Λεοντίου δὲ οὖσα, τῆς μετ' Ἐπικούρου τοῦ φυσικοῦ σχολασάσης, θυγάτηρ. Itidem Andro Ephesius ap. Diog. L. Pherecydæ Theologo dicit Pythagoram σχολάσαι, i. e. eum διακοῦσαι, Auditorem ejus fuisse, inquit idem Bud. Eand. signif. habet junctum præpositioni ἐν, vel πρός: ut ap. Chrys. Πάντα τὸν βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν, Per totum vitæ tempus vacare precibus, Omne otium ponere in precando Deo, Versari in precibus. Frequentius cum præp. πρὸς, eaque juncta vel cum dat. vel cum accus. Cum dat. Phalar. Σχολάζω πρὸς τῇ λύρᾳ, Vaco Lyræ, Aristot. Polit. 5, 8. Οὐκ ἐᾷ σχολά-

D ζειν πρὸς τοῖς ἰδίοις, Non sinit vacare rebus suis. Itidem e Plut. Numa, Πρὸς ἐννοίᾳ τινὶ τῶν θείων πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἱερεῖς σχολάζων. Alicui rerum divinarum speculationi apud ipsos sacerdotes vacans. Cum πρὸς autem habente accus. Xen. junxisse dicitur: quem imitatus Bud. in Epist. quadam dixit, Οὐ σχολάζειν πρός τι, Non habere otium ad. Interdum cum infin. construitur, Plut. Pericle, Ἀρκεῖ γὰρ ἂν βασιλεὺς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ, Satis enim est regi si canentes audiendi otium ei sit, Si ei vacet audire canentes, Xen. K. Π. 8, (1, 7.) p. 120. Πολὺν χρόνον οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, Ei otium non erat illos audiendi. Itidem 2, (1, 2.) p. 24. Ὡς μὴ σχολάζωσι μήτε φεύγειν μήτ' ἀναστρέφεσθαι. Vel etiam, Ne eis sit facultas et occasio, εὐκαιρία. Et ap. Lucian. p. 8. (1, 61.) Ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι, Quibusdam vero ne vacat quidem ægrotare. Ubi jocus est, sicut et in hoc dicto Epaminondæ, ap. Plut. (6, 517.) qui ἀνδρὸς ἀγαθοῦ περὶ τὰ Λευκτρικὰ νόσῳ τελευτήσαντος, Ὦ Ἡρά-

κλεις, inquit, πῶς ἐσχόλασεν ἀνὴρ ἀποθανεῖν ἐν τοσούτοις πράγμασι; Quomodo bono isti viro vacavit mori in tot tantisque negotiis? Quomodo ei otium fuit moriendi tot tantisque negotiis occupato? || Σχολάζειν δραστηρίως τε καὶ νεανικῶς, Strenue et actuose otiari, i. e. Acri studio commentari, Bud. Annot. in Epist. || Σχολάζουσα ἐκκλησία, Vacans ecclesia, i. e. Quæ est sine rectore s. pastore, Can. 16. Synodi Antioch. [Vide Σχολικός. " Ad Xen. Mem. 3, 9, 9. Bergler. ad Alciphr. 146. Thom. M. 829. 879. Villoison. ad Long. 241. De constr., Valck. ad Phalar. p. xiii. Brunck. Aristoph. 3, 200. Σχ. ἀπό τινος, Jacobs. Anth. 12, 12." Schæf. Mss. " Discipulus sum, Stob. 218." Wakef. Mss. Plut. 9, 339. τινί, Nicia 18. Σχολάζοντας ἔργων: Scholam rhetoricam instruo, Idem Demosthene 5. Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος, Graccho 12. σχολάζοντα τόπον. Vide Cor. ad Plut. 1, 480. Æsch. Suppl. 215. Μὴ νῦν σχόλαζε, Ne otiosa sis, 890. μηδέ τις σχολαζέτω. " Variæ hujus verbi signiff. e Lexicis haberi possunt. Id unum hic consideramus, quid in Canonibus Conciliorum sit σχολάζων ἐπίσκοπος et σχολάζουσα ἐκκλησία. Utrumque legitur Can. 16. Conc. Antiocheni, Εἴ τις ἐπίσκοπος σχολάζων ἐπὶ σχολάζουσαν ἐκκλησίαν ἑαυτὸν ἐπιῤῥίψας, ὑφαρπάζοι τὸν θρόνον δίχα συνόδου τελείας, τοῦτον ἀπόβλητον εἶναι, Si quis Episcopus vacans, in Ecclesiam vacantem se ipsum injiciens, arripuerit sedem absque perfecta Synodo, hunc expellendum esse. Aristinus in Synopsi hæc ita exprimit: Ὁ δίχα συνόδου τελείας καὶ αὐτοῦ τοῦ μητροπολίτου ἐπὶ σχολάζουσαν ἐκκλησίαν ἐπιπηδῶν, κἂν ᾖ σχολάζων, ἀπόβλητος, Qui citra integram Synodum atque ipsum Metropolitanum in vacantem Ecclesiam invadit, quamvis ipse munere vacet, ejiciendus est. Eodem modo Symeon Magister in sua Epitome. Quid utrumque sit, Zonaras, et ex eo Balsamon ad hunc Can. explicant: Ἐπίσκοπος σχολάζων, ἤγουν μὴ ἔχων ἐκκλησίαν, Episcopus vacans, s. Ecclesiam non habens. Σχολάζουσά ἐστιν ἐκκλησία, ἡ μὴ ἔχουσα ἐπίσκοπον, Ecclesia vacans est, quæ Episcopum non habet." Suicer. Thes. Eccl.]

[* Σχολαστὴρ, unde * Σχολαστήριος, e quo] Σχολαστήριον, τὸ, Locus in quo commodum est σχολάζειν, et quiescere post labores. Bud. interpr. Exhedra, ap. Athen. (208.) Τούτου δ' ἐφεξῆς σχολαστήριον ὑπῆρχε πεντάκλινον, βιβλιοθήκην ἔχον ἐν αὐτῷ, Exhedra quinque lectorum capax. Sunt qui et Schola interpr. [Plut. Lucullo 42.]

Σχολαστὴς, ὁ, Otium agens, Otio indulgens, Otiosus, Otiator: si modo ita loqui licet. Interdum pro Homine otioso, s. Eo qui deditus est otio, accipitur, et substantivi formam gerit, Plut. de Discern. Adul. et Amico, Ὅταν ῥαθύμοις καὶ σχολασταῖς καὶ τὰ μέσα φεύγουσι τῆς πόλεως ὁμιλῶσι. Interdum adjective, itidem pro Otiosus, in Præc. Sanit. (6, 512.) Εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν [σχολαστικὸν, 10, 276. 277.] ἀπωτάτω πολιτείας καθιστᾶσιν αὐτούς. Sic in Solone (22.) Idem dixit σχολαστὴς ὄχλος, Otiosa multitudo, Turba eorum hominum qui otiari solent. || Exp. etiam Discipulus, vulgo Scholasticus: σχολάζειν certe signif. Discipulum esse, ut jam docui. [" Thom. M. 829. Jacobs. Anim. 271." Schæf. Mss.]

Σχολαστικὸς, itidem signif. Otiosus, Otio deditus, Qui otiari amat, solet, Aristot. Polit. 8. Σχολαστικώτεροι γιγνόμενοι διὰ τὰς εὐπορίας: nam qui bonorum copia affluere incipiunt, omissis laboribus dedere se otio solent: 6. Ταῖς σχολαστικωτέραις καὶ μᾶλλον εὐημερούσαις πόλεσιν. Idem σχολαστικοὺς vocat Cœtus festos, ut cum festo die vacantes a laboribus, s. otiantes feriantesque cives in unum locum conveniunt lusus aut compotationis causa: 5, 11. Καὶ μήτε σχολὰς μήτε ἄλλους συλλόγους ἐπιτρέπειν γίνεσθαι σχολαστικούς: quod tyrannos solere ait: Eth. 10, 7. τὸ σχολαστικὸν interpr. quidam Otiandi facultas, alii Otium. Apud Plin. Juniorem fit mentio scholasticæ legis, Ep. 3. ad Calv. Sufficiunt duæ fabulæ: an scholastica lege tertiam poscis? Ubi Scholastica lege accipiunt pro More otiosorum, quibus non una aut altera fabella sufficit, sed plures narrandæ sunt ad fallendum tempus. Sic vero idem Plin. 9. dicit, Nisi forte volumus scholasticas, atque, ut ita dicam, umbraticas literas mittere. I. e. Tales, A quales ab otiosis scribi solent. Itidemque eod. l. Scholasticum ingenium dixit pro Otioso. Plut. itidem σχολαστικὰς μελέτας dixisse videtur tales, quales sunt τῶν σχολαζόντων, (6, 167.) Τὰς τῶν παιζόντων καὶ πανηγυριζόντων ἐν ταῖς σχολαστικαῖς μελέταις φωνὰς ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους μετακομίζοντες. Nisi malis interpretari Tales, quales sunt eorum qui literis operam navant sub præceptoribus, i. e. qui sunt σχολασταί. An autem et σχολαστικοὶ hi ipsi jam olim dicti fuerint, ut vulgo dici solent, nondum satis compertum est. [Vide Σχολικὸς, et Σχολαστής. " Casaub. ad Athen. 103. ad Charit. 200. Bentl. Opusc. 78. Jacobs. Anth. Proleg. 50." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. Τὸ σχ., Otium, Arrian. Ep. 1, 11, 39. Σχολαστικὸς, Gl. Scholaris. Ab Hierocle usurpatur pro Stulto, Inepto, Morione.]

[* Ἀντισχολάζω, unde * " Ἀντισχολαστὴς, Æmulus, Suid. v. Ἀδριανὸς σοφιστής." Kall. Mss.] Ἀποσχολάζω, Vaco, Feriatus sum, Remitto animum, et quieti indulgeo, Aristot. Eth. 10, 6. Δοκεῖ μὲν οὖν εὐ-
B δαιμονικὰ ταῦτα εἶναι, (ludicra sc.) διὰ τὸ τοὺς ἐν ταῖς δυναστείαις ἐν τούτοις ἀποσχολάζειν, Bud. Proprie ἀποσχολάζω esse videtur Avocatus ab occupationibus otium ago s. otior. [" Herod. 749." Schæf. Mss. " Ælian. V. H. 615. 712." Wakef. Mss. * Ἐνσχολάζω, Themist. Or. 2. p. 39. cf. Cic. Att. 2, 11. " Nicet. Eugen. 2, 17." Boiss. Mss. * " Ἐπισχολάζω, i. q. σχολάζω, Soph. ap. Athen. 62. Οὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, Non cessat, vel, Deinde non cessat, germinatio. * Κατασχολάζω, ut verbum simplex, Moram facio, Tempus tero, (cf. Schn. Lex.) Soph. Phil. 128. Κατασχολάζω, absolute, cum glossa βραδύνω. Machon ap. Athen. 581. Κατεσχόλαζε τῆς Γναθαινίου λέγων, i. q. ἐσχόλαζε λέγων κατὰ, i. q. περὶ, τῆς Γναθαινίου, Per otium disserebat de Gnathænio." Schw. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 278." Schæf. Mss.] Συσχολάζω, Simul otior, Una ferior, Colludo in otio et feriis, Plut. Alcib. (24.) Ταῖς δὲ καθ' ἡμέραν ἐν τῷ συσχολάζειν καὶ συνδιαιτᾶσθαι χάρισιν, οὐδὲν ἦν ἄτεγκτον ἦθος. || Συσχολάζων dicitur etiam Condiscipu-
C lus, Qui una cum alio audit et sectatur aliquem: [Alexandro 65. " Athen. 354. Σφαῖρον τὸν συσχολάσαντα Χρυσίππῳ παρὰ Κλεάνθει, Sphærum, qui condiscipulus fuit Chrysippi ap. Cleanthum. Sed ap. Eund. 168. Συσχολάζειν τοῖς φιλοσόφοις est Philosophis operam dare, In philosophorum scholis versari. Tum vero p. 664. Ἐσπούδασε συσχολάσαι αὐτῷ, Familiaritatem ejus studiose secutus est." Schw. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 146. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 829." Schæf. Mss. " Eunap. 15." Wakef. Mss. Plut. 8, 695.] Συσχολαστὴς, ὁ, itidem Condiscipulus, Plut. (6, 173.) loquens de Cleanthe et Xenocrate, Βραδύτεροι δοκοῦντες εἶναι τῶν συσχολαστῶν, οὐκ ἀπεδίδρασκον ἐκ τοῦ μανθάνειν, οὐδὲ ἀπέκαμνον. In ead. signif. utitur et Strabo. [" Jacobs. Anth. 8, 188. Phryn. l. c. (401. Lob.) Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Diog. L. 4, 31. 7, 9.]

[* " Σχολάριοι erant Custodes Imperatoris, qui noctu ac diu in aula versabantur, magnificentiæ et ornatus causa comitantes in publicum prodeuntem.
D In Photii Nomoc. Tit. 13. c. 3. p. 197. Ἐὰν στρατιώτης, ἢ σχολάριος, ἢ * φοιδεράτος, ἢ ἄλλος ἔνοπλος ἐν * ἐξπεδίτῳ διάγῃ, etc. Si miles, vel scholaris, vel fœderatus, vel alius armatus agit in expeditione, etc. Hæc petita sunt ex Justiniani Novella 117. p. 297. Libellus Synodicus in Constantinop. Synodo, sub Constantino et Irene, narrat Synodum voluisse ἀναθεματίσαι * εἰκονομάχους, Anathemate notare imaginum oppugnatores: ὅπερ γενέσθαι οὐ συνεχώρησαν οἱ σχολάριοι, Quod ut fieret, Scholares non permiserunt. Ibid. mox, ubi de Synodo Nicæna 2. Οἱ γοῦν φιλόχριστοι βασιλεῖς καὶ θειότατοι, ἐξορίᾳ τοὺς σχολαρίους ἐπαίδευσαν, Christi igitur amantes et divinissimi Imperatores, exilio scholares castigarunt. Suidas: Σχολάριοι τρισχίλιοι πεντακόσιοι ἐπὶ φυλακῇ τοῦ παλατίου (ita enim lego, non πάλλαντος,) ἦσαν τεταγμένοι, ἀριστίνδην ἐπιλεχθέντες ἐξ Ἀρμενίων, οἷς συντάξεις ἀνέκαθεν πλείους, ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ δημόσιον ἐχορήγει, Scholares 3500. ad custodiam Palatii erant constituti, ex optimatibus Armeniorum delecti, quibus antiquitus respublica majora stipendia, quam ceteris

omnibus suppeditabat. Latinis sunt Scholares, sic dicti a scholis militaribus. Sulpitius Severus de Vita S. Martini, 1,1. Ipse armatam militiam in adolescentia secutus inter scholares alas, sub rege Constantio, deinde sub Juliano Cæsare militavit. Vide Gloss. Meursii." Suicer. Thes. Eccl.]

" ΣΩΛΗΝ, ῆνος, ὁ, Canalis, Tubus, Sipho, Fistu-" la, velut in aquæductu, Plut. περὶ Φιλοπλ., Ὥσπερ " οἱ κεραμεοῖ σωλῆνες οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυ-" τοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς. Apud " Chirurgos autem σωλὴν, qui et σωλὴν μηχανικὸς in " VV. LL., Instrumentum rotundum, oblongum, ca-" vum, in quod crus aut femur fractum conjicitur " et continetur. Simile quidem est glossocomo, sed " figura differt, ut scribit Gal. Comm. 2 εἰς τὸ περὶ " Ἀγμῶν: quo loco Hippocr. de ejus usu multa " disserit. Quin etiam ab Anatomicis ad canalis ficti-" lis similitudinem σωλὴν dicitur Medium foramen, " quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, et spinæ " medulla a cerebro descendit: id quod alio quo-" que nomine ἱερὰ σύριγξ vocatur. Gorr. Vide J. " Poll. Σωλῆνες ap. Aristot. et Athen. Pisces te-" stacei generis, quorum conchæ tubuli modo " oblongæ. Quidam Ungues s. Dactylos interpr. e " Plinio: qui non solum αὐλοὺς et δόνακας, sed et " ὄνυχας appellari tradunt." [" Herod. 226. Heyn. Hom. 5, 527. 8, 106." Schæf. Mss. " Canalis, Dio Cass. 565. Foramen, Geop. 1, 166." Wakef. Mss. Sensu obscœno, vide Interprr. ad Hes.] " Hinc " Σωληνοθήρας, Qui piscatur hos pisces qui σωλῆνες " vocantur. Dicitur et Σωληνιστὴς," [a * Σωληνίζω,] " afferturque ex Athen. (90.) utrumque. Ab illo " autem Σωλὴν, Canalis s. Tubus s. Sipho, est Σω-" ληνοειδὴς, In modum canalis factus." [" Dio Cass. 591." Wakef. Mss.] " Ab eodem illo est Σωληνάριον," [Gloss.] " s. Σωληνίσκος, Canaliculus, Tubulus, " Siphunculus. Vide et T. 2. c. 46." [" Σωληνίσκος, Schol. Il. Σ. 401." Wakef. Mss. * Σωλήνιον, Diosc. Par. 1, 64. * Σωληνόω, Paul. Æg. 6, 106. * Σωληνωτὸς, i. q. σωληνοειδὴς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Σωληνεύω, Hesychio et Etym. M. i. q. συμπεριφέρω.]

ΣΩΜΑ, τὸ, Corpus. Tribuitur tam animatis quam inanimis: et de iis quæ natura sunt animata, dicitur etiam cum sunt mortua. De corpore animantis vivi, ut cum dicitur καλὸν καὶ ἰσχυρὸν σῶμα: sic ap. Lucian. p. 171(=2, 184.) Σῶμα θερμότερον ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς ἢ * ὀλιγόσαρκον: item κάλλος καὶ μέγεθος σώματος, velut ap. Aristot. Rhet. 1. Θηλειῶν δ' ἀρετὴ, σώματος μὲν, μέγεθος καὶ κάλλος· ψυχῆς δὲ, σωφροσύνη καὶ φιλεργία. Itidem cum Xen. (Ἑλλ. 6, 1, 4.) dicit τὸ σῶμα εὔρωστος: et ἄριστα τὸ σῶμα ἔχων. Et Isocr. Τὸ σῶμα διασώζειν, Conservare corpus suum e periculo: et, τὸ σῶμα τοῖς πόνοις γυμνάζειν. Et Gal. ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, Reficere corpus et recreare: sc. e morbo. Et Xen. Περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, Corpori arma circumdare. De corpore alius animantis ratione carentis, ut cum Xen. K. (9, 10.) dicit, Τὰ σώματα τῶν νεβρῶν, διὰ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι, τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν. Il. Γ. (23.) Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα, Cum in magnum aliquod corpus incidit. Item de mortuis corporibus tam brutorum quam hominum, ut accipi potest Od. M. (67.) Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακές τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. Et ap. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) cum dicit τῇ γῇ τὸ σῶμα ἀποδοῦναι: 3, (3, 3.) Εἰς τὴν γῆν τὰ σώματα κατακρύπτειν, ὅταν τελευτήσῃ ἕκαστος. Nec non ap. Plut. Καύσαντες τὰ σώματα. Item ap. Eund. Προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. Ubi interpretari potes non tantum Corpora, sed etiam Cadavera, Defunctos. Nam Defunctus dicitur aliquando pro Cadaver, Corpus mortuum, ut in Νεκρὸς et Νέκυς supra docui. Tribuitur autem rei inanimatæ σῶμα, Lucian. (1, 565.) Ὁ λίθος, σῶμα ἐστί; Lapis estne corpus? Quod cum affirmasset mercator, addit Chrysippus, τὸ ζῶον οὐ σῶμα; Animal nonne et ipsum est corpus? Est,

A inquit mercator: concedens simul et se esse animal: unde Chrysippus infert, eum λίθον εἶναι, σῶμα ὄντα. Itidem ap. Plut. et Aristot. præsertim, ceterosque Philosophos. Et ap. Gal. Λειφθέντων πολλῶν σωμάτων ἐν κοιλίᾳ. || Rursum et Pars aliqua animati corporis dicitur σῶμα, Gal. ad Gl. Κατὰ τὸ τῆς γαστρὸς ἢ τὸ τῶν ἐντέρων σῶμα κατακλείεται πνεῦμα φυσῶδες, In ventris aut intestinorum corpore, i. e. In ventre aut intestinis. Itidem στερεὰ σώματα Alex. Aphr. vocat Solidas corporis partes, Probl. Τὰ βρέφη ὑγρὰ τοῖς πόροις τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώμασιν ὑπάρχει, Corporis partibus solidis, plenis, et nihil concavi habentibus. Itidem ὑμενῶδες σῶμα dicitur Membranacea corporis pars, ut sunt μήνιγγες, quæ cerebrum integunt ac vestiunt. || Σῶμα dicitur etiam pro τὸ ἐρώμενον σῶμα, Xen. (Λ. 2, 15.) Ὁ τοῦ σώματος ὀρεγόμενος: sc. ut consequatur φίλημα ἢ ἄλλο τι ψηλάφημα, ut ibid. ait. Et aliquanto post, Ἐὰν ὀρεχθῇ τις σώματος. Sic Isocr. Nic. (10.) Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πεπλησιακώς. || Σώματα dicuntur
B etiam τὰ δοῦλα σώματα, i. e. αὐτοὶ οἱ δοῦλοι, Servi, Mancipia, etiam Famuli, Domesticum famulitium, Familia. [De hac signif. vide omnino Lobeck. ad Phryn. 378.] Quomodo utitur tum Strabo 1., tum Aristot. Rhet. 1. Εὐσθένεια κτημάτων καὶ σωμάτων, Jumentorum et famulorum. Et l. 1. Πλῆθος χρημάτων καὶ ἰσχὺς σωμάτων. Dem. vero etiam τὰ τῶν στρατιωτῶν μισθωτὰ σώματα, s. Ipsos milites, σώματα vocavit: (121.) Καὶ σωμάτων πλῆθος, καὶ χρημάτων πρόσοδοι, καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς ἀφθονία: (247.) Καὶ πλείω σώματα καὶ χρήματα ἀναλωκυῖαν ὑπὲρ φιλοτιμίας. In præcedente autem signif. in Epigr. σώματα πολλὰ τρέφειν, Multos famulos alere, s. Magnam familiam. Eod. modo ψυχαὶ synecdochice pro Hominibus, imitatione Hebræorum. || Σῶμα metaphorice quoque usurpatur, ut et Lat. Corpus, veluti cum Virg. Æn. dicit, toto certatum est corpore regni. Aristot. Rhet. 1. Οἱ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν· ὅπερ ἐστὶ σῶμα τῆς πίστεως, de enthymematis silent: cum tamen enthymema sit ipsum
C veluti corpus probationis et fundamentum fidei faciendæ. Seu, cum tamen ipsi veluti nervi et vis probationis sita sit in enthymemate, veluti corpore. Cic. vero et Volumen appellavit σῶμα, in Epist. quadam ad Att., Hoc totum σῶμα curabo uti habeas. I. e. Omnes has oratiunculas in unum volumen veluti corpus congestas. Quo sensu utitur et Lat. vocab., in Ep. ad Luceium, A principio enim conjurationis usque ad reditum nostrum, modicum quoddam corpus confici potest: unde historia σωματοειδής: [q. v. vide. " Casaub. ad Athen. 89. Toup. ad Longin. 297. ad Il. Σ. 161. ad Xen. Eph. 148. cf. Burm. ad Phædr. p. 164. Mit., ad Phalar. 275. Phryn. Ecl. 166. Markl. Suppl. 222. ad Charit. 132. Wakef. Herc. F. 66. 434. Heyn. Hom. 7, 452. 8, 312. Cadaver, ad Corn. Nep. 143. Stav., Valck. Phœn. p. 503. 509. Mancipium, ad Charit. 314. ad Diod. S. 1, 326. Kuster. Aristoph. p. 1. Jacobs. Anth. 12, 134. Pro ἄνθρωπος, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 31. Wakef. S. Cr. 3, 178. Diod. S. 1, 451.
D 587. 2, 463. 466. 485. Wasse Addend. ad Sallust. p. 305. Cantabr., Dionys. H. 1, 278. De Opere s. Volumine, Fabric. Bibl. Lat. 1, 834. Hamb. In Homero, Heyn. Hom. 4, 454. 674. 5, 323. Periphrasi inservit, Valck. Phœn. p. 153. Brunck. Œd. T. 643. Aristoph. 1, 131. Dionys. H. 2, 1076. Conf. c. στόμα, Bibl. Crit. 1, 4. p. 76. Routh. ad Plat. p. 308. Boiss. Philostr. 350.; cum σχῆμα, ad Diod. S. 1, 170. Schn. ad Xen. Mem. p. 86.; cum δῶμα, Pierson. Veris. 146. Markl. Suppl. 222. Musgr. Cycl. 525. 686. Hel. 1110. Herc. F. 434. 827. Wakef. ibid. Jacobs. Anim. 137. Anth. 11, 47. Monthly Review Aug. 1799. p. 430.; cum αἷμα, Bernard. Rél. 73.; cum χρῶμα, ad Charit. 721.; cum πῶμα, Kuster. Aristoph. 123.; cum σῆμα, Jacobs. Anth. 6, 262. 9, 62. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 85. Boiss. Philostr. 350.; cum ὄμμα, Brunck. Soph. 3, 397. An possit omitti, Valck. Phœn. p. 509. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 129. Τὸ τοῦ παντὸς σ., Ruhnk. ad Vell. p. 293. Οὐ σῶμα εἶναι, Toup. Opusc. 1, 546. Σώματα νεκρῶν, Eur. Phœn. 1556. Ἱερὰ σ., ad

Herod. 130." Schæf. Mss. " Pro Homine, Strabo 387. De Pudendis virilibus, Ælian. H. A. (17, 62.) p. 963. in nott." Wakef. Mss. Σ. ἐλεύθερα, Xen. Ἑλλ. 2, 1, 12. Σ. γυναικεῖον οἰκογενὲς, Chandler. Inscr. 150. Τὸ σ. τὸ τοῦ ὕδατος πᾶν, Aristot. Probl. 24, 9. Servus, Gataker. ad M. Anton. 1, 16. p. 28. Κατὰ σῶμα, Viritim, Æschin. 405. " Græci Servos et Servas appellabant Corpora, σώματα. Nicander Colophonius ap. Harpocr. 276. Blanc. hoc sensu σώματα memorat εὐπρεπῆ: et ap. Athen. 5. p. 207. Archimedes, Mechanicus et Geometra, admirabilem quandam Hieronis navem dicitur in mare deduxisse δι' ὀλίγων σωμάτων, quod non signif. Paucis instrumentis, ut vertit Interpres, sed, Opera paucorum servorum. Semel in N. F. Mancipia more Græco vocantur σώματα, Apoc. 18, 13." Valck. Schol. in N. T. 1, 360. " Chrys. de Sacerd. 2, 4. Ὅσον τὸ μέσον σώματος πρὸς ψυχὴν, Quantum inter se differant corpus et anima." Strong. Mss. " Plato Phædro 250. Ἐν αὐγῇ καθαρᾷ καθαροὶ ὄντες, καὶ ἀσήμαντοι τούτου, ὃ νῦν δὴ σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν ὀστρέου τρόπον δεδεσμευμένοι." Gataker. Mss.]

Σωματοειδής, Corporis alicujus speciem gerens, Longin. (24, 1.) Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον: ita ut σωματοειδὴς oratio dicatur, Cujus numeri ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυνεστραμμένοι εἰσί. Itidem Polyb. (1, 3, 4.) Ἱστορίαν οἱονεὶ σωματοειδῆ dixit Historiam velut in unum corpus contractam, s. Corpus historiarum. Sunt qui hoc σωματοειδὴς interpr. Corporeus, quod tamen potius respondet τῷ σωματικὸς et σωματώδης. Alioqui Cic. interpr. Corporeus, h. Plat. l. Μετὰ τοῦτο πᾶν τὸ σωματοειδὲς ἐντὸς αὐτῆς ἐτεκταίνετο, sic reddens, Tum denique omne quod erat concretum atque corporeum, substernebat animo, interiusque faciebat: [Phædone 30. 33. 36. Forster., Philostr. 105. Dionys. Areop. 76. 85. Clem. Alex. 37. 434. Athan. 2, 19. " Ruhnk. Ep. Cr. 105. Ammon. 33. 66. ad Lucian. 1, 512." Schæf. Mss. " Diod. S. 1, 232." Wakef. Mss. " Longin. 24., ubi docet multam interdum sublimitatis speciem gigni, si plur. numerus colligatur singulari, quod fit in nominibus collectivis, quæ a Grammaticis vocantur, v. c. si Theatrum ponitur pro Spectatoribus, ita præcipit: Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον, Dispersa in unum numerum colligere, magis ad corporis speciem accedit. Idem mox dicit τὸ εἰς ἕν τι εὔηχον * συγκορυφοῦν τὰ πλείονα. Auctor Rhetor. ad Alex. (32.) p. 258. Ald. τὴν ἀπαγγελίαν ἢ δήλωσιν ἐν προοιμίῳ σωματοειδῆ τάττειν, quid sit, ipse ita definit: Ἐὰν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ τέλος διέλθωμεν, μηδὲν ἄλλο συμπεριλαμβάνοντες, ἀλλ' ἢ τὰς πράξεις αὐτὰς ψιλὰς φράζοντες. Omnino cum ex his, tum vero etiam ex iis quæ a Moro ad Longin. 40, 1. ubi τὰ σωματοποιούμενα occurrunt, annotata sunt, intelligi possit, in voce σώματος, quoniam multorum membrorum congeriem, rerumque singularum ad unam veluti massam conjunctionem habet, veteres sibi aliquid cogitasse, quod majorum virium, nervorumque junctorum notioni exprimendæ servire posset. Quamobrem etiam nunc probo eorum sententiam, qui ap. Aristotelem Rhet. 1, 1. τὸ σῶμα τῆς πίστεως, τὰ ἐνθυμήματα eo sensu dici contendunt, quod summum robur et veluti nervos fidei faciendæ habeant, sintque genera πίστεως potentissima et efficacissima. Profecto Muretus, quod ῥῶμα substitui volebat, illius sensus necessitatem assecutus est: quod autem lectionem mutandam censebat, vel τοῦ σώματος talis vis et potestas viro docto tum non succurrebat, vel conjecturæ suæ facilitas et acumen, ut fit, tantopere arridebat, ut in σῶμα illud, quod vere Aristotelicum est, subtilius et altius non inquireret. Hæc itaque addenda sunt iis, quæ de hac re supra in Ἐνθύμημα notavimus." Ernesti Lex. Rhet. * Σωματοειδῶς, Dionys. Areop. 250.] Σωματοκάπηλος, ὁ, i. q. σωματέμπορος, Bud. e Chrys.

[* Σωματοποιὸς, unde] Σωματοποιέω, Corpus esse facio. Dicitur aliquis aliquid σωματοποιεῖν, cum in
A unum veluti corpus cogit, et facit ut σῶμα sit, quod ante erat dispersum disjectumque. In qua signif. vox media etiam accipitur: ut in Præf. Pand. Διόπερ πάσας ἡμεῖς τὰς τῶν νόμων πραγματείας σωματοποιησάμενοι ἐν τεύχεσιν ἓξ συνεκεφαλαιώσαμεν, Unum corpus effecimus. Sic ap. Polyb. σωματοποιεῖσθαι τὰ ἔθνη dicuntur, Quando multi populi coëuntes unum gentis corpus ac σύστημα fiunt, et unum nomen accipiunt. || Corpulentum reddo, Corpulentiorem reddo, Corpus reparo ac reficio, laboribus sc. aut fame aut morbo emaciatum, Polyb. 3, (87, 3.) Γενόμενος ἐγκρατὴς χώρας εὐδαίμονος, ἐσωματοποίησε μὲν τοὺς ἵππους, ἀνεκτήσατο δὲ τά τε σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν, Regione potitus copia omnium rerum abundante, pabulo equos corpulentos effecit, hominumque item et corpora et animos refecit ac recreavit. Ubi ἐσωματοποίησε τοὺς ἵππους i. est q. ἀνεκτήσατο, s. ἀνείληφε, τὰ σώματα τῶν ἵππων, ut loquitur ibid. Metaphorice Idem (90, 4.) de Fabio Maximo, Βουλόμενος τὰς τῶν ἰδίων δυνάμεων ψυχὰς προηττημένας
B τοῖς ὅλοις, διὰ τῶν κατὰ μέρος προτερημάτων κατὰ βραχὺ σωματοποιεῖν καὶ προσλαμβάνειν, Paulatim reficere ac recreare animos suorum, et confirmare: non aliter ac corpus laboribus aut morbo emaciatum solet reparari. [LXX. Ezech. 34, 4. Τὸ κακῶς ἔχον οὐκ ἐσωματοποίησε.] || Sed et ad alia translatum signif. Auctiorem ac validiorem reddere, Augere, Polyb. Μὴ προΐεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐκ τῶν χειρῶν, μηδὲ σωματοποιεῖν τὴν τόλμαν αὐτῶν φυγομαχοῦντας, Eorum audaciam detrectando pugnam resuscitare ac augere. Et pass. voce σωματοποιεῖσθαι, Validiorem fieri, Augeri, Aristot. de Mundo, Σωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα πνεύματα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων, Validiores fiunt et augentur, Diod. S. 18. Σωματοποιηθεὶς ὑπ' Ἀντιγόνου, Auctus ab Antigono: de Cassandro. Media autem vox activa signif. accipitur, Polyb. Ἐμοῦ δὲ ταχέως συγκαταθεμένου, καὶ σωματοποιήσαντος τὴν ἐπιβολὴν τῷ βλέπειν, i. e. βεβαιώσαντος καὶ κυρώσαντος, Cum ego confirmassem ac corroborassem. Vide et Bud. 790. 791. || Corpus
C esse fingo, Rem corpoream esse fingo, Alex. Aphr. Probl. 1. Οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὸν ἔρωτα κατηφῆ, Pictores Amori corpus affingentes, pingunt eum vultu demisso et tristi. Itidem ab Hom. et Hesiodo Timor et Terror dicuntur σωματοποιεῖσθαι, (hic Ἀ. 195.) παρὰ δὲ δεῖμός τε φόβος τε Ἕστασαν: item de Bellona, (ille Il. Λ. 37.) Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε. Similiter et Deus σωματοποιεῖσθαι dicitur, cum ei corpus affingitur, seu, cum ei aliquid tribuitur quod animato corpori convenit, ut odorari, audire, dextram attollere, et gladium vibrare aut virgam, aliaque similia. [" Suppedito quæ desunt, Diog. L. Menedemo 99. HSt.(=160.)" Seager. Mss. " Σωματοποιέω τι, Alicui rei personam tribuo, Suid. vv. Παιόλη, Πλεκοῦν." Schleusn. Mss. " Σωματοποιούμενα, In unum corpus conjuncta, sc. membra orationis. Longin. 40, 1. De periodis loquitur, et his similibusque metaphoris utitur. Ibid. enim et δεσμῷ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, et κύκλος appellantur. Ex alia metaphora veteribus Criticis etiam
D σωματοποιεῖν dicitur pro προσωποποιεῖν, Schol. Eur. Phœn. 789." Ernesti Lex. Rhet. " Ruhnk. Ep. Cr. 90. ad Lucian. 1, 236. Valck. ad Ammon. 66. Burm. ad Phædr. 164. Mit., ad Diod. S. 1, 469. 2, 264. 298. T. H. ad Plutum p. 404. et Schol." Schæf. Mss. * " Σωματοποιΐα, Rei corporeæ fictio, Dionys. Areop. p. 5." Kall. Mss. Ocellus p. 521. * Προσσωματοποιέω, Theophyl. 1, 371.] Συσσωματοποιέω, Concorporo, ut Plin. de mulso, Facillime cum melle concorporatur, Unum corpus facio, In unum corpus cogo, Aristot. de Mundo (4, 30.) Συσσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων, Flatus, qui terram subierint, corroboratiores validioresque fiunt a liquoribus intus conditis, Bud., qui h. l. affert et in Σωματοποιέω, omissa præp. σὺν, Comm. 790. Alii autem συσσωματοποιεῖται malunt interpretari Concorporantur. [* " Σωματόστρωτος, Const. Manass. Chron. p. 44. 65(=84. 123.)" Boiss. Mss. * Σωματοτρόφος, unde] Σωματοτροφεῖον, τὸ, Locus in quo corpora serva, i. e. Servi, aluntur, Diod. S. 1, 34. (p. 525.)

Οἷς ἐκ τῶν σωματοτροφείων ἀπαχθεῖσι, de servis: [" 2, 598." Schæf. Mss. * Σωματοφθόρος, Gl. sine expos., " Corporis corruptor, Cyrillus Suidæ v. Σπάδων." Schleusn. Mss. " Theod. Prodr. Galeomyom. 357." Boiss. Mss. * Σωματοφθορέω, ad Æsch. Ag. 958=921. Bl. * Σωματοφορβὸς, Corporis altor, Manetho 4, 232. * Σωματοφρουρητὴρ, Corporis custos, ibid. " Wakef. S. Cr. 4, 33." Schæf. Mss. * Σωματοφυὴς, unde * Σωματοφυῶς, Corporaliter, Athan. 1, 395.] Σωματοφύλαξ, Corporis custos, Qui corpus alicujus custodit et tuetur, Qui latus alicujus stipat, Stipator, Satelles, Herodian. 4, (13, 2.) Ἦν τις τῶν σωματοφυλάκων Ἀντωνίνου, ἀεὶ παρεπόμενος αὐτῷ, Unus e custodibus corporis Antonini, Athen. 1. Τοὺς Σωκράτους τοῦ αὐλητοῦ υἱεῖς, σωματοφύλακας ἐπεποίητο, Corporis sui custodes constituerat. [" Ad Diod. S. 1, 307. 457. 2, 529." Schæf. Mss. LXX. Judith. 12, 6. 3 Esdr. 3, 4. 3 Macc. 2, 23.] UNDE Ἀρχισωματοφύλαξ, Qui principem locum tenet, præcipuus est inter custodes corporis, præest satellitibus s. stipatoribus. In VV. LL. perperam LEGITUR Ἀρχισώματος φύλαξ. [Joseph. Ant. 12, 2. Pocock. Inscr. p. 42. * Σωματοφυλακέω, Corporis custodiam ago, Joseph. Ant. 6, 6, 1. Diod. S. 419. * Σωματοφυλακία, Corporis custodia, 559. 596. * Σωματοφυλάκιον, Lucian. 1, 518=3, 61. " Matth. ad Gloss. Min. p. 22." Schæf. Mss.]

[* Σωματασκητὴς, Diog. L. 8, 46.] Σωματεμπορέω, Servorum corporum mercaturam exerceo, Serva corpora emo ac revendo, E servorum corporum emtione ac venditione quæstum facio. Hoc autem est mangonum, qui σώματα nundinantur. Σωματεμπορεῖν, inquit Bud. 791., de mangonibus Strabo (12. p. 677., 14. p. 985.) dixit, qui corpora, h. e. ἀνδράποδα, venditant et emtitant: ET Σωματέμπορος dicitur ὁ ἀνθρωποκάπηλος. Nam hostium bello captorum nuda corpora solebant sub hasta vendi: ut ap. Plut. (6, 786.) jubente Agesilao τοὺς αἰχμαλώτους γυμνοὺς πωλεῖν, ἐπίπρασκον οἱ λαφυροπῶλαι· καὶ τῆς μὲν ἐσθῆτος ἦσαν ὠνηταὶ πολλοὶ, τῶν δὲ σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν παντάπασι διὰ τὰς σκιατραφίας, κατεγέλων ὡς ἀχρήστων: (cf. Ages. 9.) Cui facto aliud simile commemorat idem Plut. Phocione. [" Ad Charit. 783." Schæf. Mss. * Σωματεμπορία, Gl. Mangonium. * " Σωματεμπορεῖον, Phryn. Ecl. 167." Schæf. Mss. * " Σωματηγὸς ἡμίονος, Mulus quo homines vehuntur; ita differens a νωτοφόρος, Onera dorso gestans, Suid. v. Ἀστράβη." Schleusn. Mss. " Ad Lucian. 2, 231. * Σωματηγέω, ibid. Pierson. ad Mœr. 58." Schæf. Mss. Eust. Od. I. p. 350. " Ad Hesych. 1, 585. n. 4." Dahler. Mss. * " Σωματουργὸς, Dionys. Alex. (ap. Euseb. Pr. E. 14, 26.) in Routhii Reliq. §. 4, 363. * Σωματουργέω, Epigr. ante Chirurgos Græcos Cocchii p. 35. 40." Boiss. Mss. Pisid. Opif. 424. * Σωματουργία, 394. Stob. Phys. 1088.]

[* Σωμασκὸς, ut φωνασκὸς, unde] Σωμασκέω, Corpus exerceo. Peculiariter, Corpus exerceo et curo in modum athletæ, Pugilice s. Athletice exerceo corpus. J. Poll. 7, c. 3. quasdam τέχνας recensens, Παιδοτρίβαι, γυμνασταὶ, καὶ οἱ σωμασκοῦντες. Athen. (534.) de Alcibiade, Ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος. Quo loco nota copulari σωμασκεῖν et γυμνάζεσθαι, sicut et ap. J. Poll.: Herodian. 7, (1, 26.) de Maximino, Μέγιστος τὸ σῶμα· ὡς μὴ ῥᾳδίως αὐτῷ τινὰ μήτε Ἑλλήνων τῶν σωμασκούντων μήτε βαρβάρων τῶν μαχιμωτάτων ἐξισοῦσθαι: Nemo vel exercitatissimorum Græcorum, Polit.: J. Poll. annotat, σωμασκοῦντας dici non solum τοὺς ἀσκουμένους, sed ita nominari etiam posse τοὺς τὴν φωνὴν ἀσκοῦντας, Phonascos, et qui vocem exercent. [Jambl. V. P. 136. Plut. Æmilio 8. τὸν πόλεμον. Vide Schn. ad Xen. K. Π. 3, 1, 20. Lobeck. Phryn. 670.] Σωμασκία, ἡ, Pugilica s. Athletica corporis exercitatio, Plut. Symp. 2, 5. Τοῦτο τὸ τέλος ἐστὶ τῆς σωμασκίας, ubi de pugilatu et palæstra sermo est. Utitur et Xen. [Ἀπ. 3, 9, 11. Jambl. V. P. 416. * " Σωμασκίας, Herodian. Epim. 130." Boiss. Mss.]

Ἀσώματος, ὁ, ἡ, Incorporeus, ut Cic. loquitur; cum alii quidam dicant etiam Incorporalis; Qui corporeus non est, corpus non est, veluti sunt τὰ

A νοητὰ, et quæ visu aut tactu percipi nequeunt, ut Deus, Angeli. [" Ammon. 66. Koen. ad Greg. Cor. 92(=206.) Cic. de N. D. 1, 12. Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 41. Teuch., Jacobs. Anth. 10, 184." Schæf. Mss. * Ἀσωματοειδὴς, Incorporeus, Cyrill. Alex. c. Jul. 1. p. 19. Οἱ γεωμέτραι μὴ δυνάμενοι τὰ ἀ. λόγῳ παραστῆσαι.] Ἀσωμάτως, Sine corporis interventu, ap. Theologos et Philosophos, [Eust. Il. A. p. 43, 35. " Dionys. Areop. 174. Athan. 1, 488." Kall. Mss. * " Ἀσωματότης, Incorporalitas, Chrys. Hom. 69. T. 6. p. 710, 39." Seager. Mss. Orig. in c. 1. Joann. p. 39. " Philo J. 1, 76." Wakef. Mss. * " Ἀσωματία, Pachym. ad Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 2, 4." Kall. Mss. * Ἀσωμασία, Greg. Naz. c. Astron. p. 40. * " Βραχυσώματος, Brevi corpore, Suid. 2, 570." Wakef. Mss.] Δουλοσώματα legitur ap. J. Poll. (2, 255.) et exp. σώματα οἰκεῖα, Mancipia, Famuli, Servi. Quo sensu et simpliciter σώματα dicuntur, ut supra docui, i. e. Serva corpora. [Est falsa lectio pro δοῦλα σ.] Ἐνσώματος, oppositum præce-

B denti, i. e. Corporeus, Corporatus, Cic.: qua signif. Seneca et Quintil. dicunt etiam Corporalis, ut Epist. 59. Dicimus quædam corporalia esse, quædam incorporalia. Utitur autem Græco vocab. Greg. Naz. [Niceph. Blemmid. p. 179.] Εὐσώματος, Qui corpore est pulcro, aut bene habito, Corpulentus, ὁ εὔρωστος τὸ σῶμα, Qui robusto corpore est, [Aristot. Probl. 2, 31. τόπον εὐσωματοδέστερον.] Εὐσωματέω, Sum corpore pulcro, Sum bene curata cute, et corpore bene habito, aut etiam robusto. Alii, Sum bona corporis valetudine, Valeo corporis viribus. Aristoph. N. (799.) εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. Et εὐσωματῶν dicitur, qui et εὔσαρκῶν s. εὔσαρκος, Corpore curatus, Cato. [" Plut. 2, 267. Schol. Pind." Wakef. Mss.] Εὐσωματία, ἡ, Bona corporis habitudo, J. Poll. 2. fin. [* Κοιλοσώματος, Antiphanes Athenæi 449. * Λυσισώματος, unde * " Λυσισωματέω, Soluto sum corpore, Hippocr. 1160. alibi. * Μεγαλοσώματος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 360." Wakef. Mss. Phavorin. 174. * Ὁλοσώματος, Heliod. 4, 17.] Πολυσώματος,

C Multa habens corpora, J. Poll. 2. fin. [" Diod. S. 1. p. 31." Schæf. Mss.] Σκληροσώματος, Qui durum corpus habet, duro corpore est, Alex. Aphr. Probl. 1, [120. * Τετρασώματος, Syncelli Chronogr. p. 28.] Φιλοσώματος, Corporis sui amans, s. potius, Nimium amans corporis sui, Corporis sui nimium studiosus, Qui nimis amat curare corpus s. cutem suam, Horat. de molliculis et delicatulis juvenibus, In cute curanda plus æquo operata juventus. Item ap. Chrys. Αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι. Plato autem usurpasse dicitur de Eo qui ob nimium corporis amorem plus æquo mortem exhorrescit: Phædone (13.) Οὐκ ἄρα ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ φιλοσώματος. Certe anima, quæ a corpore dissolvi metuit, quod morte fit, φιλοσώματος, amansque corporis, rectissime dici potest. [" Eunap. 46. Clem. Alex. Demoph." Wakef. Mss. Euseb. Hist. Eccl. 3, 28. * Φιλοσωμάτως, J. Poll. 337.] Φιλοσωματία, ἡ, Amor corporis: vel potius Nimius corporis amor, Nimium studium in curanda cute.

D [Andron. de Passion. " Hierocles 152(=114.) Clem. Alex. 739. 872." Wakef. Mss. * " Ἀγαφιλοσωματία, Porph. ad Marcell. §. 25. p. 44." Mendham. Mss.] Φιλοσωματέω, Nimium amans sum corporis mei, Nimis studeo curationi corporis mei, In curando corpore nimium occupor.

[* Ἀντίσωμος, ὁ, ἡ, Pallad. de Brachm. p. 9. Ἀντιστήσαντες ὑπὲρ αὐτῶν τὰ ἀντίσωμα.] Ἄσωμος, i. q. ἀσώματος, Incorporeus, Incorporalis. Legitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. [* " Ἀχραντόσωμος, Method. 162." Kall. Mss. * Βαρύσωμος, Schol. Pind. N. 8, 41. Justin. M. Resp. ad Quæst. 44. * " Ἔνσωμος, Hermanni Lex. Prosod. 463. Tzetz. Exeg. in Il. p. 70, 21.] Ἐπίσωμος, Corpulentus, Qui σεσωματοποίηται. Alii etiam Torosus. In Hippiatr. Ἐὰν ᾖ πλεονεκτούμενος τῷ σώματι καὶ λίαν ἐπίσωμος, Et nimis corpulentus ac crassus. Et compar. gradu ἐπισωμότερον, Corpulentius, Crassius. Εὔσωμος, Qui est bene habito corpore, cute bene curata, Corpulentus, Qui robusto corpore est, valet corporis viri-

bus: ut significet non solum ὁ εὔσαρκος, sed etiam ὁ εὔρωστος τὸ σῶμα. Polyb. (8, 15, 5.) Τὸ μὲν πολὺ μέρος καὶ χρησιμώτατον τῶν ενσώμων [εὐζώνων,] ἔτι νυκτὸς εἴς τινας φάραγγας ὑλώδεις ἔκρυψε. "Μεγαλόσωμος, Qui magno s. ingenti est corpore, procero "et crasso," [Gl. Corpulentus, "ad Diod. S. 1. p. 31." Schæf. Mss. "Herodian. Epimer. p. 13." Boiss. Mss. * Πάνσωμος, unde * Πανσώμως, pro παντὶ σώματι, Dionys. Areop. p. 217=78. Ὁ δὲ τῆς χρίσεως διὰ τοῦ σφραγίσαι τρὶς ἀπαρξάμενος, τὸ λοιπὸν τοῖς ἱερεῦσι τὸν ἄνδρα χρίσαι π. παραδοὺς κ. τ. λ.] Σύσσωμος, Qui ejusd. corporis est, Concorpor; usurpari enim hoc potest ut a Poëtis Bicorpor et Tricorpor. Paulus in Ep. ad Ephes. 3, (6.) Εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, Gentes esse cohæredes et concorpores consortesque promissionis ejus in Christo, s. Ejusd. corporis, ut Erasmus vertit. Polyb. quoque gentes σεσωματοποιημένας vocat τὰς συσσώμους, quæ, cum ante essent limitibus et legibus sejunctæ, in unum veluti corpus coëunt. [" Euthym. Z. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 22." Boiss. Mss. * Ταπεινόσωμος, Pisid. Opif. 412. * "Τετράσωμος, Theod. Prodr. 409." Elberling. Mss.] Τρίσωμος, SIVE Τρισώματος, Tricorpor, Eur. Herc. F. (24.) τὸν τρισώματον κύνα, Tricorporem canem, de cerbero, Virg. et forma tricorporis umbræ, i. e. Tria corpora habentis, [" Wakef. Ion. 207. Musgr. 204. Wakef. Herc. F. 422." Schæf. Mss.] SIC Δισώματος SEU Δίσωμος dici potest, ut Latine Bicorpor. [Δίσωμος, Gl. Bimembris, " ad Charit. 776=293." Schæf. Mss.]

Σωματώδης, Corporeus, Corporea natura præditus, i. fere q. σωματοειδής, Athen. (42.) Τἄλλα δὲ τῶν ὑδάτων καὶ σωματώδη εἰσὶ, καὶ ἔχει ὥσπερ τι βάρος ἐν ἑαυτοῖς. Exp. etiam Corpulentus, quod ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐπίσωμος et εὔσωμος. [* Σωματωδῶς, ἀμαρτύρως affertur.]

Σωματικὸς, Corporalis, Gell. 18, 1. Cetera bona omnia quæ corporalia et externa appellarentur. Pro quo mox ibid., Corporis integritas, sanitasque, et honestus modus formæ, et pecunia familiaris, et bona æstimatio, ceteraque omnia corporis et fortunæ bona. Itaque Corporalis et σωματικὸς est ὁ τοῦ σώματος s. ὁ περὶ τὸ σῶμα. Philo V. M. 1. Αἱ σωματικαὶ ποιότητες, Corporis qualitates. Aristot. Eth. 7. Αἱ σωματικαὶ ἡδοναὶ, Voluptates corporales, s. corporis. Pro quo Rhet. 1. Αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί: Polit. 5. Περὶ τὰς ἀπολαύσεις τὰς σωματικάς. Et Plut. Coriol. (11.) dicit, Μήτε τυφλότητα, μήτ' ἄλλην τινὰ σωματικὴν ἀτυχίαν, Nec aliquod aliud infortunium corporis. Rursum Aristot. Polit. σωματικὴ ὑπηρεσία, Servitium quod corpore præstatur. At e Plut. Pericle, Σωματικὸν ἐπωνύμιον, Cognomentum a corpore tractum: ut sunt, Pyrrhus, Rufus, Cæcus, Claudius, Strabo, Plautus. Idem Plut. Symp. 1. dicit αἱ περὶ τὰ σωματικὰ διαφοραὶ, Differentiæ quæ e corporibus, s. a corporis aliqua parte insigniori, sumuntur: ut γρυπότης, σιμότης. || Corporeus, Corporalis: opp. τῷ ἀσώματος, i. e. Incorporeus. Philo de Mundo, Τῆς διανοίας βάσιν σωματικὴν ζητούσης, Cogitatione sedimentum aliquod corporeum quærente. || Exp. etiam Corpulentus, Crassus, Corpori deditus; sed sine exemplis. [" Bernard. Rel. 29. Phryn. Ecl. 215. Wakef. S. Cr. 4, 90." Schæf. Mss.] Σωματικῶς, Corporaliter, More eorum quæ corporea sunt, ad Col. 2, (9.) de Christo, Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σ., Plut. de Def. Orac. Τὸ μέσον οὐ τοπικῶς, ἀλλὰ σ. λέγεται. Quæ Turn. sic vertit, Medium non loci ratione, sed corporis dicitur. [" Σωματικώτερον, Dionys. Areop. 79. Euseb. Hist. Eccl. 13." Kall. Mss. * Σωμάτινος, Gl. Corporinus. * " Σωματῷος, Coteler. Monum. T. 4. p. 277." Schæf. Mss. " Σωματῷος, * Σωμάτιος, Membranaceus, Montf. Palæogr. 17." Kall. Mss. * " Σώματος, Corpore instructus, Philo J. 2, 100. Pf., ubi opp. ἀσώματος." Schleusn. Mss. Vox non proba.]

Σωμάτιον, τὸ, Corpusculum, Athen. 13. Χαριέντως, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι, 4. Θεραπεύσαντα τὸ σωμάτιον, καὶ λουσάμενον, Isocr. ad Phil. (421.) Τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὂν, ἀλλ' ἔχον πρόφασιν. || Σω-

A μάτια ajunt numerari inter Ornamenta scenica ap. Lucian. in Jove Tragœdo (41.,) de quibus paulo post in Σωματεῖον. || Σωμάτιον, Codex ac liber, in Eccl. Hist. 328. Bud. Itidemque idem, Σῶμα et Σωμάτιον, inquit, legitur in Hist. Eccl. in Epist. Constantini 10. pro Libro compacto. Cic. quoque σῶμα et Corpus vocat orationes diversas in unum volumen veluti corpus congestas. [Liber, Longin. 9, 13. Hesych. Ἰλιὰς, τὸ Ὁμήρου σωμάτιον. " Max. Planud. Vita Æsopi p. 12. 14. 20. 22. Froben." Boiss. Mss. "Valck. Anim. ad Ammon. 88. ad Charit. 469. Cadaver, Plut. Mor. 1, 416. Lips., Apoll. Dysc. p. 42. Teuch.: Codex, Toup. ad Longin. 297. Wassenb. ad Hom. 130. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 347." Schæf. Mss. " Cadaver, Herodian. 2, 1." Wakef. Mss. " Montf. Palæogr. 17." Kall. Mss.]

Σωματεῖον, τὸ, i. q. σωμάτιον, Corpus; eo sensu, quo multitudo aliqua sedes conjunctas habens, et iisd. vivens legibus, nominatur Corpus et Σῶμα. In Pand. σωματεῖον pro Collegio accipi testatur Bud.
B Σωματεῖα dicuntur etiam Stolæ histrionicæ ad talos usque promissæ et totum corpus contegentes. J. Poll. 4, c. 18. Καὶ σκευὴ μὲν ἡ τῶν ὑποκριτῶν, στολή· ἡ δ' αὐτὴ καὶ σωματεῖον ἐκαλεῖτο. Ead. signif. et σωμάτιον ap. eum legitur, 2. fin. Σωμάτιον, ἡ τῶν ὑποκριτῶν σκευή. Sic et ap. Lucian., ut paulo ante docui. [" Ad Charit. 469. * Σωματίδιον, ibid." Schæf. Mss.]

[* Σωματότης, Corporalitas, Sext. Emp. Math. 3, 85. p. 325. " Jambl. Protr. 348. 358. Kiessl." Schæf. Mss.]

Σωματόω, i. q. σωματοποιέω, Corpus esse facio, Corporea natura induo. Unde σωματοῦσθαι, Concrescere et corporeum fieri, Corpoream naturam induere s. sumere. Quo sensu et Corporari dicitur: ut cum Plin. Semen tempore ipso animari et corporari. Sic Aristot. de Gener. Anim. 2, 4. Τὸ δὲ πεπεμμένον σπέρμα, πάχος ἔχει καὶ σεσωμάτωται μᾶλλον. Ubi Gaza, Magis corpulentum est. Idem ap. Theophr. Ὀποὶ σωματωθέντες vertit Succi corporati: alii, Qui in corpus unum coacti sunt. Vide seq. verbale.
C [" Casaub. ad Athen. p. 89." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 483. Stob. 15. 20." Wakef. Mss.] Σωμάτωσις, ἡ, Corporatio, Corporatura. Quæ tamen duo vocabula Latina a Colum. et Vitr. accipiuntur potius pro Ipso corpore s. constitutione corporis: quasi σωμάτωμα Græce diceres: at σωμάτωσις signif. Ipsam actionem corporeum aliquid efficiendi. Theophr. C. Pl. 6, 17. Οὕτω γὰρ καὶ οἱ ὀποὶ πάντες χρήσιμοι, (sc. si siccatione indurentur,) καὶ σωματωθέντες· ἡ δὲ σωμάτωσις, ἐκκρινομένου τοῦ ὑδατώδους, Corporantur autem, si excernatur aquea substantia, In corpoream naturam abeunt, Corporei fiunt, Corpoream substantiam induunt. Quibus subjungit, Διὸ καὶ παρασκευάζουσιν αὐτοὶ, τὰ μὲν ἐγχυλίζοντες καὶ ξηραίνοντες, τὰ δ' ἐντέμνοντες, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ πήξῃ, ut resinas, thus, myrrham, et laser. Dicit igitur σωματοῦσθαι τοὺς ὀποὺς, Corporari succos s. Corpoream substantiam induere, cum paulatim ex inciso cortice stillantes, solis ardore aut aëris siccitate πήγνυνται καὶ ξηραίνονται, Concrescunt et siccescentes indurantur. Atque
D ut ea, quæ erant dispersa, σωματοποιεῖσθαι dicuntur, cum in unum veluti corpus coguntur, ita aquea natura, quæ per se diffluit, σωματοῦσθαι, cum aut frigore constringitur aut siccitate concrescit. [" Casaub. l. c." Schæf. Mss. * " Ἀσωμάτωσις, Theophyl. 3, 13." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Ἐνσωματόω, i. q. σωματόω, [" Pass. Clem. Alex. 516(=432.)" Wakef. Mss. * " Ἐνσωμάτωσις, Incorporatio, dicitur de Filio, Athan. 1. p. 40. Andr. Cr. 129. Clem. Alex. 508. 641." Kall. Mss. Cyrill. Alex. in Jo. 9. p. 80. S. Ignat. Epist. p. 99. Orig. c. Cels. p. 33. " Aster. Homil. p. 4. Ruben." Boiss. Mss. * Μετενσωματόω, Athan. 1, 217. 377. Clem. Alex. Str. 4. p. 507=601. " Orig. c. Cels. 272." Kall. Mss.] Μετενσωμάτωσις, Corporis unius in aliud corpus transmutatio, veluti cum corpus aliquod priorem naturam exuens, induit aliam: quam finxere quidam Philosophi, ut Plato de LL. 10. p. 332. Greg. Naz. de Homine p. 62. Τῶν Ἑλληνικῶν δογμάτων τῶν περὶ τῆς μετενσωματώσεως αὐτοῖς μεμυθολογημένων. Ibid.

e quodam Philosopho s. Mythologo refert ὅτι ἀνὴρ A
γέγονεν ὁ αὐτὸς, καὶ γυναικὸς σῶμα μετημφιάσατο, καὶ μετ' ὀρνέων ἀνέπτη, καὶ θάμνος ἔφυ, καὶ τὸν ἔνυδρον ἔλαχε βίον. Vide et ap. Pamphilum in Apologia Origenis, et Augustin. de Civitate Dei, 10, 30. Simile quid somniarunt de μετεμψυχώσει. Ἐπισωματόω, idem. Unde ἐπισωματοῦσθαι ap. Diosc. 5, (84.) In corpus coalescere, Corporari, Corporaturam accipere, et crassescere. [* Ὑποσωματόω, i. q. τὸ σῶμα νεοποιέω, Stob. Phys. 746.]

[* Σωματίζω, Stob. Phys. 984. * "Διασωματίζω, ad Hesych. 1, 967. n. 10." Dahler. Mss. * "Ἐνσωματίζω, unde * Ἐνσωμάτισις, Hermes Stobæi Phys. p. 1076." Schn. Lex.]

[ΣΩΣ, σῶδος, ἡ, unde] "Σῶδες, Aves quædam ap. "Oppian. Ixeut." [3, 2. p. 194.]

ΣΩΣ, Salvus, Incolumis, Sospes, Od. Π. (131.) Εἴφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα, Salvum esse. Aut etiam Superstitem esse. Itidem O. (42.) Οὕνεκά
οἱ σῶς ἐσσί. Utuntur et prosæ Scriptores: Thuc. B
3, (34.) Πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ, Salvum et incolumem. Et Plato de Rep. Ὅταν δέῃ σῶν εἶναι. Et Dem. Σῶν τοῦτο, Incolume hoc et salvum: (93.) Ἀλλ' ὅμως αὐτοὺς δεῖ σῶς εἶναι, συμφέρει γὰρ τῇ πόλει, Sed tamen reip. interest incolumes eos servari. || Integer, Perfectus. Hesychio enim σῶς est non solum ὁ σωζόμενος καὶ σῶος ὑπάρχων, sed etiam ὁ ὁλόκληρος καὶ τέλειος. Itidemque idem σῶς ὄλεθρος exp. ὁ τέλειος: addens tamen et has expositiones, ὁ μέγας, ὁ πρόδηλος καὶ φανερός. Legitur autem id σῶς ὄλεθρος Od. E. 305. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος: ut sensus sit, Nunc in totum me corripuit exitium, In totum et prorsus nunc sum perditus, accipiendo σῶς pro τέλειος s. ὁλόκληρος. Alii, Nunc mihi præsens instat exitium: Raphaël Volaterr. nunc certum mihi fatum: secutus alteram illam Hes. exp., sc. πρόδηλος καὶ φανερός. "Σῷ, Salvi, a σῶς, "pro σῶοι, ap. Thuc." || Verum hoc σῶς non videtur
primitivum esse, sed contractum aut e σάος, aut e C
σόος, sc. duobus ο coëuntibus in ω, velut in πρῶρα, quod e πρόορα contractum esse existimatur. Sunt autem hæc duo σόος et σάος Poëtis tantum usitata; atque adeo suspicari aliquis possit illos dialysi vocalis longæ ω, in duas breves, fecisse σόος et σάος e contr. σῶς, ut σέο e σοῦ: sicut et σαόφρων e σώφρων iidem fecere. [" Valck. Phœn. p. 275. Hipp. p. 219. Diatr. 213. Mœris p. 347. et n., Toup. Opusc. 2, 281. ad Herod. 92. ad Od. A. 11. Brunck. Phil. 21. Musgr. Bacch. 792. Ion. 853. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 125. Aristoph. Fr. 288. Lucian. 2, 335. Heyn. Hom. 4, 51. 5, 166. 6, 506. 8, 310. Thom. M. 830. 864. Markl. Iph. p. 294. Σῶες, Koen. ad Greg. Cor. 207(=443.)" Schæf. Mss. Phot. Σῶ· * μονοσυλλάβως οἱ σῶοι, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· οἱ δὲ συνηθέστερον γράφουσι σῶοι. Σῶς, Schæf. ad Longum 347.: conf. c. ζῶν, 346. De nomm. proprr. inde derivatis, Valck. Schol. in N. T. 2, 31.]

Σώφρων, (pro quo Poëtæ dicunt Σαόφρων,) cum
suis derivatis, vide post Φρήν. D

Σῶος, sive Σῷος, ὁ, Salvus, Incolumis, Sospes, i. q. σῶς, Xen. Œc. (9, 9.) Ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν, præstare incolumia, Plut. Amat. Narr. Πάντα τὰ καταλειφθέντα εὑρίσκει σῶα, Omnia, quæ relicta a se fuerant, salva offendit. Sed ut Xen. l. c. dicit σῶα παρέχειν, ita K. Π. 7, (4, 6.) Εἴτε σῶα αὐτοῖς ἀποδιδοῖεν, εἴτε μή. Quo sensu Thuc. dicit, Σῶν καὶ ὑγιᾶ καθιστᾶν, Salvum et incolumem sistere. Rursum Xen. Ἑλλ. 1. Τὰ σώματα σῶα ᾖ. Et Dem. (242.) Ὑμεῖς ἐστε σῶοι καὶ ἔμμισθοι, Salvi estis et stipendia accipitis. Variant Grammatici tam in scriptura quam in derivatione hujus vocis σῶος: nam Didymus subscr. ι ait, negat Herodianus, ut prolixius in Lex. meo vet. annotatur, et ap. Etym. Veruntamen ut Κῶος e Κῶς, ita σῶος e σῶς derivari arbitror. [" Ad Mœr. 347. Abresch. Lectt. Aristæn. 277. ad Herod. 192. 411. 477. Thom. M. 830. 864. Jacobs. Anim. 286. Wakef. S. Cr. 5, 51. Heyn. Hom. 8, 310." Schæf. Mss. * Σώϊος, Σῷος, Σῶς, Barker. ad Etym. M. 1086-7.]

Σώω, Incolumem et salvum præsto, Servo, Sospito, σῶν παρέχω. Unde Σώεσκε, ut κλαίεσκε e κλαίω, ζώεσκε e ζώω. Quo utitur Hom. Il. Θ. 362. Οὐδ' ἄρα τῶν μέμνηται ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Pass. Σώομαι, Servor incolumis, Sospitor, Apoll. Rh. 2, (610.) δὴ γὰρ φάσαν ἐξ ἀΐδαο Σώεσθαι, Dicebant se servatos esse et ereptos ex inferorum faucibus. In eodem libro, σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν, Servabantur in trajectu Tibarenæ regionis. Alii, Transvehebantur salvi Tibarenorum regionem. Vel simpliciter Prætervehebantur: ut σώοντο παρὲξ sit παρήλαυνον, sicut Hes. σώοντο exp. ὡρμῶντο, ἤρχοντο. Quo referendum et VERB. Σῶμαι, quod Idem Dorica dialecto accipi scribit pro ἕρπω: unde σῶται, quod Idem exp. ὁρμᾶται, ἔρχεται, πορεύεται. Itidem et σώεσκον in Lex. meo vet. exp. non solum ἔσωζον, sed etiam ὥρμων, a σώω significante ὁρμῶ: unde σώεσθαι στροφάδην ap. Hom. pro ὁρμᾶν. Hoc autem σώω pertinet potius ad σεύω. [" Σώω, Servo, Ruhnk. Ep. Cr. 206. ad Herod. 141. Jacobs. Anth. 10, 131. Macedon. 3. Heyn. Hom. 5, 612. Σώομαι, Brunck. Apoll. Rh. p. 111." Schæf. Mss. Od. I. 430. Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἑταίρους. Cf. Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 306.]

Σώζω, i. q. σώω, sed usitatum et prosæ Scriptoribus, cum illud σώω sit Poëtis peculiare, i. e. Salvum et incolumem servo, Incolumem præsto, Sospito. Apud Demetr. Phaler. Ἐγὼ μέν σε ἔσωσα, καὶ σὺ μὲν δι' ἐμὲ ἐσώθης, ἐγὼ δὲ διά σε ἀπωλόμην, ubi etiam nota oppositionem horum verborum: ut et ap. Isocr. Panath. Οὓς προσῆκε σώζειν, τούτους ἀπολλύντες, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 38.) Μὴ περιϊδεῖν ἀπολομένους τοὺς σώσαντας ὑμᾶς. Plut. Popl. utitur cum dat. instrumentali, Φυγῇ πρὸς τὴν πόλιν ἔσωζον ἑαυτοὺς, Fuga in urbem capta saluti suæ consuluerunt. Item aliquis dicitur σώζειν τὰ ἑαυτοῦ, Salvas et incolumes conservare res suas. Nisi malis simpliciter Conservare, Tueri, cui opp. τὸ ἀποβάλλειν, Xen. K. Π. 3, (3, 20.) Οἱ μὲν νικῶντες τά τε ἑαυτῶν σώζουσι, καὶ τὰ τῶν ἡττημένων προσλαμβάνουσιν· οἱ δ' ἡττώμενοι ἅμα ἑαυτούς τε καὶ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι. Sic et ap. Herodian. (8, 3, 14.) Οὐ τὰ ἄλλων λαβεῖν, ἀλλὰ τὰ αὑτῶν σώζειν, Non aliena occupare, sed sua tueri et conservare. Itidem Dem. σώζειν τὰ χρήματα, Conservare res suas. Aristot. Eth. dicit etiam, Τὰ σύμμετρα σιτία καὶ ποτὰ ποιεῖν καὶ αὔξειν καὶ σώζειν τὴν ὑγίειαν: contra autem πλείω ἢ ἐλάττω γενόμενα φθείρειν. Item σώζειν τὴν πόλιν s. τὴν πολιτείαν, aut τὴν πατρίδα dicitur aliquis vel res aliqua. Aristot. Rhet. 1. Τὸ σῶζον τὴν πολιτείαν, Id cujus ope resp. servatur incolumis: Eth. 10, 9. Θεωρῆσαι τὰ ποῖα σώζει καὶ φθείρει τὰς πόλεις. Ubi nota τῷ σώζειν opponi τὸ φθείρειν. Plato autem in eod. loquendi genere ei opposuit τὸ ἀπολλύναι, in Minoë, Τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Et Herodian. 8, (3, 5.) Τὴν πατρίδα σώζειν. Et Matth. 1, (21.) Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ, Populum suum servabit: quomodo et λαοσσόος Ἀπόλλων dici existimatur, παρὰ τὸ σῶσαι τὸν λαόν. Item in judicio aliquid aliquem σώζειν dicitur, quod causam ejus tuetur et eum absolvit: ut ἡ σώζουσα ψῆφος, Sententia absolutoria, quæ et λευκή: cui opp. ἡ καθαιροῦσα, s. μέλαινα, i. e. Sententia damnatoria, teste Bud. quoque. Sed frequenter, omisso subst. ψῆφος, dicitur simpliciter ἡ σώζουσα, Lucian. (1, 856.) Τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις. Sed et alia quævis σώζοντα dicuntur, Quæ salutaria sunt, Thuc. 5, (69.) p. 188. Πλείω σώζουσαν, Magis salutarem. Et Dem. Philipp. 2. Τὰ βέλτιστα καὶ σώσοντα, Quæ futura sunt salutaria. Quibus in ll. subaudiri potest τὰ πράγματα: quod habes ap. Thuc. 1. Ὅπερ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πράγματα, Quod plane salutem rebus eorum attulit. Paulo aliter Herodian. 7, (5, 9.) Σώζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεύοντι, Fidem principi ac benevolentiam servare. Cui adde hoc Demetr. Phal. Σῶσαι τὸ μέτρον, Servare modum. Et hoc Alex. Aphr. Διὰ τὸ σώζειν τὴν πρὸς αὐτὰς ἀκολουθίαν, Ob tuendas consequentias, ut quidem Bud. interpr. || Pass. Σώζομαι, Servor, Servor incolumis, Incolumis evado, Herodian. 4, (4, 9.) Ἐβόα μέγαν κίνδυνον πεφευγέναι,

μόλις τε σωθῆναι, Magnum periculum se effugisse, vixque evasisse salvum et incolumem: 7, (9, 17.) Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν, Pauci duntaxat evaserunt incolumes. Et Plut. de Frat. Am. Ἀκούσας ὅτι σώζεται, Cum eum evasisse incolumem audisset. Item φεύγοντα σωθῆναι, Fuga sibi consuluisse, incolumem evasisse, ut Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι. Interdum additur ἐκ cum gen. suo, Aristot. Rhet. 1. σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, Evadere e periculis incolumem, Servari e periculis, Effugere pericula. Sic Plato, Πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Quomodo evasisti e prælio? Quomodo nobis e pugna salvus advenis? Itidem Herodian. 7, (9, 22.) Οἵτινες ἐσώθησαν ἐκ τῆς μάχης, Qui e pugna supererant, Polit. Item aliquis σώζεται εἰς, qui salvus et incolumis pervenit in, ut qui fugit τοὺς διώκοντας aut τὸν ἐπείγοντα κίνδυνον. Isocr. Evag. (11.) Διαφυγὼν δὲ τὸν κίνδυνον, καὶ σωθεὶς εἰς Σόλους τῆς Κιλικίας, Cum periculum effugisset, salvusque et incolumis pervenisset Solos Ciliciæ urbem. Itidem aliquis dicitur εἰς οἶκον σώζεσθαι s. B οἴκαδε σώζεσθαι, Cum domum suam salvus et incolumis redit. Herod. (4, 97.) Σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμὸν, Cum sospes domum rediero. Sic Plato Epist. 7. Οἴκαδε ἐσώθην, Salvus domum redii. Et Xen. Ἑλλ. 1, (6, 6.) Ἦν σωθῇ οἴκαδε. Itidem Lucill. Epigr. Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσέος ἐς τὰ πατρῷα, Ulyssis, qui post vigesimum annum redierat domum salvus et incolumis, Ulyssis post vigesimum annum reducis. Sic Eur. σώζομαι εἰς οἴκους. Et Greg. Naz. Εἰς τὸ ὄρος σώζου, Ut salvus sis ac incolumis, in montem te recipe, vel, Ut saluti tuæ consulas. Gallice itidem diceremus, Sauvez-vous en la montagne. Et ap. Xen. σώζεσθαι πρὸς τὸ στρατόπεδον, Salvum pervenire in castra, ut e præcedentibus patet: sc. K. Π. 5, (4, 8.) p. 80. Καὶ ὁ μὲν Ἀσσύριος διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο· οἱ δὲ Καδούσιοι ἐσώζοντο πρὸς τὸ στρατόπεδον. Apud Eund. Ἑλλ. 1, (7, 7.) quidam dicit se ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι, Vasis farinarii ope e naufragio evasisse s. servatum fuisse. Cui adde hoc Synesii Ep. C 4. Ἀφ' ἧς παρὰ δόξαν ἐσώθημεν, A qua præter spem servati fuimus, Cujus auxilio præter opinionem evasimus. Isocr. autem in Archid. dicit, Διὰ μὲν κακίαν ἀπολλύμενον, δι' ἀρετὴν δὲ σωζόμενον, Cui vitium exitio, virtus autem saluti fuit, Qui vitii causa periit, virtutis autem beneficio servatus fuit. Ubi etiam nota opponi sibi σώζεσθαί et ἀπόλλυσθαι, sicut et ap. Xen. K. Π. 3, (2, 7.) Ἐπεὶ δ' ἑάλωμεν, σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες, νῦν ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι. Aristoph. vero ei opp. δυστυχεῖν: B. (1450.) Εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς τἀναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν, Si hæc nobis infortuniorum et calamitatum causa sunt, quomodo non saluti nobis fuerit, si contraria sectemur? Item et πόλις σώζεσθαι dicitur Quæ servatur incolumis, s. Quæ salva et incolumis permanet in statu suo. Aristot. Polit. 2. Δεῖ γὰρ τὴν πολιτείαν τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι, πάντα βούλεσθαι τὰ μέρη τῆς πόλεως εἶναι καὶ διαμένειν ταυτὰ, Quæ incolumis servari vult: 7. Αἱ γὰρ πλεῖσται τῶν τοιούτων πόλεων, πολεμοῦσαι μὲν σώζονται, κατακτησάμεναι δὲ τὴν ἀρχὴν, ἀπόλλυνται, Crebris bellis servantur incolumes. Item D et res aliquorum vel alicujus dicuntur σώζεσθαι. Dem. (118.) Ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων, Quomodo Græcorum res, vel etiam vires, incolumes servari possint. Et Plut. περὶ Εὐθυμίας dicit μανικὸν esse τὸ τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνιᾶσθαι, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζομένοις, Iis quæ salva et incolumia conservantur. || Apud Theologos et in sacris Literis σώζεσθαι et Servari, signif. Æternam salutem consequi, ut contra ἀπόλλυσθαι, Æterna morte damnari. Matth. 10, (22.) et Marc. 13, (13.) Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, Qui perseveraverit usque ad finem, hic salvus erit. Sic alibi passim. || Σώζεο ex Epigr. affertur pro Vale. Possis etiam interpretari Salvus sis, Deus te salvum et incolumem conservet. || Τὰ σωζόμενα scripta alicujus, dicuntur Quæ salva ad nos pervenerunt, nec tempore interciderunt. Qua in signif. dicuntur a Latinis aliqua scripta extare: A ut, Ξενοφῶντος τὰ σωζόμενα. Et, Πυθαγόρου τὰ σωζόμενα ἔπη. || Σώζεσθαι exp. etiam Ad frugem bonam pervenire. Quomodo accipi potest in hoc Diogenis dicto ap. Plut. de Discern. Amico et Adul. Τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν: quoniam sc. illi διδάσκουσι, hi autem ἐλέγχουσι. || Exp. etiam Manere, Permanere, Gal. 1 ad Gl. Σώζεται δ' ὅμως καὶ τότε ἡ ἰδία αὐτῶν βραδυτής τε καὶ ἀραιότης. Malim ego, Salva et incolumis permanet, Servatur incolumis.

Porro notandum, in præt. perf. pass. et iis quæ inde formantur, retineri σ, ut in σέσωσμαι et σεσωσμένος: in aor. autem primo, non itidem, et similiter in iis quæ inde formantur; dicitur enim ἐσώθην, σωθῆναι, σωθεὶς, σωθήσομαι, σωθήσεσθαι, σωθησόμενος: ita ut præt. quidem e σώζω formatum sit, aoristus autem cum suis a σόω aut σόω formatus esse videatur. Sed et in tertia persona præteriti pass. σ abjicitur interdum, eodemque modo in verbalibus ex eo derivatis: ut in σωτὴρ, σωτήριος, σωτηρία, et simili- B bus: interdum vero retinetur, ut in σωστικὸς et σῶστρον.

[Σώζω τινά τινος, Soph. Antig. 1162. "Fischer, ad Palæph. 78. Brunck. ad Eur. Bacch. 782. Orest. p. 181. Valck. Phœn. p. 275. Hipp. p. 264. Abresch. Lectt. Aristæn. 277. ad Charit. 324. Zeun. ad Xen. K. Π. 498. 553. Lennep. ad Phal. 138. 154. Jacobs. Anim. 55. 83. Anth. 11, 105. Huschk. Anal. 103. Antip. Sid. 53. Porson. Phœn. 737. Heind. ad Plat. Theæt. 403. Musgr. Suppl. 564. Iph. T. 593. Hel. 273. Bacch. 792. Alc. 1023. Markl. Iph. p. 41. 360. Wakef. Trach. 682. Memoria teneo, Memini, Brunck. Œd. T. 318. Trach. 684. Porson. Hec. p. xxxiii. Ed. 2. Eur. Hel. 274. (Ion. 703. Barnes.) cf. Herod. 467, 98. Recipio, Diod. S. 2, 350. Σώζεσθαι, σώζειν, Servare, Tenere, de memoria, Heind. ad Plat. Theæt. 318. 354. Med., Steph. Dial. 65. Aristoph. Ἱππ. 1017. 1024. (1042.) Σώζεο, Vale, Jacobs. Anth. 11, 152. Σώζοισθε, Valete, Palladas 43. Ζεῦ σῶσον, Jacobs. Anth. 10, 141. Σέσωκα, ad C Phalar. 314. (316.) Μοῖρα σωζομένη, Musgr. Iph. T. 1490. Σεσωσμένος, Vivus, Soph. Trach. 735. Σώζομαι θνήσκειν, h. e. ἀπὸ τοῦ θν., Markl. Iph. p. 380. Sic Phœn. 609. Br. Σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν, Alc. 11. ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην, ubi v. Wakef.: cf. Ἐρύκω, Ἐκσώζω: (Wakef. Phil. 1348.) cf. Jacobs. Anth. 7, 151. Porson. Hec. p. xxxii. Ed. 2. Opp. Ἁ. 5, 16. ῥύσατο δμηθήμεναι. Sic Il. Σ. 585. δακέειν—ἀπετρωπῶντο λεόντων: v. Heyn. Σώζω, * Σῴζω, Valck. ad Röv. p. 68. De nomm. proprr. a σώζω derivatis, ad Herod. 418. 624." Schæf. Mss. "Cum gen., sine præp., Lycophr. 679. Σώζου, Vale, Nonn. D. 4, 186." Wakef. Mss. Dionys. H. de C. VV. 136. Schæf. Add. p. 184. Longinus p. 38. 129. Toup. Σώζομαι μόλις, ad Greg. Cor. 65. "Vi sua σωτὴρ est, Qui perdita recuperat. Hoc enim proprie dicebatur Græce σώζειν, Latine Servare. Virgilianum illud in Ecl. 9. Certe equidem audieram — Omnia carminibus vestrum servasse Menalcam, Serv. exp. Recuperasse. Amiserat enim, inquit, posses- D siones suas Virgilius bello civili." Valck. Schol. in N. T. 1, 46. Cf. Ἀσώτως. "Ut indicaretur origo, debuerat literæ ω subscribi ι: est enim e * Σοΐζειν, a Σόος. Hesychius formam nobis servavit Laconicam * Ἀπεσοΐξε, cui vulgaris respondet ἀπέσωζε. Verba in ιζειν Lacones flectebant in ιδδειν: pro μουσίζειν itaque dicebant * μουσίδδειν, pro * σοΐζειν * σοΐδδειν: pro ὁμηρίζειν, Homerum imitari, * ὁμηρίδδειν, quod præbet Hes." Idem ibid. 2, 488. * Σωΐζω, Append. ad Bast. Ep. Cr. 31. Cf. Lobeck. Phryn. 616. et v. Ἀποσοΐζω. * "Σώζουσα, Artemisia, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.]

[* Σωσιάνειρος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. p. 82. * Σωσίκοσμος, Phot. ap. Œcumen. p. 692.] Σωσίοικος, Domus conservans, Domuum sospitator, Qui domus conservat incolumes et salvas, ὁ τοὺς οἴκους σώζων, Hes. ["Apollon. Lex. v. Σῶκος." Schleusner. Mss.] Σωσίπολις, Urbis s. Urbium sospitator et tutor, Qui urbem s. urbes conservat, Aristoph. (Ἁ. 163.) Talis est ὁ λαοσσόος Ἀπόλλων et ἡ λαοσσόος Ἀθηναίη.

[" Markl. Suppl. 376." Schæf. Mss.] Eandem comp. formam HABENT, Σωσίβιος, ET Σωσικλῆς, ET Σωσίθεος, ET Σωσίπατρος, ET Σωσίστρατος, ET Σωσιφάνης, et * " Σώσιππος, Heyn. Hom. 8, 355." Schæf. Mss.] quæ Nomina propria sunt ap. Suid. et alios: sin autem appellative usurparentur, eandem interpretationis formam admitterent, quam præcedentia duo σωσίοικος et σωσίπολις: σωσίθεος tamen pass. potius quam activam signif. haberet. || Σωσίβιοι dicuntur etiam οἱ κωβιοὶ, Gobii pisces, teste Hesychio.

[* Σωστὸς, Salvus, Bast. Ep. Cr. 74. " Musgr. Herc. F. 1387. Apoll. Dysc. p. 46. Teuch." Schæf. Mss.] " Ἄσωστος, SIVE Ἄσωτος, ὁ, ἡ, Qui ser- " vari s. sospitari nequit, De cujus salute spes nulla " est, Aristot. Probl. 2. Διὸ καὶ τοὺς ἐκθνήσκοντας " κινοῦσι πταρμικῷ, ὡς ἐὰν μὴ τοῦτο δύνωνται πάσχειν, " ἀσώτους ὄντας. Item Perditus, Deploratus, Profli- " gatus, Calamitosus, Plut. Alcibiade, non procul " ab initio, Εἰ μὲν τέθνηκεν, ἡμέρᾳ μιᾷ διὰ τὸ κήρυ- " γμα φανεῖσθαι πρότερον· εἰ δὲ σῶς ἐστιν, ἄσωστον " αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι, Fore eum in reli- " quo vitæ curriculo profligatum s. afflictum et mi- " serum. Rursum pro Perditus et Profligatus acci- " pitur et in alia signif., sc. pro Perire dignus, Indi- " gnus salute, Soph. Aj. (190.) p. 12. τᾶς ἀσώτου " Σισυφιδᾶν γενεᾶς, ubi tamen Schol. et Suidas cum " eo exp. τῆς ἐξώλους καὶ σώζεσθαι μὴ δυναμένης." [" Ἄσωστος, Schneid. ad Aristot. H. A. p. 671. (sic φυκτὰ Il. Π. 128.)" Schæf. Mss. Ælian. H. A. 13, 7. Vide Ἄσωτος alibi. * Σώστης, i. q. σωτὴρ, Reisk. ad Æschin. p. 287.] Σωστικὸς, Servandi s. Conservandi vim habens, Conservator, Tutator, Aristot. de Mundo, Τὸ ἴσον, σωστικόν πως ἐστι τῆς ὁμονοίας, Æqualitate conservari solet concordia, Æqualitas tutrix est concordiæ. [" De aura secunda, sc. navibus, Philes p. 258." Schleusner. Mss. * " Σωστικῶς, Dionys. Areop. 40. 213. 246." Kall. Mss. " Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffridum p. 85." Boiss. Mss. * Σωστὴρ, unde * Σωστήριος, e quo * Σωστήριον, et contracte.] Σῶστρον, τὸ, Præmium quod conservatus conservatori reddit, Præmium quod datur alicui qui aliquem aut aliquid servavit: ut Romæ quercina corona dari solebat τῷ σώσαντι πολίτην ἐν πολέμῳ, Ei qui civem in bello servasset. Apud Xen. autem de servo fugitivo, (Ἀπ. 2, 10, 1.) Ἄλλους παρακαλῶ σῶστρα τούτῳ ἀνακηρύσσειν, Ut præmia denuntient ei, qui fugitivum mihi asservarit. Vide et Σωτήρια. [Lucian. 1, 322. 2, 272. " Ind. Xen. Mem., ad Il. Δ. 478. ad Phalar. 304. Thom. M. 587. Musgr. Herc. F. 1387." Schæf. Mss. " Etym. M. Hes. v. Ῥύτρα." Wakef. Mss. " Σῶστρα τοῦ παιδὸς θύειν τοῖς θεοῖς, Pro servato filio sacra facere diis, Herod. 1, 118." Schw. Mss.]

Σωτέος, Servandus, Dignus qui servetur. Apud Hes. vero LEGITUR Σώστελος, itidem expositum σωσθῆναι ἄξιος, Qui servari meretur: fortasse pro σωστέος. Nam ut σωστικὸς dicitur, ita et * σωστέος dici posse non dubitandum est. [Imo dicitur ab Eur. Herc. F. 1385. Οὐ λειπτέον τάδ', ἀθλίως δὲ σωστέον. " Greg. Naz. Carm. p. 10." Kall. Mss.]

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, Servator, Salutis auctor, Qui salutem dat vel dedit. Plerumque Dei epitheton, Athen. (38.) Διὸς Σωτῆρος, Jovis Servatoris, et ap. Lucian. (2, 69.) hoc Epigramma extat, Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων, Diis servatoribus, i. e. Castori et Polluci. At justissimo titulo Jesus Christus Σωτὴρ dicitur, Solus enim humani generis servator est. Pro hoc autem Servatoris nomine multi veteres Theologi Salvatoris nomen de ipso usurparunt, non satis Latine, vel potius nullo modo Latine. Homines quoque σωτῆρες dicuntur, sed in primis principes et fortes viri, Dem. (240.) Φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο, Isocr. Paneg. (22.) Μᾶλλον ἐπιθυμοῦντες ἡγεμόνες ἢ δεσπόται προσαγορεύεσθαι, καὶ σωτῆρες, ἀλλὰ μὴ λυμεῶνες ἀποκαλεῖσθαι, Plut. de Fort. Alex. Οἱ δὲ εὐεργέτας, οἱ δὲ καλλινίκους, οἱ δὲ σωτῆρας, οἱ δὲ μεγάλους ἀνηγόρευσαν ἑαυτούς: ut Antiochus ille, qui Σωτῆρος cognomen habuit. Et Cic. in Verr. 4. (2, 63.) Itaque C. Verrem non solum patronum istius insulæ, sed

A etiam Σωτῆρα inscriptum vidi Syracusis. Hoc quantum est? ita magnum ut Latino uno verbo exprimi non possit: is est nimirum σωτὴρ, qui salutem dedit. Interdum gen. additur, Plut. de Herod. Σωτῆρας ἀνηγόρευσε τῆς Ἑλλάδος. Herodian. 8, (3, 9.) Σωτῆρας καὶ προμάχους Ἰταλίας πάσης ἀναγραφῆναι, Titulum servatorum ac propugnatorum totius Italiæ mereri. Plato Symp. Σωτῆρας τῆς Λακεδαίμονος, Dem. (1391.) Τῶν Ἡρακλέους παίδων, ὃς τοὺς ἄλλους ἔσωζε, σωτῆρες ὠνομάσθησαν. Rursum e Plat. de LL. Σωτὴρ περὶ πόλιν, pro Civitatis servator. [" Lennep. Phal. 70. 197. ad Herod. 686. ad Horat. p. 30. Zeun., ad Diod. S. 1, 206. 424. 2, 459. 478. 612. 625. Thom. M. 550. Musgr. Herc. F. 109. 522. Wakef. ibid. S. Cr. 5, 70. Soph. Phil. fin. Jacobs. Anth. 12, 203. Lobeck. Aj. p. 275. Ζεὺς Σ., ad Xen. Œc. 7, 1. Schneid. p. 40. ad Diod. S. 1, 249. 665. Athen. 1. p. 47. Wakef. Eum. 763. Abresch. Æsch. 2, 107. Jacobs. Anth. 6, 254. 314. T. H. ad Plutum p. 459. Brunck. Soph. 3, 429. Epith. Dioscurorum,
B Wessel. Obss. 215. ad Lucian. 1, 285. Alciphr. 442. Σωτὴρ pro σώτειρα, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 226. ad Soph. Œd. T. 80. Phil. 1471. Valck. Anim. ad Ammon. 129. ad Charit. 246. ad Lucian. 1, 285. Eur. Med. 362. Heyn. Hom. 7, 516. Σ. κακῶν, Porson. Hec. p. xxxii. Ed. 2. Τὸ τρίτον τῷ Σ., Heind. ad Plat. Charm. 93. Τιμαὶ σωτῆρες, Eur. El. 993. ad Lucian. 1, 285." Schæf. Mss. Luc. Evang. 1, 47. Schleusn. Lex. N. T.] FEMIN. Σώτειρα, ἡ, Servatrix, Paus. Attic. (44, 7.) p. 29. Ἐπὶ τῷδε Σωτείρας ἄγαλμα ἐποιήσαντο Ἀρτέμιδος: 33. Ἀρτέμιδος Σωτείρας ἐπίκλησιν χαλκοῦν ἄγαλμα. Est et Minervæ cognomen, ut testatur Schol. Aristoph., quæ alio nomine et Λαοσσόος appellatur, a servandis populis. [" Valck. Anim. ad Ammon. 129. ad Herod. 28. ad Diod. S. 1, 206. ad Charit. 302. Jacobs. Anth. 8, 22. 120. Thom. M. 550. Κόρη σ., ibid. Phryn. Ecl. 150." Schæf. Mss. * " Κοσμοσώτειρα, Montf. Palæogr. 92." Kall. Mss.]

C Σωτήριος, ὁ, ἡ, i. q. σωστικὸς, Conservandi vim habens, Conservator et tutator, Plato Epist. 7. Φάρμακον ἐπενεγκὼν τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δεσμὸν, τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον, Et ephororum magistratum, conservatorem regii principatus. Itidem Soph. (Aj. 779.) τάχ' ἂν Γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι, Salutem ei attulerimus, Salutis auctores ei fuerimus, Eum servare queamus. Interdum sine gen. pro Salutifer, Salutaris, Salutem afferens. Herodian. 2, (8, 3.) Ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, Manum porrigere salutarem. Aliquanto ante, Συμβουλεύουσι γὰρ ἡμῖν αἰεὶ τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια, Optima atque salutaria, Polit. Et Plut. Νοῦν ἔχων σωτήρια φρονοῦντα. Apud Eund. πρᾶξις σωτήριος, Res salutaris. Quin etiam affertur e Gal. ad Gl. Σωτήριον τὸ νόσημα, pro Morbus salutaris, non exitiosus. Thuc. cum dat. junxit, (7, 64.) p. 255. Αὐτός τε αὐτῷ ὠφέλιμος γένοιτο, καὶ τοῖς ξύμπασι σωτήριος, i. e. σωτηρίας πρόξενος, ut Schol. in alio ejus loco exp. || Σωτήριος, Hesychio ὁ οὔριος ἄνεμος, Ventus secundus. [" Wakef. S. Cr. 1, 72. Poët. Lat. Min. 2. p.
D 549. Valck. Phœn. p. 387. ad Eur. Or. 1203. ad Diod. S. 1, 665. Kuster. Bibl. Chois. 61. Ζεὺς σ., Brunck. Soph. 3, 429. Fem., ad Dionys. H. 2, 1229." Schæf. Mss. " Σωτηριώτερος, Hes. v. Σαώτερος." Wakef. Mss. Ἱκέτης σ., Salvus, Soph. Œd. C. 487.: Xen. Ἱππ. 3, 12. Eur. Phœn. 935. Titus 2, 11. * Σωτήριον, τὸ, Salus, LXX. Isai. 38, 11. τοῦ Θεοῦ, cf. Luc. 2, 30. Ps. 84, 7. Τὸ σ. σου δῴης ἡμῖν. Vide Schleusn. Lex. N. et V. T. * Σωτηρίως, Gl. Salutariter, " Orig. c. Cels. 3. p. 121." Seager. Mss. " Athan. 1, 34. Method. 422. Dionys. Areop. 20. Clem. Alex. 142." Kall. Mss.]

ITEM Σωτήρια, τὰ, sc. ἱερὰ, Sacra s. Festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν, sc. ob datam salutem, Herodian. 1, (10, 16.) Παρέπεμπέ τε τὴν θεὸν χαίρων, καὶ σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε, Polit. Populus omnis pro salute imperatoris diem lætabundus celebrabat. Idem 4, (4, 12.) Ῥίψας ἑαυτὸν ἐς γῆν, ὠμολόγει τε χαριστήρια, ἔθνέ τε σωτήρια, Polit. Gratias agebat,

votis quasi pro salute susceptis. Sic Plut. Galba, Ἔθυσε σωτήρια, καὶ παρεσκεύασε λαμπρὰν ἑστίασιν. Item, Σωτήρια θύουσιν αὐτῷ, affertur pro Ei tanquam servatori immolant. Et e Luciano (1, 831.) Ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων, Hunc diem lætabundus pro salute parta celebraturus, Vota pro salute facta hodie persoluturus, Hodie diis sacrificaturus ob datam salutem. Σωτήρια dicuntur etiam Præmia quæ medico servatori dantur, æger medico persolvit ob redditam salutem: quæ et σῶστρα nominantur et ἰατρεῖα, ut J. Poll. testatur 6, c. 40. Ἰδίως δὲ ἰατρῷ μὲν, (διδόμενος μισθὸς,) σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα. Sic illa superiora σωτήρια dicentur θύματα s. Sacrificia quæ diis fiunt ob datam salutem; nam sacrificia eis veluti merces aliqua offeruntur pro beneficio: seu Vota quæ persolvuntur deo ob acceptam salutem; solent enim qui salutem a deo petunt, votis se interdum obstringere, quæ persolvunt, cum salutem postulatam impetrarunt. [" Ad Herod. 686. ad Diod. S. 2, 235. Jacobs. Anth. 12, 203. Cloacæ, 11, 85." Schæf. Mss. Reinesius Var. Lectt. 3. p. 469.]

Σωτηρία, ἡ, substantive, Salus, Aristot. Rhet. 1. Ἡ οἰκεία σωτηρία, Privata salus: cui opp. ἡ τοῦ κοινοῦ σωτηρία, Salus reip., ut ap. Thuc. 2, (60.) Ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις ἐκπεπληγμένοι, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, Ut domesticis incommodis consternati communem salutem dimittatis: ubi etiam nota κακοπραγίας opponi τῇ σωτηρίᾳ, ut Aristoph. δυστυχεῖν et σώζεσθαι inter se opponere, supra docui. Herodian. 2, (1, 18.) Ἥδε ἡμῶν ἡ ἄφιξις ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Salutem tum nostram tum Romani imperii petitum venimus: 4, (4, 17.) Ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, Pro salute sua. Æschin. (72.) Περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας, De salute corporis, Isocr. Δεδιέναι καὶ βουλεύεσθαι περὶ τῆς σωτηρίας, Metuere de salute sua, Ep. ad Phil. Ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας ἔχουσι τῆς αὐτῶν σωτηρίας, In te salutis suæ spem repositam habent, Aristot. Rhet. 2. Δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι σωτηρίας, περὶ οὗ ἀγωνιῶσι, Thuc. 8, (53.) p. 279. Ἤν τινα ἐλπίδα ἔχῃ σωτηρίας. Contra Plut. Alcib. Οὐδεμία σωτηρίας ἐλπὶς ὑπελείπετο τῇ πόλει, Nulla salutis spes relicta erat civitati. Cui simile hoc Thuc. 8, (75.) p. 286. Νομίζοντες οὔτε ἐκείνοις ἀποστροφὴν σωτηρίας οὔτε σφίσιν εἶναι, Non esse nec illis nec sibi quo se verterent ad salutem consequendam. Et hoc Isocr. Archid. Οὐδεμιᾶς αὐτῷ σωτηρίας ὑπολειπομένης. Rursum Thuc. p. 276. Οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν ἢν μὴ κ. τ. λ.; 8, (54.) p. 280. Διδασκόμενος μὴ εἶναι ἄλλην σωτηρίαν, ubi σωτηρίαν existimo posse exponi ἐλπίδα σωτηρίας, ut habes ap. Æschin. (66.) Μίαν ἐλπίδα λοιπὴν κατεῖδε σωτηρίας, ἔνορκον λαβεῖν τὸν Ἀθηναίων δῆμον. Itidem sequente infin. ap. Thuc. 7, (81.) p. 262. Νομίζων εἶναι σωτηρίαν τὸ ὡς τάχιστα ὑποχωρεῖν, Saluti fore, si quamprimum recederet. Secus ap. Herodian. 7, (5, 1.) Ἤιδεσαν ἑαυτοῖς σωτηρίαν ὑπάρχουσαν εἰ τὰ τολμηθέντα αὐτοῖς αὐξήσαιεν ἔργοις μείζοσι. Rursum Thuc. 6, (60.) p. 217. Βεβαιοτέραν αὐτῷ σωτηρίαν εἶναι ὁμολογήσαντι μετ' ἀδείας, ἢ ἀρνηθέντι, Certiorem ei salutem allaturum, si confidenter fateatur quam si neget. Contra Philo V. M. 1. Ἐν ἐσχάταις ἦσαν συμφοραῖς καὶ σωτηρίας ἀπογνώσει, In extremis versabantur ærumnis salutisque desperatione, i. e. οὐδεμίαν εἶχον ἐλπίδα σωτηρίας. Item τῷ σωτηρίας δεομένῳ, Ei qui salutem quærit: τῷ βουλομένῳ σώζεσθαι, Ei qui saluti suæ consultum vult: ambo ap. Plut. Et, Ἐξ ἅπαντος τρόπου ζητεῖν τὴν σωτηρίαν, Isocr. Paneg. Et Thuc. 6, (83.) p. 224. Τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπορίζεσθαι. Rursum Plut. Amat. Narr. Σωτηρίας ἔτυχε παρ' αὐτῶν, Salutem per eos consecutus est. Quomodo et Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Νίκης τετυχήκαμεν καὶ σωτηρίας. Stulti autem sunt ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἴκοι ἔχοντες καὶ παρ' αὐτῶν, ἄλλην ἐθέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν, ut Plut. tradit ex Eur. Ubi sicut λαμβάνειν σωτηρίαν dicitur, ita et δοῦναι: ut ap. Dem. (332.) Ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖς τὴν ταχίστην ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπηρτημένων φόβων δότε, καὶ σωτηρίαν ἀσφαλῆ. At ille, qui accipit, dicitur σωτηρίας χάριν εἰδέναι τῷ διδόντι, ap. Plut. Ipsa autem σωτηρία dicitur γίνεσθαι διά τινος, ut ap. Aristot. Polit. 5. Ὁ τρόπος δι' οὗ γίνεται σωτηρία ταῖς τυραννίσι, Modus quo tyrannis conservatur: Rhet. 1. Ἐν τοῖς νόμοις ἐστὶν ἡ σωτηρία τῆς πόλεως, In legibus consistit salus civitatis, Civitas conservatur legibus, Leges salutem dant civitati: si sc. bonæ sint et serventur. Cui simile hoc Xen. Ἑλλ. 7, (1, 2.) Ἐκ τῆς θαλάττης ἅπασα ὑμῖν ἤρτηται σωτηρία, Tota vestra salus pendet e mari. || At ἡ ἐς τὴν πατρίδα σωτηρία, Salvus in patriam reditus, Thuc. Περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας. Sic Plato, Τῆς πάλιν οἴκαδε σωτηρίας, Reditus in patriam. Itidem σώζεσθαι ἐς τὴν πατρίδα et σώζεσθαι οἴκαδε dicitur, Salvum et incolumem domum s. in patriam redire. || Σωτηρία, signif. etiam Conservatio, qua sc. aliquid conservatur incolume et in statu suo, Aristot. Polit. 6. Τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Quo referri potest hoc Plut. Symp. 3, 1. Τοῖς φυομένοις καὶ βλαστάνουσι τὰ φύλλα σωτηρίας ἕνεκα τοῦ καρποῦ γέγονε, Ut servent et tueantur ab externa injuria, veluti solis, pluviæ, et similium. [Sanatio, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 317. Reditus, ibid. " Plut. Mor. 1, 971. Valck. Adoniaz. p. 261. ad Charit. 240. Musgr. Or. 1203. Musgr. Iph. T. 593." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

Σωτηριώδης, i. q. σωτήριος, i. e. Salutaris, Salutifer, Qui salutem dat, Sospitalis, Plaut. Qui tibi sospitalis fuit. [Gl. Saluberrimus, Dio Cass. 509. * Σωτηριωδῶς, Gl. Salubriter, Salutariter, " Andr. Cr. 30. Greg. Thaum. in Orig. 9." Kall. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 269." Boiss. Mss.] AT Σωτηριακὸν, Hes. τὸ εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον, Pretium quod pro funeris elatione datur. [* " Σωτηρικὸς, Athan. 1, 494." Kall. Mss. " Gal. de Opt. Secta 4. Τῶν τεχνῶν αἱ μὲν ποιητικαὶ τῶν μὴ ὄντων, αἱ δὲ σωτηρικαὶ τῶν γεγονότων. Et mox, Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ποιουσῶν ἢ * σωτηρουσῶν τεχνῶν, ubi Goulston. e Mss. συντηρητικαὶ et συντηρουσῶν dedit." Schn. Lex. * " Σωτήριχος, Servator, Nicarchus 37. Lucian. 3, 669." Schæf. Mss., ad Greg. Cor. 292.]

Ἀνασώζω, Servo, Salvum et incolumem præsto, Restituo pristinæ incolumitati, Facio ut quis salvus evadat. In quo sensu ponitur cum solo accus., interdum et gen. habet: ut ἀνασώζειν τινὰ κινδύνου. Apud Soph. (El. 1133.) ἀνασώζειν φόνου, Servare a cæde. || Sarcio, Recupero, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 16.) Ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν, ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Est enim ἀνασώσασθαι aor. med. activi ἀνασῶσαι signif. habens. Ἀνασώζομαι, pass. Servor, Incolumitati restituor, Salvus evado. Interdum absolute ponitur, nonnunquam cum præp. ἐκ genitivo juncta: ut, Ἀνασωθεὶς ἐκ τῆς θαλάσσης. Nonnunquam et cum præp. εἰς suum accus. habente, ut, Ἀνασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα, ap. Diod. S., Cum salvus evasisset in patriam, [" 1, 159. Ad Herod. 270. 670. Brunck. Aristoph. 1, 14. Crinagor. 25." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀνάσωσις, Gloss. Herod. 4, 134." Elberling. Mss. * " Ἀνάσωσμα, Tzetz. ad Lycophr. 1297." Kall. Mss. * Ἀνασωσμὸς, Salvatio, Liberatio, Aqu. Gen. 45, 7.] " Ἐπανασώζω, i. q. ἀνακτῶμαι, Bud." [" Const. Manass. Chron. p. 115." Boiss. Mss. * " Ἐπανασωστικὸς, Lydus de Mens. 52." Schæf. Mss. * "Προανασώζω, Andr. Cr. 272." Kall. Mss. * Συνανασώζω, Strabo 10. p. 735. Polyb. 3, 77, 6. 4, 25, 6.]

Ἀντισώζω, Vicissim servo. Alii, Instauro, [" Paus. Suid." Wakef. Mss.]

Ἀποσώζω, Salvum et incolumem servo, reduco, reverti facio, cum præp. εἰς accusativo juncta, Xen. K. Ἀ. 2, (3, 11.) Εὕρημα ἐποιησάμην εἴπως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς, Vos salvos et incolumes in Græciam reducere. Nam hæc mihi videtur commoda esse interpr. Idem Ἑλλ. 7, (2, 19.) Οὕτω δὴ οἴκαδε καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἃ ἦγον ἀπέσωσαν, i. e., meo quidem judicio, Seipsos domum salvos et incolumes retulerunt, una cum iis quæ advehebant; vel, Salvis etiam iis quæ advehebant. Bud., postquam περισώζω exposuit Tandem servo, Incolumem tandem servo, subjungit, hoc etiam ἀποσώζειν dici: citatque priorem illum Xen. locum, ubi tamen ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλ-

λάδα malim interpretari, ut feci, Incolumes reducere in Græciam, quam Incolumes servare in Græciam: quod Servo videatur dure jungi cum præp. motum ad locum significante. At in Gallica lingua verb. Sauver nihilo durius cum hujusmodi præpositione jungitur, quam in Græca. Nam dicimus, Il s'est sauvé en sa maison, pro eo quod est, ad verbum, Servavit se in ædes suas, Græce, ἀπέσωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν. Sed hoc genus loquendi, Il s'est sauvé en sa maison, nobis sonat Confugit domum suam, salvum se et incolumem servans. Vel, Domum suam se recepit, saluti suæ consulens. Vel, invertendo hanc dicendi formulam, Saluti suæ consuluit, domum se recipiendo. Nec dubium est quin itidem sub Græco ἀποσώζειν sæpe talis signif. lateat. Certe passiva vox Ἀποσώζομαι invenitur interpretata Evado, item Confugio: ut in hoc loco Xenophontis Ἑλλ. 1, (3, 13.) Καὶ ὁ Κοιρατάδας ἐν Πειραιεῖ ἔλαθεν ἀποδρὰς, καὶ ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Sed potest hic exponi etiam Salvus et incolumis pervenit. Greg. Naz. εἰς ἅγιον Πάσχα, Μὴ στῶμεν ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ, εἰς τὸ ὄρος ἀποσωθῶμεν, Ad montem confugiamus, In montem confugientes vel nos recipientes saluti nostræ consulamus. Sic autem supra ἐς τὸ ὄρος σώζου, ubi itidem dixi de usu illius nostri verbi Sauver. Aliquando ἀποσώζομαι est Salvus et incolumis reducor, vel revertor, sequendo interprr. activæ vocis. || Intro condo ut servem, Intus incolumem contineo: quas signiff. Bud. huic verbo tribuit in suis Comm., subjungens, Καὶ μόλις ἀπεσώθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον: et locum illum Xen. Καὶ ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Sed hæc sunt potius exempla significationis a nobis expositæ in fine proxime præcedentis tmematis. [" Paus. 278. Fac. ad 1, 428. ad Diod. S. 2, 402. Schneid. Anab. 106. Memini, Porson. Hec. p. xxxii. Ed. 2." Schæf. Mss. Soph. Phil. 1369. Plato 11, 118=336. Ἧπερ ἂν (δόξα) παρὰ πᾶσιν ἂν ἀνθρώποις ἀπέσωσε γενομένη, pro ἀπεσώθη, Interpr. Viguisset; Schneidero suspecta est lectio. * " Ἐναποσώζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 118." Boiss. Mss.]

Διασώζω, i. q. simplex σώζω, i. e. Servo, Sospito, Salvum et incolumem servo, Isocr. Archid. Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. Item, Φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, Amicos servans et e periculis eximens, A periculis vindicans. Interdum redditur potius Conservo, Tueor, ut cum de bonis et possessionibus dicitur, Isocr. Archid. Πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν: pro quo ibid. dicit διαφυλάττειν. Idem ad Nic. (7.) Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας μάλιστ' ἄν τις δύναιτο. Et pass. voce ac signif. Dem. (1396.) Ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἄρα ἐλευθερία ἐν ταῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο, Conservatrices istorum virorum animæ erant totius Græciæ libertatis. I. e. Hi viri erant σωτῆρες τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. Media autem vox activam signif. habet, Xen. K. Π. (7, 5, 26.) Μέγα μὲν γὰρ οἶμαι ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. Et aliquanto ante, Τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὡς διασωσόμενοι. || Servo, in paulum diversa signif. Plato de Rep. 1. Διασώζω τὴν παροιμίαν, Servo proverbium. || Διασώζεσθαι signif. etiam Servari e morbo, i. e. Convalescere, Xen. (Ἀπ. 2, 10, 2.) Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ, Operam dare ut convalescat. || Διασώζειν εἰς, Incolumem perducere in s. ad, Incolumem remittere s. reducere, ut Bud. interpr. ap. Diog. L. in Plat., ubi de Archyta Pythagorico ait, Γράψας ἐπιστολὴν πρὸς Διονύσιον, παρῃτήσατο, καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. Ubi διέσωσεν εἰς Ἀθήνας possis interpretari etiam, Effecit ap. Dionysium, ut Platonem Athenas salvum et incolumem dimitteret, Effecit ap. tyrannum ut Plato Athenas salvus et incolumis rediret. Et pass. Διασώζομαι εἰς, Incolumis pervenio, itidem ut σώζομαι εἰς, Thuc. 1, (110.) Ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης ἐς Κυρήνην διεσώθησαν, Pauci e multis per Libyam profecti, Cyrenas salvi pervenerunt: 3, (108.) Χαλεπῶς διεσώζοντο ἐς τὰς Ὄλπας, Vix Olpas pervenerunt incolumes. Itidem, Διεσώζοντο εἰς τὴν πόλιν, Fuga ad urbem saluti suæ consuluerunt. Cebes cum adverbio significante motum

A ad locum, Ἢν διασωθῶσιν ἐκεῖ, Si eo pervenerint incolumes, Si eo perfugientes suæ saluti consuluerint. Alii tamen sic, Si illuc aspirarint. [Jambl. V. P. 48. " Xen. Eph. 56. Valck. Phœn. p. 275. ad Phalar. 302. Thom. M. 220. Diod. S. 1, 438. Cattier. Gazoph. 71. Villoison. ad Long. 199. ad Lucian. 2, 130. Boiss. Philostr. 349. Wakef. S. Cr. 4, 16." Schæf. Mss. * Διασωσμὸς, Evasio, Aqu. Theod. Ps. 54, 9. * Διασωστέον, Plut. 6, 513. " Plato Epist. 13. init." Boiss. Mss. * Διασώστης, Dux itineris, Suicer. Thes. Eccl. v. Διασώζω. * Διασωστικὸς, J. Poll. 1, 178. " Aptus ad conservandum, Max. Tyr. 2, 4." Wakef. Mss. * " Συνδιασώζω, Simul conservo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 165. 254. Schol. Eur. Or. 235." Kall. Mss. Aristæn. 2, 81. 3, 213. Liban. 1, 217. 883. Demosth. 840. Isocr. Ægin. 573, 33. Thuc. 4, 62. 6, 89. 7, 57. Plato Symp. p. 220. " Nicet. Eugen. 6, 156." Boiss. Mss. " Diog. L. 611. Stob. 421, 33. Joseph. 170, 17." Wakef. Mss. " Chrys. in Matth. Hom. 76. T. 2. p. 474, 22. Οὐαὶ — ταῖς
B θηλαζούσαις· — διὰ τὸ δεσμῷ κατέχεσθαι τῷ τῆς συμπαθείας τῶν παιδίων, καὶ μὴ δύνασθαι συνδιασώζειν τὰ θηλάζοντα." Seager. Mss.]

Ἐκσώζω, Ereptum e periculo incolumem servo, Servo et tueor e periculo eximens, Libero e periculis, Conservo e periculis, Soph. Aj. (1128.) Θεὸς γάρ ἐκσώζει με. Plato cum ἐκ: ut, Μήτε ἐκσῶσαι δυνατὸν ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων μήτε ἑαυτὸν μήτε ἄλλον μηδένα: q. l. afferens Bud. ἐκσώζω interpr. Servo, Tueor. [" Musgr. Med. 531.: μὴ θανεῖν, Eur. El. 1265." Schæf. Mss. * Συνεκσώζω, Soph. Œd. C. 593. Arrian. 6, 30, 3. " Antipho περὶ τοῦ Ἡρώδ. Φόν. 756." Seager. Mss. * Ὑπεκσώζω, Æsch. Pers. 453.]

Περισώζω, Facio ut incolumis supersit, Ita servo ut incolumis supersit, Tandem servo, ut Bud. interpr. in hoc Synesii loco, in Ep. ad Evopt. Ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δ' οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περιέσωσεν, Id utique ipsum incolumes nos tandem servavit. Sic Bud. 424. Idem 429. Περιγίγνεσθαι, Evadere: ut Περισώζεσθαι, Incolu-
C mem esse et servari a morte. [" Fischer. ad Palæph. 67. Alciphr. 126. Lennep. ad Phal. 57. 302. Thom. M. 706. Wakef. Eum. 998. Brunck. Soph. 3, 400." Schæf. Mss.]

Συσσώζω, " Una servo, s. conservo," Conservo, Servando contineo et stringo, ne dilabatur. Utitur Eur. (Iph. A. 1209. Hel. 1405.) itemque Plato de LL. [" Markl. Iph. p. 60. 169." Schæf. Mss. " Dionys. H. in Isæo 309." Seager. Mss. Συνσώζω, Συσσώζω, Συσώζω, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 84. * Ὑποσώζω, Strabo 2. p. 131.]

[* " Σωννύω, i. q. σώζω, Dinolochus ap. Bekk. Anecd. 114." Schn. Lex.]

¶ Σάος quoque pro σῶς dici, supra indicavi. Sed cum Poëtis duntaxat usitatum sit, videri possit dialysi factum esse e σῶς: nisi eorum probabilior sit opinio, qui ex hoc σάος illud σῶς contractum existimant. Quod si ita esset, primus locus huic Σάος dandus fuisset, secundus contracto σῶς, ut primus τῷ φάος, secundus contracto φῶς. Signif. certe, (ut
D σῶς et σῶος,) Salvus, Sospes, Incolumis. UNDE Σᾶ, contractum e σάα, Salva, Incolumia: σῶα, ὑγιᾶ, ἀκέραια, ut exp. Hes., qui etiam addit, esse pronomen secundæ personæ: tunc autem scr. foret σὰ, tua, a σὸς, Tuus: non περισπωμένως, sed oxytonως. Inde et COMPAR. Σαώτερος, Magis salvus et incolumis: quo, licet Poëtico, usus est Xen. K. Π. 6, (3, 2.) Ἅμα τε παρόντα ἅπαντα καὶ σαώτερα ἦν, καὶ θᾶσσον τὰ δέοντα εἶχον οἱ στρατιῶται, ubi etiam possis interpr. Tutiora, Minus obnoxia periculo, ἀσφαλέστερα. Hom. simpliciter pro σάος accepit, i. e. Salvus, Sospes, Incolumis, Illæsus, Indemnis, Il. A. 32. Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι, Ut salvus et incolumis evadas, seu, hinc redeas, σῶος, ὑγιὴς, Schol. [" Jacobs. Anth. 12, 117. Heyn. Hom. 7, 186. 786." Schæf. Mss. Σαώτερος, Buttmann. A. Gr. 1, 279. Cf. θεώτερος pro θεῖος, Od. N. 111.] || Σάος, ἡ, Nomen proprium insulæ: Σάος, ὁ, Nomen proprium fluvii.

Σαόω, Sospito, Salvum ac incolumem præsto, i. q.

σώζω, sed Poëticum, Callim. Hymno in Del. (22.) Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις Ἐξ ὕδατος ταπρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων, Incolumem servat et tuetur s. sustentat, Schol. σώζει, Homerus futuro et aoristo 1. ac temporibus inde formatis, frequenter utitur, Od. K. (286.) Ἀλλ' ἄγε, δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠὲ σαώσω, Il. I. (78.) Νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει, O. (290.) Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορα, Od. Γ. (231.) Ῥεῖα θεός κ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι. Et in imper. Δ. (765.) Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι φίλον υἷα σάωσον. Idem Hom. et passivo utitur, Γ. (185.) οὐδέ τι οἶδα Κείνων οἵ τε σάωθεν Ἀχαιῶν οἵ τ' ἀπόλοντο. Ubi σάωθεν Ionicum est pro ἐσαώθησαν, Il. P. (228.) Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω, Ἠὲ σαωθήτω, O. 502. Αἰδὼς Ἀργεῖοι· νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι Ἠὲ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν. Quibus in Il. nota τῷ σαωθῆναι opponi τὸ ἀπολέσθαι, ut σώζειν et ἀπολλύειν itidem opponuntur. || Porro ut dicitur σώζω εἰς, ita et σαόω εἰς, s. ἐπὶ, pro Salvum reditum præbeo in, Efficio ut salvus redeat in, Incolumem perduco aut reduco in, Il. T. 401. φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆας Ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, P. 692. Εἰπεῖν αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ. || Sed notandum, malle quosdam fut. σαώσω, et aor. ἐσάωσα deducere a VERBO Σαώζω, e quibus est Eust., qui ET Σάω dicit Æolico more ἀποκεκόφθαι e σάωζε. Quod σάωζε vel est præt. imperf. Ion., augmento carens, vel imper.: itidemque et σάω: nam Il. Φ. 238. ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα, Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν, pro ἔσωζε, ut οὔτα dicitur pro οὔταζε. Imperativo autem modo, Od. N. 230. Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ. At in VV. LL. perperam scribitur ET Σαφώζω pro Σαώζω. [" Σαόω, Ilgen. ad Hymn. 478. Toup. Opusc. 1, 409. Paus. 335. Heyn. Hom. 5, 612. 685. 7, 198. 786. Σάω, imperat., Ilgen. Hymn. 585. Phædimus 2. Jacobs. Anth. 7, 282. 8, 120. 11, 392. Hedyl. 7. Callim. 1. p. 231. 567. Heyn. Hom. 5, 612. 7, 198. Σάω, Servabat, Il. Π. 363." Schæf. Mss. " Σαόω τινὸς, ab aliqua re, Apoll. Rh. 3, 1126. Σάου, imper., Quint. Sm. 12, 149." Wakef. Mss. * " Σαώτης, Jacobs. Anth. 8, 342." Schæf. Mss.] Σαωτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. σωτὴρ, sed Poëticum, i. e. Servator, Qui salutem dat vel dedit, Epigr. Τοῦδε σαωτῆρες. [" Jacobs. Anth. 8, 183. Simonid. 54. Marcellus 26." Schæf. Mss.] " Σαωτηρία, i. q. σωτηρία, " Salus, Hes." " Ἐκσαώζω, s. Ἐκσαόω, Servo e peri" culo, Periculo eripio, Apoll. Rh. 2, (748.) δὴ γὰρ " σφέας ἐξεσάωσε. Sic Il. Δ. (12.) Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν " οἰόμενον θανέεσθαι." [Opp. Ἀ. 4, 45. " Jacobs. Anth. 6, 150." Schæf. Mss. * Ὑπεκσαώζω, s. * Ὑπεσσαόω, Il. Ψ. 292. ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.]

Σαὼ, οῦς, ἡ, Nereidis cujusdam nomen, a servandis nautis: quemadmodum Castor quoque et Pollux σωτῆρες nominantur, et sunt salutaria signa nautis. AT Σάω sunt qui adjungant ad σαόω et σαώζω, et forsan inde est σῶσι, quod ex Herod. affertur pro σώζουσι, Servant: ut contractum sit e σάουσι, sicut βῶσι e βοάουσι. " Σῶ, Servo." " Σάοι, Servet, in " Epigr. At Σαοῖ, a Σαόω, Servat, item Auxilia" tur: βοηθεῖ, Hes." [" Pierson. Veris. 90. De Homerico σάω, Heyn. Hom. 7, 198. 8, 156." Schæf. Mss.]

¶ Σόος quoque pro σῶος s. σῶς usurpatum legitur; atque adeo putatur σῶς ex eo per contr. factum, ceu πρῷρα e πρόορα: ut supra quoque admonui. Utitur autem eo Hom. Il. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, Malo ego populum meum salvum esse quam perire. Ubi etiam nota opponi inter se σόον ἔμμεναι et ἀπολέσθαι, ut paulo ante σαωθῆναι et ἀπολέσθαι. Sic et Od. Δ. 98. Ὤφελον οἱ ἄνδρες σόοι ἔμμεναι οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, Il. H. (310.) ἀέλποντες σόον εἶναι, Π. (25.) σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι, i. e. ἐκ μάχης σώζεσθαι, ut Salvus et incolumis e prælio rediret. Utitur idem Hom. fem. quoque genere, Il. O. (497.) ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω, Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, ubi vicinam signif. habent σόος et ἀκήρατος. Utitur et neutro, Il. Ω. 382. ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνοι. Quod hemistichium legitur et Od. N. 364. || Σόοι ab Hes. exp. non solum σωζόμενοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, sed etiam σωτήριοι, Salutares, Salutis auctores. [" Ad Herod. 192. 426. 477. 637. Heyn. Hom. 4, 51. 5, 152. 461. 7, 186. 346. 786. Thom. M. 159. item Add., Musgr. Iph. T. 1377." Schæf. Mss.] || Ab Hesychio σόος substantive exp. ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν: quod derivatum est e σέω, s. σεύω: UNDE ET Σοοῦται, quod Idem exp. διώκεται, φεύγει: a VERBO Σοόω, Persequor, Fugo, In fugam conjicio. || Rursum Σόος est Nomen proprium viri ap. Plut. Lycurgo [2. " Σόος, Σοῦς, Motus, Valck. Adoniaz. p. 265. 271. Jacobs. Anth. 8, 385." Schæf. Mss.]

Σόω, σωσῶ, Servo, Sospito, Salvum et incolumem præsto. Unde σόεις, quod Hes. exp. σώζεις. [" Ad Il. I. (393. 424.) 677." Schæf. Mss.] || Signif. etiam In fugam conjicio: UNDE Σόομαι, In fugam conjicior, Fugio, Incitato cursu feror, Curro: e quo IMPER. Σοῦ, [Aristoph. Σφ. 209.] ET Σούσθω, ET Σοῦσθε, Curre, Currat, Currite. Quorum illud primum σοῦ ap. Hes. legitur, et exp. ἴε, τρέχε, ὅρμα: itidemque tertium Σοῦσθε, ἴτε, ὁρμᾶτε, item εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρεσθε: quo utitur Callim. Hymno in Lavacra Palladis (4.) Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε, Πελασγιάδες, i. e. ὁρμᾶτε, inquit Schol. Secundo autem utitur Soph. in fine Ajacis, p. 77. ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ Φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω, Τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ, Gressum cieat. Schol. exp. παρακινείσθω. Præsentis autem indicativi est σοῦται, quod ap. Hes. legitur, et exp. non solum διώκεται, πορεύεται, ἔρχεται, sed etiam σώζεται. Apud Eund. LEGITUR Σοῦσο, ὅρμα, ἴθι, ἔρχου, πορεύου: ITEM σοώμην, ὡρμώμην. ET Σοῦσις, Eidem πόρευσις, δρόμος, Itio, Cursus: (aliis etiam οὖς, ut Idem annotat,) quæ e σέω primitivo originem trahunt, unde σόος quoque illud derivatum est, quod signif. ὁρμὴν πρὸς αὔξησιν. [" Σόω, Valck. Adoniaz. p. 265. Jacobs. Anth. 8, 385. Heyn. Hom. 5, 612. 620. 685. 6, 392. * Σοάω, 5, 620. Σούω, * Σοῦμι, Σοῦσθαι, Valck. l. c. Σοῦσις, 266. * Ἐσσοῦσθαι, ibid. ad Herod. 205. 654." Schæf. Mss. Σοῦνται, Æsch. Pers. 25.]

Porro ex illo Σόω significante σώζω, DERIV. Ἀεισόος, Semper servans, ap. Nonn. [Jo. 128.] " Δύσ" σοος, dicitur vel ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideoque ὁ " κακοδαίμων: vel ὁ δυσχερῶς διωκόμενος: a σόω si" gnificante et σώζω et διώκω. Theocr. 3, (24.) Ὦ " μοι ἐγὼ τί πάθω; τί ὁ δύσσοος οὐχ ὑπακούεις; 4, (44.) " τᾶς γὰρ ἐλαίας Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα, sc. " μόσχια. Ubi interpretari queas non solum Misera, " sed etiam Perdita, Improba: utpote quæ vix abigi " et depelli a carpendis ramis queant." [" Valck. ad Theocr. 3, 24. Wassenb. ad Hom. 164." Schæf. Mss.] " Εὐσοίᾳ, Hes. affert pro εὐθηνίᾳ, σωτηρίᾳ: " nec non εὔσοοι pro ἀσφαλῶς σωζόμενοι. Eidem " εὔσους est non solum ὁ διευτυχῶν, sed etiam εὐκί" νητος: item Nom. Propr. herois. Superioris porro " εὔσοια ab hoc εὔσοος derivati meminit Suid. quoque, " exponens εὐσθένεια, Robur, Virium potentia, affe" rens hoc hemistichium, ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν." [Εὔσοος, Incolumis, Theocr. 24, 8. " Εὔσοια, Brunck. Soph. 3, 512. Œd. C. 390. Wessel. Obss. 163." Schæf. Mss.] Λαοσσόος, Populum servans, Populi servator s. tutor, Epith. Apollinis: item Minervæ, quæ et Σωσίπολις nominatur. Nisi a σόω significante Concito derivare malis: quod sc. Bellona populos ad arma conciat. Νεκυοσσόος, Mortuorum servator, Christi epith. ap. Nonn. (Jo. 160.) nam is suos σώζει e morte æterna. Nisi forte νεκυοσσόον eum dicat pro Suscitatore mortuorum: quia sc. in hoc mundo versans, quosdam mortuos in vitam suscitavit, in extremo autem judicio omnes suscitabit: νεκυοσσόος ὥρη certe ab eo (Jo. 63.) dicitur Tempus quo mortui suscitabuntur. ET Οἰνοσσόος ex eod. Nonno (Jo. 19, 29.) pro Vinum servans.

[* Ἀνασόω, Servo, Schleusn. Lex. V. T. * Συσσοῦσθαι, Hesychio ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι. * Συσσοίη, Eid. ἡ ἀνεμπόδιστος φορά. Vide Nott.]

AT Σῶκος, ὁ, Mercurii epith. est: quod quidam per crasin existimarunt factum e σάοικος, ut sit ὁ σώζων τοὺς οἴκους: quidam vero derivarunt e σάω, ut θῶκος e θάσσω, qui exp. ὁ σωστικὸς, ut Eust. inter

alia annotat p. 1197., exponens Il. Υ. 72. Ἥρῃ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. Alibi vero idem Eust. dicit posse deduci a VERBO Σωκέω, quo Soph. utitur pro ἰσχύω: sc. in El. p. 85. Μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος, Non valeo, possum. Hes. quoque σῶκος exp. non solum σωσίοικος, σάοικος, sed etiam ἰσχυρός: nec fortassis male; nam et ab Hom. κρατὺς Ἀργειφόντης vocatur Mercurius. Idem tamen Hes. σῶκον plane etiam contrario modo exp., sc. ἀδύνατον. Idem rursus Mercurium DICI Σωκόον scribit, pro σῶα ἀκούοντα, vel etiam σωσίοικον. Sed et Σώκει ap. eum legitur, et exp. ἰσχύει, βοηθεῖ. Quod si mendo caret, est a VERBO Σώκω, Valeo, Possum: item Opem fero, Servo. [" Σῶκος, Thom. M. 830. Wakef. Eum. 36. Σωκέω, ibid. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2. p. 4. Jacobs. Anth. 7, 110. Brunck. Soph. 3, 530. Heyn. Hom. 8, 26." Schæf. Mss. * Σωκάριον, τὸ, Funiculus, Geop. 20, 42. " Quid velit σωκάριον, indicare videtur Hero de Mensuris, inter Analecta Græca Parisiis editus 1688. p. 310. Μετὰ τοῦτο, inquit, ὀφείλεις ποιῆσαι σχοινίον, ἤγουν σωκάριον, * δεκαόργυιον, καὶ οὕτω μετρεῖν ὃν μέλλεις μετρῆσαι τόπον, Dehinc facere debes funiculum, s. socarium, decem ulnarum, et sic dimetiri quem dimensurus es locum. Apud Du Fresne in Gloss. Σωκάριον· Mensuræ agrariæ species, Funiculus, cujus passim mentio in Libris sacris: Σῶκος· Laquei species." Needham. " Addit Du Fresne in Append. p. 180. Chartophylax Bulgarius in Geodasia: Καὶ τὸ ξύλον τὸ ἐμπησσόμενον, ἀφ' οὗ δέδεται τὸ σωκάριον, ἤτοι τὸ σχοινίον τὸ * δεκαόργυιον." Niclas.]

Ex altero autem σόω, Concito, Citato gressu currere cogo, SIVE E Σώω ei synonymo, potest DERIVARI Σῶτρον, τὸ, [" Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss.] SIVE Σῶστρον, Lignum illud orbiculare rotæ, quod radios in se continet: UNDE Ἐπίσωτρα dicuntur Ferramenta curva quæ extrinsecus ei imponuntur, ne sc. ipsum lignum deteratur continua agitatione. Potest inquam a σόω derivari, quia nulla rotæ pars citatiore motu versatur quam ista, ut quæ A in extremitate et περιφερείᾳ est. J. Poll. 1, c. 14. Τῶν δὲ περιειλουμένων τῷ ἄξονι τροχῶν τὸ μὲν περὶ ταῖς ἀψῖσι σιδηροῦν, ἐπίσωτρον· ἡ δὲ ἀψὶς καὶ σώστρα καλεῖται. Ubi σώστρα videtur esse nomen singularis numeri femininum. Vocantur eadem ligna ETIAM Σωστρεύματα ET Σωτεύματα, si quidem Hesychio credimus, Σωστρεύματα, τὰ τοῦ τροχοῦ ξύλα· καὶ ὁ ἐπὶ τούτοις σίδηρος, ἐπίσωτρον. Et paulo post, Σωτεύματα, σωτρεύματα. Verum posterius illud σωτεύματα suspectum est, quamvis serie alphabetica positum sit: ideoque malim Σωτρεύματα, σωστρεύματα. Compositum autem Ἐπίσωτρον SIVE Ἐπίσσωτρον, ap. Hom. aliquoties legitur, i. e. Ferrum quo exterius munita sunt τὰ σῶτρα, vel ἡ σώστρα. Il. Υ. 502. Αἱ ἀπ' ἐπισσώτρων ῥαθάμιγγες, Guttæ illæ, quas ferramenta rotam ambientia extrinsecus spargunt, cum per aquas transeunt: Ψ. 505. οὐδέ τε πολλὴ Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν Λεπτῇ ἐν κονίῃ: E. 725. ὕπερθεν Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. Ubi satis clare indicat quid sint ἐπίσσωτρα, i. e. σιδήρια B τὰ ὕπερθεν προσαρηρότα τῷ τροχῷ. [Heyn. Hom. 5, 130. 713. 6, 149. 212. 8, 460." Schæf. Mss. * " Ἐπίσωστρον, J. Poll. 1, 144. 7, 107. 10, 53." Kall. Mss.] " Ὀπίσσωτρον, Hes. ἀψὶς τοῦ τροχοῦ, quod et " ἐπίσσωτρον." Item Εὔσωτρος, SIVE Εὔσσωτρος, compositum e σῶτρον, i. e. Bene instructus σώτροις, Pulcra habens σωτρεύματα. Currus aut Rhedæ epith., habentis in suo extremo ambitu pulcra ligna. Hesiod. Ἀ. (273.) ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης Ἡγοῦντ', ubi Schol. exp. * εὐσιδήρου: quoniam sc. ἐπίσωτρον dicitur τὸ κύκλῳ τοῦ τροχοῦ σιδήριον, Ferrum quod rotam ambit, s. quo rotæ in extremo ambitu vinciuntur. Quæ exp. conveniret, si dixisset εὐεπισώτρου. Hes. εὐσώτρου " et εὐσότρου " exp. εὐδρόμου, Bene s. Facile currentis: itidemque εὔσωτρον exp. * εὐκύλιστον, Facile volubilem: NAM Σώη, inquit, ἡ ἐφορμὴ καὶ φορὰ, ἧς εἶδος ἡ κύλησις. Unde satis liquet eum εὔσωτρος derivare e σοῦσθαι: quod εὔσωτρος, una cum ἐπίσωτρον, compositum est e σῶτρον derivato et ipso a v. σοῦσθαι. [" Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss.]

T.

" T LITERA in quibusdam vocabulis pro σ ponitur, Atticorum more, quibusdam tamen ab Atticis hanc scripturæ mutationem ortam esse negantibus: vel potius duplex τ pro duplici σ: ut in θάλαττα, in πίττα, in Θετταλία, pro θάλασσα, πίσσα, Θεσσαλία. Quin etiam in fronte quarundam vocum locum literæ illius σ occupavit: ut in τήμερον pro σήμερον. Sic in τεῦτλον: hoc enim e σεῦτλον factum esse existimatur. || T quibusdam vocibus s. primæ quarundam vocum syllabæ inseritur, subjuncta literæ π: veluti in πτόλις et πτόλεμος, quæ nihil aliud valent quam πόλις et πόλεμος. Sunt autem ap. Poëtas duntaxat in usu illa nomina ascititiam habentes hanc literam τ: quæ assumitur ab illis ut syllaba ultima vocis proxime præcedentis produci possit. Invenitur tamen hæc scriptura et ubi hujusmodi productione minime opus est. Ceterum hanc literæ τ parenthesin quidam Cypriis cum Atticis communem esse tradiderunt: cum Attico sermoni ascribatur interpositio literæ τ, quæ in ἀνύτω aliisque nonnullis verbis spectatur." ["T et Ψ conf., Porson. Med. p. 101. T et Υ, Valck. Oratt. 330." Schæf. Mss. Salmas. ad Scriptt. H. Aug. 343. Schn. Lex. T et Π conf., Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 128. T et Ψ, ibid. 117. T et Θ alternant, Lobeck. Phryn. 131. Vide Ind. ad Greg. Cor. Ed. Schæf.]

"ΤΑΓΓΗ, Rancor, Alex. Aphr. Probl. 2, (70.) Τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγην ὑπομένει." ["Ταγγή, Heringa Obss. p. 60." Schæf. Mss. Hippocr. Epidem. 2. p. 1004. Cf. Foës. ad Hippocr., qui affert * τάγγος, τὸ, e Paulo Ægineta, et verb. * τάγγειν pro ταγγίζειν, ex Alex. Aphr. l. c.] "Ταγγὸς, Rancidus, Qui rancorem contraxit, ut oleum, de quo Constant. Geop. 9, 22." [Ταγγὸν, Gl. Rancum, Rancidum.] "Ταγγίζω, Rancesco, Rancidus fio, ut κάρυον ταγγίσαν Aëtio." [Geop. l. c. * Ταγγίασις, Gl. Rancor, quasi a * ταγγιάζω.]

"Τάγιλος, Parcus, φειδωλός. In VV. LL. exponitur et aliter, confundendo hoc cum Τάγιος: quorum utrumque vide ap. Hes." ["Τάγιλος, forte a Ταγγός." Is. Voss.]

[* ΤΑΓΥΡΙΟΝ, τὸ, unde ταγύρια, Hes. τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα. Suid. Phot. Etym. M. habent * Τάγυρι· τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷον ψίχα λέγουσιν· Εὔπολις Αἰξίν· Καὶ ζῆν μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς. Vide Pierson. ad Mœr. 331. Diog. L. Solone 1, 3. Cf. Ἀττάραχος. * Σαγύριον, Hes. ἄρτου κλάσμα.]

ΤΑΛΑΩ, ῶ, άσω, (e quo per sync. fit Τλάω, et per contr. τλῶ, τλήσω,) Suffero, Perpetior. Item Sustineo, ea quidem signif. qua jungitur infinitivo. Itidem enim et hoc verbum ταλάω infinitivo junctum reperitur Il. N. fin. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴκε ταλάσσῃς Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, Si sustinueris expectare. Aut etiam, Si ausus fueris expectare: ut sc. sit pro τολμήσῃς, sicut et Hes. ταλάσεις exp. non solum ὑπομενεῖς, (ita enim ap. eum reponi debet pro ὑπομείνεις,) sed etiam τολμήσεις: quod ταλάσεις ex illo Hom. loco sumtum putet aliquis: cui tamen magis convenire videtur ille conjunctivus modus, ob præcedentes particulas αἴκε. Quod si pro eo hic indic. poneretur, geminanda certe itidem foret litera σ. Affertur ex Epigr. ἐτάλασσε junctum itidem infinitivo, ἐτάλασσε Καὶ ψυχὴν θνητὴν κάμὲ νόθον τελέσαι. Sciendum est porro legi ap. eund. Hes. et ταλασείῃ, quod exp. ὑπομείνῃ: sed mendi suspicione ap. me illud ταλασείῃ carere nullo modo potest. ["Ταλάω, Musgr. Hel. 220. Heyn. Hom. 6, 516. 7, 34. Paul. Sil. 3. Epigr. adesp. 548. Agathias 63. ἐτάλασσεν, et Jacobs." Schæf. Mss. "Opp. K. 3, 155. ταλάσσατο, Schol. Theocr. 15, 111." Wakef. Mss. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 186-7.] Ceterum a ταλάσω fut. hujus verbi ταλάω, Eust. deducit non B solum τάλας, et ταλασίφρων, sed etiam ταλασία et ταλάσιον: quin etiam ταλασιεργία, s. ταλασιουργία, et ταλασιουργεῖν. Sed satis fuisset, meo quidem judicio, ταλασία et ταλάσιον inde deducere, cum ex his inde deductis fieri deinde per compositionem ταλασιουργία et ταλασιουργεῖν manifestum sit. Jam vero et τάλαντον ab hoc ipso verbo derivat. Sed antequam ad hæc derivata veniam, de τλάω illo per sync. facto e ταλάω, deque toto ejus comitatu, tanquam per parenthesin, dicendum est.

Τλάω, per sync. e ταλάω, deinde per contr. τλῶ, τλήσω, τέτληκα. Inveniuntur autem tempora et a THEM. Τλῆμι, ac præsertim AOR. 2. Ἔτλην, ut mox videbis. Significatione vero conveniunt cum ταλάω: et quemadmodum hoc jungi infinitivo docui pro Sustineo, Audeo: sic et illud jungi videmus ab eod. Poëta, ut Il. A. (228.) Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν Τέτληκας θυμῷ. Ubi observare etiam oportet addi dat. θυμῷ, sicut in h. l. (543.) οὐδέ τί πώ μοι Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,ττι νοή- C σεις: vel potius νοήσῃς. Ubi commode verterimus etiam, meo quidem judicio, Nunquam in animum induxisti. At perperam VV. LL. interpr., Non voluisti, passus es. Ut autem hic legimus τέτληκας cum εἰπεῖν, sic ex Aristoph. (Πλ. 280.) affertur τέτληκας cum infin. synonymo illius εἰπεῖν, sc. cum φράσαι: et οὐ τέτληκας φράσαι exp. Non sustinuisti dicere. In Epigr. cum infin. θνάσκειν legitur, τλάτω θνάσκειν. Rursus vero Od. Ξ. (269.) οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι. Sic e Soph. (Aj. 1333.) Μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν, ubi VV. LL. exp. Noli committere ut insepultum ejicias. Sed hæc exp. vim verbi hujus minime exprimit; potiusque ei hic verbo Sustinere utendum erat. Alioqui utendo periphrasi, dicerem potius, Noli ita obfirmare animum, ut hoc committas, sc. ut etc. Aut certe, Ne in animum inducas etc. Affertur vero et e Xen. K. Π. (3, 1, 1.) Ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Ceterum invenitur et cum accus., ut ἔγρον τλᾶσα δυσσεβέστατον, pro τλᾶσα δρᾶν, Quæ sustinuisti perpetrare facinus perquam D impium. Sic certe Ovid. verbum Sustineo accusativo junxit, suppresso infin., in Elegia de Morte Tibulli, Aurea sanctorum potuissent templa deorum Urere, quæ tantum sustinuere nefas. Apud Hom. utramque constr. uno eodemque in loco habet, Il. Ω. (505.) Ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι. Ceterum ETIAM Τλῇ pro ἔτλη protulit Hom. Apud Eund. e modo OPT. Τλαίην, habemus per reduplicationem factum ETIAM Τετλαίην: sicut modus IMP. Τλάθι, e quo per redupl. FIT Τέτλαθι: ut ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 335.) Μήποτε οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν. Usus est Homerus quoque, Il. A. (586.) Τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ. Idem modi IMPER. Τλῆθι, quæ vox ex Apoll. Rh. (1, 300.) affertur, habet pluralem Τλῆτε, Il. (B. 299.) Τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον. Observandum est porro, in hisce Hom. Il. alium esse usum imperativi τέτλαθι, itemque τλῆθι, quam sit in illo Hesiodi. Illic enim vide-

mus infinitivo junctum esse imperativum τέτλαθι, A sicut et in præcedentibus exemplis hanc constr. istud verbum habet, pro verbo Sustineo, juncto itidem infin.: at hic Τέτλαθι est Perfer, Patere: itidemque Τλῆτε, Perferte, Patimini, Perpetimini. Nisi quis malit Durate, Virg. Durate, et vosmet rebus servate secundis. Sic in illo altero versu, Τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο, lubenter reddiderim ex Ovidio, Perfer et obdura. (Apocope autem facta dicitur ETIAM Τέτλα pro τέτλαθι.) Habet porro reduplicationem itidem INFIN. Τετλάναι pro τλάναι, Pati, Sustinere: ET Τετλάμεναι Æolice, ET Τετλάμεν, Ionice. At PARTIC. Τλὰς exp. et Patiens et Passus; Sustinens, et Qui sustinuit. Alterum vero partic. EST Τετληκὼς, pro quo dicitur ETIAM Τετληὼς, detracto κ, quod licet præteriti sit temporis, existimatur tamen præsentis signif. habere Od. Δ. (447.) et alibi, τετληότι θυμῷ. Nisi malimus dicere nominis usum præstare, sicut Lat. interdum Patiens et Tolerans. [“ Τλάω, ad Charit. 771. ad Callim. 1. p. 171. Barbarum vocat Porson. Phœn. 1740. Τλῆμι, ad Phalar. 294. B Eur. Hec. 1109. 1237. Hel. 96. Musgr. Herc. F. 777. Jacobs. Anth. 6, 149. 7, 179. 393. 11, 106. Simonid. 98. et Jacobs., Bentl. Aristoph. 323. Heyn. Hom. 5, 73. 7, 34. Munck. ad Anton. Lib. p. 88. Verh. Ruhnk. Ep. Cr. 286. ad Il. A. 586. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vii. Extare negat Porson. l. c. Sustineo, Boeckh. in Plat. Min. 142. Fut., Jacobs. Anth. 11, 111. Paul. Sil. 3. Macedon. 1. Τλήσομαι et στήσομαι conf., Heyn. Hom. 6, 174. Cum participio, Jacobs. Anth. 12, 388. Boeckh. l. c.: αἷμα, Wakef. Herc. F. 1187. Τλῆ μὲν, τλῆ δὲ, Heyn. Hom. 5, 74. Τλὰς, Valck. Phœn. p. 23. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xix. Τέτλαμεν, Jacobs. Anth. 6, 408. Τέτλαμεν, τετλάμεν, Ruhnk. ad H. in Cer. 147. Τέτλα, Heyn. Hom. 4, 631. Τετληὼς, Ilgen. Hymn. 597.” Schæf. Mss. Μὴ τλῇς, Noli, Eur. Cycl. 287. Τλῆναι et τολμᾶν, Sustinere, Posse, Monk. ad Eur. Hipp. 285. Τέτλαμεν, Orph. Arg. 830. * Τετλάω, Herm. ad Hom. H. in Cer. 148.] “Ἄνατλος, Hesychio ἀκρατής: forsan pro C “ Invalidus, et Qui labores tolerare nequit: παρὰ τὸ “ οὐ τλῆναι.” [Sed Ruhnk. correxit ἀνάγωγος.] Ceterum e nominibus hinc derivatis quædam α habent, plura autem η. Habent α tria COMPP. Τλάθυμος, (pro quo ETIAM Τλήθυμος, quod Hes. exp. * ἰσχυροκράδιος: ut vicissim pro τλήμων invenitur τλάμων, de quo tamen non hic, sed in τλήμων, dicere constitui. Ac possit certe alicui videri τλήθυμος præcedere, sicut et τλήμων: eodemque modo in utroque literam α e linguæ Doricæ usu esse, non e derivatione) ET Τλασίφρων, ET Πολύτλας: quorum duobus prioribus significatur Cui est animus patiens, mens patiens, Patiens laborum, tolerans, Qui ad labores s. pericula non facile animum despondet. Atque ut videmus in Τλάθυμος includi nomen θυμὸς, sic meminisse debemus dativi θυμῷ, quem habuimus supra post τέτληκας, in quodam Hom. loco. [“ Τλάθυμος, Bibl. Crit. 3, 2. p. 27. Τλήθυμος, Huschk. Anal. 286. Musgr. Cycl. 448.” Schæf. Mss. Pind. N. 2, 24. Fr. Inc. 37, 5.] D Quod autem ad Τλασίφρων attinet, e ταλασίφρων magis usitato per sync. est factum. Extat certe illud ap. Hes., qui τλασίφρονα exp. ὑπομονητικόν. [“ Ταλασίφρων, et, exemto ᾰ euphonico, τλησίφρων dicitur, ut θανάσιμος, * θνήσιμος, (imo e θνῆσις.) Τλασίφρων et * τλαισίφρων, quæ in Lex. circumferuntur, rejectitia sunt.” Lobeck. Phryn. 770.] At tertium illud Πολύτλας significat Multa passus s. perpessus, Multis miseriis conflictatus. Quod epith. Hom. sæpe Ulyssi tribuit. Sic Soph. (Aj. 956.) de eodem, Ὁ πολύτλας ἀνήρ. [“ Jacobs. Anth. 11, 106. Heyn. Hom. 5, 122. Il. K. 248. cf. 231. Lobeck. Aj. p. 376. Valck. Phœn. p. 563.” Schæf. Mss. “ Πολύτλαν, Antisthen. Λόγ. Ὀδυσσ. T. 8. p. 63. Manetho 5, 268.” Lobeck. Phryn. 610.] Huic adjici posset Ἄτλας, de quo in Τάλας. Habent autem η compp. sequentia, aliaque item derivata simplicia. De quorum utrisque ut ordine dicatur, sciendum EST Τλημαθεῖν reddi, Miserum esse, Miseriis conflictari, In laboribus versari: quod Hes. τλημαθεῖν exponat ταλαιπωρεῖν, et πονεῖν. Sed non dubium est quin hæc exp. magis conveniat VERBO Τληπαθεῖν, facto e nomine Τληπαθὴς, et illi τλημαθεῖν alia quærenda sit: si modo usquam reperitur τλημαθεῖν. Nam quod ad Hes. locum attinet, IBI Τληπαθεῖν pro τλημαθεῖν reponendum esse, persuasum habeo. Non ignoro tamen, in VV. LL. legi ETIAM Τλημανθάνω, et reddi, Assuesco miseriæ; sed absque ullo testimonio. Quod vero attinet ad nomen ADJ. Τληπαθὴς, sciendum est eo, licet potius Poëtico, usum esse Basilium, [et “ Zosimum 377.” Wakef. Mss.] ap. quem Bud. reddit, Patiens laboris, Calamitosus. Additque esse hominum epithetum, propter varios casus quibus obnoxii sunt. Hes. exp. ὑπομονητικὸς, Suidas autem ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν. Quem sequendo, dicendum fuerit, ut opinor, τληπαθὴς esse παρὰ τὸ τλῆναι ἐν τῷ πάσχειν, Qui patiens est in iis quæ patitur, Patienter ferens quæ patitur. Sed scribitur ETIAM Τλαιπαθὴς, cujus vocativus τλαιπαθὲς ap. Hes. extat, exponentem ταλαίπωρε: atque ita τλαιπαθὴς fuerit etiam Ærumnosus, Calamitosus. [“ Lennep. ad Phal. 19.” Schæf. Mss.] Ab illo porro nomine adj. τληπαθὴς, est et SUBST. Τληπάθεια, quo significatur itidem Patientia, nec non Ærumnositas, si hoc subst. ex Ærumnosus mutuari fas est. Redditur alioqui et Miseria, quod nomen minus est significans. [“ Laborum patientia, Hierocles 126. Hes.” Wakef. Mss. “ Const. Manass. Chron. 1003.” Kall. Mss. Sozomen. H. Eccl. 1, 13. “ Τληπαθέω, Lennep. l. c. * Τληπάθημα, Fähse ad Æschyl. p. 46.” Schæf. Mss. “ Schol. Æsch. Pr. 684.” Wakef. Mss.] AT VERO Τληπόλεμος, Proprium nomen est filii Herculis a Sarpedone interfecti. Quod si ad compositionem respiciendo, signif. ejus tanquam appellativi inquiratur, significabit In bello patiens, Patiens laborum bellicorum. Esse autem τληπόλεμος per sync. dictum pro τλησιπόλεμος, tradit Etym. Quem hoc scribentem respexisse crediderim ad alia hujus generis compp. E quibus EST Τλησικάρδιος, cujus significatio eadem est quæ et τοῦ τλήθυμος, supra, s. τλάθυμος. Extatque illud τλησικάρδιος ap. Eust. 593. Cum quo eand. signif. habet ταλακάρδιος, col. seq. [* Τλησικαρδίως, Greg. Naz. 2. p. 272. Contracte * “ Τληκαρδίως, Tzetz. in Il. p. 148.” Schæf. Mss.] Τλησίπονος, Patiens laboris, Laboriosus. Sed ab Hes. exp. non solum καρτερικὸς, verum etiam τολμηρὸς, Audax. [“ Opp. K. 4, 4. Ἁ. 1, 35.” Wakef. Mss. *“ Τλησίφρων, Heyn. Hom. 4, 632.” Schæf. Mss.] Venio ad derivata simplicia, primum dans locum nomini SUBST. [* “ Τλῆμα, Ruhnk. ad H. in Cer. 217? Porson. Phœn. 1622.” Schæf. Mss. Lucian. 1, 97. ET] Τλῆσις, ἡ, Patientia, Tolerantia, Audacia, τόλμα, θράσος, Hes. Huic subjungo ADJ. Τλητὸς, i. e. Tolerabilis, Qui talis est ut tolerari possit, s. ferri, Eur. Med. (797.) Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι. Sed et activa legitur signif. positum, pro Tolerans, s. potius Patiens; nam hoc potius quam illud, sine adjectione ponitur. Il. Ω. 49. Τλητὸν γὰρ Μοῦσαι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν. Sic ap. Hes. habemus τλητῶν expositum ὑπομονητικῶν. Nisi forte scripsit τλητὸν, ὑπομονητικὸν, ad hunc ipsum locum respiciens. [“ Valck. Hipp. p. 257. Porson. ad Hec. 159. Heyn. Hom. 8, 598.” Schæf. Mss. *“ Τλητῶς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 248.” Elberling. Mss.] Ἄτλητος, ὁ, ἡ, ET Ἄτλατος Dorice, Intolerabilis, Intolerandus, Il. I. (3.) Πένθεϊ δ’ ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι, [“ Toup. Opusc. 2, 180. Heyn. Hom. 7, 687. 8, 598. Jacobs. Specim. p. 6. Anth. 10, 79. 11, 71. 126. Epigr. adesp. 457. (533.?) Antimach. Epigr.” Schæf. Mss. * Ἀτλήτως, Ælian. N. A. 16, 28.] Unde VERB. Ἀτλητέω, ET Ἀτλατέω Dorice, quod tamen est potius Tolerare non possum s. Perpeti, (sequendo signif. nominis τλητὸς, de qua posterius dictum fuit,) quam Intolerabilis sum. Eust. ἀτλητῶν exp. ap. Soph. (Œd. T. 515.) μὴ ἔχων τλήμων εἶναι. Hes. remotiores etiam signiff. affert, quas ap. eum vide. At vero SUBST. Ἀτλησία, quod est potius tanquam a secunda præteriti persona formatum, ut τλητὸς a tertia, redditur Intolerantia, Impatientia; cum dicatur de illo qui tantis malis premitur ut ferendo non sit. [Hesychio ἀμηχανία, * ἀνυποστασία. * Βαρύ-

τλητος, Naumachi Epigr. 3. Anal. 3, 106.] Δύστλητος, Toleratu difficilis, [" Difficilis, Eur. Phœn. 1447. Wakef. Georg. 121." Schæf. Mss.] Πολύτλητος, i. q. πολύτλας supra. Sed exp. et per præsens, Multa patiens. [Od. A. 38. Manetho 2, 398. " Heyn. Hom. 8, 598." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Τλητικὸς, Tolerans, Patiens, Qui est ejusmodi ut facile pati queat. Et hinc deductum ADV. Τλητικῶς, Toleranter, Patienter, Philo V. M. 1., Τλ. ὑπομένειν. [Hesychio * ὑπομονητικῶς.] Quod autem omnium maxime est usitatum NOMEN Τλήμων, accipitur itidem pro Patiens, Hes. quoque exponente ὑπομονητικὸς, nonnunquam non simpliciter pro Patiens, sed et pro Audax, Fortis: ut τλήμων θυμὸς Ulyssis ap. Hom. exp. εὔτολμος. Pro qua exp. facit quidam hujus Poëtæ locus Il. K. (231.) ubi cum dixisset, Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον Τρώων: subjungit, αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα. Interdum vero τλήμων est etiam τολμηρὸς, Audax: atque ita τλημονεστάτη ap. Soph. El. (439.) exp. τολμηροτάτη, Audacissima: ut alibi τλῆμων, non solum τολμηρὰ, verum etiam ἀναιδής. Sed sæpe pro Miser, Ærumnosus, Calamitosus: ut certe patientiam in ærumnis et calamitatibus exerceri scimus. Vult tamen Eust. hunc nominis τλήμων usum esse Tragicorum: frequentissimum saltem ap. eos esse negare queat nemo. Affertur certe e quodam eorum nomen hoc, præcedente particula ἰώ: sc. ἰὼ τλήμων, pro Heu me miseram: et ex Epigr. ὦ τλῆμον pro O miser. Et τλημονεστέρα ὁδὸς ac τλημονεστάτη, Eur. Med. (1067.) Ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι Παῖδας. [" Markl. Suppl. 119. Wakef. Phil. 363. Brunck. ibid. Eur. Iph. A. 1253. Abresch. Æsch. 2, 78. Porson. Phœn. 389. 1724. Brunck. 389. Epigr. adesp. 8. Heyn. Hom. 5, 122. 6, 45. 8, 197. Ilgen. ad Hymn. 433. Valck. Hipp. p. 279. Crudelis, Musgr. Med. 864. Detestabilis, Eur. Cycl. 368. Soph. El. 439.: vindices hinc veterem lectionem in Æsch. Pr. 442. Cum. gen., Wakef. Ion. 979. Diotim. 9. Porson. Phœn. 384." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 595. φρεσὶν τλημόνων, pro ταλασιφρόνων, 920. Τλήμων Ὀρέστης, Horatio Tristis Orestes.] Verum ap. Tragicos legitur ETIAM Τλάμων, ut ap. Eur. Med. (1271.) Ἰὼ τλάμων, ὦ κακοτυχὲς γύναι. Habet autem hoc τλάμων literam α e Dor. linguæ consuetudine sumtam, sicut et ἄτλατος, potius quam e deductione. [Archytas Stobæi ap. Gale p. 696. ὁ τλάμων Ὀδυσσεύς.] Extant porro et compp. hinc NOMEN [* Δυστλήμων, ap. Maneth. 1, 110. Hom. H. 2, 532. ITEM] Παντλήμων, et DOR. Παντλάμων, ap. Soph. El. (150.) p. 87. Omnino miser, infelix, Omnibus modis miser, Miserrimus, Infelicissimus: [Œd. T. 1393. Eur. Hec. 198. " Philippus 67." Schæf. Mss.] ITEM Πολυτλήμων, ap. Hom. (Il. H. 152. Od. Σ. 318.) Multum patiens, Qui magna patientia adversus varios fortunæ insultus est armatus, Multum miser, utpote qui multa sit perpessus, [Aristoph. Εἰρ. 235. * Τλημόνως, Eur. Suppl. 947. Iph. A. 1165. Æsch. Choëph. 746. * " Τλημοσύνη, Jacobs. Anth. 6, 149. Heyn. Hom. 5, 78." Schæf. Mss. Plut. Crasso p. 285. Philostr. Apoll. 7, 26.] Ut vero tandem veniam et ad compp. VERBA, Ἀνατλάω, SIVE Ἀνάτλημι, est Perfero, Perpetior, i. q. simplex τλάω s. τλῆμι, nisi quod præp. videri possit intendere signif. in hoc comp. Sic certe Perfero et Perpetior aliquo modo intendunt signif. simplicis Fero et Patior. Usus porro utriusque compositi est non in carmine tantum, sed etiam in prosa, quod simplex sit ποιητικώτερον. Xen. K. Π. 1, (2, 1.) Πόνον ἀνατλῆναι. Greg. Naz. Μεγάλους ἀνατλάντες ἀγῶνας καὶ ἄθλους. Et ante hos Homerus dixit Od. Ξ. (47.) καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης. [" Ad Phalar. 294. Brunck. Apoll. Rh. 188. Heyn. Hom. 4, 590. 5, 477. 7, 30. Jacobs. Anth. 6, 390. 9, 88. ad Callim. 1. p. 171. ad Herod. 731. Fut., Plut. Mario c. 39. Ἀνατλὰς, Eur. Phœn. 60. ubi v. Valck." Schæf. Mss. Od. K. 327. Ἀνατλῆναι et ἀναπλῆσαι conf., Schæf. Apoll. Rh. T. I. p. 394.] " Ἀνάτλημα, τὸ, Sui" dæ ὑπομονὴ, Toleratio s. Tolerantia." ITEM Διατλάω SIVE Διάτλημι, Perpetior, Perfero, [Galei Myth. 76." Wakef. Mss.] ET Ἐπιτλάω, SIVE Ἐπίτλημι, idem, Il. Ψ. 591. Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη, Quamobrem animus tibi ista toleret et perferat. Itidem Ulysses Il. T. 217. cum dixisset Achilli, se νοήματι προβάλλεσθαι ipsum, quoniam πολλῷ πρότερος γενόμην, inquit, καὶ πλείονα οἶδα, subjungit, Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, ubi certe Eust. videtur existimasse accipi pro ἐπιμεινάτω. [" Heyn. Hom. 7, 653." Schæf. Mss. * Κατάτλημι, Hes. * Σύντλημι, Eur. Alc. 413.] ET Ὑποτλάω SIVE Ὑπότλημι, Suffero, Sustineo, Subeo. Unde in Epigr. [Pauli Sil. 3.] ὑπέτλην, Sustinui.

Ταλαεργὸς, Qui patienter et constanter opus facit, Patiens et infractus in opere faciendo, Patienter laborem subiens ac perferens, τλητικὸς, τλῆναι δυνάμενος πρὸς πᾶν ἔργον, Etym. Muli epitheton, ut Il. Ψ. (654.) Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων. Hesiod. (Ἡμέρ. 27. 32.) οὐρῆας ταλαεργούς. Vide et ap. Erasm. Chil. Muli Mariani. [Od. Δ. 636. Φ. 23. Theocr. 13, 19. Opp. Ἁ. 5, 20. " Heyn. Hom. 8, 484. ad Timæi Lex. 247." Schæf. Mss.] Ταλακάρδιος, ὁ, ἡ, i. q. τλησικάρδιος supra, Qui corde patienti est, patienti et infracto animo ærumnas et subit et perfert s. sustinet, ideoque Fortis, Magnanimus, Hesiod. (Ἀ. 424.) Διὸς ταλακάρδιος υἱὸς, [Soph. Œd. C. 562. " Wakef. Ion. 1165." Schæf. Mss.] Ταλαπαθὴς, Qui incommoda ærumnasque et infortunia patienter sustinet, etiam Cui multæ ærumnæ patiendæ veniunt, Ærumnosus, Calamitosus, Miser, i. q. τλησιπαθής. Affertur e Schol. Aristoph. Ὄρν. Itidem et Suidas ταλαπαθὲς habet, quod exp. ταλαίπωρε. At supra habuisti τλαιπαθὴς cum αι. Ταλαπείριος, Qui multas ærumnas expertus est, Miser, Ærumnosus, Od. Ξ. (511.) ἱκέτης ταλαπείριος, quod exp. ταλαίπωρος, s. ὁ πολλὰ τετληκὼς καὶ πολλῶν πεπειραμένος: [T. 379. Æneas c. 10. Agathias Ep. 66. " Ad Od. Z. 193." Schæf. Mss.] Ταλαπενθὴς, Luctus patiens, Qui luctum patienter fert, simpliciter Patiens, Tolerans, καρτερὸς, ὑπομονητικὸς, Od. E. 222. Εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, Τλήσομαι ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. Ταλάφρων, i. q. ταλακάρδιος, Qui patienti et infracto pectore est, Constanti et invicto pectore in perpetiendis ærumnis. Vide Ταλασίφρων. [" Heyn. Hom. 6, 422." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 3, 40." Wakef. Mss.]

Ταλαίμοχθος, Patiens ærumnarum et laborum molestorum, Ærumnosus. Affert Eust. e recentioribus inter ea quæ ι προσλαμβάνουσι, ut est μεσαιπόλιος, et similia. [* " Ταλαιπαθὴς, Lennep. ad Phal. p. 19." Schæf. Mss.] Ταλαιπείριος, pro ταλαίμοχθος, ταλαίπωρος, affertur ex Od. H., quod tamen in heroicum versum admitti nequit, ideoque ταλαπείριος scr. In iambo aut alio metri genere posset ferri. Ταλαίπωρος, idem, de quo supra in Πῶρος, cum suis derivatis. Ταλαίφρων, i. q. ταλάφρων, ταλαπείριος, Multas ærumnas expertus. Affertur enim e Soph. ταλαίφρων γύναι, pro ἀθλία, misera: pro quo fortasse scr. ταλάφρων.

Ταλασίφρων, i. q. ταλάφρων, Qui animo patienti est, Cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur, sed pertinaciter eis resistit, καρτερόφρων, καρτερικὸς, ὑπομονητικὸς, Il. Δ. (421.) Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος Ὀρνυμένου· ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν: Metus corripuisset vel fortissimum virum, et ærumnas patienter subire suetum. Idem Hom. et ταλάφρων hac signif. usurpat, Il. N. (300.) ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. Quo sensu et ταλαύρινος. [" Heyn. Hom. 4, 632. 7, 785." Schæf. Mss.]

Τάλασις, ἡ, Patientia, Tolerantia, VV. LL. ἀμαρτύρως.

Ταλαύρινος, i. q. ταλάφρων s. ταλασίφρων, Patiens ærumnarum et laborum, Qui forti et invicto animo labores et ærumnas subit ac sustinet. Hesychio non solum ὑπομονητικὸς, sed etiam τολμηρὸς, i. e. Audax. Il. E. 289. Αἵματος ασαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν. Qui versus legitur et Il. Y. (78.) Aristoph. Ἀ. (964.) Ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν γοργόνα Πάλλει, Schol. ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ. Itidemque Εἰρ. [241. " Jacobs. Anth. 6, 431. Heyn.

Hom. 5, 52. 348. 708. 8, 29. Act. Traj. 1. p. 251. A ad Charit. 233. 375. Ilgen. ad Hymn. 305." Schæf. Mss. Il. H. 237. βῶν Ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν, Schol. πληκτικῶς καὶ * ὑπομονητικῶς πολεμεῖν. Cf. Κραταίρινος.]

Ταλαὸς, i. q. ταλαίπωρος et ταλαίμοχθος, Cui multæ ærumnæ et miseriæ subeundæ ac tolerandæ sunt, Miser, Ærumnosus, Aristoph. Ὄρν. (687.) ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι, Schol. τληπαθεῖς, annotans quosdam legere ἐφημέριοί τ' ἀλαοί: quod minus probo. Utitur et Herod., ap. quem Valla interpr. Calamitosus. || Hes. ταλαὸν exp. ὑποστατικὸν, ἰσχυρὸν, βίαιον: ut i. sit q. ταλαύρινος.

Τάλας, i. q. ταλαὸς, Aristoph. οἴμοι τάλας, Heu mihi misero, Πλ. (706.) αἶ τάλαν, Heu te miserum, O miserum te et ærumnosum. Ubi nota vocat. τάλαν: quo et Hom. usus est, Od. T. (68.) Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο. Videtur autem et per quendam contemtum alicubi dici: ut cum Gallice dicimus Pauvre malotru. Fem. Τάλαινα, Misera, Ærumnosa: ἀθλία, ταλαίπωρος. Eur. Med. B (1279.) Τάλαινα, ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος, O misera. Aristoph. (Πλ. 1044.) Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως, O miseram me ob istam contumeliosam injuriam, Hujus contumeliæ causa. Et comp. Παντάλαινα, Omnino misera et ærumnosa, παναθλία, Eur. (Hec. 667.) Item femina feminam alloquens utitur vocativo Τάλαν, cum tamen deberet dicere τάλαινα, O misera: quem usum cum habet istud τάλαν, putatur παρέλκειν. || Compar. Ταλάντερος, Miserior, Ærumnosior: superl. Ταλάντατος, Miserrimus, Infelicissimus, Aristoph. (Πλ. 1060.) Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς: (684.) Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν; (1046.) Ποίου χρόνου, ταλάνταθ'. E quo ταλάντατος facta aliqua literarum transpositione et ejectione, factum esse putatur Τάνταλος: ut ap. Plat. Cratylo (p. 395.) Socrates ait, Τῷ δὲ Ταντάλῳ καὶ πᾶς ἂν ἡγήσαιτο τοὔνομα ὀρθῶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα: quippe cui adhuc vivo δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινὰ, et ad extremum patriæ universalis eversio: mortuo autem, ἐν ᾅδου ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταντάλεια θαυμαστὴ, ὡς συμφώνως καὶ ἀτεχνῶς τῷ ὀνόματι ἔοικεν. Quibus subjungit, Ὥσπερ ἂν εἴ τις βουλόμενος ταλάντατον ὀνομάσαι, ἀποκρυπτόμενος ὀνομάσειε, καὶ εἴποι ἀντ' ἐκείνου Τάνταλον. Innuit igitur Τάνταλον dictum quasi ταλάντατον, ob multas ærumnas et miserias quibus fuisse vexatus fertur. At ταντάλεια finxisse videtur, ut alluderet ad ταλαντεία, et τὴν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταντάλειαν dixisse τὸν λίθον τὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ οἱονεὶ ταλαντευόμενον. Fertur enim ei Jupiter, ne appositis epulis vesci auderet, saxum ingens jamjam casuro simile supra verticem suspendisse: ut Virg. canit, Quos supra atra silex, jamjam casura, cadentique Imminet assimilis. Qua de re vide plura ap. Erasm. Prov. Tantali Lapis. Vide ap. Eund. Tantali opes, Tantali pœnæ. [" Τάνταλος, Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 289. 346. 11, 148. Anim. in Eur. p. 10. Porson. ad Eur. Orest. 5. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 41. Boiss. Philostr. 638. * Ταντάλις, Meleager 117." Schæf. Mss.] Unde Τανταλίδης, Tantalides, Tantali filius. Eur. vero Τανταλίδας in Or. (351.) vocavit τοὺς Ταντάλου ἀπογόνους. Item Ταντάλειος, Tantaleus: Πέλοψ, Eur. (Iph. T. 1.) Pelops Tantali filius. At Ταντάλειον ζωὴν appellat Greg. Naz. in Epist. quadam ad Basil. Fratrem, Vitam solicitam ac periculis expositam, Erasm. Prov. Tantali Lapis: ap. quem vide et de Tantali hortis. Vide et Suid., et Athen. (281.) et Hom. Od. Λ. 580. et Virg. Æn. 6. [" Eur. Iph. T. 988. Hel. 862. El. 1176. Paul. Sil. 3. 33. Boiss. Philostr. 638." Schæf. Mss. " Suid. 3, 344." Wakef. Mss. * Ταντάλικὸς, Manetho 5, 186. * Ταντάλίτης, unde * " Ταντάλῖτις, Lithospermum, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.] Inde et Ταντάλίζω ac Ταντάλόω, derivata esse videntur, quamvis signif. habeant magis remotam; nam Hes. ταντάλίζεται exp. σαλεύεται: ut Ταντάλίζεσθαι sit Tantali in modum σαλεύεσθαι, qui fingitur ἀέρι ποτᾶσθαι, et in palude σαλεύεσθαι. Apud Soph. autem in Ant. (134.) p. 219. Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντάλωθεὶς Πυρφόρος, Schol. ταντάλωθεὶς exp. διατιναχθεὶς ἄνωθεν κάτω, διασεισθείς: quam suam exp. confirmat hoc Anacr. loco, μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντάλίζει. Ubi fortasse ταντάλίζειν dicitur qui aliquem vel aliquid cogit οὐδεῖ πελάσαι ictu impulsuve suo: ut lapis Tantalo imminens eum, carpere cibos conantem, recedere et aquas repetere cogit. At Ταντάλου τάλαντα ταντάλίζεται Suid. in divitem Proverbio jactari scribit, inde quod Tantalus fuisse ditissimus perhibetur. Sed pro ταντάλίζεται reponendum ταλαντίζεται e vet. Cod. [Cf. Zenobii Prov. 6, 7. Apostolii 18, 14. " Ταντάλίζω, Valck. ad Röv. p. 63. Ταντάλόω, ad Phœn. p. 409." Schæf. Mss. Hesych. Ἐταντάλιζεν· ἔτρεμεν: * Ἐταντάλίχθη· ἐσείσθη. * " Ταντάλεύω, Mich. Apostol. Prov. 4, 91." Schleusn. Mss.] Apud Hes. legitur etiam Ταντάλάσσεται δάκρυα, quod exp. στάζει δάκρυα. Sed illud magis adhuc remotum est quam superiora. " Τανθαλύζω, pro Tremo, ap. " Dores, Hes. Invenitur et Ταντάλίζω." [" Valck. Anim. ad Ammon. 119. * Τανθαρύζω, ibid. (unde * Τανθαρυκτὴρ, e quo * Τανθαρυκτήριος et per contr.) * Τανθαρύκτρια, * Τανθαρυστὸς, * Τανθευριστὸς, * Ἐκτανθαρύζω, 120." Schæf. Mss. Cf. J. Poll. 5, 98. * Ἐκτανθαρύω, Hesychio τρέμω.] " Τοιθορύσσω, Qua- " tio, Concutio, σείω, Hes." [* Τοιθορυκτὴρ, unde * Τοιθορυκτήριος, e quo per contr. * Τοιθορύκτρια, Eid. ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα. Sed v. Valck. l. c.] " Τανόδρυστος, Tremorem efficiens, Hes." [leg. τανθαρυστός.]

[" Τάλας, Eur. El. 419. 1161. Porson. Phœn. 1724. Ammon. 133. Cum. gen., Wakef. Herc. F. 114. S. Cr. 3, 180. Monthly Review, April 1799. p. 432. Jacobs. Anth. 7, 352. Brunck. El. 1075. De quant., Monthly Review, August 1799. p. 428. Brunck. Aristoph. 2, 193. 197. 257. 3, 65. Vocat., 75. Jacobs. Anth. 10, 156. Ὦ τάλας γε, Aristoph. Ἀ. 454. Τάλαιν' ἀθλία, Brunck. Or. 1590. Musgr. 1564. Τάλαν, Ammon. 133. Ruhnk. Ep. Cr. 37. C Τάλανα, Wakef. Herc. F. 1022. Ταλάντατος, ad Charit. 444. Ruhnk. Ep. Cr. 113. Valck. ad Phalar. p. xii. Toup. Opusc. 2, 117. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 985. ad Eur. Phœn. 389. Bergler. ad Alciphr. 115." Schæf. Mss. Τάλαις, Æolice, Greg. Cor. 212. 599.]

" Δυστάλας, Miser, Ærumnosus, s. Gravibus " ærumnis et miseriis afflictus: unde fem. gen. ap. " Soph. (Œd. T. 1236.) Ὦ δυστάλαινα:" [C. 1442. 1734. Tr. 307. 653. Aj. 410. El. 284. " Eur. Hipp. 570. 1407. Or. 955. (946.) Med. 1028." Kall. Mss. " Markl. Suppl. 1034." Schæf. Mss. * Παντάλας, Eur. Andr. 140. Æsch. Pers. 640. ἄχη. * Τριτάλας, Eur. Hipp. 739. " Clem. Alex. 33. Schol. Eur. Phœn. 1356." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 183." Schæf. Mss. " Τριτάλαινα, Const. Manass. Chron. p. 90." Boiss. Mss.]

Item Ἄτλας dicitur pro τάλας, per ἀναγραμματισμὸν, ut ἦρα pro ἀὴρ, et similia: sicut Eust. tradit, p. 46. Sic Idem p. 1390. Εἰ δὲ καὶ ἀνεγραμμάτισται D ἀπὸ τοῦ τάλας ὁ Ἄτλας, περίεργον μὲν εἰπεῖν, οὐ πάντῃ δὲ ὑπόκενον. Ubi et alias duas etymologias affert, sc. Ἄτλαντα dictum esse vel πρὸς στέρησιν τοῦ μὴ τάλας εἶναι, vel ἐπιτατικῶς quasi πολύτλαντα. Quod postremum magis probo; nam καρτερώτατον fuisse ac πολύτλαντα, vel ex eo perspicuum est, quod cœlum fingitur sustinere humeris. Quamobrem recte ab Ovidio dicitur Validus, a Virg. Durus, a Val. Flacco Ferreus: quod tam robustus sit ac validus, ut vel ipsum cœlum sustineat ferrea suorum humerorum duritie. Rursum ex ipsa re a Virg. dicitur Cœlifer. Od. A. (52.) Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. Item Ἄτλας τὸν οὐρανὸν, sc. ὑπεδέξω, Proverbio dicitur de iis qui sese magnis et molestis involvunt negotiis, ipsique sibi malum accersunt, inquit Erasm. ex his Suidæ, Ἐπὶ τῶν μεγάλοις πράγμασιν ὑποβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων. Sed Suid. hic ἐπιβαλλομένων potius scripsisse crediderim. Ἄτλαντας

vocant etiam Statuas Atlantis, s. Statuas quæ A-tlantis modo cœlum sustinent, aut aliud quippiam ap. Architectos. Athen. (208.)"Ατλαντές τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἐξαπήχεις. Vitruv. 6, 9. Item si qua virili figura signa mutulos aut coronas sustinent, nostri Telamonas appellant: cujus rationes, quid ita, aut quare, ex historiis non inveniuntur. Græci vero eos ἄτλαντας vocitant. Atlas enim historia formatur sustinens mundum, ideo quod is primum cursum solis et lunæ, siderumque omnium ortus et occasus, mundique versationum rationes, vigore animi solertiaque curavit hominibus tradendas: eaque re a pictoribus et statuariis deformatur pro eo beneficio sustinens mundum: filiæque ejus Atlantides, quas nos Vergilias, Græci autem Πλειάδας nominant, cum sideribus in mundo sunt dedicatæ. Hæc ille. Ennius vero ap. Serv., superiorem etiam Atlantem cœliferum, Telamonem vocari dicit: ita ut ἄτλας et τελαμὼν synonyma sint et cum de Nomine proprio dicuntur, et cum de Signis Architectonicis, quæ mutulos aut coronas sustinent in modum Atlantis B humero cœlum gestantis: quorum prius discimus ex Ennio, posterius e Vitr. Item ἄτλας dicitur Extrema colli vertebra, quæ ipsum colli pondus sustinet, J. Poll. 2. de collo et vertebris ejus loquens, Παραπλησίων δὲ ὄντων τῶν ἐπὶ τούτοις τεταγμένων, ὁ τελευταῖος, ὡς ἀχθοφορῶν, ἄτλας ὀνομάζεται. ‖"Ατλας, Montis nomen, οὕτως ὑψηλοῦ ὥστε καὶ λέγεται ταῖς κορυφαῖς ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ, Paus. Att. (33, 5.) p. 25. De quo multa Plin. tum alibi, tum 5, 1. ubi dicit elatum esse super nubila, et e mediis arenis in cœlum attolli. Cujus montis accolæ populi dicuntur"Ατλαντες, Eust.: Herod. hos Atlantas vocavit et Nasamonas, Paus. Att. p. 25. Idem Herod. 4, (184.) dicit hos ex omnibus hominibus solos esse ἀνωνύμους: omnes enim uno quidem nomine vocari "Ατλαντας [Schw. 'Ατάραντας,] sed singulis propria nomina non esse. Ubi et ipse tradit gentem hanc appellatam esse a monte, quem ita ὑψηλὸν prædicari, ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐχ οἷά τε εἶναι ἰδέσθαι: quoniam sc. οὐδέκοτε αὐτὰς ἀπολείπει νέφεα, οὔτε θέρεος C οὔτε χειμῶνος: ideoque κίονα τοῦ οὐρανοῦ οἱ ἐπιχώριοι λέγουσιν εἶναι. Ipsa autem regio DICITUR 'Ατλαντία, cujus Plin. quoque meminit. Mare quoque eum alluit, quod propterea VOCATUR 'Ατλαντικὸς ὠκεανὸς, de quo Aristot. de Mundo, et Plin. 5, 1. At 'Ατλαντικὸς λόγος, s. 'Ατλαντικὸς μῦθος, et 'Ατλαντικὴ ὑπόθεσις, Sermo s. Fabula de Atlante, cui interfuisse Solonem in Ægypto ap. sacerdotes, Plut. tradit in ipsius Vita (c. 26.) Ubi de Atlante cœlifero intellige: UNDE ET 'Ατλαγενὴς, [pro 'Ατλαντογενὴς,] Atlante genitore satus: ut ap. Hesiod. initio l. 2 Ergwn, Πληϊάδων ἀτλαγενέων, Pleiadum Atlantigenarum, quas Virg. quoque Atlantidas vocat, itidemque Vitruv. in l. paulo supra citato: quod patronymicum est a NOM. SING. 'Ατλαντὶς, Filia Atlantis. Filius vero ejus diceretur 'Ατλαντίδης. ‖ Hesychio ἄτλας est non solum ὁ ὠμοφόρος, Qui humeris aliquid bajulat in modum Atlantis cœliferi, sed etiam ἄτολμος, ἀπαθὴς, et ἡ διϊοῦσα εὐθεῖα ἕως τῶν πυλῶν. [" "Ατλας, Jacobs. Anth. 9, 180. D Vocat."Ατλα, Musgr. ad Eur. Hipp. 747. 'Ατλαγενὴς, Ruhnk. Ep. Cr. 15. Wolf. ad Hesiod. p. 111. Koen. ad Greg. Cor. 271(=578.) Ilgen. Hymn. 272. 'Ατλαντικὸς, Valck. Hipp. p. 276. ad Diod. S. 1, 273. Wakef. Herc. F. 233. * 'Ατλάντειος, Luzac. Exerc. 113. * 'Ατλαντεῖοι, ad Herod. 362. 'Ατλαντὶς, * 'Ατλαντιὰς, Valck. Phœn. p. 628." Schæf. Mss. 'Ατλαγενὴς, * 'Ατλαιγενὴς, Lobeck. Phryn. 669. 'Ατλάντειος, Diod. S. 3. p. 131. 163. " Nonn. D. 1, 206. Clem. Alex. 563. 'Ατλαντικὸς, Pisid. de M. O. 116. * 'Ατλαντηρίδες, Eratosth. Catast. p. 9." Kall. Mss. " Eudocia p. 280." Schleusn. Mss.]

Porro e nomine Τάλας est et VERB. Ταλανίζω, Miserum et ærumnosum voco: ut Suid. ταλανίζει exp. ἄθλιον ἀποκαλεῖ, s. ἐπιφωνῶ τὸ Ὦ τάλαν, aut Ὦ τάλαινα, quemadmodum σχετλιάζειν est ἐπιφωνεῖν τὸ Σχέτλιε. [Cf. Μακαρίζειν.] Idem vero Suid. ταλανίζει exp. etiam θρηνεῖ, sicut et Hes. Ut ταλανίζω sit Defleo et lamentor veluti miserum, aut etiam Defleo et deploro miserias, easque vel meas vel alienas. [" Æsop. Fab. A 58. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. " Paraphr. Enchiridii Epict. c. 26. "Ορα μήποτε—μακαρίσῃς μὲν ἐκεῖνον, ταλανίσῃς δὲ σεαυτόν." Schw. Mss. " Clem. Alex. 168." Wakef. Mss. " Miserum proclamo, Phot. c. Man. 4, 30." Schleusn. Mss. * " Ταλανισμὸς, Miseria, Status miserandus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 206. Euthal. Edit. Act. Apost. 408. 511." Kall. Mss. " Lamentatio, Deploratio, Chrys. Hom. 18. T. 6. p. 232, 11. Συμβουλίαις μὲν οὐκ ἐχρήσατο λοιπὸν, οὐδὲ σημείοις, ταλανισμῷ δὲ μόνον, τὸ οὐαὶ συνεχῶς ἐπιλέγων ταῖς πόλεσι." Seager. Mss.] ITEM Τάλαντος ap. Hes. legitur, et exp. ταλαίπωρος. Quod minus suspectum reddit series alphabetica, positum sc. inter τάλαντον et ταλαντώσει. Et τάλαντα, Eidem sunt τὰ ἀτυχέστατα: forsan pro ταλάντατα.

[* " Ταλαίνω, et * Ταλάσσω, i. q. ταλάω, Schol. Theocr. 15, 111." Wakef. Mss.]

" Τάλα, Magnum: μέγα, Hes."

" "ΟΤΛΟΣ, ὁ, Ærumna, Labor, Miseria, μόχθος, " κακοπάθεια, Hes. Suid." [" Wakef. Trach. 7." Schæf. Mss.] " INDE 'Οτλέω ET 'Οτλεύω, Ærumnas " et labores patior ac sustineo, πονῶ, κακοπαθῶ, Hes. " Ponuntur etiam pro Patior, Sustineo, Perfero, ut " μογέω. Apud Suid. ex Epigr."Εκδικον ὀτλήσοντες " ἀεὶ πόνον. Et rursum, Τάλας, ἐφώνει, μόχθον οἷον " ὀτλεύεις. Sic Apoll. Rh. 2, (1008.) καπνῷ κάματον " βαρὺν ὀτλεύουσι. Ubi Schol. itidem exp. ὑπομέ- " νουσι, Sustinent, Perferunt, Tolerant." [" 'Οτλέω, ad Charit. 771. Jacobs. Anth. 11, 111. 151." Schæf. Mss. " Manetho 6, 412." Wakef. Mss. Lycophro 819. Apoll. Rh. 4, 1227.] " A verbo ὀτλέω est VER- " BALE"Οτλημα, τὸ, Ærumna, Miseria, i. q. ὄτλος. " ET 'Οτλήμων, Ærumnosus, Miser. Utriusque " meminit Hes., afferens sc. ὀτλημάτων pro κακοπα- " θημάτων: et ὀτλήμων pro ἄθλιος." [" 'Οτλήμων, Heyn. Hom. 6, 98. * 'Εξοτλέω, Musgr. Ion. 1108." Schæf. Mss.]

ΤΑΛΑΝΤΟΝ quoque ejusd. cum τάλας originis esse, vel etiam ex illo ipso derivatum, creditur, παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου, καὶ τὸ οἱονεὶ φερέπονον: quemadmodum et τρυτάνη dicta existimatur παρὰ τὸ τοῖς βαρήμασι τρύεσθαι, i. e. καταπονεῖσθαι, inquit Eust. Est autem τάλαντον, Instrumentum σταθμικὸν, cui pondera appendunt, s. quo ponderant, i. e. Statera, Libra; vel etiam, Trutina, Lanx: quæ tamen duo proprie pars sunt τοῦ σταθμικοῦ ὀργάνου, interdum vero pro Ipso instrumento integro ponuntur. Pro Lance et parte σταθμοῦ accepit Hom. Il. M. 433. 'Αλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, "Ητε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει, 'Ισάζουσ', Θ. 69. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα· 'Εν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων: Bilances, quarum lancium alteri imponebat fortunam Trojanorum, alteri fortunam Græcorum. Qui versus leguntur et Il. X. (209.) ubi Hectorem et Achillem committit idem Jupiter. Et T. 223. ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς. Lycophronem autem τάλαντον vocasse αὐτὸ τὸ ὄργανον τοῦ σταθμοῦ, tradit Eust. 740. Sic et Aristoph. (B. 797.) Καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται, i. e. ζυγῷ. ‖ Interdum vero τάλαντον dicitur Id ipsum quod lanci imponitur ponderandum, et nominatim pondus 125 librarum, ut Hes. ex Epiphanio tradit. Idem Hes. dicit etiam esse ὁλκὴν λιτρῶν ἑκατὸν, vel ἑκατὸν εἰκοσιπέντε, vel ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε, vel τετρακοσίων, vel χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα δύο. Nam diversa talentorum genera fuere: ut Hebraicum, Ægyptium, Babylonicum, Atticum, Euboicum, Siculum, Ægineticum: de quibus vide Bud. in libris de Asse. Idem de talento magno, de talento numario, de talento ponderali, vide Eund. in iisdem libris: qui etiam docet auri et argenti talenta non fuisse æqualia. Vide ap. Eund. quæ de talento tradit ex J. Poll. et Vitr.: Eust. quoque testatur τάλαντον ap. veteres fuisse ἀόριστον, siquidem ap. posteriores Atticos εἰς ἑξακισχιλίους στατῆρας περιέστη, Macedonicum vero talentum fuisse τρεῖς χρυσίνους, de quo Diphilus, ἀργυρίου βραχύ τι τάλαντον: ap. alios denique fuisse ἑκατὸν εἰκοσιτέσσαρας δραχμάς. Idem annotat τάλαντον ali-

quando fuisse χιλιάδας κερμάτων ἕξ, idque patere ex Athen., qui, ubi scribit Alexandrum magnum in cœnam insumsisse ἑκατὸν μνᾶς, addit, τὰ τετρακόσια τάλαντα γίνεσθαι Ἰταλικοῦ νομίσματος μυριάδας διακοσίας τεσσαράκοντα: apud Hom. vero fuisse οὐ μέγα τι, ideoque fieri potest ut Homericum talentum accedat ad Macedonicum, vel ad Davidicum, nam David vixit circa finem regni Assyriorum: cui tempori proximum fuisse Homerum nonnulli tradiderunt, ut auctor est Eusebius. Il. I. 122. Ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, Od. Ω. (273.) Καί οἱ δῶρα πόρεν ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Plut. Alex. (36.) Τετρακισμύρια τάλαντα νομίσματος. Ibid. Πορφύρας Ἑρμιονικῆς τάλαντα πεντακισχίλια. Aliquanto ante, τάλαντα λιβανωτοῦ πεντακόσια dicit Alexandrum Leonidæ præceptori suo misisse. Itidem Aristoph. Σφ. (1147.) dicit Ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε, Talentum lanarum, s. Lanarum libras 125. [" Wakef. Eum. 891. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Anth. 7, 160. Heyn. Hom. 4, 226. 5, 427. 549. 6, 347. 7, 249. 534. 657. 660. 8, 408. 505. Ind. Xen. Mem., ad Il. B. 627. Bentl. Opusc. 29. ad Charit. 286. Valck. Diatr. 288. Zeun. ad Xen. K. Π. 262. ad Herod. 243. 246. 524. ad Lucian. 1, 377. ad Diod. S. 1, 123. Cum gen. ἀργυρίου, Valck. Adoniaz. p. 341. Ruhnk. ad Xen. Mem. 229. Τάλαντα Ταντάλου, Pierson. Veris. 47. Χρύσεια τάλαντα, Porson. Med. p. 46. Heyn. Hom. 5, 427. 549. Jacobs. ad Anth. Palat. 430." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial.]

[* Ταλαντοῦχος, Libripens, Qui libram tenet, Æsch. Ag. 450=427. Lobeck. Phryn. 657. " Eust. Il. 875, 26." Wakef. Mss. * Ταλαντοειδής, contracte * " Ταλαντώδης, Incertus, Fluctuans, Commutabilis, Pseudo-Chrys. Serm. 75. T. 7. p. 469, 36. Πολλὴ ἡ τοῦ δαίμονος ἐπήρεια, ταλαντώδης βουλή." Seager. Mss.]

Ἀμφιτάλαντος, ὁ, ἡ, Utramque in partem libramentum habens. Hes. ἀμφιτάλαντον exp. ἀμφοτέρωθεν ῥέψαι δυνάμενον, i. e. Quod ab utraque parte potest vergere vel inclinare. Quod si dixisset ἀμφοτέρωσε, exponerem, Quod in utramque partem potest vergere. In VV. LL. exp. Utrimque libratus: affertur que e Greg. Naz. Ἀμφιτάλαντος ὁδὸς itidem pro Via utrimque librata. [" Eust. 140, 34." Seager. Mss.] Ἀντιτάλαντος, Qui paris est ponderis, Æquilibrium faciens, Qui ex opposita lance appensus æquipondium facit, ἰσόσταθμος, [ἴσος, Hes.] Metaphorice capitur pro Eo qui est paris momenti aut ponderis; nam Latine quoque metaphoricum est hoc genus loquendi. Et generaliter pro Æqualis. Ἀτάλαντος itidem dicitur Qui paris s. æqualis est ponderis, in altera lance positus, æquipondium s. æquilibrium facit, generaliter Par, Æqualis, ἴσος, Il. P. 259. Μηριόνης ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ: N. 795. Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ. Additur interdum dat. veluti instrumentalis ejus rei, qua aliquis alicui par et æqualis esse dicitur: ut Phocyl. (208.) dixit γενεῇ ἀτάλαντον, Ætate parem, Æqualem, ἰσήλικα. Pro quo dat. Hom. accusativum posuit, subaudiens κατά: ut (Il. B. 169.) Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, i. e. τῷ Διὶ τὴν εὐβουλίαν ἴσον. [" Ad Charit. 744. Heyn. Hom. 4, 226. 5, 109. 6, 422. 463. ad Il. B. 627." Schæf. Mss. Greg. Cor. 893.] AT Ἀταλάντη, Nomen proprium: pro quo Theocr. 3, (40.) Dorice DICIT Ἀταλάντα. [Lex. Xen.] || Ἀταλάντη fuit et Triremis nomen, ab Atalante heroide ei impositum. [* Βαρυτάλαντος, Nicet. Annal. 17, 10.] Δεκατάλαντος, Qui decem talentorum est, decem talenta ponderat: λίθος, J. Poll. 9. ex Aristoph. Centauro. [" Valck. Adoniaz. p. 314." Schæf. Mss. Æschines p. 273.] UNDE Δεκαταλαντία, ἡ, Decem talenta, δέκα τάλαντα, J. Poll. ibid. " Ὑπερδεκατάλαντος βλάβη, Damnum quod est plus " quam decem talentorum." [" Phalar. 326." Schæf. Mss.] Διτάλαντος, Qui duorum talentorum est, Duo talenta ponderans: σταθμός, Duorum talentorum pondo. [Herod. 1, 50. 2, 96. 195. Diod. S. 16. p. 540, 12. Lucian. p. 124. 161. 938. " Valck. Adoniaz. p. 313. Wessel. ad Herod. 243." Schæf. Mss. Demosth. 329. 833. * Διτάλαντον, τὸ, Duo talenta, LXX. 2 Reg. 5, 23. * Διταλαντιαῖος, Lobeck. Phryn.

A 547.] Ἑκατοντάλαντος, Qui centum talentorum est, Centum talenta ponderans, [Aristoph. Ἱππ. 440.] UNDE Ἑκατονταλαντία, ἡ, Centum talenta, J. Poll. 9. Ἰσοτάλαντος, Qui paris s. æqualis est ponderis, i. q. ἀντιτάλαντος, ἀτάλαντος, s. ἰσόζυγος, ἴσος, ὅμοιος, ut Hes. exp. synonymum ἀτάλαντος. [* Ὁμοτάλαντος, Phav. 131, 2. " Heyn. Hom. 4, 226." Schæf. Mss.] Πεντατάλαντος, SIVE Πεντετάλαντος, Qui quinque talentorum est, Quinque talenta æquans: προίξ, Phalar. Dos quinque talentorum: δίκη, Lis, qua de quinque talentis disceptatur, Per quam quinque talentis quispiam multatur. Aristoph. N. (758.) Εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη, Schol. πέντε σε δυναμένη ζημιῶσαι τάλαντα. [Dem. 833. " Brunck. Aristoph. 3, 204. ad Mœr. 322." Schæf. Mss.] Πεντηκοντατάλαντος, Qui quinquaginta talentorum est. UNDE Πεντηκονταταλαντία, ἡ, Quinquaginta talenta. J. Poll. 9, (52.) e Demosth. Πολυτάλαντος, Multa habens talenta, i. e. Dives; qui enim multa possidet talenta, dives sit oportet. J. Poll.
B quoque exp. πλούσιος, itidemque Etym. i. e. Dives, Bene numatus. Item res aliqua πολυτάλαντος, Quæ multis talentis æstimatur: ut πολυτάλαντον πρᾶγμα idem J. Poll. dici scribit τὸ πολλοῦ ὤνιον. Sic Athen. (398.) Aristotelis Historiam Animalium vocavit opus πολυτάλαντον, quod multis talentis vendatur, i. e. maximi pretii et multorum numorum: s. multinumum, ut Varro multinumos asinos dixit: [594. Lucian. 1, 722. 2, 650. 3, 298. " Bergler. ad Alciphr. 300." Schæf. Mss.] Τριτάλαντος, Qui trium talentorum est, Tribus talentis constans, [" Schurzfl. Bibl. Vin. 78. Diod. S. 2, 442. Valck. Adoniaz. p. 313. Toup. Opusc. 1, 496." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 338. Isæus de Herod. Pyrrh. p. 24. 34. * Τριταλαντιαῖος, Plut. Æmilio Paulo 30. Philo Mechan. p. 51. Lobeck. Phryn. 547-8. "Schurzfl. l. c." Schæf. Mss.] Item τριτάλαντον substantive exp. Pondus trium talentorum, Tria talenta: SICUT Ἡμιτάλαντον dicitur Dimidium talentum: unde ap. J. Poll. 9. Τρία ἡμιτάλαντα, et τέσσαρα ἥμισυ τά-
C λαντα, δύο ἥμισυ τάλαντα, ἓξ ἥμισυ τάλαντα: et ex antiquis, ἕβδομον ἡμιτάλαντον, πέμπτον ἡμιτάλαντον. Ubi vide et quædam alia quæ annotat. Affert ibid. et hunc versum Homeri (Il. Ψ. 796.) Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω. [" Thom. M. 3. Wessel. ad Herod. 23. (1, 50.)" Schæf. Mss. * Πενθημιταλαντιαῖος, Philo l. c.]

Ταλανταῖος SIVE Ταλαντιαῖος, Talentum æquans, Athen. (148.) in descriptione convivii a Cleopatra instructi, Τῇ δὲ τετάρτῃ τῶν ἡμερῶν ταλανταίους εἰς ῥόδα μισθοὺς ἔδωκε. Item ταλανταῖος λίθος, Lapis tam magnus ut talenti pondus æquet, Vitr. Machina habens pondus talentum quatuor millium. Joseph. de Capt. Jud. Ταλαντιαῖοι λίθοι τὸ μέγεθος, ubi Interpres nimis generaliter Ingentes lapides vertit. Et Apoc. 16, (21.) Ταλαντιαία χάλαζα. Item et Quævis alia quæ ingentis vel ponderis vel magnitudinis sunt, ταλαντιαῖα dicuntur: ut Alcæus Comicus in Endymione dixit ταλαντιαίων νοσημάτων, teste J. Poll. 9, (53.) At ex Aristot. Œcon. 2. affertur
D Ταλαντιαίους καθιστάναι τοὺς ἐγγύους τῶν εἴκοσι ταλάντων, Pro talentis sponsores dare viginti talentorum. Vel etiam, Sponsores dare qui viginti talenta ista persolvere possint. [Οἶκος ταλαντιαῖος, Domus valens talentum, Dem. 833. " Ad Diod. S. 2, 352. 468. Valck. Adoniaz. p. 314. Toup. Opusc. 2, 161." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. Formam ταλανταῖος improbat Lobeck. ad Phryn. 544.]

Ταλαντάω, Libro, Pondero. UNDE Ὑπερταλαντᾶν, quod in Lex. meo vet. [et Etym. M.] habetur et exp. * ὑπερβαρεῖν, Præponderare, Ponderis gravitate superare.

Ταλαντεύω, itidem Libro, Pondero, Appendo. Et pass. τὰ ταλαντευόμενα dicit Eust. Ea ipsa quæ ponderantur s. appenduntur, et ad explorandum pondus imponuntur lanci: quæ et ἱστάμενα dicuntur. Pro Appendo, Pondero, Lanci impono, accipi potest et in hoc loco Macedonii Epigr. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τάλαντα Διὸς πάγχρυσα τελέσθη, Οἷσι ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου. Hom. quoque Jovem τιταίνειν τάλαντα ait, et alteri lanci imponere sortem prosperam, alteri ad-

versam, ut in Τάλαντον videre est in duobus ll., ad quos allusit hic Macedonius. Bud. quoque interpr. Expendere, Appendere, librareque, h. e. Suspensum tenere, ap. Philon. de Mundo, Εἰ μὲν δὴ κενὸν, πῶς τὸν πλήρη καὶ τὸν ναστὸν καὶ τῶν ὄντων βαρύτατον, εὑρέθη ταλαντεῦον, στερεοῦ μηδενὸς ἐπερειδόντος. Idem affert et Greg. Naz. Carm. Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μόθος ἑρπηστῆρος, (rectius ἑρπυστῆρος,) cum hac exp. Dæmonis solicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit; nunc enim ad Deum meditandum convertor, nunc ad mundi turbulentiam revolvor, imposturam mihi faciente fallaci obreptore. Et Diod. S. in Hist. Alex. Ἐταλαντεύετο τῇδε κἀκεῖσε, τῆς τροπῆς ἐναλλὰξ γενομένης, Inclinabatur et vergebat huc et illuc vicissim: de pugna quadam, quæ ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὅλων κρίσιν. Inde ταλαντεύεσθαι τὴν γνώμην, inquit Idem, signif. Animum utroque ancipitem esse et alternantem. Lucian. (2, 402.) Ἐγὼ γὰρ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι, In neutram partem propensus sum, ut libra in examine stans et æquilibrio: quod et ἰσοῤῥοπία dicitur, sc. ὅταν ἰσάζῃ τὰ ζυγά. Itidemque æquilibrium significant, cum τὰ ζυγὰ μηδαμοῦ ἀπονεύοντα μήτε καταῤῥέποντα dicunt: at ἐπανισοῦν τὰς τῶν σταθμῶν ἀποκλίσεις, Ad æquilibrium redigere. Ταλαντεύεσθαι quoque Alciphron accusativo junxit pro In æquilibrio tenere: ut, Πρὸς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται, κέχηνα· ἀνδροφόνος δ' οὐχ ὑπομένω γενέσθαι· μένειν δὲ πενίᾳ συζῶντα χαλεπόν· τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ· ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὦ γύναι, ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω, Utram in partem ego vergam, in tua voluntate positum est. Hæc fere Bud. Comm. 359. Paulo aliter Theophyl. Ep. 17. Ἡ παρθένος δίκη διέφθαρται, καὶ χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, Velut præponderans dat victoriam. Neutraliter quoque accipitur pro Præpondero, Philo V. M. 3. Τῇ μὲν γὰρ ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια, τῇ δ' ἀντέβριθεν ὁ νόμος, Hinc enim misericordia et æquitas præponderabant. Itidem in libro de Mundo, Ἡ δὲ γῆ κατωτάτω ταλαντεύουσα, In infimum suo libramento depressa, Bud., qui et p. 359. Comm. citans eund. locum, ταλαντεύουσαν exp. βρίθουσαν, Pessum euntem, Degravantem. [" Bergler. ad Alciphr. 33. 100. ad Timæi Lex. 247. ad Il. B. 627. Jacobs. Anth. 10, 294. 11, 285. ad Diod. S. 1, 420. 2, 85. 538. Paul. Sil. 56. Bast Lettre 229. Wakef. S. Cr. 5, 45." Schæf. Mss. " Schol. Arat. 15." Wakef. Mss. Plut. Symp. 5, 7. Greg. Naz. Orat. 3. p. 70. Herod. 3. p. 132. 8. p. 406. 10. p. 467. * " Ταλάντευσις, Anna C. 3." Elberling. Mss. * Ἀμφιταλαντεύω, Nonn. D. 1, 183. 6, 110.] Ἀντιταλαντεύω, Rependo, Æquali pondere retribuo, ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι et ἀντισταθμίζω: ut Aurum pro Gracchi capite repensum Cic. dixit in Oratore, et Plin. Auro rependere. Passiva voce usus est Greg. Naz. in Jul. Invect. 2. Τοῖς εἰρημένοις προσθεῖναι δεῖ τὰ δίκαια τοῦ Θεοῦ σταθμία, οἷς ἀντιταλαντεύεται πονηρία, Jam dictis addere justa Dei pondera, et quibus iniquitas rependitur, h. e. iniquitatis Supplicium; sequitur enim, τοῖς μὲν, αὐτόθεν ἀπαντῶσα· τοῖς δὲ, καὶ μικρὸν ὕστερον. Bud. 359. [Liban. 4, 798. "Jacobs. Anth. 10, 407." Schæf. Mss. * " Ὑπερταλαντεύω, Pondere vinco, Præpondero, Chrys. Hom. 108. T. 5. p. 703, 38. Ὑπερεταλάντευσε γὰρ παρὰ Κυρίῳ ἡ ταύτης βραχεῖα προσφορὰ τῶν τὸν χρυσὸν βεβληκότων πλουσίων." Seager. Mss.]

Ταλαντόω, i. q. ταλαντεύω, Plato Tim. (535.) Διὰ δὲ τὸ μήθ' ὁμοίων δυνάμεων μήτ' ἰσοῤῥόπων ἐμπίπλασθαι, κατ' οὐδὲν αὐτοῖς ἰσοῤῥοπεῖν, ἀλλ' ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην, σείεσθαι ὑπ' ἐκείνων αὐτὴν, Inæqualiter librari, Non ad æquilibrium cum eis ferri, Bud. 359. Idem locus citatur ab Etym. et in Lex. meo vet., ubi ταλαντοῦν et ταλαντεύειν exp. σταθμίζειν et ζυγοστατεῖν. [" Timæi Lex. 247. et n." Schæf. Mss.] Ταλάντωσις, ἡ, Ponderatio, Examinatio quæ fit pondere appenso et libratione, στάθμησις, στῆσις, Suid. Apud Hes. quoque legitur, Ταλαντώσει, σταθμήσει, στήσει: quod tamen potest esse etiam 3 pers. fut. indic. a Ταλαντόω. J. Poll. ταλάντωσιν ap. Antiphanem τὸ βάρος significare ait. [* Ἀντιταλαντόω,

A unde * " Ἀντιταλάντωσις, Olympiod. ad Plat. Phæd. 60." Boiss. Mss. * Διαταλαντόω, Achill. Tat. 3, 1. * " Ἐκταλαντόω, Talentis aliquem exuo, Sopater Parodus ap. Athen. 230. Ταντάλου ταλάντοις ἐκταλαντωθεὶς, Tantali divitiis exutus." Schw. Mss. In Glossis male extat * Ταλαντιώω· Libro.]

Ταλαντίζω, itidem Pondero, ut ταλαντεύω et ταλαντόω. Unde Prov. ap. Suid. Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται, in hominem divitem: quoniam Tantalus fuisse πολυτάλαντος perhibetur, i. e. multa possedisse talenta et fuisse bene numatus. Sed perperam ap. Suid. scriptum est ταντολίζεται pro ταλαντίζεται, quod in meo vet. Cod. habetur. [* Ὑπερταλαντίζω, Epiph. 1, 985.]

ΤΑΛΑΣΙΟΝ quoque ET Ταλασία Eust. derivat a ταλάω una cum τάλας, nulla tamen etymi allata ratione. Est autem Ταλάσιον, Lana; Hes. enim ταλάσια exp. ἔρια, Lanas. At ταλασία dicitur Ipsum lanificium, ἡ ἐριουργία, ἡ ἐρίων ἐργασία, ut idem Hes. exp. nec non et Suid., qui affert
B etiam ταλάσιον pro ἐριουργὸν, a NOMIN. Ταλάσιος, Lanifex, Qui lanas tractat, ὁ ταλάσια ἐργαζόμενος, i. e. ἔρια. Sed perperam ap. eum ἱερουργία scribitur pro ἐριουργία, itidemque ἱερουργὸν pro ἐριουργόν: qui error vulg. Lexicis occasionem dedit ταλασία interpretandi Sacrorum administratio. Eidem ταλάσιον ἔργον est ἐριουργία. [" Ταλασία, Jacobs. Anim. 286. Ind. Xen. Mem., ad Timæi Lex. 247. Abresch. Add. ad Aristæn. 133. Lectt. 128." Schæf. Mss.] || Alioqui Ταλάσιος est etiam Nom. propr. juvenis cujusdam Romani: cui cum feliciter cessissent nuptiæ cum Sabina quadam virgine rapta inter alias, factum est ut in ceteris quoque nuptiis Talasius acclamaretur, ut Hymenæus ap. Græcos. Qua de re fusius Plut. Probl. Rom. 484. meæ Edit. (=7, 101.) ubi quærit, Διὰ τί ὁ πολλυθρύλλητος ᾄδεται Ταλάσιος ἐν τοῖς γάμοις; Ibid. utitur ταλασίας vocabulo, sic respondens ad illud Problema, Πότερον ἀπὸ τῆς ταλασίας; καὶ γὰρ τὸν τάλαρον τάλαντον ὀνομάζουσι: atque adeo ipsa sponsa, cum ad sponsi ædes dedu-
C citur, Εἰσφέρει ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον, ἐρίῳ δὲ τὴν θύραν περιστέφει τοῦ ἀνδρὸς, Colum infert cum fuso, et lana fores mariti redimit.

Ταλασιουργὸς, Lanifex, Qui lanas tractat, ὁ ταλάσια s. ἔρια ἐργαζόμενος. Sed et fem. gen. usurpari credendum est, et quidem frequentius: si quidem lanas carpere, et nere, feminis potius convenit. Apud Suid. Ὁ δὲ τὰς θυγατέρας ἐπειρᾶτο ποιεῖν ταλασιουργοὺς καὶ χερνήτιδας. Et ap. Athen. 14. ἡ ταλασιουργῶν ᾠδὴ, Cantilena lanificarum, s. Feminarum quæ lanas tractant: quam vocant ἴουλον, ut ibid. docet. [Lobeck. Phryn. 667.] Ταλασιουργία, ἡ, Lanificium, i. q. ταλασία s. ταλάσιον ἔργον, et ἐριουργία, [Plato Polit. 23. Barker. ad Etym. M. 1083. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 184. 288. " Timæi Lex. 247. et n." Schæf. Mss.] Ταλασιουργικὸς, Pertinens ad lanificas, Qui ad lanificium requiritur: σκεύη, Quæ ad lanificia pertinent, Cic. ap. Xen. Œc. (9, 9.) Et, Ἄλλη φυλὴ τῶν ταλασιουργικῶν ὀργάνων, idem Cic. ap. Eund. (ibid. 7.) interpr.
D In altera parte instrumenta quibus ad lanificia utuntur. Ubi etiam obiter nota synonymως poni σκεύη et ὄργανα. Ταλασιουργέω, Lanas tracto, Lanariam factito, Lanarius sum, Xen. (Ἀπ. 3, 9, 11.) Ἐν δὲ ταλασίᾳ αἱ γυναῖκες ἄρχουσι τῶν ἀνδρῶν, διὰ τὸ τὰς μὲν εἰδέναι ὅπως χρὴ ταλασιουργῶν, τοὺς δὲ μή. Ubi nota ταλασίαν vocari τὸ εἰδέναι ὅπως χρὴ ταλασιουργεῖν, Artem lanariam s. tractandi lanas. Et ap. Suid. Οὐκ ὄντος ἀπρεποῦς τοῖς ἐπιχωρίοις ὥστε τοὺς ἄνδρας ταλασιουργεῖν παρ' αὐτοῖς. [" Valck. Phœn. p. 183." Schæf. Mss. Creuzer. ll. cc. Eust. 962. * Συνταλασιουργέω, Athen. 516.]

Ταλασήϊος, PRO Ταλάσιος, inserto η, metri causa: ἔργα, Apoll. Rh. (3, 292.) Lanificia, Lanæ. Suid. ταλάσιον ἔργον exp. ταλασιουργίαν: [cf. Xen. Œc. 7, 6. " Ταλασήϊος, Wakef. S. Cr. 3, 173." Schæf. Mss. " Nonn. D. 6, 142." Wakef. Mss.]

SED ET Τάλαρος ejusd. cum ταλάσιον originis esse videri queat: præsertim cum ταλασιουργικὸν quoque σκεῦος sit, i. e. Vas s. Instrumentum quo ad lanificia

utuntur, lanas et fusos in eo reponentes: ut J. Poll. tradit, 10, c. 28. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικωνίτιδος σκεύη, ταλάρους ἂν καὶ καλάθους ἐροῦμεν· ταλάρια δ' αὖ καὶ καλάθια· καὶ μὴν καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι. Et 7, c. 10. Ταλασία, ταλασιουργία, ταλασιουργεῖν, τάλαρος. Cui simile exemplum habes supra in Ταλάσιος. Ejusmodi ταλάρους Horatius Qualos appellat, et Propertius Quasillos, voce diminutiva, quæ respondet potius DIMINUTIVO Ταλάριον, quod ex J. Poll. paulo ante attuli: itidem pro iis qualis, in quibus pensa reponuntur. Verum non eum tantummodo usum præstat ὁ τάλαρος, sed etiam cibariis, uvis, aut aliis rebus gerendis aptus est. Il. Σ. (568.) Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν, Aristot. 3 Rhet. Ὠιήθητε γὰρ αὐτὸν εἶναι συκαμίνων τάλαρον, Hesiod. (Α. 293.) Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρουν ὑπὸ τρυγητήρων, In qualos deferebant acceptas a vindemiatoribus uvas. Virg. Georg. 2. tu spisso vimine qualos Colaque prelorum fumosis diripe tectis. Apul. Qualum vocat canistrum in quo panis asservatur. Item et premendo lacti formandisque caseis τάλαροι inserviunt, J. Poll. 7. Τὸν τάλαρον ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται: quem ibid. τυροκομεῖον appellat. Et 1, c. 12. Τὰ δὲ ἀγγεῖα, γαῦλοι, σκαφίδες, τυροκομεῖα, ταρσοὶ, τυροφορεῖα, καὶ τάλαροι, ubi recenset vasa quibus bubulci utuntur tum in reponendo lacte, tum in premendo et cogendo ac in caseum formando. Qua signif. Theocr. 5, (86.) ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ Τυρῶ, ubi Schol. ταλάρως exp. τοὺς καθαλίσκους ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα. Dixit autem ταλάρως Dorice pro ταλάρους. Ceterum præter ταλάριον est et aliud diminutivum, NIMIRUM Ταλαρίσκος, itidem Quasillum s. Fiscellam significans: ut ap. Suid. ex Epigr. Δημὼ τὸν ταλαρίσκον εὔπλοκον, Quasillum pulcro vimine nexum. Idem Suid. ex Epigr. affert et τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον, Ex junco textum, ut Colum. dicit Junceam sportam. Et rursum ex Epigr. * εἰροχαρῆ τάλαρον, Lanis gaudentem qualum; nam solebant lanas et pensa in qualis reponere, ut supra quoque docui. Est autem ei τάλαρος s. ταλαρίσκος, καλαθίσκος, κόφινος μικρός. [" Τάλαρος, Jacobs. Anth. 7, 67. 8, 313. Exerc. 2, 174. Brunck. Aristoph. 1, 176. Timon Phl. 36. Heyn. Hom. 7, 550. Athen. p. 22. Casaub. 56. Theocr. 18, 32. Pierson. Veris. 169. Bergler. ad Alciphr. 110. Toup. Opusc. 1, 417. ad Charit. 299. Ταλαρίσκος, Jacobs. Anth. 7, 67." Schæf. Mss. * Ἐπιταλάριος, Plut. 7, 280. Ἀφροδίτη, Venus calathina Romanorum.]

ΤΑΛΙΣ quoque ejusd. cum ταλάσιον et ταλασία originis esse videri posse ait Eust. (962.) ut sit quasi ταλάσια ἀσκοῦσα: quoniam sc. puellæ usque ad nubilem ætatem solebant lanificio exerceri: τάλις autem dicitur ἡ μελλόγαμος παρθένος s. μελλονύμφη. Itidem et alibi scribit inde derivari posse, præsertim cum nonnulli τάλιν exposuerint τάλαιναν: quamvis alii velint esse ὄνομα ἡλικίας νέας. Hesychio quoque est ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη: qui addit, ab aliis exponi γυναῖκα γαμετὴν, ab aliis νύμφην. Sed prior exp., itidemque ea quam Eust. affert, confirmatur hoc loco Soph. Antig. (629.) p. 240. de Hæmone, ἀχνύμενος τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης, Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν, Dolens ob mortem Antigones sponsæ suæ juvenculæ. Ubi Schol. quoque annotat, Æolica dialecto τάλιν dici τὴν ὀνομασθεῖσάν τινι νύμφην, afferens Callim. Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. Paulo post dicit Creon ibid. Τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει; appellans μελλόνυμφον, quam chorus τάλιν nominarat: ut satis inde perspicuum sit eum synonyma facere τάλιν et μελλόνυμφον: id quod et J. Poll. (3, 45.) observavit. ‖ Rursum Hes. ταλίων exp. ἀθλίων: quod fortassis est a NOM. Τάλιος. [" Τᾶλις, ad Festum p. 328. Brunck. Soph. 3, 520. ad Antig. l. c. Callim. 1, 518. Musgr. Rhes. 442." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Cf. Δαλίδας. * Τάλιξ, Hesychio ὁ ἔρως.] " Ταλικὴς, Eid. ἀναιδὴς, Impudens."

ITEM Ἀταλὸς, quo significatur Tener, Juvenilis, a ταλάω dictum esse videtur κατὰ στέρησιν, quasi ὁ οὐ ξυνάμενος τλῆναι, Qui per teneram ætatem tolerandis laboribus nondum par est: qui nondum est

A ταλαεργός. Hes. ἀταλοῖς exp. νηπίοις, ἁπαλοῖς, ἁπλοῖς. Unde ἀταλὰ φρονέοντα παῖδα Hesiodus (Θ. 989.) dixit Puerum puerilia sapientem. E quo ἀταλὰ φρονέω est COMP. Ἀταλόφρων, cui SYNONYM. Ἀταλόψυχος, Qui puerilia adhuc sapit, puerili animo est, quique, ut ajunt, nondum reliquit nuces. Quorum prius ap. Hes. legitur, ἀταλόφρονα exponentem νήπια, ἁπαλόφρονα: alterum autem in Epigr. Exponiturque et Impotens, Pusilli et angusti animi, Qui est animo molli. [Ἀταλάφρων, Lobeck. Phryn. 690.]

" ΤΕΛΑΜΩΝ, ῶνος, ὁ, Fascia. Frequenter autem " τελαμῶνες vocantur Illæ fasciæ s. Lintea concer- " pta quibus vulnera s. oblæsa membra obligantur. " Afferturque pro hac signif. ex Eur. Phœn. (1663.) " Herod. (7, 181.) Οἱ δὲ Πέρσαι περὶ πλείστου ἐποιή- " σαντο, σμύρνῃσί τε ἰώμενοι τὰ ἕλκεα καὶ σινδόνος " βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες. Sic legimus " Epigr. περὶ τοῦ Ἐνταφιαστοῦ, qui quos furabatur " τελαμῶνας ἀπὸ τῶν ἐνταφίων, mittebat chirurgo ad

B " obliganda vulnera. ‖ Lorum ensis; nec non Id " e quo pendet scutum. Balteum scuti dixit Valla. " Serv. enim docet Balteum Virgilio esse etiam a " quo arma dependent." [Dictum a Ταλάω, quasi ταλαμὼν, τάλας γὰρ καὶ τλήμων διὰ τὸ βαστάζειν, Eust. Cf. Ἄτλας. Il. B. 388. Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. " Jacobs. Anth. 10, 349. 11, 341. Heyn. Hom. 5, 148. 448. 449. Valck. Phœn. p. 558. Diatr. 125. Wessel. ad Herod. 142." Schæf. Mss. " Theocr. 24, 44. νεοκλώστω τελαμῶνος, Greg. Naz. Ep. 65. Τὴν μετὰ ξίφους καὶ τελαμῶνος ἀρχὴν ἄρχειν, Inscr. ap. G. Dousæ Ep. de Itinere suo Constantin. p. 104. Τὸν δὲ ἱεροποιὸν ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐς τελαμῶνα καὶ θεῖναι εἰς τὸ ἱερόν." Schn. Lex. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Τελαμωνίζω, Fascia involvo, Athen. 248. " Valck. Phœn. p. 558." Schæf. Mss.] " Τε- " λαμώνιοι, Hes. κόνδυλοι, οἱ προσδεόμενοι τῶν τελα- " μώνων, μεγάλοι, χαλεποί. At Τελαμωνίαι affertur " ex J. Polluce (5, 55.) pro eo quod στελμονίας

C " Xen. appellat: sc. Baltea coriacea quibus arman- " tur canes adversus feras:" [cf. Idem 10, 142. * " Τελαμώνιος, Is. Porph. in Allatii Exc. 285. 291." Boiss. Mss. * Τελαμωνιάδης, ad Greg. Cor. 487.]

" Στελμονίαι, Fasciæ quibus canum latera præ- " muniuntur, Xen. K. (6, 1.) Κυνῶν δὲ κόσμος " δέραια, ἱμάντες, στελμονίαι. Apud Hes. est Στελ- " μόνια, quod exp. ζώματα." [Lex. Xen.]

ΤΑΜΙΑΣ, SIVE Ταμίης Ionice, Promus condus, Dispensator eorum quæ condenda et promenda sunt: ut qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ: ut ille ap. Plaut. Promus condus, procurator peni. Item Qui ærario præest: de quo cum dicitur, redditur Quæstor, Quæstor ærarius. Hæ tamen signiff. epithetis interdum solent distingui, vel etiam genitivis earum rerum quarum dispensandarum curam gerunt, Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Ἦλθον δὲ πρός με καὶ χρημάτων ταμίαι, Dem. (49.)

D Τῶν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ πορισταὶ γινόμενοι, Isocr. Τῶν χρημάτων ταμίαν κατέστησε, Aristot. Polit. 6. Ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων, Theophyl. Ep. 19. Πλοῦτον σε ταμίαν, οὐ δεσπότην χρημάτων εἶναι φημί. Rursum Aristot. de Mundo, Ἄλλοι καθειστήκεσαν προσόδων ταμίαι: Polit. 5. Ὅλως τε αὐτὸν παρασκευάζειν φύλακα καὶ ταμίαν ὡς κοινῶν, ἀλλὰ μὴ ὡς ἰδίων. ‖ Ubi etiam nota copulari φύλακα et ταμίαν. Et Dem. (101.) ταμίας δημόσιος, i. e. ταμίας δημοσίων χρημάτων, Quæstor ærarius, Qui præest publico ærario, Cui demandata est cura dispensandæ publicæ pecuniæ: qui etiam simpliciter appellatur Quæstor, ut cum Ascon. Pædianus ait, Hæc erat prima senatoris administratio, quæstorem fieri, et in provincia curam gerere publicæ pecuniæ in usus diversos erogandæ. Itidem et ταμίαι simpliciter dicuntur pro ταμίαι χρημάτων, Aristot. Polit. 6, 7. Ἄλλη δ' ἀρχὴ, πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται· παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν· καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας. Sic

Xen. A. (13, 11.) Ἢν χρημάτων δεόμενός τις ἔλθῃ, τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει πρὸς ταμίας. Æschin. (57.) Ἑλέσθαι τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἔργων ἐπὶ τὰ τείχη, καὶ ταμίας, Distribuebant et annonam ac stipendia: ut patet ex Athen. (493.) Λαβόντος αὐτοῦ σύνταξιν βασιλικὴν, μεταπεμψάμενος τοὺς ταμίας, ἐκέλευσεν, ἐὰν παραγένηται ὁ Σωσίβιος ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς συντάξεως, λέγειν αὐτῷ ὅτι ἀπείληφε. Apud Romanos vero ταμίαι olim ξένια etiam τοῖς πρεσβεύουσιν ἔπεμπον, et νοσούντων ἐπεμέλοντο, et τελευτήσαντας ἔθαπτον ἐκ δημοσίου, Plut. Probl. Rom. 490. meæ Ed.: ubi non solum ταμίας vocat, sed etiam ἐπάρχους τοῦ ταμείου, Præfectos ærarii. Vide et ap. Harpocr. ac Suid. quædam alia. Metaph. Plato Tim. dicit, τὸν πνεύμονα esse τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίαν, i. e. In corpore dispensare spiritum, veluti quæstor aliquis in aula regis pecunias dispensat in diversos usus. Ubi etiam nota additum dativum: sicut et ap. Greg. Naz. Or. de Baptismo, Χριστὸς γὰρ καὶ τοῦ παθεῖν ἦν ἑαυτῷ ταμίας, ὥσπερ τῆς γεννήσεως. Latius etiam extenditur, et modo B Dispensatorem significat, modo Arbitrum, modo Administratorem s. Præfectum: ut Hes. quoque ταμίας exp. non solum φύλαξ χρημάτων, οἰκονόμος, sed etiam διοικητὴς, προστάτης. Eur. (Med. 1412.) Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, Thuc. (6, 78.) Ταμίας τῆς τύχης, Qui in arbitrio fortunam habet, Qui fortunam suo arbitrio temperat, ut loquitur Petronius, Il. Δ. (84.) T. (224.) ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, Belli dispensator inter homines. Seu Cujus arbitrio permissa est dispensatio belli inter homines, Bellorum inter homines arbiter: de Jove. Et Od. N. 21. de Æolo, Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων. Et Aristoph. N. (566.) Neptunum vocat τριαίνης ταμίαν, Tridentis arbitrum. At ταμίας τῆς παράλου ap. Dem. (570.) signif. potius Quæstorem quam Administratorem provinciæ maritimæ; nam paulo post ait, Τῆς μὲν παράλου ταμιεύσας, Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα, Cum quæstor esset in maritima provincia: ταμίας γεγονὼς, ut ibid. loquitur. || Ταμίας exp. etiam Defensor, C Dionys. H. 8. Αὐτὸς ἑαυτῷ ταμίας γίνεται, Ipse sibi patrocinatur, ac suam causam defendit. [" Wakef. Ion. 888. Dionys. H. 3, 1849. Aristot. Pepl. 7. 32. Brunck. Aristoph. 2, 92. Paul. Sil. 50. Jacobs. Anth. 12, 347. ad Phalar. 306. 362. Thom. M. 832. ad Charit. 734. Casaub. ad Athen. 118. Ruhnk. Ep. Cr. 295. Mœris 372. et n., ad Herod. 641. De gen., Herodian. Philet. 455. Pierson. Ταμίοιο, Epigr. adesp. 750. T. θανάτου, ad Paus. 375.: ἁλὸς, Athen. 28. Casaub. 65." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 6, 7. Theognis 496. Γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίας. * Ἀντιταμίας, Gl. Proquæstor, Dio Cass. p. 173. * Ἀποταμίας, Cæl. Aurel. 3, 21. E cellario, quod Græci Apotamiam vocant, ubi leg. videtur * ἀποταμιεῖον.]

Ταμία SIVE Ταμίη, ἡ, Dispensatrix, Œconoma, Femina cui penus cura demandata est, ac promendorum eorum quæ in præsentes usus necessaria sunt, recondendorum etiam eorum quæ congesta ac collecta sunt in futuros usus. Il. Ω. (302.) Ἦ ῥα καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι, D Od. Γ. (479.) Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔχευεν, A. (139.) Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων. Itidem B. (345.) dicit γυνὴ ταμίη, quæ πάντα φύλασσε νόον πολυΐδρείῃσι, sc. in thalamo in quo thesauri erant reconditi. Xen. Œc. (10, 10.) Ἐπισκέψασθαι δὲ τὸν σιτοποιὸν, παραστῆναι δὲ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ, Ancillæ penuariæ, Bud. Hesychio quoque ταμίη est ἡ προστάτις τοῦ οἴκου * διοικήτρια, * κελλαρία πιστὴ, qui ταμίην exp. etiam δέσποιναν τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν. || Idem ταμίαν dicit fuisse etiam ἀρχὴν Ἀθήνησι: quo nomine procul dubio intelligit τὴν τοῦ ταμίου ἀρχὴν, i. e. Quæsturam: quæ alioqui potius dicitur ταμιεία, a verbo ταμιεύω. || Idem Hes. ταμίαν exp. et ζημίαν, Multam: forsan quoniam ea a quæstoribus exigi solebat. [" Jacobs. Anth. 6, 282. Coray Theophr. 180. Hymn. in Cer. 104. Mitsch. 151. Ruhnk. Ep. Cr. 294." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 13, 9. Quint. Sm. 4, 278. Schæf. in Ap- A pend. ad Bast. Ep. Cr. 34.]

Ταμιεύω, Sum quæstor, Quæstoris munus obeo, Quæsturam gero, Aristot. Polit. 3. Ταμιεύουσι δὲ καὶ στρατηγοῦσι, καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἄρχουσι, Dem. (1189.) Ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, Qui quæstor erat Philippi naucleri: (570.) cum gen. Τῆς παράλου ταμιεύσας, Cum quæstor esset s. quæsturam gereret in maritima provincia, Cum quæstor administraret maritimam provinciam, τῆς παράλου ταμίας γεγονὼς, ut ibid. loquitur. Item, Sum promus cellarius, ut Colum. loquitur, Aristoph. Σφ. (963.) Ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα. Σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. || Aliquando transitivum est, et signif. Condo, Recondo, In conditorio s. repositorio asservo, In penuaria cella repono, θησαυρίζω. In qua signif. usurpatur non activa tantum vox, sed et passiva, ac media. Lucian. (3, 121.) Ταμιεύου τἀργύριον, Recondo pecuniam, Philo V. M. 1. Προνοίᾳ τοῦ πρὸς πλείω χρόνον ταμιεύσασθαι τὰ ἐπιτήδεια, In provisionem penoris diuturniorem, Turn. Item Lysias B Or. c. Nicom. Scribam, Ἐκ τῆς τούτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους, Hujus manu leges scriptas in scriniis condidimus. At plane metaphoricum est ap. Synes. Ep. 49. Ποιητικῇ γὰρ ὁ Θεὸς ἔδωκε ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, In perpetuis condere monumentis et conservare, Bud. Lucian. (1, 191.) Ἐς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἔγχολόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, In crastinum recondere odium, i. e. Recondere odium in pectore, quod postridie evomas. Item et generalius ταμιεύεσθαι aliquid dicitur aliquis pro Recondere quod in futurum promat, s. In tempus futurum rejicere, ut Bud. interpr. tum in præcedente Luciani loco, tum ap. Greg. Naz. de Baptismo, Σώματα μὲν προκαθαίρειν, ψυχῆς δὲ κάθαρσιν ταμιεύεσθαι, In tempus mortis differre. Et in hoc Basil. Ep. ad Eust. Φημὶ δὲ χρῆναι, διδόντι μὲν τὰ ἀγαθὰ τῷ Θεῷ χάριν εἰδέναι, ταμιευομένῳ δὲ μὴ δυσχεραίνειν. Itidem ἀποτίθεσθαι usurpavit Paus. 67. pro In aliud tempus reponere, et non in præsens promere. Greg. Naz. pass. voce et si- C gnif. pro Ad aliquem usum in tempus asservari, ut in Epitaph. Gorgoniæ, Ἐπειδὴ ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν. || Ταμιεύεσθαι, Promere, affert Bud. e Xen. Σ. (4, 41.) Signif. etiam Dispensare et temperare, ut ap. Plut. (6, 27.) Οὕτω δεῖ ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον. Item Constituere, Determinare, Definire, et veluti Sibi reservare atque excipere, Thuc. 6, (18.) p. 204. Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν. Sic fere Xen. K. Π. 3, (3, 21.) p. 49. Παραδόντες ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥσθ' ὁπόσοις ἂν βουλώμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. Ubi Interpres, Tradentes se nobis dispensandos, ut, cum quanto vellemus eorum numero, pugnaremus. [" Wakef. S. Cr. 4, 6. Heyn. Hom. 8, 507. T. H. ad Plutum p. 308. Brunck. Aristoph. 3, 214. Kuster. 196. Fr. p. 250. Dionys. H. 1, 165. 2, 1080. 3, 1421. Schneid. Anab. 122. (2, 5, 18.) Plut. Mor. 1, 516. 618. ad Charit. 243. ad Diod. S. 1, 257. Zeun. ad Xen. K. Π. 312. et Ind. Differo, ad Lucian. 1, 269. Ταμιεύεσθαι ἑαυτῷ φυγὴν, Dionys. H. 2, 664." Schæf. D Mss. Strabo 11. p. 418. Isocr. Ἀντιδ. p. 107. Orell. Ἀναβαλλομένους καὶ ταμιεύοντας τὴν πονηρίαν. Pind. Ὀ. 8, 39. ταμιευομέναν λαῷ χώραν. LXX. Prov. 29, 11. Σοφὸς δὲ ταμιεύεται κατὰ μέρος, Sapiens e parte recondit animum suum, est quasi bonus œconomus mentis suæ. * " Τεταμιευμένως, Parce, Mediocriter, Dionys. in Jud. Thuc. c. 51. p. 941., ubi Thucydidis λέξιν ἀπηρχαιωμένην καὶ γλωττηματικὴν, καὶ ἐξηλλαγμένην τῶν ἐν ἔθει σχημάτων ἐπὶ τὸ ξένον καὶ περιττὸν a nonnullorum reprehensione vindicat, inter alia et hæc habet: Ὅταν μὲν οὖν τεταμιευμένως αὐτῇ (sc. τῇ φράσει s. διαλέκτῳ) χρήσηται καὶ μετρίως, θαυμαστός ἐστι, καὶ οὐδὲ * συγκριτὸς οὐδ' ἑτέρῳ· ὅταν δὲ κατακόρως καὶ ἀπειροκάλως, μήτε τοὺς καιροὺς διορίζων, μήτε τὴν ποσότητα ὁρῶν, μεμπτός. Sic et ap. Philostr. V. S. 1. p. 522. τὸ ταμιεύεσθαι opp. τῷ μεθύειν περὶ τὰς ἡδονάς." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Diod. S. Exc. l. 6. de Virt. et Vit. 555. Wess. * Ταμίευμα, Dispensatio, Xen. Œc. 4, 15. Diod. S. 107=185. * Ταμίευσις, Gl. Fiscatio, Proscriptio, Ælian. 2, 5.

* Ταμιευτὴρ, i. q. ταμίας, unde * Ταμιευτήριος, e quo per contr. * "Ταμιεύτρια, Proma conda, Andr. Cr. 201." Kall. Mss. * Ταμιευτήριον, τὸ, i. q. ταμιεῖον, Schol. Aristoph. Θ. 426. * "Ταμιεύτωρ, Dispensator, Manetho 4, 580. πόλεων." Schleusn. Mss. "Ad Charit. 734=294." Schæf. Mss.] Ταμιευτικὸς, Quæstorius: ἀρχὴ, ἐξουσία, Quæstoria dignitas s. potestas, ap. Plut.: -νόμος, Quæstoria lex, ap. Eund. in Popl. (12.) ‖ Ταμιευτικὸς exp. etiam Parcus, et Qui recondere novit in futurum. [* Ταμιευτικῶς, J. Poll. 3, 116. * Ταμιευτὸς, unde] Ἀταμίευτος, ὁ, ἡ, Qui reconditus non est, aut non reconditur, Philo V. M. 1, (p. 15.) Ἦν δ' ἄρα ἀταμίευτα καὶ ἀθησαύριστα, Nihil erat reconditum. Sic et 3. Ἀθησαύριστα καὶ ἀταμίευτα τὰ τῆς τροφῆς: 2. Παρέχειν ἅπασι τοῖς ἀξίοις ἀταμίευτα πρὸς ἀφθονωτάτην χρῆσιν, Turn. Reserata suppeditare: quoniam sc. τὰ ταμιευθέντα obserari solent. Hes. ἀταμίευτα exp. ἀδιοίκητα, * ἀναπόθετα, ἀφύλακτα: itidemque et Suidas, qui etiam addit, οὕπερ οὐκ ἔστι ταμιεῖον: et sic appellari ait τὸ πρόχειρον καὶ ἐν ἑτοίμῳ, Quod promtum est vel in promtu, ad manum est, nec e promtuario quærendum. ‖ Ἀταμίευτος active quoque exp. Nihil recondens s. reponens, Qui non providet res in futurum tempus necessarias. [Hippocr. p. 799. 803. 814. "Plut. Mor. 1, 42. ad Diod. S. 1, 258." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 297." Wakef. Mss.] Ἀταμιεύτως, More eorum quæ non reconduntur, Non recondendo, Plato de LL. Ἀ. ταῖς ὀργαῖς χρώμενος, Qui iram non recondit, sed veluti jam depromtam effundit, ut Lucian. dicit Ἐς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, In pectore odium recondere quod postridie promas. [* "Δυσταμίευτος, Aristot. de Audib." Kall. Mss.] Εὐταμίευτος, Bene reconditus, Qui parce promitur, Parcus, ex Aristot. de Gener. Anim. εὐταμίευτος ἀὴρ, Aër qui parcius dispensatur, parcior et angustior, [Hippocr. 799. 803. 814.]

Ταμιεία, ἡ, Quæstura, [Gl.] Bud. Idem tamen ex App. affert Μετιὼν ταμιείαν, Petens et ambiens præturam: a NOMIN. Ταμεία: sed puto perperam omitti ι. [* Ταμιείας, pro ταμίας, unde * Συνταμιείας, Dio Cass. 542. * "Ταμιεία, Procuratrix, Ælian. H. A. 3, 10." Wakef. Mss. Locus est: Ἐχῖνον τὸν χερσαῖον οὐκ ἄσοφον οὐδ' ἀμαθῆ ταμιείας τῆς ἐς τὴν χρείαν ἡ φύσις ἐποίησε. "Ita scripsi sensu postulante pro ταμιείαν." Schn.]

Ταμιεῖον, τὸ, Cella penuaria, Locus in quo promus cellarius recondere s. reponere solet suos thesauros, ut sunt loca in quibus reponuntur frumenta, poma, aliique fructus, item cibaria, et similia. J. Poll. 1. Σταφυλοβόλιον, ὅ ἐστι ταμιεῖον, Isocr. ad Dem. (5.) Ὅπως τὰ λοιπὰ μὴ παρ' ἑτέρου ζητῇς, ἀλλ' ἐντεῦθεν, ὥσπερ ἐκ ταμιείου, προφέρῃς. Et ap. Plut. Symp. 5. in præf. quidam dicunt τοὺς λόγους ἴδιόν τι τῇ ψυχῇ ταμιεῖον εὐπαθειῶν ἀποκεῖσθαι. Item ταμιεῖον dicitur Locus in quo pecuniarum thesauri reponuntur, Ærarium in quo quæstor recondit accepta, Plut. Popl. Ταμιεῖον ἀπέδειξε τὸν τοῦ Κρόνου ναὸν, Saturni ædem publico æri reponendo dicavit, In Saturni æde ærarium civitatis constituit, Herodian. 1, (6, 19.) Ταμιεῖα χρημάτων βασιλικῶν, Ærarium principalis pecuniæ, Polit. Rursum Plut. de Am. Frat. Ἀπώλεσε τὴν οὐσίαν, εἰς τὸ Καίσαρος ταμιεῖον ἀποληφθεῖσαν. [" Porson. Or. 229. ad Diod. S. 2, 449. Thom. M. 762. ad Xen. Mem. 1, 5, 2. Toup. Opusc. 1, 69. Valck. Hipp. p. 233. Brunck. Gnom. 348. Plut. Mor. 1, 781." Schæf. Mss. * Προταμιεῖον, ad Xen. Ἑλλ. 5, 4, 5.] UNDE Ταμιείδιον, dimin. forma, Repositoriolum. Legitur ap. Suid., qui ταμιεῖον exp. κοιτῶνα: forsan quoniam in cubilibus et conclavibus thesauri erant, ut in thalamo Ulyssis. Ab eod. derivari potest ET Ταμιοῦχος, ut sit pro ταμιειοῦχος, i. e. Præfectus et custos τοῦ ταμιείου: ut εὐνοῦχος dicitur Is qui curandis lectis præest. Hes. exp. οἰκονόμος, utens eod. vocab. in exponendo ταμεῖαι, ut et Suid. [" Markl. Iph. p. 415." Schæf. Mss. "Schol. Od. H. 166." Wakef. Mss. * Ταμιουχέω, i. q. ταμιεύομαι, Nicet. Annal. 10, 3. * Ταμιακὸς, Gl. Fiscalis. "Athan. 1, 666. * ὑποδέκτης ταμιακῶν, Quæstor ærarii." Kall. Mss. "Ad dispensatorem s. quæstorem pertinens, Chrys. Serm. 20. T. 6. p. 300, 22. Ταῖς ταμιακαῖς ἐρίθοις ἐγκατελέγετο, καὶ πάσης θεραπαινίδος οἰκτρότερον ζῆν ἠναγκάζετο βίον." Seager. Mss. Sed potius ὑποκοριστικῶς dicitur pro ταμειακὸς, a ταμεῖον.]

Ἀποταμιεύω, Recondo, In penum aut ærarium repono, Reconditum occludo et obsero, e conspectu hominum auferens. Qua signif. et pass. [med.] vox usurpatur. Suid. enim ἀποταμιεύεται exp. ἀποκλείει. [" Schol. Pind. Ἰ. 1. fin. Ἀποταμιευσάμενος ἄδοξον πλοῦτον." Wakef. Mss.] In VV. LL. ex Æliano affertur ET Ἀποταμύω itidem pro In ærarium recondo. Sed pro eo reponendum ἀποταμιεύω. [Apud Ælian. V. H. 1, 12. legitur ἀποταμειώσασθαι, ab * Ἀποταμειόω, quod æque legitime a ταμεῖον formatur, ac ἀποταμιεύω a ταμιεῖον: vide Schn. Lex. Suppl. Glossæ habent * Ταμιοῖ· Confiscat. Cf. Ταμιακός. * " Ἐναποταμιεύω, Euthym. Z. in Matthæi Lectt. Mosq. 1, 12." Boiss. Mss.] Διαταμιεύω, In penu custodio, e Plat. de LL. [3. p. 111., 7. p. 805.] Ἐνταμιεύω, Intro latum recondo, In thesaurum refero. Qua signif. et ἐνθησαυρίζομαι dicitur. [Hes. * Προταμιεύω, Lucian. 2, 300.]

* Ταμείας quoque reperitur pro ταμίας: ut ap. Hes. Ταμεῖαι, οἱ τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ πάντων τῶν κοινῶν προστάται καὶ φύλακες ταμιοῦχοι. ET Ταμεῖον, τὸ, pro ταμιεῖον, passim obvium itidem pro Cella penuaria s. promtuaria, et in qua non esculenta solum ac poculenta, sed etiam frumenta, poma, et fructus æstivi: nec non pro Loco in quo pecuniæ et pretiosior supellex reconditur: ut testatur et J. Poll. 9. Καὶ θησαυροὶ, καὶ ταμεῖα, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροί. Plut. de Deo Socr. Διέτριβεν ἐν τῷ ταμείῳ πολὺν χρόνον, sc. ζητοῦσα τὸν χαλινὸν, καὶ σκευωρουμένη τὰ ἔνδον. Et Phœnicides Comicus ap. Athen. (415.) de helluone quodam, ἐσθίει Μέχρις ἂν διδῷ τις, ἢ λάθῃ διαρραγείς. Τοιοῦτ' ἔχει ταμεῖον ὥσπερ οἰκίας. Rursum Plut. περὶ Εὐθυμίας dicit unumquemque ἐν ἑαυτῷ τὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς δυσθυμίας ἔχειν ταμεῖα. Idem in Probl. Rom. dicit, οἱ ἔπαρχοι ταμείου, Præfecti ærario publico: quos ibid. ταμίας vocat, i. e. Quæstores s. Quæstores ærarios. Sic Herodian. 7, (4, 4.) Οἱ προεστῶτες τοῦ ταμείου τότε, Qui tunc fisci rem curabant, Polit. [" Porson. Or. 229. ad Diod. S. 2, 431. 449. ad Dionys. H. 3, 1687. 1692. 1942. 4, 2356." Schæf. Mss. " Sportula, quæ solvitur, Suid. v. Ἀντωμοσία." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 493. Valck. Schol. in N. T. 1, 206. * Ταμειοφάγος, Athan. 1, 653.] Apud J. Poll. legitur ETIAM Ταμεία pro Ταμία, i. e. Proma cellaria, s. simpliciter Cellaria, i. e. Femina ταμιοῦχος, quæ præest cellæ penuariæ et recondit in diversos usus, quæ postea suo tempore promat, cum usus exigit: 3, 8. ubi servorum et servarum quædam nomina recenset, Ἡ γὰρ ταμεία τῆς πίστεως ὄνομα: quippe cujus fidei omnes thesauri concreduntur. AT Ταμειαὶ σφενδόναι, quod VV. LL. afferunt e loco quodam Archilochi, quem Plut. Theseo (5.) citavit, pro Fundæ quæ depromuntur, confictum est; quippe pro quo omnes Edd. habeant θαμειαί: quo vocab. significantur Frequentes s. Crebræ. Locus is est p. 6. meæ Ed.

[* " ΤΑΜΙΣΟΣ, ἡ, Coagulum, Theocr. 7, 16. Ἐκ μὲν γὰρ λάσιοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον, Schol. Τάμισος δὲ ἡ πιτύα (s. πυτία) εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον· ἢ παρὰ τὸ ταμείων ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν." Seager. Mss.: 11, 66. Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα. Nicander Ἀ. 377. Ἐν καί που ταμίσοιο ποτὸν διεχεύατο θρόμβους. " Toup. Append. in Theocr. p. 21. Valck. X. Id. p. 104. 161. ad Diod. S. 1, 324." Schæf. Mss. * Ταμισίνης, ου, τυρὸς, Diocles Oribasii p. 35. Matthæi.]

" ΤΑΞΟΣ, (ὁ,) Taxus, arbor. Vide Σμίλαξ." [Hesychio δένδρον τι ὀρεινόν.]

ΤΑΠΕΙΝΟΣ, Humilis, Non multum a terra assurgens: oppositum habens ὑψηλὸς, Procerus, Altus.

Lucian. de Saltat. Μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς, Theophr. de fraxini generibus, (H. Pl. 3, 11, 3.) Τὴν δὲ, ταπεινοτέραν καὶ σκληροτέραν καὶ ξανθοτέραν. Quæ verba Plin. sic interpr. Fraxinum alteram fecere brevem, duriorem, fuscioremque. Ubi nota eum ταπεινὸς reddere Brevis. || Plerumque ταπεινὸς, cum de homine dicitur, a corpore ad animum ejus translatum est, ut et Lat. Humilis; ac interdum in laude ponitur, oppositum habens ὑψηλόφρων s. ὑπερήφανος, Superbus, Arrogans, Fastuosus. In qua signif. frequens est in N. T.: ut in Ep. 1 Petri 5, (5.) Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν, Superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Sic Matth. 11, (29.) Christus de se, Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, Quoniam mitis sum et humilis corde, i. e. ταπεινόφρων, Animo humili et demisso; nam in eo ne guttula quidem superbiæ inerat aut ferocitatis. Et τὸ ταπεινὸν dicitur ἡ ταπεινότης s. ταπεινοφροσύνη, Humilitas et abjectio animi, Greg. Naz. Ἵνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν, εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, Ut in humilitate exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationem. Interdum autem in vitio ponitur τὸ ταπεινὸν τοῦ ἀνδρὸς, sc. cum modum excedit, Aristot. Polit. 4, 11. Οἱ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἐν ἐνδείᾳ τούτων, ταπεινοὶ λίαν: usque adeo ut nesciant ἄρχειν, sed ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχήν. Tales autem esse dicit, qui sunt ἐν ἐνδείᾳ εὐτυχημάτων, ἰσχύος, πλούτου, φίλων, et aliorum similium. Cui loco addi potest hic Isocr. ad Nic. (10.) Εὑρήσεις γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ τοὺς μὲν σεμνυνομένους, ψυχροὺς ὄντας· τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους. Interdum vero est vocab. μέσον, et de iis dicitur, quos vel vilis et abjecta conditio, vel fortuna adversa humiles reddidit. Isocr. in Nic. (10.) Τοὺς μὲν ἐκ ταπεινοτέρας (sc. γυναικὸς) ποιήσασθαι τῶν παίδων, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας: Ep. ad Phil. Ἅπασι συνέπεσεν ἐξ ἀδόξων μὲν, γενέσθαι λαμπροῖς· ἐκ πενήτων δὲ, πλουσίοις· ἐκ ταπεινῶν δὲ, πολλῆς χώρας καὶ πόλεων δεσπόταις. Et Deus, ut Maria canit ap. Lucam, 1, (52.) Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς. Sed inest tamen hic τῷ ταπεινῷ Animi etiam demissi signif. aliqua: ac intelliguntur non tantum Ii qui abjectæ et vilis conditionis sunt, verum etiam qui coram Deo nihil prorsus sibi tribuunt, quique vere pauperes sunt spiritu: quibus ibid. paulo ante opp. οἱ ὑπερήφανοι διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. Et Jacobus 1, (10.) Καυχάσθω ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ· ὁ δὲ πλούσιος, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, Qui abjectus est, glorietur in sublimitate sua: contra qui dives est, in abjectione sui. Item Xen. K. Π. 7, (5, 24.) p. 117. Βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι ταπεινότατοι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν: Ἑλλ. 2, (4, 14.) p. 278. Πάνυ ταπεινοὶ καὶ ἔρημοι ξυνεκάθηντο ἐν τῷ ξυνεδρίῳ: 6, (4, 16.) p. 349. Σκυθρωποὺς καὶ ταπεινοὺς περιϊόντας. Et Dem. (574.) Ὅσῳ περ ἂν αὐτὸν ταπεινότερον ποιῇ, Quo sese magis abjecerit et demiserit: sc. lacrymis fundendis, et verbis ac gestibus ad commiserationem excitandam appositis. Isocr. vero in Hel. Enc. (26.) de Jove, Ταπεινὸς πρὸς τὸ κάλλος γενόμενος ἀξιοῖ πλησιάζειν. Ipse etiam animus ταπεινὸς dicitur, Isocr. Paneg. Τὰς δὲ ψυχὰς, διὰ τὰς μοναρχίας, ταπεινὰς καὶ περιδεεῖς ἔχοντες, Humiles et demissas, Thuc. 2, (61.) p. 67. Ταπεινὴ ἡ ὑμῶν διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε, ubi etiam infin. nota. Extenditur vero et ad alia, itidemque oppositum habet ὑψηλὸς, μέγας, ὑπέρογκος. Isocr. Paneg. de λόγων vi, Τά τε μεγάλα, ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, Longin. (43, 3.) Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, Lucian. (1, 42.) Ἄρτι δὲ αὐτὰ ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα, sc. ea quæ antea mihi videbantur περίβλεπτα, ut divitiæ, honores, pecuniæ, purpura, et hujusmodi alia, quibus homines efferri solent. Et ταπεινὴ παντελῶς δύναμις, ap. Dem. (46.) cui ibid. opp. τὴν ὑπέρογκον, Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Τοῖς κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς αἰὼν, Vita abjecta et humilis s. vilis: 5. init. Ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα, Habitu abjecto et vili; quippe quæ

A ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχεν ἐσθῆτα. Et ταπεινὴ δίαιτα ap. Plat. de LL. Victus vilis et qualis esse solet hominum abjectorum ac ταπεινῶν. Et Isocr. Ep. ad Phil. Ταπεινοτέροις ὀνόμασι προσαγορευομένους, quam illi qui μεγάλων βασιλέων titulo insigniebantur. Item ταπεινὰ πάθη ap. Rhetores: quibus sc. orator se ταπεινὸν ποιεῖ, ut sunt οἶκτοι, λῦπαι, φόβοι. Sic ap. Aristot. Rhet. et Poët. (22.) ταπεινὴ λέξις, Humilis oratio, Oratio quæ humi repit, non assurgit ac intumescit. Cic. quoque in Orat. dicit Oratio humilis et abjecta, opponens ei Altam et exaggeratam. Et ap. Quintil. Verba humilia et sordida; quibus opp. sublimia et splendida, s. nitida. Dem. ταπεινοὺς λόγους dicit, quibus aliquis se ταπεινὸν ποιεῖ, ad misericordiam excitandam: (574.) Πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων, καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν αὐτόν. Et mox, Ὅσῳ περ ἂν αὐτὸν ταπεινότερον ποιῇ. At ταπεινὴ γλῶσσα ex Eust. affertur pro Lingua vulgari. || Ταπεινοτέρα μερὶς, pro ἐλάττων, ap. Athen. (157.) Τῷ Ἡρακλεῖ ταπεινοτέραν μερίδα παρα-

B θέντων. [" Ad Charit. 761. Toup. ad Longin. 273. Abresch. Lect. Aristæn. 140.: τὴν γνώμην, ad Lucian. 1, 187." Schæf. Mss. Plut. Æmilio 9. " Ταπεινὰ ὀνόματα, Verba abjecta, humilia, εὐκαταφρόνητα Dionys. de Comp. 3. Unde ταπείνωσις Humilitatis vitium in oratione, Quintil. 8, 3, 48.: ταπεινὰ autem πάθη Rhetoribus, nominatim Longino, dicta, de Mollioribus affectibus, qui remoti sunt a vehementia et amplitudine orationis, ut οἶκος, φόβος, λύπη." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Ταπεινὸν ex origine, (sc. a * τάπος, dat. τάπει, i. q. * δάπος, unde δάπεδον,) significat Id quod Solo æquale, atque adeo Humile est. Propria illa vis spectanda Luc. 3, 5. Πᾶν ὄρος ταπεινωθήσεται. Respondet Lat. Humilis, proprio etiam sensu de rebus positum, quæ solo pæne sunt æquales. Cic. Tusc. 5, 13. Vites, ait, et ea quæ sunt humiliora, neque se tollere a terra altius possunt. Figurate ταπεινὸς et ταπεινόω ponuntur de ista virtute Modestiæ, qua quis nihil de

C se præclare sentit. Ad integram Lucæ locutionem comparari poterit Ps. 112, 6. ubi in Græcis Deus dicitur τὰ ταπεινὰ ἐφορᾶν, et Ps. 101, 17. Ἐπιβλέπειν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, Benigne respicere, atque adeo Exaudire preces eorum qui demisse ipsi de se cogitant. Ceterum, ut in Libris nostris sacris, ταπεινὸς Græcis etiam Scriptoribus in laude adhibetur. Sed non debuerat a Latine loquentibus reddi Humilis, aut ταπεινοφροσύνη Humilitas. Humilitas Latine semper est vitiosa, et Romanis veteribus de vitio ponitur Animi vilis et abjecti. Contra Animus submissus laudi ducitur, et de eo ponitur, quem SS. Scriptt. vocant ταπεινὸν τῇ καρδίᾳ, ut Matth. 11, 29. cf. Epist. Jac. 4, 6. 1 Petr. 5, 5." Valck. Schol. in N. T. 1, 46. " Ταπεινότερον ἔχειν πρός τι, Demissius se gerere, M. Anton. 1, 17. p. 7." Kall. Mss.]

[* Ταπεινολόγος, unde * Ταπεινολογέω, e quo] Ταπεινολογία, ἡ, Oratio humilis et abjecta, Qua orator sese ταπεινὸν ποιεῖ, et dejicit veluti ad pedes judicum, ut misericordiam sibi conciliet, J. Poll. 2. Καὶ ταπει-

D νολογία δὲ, καὶ οἰκτρολογία, καὶ ἐλεεινολογία. Huc pertinet, quod habes in Ταπεινῶς ex Aristot. Ἐὰν δ' ἐλεεινὰ, ταπεινῶς λέγειν. [* Ταπεινοποιὸς, Theophyl. 4, 28. * Ταπεινορρήμων, unde] Ταπεινορρημοσύνη, ἡ, Humilitas verborum, Chrys. Comm. in Ep. ad Tim. Ταπεινορρημοσύνην μὲν πολλὴν εὕροις, καὶ πέρα τοῦ δέοντος, ταπεινοφροσύνην δὲ οὐδαμοῦ. [* " Ταπεινόστεγος, Hes." Wakef. Mss.] Ταπεινόφρων, Qui est animo humili et demisso, s. abjecto, ὁ ταπεινὰ φρονῶν, i. q. ταπεινὸς, Plut. (7, 329.) Μικροὺς ἡ τύχη καὶ περιδεεῖς ποιεῖ καὶ ταπεινόφρονας: [859. * Ταπεινοφρόνως, Theophyl. 1, 436. " Basil. Hom. de Humil. 374." Boiss. Mss. " Const. Apost. 202." Wakef. Mss.] UNDE Ταπεινοφροσύνη, ἡ, Animi humilitas et demissio, Animus humilis et demissus, ad Coloss. 3, (12.) Χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πρᾳότητα, Act. 20, (19.) et ad Ephes. 4, (2.) Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης. Rursum ad Coloss. 2, (23.) Ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος: (18.) Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν Ἀγγέλων, E subjectione et cultu Angelo-

rum: in malam partem, i. e. E stolida demissione animi; cum alioqui inter summas etiam virtutes ταπεινοφροσύνη numeretur. [Vide Ταπεινός.] Ταπεινοφρονέω, Sum animo humili et dejecto, s. Demisse et humiliter sentio, ut quidam interpr. e Cic. Cui opp. ὑψηλοφρονέω. [Arrian. Ep. 1, 9. " Phryn. Ecl. 188." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπιταπεινός, Oribasius Coll. 4, 14. Αἱ κλῖναι αἱ μὲν ἐπιταπεινοὺς ἔχουσι τοὺς πόδας, si lectio sana." Schn. Lex. Suppl.]

Ταπεινῶς, Humiliter, More hominum abjectorum et qui demisso sunt animo, Aristot. Polit. 5. Παρὰ δὲ τοῖς τυράννοις οἱ τ. ὁμιλοῦντες, quod dicit esse κολακείας ἔργον, sc. τὸ ταπεινῶς ὁμιλεῖν τινι, Isocr. ad Dem. (3.) Οὐδὲ τ. διῴκει τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπής. Ubi ταπεινῶς τὸν ἑαυτοῦ βίον διοικεῖν est More hominum vilium et qui abjectæ conditionis sunt, ducere vitam, s. rem familiarem curare. Rursum Aristot. Rhet. 3. Ἐὰν δ' ἐλεεινὰ, ταπεινῶς λέγειν, Tunc utendum ταπεινῷ λόγῳ, s. ταπεινολογίᾳ. [Xen. K. Π. 5, 5, 4. Isocr. Paneg. 41.]

Ταπεινότης, ἡ, Humilitas, Animi demissio et abjectio, Animus demissus et abjectus, i. q. ταπεινοφροσύνη, Aristot. Rhet. 2. Μικροψυχίας καὶ ταπεινότητος. Xen. Ἑλλ. (3, 5, 14.) inter se opp. φρόνημα et ταπεινότητα. Item Vilis et abjecta vitæ conditio, Thuc. 7, (75.) p. 259. Ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου εἰς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο, Dem. (151.) Ἐν ἀδοξίᾳ πάσῃ καὶ ταπεινότητι καθιστάναι. Sic Isocr. Paneg. (33.) Ἐς τοσαύτην ταπεινότητα κατεστήσαμεν, ὥστε μακρὸν πλοῖον ἐντὸς Φασήλιδος μὴ καθέλκειν: Areop. Ταῖς ἐνδείαις καὶ ταπεινότησι. Est et λόγου ταπεινότης ap. Rhetores ut ταπεινὸς λόγος.

Ταπεινόω, Humilem reddo, Demitto s. Summitto, Deprimo, Æschin. (87.) Οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Matth. 23, (12.) Ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται· ὅστις δὲ ὑψώσῃ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται, Lucian. (1, 59.) Δεῖ προσελθόντα καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόῤῥωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, Aristot. Rhet. 2. Μικρόψυχοι διὰ τὸ τεταπεινῶσθαι ὑπὸ τοῦ βίου. Item e Plut. Pericle, Ταπεινοῖ τὸν φθόνον, Invidiam deprimit et lenit, Imminuit. [" Toup. Opusc. 1, 408. Diod. S. 1, 352. 2, 592." Schæf. Mss. " T. τὸ σῶμα, Corpus durius tractare, Suid. v. Ἄσκος ἐν πάχνῃ." Schleusn. Mss. Xen. K. Ἀ. 6, 3, 11. Ἑλλ. 5, 3, 27. Ἀπ. 3, 5, 4. Plato Lys. p. 210. Luc. Evang. 3, 5. Πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται. " Ταπεινοῦν, Imminuere, Extenuare, oppositum τῷ αὐξῆσαι, Aristot. Rhet. 3, 19." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ταπείνωμα, τὸ, Depressio, Humilitas: Ταπεινώματα τῶν ἀστέρων καὶ ὑψώματα, Depressiones, Bud. e Plut. [6, 564. " Ad Charit. 761." Schæf. Mss.] Ταπείνωσις, ἡ, Demissio et abjectio animi, Depressio animi elati, Luc. 1, (48.) in Cantico Mariæ, Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ, Respexit humilitatem ancillæ suæ, Humilem ancillam suam. Ubi ταπείνωσις i. est q. ταπεινότης s. ταπεινοφροσύνη: nisi quod ἐνέργειαν potius signif., illa autem διάθεσιν s. πάθος. Est et in oratione et verbis ταπείνωσις. Quintil. 8, 3. Deformitati proximum est humilitatis vitium: ταπείνωσιν vocant, qua rei magnitudo vel dignitas minuitur: ut, Saxea est verruca in summo montis vertice. Cui natura contrarium, sed errore par est, parvis dare excedentia modum nomina, nisi cum ex industria risus inde captatur. Servio ταπείνωσις est Rei magnæ humilis expositio. [" T. ποιεῖν, Diod. S. 1, 470." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Ταπείνωσις J. Poll. 4, 50. abjectum vocat, Platonis præscriptionem de LL. 7, 132. T. 8. p. 375. vel nesciens vel contemnens." Lobeck. Phryn. 352. * Ταπεινωτὸς, unde] " Ἀταπείνωτος, Qui non τεταπείνωται, animum non abjecit, Cui animus dejectus non est, Plut. Coriol. " Ἀνέκπληκτος καὶ ἀταπείνωτος, καὶ σχήματι καὶ βαδίσματι καὶ τρόπῳ καθεστηκώς." [" Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss. * Εὐταπείνωτος, Synes.

A 277. * Ταπεινωτικὸς, Deprimendi vim habens.] Ἐκταπεινόω, Deprimo et humilem reddo. Alii, Abjectæ humilitati obnoxium reddo. Plus aliquid signif. quam simplex. [Plut. 6, 629. * Προσεκταπεινόω, 9, 245. * Συνεκταπεινόω, 8, 99. * Καταταπεινόω, Schleusn. Lex. V. T. * Συνταπεινόω, Jambl. Protr. 21. p. 153. Strabo 17. p. 1172. " Theodos. Diac. Acr. 5, 111. Jo. Chrys. ap. Casaub. ad Athen. 5, 4. p. 21. Schw." Boiss. Mss. Jambl. Protr. 21. p. 153. * Ὑποταπεινόω, Etym. M. 581.]

ΤΑΠΗΣ, ητος, ὁ, Tapes, Il. Π. (224.) ἐμπλήσασα χιτώνων, Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων οὔλων τε ταπήτων, Od. Δ. (124.) τάπητα φέρε μαλακοῦ ἐρίοιο, Υ. (150.) ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας Βάλλετε πορφυρέους, Il. K. (156.) Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινὸς, Aristoph. Πλ. (527.) οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν οὔτε τάπησι. Vide et Τάπις. [" Thom. M. 833. ad Charit. 699. Jacobs. Anth. 9, 41. Brunck. Aristoph. 1, 257. T. H. ad Plutum p. 154. 159.
B Heyn. Hom. 5, 572. 683. 6, 32. 7, 130. 8, 637. 732. Valck. Adoniaz. p. 404. Bergler. ad Alciphr. 48. Toup. Opusc. 1, 269. 2, 128. Ammon. 133. Brunck. ad Theogn. 1145. ad Xen. Mem. 2, 1, 30. Zeun. ad K. Π. 817. * Ταπήτιον, Bast Lettre 149. ad Mœr. 375. ad Ammon. 134." Schæf. Mss. " Alciphr. Fr. 18. T. 2. p. 228. Wagner." Boiss. Mss.]

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ, VEL Ἀμφίταπος, ου, ὁ, Tapes utrimque villosus, Eust. Ἀμφίμαλλοι δὲ, οἱ ἀμφίταποι· ἑτερόμαλλοι δὲ, οἱ τάπητες. Ælius Dionysius ἀμφιτάπητας esse ait, ut refert Eust., τοὺς μὴ ἑτερομάλλους, ἀλλ' ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς: et Paus., ut Idem subjungit, hæc tradit, Ἀμφιτάπητες, οἱ ἀμφίμαλλοι· οἱ δὲ ἑτερόμαλλοι, τάπητες. Amphitapæ, inquit Bayf., dicuntur Vestes utrimque villosæ. Lucil. 1. Psilæ atque amphitapæ villis ingentibus molles. Varro Manio, Alterum bene acceptum dormire super amphitapa bene molli. Athen. ἀμφίταπον dixit (197.) Ταύταις δ' ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας, Hisce amphitapa substernebantur e
C molli lana. Quæ et ἀμφίμαλλα dicuntur. Hactenus e Bayfio. Idem Athen. l. 6. Ἐπεβέβλητο δ' αὐτῷ πορφυροῦν ἀμφίταπον ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημμένον, Superjectum erat ut stragula vestis super lectica, Bud. Notandum est autem in II. modo ec. tam ἀμφίταπος in terminatione masculina, quam ἀμφίταπον in terminatione neutra, substantiva esse nomina: ut et ἀμφιτάπης. Interdum vero et adj. esse ἀμφίταπος, ut cum dicitur ἀμφίταποι κοῖται ap. LXX. Interprr. 2 Reg. 17, (28.) Apud Hes. autem legitur, Ἀμφιτάπης, χιτὼν ἑκατέρωθεν ἔχων μαλλούς: deinde Ἀμφιτάποις, * ταπηγίοις ἀμφιμάλλοις. [" Thom. M. 833. Heyn. Hom. 6, 32. Valck. Adoniaz. p. 405. Ammon. 133." Schæf. Mss.]

Τάπις, ιδος, ἡ, i. q. τάπης, ut ap. Hes. Τάπιδες, τάπητες. Eid. τάπις est προσκεφάλαιον, Cervical: non male, cum Hom. Il. K. (156.) dicat, Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. Idem τάπησι exp. ποικίλοις στρώμασι, Virg. Instratos ostro alipedes, pictosque tapetas, Plaut. Belluata tapetia. [" Thom. M.
D 726. 833. Hemst. ad Plutum p. 159. Heyn. Hom. 6, 32. ad Charit. 337. Bergler. ad Alciphr. 48. ad Xen. Mem. 2, 1, 30." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Pæd. 216." Routh. Mss.]

Ἀμφίταπις, Tapes utrimque villosus, i. q. ἀμφιτάπης s. ἀμφίταπος, Diog. L. Lycone, Τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ῥοιάκων ζεῦγος, ψιλοτάπιδα, ἀμφίταπιν, περίστρωμα· προσκεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων. Et paulo post, Ἀμφίταπιν καὶ δύο προσκεφάλαια, καὶ περίστρωμα, καὶ κλίνην, ἣν ἂν βούληται. Sic enim vulg. Ed. habet, at vet. Cod. utroque in loco ἀμφίταπον. [" Valck. Adoniaz. p. 405. Ammon. 133." Schæf. Mss. * Φιλόταπις, Athen. 548.]

Ψιλόταπις, Tapes non villosus, et velut nudus præ illo: cui opp. ὁ οὖλος τάπης ap. Hom. Vide Ἀμφίταπις. [" Kuster. Aristoph. 118. Valck. Adoniaz. p. 404. Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. ad Charit. 248." Schæf. Mss. " Athen. 514." Strong. Mss.] IDEM ET Ψιλοτάπης, ητος, ὁ.

Δάπις, ιδος, ἡ, i. q. τάπης s. τάπις, Tapis, Tapetum,

Xen. K. Π. (8, 8, 8.) Τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ δαπίδων τιθέασιν, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες, ubi taxat τὸ θρυπτικὸν in Persarum gente et τὸ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι. Quidam Codd. ibi habent ταπίδων, quemadmodum et Athen., a quo locus ille citatur. Legitur tamen ap. eund. quoque Athen. hoc δάπις: 4. Ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσι: 1. (p. 28.) ex Herm. Καρχηδὼν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια. Item 2. et ap. Plut. in Alex. (Ages. 12.) nec non ap. Suid. afferentem ex Aristoph. Πλ. (528.) οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. Addit vero Idem τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς, δάπιδας λέγουσι, i. e. Tapetes non villosos, sed nudos: qui paulo ante ψιλοτάπιδες. Apud Hes. vero LEGITUR Δάπης, τάπης. A priore illo δάπις est DIMIN. Δαπίδιον, τὸ, Parvus s. Vilis tapes. Apud Athen. 11. Δαπίδιον ἓν ἀγαπητὸν ποικίλον. Ceterum cum δάπις scribitur, videri possit a δάπεδον esse derivatum, ut sit Stragulum quo pavimentum sterni solet: SICUT Ταπεινὸς etiam quidam Gramm. dictum volunt quasi ἐδαφεινὸς, ab ἔδαφος, (ut Lat. Humilis ab Humus,) Eust. vero παρὰ τὸ πατεῖσθαι. [Vide Ταπεινός. "Δάπης, Thom. M. 833. Δάπις, 726. 833. Brunck. Aristoph. 1, 257. Kuster. 10. T. H. ad Plutum p. 154. Fr. 241. Heyn. Hom. 6, 32. Δάπης, δάπις, Bergler. ad Alciphr. 48. Heringa Obss. 148. ad Charit. 337. Δαπίδιον, Coray Theophr. 194." Schæf. Mss.]

ΤΑΡΑΣΣΩ, SIVE Ταράττω, Commoveo, Turbo: proprie de aquis, ut cum commoto limo et excitato turbantur, quod et θολοῦσθαι dicitur. Itidem Medicus φάρμακον ταράττει, cum rude s. spatha agitat et commovet, Lucian. (2, 327.) Δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς * ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας καὶ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς. Et metaph. Plut. de Def. Orac. Πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράσσειν, Omnia miscere ac perturbare. Item exercitus ταράττεσθαι dicitur, Cum turbatus institutum ordinem non servat, sed pavore aliquo repentino perculsus agitatur, et veluti fluctuat, Xen. K. Π. 2, (1, 13.) Τὸ δὲ ἀκριβοῦν τὰς τάξεις, σφόδρα ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς τὸ μὴ ταράττεσθαι, καὶ εἰς, εἰ ταραχθεῖεν, θᾶττον καταστῆναι. Ubi nota opposita verba ταράττεσθαι et καταστῆναι, ambo sumta ab aquis quæ vento agitantur, pacato autem venti impetu consistunt placidæ. Itidem Thuc. 7, (84.) p. 263. Ἐν σφίσιν αὐτοῖς ταρασσομένους, de Atheniensibus qui in transitu fluvii confundebantur, ac mixtis ordinibus ruebant in ipsum fluvium, tum ut sitim restinguerent, tum ut hostem prementem effugerent. Rursum Xen. K. Π. 7, (1, 5.) Οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσοίμεθα. Ubi τεταραγμένοις accipi etiam potest pro Metu consternatis. Nam homo aliquis ταράττεται, cum terrore ac metu percellitur, aut animus ejus alia aliqua perturbatione commovetur, Herodian. 1, (17, 15.) Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ταραχθεὶς ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, Qui et ipse exterritus ad Marciam contendit: 3, (11, 17.) Ταῦτα ἀκούσας ὁ χιλίαρχος ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν, οὐκ ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην, Hæc dicta ut animum tribuni perterruerunt, ita minime consilium excusserunt, Polit. Paulo post dicit, Οὐκ ἔξω φρενῶν καθεστὼς, pro οὐ ταραχθεὶς τὴν γνώμην: 2, (1, 13.) Ἐκπλαγεὶς καὶ ταραχθείς. Ipsæ autem res ταράττουσι, Turbant s. Perturbant et perterrent hominem s. animum hominis, Dem. (15.) Τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν ταράττει, παρὰ γνώμην γεγονὸς, Herodian. 6, (7, 4.) Αἰφνιδίως ἄγγελοί τε καὶ γράμματα ἐτάραξε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς μείζονα φροντίδα εἰσέβαλεν, Alexandrum vehementer perturbarunt, Plato (Phædone 51.) Ἀλλὰ μή που καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν, Vereor ne te quippiam horum conturbarit. Sed et ipsæ res et rerum status ταράττονται, Dem. (43.) Τοῖς πράγμασι τεταραγμένοις ἐπιστάντες, (278.) Ἵνα εἰδῆτε ἡλίκα πράγματα ἡ μιαρὰ κεφαλὴ ταράξασα, δίκην οὐκ ἔδωκε, Quantarum rerum statu perturbato. Vel etiam, Quot quantisque turbis datis. At aliquanto ante, Πάντας συνέκρουεν καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, Turbas inter eos excitabat. Idem dicit etiam πόλεμον ταράττειν πρός τινα, Bellum concitare in aliquem: (277.) Ὡς δ' ἅπαξ ἐκ τούτων ἐγκλή-

A ματα καὶ πόλεμος πρὸς τοὺς Ἀμφισσεῖς ἐταράχθη, Bellum in Amphissenses concitatum s. commotum est: [Turbatores belli, Liv. 2, 16.] || Pass. Ταράττομαι affertur non solum pro Turbor, Perturbor, Consternor metu et perterreor, sed etiam simpliciter pro Metuo, Timeo, ex Aristot. Prædic. Ταράττομαι μή τις φήσῃ, Timeo ne quis dicat. [" Markl. Suppl. 599. ad Charit. 526. Jacobs. Anim. 124. Exerc. 1, 18. Villoison. ad Long. 211. Bibl. Crit. 2, 2. p. 10. Mœr. 186. et n., Valck. Hipp. p. 215. Toup. Emendd. 2, 105. Brunck. Antig. 1095. Musgr. Bacch. 795. Commisceo, Toup. Opusc. 1, 404. Moveo, Machinor, Erfurdt. ad Soph. Phil. p. 257. Conf. c. χαράσσω, Brunck. Soph. 3, 459.; cum ταράχω, Aristoph. 3, 83. T. τὴν γῆν, Wakef. S. Cr. 2, 85.: πόλεμον, ad Soph. Antig. p. 323. Erf., Ruhnk. ad Scheller. p. 14. Sic τυρβάζειν, Plut. Mor. 1, 86. Ταράττομαι, quid ap. Medicos? Fischer. ad Palæph. 107." Schæf. Mss. " Misceo, Tempero poculum, Plut. 10, 100. Perturbo, sine accus., Dio B Chrys. 1, 73." Wakef. Mss. Plut. Cat. Min. 22. Στάσεις καὶ πολέμους τ., Concitare. Themist. 5. Ἐγκλήματα καὶ δίκας τῷ ἀνθρώπῳ ταράξειν: cf. Plat. Polit. 8. Vide Schleusn. Lexx. in N. et V. T.] " Τεταραγμένως, Perturbate, Confuse, Inordinate," [" Schol. Soph. Antig. 20. Diod. S. 434. 568. " Joseph. Vita 17.]

[* Τάραγμα, Eur. Herc. F. 907. 1091.] Ταραγμὸς, Turbatio, Perturbatio, Consternatio, Tumultus, ταραχὴ, σύγχυσις, ex Eur. [Hec. 857. 959. Phœn. 204. Æsch. Ch. 1056. " Wakef. Ion. 1422. Jacobs. Exerc. 2, 15." Schæf. Mss.]

Τάραξις, ἡ, itidem Turbatio, Perturbatio. Apud Medicos τάραξις dicitur Oculi perturbatio, Morbus oculi, quem Paul. Ægin. 3, 22. dicit esse humiditatem et caliditatem oculi cum rubore præter naturam, non a corpore, sed ab aliqua causa externa inductam, ut sole, fumo, pulvere, oleo: ideoque facillime sanari, depulsa sc. causa. Gal. Comm. 5 in 6 τῶν Ἐπιδ. scribit τὴν τάραξιν in oculis Phlegmones C quoddam initium esse. Paulus vero eo solo ἀπὸ τῆς ὀφθαλμίας differre prodidit, quod ἡ τάραξις a manifesta tantum causa fiat; illa vero non a manifesta modo, verum etiam ab interna, adeo ut ad quintum usque diem nonnunquam perseveret. [Plut. 9, 83. Aristoph. Θ. 137. Τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου;] UNDE Ταραξίας, ὁ, Turbulentus, Turbis studens, Turbas excitare amans, ap. Suid. Ὁ δὲ, ὡς ταραχώδης καὶ ταραξίας, ἐπέσκηψε τῇ Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίᾳ λαλλαποὶ δίκην ἢ θυέλλης. [Theodorus Presbyter ap. Eund. in Σεβῆρος.] AT COMP. Ταράξιππος, ET Ταραξιππόστρατος, ITEM Ταραξικάρδιος. Signif. autem Ταράξιππος, Eum qui equos turbat s. consternat pavore, Pelopis cognomentum, in Olympia sepulti, Hes. Est certe Cognomen cujusdam in Olympia sepulti, cujus tumulum in stadio prætercurrentes equi ταράττονται, ut pluribus docet Paus. 2 Eliac. (20, 8.) p. 156. [" Jacobs. Anth. 10, 365. Ilgen. ad Hymn. 287." Schæf. Mss. " Epith. Neptuni, Dio Chrys. 1, 991." Wakef. Mss.] Ταραξιππόστρατος vero, Equestris D exercitus s. Equestrium copiarum perturbator, Turmarum equestrium turbator, vocatur Cleon ab Aristoph. (Ἱππ. 247.) qui Ἀ. (315.) dicit etiam, Τοῦτο τοὖπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον, i. e. δάκνον καὶ ταράττον τὴν καρδίαν, Mordens et perturbans animum. [* " Ταραξίπολις, Urbis turbator, Philo J. 2, 520." Wakef. Mss.] ITEM Ἀταραξία, ἡ, [sed ducendum ab Ἀτάρακτος,] Status animi imperturbati, Animus imperturbatus. Alii, Tranquillitas animi. Sed hæc latius patet. [Lucian. 492. Herodian. 2, 1, 15. Hippocr. 1283, 8. * Ταραξάντρια, vide Ἀναστείστρια.]

Ταρακτὴς, ὁ, Turbator, Perturbator, [Ταράκτης, Lycophr. 43.] UNDE Ταρακτικὸς, Perturbatorius, i. e. Perturbandi s. Turbandi vim habens, Qui turbare solet, Plut. Camillo (9.) Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, Quæ perturbare solent remp.: Symp. 8, 10. de fabis et quibusdam aliis, Δυσόνειρα καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, Perturbare solent visiones quæ in somnis occurrunt: perturbare inquam, ne tam claræ

sint et perspicuæ, s. ne tam clare cernantur. Et in l. adv. Colot. Ταρακτικὰ τῶν πραγμάτων. E Diosc. autem ταρακτικὸς κοιλίας, Ventrem turbans. [" Mente perturbatus, Fanatico furore correptus, Suid. v. Μαιμάκτης." Kall. Mss.] " Ταραττικὸς, in VV. LL. " perperam pro ταρακτικός."

[* Ταρακτὴρ, * Ταρακτήριος, * Ταρακτήριον, contracte * Τάρακτρον, Aristoph. Εἰρ. 654. πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη, Καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης, Καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον. * Ταράκτωρ, Æsch. S. c. Th. 578. πόλεως.]

Ταρακτὸς, Perturbatus s. Qui perturbari potest. UNDE Ἀτάρακτος, ὁ, ἡ, Imperturbatus, Qui perturbatus non est, Qui perturbari nequit: Quietus, Tranquillus. [Xen. Ἱππ. 7, 10. Ἱππαρχ. 2, 1. 5. " Zeun. ad Xen. K. Π. 172." Schæf. Mss. " Ἀταρακτότερος, M. Anton. 4, 24." Kall. Mss.] E quo COMP. Ἀταρακτοποιησίη, ἡ, Actio imperturbata, Imperturbate aliquid agere. Quo vocab. utitur Hippocr. περὶ Εὐσχημοσύνης (p. 24.) jubens τῆς ἀταρακτοποιησίης μεμνῆσθαι, Meminisse ne quid perturbate aut turbulenter faciat. [* Ἀταράκτως, M. Anton. 12, 3. Xen. Ἱππαρχ. 4, 9. * Ἀταρακτέω, Joseph. A. J. 15, 10, 3. " Imperturbatus persisto, M. Anton. 9, 41." Kall. Mss. Epicurus Diogenis 80.] ITEM Εὐτάρακτος, Qui facile perturbatur, Perturbatu facilis. [* Πολυτάρακτος, Achill. Tat. 1, 13. Spitzner. Mantissa Obss. in Quint. Sm. 228.]

Ταραχὴ, ἡ, i. q. τάραξις et ταραγμὸς, i. e. Turbatio, Perturbatio, Tumultus. Quam posteriorem signif. habet, cum de Multitudine hominum dicitur, non autem cum uni alicui tribuitur: prior vero et multis et uni convenit, et tam animi quam rerum perturbationem signif., ut sequentia docebunt exempla. Isocr. ad Nic. (1.) Ταύτης τῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ταραχῆς, Lucian. (1, 69.) Τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, Herodian. 7, (11, 7.) Διὰ τὴν οὖσαν στάσιν τε καὶ ταραχὴν, Ob seditionem et tumultum qui tunc erat, 1, (12, 12.) Ταραχῆς οὔσης περὶ τὸ προάστειον, Cum suburbanum tumultu completum esset, Dem. (231.) Ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔρις καὶ ταραχή. Rursum Herodian. 4, (4, 11.) Ταραχὴ κατεῖχε τὸν δῆμον, Erat ingens tumultus populi. Itidemque et 2, (6, 1.) Ταραχὴ πάντας κατεῖχε, sc. nuntiata cæde imperatoris. Verum ut ipsa ταραχὴ dicitur esse ἔν τινι et κατέχειν τινὰ, ita vicissim aliquis εἶναι vel καθίστασθαι ἐν ταραχῇ aut ταραχαῖς. Herodian. 7, (10, 1.) Ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀφασίᾳ ὅ,τε δῆμος ἦν καὶ ἡ σύγκλητος, Ingens perturbatio et terror invasit et populum et senatum: 6, (9, 1.) Ἐν μεγίστῃ ταραχῇ γενόμενος, Vehementer perturbatus atque exterritus. Sic Dem. (301.) Οἵας τότε ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐν οἵαις ἦν ταραχαῖς. Et Isocr. Ἐν τοιαύτῃ μοι ταραχῇ καθεστῶτι, καὶ μεταμελείας ποιουμένῳ πολλὰς, ἔδοξε κράτιστον εἶναι: Archid. Εἰς πολλὴν ταραχὴν καταστήσεσθαι τοὺς ἐχθρούς. Sic in Symm. Ταραχῆς ἀπαλλαγέντες, εἰς ἣν νῦν πρὸς ἀλλήλους καθέσταμεν. Aliquis autem aut res aliqua dicitur nos εἰς ταραχὴν καθιστάναι, et ἐμβάλλειν, Isocr. Symm. Αὕτη γάρ ἐστιν ἡ καὶ νῦν εἰς ταραχὴν ἡμᾶς καθιστᾶσα, Herodian. 3, (7, 1.) Μεγάλην ταραχὴν ἐνέβαλεν ὁ Σεβῆρος παρεσόμενος. Eadem signif. aliquis vel aliquid dicitur ταραχὴν παρέχειν et ποιεῖν, Thuc. 8, (42.) p. 276. Καὶ αὐτῷ ὑετός τε καὶ τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα πλάνησιν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκότει καὶ ταραχὴν παρέσχε. Et Isocr. Paneg. Οὐδὲ ταραχὰς ἐποιοῦμεν, πολιτείας ὑπεναντίας παρακαθιστάντες. Rursum Thuc. 7, (86.) p. 263. Μὴ ταραχὴν σφίσιν ἐν εὐπραγίᾳ ποιήσῃ. Quibus adde hoc Plut. περὶ Ἀοργ., Ταραχῆς καὶ καπνοῦ μεστὰ ποιεῖ πάντα τὰ ἐντὸς, de eo qui se συνεμπίπρησι τῇ οἰκίᾳ. Adde et hoc Ejusdem, Symp. 3, 2. de hedera vino mixta, Ταραχὴν καὶ παραφρόνησιν οἵαν ὑοσκύαμος ἐμποιεῖ. Quibus oppositum κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν, ap. Xen. K. Π. 5, (3, 20.) cui simile exemplum e Plut. habes in Φλεγμαίνω. Affinem signif. illis habet hoc Isocr. Paneg. Τὰς διὰ τύχας αὐτῷ γεγενημένας ταραχὰς διαλύειν ἐπεχειροῦμεν: Panath. Τὴν νῦν γενομένην ἐν τῇ διανοίᾳ μου ταραχήν. Ubi etiam nota ipsam ταραχὴν alicui γίνεσθαι, sicut legimus aliquid aut aliquem alicui eam ἐμποιεῖν vel παρέχειν.

A Ac sicut γίγνεσθαι dicitur, ita etiam συμπίπτειν, Xen. K. Π. 4. Ταραχῆς πολλῆς ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ συμπεσούσης. Dicunt eand. et εἶναι ἔν τισιν, ut patet e supra allatis exemplis. Rursum Isocr. Nicocle, Τὰ πράγματα ταραχῆς μεστὰ, i. e. ἐν ταραχαῖς εἰσὶ s. καθίστανται: Panath. Ταραχῆς μειρακιώδους μεστὸς ὤν. [" Thom. M. 667. Heringa Obs. 163. Valck. ad Herod. 261." Schæf. Mss. Alvi fluxus, Jambl. V. P. 230.] ITEM Τάραχος, ὁ, eadem signif. qua ταραχὴ, Turbatio, Perturbatio, Turbæ, Tumultus, Act. 12, (18.) Ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο, Fuit tumultus non parvus inter milites quidnam factum esset Petro. Sic et 19, [23. " Thom. M. 667. Duker. Præf. Thuc. p. 12." Schæf. Mss. " Charit. 112, 7." Wakef. Mss. LXX. 1 Sam. 5, 9. Xen. Œc. 8, 10. K. Π. 7, 1, 16. K. Ἀ. 1, 8, 2. Ἱππ. 9, 4. Dionys. H. 2, 134.] Ab utrovis autem derivari potest ADJ. Ταραχώδης, Turbulentus, Turbarum plenus, Plut. de Orac. Γίνεταί τις ἐξ ἀμφοῖν ταραχώδης καὶ παράφορος

B ἐλιγμὸς, Xen. K. Π. 3, (3, 14.) Ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι. Rursum Plut. Alex. Ταραχώδης γενόμενος καὶ περίφοβος τὴν διάνοιαν, i. e. ταραχθεὶς καὶ ἐκπλαγεὶς τὴν ψυχὴν, ut Herodian. loquitur. Aristot. vero Polit. 8. Ἐκ τῆς ἐμποδὼν παιδείας ταραχώδης ἡ σκέψις. [" Hemst. ad Propert. 929. Dionys. H. 2, 1199. Zeun. Ind. Xen. K. Π." Schæf. Mss. J. Poll. 8, 153.] Ταραχωδῶς, Turbulente, Tumultuose, Plut. Coriolano (5.) Τοὺς πολεμίους οὐκ ἔλαθε τ. ἔχων ὁ δῆμος, i. e. ἐν ταραχαῖς ὢν s. καθεστώς. Et Isocr. ad Phil. Αἴτιον τοῦ τ. αὐτοὺς οὕτω ζῆν, i. e. ἐν τοιαύταις ταραχαῖς αὐτοὺς διάγειν, In tam turbulento rerum statu. [Dionys. H. 1, 68. J. Poll. 8, 154. " Nicol. Damasc. 462. Polyæn. 158." Wakef. Mss.] Inde et COMP. Ἀτάραχος, Vacuus a perturbationibus aut turbis, Perturbationibus non obnoxius, Intrepidus. [Xen. K. Π. 2, 3, 21. M. Anton. 7, 16. Aristot. Eth. 3, 9. 4, 5. " Zeun. ad Xen. K. Π. 172. Casaub. Athen. 1, 78. ad Charit. 658." Schæf. Mss.] Ἀταράχως, Citra pertur-

C bationem, Sine ullis turbis. Exp. et Tranquille. [Joseph. A. J. 14, 9, 1. Diod. S. 18. p. 637, 29. * " Ἀταραχία, Hippocr. Ep. ad Demag. * Ἀταραχώδης, Aristot. de Div. per Somn. 2." Kall. Mss. * Δυστάραχος, Hesych. 275. 276. Suid. 1, 635. 637. Phav. 222. 223. * Πολυτάραχος, 615. Schol. Il. A. 34. Schol. Æsch. Pr. 787. " Ad Hesych. 2, 1002. n. 2." Dahler. Mss. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 117. 127. Suid. v. Πολυκύμονος, Const. Manass. Chron. p. 24." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 51." Kall. Mss. * " Ταραχίζω, Theodor. Abbas in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 83. n. 58." Boiss. Mss.]

[* Ἀμφιταράσσω, Simonid. Fr. 125. Plut. 8, 376.] Ἀναταράττω, Conturbo, Perturbo, Commisceo, Commoveo, Agito, i. q. simplex ταράττω, nisi quod præp. aliquid vehementiæ addit. [" Wakef. Trach. 218. ad Dionys. H. 3, 1746. 4, 2339." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 1, 7, 15. Στράτευμα ἀνατεταραγμένον ἐπορεύετο, Perturbatis ordinibus. * " Ἀντιταράττω, Contra turbo, Max. Tyr." Lex. Gr. Lat. ap. P. Bald-

D vin. 1611.] Διαταράττω, i. q. ἀναταράττω. Pass. Διαταράττομαι, Perturbor, Conturbor, Percellor, Lucian. Τίς οὐκ ἂν διεταράχθη; Quis non perturbatus fuisset? Isocr. ad Nic. (11.) Μὴ διαταραττομένους ἐν ταῖς τοῦ βίου μεταβολαῖς, ἀλλὰ καλῶς καὶ μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν ἐπισταμένους, [Luc. 1, 29.] Διαταραχὴ, Perturbatio: alii, Turbidus motus. [Plut. de Fort. Rom. 2. p. 317. * Προσδιαταράσσω, Dio Cass. p. 5. 83. * Συνδιαταράσσω, Plut. Demetrio 28.] Ἐκταράττω, Conturbo, Perturbo, Exterreo, Percello, Plut. Coriol. Τόν τε δῆμον αὖθις οὐ παρέξουσιν ἐκταράττειν τοῖς δημαγωγοῖς, Perturbare populum, Populum concitare ad turbas, s. Excitare turbas populares, ut Fab. loquitur. Lucian. (1, 21.) Ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον, Perturbatus et exterritus metu verberum. Ἐκτάραξις, Perturbatio, Commotio, [Hippocr. 54, 5. 113. * Ἐκταρακτικὸς, 404, 52. * " Προσεκταράττω, Insuper turbo, Plut. 2, 461." Wakef. Mss. * Συνεκταράττω, Schneidero susp. * " Ἐνταράσσω, Jacobs. Anth. 6,

116. Abresch. Lectt. Aristæn. 322." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 3, 20. Plato Tim. p. 80.] Ἐπιταράττω, Perturbo, Conturbo, Plut. de Orac. Pyth. Ὥσπερ ἐν σάλῳ ψαύουσαν αὐτὴν καὶ συμπλεκομένην τοῖς ἐν αὐτῇ κινήμασι καὶ πάθεσιν, ἐπιταραττούσης. Ubi τὴν ἐπιταράττουσαν dicit μὴ δύνασθαι τῷ κινοῦντι παρέχειν ἑαυτὴν ἀκίνητον ἐξ αὐτῆς καθεστῶσαν. Lucian. (1, 336.) Ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, Cantu suo superveniens interturbat et interpellat nostros ejulatus. Pass. Ἐπιταράττομαι, Perturbor, Conturbor. [*Ἐπιτάραξις, Plato de Rep. 7. p. 518=134. *Καταταράσσω, Gl. Diverbero, Suid. 2, 261. *Ἐγκαταταράττω, Plut. 8, 338.] "Ἐκκαταράττω, pro Exturbo et Commoveo, affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1." Παραταράττω, i. q. ἐπιταράττω. Affertur enim παραταράττομαι pro Perturbor. ["Arrian. Ep. 449." Wakef. Mss. *Προσταράσσω, Amplius s. Præterea turbo, LXX. Sirac. 4, 3. Καρδίαν παρωργισμένην μὴ προσταράξῃς. *Προταράσσω, Hippocr. 1131.] Συνταράττω, Conturbo, Perturbo, Il. A. 582. ὄφρα μὴ αὖτε Νεικείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ, Conturbet nobis convivium. Ubi tmesis est metri causa. Utuntur et prosæ Scriptt.: ut Plut. de Herod. Καὶ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰς ἡμέρας καὶ πάντα τὰ πράγματα συνταράσσεις. [Gl. Conturbo, Concito, Commoveo: Συνταράσσομαι· Consternor. "Abresch. Lectt. Aristæn. 323." Schæf. Mss. Aristoph. N. 1037. Ἀ. 7. Eur. Iph. T. 557. Dem. 714. 775. 1277. 1404. "Liban. 638." Wakef. Mss. Plut. Aristid. 20. Polyb. 4, 14. Soph. Antig. 1080.] Συντάραξις, Conturbatio, Confusio. Ὑποταράττω, Leviter turbo, Paululum conturbo. Alii simpliciter, Conturbo, Terrefacio. ["Ælian. H. A. 205. 803. (4, 31.) Nicander Θ. 937." Wakef. Mss.]

"Θράσσω, et ATTICE Θράττω, Perturbo, Molestiam affero. Hes. enim θράττειν exp. ταράττειν, ἐνοχλεῖν, ut Etym. quoque, qui etiam addit, νύσσειν, κινεῖν, Fodicare, Movere, Agitare; Idemque innuit derivari e ταράσσω s. ταράττω: inde enim primum fieri τράττειν, per syncopen, deinde θράττειν, τ in θ converso: ut et τερθρεία e τερατεία factum volunt. Easdem expp. affert et Suidas, una cum hoc exemplo, Ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων, Ne turbaretur, molestaretur, vellicaretur. Et sicut Etym. ac Suid. θράττειν exp. νύσσειν, Fodicare, ita Gal. ex Hippocr. affert θράσσεται pro νύσσεται, κεντᾶται, Fodicatur, Pungitur. Plato quoque hoc verbo θράττειν usus est pro Conturbare, Commovere, Vellicare, Pungere, metaphorice. In Parmenide p. 190. Ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε μή τι ᾖ περὶ πάντων ταὐτόν: alibi, Θράττει μέ πως νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. Plut. utitur COMP. *Ὑποθράττω in ead. signif." [Alcib. 34.] "Καὶ τὰ μὲν, ἐθάρρει· τὰ δὲ, ὑπέθραττεν αὐτὸν ἡ ὄψις, Nonnihil conturbabat, Subterrefaciebat. Apud Aristot. vero Rhet. 3. quidam θράττει σε dixit scommatice. Ibi enim cum Aristot. dixisset τὰ παρὰ γράμμα ποιεῖν οὐχ ὃ λέγει, λέγειν, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα, subjungit, tale esse Theodori in Niconem Citharœdum, Θράττει σε: simulare enim Theodorum sese dicere θράττει σε, sed decipere et fallere auditorem, quippe qui aliud dicere velit perjucundum ei qui intellexerit: sc. Θράττῃ σε, Thrassa te, sc. mulier genuit, i. e. serva: barbariem ei et servilem originem occulte et παρὰ γράμμα exprobrans. Ei vero, qui μὴ ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶναι, inquit Aristot., οὐ δόξει ἀστεῖον εἶναι. ||Θράττειν Suidæ et Etym. est etiam δυσωπεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι. Apud Hes. vero legitur ET Θραξεῖται, expositum non solum ταράξεται, sed etiam πορεύσεται." ["Ad Timæi Lex. 93. 143. Koen. ad Greg. Cor. 269. Toup. Opusc. 1, 194. ad Mœr. 186. Markl. Suppl. 611. ad Rhes. 725. Musgr. El. 902. Gronov. Recens. Brevis p. 21. Brunck. Soph. 3, 406. 493. Jacobs. Anth. 12, 7. Heyn. Hom. 4, 684. Heind. ad Plat. Phædr. 237." Schæf. Mss. "Synes. 257." Wakef. Mss. Pind. Ἰ. 7, 56. θρασσέτω: "alter Schol. ταρασσέτω, cum Suida et al.: alter συνθραυέτω, hic utique doctius. Est enim a θράω, (unde θραύω,) θράσσω, Attice θράττω: v. Timæum Lex. Plat. in Ἐν-

A θράττειν, cum præstantiss. Interpr." Heyn. Cf. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 649. Buttm. Lexil. 211. *Θραγμὸς, Fragor, Sonus e re aliqua contusa, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 58. ἐρεικομένων κυάμων. *Θρακτὸς, unde] "Ἄθρακτοι, Hesychio sunt ἀτάρακτοι, Imperturbati, ideoque Quieti, Tranquilli: pro quo paulo post habet Ἄθρεκτοι. Si ex α priv. et θράσσω compositum esset, significaret Non puncti, acti stimulis; nam θράσσεται Gal. ap. Hippocr. exp. νύσσεται, κεντᾶται." ["Ruhnk. ad Timæi Lex. 94. Brunck. Lex. Soph. *Ἐνθράσσω, ad Mœr. 186. Timæi Lex. 93. et n." Schæf. Mss. Hippocr. 812. Foës. *Ἐπιθράττω, J. Poll. 1, 246. Ἐπιθράξαι, Hesychio *ἐπινύξαι. *"Συνθράττω, Planudes Ovid. Met. 9, 38." Boiss. Mss.]

"Θραττεύομαι, Hesychio συντρίβομαι, συγκόπτομαι, Conteror, Concidor: quod et θραύομαι."

ΤΑΡΒΟΣ, τὸ, Herodian. ap. Etym. derivat a ταράσσω, facto sc. τάραβος e ταράσσω, inde autem per sync. τάρβος, quod exp. φόβος, i. e. Terror, Timor, B Metus, Pavor: afferens tamen et alias duas etymologias minus probabiles, quas ap. eum vide. Apoll. Rh. 1, (465.) ἦέ σε δαμνᾷ Τάρβος ἐπιπλόμενον, Metus s. Terror superveniens. Et ap. Suid. Ὧι μὴ 'στὶ δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ, i. e. ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικὼς, οὐδὲ τὸν λόγον. ["Beck. ad Eurip. p. 193. Valck. Phœn. p. 131. Τάρβους θυγατὴρ, Brunck. Soph. 3, 474." Schæf. Mss. Il. Ω. 152.] Dicitur ET Τάρβη ead. signif.; nam idem Suid. Τάρβη, inquit, καὶ τάρβος, εὐλάβεια καὶ φόβος: quæ et in Ms. Cod. leguntur. Verum et Eust. confirmat etymon, et rationi valde consentaneum est: quia sc. ταραχὴ sibi conjunctum φόβον habet. Sed priorem locum verbo ταρβέω dat Eust., posteriorem huic nomini veluti verbali, sicut Pavor quoque et Timor et Terror et Metus possunt dici verbalia verborum Paveo, Timeo, Terreor, Metuo. AT Ταρβῆς nescio unde VV. LL. afferant pro δεινὸς, φοβερὸς, Attonitus, Densus. Ταρβοσύνη, ἡ, i. q. τάρβος, (ut γηθοσύνη i. q. γῆθος,) i. e. Terror, Pavor, Timor, Me- C tus. Od. Σ. (341.) λῦθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης Ταρβοσύνῃ. Utitur idem et vocabulo τάρβος, Il. Ω. (152.) Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος. [*Ταρβόσυνος, Pavidus, Æsch. S. c. Th. 226. φόβῳ.]

Ταρβαλέος, Terribilis, Timorem et metum afferens, δεινὸς, φοβερὸς, Hes.: ap. quem tamen SCRIBITUR Ταρβαρέος. In VV. LL. exp. non solum Terribilis, sed etiam Metuens; afferturque e Nonno, (Jo. 75.) Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον: [vide et Hom. Hymn. in Merc. 165.] "Ταραβέος, Timendus, VV. LL.; sed perperam scriptum esse videtur pro ταρβαλέος, aut certe ταρβαρέος, quod habet Hes."

Ταρβέω, Paveo, Timeo, Trepido, Metuo, i. propemodum q. ταράσσομαι, unde derivatum est; nam et ipsum signif. Terreor, Metu consternor et percellor, ut supra ex allatis exemplis manifestum fit. Od. Σ. (330.) ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖς, Il. N. (285.) Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὐδέ τι λίην Ταρβεῖ, Φ. (288.) Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, D μήτε τι τάρβει, O. (280.) Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Idem Hom. junxit et accusativo rei, sicut Timeo, Exhorresco, et similia ap. Latinos quoque suum regunt itidem accus.: Il. Z. 470. Ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππογαίτην: Junxit et cum μὴ, Od. Π. 179. Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη, Metuens ne deus esset. Sic et ταράττομαι μὴ, Timeo ne. Similiter ap. Suid. e quopiam Tragico, (Soph. Tr. 297.) Καὶ μὴν ἔνεστι τοῖς μὲν εὖ σκοπουμένοις Ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτε. || Idem Suidas, cum ταρβεῖ exposuisset φοβεῖται, subjunxit, ap. Soph. ταρβεῖν accipi pro τιμᾶν, ut in (Œd. C. 292.) Ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιὲ, τἀνθυμήματα Πολλή σ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ. ["Markl. Suppl. 327. Musgr. 328. Jacobs. Anth. 9, 63. 12, 212. Brunck. Soph. 3, 530. Heyn. Hom. 6, 78. 282. Valck. Phœn. p. 131. Hom. H. in Ven. 251. Cum accus., Brunck. Aristoph. 3, 32. ad Eur. Hipp. 1350. Ilgen. Hymn. 48." Schæf. Mss. Soph. Trach. 725. Phil. 1251. Œd. T. 1011. Eur. Herc. F. 549.

* Τάρω, * Ταρέω, Ταρβέω, Valck. Schol. in N. T. 2, 116. * Ταρβητὸς, unde Ἀτάρβητος, quod vide.]

[* Ἀμφιταρβὴς, Undique terrens, Æsch. Choëph. 545.] Ἀταρβὴς, ET Ἀτάρβητος, Intrepidus, Minime pavidus et meticulosus, Qui metu et timore non consternatur s. percellitur, ἄφοβος, ἄτρομος, ut Suid. et Hes. exp.: Hesiod. Ἀ. (110.) ἐπεὶ οὔτι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται, Il. Γ. 64. Ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστὶν, Mens imperterrita. Initio comparationis dixerat, Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής. || Hes. ἀτάρβητον exp. non solum ἄφοβον, θρασὺν, sed etiam ἄθικτον, ἄψεκτον, Inculpatum, Irreprehensum, ἀνεπίληπτον. Præcedente autem ἀταρβὴς utitur Idem in exponendo VERBO Ἀταρβίζομαι, cum sc. ἀταρβίζεται ait esse ἀταρβὴς φαίνεται, Imperterriti hominis speciem præ se fert. [Ἀταρβὴς, Soph. Trach. 23. " Ἀτάρβητος, Porson. Hec. p. 79. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 464. Lobeck. Aj. p. 250." Schæf. Mss. Dorice Ἀτάρβατος, Pind. Π. 4, 149. ubi in var. lectt. (e * Ταρβακτὸς,) * Ταρβάζω,] " Ἀταβέες, Hes. affert pro B " ἄφοβοι: sed metuo ne perperam pro ἀταρβέες scri- " ptum sit." Ab ἀτάρβητος autem sunt ADVV. Ἀτάρβητα ET Ἀταρβήτως, Intrepide, Citra terrorem, Sine metu. Suid. exp. ἀνειμένως, ap. Soph. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως ὁρμᾷ. Qui locus ex Ajace (197.) desumtus est, et in vulg. Ed. sic legitur, Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα Ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις. Ubi Schol. quoque similiter exp. ἀταρβήτως, ἀνειμένως, Libere, Secure, Absque metu. [" Brunck. Aj. l. c. El. 129. Lobeck. Aj. p. 250." Schæf. Mss. * " Παντοτάρβητος, Nicet. Eugen. 5, 343." Boiss. Mss. * Βαρυταρβὴς, Æschylus Strabonis 10. p. 721. " Musgr. Hel. 1363. Jacobs. Anth. 6, 272." Schæf. Mss.] " Ἐριταρβὴς, Admodum gravis et meticulosus, μεγά- " λως δειλὸς, Hes." [* Πανταρβὴς, Omnia horrens, Manetho 2, 167. 3, 377. * Παντάρβη, ἡ, (fem. a * Πάνταρβος,) Heliod. 8. p. 391. Gemma sic dicta, 4. p. 177. 390. 392. Philostr. V. A. 3, 46. * Πολυταρβὴς, Nonn. D. 43. p. 1132. " Huschk. Anal. 278." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 202.]

Ἐκταρβέω, Extimesco, Expavesco, Exhorresco, nisi forte transitive accipiatur pro Exterreo, Expavefacio: quoniam Hes. ἐκταρβημένον exp. ἐπτοημένον, Attonitum. [* Προταρβέω, Soph. Ant. 83. Trach. 89. " Musgr. Herc. F. 546. 970." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 322.] Ὑποταρβέω, i. q. ταρβέω simplex: nisi forte præp. signif. imminuat aliquantum. Il. P. (533.) Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις. [" Heyn. Hom. 7, 774." Schæf. Mss.]

" Ταρμοσύνη, in VV. LL. Timor; sed fortasse per- " peram pro ταρβοσύνη: quamvis ap. Hes. extet Ταρ- " μύξασθαι expositum φοβηθῆναι." [" Ταρμύσσω, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 3, 18." Schæf. Mss. * Ταρμυκτὸς, unde] " Ἀτάρμυκτον, Etym. proprie esse dicit τὸ μὴ " μύον, ἀτενὲς, παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ μύειν: ut ap. Eu- " phorionem, ἀτάρμυκτον τρέπον ὄμμα. Sed verisimi- " lius et magis consentaneum est alterum etymon, " quod Idem affert, sc. ἀτάρμυκτον dici τὸν ἄφοβον, " παρὰ τὸ ταρμύσσειν, τὸ φοβεῖν. Idem igitur est " quod ἀταρβὲς s. ἀτάρβητον, Intrepidum, Imperter- " ritum, Impavidum: ut Schol. quoque Nicandri " ἀταρμύκτῳ exp. ἀφόβῳ in h. l. Ἀ. (161.) Ὀξὺ μέλος " βοόωσιν ἀταρμύκτῳ φρένας οἴστρῳ. Significat etiam " τὸν θρασὺν, ut Etym. addit." [" Bentl. l. c. Wakef. S. Cr. 3, 188. Porson. Hec. p. 79. Ed. 2." Schæf. Mss.]

ITEM ET Τάρταρος a ταράσσω dictus existimatur διὰ τὸ τεταράχθαι ἐκεῖ τὸν ἀέρα: qua de re et in Ταρταρίζειν. Sic autem vocant Profundissimam et imam inferorum sedem: ut satis patet ex Il. Θ. (13.) Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον· Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Itidem et Hesiod. Θ. (720.) dicit eum esse Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἔστ' ἀπὸ γαίης. Quo respexit Virg., cum Æn. 6. dixit, tum tartarus ipse Bis patet in præceps tantum tenditque sub umbras, Quantus ad ætherium cœli suspectus Olympum. Rursum Hesiod. in eod. l. A 118. Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης: similiter ut Lat. Poëtæ dicunt Ima tartara, Intima lethi tartara, Profunda tartara: imitantes et ipsi metaplasmum generis. Iterum Hesiod. Ἀ. (255.) ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατεῖεν Τάρταρον εἰς κρυόενθ'. Et Θ. (841.) Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης. Item Pind. ap. Plut. (6, 394.) Ταρτάρου πυθμένα πιέζεις ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις. Quo cum optime convenit hoc Aristoph. N. (192.) Οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν τάρταρον. Stultas uterque contemplationes et investigationes iis verbis significans. [" Jacobs. Anth. 12, 288. Dionys. H. 2, 831. Boiss. Philostr. 294. Heind. ad Plat. Gorg. 266. Τὰ τ., Gesner. Ind. Orph. Τάρταρος, ἡ, Musgr. Or. 270." Schæf. Mss. Τάρταρον, τὸ, Etym. M. v. Κέλευθος, Schol. Ven. Il. A. 312. Τάρταρα, τὰ, Passow de Fin. et Rat. Cond. Lexx. p. 74. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 169. Τάρταρος, ἡ, Pind. Π. 1, 29. Ταρτάρῳ ἐν αἰνᾷ. Conf. c. Γάργαρος, ad Greg. Cor. 710. " Nicander Θ. 203." Wakef. Mss. Eur. Phœn. 1544. Æsch. Eum. 72. Τάρταρος, ὁ, ἡ, Τάρταρον, τὸ, Passow ad Longum p. lxxxiv. * Ταρταρηφόρος, Greg. Naz. 2, 237. * " Ταρταρώδης τιμωρία, Suid. v. Σοβαρός." Schleusn. Mss. Athanas. 2, 702. * Ταρτάρειος, Eur. Herc. F. 907. " Bergler. Alciphr. 451. * Ταρτάριος, ibid." Schæf. Mss. Orph. H. 17, 2. 36, 3.] UNDE Ὑποταρτάριος, Qui sub tartaro est, Tartarum incolens. Alii, Sub tartarum detrusus. Il. Ξ. (279.) Ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται, Hesiod. Θ. (851.) Τρέσσε δ' ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων, Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι. Latini Tartareus eo sensu dicunt: ut, Tartareus deus, Tartareæ umbræ, Tartareus canis. [" Heyn. Hom. 6, 584. Wolf. ad Hesiod. p. 130." Schæf. Mss. * Ταρτρόεις, Euseb. Hist. Eccl. 489. * " Ταρταραῖος, Basil. Sel. V. Theclæ 242." Boiss. Mss. * " Ταρταρεὺς, Clementis Epist. ad Jacob. §. 14." Kall. Mss.] INDE ET Ταρταρόω, In tartarum dejicio, In tartara detrudo, s. præcipito, Ad impia tartara mitto, ut Virg. loquitur. Petrus C 2 Ep. 2, (4.) Ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημένους, Ad tartarum detrusos catenis caliginis tradidit, damnationi servatos. [Theo Schol. Arati 16. " Heyn. Hom. 6, 654. Fischer. ad Palæph. p. 40." Schæf. Mss. * " Καταταρταρόω, Apollod. Bibl. 1, 1, 3. Schol. Arat. Ph. 15. Psellus in Cantic. Cant. 2, 9." Boiss. Mss. " Orig. c. Cels. (423.) 435." Kall. Mss. " Ad Hesych. 1, 1232. n. 17." Dahler. Mss. Sext. Emp. Pyrrh. Hypotyp. 3, 24. Schol. ad Lycophr. 177. ad Il. A. 609. ad Æsch. Pr. 351. ad Eur. Med. 1296.] AT Ταρταρίζω, Tartareo frigore tremo, Plut. (9, 737.) Διὸ καὶ τάρταρος οὗτος (sc. ὁ ᾅδης) ὑπὸ ψυχρότητος κέκληται· δηλοῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος, εἰπὼν, Τάρταρον ἠερόεντα· καὶ τὸ ῥιγοῦντα πάλλεσθαι καὶ τρέμειν, ταρταρίζειν: i. e. Proinde e frigore tartarus appellatus est: quod Hesiodus ita declarat, qui dixit, τάρταρον ἠερόεντα: declarat et verbum ταρταρίζειν, quod est Algentem quassari et intremiscere. Verum ut hoc ταρταρίζειν dicitur a τάρταρος, quasi D Tartareo frigore quassari et intremiscere; ita ipse tartarus a ταράσσω dictus videtur: vel διὰ τὸ ταραχῶδες ἐκεῖ τοῦ ἀέρος: vel quoniam opacis suis tenebris aut etiam frigore ταράσσει καὶ ταρβεῖν ποιεῖ, Exterret et tremefacit. [" Fischer. ad Palæph. p. 40." Schæf. Mss. " Villois. Anecd. Gr. 1, 379. Eust. Il. 574, 20." Wakef. Mss. Schol. Il. Γ. 404. Spanhem. ad Julian. Cæs. p. 350.]

" ΤΑΡΧΕΑ, (τὰ,) Inferiæ, Justa, Parentalia. Item " Τάρχαι, pro eodem, ap. Homeri Schol.: ut vide- " bis mox in Ταρχύω. Apud Hes. est etiam Ταρ- " χάνιον et Τάρχανον: qui illud exp. ἐντάφιον: at " Τάρχανον, (nam τέρχανον errore librarii scriptum " esse pro τάρχανον, ostendit et ipsa series alphabe- " tica,) esse dicit πένθος et κῆδος. Verbum vero illud " Ταρχύω, Exequias facio, Funus curo, Sepelio, ap. " Hom. legitur non uno in loco: Il. H. (85.) Τὸν δὲ " νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω, Ὄφρα ἑ ταρχύ- " σωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Σῆμά τε οἱ χεύωσιν ἐπὶ " πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ, ubi Schol., i. e. Auctor bre-

" vium Scholiorum, ταρχύσωσι exp. θάψωσι: addens, " τάρχαι esse τὰ ἀπονενομισμένα τοῖς νεκροῖς πρὸς " κηδείαν, ἀπὸ τῆς ταραχῆς: intellige autem, ita vo- " cari ἀπὸ τῆς ταραχῆς: perinde est enim ac si dice- " ret, ἀπὸ τῆς ταραχῆς οὕτω καλούμενα. Sic enim et " Eust. verb. ταρχύσωσι exp. ἐνταφιάσωσι μετὰ συνή- " θους ταράχου. Pro qua derivatione facere potest " Τάρχη, quod Hes. exp. τάραξις:" [et *"Ατάρχον, Eid. ἀχείμαστον.] " Affertur et Ταρχεύω pro Ταρ- " χύω: unde " [* Ταρχευτὸς, e quo] " Ἀτάρχευτος, " Insepultus." [" Τάρχεα, Heyn. Hom. 5, 324. Ταρ- χανὰ, Hemst. ad Plutum p. 350. Ταρχεύω, Heyn. l. c. Ταρχύω, ibid. ad Charit. 446. Brunck. Apoll. Rh. p. 17. Visconti Iscriz. Triop. p. 104. Wakef. S. Cr. 1, 66." Schæf. Mss. Lycophr. 728. Il. Π. 456. Apoll. Rh. 1, 83. 3, 208. Phanias Ep. 8. * Ταρχυτὸς, unde] " Ἀτάρχυτος, Inhumatus, Insepultus, Phocyl. " (94.) Γαῖαν ἐπιμοῖρασθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι, i. e. " ἀτάφοις. Quidam Codd. habent ἀταρχεύτοις: sed mi- " nus recte; nec enim ταρχεύω reperi, sed ταρχύω, " quod significet θάπτω." [Lycophr. 326. " Jacobs. Anth. 11, 22." Schæf. Mss. * Περιταρχύω, Quint. Sm. 7, 157.] " Ἐπίταρχον, Hes. exp. ἐπιτάφιον et ἐντά- " φιον." " Ταρχήματα, vide in Τάρχεα:" [frustra quæras aut ibi aut alibi. Cf. Ταριχεύω, e quo verbo ταρχεύω s. ταρχύω Schneidero contractum videtur.]

" Ἀρχύω, Sepelio, Humo. Hes. enim ἀρχύσωσι " affert pro θάψωσι. Alioqui ταρχύω dicitur hac " signif."

ΤΑΡΙΧΟΣ, ὁ, εος, τὸ, Salsamentum. Proprie quidem dicitur Caro piscium sale condita, et exiccata, ac præsertim eorum cervices et ventres, ceteræque partes pinguiores, ut scribit Orib. 2. Reliquæ enim partes minus pingues, VOCANTUR Μελάνδρυα, non autem τάριχος. Verum ut varii sunt pisces, ita sunt salsamentorum variæ differentiæ et facultates. Qui enim sunt natura minimum excrementitii, (sive molli carne præditi sint, ut omnes saxatiles: sive dura, ut mulli,) inepti sunt ad salsamenta: qui vero excrementosi sunt, h. e. qui succum in se continent pituitosum, si sale asserventur, τάριχος fient præstantissimum, atque eo quidem magis, quo ille fuerit crassior et copiosior. Sardica salsamenta, (Sardas hodie vocant,) maxime commendat Gal., deinde coracinos, pelamidas, et quæ Sexitana vocabantur, alii ὡραῖα, quæ ET Κύβια dicuntur, laudarunt: (fiebant autem ea e pelamide minore:) et ab his θύννια, quæ e pelamide majore erant. Quamvis vero τάριχον nomen de piscibus sale conditis intelligatur, attamen ad alia etiam accommodatur, quæ alia quavis conditura asservari possunt. Nam et ap. Gal. 5 τῶν Κατὰ Τόπους, legitur, Πύρεθρον ὄξει δριμυτάτῳ ἐφ' ἡμέρας μ' ταριχεύσας τρίψον. Item τάριχος dicitur Cujuscunque animalis inveterata caro, etiam citra salis conditiram, ut ap. Diosc. 1. cap. de adipe, mentio fit στέατος δίχα ἁλῶν τεταριχευμένον. Item ap. Plin. 28. de adipe suillo, quem inveterari scribit duobus modis, aut cum sale, aut sincerum. Hæc Gorr. Multa περὶ ταρίχων ap. Athen. 3. fere sub finem, ubi inter alia e Diphilo Siphnio hæc afferuntur, (120.) Τὰ ταρίχη τὰ ἐκ τῶν θαλασσίων καὶ λιμναίων καὶ ποταμίων γινόμενα, ἐστὶν ὀλιγότροφα, * ὀλιγόχυλα, κανσώδη, εὐκοίλια, ἐρεθιστικὰ ὀρέξεως· κράτιστα δὲ τῶν μὲν ἀπιόνων, κύβια καὶ ὡραῖα, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια γένη· τῶν δὲ πιόνων τὰ θυνναῖα, καὶ κορδύλη· τὰ δὲ παλαιὰ, κρείσσονα καὶ δριμύτερα, καὶ μάλιστα τὰ Βυζάντια. Ibid. commemorantur ἐλεφάντινα ταρίχη: (275.) ταρίχη Ποντικὰ, ubi dicit quosdam Romæ emisse κεράμιον ταρίχων Ποντικῶν trecentis drachmis. Apud Eund. (27.) Hellespontiaca ταρίχη commendat Hermippus, dicens, Ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη. Rursum (119.) affert e Clearcho Solensi hunc Proverbialem senarium, Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. Cui adde hunc versum Anaxandridis ap. Eund. (68.) καὶ ὀρίγανον, ὃς δὴ Σεμνύνει τὸ τάριχος ὁμοῦ μιχθεὶς κοριαννῷ. Sic enim ibi legere Eust. observavi pro τάριχον ὁμοῦ μιχθέν. Veruntamen et ap. Plut. (7, 730.) legitur τὸ τάριχον, post Aldinam in mea Ed. p. 782. Ἐνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅψασθαι,

A δυσὶ τὸν ἰχθὺν, σῖτον, κρέας: nec non ap. Suid. in Ms. quoque Cod. Τάριχα, ὄψα πολυτελῆ: a NOMIN. Τάριχον, τό: sequitur enim mox, καὶ ταρίχη συχνά. Nihilominus tamen ea scriptura valde mihi suspecta est, ac malim legere τὸ τάριχος. Ceterum frequentius dici de Piscium carne sale condita et inveterata, patet ex illo Diphili loco quem supra citavi, item ex hoc Athen. 8. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς περιοίκους ἅπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἑαυτῶν χρείαν συντιθέναι τάριχος. Apud Plut. vero, (8, 479.) dicitur, Τάριχος, ἂν ἅλμῃ βρέχηται, γλυκύτερον γίνεσθαι: solent enim carnes salsæ, si aqua salsa laventur, salsitudinem nimiam amittere et dulciores fieri. At Prov. Τάριχος ὀπτὸς εὐθὺς ἂν ἴδῃ τὸ πῦρ, vide ap. Athen. 1., item ap. Erasm. Chil. Ubi et hæc, Tarichus boni consulitur, ubi desunt carnes: et, Tarichus non feret se digna. Apud Athen. autem genitivi ταρίχους et dat. ταρίχει exempla invenies: ap. quem legitur et plur. numero, masc. genere, ταρίχους, 7.: ap. Lucian. vero ταρίχου, gen.
B masculini generis, (2, 28.) Sic Cratinus ταρίχους Ποντικοὺς dicit ap. J. Poll., qui annotat Atticos neutro genere vocare τάριχος, raro autem masc.; nam id Ionum et Doriensium esse magis proprium. Suidas exp. κρέας ἁλσὶ πεπασμένον, subjungens, παρὰ τὸ εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι. Quibus verbis etymon illius innuit. [" Ad Phalar. 313. Thom. M. 148. 790. 834. 840. Brunck. Soph. 3, 461. Clark. ad Il. A. 265. Mœr. 369. et n., Toup. Opusc. 1, 463. Emendd. 4, 474. 502. Herod. 745. T. ἐλεφάντινον, Aristoph. Fr. 248.: Ποντικὸν, ad Diod. S. 2, 609." Schæf. Mss. " Eust. Il. 55, 35. Homo nequam, nos A pickled fellow, Casaub. ad Athen. 229." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 13, 21. 15, 9. ad Greg. Cor. 615. Vide Ταριχεύω.]

[* " Ταριχόπλεως, Salsamentis abundans, Pseudo-Hesiodus ap. Athen. 116. Βόσπορος." Schw. Mss.] Ταριχοπώλης, ὁ, Qui salsamenta venditat, Salsamentarius, ut vocat Auctor Rhet. ad Herenn.: Plut. (8, 499.) Ὁ γὰρ εἰπὼν ταριχοπώλην, αὐτόθεν ἐλοιδόρη-
C σεν, [Lucian. 1, 551. Athen. 118. 119. 339. " Heind. ad Plat. Charm. 83." Schæf. Mss.] Ταριχοπωλέω, Sum salsamentarius, Salsamenta vendito, J. Poll. 7, c. 8. Ταριχοπῶλαι, ταριχοπωλεῖν. Ubi etiam affert ὡραῖον τάριχος, ὡραῖα τεμάχη· χρηστὸν τάριχος, πονηρὸν τάριχος· σαργάναι ὡραῖαι καὶ σαπραί. Utitur autem hoc verbo Lucian. (1, 480.) Ταριχοπωλοῦντες ὑπ' ἀπορίας. [Cf. Creuzer. Comm. Herod. 1. p. 11. * Ταριχοπωλεῖον, Schol. Aristoph. Ἱππ. 1244. Theophr. Char. 6.] Ταριχέμπορος, ὁ, i. q. ταριχοπώλης, Cetarius, Bud. e Diog. L. Infra synon. ταριχευτής. [Suid. v. Ἀγκών.] Ταριχηγὸς, Qui salsamenta advehit: ξένος, Athen. (120.) ex Alexide. Ibid. ταριχοπώλης dicitur.

[* " Ἡμιτάριχος, Ælian. H. A. 723." Wakef. Mss. Archestr. Athenæi 117.]

Φιλοτάριχος, ὁ, ἡ, Amans salsamentorum, Qui salsamentis delectatur, Cui gratus est salsamentorum esus, Athen. [125.]

Ὠμοτάριχος, Salsamentum crudum, ὠμὸν τάριχος,
D Alexis ap. Athen. (117.) Ἔστ' ὠμοτάριχος πέντε χαλκῶν. Qui paulo ante dixerat, Τάριχός ἐστι πρῶτον ὡραῖον τοδὶ, Ὀβολοῦ μόνον τοῦτ' ἔστι. Apud Eund. (135.) e Matrone, Ὠμοτάριχον ἐῶν χαίρειν, Φοινίκιον ὄψον. Diosc. 2, 32. Ὁ δὲ ὠμοτάριχος λεγόμενος, σάρξ ἐστι θύννου τεταριχευμένου, Ruell. Conditanei thynni caro, quam Omotarichon vocant. [Gl. Cetum crudum.] Dicitur ET Ὠμοτάριχον neutro genere, Athen. (121.) Τὸ δὲ ὠμοτάριχον, φησὶν ὁ Δίφιλος, κήτημά τινες λέγουσι. Ubi NOTA Κήτημα, i. e. κήτους τεταριχευμένον κρέας, Ceti carnem sale asservatam. Ὡρατάριχος, ap. J. Poll. legitur, 7, c. 8. Τάριχος ὡραῖον, καὶ ὡραῖα τεμάχη, ὡρατάριχος. Sed malim ὡραιοτάριχος: puto enim ὡραιοτάριχος dici τὸ ὡραῖον τάριχος, sicut ὠμοτάριχος vocatur τὸ ὠμὸν τάριχος. Videntur vero ὡραῖα ταρίχη esse Salsamenta e piscibus æstivo tempore captis: sicut ὡραῖαι σαργάναι ibid. Salsamenta Sardiana e piscibus æstate captis, ad differentiam τῶν ἐαρινῶν, de quibus ibid.

Ταριχηρὸς, Qui est e genere salsamentorum, ut, cum dicimus τὰ ταριχηρὰ, Quæ e salsamentorum genere sunt, Salsamenta: sicut σιτηρὰ dicuntur Quæ e frumentorum genere sunt, Frumenta. Vel Ταριχηρὰ dicuntur Quæ saliri solent, Athen. 8. Τὰ δὲ ἀγελαῖα γένη τῶν ἰχθύων τούτων τὴν μὲν ἐδωδὴν ἡδεῖαν ἔχει, πίονα γάρ ἐστι, βαρεῖαν δὲ καὶ δυσκατέργαστον· διὸ καὶ ταριχεύεσθαι δύναται μάλιστα, καὶ ἔστι τῶν ταριχηρῶν βέλτιστα γένη ταῦτα. Apud Eund. (118.) Ταριχηρῶν σιλούρων, i. e. τεταριχευμένων, Sale conditorum et servatorum. Sic ap. Diosc. 2, 34. Γάρον τὸ ἐκ ταριχηρῶν ἰχθύων καὶ κρεῶν: 30. Σμαρίδος ταριχηρᾶς ἡ κεφαλή. Quibus ταριχηροῖς opp. ibid. τὰ πρόσφατα s. τὰ νεαρὰ, i. e. Recentia. Plin. recentia opponit servatis, 32, 10. Psilothrum est thynni sanguis, fel, jecur, sive recentia sive servata, i. e. εἴτε πρόσφατα εἴτε ταριχηρὰ, s. εἴτε νεαρὰ εἴτε τεταριχευμένα. Dicitur autem simpliciter servata, quoniam non aliter quam sale condita servari possunt, sale, inquam, quo putredo arcetur. Sic Arrian. (4, 21, 18.) ap. Suid. Ὁ δὲ ἔδωκε σῖτόν τε καὶ οἶνον καὶ κρέα ταριχηρὰ κατὰ σκηνήν. Rursum ap. Athen. (67. e Sophocle) τοῦ ταριχηροῦ γάρου, pro γάρου ἰχθύων ἢ κρεῶν τεταριχευμένων: nisi Garum ibi pro Pisce accipias, ut Plin. Item ταριχηρὸν στέαρ, Adeps salsus, sale inveteratus et servatus, Diosc. 1, 144. de glandibus, Σὺν στέατι δὲ χοιρείῳ ταριχηρῷ πρὸς κακοήθεις σκληρίας καὶ πρὸς πονηρευόμενα ἕλκη ἁρμόζουσιν. Unde Plin. 24, 2. Glans intrita duritias, quas Cacoëthe vocant, cum salsa axungia sanat. Alii malunt ibi στέαρ χοίρειον ταριχηρὸν interpretari Axungia inveterata. Vide et Ταριχεύω, quod proxime sequitur. [" Ad Phalar. 313. Brunck. Soph. 3, 451. Casaub. ad. Athen. 117. 139. Toup. Opusc. 1, 465." Schæf. Mss.]

Ταρίχιον, τὸ, dimin. forma dicitur τὸ τάριχος ab Aristoph. (Eip. 563.) teste J. Poll. Legitur et ap. Diog. Menedemo [161. Athen. 119.]

Ταριχεύω, Sale conditum servo, condio, conficio, macero, invetero, conditum inveteratumque et arefactum servo, ut cum carnes vel piscium vel aliorum animantium aut olera sale condita et macerata servantur sive in muria, sive extra muriam siccantur et arefiunt, Plato Symp. Ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. Ubi etiam nota ap. Vett. ova quoque fuisse solita ταριχεύεσθαι, ut constat et ex Athen. (121.) Τὰ μέντοι τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ταρίχων ᾠὰ πάντα, δύσπεπτα. Longin. (43, 2.) Κρέα τεταριχευμένα παντοδαπῶν ἱερείων. Sic supra in Ταριχηρὸς habuimus ἰχθῦς τεταριχευμένοι, et στέαρ τεταριχευμένον ap. Diosc. 1. cap. ult. de radicibus iberidis, Ἀγαθαὶ πρὸς ἰσχιαδικοὺς σὺν λίπει ὑείῳ τεταριχευμένῳ, Cum salsa axungia, Ruell.: recte, siquidem Plin. ap. eund. Diosc. στέαρ χοίρειον ταριχηρὸν itidem interpr. Axungia salsa, ut in Ταριχηρὸς docui. Non semper tamen salsa sunt τὰ τεταριχευμένα, ut patet e Diosc. 2, 88. quod περὶ στέατος inscribitur, Στέαρ πρὸς μὲν τὰ περὶ μήτραν ἁρμόζει τὸ νεαρὸν, χήνειον ἢ ὀρνίθειον, καὶ δίχα ἁλῶν τεταριχευμένον, Adeps anserinus aut gallinaceus recens et sine sale conditus, Ruell.: Plin. certe 28, 9. de suillo adipe ait, Inveteratur duobus modis, aut cum sale, aut sincerus; tanto utilior quanto sit vetustior. Et ibid. sinceram axungiam vocat τὴν δίχα ἁλῶν τεταριχευμένην, cui opp. salsam, τὴν ταριχηρήν. Utraque autem e recente fit, quæ νεαρὰ s. πρόσφατος dicitur: illa, si sine sale, hæc autem, si sale condita s. macerata asservetur. Similiter ap. Gal. 3 τῶν Κατὰ Τόπους, quod Archigenes dicit, Ἀλώπεκος στέαρ τεταριχευμένον, interpretantur, Adeps vulpinus asservatus et inveteratus; ac nolunt addere In sale, s. Sale. Plerumque tamen de iis, quæ sale condita macerataque asservantur et inveterantur, dici solet, ut e supra dictis apparet. Eaque vel in sale et muria relinquuntur maceranda, vel eximuntur et suspensa assiccantur. Posterioris exemplum sunt carnes quæ in muria maceratæ solent infumari in caminis, aut alibi suspensæ exiccari; prius autem illud patet e Diosc. de mandragora, Ταριχευθέντα δὲ τὰ φύλλα ἀποτίθεται: quem Plin. sic reddidit, Folia mandragoræ servantur in muria: ut ταριχεύεσθαι "hic i. sit q. ἁλμεύεσθαι, Muria condiri, s. ἐν ἅλμῃ διατηρεῖσθαι, In muria servari. Et hoc modo accipere malim in loco illo Platonico quem supra attuli, Οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, Qui ova dissecant et in muria servare volunt. Sicut et Colum. de servandis ovis dicit, Alii in muria tepefacta durant ova: pro quibus in Geop. hæc leguntur, Τινὲς δὲ εἰς ἅλμην χλιαρὰν ἐμβάψαντες γ' ἢ δ' ὥρας, οὕτω διατηροῦσι. Nec vero in muria ταριχεύονται tantummodo carnes et similia alia, sed etiam in aceto, ut patet e Gal. quodam loco in Τάριχος citato, ubi ὄξει δριμυτάτῳ ταριχεύειν est Aceto acerrimo condire s. macerare. Porro ταριχεύειν accipitur etiam pro Arefacere, Exiccare, etiam citra salem, ut manifestum est ex iis quæ in comp. Προταριχεύω afferam e Gal. Quo modo et e Diosc. ταριχηρὸν κρόμμυον pro Cepa assiccata; nam ταριχηρὸς et τεταριχευμένος idem signif. Suidas quoque ταριχεύει exp. τήκει, ξηραίνει, Macerat, Arefacit, Exiccat: paulo post itidem scribens, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν, καὶ οἷον εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι. Quæ tamen posteriora verba potius ad præcedentem signif. pertinent. Ligna etiam ταριχεύεσθαι dicuntur, Cum in aqua asservantur s. macerantur, ut sc. indurescant, Theophr. H. Pl. 5, (4, 8.) Ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, οὐκ ἐν ἴσῳ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάττης, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τῇ γῇ, τὰ δὲ μικρὸν ἀνωτέρω: 4, (2, 2.) de ficu Ægyptia, Εἰς βόθυνον δὲ ἐμβάλλουσιν καὶ εἰς τὰς λίμνας εὐθὺς, καὶ ταριχεύουσι· βρεχόμενον δὲ ἐν τῷ βυθῷ ξηραίνεται καὶ ἐπινεῖ. Sed proprie ταριχεύεσθαι dicuntur Cum in marina aqua macerantur, quæ salsa est, et muriæ vicem præstat: ταριχεύονται autem ut inarescant et indurescant. Metaph. Chrys. 192. Τεταριχευμένος καὶ κατεργασθεὶς, Maceratus et confectus, sc. afflictionibus, Bud. [Demosth. 788. " Ad Diod. S. 1, 102. 2, 556. ad Herod. 662. Toup. Opusc. 1, 465." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 290. Πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ, Κακῶς ταριχευθέντα * παμφθάρτῳ μόρῳ. " Ταριχεύω, Exicco. Proprie vero Sale condio; et, quoniam cadavera ταριχευτὰ macie corrugantur, hinc ταριχεύειν valet Emaciare, Exiccare. Sophron ap. Schol. τὸ γῆρας ἄμε μαραῖνον ταριχεύει. Herod. 9, 120. Τεθνεὼς, καὶ τάριχος ἐών. De cadaverum ταριχεύσει doctissime egit Gataker. ad M. Anton. 175. Hinc forma contracta ταρχύειν, Sepelire, Il. H. 85. Apoll. Rh. 1, 83. Epigr. ap. Huschk. Anal. Cr. 220." Blomf. Gloss. Ταριχεύω νεκρὸν, Gl. Pollingo.]

Ταρίχευσις, ἡ, Conditura quæ sale fit, Salsura, Salitura, ut Colum. loquitur. E quodam Anonymo affertur, Ἐς ταρίχευσιν κομίζω, pro, Ad condiendum porto. Ταριχευτὴς, Qui carnes salire et sale conditas maceratasque ac inveteratas vendere solet, i. e. Salsamentarius, i. q. ταριχοπώλης et ταριχέμπορος. Affertur ex Herod. [" Ad Diod. S. 1, 102. * Ταριχευτὴρ, ad 1, 94. 102." Schæf. Mss. Manetho 4, 267.] Ταριχευτὸς, Salsus, Sale conditus ac maceratus, inveteratus et asservatus aliquandiu. Plut. Symp. 5. fin., cum dixisset salem augere genituram, Οἱ γοῦν τὰς κύνας φιλοτροφοῦντες, ὅταν ἀργότεραι πρὸς συνουσίαν ὦσιν, ἄλλοις τε βρώμασιν ἁλμυροῖς καὶ ταριχευτοῖς κρέασι κινοῦσι καὶ παροξύνουσι τὸ σπερματικὸν αὐτῶν ἡσυχάζον, i. e. ταριχηροῖς, τεταριχευμένοις, Salsis, Salitis. [Ταριχευτὸν, Hes. τηκτὸν, ξηρόν.] Ἀταρίχευτος, ὁ, ἡ, Qui sale conditus s. maceratus non est. E quo intelligitur πρόσφατος, νεαρὸς, Recens, etiam Qui sine sale inveteratus est; nam quædam et δίχα ἁλῶν ταριχεύονται.

Ταριχεία, ἡ, i. q. ταρίχευσις, i. e. Salsura, Salitura, Conditura quæ sale fit. Aristot. H. A. 9. Εἰς ταριχείας φαῦλοι, Inepti ad salsuras. Gaza vertit, Ad rem salsamentariam mali. Athen. Εἰσὶ δὲ κητώδεις ἐπιτήδειοι εἰς ταριχείαν: unde et κητήματα vocant κήτη τεταριχευμένα, s. κητῶν τεμάχη ταριχηρά. Strabo 3. Οὐκ ὀλίγη δὲ οὐδὲ ἐκ τῶν ὄψων ταριχεία, de Hispania loquens, i. e. Cetaria multa et salsamenta, Bud., qui etiam addit eum sæpe sic uti. Gaza ταριχεία Græce reddidit, quod Cic. de Sen. Succidiam appellarat. [" Ad Herod. 110. 154. ad Diod. S. 1, 94. 102." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. Ionice Ταρι-

χήτη, Locus ubi pollinctura fit, Herod. 2, 15. * Ταριχεία, Nom. propr. 113.]

[* Ἐκταριχεύω, Nicet. Annal. 10, 9.] Προταριχεύω, Prius sale condio, Sale præmacero. Porro sicut ταριχεύειν simpliciter accipitur pro Macero et exicco s. arefacio, ita προταριχεύω pro Præmacero, Ante exicco et arefacio, ut Gal. Meth. Med. 9. dicit Medicos diatritarios triduana fame προταριχεύσαντας τὸν ἄνθρωπον, ἄρχεσθαι τρέφειν, Cibum ei præbere tunc primum, cum triduana fame eum præmacerarint et exiccarint, i. e. vehementem siccitatem inedia induxerint.

ΤΑΣΣΩ, vel Τάττω, ξω, χα, Ordino, (ut τάξις est Ordo: quamvis nomen hoc, quod Ordinem signif., ex illo ipso verbo factum sit, et, quatenus verbale est, sonet Ordinatio,) Colloco: sed ea potissimum Collocandi signif., qua dicimur milites collocare, cum aciem instruimus: quam signif. aliqua derivata sequuntur. Thuc. 4. Τάσσειν καὶ παρασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην. Sic τάσσεσθαι sæpe dicuntur milites: 3. Ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην. Et sine hac adjectione, ap. Eund. 2, (81.) Καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες τεταγμένοι τε προσῄεσαν, Ibant instructa acie. Rursum 3, (107.) Τὸ δὲ ἄλλο (κέρας) Ἀκαρνᾶνες ὡς ἕκαστοι τεταγμένοι ἐπεῖχον, Ut cuique locus in acie obtigerat. Herodian. 3, (7, 8.) Πολύ τι ὑπερέσχεν ἡ φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου στρατοῦ, καθ' ὃ μέρος ἐτέτακτο Σεβῆρος καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός. Lysias, Καὶ πάντων προειδότων ὅτι δεήσει κινδυνεύειν, ἑτέρων ἀναδυομένων, ἐγὼ διεπραξάμην ὥστε τῆς πρώτης τεταγμένος μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις: ita enim ap. eum legitur, subaudiendo sc. substantivum τάξεως, quod alibi addit: pro qua lectione habetur alia mendosa, sc. τοῖς πρώτοις, in edit. Comm. Bud. Ubi etiam scribit τεταγμένους milites Æliano esse Centuriatos et merentes: contra ἀτάκτους Qui non sunt in numeros redacti. Dicitur autem et ταχθεὶς εἰς τάξιν, ut τάσσειν εἰς τάξιν. Sed ut voce pass. Τεταγμένοι hi dicuntur, ita etiam voce media interdum legitur Ταξάμενοι. Synes. Ταξάμενοι οὖν περιέμενον ὡς, ἢν ἐμβάλωμεν, ἀμυνούμενοι, Acie instructa stantes. Idem, Καὶ ἡμεῖς ἐταξάμεθα, ὡς, εἴ τις ἐπίοι, δεξόμενοι. Dicitur porro et de navibus hoc verbum, Thuc. 2. Ἔπλεον ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς. Idem eod. l. Νῆές τε αὐτοῖς αἱ μὲν περὶ τὴν ὑμετέραν εἰσὶν, αἱ δ' ἐφ' ἡμῖν τετάχαται. Cum illo autem priore loco convenit hic Xen. (Ἑλλ. 3, 4, 13.) Οἱ μὲν Ἕλληνες ἱππεῖς, ὥσπερ φάλαγξ, ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι [παραγετ.] Itemque hic, (6, 2, 11.) Οἱ δ' ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι, ἀσθενὲς νομίσαντες τὸ ἄκρον τῆς φάλαγγος ἔχειν: quibus verbis signif., a fronte introrsus octonariam militum dispositionem fuisse, Bud. Sed et τάττειν τὸν κόσμον, Ordinare mundum, Idem vertit ap. Plat. Epinomide, Ὃν κόσμον ἔταξε λόγος ὁ πάντων θειότατος. Multo autem latius extendendo hanc Collocandi signif., itemque Ordinandi, interdum dicitur τάττω σε μετὰ τῶν ἀδελφῶν, q. d. Colloco te inter fratres, pro In ordinem fratrum repono, In fratrum numero te habeo, Fratris loco te habeo, Synes. Τὸν δ' ὁμοψυχότατον ἡμῖν Γάϊον εὖ οἶδ' ὅτι φρονῶν ὅσα ἐγὼ, μετὰ τῶν συγγενῶν τάττεις. Sic τάττω εἰς, ap. Xen. Ἐμαυτὸν τοίνυν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους, κ. τ. λ., In eam classem me adopto, Bud. Eadem certe constr. dicitur εἰς ἄνδρας ταχθεὶς, qui et εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενος, item εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος. Idem affert ex Aristot. hoc verbum cum alia constr., sc. cum præp. ἐν, Ἔταξαν τὴν μουσικὴν ἐν παιδείᾳ, pro In doctrinarum numerum redegerunt, annumerarunt, et locum dederunt. Cui loco similis est hic, qui affertur e Plut. Solone, Αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, In pauperum ordinem se redigit, Inter pauperes se numerat, Pauperibus se annumerat. Et rursus e Xen. (Ἀπ. 2, 4, 6.) Ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν ἐλλεῖπον φίλῳ καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεων, pro Se substituit vicarium. Cui loco subjungit hunc Dem. (438.) Ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ, ηὐτομόλησε καὶ προὔδωκε κ. τ. λ., pro Qui se inter eos censeri voluit. Qui locus melius convenit cum præcedentibus, quam ille

A Xen., in quo vertit Se substituere vicarium, ideoque potius eos proxime subsequi debuit. Interdum τάττω est Certum hominem alicui rei præficio, constituo, Destino: ut Idem scribit, afferens tamen locum Xen., in quo non activa, sed pass. voce utitur, (K. Π. 4, 5, 6.) Ὁ δὲ τασσόμενος πορεύεσθαι, ἔφη, πῶς, ὦ δέσποτα, ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; Talis autem est usus hujus verbi et in isto Aristot. loco, Τέτακται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς μία τῶν Μοιρῶν Ἄτροπος, Constituta est iis quæ præterierunt, Suæ illi partes assignatæ sunt, Officium suum illi constitutum est et assignatum. Sed et verbo Præfici non minus commode quam alio ullo videtur τάσσεσθαι reddi eo in loco posse. Apud Plat. de Rep. 1. alia constr. Τῇ δὲ ποιμενικῇ οὐ δήπου ἄλλου του μέλει ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται: ut dicitur Præfici alicui negotio. Cum hac ipsa constr. habes ex Isocr. Τοὺς ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς καὶ ταῖς τιμωρίαις τεταγμένους. At vero activa voce cum ἐπὶ habente accus. ex Aristot. Polit. 3. Τάττει ἐπὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Et e Plat. de Rep. 2.
B Ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν διανοίαν τάττουσι ταύτην. Affertur præterea ex Isocr. Ἐπὶ τὰς πράξεις σὲ τάττουσι, pro Præficiunt te negotiis. Et e Dem. (217.) Ἐτάξατε στρατηγὸν ἐπ' αὐταῖς τριήρεσι, pro Præfecistis triremibus. At vero, Ἐφ' ἑνὶ τούτων ἐμαυτὸν ἔταξα, pro Unum horum mihi sequendum delegi. Sed ut ad passivum redeam, affertur et ex Herod. ταχθεὶς cum eadem illa constr., in qua habuisti τασσόμενος e Xen., ubi ille scribit, Ταχθεὶς παρὰ τὴν λίμνην φρουρέειν, Cui datum erat negotium paludis custodiendæ. Sic e Plut. Camillo, Οἱ δὲ τοὺς τόπους ἀναλαβεῖν καὶ ὁρίσαι ταχθέντες ὑπὸ τοῦ Καμίλλου. Huc pertinet τεταγμένοι e Plut. de agentibus stationes, VV. LL. At ταχθεὶς ἐπ' Αἴγυπτον, quod et ipsum ex Herod. affertur, videri queat ad illum verbi Constituo usum magis proprie pertinere, quo dicit Cic. Constituere regem populis. Affertur et ταχθέντες sine præp., cum nomine πρέσβεις, et exp. Constituti s. Designati legati. Quemadmodum porro dicitur aliquis τάσσεσθαι, sic etiam aliquid τάσσεσθαι, id sc. cui aliquem
C præficimus, et quod ei injungimus. Atque adeo affertur e Soph. (Aj. 528.) τὸ ταχθὲν τελεῖν, pro Facere quod imperatum est, Imperium exequi: ut sc. sit ταχθὲν pro προσταχθέν. Jam vero quæ afferuntur e Luciano, Τάττεται ὑπὸ θεῷ, pro Subjicitur deo, et (1, 720.) Τάττομαι ὑπ' ἄλλῳ, pro Subjectus sum alii, possunt et ad Ordinandi et ad Constituendi signif. referri; nam τάττομαι ὑπ' ἄλλῳ non est aliud quam τάττομαι ὑπ' ἐξουσίαν ἄλλου: ut legimus ap. Luc. 7, (8.) Ὑπὸ ἐξουσίαν ταττόμενος, quod redditur Sub potestate constitutus. Rursumque qui τάττεται ὑπ' ἄλλῳ, non ejusd. est ordinis, sed inferioris: ut contra μετ' ἐμοῦ τέτακται e Greg. Naz. habemus pro Mei est ordinis. At e Philostr. Τάττω ἐμαυτὸν μετὰ σοῦ, pro Accedo tuæ sententiæ. Ceterum antequam longius a verbo Constituo discedam, sciendum est, τεταγμένον pro Constituto dici, ea quoque in signif., qua dicitur Tempus alicui rei constitutum, (quo pertinet ap. Terent. Constitutæ nuptiæ in hunc diem): nam τεταγμένη ἡμέρα, et τεταγμένη ὥρα, et τεταγμέ-
D νος χρόνος, dici eod. solent modo pro Tempore constituto, stato. Synes., inquit Bud., ἡμέραν διηγορευμένην, Diem constitutum appellavit, h. e. τεταγμένην, et διωρισμένην, s. συγκεκροτημένην et συγκειμένην, Compactam et condictam diem. Idem, ἡμέρα τεταγμένη, Dies constitutus et certus. Et χώρα τεταγμένη, Xen. (Œc. 8, 22.) Locus condictus. Plut. (6, 719.) Ὁ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται, Certa et fixa. Unde τεταγμένα dicuntur Quæ constitutas et statas vices habent, ut ortus occasusque siderum. Nec vero a Constituendi signif. remotum mihi videtur verbum τάττω, (ab ea quidem certe, qua dicimus Pretium s. Mercedem et Stipendium constituere,) et cum jungitur accusativo τιμὴν, τὰ ἐπιτίμια, vel τὴν ἀξίαν. Aristot. Œcon. 2. Εἶτα ἐξαγωγὴν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες τιμὴν, Cum pretium constituissent. At cum reliquis duobus accuss. aliter redditur. Nam τάττω Bud. interpretans Statuo, Impono, Irrogo, affert e Dem. (382.) Τῶν νόμων τὰ ἔσχατα ταττόντων ἐπιτίμια. Item cum accus. θάνατον, ex Eod.

(498.) Ἐφ' ᾧ τοῖς ἄλλοις θάνατον ζημίαν ἐτάξατε. Quibus subjungit, sic dici ut τάττειν τὴν ἀξίαν τῶν ὠνίων, Statuere: quod venditoris est ut plurimum, indicantis quanti vendere velit, et interdum emtoris: quod etiam τιμᾷν dicitur: unde Taxare verbum in usum venit, quo etiam Plin. usus est. Addit vero et locum in quo τάττειν optime convenit cum verbo Constituo, habente accus. Mercedem: ubi sc. Aristot. de mercede itidem ac remuneratione præceptorum philosophiæ loquens, Eth. 9, (1.) scribit, Ἀλλ' ὅμως ἡ ἀμοιβὴ γίνεται πρὸς τοσοῦτον ὅσον ἂν τάττωσιν οἱ λαβόντες· δεῖ δ' ἴσως οὐ τοσοῦτον τιμᾷν ὅσου ἔχοντι φαίνεται ἄξιον, ἀλλ' ὅσον πρὶν ἔχειν ἐτίμα. Cum autem his exemplis alia interjiciat in quibus τάττω longe alium usum habet, eum sc. de quo initio dixi, ego contra his subjungo τάττειν constructum cum accus. φόρον, quod idem Bud. vertit, Indicere tributum et imperare, ejusque modum unicuique statuere; affertque h. l. absque Auctoris nomine, cum is sit Thuc. 3, (50.) p. 100. meæ Ed. Ὕστερον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι φόρον μὲν οὐκ ἔταξαν Λεσβίοις, κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς, πλὴν τῆς Μηθυμναίων, τρισχιλίους, —σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν, οἷς ἀργύριον Λέσβιοι ταξάμενοι τοῦ κλήρου ἑκάστου τοῦ ἐνιαυτοῦ δύο μνᾶς φέρειν, αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν. Lingua vernacula, inquit, Taxare hoc appellat, (intellige autem nostrum Taxer, pro quo nonnulli pronuntiant Tauxer,) h. e. Tributarios facere. Alter Thuc. locus, qui huic adjungitur, habet ταξάμενοι, quod exp. τεταγμέναις ταῖς καταβολαῖς: ideoque pertinere videri possit ad ea quæ de τεταγμένος paulo ante dicta fuerunt, cum τεταγμένος χρόνος exponeretur Statum tempus. In VV. LL. ex Æschine (90.) Τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἕλλησι. Item, Ἐτάξατο φόρον, sequente infin. φέρειν, e Plat. Epist. 7. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et, Ταξάμενοι χρήματα φέρειν, afferunt e Thuc., ubi dicitur Schol. ταξάμενοι exponere ὁρίσαντες: cum tamen l. 1., ubi Schol. ita exp., non addatur infin. φέρειν: unde fit ut eorum in h. l. citando fidem suspectam habeam. Quin etiam, Ἐτάχθησαν φέρειν τὸν φόρον, ex Anonymo quopiam. Denique et cum gen., e Thuc. 4, (26.) Ταξάντες ἀργυρίου πολλοῦ, pro Cum taxassent ingenti pretio.

Τεταγμένος, Compositus, Frugi, Non dissolutus, Bud. e Plut. de Pompeio, Φύσει γὰρ ἦν σώφρων καὶ τεταγμένος ταῖς ἐπιθυμίαις. Sed hunc participii τεταγμένος usum male intermiscet aliis verbi τάττω signiff. nihil huc pertinentibus. Aliud autem exemplum usus hujus participii τεταγμένος videbis in nomine Ἄτακτος. UNDE Τεταγμένως, (cui opp. ἀτάκτως,) Ordinate, Servato certo ordine, Stato tempore, Statis temporibus, Statis viribus. Bud. exp. etiam Ratione stata, et certa lege. Vide Τεταγμένος. [Conf. c. τεταμένως, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 24.]

[" Τάσσω, ad Diod. S. 1, 407. 457. Markl. Suppl. 653. p. 281. Iph. p. 413. ad Charit. 556. 642. Wakef. Eum. 125. Luzac. Exerc. 78. Jacobs. Anth. 7, 196. Nicarchus 15. Toup. Opusc. 2, 24. ad Herod. 142. 456. Valck. Phœn. p. 204. Heindorf. ad Plat. Theæt. 360. Dionys. H. 3, 1903. Jubeo, Schneid. Anab. 50. Conf. c. πράττω, ad Diod. S. 1, 603. 2, 400. Cum inf., Thom. M. 163. Act. et med., Kuster. V. M. 15. 37. 114. T. τινὰ (εἰς) τάξιν, ad Lucian. 2, 186.: ἑαυτὸν, Boiss. Philostr. 420.: εἶναι, ad Æschin. 149. Reisk.: πρὸς, ad Diod. S. 1, 190. Τετάξομαι, Steph. Dial. 29. Ἐτετάχατο, τεταγμένοι ἦσαν, Mœr. 154. et n., ubi de similibus. Τεταγμένος, Heind. ad Plat. Phædr. 281. ad Gorg. 197. Conf. c. τεταμένος, ad Herod. 698. Τεταγμένα, Zeun. ad Xen. K. Π. 16. Casaub. Athen. 1, 71. Τάσσεσθαι, med., φόρον, ad Herod. 247. (3, 13.) Paus. 181." Schæf. Mss. Thuc. 3, 70. Ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν, Compositione facta, cf. 1, 117. Dio Cass. 40, 3. " Seq. μετὰ, de medicamentis, Tempero, Marcell. Sidet. 77." Schleusn. Mss. Τάξασθαι μισθὸν, Lobeck. Phryn. 320. * Τάω τάσσω, ut μάω μάσσω, πάω πάσσω, * χαράω χαράσσω, * μαλάω μαλάσσω, Valck. Schol. in N. T. 1, 8.]

Τάγμα, τὸ, Militum centuriatorum certus numerus, (ut τεταγμένους dictum est ab Æliano vocari Centuriatos et merentes,) Cohors, Legio, ut Bud. vertit. Idem tamen, sicut et Polit. ap. Herodian., non semel τὸ ἱππικὸν τάγμα vertit Equestrem ordinem. In VV. LL. e Plut. Cam. Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς pro Cohorte præsidii diurni. Ibid. Turma. Quin etiam Agmen: quod tamen latius patet. Additur vero et alia signif., sc. certæ pensionis et constitutæ. Et subjungitur ex Aristot. Œc. 2. (p. 14.) Ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματα ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, pro Res quasdam certas et definitas in templo dicare. Sed hæc exp. merito suspecta est: [v. Corai. Προδρ. Ἑλλ. Βιβλ. 366. " Thom. M. 838. Jacobs. Anth. 9, 159. 11, 78. ad Lucian. 2, 25. 42. ad Xen. Mem. 3, 1, 11." Schæf. Mss. * Ταγματοστράταρχος, unde * " Ταγματοστραταρχία, Psell. in Cantic. Cant. 1, 7." Boiss. Mss.]

Ταγματάρχης, Qui cohorti, turmæ, legioni præest, [" Const. Manass. Chron. p. 83. 86. * Ταγμάταρχος, p. 12. * Ταγματαρχέω, p. 86." Boiss. Mss. " Philo J. 368." Wakef. Mss. * Ταγμάτιον, Gl. Legiuncula.] ITEM Ταγματικὸς, Ad cohortem pertinens. In VV. LL. ταγματικοὶ ἵπποι, Equi agmen exercitus sequentes ad convehenda impedimenta. [Gl. Legionarius. " Diod. S. 2, 233." Schæf. Mss.]

Τάξις, ἡ, Ordinatio, s. potius Ordo. Plato Timæo, Εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, Cic. vertit, Ex inordinato in ordinem adduxit. Τάξις, inquit Bud., non modo κόσμον, h. e. Ordinem, sed etiam Modum ratione temperatum signif. Subjungit autem Plat. locum, opponentis itidem τάξεων et ἀταξιῶν, Comm. 639. Inveniuntur certe interdum copulata duo illa κόσμος et τάξις, Aristot. Metaphys. 1. Νοῦν οὖν τις εἰπὼν εἶναι, καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸν αἴτιον καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως πάσης κ. τ. λ. Quæ ille vertit, Qui igitur, ut in animantibus, ita in natura, mentem, causam esse dixit compositionis partium atque ordinis. Sæpe τάξις in re militari usurpatur, itidem pro Ordine. Thuc. 7, (78.) p. 260. Καὶ εἴ πη ὁρῴη διεσπασμένον καὶ μὴ ἐν τάξει χωροῦν, 4, (128.) p. 162. Χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ ὡς τάχιστα ἕκαστος δύναται ἄνευ τάξεως. Apud Eund. 4. Τετράγωνος τάξις τῶν ὁπλιτῶν. Sed possumus in nonnullis ll. uti et plurali Ordines. ut sc. legimus Ordines obvertere ap. Liv.: item, Abrumpuntur ordines laxati, ap. Tac. De qua interpr. dicam et paulo post. Interdum vero τάξις reddi potius debet Acies, ut cum dicitur πρώτη τάξις a Lysia; nam et Bud. ibi reddit Prima acies: itidemque ap. Plut., Ἐσχάτη τάξις, Postrema acies. Nec non ubi Idem scribit, Εὐξάμενος τοῖς θεοῖς, παρέταττε φάλαγγα, τὴν τάξιν τριπλῆν ποιῶν. Ab Eod. redditur Statio, Locus pugnandi, Æschin. Ἀλλ' ὥσπερ ἂν ὑμῶν ἕκαστος αἰσχυνθείη τὴν τάξιν λιπεῖν, ἣν ἂν ταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτω καὶ νῦν αἰσχύνθητε λιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων, φύλακες τῆς δημοκρατίας τήνδε τὴν ἡμέραν. Certe τάξιν λείπειν redditur etiam Locum in acie deserere, quod est ejus, qui composita voce dicitur λειποτάκτης. Idem τάξιν reddit et Turmam, dicens i. significare q. στῖφος, ap. Xen., et quidem cum gen. ἱππέων. In VV. LL. redditur etiam Centuria, nec non Cohors. Vide Ταξίαρχος. Posse alioqui τάξις alicubi reddi et plurali Ordines, Eund. censuisse, vel ex eo liquet, quod ταξίαρχοι interpretatur Ordinum ductores. Τάξις est etiam Comitatus et multitudo hominum cuipiam magistratui apparentium operamque dantium: qui cohors Consulis aut Prætoris olim appellabantur: ut ap. Cic. in Verr. et alibi. Synes. Πυλαιμένει scribens, τὴν ὑπάρχου τάξιν vocat. Et in Pand. Ἡ τάξις τῶν ἱππάρχων, Apparitores præsidum, qui etiam ταξεῶται sæpe vocantur. Ideo autem hanc signif. subjungo proxime præcedenti, quod et hujusmodi apparitores, cohortem efficientes, velut ordines quidam sint. Sed antequam a τάξις discedam, quod voce Ordo reddi potest, dicam de ἐν τάξει, quod cum alicubi reddi possit, atque adeo reddatur, Ordine, (sicut et διὰ

τάξεως affertur e Plat. pro Ordine, Certò ordine,) alicubi potius reddendum existimatur Moderate; atque ita usus traditur Plato. Bud. vero ap. eum reddit Modice, Concinne, Composite, Decore, Opportune. Aliunde autem affert pro Ordine, Non temere, sed constituta certaque ratione. Verum significare etiam ait Statis vicibus: Ἐν τάξει ἀπελθοῦσα ἡ πλημμυρίς. Sic in VV. LL. Ἐν τάξει ποιεῖν, Statis vicibus aliquid facere. Sed existimo τάξιν alicubi habere et aliam vocis Ordo signif., sc. eam, qua quærimus cujus ordinis sit aliquis, (pro eo quod Gall. De quel état, De quelle qualité,) et qua dicitur quispiam esse senatorii ordinis, vel equestris ordinis. Serv. certe ap. Virg. in exponenda signif. quam habet ista vox in h. l. Æn. 7. Tum satus Anchisa delectos ordine ab omni Centum oratores augusta ad mœnia regis Ire jubet: ita usus est qualitatis appellatione, ut dixi nos usurpare vocem Qualité; nam Ordine ab omni, exponit, Ex omni qualitate dignitatum. Talem autem usum habere possit fortasse τάξις cum alibi, tum in isto Dem. (343.) Εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοπρῶτον. In quo tamen l. vertit Bud., ut et infra docebo, Quem locum reip. gerendæ capessierit. Quæ sane interpr. ferri et ipsa potest. Sunt vero qui in nonnullis hujusmodi ll. existiment reddi etiam posse Conditio, et Gradus.

Τάξις ut Locum pugnandi significare docui, sic et alium hujus nominis Locus usum habere sciendum est: ut τάξιν ἐπέχειν τινὸς, in Pand. Loco ejus haberi. Athen. de Epicuro, (547.) Σαφῶς ὑπουργὸν ποιῶν ἐν τούτοις τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς, καὶ θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσαν, Locum et vicem obtinentem. Sic Aristot. H. A. 9. Καὶ ἡ τῶν χελιδόνων σκηνοπηγία τῇ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν, Vicem obtinet. In VV. LL. e Plut. Galba, Ἐν γαμετῆς ἔσχε τάξει, Loco uxoris habuit: ut inversa constr. Diog. L. 248. Υἱοῦ τάξιν ἔχειν παρά τινι. At, Τάξιν νόμου ἔχει, Legis habet vigorem. Item, Τάξιν ἔχει τῆς τελετῆς, Initiationis speciem præ se fert. Itidem certe Bud. ap. Dem. (229.) Οὐδὲ ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν, οὔτε, μὰ τοὺς θεοὺς, ὀρθῶς ἔχον καὶ πολιτικὸν, οὔτε δίκαιόν ἐστι, interpr. Neque vero ita hoc facere, ut calumniæ et invidiæ speciem accusator præ se ferat, rectum et politicum est. At vero ἐν ἐχθροῦ τάξει ap. Eund. vertit, Hostili affectu habituque. Affert denique et alium Ejusd. locum, ubi τάξει rursum interpr. Vice et loco: (650.) Οἵγε ἐν δωρεᾶς ἐποιήσαντο τάξει τὸ τούτων μεταδοῦναι τινὶ, Muneris vice et loco. Sed et alium quendam usum vocis hujus Locus habet hoc vocab. τάξις, si ejusd. interpr. sequimur, ut certe sequendam existimo: in hoc ejusd. Oratoris loco, (343.) Βούλομαι ὑπομνῆσαι εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοπρῶτον. Vertit enim, Quod institutum secutus sit, Quem locum reip. gerendæ capessierit. Sed de hoc loco dixi jam aliquid supra in Τάξις, Ordo. Nonnunquam vero τάξις dicitur Locus et sedes alicui conventui vel collegio constituta: ut Idem exp. ap. Aristot. Atque hinc illam Comitatus signif., de qua paulo ante dictum fuit, accepisse hoc nomen existimat.

Τάξις, Officium, Munus, Partes. Dem. (292.) Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρεληλυθότος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλὴν, τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ, Officium et partes consiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere: quia in præteritum non valet consilium. Æschines hac in signif., simulque pro Loco quem aliquis in acie tenet, usus est, in una eademque periodo, quam habuisti supra.

Τάξις, sequendo illam signif. verbi τάττειν, qua dicitur τάττειν φόρον, redditur Taxatio. At Bud. postquam dixit τάξιν non modo κόσμον, hoc est Ordinem, sed etiam Modum ratione temperatum significare, et exemplum e Plat. protulit: addit τάξιν ob id Taxationem significare, quo verbo Plin. et Tranquillus usi sint. Subjungitque ejusd. Platonis locum, in quo τάξιν appellatam dicit Constitutam aquæ mensuram in singulos dies hauriendam ab eo qui ἀνδρίᾳ laborat in fundo suo. In VV. LL. Τὰς τάξεις

A τῶν νόμων τιθέναι, ex eod. Plat. de LL. Et, Τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιτιθέναι, e Luciano [1, 721.]

["Τάξις, ad Lucian. 2, 237. ad Phalar. 274. 307. Thom. M. 838. ad Charit. 455. 457. Markl. Suppl. 642. Musgr. ibid. et 677. Jacobs. Anth. 6, 172. 301. 12, 399. Kuster. V. M. 123. ad Diod. S. 1, 8. 62. 2, 224. 328. 355. 382. 426. 435. 498. Dionys. H. 3, 1320. Toup. ad Longin. 324. Valck. Hipp. p. 174. Plut. Mor. 1, 39. Lennep. ad Phal. 101. ad Herod. 702. 715. Casaub. Athen. 1, 48. Xen. K. Π. 69. Ammon. 28. Wyttenb. Select. 397. Conf. c. πρᾶξις, ad Diod. S. 2, 148. Schneid. Anab. 88. De sing. et plur., ad Diod. S. 2, 384. T. βίου, Bergler. ad Alciphr. 178. Ἐν τάξει, Athen. 1. p. 37. Callim. 1. p. 490. Εἰς τάξιν, cum gen., Heyn. Hom. 7, 314. Κατὰ τάξιν, ad Lucian. 2, 251. Κατὰ τάξιν et κατὰ τάξεις, ad Xen. Œc. 8, 6. Valck. Adoniaz. p. 188. Μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τάξεως, Diod. S. 2, 429. Ἔχειν, ἐκπληρῶσαι τάξιν τινὸς, ad Eund. 2, 636." Schæf. Mss. Plut. Pelop. 10. Λόγος ἐν παροιμίας τάξει περιφερόμε-

B νος. "Τάξις, Ordo, Dispositio orationis, Aristot. Rhet. 3, 12. fin., quæ alibi οἰκονομία dici solet. Longin. 20, 3. τάξιν vocat Similitudinem membrorum, quam figura ἀναφορᾶς facit. Τάξις etiam de Ordine illo et veluti Acie dicitur, qua collocari argumenta debent, ut id efficiant, quod orator vult. Ab eo enim ordine sæpenumero omnis victoria pendet: v. Hermog. περὶ Εὑρ. 3. p. 140. Τάξεως ἀκολουθίαν Dionysius appellat Art. Rhet. 10, 6. ubi accuratius hoc artificium explicat. Numeratur quoque τάξις, Ordo, inter Figuras oratorias a Rutilio Lupo 2, 20. ubi ita definitur, Cum unaquæque res novissimorum verborum sententia clare distinguitur: cf. Quintil. 9, 3. p. 455. Hes. τάξις· ἡ ἀκολουθία, καὶ εἱρμός." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Demosth. 715. Περὶ ἀφέσεως τοῦ ὀφλήματος ἢ τάξεως. Vide Schn. ad Xen. Ἑλλ. 4, 2, 19. p. 193. * "Αὐτόταξις, Dionys. Areop. 225." Kall. Mss.]

Ταξίαρχος, VEL Ταξιάρχης, Ordinum ductor, ut supra exposui e Bud. Sed peculiarius quidam in-

C terpr. Centurio. Suidas certe postquam scripsit, Τάξις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἄνδρες ρκε', subjungit, ductorem, olim quidem ταξίαρχον, suo autem tempore vocatum fuisse ἑκατοντάρχην. Sed et pro Decurione usum esse Polyb. (6, 24, 1.) nec non Plut. testatur Bud. (sicque τάξις alicubi invenitur redditum Decuria,) qui etiam affert e Lysia, Καὶ εἴ τις ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξεν: quod vertit, Centuriavit. Et e Synes. Ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας. Appian. autem pro Tribuno usurpasse videri; at Basil. de rege apum usum eo esse. Hæc ille. Quidam ex Aristot. Polit. annotant ταξιάρχους esse Qui præsunt peditibus levis armaturæ et sagittariis, cum tamen nominatim τάξιν ὁπλιτῶν ap. Thuc. legamus, et J. Poll. scribat τοὺς ταξιάρχους προΐστασθαι τῶν ὁπλιτῶν. Ceterum ut Basil. ταξιάρχου appellationem ad regem apum transtulit, sic quidam ap. Athen. festive usus est de eo qui convivis loca assignabat, perinde sc. ac si eos centuriaret, vel potius decuriaret. [Perizon. ad Ælian. V. H. 2, 44.

D "Ad Charit. 454. Zeun. ad Xen. K. Π. 165. ad Dionys. H. 3, 1772. ad Herod. 717. Athen. 1. p. 19. Wyttenb. Select. 396." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 833. Ὀρν. 353. Ἀ. 569. Εἰρ. 1172. Ταξίαρχος, Gl. Ordinarius, Manipularius, Evocatus. Vide Lex. Xen.] HINC Ταξιαρχία, ἡ, Centuriæ præfectura s. Cohortis, ["Polyæn. 236." Wakef. Mss.] Ταξιαρχέω, Centuriæ præfectus sum, Sum centurio, Cohortis præfectus sum. Aut etiam generalius, Ordines duco, sequendo ea quæ de nominis ταξίαρχος significatione dicta fuerunt. ["Ind. Xen. Mem. et s. v. Λοχαγεῖν." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 444. Herod. 9, 53. * "Ταξίφυλλος, Theophr. H. Pl. 1, 10, 7. Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ὀξύφυλλα, καθάπερ ὁ μύρρινος, ubi Edd. pr. τὰ ὀξύφυλλα dederunt, posteriores varie mutarunt, sed Codd. Vind. Med. Urbinas veram scripturam dederunt." Schn. Ind. Theophr.]

Ἀταξία, ἡ, [ab Ἄτακτος, quod vide infra,] Gall. verbum e verbo, Désordre: nam ut τάξις nobis est

Ordre, sic ἀταξία, Désordre, particula illa Dés privandi vim habente, sicut α, a quo incipit nomen ἀταξία. Sed nobis Désordre habet potius metaphoricam Græce hujus vocis signif., de qua paulo post dicam. Proprie quidem certe ἀταξία est Ubi nullus servatur ordo, s. Ubi aliquid geritur nullo ordine servato. Thuc. 2, (91.) p. 79. meæ Ed., cum scripsisset de Peloponnesiis, Καὶ ἅμα ἀτάκτως διώκοντες, de iisdem paulo post dicit ἀταξίαν. Ubi διὰ τὴν παροῦσαν ἀταξίαν quidam interpr. Ob incompositum ordinem: cum vulg. Interpr. habeat Quod incompositi erant. Existimo certe commode hic reddi posse Ob perturbatos ordines. Itidemque alicubi, ubi de militibus non dicitur, posse verti Perturbatum ordinem; aut etiam Perturbationem ordinis: ut sc. Cic. dixit Perturbatione rationis atque ordinis peccari quicquid peccatur. A Bud. redditur Ordo conturbatus et permixtus: item Status inordinatus, Conditio inordinata, (quæ duæ posteriores interprr. minus mihi placent,) item Perversitas e Cic. Idem ἀταξίαν et ἀκοσμίαν talem esse ait, qualem describit Ovid. Fast. 5. init., quam in κόσμον et εὐταξίαν vertit majestatis exortus. Plato certe de ea hoc ipso ἀταξίας usus est vocabulo: et post eum Philo, ap. quem ille ἀταξίαν vertit Inconditam congeriem, (id autem Ovid. rudem indigestamque molem appellavit, Metam. init.) nam hæc Philonis de Mundo, Ἐπειδὴ γὰρ τὴν οὐσίαν ἄτακτον καὶ συγκεχυμένην οὖσαν εἰς τάξιν ἐξ ἀταξίας, καὶ ἐκ συγχύσεως εἰς διάκρισιν ἄγων ὁ κοσμοπλάστης, κοσμεῖν ἤρξατο, sic interpr. Cum enim rerum substantiam confusam et permixtam, ex incondita illa congerie in ordinem, atque ex indiscreta confusione in discrimen redigere volens mundi fictor, digerere eam atque ordine constituere cœpisset. Locus autem, in quo Platonem hac ipsa ἀταξίας voce usum esse dixi, extat in Timæo, ubi Cic. ἐκ τῆς ἀταξίας ita vertit ac si dictum esset ἐκ τοῦ ἀτάκτου: nam hæc verba, Εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, reddit, Ex inordinato in ordinem adduxit. Perinde sc. ac si scriptum fuisset, Ἐκ τοῦ πρότερον ἀτάκτου ὄντος. Hoc autem interpr. genere usum esse Cic. existimo, quia substantivo, quod plane responderet voci ἀταξία, destitueretur. Ceterum idem Bud. scribit Gal. de pulsu s. febre, quæ nihil habet ὡρισμένον, dixisse ἀταξίαν non aliud esse quam ἀκαταστασίαν.

Ἀταξία e Xen. affertur Ἑλλ. 3, (1, 7.) pro Non servatus ordo in acie: quam signif. haud temere alibi reperias.

Ἀταξία autem metaphorica signif. positum, ut nostrum illud vocab. Désordre, redditur Petulantia. Videtur certe melius expressum iri vis Gr. vocis, si reddamus Incompositi mores: aut alia quapiam hujusmodi periphrasi utamur. Alioqui si uno verbo utendum sit, non minus libenter interpreter Insolentia quam Petulantia. Synes. Ep. 62. Ὅστις παραλαβὼν πολεμουμένας τὰς πόλεις, ἔξωθεν μὲν ὑπὸ πλήθους καὶ μανίας βαρβαρικῆς, ἔνδοθεν δὲ ὑπὸ στρατιωτικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας. [" Bibl. Crit. 2, 4. p. 79." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 3, 1, 27. Ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ ἀταξία πολλοὺς ἀπολώλεκε: 3, 2, 19. Ἀναρχίᾳ καὶ ἀταξίᾳ ἀπολέσθαι: 5, 8, 5. Ἱππαρχ. 7, 9. Ἀπ. 3, 5, 6. Ἀθ. 1, 5. Œc. 8, 9. Longin. 20, 2. 3. * Ἀτάξιος, Aret. p. 23. σφυγμοὶ ἀτάξιοι, πυκνοὶ, ut exhibent Codd. Harl. et Fabric.: vulgo ἀταξίῃ πυκνοί.]

Εὐταξία, ἡ, [ab εὔτακτος, quod vide infra,] opp. proxime præcedenti ἀταξία, Ordinis conservatio. Videtur enim elici posse hæc interpr. ex istis Cic. verbis, de Offic. 1. Deinceps de ordine rerum et temporum opportunitate dicendum est. Hæc autem scientia continet eam, quam Græci εὐταξίαν nominant, non hanc, quam interpretamur modestiam, (quo in verbo modus inest): sed illa est εὐταξία, in qua intelligitur ordinis conservatio. A Bud. redditur Ordo ratus et constitutus. || Sæpe autem dicitur de militibus ordinem s. ordines in acie servantibus, ut ap. Herodian. (8, 1, 7.) μετ' εὐταξίας Polit. vertit Servatis ordinibus. Sic usus est hoc vocab. Plut. Artax. Θαῦμα τοῖς Ἕλλησι τῆς εὐταξίας παρεῖχε: cui ibid. opp. κραυγὰς ἀτάκτους et σκιρτήματα: nec non τάραχον et διασπασμόν. || Εὐταξία, Moderatio, Modestia, ut ap. Herodian. vertit idem Polit. adjungentem aliquoties ei nomen εὐκοσμία, (cum Hes. per hoc exponat illud,) et aliquando nomen κόσμος. Videtur certe pro hac interpr. et ille Cic. locus facere. Redditur alioqui et aliis vocabulis in VV. LL. sc. Disciplina, Constantia: quæ certe interprr. remotiores sunt. In Iisd. habetur εὐταξία τροφῆς, sed absque Auctoris nomine, pro Modestia ciborum, Victus sobrius. At ego εὐταξίαν, sicubi de victu legatur, ut certe ap. Athen. in tali signif. legisse mihi videor, malim interpretari Moderationem in victu. Videndum autem an et frugalitatis appellatio locum habere hic possit. [Vide Ἀταξία. " Luzac. Exerc. 157. Jacobs. Anth. 12, 64. Bibl. Crit. 2, 4. p. 78. Plut. Mor. 1, 570. Xen. Mem. 3, 3, 14." Schæf. Mss. Polyb. 32, 11. " Anna C. 435., ubi * Συνευταξία." Elberling. Mss.]

Λειποταξία, ἡ, Desertio ordinis, loci in acie, Deserere locum in acie, Deseruisse, Dem. (568.) Ὦ πρὸς θεῶν, πότερον τελωνίαν καὶ πεντηκοστὴν καὶ λειποταξίαν καὶ στρατείας ἀπόδρασιν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἁρμόττει καλεῖν, ἢ φιλοτιμίαν. Ubi observa ad λειποταξίαν adjungi στρατείας ἀπόδρασιν, sicut paulo post e Philone afferam λειποστράτιον adjunctum ad λειποτάξιον: cum tamen Bud. scribat λείπειν τὴν τάξιν Æschinem dixisse ubique pro Fugere ex exercitu. || Dicitur autem et genere NEUTRO Λειποτάξιον: ac præsertim ejus gen. cum nomine δίκη, s. γραφή. Dicitur enim λειποταξίου δίκη s. γραφή, Accusatio deserti ordinis, s. loci in acie. Quidam vero generalius etiam interpr. Accusatio desertæ militiæ: cum tamen Philo V. M. 1. ad λειποτάξιον adjungat λειποστράτιον, scribens, Ἐν δὲ ταῖς εὐθύναις ἀνεπίληπτοι δοκιμασθῶσιν οἱ σύμμαχοι, μὴ λιποτάξιον, μὴ λιποστράτιον, μηδὲν ἄλλο τῶν ἐφ' ἥττῃ διαπεπραγμένοι. Scribo autem per ι solum ambo illa nomina, ut in Philonis Ed. scripta extant; ac certe reperitur et alibi scriptura HÆC Λιποτάξιον, sicut ETIAM Λιποταξία. Sed hæc minus mihi placet, quamvis ea et in aliis quibusdam a v. λείπειν derivatis spectetur, sed ita scribendo respicitur ad aor. 2. λιπεῖν. J. Poll. Λιποναυτίου μὲν ἐκρίνετο ὁ τὴν ναῦν ἐλλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν τάξιν, λειποταξίου. Tale est λειποταξίου προσεκλήθη, Dies ei ob desertum in acie locum dicta est. Jocose autem Archestr. ap. Athen. (304.) Τὰ δ' ἐγχέλεια γράφομαι λειποταξίου. Is vero, qui locum in acie deserit, DICITUR Λειποτάξιος, SIVE Λειποταξίας, Qui locum in acie deserit. Exp. etiam Desertor aciei, nec non Desertor, sine adjectione: sc. ne hic quidem servato discrimine de quo paulo ante dictum est. [" Λειποταξία, Λειποτάξιον, Thom. M. 572." Schæf. Mss.]

Ταξεώτης, ὁ, Apparitor præsidis: ταξεῶται, Apparitores præsidum, qui et ἡ τάξις τῶν ἱππάρχων, in Pand. Vide Τάξις. Apud Suid. LEGITUR Ταξιώτης, et quidem sine ulla expositione: sed vet. Cod. habet ταξεώτης. [" Ταξεώτης, Beverey Annot. ad Canon. Apost. 80. et Auct. ibi cit." Kall. Mss. " Veteres Glossæ: Ταξιώτης· Apparitor Officialis. Macarius Hom. 15. Οἱ διάκονοι τοῦ ἄρχοντος καὶ οἱ ταξεῶται, Principis ministri et officiales. In Collect. Constitut. Eccl. e Cod. 1. Tit. 3. sect. 4. Bibl. Juris Can. p. 1253. Ἐὰν οἱ ταξεῶται, etc. Integrum locum habes in Καθολικιανός. Consule etiam Glossarium Meursii." Suicer. Thes. Eccl. Lobeck. Phryn. 700. ad Greg. Cor. 545. * Ταξεωτικὸς, Eust. Il. 'A. 78, 27=104, 24. ῥάβδος, Virga lictoris.]

Ταξείδιον, τὸ, dimin. Puto dici de militibus, et sonare Parvam cohortem, turmam: ut τάξιν de Cohorte s. Turma dici, antea docui. Suidas post hanc vocem ταξείδιον addi duntaxat ὑποκοριστικῶς.

[* Ταξιόω, i. q. τάττω, Pind. 'O. 9, 118.]

[* " Τακτέον, Agathias 70. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 207." Schæf. Mss. " Geop. 18, 2. Dionys. Areop. 236. Clem. Alex. 778. Euseb. Hist. Eccl. 97." Kall. Mss. Strabo 9. p. 657. 11. p. 751.]

Τακτὸς, Ordinatus, In quo servatur ordo, Certo ordine procedens. Interdum vero Certus, Definitus: ut ap. Plat. de LL. 11. et contra ἄτακτος καὶ ἀόριστος χρόνος. Sic τακτὴ περίοδος χρόνου, Aristid.

Legimus vero et τακτὸν ἀργύριον ap. Xen. (Ἑλλ. 6, 2, 24.) quod referri potest ad eam signif. verbi τάττειν, qua dicitur τάττειν φόρον: unde et τάξις pro Taxatione. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 752." Schæf. Mss. Τακτῇ ἡμέρᾳ, Statuto die, Act. Apost. 12, 21. Dionys. H. 2. p. 133.: Thuc. 4, 16. σῖτον, 65. ἀργύριον. Vide Schleusn. Lex. N. T.]

Huic contr. est COMP. Ἄτακτος, ὁ, ἡ, Inordinatus, In quo non servatur ordo, Incompositus. Redditur etiam Perturbatus, Confusus, Indigestus. Cic. ap. Plat. ἄτακτον vertit Inconstans perturbatumque, ut videbis p. 39. mei Cic. Lex. cum alioqui ap. Eund. ἐξ ἀταξίας reddidisset Ex inordinato, tanquam sc. interpretans ἐξ ἀτάκτου, ut docui in Ἀταξία. Plin. hunc locum Theophrasti, Εἰσὶ δὲ τῶν μὲν ἄτακτοι καὶ ὡς ἔτυχεν οἱ ὄζοι, τῶν δὲ τεταγμένοι, ita interpr. Arboribus quibusdam ramorum ordo aliis inconditus. At milites ἄτακτοι, oppositi τεταγμένοις, dicuntur Qui in numeros non sunt redacti, Bud. Verum et alia signif., quam ille omittit, dicuntur milites ἄτακτοι, quos Liv. Inordinatos, Tac. Incompositos appellavit: ita scribens, Ne tempore quidem ad ordinandam aciem capto, incompositi fessique prælium sumsere. Quemadmodum autem hic habemus Incompositi fessique, sic et ap. Liv. quodam in loco Inordinati hostes, effusi et fessi. Atque adeo Idem alicubi junxit etiam Incompositi cum Inordinati. Hos igitur locos sequens, ἄτακτοι reddere malim Inordinati s. Incompositi, quam Inconditi, ut in VV. LL. Quæ afferunt etiam ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους, pro Adoriri hostes dissolutos et confusos. Et ἀτάκτους ποιῆσαι, e Xen. K. Π. 1, (6, 19.) pro Perturbare, Perturbatos reddere. Legimus itidem ap. Herodian. 7, (9, 11.) Ἄτακτοι δὲ, καὶ πολεμικῶν ἔργων ἀπαίδευτοι, Polit. Sed inordinati ac rerum bellicarum imperiti. Idem Herodian. 4, (14, 16.) Ἐν γὰρ ταῖς παρατάξεσι τὸ μὲν τῶν βαρβάρων ἄτακτον πλῆθος. Addunt illa, et ἄτακτος ὄχλος pro Confusa turba, ex Isocr. Et ἄτακτος ἀφροδίτη e Plat. de LL. pro Inordinata venus et enormis. Interdum vero ἄτακτος opp. illi τακτὸς, quod dictum est accipi pro Certus, Definitus. Aristot. Ἄτακτος δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ φθορὰ αὐτῶν, καὶ γίνεσθαι ὅπως ἂν τύχῃ, Nulla agi certa ratione. Quæ interpr. e Theodoro affertur: sicut et ἄτακτος redditum Incertus ap. Theophr. (C. Pl. 1, 3, 5.) Διὸ καὶ ἄτακτος ὁ τόπος, ἄτακτος γὰρ ὁ μετεωρισμός. Dem. (50.) Ἄτακτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα.

Ἄτακτος, Qui incompositis est moribus, incomposite se gerit, Nulla moderatione utitur. Quod Gallice ad verbum reddere possis Désordonné: ut adv. ἀτάκτως, Désordonnément. Paulus 1 ad Thess. 5, (14.) Νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους. Hic enim lubenter illam signif. huic voci dederim, ut sc. ἄτακτοι vocentur qui frequentius ἀτακτοῦντες dici solent. Plut. certe talem huic nomini ἄτακτος signif. dedit, cum ἀκόλαστα et ἄτακτα conjunxit, de Def. Orac. Ἐπεὶ καὶ τῶν ζώων πολλὰ δυσκίνητα καὶ νωθρὰ ταῖς ψυχαῖς ὄντα, πολλὰ δὲ ἀκόλαστα καὶ ἄτακτα τῶν συνετῶν καὶ πανούργων χρόνους ζῇ μακροτέρους. Ubi Turn. ἀκόλαστα καὶ ἄτακτα vertit Intemperantiæ et petulantiæ dedita. Legimus ap. Eund. de Instit. Puer. (6, 15.) Τοῦ μὲν ὑγιαίνοντος καὶ τεταγμένου βίου καταφρονήσωσιν, ἐπὶ δὲ τὰς ἀτάκτους καὶ ἀνδραποδώδεις ἡδονὰς ἑαυτοὺς κρημνίσωσι. Non ignoro tamen et aliam interpr. afferri, ut sc. significet Inordinatos, sumta metaph. a militibus qui stationem non servant. At milites ἀτάκτους, eosd. esse, qui et incompositi vocentur, supra docui. Alioqui metaphoricus hic nominis istius usus conveniret cum ea metaphora qua usus est Horat., cum dixit, Perdidit arma, locum virtutis deseruit, qui Semper in augenda festinat et obruitur re. Sed videndum an ἄτακτος etiam dici queat ὁ λειποτάκτης, a quo hic sumitur metaphora. Dicam autem de utroque et in verbo Ἀτακτῶ. ["Jacobs. Exerc. 1, 100. Anim. 223. Anth. 9, 200. 249. Wakef. Herc. F. 934. Abresch. Æsch. 2, 35. ad Diod. S. 2, 222. Lexicon ἄτακτον, Valck. Præf. ad Ammon. p. iv. Ἄτακτα, Heyn. ad Apollod. 928. Toup. Opusc. 2, 132. 141. et Ind. v. Istri." Schæf. Mss. Xen. Ἀπ. 3, 1, 7. Œc. 8, 4. 6. K. Ἀ. 1, 8, 2. 3, 4, 11. 5, 4, 10. Ἱππαρχ. 2, 9.]

Ἀτάκτως, Inordinate, Incomposite, Indigeste. Cic. ap. Plat. Timæo vertit Immoderate, ut videbis in meo Cic. Lex. 15. 34. Isocr. Evag. Οὐδὲ πρὸς ἓν ἀ. οὐδὲ ἀνωμάλως διακείμενος. Lucian. (1, 47.) Τὰ μὲν ἀ. συνείρων. Sæpe de militibus dicitur. Thuc. 3, (108.) Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν, ἀ. καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, (2, 91.) Ἀ. διώκοντες. Sic autem post eum usi sunt cum alii, tum Herodian. 4, (11, 7.) Πλεῖστον δὲ πλῆθος τῶν βαρβάρων ἤθροιστο, καὶ ὡς ἔτυχεν ἀ. εἰστήκεσαν. Apud Eund. 6, (5, 6.) Ἀτακτότερον μάχεσθαι. Sic e Xen. (K. Π. 1, 4, 22.) affert Bud. ἀτάκτως pro Incomposite, Incondito agmine. Cui opponi ait τεταγμένως et συντεταγμένως. Idem alibi, εὐτάκτως, huic oppositum, significare ait Ordinibus ratis et constitutis. Interdum vero ἀτάκτως exp., More ejus qui moribus est incompositis, Gerendo se incomposite. Item, Absque ulla moderatione, modestia, Immodeste. Quin etiam Petulanter. Isocr. ad Nic. (9.) ei opp. κοσμίως, scribens, Μὴ τοὺς ἄλλους ἀξίου κοσμίως ζῆν, τοὺς δὲ βασιλέας, ἀ. Vide aliquid præterea de hoc adv. in verbo Ἀτακτῶ, quod proxime sequitur. [* "Ἀτακτοτέρως, ad Charit. 561." Schæf. Mss. Demetr. Phal. c. 53. Xen. Ἑλλ. 4, 8, 18. Ἀπ. 3, 1, 7.]

Ἀτακτέω, Inordinatus sum, Ordinem non servo, nec tenorem, Plut. (7, 618.) Εἰ δ' αὖ φήσουσι, τῶν ἄλλων ὁμοίως ἐχόντων, ἀτακτεῖν ταῖς κινήσεσι τὸν ἥλιον, Turn. Quod si dicant, in pari reliquorum constantia, solis unius cursum errare. Sæpe autem ἀτακτεῖν de militibus dicitur, qui ordinem deserunt. Est ἀτακτεῖν, inquit Bud., Ordines non servare, In manipulo aut decuria, aut turma se non continere. Vel, Militiam detrectare, quo modo Dem. utitur, h. e. In ordinem se non redigere, E classe sua se subducere. Hæc ille. Quod si quis Dem. locum adire cupit, eum inveniet Olynth. 3. (p. 31.), ubi a Schol. ἀτακτῶν et ἄτακτος pro eod. habentur, atque intelligitur hoc nomine ὁ ἐγγραφεὶς μὲν, μὴ ἐξιὼν δὲ εἰς τὰς ἐπιβαλλούσας αὐτῷ στρατείας. At vero λειποτάκτης, ut Idem scribit, est ὁ παρὰ τὴν μάχην καὶ τὸ στρατόπεδον τὴν τάξιν καὶ τοὺς συνασπιστὰς ἀπολιπών. Ceterum sciendum est, in eadem illa Orat. circa finem legi ἀτάκτως, oppositum habens ἐν ἴσῃ τάξει: quod certe adv. de eo, qui ita ἀτακτεῖ, dictum esse videtur. Affertur porro hoc verbum ἀτακτεῖν et cum accus. e Philostr. Her. Ἀτακτεῖς τὰς μάχας. E Plut. autem Apophth. cum gen., et quidem in signif. metaphorica, Ἀτακτήσας τῆς πατρίου ἀγωγῆς, q. d. Qui patriæ educationis ordinem deseruit, pro Qui a patria educatione descivit et defecit. Ἀτακτεῖν est etiam Inhoneste et petulanter se habere, Flagitiose vivere, Bud. afferens exemplum e Plut. Apophth. [Gl. Tumultuor. "Ad Plut. Mor. 1, 938. Musgr. Rhes. 686. ad Diod. S. 2, 222. Boiss. Philostr. 457. 529." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 7, 2, 2. K. Ἀ. 5, 8, 9. Œc. 5, 15. Ἱππαρχ. 1, 24.] Ἀτάκτημα, Quod ab aliquo petulanter est factum, s. flagitiose, Id in quo aliquis petulanter se gessit, petulantem se præbuit. [Suid. 1, 365. Phav. 131. "Valck. Diatr. 283." Schæf. Mss.]

"Δύστακτος, Ordinatu difficilis, e Plat.: Hesychio δύστακτον est * κακότακτον, Male collocatum s. ordinatum."

Εὔτακτος, ὁ, ἡ, (oppos. præcedenti ἄτακτος,) Ordinatus, Ordinem servans, aut etiam Tenorem, Certo quodam ordine procedens. Vel, Rato ordine constitutus, Bud. Ab Eod. redditur et Æquabilis, ap. Xen. In qua interpr. meminisse oportet loci Isocratis in Ἀτάκτως allati, in quo ille ἀτάκτως et ἀνωμάλως copulat: quod ἀνωμάλως sonat ad verbum Inæquabiliter. Apud Thuc. de militibus, 2, (89.) Εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, Compositis ordinibus. Demostheni (1226.), ut scribit Bud., εὔτακτος Is est qui stationem suam ordinemque et provinciam non relinquit. Cui opp. ἀκοσμῶν. Sic Xen. (Ἀπ. 3, 5, 5.) Εὐτακτοτέρους καὶ εὐπειθεστέρους ποιεῖ. De re militari itidem usus est Herodian. 4, (14, 16.)

Τὸ δ' ὑμέτερον πλῆθος, εὔτακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον, μετά τε ἐμπειρίας μαχόμενον. Apud Eund. (6, 1, 8.) legimus εὔτακτοι πράξεις. At vero τὸ εὔτακτον substantive Eidem est Modestia, Disciplina, Polit. [" Ind. ad Xen. Mem. Casaub. Athen. 1, 71." Jacobs. Anth. 9, 249." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 8, 3, 3. K. 'A. 2, 6, 8. 3, 2, 20. 'Ελλ. 3, 1, 25. 'Ιππαρχ. 1, 24. 'Απ. 3, 5, 18. 20. 'Αγ. 6, 4. " Εὔτακτα pro εὐτάκτως, Chrys. in Gen. 185. * Πολυεύτακτος, Ignat. Ep. 3. p. 40." Kall. Mss. * Φιλεύτακτος, Brunck. ad Anal. 3, 132.] Εὐτάκτως, Ordinate, Ordinibus ratis et constitutis, Bud. Ab Eod. redditur et Æquabiliter: ut εὔτακτος Æquabilis. Solet etiam reddi Composite, item Modeste. Aristoph. N. (964.) βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως. [" Casaub. l. c. Hemst. ad Plutum p. 222." Schæf. Mss. LXX. Prov. 30, 27. 3 Macc. 2, 1. Symm. Ps. 49, 23. * Εὐτακτοτέρως, Xen. 'Ιππ. 3, 7.] Εὐτακτέω, Ordinate me gero, Ordinem servo, aut etiam Tenorem. Et de milite qui ordinem non deserit; aut generalius etiam, qui disciplinam militarem servat, Xen. ('Απ. 4, 4, 1.) "Ωστε διάδηλος εἶναι ἐν ταῖς στρατείαις εὐτακτῶν: [3, 5, 21. K. Π. 8, 5, 7. Thuc. 8, 1. " Phalar. 326. Epigr. adesp. 73." Schæf. Mss. 2 Macc. 4, 27. * Εὐτάκτημα, Stob. Ecl. Eth. 192. " Signif. act., Schol. Thuc. 1, 449. et alibi." Dindorf. Mss. Jambl. V. P. 136. 410. * 'Απευτακτέω, Strabo 4. p. 316., 7. p. 479. τοὺς φόρους. * Παρευτακτέω, Polyb. 3, 50, 7. 5, 56, 7. Vide Schweigh. Lex. Polyb.]

Λειποτάκτης, ὁ, Desertor ordinis, stationis, loci in acie, Qui locum deseruit, ut Horat. loquitur in versu quem protuli in "Ατακτος. Quomodo autem differat λειποτάκτης ἀπὸ τοῦ ἀτακτοῦντος s. ἀτάκτου, supra docui e Schol. Dem. in illo ipso v. 'Ατακτῶ. [Dionys. H. 1. p. 524, 27. " Thom. M. 572." Schæf. Mss.] Est autem ab hoc Λειποτάκτης et VERB. Λειποτακτέω, Desero ordinem, stationem, Philo de Mundo, Ὡς ἀποδιδράσκουσα καὶ λειποτακτοῦσα, Ut fugax, et stationis suæ ordinisve desertrix, Bud. [" Jacobs. Anth. 7, 412." Schæf. Mss. Nicomach. Arithm. 106. Ast. Ἡ πρόβασις εὐοδώσει μὴ λειποτακτουμένη.] " Λιποτάκτης, Qui ordinem suum deserit, " Suidæ ὁ τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν, φυγὰς, afferenti " et particip. VERBI Λιποτακτέω, sc. Λιποτακτήσας, " itidem pro τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν, φυγών." * Λειπότακτος, Gl. Depopulator, sed leg. λειποτάκτης.]

Τακτικὸς, Ordinandi peritus. Præsertim vero, Ordinandi milites peritus, Instruendæ aciei peritus. Xen. K. Π. 8, (5, 8.) p. 134. meæ Ed. Καὶ τὸ τακτικὸν δὲ εἶναι, οὐ τοῦτο μόνον ἡγεῖτο εἴτις ἐκτεῖναι φάλαγγα εὐπόρως δύναιτο, ἢ βαθῦναι, ἢ ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι. Et aliis additis, quæ ab eo præstari debent, subjungit, Πάντα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι. Sed τὸ τακτικὸν ibid. vocatur etiam Quod pertinet ad hominem τακτικὸν, s. ad hominis τακτικοῦ munus atque officium. Scribit enim, 'Αλλὰ καὶ διασπᾷν, ὁπότε δέοι, τακτικὸν ἡγεῖτο: pro quo postea dicit, Τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι. Quoniam autem tam late extendit ἀνδρὸς τακτικοῦ officium, ideo Bud. τακτικὰ interpr. Quæ ad disciplinam militarem pertinent: afferens ex ejusdem Operis 2, (1, 7.) Διδάσκειν δὲ τὰ τακτικὰ, θήγειν δὲ τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. At illud τακτικὸν ἡγεῖτο, quod habes in loco quem modo protuli, reddit, Artis esse militaris et ducum industriæ et solertiæ. E Luciano tamen (1, 846.) affertur in VV. LL. Τακτικῶν ἔμπειρος, tanquam significans peculiariter Instruendæ aciei gnarus. Sic etiam e Philostr. Her. Τακτικὴν γινώσκω, subaud. τέχνην, pro Peritus sum aciei instruendæ. Sed in Iisd. latiore signif. e Xen. (K. Π. 3, 3, 8.) Τακτικοὶ ἀριθμοὶ, Militares numeri. In Iisd. τακτικὰ κινήματα, Ordinati motus, e Greg. Naz. [M. Anton. 1, 9. " Boiss. Philostr. 454. Τακτικὴ διάταξις, Heyn. Hom. 6, 222." Schæf. Mss.] Τακτικῶς, Militariter, cum Suidas exponat στρατιωτικῶς. Alioqui, dando ei minus generalem signif., sonabit, Ut convenit ei qui instruendæ aciei est peritus, E peritia instruendæ aciei. [Gl. Ordinate.]

Ταγὸς, ὁ, Dux, Imperator, Præfectus, Præses. Il. Ψ. 159. παρὰ δ' οἱ ταγοὶ [οἵ τ' ἀγοὶ] ἄμμι μενόντων, ubi ab Eust. ταγοὶ esse dicuntur οἱ ἡγεμόνες, utpote οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ: qui alio nomine κοσμήτορες, a verbo κοσμεῖν. [" Brunck. Aristoph. 1, 12. (Λ. 105.) 3, 10. ('Ιππ. 159.) Heyn. Hom. 8, 390. Crinagor. 25. ad Charit. 551. Toup. Opusc. 1, 462. Ilgen. Hymn. 216. Dawes. M. Cr. 245. Zeun. ad Xen. K. Π. 254. Heringa Obss. 263." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 96. et nott. ad Agam. 109.] In Thessalia autem ταγὸς dictus fuit Magistratus summus. [" Ad Dionys. H. 2, 1025." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 128.] UNDE Ταγεύειν dicebatur, qui erat summus magistratus, Xen. 'Ελλ. (6, 1, 7.) Ταχὺ δὲ ὁ 'Ιάσων ὁμολογουμένως ταγὸς τῶν Θετταλῶν καθειστήκει· ἐπεί γε μὴν ἐτάγευσε, διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν: [cf. 6, 1, 4. et Lex. Xen. Æsch. S. c. Th. 58. ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι ταγεῦσαι τάχος: " Ταγεύω, Ordino. Sensu rariori. Analogia postulat ut significet Dux sum. Est enim a ταγὸς, ut δουλεύω a
B δοῦλος." Blomf. Gloss. " Brunck. Aristoph. 3, 11. ('Ιππ. 159.) Valck. Phœn. p. 279. Zeun. ad Xen. K. Π. 754. * Ταγέω, ibid. Dawes. M. Cr. 245." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 765. "Εν' ἄνδρ' ἁπάσης 'Ασίδος μηλοτρόφου Ταγεῖν.] Ab hoc autem verbo Ταγεύω est NOM. Ταγεία, quod Principatum illum et ducatum signif., Bud. Affertur et pro Præfectura, s. σατραπεία, ex Aristot. Œcon. [Xen. 'Ελλ. 6, 4, 34. dux Thessaliæ κατεσκευάσατο τὴν ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν. " Valck. Oratt. 259." Schæf. Mss. * Διαταγεύω, Xen. K. Π. 8, 3, 33.] Dicitur ETIAM Ταγὴ, ἡ, Principatus, Præfectura; nam ταγαῖς Hes. exp. ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις. [Acies, Aristoph. Λ. 105. " Brunck. 1, 12. 210. 3, 11." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Ag. 109. LXX. Jerem. 52, 34. Dionys. H. de C. VV. 362. * Ταγοῦχος, Æsch. Eum. 296.] Apud Hes. LEGITUR Ταγαῖος, quod exp. ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν, i. e. Qui facit quidpiam jussu alius, s. quod jussus est. " Αὐτόταγος μύλη, Hes. ἀδέσποτος, παρόσον οὐδεὶς ἤλαυνεν αὐτήν: nam * ἐνταγοὺς
C " vocabant τοὺς ἡγουμένους. Sic αὐτόταγα μέλη ap. " Etym. ἀδέσποτα, οὐκ ἔχοντα ἐπιτάσσοντας: per" peram tamen ap. eum scriptum est αὐτόταρα." [" Valck. ad Ammon. p. 2." Schæf. Mss. * " Μεσοταγὴς, Jambl. Arithm. 119." Kall. Mss.] " 'Ομο" ταγεῖς, Qui ejusd. sunt ordinis, οἱ ἐν τῷ αὐτῷ " τάγματι, Chrys. de Sacerd. (3. T. 6. p. 20, 23.) et " Dionys. Areop." [Julian. 4. p. 144. "Εργα ὁμοταγῆ ταύταις.] " 'Ομοταγῶς, Eod. ordine, Ead. serie," [" Nicet. Paphl. p. 13. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boiss. Mss. * " 'Ανομοταγὴς, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 236. (* Πρωτοταγὴς, unde) * Πρωτοταγῶς, Primo loco, ordine, Dionys. Areop. 37." Kall. Mss.]

'Ανατάσσω, SIVE 'Ανατάττω: et pass. voce, sed activa signif., 'Ανατάττομαι, Instruo, Præparo; nam Suidas et Hes. ἀνατάξασθαι exp. εὐτρεπίσασθαι. || Interdum usurpatur pro Componere, et literis mandare, ut et συντάττεσθαι: sed rarius, et vix unquam ap. vett. Scriptt. In Vita Lucæ Evangelistæ reperitur
D aliquoties, ut, Τὸ γὰρ νυμφοστόλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν παρθένον μυστήριον οὗτος ἀνετάξατο ὁ εὐαγγελιστής. Sed et ipse Lucas præfationem sui Evangelii sic orditur, 'Επειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων, i. e., Erasmo interpr., Contexere narrationem. Bud. autem vertit, Narrationem astruere. Ego instruere potius dixerim, cum Ovidio. [Curis repetitis in ordinem digerere, Valck. Schol. in N. T.] || 'Ανατάττεσθαι ap. Plut. in signif. longe alia reperio, (10, 35.) ubi loquens de quodam elephante, scribit, Εἷς ὁ δυσμαθέστατος, ἀκούων κακῶς ἑκάστοτε, καὶ κολαζόμενος πολλάκις, ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν. Quæ Plin. iisd. pene verbis narrans, (undecunque eandem hanc historiam sumserit,) l. 8, c. 3. ita orditur, Certum est, unum tardioris ingenii in accipiendis quæ tradebantur, sæpius castigatum verberibus, eadem illa meditantem noctu repertum. Sed pro duobus Græcis verbis quibus usus est Plut., sc. ἀναταττό-

μενος et μελετῶν, unico est usus, cum dixit Meditantem: quod respondere scimus illi μελετῶν. Ad ἀναταττόμενος igitur quod attinet, nullum mihi occurrit in præsentia Lat. vocab. quo aptius reddi posse existimem, quam Recolens, ut Recolere studia dixit Cic. Sed et qui aliqua recolit memoria, ea recenset et velut rursum digerit ordine: quæ certe cum prima signif. verbi τάττεσθαι, sub passiva voce usum activæ præstantis, optime conveniunt, et præpositioni ἀνὰ eam, quam in aliis multis compp. signif. habet, relinquunt. Quæ cum ita sint, Grynæus tamen, haud scio quid cogitans, pro ἀναταττόμενος Molientem dixit, verba illa Plut. sic interpretans, Unum tardioris ingenii, quia ægrius hæc assequebatur, ubilibet pessime audientem, et verberibus sæpe castigatum, deprehensum noctu, eadem illa e sese ad lunam meditantem molientemque. [" Ad Charit. 643." Schæf. Mss. * " Προαναττάσσω, Chrys. in Ps. 136. T. 1. p. 561, 41. 'Εὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ· τὸ δὲ προανατάξομαι, προανακρούσομαί σου ἐστιν." Seager. Mss. " Germanus in Dormit. B. Mar. 94." Boiss. Mss. Suid. 3, 175. e Ps. 136. * Προσανατάσσω, Artemid. 1, 1. Ποῖα τῶν παθῶν * προσανατρέχειν πέφυκε καὶ προσανατάσσειν ἑαυτὰ τῇ ψυχῇ.]

'Αντιτάσσω, VEL 'Αντιτάττω, Contra instruo in acie, Ex adverso instruo ad prælium, Oppono in prælium. Æschines autem metaphorice dixit, (56.) 'Αντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναίδειαν. || Pass. 'Αντιτάσσομαι, et Attice 'Αντιτάττομαι, Ex adverso sto instructa acie, Prælio obsisto. Unde οἱ ἀντιτεταγμένοι dicuntur Hostes. 'Αντιτάττεσθαι, inquit Bud., sicut et ἀντιπαρατάττεσθαι, Ex adverso instrui in acie, ut sinistrum cornu adversariorum dextro nostro. Plut. Cæsare, 'Αντιταχθεὶς δ' 'Αντωνίῳ καὶ Φιλίππῳ, de Bruto loquens. || 'Αντιτάττεσθαι, Adversari, Repugnare, Obsistere. Andocid. Νομίσαντες τὴν σφετέραν αὐτῶν ἀρετὴν τῷ πλήθει τῶν Περσῶν ἀντιτάττεσθαι, Xen. ('Απ. 2, 6, 27.) Καλοῖς κἀγαθοῖς ἀντιτάττεται, Isocr. Panath. (38.) Νῦν μὲν ἐν τοῖς λεγομένοις, ἡμῖν ἀντιτεταγμένοι, τὸν δ' ἄλλον χρόνον ἐν τοῖς πραττομένοις ἅπασι. Dicit et ἀντιτάσσεσθαί τινι περί τινος, pro De re aliqua adversus eum contendere, quasi opponentem se ei in acie. Dem. (36.) Τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Dicitur etiam ἀντιτάττεσθαι πρός τινα, Xen. K. Π. 3, (1, 10.) Πόλις ἀντιταττομένη πρὸς πόλιν ἑτέραν, Isocr. (Panath. 13.) 'Αντιτάττεσθαι πρὸς αὐτοὺς, Theophr. 'Αντιταττόμενος πρὸς τὰς φύσεις. Affertur vero etiam cum accus. sine præp. ex Eur. (Suppl. 1143.) ἀντιτάσσομαι σὸν φόνον, pro Tuam cædem ulciscor, adversus ejus auctorem stans velut acie instructa. [" Ad Lucian. 1, 383. ad Diod. S. 1, 242. ad Charit. 549. ad Dionys. H. 3, 1354. T. H. ad Lucian. Dial. p. 64. Act. et med., Kuster. V. M. 15. 38. 'Αντιτετάχθαι, 89." Schæf. Mss. " Substituo, Loco alicujus colloco, Philes p. 78." Schleusn. Mss. * 'Αντιτακτέον, Opponendum est, Plut. 6, 485. " Aristot. Top. 5, 3." Kall. Mss. * 'Αντίταγμα, Idem in Nicia 2. Cleomene 23. Eumene 4. Dione 11. " Ad Diod. S. 2, 158. 431." Schæf. Mss.] 'Αντίταξις, ἡ, Aciei instructio adversus hostem, Prælii instructio, Repugnantia, Plut. de Pr. Frigido, Μυρίαι δήπουθέν εἰσιν ἀντιτάξεις καὶ ἀντιπάθειαι πρὸς τὸν ἀέρα τῆς γῆς, Sexcentæ profecto sunt aëris et terræ repugnantiæ ac dissensiones, Turn. [" Ad Timæi Lex. 145. * 'Αντίτακτος, Jacobs. Anim. 282." Schæf. Mss. Hierocl. p. 298. " Inimicus, Andr. Cr. 192. * 'Αντιτάκτης, Hæreticus, Clem. Alex. 439." Kall. Mss. * 'Αντιτακτικὸς, Plut. 9, 44.]

'Αποτάσσω, SIVE 'Αποτάττω, Colloco, Colloco certo in loco, Sepono, Repono certo in loco, ad certum usum. Apud Philostr. pro Secerno: ἀποτάττω, inquit Bud., ἀφορίζω, Secerno, Seorsum destino. Et ἀπότακτος, Ad certum usum sepositus et selectus, Polyb. (6, 35, 3.) 'Ομοίως δὲ καὶ παρ' ἕκαστον τάγμα πάντες ἐξ ἑαυτῶν τιθέασι φυλακὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει, Attribuit et destinat. Plut. 'Αλλὰ τὰς τελωνικὰς προσόδους ἀπέταξαν οὔπω χρόνον ἐχούσας. Item Centurio, In stationibus pono,

A Polyb. Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει. || Passiva vox est 'Αποτάττομαι, itidem pro Collocor, Dem. (238.) 'Εν τοῖς φρουρίοις ἀποτεταγμένοι: exp. In præsidiis collocati. Est etiam Destinor, unde idem partic. ἀποτεταγμένος, Destinatus, Desponsus, Devotus: et ἀποτεταγμένη ὥρα, ap. Basil. Stata et constituta hora. Chrys. Εἰς τὸν ἀποτεταγμένον οἶκον αὐτῇ, In cubiculum ipsi destinatum s. attributum, et velut assignatum. Sic 'Αποτεταγμένα χρήματα, Attributa pecunia exp. Invenitur et partic. aor. 1. ap. Polyb. (6, 35, 6.) Τοὺς δὲ εἰς τὰς φυλακὰς ἀποταχθέντας, h. e. ἀφωρισμένους, Bud. || 'Αποτάττομαι autem voce quidem activa, sed signif. neutra, Renuntio, Greg. Naz. Τῇ ἀφῇ κατεμαλακίσθης, ἀπόταξαι ταῖς λειότησι: Renuntia, Nuntium remitte, Jube valere, Abs te summove. Exponi etiam potest, Jubeo valere, ut Cic. locutus est, Luc. 9, (61.) Πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου, Primum autem indulge hoc mihi, ut jubeam valere domesticos meos. Bas. ad Neocæsarienses clericos,
B 'Αποταξαμένους τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις. In Pand. 'Αποτάσσεσθαι τῇ ὑποθήκῃ, καὶ παραχωρεῖν ἑτέρῳ, Renuntiare institutioni et alteri cedere hæreditate, Bud. 'Αποτάττομαι cum gen. rei et dat. personæ in Fabulis Æsopi, 'Απὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σοι τῆς φιλίας, Renuntio tibi amicitiam. Sed legitur etiam σου pro illo σοι: regeretur autem σου a gen. φιλίας: essetque idem sensus ac si dictum foret τῆς σῆς φιλίας. Aliquando ἀποτάττεσθαι dicuntur simpliciter, qui valedicunt alicui cum eum a se dimittunt, vel qui dimittunt a se quempiam dicentes illi vale, vel addentes etiam mandata: ut cum amicum quempiam a nobis dimittimus, ejus quidem amicitiæ non renuntiantes. Sic Act. 18, (18.) 'Ο δὲ Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν. Et paulo post, 'Αλλ' ἀπετάξατο αὐτοῖς, Valedixit eis. || 'Αποταξάμενοι sunt Emeriti: et ἀποταξάμενος παῖς, Puer exoletus. Bud. [" 'Αποτάσσομαι, Wakef. Alc. 750. Diophantus Epigr., T. H. ad Plutum p. 380. Jambl. de V. P. 36. Kiessl., Phryn. Ecl. p. 10. Hœ-
C schel. Dedic. Phryn., Wessel. Diss. Herod. 152. Valedico, ad Charit. 291." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 107." Wakef. Mss. Plut. Aristid. 27. "Αλλας δραχμὰς τέσσαρας εἰς ἡμέραν ἑκάστην ἀπέταξεν. Phryn. Ecl. p. 23. 'Αποτάσσομαί σοι· ἔκφυλον πάνυ· χρὴ γὰρ λέγειν ἀσπάζομαί σε· οὕτω γὰρ καὶ οἱ ἀρχαῖοι εὑρίσκονται λέγοντες, ἐπειδὰν ἀπαλλάττωνται ἀλλήλων: Lobeck.: —" Nihil certius hoc Phrynichi judicio. Verbum ἀποτάσσεσθαι (sensu Valedicendi), Atticis ignotum ea ætate viguit, quæ Alexandrina dicitur. Apud Philon., Joseph., Scriptt. sacros et ecclesiasticos exemplorum abunde est: v. Krebs. Obss. 121. Kypke Obss. 1, 259. E nativis Græcis unum aut alterum seculo tertio et quarto hac labe contactum reperimus, v. Jambl. V. P. 28. p. 145. Liban. Decl. 4, 511. 824. Alii recentiorum συντάσσεσθαι (v. Dorv. ad Charit. 291.) et * ἀποχαιρετίζειν usurpant; hoc e Schol. Eur. Phœn. 996. Valck. inserendum Lexicis." * " 'Αποτεταγμένως, Definite, Terminate, Orig. c. Cels. 4. p. 221." Seager. Mss. Basil. 3, 498.
D * 'Απόταγμα, Jambl. V. P. 290.] 'Απόταξις, ἡ, SIVE 'Αποταγὴ, ἡ, Renuntiatio. Item Salutatio quæ fit extremum, Valedictio, si dici posset. Renuntiatio, inquit Bud., et Cum extremum salutamus ac salutem alicui vitæ instituto dicimus. Cyrill. ἀπόταξιν et σύνταξιν inter se opp., Εἰς νοῦν μὴ λαβόντες τὴν σύνταξιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀπόταξιν τοῦ διαβόλου. Dionys. de baptismo infantium loquens, et iis qui ἀνάδοχοι, quasi susceptores, vocantur, Οὐδὲ γὰρ τοῦτό φησιν ὡς ὑπὲρ τοῦ παιδὸς, ἐγὼ τὰς ἀποταγὰς ἢ τὰς ἱερὰς ὁμολογίας ποιοῦμαι, ἀλλ' ὅτι ὁ παῖς ἀποτάσσεται καὶ συντάσσεται. Vide ap. Suid. quomodo utatur Antiph. hoc nomine ἀπόταξις. [" Ad Phryn. Ecl. p. 10(=23.)" Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. * 'Αποταξία, Epiph. 1, 141. Lobeck. Phryn. 532.] 'Απότακτος, ὁ, ἡ, Sepositus et selectus ad certum usum, Bud. Ex Herod. affertur, (2, 69.) 'Απότακτα σιτία. [Critias Athenæi p. 483. * 'Αποτακτίζω, unde * 'Αποτακτισταί, οἱ, Julian. Or. 7. p. 224. * Προαποτάσσομαι, Ante finem impono, Ante valedico,

Philo J. 2, 326. Τῷ βίῳ προαπετάξαντο ξίφεσιν, ἢ φαρμάκοις, ἢ ἀγχόναις.]

Διατάσσω, SIVE Διατάττω, Ordino, Compono in ordines, Digero, Dispono: διατάττειν τὸν στρατὸν, ex Herod. Et, εὖ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξε, ex Hesiodo (Θ. 74.) Bud. postquam dixit διατάττω esse Describo, Decurio, et significare etiam Digero, et Compono in ordines: subjungit, Et διαταξάμενος, ὁ παραταξάμενος: ut Xen. Ἑλλ. 7, (1, 9.) Οἱ Θηβαῖοι διαταξάμενοι, Agmine composito incedentes. Polyb. διατεταγμένους στρατιώτας vocat In stationibus et vigiliis dispositos. Utitur Xen. et de arboribus in quincuncem digestis, (Œc. 4, 22.) Ταῦτα, ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα, Cic. Mei sunt ordines, mea descriptio. At Διατάττομαι, voce pass. Constituo, Statuo: quarum signiff. exempla affert Bud. ex Aristot. Probl. et ex Appiano. Additque significare etiam Edico, Plutarcho (10, 639.) qua in signif. Lucam voce activa usum esse, Act. 18, (2.) Διὰ τὸ διατεταχέναι τὸν Κλαύδιον κ. τ. λ. Vocis autem passivæ exemplum in hac signif. habes et ap. Synes. Ep. ad Theoph. Διὸ δέομαι γράφε καὶ διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν. Hæc ille; sed ap. Eund. διαταττόμεθα invenio, quod non satis commode reddi posse videtur Edicimus: sc. in Ep. 5. circa finem, Τούτους ἡμεῖς Ἀμαληκίτας εἶναι διαταττόμεθα, παρ' ὧν οὐκ ἔξεστι κομίσασθαι λάφυρον. Aptius certe hic διαταττόμεθα reddetur Sancimus, quam Edicimus. At Epigr. διατάττεσθαι dicitur a Lucillio (77.) de eo qui aliquid mandat testamento: Καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι Δώδεκα, καὶ κίστας εἴκοσι πέντε νόμων. Sciendum est porro, διατάσσεσθαι s. διατάττεσθαι passiva etiam signif. interdum dici, quod edicitur et sancitur, idque in præt. præsertim, Philo V. M. l. 1. Ἢ τὴν ἐν οὐκ ὀλίγοις τῶν διατεταγμένων ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς πόλεις νομοθετῶν ἐναντίωσιν. At vero ex Herod. (1, 110.) affertur Διατέταγμαι ἐπορᾷν pro Mandatum est mihi, Injunctum est mihi. Qua constr. habuimus supra ex Eodem ταχθεὶς φρουρέειν. [" Ad Herod. 55. 538. Toup. Opusc. 2, 24. Markl. Suppl. p. 281. ad Charit. 643." Schæf. Mss. Lex. Xen. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 363. Valck. Schol. in N. T. 1, 432. * " Διατεταγμένως, Julian. 301." Wakef. Mss.] Διάταγμα, τὸ, ET Διάταξις, ἡ, Edictum, Sanctio. Διατάγματα τῶν ἀρχόντων καὶ διαγράμματα, inquit Bud., Edicta sunt magistratuum, ut Plut. Marcello (24.) auctor est. Et διατάξεις Constitutiones et edicta principum quæ proscribuntur, a Synesio dicuntur. Greg. Naz. Τίνος οἱ παρθενῶνες καὶ τὰ ἔγγραφα διατάγματα, Constitutiones monasticæ. Ex Eodem affertur διατάξεις νομικαί. Hoc nomen habent et quæ vulgo appellantur Constitutiones novellæ Justiniani. Græce enim inscribuntur, Ἰουστινιανοῦ Νεαραὶ Διατάξεις. Sed διάταξις, sequendo priorem illam verbi διατάττω signif., redditur etiam Ordinatio, Digestio, Descriptio, Decuriatio. [" Διάταγμα, Diod. S. 2, 306. Διάταξις, ad Dionys. H. 1, 393." Schæf. Mss. Conf. c. διάλεξις, ad Greg. Cor. 768. Schleusn. Lex. V. T. * Διαταγματικὸς, Gl. Edictalis.] Invenitur ETIAM Διαταγὴ pro διάταξις, ad Rom. 13, 2. Ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν, (cum proxima ejus verba sint, Αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν): ubi διαταγῇ potest reddi Mandato. At in VV. LL. Διαταγὴ τῆς ἐπιστολῆς, affertur ex Esdr. (4, 11.) pro Exemplari epistolæ. [Valck. Schol. in Act. Apost. 7, 53.] Διατάκτης, ου, ET Διατάκτωρ, ορος, ὁ, Ordinator, Dux, in VV. LL. ubi διατάκτωρ exp. etiam Herus, Dominus, δεσπότης: sed non addito hujus expositionis Auctore. [" Διατάκτης, Schol. Il. Δ. 285. Διατάκτωρ, Schol. Il. A. 16. Δ. 84." Wakef. Mss.] AT VERO Διατατικὸν, quod illa interpr. Ad ordinem spectans, hanc signif. non admittit. Scr. enim esset διατακτικόν. Et quod afferunt e Polyb. (T. 5. p. 83. Schw.) post Suidam, Ταῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διατατικώτερον, si significaret quod vulgo dicimus De meilleure conduite, itidem scr. esset διατακτικώτερον. [Διατακτικὸς, Sext. Emp. Math. 1, 2, 45. p. 225. " Toup. Opusc. 1, 83. Emendd. 1, 126." Schæf. Mss. * Διατακτικῶς, Gl. dinate. * Διατακτὸς, unde] Ἀδιάτακτος, ὁ, ἡ, Non ordinatus, digestus. In VV. LL. annotatur ἀδιατάκτους dictos fuisse ap. Athenienses, Qui in inquilinos ascripti non erant, aut alioqui μετοίκιον non pendebant. Quæ valde suspecta sunt, undecunque sumta sint. Hes. ἀδιατάκτῳ exp. duntaxat, ἐν μηδενὶ τεταγμένῳ μέρει. [Joseph. 1, 151. " Schol. Od. T. 560." Wakef. Mss.] Item verb. BICOMP. Ἀντιδιατάττομαι, sequens illam verbi διατάττομαι signif., qua ponitur pro Statuo, Constituo. Ponitur enim ἀντιδιατάττομαι pro Contra statuo, s. decerno. Synes. in quadam ad Fratrem Ep. (p. 249.) Οἶσθ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλουμένοις τούτοις ἀντιδιατάττεται δόγματα, Philosophi multa statuerunt et decreverunt contra receptas vulgo in Ecclesia opiniones et sententias Theologorum, Bud. [" Orig. c. Cels. 2. p. 102." Seager. Mss.] " Ἐνδιατάττω, Or- " dino et digero in s. intus." [Herod. 7, 59. * " Ἐνδιάτακτος, Proscriptus, Andr. Cr. 265." Kall. Mss.] Est et aliud BICOMP. Ἐπιδιατάττομαι, Insuper edico, mando, [Ep. ad Galat. 3, 15. * Παραδιατάττομαι, Hierocles ap. Stob. Serm. 37. τὴν κατάστασιν τῆς πολιτείας. * Προδιατάσσω, Æneæ Comm. Poliorc. p. 1669. * Προσδιατάσσω, Joseph. A. J. 4, 8, 41. Philo J. p. 711. " Προσδιατάττομαι, Proscribo, Andr. Cr. 224. Ordino, Mando, Athan. 1, 825." Kall. Mss.]

Ἐκτάσσω, SIVE Ἐκτάττω, Instruo aciem, Compono ordines et agmen, Diod. S. Καταστρατοπεδεύσας δὲ περὶ τὰ Ἄρβηλα, τὰς δυνάμεις ἐνταῦθα καθ' ἡμέραν ἐξέταττε. Sic pass. Ἐκτεταγμένην πολεμικῶς μεγάλην δύναμιν ex eod. Diod. affert Bud. 642. Addit vero et e Polyb. exemplum hujus verbi, ap. quem ἐκτάξαι τὸ στρατόπεδον exp. In aciem explicare. Rursum passivi verbi exemplum ex Arriano, Ὡς ἤδη καθεώρα τοὺς Ἰνδοὺς ἐκτασσομένους. Affertur et ex 2 Macc. (15, 26.) Ἐκταγείσης στρατιᾶς, Exercitu ordinato. At Hes. ἐκτάσσοντα exp. χαράσσοντα, γράφοντα. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 575. ad Diod. S. 1, 187. 2, 310. 382. 383. Heringa Obs. 130. ad Charit. 643." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 648. Joseph. 178, 10. LXX. (2 Reg. 24, 39. Dan. 1, 10. Neh. 4, 16. Num. 32, 27. 2 Macc. 15, 26.)" Wakef. Mss. * Ἐκτεταγμένως, Schol. Apoll. Rh. 1, 567.] Ἔκταξις, ἡ, Instructio aciei: ἔκταξιν ποιεῖσθαι, Instruere s. In aciem explicare copias. Polyb. (2, 33, 7.) Παρ' αὐτὴν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἔκταξιν. Ab Æliano tamen VOCANTUR Ἔκτακτοι, Extraordinarii, Bud. AT Ἐκταγὴ, Mulcta, δίκη, VV. LL. sine ullo testimonio, [" Procuratio, Suid. v. Δηληγατίων." Schleusn. Mss.: Gl. Delegatio. * Ἀντεκτάσσω, E contra aciem instruo, Appian. 1, 164. 2, 670." Wakef. Mss. * Συνεκτάσσω, Una cum aliis ducibus aciem instruo, Xen. K. Π. 6, 3, 8.]

Ἐντάσσω, unde vox Gallica Entasser. Nisi potius dicamus esse hoc verbum a nomine Tas, quod ipsum sit a Τάσσω, SIVE Ἐντάττω, Inter ordinandum interjicio s. Inter digerendum. Et generalius pro Interjicio, Interpono. Nam Bud. synonyma facit, παρεμβάλλειν, et ἐντάττειν, et ἐντιθέναι, Comm. 108. Ex Ejusd. Comm. in Epist. affertur ἐντάττειν τοῖς τυχοῦσιν pro τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, Inter plebeios annumerare, Cogere in ordinem. ITEM Ἐντεταγμένοι, sicut ἔγκριτοι, part. præt. ab ἐντάσσομαι, In ordinem numerumque redacti. Qui et ἐγκύκλιοι dicuntur: ut scribit Idem in Annot. in Pand. Redditur autem et Gregarii. [" Athen. 1. p. 9. Musgr. Rhes. 492." Schæf. Mss. " Injicio, Indo, Philo J. 2. p. 470, 23." Wakef. Mss. " Ordine injungo, Joseph. Hypomn. 73." Schleusn. Mss.] Ἔνταξις, ἡ, Interpositio, Insertio. Peculiariter vero ἔνταξις, quæ et παρένταξις, cum levis armaturæ milites in phalangis interstitiis interjiciuntur, nudi singuli juxta singulos armatos: ut quidam Suidæ verba interpr., quæ ap. eum vide. [* Ἐντάξιμος, Gl. Insertus, Insertitius.] " Ἔντακτος " κίνησις, ex Alex. Aphr. Probl. 2. affertur pro " Certus motus; sed annotatur, quosdam ibi legere " εὔτακτος." [" Ἔντ. πορεία, Profectio secundum ordinem instituenda, Joseph. Hypomn. 69." Schleusn. Mss. * Δισέντακτον, Gl. Bisextum.] Παρεντάττω, i. q. ἐντάττω, sicut παρένταξις i. esse q. ἔνταξις, testatur Suid. Alioqui παρεντάττω videri posset

significare Obiter interjicio, Clam interjicio, insero: ut παρεμβάλλω. [Plut. 10, 230. 239.] At verbale ILLUD Παρένταξις vide in Ἔνταξις. [l. q. παρένθεσις, ibid. 240.] " Παρεντάττειν, e Polyb. 5. affertur pro " Recte atque ordine apparare, ut qui apparituras " faciunt. Sed mendosa procul dubio scriptura, et " forsan leg. παρεντάττειν." [* " Προσεντάττω, Insero, Ptolem. de Appar. Fix. 8. Fabr. B. Gr. 4. p. 431." Kall. Mss. * Συνεντάσσω, Phot. Bibl. Cod. 155. " Ruhnk. Præf. ad Tim. p. xi." Schæf.]

Ἐπιτάσσω, SIVE Ἐπιτάττω, Colloco s. Dispono post. Unde partic. PASS. Ἐπιτεταγμένοι, Qui in secunda acie dispositi sunt, i. e. Post primam aciem introrsus stationem et ordinem habentes, Xen. Ἑλλ. 1, (6, 21.) Ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς κ. τ. λ. Qua ratione οἱ ἐπιστάται sunt iidem qui ἐπιτεταγμένοι. Sæpe tamen ἐπίτακτοι et ἐπιτεταγμένοι pro Triariis et Subsidiariis militibus accipiuntur. Huic autem ἐπιτεταγμένοι opp. προτεταγμένοι. Bud. || Ἐπιτάττω, Pro potestate jubeo, imperio statuo, Mando, Impero, Jubeo. Xen. Œc. (9, 9.) Ταῦτα μὲν αὐτοῖς τοῖς χρωμένοις δείξαντες ὅπου δεῖ τιθέναι, παρεδώκαμεν, καὶ ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν. Quæ Cic. ap. Colum. ita vertit, Hæc ipsa iis, qui uti solent, tradidimus, et ubi ea ponerent demonstravimus, et ut salva essent præcepimus. Ex eod. Xen. Ἐπιτάττω μὴ κλέπτειν. Item ex Isocr. Τὸν γὰρ αὑτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ἐπιτάττοντα, Qui sibi ipsi optima quæque agere imperat. Platoni autem νόμος dicitur ἐπιτάττειν, Sancire. Exemplum præterea ex Aristot. vide ap. Bud. 642. Ubi habes et PASS. Ἐπιταττόμενοι, quod exp. Subditi, quibus imperia accipere necesse est. Afferturque ex eod. Aristot., Οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν. Quidam vero ex Horat. ἐπιτάττομαι interpr. Imperor. Item Subditus sum alicujus ditioni et potestati. In VV. LL. Ἐπιταττόμενοι καὶ ὑπηρετοῦντες, e Plut. Popl. At, Ἐπιτετάχατο εἰς Πέρσας, quæ verba Herodoti esse puto, exp. Inter Persas recensentur, " Inter Persas collocati erant, " Ionice pro ἐπιτεταγμένοι ἦσαν." In iisd. e Greg. Naz. Ἄλλῳ τινὶ τοῦ παντὸς ἐπιτεταγμένοι, Alii orbis parti præfecti. [Ἐπιτάττομαι, active, Philostr. 2, 10. " Ἐπιτάσσω, Valck. Adoniaz. p. 384. Wyttenb. Select. 396. ad Herod. 597. Thom. M. 356. ad Charit. 630, 643. Synes. Epigr. 1. ad Diod. S. 2, 152. 233. Ἐπιτάξομαι, pass., Pierson. ad Mœr. p. 13." Schæf. Mss. Conf. c. ἐπιπλήσσω, Spitzner. Mantissa Obss. in Quint. Sm. 234. * " Ἐπιτεταγμένως leg. ap. Adamant. Phys. 2, 27. init. p. 421." Wakef. Mss.] Ἐπίταγμα, τὸ, Subsidiaria cohors, Plut. Pompeio (69.) Ὁ δὲ μετεπέμψατο σπείρας ἓξ ἀπὸ τῶν ἐπιταγμάτων, [Polyb. 5, 53.] UNDE Ἐπιταγματικὸς, Subsidiarius, [Phav. 138.] Quid autem præterea significet ἐπίταγμα in re militari, vide in Appendice de Vocab. Milit. Ab altera porro verbi ἐπιτάττω signif. dicitur ἐπίταγμα, Mandatum, Jussum. Plato de Rep. 2. Καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. [" Ἐπίταγμα, ad Diod. S. 2, 408. 526. Mandatum, ἐξ ἐπιτάγματος, Bibl. Crit. 3, 2. p. 20. Ἐπιταγματικὸς, Reiz. ap. Wolf. ad Hesiod. 106. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 199. 225. 233. Heyn. Hom. 7, 690." Schæf. Mss. Conf. c. ἐπιτακτικὸς, ad Greg. Cor. 88.] Habentur in VV. LL. ETIAM Ἐπίταξις ET Ἐπιταγὴ pro hac signif. [Ἐπίταξις, Herod. 3, 89. 97. Plato Theæt. 209. Tim. 20. de LL. 8. p. 834. Ἐπιταγὴ, ad Rom. 16, 26. Diod. S. 1. p. 44, 30. Dionys. H. 1. p. 127, 48. " Ἐξ ἐπιταγῆς, Bibl. Crit. 3, 2. p. 20." Schæf. Mss.] " Ἐπιτὰξ, Breviter, Compendiarie, Etym., qui ex ἐπιτάξω " factum esse ait," [" Cattier. Gazoph. 60. Callim. 1. p. 550." Schæf. Mss. Helladii Chrestom. p. 13. I. q. ἐφεξῆς, Arat. Phæn. 380. Cf. Ἐπιτάξ.] " Ἐπίτακτοι," [vide paulo ante cum ἐπιτεταγμένοι:] " vide inter Vocabula ad Rem militarem pertinentia. " Redditur Triarii et subsidiarii milites." [Thuc. 6, 67. * Ἐπιτακτὸς, Præscriptus, Jussus, Pind. Π. 4, 420. Eur. Fr. Belleroph. 18. " Nicarchus 4." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 1393. n. 11." Dahler. Mss.] At vero BICOMP. Ἀνεπίτακτος, Cui non imperatur, Qui nullius imperio subditus est. In VV. LL. red-

A ditur, Injussus aliquid agens: afferturque e Thuc. (7, 69.) Ἀνεπίτακτος πᾶσιν ἐς τὴν δίαιταν ἐξουσία. Perperam autem in iisd. redditur etiam Invictus, Fortis. [Dio Cass. p. 905. * " Ἀνεπιτάκτως, Injussu, Diog. L. Aristotele 171. HSt. Ἐρωτηθεὶς τί ποτ' αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, Τὸ ἀ. ποιεῖν, ἅ τινες διὰ τὸν ἀπὸ τῶν νόμων φόβον ποιοῦσιν." Seager. Mss. * Ἀνεπιτάκτως, Joseph. A. J. 19, 2, 2. * Αὐτεπίτακτος, Plato Polit. 2. p. 267. * Εὐεπίτακτος, Nicandri Epigr. 4.] Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui imperat, Cujus est imperare, statuere pro imperio, [Xen. K. Π. 2, 3, 4. " Ad Mœr. 116. * Ἐπιτάκτωρ, ad Charit. 351." Schæf. Mss. " Suid. et Phot. v. Σημάντορες." Schleusn. Mss. * Ἐπιτάκτης, Callim. ap. Schol. Pind. 349. " Geop. 17, 2." Kall. Mss.] " Αὐτεπιτάκτης, Qui ipse per se aliquid injungit, " jure suo jussa imponit, ut rex: non qui ab alio " jussus imperat, ut præco. Plato Polit. 159" [= 260. * Αὐτεπιτακτικὸς, ibid. et 267. 275.] " Unde " ADV. Αὐτεπιτακτικῶς, More eorum qui per sese
B " jubendi potestatem habent." Ἐπιτακτικὸς, Imperiosus, [Plato Polit. 260. 263.] Ἐπιτακτικῶς, Imperiose, in quodam loco quem Suid. affert. Nisi potius debet reddi Pro imperio: ut dicitur Statuere pro imperio. [Diod. S. 477.] " Ἀντεπιτάττω, " Contra injungo s. impono, Vicissim impero, Thuc. " (1, 135.) Ἀντεπέταξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλαύ- " νειν αὐτό." [* " Προσαντεπιτάττω, Dio Cass. 183." Wakef. Mss. * Προεπιτάττω, Gl. Præmando.] Προσεπιτάττω, Insuper impero, mando, jubeo, Præterea impero, Aliquid impero præter id quod imperavi, Isocr. Archid. Ὅτι πάντες εἰώθασι τοῖς μὲν λίαν ἑτοίμως ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον, ἀεὶ πλέον προσεπιτάττειν. [" Liban. Decl. pro Socr. 210. Mor." Boiss. Mss.]

Κατατάσσω, SIVE Κατατάττω, In numeros militares refero, (sicut καταγράφω et κατανέμω,) Centurio, Decurio. Interdum Certo ordine digero et pono, ut chorographus loca in tabula collocat. Qua in signif. sæpe usus est Ptolem., inquit Bud., qui et simpliciter exp. Colloco ap. Dionys. Areop. In VV. LL. exp.
C etiam In ordinem refero, Deligo. ITEM Κατατάξασθαι ap. Dem., quod JCti vocant Constituere pecuniam. Vide Bud. 228. 229. Sed adde iis exemplis, quæ affert e Lysia, hæc duo: e Plut. (6, 680.) Τῶν Ἀντιπάτρου φίλων τινὰ κατατάξας εἰς τοὺς δικαστάς: et ex Herodiano, (6, 8, 2.) Εἰς τοὺς ἱππεύοντας στρατιώτας καταταγεὶς, ubi redditur etiam Allectus. [" Toup. Opusc. 2, 24. Emendd. 2, 438. Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. ad Herod. 142. ad Phalar. 274. Thom. M. 248. Jacobs. Anth. 9, 257. ad Diod. S. 2, 320. Conf. c. κατάγω, ad Eund. 1, 314.: ibid. 318, 25. legerim καταταχθείς." Schæf. Mss. " Digero cibum, Clem. Alex. 217." Wakef. Mss.] Κατάταξις, Centuriatio, Decuriatio, [" Hierocles 292. Cibi digestio, Clem. Alex. 217." Wakef. Mss. * " Καταρακτέος, Orig. c. Cels. 233. Artemid. 2, 34. (* Κατατακτὸς, unde) * Ἀκατάτακτος, Qui non subjici potest, Dionys. Areop. 83." Kall. Mss. * Κατατακτικὸς, unde * Κατατακτικῶς, Gl. Ordinate. * " Ἀντικατατάσσω, In locum alicujus sufficio, Clem. Alex. 667." Kall.
D Mss.] Ἐγκατατάττω, q. d. Colloco inter alios, et veluti Interjicio iis quos collocavi, Interjicio iis quos in ordinem retuli. At VV. LL. exp. Ascribo, Adjudico; sed perperam in iis scriptum est ἐκκατατάττω, assentiente huic errori et ordine alphabetico, pro ἐγκατατάττω. [" Clem. Alex. 227. 423. Longin. (10, 7. 43, 3.)" Wakef. Mss. Conf. c. ἐγκαταμίγνυμι, Dionys. H. de C. VV. 383. * Προσκατατάττω, Adjicio, Subjicio, Polyb. 3, 20, 1.] Συγκατατάττω, Una cum aliis colloco: quod ibi e Phalar. affertur pro Annumero. [" Συγκ. τῷ λαῷ, Populo ascribo, Jure civitatis dono, Joseph. Hypomn. 70." Schleusn. Mss. " M. Anton. 7, 9. Συγκατατέτακται καὶ συγκοσμεῖ." Gataker. Mss.]

Μετατάσσω, VEL Μετατάττω, Ordinem muto, VV. LL. At Bud. reddit, Ordines muto in acie instruenda, et a Xen. sic accipi tradit. Alibi tamen Xen. locum affert, in quo habetur non activa vox, sed passiva μετατάττεσθαι: e K. Π. 6, (1, 22.) Ἀναγκαῖον οὕτω τετάχθαι αὐτοῖς· μετατάσσεσθαι γὰρ ὀκνήσουσι, καὶ ἥν πῃ ἄλλῃ μετατάττωνται, ἐξ ὑπογυίου ταράξονται.

A Dionysio Areop. autem μετατάττομαι usurpari ait pro Transcribor in aliam decuriam vel ordinem. Accipi item pro Transeo ab uno exercitu ad alium; sed nullum hujus signif. exemplum affert. Habetur certe ap. Thuc. (1, 95.) Καὶ τοὺς ξυμμάχους τῷ ἐκείνου ἔχθει παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι: sub. ξυνέβη, i. e. Contigit ut socii odio illius ad Athenienses transirent, s. deficerent. Schol. exp. μετελθεῖν et μετατεθῆναι. || Μετατάττειν Bud. annot. in Pand. esse dicit, quod Lat. vocant Transcribere: afferens e Virg. Et tua Dardaniis transcribis sceptra colonis. [" Clem. Alex. 940." Wakef. Mss. " Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 208. * Μετάταξις, Traductio, Dionys. Areop. 136. 139." Kall. Mss. " Planudes in Diomed. Laud. Mss." Boiss. Mss. * Ἀντιμετατάττω, Dionys. H. 1, 159. * Ἀντιμετάταξις, 2, 217.]

Παρατάσσω, SIVE Παρατάττω, In acie colloco, Aciem instruo, Paus. Messen. (7, 2.) Ἐνταῦθα δὴ τοὺς Μεσσηνίους παρέτασσεν ὁ Εὐφαής. Sic Plut. Cam. Παρατάξαι τὴν δύναμιν: [cf. Eund. in Sulla 16.] Sed et Xen. ante hos ita usus est, cum alibi, tum Ἑλλ. 1, (1, 24.) Ἅπαντας παρέταξε παρὰ τὸ Λύκειον γυμνάσιον, ὡς μαχούμενος ἂν προσίωσιν. Alicubi autem accus. non addit. Atque is certe omitti solet, tum præsertim cum usurpatur vox media. Thuc. 1, (29.) Ἀντανααγόμενοι καὶ παραταξάμενοι ἐναυμάχησαν, Instructa acie. Dicitur παρατάξασθαι πρός τινα, inquit Bud., Contra aliquem in acie stare, et ei ex adverso stare, Ad pugnam prodire acie instructa. Dem. Καὶ τὴν εἰρήνην δόξετε σπουδάζειν εἶναι βεβαίαν, ὑπὲρ ἧς ἐκινδυνεύσασθε καὶ παρετάξασθε. Apud Eund. Παραταξόμεθα πρὸς ἐκεῖνον. Sic autem et δύναμις dicitur παραταξαμένη, Instructæ copiæ. Item παρατάττεσθαι sine adjectione, In acie stare, Instructa acie stare, In procinctu stare. Dem. Πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρεταττόμεθα. Et partic. præt. παρατεταγμένοι ap. Thuc. (7, 78.) Sed et παρατάσσομαί σοι affertur e Plut. Interdum vero metaph. παρατάττομαι πρός σε, Oppono me tibi ut repugnaturum, Oppugno te. Greg. Naz. c. Jul. Καὶ πρὸς τὴν τοῦ καιροῦ παρατάσσεται δυσκολίαν, Sese opponit tempestati et turbini tyrannidis: Macc. Enc. Πρὸς νόμον Θεοῦ παρατάσσῃ, Legem Dei oppugnas. [" Timæi Lex. 206. et n., Alciphr. 174. Plut. Mor. 1, 885. ad Diod. S. 1, 526. 725. 2, 348. 433. Παρατάττομαι, Jacobs. Anth. 6, 72. Stanl. Eum. 295." Schæf. Mss. " Polyæn. 55. 56. Ælian. H. A. 713. Aristid. 2, 332." Wakef. Mss. Plut. Cat. Min. 19. 28.] Παρατεταγμένως, Acie instructa. Π. εἶχον πρὸς τοὺς βαρβάρους, VV. LL. ex Arist. Videndum autem an παρατεταγμένως εἶχον accipi possit pro παρατεταγμένοι ἦσαν. [Plato de Rep. 2. p. 399. Jambl. V. P. 438.] Παράταξις, ἡ, Instructio aciei; aut etiam Acies instructa. Vel sine adjectione, Acies, Prælium, Conflictus. Plut. Camillo, Χωρίοις παράταξιν μὴ δεχομένοις, Locis non satis ad instruendam aciem spatiosis. Quidam vero interpret. Locis ordinati agminis non capacibus. Apud Thuc. Ἡ ἐκ παρατάξεως μάχη, Prælium quod acie instructa committitur. Ubi Interpr. reddidit Justum prælium. Tale est ap. Herodian. (5, 4, 9.) Ἐκ παρατάξεως ἀγωνίζεσθαι. Eodemque modo dixit Plut. Apophth. Ἐκ παρατάξεως κρατηθέντες: quod redditur Acie superati. Bud. παράταξις interpretans Acies instructa et prælium, h. Polyb. l. profert, Ἐὰν ἐν τῇ παρατάξει τρώσῃ τινά, ἢ πόλεως καταλήψει. Metaphorice autem ab Æschine accipi ait in proœmio Orationis c. Ctes. sicut et παρατάττεσθαι. [Sodalitium, Dem. 1081. " Valck. ad Ammon. 132. Lennep. ad Phal. 155. ad Diod. S. 1, 138. 240. 465. 526. Phryn. Ecl. 166. ad Charit. 450. ad Dionys. H. 3, 1354. Conf. c. πρᾶξις, ad Diod. S. 2, 148. (Dionys. H. 4, 2157 ?) Ἐκ παρατάξεως, Diod. S. 2, 375. Dionys. H. 1, 506." Schæf. Mss. " Anna C. 10. 21." Elberling. Mss.] Ἀντιπαρατάττω, Contra colloco in acie, Aciem contra instruo, Aciem oppono. Sed frequentior est vox media, itemque pass. Thuc. 1, (63.) Καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες, Contra aciem instruxerunt: (48.) Ὡς δὲ κατεῖδον ἀλλήλους, ἀντιπαρετάσσοντο. At vero ap. Diosc. 8, 5. in fine, legitur, Τούτοις δὲ πᾶσιν ἀντιπαρατάσσεται, Ruell.

A Horum omnium vicem pensat. Sed suspecta est illa lectio. [Diosc. Ther. 23. " Suid. v. Εἱμαρμένον." Schleusn. Mss. Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 60. et 563. ubi:—" Plut. 1, 584. Reisk. Ἀντιπραττομένης τῆς βουλῆς. Sine causa Reisk.: aut in act. malim ἀντιπραττούσης, aut ἀντιπαραταττομένης."] Ἀντιπαράταξις, Instructio aciei adversus aliam, Acies contra instructa, [Joseph. A. J. 18, 8, 4. Dionys. H. 1. p. 344, 32. " Schol. Pind. Ὀ. 9, 50." Mendham. Mss. " Eust. 69, 32." Seager. Mss. * " Προπαρατάσσω, Dio Cass. 575." Wakef. Mss. * " Συμπαρατάττω, Liban. 1, 415. Theoph. Simoc. Ep. 59." Boiss. Mss. Schol. Æsch. S. c. Th. 642. Diod. S. 16. p. 542, 30. Demosth. 300. 304. Xen. Ἑλλ. 3, 5, 22. Arrian. Exp. Alex. p. 176. Strabo 7. p. 471. * Συμπαράταξις, Schol. Æsch. S. c. Th. 639. Hippocr. p. 17, 22.]

Προστάσσω, SIVE Προστάττω, Præficio aliquem, imperium aliquod ei mandans, s. officium et munus. Hanc enim primam esse hujus verbi signif. ex aliquot Thuc. præsertim ll. colligo. (Hinc autem ma-
B nasse eam existimo, quod quem præficimus alicui rei, ei locum suum velut assignamus, sicut militibus cum aciem ordinamus.) Legitur enim 3, (16.) Καὶ κατὰ πόλεις ἐπήγγελον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, καὶ ναύαρχον προσέταξαν, ὃς ἔμελλεν ἐπιπλεύσεσθαι: 6, (93.) Καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τοῖς Συρακουσίοις. Ubi observa προστάξαντες ἄρχοντα, sicut in illo libri tertii loco, ναύαρχον προσέταξαν. At in eod. l. (26.) habemus partic. προστάξαντες, sine ulla hujusmodi adjectione; ita enim ibi scriptum est, Οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ τὰς ἐς Μιτυλήνην δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα Ἀλκίδαν, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες, ubi προστάξαντες videtur posse reddi Cum imperio: ut dicimus Mittere aliquem cum imperio. Valla certe ita vertit, (non incommode, meo quidem judicio,) Postquam Alcidam, qui eorum erat navarchus, cum quadraginta navibus, cumque mandatis miserunt. Sed cum considero illud προστάξαντες esse quodammodo a præcedentibus avulsum, suspicari malo pro
C ἔχοντα reponendum esse ἄρχοντα: cum qua lectione, et similis erit h. l. ei qui in eod. l. legitur, et omnia optime cohærentia habebit, interpungendo sc. post ἀπέστειλαν: ut sit, Ἀπέστειλαν ναῦς, προστάξαντες ἄρχοντα Ἀλκίδαν. Passiva itidem voce dicitur aliquis προστάττεσθαι, qui præficitur alicui negotio. Sed προσταχθῇ in Thuc. (2, 87.) Χώραν μὴ λείποντες, ᾗ ἄν τις προσταχθῇ, redditur, Attributus fuerit et assignatus: ut et paulo post docebo. Verum ut dicimus aliquem προστάττειν, sic etiam rem aliquam, sequente accus., sed frequentius infin. Προστάττω Bud. interpr. Mando curam, onus. Item Impero et mando munus, Impero tributum, collationem. Quin etiam reddit, Attribuo, Destino, Assigno: passivi tamen verbi duntaxat exempla proferens: e quibus est ille Thuc. locus, qui habet, Χώραν μὴ λείποντες, ᾗ ἄν τις προσταχθῇ. Idem passive hoc verbum accipi tradit, sicut et ἐπιτάττομαι, pro Imperium accipio: Xen. (Ἀπ. 1, 7, 4.) Προστάττεσθαι γὰρ ἔφη αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν. Cetera autem exempla
D ap. eum videnda tibi relinquo. Sed iis quæ ab illo dicuntur, nec non quæ ipse antea dixi, hæc addo, verbum Lat. Delego, sicut et προστάττω, utrumque usum habere; dicimus enim Delegare aliquod negotium cuipiam, et Delegare quempiam alicui negotio: sic tamen ut hæc posterior constr. minus recepta sit. Gallico itidem verbo Ordonner, quod est a Latino Ordinare, habente primam verbi τάττειν signif., utroque modo utimur. Alioqui potest προστάττω cum nonnullis accusativis non personæ, sed rei, reddi etiam verbo Injungo. Cum infin. certe vel Impero, vel Jubeo. Et pass. προστάττομαι, sequente quidem infin. Imperor, ex Horat. vel Jubeor. At quod dicit Plato de Rep. 1. Ὥσπερ καὶ ἔργον τι προστέτακται, reddi potest Cui mandatum est aliquod negotium, vel Delegatum. Aut, Cui munus aliquod est assignatum. Sic in illo Xen. loco, Προστάττεσθαι αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, Mandari eis majora quam pro viribus. Vide et Cic. Lex. Scandum est porro afferri et προσετάχθην δούλη ex Eur. (Hec. 102.) pro Redacta sum sub imperium,

Facta sum serva. Sed videndum an non loco futura sit aptior interpr., si reddatur Assignata sum. [" Valck. Adoniaz. p. 384. ad Herod. 49. 738. ad Phalar. 287. Thom. M. 357. 754. ad Charit. 630. Eur. Hel. 896. Abresch. Æsch. 2, 24. Cattier. Gazoph. 90. Fac. ad Paus. 2, 14. ad Diod. S. 2, 241. Conf. c. πράσσω, ad 1, 178. 220. 256. 286. 2, 389. Dionys. H. 1, 436. coll. 480. ad 2, 704. 1198. 3, 1482. Ast. ad Plat. de LL. 525. Wessel. Obss. 228. ad Orig. c. Cels. 186. De constr., ad Diod. S. 2, 477. ad Xen. Mem. 3, 4, 8. Cum inf. pass., Diod. S. 2, 304. Προστεταγμένοι, Quibus quid mandatum est, Brunck. Aristoph. 3, 160." Schæf. Mss. Thuc. 8, 23. "Αρχοντα 'Ετεόνικον προστάξας. * Προστακτέον, Plato de Rep. 2. p. 527. de LL. 7. p. 796. Xen. 'Ιερ. 9, 3.] HINC Πρόσταξις, ἡ, ITEM Πρόσταγμα, Jussus, Mandatum, Imperium. Aristot. de Mundo, Μετὰ πρόσταξιν τοῦ τὸ κράτος ἔχοντος ἡγεμόνος. [Πρόσταγμα, Gl. Præceptum, Præceptio, Imperium, Auctoritas, Jussum, " Thom. M. 356. Jacobs. Anth. 9, 159. Conf. c. πρᾶγμα, ad Diod. S. 1, 178. 220. 722. 2, 113. 554. ad Plut. 5, 179. Hutt. Κατὰ πρ., Diod. S. 1, 675. ad 2, 526. 537. Πρόσταξις, Mœr. 318. et n. Cum dat., Heind. ad Plat. Gorg. 229." Schæf. Mss. Andocides p. 36. Schleusn. Lex. V. T. * Προσταγή, Jussus, Mandatum, Imperium, Chrys. in Matth. Hom. 80. T. 2. p. 497, 11." Seager. Mss. Lycophr. 138. Schol. Thuc. 4, 118. * " Προστακτὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 106." Schæf. Mss.] Προστακτικὸς, Talis ut imperare possit, Ita comparatus ut lubenter imperet s. jubeat, Propensus ad jubendum. Affertur e Chrysippo, oportere τὸν νόμον esse προστακτικὸν μετὰ τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν δὲ τῶν οὐ ποιητέων. Ubi observandum obiter est et NOM. 'Απαγορευτικὸς, quod sonat q. d. Prohibitorius. Id enim tolerabilius fingi videtur quam Jussorius pro προστακτικός. Pro qua voce uti potes periphrasi simili illi, qua reddidi προστακτικός. Apud Gramm. προστακτικὴ ἔγκλισις, qui Lat. Imperativus modus. [Gl. Imperiosus, Imperativus. * " Προστακτικῶς, Imperative, Modo imperativo, Chrys. in Gen. Or. 8. T. 1. p. 47, 18. Οὐδὲ γὰρ προστακτικῶς εἶπε, ποίησον, ὡς ὑποδεεστέρῳ,—ἀλλὰ ποιήσωμεν." Seager. Mss. Schol. Aristoph. "Ορν. 1163. ad Soph. El. 798. Dionys. H. 1. p. 214, 2. " Schol. Epict. Enchir. 3." Boiss. Mss. " Imperiose, Suid. v. 'Ανατιθεὶς." Kall. Mss.]

Προτάσσω, SIVE Προτάττω, Ante colloco, Præpono. Diosc. 7, 2. Τὸν περὶ τῶν λυσσοδήκτων λόγον προετάξαμεν τῶν ἄλλων: quod nihil est aliud quam ἐτάξαμεν πρὸ τῶν ἄλλων, Posuimus ante alios, Anteposuimus aliis; si hoc liceat uti pro Præposuimus, Præfiximus. Et pass. Προτάττομαι, Anteponor: unde προτεταγμένοι in bello, Qui in fronte collocati sunt: quibus opp. ἐπιτεταγμένοι, de quibus supra. Hanc autem signif. sequitur et VERBALE Πρόταξις, quod vide in Append. de Vocab. Milit. [Προτάσσομαι, Æsch. Suppl. 842. "Thom. M. 755. ad Diod. S. 1, 283. 612. 2, 348. Fac. ad Paus. 2, 14. ad Herod. 49. Antepono, Strato 40." Schæf. Mss. Plato Soph. 21. Themist. Or. 23. * Προτακτέον, Xen. 'Απ. 3, 1, 10. " Lucian. 1, 733." Schæf. Mss. " Cum gen., Clem. Alex. 778." Kall. Mss. * Πρόταγμα, Prima acies, Diod. S. 685=2, 338. " Πρόταξις, Propositio, Clem. Alex. 548." Wakef. Mss.] SED ET Πρόтακτος dicitur qui est προτεταγμένος, Plut. Camillo, Τῶν προτάκτων φόνος ἦν πολὺς, Eorum qui in fronte collocati erant, Antesignanorum, Bud. [cf. Eund. in Crasso 23. 24.]

Συντάσσω, VEL Συντάττω, q. d. Una cum aliis colloco et ordino. Dicitur autem et ipsum de ordinatione aciei: unde συνταξάμενος, Acie instructa et agmine iter faciens, ap. Xen. (Κ. Π. 2, 4, 19.) itidemque συντεταγμένος ap. Thuc. Sed et συντεταγμένη φάλαγξ, e Plut. Lyc. Huc pertinet, quod ex Æschine affertur, (67.) Συντεταγμένους ἐπὶ Φίλιππον εἶναι, pro Parātos ad bellum ei inferendum, tanquam acie jam instructa. Sic ADV. Συντεταγμένως, quasi Composito agmine, Bud., qui et præsens συνταττόμενος interpr. Compositus. [" Ad Charit. 698. Brunck. Aristoph. 1, 250. Kuster. p. 7. Heind. ad Plat. Apol. p. xii." Schæf. Mss.] Sed milites συντηττόμενοι dicuntur et Qui ad stipendium conferendum ordine descripti sunt, et in classes distributi, ut Idem testatur. Habet vero συντάττομαι et aliam Componendi signif.; ponitur enim pro Compono librum et scribo, ut idem Bud. probat e Plat. et Dionys. H. At signif., quæ ab eo subjungitur, verbi συντάττομαι, pro Ejusd. ordinis sum et notæ, s. classis, Eadem dignitate sum præditus, e Greg. Naz., sequitur eam de qua primo loco dixi; nam qui est ejusd. ordinis, est velut collocatus una cum aliis. Vide et 'Ασύντακτος. || Συντάττω, Instituo: oppositum habens καταλύω. Bud. e Plut. Antonio. Item Constituo, Comparo, Constitutum habeo et compositum: ex Æschine (31.) Συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὅταν προσίωμεν Φιλίππῳ, τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν, Ita inter nos comparavimus et constituimus. Idem e Dem. Πάντα συνταξάμενοι ἔπραττον, Omnia e composito fecerunt atque de industria. || Συντάττω interdum pro Jubeo, Impero; affert enim Suidas e Polyb. συντάξας sequente infin. pro ἐντειλάμενος, affert et pro ὁρίσας. Alicubi et de Medico legi, jubente aliquid ægroto dari: quod nos vulgo dicimus Ordonner, quod est a Lat. Ordinare, uti dixi supra, habente primam verbi τάττειν signif., sicut etiam Ordonnance du médecin. Et quemadmodum dicimus Le médecin a ordonné qu'on lui bâille cette viande, vel Le médecin lui a ordonné cette viande, sic etiam utrumque verbi συντάττειν usum in eadem re observasse mihi videor. Posterioris certe exemplum ap. Plut. (6, 768.) 'Επεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε κίχλην ὁ ἰατρός. Apud Gramm. autem συντάττω, quod vulgo Construo. Vide Σύνταξις. [" Thom. M. 817. (853.) ad Diod. S. 1, 82. 287. 385. 407. 452. 626. 662. 730. 2, 530. 644. ad Charit. 643. 678. 698. Aristoph. Lys. Argum. Huschk. Anal. 29. Boiss. Philostr. 420. Lucian. 2, 352. ad 3, 566. Xen. Eph. 38. Præcipio, Diod. S. 1, 684. 2, 228. 325. 329. 337. 345. 383. 547. Συντάσσομαι, med., ad Xen. Eph. 283. ad Phryn. Ecl. 10(=23. Lob.) ad Herod. 543. Diod. S. 2, 432. 474. 483. Dionys. H. 1, 172. 5, 31. Valedico, ad Charit. 135. Jacobs. Anth. 10, 223. ad Phryn. l. c. Colloquor, Toup. in Schol. Theocr. 219. Me præparo, Plut. Mor. 1, 21. Conf. c. συγγράφομαι, ad Dionys. H. 2, 650.: cum συνάγω, Heyn. Hom. 6, 282. Συντέταγμαι, act., ad Diod. S. 1, 236." Schæf. Mss. Cf. 'Αποτάσσομαι, et Συντακτικός. Συντάσσειν cum dat., item σ. μετὰ, ἀπὸ, εἰς, ad Greg. Cor. 45. subaud., ibid. Συντασσόμενος, quo compendio scribatur, 818. Συντάττεσθαι, Dionys. H. de C. VV. 70. Act. et med., 71. Vide Lex. Xen. * " Συντακτέον, ad Lucian. 2, 59. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 90." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lyc. 914." Kall. Mss. " Schol. Eur. Hec. 949." Boiss. Mss. Eust. Od. A. p. 20, 48.] Σύνταγμα, τὸ, Certus militum numerus, sed proprie cum instructa est acies, et stant in procinctu: licet Plut. et alii generalius uti videantur. Conveniet autem hæc signif. cum illa, quæ participiis συνταξάμενος et συντεταγμένος data fuit. Unde est factum COMP. Συνταγματάρχης, Qui præest illi militum numero qui σύνταγμα dicitur. Vide Suid. [" Ammon. 131." Schæf. Mss. " Sozom. Hist. Eccl. 6, 6. 8, 4." Mendham. Mss." * " Συνταγματαρχέω, Philo J. 2, 66." Wakef. Mss.] Est etiam Descriptio quæ fit ad stipendium conferendum, et in classes distributio, Pensitatio annua ad bellum gerendum. Σύνταγμα est præterea Constitutio, Ordinatio: Τὸ σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocr. (Areop. 10.) Interdum vero σύνταγμα est Volumen compositum. [Æschin. 67. "Thom. M. 814. ad Diod. S. 2, 247. Ammon. 131. Liber, Volumen, Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1. p. 4." Schæf. Mss. Polyb. 6, 50. Dionys. H. de C. VV. 250. " Cœtus, Phot. c. Man. 1, 4." Schleusn. Mss. * " Συνταγμάτιον, Athan. Ep. ad Serap. 702. Phot. Bibl. p. 226." Boiss. Mss. " Opusculum, Athan. 1, 160. 684." Kall. Mss.] UNDE Συνταγματικὸς, ut συνταγματικὸν opus, de quo lege Bud. 641. Alterum autem VERBALE Σύνταξις, est non solum Descriptio ad stipendium con-

ferendum, et illa pensitatio annua, sicut et σύνταγμα: sed, et ipsum Stipendium, et φόρος, Tributum. Sic διδόναι σύνταξιν, item συντάξεις τελεῖν ex Æschine (66.) affertur: ex Isocr. (Areop. 1.) συντάξεις ὑποτελεῖν. Aristides autem ad vocem συντάξεις addidit genitivos χρημάτων et νεῶν. Dicuntur συντάξεις et annua quæ dantur a principibus, Bud. At Polit. ap. Herodian. (1, 6, 24.) συντάξεις reddidit Præmia, quidam Stipendia. Idem e Synesio affert, Εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, pro In nullum ordinem descriptus, In nullam classem contributus. Quin etiam pro Volumine composito poni σύνταξιν, sicut et σύνταγμα, docet Idem. Vide et Suid. tum de hac signif., tum de alia. Est denique σύνταξις et Grammaticorum vox pro ea, quam Priscianus vocavit et Constructionem et Ordinationem partium orationis. Denique σύνταξις appellatur et Ossium inter se compositio, a Gal. ["Ad Phalar. 306. Thom. M. 814. 873. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 310. Ammon. 131. Diod. S. 1, 205. Valedictio, ad Phryn. Ecl. 10(=23.) Liber, Diod. S. 1, 77. 86. 367. 709. 731. Stipendium, 2, 246. 264. Lucian. 2, 261. Jacobs. Anth. 10, 223. ad Herod. 153." Schæf. Mss. Plut. Aristide 21. Lucullo 2. Alex. 21. I. q. φόρος, Callistratus ap. Harpocr. et Phot. Vide Schn. ad Xen. de Rep. Athen. 3, 5. Conf. c. σύναξις, Dionys. H. de C. VV. 362.] Huic porro voci σύνταξις opp. vox Ἀσυνταξία: quæ in VV. LL. redditur Ordinis perturbatio. ["Appian. 2, 199." Wakef. Mss. "Valck. Adoniaz. p. 317. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 306. Etym. M. 334, 11." Schæf. Mss.] "Συνταγή, Ordinatio; Signum, "Præceptum, VV. LL." [Schleusn. Lex. V. T. "Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 978, 19." Seager. Mss. "Pactum, Athan. 2, 297." Kall. Mss. "Σ. medicorum, Artemid. 332." Schæf. Mss. Συνταγαί, i. q. συνθῆκαι, Jambl. V. P. §. 185. * "Συντάκτης, Huet. in Origenian. Ern. Th. Bibl. 7, 5. p. 383." Kall. Mss. "Epiph. Hær. 62." Routh. Mss. * "Συντακτήρ, Etym. M. 421, 24." Wakef. Mss.] Συντακτικὸς ET Συντακτήριος dictus est Origenes quasi Compositor, s. potius quasi Quadam componendi libros facultate valens: quod plurimos libros composuerit. In VV. LL. συντακτικοῦ αὐτοκράτωρ, Cui pensionum solvendarum cura est commissa: e Bud. Annot. in Epist. poster. Idem in Comm. scribit librum illum stipendiarium et breviarium, quem Statum regis vocamus, ἀναγραφὴν συντακτικὴν dici posse. ["Συντακτικὸς λόγος, Oratio valedictoria, Menander Διαιρ. Ἐπιδ. 636.: συντάξασθαι enim media ætate dixerunt pro Valedicere, quando iter faciamus, vel e patria alium in locum abeamus, Dorv. ad Charit. 151. Interpp. ad Hes. et Kust. ad Suid.: Hes. Συντάξασθαι· ἀσπάσασθαι. Συντακτήριον appellat Phot. Bibl. C. 165. ubi similia genera orationum vel declamationum recensentur Himerii Sophistæ: aliis ἐξιτήριος λόγος." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Ad Phryn. Ecl. 10(=23.)" Schæf. Mss. "Euseb. V. C. 1, 21." Boiss. Mss. * Συντακτός, unde] Ἀσύντακτος, ὁ, ἡ, Inordinatus, Incompositus, Inconditus. Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Ἃ δ' ἂν ἀσύντακτα ᾖ, ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν ἕως ἂν χώραν λάβῃ: [7, 5, 27. K. 3, 3. 7.] Suidas ἀσύντακτον exp. μὴ συντεταγμένον et μὴ συμφραξάμενον. || Immunis a muneribus, Bud. e Synesio. E quo affert etiam, Ἀπαλλαγῆναι τοῦ συντετάχθαι τῇ πολιτείᾳ Ῥωμαίων, pro Immunitatem publicorum munerum adipisci. [Lucian. 3, 108. "Plut. Mor. 1, 20. Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1. p. 4. Thom. M. 269. 329. 891. Coray Theophr. p. xxi. ad Diod. S. 2, 143. Regulis syntacticis repugnans, Grammat. Valck. ad Ammon. 178. * Ἀσυντάκτως, Heyn. Hom. 4, 448." Schæf. Mss. "Plut. Lucullo 9. Nicia 3. Theodoret. Opp. 4, 1137." Kall. Mss. "Anna C. 71. 131. 255. 286. 295." Elberling. Mss. * Εὐσύντακτος, J. Poll. 9, 161. Eust. Il. A. p. 50, 18. 89, 22. * Εὐσυντάκτως, B. p. 254, 22. "Philem. Lex. 32. p. 11." Boiss. Mss. * "Εὐσυνταξία, Eust. Il." Wakef. Mss. * Κακοσύντακτος, unde * "Κακοσυνταξία, Eust. 159, 30." Seager. Mss. * Καλοσύντακτος, unde * "Καλοσυντάκτως, Schol. Nicet. Eugen. 1, 123." Boiss. Mss.] "Ὁμοιοσύντακτος, Similis et ejusd. constructionis." "Ἀνασυντάξας, Harpocr. ex Hyperide affert pro ἄνωθεν συντάξας: itidemque Suidas, ap. quem et verbale Ἀνασύνταξις legitur, diciturque ab eo ἀνασύνταξις vocari, ὅταν τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, δόξῃ τῷ δήμῳ χρῄζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, Cum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Est igitur ἀνασύνταξις, Census recognitio, iterum habitus, Recensio: et Ἀνασυντάσσειν, Recognoscere census, Denuo censere, Iterum constituere census." [* Ἀντισυντάσσω, Epiph. 1. p. 837. * Ἀποσυντάσσω, unde * "Ἀποσύνταξις, Bekk. Anecd. 184." Kall. Mss.] "Ἐπισυντάττω, q. d. Superconstruo, Supercompono, Impono aliis jam constructis s. compositis. In VV. LL. ἐπισυντάξας, Connectens." ["Larcher. Herod. 2, 361." Schæf. Mss. "Joseph. 1026." Wakef. Mss.]

Ὑποτάσσω, SIVE Ὑποτάττω, (q. d. Subcolloco,) Colloco sub. Sæpe redditur Subjicio: estque hic ejus usus et ap. Paul., ut ad Philipp. 3, (21.) Τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι ἑαυτῷ τὰ πάντα. Sic ad Ephes. 1, (22.) Καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. At Auctor Epistolæ ad Hebr. pro ὑπὸ τοὺς πόδας dicit ὑποκάτω τῶν ποδῶν, 2, (8.) e Ps. 8, (7.) Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Quibus subjungit, Ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον· νῦν δὲ οὔπω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα. Interdum vero ὑποτάττω redditur, Subjugo, Subigo, In potestatem redigo: ut certe et in illo Epistolæ ad Hebr. loco, Ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, reddi potest In potestatem ejus redegisse. Herodian. 3, (6, 14.) Καὶ πᾶσαν ἀνατολὴν ὑπετάξατε: quæ Polit. vertit, Totumque orientem subegeritis. Sic ap. Eund. 7, (2, 20.) Ἐκκόψειν τε καὶ ὑποτάξειν τὰ περὶ Ὠκεανὸν Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, vertit, Excisurum subacturumque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Ubi observa ἐκκόψειν, deinde ὑποτάξειν: cum alioqui videri possit ὑποτάττειν prius esse quam ἐκκόπτειν. Apud Eund. legitur et ὑποτάξονται fut. pass. ab Ὑποτάσσομαι: 2, (2, 20.) Πείρᾳ δὲ ὧν πρὸς αὐτοῦ πεπόνθασι στρατηγοῦντος, φόβῳ ὑποτάξονται, Sed eorum memores, quæ hoc duce perpessi sunt, metu potius subigentur, Polit. Frequens est autem, vel potius frequentissima, hæc passiva vox ap. Paulum Apostolum, in cujus locis nonnullis non tam est Subjici, quam Parere ut subjectum, s. Obtemperare: veluti cum dicit in Epist. ad Titum, 3, (1.) Ὑπομίμνησκε αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι. Nisi quis malit, Eorum imperio se summittere. Sic 2, (9.) Δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Itidem ap. Petrum, 1 Ep. (3, 1.) Γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν. Præt. autem partic. ὑποτεταγμένοι ponitur interdum sine adjectione ἀντὶ τῶν ὑπηκόων: sed ap. vett. Scriptt. rarum esse hunc usum existimo. ["Heyn. Hom. 6, 512. Valck. Callim. 93. Brunck. Aj. 557. Ὑποτάσσεσθαι ὑπό τινα, Ammon. 45., vide Eran. Phil. 165. et n. Ὑποτεταγμένος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 295." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Ὑπόταξις, Dionys. H. 1. p. 5, 3.] Ὑποταγή, ἡ, Subjectio, ut vulgo redditur ap. Paulum, licet non satis Latine, pro Ipsa actione se subjiciendi alicui et summittendi, s. parendi alicui ut subjectum. Ad Gal. 2, (5.) Οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ, Tanquam nos illis subjiciendo et summittendo, 2 ad Cor. 9, (13.) Δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, Quod vos uno consensu evangelio Christi subjeceritis et summiseritis, eique obtemperare paratos esse vos ostenderitis. Videri tamen possit dicendum potius fuisse ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ τῆς ὑποταγῆς, si quidem ita accipiamus illam vocem ὁμολογίας. [Spitzner. de Versu Gr. Heroico 195.] Ὑποτακτικός, Subjunctivus, Qui subjungi potest, solet: ἄρθρον, ap. Gramm. Subjunctivus articulus, sc. ὅς: ut vicissim ὁ DICITUR Προτακτικὸν ἄρθρον, Præpositivus articulus. Apud Eosd. ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, quam Lat. Subjunctivum modum appellant. ["Fischer. ad

Weller. Gr. Gr. 1, 399. 2, 309. 'Υ. σύνδεσμος, Subjunctivum regens, Thom. M. 269." Schæf. Mss. "Obsequens, Assecla, Joseph. Hypomn. 140. p. 317." Schleusn. Mss. Dionys. H. de C. VV. 363. *'Υποτακτικῶς, ibid. "ad Hesych. 1, 1072. n. 29." Dahler. Mss. "Schol. Eur. Hec. 88." Boiss. Mss. "Phryn. Ecl. 152. Thom. M. 858. Schol. Aristoph. Πλ. (40.) p. 25. Hemst." Schæf. Mss.] QUIN ETIAM Αὐθυπότακτα ῥήματα ap. eos legimus, et quidem nominatim ap. Eust., qui ἐνέγκω esse ait αὐθυπότακτον ῥῆμα. Idem scribit αὐθυπότακτα ῥήματα esse aoristi temporis, vel prioris, vel posterioris. Vide p. 983. Vide et Bud. 950. de usu τῶν αὐθυποτάκτων. [Αὐθυπότακτον, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 800. "Thom. M. 267. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 390. de Vit. Lex. 646. Bast Lettre 90. 93. Fabric. B. Gr. 1. p. 362." Schæf. Mss.] ADV. Αὐθυποτάκτως, i. e. Tanquam αὐθυπότακτον, Bud. l. c. [* Ἀνθυπότακτος, perperam pro αὐθ., Thom. M. 267. Suid. v. Ἀγάγης, Bast. Ep. Cr. 127. "Ad Xen. Eph. 186. Fischer. ll. cc. Hoogev. Partic. Præf. 4. Thom. M. 267. Heyn. Hom. 5, 201. Bast Lettre 90. Tittmann. ad Lex. Gr. 174." Schæf. Mss.] Ἀνυπότακτος, Non subjectus, Nulli subjectus, Qui sui juris est. Item aliquid esse dicitur ἀνυπότακτον, ut vides in l. quem attuli in Ὑποτάσσω. Sed a Paulo (1 Tim. 1, 9.) ἀνυπότακτος vocatur et Is qui subjici, s. parere, tanquam subjectus, recusat, Qui non fert imperium. Unde redditur et Immoriger, Inobsequens, Refractarius. [Epist. ad Tit. 1, 6. 10. Arrian. Epict. 1, 10. Achm. Onir. c. 196. Philo 1, 473. Confusus, Polyb. 3, 36, 4. 38, 4. 5, 21, 4. "Ruhnk. Ep. Cr. 119. Fabric. B. Gr. 1. p. 362. P. Abresch. Paraphr. 96." Schæf. Mss. * "Ἀνυποτάκτως, Schol. Soph. El. 717. * Ἀνυποτακτέω, Georgius Lapitha Poëm. Mor. 604." Boiss. Mss. * "Ἀνυποταξία, Imperii detrectatio, Inobedientia, Anglice Insubordination, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 245, 29." Seager. Mss. "Athan. Synops. S. Script. §. 46. Idem 2, 107. Schol. Eur. Hec. 607." Kall. Mss. "Schol. Epict. Enchir. 23. 48." Boiss. Mss. * "Ἀνυποτάξιον, Liban. 4, 178. "Ὕβρεως, βίας, ἀστρατείας, ἀνυποταξίου. Leg. cum Cod. Par. 3017. λειποταξίου. Cf. Plat. de LL. 12. p. 686. Schol. p. 242. Ruhnk." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. Καθυποτάσσω, unde] "Καθυποτάξαι, Subigere, Subjicere, Bud. e Dionysio "Areop." ["287. Clem. Alex. 575. Andr. Cr. 173. Euseb. V. C. 431. Schol. Eur. Hipp. 525." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 19." Boiss. Mss. * Προϋποτάσσομαι, 3 Macc. 1, 2. Παραλαβὼν τῶν προϋποτεταγμένων αὐτῷ ὅπλων κράτιστα, Sumens e commissis suæ custodiæ armis optima. * Προσυποτάττω, Sext. Emp. adv. Math. 10, 1. * "Συνυποτάττω, ad Hesych. 1, 601. n. 8." Dahler. Mss.]

"ΤΑΤΑΙ, vel ΤΑΤΤΑΙ, est vox σχετλιασμὸν indicans: sicut ἰατταταὶ, quod vide."

ΤΑΥΡΟΣ, ὁ, Taurus, Il. Φ. (237.) μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος, Od. Φ. (48.) ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος, Il. Υ. (403.) ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος Ἤρυγεν, Η. (223.) Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, Ταύρων ζατρεφέων, P. 389. ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην, Ingentis tauri pellem. Ubi nota etiam addi βοὸς, quod alibi præmisit, ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι ταῦρος. Eur. ap. Athen. (38.) Ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κεἰς κέρας θυμούμενοι: nam animal id est θυμικώτατον, ac in primis puniceo colore διαγριαίνεται: quamombrem οἱ αὐτῷ προσιόντες οὐ λαμβάνουσι φοινικίδας, Plut. (6, 546.) Attamen etiam ὁ χαλεπώτατος ταῦρος συκῇ προσδεθεὶς ἡσυχίαν ἄγει, ut Idem refert Symp. (8, 782.) Itidem (540.) Ἄγριος δὲ ταῦρος ἀτρεμεῖ καὶ πραΰνεται συκῇ προσδεθείς. Et ap. Athen. (202.) in pompa quadam διῆλθον ταῦροι δισχίλιοι * ὁμοιοχρώματοι, χρυσόκερω, προμετωπίδας χρυσᾶς καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνους, ὅρμους τε καὶ αἰγίδας πρὸ τῶν στηθῶν ἔχοντες. At ap. Xen. K. Π. 7, (5, 22.) Οἱ ταῦροι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μέγα φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὑφίενται. De natura autem taurorum vide Aristot. et Ælian. et Oppian. de Venat. item Plin. || Ταῦρος κερασφόρος vocatur etiam Bacchus, atque

A adeo ei etiam ταύρου μορφὴ affingitur, quoniam veteres cornibus potabant loco poculorum, Eust. || Ταῦροι dicebantur etiam οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι, Hes. Itidem et Athen. (425.) ex Ameria refert, Παρ' Ἐφεσίοις τοὺς οἰνοχοοῦντας ἠϊθέους τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ vocatos fuisse Ταύρους. Alioquin Ταῦροι sunt etiam Gens Scythica, oriunda ab Ægyptiis Apin bovem colentibus. || Est et Signum cœleste, ut Lat. Taurus. || Ταῦρος dicitur etiam τὸ ὑπὸ τὸν ὄσχεον, s. ὄρρος, Pars ea quæ interjecta est inter scrotum et podicem, Eust. Sic Idem p. 906. Ὅρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν συνήθως ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὅν τινες ταῦρόν φασι. J. Poll. vero inter ταῦρον et ὄρρον distinguit, ut qui sic scribat, 2. Τὸ δὲ ῥαφῇ μὲν προσεοικὸς, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν διὰ τοῦ ὀσχέου μέσου ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον εἰς δακτύλιον καταλῆγον, περίναιον ὀνομάζεται καὶ τράμις καὶ ὄρρος: latius sc. extendens ὄρρον et τράμιν, quam ταῦρον, cui proximum sub scroto locum tribuere videtur. Suidas vero et latiorem ei signif. dat, exponens τὸ αἰδοῖον
B τοῦ ἀνδρός. Unde ἀταύρωτος et λάσταυρος, de quibus infra. || Sunt qui ταῦρον dici scribant etiam τὸν παιδεραστὴν, Pædiconem, Hes., qui e Phanodemo tradit τὰς κριθὰς quoque nominari ταῦρον, quoniam sc. κέρας ἔχουσι. || Ταῦρος, Nomen fluvii, unde Ταύριον ὕδωρ ap. Soph. Item Nomen Montis Ciliciæ: nec non loci cujusdam ap. Achivos. Est et Viri nomen proprium, ap. Plut. Thes. (16.) et ap. Suid. [" Diod. S. 1, 197. 233. Huschk. Anal. 304. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 21. Ammon. 25. Valck. Anim. 40. ad Herod. 354. Penis, Jacobs. Anth. 6, 66. 9, 286. 10, 108. Huschk. Anal. 304. Brunck. Aristoph. 2, 51. Bergler. ad Alciphr. 170. ad Anton. Lib. 267. Verh., Mœr. 249. Toup. Opusc. 1, 38. Signum cœleste, 274. Gluten taurinum, 2, 97. Effigies fluminum, Græv. Lectt. Hes. 598. Musgr. Iph. A. 275. Wakef. Trach. 518. Nom. propr., ad Diod. S. 1, 688. Ταύρου αἷμα, ad 1, 448. ad Corn. Nep. 109. Stav. Βοῦς T., Il. B. 480. Musgr. Bacch. 1025. T. Αἰθιοπικὸς, Fac. ad Paus. 2, 50. Kuhn. ad h. l. Tauro certabant
C Poëtæ dithyrambici, Brunck. Aristoph. 3, 85." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 28. * Ταύρα, Lat. Taura, sterilis vacca, Varro R. R. 2, 5. Colum. 6, 22.]

[* "Ταυροβόρος, Wakef. Phil. 400. Jacobs. Anth. 8, 266." Schæf. Mss. * Ταυροειδὴς, Strabo 17. p. 1183. "Orig. c. Cels. 6. p. 295." Seager. Mss. * Ταυρόθυτος, Orph. Arg. 612. * Ταυροθύτης, unde * "Ταυροθυτέω, Theod. Prodr. 329." Elberling. Mss. * Ταυροκαθάπται, Gl. Pilæ. Cf. Scal. ad Festum v. Pilæ, Salmas. Hist. Aug. p. 154. * "Ταυροκαθάψια, τὰ, Chishull. p. 95. Marmor. Oxon. 130. Millin. Magaz. Encycl. 1808. T. 4. p. 316." Schn. Lex. Vide Boeckh. ad Schol. Pind. p. 319. * "Ταυροκαθαψία, Jacobs. Anth. 9, 192." Schæf. Mss. * Ταυροκάρηνος, Nonn. D. 26. p. 694. * Ταυροκέφαλος, Schol. Lycophr. 1237.] Ταυροκόλλα, ἡ, Glutinum taurinum, i. e. ἡ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη κόλλα, Glutinum quod fit ex auribus taurorum et genitalibus: ut constat e verbis Diosc. et Plinii
D quæ in Κόλλα supra attuli. Ταυροκολλώδης, Glutini taurino similis, Glutinis taurini speciem gerens, simpliciter Glutinosus. Diosc. 1, 81. de bdellio, Δόκιμον δέ ἐστιν αὐτοῦ τὸ τῇ γεύσει πικρὸν, διαυγὲς, ταυροκολλῶδες. Pro quibus Plin. 12, 9. Esse debet translucidum simile ceræ. Ταυρόκρανος, Tauri caput habens, Qui taurino capite est, Cornutus. Eur. Or. (1378.) ταυρόκρανος ὠκεανός: ["Musgr. ibid. ad Diod. S. 1, 61. Græv. Lectt. Hes. 598. Wakef. Trach. 518. Jacobs. Anth. 12, 47." Schæf. Mss.] Ταυρόκτονος, A tauro occisus. At paroxytonωs SCRIPTUM Ταυροκτόνος, Tauri interfectorem signif., Ammon. Cyrill. Talia sunt cum alia, tum ξιφόκτονος et ξιφοκτόνος. ["Wakef. Phil. 400. Ammon. 134. Pierson. Veris. 32." Schæf. Mss. "Stob. 417, 26." Wakef. Mss. * Ταυροκτονέω, Æsch. S. c. Th. 282. Soph. Trach. 773. * Ταυρομάχος, unde * Ταυρομάχιον, τὸ, s. * Ταυρομαχία, ἡ, Inscr. Muratorii p. 643. * "Ταυρομίνιον, Bentl. Opusc. 136. ad Xen. Eph. 272. Lennep. ad Phal. 136. * Ταυρομινῖται, ad 289. ad Diod. S. 1,

688. 2, 496." Schæf. Mss.] Ταυρόμορφος, Qui taurina specie est. Lycophr. (1299.) ταυρόμορφον τύπωμα vocat τὸ ἁρπάσαν τὴν Εὐρώπην: quod videtur fuisse πλοῖον ἔχον ταῦρον ἐγγεγλυμμένον εἰς ἐπίσημον, Eust. [" Wakef. Ion. 1280. Musgr. 1261. ad Diod. S. 1, 232. * Ταυρόνους, Tzetz. in Il. p. 155." Schæf. Mss.] Ταυροπάτωρ, ορος, Tauro patre satus, Cui taurus pater s. genitor est, A tauro ortum trahens, Taurigena, Epith. apis ap. Theocr. [Fistula.] Nam Ἵπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν, ut Nicand. Θ. (741.) docet. Docet et Virg. 2 Georg. quomodo cæsis juvencis Insincerus apes tulerit cruor: prolixe eam rem describens. [" Poëta ap. Schol. Theocr. 7, 83." Wakef. Mss.] Ταυροπόλος SIVE Ταυροπόλη, Dianæ epith., vel ex eo, quod ap. Tauros, Scythiæ gentem, colatur, vel quod taurorum, et generalius pecorum etiam ceterorum, gregibus præsit; vel quod eadem sit cum luna, quam tauris vehi fingunt, et ταυροπὸν quoque appellant. Soph. Aj. (172.) p. 11. Ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις Ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, Taurorum s. Bovini pecoris præses Diana. Et Eur. (Iph. T. 1457.) Ταυροπόλος θεὰ, de Diana Taurica, s. quæ in Taurica Scythiæ regione colitur. Itidem Dionys. P. Ἴκαρον εἰναλίην, ὅθι Ταυροπόλοιο θεοῖο Βωμοὶ κνισσήεντες ἀδευκέα καπνὸν ἔχουσι. Ubi Eust. annotat, vel Dianam intelligi vel Apollinem. At Hesychio Ταυροπόλαι, ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. ET Ταυροπόλια, Eid. ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι. AT Ταυροχολία, erat ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ, teste Eodem. [" At Ταυροπόλους Clearchus ap. Athen. 256. Spurcæ vitæ mulieres appellat." Schw. Mss. Ἥλιος Ταυροπόλος, Inscr. ap. Pocock. p. 19. Vide Bast. Ep. Cr. 168. " Lettre 130. Lobeck. Aj. p. 241. Heyn. ad Apollod. 1070: Valck. Hipp. p. 167. ad Diod. S. 1, 157. 2, 260. Ταυροπόλος, Ταυροπόλη, * Ταυρόπολις, * Ταυροπόλιον, ad Anton. Lib. 182. Verh. Ταυροπόλια, Lobeck. Aj. p. 245. * Ταυροπόλευτος, Const. Manass. Chron. p. 16. Meurs. * Ταυροσκύθης, 145. bis. * Ταυροσφάγος, Wakef. Trach. 609. Phil. 400." Schæf. Mss. Lycophr. 47. * Ταυροσφαγέω, Æsch. S. c. Th. 43. Schol. Aristoph. A. 188. 189.] Ταυροφάγος, Taurorum vorator, Epith. Bacchi ap. Soph., quoniam τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο, ut tradit Lex. meum vetus, et Etym., qui ταυροφάγον exponi posse ajunt etiam ὠμηστὴν, Crudivorum. Inde translatum dicunt nomen id ad Cratinum, Plut. (7, 373.) Μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώσσης βακχεῖ ἐτελέσθη. Qui versus est desumtus ex Aristoph. B. [357. Schol. Lycophr. 47. " Jacobs. Anth. 8, 148. Brunck. Soph. 3, 530." Schæf. Mss.] Ταυροφανής, Qui taurus esse videtur, Tauro similis, Dionys. P. [642.] Ταυρόφθογγος, Tauro similia sonans, Vocem edens taurinæ similem: Hes. ταυρόφθογγοι, παραπλήσια βουσὶ φθεγγόμενοι. [Æschylus Strabonis 10, 3, 16.] Ταυροφόνος, Tauros occidens, Taurorum interfector, Epigr. Ταυροφόνων δ' ἀμέγαρτα καὶ αἱμαλέων κρέα δόρπων, Cœnarum in quibus s. propter quas tauri occiduntur et mactantur, [Anal. 2, 13. " Wakef. Phil. 400. Jacobs. Anth. 9, 264. Ταυροφόνος, * Ταυροφόρος, Ruhnk. Ep. Cr. 277. Pierson. Veris. 32." Schæf. Mss. Ταυροφόρος, Orph. H. 13, 2. al. Ταυροφόνος, al. * Ταυροχόρος. * Ταυροφυής, Nonn. D. 48. p. 1304.]

[* " Ταυρελάτης, Philippus Ep. 62." Schæf. Mss. Cf. Heliod. Æth. 10. p. 501. * Ταυρέλαφος, Cosmas Indopl. 11, 2. Schneid. ad Ælian. H. A. 17, 45. * " Ταυρελέφας, Philostorg. Hist. Eccl. 3, 11. Nicephorus 9, 19. Bochart. Hieroz. T. 1. p. 251. Zimmermann. Zoolog. Geograph. P. 1. p. 156." Schn. Lex. Suppl.] Ταυροπὸς, ὁ, ἡ, Qui taurino aspectu s. facie taurina est. Ion ap. Athen. 2. init., de vino, Ἄδαμον παῖδα ταυροπὸν [—ωπὸν,] νέον, οὐ νέον — πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων. Est et Dianæ epith. Sed posset ETIAM Ταυρωπὸς scribi, [ut recte habet Ed. Casaub. et Schweigh.]: hoc, ut εὐωπὸς, et alia, illud ut χαροπός. [" Ταυρωπὸς, Toup. Opusc. 2, 85. Casaub. ad Athen. 78." Schæf. Mss. * Ταυρώψ, i. q. ταυρωπὸς, Phurnut. de N. D. 22. p. 193. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ταυρῶπις, Nonn. D. 32. p. 804. 47. p. 1244. " Synes. 5, 22." Kall. Mss.]

A [* " Ἀνάταυρα, Suid. v. Παλιμβαλής: Ὁ ἀνάτ. πεσών. Hæret hic Kust. Num leg. ἀνὰ κάρα ?" Schleusn. Mss. Vide Ἀναταυρίζω.]

Ἀπόταυρος, ὁ, ἡ, Tauro carens: ἀπόταυροι βοῦς Gaza ap. Aristot. interpr. Setauras, quasi Sine tauris. Sunt autem hæc Aristot. verba, (H. A. 8, 7.) Διὸ ἐν τῇ ἠπείρῳ τὰς καλουμένας πυῤῥικὰς βοῦς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους, καὶ καλοῦσιν ἀποταύρους. Igitur ἀπὸ privationem hic denotat, sicut et in aliis quibusdam. Ἄταυροι, Boves quædam in Epiro a mare intactæ, ut incrementum et amplitudinem corporis ingentem acciperent, VV. LL. Fortassis igitur ap. Aristot. legerunt ἄταυροι pro ἀπόταυροι: quæ duo vocabula συνωνυμοῦσι. Nisi ἀπόταυρος malis interpretari Sejunctus a tauro, Segregatus a tauro: ἄταυρος autem, Qui sine tauro est. " Ἐπίταυρον, Hes. " ἰσχυρὸν, Robustum." Λάσταυρος, Cujus ὁ ταῦρος λάσιος est, Hirsutus s. Hispidus ea parte quæ ταῦρος dicitur, i. e. ea veluti διασφᾶγι quæ est inter anum et scrotum interjecta. A Comico πέπαικται pro B * λασιόταυρος, ut Eust. tradit. Exp. et Salax, Insigniter mutoniatus: ut λα sit epitaticon, et ταῦρος pro Ipso pene accipiatur. Hesychio λάσταυροι sunt οἱ περὶ τὸν ὄῤῥον δασεῖς, καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες. Quæ prior exp. convenit cum ea quam Eust. affert. Suidas quoque exp. ὁ δασὺς τὸν ταῦρον, ὡς * λασιόταυρός τις ὤν, sed et πόρνος: afferens e quodam, quem non nominat, Εἴ τις ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἢ τοῖς βαρβάροις λάσταυρος τὸν τρόπον, οὗτοι πάντες ἑταῖροι τοῦ βασιλέως ἦσαν. AT Λασταυροκάκκαβον ap. Chrysipp. περὶ Καλοῦ καὶ Ἡδονῆς [ap. Athen. p. 9.] est βρῶμα quoddam sic nominatum ὡς ἂν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ οὔσης περιεργοτέρας, inquit idem Suid. Itidem Eust. 1724. Τὸ παρὰ πολλοῖς λασταυροκάκκαβον καλούμενον ἔδεσμα. [Λάσταυρος, Impudicus, Polyb. 8, 11, 6. " Phryn. Ecl. 84. Jacobs. Anth. 6, 66. 10, 139. Anim. 312. Ruhnk. Ep. Cr. 86. ad Charit. 222. ad Mœr. 250. Valck. Anim. ad Ammon. 41. 53. Toup. Opusc. 1, 382. 2, 277. Bergler. ad Alciphr. 170. Casaub. ad Athen. 28." Schæf. Mss.] " Ἡμιλάσταυ- C " ρος, Dimidia e parte λάσταυρος. Meminit ejus " J. Poll. 6, c. 31, sed παμπόνηρον esse dicens." [" Casaub. l. c. Bergler. ad Alciphr. 171." Schæf. Mss. * Λάστρις, ὁ, Etym. M.] " Λάταυρος, Etym. " τὸ ἱμάτιον: quoniam, inquit, ἀναλογεῖ λωπία τῷ " δέρματι. Ita et Lex. meum vet." [* " Περιταύριος, Const. Manass. Chron. p. 145. Meurs." Schæf. Mss. * Ὑποταύριος, e quo] Ὑποταύριον, τὸ, pro Vulva jumentorum affertur ex Apsyrto Hippiatro. [" Ad Lucian. 2, 321. 322. Valck. Anim. ad Ammon. p. 40." Schæf. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 367.]

Ταυρώδης, Taurinus, Qui taurina specie est. Nicand. vero Ἀ. (222.) λοξαῖς δὲ κόραις ταυρώδεα λεύσσων, adv. pro ταυρηδὸν, s. ὡς ταῦρος, Tauri in modum, Torvum.

Ταύρειος, Taurinus, Qui e tauro est: αἷμα νεοσφαγὲς, Sanguis tauri recens jugulati, Diosc. 6, 26. ubi de ejus vi lethali et remediis quibus ei occurritur. Sic ap. Athen. [" 122. ex Aristoph. Ἱππ. 83." D Schw. Mss.] et Schol. Thuc. Ταύρειον αἷμα πιών: pro quo Plut. Αἷμα ταύρου πιών. Item ἀσπὶς ταυρείη, Il. N. (160.) et Π. (360.) pro Clypeus intectus taurino corio, taurino tergore: κυνέη, Il. K. (258.) itidem ἡ ἐκ ταυρείου δέρματος, Galea e taurino corio. [" Wakef. Trach. 518. Brunck. Soph. 3, 386. Jacobs. Exerc. 1, 145. Αἷμα τ., Kuster. Aristoph. 105." Schæf. Mss. * " Ταυρειών, Mensis Cyzicenus, Caylus Recueil T. 3. p. 59. 201." Schn. Lex.] Ταύρεος, idem, sed Poëticum, Neptuni epith. ap. Hesiod. Ἀ. (104.) ταύρεος ἐννοσίγαιος, Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. Fortassis autem inde ταύρειος dicitur, quoniam, ut est in fabulis, Ἐρισάντων ποτὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου εὐτεχνίας πέρι, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναπλάττοντος, Ἀθηνᾶς δὲ, οἰκίαν, ὁ Ἥφαιστος ἄνθρωπον συνέστησεν, Lucian. (1, 759.) ITEM Ταυρέη, pro ταυρέη δορὰ, (ut κυνέη, ἀρκτέη,) Taurina pellis, Exuvium tauri. [" Ταυρῆ, ad Timæi Lex. 256." Schæf. Mss.] SIC Ταυρείη, pro ταυρείη δορά. [" Ταυρεία, Barnes. Rhes. 817. ad Herod.

384." Schæf. Mss. Flagellum, Lat. Taurea, Geop. 14, 25. Ὁ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος. Cf. Artemid. 1, 70. * "Ταυραία, Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss.] Ταύριος, idem. ["Ταυρίαι, sc. πλῆγαι, Taurina flagra, Athan. 1, 658." Kall. Mss.] Item Ταύριον ὕδωρ Soph. vocavit Aquam Tauri fluvii in agro Trœzenis, cui vicinam esse dicit κρήνην ὑόεσσαν. Idem et Hes. tradit, qui tamen ex eo affert non ταύριον ὕδωρ, sed ταύρειον πόμα, per diphthongum scribens: fluvium autem vocans Αἰγείταυρον, non Ταῦρον cum Eust. ["Vide Athen. 122. et Brunck. Fr. 2. e Sophoclis Ægeo." Schw. Mss.] AT Ταυρία, ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος, ut Idem annotat, i. e. Festum in honorem Neptuni celebrari solitum. ["Cattier. Gazoph. 44." Schæf. Mss. * "Ταύριον, Lychnis coronaria, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss. * "Ταυριανὸς, Cattier. Gazoph. 47." Schæf. Mss. Cf. Ζυγιανός. * Ταυριάριοι, Gl. Pilæ.]

Ταυρικὸς, Tauricus, Pertinens ad Taurum, Tauros. Possessivum nomen, derivatum tam a Tauro fluvio aut monte, quam Tauris populis. Lat. etiam utuntur eo, cum Tauricam gentem vocant ipsos Tauros. Scythiæ enim populi quidam sunt DICTI Ταῦροι, ["ad Diod. S. 1, 210." Schæf. Mss.] AT Ταυρίσκοι ap. Strab. Populi Norici. ["Ταυρικὸς, Eur. Iph. T. 1454." Schæf. Mss.]

Ταυρίδιον, τὸ, Parvus taurus, Taurus pusillus, Suid.

Ταυρὼ, οῦς, ἡ, dicitur ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις, Diana Taurica s. quæ a Tauris colebatur: quæ et Ταυροπόλος.

Ταυρηδὸν, In modum tauri, Lucian. (3, 586.) T. ἐπιβλέπω, Torve intueor in modum tauri: quo modo et ap. J. Poll. T. ὑποβλέπειν. Similiter Aristoph. B. (804.) de Æschylo, Ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. Et alibi ταυρηδὸν ὁρᾷς, Torvum aspicis, In modum tauri: ut et Nicand. Ἀ. (222.) dixit λοξαῖς κόραις ταυρώδεα λεύσσων: solent enim tauri torvum tueri. ["Boiss. Philostr. 499. Wyttenb. Ep. Cr. 46. Alciphr. 278." Schæf. Mss. "Eunap. 97. Ælian. H.A. 383. Nicander Ἀ. 495." Wakef. Mss. * "Ταυρίνδα, Valck. Phœn. p. 439." Schæf. Mss.]

Ταυριάω, Taurio, Taurum appeto. Dicitur vacca ταυριᾷν, cum taurum s. marem appetit, ut sus καπρᾷν, cum κάπρον appetit, et equa ἱππομανεῖν, cum insano desiderio cum mare coëundi rapitur. Ajunt et ipsos tauros dici ταυριᾷν, cum desiderio coitus concitantur, ac insano impetu in venerem rapiuntur. ITEM Ταυράω pro ταυριάω legitur, ut καπράω pro καπριάω. Affertur enim ex Aristot. H. A. 6, (18.) Ταυρῶσιν αἱ βόες, Vaccæ tauriunt.

Ταυρόω, Taurum facio, In taurum converto, Taurina natura induo. Unde ap. Hes. Ταύρωσον, ταῦρον ποίησον. Pass. Ταυροῦμαι, Taurus fio, In taurum vertor, Taurinam naturam induo, Eur. Med. (92.) Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ· Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν. Ubi Schol. exp. ἀγριουμένην, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ὀργίλον ἐπιδεικνύουσαν, s. ὡς ταῦρος θυμικὸν καὶ φοβερὸν ὁρῶσαν καὶ ἄστοργον, οὐχὶ μητρικόν. Et sic ταυροῦσθαι esset Taurinas iras concipere, Tauri in modum ira efferari. Nam id animal est θυμικώτατον, maximeque ἐρεθίζεται καὶ διαθηριοῦται ὑπὸ τοῦ φοινικοῦ χρώματος: quamobrem et φυλάττονται ταύροις ὀφθῆναι οἱ φοινικίδας ἔχοντες, ut scribit Plut. [7, 305. "Dawes. M. Cr. 260." Schæf. Mss. * Ταυρωτὸς, unde] Ἀταύρωτος, Quæ taurum nondum admisit. Quod dupliciter intelligi potest, vel de vacca juvenca, adhuc a tauro intacta, vel de puella virilem ταῦρον nondum experta. In qua signif. posteriore usurpavit Aristoph. fem. ἀταυρώτη pro ἀταύρωτος, Λ. (217.) Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον. Q. l. Suidas citat, et exp. ἁγνὴ, ἄμικτος, ἄζευκτος γάμου, s. ἀζυγής: subjungens, ταῦρος γὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός: vel, ἐπειδὴ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς. Sed prior ratio magis consentanea est. [Æsch. Ag. 252. "Ad Anton. Lib. 267. Verh., Valck. Anim. ad Ammon. 41. Ἀταυρώτη, Porson. Med. p. 64. Lobeck. Aj. p. 242. Brunck. Aristoph. 2, 51. * Ἀταυρωτεί, Lobeck. l. c. * Ταυρωτικὸς, Meurs. ad Lycophr. p. 1204." Schæf. Mss.] Ἀποταυρόω, i. q. simplex

A ταυρόω. Et Pass. Ἀποταυροῦμαι, Taurinas iras concipio, Tauri in modum efferor et exasperor, Eur. Med. (188.) τοκάδος δέργμα λεαίνης Ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις Μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ, Schol. Οὕτως εἰς ἡμᾶς ἀποβλέπει ὀργίλως ὡς λέαινα ὀργισθεῖσα τῶν τέκνων αὐτῆς: vel ταυρηδὸν προσβλέπει, ταυρώδεα ἐπιβλέπει, Taurinis oculis torvum intuetur. ["Brunck. ad Eur. Med. 92. Dawes. M. Cr. 261." Schæf. Mss.]

[* "Ἀναταυρίζεσθαι, corrupte pro ἀντερίζεσθαι. Schol. Lucian. 6, 249. e rec. Cod. Ven. exhibet ἀναταυρίζεσθαι, pro quo S. Germ. ἀντερίζεσθαι. Alius Cod. habet ἀναταιρίζεσθαι. Legitur tamen in Suid. 3, 9. Παλιμβαλὴς, ὁ * ἀνάταυρα πεσὼν, Qui retro cecidit." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

ΤΑΧΥΣ, Pernix, Celer, Velox, Il. Σ. (69.) ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα, Celerem Achillem: quem alibi πόδας ὠκὺν Ἀχιλλέα vocat. Aristot. Rhet. 1. Καὶ ὁ ταχὺς,
B ἰσχυρός ἐστιν· ὁ γὰρ δυνάμενος ῥιπτεῖν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω, δρομικός. Rursum Il. Γ. (26.) αἴπερ ἂν αὐτὸν Σεύωνται ταχέες κύνες, Pernices canes. Et ταχεῖς τριήρεις, Thuc. 6, (43.) p. 212. et Dem. Philipp. 1. Celeres triremes: quales sunt et celoces. Item et pedes ταχεῖς dicuntur Qui agiles et citi sunt, Il. Θ. (339.) Ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθὼς, Od. N. (261.) Ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσι, Il. Π. 186. περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν, Celerem et velocem in cursu. Ubi nota jungi cum verbo περιθέειν, ut sit, Celerem et agilem in cursu. Sic et Thuc. cum infin. 1. Ὄντες καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, Non celeres ad adeunda bella. Nisi malis, Præcipites in suscipiendis bellis. Nam accipitur ταχὺς interdum pro Præceps, Præproperus, Nimium festinans, ut ap. Aristot. Eth. 6, 7. Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν· εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Et rursum ap. Thuc. 1, (132.) Μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων
C βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον, Præcipitanter statuere quidquam de viro Spartiata, sine indubitatis signis atque argumentis. Horat. quoque dixit Irasci celer, et Celer excipere aprum: Græcos imitatus. Eadem signif. accipitur et ap. Sophocl. in Plut. Artax. (28.) Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ, Præceps et nimis subita persuasio, Nimia credulitas. || Item ταχὺς dicitur Qui est ingenio celer, s. Qui acri est ingenio, Aristot. de Memoria, Καθάπερ οἱ λίαν ταχεῖς ἢ λίαν βραδεῖς. Bud. "Διαταχέων, et Διατάχους, Celeriter, "Cito. Ambo ap. Suidam, prius vero ap. Plat. "Apol. Socr. Apud Hes. autem scriptum διατάχως, expositumque itidem συντόμως: sed id "suspectius est. At superiora sunt qui divisim "etiam scribant, sc. διὰ ταχέων et διὰ τάχους, ut vi"debis T. 3, c. 1275." ["Διατάχους, Διαταχέων, ad Anton. Lib. 41. Verh. Διατάχους, ad Dionys. H. 1, 345. Διαταχέων, ad 1, 206. 209. 320. * Διαταχέως, ad Phalar. 256. 258. Apollod. 271." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 1.]

D COMPAR. Ταχύτερος, Pernicior, Celerior, Velocior, Aristot. de Mundo. Unde ADV. Ταχύτερον, Celerius, Citius, Properantius, ["Herod. 9, 101. Ταχύτερον τὴν πρόσοδον ἐποιεῦντο, Citatiore gradu in hostem iverunt." Schw. Mss.] SUPERL. Ταχύτατος, Celerrimus, Citissimus, Velocissimus: unde ADV. Ταχύτατα, Celerrime, Citissime. Verum hi regulares comparativi et superl. non tam usitati sunt quam irregulares. Nam pro ταχύτερος quidem DICITUR Ταχίων, Celerior, Velocior, Citior, ut βραδίων pro βραδύτερος, et βραχίων pro βραχύτερος. NECNON Θάσσων, SIVE Θάττων pro eod., Il. O. (569.) Ἀντίλοχ', οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι, Qui pedum pernicitate te superet. Ubi etiam nota additum dat., ut ap. Latinos quoque additur, veluti cum dicunt Pedibus celer, Jaculo celer, Metu celer. Sine dat., Il. N. (819.) Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους, Accipitres pernicitate superare. Θάττων autem Atticum est, eoque usi sunt Plato et Xen.

(Σ. 2, 22.) At pro Ταχύτατος DICITUR Τάχιστος, A Celerrimus, Velocissimus, Maxima præditus velocitate s. celeritate. UNDE Τὴν ταχίστην elleipticωs usurpatur pro adv. τάχιστα, i. e. Quamcitissime, Quamcelerrime, Quanta fieri potest maxima celeritate, Primo quoque tempore, Quamprimum, Dem. Ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, Ut primo quoque tempore legati proficiscerentur. Sic Herodian. 3, (12, 14.) Ἀγγεῖλαι τῷ Πλαυτιανῷ ἥκειν τὴν ταχίστην, Acceleret et adsit quamprimum: 2, (7, 5.) Βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην ἠξίουν.

[" Ταχὺς, Wakef. Herc. F. 161. Eum. 181. ad Lucian. 2, 65. Lobeck. Aj. p. 257. Heyn. Hom. 7, 667. 8, 621. Conf. c. τραχὺς, Tzsch. ad Strab. 5. p. 700. De navi, ad Charit. 317. Pro ταχέως, Heyn. Hom. 5, 485. 6, 156. 7, 33. T. ἐπὶ, περί τι, ad Dionys. H. 1, 262. Ἐκ ταχείας, Brunck. Trach. 395. Wakef. ibid. Διὰ ταχέων, ad Phalar. 256. Dionys. H. 2, 904. Heyn. ad Apollod. 51. Herod. 755. Compar., ad Herod. 336. Superl., ad 102. Τάχιον, Prius, Ante, Orell. ad Nic. Suppl. 63. Τὴν ταχίστην, B Jacobs. Anim. 230. Plut. Mor. 1, 46. Τηνταχίστην, ad Diod. S. 2, 498. Θάσσων, Valck. Diatr. 107. Monthly Review Aug. 1799. p. 442. Θάσσων, Θάττων, Thom. M. 436. 779. Θᾶσσον, Θᾶττον, ibid. Phryn. Ecl. 26. Θᾶττον, ad Mœr. 364. ad Herodian. Philet. 436. Jacobs. Anth. 8, 129. Mox, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 44. Pro μᾶλλον, Orell. Suppl. ad Nic. p. 8. 50. Xen. K. Π. 5, 1, 8. Schneid. ad Xen. Pol. 176. Pro πρότερον, Kuhn. ad Diog. L. 511. Orell. l. c. p. 8. Θᾶττον ἢ βάδην, Abresch. Lectt. Aristæn. 257. Οὐ θᾶττον —; Toup. Opusc. 1, 22. Θᾶσσον λόγου, Valck. Hipp. p. 289. Ὡς θᾶττον, Polyb. 1, 163. 222. 274. 408. 2, 440. Ἦν θᾶττον, Schneid. ad Xen. K. Π. 182. Ὅταν θᾶττον, Aristot. H. A. 258, 259. 308. 414. 429. Schn. Θᾶττον ἢ, Boiss. Philostr. 390. Θᾶττον νοήματος, Villois. ad Long. 229. Ταχίων, Monthly Review l. c. Lucill. 11. ad Lucian. 3, 573. Ταχίον, ad Mœr. 364. ad Herodian. Philet. 436. ad Phalar. 208. Τὸ τάχιστον, Duker. Præf. Thuc. p. 10." Schæf. Mss. Διαταχέων, C ad Greg. Cor. 795. Plut. Timol. 18. Διὰ ταχέως, Lobeck. Phryn. 48. Ταχὺς et τραχὺς conf., ad Greg. Cor. 561. " Ταχεῖα διήγησις, eadem quæ σύντομος, Brevis et paucis absoluta narratio, Aristot. Rhet. 3, 16. ut Lucian. de Hist. Conscr. 59. ἔπαινοι καὶ ψόγοι ταχεῖς, Breves, Paucorum verborum vituperationes vel laudes. Ibi τὸ διατριβὴν ποιεῖν opponit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Ταχύγαμος, unde * " Ταχυγαμία, Syncell. p. 84. D." Schæf. Mss.]

Ταχύγηρος, Cito senescens: unde ap. Hippocr. ταχύγηρα. Alioqui et ταχύγηρως scribi posse videtur. [* Ταχυγόνος, Theophr. C. Pl. 4, 3, 6. Ταχυγονώτερα τὰ παλαιότερα σπέρματα. * Ταχυγονία, Aristot. H. A. 6, 37. al. ταχυτής.] Ταχύγουνος, Velocia genua habens, i. e. Celer, Velox, Pedibus celer, ταχύπους, πόδας ὠκὺς, ποσὶν ταχὺς, [" Nonn. Jo. 1, 188." Wakef. Mss. " Voss Myth. Br. 1, 155." Schæf. Mss. * " Ταχυδιάνοιος, Hes. v. Λειόμενος." Wakef. Mss.] Ταχυδρόμος, Qui velociter currit, D [" Æsop. Fab. 140. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. " Diod. S. 2, 640. Ruhnk. Ep. Cr. 277." Schæf. Mss. * " Ταχυδρόμως, Hes." Wakef. Mss.] Ταχυδρομέω, Velociter curro: ταχυδρομοῦντα ζῶα, Greg. Naz. de Homine, ut λαγωὸς, δορκὰς, ἔλαφος, ὕαινα, et similia alia. [* Ταχυδρομία, Aristot. Probl.] Ταχυεργὴς, Celer in opere aliquo, Acer, ὀξὺς, aut etiam Promtus manu. Bud. ex App. de Cæsaris percussoribus, (B. C. 3, 19.) Πρὸς ἄνδρας ταχυεργεῖς τε καὶ φόνου πλήρεις καὶ ἐπ' ἐμὲ συνομωμοσμένους: verba Antonii ad Octavium. [* "Ταχυεργῶς, Brevi tempore, Inc. αἰ. Suid. v. Καινοπρεπές." Schleusn. Mss. * Ταχυεργὸς, Appian. B. C. 2, 120. de Rebus Pun. 47. Polemon Phys. 1, 6. " Crus. ad Suet. 91." Schæf. Mss.] Ταχυεργία, ἡ, Celeritas quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, Celeritas rei conficiendæ, ap. Eund. (de Reb. Pun. 33. B. C. 1, 112.) teste Bud. Utitur et Xen. K. Π. 7, (1, 10.) dicens, Νῦν ὁρᾷς ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας. [* " Ταχυλόγος, Polemo 225. Hes. * Ταχυμάχης, Hes." Wakef. Mss.] Ταχύμηνις, Irasci celer, ut Horat. loquitur, i. e. Pronus et præceps in iram, Iracundus, Qui cito irascitur, Epigr. [* " Ταχυμήτης, Hes. v. Ἀργιμήτης." Wakef. Mss.] Ταχύμητις, Celer in capiendo consilio, Qui cito deliberat, Nonn. [" Jo. 1, 184." Wakef. Mss. * " Ταχύμοιρος, Schol. Il. O. 441." Schæf. Mss. * Ταχυναύτης, unde] Ταχυναυτέω, Celeriter navigo, Utor navibus ταχείαις. Suid. exp. ταχέως πλέω. Æschin. (67.) Νεῶν ταχυναυτουσῶν πληρώματα. Itidem ταχυναυτοῦν σκάφος, ap. Plut. Pericle. Ajunt vero ταχυναυτοῦσαν ναῦν s. ταχυναυτοῦν πλοῖον esse quam Lat. Actuariam navem vocant: ap. quos et Celoces a velocitate denominari putantur. [Polyb. 1, 23, 8. 26, 10. 46, 10. 16, 4, 4. Lucian. 5. p. 262. σκάφος ταχυναυτοῦν. " Boiss. Philostr. 534. Musgr. Iph. T. 426. Diod. S. 2, 440. Bergler. ad Alciphr. 43. ad Charit. 269." Schæf. Mss. * Ταχύπλοος, unde] Ταχυπλοέω, i. q. ταχυναυτέω, Polyb. 3, (95, 6.) p. 58. Προαπέστειλε κατασκεψομένας δύο ναῦς ταχυπλοούσας Μασσαλιωτικάς: loquens de speculatoriis navibus, quæ inde κατασκοπικαὶ nominabantur: et πρωτόπλοι, ex eo quod prænavigabant. [" Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. * Ταχυπλοΐα, J. Poll. 1. p. 74. * " Ταχυποιὸς, Heyn. Hom. 7, 355." Schæf. Mss.] Ταχύποτμος, Qui subito moritur, celeriter moriturus est: ὥρη, Nonn. (Jo. 95.) Hora cito allatura mortem. [* " Ταχύῤῥοος, Hes. * Ταχυστροφάλιγξ, Nonn. D. 45, 273. Jo. 6, 43." Wakef. Mss. * Ταχύφνος, Hippocr. 864. Schneidero susp.: leg. * Ταχυφυής. * Ταχύφωνος, Adamant. Phys. 221. Sylb., Polemon 2, 13. * Ταχυχειλὴς, Anal. 1, 220. αὐλοὶ ταχυχειλεῖς, Labia celeriter percurrentes tibiæ; sed Reisk. legere vult * παχυχειλεῖς, Crassis ligulis, labiis. " Jacobs. Anth. 7, 58. ad Charit. 217." Schæf. Mss.]

Ταχὺ ET Ταχέως, Velociter, Celeriter, Properanter, Cito. Aristoph. N. (647.) Ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν, Cito rhythmica discere possis, Plut. Pericle (13.) Ἀγαθάρχου τοῦ ζωγράφου μέγα φρονοῦντος ἐπὶ τῷ ταχὺ καὶ ῥᾳδίως τὰ ζῶα ποιεῖν, Xen. Ἑλλ. 7, (2, 22.) Τὰ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον. Sic et in hoc alicujus Anonymi loco, Πέμψω δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ταχέως, Mittam vero et reliqua primo quoque tempore; vel etiam Propediem, Brevi. Item μάλα ταχέως s. μάλα ταχὺ, Quamcelerrime, Summa cum celeritate, festinatione. [" Ταχὺ, Jacobs. Anim. 187. Plato Phædro 280. Longus p. 7. Vill., Valck. Diatr. 171. Conf. c. ταχέως, Schneid. Anab. 97. Ταχὺ καὶ ταχέως, Aristoph. Ἐκκλ. 1175. Ταχέως, ad Charit. 243. Thom. M. 835. Ἐπεὶ τ., ad Charit. p. 4. Ἐπειδὴ τ., Diod. S. 2, 457." Schæf. Mss.] Compar. Ταχύτερον, Citius, Celerius, Velocius. Superl. Ταχύτατα, Celerrime, Citissime, Velocissime. Qui tamen, licet regulares sint, irregularibus minus sunt usitati. Siquidem pro ταχύτερον DICITUR Τάχιον ET Θᾶσσον SIVE Θᾶττον, [de quo vide in Ταχύς:] pro ταχύτατα autem USURPATUR Τάχιστα. Ac priore quidem compar. τάχιον usi sunt cum alii, tum Plut. Fabio (12.) Τάχιον μὲν ἢ ἐγὼ προσεδόκων, βράδιον δ' ἢ αὐτὸς ἔσπευδε Μινούκιος ἑαυτὸν ἀπολώλεκε. Item Alex. Aphr. Probl. Τάχιον πολιοῦνται, Citius canescunt, Celerius cani eis per tempora sparguntur. Probatur et Luciano in Solœcista: at Phrynichus θᾶττον potius pro eo usurpandum ait: quo usus est Xen. K. Π. 5, (1, 8.) Θᾶττον ἀπῆλθες ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ ὁ ἔρως πέφυκε συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον. Synes. Ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοι θᾶττον ἢ λόγος, Citius quam dici potest. Item, Ὅταν θᾶττον φθέγγηται, Cumprimum vocem emiserit, Plato. Altero autem θᾶσσον, quod communis linguæ est, utitur Hom. Il. B. (440.) dicens, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. Utitur et Od. Π. (130.) nec non Hesiod. Ἀ. (95.) simpliciter pro Cito, Propere, Ilico, Protinus, Statim. Rursum ex Od. O. (201.) affertur θᾶσσον ἱκέσθαι, pro Properare. Superl. autem τάχιστα usitatus tam ap. Poëtas quam prosæ Scriptores. Il. Δ. (193.) Ταλθύβι', ὄττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, Quamcelerrime, Quamcitissime. Xen. quoque dicit ὅτι τάχιστα itidem pro Quamvelocissime,

Festinantissime, Quanta fieri potest maxima celeritate: quo sensu Ἑλλ. 6, (3, 4.) dicit Ἧι δυνατὸν τάχιστα. Sic et ὡς τάχιστα dicitur itidem pro Quammaturrime, Primo quoque tempore. Apud Xen. autem legi ajunt ὡς τάχιστα, sequente εὐθύ. Aristoph. vero B. (118.) φράζε τῶν ὁδῶν Ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς ᾅδου κάτω, Qua via quamcitissime ad inferos descendere queamus. Item ἐπειδὴ τάχιστα, s. ἐπειδὰν τάχιστα, dicitur pro Ubi primum, Simulatque, Simulac. [" Τάχιον, Phryn. Ecl. 26. 36. (77. Lob.) Thom. M. 436. Diod. S. 1, 628. Τάχιστα, ὡς τ., ὅσον τ., ὅτι τ., Valck. Hipp. p. 221. Soph. Œd. T. 1341. 1410. 1429. C. 1416. Ὡς τ., Eur. Rhes. 70. Jacobs. Anim. 186. Cattier. Gazoph. 92. Wakef. S. Cr. 4, 239. Ὡς — τάχιστα, Reiz. Præf. ad Herod. p. x. Ὅσον τ., Eur. Rhes. 672. Ὅτι τ., Thom. M. 161. 835. Ὀττιτάχιστα, ad Charit. 354. Ὅτι τ., Heyn. Hom. 4, 595. Ὅπως τ., Stanl. Eum. 19. ad Diod. S. 1, 388. Ἐπὰν τ., 521. Wakef. S. Cr. 4, 240. Brunck. Aristoph. 1, 142. Schneid. Anab. 348. Ἐπεὶ τ., Xen. Mem. 1, 2, 47. Γενομένης τάχιστα τῆς νυκτὸς, Plut. T. 5. p. 292. Hutt. * Ταχιστὶ, Heyn. Hom. 7, 431. 798." Schæf. Mss.]

ITEM Τάχα dicitur pro ταχὺ s. ταχέως, Cito, Statim, Celeriter, Velociter; vel potius pro ταχέα, e quo συγκεκόφθαι putatur. Od. O. (50.) τάχα δ' ἔσσεται ἠὼς, Confestim aurora diffulgebit, Mox aurora diffundet radios suos. Item ὡς τάχα ex Eur. affertur pro Quamprimum, Quamcitissime. Qua signif. paulo ante docui ὡς τάχιστα s. ὅτι τάχιστα dici. || Signif. etiam Fortassis, Forsitan, Forsan, Forte, ἴσως. Quem usum habet ap. prosæ quoque Scriptores, non itidem in signif. præcedente. Aristot. Rhet. 1. Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ Ἴσως καὶ τὸ Τάχα, καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δὲ οὐδὲν, Plato Minoë, Καὶ ἴσως καλῶς λέγεις, τάχα δὲ ὧδε ἄμεινον εἰσόμεθα. Ubi nota in una periodo duo hæc synonyma adverbia, sc. τάχα et ἴσως. Item τάχ' ἄν ποτε, Fortassis aliquando. Et τάχα που, ut ἴσως που, vacante alterutro horum, που aut τάχα, ut annotat Bud. e quodam Gramm.: Lucian. certe dixit καὶ τάχα που pro Et fortasse. Idem Bud. ex eod. Gramm. annotat, dici etiam τάχ' ἴσως, idque ἐκ παραλλήλου, sicut et cum dicitur τάχα που. Præcedentis autem τάχα ἂν itidem pro Fortasse, hoc affert exemplum e Plat. Philebo, ubi Socrates dicenti, Μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει; respondet, τάχ' ἄν, οὐ μήν γε ἐν τῷ νῦν, Fortasse: non tamen in præsenti. Bud. || Rursum τάχα που dicitur poni etiam pro Celeriter, ταχέως: nullo tamen allato exemplo, nec nominato ullo Auctore. [" Abresch. Æsch. 2, 79. Aristoph. A. 375. 444. (1115.) Θ. 66. 853. Ἀ. 481. Jacobs. Anth. 11, 134. Duport. Gnom. Hom. 250. Heyn. Hom. 6, 519. Eur. Bacch. 538. Hipp. 182. Hec. 1245. Iph. A. 311. Hel. 459. Musgr. 1468. Herc. F. 500. Eum. 457. ad Phalar. 266. Thom. M. 835. Markl. Suppl. 551. ad Charit. 112. ad Timæi Lex. 151. et Add., Koen. ad Greg. Cor. 220(=467.) ad Od. A. 251. T. H. ad Lucian. 1, 242. ubi de ejus confusione cum τἄλλα. Mox, Aristoph. Eip. 1315. Fr. 231. Schol. ad Πλ. p. 197. Hemst. Schneid. Anab. 363. Heind. ad Plat. Phædr. 192. 236. Eur. Phœn. 906. Steinbr. Mus. Tur. 1, 290. Phalar. 34. Zeun. ad Xen. K. Π. 323. et Ind., Wyttenb. Select. 151. Plut. Mor. 1, 584. In fine positum, Philostr. 174. Boiss. T. που, Epigr. adesp. 709. Τάχ' ἄν που, Plato Phædro 282. sic τάχα δ' ἂν p. 311. Ἴσως τ., Xen. Hell. 446. (7, 1, 24.) T. ἴσως, ad Demosth. 3, 67. Taylor., Steinbr. Mus. Tur. 1, 194. Τάχα — ἴσως, Matthiæ Gramm. 690. Ταχ' ἂν— ἴσως ἂν—, Plato de LL. p. 30. Ast. Ἦ τάχα, Strato 98.: sic leg. Christod. Ecphr. 103.: Paul. Sil. 72. Epigr. adesp. 61. Jacobs. Anim. 310. T. τις τ., Paul. Sil. 3. T. ἐπειδὰν, Heind. ad Plat. Phædr. 235. Τί τάχα—, Idem ad Gorg. 65. Τάχ' ἄν, Steinbr. Mus. Tur. 1, 282. Jacobs. Exerc. 1, 45. Τάχ' οὖν, 209. Τάχα ποτὲ, ad Charit. 65." Schæf. Mss.] Ταχυτὴς, ῆτος, SIVE Ταχύτης, ητος, ἡ, Celeritas, Pernicitas, Velocitas: cui opp. βραδυτὴς, s. βραδύτης, Tarditas. Il. Ψ. (740.) Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα. Et ταχύτητι ποδῶν ap. Athen.

A 10. Pedum pernicitati. Plut. Pericle, Ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης: quæ una voce comp. dicitur ταχυεργία. Rursum properispωmenωs e Greg. Naz. affertur ταχυτῆτι et ταχυτῆτα: quam scripturam alteri præfero. [" Thom. M. 475." Schæf. Mss.]

Ταχύνω, Accelero, Propero, Festino. Xen. K. Π. 8, (5, 8.) Ταχύνειν ὅπου φθάσαι δέοι. Item cum accus. junctum reperitur, sicut Lat. Accelero, Festino, Propero. Soph. (Aj. 1403.) κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε, Cavam scrobem manibus accelerate, s. ταχέως ποιεῖτε. [Œd. T. 861. Œd. C. 219. Celeriter curro, Xen. Ἱππ. 9, 17. " Musgr. Rhes. 637. Alc. 256. Huschk. Anal. 148. Jacobs. Anth. 8, 60. Specim. p. 21. Aristoph. Fr. 239. Crinagor. 4. Toup. Opusc. 1, 497. 2, 55. De quant., Emendd. 4, 477. Intransitive, Musgr. ad Soph. 1. p. 194. Ταχύνας σπεῦσον, Lobeck. Aj. p. 398." Schæf. Mss. " Neutr., Æsch. Pers. 694. (Choëph. 658.)" Wakef. Mss. Conf. c. τραχύνω, Dionys. H. de C. VV. 308.] Ἐπιταχύνω, Accelero, Urgeo. Herodian. 2, (11, 2.) Συν-
B τόνῳ δὲ σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, Iter accelerabat et urgebat. Eadem constr. forma Plut. Pericle, Ποτίδαια ἀποστᾶσα καὶ πολιορκουμένη μᾶλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, Magis accelerabat bellum. E Thuc. vero (4, 47.) ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, pro εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ ταχύνω. Item, Ἐπιταχυνόμενος πνεύματι, pro ἐπειγόμενος, Qui vento propellitur, s. celeriter progredi cogitur. [Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 86. * Ἐπιτάχυσις, Ecphantas Stobæi p. 331.] " Συνεπιταχύνω, Una accelero, ut " συνεπισπεύδω," [Plut. 10, 179. Agide 7. * Καταταχύνω, Schol. Aristoph. Θ. 903. * " Προκαταταχύνω, Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss.] Συνταχύνω, Una accelero, simpliciter Accelero, Properare cogo, Urgeo, [" Herod. 3, 71. Τὴν ἐπιχείρησιν μὴ οὕτω συντάχυνε. Et absque accus. Festino, Ad finem propero, 1, 133. Συνταχύνει αὐτῷ ὁ βίος." Schw. Mss. * " Ὑποταχύνω, Properare cogo, Athan. 2, 541." Kall. Mss.]

Τάχος, τὸ, i. q. ταχύτης, Xen. Ἑλλ. (6, 4, 21.)
C Πολλαχοῦ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαπράττεται τὰ δέοντα, Ἱππ. (11, 12.) Ἢν δὲ ἐξεγείρας τὸν ἵππον ἡγῆται μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βράδει, Nec celeritate nimia, nec nimia tarditate, Nec celeri nimis cursu, nec nimium lento gressu. Item Il. Ψ. 518. Κέρδεσιν οὐ τάχεΐ γε παραφθάμενος Μενέλαον, Dolo, non pedum pernicitate, prævertens Menelaum. Item Plut. Camillo, Ἐχώρουν παντὶ τάχει, Quamcitissime properabant, Quanta poterant maxima celeritate festinabant. Itidem ᾗ τάχος, ap. Joseph. de Capt. Jud. pro Quamcelerrime, eod. sensu quo supra habuimus ὅτι τάχιστα, ὡς τάχιστα, ᾗ δυνατὸν τάχιστα. Pro iisd. dicitur et ὅτι τάχος, item ὡς τάχος, nec non ὅσον τάχος. Plato Epist. 7. Οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν ἐμὲ ἄγγελον αὐτὸν τῶν τοιούτων ἐλθεῖν ὅτι τάχος, Soph. (Aj. 985.) οὐχ ὅσον τάχος Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο; Non quamprimum eum huc adduces? s. Quamcitissime, Quamocyssime. Eadem signif. [Thuc. 6, 97.] Ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, Ut quisque celerrime poterat. Sic Thuc. Ὡς εἶχον τάχους, Quam potuerunt citis-
D sime, Quantum celeritate potuerunt contendere. Item ἐν τάχει (Thuc. 3, 29.) dicitur, et κατὰ τάχος, et διὰ τάχους, pro Cito, Propere, Celeriter: interdum et pro Primo quoque tempore. Soph. (Aj. 804.) ἐν τάχει μολεῖν, Properanter venire, Accelerare. Et Gal. 10 Simpl. cap. de Sudore, Ἐν τάχει παυόμενον ἐθεασάμην τὸν οἶκον, Cito, Brevi, Primo quoque tempore: pro quo perperam ibi scribitur ἐν πάχει, ut contra alibi τάχος et ταχὺς pro πάχος et παχύς. Rursum Soph. (Aj. 822.) διὰ τάχους θανεῖν, pro Repente mori. AT Διὰ ταχέων, quod idem cum hoc διὰ τάχους significat, pertinet ad ταχὺς, non ad hoc τάχος: UT ET Διὰ ταχείας, pertinet ad fem. ταχεῖα: quanquam illud in VV. LL. perperam in τάχος ponitur, huic autem novum substantivum fingitur, NIMIRUM Ταχεία, ἡ, Celeritas. ITIDEM Καταταχως in iisd. VV. LL. perperam pro κατὰ τάχος, s. καταταχος, ut κατακράτως in iisd. perperam pro κατὰ κράτος, s. κατακράτος: sic enim quidam scribere malunt. SED ET Τάχει, quod eadem VV. LL. afferunt ex Apoc. 2, itidem pro

Statim, Cito, mendosum est; nec enim ibi τάχει le- A gitur, sed ταχύ: nimirum v. 5. Ἔρχομαί σοι ταχύ: quæ verba leguntur et v. 16. At ἐν τάχει in eod. l. extat, c. 1, (1.) et 22, [6. " Ad Lucian. 2, 65. Valck. Phœn. p. 279. I. q. ταχέως, ad Charit. 253. Jacobs. Anth. 1. p. 19. 35. Musgr. Rhes. 986. Herc. F. 860. Meleager 56. 63. Even. 13. Διὰ τάχους, Diod. S. 1, 500. ad Phalar. 256. (360.) Εἰς τ. γράφειν, Phryn. Ecl. 48. Thom. M. 274. Herodian. Philet. 477. et n. Ἢι τάχος, Thom. M. 641. Ἐν τάχει, 835. Valck. Hipp. p. 240. Ἐντάχει, Duker. Præf. Thuc. p. 1. Ὡς τάχος, p. 10. Markl. Suppl. 460. Wakef. Eum. 248. Jacobs. Anim. 186. Portus Lex. Dor. v. Ὡς τ., Brunck. Soph. 3, 414. Musgr. Hipp. 491. Soph. Œd. T. 945. 1154. C. 1398. Ὡς τ., ὅσον τ., ὁττάχος, Valck. Hipp. p. 221. Ὡς τ. εἶχεν, Paus. 176. Ὡς τάχους —, ad Herod. 492. 699. 722. Wessel. Diss. Herod. 129. Ὡς εἶχε τάχους, ad Charit. 627. Dionys. H. 2, 800. Ὅσον τ., Eur. Iph. A. 1539. T. 384. 1301. El. 421. Hec. 1270. Hipp. 973. Ὅτι τ., Duker. Præf. Thuc. p. 9. Τάχει, Valck. Hipp. p. 239. B Ἐν τ., τάχει, Brunck. ad Bacch. 538. Musgr. 546. Timæi Lex. 151. et n. Κατατάχος, Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Diod. S. 2, 97. 498. 500." Schæf. Mss. Εἰς τάχος, Lobeck. Phryn. 122. Vide Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Ἰσοταχής, Pari celeritate præditus, Æque velox, [Diog. L. Epicuro 61. " Heyn. Hom. 7, 116." Schæf. Mss.] " Ἰσοταχῶς, Æque celeriter, Pari celeritate, ap. Strab." [1. p. 45. Vide et seq. " Schol. Arat. Ph. 19." Boiss. Mss. * Ἰσοταχέω, Heliod. 8. p. 406. * " Ἀνισοταχής, Philo ap. Euseb. Pr. E. 8, 13." Kall. Mss. " Philo J. 2, 637." Wakef. Mss.] Ὁμοιοταχής, idem. UNDE Ὁμοιοταχῶς, Eadem celeritate, Æque celeriter; vel potius Simili celeritate. Nam discriminis aliquid est inter ἰσοταχής et ὁμοιοταχής, itidemque inter adverbia ex illis derivata: ut patet ex his verbis Theonis, ad quem Scholia in Aratum conscripta referuntur, de stellis inerrantibus, (ad Ph. 19.) Ὁμοίως συμπεριάγονται παντὶ μέρει τοῦ οὐρανοῦ, ὁμοιοταχῶς, οὐ μὴν ἰσοταχῶς· ὁμοιοταχεῖς μὲν γάρ εἰ- C σιν ἀστέρες, οἱ τὰς ὁμοίας περιφερείας ἐν ἴσῳ ἔχοντες χρόνῳ, καὶ διανύοντες· ἰσοταχεῖς δὲ, οἱ τὰς ἴσας περιφερείας ἐν ἴσῳ χρόνῳ ἔχοντες καὶ κινούμενοι· ὁμοιοταχῶς γὰρ κινοῦνται οἱ ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ, τοῖς ἐπὶ τοῦ πόλου κινουμένοις, [al. κειμένοις,] οὐ μὴν καὶ ἰσοταχῶς: Simili quidem, at non pari s. æquali velocitate. Amplior enim est meridiana cœli plaga qaam septentrionalis, atque eam ob rem stellæ, quæ sunt in meridiana parte, vertuntur quidem simili celeritate, at non æquali iis quæ septentrionem versus sunt. ITEM ET Ὁμοταχῶς pro ὁμοιοταχῶς affertur, i. e. Simili velocitate: [et * Ὁμοταχής, Strabo 2. p. 155. 170. Affertur et * Ὁμόταχος, ex Heliod. 10. p. 499.]

Ταχινός, Celer, Velox, i. q. ταχύς, sed magis Poëticum: unde ap. Hes. Ταχινοί, γοργοί: ap. Suid. autem cum diphthongo LEGITUR Ταχεινός, ὁ ὀξὺς, ὁ ταχύς: in vulgatis quidem Edd., non itidem vero in Cod. Ms.: et merito; nec enim producitur media syllaba, sed corripitur. Utitur autem eo vocab. Aristoph. ταχινὰ γὰρ ἅρματα, Celeres enim currus. D Sed legitur et ap. Petrum Apost. 2 Epist. 1, (14.) Εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου, Cum sciam brevi futurum ut deponam hoc tabernaculum meum: pro quo ταχινὸς perperam in VV. LL. SCRIBITUR Ταχυνός. AT Ταχίνης Hesychio λαγωὸς, ἢ ἔλαφος: sunt enim ea duo animalia e genere τῶν ταχυδρόμων: [" Jacobs. Anth. 9, 6. (ταχίνου πτωκός.)" Schæf. Mss. Cf. Ælian. H. A. 7, 47. Ταχινὸς, Callim. H. in Del. 95. Schleusn. Lex. V. T. " Ταχινώτερον, Tzetz. Ep. 1. p. 267." Elberling. Mss.]

Καταταχέω, Celeritate vinco et anteverto, Polyb. 3, (16, 4.) Ἔσπευδον ἀσφαλίσασθαι τὰ πρὸς ἕω τῆς Ἰταλίας, πεπεισμένοι καταταχήσειν: paulo inferius, Κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας, ἐξελὼν τὴν Ζακανθαίων πόλιν, i. e. ἔφθη ἐξελών. Hæc Bud. 1080., ubi vide et alia duo exempla, unum ejusd. Polybii, alterum Diodori, passive usurpantis. [" Toup. Opusc. 1, 215. ad Diod. S. 1, 698. 2, 68. 135. 312. 436. 442. 454." Schæf. Mss.]

[* Ταχίζω, Festino, Inc. Hab. 3, 18. ταχίσας κατεπαύσατο.]

[* ΤΑΩ'Σ, ὠ, ταῶς, ῶ, * ταὼν, ῶνος, ὁ, Pavo, Pavus, Athen. 397. 655. Attice ταὧς, Athen. l. c. Ταὼν, Aristot. H. A. 1, 1. ubi Codd. ταώς: τοῖς ταῷς, τῷ ταῷ, Idem de Incessu Anim. c. 10.: οἱ ταῷ, H. A. 6, 9. ubi Cod. οἱ ταόνες. Ταῶνες, Opp. K. 2, 589. " Ταὼς, Brunck. Aristoph. 2, 256. 3, 60. (Ὀρν. 102. 270. Ἀ. 63. Kuster. 191. Boiss. Philostr. 578. Schneid. ad Aristot. H. A. 439. Steph. Dial. 17. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 243. 271. Toup. Opusc. 1, 389. ad Lucian. 1, 247. Ταῶνες Μηδικοὶ, Wakef. S. Cr. 4, 9." Schæf. Mss. Ταὼς, Schleusn. Lex. V. T. Eust. Il. B. p. 261, 53. 262, 6. 397, 7. Ταὼν, ibid. Aristoph. Ὄρν. 885. Dio Cass. 1244, 10. Pavo piscis, Philostr. 3, 1. Ταῶν, Attice, Arcadius p. 94. * Ταώνιος, Pavonius, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

" TE particula copulativa enclitica, eum usum in " fine vocabulorum præstans, quem vocula Que ap. " Latinos: estque usitata ap. utrosque Scriptores. " Il. A. (37.) Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις, " Σμινθεῦ. Alicubi duo verba ponuntur, quorum " utrumque adjunctam habet hanc voculam: ut, " Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. " Invenitur et densior hujus particulæ adjunctio cum " nominibus: ut initio Bœotiæ, Ἀρκεσίλαός τε Προθήνωρ τε, Κλόνιός τε: et uno versu interjecto, " Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν. Sæpe " etiam τε sequente καὶ, (ubi vacare dici potest τε,) " ut, Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί: sic, " Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Et in " copulatione verborum, ut Il. Ω. (558.) Αὐτόν τε " ζώειν καὶ ὁρᾷν φάος ἠελίοιο. Sic autem et in so- " luta oratione dicitur ζῇ τε καὶ εὖ ἔχει: item, καλός " τε καὶ ἀγαθός. Xen. Ὑπηρέτην ἑκόντα τε καὶ εὔνουν. " Sed usum hujus vocabuli ipsemet e quolibet Scri- " ptore discere poteris. In VV. LL. annotatur, τε " ap. Thuc. inveniri positum post tertiam vocem: " item τε bis in eod. membro ap. Eundem. Legitur " τε et sequente δή: ut ἄλλα τε δὴ ap. Dem.

" Particula hæc τε frequenter etiam otiosa est, non " solum cum præcedit τε et sequitur καὶ, interjectis " quibusdam, (ut in versu illo, Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεὺς, et in sequentibus locis,) " sed etiam cum dicitur δέ τε, vel καί τε, pro δὲ vel " καί. Eodem in loco utrumque pleonasmum hujus " particulæ habemus, Il. X. (30.) Λαμπρότατος μὲν " ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρει " πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Sic Il. Σ. (309.) " Ξυνὸς ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. Possumus " autem dicere, esse has duas particulas positas ἐκ " παραλλήλου. Vacat alioqui particula hæc τε et " cum aliis particulis: veluti cum dicitur ῥά τε pro " ῥά: et ὅστε pro ὅς: et τίς τε pro τίς: ut Il. A. " initio, Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; " ubi non solum τε, sed ἄρ quoque vacare dici potest. " Apud eund. Poëtam legimus Il. P. (132.) Αἴας δ' " ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, σάκος εὐρὺ καλύψας, Εἱστήκει ὥς τις " τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, Ὧι ῥά τε νήπι' ἄγοντι " συναντήσονται ἐν ὕλῃ Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε " σθένεϊ βλεμεαίνει, Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται " ὄσσε καλύπτων: qui locus habet multa pleonasmi " particulæ hujus exempla; nam in unoquoque pri- " morum versuum redundat, sicut δὲ in ultimo. In " soluta etiam oratione abundat hæc particula in ἐφ' " ᾧτε, et aliis. Dicitur quidem et in οἷόν τε abun- " dare et in ὥστε: sed considerandum est, οἷόν τε " adjuncta hac particula aliud quidpiam significare " quam οἷον: at ὡς invenitur alicubi idem valens " quod ὥστε."

[" Te, ad Charit. 419. 605. 724. Markl. Suppl. 205. Iph. p. 154. Wakef. Herc. F. 1305. 1319. Abresch. Æsch. 2, 100. 106. Jacobs. Anth. 7, 27. Heyn. Hom. 4, 74. 7, 656. 8, 596. Beck. ad Eur. Hec. 1279. Pro ἢ, Markl. Suppl. 689. Heyn. Hom. 4, 251. 458. Abund., Dawes. M. Cr. 480. Diod. S. 1. p. 441, 98. ad p. 677. Apoll. Rh. 2, 58. Bast

Lettre 74. Scheller. Præf. ad Ælian. p. xxii. Reiz. Acc. 27. De sede, ad Charit. 725. 750. 753. 781. Markl. Iph. p. 254. 313. 370." Wakef. Ion. 987. 1107. Phil. 1314. (errat.) Luzac. Exerc. 74. 98. Simmias Alis, Gronov. ad Herod. p. 99. Wessel., Hermann. ad Hec. 77. Præf. lxiv. Jacobs. Anth. 8, 165. 9, 200. Monthly Review Jan. 1799. p. 92. 99. Apr. p. 433. Philipp. 16. Porson. Med. p. 60. Brunck. Aristoph. 2, 147. 3, 83. ad Poët. Gnom. 312. Plato Phædr. 286. 324. 352. Heind. Dawes. M. Cr. 233. Pierson. Veris. 28. ad Diod. S. 1, 118. 372. 385. Bernard. Reliq. 42. Heyn. Hom. 8, 730. De ejus sede post præp., Brunck. Aristoph. 3, 46. (ad Diod. S. 2, 363.) Porson. Or. 887.:—'Copula enclitica (τε) nunquam ap. vett. Græcos, opinor, præp. sequitur, nisi ea sententiæ membrum inchoat. Potuit igitur Atheniensis dicere, ἔν τε πόλεος ἀρχαῖς vel ἐν πόλεός τ' ἀρχαῖς, non πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖς.' Herod. 4, 71. De sede τοῦ τε in verss. jamb. et troch., Porson. Hec. p. xvi. Ed. 2. Τε et δὲ conf., Heyn. Hom. 5, 336. 6, 245. 250. 328. Wakef. Herc. F. 14. B 183. Alc. 606. 959. 1062. 1184. Trach. 285. 333. 517. Phil. 441. 633. 1267. 1428. Eum. 385. 471. 478. Abresch. Æsch. 2, 17. 46. 74. Jacobs. Anim. 83. T. H. ad Plutum p. 3. Boeckh. in Plat. Min. 193. Wyttenb. ad Plut. 1, 171. ad Diod. S. 1, 60. Brunck. Aj. 831. 836. 1050. Phil. 608. Med. 39. 89. Andr. 654. Τε et τι conf., Brunck. Aristoph. 1, 39. Boiss. Philostr. 417. 420. 423. 533. 613. ad Dionys. H. 2, 1199. Valck. ad Ammon. p. 12. Τε et γε conf., Wakef. Herc. F. 1412. Alc. 972. Trach. 279. 333. 337. Eum. 169. 575. 697. Abresch. Æsch. 2, 19. (sic leg. Aristoph. A. 1079. 1159.) Porson. Phœn. 1638. 1641. Boeckh. in Plat. Min. 147. T. H. ad Lucian. 1, 209. Ilgen. Hymn. 235. Brunck. ad Œd. C. 1417. Τε, γε, δὲ, conf., Brunck. Andr. 24. Τε et—ται conf., Jacobs. Anth. 11, 173. Τε cum Dorico τᾶ sæpissime conf., Koen. ad Greg. Cor. 146. I. q. αὐτίκα, τότε δὴ, Musgr. Iph. A. 151. I. q. εἰ καὶ, Abresch. Æsch. 2, 27. Pro οὐδὲ, Il. A. 604. Hoc est, Nimirum, Zeun. ad Xen. K. Π. 709. Errat, puto: certe in loco Aristoph. Brunck. bene legit γε. T' ad finem versus, non initio, Markl. Iph. p. 149. Monthly Review Febr. 1799. p. 204. Τε bonum, etsi oratione mutata, non sequitur, quod ob τε prægressum expectes, Diod. S. 1. p. 610, 78. 630, 59. 2, 264. 285. (Dionys. H. 1, 110.) Porson. Phœn. 557. Il. B. 80. Hermann. ad Hymn. p. 125. 151. Herod. 4, 90. 113. Paus. 3, 170. Plut. Alex. p. 49. Schm., Heind. ad Plat. Phædr. 355. Xen. K. 'A. 2, 5, 4. Hier. 7, 9. 8, 5. K. Π. 8, 3, 49. 8, 4, 36. Œc. 20, 28. Eur. Alc. 590. Musgr. 1078. Simon. Dial. p. 62. Idem valet in οὔτε—οὔτε—, p. 66. Τε cum accentu, Porson. Med. p. 99. Subaud., p. 60. Male loco motum ab Editoribus, Idem Or. 196. A Librariis omissum, Hec. p. 69. Ed. 2.; ante καὶ, Heyn. Hom. 6, 508. In enumeratione plurium omissum, 7, 674. Loco non suo positum, Plato Lys. p. 28. an βουλόμενός τε? Longus p. 40. Passow., Heind. ad Plat. Hipp. p. 182. Dionys. H. 4, 2135. A Librariis inepte positum, Valck. Phœn. p. 541. 544. Mitsch. H. in Cer. 185. Alieno positum loco ob metri necessitatem, Brunck. ad Hec. 455. Τε καὶ contra regulam positum, Xen. Œc. 3, 9.: sæpius repetitum, Soph. Fr. 390. De positu voculæ τε respectu adjectivi, Boeckh. ad Sim. p. xxvi.; articuli, Buttm. ad Plat. Gorg. 508. ad Dionys. H. 3, 1801. 4, 2041. Plato de LL. 161. 162. Ast. "Ότε τε, Quando utique, Clark. vertit, Heyn. Hom. 7, 199.: τήν τε, Quam scilicet, Idem vertit, ibid. 225. 266. Τε an versum ordiatur, Brunck. Aristoph. 1, 26. Bacch. 391. Andr. 766. Markl. Iph. p. 25. 346. Koppiers. Obss. 51. Valck. Phœn. p. 33. Absolute positum, ad Xen. Mem. 2, 6, 19. 4, 2, 28. Zeun. ad K. Π. 50. Præcedenti vocab. adjungendum, ut Lat. Que; hinc per cæsuram produci potest, Toup. Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton., item ad Theocr. p. 409. Νῦν τε, Nunc quoque (ut prius,) Herod. 666. ubi nullum καὶ, quo τε referri potest. Τε particip. cum verbo copulans,

A Hermann. ad Nub. p. 32. Expletivum post ἵνα, ἔνθα, adverbia loci, poni solitum, Musgr. ad Hipp. p. 276. Sæpissime invasit locum particulæ κε, Dawes. M. Cr. 186. Quomodo τοῦ τ' pronuntiandum, ut a τοῦτ' distinguatur, Reiz. ad Aristot. Pol. p. 8. Τε — δὲ —, Markl. Suppl. 97. Musgr. ib. Markl. 553. Iph. p. 351. Boeckh. in Min. p. 86. Musgr. Tro. 438. Wakef. Alc. 591. Apoll. Rh. 1, 517. Diod. S. 1. p. 610, 5. 634, 66. 647, 72. Il. E. 359. I. 519. Heind. ad Plat. Charm. 89. ad Xen. Eph. 184. Brunck. Or. 295. Καὶ — τε —, Wakef. Ion. 1219. Verh. ad Anton. Lib. 20. Καὶ — τε —, καὶ —, Xen. K. Π. 5, 5, 33. in priore membro abundat aut καὶ aut τε. Τε — καὶ, ad Xen. Mem. 3, 14, 1. 4, 1, 2. cf. 4, 2, 40. Τε — τε —, Diod. S. 2, 266. Heyn. Hom. 4, 359. ad Xen. Mem. 1, 1, 14. 1, 2, 4. 1, 3, 1. 4, 2, 28. Ὑπό τε — ὑπό τε —, Tzetz. ad Lyc. p. lxvii. Müll. Τε — ἢ —, Boeckh. ad Pind. 352. Xen. Mem. 1, 7, 3. Τε — μηδὲ, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 835., ubi contra eos disputatur, qui τε abundare censent. Οὔτε — τε, ad Xen. Mem. 1, 2, 47. Zeun. ad K. Π. p. 50. Γάρ τε, ad Charit. 783. Clark. ad. Il. A. 63. ad I. 410. Τε γὰρ, i. q. καὶ γὰρ, ad Charit. 292. Τε καὶ, ad Lucian. 1, 682. Brunck. Aristoph. 3, 118. Boiss. Philostr. 298. Heind. ad Plat. Phædr. 197. 229. ad Gorg. 46. Plato Phædro 280. Hom. H. in Merc. 289. Ilgen. p. 431. Δέ τε, Wakef. ad Mosch. 3, 23. ad Il. Σ. 485. Ἀλλά τε, Il. B. 754.: Xen. K. 'A. 5, 6, 28. leg. ὑμῖν τε — καὶ ἐμοί. Ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος, Lucian. 2, 187. ad Dionys. H. 1, 274. Il. Θ. 57. Thuc. p. 20, 4. ad Herod. 8, 105. (copula videtur simul transponenda.) Diod. S. 2, 483. Τάς τε κατὰ τὴν Αἰολίδα καὶ τὴν Ἰωνίαν. Philostr. 184. Boiss. Θείῳ τε καὶ γενναίῳ. Sequitur quod minoris est ponderis: vide 190. 228. Theocr. 10, 5.: Xen. Œc. 7, 16. Ἅ τε οἱ θεοὶ ἔφυσάν σε δύνασθαι, καὶ ὁ νόμος συνεπαινεῖ. E regula: καὶ ἃ ὁ ν. σ. Cf. Xen. Mem. 4, 2. fin.: Eur. Phœn. 94. Ἅ τ' εἶδον εἰσήκουσά τ' —. Simon. Dial. 63. Οἵτινές τε θυμοειδεῖς καὶ ἄθυμοι. C Post καὶ repete οἵτινες. Sic Homerus ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ π. Cf. Thuc. 4, 120. ad Xen. Mem. 224. Ed. Schn. 3. Plato 1, 1. p. 286, 16. Bekk. Εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν, Brunck. ad Apoll. Rh. 303. Lips., Heyn. Hom. 7, 4. Dionys. H. 4, 2114. 2135. 2277. Plene Dem. 1349, 14.: Xen. Œc. 3, 9. Τοὺς τραγῳδούς τε καὶ κωμῳδούς: f. l. καὶ τοὺς κωμ.— Xen. Hier. 1, 35.: v. Boeckh. de Metr. Pind. 255. Cf. Reisk. ad Dem. de Cor. p. 418. Harl. alt. Ὅ τε Προυσίας οἵ τε Βυζάντιοι, Polyb. 2, 124. 3, 244. 246.: Dem. 1357, 5. Τόν τ' ἐπ' Ἀστείου ἄρχοντος καὶ Ἀλκισθένους ἐνιαυτόν. Plato de LL. 363. Ast. Τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως." Schæf. Mss. Τε raro adhibetur in Libris sacris, Valck. Schol. in N. T. 1, 543. Numeralibus interpositum, Lobeck. Phryn. 410. Vide Schæf. Indd. ad Dionys. H. de C. VV. et ad Greg. Cor.]

ΤΕΓΓΩ, ξω, Tingo, Madefacio, Humecto, Mollio, Emollio: quomodo interpr. ap. Plat. de Rep. 2. Μὴ D τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γινομένων, Infamia non emolliri et a proposito dimoveri. Hes. τέγγεις, βρέχεις, σταλάζεις, πληροῖς, κλαίεις: ut peculiariter τέγγειν sit Lacrymarum guttis rigare genas: unde ἄτεγκτος. || Τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, Sudores arcet obtruditque, Gaza ap. Aristot. Probl. 2, 32. ita ut videatur legisse στέγει. ["Wakef. S. Cr. 1, 82. 2, 153. Brunck. Phil. 1456. Wakef. ibid. Trach. 848. Timæi Lex. 248. et n., Toup. Opusc. 1, 466. Valck. Hipp. p. 195. 254. Markl. Suppl. 978. Musgr. Iph. T. 225. Jacobs. Anth. 7, 311. Huschk. Anal. 272. T. πόδα, phrasis nautica, Markl. Iph. p. 404. Musgr. Iph. T. 1380. T. δάκρυα, Lobeck. Aj. p. 279." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 1044. Pind. 'O. 4. 28. *Τέγξις, Hippocr. 424, 42. Aret. 74. Τέγξις, *διάβρεξις, Erot.] Τεγκτὸς, Tinctus, Madefactus, Humectatus, Qui tingi, madefieri, et humectari potest. Aristot. Meteor. 4. Τὰ μὲν, τεγκτὰ, τὰ δὲ ἄτεγκτα· οἷον, χαλκὸς ἄτεγκτον, τηκτὸν ὄν· ἔριον δὲ καὶ γῆ, τεγκτόν· βρέχεται γάρ. Ibid., Τῶν ὑπὸ ὕδατος

τηκτῶν ἔνια ἄτεγκτα, οἷον νίτρον καὶ ἅλες· οὐδὲν γὰρ ἄλλο τεγκτὸν οὐδὲν, ὃ μὴ μαλακώτερον γίνεται βρεχόμενον· ἔνια δὲ τεγκτὰ ὄντα, οὐ τηκτά ἐστιν· οἷον ἔριον καὶ οἱ καρποί. Quibus subjungit τῶν τεγκτῶν hanc definitionem, Ἔστι δὲ τεγκτὰ μὲν ὅσα γῆς ὄντα ἔχει τοὺς πόρους μείζους τῶν τοῦ ὕδατος ὄγκων, ὄντων σκληροτέρων τοῦ ὕδατος. || Τεγκτοὺς Hes. exp. χρηστούς. Pro quo fortassis reponendum χριστοὺς, ut sit Inunctos, Illitos. Nisi forte χρηστῶν nomine intelligat Homines emolliri faciles, quique facile cedunt precibus alicujus. Nam Τέγγεσθαι eid. Hes. est εἴκειν, ἐνδιδόναι. Ἄτεγκτος, Qui tinctus et madefactus s. humectatus non est, Qui tingi, madefieri, ac humectari nequit: opp. præcedenti τεγκτὸς, quod vide. Metaphorice vero homo dicitur ἄτεγκτος, Cujus cor emolliri nequit, sed durum et rigidum permanet, flecti nescium vel verbis vel lacrymis. Soph. Œd. T. (336.) p. 166. Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; Schol. ἀσυμπαθὴς, ἀδάκρυτος, Usque adeo immitis ac illacrymabilis. Quam exp. sequendo, ἄτεγκτος referendum esset ad illud τέγγω, quod pro κλαίω accipi ait Hes. Et addendum ei hoc Synesii, Εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἄτεγκτος ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, Non magnopere futurum spondeo ut mihi a lacrymis temperem, cum ab uxore et filio avellar. Ælian. ap. Suid. Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα, πάντας ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι, Emolliri nescios et rigidos. Ubi nota copulari cum ἀτεράμων, sicut et in h. l. ap. Eund. Ἱκανὰ πείθειν καὶ δυσωπεῖν τὰς ψυχὰς τῶν μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. Copulatur et cum ἀμείλικτος, item cum ἄγροικος: ut Ælian., quem Idem citat, Ἦν δὲ ἄτεγκτος ὅδε ὁ παῖς καὶ ἀμείλικτος. Et in hoc, Ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας. Item cum στεῤῥός: ut ap. Eund., de Marco, Ἄτεγκτος ὢν καὶ στεῤῥὸς, οἷος ἅπασι τοῖς ἀνιαροῖς ἀντέχειν, ᾤχετο φερόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον. Affert et hoc cum dat. instrumentali, Ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασι: quod sic exp. ὁ μὴ βρεχόμενος, μήτε προσιέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὢν ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι, (nam proprie ἄτεγκτα dicuntur Quæ dura sunt et ejusmodi natura ut ab aqua nequeant humectari et molliri,) i. e. Qui verbis consolatoriis molliri et flecti nequit, Inconsolabilis, ut Ovid. loquitur. "Ἄτεκτος, Durus, Inflexibilis, Immobilis, ἀσυμπαθὴς, ἀδάκρυτος, a verbo τέγγω significante ὑγραίνω. Ita VV. LL.; sed perperam pro ἄτεγκτος." "Ἄγεκτον, pro Non rigatum, Durum, ἄβροχον, σκληρὸν, afferunt VV. LL. ex Epigr., dicentia esse pro ἄτεγκτον. Similiterque ap. Hes. legitur ἄγεκτοι, σκληροὶ, ἄβροχοι." [" Ἄτεγκτος, Jacobs. Anth. 6, 75. 108. Huschk. Anal. 45. 47. 84. ad Timæi Lex. 55. 157. 248." Schæf. Mss.] " Ἀνότεγκτος, Indefletus, Non deploratus, * ἀθρήνητος, Hes.: sed scr. potius ἀνάτεγκτος, q. e. ἄγαν ἄτεγκτος." Ἀτέγκτως, Ita ut molliri nequeat; proprie de iis, quæ aqua nequeunt emolliri; metaphorice vero, de homine cujus cor lacrymis aut verbis nequit flecti et molliri: quamobrem exp. et Duriter, Rigide. Apud Suid. Βιαίως δὲ καὶ ἀ. διακειμένου, nec cedente ταῖς ἱερείαις, quæ ἐπειρῶντο αὐτὸν πραΰνειν καὶ ἀντέχειν τῆς ὁρμῆς. Item ap. Eund., Λίθους τῶν ποδῶν ἐξαρτήσαντες ἔῤῥιψαν εἰς τὸ πέλαγος, ἀ. καὶ ἀφειδῶς, Nulli parcentes, nec ullius lacrymis aut verbis supplicibus emolliti. [" Jacobs. Anth. 6, 108." Schæf. Mss. "Theod. Prodr. 341." Elberling. Mss.]

[* " Ἀποτέγγω, Brunck. Œd. T. 1279." Schæf. Mss.] Διατέγγω, i. q. τέγγω, nisi quod præp. signif. aliquantum auget. Pro Irrigo affertur ex Eur. [Iph. T. 404. * " Ἐπιτέγγω, Irrigo, Anna C. 53. 878." Elberling. Mss. Theoph. Protosp. 848. Anacr. 52, 41. Philostr. V. S. 2. p. 574. Soph. 1, 268. Schæf. * Ἐπίτεγξις, ibid. Hippocr. 268, 41. * Ἐπίτεγκτος, 830. * Κατατέγγω, 639, 28. * " Περιτέγγω, Anna C. Præf. p. vi." Elberling. Mss. * Προτέγγω, Prius madefacio, Athen. 692. * " Συντέγγω, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " ΤΕΝΑΓΟΣ, τὸ, (a v. τέγγω, τὸ βρέχω, Etym. 731.) Locus palustris, Palus, Lacuna. Polyb. 4, A 42. Λίμνη καὶ τέναγος. Sic Idem alibi, et 1, 42. Τενάγεσιν ἠσφαλισμένη πόλις. Herod. 8, 129. de loco loquens, qui alias alto mari erat mersus, nunc, post singularem maris recessum, ait, Ἰδόντες οἱ βάρβαροι τέναγος γενόμενον, Videntes barbari vadosum factum esse locum." Schw. Mss.: Gl. Vadum, Lacuna. " Locus, aqua stagnante effusi maris paluster, Xen. K. Ἀ. 5, 7, 8. Ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι· τέναγος γάρ ἐστιν ἐπιπολὺ τῆς θαλάττης. Suid. Τενάγη· διάβροχοι καὶ κάθυγροι τόποι· πηλώδη πελάγη· ἢ ἰλὺς, ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι." Seager. Mss. " Bibl. Crit. 3, 2. p. 58. Toup. Opusc. 2, 213. Valck. Anim. ad Ammon. 141. Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 8, 364. 9, 54. 71." Schæf. Mss. Pind. N. 3, 43. Apoll. Rh. 4, 1237. Herod. 1, 202. Dio Cass. 217, 86. * Τεναγώδης, Gl. Vadosus, " Palustris, de loco in mari s. flumine, qui vado transiri potest, Polyb. 1, 75. 4, 42.: 10, 8. Τεναγώδης καὶ βατὴ λίμνη. Τεναγώδεις ἰχθῦς, B Pisces marini, qui in cœnosis, aut certe in vadosis locis degunt; a quibus distinguuntur πελάγια, Qui in profundo mari, Athen. 320." Schw. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 122. Bibl. Crit. 3, 2. p. 58. Toup. Opusc. 2, 213. Valck. Anim. ad Ammon. 141. ad Diod. S. 1, 172. Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 9, 71." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1264. Strabo 1. p. 85., 5. p. 373. Arrian. Exp. Alex. 91. Ind. 356. Dio Cass. 576, 23. * Τεναγίζω, de fluvio, cum decrescens limum reliquit, Plut. Lucullo 24. Strabo 1. p. 86. 87. 96. * Τεναγίτης, fem. * " Τεναγῖτις, Jacobs. Anth. 9, 71. Ruhnk. Ep. Cr. 121." Schæf. Mss. * " Τεναγόω, Xenocr. de Alim. ex Aquat. 13. p. 459. Ὁ δ' εἰς λίμνην μεθιστάμενος ἰλυώδης καὶ στεναγούμενος, corr. τεναγούμενος. Vide Cor." Schn. Lex. Suppl.]

ΤΕΓΟΣ, τὸ, Eust. a τέγγω derivari posse scribit, (quoniam sc. ὑετοῖς πρὸ τῶν ἄλλων τέγγεται, i. e., quoniam pluviis præ ceteris domus partibus madefit,) afferens tamen et aliud etymon, factum sc. τέγος esse C e στέγος, demta litera initiali: quod probabilius esse videtur. Est autem τέγος Tectum s. Tegmen domus proprie: synecdochice vero pro Tota etiam domo accipitur, ut Lat. Tectum, et στέγη rursum ap. Græcos: sicut Eur. de tota etiam domo στέγειν dixit, ὅτι ὄχλον στέγει δόμος. In priore signif. pro Tecto domus accepit Thuc., e quo Eust. 1421. h. affert l. Ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον τῷ κεράμῳ. Itidem Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Aristoph. N. (1126.) τοῦ τέγους Τὸν κέραμον χαλάζαις ξυντρίψομεν, Plut. de Deo Socr. Φεύγοντα ὑπὲρ τέγους τινὸς εἰς τοὺς γείτονας: Cons. ad Apoll. Καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ τέγους ἐτελεύτησεν. Sic Lucian. (1, 359.) Ἄφνω ἀπέθανον τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος, Obrutus tecto domus. J. Polluci τέγος est τὸ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου, quod supra contignationem domus est; Hes. στέγη et ὑπερῷον, Superior domus pars. Pro Ipsa autem domo Hom. accepit in Od. A. 333. Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο, i. e. παρὰ τὴν D παστάδα τοῦ οἴκου, Ad postes domus. Hes. quoque et Ammon. pro δῶμα accipi testantur. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 186. Ammon. 104. Valck. Anim. 178. Thom. M. 808. ad Charit. 585. 786. Markl. Iph. p. 345. Huschk. Anal. 238. Hemst. ad Plutum p. 276. Brunck. Aristoph. 3, 69. Fr. 217. Heyn. Hom. 5, 243. 373. ad Dionys. H. 3, 1550. 1808. Lupanar, Cella meretricia, Valck. ad Herod. 161. Casaub. ad Suet. 443. Toup. Opusc. 1, 63. ad Xen. Eph. 273. Vales. ad Euseb. 62. ad Justin. Mart. 44. Conclave, ad Od. A. 333. Conf. c. στέγος, Callim. 1. p. 430. ad Diod. S. 2, 68. Ὑπὲρ τέγος, ad Mœr. 271." Schæf. Mss. " Cella meretricia, Clem. Alex. 297. 524." Wakef. Mss. " Pro στέγω olim quoque pronuntiatum fuisse * Τέγω, non tantum Lat. probat v. Tego, Tegere, sed et derivatum Gr. τέγος, propr. Tectum, Domus; in usu Lupanar. De puero quodam Diogenes Cynicus interrogatus cujas esset? respondit * Τεγεάτης, (Diog. L. 6, 61.) quo significari poterat Arcas e Tegea; sed designare voluit Puerum merito-

rium e lupanari, quales ap. Maneth. 6, 533. στεγέεσσιν ἐφήμενοι αἴσχια δρῶσι: qualesque ap. Martial. (9, 60, 4.) quos primæ prostituere casæ." Valck. Schol. in N. T. 2, 239. "Τεγεάτης, ad Justin. M. 44. Valck. ad Herod. 161. *Τεγεᾶτις, Jacobs. Anth. 6, 435." Schæf. Mss.]

ITEM Τέγη ead. signif. dicitur, qua τέγος, sicut στέγη quoque et στέγος pariter dicuntur. Legitur autem hoc τέγη ap. Hes., et ab eo exp. στέγη, οἴκημα. [" Huschk. Anal. 238." Schæf. Mss.]

Αὐτόστεγος, ὁ, ἡ, Qui ipse sibi tecti loco est, Natura sua instructus tecto: Hes. ἀυτόστεγον, ἀπηρτισμένον, πλῆρες ὅσον δεῖ, Absolutum et plenum. Ὑπέρτεγος, Qui supra tectum est, ὁ ὑπεράνω τῆς στέγης, Hes.

[* Τεγίζω, unde * Προτεγίζω, e quo] Προτέγισμα, τὸ, Id quod in tecto prominet ad arcendos imbres, J. Poll. 1, (81.) c. 8. Τὸ δὲ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου, τέγος· τὰ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ προὔχοντα, ὡς καὶ τὸν ὄμβρον ἀπερύκειν, προτεγίσματα: [cf. 7, 120.]

Τέγεος, ὁ, pro τέγειος, ut τέλεος pro τέλειος, hoc e τέλος, illud e τέγος, Eust. Il. Z. 248. Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι, exponens ἀνώγεοι, ἐπὶ τέγει τοῦ οἴκου ἀναστάντες, ὑπερῷοι, πολύστεγοι, * πολυώροφοι· ἵνα μὴ διοδευομένων κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες. Indicat igitur τεγέους θαλάμους dici vel Eos qui in superiore domus parte sunt super tecto, vel Eos qui multa tecta et multas contignationes habent. Sed prior exp. verisimilior est, eamque Hes. quoque secutus est, τέγεοι θάλαμοι exponens ὑπερῷοι οἶκοι, Domunculæ in superiore ædium parte, s. sub tecto. [" Heyn. Hom. 5, 240. 243." Schæf. Mss. * " Ἐπιτέγειος, Eust. Il. 829, 5." Wakef. Mss.]

ΤΕΙΝΩ, τενῶ, Tendo; interdum et Extendo, Distendo, Intendo, Contendo: quemadmodum et Lat. verbum. Plato Tim. Ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, Animum autem ut in ejus medio collocavit, ita per totum tetendit, p. 20. mei Lex. Cic. Idem pass. voce et signif. in eod. l. Τὸν διὰ παντὸς τεταμένον πόλον dicit, quod Cic. Latine, Trajectum axem. Quibus adde hoc Philonis de Mundo, Ὄμματα πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, Oculorum acies ad summum usque æthera extenditur, Oculi ad summum usque æthera contendunt. Plato de LL. Τεταμένων εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων, Quæ in urbem usque extenduntur, vel etiam Tendunt, Pertinent: qua signif. activum quoque τείνειν accipi, paulo post docebo. Ex Aristoph. autem τείνω βιαίως pro Contendo s. Intendo vehementer. Item pugna τείνεσθαι dicitur pro Intendi, cum sc. omnes nervi in prælium intenduntur, Il. P. 543. Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, 736. ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφι Ἄγριος. || Τείνω interdum neutraliter accipitur, sicut Lat. Tendo quoque et Contendo, pro κατατείνω τὴν ὁδὸν, inquit Bud., i. e. Iter intendo. Lucian. (1, 464.) Ἀναπηδήσας οὖν ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος, Recta Babylonem contendebam. Sic (2, 763.) Ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τολοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, Recta tendebam in cœlum. Affertur et μακρὰν ἔτεινον, pro Viam longam peregerunt. Quo referendum μακρὰν τείνειν, de sermone dictum, cum sermo, veluti via aliqua, aut funis, in longum extenditur et producitur, Soph. Aj. (1040.) p. 59. Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ Φράζου τὸν ἄνδρα, Schol. μὴ ἀπότεινε λόγον μακρὰν, Ne sermonem extendas et producas in longum. Sed et locus aliquis versus alium aliquem locum τείνειν dicitur, ut et ap. Latinos, (veluti cum Plin. dicit, Tendit gula ad stomachum, is in ventrem,) pro Extendi, Porrigi s. Porrigere se, Pertinere aut Spectare ad. Aristid. Τείνουσα πόλις ἐπὶ τὸ Ἰόνιον. Itidem et ex Herod. affertur, Παρ' ἣν τὸ ὄρος τείνει, Ad quam mons pertingit. Nec non et aliæ res dicuntur τείνειν πρὸς vel εἴς τι, itidem pro Pertinere s. Spectare, Eur. (Hipp. 797.) τείνει εἰς γέροντας, Ad senes pertinet. Sic, Τείνει εἰς τροφὴν, Ad victum pertinet. Et Aristot. Eth. 10. Ἀσκεῖν δεῖ τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν βίον καὶ τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν, Quæque ad virtutem pertinent: Rhet. 1. Πρὸς

A ἀλήθειαν γὰρ τείνει ταῦτα, Ad veritatem tendunt. Et Theophr. C. Pl. 1. Πρὸς τὴν ἰδιότητα τείνει, Ad proprietatem pertinent. Quibus adde hoc Xen. (Œc. 7, 39.) Εἰ μὴ πρός σε μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα ἢ πρὸς ἐμὲ, Ad te magis pertinent et spectant quam ad me. Sed notandum, hoc τείνει εἰς vel πρὸς, interdum posse exponi Fert s. Ducit, ut cum res aliqua dicitur τείνειν πρὸς ἀρετὴν vel εὐδαιμονίαν, Ferre et ducere ad virtutem aut beatitudinem, metaph. sumta a viis; hæ enim in locum aliquem φέρουσι. || Τείνειν VV. LL. ex Eur. afferunt pro ᾄδειν μετὰ πόνου. Quod interpretari queas etiam Intenta voce canere. In Iisd. afferuntur et hæc: ex Il. (E. 262.) ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, pro ἐξάψας τὰς ἡνίας τοῦ ἅρματος. Item pro Stringo, ex Il. Γ. (372.) ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείας, i. e. ἐσφίγγετο. Alioquin et pro Extendo Hom. usurpavit hoc verbum, Il. Π. 365. ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει, i. e. ὅταν πανταχοῦ λαίλαπα ὁ ἀὴρ ἐξαπλοῖ, Veluti cum pannus aliquis extenditur, s. expanditur et explicatur.

B Pass. Τείνομαι signiff. activi sequitur, Tendor, Extendor, Distendor, Intendor, Contendor, ut videre est in Il. quibusdam paulo ante cc.: quibus adde hoc Gal. ad Gl. Τεταμέναι φλέβες, Venæ distentæ. || Exp. etiam Conor, Nitor, Omnes nervos ac vires intendo s. contendo. Bud. vero interpr. Vexo, ap. Gal. ad Gl. 2., cujus verba in Παροξύνω citavi.

Notandum vero, præt. perf. τέτακα et τέταμαι, quæque ex his formantur, originem ducere ab inus. THEM. Τάω, e quo derivantur ETIAM Τανύω ET Τιταίνω, de quibus infra dicetur: nec non inde formatum sequens verbale.

[" Τείνω, Valck. Callim. 236. ad Eur. Or. 1494. Bergler. ad Alciphr. p. 3. ad Charit. 217. ad Timæi Lex. 207. Musgr. ad Eur. Hec. 263. Hipp. 371. Iph. T. 198. Hel. 1631. Steinbr. Mus. Tur. 1, 175. Abresch. Lectt. Aristæn. 154. Toup. Opusc. 1, 470. Wolf. ad Hesiod. p. 119. ad Herod. 105. 181. Wakef. S. Cr. 2, 33. 4, 167. Lennep. Phal. 175. Brunck. Apoll. Rh. p. 20. Thom. M. 614. ad Charit. C 448. 642. 700. Markl. Suppl. 672. Musgr. ibid. Wakef. Phil. 198. 830. Eum. 710. Jacobs. Anim. 63. Anth. 9, 412. 11, 219. Huschk. Anal. 226. Heyn. Hom. 7, 394. 8, 31. 421. 435. 509. De cursu, Markl. Suppl. 720. Musgr. ibid. Brunck. Aristoph. 1, 143. 146. Kuster. 224. De pene, Casaub. Athen. 1. p. 58. De pugna, Heyn. Hom. 6, 177. 349. Conf. c. τίνω, Jacobs. Anth. 11, 87. Τείνειν πρὸς, Heind. ad Plat. Theæt. 373. Τείνεις εἰς —, ad Herod. 490. Τείνω λόγον, Porson. Or. 1679. Boiss. Philostr. 646. Heind. ad Plat. Gorg. 65. 251.: βίον, Jacobs. Anth. 7, 404.: φόνον, Porson. Hec. p. 19. Ed. 2. Τέταμαι, Jaceo, Jacobs. Anth. 8, 133. Conf. c. τέταγμαι, ad Charit. 642. Musgr. Hel. 1689. Wakef. S. Cr. 5, 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 177. Hoeschel. ad Philon. Opusc. 215. ad Dionys. H. 5, 387. Bast Lettre 199.; cum τέτραμμαι, Abresch. Æsch. 2, 6. Τέτατο, pro ἦν, ad Il. Ψ. 758. Τετάσθην, Heyn. Hom. 6, 603. (Il. Δ. 536.)" Schæf. Mss. " Τείνω εἰς εὐθὺ, Geop. 1077.: ὄμμα, Ælian. V. H. 706. D Τείνομαι, Diffundor, de mane, Opp. K. 1, 115.: ἀμφί τι, Vacor in aliquid, Diog. L. 381. Appropinquo, Max. Tyr. 298." Wakef. Mss. Dionys. Hal. Epit. 18, 3. Σὲ παρατηρεῖ καὶ τέτακεν ἐπὶ σοὶ τὸν νοῦν. Eur. Ion. 625. αἰῶνα, Tendere vitam. " Τείνω τοὺς πόδας, Grandibus passibus incedo, Suid. v. Τανύποδας." Schleusn. Mss. * Τεταμένως, Eust. ad Dionys. P. p. 6.]

Τάσις, ἡ, Tentio, Intentio, Contentio, Extentio, Distentio, ut cum dicitur τάσιν ἔχων pro Tentus, s. Intentus, Distentus. Est et in oratione τάσις. Hermog. de Invent. 4. Τάσις δέ ἐστι τοῦ λόγου, ὅταν ὑπεραίρῃ τῷ μέτρῳ τοῦ λόγου τὸ πνεῦμα, μακρότερον γινόμενον τοῦ δύνασθαι ἐν ἰδίῳ ληφθῆναι τοῦ λέγοντος πνεύματι· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ τάσις, τὸ ἀποτεῖνεσθαι ἐπὶ μακρότερον ἢ χρὴ τὸ πνεῦμα: Cum spiritus longius extenditur quam oporteat. Gal. de San. Tuenda 5. Ἡ κατ' ὀξύτητα τάσις τῆς φωνῆς, Cum acumen vocis intenditur. [" Eur. Bacch. 738. Musgr. Suppl. 677. Dawes. M. Cr. 370. Jacobs. Anth. 7, 367. 10, 76.

ad Charit. 448. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 296. 2, 491. 3, 13. Tenor, Accentus, Reiz. Acc. 51. 60. ad Mœr. 193." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 601. Subaud., Apoll. Rh. T. 2. p. 229. Schæf. "Τάσις φωνῆς, Vocis intentio, accentuatio, quæ et προσῳδία dicitur Dionysio de Comp. 19. p. 133. Hermogeni περὶ Εὑρ. 4. p. 194. τάσις vocatur ea Dilatatio et productio orationis, quæ spiritum oratoris fatigat et superat, τὸ ἀποτέτασθαι ἐπὶ μακρότερον, ἢ χρὴ τὸ πνεῦμα. Sed hæc τάσις locum modo habet in defensionibus, ubi oratio est sedata, cunctans, nulloque affectu concitata. Contraria est ἡ καταφορὰ in accusationibus: vide Καταφορά." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Τατικὸς, Tendendi vim habens, *Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Derivata e præt. medio.

Τόνος, ὁ, i. q. præcedens τάσις, i. e. Tentio, Intentio, Contentio, Tenor: ὁ τόνος τῆς φωνῆς, Dem. (319.) Intentio vocis, Intendere vocem. Sic Æschin. (84.) Τίς ἡ κραυγή; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; Aristot. Rhet. 3. Ἀνάγκη γὰρ ὑποκρίνεσθαι, καὶ μὴ ὡς ἓν λέγοντα τῷ αὐτῷ ἤθει καὶ τόνῳ εἰπεῖν, Eodem semper vocis tenore et eodem tono; aliquando enim intendenda est, aliquando remittenda. Sed et Grammatici habent quosdam vocis τόνους, quos et προσῳδίας vocant, Lat. Tenores et Accentus: ut tradit Quintil. 1, 5. Adhuc difficilior observatio est per tenores, quos quidem ab antiquis dictos tonores comperi, sc. declinato a Græcis verbo, qui τόνους dicunt; vel accentus, quas Græci προσῳδίας vocant, cum acuta et gravis alia pro alia ponitur. Ibid. dicit Acutus sonus, Acuta vox, Acutus tenor: quorum tamen illa duo priora latius patent, ut et φθόγγος ac φωνή: posterius autem, Tenor, s. τόνος, illorum est accidens. Itidem ibid. dicit Acuto sono finire, Acuto tenore concludere, quod Græci ὀξύνειν s. ὀξυτόνως efferre et pronuntiare. Tres autem sunt τόνοι illi, ὀξὺς, βαρὺς, περισπώμενος, Acutus, gravis, flexus, ut Quintil. ibid. appellat. Et acuto quidem tono attollitur syllaba aliqua, gravi autem deprimitur, at flexo tono flectitur, duabus syllabis interdum in unam coactis. De his vero fusius Grammatici: vide et Martian. Capellam 3. in cap. de Fastigio; sic enim accentum appellat. Habent et Musici suos tonos. Est autem ejusmodi tonus spatii magnitudo: qui ideo tonus dictus est, quia per hoc spatium ante omnes prima vox quæ fuerit, extenditur, h. e., de nota qualibet in notam, ut a media in paramesen: ut idem Martian. l. 9 definit in capite de Tonis. Ex Aristot. vero de Gener. Animal. 5. Τόνος, ὁ κοινῶς ἦχος, καθὸ λέγεται Λύδιος τόνος καὶ Φρύγιος τόνος. Quemadmodum et Martianus l. 9. caput de Tropis sic orditur, Tonus igitur idem plerumque appellatur et Sonus. Quanquam non idem prorsus sint Tonus et Sonus, ut Idem docet eod. in l. capite de Sonis, Phthongos, i. e. sonus, dicitur vocis modulatæ particula una intensione producta. Est autem Intensio, quam dicimus τάσιν, in qua vox persistit ac perseverat. Porro in illo Aristot. loco Λύδιος τόνος quidam interpr. Numerus s. Modus Lydius. Alioqui τόνος dicitur etiam στίχος, Versus; forsan quia in longum extenditur: Herod. 1, (174.) Ἐν τριμέτρῳ τόνῳ χρᾷ, Trimetris versibus. Sic ap. Suid. Πυθικὸν ἦν * προμάντευμα ἐν τόνοις ἑξαμέτροις, Oraculum s. Vaticinium a Pythia versibus hexametris editum. Rursum e Martiano annotatur, Tonum dici spatium id quanto abest a terra circulus cœli citimus, h. e. lunaris: sc. centum viginti sex millia stadiorum: quoniam ut in sonis intervallum cum legitima quantitate minimum e duobus sonis inter se diversis, ita in cœlo minimum a terra spatium ad lunam, Tonum appellare placuit. Item τόνος dicitur Intentio studii, mentis, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. de Basilio, Ἥκιστα μὲν τάχους φύσεως διὰ τόνον δεόμενος, ἥκιστα δὲ τόνου, διὰ τάχος. Plut. (inquit idem Bud.,) sic vocat Vim et constantiam animi inflexibilis: Οἱ δὲ περὶ τὸν Πομπήϊον φοβηθέντες τὸν τόνον τοῦ Κάτωνος. Et alibi (in Pomp. 44.) de eodem, Θαυμάσας ὁ Πομπήϊος τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ καὶ τόνον, ᾧ μόνος ἐχρῆτο ὑπὲρ τῶν δικαίων: quem τόνον alibi vocat ῥώμην, teste Eod.

A E Gal. certe affertur τὸν τόνον ἀπολύειν pro ἀπολύειν τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν, Vires ac robur dissolvere. Quomodo et τόνον στομάχου Idem dicit, opponens ei τὴν ἀτονίαν. Fortassis autem τόνος in hac signif. dicitur metaphorice ab iis, qui interrupto tenore τείνουσιν εἰς τὸ πρόσω: id quod roboris signum est. Item in pictura τόνος dicitur Vigor et splendor, Plin. 35, 5. Deinde adjectus est splendor: alius hic quam lumen: quem, quia inter hoc et umbram esset, appellarunt τόνον: commissuras vero colorum et transitus, ἁρμογήν. || Τόνοι dicuntur etiam Funes aut Nervi extenti, vel qui extendi solent. Turn. Advers. 2, 4. cum citasset hæc Vitruvii, de catapulta, Foraminum in capitulis magnitudo, per quæ tenduntur nervi torti qui brachia continere catapultarum debent, subjunxit:— Hic foramina sunt, quæ Græci τρήματα appellant, quibus inseruntur nervi torti, quos Græci τόνους appellant. Et mox, Brachia, quæ ἀγκῶνας Græci vocant, crassioribus robustioribusque nervis intenduntur: quos non solum τόνους, sed etiam ἡμιτόνια
B appellabant. Id quod constare dicit e Vitr. 1. In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum. Et ex Herone, Ἐκάλουν δὲ τὰ μὲν συνέχοντα τοὺς ἀγκῶνας νεῦρα, τόνον, ἔνιοι δὲ ἡμιτόνιον. Itidem et J. Poll. scribit τὰ νεῦρα τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ στομάχου, s. οἰσοφάγου, nominari τόνους. Et Hippocr. τόνον vocat Nervum, sive is a cerebro, sive a spinali medulla oriatur, ut annotat Gal. Rursus idem J. Poll. 10, c. 7. Σπάρτον, τόνον, κειρίαν, item et σχοῖνον nominari ait τὸ τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, ut sunt nervi qui per spondas aut sellas trajecti intenduntur, ut tomenta et culcitras quæ superimponuntur, sustineant: cujus signif. hoc exemplum affert e Philippide, Κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι, τὸν δίφρον· ἄχρηστα δὲ παντελῶς οὕτως ἔχει τὰ σπάρτα, ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον. ["Huc spectant οἱ τόνοι τῶν κλινέων, Lora s. Nervi lectulorum, quos elixos comedisse homines fame pressos narrat Herod. 9, 118."
C Schw. Mss.] Addit et Aristoph. A. (923.) sic usurpare. Sic idem Aristoph. accepit Ἱππ. (533.) Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος, Τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. Ubi et Schol. annotat, τόνον vocari τὰ τῶν κραββάτων σχοινία: [cf. Suid. v. Ἤλεκτρα:] tropice autem eum innuere etiam τὴν τῆς φωνῆς τάσιν vocabulo isto τόνου: nam de vocis tenore dici, e supra annotatis patet. Rursum J. Poll. 1. τόνον appellari ait τὴν ἱμάντωσιν τοῦ δίφρου, Loreos funes qui intenduntur currui. Et 5, (27.) retibus quoque s. plagis τόνους tribui ap. Xen. (K. 10, 2.) ait. ["Plut. de S. N. V. 86. Toup. Opusc. 1, 377. 398. ad Herod. 744. Casaub. Athen. 1, 81. Jacobs. Anth. 8, 25. 42. Parmenio 1. Medicorum, Wakef. Ion. 779. Jacobs. Anth. 9, 16. Grammat., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 248. 252. 254. Ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ, Herod. p. 22, 23." Schæf. Mss. Τόνος, ad Greg. Cor. 601. Quo compendio scribatur, 789. "Τόνος, Vis, Robur, Nervi orationis: unde junguntur ῥώμη, ἰσχὺς, τόνος, ap. Dionys. Cens.
D Scriptt. 3, 1. p. 425. et in Jud. Isocr. 13. τόνος, πάθος, ὑπόκρισις componuntur. Apud Lucian. Demosth. Encom. 32. κρότος καὶ τόνος. Etiam πνεῦμα et τόνον junxit Phot. Bibl. Cod. 61., cf. Plut. Demosthene 11.: Longin. 9. 13. Iliadi τὸν τόνον, Robur quoddam, tribuit, et mox τὰ ὕψη. Eundem c. 34. ὑψηγορίας τόνον, Sublimem quandam vim, appellat. Aristoteli Rhet. 3, 1. τόνοι in voce sunt, quoad sono gravi, vel acuto, vel medio et temperato utaris. Unde φωνὴ vel ὀξεῖα, vel βαρεῖα vel μέση, atque ex his ἁρμονία conficitur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Τονοειδὴς, Erotian. v. Γονοειδές. Contracte * Τονώδης, Hippocr. 222.]

" Ἀρτίτονον, Hesychio εὔτονον, εὐάρμοστον. Posi-
" tum igitur pro ἀρτίως καὶ εὖ τεταμένον."

Ἄτονος, ὁ, ἡ, Incontentus, i. e. Non contentus, ut Cic. dicit Incontentæ fides pro Fides non contentæ: metaphorice pro Laxus, Remissus: s. Invalidus, Infirmus, Languidus. Plut. (7, 620.) Ἐν χειμῶνι καίεται βέλτιον τὸ πῦρ, ὑπὸ ῥώμης εἰς ἑαυτὸ συστελλόμενον

τῇ ψυχρότητι καὶ πυκνούμενον· ἐν δὲ τοῖς αὐχμοῖς ἐξασθενεῖ, καὶ γίνεται μανὸν καὶ ἄτονον· κἂν ἐν ἡλίῳ καίηται, χεῖρον ἐργάζεται, καὶ τῆς ὕλης ἅπτεται μαλακῶς, καὶ καταναλίσκει βράδιον: Ipso contra æstu remissus, imbecillitate quadam languet. Idem (9, 93.) Ἵνα ἔχοι Κόρινθον ἀτονωτέραν, Ut Corinthum imbecilliorem efficeret. Nec non ἄτονος στόμαχος ap. Medicos dicitur Stomachus languidus et imbecillus, Cujus veluti nervi remissi ac laxi sunt: metaphorice ab iis, quorum funes, quibus intendebantur, aut incisi sunt aut remissi et incontenti. [Athen. 79. Hippocr. 292, 17. Diod. S. 1. p. 27, 37. Lucian. p. 804. "Wakef. Alc. 406. Valck. Hipp. p. 179." Schæf. Mss. "Ἄτονος, Qui remissiori oratione utitur, Dionys. Censur. 5. p. 434. Apud Liban. Or. ad Montium, Demosthenes dicitur ἀτονώτερος τὸ πνεῦμα, quatenus infirma latera, et angustum spiritum habebat, quo vis et robur dicendi minuebatur. Dionys. Jud. Dem. 20. 1011. Isocrateam orationem dicit ἄτονον καὶ λαβὰς οὐ κραταιὰς ἔχουσαν, Elumbem, et nervis idoneis carentem: vide Λαβή. Contraria huic forma στρογγυλωτέρα dicitur. Sic et de Isocrate Photius Bibl. Cod. 61. Eunap. de Epiphanio, Τὸν λόγον ἀτονώτερος, In dicendo remissus et languidus." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἀτόνως, Sine contentione virium, Ita ut nervos non intendas, Remisse, Languide, [Plut. Lycurgo 18.] Ἀτονέω, Languidus ac invalidus sum, Infirmus et imbecillus sum, Torpeo: proprie de iis quorum τόνοι remissi sunt ac laxi. Plut. Coriol. (25.) Ἵππου ἑνὸς τῶν ἀγόντων τὰς καλουμένας θήσσας ἀτονοῦντος, Languido et defesso labore. Idem (7, 358.) Ἠτόνει δὲ ἡ χεὶρ, καὶ βάρος εἶχε ναρκῶδες. Cum infin. junctum significat Non potis sum, ἀδυνατῶ: ut ap. Chrys. de Sacerd. Ἀτονῶν γὰρ ἐξισωθῆναι τοῖς εὐδοκιμοῦσι κατὰ τὴν τοῦ λέγειν ἀρετὴν, Non potens adæquari. [" Jacobs. Anth. 12, 337. Boiss. Philostr. 403. 582. Wakef. Alc. 406. ad Lucian. 1, 640." Schæf. Mss.] Ἀτονία, ἡ, Nervi remissi, Languor, Infirmitas, Remissio virium: ut ἀτονία στομάχου ap. Medicos, Vitium stomachi quo ejus τόνος ἐκλύεται: forsan idem cum eo de quo Scrib. Largus, Comp. 105, 23. Est stomachi vitium, quod cum siccitate et ardore ejus et irrequiebili, ut ita dicam, et inextinguibili siti consistit: ἄτονον Græci vocant, ab eo, quod exiccat omnem stomachi humorem. Item ἡ τῆς ψυχῆς ἀτονία ap. Plut. (8, 119.): quam scribit ἐοικέναι σώματος κράσει καὶ πρὸς ἀλέαν κακῶς πεφυκυίᾳ καὶ πρὸς κρύος. [Lucian. 1, 78. "Wakef. Alc. 406." Schæf. Mss. "Ἀτονία, Hermogeni dicitur Vitium periodi e defectu numeri oratorii, ut cum in periodo trimembri non omnia membra paria sunt, sed apodosis longior protasi, unde oritur illa ἀτονία aures non implens, sed destituens, περὶ Εὑρεσ. 4. p. 170. Deinde ἀτονία φωνῆς etiam Imbecillitas vocis. Vide Suid. in Ἰσοκράτης, et quæ dicta sunt ad voc. Τόνος." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Ἀτονιάω, Langueo, Debilis sum, Pseudo-Chrys. Serm. 20. T. 7. p. 297, 34." Seager. Mss. * Ἐνατονέω, Basil. 3, 598. * Ἐξατονέω, var. lect. Aristot. H. A. 9, 32, 3. "Ἐξατονήσασα ψυχὴ, Jo. Climac. Scala 432." Boiss. Mss. "Method. 428. Andr. Cr. 187." Kall. Mss. * Συνεξατονέω, Plut. 528. * "Προατονέω, Ante invalidus et languidus sum, Actuar." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Βαρύτονος, Qui gravi tono effertur s. pronuntiatur: λέξις, ap. Gramm., Vox gravitona, ut quidam interpr. At pro βαρύτονον στῆθος, quod in VV. LL. exp. Pectus augustum, videndum est ne scr. sit βαρύστονον, Graves gemitus edens: nisi quis dicat eo significari τὸ βαρέως τεινόμενον, Quod graviter vexatur. [" Βαρύτονον στῆθος, Pectus angustum, Xen. K. (5, 30.) p. 774. H. Steph. e VV. LL. affert sine antiqui Scriptoris auctoritate, putatque scribi posse βαρύστονον, Graves gemitus edens, nisi quis dicat eo significari τὸ βαρέως τεινόμενον, Quod graviter vexatur. Sed in Xen. loco, quem non observarat Steph., nihil mutandum; non magis quam in Aristot. Physiogn. 6. Ὅσοι βαρύτονον φωνοῦσι μέγα καὶ πεπλεγμένον, ἀναφέρονται ἐπὶ τοὺς εὐρώστους κύνας, καὶ ἐπὶ τὴν ἐπιτρέπειαν: locus ad Xen. illum ut referatur

A dignissimus. Idemque hoc Philosophus in Probl. s. 11. c. 15. vocat βαρυφωνεῖν." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 119. J. Poll. 4, 114. Eust. Il. A. p. 84, 13. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 2, 421." Schæf. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 312. 602. 801. Conf. c. βαρύτερος, 801.] Βαρυτόνως, Gravi tono, [Schol. Aristoph. Ἱππ. 529. Eust. Il. A. p. 31, 3. 34, 5. in Od. p. 46, 16. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 801.] Βαρυτονέω, Gravi tono claudo s. finio, Gravi tenore effero, [Schol. Eur. Hec. 12. 808. in Aristoph. Ὄρν. 267. Dionys. H. 1. p. 116, 7. Eust. Il. A. p. 20, 32. 23, 30. " Ad Dionys. H. 1, 359. Heyn. Hom. 7, 689." Schæf. Mss. Βαρυτονεῖν et βαρυτονεῖσθαι, quibus compendiis scribantur, ad Greg. Cor. 312. 801. * Βαρυτονητέον, Schol. Aristoph. B. 864. * Βαρυτόνησις, Eust. Il. A. p. 35, 50. 53, 29. * Βραχύτονος, Plut. Marcello 15. * Βραχυτονέω, Mathem. Vett. 53.]

[* " Δίτονος, Manetho 5, 251. 291." Kall. Mss.
B * Διτονέω, Duos habeo tenores, Apoll. Dysc. de Synt. 4. p. 302. " Duplicem accentum uni syllabæ impono, Planud. Dial. Ms. de Grammatica." Boiss. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 192. Διτονέω et * Διατονέω conf., ad Greg. Cor. 741. App. ad Bast. Ep. Cr. 19. * Διτονίζω, Schol. Soph. Aj. 748. Schol. Aristoph. Πλ. 286. " Kuster. Aristoph. p. 6." Schæf. Mss.]

Ἑπτάτονος, Septem τόνους habens, nervis intentus, Intentus septem fidibus, chordis: a τόνος, Chorda. [Eur. Iph. T. 1128. Herc. F. 683. " Wakef. Alc. 453. T. H. ad Plutum p. 425. ad Lucian. 1, 418. 426. Ilgen. ad Hymn. 370. Mitsch. H. in Cer. 116. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 92." Schæf. Mss.]

Εὐθύτονος, Qui in rectum tendit, aut tenditur. Ut, Euthytona instrumenta, quæ sagittas mittunt. [" Heyn. Hom. 5, 464." Schæf. Mss.]

Εὔτονος, opp. superiori ἄτονος, i. e. Validus, Robustus, Firmus: metaph. sumta ab iis quæ bonis ac firmis nervis intenta sunt, nec intentionem remit-
C tunt. Lucian. (1, 334.) Ἦ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. Itidem εὔτονος ὕλη interpr. Materies firma et quæ egregiam in operibus firmitatem conservat: ut eadem sit cum ea quæ ἀστραβὴς nominatur. Theophr. H. Pl. 5, 7. Εὐτονώτατον δὲ φιλύκη. Ubi tamen Gaza vertit Obedientissima. Et εὔτονος χρηματιστὴς, Qui omnes nervos intendit in conquirendis pecuniis. Alii, Qui vehemens studium parandis divitiis adhibet, Plut. Themist. (5.) Additur interdum dat. veluti instrumentalis: ut ap. Diosc. 5, 81. Εὔτονος τῇ δυνάμει, Viribus valens. Sic εὔτονος τῇ ὀσμῇ, Odore præstans, Vehementem edens fragrantiam. Exp. etiam Vocalis: quod referendum est ad τόνος, quo significatur φθόγγος, Sonus. [" Jacobs. Anth. 8, 83. 10, 233. Exerc. 2, 95. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 301. Valck. Phœn. p. 194. Hipp. p. 179. ad Il. Γ. 375. ad Xen. Eph. 277. ad Diod. S. 1, 126. Athen. 1, 43." Schæf. Mss. Εὔτονον, τὸ, Acre, Nervosum dicendi genus, Dionys. Cens. Script. 3, 2. p. 427. et paulo post Demosthenes dicitur εὔ-
D τονος, Nervosus, ut ap. Quintil. 10, 1. 76. Nervis intenta sunt omnia: vide Τόνος." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Πανεύτονος, Anal. 2, 30.] Εὐτόνως, Intentis viribus, Intentis omnibus virium nervis, Valide, Firmiter, Fortiter, Vehementer, ἰσχυρῶς, Hes., addens etiam ἐλαφρῶς. Cum vero aliquis φθέγγεσθαι εὐφώνως dicitur, reddere queas etiam Intento clamore, et, ut Cic. loquitur, Bonis lateribus. [Plut. Cat. Min. 17. Acta Apost. 18, 28. " Toup. Opusc. 2, 176. Valck. ll. cc. Jacobs. Exerc. 2, 95." Schæf. Mss.] Εὐτονέω, Validus sum, Valeo viribus: εὐτονοῦν εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, Ad ocularia medicamenta efficax s. aptum. Sicut vero ἀτονέω cum infin. junctum signif. ἀδυνατέω, Nequeo, Non possum; ita contra εὐτονέω junctum cum eod. signif. Possum, Potis sum. Plut. (8, 113.) Μὴ βουλόμενοι μηδὲ εὐτονοῦντες εἰπεῖν, Οὐκ εἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεύς: (104.) Παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φυλάρῳ σαυτὸν, οὐκ εὐτονῶν εἰπεῖν, Ὄψομαί σε αὖθις, νῦν δὲ οὐ σχολάζω. Ubi οὐκ εὐτονῶν possis interpretari etiam Non sustinens, audens. Εὐτονία, ἡ,

Firmus tenor, et Contentio valida, Vehementia: εὐτονία ἡ κατὰ τὴν ὀσμὴν, affertur pro Odoris vehementia. Hesychio εὐτονία est καρτερία, ἀνεξικακία, ὑπομονὴ, Tolerantia. [Plut. 6, 323. 498. Phocione 3. " Jacobs. Exerc. 2, 95." Schæf. Mss.] Διευτονέω i. q. εὐτονέω, nisi quod præp. vim ei aliquam addit. [Vim habeo, Polyb. 4, 43, 8. * Ἐξευτονέω, Valde firmus sum, Arrian. Epict. 4, 1. * Κατευτονέω, Hippocr. Epist. 1282. Mathem. Vett. p. 71. * Εὐτονίζω, Alex. Trall. 8. p. 433.]

[* Ἰθύτονος, i. q. ἰθυτενής, Anal. 2, 128. σταλίκων: sed Brunck. reposuit ἰθυτενῶν.] Ἰσότονος, Qui æqualis toni est. Affertur et ἰσότονα pro Eodem accentu prædita. [Paul. Æg. 6, 102.] UNDE Ἰσοτόνως, Æquali tono: vel Æquali tenore, Æquali motu. [* " Ἀνισότονος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 84." Boiss. Mss. * Λειπότονος, unde * " Λειποτονέω, Tonum amitto, Nicom. Harm. 9." Wakef. Mss. * " Μακρότονος, Jacobs. Anth. 9, 168." Schæf. Mss. Anal. 2, 219. Mathem. Vett. 53. * " Μακροτόνως, Sext. Emp. c. Math. 1, 6. p. 242." Boiss. Mss. * Μακροτονέω, Longius protendo, Amplius intendo, Persevero, Pergo, 2 Macc. 8, 26. Οὐκ ἐμακροτόνησαν καταρτέχοντες αὐτούς. * Μακροτονία, Antyllus Oribasii p. 126. Matth.]

Μονότονος, Qui uno tantum tenore progreditur: ut oratio μονότονος dicitur Quæ uno semper tenore profertur absque ulla vocis intentione: quod vitium reprehendit Aristot. supra in Τόνος. || At μ. λέξις diceretur Quæ unico tono s. accentu profertur: sicut δίτονοι vocari possunt Quæ duobus tonis efferuntur, ut quæ annexam habent voculam encliticam. || Exp. etiam Pervicax: ut sumtum sit ab iis quæ unum semper eundemque tenorem servant, nec quidquam ex eo remittunt. [Gl. Pervicax, Pertinax, Destinus.] Μονοτόνως, Eod. tenore, Longin. (34, 2.) Καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μ. Μονοτονία, ἡ, Unus idemque tenor, Tenor uniusmodi, Una eademque spiritus ac soni intentio, Quintil. 11, 3. Vitemus igitur illam quæ Græce μονοτονία vocatur, una quædam spiritus ac soni intentio; non solum ne dicamus omnia clamose, quod insanum est, aut intra loquendi modum, quod motu caret, aut summisso murmure, quo etiam debilitatur omnis intentio, sed ut in iisd. partibus iisdemque affectibus sint tamen quædam non ita magnæ vocis declinationes, prout aut verborum dignitas, aut sententiarum natura, aut depositio, aut inceptio, aut transitus postulabit. [Pervicacitas, Pertinacia. * Μονοτονόω, verbum contra Gr. linguæ analogiam formatum, Eust. Od. 1393, 4.]

[* Ὁμοιότονος, Dionys. H. de C. VV. 140. Schæf. * Ὁμοιοτόνως, Eust. Od. A. p. 32.]

Ὁμότονος, Eundem semper tenorem servans, Tenorem semper sui similem servans. Et ap. Medicos ὁμότονος πυρετὸς, Febris sibi æqualis ac similis, a principio ad finem usque perseverans. Nam quasi semper in eodem vigore consistit, neque crescens neque decrescens: unde ET Ἀκμαστικὸς πυρετὸς alio nomine a Medicis appellatur. Gal. Meth. Med. 9. hunc μονότονον πυρετὸν, ut et ἐπακμαστικὸν et παρακμαστικὸν, speciem statuit τοῦ συνόχου non putris, quem inter diarias febres recenset: ut eod. Auctore ὁμότονος dici possit Quæcunque febris eund. tenorem perpetuo servarit. Hæc Gorr. Et vox ὁμότονος dicitur Quæ tenore sui semper simili sonatur, nec in gravem sonum declinans, nec se in acutum tollens: [" Δύο δὲ θῶμεν, βαρὺ καὶ ὀξὺ, καὶ τρίτον ὁμότονον, Plato Philebo p. 156. Basil. 1." Seager. Mss.:] quæ et μονότονος, ut docet Cælius Aurel. Acut. 3, 1. Exclamatio vehemens atque eodem modo perseverans, quam Græci μονότονον vocant. Item ὁμότονος dicitur Æqualiter tentus, contentus, Vitr. 1, 1. In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum, per quæ tenduntur suculis et vectibus e nervo torti funes, qui non præcluduntur nec præligantur, nisi sonitus ad artificis aures certos et æquales fecerint. Brachia enim quæ in eas tentiones includuntur, cum extenduntur æqualiter et pariter, utraque plagam emittere debent. Quod si non homotona fuerint, impedient directam telorum missionem. Ubi nota eum subjungere,

A Quod si non homotona fuerint, cum dixisset, Extenduntur æqualiter. Hemitoniorum vero nomine intelligit Funes s. Nervos: ac foramina hemitoniorum appellat Ea foramina per quæ hemitonia trajiciuntur, s. per quæ tenduntur suculis et vectibus e nervo torti funes: qui funes appellantur et τόνοι. Perperam igitur quidam pro illo Foramina hemitoniorum, reposuerunt Foramina homotona: nonnulli, Foramina homotonorum. Hemitonia autem dici ejusmodi funes, patet e quodam Heronis loco, quem e Turn. attuli in Τόνος, qui et ipse illud Hemitoniorum retinet, et itidem interpr. Funium. [Athen. 480. Τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς.] Ὁμοτόνως, Æquali tenore, Eodem tenore, More eorum quæ æqualiter tensa sunt, [Steph. B. 626. * Ὁμοτονέω, Ammon. 126. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 140. " Nicom. Geras. Harm. p. 26." Kall. Mss. Mithridatis Præf. ad Bruti Epist. Philo Mathem. 61. * Ὁμοτονούντως, ibid.]

Ὀξύτονος, Qui acuto tono finitur, acuto sono concluditur, ut Quintil. loquitur: velut ὀξύτονος λέξις ap. Gramm. dicitur Vocabulum quod acuto tono profertur, s. cujus ultima syllaba acuto accentu profertur. Soph. vero (El. 243.) ὀξυτόνων γόων dixit Acutisonorum, Qui acuto vocis tenore eduntur: [Aj. 629. Phil. 1093. Dionys. H. 2. p. 18, 21. " Voss Myth. Br. 1. p. 214." Schæf. Mss.] UNDE Παροξύτονος ET Προπαροξύτονος, Qui in penultima acutum tonum habet, et qui in antepenultima. [* Παροξυτόνως, Athen. 409. Schol. Lycophr. 387. " Mœris p. 260. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257." Schæf. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 1062. Suid. v. Ἀβακαῖνον." Boiss. Mss. * Παροξυτονέω, Schol. Aristoph. Θ. 897. " Thom. M. 860. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 264. 294." Schæf. Mss. " Προπαροξύτονος, Villois. Anecd. Gr. 2, 109." Wakef. Mss. * " Προπαροξυτόνως, Mœris p. 260. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257." Schæf. Mss. " Schol. Lucian. Contempl. 12. Bekk. Anecd. 387. Phot. Bibl. 379. Suid. v. Ῥωμύλος, Herodian. Epimer. 213. Basil. Schol. Greg. Naz. Stelit. 2. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 111. n. 2. Schol. Aristoph. Πλ. 435." Boiss. Mss. " Eust. 42, 32. 61, 30." Seager. Mss. * " Προπαροξυτονέω, Hes. v. Κραταιΐς." Boiss. Mss. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 295. 300. 407. * Προπαροξυτονητέον, 2, 419. Porson. ad Odyss. p. 83. Lips." Schæf. Mss. * Προπαροξυτόνησις, Phav. Lex. p. 10. Eust. Od. A. p. 42, 45. * Φιλοξύτονος, Idem in Il. A. p. 54, 47. * Ὀξυτόνως, Schol. Il. A. 420. Eust. Il. A. p. 31, 3. " Schol. Aristoph. Πλ. 435. 1062." Kall. Mss.] Ὀξυτονέω, In acutum tendo, Angustus sum, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. de Homine, Καθ' ἣν, sc. φάρυγγα, ὁ ἀνθερεὼν ὑποχαλᾶται κοιλαινόμενος, καὶ ὀξυτονῶν ἐπιτείνεται. [Schol. Aristoph. Σφ. 1386. Λ. 124. Eust. Il. A. p. 51, 4. Athen. 400. " Ὀξυτονήθη, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 279. * Ὀξυτονητέον, 2, 198." Schæf. Mss. " Bekk. Anecd. 457. Schol. Apoll. Rh. 1, 131. p. 18. n." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Ὄρν. 267. * Ὀξυτόνησις, Eust. Il. A. p. 45, 22 = 60, 13. * Προοξύτονος, unde * " Προοξυτονέω, Bekk. Anecd. 464." Boiss. Mss. " Photius c. 440." Schæf. Mss.]

Ὀπισθότονος, In aversum tendens, tentus: cui OPP. Ἐμπροσθότονος, In anteriora tendens. Morbi cujusdam ea nomina sunt, et species τοῦ σπασμοῦ: de quib. Cæl. Aurel. Acut. Morb. 3, 6. Consequens est, inquit, de conductione atque distentione et earum speciebus dicere. Utraque igitur passio ab accidente nomen sumsit. Conductio, a conducendo atque contrahendo: Extentio, ab extentione patientium partium. Sed ejus species SUNT Ἐμπροσθοτονία, ET Ὀπισθοτονία, quas nos Pronum raptum atque supinum appellare poterimus. Alterum, ab eo quod in anteriora conductionem facit, alterum, quod ad posteriora.. Aliquanto post, Raptus vero posterganeus, quem ὀπισθότονον Græci vocant, est involuntaria refractio ob nimiam stricturam s. tumorem. Pronus item raptus, quem Græci ἐμπροσθότονον vocarunt, inclinatio colli in anteriores partes

involuntaria, ob vehementem tumorem s. stricturam. A
Qui vero iis vitiis laborant, DICUNTUR Ὀπισθοτονικοὶ ET Ἐμπροσθοτονικοὶ, de quibus Idem ibid., Opisthotonicis vero contractus ad posteriores partes fiet, cum nimia tensione atque dolore dorsi et clunium. His etiam crura conducuntur, et neque manus distenduntur: digitos conductos atque implicitos habent. Emprosthotonicis autem colla conducuntur in anteriorem partem atque mentum pectori configitur, tenduntur ilia et præcordia, cum frequenti delectatione urinæ egerendæ, et difficili flexu digitorum. Gorræo ἐμπροσθότονος est Perpetua totius corporis convulsio in partem anteriorem: species τοῦ τετάνου, sic a symptomate appellata, quod qui ea laborant, inclinantur in anteriora, nec se erigere valent. Est autem, inquit, Totius corporis convulsio, non solum cervicis, e quo constat non modo cervicis musculos, sed omnes etiam qui tota in spina habentur, affici, et proinde hunc affectum ad nervorum qui corpus in partem anteriorem inflectunt, principium pertinere. Quanquam fieri B
interdum possit, ut iis non affectis, sed oppositis potius resolutis, id mali genus excitetur. Ac si totius quidem corporis est, ἐμπροσθότονος simpliciter appellatur: si vero certarum quarundam partium, non simpliciter, sed addito ejus partis nomine quæ ita distenditur, ut cervicis, vel maxillæ, vel lumborum. Vide alia T. 2. col. 1365. post Ὄπισθε. Aret. de Morb. Acutis 1, 6. Ἰδέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς ἔασι τρεῖς· ἐς εὐθὺ, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τοὔμπροσθεν· ἐς εὐθὺ μὲν, ὁ τέτανος, εὖτε ἀστραβὴς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέταται· αἱ δὲ ἐς τοὐπίσω ἢ ἐς τοὔμπροσθεν ξυνολκαὶ, ξὺν τῇ τάσει καὶ τῷ χωρίῳ ἴσχουσι τὴν ἐπίκλησιν· τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν, ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεύρων· ἐμπροσθότονον δὲ, ἣν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύληται ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι· τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος οὔνομα. Unde patet, cum sine adjectione quasi substantive dicitur ὀπισθότονος et ἐμπροσθότονος, subaudiendum esse συνολκὴ, aut etiam σπασμὸς, cum ibid. dicat σπασμοὶ οἱ τέτανοι: i. e. id σπασμῶν genus, quod C
τέτανον appellant. Alioqui personæ etiam tribuuntur, et ἐμπροσθότονος dicitur Qui in anteriorem partem corporis convellitur, s. Qui in pectus riget; et ὀπισθότονος, Qui in posteriora s. in scapulas: quo sensu ἐμπροσθοτονικὸς quoque dicitur et ὀπισθοτονικός.

Ὀρθότονος, Qui rectum tonum s. accentum habet. UNDE Ὀρθοτονέω, Rectum tonum s. accentum do: Bud. e Gaza, Ἐὰν ὀρθοτονῶνται, ubi de encliticis loquitur. Et ὀρθοτονεῖσθαι dicit, cum scribimus, ἐμοῦ ἤκουσας: inclinari autem et tonum suum amittere, si dicas ἤκουσάς μου. [" Reiz. Præf. ad Herod. p. vii. * Ὀρθοτονητέον, Porson. ad Odyss. p. 83. Lips." Schæf. Mss. " Schol. Il. Υ. 2." Wakef. Mss. Schol. Cod. Harl. Od. Δ. 610. N. 228. Ὀρθοτόνησις, Spitzner. de Versu Gr. Her. 150.]

Παλίντονος, i. q. ἀντίτονος, i. e. In aversum tendens, Renitens: ut arcus παλίντονος dicitur Qui, cum tenditur, renititur, et in aversum redire conatur: εἰς τοὐπίσω τεινόμενος s. ἑλκόμενος, ut Schol. Hom. exp. D
Il. Θ. (266.) ubi Poëta dicit παλίντονα τόξα τιταίνων: et Hes. quoque παλίντονα sunt ὀπισθότονα ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα. Vel etiam, Qui retrorsum tenduntur, in aversum tenduntur; sic enim arcus tendi solent. Item Instrumenta quædam palintona sunt, quæ lapides jaculantur, ut ballistæ: quæ et ipsa eod. modo tenduntur. [Soph. Trach. 511. Aristoph. Ὄρν. 1739. Plut. 7, 455. 852. Æsch. Ch. 159. Herod. 7, 69. " Heyn. Hom. 5, 463. 472. 727." Schæf. Mss.]

[* " Φιλότονος, Qui voces cum accentu vividiore efferre amat, Planud. Dial. Ms. de Grammatica." Boiss. Mss.]

[* " Ἡμίτονον, τὸ, Jacobs. Anth. 9, 326." Schæf. Mss.] Ἡμιτόνιον, τὸ, Dimidia pars toni. Vocab. ap. Musicos frequens. Item ἡμιτόνιον pro Fune s. Nervo accipitur, ut docui in Τόνος et Ὁμότονος. [* " Τριημιτόνιον, Plut. 2, 430." Wakef. Mss. * Ἡμιτονιαῖος, Lobeck. Phryn. 547.]

Τοναῖος, Qui tenore fit, Contentus, Intentus, Contentionem non remittens: δρόμος, Cursus in quo perpetuus servatur tenor, Cursus intentus, contentus: Suidæ ὁ ἰσχυρός. AT Τοναία dicitur ἡ φωνῆς τάσις, ut Hes. exp. i. e. Vocis intentio, s. Vox intenta. Alexis vero τοναίαν vocavit παλλακὴν, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. annotatum est: Ἡ γὰρ, inquiunt Iidem, ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται τοναία. [Phot. Τοναίαν· Ἄλεξις Παλλακῇ· οὐκ ἔχω γὰρ ἀλλ', ὅ, τι εἴπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιον· ἡ γὰρ κ. τ. λ. Hinc patet Steph. male intellexisse Etymologi verba.]

Τονιαῖος, Toni magnitudinem æquans: διάστημα, Aristot. Probl. Toni intervallum, Intervallum quo tonus distat a tono. [Plut. 10, 227. 235. " Euclid. 587." Wakef. Mss. T. διάστημα, Theol. Arithm. 328.]

Τονικὸς, Qui tenore s. extensione fit: ut in vermibus τονικὴ κίνησις, Motus qui fit per tensionem s. extensionem; nam κινοῦνται s. πορεύονται τεινόμενοι. Exp. etiam Firmus, ut τονιαῖος. [" T. δύναμις, Philo J. de Num. Immut." Gataker. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 194.]

[* " Τόνιον, Cocchii Chirurg. 12." Kall. Mss.]

Τονάριον, τὸ, Fistula qua Musici s. Harmonici τοὺς τόνους ἐνδιδοῦσι, Quintil. 1, 10, (20.) de C. Graccho, Cui concionanti, consistens post eum musicus, fistula, quam τονάριον vocant, modos, quibus deberet intendi, ministrabat. Hæc ei cura inter turbidissimas actiones, vel terrenti optimates vel jam timenti fuit. Refert idem Plut. (7, 788.) his verbis, Γαΐῳ Γράκχῳ τῷ ῥήτορι, καὶ τὸν τρόπον ὄντι χαλεπῷ, καὶ περιπαθέστερον λέγοντι, διηρμοσμένον ἦν συρίγγιον, ᾧ τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν ἐπ' ἀμφότερα διὰ τῶν τόνων ἄγουσι· καὶ τοῦτο ἔχων οἰκέτης αὐτοῦ λέγοντος, ὄπισθεν ἑστὼς, ἐνεδίδου τόνον ἐπιεικῆ καὶ πρᾶον, ᾧ τὴν κραυγὴν ἀνεκαλεῖτο, καὶ τὸ τραχὺ καὶ τὸ θυμικὸν ἀφῄρει τῆς φωνῆς: [Eidem Vita Gracchorum 2. est * φωνασκικὸν ὄργανον, ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν. Cf. Cic. de Orat. 3, 61. Gell. 1, 11. Valer. Max. 8, 10. Etym. G. v. Ἀπότομος.]

Τονίζω, Tonum do, [Gl. Accento:] τονίζω φωνὴν affertur pro Vocem tono noto s. pronuntio: et τονίζομαι, pro Tono exprimor. [* " Τονιστέος, Schol. Pind. * Ἐντονίζω, Intendo, Jambl. V. P. 71." Wakef. Mss.]

Τονόω, Intendo, Roboro, Firmo, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. de Homine, p. 17. Ὅταν ἡ ὁρμὴ τοῦ φθεγγομένου πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος. Idem Greg. τονοῦν et ὑποχαλᾶν sibi opp., ut Lat. Intendere et Laxare: in eod. l., p. 25. Ὕπνος τὸ σύντονον τῆς ἐγρηγόρσεως ὑπεχάλασεν, εἶτα ἐγρήγορσις τὸ ἀνειμένον ἐτόνωσε. Et Basil. Ep. quadam de corpore formicæ dicit, Εἰ νεύροις συνδέσμοις τὰς ἁρμονίας τετόνωται, Nervis ac ligamentis corporis ipsius compages intenta ac firmata est. Sed forsan ibi leg. νεύροις καὶ συνδ. [" Wakef. S. Cr. 5, 14. Heyn. Hom. 5, 718. Accentum pono alcubi, Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 148. " Greg. Nyss. 3, 620. Clem. Alex. 633, 13. Joseph. 1022. * Τόνωσις, Intensio, Philo J. 1, 158." Wakef. Mss. " Ad Mœr. 193. Accentus, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 297." Schæf. Mss.] Τονωτικὸς, Vim habens intendendi, s. roborandi et firmandi, ap. Alex. Aphr. in Præf. l. 1 Probl. Itidem ap. Gal. init. l. 8. τῶν κατὰ Τόπους, Τονωτικὴ δύναμις, Facultas partem tendendi roborandique vi prædita, cui opp. χαλαστική. [Τονωτικώτερος, Alex. Trall. 7. p. 128. * Διατονόω, Pallad. de Febr. p. 40. Χασμῶνται οἱ νοσοῦντες καὶ διατονοῦνται. * Συντονόω, vox Grammat., Apollon. Synt. p. 342. Bekk.]

[* Τονέω, i. q. τονόω, Eust. Il. A. p. 45, 24=60, 14. * Ἐκτονέω, Debilito, Enervo, Suid. v. Ὑπελύθη." Schleusn. Mss. * Συντονέω, Corroboro, Alex. Trall. 8. p. 493. 498. 501. * " Ὑπερτονέω, Galen." Wakef. Mss.]

Compp. ex aor. 2. vel præsenti.

Ἀτενὴς, Intentus, vel etiam Admodum intentus; nam α in hoc vocab. ἐπιτατικὸν est. Hesiod. (Θ. 661.) ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ, Lucian. (1, 42.)

Ἅπερ ἐγὼ ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, Intentissimo animo, Bud. Item ἀτενὴς dicitur homo aliquis, Qui intentis et inconniventibus oculis intuetur, s. fixis et firmis, Athen. 8. Εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικούς· καὶ τοὺς μὲν ἀναιδεῖς εἶναι, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς. Ubi nota sibi opponi τοὺς σκαρδαμυκτικοὺς et τοὺς ἀτενεῖς, i. e. Eos qui nictitant, et Eos qui intentis fixisque oculis aliquid contemplantur. Ἀτενὴς dicitur etiam Qui eund. semper tenorem servat, ut ὁμότονος: seu Rigidus et Inflexilis, Constans, ut Bud. interpr. In qua signif. accipitur interdum in bonam partem, interdum in malam: ideoque exp. etiam Pertinax. In bonam, ut cum Plut. Aristide (2.) dicit Φύσιν ἱδρυμένην ἐν ἤθει βεβαίῳ καὶ πρὸς τὸ δίκαιον ἀτενῆ, Rigidam et inflexibilem, ac constantem in tuendis justitiæ partibus. Quo modo Idem in Dione dicit, eum studuisse τοῦ πρὸς τὸν δῆμον ἀτενοῦς μηδὲν ὑφελεῖν μηδὲ χαλάσαι, E rigiditate illa qua erga populum utebatur. In malam, ut cum in l. περὶ Δυσωπίας Idem scribit, Οὔτ' αὖ πάλιν ἐκείνην ἐπαινετέον τὴν ἄτρεπτον καὶ ἀτενῆ διάθεσιν, ubi τὸ ἄγαν ἀτενὲς opp. τῷ ἐπιεικεῖ σφόδρα. Sic Aristoph. Σφ. (730.) μηδ' ἄφρων γένῃ Μηδ' ἀτενὴς ἄγαν, ἀτεράμων τ' ἀνὴρ, Nec nimium rigidus, s. pertinax. Rursum Plut. de Aud. (6, 159.) Βαρὺς μὲν γὰρ ὁ ἀκροατὴς καὶ φορτικὸς, ὁ πρὸς πᾶν ἄτεγκτος καὶ ἀτενὴς τὸ λεγόμενον. || Exp. etiam Demissus, ut in hoc incerti Auctoris loco, (Plut. Themist. 14.) Πνεῦμα λαμπρὸν καὶ κῦμα τὰς μὲν Ἑλληνικὰς οὐκ ἔβλαπτε ναῦς, ἀτενεῖς οὔσας καὶ ταπεινοτέρας, Quod demissiores humilioresque essent. [" Valck. ad Il. 22. p. 162. Diatr. 188. ad Timæi Lex. 52. 157. Thom. M. 120. Jacobs. Exerc. 1, 49. Anth. 6, 259. Lucian. 1, 234. ad Herod. 645. Brunck. Phil. 780. Heyn. Hom. 5, 699. Longus p. 118. Vill." Schæf. Mss. Soph. Antig. 826. κισσός. Vide Ἀτενίζω. Quod ad vim intensivam τοῦ α, cf. Ἄξυλος, Ἀδραστεία, Ἄπυρος, Ἄστονος, Ἀχανὴς, Ἀσταγής.] Unde Ἀτενὲς et Ἀτενῶς, adverbia: plerumque cum βλέπειν aut ὁρᾷν, et signif. Intentis s. Defixis oculis. Plut. Cic. (48.) Ἀτενὲς ἑώρα τοῖς σφαγεῦσιν, Lucian. (1, 217.) Ἀτενὲς ἐφεώρα ἔς με, Intentis oculis me intuebatur. Item pro ἀτενὲς ὁρᾷν dicitur τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπερείσασθαι: ut, (2, 765.) Ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, Mox ubi fixus intenderem oculos. Suidas quoque ἀτενὲς exp. πάνυ *προσόχως, ἀσκαρδαμυκτεὶ, συντόνως, ἀτρέπτως, ἰσχυρῶς, συνεχές: item διόλου, παντελῶς: item εὐθὺ, παραχρῆμα. Posterioris autem ἀτενῶς hoc affertur exemplum e Plut. Popl. Ἐρρωμένως καὶ ἀτενῶς ἀπαντήσας, cum hac interpr. Acri præsentique animo se offerens. [" Ἀτενὲς, ad Timæi Lex. 53. Thom. M. 120. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 31. Ἀτενῶς, Thom. M. l. c. ad Diod. S. 1, 187. 2, 188." Schæf. Mss. Plut. Galba 25. Δυσπειθῶς καὶ ἀτενῶς ἔχοντας. Ἀτενῶς et ἐκτενῶς conf., ad Greg. Cor. 567. Diphilus Athenæi p. 236. Τηρῶ ἀτενὲς τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν. Epicharmus ap. Eund. 277. 286. Ἀτενὲς ἀπ' ἀοῦς.] Inde et verb. Ἀτενίζω, significans ἀτενὲς ὁρῶ, Intentis oculis aspicio, Immotis oculis intueor, Oculos defigo, Oculis defixis inspicio, Act. 7, (55.) Ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν, Defixis in cœlum oculis. Affertur et, Ἀτενίζω πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον, pro Pendeo misere de illius vultu; et ex Aristot. Probl. Ἀτενίζω πρὸς τἄλλα, tanquam positum hic sit verbum istud simpliciter pro Intueor. Ipsi etiam oculi dicuntur ἀτενίζειν pro ἀτενὲς καὶ ἀσκαρδαμυκτεὶ βλέπειν: ut Luc. 4, (20.) Πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ. Ubi etiam nota cum dat. construi. [" Ad Timæi Lex. 53. Heyn. Hom. 8, 84. Valck. Phœn. p. 481. Abresch. Add. ad Aristæn. 136. Toup. in Schol. Theocr. p. 218. Jacobs. Anth. 6, 259. Thom. M. 816. P. Abresch. Paraphr. 154. laudat Schultens. Orig. Hebr. 1, 12." Schæf. Mss. " Act. Apost. 1, 10. Ἀτενίζοντες ἦσαν, Oculis in cœlum attentis spectabant. Quandoquidem h. v. decies in hoc libello recurrit, semel paulo diligentius de eo dicendum est. Vide Act. 3, 4. 12. 6, 15. 7, 55. 10, 4. 11, 6. 13, 9. 14, 9. 23, 1. In istis locis A invenietur duplici structura vel cum dat., vel cum præp. εἰς et quarto casu. Signif. autem ἀτενίζειν τινὶ, vel εἴς τι, vel εἴς τινα, Aliquid vel Aliquem oculis valde intentis contueri. Apud Scriptt. Gr. vett. v. h. non invenietur nisi semel aut bis ap. Hippocr. Semel ap. Lucian. 1, 667. qui bis adhibuit phrasin idem significantem ἀτενὲς ἀφορᾷν ἔς τινα, et ἀτενὲς ἔς τι ἀποβλέπειν, 217. 599. Recentior Luca Scriptor, quippe Seculi quarti, verbum h. nostr. valde frequentat Heliod. Æth. In phrasi ἀτενίζειν τινὶ reticetur vox ὀφθαλμούς. Eadem sæpe supprimitur in phrasi προσέχειν τινὶ, Adhibere alicui, Intendere in aliquem aut oculos, aut mentem, aut hanc et illos simul. Heliod. 7. p. 357. Arsacen Amoris ictu percussam memorat ἀκλινῶς ἀτενίζουσαν, Intentis oculis contuitam Theagenem. Videri posset ἀτενίζειν comp. ex α et τενίζειν. Sed hoc non fuit in usu ap. Græcos: derivantur istiusmodi verba quadrisyllaba longe plurima a dativis adjectivorum in ης: ut ab ἀληθὴς, ἀληθέος, ἀληθεῖ, ἀληθεῖζειν, contr. ἀληθίζειν, Vera B dicere; sic ab ἀτενὴς—ἀτενίζειν. Adj. autem ἀτενὴς significat Valde tendentem, intentum, s. quis nervos tendat, s. oculorum aciem. Figurate inserviebat multis usibus, de homine quoque positum austero et rigido, in Aristoph. Σφ. 729.: Eur. in Alcmæone posuisse de homine qui cum summa virium contentione festinabat, liquet ex Hes., qui hoc Fragm. inde servavit, Ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων: addit Hes. Καὶ Ἀτενίζειν λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερείδοντας τὴν ὄψιν, Verbum etiam adhibent de iis qui rectis atque intentis oculis contuentur. Rectis oculis intueri quid sit, docuit eruditorum hoc ævo longe princeps Bentl. ad Horat. Carm. 1, 3, 18. ubi ante Bentleium Siccis legebatur. Quod Græcis est ἀτενίζειν, Latinis etiam dicitur Tendere oculos. Tendo Lat. utique est a Gr. τένω: τένων est Lat. Tendo. Tendere de visu intento et directo posuit Lucr. 1, 67. Primum Graius homo mortales tendere contra Est oculos ausus: ita certe h. l. legit Nonius Marc. 411. Tendere lumina Virgilianum est de Cassandra, C quam raptabant, manibus post terga revinctis, Æn. 2, 405. Ad cœlum tendens ardentia lumina frustra: phrasi diceres Lucanea ἀτενίζουσα εἰς τὸν οὐρανόν." Valck. Schol. in N. T. 1, 309. Ἀτενίζομαι, Simonid. Fr. 86, 4. et ap. Athen. 591.] Ἀτενισμὸς, ὁ, Intuitus continuus et inconnivens, Cum quis intentissimis et defixis oculis contemplatur aliquid, [Gl. Obtutus, Obtuitio, Intuitus. Theophr. Fr. 8, 9. *Ἀτενιστὸς, Schol. Ven. Il. A. 98.] Ἐνατενίζω, Oculos defigo in, Intentis oculis inspicio: Ἐνατενίσαι τῇ ἀληθείᾳ, Oculos in veritatem defigere, Basil. Epist. Pro quo alii, Veritatem exquisite cernere. [" Ad Charit. 362. Toup. in Schol. Theocr. 218. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 6. ad Diod. S. 1, 205. Jacobs. Anth. 6, 259." Schæf. Mss. * " Ἐνατένισις, Oculorum defixio, Intense aut Intensis oculis facta contemplatio, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Ἐπατενίζω, Theophr. Fr. 8, 9. Ed. Schn. Photii autem Excerpta ἐνατενίζω habent. * Κατατενίζω, Schleusn. Lex. V. T. * " Προατενίζω, Fa- D bricii Cod. Pseudepigr. V. T. 2, 79." Schleusn. Mss. * " Προσατενίζω, Intentis oculis aspicio, Anonym. Vit. Chrys. 325. Τῇ τοῦ Παύλου εἰκόνι προσατενίσας, ἔφη, δέχοιο, Παῦλε, τῶν παρ' ἐμοῦ πόνων καὶ ὧν ἔχω τὸ τιμιώτατον δώρημα." Seager. Mss. " Andr. Cr. 119." Kall. Mss. * Συνατενίζω, Gl. Contueor.]

Εὐθυτενὴς, In rectum tendens, al. Directus, [J. Poll. 2, 73. 3, 96. Schol. Pind. Π. 5, 120. Ælian. H. A. 4, 34. Philo J. p. 319. 534. 723. " Abresch. Lectt. Aristæn. 169. Bast. Specim. p. 42. Musgr. Hel. 1468. * Εὐθυτενῶς, Abresch. Lectt. Aristæn. 166." Schæf. Mss. Philo J. 173. * Εὐθυτενίζω, Phot. Εὐθυτενίζουσα· ὀρθῶς βαδίζουσα· * ἐπιτατικῶς τρέχουσα· ὀρθῶς φρονοῦσα· ἀπταίστως ψηφιζομένη· τὸ εὐθὺ σκοποῦσα· καὶ εὐθυτενίζων, ὁ μάρτυς ὁ τὰ εὐθῆ ἀπαρέγκλητα διατηρῶν· καὶ εὔρυθμον τὴν οἰκείαν γνώμην διὰ τῆς * εὐθυλογίας παριστῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς. * " Ἰσοτενὴς, Paul. Silentiar. Ambo 158. 230." Schæf. Mss.] Ὀξυτενὴς, In acutum tendens, Acuminatus, Epigr. [Suid. * Ὀρθοτενὴς,

Opp. K. 1, 189. 407.] Πολυτενὴς, pro quo Ion. et Poëtice DICITUR Πουλυτενὴς, Multum porrectus, In multum longumque spatium porrectus et extentus, ὁ μακρὰν ταθείς. Utitur eo Dionys. P. [99. 339.] Ὑψιτενὴς, In altum tendens. Pro In alto extensus, affertur e Nonno. [* Ὑψιτενέω, In altum tendo, Theoctistes Stobæi p. 622, 19.]

AT de Τεινεσμὸς, Τένων, et Τέτανος dicetur, postquam exposuero verba cum præpp. composita.

Ἀμφιτείνω, Circumextendo, Circumquaque extendo. Unde partic. pass. ἀμφιταθεὶς, Circumquaque extensus.

Ἀνατείνω, Sursum extendo, Erigo extendens sursum, Sustollo, Attollo, Protendo: Ἀνατείνειν πρὸς οὐρανὸν τὰς ὄψεις, ap. Philon. de Mundo, Attollere oculos in cœlum. Sic dicitur ἀνατείνειν τὰς χεῖρας εἰς vel πρὸς τὸν οὐρανὸν, Manus in cœlum tollere, vel attollere, s. sustollere, Tendere palmas ad sidera, Virg. Apud Eund. legitur Tollere palmas ad sidera. Item Dextram precantem protendere, et passis palmis vocare numina. Horat. dicit Cœlo supinas manus ferre. Aristot. de Mundo, Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐχὰς ποιούμενοι. Apud Xen. autem legitur, Ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, K. Π. 6, (1, 2.) Sic ap. Philon. de Mundo, Ἀνατείνειν πρὸς οὐρανὸν τὰς ὄψεις. Apud eund. Xen. K. Π. 4, (2, 9.) Ἀνατείνειν τὰς δεξιὰς est amicitiæ signum; ita enim ibi legitur, Προστάξας λέγειν, εἰ φίλοι εἰσὶν, ὡς τάχιστα ἀπαντᾷν, τὰς δεξιὰς ἀνατείναντας. Et paulo post, Ἐροῦντες, εἰ φίλοι εἰσὶν, ὑπαντᾷν τὰς δεξιὰς ἀνατείναντας πάντας· ἐὰν μὲν οὖν οὕτω ποιῶσι, δεξιοῦσθε αὐτούς. Et statim post, τὰς δεξιὰς προτείναντες dicit pro eod. Esse autem τὰς δεξιὰς ἀνατείνειν s. προτείνειν, eorum qui volunt δεξιοῦσθαι, ex eod. loco manifestum est; nam postquam dixit, Οἱ δὲ Ὑρκάνιοι παρῆσαν τὰς δεξιὰς, ὥσπερ εἴρητο, προτείναντες, subjungit, Οἱ δὲ Μῆδοι καὶ οἱ Πέρσαι ἀντεδεξιοῦντό τε αὐτοὺς καὶ ἐθάῤῥυνον. Hic igitur ἀνατείνειν τὰς χεῖρας rectius Porrigere manus vertemus quam Attollere manus. Legitur etiam Extentas manus porrigere, ap. Ovid. Fortasse et Protendere manus recte interpretemur. Apud eund. Xen. ἀνατείνειν τὴν χεῖρα est quod Cic. dicit Porrigere manum; sed paulum diverso tamen porrectionis modo: ita enim K. Ἀ. 3, (2, 5.) Καὶ ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες: Et cui hæc placent, is manum porrigat; porrexerunt universi. Ita enim Cic. pro Flacco, Data concio Lælio est; processit ille, et Græcus ap. Græcos non de culpa sua dixit, sed de pœna quæstus est. Porrexerunt manus: psephisma natum est. Apud Eund. ibid. Psephismata expressa, porrigenda manu profundendoque clamore multitudinis concitatæ. Bud. autem ait in illo loco Xen. esse dictum ἀνατείνειν τὴν χεῖρα, ut Cic. dicit Digitum tollere. Vide χειροτονεῖν, quod est compositum e χεῖρα et τείνειν. || Ἀνατείνειν τὸ ξίφος, pro Intentare gladium, ap. Plut. Othone. Xen. autem usurpat hac in signif. participium ἀνατεταμένος pro ἀνατετακὼς, K. Π. 7, (1, 17.) Ἀλλ' ἀνατεταμένοι τὰς μαχαίρας ἠνάγκαζον καὶ ἀκοντίζειν καὶ τοξεύειν. Idem 4, (1, 2.) ἀνατεταμένος id significare docet aperte, cum post ἀνατεταμένος τὴν μάχαιραν, subjungit, ὡς παίσων πολέμιον. Bud. Ἀνατεταμένος τὴν μάχαιραν exp. Sublatum gladium tenens. Legitur et ἀνατείνειν δόρυ ap. Plut. Pericle: quod e Tac. Protendere hastam interpretari possumus. || Ἀνατείνομαι, Sursum extendor, Erigor, Attollor, inquit Bud.: Ἀνατείνεται πρὸς τὴν ἄνω χώραν, Gal. || Erigor, ut homines in incessu elati, et magnifice de se sentientes, Chrys. in 2 ad Thess. 2. Εἴ τις ἄρτι παρόντων ὑμῶν πάντων εἰσῆλθεν, ἔχων ζώνην χρυσῆν, καὶ ἀνατεταμένος, καὶ σοβῶν. || Est ἀνατείνεσθαι, et verbum Theologicum, i. q. ἀνάγεσθαι: et ἀναταρικὸν, τὸ ἀναγωγικόν. Dionys. de Cæl. Hier. 2. Ἐρεθίζον ἀπαναίνεσθαι τὰς ὑλικὰς προσπαθείας, καὶ προσεθίζον ἱερῶς ἀνατείνεσθαι διὰ τῶν φαινομένων ἐπὶ τὰς ὑπερκοσμίους ἀναγωγάς. || Ἀνατείνομαι in signif. activa, ut ἀνατεταμένος τὴν μάχαιραν pro ἀνατετακὼς, in II. Xen modo cc. || Ἀνατείνομαι, Minor, Comminor: ἀνατείνασθαι, inquit

A Hes., ἀπειλῆσαι. Item ἀνατεινάμενος pro ἐπαπειλήσας, teste Suida, qui h. l. subjungit, Ὁ δὲ βασιλεὺς πολλὰ τοῖς εἰς τὴν πρᾶξιν ὑπουργηκόσιν ἀνατεινάμενος, οὐδὲν ἔδρασεν. Dem. (389.) itidem cum accus. Ἐκεῖνος μὲν ἂν οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερόν. Affertur vero a Suida et h. l., in quo ἀνατεινάμενοι sine casu ponitur, Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἀνατεινάμενοι καὶ * κατακαγχάσαντες ἐν ὄψει τοσούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἴκοσιν ἀποδέοντας πεντακοσίους ἀπέκτειναν, ubi vult ἀνατεινάμενοι significare μεθ' ὕβρεως ἀπειλήσαντες, Contumeliose minati. Idem citat et Polyb., in quo ἀναταθεὶς pro ἀνατεινάμενος ponitur, i. e. ἐπαπειλήσας, (mendose enim legitur in vulg. exempll. ἀκεπαπειλήσας,) addito dat. personæ, Οἷς δὲ ἀναταθεὶς καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας. Exp. etiam ἀναταρικῶς κελεύων: vide Ἀναταρικῶς. Ceterum plane existimo Virgilium Intentare pro Minari usurpasse, imitando Græcum hoc verbum, Æn. 1. Præsentemque viris intentant omnia mortem. Nam et Lat. Intentare gladium est quod Græce dicitur ad

B verbum ἀνατείνειν ξίφος, ut modo ostensum fuit. [" Ad Charit. 478. 643. Abresch. Æsch. 2, 6. Huschk. Anal. 93. Jacobs. Anth. 9, 85. 10, 314. Lobeck. Aj. p. 365. Xen. K. Ἀ. 1, 10, 12. et Schneid., ad Diod. S. 1, 560. 641. 2, 435. 450. Paus. 1, 326. Toup. Opusc. 1, 281. Thom. M. 62. Valck. Hipp. p. 290. Diatr. 172. Wakef. S. Cr. 2, 137. Plut. Mor. 1, 910. ad Herod. 644. Contendo in, Ruhnk. Ep. Cr. 290. Ἀνατείνω τὴν ψυχὴν, Timæi Lex. 31. et n. Ἀντέτακε, Epigr. adesp. 297." Schæf. Mss. " Vox medicorum, Arrian. Epict. 462. (2, 17. 3, 22. 73.) Ἀνατείνομαι τὰς ὀφρῦς, Superbio, Euseb. Præp. Evang. 790." Wakef. Mss. * " Ἀνατεταμένον, Helxine, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * Ἀνατεταμένως, Schol. in Il. B. 224. in Soph. El. 1566. in Aristoph. B. 1315. " Schol. Pind. N. 10, 61." Boiss. Mss. " Brunck. Soph. 3, 498. Heyn. Hom. 6, 116." Schæf. Mss.] Ἀνάτασις, ἡ, Extensio in altum, Erectio, Porrectio. || Et ut ἀνατείνεσθαι diximus poni pro Comminari, ita et ἀνάτασις est Comminatio. A

C Suida autem exp. Comminatio quæ fit cum acerbitate animi et audacia; et ab Eod. subjungitur h. Polyb. l. Οἱ μὲν οὖν περὶ Μητρόδωρον καταπλαγέντες τὴν ἀνάτασιν Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἐπανῆλθον: (4, 4, 7. 30, 4, 2. 7, 8.) Bud. ἀνάτασιν ait esse Minas feroces et improbas: citans Plut. Catone (Maj. 16.) Ἀνάτασιν καὶ ὄγκον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθεὶς: [Mario 6. Alex. 4. " Ad Charit. 643. ad Diod. S. 1, 641. 2, 615. Plut. Mor. 1, 235." Schæf. Mss. " Superbia, Dionys. H. 1, 1746. Formido, Terror, Euseb. Hist. Eccl. 68. Jacobs. 1096, 17. I. q. ἀπειλὴ, 981, 11." Wakef. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. e Plat. 3, 62.] Ἀναταρικὸς, Extensus, Aptus ad extendendum sursum, Vim habens extendendi sursum. || Ἀναταρικὸς item pro ἀναγωγικὸς, juxta eam signif. verbi ἀνατείνεσθαι, qua ponitur pro ἀνάγεσθαι, ut ante dictum est. [Minax, Polyb. 5, 43, 5. Diod. S. 5. p. 213, 28.] Ἀναταρικῶς, Cum extensione quadam, Elato quodam modo, Elate. Suid. ἀναταρικῶς κελεύων exp. * προστακτικῶς, ἐμβριθῶς, Imperiose,

D Rigide, [Minaciter, Polyb. 4, 4, 7. 22, 7, 6. Fr. Gr. 16. * " Ἀνατάδην, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 28." Elberling. Mss.] Ἀνάτονος, Sursum tendens, UT Κατάτονος, Deorsum tendens: vel, Nimis in altum tendens, et Minus altus. Vitr. 10, 15. Nam si capitula altiora quam erit latitudo, facta fuerint, (quæ ἀνάτονα dicuntur,) de brachiis demetur: ut, quo mollior est tonus propter altitudinem capituli, brachii brevitas faciat plagam vehementiorem. Si minus altum capitulum fuerit, (quod κατάτονον dicitur,) propter vehementiam, brachia paulo longiora constituentur, uti facile ducantur. Itidem et in Herone ap. Turn. Advers. 2, 4. Ἐκάλουν δὲ τὰ μὲν συνέχοντα τοὺς ἀγκῶνας νεῦρα, τόνον, ἔνιοι δὲ ἐνάτονον, ἔνιοι δὲ ἡμιτόνιον, pro illa VOCE Ἐνάτονον existimo scr. esse ἀνάτονον. " Ἀντοναὶ, Hes. αἱ τῶν χειρῶν " φοραί: per sync. pro ἀνατοναὶ, h. e. ἀνατάσεις, " Cum in altum tenduntur s. porriguntur." [* " Ἐξανατείνω, Nicet. Eugen. 8, 130." Boiss. Mss.] Ἐπανατείνω, Sublatum intento alicui: ut ἐπανατεί-

νασθαι τὴν βακτηρίαν, Bud. dicit Baculum sublatum intentare: respiciens ad Lucian. (1, 635.) Τολμήσει ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; Audebitne mihi sublatum intentare baculum, et minitari? Cui simile hoc Synes. Ep. 79. Ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς, καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος ἅπερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἂν ἐτιμησάμην. Rursum Bud. ex Anonymo quopiam, Ἐπανατείνω τὰς χεῖρας εἰς εὐχὴν, Supplices ad sidera palmas tendo: cui similia loquendi gen. habes in Ἀνατείνω, Ὀρέγω. Item pro Intendo: ut Suid. ἐπανετείνοντο exp. ηὔξοντο, ἐμεγαλύνοντο, Intendebantur, i. e. Augebantur, Magis magisque crescebant, ap. Xen. Ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἔπαινοί τε, καὶ εἴ τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἀγαθὸν εἶναι μεῖζον φαίνοιτο: subjungens et hanc exp., ἐν προσδοκίᾳ ἦσαν, Expectabantur. Verum is locus paulo aliter legitur ap. ipsum Xen. K. Π. 2, (1, 10.) p. 26. sic nimirum, Ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου, εἴ τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἀγαθὸν μεῖζον φαίνοιτο, Majores eis addebat s. accendebat spes. ["Dionys. H. 3, 1433. 5, 312. Jacobs. Anth. 9, 491. ad Diod. S. 1, 641. 2, 628. ad Timæi Lex. 181. Act. Traj. 1. p. 227. ad Od. X. 467. ad Herod. 644. Alciphr. 434." Schæf. Mss. Ἐπαντείνω, Orph. Arg. 330.] Ἐπανάτασις, ἡ, Intentio, Intentatio, Sublatio, Erectio, ut Bud. interpr. ap. Aristot. Polit. 3. de regibus heroicorum temporum, Ὁ δ' ὅρκος ἦν αὐτοῖς τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις. [" Ad Diod. S. 1, 641. Wakef. S. Cr. 3, 121." Schæf. Mss.] "Προανατείνω, Ante attollo: aliis Prætendo. Utitur eo verbo Hes. in exponendo προανάσχοι." [Vide Προανέχω. Apud Hes. autem vulgo legitur, Προανάσχοι· προανεκτείνει, unde v. * Προανεκτείνω Schneiderus in Lex. suum male recepit.] "Προσανατείνομαι, Insuper minitor, Minas addo: Suidæ ἀπειλῶ, in h. l., Τὰ μὲν παρακαλῶν, τὰ δὲ προσανατεινόμενος." [Aristæn. 1, 15, 13. 2, 2, 3. " Andr. Cr. 82. 110. Clem. Alex. 722." Kall. Mss. * " Συνανατείνω, Phot. v. * Συνανέσχον." Schleusn. Mss. * Ὑπερανατείνω, Schol. Eur. Or. 839. Lucian. 602.]

Ἀντιτείνω, In contrariam partem tendo s. traho. Sed ut plurimum est neutrum, et capitur pro Renitor, Repugno, Reluctor, Refragor. Præpositioni πρὸς sæpe jungitur, accus. habenti: Ἀντιτείνων πρὸς οὐδὲν, Plut. Numa. Bud. exp. etiam Resisto, Non obsecundo, assentior, ap. Aristot. Eth. 4, (6.) Οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι, οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες, καὶ οὐδὲν ἀντιτείνοντες. || Citatur præterea e Plut. Themist. (8.) ἀντιτείνειν pro Oppositum esse, Ἀντιτείνει μὲν Ἀρτεμισίῳ Ὀλίζων, Opposita est Artemisio urbs Olizon. [" Aristot. Rhet. 2, 4. p. 98." Seager. Mss. Herod. 7, 161. 8, 3. Xen. Ἱππαρχ. 1, 11. " Thom. M. 250. Wakef. S. Cr. 4, 167. Georg. 45. Plut. Mor. 1, 34. Musgr. Med. 891." Schæf. Mss. " Renitor, Jambl. V. P. 37." Wakef. Mss. " Ἀντιτείνειν. Hermog. περὶ Δεινότ. tractat hoc præceptum: Πρὸς τὰ κεκρατηκότα πάθη οὐ δεῖ ἀντιτείνειν, h. e. Non debemus oratione invehi in adversarios, quos videmus justo dolore, vel ira, vel metu affectos. Itaque τῷ ἀντιτείνειν contrarium commendatur τὸ παραμυθεῖσθαι, τὸ ὑπεξίστασθαι καὶ ἐνδιδόναι, Mitigare affectum, concedendo, parcendo, approbando: vide Greg. ad h. l. Hermog. c. 31." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἀντίτασις, ἡ, Reluctatio, Resistentia, Refragatio. Affertur e Plat. de LL. [Pallad. in Hippocr. 919. Plato de LL. 6. p. 781.] Ἀντίτονος, In contrarium tendens, Renitens. In Epigr. (Anth. 4, 471.) de arcu dicitur, ubi interpr. Qui in utramque partem flectitur, In contrariam partem contentus. Sed malo ego reddere In contrarium tendens, Renitens: ut τόξον παλίντονον dicitur Arcus qui, cum tenditur, renititur et in aversum redire cupit: quod εὐτονίας signum est. [Plut. Marcello 15. " Wakef. Herc. F. 1065." Schæf. Mss. * Ἀντιτονέομαι, Eust. Il. O. 445. p. 1031, 36.]

Ἀποτείνω, Extendo, In longum extendo, Lucian. (1, 669.) Καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν. Aliquando Produco: eo sensu quo dicitur cœna produci, i. e. In longum tempus extendi. Unde pass. Ἀποτείνομαι, Producor. Lucian. (1, 673.) Ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου. Frequenter autem cum accus. λόγον. Estque ἀποτείνω τὸν λόγον, Produco orationem, sermonem, i. e. Orationem longam habeo, h. e. ἀπομηκύνω, Plato, Ἐὰν μὲν οὖν καί σου ἀποκρινομένου μὴ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι, ἀπότεινε καὶ σὺ λόγον. Sed frequentius usurpatur addito adj. μακρόν: quod tamen est supervacaneum: perinde ac si dicas Produco longam orationem. Idem Plato Gorgia, Ὅτι σε οὐκ ἐῶν μακροὺς λόγους λέγειν, αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακα. Schol. Sophoclis, hæc ejus verba, Aj. (1040.) Μὴ τεῖνε μακρὰν exponens, μὴ ἀπότεινε λόγον, subjungit, τὸ ἀποτείνειν ἐπὶ λόγου λέγεται· οἷον Ἀπέτεινε λόγον μακρόν. Eod. sane modo et μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνειν dicitur a Plat. de Rep. 10., ubi de Tragicis loquens, scribit, Καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς. Chrys. dixit etiam πολλοὺς λόγους ἀποτείνειν, ubi scribit, Καὶ πολλοὺς ἀπέτεινον κατ' αὐτοῦ κατηγορίας λόγους. Interdum autem absolute dicitur ἀποτείνω pro ἀποτείνω λόγον, μακρὸν λόγον, Plato Gorgia, Καὶ νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἣν διαλεγώμεθα, i. e. μακρολογήσομεν. Et in Protag. Ἀλλ' ἐὰν καὶ σμικρόν τις ἐπερωτήσῃ τῶν ῥηθέντων, ὥσπερ τὰ χαλκεῖα πληγέντα, μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει, ἐὰν μὴ ἐπιλάβηταί τις.

Passiva vox Ἀποτείνομαι, in passiva signif. est Producor, Extendor, In longum extendor: unde ἀποτέτανται ap. Lucian. Extensi sunt s. Exporrecti. Et partic. ἀποτεταμένος et ἀποταθείς: ut in Hippiatria, Ἔστι δὲ ὀπισθότονος, ᾧ παρέπεται τράχηλον ἀποτεταμένον ἔχειν. Ibid. Τῶν ἐν τῷ νώτῳ νεύρων ἀποτεταμένων. Lucian. (1, 450.) Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν καὶ αὐτὸς κειρέσθω. Signif. ἀποτείνεσθαι et Produci, i. e. In longum tempus extendi, Lucian. Ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου. Item ut dicitur aliquis ἀποτείνειν λόγον, ita et λόγος dicitur ἀποτείνεσθαι: ut, Ἀποταθεὶς λόγος πρὸς στοὰν, Sermo productus adversus Stoicam sectam, Oratio longa contra Stoicam sectam habita. Videtur autem sic accipi hoc genus loquendi a Schol. Aristoph. ubi scribit, Ἐπειδὴ δὲ ὁ Εὐριπίδης τοὺς προλόγους μακρολογοῦντας εἰσάγει, πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος ἀποτείνεται. [" Schol. Pind. Π. 11, 1. (Πρὸς γὰρ αὐτὰς ἀποτείνεται, sc. ἡ ᾠδὴ, οὐχὶ δὲ περὶ αὐτῶν λέγει.)" Wakef. Mss.] Invenitur ἀποτείνεσθαι de persona etiam dictum pro Longam orationem et verbosam habere, Lucian. (2, 417.) Ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι. Sæpius tamen ἀποτείνομαι, cum personæ tribuitur, signif. quod ait Bud., Invehor, cum εἰς vel πρός. Gal. Ἀποτείνεται εἰς Θεσσαλὸν, Basil. de Mathematicis loquens, Ὁ γὰρ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πέρα τοῦ μέτρου πρὸς ἐκείνους ἀποτείνεσθαι, Chrys. in 1 ad Cor. 3. Ἵνα μὴ δόξῃ παρέργως μέχρι πολλοῦ πρὸς αὐτὸν ἀποτείνασθαι τὸν πεπορνευκότα. Suid. et Hes. ἀποτείνεται volunt esse non solum ἐκτείνεται, sed etiam φιλονεικεῖ, i. e. Contendit. Unde et Bud. ἀποτείνομαι in ll. modo cc. ait esse Invehor et Contendo. Videtur autem inde factum esse, ut ἀποτείνομαι significet Invehor, quod qui invehuntur in aliquem, vesbosa uti soleant oratione. Quanquam et ἀποτείνεσθαι dicitur aliquis paucis verbis, Diog. L. Aristotele, Πολλάκις δὲ καὶ ἀποτεινόμενος, τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκεν εὑρηκέναι πυροὺς καὶ νόμους· ἀλλὰ πυροῖς μὲν χρῆσθαι, νόμοις δὲ μή. [" Thom. M. 614. ad Charit. 448. Wakef. Eum. 710. S. Cr. 3, 58. 4, 61. 129. Brunck. Aristoph. 2, 111. Soph. 3, 383. Callim. 1. p. 537. Lucian. 1. p. xxxv. 38. 356. 446. 473. 812. 2, 72. Boiss. Philostr. 645. Plato Gorg. 40. Abresch. Lectt. Aristæn. 154. Diod. S. 2, 646. Toup. Opusc. 1, 257. 2, 132. Bergler. ad Alciphr. 202. Valck. ad Lesbon. 178. T. H. ad Lucian. Dial. p. 9. Jacobs. Anth. 9, 16.: ῥῆσιν, ad Lucian. 1, 190. Heind. ad Plat. Gorg. 65. Ἀποτείνομαι, med., ad Lucian. 2, 317. Invehor, Valck. Callim. 297.: πρός τι, Heind. ad Plat. Gorg. 67." Schæf. Mss. Ἀ. λόγον, Bast. Ep. Cr. 152. " Ἀποτείνομαι, Acriter alloquor, Clem. Alex. 148. 172." Wakef. Mss.] Ἀπότασις, ἡ, Extensio, Expor-

rectio, Productio. || Usurpatur autem a Schol. Aristoph. pro Intentione et scopo scriptoris, in Ὀρνίθων Argumento, Ἡ μὲν οὖν ἀπότασις, αὕτη. [" Porson. ad Odyss. p. 55. Heyn. Hom. 7, 616. 617." Schæf. Mss.] Ἀποτάδην, Producte, Exporrecte, Extense; Prolixe, ut ἀποτάδην φθεγγόμενος, i. e. ἀποτείνων τὸν λόγον. Eadem forma dicitur, qua ἐκτάδην. [Lucian. 1, 841. " ad 2, 36. ad Charit. 644." Schæf. Mss. " J. Poll. 1, 403. Synes. 155. Philostr. 481." Wakef. Mss. * " Ἐναποτείνω, Extendo, Schol. Thuc. 5, 85." Mendham. Mss. " Orig. c. Cels. 348. * Προσαποτείνω, Clem. Alex. 457." Kall. Mss. * Συναποτείνω, Una extendo, Phot. Bibl. p. 592=243.]

Διατείνω, Protendo, Extendo, Porrigo. Xen. K. Π. 1, (3, 4.) Εἰ ἀνάγκη σοι ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας, καὶ ἀπογεύσασθαι τούτων τῶν παντοδαπῶν. Ubi ἐπὶ τὰ λεκάνια διατείνειν τὰς χεῖρας est, sicut Hom. dicit ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλειν, Protensam s. Extensam manum inferre patinæ ad capiendum cibum. Pass. Διατείνομαι, Protendor, Extendor, Porrigor: qua signif. Athen. 5. dicit αὐλὸν vocari πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, Quamlibet figuram in rectum porrectam. Media autem vox act. habet signif., Herodian. 2, (5, 3.) Τὰ δόρατα διατεινάμενοι, καὶ τὰ ξίφη σπασάμενοι, Protentis hastis, s. Cum protendissent hastas suas. Cui loco similis hic ap. Xen. K. Π. 1, (4, 23.) p. 12. Ὡς εἶδον τοὺς Μήδους προκινηθέντας, διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔστασαν. Ubi tamen Interpres, Intendentes alii tragulas, alii sagittas. Qua signif. ἐπανατείνειν accipi, supra docui. Itidemque accipiendum videtur, quod e Diog. L. affertur, Διατείνων τὴν βακτηρίαν, Intentans baculum, ut in Diogene Idem dicit, Τὴν βακτηρίαν ἐπανατειναμένου αὐτοῦ, Baculum eo intendente. || Διατείνω, etiam Distendo: unde ap. Medicos διατεινόμεναι φλέβες, Venæ quæ distenduntur, distentæ et tumidæ. || Interdum neutraliter accipitur, sicut et simplex τείνω, pro Porrigo et extendo me, Distendo me, Pertendo, Pertineo. Aristot. Eth. 4, 1. Διατείνει δὲ ἐπὶ πολὺ, καὶ πολυειδές ἐστι, Late se extendit, Longius porrigitur. Idem alibi, Ἐφ' ὅσον δὴ διατείνει ἡ θεωρία, καὶ εὐδαιμονία, Quousque se extendit et porrigit, pertingit, se extendit contemplatio, eousque etiam pertendit beatitudo. Plut. Inst. Lacon. Διέτεινε μέχρι τῶν ἐνηλίκων ἡ παιδεία, Ad puberes usque se extendebat disciplina illa, i. e. Disciplina illa ad pubertatem usque durabat, Erant in illa disciplina donec pubertatem attigissent. Itidem in Sapient. 8, (1.) Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. Et rursum Aristot. Διατείνουσι καθ' ἅπαν σῶμα, Pervadunt in omnes corporis partes. Et in princ. l. 10 Eth. Διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, ῥοπὴν ἔχοντα καὶ δύναμιν πρὸς ἀρετήν τε καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Extendunt se, s. Pertinent, Permeant, ut Bud. interpr., qui huic διατείνω synonyma apponit διήκω et διϊκνοῦμαι. At, Οὐ διατείνει ἁρμονίᾳ, VV. LL. nescio unde afferant pro Non spectat ad harmoniam. || Pass. Διατείνομαι, Protendor, Porrigor, Extendor, Distendor, ut e supra dictis patet. || Etiam Contendo, ea signif. qua dicitur Contendo efficere, pro Omnes nervos intendo ut efficiam, Laboro et enitor, Annitor, qua in signif. interdum junctum habet infin. Aristot. Eth. 9, (8.) Πάντων ἁμιλλωμένων πρὸς τὸ καλὸν, καὶ διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν. Sine infin. Xen. Ἀπ. 4, (2, 22.) Οὐκοῦν δεῖ παντὶ τρόπῳ διατειναμένους φεύγειν, ὅπως μὴ ἀνδράποδα ὦμεν: 3, (7, 9.) Μὴ ἀπορραθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου πρὸς τὸ προσέχειν σεαυτῷ. Ubi nota etiam verbum oppositum. Itidem de virium ac vocis contentione dici annotat Bud. ap. Aristot. Polit. 7. Ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσιν· ὃ συμβαίνει ἐν τοῖς παιδίοις διατεινομένοις: ubi idem Aristot. dicit τὰς διατάσεις τῶν παίδων, Contentiones virium ac vocis, Bud., qui h. Celsi l. subjungit verbo διατείνεσθαι, Scribere, legere, voce contendere. Item et verbis ac oratione aliquis διατείνεται, itidem Contendit. Plin. Epist. ult. l. 2. Ἀλλὰ τί διατείνομαι in ea civitate, in qua jampridem non minora præmia, imo majora, nequitia et improbitas, quam pudor et virtus habent. Dem.

A (275.) Τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι καὶ διετεινάμην οὑτωσὶ σφοδρῶς; Theophr. H. Pl. 5. Ὡς διατείνονταί τινες, Ut contendunt nonnulli, Ut quidam affirmant: [cf. 6, 7, 1.] Accipitur enim aliquando pro Affirmo, Assevero, βεβαιοῦμαι, ap. Aristot. et Lucian. nec non Plut. (6, 4.) Ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἴποιμι ὅτι συνῆλθε, Pro certo affirmare ausim. Affertur et διατεινόμενος pro Sine fine occlamans. [" Διατείνω, ad Phalar. 349. ad Charit. 643. Jacobs. Anim. 101. ad Diod. S. 1, 8. 155. 167. 319. 339. 358. 527. 2, 190. 346. 381. 384. 391. 393. 460. 484. Toup. Emendd. 1, 186. Zeun. ad Xen. K. Π. 372. Pertineo, Specto, Diod. S. 2, 630. De jaculis et arcu, Xen. K. Π. 72. Fischer. ad Anacr. 17. Herod. 699. Duro, Bentl. Opusc. 39. Diod. S. 1, 68. Διατείνομαι, Theocr. 22, 67. ad Dionys. H. 3, 1735. Kuster. V. M. 68. Wakef. S. Cr. 4, 168. ad Diod. S. 1, 563. ad Plin. 177. Cort., Lucian. 2, 161. 186. Pandiculor, Mœris p. 342. et n. Affirmo, Assevero, ad Timæi Lex. 50. Plut. Mor. 1. p. 5. Oxon., Lucian. 1, B 23." Schæf. Mss. " Phot. 229. Minor, Philostr. 830. Joseph. 658, 32." Wakef. Mss. Herod. 9, 18. Διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες, Xen. K. Π. 1, 4, 8. Διατεινάμενος εὐστόχως βάλλει.] E superiore autem διατείνομαι, Contendo, Annitor, Enitor, est ADV. Διατεταμένως, Magna contentione, Magnopere, Enixe, Obnixe. Aristot. Eth. 9, 4. Εἰ δὴ τὸ οὕτως ἔχειν λίαν ἐστὶν ἄθλιον, φευκτέον τὴν μοχθηρίαν δ., καὶ πειρατέον ἐπιεικῆ εἶναι, Omnes nervi intendendi sunt ut, Summa virium contentione annitendum est ut: pro, δεῖ παντὶ τρόπῳ διατείνασθαι φεύγειν, ὅπως μὴ πονηροὶ ὦμεν, ut Xen. supra loquitur. Et 10, 4. Δ. περὶ ταῦτα ἐνεργεῖ. [" Heind. ad Plat. Gorg. 156." Schæf. Mss. Hierocl. 216. Plut. 4, 406." Wakef. Mss.]

Διάτασις, ἡ, Extentio, Distentio, Contentio. De virium et vocis contentione intelligit Bud. ap. Aristot. Polit. 7. Τὰς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ κλαυθμοὺς οὐκ ὀρθῶς ἀπαγορεύουσιν οἱ κωλύοντες ἐν τοῖς νόμοις· συμφέρουσι γὰρ πρὸς αὔξησιν· γίνεται γὰρ τρόπον C τινὰ γυμνασία τοῖς σώμασιν, sc. cum διατείνονται. At Αἱ ἀνώμαλοι προσβολαὶ καὶ διατάσεις τοῦ πνεύματος ῥήγματα καὶ σπάσματα ποιοῦσιν, Inæquales spiritus contentiones, Plut. (6, 495.) Et ap. Gal. 7 τῶν Κατὰ Τόπους in arteriaca Charixenis, Πρὸς φωνῆς τὰς ἐκ διατάσεως παρακοπὰς, Ad vocis intercisiones s. abscissiones e nimia contentione ortas. Ubi tamen perperam legitur διαστάσεως, a nomin. Διάστασις, quod longe diversam ab hoc signif. habet. Dicitur et de Contentione quæ in oratione fit, s. de Invectiva oratione, ut accipiunt ap. Synes. Ep. ad Diodorum, Αἱ πρὸς τὰ πρόσωπα διατάσεις τὴν μὲν συνάφειαν διακόπτουσι, In personas invectivæ filum et continuitatem orationis abscindunt. [Theoph. Protosp. 823. Theophr. Fr. 9, 32. Jambl. Protr. 376=159. " Bergler. ad Alciphr. 266. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 512. ad Timæi Lex. 255." Schæf. Mss. Plato de Rep. 3. p. 407. Διαταστικὸς, vide in Διατακτικός. * Διατατὸς, unde * " Ἀδιάτατος, Dimensionis expers, Philop. de M. Cr. 1, 16." Schleusn. Mss.] Διατενὴς, D ὁ, ἡ, Pertendens, Contendens, Tendens. Theophr. C. Pl. 2, 20. Διατενὲς πρὸς τελείωσιν, Tendens ad rei perfectionem, Pertinens, Faciens. Alii, Quod ad rei perfectionem spectatissimum est.

Διάτονος, Distentus, Extentus, Contentus, Vehemens, Hes. ὀξύτονος. [" De voce, Eunap. 100." Wakef. Mss.] Item διάτονον ap. Musicos est Modulationis genus quoddam, de quo Vitr. 5, 4. ubi cum tria modulationis genera ap. Græcos esse dixisset, ἁρμονίαν, χρῶμα, διάτονον, subjungit aliquanto post, Diatonos vero modulatio, quod naturalis est, facilior est intervallorum distantia. Ibid. Diatoni duo sunt continuati toni, tertium hemitonium finit tetrachordi magnitudinem. Et Macr. Comm. in Somn. Scip. 2, 4. Cum sint melodiæ musicæ tria genera, enharmonion, diatonon, et chromaticon; primum quidem propter nimiam sui difficultatem ab usu recessit, tertium vero est infame mollitie: unde medium, i. e. diatonon, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribitur. Meminit ejusdem Martian. Ca-

pella, 9. in cap. de Sonis, ubi inter alia, Ergo enharmonius, chromaticus, itemque diatonus, (quam extentam dicimus,) indicia sunt generum modulandi. Et in cap. de Gener. Tetrachordorum, Genera modulandi, inquit, sunt tria, ἐναρμόνιον, χρῶμα, διάτονον. Enharmonion quidem dicitur, quod pluribus spatiis et angustioribus separatur; diatonon vero, quod tonis copiosum; chroma, quod de hemitoniis componitur. Et mox, At vero diatonon ipsis contentum sonis, in acumen quidem ita accipiet modulationem, ut per hemitonium et tonum, modum integrum compleat. Aliquanto post, Diatonicæ duæ, altera mollis, altera robusta. Idem et tropos diatonos constituit, Latine vocans Extentos: ut in cap. de Tropis, Quartus tropus dicitur ὑπάτων διάτονος, i. e. principalium extenta. Et mox, Septimus, μέσων διάτονος, Mediarum extenta. Meminit ejusd. et Plut. de Musica (10, 661.) ubi cum dixisset Olympum a Musicis putari esse inventorem generis ἐναρμονίου, (ante eum enim omnia fuisse διάτονα et χρωματικὰ,) subjungit, ita putari ab eo inventum id genus, ἀναστρεφόμενον τὸν Ὄλυμπον ἐν τῷ διατόνῳ, καὶ διαβιβάζοντα τὸ μέλος πολλάκις ἐπὶ τὴν διάτονον παρυπάτην, τοτὲ μὲν ἀπὸ τῆς παραμέσης, τοτὲ δὲ ἀπὸ τῆς μέσης· καὶ παραλαβόντα τὴν διάτονον λιχανὸν, καταμαθεῖν τὸ κάλλος τοῦ ἤθους. Item lapides quidam in structuris διάτονοι nominantur: de quibus Vitr. 2, 8. Præter cetera interponunt singulos perpetua crassitudine, utraque parte frontatos, quos διατόνους appellant, qui maxime religando confirmant parietum soliditatem. [Hes. Μέλαθρα· οἰκίαι, ὑπέρθυρα· δοκὸς δὲ, καὶ ἡ διάτονος.] AT Διατόνια dicuntur Circuli, Annuli, κρίκοι, Hes. Sic Exod. 35, (10.) Τὰ διατόνια καὶ τοὺς μοχλούς: [Vide et Athen. 205. et Casaub. ad p. 359. " Διάτονος, Jacobs. Anth. 7, 353. 8, 42. Dionys. H. 5, 62. Musicæ genus, Bergler. ad Alciphr. 68. Toup. Opusc. 1, 567." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 260. Schn. Lex. * " Διατονικὸς, Toup. Opusc. 1, 567. 574. Boeckh. in Plat. Min. 164." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 15. " Διατονικὸν εἶδος τῆς μουσικῆς, Inc. ap. Suid. v. Κηροῦ εὐπλαστότερος." Schleusn. Mss. " Δ. μέλη, ad Hesych. 1, 971. n. 3." Dahler. Mss. Phot. Bibl. 560. " Nicom. Harm. p. 13. 14. 20. 22. 24. 25. 26. * Διατονικῶς, 21." Kall. Mss. * Ἐπιδιατείνω, Pertingo, Polyb. 32, 9, 3. " Schol. Pind. Ἰ. 1, 61." Mendham. Mss. " Stob. Eth. 96." Kall. Mss. * Συνδιατείνω, Una intendo, Plut. 6, 232. Philo J. 552.] Ὑπερδιατείνομαι, Supra modum contendo, Maximopere contendo, etiam Mira pervicacia contendo. Qua signif. utitur tum Lucian. (1, 766. 2, 351.) tum Dem. (501.) Εἰ δὲ φανήσεται σπουδάζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος κύριον ποιῆσαι τὸν νόμον, Vehementer dicendo contendens: [770.]

Ἐκτείνω, Extendo, Protendo. Plato de Rep. 5. Ἐκτείνας τὴν χεῖρα, καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Manu extenta prehendens vestem. Diog. vero Cynicus ap. Diog. L. dicit δεῖν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς φίλους ἐκτείνειν μὴ συγκεκαμμένοις τοῖς δακτύλοις. Item ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 19.) Ἐξέτεινε πάλιν ἐπ' ἐννέα ἢ δέκα τὸ στράτευμα ἀσπίδων. Pass. ἐκτείνομαι, Extendor, Porrigor, Xen. Σ. (4, 31.) Ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος, Extento ac porrecto corpore. Soph. vero (Aj. 1402.) dicit, πολὺς ἐκτέταται Χρόνος, pro Multum temporis elapsum est, Diu est. Nam videtur ὁ χρόνος, de die in diem progrediens, in longius semper extendi, s. produci et protrahi. Cui adde quod e Gal. affertur, Ἐκταθεὶς εἰς πλείους ἡμέρας, pro Inveteratus: nisi forte in propria signif. potius accipiatur pro Extentus per plures dies. || Ἐκτείνειν τὸν ἵππον προθύμως affertur e Xen. K. Π. 5, (4, 3.) pro, Alacriter equum dirigere. || Exp. etiam Educo, Extraho. Cujus signif. hoc exemplum legitur in Sap. 10, (2.) Ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος, Eduxit eum a delicto. Nisi potius sit Erexit, Lapsum restituit. [Dionys. H. de C. VV. 190. Schæf. " Thom. M. 614. 913. ad Charit. 448. 642. Markl. Suppl. 654. 745. 772. 1205. Musgr. 275. 745. El. 823. Med. 1351. Or. 290. Wakef. Herc. F. 1421. Alc. 373. Trach. 679. Phil. 858. Eum. 201. 710. S. Cr. 2, 34. Abresch. Æsch.

A 2, 23. Jacobs. Anth. 9, 468. Brunck. Aristoph. 2, 75. ad Soph. Œd. T. 153. Porson. Med. p. 48. Philostr. 44. Boiss., ad Lucian. 1, 285. 356. T. H. ad Dial. p. 9. Lennep. Phal. 175. ad Herod. 534. Casaub. Athen. 1. p. 24. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 143. Fischer. ad Demetr. 230. Lennep. ad Phal. 175. coll. Valck. p. xvii. Heyn. Hom. 7, 775. De mortuis, Toup. ad Longin. 367. Valck. Phœn. p. 567. Diatr. 152. ad Lucian. 1, 357. Jacobs. Anth. 9, 502. ad Diod. S. 2, 154. Sensu grammat., Ruhnk. Ep. Cr. 230. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 22. Mœr. 70. Ammon. 88. Valck. Diatr. 217. De sermone, Heind. ad Plat. Gorg. 65. Ἐκτ. χεῖρα, Wakef. Alc. 780. ad Diod. S. 1, 699.: δέησιν, ad Dionys. H. 1, 331. 2, 863. Boiss. Philostr. 646.: τὴν φήμην, Bibl. Crit. 1, 2. p. 66. Valck. ad Phal. p. xviii. Med., ad Plin. 177. Cort. Ἠϊὼν ἐκτεταμένη, Longus p. 3. Vill., cf. p. 5. vide ad Xen. Mem. 3, 13, 5." Schæf. Mss. " Ἐκτείνω, neutr., Intendor, Augeor, Suid. 1, 349. Ἐκτείνομαι, pass., Jaceo mortuus, Suid. v. Ἀκαρίδιος." Wakef. Mss. Athen. 572. Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν

B ἐκτείνας. " Herod. 7, 10, 7. Πᾶσαν προθυμίην ἐκτείνειν, Omne studium intendere." Schw. Mss. " Prosterno, Philes p. 156." Schleusn. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] " Ἐκτεταμένως, Extense, More " eorum quæ extensa sunt, * ἠπλωμένως, Hes." [Syllaba producta, Athen. 105. Schol. Aristoph. Πλ. 134. " N. 1165. Suid. v. Ῥυτὰ, Bekk. Anecd. 383." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 71. Thom. M. 778. Brunck. Aristoph. 1, 41. ad Mœr. 96. Ammon. 78." Schæf. Mss.] Ἔκταμα, τὸ, Extensio, Productio, s. potius Id ipsum quod extentum et porrectum est; Bud. Spatium, Longitudo. Nam ipsa actio, i. e. Extensio, Porrectioque, DICITUR Ἔκτασις, Greg. Naz. in Macc. Encom. Καὶ χειρῶν ἔκτασις ἐτροποῦτο μυριάδας, δι' εὐχῶν βάλλουσα, Manuum extensio, i. e. Supplices manus ad cœlum porrectæ. Cui similia loquendi genera habes in Ἐπανατείνω et Ὀρέγω. Item ἔκτασις, Extensio, Productio, ap. Gramm. Figuræ nomen, qua syllaba brevis extenditur et pro-

C ducitur, Il. Γ. 357. Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος: est enim prior syllaba in διὰ sua natura brevis. || Ἔκτασις exp. etiam Explicatio; nec non Discessus, Transitus: cujus signif. hoc exemplum affertur ex Aristot. de Gener. Anim. 4. Ἔκτασις γίνεται εἰς ἄμφω, pro In utrumque disceditur. [" Ἔκταμα, Suid. 3, 684." Wakef. Mss. " Eur. Phœn. p. 108. Valck. Ἔκτασις, Marcell. de V. Thuc. p. 7. Boiss. Philostr. 556. Steph. Dial. 17. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 388. 2, 339. ad Mœr. 117. Ammon. 109." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Dionys. H. de C. VV. 189. 278. ad Greg. Cor. 461. 676. ἐκτ. θετική, φυσική, 599. * " Ἐκτατέον, Heyn. Hom. 6, 633. 8, 164." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 147." Kall. Mss. Eust. Il. A. 147.] Ἐκτατὸς, Exporrectus, Extensus, i. q. ἐκτεταμένος, Plato Ἐκτατά τε κῶλα καὶ καμπτὰ ἔφυσε τέσσαρα, Extensa, Quæ extendi queant, ut manus et pedes. [* Ἐκτατικὸς, Apollon. Ms. π. Ἐπιῤῥ. 53. ad Greg. Cor. 347. * Ἐκτατικῶς, ibid. Eust. in Od. p. 1723, 8.

D " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 323." Schæf. Mss.] Ἐκτάδην, More eorum quæ extensa et exporrecta sunt. ET Ἐκταδὸν pro eod. Utrumque ap. Suid. legitur; ac illud quidem per adverbia itidem exp., ἐκτεταμένως * ἠπλωμένως: hoc autem per partic. ἐκτεινόμενος. Lucian. (1, 357.) Εἶτα ὁ μὲν ἔπινον, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, Jacebam extenso et exporrecto corpore, Jacebam prostratus et expassus. [" Ἐκτάδην, Thom. M. 289. ad Charit. 642. Wakef. Georg. p. 67. Porson. Med. p. 48. (Horat. Epod. 10, 22. et not.) ad Timæi Lex. 184. Toup. ad Longin. 367. Valck. Phœn. p. 566. Diatr. 152. Bergler. ad Alciphr. 190. 327. 395. 450. Ἐκταδὸν, Thom. M. 289." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 15, 21." Wakef. Mss.] Ἐκτάδιος, Extensus, Exporrectus, In longum exporrectus et extentus, Qui in longum se extendit, Opp. K. 3, (276.) Στεινή τ' ἐκτάδιός τε πέλει καὶ νῶτα καὶ οὐρήν, Angusta et longa et dorso et cauda. Item Amplus, Qui longe lateque distendi et explicari s. expandi potest, Il. K. 134. Ἀμφὶ δ' ἄρα

χλαῖναν πεοονήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκταδίην. A
Quod ἐκταδίην Hes. exp. μεγάλην, ὥστε διπλῆ χρῆσθαι. [" Jacobs. Anth. 11, 53. Heyn. Hom. 6, 29. 7, 271. Toup. Opusc. 1, 47. 2, 199. ad Charit. 261. ad Mœr. 87." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 403. Dionys. P. 643." Wakef. Mss. Orph. Arg. 361.] Ἐκτενής, Extentus, Exporrectus. Unde ap. Hes. Ἐκτενὲς, διατεταμένον. Idem Hes. ἐκτενεῖ exp. ἐπιμελεῖ, Accurato, Sedulo, Attento: quemadmodum Suidæ quoque ἐκτενέστερος est ἐνεργητικώτερος, [ἐνεργητικώτατος, Kust.] ἐπιμελέστερος, hoc in loco, Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτῷ ἔσεσθαι σύμβουλος καὶ συναγωνιστὴς ἐκτενέστατος, Diligentissimus et promtissimus. Rursum Idem ἐκτενὲς exp. ἐπιμελὲς, allato hoc exemplo, Ἔργον δ' ἦν αὐτοῖς ἐκτενές. In N. T. legitur pro Jugis, Assiduus, συνεχὴς, Act. 12, 5. Προσευχὴ δ' ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, Preces autem assiduæ fiebant ab Ecclesia ad Deum pro ipso. Vel etiam, Juges et sine intermissione. Aut, Intentæ: si quis ad animorum ardorem malit referre. Et in 1 Ep. Petri 4, (8.) B
Τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες, Caritatem alii in alios propensam habentes. [Polyb. 22, 5, 4. Æsch. Suppl. 990. " Phryn. Ecl. 138(=311. Lob.) Wakef. S. Cr. 5, 140. ad Diod. S. 2, 360. 600. 620." Schæf. Mss.] " Ἐκτανὴς, Protensus, Prolixus, VV. LL. per-" peram pro ἐκτενής." Ἐκτενῶς, i. q. ἐκτάδην, Prolixe. Hes. exp. non solum διατεταμένως, ἐκτεταμένως, sed etiam προθύμως, Promte. Itidemque Suid. exp. ὁλοψύχως, προθύμως, ap. Polyb. (8, 21, 1.) Προσδεξάμενος ἐκτενῶς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βῶλον, ἀνέκρινε διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος, Promte et humaniter exceptum. Exp. etiam Impense, Vehementer, Toto animo, Totis viribus; Prolixe, ea signif. qua Cic. pro Flacco dixit, Id non solum fecit, sed etiam prolixe cumulateque fecit. J. Poll. (3, 119.) certe synonymωs ponit δαψιλῶς, ἐκτενῶς, ἀφθόνως, χύδην, * μεγαλοδώρως, λαμπρῶς, et similia: quamvis Phryn. (311. Lob.) adverbium hoc rejiciat, ac pro eo usurpare præcipiat δαψιλῶς. [M. Anton. 1, 4. " Dionys. H. C
1, 164. ad Diod. S. 1, 137. 184. 193." Schæf. Mss. Phylarchus ap. Athen. 287. Machon ap. Eund. 579. Diog. L. 4, 44. p. 252. " Profuse, Large, Joseph. 271, 39. Clem. Alex. 687." Wakef. Mss. Pseudo-Herod. V. Hom. 7. 26. Agatharch. M. R. p. 29. Ἐκτενέστερον, Intensius, Vehementius, Luc. 22, 44. Impensius, Athen. 527. Ζῆν πολυτελῶς καὶ ἐκτενέστερον. " Ἐκτενέστατα, ad Diod. S. 1, 138." Schæf. Mss.] ITEM Ἐκτένεια, SIVE Ἐκτενία, ἡ, Extensio, Explicatio. Hes. enim ἐκτενία est * ἅπλωσις. Idem ἐκτενίαν esse dicit συνεχῶς ποιεῖν τὸ αὐτό: quemadmodum et Suidæ ἐκτένεια est συνέχεια, Jugis et assidua opera. Quo pertinet ἐν ἐκτενείᾳ, quod exp. Instanter, Acriter, Assidue, Jugiter. J. Poll. synonymum facit τῇ δαψιλείᾳ, ἀφειδωλίᾳ, ἐλευθεριότητι, et similibus: addens tamen esse vocab. σκληρόν. Accipitur vero et pro Copia, Abundantia, Herodian. 7, (2, 8.) Ὕλαι δ' εὔδενδροι· ὅθεν ξύλων οὔσης ἐκτενείας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται: 8, (2, 15.) Μετὰ πολλῆς προνοίας τά τε ἐπιτήδεια πάμπλειστα εἰσεκομίσαντο, ὡς ἐκτένειαν εἶναι εἰ καὶ ἐπιμηκεστέρα γένοιτο πολιορκία. [Phalaris Ep. 68. Molpis D
Athenæi p. 54. Apollon. Ep. 52. p. 398. Schleusn. Lex. V. T. " Prolixa et larga studii et voluntatis declaratio, Ernest. ap. Cic. Epist. ad Att. 10, 17." Seager. Mss. * Ἔκτονος, Clem. Alex. 493=413. ἔκτονον ᾄδω.] Ἀντεκτείνω, Contendo, Confero, Comparo, Aristoph. B. (1042.) Ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, pro ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν, ἀντιπαρατείνειν, et συμπαρεκτείνειν, Bud. [" Thom. M. 679." Schæf. Mss. " Philostr. 518." Wakef. Mss. Phav. Lex. p. 90. Ἀντέκτασις, ibid. Vide Συμπαρέκτασις.] " Ἀπεκτείναμαι, " Extendor, Prolator, Prolongor." [" Ἀπεκτείνω ἐμαυτὸν εἴς τι, Me extendo ad, Athan. 1, 212. " Ἀπέκτασις, Gal. Defin. 425." Kall. Mss. * Διεκτείνω, Hippocr. 863. * Διέκτασις, Clem. Alex. Pæd. 2. p. 219=187. Dionys. H. de C. VV. 20. p. 278. Τὴν ἔκτασιν τῶν μελῶν καὶ τὸν * διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος, Cod. Bresl. διέκτασιν.] Ἐπεκτείνω, Extendo, Exporrigo, Protendo: Εἰς μῆκος ἐπεκτείνειν, Alex. Aphr. In longum extendere, producere. Itidemque ap. Eund. Εἰς εὖρος ἐπεκτείνειν, In latitudinem explicare, Dilatare. || Ἐπεκτείνομαι autem exp. Contendo, Enitor, Annitor. Qua signif. διατείνομαι quoque accipitur, ut supra docui. [" Heyn. Hom. 7, 778. Thom. M. 614. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 319. 2, 157. Wakef. S. Cr. 2, 136. Hutch. ad Xen. K. Π. 38." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 6, 7. * Ἐπεκτεταμένως, Schol. Æsch. Pers. 1055.] Ἐπέκτασις, Exporrectio, Extensio, Productio, etiam Dilatatio, ἡ ἐπὶ πολὺ τάσις, [Schol. Il. A. 129. 324. B. 87. 117. Eust. p. 23, 14. 34, 1. 38. ult. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 67. 93. 310. 344. 362. 2, 157. 339. Steph. Dial. Att. p. 14. 50. Greg. Cor. 106. 216. Koen. 213. Heyn. Hom. 7, 778." Schæf. Mss. * Ἐπέκτατος, unde * " Ἀνεπέκτατος, Bekk. Anecd. 818." Boiss. Mss.] " Δυσεπέκ-" τατος, Qui difficulter extendi potest." [* Ἐπεκτατικὸς, Eust. Od. A. 83. * Ἐπεκτατικῶς, Phav. 492, 2. * " Συνεπεκτείνω, Simul extendo, prorogo, Aristæn. Ep. 2, 15. " Amphiloch. 82." Kall. Mss.] Παρεκτείνω, itidem Extendo, Produco, Ad comparationem alicujus extendo et produco. Priore modo dixit Bud. παρεκτείνειν λόγον pro Producere; posteriore, Greg. Naz. Παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα, Spatium quod duratione sua æternis respondeat. Παρεκτείνομαι ET Συμπαρεκτείνομαι exp. etiam Simul extendor et cresco, Alterius magnitudinem assequor. [Παρεκτείνω, Schol. Soph. Œd. T. 523. Eust. Il. A. p. 9, 37. 73, 21. Dionys. H. 2. p. 166, 6. Strabo 13. p. 935. Obtendo, Diod. S. 13. p. 384, 40.; 14. p. 407, 16. 408, 1. Polyb. 1, 26, 15. 42, 9. 11, 12, 4. " Ad Xen. Eph. 289. Agathias 54." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 1, 13, 9. 1, 17, 8. " Quint. Sm. 3, 336. 5, 118." Wakef. Mss.] Παρέκταμα, τὸ, Immodica extensio, longitudo. " Παρέκτασις, Figura " grammatica est, qua vox aliqua inserta una sylla-" ba extenditur et longior fit, ut cum ἀδελφεὸς dici-" tur pro ἀδελφὸς, ἐτήτυμος pro ἔτυμος." [" Schol. Pind. II. 6, 5." Wakef. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 267. Ἱππ. 960. Θ. 1198. Dionys. H. 2. p. 25, 22. ad Greg. Cor. 458. * Ἀντιπαρεκτείνω, Joseph. B. J. 5, 3, 5. " Philo J. 2, 117. Diog. L. 461. Ἀντιπαρέκτασις, Æqualis extensio per, Philo J. 1, 433." Wakef. Mss.] Συμπαρεκτείνω, Simul extendo: συμπαρεκτεινόμενος, Simul extentus. Item Comparo, Contendo: metaphorice ab iis qui aliquid ad latus alicujus extendunt, ut cum eo conferant. Qua signif. dicuntur etiam ἀντεκτείνω, et ἀντιπαρατείνω: item ἀντιπαρατίθημι, ἀντιπαραβάλλω, παραθεωρῶ. [" Diffundo, Euseb. V. C. 2, 58." Mendham. Mss. " Agapet. Sched. 15." Boiss. Mss. " M. Anton. 7, 30. τὴν νόησιν τοῖς λεγομένοις." Gataker. Mss. " Greg. Nyss. 3, 199." Wakef. Mss.] UNDE Συμπαρέκτασις, ἡ, Contentio, Collatio, Comparatio: UT Ἀντέκτασις, et Ἀντιπαρέκτασις, synonyma ap. Greg. Naz. [* Προεκτείνω, Gl. Exerto, " Theodos. Diac. Acr. 3, 107." Boiss. Mss. " Apollon. Lex. v. Προΐηλε." Schleusn. Mss. * Συνεκτείνω, Philo J. 371. " Una prorogo, Zosim. 4, 33. p. 422. Συνεκτείνων τῷ τῆς πόλεως μεγέθει τὴν τῆς τρυφῆς ἀμετρίαν." Maii Obss. SS. 4, 212. " Euseb. V. C. 3, 50." Boiss. Mss. " Adæquo, Athan. 1, 426." Kall. Mss. " Una prosterno, Heracl. Alleg. 54. p. 174." Schleusn. Mss.] Ὑπερεκτείνω, Ultra extendo, s. Ultra modum extendo, quam par est produco. Pass. Ὑπερεκτείνομαι, Ultra extendor, i. e. Efferor et evehor s. extollor supra, Supero, Excello: ut ap. Dionys. Areop. cum accus. junctum, teste Bud. Apud Greg. Naz. vero cum gen., e quo affert, Καὶ ὀρῶν καὶ κέδρων ὑπερεκτείνεσθαι, i. e. ὑπεραίρειν. [" Wakef. Georg. p. 45." Schæf. Mss. " Schol. Od. Ψ. 3." Wakef. Mss. Lucian. Eunucho 2.: 2 ad Cor. 10, 14.] Ὑπερέκτασις, Extensio ultra, Extensio illa qua aliquid supra aliud evehitur et extollitur.

Ἐντείνω, Intendo. Qua signif. accipitur et media vox. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Τόξα ἐντείνασθαι καὶ τα παλτὰ ἐπαφιέναι, Arcus intendere, Contendere. Aristoph. N. (968.) Ἐντειναμένοις τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν, Intendentes concentum s. citharam; nam ea proprie intenditur, at concentus ex ea intenta et pulsata proficiscitur. Item, Ἐντεινάμενος

τὴν φωνὴν, dixit Æschin. (49.) pro Sublata voce, teste Bud., qui ἐντείνασθαι interpr. etiam Acriter et cum contentione dicere, ap. Plat. de Rep. 7. Ἐπελαθόμην ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον, i. e. θυμωθείς. [“ Eunap. 104.” Wakef. Mss.] Dicitur et ἐντείνειν πληγὰς pro Colaphos incutere, Alapas impingere: quod et κονδύλους ἐντρίβειν, et πληγὰς διδόναι, i. e. Pugnum ingerere, Cædere, Pulsare, Ferire. Interdum etiam simpliciter ἐντείνειν. Plato Minoë (140.) de tragœdia, Ἐν ᾗ δὴ καὶ ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνω, τιμωρούμεθα ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἠνάγκασε τοὺς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους. Quod dicit propter Tragicos qui convitiis concidebant Minoëm, αὐτὸν ὡς χαλεπὸν καὶ ἄγριον κακῶς λέγοντες. Synes. Οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί. || Afferuntur et hæc. E Xen. Νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, pro, Leges edere versibus tentavit. Et e Plut. Solone, Γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους, pro, Sententias adjecit philosophicas. [“ Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 143. Fischer. ad Anacr. p. 17. Valck. Hipp. p. 215. Diatr. 234. Jacobs. Exerc. 2, 175. Anim. 63. Anth. 8, 18. 9, 10. Markl. Suppl. 745. Musgr. ib. Markl. Iph. p. 78. Kuster. Aristoph. 60. ad Diod. S. 2, 645. Lobeck. Aj. p. 230. Schneid. ad Xen. Pol. 478. Cædo, Ferio, ad Dionys. H. 1, 254. Versibus exprimo, Bibl. Crit. 2, 2. p. 104. Æsopus p. lxx. Fur. Lips., Simon Dial. p. 22. 34. Sensu obscœno, Toup. Opusc. 1, 569. ad Diod. S. 1, 98. 251.” Schæf. Mss. Versibus includo, Plato Phædone 4. “ Obscœno sensu, Aristot. Probl. 4, 23.” Seager. Mss.] “ Ἐντεταμένως, Intense, Omnium “ virium intensione: aliis Constanter, Impense.” [Herod. 1, 18. 4, 14. 8, 28.] Ἔντασις, ἡ, Intentio, Contentio. Item ἔντασις προσώπου affertur pro Intentio vultus et austeritas. Exp. etiam Distentio, Productio, Vehementia, Rigor: nullis tamen allatis earum signiff. exemplis. Item Adjectio. Sic enim Vitr. 3, 2. De adjectione quæ adjicitur in mediis columnis, quæ ap. Græcos ἔντασις appellatur. [Hippocr. 25, 122. 282. “ Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 143. Thom. M. 314. ad Charit. 448. Heyn. Hom. 4, 533. Conf. c. ἔνστασις, Liebel. Archil. p. 32.” Schæf. Mss.] Ἐντατὸς, Intentus, Contentus, Qui intendi ac contendi solet, potest: ὄργανα, ap. Musicos, Instrumenta quæ intenduntur, s. musica quæ nervos et fides habent, quæ intentæ s. contentæ sonos edunt harmonicos, ut citharæ; at ἐμπνευστὰ, Quæ spiritu inflantur, ut tibiæ. Plut. Διττὴ δ' ἐστὶν ἡ μελῳδία· ἡ μὲν, ἐν τῇ φωνῇ· ἡ δ', ἐν ὀργάνοις, τοῖς τε ἐμπνευστοῖς, τοῖς τε ἐντατοῖς. Meminit eorundem et J. Poll. [“ Myth. Scriptt. 361.” Wakef. Mss. Nicomach. Geras. Athen. 4. p. 176. Schw. ἐντατῶν, at in p. 177. ἔντατα. * “ Ἀνέντατος, Theopomp. ap. J. Poll. 2, 234.” Kall. Mss.] Ἐντατικὸς, Intendendi s. Contendendi vim habens: ἐντατικὰ, ap. Paul. Ægin. φάρμακα quædam, Quæ tentiginem cient, Quæ intendunt νεῦρον τὸ γόνιμον: danturque ἐπὶ τῶν ἀπράκτων μορίων. [“ Schol. Nicandri Ἀ. 264.” Wakef. Mss. * “ Ἐντατικὸν, Satyrium erythronium, Diosc. Notha 459.” Boiss. Mss.] Ἐντενὴς, Intentus, Contentus. UNDE Ἐντενὲς, Intentis viribus, Summa cum virium contentione, Vehementer, συντόνως, Schol. Apoll. Rh. 2, (933.) ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο Ἐντενὲς, ἠύτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος: [“ nisi leg. ἐκτενές.” Schn. Lex.] Ἔντονος, ὁ, ἡ, itidem Intentus, Validus, Qui de virium contentione nihil remittit, Vehemens, Acer, J. Poll. de viris fortibus, Ἔντονοι καὶ φιλόπονοι, Plut. Popl. Αὐτοῖς ἐντονώτατος ἐχθρός. Item e Plat. Theæt. Ἔντονοι καὶ δριμεῖς, Rigidi et acres. Hes. quoque ἔντονον exp. ἰσχυρὸν, ὀξύ. [Plut. 6, 313. 8, 483. T. Graccho 2. Artax. 2. Aristoph. Ἀ. 666. “ Herod. 285. Brunck. Soph. 3, 480. Jacobs. Anth. 8, 83. Bast Lettre 143. Heind. ad Plat. Theæt. 387., varr. lectt. ad Eur. Hipp. 118.” Schæf. Mss.] “ Ἐντόνως, Intente, Intentis “ omnibus nervis, Enixe, etiam Acriter,” [Plut. Sulla 21. Pomp. 46. Vehementer, Arato 7. Eur. Cycl. 604. Bion p. 37. Xen. K. Ἀ. 7, 5, 7. Ἐντ. ἀπῄτουν τὸν μισθόν.] Ἐντονία, Intentio, Contentio, Firma et valida contentio, etiam Firmitas. Affertur enim ἐν-

A τονία τῶν πλευρῶν pro Laterum firmitas. [Schneidero perperam positum videtur hoc vocab. pro εὐτονία. * “ Ἐντόνιον, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 190.” Boiss. Mss. Hero Belop. 33. * Ἐπεντείνω, Soph. Ant. 1248. Aristoph. Εἰρ. 514. Theophr. Char. 8. * Κατεντείνω, M. Anton. 4, 3. 32. 6, 26. 12, 27. * Παρεντείνω, Plut. 6, 312. 8, 464. “ Παρεντείνειν τὸν ἦχον, Intendere vocem, Vehementi sono aliquid enuntiare, ut fit ab indignantibus. Dionys. de Vi Demosth. 54. p. 1119. Οὐχὶ ταῦτ' οὖν εἰρωνευόμενον δεῖ λέγειν, καὶ ἅμα * ὑπαγανακτοῦντα καὶ παρεντείνοντα τὸν ἦχον;” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Προεντείνω, Philostr. V. A. 4. p. 180.] Προσεντείνω, Insuper intendo. Et προσεντείνω πληγὰς, Insuper et verbera infligo, Præterea etiam cædo: quo loquendi genere utitur tum Dem. tum Lucian. (1, 160.) Πληγὰς δὲ ὁ γενναῖος προσενέτεινε, Insuper et colaphos incussit. Et ἐντείνειν ἑτέρας, omisso subst. πληγὰς, ap. Plut. (6, 883.) Προσεντεῖναι πάλιν ἑτέρας, Alteras totidem infligere s. ingerere plagas. Sic et ἐντείνειν τινὶ dicitur
B pro ἐντείνειν τινὶ πληγάς: quod loquendi genus Atticum est. [Hierocl. 316. * Συνεντείνω, unde] “ Σύ- “ ντασις, Contentio quæ simul fit. Aut potius va- “ cat præp. σύν.” [“ Plut. 2, 589.” Wakef. Mss.]

Ἐπιτείνω, i. q. ἐντείνω, i. e. Intendo, Contendo. Sicut enim arcum et lyram aliquis dicitur ἐντείνειν, ita etiam ἐπιτείνειν: ut Plut. de Educ. Lib. Καὶ γὰρ τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν. Metaphorice plerumque hoc verbum usurpatur, Philo V. M. 1. Ἐπέτεινε τὴν φρόνησιν, Prudentiam multo acrius intendere cœpit, Prudentiæ nervos; est enim metaph. ab organis iis quorum funes contenduntur. Aristot. Eth. 6. init. Ἐν πάσαις γὰρ ταῖς εἰρημέναις ἕξεσίν ἐστί τις σκοπὸς, πρὸς ὃν ἀποβλέπων ὁ τὸν λόγον ἔχων, ἐπιτείνει καὶ ἀνίησι, καὶ τίς ἐστιν ὅρος τῶν μεσοτήτων, Intendit aliquid vel remittit: intendit aliquid ex ἐλλείψει, remittit vero ex ὑπερβολῇ: supplens defectui quod deerat, demens excessui quod supererat. Itidem Polit. 5. Τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι, Augere s. Imminuere, Addere eis
C aliquid vel detrahere. Et cap. 1 ejusd. libri, Ἵνα ἐπιταθῶσιν ἢ ἀνεθῶσιν αἱ πολιτεῖαι: nam aliquibus opus est εἰς τὸ μᾶλλον ὀλιγαρχεῖσθαι ἢ δημοκρατεῖσθαι, aliquibus εἰς τὸ ἧττον. Interdum additur dat. rei qua quis ἐπιτείνεται, 2 Macc. (9, 11.) Ἐπιτεινόμενος ταῖς ἀλγηδόσι, Dolorum augmentum capiens, Cum dolores ejus intenderentur et gliscerent. Et ap. Phal. Ἐπετάθημεν ταῖς φροντίσι, Curæ et solicitudines nobis accreverunt, Intentioribus curis vexati fuimus: Diosc. 3, 25. Ἐπιτεταμένος τῇ πικρίᾳ, Qui intensissimæ amaritudinis est, eximiæ est amaritudinis. Xen. vero K. Π. 7, (5, 26.) dicit, Ἐπιτείνεσθαι ἡμᾶς εἰς ἀνδραγαθίαν. In qua signif. ἐπιτείνεσθαι exp. etiam Incresco, Invalesco, Validior et efficacior fio. Activa etiam vox eund. usum habet, posita neutraliter, Plut. Camillo (p. 60.) Ἐπέτεινεν ὁ λιμὸς, Fames invalescebat, suas vires magis intendebat. [Suid. 1, 226.” Wakef. Mss.] Alioquin ἐπιτείνω rursum neutraliter positum, signif. Contendo, i. e. Enitor, Annitor, Conor: quam signif. habet et
D διατείνομαι. Bud. ex Aristot. 4. Ἐὰν δ' ἐπιτείνωσι τῷ ἐλάττονες ὄντες μείζονας οὐσίας ἔχειν, ἡ τρίτη ἐπίδοσις γίνεται τῆς ὀλιγαρχίας. At si reddi posset, Quod si eis crescat studium majores sibi copias parandi: ad præcedens ἐπιτείνω pertineret. || Verum ut ad pass. ἐπιτείνεσθαι redeam, Ἐπιτείνεσθαι πλείω χρόνον, pro Diutius durare affertur e Xen. Λ. (2, 5.) Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι. [“ Ad Charit. 643. 690. Bergler. ad Alciphr. 54. Schweigh. Emendd. in Suid. 49. ad Lucian. 1, 51. 262. 356. T. H. ad Dial. p. 9. Wakef. S. Cr. 3, 19. Wyttenb. ad Plut. 1, 469. Lennep. ad Phal. 175. Jacobs. Anth. 9, 10. Diod. S. 1, 623. Dionys. H. 5, 126. Heyn. Hom. 6, 349. Ἐπιτείνεσθαι et ἐπιγίγνεσθαι conf., Schneid. ad Aristot. H. A. 632. Tzsch. ad Strab. 6. p. 385. Ἐπιτεταμένος et ἐπιτεταγμένος conf., Bast Lettre 199.” Schæf. Mss. Parthen. 23. Ταύτῃ σφοδρῶς ἐπιτεταμένον τοῦ Κλεωνύμου. Xen. Hipparch. 1, 13. Ἐπιτείνω τρέφειν ἄμεινον, Majori diligentia alo. “ Τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας dicitur de longitudine

periodorum et sententiarum, qua oratio sæpe obscura fit et impedita, Marcellin. V. T. p. 8. Διὰ τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας ἄδηλος εἶναι δοκῶν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] "'Επιτεταμένως, Intense, "Vehementer," [" Musgr. Alc. 598. T. H. ad Plutum p. 213." Schæf. Mss. "Schol. Il. Π. 375. Villois. Anecd. Gr. 2, 105. Athen. 45. *'Επίταμα, Extensio, Plut. 2, 457." Wakef. Mss.]

'Επίτασις, ἡ, Intensio s. Intentio, Plato de Rep. 1. 'Εν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν. Quæ propria hujus vocabuli signif. est; metaphorice enim accipitur et pro Amplificatio, Exaggeratio; interdum et pro Vehementia, ut et Lat. vox. Item Fabularum pars quædam ἐπίτασις dicitur. Protasis enim, primus est actus, initiumque dramatis; Epitasis, incrementum processusque turbarum, ac totius, ut ita dixerim, motus erroris; Catastrophe, conversio rerum ad jucundos exitus, patefacta cunctis cognitione gestorum. Vel, Protasis est primus actus fabulæ, quo pars argumenti explicatur, pars reticetur, ad populi expectationem tenendam; Epitasis, involutio argumenti, cujus elegantia connectitur; Catastrophe, explicatio fabulæ, per quam eventus ejus approbatur. Ubi etiam NOTA Πρότασις ET Καταστροφή. Nec non in musica epitasis est, Martianus Capella 9. cap. de Sonis, Verum ex his alia faciunt, alia patiuntur. Faciunt, intensio vel remissio: patiuntur autem, acumen et gravitas. Productio autem est (h. e. ἐπίτασις) vocis commotio a loco graviore in acutum locum: ἄνεσις vero contra; nam ab acuminis culmine in grave quiddam seriumque descendit. Est autem soni gravitas, cum ex intimo quidam spiritus trahitur; acumen vero e superficie oris emittitur. Obiter vero et hic NOTA "Ανεσις: ITEM Βαρὺς φθόγγος, ET 'Οξύς. ['Επίτασις, Schol. Il. Λ. 155. Eust. Od. A. p. 12, 11. Athen. 39. Schol. Aristoph. A. 1080. "Ad Charit. 256. ad Diod. S. 2, 557." Schæf. Mss. "Vehementia, in sermone, Philostr. 624." Wakef. Mss. Appian. 1, 433. "'Επίτασις, Intentio oratoria, quæ fit affectuum usu, et cujusdam vigoris et spiritus. Contraria est ἄνεσις, Remissio affectus et impetus. Dionys. Jud. Isocr. 13. Idem dicitur τόνος ibid., cf. Longin. 38., ubi notat Exaggerationem. Sic et Alexander περὶ Σχημ., ubi τῇ ἐπιτάσει synonymon ponit τὸ αὐξάνειν λόγον. Phœbammoni Schol. 590. ap. Ald. est ἐπιμονῆς εἶδος ἐξαλλαγὴν ἔχον ἐπὶ τὸ μεῖζον, h. e. ea forma quæ exaggerando ulterius progreditur a minore ad majus. Suidas de Ephoro Cumano: Τὴν ἑρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὕπτιος, καὶ νωθρὸς, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. Apud Ælium Herodian., cujus Fragmm. edidit Villois. Anecd. 2, 90. τῇ ἐπιτάσει opponitur ἡ ἔκλυσις, simulque docetur, figuras omnes sententiarum, (σχήματα διανοίας,) ita constitui posse, ut partim ἐπίτασιν, partim ἔκλυσιν exprimant. Addit: Τῇ μὲν ἐπιτάσει ὑποτάσσεται εἰρωνεία, τῇ δὲ ἐκλύσει, ἡ καταβολή." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] 'Επιτατικὸς, Intendendi augendique vim habens. Qua voce Gramm. sæpe utuntur, ut cum dicunt α esse ἐπιτατικὸν, i. e. Vim habere Intendendi et Augendi signif. ejus quocum compositum est, ut in ἄξυλος significante πολύξυλος. [Schol. Apoll. Rh. 3, 804. Schol. Aristoph. 'A. 1228. "Schol. Theocr. 2, 14." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 6, 601." Schæf. Mss. *'Επιτατικῶς, Eust. Od. A. p. 19, 17.]

[*'Επιτατὸς, unde] 'Ανεπίτατος, ὁ, ἡ, Intensionis expers, Qui intendi non potest, Porphyr. [" Isag. 19." Wakef. Mss. *'Ανεπιτάτως, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 3, 82.]

'Επίτονος, ὁ, sc. ἱμὰς, vel tale quid, Lorum quo aliquid intenditur, ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας, Suid. ap. Aristoph. (Λ. 923.): ap. quem tamen Suidam perperam LEGITUR 'Επίτιμος, in vulg. quidem Edit., at non in Ms. Cod.: Od. M. (423.) 'Εκ δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ 'Επίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Ubi Schol. itidem exp. ἱμὰς s. ὁ τῶν κεράτων δεσμὸς, s. ἱμὰς ὁ πρὸς ἄκρῳ τῷ ἱστῷ, δι' οὗ τὸ ἄρμενον ἀνέλκεται. Vocat igitur ἐπίτονον ῥινοῖο βοὸς τετευχότα, Funem loreum s. Lorum e bovino tergore, quo in summa parte mali adalligato velum ipsum intendi solet, vel etiam laxari, prout ventus postulat, Quo intento attrahitur velum. Nam passive etiam accipi potest, pro Intentus, ut διάτονος et ἔντονος. Hes. ἐπίτονος est δέρμα ᾧ κατησφάλισται ὁ ἱστὸς τῆς νεώς. [" Tendo quidam, Gazæ Attendo, Aristot. H. A. 3, 5." Seager. Mss. Primam producit, Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. 77. "Musgr. Suppl. 84. Brunck. Aristoph. 1, 61. Heyn. Hom. 8, 322. Act. Traj. 1, 229. Adj., Diod. S. 2, 557. 'Επίτονον βλέμμα, Salmas. ad Achill. Tat. 546." Schæf. Mss. Plato de LL. 12. p. 185. νεύρων ἐπιτόνους, Timæo 419. Τοὺς ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεῦρα: Philostr. 537=489. Φθέγμα λαμπρὸν καὶ ἐπίτονον, Vox intenta, acuta. *"'Επιτόνως, Musgr. Suppl. 84. Wakef. Eum. 358." Schæf. Mss.] 'Επιτόνιον, τὸ, Verticillum, Vertibulum, quo sc. intenduntur fides et nervi citharæ, aliorumve ἐντατῶν ὀργάνων. Metaph. autem Plut. (6, 9.) 'Η συντροφία γὰρ ὥσπερ ἐπιτόνιόν ἐστι τῆς εὐνοίας, pro Amplificatio: ut dicat τῇ συντροφίᾳ ἐπιτείνεσθαι τὴν εὔνοιαν, Intendi augerique. 'Επιτόνια dicuntur esse etiam Instrumenta quibus chordæ funesque intenduntur. Sic accipiunt nonnulli ap. Ulpian. Pand. de Actionibus Emti et Venditi, l. Fundi, Castella plumbea, puteorum opercula, epitonia, fistula applumbata. Ubi tamen Bud. reponit Epistomia: quod ei loco magis convenit, et legitur ap. Vitr. quoque, 9, c. ult., et 10, 13. ubi de hydraulicis machinis disserit: nec non ap. Varr. R. R. 3, 5. quorum locorum quosdam in 'Επιστόμιον citavi. [" Timæi Lex. 161. Plut. Mor. 1, 10." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 110. Etym. G. v. 'Απότομον, 'Εν γὰρ τοῖς χοροῖς ὁ χοροδιδάσκαλος ἐπαυλήσας τῷ καλουμένῳ ἐπιτονίῳ, τοῦτο τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ τὴν ἀρχὴν τῆς ἁρμονίας καὶ συμφωνίας ἐνδίδωσι. *"'Αντεπιτείνω, In contrarium tendo, Plut. 9, 686." Wakef. Mss. *"'Ενεπιτείνω, Pallad. V. Chrys. p. 2. Bigot." Boiss. Mss. *Προσεπιτείνω, Magis intendo et duriores (conditiones) facio, Polyb. 1, 63, 2. 3, 24, 14. Diod. S. Exc. l. 6. p. 557. Ed. Wess. Augeo, Plut. 8, 750. Joseph. B. J. 7, 3, 3.] Συνεπιτείνω, Una intendo, vel etiam simpliciter Intendo, Adaugeo, ut i. sit q. ἐπιτείνω, Basil. de Jobo loquens, 'Αλλ' οὔτε τῶν φίλων τῶν εἰς παραμυθίαν ἡκόντων, ἐπεμβαινόντων αὐτῷ καὶ συνεπιτεινόντων τὰ ἀλγεινὰ, παρωξύνθη. Aristot. vero neutrali s. passiva signif. usurpavit verbum activum, de Insomn. Καὶ ταῦτ' ἐνίοτε συνεπιτείνει τοῖς πάθεσιν οὕτως, ὥστ', ἂν μὲν μὴ σφόδρα κάμνωσι, μὴ λανθάνειν ὅτι ψεῦδος: de visis febri laborantium, i. e. Simul intenduntur, Una augentur: ubi præp. vim suam retinet. Bud. 530. [Polyb. *Συνεπίτασις, Jambl. V. P. 56=74=144. *'Υπερεπιτείνω, Philostr. V. A. 2. p. 90. Artemid. 3, 59. *'Υπερεπιτατικὸς, Schol. Ven. Il. Ξ. 271.]

Κατατείνω, pro simplici τείνω accipitur interdum, i. e. Tendo, Il. Γ. 261. 'Αν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, Retro tetendit lora s. habenas. Alioquin κατατείνειν ἵππον aliquis dicitur, qui eum retinet τὰ ἡνία τείνων ὀπίσω, Retractis s. Attractis habenis, Plut. Popl. 189. meæ Edit. Οὐδὲν ἦν ἔργον τοῦ ἡνιόχου κατατείνοντος, οὐδὲ παρηγοροῦντος, ἀλλ' ἥρπαστο, Ferebatur equis auriga, nec audiebat currus habenas: ferebatur, inquam, licet attractis habenis retinere et inhibere equos omni ope conaretur. Nisi malis subaudire ἡνίας, et sic interpretari, Nihil proficiebat contendendo habenas, et ipsos equos adhortando, sed abripiebatur ab eis rapido impetu concitatis. Cui loco similis hic Ejusd. in Pericle, 'Ην δ' ὅτε καὶ μάλα δυσχεραίνοντα τὸν δῆμον κατατείνων καὶ προσβιάζων ἐχειροῦτο τῷ συμφέροντι: videtur enim ibi metaph. esse ab auriga, qui contendens s. stringens habenas, equum currentem inhibet. Idem, rursus in Popl., dicit κατατείνειν εἰς τοὔδαφος, pro Prosternere in terram: ut Gaza quoque κατατείνειν exp. Prosternere, Dejicere: quod translatum esse queat ab iis qui intentis funibus aliquid detrahunt. Nisi malis κατατείνειν accipere pro Toto virium nixu et contentione detrahere. Sic igitur ille Popl. p. 181. "Αχρις οὗ κατατείναντες αὐτοὺς ἐπὶ τοὔδαφος, πελέκει τὰς κεφαλὰς ἀπέκοψαν. Inest certe violentæ tractionis signif. huic verbo ap. Plat. de Rep. 1. non procul ab initio, 'Επειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι, καὶ χαλάσωσι. Et ap. Plut. Præc. San. Δάκνοντος καὶ κατα-

τείνοντος ἐνδιδόντες, itidem e Plat., de corpore voluptates quærente, et animum nonnunquam abripiente. Item κατατείνειν δρόμον, (ut Plaut. Cursum huc contendit suum, i. e. Cursu huc contendit, et Cæs. Iter constitutum contendit,) Synes. Ep. Κατατείνω τὸν δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα, Cursum contendo ad portum, Cursu contendo ad portum. In qua signif. accus. ille frequentius omittitur: ut ap. Aristot. H. A. 9, 44. de leone a venatoribus oppresso, Ἐν δὲ τοῖς ψιλοῖς, ἐάν ποτ' ἀναγκασθῇ εἰς φανερὸν διὰ τὸ πλῆθος φεύγειν, τρέχει κατατείνας, καὶ οὐ πηδᾷ· τὸ δὲ δρόμημα συνεχῶς ὥσπερ κυνός ἐστι κατατεταμένον: Cursum contendit, non saltim ingreditur. Qua de re sic Plin. 8, 16. Magna canum et venantium urgente vi, contemtim restitansque cedit in campis, et ubi spectari potest: idem, ubi virgulta sylvasque penetravit, acerrimo fertur cursu, velut abscondente turpitudinem loco. Aristot. paulo ante pro hoc φεύγει κατατείνας dixerat φεύγει ταχέως, quod Plin. interpr. Acerrimo fertur cursu: pro, Intentissimo ac pernicissimo cursu aufugit. Itidem pro Iter contendo accepit Plut. de Deo Socr. Ἐκπέμψαι ἱππέα πρὸς τοὺς ἄνδρας ἤδη καθ' ὁδὸν ὄντας, ἀναστρέφειν κελεύσας, καὶ μὴ κατατεῖναι σήμερον, Nec iter huc contendere. Signif. etiam Pergo et progredior in instituto orationis curriculo, Synes. Ep. 111. (p. 253.) Ἐπειδὰν ἄρξηται λέγειν, κατατείνει συνεχῶς, Pergit continenter. Bud. autem κατατείνειν exp. Contendere disserendo et Latius disserere, ap. Plat. de Rep. 2. Διὸ κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, Explicare conabor laudes injustitiæ. [Phot. Κατατείνας ἐρῶ· ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι. Πολιτείας β'· Διὸ κατατείνας ἐρῶ.] Et rursum eod. l. Ἀλλ' ἐγὼ ἐπιθυμῶν σου ἀκοῦσαι τἀναντία, ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω, Quam longissima possum disputatione utor. Alibi ἀντικατατείνειν dixit pro Contra disserere. Hæc Bud. || Rursum pro Tendo accipitur, sed neutraliter, perinde ut τείνω, ea signif. qua aliquid aliquo τείνειν dicitur, i. e. Tendere, Extendere et porrigere se, Porrigi, Pertinere. Qualia sunt, Κατατείνει ἐς τὴν λίμνην, Ad paludem porrigitur, pertingit. Et, Κατατείνει ἐς θάλασσαν, Ad mare usque protenditur. Sic ap. Philon. V. M. 1. Νομίσας κατατείνειν ἄχρι τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Pertinere ad Rubrum Mare. || Distendo, Extendo, Distendendo s. Extendendo crucio, Torqueo, Chrys. Comm. in Ep. ad Tit. 103. Ἱμᾶσι κατατείνειν τὸν οἰκέτην. At Ulp. dixit Rumpere loris, Si servus municipalis servum meum loris ruperit. Themist. in Sophista, Στρεβλοῦν τε αὐτοὺς καὶ κατατείνειν καὶ ἄγχειν. Et pass. voce ac signif. Basil. 254. Ἐπὶ τροχοῦ κατατεινόμενος. Sic Dem. (1172.) Κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου ὡμολόγησε. Quibus adde Synes. Ep. 58. Ἐπειδὴ οὖν ἀνὴρ εὐγενής, οὐκ ἀδικῶν, ἀλλ' ἀτυχῶν, ἐπ' αὐτοῖς κατετείνετο, In ipsis cruciabatur. Chrys. vero, Ἀφῆκε κατατείνεσθαι πόνοις τοσούτοις, Tantis laboribus confici. Athen. e Phylarcho, Κατατεινόμενος ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, Confectus et vexatus. Per risum autem quidam l. 2 Epigr. in quendam Poëtam ineptum, γενοίμην δάκτυλος ἢ πούς Εἷς τῶν σῶν τούτων τῶν κατατεινομένων. || Κατατείνομαι, Contendo, Connitor, Plut. Anton. (78.) de Cleopatra, Μόλις ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανεν, Facie connixa, ut qui supra vires nituntur, Bud. [" Plut. de S. N. V. 100. Heringa Obss. 110. Eur. Hec. 128. Musgr. 132. Toup. Opusc. 2, 230. ad Lucian. 1, 431. 2, 324. Wakef. S. Cr. 2, 125. Bergler. Alciphr. 330. Herod. 633. ad Charit. 364. Heyn. Hom. 4, 505. Xen. K. 'A. p. 128. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 229. 231. Jacobs. Anth. 10, 241. De oratione, Heind. ad Plat. Gorg. 252." Schæf. Mss. " Deorsum traho, Hierocl. 294. Propero, Plut. 2, 586. Contendo, Themist. 261." Wakef. Mss. Plut. Popl. 13. Pericle 15. Κατατείνων καὶ προσβιάζων. K. et κατακτείνω conf., Bast. Ep. Cr. 81. * " Κατάτασις, Distentio, Genus torturæ, Suid. v. Λύμη. Vide Thes. Philol. v. Κατατείνω." Schleusn. Mss. Hippocr. 752. 771. 814. Gal. 2, 281. " Toup. Opusc. 1, 212. Conf. c. κατάστασις, ad Dionys. H. 3, 1478." Schæf. Mss.] Ἀντικατατείνω, Contra contendo, dissero, Bud. ap. Plat. de Rep. 1. Ἂν μὲν τοίνυν ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον ὅσα αὖ ἀγαθὰ ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι. Quæ alii sic interpr. Si orationem contrariam ejus orationi objicientes, comparatione quadam proposita dicamus. [Hippocr. 833. * Ἀντικατάτασις, 834. * Ἐκκατατείνω, unde * Ἐκκατάτασις, 839. Ἐπικατατείνω, unde * Προσεπικατατείνω, Joseph. Macc. 9. Τὸν τροχὸν προσεπικατατείνοντες, Rota impensius acta. * " Παρακατατείνω, Porrigo, Clem. Alex. 498. τύπτοντι σιαγόνα." Kall. Mss. * Προσκατατείνω, Plato 2, 18. Hippocr. 837. * Συγκατατείνω, 833. * Συγκατάτασις, 864.]

Παρατείνω, Prætentus sum, Thuc. (4, 8.) Παρατείνουσα τὸν λιμένα, Portui prætenta. Sic et τείνω accipitur interdum pro Extentus et porrectus sum, ut cum dicitur regio aliqua τείνειν εἰς θάλασσαν, Ad mare usque porrigi. Et Joseph. Παρατείνει δὲ τὴν Γενησὰρ ὁμώνυμος χώρα, Ad lacum Genesar extenditur regio ejusd. nominis. || Protendo, Extendo, Produco, Lucian. (2, 928.) Παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, In longum ducens. Et pass. voce ac signif. Aristoph. N. (212.) ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς, Ἡδὶ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ, Admodum longe se extendit et porrigit, sc. διὰ τὸ σχῆμα, i. e. τὸ ἐπίμηκες τῆς θέσεως: unde etiam factum est ut Μάκρις vocitata fuerit: [Prætenta sinu insula, Virg.] At paulo aliter accipit παρετάθη in versu sequenti, ut infra docebo. Item aliquis rem aliquam παρατείνειν dicitur, cum procrastinando ac differendo, in longum tempus protrahit, Greg. Naz. Οὐδέ τις κίνδυνος ἦν αὐτῷ τὸ βάπτισμα παρατείνοντι, i. e. ὑπερτιθεμένῳ καὶ ἀναβαλλομένῳ, Differenti et proroganti. Et Greg. Naz. passiva voce ac signif. Ἐπὶ πλεῖστον τὸ τῆς φυγῆς παρετάθη, Exilii tempus longissime protractum est, i. e. Diutissime exilium duravit. Et Lucian. (1, 342.) Εἰ καὶ ἡμῖν ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα παρατείνοιτο, Differatur et protrahatur in longum, Quanquam sic mihi prorogetur dies debiti solvendi a te. Et Synes. Ep. 32. Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο, Quod si navigatio producatur et longior sit. Dicitur præterea aliquis aliquem παρατείνειν, cum eum detinet aut suspensum tenet, Xen. K. Π. 1, (3, 10.) p. 7. Ἕως παρατείναιμι τοῦτον ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει, ἀπὸ σοῦ κωλύων, quoniam sc. me πολλάκις πρός σε ἐπιθυμοῦντα προσδραμεῖν, ἀποκωλύει, et alio tempore redire jubet: te nunc occupatum esse dicens, aut vacare amicis, aut lavare, aut in gynæceo esse; similibus enim excusationibus servi admissionales solent frustrari postulatores. Itidem Bud. accipit pro Remoror et detineo cunctando ap. Plut., de Fabio cunctatore, Ἤλπιζεν, εἰ μηδεὶς μάχοιτο, τὴν δύναμιν τοῦ Ἀννίβα παρατεινομένην ἀεί, ἀπαγορεύσειν, Sensim cunctando productam et prolatando ductam, tandem defecturam animis. Alii sic, Copias ducendo sustentatas, casuras animis: accipientes Duco pro In longum duco. At Thuc. (3, 46.) Τίνα πόλιν οἴεσθε ἥντινα οὐκ ἄμεινον ἢ νῦν παρασκευάσεσθαι, πολιορκίᾳ τε παρατενεῖσθαι εἰς τοὔσχατον; Duraturam et permansuram. Nisi potius legi debeat πολιορκίαν. Bud. 698. Sed et seipsum aliquis hoc modo παρατείνει: ut ap. Philon. V. M. 1. de Ægyptiis degentibus in caligine, Οὔτε γὰρ λέγειν τις, οὔτ' ἀκούειν, οὔτε προσενέγκασθαι τροφὴν ὑπέμενεν, ἀλλ' ἡσυχίᾳ καὶ λιμῷ παρέτεινον αὐτούς, οὐδεμιᾷ τῶν αἰσθήσεων σχολάζοντες, Turn. Quiete et fame producebantur. Aliquando autem et neutralem s. pass. signif. habet verbum κατατείνειν, ac signif. Produci, Prorogari, In longum duci: acceptum sc. pro παρατείνεσθαι. Gal. Ἐπὶ πλεῖστον δὲ παρατεινάσης τοῦ χειμῶνος, Si longissime protrahatur hyeme, sc. ἡ φθινοπώρου ἀρξαμένη διάθεσις. Item aliquis ζῶν διατείνει, cujus vita prorogatur et producitur. Synes. Ep. 67. Ἐπειδὴ παρέτεινε ζῶν, Quia diutius vitam producebat, Nimium vitam producebat. Itidem Lucian. (3, 210.) Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει, Vitam ejus ad sex usque ætates productam fuisse. Item et pro Porrigor accipitur, Strabo 8. p. 146. Ἑξῆς δέ ἐστι τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος πρὸς ἄρκτους βλέπον, καὶ τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον, Et quod ad Corinthiacum usque sinum porrigitur, Bud. At pro Permetiri et ἐκκνεῖσθαι, inquit Idem, posuisse videtur

Aristid. 218. de Amazonum expeditione in Græciam, A Τὴν μὲν Ἀσίαν μέχρι Λυκίας καὶ Καρίας καὶ Παμφυλίας παρατείνουσαι, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, τὴν δ' Εὐρώπην ἄχρι τοῦ στρατοπέδου τοῦ πρὸς τὴν πόλιν. || Rursum pro Porrigo in activa signif. affertur e Plut. Camillo, Παρατείνασαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, pro, Porrigentem vestem post terga. || Ex Eod. in Pericle (284. HSt.) affertur Μεγέθει τοῦ φρονήματος ἁρμόζοντα λόγον παρέτεινε, pro, Ad animi magnitudinem rationem idoneam adhibuit. || Παρατείνω, ut κατατείνω, accipitur etiam pro κατεργάζομαι, Conficio, Eneco, Plato Symp. de brutis loquens, Καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις, καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ ταῦτα τῷ λιμῷ παρατεινόμενα ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν, Ipsa etiam fame confici ut suos fœtus alant. Quo genere loquendi in activa voce et signif. usus est Philo V. M. 2. Μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ, καὶ κενῶν ἐλπίδων τὰ ὦτα πληρώσας, παρατείνει λιμῷ τὰς γαστέρας, Fame exercet. Rursum passiva voce ac signif. Plato Lyside, Παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ θαμὰ λέγοντος, Conficietur et B enecabitur: Euthyd. Γελῶντε ὀλίγου παρετάθησαν, Risu pene emortui sunt. Et e Plut. Solone, Παρατεινόμενος πόθῳ, pro Qui desiderium ferre nequit. Huc referendum est Aristoph. illud cujus supra mentionem feci; ap. eum enim N. (212.) cum quidam dixisset Eubœam παρατετάσθαι μακρὰ πόρρω πάνυ, ad regionis situm oblongum respiciens, subjiciens alter, et in ambiguitate verbi ludens, ait, Οἶδ' ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους: accipiens παρετάθη pro ἐξετρυχώθη καὶ κατεπονήθη, ac intelligens περὶ αὐξήσεως τῶν φόρων: nam Pericles ea subjugata ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπὶ πολύ. Est itaque hic παρατείνειν i. q. κατατείνειν, Extendere et torquere aliquem, donec viribus concidat et deficiat. [Dionys. H. de C. VV. 190. Schæf. "Fischer. ad Palæph. 92. Toup. Opusc. 1, 434. ad Xen. Eph. 289. Bergler. ad Alciphr. 172. 330. Wakef. S. Cr. 2, 33. Ion. 779. Suidas 2, 232. ad Lucian. 1, 356. Brunck. Œd. T. 153. ad Diod. S. 1, 358. 586. Thom. M. 614. ad Charit. 643. 699. Cattier. Gazoph. 76. Kuster. Aristoph. 54. C 123. Brunck. 2, 75. Fr. 267. Porson. Med. p. 48. Heind. ad Plat. Gorg. p. 5. Huschk. Anal. 101. Torqueo, ad Xen. Mem. 3, 13, 6. K. Π. p. 42. Hutch. 14. ad Charit. 217. Timæi Lex. 206. et n., Valck. ad Xen. Mem. 248. Παραταθῆναι, de mortuis, Idem ad Phœn. p. 567." Schæf. Mss. "Obtendo, Clem. Alex. 591. Torqueo, Synes. 55. Stob. 57, 26. Mora perdo, Plut. 2, 165. Eneco, Plato p. 84. Routh. Παρατετακὼς, Clem. Alex. 353." Wakef. Mss. Philostr. V. A. 7, 22. Ποῖ παρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα; Quousque tendes, perges hæc timere?]

Παράτασις, Extensio, Porrectio, Productio, ["Duratio, Æsop. Fab. 76. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. "Eur. Phœn. p. 108. Valck., Clark. ad Il. B. 97. Thom. M. 635. Opp. συντέλεια, Etym. M. 472." Schæf. Mss.]

Παρατατικὸς, Extendendi s. Protendendi vim habens. Apud Gramm. vero παρατατικὸς χρόνος dicitur Tempus quod Lat. appellant Præteritum imperfectum, D quoniam quoddam temporis spatium designat. Alii, quoniam eo significatur Extensum tempus in rem quæ agebatur, nondum perfectam: ut, Cum tu legeres, ego scribebam. Eust. in Il. A. 4. p. 19. Ἐπὶ μὲν ψυχῶν ἀπελεύσεως τὸ Προΐαψεν εἶπε, τὸ ταχὺ τοῦ θανάτου ἐμφαίνων· ἐπὶ δὲ τοῦ σπαραγμοῦ τῶν κειμένων, Τεῦχεν εἶπεν, ὡς τοῦ πράγματος παράτασίν τινα πλείονα ἔχοντος: 763. exponens Il. I. 455. Τὸ δὲ Γούνασιν ἐφέζεσθαι υἱὸν, τὸ πατρικὸν ὡς ἐκ μέρους ὑπεμφαίνει φιλότεκνον· οὗ χάριν παρατατικῶς ἔφη τὸ Ἐφέζεσθαι, διὰ τὸ ἐπίμονον τοῦ ἔργου· ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν Γούνασιν ἐφέσασθαι, ὅπερ ἦν ἅπαξ ποτὲ ἐπικαθίσαι. Ubi nota παρατατικὸν dici, quoniam τοῦ πράγματος παράτασίν τινα πλείονα ἔχει, s. διὰ τὸ ἐπίμονον τοῦ ἔργου, quoniam longius aliquod temporis spatium designat quam ὁ ἀόριστος χρόνος. Nota ibid. ADV. Παρατατικῶς, Cum quodam temporis spatio, significatione productionis temporis, Per præteritum imperfectum tempus; seu, ut Hes. exp., ἐκτεταμένως, Extense, Non præcise, i. e. οὐκ ἀποτόμως. Quo usus est et Julianus l. 1. D. Unde legit: Hæc verba edicti, Tum, quem ei hæredem esse oporteret, si intestatus mortuus esset, παρατατικῶς et cum quodam temporis spatio accipiuntur. Et Ulpianus l. 2. D. Quibus e Causis in Poss. eat. Hæc verba, Defenderetur, παρατατικῶς scripta sunt: ut neque sufficiat unquam defendisse, si non duret defensio, neque obsit, si nunc offeratur. Iidem JCti pro hoc adverbio παρατατικῶς, dicunt interdum ἐν πλάτει. Labeo l. 28. D. de Probation. Nec hoc quæritur, num aliquis meminerit quo die aut quo Consule factum sit, sed num hoc aliquo pacto probari possit, quando id opus factum sit: et hoc ita, quod Græci dicere solent ἐν πλάτει. Julian. l. 13. D. de Solut. Ratum autem dominus habere debet, cumprimum certior factus est; sed hoc ἐν πλάτει et cum quodam temporis spatio accipi debet. Quem locum citat Ulpian. l. 12. paragr. 2. D. Ratam rem hab. Hoc autem, inquit, ἐν πλάτει accipiendum, et cum quodam spatio temporis nec minimo nec maximo, et quod magis intellectu percipi quam elocutione exprimi possit. Idem l. 3. D. de Cond. Tritic. Verius est, quod Serv. ait, condemnationis tempus spectandum: si vero desierit esse in rebus humanis, mortis tempus, sed ἐν πλάτει secundum Celsum, erit spectandum. Non enim debet novissimum vitæ tempus æstimari. [Παρατατικὸς, Schol. Eur. Hec. 1028. Sext. Emp. 648. 649. "Ad Il. N. 84." Schæf. Mss. "Eust. Il. 137, 40." Wakef. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 3, 80. "Schol. Diac. ad Hesiod. 'A. p. 76. 80. 89. (ad v. 184.)" Boiss. Mss.] Παράτονος, Protensus. Eur. Alc. (400.) dixit παρατόνους χέρας, Deficientes et pendulas, ut in morientibus esse solent. Hoc ferme et ἄτονον notat, debile sc. et infirmum. [Dionys. H. 1. p. 246, 36.] Ἀντιπαρατείνω, Contendo, Comparo, Compono, Confero, i. q. ἀντεκτείνω et συμπαρεκτείνω: metaph. ab iis, qui e regione ejus, quod extensum est, aliquid aliud extendunt, ut hujus longitudinem cum longitudine illius comparent. Plato Phædro, (257=344.) Ἐὰν ἄρα καὶ ἐθελήσῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαρατεῖναι: ["285. et Heind., ad Diod. S. 2, 533. ad Dionys. H. 3, 1353." Schæf. Mss. "Contra extendo, Dio Cass. 1008. Strenue compono, Jambl. p. 178." Wakef. Mss.] Ἀντιπαράτασις, ἡ, Contentio, Comparatio, Collatio. Cui synonymum ἀντιπαρέκτασις ab Ἀντιπαρεκτείνω. Quo verbali Greg. Naz. utitur, loquens de lucta Jacobi cum Angelo, Ἦν δὲ, οἶμαι, τοῦ ἀνθρωπείου μέτρου πρὸς τὸ θεῖον ὕψος ἀντιπαρέκτασις. "Συμπαρατείνω, Simul extendo, protraho, prorogo," ["Philostr. 98. Æquo, Parem facio, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 98." Kall. Mss. Basil. 3, 356. Phot. Bibl. 346. "Zosim. 3, 16. init. Προελθόντες δὲ εἴς τὰ πρόσω εἴς τινα τοῦ Εὐφράτου διώρυχα διῆλθον, ἐκτεινομένην μὲν εἰς μῆκος ἄχρι τῆς Ἀσσυρίας, συμπαρατεινομένην δὲ πάσῃ τῇ μέχρι τοῦ Τίγρητος χώρᾳ: ibid. 25. p. 314. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀντιπέρας ὄχθην θεωροῦντες ὑψηλοτέραν, καὶ ἅμα θριγγόν τινα συμπαρατεινόμενον κ. τ. λ.: 4, 10. p. 365. Τὸ στρατόπεδον τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἴστρου συμπαρατείνας: 4, 38. p. 439." Maii Obss. SS. 4, 183.]

Περιτείνω, Circumtendo, Circum extendo, Obtendo; Valde extendo, In longum admodum extendo, præp. περὶ significante περισσότητα. [Vide Ἰσοχειλής. Herod. 4, 65. Longus p. 15. "Ad Charit. 699. Wakef. Herc. F. 361. Heyn. Hom. 7, 170." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 87. 187." Wakef. Mss.] Περίτασις, ἡ, Circumtensio, Obtensio; Obtentus, ut Virg. Extructosque toros obtentu frondis inumbrant. Et Plin. Nubium obtentu. Gaza quoque ap. Theophr. C. Pl. 4, (12, 11.) interpr. Obtentio, ubi et dicuntur τὰ ἀτεράμονα περιτετάσθαι τῷ κελύφει. Attamen vulg. Edd. ibi habent non περίτασις, SED περίστασις. || Vehemens s. Valida distentio, Diosc. 3, (41.) de mentha, Μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπαργάνωσιν πραΰνει. Cujus loci interpretationem Plinianam vide in Σπαργάνωσις. [Hippocr. 75. Aret. 35. 52.]

Περτενὴς, Valde tentus: alii, Contentissimus, Rigidissimus. [Ad Greg. Cor. 556. Hippocr. 812. Foës. "Eunuchus, Phot. 244." Wakef. Mss. Cf.

Περίτανος. * "Περιτένεια, Cassii Probl. 43. * περιταινίαν ὑπομένειν, quod Sylb. in περιτένειαν mutat. Περιταινία, f. l. pro περίτασις, Aret. 3, 8. (p. 36.)" Schn. Lex.]

[* "Περίτονος, Dionys. H. 2, 782." Schæf. Mss. * Περιτονία, Antyllus Oribasii p. 325. Matth.] Περιτόνειος, SIVE Περιτόνιος, AUT Περιτόναιος, Circumtentus, Obtentus. Περιτόνειος χιτὼν s. περιτόνειος ὑμὴν aut περιτόναιον σκέπασμα, vel simpliciter περιτόναιον aut περιτόνειον, dicitur Membrana s. Tunica, (utramque enim sortitur appellationem; sed membrana quidem ab essentia, tunica vero ab usu nuncupatur,) totum ventrem infernum continens. Huic enim toti περιτείνεται, h. e. circumtenditur, unde et nomen habet. Oritur præcipue a ligamentis spondylorum qui sunt ad lumbos, ibique crassissima est, et superne viris, inferne mulieribus crassior ac robustior. Omnibus autem ventris inferni partibus tunicam largitur, et eam quidem qua crassior est, crassiorem, tanquam apophysin quandam phrenibus, hepati, folliculo fellis, qua parte non tegitur hepate, lieni, ventriculo, intestinis, vesicæ, utero, renibus, ureteribus, venæ cavæ et arteriæ magnæ descendentibus, et vasis ab utraque spermaticis. Eadem quoque duplata epiploon et mesaræon, ramos portæ venæ utrimque colligat. Quin etiam parti costarum notharum et musculorum epigastrii, præcipue transversorum, tum carni tum aponeurosi subtenditur. Hæc Gorr. Itidem et J. Poll. Ὁ δ' ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐπὶ πάντα τὰ ἔντερα σχιζόμενος χιτὼν, περιτόναιον καλεῖται. Alibi vero ita descripsit, Καλεῖται δέ τις καὶ περιτόναιος ὑμὴν, παντὶ τῷ ὑπογαστρίῳ συμπεφυκὼς καὶ περιειληφὼς κοιλίαν καὶ ἔντερα, καὶ πάντα τὸν ἀπὸ διαφράγματος τόπον μέχρι ἐπισείου. Corn. Cels. 4, 1. Ipsa autem ilia inter coxas et pubem imo ventre posita sunt, a quibus ac pube abdomen sursumversus ad præcordia pervenit, ab exteriore parte, evidenti cute, ab interiore, lævi membrana inclusum, quæ omento jungitur, περιτόναιος autem a Græcis nominatur. In Hippiatr. Ὅθεν συμβαίνει ῥῆξιν γίνεσθαι τοῦ περιτονίου κατὰ τοὺς κρεμαστῆρας τῶν ὄρχεων. || In navi vero περιτόναιον dicitur Quod e superiori parte latera et veluti parietes navis utrimque continet, τὸ συνέχον ἄνωθεν ἑκατέρους τοὺς τοίχους, J. Poll. 1, (89.) qui alibi scribit περιτόναια vocari τὰ περὶ τὴν πρύμναν προὔχοντα ξύλα. Hes. quoque Partem esse navis annotat, ap. quem scribitur περιτόνεον. [* Περιτόνιον, τὸ, i. q. περιαγωγὶς, Heliod. de Mach. in Schneideri Eclog. Phys. 468.]

"Προστείνομαι, affertur pro Insto, Instanter posco." [A Schneidero non agnoscitur. In Indice autem ad Scap. Lex. Ed. Oxon. 1820., qui crassissimis scatet erroribus, affertur Προστείνω e Soph. Œd. T. 216=206., ubi vox προσταθέντα a προΐσταμαι fluit.]

Προτείνω, Prætendo, Obtendo, Objecto. Plato de Rep. 2. Ψεύδεσθαι θεὸς ἂν ἐθέλοι ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων, Falsam prætendens sibi speciem. Basil. Τί μικρολόγως ὀλίγα τῶν ἐκ τοῦ κόσμου προτείνεις; Prætexis, Obtendis tibi, Allegas, Excusas. Item et pass. προτείνομαι accipitur pro Prætendo, Prætexo, quod etiam προΐσταμαι dicitur et προΐσχομαι et προβάλλω, Allego, Excuso, ut solent οἱ δικαιολογούμενοι. Liban. Argum. Or. Dem. in Apatur. Ταῦτά τε οὖν ὁ τὴν δίκην ἔχων προτείνεται τὰ δίκαια. Sic Plato Epist. Τὴν ἡλικίαν προὐτεινόμην, Obtendebam s. Excusabam ætatem, i. e. In excusationem afferebam. Aliud exemplum e Plat. de Rep. 7. habes ap. Bud. 489. Alii tamen προτείνεσθαι τὰ δίκαια interpr. Proferre, In medium afferre: quemadmodum et Bud. προτείνεσθαι accipit pro Palam offerre, et proferre in medium, ap. Dem. (341.) Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ προτεινομένους, quem p. 173 Comm. sic interpr. Etiamsi rationes jam administratæ reip. reposciti fuerint, iterum tamen iterumque reddere rationem offerentes et paratos: ut προτείνεσθαι ἀειλογίαν sit Semper se offerre et paratum esse ad rationes reip. administratæ reddendas. Alioqui προτείνεσθαι et pro Offerri, in pass. signif. accipitur, ut cum equo ὁ χαλινὸς dicitur προτείνεσθαι,

A Offerri induendus: velut ap. Xen. Ἱππ. (6, 11.) p. 549. Οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστὸν εἰ ἁρπάζει τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον, Si jam ultro frænum appetat, statim ubi offerri sibi viderit. Item προτείνεσθαι dicuntur, quæ oculis nostris aut animo se offerunt et occurrunt, Philo V. M. 1. Δελεασθεὶς δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτεινομένοις καὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσι, Turn. Oblatis inescatus. Eod. modo accipi potest ap. Isocr. Panath. Καὶ δυοῖν πραγμάτων προτεινομένων, καὶ μὴ σπουδαίων, κρείττω τὴν αἵρεσιν εἶναι τοῦ δεινὰ ποιεῖν ἑτέρους ἢ πάσχειν αὐτοὺς ἐνόμισαν, Si forte se offerrent, offerrentur, occurrerent. Nisi malis, Si forte proponerentur et in medium afferrentur. || Nam interdum προτείνειν accipitur itidem pro Propono, In medium affero, ut ap. Eund. initio Orationis Symm. Οἱ μὲν γὰρ προσδοκίαν ἐμποιοῦσιν ὡς καὶ τὰς κήσεις τὰς ἐν ταῖς πόλεσι κομιούμεθα, καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν· οἱ δ' οὐδὲν τοιοῦτο προτείνουσιν, ἀλλ' ὡς ἡσυχίαν ἔχειν δεῖ: Nihil tale in medium afferunt, vobis proponunt. Plerumque vero aliquis quæstio-
B nem aliquam alicui προτείνειν dicitur, itidem Proponere, et Postulare sibi explicari, qua signif. et προβάλλειν accipitur, Diog. L. Aristippo, Αἴνιγμά τινος αὐτῷ προτείναντος, καὶ εἰπόντος, Λῦσον, Cum quidam ei ænigma proposuisset, ac solvere jussisset. Sic Alex. Aphr. in proœmio suorum Probl. Ὅσοι μὲν τοιαῦτα γνωστὰ καὶ σαφῆ προτείνουσιν, ἄντικρυς δέονται νοῦ, Non sunt sanæ mentis, qui ista disputanda esse contendunt, quæ per se nota sunt, Qui ista in medium afferunt, et ad disputandum proponunt, in quæstionem et dubitationem revocant: quod et ἀπορεῖν et διαπορεῖν dicitur. Idem πρότασιν προτείνειν dicit, ut Aristot. πρόβλημα προβάλλειν. Vide et alia ap. Bud. 697. || Protendo s. Porrigo, Aristoph. Πλ. (1019.) ubi vetulæ cuidam dicenti, Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη, (sc. adolescentulus, qui me amabat,) respondet Chremylus, Ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσι, Nimirum tunc pulcras tuas esse manus dicebat, cum drachmas viginti porrigerent. || Item χεῖρας προτείνειν dicitur pro ἀνατείνειν, Tollere:
C quo fere modo et Virg. Æn. 5. alternaque jactat Brachia protendens, et verberat ictibus auras. Xen. K. Π. 4, (2, 11.) p. 56. Παρῆσαν, τὰς δεξιὰς, ὥσπερ εἴρητο, προτείνοντες. Paulo ante dixerat, Ἐροῦντες, εἰ φίλοι εἰσὶν, ὑπαντᾷν τὰς δεξιὰς ἀνατείναντας πάντας, Protensis s. Sublatis dextris. At pro Protendo et porrigo, accipit Ἑλλ. 4, (1, 13.) p. 299. Πρῶτα μὲν ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον, ἔπειτα τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φαρναβάζου, ἀντιπροὔτεινε καὶ ὁ Ἀγησίλαος. At Virg. Æn. 6. dicit, dextramque precantem Protendens. "Προτετακὼς, Qui protendit s. extendit et porrexit." [* Ad Timæi Lex. 139. Toup. Opusc. 1, 412. 2, 263. Emendd. 1, 310. Eran. Philo 170. ad Charit. 266. ad Herod. 579. 709. Brunck. Aj. 1270. Aristoph. 3, 144. Dionys. H. 5, 329. Boiss. Philostr. 553. Wakef. Eum. 432. 1003. ad Diod. S. 1, 723. Prætexo, Valck. Callim. 224. Minaciter ostendo, Musgr. Heracl. 21. Offero, Polliceor, Dionys. H. 2, 1199. 1218. Act. et med., ad 4, 2009. Heyn. Hom. 8, 262." Schæf. Mss. "Ante-
D fero, Clem. Alex. 558." Wakef. Mss. Plato Epist. 3. Herod. 5, 24. 7, 160. 9, 34. Aristot. Topic. 8, 12, 15. Plut. Cæs. 33. * Προτεταμένως, Hesych. 790. * Προτατέον, Aristot. Topic. 8, 2, 11.] Πρότασις, ἡ, Propositio. Intellige autem de eo quod ad disputandum proponitur. Plut. Symp. 9. init. Ἤδη δὲ καὶ προτάσεις καὶ προκλήσεις ἦσαν ἄκριτοι καὶ ἄτακτοι, i. e. convivæ ἀκρίτως ἤδη καὶ ἀτάκτως προὔτεινον, καὶ προὐκάλουν αὐτοὺς, Non amplius ordine, sed confuse propositis quæstionibus se provocabant. In sequenti Probl. dicit ἀλλήλοις προτείνειν φιλόλογα ζητήματα. Frequens ap. Aristot. in Organo et Rhet., ubi duas protases syllogismo tribuit, e quibus infertur conclusio, enthymemati autem unam tantummodo. Quas προτάσεις vocat etiam λήμματα: unde μονολήμματος συλλογισμὸς dicitur τὸ ἐνθύμημα, quoniam sc. διὰ μιᾶς προτάσεως γίνεται. Alioqui λῆμμα vocari solet ἡ μείζων πρότασις, i. e. Major propositio, quia sc. sumitur et λαμβάνεται a disputatore: at ἡ ἐλάττων πρότασις, Minor propositio, πρόσληψις nominari consuevit, i. e. Assumtio, s. προσλαμβανόμενον,

i. e. Quod assumitur. E quibus quod infertur, συμπέρασμα nominatur et Conclusio, s. ἐπιφορὰ, quoniam τῷ εἰλημμένῳ et προσειλημμένῳ ἐπιφέρεται. Qua de re vide Aristot. et ceteros Dialecticos, nec non Bud. 197. Idem Aristot. l. 1 Topic. Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὅσαι δόξαι κατὰ τέχνας εἰσὶ, διαλεκτικαὶ προτάσεις εἰσί. Rursum in iisd. Topicis, tradit πρότασιν esse Quæstionem quæ in unam duntaxat partem effertur, ut Sintne divitiæ bonæ: quam si in utramque partem afferas, πρόβλημα fieri: ut, Sintne divitiæ bonæ, an non bonæ. Vide et ap. Suid. de προτάσεως et προβλήματος discrimine quædam. Πρότασις est etiam Pars fabulæ, de qua in Ἐπίτασις. [" Dionys. H. 5, 317." Schæf. Mss. Athen. 234. " Propositio, Enuntiatio simplex, Aristot. Rhet. 1, 3. ubi dicit syllogismum e προτάσεσι constare: 2, 1. jungit δόξας καὶ προτάσεις χρησίμους πρὸς πίστεις, Sententias et propositiones quæ valent ad fidem faciendam, ut cum docet, quid in singulis affectibus et moribus insit, unde argumenta duci queant: hinc et στοιχεῖα et προτάσεις jungit 1, 2. eodemque sensu c. 3. προτάσεις ῥητορικὰς appellat τὰ τεκμήρια, σημεῖα, et τὰ εἰκότα, qui sunt fontes fidei faciendæ, de quibus separatim diximus. Cf. Dionys. in Jud. Isæi c. 15. et Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 19. Eodem modo Dionys. Art. Rhet. c. 8. p. 283. προτάσεις οἰκείας vocat Sententias et propositiones quibus orator causam suam firmare et probare instituit. Hinc ap. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. 46. προτείνειν προτάσεις, est, Proponere et tractare argumenta adversaria. Greg. ad h. l. πρότασιν exp. τὴν ἐπαγγελίαν τῆς προφορᾶς. Et Auctor Συνοπτ. Παραδ. p. 8. Πρότασίς ἐστι λόγος, ἐν ᾧ ἐλπίζεται ἡ ὑποφορά· ὑποφορὰ δὲ, ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος. Anonymo de Rhet. 202. Fisch. Πρότασίς ἐστιν, ἐν μὲν κατηγορίᾳ ἡ τοῦ ἐγκλήματος αἰτία, ἐν δὲ συμβουλῇ τῆς ἀξιώσεως δήλωσις. Apud Hermog. περὶ Εὑρ. 1. p. 28. πρότασις etiam dicitur Prima pars exordii uniuscujusque, s. propositio et declaratio rei exponendæ. Itaque non dialectica πρότασις, quæ subjecto et prædicato constat, sed oratoria nunc intelligenda est. Ad Dialecticam etiam pertinent, quæ Suid. habet in Πρότασις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Προτατικὸν πρόσωπον in Fabulis dicitur Persona quæ in προτάσει tantum loquitur, i. e. in primo actu et initio Fabulæ: ut testatur Donatus ap. Terent. Andria 1, 1. sic annotans, Sosiæ persona protatica est; non enim usque ad finem perseverat, ut est Davi in Phormione, in Hecyra Philotidis et Syræ. Idem exponens argumentum ejusd. Fabulæ, Initium autem, inquit, προτατικὸν πρόσωπον, i. e. Adventitiam personam, recepit Sosiæ, propter evolvendam argumenti obscuritatem. Persona autem protatica, ea intelligitur, quæ semel inducta in principio Fabulæ, in nullis deinceps Fabulæ partibus adhibetur. Itidem et quidam alius, cui ascribitur scriptum illud de Comœdia et Tragœdia, Ad hoc, inquit, προτατικὰ πρόσωπα, i. e. personas extra argumentum accersitas, non facile ceteri habent: quibus Terentius sæpe utitur, ut per harum inductiones facile pateat argumentum. [Aristot. Top. 8, 12, 15. * Προτατικῶς, Idem Soph. Elench. 1. p. 298.]

Προτενὴς, Prætensus s. Protensus: ut προτενὲς δόρυ dicitur τὸ προτεταμένον, Hasta protensa, s. objecta. Apoll. Rh. 1, (756.) Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χερσὶ μεμαρπὼς, Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο Πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι, Schol. προτεταμένον ἔχων τὸ δόρυ. [" Opp. K. 2, 304." Wakef. Mss.]

Πρότονος, ὁ, sc. ἱμὰς aut κάλως, Lorum s. Funis a malo summo in proram tendens, Suidæ ὁ προτεταμένος κάλως, Funis s. Rudens quo a summa mali parte in proram protento ipse malus firmatur. UT Ἐπίτονος dicitur Funis quo itidem a summa mali parte in puppim tento idem firmatur malus: quod ex Hom. satis patet, sic canente Od. M. 409. Ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα Ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν: 422. subjungit, quæ in Ἐπίτονος attuli: Od. B. (424.) Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν. Ubi an-

A notat Eust. προτόνους vocari σχοινία δι' ὧν ὁ ἱστὸς ἀποδεσμεῖται, ὡς ἂν ἔχῃ βεβαίως ἵστασθαι: a vett. autem tradi προτόνους esse κάλωας ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρῶραν καὶ πρύμναν διατείνοντας: ἐπίτονον autem δέρμα, ᾧ πλοίου ἱστὸς κατασφαλίζεται: quæ expp. ap. Schol. et Hes. leguntur. At Il. A. idem Eust. exponens hunc versum 435. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες, annotat ita vocari σχοινία δι' ὧν τὰ ἱστία πῇ μὲν ἀνέλκονται, πῇ δὲ χαλῶνται, μάλιστα δὲ τὰ συνδέοντα τὸ κέρας πρὸς τὸν ἱστόν: eamque exp. afferre τοὺς εἰδότας: nam ad suam usque ætatem πεφυλάχθαι τὴν λέξιν παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς. SED ET Πρότονα dicuntur iidem πρότονοι, teste Eod.; atque adeo innuere videtur, frequentius neutro genere πρότονα appellari quam masc. προτόνους. [Πρότονος, Æsch. Ag. 906. " Eur. Hec. 110. Beck. 114. ad Charit. 269. Musgr. Iph. T. 1135. Jacobs. Anth. 6, 91. 9, 137. 11, 409. Anim. 315. Lobeck. Aj. p. 233." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 564. Antarii funes, Vitruv. 10, 2, 3.] UNDE Προτονίζειν, quod interpr.
B Rudentes laxos intendere, ap. Synes. Ep. 4. (p. 164.) Τὸ κέρας ἐτετρίγει, καὶ ἡμεῖς ᾠόμεθα προτονίζειν τὴν ναῦν. " Vide et Ἀμπρεύειν, ubi accipi videtur " pro ἑλκύειν, Trahere." [" Antip. Sid. 37." Schæf. Mss.] AT Προτόνιον dictum fuit ἱματίδιον, ὃ ἱέρεια ἀμφιέννυται, ἐπιτίθεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας τῷ σφάττοντι, ut refert Suid.: qui inde sic vocatum scribit, quoniam prima Pandora cum sororibus suis κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῶν ἐρίων ἐσθῆτα.

Ἀντιπροτείνω, Vicissim s. Ex altera parte protendo et porrigo. Cujus signif. exemplum habes in Προτείνω, e Xen. Ἑλλ. || Propono contra s. e contrario. [" Planud. Hymn. M. in Diomedem." Boiss. Mss. " Diod. S. 2, 533." Schæf. Mss.] Ἀντιπρότασις, ἡ, Propositio contraria, e contrario s. in contrariam partem, Opposita propositio. [" Denuntiatio refutationis, ἐπαγγελία τῆς λύσεως. Hæc fit oratorie, maxime per interrogationem aliquam, ut cum Cic. in Miloniana quærit: In qua tandem urbe hæc stultissimi homines disputant? Deinde statim ipsa λύσις
C sequitur, vel refutatio objectionis: v. Hermog. Εὑρ. 3. p. 84." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Συντείνω, Contendo: proprie ea signif. qua arcus dicitur contendi. Cui opp. χαλᾶν, s. ἀνιέναι, Laxare et remittere. Item pro Contendo, i. e. Laboro s. Nitor efficere, Annitor, et omnes nervos intendo ut ad exitum perducam. Plato Epist. Αὐτὸ τοῦτο ξυντείνων οὐκ ἀνῆκα πώποτε. Qua in signif. vox passiva etiam usurpatur, ut ap. Plat. de Rep. 6. Πᾶν ποιεῖν, συντεινομένους ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα ἕξει. Et Plut. περὶ Φιλοπλ. de avaro dicit, Οὐ γίνεται μεστὸς, ἀλλὰ ἐπ' ἄλλα συντέταται καὶ ἀγρυπνεῖ. Ubi etiam possis interpretari Attentus est s. Intentus est aliis sibi semper comparandis. E Xen. certe (Œc. 2, 18.) affertur συντεταμένῃ γνώμῃ pro Animo intento. E quo partic. est ADV. Συντεταμένως, Contente, i. e. Enixe, Magnopere, Maximopere. Plato Epist. 7. Σ. ἐδεῖτο ἡμῶν, Maximopere a nobis petebat, Enixis precibus a nobis contendebat, [Xen. Œc. 20, 22.] || Contendo, ea signif. qua dicitur Cursu s. Cursum
D contendo: itidem ut κατατείνω supra. Philo V. M. 1. Συντείνας ἔθει, Contento cursu ferebatur. Et aliquanto post, Οὐδὲν τάχους ἀνεὶς ἐπεξέθει, καὶ συντείνων ἔσπευδεν, Maxima celeritate persequi contendebat. Sic Plut. (8, 322.) Καὶ σὲ μήτε κατ' οἶκον εὑρὼν, μήτε ἐπ' ἀγορᾶς, δεῦρο πρὸς τούτους ἐτεκμαιρόμην ἥκειν, καὶ συνέτεινον εὐθὺς, ἵνα μηδὲν ἀγνοῆτε, Ac quanta potui velocitate huc ad vos contendi. Item aliquid dicitur συντείνειν εἴς τι, i. e. Tendere ad id, et cursum suum velut eo dirigere, Spectare, Pertinere: quomodo et κατατείνειν et τείνειν. Aristot. Eth. 6. Τὰ πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα, Ad intentionem nobis propositam spectantia, Ad scopum nobis præfixum tendentia; vel etiam Ducentia, Iter nostrum dirigentia. Et Polit. 7. Πρός τι τέλος δεῖ τὴν ἀρίστην πολιτείαν συντείνειν. Et Dem. (145.) Ἓν, εἰς ὃ πάντα γε συντείνει, λέξω, Ad quod cetera omnia tendunt. Cui similem locum habes (p. 299.) Alioquin aliquis dicitur συντείνειν negotia sua εἴς τι pro Dirigere, ut Plato Gorg. Καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ

συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως, Dirigentem eo omnia et sua et publica. || Incito, Urgeo, Impensius cohortor, e Plat. Epist. 7. Ξυντείνας αὐτόν τε καὶ τὸν ἡγούμενον, τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησι. Itidem pro Incitans, Instigans, accipi potest ap. Isocr. ad Phil. Τὰ συντείνοντα καὶ προτρέποντα πρὸς τὸν πόλεμον τοῦτον. Nisi malis, Tendentia: ut sit, Quæ et per se ipsa ad hoc bellum spectant tenduntque, et alios ad id suscipiendum cohortantur. || Συντείνειν πρόσωπον dicitur aliquid pro Adducere s. Conducere, ut Cæl. Aurel. Conductionem vocat, quem Græci σπασμόν. Plut. de Def. Orac. Ταῦτα γὰρ ἴσως καὶ τὰ τοιαῦτα συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον, Hæc enim et his similia vultum adducunt et contrahunt, Turn. [" Diog. L. Solone p. 17, 8. HSt." Seager. Mss. Plato Philebo c. 28, 6. " Eur. Hec. 188. Steinbr. Mus. Tur. 1, 175. Dionys. H. 4, 2252. Valck. Hipp. p. 191. Wakef. S. Cr. 2, 137. 3, 23. Diod. S. 1, 315. ad Charit. 643. Markl. Iph. p. 252. Kuster. Aristoph. 6. Festino, Dionys. H. 1, 527. 2, 1112. Συντείνει, Spectat, Pertinet, Thom. M. 657. Brunck. Soph. 3, 454. Heind. ad Plat. Phædr. 351. Gorg. 209. Συντείνω τὸ πρόσωπον, Act. Traj. 1, 255. Συντεταμένος et συντεταγμένος conf., Schneid. ad Xen. Œc. p. 15." Schæf. Mss. " Laboro, Plato Crat. 398. Festino, Nicol. Dam. 482. Συντεταμένος, Intensus, Dio Chrys. 1, 170." Wakef. Mss. Plut. 8, 26. Εἰς ἄστυ συνέτεινε δρόμον, Xen. Ages. 7, 1. Οὐδὲν εἶναι, ὅ τι οὐκ εἰς τοῦτο συντείνει, Spectat, Pertinet. Hippocr. 1100. Τοῖς τόξοις συντείνειν, qui locus suspectus est. Plut. Dione 45. Συντείνοντος τοῦ κακοῦ. Jambl. V. P. 246. Συντεταμένος διαλογισμός. " Συντεταμένως, Wakef. S. Cr. 3, 24. Brunck. Aristoph. 1, 250. Kuster. p. 6. 7. Heind. ad Plat. Apol. p. xii." Schæf. Mss.]

Σύντασις, ἡ, Contentio, etiam Distentio, cui opp. χάλασις, Laxatio et remissio: ut σύντασις νεύρων ap. Diosc. 3. Distentio nervorum, quem σπασμὸν etiam vocant: item δέρματος σύντασις, Cutis distentio, s. contentio, Hippocr. Δέρματος σκληροῦ μάλθαξις, συντεταμένου δὲ χάλασις. Et σύντασις τοῦ αἰδοίου, quod Gaza Tentiginem vertit. Affertur et, Σύντασις γίνεται τῶν σκελῶν, pro Crura contenduntur. Dicitur autem σύντασις fieri a motu, substantia, qualitate. A motu et impulsu quidem, principii externi vel interni validiore tensione, ut vocis contentio et distentio nervorum. A substantia vero, veluti tentigo priapi a flatuosa substantia: at cutis, a materiæ copia. A qualitate, ut calore, vel siccitate: quod in phlegmone et inflammatione accidit. [" Aristot. Probl. 10, 13." Seager. Mss. Hippocr. 823. Plato Philebo c. 28, 6.]

Συντατέον, SIVE Ξυντατέον, UT Ξυντείνω dicitur Attice pro συντείνω, Contendendum s. Connitendum est, Omnes nervi intendendi, Plato Epist. 7. Ξυντατέον εἶναι, Omni conatu nitendum esse. [* Συντατὸς, unde * Ἀσύντατος, Oribas. Collect. Ms. 6, 21. Οἱ ἀ. περίπατοι τοῖς ἀτρεμαίοις ὅμοιοι." Recte e Codd. Schw. ad Athen. 1, 245." Dindorf. Mss.] Συντατικὸς, Contendendi s. Contrahendi vim habens: cui opp. χαλαστικὸς, ut patet e Gal. Meth. 4. Τά τε ὑγραίνοντα καὶ θερμαίνοντα φάρμακα, καὶ ταῦτα δὴ τὰ συνήθως ἅπασιν ὀνομαζόμενα χαλαστικὰ, καὶ τούτων, ὅσα βραχὺ μὲν πρὸς τὸ ξηρότερον ἀποκεχώρηκεν, οὔπω δὲ σαφῶς οὐδ' ἐναργῶς ἐστὶ συντατικά. Ubi Linacer vertit Contrahentia, quod alii improbant: quamvis affinem signif. habeant συντείνειν et σπᾷν, ut patet e συντάσει νεύρων, quæ alio nomine σπασμὸς vocatur, i. e. Contractio, s. Conductio, ut Cæl. Aurel. appellat: alii Distentionem rigoremque nervorum vocant. Plut. certe, Συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον, dicit pro Adducit et contrahit vultum.

Σύντονος, ὁ, ἡ, Contentus, i. e. Qui cum animi et virium contentione fit. Interdum etiam Acer, Vehemens, Concitatus, Rigidus: Hes. ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, συνεχής. Herodian. 2, (11, 2.) Συντόνῳ δὲ σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, Acri diligentia: vel etiam Contenta festinatione. Philo V. M. 3. Ἕνεκα τῆς συντόνου περὶ τὰς λειτουργίας ὀξύτητος ἀπεγυμνοῦτο, Ad contentam administrationis celeritatem, Turn. Item et σύντονος πορεία ἐπ' ἀρετὴν, Plut. (9, 43.) A Iter contentum, in quo nihil de virium ac cursus contentione remittitur, sed pergitur ὁμοτόνως, i. e. uno eodemque semper tenore. Sic ἱππασίαι σύντονοι ap. Gal. Equitationes contentæ et acres; et ap. Philostr. σύντονος κίνησις, Motus contentus s. concitatus. Item σύντονος ἁρμονία ap. Musicos, Contenta, Cujus soni s. toni contenti sunt, s. vehementes et concitati, non laxi et remissi. Aristot. Polit. 8. Τοῖς δ' ἀπειρηκόσι διὰ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τοιούτοις. Et Pratinas ap. Athen. (624.) Μὴ σύντονον δίωκε μήτ' ἀνειμένην Ἰαστὶ μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων Ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει. Sic σύντονος λύρα ap. Plut. An Seni Capess. Resp. ea est, cujus fides contentum et vehementem sonum edunt. Rursum Aristot. Polit. 4. Τὰς συντονωτέρας καὶ δεσποτικωτέρας τῆς πολιτείας ἁρμονίας opp. ταῖς ἀνειμέναις καὶ μαλακαῖς. Ubi nota τῷ συντόνῳ opponi τὸ μαλακὸν, sicut et in hoc jambo, Σὺ δ' ἕψε μαλακῷ καὶ μὴ συντόνῳ πυρὶ, Igni molli et languido, B s. remisso: cui συντόνῳ πυρὶ supra opp. ἄτονον. Item homo aliquis σύντονος dicitur, i. e. Acer, Vehemens, Qui sc. in actionibus suis nihil de virium contentione remittit, sed inceptum perpetuo tenore exequitur. Aristot. Eth. 4, 3. Οὐ γὰρ σπευστικὸς ὁ περὶ ὀλίγα σπουδάζων· οὐδὲ σύντονος, ὁ μηθὲν μέγα οἰόμενος: Neque enim festinare solet is, qui paucis rebus studet, neque vehementer contendere, cui nihil magnum esse videtur. Et Plato Symp. de Amore, Ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. At τὸ σύντονον substantive ponitur pro ἡ συντονία, Contentio, Xen. K. (6, 7.) Πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ποιῶσι τὸ σύντονον, Figere varos pronos ita convenit, ut retium erectorum contentionem contineant, Bud. Comm. 347. [" Toup. ad Longin. 312. Opusc. 1, 116. 2, 52. Abresch. Lectt. Aristæn. 150. Valck. Hipp. p. 311. Eurip. 3. p. 296. ad Diod. S. 1, 429. 2, 174. 183. 287. 342. Eur. Iph. A. 118. Jacobs. Anim. 270. Luzac. Exerc. 74. Ernest. ad C Callim. 337. Boiss. Philostr. 375. 532. Τὸ σύντονον, Bernard. Reliq. 41." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 103." Wakef. Mss. " Σύντονος λέξις, Dictio incitata, vehemens, contraria τῇ ἀνειμένῃ, Remissæ. Dionys. de Vi Dic. Dem. 8. p. 975. Apud Menandr. Διαιρ. 627. sibi opponuntur λόγος σύντονος et ἄνετος vel συγγραφικός: cf. Aristid. περὶ Ἀφελ. Λόγου p. 673. et alibi passim. Schol. in Aphthon. Ed. Ald. Τὸν σύντονον τρόπον τοῦ φράζεσθαι, Acre et vehemens proloquendi genus μετὰ σφοδροῦ τοῦ πνεύματος, opponit τῷ ἀνειμένῳ, ὅς ἐστι ὁ διαλεκτικὸς, καὶ διδασκαλικὸς, καὶ συμβουλευτικός." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Adverbialiter vero USURPANTUR Σύντονον ET Σύντονα, Eur. (Hipp. 1361.) σύντονα ἕλκετε, Trahite eod. tenore, Contento virium nixu, i. e. Valide, Non languide, nec remisse. Alii, Æquali nixu. Et ap. Philostr. σύντονον βλέπει, Contentum tuetur, ut Niger vertit; s. Acriter. [" Σύντονον βλέπειν, Conradi ad Gell. 1, 582." Schæf. Mss.] Alioquin regulare ADV. Συντόνως, Contente, i. e. Summa cum D contentione, Ita ut nihil remittas de contentione; Acriter, Vehementer, Enixe, Continuo et perpetuo tenore. Plut. Galba, Σ. ἐβάδιζε. Sic Lucian. (3, 271.) Σ. ὁδεύοντες: ut dicitur σύντονος πορεία. Synes. Ep. 101. Ἀνδρὶ σ. ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν, Homini qui magno studio atque contentione exercet philosophiam. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 150. Valck. Hipp. p. 311. Plut. Mor. 1, 721. ad Diod. S. 1, 106. 526. 2, 144. Kuster. Aristoph. 6. 123." Schæf. Mss. * " Συντονωτέρως, Tzetz. Chil. 12, 342." Elberling. Mss. Vide Συντόμως.] Συντονία, ἡ, Contentio, Continuus ac interruptus tenor: Συντονίᾳ πολλῇ τροχάζειν, Contentissimo cursu progredi, Cursu admodum contendere, Cursum magnopere intendere. Et διανοίας συντονία, Animi contentio: cui opp. ἄνεσις s. ῥαθυμία. Sic Aristot. Polit. 8. dicit, Πρὸς ἄνεσίν τε καὶ πρὸς τὴν τῆς συντονίας ἀνάπαυσιν: H. A. 5. dicit, Συντονία τοῦ αἰδοίου, Genitalis membri rigor, Tentigo penis, ut Gaza vertit. [" Pro συντονίαν, quod ap. Athen. 638. legeba-

tur, συντομίαν e Mss. restituit Schweigh. "Wakef. S. Cr. 3, 23." Schæf. Mss.] Ἀσύντονος, Incontentus, i. e. Non contentus, Laxus, Remissus, Languidus, ["Valck. Hipp. p. 311. Zeun. ad Xen. K. Π. 356." Schæf. Mss. Ἀσυντόνως, Sine ulla contentione, Remisse, Xen. K. Π. 4, (2, 15.) Ἀσυντονώτατα πρὸς τὴν πορείαν ἔχειν, Lentissime progredi, ["Valck. Hipp. p. 311." Schæf. Mss. * Συντονάριος, Gl. Pedicularius, vide Voss. in Etym. * Ἐπισυντείνω, Hippocr. 404, 13. J. Poll. 3, 121.]

Ὑπερτείνω, Supra modum tendo, Intendo s. Contendo aut Extendo ultra justam mensuram, Longin. (38, 1.) Καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται. || Alioqui ὑπερτείνομαι, ut ὑπερεκτείνομαι, est Extollor et evehor supra, s. ultra, Supero, Superemineo: ut ὑπερτείνομαι δυνάμει, Viribus supero, ap. Aristot. Probl. Item Xen. (Ἑλλ. 4, 2, 12.) Καὶ οὕτω πολὺ ὑπερετείναντο τὸ κέρας, Longe superarunt cornu hostium, ulterius se extendendo. Sed et act. ὑπερτείνω neutraliter pro hoc ὑπερτείνομαι ponitur. Theophr. H. Pl. 4, (13, 1.) Τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τὴν τῶν ἄλλων ζωὴν, Longe superant et transcendunt aliorum vitam, Alia vitæ diuturnitate longe superant. Sic Aristot. Eth. 3, 1. Ἃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνει: Polit. 4. Ὅταν δὲ ἤδη πολὺ ὑπερτείνωσι ταῖς οὐσίαις καὶ πολυφιλίαις, Si vero jam opibus et amicorum numero alios superarint, Aliis superiores extiterint. Eod. l., Ὅπου δὲ τὸ τῶν μέσων ὑπερτείνει πλῆθος, Superat, et superius est. Quo modo ibid. Ὅπου τὸ τῶν εὐπόρων καὶ γνωρίμων μᾶλλον ὑπερτείνει τῷ ποιῷ, ἢ λείπεται τῷ ποσῷ. Pro quo ὑπερτείνει paulo ante dicit ὑπερέχει: sic scribens, Ὅπου ὑπερέχει τὸ τῶν ἀπόρων πλῆθος τὴν εἰρημένην ἀναλογίαν, Cum plures sunt ἄποροι quam qui prædictæ proportioni respondeant, Cum inopum numerus prædictam proportionem superat et excedit. Ex Ejusd. Analyt. Prior. affertur Ὑπερτείνει ἐκείνῳ pro Illum transcendit: quæ constr. a superiori diversa est. Ex Ejusd. Probl. Ὑπερτείνει ὥρα, Tempus amplificatur, prorogaturque, Gaza interpr. Vel, Producitur et extenditur ultra præfixum terminum, Statutos limites egreditur. At vero Eth. 3, 8. Οἱ στρατιῶται δὲ δειλοὶ γίνονται, ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, quidam interpr. Cum periculum majus est quam ut possint obsistere. Fortasse autem intelligit potius, Majus quam putarint. Quæ loquendi genera metaphorica sunt, sumta sc. ab iis quæ extenduntur supra aliquid, s. sublata et elevata sunt supra, ac supereminent, Thuc. 2, (76.) p. 73. Ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν, ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες, Schol. ὑψουμένων. Item ὑπερτείνω, Tensus sum supra s. super, Athen. (539.) Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον. ["Toup. ad Longin. 308. ad Lucian. 1, 359. Wakef. S. Cr. 3. Add." Schæf. Mss. Eur. Med. 1291. Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα. Dionys. P. 18. Σῆμα δ' ὑπερτέταται νοτιώτατον ἐς στόμα Νείλου. Cum gen., Dem. 1406. Cum accus., Polyb. 1, 26. Conf. c. * ὑπερτείρω, Nicander Θ. 781. "Ὑπερτεταμένον, Celsitudo, i. q. τὸ ὕψος in oratione Demosthenis, Longin. 12, 5. ὑπερτεινόμενα, Nimis intenta, ut in vitiosa hyperbole, 38. In bonam partem dixit 10, 2. Valde intenta, h. e. Magna, et valida." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Ὑπέρτασις, Elevatio, M. Anton. 10, 8." Gataker. Mss.] Ὑπερτενὴς, Tensus, Tendens supra. Suidæ ὑπερτενὲς est * ὑπερανέχον, Eminens, Superans, et ὑψηλὸν, Altum, Sublime. ["Ad Mœr. 271. Musgr. Bacch. 1208." Schæf. Mss. "Zenob. 4, 81." Wakef. Mss. Apollod. 1, 4, 2. Æschylus ap. Bekk. Anecd. 353.] Ὑπέρτονος, Nimium tentus, Contentus s. Intentus ultra modum, Admodum vehemens. Aristoph. N. (1154.) Βοάσομ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοὰν, Ἰὼ κλάετ', ὦ 'βολοστάται, Admodum intenta voce clamabo, i. e. μέγιστον ἐκβοήσομαι, Schol. ["Toup. Emendd. 2, 68." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 157. 325. Æsch. Eum. 572." Wakef. Mss. * Ὑπέρτονον, Eust. ad Il. p. 249. τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον. Similiter ad Il. I. p. 780, 27. et Etym. M., ubi * ὑπότονον legitur. "Lobeck. Aj. p. 233." Schæf. Mss.]

Ὑποτείνω, Subtendo, Subtus tendo: ut Cato dicit, A Lectos loris subtentos, i. e. quibus subtenta sunt lora; solent enim funes lorei aut cannabei ταῖς κλίναις ἐντείνεσθαι, ὡς φέρειν τὰ στρώματα: cujusmodi funes eam ob rem τόνοι nominantur. Apud Geometras ὑποτείνειν accipitur pro pass. ὑποτείνεσθαι, Tendi s. Tentum esse sub, Euclid. 1. Ἐὰν τριγώνου αἱ δύο γωνίαι ἴσαι ἀλλήλαις ὦσι, καὶ αἱ ὑπὸ τὰς ἴσας γωνίας ὑποτείνουσαι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλαις ἔσονται. Itidem Procl. 68. eum locum explicans, dicit, Ὑπὸ ἴσας πλευρὰς καὶ γωνίας βάσεις ἴσαι ὑποτείνουσι: paulo post, Πᾶν τρίγωνον δύο γωνίας ἔχον ἴσας, καὶ τὰς ὑποτεινούσας πλευρὰς ἴσας ἔχει, καὶ ἔστιν ἰσοσκελές. Item, Ὑπὸ γὰρ αὐτὰς αἱ ἴσαι πλευραὶ ὑποτείνουσι, Sub eas enim latera æqualia subtenta sunt. Ibid. dicit hoc theorema, Ὑπόθεσιν μὲν ποιήσασθαι τὸ, ἴσας εἶναι τὰς πρὸς τῇ βάσει γωνίας, συμπέρασμα δὲ, τὴν ἰσότητα τῶν πλευρῶν ὑποτεινουσῶν τὰς ἴσας ἐκείνας γωνίας. Rursum ap. Euclid. 1. hoc legitur theorema, Ἐν τοῖς ὀρθογωνίοις τριγώνοις τὸ ἀπὸ τῆς τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτεινούσης πλευρᾶς τετράγωνον ἴσον ἐστὶ τοῖς ἀπὸ B τῶν τὴν ὀρθὴν γωνίαν περιεχουσῶν πλευρῶν τετραγώνοις. Ubi nota eum dicere ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα πλευρὰ pro eo quod Proclus dicit, ἡ ὑπὸ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα πλευρά. Apollod. vero ap. Athen. (418.) scribit Pythagoram hecatomben immolasse ἐπὶ τῷ εὑρηκέναι ὅτι τριγώνου ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. Ubi relinquitur subaudiendum πλευρὰ, Latus illud quod triangulo rectangulo subtentum est. || Aliquando ponitur pro προτείνω, s. pro ὑποβάλλω, Subjicio, Suggero, Exhibeo. Sicut enim aliquis dicitur προτείνειν alicui ἐλπίδα, ita et ὑποτείνειν. Synes. Ep. 105. Λειπομένῳ δὲ παραπολὺ τῆς ἀξίας ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος, Spem amaram subjicit futuri. Quo genere loquendi utitur et Dem., teste Bud. Apud quem p. 698 Comm., vide et Greg. Naz. quendam locum, in quo est, Ὥσπερ οὖν καὶ ταῖς ἐλπίσιν ὑπέτεινον, Ut et spei nostræ pollicebantur. Soph. vero Aj. (262.) Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, pro ἐγείρει, αἴρει, et quasi κάτωθεν εἰς ὕψος C τείνει, Suscitat s. Excitat magnos dolores. Alii malunt Intendit. || Ὑποτείνασθαι Plato Gorgia videtur accepisse pro Proponere interrogando, Bud. Lex. Cujus verba citat Comm. 699., ubi itidem annotat eum ὑποτείνασθαι posuisse pro προτείνασθαι. || Ὑποτείνω interdum cum infin. construitur, et tunc videtur subaudiendus esse accus. ἐλπίδα, Thuc. (8, 48.) Ὑποτείνω βασιλέα φίλον ποιῆσαι, Schol. ἐλπίδας subaudit: ut sensus sit, Spem facio fore per me, ut rex nobis sit amicus, i. e. Spondeo et polliceor me regem amicum redditurum. Itidem affertur, [ex Herod. 7, 158.] Ὑποτείνω τὰ ἐμπόρια συνελευθεροῦν, Offero me adjutorem ad emporia liberanda. ["Act. Traj. 1, 253. ad Herod. 578. Toup. Opusc. 1, 527. ad Phalar. 338. Musgr. Iph. A. 507. Porson. Or. 905. Aristoph. 'A. 657. Εἰρ. 458. Dionys. H. 2, 749. 1209. Heind. ad Plat. Gorg. p. 10. Ostendo, Toup. Opusc. 1, 567. I. q. ὑποθέσθαι, Dionys. H. 5, 374. coll. 375. Ἡ ὑποτείνουσα, Jacobs. Anth. 12, 151. Ὑποτείνω ἐλπίδα, Dionys. H. 4, 2137." Schæf. D Mss. Plut. Timol. 10. Plato Theæt. c. 27. Clitoph. p. 408., "Expando, Suid. v. Ἄκρατος, de aquila alas expandente, et v. Λάγος, ubi tamen Kust. ὑπερτ. legere mavult." Schleusn. Mss. * Ὑπότασις, Extensio, Eur. Bacch. 738. πεδίων ὑποτάσεις pro πεδία ὑποτεταμένα. * Ὑπότονον, Lobeck. ad Soph. Aj. 108. p. 233. Cf. Ὑπέρτονον.]

Τεινεσμὸς, Tenesmus, Continua et implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca et mucosa egeritur: quod malum sæpe dysenteriam præcedit, interdum tam vehemens est, ut symptomatis omnibus dysenteriæ simile esse videatur, vel etiam eam summo desidendi conatu superare, ut inter alia tradit Gorr. Celsus quoque 4, 18. scribit in hoc æque ac in torminibus frequentem desidendi cupiditatem esse, æque dolorem, ubi aliquid excernitur: descendere autem pituitam mucisque similia, interdum etiam leviter subcruenta. Quod tradunt et Gal. et Paul. Ægin. et Actuar., facta præterea et etymi mentione. Nam Gal. in Aphor.

Hippocr. Comment. 7, s. 27. τεινεσμὸν nominatum scribit ἀπὸ τῆς τάσεως τῆς γινομένης κατ' αὐτὸν, δι' ἣν, inquit, καὶ προθυμούμενοι σφοδρῶς ἀποπατεῖν, ἐξανίστανται συνεχῶς. Similiter et Actuar. tradit ita vocatum esse hoc vitium τῷ τὸ μόριον, ὃ πέπονθεν, ἐκτείνεσθαί τε καὶ πρὸς ἔκκρισιν βιάζεσθαι. Sed et Nicandri Schol. τεινεσμῷ exp. διατάσει, addens, morbum eum sua ætate vocatum fuisse βιασμόν: quod et Actuar. innuit verbo βιάζεσθαι. Unde satis patet scr. esse τεινεσμὸς, NON Τηνεσμὸς, ut ap. non paucos scriptum reperitur; atque adeo ap. eos qui etymi mentionem faciunt, inter quos est Nicandri Schol. Quin etiam et ap. ipsum Nicandr. ita scriptum extat, 'Α. 381. Ἄλλοτε νηδύων θολερὴν μυξώδεα χεύει, Τηνεσμῷ δ' ὡσεί τε δυσέντερος ἀχθόμενος φώς. Ubi etiam nota eum dysenteriæ affine hoc malum statuere. Aëtius certe scribit τεινεσμὸν ἡγεῖσθαι τῆς δυσεντερίας, i. e. præcedere dysenteriam, ut et ipsius Nicandri Schol. annotavit. Lat. proprium vocab. non habent, quo eum appellent, sed Græcum retinent, Plin. 28, 14. Tenesmus, i. e. Crebra et inanis voluntas egerendi, tollitur poto lacte asinino, item bubulo. Et Marcell. Empir. 29. Laborantibus tenesmo, i. e. qui de perfrictione assidue sedere cupiunt, et nihil dejiciunt, lac bubulum decoctum frequenter potum, maxime prodest. Et cap. præced. Tenesmus est irritatio ultimæ partis directi intestini, in quo vitio sæpius libet desurgere sine causa. UNDE Τεινεσμώδης, Tenesmo similis. Cum vero de homine dicitur, signif. Eum qui tenesmo laborat: ut dicit Schol. Nicandri, Τοῖς τεινεσμώδεσι παρακολουθοῦσι δυσεντερία, εἶτα ὁ χορδαψός: ubi tamen τηνεσμώδεσι scribitur, a singul. NOMIN. Τηνεσμώδης. [Hippocr. 974.]

Τένων, οντος, ὁ, Tendo, ut Gaza interpr., etymon respiciens; nam παρὰ τὸ τείνειν, i. e. a tendendo, dicitur, quod ejus actio præcipua in tensione s. contractione est; unusquisque enim τενόντων fibris suis versus musculi caput retractis, partem, cui inseritur, eod. contrahit atque evellit. Celsus tamen et alii Græcum retinere vocab. maluerunt. Est autem τένων ἀπονεύρωσις s. Finis musculi, quo in partem movendam inserto fit motus omnis voluntarius: constans fibris nervorum et ligamentorum in unum coëuntibus, et interdum carne adhuc eas fibras ambiente: unde et mixtam habet e nervis et ligamentis naturam, ut inter alia tradit Gorræus. Ruf. Ephes. τένοντας nominari ait τὰς παχείας ἐκ τοῦ ἰνίου ἐκφύσεις, καὶ τὰ εἰς τὴν πτέρναν ἀπὸ τοῦ μυὸς ἐκφυόμενα: alibi tamen τένοντα vocans τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, Ipsam cervicem, ut et Auctor Εἰσαγωγῆς medicæ: cum proprie pars sint τοῦ ἰνίου, non ipsum ἰνίον, i. e. Cervix. Atque adeo non cervici tantum tribuuntur τένοντες, sed etiam brachiis et cruribus, Il. Υ. (478.) ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες Ἀγκῶνος, Ubi tenontes cubiti committuntur, P. (290.) Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας. Sic X. (396.) Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης: quemadmodum et J. Poll. ita vocari scribit τὸ πλατὺ νεῦρον, ὃ πρὸς τὴν πτέρναν παύεται, ἀπὸ ἰγνύος ἀρξάμενον, Nervum illum latum, qui a poplite ad calcem usque tendit. Quamobrem non male Cæl. Aurel. 3, 6. scribit, Nervorum majorum, quos Tenontas appellant, levis tentio. Et rursum Hom. αὐχενίους τένοντας vocat discriminis causa, Od. Γ. (450.) πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους: vel saltem vocabulum αὐχένα præmittere solet, Il. Π. (587.) βάλεν Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντε, Ξ. (465.) Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Νείατον ἀστράγαλον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε. Ubi satis perspicue etiam indicat quid αὐχενίων τενόντων nomine intelligat, sc. Nervos illos duos majores, qui sunt in ea parte qua caput et cervix colligantur. Peculiariter tamen dici solet de his cervicis nervis, atque adeo nonnunquam pro Ipsa cervice accipi synecdochice, ut in hoc senario ap. Lucian. (1, 641.) Καὶ τὸν τένοντα τοῦ τυράννου καταπατεῖ: de Micyllo insidente humeris tyranni. Legitur et οἱ τένοντες τῶν μυῶν ap. Gal. ad Gl., exponiturque Musculorum chordæ; s. potius Extremitates aut Fines. Siquidem idem Gal. de Artic. 2. scribit Hippocr. τένοντας appellare consuevisse Eas musculorum extremitates, quæ ab Anatomicis ἀπονευρώσεις nuncupantur, eas præsertim quæ minus carnosæ sunt. Monti etiam τένοντας tribuit Basil. metaphorice, in Ep. quadam ap. Basil. Τήν γε μὴν οἴκησιν αὐχήν τις ἕτερος ὑποδέχεται, ὑψηλόν τινα ἐπὶ τῆς ἄκρας ἀνέχων τένοντα. Itidem et Vertex et Pes monti tribuuntur, a corporibus sumta metaph. [" Toup. Opusc. 1, 470. Musgr. Med. 1166. ad Diod. S. 1, 351. Jacobs. Anth. 8, 359. 377. Heyn. Hom. 5, 472. 7, 240. 8, 105. 327. Cervix, Jacobs. Anth. Proleg. 54. 8, 45. 359. 9, 157. 168. Heyn. Hom. 5, 16. De monte, Jacobs. Anth. Proleg. 54." Schæf. Mss. " Τένοντες ὀρεινοί, Planud. Ovid. Met. 14, 425." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Τενοντοκόπος, unde * Τενοντοκοπέω, Aqu. Exod. 34, 20. * Τενοντότρωτος, Gal. de Comp. Medic. sec. Gen. 2. p. 346. * Τενοντάγρα, Cæl. Aurel. M. Chr. 5, 2.]

[* Μακροτένων, ὁ, ἡ, Anal. 2, 295. " Jacobs. Anth. 7, 92. Erycius 1. Ilgen. ad Hymn. 404.] Ὑψιτένων, Qui alta cervice est, erecta cervice incedere solet: quod superbiæ signum est. Unde ab Hes. exp. non solum ὑψαύχην, sed etiam ὑψηλὸς τῷ φρονήματι.

[* Τενοντόω, Decollo, Cervicem amputo, Aqu. Exod. 13, 13. Hes. Τενοντώσεις· * νωτοκοπήσεις, ἀποκτενεῖς.]

Τετανὸς, Tentus, Extentus, Exporrectus, Promissus: ut Theophr. H. Pl. 3, 15. τετανὸν φύλλον vocat, quod Athen. 2. τεταμένον, Folium promissum, ut quidam interpr. Ejusd. l. c. 12. legitur τετανὸν ξύλον, quod Gaza itidem vertit Lignum promissum: præcedente tamen capite reddens Materies venis in longum fluctuans. Apud Diosc. 3, 5. legimus et τεταναὶ ῥίζαι, quod Ruell. interpr. Radices rigentes distentæque: at Marc. Virg. Radices quæ rugis carentes distenta cute sunt. Qui ibid. [recte] annotat, τετανὸν opponi Rugoso, faciemque hominis τετανὴν dici Quæ tenta et plena humore, cutis superficie nitet, lævoremque habet, et nullis sulcatur rugis. [" Igitur τετανὸς, ut ap. Athen. 69., sic et ap. Theophr. l. c. est Glaber, Lævis; nec aliud voluit Athen. 50. τεταμένος ponens, si modo ipse ita scripsit pro eo quod ap. Theophr. τετανὸς est. Cf. Bod. ad Theophr. 233." Schw. Mss.] Quo sensu Gal. 5 τῶν Κατὰ Τόπους dicit, Τετανὸν καὶ καθαρὸν διαφυλάττει τὸ πρόσωπον. Sic δέρμα τετανὸν dicitur Cutis quæ sine rugis est, non rugosa, erugata. Et Nicand. 'Α. 463. Αἶψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς, Αἶμ' ἀναλυόμενος τετανόν τ' ἐσκληκότα ῥινὸν, Cutem tensam et duram. Hippocr. συντεταμένον δέρμα dicit, ut in Σύντασις videre est. Scribitur ET Τέτανος, ut ap. Aret. de Morb. Acut. 1, 6. Σπασμοὶ οἱ τέτανοι, κάρτα μὲν ἐπίπονοι, ὀξύτατοι δὲ κτεῖναι, ἀτὰρ οὐδὲ ῥηΐδιοι λυθῆναι, i. e. Id σπασμῶν genus, quos τετάνους vocant: quod πάθος esse scribit μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι καὶ τενόντων, ξυνδιδόναι δὲ ἐς τὸ πᾶν. Gorr. quoque τέτανον scribit esse Speciem σπασμοῦ, i. e. Convulsionis: quoniam sc. fit contractis ad suum principium nervis et musculis. Nec tamen, inquit, in eo affectu convulsæ partes manifesto apparent, propterea quod æqualiter ante et retro tendantur: convulsio autem ipsa perpetua est, et non distincta accessionibus: pertinetque vel ad omnes corporis musculos, ut scribit Paul., vel ad illos qui sunt in cervice, quibus caput annuit, renuit, circumagitur, ut scripsit Pelops et Gal. de Musc. Dissect., vel ad musculos et nervos qui habentur in maxilla, ut scripsit rudi adhuc seculo Aret. Quia enim per tetanum maxillæ manifesto convelli videntur, ad eos affectionem ipsam pertinere existimavit. Est tamen totius potius corporis, rigidi et in neutram partem inclinati, perpetua convulsio, non autem solius cervicis, de Galeni quoque sententia. Unde patet, non modo cervicis musculos convelli, sed omnes qui corpus, maximeque spinam dorsi, movent; atque ita et totam spinam et manus pedesque contendi, ut in nullam partem flecti possint, sed rigida et velut congelata maneant. Major tamen Medicorum pars cervici eum morbum tribuit, quasi peculiarem: ut Corn.

Cels. 4, 3. Neque tamen alius importunior acutiorque morbus est quam is, qui quodam rigore nervorum modo caput scapulis, modo mentum pectori annectit, modo rectam et immobilem cervicem intendit. Priorem Græci ὀπισθότονον, insequentem, ἐμπροσθότονον, ultimum, τέτανον appellant. Et Cæl. Aurel. Acut. Morb. 3, 6. Secundum nos igitur Distentio est s. Extentio (quam τέτανον Græci vocarunt) involuntaria tensio, recto atque inflexibili porrectamento collorum ob vehementem stricturam s. tumorem. At Scrib. Larg. cap. 23. Ad eos, inquit, quorum musculi maxillares cum maximo dolore tensi sunt, adeo ut aperire os nullo modo possint: τέτανον hoc vitium Græci dicunt. Rursum Cels. 2, 1. Frigus modo nervorum distentionem, modo rigorem infert: illud, σπασμὸς, hoc, τέτανος, Græce nominatur. Ex emprosthotono et opisthotono compositum esse dicit Gal., ut sit quasi amborum medius, et æquali utriusque contentione factus. Vide et locum quendam Aretæi in Ὀπισθότονος. UNDE Τετανικὸς, Qui laborat eo morbo, i. e. Cujus musculi ita rigent ut inflectere se nequeat. Cæl. Aurel. Acut. Morb. 3, 6. Tetanicis recto ductu distenta magis videntur colla, atque ita ut inflexibilia fiant. In Hippiatr. Ὀπισθοτονικὸς, ἤτοι τετανικὸς, ἐστὶν ὅταν ἔχῃ τράχηλον ἀποτεταμένον. Diversi tamen morbi sunt ὀπισθότονος et τέτανος, ut e prædictis satis patet: nec non e Diosc. 3, 94. Τετανικοῖς τε καὶ ὀπισθοτονικοῖς δίδου καταπίνειν. Utitur et Plin. eo vocabulo, 26, 12. Peucedani succo perunguntur spastici, tetanici.' || Τέτανος dicitur etiam ἡ ξύντασις τοῦ αἰδοίου, ut Aret. et Aristot. loquuntur, Penis tentio s. tentigo, Aristoph. (Λ. 553.) ap. Suid. Κᾆτ' ἐντεύξῃ [ἐντέξῃ] τέτανον τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. Ubi Suid. Τέτανος καὶ ῥοπαλισμὸς, τάσις τοῦ αἰδοίου, ἐπεὶ ὡς ῥόπαλον γίνεται. Nota igitur ibi ET Ῥοπαλισμός. Ambo satyriaseωs symptomata esse solent. [Τετανὸς, ad Greg. Cor. 241. Nicander.'Α. 343. " Casaub. ad Athen. 113. Valck. Anim. ad Ammon. 176. Jacobs. Anth. 9, 405. Τέτανος, Exerc. 2, 100. Valck. Diatr. 204." Schæf. Mss.] Τετανοειδὴς, Speciem præ se ferens τοῦ τετανοῦ. Exp. Protensus ap. Theophr. H. Pl. 4, 7. Τοῦ γὰρ φύκους τὸ μέν ἐστι πλατύφυλλον, τετανοειδὲς, [* ταινιοειδὲς Schn.] χρῶμα ποῶδες ἔχον, ὃ δὴ καὶ πρᾶσον καλοῦσί τινες, Plin. 13, 25. Phycos folia lata colore viridi gignit, quod quidam Prason vocant. Ubi omittit expositionem vocabuli τετανοειδὴς. [* Τετανώδης, Hippocr. 1159.] Τετανόθριξ, Qui promissos habet pilos, Cujus pili s. capilli in longum extenduntur, [Aristæn. Epist. 2, 4, 22. " Clem. Alex. Protr. 2. p. 26." Routh. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 209. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 9. Boiss. Philostr. 374." Schæf. Mss. " Polemo 297. * Τετανόπους, Schol. Od. I. 464." Wakef. Mss.] Τετανόω, Reddo τετανόν. Proprie medicamentum aliquod cutem dicitur τετανοῦν, cum eam ita extendit, ut nulli rugarum appareant sulci, h. e. Erugare, Rugas delere. Diosc. de radice vitis albæ, Χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ. Τετάνωμα, ET [* Τετανωτὴρ, unde * Τετανωτήριος, e quo * Τετανωτήριον, et contr.] Τετάνωθρον, τὸ, Id quo aliquid τετανοῦται, Vim habens extendendi et erugandi, sc. cutem, et in primis cutem faciei. Τετάνωθρα et τετανώματα, inquit Gorr., Medicamenta erugatoria, sive quæ rugas emendant. Signif. enim τετανοῦν, Extendere, Complanare, Lævigare, et rugas omnino tollere. Cujus generis medicamentum i. e. quod e Critone ad varos scripsit Gal.; ut enim ait, Τετανὸν καὶ καθαρὸν διαφυλάττει τὸ πρόσωπον, Rugas arcet, et nitorem faciei conservat, Lævorem nitoremque faciei conservat. Diosc. 3, 102. de ichthyocolla s. glutino piscium, Ὠφελεῖ εἰς τετάνωθρα τῶν προσώπων, Utile tetanothris, quæ cutem faciei erugant et extendunt. Sic vero et Plin. 32, 7. Ichthyocolla erugat cutem, extenditque, decocta in aqua horis quatuor.

Porro Τανύω ET Τιταίνω videntur derivata ex inus. v. τάω, aut τάνω, sicut ἀνύω ex ἄνω, et τιτραίνω e τράω. E quo inus. τάω posset et præterperf. τέτακα sumtum esse dici, nisi a VERBO Τάζω formatum esse malimus dicere: unde et PARTIC. Τεταγὼν,

A habens Poëticam reduplicationem, (UT Λελαθὼν, et quædam alia,) Il. A. (591.) Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, i. e. ἐκτείνας, inquit Schol., ut et Hes. exp. διατείνας, et Eust. τείνας. (Quorum tamen uterque et aliam affert exp. Ille enim exp. etiam τινάξας, hic vero et λαβών: quod magis probo, cum significet Hom. eum pede prehensum, s. arreptum, e cœlesti limine projectum fuisse. Derivat vero et ipse hoc τάζω e primitivo THEM. Τῶ: unde et IMPER. Τῆ, significans δέξαι, λάβε, UT Ζῆ ap. Soph. e ζάω s. ζῶ.) Et ap. Apoll. Rh. (2, 119.) τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ubi Schol. itidem ἐκτείνας, ἀκοντίσας: sed malim ego λαβὼν, Correpta manu securi magna. [" Τάω, Koen. ad Greg. Cor. 158(=343.) Τῆ, ad Il. Ξ. 219. (Od. K. 287.) Reiz. Acc. p. 36. ibique Wolf. Munck. ad Anton. Lib. 68. Verh., ad Mœr. 208. Phryn. Ecl. 54. ad Charit. 783. Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 7, 14. 90. 263. 273. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 61. 2, 446. Heyn. Hom. 6, 571.
B Τῆτε, Valck. Adoniaz. p. 207. Τεταγὼν, Ruhnk. Ep. Cr. 205. ad Il. A. 591. ad Lucian. 1, 488. Heyn. Hom. 4, 159. 7, 10." Schæf. Mss. In Apoll. Rh. 2, 119. pro Αἶψα μέλαν τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, Brunck. e Cod. dedit μάλα τεταγὼν, sed Buttm. Lexil. 163. conjicit μάλ' * ἀντεταγὼν, pro ἀνατετακὼς, collato τῷ ἀμπεπαλών. Vide Schn. Lex. v. * Τάγω.] Ut vero redeam ad VERB. Τιταίνω, synonymum est id τῷ τείνω, et signif. Tendo; vel etiam Extendo, Distendo, Intendo, Contendo. Od. Φ. 259. Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; Quis arcus intenderit, cum festus jam dies sit? Paulo ante dicit τανύσσαι τόξον, itidem pro Contendere arcum. Item equus aut aliud jumentum dicitur τιταίνειν ἅρμα aut ἄροτρον, cum trahendo ipsum veluti contendit, aut extendit. Il. B. (390.) Ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων, i. e. τείνων, ἕλκων, inquit Schol. Et N. (704.) Ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον. Item aliquis τάλαντα τιταί-
C νειν dicitur, qui lances veluti explicat: cujus generis loquendi exemplum habes in Τάλαντον. Nonn. vero dixit, (Jo. 72, 5.) χάριν γενετῆρι τιταίνων, Gratias genitori agens, protensis ad sidera palmis, aut extensis. Pass. Τιταίνομαι, Tendor, Intendor, Contendor: item active Tendo, Intendo, Contendo, ut Hom. supra dicit, τίς τόξα τιταίνοιτο, s. Extendor, Expandor. Od. B. (149.) de duabus aquilis, πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, Πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσι, Extensis s. Expassis et explicatis alis. Item qui currit, τιταίνεσθαι dicitur, i. e. Cursum contendere, Il. X. (23.) de equo, Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο, Cursum contendens per campum, κατατείνων διὰ πεδίου, Ψ. (518.) itidem de equo, ὅς ῥά τ' ἄνακτα Ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι. Ubi τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι possis etiam exponere ὄχον τιταίνων, ut Idem dicit ἅρμα τιταίνων. Sed et is, qui omnes nervos intendens aliquid facit, ac totius corporis nixu, τιταίνεσθαι dicitur, (Od. Λ. 598.) de Sisypho saxum volvente, quod e cacumine montis de-
D volutum erat, Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἱδρὼς Ἔρρεεν ἐκ μελέων. Paulo ante dicit, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Ubi æquivalent σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, et τιταινόμενος, manuum ac pedum maximo nixu, ac totius corporis contentione. [" Ad Mœr. 361. (ubi de * Ταίνω.) Voss Myth. Br. 1, 148. Wakef. S. Cr. 3, 22. et Add., Musgr. Bacch. 1165. Suppl. 158. Herc. F. 164. ad Charit. 448. 788. Huschk. Anal. 278. Menses Ægypt., Heyn. Hom. 5, 19. 427. 6, 178. 466. 7, 201. 8, 240. 441. 462. Lobeck. Aj. p. 356." Schæf. Mss. " T. κιθάραν, Orph. Arg. 1272.: ψιθύρισμα, Nonn. D. 1, 31.: ὄμμα, Manetho 4, 401. Nonn. J. 6, 160. Med., 21, 119. Festino, Præcipitor, Opp. 'A. 1, 22. 221. 566. Pass., Excrucior, 3, 150. ὀδύνῃσι:" Wakef. Mss. Hesiod. 'A. 229. Apoll. Rh. 2, 280. Dionys. P. 138. 637. Nonn. D. 7, 187. Orph. Arg. 253. 595.] UNDE Ἀνατιταίνω, i. q. ἀνατείνω, vel etiam τείνω, Tendo, Extendo, Protendo. AT Ἀνατιτάω, significat Impleo, Repleo; Hes.

enim ἀνατιτήσαντες exp. πληρώσαντες. [* Περιτιταίνω, Il. N. 534. περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας. * Προπροτιταίνω, Opp. 'A. 4, 103.? ὠκέα γυῖα Προπροτιταινόμενοι. * Συντιταίνω, Hippocr. 637, 39.] Sed et Τιτῆνες nominati existimantur παρὰ τὸ τιταίνειν: putantur certe eo nomine intelligi Venti qui cœlitus in terram detrusi, ex ejus visceribus postea manus suas veluti protendentes, terræ motus cient. Cui etymo refragatur syllabæ quantitas; nam in voce τιτῆνες producitur prima syllaba, in τιταίνω autem corripitur; ideoque probabilior videtur eorum opinio, qui τιτᾶνας vocari arbitrantur a τιταίνω significante τίω, de quo infra.

Τανύω quoque ejusd. cum τιταίνω originis est, ut paulo ante admonui, ejusdemque cum eo significationis; nam sicut τιταίνειν τόξον dicitur aliquis pro Tendere s. Contendere aut Intendere arcum; ita et τανύειν, ut patet e duobus Homeri II. in Τιταίνω cc. Quibus adde et hunc Od. Φ. (152.) Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος: Ego non sufficio isti arcui tendendo, accipiat alius ac experiatur. Unde pass. Τανύομαι, Tendor, Extendor, Distendor, Hesiod. (Θ. 177.) καί ῥ' ἐτανύσθη, Extensus s. Exporrectus est, Il. Υ. (483.) ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς, Extensus, Exporrectus, Expassus. Veruntamen et act. signif. habet pass. verbum τανύομαι, ut ap. Apoll. Rh. 2, (931.) Λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο, i. e. Extendebant, Distendebant, Expandebant, Explicabant. Idem Apoll. et media voce usus est, itidem in activa signif. dicens (1, 344.) τανύσσατο pro Extendit: quemadmodum et Hom. Il. τανυσσάμενος pro ἐκτείνας. Rursum pro Expando, Explico, idem Hom. activo usus est, Od. O. (137.) ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν, ubi exp. κατὰ μῆκος ἐπέθηκε. Accepit Idem et pro Intendo ac vehementiam addo, Il. P. 401. Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων Ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον: quo sensu 543. Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέταται κρατερὴ ὑσμίνη. Sic et Ξ. 389. Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν, exp. Gravissimam contentionem belli intenderunt. Porro ut non solum dicitur ζωννύω, sed etiam ζώννυμι, ita non modo τανύω, verumetiam Τάννυμι: unde pass. Τάννυμαι, Tendor, Extendor, Distendor, Quorum utroque usus est Hom. Il. P. 389. Ὡς δ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ· Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό: Distenditur s. Extenditur in longum. Solent enim pelles largo unguine imbutæ facile distendi, si trahantur. [Τανύω, de volatu, Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 371.: de quant., 215. 364. "Heringa Obss. 110. ad Anacr. p. 16. 17. Fischer. Wakef. S. Cr. 3, 24. Huschk. Anal. 226. Jacobs. Anth. Proleg. 54. 8, 119. 10, 395. Brunck. Apoll. Rh. 27. 160. 166. Paul. Sil. 21, Heyn. Hom. 5, 631. 6, 177. 349. 439. 600. 7, 201. 223. 250. 275. 302. 351, 8, 421. 510. 511." Schæf. Mss. Quint. Sm. 5, 437. Od. Z. 83. Il. Π. 375. Arat. D. 107. * Τάνυσις, Tensio, Aret. 108." Wakef. Mss. Hippocr. 833. et 744. sec. Cod. Medic. * "Τανυσμὸς, Theod. Prodr. 222." Elberling. Mss.] Τανυστὺς, ύος, ἡ, Extensio. Vel, Contentio, Intentio. Od. Φ. 112. Μηδέ τι τόξου Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος.

Τανυγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, Aculeos s. Cuspides extensas habens ac promissas, Il. Θ. (297.) Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς, ubi exp. μακρὰς καὶ ὀξείας * γωνιώσεις (s. ἀκίδας) ἔχοντας, Habentes longos acutosque angulos s. cuspides. [" Opp. 'A. 3, 88. Quint. Sm. 6, 463." Wakef. Mss. Anal. 1, 135. "Simonid. 42. Heyn. Hom. 5, 468. * Τανύμετρος, Paul. Silent. Ambo 49." Schæf. Mss.] Τανυμήκης, In longum protentus, Promissus, Prolixus, i. q. προμήκης et περιμήκης. In Epigr. τανυμήκεες ἰτέαι, Proceræ altæque salices. [" Jacobs. Anth. 9, 29. Heyn. Hom. 7, 266." Schæf. Mss. * "Τανυοξάρκης, Persicum vocab., i. q. μακρόχειρ, Tzetz. Ch. 8, 950. Ctesias Pers. 8, 10. 11. 13." Elberling. Mss.] Τανύπεπλος, Extento et promisso peplo amictus, Veste longa indutus, qualis est talaris: ita quidam. Sed malo,

A Cui est vestis laxa, s. fluxa, aut etiam Cujusmodi est, quæ ab Ovidio vocatur Sinuosa: ut Ἑλένη τανύπεπλος, Il. Γ. (228.) i. e. ἡ τεταμένον πέπλον ἔχουσα, Σ. (385.) τανύπεπλε Θέτι, (Batrach. 36.) τανύπεπλος πλακοῦς, Placenta protensas aut amplas oras habens. [" Ernest. ad Batrach. 36." Schæf. Mss.] Τανυπλόκαμος, Cincinnos s. Capillos promissos habens, Nonn. [" Jo. 1, 170. D. 35, 328." Wakef. Mss.] Sic τανύθριξ et τετανόθριξ supra. Τανύπρωρος, Proram extensam et promissam habens. Hes. τανυπρώρους dici scribit τὰς καλύπτρας, sc. διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιτετάσθαι, quoniam faciei solent obtendi, quæ interdum πρώρα nominatur. [Quint. Sm. 5, 348. 9, 436. Spitzner. Mantissa Obss. in Eund. p. 221. * " Τανύπτερνος, Voss Myth. Br. 1. p. 193." Schæf. Mss. * Τανυπτέρυγος, Simonides ap. Stob. Tit. 93. p. 558. τανυπτερύγου μυίας ὠκεῖα μετάστασις. * " Τανυσίσκοπος, Julian. 299." Wakef. Mss.] Τανυσκόπελος, Scopulos habens in longum protentos, etiam Altos scopulos habens, [Nonn. Jo. 4, 21. * Τανύ-
B φθογγος, Quint. Sm. 11, 110. γέρανος, Nonn. D. 22. p. 580. " Wakef. Georg. p. 95." Schæf. Mss. " Tryphiod. 110." Wakef. Mss.] Τανύφλοιος, Corticem habens longe protentum, Suum corticem longe extendens, i. e. Longum corticem habens, Suid. Alii etiam εὔοινος, ut Etym. [Il. Π. 769. Orph. Arg. 605. Theocr. 25, 250. "Ruhnk. Ep. Cr. 248. Brunck. Soph. 3, 471. Heyn. Hom. 7, 266." Schæf. Mss. * Τανυχειλὴς, Quint. Sm. 3, 221. 5, 12.]

[* Ἀμφιτανύω, Hymn. in Merc. 410. * Ἀνατανύω, Poët. Ἀντανύω, Callim. H. in Jov. 30. Anthol. 3. p. 450. " Epigr. adesp. 287. * Ἐπανατανύω, ad Od. X. 467." Schæf. Mss. * "Ἀποτανύω, Erot. Onom." Kall. Mss. * " Διατανύω, Suid. v. Συντετάσθαι." Schleusn. Mss. " Brunck. Apoll. Rh. 166. ad Lucian, 2, 346." Schæf. Mss. " Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 329." Kall. Mss.] Ἐκτανύω, Extendo, i. q. ἐκτείνω, sed Poëtis peculiare, [Il. A. 843. Ω. 18. " Philippus 43. Jacobs. Anth. 9, 412. Huschk. Anal. 226. Boiss. Philostr. 467. Fischer. ad Anacr. p. 17." Schæf. Mss.] * Διεκ-
C τανύω, Apoll. Rh. 4, 161. Παρεκτανύω, i. q. παρεκτείνω, Extendo, In longum extendo et produco, Epigr. (Anth. 7. p. 606.) Potest accipi et pro Contendo, Comparo, ut παρεκτείνω. Ἐντανύω, Intendo, ἐντείνω. Pro Extendo affertur ex Epigr. [Anth. 4. p. 517. " Herod. 5, 25. Ἐνέτεινε τὸν θρόνον (ἱμᾶσι,) ἐντανύσας δὲ κ. τ. λ." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 6, 177. 8, 250. 421. Fischer. ad Anacr. p. 17." Schæf. Mss. * " Ἐντανυσμὸς, Schol. Od. Φ. 112." Wakef. Mss. * " Ἐπεντανύω, ad Od. X. 467." Schæf. Mss.] Ἐπιτανύω, itidem Intendo, ut ἐπιτείνω, [" Wakef. Eum. 381. Abresch. Æsch. 2, 54. Lobeck. Aj. p. 385." Schæf. Mss.] " Ἐπιτανύσσομαι, Intendo, VV. LL. " Sed potius scr. fuit Intendor." [" * Καταταvύω, Heringa Obss. 110." Schæf. Mss. " Hippocr. 761." Wakef. Mss. Καττάνυσαν, Poët. pro κατετάνυσαν, Hom. Hymn. 7, 34. * Παρατανύω, unde * Παρατάνυσμα, * Παρατανυσμὸς, Schleusn. Lex. V. T.] Προστανύω, et ipsum exp. Extendo. [Vox dubiæ fidei. * Συντανύω, Pind. Π. 1, 158.] Ὑποτανύω, i. q. ὑπο-
D τείνω, Subtendo, i. e. Subtus tendo, Subter protendo, Subter extendo, Il. A. (486.) ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν, Subtendere autem phalangas longas, i. e. Substrarunt, Supposuerunt, Subjecerunt. Schol. exp. κατὰ μῆκος ὑπέθηκαν. Est autem ibi tmesis, metri causa.

[* Τανύσκω, i. q. τανύω, Damascius Photii p. 1065. " Toup. Opusc. 1, 381." Schæf. Mss.]

Ταναὸς, i. q. τετανὸς, Protentus, Extentus, Promissus, In longum porrectus, ὁ εἰς μῆκος τεταμένος. In Epigr. ταναῆς δρυὸς, Quercus proceræ, altæ. Alii, Quercus patulæ. In iisd. Epigr. ταναοῦ γήραος, Longæ senectæ. Alii, Provectæ ætatis: ut Tiresias dicitur μέχρι ἐξ γενεῶν παρατεῖναι. [Moschus 2, 120. Eur. Or. 316. " Voss Myth. Br. 1, 157. Toup. Opusc. 2, 251. Græv. ad Hes. 596. Mitsch. H. in Cer. 218. Jacobs. Anth. 7, 92. Heyn. Hom. 7, 266. De fem., 240." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 679. 12, 58. Opp. 'A. 1, 51." Wakef. Mss. * Ταναηχέτης, Æolice Ταναηχέτα, Opp. K. 2, 144. πόντος.]

Ταναΰφής, In longum textus. Suidas vero ταναΰφῆ exp. λεπτοϋφῆ, Subtiliter texta. [Apud Hes. * Ταναΰφῆ· λεπτοϋφῆ. "Græv. ad Hes. 596." Schæf. Mss.] Ταναιμύκης, Mugitus suos longe protendens, Intense et vehementer mugiens: ταναιμύκου βοὸς, Epigr. [" Samii 2." Schæf. Mss. Anthol. 6. p. 569. Forte * Ταναίμυκος, ut ἐρίμυκος.] Τανάχαλκος, Longe lateque æratus, Cujus æs longe lateque se extendit. Suid. exp. πολύχαλκος, afferens h. l., (puto ex Epigr.) τανάχαλκόν τε λέβητα Σὺν πελέκει, καὶ τὰν ἐγνοδόκον τορύναν. Sed fortassis scr. esset ταναίχαλκον, addito ι metri causa, ut in illo ταναιμύκης. [" Jacobs. Anth. 9, 257. Toup. Opusc. 1, 463." Schæf. Mss.] At Ταναύδειρος et Ταναύπους in Δέρη et Ποὺς reperies. [* Ταναῶπις, Empedocles Plutarchi 7, 854=2, 474. " Mitsch. H. in Cer. 121." Schæf. Mss.]

Τανεῖαι, αἱ, Porrecta tigna, vel etiam simpliciter Tigna; nam tigna in directum solent porrigi: trabes autem et transtra, in transversum. Hæc nonnulli, afferentes Theophr. H. Pl. 4, 1. ubi de abietibus quibusdam loquitur, Ἀλλὰ πρὸς τὰς ναυπηγίας μᾶλλον καὶ τὰς οἰκοδομίας (sc. χρῶνται αὐταῖς) καὶ γὰρ δοκοὶ κάλλισται καὶ τανεῖαι καὶ κεραῖαι αἱ ἐκ τούτων, ἔτι δὲ καὶ ἱστοὶ τῷ μήκει διαφέροντες, Trabes pulcerrimæ et tigna. Ubi etiam nota, in vulg. Edit. Theophr. perperam legi δοκεῖ pro δοκοὶ, ET Ἀκέραιαι pro κεραῖαι: Gazam vero vocab. id non esse interpretatum. [Pro ταινίαι σανίδων, ap. LXX. Ezech. 27, 5., Meibomius Fabr. Trirem. 127. legit τανεῖαι σ. Vide et Schleusn. Lex. V. T. v. Ταινία.] AT Τανία, ἡ, pro Plaga, Regio, Tractus terrarum, nescio unde afferatur. [Cf. Ταινία.]

[* " ΤΑΙΝΙΑ, ἡ, Tænia, Fascia; nempe ὕφασμα καὶ ζώνη, ᾗ αἱ γυναῖκες περιδέονται, ut ait Athen. 326., cf. Schol. Soph. El. 454. Tum dicitur etiam Oblongus et angustus terræ tractus inter duo maria interceptus, Athen. 33. Appian. Pun. c. 95. Ταινία στενὴ καὶ ἐπιμήκης: et 121. Ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς ταινίας, ἣ μεταξὺ τῆς λίμνης οὖσα καὶ τῆς θαλάσσης, γλῶσσα ἐκαλεῖτο. Denique est etiam Piscis nomen Ταινία, de quo Athen. 7, 128." Schw. Mss. " Fac. ad Paus. 1, 29. ad Timæi Lex. 30. 246. ad Mœr. 361. Wessel. de Jud. Arch. p. 18. ad Diod. S. 1, 36. 217. 250. 2, 230. 238. ad Charit. 257. 343. ad Xen. Eph. 237. ad Lucian. 1, 431. Schol. Aristoph. Πλ. p. 187. et Hemst., Jacobs. Anth. 6, 251. 7, 62. 9, 264. 11, 302. 341. Fascia pectoralis, Salmas. ad Achill. Tat. 543." Schæf. Mss. " Sertum, Arrian. 351. Virga ferinarum pellium, Opp. K. 1, 321. 3, 275. Agger, Dio Chrys. 1, 190. Penultima longa, Opp. K. 3, 187. (Ταινίη δὲ μέλαινα μέσην ῥάχιν ἀμφιβέβηκε:) 4, 387. (Ἄνθεα ταινιῶν πουλύχροα.)" Wakef. Mss. Plin. 11, 33. 32, 7. Dio Chrys. Or. 74. p. 397. Ταινίαι αἱ τὸν ἄνεμον σημαίνουσαι κατὰ τὴν στάσιν ἀεὶ τοῦ πνεύματος αἰωρούμεναι. Ταινίαι, Vermes quidam longi, instar tæniæ, Geop. 12, 27. Ταινία, Gl. Vitta: Ταινίαι· Redimicula. " Clem. Alex. Protr. p. 9. Theophr. Char. 32." Routh. Mss. Ælian. V. H. 9, 39. Strabo 9. p. 614. Firmus Epist. 17. Abresch. Diluc. Thuc. 482. Schleusn. Lex. V. T. Apud Hes. male scribitur * Τενίαι· ζῶναι, στέφανοι, ἢ δεσμοὶ, διαδήματα. * Ταινιοπώλης, ου, ὁ, fem. * Ταινιοπῶλις, ιδος, ἡ, Tæniarum, Fasciarum mercatrix, Eupolis ap. Athen. 326. Demosth. 1309. * Ταινιοειδής, vide Τετανοειδής. * Ταινιώδης, Theophr. Fr. 3, 27. Ξύλα τ. καὶ τὰ σκολιά. * " Ὑποταίνιος, Philo J. 1, 647. 2, 139." Wakef. Mss. Misc. Obss. 3, 70. * " Ταινίον, ad Mœr. 361. * Ταινίδιον, Heringa Obss. 113. Jacobs. Anth. 7, 62." Schæf. Mss. Hippocr. 398, 54. * " Ταινιόω, Tænia, Fascia redimio, Xen. Ἑλλ. 5, 1, 3. Ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν (αὐτὸν), ὁ δὲ ἐταινίωσεν. Pass. τεταινιωμένος, Strabo 9. p. 420. Ed. Cas. (=505. Sieb. Δείκνυται καὶ ὀμφαλός τις ἐν τῷ ναῷ τεταινιωμένος, quo tamen in l. videtur leg. τιτανωμένος, a * Τιτανόω, Calce oblino, collato Paus. 10, 16. Ὀμφαλὸς λίθου λευκοῦ πεποιημένος.)" Schw. Mss. " Wessel. de Jud. Arch. p. 18. ad Charit. 257. ad Timæi Lex. 247. ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. " Orno, sc. laude, Theod. 4, 428. Pass., Dio Chrys. 2, 426." Wakef. Mss. Aristoph. B. 893. Ἐκκλ. 1032. * " Ταινιωτικὸς, ad Xen. Eph. 237." Schæf. Mss. * " Καταταινιόω, Inc. ap. Suid. v. Ἐταινίωσε, Καταινίωσε τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ." Schleusn. Mss. * " Ταινιάζω, ad Timæi Lex. 247." Schæf. Mss. Suid. v. Ἀνέδουν.]

" Τέννος, Corona oleagina lana implicita, Hes."

[* " Τένος, Lorum, Manetho 2, 67." Schleusn. Mss.]

ΤΕΙΡΩ, Vexo, Affligo, Infesto, Molesto: ut Hes. quoque τείρων exp. καταπονῶν, λυπῶν. Od. Δ. (369.) ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, Ventrem vexabat et infestabat fames, Il. O. (61.) λελάθῃ δ' ὀδυνάων, Αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένα: Z. (255.) Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ, Summopere nos vexant et affligunt, καταπονοῦσιν, Schol. Ubi τείρειν de victore dicitur, ut τείρεσθαι de eo, qui cladem accipit ab hoste sæpius infestante: velut eodem libro aliquanto post, Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν, Affligi ac perdi B Trojanos: itidemque Il. Λ. (800.) et Π. (43.) ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν Τειρόμενοι, Respirent ab afflictionibus et stragibus. Potestque referri ad τείρω, quod accipi ajunt pro δαμάζω, δαπανῶ, τρύχω, i. e. Domo et subigo, Absumo, Attero. Aliquando vero additur dat. instrumentalis, Il. P. (376.) τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. Et Φ. (355.) pisces in Scamandro saltitabant Πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστοιο. Sed et γήραϊ λυγρῷ quidam τείρετο, Il. (E. 153.) Conficiebatur senecta. Alicubi non incommode reddideris Attero, Tero: quæ verba Latina ex hoc Græco etiam orta esse creduntur. Hesychio vero τείρων est etiam τιμωρῶν: solemus enim vexare ac infestare eum, de quo pœnas sumere volumus, [" Jacobs. Emendd. p. 22. Anth. 8, 47. 11, 70. 12, 276. Brunck. ad Anacr. p. 105. Ilgen. ad Hymn. p. 400. Wakef. S. Cr. 3, 188. Phil. 203. 226. Huschk. Anal. 84. Heyn. Hom. 5, 76. Τείρω et τρίβω, 148. 246. Fut. τέρσω, Theocr. 22, 63." Schæf. Mss. " Instigo, Urgeo, Impello, Orph. Arg. 876. C (περὶ γὰρ ῥά ἑ τεῖρον ἔρωτες Νηὸς ἐπ' Ἀργῴης πελάσαι.)" Wakef. Mss. * Τειρέω, Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀτειρὴς, Qui non τείρεται, * ἀκαταπόνητος, ἀδάμαστος, ἀκατέργαστος, Indomitus. Dicitur et de persona et de re. Il. O. 697. Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο: Γ. 60. Αἰεί τοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστὶν ἀτειρὴς, Indomitum ac infractum cor. Pro quo κραδίη ἀτειρὴς paulo post dicit ἀτάρβητος νόος, Intrepida mens. Et N. 45. dicit ἀτειρέα φωνὴν, tropice; nam proprie de corporibus dicitur τείρεσθαι, i. e. δαμάζεσθαι, inquit Eust. Passim autem ἀτειρὴς χαλκὸς occurrit ap. Eund.: quod epith. ei a duritie et firma rigiditate tribuit. [" Jacobs. Anth. 9, 324. 10, 379, Heyn. Hom. 4, 464. 7, 145. 516. ad Charit. 261. Musgr. ad Hipp. 550. Ruhnk. Ep. Cr. 204. 281. Ἀτειρέα, 143." Schæf. Mss. * " Ἀτειρὸς, Clem. Alex. Str. 5, 14. p. 613. sed lect. susp. * Ἀτειρήεις, Nonn. D. 35, 226." Kall. Mss.] " Ἀτηρὴς, Hesychio * ἀκαταπόνητος: pro quo scribitur potius ἀτειρής." [* " Ἀνατειρὴς, Montf. Palæogr. 247. Scr. videtur * Ἀνατηρής." D Schleusn. Mss. * Πολυτειρὴς, Quint. Sm. 4, 120. 13, 281. " Ad Callim. 1. p. 180." Schæf. Mss. " Marinus Proclo 28." Routh. Mss.]

[* " Ἀμφιτείρω, Quint. Sm. 9, 368." Wakef. Mss. Ἐντείρω, Idem 1, 671. ἐῷ θυμῷ ἐνετείρετο. * Ἐπιτείρω, Orph. Arg. 1089. * Περιτείρω, 876. Vide Τείρω. * " Ὑποτείρω, Brunck. Andr. 113." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. 22.]

" Τέρω, Contero, Domo, VV. LL."

Τερύσκω, i. q. τείρω: teste Hes., qui τερύσκετο exp. ἐτείρετο. Eidem tamen τερύσκεται est non solum νοσεῖ, sed etiam φωνεῖ: si modo id mendosum non est. Ejusd. vero cum hoc τερύσκω originis et signif. EST Τέρυς ET Τερύνης. Idem enim Lexicogr. quosdam τέρυας ἵππους exponere ait τοὺς ἀσθενεῖς, Imbecilles: ut qui laboribus aut morbis exhausti sunt: itidemque τερύνης Eidem est ὁ τετριμμένος ὄνος: vel etiam ὁ τετριμμένος καὶ δυσανάληπτος γέρων. Rursum τέρυας ἵππους vocari scribit, ὅσοι ἀδδηφάγοι εἰσίν, Qui

voraces sunt. Idem τέρυ exp. non solum ἀσθενὲς, Invalidum, Imbecille; sed etiam λεπτὸν, Tenue, Subtile. [* Τερίνη, Eid. τετριμμένη. "Τέρυς, Jacobs. Anth. 7, 283." Schæf. Mss.]

ΤΕΡΗΝ, Tener, Qui facile atteritur: opp. præcedenti ἀτειρής: significat enim Eum qui facile τείρεται. Il. Δ. (237.) Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται, Od. I. (449.) Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης, Teneros et molliculos flores. Quo modo et Hesiod., sed metaphorice, Θ. (988.) Τόν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης. Anacr. et αὐλοὺς τέρενας vocat quosdam qui εὐωχίαις adhiberi solebant, quasi Teneras ac molliculas fistulas dicas. Rursum Hom. τέρεν δάκρυ, Il. Γ. (142.) et Od. Π. (332.) i. e. ἁπαλὸν, τρυφερόν: et secundum nonnullos ὑγρόν. UNDE Τερενοπλόκαμος, ὁ, ἡ, Teneros cincinnos s. capillos habens. [* "Τερενοχρὼς, ῶτος, Tener, Delicatus aspectu, Anaxandrides Comicus ap. Athen. 131. τερενοχρῶτες μαζῶν ὄψεις." Schw. Mss. * Τερενόχρους, Opp. Ἁ. 256. τερενόχροϊ νάρκῃ.] ITEM Τέρεινα dicitur fem. gen. Tenera, Apoll. Rh. (1, 1143.) τερείνης ποίης, Herbæ s. Graminis teneri, πόης ἁπαλῆς καὶ χλωρᾶς: nam quæ adhuc viret, tenerior ac mollior est, durior autem quæ inaruit. Et Eur. (Med. 985.) τερείνην ὄψιν dixit Teneros oculos. Quibus adde hoc ap. Eust. 1532. πάρεισι μόσχων τέρειναι σάρκες, i. e. ἁπαλαὶ, inquit. Alioqui Τέρεινα est et Nomen proprium Urbis ac Insulæ: UNDE Τερειναῖος dicitur Qui inde ortus est. Nec non COMPAR. Τερεινότερος, Tenerior: ut ἀμνοῦ τερεινοτέρη, Agno tenerior, Epigr.

["Τέρην, Wakef. Ion. 1389. Jacobs. Anth. 6, 250. Fischer. Anacr. 20. De lacrumis, Musgr. ad Eurip. 236. Brunck. Trach. 849. Τέρεινα, Ruhnk. ad H. in Cer. 209. cf. Voss. Vers. Brunck. ad Anacr. p. 129. Τέρενα, Crinag. 22. Τερεινότερος, Valck. Adoniaz. p. 350. Brunck. ad Anacr. l. c. Philodem. 10." Schæf. Mss. "Mollis, Opp. K. 3, 477." Wakef. Mss. Schn. Lex. * "Τέρεινος, Brunck. Lectt. in Anal. p. 16. ad Anacr. p. 129. Toup. Opusc. 1, 260." Schæf. Mss.]

ΤΕΡΑΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, itidem Tener, Mollis; sed proprie de leguminibus et seminibus quæ coctura fiunt teneriora ac molliora; s. quæ sunt coctibilia, ut Plin. loquitur; nam et Suid. τεράμον, neut. gen., exp. non solum ἁπαλὸν, Tenerum, sed etiam ἑψανὸν, Coctibile, i. e. Quod coqui potest. Idque ipsum ostendit et Theophr. C. Pl. 4, 13. ubi inter alia sic, Τὸ τεράμον καὶ ἀτεράμον πρὸς τὴν πύρωσιν λέγεται καὶ διάχυσιν καὶ πρὸς τὴν τροφὴν τὴν ἡμετέραν· τὸ μὲν γὰρ εὐδιάχυτον, καὶ τῇ ἑψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον, τεράμον· τὸ δ' ἀδιάχυτον, ἢ ἀναλλοίωτον, ἢ βραδέως ἀλλοιούμενον, ἀτεράμον. Quorum illud dicit esse μανὸν καὶ μαλακὸν, hoc autem, πυκνὸν καὶ σκληρόν: ac propterea illud ἔχειν τροφὴν κούφην τε καὶ εὐκατέργαστον, hoc vero contra: item, τὰ μὲν τεράμονα μᾶλλον ἐνδεδωκέναι, τὰ δὲ ἀτεράμονα περιτετάσθαι τῷ κελύφει. Ubi vide et alia, et quomodo ἐξ ἀτεραμόνων σπερμάτων γίνονται τεράμονα, et contra ἐκ τεραμόνων ἀτεράμονα. Ibid. tradit et τὴν γῆν τὴν τεράμονα φέρουσαν, vocari a quibusdam τεράμονα: quos Diosc. imitatus, et ipse γῆν τεράμονα dixit, Solum coctibilia semina ferens. [Phot. Τεράμων καὶ ἀτεράμων· καὶ τεράμον τὸ ἑψανόν· λέγουσι δὲ καὶ ὕδωρ οὕτως· ὡς τὸ τῆς Ἀρεθούσης ἐν Χαλκίδι. Theophr. C. Pl. 8, 8, 6. Τὸ τ. καὶ ἀ. λέγεται ἐπὶ τῶν ὀσπρίων μόνον: 5, 6, 12. Ὅσα τῶν σπερμάτων ἐν λίτρῳ προβρεχόμενα τεραμονέστερα γίνεται.] Τεραμότης, ἡ, Teneritas illa dicitur leguminum coctibilium, Cum semina aliqua tenera sunt, et facile coqui possunt, Theophr. C. Pl. 4, 14. ubi ei synonymum facit τὸ εὐέψητον: opp. τὸ ἄγαν σκληρὸν, s. τὴν σκληρότητα καὶ ἀπάθειαν.

Ἀτεράμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui non est τεράμων, Qui non est ita tener et mollis ut coqui possit, sed durus et coctioni inhabilis. Proprie de leguminibus aliisque seminibus, ut patet ex iis quæ in Τεράμων dicta sunt; metaphorice vero et de aliis, ut Plato de LL. dixit, Ἀτεράμονι φύσει χρώμενοι, Qui natura sunt indomita, ingenio sunt refractario, et quod emolliri nequit. Sic ἀτεράμων ἀνὴρ dicitur, ut docet Plut.

A Symp. 7, 2. Τῶν σπερμάτων τὰ προσπίπτοντα τοῖς τῶν βοῶν κέρασιν, ἀτεράμονα τὸν καρπὸν ἐκφύειν νομίζοντες, οὕτως τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον ἐκ μεταφορᾶς κερασβόλον καὶ ἀτεράμονα προσηγόρευον. Cujus usus exempla quædam habes in Ἀτενὴς et Ἄτεγκτος: quod et ipsum signif. Emolliri nescius, sed citra cocturam: alia autem vide in Ἀτέραμνος. Sunt qui interpr. Durus, Præfractus, Ferreus, Indomitus, Immitis, Inexorabilis. ["Kuster. Aristoph. 119. ad Timæi Lex. 53. 156. 248. Bergler. ad Alciphr. 180." Schæf. Mss.]

Τέραμνος quoque ead. signif. dicitur, qua τεράμων: ITIDEMQUE Ἀτέραμνος ead. qua ἀτεράμων. Suid. enim Platonem τέραμνον posuisse ait pro ἁπαλὸν, ἑψανόν: ἀτέραμνον autem vocasse τὸ * δυσέψανον. Quibus vocabulis et Theophr. utitur, H. Pl. 2, 9. Πρὸς τὸ τὰ ὄσπρια μὴ γίνεσθαι ἀτέραμνα. Aristot. vero et ἀτέραμνα ὕδατα dicit, Quæ sc. coctioni resistunt: Cruda quidam interpr.: de Gener. Anim. 4. Ἀτέραμνα ὕδατα καὶ ψυχρά. Metaphorice autem Polyb.
B 4, (21, 4.) Σπεύδοντες τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον διὰ τῆς τῶν ἐθισμῶν κατασκευῆς ἐξημεροῦν καὶ πραΰνειν. Hes. quoque ἀτέραμνον exp. τὸ μὴ ἐνδιδοῦν, σκληρόν. Suid. σκληρὸν, δυσμετάβλητον. Idem tamen scribit non dici ἀτέραμνος et ἀτέραμνοι, sed ἀτεράμων et ἀτεράμονες: annotans et ipse proprie convenire leguminibus quæ non sunt ἁπαλὰ, metaphorice autem accipi pro ἄγαν σκληρὸς, μὴ τειρόμενος, ἀνένδοτος: ut ap. Aristoph. Ἀ. (181.) Ἀτεράμονες, μαραθωνομάχοι, σφενδάμνινοι. Et ap. Ælian. Ὁ δὲ, ἀτεράμων ὢν, ἀπεώσατο ἄρα τὸ δῶρον. Quibus addit et hunc incerti Auctoris locum, Οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτως ἀτεράμων καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσι λόγοις. [Plut. 8, 798. "Ad Timæi Lex. 156. Ruhnk. Ep. Cr. 205. De aqua, Casaub. ad Athen. 86." Schæf. Mss. Cf. Τεράμων. Ἀτέραμνοι, Gl. Capitones. Ἀτέραμνον, Atramentum, "Montf. Palæogr. p. 2." Kall. Mss.] UNDE Τεραμνότης ET Ἀτεραμνότης, ἡ, i. e. Qualitas illa qua aliquid est τέραμνον aut ἀτέραμνον, Theophr.
C C. Pl. 4, 5. Σημαίνειν ἔοικε τῶν σπερμάτων ἀτεραμνότητά τινα πρὸς τὴν βλάστησιν. Ubi Gaza, Significare videtur Duritatem quandam ac pervicaciam in coquendo. "Ἀτεραμνία, Incoctilis natura, Hippocr. "de Vuln. in Cap. (p. 26.) Τῶν ὑδάτων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεραμνίης." "Ἀτεραμνώδης, Qui e genere τῶν ἀτεράμνων est, Natura incoctilis, Gal. "Comm. in Epid. 6. Τῶν λαιλαπωδῶν ἀκατεργάστων "τε καὶ ἀμεταβλήτων ὄντων, ὁποῖα κατά τινας πηγὰς "ὕδατα γίγνεται τὰ καλούμενα πρὸς τῶν ἀρχαίων ἀτεραμνώδη." ["Casaub. ad Athen. 86." Schæf. Mss. * "Ἀτεράμνων pro ἀτεράμων, Phrynichus Bekkeri p. 8. 20." Kall. Mss. * Τέρεμνος, i. q. τέραμνος, unde * Ἀτέρεμνος, Hes. σκληρός.]

[* Τέραμνος, Hes. κυψέλη: Τέραμνοι· στέγανοι, σκιαὶ, σκηνώματα: * Τέρεμνος· ἰσχυρός· ἢ * Στέρεμνος: * Τέρεμνα· οἰκήματα. "Scr. τέρεμνα οἴκων· οἰκήματα: ex Eur. Hipp. 418. Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην, Τέρεμνά τ' οἴκων κ. τ. λ." Heins. "Eur. Phœn. 335. Ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας. In Gr. Scho-
D liis leges * τέραμνα: variatum sc. est in verbi hujus orthographia. Per ε extat ap. Eur. Or. 1373. Hipp. l. c. Tro. 1297. Lucian. Amor. p. 215=394. et Hesych. Per α est ap. Eur. Alc. 457. Hipp. (536.) 768. Lycophr. 350. 361. Antipatr. Anthol. 1. c. 3. Epigr. 2. et Grammaticos, ut Eust. ad Il. Σ. p. 1209. Od. Ψ. p. 808. Suid. in voce; qui locum Artemidori p. 94. adducens, cum in eo sit τέρεμνον, observante Kust., posuit τέραμνον. Inepta autem est etymologia, quam exhibent, a τέρεν, τέραμος, et inserto ν, τέραμνος. Vide Etym. M. 163. Præstat multo verbum deducere a στέῤῥος, unde στέρεμνος, et omisso sibilo, τέρεμνος: quam originationem suppeditat Hes." G. D'Arnaud Misc. Obs. 6, 3. p. 595. "Cf. Cl. Valck. ad Eur. Phœn. 335. et Barnes. ad Hipp. 418." Alberti. "Τέραμνος, Brunck. ad Eur. Hec. 880. El. 220. ad Timæi Lex. 156. Jacobs. Exerc. 1, 119. Τέραμνα, Valck. Phœn. p. 117. Hipp. p. 209. Jacobs. Anim. 266. Anth. 7, 105. 8, 37. Τέρεμνον, Valck. Il. cc. Musgr. Or. 1369. Tro. 1297.

Wakef. Herc. F. 1297." Schæf. Mss. * " Τεράμνιον, Fastigium, Domus alta, Schol. Eur. Or. 1371." Kall. Mss. * Τεραμνίζω, unde * Περιτεραμνίζω, Tego, Athen. 11. p. 474. Χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας, sed Casaub. * περιτερματίσας legit.]

Porro pro Τείρω Æolice DICI Τέρσω, tradunt Gramm. quidam: qui tamen exp. non solum τείρω, sed etiam ξηραίνω, i. e. Arefacio, Sicco: quoniam sc. τὰ ξηραινόμενα solent τείρεσθαι. Unde ap. Hes. Τέρσεται, ξηραίνεται ὑπὸ ἡλίου. A quo PART. Τερσόμενος in Epigr. Eidem τέρσει est non solum ξηραίνει, sed etiam καίεται, nec non πήγνυται: tunc autem neutrale esset. [" Koen. ad Greg. Cor. 243. Wakef. Phil. 267. Agathias 68. Heyn. Hom. 6, 226. 7, 231." Schæf. Mss. Od. E. 152. οὐδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν τέρσοντο. Imper. τέρσον, Nicander Θ. 693. τέρσαι, 96. τέρσαιο, 709.]

Τερσία, [s. Τερσιὰ,] ἡ, Siccatio, Arefactio, Julian. Ep. 24. ad Serapionem, post verba in Τερσαίνω citanda, de ficis, Τὸ δὲ παρ' ἡμῖν μόνον ἐπαμφοτερίζει τῇ χρείᾳ· καὶ καλὸν μέν ἐστιν * ἐπιδένδριον, πολλῷ δὲ κάλλιον εἰ ἐς τερσίαν ἔλθοι: Si ad siccationem pervenerit, i. e. Si in sole arefactum et exiccatum fuerit. [Cf. Τρασιά.]

Τερσαίνω, i. q. τέρσω, unde et derivatum est, i.e. Sicco, Inarefacio; ξηραίνω, ut idem Hes. exp. Julian. in Ep. quadam ad Serapionem, de ficis Damascenis, Τὰ μὲν ἄλλα τῶν σύκων ἢ ὀπωρινὴν ἔχει τὴν βρῶσιν, ἢ τερσαινόμενα ἐς τὸ ὅμοιον ἔρχεται, Aut autumno comeduntur, aut assiccata eund. præstant usum. Ibid. de ficis itidem, Σωρηδὸν ἢ χύδην ἡλίῳ τερσαίνεται. Unde infin. Τερσανθῆναι, ἀναξηρανθῆναι, Resiccari, Resiccatum esse. Ab activa autem voce est aor. 1. τέρσηνε, Siccavit. [Il. Π. 519. Od. Z. 98. " Heyn. Hom. 7, 231. 233. Apoll. Rh. 4, 1405. et n." Schæf. Mss. Il. E. 519. οὐδέ μοι αἷμα Τερσῆναι δύναται, pro τερσαίνεσθαι.] Διατερσαίνω, Exicco, Inarefacio, διαξηραίνω, [Hes. * Ἐπιτερσαίνω, Apoll. Rh. 4, 607. al. ἔπι τερσ. * Κατατερσαίνω, Apollin. Metaphr. 193.]

[* " Τερσήεις, Durus, Rigidus, Schol. Opp. 'A. 1, 317." Wakef. Mss.]

Ταρσὸς, (pro quo Attice DICITUR Ταῤῥὸς, ut κόῤῥη pro κόρση,) Crates super quam casei aliaque solent τέρσεσθαι, i. e. Siccari. Vel etiam Fiscella aut Calathus in quo casei suspensi solent exiccari. Sic enim Eust. 1625. Ταρσοὶ δὲ, καλαθίσκοι ἐν οἷς * τυροκομοῦσι· κληθέντες οὕτω παρὰ τὸ τέρσαι, τὸ ξηράναι, ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροί. Ubi etiam addit, Hom. hos ταρσοὺς vocare etiam πλεκτοὺς ταλάρους, Nexos e vimine qualos. Ibid. e vett. tradit Lexicographis, ἀῤῥίχους vocari κοφίνους σταφυλοφόρους, Fiscellas s. Cistellas aptas gerendis uvis: ταῤῥὸν vero, ἀγγεῖον πλεκτὸν ὡς ψίαθον ἐκ καλάμων, ἐν ᾧ τυρεύουσιν. Et ex aliis, Ταῤῥοὶ, κρεμάστρα καλαμίνη, καὶ τὰ τῶν τυρῶν ἀγγεῖα καὶ τὰ τῶν λαχάνων. Nec non κρεμαστῆρα dictum fuisse τὸν ταῤῥὸν ἐφ' οὗ τυροὺς ἔτερσον. Aristoph. certe synonymως ταῤῥὸν et κρεμάθραν usurpavit, ut docui supra, cum post Κρεμάω de illo vocab. agerem. Ubi et Schol. annotat ταῤῥὸν ab eo vocari τὴν κρεμάθραν ἐφ' ἧς ὁ Σωκράτης ἐκρέματο: Attice enim ταῤῥοὺς nominari τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα: at τοὺς καλάθους τοὺς γεωργικοὺς appellari ταλάρους, Qualos: qui et ipsi tum alios usus habent, tum formandis caseis exiccandisque apti sunt, ut supra annotavi: quemadmodum et Od. I. (219.) Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. Affertur et ex Herod. (1, 179.) ταρσὸς καλάμων pro πλέγμα ἐκ καλάμων, Storea e contextis arundinibus. Suidæ ἡ πρασιὰ, οὗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον: ap. quem vide et alium quendam locum, in quo ταρσοὶ καλάμων. Rursum Schol. Aristoph. annotat, ταῤῥὸν dici μετέωρόν τι ἰκρίον, ἐφ' ᾧ ἀλεκτορίδες κοιμῶνται. || Ab harum cratium textarum figura ταρσοῦ appellatio tributa fuit etiam aliis: ac primum τῇ τῶν ὀρνίθων πτέρυγι: ala enim avium cum pennis ei insertis, ταρσοῦ, i. e. cratis e vimine aut arundine textæ, speciem gerit. Itidem Suid. testatur ταρσὸν dici τῶν ὀρνίθων τὴν πτέρωσιν: unde et τῶν κωπῶν σχηματισμὸν sic vocitari: atque ita usurpari hoc vocab. ab Herod. Idem A tamen ταρσοῖς exp. πτεροῖς ἄκροις, In avium alis. In navium vero remis ταρσοὺς vocat τὰ ἔξω τῶν κωπῶν: afferens e quodam, quem non nominat, Ὁ δὲ τὴν παράταξιν αὐτῶν διέλυσεν, οὓς μὲν τιτρώσκων, ὧν δὲ τοὺς ταρσοὺς παρασύρων. Cui loco similis Diod. S. 20. Αἱ μὲν παρέσυρον ἀλλήλων τοὺς ταρσοὺς, Aliæ remos inter se deterserunt, Bayf. Malim Remos ordine positos. Nam Eust. 1625. ταρσὸν e quodam Lexicographo esse dicit τὸν στοῖχον τῶν κωπῶν, ἐπεὶ πτεροῖς ἐοίκασι. Et sicut ταρσὸς dicitur ἡ ὀρνίθων πτέρωσις, ita in navi dicitur ὁ κωπῶν στοῖχος, Ordo remorum. Ita enim remi ordine sunt positi in majoribus navibus, veluti pinnæ in alis avium: unde et ipsa πτερὰ et πτέρωσις ad naves translata sunt. At vero Ælius Dionysius ap. eund. Eust. eod. loco ταρσοὺς sive ταῤῥοὺς exp. τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν, Latiores remorum partes: quas Lat. Palmulas vocant et Palmas, a similitudine manus humanæ, ut Festus docet. Quemadmodum et J. Poll. 1. tradit ἐγχειρίδιον quidem τῆς κώπης vocari, οὗ λαμβάνονται οἱ ναῦται, τὸ τελευταῖον autem, B πτερὰ καὶ ταρσοὺς κωπῶν. Porro ut dictum est ταρσὸν vocari Palmulam remi, s. Palmulas remorum ordine positorum, ita sciendum est vocari etiam Palmam manus: cui digiti ita infixi sunt, ut alis pinnæ, et navibus remi. Suid. et Eust. esse dicunt τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς, Extremam manus partem, i. e. Digitorum ordinem. Alii autem totum μετακάρπιον eo nomine accipiunt, i. e. Totum illud quod post καρπὸν positum est, s. Totam ossium manus seriem. Quatuor autem ea sunt: quorum prima articulatio palmam constituit, sequentes vero articulationes efficiunt condylos et phalanges digitorum; nam prima digitorum internodia, sunt προκόνδυλοι: media, * μεσοκόνδυλοι: extrema autem, μετακόνδυλοι. Male igitur ταρσοὺς χειρῶν ap. Daniel. (10, 10.) interpr. Manus articulos. Huic manus ταρσῷ respondet pedis ταρσὸς, quæ est post calcem anterior vestigii pars, ubi incipit prima articulatio quinque ossium, quæ τὸ πεδίον, i. e. Plantam, constituunt: Suidæ τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς, Eust. τὸ κάτω πλατύ. J. Poll. 2. Μέρη C δὲ ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίον, ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον, ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων συγκείμενον· οὗ τὸ ἔμπροσθεν μετὰ τοὺς δακτύλους, ταρσός· τὸ δὲ ἀπολῆγον τοῦ ποδὸς κατόπιν, πτέρνα. Est igitur πτέρνα pedis opposita τῷ καρπῷ, et manus ταρσῷ oppositus est ὁ ταρσὸς τοῦ ποδός. E Galeni tamen sententia καρπῷ manus respondet pedis ταρσὸς, et τῷ μετακαρπίῳ τὸ πεδίον. Hinc et Gorr. scribit, in pede ταρσὸν esse videri, quod est καρπὸς in manu: nisi quod τοῦ καρποῦ ossa sint octo, τοῦ ταρσοῦ vero quatuor: quoniam sc. e minoribus particulis organum apprehensionis constare debuit, e grandioribus vero id quod ad ambulandum comparatum est. Herod. (9, 37.) de Hegesistrato quodam, cujus pes in catastam inclusus erat, s. in numellam, ne e carcere aufugeret, Σταθμησάμενος γὰρ ὅκως ἐξελεύσεταί οἱ τὸ λοιπὸν τοῦ ποδὸς, ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωϋτοῦ, Plantam pedis sibi resecuit, Anteriorem vestigii partem, in qua ossium articulatio est, Anteriorem pedis partem, quæ ossium serie constat. Poëtæ vero ταρσοὺς ET Ταρσὰ, D metaplasmo generis facto, appellant Integrum etiam pedem, synecdochice: ut in Epigr. legimus, Ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδήνεμα, Pedes ventis pernicitate æquandi. Sed et Ipsa calceamina quæ ταρσοῖς circumdantur, ταρσοὺς et ταρσὰ nuncupant: ut rursum in Epigr. quidam Mercurium interrogat, τί δὲ ταρσοὺς Ποσσὶν ἔχεις; Cur calceos circum pedes habes? quæ Hom. πέδιλα vocat, et Virg. Talaria. Sunt autem ii calcei alati, s. affinguntur iis ταρσοῖς alæ, quæ pernicem cursum juvent. Nonnus vero dixit, προσπτύξατο ταρσὰ πεδίλων, Amplexus et osculatus est calceos ταρσοῖς circumpositos, vel etiam partes pedum ταρσοῖς subjectas. Gal. vero infra in Ταρσόω docebit ταρσὸν vocari πᾶν τὸ πεπλατυσμένον, Omne id quod latum est in modum palmæ aut plantæ pedis. || Ταρσὸς, s. κοιλὶς, Theophilo Medico dicitur esse Palpebræ extrema ora limbusque, unde cilia nascuntur: ipsaque pilorum in ciliis series palmularum remigii instar. J. Poll. 2. Ὧν δὲ μερῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπεφύκασι, καλοῦνται ἔλυτρα, καὶ ἐντριχώματα,

καὶ ὄρχοι καὶ ταρσοί. Quo modo usus est hoc vocab. Paulus Ægin. cum κριθὴν esse dixit * ἀποστημάτιον κατὰ τὸν τοῦ βλεφάρου ταρσὸν ἐπίμηκες. Gorr. ταρσὸν dici scribit Cartilaginem in ambitu palpebrarum sitam, cui sunt inserta cilia, h. e. palpebrarum sibi semper æquales, neque unquam excrescentes, pili: Rufum autem (p. 234.) non illam cartilaginem, sed pilos ex ea nascentes vocare ταρσοὺς et βλεφαρίδας. || Item ταῤῥὸς dicitur de Nexu et contextu radicum implicitarum in modum cratis: id quod accidit, ubi arborum consitarum justa spatia relicta sunt. Theophr. C. Pl. 3, 8. de punica malo et myrto loquens, quæ densæ conserendæ ut opacæ sint, et a sole non adurantur, Ταῦτα γὰρ ὥσπερ προβολῆς δεῖται διὰ τὴν ἀσθένειαν· οὐκ ἐνοχλεῖ γὰρ τῷ ταῤῥῷ διὰ τὴν βραχυῤῥιζίαν· καίτοι τινὲς κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ σύνταῤῥα γένηται, μηδ' ἀναυξῆ. Ubi σύνταῤῥα δένδρα vocat Arbores, quarum radices mutuo implexæ veluti cratem sepemque efficiunt. Itidem de amygdalo, Ἀφαιρεῖται γὰρ τὴν τροφὴν σύνταῤῥον γινόμενον, Si ejus radices cum alius alicujus arboris radicibus implicentur, et veluti ταῤῥὸν efficiant. Unde ταῤῥοῦσθαι arbores dicuntur, quæ ita implicantur. || Ταρσὸς est etiam Nom. cujusdam Cilicum urbis, cui eam appellationem dedit ὁ τοῦ Πηγάσου ταρσὸς ἐκεῖ ἐπαφεθεὶς, Dionys. P. 869. Ταρσὸν ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα. Alii vero ex eo Ταρσὸν nominatam tradunt, quod in diluvio, redeuntibus in mare aquis, Taurici montes ea parte primum ἀπεξηράνθησαν: inde nimirum locum eum fuisse DICTUM Τερσίαν, a τέρσω significante ξηραίνω, postea autem Ταρσόν. Alii denique διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ πρώτους συναγαγόντας καρπὸν χλωρὸν τερσῆναι, i. e. ξηρᾶναι, καὶ εἰς χειμῶνος ἀποθέσθαι τροφὴν, ut inter alia tradit Eust. Comm. in Dionys. P. UNDE Ταρσεὺς, έως, ὁ, Tarsensis, E Tarso oriundus. [" Ταρσὸς, Jacobs. Exerc. 1, 140. 2, 6. Anth. 6, 61. 10, 104. 180. Anim. 311. ad Herod. 84. Voss Myth. Br. 1, 156. Koen. ad Greg. Cor. 243 (514.) Moschus 2, 60. Wakef. S. Cr. 3, 138. 5, 112. Thom. M. Add. ad 535. Musgr. Hel. 1551. Steph. Dial. 55. Probl. Arithm. 28. Villoison. ad Long. 240. Heyn. Hom. 6, 185. Ala avis, Dionys. H. 2, 795. De remis, ad Charit. 262. Herod. 624. Ταρσὰ, Bast. Specim. 33. Musgr. Bacch. 371. 664. Leontius 5.: ποδῶν, Ruhnk. Ep. Cr. 109.: ὀφθαλμῶν, Timæi Lex. 169. Ταῤῥὸς, Greg. Cor. 67(=154.) Koen. l. c. Thom. M. l. c. Jacobs. Anim. 311. Steph. Dial. 55." Schæf. Mss. "Ταρσὸς, Ordo dentium, Opp. 'A. 5, 202." Wakef. Mss. Schn. ad Colum. 4, 2. p. 188. Polyb. 16, 3. Meleager Ep. 42. διφυῆ ταρσὸν πτερύγων, Opp. K. 1, 409. πλευρῶν ἐπικάρσια ταρσά. Ταρσά, τὰ, Passow de Fine et Ratione Cond. Lexx. libello Teutonice scripto p. 73. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 171. Anacr. 12, 3. Opp. K. 3, 470. 4, 391.]

" Εὔταρσος, Etym. καλῶς πτερωτός: quoniam sc. " ταρσοὶ dicuntur τὰ πτερά. Epigr. p. 265. in Cica- " dam, "Εκρεκες εὐτάρσοιο δι' ἴξύος ἠχέτα μολπάν." [" Archias 29. Myrinus 2. Toup. Opusc. 1, 539. Emendd. 3, 124." Schæf. Mss.] Σύνταῤῥος, ὁ, ἡ, Qui cum aliquo conjunctus ταῤῥὸν efficit: ut σύνταῤῥα δένδρα dicuntur Quorum radices mutuo implexæ cratem quandam conficiunt et sepem, ut in Ταῤῥὸς docui. [* " Τετράταρσος, Nicet. Eugen. 5, 373." Boiss. Mss. * Χρυσεόταρσος, Orph. Arg. 338.]

Ταρσώδης SIVE Ταῤῥώδης, Figuram ταρσοῦ gerens, In modum cratis implicitus s. implexus, Theophr. H. Pl. 6, 7. de serpyllo, sisymbrio, et helenio, Ῥίζας ἔχει ἐπιπολαίους καὶ πολυσχιδεῖς καὶ ταῤῥώδεις, Radices habent superficiarias, multifidas et perplexas. Gaza tamen Torridas vertit. Ubi etiam obiter nota in vulg. Edit. Theophr. perperam legi ἐπὶ πολλοὺς pro ἐπιπολαίους. [" Ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 8, 2, 3. Ed. Schn., ubi vulgo * ὀροβώδη legitur.]

Τάῤῥιον, τὸ, Craticula, J. Poll. 1. de curru, Τὸ δὲ ὑπεράνω αὐτοῦ περίφραγμα, ὃ σκύτει εἴωθε διαλαμβάνεσθαι, τάῤῥιον. Solent certe hodieque virgæ quædam craticulatim curribus superimponi et corio superintegi: iis sc. quibus vehuntur ditiores. [Τάρσιον, Hes. ταρσίοις· πτεροῖς ἄκροις. Vide Passow ad Longum p. lxxiv.]

Ταρσόω SIVE Ταῤῥόω, Instruo et munio ταρσῷ: Arbores etiam ταῤῥοῦσθαι dicuntur, quarum radices mutuo implexæ veluti cratem efficiunt, Theophr. C. Pl. 3. Ἰσχυρῶς ἐῤῥιζωμένων ἤδη καὶ ταῤῥουμένων. Gal. ap. Hippocr., τετάρσωνται exp. πεπλάτυνται, subjungens, ταρσὸν enim vocari πᾶν τὸ πεπλατυσμένον. [Diosc. 3, 178.] UNDE Τάρσωμα SIVE Τάῤῥωμα, τὸ, i. q. ταρσὸς s. ταῤῥὸς significans, J. Poll. 1. Οἱ δὲ στίχοι τῶν κωπῶν, ταρσώματα καλοῦνται, Ordo et series remorum. Eust. τάῤῥωμα exp. κωπηλασία: quoniam sc. ταῤῥὸς vocatur ὁ στίχος τῶν κωπῶν, ἐπεὶ πτεροῖς ἐοίκασι. [" Τάῤῥωμα, Aristoph. Fr. 287. * Ταρσωτὸς, ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss. * Ἐκταρσόω, Hippocr. de Nat. Ossium, p. 277. Καὶ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσωται.]

" Τρασιὰ, Locus ubi siccantur ficus. Dicitur et " de Vase cui ficus et alii fructus imponuntur. Vide " J. Poll. et Hes., ap. quem repone τερσαίνειν pro " περσαίνειν." [Greg. Cor. 514. Ταρσοὺς δὲ καλάμων, τὴν τρασιὰν οὗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. " Codd. a. et b. τὴν πρασιὰν κ. τ. λ. Cod. c. ταρσοὺς κ. τὴν πρασιὰν οὗ ἐξ. τ. πλ. οἱ Ἴωνες λέγουσιν. Cod. August. hunc articulum omittit. Bast. :—' In Dictionario Vocum Hippocr., quod vulgo Herodoti dicitur, p. 618. Franz. item legitur: Ταρσοὶ καλάμων, πρασιὰ ἐν ᾗ ἐξήρανον τὴν πλ. Sed Cod. Par. 2662. recte habet τρασιὰ ἐν ᾗ ἐξήραινον τ. πλ. Cf. etiam Brunck. Lex. Soph. v. Τρασιά.' Glossator ad Aristoph. N. 50. τρασιᾶς interpr. ξύλον, ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον." Schæf. " Nolui propagare Edd. et Mss. errorem πρασιὰν, quem Nostro etiam exemit doctiss. Bernard. ad Synes. de Febr. 60., cui in ceteris Grammaticis præiverat Salmas. Exerc. Plin. 869. laudatus etiam Kustero ad Suid. v. Ταρσοὶ καλάμων, Galeo ad Herod. 72, 11. Wesselingio ad Gloss. Herod. Quid sit τρασιὰ, præter ceteros Gramm., ostendit Scholion in Cod. Med. ad Ælian. N. A. 3, 10. In Etym. M. p. 764, 25. Ms. Leid. Τρασιά· παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω, * τερσιὰ καὶ * ταρσιὰ, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· καὶ ὑπερβιβασμῷ τρασία· ἔστι δὲ πᾶς τόπος πρὸς τὸ ξηραίνειν τι ἐπιτήδειος." Koen. " Τρασιὰ, ad Mœr. 56. Lex. Herod. 174. Brunck. Aristoph. 2, 69. (N. 50.)" Schæf Mss., ad Longum 429.]

ΤΕΡΕΩ quoque e τείρω derivatum creditur: forsan ita ut Terebro e Tero. Certe Græco τείρω respondet Lat. Tero et Attero, nec non Terebro τῷ τερέω. || Hes. vero τέρεσσεν exp. ἐτόρνωσε, Tornavit: item ἔτρωσε, Vulneravit. Quod τέρεσσεν ap. Hom. extare traditur. [Eust. ab Od. E. 246. p. 219.]

Τέρετρον, τὸ, Terebrum, Od. Ψ. 197. τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ, Terebro omnia perforavi, E. (246.) Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων, Τέτρηνεν δέ τε πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι, Schol. τρύπανα, πάντα τὰ διατρῆσαι δυνάμενα. [" Valck. Callim. 282. Jacobs. Anth. 7, 62." Schæf. Mss.] Τερέτριον, τὸ, Terebellum, Terebella, Theophr. H. Pl. 5, 9.

Τέρευσις, ἡ, Philyllio in ea Fabula quæ Φρεωρύχος inscribitur, est quoddam τῶν φρεωρύχων ἐργαλεῖον, J. Poll. 7, (192.) Sed pro hoc τέρευσις non dubito quin scr. sit τορεὺς ex Ejusd. l. 10. aut certe, cum Eust., leg. τόρος.

Τερηδὼν, όνος, Teredo, Vermis qui ligna terebrat, σκώληξ οἰκῶν ἐν ξύλῳ, Hes. σκώληξ * ξυλοτρώκτης, οἰκῶν ἐν ξύλῳ, Suid. Vermis qui in ligno habitat et ipsum rodit. Sed peculiariter de iis vermibus dicitur, qui in mari ligna terunt s. terebrant, Theophr. H. Pl. 5, 5. Οὐ γίνεται τερηδὼν ἀλλ' ἢ ἐν τῇ θαλάττῃ· ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην καὶ ὀδόντας. Unde Plin. 16, 41. Teredines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur: nec aliam putant teredinem proprie dici. Terrestres, Tineas vocant: culicibus vero similes, Thripas. Atque adeo ap. Aristoph. Ἱππ. (1308.) triremis ita loquens introducitur, Ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι. Alioquin generalius quoque τερηδόνες quorumvis lignorum sunt. Ait enim Plut. Symp. 2, 2. Σκνίπες

ἐν δένδρῳ καὶ τερηδόνες ἐμφύονται ξύλῳ κατὰ σῆψιν ὑγρότητος ἢ πέψιν. Et Vitr. 5, 12. Meridianæ regiones in navalibus propter æstus, cariem, tineam, teredines, reliquaque bestiarum nocentium genera procreant, alendoque conservant. Plin. vero et vestes ab eis infestari docet, sic scribens de prætextis Servii Tullii, 8, 48. Mirumque fuit nec defluxisse eas, nec teredinum injurias sensisse annis quingentis sexaginta. Apsyrto vero in Hippiatr. τερηδόνες sunt etiam Lumbrici equorum; ait enim, Τὸ τῶν τερηδόνων γένος ἐστὶν οἱ σκώληκες ἐν τοῖς ἐντέροις ἐν τῇ κοιλίᾳ, οἵτινες ἐν τοῖς κοπρίοις ἀφοδευόμενοι ἐμπλέκονται τῇ ἐκστροφῇ τοῦ σφιγκτῆρος. Nec non ossium τερηδὼν est, de qua Gorr. Τερηδὼν, Caries: est resolutio continuitatis in osse ab erosione facta: cujus causa est humor acutus et acris in osse putrescens, ipsumque exulcerans. Sed initio quidem hoc malum reducitur ad aliud ægritudinis genus, et ossis asperitas potius quam caries nominatur. Majore autem facto foramine, et quodam veluti sinu uno vel vario apparente, τερηδὼν dicitur. Idem vitium et σφάκελος dicitur: Lat. autem Caries appellari potest. [" Valck. Anim. ad Ammon. 104. Jacobs. Anth. 10, 79." Schæf. Mss.] Τερηδονίζομαι, A teredine infestor, Teredinis injuriam sentio, ut Plin. loquitur, Diosc. 1, 182. de sycomoro, Ταχέως δὲ τερηδονίζεται ὁ ὀπὸς, Celerrime vero teredinem sentit succus iste. [Gl. Vermiculor. * Τερηδονιστὸς, unde] " Ἀτερηδόνιστος, A teredinibus non erosus, etiam Teredinem non sentiens, Teredinibus non obnoxius, Diosc. 2." [1, 15. * " Τρηδὼν, Clem. Hom. 11, 23." Kall. Mss.]

" ΤΕΡΘΡΟΝ, τὸ, Artemo, Funis quo utrimque velut trahitur. Proprie, Antennæ summum extremumve jugum. Unde qui ad extremos veli funes tendunt rudentes, τέρθριοι dicuntur. Hippocr. metaphorice dixit Γυναικ. 2. Ἐπὴν ἐνθάδε τὸ τέρθρον ᾖ τοῦ πάθεος, pro Summum morbi, ubi sc. in præcipiti stat, præsensque remedium postulat. Τέρθρον autem Polluci, τὸ τῶν παρωτίδων μέχρι κλειδῶν μέρος, Pars pertendens ad jugula. Τερθρωτὴρ vero Locus est in prora, unde in mare prospicit proreta. Hæc e VV. LL. Non τέρθριοι autem, sed τερθροὶ legitur ap. Hes.: quem vide. Vide item Suid., juxta quem τέρθρον dicitur σχοινίον τι ἐν τοῖς πλοίοις λεπτόν." [" Τέρθρον, Ruhnk. Ep. Cr. 41. Bibl. Crit. 2, 4. p. 19. Heyn. ad Apollod. 1177." Schæf. Mss. Hes. v. Μασχάλη, Schol. Apoll. Rh. 1, 563. Vide Erotian. et Galen. * Τεθρηδὼν, Hesychio πρωρεὺς, leg. * Τερθρηδών: "ad Diod. S. 2, 219." Schæf. Mss.] " Θρίοι, Extremi rudentes. Nam Aristoph. Schol. Ἱππ. (440.) τοὺς τε θρίους παρίει, dicit θρίους esse τοὺς ἐσχάτους κάλους, quos ἐκφόρους vocant nautæ, et quos, ὅταν ἐκδιδῷ τὸ πνεῦμα, πρώτους ἐκ πρώρας χαλῶσι." [In Schn. Lex. corrigitur τερθρίους, pro τεθρίους, ab adj. * Τέρθριος, Ad summam veli partem nexus.]

Τορέω, i. q. τερέω, teste Suida, τορῶ exponente τρύπω, Terebro, Perforo, Trajicio ferro; exp. enim et πείρω, Penetro, Transfigo. Hesychio τορεῖν est τορῆσαι, τρῆσαι: item τεμεῖν, Secare, Incidere. Affertur certe ex Epigr. τορήσας pro Parans cultello. Aor. 2. ἔτορον, et sublato augmento τόρον: quo Hom. usus est, Il. Λ. 237. Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν Ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή, Non perforavit, penetravit, οὐ διέτρωσε, ut in meo Ms. exemplari exponitur. Apud Hes. leguntur et HÆC, Τέτορεν, ἔτρωσεν, et Τετόρῃ, τρώσῃ: forsan a præt. med. τέτορα, Perforavi, Perterebravi, Trajeci, Penetravi. Nisi forte dicenda est facta hic esse Poëtica reduplicatio, qualis in λέλαθε et λέλαβε pro ἔλαθε, ἔλαβε. Sin a τείρω derivare hoc τέτορα malis, ut ἔσπορα a σπείρω, non magnopere repugnarim. [Vide Τορῶς, et Schn. Lex. * Τορητὸς, Penetrabilis, Vulnerabilis, Lycophr. 456. * " Ἀτόρητος, Non perforatus, Nonn. D. 14, 380." Wakef. Mss. * " Τορία, Cælatura, Manetho 6, 346." Schleusn. Mss.]

[* " Ἀνατορέω, Planud. Ovid. Met. 12, 336." Boiss. Mss.] Ἀντιτορέω, i. q. simplex τορέω, i. e. Perforo, Perfodio, Transfodio, Transfigo, Il. E.

A (337.) εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, K. (267.) πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας. Hes. ἀντιτορήσας exp. διορύξας, κατακόψας. Est autem διορύξαι, Perfodere; κατακόψαι, Concidere. Sed fere supervacanea est præp. in hoc comp. [Hymn. in Merc. 178. " Heyn. Hom. 5, 709. 6, 56." Schæf. Mss.] Διατορέω, Perterebro, Perforo, i. q. simplex, nisi quod præp. aliquo modo intendit signif. Apud Suid. ex incerto Auctore, Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπόβρυχα καὶ κατωτέρω τοῦ χάρακος διατορηθῆναι. Ubi διατορηθῆναι ipse exp. διακοπῆναι, διατρυπηθῆναι. [" Valck. Phœn. p. 408." Schæf. Mss. * Ἐκτορέω, Hymn. in Merc. 42.] " Κατατορέω, affertur pro Corruo: sed sine exemplo. Potius esset Perforo, Perterebro."

Τορὸς, Penetrans, Acumine suo penetrans, Acutus: quemadmodum et Hes. τορόν τι exp. ὀξύ. Idem τορῷ affert pro ἰσχυρῷ, μεγάλῳ: et τορὸν pro μεγαλόφωνον. Certe Lucian. (3, 81.) dicit Φωνὴ λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, Quod aures vehementia et acumine suo penetrat: ut sunt vocis toni acuti ac firmi.
B Alioqui τορὸς λόγος dicitur Oratio clara et perspicua, et quæ intellectum ac mentem facile penetrat. Quo modo idem Hes. τορῷ exp. τρανῷ, ἀκριβεῖ. Item Τορὸς homo dicitur, Xen. Λ. (2, 12.) p. 395. Εἴ ποτε μηδεὶς τύχοι ἀνὴρ παρὼν, μηδ' ὣς ἔρημοι οἱ παῖδες ἄρχοντος εἶεν, ἔθηκε τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώτατον τῶν ἀῤῥένων ἄρχειν, Validissimum, Bud. [" Ruhnk. Ep. Cr. 154. ad Mœr. 94. Wakef. S. Cr. 1, 8. 4, 218. Jacobs. ad Meleagr. p. 4. Anth. 7, 55. 8, 305. ad Callim. 1. p. 165. Bergler. Alciphr. 382. Heind. ad Plat. Theæt. 400. ad Charit. 465. Dionys. H. 5, 402. Boiss. Philostr. 428. 620." Schæf. Mss. " De oculo, Opp. K. 1, 181." Wakef. Mss.] Τορῶς, Ita ut penetret, Clare, Firmiter: Suidæ ἰσχυρῶς, * μεγαλοφώνως, τρανῶς, σαφῶς, ἀκριβῶς: afferenti hunc incerti Auctoris locum, Τ. τὸ ἀνακλητικὸν σημανθῆναι κελεύσας, Acuto et claro tubæ clangore signum receptui dare, Tam acuto et firmo clangore ut ad omnium aures perveniret. Signif. etiam Clare, Perspicue, Aperte, τρανῶς, σαφῶς, Athen. 6. Ταῦτα τοῦ
C Δημοκρίτου σαφῶς καὶ τ. διεξελθόντος. SIC Τετορήσω Schol. Aristoph. et Suid. exp. τορῶς εἴπω, i. e. σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, s. σαφηνιῶ, δηλώσω, Εἰρ. (381.) ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι. Sed et efficere aliquis dicitur aliquid τορῶς, forsan pro Agiliter, Perniciter, aut pro Exacta et accurata diligentia, ἀκριβῶς, Athen. 1. (p. 21.) e Plat. Theæt. Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τ. διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένους. [Lucian. 1, 694. 2, 902. " Valck. Phœn. p. 181. Jacobs. ad Meleagr. p. 4. Casaub. Athen. 1. p. 69. Heind. ad Plat. Theæt. 399. Musgr. Rhes. 737." Schæf. Mss.] Διάτορος, Penetrans, etiam Trajectus, Soph. Œd. T. (1034.) p. 194. Δύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς: pastor enim ejus τένοντα τὸν περὶ σφυρὸν τετρήνας, suspenderat ipsum ex arbore, i. e. cum nervum illum crassum, qui inter talos et calcem est, reste trajecisset. Item vox διάτορος dicitur Quæ aures penetrat tono suo acuto, Firma et vehemens: ut Suid. quoque διάτορον exp. ἐξάκουστον, ὀξύτερον, μεγαλόφω-
D νον. Quo pertinet hoc incerti Auctoris, Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας. Et hoc Plut. (7, 211.) Φθεγγομένων μέγα τι καὶ διάτορον. Rursum Suid. διατορώτατον exp. τρανώτατον, Clarissimum, Maxime perspicuum. Quo modo et τορὸν accipitur. [Passow. de Fine et Ratione Condend. Lexx., libello Teutonice scripto p. 55. " Æsch. Eum. 575. Toup. Emendd. 2, 68. ad Lucian. 1, 489. Bergler. Alciphr. 382." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 37. 6, 19. 6, 62. 8, 10. V. H. 2, 44. Καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τε. Æsch. Pers. 76. Ἐῤῥωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας. " Διατόρος vel Διάτορος, Perforans, Perforatus, prout paroxytone, vel proparoxytone legas. Schol. A. διατόρους· τὰς διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας: (active sc., ut infra 188. διατόρος φόβος :) ἢ τὰς διατετορνευμένας: quod in hoc loco melius; nisi clavos per pedes actos intelligamus, ut in Soph. l. c. Active quoque in Eum. 564. διατόρος Τυρσηνικὴ Σάλπιγξ." Blomf. Gloss. Sed hoc est merum commentum Editoris; accentus nusquam

variat; sensus vero sive activus sive passivus e contextu solo colligendus est. * Διατορία, Theophr. H. Pl. 4, 11, 4. Ed. Schn., qui * διακτορία edidit. Cf. Askev. ad Æsch. Eum. l. c. * Εὔτορος, unde * Εὐτόρως, Schol. Aristoph. Θ. 9. * Πολύτορος, Hes. Πολύτορον δέρμα ἐχίνου· ἤτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν· ἢ ἐπεὶ ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσιν.]

Τόρος autem substantive accipitur, significans ἐργαλεῖον * φρεωρυχικὸν καὶ εἰς ὃ ὁ στελεὸς ἐμβάλλεται, Instrumentum quoddam ligneum, manubrium insertum habens, quo utuntur qui puteos fodiunt, ut Hes. tradit. Sic Eust. 1533. annotat, reperiri in antiquis Lexx., τόρον esse ἐργαλεῖον * φρεωρυχικὸν ἢ * λιθοκοπικὸν σκεῦος: afferentibus h. l. Philyllii, Προέδωκεν αὐτὸν ὁ τόρος· ἦν γὰρ ἀσθενής. Ad quem respexisse existimo J. Poll. supra in Τέρευσις, quod mihi valde suspectum est. Alioqui plerosque τόρον et τόρνον pro eod. accipere: quemadmodum et p. 907. Idem, Καὶ Τόρος μὲν, inquit, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ὃ καὶ τόρνος· Τορὸς δὲ, ὁ σαφὴς, ἐξ οὗ καὶ Διάτορος. Lat. quoque Tornum vocant, a Græcis mutuati. [" Ad Charit. 465." Schæf. Mss.]

Τορεύω, Torno, i. q. τορνεύω, sicut τόρος i. q. τόρνος. Vide Ἐντορεύω. [" Frequenter quidem a librariis permutata reperiuntur duo ista verba, (sc. τορεύω et τορνεύω,) qua de confusione vide Schweigh. ad Athen. 199. Sed multum inter ea differre, et τορνεύειν quidem esse Tornare, τορεύειν vero Cælare, Exsculpere, recte monuit Salmas. Exerc. Plin. 737. Cf. quos laudavit Schneider. in Lex., cum quibus conferenda sunt, quæ nuper monuit Quatremes-de-Quincy in Opere cui Titulus Jupiter Olympien, p. 74." Schw. Mss. " Τορεύειν, quod proprie dici solebat de artificio expoliendi ea quæ metallo vel alia materie expressa erant, ad orationem etiam expolitam, ornatamque traductum. Quo quidem sensu τορευτὸν ἔπος Callimacho tribuitur in Anal. 2, 133. De illa τοῦ τορεύειν signif. pluribus exposuit Velthem. in Libro: Etwas über Memnons Bildsäule, Neros Smaragd etc. Helmst. 1793. Cf. Περιτορεύεσθαι." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] || Facio τορὸν, i. e. clarum et perspicuum, Clare et perspicue explico. Affertur enim ex Aristoph. (Θ. 986.) Τόρευε πᾶσαν ᾠδὴν, pro τορῶς λέγε: [54. " Paus. 1, 106. cf. Bentl. ad Horat. A. P. 441. (Cælo, Sculpo:) Jacobs. Anth. 9, 339. Brunck. Aristoph. 1, 136. Callim. 1. p. 429, ad Diod. S. 2, 278. Conf. c. τορνεύω, Heyn. ad Virg. 4. p. 214. Ed. 1." Schæf. Mss. Anacr. 18, 1. Paus. 5, 17. Plut. Æmil. 37. τορεύειν καὶ λεπτουργεῖν: Strabo 13. p. 493. Sieb. Ἴδιόν ἐστιν ἐν Κιβύρᾳ τὸ τὸν σίδηρον τορεύεσθαι ῥᾳδίως, Tornari, Xyl.] Τόρευμα, τὸ, Opus torno factum, Toreuma: ut Cic. Habere eum perbona toreumata, in his pocula duo quædam. Eur. pro Sagitta torno facta accepit in Herc. F. (978.) Dicitur et de sculpturis s. cælaturis aliquo in opere factis torno, Plut. (6, 153.) Καθάπερ οἱ πίνοντες, ὅταν παύσωνται διψῶντες, τότε τὰ τορεύματα τῶν ἐκπωμάτων ὑποθεωροῦσι καὶ στρέφουσι. Sopater vero ap. Athen. (230.) Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξίδ' ἀργυρᾶν ἔχει Δρακοντομίμοις ὀργάνων τορεύμασι: pro τορείαις. [" Musgr. Herc. F. l. c. Heins. ad Prudent. p. 115. Jacobs. Anth. 11, 234." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 161. Menander Athenæi p. 484. Ποτηρίδια, τορεύματα κάκτυπωμάτων πρόσωπα τραγέλαφοι: Diod. S. 3, 47. Τορεύματα ἀργυρᾶ τε καὶ χρυσᾶ παντοδαπῶν ἐκπωμάτων, pro ἀργυρῶν τε καὶ χρυσῶν ἐκπ. Martial. 3, 35. Artis Phidiacæ toreuma clarum: Idem alibi, Surrentinæ læve toreuma rotæ. Vide Schn. Lex.] Τόρευσις, ἡ, Ipsa actio tornandi s. torno aliquid faciendi, Tornatura, si id fingere liceat secundum analogiam verbalis Cælatura. [Gl. Cælatura.] Τορευτὴς, Tornator, Qui torno aliquid facit, [Gl. Cælator, Tritor.] Plut. Pericle, Ζωγράφοι, ποικιλταὶ, τορευταὶ, Athen. (p. 193.) Εὐρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας: (488.) Ἀπελλῆς ὁ τορευτής. [Plut. 8, 90. " Thom. M. 863." Schæf. Mss.] Τορευτικὸς, q. d. Tornatorius, Ad tornatorem pertinens, Quo tornator utitur, ad tornaturas utimur: ut τορευτικὰ ἐργαλεῖα. Item τορευτικὴ τέχνη, Ars tornatoria, Scientia tornandi. Toreuticam artem Plin. vocat, sic scribens 34, 8. de de Polycleto, Hic

A consummasse hanc scientiam judicatur, et toreuticen sic erudisse ut Phidias aperuisse. Et paulo ante de ipso Phidia, Primusque artem toreuticen aperuisse atque demonstrasse merito judicatur. [" Bentl. ad Horat. A. P. 441." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 330." Wakef. Mss.] Τορευτὸς, Tornatus, Tornatilis, Torno elaboratus. Apollodorus Gelous ap. Athen. (472.) στρώματ', ἀργυρώματα Θηρίκλεια τορευτὰ, πολυτελῆ ποτήρια Ἕτερα. Virg. vero dicit, et torno rasile buxum. Item τορευτὸν ἔπος in Epigr. legimus, metaph. ut Horat. Et male tornatos incudi reddere versus. Nisi sit a τορεύω significante τορὸν reddo. [" Bentl. l. c. Toup. Opusc. 1, 319. 2, 100. Jacobs. Anth. 8, 391. Callim. 1. p. 429. ad Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. LXX. Exod. 25, 18. 31. 36. 37, 22. Cant. 5, 15. 7, 2. Jerem. 10, 5. 1 Reg. 10, 22. * Ἀτόρευτος, Schn. Lex. sine exemplo. * Χαλκοτόρευτος, Orph. H. 16, 2.]

Τορεὺς, έως, ὁ, Tornator, i. q. τορευτής. Item τορεὺς dicitur τορευτικὸν ὄργανον, Instrumentum quo

B utuntur οἱ τορευταί. J. Poll. 10. Ὁ δὲ τορεὺς, φρεατωρύχου ἐργαλεῖον. E quo loco ap. Eund. 7. cap. ult., reponendum itidem τορεὺς pro τέρευσις, aut τόρος cum Eust. aliisque leg.; nam illud τέρευσις erroris manifestissimum est. [" Jacobs. Anth. 7, 61." Schæf. Mss.]

Τορεία, ἡ, i. q. τόρευσις, Plut. (6, 666.) Σκεύη ποτὲ κεράμεα κομίσαντος ξένου εὔθραυστα καὶ λεπτὰ, πιθανῶς δὲ καὶ περιττῶς εἰργασμένα γλυφαῖς τισὶ καὶ τορείαις: [10, 114. " Ad Charit. 405." Schæf Mss. " Philo J. 2, 478. Joseph. 343, 15. Manetho 6, 346. Athen. 193." Wakef. Mss.]

[* " Ἀποτορεύω, Julian. Or. 3. p. 111." Kall. Mss. " Polio, Suid. v. Γελοῖος." Schleusn. Mss.] Διατορεύω, i. q. simplex τορεύω, [Aq. Theod. 1 Reg. 6, 18. Philo J. 1, 105. Schol. Æsch. Pr. 66.] UNDE Διατόρευμα, i. et ipsum significans q. τόρευμα, Opus tornatile; item Tornatura: 3 Reg. 7, (31.) Ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διατορεύματα. Ubi Hebr. textus Versio habet, In angulis columnarum variæ cælaturæ erant. [* " Ἐκτορεύω, Anna C. 77."

C Elberling. Mss.] Ἐντορεύω, idem, s. potius Torno insculpo, imprimo, Athen. (5. p. 309. Schw.) Ὡς ἀληθῶς θέας ἄξιον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα ζωδάρια, καὶ ἄλλα ζωΐφια, καὶ * φυτάρια. Utitur et Plut., qui etiam simplex pro composito usurpavit, in Cicerone, Ἔκπωμα ἀργυροῦν ἀνατιθεὶς, ἀντὶ τοῦ Κικέρωνος ἐρέβινθον ἐτόρευσε, Cicer insculpendum torno curavit. Item Bud. ex Athen. (199.) Εἶχε δὲ ζῶα τετορευμένα, pro Cælata: addens, Cælare enim et Scalpere significat. [" Thom. M. 189. Heyn. Hom. 8, 70. 537." Schæf. Mss. " Περιτορεύεσθαι, res verbis dicitur, Cum idonea concinnitate et brevitate ita enuntiatur, ut rotunda et concisa et teres elocutio fiat. Synonyma sunt συγκροτεῖσθαι et συσπᾶσθαι. Dionys. de Vi Dem. 21. p. 1020. Vide Συγκεκροτημένη, Τορεύειν. Idem Isocratem et Plat. ait γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφέρειν λόγους l. c. 51. p. 1112." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ὑποτορεύω, Ælian. H. A. 10, 22. τῶν προπυλαίων ὀρόφοις γυπῶν πτέρυγας.]

D ¶ Τόρνος, ὁ, i. q. τόρος, Tornus, ut supra in ea voce docui, i. e. Instrumentum quo aliquid tornatur aut cavatur: quatenus retinet signif. verbi τορέω significantis Perforo, Perterebro; nam quæ excavantur, necesse est ut penetrentur et perforentur. Hesychio est ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ᾧ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγράφεται: Tarentinorum lingua DICTUM Τορόνος, ut Idem annotavit. Etymologo autem ξύλον στρογγύλον. [" Τόρνος, Theogn. 803(=783.) Plato in Philebo (31.) p. 169, 51. Ed. Basil. 1. Aristot. de Mundo c. 2." Seager. Mss. " Bentl. ad Horat. A. P. 441. Valck. Anim. ad Ammon. 109. Wessel. ad Herod. 297. (4, 36.) ad Diod. S. 1, 121. 320. Lex. Herod. 775. Lobeck. Aj. p. 357." Schæf. Mss. Dionys. P. 157. Xen. de Redit. 1, 6. Athen. 481. Οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλ' ὥσπερ δακτύλῳ πεποιημέναι κύλικες. Propert. Eleg. 2, 34, 43. Incipe jam angusto versus includere torno. * Τορνοειδὴς, Eust. ad Dionys. P. 157. p. 26. * Ἀμφίτορνος, Eur. Tro. 1156. ἀσπίς.] Ἔντορνος, Tornatus. E Plat. de LL. (10. p. 93.) Ἔντορνος κύκλος, pro Circulus torno factus, [Aristot.

de Cœlo 2, 4.] Εὔτορνος, Torno s. Tornatu facilis. Vide Εὐπελέκητος, Ξέσις. [" Brunck. Bacch. 623." Schæf. Mss. Lycophr. 664. σκάφος.]

[* Τορνίσκος, ὁ, Mathem. Vett. 53. Τὸν τ. λαβόντες καὶ διαστήσαντες, ἕως ἂν ἑκάστοις φαίνηται, τὸ τῶν περιαγῶν πλευρῶν κύρτωμα ποιεῖν.]

Τορνόω, Torno, Torno cœlo aut scalpo, i. q. τορεύω, Rotundum aliquid facio: nec non Circulo circumscribo: quomodo et Hes. τορνώσας exp. τῷ κύκλῳ περιγράψας. Itidemque τορνῶσαι Eidem est περιγράψαι, κυκλῶσαι. Qua in signif. Hom. media voce usus est, Il. Ψ. 255. Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο Ἀμφὶ πυρὴν, Jam circumscripserant, κύκλῳ περιέγραψαν, Schol. Sic Idem τορνώσεται exp. περιγράψειε, Od. E. 259. Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς. [Dionys. P. 1170. θεμείλια τορνώσαντο. " Heyn. Hom. 8, 404." Schæf. Mss. * Τορνωτὸς, unde * Ἀμφιτόρνωτος, Lycophr. 704. βρόχῳ.]

Τορνεύω, i. q. τορνόω et τορεύω, Theophr. ap. Athen. (470.) de terebintho arbore, ἐξ αὐτῆς κύλικας Θηρικλείους τορνεύεσθαι, ὥστε μηδένα διαγνῶναι πρὸς τας κεραμέας. Qua de re Plin. 16, 40. Celebratur et Thericles nomine calices e terebintho solitus facere torno, per quem probatur materies. Cui similem quendam locum habes in Ἐντορεύω: nec non quendam Theophr. cum Plinii interpr. in Στρωματεύς. Exp. etiam Circino, Circino describo, perinde ut τορνόω: afferturque h. l. e Plat. Epist. 7. de circulo picto, Τρίτον δὲ τὸ τορνευόμενον καὶ ἀπολλύμενον, cum hac interpr. Tertium est id quod circino describitur, et postea deletur ac perit. [" Bentl. ad Horat. A. P. 441. Opusc. p. 10. (Orno, Rotundo :) Thom. M. 784. Brunck. Aristoph. 1, 136. (Θ. 54.) ad Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. " Eur. Tro. 1156." Wakef. Mss.] Τόρνευμα, τὸ, i. q. τόρευμα, Opus torno factum. Signif. etiam Scobs quæ torno egeritur, Ramenta quæ tornator dejicit: ut ξύσμα dicitur Ramentum quod radula aufertur; ῥίνημα, Scobs quæ lima deteritur; πελέκημα, Assula quæ securi decutitur; et λατύπη, Cæmentum quod malleo e lapide. Diosc. 1, 109. de fraxino, Τὰ δὲ τορνεύματα τοῦ ξύλου ποθέντα φασὶν ἀναιρετικὰ εἶναι, Ligni ramenta scobemque torno egestam potu perniciem afferre tradunt. Itidem Plin. 24, 8. Non omittendum, ramenta ejus et scobem quibusdam cavenda prædici. [* " Τόρνευσις, Tornatura, Clem. Alex. 185." Kall. Mss. " Schol. Il. Σ. 490." Wakef. Mss.] Τορνευτὴς, Tornator, i. q. τορευτής. Per jocum autem Aristoph. Ὄρν. (491.) DIXIT Τορνευτασπιδολυρογλυφοὶ, [* τορνευτασπιδοπηγοὶ,] pro Artifices qui torno concinnant ac scalpunt clypeos lyrasque, οἱ τορνεύοντες καὶ γλύφοντες ἀσπίδας τε καὶ λύρας: una sc. voce e quatuor aliis composita. [" Porson. Hec. p. lii. Ed. 2." Schæf. Mss. * Τορνευτὴρ, * Τορνευτήριος, unde] Τορνευτήριον, τὸ, i. q. τόρνος s. τορεὺς, Tornus, Instrumentum quo quid tornatur; vel etiam Ferrum quo tornator utitur. Theophr. H. Pl. 5, 8. Προσκάθηται μᾶλλον τὸ τορνευτήριον, καὶ οὐκ ἀποπηδᾷ, Insidet magis nec resilit tornus. Quæ vide et in Ξέσις. [* " Τορνευτὸς, Heyn. Hom. 4, 533." Schæf. Mss. * Ἀτόρνευτος, Gl. Incælatus. * Εὐτόρνευτος, Anal. 3, 165. " Jacobs. Anth. 11, 328." Schæf. Mss. * " Τορνευτικὸς, Schol. Od. Ἀ. 440." Boiss. Mss. " M. Anton. 5, 1." Gataker. Mss.]

Τορνεία, ἡ, Tornatura, Tornatus, ut Gaza interpr. ap. Theophr. H. Pl. 5, 8. Ἡ δὲ τορνεία τοῖς μὲν πλοίοις γίνεται συκαμίνου.

Ἀποτορνεύω, Detorno, Plin. E quo velares detornant annulos. Bud. ex J. Poll. ἀποτετορνευμένον affert pro διεσμιλευμένον, διεξεσμένον, διειργασμένον. Exp. certe et Expolio, Elaboro, Exorno. Item et In orbem redigo. Afferturque præterea e Plut. Ἀποτορνεύω νῆσον pro Insulam facio: [6, 163. Lobeck. Phryn. 324. " Bentl. ad Horat. A. P. 441. ad Mœr. 402. ad Herodian. Philet. 443. Act. Traj. 2, 308. Jacobs. Exerc. 2, 135. Boiss. Philostr. 642. Heind. ad Plat. Phædr. 211. Jacobs. Anth. 12, 111. 481."

A Schæf. Mss. Nicet. Ann. 16, 4. " Λόγοι ἀποτετορνευμένοι, Dictio rotunda, numerosa, εὔρυθμος, στρογγύλος Apsini Art. Rhet. 713. (Longini Fr. 8. p. 198.) Hermog. περὶ Ἰδ. 1. de Lysia: Σφόδρα εὖ τοῖς ῥήμασι τὸν λόγον ἀποτετορνεῦσαι, ad q. l. Schol. Rhet. Ald. 2, 400. exp. κατεσκευάσθαι καὶ εἰς κάλλος ἀπεξέσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς τορείας. Variata paululum metaph. ap. Aristoph. B. 901. Chorus Euripidem irridens: προσδοκᾷν εἰκός ἐστι Τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατεῤῥινημένον, quod Schol. interpr. ἐξεσμένον· ῥίνη γὰρ, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσιν: Vide Εὔτορνος, Κύκλος. Sic et Dionys. in Jud. Thuc. 24. junxit τὸ ῥινεῖν et τορεύειν τὴν φράσιν. Plut. de Audient. 40. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται: locus Platonis est in Phædro 295. Bip." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Ἀποτόρνευσις, Tzetz. Exeg. in Il. p. 20." Kall. Mss. * Διατορνεύω, Schol. Æsch.

B Pr. 76. Liban. 4. p. 1071. " Ad Mœr. 358." Schæf. Mss. * " Ἐκτορνεύω, Pallad. V. Chrys. p. 37. Symm. Exod. 25, 36." Kall. Mss. * Ἐντορνεύω, Athen. 490. 491. " Thom. M. 189." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Περιτορνεύω, itidem Detorno, Torno facio, rotundo, rotundum efficio, Circumscribo circulo, ut τορνόω, [Plato Timæo 3. p. 73.]

" Τόρμη, vel Τόρμος, Modiolus rotæ in quem axis " inseritur, qui etiam πλήμνη et χνόη vocatur. Alia " de illa voce Τόρμη vide ap. Eust." [Il. E. p. 598.] " et Hes." [" Apud Herod. 4, 72. Τόρμος idem fere valet ac τρῆμα, intelligiturque Foramen in uno ligno, in quod foramen inseritur aliud lignum: (Κάτωθεν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τόρμον πηγνύουσι τοῦ ἑτέρου ξύλου.)" Schw. Mss. Apud Suid. leg. est Τόρμος pro τόρνος· ξύλον στρογγύλον, ἢ τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. Τόρμοι σιδηροῖ, Clavi ferrei, Diod. S. p. 68., ubi vide Wessel. " Ad Herod. 314. Lex. Herod. 175. ad Diod. S. 1, 121. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 269." Schæf. Mss. Phot. Τόρμος· ὁ δρό-

C μος ὁ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἢ ἡ καμπή· ἢ ἡ ὕσπληξ. Cf. Vitruv. 10, 15. Τόρμα, Τόρμη, Lobeck. Phryn. 331. Lycophr. 262. 487. Schn. Lex. Suppl. p. 179. Ἐκ τορμῶν, Hes. ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος, ἢ τοῦ σύμπαντος δρόμου. Τόρμος τετράγωνος, Τόρμοι τοῦ διαπηγίου, * Ἀντίτορμον, * Περίτορμον, * Διτορμία, * Ἐντορμία, Hero Belop. ap. Mathem. Vett. 134. Schn. Ecl.* Phys. 128. * Τορμέω, unde] " Ἐκτορμεῖν, Hes. ἐκτετράφθαι " τοῦ δρόμου, Exorbitare, Suidæ τὸ ἐκ τοῦ καθήκοντος " δρόμου ἐκβαίνειν. Hes. sane rursum ἐκ τόρμης, exp. " ἐκ τοῦ καθήκοντος. [* Τορμόω, unde * Συντορμόω, Philo Mathem. p. 75. συντετορμωμένα αὐτοῖς.]

Τορύνη autem vide in Τριπτήρ.

ΤΡΕΩ quoque e τορέω per sync. factum existimatur: quod tamen in usu non est, sed tantum e se format fut. τρήσω, et quæ inde descendunt, ut aor. 1. et præt. perf. Sed malim constituere THEMA Τράω: unde DERIV. Τιτράω SIVE Τίτρημι, ET Τιτραίνω. Idem porro hæc significant cum τερέω, i. e. Perforo, Terebro, Terebra penetro et trajicio, Diosc. Τιτρᾶται

D ὑπὸ τῶν σκωλήκων, A vermibus terebratur. Sic 5, 77. Τιτρᾶται λεπτῷ τρήματι, Tenui foramine perforatur, pertunditur. Itidemque ap. Hes. τιτρᾶσθαι, quod exp. τρυπᾶσθαι, διανοίγεσθαι. Verbo autem τιτραίνω utitur Theophr. H. Pl. 2, (7, 7.) Ἀμυγδαλῆν δὲ καὶ ἐκ πικρᾶς γίνεσθαι γλυκεῖαν, ἐάν τις περιορύξας τὸ στέλεχος καὶ τιτράνας ὅσον παλαιστιαῖον, πανταχόθεν τὸ ἀποῤῥέον δάκρυον ἐπὶ ταυτὸ ἐᾷ καταῤῥεῖν. Unde Plin. 17, 27. Amygdalæ ex amaris dulces fiunt, si circumfosso stipite et ab ima parte circumforato defluens pituita abstergeatur. Aliud ex eo exemplum cum Plinii interpr. habes in Κεράστης. Sed nota in priore loco partic. aor. 1., quo et Hom. utitur, Il. X. 397. dicens, Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας: [Od. E. 247. Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι.] Qui tamen est potius a VERBO Τετραίνω, quod Bud. e Theophr. quoque affert, H. Pl. 5, (4, 5.) de ceraste, Φεύγει δὲ τά τε ὀσμώδη καὶ πικρὰ καὶ σκληρὰ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τετράναι, καθάπερ

τὴν πύξον. Habetque hoc τετραίνω similem reduplicationem ei quæ in τετρεμαίνω est, derivato e τρέμω. Porro ut ad τράω redeam, est inde aor. 1. τρῆσαι, et præt. pass. τέτρημαι: quo utitur Alex. Aphr. Probl. 2. Τὸ γὰρ ὀπτικὸν νεῦρον τέτρηται, Nervus, qui visui servit, perforatus et pertusus est. Unde partic. τετρημένος, Perforatus, Pertusus, Foraminibus pervius, ut Gaza interpr. Xen. Proverbialiter, (Œc. 7, 40.) Εἰς τετρημένον [τετρυπημένον] πίθον ἀντλεῖν, In dolium pertusum, quale fingitur illud Danaidum: de quo et Plato Gorg. Ὡς φοροῖεν εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὕδωρ ἑτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ. At τετρημένος λίθος nescio unde et qua auctoritate afferatur pro Lapis politus. [" Τρέω, Valck. Diatr. 52. Τετρημένος, Ammon. 40. ad Lucian. 1, 305. Conf. c. τετριμμένος, ibid. ad Diod. S. 1, 109. 212. 188. Auger Discours 2. p. 330. Thom. M. 180.: cum τετρωμένος, ad Diod. S. 2, 526. Ὦτα τετρημένα, Jacobs. Anth. Proleg. 52. Τετραίνω, Toup. Opusc. 1, 15. Jacobs. Exerc. 2, 153. Anth. 7, 74." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 681. τετρημένον ξύλον. " Τιτράω, Clem. Alex. 248." Wakef. Mss. " Herod. 4, 158. Ὁ οὐρανὸς τέτρηται, Perforatum est cœlum, i. e. Pluit." Schw. Mss. * " Τετρήνω, Hippocr. de Nat. Pueri c. 4. Τὰ οὔατα τετρήνεται, pro τετραίνεται." Schn. Lex.]

Τρῆμα, τὸ, Foramen, i. q. ὀπὴ et τρύπημα: ut in navi τρήματα dicuntur, teste J. Poll. 1., Foramina quibus immittitur remus: quæ et ὀπαί. Item et in cribro sunt τρήματα ac similibus aliis. [" Ad Mœr. 345. Brunck. Aristoph. 1, 33. (Λ. 410.) Pudendum muliebre, 2, 50. (Ἐκκλ. 906.)" Schæf. Mss. "Phot. Lex. v. Τραμίς." Schleusn. Mss.] UNDE Τρηματόεις, ET Τρηματώδης, Foramina multa habens, Foraminibus multis pertusus. Quorum illud in Epigr. legitur et Poëticum est, hoc autem Prosæ Scriptoribus usitatius. Gaza dicitur interpretatus esse Foramen sibi excavans, ap. Aristot. H. A. 1. [" Τρηματόεις, Jacobs. Anth. 8, 164. Philippus 17. * Τρημάτιον, Bredow Ep. Par. p. 190." Schæf. Mss. " Apost. Adag. 18, 31." Boiss. Mss. " Suid. (et Phot.) v. Τερθρεία." Schleusn. Mss.] Inde et COMP. Τρημαστικτὴς, quo significatur Aleator. Hes. enim τρημαστικτὰς exp. κυβευτὰς, ita nominatos dicens ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων, A foraminibus quæ sunt in tesseris. Sunt enim punctis insignitæ, quibus numeri denotantur. " Τρημαστικτὴς, Aleator, ut dictum est, ex Hes. Sed " cum Τρηματίζειν verbum ap. J. Poll. (9, 96.) extet, " significans Ludere alea, merito quis suspicetur " τρηματιστὰς, reponi debere ap. Hes. pro τρημαστι- " κτάς. J. Pollucis autem exemplar τριματιῆται habet, " duplici mutatione; sed quod ad priorem attinet " literæ η in ι, ea ex ipsomet refelli potest. Dicit " autem esse Doricum nomen, sicut et verbum:" [ideoque leg. * Τρηματίκτης, e * Τρηματίσσω, fut. τρηματίξω: v. T. H. ad J. Poll. l. c. * Τρηματίτης, Eust. Od. A. p. 1084, 5. 1397, 22.]

[* Τρήμη, Gl. Foratus, Etym. M. v. Στειλειά. " Ad Mœr. 345." Schæf. Mss.]

Τρῆσις, ἡ, Perforatio, Terebratio, Perfossio et trajectio quæ fit terebra, [Aristot. H. A. 1, 16.]

Τρητὸς, Perforatus, Foramina habens, Foraminibus pertusus, Od. N. 77. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, A lapide perforato: quoniam sc. ἐπὶ τῶν λιμένων solent τρυπᾶν τοὺς λίθους, ut per ea foramina navis retinacula possint trajici. Hesiod. Θ. 331. Κοιρανέων τρητοῖο Νεμείης, Arbiter Nemeæ multis cavernis pertusæ, i. e. cavernosæ. Rursum Hom. multis in Il. τρητὰ λέχη dicit, i. e. τετρημένα πρὸς τὴν τῶν σχοινίων δέσιν: solent enim foramina in spondis terebrari, et per ea τόνοι trajici, qui sustineant ipsum lectisternium. Vide Il. Ω. 720. Od. A. 440. [" Ad Mœr. 147. Heyn. Hom. 4, 548. 8, 742. Jacobs. Anth. 7, 192. 353. 11, 163. Nom. propr., Wolf. ad Hesiod. 98. ad Diod. S. 1, 256." Schæf. Mss. Pind. Π. 6, 54. τρητὸν πόνον μελισσᾶν.] Ἀμφίτρητος, ὁ, ἡ, Utrimque perforatus, Utraque parte pertusus, [" ad Diod. S. 1, 256. Quint. Mæc. 6." Schæf. Mss.] ITEM Ἀμφιτρὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, pro eod.: unde ἀμφιτρῆτες ὀπωπαὶ ap. Nonn. (Jo. 110.) Orbes oculorum utraque parte foramina habentes; nam τὸ ὀπτικὸν νεῦρον τέτρηται, ut testatur Alex. Aphr. Probl. 2. quæ gemina

A foramina geminis oculis serviunt: [Soph. Phil. 19. " Wakef. ibid. Lobeck. Aj. p. 270. Musgr. Cycl. 703." Schæf. Mss.] Ἄτρητος, Qui perforatus non est, Non pertusus s. perterebratus, Nullo foramine hiscens; etiam Imperfossus, Ovid. manet imperfossus ab omni Ictu. Cui opp. τετρημένος, τρηματώδης et τρηματόεις, ut Aristot. H. A. 1, (1.) τρηματώδης et ἄτρητος sibi opp. Item ἄτρητοι dicuntur Quibus ani meatus coaluit, Quorum anus perforatus non est: ut Perinthi fertur fuisse vacca, cui excrementum extenuatum per vesicam transmittebatur, eo quod anus foramine pervius non esset. Nec non ἄτρητοι κατὰ τὰ γεννητικὰ μόρια dicuntur Mulieres quarum naturalia non sunt pervia, sed coaluerunt vel natura vel morbo aliquo. Reperiuntur enim, quarum naturalia, inter se glutinatis oris, concubitum non admittant, ut docet Celsus 6, 28.: ubi etiam tradit quomodo curari oporteat naturalia quæ ejusmodi sunt. At pro ἄτρητος quod exp. Infatigabilis, Indefessus, scr. ἄτρυτος, utpote quod e τρύω derivatum sit. [" Clav.

B Cic. p. 642." Schæf. Mss. Galen. Isag. 11. p. 396. Cic. de Divin. 2, 70. Naturam obsignatam. Procop. Arc. Hist. 78. Alem. Νύμφη οὐκ ἄτρητος, Virgo vitiata.] Ἀτρήτως, More eorum quæ foramine carent, foraminibus pertusa et perterebrata non sunt, Sine foramine. Affertur et ἀτρήτως ὑπέμενε ex Josepho pro Intrepide sustinebat. Qua signif. diceretur potius ἀτρέστως aut ἀτρόμως: nam τρέω significantis Tremo, Trepido, fut. est τρέσω, non τρήσω. Videndum itaque ne scr. sit ἀτρύτως: certe ἀτρήτως in ea signif. stare nequit. [* Δύστρητος, sc. μαργαρίτης, var. lect. ap. Suid. v. Δύστροπος.] Εὐθύτρητος, In rectum perforatus, Recta habens foramina: αὐλίσκος, e Gal. 2 ad Gl. Recto ductu forata fistula. [" Ad Mœr. 157." Schæf. Mss.] Εὐρύτρητος, Lata et ampla habens foramina, Latis et spatiosis foraminibus pertusus: ut lato ore fenestra. [Diosc. 1, 79.] Εὔτρητος, Bene perforatus, Multis pertusus foraminibus: ut i. sit q. τρηματόεις et τρηματώδης. In qua signif. accipi potest εὐτρήτου πέδον, quod ex Epigr.

C affertur, et signif. Cavernosi soli, Soli multis foraminibus hiantis. Nisi malis pro εὐρυτρήτου accipere, i. e. Magnum hiatum habentis, Magno et amplo foramine hiantis: ut ap. Hesiod. (Θ. 863.) ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο Θαλφθεὶς, Aheno quod lato ore hiabat. Hom. pro Eleganter perforatus s. Decenter terebratus, accepit Il. Ξ. (182.) Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν εὐτρήτοισι λόβοισι Τρίγληνα μορόεντα. Ubi etiam nota εὐτρήτοισι, à NOM. Ἐύτρητος, habente Poëticam dialysin diphthongi, metri causa. [" Ad Mœr. 147. Toup. Opusc. 1, 375. Jacobs. Anth. 7, 192. 353. 8, 216. 269. 11, 391. Heyn. Hom. 6, 560. 7, 514." Schæf. Mss. * Ὁμότρητος, Simul foratus, Nonn. Jo. 19, 94. * Πάντρητος, Plane perforatus, Plut. 9, 389. Αὐλοῦ πάντρητον ἀνασπάσας, Omnibus tibiæ apertis foraminibus.] Πολύτρητος, Multa habens foramina, Multis foraminibus pertusus s. terebratus, Multiforis s. Multiforus: quorum illud ap. Plin. legitur, hoc ap. Ovid. et Senecam. Od. X. (453.) τραπέζας Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν, Diosc. 2, 213. de

D othonna herba, Ἔχει δὲ τὰ φύλλα εὐζώμῳ ἐμφερῆ, πολύτρητα ὥσπερ σητόκοπα. Unde Plin. 27, 12. Othonne in Syria nascitur, similis erucæ, perforatis crebro foliis. [" Ruhnk. Ep. Cr. 90. ad Lucian. 1, 332. ad Charit. 772. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 192. 353. 8, 269. Philippus 13." Schæf. Mss.]

Ἀνατιτράω SIVE Ἀνατιτραίνω, Perforo, Perterebro, Pertundo, i. q. simplex τιτράω s. τιτραίνω, Diosc. 1, 80. de lacryma s. gummi styracis, Δολίζουσι δ' αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν, ἅπερ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτρᾶται, Ruell. Adulteratur ligni scobe, quem vermiculi erodentes et perterebrantes excusserunt. Plin. 12, 25. In hanc circa canis ortum advolant pennati vermiculi erodentes: ob id in scobe sordescit. [* Ἀνατράω, Athen. 182. αὐλούς. " Ad Dionys. H. 2, 806." Schæf. Mss. Chirurg. Vett. p. 93. Ἀνατιτραμένου τοῦ κρανίου. * Ἀνάτρησις, Alex. Trall. 1. p. 31. Plut. Cat. Maj. 9. Cæl. Aurel. Chron. 2, 1. p. 365. Chirurg. Vett. 90.] Ἀνάτρητος, ὁ, ἡ, Perforatus, Pertusus, Synes. (Ep. 52.) Παρ' οὗ μοι δοκεῖς πέρνσιν ἐωνῆσθαι τὰς ἀνατρήτους ἐμβά-

δας: i. e., ut ait Suid., τὰ διακεκομμένα καὶ τετρυπημένα ὑποδήματα: qui tamen hæc tantum verba profert, ἀνατρήτους ἐμβάδας, non dicens e quo. Signif. igitur Calceos pertusos, ut, qui longo usu detriti sunt, pertusi esse solent. Exp. etiam Non foratus, Nullo foratu pervius, Imperfossus: ut pro ἄτρητος positum sit, quemadmodum Hesiod. ἀνάπνευστος pro ἄπνευστος usurpavit. Suspecta tamen mihi est ea exp., præsertim quæ nulla auctoritate nec testimonio sit confirmata. [* Ἀποτράω, Hippocr. 680. τὸν πυθμένα ἀποτρήσας.]

Διατιτράω ET Διατιτραίνω SIVE Διατετραίνω, Perforo, Perterebro, Pertundo, Terebra trajicio, perfodio, pertundo, Foramine pervium reddo. Διατιτραίνω affertur e Theophr. C. Pl. 1, 11. Ex Herod. autem (3, 12.) διατετρανέοις [—έεις] Perforares, Perforare posses. " Διατρήνω, ex Oppiano affertur pro " Dissipo, Confringo. Sed videndum ne sit aor. 1. " conj., a th. διατραίνω posito pro διατιτραίνω, Per- " foro, Perterebro." [Locus est in K. 2, 554. ubi vulgo legitur διατρήνειεν, sed Schn. edidit διατρήσειεν, in Lex. tamen διατετρήνειεν præferre videtur. Διατιτραίνω, Aristoph. Θ. 18. * Διατράω, Ælian. H. A. 9, 17. διατρήσαις. * " Διατρέω, Brunck. Œd. T. 1037. Thom. M. 883. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58. * Διάτρημα, ad Lucian. 1, 579. 597." Schæf. Mss. Procop. Ædif. 6, 1.] Διάτρησις, ἡ, Perforatio, Pertusio. Pro Foramine affertur ex Herod. [Hippocr. p. 412, 32. " Ad Mœr. 289." Schæf. Mss.] Διάτρητος, ὁ, ἡ, Perforatus, Perterebratus, Foraminibus pertusus, Damascen. Ὅθεν πᾶσα ἡ γῆ διάτρητός ἐστι καὶ ὑπονόμους ὥσπερ τινὰς φλέβας ἔχουσα. || Exp. etiam Tornatilis, Torno factus; afferturque διάτρητοι κύλικες, pro Calices cælati et tornatiles, Lat. Toreumata. Sed videant hujus expositionis Auctores, ne pro Cælatis et tornatis eleganter calicibus, potius dicere debuerint Pertusi et fracti. [Martial. 12, 71. O quantum diatreta valent!] " Διάτηρον, perpe- " ram alicubi pro διάτρητον scriptum reperitur, i. e. " Perforatum, Perterebratum." [* Διατρὴς, formatum ut ἀμφιτρὴς, Athen. 10. p. 150. sed suspectum esse potest. " Unum addo; in gripho inficeto Athen. l. c. Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον ὀξὺ διάτρες, adjectivum διάτρες s. διατρὲς nullo modo ferri posse, cum vocabula ejusmodi neutram positionem nunquam accipiant, et si id a Poëta significatum sit, quod Cas. vocabulo monstruoso διαμπρὲς expressit, promtissimum esse διαπρὸ corrigere, cujus vestigia in Codd. apparent, summo consensu διάπρωτον exhibentibus." Lobeck. ad Phryn. 614.]

[* " Ἐκτιτραίνω, * Ἐκτιτράω s. * Ἐκτίτρημι, Chirurg. Vett." Schn. Lex. " Ἐκτιτράω, Phot. v. Σκαπέρδα." Schleusn. Mss. * Ἔκτρησις, Aret. 68. Hippocr. 680. Rufus p. 67. Τὸ κρανίον ἐκτρήσεις ἔχει διαμπερεῖς.]

[* Ἐπιτίτρημι, s. Ἐπιτράω, unde ἐπιτρῆσαι, Chirurg. Vett. 98. * Ἐπίτρησις, ibid.]

Κατατιτράω, SIVE Κατατιτραίνω, i. q. præcedentia duo ἀνατιτράω et διατιτράω. Unde ap. Diosc. 5. Κατατετρημένος, Perforatus, Pertusus foraminibus, In foramina dehiscens. Et ap. Eund. 2. Κατατετρημένη ῥίζα. [Clem. Alex. 489. Κατατιτρᾶται καὶ ὀρύττεται.] " Κατατράω, Perforo: quod et Κατατιτράω." [Strabo 15. p. 1028. " Plut. Opp. Mor. 3, 830. Wytt." Seager. Mss. Item VERBALE Κατάτρησις, ἡ, Perterebratio. Exp. etiam Exesio: nec non Foramen. [" Thom. M. 784." Schæf. Mss.]

[* Παρατράω, unde * Παράτρημα, Athen. 5. p. 208., si vox sana. * Παράτρητος, J. Poll. 4, 81. αὐλός.]

Περιτιτράω, UNDE Περιτιτραίνω, [s. * Περιτράω,] Circumforo, Circumquaque perterebro et pertundo, [Chirurg. Vett. 97. * Περίτρησις, ibid.] Περίτρητος, Circumquaque pertusus s. terebratus, Vitruv. 1, 2. Aut etiam embatere ballistæ foramine, quod Græci περίτρητον vocitant: 10, 17. Cum ergo foraminis magnitudo fuerit instituta, describatur scutula, quæ Græce περίτρητος appellatur. Quæ scutula, inquit Turn. Advers. 2, 5. est in summo et imo capitulo, dextra et sinistra: atque inde nomen habet Græcum, quod multis locis pertusa et perterebrata est.

A Itaque et perinfirma est, sed laminis ferreis et regulis et clavis confixa continetur firmaturque. In ea est foramen quo tenduntur τόνοι, i. e. Nervi, qui brachia ballistarum continent. Insunt et foramina quibus induntur cardines.

Συντιτράω SIVE Συντράω, itidem Perforo. [" Ad Diod. S. 1, 188. 211. Συντιτράω, Thom. M. 180. Plut. Flamin. 20. * Συντετραίνω, Wessel. ad Herod. 108. (2, 11.) Jacobs. Anth. 11, 252." Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 449. Hippocr. 286, 49. Aristot. Probl. 15, 2. Διὰ τὸ συντετρῆσθαι τὴν ὄσφρησιν τῷ στόματι κατὰ τὸν οὐρανόν. Plut. Garrul. p. 2. Εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται. " Demosth. 977, 22. Τὰς μεταλλικὰς εἶναι δίκας τοῖς κοινωνοῦσι μετάλλου, καὶ τοῖς ἕτερον συντρήσασιν." Seager. Mss.] Σύντρησις, ἡ, Perforatio, Foramen, Aristot. Σύντρησις τῶν μυκτήρων, Meatus et foramina narium, [" Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss. * Σύντρητος, unde * Ἀσύντρητος, Gal. 2, 396. σύριγγες.]

Ὑποτιτράω, SIVE Ὑποτιτραίνω, Subtus perforo,
B Subter pertundo et perterebro. UNDE Ὑπότρητος, ὁ, ἡ, Subtus pertusus, perforatus. Athen. (176.) de αὐλῶν generibus, Οἴδασι δὲ καὶ τοὺς διόπους, ἔτι τε μεσοκόπους, καὶ τοὺς καλουμένους ὑποτρήτους.

" Τράμη vel Τράμις, Podex, Aristoph. (Θ. 246.) " Αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὸν τράμιν. Dicta est " τράμις secundum quosdam et Ea linea quæ medium " scrotum dividit in duas partes. Meminerunt J. " Poll. et Hes. nec non Suid. et Schol. Aristoph." [" Valck. Anim. ad Ammon. 38. 40. ad Lucian. 2, 320." Schæf. Mss. Τράμη, Hipponax Erotiani. Τράμις, Ruf. Eph. 12. Photio τὸ τρῆμα τοῦ ὀσχέου: vide nott. ad Hes.] " Διατράμις, Hes. ὁ διεῤῥωγὼς τὴν " τράμιν, i. e., inquit Idem, τὸν ἀπὸ ὀσχέου ἐπὶ τὰ " ἰσχία τόπον. Meminit J. Poll. quoque hujus vo- " cabuli, sed paulo aliter exponens; nam l. 2. titulo " de Lateribus et Natibus, cum dixisset τοὺς ἐνδεῶς " πυγῶν ἔχοντας vocari λίσπους et ὑπολίσπους et λισπο- " πύγους, subjungit, a Strattide, τὴν ὧδε ἔχουσαν " nominari διατράμιν: innuens esse Depygem, De-
C " pressas nates habentem." [* Τερπότραμις, Phot. ἡ τῶν Ἀφροδισίων τέρψις· οὕτως Τηλεκλείδης.]

Τρήπτω quoque affertur pro Perforo. NEC NON Τρηπτανισμὸς pro Perforatio; sed ambo sine Auctore et exemplo, quamobrem et suspecta mihi sunt.

Porro ut a τορέω fit τορὸς, ITA ET Τρανὸς existimo factum esse e τιτραίνω: ambo autem signif. Perspicuus, Clarus, Manifestus, Apertus: ut sit metaph. ab iis, quæ ita sunt perspicua et aperta ac si perforata et pertusa essent. Plut. (8, 934.) Οὐδὲν οὖν τρανὸν, οὐδὲν ἔναρθρον οὐδὲ εὔσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι, (9, 427.) Ὥσπερ οἱ ζωγράφοι τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τρανώτερα ποιοῦσι: additis enim umbris multum confertur ad lumen et splendorem picturæ. Greg. Naz. τὸ ἅγιον πνεῦμα quoque σαφὲς et τρανὸν vocari dicit, quod ibid. τρανωτικὸν πάντων appellat; quicquid enim luminis in homine est, spiritus sancti beneficio datum ei est. Item τρανὴ γλῶσσα dicitur Lingua diserta, quæ clare et perspicue loquitur: ut, Γλώσσας νηπίων ἔθηκε τρανὰς, Linguas infantium di-
D sertas reddidit, Sapient. 10, (21.) et Esai. (35, 6.) 36. Cui adde hoc Philonis V. M. 1. Ὅ τι σχεδὸν τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι διηγγέλλετο τρανωτέρᾳ φωνῆς ἡσυχίᾳ, Silentio et taciturnitate clariore et disertiore quavis voce, Turn. Ac τρανὴ φωνὴ dicitur, ut supra τορὸν φθέγμα, Clarus sonus. [Creuzeri Init. Philos. ac Theol. e Plat. 3, 216. " Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 47. Teuch., Valck. Anim. ad Ammon. 15. Toup. Opusc. 1, 350. ad Lucian. 1, 489. Jacobs. Anth. 9, 60. 11, 178." Schæf. Mss. Strabo 2. p. 360. Sieb. Ταῦτα παραλείπομεν διὰ τὸ τρανώτερα εἶναι τῆς νῦν πραγματείας, quod Cor. exp. ὑψηλότερα. Τρανὸν, Hesychio est * ἐξαμηνιαῖον πρόβατον. Vide Schn. Lex. Suppl. * Τρανολόγος, unde * " Τρανολογέω, Aperte pronuntio, Wolf. Anecd. Gr. 1, 156. (2, 10.)" Schleusn. Mss. Phot. Bibl. 454. * Τρανοποιὸς, unde * " Τρανοποιέω, Oratt. Gr. 4, 155." Wakef. Mss. * " Διάτρανος, Clarus, Timario in Notit. Mss. 9, 213." Elberling. Mss. " Hasii Ind. ad Leon. Diac. 194." Boiss. Mss. * Ἔντρανος, Theophyl. 3, 712. Nicet.

Ann. 6, 4. Ὀφθαλμοῖς ἐντράνοις θεάσασθαι. * "Περίτρανος, Georg. Lapitha Epist. 3. ad Niceph. Greg. γλῶττα, Const. Manass. Chron. p. 48." Boiss. Mss. "Plut. Mor. 1, 11(=6, 11.) Toup. Opusc. 2, 233." Schæf. Mss. Antig. Car. c. 51. "Synes. 15. * Περιτράνως, Etym. M. (Στωμύλεσθαι· τὸ περιτράνως λέγειν.)" Wakef. Mss. Scribitur autem * Περιτρανῶς ap. M. Anton. 8, 30. quasi ab adj. * Περιτρανής. * Τρανότης, Perspicuitas, Claritas, Plut. 8, 875. Orig. in Jo. p. 28. "Splendor, Philo J. 2, 61." Wakef. Mss.] ITEM Τρανὴς reperitur eadem signif. qua τρανός: ut ap. Soph. initio Ajacis, p. 2. Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα, Schol. σαφὲς, ἀληθές. Et Aristoteli τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς: quomodo et Dionys. Areop. Αἱ ἐπιδηλότεραι τῶν αἰσθήσεων διαπορθμεύσεις, οἱ σαφέστεροι λόγοι, τὰ τρανέστερα τῶν ὁρατῶν. Quibus subjungit ea quæ in Ἀτράνωτος afferam. [Creuzer. l. c. * "Ἀτρανὴς, Tzetz. Epist. 1. p. 267." Elberling. Mss. * "Ἀτρανῶς, Hes." Wakef. Mss. * "Ἐντρανὴς, Nicet. Eugen. 4, 10." Boiss. Mss. "Ἐντρανέστερος, Theod. Prodr. 110. 325. * Ἐντρανεστέρως, 157." Elberling. Mss. * "Ἐντρανίζω, Eust. Il. 880, 8." Wakef. Mss. Schol. Theocr. 10, 18. sed al. ἐνατενίσῃ. * "Ἐπεντρανίζω, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 5, 744." Elberling. Mss. "Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 2, 4. p. 38. ap. Creuzer. ad Procl. in Alcib. 99. Const. Manass. Chron. p. 58. 68. * Ἐπεντρανάω, p. 79." Boiss. Mss.]

Τρανῶς, Perspicue, Clare, Aperte: ut τρανῶς ὁρᾷν Bud. affert e Paulo. Idem e Basil. et Philone de Mundo affert compar. τρανώτερον pro Magis perspicue, Clarius, Declaratius. Quemadmodum τρανῶς rursum exp. Manifeste, Diserte, ἐπιδεικτικῶς. [Creuzer. l. c. Eur. Rhes. 40. πολλὰ γὰρ εἰπὼν, Οὐδὲν τρανῶς ἀπέδειξας. "Valck. Phœn. p. 361. Wakef. Eum. 45. Boiss. Philostr. 300." Schæf. Mss. * "Τρανοτέρως, Athan. 2, 300." Kall. Mss. "Τρανώτατα, Tzetz. Chil. 10, 283." Elberling. Mss.]

Τρανόω, Reddo τρανὸν, i. e. Clarum et perspicuum, Declaro, Manifesto, Philo V. M. 2. Ἅπερ δὴ μόνα μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα, Quæ sola sententiam significatione luculenter declaratura erant. Et aliquanto ante, Τρανώσας εὖ μάλα τὰς εἰρημένας ἀρετὰς, Turn. Virtutibus istis luculenter declaratis. Itidem Bud. τρανοῦν exp. Manifestum facere, Revelare: afferens Greg. Naz. de Spiritu Sancto, Οὐδὲ ἄλλα τυχὸν ἢ ταῦτα ἦν ἃ μὴ δύνασθαι νῦν βασταχθῆναι ὁ λόγος αὐτὸς ὑπηνίσσετο, ὡς ποτε βασταχθησόμενα καὶ τρανωθησόμενα: (ubi respexit ad Jo. 16, 12. Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι· ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ, λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Et τρανοῦν dixit pro eo, quod Evangelista ὁδηγεῖν εἰς τὴν ἀλήθειαν et τὰ ἐρχόμενα ἀναγγέλλειν.) Et rursum eadem de re, Τούτων ἓν εἶναι νομίζω καὶ αὐτὴν τοῦ πνεύματος θεότητα τρανουμένην εἰς ὕστερον, Postea manifestatam, s. ἐκφαινομένην, ut paulo ante loquitur. Et alibi, Θεὸν ὁρῶν ἐν τριάδι προσκυνούμενον, ὃν καὶ νῦν ἡμῖν τρανοῦσθαι εὐχόμεθα ὅσον ἐφικτόν. Itemque pro Clarus, Evidens, accipitur partic. τετρανωμένος ap. Basil. Νῦν οὖν δι' αἰνιγμάτων ὁ Θεὸς τὰ μέλλοντα ὑποφαίνει· τότε δὲ ἐπὶ τῆς παρουσίας ἐναργὴς καὶ τετρανωμένη ἔσται ἡ ἀλήθεια. Porro τρανῶ significat non solum Declaro, Planum facio, Explano, διασαφῶ, sed etiam Illumino, Illustro, Greg. Naz. περὶ Θεολογίας, ubi de essentiæ divinæ intelligentia loquitur, Αἱ δὲ νοεραὶ φύσεις, διὰ τὸ πλησίον εἶναι Θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖντο, εἰ καὶ μὴ πάντη, ἀλλ' ἡμῶν γε τελεώτερον καὶ ἐκτυπώτερον, Illustrentur fortasse. Qua signif. φωτίζεσθαι etiam dicitur et καταλάμπεσθαι. [Ad Greg. Cor. 151. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. e Plat. 3, 216. "Reiz. Accent. p. 14. Epigr. adesp. 445." Schæf. Mss.] Invenitur ET Τρανέω, quod e τρανὴς derivari potest, ut διασαφέω e σαφής. Accipiturque in eadem signif. qua τρανόω, sc. pro Declaro, Explano, Manifesto, Revelo: ut in Carmine quodam de laudibus Davidis Prophetæ, Τρανεῖ τὰ κρυπτὰ τῶν Θεοῦ μυστηρίων, Manifestat occulta Dei mysteria. [Schneidero susp. * "Τράνωμα, Empedocles ap. Sext. Emp. adv. Math. p. 161." Wakef. Mss. * Τράνωσις. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. e Plat. 3, 216. "Hasii Ind. ad Leon. Diac. 193." Boiss. Mss. Basil. 3, 206. * Τρανωτὴς, unde] Τρανωτικὸς, Explanatorius, Declaratorius, etiam Illustratorius, Greg. Naz. περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, i. e. de Spiritu Sancto, Σαφηνιστικὸν πάντων καὶ τρανωτικόν. [* Τρανωτὸς, unde] Ἀτράνωτος, ὁ, ἡ, Qui declaratus et manifestatus non est, Non clarus factus, Obscurus, Bud. ap. Dionys. Areop. περὶ Φωτὸς, in hoc loco, qui proxime sequitur quendam in Τρανὴς citatum, Ὡς ὅταν ἀτράνωτα ᾖ τὰ παρακείμενα ταῖς αἰσθήσεσιν, οὐδὲ αὐταὶ τῷ νῷ παραστῆσαι τὰ αἰσθητὰ καλῶς δυνήσονται. [* "Ἀτρανώτως, Non perspicue, plane, Obscure, Orig. (in Matth. 484.) c. Cels. 5. p. 267(=275.)" Seager. Mss.] Διατρανόω, i. q. simplex τρανόω, Declaro, Planum facio, Explano. Nec non Illustro, Bud. [Jambl. V. P. 258. * Διατρανωτὸς, unde * "Ἀδιατράνωτος, Athan. Epist. de Morte Arii ad Serapion. 5. (1, 524.)" Kall. Mss. * Συνδιατρανόω, Phot. Bibl. 454. * "Ἐκτρανόω, Iren. 1." Kall. Mss. "Astrampsch. Onirocr. p. 67. Suid. v. Οἶνος." Schn. Lex. Suppl. * "Ἐντρανόω, Acriter intueor, Timario in Notit. Mss. 9, 182. 198. 203." Elberling. Mss. * "Συντρανόω, Una distinguo, Philo J. 2, 271." Wakef. Mss. * "Ὑπερτρανόω, Theod. Prodr. Notit. Mss. 6, 561." Elberling. Mss.]

ITEM ET Τρύω videtur pro τράω s. τιτράω accipi, i. e. pro Terebro, Perforo: quoniam inde derivantur τρύμη et τρυμαλιὰ, significantia Foramen: et τρύπα ac τρύπανον, quorum illud, itidem Foramen, hoc autem, Terebram denotat. Certe pro Attero et Tero accipitur, ut et τείρω. Quæ signif. vicina est, ut Lat. verborum Tero et Terebro. [Vide Τραῦμα. "Sensu venereo, Apollon. Lex. v. * Ἀτρυγώνη." Schleusn. Mss.]

Τρύμη igitur SIVE Τρύμα, [s. * Τρῦμα, τὸ,] e Τρύω derivatur, et signif. Foramen, τρῆμα. Aristoph. vero τρύμην vocat τὸν πανοῦργον καὶ ἰτητικὸν, seu, ut ipse loquitur, τὸν ἴτην, i. e. τὸν ἰταμὸν, inquit Eust. 1517. Sed magis probo expositionem illam, πανοῦργον, ut significet Veteratorem, quique in versutiis veluti tritus est. Est autem locus Aristoph. N. (448.) περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη, Μάσθλης, Schol. recte exp., ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν, ὃν ἡμεῖς τρύπανον καλοῦμεν: ut sit λεπτολόγος καὶ εὔστομος ὡς τρύπανον. Ibid. subjungit, Τρύμη οὖν, τρύπανον, ὡς πάντων περιγενόμενον. Ita ut τρύμην et τρύπανον pro eod. accipere videatur, i. e. pro Terebro s. Terebra. Paulo ante tamen dixerat, Τρύμα καὶ τρῆμα τὴν ὀπήν φασι, Foramen: et paulo post, τρύμην per τρυμαλιὰν exp., quod hinc derivatum, itidem Foramen denotat. [" Toup. Opusc. 1, 499. Brunck. Aristoph. 2, 87. Kuster. 57." Schæf. Mss. * Τρυμάτιον, Parvum foramen, Etym. M.]

Τρυμαλιὰ, ἡ, itidem Foramen signif. s. ὀπὴν, ut τρύμη, s. τρύμα, e quo derivatum est, teste Eust. quoque: ut Marc. 10, (25.) et Luc. 18, (25.) Κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ῥαφίδος εἰσελθεῖν, Per foramen acus. Itidemque Eust. τρυμαλιὰν esse dicit τὴν ὀπὴν τῆς βελόνης. At jocoso salsoque simul dicterio Sotades Ptolemæo Arsinoën sororem γαμήσαντι objiciebat, Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς, ap. Plut. (6, 36.) et Athen. [621. "Valck. Phœn. p. 600. Kuster. Aristoph. 213. Pudendum muliebre, Valck. Adoniaz. p. 281." Schæf. Mss. * Τρυμαλίτης, unde * Τρυμαλῖτις, Hesychio Ἀφροδίτη.]

Τρύπα, ἡ, i. q. τρύμα et τρυμαλιὰ, i. e. Foramen, ut testatur Eust. quoque, p. 1069. Τρυμαλιὰ δὲ πάντως ἡ τρύπα. Suidas vero et pro Terebro accepisse videtur, Τρύμη, ὁ τετριμμένος σφόδρα καὶ πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασιν, ὃν ἡμεῖς τρύπαν φαμέν. Pro eo enim τρύπαν Schol. Aristoph. habet τρύπανον: ita ut τρύπα et τρύπανον idem sint. Nisi forte et ap. Suid. pro τρύπαν leg. sit τρύπανον: ap. quem tamen non τρύπαν, sed τρυπᾶν habet Ms. etiam Cod.; sed manifestum esse videtur mendum. [Barnab. in Epist. ap. Van Dale de Aristea p. 111. "Τρύπη, T. H. ad Plutum p. 239. Ænigma 23. Τρυπὴ, Valck. Anim.

ad Ammon. 117." Schæf. Mss. Τρύπη, Vulnus, Inc. 1 Reg. 22, 35. * Δίτρυποι, Gl. Bifores. * Εὐρύτρυπος, i. q. εὐρύτρητος, Democritus ap. Theophr. de Sensu p. 40.]

Τρυπάω, Terebro, Perterebro, Perforo, Pertundo, Lucian. (3, 84.) Τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, Pertusa dei lingua alligatos eos homines ductitari ab ejus summo finxit, Bud. Pass. Τρυπῶμαι, Terebror, Perforor, Pertundor : unde partic. τρυπώμενος et τετρυπημένος, Terebratus, Perforatus, Pertusus, Plut. Symp. 1, 8. e Sophocle, Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ Μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένον, Xen. K. 'A. 3, (1, 21.) 'Επεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον, ὥσπερ Λυδὸν, ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον, Utramque aurem perforatam habentem. Erant autem perforatæ aures barbariæ exprobratio. In Soph. autem illo loco τετρυπημένον οὖς opp. τῷ ἀτρυπήτῳ et βεβυσμένῳ, quod vix perforatum esse videtur, adeo ut vox penetrare nequeat, quod et in κυψελοβύστοις accidit, i. e. Quæ sordibus obstructæ et obturatæ sunt. At τετρυπημέναι ψῆφοι dicuntur esse Calculi damnatorii, sicut πλήρεις, Absolutorii. [" Plato Theage 4." Boiss. Mss. " Ad Lucian. 1, 305. 439. Antistius 2. Thom. M. 842. Jacobs. Anim. 208. De coitu, Toup. Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton." Schæf. Mss. Hes. v. Πελεκάν.] Τρύπημα, τὸ, i. q. τρῆμα et τρύμα s. τρυμαλιὰ, Foramen, [Eupolis ap. Etym. M.] Lucill. Ὄντως μυρμήκων τρυπήματα λοξὰ καὶ ὀρθὰ, Formicarum foramina, modo recta, modo obliqua, i. e. Cavernæ in terra terebratæ. Quo cum loco cf. quendam Plutarchi in Στρεβλότης citatum. [" Valck. Adoniaz. p. 281. ad Mœr. 289. 345. Brunck. Aristoph. 1, 33. 3, 175. Kuster. 213." Schæf. Mss. Sensu obscœno, Aristoph. 'Εκκλ. 624. Τρύπημα et * παρατρύπημα conf., Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 197.] Τρύπησις, Terebratio, e Plat. i. q. τρῆσις. [* Τρυπητὴς, Gl. Terebrator, Plato 3, 340. * Τρυπητὴρ, Mathem. Vett. 90. χαλκοῦς ἢ κεραμεοῦς : cf. Polyb. 20, 44. * Τρυπητὸς, unde] 'Ατρύπητος, ὁ, ἡ, Qui perforatus non est, Non terebratus, pertusus, Nullo foramine pervius, i. q. ἄτρητος, [J. Poll. 8, 123.] Δυστρύπητος, Terebratu difficilis. Vide in 'Εκτρύπημα. [* Πολυτρύπητος, Schol. Opp. 'A. 3, 579. " Herodian. Epim. 208." Boiss. Mss.]

Τρύπανον, τὸ, SEU Τρυπάνη, ἡ, Terebrum, Terebra, i. q. τέρετρον : quamvis velut diversa ponantur in hoc ap. Suid. versu, ex Epigr. opinor, Τρύπανά τ' εὐδίνητα καὶ ὠκύεντα τέρετρα. Athen. 5. Διὰ τρυπάνων δ' ἦσαν οὗτοι ἡρμοσμένοι τοὺς σταμῖνας συνέχοντες : solent enim ligna terebrata clavo ligneo aut etiam ferreo compingi et coagmentari. || Metaph. τρύπανον vocatur Veterator, ut e Schol. Aristoph. docui in Τρύμη : qua signif. dicitur et τρίβανον. At τρυπάνη ap. Hes. legitur, dicentem esse ἐργαλεῖον τεκτονικόν : ap. quem ET Τρυπήλη pro τορύνη. [" Τρύπανον, Musgr. Cycl. 460. Jacobs. Anth. 7, 62. Brunck. Soph. 3, 504. Callim. 1. p. 565. Sensu obscœno, Toup. in Corrig. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton." Schæf. Mss. Od. I. 385. Heliodorus in Cocchii Chirurg. 93. Schn. Lex. * Τρυπανοῦχος, Terebræ manubrium, J. Poll. 10. p. 1330. * " Τρυπάνιον, * Τρυπανία, Inscr. ap. J. Poll. 10, 146. τρυπάνια τρυπανίας ἔχοντα, qui τρυπανίας exp. ἀρίδας, Habenas." Schn. Lex.] Τρυπανίζω, Terebro, i. q. τρυπῶ : Hes. τρυπανίζεται, τρυπάνῳ πλήσσεται. [* Τρυπανισμὸς, Aqu. Esai. 54, 12. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

[* " 'Αποτρυπάω, vide Grabii not. ad LXX. Amos. 6, 1." Kall. Mss.] Διατρυπάω, Perterebro, Perforo, Pertundo. Exp. etiam Penetro, Transfigo, nec non Excavo. [Athen. 89. Lucian. 1031. Schol. Æsch. Suppl. 565. Schol. Aristoph. Θ. 18. * Διατρύπημα, Idem ibid. 434. * Διατρύπησις, ibid. * Διατρυπητὸς, ibid.] Εἰστρυπάω, Terebro intro, Terebrando penetro, Insinuo me, Clam me ingero, παρεισέρχομαι, Suid. qua de signif. vide et sequens comp. 'Εκτρυπάω, Terebrando egero. Item ἐκτρυπᾷν dicitur qui se veluti terebrando erumpit : quomodo ille ap. Cæs. Erumpit se portis foras, ut Eust. e Pausania ἐκτρυπᾷν exp. μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Sic Ælius Dionysius

A ap. Eund., p. 1532. Εἰστρυπᾷν, inquit, καὶ ἐκτρυπᾷν, τὸ παρεισελθεῖν λάθρα, καὶ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Hes. vero ἐκτρυπῆσαι exp. ἐξελθεῖν λεληθότως : et εἰστρυπῆσαι itidem παρεισελθεῖν. [Aristoph. 'Εκκλ. 337.] 'Εκτρύπημα, τὸ, Id quod terebrando egeritur, Ramentum s. Scobs quam terebra educit, quæ in terebratione lignorum egeritur, Colum. 4, 29. Antiqua terebra, quam solam veteres noverant agricolæ, scobem faciebat, Theophr. H. Pl. 5, 8. Ἔστι δὲ δυστρυπητότερα, λίαν χλωρά· βραδέως γὰρ ἀναφέρεται τὰ ἐκτρυπήματα, Tarde scobs egeritur. Sic τόρνευμα dicitur Scobs quam tornus egerit, et πρίσμα Scobs quam serra. [* 'Εκτρύπησις, Hippocr. Epist. 1288. * " Διεκτρυπάω, Terebro, Perforo, Suid. v. Διεκπεράσαντες." Schleusn. Mss. " Boiss. Philostr. 543." Schæf. Mss. " Suid. 1, 576." Wakef. Mss. * Κατατρυπάω, Gl. Penetro, Terebro. * Παρατρυπάω, unde Παρατρύπημα, quod vide supra.]

[* Τρυήλης, ὁ, Trua, Trulla, Lucian. Lexiph. p. 332=186. * Τρύηλις, Hes. ζωμήρυσις.]

B " Τρύβλιον, aut Τρυβλίον, τὸ, Catinus, Paropsis. " De Vase in quod cibi imponuntur, ap. Lucian. " Timone, (p. 435.) 'Ακριβῶς τὰ τρυβλία τῷ λιχανῷ " ἀποσμήχων. Athenæus fuisse dicit ἄγγος κερα- " μεοῦν, ἐπιδεχόμενον ὡς εἴκοσιν ἀρτάβας. In VV. " LL. redditur etiam Patella, Ollula, Acetabulum, " Culeus; sed affertur tantum hic Aristoph. locus " in Πλ. (1108.) ὁ Ζεὺς βούλεται Εἰς ταυτὸν ὑμᾶς " ξυγκυκήσας τρυβλίον 'Απαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον " ἐμβαλεῖν. Eadem redditum fuisse et Trulla a " quibusdam testantur:" [Aristoph. B. 985. Ὄρν. 77. 'Ιππ. 650. 905. 'A. 278. 'Εκκλ. 252. 847. " Dawes. M. Cr. 290. Phryn. Ecl. 74. Thom. M. 694. T. H. ad Plutum p. 417." Schæf. Mss. " Dimin. a * τρὺψ, τρυβός." Schn. Lex. Vide Εὔτριψ.]

Alioqui VERB. Τρύω significat Tero, Attero, ut supra dixi. Quæ signif. vicina est superiori, ut et ap. Latinos Tero ac Terebro affinia sunt, atque adeo hoc derivatum ex illo. Hes. certe τρυπᾷν exp. τρίβειν : cui itidem τρύειν est κατατρίβειν, καταπονεῖν : qua
C signif. τείρειν quoque usurpari supra docui. Ac sicut τείρω accipitur etiam pro Vexo, Divexo, Defatigo, Exhaurio, Domo, Conficio, Affligo, Eneco et Macero, ita etiam τρύω accipi sciendum est : ut ap. Plat. de LL. Τετρυμένος ἡλίῳ. [Herod. 6, 12. Οἱ Ἴωνες τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡελίῳ.] Et in Epigr. Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος : ut et ap. Hom. quidam ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ. Affertur et, Τετρυμένος ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, pro Afflictus ad ultimum calamitatis. " Τετρυμένος, Fatigatus, Vexatus, a Τρύο- " μαι, Epigr. (Anth. 6, 7, 14.) Αὔλακι καὶ γήρᾳ τε- " τρυμένον ἐργατίνην βοῦν." [" Gesner. Ind. Orph. Valck. Adoniaz. p. 212. Phœn. p. 286. ad Timæi Lex. 47. Toup. Opusc. 1, 286. 472. 499. ad Herod. 165. 443. Koen. ad Greg. Cor. 253(=534.) Jacobs. Anth. 6, 232. 426. 9, 64. 149. 10, 402. 12, 250. Τετρυμένος et τετριμμένος conf., 9, 231. Brunck. Apoll. Rh. 51." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 27. Plato de LL. 7. p. 359=807. Τῶν σφόδρα τετρυμένων μετὰ ἀνδρείας τε ἅμα καὶ τῶν πόνων. Te-
D τρυμένος, Τετρυμμένος, ad Greg. Cor. l. c.]

Τρύμα ET Τρύμη, ut τρίμμα, de Veteratore dicitur et Homine qui longo rerum usu veluti est tritus, ut supra docui. [* 'Ατρύμων, Non labore terendus, Æsch. S. c. Th. 880. " Musgr. ad Eur. Hec. 926." Schæf. Mss.]

Τρύσις, ἡ, Afflictio, Ærumna, κακοπάθεια. Hesychio non solum πόνος, Labor, sed etiam νόσος, Morbus. Τρυσίβιος, ὁ, ἡ, Vitam vexans, Vitæ molestus, Vitam excrucians, Aristoph. N. (421.) φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς, Ventris vitam exercentis et excruciantis : quemadmodum Schol. quoque exp. κεκολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον. Itidemque Eustathio [Od. p. 642=1828.] τρυσίβιος est ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν περὶ βίον. Quod possis interpretari Vexans et molestans in quærendo victu ; vel, Se tantum non enecans in victu sibi comparando. [Cf. Τρυγόβιος. " Wakef. Phil. 208." Schæf. Mss.] Τρύσιππον SIVE Τρυσίππειον, Signum s. Nota quæ equo τετρυμένῳ inuritur, Stigma quo equus diuturnis laboribus

veluti detritus et confectus notatur, Nota qua agnoscitur ἡ τοῦ ἵππου τρύσις. Eust. 1517. de τρύω et quibusdam ex eo derivatis loquens, Ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ Τρύσιππον, ὃ τοῖς τετρυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται. Ubi etiam annotat, ap. Ælium Dionysium quatuor syllabis legi τρυσίππειον, et dici esse ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ, i. e. Notam quæ rotam refert, et inuri solet maxillæ equi vetuli: afferrique ab Eod. hunc Eupolidis locum, Ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μοι 'πιβαλεῖς τρυσίππειον. Quibus subjungit Eust. Ἔοικεν οὖν τὸ εἴτε τρύσιππον, εἴτε τρυσίππειον, θεραπεία ἢ σημεῖον εἶναι γηραιοῦ ἵππου δι' ἐγκαύσεως. [Cf. Etym. M. 771.] Sed malim sine diphthongo scribere τρυσίππιον in Eupolidis quidem certe loco: quæ scriptura ap. Hes. quoque extat, qui et ipse annotat τρυσίππιον olim vocatum fuisse τὸν χαρακτῆρα τὸν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τετρυμένοις ἵπποις ἐπιβαλλόμενον, ἵνα μηκέτι στρατεύωνται: τροχὸν autem fuisse τὸν ἐπιβαλλόμενον χαρακτῆρα τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων. Unde patet, senatum olim, siquando delectum haberet, equis imbecillibus et longo usu diuturnisque laboribus attritis et enervatis rotæ signum in maxilla inurere solitum, ut ea nota agniti in militiam non admitterentur. Meminit hujus rei et Erasmus in Prov. Equo senescenti. [" Τρυσίππειον, T. H. ad Lucian. Dial. p. 83. ad 1, 317." Schæf. Mss.] " Τρισίππιον, " vide in Τρυσίππιον." [Hæc scriptura reperitur ap. Hes. v. Ἵππου τρόχος, Phot. v. Ἱππότροχος, Zenob. 4, 41. item * Τρίσιππον, ap. J. Poll. 7, 186. p. 825.]

Τρυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Virum atterens, i. e. Conficiens, Excrucians, Exhauriens, Emacerans, Soph. Phil. (208.) p. 384. οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ, Schol. ἐπίπονος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα. Possis etiam dissolvere et exponere αὐδὴ ἀνδρὸς τετρυμένου, i. e. καταπεπονημένου. [Passow. ad Musæum p. 210.]

[* " Τρυτὸς, Jacobs. Anth. 12, 347." Schæf. Mss.]

Ἄτρυτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀτειρὴς, Indomitus, Infatigabilis, Indefessus, Qui nullo labore edomari potest, Quem nulla ærumna adeo vexare, conficere, atque affligere potest, ut animum demittat, ἀκαταπόνητος, s. ἄπονος, ἄκοπος, Aristot. de Mundo, Δύναμις ἄτρυτος, Vis quæ nullis laboribus debilitari et infringi potest, Facultas quæ nulli difficultati cedit, Plut. (Cat. Min. 5.) Τόνον εἶχεν ἄῤῥηκτον καὶ ἄτρυτον, Infatigabilem, ut Bud. interpr. mutuatus id vocab. e Plin. Sic ap. eund. Plut. Symp. 4. Probl. ult., ubi lepus ἀκριβείᾳ αἰσθητηρίων pollere dicitur, Ὅ, τε γὰρ ὀφθαλμὸς ἄτρυτός ἐστιν αὐτῶν, ὥστε καὶ καθεύδειν ἀναπεπταμένοις τοῖς ὄμμασι: nam cetera animalia somnum capientia oculos claudere solent, veluti defessos etiam ipsos e functione sui muneris: lepus autem iisdem apertis dormit, ideoque infatigabiles ei esse videntur. Item τὸ ἄτρυτον dicitur Nullis laboribus frangi, Nullis laboribus domari et fatigari, Vita defatigationis expers, Aristot. Eth. 10, 7. Τὸ αὔταρκες δὴ καὶ σχολαστικὸν καὶ ἄτρυτον, Libera cessandi otiandique facultas, et vita defatigationis expers. Sed hanc ipsam vocem ἄτρυτον videtur adverbialiter usurpasse Phocyl. 158. de formicis, Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες Ἄτρυτον· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον. Nisi forte βορὴν ἄτρυτον vocet, quam ἄτρυτοι congerunt. Præterea πόνος et κακὰ dicuntur ἄτρυτα pro Vehementia et Immensa, Quæ sine intermissione vexant, Quæ in nobis exhauriendis et conficiendis τρύεσθαι nequeunt. Affertur enim ex Herod. (9, 52.) ἄτρυτος πόνος pro Immensus labor: e Soph. autem κακὰ ἄτρυτα pro Vehementia mala: ap. quem in Aj. (788.) p. 47. Tecmessa ait, Τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην Κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Schol. πολυτρύτων, πάνυ κακούντων: quasi ἃ in hoc composito sit ἐπιτατικόν. Theocr. 15, (7.) Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος, Schol. ἡ δ' ὁδὸς πολλή, Via longa est, et quæ sine defatigatione confici nequeat. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 40. Æsch. Eum. 402. " Jacobs. Anim. 304. Anth. 9, 254. Valck. Adoniaz. p. 212. Voss Myth. Br. 1, 162. Ilgen. ad Hymn. 441. * Ἀτρυτοβάμων, Musgr. Tro. 275. * Ἀτρύτως, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. Orph. Fr. 33. Joseph. A. J. 11, 5, 8.] Unde Ἀτρύπονος, quod Hes. exp. πολύπονος, Ærumnosus; s. potius, Qui multos labores perfert, multos subit labores, nec iis frangitur: ut sit ὁ ἄτρυτος ἐν πόνοις, et quem οἱ πόνοι οὐ τείρουσι. Sin pro Ærumnosus accipias, significabit ἀτρύτους πόνους afferens, Multis fatigans laboribus. Dicuntur enim ἄτρυτοι πόνοι Inexhausti labores: ut ap. Suid. Ἀτρύτοις πόνοις ἐγκείμενος: et rursum, Ταῖς δ' ἡμέραις ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν πρὸς γεωργίαν ἐξεδίδου. Apud quem legimus etiam, Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον, pro, Indefesso studio labores sectari. " Ἀτρύτονος, Indomitus, VV. LL. Sed fictitium esse " puto." Item Ἀτρυτώνη, dicitur Minerva, ut quæ bellicis laboribus inexhausta sit, seu, ut quæ militaribus laboribus defatigari ac frangi nequeat, Indomita. Hesychio * ἀκαταπόνητος, ἀκοπίαστος, nec non et ἄτρωτος ἐν μάχῃ. Sed pro hoc ἄτρωτος repono ἄτρυτος. Il. B. (157.) Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη, Indomita et infatigabilis Jovis filia Pallas. Itidemque ap. Hesiod. Θ. 925. ἀγέστρατον Ἀτρυτώνην. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 2, 40. " Heyn. Hom. 4, 225. Valck. Adoniaz. p. 212. * Πολύτρυτος, Valck. Adoniaz. p. 213." Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 799. Vide Ἄτρυτος.]

[* Ἀμφιτρύω, Quint. Sm. 4, 396. ἀμφιτετρυμμένα τύμματα ἠκέσατο, vox dubiæ signif.] Ἀποτρύω, Detero, Attero, Edomo, Defatigo, Delasso et conficio laboribus, Plut. C. Graccho, (6.) Πρὸς μηδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοσούτων, Fatiscens et succumbens. Itidem ap. Soph. Antig. (340.) p. 228. de genere humano, τὰν γᾶν Ἀποτρύεται ἰλλομένων ἀρότρων Ἔτος εἰς ἔτος, ἱππείῳ Γένει πολεύων, Defatigat se in vertenda terra, Schol. γεωπονεῖ. Idem Soph. in Trach. (124.) p. 335. Φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν Ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν Χρῆναί σε, Deponere spem, οὐκ ἀποβάλλειν τὴν ἐλπίδα, i. e. οὐκ ἀποκάμνειν, οὐκ ἀπογνῶναι, Non lassescere et despondere animum. Ita ut dicatur aliquis ἀποτρύειν ἐλπίδα, cum spem veluti defatigat suam, ita ut prorsus succumbat, nec ulla reliqua sit. [" Ad Timæi Lex. 47. Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * " Ἐκτρύω, Eneco, Perdo, Appian. B. C. 2, 66. Ἐκτρῦσαι ταῖς ἀπορίαις αὐτοὺς, Fame illos enecare." Schw. Mss. Κατατρύω, vide Τρίβος. * Ἀπαράτρυτος, Phavorino ἀπαρασάλευτος, Schneidero vitiosum videtur pro * Ἀπαράτρωτος. * Ὑποτρύω, Nicander Ἀ. 83.]

[* Τρύος, τὸ, i. q. πόνος, Anonymus ap. Etym. M. p. 94, 42. πολὺ τρύος ἤλασεν ἔξω.]

Τρύσκω, i. q. τρύω, unde et derivatum est. Hes. tamen τρύσκει exp. non solum τρύχει, sed etiam ξηραίνει: ita ut idem significet et cum τείρω et cum τέρσω, de quibus supra. [Vide Schn. Lex.] Et Τρυσσὸς, Afflictus, Invalidus, Æger. Hes. enim τρυσσὸν exp. ἀσθενὲς, νοσερὸν, item et λεπτόν. Nam quæ vel atteruntur vel emaciantur, eadem et λεπτύνονται. [Hinc Lat. Trossulus, pro Delicatulus, Pers. 1, 82. secundum Salmas.]

Τρύχω et Τρυχόω, idem cum suo primitivo τρύω, Hesiod. Ἔργ. (1, 303.) de fucis, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες, Atterunt et absumunt dapes apum labore congestas, Od. A. (248.) Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον, Atterunt et absumunt domi nostræ collectas opes, καταδαπανῶσι, Schol.: Herodian. 3, (2, 14.) Καὶ τοὺς ὑπερέχειν δοκοῦντας καθαιρεῖν θέλοντες, ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα, Totam jam consumsere Græciam. Rursum ap. Hom. passiva voce et signif. Od. A. (288.) Ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, i. e. καίπερ κακοπαθῶν καὶ ταλαιπωρούμενος, In quantumvis magnis ærumnis et molestiis, Herodian. sub finem l. 4. Αὐτάρκη τιμωρίαν τὸν παρασπονδήσαντα δεδωκέναι νομίζων, τουτέστι τοῦ θανάτου, αὐτῷ τετρυχωμένῳ, Sibi exhausto. Interdum dat. instrumentalis additur, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 4.) Εἰ δεήσοι πολὺν χρόνον τρύχειν στρατιαῖς τὴν πόλιν, Atterere et exhaurire urbem, Thuc. 7, (28.) p. 242. Ἤδη τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρυχωμένοι, Herodian. 1, (3, 1.) Καμάτοις τε καὶ φροντίσι τετρυχωμένον, Laboribus multisque curis confectum, Od. K. (177.) Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, Nec fame conficiamur, emaciemur.

Auctor Axiochi (fin.) Πᾶσαν αἰκίαν αἰκιζόμενοι ἀϊδίοις τιμωρίαις τρύχονται, Sempiternis pœnis vexantur atque cruciantur. Item huc referunt VV. LL., quod legitur ap. J. Poll. 4, c. 19. Ὁ δὲ κάτω τρυχίας ἢ κάτω τετρυχωμένος, ἀναφαλαντίας ἐστὶ, πυῤῥόθριξ, ἐπηρμένος τὰς ὀφρῦς. Ubi tamen manifesto errore υ pro ι positum est: et leg. κάτω τριχίας SIVE Κατωτριχίας, et κάτω τετριχωμένος: quibus verbis signif. Qui ima capitis parte crinitus est, vertice autem calvo: unde ET Ἀναφαλαντίας dicitur, quasi φαλακρὸς τὰ ἄνω, Qui calvus est superiore capitis parte, i. e. vertice. NEC NON Τρυχνόω pro τρυχόω dicitur: unde ap. Gal. Lex. Hippocr. Τρυχνοῦν, καταπονεῖν, ἰσχναίνειν, Conficere, Attenuare. [" Τρύχω, Gesner. Ind. Orph. Valck. Adoniaz. p. 212. Ruhnk. Ep. Cr. 274. 301. Toup. Opusc. 1, 500. Emendd. 2, 29. ad Herod. 165. ad Charit. 709. Wakef. Trach. 108. Jacobs. Anim. 320. Conf. c. τρέχω, Villois. ad Long. 115. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 61. Τρύχεσθαι cum gen., 148. ad Charit. 414. Τρυχόω, Toup. Opusc. l. c. Valck. l. c. Musgr. Hel. 1302. Dionys. H. 3, 1407." Schæf. Mss. " Τρύχω, perf. pass. τέτρυγμαι, Quint. Sm. 1, 635." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Theognis 730. Od. P. 387. Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντά ἑ αὐτόν. * " Τρύχωσις, Vexatio, Afflictio, Max. Tyr. 342." Wakef. Mss. " Ad Charit. 369." Schæf. Mss.]

Ἀποτρύχω, i. q. ἀποτρύω, Attero, Consumo, Exhaurio, Edomo, Conficio. Plut. Camillo, Κάμνειν καὶ ἀποτρύχειν ἑαυτοὺς, Seipsos laboribus conficere et exhaurire: [Anton. 24. * Ἀποτρυχόω, Plut. Anton. 38.] Ἐκτρύχω, SIVE Ἐκτρυχόω, Attero, Exhaurio, Attenuo, Accido, Affligo, Vexo, περιτρώγω, καταναλίσκω, ἀποκναίω, περικόπτω. Bud. in Comm., quod Liv. dicit, Accisæ a Camillo Volscorum res, Græce reddit ἐκτετρυχωμέναι. Quo particip. utitur quidam et ap. Suid. Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἐκτετρυχωμένος ἦν, i. e. καταπεπονημένος, ἐκνενευρισμένος. [" Ἐκτρύχω, ad Charit. 217. Ἐκτρυχόω, Thom. M. 708. Toup. Emendd. 2, 280. Paus. 271." Schæf. Mss. " Suid. v. Συνεχῆ." Schleusn. Mss. * " Προεκτρυχῶ, Appian. 2, 671." Wakef. Mss. * Ἐντρύχομαι, Dio Cass. 38, 46.] Κατατρύχω, Exhaurio, Affligo, Vexo, ἐλαττῶ, κολούω. Od. O. (308.) Ἠῶθι προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύσων, ἵνα μηδὲ κατατρύχω καὶ ἑταίρους. Et cum dat. instrumentali ap. Chrys. de Sacerd. Κατατρυχόμενος νηστείαις. [Eur. Med. 1100. " Toup. Opusc. 1, 213. Valck. Diatr. 247. ad Charit. 233. Heyn. Hom. 7, 326." Schæf. Mss. * " Περιτρύχω, Affligo, Schol. Eur. Phœn. 881." Kall. Mss. * " Περιτρυχόω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Im. Edess. 133." Boiss. Mss.]

Τρύχος, [s. Τρῦχος,] τὸ, Pannus attritus, sicut ῥάκος dicitur Pannus lacer: quale quid et τριβακὸν, de quo infra. Hippocr. certe ῥάκεα et τρύχεα pro eod. usurpat, περὶ Γυναικ. 1., sicut et Aristoph. Ἀ. (418.) ubi cuidam dicenti, Δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος, respondet alius, Τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ Ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο; Quænam veteris comœdiæ scissa et trita frusta postulas? Affingit enim veteri comœdiæ tritam lacernam, e qua alius hoc ῥάκος, alius illud τρύχος avellebat, et in novam transferebat. Itidem Theophr. dicit τρύχος ὀθονίου μακρὸν, H. Pl. 3, 9. de musco arborum loquens, Καὶ γὰρ κατακρεμάννυται καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρὸν, Dependet ex arbore, veluti lintei triti longum aliquod fragmentum. Quem locum quomodo interpr. Plin., vide in Κατακρεμάννυμι. Sed perperam ibi vulg. Edd. HABENT Τρύγχος pro τρύχος. Suidas quoque τρύχη exp. ῥάκη, afferens hunc locum cujusdam, quem non nominat, Τραγικῶς προσῆλθεν ἡ μήτηρ, πένθιμα ἠμφιεσμένη τρύχη, καὶ τὰς ὁράσεις ἐκτετηκυῖα ὑπὸ τῶν δακρύων. [" Ruhnk. Ep. Cr. 151. Brunck. ad Phœn. 335. Valck. p. 114. Toup. Opusc. 1, 376. Emendd. 2, 102. Jacobs. Anim. 284. Anth. 8, 152. 9, 147. 12, 45." Schæf. Mss. Eur. El. 185. 501.] " Ἀμφιτρυχὴς, Undique attritus, " ut ἀμφιτριβής. Hes. Ἀμφιτρυχῆ exp. κατεῤῥωγότα, " Fractum: itidemque Suid." [" Brunck. l. c. Valck. l. c. * Ἀμφιτριχὴς, ibid." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1127. * Ἀμφίτρυχος, ibid.] UNDE Τρυχηρὸς, ET Τρύχινος, Attritus et lacer. Prius ap. Hes. et Suid. legitur, τρυχηρὰ exponentes ῥακώδη: posterius autem ap. Joseph. A. J. (5, 1, 16.) e quo affertur τρυχίνη pro Vestis lacera, Trita et scissa lacerna, ὀθόνιον τετρυμένον, τρίβακον. Sed inter hæc duo id interesse videtur, quod τρυχηρὸς significat Similis τρύχει, In modum τρύχους attritus et lacer; τρύχινος autem, Confectus s. Consutus ἐκ τρυχῶν. Atque ita τρυχηρὰ ἐσθὴς dicetur Vestis attrita in modum τρύχους: τρυχίνη autem, Quæ consuta est pannis attritis. [" Τρυχηρὸς, Valck. Phœn. p. 114. Musgr. Tro. 496. * Τρυχηλὸς, ibid. Τρύχινος, Valck. l. c." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 13, 5." Wakef. Mss. Alciphr. 1, 36. Conf. c. τρίχινος, Barker. ad Etym. M. 1127.] ITEM Τρυχίον, τὸ, dimin. forma, ut ῥάκιον a ῥάκος, idem tamen cum suo primitivo significans. Hippocr. περὶ Γυναικ. 1. Εἶναι δὲ δύο τὰ τρυχία χωρὶς ἐφ' ἑκάτερα. Quæ τρυχία ibid. et ῥάκεα appellat: quemadmodum Hes. quoque τρυχίοις exp. ῥακίοις: ap. quem tamen perperam scriptum est τρυχίνοις. Nisi forte id τρυχίνοις positum sit pro τρυχίνοις ἱματίοις. [Barker. l. c.]

¶ Τρυτάνη, ἡ, Trutina, e τρύω, ut Eust. quoque testatur, de τρύω loquens, Ἀφ' οὗ καὶ τρυτάνη ἐπὶ ζυγοῦ, ἡ τειρομένη τῷ βάρει τῶν ὄγκων. Ubi nota eum id vocab. τρυτάνη exponere per ζυγός: quemadmodum et Suid. exp., qui etiam addit, Dorienses σταχάνην appellare. Unde Prov. Δικαιότερος σταχάνης, Justior trutina. Cornutus vero ap. Pers. scribit Trutinam esse foramen, intra quod est lingua bilancis, ad quod est examinatio: quod aliis Æquamentum, aliis Libramentum, aliis Æquilibrium vocari: ap. Pers. inquam, Sat. 1. examenve improbum in illa Castiges trutina. At Vitr. 2. Id autem, inquit, e trutinis, quæ lateræ dicuntur, licet considerare. Quemadmodum et Cic. 2 de Oratore, Ad ea probanda, quæ non artificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. Itidem pro Statera s. Bilance accepit Dem. (325.) Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα. Ubi metaph. est a gravioribus ponderibus: ea enim præponderantia ῥέπειν ἐν τῇ τρυτάνῃ, s. ἕλκειν τὴν τρυτάνην, dicuntur: quemadmodum et ap. Juven. 6. Committit vates, et comparat inde Maronem, Atque alia parte in trutina suspendit Homerum. [Lycophr. 270. Valck. Schol. in N. T. 2, 41.] UNDE Τρυτοδόκη, per sync. pro τρυτανοδόκη, Theca trutinæ, ἡ θήκη τῆς τρυτάνης, Suid. afferens ex Epigr. Καὶ τὴν τρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων, addensque et hanc expositionem, τὸν ζυγὸν τῆς παμβακίδος. [A Schn. non agnoscitur.] ET Τρυτανεύω, Trutino, Trutina examino, Trutina pensito, In trutina suspendo. [Gl. σταθμίζω, Expendo. * Τρυτανευτὸς, unde * " Ἀτρυτάνευτος, ad Hesych. 1, 84. n. 15." Dahler. Mss. * Ἀντιτρυτανεύω, Compenso, Æquali pondere retribuo s. rependo, Cæsaris Quæst. 60. p. 13. ap. Suicer. Thes. Eccl.]

Porro ex illo THEM. Τρῶ derivatur non tantum τρύω, sed etiam τρίβω, ut θλίβω e θλῶ. Quod verbum τρῶ e τερέω factum est, passum syncopen prioris syllabæ, ut supra admonui: illud autem τερέω e τείρω ortum ducit. Quæ omnia affines habent signiff., sicut eand. originem: a qua deduci queat et τιτρώσκειν, ut βιβρώσκειν e βρῶ, et τιτράω e τρῶ itidem: quorum tamen illud facit τρώσω, hoc autem τρήσω. Certe is qui τιτρώσκει, i. e. Vulnerat, idem et pertundit ac perforat cutem integram.

Τρίβω itaque e τρῶ derivatum, sicut τρύω, idem cum ipso τρύω significat, i. e. Tero, Contero. Dicitur enim aliquis medicamentum τρίβειν, cum in pila ipsum terit pistillo, s. contundit et comminuit: ut Plaut. Teritur scelerata sinapis cum illis. Plin. Refrigeratum teritur in farinam. Athen. (648.) in κοπτοπλακοῦντος descriptione, Κάρυα Θάσια καὶ Ποντικὰ, καὶ ἀμύγδαλα, ἔτι δὲ μήκωνα, φρύξας θεράπευσον καλῶς, καὶ εἰς θυείαν καθαρὰν τρίψον ἐπιμελῶς, συμμίξας τε τὴν ὀπώραν μάξον μέλιτι ἠψημένῳ, In pilam s. mortarium mundum conjecta tere accurate: adjectisque pomis, melle decocto subige. Ubi etiam nota, τρίβειν et κόπτειν, Terere et Tundere, vicinæ esse

signif.: quod κόπτω inest illi comp. κοπτοπλακοῦς, quo signif. Placenta quædam e materie tusa. Et ap. Dem. (313.) Τὸ μέλαν τρίβων, Atramentum s. Materiam atramento conficiendo terens. Item et ἄλευρον τρίβειν dicitur, Qui farinam subigit et manibus domat, et pugno tundit, Aristot. Probl. Sect. 21. Quæst. 22. Διὰ τί τὸ ἄλευρον τριβόμενον, μεῖζον πολὺ γίνεται ἢ τὸ ἄλφιτον, κατὰ λόγον; Cur farina triticea cum subigitur, longe magis excrescit quam hordeacea. Itidem et σταῖς τρίβεται cum subigitur: ap. Eund. eadem Sectione, Probl. 15. Διὰ τί τὸ σταῖς γίνεται τριβόμενον λευκόν; Ibid. Probl. 17. quærit, Διὰ τί οἱ ἄτριπτοι ἄρτοι καὶ οἱ σφόδρα τετριμμένοι ῥήγνυνται; Panes qui minus subacti fuerunt et qui magis. Cum vero boves τρίβειν fruges dicuntur, signif. Triturare: quo sensu Terere quoque usurpavit Virg. G. 1. Et medio totas æstu terit area fruges. Ut Il. Υ. (496.) Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, Ut terant hordeum candidum in area. Quo in loco τρίψις pedibus fit, sicut et cum terram τρίβειν dicitur, et ap. Latinos itidem Terere. Cui synonymum est στείβειν, Calcare. Itemque ὁδὸν τρίβειν aliquis dicitur, i. e. Terere: quemadmodum et Propert. dicit Via cunctis terenda, ὁδὸς ἡ πᾶσιν τριπτέα, στειπτέα. Unde Aristoph. B. (123.) Ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ θυείας, Semita est brevis et admodum trita per mortarium, i. e. Brevissima et tritissima ad inferos via est, si aconitum in pila tritum vinoque mixtum haurias. || Item aliquis vitam aliquam τρίβειν dicitur, metaph. a viis sumta, i. e. Degere s. Transigere: interdum etiam Sectari, Colere, Ætatem terere in. Aristoph. Εἰρ. (590.) ὁπόσοι γεωργικὸν βίον ἐτρίβομεν, Soph. (El. 602.) δυστυχῆ βίον τρίβειν, Infelicem vitam degere. Præterea aliquis aliqua in re αἰῶνα τρίβει, Cic. Ætatem in rebus discendis terere, Horat. Teritur ætas bellis, Liv. Otium conviviis terebant, In conviviis tempus terere, Apoll. Rh. (2, 480.) ἢ ἔπι πουλὺν Αἰῶνα τρίβεσκε. Rursum aliquis aliquid τρίβει, quod longo usu veluti terit, i. e., quo sæpe utitur; [" aut quod utendo minuit, consumit, absumit, Herod. 2, 37. de sacerdotibus Ægyptiis loquens, Οὐδέ τι τῶν οἰκηΐων τρίβουσι οὐδὲ δαπανέωνται." Schw. Mss.] Quo refer hoc Cic. Rerum nomina novarum, quæ nunc consuetudo diuturna trivit. Sed et aliquis aliquem τρίβει, quem crebro exercet, et quotidianis exercitiis veluti terit: ut quidem nonnulli interpr. Plut. Camillo, Τρίβειν τοὺς πολίτας καὶ περισπᾷν. Quo fere modo et ap. Plat. Epist. 7. Τριβόμενα πρὸς ἄλληλα αὐτῶν ἕκαστα, interpr. Eorum singula si invicem agitentur et veluti mutuo tritu exerceantur. Forsan metaph. sumta ab iis quæ ad aliquid τρίβονται, ne ferruginem contrahant. || Signif. etiam Tero, i. e. Attero, Detero: quo modo aliquis vestem τρίβειν dicitur, quam diuturno usu et gestatione atterit: unde et Lat. Trita vestis, Trita et scissa lacerna: qualis est quæ eam ob rem τρίβων dicitur et τρίβακον, nec non τρύχος, ut supra docui. Item aliquis aliquem τρίβειν dicitur pro Atterere, s. Vexare et Exhaurire, ut τρύχειν supra, Hesiod. Ἔργ. (1, 249.) ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, Se mutuo atterunt et affligunt, Thuc. 8, (56.) p. 280. Ἔτι βουλομένῳ τρίβειν ἀμφοτέρους, Ut utrique se attererent magis et exhaurirent, 6, (18.) p. 204. Καὶ τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ ἑαυτήν, i. e. δαπανήσεσθαι ὑφ' ἑαυτῆς καὶ φθαρήσεσθαι, Schol.: Plut. certe τρίβειν et ὑπαναλίσκειν copulavit, tanquam vicinæ signif. verba, in Fabio (5.) Χρόνῳ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, καὶ χρήμασι τὴν ἀπορίαν, καὶ πολυανθρωπίᾳ τὴν ὀλιγότητα τρίβειν καὶ ὑπαναλίσκειν βεβουλευμένος, Atterere et accidere. Ex Ejusd. Camillo affertur, Ἠξίου τρίβειν τὸν πόλεμον χρόνῳ, κἂν εἰ μάχης δεήσειε, pro Volebat tempore bellum terere, quamvis pugnandum esset, i. e. Prorogare. Sic infra τριβὴ πολέμου. Item τρίβειν τι πρός τι dicitur, qui aliquid aliquo terit, alicui affricat, duo aliqua inter se collidit. Quo modo Plato dicit παρ' ἄλληλα τρίβειν, Lucian. (2, 95.) πυρεῖα συντρίβειν, Synes. Πρὸς πυρεῖον παρατρίβειν, Etym. Ξύλον ξύλῳ προστρίβειν.

A Nam interdum lignum ligno teri solet, ignemque concipere eo attritu. Qua de re in Πυρεῖον et Πυρόν. Sic fere Thuc. 2, (77.) p. 73. Ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὐτήν, ἀπὸ ταυτομάτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε, Collisa inter se sylva vi venti, sponte ignem et flammam ex eo extulit. || Τρίψαι τὸ μέτωπον, Lat. Perfricare frontem, quod et παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον dicitur, ut infra docebo. || Τρίψαι τὴν κεφαλήν, Caput perfricare, scalpere et vellere, ut ii solent, qui perplexi sunt, animoque dubio hæsitant, Æschin. (34.) Τερατευσάμενος, ὥσπερ εἴωθε, τῷ σχήματι, καὶ τρίψας τὴν κεφαλήν, ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον καὶ δεδεγμένον τοὺς ἐμοὺς λόγους. Sic Cic. Ita enim sunt perscriptæ scite et literate, ut scriba, ad ærarium qui eas retulit, perscriptis rationibus, secum ipse caput sinistra manu perfricans, commurmuratus sit. Et Horat. Sat. 1, 10. et in versu faciendo Sæpe caput scaberet, vivos et roderet ungues. Nec non Quintil. 11. In hac cunctatione sunt quædam non indecentes (ut
B appellant Scenici) moræ, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos. [" Eur. Hec. 1128. Toup. Opusc. 1, 500. 2, 105. ad Herod. 165. 369. 443. Heyn. Hom. 8, 108. Koen. ad Greg. Cor. 253. Ilgen. ad Hymn. 441. Phryn. Ecl. 46. Wakef. Phil. 448. Eum. 194. Jacobs. Anth. 9, 56. 127. 130. 10, 61. Brunck. Aristoph. 1, 155. Boiss. Philostr. 506. Conf. c. τρέπω, 372. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 45. Τρ. τὴν κεφαλήν, τὰς χεῖρας, ad Charit. 214.: χρόνον, Dionys. H. 2, 1228. Τετριμμένος, Valck. Anim. ad Ammon. 12. Toup. Opusc. 1, 500. Conf. c. τετρημ., Thom. M. 842." Schæf. Mss. " Perf. τέτριφα, Isocr. 1, 260. Part. τριφείς, Aristid. 2, 339." Wakef. Mss. M. Anton. 9, 10. Ἡ συνήθεια τέτριφεν ἐπὶ ἀμπέλου, Usu loquendi tritum est de vite, Herod. 3, 134. Ἵνα τρίβωνται πολέμῳ, Dionys. H. 6. p. 1108. Τρίψαντες τὰς ὁράσεις περὶ τὰς τέχνας, Theognis 465. Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου. Vide Schn. Lex. Τετριμμένος et τετρυμένος conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 241. ad Greg. Cor. 534. " Suid. v. Ἁρμα-
C τος, Τριβομένης τῆς ὁμιλίας." Schleusn. Mss. " Τετριμμένα ὀνόματα, Trita verba, qualia adhiberi solent in soluta vulgarique oratione, Dionys. de Comp. 25. p. 196. Περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ἔστω ἡ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμένοις καὶ ἥκιστα ποιητικοῖς τὰς ποιητικὰς χάριτας ἐπιδεικνυμένης." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Τριπτέον, Geop. 5, 51. 17, 5." Kall. Mss.]

Τρίμμα, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ τετριμμένον, Id ipsum quod tritum s. contritum aut intritum est. Aliquando βρῶμα τετριμμένον signif., quale est Lat. Intrita, ad quam alludit Terent. Tute hoc intristi, tibi omne est exedendum. Sotades ap. Athen. (293.) τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν Ἕψω, ποιήσας τρίμμα συκαμίνινον, Moris intritis: Cato, Eo cuminum interito, i. e. Cuminum intritum adde. Et Varro, Panem hordeaceum in lacte des intritum. Idem ibid. diminutivo utens dicit, Τριμμάτιον ᾠκείωσα τούτοις ἀνθινὸν Παντοδαπόν. Aliquanto post idem Athen. e Timocle, γαλεοὺς καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν ἐν ὀξυλιπάρῳ
D τρίμματι σκευάζεται, (326.) ex Archestrato, de taulopia pisce, Καὶ παράθες θερμὸν ταχέως, καὶ τρίμμα μετ' αὐτοῦ. Tale erat et μυττωτὸν ὑπότριμμα, nec non περικόμματα et συγκομμάτια, itemque συγκεκομμένα λάχανα, quæ et κνιστά. Item τρίμμα dicitur Potio ex aromatis intritis, s. Cui aromata intrita sunt, ut testatur J. Poll. 6, (18.) c. 2. cum ait, Τὸ δὲ τρίμμα, πόμα ἦν μετὰ ἀρωμάτων τοῖς νέοις Κωμικοῖς. Et Athen. (31.) Ἐχρῶντο δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόματί τινι ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ, ὃ ἐκάλουν τρίμμα. Item homo qui aliqua in re diu se exercuit, ita ut usu isto diuturno veluti tritus sit, τρίμμα dicitur, ut patet ex Aristoph. N. (260.) Λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη, i. e. γενήσῃ τετριμμένος ἐν λόγοις, ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσῃ λέγειν, seu ἔσῃ τρίβων λόγων, ut Idem dicit, ἐτύγχανεν ὢν τρίβων τῆς ἱππικῆς. Sic (447.) περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον. Et Dem. (269.) Æschinem vocat περίτριμμα ἀγορᾶς. Rursum Aristoph. τρίμμα accepit pro Ipsa τρίψει, Ὀρν. (430.) ubi choro interroganti, Ἔνι σοφόν τι φρενί;

respondet episcopus, Πυκνότατον κίναδος, Σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον, Omnes versutiæ. Nisi forte hic subaudiamus ἐστί: ut dicat eum esse τρίμμα: ut Schol. quoque τρίμμα ibi τὸν τετριμμένον ἐν τοῖς πράγμασι exp., qualem hominem idem Poëta τρύμην quoque appellat. [" Casaub. ad Athen. 71. Wakef. S. Cr. 1, 157. Brunck. Aristoph. 1, 33. Kuster. 57. ad Lucian. 2, 330. Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss. Hes. Τρίμμα· ὁ ἀρωματίζων· πέμμα ἐν γάμοις γινόμενον καὶ θεατρικοῖς ἀγῶσιν: pro quibus verbis Schol. Diogenis Epist. nova 2. (Notices et Extraits 10. p. 226.) habet: Τρίμμα ἐστὶν ἀρωματίζον πέμμα κ. τ. λ. In utroque autem corrige πόμα, ut supra ap. J. Poll. et Athen. Vide Schn. Lex.] " Πολυτρίμματα, et Τρίμματα, vocari τῶν ἀνθρώπων " τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῦς, tradit Schol. Ari-" stoph. παρὰ τὸ τρίβεσθαι, quod in versutiis veluti " attriti sint, ut ferrum longo usu. Unde et περί-" τριμμα ἀγορᾶς ap. eund. Comicum, de Eo qui τέ-" τριπται ἐν λόγοις. Supra πολυπαίπαλος itidem de " Multum versuto, de Magno veteratore, de Homine " admodum vafro et astuto." [Videtur respici Schol. Aristoph. N. 261. ubi tamen legitur: Καλοῦμεν δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῦς, τρίμματα, καὶ πολυκρότους, καὶ κρόταλα. Πολύτριμμα est vox analogiæ repugnans.] Τριμμάτιον, τὸ, forma dimin. pro τρίμμα, Athen. (231.) e Comico quodam. Vide et alium quendam locum Sotadis in Τρίμμα paulo ante citatum.

Τριμμὸς, ὁ, i. q. τρίψις, i. e. Tritus. Plut. τριμμοὺς πριόνων vocat Sonum quem edunt οἱ πρίονες τρίβοντές τι, Terentes et scindentes lignum aut lapidem, vel etiam quem edunt τριβόμενοι, cum lima teruntur et acuuntur eorum dentes. Symp. 3, 6. Τὸν δὲ ὄρθρον κατέχουσι κτύποι ῥαιστήρων καὶ τριμμοὶ [al. τρισμοὶ] πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, Matutinum tempus personat malleis et serris, Matutino tempore nil aliud auditur quam mallei incudem tundentes, et serræ in terendis scindendisque lignis strepentes. Xenophonti autem τριμμοὶ sunt ἀτραποὶ τετριμμέναι, Tramites triti, qui per aliquem locum ducunt, K. (4, 9.) Τὰ δὲ ἔργα, οὐδέτερα, διὰ τοὺς τριμμοὺς, Neutrum in locis cultis et in liras digestis perinde facile est, propter tramites limitesque transversos, Bud. 274., ubi etiam addit ex eod. l. (3.) Ἰχνευέτωσαν δ' ἐκ τῶν τριμμῶν ταχὺ ἀπαλλαττόμεναι. [Gl. Trames. " Schneid. ad Xen. Pol. p. 334. 335." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 759. (13, 24.)" Wakef. Mss. Xen. K. 3, 7. 5, 18. 6, 9.]

Τρίψις, ἡ, Tritus, Tritura, Plin. Tritu perpolitum. Aristot. vero H. A. 4, 9. Ὁ μὲν γὰρ ψόφος τρίψις τοῦ ἔσω πνεύματός ἐστι. Ubi potest reddi Attritus. Idem τρίψιν vocat Subactionem farinæ, ut τρίβειν ἄλευρον et σταῖς Idem dicit pro Subigere. Probl. Sect. 21. Quæst. 16. Λεπτότερον τὸ ὕδωρ ἐλαίου ὥστε εἰσέρχεται εἰς ἅπαν, καὶ μαλακὰ ποιεῖ, συμφύεταί τε μᾶλλον καὶ συνθλίβεται πρὸς ἄλληλα, καί τοι θλιβόμενα καὶ χωρὶς τῆς τρίψεως, Etiamsi non subigantur, manuque conterantur, ut humorem imbibant: Quæst. 22. Διότι τρίψιν μᾶλλον δέχεται τὸ ἄλευρον, Quoniam farina triticea subactu facilior est. Initio ejus quæstionis quæsierat Διὰ τί τὸ ἄλευρον τριβόμενον, μεῖζον πολὺ γίνεται ἢ τὸ ἄλφιτον, κατὰ λόγον. Item τρίψις pro Frictu s. Frictione aut Fricatione accipitur, ut τρίβω pro Frico, Gal. de parva pila, Τρίψεσι μαλακαῖς δι' ἐλαίου χρῆσθαι, Molliter oleo fricari. [" Τρίψιν quid dixerit Herod. 4, 183. ubi boum opisthonomorum pellem a pelle aliorum boum differre ait ἐς παχύτητά τε καὶ τρίψιν, haud liquet. Duritiem cum Valla intelligit Schneiderus, quorum interpretationem Schw. etiam secutus est: videndum vero ne rectius Larcherus de Mollitie acceperit." Schw. Mss. " Attactus duritie, Varro R. R. 2, 5, 8." Schn. Lex. " Toup. Opusc. 2, 16. ad Diod. S. 1, 384. Jacobs. Anth. 11, 86." Schæf. Mss.] AT COMP. Τριψίχρως ET Τριψημερέω. Dicitur τριψίχρως ab Aristot. Polypus, qui attritu colorem inducit, s. affrictu. [Sed cf. Γρεψίχρως.] Τριψημερέω vero ap. Aristoph. Diem tero, extraho, τὸν χρόνον τρίβω. Σφ. (849.) Οἴ μοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. [Eust. Od. B. 204. p. 90, 40. 41. 43. J. Poll. 1. p. 29. * Τριψεργὸς, unde * Τριψεργία, Assiduitas in labore, Zonaras in Conc. Carthag. 624.] ITEM Ἀτρὶψ, quod vide in Ἀτριβής. ET Ἀλότριψ, paulo infra in Ἀλετρίβανος. [* Εὔτριψ, βος, ὁ, Nicander Ἀ. 44. νέκταρ εὔτριβι κιρρὸν ἀφύσσης. " Vox εὔτριβι mihi suspecta est pro Vase τρυβλίῳ: et video nunc Zeun. in Animadv. ad Nicandr. Wittebergæ 1776. editis p. 10. suspicari olim fuisse h. l. ἐνὶ τρυβὶ, (a * τρὺψ, τρυβός.)" Schn.] At Οἰκότριψ in Οἶκος reperies. [* Παλίντριψ, Gl. Veterator.]

Τριπτὴρ, ῆρος, ὁ, Tritor, Plin. Tritor colorum, i. e. Is qui colores terit, ὁ τὰ χρώματα τρίβων, ut Demosth. dicit, Τὸ μέλαν τρίβων. Τριπτὴρ vocari solet etiam Instrumentum quo aliquid teritur, ut sunt pistilla, trapeta et tudiculæ, quibus utuntur in terendis et comminuendis oleis, aliisque similibus. Hesychio certe τριπτὴρ est ᾧ τὴν σταφυλὴν τρίβουσι, Instrumentum, quo uvam terunt, s. tundunt: qui etiam addit, a Siculis ita vocari τὸν δοίδυκα. [" Nicander ap. Athen. 133. τριπτῆρι λεήναις, Pistillo comminue." Schw. Mss.] Ita τριπτὴρ ET Τορύνη ejusd. fuerint signif., sicut ex eadem origine; nam τορύνη est derivatum a τερέω, unde et τόρος: quod τερέω itidem signif. Tero, Attero, ut τρίβω, e quo hoc τριπτὴρ ortum suum traxit. Peculiariter autem τορύνη dicitur Quo in olla aliquid teritur et agitatur inter coquendum, ut sunt quædam cochlearia lignea: quamobrem et a Suida exp. κινητήριον τῆς χύτρας: quales sunt etiam spathæ. Idem e Prov. quoque patet, quod Erasm. Chil. refert, Ollæ fabariæ, toryna aurea: quod e Plat. Hippia Majore desumtum est, ubi Socrates ait, Πότερον πρέπει, ὅταν τις τὴν χύτραν τὴν καλὴν ἑψῇ ἔτνους καλοῦ μεστὴν, χρυσῆ τορύνη αὐτῇ, ἢ συκίνη; Nec non ex epitheto ἐτνοδόκος, quod ei in Epigr. tribuitur. Et ex Aristoph. dicente Ὄρν. (78.) Ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτρας. Ubi Schol. annotat ipse, τορύνην esse κινητήριον τῆς χύτρας: et passim ἐκτείνεσθαι υ in hoc vocab.: ab Eupolide tamen corripi, dicente, Τορύνην τε ὡς δὴ ξίφος ὑπεζωσμένος: et ab eo, qui in Epigr. in fine cujusdam pentametri dixit, Ὦ καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν, Aristoph. δοίδυκα et τορύνην diversa facit, Ἱππ. (984.) Ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν Τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦπτην σκεύη δύω χρησίμω, Δοίδυξ οὐδὲ τορύνη. Ejusd. Schol. cum ἔτνος esse dixisset, quod vulgo vocatur Faba, s. τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως καὶ τῆς τορύνης, subjungit, τορύνη δὲ ὁ χυτρόπους. Ex hoc autem τορύνη derivatum est VERB. Τορυνέω, [s. potius * Τορυνάω,] Agito τορύνῃ, Tero et agito τορύνῃ. J. Poll. 6, c. 13. recensens Quædam culinaria vasa et instrumenta, Τορύνην, ἣν καὶ εὐέργην ὠνόμαζον καὶ ἐόργην· καὶ Ἐοργῆσαι, τὸ τορυνῆσαι. Ubi etiam nota synonyma esse τορύνην et εὐέργην s. ἐόργην. In Lex. autem meo vet. et ap. Etym. dicitur εὐεργέτις quoque vocari eadem: quod VV. LL. perperam interpretata sunt, dixeruntque Atticis τορύνην vocari Beneficam et benemeritam. Quasi vero εὐεργέτις hic propriam signif. retineat. Ceterum ut ad τριπτὴρ redeam, non multum diversum ab eo instrumentum est ἀλετρίβανον, sicut nec a τορύνη: ita enim vocant Pistillum sali terendo, τὸ τοὺς ἅλας τρίβον καὶ κόπτον ἐργαλεῖον. Alioqui τριπτὴρ dicitur etiam Ipsum vas in quo aliquid teritur et contundendo comminuitur, οὗ τρίβουσιν ἐλαίας καὶ σταφυλάς: ut Nicandri quoque Schol. τριπτῆρα esse dicit κατασκεύασμά τι, ἐν ᾧ τὰς σταφυλὰς ἀποθλίβουσι, Ἀ. 493. Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψαις, Ὥσπερ νοττεύουσαν ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην. Ubi tamen τριπτήρων vocabulo alii malunt intelligere Ipsas tudiculas s. Trapeta: quibus sc. teruntur et franguntur oleæ, antequam prelo subjiciantur ad exprimendum olivum. J. Poll. 7, (150.) τριπτῆρα esse scribit τὸν κρατῆρα, εἰς ὃν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον, Lacusculum in quem defluit oleum expressum. Sic enim Colum. vocat, qui et labra rotunda et gemellaria vocat vasa quædam, in quæ depletur oleum expressum. Sic Harpocr. e Nicandri l. 16 τῆς Ἀττικῆς Διαλέκτου tradit τριπτῆρα esse πιθάκνην ἐκπέταλον, οἷα τὰ ἐπιλήνια: atque ea signif. videri accepisse Isæum in Or. c. Dioclem; habere enim et alias signiff. Per jocum

vero Aristoph. 'A. (937.) dixit, πάγχρηστον ἄγγος ἔσται, Κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν: alludens, ut opinor, ad vas illud in quo olivæ teruntur, s. in quod ex olivis tritis expressus succus defluit. Schol. vero ibi annotat, cum debuisset dicere τριπτὴρ ἁλῶν, (pro quo comp. voce ἀλετρίβανος, ut paulo ante docui,) eum dixisse τριπτὴρ δικῶν, sc. διὰ τὸ ἐπιτρίβειν αὐτὸν τὰ πάντα δικάζοντα καὶ συκοφαντοῦντα. [" Callim. 1. p. 501. 564." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 95." Wakef. Mss. Bekk. Anecd. 308. Schn. Lex. * Τριπτήριος, unde] Τριπτήριον, τὸ, i. q. τριπτὴρ, s. Omne id quo terimus s. fricamus et scalpimus aliquid; τρίβειν enim signif. et Terere et fricare ac scalpere. [Gl. Termentarium.]

[Τόρυνη, vide supra, Gl. Tudicula. " Cornar. Ecl. p. 88. Ruhnk. Ep. Cr. 185. Toup. Opusc. 1, 463. Emendd. 3, 182. ad Lucian. 1, 498. 499. Jacobs. Anth. 7, 78. 9, 258. Heind. ad Plat. Hipp. 148. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 139. * Τορυνάω, Cornar. l. c." Schæf. Mss. Diosc. Parab. 11, 52. " Oribas. p. 42. Matth. * Τορυνητὸς, Cæl. Aurel. B Chron. 1, 1. et 4. Pulticula e pane, quem τορυνητὸν vocant. * Συντορυνάω, Philumenus Oribasii p. 223. Matth. * Τορύνω, Aristoph. 'Ιππ. 1172. ἐτόρυνε. (* Τορυνὸς, unde) * 'Ατόρυνος, Oribas. p. 49. Matth." Schn. Lex. * Στορύνη, Instrumentum, quo agitato, sanguis e naribus evacuatur, Aret. 7, 2. p. 116.: an leg. τορύνη?]

Τρίπτης, i. q. τριπτὴρ, quo significatur Tritor. Item τριπταὶ vocantur Famuli qui destringunt et fricant suos heros: ut ἀλεῖπται et Unctores, qui eos a frictione, μετὰ τὴν τρίψιν, inungunt. Plut. Alex. (40.) utitur eo sensu, ut videbis in Κατευναστής. [" In h. l. Plutarchi, Schmied. conj. * Λεωτρίπτης." Elberling. Mss.]

Τριπτὸς, Tritus, Contusus, Concisus. [* " Τρίπτον, τὸ, Detritum, Quod abraditur, Tzetz. ad Lyc. 874." Kall. Mss.] "Ατριπτος, ὁ, ἡ, Qui tritus non est. Exp. etiam Parum tritus. Alioqui signif. etiam Qui teri nequit. Quo refer quod e Theocr. (13, 64.) affertur, ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις, pro, Spinis indomitis et calcatu difficillimis. Item, Non subactus, ut ἄτριπτοι ἄρτοι dicuntur Panes qui confecti sunt e massa farinæ non subacta, aut certe minus subacta quam oportet, Aristot. Probl. Sect. 21. Quæst. 16. Διὰ τί οἱ ἄτριπτοι ἄρτοι καὶ οἱ σφόδρα τετριμμένοι ῥήγνυνται. Ubi nota ἀτρίπτοις opponi τοὺς σφόδρα τετριμμένους. Exp. etiam Laboris insuetus, Cæs., seu, Laboris inexpertus, Delicatus, ut accipi potest Od. Φ. 149. τόξου πειρήτιζεν, Οὐδέ μιν ἐντάνυσεν· πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων 'Ατρίπτους, ἁπαλὰς, Manus retrahens operis insuetas ac teneras, ut et Schol. exp. ἀήθεις. Nisi malis, Non tritas nec exercitus laboribus: a τρίβεσθαι, Exerceri, Usu veluti atteri. Quo certe modo 'Ατρὶψ et 'Ατριβὴς accipiuntur, ut infra docebo. [" Toup. Opusc. 1, 555. 2, 276. Ilgen. ad Hymn. 441. Jacobs. Anth. 8, 305." Schæf. Mss. Artemid. 4, 63. 'Ιστορίαι ξέναι καὶ ἄτριπτοι. Themist. 121. Χεῖρες ἄτριπτοι καὶ ἁπαλαί. Philostr. 100. ὀδόντες, 886. αἰχμή. * " "Ατριτος, Eudocia p. 4. ἀτρίτου δι' αἰθέρος: num leg. ἀτρίπτου?" Schleusn. Mss. * 'Ατριψία, Cic. ad Att. 13, 16. * Δύστριπτος, Artemid. D 1, 68. 70.] Εὔτριπτος, Tritu facilis, Qui facile potest teri, contundi, et comminui, Friabilis, [" T. H. ad Plut. p. 237." Schæf. Mss. * " Νεότριπτος, Nicander 'A. 299." Wakef. Mss. * " Πολύτριπτος, Reisk. ad Theocr. p. 217." Schæf. Mss. Opp. 'A. 3, 502. Nicander Θ. 105.]

Derivata ex aor. 2.

Τριβὴ, ἡ, Tritus, i. q. τρίψις. Sicut vero τρίβειν accipitur pro Usu quotidiano terere, ita et τριβὴ accipi sciendum est: velut ap. Aristoph. Οὗτος μὲν οὖν οὐκ ἀχάριστος εἰς τριβὴν, ubi metaph. sumta est ἀπὸ τῶν εὐύφων ἱματίων τῶν ὑπουργούντων εἰς τρίψιν καὶ φόρησιν πολλοῦ χρόνου, Suid.: [cf. "Ορν. 156.] Item τριβὴ dicitur ea signif., qua τρίβειν vel se vel alium dicitur quis, i. e. Exercere et usu veluti atterere. Plato Ep. 7. Μανθάνειν τὸ ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας μετὰ τριβῆς πάσης καὶ χρόνου πολλοῦ, Adhibita omni exercitatione et studio, Usu et progressu temporis, Polyb. 1, (32, 1.) Τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον, Qui haberet usum mediocrem rei bellicæ. Præterea ut τρίβειν χρόνον signif. Tempus terere, ita τριβὴ quoque, et διατριβὴ, quod redditur Mora, Procrastinatio, ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις, βραδύτης. Plut. Alcib. 'Ηθύμουν ἀπιόντος αὐτοῦ, καὶ πολλὴν τριβὴν προσεδόκων καὶ μῆκος ἀργὸν ἐν τῷ Νικίᾳ τὸν πόλεμον ἕξειν, Diutius procrastinatum iri bellum, i. e. Niciam multum temporis triturum in gerendo bello: quemadmodum Idem in Camillo dicit, τὸν πόλεμον χρόνῳ τρίβειν, Procrastinare bellum: quo sensu et παρατείνειν accipitur, ut suo loco docui. Et Thuc. 8, (87.) p. 290. Τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς. Sic ap. Suid. Οὐ φέρων τὴν τριβὴν τοῦ πολέμου, καὶ ἅμα τὴν ὅσον οὔπω ἀπορίαν τῶν ἀναγκαίων. Item, Εὐρὼν τοὺς στρατιώτας μηκέτι τὴν τριβὴν φέροντας, ἀλλὰ καὶ μετὰ κινδύνου διαπολεμῆσαί πως ἐπιθυμοῦντας. Ubi et ipse τριβὴν exp. βραδύτητα et χρονίαν ὑπέρθεσιν. Item ex Aristoph. ('A. 386.) affertur τριβὰς πορίζειν, pro Moras nectere. Apud Greg. Naz. vero in Enc. Macc. Καὶ γάρ πως καὶ τριβὴν ἐνεποίει τοῖς πάθεσιν, Etenim quodammodo et moram afferebat supplicio. [" Ad Mœr. 151. Greg. Cor. p. 1. Brunck. Œd. T. 1160. ad Æsch. Pr. 446. ad Charit. 356. Schneid. ad Vitruv. 1. p. 10. Plato Phædro 298. Heind. ad Gorg. 55. 186. Wakef. Phil. 693. ad Diod. S. 2, 57. 568. Dionys. H. 1, 317. Usus, Exercitatio, Bibl. Crit. 1, 1. p. 23. Valck. Diatr. 217. ad Diod. S. 1, 12. Conf. c. διατρ., ad 2, 543. Μὴ τριβὰς ἔτι, Brunck. Antig. 577." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 745. ἐμῆς ψυχῆς τριβήν. Τριβὴ et σπουδὴ conf., ad Greg. Cor. 684. "Αλογος, ἄτεχνος τριβὴ, Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. 14.]

'Ατριβὴς, i. q. ἄτριπτος, Qui tritus non est: ὁδὸς, Via non trita, nullis vestigiis calcata: quæ et ἄστειπτος, ἀστιβὴς, ἄστιβος. Sic Thuc. 4, (8.) p. 123. de insula quadam, 'Υλώδης τε καὶ ἀτριβὴς πᾶσα ὑπ' ἐρημίας ἦν. Et Philo V. M. 1. Βαθεῖα καὶ ἀτριβὴς ἐρήμη, Non cuiquam calcata mortali solitudo. Qui paulo ante dixerat itidem, Διὰ τραχείας καὶ ἀτριβοῦς ἐρήμης βαδίζοντας, Per confragosa vespreta nec pedibus hominum trita sola loca. Et l. 3. 'Ατριβῆ καὶ μακρὰν ἐρήμην ἀνύσαντες, Invia et vasta solitudine peragrata. Item, Non attritus, Integer: aliis etiam, Inviolatus, Sincerus. Item 'Ατριβὴς ET 'Ατρὶψ, de homine dicuntur, Qui usu veluti tritus non est, non habet usum rerum, Inexercitatus, Imperitus. Apud Suid., 'Ατρὶψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης. Et, Οὐδὲ γὰρ ἦν οὐδὲ τούτων ἀτρὶψ ὁ Παπίριος. Quibus in ll. ἀτρὶψ ab eo exp. ἀτριβὴς, ἀμαθής. [" 'Ατριβὴς, Ruhnk. ad Xen. Mem. 238. (4, 3, 13.) Zeun. ad K. Π. 807. (8, 7, 22.) Dionys. H. 5, 212." Schæf. Mss. * " 'Ατριβῶς, J. Poll. 5, 145." Kall. Mss. "Ατριψ, ita enim scr. Bekk. Anecd. 1, 11. "Ατριψ· ὁ οὐκ ἐντριβὴς τινι πράγματι· καὶ ἔστι παρὰ τὸν τρίψω μέλλοντα, ὡς ἁρπάξω ἅρπαξ, κλέψω κλὲψ καὶ βούκλεψ, καὶ τέξω τὲξ καὶ ἐπίτεξ· οὕτως οὖν καὶ * τρὶψ καὶ ἄτριψ καὶ * πορνότριψ· λέγεται δὲ καὶ * 'Ατρίβων. Vide Barker. ad Etym. M. 1097.] Unde 'Ατριβὶ, quod exp. Sine detrimento, mora. ITEM 'Ατρίβαστος eadem significatione qua ἀτρὶψ, ap. Xen. 'Ιππαρχ. (8, 3.) p. 565. Οἱ δέ γε αὖ τοὺς πόδας ἐκπεπονημένοι τοσοῦτο διαφέροιεν ἂν τῶν ἀτριβάστων πρὸς τραχέα, ὅσον περ ὑγιεῖς χωλῶν, Iis quorum pedes insueti sunt locorum confragosorum. Hoc tamen ἀτρίβαστοι potius e τριβάζω, [e quo * Τριβαστὸς,] originem habere videtur, quam ex ἀτριβής: licet illius τριβάζω nulla fiat mentio in Lexx. [* Εὐτριβὴς, Obvius, Facilis, Cyrill. Alex. in Jes. 55. p. 783. Οὔτε μὴν τοῖς ἐθέλουσιν εὐτριβὲς τὸ τρέχειν εἰς ἀρετήν: in Jo. 13, 36. p. 756. Διττὴν ὁ λόγος ὠδίνει τὴν ἔννοιαν· ὧν ἡ μὲν μία προχειροτάτη καὶ λίαν εὐτριβής. " Toup. Opusc. 2, 104. Jacobs. Anth. 8, 168." Schæf. Mss. Diosc. 5, 139. * 'Ημιτριβὴς, Schol. Aristoph. Πλ. 729. * 'Ισοτριβὴς, Pariter versatus, Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1418.] Λειοτριβὴς, Qui ita tritus et tusus est ut sit λεῖος, Tritu s. Tritura lævigatus, Minutim tusus, contusus, contritus. Qua signif. ET Λεῖος usurpatur, Diosc. 3, 59. Τὰ δὲ φύλλα λεῖα μετὰ μέλιτος ἐπιτιθέμενα, Folia trita et cum melle imposita: 80. Αἱ δὲ ῥίζαι λεῖαι σὺν

μέλιτι καταπλασθεῖσαι, Contritæ radices et cum melle illitæ. Λειοτριβέω, Contero s. Contundo et comminuo, ita ut lævigetur, i. q. λειόω et λεαίνω. Geop. Λειοτριβήσας ἔμβαλλε, pro eo quod Colum. dixit, Ea postea terito, et amphoris singulis infricato. Item e Gal. affertur λειοτριβοῦντες pro In farinam terentes. [Geop. 17, 11. 20, 34. Alex. Trall. 2, 50. Diosc. 1, 6.] Ἐκλειοτριβέω, Tero minutissime, Contero et contundo ita ut lævissimum evadat. Unde ἐκλειοτριβηθεὶς, quod tamen simpliciter exp. Tritus. [" Diosc. 431." Wakef. Mss. * " Μεσοτριβὴς, i. q. ἡμιτριβὴς, Hes." Wakef. Mss.] Νεοτριβὴς, Nuper s. Recens tritus, Phocyl. (155.) παρὰ νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσι, Recens tritura excussum. [Παλιντριβὴς, unde] " Παλιντριβεῖ, Hes. κακεντρεχεῖ. At VV. LL. habent " παλιντριβῆ καὶ πανοῦργα, e Soph." [Phil. 448. " Brunck. ibid. Œd. C. 371. Bergler. ad Alciphr. 183." Schæf. Mss. Simonid. ὄνον παλιντριβέος.] Ὠμοτριβὴς, Qui tritus et contusus fuit, cum adhuc crudus esset: ἔλαιον, Oleum expressum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ et tusæ fuerunt; solent enim teri tudicula antequam ex eis olivum exprimatur. Diosc. 1, 29. Ἔλαιον πρὸς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτριβὲς, ὃ καὶ ὀμφάκινον καλεῖται, Oleum quod ex immaturis olivis exprimitur, ad multos usus recte valentibus accommodatissimum: etiam omphacium id appellatur. [" Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 381." Schæf. Mss.]

Ἀλετρίβανος diversum est a superioribus terminatione, nec ex aor. pass., sed activo compositum. Signif. autem Pistillum quo sal teritur, τὸν ἁλῶν τριπτῆρα, ut Schol. Aristoph. loquitur. J. Poll. 1. γεωργικοῖς σκεύεσιν annumerat: Ὅλμος, ὕπερος, θυεία, δοῖδυξ, ὁ καὶ ἀλετρίβανος. At 6, c. 13. inter μαγειρικὰ σκεύη et ἐργαλεῖα reponit, itidem δοίδυκα ei synonymum faciens. Aristoph. Εἰρ. (265.) Εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων. Ubi Schol. annotat, δοῖδυξ esse vocab. Atticum, ἀλετρίβανον autem, Asianum: et quosdam δασέως scribere, παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν: alios autem ψιλῶς, παρὰ τὸ ἀλεῖν. Quam etymologiam sequendo, dicendum foret compositum esse e duobus verbis ἀλεῖν et τρίβειν. Ac revera non tantum sali, sed etiam aliis rebus terendis, s. tritu molendis, usui est. Veruntamen primum etymon non esse vanum, patet e synonymo COMP. Ἁλότριψ: quod ex Epigr. affert Schol. Aristoph. l. c. Καὶ τοῦτον δικάρανον ἁλότριβα, Pistillum sali terendo, pistillum, inquam, utraque parte capitatum. [" Ἀλετρίβανος, Jacobs. Anth. 9, 258. 11, 86. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 97. Toup. Opusc. 2, 124. Ἁλότριψ, ibid. Jacobs. Anth. 9, 258." Schæf. Mss.] Affertur ET Τριβήδιον, τὸ, pro δοῖδυξ, ὕπερος, Pistillum: nescio unde: quamobrem et suspectum mihi est.

[* Τριβικὸς, ἡ, ὄν, Sext. Emp. adv. Math. 1, 248. 249.]

[* " Τριβάζω, Toup. Opusc. 1, 445. Emendd. 4, 473. Brunck. Antig. 577." Schæf. Mss. Cf. Ἀτρίβαστος. * Ἐντριβάζω, unde Ἐντριβάσαι, Hes. ἐναντίαν τύψαι, Cf. Τριβάς. Ruhnk. emendat * Ἀντιτριβάσαι: vide ad Greg. Cor. 354.]

Τριβακὸς, Tritus. Dicitur de Homine qui in rebus agendis est exercitatus, et diuturno usu veluti tritus, ut et τρίμμα supra, Eust. 1327. Οὕτω καὶ τριβακὸς κοινότερον ὁ ἐντριβὴς πράγμασιν, 932. Ἀντιθήσει δὲ ὁ Κωμικὸς τῷ νηπίῳ τὸν τρίβωνα, ὅς ἐστιν ἐντριβὴς περὶ πράγματα· ὃν ἄλλοι φασὶ καὶ τριβακόν. [" Toup. Opusc. 1, 186. 461. Koen. ad Greg. Cor. 278(= 592.) ad Lucian. 1, 433. Brunck. Antig. 974. Jacobs. Anth. 8, 119. 9, 129. T. H. ad Plutum p. 239." Schæf. Mss. Artemid. 2, 3. Gl. Pannosus, Obsoletus, Exoletus, Veterator, Tritus.] ITEM Τριβακὸν dicitur Lacerna trita, s. Vestis trita, ut Suidas τριβακὰ exp. κατατετριμμένα ὀθόνια: addens hunc locum, pertinentem ad ὀνείρων λύσιν, opinor, καὶ τριβακὰ φορεῖν δοκεῖν, ἀγαθὸν, Pallium tritum et lacerum gestare. Verum existimo, ut cum superiore τριβακὸς subauditur ἀνὴρ, sic cum τριβακὸν sub. ἱμάτιον: ut Bud. e quodam Gramm. affert, Τρίβακον ἱμάτιον Ἀττικοὶ καλοῦσι τριβώνιον. [" Toup. in Schol. Theocr. p. 215." Schæf. Mss.] SED ET Τριβακὴ dicitur de Veste s. Pallio, aut etiam Linteo trito: si modo recte hæc tradit Cæl. Rhodig. 3, 19. Auctoris nomen tacens. Est et in abscessibus cutis nuncupata ῥακώδης, puris virulentia insigniter attenuata, et τριβακοῖς, i. e. Attritis linteis, admodum assimilis. Lacernosam cutem Latini appellant nonnulli, quia lacernæ instar rodatur. Ubi cum τριβακοῖς subaudiri potest ὀθονίοις, vel simile quid, nisi potius τριβακοῖς scr. sit. Τρῦχος quoque vocatur τὸ τετριμμένον ἱμάτιον s. ὀθόνιον, ut supra docui.

Sed nota, in illo loco quem Bud. affert e Gramm. illo, non oxytonως scribi τριβακὸν, SED Τρίβακον proparoxytonως, ut et ap. Hes. legimus Τρίβακον, quod simpliciter exp. ἱμάτιον. Nec non ap. Etym. et in Lex. meo vet. proparoxytonως itidem LEGITUR Τρίβακον, expositum τριβῇ. Moneturque ibi hoc τρίβακον esse παρώνυμον: dici enim prius Τρίβαξ, e cujus gen. fieri τρίβακος, eo sc. in nominativum mutato, veluti e φύλαξ fit φύλακος, φυλάκιον. Nota igitur ibi ET Τρίβαξ. [" Koen. l. c. ad Lucian. l. c. Brunck. l. c." Schæf. Mss.] Apud Theocriti autem Schol. perperam SCRIPTUM Τριβαλὸς pro τριβακὸς: sc. Schol. in Idyll. 7, (17.) ubi γέρων πέπλος exponens, ait τριβακὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν: sumtamque metaph. esse dicens ab ætatibus: Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος Ζωστῆρι πλακερῷ, i. e. περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος ζωστῆρι πλατεῖ. Ubi observa ETIAM Γέρων πέπλος pro Peplo vetustate trito.

Τρίβανον, τὸ, i. fere q. τριπτήριον. Quidam tradentes, in igniariis, quæ πυρεῖα vocantur, duo esse: unum, quod atterit, alterum, quod atteritur; hoc, ἐσχάραν, illud, τρίβανον dici: sic legunt ap. Theophr. pro τρύπανον, quod vulgatæ habent Edd., H. Pl. 5. cap. ult. Δεῖ δὲ τὴν ἐσχάραν ἐκ τούτων ποιεῖν, τὸ δὲ τρύπανον ἐκ δάφνης. Lectionemque illam confirmant his verbis Plinii, 16, 40. Calidæ et morus, laurus, hedera, et omnes e quibus igniaria fiunt. Exploratorum hoc usus in castris pastorumque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis, fungi vel foliorum, facillime conceptum. Sed nihil hedera præstantius quæ teratur, lauro quæ terat. Atque ita τρίβανον fuerit Id quod terit fomitem, quo teritur fomes: Luciano τὸ συντριβόμενον πυρεῖον, Synes. τὸ πρὸς ἄλλο πυρεῖον παρατριβόμενον, Etym. τὸ ξύλον ὃ προστρίβεται ἑτέρῳ ξύλῳ καὶ πῦρ γεννᾷ, ut supra videre est in Πυρεῖον. Cardanus vulgatam lectionem secutus esse videtur, cum in libris de Rerum Varietate sic scripsit, Igniaria fiunt e tabula attagenis, (hederæ hæc species est) et stylo lauri arboris terebræ in modum, dum concitato motu circumagitur, adjecto sulphure. Eod. fere modo Indi excitare ignem dicuntur, duobus lignis circa capita arctissime inter se commissis et constrictis, tertio vero tereti et styli forma per medium adacto: quod utraque manu terebræ modo versant et circumagunt: donec ignis eliciatur collisu et tritu, sive potius terebratione illa, aridamque materiam circumpositam corripiat. ‖ Hes. vero τρίβανον exp. λήκυθον, i. e. Ampullam oleariam: fortassis quoniam μετὰ τὴν τρῖψιν ex ea inungebantur; prius enim fricari et destringi solebant, deinde ἀλείφεσθαι. [* " Τριβανόω, Attero, et ex adjuncto, Absumo, Consumo, Symm. Ps. 6, 8. ἐτριβανώθην, Hieron. Consumtus sum. Recte; nam quæ inveterascunt, ea paulatim consumuntur." Schleusn. Lex. V. T.]

Τριβὰς, άδος, ἡ, Frictrix. Τριβάδες vocantur Feminæ perditæ libidinis ac nefariæ lasciviæ, quæ ἀλλήλαις sese τρίβουσαι mutuo, fricatuque illo s. attritu insanæ cupiditati satisfaciunt: Frictrices dictæ Tertulliano de Pallio: Plauto Subigatrices, in Persa, Ne me attrecta subigatrix. Cæl. Aurel. 4 Chronicon, cap. ult., quod inscribitur de Mollibus s. Subactis, quos Græci μαλθακοὺς vocant, Sicut feminæ τριβάδες appellatæ, quod utramque venerem exerceant, mulieribus magis quam viris misceri festinant, et easdem invidentia pæne virili sectantur. [" Mœris p. 151. et n., Timæi Lex. 123. et n., Jacobs. Anth. 7, 48. 50."

Schæf. Mss.] UNDE Τριβαδικὴ ἀσέλγεια dicitur Tribadum illa insana et nefaria libido: cujus inventrix fuisse creditur Philænis, et ob eandem male audiisse narratur lasciva Sappho. Lucian. in Dial. qui Ἔρωτες inscribitur, 214(=2, 429.) Τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἧκον ὄνομα, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν, τῆς τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. Ubi tamen vulgatæ Edd. perperam habent Τριβακῆς ἀσελγείας, quasi a NOM. Τριβακὴ ἀσέλγεια. Aliud enim signif. τριβακὸς, ut paulo ante docui.

[* Τριβεὺς, Tritor, Strabo 15. p. 1037. Gl. Pistillum. "Pappus Collect. Math. 8. p. 483. Cf. Mathem. Vett. 53:" Schn. Lex.]

[* "Τριβαία, Mortarium et Pila, Suid. v. Ἴγδη." Schleusn. Mss. Etym. M. p. 421. et Nott. p. 899.]

Τρίβος, ἡ, Semita a viatoribus trita: ut Στίβος dicitur itidem Semita viatorum vestigiis crebro calcata, atque ideo trita: quam et τετριμμένην ὁδὸν et ὁδὸν εὐστιβῆ dicunt, opponentes ei τὴν ἀτριβῆ et ἀστιβῆ. Xen. K. Π. 4, (5, 7.) Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι, διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινὶ, ἐπλανῶντο. Aristoph. τετριμμένην ἀτραπὸν vocat. Nicander vero τρίβον nominat Ipsam viæ τρίψιν, s. Iter et cursum, quo quis viam terit pedibus, Ἀ. 592. Αὐτόν τ' ἠνεκέεσσι τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς Καὶ πόσιος ξήραινε, καταρτρύσαιο δὲ γυῖα, Ipsumque longis curriculis jejunum arefac, et artus ei macera, s. coge ipsum περιπάτοις χρῆσθαι μακροῖς μήτε βρωτὸν μήτε ποτὸν προσφέροντα, τὸ σῶμα ξηραίνοντα, ἵνα κατισχνωθῇ. Ubi etiam obiter nota καταρτρύσαιο, a VERBO Καταρτρύω significante Emacero, Conficio: ut Schol. quoque ibi καταρτρύσαιο γυῖα exp. κατίσχνωσον αὐτοῦ τὰ μέλη, Attenua ipsius artus ut macriores fiant. Accipitur τρίβος etiam pro τριβὴ, i. e. Trita consuetudo, ut Hippocr. περὶ Ἄρθρων dicit τρίβον λαβεῖν pro Assuescere et Inveterascere: et fieri quasi τρίμμα. [" Toup. Opusc. 1, 395. Emendd. 1, 136. Jacobs. Exerc. 1, 206. Dionys. H. 4, 2289. Ilgen. ad Hymn. 380. ad Herod. 687. ad Eur. Or. 632. 1251. Apoll. Dysc. p. 37. Teuch., Brunck. Soph. 3, 501. Diod. S. 2, 198. Ὁ τρ., Plut. Mor. 1, 637. cf. Brunck. ad Eur. Or. p. 220. (Plut. Arato 22.) De genere, Porson. Or. 1248. Κεῖσθαι ἐν τρίβῳ τινὸς, Dionys. H. 2, 1120." Schæf. Mss. Hymn. in Merc. 447. Theocr. 25, 156. Orph. Arg. 58. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 190. Attritio, Aret. 4, 12. κρηπῖδος, pro τριβή. " Procop. Hist. Arc. 15. Ἐς πᾶσαν ἀκρασίας τρίβον, In omnem intemperantiam. Τρίβοι δυστυχεῖς, Iter infelix, Astrampsych. Onirocr. Φανεὶς λαγωὸς δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους." Schleusn. Mss.]

Τρίβων, ωνος, ὁ, i. q. τριβακὸς, ut Eust. quoque testatur supra in illo ipso vocab., i. e. Homo rerum usu veluti tritus, qualem Aristoph. τρίμμα etiam vocat et τρύμην: alioquin et hoc ipso verbali utens, idque cum gen. rei, N. (869.) νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι, Καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε, i. e. οὐδὲ τριβὴν ἔχει ἐν ταῖς ἐνθάδε κρεμάθραις, Adhuc insuetus hujus nostræ pensilis cratis, Non se exercuit et usu veluti trivit in hac nostra pensili crate. Sic Σφ. (1429.) Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς, Non se exercuerat et triverat in studio equestri, i. e. ἀτρὶψ ἦν τῆς ἱππικῆς. Diversa constr. ex Eur. (Rhes. 625.) affertur in VV. LL. τρίβων εἶ τὰ κομψὰ, pro Exercitatus es in versutiis. [" Cum gen. vero etiam construit Herod. 4, 74. Ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, Nisi quis eam usu admodum cognitam habuerit." Schw. Mss. " Ernest. Obss. in Aristoph. N. p. 33. Bergler. ad Alciphr. 202. Herod. 315. (4, 74.) Porson. ad Hec. 288." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 706. 717. Med. 691.] || Porro ut τριβακὸν dicitur Pallium tritum, et Lacerna, ita et τρίβων, Eur. ap. Athen. (413.) Λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα Φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν, Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Ubi etiam nota eum dicere τρίβωνας ἐκβάλλειν κρόκας, Amittere villosam lanuginem quæ est in panno nondum gestatione trito, s. floccos illos qui sunt in panno novo. Plut. de Non Fœner. Τρίβωνα καὶ πήραν ἀναλαβὼν, Pallium tritum et peram: quæ sc. gestare solebant Philosophi, qui etiam dicuntur ἐν τῷ τρίβωνι χειμάσαι μηδὲν

A ἐσθίοντες: quamobrem ab Aristoph. deridentur. Taxantur item οἱ ἐκ τρίβωνος φιλόσοφοι, Qui pallio tantum tenus philosophi sunt. Metaph. Plut. de Aud. Ὥσπερ ἐν τρίβωνι Λυσιακοῦ λόγου λεπτῷ καὶ ψιλῷ καθήμενος ἄπρακτος καὶ ἀκίνητος. Ajunt muliebribus quoque vestimentis annumerari τρίβωνας ap. Aristoph. [" Bergler. ad Alciphr. 176. ad Charit. 318. Musgr. El. 1127. ad Lucian. 1, 662." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 5, 38. Themist. Or. 10. p. 130. Synes. Epist. 147. 150. Perizon. ad Ælian. H. A. 5, 5. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 279. * " Ἀτρίβων, i. q. ἀτριβὴς, sed perrarum. Euripides Licymn. Fr. 1, 3. λέσχης ἀτρίβωνα. Quam vocem mire Lexicographi, etiam præstantissimus inter recentiores (Schn.), qui adeo citat locum Euripideum, interpretantur Pallio carens." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 415. " Wakef. Ion. 852." Schæf. Mss. * Τριβωνώδης s. * Τριβωνιώδης, Phot. v. Ληΐδιον: cf. Albert. ad Hes. v. Ληϊδιώδεις.] Τριβώνιον, τὸ, Palliolum tritum, Lacernula detrita. Apul. Scissili palliastro amictus,

B Lucian. (1, 332:) Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. Ubi etiam obiter NOTA, Ἐπιπτυχὴ dici, quod in Evangelio vocatur ἐπίβλημα, i. e. τὸ ἐπιρράπτόμενον. Et ap. Aristoph. Πλ. (714.) Carion dicit se vidisse διὰ τριβωνίου: quoniam sc. id ὀπὰς εἶχεν οὐκ ὀλίγας. Iidem ap. Theophyl. Ep. 7. Ἀθλιώτατον τριβώνιον ἀμπεχόμενος. Rursum Lucian. (2, 5.) Διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 42. Brunck. Aristoph. 2, 24." Schæf. Mss. Themist. 130. Τῶν χλαμύδων οὐκ ἀπεσκήνου πολὺ τὸ τρ. Glossæ: Velum, Palliastrum, Palliolatus, Ricinus, leg. Ricinium.] Item et aliud DIMIN. Τριβωνάριον, Athen. 10. Τριβωνάρια περιβαλλόμενοι μικρά. [* " Τριβωνικὸς, Gal. de Empir. Hypotyp. 8." Gataker. Mss.] Τριβωνικῶς, In modum pallii detriti, s. lacernæ, Aristoph. Σφ. (1132.) τὸν τρίβων' ἄφες, Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλαβοῦ τριβωνικῶς, i. e. ὥσπερ τριβώνιον, Dimisso pallio, hanc indue lacernam pallii more, s. Palliolatim, Plaut. Pseud. Palliolatim ami-

C ctus sic incessi ludibundus. Et VERB. Τριβωνεύομαι, quod videtur Suid. accipere pro τρίβων εἰμὶ πραγμάτων: qui partic. τριβωνευόμενοι exponi posse ait vel τριβὰς ἐμποιοῦντες, vel τεχνάζοντες. [* Τρίβωνος, i. q. τρίβων, Peritus, unde compar. τριβωνότερα, Etym. M.] At e τρίβων, Tritum pallium, COMP. Τριβωνοφόρος, Qui pallium tritum gestat, Palliatus, Palliastro trito amictus, Palliolatus, Suet. Vel etiam, Detritam vestem gerens, Etym. Τριβωνοφορέω, Pallium tritum gesto, τρίβωνα φορῶ, Plut. (6, 192.) Ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τριβωνοφορῶν καὶ ψυχρολουτῶν. At Palliari pro Pallio tegi accepit Apul. Nec palliari tam aperta res potest. Τριβωνοφορία, ἡ, Triti pallii gestatio, Gestare pallium attritum, Plut. (6, 191.) loquens de adulatore, qui chamæleontem agere novit, Ἂν δὲ θηρεύῃ φιλόλογον καὶ φιλομαθῆ νέον, αὖθις ἐν βιβλίοις ἐστὶ, καὶ πώγων ποδήρης καθεῖται, καὶ τριβωνοφορία τὸ σχῆμα. Solebant enim Philosophi barbam ad pedes usque promittere et pallium gestare.

D " Τριβίκια, Ricini, κρότωνες, VV. LL. e Schol. " Od. Π." [P. 300.]

" Θρὶψ, πὸς, ὁ, Vermis: et quidem peculiariter " Is qui ligna terebrat et corrodit: ut ἡ τερηδὼν, " ligna in mari, ὁ ἴξ, vites, ὁ ἴψ, cornua, ὁ κὶς, fru" menta, ὁ σὴς, vestimenta. Theophr. H. Pl. 5, 5. " Ἐσθίεσθαι δὲ τὰ μὲν ἐν τῇ θαλάττῃ σηπόμενα ὑπὸ τε" ρηδόνος, τὰ δ' ἐν τῇ γῇ, ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν· οὐ " γὰρ γίνεται τερηδὼν ἀλλ' ἢ ἐν τῇ θαλάττῃ. Quibus " subjungit, ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, " κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην, καὶ ὀδόντας· οἱ δὲ θρίπες, " ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν περαίνεται κατὰ μικρὸν τὰ " ξύλα: Plin. 6, 41. Infestantium quatuor genera. " Teredines, capite ad portionem gravissimo, ro" dunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur, " nec aliam putant teredinem proprie dici. Terre" stres, Tineas vocant: culicibus vero similes, Thri" pas. Idem Cossos quoque in ligno nasci tradit 11, " 33." [" Phryn. Ecl. 178. Jacobs. Anth. 10, 79. Plut. Mor. 1, 187. Ammon. 74. Valck. Anim. 101.

104." Schæf. Mss. Menander Stobæi Serm. 38. A Themist. Or. 261. Θριψὶν ὀλίγαις καθάπερ ἰχθῦς δελεασθέντας: sic nempe leg. pro θριξίν.] " Ὄριπες, αἱ, " Teredines montanæ, quas e nive generari scribit " Strabo, VV. LL. Forsan scr. Θρίπες." " Ἄθριψ, " ῖπος, Vermiculus, ut cossus, ut teredo, VV. LL.; " sed perperam pro θρίψ." " Θριπόβρωτος ET Θρι- " πήδεστος, Corrosus et exesus ab istis vermibus. " Utrumque ap. Hes. exponiturque ὑπὸ θριπῶν βε- " βρωμένος: quos θρίπας et ipse dicit esse τοὺς ἐν " τοῖς ξύλοις σῆτας. Utroque Theophr. quoque uti- " tur, sed posteriore frequentius: velut H. Pl. 9, (14, " 3.) Τῶν δὲ ῥιζῶν ὅσαι μὲν γλυκύτητά τινα ἔχουσι, " συμβαίνει θριπηδέστους γίγνεσθαι χρονιζομένας, A " vermibus exedi: quo modo et Plut. de Discern. " Amico et Adul. (p. 49.) Τοὺς θρίπας dicit ἐμφύε- " σθαι μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Sic " Synes. Ep. 133. Τεκμαίρομαι δὲ τὴν ἐπιστολὴν εἶ- " ναι παμπάλαιον τῷ θριπηδέστατον γεγονέναι: 105. " Ὁρῶν καὶ τὰ τόξα θριπηδέστατα. Et Lucian. Lexiph. " Φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι θριπηδεστάτοις: Sole- " bant enim olim, Lacones in primis, σφραγῖσι χρῆ- " σθαι ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις, teste Hesychio, " qui e Philosteph. tradit Herculis id fuisse inven- " tum. Notandum vero Synes. dicere θριπηδέστατον " et θριπηδέστατα pro θριπήδεστον et θριπήδεστα: " itemque Lucian. θριπηδεστάτοις pro θριπηδέστοις: " si enim superlativus esset gradus, Synes. in priore " loco dicere debuisset θριπηδεστάτην, s. potius θρι- " πηδεστοτάτην." [" Θριπόβρωτος, Valck. Anim. ad Ammon. 105. ad Lucian. 2, 336. Θριπήδεστος, ibid. Jacobs. Anth. 9, 451. 10, 79. Ammon. 74. Valck. Anim. 104. Θριπηδέστατος, ibid." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 427. σφραγίδια, Theophr. H. Pl. 3, 8, 6. Ælian. H. A. 16, 14. Θριπόβρωτος, Lycophr. 508. Eust. 138, 4.] " Θιπόβροτος, Hes. κακός. Et θιπόβρω- " τος, Eid. ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος:" [vide nott. ad Hes.] " Ἀθριπήδεστος, A vermiculis non arrosus s. " exesus, Qui a vermibus non arroditur s. exeditur, " ὁ οὐ θριπήδεστος, ὁ οὐ θριπόβρωτος, ὁ ὑπὸ θριπῶν οὐκ " ἐδηδεσμένος. Theophr. H. Pl. 5., non procul ab C " initio, utitur superlativo ἀθριπηδέστατος, habente " syncopen pro ἀθριπηδεστότατος: alioquin enim " esset a positivo ἀθριπηδής: Ὡραῖον δὲ τμηθὲν, in- " quit, τὸ δρύϊνον, ἀσαπές τε καὶ ἀθριπηδέστατον γίνε- " ται, καὶ σκληρὸν καὶ πυκνὸν ὥσπερ κέρας: pro quo " ἀθριπηδέστατον paulo ante ἄβρωτον dicit. Similiter " ap. Synes. legimus θριπηδέστατα, ut videbis supra " in Ἀθηρία," [et Θριπήδεστος.] " Apud Themist. " vero in Post. perperam scriptum esse ἀτριπήδεστον, " annotatur in VV. LL." [* Θριποκόπος, unde * Θρι- ποκοπέω, ut θριποκοπηθέντα, Theophr. H. Pl. 5, 4, 5. ξύλα, ubi rectius Edd. et Codd. πιτροκοπηθέντα.] " Affertur vero ET Θριπώδης e Theophr. H. Pl. " 3, 3. pro Putrescens, Vermibus obnoxius: ubi de " platyphyllo, quercus genere, dicit, Φαῦλον δὲ καὶ " εἰς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν, καὶ θριπωδέστατον μετὰ " τὴν ἀλίφλοιον. Sed hic quoque non immerito " suspicetur aliquis scr. esse θριπηδέστατον. Præterea " a θρὶψ est COMP. Θριποφάγος, Vermibus lignorum " vescens, Cui victus est e cossis, Aristot. H. A. 9. D " ‖ Rursum Θρὶψ, Hes. γλίσχρος, φειδωλὸς, Tenax, " Parcus."

Verba e τρίβω et præp. composita.

[* Ἀμφιτρίβω, vide Ἀμφιτρίτη.] " Ἀμφιτρίβαν, Hes. " affert pro περιττῶς τετριμμένον, Admodum attritum. " Ad verbum, Circumcirca attritum s. detritum." [Archilochus Grammatici ap. Hermann. Gr. Gr. 435. ἄνδρας εἰς ἀμφιτρίβας. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ἀνατρίβω, Contero, Xen. (K. Π. 2, 2, 1.) Τοῦτό πως ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τε καὶ ὀργίζεσθαι, τῇ τύχῃ δυσφορούμενος, ἀνέτριψε, Præ impatientia contrivit. Exp. etiam Affrico, Refrico, Confrico, Infrico, nec non Misceo. [Aristoph. Ἀ. 1149. Aristot. Probl. 5, 6. * Ἀνάτριμμα, Alex. Trall. 1. p. 35.] Ἀνάτριψις, ἡ, Attritus, Frictio, [Hippocr. de Rat. Vict. p. 20. 746. Gal. Ὑγιεινῶν 2. p. 233. Bas.] Ἀνάτριπτος, ὁ, ἡ, Attritus: ἱμάτια, Attritæ vestes. [Diosc. 3, 40. * Προανατρίβω, Diosc. 2, 140. Alex. Trall. 1. p. 23. * Προσανατρίβω, Plato Theæt. 169=374. Heind.,

Plut. 9, 12. Theophr. Char. 10. Ælian. H. A. 6, 1.] Συνανατρίβω, Simul contero, Contritum permisceo. Pass. autem συνανατρίβομαι exp. Versor cum, Confilctor cum; sed sine exemplo. [" Diog. L. 378." Wakef. Mss. Diogenis Epist. nova 6. p. 244. Συνανατρίβεσθαι αὐτῷ νομίμως. Epict. Enchir. 45. 2.]

Ἀποτρίβω, Detero, aut etiam Attero, Contero. Frequenter accipitur pro Frictu detergo s. Tritu abstergo: ut aliquis labem aut maculam vestis ἀποτρίβειν dicitur, pro Fricando abstergere, Atterendo detergere. Qua in signif. accipiuntur passiva quoque vox et media, sed metaphorice plerumque, ut et Lat. Abstergere, Detergere, et interdum Diluere, quod magis respondet Gr. verbo ἐκνίψασθαι. Diod. S., Λόγοις φιλανθρώποις ἐπειρᾶτο τὰς καθ' αὐτοῦ διαβολὰς ἀποτρίβεσθαι, Detergere et diluere calumnias quibus traductus fuerat, Æschin. (25.) Ταῖς γὰρ ἀλλοτρίαις αἰτίαις ἀποτριψάμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα, ἐκπέφευγεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου: Sic Dem. (12.) Ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι, τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα. Aliquando commodius redditur Summoveo, Amolior, Arceo, A me repello, Extrudo, Rejicio, Repudio. Cic. Epist. ἀπότριψαι quartanam istam diligentia quæ in te summa est. Diod. S. Ἐπεθύμει γὰρ, τὰς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ταραχὰς ἀποτριψάμενος, ἀπερίσπαστον ἔχειν τὸν πρὸς τοὺς Πέρσας πόλεμον, Abolitis summotisque turbis e Græcia. Itidem Polyb. (5, 29, 4.) Διειλη- B φὼς ἀποτρίβεσθαι τὰς διαλύσεις, Statuens rejiciendam esse componendarum discordiarum pacificationisque mentionem. Similiter Plut. (Theseo 26.) dixit ἀποτρίψασθαι τὴν πεῖραν, Verba interpellantis de stupro rejicere: Bruto (17.) Ἀποτριβόμενος τὰς δεήσεις τὸ πρῶτον, Rejiciens, Amoliens, Repudians: Polit. Præc. (9, 224.) Τὰς δὲ φαύλας καὶ ἀτόπους ἀξιώσεις τῶν φίλων ἀποτρίβεσθαι, μὴ πικρῶς, ἀλλὰ πρᾴως διδάσκοντα. Similiter usurpavit et in l. περὶ Δυσωπίας, et in Pompeio (44.) pro Repudiare, ut testatur Bud. Rursum Polyb. 5, (42, 8.) Τὸν ὑπὸ τῆς τύχης διδόμενον ἀποτρίβεσθαι στέφανον, Rejicere et recusare coronam et regiam dignitatem a fortuna oblatam. Et Athen. (626.) tradit vitio verti ap. Arcadas τὸ ᾄδειν ἀποτρίβεσθαι, Recusare canere. Exp. etiam Impedire et alterius conatus atterere, ἐμποδίζειν, ἀπείργειν, in h. l. ap. Suid. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔμενε τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος. Suidas vero nullam ei expositionem addit. [" Valck. Adoniaz. p. 259. 260. Phœn. p. 604. ad Od. P. 231. Ἀποτρίβομαι, ad Phalar. 311. Kuster. V. M. 71. ad Diod. S. 2, 6. 163. 167. 192. 292. 296. 533. 581. 615. 625. Jacobs. Anth. 11, 47. Dionys. H. 1, 525. Cic. ad Att. 1. p. 680. Græv. Med., A me removeo, Bergler. ad Alciphr. 215. I. q. δέφω, Athen. p. 158. extr. Casaub." Schæf. Mss. Theocr. 24, 131. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. I. q. ἀποκναίω, Athen. 262. τοὺς δαιτυμόνας.] Ἀπότριμμα, τὸ, Id quod deterendo decidit, Ramentum deterendo detractum, Id quod deteritur fricando, quasi Detrimentum dicas, [Gl. Recrementum, Detrimentum, Intertrimentum, " Wyttenb. ad Plut. 1, 389." Schæf. Mss. Athen. 295. * " Ἀπότριμμος, Attritus, Pseudo-Chrys. Serm. 90. T. 7. p. 521. Δὸς ἀπότριμμον ἱμάτιον, καὶ λαβὲ βασιλείαν οὐρανῶν." Seager. Mss. * Ἀπότριψις, Gl. Tritura, Suid. 1, 299. Phav. 112. " De excrementis, Clem. Alex. 249." Kall. Mss.] Ἀποτριβὴ, ἡ, Detritus, Attritus, e Plut. Camillo (26.) Ἀποτριβαὶ καὶ περιολισθήσεις τῶν γεωδῶν, Attritus et dilapsus terræ. Et e Dem. (1215.) Ἀποτριβὴ σκευῶν. [Detrimentum, Dio Cass. 37, 31. vertens Latinam formulam Ne quid detrimenti resp. capiat. * Ἀπότριπτος, quod fortasse leg. pro ἀπότριμμος supra: unde] " Ἀναπότριπτος, " Qui deteri et detergi nequit, Indelebilis: ut Hes. " quoque ἀναπότριπτον exp. ἀνεξάλειπτον." [* Δυσαπότριπτος, Cyrill. Alex. in Esai. 65. p. 893. μολυσμόν. " Gal. de Nat. Fac. 1." Boiss. Mss. * Προσαποτρίβω, Ælian. N. A. 9, 63.]

Διατρίβω, Attero, Absumo, Consumo, Od. B. 265. τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ, Atterunt et absumunt. Item aliquis dicitur διατρίβειν τὸν βίον aliqua in re aut alicubi, i. e. Ætatem et vitæ tempus terere,

Plato Epist. Μεθ' ἡμῶν συχνὸν διατέτριφε τοῦ βίου, Nobiscum magnam vitæ suæ partem contrivit. Itidem Herodian. 3, (13, 2.) Ὁ δὲ Σεβῆρος τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς προαστείοις, Plurimum in suburbanis agitabat, Bonam vitæ suæ partem terebat in suburbanis. Item et χρόνον διατρίβειν dicitur pro Tempus terere et consumere, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 15.) Ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διατρίβων, Multum temporis terens. Sic Isocr. ad Phil. Χρόνον μέν τινα περὶ τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν διέτριβεν, Plato de Rep. 2. Μέρος τοῦ χρόνου ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν, Temporis partem in structura domus consumere. Itidemque Herodian. 5, (5, 1.) Οὐ πολλὸν χρόνον διατρίψας εἶχε περὶ τὴν ἔξοδον, Haud diu moratus. Quibus adde Xen. Ἑλλ. 6, (5, 39.) Ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον διέτριβε τινὰς ἡμέρας, Aliquot dies ibi commorabatur. Et hoc Isocr. Ἤδη ἓξ ἔτη διέτριψε, Jam sex annos consumsit. Et hoc Thuc. 1, (125.) Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη, Non consumtus est annus. Sed plerumque omittunt accus. βίον s. χρόνον, ac neutraliter hoc verbum usurpant, pro Commoror, Immoror, Agito, Dego, et Tempus tero in, impendo, Exerceo me in. Quam signif. habet interdum cum ἐν constructum, interdum cum ἐπὶ, interdum cum περὶ, interdum cum partic. Plato Apol. (22.) Διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ. Quomodo et Isocr. Panath. Et Herodian. 5, (3, 6.) Διέτριβεν ἐν τοῖς ἑαυτῆς, Domi agitabat. Et aliquanto post, Τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα: 3, (9, 16.) Ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια τοῦ Παρθυαίου, καὶ αὐτὸς διέτριβεν εἰρήνην ἄγων, Ubi in pace agitabat: 7, (2, 10.) Περὶ τὰ ἕλη διέτριβον, ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, In paludibus agitabant. Item et pro Commoror, Immoror, Tempus tero in, ut dictum est: 3, (10, 3.) Ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, δικάζων τε συνεχῶς καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, Romæ haud paucos annos moratus est. Et Dem. Olynth. 1. Ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατρίβω, Ne in singulis recensendis tempus teram, singulis commemorandis immorer. Sic Isocr. Nic. (9.) Τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; Panath. Περὶ ὧν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγοντα διατρίβειν, et, Τὰ γὰρ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Quibus adde hoc Ejusd. in Hel. Enc. Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν. Item Tempus tero et colloco in, impendo, Operam do, Exerceo me in, ut supra dicere cœpi. In qua signif. interdum construitur cum ἐν, interdum cum ἐπὶ, interdum cum πρὸς, interdum cum περί. Cum ἐν, ut dixit Aristoph. (N. 1002.) ἐν γυμνασίοις διατρίψειε, et Plato Apol. (17.) Ἐν τῇ ζητήσει διατρίβειν, In inquisitione versari, Isocr. (Areop. 19.) Ἐν ταῖς ἀκολασίαις ταύταις διατρίβειν, Dem. (66.) Ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, καὶ περὶ ἃ σπουδάζετε. Ubi nota synonymως poni διατρίβειν ἔν τινι, et σπουδάζειν περί τι. Cum ἐπὶ, Plut. Solone, (23.) Διατρίβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις, Rei pecuariæ operam dantes. Sic Dem. (22.) Διατρίβειν ἐπὶ τοῖς ἔργοις, Rebus vacare. At Isocr. Διατρίβειν ἐπὶ μικροῖς, In parvis immorari. Cum πρὸς habente dativum, Epicrates ap. Athen. 2. Πρὸς τίσι νῦν διατρίβουσι; ποία φροντὶς; Plut. Numa, Διατρίβει πρὸς θυσίαις, Circa sacrificia versatur. Cum περὶ habente suum accus., Isocr. Archid. Τοὺς περὶ ταῦτα διατρίβοντας, Qui tempus his impendunt, Æschin. c. Ctes. Περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότος. Quomodo et Plut. de Educ. Lib. Διατρίβοντας περὶ φιλοσοφίαν, Versantes in philosophia. Rursum Isocr. (ad Demon. 2.) Περὶ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διατρίβουσι. Idem, Διατρίβειν περὶ τοὺς λόγους. Et Philo de Mundo, Τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων, Eorum qui in studio artium mathematicarum operam ponunt. Qua in signif. et constr. passim reperitur: estque διατρίβειν περί τι i. q. σπουδάζειν περί τι, s. σχολάζειν περί τι: quod et διατριβὴν περί τι ποιεῖσθαι dicitur. Sæpe sine ulla adjectione ponitur pro Tempus tero, χρόνον διατρίβω, Nimium moror, procrastino. Quo modo usurpavit Xen. K. Π. 3, (3, 25.) Ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων, καὶ οὐκ ἄγων ὡς τάχιστα ἐπὶ τοὺς πολεμίους, Aristoph. Σφ. (849.) Οἴμοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. Itidemque Lucian. (1, 566.) Μὴ

A διάτριβε, ἄλλον κάλει, Synes. Ep. 67. Ἀνατιθεμένου δὲ καὶ διατρίβοντος, Differente et cunctante. Quin et Hom. ita usus est ante hos, Il. T. (150.) οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας Οὐδὲ διατρίβειν. Ubi διατρίβειν est χρονοτριβεῖν, τριψημερεῖν, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι, ὑπερβιβάζειν, παρατείνειν. Interdum commodius ἀργεῖν redditur, ut tum Eust. exp., tum Schol. Thuc. 7, (43.) p. 247. Οὐκέτι ἐδόκει διατρίβειν, Non amplius videbatur tempus terendum esse, Cunctandum et morandum esse. Quin et PASS. Διατρίβομαι accipitur pro Tero tempus. Affertur enim ex Apoll. Rh. 2, (883.) μήτι διατριβώμεθα πείρης, pro Ne tempus teramus in faciendo periculo: subaudita ibi particula ἕνεκα. Alioquin passiva signif. ipse χρόνος dicitur διατρίβεσθαι pro Teri et consumi: res autem pro Teri itidem, s. Atteri. Quin etiam ναῦς διατριβῆναι exp. διαφθαρῆναι, ap. Thuc. 8. ‖ Ceterum ut redeam ad διατρίβειν habens activam signif., construitur illud non solum cum accus. βίον et χρόνον, sed etiam cum aliis, et signif. παρατείνω, ἀνα-
B βάλλομαι, Procrastino et differo, Extraho in longum, sc. tempus terendo. Plut. Fabio, Ἡ διατρίβουσα τὰς πράξεις, Quæ tempus terens rebus gerendis idoneum, Quæ procrastinans res gerendas, Remorans res gerendas, Moram trahens in rebus gerendis, afferens rebus gerendis. Quo modo et Od. Υ. 341. Οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, Non remoror nec impedio nuptias matris, οὐ καταργῶ οὐδὲ παρατείνω τὸν μητρικὸν γάμον, Eust. Et Od. B. 204. ὄφρα κεν ἥ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς *Ον γάμον, Achivos suis nuptiis suspensos teneat, suspensos teneat, procrastinando et differendo suas nuptias. Ubi rursum Eust. exp. ἀναβάλλεσθαι et ὑπερβάλλεσθαι: quemadmodum et Il. Δ. 42. Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι, exp. παρατείνειν, ὑπερβιβάζειν. Exp. etiam Frustror, nullo tamen allato exemplo. [" Ad Charit. 538. Brunck. Aristoph. 1, 171. ad Lucian. 1, 867. ad Dionys. H. 5, 67. Heyn. Hom. 4, 561. 7, 422. Aristoph. Fr. 267. Boiss. Philostr. 321. Pierson. Veris. 157. Voss
C Myth. Br. 1, 104. ad Hom. V. p. 52. Valck. Anim. ad Ammon. 172. ad Xen. Eph. 283. Wakef. S. Cr. 1, 156. Ilgen. ad Hymn. 441. ad Diod. S. 1, 33. ad Herod. 558. Tracto rem aliquam, Heind. ad Plat. Charm. 78. Moror, Cunctor, ad Theæt. 284.: πρός τινι: Boiss. Philostr. 310. 660.: πρός τι, Julian. Orat. 1. init. ad Lucian. 1, 664. Διατετριφὼς, ad Timæi Lex. 254." Schæf. Mss. Διατρίβειν τὸν χρόνον, Act. Apost. 14, 3. 28.: περὶ τὴν θήραν, Xen. K. Π. 1, 2, 11.: πρὸς τὰ δένδρα, Aristot. H. A. 6, 17.: ἐπ' οὐδενὶ τὴν ψυχὴν, Demosth. 785.: χρήματα, Theognis 921.: Κάκιστα διατριβῆναι, Herod. 7, 120. Hesychio ἀπολέσθαι.] Διάτριμμα, τὸ, Intertrigo: μηρῶν, Femorum intertrigines. [Gl. Retrimentum. * Διατριπτικὸς, Aristoph. Λ. 943. μύρον. " Wakef. S. Cr. 1, 157." Schæf. Mss.] Διατριβὴ, ἡ, quod ipsam τοῦ διατρίβειν actionem signif.: veluti cum dicitur διατριβὴ τοῦ χρόνου pro διατρίβειν τὸν χρόνον, Terere s. Consumere tempus, vel etiam Mora, Extractio temporis in longum, et procrastinatio,
D Thuc. 3, (38.) p. 94. Τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν, καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων, Quique in causa sunt cur tempus teratur et mora interjiciatur, Herodian. 3, (14, 9.) Διατριβὰς χρόνου ποιῶν, Moras de industria nectens. Aliquando omittitur ille gen. χρόνου, et tamen signif. Temporis in longum extractionem, i. e. Procrastinationem et moram. Thuc. 8, (9.) p. 267. Διατριβῆς ἐγγινομένης: quemadmodum et Herodian. 6, (7, 24.) dicit, Διατριβῆς ματαίας ἐγγινομένης, Cum viderent se frustra tempus terere. Idemque rursum 3, (14, 20.) Ἅπερ πάντα Ῥωμαίοις ὄντα ἐναντία, πλείονα παρέσχε τῷ πολέμῳ τὴν διατριβὴν, Quæ omnia Romanis adversa moram bello afferebant. Cui loco adde hunc Æschin. (78.) Εἰ μὲν γὰρ ἠρνεῖτο μὴ δειλὸς εἶναι, ἢ ὑμεῖς μὴ συνῄδειτε αὐτῷ διατριβὴν ὁ λόγος ἄν μοι παρέσχεν, i. e. διέτριβον ἂν λέγων πλείω περὶ τούτων, Diutius in his commemorandis immorarer. Et Plut. Pericle dicit, Πολυτέχνους ὑποθέσεις ἔργων διατριβὴν ἐχόντων, Quæ multi temporis sunt et multa opera

indigent, In quibus diu immorari et magnam adhibere diligentiam oportet. Ex Ejusd. Lycurgo, Διατριβὴν σχῇ πολλὴν, affertur pro Retardetur. Nisi malis, Moram afferat, Retardet: ut Lucian. (1, 303.) Τοῦτο πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, Multum temporis ea in re terere necesse est. Et contra idem Lucian. in Herm. Πάνυ ῥᾴδιον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον, Admodum facile, et in quo diu immorari opus non est. Item διατριβὴν ποιεῖσθαι τῆς μελλήσεως, e Plat. de LL. Isocr. vero sine illo gen. μελλήσεως dixit in Panath. Τούτων δὲ γνωσθέντων, οὐδεμίαν διατριβὴν ἐποιησάμην, Nihil sum cunctatus, nec moratus: Paneg. Διὸ δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν. Interdum vero διατριβὴν ποιεῖσθαί τινι dicitur pro διατρίβειν τι, i. e. Moram afferre, Producere in longum, Athen. (426.) ex Alexide, ὅμως δὲ ταύτην ἐκπιὼν Λέγε τι, καὶ διατριβήν γε τῷ πότῳ Ποιῶμεν. Cui subjunge hunc locum Alexidis, (642.) Ὁ πρῶτος εὑρὼν, κομψὸς ἦν, τραγήματα. Τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως, Nam invenit quomodo in conviviis tempus teri queat. Item aliquis alicui dicitur διατριβὴν παρέχειν, i. e. Subministrare ei quo tempus terat; aut etiam tempus fallat. (Tunc autem idem sonabit et eadem forma dictum erit, qua Gallice Donner du passetems. Vide col. proxime sequentem.) Nisi malis, In quo se exerceat. Plut. Pericle, Ἐξωστρακίσθη, καὶ παρέσχε τοῖς Κωμικοῖς διατριβὴν, Comicis præbuit quo tempus tererent, i. e. materiam sui perstringendi et in theatro traducendi ad populum. Sic Idem in Alcib. Τοῖς τε κωμικοῖς ὁμοῦ τι πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν. In theatris, dum dicteriis impetitur, Comicis materiam, in qua tempus tererent, præbebat. Idem rursus in Pericle, Πράγματα καὶ διατριβὰς ἀσχολουμένῳ παρέχει, Occupato negotia et avocamenta injicit, Negotia in quibus conficiendis tempus terat et se exerceat. Vides igitur non solum tribui homini otioso, sed etiam negotioso. Porro ut aliquis dicitur alicubi διατρίβειν pro Tempus terere, Commorari, Vitam agere, Conversari, ita et διατριβὴ dicitur Ejusmodi commoratio et conversatio, vel etiam vita quæ agitatur alicubi. Synes. Ep. 20. Τὸ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβὴν, Ut non gravis illi sit apud vos commoratio, Ut ne gravetur apud vos commorari, Herodian. 1, (7, 1.) Ὡς ἀπαλλαγείη τῆς ἐν τῇ πολεμίᾳ διατριβῆς. Quo modo 4, (15, 21.) Τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς. Et rursum (7, 1.) Πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, Vitam urbanam perosus. Sic et Plut. Numa, Αἱ ἐν ἄστει διατριβαί. Quibus adde Lucian. Gallo, Ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβὴ, Jucundissima quædam erat vita, jucundissimum erat vitæ tempus in his terere. Et hoc anonymum, Οἷαι ἥδισται διατριβαὶ, In quibus rebus vitam agere jucundissimum est, Quod vitæ genus suavissimum est, In quibus rebus tempus jucundissime teritur. Rursum cum ἐν, Æschin. (84.) Τὰς ἐν τοῖς γυμνασίοις μετὰ τῶν νεωτέρων μου διατριβὰς καταμέμφεται. Ubi etiam nota μετά: dicitur enim non solum διατρίβειν in loco aliquo, sed etiam διατρίβειν μετά τινος. Item studium et opera quæ alicui rei impenditur, διατριβὴ vocatur, Studium et opera quam alicui rei navantes tempus terimus. (Cum autem dico Tempus terimus, non intellige otiosorum more, sed more eorum qui se exercent.) Et tunc similem habet signif. nomini σπουδή: itidemque cum περὶ solet construi ut illud. Plut. Lycurgo, Διατριβαὶ περὶ θήρας καὶ γυμνάσια, Studia quæ in venationes et gymnasia conferuntur. Sic Plato de LL. Ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβὴ, et ἡ περὶ μοῦσαν διατριβὴ, Studium quod impenditur cognitioni numerorum et rationi modulandorum carminum. Rursum Plut. Symp. Πλείστας περὶ λόγους ὑπὸ σχολῆς διατριβὰς ἔχουσι, Plurimum se exercent in disputando, Bonam temporis partem disputando terunt. Et Isocr. Διατριβὴν περὶ ταῦτα ποιήσασθαι, i. e. περὶ ταῦτα διατρίβειν. Item cum ἐν, sicut dicitur διατρίβειν ἔν τινι ἐπιτηδεύματι: ut in hoc Anonymo, Διατριβὴν ἐν γράμμασι, σχολὴν ποιούμενος, Otii loco habens studium quod in literas conferret, i. e. Tunc demum otiari se existimans, cum in literarum studio tempus

A tereret. Item sine illis præpp. Aristot. dixit, Προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, Viam sternere ad majoris ætatis studia et instituta. Et rursum, Εἰς διατριβὰς βελτίους ἀπάγεται, Ad meliora studia avocatur. Alii, Melioribus moribus instituitur. Adde Plut. Themist. Ἐν ταῖς ἐλευθερίαις καὶ ἀστείαις λεγομέναις διατριβαῖς, In iis studiis et exercitationibus quæ liberales et urbanæ dicuntur. Et hoc Ejusd. in Alcib. Ὅθεν ἐξέπεσε κομιδῇ τῶν ἐλευθέρων διατριβῶν. Porro et Quævis studia, exercitia, occupationesque, sive seriæ eæ sint, sive ludicræ et ad id solum institutæ ut tempus in iis teramus, διατριβαὶ dicuntur. Seriæ et σπουδαῖαι, Plut. 2 de Fort. Alex. Ἐνίστατο δὲ ἡ τύχη καὶ ἀπέστρεφε καὶ ἀνθεῖλκεν ὀπίσω, καὶ μυρίας περιέβαλλεν ἀσχολίας καὶ διατριβὰς ἐπιλαμβανομένη, Multa negotia et multas occupationes. (Nisi malis accipere pro Remoris, ut διατρίβειν signif. Remorari, Impedire mora allata.) Ludicra et fallendi temporis causa instituta exercitia et studia, veluti eum Synes. Ep. 114. dicit, Τί δὲ καὶ καλὸν ἐπὶ τὴν
B ψάμμον τὴν αἰγιαλῖτιν ἀναπεσεῖν; ἣν μόνην ἔχετε διατριβήν: Quo solo exercitio tempus teritis, Quam solam habetis delectationem. Itemque dicitur διατριβὴν ποιεῖσθαί τι aliquis, cum illud facit ut tempus terat, s. se occupat ut tempus fallat: qua forma Gallice dicas En faire son passetems: quomodo accipi potest ap. Lucian. (2, 67.) Τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, καὶ κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Quo referri potest, quod supra e Plut. attuli, Τοῖς Κωμικοῖς διατριβὴν παρέσχε, Comicis subministravit in quo se oblectarent et tempus tererent. Et quemadmodum aliquis alicui dicitur διατριβὴν παρέχειν, ita eidem διατριβὴν γίνεσθαι dicimus, velut ap. Synes. Ep. 109. Ἵνα μὴ διατριβὴ τοῖς ἀπαντῶσι γενοίμεθα, Ne præberemus occurrentibus materiam in nobis deridendis tempus terendi, Ne occurrentibus essemus delectatio et ludibrium: Adde his, διατριβῆς ἕνεκα, Terendi temporis gratia, Ut tempus fallas. Plut. περὶ Ἀδο-
C λεσχίας, Διατριβῆς δὲ καὶ παιδιᾶς ἕνεκα συνθέντες τινὰς ἐρωτήσεις, προβάλλουσι τοῖς τοιούτοις. Itidem ap. Athen. 4. init. quidam dicit, Ἐπεὶ δὲ ἡ τοῦ Ἱππολύτου σπανίως εὑρίσκεται, ἐπιδραμοῦμαί σοι τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα διατριβῆς ἕνεκα νῦν καὶ ψυχαγωγίας. Item Philosophorum congressus et disputationes dicuntur διατριβαὶ simpliciter pro διατριβαὶ περὶ λόγους, ut Plut. loqui, supra annotavi. Plato Charm. Διὰ χρόνου ἀφιγμένος ἀσμένως ᾖα ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς, Libenter me ad consuetos amicorum conventus s. congressus contuli. Idem in Apol. Socr. (27.) Οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους. Athen. (508.) de Dialogis Plat. Ἀλλοτρίους δὲ τοὺς πλείους ὄντας ἐκ τῶν Ἀριστίππου διατριβῶν, Gell. 20, 11. Sunt etiam qui Pandectas inscripserunt libros suos; sunt autem qui Διατριβάς. Vide et Παραδιατριβαὶ paulo infra. Cujusmodi διατριβαὶ vocantur ET Σχολαὶ, tum a Græcis tum a Latinis eos imitatis: veluti cum Cic. Tusc. 1. dicit, Itaque dierum quinque scholas, ut Græci appellant, in toti-
D dem libros contuli. Porro sicut σχολὴ dicitur Ipse etiam locus ἐν ᾧ σχολάζουσιν, ita et διατριβὴ Locus in quo διατρίβουσι περί τι: quemadmodum et Suidas annotat διατριβὴν vocari non solum τὸ ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, item τὴν διάλεξιν φιλόσοφον, sed etiam τὸν τόπον ἐν ᾧ τινὲς μανθάνουσι: quod testatur et Gell.: Bud. ex Isocr. Φημὶ πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς. Et e Luciano (1, 65.) Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς. Nec de Philosophorum tantum διατριβαῖς dicitur, sed etiam de aliorum, qui se vel exercent vel oblectant, Plut. Alcib. Διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἠσκημένας βασιλικῶς καὶ περιττῶς. [" Phryn. Ecl. 164. Thom. M. 213. Wakef. S. Cr. iv. tit. T. H. ad Plutum p. 317. 318. Argum. Aristoph. Nub. Brunck. Soph. 3, 430. ad Charit. 211. 356. Bergler. ad Alciphr. 87. 285. T. H. ad Lucian. 1, 200. Mora, Plut. de S. N. V. p. 7. Locus in quo δ. fit, Heind. ad Plat. Charm. 55. Schola, Locus in quo literæ discuntur, Plut. Alex. p. 17.

Schm. Cujusvis generis tractatio, Heind. ad Plat. Phædr. 188. I. q. τέρψις, Casaub. ad Athen. 37. ubi et διατριβὴν παρέχειν, Risum alicujus tollere. Ποιεῖσθαι διατριβὰς, Kuster. V. M. 97. Οἱ κατὰ διατριβὴν λόγοι, Diod. S. 2, 641." Schæf. Mss. Plut. Demosth. 28. Ἡ Ἀναξιμένους δ.: Dionys. Antiq. 10, 15. δ. πολιτικαί. Δ. et τριβὴ conf., ad Greg. Cor. p. 4. "Διατριβὴ, Commoratio, Excursio, et quoddam ἐπεισόδιον, quo orator subinde utitur, ornatus atque amplificationis gratia, Aristot. Rhet. 3, 17. Sic et Menander in Διαιρ. Ἐπιδ. 596. tales διατριβὰς, et τὸ διατρίβειν commemorat de Tractatione argumenti vel longiore vel breviore, prout rei ratio postulat; ἐμβραδύνειν hoc dicit Lucian. de Conscr. Hist. 27. et μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιέναι. Unde ap. Hermog. eod. nomine appellatur Forma dicendi, qua pluribus verbis unam notionem enuntio, pertinetque ad δεινότητα et copiam dicendi, περὶ Δεινότ. p. 8., ubi ita describit, Διανοήματος ἠθικοῦ ἔκτασις, ἵνα ἐμμένῃ τὸ ἦθος τοῦ λέγοντος ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ ἀκούοντος: veluti inculcatio rei per varia nomina quæ illi conveniunt. His Greg. ad h. l. 5. hanc explicationem addit: Τουτέστιν, ἵνα δόξωσιν οἱ ἀκούοντες, ὅτι ἐξ ἐνδιαθέτου καρδίας ταῦτα ἀπαγγέλλει, καὶ ἐν ψυχῇ τοῦτο ἐμπαγῇ, καὶ βέβαιον γένηται τὸ ἦθος τοῦ λέγοντος. Denique διατριβὴ etiam dicitur Ipsa schola vel Locus quo dicendo exercebantur Rhetores, fere ut σχολὴ, φροντιστήριον, διδασκαλεῖον, etc. Pseudo-Plut. Antiph. δ. συνέστησε, Scholam rhetoricam instruxit. Uno verbo hoc est σχολάζειν, ut ap. Plut. Dem. 5.: v. Cresoll. Theatr. 4, 4. p. 390." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Διατριβαὶ φιλοσόφων, Scholæ, Disputationes philosophorum, Æschines Dial. Socr. 3, 20. "Διατριβὴ, Schola, Sozom. H. E. 8, 27. Domicilium, Mich. Apost. Prov. 9, 59." Schleusn. Mss.] Porro e Διατρίβω sunt etiam quædam bicompp. PRIMUM, Ἀποδιατρίβω, quod exp. Immoror, Tempus consumo, [" Appian. 2, 190. Inopportune consumo tempus, Phot. de Procopio." Wakef. Mss.] SECUNDUM, Ἐνδιατρίβω, Tempus tero in, Immoror, Versor in, Operam et studium pono in, Æschin. (82.) Ἐπειδὰν προσελθὼν ἐνταυθοῖ διεξέλθῃ πρὸς ὑμᾶς τοῦτο δὴ τὸ συντεταγμένον αὐτῷ προοίμιον, ἔπειτ' ἐνδιατρίβῃ, καὶ μὴ ἀπολογῆται, Deinde immoretur ei, Tempus in eo terat, nec ad defensionem causæ accedat. Plut. dat. addidit, in Pericle (2.) Ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ, In conscribendis vitis tempus et operam ponere. Et ap. Suid. Ἐνδιατρίψαι τῇ πόλει ἡμερῶν τινῶν, Per aliquot dies in urbe morari. Quibus in ll. subauditur accus. χρόνον, qui non minus frequenter additur, ut cum Ceb. Theb. dixit, Κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, Jubet in iis aliquantisper immorari. Et e Thuc. (2, 85.) Ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον, Non exiguum tempus trivit: (3, 29.) p. 92. Οὓς ἔδει ἐν τάχει παραγενέσθαι, πλέοντες περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν, Tempus triverunt in circumnaviganda Peloponneso. Ubi nota construi et cum partic., sicut ipsum διατρίβειν. Quod διατρίβειν quemadmodum interdum jungitur cum περὶ habente suum accus., ita et ἐνδιατρίβειν: velut in hoc adespoto, Καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτήν. In quo loquendi genere vacat præp. ἐν. Itidem vero eadem vacat, cum dicimus ἐνδιατρίβειν ἐν, Xen. K. Π. 5, (1, 8.) p. 69. Οὐδέ γε σοὶ συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾷν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν. Sed notandum quosdam Codd. eo in loco non habere verbum ἐᾷν: sine quo transitivum foret ibi ἐνδιατρίβειν, et ἐν τοῖς καλοῖς τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν esset Occupare oculos in inspiciendis iis qui pulcri sunt, Pascere oculos; aut Diutius pascere: ut significetur spatium temporis et mora quæ inest verbo ἐνδιατρίβειν. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 143. " Ad Charit. 538. ad Lucian. 2, 8. 241. ad Diod. S. 1, 33. 366. Athen. 1. p. 11.: κατὰ τόπον, Diod. S. 1, 723. * Ἐνδιατριπτέον, ad Lucian. 2, 8." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 240. 659." Kall. Mss. * Ἐνδιατριπτικὸς, Assiduus in aliqua re, M. Anton. 1, 16. * " Ἐνδιατριβὴ, Hes. v. Λιμήν." Boiss. Mss.] TERTIUM, Ἐπιδιατρίβω, i. q. ἐνδιατρίβω significans, i. e. Immoror,

A Tempus tero in: aliis, Interquiesco. Herod. Μήτε που ἐπιδιατρίβων, Nec ullibi tempus terens, moram trahens et interquiescens. [Joseph. A. J. 11, 5, 2.] QUARTUM, Παραδιατρίβω. UNDE Παραδιατριβαὶ, Præpostera studia et exercitationes, Cum tempus præpostere teritur s. collocatur aliqua in re: αἱ παρὰ τὸ πρέπον διατριβαὶ περί τι. Paul. in 1 Ep. ad Tim. 6, (5.) Παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν, Perversæ exercitationes hominum mente corruptorum. Ubi quidam vetusti Codd. HABENT Διαπαρατριβαὶ, Assidui attritus: quoniam mutuo sese atterunt Sophistæ, et sua scabie alii alios inficiunt, ut Græcus Schol. exp. Sed vulg. lectio magis probatur. Cum enim διατριβαὶ vocentur quas Quintil. Scholarum exercitationes appellat, significat Paulus, istis inanibus quæstionibus homines quasi in ludo quodam impudentiæ et improbitatis exerceri: quod designat præp. παρὰ, ut sinister prorsus istarum exercitationum usus declaretur. Sunt enim veræ διατριβαὶ ad acuendum ingenium, confirmandum judicium,
B ad veritatis denique investigationem comparatæ: in istis vero obtunditur animus, pervertitur judicium, veritatis lux omnis extinguitur. Hæc ex Auctore doctiss. in Test. novum Annotationum. [" Chrys. Homil. 17. in hanc Epist. p. 321. Διαπαρατριβαί· τουτέστι, σχολὴ, ἡ διατριβή· ἢ τοῦτό φησι· Διαπαρατριβαί· καθάπερ τὰ ψωραλέα τῶν προβάτων παρατριβόμενα, νόσου καὶ τὰ ὑγιαίνοντα ἐμπίπλησιν· οὕτω καὶ οὗτοι οἱ πονηροὶ ἄνδρες, Διαπαρατριβαί: i. e. Otium, s. Mora: vel hoc dicit, Διαπαρατριβαὶ, Confricationes; quemadmodum scabiosæ oves, dum affricant sese, sanas quoque morbo replent; ita etiam hi homines nequam. Clarius ἀπόδοσιν exprimit Theophyl. 789. Παραδιατριβαί· τουτέστι, σχολαὶ μάταιαι· διατριβὰς γὰρ, τὰς σχολὰς ἔθος καλεῖν· ἢ ὅτι καθάπερ τὰ ψωραλέα τῶν προβάτων παρατριβόμενα, νόσου πληροῖ καὶ τὰ ὑγιαίνοντα· οὕτω καὶ οὗτοι παρατριβόμενοι ἑτέροις, διαφθείρουσιν αὐτούς: i. e. Inanes scholæ, s. disputationes. Nam διατριβὰς solent vocare σχολάς. Vel quod, quemadmodum scabiosæ oves, dum affri-
C cant sese, sanas quoque morbo inficiunt, sic et isti cum aliis conflictantes, corrumpunt eos. Theodoret. eod. modo: Τῆς πίστεως ἐληλαμένης, ὑπόνοιαι πονηραὶ περιφύονται· ἐντεῦθεν δὲ λύμη τις γεννᾶται διαφθείρουσα τοὺς πελάζοντας. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ διαπαρατριβὴ τῶν διεφθαρμένων τὸν νοῦν· ὥσπερ γὰρ τὰ νοσοῦντα πρόβατα τοῖς εὐκετοῦσι συνδιαιτώμενα μεταδίδωσι τῆς νόσου· οὕτω καὶ οὗτοι τοὺς πελάζοντας ἐμφοροῦσι τῆς λύμης: Ejecta fide, oriuntur malæ suspiciones. Hinc vero lues quædam procreatur, quæ inficit appropinquantes. Hoc enim significat, Contagio eorum qui sunt mente corrupti. Quemadmodum enim oves ægrotæ, si cum sanis versantur, eodem eas morbo inficiunt, ita etiam hi eos, qui ipsis appropinquant, eodem malo replent. Œcumen. etiam, p. 761. Διαπαρατριβὴν dicit esse τῆς νόσου τῶν κακῶν δογμάτων μετάδοσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψωραλέων προβάτων· παρατριβόμενα γὰρ, νόσου πληροῖ καὶ τὰ ὑγιαίνοντα: Morbi pravorum dogmatum communicationem, metaphora desumta ab ovibus scabiosis. Dum
D enim affricant sese, sanas quoque morbo inficiunt. Qui παραδιατριβαὶ legunt, notant illud παρὰ in compositione Id quod minus rectum est significare. Hinc Beza vertit, Perversæ exercitationes. Potest etiam, monente Cl. Pricæo, παρατριβαὶ scribi. Eudemus Rhetor in Lex. Ms. Παρατριβὴ, λογομαχία, ἔρις. Et hinc ap. Suid., e vetere quodam Anonymo, Πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας παρατρίβεσθαι, Cum illustribus viris collidi. Idem Suidas: Παρατριβή· λογομαχία, ἔρις. Τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν παρατριβὴν καὶ ζηλοτυπίαν. Latine dicas Collisiones, et Collidi. Sil. Ital. Acer concursus viros colliserat, Stat. Gloria collidit fratres. Eodem sensu Vulgatus Conflictationes exp. Donatus in Terent. Andr. 1, 1. Conflictatio est tactus corporum invicem, et collisio." Suicer. Thes. Eccl. Vide Schleusn. Lex. N. T. Διαπαρατριβαὶ, Hes. et Suidæ ἐνδελεχισμοὶ, ἐνδελέχειαι. " Ἡ παραδιατριβὴ legitur quidem in Aristæn. 1, 3. sed ἡ πᾶσα διατριβὴ e Plat. restituit Mercer." Alberti ad Hes. v. Διαπαρατριβαί.]

Quintum Προσδιατρίβω, i. q. ἐνδιατρίβω et ἐπιδιατρίβω, διατρίβω πρός τινι, Immoror in aliqua re, aut etiam commoror, Cic. Cum ego pluribus verbis in eo commoratus essem, et, Ut hæreat in eadem commoreturque sententia, Aristid. Ἵνα μικρὸν προσδιατρίψωμεν τῷ λόγῳ, i. e. ἵνα διατρίψωμεν πλείω περὶ τούτων λέγοντες, Ut diutius in his dicendis commoremur. Item homini alicui προσδιατρίβειν dicitur, Qui ap. eum commoratur, ut Cic. loquitur; s. Qui versatur cum aliquo: quod et διατρίβειν μετά τινος dicitur, et προσομιλεῖν, et συνεῖναι, et πλησιάζειν τινί. Plato Theæt. Ἑαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντές σοι, Qui tecum versantur, te consectantur. [Gl. Consector, Schæf. ad Dionys. H. de C. V.V. 143.] Unde Προσδιατριβή, ἡ, Commoratio, sc. aliqua in re, vel ap. aliquem. Sextum, Συνδιατρίβω, idem cum posteriore προσδιατρίβω, significante Commoror apud, Commoror cum, Versor cum, Consuetudinem habeo cum, Congredior, i. q. συνδιάγω et συνδιημερεύω: in qua signif. cum dat. construitur. Isocr. vero cum μετὰ suum gen. habente junxit, vacante præp. σὺν, cum sine illa etiam dicatur διατρίβειν μετά τινος. Sic igitur Isocr. Μεθ' ὧν ἥδιστα συνδιατρίψεις, Quibuscum jucundissime sis versaturus s. victurus. Idem pro ἐνδιατρίβειν, cum dat. (ad Nic. 12.) Αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις, Volunt in mutua dementia immorari, et alter alterius stultitiæ insistere. [" Joseph. Vita 5." Boiss. Mss. " Schol. Pind. 'O. 2, 44." Mendham. Mss. " Xen. Mem. 1, 2, 3." Schæf. Mss. * " Συνδιατριπτέον, Una commorandum, Clem. Alex. 268." Wakef. Mss. * " Συνδιατριβή, Commoratio cum aliquo, Contubernium, Pseudo-Chrys. Serm. 21. T. 7. p. 299, 28. Ὁμόσκηνος ἄνθρωπος, εἰς ὁμοιότητα καὶ συνδιατριβὴν ἡμετέραν κατελθών." Seager. Mss. " Greg. Thaum. in Orig. 21, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 245." Kall. Mss. " Anna C. 334." Elberling. Mss. Epiph. 1, 158. Eust. ad Il. Z. 202.]

Ἐκτρίβω, Extero, Terendo excutio, Lucr. Exprimitur validis extritus viribus ignis, nimirum cum ventis pulsa vacillans Æstuat in ramos incumbens arboris arbor: ut Thuc. 2, (77.) dicit, Ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὑτὴν, ἀπὸ ταυτομάτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε. Sicut vero Lucr. dicit Extero ignem, ita Xen. K. Π. 2, (2, 8.) Ἐπεὶ ἔκ γε σοῦ πῦρ οἶμαι ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. Et Plut. Symp. 4, 2. Ὅθεν οἶμαι καὶ τὸ θεῖον ὠνομάσθαι τῇ ὁμοιότητι τῆς ὀσμῆς, ἣν τὰ παιόμενα τοῖς κεραυνοῖς ἀφίησιν ἐκτριβομένην πυρώδη καὶ δριμεῖαν, Igneam et acrem, si exteratur et excudatur. Plin. Excudere e silice ignem dicit pro eo, quod Lucr. Exterere. Ponitur et pro illo Extero, quod est Terendo et fricando extergeo, Plin. Ad exterendam cutem in facie. Plut. περὶ Δυσωπίας, Αἱ τίτθαι τῶν βρεφῶν ἐκτρίβουσαι πολλάκις τὸν ῥύπον, ἑλκοῦσιν ἐνίοτε τὴν σάρκα, Cum exterunt et extergunt ex infantium corporibus sordes. Porro exp. non solum Terendo et tundendo elicio, item Emundo, sed etiam Confrico; nec non Consumo. Afferturque e Soph. (Œd. T. 248.) ἐκτρίψαι βίον pro Absumere vitam: [428. Phil. 296. " Deleo, Extermino, Herod. 6, 37. Πίτυος τρόπον σφέας ἐκτρίβειν, ubi mox ἐκκόπτειν: 86. Ἐκτέτριπται πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης." Schw. Mss. " Wakef. Ion. 1. Musgr. ib. ad Diod. S. 1, 168. 2, 354. Boiss. Philostr. 372. Plut. Mor. 1. p. 6. Oxon., Toup. Opusc. 2, 219. Valck. Hipp. p. 239. ad Herod. 354. 558. Beck. Eurip. 3. p. 28." Schæf. Mss. Herod. 4, 120. Τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν, quod c. 122. dicitur τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα λεαίνειν. " Repello, Appian. 1, 11. Erumpo, de fulgure, J. Poll. 1, 79. Frumentum excutio, Schol. Theocr. 7, 156." Wakef. Mss.] Unde Ἔκτριμμα, τὸ, Id quo aliquid ἐκτρίβομεν. Ita vocatur Mantile quo manus ablutæ exterguntur, Philox. ap. Athen. (409.) Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν, κατὰ χειρῶν σμήμασιν ἰρινομίκτοις * χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες τόσον ὅσον ἔχρῃζεν, ἐκτρίμματά τε λαμπρὰ ἐδίδοσαν. Quem l. cum citasset Athen., subjungit paulo post, hoc ἔκτριμμα vocari etiam χειρόμακτρον, sc. ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Eust. vero vocat non solum χειρόμακτρον, sed etiam ἔκμαγμα et ἐκμαγεῖον et ὠμόλινον. Item Ἔκτριψις, ἡ, Extritus, Extritio, Deletio. Gal. vero ἔκτριψιν ap. Hippocr. exp. τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα οὖσαν παράλλαξιν. [* Ἔκτριπτος, unde * Ἀνέκτριπτος, J. Poll. 1, 44.] Et Ἐκτριβὴ, ἡ, itidem Extritus: Hes. ἐκτριβαὶ, τριβαὶ, χωρισμοὶ, προφάσεις. [* " Ἐκτριβὴς, Heyn. Hom. 6, 218." Schæf. Mss. * Ἐπεκτρίβω, Athan. 2, 387.] " Παρεκτρίβω, Attritu elido, Aristot. " de Cœlo, l. 2. (p. 47.) loquens de stellis, Ἡ δὲ " θερμότης ἀπ' αὐτῶν καὶ τὸ φῶς γίνεται παρεκτριβομέ" νου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς ἐκείνων φορᾶς." " Συνεκτρίβω, " Simul extero," [Sap. 11, 19. Ὧν οὐ μόνον ἡ βλάβη ἠδύνατο συνεκτρίψαι αὐτοὺς, Exterminare.]

Ἐντρίβω, Intero, Infrico, Xen. K. Π. 8, (8, 10.) de ministerio regis Persarum, Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς, Qui ipsos inungunt et inunctos fricant, s. Infricant eis unguenta, quibus eos inunxerunt. Sed notandum quosdam Codd. habere κομμωτὰς pro illo κοσμητάς. Quam lectionem sequendo, dicit illos κομμωτὰς fucum eorum faciebus infricare: unde ἔντριμμα dicitur ipse Fucus qui infricatur. Athen. vero eum locum citans l. 12. κοσμητὰς habet et ipse. Idem Xen. pass. voce ac signif. (Œc. 10, 2.) Ἰδών ποτε αὐτὴν ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ἦ. Athenæo quoque ἐντρίβεσθαι τὸ πρόσωπον est τὸ ψιμμυθιοῦσθαι, Malis infricare cerussam, Cerussa oblinere faciem, Faciem cerussare. Hinc sumta metaphora aliquis alicui dicitur ἐντρίψαι κακὸν, et κονδύλους, pro Infligere, Incutere, Impingere, Lucian. (1, 254.) Ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθέ τῷ νεανίσκῳ: (193.) Κονδύλους ἐνέτριψαν. Et Diog. L. in Vita Diog. Cynici, Ἐντρίψαντος αὐτῷ κόνδυλόν τινος, i. e. ἐντινάξαντος, ἐντείναντος, Cum quidam pugnum ei incussisset. Sic Plut. Alcib. (8.) Ἐνέτριψε κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐπὶ γέλωτι. Quod et προστρίβειν κόνδυλον dicitur. [" Thom. M. 317. Aristoph. A. 149. Dionys. H. 3, 1409. Infligo, Incutio, Impingo, Schweigh. Emendd. in Suid. 43. Fucari, Kuster. Aristoph. 213. Ἐντρίβομαι, Mœr. 166. et n." Schæf. Mss. " Infrico, Max. Tyr. 35, 1." Wakef. Mss. Nicander Θ. 527. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 235. * " Ἐντετριμμένως, J. Poll. 5, 144. * Ἐντριπτέον, Pingendum, Clem. Alex. 248." Kall. Mss.] Ἔντριμμα, τὸ, Id ipsum quod ἐντρίβεται, Id quod infricatur faciei, ut fucus, cerussa, J. Poll. 5. ἐν τοῖς κοσμητικοῖς καὶ καλλωπίσμασιν enumerat, [" Thom. M. 263. 317. et Add., ad Lucian. 2, 333. Hutch. ad Xen. K. Π. p. 10. ad Mœr. 49." Schæf. Mss. Plut. Crasso 24.] Ἔντριψις, ἡ, Infricatio, Xen. K. Π. 1, (3, 2.) p. 5. Ὁρῶν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. Apud Eund. (8, 1, 14.) legimus de Cyro, Προσίετο ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσίν· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασι: quamobrem suos κομμωτὰς s. κοσμητὰς habebant, ut Idem docet (8, 10.) p. 122. et 143. [" Thom. M. 317." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 12, 1.] Item Ἐντριβὴς, dicitur ὁ τετριμμένος ἔν τινι πράγματι, Qui diu aliqua in re versatus est, ita ut in ea tritus esse videatur, Diligenter versatus aliqua in re, Insuetus s. Assuetus alicui rei, Qui magnum usum habet rei alicujus. Eust. cum dat. dicit ἐντριβὴς τοῖς πράγμασιν, exponens τριβακὸς et τρίβων. Plato autem de LL. 6. cum gen. Ἐντριβὴς τῆς τέχνης, Peritus artis, Bud. [" Ad Charit. 318." Schæf. Mss. Soph. Ant. 177. * Ἐπεντρίβω, Eust. Il. B. p. 166, 10. J. Poll. 5, 16. " Euseb. Hist. Eccl. 3. 344. Epiphan. Panar. p. 3. * Παρεντρίβω, de Hær. 131." Kall. Mss.: * Προσεντρίβω, 1, 476.]

Ἐπιτρίβω, Attero, Affligo, Aristoph. B. (88.) περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος, Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα, Cui sarcina humerum tantopere atterit et affligit. Verba Xanthiæ, qui in eadem Fabula sæpe dicit se θλίβεσθαι et πιέζεσθαι, i. e. ἀνάφορον sibi humeros θλίβειν et πιέζειν: portabat enim Baccho ad inferos descendenti sua σκεύη. Idem alibi, (972.) Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, Multis concidebatur et fere conterebatur verberibus. Nisi malis, Fere ad mortem contundebatur plagis. Nam ἐπιτρίβεσθαι signif. etiam Perire, Ad extremum exitium pervenire. Eip. (368.) Trygæo dicenti, ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόλη-

κά πω, Οὔπ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος, respondet Mercurius, Καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε: cum paulo ante dixisset, Ἀπόλωλας, ἐξόλωλας, ὦ κακόδαιμον. Et fortassis est metaph. ab iis, quæ sic atteruntur ut etiam conterantur et comminuantur. Alioquin pro Attero et Exhaurio quoque accipitur: veluti cum Dem. (260.) dicit, Αὐτοῖς μὲν μικρὰ καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι, τοὺς δ' ἀπόρους τῶν πολιτῶν ἐπιτρίβουσι. Aristoph. (N. 243.) Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, Attrivit et exhausit me. Nisi malis, Perdidit me. Accipitur enim et pro Perdo, Everto: metaph. ab iis qui aliquid conterunt. Xen. dat. instrumentalem addidit, (Ἀπ. 1, 3, 12.) Ταῖς ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους τὰ φαλάγγια, Doloribus conficiunt. Item Infrico s. Affrico, ut ἐντρίβω. [" Exemplum non attulit HSt., sed res est certa: Phrynichus Soph. Προπαρ. 40. Ἐπιτρίβεσθαι· ἐπὶ γυναικῶν λέγεται χρωμένων ψιμυθίῳ τῷ προσώπῳ, ἢ φύκει." Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 236.] Pro Infligo, Infero, Inveho, e Chrys. Δικασταὶ αὐτοὶ τὸν χειμῶνα ἐπιτείνουσι, καὶ τὴν νόσον ἐπιτρίβουσι, Morbum infligunt, invehunt: [" potius Incitant, Irritant, et Augent morbum, ut ap. Appian. B. C. 5, 59. 62. ubi ἐπιτρίβειν τὴν νόσον olim Alere morbum et In longum trahere intellexeram; sed de Incitandi notione vide etiam paulo post." Schw. Mss.] Hes. quoque ἐπιτρίβεται exp. ἐπιφέρεται. || Ἐπιτριβόμενοι, Suidæ ἐπερχόμενοι: pro quo ap. Hes. ἐπερόμενοι legitur. Rursum Suidas ἐπιτριβείη exp. non solum ἀπολεσθείη, sed etiam ἐντριβὴς γένοιτο, ἔμπειρος ὑπάρξοι: item παρορμηθείη. [" Recte vero παρορμηθείη, i. e. Incitaretur, Instigaretur, Solicitaretur; qua notione Appian. præsertim v. Ἐπιτρίβειν frequentavit, de Reb. Maced. 4. Ἐψεύσατο τοῖς ἐπιτρίβουσιν ἐς τὸν πόλεμον ὑμᾶς. Ad eund. verbi hujus usum pertinet, quod ap. Hes. ἐπιτριβόμενοι exp. ἐπερόμενοι: nempe ἐπαιρόμενοι scripserat Grammaticus: quod idem valet ac παρορμώμενοι: pariterque quod ap. Suid. legitur ἐπερχόμενοι, tanquam verbi ἐπιτριβόμενοι interpretatio, id ex eod. v. ἐπαιρόμενοι corruptum debet videri. Cf. quæ a Schw. ad Appian. Pun. 50. (T. 3. p. 417.) et ad Polyb. 4, 84. notata sunt." Schw. Mss. "Opprimo, Socr. Hist. Eccl. 1, 2. Mich. Apost. Prov. 6, 31." Schleusn. Mss. "Ἐπιτρίβεσθαι, Decoquere, de eo cujus opes atteruntur et imminuuntur, Palæph. p. 26. Neque vero hanc potestatem verbi video a Steph. Thes. observatam esse. Sed etiam act. sic legitur ap. Aristoph. N. 437. διὰ—τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψεν, Schol. ὅς αἴτιός μοι πάντων τῶν συμβάντων κακῶν, ἢ δι' ὃν ἐδυστύχησα." Fischer. Ind. Palæph. "Thom. M. 359. Schweigh. E. P. M. 5, 374. Jacobs. Anth. 9, 130. 445. Brunck. Aristoph. 3, 129. Valck. Diatr. 225. T. H. ad Lucian. Dial. p. 98. Bergler. ad Alciphr. 298. (3, 10. 17.) ad Diod. S. 1, 341. Schweigh. Emendd. et Obss. in Suid. 39. Concitare, Instigare, Solicitare. Docetur ibi, esse etiam i. q. ἐντρίβειν, v. c. κακόν: item de ἐπιτρ. τὴν νόσον, quod exp. Morbi vim augere." Schæf. Mss. "Incito, Appian. 1, 364. Dedecoro, Plut. 2, 551." Wakef. Mss. "Perdo, Herod. 4, 184. Eneco, Lucian. Tim. 9. Cf. Ἐκτρίβω." Schw. Mss. * " Ἐπιτριπτέον, Geminus ap. Yriart. Catal. Matr. 390." Boiss. Mss.] UNDE Ἐπίτριμμα, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ ἐπιτριβόμενον: Hes. ἐπιτρίμματα, * κοιλίσματα. [" Wakef. S. Cr. 4, 138." Schæf. Mss. Nicet. Ann. 17, 4. ἐρώτων. * Ἐπιτριμμὸς, Attritio, Aq. Deut. 23, 1.] ET Ἐπίτριψις, ἡ, Ipsa actio τοῦ ἐπιτρίβειν. Exp. Fluctus, Ps. 92, (3.) Ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, Attollent flumina fluctus suos. Quem locum Suidas in Τρίψις afferens, id ipsum τρίψις exp., ἡ πορεία τῶν ποταμῶν. ITEM Ἐπίτριπτος, ὁ, ἡ, Contritus, Conteri dignus, Dignus qui conteratur, ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος, Perditus, Sceleratus. Aristoph. Πλ. (619.) Αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ 'πίτριπτος οἴχεται, Abit nobis scelerata istæc et conteri digna paupertas. Ubi nota DICI Ἡπίτριπτος pro ἡ ἐπίτριπτος, SICUT Οὑπίτριπτος pro ὁ ἐπίτριπτος. Quo usus est [idem Aristoph. in ead. Fabula 275. et] Alexis ap. Athen. (165.) Διόδωρος οὑπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἐπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν· Οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασήσατο: Perditus ille Diodorus duobus annis patrimonium ab-

A ligurivit. Ubi tamen quidam ridiculi emendatores reponendum censuerunt ὁ οὐσίτριπτος: quasi illud mendosum sit, et hoc usitatum. Inde superl. οὐπιτριπτότατος, Perditissimus et sceleratissimus ille. [Aqu. Ps. 9, 9. " Thom. M. 777. Wakef. Phil. 448. Cattier. Gazoph. 32. ad Lucian. 1, 418. 662. Lobeck. Aj. (103.) p. 232." Schæf. Mss. Superl., Bekk. Anecd. 40. * Ἐπιτριπτικὸς, Oribas. Cod. Rom. 6, 6. Προσαγγελίαι ταραχώδεις, λόγοι ἐπιτριπτικοί. * " Ἐπιτριβὴ, Afflictio, Athan. 1, 659. Damnum, Offendiculum, Orig. c. Cels. 216." Kall. Mss. " Euseb. V. C. 1, 45. p. 354." Boiss. Mss. * " Προσεπιτρίβω, Insuper defrico s. attero, Chrys. Hom. 42. T. 5. p. 280; 25. Προσεπιτρίβομεν αὐτῶν τὰ τραύματα ταῖς τῶν ἐγκλημάτων ἐπαγωγαῖς." Seager. Mss. Heliod. 1, 14. p. 22. " ad Hesych. 2, 1052. n. 23." Dahler. Mss. * Συνεπιτρίβω, Simul everto, perdo, Xen. K. 'A. 5, 8, 9.]

Κατατρίβω, Contero, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ὧν κατατριβομένων καὶ καταῤῥηγνυμένων ἀνάγκη ἀργεῖν:
B (Ἀπ. 1, 2, 37.) Οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ, Puto ipsos tua loquacitate tam obtusos et pene contritos esse, et tædioso tuo sermone fere enectos. Quibus adde quod e Plut. Fabio affertur, Κατατριβήσεται περὶ τὸν πόλεμον, pro Bello vires suas atteret. Potest enim κατατρίβειν aliquando reddi Atterere, Thuc. 8, (46.) p. 277. Καὶ ἅμα μετὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀσφαλείας, αὐτοὺς περὶ αὑτοὺς τοὺς Ἕλληνας κατατρίψαι: quo sensu τρίβειν ἀμφοτέρους dicit Idem (56.) p. 280. Xen. K. Π. 8, (4, 16.) Ἐγὼ ταῦτα ἀθροίζω οὐθ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὐθ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω. Ubi nota copulari καταδαπανᾷν et κατατρίβειν, vt a Plut. supra τρίβειν et ὑπαναλίσκειν. Accipitur etiam pro simplici τρίβω, s. comp. διατρίβω, veluti cum Dem. dicit κατατρίβειν χρόνους. Item πρὸς Εὐβουλίδην, eod. sensu, Κατατρίψαι τὴν ἡμέραν λέγοντα, Diem trivisse s. exemisse dicendo: (cf. 1301.) Quo modo et Æschin. (30.) Παρελθὼν δ' ὁ Δημοσθένης κατέτριψε τὴν ἡμέραν ἀπολογούμενος. Et Aristot. Eth. 3, 10. ἀδολέσχους vo-
C cari ait τοὺς φιλομύθους καὶ διηγητικοὺς, καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας. Dicitur etiam aliquis κατατρίβειν τὸν βίον aliqua in re, in qua totum vitæ tempus terit, ἢ ἀεὶ ἐνδιατρίβει: vel illam faciens κατατρίβεσθαι, teste Bud., qui e Xen. affert, (Ἀπ. 3, 4, 1.) Ἐκ καταλόγου στρατευόμενος, κατατέτριμμαι λοχαγῶν καὶ ταξιαρχῶν. Et hunc locum ex Eod. Οὐχ ὥσπερ γε τὰς ἄλλας τέχνας κατατριβῆναι μανθάνοντας. Idem Xen. (4, 7, 5.) dicit studia geometriæ ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν, Hominem totum vitæ tempus conterere, antequam ad perfectam eorum cognitionem perveniat. Rursum idem Bud. eund. Xen. Ἀπ. 1. annotat κατατρίβειν accipere pro Conterere dicendo et nominando, Conterere in ore sæpe habendo: afferens et e Luciano (2, 867.) Οἱ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, pro Semper in ore habentes et veluti deterentes. [Dionys. H. de C. VV. 119. 411. " Ad Xen. Œc. 7, 3. Theognis 55. Valck. Anim. ad Ammon. 12. 173. ad Lucian. 1, 525. Athen. 1. p. 11. Κατατέτριμμαι, Aristoph.
D Fr. 238." Schæf. Mss. "Obtundo, Plut. 2, 514." Wakef. Mss. Κατατρίψαιο, active, Nicander 'A. 308. Schleusn. Lex. V. T. * " Κατατριβὴ, Inanis consumtio temporis, Eudocia p. 140. Diogenes τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβὴν dicere solebat." Schleusner. Mss. " Fricatio et intritio, de mulieribus fucatis, Clem. Alex. 218(=254.)" Kall. Mss. "Schol. Soph. El. 601." Wakef. Mss. * Κατάτριψις, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Κατάτριπτος, unde * Ἀκατάτριπτος, Gl. Inextricabilis, Inexhaustus, Polyb. 3, 89, 9. * Ἐγκατατρίβω, Synes. Ep. 121. Theophyl. 3, 38. * " Συγκατατρίβω, Epict. 45." Kall. Mss.]

Παρατρίβω, Attero, Affrico. Et pass. παρατρίβεσθαι Affricari, Atteri: ut πυρεῖον πρὸς ἄλλο πυρεῖον παρατρίβεσθαι dicitur, cum hoc illo teritur ad exterendam s. excudendam flammam: quod et προστρίβεσθαι dicitur, ut videbis in Πυρεῖον, et paulo infra in Συντρίβω. Itidem παρατρίβεσθαι dicuntur ea quæ mutuo attritu supinarum partium coëunt, quemadmodum et παραπίπτειν: quod nonnulli e Cic. interpr. Applicari et Accidere. Aristot. H. A. Αἱ δὲ ῥῖναι,

καὶ ὅσοις πολὺ τὸ οὐραῖον, παρατριβόμενα μόνον ὀχεύεται τὰ ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια. Nec non medicamentum aliquod dicitur παρατρίβεσθαι pro Affricari s. Infricari, Diosc. Σὺν ἐλαίῳ σμώμενος, μιχθεὶς σὺν ἐλαίῳ καὶ παρατριφθείς: de cucurbita sylvestri, de qua Plin. Si cum oleo infricetur. Cum vero aliquis πρός τινα παρατρίβεσθαι dicitur, signif. Infensum esse, et animo infesto ei affricari, ut ipsum vel conterat vel atterat. Polyb. (4, 47, 7.) Ἤδεσαν γὰρ τὸν Προυσίαν παρατριβόμενον ἔκ τινων πρὸς τοὺς Βυζαντίους, Byzantiis infestum esse certis de causis. Dicitur etiam aliquis παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, Perfricare frontem, cum sc. verecundiæ fines transit, et pudorem deponit. Strabo 13. Ἐχρῆν γὰρ καὶ τοῦτο πλάσαι, παρατριψαμένους τὸ μέτωπον, sc. τοὺς ἅπαξ ἤδη ἀποτετολμηκότας: quem locum Eust. quoque affert p. 363. Quo modo et τρίψαι τὸ μέτωπον dicitur, Athen. 5. Μικρὸν δ' ἐπισχὼν ἐπὶ τούτοις, καὶ ἐάσας τοὺς πολλοὺς συλλαλῆσαι περὶ τῶν παραδόξως παρηγγελμένων, τρίψας τὸ μέτωπον, Τί οὖν, εἶπε, κ. τ. λ. Sic Licinius Calvus ap. Quintil. 3. in Vatinium dixit, Perfrica frontem, et dic te digniorem qui prætor fieres, quam Catonem. Et Cic. Tusc. 3. Quid tergiversamur, Epicure, nec fatemur eam nos dicere voluptatem, quam tu idem, cum os perfricuisti, soles dicere? [" Ad Herod. 512. T. H. ad Plutum p. 99. Boiss. Philostr. 372. Boettiger Peut-on distinguer etc. p. 2. 7. Theognis 417. Bekk. (450.) 1105. Παρατρίβομαι, Infensus sum alicui, ad Phalar. 218." Schæf. Mss. " Versor in aliqua re, cum gen., Schol. Eur. Med. 686.: πρόσωπον, Perfrictam frontem habeo, Strabo 900." Wakef. Mss. Plut. 10, 739. τῷ βρόχῳ τὸν βίον, locus susp. Herod. 7, 10. Ἐπεὰν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, διαγινώσκομεν τὸν ἀμείνω. * " Παρατριπτέον, Geop. 16, 4." Kall. Mss.] Παράτριμμα, τὸ, Id quod affrictu s. attritu detritum est. E Livio Intertrimentum, e Scævola JCto Intertrituram reddunt: ut quod in pecunia decedit atque atteritur. Gal. et Diosc. παρατρίμματα vocant, quæ Plin. Attrita et Intertrigines. Παράτριψις, ἡ, Attritus, Affrictus. Exp. et Collisio. [M. Anton. 5. p. 175. Diod. S. 3. p. 118. " Ad Herod. 512." Schæf. Mss.] Παρατριβή, ἡ, Contentio quæ jurgiis fit. A Suida exp. λογομαχία, ἔρις, in hoc loco Anonymi cujusdam, Τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν παρατριβὴν καὶ ζηλοτυπίαν. Metaph. ab iis qui se atterunt mutuo, ut alter alteri aliquid deterat. [Polyb. 2, 36, 5. 4, 21, 5. 21, 13, 5. Athen. 626. " Offensio, ad Phalar. 218." Schæf. Mss.: Gl. Attritus.]

Περιτρίβω, Circumcirca tero, frico, Obtero. Redditur et Contundo: item Detero. [" Ad Mœr. 91. Toup. Opusc. 1, 499. ad Diod. S. 1, 220. Boiss. Philostr. 321. 372." Schæf. Mss. Lycophr. 790*. Ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν περιτριβείς.] Unde Περίτριμμα, τὸ, de Homine qui rei alicujus tractatione velut attritus est, Qui ætatem aliqua in re trivit, ideoque in ea exercitatus est, Quintil. Attrita quotidiano actu forensia ingenia. Aristoph. N. (447.) ψευδῶν ξυγκολλητής, Εὑρεσιεπής, περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον. Quo sensu τρίμμα alibi dicit, et τρύμη, ut supra docui. Itidem Dem. (269.) Εἰ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεύς, Sycophanta forensibus versutiis velut attritus, τρίμμα per totam suam vitam in foro versatum, Sycophanta qui totam in foro ætatem contrivit. [" Græv. Lectt. Hes. 511. Valck. Adoniaz. p. 358. Anim. ad Ammon. 12. Mœr. 114. et n., Thom. M. 581. Kuster. Aristoph. 57. Brunck. 2, 87. ad Lucian. 1, 662. Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss. " Hes. v. Κρόταλον. * Περίτριψις, Schol. Nicandri 'Α. 256." Wakef. Mss. * " Περίτριπτος, Schol. Eur. Phœn. 641. κέλευθος." Kall. Mss.] Affertur et Περιτριβὴς pro Obtritus, Pertritus, Attritus, [Apoll. Rh. 1, 1175. " Jacobs. Anth. 11, 119." Schæf. Mss.]

Προστρίβω, i. q. παρατρίβω, Attero, Affrico, Basil. Τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν τῇ λίθῳ προστρίβοντες γινώσκομεν, Auri differentiam cognoscimus, si Lydio lapidi, quam Coticulam vocant, affricemus. Vide et Συντρίβω. Metaphorice plerumque accipitur; dicitur enim aliquis alicui illud προστρίβειν, quod ei veluti infricat, s. imprimit aut inurit: metaph. ab iis sumta, qui ita aliquid alicui affricant, ut id ipsum remaneat eo in loco qui confricatus fuit; sunt enim quædam quæ affricata s. infricata, et odorem et colorem ibi relinquunt suum. Et pass. aliquis aliquid προστρίβεται, cum ei id affricatur s. infricatur ita ut adhærescat; vel cum ipse sibi id affricat et contrahit: Chrys. Comm. in 2 ad Cor. 11. Ὁ μὲν γὰρ ἀποτίθεται ῥύπον, ὁ δὲ προστρίβεται ῥύπον, Alter enim deponit sordes, alter easdem sibi affricat, s. attrahit: proprie autem, attrahit, affricando se. Alioquin pass. et media vox act. signif. habent, et pro προστρίβω usurpantur: ut cum Plut. Pompeio (55.) de Cornelia, quæ perita erat literarum et disciplinis imbuta, scribit, Καὶ προσῆν τούτοις ἦθος ἀηδίας καὶ περιεργίας καθαρὸν, ἃ δὴ νέαις προστρίβεται τὰ τοιαῦτα μαθήματα, i. e. ταῖς τῶν γυναικῶν διανοίαις ἐναπομόργνυται τὰ τοιαῦτα μαθήματα: quod Cic. Imprimere vocat, Bud. 655. Sic Idem in Solone, Τὸ δ' εὐδάπανον τῷ Σόλωνι τὸν ἐμπορικὸν οἴονται βίον προστετρῖφθαι, Soloni e vita mercatoria adhæsisse. Item et vitium alicui natura dicitur προστρίψασθαι et morbum, ut ap. Eund. in Pericle, Ἔοικε δ' ὥσπερ συγγενικὸν αὐτῷ προστρίψασθαι νόσημα τὴν φιλαργυρίαν ἡ φύσις. Nec non calumniam aliquis alicui aut crimen προστρίβεσθαι dicitur, Plut. Τῇ μητρὶ προστριβόμενος αἰσχρὰν διαβολήν. Chrys. Comm. in Jo. Μή μοι τεχνολόγει διαφοράς τινας λόγων, μηδὲ ἐκ τῆς σῆς κακοτεχνίας προστρίψῃς τινὰ βλασφημίαν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ πνεύματος, Inferas, Inuras, Incutias, Bud. 655. in præcedente Plutarchi loco προστρίβεσθαι accipiens itidem pro Inurere, vel etiam Conciliare, addensque, translationem esse a coloribus infricatis aut in occursu attritis, quæ maculam contactu relinquunt: ut si quis occurrerit in carbonarium aut farinarium saccum. Sic idem rursum Plut. (Anton. 30.) Αὐτὸς δ' ὢν ἐνεκαλεῖτο τὰς αἰτίας τῇ Φουλβίᾳ προσετρίβετο, Fulviam iis criminibus aspergebat, de quibus ipse accusabatur, s. Fulviæ impingebat, In Fulviam transferebat. Item et ὄνειδος alicui προστρίβεσθαι dicitur aliquis, (9, 413.) Ὁ δὲ τοῦτο Κορινθίοις προστριβόμενος τοὔνειδος, ἀποφαίνει τοῦ τυράννου μοχθηροτέραν τὴν πόλιν. Nec non et πληγὰς aliquis alicui προστρίβεται, ut supra ἐντρίβει, ἐντείνει, et ἐντινάσσει, Incutit, Impingit, Infligit, Ingerit. Aristoph. (Ἱππ. 5.) Πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις. Rursum Bud. annotat, dici non solum προστρίβομαί σοι μέμψιν, vel πληγὰς, sed etiam προστρίβω σοι τιμωρίαν, pro ἐπάγω, ἐπιφέρω. A quo non multum diversum est hoc Plut. Popl. (7.) Προστριψάμενος τῷ συνάρχοντι παιδοφονίας ἀνάγκην, οἴεται δεῖν καταχαρίζεσθαι ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος, Imposita collegæ necessitate occidendi liberos suos. Nisi potius προστρίβεσθαι et hic sit velut incutere et impingere. [" Bergler. ad Alciphr. 407. ad Phalar. 311. Wakef. Trach. 1202. Eum. 194. 238. Abresch. Æsch. 2, 31. Infligo, Schweigh. Emendd. in Suid. 43. Προστρίβομαι, Thom. M. 359. 755. Brunck. Aristoph. 1, 102. Soph. B. 3, 501. Plut. Alex. p. 18. Schm., Dionys. H. 3, 1408." Schæf. Mss. Demosth. 667. Πλοῦτον τινὰ δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις, Conciliavit opinionem divitiarum. Προστρίβου pro πρόστριβε, Arrian. Ep. 3, 21. si genuina lectio. * Πρόστριμμα, Æsch. Ag. 403. Plut. 6, 375.] Πρόστριψις, Attritus, Affrictus.

[* " Προτρίβω, Hippocr. 652." Wakef. Mss. Diosc. 1, 129.] " Προτριβεῖς, δριμεῖς καὶ ὀξεῖς, Acres, Acuti, " Hes." [Ruhnk. legit περιτριβεῖς. Olim erat * προτρίπτον ap. Schol. Pind. 'Ι. 117., ubi nunc παιδοτρίβου.]

Συντρίβω, Simul tero. Dicitur aliquis πυρεῖα συντρίβειν, cum igniarium igniario terit, ut flamma inde exteratur; s. cum duo igniaria collidit, ut inde excudatur ignis. Lucian. (2, 95.) Αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐποιούμεθα, Igne e silicibus collisis concepto. Qua signif. dicitur etiam προστρίβειν πυρεῖον πυρείῳ: ut cum Etym. πυρήϊα esse dicit τὰ ξύλα ἃ προστριβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ. Nec non et παρατρίβειν, Synes. Πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀποτέκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον. Item Contero, Contundo, Comminuo, Confringo,

Xen. Ἑλλ. 3, (4, 14.) p. 292. Ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ἔπαισάν τινας, πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα, Plut. de Primo Frigido, Ἂν ἀφεθῶσιν ἐπὶ τὴν γῆν, κατάγνυσθαι καὶ συντρίβεσθαι, Si in terram dimittantur, frangi atque comminui. Sic et plagis aliquis dicitur συντρίβεσθαι, Contundi et fere conteri: ut ap. Greg. Naz. Συντετριμμένον καταδεσμῶν, Plagis contusum et vulneribus confossum obligans. Alioquin συντρίβεσθαι accipitur etiam pro Dolore et tristitia veluti conteri et contundi, ut in Fragmentis Polybii: et plus est quam λυπεῖσθαι. Plut. de Aud. Δεῖ πάσχειν μέντοι καὶ δάκνεσθαι, μὴ συντρίβεσθαι δὲ μηδὲ ἀθυμεῖν τὸν ἐλεγχόμενον. Cui adde quod ap. Luc. est 4, (18.) Ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, Quorum cor contritum est. Unde σύντριψις pœnitentiæ comes ap. Christ. Theologos. Sed et in præcedente signif. passim obvium est συντρίβειν in N. T.: ut Marc. 14, (3.) Συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον. [Demosth. 142. 293. 845. (Hostes) contero, Cladibus (belli) afficio, Munth. Obs. ad Rom. 16, 20. "Ad Diod. S. 1, 188. 211. 473. Thom. M. 332. 500. 509. 536. T. H. ad Plutum p. 231.: ad Lucian. 2, 328. Conf. c. συντείνω, ad Diod. S. 2, 458. Συντετριμμένος, Thom. M. 180. Ξυνετρίβην τῆς κεφαλῆς, ad Mœr. 233. ad Lucian. 1, 496. Toup. Opusc. 1, 281. Kœn. ad Greg. Cor. 51 (=123.) Συντριβεὶς ταῖς ἐλπίσιν, ad Diod. S. 1, 310." Schæf. Mss. "Neutraliter, Arrian. 1, 246." Wakef. Mss. Schleusn. Lexx. in V. et N. T.] UNDE Σύντριμμα, τὸ, ET Συντριμμὸς, Contritio, Contusio, Confractio, ad Rom. 3, (16.) Ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα· σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν: Contritio et calamitas in viis eorum. Qui locus desumtus est ex Es. 59, (7.) Item σύντριμμα χειρὸς dicitur ἡ συντετριμμένη χεὶρ, Manus contrita s. contusa, ut Hes. συντρίβει exp. συνθλᾷ: Levit. 21, (19.) Ἢ χωλὸς ἢ κολοβόχειρ, ἢ ἄνθρωπος ᾧ ἐὰν ᾖ ἐν αὐτῷ σύντριμμα χειρὸς ἢ σύντριμμα ποδός. Metaph. et allegorice 2 Reg. 22, (5.) Περιέσχον με συντριμμοὶ θανάτου, Circumdederunt me contritiones mortis. I. e. Mors me circumdedit, et telis suis veluti contudit ac contrivit. Itidemque ap. Sophoniam Prophetam 1, (11.) et Jerem. 4, (20.) || Hes. vero σύντριμμα exp. ἁμάρτημα, quod mihi suspectum mendi est. [" Σύντριμμα, Valck. Anim. ad Ammon. 117. Wakef. Trach. 895." Schæf. Mss.] ITEM Σύντριψις, ἡ, Contritio, i. q. συντριμμὸς significans. Vox est Theologica, ap. Greg. Naz. et alios, ut cum pœnitentiam metiuntur cognitione peccati, conversione ab eod. peccato ad Deum, contritione cordis extremoque ob peccatum dolore, et emendatione vitæ anteactæ. [LXX. Jos. 10, 10. * Σύντριψ, βος, ὁ, Nom. propr., effictum e genere docendi, Hom. Epigr. 14, 9. Συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας· Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἠδὲ Σαβάκτην, Ὠμόδαμόν θ'. "Ad Herod. 758." Schæf. Mss. * Σύντριπτος, unde * Ἀσύντριπτος, Gl. Inquassatus. * Εὐσύντριπτος, Polyb. 9, 19, 7.] ITEM Συντριβὴ, ἡ, i. q. σύντριψις et συντριμμὸς s. σύντριμμα, Contritio, Contusio, Prov. 16, (18.) Πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη, Contritionem præcedit superbia, ruinam autem exaltatio spiritus, ut habet vulg. Versio: nam Deus solet injuriosos conterere et contundere, et pessundare atque evertere eos qui mala animo suo meditantur. [" Chrys. in Matth. Hom. 3. T. 2. p. 18, 37. Εἴσῃ αὐτοῦ τὴν σ. τῆς ψυχῆς." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] AT Συντριβὴς dicitur Qui conversatur cum aliquo: Hes. συντριβὴς, συνδιατρίβουσα, συνοῦσα. [* " Προσυντρίβω, Dio Cass. 924." Wakef. Mss.]

Ὑποτρίβω, Subtero, [Hippocr. 231, 46. " Schneid. Ind. ad Scriptt. R. R. p. 350. ad Diod. S. 2, 233." Schæf. Mss.] Ὑπότριμμα, τὸ, Genus quoddam βρώματος, forsan e rebus leviter tritis aut contusis: ut et τρίμμα esse itidem βρώματος genus supra docui. Plut. (6, 478.) Τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα: Symp. 2, 10. Πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. Athen. 14. ex Alexide, τὸν γαλεὸν ἐν ὑποτρίμματι ζέσθαι. Hes. hoc ὑπότριμμα confici scribit e palmulis, melle, cumino, et aliis nonnullis

A condimentis. Alii ajunt ex acrioribus condimentis confici solitum fuisse; atque ideo Aristoph. Ἐκκλ. (291.) dixisse, βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμη, ubi Schol. quoque et Suid. exp. βλέπων δριμὺ καὶ ἡδόμενος δριμέσι. [" Casaub. ad Athen. 138. ad Lucian. 1, 123. Plut. Mor. 1, 258. 495. Jacobs. Anth. 11, 86." Schæf. Mss. Schn. Lex.: Gl. Moretum.] E quo ὑπότριμμα fit DIMIN. Ὑποτριμμάτιον, ut τριμμάτιον e τρίμμα, J. Poll. 6, (71.) c. 10. Εἴη δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια, ἃ καὶ καταχυσμάτια· καὶ σκόροδον, καὶ σκοροδάλμη, καὶ ὀξάλμη. [Athen. 268. * Ὑπότριψις, Mathem. Vett. 74. τριπόδων. * " Ὑποτριβὴ, Attritio, Appian. 1, 753." Wakef. Mss. " Schneid. Ind. ad Scriptt. R. R. 350." Schæf. Mss.]

Hactenus de Τρῶ, cujus fut. est τρήσω: nunc de altero dicendum est, quod fut. habet τρώσω: ambo enim ab eadem derivant origine: nec etymo repugnat signif. Ut enim illud signif. Penetro, Foro, Perforo, Trajicio, ita hoc Vulnero, i. e. Telo acuto cutem foro s. pertundo, Ovid. Contemtor ferri nulloque forabilis ictu, i. e. quem nullus ictus potest
B τρῶσαι. Sed sciendum est, hujus THEM. Τρῶ, (pro quo alii malunt DICERE Τρόω, alii ET Τρώω,) nullum esse usum in præsenti, sicut nec superioris τρῶ: verum pro illo usurpari τιτράω s. τίτρημι et τιτραίνω, pro hoc autem τιτρώσκω, ejusd. cum suo primitivo signif., ut et præcedentia cum suo.

Τιτρώσκω igitur derivatum e τρῶ, ut βιβρώσκω e βρῶ, signif. Vulnero, Cutem pertundo s. perfodio telo, Saucio. Et Pass. Τιτρώσκομαι, Vulneror, Saucior. Plut. Erotico, Ὁ πληγεὶς δὲ τιτρώσκεται, Herodian. 4, (11, 9.) Παιόμενοί τε καὶ τιτρωσκόμενοι ἐτράποντο, 7, (12, 4.) Οἱ δὲ βαλλόμενοι καὶ τιτρωσκόμενοι, κακῶς ἀπηλλάγησαν. Itidemque paulo ante, Βαλλόμενόν τε ὑπὸ ἀκοντιστῶν καὶ τιτρωσκόμενον ὑπὸ τῶν ὁπλιτῶν διεφθείρετο. Item VERBI Τρώω præsens tempus usitatum est, Hes. Τρώει, τιτρώσκει: nec non Τρώεσθαι, τραυματίζεσθαι, Vulnerari, Sauciari. Idem tamen Τρώει exp. etiam καταδαπανᾷ, Consumit: sicut τείρω quoque ac τρύω et τρίβω itidem accipiun-
C tur pro Attero et Consumo. Eust. vero τρώει exp. etiam βλάπτει, Od. Φ. 293. Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς· ὅστε καὶ ἄλλους Βλάπτει ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ: ita ut τρώειν et βλάπτειν ibi synonyma sint. Quod et ipsum τρώειν a τείρειν derivat facta syncope, a quo non multum remota est τοῦ βλάπτειν signif. Crebriora sunt exempla temporum e fut. formatorum, Plut. Artax. (11.) Ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε στῆθος, Xen. K. Π. 3, (2, 6.) Τοὺς δὲ τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν, Medicis accersitis saucios curare jussit. Metaph. autem Plut. de Aud. Αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται, Herodian. 1, (8, 15.) Ἔτρωσέ τε αὐτοῦ τὴν ψυχὴν τὰ λεχθέντα, Animum ejus verba illa sauciarant, 5, (8, 12.) Ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, Animi eorum illo rumore exulcerati erant. Utitur et Hom. aoristo 1 τρώσῃς, et fut. medio τρώσεσθαι, sed illo pro βλάψῃς, hoc autem pro βλάψεσθαι aut ἡττήσεσθαι, Il. Ψ. 341. Μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατά θ' ἅρματα ἄξῃς, Ne, si
D forte in saxum illud impingas, et equos lædas et currum frangas, M. 65. Ἔνθ' οὔπως ἐστὶ καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι Ἱππεῦσι· στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω: ubi Schol. exp. ἡττήσεσθαι, subjungens, τρῶμα γὰρ ἡ ἧττα. Utroque modo exponi potest, vel βλάψεσθαι vel ἡττήσεσθαι, præsertim cum Idem et τείρεσθαι dicat τοὺς ἡττωμένους, i. e. Affligi et clade affici a victoribus, ut supra docui in illo ipso verbo. Item et Gal. τρωθῇ ap. Hippocr. exp. βλαβῇ, κακωθῇ: et Τρῶμα, βλάβη.

SED ET Τρώσκω pro Τρώω dicitur, UT Τρύσκω pro τρύω: unde ap. Hippocr. τρώσκεσθαι, Vulnerari: qui et τρώειν accepit pro τιτρώσκειν, nec non pro ἀποσχάζειν, 2 de Morb. Mul.: Gal. vero τρώσκεσθαι ap. eum exp. ἐκτιτρώσκειν, Abortare.

[" Τιτρώσκω, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 93. Abresch. Lectt. Aristæn. 181. Musgr. Andr. 617. Tro. 340. Suppl. 1205. Markl. ib. ad Charit. 655. Wakef. Herc. F. 365. Jacobs. Anth. 9, 149. Heyn. Hom. 8, 428. De donis, Wessel. ad Herod. 621, Diss. Herod. 197. De amore, Valck. Diatr. 52.

Musgr. Cycl. 421. Cum accus. vulneris, Eur. Phœn. 1440. Conf. c. στρωννύω, Jacobs. Anth. 6, 92. 7, 35. 372. 8, 142. (? Eur. Herc. F. 363. Matth.) T. εἰς, Plut. Alex. p. 62. Schm., coll. p. 50. Ἔτρω, Musgr. Herc. F. 350. Ἐτετρώκει, Philostr. p. 90. Boiss. Τιτρώσας, Schol. Eur. p. 90. Matth. Τρώσκω, Phryn. Ecl. 88. Τρώω, Jacobs. Anth. 9, 149. Heyn. Hom. 6, 287. Lædo, Vexo, Corrumpo, ut βλάπτω, ad Callim. 1. p. 119." Schæf. Mss. " Τιτρώσκω, Vulnero, sc. pudore, Plut. 2, 494. Lædo, sc. navem scopulo, Liban. 226." Wakef. Mss. " Τιτρώσκω τὰς ναῦς, Suid. v. Ταρσοί." Schleusn. Mss. * Τρωννύω, s. * Τρώννυμι, Schol. Aristoph. Ὄρν. 808.]

Τρῶμα, τὸ, Vulnus: Hes. τρώματα, τραύματα. [" Sc. Ionico more e τραῦμα fit * τρώϋμα, et brevius τρῶμα, ap. Herod. 2, 63. 3, 29. sæpiusque alibi; sicut θαῦμα, θώϋμα, θῶμα." Schw. Mss.] || Clades, Damnum, Detrimentum; Schol. enim Homeri exp. ἧττη, et Gal. βλάβη, ut paulo ante in Τρώω docui. Pro quo dicitur ETIAM Τρώμη, ut βρώμη pro βρῶμα, Eust., qui Ionicum id esse ait, et significare τὴν τρῶσιν, ut βρώμη τὴν βρῶσιν. [" Cattier. Gazoph. 22. Τρῶμα, Wessel. Diss. Herod. 139. ad Herod. 353. 360. 436. 445. 499. Koen. ad Greg. Cor. 196(= 420.) ad Charit. 461. Markl. Suppl. 848. et Musgr., Jacobs. Anth. 7, 271. Heyn. Hom. 6, 287. Τρώϋμα, Wessel. l. c. Koen. l. c. ad Lucian. 3, 467." Schæf. Mss. "Τρῶμα, i. q. τροπή, Eust. Il. 848, 30. Τρώμη, 81, 49. Pind. Π. 4, 483." Wakef. Mss.] E Τρῶμα autem est VERB. Τρωματίζω, Vulnero, [Herod. 1, 59. 3, 64. 78. 6, 45. et dimin. * Τρωμάτιον, Hippocr. Epidem. 3, 6, 3. p. 722. Cor. * Τρωματίας, Ionice pro τραυματίας, Vulneratus, Herod. 3, 79.]

Sed notandum, hoc τρῶμα Ionicum potius esse, ut et verbum τρώω: ac pro eo in communi lingua USURPARI Τραῦμα, tanquam a VERBO Τραύω. Philostr. Ep. 5. Καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰ πολεμικὰ ἄνδρες οὐχ οἱ μὴ τρωθέντες, ἀλλ' οἱ νικῶντες ἐν τραύμασι, Viri in bello fortes habentur non ii qui non saucii sunt, sed qui saucii palmam reportant, Lucian. in Tim. (58.) Οὐκ ἀναιμωτί γε οὐδ' ἄνευ τραυμάτων, in Macrob. Τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, Plut. de Deo Socr. Λαβὼν μὲν εἰς τὴν κεφαλὴν οὐ μέγα τραῦμα, δοὺς δὲ πολλά. Idem, Οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, sc. e casu e loco sublimi. Et Xen. K. Π. 5, (4, 5.) Τραύματα ἐπιδεδεμένους, Quibus vulnera obligata erant, Philostr. Ep. 21. Τὰ ἐκ πολέμου καὶ θήρας τραύματα ἰᾶτο ῥᾳδίως, Facile sanabat vulnera in bello aut venatione accepta. || Τραῦμα dicitur etiam Clades, Strages, Detrimentum s. Damnum bello acceptum, Calamitas ex infelici prælio, ut τρῶμα quoque, Lucian. (2, 4.) Ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα. Itidem Schol. Thuc. 3, (18.) p. 89. cum πληγέντες exposuisset μεγάλως νικηθέντες, subjungit, Πληγὴ γὰρ κατὰ πόλεμον καὶ τραῦμα, ἡ ἰσχυρὰ ἧττα. Vbi obiter NOTA Πλήττεσθαι, ET Πληγή. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 93. ad Charit. 371. (461. 497.) Segaar. Epist. ad Valck. p. 15. ad Lucian. 1, 317. 327. 328. T. H. ad Dial. p. 93. Jacobs. Anim. 313. Anth. 9, 221. Clades, ad Herod. 436. 631. Conf. c. καῦμα, Jacobs. Anth. 9, 38." Schæf. Mss. Conf. c. γράμμα, ad Greg. Cor. 186. 883.: cum θαῦμα, 186.: cum πρᾶγμα, 491. " Vocem Τραῦμα H. Steph. Thes. eumque secuti retulerunt ad Τιτρώσκω. Utrique præfigi debuerat radix Τέρω: hinc quintuplex nata forma plena, τεράω, έω, ίω, όω, ύω, in alias quinque fuit contracta τράω, έω, ίω, όω, ύω. Sic ut a κάω καύω, ab ἐλάω ἐλαύω, ita a τράω τραύω, quod nomen mox produxit τραῦμα, Vulnus, a terendo ita dictum. Quod autem vulgo τραῦμα Herodotus Ionice scribit τρῶμα. Et sicut τραῦμα de Bellica clade Thuc. adhibuit, sic decies minimum Herod. in eund. sensum posuit suum τρῶμα, ortum ead. analogia a τέτρωμαι formæ τρόω, Vulnero." Valck. Schol. in N. T. 1, 186.] Est autem a subst. τραῦμα, [COMP. * Τραυματοποιὸς, Gl. Vulniferus.] ADJ. Τραυματικὸς, Ad vulnus s. vulnera pertinens, Vulnerarius, i. e. Vulneribus sanandis aptus, Plin. Vulneraria emplastra, Diosc. 1, 131. Τραυματικαὶ ἀντίδοτοι, Vulneraria remedia, 2, 4. τραυματικὴ ῥίζα, Vulneraria radix, Radix quæ vulneribus imponitur: τραυματικὰ sine adjectione pro τραυματικὰ φάρμακα, 1, 98. Μίγνυται δὲ καὶ τραυματικοῖς χρησίμως, Vulnerariis medicaminibus commode permiscetur. Dicuntur autem τραυματικὰ φάρμακα, inquit Gorr., Galeno τὰ κολλητικὰ, h. e. Glutinatoria medicamenta, quæ et ἔναιμα appellantur. [" Ad Lucian. 1, 524." Schæf. Mss. " Gal. v. Μήλην." Wakef. Mss. * " Τραυματεία, ἡ, Herodian. Epim. Mss." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.: quod derivandum esset e Τραυματεύω. * " Τραυματία, Vulnus, Tzetz. Ch. 11, 400." Elberling. Mss. " Andr. Cr. 298." Kall. Mss.] Τραυματίας, Vulneratus, Saucius, Qui vulnus accepit, Cui vulnus inflictum est, ὁ τρωθεὶς, s. τετρωμένος, Thuc. 8, (27.) p. 272. Τοὺς τραυματίας ἀναλαβόντες, Theophyl. Ep. 54. Τραυματίαν ταῖς τῶν πολεμίων ἁλόντα χερσίν. At Ὀδυσσεὺς ὁ τραυματίας est Fabula Telegoni ap. Aristot. Poët. [" Lobeck. Aj. p. 273. ad Dionys. H. 3, 1880." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 23." Wakef. Mss.] Τραυματίζω, Vulnero, Infligo vulnus, Saucio, Dem. (279.) Τινὰς δὲ καὶ τετραυματίκασι, Lucian. Epigr. οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυμάτισεν, Nullum enim unquam sauciavit. Et pass. voce ac signif. Thuc. (4, 129.) p. 163. Τραυματιζόμενος ὑπ' αὐτῶν, Vulneratus ab ipsis, βαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, Schol. Affertur et, Τραυματισθεὶς πολλὰ, pro, Multis confectus vulneribus. Et rursum e Thuc. Τραυματισθεισῶν τῶν νεῶν, Sauciatis et perfossis navibus. [" Ad Diod. S. 2, 21." Schæf. Mss. Luc. 20, 12. Act. Apost. 19, 16. Eur. Bacch. 763. * " Τραυματισμὸς, Vulneratio, Eudocia 371. ἄρθρων, Suid. v. Ῥοῦφος." Schleusn. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 119. 186. Meurs." Schæf. Mss. * Τραυματιστὸς, unde * " Ἀτραυμάτιστος, Invulneratus, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 275, 29." Seager. Mss. Soph. Amphitryone ap. Hesych. 159. Lucian. 3, 666. * " Ἀτραυματίστως, Nicet. Eugen. 7, 53." Boiss. Mss. * " Πολυτραυμάτιστος, Vulneribus confectus, Chrys. Serm. 109. T. 6. p. 930, 20. Εἶδεν ὁ Θεὸς ἐκ παραδείσου πολυτραυμάτιστον τὸν Ἀδὰμ βληθέντα." Schw. Mss. * " Ἐκτραυματίζω, Eumath. 113." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. 113." Elberling. Mss.] Κατατραυματίζω, Saucio, Vulneribus conficio, [Thuc. 7, 41. 80. 8, 10. Polyb. 15, 13, 1. Diod. S. 1. p. 22, 23.; 11. p. 246, 3. Ionice * Κατατρωματίζω, Herod. 7, 212. * Τραυματόω, unde * Ἀποτραυματόω, Cl. Eculcero.]

[* Τιτρωσμὸς, Hippocr. 601, 30. Lobeck. Phryn. 209. * Τρωσμὸς, ibid. Hippocr. 581, 43. 613, 43. 614, 39. 637, 23. " Thom. M. 319." Schæf. Mss.]

Τρῶσις, ἡ, Vulneratio. Exp. etiam Vulnus, Ictus. [Symm. Ps. 76, 11. Cant. 7, 1.]

Τρωτὸς, Vulneratus, Læsus, Qui vulnerari lædive potest, Il. Φ. 568. Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ. Hesychio est παθητός. Ἄτρωτος, ὁ, ἡ, Invulneratus, Illæsus, Qui vulnerari et lædi nequit, Nullo forabilis ictu, ut Ovid. loquitur, Lucian. Ἄτρωτοί σοι, A te vulnerari et feriri non possunt: (cf. 1, 79.) Interdum additur dat. instrumentalis, ut ἄτρωτον ἐγχέεσσι, quod Sil. Ital. dicit Inviolabile telis, et Ovidius Nullo forabile ictu. Sic Plato Symp. Χρήμασί γε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας. Signif. etiam Invictus, Indomitus, ut ἄτρυτος. [Ἄ. et ἄστρωτος conf., ad Greg. Cor. 231. " Ad Charit. 655=253. Wakef. Ion. 871. Jacobs. Anim. 39. Anth. 6, 392. Porson. Phœn. 1622. Fischer. ad Palæph. 60. et Ind." Schæf. Mss.] Ἀτρώτως, Sine vulnere, etiam Invicte, * ἀνικήτως, Hes. Dicitur ETIAM Ἀτρὼς pro Ἄτρωτος, itidem pro Invulneratus, Illæsus, ἀσινὴς, ἀπαθὴς, ut Suid. exp. præcedens ἄτρωτος. [" Cattier. Gazoph. 34. Pierson. Veris. 24." Schæf. Mss. * Ἀτρωσία, Schol. Apoll. Rh. 1, 57. * Δίτρωτοι, Gl. Bibolnes, l. Bivulnes. * Δύστρωτος, Etym. M. 163, 28. Dionys. H. de C. VV. 91. " Heyn. Hom. 4, 464." Schæf. Mss.] Νεότρωτος, Recens s. Nuper vulneratus, Etym. Affertur et νεότρωτα pro Recentia vulnera, cum potius significet Recens vulnerata. [" Thom. M. 295." Schæf. Mss. " Athen. 41. Schol. Il. N. 539." Wakef. Mss.]

[* Ἀντιτιτρώσκω, Heliod. 7, 27. p. 305. "Ἀντιτιτρωθῆναι, Suid. v. * Τραυμασθῆναι." Schleusn. Mss. "Schol. Eur. Hipp. 507." Kall. Mss. * "Ἀντιτρόω, Nicet. Eugen. 3, 392." Boiss. Mss. * Διατιτρώσκω, Dio C. 63, 3. Hippocr. 759. * Εἰστιτρώσκω, Aret. 116. Οἱ δὲ καὶ ἐσέτρωσαν τῷ ὀστέῳ μέσφι μήνιγγος. * Ἐντιτρώσκω, unde * Ἔντρωμα, Hippocr. 831. * Ἐπεντιτρώσκω, unde * Ἐπέντρωμα, et * Ἐπέντρωσις, voces Epicureæ de voluptatibus quæsitis et supervacaneis, v. c. ciborum exquisitius conditorum, ap. Athen. 546. et Philonem 1, 324. Vide Schw. Anim. ad Athen. l. c. Ernest. ad Callim. H. in Dian. 133. Schn. Lex. "Ad Herod. 512." Schæf. Mss. * Ἐπιτιτρώσκω, unde ἐπετρώθη, Anal. 2, 18. "Heyn. Hom. 8, 320." Schæf. Mss.] Κατατιτρώσκω, Saucio, Vulnero, etiam Vulneribus conficio, i. q. καταтραυματίζω: unde partic. κατατρώσας, Qui sauciavit, vulneravit, vulnus inflixit, vulnere confecit; etiam, Qui vulnere inflicto prostravit et dejecit: sunt enim qui κατατιτρώσκω ita interpr. [Diod. S. 13. p. 339, 20.; 351, 12.; 17. p. 584, 10. 685, 20. "Musgr. Herc. F. 1000. Pierson. Veris. 145." Schæf. Mss. "Κατατετρωμένοι τὰς ψυχὰς, Philo J. 2, 25." Schleusn. Mss.] At Ἐκτιτρώσκω diversæ signif. est a superioribus, quippe quod significet Abortum facio, i. e. Abortare facio, Abortum infero, Diosc. 5. Τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, Fœtus immaturos expellit, Abortum infert, Facit ut matres abortent. Item ἐκτιτρώσκειν dicitur femina gravida pro βρέφος ἐκτιτρώσκειν, Fœtum immaturum expellere, Partum ante tempus edere: quod Lat. dicunt Abortare, Abortum facere, parere; necnon Aboriri: si modo mendo caret quod ap. Non. legitur e Varr. Vinum, quod ibi natum sit, si prægnans biberit, fieri ut aboriatur. Qua in signif. Hippocr. τρώσκεσθαι etiam dixit, i. e. pro ἐκτιτρώσκειν, teste Gal. Lex. Hippocr. Diosc. de onosmate herba, Φασὶ δὲ ὅτι κἂν ἔγκυος ὑπερβῇ τὴν πόαν, ἐκτιτρώσκει. Unde Plin. Prægnans si eam supergrediatur, abortum facere dicitur. Rursum Diosc. 4, 187. de radicibus filicis feminæ, Γυναιξὶ δὲ δοθεῖσαι ἀσυλληψίαν ποιοῦσι· κἂν ἔγκυος δὲ διαβῇ, ἐκτιτρώσκει, Et prægnans si supergrediatur, abortum parit. [" Phryn. Ecl. 88. 128. (208. Lob.) Thom. M. 319. Heyn. Hom. 4, 701. Segaar. in Daniel. p. 77. Ἐξέτρω, Musgr. Herc. F. 350." Schæf. Mss. Herod. 3, 52. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐκτρώσκω, Orac. Sibyll. 2. p. 286. * Ἐκτρόω, Valck. Schol. in N. T. 2, 327.] Unde Ἔκτρωμα, τὸ, Abortus: pro quo Atticos dicere ἐξάμβλωμα, testatur Phryn. Ab Hes. exp. non solum παιδίον νεκρὸν ἄωρον, sed etiam ἐκβολὴ γυναικός. Quibus verbis significatur potius Ipsa actio abortandi: quæ dicitur Ἐκτρωσμὸς magis proprie, et Ἔκτρωσις: ut ap. Aristot. H. A. 7. (8, 3.) Καλοῦνται δὲ ἐκρύσεις αἱ μέχρι τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν διαφθοραί· ἐκτρωσμοὶ δὲ, αἱ μέχρι τῶν τετταράκοντα. Ubi Gaza ἐκρύσεις interpr. Effluxiones: ἐκτρώσεις vero Abortiones. ["Ἔκτρωμα, Phryn. Ecl. 88. 128. (208. Lob.) Thom. M. 319. Abresch. Æsch. 2, 16." Schæf. Mss. "Tzetz. Chil. 5, 514. ubi vulgo * ἔκτραμα." Elberling. Mss. Aristot. H. A. 10, 27. Ἔκτρωσις, Hippocr. de Morb. Mul. 2, 13. p. 803. "Thom. M. l. c. Ἐκτρωσμὸς, * Ἐκτρωματισμὸς, (ab * Ἐκτρωματίζω,) ibid." Schæf. Mss.] Porro ex illo ἔκτρωμα deriv. Ἐκτρωματιαῖος, Abortivus, ["Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * Ἐκτρωματικὸς, Gl. Abortitius. * "Ἐκτρωτικὸς, Plut. 10, 58." Wakef. Mss. * "Παρατιτρώσκω, Jo. Climac. 73." Boiss. Mss. * Παρατρωτὸς, unde * "Ἀπαράτρωτος, Integer, Illæsus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 8." Kall. Mss. Phot. Bibl. 260. Phav. Lex. 98. Zonaræ Lex. e Philostorg. Hist. Eccl. 2, 16. Εὐσέβειαν ἀπαράτρ. διασώσασθαι. * "Περιτιτρώσκω, Schol. Eur. Hipp. 507." Kall. Mss. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 185." Elberling. Mss. * Συντιτρώσκω, Simul vulnero, Plut. Alex. 63. Alcib. 27. Dio Cass. 391. Diod. S. 20. p. 756, 42.]

Sed et Τρώγω derivatur ex illo τρῶ significante Tero, Attero: nec absurde; nam Arrodo, Rodo, et Comedo, (quas signiff. habet τρώγω,) non admodum diversa sunt a Tero et Attero: quoniam sc. is qui aliquid comedit, s. rodit aut arrodit, idem et dentibus id ipsum terit s. atterit. Od. Z. (90.) Καὶ τοὺς μὲν ποταμὸν σεῦαν παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα, Ut gramen comederent. Ubi Eust. annot. hoc verbum ὠνοματοπεποιῆσθαι ἐπὶ ἀλόγων, τραχύτητα ἔχον καὶ ἑτερότητα πολλὴν πρὸς τὸ ἐσθίειν, quippe quod de ratione præditis dici soleat. Quod tamen discrimen non semper verum est. Nec minus enim ratione præditis animalibus tribuitur quam iis quæ ratione carent: ut ostendit ille qui dixit ap. Athen. (50.) Τρώγουσι μύρτα, καὶ πέπονα μιμαίκυλα, (548.) Βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων, (641.) Μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέροι, τρώγοιμι. Quibus in ll. nota dici τρώγειν de myrti baccis, pomis arbuti, bulbis, placentis mellitis. In Aor. 2. facit Ἔτραγον: unde Τραγεῖν, quod Suid. exp. τρώγειν, φαγεῖν: unde τράγημα, de quo infra. In fut. autem τρώξομαι, quo utitur Aristoph. ['A. 806. "Theocr. 1, 147. ubi v. Valck., ad Anton. Lib. 259. Verh., ad Herod. 121. (2, 37.) Jacobs. Anth. 10, 216. Hemst. ad Plutum p. 423." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri p. 114. Schn. Lex. Suppl. 179.]

Τρῶξις, ἡ, Esus, Rosio. Τρώξιμος, ὁ, ἡ, Qui esui est, i. e. Qui comedi potest aut solet, Edulis, Vescus; vel etiam Cibarius, ut Plin. uvam cibariam appellat, quam Græci τρώξιμον et τρωκτήν. Sed et alii quivis fructus eis τρώξιμοι dicuntur, qui crudi eduntur, ut uva passa, ficus, rapa, rhaphani, bulbi, denique quidquid secunda mensa inferri solet, ut sunt τραγήματα et τρωγάλια. Paul. JCtus in Pand. Qui fundum vendidit, pomum recepit, nuces et ficos, et uvas duntaxat duracinas et purpureas, et quæ ejusd. generis essent, quas non vini causa haberemus, quas Græci τρωξίμους appellant. Hippocr. de Intern. Affect. Τῶν τρωξίμων ῥαφανίδι χρεέσθω καὶ σελίνῳ, εἰς ὄξος βάπτων. Alibi hæc τρώξιμα appellat τρωκτὰ, quæ Gal. Lex. Hippocr. exp. ὠμὰ ἐσθιόμενα, Quæ cruda solent comedi: ut et Constant. Geop. 14, 17. τρωκτὴν σταφίδα vocat eam, quam alii τρώξιμον, Lat. Cibariam et Edulem. Itidem Artemid. 1, 60. de oleribus loquens, Ὅσα δὲ ἀποξύεται τρωκτὰ ὄντα, βλάβην σημαίνει, Si ea quæ cruda in cibum assumi solent, deradantur. Peculiariter vero τρώξιμον appellari solet Intybum, s. Seris herba, quam Endiviam vulgo nominant. Paul. Ægin. 3, 46. Τὸ ἴντυβον δὲ τὸ τρώξιμον καὶ ὁ σόγχος, τῶν παραπλησίων εἰσί. Paulo ante dixerat, οἷάπερ ἐστὶν ἥ τε σέρις καὶ τὸ κιχώριον: quasi diversa essent hæc ab intybis. Et Alex. Trall. conjunctim et quasi expositionis gratia dicere solet ἴντυβον καὶ τρώξιμον, (pro quo tamen perperam alicubi scriptum legitur Τρόξιμον,) ejusque usum commendare in hepaticis, itidem ut Paulus. Item Didymus Geop. 12, 28. Σέρις, τουτέστι τρώξιμα, ἐν ὄξει βαπτόμενα καὶ ἐσθιόμενα, στομάχῳ κατάλληλα. Ubi et ipsum caput inscribitur περὶ Σέρεως, ἤτοι Τρωξίμων. Absolute et sine ulla adjectione Aët. 9, 48. Ἀναλάμβανε χυλῷ τρωξίμων, Excipe succo intyborum. Apsyrtus Hippiatr. τρωξίμην vocare traditur. [" Villoison. ad Long. 111. ad Herod. 121." Schæf. Mss.]

Τρώξανα vero a Theophr. dicuntur Rami tenelli et qui sunt τρώξιμοι, i. e. Qui arrodi possunt a pecore, C. Pl. 3, 2. Καὶ ἀφαιρεῖν δεῖ τούτων ταῦτά τε καὶ τὰ τρώξανα μόνον, ubi de putatione loquitur, et περὶ διακαθάρσεως. " Τραύξανα, Quæ ex jumentorum " præsepi decidunt, et Eorum reliquiæ, Spinosa " ligna et arida, Suidas e Pherecrate. At Hes. Τραύ- " σανον habet, quod exp. ξηρὸν πᾶν, ἢ φρύγανον." [Vide Schn. Lex.]

Τρὼξ quoque ἀπὸ τοῦ τρώγειν dicitur Vermiculus ille qui legumina rodit, ὁ τῶν ὀσπρίων σκώληξ. Sic enim Schol. Hesiod. (Ἔργ. 420.) Δὴξ, εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον τῶν ξύλων· ἴψ δὲ, σκώληξ ἐστὶ κεράτων· ἴξ, ἀμπέλων· σὴς, ἐσθημάτων· τρὼξ, ὀσπρίων· ψὴν, σύκων. Gurgulionem nonnulli vocant. [Gl. Curculio. "Valck. Anim. ad Ammon. 102." Schæf. Mss. Etym. M.] Item Τρωξαλλίδες Vermium quoddam genus esse videtur ap. Athen. (118.) Κατεδηδόκασιν τὰ λάχανα τρωξαλλίδες: ut sunt Erucæ et aliæ bestiolæ a quibus olera arroduntur et depascuntur. [Τρωξαλλὶς, Gl. Grellus, Acetaria, Escaria. In iisdem

Glossis perperam *Τριξέλλας· Grillus.] Ατ Τρωξάρτης comp. voce dicitur Quidam murium dux ap. Hom. Βατρ., ex eo quod panes rodere soleret: ap. quem ibid. ψιχάρπαξ κοῦρος Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος, jactitat se vesci iis Ὅσσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθος, nec ranarum more τρώγειν ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύνθας, Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκεσθ', οὐδὲ σελίνοις.

[* "Φιλότρωξ, Antiphanes Eustathii ad Il. p. 185." Schn. Lex. * "Φυλλότρωξ, ωγος, s. rectius *Φυλλοτρὼξ, ῶγος, Herbas rodens, Herbis vitam sustentans, Antiphanes ap. Athen. 130. Ἕλληνες φυλλότρωγες, s. φυλλοτρῶγες." Schw. Mss.]

Τρώκτης, Comestor, Vorator. Ita dicitur ab Hom. Qui, ut habeat quod voret, quavis arte lucrum facit: ὁ φάγος καὶ φιλοκερδὴς, ὁ ἐκ πάντων βουλόμενος τρώγειν καὶ κερδαίνειν, ut Eust. exp. Itidemque Hesychio τρώκτης est φάγος, ὁ ἀπὸ πάντων ἐσθίειν καὶ κερδαίνειν βουλόμενος, (ut quos Lat. Lucriones appellant,) nec non πανοῦργος, ἀπατεών: nec enim a dolis et fraudibus abstinent, qui ut ventrem satient, nihil non lucri et quæstus machinantur. Od Ξ. (289.) Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς, Τρώκτης. Itidemque O. (415.) Phœnices ab eo dicuntur Τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα. ["Ruhnk. Ep. Cr. 117. Toup. Opusc. 1, 498. Jacobs. Anth. 9, 121. Boiss. Philostr. 287." Schæf. Mss.: Gl. Tructa piscis, Ælian. H. A. 1, 5.: i. q. ἀμία, Aristot. H. A. 9, 37. Opp. 'A. 3, 144. Vide Schn. Hist. Liter. Pisc. p. 25. et Schn. Lex. * Ἀργυροτρώκτης, Greg. Naz. 2. p. 256. * "Πολυτρώκτης, Toup. Opusc. 1, 499." Schæf. Mss. * "Τρωκτὶς, Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 702." Boiss. Mss. * Τρωκταΐζω, i. q. κακουργέω, Etym. M. * "Τρωκτικὸς, Vorax, Tzetz. ad Lycophr. 213." Kall. Mss.]

Τρωκτὸς, i. q. τρώξιμος, Qui esui est, Edulis. Ut plurimum vero ita vocantur Quæ cruda comedi solent: velut quæ vel in acetariis vel in secundis mensis edenda apponuntur, ut in Τρώξιμος docui e Gal. et aliis. [Xen. K. 'A. 5, 3, 12. Ælian. V. H. 1, 31. "Sed et substantive Τρωκτὰ eadem dicuntur, quæ alias τραγήματα et τρωγάλια, Bellaria, Herod. 3, 48. Τρωκτὰ σησάμου τε καὶ μέλιτος." Schw. Mss.]

Τρωγάλιος quoque i. q. τρωκτὸς et τρώξιμος, Edulis, Vescus. Peculiariter vero τρώξιμα, τρωκτὰ, et τρωγάλια dici solent Quæ cruda comedi solent et secundis mensis apponi, ut rhaphani, poma, pira, nuces, amygdalæ et similia: ut J. Poll. quoque indicat 6, c. 11. his verbis, Ἦν δὲ τρωγάλια, μυρτίδες, κάρυα, μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται, κόκκοι ῥοᾶς, ἀμύγδαλαι, κάρυα Περσικὰ, ἃ νῦν βασιλικά· ἰσχάδες, σῦκα. Quæ et τραγήματα dicuntur; synonyma enim sunt τράγημα et τρωγάλιον, sicut βρῶμα et ἔδεσμα: quorum hæc duo latius patent quam illa: unde Athen. (641.) ex Aristot. libro qui περὶ Μέθης inscribitur, Τὸ μὲν ὅλον διαφέρειν τράγημα βρώματος νομιστέον ὅσον ἔδεσμα τρωγαλίου· τοῦτο γὰρ πάτριον τοὔνομα τοῖς Ἕλλησιν, ἐπεὶ ἐν τραγήμασι τὰ βρώματα παρατίθενται· διόπερ οὐ κακῶς ἔοικεν εἰπεῖν ο πρῶτος δευτέραν προσαγορεύσας τράπεζαν· ὄντως γὰρ ἐπιδορπισμός τις ὁ τραγηματισμός ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα. Similiter Eust. quoque p. 1401. annotat, ap. vett. fuisse quasdam τραπέζας, quæ δεύτεραι nominatæ fuerint, sc. τὰς τῶν τραγημάτων, quæ τραγήματα, teste Athen., vocari etiam τρωγάλια: atque ita usurpare Pind. Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον: Aristoph. vero τρωγάλιον posuisse inter species τραγημάτων. Comici tamen hujus verba non affert, qui Πλ. (798.) dixit, Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν, Bellaria spectatoribus projicere: Eip. (771.) δὸς τῷ φαλακρῷ Τῶν τρωγαλίων. Plut. vero (6, 505.) dialecticen, s. dialecticorum more disserere, esse dicit τρωγάλιον ἐν δείπνῳ γλυκὺ μὲν οὐδαμῶς, κεφαλαλγὲς δὲ καὶ κοπῶδες ἰσχυρῶς. "Τρωγάλια, τὰ, "Bellaria, ita dicta ἀπὸ τοῦ τρώγειν, Aristoph. Πλ. "(l. c.) Ἰσχάδια και τρωγάλια τοῖς θεωμένοις Προ"βαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. Ab "J. Poll. 6. inter τρωγάλια numerantur μυρτίδες, μέ"σπιλα, κάρυα, ὄα. Hesychius Τρωγάλια Laconi"cum esse tradit. Additque, Τρωγάλιον δέρμα, τὰς "μελικοκκίδας." ["Corrigo, Ῥωγαλέον δ., τὰς μελικηρίδας." Schn. Lex.] "Affertur autem et Τρωγάλιος "in VV. LL. pro Edulis." ["Casaub. ad Athen. 106. Act. Traj. 1, 252." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 824. Pind. ap. Eund. 377(=319.)" Wakef. Mss.]

Τράγημα, τὸ, i. q. τρωγάλιον, Quod in secunda mensa solet apponi comedendum s. arrodendum, ut in Τρωγάλιον docui. Plato de Rep. 2. Καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς, (sc. civibus nostris,) τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων· καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες. Ubi nota eum τραγημάτων nomine comprehendere non solum Ficus, sed etiam Cicer ac Fabam: item Myrti baccas et Faginas glandes, sc. sub cinere coctas, ut hodie solent castaneæ. Et Antiphan. ap. Athen. (640.) dicit, Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαῖ. Ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι. Nam Placentarum quoque genus et πέμματα τραγήμασιν annumerantur, ut a Clearcho quoque Solensi ap. Eund. (648.) τραγήμασιν accensetur Ἄμης, πλακοῦς ἔντιλτος, ἴτριον, ῥοά: et præterea, Ὠὸν, ἐρέβινθος, σησάμη, κόπτη, βότρυς, Ἰσχὰς, ἄπιος, πέρσεια, μηλέ', ἀμύγδαλα: (642.) Alexis dicit, Ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα. Τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως, Κἄργοὺς ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας. Ubi etiam nota, bellaria apponi solere ad producendum convivium. Ἐπιδορπίδες quoque et ἐπιδόρπια, s. ἐπιδορπίσματα, et ἐπιφορήματα vocabantur eadem. ["Bergler. ad Alciphr. 86. Toup. Opusc. 1, 533. Musgr. Ion. 1171. Dionys. H. 5, 393. Boiss. Philostr. 532." Schæf. Mss. "Τραγήματα τῶν λόγων, quasi Bellaria quædam orationis, epilogos dictos esse a nonnullis, tradit Dionys. Hal. Art. Rhet. 10, 18. Ἡγοῦνται, τοὺς ἐπιλόγους, ὥσπερ ἐν δείπνῳ, τραγήματα εἶναι τῶν λόγων, καὶ ὥσπερ ἐπιφυλλίδας καὶ στωμύλματα· παρ' ὃ καὶ ἐπιφωνήματα καλοῦσι τὰ ἐν ἐπιλόγοις λεγόμενα." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Τραγηματοπώλης, Hes." Wakef. Mss.] "Φιλοτραγήμων, Bellariorum appe"tens, Athen." [642. * Τραγηματώδης, Eust. 1141, 15.] Τραγηματίζομαι, Comedo bellaria, ut Athen. 11. jubet tria cavere ὅταν κωθωνίζῃς, nimirum, μὴ πονηρὸν οἶνον πίνειν, μηδὲ ἄκρατον, μηδὲ τραγηματίζεσθαι ἐν τοῖς κωθωνισμοῖς. Idem addit et accus. rei, dicens l. 4. (p. 140.) moris fuisse ap. vett. φύλλα δάφνης τραγηματίζεσθαι, Comedere folia laurus inter bellaria, s. in secundis mensis. [Theophr. Char. 12, 1. Menander Athenæi p. 172. "Aristot. Eth. Nicom. l. ult. c. 5." Routh. Mss.] E quo VERBALE Τραγηματισμὸς dicitur ἡ τῶν τραγημάτων βρῶσις, Comestio bellariorum, Comedere bellaria. De quo vide in Τρωγάλια. [Athen. 641. * Ἐπιτραγηματίζομαι, Julian. Ep. 24. T. 1. p. 391.]

Τραγαλίζω quoque exp. ἀποτρώγω, ap. Aristoph. Σφ. (674.) ἥσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν.

[* Μελαντραγὴς, Anal. 2, 53. σῦκον. "Phanias 5. Toup. Opusc. 1, 449. 2, 104." Schæf. Mss.]

[* Ἀνατρώγω, Comedo, Athen. 407.] Ἀποτρώγω, Abedo, Avello, Abscindo morsu, Emordeo, Dentibus excindo, Morsu abripio: Κελεύσαντος δὲ Νικοκρέοντος καὶ τὴν γλῶτταν Ἀναξάρχου ἐκτμηθῆναι, λόγος ἀποτραγόντα προσπτύσαι αὐτῷ. Et Diog. L. Zenone Eleate, Δημήτριος δέ φησιν τὸν μυκτῆρα αὐτὸν ἀποτραγεῖν. Ubi etiam nota INFIN. Ἀποτραγεῖν, [Athen. 277.] ex AOR. 2. Ἀπέτραγον, ut et a τρώγω dicitur τραγεῖν. [Abscindo, Theocr. 10, 6. "Jacobs. Anth. 8, 205. Harles. ad Theocr. p. 167." Schæf. Mss. Menander ap. Bekk. Anecd. 1, 438. τὸ μισθάριον. "Schol. Nicandri Θ. 392." Wakef. Mss.] "Ἀπό"τρωκτον ἄλφιτον, Suid. affert, sed sine expositione. "Tantum enim annotat Epicharmum primum repe"risse hoc ἀπότρωκτον: signif. autem Abesum, Ab"rosum, Adesum et Arrosum." [Hesych. Ἄλφι τοῦτο ἀπότρωκτόν ἐστιν, ὡς ἄλφιτα. "Ἴσως τ. ά. ἐς ἄλφιτα, i. e. ἀποκοπὲν, ἀντὶ τοῦ, ἄλφιτα. Ἄλφι pro ἄλφιτα positum κατ' ἀποκοπὴν, notat Strabo 8. p. 251." Heins. "Suidas: Ἄλφι· ἄλφιτον· τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὅ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον. Illud ἀπότρωκτον non intellexit Portus; nec Steph. Thes. Ind. Locum Strab. 364. Ed. Par. de vocibus

apocopen passis notarat etiam Schr. et Kust. ad Suid." Alberti. "Bekk. Anecd. 381." Boiss. Mss.] At VERBALE Ἀποτράγημα, τὸ, non sequitur signif. verbi ἀποτρώγω. Signif. enim ἀποτράγημα, teste Athen. (658.) Reliquias τραγημάτων, i. e. Bellariorum. Τὸ γὰρ λείψανον, inquit l. 14., τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων ἀποτράγημα εἴρηκεν Εὔπολις, subjiciens ipsius Eupolidis locum, quem ibi vide. Hes. vero ἀποτράγημα exp. λείψανον, βρῶμα. [Cf. Etym. M. 132, 11.] Διατρώγω, Peredo, Perrodo, etiam Erodo: unde PARTICIP. Διατραγὼν, [Aristoph. Σφ. 655.] quod exp. Abrodens, et φαγών. [Διατρώξομαι, Aristoph. Σφ. 164. διατραγεῖν, 367. διατέτρωκται, 370. "Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss. Hipponax ap. Eund. 388. * "Διατράγω, Arrodo, Mich. Apost. Prov. Cent. 1, 8." Schleusn. Mss. * Διατραγέω, Dio Cass. 72, 21. "Porson. Med. p. 21." Schæf. Mss. * Ἐκτρώγω, Gl. Erodo, Aristoph. Σφ. 155. LXX. Mich. 7, 4. "Clem. Alex. 496. τὴν γλῶσσαν." Kall. Mss.] Ἐντρώγω, Comedens ingero in ventriculum: unde AOR. 2. Ἐνέτραγον, et INFIN. Ἐντραγεῖν, quod simpliciter etiam redditur Comedere. Apud Athen. (324.) ἔντραγε Τὴν σηπίαν. Et (34.) ex Anaxandride, Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε. Vide et Ἐπιδειπνέω. [Aristoph. Ἱππ. 51. Σφ. 610. "Sæpius usurpatur de τραγήμασι, ad Lucian. 3, 445. Schweigh. not. ad Athen. 2. p. 543. Alciphr. 86." Schæf. Mss. * Ἐπεντρώγω, Philo J. 897.] "Παρεντρώγω, In os ingero, Devoro, Deglutio, Athen. 14. (p. 622.) Παρεντέτρωκται τενθὶς ἐξωπτημένη." [* Ἐπιτρώγω, Lucian. 1033. "Ἐπιτραγεῖν, J. Poll. 6, 40." Kall. Mss. Ἐπιτραγοῦσα, Ælian. N. A. 3, 5. * "Ἐπιτράγω, i. q. ἐπιτρώγω, Supermanduco, Mich. Apost. Prov. 20." Schleusn. Mss.] Καταρτρώγω, Comedendo s. Rodendo consumo. Alii simpliciter etiam Comedo. ["Λαβὲ καὶ κατάτραγε, Cape et comede, Athen. 585. Alibi ap. Eund. est κατατρώγειν τὰ ὀστᾶ, Corrodere ossa." Schw. Mss. * Συγκατατρώγω, Plut. Solone 20. * Κατατράγω, Plut. 2, 138. Ælian. H. A. 935.] Παρατρώγω itidem exp. Arrodo, Comedo: afferturque, Παρατρώγει τῆς ἐλάας, pro Olivam comedit. [Aristoph. Εἰρ. 415. B. 1019. Παρέτραγον, Ælian. H. A. 14, 26. Philostr. 595. * "Παρατράγω, Mich. Apost. Prov. 16, 25." Schleusn. Mss. * Προσπαρατρώγω, Diog. L. p. 142.] Περιτρώγω, Circumrodo, Obrodo, Lucian. (1, 115.) Τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες καὶ περιτραγόντες, Nudatis et circumrosis ossibus, Aristot. H. A. 8. Τὸ δὲ ἱππομανὲς λεγόμενον ἐπιφύεται τοῖς πώλοις· αἱ δὲ ἵπποι περιλείχουσαι καὶ καθαιροῦσαι περιτρώγουσιν αὐτό: Plin. 8, 42. Et sane equis innasci veneficium Hippomanes appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro; quod statim edito partu devorat fœta. Sed magis ad verbum, Circumlambendo et obrodendo dentibus aufert. Improprie et metaphorice Aristoph. Σφ. (672.) Σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων, Circumrodere et accidere: ut Bud. quoque p. 894. dicit, Accido etiam, περιτρώγω, καταναλίσκω, τρυχῶ, et ἀποκναίω Græce dicitur. Rursum idem Aristoph. in eadem Fabula (596.) de Cleone, μόνος ἡμᾶς οὐ περιτρώγει, Ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, Solus nos et nostras opes non arrodit et accidit. Alii tamen περιτρώγειν hoc loco accipiunt pro Dictis vexare, Maledictis proscindere: quo modo et παραφαγεῖν accipi tradunt. "Περιτράγῃ, Circumrodat, Comedat, Aristoph." [Ἀ. 258. Gl. Circumedo, Ambedo, Peredo, Obrodo, Rodo. * Προτρώγω, Hippocr. 466, 44. 486, 9. * "Συντρώγω, Tzetz. Ch. 10, 638." Elberling. Mss. * Ὑποτρώγω, Aristoph. B. 370. Xen. Σ. 4, 9. Callim. Ep. 46. "Post cœnam, vel post epotum vinum, aut inter potandum, manduco, Xenophanes ap. Athen. 54. Ἔμπλεον ὄντα, πίνοντα γλυκὺν οἶνον, ὑποτρώγοντ' ἐρέβινθον. Cf. Ὑποπίνω." Schw. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 258. 10, 401." Schæf. Mss.]

[* "Τραγασαῖος, Brunck. Aristoph. 3, 93. 95. (Ἀ. 808. 853.) Kuster. 124. 125. Toup. Append. in Theocr. p. 36." Schæf. Mss.]

Τρώγλη quoque a τρώγω derivatum esse creditur, et proprie significare Cavernam s. Foramen rosione

A factum, ut quæ sunt murium et teredinum. Quod etymon ab Etym. etiam affertur, a quo esse dicitur διαβεβρωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος τοῦ τείχους. Hes. quoque τρώγλας exp. τρύπας, Foramina: qui et τρῶγας affert pro τρώγλας, a NOM. Τρὼξ, quod alioquin de Verme dicitur qui legumina rodit, ut supra docui e Schol. Hesiodi: quocum facit Etym. quoque, sic scribens, Τρῶγες, τὰ τοῖς ὀσπρίοις ἐμφυόμενα ζωΰφια. Ammian. Epigr. Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς, Mus parvulo ipsius pede traxit in cavernam suam. Et in Βατρ. (52.) mus quidam dicit se unice metuere felem, Ἣ καὶ τρωγλοδύνοντα [al. τρωγλοδύοντα] κατὰ τρώγλην ἐρεείνοι, Quæ se vel in cavernam ingressum vestiget cavernæ assidens. ["Æsop. Fab. 141. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. "Ad Mœr. 184. 289. ad Lucian. 1, 332. T. H. ad Lucian. Diatr. 42. Jacobs. Anim. 312. Anth. 10, 127." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 587.]

Τρωγλοδύνω, [s. * Τρωγλοδύω,] Cavernam subeo,
B In cavernam me subduco, Ingredior in cavernam: habuisti in præcedente Τρώγλῃ. [Lobeck. Phryn. 564.] UNDE Τρωγλοδύτης ET Τρωγλόδυτος, Qui cavernas subit, Qui in cavernas se subducit: ut passer quidam τρωγλοδύτης vocatur, quoniam τρώγλας οἰκεῖ, alio nomine Trochilus dictus: de quo supra in Πρέσβυς: ut et ap. Aristot. de Part. Anim. 4. τρωγλόδυτα dicuntur Cavernas subeuntia, Quæ in cavernas se subducunt et in eis habitant. Idem meminit et Populorum qui Τρωγλοδύται nominantur: H. A. 8, 12. Ἔστι δὲ τόπος οὗτος περὶ ὃν Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν· οὐ γάρ ἐστι τοῦτο μῦθος, ἀλλ' ἐστὶ κατὰ τὴν ἀλήθειαν γένος μικρὸν μὲν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι, τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον: Plin. 7, 2. Aristoteles in cavernis vivere Pygmæos tradit: 5, 8. Troglodytæ specus excavant. Hæ illis domus; victus, serpentium carnes; stridorque, non vox: adeo sermonis commercio carent. [Heliod. 8. p. 414. * "Τρωγλοδύτις, Wessel. ad Diod. S. 1, 35." Schæf. Mss. Alex. Trall. 2. p. 149. 5. p. 248.] Τρωγλοδυτικὸς, itidem
C Cavernas subiens: ζῶα, Animalia quæ cavernas subeunt et in eis vivunt. Alioqui Τρωγλοδυτικὸς dicitur etiam Qui Troglodytarum est, Ad Troglodytas pertinens, Ἀραβία, Diosc. 2, 193. Arabia Troglodytica, quæ a Troglodytis incolitur, 1, 78. σμύρνα, Myrrha Troglodytica, quæ in Troglodytarum regione nascitur, in Troglodytica provenit. Item τρωγλοδυτικὴ Viperæ quædam species est. [* Τρωγλοδυτικῶς, Strabo 17. p. 1184.] Τρωγλοδυτέω, Cavernas subeo, In cavernas me subduco, i. q. τρωγλοδύνω supra, Aristot. de Part. Anim. 3. Οὐδὲν γὰρ ὁμοίως τρωγλοδυτεῖ τῶν ζωοτόκων, οὔτ' ἄπουν, οὔτε πεζεῦον, Cavernas petit, Gaza interpr. E nono etiam l. Hist. Anim. τρωγλοδυτεῖ affertur pro Latibula petit, Cavernis gaudet. [* Τρωγλοειδὴς, Schol. Nicandri Θ. 375. * Δασύτρωγλος, Meleager Epigr. 49, 3.]

Τρωγληταὶ autem dicuntur esse Hirundinum species, ita nominatarum, quod in foraminibus et cavernis nidulentur: vocari etiam ἄποδες et κύψελλοι: quas Aristot. H. A. 9, 3. dicit νεοττεύειν ἐν κυψελλίσιν
D ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις μακραῖς, ὅσον εἴσδυσιν ἐχούσαις. Quibuscum cf. quæ Plin. refert 10, 39. et 40. [* "Τρωγλίτης, Herodian. Epimer. 136. 181." Boiss. Mss. * Τρωγλῖτις, Alex. Trall. 1. p. 40., 2. p. 142., 4. p. 223., 8. p. 462., 9. p. 534., 10. p. 576., 11. p. 616. * "Τρωγλωτὸς, (quod esset a * Τρωγλόω,) T. H. ad Lucian. Dial. p. 42. ad Eund. 1, 332." Schæf. Mss.]

ITEM ET Τράγος derivatur παρὰ τὸ τραγεῖν, sc. διὰ τὸ βορὸν τοῦ ζώου, ob voracitatem animalis: aliis tamen aliud etymum afferentibus, et nominatum dicentibus παρὰ τὸ τραχὺ τοῦ δέρματος, ab aspera et hirsuta pelle. Est autem Hircus, Caper, ὁ τῶν αἰγῶν ἡγεμὼν, J. Poll. 2. Virg. Ecl. 7. Vir gregis ipse caper. Quamvis proprie Caper dicatur Hircus castratus, Gell. e Varr. 9, 9. ‖ Cum vero Theophr. de Odor. (§. 59.) scribat τοὺς τράγους περὶ τὰς ὀχείας μάλιστα ὄζειν, ipsumque verbum τραγίζειν indicet eos maxime olere, s. olidos esse et fœtere, cum tentantur libidine, factum est ut τράγος accipiatur etiam

pro Fœtore qui γράσος dicitur. Quo vitio qui laborat, γράσων nominatur, Lat. Hircosus, Scholiastæ Aristoph. τραγομάσχαλος: nam proprie de alarum fœtore intelligitur: ut Lat. Caper etiam et Capra et Hircus. Horat. Sed nimis arcta premunt olidæ convivia capræ. Idem Epod. 12. gravis hirsutis cubat hircus in alis. || Præterea ab eorundem hircorum lascivia, unde et Horat. dicit, Libidinosus caper, pro Libidine etiam et salacitate ponitur, teste Bud., ap. Lucian. 402(=3, 409.) Καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς ἢ παισὶν ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ, συναναφυρέντες. || Hippocr. vero Epidem. 6. juvenes pubescentes et τραγίζοντας, appellavit τράγους, Lat. Hirquitallos, ut in Τραγίζω docebo. || Præterea τράγοι nominantur Naves quarum tutela hirci capite insignita est, ut κριοὶ, Quæ ariete, ut J. Poll. 1., qui ταῦρον quoque, quo Europa vecta fuisse narratur, similiter existimat fuisse Navem quæ tauri insigne gereret: ut Centaurus quoque Virgiliana. || Τράγος Messeniorum dialecto vocatur ὁ ἐρινεὸς, Caprificus. Qua signif. accepit Oraculum, cum Aristomeni respondit ὡς ἡνίκα πίοι ὕδωρ τοῦ Νέδα ποταμοῦ τράγος, ἁλώσεται ἡ Ἴρα τὸ ὄρος. At ille τράγον nomine accipiens hircum, inde hircos arcebat: interim tamen non observabat, caprificum juxta flumen nasci: cujus folia cum curvarentur, et aquam tangerent, evenit quod prædictum fuerat: ut Suid. tradit, ex Herod. opinor, quem vide. || Est et Piscis nomen, Athen. 8. init. de pisce, qui ἐξώκοιτος nominatur, Ὁμοιότατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ ἰχθυδίῳ. Ab Aristot. H. A. τράγους vocari ajunt Mænas s. Haleces mares, cum fœtu impleri femina incipit. || Item Spongiarum genus quoddam appellant τράγους, Diosc. 5, 138. Τῶν δὲ σπόγγων τοὺς μὲν ἄρρενας ἐκάλεσάν τινες, * λεπτοτρήτους καὶ πυκνοὺς ὄντας· ὧν τοὺς σκληροτέρους, τράγους ὠνόμασαν. Et Aristot. H. A. 5, 16. Ἔστι δὲ τῶν σπόγγων τρία γένη· οἱ μὲν, μανοὶ, οἱ δὲ, πυκνοί· τρίτος δ', ὃν καλοῦσιν Ἀχίλλειον, λεπτότατος καὶ πυκνότατος· τῶν δὲ πυκνῶν οἱ σκληροὶ σφόδρα καὶ τραχεῖς, τράγοι καλοῦνται: Plin. 9, 45. Spongiarum tria genera accipimus: spissum ac prædurum et asperum, Tragos id vocatur: minus spissum et mollius, Manon: tenue densumque, e quo penicilli, Achilleum. Et 31, 21. E maribus duriores alias, quas appellant Tragos, tenuissimis fistulis atque densissimis. [Aret. 90.] || Inter Cerealia quoque numeratur τράγος, Plin. 18, 7. et 10. ubi non tantum masc. genere, sed et neutro τράγον vocat: E tritici semine tragum fit, in Campania duntaxat et Ægypto. Τράγος, inquit Gorr., inter Fruges numeratur, alicæ figura: multum autem aceris habet, ideoque parum nutrit, et ægre concoquitur. Dicitur τράγος σιτώδης ad differentiam plantæ, quæ etiam τράγος dicitur, et in maritimis provenit, (ob id ab Herbariis Juncus marinus vocata,) palmum alta, aut amplius, fruticosa, humilis, oblonga, sine foliis, pusillis circa ramos acinis, rufis, multis, gustu multum astringente: σκόρπιον etiam aliqui vocant. Hæc ille tam de frumentaceo trago, quam de herbaceo, de quo cf. quæ scripsit Diosc. 4, 51. cum iis quæ Plin. 27, 13. (s. 116.) Ut autem ad frumentaceum tragum redeam, sunt qui eund. esse putent cum eo quod hodie Frumentum Turcicum appellant, et dicant ab Hippocr. vocari τρύγιν, ut in l. περὶ Διαίτης: ubi ait, Ἡ τρύγις κουφοτέρα πυρῶν. Nec vero Frumenti tantum genus est τράγος, sed etiam Pultis, de quo intelligenda sunt verba Plinii paulo ante allata, E tritici semine tragum fit. A quo tamen alii dissentiunt, dicentes eum fieri ex olyra: ut Gal. de Alim. Τὴν δὲ εὐγενεστάτην ὀλύραν ὅταν ὡς χρὴ πτίσσωσι, τὸν ὀνομαζόμενον τράγον ποιοῦσι. De cujus compositione lege Constant. Geop. 3, (8.): de frumentaceo autem trago Diosc. 2, 115. Quod vero Rembertus Dodonæus τραγοτρόφον vocat, ajunt esse ἐρύσιμον Theophrasti, Irionem Plinii, sanguineis foliis; Sarracenam vulgo dici. || Item τράγος vocatur In cavitate, auris ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorem nervum, cui opposita pars VOCATUR Ἀντίτραγος, J. Poll. 2.: Ruf. Ephes. τράγον collocat παρὰ τὸ πέρας τοῦ κροτάφου. [" Ad Anton. Lib. 186. Verh., Jacobs. Anth. 8, 58. 9, 425. 441. Præmium tragicorum, 6, 236. Avis genus, Fischer. ad Palæph. 175. I. q. ἐρινεὸς, Toup. Opusc. 2, 285. Quid ap. Messenios? Paus. 327. Τράγου χλαῖνα, Musgr. Cycl. 80.: πώγων, ad Diod. S. 1, 214." Schæf. Mss. Piscis genus, Opp. Ἁ. 1, 108. " Tragium, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * " Τραγόγατος, Epiph. Hær. 78." Routh. Mss.]

Τραγοβάμων, Hircinis incedens pedibus, Hircinos pedes habens, Panis epith. ap. Aristoph.: Lat. Capripedem vocant. [* Τραγοειδὴς, Plato Crat. 408=281. " Ad Lucian. 1, 271." Schæf. Mss. Contracte * " Τραγώδης, Phœn. 69." Wakef. Mss.] Τραγόκερως, Hircina habens cornua, Cui capri cornua sunt. Τραγόκερως a quibusdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis autem ἡ ἀλόη, ut habetur ap. Diosc.: fortasse quod ejus folia quantitate, longitudine, figuraque, hircorum cornibus non inepte respondeant. Gorr. [" Diosc. Notha 449. Tragium, 465. Aloës, 453." Boiss. Mss. * Τραγοκτόνος, Eur. Bacch. 138. " Lobeck. Aj. p. 270." Schæf. Mss.] Τραγομάσχαλος, Cujus alæ hircum olent, Cui gravis hirsutis cubat hircus in alis, ut Horat. loquitur, Aristoph. Εἰρ. (813.) Γρασσόβαι, μιαροὶ, Τραγομάσχαλοι, Ἰχθυολῦμαι. Ubi Schol. simpliciter exp. δυσώδεις: quoniam sc. tales sunt οἱ ἄρρενες τῶν αἰγῶν, Hirci s. Capri: γράσωνες alio nomine dicuntur hi τραγομάσχαλοι, et γράσος, Ejusmodi alarum fœtor. [Gl. Hircosus.] Τραγόπους, οδος, Hircinos pedes habens, Panis epith. in Epigr., qui et τραγοβάμων dicitur: et τραγοσκελὴς, Lat. Capripes. [" Jacobs. Anth. 12, 62. ad Lucian. 1, 272." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 7, 109. * " Τραγοπρόσωπος, Caprino vultu, Suid. 2, 532." Wakef. Mss. " Nonn. Hist. Synag. 2, 27." Boiss. Mss.] Τραγοπώγων, ονος, Hircinam barbam habens. Est Nomen herbæ, quæ alio nomine DICITUR Τετραπώγων ET Κόμη, ut legimus ap. Diosc. 2, 173. Ruell. Barbulam hirci vocat Latine: Gaza comp. voce Hircibarbulam ap. Theophr. H. Pl. 7, (7, 1.) Plin. 27, 13. Est et Tragopogon, quem alii Comen vocant: 21, 13. Scandix, quæ ab aliis Tragopogon vocatur, foliis croco simillimis. [" Ad Diod. S. 1, 214. et Add." Schæf. Mss.] Τραγοσκελὴς, Qui hircinis est cruribus, Hircina habens crura, Panis epith., ut dixi in Τραγόπους paulo ante, [Lucian. 1, 270. " Herod. 2, 46." Schw. Mss. " Longus P. 50." Wakef. Mss. * Τραγοφάγος, unde * Τραγοφαγέω, Strabo 3. p. 232.]

Τραγάκανθα, ἡ, Spina hircina, Genus Spinæ, Diosc. 2, 65. 3, 23. Theophr. H. Pl. 9, 1.: Plin. 13, 21. Ab hujus fruticis radice vulnerata manat lacryma pellucens, gracilis, lævis, sincera, subdulcis; quæ et ipsa dicitur τραγάκανθα, arteriacis medicamentis accommodatissima. [" Synes. 55." Wakef. Mss.]

Τραγέλαφος, ὁ, Hirquicervus, Animal hirco et cervo simile, s. Hirci et cervi figuram mixtam habens. Cujus tum alii meminere, tum Aristot. (Φυσ. Ἀκρ. 4, 1.) et Lucian. (1, 36.) nec non Plin., qui cum 8, 32. de cervis tractasset, caput sequens sic orditur, Eadem est specie, barba tantum et armorum villo distans, quem Tragelaphon vocant, non alibi quam juxta Phasin amnem nascens. || Τραγέλαφοι erant etiam Pocula quædam, ut testatur Athen. l. 11. duobus in ll. (p. 484. 500.): forsan inde sortita id nomen, quod tragelaphi figuram repræsentarent aliquomodo. [" Plato 6, 77. Bip. Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatsh. 2, 304. Diod. S. 2, 51. Glossa ad Orig. Philoc. in Morellii Bibl. Ms. Gr. et Lat. 1, 59. Ἀλλ' ἡμεῖς ἴδομεν τραγέλαφον ἀπὸ Θράκης ἐλθόντα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καίσαρος Βάρδα, ὃν ἐκάλουν * ζόμβρον, ὃς εἶχεν ἐλάφου μὲν προτομὴν, γένειον δὲ τράγου, ξανθὸν τὸ χρῶμα, μέγεθος βοὸς κ. τ. λ." Schn. Lex. " Ad Lucian. 1, 225. Toup. Opusc. 1, 362. ad Diod. S. 1, 163. Voss Myth. Br. 1, 161. ad Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss.]

Τραγορίγανος SIVE Τραγορίγανον, Origanum hircinum, Fruticis nomen ap. Diosc. 3, 35. ubi masc. genere τραγορίγανος dicitur, sicut et ὀρίγανος masc. genere usurpatum reperitur. Neutro autem genere vocat τραγορίγανον Schol. Nicandri, Τραγορίγανον δέ ἐστιν ὄρειον, ὅπερ ἐσθίοντες οἱ τράγοι γίνονται κατω-

φερεῖς· διὸ οὕτως εἴρηται. Nominatum igitur τραγορίγανον ex eo, quod hirci ipsum comedentes ad libidinem fiant proniores. Nicander autem fem. genere 'Α. 310. dixit, αὐαλέης τραγοριγάνου. Rursum neutro genere Plin. 20, 17. Tragoriganum similius est serpyllo sylvestri. UNDE Τραγοριγανίτης οἶνος, Vinum e tragorigano confectum, tragorigano conditum, Diosc. 5, 55.

Τραγῳδὸς, Qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, ut non solum testatur Serv., sed et Horat. innuit, cum in Arte Poëtica (220.) dixit, Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum. Nec non Virg. in Palæmone sic scribens, An mihi cantando victus non redderet ille Quem mea carminibus meruisset fistula caprum? Si nescis, meus ille caper fuit: et mihi Damon Ipse fatebatur, sed reddere posse negabat. Allegorice enim hic loqui putatur Poëta, et innuere tragœdiam quam a se conscriptam dederat uxori Vari Tragœdiarum scriptoris, quacum rem habere solebat: ipsa vero marito suo veluti a se compositam, (literatissima enim fuisse fertur,) Varus autem postea veluti suam recitavit. At ille, qui Auctor est libelli de Tragœdia et Comœdia, Initium, inquit, tragœdiæ et comœdiæ a rebus divinis est inchoatum, quibus pro fructibus vota solventes operabantur antiqui. Nam incensis jam altaribus et admoto hirco, id genus carminis, quod sacer chorus reddebat Libero patri, τραγῳδία dicebatur, vel ἀπὸ τοῦ τράγου, h. e. ab hirco, hoste vinearum, et cantilena, cujus rei ap. Virg. plena fit mentio; vel quod hirco donabatur ejus carminis poëta; vel quod ejus uter musti plenus solemne præmium cantoribus fuerat; vel quod ora sua fæcibus perlinebant scenici ante usum personarum ab Æschylo repertum: fæces enim dicuntur Græce τρύγες. Unde et Horat. de Arte Poët. (275.) Ignotum tragicæ genus invenisse camœnæ Dicitur, et plaustris vexisse poëmata Thespis, Quæ canerent agerentque peruncti fæcibus ora. Et aliquanto post, de origine tragœdiæ, Nec deerant præmia, quibus ad scribendum doctorum provocarentur ingenia; sed et actoribus munera offerebantur, quo lubentius jucundo vocis flexu ad dulcedinem commendationis uterentur. Caper namque pro dono his dabatur, quia vitibus noxium animal habebatur: a quo tragœdiæ nomen exortum est. Nonnulli autem ex amurca, olei fæce, quæ est humor aquatilis, tragœdiam dici vocarique maluerunt. Athen. quoque l. 2. scribit, Tragœdiam primum vocatam fuisse τρυγῳδίαν, quoniam sc. κατὰ τὸν τῆς τρυγῆς καιρὸν inventa fuit in Icario Atticæ loco. Quibus adde Virg. G. 2. Non aliam ob culpam (sc. quam quod vites rodat,) Baccho caper omnibus aris Cæditur, et veteres ineunt proscenia ludi, Præmiaque ingentes pagos et compita circum Thesidæ posuere; atque inter pocula læti Mollibus in pratis unctos salıere per utres. Et Eust. 1769. e Paus. Οἱ παλαιοὶ τοπρῶτον τιμῶντες τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ᾄδειν ἐφεῦρον, καὶ τοὺς ἑαυτῶν κωμήτας κακολογεῖν· ὅθεν ἐῤῥέθη καὶ τὸ κωμῳδεῖν· ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην ταῖς ἀμπέλοις αἶγα, φασὶν, ἆθλον τῆς ᾠδῆς προέθεντο· τοὺς δὲ ἀγωνισαμένους, κωμῳδοὺς ἐκάλεσαν, διὰ τὴν ἐπὶ τράγῳ δηλονότι ᾠδήν· καὶ οἱ νικήσαντες ἐνήλλοντο τῷ ἀσκῷ, καὶ ἦν τοῦτο ἀσκωλιάζειν. Hæc de etymo hujus vocab. τραγῳδὸς, et derivati ex eo τραγῳδία. In quibus etiam obiter NOTA Ἀσκωλιάζειν esse quod Virg. dicit, Unctos salire per utres, et Eust. ἐνάλλεσθαι τῷ ἀσκῷ. Porro τραγῳδοὺς proprie ajunt nominari τοὺς ὑποκριτὰς τῶν τραγῳδιῶν, Actores tragœdiarum, SICUT Κωμῳδοὺς, Actores comœdiarum, τοὺς τὰς κωμῳδίας ὑποκρινομένους: nec enim omnes qui fabulam aliquam conscripserant, eam etiam agere solebant; sed habebant Poëtæ suos histriones. AT Κωμῳδοποιοὺς vocari Ipsos poëtas comœdiarum, qui nimirum scripserunt eas, UT Τραγῳδοποιοὺς dici τοὺς τῶν τραγῳδιῶν ποιητὰς, Poëtas qui tragœdias conscripsere. Cujus discriminis auctor est Ammonius: non perpetui tamen. Nam τραγῳδὸς tam de Poëta quam de Actore tragœdiæ usurpatum reperitur. De Poëta ipso, ap. Athen. 6. init. in hoc loco Diphili, Ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία Ἐστὶν λέγειν ἅπαντα

A καὶ ποιεῖν μόνοις. De Actore tragœdiæ, ap. Plut. (6, 231.) Ὥσπερ οἱ τραγῳδοὶ χοροῦ, δέονται φίλων συνᾳδόντων ἢ θεάτρου συνεπικροτοῦντος. Sic alibi passim de utrisque dictum legitur, sc. et de Poëta Tragico et de Ipso tragœdiarum mimo: quomodo et Cic. dixit, Comœdum in tragœdiis, et tragœdum in comœdiis admodum placere vidimus. Nec non Idem dixit, Vox tragœdorum, i. e. Actorum tragœdiarum. [Gl. Cantator. "Ammon. 86. 138. Valck. Diatr. 182. Huschk. Anal. 243. Jacobs. Anth. 9, 454. Lucillius 81. Τραγῳδοῖς καινοῖς ἀγωνίζεσθαι, Valck. Diatr. 14. ad Lucian. 1, 426." Schæf. Mss. Athen. 489.]

UNDE Τραγῳδία, ἡ, dicitur ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδὴ, sequendo etymon supra allatum. Sed passim pro Fabula ponitur quæ a tragœdo conscripta est: ut cum Plut. (9, 243.) dicit Athenienses ζημιῶσαι Φρύνιχον τραγῳδίᾳ διδάξαντα τὴν Μιλήτου ἅλωσιν. Et rursum (9, 138.) eum dicit Paulum Tragœdum septuaginta annos natum ὀκτὼ τραγῳδίας ἐν τέτταρσιν

B ἡμέραις διαγωνίσασθαι. Et Paus. Att. Τραγῳδίαν ὑποκρινάμενος τῶν καθ' αὐτὸν ἄριστα, Athen. 7. Συνθεῖναι τραγῳδίαν. Ac rursum Plut. (8, 856.) Æschylum τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν. Ubi συνθεῖναι τραγῳδίαν et ποιεῖν τραγῳδίαν idem sunt: sicut superiori ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν vicinum est τὸ διδάξαι τραγῳδίαν: unde ap. Athen., τραγῳδίας διδάσκαλος, ut et ap. Plut., Ὁ τῶν τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς Θεόδωρος: qui etiam dicit καινὰς τραγῳδίας θεᾶσθαι, Novas spectare tragœdias. Est porro secundum Plat. Minoë τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία, quam Aristot. Poët. sic definit, Ἔστιν οὖν ἡ τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, ἀλλὰ δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν. Idem Aristot. in eod. l. quatuor ejus species facit, περιπεπλεγμένην, παθητικὴν, ἠθικὴν, et τὴν τῶν ἐν ᾅδου. Ubi vide et de partibus tragœdiæ, de inventoribus, de materia, de incremento, de fine: item

C quod sit discrimen inter tragœdiam et epopœiam, quæ earundem similitudo. Præterea ibid. docetur tragœdiam rudiorem fuisse satyricam; patrem autem tragœdiæ, Homerum: fons enim is, e quo omnes quotquot sunt Poëtæ, hauserunt ea quæ conscripserunt. Vide et ap. Erasm. Chil. Tragœdias in nugis agere: item Erinnys e tragœdia. Ut plurimum certe circa res graves et atroces versabatur id fabulæ genus: quamobrem interdum pro δεινοπάθεια accipitur vocab. τῆς τραγῳδίας, teste Suida, qui in hunc sensum affert Proverbiale illud ex Aristoph. Πλ. (423.) Ἴσως Ἐριννύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας: item et hoc anonymon, παθοῦσα τραγῳδίας ἄξια. Quibus adde Polyb., de religionibus Romanorum loquentem, (6, 56, 11.) Τοῖς ἀδήλοις φόβοις καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν, Ejusmodi rerum exaggeratione tragica. Solent certe in tragœdiis introduci Erinnyes, quarum instigatione res levibus quibusdam initiis in tantam perturbationem assurgunt, ut Poëtæ boni et actores industrii, cum explicare argumenti

D exitum non possunt, ad Deum confugiant, et operam ejus ad compescendos componendosque tumultus poscant. Et huc referenda sunt ap. Latinos, Tragœdias excitare, movere. ["Lennep. ad Phal. 90. 261. Bentl. Opusc. 22. ad Charit. 226. Bergler. ad Alciphr. 196. Jacobs. Anim. 54. 249. ad Diod. S. 2, 323." Schæf. Mss. Plato Theæt. 8. Cf. Τραγικῶς. "Magnifica ostentatio, Stob. 279, 23." Wakef. Mss.] UNDE Τραγῳδάριον dimin. forma, quasi Tragœdiolam dicas, i. e. Parva vel Levis tragœdia. ["Diog. L. 352." Wakef. Mss.] Item et COMP. Τραγῳδοδιδάσκαλος ET Τραγῳδοποιὸς hinc derivata videntur. Dicitur enim τραγῳδοδιδάσκαλος, ὁ τὰς τραγῳδίας διδάσκων, Qui tragœdias docet: quo modo Athen. dicit ὁ τραγῳδιῶν διδάσκαλος. Itidemque τραγῳδοποιὸς vocatur ὁ τραγῳδιῶν ποιητὴς, Tragicus poëta, i. e. ὁ τραγῳδίας ποιῶν, Qui tragœdias facit, ut Cic. loquitur. Certe ap. Lucian. REPERITUR Τραγῳδιοδιδάσκαλος pro τραγῳδοδιδάσκαλος, (3, 126.) Μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα

τὸ τοιοῦτο παρέσχηται: ITIDEM QUE Τραγῳδιογράφος, A Tragœdiarum scriptor, ap. Polyb. (2, 17, 6.) p. 48. Prius vero illud τραγῳδοδιδάσκαλος legitur ap. Isocr. Panath. (70.) ap. Aristot. Poët., et Athen. 15. Posterius autem τραγῳδοποιὸς pro τραγῳδιοποιὸς extat ap. Plat. Symp., ubi Socrates dicitur quosdam coëgisse fateri, Τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν, καὶ τὸν τέχνῃ τραγῳδοποιὸν ὄντα, καὶ κωμῳδοποιὸν εἶναι, Eumque, qui artem scribendarum tragœdiarum factitet, scire etiam rationem scribendi comœdias. Dicit enim τραγῳδοποιὸν εἶναι pro ἐπίστασθαι τραγῳδίας ποιεῖν. Quid vero discriminis statuat Ammon. inter τραγῳδὸν et τραγῳδοποιὸν, supra in Τραγῳδὸς docui: quibus adde, τραγῳδὸν quidem dici interdum τὸν τραγῳδοποιὸν, Tragicum poëtam; at τραγῳδοποιὸν non itidem habere utramque τραγῳδοῦ significationem; hoc enim tam Actorem tragœdiæ quam Poëtam significat, τραγῳδοποιὸς autem de Solo poëta dicitur. [" Τραγῳδιογράφος, ad Horat. 512. Zeun., ad Diod. S. 1, 676. * Τραγῳδογράφος, ibid. Τραγῳδιοδιδάσκαλος, Τραγῳ- B δοδιδάσκαλος, ad Mœr. 240. * Τραγῳδιδάσκαλος, Hemst. ad Plutum p. 89. Τραγῳδοποιὸς, Ammon. 86. 138. Valck. Diatr. 182. ad Dionys. H.-2, 885. Τραγῳδιοποιὸς, ibid." Schæf. Mss. Τραγῳδοδιδάσκαλος, Aristoph. Θ. 88. Τραγῳδοποιὸς, 30. " Eratosth. 33." Wakef. Mss. " Clem. Alex. 406. 423. Τραγῳδιοποιὸς, Orig. c. Cels. 345. (335.)" Kall. Mss. Athen. 344. 679. * Τραγῳδοποιέω, unde * Τραγῳδοποιΐα, Sexti Disput. Antiscept. 626. * Τραγῳδοποιητὴς, Suid. v. Θέογνις, Eudocia p. 228.]

Porro a Τραγῳδὸς DERIV. ET Τραγῳδικὸς, Pertinens ad tragœdum, Tragœdorum proprius, Aristoph. B. (769.) de Æschylo, Ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον, Ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην, Πλ. (424.) Βλέπει γέ τοι μανικόν τε καὶ τραγῳδικὸν, Tragicum tuetur, θρηνῶδες καὶ οἷον ἐν ταῖς τραγῳδίαις οἱ ποιηταὶ εἰσάγουσι: plerumque enim horrendi et flebiles casus in tragœdiis proponuntur. [* Τραγῳδικῶς, Eust. ad Il. Z. 168. " Porson. Med. p. 19." Schæf. Mss.] Sed notandum pro hoc τραγῳδικὸς ut plurimum DICI C Τραγικὸς, quemadmodum κωμικὸς pro κωμῳδικός: velut Athen. 5. memorat πρόσωπα σατυρικά τε καὶ κωμικὰ καὶ τραγικὰ, 12. τραγικὰς στολάς: 14. τῆς σκηνικῆς ποιήσεως dicit tres esse ὀρχήσεις, sc. τραγικὴν, κωμικὴν, et σατυρικήν. Item Lucian. (1, 48.) dicit ἄγγελον τραγικὸν, Nuntium tragicum, Οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων, (3, 126.) Ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονος, Plut. Ἐκ τραγικῆς τινος κατάρας. Idemque τραγικὰ πάθη dicit, ut et Athen.: et in Symp. Σφάλματα οὐκ οἰκτρὰ καὶ τραγικὰ καὶ μεγάλας ἀποτεύξεις ἔχοντα. Ubi nota eum τραγικὰ copulasse cum οἰκτρὰ, sicut τραγικὸν et περιπαθὲς conjunxit, dicens in Vita Alexandri Magni (75.) Ταῦτά τινες ᾤοντο δεῖν γράφειν, ὥσπερ δράματος μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ περιπαθὲς πλάσαντες: solent enim τραγικὰ dici τὰ δεινὰ, et quæ horrenda sunt; ut Erasm. quoque docet in Prov. Tragicum malum, Tragicæ execrationes, Tragicum tueri. Alioqui τραγικὰ dicuntur etiam Quæ gravia sunt et talia quæ tragœdos deceant: ut illa ap. Virg. Sophocleo digna cothurno carmina. Aristot. Poët. D Διὰ τὸ σεμνὸν ἄγαν καὶ τραγικὸν, Eo quod nimis tragicam gravitatem resipiant. Et τραγικώτερον Plut. (6, 392.) adverbialiter, Ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λαλῶ. Q. l. citans Erasm. Chil. τραγικῶς λαλεῖν esse dicit, Verbis uti magnificentioribus: quoniam sc. Tragicorum character est sublimis, amatque tragœdia ampullas et sesquipedalia verba. Ita et Cic. Sed hæc tragica atque divina: faceta autem et urbana innumerabilia ex una concione meministis. Sicut vero idem Cic. de Clar. Orat. Grandis, et, ut ita dicam, Tragicus, ita Aristoph. Εἰρ. (136.) Οὐκοῦν ἐχρῆν σε πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν, Ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος, Schol. ἀξιοπιστότερος. At τραγικώτατος μῦθος affertur pro Tragœdiis celebratissima fabula. Ita ut τραγικὸς significet non solum Qui tragicorum est, Tragicorum proprius, sed etiam Conveniens tragicis, Decens tragicos, Dignus tragicis, Qualis in tragœdiis fingi solet. Ac priore quidem dicitur modo τραγικὴ σκευὴ, itemque ap. Athen. (182.) τραγικοὶ αὐλοὶ, Tibiæ quarum in tragœdiis usus est; nec non τραγικὴ σκηνὴ ap. Suid., quod esse dicit πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν σκηνῇ θεῶν τινες παριόντες ἔλεγον, alio nomine μηχανὴ vocatum. Posteriore autem, τραγικὸν πάθος supra, et ap. Latinos Tragicum scelus, pro Dignum tragœdia, s. Quale in tragœdiis decantatur. Præterea τραγικὸς ὑποκριτὴς dicitur, (Liv. Artisoni cuidam tragico actori,) i. e. τραγῳδιῶν ὑποκριτής. At paulo aliter Plut. (6, 185.) Ὅλως τραγικός ἐστιν, οὐ σατυρικὸς, φιλίας ὑποκριτὴς, οὐδὲ κωμικὸς, Tragicum actorem in simulanda amicitia agere novit, non satyricum, nec comicum. I. e. Tragica quadam gravitate novit simulare et agere amicum. Sic τραγικὸς ποιητὴς, ut et Ciceroni Tragicus poëta, i. e. τραγῳδοποιὸς s. τραγῳδός. Æschin. (86.) Εἴ τις τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισαγόντων, ποιήσειεν ἐν τραγῳδίᾳ τὸν Θερσίτην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων στεφανούμενον. Frequentius omisso subst. dicitur οἱ τραγικοὶ pro οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ, sicut Lat. quoque Tragicos dicunt pro Tragicos poëtas: ut ap. Aristot. Poët. et in Rhet., qui rursum in Poët. dicit Euripidem videri esse τραγικώτατον τῶν ποιητῶν, Maxime tragicum, i. e. Tragica gravitate ac magnificentia superare ceteros Poëtas. ITEM Τραγικὴ reperitur pro ἡ τραγικὴ ποίησις, i. e., ut Horat. loquitur, Tragica camœna: ut ap. Aristot. Rhet. 3. Καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν ὀψὲ παρῆλθεν, (sc. ἡ ὑπόκρισις,) ὑπεκρίνοντο γὰρ αὐτοὶ τραγῳδίας οἱ ποιηταὶ τοπρῶτον. Nisi malis ibi subaudire σκηνή. [" Τραγικὸς, Huschk. Anal. 243. ad Lucian. 2, 24. 31. Tragœdus, ad Mœr. 113. Τραγικὴ λέξις, T. H. ad Plutum p. 98. Caprinus, ad Lucian. 2, 716. ad Ammian. Marc. xix. init., Plut. 2, 738. Reisk. (Pyrrho 11.)" Schæf. Mss., Meletem. ad Dionys. H. 128. ad Longum 413=123. δυσωδία. * Τραγικολόγος, unde * " Τραγικολογία, Thom. M. Add. ad 908." Schæf. Mss.] " Αὐτοτραγικὸς πίθηκος, affertur pro " Tragica simia, e Dem." [307., ubi conjunctim legitur * Αὐτοτραγικοπίθηκος.] Τραγικῶς, Tragice, Tragicorum more, Ita ut tragicos decet. Cujus signif. exemplum paulo ante attuli, sc. Τραγικῶς λέγειν: cui simile hoc Greg. Naz. Epist. quadam, Ἀλλ' οὐκ ἦν, οἶμαι, πράττοντα τραγικῶς, πανηγυρίζειν κωμικῶς, i. e. Cum essem constitutus in τραγικοῖς πάθεσι. [Plut. 8, 248. Theseo 2. Popl. 10. τρ. οἰκεῖν, Splendide. " Τραγικῶς λέγειν, vel uno verbo τραγῳδεῖν in oratore idem est, quod αὐξητικῶς λέγειν, fitque duobus modis: 1. res valde magnas verbis paucis exponere debemus, ut orationem magnitudinem rei assequi non posse significemus; nam res magnæ verborum dilatatione minores fiunt: 2. res parvas tractare debemus περιττῶς, atque exaggerare dicendo. Utrumque genus τραγῳδεῖν et τραγικῶς λέγειν dicitur ap. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. 66.: ad q. l. Greg. 33. Τὸ τραγικῶς λέγειν ἐστὶ τὸ μετὰ πάθους ἐκφράζειν τὰ πράγματα καὶ ἐλεεινολογεῖσθαι· τραγῳδία γάρ ἐστι συμφορῶν μετὰ θρήνου ἀπαγγελία, ἔργον δὲ τραγῳδίας, πάθος κινεῖν καὶ εἰς θρήνους καὶ δάκρυα. Huc pertinet, quod Philostr. in Vita Hippodromi Soph. Nicagoram refert tragœdiam dixisse σοφιστῶν μητέρα. Idem in Vita Scop. 518. Προσέκειτο μὲν οὖν ἅπασι ποιήμασι· τραγῳδίας τε καὶ ἐνεφορεῖτο ἀγωνιζόμενος πρὸς τὴν διδασκάλου (Æschinis) μεγαλοφωνίαν. Hanc e tragœdiarum tractatione Æschinem nactum Demosthenes quoque agnoscit. Quare et Philostr. de Adriano 590. τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσε, ἀταμιεύτως τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Τραγικώτερον, Menandri Fragmm. p. 260. λαλεῖν, Tragicis verbis exprimere." Schleusn. Mss. " Clem. Alex. 589. Schol. Aristoph. Πλ. 39." Kall. Mss. * Τραγικώδης μῦθος, Tragica s. Tristis, Tragœdia digna fabula, Palæph. 41, 1. " Mich. Apost. Prov. 2, 72." Schleusn. Mss. Bast. Ep. Cr. 23.] Inde et VERB. Τραγικεύομαι, Tragice loquor, Schol. Aristoph. [" Πλ. p. 13. 198. Hemst." Schæf. Mss. * Παρατραγικεύομαι, Schol. Aristoph. Σφ. 1473.]

Ceterum ut redeam ad derivata e τραγῳδὸς, restat VERB. Τραγῳδέω, Tragœdia decanto, Plut. Alex. (35.) Τὸ τῆς Μηδείας φάρμακον, ᾧ τὸν τραγῳδούμενον στέφανον καὶ τὸν πέπλον ἔχρισεν. Exp. etiam Tra-

gice decanto, ut in hoc loco, qui e Luciano affertur, Ταῦτα πάντα τραγῳδεῖν ἔοικε. Sic accipi potest et ap. Dem. (229.) Οὐσί γε τηλικούτοις ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει. Nisi malis, Tragice exaggerabat; aut etiam, Tragice vociferabatur, exclamabat: Greg. Naz. Epist. quadam ad Basil. Ὦ γῆ καὶ ἥλιε, ἀὴρ καὶ αἰθήρ· τραγῳδήσω γάρ τι μικρόν. In VV. LL. τραγῳδῶ non solum Tragice decanto, sed etiam Atrociter cano, Vociferor, Deploro, Tragice ostento, Tragœdias ago s. scribo. In Iisd. affertur et τετραγῳδημένον pro Tragicis fabulis persimile. [" Lennep. ad Phal. 91. Wakef. S. Cr. 3, 178. Ion. 199. Diod. S. 1, 354. 2, 616. Boiss. Philostr. 557. 596. bis." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 1, 19. * Τραγῴδημα, Schol. Aristoph. Θ. 420. " Eumath. 297. 302." Boiss. Mss. * Τραγῳδητής, Schol. Theocr. 4, 30. * Τραγῳδητοὶ, Gl. Cantatores.] UNDE Ἀτραγῴδητος, ὁ, ἡ, Qui tragice decantatus aut exaggeratus non est, Tragico fastu et ostentatione carens, Lucian. (1, 674.) Ὁρῶ δὲ ὡς τύφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα δὲ πάντα, καὶ πεζὰ καὶ δημοτικά. (In VV. LL. affertur ETIAM Ἀτραγῴδης, pro Qui tragœdiam non imitatur, Tragœdiæ non similis, Indecens; sed sine exemplo.) [* " Ἀντιτραγῳδέω, Theod. Prodr. 26." Elberling. Mss. * Διατραγῳδέω, Osann. Philem. 261.] Ἐκτραγῳδέω ET Ἐπιτραγῳδέω significant Tragice decanto vel exaggero, itidem ut simplex τραγῳδέω: nisi quod præp. significationem aliquantum auget. Bud. 845. ἐκτραγῳδεῖν exp. Cum ingenti commiseratione narrare, afferens in exemplum Greg. Naz. Τί ἂν πάντα ἐκτραγῳδοίην τὰ ἡμέτερα, οὐκ ἀρκοῦντος τοῦ λόγου τῷ πάθει; Itidem ἐπιτραγῳδεῖν interpr. Tragice aliquid narrare, ap. Theophr. (H. Pl. 9, 8, 5.) Τὰ δὲ καὶ ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι, sc. οἱ ῥιζοτόμοι. Hes. vero ἐκτραγῳδεῖ exp. ἀποιμώζει, ἀποθρηνεῖ. Rursum ἐκτραγῳδεῖν Bud. poni ait et pro Admirationem ciere, Ita narrare ut in admirationem evadere rem velimus: velut ap. Polyb. (6, 56, 8.) loquentem de religionibus Romanorum, quam δεισιδαιμονίαν vocat, Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτραγῳδεῖται καὶ παρεισῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, i. e., inquit, In admirationem et terrorem vertitur, et mirifice commemoratur ab iis, qui ea tractarunt, quæ ad cultum et cerimonias deorum attinent. Quomodo Idem τραγῳδίαν vocat Admirationem ac terrorem religionis injectæ populo ab auguribus et pontificibus, Τοῖς ἀδήλοις, inquit, φόβοις καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν. Idem Bud. ἐκτραγῳδεῖν, inquit, est Tragice augere et amplificare, Polyb. (6, 15, 7.) Καὶ μὴν τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγουμένων ἐκτραγῳδῆσαι καὶ συναυξῆσαι. Sic et in illo Theophr. loco ἐπιτραγῳδοῦντες interpr. quidam Exaggerationibus utentes tragicis: qui etiam addunt, ἐκτραγῳδεῖν et ἐπιτραγῳδεῖν esse, quod Cic. dixit Tragœdias in nugis agere, i. e. Nugas tragice exaggerare. Quibus adde Plut. Pericle, Ἐπιτραγῳδεῖ τούτοις, πολλὴν ὠμότητα τοῦ Περικλέους κατηγορῶν, Tragice hoc exaggerat, et Periclem crudelitatis accusat ingentis. Philo V. M. 1. Ἐν μὲν ἐσθῆσι καὶ τροφαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ δίαιταν οὐδὲν ἐπιτραγῳδῶν πρὸς σεμνότερον ὄγκον, Turn. Nihil ad fastum et speciem ambitiose exquirens. Idem Philo de Mundo dicit, Τῶν ἐπιτραγῳδουμένων θεοῖς μύθων, pro, Quas diis poëtæ singulis affictas fabulas decantarunt. Ceterum in ἐπιτραγῳδῶ alicubi etiam videtur ἐπὶ i. esse q. πρὸς in προστραγῳδῶ. [" Ἐκτραγῳδέω, Lucian. 1, 702. Toup. Opusc. 1, 475." Schæf. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 124. 132. * " Προσεκτραγῳδέω, Insuper tragice exaggero, Orig. c. Cels. 2. p. 75(=409.)" Seager. Mss. * Ἐντραγῳδέω, Lucian. 3, 402. 605. " Ἐπιτραγῳδεῖν, Tragico more exaggerare rem, quod fit magnifica, tropica, figurata dictione, cui opponitur simplex et vulgaris et sedata oratio, Dionys. Jud. Thuc. 28. p. 883(=308.) Ἐπιτραγῳδεῖν τὰς τῶν Ἑλλήνων συμφορὰς, καὶ τὴν διάνοιαν ἐξαλλάττειν ἐκ τῶν ἐν ἔθει. Huic dicendi generi opponit τὸ ἐν τῷ κοινῷ καὶ συνήθει τῆς διαλέκτου τρόπῳ τὰ πραχθέντα δηλοῦν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Heliod. 2. p. 112. Τούτῳ τῷ δράματι ἕτερον πάθος ὁ δαίμων ἐ. Theophr. H. Pl. 9, 8, 5. Τὰ μὲν

A οἰκείως, τὰ δ' ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι.] " Προσεπιτραγῳδεῖν, Tragice insuper amplifico: Suidæ δειvολογῶ, in hoc loco, Δεδιὼς μὴ πολλαπλασιάσαντες τὸ προτέρημα, καὶ προσεπιτραγῳδήσαντες, καταπλήξωνται τοὺς ἐν τοῖς Τυάνοις." [* " Κατατραγῳδέω, Lennep. ad Phal. p. 90." Schæf. Mss. " Eumath. (150.) 205. (240.) 269. 373." Boiss. Mss. Achill. Tat. 6, 4.] RESTANT Παρατραγῳδέω ET Προστραγῳδέω, idem cum præcedentibus significantia. Nam παρατραγῳδῶ exp. et ipsum Tragice exaggero s. exclamo, Granditate verborum tragica rem effero. Qua voce pro Latina usus est Plautus Pseudolo, dicens, Illic homo est; vide ut paratragœdiat carnifex. [" Eichst. de Dram. 51. Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss.] Προστραγῳδῶ autem Tragice exaggerans addo, Strabo (1168.) Προστραγῳδῶν δὲ τούτοις Καλλισθένης. Exp. vero hoc προστραγῳδῶ non solum Tragice aliquid addo, s. Tragica grandiloquentia aliquid addo, sed etiam Tragice alloquor. [Longin. 7, 1. Joseph. B. J. 7, 11, 2. * Προτραγῳδέω, Schol. B Eur. Hipp. 601. * " Συντραγῳδέω, Una tragœdiam ago, Lucian. Pseudom. 1, 755(=2, 220.) Συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος." Maii Obs. 4, 227. Plut. 9, 88. Themist. 24. " Ad Hesych. 2, 1406, 14." Dahler. Mss. * " Ὑποτραγῳδέω, Schol. Lucian. Jov. Trag. 1. Nicet. Eugen. 5, 2." Boiss. Mss. Philostr. V. S. 1. p. 507. " Eichst. de Dram. 51." Schæf. Mss.]

E Τραγῳδὸς præterea COMP. Παρατράγῳδος, quod exp. Tragicus, ut i. sit q. τραγικὸς s. τραγῳδικός. Plut. certe (6, 21.) dixit τὴν θεατρικὴν καὶ παρατράγῳδον λέξιν, Theatricam et tragicam; vel etiam Quæ veluti tragica est, et apta spectaculis ac pompis. [" Παρατραγῳδὰ, Vitiose tragica, Quæ tragicæ formæ modum excedunt, Longin. 3. Huc et pertinet, quod Cic. dicit Tragœdias agere in nugis, de Orat. 2, 51. et Quintil. 6, 1. in parvis litibus tragœdias movere. Sed vide quæ dicta sunt ad v. Τραγικῶς λέγειν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ad cujus imitatio- C nem ἀτράγῳδος dici posset pro ἀτραγῴδητος, Qui tragicus non est, Tragica granditate s. gravitate carens, [Aristot. Poët. c. 25. * Ἀτραγῴδως, M. Anton. 1, 16.]

[* Τραγῳδίζω, unde " Τετραγῴδισμαι, Psell. de Dæmon. p. 26." Boiss. Mss.]

Ἐπιτραγία, ἡ, Veneris cognomen, ex eo inditum ipsi, quod cum Theseo Oraculum Delphicum præcepisset, ut Venerem itineris ducem sibi faceret, et comitem adjungeret, ipseque captam ad mare immolaret, (fortassis ut deam sibi conciliaret,) capra fortuito in caprum transierit, Plut. Theseo (18.) Λέγεται δὲ αὐτῷ τὸν ἐν Δελφοῖς ἀνελεῖν θεὸν, Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι καὶ παρακαλεῖν συνέμπορον· θύοντι δὲ πρὸς θαλάσσῃ, τὴν αἶγα θήλειαν οὖσαν, αὐτομάτως τράγον γενέσθαι· διὸ καὶ καλεῖσθαι τὴν θεὸν Ἐπιτραγίαν. AT Ἐπιτραγέαι, Epitrageæ, pisces esse dicuntur ap. Aristot. H. A. 4. [* Ἐπιτραγίαι, Schn. Lex.]

Ἐπίτραγος, ὁ, Vitium vitis dicitur, cum carbunculatur. Ita enim J. Poll. 7, (152.) Οἱ δὲ καλούμενοι D νῦν τῶν ἀμπέλων ἐπίτραγοι, θυμάλωπες: qui θυμάλωπες Eidem alibi (10, 101.) sunt ἡμίκαυτοι ἄνθρακες, Semiusti carbones. Carbunculum et Carbunculationem Plin. vocat. [Dionys. Hal. Epit. 17, 2. Etym. M. v. Ἐπιφυλλίδες.]

[* " Ἡμίτραγος Πᾶν, Semicaper, Planud. Ovid. Met. 14, 515." Boiss. Mss. * " Πρότραγος, Tzetz. Chil. 9, 535." Elberling. Mss.]

Τράγειος, Hircinus: κρέα, Hircinæ carnes, sicut ὕεια dicuntur Suillæ s. Porcinæ. [Τράγειον κρέας, Gl. Hircina, " Dio Chrys. 1, 235." Wakef. Mss.]

Τράγεος, ὁ, idem. Unde Τραγέη δορὰ, Hircina pellis, Pellis hirco detracta. [" Autom. Epigr. 7." Wakef. Mss.] Pro quo sine adjectione substantivi DICITUR Τραγέη, ut ἀρκτέη, λεοντέη, pro ἀρκτέη δορὰ, λεοντέη δορά. Plut. (7, 181.) Τινὲς δὲ κώδια καὶ τραγέας τοὺς ἀνθρώπους φοροῦντας, καὶ τὰ πλεῖστα συνόντας αἰπολίοις, γενέσθαι δυσώδεις, Ex eo quod hircinas gestarent pelles. Item pro hoc τραγέη USURPATUR Τραγῆ contractum, ut ap. Suidam e quodam

Anonymo, Τραγῆν ἐνημμένος μέλαιναν, Nigram hirci A pellem; seu, ut ipse exp., αἰγίδα: quod signif. potius Caprinam pellem: ut ἀρνακὶς denotat Pellem agninam. [" Ad Timæi Lex. 256. Act. Traj. 1. p. 252." Schæf. Mss. " Eust. Il. 209, 8." Wakef. Mss. Τραγέα, Τραγῆ, Lobeck. Phryn. 78.] UNDE Τραγηφόρος, Hircinam pellem gestans. Hes. τραγηφόρους dici scribit τας κόρας, αἱ Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν περιήπτοντο, Puellas, quæ Bacchica orgia peragentes hircinis amiciebantur pellibus.

[* Τράγινος, η, ον, Anal. 2, 297. κόραι, pro τράγου, " Jacobs. Anth. 9, 358." Schæf. Mss.]

Τραγίσκος, ὁ, Hirculus, i. e. Hircus juvenculus, Hircus parvulus, etiam Hœdus, Theocr. [5, 141. " Epigr. adesp. 40." Schæf. Mss. Piscis, Marc. Sidet. 23.]

Τράγαιναι dicuntur Capræ, quæ et masc. et fem. sexus genitalia habent, quales in humano genere sunt hermaphroditi, Aristot. de Gener. Anim. 4. Τὰ δὲ καὶ δύο ἔχοντα αἰδοῖα, τὸ μὲν, ἄρρενος, τὸ δὲ, θήλεος, καὶ ἐν ἀνθρώποις, καὶ μάλιστα περὶ τὰς αἶγας· B γίνονται γὰρ ἃς καλοῦσι τραγαίνας, διὰ τὸ θήλεος καὶ ἄρρενος ἔχειν αἰδοῖον. Hircas aut Hirquicapras ficto nomine dicere queas. Plinio hoc quadrupedum genus admodum insolens videtur: quamobrem sic scripsit 11, 49. Hermaphroditis utriusque sexus assimulatio: quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu primum arbitror. Ostentabat certe hermaphroditas subjunctas carpento suo equas, in Treverico Galliæ agro repertas.

Τράγιον SIVE Τραγεῖον, ut ap. Hes. scribitur, Herbæ species est, ita nominatæ quoniam ejus folia κατὰ τὸ φθινόπωρον προβάλλει τράγου ὀσμὴν, Diosc. 4, 49. ubi etiam tradit, Τὰς ἀγρίας αἶγας τοξευθείσας καὶ νεμηθείσας τὴν πόαν, ἐκβάλλειν τὰς ἀκίδας. Duas autem ejus species constituit, quas ibi vide. Adi et Plin. 13, 21, (36.); 27, 13, (115.) ubi non tantum Tragion ab eo dicitur, sed etiam Tragonis. Ibid. Tragi herbæ meminit, et Tragopogonis. [Sprengel. Hist. Rei Herb. 1, 185.]

Τραγίζω, Hircum refero. Interdum vero signif. C Hircum libidine refero, imitor lascivia. Est enim salacissimum animal: quamobrem Lat. Hircum vocarunt etiam hominem libidinosum, Plaut. Propter operam illius improbi hirci edentuli. Quod convitii genus hodieque Italica lingua retinet. Interdum autem Hircum fœtore refero, Hircum oleo. Interdum utrumque, sc. Et odore et lascivia hircum imitor: ut ap. Hippocr. de juvenibus, Ἐπὴν ἀφροδισιάζειν ἄρξωνται ἢ τραγίζειν, Cum venerem experiri cœperint, aut hircina libidine eam appetere, atque olere hircum: quod etiam ὀργᾷν et σφριγᾷν dicitur, et ap. Latinos peculiarius de feminis Catullire. Nisi forte id de voce accipiendum; nam τραγίζειν dicuntur etiam juvenes, cum pubertatem attingentes vocem ex acuta in gravem et asperiorem mutant: quo tempore etiam veneris sentire stimulos incipiunt: ut Aristot. H. A. 7, 1. Περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον ἥ τε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ τὸ τραχύτερον καὶ ἀνωμαλέστερον, οὔτε τι ὀξεῖα οὖσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πᾶσα ὁμαλὴ, ἀλλ' ὁμοία φαινομένη ταῖς παρανενευρισμέναις D καὶ τραχείαις χορδαῖς· ὃ καλοῦσι τραγίζειν. Quo respexit Censorin. de Die Natali, c. 5. In secunda hebdomade, vel incipiente tertia, vocem crassiorem et inæquabilem fieri: quod appellat τραγίζειν, antiqui nostri Hirquitallire: et inde ipsos putant Hirquitallos appellari, quod tum corpus hircum olere incipiat. Nec vero tantum ab odore isto hircino vocantur hirquitalli et τραγίζοντες, sed etiam ab hircina lascivia: ut patet e Pompeio Festo, cum ait, Hirquitalli, pueri primum ad virilitatem accedentes: a libidine sc. hircorum dicti. Alioqui simpliciter accipitur pro Hircum oleo, Hircosus sum: ut Plautus Hircosum senem dicit, qui hirci in modum fœteat: ut ap. Diosc. de cassia, Ἀποδοκίμαζε δὲ τὴν τραγίζουσαν ἐν ὀσμῇ, Quæ hircinum virus oleat, τὴν βρωμῶδες ὄζουσαν: quod et κιναβρᾷν dicitur. [" Jacobs. Anth. 10, 188." Schæf. Mss. " Hippocr. 1175." Wakef. Mss. Aristot. de Gen. Anim. 5, 7.] UNDE Ὑπερτραγίζω, Supra modum oleo hircum, Vehementissime redoleo hircinum virus, Diosc. 1, 6. Ὑπερτραγίζει τῇ ὀσμῇ, Hircorum virus supramodum obolet, Odore est supramodum hircoso. Itidemque l. 2. de nardo. AT Τραγιστὴς longe diversam habet signif., siquidem Hes. τραγιστὰς exp. τοὺς τὰ ἱερεῖα κλέπτοντας, Eos qui victimas furantur, i. e. Sacrilegos. Proprie tamen in eum diceretur τραγιστὴς Qui hircum immolandum s. immolationi destinatum surripuisset.

Τραγάω, i. q. τραγίζω, veluti cum juvenes τραγᾷν dicuntur, ut τραγίζειν, qui pubertatis annos ingressi incipiunt mutare vocem, hircorum virus olere, et eorum libidinem imitari, ut Alex. Aphr. Probl. 1, 125. quærit, διὰ τί ἡβάσκοντα παιδία τραγᾷ περὶ ιδ' ἔτος, Cur pueri pubescentes, circa decimum quartum ætatis suæ annum hirquitalliant? Sic enim Lat. loquuntur, ut in Τραγίζω docui. Et paulo post subjungit, eam ætatem comitari etiam τὴν τῆς φωνῆς τραχύτητα: idque vocari βράγχος τραγᾷν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τράγων οὕτως κραζόντων: quoniam sc. ἐν τῷ εὐρύνεσθαι τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν ἐξ ἀρχῆς, συμβαίνει τὰ μὲν αὐτῆς μᾶλλον, τὰ δὲ ἧττον εὐρύνεσθαι: atque eam ob rem τὸ πνεῦμα διὰ τῶν μερῶν τούτων ἐξιὸν, καὶ ὥσπερ προσκόπτον διὰ τὸ ἀνώμαλον τῆς ὁδοῦ, καὶ τὴν φωνὴν ἀνώμαλον ἐργάζεται καὶ τραχεῖαν καὶ βραγχώδη: quod et in catarrhis accidit: μετὰ δὲ τὸ τῆς ἥβης ἔτος, inquit ibid. circa finem illius Probl., τὸ τραγᾷν παύεται λοιπὸν, τῆς τραχείας ἀρτηρίας διὰ παντὸς εὐρυνθείσης τελέως, καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἀπολαβούσης ὁμαλότητα. Perperam tamen ibi pro τραγᾷν LEGITUR Τρυγᾷν. || Apud Theophr. autem vites τραγᾷν dicuntur, Quæ fructu carentes fronde luxuriant, et pauperiem fœtuum compensant ubertate foliorum, (sic enim hoc vitium notat Pallad. in Nov. c. 9.) quod Constant. Geop. vocat ὑλομανεῖν. Existimatur autem esse metaph. ab hircorum natura, qui cum veneri dediti sunt, macriores sunt et semine magis abundant; ubi vero obesiores facti sunt, fiunt ad gignendum quoque tardiores minusque fœcundi: sicut nimirum soli ubertas vitibus est infœcunditatis causa, efficitque ut sine fructu luxurient et minus se profundant: quod Aristot. quoque indicat de Gener. Anim. 5, 18. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸ περὶ τὰ τραγώσας ἀμπέλους πάθος, αἳ διὰ τὴν τροφὴν ἐξυβρίζουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ τράγοι πίονες ὄντες ἧττον ἔχουσι, (sc. τὸ σπέρμα·) διὸ καὶ προλεπτύνουσιν αὐτούς, καὶ τὰς ἀμπέλους τραγᾷν ἀπὸ τοῦ πάθους τῶν τράγων καλοῦσι. Theophr. C. Pl. 1, 5. has τραγώσας ἀμπέλους fructum non ferre ait, ubi mendose τρυγώσας habent vulg. Edd., qua de re supra quoque admonui: 5, 10. Ἐξ ὑπερβολῆς δὲ καὶ τὸ τραγᾷν τῆς ἀμπέλου, καὶ ὅσοις ἄλλοις ἀκαρπεῖν συμβαίνει, διὰ τὴν εὐβλαστίαν: H. Pl. 4, 16. Ἡ δ' ἄμπελος τραγᾷ· τοῦτο δὲ μάλιστα αὐτῆς ἐστὶ πρὸς τῷ ἀστροβολεῖσθαι· ἢ ὅταν ὑποπνευμάτων βλαστοκοπηθῇ, ἢ ὅταν τῇ ἐργασίᾳ συμπάθῃ, ἢ τρίτον ὕπτια τμηθῇ. Quæ iisdem verbis repetit C. Pl. 5, 13. nisi quod pro συμπάθῃ ibi legitur συντμηθῇ, pro τραγᾷν autem τρυγᾷν, ut et alibi tam ap. ipsum quam ap. Alex. Aphr. legi, paulo ante docui. Plin. Articulationem vocat hoc vitium, qui illum Theophr. locum sic interpr. 17, 24. Vitibus, præter vermiculationem et siderationem, morbus peculiaris articulatio, tribus de causis; una, vi tempestatum germinibus ablatis; altera, ut notavit Theophr., in supinum excisis; tertia, culturæ imperitia læsis: omnes enim earum injuriæ in articulis sentiuntur. [" Suid. 3, 496." Wakef. Mss.]

[* Τράγανος, Libido, Antyllus Oribasii p. 127. Matth. * " Τραγανὸς, Callosus, Cartilagineus, Athen. 347. ubi vide quæ annotavi." Schw. Mss. Τραγανὸν, Gl. Callosum: Τράγανον· Callosum, Cartilago.]

ΤΕΙΧΟΣ, τὸ, Murus, Mœnia, Il. Υ. 145. τεῖχος ὑψηλὸν et ἀμφίχυτον: Ξ. (56.) τεῖχος ἄρρηκτον, Xen. K. Π. 4, (6, 2.) τεῖχος ἰσχυρόν: Il. N. (50.) μέγα τεῖχος: Z. (434.) τεῖχος ἐπίδρομον: Od. Z. (9.) Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει: Aristot. Polit. 7. Τείχη περιβάλλειν ταῖς πόλεσι, Muros circumdare urbibus, Mœnibus urbes cingere. Sic κατασκευάζειν et ἐπισκευάζειν τεῖχος dicitur, qui murum extruit: unde ap. Dem. pro Cor. (p. 329.) Ἐπισκευὴ τειχῶν, et Plut.

Alcib. Τῶν τειχῶν κατασκευή. Et rursum Dem. (266.) Γενόμενος ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. Cui simile hoc Aristot. Polit. 7. Πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς ἐπιμελητὰς εἶναι: nam τείχη, χαρακώματα, τάφροι, et hujusmodi alia εὕρηται ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, ut Dem. docet pro Cor. [Philipp. 2. p. 71.] Sic Thuc. οἰκοδομεῖν τεῖχος, l. 1. et alibi, sicut Lat. dicunt Ædificare murum: 2, (75.) Ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, Constructo muro ligneo. Rursum Dem. pro Cor. dicit, Μηχανήματα τοῖς τείχεσι προσάγειν. Il. X. (4.) Τείχεος ἄσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες, Xen. 'Ελλ. 7, (2, 7.) 'Επὶ τὸ τεῖχος ἀναβαίνειν, Plut. 'Αναπηδῶντες ἐπὶ τὰ τείχη, Il. N. (50.) οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, Lucian. (2, 309.) 'Υπέρβηθι τὸ τεῖχος, Transcende murum. Rursum Il. Υ. 31. τεῖχος ἐξαλαπάζειν, Ξ. 55. τεῖχος κατερήριπεν, Ο. (361.) ἔρειπε δὲ τεῖχος 'Αχαιῶν. Quibus adde Thuc. 4, (109.) p. 156. Μεγαρῆς τὰ μακρὰ τείχη κατέσκαψαν, ἑλόντες ἐς τοὔδαφος. Item, 'Εντὸς τείχους ἔμενον, Herodian. 2, (5, 15.) Intra murum se continebant, Lucian. (3, 150.) 'Επειδὰν ἐντὸς τειχῶν γένωνται, Cum muros fuerint ingressi. Cui opp. τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, Il. I. (548.) et Σ. (256.) ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν. Apud Thuc. autem 8, (40.) p. 275. exercitus Atheniensium putat se βεβαίως μετὰ τείχους ἱδρύσθαι. Metaph. Lucian. (3, 151.) 'Αδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, Cujus animus aheneo muro circumdatus est. Porro de Quovis muro hoc vocab. dicitur, tam eo, qui urbi alicui, quam qui arci, domui, horto aut alicui alii loco circumdatur; cum vero de Urbis muris dicitur, tunc vocabulo Mœnia redditur. ‖ Τείχη τρία Schol. Thuc. 1, (116.) p. 37. exp. τρία τάγματα. At Λευκὸν τεῖχος et Μακρὰ τείχη, Nomina locorum ap. Thuc. 1, (104.) et 2. [Παρὰ μέσον τεῖχος s. φαληρικὸν, Potter. Archæol. Gr. 1, 32. "Ad Mœr. 365. Ammon. 135. Valck., ad Eran. Phil. 166. 173. Valck. Diatr. 85. ad Callim. 1. p. 43. Thom. M. 837. Dorv. Vann. 62. 619. ad Charit. 601. Jacobs. Anth. 9, 170. 11, 53. Heyn. Hom. 8, 38. 247. ad Diod. S. 2, 129. ad Liv. 1. p. 39. Locus quivis munitus, Urbs, Castellum, Larcher. ad Herod. 3, 452. Wessel. ad Eund. p. 278. 537. 555. ad Diod. S. 1, 57. 597. 2, 283. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Τὸ διὰ μέσου τ., Heind. ad Plat. Gorg. 32. Sing. et plur., ad Diod. S. 2, 397." Schæf. Mss. " Custodia, Tutela, Opp. K. 3, 125. (τοὶ δ' ἄρα δειλοὶ Τεῖχος ὑπ' * εὐπτέρυγον πρυλέες τρύζουσι νεοσσοί.) Custos, Defensor, 'A. 5, 45. (ἀλλ' ἀΐοιτε Εὐμενέται βασιλῆες, 'Ολύμπια τείχεα γαίης.)" Wakef. Mss. T. βασιλήϊον, Xen. 'Ελλ. 7, 5, 8. Fischer. Ind. Æschin. Dial.]

[* Τειχογράφος, unde] Τειχογραφέω, Muros depingo. Unde Κατατειχογραφέω, In muro pingo aut scribo. Pro In pariete pingo aut scribo, affertur e Strab. 4. [14. p. 992.] qua in signif. foret scr. Κατατοιχογραφέω, et referendum ad τοῖχος, Parietem. [" Gronov. Diatr. Stat. p. 340. Ed. Lips." Schæf. Mss.] Τειχοδόμος, ὁ, Ædificator s. Structor murorum, Qui muros ædificat s. extruit, ὁ οἰκοδομῶν τείχη, ut Thuc. loquitur: qui infra τειχοποιός. [" Manetho 4, 291." Wakef. Mss.] Τειχοδομέω, Murum ædifico, statuo, s. extruo, i. q. τειχοποιῶ. In Epigr. et ap. J. Poll., ap. quem legitur et præcedens τειχοδόμος. [" Epigr. adesp. 204." Schæf. Mss.] Τειχοδομία, ἡ, Ædificatio s. Extructio muri, [Plut. Nicia 18. * " Τειχοκαταλύτης, Ctesias Photii." Schn. Lex. " Phot. Bibl. 144. ap. Schn. ad Ælian. H. A. 550." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Τειχοκράτης, unde * Τειχοκρατέω, Polyæn. 4, 2, 18. * Τειχολύτης, Lexx. Gr. sine Auctore. Male forsan pro τειχοκαταλύτης.] Τειχομάχος, sive Τειχομάχης, ὁ, Muri oppugnator. Quorum illud ap. Aristoph. ('A. 570.) legitur, hoc autem affertur e Chrys. [* " Τειχομαχικὸς, Herodian. Epim. 148." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. N. 481.] Τειχομαχέω, Murum oppugno, Thuc. 1, (102.) Τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι, Apti ad oppugnandos muros, Herodian. 8, (4, 18.) Μηχανὰς παντοίας προσέφερον, καὶ τειχομαχοῦντες παντὶ σθένει, οὐδὲν παρέλειπον εἶδος πολιορκίας, Totis viribus oppugnantes mœnia, Plut. Alcib. 'Ως ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ

A ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία τειχομαχεῖν πρὸς τοὺς πολεμίους. Quæ verba mutuatus est e Xen. 'Ελλ. 1, (1, 9.) ubi tamen secundum analogiam alterorum duorum ναυμαχεῖν et πεζομαχεῖν, sonaret potius Muris excitatis pugnare contra hostes. Aristoph. N. (481.) dicit eod. fere modo, τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ: quod tamen exp. Cogitat me veluti murum oppugnare. Nisi malis, Cogitat educto muro me oppugnare. [Herod. 9, 70. " Philostr. 154. 156. Boiss." Schæf. Mss.] Τειχομαχία, ἡ, Muri oppugnatio, Herodian. 8, (5, 5.) 'Ως ἀνάνδρως καὶ ῥαθύμως προσφερομένους τῇ τειχομαχίᾳ, Quasi parum strenue nec acriter mœnia oppugnarent. Contra ap. Plut. Othone, Τειχομαχίας ἰσχυρὰ σύστασις, Vehemens muri oppugnatio: [cf. T. 3. p. 167.] Alii interpr. etiam Pugnam muralem. [Herod. 9, 70. " Heyn. Hom. 6, 272. 7, 72." Schæf. Mss. " Dionys. H. 1, 1547. Athen. 154. Diod. S. 298." Wakef. Mss. * Τειχομαχεῖον s. * Τειχομάχιον, Nicet. Ann. 10, 1. 21, 6. * Τειχομελής, Epith. citharæ Amphionis,

B Anal. 2, 290.] Τειχοποιὸς, i. q. τειχοδόμος, Qui muros conficit, s. fabricatur et struit. Sed ap. Dem. pro Cor. (243.) 'Αλλὰ καὶ τειχοποιὸς ἦσθα, pro τειχοποιὸς ibid. dicit ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, Qui instaurandis mœnibus præest sive reficiendis, s. Cui demandata est cura instaurandorum et reficiendorum murorum: ut et Æschin. (57.) "Αρχων τὴν τῶν τειχοποιῶν, sc. ἀρχήν. Sunt enim in majoribus civitatibus quibus cura demandata est instaurandorum murorum qui collapsi sunt, aut reficiendorum etiam qui ruinam minantur. [* " Τειχοποιέω, Tzetz. ad Lyc. 1209." Kall. Mss.] Τειχοποιΐα, ἡ, Muri extructio, etiam Cura extruendorum aut reficiendorum murorum. Vide Τειχισμός. [Diod. S. 318=348. * Τειχόπυργος s. * Τοιχόπυργος, Etym. M. v. 'Αρμάριον. * " Τειχοσείστης, Const. Manass. Chron. p. 98(=186. * Τειχοσειστὴρ, * Τειχοσειστήριος, contr.) * Τειχοσείστρια, p. 73(=137.)" Boiss. Mss. * Τειχοσκοπία, Schol. Eur. Phœn. 88.] Τειχοφύλαξ, ὁ, Murorum custos, Qui murorum custodiæ præest:

C τειχοφύλακες, Custodes in muris constituti. J. Poll. [Plut. 8, 773. Arato 8. Herod. 3, 157. " Const. Manass. Chron. p. 84." Boiss. Mss.] Τειχοφυλακέω, Muros custodio, Murorum custodiæ præsum, Custos sum in mœnibus constitutus. Tales ap. Aristot. Polit. 6. οἱ τειχῶν φυλακῆς ἐπιμεληταί. [Lobeck. Phryn. 574. Dionys. H. 4, 16. Plut. Crasso 27. Appian. Bell. Hisp. 92. * Τειχοφυλακτέω, Polyæn. 7, 11, 5. vox nihili, Lobeck. l. c.]

Τειχεσιβλήτης, Murorum s. Mœniorum dejector: Hes. Τειχεσιβλῆτα, τείχη καταβάλλων, quod desumtum opinor ex Il. E. 31., quem afferam in sequenti comp. Τειχεσιπλήτης, Qui muris aut mœnibus appropinquat, ὁ τοῖς τείχεσι προσπελάζων ἐπὶ πορθήσει, Qui ad muros accedit ut eos diruat, Martis epith. Il. E. 31. "Αρες, ἄρες, βροτολοιγε, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Quod comp. Hes. quoque affert, exponens et ipse προσπελάζων τείχεσι: sed affert Idem et præcedens τειχεσιβλῆτα, ex eod. loco, ut arbitror; existimo enim ejusd. loci esse scripturam diversam;

D et quosdam Codd. habere τειχεσιβλῆτα, quosdam vero τειχεσιπλῆτα. Comp. autem hoc τειχεσιπλήτης e πλῆμι, illud vero e βλῆμι. [Il. E. 455. " Heyn. Hom. 5, 8." Schæf. Mss. " Clem. Alex. p. 18., cf. Phavorin." Kall. Mss. * Τειχεσιπλήκτης, Nicet. Ann. 10, 1. 17, 10. κριός. * " Τειχεσιπλήττης, Const. Manass. Chron. p. 121." Boiss. Mss.]

Τειχολέτης, ὁ, Muris exitium afferens, i. e. Murorum destructor, Qui muros demolitur et diruit, s. mœnia. [* Τειχολέτις, Plut. Romulo 17.]

Τειχήρης, ita e τεῖχος derivatum, ut κλινήρης e κλίνη. Et sicut κλινήρης dicitur Qui in lecto se continet, s. lecto affixus est, ita τειχήρης Qui se continet intra muros, s. Qui clausus est muro. Synes. Ep. 130. Τειχήρης γάρ εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω, Mœnibus enim sum inclusus, et cum aliis cinctus obsidione, hasce scribo literas. Sic Thuc. 2, (101.) p. 82. Καὶ τειχήρεις ποιήσας, ἐδῄου τὴν γῆν, Cum intra muros eos compulisset, Cum eos coëgisset ut intra muros se continerent. Sic alibi (4, 25.) Τειχήρεις ποιοῦσι

τοὺς Ναξίους, Naxios intra muros compellunt s. cohibent, ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀποκλείουσι. Et ap. Suid. Τειχήρης οὖν γενόμενος τοὺς πολιορκοῦντας ἀπὸ τῶν περιβόλων ἠμύνετο. [Polyb. 4, 55, 4. 21, 8, 6. Joseph. A. J. 5, 1, 5. Herod. 1, 162. "Boiss. Philostr. 538. Cattier. Gazoph. 47. Diod. S. 1, 672. 681. 701. 2, 415." Schæf. Mss. Xen. Ἑλλ. 5, 3, 2. * "Τειχηρέω, Suid. v. Ἐτ." Wakef. Mss. * Τειχηρὸς, Ino. sec. Ed. Rom. Jerem. 4, 5. τειχηράς.]

Ἐντείχιος τόπος, Locus mœnibus inclusus s. conclusus, Locus muro cinctus, J. Poll. 9. ["Dionys. H. 1, 70." Schæf. Mss. * Ἐντειχίδιος, Lucian. 2, 866.]

[* Ἀμφιτειχὴς, Æsch. S. c. Th. 294. λεώς.] Εὐτειχὴς ET Εὐτείχεος, Bene muratus, Bonis muris cinctus s. munitus, Bene munitus, Il. A. (129.) πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, Schol. καλῶς τετειχισμένην, B. (113.) Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Prioris autem exemplum ap. Suid. legitur, afferentem e Tragico quopiam εὐτείχει πάγῳ pro καλῶς τετειχισμένῳ, Sed et Hom. eodem εὐτείχης usus est, Il. Π. 57. Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας. Ubi tamen Eust. negat ex εὐτείχης esse hunc accus. εὐτείχεα, sed secundum vett. Gramm. e NOM. Εὔτειχος, habente gen. casum εὐτείχεος. Sed hujus simile exemplum desidero. ["Εὐτειχὴς, Εὐτείχεος, Heyn. Hom. 7, 148. 782." Schæf. Mss. "Εὔτειχος, Herodian. Epimer. 189." Boiss. Mss. "Max. Tyr. 2, 3." Wakef. Mss. * "Μεγατειχὴς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 255." Elberling. Mss. * Μελαντειχὴς, Pind. O. 14, 28. * Παντείχεος, Theophyl. 3, 709.]

Περίτειχος, pro Circummurale affertur ex Es. 16, (11.) Quod tamen ibi non reperiri sciendum est, legi tantummodo τεῖχος: sic enim ibi, Τὰ ἐντός μου ὡσεὶ τεῖχος ἀνεκαίνισας. Ex alio igitur loco desumtum est, vel aliquo exemplari cum vulg. Edd. hic non consentiente: [26, 1. 4 Reg. 24, 21. Dan. 9, 25.]

[* Διατείχιον, τὸ, Diod. S. 16, 12. Ἐν σταδιαίῳ γὰρ ὀλίγῳ τε διαστήματι τοῦ διατειχίου ἔσω μάχης οὔσης, pro διατειχίσματος: Schneidero susp. * Μεσοτείχιον, Suid. 1, 897. J. Poll. 1, 20. Appian. B. Annib. 335. "Toup. Opusc. 1, 133." Schæf. Mss. * "Περιτείχιον, Tzetz. ad Lyc. 652." Kall. Mss.]

Τειχίον, τὸ, Parvus murus. Inter τειχίον enim et τεῖχος ita distinguunt, ut τειχία esse dicant οἰκιῶν, i. e. Domorum muros, τείχη autem, τὰ τῶν πόλεων, Muros urbium, qui Lat. Mœnia dicuntur. Hom. certe Od. Π. 165. 343. dicit, Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς. Itidemque e Thuc. affertur pro Murulus, Paries; nec non τειχίοις, exp. Parietinis. Sed et ap. Xen. pro Parvo et humiliore muro accipi potest; (Ἱππ. 3, 7.) p. 547. Τάφρους διαπηδᾶν, τειχία ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθου καθάλλεσθαι, de equo. Attamen et de altioribus muris et urbium mœnibus dici potest, ut apparet ex ADJ. Τειχιόεις, Muratus, Muris bene munitus, Il. B. (559.) Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν, pro quo alibi εὐτείχεα et εὐτείχεον: quemadmodum Schol. quoque ibi τειχιόεσσαν exp. τὴν καλῶς τετειχισμένην; itidemque Hes. καλὰ τείχη ἔχουσαν, Pulcra habentem mœnia, Pulcris cinctam muris. Suidas vero simpliciter τειχιόεις exp. τετειχισμένος, Muratus, Muro cinctus. Sed notandum, quod ad locum e Xen. allatum attinet, τειχία ibi accipi posse etiam pro Sepibus aut Maceriis quibus agri et prata veluti muris cinguntur aut distinguuntur inter se. Nam τειχίον, inquit Hes., Attici vocant τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις: qui etiam addit, Hom. τεῖχος quidem dicere τὸ τῆς πόλεως, τειχίον vero τὸ τῆς οἰκίας: cujus differentiæ paulo ante quoque memini, ex Ammonio eam afferens: ap. quem tamen perperam scriptum est τειχεῖα pro τειχία, et πολεμίων pro πόλεων. Affertur ET Τειχία pro Munitio, s. Muralis munitio, e Thuc. ["Τειχίον, ad Mœr. 88. 365. Ammon. 135. Valck. ad Eran. Phil. 166. 173. Diod. S. 1, 683. Thom. M. 837. Dorv. Vann. 62. Heyn. Hom. 8, 663. Τειχιόεις, Heyn. Hom. 4, 322." Schæf. Mss. * Τειχήεις pro τειχιόεις, var. lect. ap. Strab. 10. p. 255. Τειχίον, * Τειχίδιον, ad Greg. Cor. 510. * Τειχύδριον, Xen. Ἑλλ. 2, 1, 18.]

A [* Τειχικὸς, Gl. Muralis.]

Τειχόω e nullo affertur, derivatum tamen inde est VERBALE Τείχωμα, quod ap. Polyb. legitur, (4, 63, 2.) Χρησάμενος δὲ τοῖς τειχώμασιν [χώμασιν] ἐνεργῶς καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ, ταχέως κατεπλήξατο τοὺς ἐνόντας, καὶ παρέλαβε τὸ χωρίον. Ubi τείχωμα exp. Murale tormentum, Muralis machina: μηχάνημα τὸ τείχεσι προσαγόμενον, ut loquitur Dem. Philipp. 3. i. e. Machina s. Tormentum quo utuntur ad oppugnandos et subruendos muros. Atque ita τειχοῦν foret i. q. τειχομαχεῖν.

Τειχέω, Muris cingo, claudo, Circumdo muris, i. q. sequens τειχίζω, sed minus usitatum, et Ionicum. Herod. vero dixit etiam ἐτείχεε τείχεα pro ἐσκεύαζε καὶ ᾠκοδόμει τείχεα, s. περιέβαλλε τείχεα, Muros erigebat s. ædificabat, extruebat: [8, 40. 9, 7. 8. "Plato Menex. 16. p. 52. Gottl. τειχήσασθαι." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 7, 643." Schæf. Mss.]

Τειχίζω, Murum ædifico, struo, facio, extruo s. B educo, Thuc. 6, (99.) p. 230. Ἐτείχιζον οὖν ἐξελθόντες, ἀπὸ τῆς σφετέρας πόλεως ἀρξάμενοι, κάτωθεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων, ἐγκάρσιον τεῖχος ἄγοντες. Ubi τεῖχος ἄγειν, Ducere murum, i. significat q. τειχίζειν, i. e. οἰκοδομεῖν s. κατασκευάζειν τεῖχος. Cui adde Herodiani 6, (5, 22.) Εἰς τὸ αὐτὸ συναλισθέντες, καὶ τῇ τῶν ἀσπίδων προβολῇ τειχίσαντες, ἀπεμάχοντο ἐν σχήματι πολιορκίας, Cum clypeis objectis veluti murum fecissent, i. e. Clypeis objectis se quasi muro munissent et circumsepiissent. Interdum additur accus. loci, et tunc signif. Muro cingo, munio, excitato sepio, Thuc. 6, (101.) p. 231. Ἐτείχιζον τὸν κρημνὸν τὸν ἐπὶ τοῦ ἕλους, Herodian. 6, (7, 11.) Τὰ στρατόπεδα καὶ τὰ φρούρια ἐπιμελέστερον τειχίσας, Castris castellisque diligentius communitis. Sic Xen. K. Π. 3, (1, 6.) Ἐτείχιζε τὰ ἐρύματα, Ἑλλ. (7, 2, 1.) Τῶν Σικυωνίων ἐπὶ τοῖς ὁρίοις αὐτῶν τειχιζόντων τὴν Θυαμίαν. Et pass. voce ac signif. Thuc. 1, (91.) Ἡ μὲν πόλις σφῶν τετείχισται ἤδη, ὥστε C ἱκανὴ εἶναι ἀσῴζειν τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ, 4, (9.) p. 124. Ἐπὶ τὰ τετειχισμένα καὶ μάλιστα ἐχυρὰ τοῦ χωρίου. Sic alibi passim. Interdum huic accus. additur dat. instrumentalis, et tunc signif. Munio veluti muro, etiam simpliciter Munio, Communio, Æschin. (65.) Χαλκοῖς τείχεσιν καὶ ἀδαμαντίνοις τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε, Aheneis et adamantinis muris regionem nostram communivit, i. e., χαλκᾶ καὶ ἀδαμάντινα τείχη περιέβαλε τῇ χώρᾳ ἡμῶν. Sic Dem. (325.) Οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, οὐδὲ πλίνθοις, ἐγώ. Ibid. post verba in Τειχισμὸς citanda, Ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, καὶ τούτοις ἐτείχισα τὴν χώραν, His ego propugnaculis circummunivi agrum Atticum. Et pass. voce ac signif. Greg. Naz. in Macc. Enc. Τὸ μὴ ῥαγῆναι τὸν νόμον ᾧ τετειχίσμεθα, Et non perfringi legem qua muniti sumus. Interdum dicitur aliquis τεῖχος τειχίζειν, et tunc simpliciter signif. Ædificare, Struere, Ducere, Educere, Extruere, Erigere, Thuc. 6, (99.) p. 230. Ἐτείχιζον τὸ πρὸς βορέαν τεῖχος. Et alibi, τειχίζειν τὰ μακρὰ τείχη, Longos muros excitare, pro quo dicit 2. τὰ μακρὰ τείχη οἰκοδομεῖν: D et quidam ap. Suid. Κτίζει τὸ μακρὸν τεῖχος. Quo referri posset etiam ἐρύματα τειχίζειν, quod supra e Xen. attuli: ut sit Munitiones excitare. Cui simile hoc ap. Thuc. τειχίζειν ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ, Propugnaculum castris extruere. Nisi malis, Castra muro cingere, ut quidam interpr. ["Fischer. ad Palæph. 171. ad Charit. 327. ad Diod. S. 1, 67." Schæf. Mss. Τετειχισμένος, Gl. Muratus. Isocr. Busir. 436. Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην. * Τείχισις, Urbis munitio, Xen. Ἑλλ. 6, 5, 4. Ælian. H. A. 3, 47.] Τείχισμα, τὸ, i. q. τεῖχος, Munimentum, Munitio, ut i. sit q. ἔρυμα, et Propugnaculum, s. Arx, Thuc. 3, (103.) p. 117. Τοῖς ξυμμάχοις ἐπιτίθενται οἱ ἐκ τοῦ τειχίσματος Συρακούσιοι, καὶ προσπεσόντες τρέπουσι, Syracusani, qui in munimento s. in præsidio erant, erumpentes. ["Wakef. Herc. F. 1099. Abresch. Æsch. 2, 107. Jacobs. Anim. 183. Porson. Phœn. 466." Schæf. Mss.] Τειχισμὸς, Muri eductio, Muri extructio, Thuc. 6, (102.) p. 232. Ἰκα-

νοὶ κωλῦσαι τὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τειχισμὸν, Ædificationem muri qui ad mare usque ducebatur, Dem. (325.) Ἐὰν τὸν ἐμὸν τειχισμὸν βούλει δικαίως σκοπεῖν, εὑρήσεις ὅπλα καὶ πόλεις καὶ τόπους καὶ λιμένας καὶ ναῦς, καὶ πολλοὺς ἵππους, καὶ τοὺς ὑπὲρ τούτων ἀμυνομένους. Quibus subjungit quæ in Τειχίζω citavi. Paulo ante dixerat, Τὸν τειχισμὸν τοῦτον, ὃν σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν. Erat enim ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, s. τειχοποιός: ita ut τειχισμὸς ibi sit i. fere q. τειχοποιΐα. Inde ET Τειχιστὴς, Murarius, Qui muros struit, i. q. τειχοδόμος et τειχοποιός. Quæ ut significant etiam Eum cui murorum tum struendorum tum conservandorum reficiendorumque commissa cura est, ita et τειχιστὴς accipi potest. [LXX. 2 Reg. 12, 12. * Τειχιστὸς, unde] Ἀτείχιστος, Qui muro cinctus et munitus non est, Non muratus, Muro non clausus, [Thuc. 1, 5. 64. 2, 80. 3, 94. Xen. Ἀγ. 2, 24. Strabo 8. p. 548., 16. p. 1130. Lucian. p. 942. "Muris male cinctus, ad Diod. S. 1, 653." Schæf. Mss. * Ἀτειχίστως, Philostr. V. A. 3. p. 105=245. * Εὐτείχιστος, Polyb. 3, 90, 8. Diod. S. 3. p. 127, 7. * " Ἀτειχίζω, Phot. c. Man. 3, 3. ubi tamen leg. vel τειχίζω vel ἀποτειχίζω." Schleusn. Mss.]

Ἀνατειχίζω, Instauro muros, Reficio s. Reædifico mœnia: ἀνατειχίζω τὴν πόλιν, Urbis muros instauro, s. reficio. [Xen. Ἑλλ. 4, 4, 18. 4, 5, 5. Ἀγ. 2, 19.] Ἀνατειχισμὸς, pro Instauratione s. Refectione murorum, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 9.) Καὶ χρήματα προσέθηκεν αὐτῷ εἰς τὸν ἀνατειχισμόν.

Ἀντιτειχίζω, Contra munio: proprie autem, Mœnibus munio, Munitionem oppono. Ἀντιτείχισμα, τὸ, Munitio alteri opposita, Bud.: afferens ex Athen. (602.) Εἰσὶ δὲ οἳ (τῶν τυράννων) καὶ τὰς παλαίστρας, ὥσπερ ἀντιτειχίσματα ταῖς ἰδίαις ἀκροπόλεσιν, ἐνεπίμπρασαν. In VV. LL. ἀντιτείχισμα, exp. Antemurale, hoc in loco, (Thuc. 2, 77.) Ἀντιτείχισμα τῷ χώματι γίνεται.

Ἀποτειχίζω, est, ut ait Bud., Muro obstruo, intersepio et concludo, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 3.) Βουλομένων τῶν τριάκοντα ἀποτειχίζειν, ὡς ἐκπολιορκήσειαν αὐτοὺς, ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Sic et ἀποτειχίζειν τὴν πόλιν exp. Ἀποτειχίζω est etiam Muro extructo, Prohibeo exitu τοὺς ἐπιτειχίσαντας, cum sc. obsidentes urbem cingunt muro altero et fossa, Bud. Suidas, καὶ ἀποτειχίσαι, inquit, τὸ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. Interdum vero dicitur ἀποτειχίζειν τὰς ἐφόδους, item ἀποτειχίζειν τὰς καταδρομὰς, pro Adversus insultus hostium murum condere, et velut muro excludere. Plut. Pericle, Ἀπετείχισε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρᾳκῶν. || Apud Thuc. autem ἀποτειχίζειν τεῖχος exp. Mœnia circumvallare, vel Muro valloque cingere, 1, (64.) Τὸ δ' ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τεῖχος εὐθὺς οἱ Ἀθηναῖοι ἀποτειχίσαντες ἐφρούρουν· τὸ δ' ἐς τὴν Γαλλήνην, ἀτείχιστον ἦν. Ubi Schol. ἀποτειχίσαντες exp. περιοικοδομήσαντες, subjungens, Ἵνα μή τις ὑπεκφύγοι τῶν ἔνδον. Idem Thuc. paulo post, Ὡς δὲ οὐδεὶς ἐπεξῄει ἐς μάχην, ἀπετείχισε τὸ ἐκ τῆς Παλλήνης τεῖχος. || Metaph. quoque usurpatur hoc verbum: ut, Ἀποτειχίσας τὴν γαστέρα, ap. Suid. A quo etiam ἀποτειχίζων exp. generaliter ἀποφράσσων, ab Hes. περιφράττων. || Pass. vox est Ἀποτειχίζομαι, Muro obstruor, intersepior et concludor, sequendo signif. proxime præcedentem activi, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 7.) Εἰ δ' ἀποτειχισθείη ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, καὶ σφίσιν ἂν γῆν πολλὴν καὶ ἀγαθὴν εἶναι ἐργάζεσθαι. Eod. autem modo Plut. loquitur in Alcib. (30.) Ἀποτειχιζομένης δὲ τῆς Χαλκηδόνος ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν, ὁ Φαρνάβαζος ἧκεν ὡς λύσων τὴν πολιορκίαν. Unde partic. ἀποτετειχισμένος, Muro obstructus. Suidas ait accipi ab Antiphonte et a Thuc. pro ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. || Ἀποτειχίζω, Murum capio, si Suidæ credimus; scribit enim, Ἀποτειχίσαι, τὸ λαβεῖν τειχίον. || Sed et Murum diruo exp. in VV. LL. sicut ἀποτείχισις a Suida, ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις. [Thuc. 6, 101. "Ruhnk. Ep. Cr. 75. Toup. Opusc. 2, 292. Thom. M. 95. Wyttenb. Select. 415. ad Herod. 453. 694. 724. ad Diod. S. 1, 653. 2, 506." Schæf. Mss. Heliod. 9. p. 440. Ἀποτειχίσας ἑαυτῷ τὴν φυγήν.] Ἀποτειχισμὸς, ὁ,

A ET Ἀποτείχισις, ἡ, Obstructio quæ fit muro circumducto, Circumvallatio, Munitio. [" Ἀποτειχισμὸς, ad Herod. 453. Ἀποτείχισις, Duker. Præf. Thuc. p. 12. Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. Thuc. 1, 65. Polyæn. 1, 3, 5.] Ἀποτείχισμα, τὸ, Murus circumductus ad obstruendum seu intersepiendum. Circumvallamentum, si dici posset, Munimentum loci, quod fit vallo et fossa eum cingendo. Xen. Ἑλλ. 1, (3, 6.) Ἅμα δὲ καὶ Φαρνάβαζος οὐ δυνάμενος συμμῖξαι πρὸς τὸν Ἱπποκράτην, διὰ τὴν στενοχωρίαν τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν ἀποτειχισμάτων ἐγγὺς ὄντων. [Thuc. 6, 99. 7, 43. * " Ἀποτειχιστέον, Themist. Or. 111." Kall. Mss.] Ἀποτείχισις, ἡ, i. q. ἀποτειχισμὸς, modo expositum: ut ἀποτείχισις τῆς πόλεως. || Signif. etiam, secundum Suid. τειχῶν ἀφαίρεσιν, i. e. Murorum ablationem. [* Ἀποτείχιστος, unde] Εὐαποτείχιστος, quod exp. Qui facile muniri et circumvallari potest, [Xen. Ἑλλ. 2, 4, 22. Thuc. 6, 75. * Ἀνταποτειχίζω, Dio Cass. p. 216.]

Διατειχίζω, Muro interjecto separo et distermino, B Interjecto muro dispesco. Frequentius accipitur pro Separo veluti interjecto muro, Intersepio, Discludo et dirimo, Xen. Σ. (5, 6.) p. 520. Ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς διατετείχικε τὰ ὄμματα. Nasus enim oculos, veluti murus et septum interjectum, discludit et disterminat a se invicem, et διαφράγματος vicem gerit. Synes. Ep. 67. Διοδεύσας τὴν ὕποπτον, ὡς ἀνύποπτον, ἣν διετείχισεν ὅπλα πολέμια, Quam interclusione separarunt infesta arma: 50. Διατετειχίσθω μοι τὰ πρὸς ἅπαντας, Disclusus et disjunctus sim ab omnibus. Interdum dat. instrumentalis additur, velut et in τειχίζω, 142. Παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις, Magnis maceriis, veluti muro, disjunctas et separatas a se invicem. Sic Lucian. (2, 9.) Ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ τῷ ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον. [" Ad Herod. 453. Jacobs. Anth. 11, 53." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 43.] Διατείχισμα, τὸ, Murus in id structus ut intersepiat aliqua, simpliciter Murus intersepiens, ut intergerini parietes in domibus. Interdum etiam C Munitio et vallum urbem aliquam discludens et disterminans ab alia; aut etiam Munitio structa in eum usum, ut hostem intercludat et arceat: quemadmodum Plut. τὸν ἰσθμὸν τειχισθέντα vocat διατείχισμα, (9, 458.) Ἔπεισεν αὐτοὺς ἐκπέμψαι τὸ στράτευμα, λέγων ὅτι τοῦ διατειχίσματος οὐδὲν ὄφελός ἐστι Πελοποννήσου ἂν Ἀθηναῖοι Μαρδονίῳ προσγένωνται. Greg. Naz. διατείχισμα appellavit Interstructuram in favis apum, qua hexagoni favi distinguuntur. Qua de re vide et quendam Aristotelis locum in Ὀρθόω supra citatum. [Lucian. 2, 86. 3, 310. 441. " Ad Herod. 695. Diod. S. 1, 710. Jacobs. Anth. 11, 53. ad Livium 1. p. 39. Schneid. Anab. 116." Schæf. Mss. * Ἀποδιατειχίζω, Phot. Bibl. p. 466.]

Ἐκτειχίζω, i. q. τειχίζω, Muris cingo et communio, potius Muris, quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio; id enim signif. ἐκ. Thuc. 7, (26.) p. 241. Περιμείνας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε, καὶ καταλιπὼν φυλακὴν αὐτοῦ, Schol. εἰς τέλος ἤγαγε: quo sensu Thuc. 1, (108.) Τὰ μακρὰ τείχη ἀπετέλεσαν. D Paulo ante dixerat, Ἐτείχισαν ἰσθμῶδές τι χωρίον. [" Ad Lucian. 1, 522." Schæf. Mss.]

Ἐντειχίζω, Murum s. Munitionem inædifico, Munimentum et murum excito in aliquo loco, etiam Muro includo, circumdo, Circumvallo. Thuc. certe Schol. 6, (90.) p. 227. Τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχισάμενοι, ait posse accipi ἐντειχισάμενοι vel pro περιτειχίσαντες, vel pro φρούρια ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν ἐπιτειχίσαντες: quam posteriorem exp. magis probat. [" Diod. S. 2, 386. Dionys. H. 1, 535." Schæf. Mss. " Extruo, Suid. v. Ὀζίας, ubi est i. q. οἰκοδομέω, coll. Josepho A. J. 9, 11, 2." Schleusn. Mss. " Joseph. 420, 19." Wakef. Mss.] Ἐντείχισις, ἡ, Muri s. Munimenti extructio aliquo in loco.

Ἐπιτειχίζω, Munio muris eductis adversus, simpliciter Munio veluti muro, Philo V. M. 3. Μόνοι γὰρ σχεδὸν ἁπάντων τῶν ἐθνῶν Αἰγύπτιοι γῆν ἐπετείχισαν οὐρανῷ, τὴν μὲν ἰσοθέων τιμῶν ἀξιώσαντες, τῷ δ' οὐδὲν γέρας ἐξαίρετον ἀπονείμαντες, Terram tanquam

munitione in cœlum obvallarunt, Turn. Et Synes. Ep. 79. Ὁ πᾶσιν αὐτὸν τοῖς εὐγενέσιν ἐπιτειχίσας Δεκέλειαν, Qui sese veluti Deceleam in omnes nobiles munivit. Similiter Chrys. Οἱ τῇ σοφίᾳ τῆς προνοίας αὐτοῦ τὴν ἐκ τῆς εἱμαρμένης ἀταξίαν καὶ ἀνάγκην ἐπιτειχίζοντες, Sapienti providentiæ ipsius fati necessitatem veluti aheneum opponentes murum, Veluti munitionem et castellum objicientes. Sic pass. voce ac signif. aliquid alicui dicitur ἐπιτειχίζεσθαι, Muniri adversus, veluti muro aliquo, Xen. K. Π. 5, (3, 6.) Τοῦτο τὸ φρούριον τὸ τῆς χώρας, ὃ φατὲ Ὑρκανίοις τε καὶ Σάκαις ἐπιτετειχίσθαι, τῇδε τῇ χώρᾳ πρόβολον εἶναι τοῦ πολέμου, Quod dicitis contra Hyrcanios munitum esse, ut sit huic agro propugnaculum: (12.) Ὅπως ἑαυτοῖς μὲν πρόβολος εἴη πολέμου, τοῖς δ' Ἀσσυρίοις ἐπιτετειχισμένον, Ut esset arx contra Assyrios munita. Præter quæ exempla vide et alia ap. Bud. Comm. 559. Rursum ἐπιτειχίζω cum accus. jungitur, et signif. Excitato muro oppugno, Xen. Ἑλλ. 5. init. Πέμψαντες εἰς Αἴγιναν καὶ ὁπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Πάμφιλον, ἐπετείχισαν Αἰγινήτας, καὶ ἐπολιόρκουν αὐτοὺς, Æginetas obsederunt excitato adversum eos muro. Pro ἀποτειχίζω quoque aut διατειχίζω ponitur, Thuc. (1, 142.) Φρούριον δ' εἰ ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν ἄν τι μέρος καταδρομαῖς, οὐ μέντοι ἱκανόν γ' ἔσται ἐπιτειχίζειν τε καὶ κωλύειν ἡμᾶς πλεύσαντας εἰς τὴν ἐκείνων. Exp. et Murum addo, Muro cingo, Intersepio et concludo. [Alciphr. Fr. 5. p. 222. Ed. Wagner. "Ad Corn. Nep. 194. Toup. Opusc. 1, 209. Bibl. Crit. 3, 1. p. 47. ad Lucian. 1, 263. Lennep. ad Phal. 48. ad Herod. 425. 453. Vit. Soph. p. x. ad Diod. S. 1, 459. 508. 536. 591. 654. Bast Lettre 230. Boiss. Philostr. 529." Schæf. Mss. "Ἐ. τὸ φῶς, Luminibus officio, Suid. v. Ἐπισκοτῶ." Schleusn. Mss. Bast. Ep. Cr. 272. Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 339.: κατά τινος, Soph. 1. p. xxv. Schæf.] Ἐπιτείχισμα, τὸ, i. q. τὸ ἐπιτετειχισμένον ἔρυμα, Propugnaculum contra aliquem munitum, Arx s. Munimentum quod muro contra aliquem communitum est, Dem. (41.) Ἀθηναίοις ἔχουσι τοιαῦτα ἐπιτειχίσματα, Xen. (Ἑλλ. 5, 1, 2.) Τὸ δ' ἐπιτείχισμα διεφύλαττεν ὁ Πάμφιλος. Ubi ἐπιτείχισμα accipiendum est pro Muro et munitione quam Athenienses eduxerant ad oppugnandos Æginetas, ut patet e loco ejusd. Xen. in Ἐπιτειχίζω allato. Metaph. Philo V. M. 1. Εὐανδροῦσα δύναμις, δυσάλωτον καὶ δυσκαθαίρετον τείχισμα, Munitionem habet nec ad expugnandum facilem, nec ad evertendum paratam. [" Ad Thom. M. 17. Toup. Opusc. 1, 209. ad Lucian. 1, 263. ad Diod. S. 1, 508. 519. Dionys. H. 2, 894. 3, 1753." Schæf. Mss. Ἐ. κατά τινος, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 339. Soph. 1. p. xxv.] Ἐπιτειχισμὸς, ὁ, Excitatio muri adversus aliquem, Munitio adversus aliquem, Thuc. 5, (17.) p. 170. Περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις ὡς ἐπιτειχισμὸν, i. e. ὡς μελλόντων φρούρια ἐπιτειχίσειν ἐν τῇ Ἀττικῇ τῶν Λακεδαιμονίων: 1, (122.) p. 39. Ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων, αἷς ἰσχύουσι, καὶ ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, Schol. ἐπίθεσις, addens, innui ibi Deceleam, quæ postea ἐπετειχίζετο τῇ χώρᾳ, Muniebatur adversus agrum Atticum. Potestque ibi ἐπιτειχισμὸς accipi pro ἐπιτείχισμα, sicut et ap. Philon. V. M. 3. Καθελὼν τὸν βαρὺν τοῦ σώματος ἐπιτειχισμὸν, Eversa gravi illa corporis munitione: paulo ante, Μέγαν τοῦτον ἐπιτειχισμὸν ἔγνω φυόμενον καθ' αὐτοῦ, Machinam istam et munitionem adversum se parari sensit, Turn. [" Ad Lucian. 1, 264. ad Diod. S. 1, 508." Schæf. Mss.] Ἐπιτείχισις, ἡ, i. q. ἐπιτειχισμὸς, Ipsa actio τοῦ ἐπιτειχίζειν, nec non ἐπιτειχισμὸς, quo denotatur ipsum ἐπιτείχισμα, Munitio s. Munimentum quod adversus aliquem excitatur, Thuc. 1, (142.) p. 46. Καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιτείχισις, οὐδὲ τὸ ναυτικὸν αὐτῶν ἄξιον φοβηθῆναι· τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι, ἤπου δὴ ἐν πολεμίᾳ τε, καὶ οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων: Munitio quæ adversum nos excitatur: ut et Schol. ibi annotat, ἐπιτείχισιν vocari τὸ πόλιν τινὰ ἑτέραν πλησίον ἄλλης τειχίσαι, διὰ τὸ φρουρεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν γῆν, Urbem quæ prope aliam urbem præsidio

A munitur et muris cingitur, ut inde incursiones in agrum hostilem fiant. Quo in loco nota etiam COMP. Ἀντεπιτειχίζω, Vicissim munitionem excito adversus eum, qui munimento extructo me infestat; sonat enim, οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων, Cum nos non minus contra ipsos munitiones vicissim excitarimus, s. propugnaculis adversus eos excitatis vicissim nos munierimus.

Κατατειχίζω, Muros demolior et subruo, Xen. Ἀγ. (2, 19.) Αἱρεῖ τὸ Γεραιὸν, ἔρημον εὑρὼν φυλακῆς, καὶ τά τ' ἄλλα τὰ ἐνόντα λαμβάνει, καὶ τὰ τείχη κατετείχιστο, Et muros ejus subvertit s. evertit. Ubi tamen quidam Codd. habent etiam ἀνετετείχιστο, Instauravit et reædificavit. ["Κατετετείχιστο in nonnullis legi pro ἀνετετείχιστο s. ἐνετετείχιστο, observatum est in Steph. Thes. et in Lex. Basileensi 1584. Sed unde hausta sit hæc lectio varians, non compertum habemus. In Ald. et Flor. est ἐκατετείχιστο: corrupte." Lex. Xen. "Heyn. Hom. 7, 625." Schæf. Mss.]

B Παρατειχίζω, Murum excito juxta. Παρατείχισμα, τὸ, Munimentum s. Murus juxta aliquem locum excitatus, Adjacens munitio, Lucian. Q. H. scr. Ἀνατρέψαι τὸ ἐν Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα. [Diod. S. 11. p. 253, 11.]

Περιτειχίζω, Muro circumdo s. cingo. Thuc. 2, (78.) Περιετείχιζον τὴν πόλιν κύκλῳ: 3, (18.) cum dat. instrumentali, Περιτειχίζουσι Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ ἁπλῷ τείχει, Circumvallant Mitylenen undique simplici muro: (68.) p. 106. Πρὸ τοῦ περιτειχίζεσθαι, pro Antequam obsiderentur, muro clauderentur ab obsidente hoste. Solent enim ii, qui obsidentur, interdum muris claudi, ne exitus eis pateat ad vicinos, vel vicinis ad ipsos accessus. [" Jacobs. Anth. 11, 53." Schæf. Mss.] Περιτείχισμα, τὸ, Murus qui circum aliquem locum ductus est, quo aliquis locus cinctus s. clausus est, Murus s. Munitio aliquem locum ambiens. Thuc. 3, (25.) Ἡι ὑπερβατὸν ἦν τὸ περιτείχισμα, 6, (101.) p. 231. Ἧπερ αὐτοῖς βραχύτατον ἐγίγνετο, καταβᾶσι διὰ τοῦ ὁμαλοῦ καὶ τοῦ ἕλους

C ἐς τὸν λιμένα, τὸ περιτείχισμα. [" Dionys. H. 4, 2030." Schæf. Mss.] Περιτειχισμὸς, ET Περιτείχισις, de Ipsa actione ducendi murum circa aliquem locum, Thuc. Ἐς τὸν περιτειχισμὸν, Ad murum circumducendum, Ad concludendum muro, 8, (25.) p. 271. Τὸν περιτειχισμὸν ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο. Sic 2, (77.) Πρὸς τὴν περιτείχισιν παρεσκευάζοντο, Ad cingendam munitione urbem se accingebant, 6, (100.) p. 231. Τὴν καθ' αὐτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι, Schol. σπεύδοντες αὐτοὶ διατειχίσαι. [Eust. in Il. p. 111. * Συμπεριτειχίζω, Circumvallo, Plut. Timol. 9.]

Προστειχίζω, Murum addo, Præterea muro cingo, Thuc. 6, (3.) Ὕστερον δὲ χρόνῳ καὶ ἡ ἔξω, προστειχισθεῖσα, πολυάνθρωπος ἐγένετο.

Προτειχίζω, Muro præmunio, [Gl. Præmunio.] UNDE Προτείχισμα, τὸ, Murus quo quis præmunitur, Murus s. Propugnaculum quod aliquis sibi objecit, Exterior munitio, simpliciter Propugnaculum, Thuc. 6, (100.) p. 231. Κατέφυγον εἰς τὸ προτείχισμα

D τὸ περὶ τὸν Τεμενίτην. Et pag. sequente, Τὸ δεκάπλεθρον προτείχισμα αὐτῶν αἱροῦσι, καὶ διεπόρθησαν. Sic Plut. (9, 93.) Προτείχισμα γὰρ τοῦτο ἐπικαιρότατον ἔσεσθαι τῆς ὅλης Πελοποννήσου, Id enim unum totius Peloponnesi veluti propugnaculum fore. [" Ad Diod. S. 1, 718." Schæf. Mss. " Polyæn. 88. Joseph. 959, 28." Wakef. Mss. Plut. Dione, Τὸ μὲν πρ. πᾶν εὐθὺς κατέσκαπτε, Loricam muri." Gataker. Mss.]

Συντειχίζω, Extruendi muri socius sum, Adjutorem et socium me præbeo in ædificando muro, etiam Simul munio, Xen. [Ἑλλ. 4, 8, 10. 6, 5, 5. K. Π. 3, 2, 11.]

Ὑποτειχίζω, Murum substruo, Muro subtus munio, [Thuc. 6, 99. " Boiss. Philostr. 530." Schæf. Mss. " Appian. 1, 855. Dio Cass. 294." Wakef. Mss.] Ὑποτείχισμα, Murus alicui loco substructus; aliis Subjecta munitio, et e Vitr. Substructio. Thuc. 6, (100.) p. 231. Ἐπειδὴ δὲ τοῖς Συρακοσίοις ἀρκούντως ἐδόκει ἔχειν ὅσα τε ἐσταυρώθη καὶ ᾠκοδομήθη τοῦ ὑποτειχίσματος. Quod ὑποτείχισμα ibid. ab eo DICI-

τυρ. 'Υποτείχισις: sic enim ait, 'Επαναχωρήσασα ἡ πᾶσα στρατιὰ τήν τε ὑποτείχισιν καθεῖλον, καὶ τὸ σταύρωμα ἀνέσπασαν. [* 'Υποτειχισμός, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

ΤΕΚΜΑΡ, Finis. Aristot. Rhet. 1. cum exposuisset quid sit τεκμήριον, subjungit, Τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας, ταυτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Quomodo Pind. N. pro Ultimo et extremo usurpavit, s. pro Fine et exitu rerum: Ode ult. (55.) τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-Ποις σαφὲς οὐχ ἕπεται Τέκμαρ, Ab Iove autem homines certus non sequitur exitus. Hesych. quoque exp. πέρας, τέλος. || Eustathio etiam σημεῖον, Signum; quemadmodum τεκμαίρεσθαι quoque signif. non solum τελειοῦν, sed et σημειοῦσθαι, ut paulo post docebo. Exp. et τέρας, Prodigiosum signum, Prodigium, Ostentum. [" Ruhnk. Ep. Cr. 298. Æsch. Eum. 244. Jacobs. Anth. 8, 222. Wakef. S. Cr. 5, 159. Brunck. Apoll. Rh. 234. (Schæf. T. 2. p. 328.) Porson. Hec. p. 76. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 264. 321. 619. 6, 373." Schæf. Mss. Pind. Π. 2, 90. Hesiodus ap. Clem. Alex. Str. 6. p. 751. ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν 'Αθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν, τέκμαρ ἐναργές. Vide Buttm. Lexil. 126.]

Ιτεμ Τέκμωρ ead. signif. reperitur qua τέκμαρ, i. e. pro Fine et exitu, Od. Δ. 466. 'Ως δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ Εὑρέμεναι δύναμαι, Nec finem ullum hujus mei erroris invenire possum, Il. I. 47. μαχησόμεθ' εἰσόκε τέκμωρ 'Ιλίου εὕρωμεν, Donec finem Ilii inveniamus, Ilium se tandem dedat, etiam Donec Ilii fata videamus. Nam et alibi idem Poëta dicitur τέκμωρ accepisse pro eo, quod passim vocat τέλος θανάτοιο, μόρον, θάνατον. Eust. vero aliter accipit; exponens enim hunc versum 418 ejusd. libri, Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ 'Ιλίου αἰπεινῆς: annotat, Poëtam, quod supra dixerat, οὐκέτι Τροίαν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν, hoc loco παραφράζειν, et τέκμωρ vocare τὸ ἐν 'Αχαιοῖς σκοπιμώτατον τέλος, Finem quem præcipue spectabant Græci, veluti scopum suum. Et sic τέκμωρ dicetur etiam Finis alicujus actionis, i. e. Finis ad quem actio aliqua velut in scopum dirigitur. Ubi etiam ΝΟΤΑ Δήετε, quod exp. εὑρήσετε, (recte, ut patet ex ante citato loco,) et dicit inde DERIV. Δηῶ; de qua in Fabulis. Rursum pro τέλος accipit idem Il. A. 526. Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς· Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον Τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Exponens enim eum locum, Τὸ δὲ κατανεῦσαι, inquit, τῇ κεφαλῇ τὸν Δία, μέγιστον ἦν τέκμωρ ἤτοι τέλος πράξεων: ut innuat Poëta, si quid annuat Jupiter, fore ut finem suum consequatur, et ad exitum perducatur; et tunc ejus βουλὴ dicitur τελεῖσθαι, Finem et exitum consequi ejus quod volebat. || Ab Hes. exp. τέλος φανερόν, μαρτύριον, σημεῖον. Quas signiff. τέκμαρ etiam habere, paulo ante docui. [" Ad Charit. 229. 238. Heyn. Hom. 4, 139. 5, 264. 313. 619. 6, 373. 641. 7, 223. Brunck. Apoll. Rh. 234. (Schæf. T. 2. p. 328.) Porson. Hec. p. 76. Ed. 2." Schæf. Mss. "Finis, Manetho 2, 457." Wakef. Mss. Il. H. 30. Π. 472.]

Τεκμαίρομαι, Ad finem et exitum perduco, Perficio, i. q. τελέω s. τελειόω, aut ἐπὶ τέλος ἄγω: quomodo accipit Eust. Od. H. 312. Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὔριον, exponens τελειῶ: quemadmodum et Il. H. 70. "Ορκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν, 'Αλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι, Idem exp. τελειοῖ: ut et brevium Scholl. Auctor, τελειοῖ, ἐπὶ τέλος ἄγει. Eodemque modo et Hesychio τεκμαίρεται est ἐπὶ τέλος ἄγει, περαίνει: qui et τεκμήρατο affert pro συνεπεράνατο, et τεκμαίρομαι exp. per fut. ἀποτελέσω. Sed notandum est, a Scholl. brevium Auctore illius τεκμαίρεται afferri et aliam exp., sc. βουλεύεται; quemadmodum et ap. Hesiod. "Εργ. (1, 227.) οὐδέ ποτ' αὐτοῖς 'Αργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς, exp. βουλεύεται, κατασκευάζει, Machinatur, Struit et molitur, Inferre parat. At in meo Ms. Homeri exemplari legitur et alia ejus versus paraphrasis, ἀλλὰ κακὰ φρονῶν καὶ βουλευόμενος ἀμφοτέ-

A ροις φαίνεται: quasi τεκμαίρεται accipiatur passive pro φαίνεται et δῆλός ἐστι; cujus usus exemplum desidero. || Τεκμαίρεσθαι, Hesychio est etiam φράζεσθαι, Dicere, etiam Denuntiare; ut accipi potest (Od. Λ. 111.) Εἰ δέ κε σίνηαι, (sc. boves solis,) τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηΐ τε καὶ ἑτάροις, Si vero boves solis læseris, interitum tibi denuntio, prædico. Ubi Eust. τεκμαίρομαι exp. σημειοῦμαι καὶ μαντεύομαι, ut et Hes. τεκμαίρομαι exp. σημειώσομαι; et Τεκμαίρεο, σημείωσαι, Nota, Observa: et Dionys. P. (178.), τεκμαίρεται οὖρον dixit pro σημειοῦται, Notat et observat terminum; ut nonnulli interpr. || Rursum Hes. τεκμαίρομαι exp. non solum σημειοῦμαι, Noto, sed etiam σκέπτομαι, i. e. Speculor, Dispicio, Considero: item στοχάζομαι, Conjicio. Quorum utrumque metaphorice sumtum est ab iis, qui ad scopum sagittas mittunt. Ut enim στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ dici supra docui, ita et pro Conjicere usurpari patet e Quintil. cum 3, 7. ait, Conjectura dicta est a conjectu, i. e. directione quadam rationis

B ad veritatem: unde etiam somniorum atque ominum interpretes Conjectores vocamus. Qui conjectus et στοχασμὸς habet et ipse suum τέκμαρ, i. e. Scopum et signum in quod dirigit et conjicit sagittam. Ita ut τεκμαίρεσθαι et στοχάζεσθαι sit E conjectu ratiocinationis ad veritatem colligere aliquid: quod simpliciter dicitur Conjicere, item Conjectare; nec non Conjectura judicare, Conjectura prospicere s. providere, Conjectura percipere, reperire, assequi s. consequi, item et Conjecturam facere. In qua signif. interdum cum ὅτι construitur; ut ap. Thuc. 1. p. 1. Τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν, Conjiciens eos vigere et pollere. Interdum cum infin., ut Lat. Conjicio et conjecto, Herodian. 4, (9, 12.) 'Ως δὲ ἐτεκμήρατο ἤδη αὐτοὺς εἶναι ἔνδον τῶν ὅπλων περιειλημμένους, Cum vero conjiceret ipsos jam esse militum suorum armis conclusos. Interdum cum dat., Xen. K. Π. 1, (3, 5.) p. 5. Καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ, λέγεις; Quanam nitens conjectura? Undenam conjecturam faciens? Sic Herod. Τεκμαί-

C ρομαι τῇ ἐσθῆτι, E veste conjecturam facio, E vestibus conjecturam capio s. duco, Plut. Lycurgo, Τεκμαίρομαι τοῖς ἀπομνημονεύμασιν; Galba, Τεκμαιρόμενοι τῇ φωνῇ, E voce conjecturam facientes: Numa, Τοῖς τοῦ 'Ρωμύλου παθήμασι τεκμαίρομαι. Plato de LL. dixit etiam, Τούτοις τεκμαίρονται τίνος ἐπιθυμεῖ τὰ παιδία, Ex his signis conjiciunt quarumnam rerum cupiditate infantes ducantur. Ubi τίνος ἐπιθυμεῖ τὰ παιδία accusativi vice ponitur. Nam huic dat. aliquando subjungitur accus. rei, quam conjectura quærimus, aut judicamus percipimusve. Isocr. Paneg. Εἰ δὲ δεῖ τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι, Si de rebus futuris conjectura facienda est e præteritis. Sed notandum, dat. instrumentalis loco, qui in præcedentibus est, interdum poni ἐκ, interdum ἀπὸ cum suis genitivis: ut Plut. Solone dixit, Τεκμαιρόμενος τὰ νῦν ἐκ τῶν τότε, De præsentibus conjecturam capiens e præteritis. Et in Lycurgo, 'Απὸ τῆς αὐτοῦ πραότητος τεκμαιρόμενος τὸν τρόπον, Ex ejus mansuetudine conjiciens quali præditus esset inge-

D nio; Numa, 'Απὸ τῶν ἔργων τοὺς τρόπους τῶν πολιτῶν τεκμαιρόμενος. Sic Gal. 1 ad Gl. "Εστι γὰρ ἐκ τούτων τεκμαίρεσθαι κἂν τοῖς ὑγιαίνουσι τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος. Rursum loco accusativi ponitur interdum περὶ cum suo gen., ut cum Plut. Fabio dixit, Τεκμαίρεσθαι περὶ τοῦ μέλλοντος ὀρθῶς τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν, De rebus futuris eum, qui bonus dux sit, recte conjectare. Sic Isocr. Archid. Εἴπερ χρὴ περὶ τῶν μελλόντων τεκμαίρεσθαι τοῖς ἤδη γεγενημένοις. Nonnunquam eum dat. illo instrumentali, aut certe qui instrumentalis locum obtinet, aliquid subaudiendum relinquitur: veluti cum Plut. (8, 637.) dicit, Ταῖς ῥωγμαῖς τεκμαίρεσθαι τοὺς τὰ ὕδνα μετιόντας, relinquitur subaud. ποῦ εἰσι: signif. enim eos, qui tubera quærunt, e rimis conjectare ubinam ea lateant. Ubi etiam manifeste nota dat. instrumentalem ῥωγμαῖς positum esse pro ἀπὸ ῥωγμῶν s. ἐκ ῥωγμῶν. Diversa autem constr. affertur e Theophr. C. Pl. 3, (11, 6.) Τεκμαίρομαι πρὸς τοῦτον τὸν χρόνον, cum hac Gazæ interpr. Ad normam hujus temporis moderor. Sed et activi VERBI

Τεκμαίρω aliquis usus est: cujus hoc exemplum Bud. affert ex Arato (18.) τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδὴν, cum hac Scholiastæ exp. πιστώσασθε διὰ τεκμηρίων, ἢ δείξατε, Certis signis ostendite et probate. E quo loco VV. LL. finxerunt THEMA Τεκμήρω, Indico. [Pind. 'O. 6, 123. τεκμαίρει Χρῆμ' ἕκαστον, N. 6, 14. Τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδας Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν, Æsch. Pr. 605. Τορῶς τέκμηρον. " Τεκμαίρομαι, Valck. Phœn. p. 59. Beck. p. 186. Bergler. ad Alciphr. 64. Toup. Emendd. 2, 388. Wakef. S. Cr. 3, 58. Ilgen. ad Hymn. 303. Græv. Lectt. Hes. 552. Diod. S. 1, 118. ad Lucian. 1, 486. 739. Zeun. Ind. in Xen. K. Π. Luzac. Exerc. 191. Jacobs. Anth. 7, 161. 320. 8, 409. 12, 57. Antip. Thess. 56. Diod. Sard. 11. Menses Ægyptiorum. Porson. Phœn. 185. Hemst. ad. Plutum p. 420. Kuster. Aristoph. 213. Brunck. Soph. 3, 420. Heyn. Hom. 5, 264. 321. 719. Boiss. Philostr. 327. De navigatione, Apoll. Rh. 1, 108. Brunck. p. 10. De constr., ad Callim. 1. p. 32. Cum gen., Philostr. 58. Boiss." Schæf. Mss. " Nicander 'A. 105. Arat. Ph. 38. D. 69." Wakef. Mss. Hom. Hymn. 1, 285. Pind. 'O. 8, 4. Apoll. Rh. 4, 73. 217. Demosth. 820. Xen. A. 8, 2. Dionys. P. 100. Æsch. Pr. 336.]

Τέκμαρσις, ἡ, Conjectura, στοχασμὸς, Schol. Thuc. 2, (87.) p. 77. Εἴ τις ἄρα δι' αὐτὴν ὑμῶν φοβεῖται τὴν μέλλησιν, οὐχὶ δικαίαν ἔχει τέκμαρσιν τὸ ἐκφοβῆσαι. E Gal. affertur pro Cognitio quæ fit per τεκμήριον: exp. vero et Interpretatio. [" Probatio, Dionys. H. 3, 1483." Schæf. Mss. * Τεκμαρτέον, Hippocr. 746. * Τεκμάρτὸς, Cratinus Hephæstionis p. 6. Οὐδὲν ἰδόντι τεκμαρτόν.] Ἀτέκμαρτος, ὁ, ἡ, Qui ad finem perduci nequit, ad exitum pervenire et perfici nequit, ut Hes. et Suid. ἀτέκμαρτον exp. ἀτέλεστον: a τεκμαίρομαι significante τελειόω et περαίνω. || Item ἀτέκμαρτος dicitur De quo nulla certa conjectura fieri potest, Qui nulla conjectura capi s. deprehendi potest, Quem assequi s. consequi conjectura non possumus: ut ab Hes. quoque exp. ἄγνωστος, ἄσημος, Qui cognosci non potest, sc. conjectura aliqua, Qui nulla nota deprehendi nec ullo signo cognosci potest. Plut. de Orac. Pyth. Ἐν τούτοις γὰρ οὐδὲν ἀτέκμαρτον, οὐδὲ τυφλὸν; Thuc. 4, (63.) p. 141, Καὶ νῦν τοῦ ἀφανοῦς τούτου διὰ τὸ ἀτέκμαρτον δέος, et Eunap. ap. Suid. ἀτέκμαρτον τύχην dicit τὴν ἀκατανόητον, ut quidem ille exp. Homo etiam aliquis ἀτέκμαρτος dicitur active pro ἄσκοπος, Inconsideratus, Nullas conjecturas aut signa sequens in re aliqua, Qui τεκμάρσει non utitur, Aristoph. Ὄρν. (170.) Ἄνθρωπος ἀστάθμητος, ὄρνις πετόμενος, Ἀτέκμαρτος, ubi Suid. οἷον σημεῖον διὰ τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων, una cum Schol. Idem Suidas ἀτέκμαρτον paulo ante exp. * ἀκαταστόχαστον. [Herod. 5, 92, 3. " Paus. 3, 171. Dionys. H. 2, 1087." Schæf. Mss. Chio Epist. 7. " Opp. 'A. 2, 206. 381." Wakef. Mss. Pind. Π. 10, 98. Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.] UNDE Ἀτέκμαρτα ET Ἀτεκμάρτως adverbialiter pro Sine conjectura, Nullam sequendo conjecturam, Absque conjectura, Synes. de Insomn. Ὁ τοιοῦτος ἀτέκμαρτα πλεῖ, Nulla nititur conjectura nec ullis signis in navigatione, Inconsiderate navigat. Xen. vero dicit, (Ἀπ. 1, 4, 4.) Τὰ δ' ἀτεκμάρτως ἔχοντα ὅτου ἕνεκά ἐστι, pro ἃ οὐκ ἔστι τεκμαίρεσθαι ὅτου ἕνεκά εἰσι, Quæ ad quem finem tendant, conjici nequit. [Plut. 7, 568. Pind. 'O. 7, 83. Ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ Λάθας ἀτέκμαρτα νέφος.] " Δυστέκμαρτος, Conjectu auguratuque difficilis, Soph. Œd. T. (109.) p. 154. ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας; Ubi Suidas cum Schol. exp. * δυσεύρετον, δυσκατάληπτον: afferens et δυστεκμαρτότερον pro * δυσκαταληπτότερον." [" Barnes. ad Eur. Hel. 717. Dionys. H. 2, 715." Schæf. Mss.] " Εὐτέκμαρτον, Conjectu facile, καλῶς τυπούμενον, Hes."

A τεκμαίρομαι est et COMP. [* Ἀποτεκμαίρομαι, Apoll. Rh. 4, 1538.] Διατεκμαίρομαι, Per signa demonstro, ut conjectare sit facile, Significo, Certis notis ostendo, Hesiod. Ἔργ. (2, 16.) ἐργάζευ, νήπιε Πέρση, Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο. Ubi Moschop. διετεκμήραντο exp. ἐγνώρισαν, τεκμαίρεσθαι ἔδωκαν: subjungens, Poëtam θεοὺς ibi vocasse τὰ στοιχεῖα, Elementa: quoniam sc. ἀπὸ τούτων τεκμαιρόμενοι οἱ ἄνθρωποι τὰ τῆς γεωργίας ἔργα ἐργάζονται. [" Græv. Lectt. Hes. 552." Schæf. Mss. Manetho 6, 750. * " Ἐκτεκμαίρω, ad Callim. 2, 15." Schæf. Mss. " Euseb. Pr. E. 215." Wakef. Mss. * Ἐντεκμαίρομαι, Hippocr. 261, 40. * Ἐπιτεκμαίρομαι, Arat. 456. 932. * " Περιτεκμαίρω, Joseph. Hypomn. 144." Schleusn. Mss. * Προστεκμαίρομαι, Hippocr. 817. * Προατεκμαρτέος, 390.] " Συντεκμαίρομαι, Conjicio, Conjecturam facio: Suid. συντεκμηράμενος, συμβαλὼν, καταστοχασάμενος: affe" rens ex Eunapio, Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων." [" Cattier. Gazoph. p. 90." Schæf. Mss. * Ὑποτεκμαίρομαι, J. Poll. " Aristoph. Fr. 237." Schæf. Mss.]

Τεκμήριον, τὸ, Id quo conjicimus, conjectura nostra nititur, Signum, Nota, Indicium, Argumentum. Peculiariter tamen de Certo et indubitato signo dicitur ap. Rhett.: qualis est, quam Cic. Propriam rei notam appellat. Aristot. Rhet. 1. Τούτων δὲ (τῶν σημείων) τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τεκμήριον· τὸ δὲ μὴ ἀναγκαῖον, ἀνώνυμόν ἐστι κατὰ τὴν διαφοράν. Ubi nota eum τεκμήριον definire σημεῖον ἀναγκαῖον: pro quo ibid. dicit σημεῖον ἄλυτον: et ex hoc signorum genere fieri syllogismum ait, addens, Ὅταν γὰρ μὴ ἐνδέχεσθαι οἴωνται λῦσαι τὸ λεχθὲν, τότε φέρειν οἴονται τεκμήριον, ὡς δεδειγμένον καὶ πεπερασμένον: quoniam sc. τέκμαρ, (unde derivatum τεκμήριον,) et πέρας antiqua lingua usurpabat pro eodem. Itidem Quintil. 5, 9. Signorum alia necessaria sunt, quæ Græci vocant τεκμήρια: alia non necessaria, quæ σημεῖα. Priora illa sunt, quæ aliter habere se non possunt. Alia sunt signa non necessaria, quæ εἰκότα Græci vocant: quæ etsi ad tollendam dubitationem sola non sufficiunt, tamen adjuncta ceteris plurimum valent. Ubi etiam annotat, τεκμήρια vix ad præcepta artis videri pertinere: quoniam ubi signum est insolubile, ibi ne lis quidem est. Id autem accidere cum quid aut necesse est fieri factumve esse, aut certe omnino non potest fieri vel factum esse: quo in causis posito, lis non est nisi facti. Hoc autem genus per omnia tempora perpendi solere, pluribus ibid. exemplis docet. Ubi etiam Signum et Argumentum non idem esse ostendit: quoniam signa, sive indubitata sint, non sunt argumenta: (quia ubi illa sunt, quæstio non est, argumento autem nisi in re controversa locus esse non potest;) sive dubia, non sunt argumenta, sed ipsa argumentis egent. Signum vero, inquit, vocant σημεῖον: quanquam id quidam Indicium, quidam Vestigium nominarunt, per quod alia res intelligitur, ut per sanguinem cædes: idque ut per se non sufficit, ita ceteris adjunctum, testimonii loco ducitur. Sed et ap. Medicos τεκμήριον dicitur Id, quod perpetuo unum aliquid significat: quod non est aliud quam argumentum ab indicatione sumtum, sive Ipsa Indicatio: et argumentum necessarium: qua re differt ἀπὸ τοῦ σημείου, quod non est perpetuum neque necessarium, ut quod non desumatur a propria cujusque rei indicatione, quam natura suggerit, sed ab observatione empirica, quam τήρησιν appellant; est enim σημεῖον proprium τῆς ἐμπειρικῆς, sicut τὸ τεκμήριον τῆς ἀκολουθίας λογικῆς, quod non est aliud quam Indicatio. Hæc de peculiari τοῦ τεκμηρίου signif. ap. Medicos, et Rhett.: ap. quos sunt qui etiam interpr. Argumentum nervosum. Alioqui in communi usu simpliciter accipitur pro Signum, Nota, Indicium, Argumentum, Documentum, Testimonium, Isocr. (ad Demon. init.) Ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον, τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας, σημεῖον δὲ τῆς πρὸς Ἱππόνικον συνηθείας, Plato Apol. Socr. (20.) Μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Itidemque Aristot. H. A. 9. Ὧι τινὲς τεκμηρίῳ χρῶνται ὡς τῶν μὲν, ἀρρένων ὄντων, τῶν δὲ, θηλειῶν, Quibus signis conjiciunt quosdam masc. esse sexus, quosdam feminini. Dicitur item aliquis τεκμήριον ποιεῖσθαί τι, pro τεκμηρίῳ χρῆσθαί τινι, Aliquo veluti signo et conjectura niti, ap. Plat. Nec non et

τεκμήριον προσφέρειν: ut Plut. in Lyc. Τεκμήριον προσφέρων τὸν Ὀλυμπιάσι δίσκον, ἐν ᾧ τοὔνομα τοῦ Λυκούργου διασώζεται καταγεγραμμένον. Aliquando reperitur in fine alicujus sententiæ τεκμήριον, omisso verbo substantivo ἐστὶ, s. ἔστω, aut εἴη ἄν, Argumento et documento sit: velut ap. Xen. Ἱππ. (10, 14.) p. 554. Ὡς δὲ καὶ τῷ ταχὺ θεῖν ἵππος ἥδεται, τεκμήριον· ἐκφυγὼν γὰρ οὐδεὶς βάδην πορεύεται, ἀλλὰ θεῖ: Hoc sit documento et argumento, quod nullus cum effugerit, pedetentim incedit, sed currit. Sic et in principio sententiæ postquam aliquid affirmavimus, aut negavimus, dicimus τεκμήριον δὲ, pro τεκμήριον δὲ τούτου εἴη ἄν, aut ἔστω, Argumento autem sit, Ejus rei documentum et indicium hoc sit: quomodo reperitur et σημεῖον δὲ, ἀπόδειξις δὲ, ut suis locis docui. Thuc. 2, (50.) p. 64. Τεκμήριον δὲ, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο, καὶ οὐχ ἑωρῶντο ἔτι, Signum autem et indicium unde id conjicere licet, h. e. quod aves illæ manifesto desinebant esse, nec amplius cernebantur. Ubi etiam nota ἔλλειψιν conjunctionis ὅτι: quam non itidem B omisit Xen. cum Ἱππ. (10, 4.) dixit, Τεκμήριον δὲ ὅτι τούτοις ἥδεται· ὅταν γὰρ, κ. τ. λ. Rursum Thuc. 3, (66.) p. 105. Τεκμήριον δὲ ὡς οὐ πολεμίως ἐπράσσομεν· οὐ γὰρ ἠδικήσαμεν οὐδένα. Sic et alibi ap. alios. [" Zeun. ad Ken. K. Π. 30. Ammon. 127. Eran. Philo 173. ad Diod. S. 1, 13. Lennep. ad Phal. 138. Wakef. S. Cr. 4, 179. Argumentum, Xen. Mem. 1, 1, 2. antea λόγος: (K. Ἀ. 1, 9, 16.) Τεκμήριον δὲ, Boiss. Philostr. 347.: seq. γὰρ, Morus ad Isocr. Paneg. p. 39. Valck. ad Chrys. p. 7., cf. Wyttenb. Select. 359. T. περί τινος, Plato Hipp. p. 128. Ἐν δ' ἐμοὶ τ., Wakef. S. Cr. 2, 9. Τεκμηρίῳ χρῆσθαι, Brunck. Œd. T. 492." Schæf. Mss. Wolf. ad Leptin. 225. " Τεκμήριον, Aristot. Rhet. 1, 2. Genus demonstrationis; quod fit ex iis quæ necessario consequuntur, Ὅταν μὴ ἐνδέχεσθαι οἴωνται λῦσαι τὸ λεχθὲν, τότε φέρειν οἴονται τεκμήριον ὡς δεδειγμένον καὶ πέρας, ταυτὸν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν: 2, 25. Τὸ τεκμήριον καὶ τεκμηριώδη ἐνθυμήματα οὐκ ἔσται λῦσαι, Refutari, Dissolvi non possunt: unde mox C ἄλυτον dicit. Sed vide quæ ad v. Σημεῖον annotata sunt. Auctor Rhet. ad Alex. 247. Ald. τεκμήρια, quæ inter πίστεις numerat, hoc modo definit, Ὅσα ἂν ἐναντίως ᾖ πεπραγμένα τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ ὅσα ὁ λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ ἐναντιοῦται: cf. Schol. Anonym. ad Hermog. περὶ Εὑρ. 3. p. 366.. Etiam τὰ τεκμηριώδη et τὰ ἀληθῆ ut synonyma jungi solent, v. c. Eustathio ad Hom. Od. T. p. 1864. Vide Suid. in Ἀπόδειξις et Τεκμήριον. Hes. τεκμήριον· σημεῖον ἀληθές. Cic. de Invent. 1, 29. Argumentationem necessariam appellat." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Apud Græcos σημεῖα Signa sunt naturalia; τεκμήρια vero Signa, s. Indicia, quæ ratiocinando colliguntur. Antiphon ista duo distinxit ap. Ammon. v. Σημεῖον: Andocides in Orat. deperdita ap. Clem. Alex. 6. p. 747. Χρὴ τεκμηρίοις χρῆσθαι τοῖς πρότερον γενομένοις περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, E præteritis de futuris oportet conjecturam facere. Eur. Phœnice: τάφανῆ Τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται. Thucydideum ἐκ τεκμηρίων σκοπεῖν, Herodoto est τοῖς D ἐμφανέσι τεκμαίρεσθαι." Valck. Schol. in N. T. 1, 194. Indicium clarum et evidens, Act. Apost. 1, 3.] Τεκμηριώδης, Constans ex iis quæ vocantur τεκμήρια, Aristot. Rhet. 2. fin. Τὰ δὲ τεκμήρια καὶ τεκμηριώδη ἐνθυμήματα, κατὰ μὲν τὸ ἀσυλλόγιστον οὐκ ἔσται λῦσαι. Ubi τεκμηριῶδες ἐνθύμημα appellat Enthymema confectum e signis necessariis: veluti si est illud, Lac habet, ergo peperit. De quibus consule Quintil. 5, 9. Τεκμηριόω, Nitens conjecturis et τεκμηρίοις pronuntio, Thuc. 3, (104.) p. 117. Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν ὅτι ἦν τοπάλαι μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ, Schol. διὰ τεκμηρίου ἐδήλωσε. Sic 1, (3.) Τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος· πολλῷ γὰρ ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος, οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντάς ὠνόμασεν Ἕλληνας. Sic Arrian. 6, (28, 3.) p. 231., (7, 13, 6.) et Theodor. H. E. 2, p. 31. 41. teste Bud., qui τεκμηριοῦν interpr. Indicare, Indicio significare: quod Aratus τεκμαίρειν dicit. [Longin. 28, 2. " Toup. Opusc. 1, 233. 2, A 110. Wyttenb. Select. 361. H. Steph. de Dionys. Imitat. Thuc., Dionys. H. 1, 232." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 49." Wakef. Mss. " Ἱκανὸς τεκμηριῶσαι, fundus formulæ est Thuc. 1, 9. unde sumsit Ælian. V. H. 4, 21. et alibi sexcenties: et diligens Thucydidis imitator Dionys. H. in Demosth. 199., cf. Bibl. Crit. 1, 3. p. 49." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Philo J. p. 18. Maii, Τεκμηριώσαιτο ἄν τις τὴν πρὸς γονεῖς εὐσέβειαν ἐκ τῶν εἰρημένων. Vide Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 3, 264. * Τεκμηρίωσις, Arrian. 4, 7, 8. 5, 4, 2. * Συντεκμηριόω, Eunap. V. Soph. p. 11=15.]

" ΤΕΛΛΙΝΗ, Piscis, quem Athenæus esse putat " illum qui Lat. Mytulus s. Mutulus vocabatur; " sed quidam ab Athenæo dissentientes annotant " Mytulos Plinio esse quos Aristot. μύας, Diosc. " μύακας appellat: atque hunc de piscibus qui τελ- " λίναι dicuntur, seorsum agere: quorum et Paul. " Ægineta meminerit, nec non Aët. Adduntque, " Plin. pro tellinis Pectunculos accepisse videri, tri- " buentem his quæ Diosc. tellinis." [* " Τέλλη et Τελλίνη, Piscis, a figura etiam ξιφύδριον denominatus, Xenocr. c. 30. In loco Epicharmi ap. Athen. 3. p. 335. Schw. * τέλλιν legitur, ubi olim τέλλην extabat; et p. 337. metrum * τελίναν postulare videtur." Schn. Lex.]

ΤΕΛΛΩ, Existere et oriri facio. Cujus pass. τέλλομαι, Existo, Orior: at Hes. τέλλεται exp. γίνεται, ἀνύεται, i. e. Fit, Perficitur: nec non ἐπιτελεῖν φαίνεται, quod mendosum est. Ita ut τέλλειν, sequendo istas ejus expp., sit Facio, Efficio, Perficio. At ἀνατέλλω transitivum, est Existere et oriri facio: Ἐπιτέλλω autem, Faciendum et perficiendum injungo: de quibus mox. Idem tamen Hes. rursum τέλλον exp. non solum ἐποίουν, verum etiam ἔμελλον. Etymologo autem τέλλω est προστάσσω, κελεύω, quo modo ἐντέλλω et ἐπιτέλλω accipiuntur. Alii vero et pro στέλλω nonnunquam usurpari ajunt per aphæresin. Utut sit, rara sunt hujus verbi exempla, adeo ut de ejus signif. nihil certi possit statui, et tantum Lexicographorum vestigiis insistendum sit, et e compp. aliquid divinandum. [Soph. El. 699. ἡλίου τέλλοντος pro ἀνατ. " Brunck. ibid. ad Charit. 787. Wakef. Phil. 495. Apoll. Rh. 1, 688. Brunck. p. 139. Porson. Phœn. 1651. Heyn. Hom. 5, 486." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 2, 126. ἔτειλαν Διὸς Ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-Σιν. " H. e. κατὰ τὴν ὁδὸν Διὸς, τὴν ἐπὶ Κρόνου τύρσιν (regiam) ἄγουσαν. At ἔτειλαν insolens prorsus est; etsi sententia obvia: ἐπορεύθησαν. Schol. ἔτειλαν, ἐτελείωσαν, ἤνυσαν. Esset igitur τέλλειν nova forma pro τελειοῦν, ducta a * τέλω, tanquam primitivo: (unde τελέθω, ut νέμω νεμέθω.) Obvium est ἔτειλαν pro ἔστειλαν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἐστείλαντο, ἐπορεύθησαν. Ita ἔτειλαν pro ἔστειλαν, et hoc pro ἐστείλαντο. Analogiam haberent hæc. Sed exemplum nondum vidi. Apud Apoll. Rh. 3, 277. τέλλεται pro στέλλεται dictum vult Schol. At ibi, οἷόν τε νέοις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος Τέλλεται, est pro ἐπιτέλλεται, Invadit. Supra Ὀ. 1, 122. τέλλεται erat pro γίνεται. Ἔστειλαν Pal. C. cum Gott.: Gilb. Wakef. em. ἐτέλεσαν, S. Cr. P. 2. p. 3." Heyn. Pind. Π. 4, 455. γένος Εὐ-Φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ Τέλλετο, pro ἐφυτεύθη εἰς τὸ λ. αἰεί. " Τέλλεσθαι ab ortu siderum lyrice translatum." Heyn. Τέλλω et στέλλω conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 340. T. 2. p. 236.]

Ἀνατέλλω, Oriri facio, Matth. 5, (45.) Ἀνατέλλει ὁ Θεὸς τὸν ἥλιον, Deus oriri facit solem. Capitur et generaliter pro ἀναφύω, Oriri s. Enasci facio, Existere facio, Produco, Emitto. Il. E. (777.) Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε. Et sic τέλλειν quoque pro Existere et oriri facio, usurpari putatur. Sed et neutraliter accipitur Ἀνατέλλω, pro Orior, Exorior. Ac proprie sol et luna dicuntur ἀνατέλλειν, secundum quosdam Gramm., reliqua autem sidera ἐπιτέλλειν. Sunt et qui de sole duntaxat proprie usur-

pari tradant, Xen. K. Π. 8, (3, 1.) Πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. Apud Herod. (4, 52.) ἀνατέλλειν pro Oriri, de fluvio etiam usurpatur; et ap. Paus. Arcad. aqua itidem dicitur ἀνατέλλειν. [Pind. 'I. 6, 111.] Et ad Hebr. 7. Dominus dicitur ἀνατεταλκέναι ἐξ Ἰούδα. || Enascor, Emico, Existo, Apparere incipio. Apoll. Rh. (1, 810.) σκοτίη δ' ἀνέτελλε γενέθλη: 2, (1249.) ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι. [" Phryn. Ecl. 48. Wakef. Trach. 203. Phil. 1138. Brunck. ibid. Crinagor. 28. Jacobs. Anth. 9, 474. ad Diod. S. 1, 179. 2, 165. Orior, Valck. Phœn. p. 185. ad Lucian. 1, 474." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 2, 3, 1. Herod. 2, 142. Pind. 'I. 4, 111. φλὸξ ἀνατελλομένη. Vide Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 286. Valck. Schol. in N. T. 1, 63. 2, 528. Lobeck. Phryn. 124. Barker. ad Etym. M. 1081-2.]

UNDE Ἀνατολή, ἡ, Ortus, Exortus. Proprie ἀνατολή dicitur de sole et luna; vel, secundum quosdam, de sole duntaxat; de reliquis sideribus ἐπιτολή: de qua differentia a nonnullis Gramm. posita, itemque de alia, dicetur in Ἐπιτολή. Sciendum est vero, B dici aliquando ἀνατολὴ ἡλίου, sæpe vero gen. ἡλίου omitti. Plut. Probl. Rom. Ἡ πράξεως μὲν ἀρχὴν ἐποιοῦντο τὴν ἀνατολὴν, παρασκευῆς δὲ τὴν νύκτα. Dicitur vero et pluraliter ἀνατολαὶ ἡλίου: et ab Aristot. de Mundo triplices constituuntur, Αἱ μὲν θεριναὶ ἀνατολαὶ, αἱ δὲ ἰσημεριναὶ, αἱ δὲ χειμεριναί. Ἀνατολή, Oriens, Orientalis pars. Sæpissime autem usurpatur in hac signif. pluralis pro singulari. Plut. Probl. Rom. Τοῖς πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἀποβλέπουσιν ἐν ἀριστέρᾳ γένηται τὸ βόρειον, Herodian. (6, 3, 1.) κατὰ τὰς ἀνατολὰς identidem, pro In oriente. [" De Fonte fluvii usurpavit Polyb. 2, 27. Τὰ περὶ τὰς ἀνατολὰς τοῦ Πάδου κείμενα. Cf. Ἀνάτέλλω." Schw. Mss.] Ἀνατολή, Album illud quod est juxta unguium radices, J. Poll. [" Valck. Phœn. p. 184. Callim. p. 65. Bergler. ad Alciphr. 38. Eran. Philo 171. ad Herod. 528. Phryn. Ecl. 49 (=124. Lob.) Αἱ ἀνατολαὶ, ad Dionys. H. 2, 786." Schæf. Mss. Æschin. Dial. Socr. 3, 17. Valck. Schol. ll. cc. Barker. l. c.] " Ἀντιτολαὶ τοῦ ἡλίου, e Plut. Rom. affertur C " pro Ortus solis: quod poëticum esse videtur pro " ἀνατολαί: alioqui iidem Poëtæ ἀντολαὶ dicunt." Ἀνατολικὸς, Orientalis, Eous, [Plut. 9, 517. Herodian. 3, 2, 4. 4, 5, 10. Joseph. A. J. 20, 9, 7. Barker. l. c. " Eust. 130. ult." Seager. Mss. " Smilax aspera, Diosc. Notha 472." * Ἀνατολικὸν, Clymenum, 462." Boiss. Mss. * " Ἀνατολία, Ortus, Oriens, Manetho 2, 113." Schleusn. Mss. " Ἀνατολίη, Suid." Kall. Mss.]

Inde et BICOMP. Ἐξανατέλλω ET Παρανατέλλω. Est autem ἐξανατέλλω, Exoriri et existere facio, etiam Excito. Plut. Pericle, Θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλει, Magnum tumultum excitat, Facit ut magnus exoriatur tumultus. Nonnunquam et Produco exponi potest. Item et neutraliter interpr. Exorior, Existo: quo modo et ἀνατέλλω accipi ex antedictis patet. [" Wakef. Trach. 223." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1423. χθονὸς ἐξανέτειλαν Ποίην. " Orior, Suid. 2, 659." Wakef. Mss.] Παρανατέλλω vero s. παρανατέλλομαι, Juxta exorior, Juxta orior: vox Astronomis usitata, e quibus affertur ET Παρανατέλλον, τὸ, Sidus oriens juxta aliud sidus. Nisi forte scr. potius est παρανατέλλον. [" Leontius 15." Schæf. Mss. " Synes. 267." Wakef. Mss. Schol. Thuc. 3, 22.] ITEM Ἐπανατέλλω exp. Orior, Exorior: NEC NON Προανατέλλω, Prius orior: [Plato Timæo p. 96.] ET Συνανατέλλω, Una orior, de quibus infra in Ἐπιτολή. [" Ἐπανατέλλω, Eur. Phœn. p. 37. Valck., Porson. 103. ad Herod. 609. Jacobs. Anth. 6, 55. 8, 411. ad Charit. 771. 787. Wakef. Herc. F. 1055." Schæf. Mss. Plut. Æmil. 19. Herod. 3, 84. Conf. c. ἀνατέλλω, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 660. Barker. ad Etym. M. 1081. * " Προσανατέλλω, ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 687. " Andr. Cr. 30. Χάριν προσανατέλλουσα χάριτι, Gratiam gratiæ addens." Kall. Mss.] " Συνανατέλλομαι, Coorior, " Simul orior s. exorior," [" Ptolem. de Appar. Fix. init. Activo utitur Ælian. V. H. 13, 1. p. 783. Συνανέτελλε δὲ αὐτοῖς καὶ ὑάκινθος, καὶ ἄλλη πολλὴ χροιὰ ἀνθέων." Maii Obss. SS. 4. p. 200. " Euseb. A V. C. 1, 43. p. 353. Schol. Arat. Ph. 137. 177. Nonn. D. 3, 429." Boiss. Mss. " Eudocia p. 156." Schleusn. Mss. " Valck. Phœn. p. 393." Schæf. Mss. * Συνανατολή, Strabo p. 24, 1205. * " Ὑπανατέλλω, Orior, Suid. v. * Ὑπανίσχει." Schleusn. Mss. Ælian. H. A. 15, 4.]

Poëtice pro Ἀνατέλλω DICITUR Ἀντέλλω, metri causa, ut ἀμπνέω pro ἀναπνέω. Atque ut ἀνατέλλω et transitivam et intransitivam habet signif., ita et ἀντέλλω. Transitive enim et active usurpatur pro Existere et oriri facio, Excito, Produco, Apoll. Rh. 2, (44.) χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων, Producens, φύων. Intransitive autem et neutraliter pro Existo, Orior, Exurgo, (1007.) Ἠὼς ἀντέλλει, Aurora exoritur, Aristoph. N. (754.) Εἰ μηκέτ' ἀντέλλοι σελήνη. In Epigr. vero quidam dixit, Ἄνθεα δ' ἀντέλλουσι κατὰ χθόνα. Passivum quoque ἀντέλλομαι reperitur pro Orior s. Exorior, Existo. [" Manetho 3, 90. 106." Schleusner. Mss. Pind. 'I. 6, 111. " Brunck. ad Eur. Phœn. 1420. Valck. Callim. p. 146. ad Charit. 736. Musgr. Herc. F. 1052. Brunck. Aristoph. 2, 98." Schæf. Mss.] UNDE Ἀντολή pro ἀνατολή itidem metri causa, Ortus, Oriens, Apoll. Rh. 2, (527.) Ἀντολέων προπάροιθε κυνὸς, Ante ortum caniculæ, Antequam canicula exoriatur. Ubi nota etiam, confundi differentiam quam inter ἀνατολὴν et ἐπιτολὴν quidam statuerunt, de qua paulo ante dictum est. [" Brunck. ad Eur. Phœn. 1420. Valck. p. 184. Musgr. p. 197. Antip. Thess. 20." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1081.] Ab Hes. vero ἀντολαὶ exp. γενέσεις: qui ET Ἀντολίη dici scribit pro ἀνατολή. Quod ἀντολίη ita usurpatum legitur in Epigr. [" Crinag. 18. ad Charit. 741. 758. Ruhnk. Ep. Cr. 246. Ἀντολία, Toup. Opusc. 1, 174." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 527.] Ἀντολίηθεν, Ab ortu, Ab oriente. [" Probl. Arithm. 34. Monum. Byz. 11. Manetho 2, 11. 3, 49." Schæf. Mss. Ἀντολίηθε, Opp. K. 2, 123.] Alioquin ἀντολίη adjective quoque accipi potest pro ἀνατολική: nam DICITUR ET Ἀντόλιος pro Orientalis, Eous: ἀνατολικός. [* " Ἀντολικὸς, Paul. Silent. Ambo 212. 265." Schæf. Mss.] Inde et BICOMP. Ἐπαντέλλω, quod itidem exp. Orior, Exorior. [" Eur. Phœn. p. 36. Valck., Toup. ad Longin. 297. ad Charit. 302." Schæf. Mss. " Manetho 3, 228. 5, 287." Schleusn. Mss. Pind. 'O. 8, 37. Æsch. Ag. 27. Opp. K. 2, 97. 563. ubi olim. * Ἀπαντέλλω. * Ἐπαντολή, Eur. Fr. Inc. 432. e Clem. Alex. 306. δι' ἀστέρων ἐπαντολάς. * " Παραντέλλω, Huschk. Anal. 273." Schæf. Mss. * Προσαντέλλω, Eur. Suppl. 668. τὴν εἰς οὐρανὸν Κόνιν προσαντέλλουσαν. * Ὑπεραντέλλω, Apoll. Rh. 1, 776. * Ὑπαντέλλω, Manetho 6, 142. " Ad Charit. 785." Schæf. Mss.]

[* Ἀποτέλλω, unde * " Ἀποτεταλμένως, Orig. c. Cels. 315." Kall. Mss.]

[* Ἐκτέλλω, unde * Διεκτέλλω, Nicander ap. Athen. 683.]

Ἐντέλλω, Faciendum injungo, Mandatum impono quod aliquis exequatur, ut sit ἐπιθεὶς τι ἀνύειν καὶ ποιεῖν κελεύω: nam τέλλειν significare ἀνύειν, τελεῖν, ποιεῖν, Hes. auctor est. Passiva quoque et D media vox itidem active usurpantur pro Faciendum injungo, Mandatum do, Præcipio, Jubeo. Herodian. 3, (12, 14.) Ταῦτα εἰπὼν, ἐντέλλεται τινι τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ, ἀγγεῖλαι Πλαυτιανῷ ἥκειν τὴν ταχίστην, Injungit cuidam sibi fidissimo, nuntiet Plautiano ut acceleret et adsit quamprimum. Et aliquanto ante, Ἐνετείλατό μοι φόνον σόν τε καὶ σοῦ παιδὸς, Cædem mihi tuam filiique tui mandavit. Ibid. (11, 19.) Ἔθος γὰρ τοῦτο τυραννικὸν, εἴ τινα ἐκπέμποιεν ἐπὶ φόνον ἄκριτον, ἐντέλλεσθαι τοῦτο διὰ γραμμάτων, Tyrannis mos est, cum aliquem indemnatum occidi jubent, per literas potissimum injungere: 1, (9, 21.) Τῶν ἀγγέλων εἰπόντων ταῦτα, καὶ τὸν πατέρα ἐντετάλθαι ῥήμασι, Hæc patrem suis ipsius verbis mandasse. At pass. voce simul ac signif. dixit 7, (6, 14.) Διαλεχθῆναι αὐτῷ ἰδιαίτερον, ἀπαγγεῖλαί τε τὰ ἐντεταλμένα, Mandata principis exponere: quemadmodum et Xen. K. Π. 5, (5, 2.) Ἐπεὶ ἔλεξε τὰ ἐντεταλμένα, Postquam mandata exposuit, Exposuit quæ ei in mandatis data erant. Sic ἐντέταλται ἡμῖν, Præceptum

nobis est. ["Thom. M. 339. Brunck. Soph. 3, 510. ad Mœr. 135. 162. Valck. Phœn. p. 553. Wessel. ad Herod. 207. Fut., Heyn. Hom. 8, 615." Schæf. Mss. Lucian. 1, 328. 3, 368. 599.] Ἔνταλμα, τὸ, Id ipsum quod alicui faciendum injunctum est, Præceptum, Mandatum, Jussum. Et Ἐντολὴ, pro eod. Ambo passim occurrunt in N. T., ut ad Coloss. 2, (22.) Κατὰ τὰ ἐντάλματα καὶ διδασκαλίας τῶν ἀνθρώπων, ad Tit. 1, (14.) Μὴ προσέχοντες Ἰουδαϊκοῖς μύθοις καὶ ἐντολαῖς ἀνθρώπων, Præceptis s. Præscriptis hominum. Quæ opposita sunt ταῖς Θεοῦ ἐντολαῖς, Dei mandatis. In eodem N. T. aliquis dicitur ἐντολὴν διδόναι et γράφειν, veluti superior: alius autem λαβεῖν, item et ἔχειν, et τηρεῖν, vel etiam παραβαίνειν, παρέρχεσθαι, λύειν, ut e seqq. ll. patebit: Jo. 12, (49.) Αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω, Ipse mihi in mandatis dedit, s. mandavit, quid loquar, 1 Ep. 2, (7.) Οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, Non novum præceptum meis ad vos literis mando, sed vetus et ab ipso Christo datum, qui Jo. 15, (12.) dixerat, Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, Act. 17, (15.) Λαβόντες ἐντολὴν πρὸς τὸν Σίλαν, ad Hebr. 7, (5.) Ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν, Jo. 14, (15.) Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσατε, Si diligitis me, mandata mea servate, 15, (10.) Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, Luc. 15, (29.) Οὐδέποτε τὴν ἐντολήν σου παρῆλθον, Matth. (15, 3.) Παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν. Pro quo Marc. 7, (8.) Ἀφέντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων. Rursum Matth. 5, (19.) Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων ἐλαχίστων. Nota igitur de Quovis mandato dici, et cujusvis hominis, sive pii sive impii, et tam Christi mandata in N. T. data ἐντολὰς vocari, quam ea quæ per Mosen in V. T., et peculiariter de decem illis mandatis quæ duabus inscriptæ erant tabulis, s. generaliter de mandatis legis, ut ad Roman. 7, (9.) Ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν, Matth. 19, (17.) Εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. Sic Marc. 10, (19.) et 12, (28.) atque alibi passim. Nec vero in N. tantum T. hujus verbalis usus est, sed et ap. Dem. (250.) Ἔδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἑλέσθαι πρὸς Φίλιππον περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, καὶ ἐντολὰς δοῦναι, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ψηφίσματα. ["Musgr. Herc. F. 1102. ad Lucian. 1, 736. Apoll. Dysc. p. 42. Teuch." Schæf. Mss. Αἱ ἐντολαὶ, Præcepta Decalogi, Luc. 18, 20. * "Ἐντολεὺς, i. q. ἐντολὴ, Cod. Pseud. V. T. 690: eadem analogia qua Dores ὁ τομεὺς dicunt pro ἡ τομή." Schn. Lex. Suppl. Exponitur autem in Glossis, Procurator. * Ἐπεντέλλω, Soph. Ant. 218: "Κατεντέλλομαι, Jubeo, cum dat., Amphiloch. 94." Kall. Mss.] Προσεντέλλω s. Προσεντέλλομαι, Insuper mando, injungo, Xen. [K. Π. 4, 5, 12. 34. Polyb. 14, 2, 6. 31, 12, 12.]

Ἐπιτέλλω, i. q. ἐντέλλω. Frequens ap. Hom., qui interdum sine adjectione ponit pro Jubeo, Mando, Præcipio, Od. (P. 185.) ἐπεὶ πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμὸς, Ut jubebat herus meus, Il. P. (360.) Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, Sic jubebat Ajax. Aliquando cum dat., itidem pro Jubeo, Mandata do, N. (213.) Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας, Ἤϊεν ἐκ κλισίης, Cum medicis mandata dedisset de eo curando. Nisi quis malit repetere accus. τὸν, ut sit, ὁ δ' αὐτὸν ἰατροῖς ἐπέτειλεν, Medicis eum commendavit: quæ exp. videtur insolentior. Alias cum accus. rei quæ injungitur s. exequenda imponitur, Idem junxit, Il. E. (818.) Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας. Cujus accus. loco sæpe infin. ponit, M. (84.) Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν, Φ. (230.) ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, Od. M. (273.) ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο. Item et pass. voce ac signif. Il. B. (643.) Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι, Imperium in Ætolos ei commissum fuerat, Mandatum ei fuerat ut Ætolis imperaret s. præesset, Schol. προσετέτακτο, ἐνεκεχείριστο, ἐπὶ τούτῳ ἦν τὸ πᾶν τῆς ἐξουσίας. Interdum vero omittitur dat. personæ, Hesiod. Θ. (995.) τελέσας στονόεντας ἀέθλους, Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε

A μέγας βασιλεὺς, Quos ei multos injungebat et exequendos imponebat, Ἀ. (94.) ἐμοὶ δαίμων πολλοὺς ἐπέτειλεν ἀέθλους. Sic enim quidam legunt, cum alii Codd. habeant ἐπιτέλλετ'. Nam et pass. ἐπιτέλλομαι pro ἐπιτέλλω ponitur, et quidem in hoc ipso loquendi genere. Dixit enim Hom. Od. Λ. (621.) ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους. Cui prorsus simile Hesiodicum illud Ἀ. 94. Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπιτέλλετ' ἀέθλους. Atque adeo easdem habet constrr. ἐπιτέλλομαι, quas ἐπιτέλλω. Aliquando enim seorsum et solum ponitur, sicut et ἐπιτέλλω, Od. P. 20. Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι, Ei qui imperarit et injunxerit quippiam. Interdum dat. personæ junctum habet, Od. M. (217.) Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Βάλλευ, Sic tibi præcipio, Hæc tibi mando. Nonnunquam cum hoc personæ dat. habet accus. rei, ut et ἐπιτέλλω: velut Il. A. 295. Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε Σήμαινε, T. 192. Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ

B κελεύω. Cujus accus. vice interdum inf. ponitur, (Od.) Φ. 240. θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς Κληῖσαι κληῗδι. Diversam vero signif. habet, cum idem Hom. Il. A. 25. dicit, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, Schol. ἔλεγε, Dicebat. Possis etiam interpretari, Addebat, Duris verbis hæc imperabat, Ne te, senex, cavas apud naves offendam. || Pass. ἐπιτέλλομαι habet et alias signiff. Ponitur enim pro Orior s. Exorior, et Existo, Hesiod. (Ἔργ. 2, 185.) Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται, de arcturi ortu. Quibus additur et hoc in diversa Oriendi signif., ex Apoll. Rh. 2, (83.) βρυχὴ δ' ἐπιτέλλετ' [ὑπετ.] ὀδόντων. ["Ἐπιτέλλω, Phryn. Ecl. 48. Thom. M. 339. Musgr. Ion. 41. Jacobs. Anim. 271. Callim. 1. p. 499. 511. Heyn. Hom. 4, 350. 7, 276. 8, 380. 754. Conf. c. κελεύω, 6, 190. 256.: cum ἐπιτελῶ, ad Charit. 581. Orior, Existo, ad Dionys. H. 1, 159. Valck. Phœn. p. 185. Ἐπιτέλλομαι, Heyn. Hom. 4, 403. Mœr. 136. et n. Εὖ ἐπιτ., Il. K. 63. 72. cf. Heyn. Hom. 6, 339." Schæf. Mss. "Ptol. de

C Appar. Fix. ap. Fabr. B. Gr. 4. p. 425. 427." Kall. Mss. Il. Λ. 840. Od. A. 327. Ψ. 349. Pind. N. 10, 145. Π. 1, 135. Arat. 641. Apoll. Rh. 1, 343. 3, 277. Æsch. Pr. 100. Vide Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 286. 586. Barker. ad Etym. M. 1081. Spitzner. de Versu Gr. Her. 80. Pro ἀνατέλλω, Lobeck. Phryn. 124.] Ἐπιτολὴ, ἡ, Ortus, Exortus, ut e Thuc. affertur, (2, 78.) Περὶ ἀρκτούρου ἐπιτολὰς, pro, Sub exortum arcturi. Quid vero discriminis quidam Grammatici inter ἀνατολὴ et ἐπιτολὴ statuant, supra in Ἀνατολὴ exposui. A quo longe diversum est, nec perinde vanum, quod a Schol. Arati traditur. Is enim cum προτρυγητῆρα nominatum esse dixisset, quoniam πρὸ τῆς τοῦ τρυγητοῦ ὥρας ὀλίγον προανατέλλει, (nam τὴν κεφαλὴν et τοὺς ὤμους τῆς παρθένου ἐπιτέλλειν τῷ λέοντι,) subjungit, Aliud igitur esse ἀνατολὴν, et aliud ἐπιτολήν: nam ἀνατολὴν quidem esse τὴν τοῦ ζωδίου παντὸς, Cum totum signum s. sidus exoritur, καθό ἐστιν ἡ ἡλίου ἐπιφάνεια: ἐπιτολὴν vero τὸ ὑπὸ τὸ ζώδιον: nam cum συνανατέλλει ἐπί τινι, tunc

D dici ἐπιτέλλειν, ut Hesiod. Ἔργ. 2. init. Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων. Pleiades enim sunt ἐπὶ τὴν τοῦ ταύρου τομὴν, et τῷ κριῷ ἐπιτέλλονται, Cum sol in ariete est, initio æstatis, quo tempore hordeum meti incipit. Certe manifestum inter hæc duo verbalia discrimen facit Greg. Naz. Ἐπιτολαὶ καὶ ἀνατολαὶ ἄστρων: ubi perperam Mosellanus vertit Ortus occasusque siderum. Atque adeo et Theophr. non sideri integro, sed stellæ alicui in sidere insigniori tribuit τὴν ἐπιτολὴν, C. Pl. 1. Ἐν τῇ τοῦ κυνὸς ἐπιτολῇ μετ' ἀρκτοῦρον, (cf. 1, 13, 3.): 6, (7, 6.) Ἐπὶ τῆς τοῦ ἄστρου ἐπιτολῆς. Plin. Exortum vocat; nam hunc locum Aristot. H. A. 5, 22. Μέλι δὲ τὸ πίπτον ἐκ τοῦ ἀέρος, καὶ μάλιστα τῶν ἄστρων ἐπιτολαῖς, καὶ μάλιστα ὅταν κατασκήψῃ ὁ σείριος· ὅλως δ' οὐ γίνεται μέλι πρὸ πλειάδος ἐπιτολῆς: ipse sic vertit 2, 12. Venit hoc ex aëre, et maxime siderum exortu: præcipueque ipso sirio explendescente fit, nec omnino prius Vergiliarum exortu. Ita ut ἐπιτολὴν cum Eo interpretari possimus Exortum: quanquam Idem et exortum solis dicit, quæ potius est ἀνατολή: nam sol est

integrum per se sidus, non stella aliqua in sidere aliquo insignior, ut προτρυγητὴρ in Virgine, et arcturus in Boote, quales etiam pleiades in Tauro. ["Phryn. Ecl. 49(=124. Lob.) Thom. M. 340. Musgr. Ion. 41. Valck. Phœn. p. 185. Bergler. ad Alciphr. 38. ad Diod. S. 1, 22. Conf. c. ἀνατολὴ, ad 2, 331." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1081. Ἐπιτολαὶ ἀνέμων, Ortus ventorum, Palæph. 18, 2. "Eudocia p. 13. "Schleusner. Mss. Schol. Arat. 137. De Fonte fluvii, Chishull. p. 135.]

Περιτέλλω, Circumvolvendo s. Circumvertendo perficio: pass. περιτέλλομαι, Circumvertendo s. Circumvolvendo perficior, quo modo ap. Hom. annus dicitur περιτέλλεσθαι, cum circumvolutus perficitur et exigitur. Il. B. (551.) Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, ubi de penteride s. lustro vertente intelligit, Θ. (404.) Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, Nec integro decennio, ubi Eust. quoque annotat, περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς dici, quos alibi περιπλομένους vocat, i. e. συντελουμένους: ut et Hes. περιτελλομένων exp. πληρουμένων, περιερχομένων. Quem hujus verbi sensum esse satis ostendit ipse Hom. Od. Λ. 294. Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος. Lat. dicunt Vertente anno, Volvente anno; nec non Vertente mense. [Orph. Fr. 2, 25. " Athen. p. 22. Hymn. in Cer. 445. Wessel. ad Diod. S. 1, 32. Mitsch. Cer. 183. Heyn. Hom. 5, 486." Schæf. Mss. " Arat. Ph. 215. 232. D. 7. 96. 396." Wakef. Mss.]

[* " Προτέλλω, Musgr. Hel. 452." Schæf. Mss.]

Ὑπερτέλλω, Exorior et existo supra alios, Supereminео. Proprie de stella quæ ortu suo alias omnes superat s. supereminet, Quæ cum orta est, alias omnes antecellit. Quo refer ὑπερτέλλων, quod Hes. exp. ὑπερανατέλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων: qui tamen ὑπερτέλλοντες affert etiam pro ἀνατέλλοντες. Ex Herod. autem (3, 104.) Ὑπερτείλας ἥλιος, pro, Sol effervescens, s. potius Cum usque ad umbilicum cœli pervectus est. [Imo, Postquam exortus est, ad aliquam in cœlo altitudinem pervenit. Vide locum ipsum, et Animadv. Schw.] Pro Existo, s. Sum supra, accipi potest in hoc loco Greg. Naz. Invect. 2 in Jul. Οὐ δίψῃ κολαζόμενος ἐν λίμναις * ἐπιγενείοις, ἢ κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, ὡς τῇ τραγῳδίᾳ δοκεῖ, Nec metuens lapidem supra verticem existentem, ubi intelligit lapidem quem Jupiter Tantalo ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησε, ut loquitur Athen. (281.): ut et Pind. dicit τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς Ταντάλου λίθον: de quo vide locum Plat. et Virgilii supra in Τάνταλος. [Eur. Hec. 996=1000. "Phœn. p. 366. Valck., Bergler. ad Alciphr. 131. Jacobs. Anim. in Eur. p. 10. Anth. 11, 148. Valck. Diatr. 32. ad Lucian. 1, 406. ad Charit. 335. Musgr. Ion. 1549. Monum. Byz. 15." Schæf. Mss. " Med., Opp. 'A. 5, 126." Wakef. Mss. Eur. Or. 92.]

[* Ὑποτέλλομαι, Orior, Fio, Apoll. Rh. 2, 83. βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων Ἄσπετος.]

" Τελλὶς, Totum, Ordo, Pars, ὅλον, τάξις, μέρος, " Hes."

" Τελέθω poëtice, Sum. Unde τελέθεσκον, Eram, " Epigr. pro ἐτέλεθον. Affertur autem et pass. " Τελέθομαι, non pro Sum duntaxat, sed et pro Fio, " Orior, e Phocyl. (98.) ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται, " Fiunt dii." [Vide Τέλλω. " Ad Charit. 274. (663. 755.) ad Greg. Cor. 207(=441., ubi et de * Τέλομαι, Fio, ' Porph. A. N. 13.' Wakef. Mss.) Heyn. Hom. 5, 355. 6, 339." Schæf. Mss. " Eo, Orph. Lap. 216." Wakef. Mss. Dionys. P. 207. Od. H. 72. Τελέθει, Hesychio τελεῖται. * Ἐκτελέθω, i. q. ἐκγίνομαι, Empedocles ap. Aristot. Phys. 8, 1. Ἡ δὲ πάλιν διαφύντος ἑνὸς, πλέον' ἐκτελέθουσι. * Ἐντελέθω, Nicander Θ. 660. * Συντελέθω, i. q. συντελέω, Pind. Π. 9, 100.]

ΤΕΛΟΣ, τὸ, Finis, Exitus. Nisi prima signif. hujus nominis existimari debet esse illa, quam habet ap. Hom. cum alibi, tum ubi dicit τέλος μύθῳ ἐπιτιθέναι: Il. T. (107.) Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις. Neque enim hic οὐδὲ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις aliud est quam Non præstabis re, s. efficies quod dicis. Ideoque non satis apte reddi posse videtur hic τέλος voce Finis. Sed quæ commodior videatur, nulla alia in præsentia mihi occurrit quam Effectus; existimo enim talem esse ejus usum ap. Ovid. Non caret effectu quod voluere duo. Convenit autem hæc signif. nominis τέλος cum ea signif. verbi τέλλω, qua ponitur pro Efficio. Isocr. certe h. l. Homeri imitari videtur, cum dicit et ipse τέλος ἐπιθεῖναι τοῖς λόγοις pro Verba ad rem conferre. Verum ubi ab eod. Poëta dicitur τέλος γάμοιο, neque nomine Finis, neque nomine Effectus reddi posse videtur, sed esse potius Confectio. Od. Y. (74.) Κούρης' αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο. Quod si acciperetur τέλος pro Fine, τέλος γάμου esset ἡ τεκνοποιΐα, ut etiam scribit Eust., qui alioqui τέλος γάμου vult περιφραστικῶς appellari γάμον. Eod. certe modo τέλος θανάτοιο ab eo poni existimatur περιφραστικῶς pro θάνατος. At vero τέλος πολέμοιο ab Eod. Victoria vocatur, quæ certe est finis belli. In soluta oratione τέλος pro Fine passim obvium est, ubi jungitur etiam cum verbo ἐπιτιθέναι, et διδόναι, et ἔχειν. Dicitur autem ἐπιτιθέναι τέλος τινὶ πράγματι, Qui rei alicui finem imponit, s. Qui rem quampiam ad exitum perducit. At διδόναι τέλος s. potius ἀγαθὸν τέλος, dicitur Deus ap. Xen. (K. Π. 3, 2, 14.) cum incepta secundat. Alia autem constr. ἄγειν εἰς τέλος rem aliquam dicunt, eod. sc. modo, quo Lat. Perducere rem aliquam ad exitum. Res vero dicitur ἔχειν τέλος, Finem habere, cum ad finem perducitur, s. potius cum ad finem s. exitum perducta est, seu cum finita est. Interdum et ἀχθῆναι εἰς τέλος. Sed et ἐκβαίνειν τέλος ex aliqua re dicitur ab Isocr. Aristoteli τέλος τῶν πράξεων et σκοπὸς et ὅρος idem significant, Bud. Invenitur et τέλος βίου vel ζωῆς pro Fine vitæ. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur, (init.) Καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου ἐστίν. Item βίος dicitur τέλος λαμβάνειν, Herodian. 4, (12, 5.) Ἔδει γὰρ ἄρα τέλος λαβεῖν τὸν Ἀντωνίνου βίον. Idem (3, 4, 15.) dicit aliquem τοιούτῳ τέλει χρήσασθαι et (2, 2, 14.) τέλος τὸ πεπρωμένον aliquem καταλαβεῖν. Sed nonnunquam etiam sine gen., sicut τελευτή. Atque adeo τέλος cum verbo illo ἔχειν jungunt, dicentes eum τέλος ἔχειν, qui moritur. Xen. dixit etiam ἔχειν τὸ κάλλιστον τέλος, eum qui morte pulcerrima moriebatur, K. Π. 7, (3, 3.) At præpositionibus junctum vocab. τέλος licet Finis signif. inclusam habeat, redditur tamen et reddi debet per adv.; nam εἰς τέλος est Postremo, Denique, Tandem: pro quo affertur et πρὸς τὸ τέλος e Plat. Sæpe vero et τέλος dicitur sine adjectione, item τέλος δὲ, nec non τὸ δὲ τέλος, pro Tandem, Denique, In summa. Item καὶ τέλος, Soph. (Aj. 391.) Τέλος θάνοιμι καὐτὸς, Tandem, Ad postremum, Ad extremum, Athen. Καὶ τέλος πόρρω προαγαγόντες ὕβρεως. At cum gen. πάντων, e Plat. Τέλος δὲ τῶν πάντων, Ad extremum omnium, Post omnia. Affertur et ἐπὶ τέλει e Luciano, pro Tandem. Sic certe Gallice dicimus En la fin, vulgus autem etiam En la parfin, pro Tandem. E Diosc. vero, Ἐπὶ τέλει πνίγονται pro Denique s. Postremo strangulantur. At εἰς τέλος κρύπτειν e Greg. Naz. pro Perpetuo celare: in qua signif. conveniret cum eo quod Lat. dicunt Sine fine. Sic etiam διὰ τέλους exp. Assidue, Jugiter, Soph. (Aj. 685.) διὰ τέλους, γύναι, Εὔχου. Sed ap. Isocr. accipi videtur pro Ad finem usque, A principio ad finem, init. Or. Ægin. Ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων γνώσεσθε, ἐπειδὰν διὰ τέλους ἀκούσητε τῶν πεπραγμένων. Hoc quoque sciendum est, afferri ETIAM Διατέλους, conjunctim scriptum, pro illa signif. adverbii Assidue.

Τέλος, Vectigal, Herodian. 3, (1, 11.) Προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης τελῶν τε καὶ ἁλείας μεγάλως ὠφελεῖτο. E Plut. Alcib. Τὰ τέλη τὰ δημόσια. Signif. τέλη, inquit Bud., etiam Vectigalia, sicut φόροι Tributa: unde τελώνιον dictum, et τελωνῶ verbum. Sic distinguit Strabo 17. de Ægypto loquens, εἰσαγωγικὰ τέλη et ἐξαγωγικὰ vocans, quæ pro importatis et exportatis penduntur, h. e. τελοῦνται. Aliud est enim τέλος, et aliud φόρος.

Τέλος, Impensa, Sumtus, Thuc. Τοῖς ἰδίοις τέλεσι,

Schol. ταῖς δαπάναις: qui alibi annotat hinc esse εὐτελὴς atque πολυτελής. Idem alibi πολυτελὴς exponens πολυδάπανος, subjungit, τέλος γὰρ τὸ ἀνάλωμα. His autem ἰδίοις τέλεσι opp. ap. Plut. τέλεσι δημοσίοις. A

Τέλος, Dignitas, qualis est ejus qui magistratu fungitur: unde οἱ ἐν τέλει ὄντες dicuntur Ipsi magistratus, aut etiam Quicunque principem locum ap. aliquos obtinent. Redditur et Primores, Optimates, Soph. (Aj. 1352.) Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. Et τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι itidem pro τοῖς ἐν τέλει ab Eust. affertur. Utitur Thuc. aliquoties, qui etiam quodam loco cum dixisset τοῖς ἐν τέλει, pro eod. dicit paulo post τοῖς ἄρχουσι. Ex aliis autem Scriptt. petita exempla hujus signif. habes ap. Bud. 227., interpretantem etiam Præfectos. Ibid. et τὰ τέλη pro οἱ ἐν τέλει e Xen. (K. 'A. 2, 6, 2.) Extat vero et ap. Thuc. [1, 58.]

Τέλος, Legio, Turma. Exp. etiam Cohors, Agmen, Manipulus, in VV. LL. Auctor libelli de Vocab. Milit. esse tradit Numerum equitum bis mille et quadraginta octo. Bud. τέλη pro Legionibus a Plut. B et Appiano passim poni testatur. Usus est autem et Hom., ap. quem exp. τάγμα, Il. H. 380. Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι, ubi Eust. scribit ab eo τέλη appellari τὰ στρατιωτικὰ τάγματα, sicut et alibi. Affert vero et πάγχαλκα τέλη e Soph. Antig. (143.) quod ait posse significare τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα: afferens tamen et aliam exp. Habent certe VV. LL. et ex Eur. (Rhes. 311.) τέλη πελταστῶν pro Agminibus. Item κατὰ τέλεα ex Herod. (7, 211.) pro Turmatim, Catervatim. Extat porro et sing. numerus Il. K. (56.) Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος. Ceterum τέλη de navibus quoque usurpasse Thuc. sciendum est, 1, (48.) Τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν, ubi etiam redditur Agmina.

Τέλη, Mysteria, Bud. e Plat. de Rep. 7. Ἐκκενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν μεγάλοις τέλεσι.

[" Τέλος, Musgr. Or. 783. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Timæi Lex. 251. et n., Alciphr. 144. Bergler. 153. ad Il. Π. 630. ad Charit. 301. Thom. M. 839. C Markl. Suppl. 1137. Musgr. ib. Markl. p. 211. Wakef. Alc. 420. Trach. 238. S. Cr. 4, 79. 5, 134. Fac. ad Paus. 1, 556. Jacobs. Anth. 12, 302. Heyn. Hom. 5, 534. 6, 17. 197. 623. 7, 244. 8, 32. 199. Vectigal, Valck. Hipp. p. 164. Thom. M. 900. Scaliger ad Aristot. de Plant. p. 94. Impensa, Sumtus, Toup. Opusc. 1, 342. Valck. Diatr. 202. ad Xen. Mem. 4, 2, 37. Koen. ad Greg. Cor. 240. Dionys. H. 2, 684. Hostia, Casaub. ad Athen. 83. ubi omnino de h. v. Legio, Turma, Caterva, Bibl. Crit. 3, 2. p. 47. ad Herod. 52. 134. 701. Koen. ad Greg. Cor. 240. ad Il. Π. 108. Thom. M. 838. Heyn. Hom. 5, 373. 6, 17. 94. 250. Mors, Wakef. S. Cr. 1, 140. Perfectio, Consummatio, Heind. ad Plat. Charm. 110. ad Gorg. 139. Nuptiæ, Musgr. Iph. A. 718. Andr. 1038. Wakef. Eum. 213. 838. Abresch. Æsch. 2, 114. Jacobs. Anth. 8, 33. ad Timæi Lex. 224. Brunck. Antig. 1241. Τέλος, Denique, Xen. K. Π. p. 94. ibique Zeun. 106. 257. ad Diod. S. 2, 236.: seq. gen., Æschines p. 515. Reisk. Servit D periphrasi, Wolf. ad Hesiod. 119. ad Herod. 134. 171. ad Od. I. 5. Wakef. Trach. 167. Eum. 749. Jacobs. Anth. 8, 34. 10, 370. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Τὸ τ., Diod. S. 1, 280. Εἰς τέλος, Achill. Tat. p. 19., ubi vertit Salmas. (548.) Funditus, Penitus: Bentl. Opusc. p. 13. 16., ubi vertit Funditus, ad Lucian. 1, 186. Diod. S. 1, 358. 433. 496. 2, 142. 300. Wakef. S. Cr. 2, 50. 4, 247. Phil. 409. ad Herod. 216. ad Charit. 458. Eur. Iph. A. 161. Ion. 1637. 1643. Jacobs. Anth. 8, 122. Dionys. H. 1, 60. 4, 2135. Ἐς τέλος, Lennep. ad Phal. 82. 137. ad Diod. S. 1, 106. 207. Theocr. 2, 152. 6, 23. Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh., Xen. Eph. 10. Ἐν τέλει, ad Herod. 694. Οἱ ἐν τέλει, ad Charit. 213. ad Timæi Lex. 103. Toup. Opusc. 2, 137. Lennep. ad Phal. 169. ad Herod. 739. Casaub. Athen. 1, 45. Græv. Lectt. Hes. 582. Musgr. Rhes. 879. Wakef. Phil. 925. ad Diod. S. 2, 531. Ἐπὶ τέλει, In fine, Toup. ad Longin. 326. Valck. Diatr. 20. Διὰ τέλους, ad Lucian. 1, 186. Eur. Hec. 1179. Suppl. 270. Herc. F. 103. (102. leg. οὐκ): Æsch. Eum. 64. Diod. S. 2, 343. ad Charit. 458. Διατέλους, Lobeck. Aj. p. 322. Πρὸς τὸ τ., ad Diod. S. 1, 106. Μέχρι τέλους, ad Charit. 458. Phocyl. 1. T. βίου, Valck. Hipp. p. 175.: τῶν χρεῶν, Solutio debiti, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 57.: φιλίας, Casaub. ad Athen. 92.: σοφίας, Jacobs. Anth. 12, 150.: θανάτου, Jacobs. Anth. 6, 150. Brunck. Aristoph. 3, 159. Heyn. Hom. 7, 227.: τοῦ χρησμοῦ, Dionys. H. 1, 139. 140. 142. T. ἔχειν, ad Herod. 474. Εἰς τέλος ἀφικέσθαι, Heyn. ad Apollod. 766. Εἰς ἀνδρὸς τ. ἰέναι, Wakef. S. Cr. 3, 98. ad Herod. 284. Ἔχειν τ., 474. Abresch. Æsch. 2, 104. Jacobs. Anth. 12, 322. Τοῦτο τ. ἐγένετο, Bibl. Crit. 3, 2. p. 23. T. μυστικὸν, Jacobs. Anim. 187. Ἐκφέρειν τ. κατά τινος, Dionys. H. 3, 1412. Τὸ δὲ τ., Postremo autem, Diod. S. 1, 701. (Sic τελευτὰν ἁπάντων, Pind. N. 11, 21.) Τέλη, Fac. ad Paus. 1, 505. Pro τέλος, Longus p. 18. Anon. de Vita Thuc. p. 10. (cf. Ἔξοδος): Lex. Xen. 4, 276. Cohortes, Musgr. Or. 1309. Mysteria, Ruhnk. ad H. in Cer. 485. Porson. Med. p. 94. Brunck. Soph. 3, 530. Lobeck. Aj. p. 323. Τὰ τ., Magistratus, Thom. M. 838. Musgr. Suppl. 945. Lobeck. Aj. p. 273. Græv. Lectt. Hes. 582. Τέλη τῶν πόνων, Plut. Alex. p. 123. Schm. Τέλη ὠνεῖσθαι, ad Mœr. 166." Schæf. Mss. " De h. v. Schol. Il. K. 56. Ἄγρης τ., Opp. 'A. 2, 29." Wakef. Mss. " Exitus, Eventus, de oraculo, Suid. v. Ἐς κόρακας, Ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τέλος." Schleusn. Mss. Æsch. S. c. Th. 246. et Blomf. Gloss.: 1027. Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷ γε Καδμείων τέλει: Choëph. 756. Γναφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος. Herod. 7, 81. Τελέων δὲ καὶ ἐθνέων ἔσαν ἄλλοι σημάντορες, cf. 87.: Plut. Themist. 12. Coriol. 6. τ. ἐκφέρειν. Vide Schn. Lex. Εἰς τέλος, Ad plenum, Lucian. Somn. c. 9. Διὰ τέλους, ad Greg. Cor. 795., vide Ind. Τέλος et τέλειος conf., Append. ad Bast. Ep. Cr. 19. Τὸ τ. τοῦ βίου, Æschin. Dial. Socr. 3, 2. Vide Valck. Schol. in N. T. 1, 235. 2, 120. 435.]

[* Τελοποιὸς, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 4, 1027. T. 2. p. 311. Schæf. * Τελάρχης, ὁ, Qui præest agmini, legioni, quæ τέλος vocatur, " Etym. M. Plut." Wakef. Mss. * Τελαρχία, Præfectura τέλους. * Τελέαρχος, Magistratus quidam Thebanus, et * Τελεαρχία, Ejus munus, Plut. 9, 232.]

[* " Ἀγχιτελὴς, Nonn. D. 40. p. 1034. * Ἀειτελὴς, Alcin. Introd. p. 99." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Ἀποτελὴς, cum gen., Dionys. H. 3, 1644." Schæf. Mss.] " Ἀρτιτελὴς, Recens initiatus, νεοτελὴς, Plato Phædro" [251=264. " Wyttenb. Select. 420. ad Timæi Lex. 185." Schæf. Mss. * " Ἀρτιτελῶς, De novo, Andr. Cr. p. 5." Kall. Mss.]

Ἀτελὴς, Imperfectus, Mutilus, ut cum dicitur ἀτελὲς σῶμα et ἀτελὲς ἔμβρυον, a Luciano (1, 228.) quod tamen redditur etiam Imperfectus fœtus. Plut. certe (8, 523.) huic ἀτελὴς alicubi addit πεπηρωμένος. Aristot. Polit. Ἀτελὲς μηθὲν ἡ φύσις ποιεῖ. Et cum accus. subaudiendo præp. κατὰ, ap. Philon. de Mundo, Τὴν τέχνην καὶ τὴν διάνοιαν ἦν ἀτελέστερος. Item aliquid ἀτελὲς dicitur a Thuc. Quod ad exitum non perducitur. Sic Herodian. (1, 9, 22.) Ἀτελῆ κατέλιπε τὰ βεβουλευμένα. E Plat. de LL. ἀτελὴς ὁμολογία, Pactum non servatum. || A vectigali immunis, i. e. A pendendo vectigali. J. Poll. testatur non solum ἄνθρωπον dici ἀτελῆ, sed et λιμένα, in quo μηδὲν εἰσπράττεται. Ex Aristot. Œcon. 2. affertur Ἀτελεῖς πολῖται, Cives qui vectigal non pendunt; et ἀτελῆ βοσκήματα, Immunia pecora, i. e. quorum causa vectigal non penditur. Interdum genitivo jungitur, significans simpliciter Immunis: ut ἀτελὴς τριηραρχίας ap. Demosth. (465.) et ἀτελὴς τῶν χορηγιῶν. Gaza ap. Cic. de Senect. ἀτελὴς λειτουργιῶν, Qui vacat muneribus. Item bona ἀτελῆ, Bona immunia, i. e. Quæ in censum non veniunt, VV. LL. e Dem. || Ἀτελὴς, Sumtu carens s. Impensa, ab ea signif. nominis τέλος, qua pro Sumtu ponitur, Hes. || Non initiatus, Bud., sed nullo exemplo eam signif. confirmans: quæ certe sequetur eam pluralis τέλη signif., qua pro Mysteriis ponitur. [" Philop. de M. Cr. 1, 2." Schleusner. Mss. " Diod. S. 1, 315. 437.

Wakef. Phil. 782. S. Cr. 2, 116., 5, 28. Jacobs. Anth. 8, 138. Julian. Æg. 58. Brunck. Soph. 3, 503. ad Lucian. 1, 436. 787. 2, 180. Plato Phædro 256. ad Herod. 458. ad Timæi Lex. 155. 185. Bibl. Crit. 3, 2. p. 19. Ammon. 27. Eran. Philo 159. Thom. M. 119. Non initiatus, Hymn. in Cer. 486., ubi v. Ruhnk. Γάμος ἀ., ad Herodian. Philet. 441. εὐχή, Toup. Opusc. 2, 261." Schæf. Mss. "Non initiatus, Athan. 1, 367." Kall. Mss. Ἀτελέστερος et * Ἀποτελέστερος conf., Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 33. "Ἀτελέστατος, Valde impius, 3 Macc. 5, 28. Ἀτελέστατον ἐβεβαίωσεν ὅρκον, Impium interposuit jusjurandum. Facit huc glossa Suidæ: Ἀτέλεστος, ἀμύητος, βέβηλος, ἀνοργίαστος, τελετὰς μὴ πεποιημένος. Notat itaque hæc vox Hominem profanum, qui arcetur a sacris, aut non initiatus est mysteriis, adeoque ad Impium bene transferri potest." Schleusn. Lex. V. T. * "Ἀτελῶς, Imperfecte, Dionys. Areop. 81. 270. Synes. de Regno p. 15. Epiphan. Ancor. 12." Kall. Mss. Tzetz. Exeg. in Il. p. 5.] Ἀτέλεια, ἡ, q. d. Imperfectio: sequendo signif. adjectivi Imperfectus, quod respondet τῷ ἀτελής. E Theophr. C. Pl. 4, 14. affertur Ἀτέλεια τῶν σπερμάτων pro Imperfectio seminum. Sequitur alioqui frequentius ἀτέλεια eam adjectivi ἀτελὴς signif., qua pro Immunis ponitur; immunitatem enim declarat. Herodian. 2, (4, 13.) Ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη, Isocr. Panath. Τοιούτων πραγματειῶν ἀτέλειαν τῷ δήμῳ διδούσης. IONICE Ἀτελίη [—ηΐη] pro ἀτέλεια ap. Herod. (3, 67.) Ἀτελίη στρατηΐης καὶ φόρου, ubi duobus vocabulis redditur, sicut duos genitivos habet: hoc modo, Immunitas tributorum, et vacatio militiæ. Xen. Ἑλλ. 1, (2, 7.) Καὶ οἰκεῖν ἀτέλειαν ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ, ubi quidam interpr. Potestatem fecerunt habitandi cum immunitate. Est item ἀτέλεια, Vita s. Opus sine sumtu, Bud. ap. Dem. (1358.) Ὡς ἐξ ἀτελείας ἕξων καλὴν ἑταίραν, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην, καὶ θρέψουσαν τὴν οἰκίαν. [Æsch. Eum. 363. "Casaub. Athen. 1, 85. Gött. Anz. 1795. p. 1604. Valck. Anim. ad Ammon. 185. ad Herod. 25. 231. Diod. S. 2, 513. Abresch. Æsch. 2, 51." Schæf. Mss.]

Αὐτοτελής, In se finem suum habens, Per se finem faciens, constituens. Sic αὐτοτελὲς αἴτιον e Diosc. affertur pro Causa per se finem faciens. Et additur e Gal., αὐτοτελῆ αἴτια esse Causas quæ ipsæ tantum et per se finem atque eventum faciunt. Quibus opp. τὰ συναίτια, i. e. Adjuvantes causæ: sc. quæ cum aliis parem potestatem habentibus eventum faciunt, solæ vero et per se nihil tale possunt. At Cic. αὐτοτελῆ αἴτια interpr. Perfectæ causæ, sicut κύρια, Principales, ut videbis in meo Cic. Lex. 188. Varro ap. Gell. proloquium esse dicit sententiam in qua nihil desideratur: cum Stoici dixissent, Ἀξίωμα, λεκτὸν, αὐτοτελὲς, ἀποφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. Aristoteli αὐτοτελὴς est Per se absolutus et consummatus, Bud., qui ex eo affert αὐτοτελὴς πρᾶξις. Eundemque αὐτοτελῆ θεωρίαν vocasse ait, quæ in se finem suum habet. Exp. præterea αὐτοτελὲς, Ipsum sibi sufficiens, sed absque exemplo. Suidas certe αὐτοτελὴς exp. ἱκανὸς, sicut et τέλειος: afferens quendam Polybii locum, quem ap. eum vide. Apud eund. Lexicogr. legimus, αὐτοτελῆ δίκην esse, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν: quam exp. sequendo, αὐτοτελῆ videmur posse interpretari Quæ per se finem imponit, sc. controversiæ. || Αὐτοτελὴς, Qui suis sumtibus vivit, Bud. e Luciano. Arbitror autem eum in hoc ejus loco, aut alio simili, signif. hanc illi vocabulo dandam censuisse: (2, 559.) Ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατόν. Idem tamen Bud. in alio loco testatur eidem Luciano αὐτοτελὴς esse Qui suis sumtibus aliquid facit, suis utitur vectigalibus. [Stob. Tit. 101. p. 551. Thuc. 5, 18. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 66. "Valck. Diatr. 41. Wyttenb. Select. 420. Arnaud. Var. Conj. 177. ad Diod. S. 1, 6. 478." Schæf. Mss.] Hinc ADV. Αὐτοτελῶς, quod redditur Absolute, Perfecte: cum hoc exemplo e Polyb. (3, 29, 3.) Αὐτοτελῶς ἐποιήσατο τὰς ὁμολογίας Ἀσδρούβας. At ap. Plut. Demetrio (5.) Κατέπεμψε τὸν υἱὸν Δημήτριον δύο καὶ εἴκοσιν ἐτῶν ὄντα, καὶ στρατείας τότε πρῶτον αὐτοτελῶς ἐπὶ πράγμασι μεγάλοις ἁπτόμενον, suspicor αὐτοτελῶς sonare, Cum pleno quodam et perfecto imperio, plena quadam et perfecta potestate, s. auctoritate: si ita loqui licet de eo cujus summum est aliqua in re imperium. ["Bentl. ad Callim. p. 281." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 1, 468.] Item SUBST. Αὐτοτέλεια, ἡ, Perfectio, Absolutio, nec non Integritas, VV. LL. ex Hermog. ["Ocell. Luc." Wakef. Mss.]

Βραχυτελὴς, Brevem finem habens: βίος, Vita quæ brevem finem habuit, i. e. Vita cui brevi finis suus adfuit: quod nihil aliud est quam Vita brevis. Exp. et Compendiarius: sicut Suidas βραχυτελῆ exp. σύντομον. Sed addit et μικρὸν, quod Hes. quoque habet. [LXX. Sap. 15, 9. Βραχυτελῆ βίον ἔχει.]

[* Διατελὴς, Perpetuus, Soph. Œd. C. 1514. Dio Cass. 413. Ælian. V. H. 3, 1. * Διατελέως, Hippocr. 210. * "Διατελίζω, Koen. ad Greg. Cor. 152." Schæf. Mss.]

Ἐντελὴς, opp. τῷ ἀτελὴς, Perfectus, Absolutus, Integer, Cui nihil deest, Lucian. (1, 536.) Στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὲς εἴη. Apud Thuc. ἐντελὴς μισθὸς, 8, (83.) e quibus duabus vocibus est comp. ἐντελόμισθος, quod habes supra 2, 945. inter compp. e μισθός. Cui simile est ἐντελὴς μισθοφορὰ, in VV. LL. E Plut. Pompeio Bud. affert ἓξ ἐντελῆ τάγματα pro Sex integras legiones. Idem ἐντελῆ ἀκμὴν vertit Vim justam plenamque, ap. Lucian. (3, 84.) Μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελῆ ἐνδείκνυσθαι τὴν ἀκμήν: nam hæc ita reddit, Solet enim sermo in senectute demum vim suam justam plenamque exhibere. Dici præterea ἐντελεῖς ait, sicut τέλειοι, de viris, s. iis qui jam adulti sunt, ap. Synes. Οἱ μὲν ἐντελεῖς, μυραίνας καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες· τὰ δὲ μειράκια, κωβιοῖς εὐτυχεῖς καὶ ἰούλοις. Præterea ἐντελεῖς expositum οἱ ἄρχοντες, item πανοπλίας ἐντελεῖς, expositum ἀρχοντικὰς, habes ap. Suid., quem vide. Huc certe pertinet v. Ἐντέλεια, quam Hes. exp. τάξις ἀρχοντική. Sunt autem hæc referenda ad τέλος, τὸ τάγμα. [Æsch. Choëph. 248. "Musgr. Iph. A. 717. Wakef. Ion. 793. Trach. 760(=771.) S. Cr. 5, 17. Diod. S. 2, 599. Schneid. ad Aristot. H. A. 455. Timæi Lex. 103. et n., Segaar. Ep. ad Valck. p. 12. Toup. Opusc. 1, 117. ad Herod. 694. Μισθὸς ἐντ., Kuster. Aristoph. 116." Schæf. Mss. "Τὸ ἐντ. τῆς θυσίας, Sacrificium sumtuosum, quale est hecatombe, Suid. v. Βουθυτεῖ." Schleusn. Mss. Ælian. H. A. 3, 40. Ἐντ. τὴν ἡλικίαν. Polyæn. 8, 39. Ἐντελεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες. * Ὑπερεντελὴς, Dio C. 503.] Ἐντελῶς, Perfecte, Absolute, Integre: Hes. ἐντελῶς, τελείως: Suid. ἐντελόμισθοι, ἐντελῶς μεμισθωμένοι. [Conf. c. εὐτελῶς, ad Greg. Cor. 392. * Ἐντέλεια, Perfectio, Theophyl. Q. Nat. 9. Hesychio τάξις ἀρχοντική.]

Ἐπιτελὴς, Ad finem perductus s. Ad exitum, Effectu non carens, ut locutus est Ovid. In VV. LL., ubi ἐπιτελὴς redditur Absolutus, Non irritus, Auctus, affertur ex Herod. (3, 141.) Ἐπιτελέα ποιῶ pro Effecta reddo, et (16.) Ἐπιτελέα ἐγένετο pro Facta sunt. E Thuc. itidem (1, 141.) Ἐπιτελὲς γίγνεσθαι pro Perfici. Sed rursus ex Herod. habes, Ἡ δὲ ἠρήσατο ἐπιτελέα ταῦτα γενέσθαι pro, Imprecata est ut hæc contingerent. Huc pertinet, quod in Iisd. legitur e Plat. Ἐπιτελὴς εὐχὴ, Votum ratum, Preces ratæ. Possis etiam reddere, Preces non irritæ. Ibid. e Polyb. (6, 15, 6.) Ἐπιτελεῖς ἐπίνοιαι, Inventa et excogitata quæ irrita non evadunt. Sed habet ἐπιτελὴς et aliam signif. aliquantum remotam ab hac, si Hesychio credimus. Dicitur enim ἐπιτελὴς Jam matura viro, jam plenis nubilis annis, ut Virg. loquitur, cum Hes. exponat, ὡραία γαμεῖσθαι. ["Valck. Phœn. p. 553. Diatr. 157. ad Herod. 59. 202. Anton. Lib. 126. Verh., Dionys. H. 4, 2114." Schæf. Mss. Melissæ Epistola, Τὰς ἐκείνου θελήσιας ἐπιτελέας ποιεῖν. * Ἐπιτελέως, Tandem, Denique, Aret. p. 20. Ἐ. ἐν μέσῳ τῷ ἤπατι—συναγείρονται. * Ἐπιτέλεια, Polyæn. 6, 9, 3. ubi jungitur cum ἀρχῇ: sed Cor. ad Isocr. 210. corrigit ἐπιμέλεια.]

Ἡμιτελὴς, q. d. Semiperfectus, Non omnino perfectus. Redditur etiam Imperfectus. Il. B. (701.)

[A] Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο, Καὶ δόμος ἡμιτελής, ubi domum ἡμιτελῆ quidam exp. ἄτεκνον, quidam * ἡμίγαμον: sicut sc. τέλειοι dicuntur οἱ γεγαμηκότες: qua de re consule Eust. et Hes. In VV. LL. ἡμιτελὴς ἀνὴρ, Semivir: et ἡμιτελὴς εὐνοῦχος, ex Alex. Aphr. Semispado. [" De partu imperfecto, Suid. v. 'Εξήμβλωκας." Schleusner. Mss. " Ad Charit. 504. Jacobs. Anim. 221. Anth. 8, 235. 9, 81. 12, 262. Heyn. Hom. 4, 374. Boiss. Philostr. 392. Theocr. 27, 36. Ernest. ad Il. B. 701. Herodian. Philet. 440. et n., ad Timæi Lex. 225. Abresch. Lectt. Aristæn. 108. Wassenb. ad Hom. p. 89. ad Lucian. 1, 410." Schæf. Mss. *'Ημιτελῶς, Longin. Fr. p. 182.] In VV. LL. est SUBST. 'Ημιτέλεια pro Dimidio s. Semisse, e Luciano (1, 475.) 'Ημιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο. Bud. autem ἡμιτέλειαν Lucianum videri ait accipere pro Dimidiæ partis immunitate; sed locum ejus non affert.

[* " Θεοτελής, Divine perfectus, Amphil. 20. Andr. Cr. 18. 129. 139. 140. Dionys. Areop. 167." Kall. Mss. " Phot. v. * Θειοτελής." Schleusn. Mss.] [B]

'Ισοτελής, Qui idem cum alio vectigal pendit, s. tributum. Dicebantur ἰσοτελεῖς Athenis μέτοικοι, utpote ἴσα τοῖς ἀστοῖς τέλη διδόντες, Hes., ap. quem vide plura, nec non ap. Suid., s. potius Harpocr. Vide et Bud., qui alios sequens tradit ἰσοτελεῖς fuisse nec cives, nec μετοίκους, sed civili jure inhabitantes. ["Thom. M. 474. ad Diod. S. 1, 437. ad Mœr. 199. ad Timæi Lex. 151. Ammon. 75. 92. Valck. Anim. 32. Schneid. ad Xen. 'Ελλ. 115." Schæf. Mss.] 'Ισοτέλεια, Æqualitas in pendendo vectigali, s. tributo, [Xen. Πόρ. 4, 12. Nonn. D. 37, 312. "Schneid. l. c. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * 'Ισοτελέω, Par efficio, Manetho 5, 124.]

" Κατατέλεα, in Lex. Herod. esse dicuntur τὰ ἀναλώματα καὶ συνέδρια, Impensæ et Consessus. Suidas quoque κατατέλεα, (ita enim vet. et Ms. Cod. habet, non κατατέλεια, ut vulg. Edit.,) ap. Herod. esse dicit τὰ ἀναλώματα, καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν ἀρχαῖς, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τάγμα: qua fere signif. et τέλεα dicuntur, a nom. sing. τέλος. Ex Arriano [C] autem Exp. Alex. affertur, 'Ιερεῖα τῇ στρατιῇ πάσῃ κατατέλεα ἐδίδοτο, pro, Sacrificiorum reliquias militibus distribuit," [leg. κατὰ τέλεα, Turmatim: cf. Herod. 1, 103. 7, 211. 9, 20. 22.]

[* Κουφοτελής, unde * " Κουφοτέλεια, Isocr. in Diario Erud. Nov. 1822. p. 676." Boiss. Mss.]

" Νεοτελής, Recens absolutus, νεωστὶ τετελειωμένος, Hes." [" Ad Timæi Lex. 185. Jacobs. Anth. 1, 29. Nuper initiatus, Lucian. 3, 309. Heind. ad Plat. Phædr. 264(=250.)" Schæf. Mss. Cf. 'Αρτιτελής.]

'Ολοτελής, Perfectus, Integer, Bud. e Greg. Naz. Or. de Homine, Τὴν ὁλοτελῆ χάριν προσευχόμενος αὐτοῖς, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ πνεύματος. [* " 'Ολοτελῶς, Phot. v. 'Ολοσχερῶς." Schleusner. Mss. " Plane, Amphil. 219. Cyrill. Hier. 198." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 6, 650. Hesych. 2, 854." Schæf. Mss. Penitus, Aqu. Deut. 13, 16.] "'Ομοτελεῖς, Qui idem tributum pendunt," [Hes. * 'Ομοτελῶς, Niceph. Blemm. 199.] [D]

[Παντελής, vide c. 7225. Exemplis ibi citatis accedant hæc: Æsch. Choëph. 558. 964. Suppl. 609. Æschin. Dial. Socr. 3, 4. Εἰς παντελῆ μεταβάλλειν ἀναισθησίαν, Omnem omnino sensum amittere.] " Περιπαντελής affertur pro Absolutus; sed ἀμαρτύρως." [Παντελῶς, Oppido, Omnino, Polyb. 1, 4, 4. 10. 14, 8, 13. " Sumtuose, Multis cum sumtibus, Eudocia p. 284. Π. αὐτὴν ἔθαψαν." Schleusn. Mss. * " Αὐτοπαντελῶς, Pachym. ap. Dionys. Areop. 481. * Παντελικός, Communis, Universalis, Method. 307. πρόνοια." Kall. Mss. Athenag. Apol. 24.] Παντοτελής, i. q. proxime præcedens ὁλοτελής.

Συντελής, Simul tributum pendens, Eodem tributum s. collectam conferens, Bud. ap. Dem. (261. 564.) In VV. LL. ex Eod. affertur Συντελῆ ἑαυτῷ ποιεῖν pro Efficere sibi vectigalem. Ibid. ex Aristot. Περὶ τῶν συντελῶν μορίων, pro De partibus eodem pertinentibus. [Æsch. Ag. 541. πόλις. " Liban. Or. 19. p. 504. 505." Gataker. Mss.] " 'Ασυντελής, Imperfectus, Nihil conducens, Inutilis, ἀσύμφορος: quomodo Bud. interpr. ap. Synes. Οὐ μὴν διὰ τοῦτο ἀσυντελῆ με τοῖς ἀνθρώποις πεποίηκεν: sc. propter philosophiam. Itidem accipiunt ap. Greg. Naz. Θυσίας οὐδὲ παντελῶς ἀνιέρους ἀφῆκε, οὐδὲ ἀσυντελεῖς." ['Ασυντελῆ χωρία, Gl. Immunes fundi. M. Anton. 3, 8. βίος ἀ. Vide Pierson. ad Mœr. 338. * 'Ασυντελῶς, Schol. Pind. 'O. 3, 81.] Συντέλεια, Munus in decuria sua conferendi, Bud. ap. Dem. (306.) Ab Eod. exp. etiam Communitas et consortium, eorum sc. qui ejusd. gentis concilio et communi attributi sunt. In VV. LL. esse dicitur quam Papinianus Contributionem vocat. Ibid. redditur Pensitatio, Collatio; et affertur e Dem. (463.) Εἰς συντέλειαν ἄγειν pro Vectigales et stipendiarios facere. Alioqui συντέλεια significat etiam Finem et rerum consummationem, ut συντέλεια τοῦ αἰῶνος, ap. Matth. Vide Bud. Comm. 624. 627. Sed VV. LL. συντέλεια exp. etiam, Utilitas, Maturitas, Perfectio, quæ expp. suspectæ sunt, ac præsertim duæ priores: [posterior vera est ap. Ocell. Lucan. 517. Gal.] In Iisd., ex 1 Reg. 20, (41.) Ἔκλαυσεν ἕκαστος ἕως συντελείας μεγάλης, pro Vehementer uterque flevit. [Schæf. Melet. Cr. ad Dionys. H. p. 13. "Ad Diod. S. 1, 396. 463. 471. 607. Thom. M. 900. Heyn. Hom. 6, 17. Dionys. H. 3, 1704. Εἰς συντέλειαν, 2, 788. Improbitas, Impietas, Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh." Schæf. Mss. Ordo consociatus, Æsch. S. c. Th. 253. Ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα, quod v. 220. dicitur πανήγυρις θεῶν: cf. Τέλειοι θεοί. Plut. Flamin. Compar. 1. Τὴν περιοικίδα σ. Tempus perfectum, Demetr. Phal. 214. p. 238.] " Συντελικός, Valens ad reddendum aliquid perfectum: συντελικὰ τῆς τέχνης, ex Hermog. Affertur ex Eod. Συντελικὸς τῆς τροπῆς, pro Efficax s. Conferens ad efficiendum tropum." [" Συντελικὴ στάσις, Rhetoribus dictus Status conjecturalis, quoniam is est de facto, et τὸ σ. signif. Quicquid ad tempus præteritum aut factum aliquod pertinet, ut ap. Grammaticos ὁ χρόνος σ., ῥῆμα σ. Tempus, Verbum præteritum, et * ὑπερσυντελικὸς χρόνος, Tempus plusquamperfectum: vide Στοχασμός, et Capperoner. in Præf. ad Quintil. p. 19. et fusius de illa voce disputantem ad Quintil. 3, 6. p. 171." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Τὸ σ., Contributi, Polyb. 40, 3. * Συντελικῶς, In perfecto, Schol. Il. I. 374. " Heyn. Hom. 4, 162. 683. 5, 663. Schleusner. Cur. Nov. c. 88." Schæf. Mss. 'Υπερσυντελικός, Gl. Plusquamperfectum. "Eust. 50, 27." Seager. Mss. " Suid. v. 'Ὤρυχα." Schleusn. Mss. " Schol. Jo. Diac. Hesiod. 'A. p. 76. 99." Boiss. Mss. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 382." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 840. De accentu, 121. 256. Quibus compendiis scribatur, 847.]

'Υπερτελής, Plusquam perfectus, Bud. e Damasc. de Deo, 'Υπερτελὴς καὶ προτέλειος. Sic dicitur ut ὑπερπλήρης, et alia quædam. Hes. exp. ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη. Schol. Soph. (Trach. 36.) ὁ ἐγκρατὴς καὶ ὑπεράνω. [Theol. Arithm. 87., ubi vide Anim. 241. "Ad Mœr. 271. Wakef. Ion. 1571. Musgr. 1549. Wakef. Trach. 36. Porson. Phœn. 663." Schæf. Mss. * 'Υπερτέλεια, Schol. Ven. Il. B. 289. * 'Υπερτελέω, Supero, ὑπερτελὴς fio, Æsch. Ag. 367=350. Bl. " Wakef. Trach. 36." Schæf. Mss.]

Τελικός, q. d. Finalis, Ad finem pertinens: τὰ τελικὰ ἀγαθά, [Diog. L. 7, 69.] Bona ad illud ultimum pertinentia, vide meum Cic. Lex. [" Fisscher. ad Weller. Gr. Gr. 1, 302. 2, 155. 157." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 496." Wakef. Mss. " Eust. 58, 30. 31. 41." Seager. Mss. " Τελικὰ κεφάλαια Sopater Διαιρ. Ζητ. 324. appellat Argumenta sumta ab utili et æquo, ἀπὸ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος. Menander Διαιρ. 'Επιδ. 606. etiam τὸ ἀπὸ τοῦ καλοῦ καὶ ἀναγκαίου: cf. Apsin. Rhet. in cap. περὶ Λύσεων 698. et περὶ Τελικῶν Κεφ. Κατασκευῆς 704. ubi quinque genera recenset, νόμιμον, δίκαιον, συμφέρον, ἔνδοξον, δυνατόν: cf. Ulpian. ad Dem. Mid. 386. Schol. Aphthon. Progymn. ad cap. de Loco communi: Τελικὰ λέγονται, ἢ διότι ἐν τῷ τέλει τοῦ πολιτικοῦ λόγου ὀφείλουσι τίθεσθαι ἐν τῇ κοινῇ ποιότητι, ἢ ὅτι τὰ τέλη πάντων περιέχουσι τῶν πραγμάτων.

κατὰ ταύτας γὰρ τὰς δυνάμεις τὰ πράγματα ἐξετάζεται, ὡς νόμιμον ἢ ἄνομον, ὡς δίκαιον ἢ ἄδικον—ἢ ὅτι τούτων ἕκαστον αὐτὸ καθ' αὑτὸ δύναται πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ: cf. Marcellin. Schol. Hermog. 175. Theophilus Corydal. in Ἐκθ. Ῥητορ. ap. Fabric. Bibl. Gr. T. 13, 737. ex Aristotele τελικὰ κεφάλαια enumerat τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον, τὸ συμφέρον, τὸ καλὸν, τὸ ἡδὺ, τὸ δυνατόν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Τέλειος, SIVE Τέλεος, Perfectus; quod enim ad finem pervenit, ita ut progredi ulterius non possit, id in suo genere perfectum est. Sed legitur et τέλειος ἡμέρα, quod sonat q. d. Finalis dies, i. e. quo finis affertur vitæ. Ideoque hic reddi potest Ultimus, s. Postremus. Aristot. Eth. 1, 13. init. Ἐπεὶ δ' ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία ψυχῆς ἐνέργειά τις κατ' ἀρετὴν τελείαν, περὶ ἀρετῆς ἐπισκεπτέον. Ubi ἀρετὴ τελεία redditur Virtus perfecta, undique absoluta. Apud Plat. τέλεον Cic. vertit Perfectum, et Perfectum atque absolutum, Absolutum perfectumque. E Dem. affertur τέλειον καὶ μέγα ἀγαθόν. Sed et in malam partem usurpatum, e Plat. de Rep. 1. Ἡ τελεωτάτη ἀδικία, Summa injustitia, s. potius Extrema injustitia, respiciendo ad τέλος, unde derivatur τέλεος s. τέλειος. Itidem certe alibi ἐσχάτη ἀδικία ab ipsomet Plat. appellatur. Item aliquis dicitur esse τέλειος, et quidem interdum sequente accus., ante quem subauditur præp. κατά: ut τέλειος τὰ ποιητικὰ, ap. Aristidem.

Τέλειος cum sine adjectione ponitur, ad ætatis virilis signif. pertinet, (sicut ἐντελὴς, cujus supra memini): dicitur enim τέλειος Qui est adultus, s. Qui ad virilem ætatem pervenit, Qui vir factus est: interdum vero Qui uxorem duxit. Plut. Lycurgo, Ὁρίσαντος δὲ αὐτοῦ τὸν χρόνον τῶν τε γαμουμένων καὶ τῶν γαμούντων, πρὸς τὸν ἐπιζητοῦντα τὴν αἰτίαν, Ἵν', ἔφη, τὰ γεννώμενα ἰσχυρὰ ᾖ, ἐκ τελείων γεννώμενα. Diog. L. de Heraclito, Γέγονε δὲ θαυμάσιος ἐκ παίδων· ὅτε καὶ νέος ὢν ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι, τέλειος μέντοι γενόμενος πάντα ἐγνωκέναι. Et ap. Appian. Ἡ τῶν τελείων στολὴ, Toga virilis; at Plut. τέλειον ἱμάτιον vocat. Sed dicitur et de brutorum adulta ætate s. integra: ut λέων τέλειος ap. Diod. S., ap. quem tamen Bud. interpr. non solum Integræ ætatis, sed etiam Justæ magnitudinis. Itidemque equi dicuntur τέλειοι ad differentiam τῶν πώλων et ἀβόλων: nam τέλειοι appellantur οἱ ἤδη βεβληκότες, Qui dentes ætatis indices amiserunt. Plato de LL. 8. Μονίπποις δὲ ἆθλα τιθέντες, πώλοις τε ἀβόλοις, καὶ τελείων δὲ καὶ τῶν ἀβόλων τοῖς μέσοις. Quin etiam αἰγῶν τελείων, Il. A. (66.) Hes. exp. τῇ ἡλικίᾳ τελείων: cum tamen alii aliter etiam exponant, et ex iis nonnulli, οὐ κολοβῶν. At vero αἰετὸς, i. e. Aquila, τελειότατος πετεεινῶν dicitur ab Hom., vel tanquam βασιλικώτατος, vel tanquam ἐπιτελεστικώτατος οἷς ἂν ὀφθείη, si Eustathio credimus, s. potius veteribus e quibus hanc exp. affert. Quod autem attinet ad alteram illam hominis τελείου signif., qua sc. dicitur de eo qui uxorem duxit, extat hic nominis istius usus cum ap. alios, tum ap. Plut., sicut ἠΐθεος pro Cœlibe, Καὶ τῶν τελείων δὲ τρεῖς ἐβουλήθη διασῶσαι: cum antea dixisset, Τοὺς δὲ ἠϊθίους βουλόμενος σῶσαι, σκυτάλας ἔδωκεν. Hinc Τέλειος Jupiter, et Juno Τελεία, tanquam Nuptiarum præsides. At in VV. LL. e Luciano (3, 536.) τέλειοι θεοὶ, pro Dii præcipui, summi, aut etiam Dii selecti: quæ expp. mihi suspectæ sunt, præsertimque hæc posterior. Bud. alioqui τέλειον pro Eximio et amplo poni tradens, ex eod. Luciano (1, 164.) affert τέλειον ἅρμα: addit tamen videri significare, τῶν τελείων ἵππων, de quibus sc. paulo ante dictum fuit. Hinc etiam προτέλειοι εὐχαί.

Τέλεια ἱερὰ, Eximia, Sanctiora, Justa, Largiora et luculenta, Dem. (1365.) Ὀμόσαι καθ' ἱερῶν τελείων, Lucian. (1, 113.) Οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ὑμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, Bud., qui et alia subjungit, quæ ap. eum vide. Illis autem et hæc addit, Τέλεια ἱερὰ, ut aliqui dicunt, sunt ἐνιαύσια s. potius, ut alii, ὁλόκληρα κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ μὴ λελωβημένα, Eximiis hostiis facta.

[" Τέλειος, Herodian. Philet. 440. Segaar. Epist. ad Valck. p. 12. Ammon. 147. Valck. Diatr. 53.

A ad Callim. 1. p. 24. Thom. M. 837. Wakef. Ion. 793. Eum. 213. S. Cr. 5, 122. Abresch. Æsch. 2, 26. Jacobs. Anim. 37. Anth. 8, 354. Heyn. Hom. 5, 461. 8, 595. 659. De mystis, Valck. Hipp. p. 163. De nuptiis, ad Timæi Lex. 224. De sacrificiis, ad Lucian. 1, 350. Ζεὺς T., ad Charit. 216. ad Timæi Lex. 225. Casaub. Athen. 1, 93. Jacobs. Anth. 8, 389. Dii Τέλειοι, ad Timæi Lex. 225., ubi et de Ἥρα Τελεία, Musgr. ad Eur. Fr. p. 444. ad Diod. S. 1, 388. T. ἀνὴρ, Heyn. Hom. 4, 375. Εἰς ἄνδρα τ' ἐλθεῖν, Wakef. S. Cr. 3, 98. ad Herod. 284. Τελεία γυνὴ, Toup. Opusc. 1, 25. T. ἅρμα, ad Lucian. 1, 423. 427. Τέλειος ἐκ τελείων, Abresch. Lectt. Aristæn. 317. Ἵπποι τ., Fac. ad Paus. 2, 33. Τέληος, Valck. Diatr. p. 41. Τέλειον, ad Diod. S. 2, 446. Τέλεος, ad Xen. Eph. 250. Valck. Diatr. 41. Thom. M. 837. Jacobs. Anth. 9, 197. Wakef. S. Cr. 5, 134. Kuster. Aristoph. 14. Heind. ad Plat. Phædr. 260. Opp. ἥμισυς, Boeckh. in Min. 122. T. πρός τι, ibid." Schæf. Mss. " Νόσος τελεωτάτη, Dio

B Chrys. 1, 160." Wakef. Mss. Æsch. S. c. Th. 152. Ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς Τᾶσδε * πυργοφύλακες. " Τέλειος, Initiatus, Greg. Naz. Carm. p. 27. Τελειώτατος, Perfectissimus, Dionys. Areop. 82." Kall. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 120. 492. Τέλειος, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 845. : conf. c. τέλος, ibid. Πνεῦμα τ., Dionys. H. de C. VV. 341. Τελεώτερος et τελειότερος conf., Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 200.]

HINC Τελείως, SIVE Τελέως, Perfecte, Absolute, Integre, Plene. Exp. et Prorsus, Omnino, Isocr. Νόμιζε τελέως εὐδαιμονήσειν: quod exp. in VV. LL. Puta te futurum felicissimum. Sed non tam significans est hæc interpr. quam sunt illa verba. [" Τελείως, Zeun. ad Xen. K. Π. 306. ad Diod. S. 1, 128. 157. Thom. M. 837. ad Dionys. H. 4, 2025. Τελέως, ibid. Zeun. ad Xen. K. Π. 800. ad Xen. Eph. 250. Thom. M. l. c. Abresch. Æsch. 2, 129. ad Diod. S. 2, 293. 554. Cum superl., 579." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 321. 956.] Invenitur ETIAM

C Τέλεον adverbialiter positum, quod exp. non solum Omnino, Prorsus; sed etiam Postremo: affertur autem e Plut. et Luciano. [" Ad Xen. Eph. 280. Plut. Mor. 1, 931. Thom. M. 635. ad Charit. 570. Wolf. Prol. 257. Villois. ad Long. 154. Diod. S. 2, 493. 541. Heyn. Hom. 8, 518." Schæf. Mss. " M. Anton. 5, 8. Οἱ τ. ἰδιῶται, Prorsus rudes." Kall. Mss. " Τελεώτατα, Eudocia p. 291." Schleusn. Mss.]

Et COMP. Τελειογόνος, aliaque hujusmodi, de quibus alibi. [* Τελειουργὸς, unde * Τελειουργέω, i. q. τελειογονέω, Theophr. C. Pl. 2, 12. Philo 1. p. 21.] ITEM Ἀποτέλειος, et Προτέλειος, et Ὑπερτέλειος. Et ad primum quidem illud quod attinet, sciendum est legi ap. Suid. ἀποτέλειοι, tribuique hanc appellationem præsidibus Judæorum, qui per urbes essent constituti. Sed donec aliqua hujus appellationis ratio innotescat, (nullam enim ille affert,) suspecta fortassis non immerito scriptura illa esse possit. [Ἀποτέλειοι, οἱ, Præfecti urbium, pro οἱ ἀπὸ τέλους, s. οἱ ἐν τέλει,

D Polyb. 10, 21, 9. 16, 36, 3. " Toup. Opusc. 1, 52. Emendd. 1, 79." Schæf. Mss.] At vero COMP. Προτέλειος ad illam nominis τέλειος signif. pertinet, qua dicitur de Eo qui uxorem duxit. Nam προτέλειοι εὐχαὶ vocabantur ab Atticis Precationes quæ ante nuptias fiebant cum sacrificiis. Quomodo autem Dionys. Areop. usus sit per metaph., vide ap. Bud. 626. Idem pag. illam proxime sequente προτέλεια esse tradit τὴν πρὸ τῶν γάμων δωρεὰν, vel τὰ πρὸ τῶν γάμων δῶρα, ex J. Poll. (3, 58.) Donationem ante nuptias. Ipsa προγάμεια etiam, inquit, dicta προτέλεια καὶ ἡ * προμύησις. Plato de LL. 6. Ὅσα δὲ προτέλεια γάμων, ἤ τις ἄλλη περὶ ταῦτα ἱερουργία κ. τ. λ. Lucian. metaph. usus est (1, 669.) Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν, τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης συνουσίας, Veluti tyrocinium et initiativum. Greg. Nyss. de Lazari suscitatione loquens, Καὶ ἤγοντο παρὰ τοῦ Κυρίου οἱ μαθηταὶ, οἱονεὶ τὰ προτέλεια τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως ἐν Βηθανίᾳ μυηθησόμενοι. Omnia etiam primordia rei divinæ

faciendæ sic appellantur. Greg. Naz. Εὐχῶν τε τόπον, καὶ τῆς τῶν ἁμαρτανόντων κατὰ μέτρον ἐπιτιμήσεως, προτελείων τε καὶ τῆς τελειώσεως, καὶ ὅσα τῆς ἡμετέρας σαφῶς ἐστιν εὐταξίας. His autem locis subjungit et quendam Plutarchi, qui tamen cum illis non convenit; nec enim metaphorice, sed in propria signif. accipitur: (9, 93.) Ἕως ἡ κόρη κατὰ τὰ πάτρια ἐπὶ τὴν κισσόεσσαν καλουμένην κρήνην κατῄει, ταῖς νύμφαις τὰ προτέλεια θύουσα: loquitur enim de sponsa, et nuptiarum die, sicut et ille annotat: [10, 604.. " Προτέλειον, ad Lucian. 1, 176. Thom. M. 760. Προτέλεια, ibid. ad Mœr. 295. Timæi Lex. 224. et n., ad Diod. S. 1, 388. Dionys. H. 2, 717. Eur. Iph. A. 718. et Musgr., Wakef. S. Cr. 5, 5." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 64. 219. 699.] Illud autem tertium COMP. Ὑπερτέλειος, SIVE Ὑπερτέλεος, sonat Plusquam perfectus: sicut redditur ὑπερτελὴς a Bud. At in VV. LL. ὑπερτέλεοι, Ampliores numeri. [* Ὑπερτελειότης, Epiph. 1, 839.]

[* " Ἀτέλειος, Jacobs. Anth. 7, 166. Diosc. 17, et Jacobs." Schæf. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 19. * Αὐτοτέλειος, Epiphan. 1, 799. 1029. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 122. " Stob. Serm. 100." Kall. Mss. " Dorice Αὐτοτέληος, Hippodamus ap. Gal. 659. 660." Schn. Lex. * " Ἐπιτέλειος, Perfectus, Joseph. 111." Wakef. Mss. * " Ἡμιτέλειος, Dionys. H. 5, 73." Schæf. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 19. * " Ὑποτέλειος, Bekk. Anecd. 758." Boiss. Mss. " Villois. Anecd. Gr. 2, 138." Wakef. Mss.]

Τελειότης, ἡ, Perfectio; Integritas, ut τέλειος redditur non solum Perfectus, sed interdum et Integer. [Gl. Consummatio. Schleusn. Lexx. in V. et N. T. Valck. Schol. in N. T. 2, 494. * " Αὐτοτελειότης, Jambl. Myst. p. 26." Wakef. Mss.] Extat ETIAM Ἐντελειότης in VV. LL. expositum Perfectio, sed absque ullo testimonio: quod alioqui merito quis hic desideret.

Ab illo nomine τέλειος est etiam VERB. Τελειόω, SIVE Τελεόω, a τέλεος: signif. autem τελειῶ s. τελεῶ, interdum quidem Finio, Finem impono, Ad finem perduco, (sicut τέλειος dictum est poni interdum pro Ultimo,) estque ita usus Thuc. participio τελεώσαντες: sed multo frequentius sequitur hoc verbum eam nominis τέλειος signif., qua ponitur pro Perfectus. Est enim τελειῶ, Perfectum reddo et absolutum. Atque ita Bud. pass. τελειωθῶσι vertit Absolverentur, ap. Ep. ad Hebr. 11, (40.) Τοῦ Θεοῦ κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν, Cœlitum numerum divorumque augerent: quæ naturæ humanæ est consummatio. Hinc certe manat ea signif. verbi τελειῶ, qua ponitur pro Consecro: quemadmodum certe illud ipsum τελειωθῶσι quidam interpr. Consecrarentur. Atque adeo martyres dicuntur τελειωθῆναι, Deo consecrati esse, tanquam sc. perfectionem quandam et consummationem martyrio consecuti, vel perfectionem martyrii. Greg. Naz. Macc. Enc. Μηδένα τῶν πρὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας τελειωθέντων. Idem, Ἐπεὶ δὲ τοὺς ἑπτὰ παῖδας τελειωθέντας εἶδεν, Martyrio consummatos, Bud. Ex Eodem affertur, Τελειωθέντες δι' αἵματος: et ex Euseb. H. E. 5. Τῶν δὲ καὶ τελειωθέντων ἐν ταῖς ἐξορίαις ἐπανεκομίσθη τὰ λείψανα. Ex Eodem, cum dat. significante rem qua martyrium s. martyrii necem passi erant: Λίθοις παρ' αὐτῶν τελειωθέντες, κατὰ τὸν μακάριον Στέφανον. Existimatur autem Greg. Naz. sicut et ceteri Theologi, hunc verbi τελειοῦσθαι usum ex illo Ep. ad Hebr. loco hausisse: itemque ex hoc ejusd. Ep. c. 2, (10.) Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι: [Per afflictiones consecrare, Beza.] Nec tamen satis constat an ad Perfectionis signif. respexerint, dando istum usum verbo τελειοῦν, an potius ad nominis τέλη signif., qua pro Mysteriis ponitur. Præsertim cum ab illis ponatur τελειῶ et pro Initio: unde τελείωσις vocatur Baptismus. Sed ad Greg. Naz. quod attinet, dubitatio hæc locum in eo habere non videtur, cum ab eo baptismus VOCETUR Τελειοποιὸς, teste Bud. Non habere inquam locum videtur, si quidem τελειοποιὸς

A exponatur Perfectum reddens, Perfectionem afferens. Aliam certe interpr. habent VV. LL.; nam τελειοποιὸς ap. eum interpr. Initiator, Qui baptismate quempiam initiat et expurgat. [" Greg. Naz. Carm. p. 27. Consummativus, Method. 338." Kall. Mss. * Τελειοποιέω, Œcum. in Act. Apost. p. 4. Theophyl. 3, 8.] Ceterum verbum illud τελειοῦσθαι, sicut et COMP. Ἀποτελειοῦσθαι, pro Consecrari, Sacrari, Dicari, Initiari, etiam a Dionys. Areop. usurpari testatur Bud., qui exp. item Sacro lavacro initiari religioni, ap. Greg. Naz., e quo affert hæc quoque, Καλὸν καὶ τὸν ὦμον ἁγιάζεσθαι καὶ καθαίρεσθαι, καλὸν καὶ τὰς χεῖρας τελειοῦσθαι καὶ τοὺς πόδας. Ex Eod. Τὸ πνεῦμα τελειοῦν με διὰ τοῦ βαπτίσματος. Affertur porro hic istius verbi usus, sc. pro Consecrari, et ex LXX. Interpr., ut Exod. 29, (10.) Τελειώσεις τὰς χεῖρας Ἀαρών. || Τελειοῦσθαι s. Τελεοῦσθαι dicitur etiam Ad virilem ætatem pervenire, Virum fieri, (sicut τέλειος dictum est usurpari de eo qui est virilis ætatis,) unde τελειωθεὶς, s. τελεωθεὶς, et τετελειωμένος,

B s. τετελεωμένος, Qui ad virilem ætatem pervenit, factus est vir. Plato de Rep. 5. Καὶ πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς πόλεμον ὅσοι ἁδροί· ἵν' ὥσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν, θεῶνται ταῦτα, ἃ τελεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν. Sed Aristot. cum dixisset ἀνδράσι γενομένοις, addidit καὶ τελειωθεῖσι. Dicuntur τελειοῦσθαι, inquit Bud., etiam οἱ ἀνδρούμενοι καὶ δοκιμαζόμενοι, οἱ εἰς ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγραφόμενοι: quibus verbis illum Aristotelis locum subjungit. Idem alibi e Strab. 14. hæc affert, de gymnasio Tarsensi, Ἐνταῦθα μὲν οἱ φιλομαθοῦντες, ἐγχώριοι πάντες εἰσὶ, ξένοι δ' οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, οὐδ' αὐτοὶ οὗτοι αὐτόθι μένουσιν, ἀλλὰ καὶ τελειοῦνται ἐκδημήσαντες, καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν ἡδέως, κατέρχονται δ' ὀλίγοι. || Τελειοῦσθαι, Maturescere, quod et ἁδρύνεσθαι dicitur, Theophr. H. Pl. 8, (2, 6.) Τεσσαρακονταῖον δέ φασι καὶ τὸν κύαμον ἁδρύνεσθαι· ὥστε ἐν ἴσαις ἀνθεῖν καὶ τελειοῦσθαι· ὁ δ' ἐρέβινθος ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦται ταῖς ἁπάσαις. Vide Τελείωσις. || Τελειοῦσθαι esse etiam γῆμαι, testatur

C Eust.: sicut sc. οἱ γεγαμηκότες sunt DICTI Τέλειοι. [" Τελειόω, Martyrium subeo, Euseb. H. E. 7, 15. (p. 128. 264.) Rosenmuller in Ep. ad Phil. 3, 12." Mendham. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 110. Wakef. S. Cr. 2, 3. 3, 99. 5, 134. ad Herod. 242. ad Callim. 1. p. 24. ad Diod. S. 1, 244. Thom. M. 837. Dionys. H. 1, 444. De nuptiis, ad Timæi Lex. 224. Τελεόω, Brunck. Œd. C. 1099. Thom. M. 837. Jacobs. Anim. 220. Wakef. S. Cr. 5, 153. De via, ibid. 5, 20." Schæf. Mss. Med., Jambl. V. P. 158. " Inauguro, Herod. 3, (86.) Ἐπιγενόμενα δὲ ταῦτα τῷ Δαρείῳ, ἐτελέωσέ μιν, Eum inaugurarunt." Brunck. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 120. 437. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Τελείωμα, Perfectio, Consummatio, Aqu. Job. 12, 2.] Τελείωσις, ἡ, SIVE Τελέωσις, Perfectio, Consummatio, Aristot. Eth. 7, 12. Καὶ τέλος οὐ πασῶν ἕτερόν τι, ἀλλὰ τῶν εἰς τὴν τελείωσιν ἀγομένων τῆς φύσεως, ad Hebr. 7, (11.) Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν, Si perfectio s. consum-

D matio per Leviticum sacerdotium erat, i. e. Si quemquam perfectum reddere poterat Leviticum sacerdotium. Sonat vero τελείωσις ap. Christ. Theologos, sequendo illam verbi τελειοῦν et τελειοῦσθαι signif. quam paulo ante ex iis attuli, etiam Consecratio, Initiatio. Atque adeo vocatur hoc nomine Baptismus, ut e Greg. Naz. docet Bud. Qui et a Dionys. Areop. τελείωσιν appellari tradit Designationem sacerdotum et Consecrationem: exponens etiam χειροτονίαν. Idem sicut τελειοῦσθαι, Maturescere, ita τελείωσιν Maturitatem significare tradit, ap. Theophr., ubi scribit, Καὶ τὰ μὲν περὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν τελείωσιν οὕτως ἔχει. [" Τελείωσις, Eunap. 146." Wakef. Mss. " Obitus, Anal. 1, 82." Schleusn. Mss. " Mors, Euseb. H. E. 203. Dionys. Areop. 15. 17." Kall. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 224. Schleusn. Lex. V. T.] Alterum verbale EST Τελειωτὴς, ὁ, quod sonat q. d. Perfector, Consummator. Redditur vero et Finitor: sicut τελειοῦν pro Finire dictum est accipi. Sequendo autem illam

verbalis τελείωσις signif. de qua modo dictum fuit, A est Consecrator, Initiator; itidemque ad baptismum pertinet: unde τελειωτὴς et βαπτιστὴς a Greg. Naz. copulantur. [* "Τελειωτικὸς, Qui perficit, Dionys. Areop. 14. 61. 62. 74. 87. 122. Clem. Alex. 674. (671.)" Kall. Mss. "Procl. in Alcib. 1, 318." Boiss. Mss. Suid. 2, 511. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 154. * "Τελειωτικῶς, Dionys. Areop. 91. * Τελεωτικὸς, 123. 124. 126. 127. Clem. Alex. 375." Kall. Mss.] Est vero et tertium VERBALE Ἀτελείωτος, ὁ, ἡ, [e * Τελειωτὸς,] quod, si sequeretur eum usum verbi τελειοῦσθαι quo ponitur pro Perfici, Finiri, significaret Imperfectus, Non perfectus, absolutus, finitus, Ad finem non perductus. Sed affertur duntaxat pro Non initiatus, Profanus, (sicut τελειοῦσθαι, poni pro Initiari, modo dictum fuit,) et quidem e Dionys. Areop., ut opinor: exponiturque et alia voce Gr. ἀτέλεστος. [" Diog. L. Empedocle 328. HSt." Seager. Mss. " Phot. c. Man. 3, 7." Schleusner. Mss. " Suid. v. Ἄκραντον, Dionys. Areop. 107. 249. Athan. 2, 333. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, B 28." Kall. Mss.] Verba autem COMP. sunt, Ἀποτελειόω, ET Ἐκτελειόω, ET Ἐπιτελειόω: SIVE Ἀποτελεόω, ET Ἐκτελεόω, ET Ἐπιτελεόω: in quibus existimatur aut vacare præp. aut simplicis signif. intendere. Ad illud quidem primum quod attinet, vox ejus pass. ἀποτελειοῦσθαι pro simplici τελειοῦσθαι, Consecrari, Initiari, e Dionys. Areop. affertur, scribente, Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς τοῦ τελοῦντος αὐτὸν ἱεράρχου ταῖς παναγεστάταις ἐπικλήσεσιν ἀποτελειοῦται: [" 121. 125. 126." Kall. Mss.] At secundum Ἐκτελειόω s. Ἐκτελεῶ in VV. LL. exp. Perficio, Perfectum reddo, Consummo: non addito tamen exemplo. [Ἐκτελειόω, Theophr. C. Pl. 4, 1, 5. Ἐκτελεόω, 4, 6, 3. 4. H. Pl. 4, 8, 9. * Ἐκτελείωσις, Theophr. C. Pl. 1, 9, 3.] In Iisd. habetur illius tertii comp. Ἐπιτελειόω VERBALE Ἐπιτελείωσις, quod redditur Perfectio, Absolutio, Augmentum: quod sc. Hes. exp. αὔξησις. Subjungiturque e Plat. de LL. (6. p. 316.) Ἐπιτελείωσις παίδων, Procreatio liberorum: [sed vide Schn. Lex.] In Iisd. est et aliud VERBALE Ἐπιτε- C λέωμα, pro Victima postrema, qua priores omnes ratæ fiebant. De qua signif. lege Suid., Hes.: qui etiam tradit ἐπιτελεῶσαι fuisse quod suo tempore diceretur ἀφιερῶσαι. [* Προτελειόω, unde προτελειωσαμένη, Hesychio προθυμησαμένη: leg. προθυσαμένη s. * προμυησαμένη.] " Προστελειωθεὶς exp. Adultus. " Est a προστελειόω, Ad perfectionem et consummationem perduco." [* Συντελειόω, Clem. Alex. Str. 5. p. 644. * Συντελείωσις, 4. p. 623. Apollonii Syntaxis fol. v. 7.]

Est in usu et VERB. Τελείω, a τέλειος itidem derivatum; sed Poëtis potius quam prosæ Scriptoribus usitatum. Est autem τελείω, itidem Perficio, s. Effectum reddo. A cujus pass. th. Τελείομαι est ἐτελείετο, init. Il. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή: quæ interpr. quidam, Jovis voluntas eveniebat. Sed malim, pass. verbum reddens passivo, interpretari ad verbum, Perficiebatur voluntas, Jovis consilium, consulta. Talis enim usus verbi hujus Lat. passim extat, præsertim in voce act. Perficere, pro τελειοῦν: quod D certe videtur posse reddi et verbo Exequi. Ceterum verbum hoc τελείω si quis malit subjungere τῷ τελέω, tanquam factum ex hoc, non magnopere ei repugnem. [* " Ἐκτελείω, Il. I. 489. (Τὰ φρονέων, ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον Ἐξ ἐμεῦ.)" Wakef. Mss.]

[* Τελέεις, εσσα, εν, Tyrtæus Plutarchi Lyc. 6. τελέεντα ἔπεα: unde] Τελήεις, Poëtice, i. q. τέλειος s. τέλεος, Perfectus. FEM. Τελήεσσα: cujus plur. accus. habes Il. A. (315.) τεληέσσας ἑκατόμβας, ubi quidam interpr. Solemnia sacrificia, Eximiis hostiis facta sacrificia. Non dubium est certe quin Homeri posteri τελείων ἱερῶν appellationem hinc sumserint, de quibus dictum est supra. Hes. τεληέσσας ἑκατόμβας vult esse τὰς * ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας: vel τὰς τῷ ἀριθμῷ πλήρεις. Quarum expositionum prior convenit cum ea, quam nonnulli tribuunt nomini τελειότατος ap. eund. Poëtam, ubi aquilam vocat τελειότατον πετεηνῶν: exp. enim τελειότατος, a quibusdam ἐπιτελεστικώτατος, ut antea docui. [" Ruhnk. Ep. Cr. 114. Heyn. ad Hesiod. 149. Hom. 4, 93. ad Lucian. 1, 350. Wakef. Trach. 760." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 544. οἰωνοὶ, Hesiod. Θ. 242. Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο.]

Τελέω, έσω, εκα, Ad finem perduco s. Ad exitum, Perficio, Effectum reddo. Il. A. 526. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω, Ista mihi curæ erunt, ut effecta reddam, ut conficiam: 108. Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας. Apud Eund. legimus Od. B. (272.) Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, Qua erat ille dicendi facultate efficiendique præditus, Bud. Ex Eod. affertur, O. (112.) τελῶ σοι νόστον, pro Præsto tibi reditum, Conficio tibi reditum. Ex Apoll. Rh. autem (1, 488.) τελεῖν ὄλεθρον, pro Afferre exitium. Ex Hesiodo (Θ. 799.) ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ, pro Ubi perfunctus fuerit morbo. Sic aliqua res dicitur τελεῖσθαι, quæ ad exitum perducitur, effecta redditur, perficitur, Il. B. 330. Κεῖνός θ' ὣς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται: 36. Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν: quibus in Il. redditur etiam Evenire. Unde PARTIC. Τετελεσμένος: 257. Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Hesiod. autem dicit τετελεσμένον ἐνιαυτὸν, Perfectum s. Absolutum s. Exactum annum. In soluta oratione alios potius usus habet verbum τελεῖν, de quibus mox dicturus sum. Invenitur tamen ap. Antiphontem τελεῖσθαι ita positum, ut τελέεσθαι in illo Hom. loco quem modo protuli: Σπονδὴν ἐκχέουσα ἐκείνοις εὐχομένοις, ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι. Tale enim est εὐχομένοις ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι, quale illud φρονέοντα ἃ οὐκ ἔμελλε τελέεσθαι: ac certe si in loco illo Homeri reddere possumus Quæ non erant eventura, ita possumus et in isto interpretari. Sed ap. Matth. 10, 23. legimus, Οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ubi vet. Interpr. reddidit, Non consummabitis civitates, Erasm. Perambularitis. At postrema interpr. habet Obieritis, quod commodius est: vel eo nomine quod hoc verbum τελεῖν illo ipso verbo Lat. reddere cogimur et cum aliis nonnullis accus., quæ tamen aliud signif. genus habent, ut paulo post docebo. Quod si quis tamen ne hac quidem interpr. contentus sit, alio Lat. verbo uti possit, sed accus. ei adjungens, et πόλεις vertens Per civitates: hoc modo, Nequaquam peregeritis iter vel cursum per civitates, confeceritis cursum. Haud temere certe talis hujus verbi τελεῖν usus alibi reperiatur: habet alioqui affinitatis aliquid cum eo usu verbi τελῶ, cui postremum locum dabo, ubi et de hoc loco aliquid præterea addam. Ceterum ut hunc usum quem habet τελῶ in isto Matth. loco, non temere alibi, ac præsertim ap. veterem quempiam Scriptorem, repertum iri existimo, ita nec eum quem habet initio cap. sequentis, sc. participio junctum: hoc modo, Ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, pro, Cum finem fecisset mandandi s. præcipiendi: non in signif. tali qualis est in loco proxime præcedenti, sed ea qua dicitur Obire magistratum, munus.

Τελέω, Obeo: τελεῖν ἀρχὴν, Obire magistratum, quod tamen redditur et Gerere magistratum, a Bud. Herodian. 2, (3, 9.) Ἔτι δὲ τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον. Affertur et τελεῖν ἄθλους pro Obire certamina, ex Hom. At θέας τελεῖν pro Spectacula s. Ludos edere, Bud.

Τελέω, Insumo, Impendo, Gal. ex Hippocr. περὶ Παθῶν affert τελεῖν pro ἀναλίσκειν. Apud Athen. quoque legimus τελεῖν esse δαπανᾶν, Insumere, Sumtum facere. Sed quod addit πολυτελὴς et εὐτελὴς pro πολλὰ ἀναλίσκων et ὀλίγα ἀναλίσκων, mihi non probatur, ut et alibi docebo. Potius enim τελῶ significans Insumo, Sumtum facio, est e τέλος significante Sumtum: unde sunt et illa duo. Alioqui quod ad signif. illorum duorum compp. attinet, perinde est sive a nomine s. a verbo ea deducamus.

Τελέω, Ago, Perago, Celebro, de rebus sacris potissimum: ut θυσίας τελέσαι ap. Appian. Sic Herodian. (1, 10, 11.) Πομπὴν μητρὶ θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Itidem Liban. Ἄγειν καὶ τελεῖν τὰ Παναθήναια dixit. Dionys. Areop. Τελεῖ τὰ κατὰ θεσμὸν ἱερὸν, Peragit ea quæ ritus sacer præstituit. Apud

Eund. Agere et Celebrare, Rem sacram facere, τελεῖν τὰς ἱερατικὰς ἐνεργείας. Hanc et pass. τελεῖσθαι signif. sequitur: cujus partic. habes ap. Greg. Naz., qui de pascha dicit, Πάσας ὑπεραίρουσα τὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς αὐτοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπ' αὐτῷ τελουμένας, Festa quæ agi in ejus honorem solent.

Τελέω alio etiam modo ad res sacras pertinet, ut ita dicam. Ponitur enim pro Initio, et Res divinas facio: ut τελῶ σε τὰ ἀπόῤῥητα, pro μυῶ. Hoc modo enim homo absolvitur et perficitur. Greg. Naz. Τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι, Initiatus. Et, Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, Luciano (1, 644.) Hæc Bud., cujus certe posterior interpr., sc. Res divinas facio, minime convenire locis istis potest, sed potius iis quos in proxime præcedente tmematio protuli: sic tamen ut ne ibi quidem τελῶ per se et sine adjectione id significare possit. Sciendum est porro τελεῖν reddi non solum Initiare, sed et Inaugurare. itidemque τελεῖσθαι, Inaugurari: ut οἱ τελούμενοι ἱερεῖς. Hoc præterea sciendum est, quamvis afferatur τελεῖσθαι in ll. proxime præcedentibus cum adjectione, poni tamen interdum per se, ut ap. eund. Lucian. (3, 255.) Ἐτελέσθημεν καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

Τελέω, Pendo, Pensito, Xen. (Ἱππαρχ. 9, 5.) Ἐθέλουσι τελεῖν ἀργύριον ὡς μὴ ἱππεύειν: (Ἀπ. 2, 9, 1.) Νομίζουσιν ἥδιον ἄν με ἀργύριον τελέσαι ἢ πράγματα ἔχειν. Plato Prot. Ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. Idem, Ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σαυτοῦ μισθὸν ἐκείνῳ, Pendere annuam s. menstruam mercedem. Aristoph. (B. 173.) τελεῖν δύο δραχμὰς μισθόν. Et ἀποφορὰν τελεῖν ap. Plut. (Theseo 23.) Ex Æschine (66.) τελεῖν συντάξεις, pro Conferre stipendia et pensitationes solvere. At στρατείας τελεῖν e Polyb. affertur pro Militare suis stipendiis: cum tamen Lasc. verterit, Stipendia facere, a qua interpr. non libenter discesserim, cum et hic τελεῖν videatur posse accipi pro Obire. Ad hunc autem usum verbi τελῶ pertinere possit et θητικὸν τελεῖν, item τέλος τελεῖν, ut docebo infra.

Τελέω, Sum sub ditione, imperio, Imperio pareo, Sum ὑπήκοος, Theodorit. Πᾶσι γὰρ τοῖς ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων τελοῦσιν ἡγεμονίαν ἐπέστειλε δήμοις: de pietate Constantini Augusti loquens, Οὐ μόνον τῶν ὑπηκόων ἐπιμελούμενος, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπ' ἕτερα σκῆπτρα τελούντων προμηθούμενος. Existimo autem hanc signif. a proxime præcedente manare, sc. ab ea qua ponitur τελῶ pro Pendo, Pensito. Solent enim alicui tributa vel alia pensitari ab iis qui sub ejus ditione sunt, et imperio ipsius parent. Atque adeo ut hic habes τελεῖν cum præp. ὑπὸ, sic et composite dicuntur ὑποτελεῖς, nec non ὑποτελεῖν, qui tributum pendunt alicui, cujus sub ditione sunt.

Τελέω, Attribuor, Contribuor, Theodor. H. E. 2. Πόλις δὲ αὕτη μικρὰ, πάλαι μὲν εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσα, νῦν δέ γε τῇ Ἀρμενίᾳ τῇ δευτέρᾳ συναριθμουμένη. Quem locum affert Bud., postquam τελῶ interpretatus est Attribuor et Contribuor. Scripserat autem pag. præcedente eodem pertinentia ista, Τελῶ etiam, τὸ τάττομαι, καὶ ἐναριθμοῦμαι, καὶ ἐγκρίνομαι, et Censeor contribuorque. Quibus subjungit e Pausania, Eliac. 1. Αἱ ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν τελοῦσαι πόλεις, Civitates Achæorum contributæ. Sed et aliud interpretationis genus eidem verbo eand. constr. habenti tribuit: ut Synes. Εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε, Inter monachos profiteri cœpit, Monasticæ vitæ se dedidit. Et Lucian. (1, 459.) Ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, Postquam inter viros census sum, Aristid. Δοκῶν γε δήπως εἰς Ἕλληνας τελεῖν, Qui quidem certe Græcus esse censeatur. Vide plura ap. Eund. 623. Quibus addere potes ex Herod. (6, 108.) τελέω ἐς Βοιωτούς: e Plut. (Romulo 13.) cum alia constr. Οἱ ἐν συγκλήτῳ τελοῦντες. Illis autem addit, Τελῶ etiam Censeor, i. e. τιμῶμαι. Inde τὸ θητικὸν τελοῦντες dicti Qui erant quasi capite censi, et τὴν ἱππάδα τελοῦντες ap. J. Poll. Et e Dem. Τὸ αὐτὸ τέλος τελοῦντας, Eod. cum eo censu censos. Sed videtur hic usus verbi τελεῖν cum accus. θητικὸν, et τέλος, potius convenire cum eo cujus paulo ante facta fuit mentio, cum profertur junctum accus. ἀργύριον, item accus. ἀποφορὰν, atque aliis. Sed et

A τελῶ pro Attribuor, Contribuor, Censeor, etc. ab eod. illo τελῶ originem habere existimo: sicut et id quod ponitur pro Sum sub ditione, Pareo imperio.

Τελέω cum eadem illa constr. habet et alium usum longe diversum, ap. Thuc. 4, (79.) p. 147. Καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐκ τῆς Μελιτίας ἀφώρμησεν, ἐς Φάρσαλόν τε ἐτέλεσε, καὶ κ. τ. λ. Hic enim ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε redditur, Pharsalum pervenit. Hunc autem usum verbi τελεῖν imitans Lucian. scripsit, (2, 558.) Τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς Σκύθας. Sed et Pertingo redditur ap. Eund. (1, 130.) Οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Quibus in ll. arbitror τελεῖν perinde esse ac si diceretur τελεῖν τὴν ὁδὸν, Conficere iter. Possumusque, opinor, in illo itidem Matthæi loco cujus antea mentionem feci, τελέσητε τὰς πόλεις resolvere in τελέσητε τὴν εἰς τὰς πόλεις ὁδόν.

[" Τελέω, Musgr. Bacch. 820. ad Herod. 211. 404. ad Od. Π. 347. Ind. ad Xen. Œc. Zeun. ad K. Π. 25. Valck. Anim. ad Ammon. p. 7. Timæi
B Lex. 231. et n., Græv. Lectt. Hes. 593. ad Diod. S. 1, 244. 2, 484. ad Xen. Eph. 236. Wyttenb. ad Plut. 1, 227. ad Lucian. 1, 375. Wakef. S. Cr. 2, 2. 3, 57. 5, 134. 154. ad Charit. 752. Markl. Iph. p. 93. Jacobs. Anth. 9, 337. 12, 195. Epigr. adesp. 548. Wakef. Herc. F. 310. Trach. 238. 825. 1171. Phil. 720. Sumtus facere, ad Xen. Mem. 4, 2, 31. ad Herod. 557. Dare, Heyn. Hom. 5, 669. Initio sacris, ad Lucian. 1, p. xxxiii. 291. 538. 2, 335. Valck. Hipp. p. 163. Herod. 318. Wakef. S. Cr. 4, 6. Schol. Aristoph. Πλ. p. 205. H., Argum. Aristoph. Nub. et Brunck. ad h. l. Brunck. Aristoph. 2, 78. Soph. 3, 530. Heind. ad Plat. Phædr. 260. Pendo, Thom. M. 900. Sum, Diod. S. 2, 641. De itinere, Musgr. ad Hipp. 742. Wakef. S. Cr. 2, 2. 5, 19. Ion. 1127. Herc. F. 310. Markl. Suppl. 1142. ad Charit. 661. Jacobs. Anth. 8, 227. ad Lucian. 1, 813. 2, 48. ad Diod. S. 2, 95. De nuptiis, ad Timæi Lex. 224. ad Callim. 1. p. 43. Jacobs. Anth. 8, 34. De tributo, Valck. ad Herod. 153. ad Diod. S. 1, 153. De sa-
C crificiis, Theocr. Ep. 4. De coitu, Jacobs. Anth. 7, 194. T. τὸ ζῆν, Mori, Toup. Opusc. 2, 219.: ἑορτὴν, Athen. 1. p. 29. Valck. Adoniaz. p. 188.: παίγνιον, 193.: τὴν ἐπιθυμίαν, Bast Lettre 178. (Ep. Cr. 218.): χόλον, Heyn. Hom. 4, 592. Τελῶ εἰς, Thom. M. 470. 732. 803. Jacobs. Anth. 8, 227. Boiss. Philostr. 582. T. εἰς ἄνδρα, ad Timæi Lex. 251. ad Lucian. 1, 459. cf. Toup. Opusc. 1, 530. Wakef. S. Cr. 3, 98. Τελῶ, fut., Heyn. Hom. 4, 588. 5, 562. 590. 6, 26. 286. 8, 359. Brunck. Œd. T. 232. Τετελέσθαι, Fore, τελείεται, Fient, τετελεσμένον ἔσται, Fiet, Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. Τετελεσμένος, Eran. Philo 159. Thom. M. 119. Heyn. Hom. 6, 563. Τετελεσμένοι δακτύλιοι, T. H. ad Plutum p. 300. Ἄγαλμα τετελεσμένον, Toup. in Schol. Theocr. 211. Τελεῖσθαι τῇ Ἀρτέμιδι, Montf. ad Chrys. xi. p. 1." Schæf. Mss. "Initio, Liban. 21. Neutr., Ad finem venio, Apoll. Rh. 1, 253. (οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο.) Pass., Polluor, Hes. Phot. LXX." Wakef. Mss. Vide Schleusn. Lex. V. T. Εἰς δῆμον τελεῖν,
D Intra plebem recenseri, E plebe esse, Villois. Anecd. Gr. 2, 56. T. τὴν ἱππάδα, Schol. Plat. Ruhnk. 184. Χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι, Demosth. 1461. Τελεσθῆναι στρατηγὸς ἕκαστος σπουδάζων, 171. Neutr., Soph. El. 1417. τελοῦσιν ἀραὶ, pro τελοῦνται: cf. Κυκλέω. T. εἰς, Herod. 6, 108. Schæf. Meletem. Cr. 28.: de via, ibid. et 94. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 525. 623. 845.: Herod. 3, 34. Εἴρετο Καμβύσης, κοῖός τις δοκέοι ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι Κῦρον, Cum patre Cyro collatus.]

Hinc Τέλεσμα, aliaque, de quibus dicam servato personarum ordine. A prima igitur persona pass. præteriti τετέλεσμαι, est Τέλεσμα, quod si sequeretur signif. illius τετέλεσμαι pro Effectus s. Perfectus sum, sonaret Quod effectum s. perfectum est, Res effecta, perfecta. Sed ap. J. Poll. legitur τέλεσμα sequens potius eam verbi τελεῖσθαι signif., qua dicitur τελεῖσθαι ἀργύριον: hæc enim ab eo tanquam eodem pertinentia, simul ponuntur, φορὰ, καταφορὰ, χρηματοφορὰ, τέλος, εἴσπραξις, τέλεσμα, εἰσφορά. In VV.

LL. τέλεσμα redditur Vectigal, Sumtus, et additur A Luciani nomen: (2, 653.) Bud. pro Vectigali, Tributo, Ipsa pensitatione tributi in Pand. poni testatur. [Gl. Tributum, Functio. " Ad Charit. 486. Brunck. Soph. 3, 503. Diod. S. 2, 576." Schæf. Mss. " Chrys. in 2 Cor. Serm. 17. T. 3. p. 642, 30." Seager. Mss. " Mysterium, Greg. Naz. Carm. p. 6. Clem. Alex. 13. Andr. Cr. 206." Kall. Mss. * Τελεσμὸς, Gl. Transactio.] A secunda autem persona τετέλεσαι sunt [* " Τέλεσις, Jacobs. Anth. 10, 198." Schæf. Mss.] τελέσιος, et comp. τελεσιουργὸς, atque alia. Nisi quis a τελέσαι deducere malit, habita ratione signif. τοῦ τελέσαι, quæ illis includitur. Nam ILLUD Τελέσιος, sonat q. d. Finem imponens. Alioqui tanquam a τέλος, quam deductionem non minus probo, sonabit q. d. Finalis. Dicitur certe τελέσιος ἡμέρα, pro Ultimo die, Hes., cui et τέλειος ἡμέρα idem signif. [* Τελεσιάζω, i. q. τελέω et θύω, Etym. M., Anecd. Bekkeri p. 306.] Eandem derivationem habent et quædam COMPP., ut Τελεσσίγαμος, ὁ, ἡ, ap. Nonn. (Jo. 208.) Conficiens nuptias: [D. 48. p. 831. B 852.] Τελεσσίγονος, Efficiens prolem, Prolificus, [Nonn. Jo. 27. 91. 255. D. 48. p. 854.] NEC NON Τελεσσίμορος, q. d. Efficiens mortem, i. e. Afferens mortem. E Nonno Τελεσσίμορος ἠὼς pro Dies mortifera, funesta. [* Τελεσσιτόκος, Nonn. D. 48. p. 1300=857. * Τελεσσίφρων, Æsch. Ag. 708=681.] Animadvertendum est autem geminari σ in his compp., metri gratia, cui inserviunt, potius quam solutæ orationi. AT VERO Τελεσιουργὸς huic usitatum est, quod est ἀπὸ τοῦ τελέσαι ἔργον: ideoque sonat q. d. Perfector operis, operum, Effector operis. Sed ponitur simpliciter pro Perfector, Effector, etiam Efficax. Apud Plut. cum gen. τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων, Effector promissorum, Qui effecta reddit ea quæ promisit. Sed et sine adjectione pro Efficax, (6, 5.) Ἀνύσιμον πρᾶγμα καὶ τελεσιουργὸν ἐπιμέλεια. Ex Eod. δύναμις τελεσιουργὸς, Vis ad perficiendum efficax. At vero ap. Dionys. Areop. Τελεσιουργὸς δύναμις τῶν ἱεραρχῶν, ab alia verbi τελέσαι signif., Initiatrix et consecratrix. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 53. " Heind. C ad Plat. Phædr. 326." Schæf. Mss. " Absolutus, Perfectus, de stilo, ap. Phot. in Excerptis e Damascio p. 1040." Schleusn. Mss.] Τελεσιουργία, ἡ, Perfectio operis s. Effectio; simpliciter Perfectio, Effectio, etiam Efficacia. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 72. Sozom. H. E. 4, 22. 26. " Dionys. Areop. 29. (42.)" Kall. Mss. * " Τελεσουργία pro τελεσιουργία, Tzetz. Ch. 1, 921." Elberling. Mss. * Τελεσιουργικὸς, J. Poll. 9. p. 1140. Plato Phædro p. 270=326.] Τελεσιουργέω, q. d. Perficio opus, Conficio, Efficio. Sed potius usurpatur simpliciter pro Perficio, Conficio, Lucian. (1, 230.) Ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ: (3, 42.) Apud Dionys. Areop. τελεσιουργεῖν pro Initiare. [Plut. 9, 592. " Maturesco, de frumento, Diod. S. 1, 333." Wakef. Mss. LXX. Prov. 19, 7.] Τελεσιούργημα, τὸ, Operis confectio, absolutio. E Polyb. pro Fine, (3, 4, 12.) Πραγματείας ταύτης τοῦτ' ἔσται τελεσιούργημα. [" Jacobs. Anth. 8, 127." Schæf. Mss. * Τε- D λεσιουργητὸς, unde * Ἀτελεσιούργητος, i. q. ἀλιτόμηνος, Theol. Arithm. 55. Ast. * Συντελεσιουργέω, unde * Συντελεσιουργία, Elaboratio, Perfectio, ut simplex, J. Poll. 9, 157. Schneidero tamen suspectum est. * Τελεσίερος, Hes. Τελεσίερον Παιᾶνα· τὸν * ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν. * Τελεσιφάστης, Eid. τελεσιουργός: Schneidero leg. videtur * Τελεσιφάντης aut Ὀργιοφάντης.] Ex iis autem quæ a tertia persona τετέλεσται derivantur, quædam στ servant, quædam τ tantummodo habent. Inde enim sunt τελεστὴς et τελεστικὸς et τελεστήριον, nec non τελετή: sequuntur autem hæc eam verbi τελεῖν signif., qua ponitur pro Initiari. Siquidem ILLUD Τελεστὴς est Initiator: [" Dionys. Areop. p. 14. Orig. c. Cels. 420." Kall. Mss. Max. Tyr. 2. p. 33. " Hemst. ad Plutum p. 300. ad Dionys. H. 5, 22." Schæf. Mss. Inscr. Elea ap. Mus. Cr. Cantab. 1, 536. Αἴτε ἔτας, αἴτε τελεστὰς, αἴτε δῆμος, pro εἴτε πολίτης, εἴτε μέτοικος, εἴτε δῆμος.] itidemque ADJ.

Τελεστικὸς sonat q. d. Initiativus, Initiatorius, i. e. Pertinens ad initiatores, initiationes. Exp. tamen a Bud. τελεστικὴ θεολογία ap. Dionys. Areop. Initiatrix philosophia. E Plut. autem Solone (12.) affertur τελεστικὴ σοφία pro Sapientia quæ circa mysteria et initiationes consistit. [" Consecrandi vim habens, Dionys. Areop. 126. Τελεστικώτατος, 131. Τελεστικοὶ λῆροι, Clem. Alex. 201." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 5, 461. Initiatorius; Mysticus, Boiss. Philostr. 626. Τελεστικὴ, ad Diod. S. 1, 92. ad Lucian. 1, 402." Schæf. Mss.] Item ADV. Τελεστικῶς ex Hermog. pro Mystice, Arcane: sicut τελεστικὸς exp. etiam Mysticus. [* Τελεστὴρ, unde * Τελεστήριος, e quo per contr. * " Τελέστρια, ἡ, Sacrificula, Suid. 1, 662." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 194." Schæf. Mss.] AT VERO Τελεστήριον, τὸ, Locus in quo fit initiatio, Plut. Themist. [1. Pericle 13.: 8, 457. " Ruhnk. ad H. in Cer. 269." Schæf. Mss. * " Τελεστήρια, τὰ, (sc. ἱερεῖα,) Sacra quæ Diis fiunt pro felici fine rebus imposito. Eleganter itaque Xen. K. Π. 8, (7, 1.) p. 184. in precibus Cyri ad Deos, quibus ultimum tum sacrificium instituebat, mox deinde e vita egressurus, Ζεῦ πατρῷε, καὶ ἥλιε, καὶ πάντες θεοὶ, δέχεσθε τάδε καὶ τελεστήρια πολλῶν καὶ καλῶν πράξεων, καὶ χαριστήρια. Hanc vero in Lexx., quotquot evolvi, reperire signif. nullus potui." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 156. " Sic Ælian. V. H. 12, 1. Ἔθυε τελεστήρια καὶ χαριστήρια." Lex. Xen. * " Τελέστωρ, Jacobs. Anth. 10, 412." Schæf. Mss. Anal. 2, 518.] Ceterum illud τελεστὴς interdum per compositionem alii voci adjunctum reperitur, ut in NOM. Ὀρφεωτελεστὴς, quod signif. Eum qui Orphicis mysteriis initiat. Scribitur autem a Bud. illo modo Ὀρφεωτελεστής: cum alioqui VV. LL. habeant diversam in duabus syllabis scripturam; legitur enim ibi Ὀρφεοτελέσται: exponiturque, Initiandi auctores, qui felicitatem certissimam pollicebantur post obitum. [" Ὀρφεοτελεστὴς, Plut. Mor. 1, 895." Schæf. Mss. Plato de Rep. 2. p. 221. Theophr. Char. 25, 4. n.: Diog. L. 10, 4. Demosth. 313.] Ceterum ad exemplum illius Ὀρφεωτελεστὴς, extat ap. Bud. et NOMEN Χριστοτελεστὴς, quod signif. Eum qui Christi, i. e. Christianæ religionis, mysteriis initiat. [Cf. Ἀνακτοτελέσται.] Eand. derivationem habent nomina COMP. Ἀτέλεστος, Αὐτοτέλεστος, etc. [* " Τελεστὸς, ἡ, ὸν, Pythagoras Procli ad Tim. 5. Ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λειβήθροις — Ἀγλαοφάμῳ τελεστὰ μεταδιδόντος, i. e. ἐν τελεταῖς: nisi leg. τελεστᾶ pro τοῦ τελεστοῦ." Schn. Lex.] Est autem Ἀτέλεστος, ὁ, ἡ, Infectus, Non effectus, Qui effici non potest s. fieri. Apud Od. B. (273.) Οὔ τοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος, Bud. vertit, non hæc tibi utique peregrinatio irrita abibit et infecta. Idem poni ἀτέλεστον tradit pro Non perficiendo, concedendo precanti. Intelligitque, ut opinor, de eo quod non futurum est, ut perficiatur et concedatur precanti. Cum autem ἀτέλεστος sequitur eam verbi τελέσαι signif., quam sequuntur proxime præcedentia derivata, tunc ponitur pro Non initiatus: redditurque interdum et Profanus. Plato (Phædone 13.) Ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται. Habes et ex Æliano exemplum ap. Suid. Invenitur quoque genitivo junctum: ut ἀτέλεστος ὀργίων, Non initiatus orgiis. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 83. 323. ad Timæi Lex. 185. Ammon. 27. Eran. Philo 159. Thom. M. 119. Valck. Diatr. 242. ad Callim. 1. p. 255. ad Phalar. 284. Jacobs. Anth. 7, 240. Cum gen., Plut. Tit. Flamin. 2." Schæf. Mss. Profanus, Orig. c. Cels. 265. 306. * " Ἀρτιτέλεστος, Nonn. D. 5, 579. 9, 184. 48, 793." Kall. Mss.] Αὐτοτέλεστος, Per se perfectus, e Nonno, Καὶ λόγος αὐτοτέλεστος ἐσαρκώθη θεὸς ἀνήρ: [D. 48, 85. 586. " Wakef. Herc. F. 1277." Schæf. Mss.] " Ἡμιτέλεστος, Semi" perfectus, Dimidiata e parte absolutus," [Schol. Aristoph. Θ. 402. Dionys. H. 1. p. 47, 27. Thuc. 3, 3. Dio Cass. 139, 40. " Theoph. Simoc. QQ. Phys. p. 13. Naumach. 68." Boiss. Mss. * Ἰσοτέλεστος, Soph. Œd. C. 1283. αἶδος i. μοῖρα.] Ὀψιτέλεστος, Sero perfectus, factus. Hes. tamen ap. Il. B. (325.)

Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, hoc ὀψιτέλεστον exp. ὀψὲ τελεσθησόμενον : sicut et Auctor brevium Schol. [" Heyn. Hom. 4, 258." Schæf. Mss. * Ὑψιτέλεστος, Nonn. D. p. 1056.] Venio ad nomen illud quod dixi amittere σ, i. e. NOMEN Τελετὴ, quod, sicut præcedentia derivata, illam verbi τελεῖν signif. sequitur, qua pro Initiare usurpatur. Est enim τελετὴ Initiationis ritus, Ritus qui servatur circa initiationem. Atque adeo pro Ipsa initiatione poni a Greg. Naz. testatur Bud., cum tamen antea esset interpretatus Initiationis celebritatem. Idem certe in Comm. scribit Plut. Demetrio pro Initiatione posuisse. Ab Eod. redditur ibi Expiatio, Cerimonia, et Sacerdotium ap. Dem. (1380.) Platonem vero τελετὰς appellasse etiam Ludos et sacrificia, Idem testatur: et Augustinum de Civitate Dei, τελετὴν interpretari Consecrationem. Vide Comm. 622., ubi inter alia affert e Luciano (3, 334.) Servatorem nostrum cruci fuisse affixum, quod ap. Palæstinam καινὴν τελετὴν εἰσήγαγεν. Et Synesium altaris sacrificium vocare solitum τελετὴν ἀπόρρητον, quasi Arcanam et mysticam cerimoniam. [Aristoph. Eip. 413. " Jacobs. ad Meleagr. p. 15. Anth. 10, 283. Græv. Lectt. Hes. 593. Eur. Iph. T. 959. Musgr. Ion. 1077. Clark. ad Hom. 2, 681. Heind. ad Plat. Phædr. 260. Initiatio, Valck. Hipp. p. 163. Conf. c. τελευτὴ, ad Diod. S. 1, 27. 107. 224. Casaub. Athen. 1, 33. Fac. ad Paus. 1, 455. Kiessl. ad Jambl. V. P. 308. 318. Τελετὴν ἄγειν, Paus. 1, 324. : καταστῆσαι, Pierson. Veris. 123. Τελεταὶ, Timæi Lex. 251. et n., Fabric. Bibl. Gr. 1, 154." Schæf. Mss. Plato de Rep. 2. p. 121. Ὅτι λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων εἰσὶ διὰ θυσιῶν τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν. Pind. 'Ο. 10, 62. τελετᾷ, Schol. τελουμένῃ ἑορτῇ: N. 10, 63. τελεταὶ Ἀθαναίων, i. e. τὰ Παναθήναια. Batrachom. 294. τελετὴ πολέμου μονοήμερος ἐξετελέσθη. Τελεταὶ, Schleusn. Lex. V. T.] Hinc autem sunt COMP. Τελετάρχης ET Τελετουργός. Ac τελετάρχης quidem, tanquam Cerimoniarum conditor, appellatur Christus, a Dionys. Areop., at τελετουργὸς δύναμις Eid. est Vis divina operans in sacramentis Ecclesiasticis: ut docet Bud., qui affert et SUBST. Τελετουργία ex Eod.: quod videtur accipere pro Consecratione s. Initiatione; nam locum Dionysii habentem hoc subst. subjungit ei Ejusd. loco, ubi VERB. Τελετουργῶ poni tradit pro Consecro, Initio, Dedico. Vide Comm. 624. Ab illo porro τελετάρχης, [quod legitur ap. Orph. H. 51, 3. 53, 4.] est NOM. Τελεταρχία, quod, sequendo illam nominis τελετάρχης interpr., esset Principatus in condendis cerimoniis: a Dionysio tamen poni tradit pro Summa divinitate, atque adeo pro Trinitate. [* Αὐτοτελετάρχης et * Αὐτοτελεταρχέω, unde * " Αὐτοτελεταρχία, Dionys. Areop. Cœl. Hier. 3, 2. * Τελετάρχις, ἡ, 1, 3. p. 149. 176. * Τελεταρχικὸς, p. 14. 17. 39. 41. 127. 129. 149. Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 267. * Τελεταρχέω, Nicet. Annal. 9, 18." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 103." Boiss. Mss. * Τελετηφόρος, unde * Τελετηφορέω, e quo * Τελετηφορία, Synes. 319. 328.]

Ἀποτελέω, έσω, Efficio, Perficio, Præsto. Polyb. Τὸ δὲ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ τυχεῖν τῆς ἐπ' ἀρετῇ φήμης: sic ἀποτελεῖ τὴν μανίαν, Efficit insaniam, In insaniam evadere facit. Et ἀποτελεῖν δύναμιν, Facultatem præstare. Plato Epist. 7. dicit ἀποτελεῖν βουλήσεις, pro Perficere et exequi voluntates. || At vero ἀποτελεῖν καρπὸν non vertitur Fructum efficere, sed Fructum producere. || Pendo tributi nomine et solvo, ut dicitur ὑποτελῶ, Aristot. Œcon. 2. Τρίτον μέρος τοῦ ἐργαζομένου ἀποτελεῖν ἔταξαν. Ibid. Τῆς ἐργασίας μέρος τὸ δέκατον τέλος ἀποτελεῖν. Xen. (K. Π. 3, 2, 9.) Εἰ μέλλοιεν τὰ νομιζόμενα παρά σοι ἀποτελεῖν οἱ τὴν γῆν ἐργαζόμενοι—εἰ ἡμῖν μέλλοιεν τὰ δίκαια οἱ νέμοντες ταῦτα ἀποτελεῖν. Extenditur etiam longius, sicut Lat. Persolvo, ut cum dicitur Grates s. Vota persolvere: 4, (1, 2.) Τούτων μὲν οὖν χρὴ χαριστήρια ὧν ἂν ἔχωμεν τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν. Idem dixit εὐχὰς ἀποτελεῖν. Plato, Ἀποτελεῖν ἀπαρχήν. E quo citatur etiam περικαθαρμοὺς ἀποτελεῖν. Item

A ἀποτελεῖν δίκην, pro Peragere judicium. || Passiva vox est Ἀποτελέομαι, Efficior, Perficior: Ἀποτελεσθήσεται ἐλπὶς, Spes perficietur, conficietur, aut potius, implebitur. Particip. præt. est ἀποτετελεσμένος, Effectus, Perfectus: ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ, Vir consummatus, absolutus, præstantissimus, et undique laudandus, Bud. e Xen. (Ἱππαρχ. 7, 4.) Ἔπειτα δὲ τὸν ἵππαρχον, ἀποτετελεσμένον ἄνδρα εἶναι. Et ex Eod. (Œc. 13, 3.) Ἀποτετελεσμένος ἐπίτροπος, Villicus s. Œconomus perdoctus. || Ἀποτελεῖν est verbum Mathematicum, sicut ἀποτελεστικὸν, ap. Basil. Hexaëm., Bud. [" Ad Lucian. 1, 473. 747. ad Diod. S. 1, 8. 249. 272. 2, 30. ad Phalar. 224. Zeun. ad Xen. K. Π. 75. ad Mœr. 82. Thom. M. 104. ad Herod. 153. 360. Greg. Cor. 88. (Finio): Wakef. S. Cr. 2, 116. Phryn. Ecl. 196. ad Charit. 556. Dionys. H. 1, 191. Plato Theæt. 330. Heind. ad p. 329. (cf. Görenz. ad Cic. Fin. 250.) De stellis, Crus. ad Suet. 359. Conf. c. ἐπιτελέω, ad Dionys. H. 1, 321. Ἀποτ. εὐχὴν, Abresch. Add. ad Aristæn. 137."
B Schæf. Mss. " Ἀποτελέομαι πρός τι, Consecror, Dionys. Areop. 126." Kall. Mss. Ἀποτελεῖσθαι et συντελεῖσθαι conf., Dionys. H. de C. VV. 369. * Ἀποτελεστέον, Perficiendum, Diosc. Θ. 2.]

Ἀποτελεσμὸς, Effectio, ET Ἀποτέλεσμα, τὸ, quod frequentius est; itidem Effectio, s. potius Effectus. Plut. Ἱππικῆς τέχνης ἀποτέλεσμα πρᾶον ἵππον παρασχεῖν, Equestris artis effectus, opus. Apud Gal. inter se opponuntur νόσημα μέγα κατὰ φαντασίαν, et νόσημα μέγα κατὰ ἀποτέλεσμα. In hoc loco Procli, ut ait Bud., significat Effectum et utilitatem, de Sphæra, Οἱ δὲ πέντε παράλληλοι κύκλοι, διὰ τὸ ἀποτελέσματά τινα διωρισμένα εἰς τὴν ἀστρολογικὴν εἰσαγωγὴν προσφέρεσθαι, κατεγράφησαν εἰς τὴν σφαῖραν. Paul. JCtus de Verb. Signif. 5. Id opus, quod Græci ἀποτέλεσμα vocant, non Ἔργον, i. e. Ex opere facto corpus aliquod perfectum. || Ἀποτελέσματα peculiari signif. Effectus stellarum, ap. Manil.: Firmicus Effectus tum geniturarum tum stellarum appellat, Bud. Quidam pluribus verbis exponentes scri-
C bunt ita dici Ea quæ cœlum ex astrorum compositione et aspectu mutuo in natali cujusque hora efficit, citantque Plut. Romulo (12.) Ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων περὶ τὸν Ῥωμύλον ποιησάμενος τὸν συλλογισμόν. Quin etiam libris quibusdam putatur Ptol. ἀποτελεσμάτων titulum hoc sensu tribuisse: ii sunt autem in opere, quod * Tetrabiblon, s. Quadripertitum nominatur. || In VV. LL. annotatur ἀποτελέσματα dici etiam Astrologorum responsa. || Ἀποτέλεσμα, Eventus, ap. Euseb. Pamphili. Sic utitur Artemid. Onir., cum alibi, tum l. 1. Καὶ αὐτὸν τὸν ὀνειροκρίτην ἀκριβῶς ἐξεταστέον ὅς ἐστιν· ὅτι μικρᾷ προσθέσει ἢ ἀφαιρέσει ἀλλοιοῦται τὸ ἀποτέλεσμα: i. e. ἡ ἀπόβασις, Exitus, Eventus. [Clem. Alex. Str. 8. p. 933. Diod. S. 4. p. 164, 31. 209. ult. 210, 16. Jambl. V. P. 342. " Toup. Opusc. 2, 27. Eran. Philo 156. ad Phalar. 224. 260. ad Charit. 757. ad Diod. S. 1, 100. 275. 412. 574." Schæf. Mss. * Ἀποτελεσματολόγος, Theol. Arithm. 58. 193. Ast.] Ἀποτελεσματικὸς, Effectum præstans. In qua signif.
D citatur e Diosc. || Ἀποτελεσματικὴ ἐπιστήμη, Scientia quæ apotelesmata docet, i. e. tum geniturarum, tum stellarum effectus. Eust. vult. esse augurum; nam in Il. M. (222.) Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν, annotat, Τὸ δὲ Οὐδ' ἐτέλεσσεν, ἀρχὴν καὶ αὐτό τινα ἐνδίδωσι τοῖς μεθ' Ὅμηρον τοῦ ἀποτελεσματικὴν καλέσαι καὶ τὴν περὶ τοὺς τοιούτους ὄρνις ἐπιστήμην. Idem alibi ἀποτελεσματικὴν σοφίαν appellat: Bud. teste, et ἀποτελεσματικοὺς σοφοὺς, Qui effectum et vim geniturarum noverunt. [Eust. Il. A. p. 30, 31. 45, 24. Od. A. p. 18, 32. * Ἀποτελεσματικῶς, Il. Z. p. 522, 16. * Προαποτελεσματικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 2. p. 10.; 2, 5. p. 109. * Ἀποτέλεσις, Diog. L. 708. * " Ἀποτελέσιμος, Hes." Wakef. Mss. * " Ἀποτέλεστος, Iren. 203." Kall. Mss. * Δυσαποτέλεστος, Eust. Od. Ω. p. 827, 45.] Ἀποτελεστικὸς, Effectivus, ad verbum. Apud Basil. est etiam Vocab. ad Astrologos pertinens. [Plut. 8, 585. Eust. Il. A. p. 53, 45.] " Ἐναποτελέω, Perficio s. Efficio " in; aliis Efficio, Reddo, ex Alex. Aphr. Probl. 1."

[Villois. Diatr. 182., sed cf. Bekk. Anecd. 2, 766. * Συναποτελέω, Plato Polit. 2. p. 258. Epinom. 986.]

Διατελέω, Perago, Traduco. Perago, inquam, sed ea signif. qua dicitur Ævum s. Vitam peragere, hoc ab Ovidio, illud a Virg. Dicitur autem et Transigere vitam. Isocr. Busir. Ἕκαστοι τὴν αὐτῶν ἔχοντες, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν, Feliciter vitam perageremus. Vel, quod magis in prosa usitatum est, Vitam traduceremus. Sic usus est et Xen. cum accus. K. Π. 1, (5, 4.) Ἤδη γὰρ καὶ ὁ Κῦρος διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη, ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἦν. Ubi διατετελεκὼς δέκα ἔτη potest reddi itidem Cum peregisset decem annos; sed rectius, Cum exegisset. Aut etiam, Cum confecisset, e Cic. || Διατελῶ, neutraliter positum, Permaneo, Persevero. Aristot. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐκ ἔτι οὐδὲ τίκτουσιν, ἀλλ' ἄγονοι διατελοῦσιν, Sed steriles permanent. Sic e Thuc. affertur (6, 89.) Διατελοῦντος μου προθύμου, pro Cum permanerem s. perseverarem in hoc promti animi affectu. At Διετέλει φίλος τοῦ λαβόντος, Perpetuo colebat amicitiam ejus qui cepisset. Et, Ἀνουθέτητοι διατελοῦσι, ex Isocr. Semper admonitore carent. E Xen. (Ἀπ. 1, 6, 2.) Ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων διατελεῖς, Sine calceis et tunica esse pergis, Incalceatus et intunicatus permanes, Usque manes incalceatus et intunicatus. Sæpe autem participio junctum hunc eund. usum habet; atque adeo illi junctum redditur eod. illo verbo a Bud. ap. Philon. Ἐξ ὧν ἐστὶ δῆλον ὅτι ἀγένητος καὶ ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ, Atque ex iis planum factum est, ingenitum mundum permanere et incorruptum. E Plut. Theseo (8.) Διετέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, Clava deinceps perpetuo usus est. Sic, Διετέλει διακόνῳ χρώμενος, Semper deinceps est usus. At, Διετέλεσαν πανηγυρίζοντες, Festos dies ad extremum vitæ agebant. Sed interdum διατελῶ ποιῶν existimat Bud. non aliud esse quam ποιῶ, (sicut ληρεῖς ἔχων, non est aliud quam ληρεῖς,) Dem. (460.) Ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν. [" Absolvo, Aristot. de Mundo c. 6. Bud. interpr." Seager. Mss. " Δ. τὸν λόγον, Absolvere, Conficere sermonem, 2, 33. quod c. 33. dicitur ἐπιτελεῖν. Τοιαῦτα διατελεῖν ὄντα αὐτὰ, Tales semper esse eas (res,) 2, 19." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Δ. cum adj., Dionys. H. de C. VV. 200. cum particip., ibid. " Irmisch. ad Herodian. 1, 843. Alberti Peric. Cr. 50. Toup. Opusc. 2, 57. D. W. ad Plut. Mor. 1, 45. Valck. ad Xen. Mem. 241. ad Eur. Hipp. p. 237. Wakef. S. Cr. 2, 2. Athen. 1. p. 39. Jacobs. Anth. 6, 280. 10, 255. De constr., Henke ad Joseph. 204. Dionys. H. 1, 466. 2, 732. 1028. Heyn. Hom. 4, 371. Thuc. T. 2. p. 142. Bav. Cum adj., Heyn. Hom. 7, 454. Cum adj. simulque cum particip., Dionys. H. 2, 815. Cum particip., ad Xen. Mem. 1, 2, 28. K. Π. p. 24. 27. 88. 90. ubi v. Zeun., D. W. ad Plut. 1, 45. Oxon., Valck. Phœn. p. 575. Abresch. Add. ad Aristæn. 137. Αἰεὶ δ., Dionys. H. 2, 1186. Δ. τὴν ἀρχὴν, 3, 1844." Schæf. Mss. * " Διατελεστέον, Clem. Alex. 190. (443.)" Kall. Mss. * " Ἐνδιατελέω, Mich. Apost. Prov. 17, 17. εὐωχούμενος, Assidue convivia agito." Schleusn. Mss. * Συνδιατελέω, Persevero, Permaneo perpetuo, Dem. 1412.]

[* Εἰστελέω, Censeo, Plato Polit. §. 30. Ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος.]

Ἐκτελέω, Perficio, Absolvo, Efficio, Effectum reddo, Conficio, Ad exitum perduco. Il. I. (245.) Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς Ἐκτελέσωσι θεοὶ, Ne illas ejus minas perficiant, ratas illas faciant: B. (286.) Οὐδέ τι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσταν. Cui similis est hic locus Od. Γ. (99.) Ἤ ἔπος ἠὲ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσεν. Itidem μῆνες καὶ ἡμέραι ἐκτελεῖσθαι dicuntur, ut Latine dicitur Tempus exigi, et Tempus exactum, aut etiam Anni exacti. At, Ἐκτελέσαι βίον affert pro Finire vitam. Idem tradit, Ἐκτελέσαι τὴν καταδίκην, Lucian. (1, 532.) videri posuisse pro Executum esse, Supplicium perpessum esse. Quo pertinet, quod habent VV. LL. Ἐκτελεῖν τὴν δίκην, Pœnas pendere. E Phocyl. vero (52.) φόνον ἐξετέλεσσας, Cædem patrasti. [" Valck. Phœn. p. 553. Porson. 1662. Abresch. Lectt. Aristæn. 304. Diod. S. 1, 89. Thom. M. 348. Epigr. adesp. 548. Fut., Heyn. Hom. 6, 26." Schæf. Mss. Ἐκτελεῖν γάμον, Bion 221. Schæf. Vide Volger. ad Sapph. Fr. p. 64. * " Ἐκτέλεσμα, Niceph. Blemm. Phys. p. 178." Schæf. Mss. * Ἐκτελεστικὸς, Sylb. ad Aristot. Phys. 153., ubi vulgo * εὐτελεστικός. * Παρεκτελέω, Moschus 4, 125. μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων. * Προεκτελέω, Ælian. V. H. 13, 1.] " Συνεκτελέω, Ad consummationem " confero, Bud. ap. Theophr." [C. Pl. 1, 13, 9. Wolf. Anecd. Gr. 3, 8. * Ὑπεκτελέω, Quint. Sm. 1, 204.]

Hoc autem verbum ἐκτελῶ præcedit NOMEN Ἐκτελὴς, quod exp. Perfectus, Perfectam et cumulatam mensuram habens; interdum Adultus: ut quidam interpr. ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 84.) Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. [" Græv. Lectt. Hes. 562. Eur. Ion. 793. et Wakef." Schæf. Mss.] " Διεκτελέστερον, " Absolutius, Perfectius: Hesychio ἀκριβέστερον, " Exactius: pro quo et διεκθέστερον habet."

Ἐπιτελέω, Perficio, Efficio, Effectum reddo, Perago, Exequor. Thuc. 1. Ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο, Perficere quæ pollicitus erat, s. Præstare, 2, (95.) Ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐπετέλει, Non præstabat quæ pollicitus fuerat: addit dat. ἔργῳ huic verbo, 1, (70.) Καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν, ubi certe nihil necesse videtur fuisse dat. illum addere: addidit tamen Isocr. itidem ἔργοις, ad majorem emphasin, Ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει. Herodian. ad Thuc. locum respexisse videri possit, 2, (9, 2.) sed omisso dat. illo, Νοῆσαί τε ὀξὺς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχὺς, ubi Pol. vertit Acer exequendis rebus. Sic ap. Xen. (Ἀπ. 4, 6, 12.) ἐπιτελούντων vertit Bud. Exequentium; sed præfigens abl. Opere: Τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων, Opere exequentium et peragentium. Idem ἐπιτελεῖν interpr. Obire et perfungi, e Luciano (1, 322.) de Perseo, Ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem ἐπιτελεῖν τὰς εὐχὰς tradit esse Preces ratas facere, Voti damnare. At ἐπιτελεῖν cum acc. κυνηγέσια et θέας reddit Edere: afferens usum participii passivi, ex Juliano Imp. Ἐπὶ δὲ τὰ κυνηγέσια τὰ πολλάκις ἐνίοις θεάτροις ἐπιτελούμενα, ἄρκτους καὶ παρδάλεις ὠνοῦνται, Ad venationes quæ in theatris eduntur. Denique accipi docet et pro Celebro, sicut et τελῶ: ea signif., qua dicitur Celebrare ludos aut festum. Et ἐπιτελεῖσθαι itidem Celebrari: ut, Ἑορτὴ ἐπιτελεῖται τῷ θεῷ. Dicitur et ἐπιτελεῖν θυσίαν, a Plut. Item ἐπιτελεῖν ἀγῶνα. || Ἐπιτελεῖν pro Pendere, Solvere, ex Herod. (2, 109.) Ἐπιτελεῖν ἀποφορήν. [" Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 6. K. Π. 75. Heyn. ad Apollod. 879. Hom. 5, 461. ad Mœr. 82. Eran. Philo 164. Casaub. Athen. 1, 57. ad Diod. S. 1, 88. 249. 272. 305. 2, 569. ad Herod. 153. 360. 363. 474. 638. Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. Ἐ. ἱερὰ, Anton. Lib. 272. Verh.: ἑορτὴν, Schol. Aristoph. Πλ. p. 208. H., Diod. S. 2, 574. ad Dionys. H. 1, 300. 347. 379. Act. et med., 4, 2102." Schæf. Mss. " Ἐπιτελέομαι, Consecror, Clem. Alex. 21." Kall. Mss. " Ἐπιτελέω ψόφον, Assidue strepitum edo, Suid. v. Ῥαχίας." Schleusn. Mss. Æschin. Dial. Socr. 2, 23. Ἐ. τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου, Persequi et absolvere ea quæ restant de hac quæstione: vide Διατελέω. Ἐπιτελέεσθαι, de oraculo impleto, Herod. 6, 140. * Ἐπιτέλεσμα, J. Poll. 6, 181. * Ἐπιτέλεσις, Aristot. Probl. 10, 34. " M. Anton. 1, 16. p. 6." Kall. Mss. " Clem. Alex. 453. * Ἐπιτελεστέος, Perficiendus, Isocr. * Ἐπιτελεστικὸς, superl., Schol. Il. Θ. 247." Wakef. Mss. " Schol. Pind. N. 9, 13." Boiss. Mss. Schol. Æsch. Eum. 384. " Heyn. Hom. 5, 461. * Ἐντελεστικὸς, ibid." Schæf. Mss.] " Συνεπιτελέω, Ad consummationem confero, ut συνεκτελέω." [Xen. Ages. 2, 17.]

[* Κατατελέω, Perficio, Ad finem perduco, Esai. 7, 20. κατατελέσει. * " Περιτελέω, Perficio, Hesiod. Θ. 59. (περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη.)" Schæf. Mss. * Προστελέω, Præterea impendo, Insuper solvo, Xen. K. Ἀ. 7, 6, 21. Thuc. 6, 31.]

Προτελέω, (q. d. Præinitio,) Ad initiationem præparo, Expio ante rem sacram; Ante rem sacram

quidpiam ad expiationem pertinens ago, Bud. ex Alciphr. (266.) Καὶ κάθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα. Dicebantur autem προτελεῖσθαι sponsæ et sponsi quoque, J. Poll. Sed et ea, quæ expiandi gratia ante rem sacram fiebant, προτελεῖσθαι dicebantur. Greg. Naz. autem metaphorice, Τέως δὲ καθαιρώμεθα καὶ προτελώμεθα τῷ λόγῳ, pro Initiemus, Preparemus et idoneos purosque nos reddamus, Bud., qui affert etiam προτελεῖσθαι e Luciano (3, 15.) pro προπαιδεύεσθαι. At vero e Xen. (Πόρ. 3, 9. 10.) προτελεῖν pro Pecuniam repræsentare et ante diem solvere. Vide Comm. 627. [" Ante solvo, Stob. 242, 9. Xen. Ages. p. 11. (1, 18.) Joseph. 560, 21." Wakef. Mss.]

Συντελέω, q. d. Simul ad finem tendo, Ad eund. finem tendo, Una tendo. Aristot. de Part. Anim. 3. Τὸ δ' αἴτιον ἡ τοῦ σώματος διάστασις, διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχὴν, Herodian. 2, (2, 15.) Οὐδ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἀνθρώποις θανάτου αἰτία· διάφοροι δὲ οὖσαι, εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. Interdum vero συντελεῖν, est In eand. gentem contribui, Ejusd. gentis concilio et communi attribui. Bud. e Paus. Phoc. (8, 2.) Μάγνητας μὲν οὖν καὶ Φθιώτας Θεσσαλοῖς συντελεῖν: Achaic. Οὐ βουλομένους ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. Ab Eod. συντελεῖν redditur Censeri, Annumerari, ap. Dem. (691.) Ἀλλ' εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ οὗτος συντελεῖ. Ceterum ille verbi Contribui usus extat cum ap. alios, tum ap. Plin.: ut, Contribuuntur in eam oram Icositani, et, Contributi Megarensibus. Liv. etiam Contribuere se: scribens, Epirotis Ambraciam placebat aggredi, quæ tum contribuerat se Ætolis. Existimo porro συντελεῖν pro Contribui accipi ex eo, quod qui contributi sunt, illi συντελοῦσι, Contribuunt ea signif., qua et nostro sermone dicimus Contribuer. Nam hæc quoque signif. datur verbo συντελεῖν: nec affertur solum συντελεῖν φόρους, et συντελεῖν εἰσφορὰς pro Contribuere, Conferre; sed et συντελεῖν sine adjectione, e Dem. (465.) Συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον. Atque adeo ap. Thuc. (4, 76.) Ξυντελεῖ εἰς Ὀρχομενὸν quidam interpr. Vectigalis est Orchomeni, cum alioqui, sequendo alteram illam interpr., συντελεῖν εἰς Ὀρχομενὸν possit reddi, Contribui Orchomeno, Contributum esse Orchomeno. Jam vero ut Conferre, quo reddi aliquando συντελεῖν, modo dictum est, interdum signif. Prodesse; ita et συντελεῖν hunc interdum usum habere sciendum est. Alex. in l. 1 Top. tomo 2. Ἡ γὰρ εὐπορία τῶν προτάσεων συντελεῖ καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν τῶν διαλεκτικῶν λόγων εὐπορίαν. Tale est, Τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, Non parum prodest, confert: ut accipiatur ὀλίγα adverbialiter: alioqui sonabit ad verbum, Non pauca confert. Alicubi autem redditur potius Pertinere, Spectare, quam Conferre, Prodesse: licet et hæc interpr. locum habere posse videatur: ut ap. Plut. Lycurgo, Τὰ πρὸς χρηματισμὸν συντελοῦντα. || Συντελεῖν, Consummare, Perficere, Peragere: unde pass. Συντελεῖσθαι, Perfici, Peragi. Polyb. (6, 53, 1.) Συντελουμένης τῆς ἐκφορᾶς, Dum funus peragitur. Cui simile est hoc e Plut. Apophth. Συντελουμένου ἀγῶνος. Ex Aristot. autem affertur, Σωτὴρ ἁπάντων καὶ γενέτωρ τῶν ὅπως δήποτε συντελουμένων ὁ θεὸς, pro Utcunque perfectorum. Sed alii interpr. Omnium quæ ullo modo efficiuntur. At συντελεῖν δίκην in VV. LL. affertur e Dionys. H. pro Conficere judicium, Reum peragere. || Συντελεῖν, Simul s. Una celebrare diem festum, Bud. ap. Diog. L. At VV. LL. συντελεῖν τὸν ἀγῶνα e Plut. afferunt pro tanquam simpliciter significans Celebrare ludos. Videndum autem an hanc verbi signif. retineat NOMEN Συντελεστὴς, ὁ, ut dicatur de Eo qui simul cum alio idem festum celebrat: ut quidam hanc vocem intellexerunt. Ab aliis esse putatur, Qui simul cum alio initiat, a τελέσαι, Initiare: unde τελεστὴς, Initiator. In VV. LL. συντελεστὴς redditur Municeps, Consummator; atque hac in signif. dicunt esse usum Greg. Naz. de Christo. Locum tamen non afferunt; sed eum esse puto hunc, Ὁ ποιητὴς τῶν αἰώνων, ὁ συντελεστὴς καὶ μεταποιητής. Sed non dubito quin hic συντελεστὴς aliam etiam interpr. admittat. Affert Bud. et FEM. Συντελέστρια, quod interpr. Municeps, e Prisciano. [Quod deducendum est e * Συντελεστήρ, e quo * Συντελεστήριος, et per contr. Συντελέστρια. " Συντελέω, Valck. Adoniaz. p. 268. Ammon. 74. et n., ad Lucian. 1, 270. 2, 243. Koen. ad Greg. Cor. p. 4. Plut. Mor. 1, 80. ad Diod. S. 1, 88. 304. 333. 363. 388. 689. ad Herod. 696. Alciphr. 448. Thom. M. 492. 652. 657. 794. 804. Jacobs. Anth. 6, 376. 8, 348. Paus. 357. ad Dionys. H. 1, 279. Quid ap. τοὺς ὁ'? Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh. Cum dat., Boeckh. in Plat. Min. 75." Schæf. Mss. " Pass., Donor, Præbeor, Hierocles 134." Wakef. Mss. " Ξυντελεῖν τὰς ὁσίας ἁγιστείας, Facere mysteria, 3, 20. Sic Hebr. 9, 6. Τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες. Dionys. H. 2. p. 115. Lips. Χροὰς ἐπιτελεῖ: et 4. p. 219. Τοῖς δὲ τὰ περὶ τῶν γειτόνων ἱερὰ συντελοῦσιν. Xen. A. 13, 5. τελεῖν τὰ ἱερά." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Συντελεῖσθαι et ἀποτ. conf., Dionys. H. de C. VV. 369. Συντελεῖν cum dat., Plut. Arato 34. * Συντέλεσμα, Collatio, Gl. Vectigal, LXX. Esdr. 4, 13. Φόρον καὶ πρᾶξιν καὶ συντέλεσμα οὐ δώσουσιν. Completio, Finis, Præf. ad Bruti Epist. * Συντέλεσις, var. lect. Polyb. 23, 7, 6. LXX. Dan. 9, 27. Amos. 1, 14. Aqu. Ps. 118, 96. Συντελεστὴς, Gl. Condator, Tributarius, Oblator. " Cyrill. Scythopolit. ap. Alemann. ad Procop. p. 101. * Συντελεστικὸς, Sext. Emp. adv. Math. 10, 91. 92. 97. * Συντελεστικῶς, 10, 101. * Συντέλεστος, unde * Ἀσυντέλεστος, Diod. S. 1, p. 20, 42.; 3. p. 153, 37.; 12. p. 301, 8. * Προσυντελέω, Arist. de LXX. Interprr. 251. Dale.]

Ὑποτελέω, vide post Ὑποτελὴς infra.

Compp. ejusd. generis cum superioribus, sed habentia verba e se derivata, præter πολυτελής.

Εὐτελὴς, et ei contr. Πολυτελὴς, ab ea nominis τέλος signif. qua ponitur pro Sumtu s. Impensa. Unde existimo rem εὐτελῆ proprie vocari Quæ facilem, ut ita dicam, impensam requirit. Usurpans autem nomen hoc Facilem, ad exprimendam vim, quam, in hoc quidem vocab., habet particula εὖ, meo judicio: talem ei usum tribuo, qualem habet cum dicitur Facilis copia, victus, Faciles cibi, deliciæ. Atque adeo εὐτελὴς cum nonnullis subst. hac ipsa voce reddi posse videtur, veluti cum dicitur εὐτελὴς δίαιτα: quod redditur Tenuis victus. Possit enim non minus commode reddi Facilis victus. Similem certe usum habet ap. Herodian. (4, 7, 8.) εὐτελὴς cum acc. τράπεζαν: ubi Tenuem mensam Pol. interpr. Redditur alioqui εὐτελὴς et Frugalis: quæ interpr. locum habere possit et cum præcedentibus subst. Convenit certe potissimum iis locis in quibus personæ tribuitur εὐτελὴς, sc. pro φειδωλὸς et ὀλιγοδάπανος, ut exp. ab Eust., (qui vicissim πολυτελὴς exp. πολυδάπανος,) ut cum dicitur a Plut. Εὐτελέστεροι Διογένους οἱ γυμνοσοφισταί. Ceterum cum illa exp. Eustathii convenit et hæc Athenæi, scribentis τελεῖν esse δαπανᾶν: unde πολυτελεῖς esse τοὺς πολλὰ ἀναλίσκοντας, sicut εὐτελεῖς τοὺς ὀλίγα. Sed quod a verbo τελῶ derivat, non a nomine τέλος, in eo certe illi nequaquam assentior: ut et supra docui. Includitur enim potius his duobus compp. nomen τέλος significans δαπάνην, a quo est illud ipsum τελεῖν pro δαπανᾶν. || Εὐτελὴς sæpe redditur Vilis, sicut et Tenuis, (affertur certe pro λιτὸς καὶ ἀφελὴς e Dionys. H.,) et quidem non solum de re dictum, sed interdum et de persona. De re dictum ab Herodiano, adjunctum habet μικρὰν aliquoties: 7, (3, 8.) Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς διαβολῆς, Polit. Levissima tenuissimaque calumnia: 5, (3, 1.) Μικρὰν καὶ εὐτελῆ πρόφασιν, Polit. Exiguam tenuemque occasionem. Apud eund. Herod. de persona frequenter legitur: 4, (10, 4.) Ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι: quæ idem Ille vertit, Privati cujusdam et tenuis fieri generum. In alio autem loco ἄνθρωποι εὐτελεῖς reddit Humiles personæ. [" Heyn. Hom. 6, 146. ad Lucian. 1, 184. 217. 443. Diod. S. 1, 346. Bergler. Alciphr. 335. ad Herod. 557. ad Charit. 382. Toup. Opusc. 1, 464. Conf. c. εὐήθης, T. H. ad Plutum p. 310. Plut. Alex. p. 88. Schm." Schæf. Mss. " Tenuis, Parvus, de fluvio, Julian. 126." Wakef. Mss. " Felix, Schol. Eur. Hipp. 408." Kall. Mss. Εὐτελέ-

στερος, LXX. Sap. 15, 10. Symm. 2 Sam. 6, 22. * « Πανευτελής, Omnino vilis homo, Suid. v. 'Αγόραιος." Kall. Mss.] Εὐτελῶς, q. d. Parvo sumtu, Exigua impensa, ὀλιγοδαπάνως, Frugaliter, Tenuiter. At Polit. εὐτελέστατα ap. Herodian. (2, 11, 1.) vertit Expeditissime. [2 Macc. 15, 39. "Jacobs. Anth. Proleg. 52. Aristoph. Fr. 288. Heyn. Hom. 6, 145." Schæf. Mss. Conf. c. ἐντελῶς, ad Greg. Cor. 392. * Εὐτελεστέρως, Gl. Vilissime.] Item SUBST. Εὐτέλεια, ἡ, sequendo ea quæ dicta sunt in Εὐτελής, Facilis impensa, Parva impensa, Parvus sumtus. Et una voce, Frugalitas. Aut etiam Parsimonia, Thuc. 2, (40.) Φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας, Elegantiæ studemus cum parsimonia. Item Tenuitas. Interdum et Vilitas. Greg. Naz. Βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, Abominabiliores ob vilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur. [" Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss. Aristoph. "Ορν. 805.] A Suida ponitur non solum εὐτέλεια, sed ETIAM Εὐτελία. Et εὐτέλειαν quidem esse dicit σμικροπρέπειαν: at vero εὐτελίαν, esse εὐδαιμονίαν, i. e. Felicitatem, παρὰ τὸ εὖ τελεῖν. Affertque locum Aristoph. [B. 404.] quem vide, simulque locum Menandri quem affert in Εὐτελής. Vide item Hesych. [" Εὐτελία, Jacobs. Anth. 6, 381. * Εὐτελέη, Toup. Append. in Theocr. 43. ad Herod. 144. Koen. ad Greg. Cor. 206. (440. 521.)" Schæf. Mss.] Præterea VERB. Εὐτελίζω, ejusque COMP. 'Εξευτελίζω, Contemno aliquid, tanquam εὐτελὲς, vel aliquem tanquam εὐτελῆ. Exp. et Parvi facio, Vilipendo, Floccifacio. Sed antiquis Scriptt. minime usitata hæc fuisse existimantur. [Εὐτελίζω, Plut. 10, 425. "Thom. M. 889. Fischer. Præf. ad Anacr. p. xviii." Schæf. Mss. * " Εὐτελισμοὶ, Tenue dicendi genus, Longin. 11, 2.: τὸ εὐτελὲς, Exilitas orationis, Hermog. περὶ 'Ιδ. 1. p. 54. ἐναντίον τῷ μεγέθει. Idem vocab. alio loco περὶ 'Ιδ. 1. p. 68. jungitur τῷ παχεῖ, et intelligitur Opus levidense, et crassi fili, quod contrarium est veræ gravitati, adeoque crassum, pingue: vide Παχύς. Sic et τὸ ἐξηυτελισμένον καὶ ταπεινὸν junxit Phot. Bibl. Cod. 80., unde oritur ἰδιωτισμὸς, Plebeia dictio." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Διευτελίζω, Ælian. 14, 49. 'Εξευτελίζω, Athen. 494. Joseph. A. J. 18, 1, 3. * 'Εξευτελισμὸς, Dionys. H. 2. p. 223, 36. Symm. Ps. 122, 3. * Κατευτελίζω. Gl. Adnihilo, " Contemtum facio, Andr. Cr. 240." Kall. Mss. "Niceph. Hist. p. 15, 5. Schol. Æsch. Pers. 239." Boiss. Mss. Plut. 10, 514. * Προευτελίζω, Schol. Aristoph. "Ορν. 686.] " 'Απευτελεῖσθαι, Hesychio ἀπάρξασθαι, " Primitias offerre. Sonat tamen potius Vilipendi s. " Vilescere."

Illud autem contrariam τῷ εὐτελὴς signif. habens COMP. Πολυτελὴς, eandem plane interpr. formam requirit, utpote eand. originem habens: sicut ex iis, quæ in illo dicta sunt, manifestum esse potest. Atque ut ibi habes εὐτελὴς junctum cum δίαιτα, item cum τράπεζα, ita vicissim πολυτελὴς cum subst. illis jungi sciendum est. Et tunc πολυτελὴς est Magni sumtus, Sumtuosus. Cic. tamen ap. Epicurum πολυτελῆ δίαιταν interpr. Res exquisitissimas ad epulandum, vide meum Cic. Lex. Apud Plut. legimus πολυτελεῖς καὶ φλεγμαινούσας τραπέζας. Idem περιττὰ et πολυτελῆ copulat. Dicitur autem et de aliis rebus: ut ὕλη πολυτελὴς ap. Herodian. 4, (10, 2.) Καὶ δῶρα πάσης τε ὕλης πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης: Apud Eund. (3, 8, 15.) legimus et θέας πολυτελεῖς. Invenitur certe junctum et aliis quibuslibet subst., ac nonnunquam reddi potest Magnificus. Verum et personæ tribui sciendum est, sicut εὐτελής. Plut. Pericle, Καὶ γυναικὶ νέᾳ καὶ πολυτελεῖ συνοικῶν, Sumtuosæ mulieri. Nam ap. Latinos Sumtuosus itidem tam personæ quam rei tribuitur; et nominatim de muliere dictum extat ap. Terent. [" Sumtuose exornatus, Menandri Fr. p. 146. νεκρόν." Schleusner. Mss. " Ad Xen. Mem. 3, 10, 10. Wyttenb. Ep. Cr. 37. Toup. Opusc. 1, 464. ad Xen. Eph. 224. Valck. Callim. 270. ad Herod. 557. ad Charit. 706. Jacobs. Anim. 295. ad Diod. S. 1, 612. 650. 665. Ind. Gr. ad Diod. S." Schæf. Mss. * Παμπολυτελὴς, Joseph. A. J. 17, 8, 1.] Πολυτελῶς, Sumtuose, Magnifice, [Plut. 6, 588. Athen. 227. 359. Diod. S. 13. p. 371, 2.] Πολυτέλεια, Sumtuositas, Magnificentia, Plut. (7, 601.) 'Αντικαλλωπίζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελείᾳ. [" Vitæ abundantia, Photii Amphil. 769. Wolf." Schleusner. Mss. Thuc. 6, 12. Xen. A. 7, 3. Diod. S. 1. p. 9, 33. 46, 12.; 13. p. 361, 31. " Ad Charit. 706. Conf. c. πολιτεία, ad Dionys. H. 1, 284." Schæf. Mss.] " Πολυτεληΐη Ionice pro πολυ" τέλεια dicitur." [Herod. 2, 87. * Πλουτέλεια, ap. Strab. 16. p. 1125. dicitur esse pro πολυτέλεια s. πλεοτέλεια: forte est lapsus typographorum. * " Πολυτελεύω, ad Diod. S. 2, 373." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 67. * "Πολυτελέω, ad Hesych. 2, 1002. n. 16." Dahler. Mss. Πολυτελεῖν, Photio τὸ * πολυδαπάνως ζῆν. Πολυτελέσασθαι, Epicurus Diogenis 10, 11.]

Λυσιτελὴς, Utilis, Frugifer. Unde λυσιτελέστερος, Utilior; et λυσιτελέστατος, Utilissimus. Synes. "Αγων καὶ μεθιστὰς οὐχ ἧ λυσιτελέστερον ἦν, ἀλλ' ᾗ κερδαλεώτερον. Greg. Naz. Καὶ πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγοις πρὸς τὸ λυσιτελέστατον. [Demosth. 1433. " Mœris 248. et n., ad Charit. 295. Herodianus Piersoni p. 453. Bibl. Crit. 3, 2. p. 19. Thom. M. 587. Abresch. Æsch. 2, 19. De pretio salubri, Schneid. Ind. ad Scriptt. R. R. 418. Dionys. H. 3, 1393. coll. Reisk. 'Εμπορεύματα λυσιτελέστερα, Xen. Hier. 9, 11." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 10, 50. Τοῦ δέοντος λυσιτελέστερον πρίασθαι. * Λυσιτελῶς, Gl. Commode. " Herodianus (l. c.)" Boiss. Mss. Diod. S. p. 449. Phalar. Epist. 38. " Ad Mœr. 249. Abresch. Æsch. 2, 19." Schæf. Mss.] " Λυσιτέλεια, Utilitas, ὠφέ" λεια. J. Poll. vocab. φαῦλον esse dicit, et pro eo " dicendum ὠφέλεια." [" Mœr. 248. et n., Thom. M. 587." Schæf. Mss. " Amphil. 62. Euseb. Hist. Eccl. 364." Kall. Mss. Joseph. Antt. 16, 9. Lobeck. Phryn. 353.] Λυσιτελέω, Utilis sum, Expedio, Confero. Xen. ('Απ. 2, 1, 15.) Μηδενὶ δεσπότῃ λυσιτελεῖν, Dem. Λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Idem τὰ λυσιτελοῦντα dixit Commoda: Τὰ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦντα, Pacis commoda. Hinc ADV. Λυσιτελούντως, Utiliter, ap. Xen. (Œc. 20, 21.) et alios. Ceterum pro λυσιτελεῖ sciendum est Soph. dixisse λύει τέλη, Œd. T. (316.) p. 164. 165. meæ Edit. φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι, i. e. ἔνθα τὸ φρονεῖν λυσιτελεῖ, ut Schol. exp., qui etiam videtur existimasse inde datam esse huic verbo istam signif., quod si quis iis qui pendendis tributis obnoxii sunt, illa solvat illis et aboleat, i. e. eos immunes illis reddat, utilitatem illis affert. [" Λυσιτελέω, Mœr. 248. et n., ad Charit. 295. Valck. Hipp. p. 213. Thom. M. 587. Abresch. Æsch. 2, 19. T. H. ad Plutum p. 148. Xen. Mem. 2, 6, 5. 2, 6, 26. 2, 7, 10. Τὸ ἑαυτῶν λυσιτελεῖν, Phot. Lex. 328." Schæf. Mss. Andocid. 62. Τεθνάναι νομίσασα λυσιτελεῖν ἢ ζῆν. Demosth. 26. 'Επὶ τὸ λυσιτελοῦν χωροῦσιν ἅπαντες. Λυσιτελεῖ, Expedit, Conducit, Æschin. Dial. Socr. 1, 2. 3. 2, 14. Vide 'Αλυσιτελής.] A λυσιτελὴς autem BICOMP. 'Αλυσιτελὴς, Inutilis, ap. Dem. [13. 188. 1444. 1481. Xen. 'Απ. 1, 7, 4. Œc. 14, 5. Πόρ. 4, 6. " Ep. ad Hebr. 13, 17. 'Αλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Vocem non alibi in LL. ss. obviam Hes. interpretatur ἀσύμφορον, ἀνωφελές. Sed nostro loco quod Noxium erat dicitur Inutile, per figuram usitatissimam, qua plus significatur, quam dicitur. Eleganter vocem adhibuit Comicus ap. Athen. 163., ubi homo vinosus Philosophum, aquæ potorem, Civitati esse docet inutilem: 'Αλυσιτελὴς εἶ τῇ πόλει πίνων ὕδωρ, Τὸν γὰρ γεωργὸν, καὶ τὸν ἔμπορον, κακοῖς· 'Εγὼ δὲ τὰς προσόδους μεθύων καλὰς ποιῶ. Grotius in Excerptis p. 831. reddidit: Aquam bibendo publicum damno afficis, Lædens Agricolæ et mercatoris commoda: Ast ego temulentus augeo vectigalia. In hoc loco ubi fit Vectigalium mentio, ad veram alluditur originationem. Τέλος inter alia etiam Vectigal signif.: λύειν τέλη est Vectigal, Tributum solvere: quod uno verbo dicitur λυσιτελεῖν. Qui pendit vectigal, utilis est civis; qui non pendit, ἀτελὴς dicebatur. Hinc factum est, ut λυσιτελεῖν significare cœperit in genere Utilitatem alteri afferre. Aliam esse, hinc diversam, verbi λυσιτελεῖν proprietatem censet Scal. ad Ætnam Se-

veri p. 112., cujus, non nominati, sententiam ornavit Jac. Duport. ad. Theophr. 357: Hinc ea merx λυσιτελὴς, Quæ pretio digna est, et impensam pensat." Valck. Schol. in. N. T. 2, 598.] Ἀλυσιτελῶς, Inutiliter, Xen. [Ἀπ. 1, 7, 2. Demosth. 1402. * Ἀλυσιτέλεια, Polyb. 4, 47. Lobeck. Phryn. 353.] A

[* Προτελὴς, Præcidaneus, Qui fit ante nuptias, Athen. 376. θυσία. * Προτελίζω, i. q. προτελέω, Eur. Iph. A. 433. Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεάνιδα.]

Ὑποτελὴς, q. d. Qui sub tributo est, tributo pendendo est obnoxius, Tributarius, etiam Vectigalis, ὁ ὑποκείμενος τέλει. Thuc. addit etiam gen. φόρου, dicens (1, 19.) ὑποτελῆ φόρου pro Tributario. At vero Lucian. dixit (1, 695.) ὑποτελεῖς μισθοῦ, Eos qui sunt μισθωτοὶ, Conductitii, Bud., cum tamen ὑποτελὴς μισθοῦ, sequendo illum usum quem habet ὑποτελὴς cum gen. φόρου, videatur de Eo dicendum, qui mercedem pendit, persolvit. [" Musgr. ad Eur. Hec. 8. Phryn. Ecl. 16. ad Lucian. 1, 695. Dionys. H. 2, 769." Schæf. Mss. " Appian. 1, 824." Wakef. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 363. * " Ὑπότελος, Vectigalis, Suid. v. Ὑπόφορος." Schleusn. Mss.] Hinc VERB. Ὑποτελέω, Pendo: ea signif. qua dicitur Pendere tributum; nam cum accus. φόρον et φόρους jungi solet. Isocr. Μηδένα φόρον ὑποτελοῦντες, Lucian. (1, 638.) Μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν, μηδὲ ἀπαιτεῖσθαι τὰ χρέα τοὺς ὀφείλοντας: [2, 86. 560. " Ad Herod. 153. 369. Abresch. Lectt. Aristæn. 279." Schæf. Mss. Vide Eund. ad Dionys. H. de C. VV. 363. " Subministro, obscœno sensu, Lucian. 3, 25." Wakef. Mss. * Ὑποτελὶς, ἡ, pro τὸ ὑποτελὲς, Quod fini subjectum est, Herillus ap. Diog. L. 7, 165.: cf. Stob. Ecl. Eth. p. 60. 63. Vide Schn. Lex.] B

De compp. Τελεσφόρος et Τελώνης.

Supersunt duo diversi generis a præcedentibus compp., quæ verba itidem formant. Atque ut de priore prius dicam, τελεσφόρος dictum est ἀπὸ τοῦ τέλος φέρειν: ut sit τελεσφόρος, q. d. Finem Afferens, Ad finem perducens. Apud Hom. certe τελεσφόρος ἐνιαυτὸς, i. e. Annus, exp. ὁ εἰς τέλος ἄγων πᾶν ἀγαθὸν τὸ ἐκ γῆς. Redditur alioqui μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, ap. eum [Od. Ξ. 292.] Mansi per annum integrum et totum, q. d. per annum ad finem usque perductum. Affertur et e Gazæ interpr. τελεσφόρος ap. Theophr. (C. Pl. 3, 23, 5.) pro Ad finem usque officio fungens, s. Perfecte. Redditur etiam, Opportune fruges producens. A Plut. (6, 6.) τελεσφόρα appellantur δένδρα, Arbores quæ fructus ad maturitatem perducunt, tempestivos et maturos ferunt. Apud Soph. El. (646.) Electra precatur ut sua somnia, si quidem sint ἐσθλὰ sint τελεσφόρα, i. e. Ad exitum perducantur, ac minime sint irrita. Apud Eund. (Aj. 1390.) τελεσφόρος δίκη exp. τελεσιουργός: qua fortasse signif. dixerat Alcidamas τελεσφόρον πειθὼ ac προθυμίαν. Quin etiam τελεσφόρὸς οἶκος dictus fuit ejus qui uxore ducta liberos procrearat, si Hesychio credimus. Præterea μάντιν s. ἐγγαστρίμυθον signif. vox τελεσφόρος, Suid. [" Eur. Phœn. 69. ad Xen. Eph. 231. Hesiod. Θ. 740. Valck. Diatr. 103. Jacobs. Anim. ad Eurip. p. 20. Musgr. El. 1132. Heyn. Hom. 7, 603. T. εἰς ἐνιαυτὸν, ibid." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 206. 534. 651. Pr. 520. S. c. Th. 652. Ag. 969. Apoll. Rh. 4, 1027. σοὶ δ' ὀπάσειαν Ἀθάνατοι βίοτόν τε τελεσφόρον. Vide Lobeck. Phryn. 672. Schleusn. Lex. V. T.] Τελεσφορέω, Ad finem perduco, Perficio. Sæpe pro Ad maturitatem perduco, de arbore dictum. In VV. LL. Opportune fero fruges, Fructum perfectum et absolutum fero. Sed additur interdum acc., ut, Οὐ τελεσφοροῦσι καρπὸν ἐνίοτε αἱ ἄμπελοι. [Theophr. H. Pl. 8, 7, 6. Cleomedes 2, 1. p. 84. Xen. Πόρ. 3, 5. " Wakef. S. Cr. 2, 115. 5, 153. T. H. ad Lucian. 1, 213." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * " Τελεσφόρημα, Nicet. Schol. in Synes. p. 415." Lobeck. Phryn. 673. * " Τελεσφόρησις, Maturitas, Perfectio, Absolutio, Chrys. in Gen. Or. 5. T. 1. p. 28, 14. Τῆς τοῦ ἡλίου συνεργείας δεῖ πρὸς τὴν τῶν καρπῶν τελεσφόρησιν." Seager. Mss. " Matura perfectio, Max. Tyr. 16, 4. fin." Wakef. Mss. * Τελεσφορητὸς, unde] Ἀτελεσφόρητος, ὁ, ἡ, Ad maturitatem non perductus. E Diosc. Ἀτελεσφόρητα δένδρα affert Bud., pro Quæ ad frugem non perveniunt. [" Ad Charit. 328." Schæf. Mss. Theophyl. Epist. * Ἡμιτελεσφόρητος, Theod. Prodr. * " Τελεσφορία, ad Hesych. 2, 1361. n. 8." Dahler. Mss.: Bekk. Anecd. 309. Callim. H. in A. 78. in Cer. 130. Apoll. Rh. 1, 916. * " Τελεσφορεὺς, ad Callim. 1. p. 255." Schæf. Mss.] C

Alterum COMP. Τελώνης, e nomine τέλος et verbo ὠνοῦμαι factum esse liquet: ea forma, qua δεκατώνης, σιτώνης, et alia. Sonat enim τελώνης, Tributorum s. Vectigalium emtor. Sed redditur potius Vectigalis s. Vectigalium redemtor; et Publicanus, una voce. Plut. περὶ Πολυπραγμοσύνης, Καὶ γὰρ τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν, οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες, ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφωνται. Quo e loco τῶν τελωνῶν morem discere possumus. In Evangelistis frequens est, ap. quos redditur Publicanus. [Gl. Publicanus, Vectigalium conductor, Portitor, Publicator. " Ad Mœr. 165. Thom. M. 839." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 89.] Sed affertur ETIAM Τέλων, ωνος, ὁ, pro Publicano. A quo fortasse malit quis deducere nomen COMP. Τελωνάρχης, Publicanorum Princeps: qui alio nomine DICTUS Ἀρχιτελώνης. Bud. τελωνάρχης ap. Cyrillum interpr. etiam Manceps. HINC Τελωνικὸς, Ad publicanum s. publicanos pertinens. Redditur et Vectigalis. ITEM Τελώνιον, τὸ, Locus in quo sedent publicani, Publicanorum mensa, Matth. (9, 9.) et Marc. (2, 14.) Affertur autem e Chrys. et pro Scrinio. Habet vero Suid. ET Τελωνεῖον, quem vide. [" Τελωνεῖον, Τελώνιον, Cattier. Gazoph. 52. Toup. Opusc. 1, 469. Emendd. 1, 97. Valck. Diatr. 280." Schæf. Mss. " Verior est scriptio τελωνεῖον: nam τελώνιον est Portorium, s. τέλος, Vectigal, quod portitori solvitur. Contra Locus, qualis hic intelligitur, ubi exigebatur vectigal illud, dicendus est τελωνεῖον. Sic et differunt πόρθμιον et πορθμεῖον: primum enim Naulum pro vectura solutum, alterum Locum signif., ubi solvitur ipsa scapha vectoria. Lege T. H. ad Lucian. Dial. sel. p. 18." Valck. Schol. in N. T. 1, 112.] Est et aliud SUBST. Τελωνία, AUT Τελωνεία, quod a Bud. redditur Redemtura vectigalium. In VV. LL. Vectigalis exactio, Census publicus, Vectigal. J. Poll. περὶ τελωνῶν locutus, Τὸ δὲ πρᾶγμα, inquit, τελωνία· τελωνεῖν, τὸ ῥῆμα· καὶ εἰσπράττειν, τέλη πράττειν. Ubi observa legi τελωνία cum ι solo. Sic et in isto Dionis loco, Πᾶσαι γὰρ τελωνίαι δι' αὐτῶν ἐγένοντο. Apud Dem. autem c. Mid. scribitur cum ει: [cf. p. 568. Τελωνία, Dio Cass. 62. * Τελωνιὰς, Anal. 2, 52.] Est et VERB. Τελωνέω, quod redditur non solum Vectigalia redimo, conduco; sed etiam Vectigal exigo, s. Tributum Portorium exigo. Habes autem hoc verbum in loco J. Pollucis quem modo protuli. Sed accusativo etiam sæpe junctum reperiri sciendum est. Affert enim Bud. e Greg. Naz. Σκορπίζων καὶ διαχέων καλῶς ἃ κακῶς ἐτελώνησε, Quæ male collegerat publicani munus exercendo. Affert et τελωνεῖν τὴν Αἴγυπτον, ex Eccl. Hist. Quin etiam generalius usurpari docet pro Quæstui habere, (sicut VERBUM Φοροθετεῖν,) ut ap. Basil. ad Liban. Ἢ τὸ τῶν σοφιστῶν γένος, οἷς τέχνη τὸ τελωνεῖν τοὺς λόγους ἐστί. Invenitur et pass. vox Τελωνοῦμαι, q. d. Exigor vectigal s. tributum, pro Exigitur a me vectigal s. tributum: aut etiam peculiarius, portorium. Ex 1 Macc. 13, (39.) affertur τελωνεῖται pro Tributarius est, Tributum solvit. Bud. τελωνοῦμαι reddit, Profiteor et pensito tributum, Non sum immunis. [" Ad Mœr. 157." Schæf. Mss. " Ulpian. in Dem. c. Lept. 36. F. A. Wolf." Dindorf. Mss. " Stob. 307. Dio Chrys. 1, 441." Wakef. Mss. Strabo 9. p. 641. * " Τελωνητὴς, Wakef. S. Cr. 2, 30." Schæf. Mss. * Τελωνήτης, s. * Τελωνίτης, Manetho 4, 329. * Τελωνητὸς, unde] Ἀτελώνητος, ὁ, ἡ, Pro quo s. Cujus nomine vectigal non pensum est, aut non penditur. Merces improfessæ, inquit Idem, a Martiano dicuntur in L. Interdum, infra de Publicanis, quarum Nomine Negotiatores Vectigal non pependerint. [Suid. 1, 49.] Hinc D

etiam Παρατελωνέω, pro Adversus publicanorum jura aliquid committo, ut παρατελωνησάμενός τι affertur de Eo qui commiserat aliquid in rem publicanorum, [Diog. L. 4, 56.] Videtur certe Bud. existimasse accipi hoc verbum pro eo, quod vulgo dicimus Frauder la gabelle.

De comp. Ἐντελεχής, a quo Ἐντελέχεια.

Ἐντελεχής, sunt qui hinc itidem derivent; ac certe accipiendo pro Perfectus, commode hinc deducetur. Non dubium est tamen quin etiam pro Assiduus ponatur; nam ut ἐντελεχῶς ἔχειν Bud. e Themist. affert pro Perfectum esse, ita vicissim e Plat. de LL. ἐντελεχῶς pro Assidue. Frequens est autem hinc derivatum SUBST. Ἐντελέχεια, ab Aristot. usurpatum, quam Actum et Perfectionem doctissimi Græcorum interpr., inquit Bud., cum Cic. velit significare Continuatam quandam motionem et perennem: [Tusc. 1, 10.] Affertque hæc ex Aristot. init. l. 2 de Anima, Λέγομεν δὴ ἕν τι γένος τῶν ὄντων τὴν οὐσίαν· ταύτης δὲ τὸ μὲν, ὡς ὕλη, ὃ καθ' αὑτὸ μὲν οὐκ ἔστι τόδε τι· ἕτερον δὲ μορφὴν καὶ εἶδος, καθ' ἣν ἤδη λέγεται τόδε τι· καὶ τρίτον, τὸ ἐκ τούτοιν· ἔστι δὲ ἡ μὲν ὕλη, δύναμις· τὸ δὲ εἶδος, ἐντελέχεια. Quæ ita vertit, Dicimus igitur unum genus entium esse substantiam. Hæc autem partium materia est, quæ per se quidem ipsa non est hoc aliquod: altera pars, ejus forma et species, secundum quam jam dicitur hoc aliquid. Ab his tertium est quod ex ambobus confit. Porro materia potentia est, forma autem entelechia. Cui loco alium Ejusd. subjungit, ἐντελέχειαν ubique pro Perfectione et Actu poni tradens. Duo enim, inquit, sunt in rebus: actus, i. e. ἐντελέχεια, (quæ etiam interdum ab eo ἐνέργεια appellatur,) et δύναμις, i. e. Potentia. His subjungit aliquanto post, Estque ἐντελέχεια, non Continua motio, sed Perfecti corporis comprehensio, i. e. τοῦ ἐντελοῦς συνοχή: hoc enim etymum ejus verbi signif. Quare liquido, ut arbitror, constat verba illa Cic. de animo humano non esse consentanea cum entelechia Aristot. Hæc Bud. 1 de Asse, ubi plura vide. [" Nemes. 62." Wakef. Mss. Sext. Emp. c. Mathem. 10, 3, 40. Τὸ ᾠὸν κατὰ δύναμιν μὲν νεοσσός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δὲ οὐκ ἔστιν. " Ἐντελέχεια et ἐνδελέχεια, de discrimine harum vocum, vide Mich. Apost. Prov. 17, 9." Schleusn. Mss. Ad Greg. Cor. 155. 157. Ernesti Clav. Cic.] Sciendum est porro inveniri scriptum ETIAM Ἐνδελεχής, pariterque ἐνδελεχῶς, et ἐνδελέχεια. Sed cum eadem esse vocabula nonnulli putent, mutato tantum τ in δ, non tamen ἐνδελεχής itidem affertur tam pro Perfecto quam pro Assiduo, s. Continuo; sed in hac posteriori signif. duntaxat. Sic ἐνδελεχὴς πόλεμος e Plut. Pericle, Continuum bellum, et non intermissum: (Aristide 6.:) de Discern. Adul. ab Amico, Πρῶτον μὲν ὁρᾷν δεῖ τὴν ὁμοιότητα τῆς προαιρέσεως καὶ τὸ ἐνδελεχές. Itidem certe invenitur NOMEN Ἐντελεχὲς pro Continuo s. Assiduo: unde τὸ μὴ ἐντελεχὲς a Gaza ap. Aristot. redditur Intermissio. [" Ἐνδελεχής, Wakef. S. Cr. 4, 79." Schæf. Mss.] Nec non ADV. Ἐνδελεχῶς pro Assidue, Continenter, Sine intermissione; nam Xen. (K. 7, 2.) ἐξάγειν ἐπὶ κυνηγέσιον ἐνδελεχῶς et διαλείπειν inter se opp. Sic Aristot. de Mundo, Κόσμον κινουμένον ἐνδελεχῶς. Sic autem ADV. Ἐντελεχῶς ap. Plat. pro Assidue. [Ἐνδελεχῶς, LXX. Daniel. 6, 16. Exod. 19, 38. Num. 28, 3. " Jacobs. Anim. 278. Anth. 9, 249. 12, 208. Huschk. Anal. 107. Ammon. 67. Toup. Emendd. 1, 408. Valck. Diatr. 39." Schæf. Mss. Plut. Mario 13. Ἐνδ. τλήμων: Plato de Rep. 7. p. 178. Ἐνδ. καὶ ξυντόνως. Ἐνδ. ἀεὶ, ad Greg. Cor. 170.] Et SUBST. Ἐνδελέχεια, Assiduitas. [" Steph. Dial. 56. Jacobs. Anth. 12, 208. Koen. ad Greg. Cor. 68. Lucian. 1, 68. 318." Schæf. Mss.] Quin etiam VERB. Ἐνδελεχίζω, affertur pro Assiduus s. Continuus sum. Item active pro Continuare, ex Ecclesiastico 30, (1.) Ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐνδελεχίζει [ἐνδελεχήσει] μάστιγας αὐτῷ, Qui diligit filium suum, continuat illi flagella: [9, 4. 37, 12.] Ab hoc autem est verbale NOM. Ἐνδελεχισμὸς, pro Assiduitas, Continuitas, s. potius Continuatio. Hieron. ap. Dan. ἐνθυμίαμα ἐνδελεχισμοῦ vertit Juge sacrificium, VV. LL. ubi dicitur significare etiam Continuam mobilitatem, qualis in anima cognoscitur. [LXX. Exod. 29, 42. 30, 8. Sirac. 7, 14. Vide Schleusn. Lex. V. T. * " Ἐνδελεχέω, Assiduus sum, Continuo, Crebro utor, LXX. Sir. 30, 1. Ἐνδελεχήσει μάστιγας αὐτοῦ, Continuabit flagella ejus, Crebro eum castigabit. Hes. Ἐνδελέχει· πυκνάζει. Λάκωνες." Schleusn. Lex. V. T. " Chœrilus, Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχοῦσα." Schn. Lex.]

[* " Τελέσκω, ad Callim. 1. p. 573." Schæf. Mss. Nicander Fr. 2, 10. ὁδὸν διπάλαιστα τελέσκων.]

[" Τελίσκω, Pallad. V. L. 2." Boiss. Mss. " Perago, Clem. Alex. 9(=11.) Τελίσκομαι, Initior, 12(=16.)" Kall. Mss. " Musgr. Bacch. 138." Schæf. Mss. Τελίσκω, Efficio, Nicander Ἀ. 596.] " Τελισκόμενος " pro Completus, Absolutus, affertur e Deut. 23, " (18.) Οὐκ ἔσται τελισκόμενος πρὸς πᾶσαν εὐχὴν ἀπὸ " υἱῶν Ἰσραὴλ, Hes. πληρούμενος et τελειούμενος." [Cf. notata in v. Τελεσφόρος. " Dicitur alias τετελεσμένος. Vide in v. Τελέω ac Sturz. de Dial. Maced. 196. De etymologia autem verbi illius ita Is. Vossius de LXX. Intt. 17. p. 57. Paragoga cujuscunque conjugationis eandem semper servant signif. cum primitivis. Cum vero paragoga secundæ, tertiæ, et quartæ conjugationis contractorum finiantur in άσκω, ήσκω, et ώσκω, usus docuit, ut, quæ a prima contractorum conjugatione fiunt, paragoga terminentur in ίσκω. Ab εὑρῶ itaque fit εὑρίσκω, a στερῶ, στερίσκω, et a τελῶ, τελίσκω. Idem ergo est τελούμενος et τελισκόμενος." Schleusn. Lex. V. T. * Τέλισμα, Impensa, Sumtus, Hippocr. Epist. p. 1291., sed f. l. τέλεσμα.]

" Τέλσον, Finis, Extremitas, πέρας, καὶ τὰ ὅμοια, " Hes. Il. Σ. (544.) Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο " τέλσον ἀρούρης: (547.) Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον " ἱκέσθαι. Illud autem τέλσον ἀρούρης habemus rursum Il. N. (707.) τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης, ubi " Eust. scribit τέλσον esse vel simpliciter τὸ τέλος, " vel τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας: et fieri e nomine " τέλος per metathesin, adjectione etiam literæ ν. " Sic autem Gal. ap. Hippocr. τέλσον exp. τέλος " καὶ ἔσχατον. Quidam vero τέλσον ap. Hom. exp. " Profunditatem s. Ipsum fundum." [" Jacobs. Anth. 8, 388. 12, 481. Heyn. Hom. 6, 493. 494. 7, 544. 546." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 547." Wakef. Mss. Jacobs. Animadv. III. P. 2. p. 481.]

[* Τέλθος, τὸ, pro τέλος, ut ἄχος ἄχθος, Quod debetur, Callim. H. in Cer. 77. " Wakef. S. Cr. 3, 46. ad Max. Tyr. 1. p. 117. Heyn. ad Hesiod. 149. ad Lucian. 1, 350. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 174." Schæf. Mss.]

¶ Τελευτή, ἡ, (quod vocab. assumsit υ, ut differret a τελετή, si Eust. credimus,) Finis, Exitus. Atque ut τέλος θανάτοιο ab Hom. dici, antea docui, (quod fortasse exponi potest, Finis quem affert mors,) sic etiam θανάτοιο τελευτὴ ab eo dici sciendum est, itidemque ab Hesiodo: ut (Ἀ. 357.) θανάτοιο τελευτὴν Ἀρκέσει. Sed invenitur et βιότοιο τελευτὴ ap. Hom., (quod loquendi genus minus a solutæ orationis consuetudine remotum est,) ut Il. H. (104.) Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή. Et quemadmodum τέλος sine adjectione quoque ponitur pro τέλος βιότοιο, s. τέλος βίου, vel ζωῆς, Finis vitæ: ita etiam τελευτὴ usum istum habet, et quidem in soluta oratione potissimum, Lucian. (3, 216.) Παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς ἀρχῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Herodian. 7, (10, 1.) Ὡς δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτή. Præterea ut τέλος, et πρὸς τὸ τέλος, et εἰς τέλος pro Tandem, s. Postremo, usurpari docui, ita ἐς τελευτὴν ab Hesiodo poni videmus, Ἔργ. (1, 331.) ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Convenit autem ἐς τελευτὴν sicut et ἐς τέλος et ἐπὶ τέλει, cum eo quod dicimus En la fin, pro Tandem. Quin etiam τελευτὰς Gaza alicubi ap. Aristot. interpr. Extremitates; atque itidem ap. Thuc. τελευτὴν pro Extremitate legisse mihi videor. [" Markl. Suppl. p. 211. Wakef. Herc. F. 426. Trach. 1256. Heyn. Hom. 5, 674. Cum artic., sine artic., Schneid. Anab. 138. Θανάτοιο τ., Heyn. Hom. 5, 328. Εἰς τ., ad Diod. S.

1, 106. Ἐπὶ τελευτῆς, Diod. S. 2, 171. 252. ad 479." Schæf. Mss. Mors, Æschin. Dial. Socr. 3, 2. 14. "Τὴν τ., Tandem, Aristot. 1, 116." Wakef. Mss.]

['Ἀκροτελεύτιος, Dio Cass. 63, 10.] Ἀκροτελεύτιον, τὸ, Finis carminis, Extremitas carminis, Thuc. 2, (17.) Καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον τοιόνδε διεκώλυε, λέγον ὡς—τὸ Πελασγικὸν ἀργὸν ἄμεινον, Et quidam Pythici oraculi finis, i. e. cujusdam versus e Pythico s. Delphico oraculo. Apud Thuc., inquit Suid., hunc ejus locum intelligens, ἀκροτελεύτιον est τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου.' Appellatur autem ἄκρον etiam principium versus. Idem dixerat paulo ante, ἀκροτελεύτιον ἔπος esse proprie ultimum poëtici κεφαλαίου, usurpari tamen et de prosa. Quod porro dicit Suid., verum esse e Cic. comperitur, qui ita scribit, ad Att. 5., Sed omnia metuo: etsi bellum ἀκροτελεύτιον habet illa tua epistola. Quo loco imperite quidam legunt ἀκροτελευταῖον. Quam lectionem sequendo, VV. LL. SCR. Ἀκροτελευταῖος, Extremus. Cic. Etsi bellum ἀκροτελευταῖον habet illa tua epistola. Sed hujus scripturæ errorem satis ea, quæ modo protuli, declarant. Ceterum videndum est an appellet Suid. κεφάλαιον illo in loco id quod Periodum et Latine Clausulam in prosa vocamus. Etymologiam vero hujus vocis ἀκροτελεύτιον satis declarat Suidæ exp., quæ et ap. Schol. ipsius Thuc. habetur, ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου. Quanquam si quis exactum etymum requirat, dicendum, τὸ ἄκρον τελευτῆς. Præterea Scholiasten his verbis, quæ annotat, Καλῶς τὸ ἀκροτελεύτιον, ἀντὶ τοῦ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου· καλεῖται γὰρ καὶ ἄκρον ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου: existimo intellexisse, ideo ἀκροτελεύτιον Thuc. dixisse, ut ambiguitatem vitaret; nam si ἄκρον simpliciter dixisset, tam de principio quam de fine versus intelligi potuisset. [Vide Vales. ad Sozom. H. E. p. 336. "Toup. ad Longin. 366. Wyttenb. Select. 96. Ind. ad Thuc." Schæf. Mss.]

[* Ἀτέλευτος, Fine carens, Æsch. Ag. 1462. ὕπνον.]

[* "Ἐπιτελεύτιος, Anna C. 482." Elberling. Mss.]

[* Ὁμοιοτέλευτος, Bast. Ep. Cr. 19. 25. 27. 32. 125.] Ὁμοιοτέλευτον, τὸ, q. d. Similem finem habens. Fab. 9, 3. Secundum, ut clausula similiter cadat, vel iisdem in ultimam partem collatis, ὁμοιοτέλευτον, similem duarum sententiarum vel plurium finem, Non modo ad salutem ejus extinguendam, sed etiam gloriam per tales viros infringendam. Paulo post, Sed neque quod finem habet similem, est ὁμοιόπτωτον: utique in eundem finem venit ὁμοιοτέλευτον. Est enim ὁμοιόπτωτον tantum casus similis, etiamsi dissimilia sint, quæ declinentur. Vide plura ibid., nec non ap. Rut. Lupum [2, 14. cf. Schol. Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 400. Ald. "Ad Diod. S. 1, 514. Ὁμοιοτέλευτα, Villois. ad Long. 306. Heyn. in Virg. I. p. cxlv. Wessel. Obss. 257. Ilgen. ad Hymn. 345." Schæf. Mss. * "Ὁμοιοτελεύτως, Eust. 135, 37." Seager. Mss. * Ὁμοιοτελευταῖος, Tib. Rhet. §. 33." Boiss. Mss. * "Ὁμοτέλευτος, ad Diod. S. 1, 514." Schæf. Mss.]

Παρατέλευτος, Qui est juxta finem. Apud Schol. Aristoph. (Πλ. 598.) παρατέλευτον pro Penultimo: [ad N. 438. 1005. Ἱππ. 439. 496. Schol. Il. P. 40. "Ammon. 137. Phryn. Ecl. 70. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 2, 433. * Παρατελευταῖος, ad Mœr. 191." Schæf. Mss. "Ἡ παρατελευταία, Penultima syllaba, Athen. 106." Schw. Mss. * Προπαρατέλευτος, Gl. Antepenultima.]

Τελευταῖος, q. d. Finalis, Ultimus, Postremus: ἡμέρα, Lucian. βίβλος, Plut. Interdum vero Τελευταῖον et Τὸ τελευταῖον, aut ETIAM Τοτελευταῖον conjunctim, pro Postremo, Demum, Tandem. Ex Æschine (85.) Οὕτω τελευταῖον, Ita demum. Affertur et pro Ut minimum, cui opp. Ad summum, ex Josepho A. J. Εἷς δὲ μὴ πιστευέσθω μάρτυς, ἀλλὰ τρεῖς, ἢ τὸ τελευταῖον δύο. Ubi tamen redditur et Saltem. Quin etiam PLURALITER Τελευταῖα ET Τατελευταῖα affertur pro Postremo, Ad postremum, Tandem, Denique, ut Lucian. (2, 929.) Καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, ubi tamen cum addatur ταῦτα, non video cur adverbialiter po- A situm existimari debeat τελευταῖα. ["Τελευταῖος, Thom. M. 838. ad Charit. 691. ad Paus. 396. Τ. τῶν ἄλλων, Dionys. H. 1, 263. Τελευταῖος et τελευταῖον conf., ad Diod. S. 2, 413. 449. Fac. ad Paus. 2, 70. De superl., Thom. M. 372. 550. 837. Phryn. Ecl. 22. Mœr. 369. et n. Τελευταῖον, ad Xen. Eph. 280. ad Diod. S. 1, 383. ad Herod. 578. Thom. M. 838. Platonius, Diod. S. 2, 526. Τὸ τ., Terminatio, ad Herod. 405. Τὰ τ., Fischer. ad Palæph. 174. ad Mœr. 369. Lucian. 1, 868. ad Diod. S. 2, 549. Dionys. H. 2, 1181. 1210. Plato Hipp. 125." Schæf. Mss.]

* Τελεύτατος autem Poëticum est, significans itidem Ultimus, Summus; nam Hes. τελεύτατον exp. ἄκρον et ἔσχατον. ["Phryn. Ecl. 23." Schæf. Mss.]

Τελευτάω, Finio, Ad finem perduco, s. Ad exitum, Efficio, Effectum reddo, Perficio. Od. Γ. (56.) τελευτῆσαι τάδε ἔργα, Β. (275.) τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς. Sic et alibi usum hujusmodi huic verbo tribuit. Ex eo (Ο. 523.) affertur in VV. LL. et τελευτήσει κακὸν ἦμαρ pro Afferet malum diem; sed videtur potius B reddendum, Postremo s. Tandem afferet. In soluta etiam oratione pro Finire accipitur, sed præsertim cum jungitur cum accus. βίον, s. ζωήν. Est enim τελευτᾷν βίον, s. τὸν βίον, Finire vitam. Lucian. (3, 222.) Καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς τελευτῆσαι τὸν βίον. Diciturque et τελευτᾷν τὸν αἰῶνα. Sed frequenter omisso acc. dicitur τελευτᾷν, (sicut Lat. Obire mortem, vel simpliciter Obire,) pro Finire vitam, Mori. Xen. (Κ. Π. 8, 7, 3.) Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτ' ἐν χρυσῷ, κ. τ. λ. Plato, Ἡγούμενος ἄριστ' οὕτως εὐτυχέστατά τε διάξειν τὸν βίον, τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ: quo tamen in loco possit aliquis existimare non poni absolute τελευτᾷν, sed repeti debere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ acc. βίον. Invenitur certe et cum gen. ap. Xen. Κ. Π. 8, (7, 3.) Ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω, Cic. Cum a vobis discessero. || Τελευτῶ, neutraliter, Finem habeo, Finior, Desino, Thuc. 1, (138.) Τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν οὕτως ἐτελεύτησε, Hunc finem C habuerunt. Tale est ap. Eund. 3, (68.) Τὰ κατὰ Πλάταιαν οὕτως ἐτελεύτησε. Frequens est Eidem πρῶτον vel δεύτερον vel τρίτον ἔτος τοῦ πολέμου ἐτελεύτα, Primus annus desinebat, finiebatur. Alibi autem τῷ πολέμῳ dicit: quod imitatus Plut. scribit in Cam. Ἔτους ἑβδόμου τῷ πολέμῳ τελευτῶντος. Huc pertinet ap. Eund. Τοῦ θέρους τελευτῶντος, vel τοῦ χειμῶνος. At vero Τελευτᾷ ἐς πέλαγος ap. Eund. redditur, Ad mare terminatur. Pro Desino certe frequens est et ap. alios, et quidem sequente itidem præp. εἰς: sic tamen ut aliud etiam interpretationis genus admittat. Just. Martyr, Εἰς τὸ πῦρ τὰ πάντα τελευτᾷν, In ignem omnia desinere, Omnia igni finiri, Finem omnibus ab igne imponi. Herod. (3, 125.) Ἐτελεύτησαν ἐς τοῦτο, q. d. Desierunt in hoc: pro Finem hunc habuerunt s. Exitum. Plut. Solone, Εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, Desinit in calamitates, Exitus calamitates habet, Exitus calamitosus est, Dem. (13.) Σκοπεῖσθε εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτῆσαι, Quem D finem sperandum sit ista habitura, (nam perperam in VV. LL. Quem finem habitura sit spes,) vel, Quem exitum. Affertur etiam Ἐτελεύτα ἐς νύκτα pro Extrahebatur in noctem. Et cum præp. πρὸς ex Aphth. Τοῖς δὲ τέττιξιν ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν, Cicadis oblectatio desinebat in inopiam, penuriam, Finiebatur in penuriam, Oblectationis exitus erat inopia. Cum adverbio πῇ, e Plat. de LL. Πῇ τελευτᾷ οὗτος ὁ λόγος; pro Quorsum hæc? Quemadmodum vero attuli e Xen. cum gen. βίου, sic et aliis nonnullis jungi sciendum est; nam τελευτᾷν λόγου e Thuc. (3, 59.) affertur pro Finem loquendi facere. || Τελευτῶν partic. interdum adverbialiter pro Ad postremum, Tandem. Plato de Rep. 1. Τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, Tandem concessit, Isocr. (Evag. 23.) Τελευτῶν δ' οὕτως ἐνέπλησεν αὐτοὺς τοῦ πολέμου. Itidemque in aliis casibus, Thuc. 8, (81.) Οὐδ' ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι, Ne siquidem oporteat tandem etc. Et in plurali (2, 51.) Ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. In fem. itidem genere affertur, τελευτῶσα, φύσις ἔσται, pro Tandem natura erit. Ceterum

ETIAM Τελευτῶν scribi sciendum est in hac signif., A sed hæc scriptura nullo modo mihi probatur; nec accentum suum huic participio mutari placet in nominativo, cum suam inflexionem retineat. Τελευτήσεσθαι pass. ap. Hom. [Il. N. 100.] pro Perfectum s. Effectum iri. At VV. LL. perperam, Perfectum esse. [" Gesner. Ind. in Orph., ad Eur. Alc. 367. Valck. Phœn. p. 127. Wakef. S. Cr. 2, 3. 3, 161. Trach. 170. 1256. Heyn. Hom. 7, 621. Morior, Fischer. ad Palæph. 177. De morte violenta, 67. Cum gen., ad Herod. 117. Dionys. H. 2, 1079. 1082. 1229. 1240. 3, 1677. 4, 2317. Plut. 6, 81. Hutt., Ruhnk. Ep. Cr. p. 8. Ilgen. ad Hymn. 243. Τελευτῶν pro τελευτήσας, Herod. 3, 38. fin., Stobæus p. 469. Ed. Wechel. Τελευτήσασθαι, Fore, Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. T. εἰς, ad Herod. 216. Heind. ad Plat. Gorg. 83.: ἐπὶ, Athen. 1. p. 10. Τελευτῶντες, Tandem, Postremo, ad Max. Tyr. 1. p. 117. Thom. M. 838. * Τελευτέω, Herod. 214." Schæf. Mss. " Τελευτάω, Interficior, Suid. v. Ἀνδροληψία, ubi vide sequentia." Schleusn. Mss. B " Neutr., Æsch. Suppl. 416.: ἐπί τινι, Joseph. 962, 32." Wakef. Mss. Soph. Ant. 261. κἂν ἐγίγνετο Πληγὴ τελευτῶσ', Tandem. " Τελευτᾷν, Mori, sc. peste, 1, 7. vide Ælian. V. H. 9, 6.: Καὶ εἰς ἄπειρόν τι πλῆθος τελευτῶντα, Etiamsi absolvantur s. contineantur innumerabili quadam multitudine, Etiamsi exeant in multitudinem quandam innumerabilem, 2, 34." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Τελευτητὸς, unde]

Ἀτελεύτητος, ὁ, ἡ, Non finitus, Ad finem non perductus, Non effectus, Infectus, Irritus. Il. A. (527.) οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Interdum vero ἀτελεύτητος, Qui finiri non potest, Fine carens: ut ἀτελευτήτου ὑγείας ap. Philonem: quod Bud. vertit In ævum pertinacis. [Soph. Œd. T. 336., ubi Eust. 441. μὴ τελευτὴν ἐπάγων τοῖς ζητουμένοις. " Δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος, Suidæ v. Ἄτεγκτος, Phot. c. Man. 3, 3. 16, 19." Schleusner. Mss. Epiph. 1, 925. 939. " Toup. Opusc. 1, 453." Schæf. Mss. C * Ἀτελευτήτως, Sine fine, v. Ἀνάρχως. " Athan. 2, 167. 177." Kall. Mss. * Κακοτελεύτητος, Schol. Æsch. Ag. 913.]

Ἀποτελευτάω, itidem pro Finem habeo, Desino, Aristot. Pol. 5, 6. Καὶ ἔνθα μὲν πολιτικωτέρα ἐγένετο ὀλιγαρχία, ἐν Ἴστρῳ δ' εἰς δῆμον ἀπετελεύτησεν. Ubi quidam interpr. etiam Ad statum popularem devenit, redacta est. Sed active pro Finem do s. Terminum, Termino, ex Alex. Aphr. Probl. Ἡ φύσις τὰ πέρατα τῶν φλεβῶν ἀπετελεύτησεν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας. [* Ἀποτελεύτησις, Hippocr. 409, 42. 414, 4. * " Διατελευτάω, Heyn. Hom. 7, 619. 621." Schæf. Mss. * Ἐκτελευτάω, Finio, Absolvo, Eur. Herc. F. 827. Πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικρούς. " Wakef. Trach. 170. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 23." Schæf. Mss. Pind. II. 4, 33. 12, 51.] Ἐντελευτάω, Finio vitam, Morior in, Immorior: Ἐνετελεύτησε τῇδε τῇ χώρᾳ, Vitam finivit in hac regione. [Thuc. 2, 44. " Ad Diod. S. 2, 518. * Παρατελευτάω, Valck. D ad Ammon. 124. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 335." Schæf. Mss. " Eust. 15, 36." Seager. Mss.] Προτελευτάω, Ante finio vitam s. Prius. Interdum cum gen., ut, Προετελεύτησε τοῦ πολέμου, Mortuus est ante bellum. [" Arrian. 328. Diod. S." Wakef. Mss. * Συντελευτάω, Diod. S. 3. p. 102, 36. τοῖς βασιλεῦσιν, Communem cum regibus mortem oppeto.]

" ΤΕΛΜΑ, τὸ, Lama, Lacuna, Locus cœnosus, " s. palustris. Aristoph. Ὄρν. (1593.) Ὄμβριον ὕδωρ " ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασι." [" Herod. 84. Thom. M. 473. ad Dionys. H. 3, 1319. 5, 23." Schæf. Mss. Strabo 17. p. 660. Sieb. Τὰς λίμνας τελμάτων πίμπλασθαι: Procop. de Ædif. 1, 1. 2, 1. Schn. Lex. " Cœnum (s. Calx,) quo lapides in ædificiis conglutinantur, Herod. 1, (72.) de structura murorum Babyloniorum, Τέλματι χρεώμενοι ἀσφάλτῳ θερμῇ." Brunck. Mss. Τέλματα Phot. Suid. et Etym. M. exp. γεωργήσιμα χωρία ap. Isæum: ita etiam Cor. ad Xenocr. Aquat. p. 96. Cf. Πέλμα.] " Τελματιαῖος, " Cœnosus, Palustris: ὕδωρ, Aristot. Meteor. 2. " Aqua quæ est ἐν τοῖς τέλμασι. Apud Eund. τελμα" τιαῖοι βάτραχοι, ubi Gaza vertit Lutarias ranas." " Σελματιαῖοι ποταμοὶ, Lutulenti fluvii, Gaza ex Ari" stot. de Gen. Anim. 2. Ita VV. LL., sed ego non " dubito quin pro σελματιαῖοι reponendum sit τελ" ματιαῖοι." [In Glossis est Σέλματα· Eluvies: pro Τέλματα.] " Affertur et Τελματικὸν pro Palustri, in " VV. LL. Ibidem est etiam Τελματώδης pro Lutoso " et fæculento: quod tamen reddi potius debet ut " τελματιαῖος." [" Suid. 3, 371." Wakef. Mss. " Saracenica Sylb. p. 70. Nicet. Eugen. 5, 79." Boiss. Mss. Diosc. 5, 137. " Chrys. in Gen. Hom. 26. T. 1. p. 199, 38. Αὗται τῶν ὀρέων αἱ κεφαλαὶ βορβορώδεις, ἢ τελματώδους ἰλύος ἦσαν πεπληρωμέναι." Seager. Mss.] " Inde est etiam verb. Τελματοῦσθαι, quod " Bud. interpr. In lamam lutescere et exiccari, in " isto Strab. loco, l. ult. p. 346. Ἐπὶ γὰρ τοῖς χείλε" σιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυ" μίασιν." [" Const. Manass. Chron. p. 62(=33.)" Schæf. Mss. " Pisides, Χερσοῖ τὰ ῥεῖθρα, τελματοῖ τοὺς λίθους. * Τελματίζω, unde * Ἀποτελματίζω, Hippocr. Εὐσχημ. 2. (p. 23.) Ἐς ἀληθηΐην πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν ἀποτελματιζόμενοι: ubi Cor. ad Plut. Romul. 369. ἀποτερματιζόμενοι legit.]

[* Τελμὶς, Hes. ὁ ἐκ τῶν τελμάτων πηλός· ἢ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλὺς καὶ πηλός. Τελμῖνος· μολύσματος πηλώδους. Phot. Τελμῖνα καλοῦσιν τὸν ἐκ τῶν τελμάτων πηλόν. Cf. Σέλμα Σελμὶς, Τέρμα Τέρμις.]

ΤΕΜΝΩ, τεμῶ, Seco, Scindo, Lucian. (1, 848.) Τέμνοντες καὶ διαιροῦντες δρεπάνοις. Item et Medicus τὴν σάρκα τέμνειν dicitur, cum carnem secat et scindit: vel cum incidit, interdum etiam cum prosecat et excidit, cum resecat et amputat: ut Crantor dixit, Νοσήσασι δὲ παρείη τις αἴσθησις, εἴτ' οὖν τέμνοιτό τι τῶν ἡμετέρων, εἴτ' ἀποσπῷτο, Cic. Si ægrotus fuerim, sensus adsit, sive secetur quid, s. avellatur a corpore. Et Plut. (6, 213.) dicit Mithridati regi φιλιατροῦντι καὶ τεμεῖν καὶ καῦσαι αὐτοὺς παρασχεῖν τινας τῶν ἑταίρων. Sicut vero τέμνειν σάρκα Medicus dicitur pro Resecare s. Amputare, ita et Eur. (Alc. 429.) τέμνετε πώλους φόβην, pro Resecate equorum jubas, κείρετε τὴν τῶν ἵππων φόβην, Tondete equorum jubas, ubi etiam nota duplicem accus. Itidem et τέμνειν τί τινος dicitur pro Resecare aliquid ab aliquo, Sectione avellere. Et pass. τέμνεσθαι ἀλλήλων de iis, qui dissecantur et a se invicem separantur: quod διχοτομεῖσθαι est. Quibus adde τέμνειν τὰς δίκας, quod Bud. interpr. Dirimere lites, afferens et e Pand. Τεμεῖν τὸ φιλονεικούμενον: ut Lat. quoque metaphorice dicunt Decidere litem. Aliquando redditur Cædo, Succido, Thuc. (2, 98.) τέμνειν τὴν ὕλην pro Succidere sylvam. Itidemque cum dicitur δένδρα τέμνειν, et comp. voce δενδροτομεῖν, Arbores cædere, succidere. Interdum ἀγροὺς, γῆν, χώραν τέμνειν hostis dicitur, cum segetibus arboribusque succisis vastat et populatur: cui synonymum faciunt κόπτειν et κείρειν. Plato de Rep. 5. Ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς, καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσι, Isocr. Symm. (29.) Οὐκ ᾐσχύνοντο τὴν πατρίδα τεμνομένην καὶ πορθουμένην περιορῶντες. Ubi pass. habet signif., ut et Thuc. 2, (20.) p. 55. Ἴσως ἂν ἐπεξελθεῖν, καὶ τὴν γῆν οὐκ ἂν περιϊδεῖν τμηθῆναι, qui et activa simul voce et signif. in ead. p. dicit, Καὶ καθεζόμενοι ἔτεμνον πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον: 7, (42.) p. 247. Τὴν γῆν τῶν Συρακουσίων ἔτεμνον. Sic Plut. Apophth. Ξύλα προῖκα παρέξομεν Ἀθηναίοις ἐπὶ τὰ κρέα ταῦτα, τὴν δὲ χώραν αὐτῶν τεμοῦμεν: Pericle, Τεμὼν τὴν γῆν καὶ κακώσας. Sic Xen. Ἑλλ. 4, (2, 8.) Τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. Rursum Thuc. 5, (55.) p. 183. Τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος: qui itidem l. 1. dicit, Πελοποννήσου μέρος τι τμηθῆναι, καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν. Idem omisso illo accus. dixit l. 2. Τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον, Partem agri populati sunt: 1, (30.) Πλεύσαντες ἐς Λευκάδα, τῆς γῆς ἔτεμον. Item is, qui navi æquor permeat, dicitur ap. Hom. πέλαγος τέμνειν, quod Virg. dixit Æquor carina secare, et Campos salis ære secare: pro quo

Lat. dicunt etiam Findere carina, nec non Sulcare: qua signif. Apoll. Rh. (2, 1032.) dixit τέμνειν πλόον, pro Navigatione sulcare æquor. Quibus adde Proverbiale illud μέσον τέμνειν, quod Lat. dicunt Medio ire et Medium tenere: metaph. a nautis qui periculosis scopulis interclusi medium tenent cursum, ne in alterutrum impingant, Plato Epist. 8. Δίκαιον ἂν ἴσως καὶ ξυμφέρον γίγνοιτο ὑμῖν μέσον τεμεῖν, Æquum fuerit et vobis expediat ut medium teneatis. Item et ὁδὸν τέμνειν dicitur, ut Virg. Ille viam secat ad naves, sociosque revisit: pro Ille viam tenet ad naves, ut Serv. exp. Greg. Naz. Ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες, καταλύματι τοὺς πόνους διαναπαύοντες. Sic Chrys. in Ep. ad Cor. Ἡμεῖς δὲ τὴν τῆς ἀρετῆς ἀφέντες, ἑτέραν τέμνομεν ὁδόν. Itidem τέμνειν τρίβον, Epigr. κέλευθον, Eur. (Rhes. 423.) Nec non τέμνεσθαι ὁδὸν dicitur activa signif. pro τέμνειν. Lucian. (2, 503.) Οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδὸν, Nec ego primus hanc viam secutus sum, Non meum hoc est exemplum. Et Gal. 9 Therap. de Trajano, Ἔνθα δ' ἐπιμήκης ἦν οὐ προσηκόντως ὁδὸς, ἐνταῦθα σύντομον ἑτέραν τεμόμενος. Et de Hippocrate, Τὴν ἐπὶ τὰς ἰάσεις ὁδὸν ἅπασάν μοι δοκεῖ τέμνεσθαι. Passive autem τετμημένη ὁδὸς, Via secta, aperta, Plato de LL. 7. Διακελεύῃ με θαῤῥοῦντα τὴν νῦν ἐκ τῶν παρόντων λόγων τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι, metaph. pro Institutam viam et methodum sequi, Gal. Ὠκυτάτη δ' ἐπ' αὐτὴν ὁδὸς τέτμηται, Via secta et aperta est. Rursum Plato de LL. 7. Καὶ καθάπερ ὁδοὶ τέτμηνται καθ' ἃς ἰτέον, Itinera aperta et patefacta sunt. Eod. prope modo dicitur ὁ τέμνων λόγος, Qui brevibus τέμνει τὰ πράγματα, et ad finem properat. Τέμνειν φάρμακον etiam dicitur pro Concidere, In minutissimas partes secare, etiam Comminuere, Conterere, Contundere: quod etiam κόπτειν dicitur, et τρίβειν, et comp. voce λειοτριβεῖν, ut supra docui. E Plat. autem affertur τέμνειν φάρμακον τούτων, pro Contra hæc remedium afferre, aut excogitare.

Pass. Τέμνεσθαι, Secari, Incidi, Succidi, Concidi, Dissecari, Resecari: sequendo signiff. verbi activi. Aliquando tamen et active accipi docui itidem pro Secare: veluti cum τέμνεσθαι ὁδὸν dicunt pro ὁδὸν τέμνειν. Cujus generis loquendi exempla ante protuli. Itidem pro Dissecare et Dirimere accipitur ap. Basil. Ep. ad Eust. Τὸν μέλλοντα φιλίας ἀδελφοῦ τέμνεσθαι: quem Bud. 712. sic interpr. Abrumpere amicitias fratris et proximi, pervulgatisque ejus criminibus, amicitia et consortio fratrum mulctare. Affertur et τέμνεσθαι τῇ ἐξουσίᾳ e Greg. Naz. pro Potestate inter se partiri et distingui. Ubi pass. habet signif., sicut et cum dicuntur aliqui τέμνεσθαι ἀλλήλων, pro Dissecari et separari a sese mutuo.

Porro secundum Gramm. e se quidem format fut. 1 τεμῶ, et 2 ταμῶ, unde aor. 2. ἔταμον, et infin. ταμεῖν: E Τμάω autem præt. perf. τέτμηκα: unde pass. τέτμημαι, τετμημένος, et τμηθεὶς, quorum exempla in ipso τέμνω habuisti: unde et verbalia illa τμῆμα, τμῆσις, τμητικὸς, et cetera: nec non Poëticum verbum τμήσσω: de quibus infra seorsim dicam, postquam recensuero verba cum τέμνω composita, et derivata e præt. medio: quorum tamen aliqua e τομὴ facta videri possunt.

[" Τέμνω, Segaar. in Daniel. p. 93. Heyn. Hom. 4, 514. 6, 493. Valck. Callim. p. 25. Wakef. S. Cr. 1, 8. Mitsch. H. in Cer. 176. 263. ad Charit. 637. 746. Musgr. Iph. T. 199. Jacobs. Anth. 7, 118. 8, 88. Heind. ad Plat. Gorg. 214. Thom. M. 547. Markl. Suppl. 1205. Castro, Heyn. ad Apollod. 165. Fœdus ferio, Heyn. Hom. 4, 216. Markl. Suppl. 376(=391.) Musgr. Hel. 1251. Pro ἀποτ., Wakef. Herc. F. 568. T. πόλιν, Urbem excido, Heyn. ad Apollod. 380.: φάρμακον, Paro, Ruhnk. ad H. in Cer. 229. Brunck. Andr. 120. it. Musgr., Heind. ad Plat. Gorg. 4. Plato de LL. p. 307. Ast.: ὁδὸν, ad Herod. 346. 599. Valck. Phœn. p. 4. Ruhnk. Ep. Cr. 241. Gesner. ad Horat. p. 3. ad Charit. 223. 252. Jacobs. Spec. 105. Anim. 219. Anth. 6, 319. 8, 93. 224. Coray Theophr. 304. Wakef. S. Cr. 4, 59. Kuster. Aristoph. 224.: ὅρκια, ad Il. B. 124. ad Dionys. H. 2, 762.: φιλίαν, Valck. Callim. 295.: φιλότητα, Heyn. Hom. 4, 466.: κίνδυνον, Musgr. Heracl. 758.: τὴν γλῶτταν, T. H. ad Plutum p. 417.: ὕλην, Diod. S. 2, 422. T. καὶ καίειν medicorum, T. H. in Schraderi Emendd. 100. ad Charit. 295. Heind. ad Plat. Gorg. 33. Τέμνων, ad Charit. 738. Ἔταμες, ἔτεμες conf., Jacobs. Anth. 9, 506. Villoison. ad Long. 145. Heyn. Hom. 7, 225. Τεμὼν, ταμὼν, Fischer. ad Palæph. 135. Τάμηται, passive, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xii. Τετμηὼς, passive, Apoll. Rh. 4, 156. Act., med., Plato Phædr. 313. Heind. Med., Heyn. Hom. 4, 504. 5, 663." Schæf. Mss. " De rapta virginitate, Achill. Tat. 182. Deprædor, Apoll. Rh. 2, 143. Eo, Seco mare, sine subst., 1248. (ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον Ἐσσυμένως.)" Wakef. Mss. " T. τὴν τάξιν, Perrumpere aciem hostium, Suid. v. Περιπλεῖν." Schleusn. Mss. Pind. 'O. 13, 80. μαχᾶν τέλος τέμνειν, Π. 3, 121. θάλασσαν. Sine subst., Apoll. Rh. 4, 771. αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα Τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. Il. T. 197. κάπρον ταμέειν Διΐ: Epistola Pythagorica 6. Τέμνω σοι συλλαβάς. Isocr. ad Phil. 218. Wolf. T. τὴν χώραν. Democritus Stobæi Serm. 44. Ὁ τιμὰς ἀξίας τέμνων, pro νέμων. Il. N. 707. τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης, ubi prima corripitur: vide nott. * Τέμω, Buttm. A. Gr. 1, 388. Vide Τμάω.]

Ἀγκυλοτόμον, τὸ, Instrumentum Chirurgicum quo τέμνεται τὸ ἀγκύλον τῆς γλώσσης, s. τὸ ἀγκυλόγλωσσον, i. e. Quo vinculum nervosum, quod Filum vulgo vocant, in pueris hæsitantibus eximitur, teste Bud. Itidem Gorr. Ἀγκυλοτόμον, inquit, est Instrumentum Chirurgicum quo tollitur ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώσσης, et membranæ, quæ linguam vinciunt et contrahunt, rescinduntur.

Ἀκρότομος, ὁ, ἡ, Cujus summæ partes sectæ sunt: λίθοι, Lapides quorum extremæ partes κοπτῆρσιν sectæ sunt, atque illa sectione et ξέσει complanatæ ac politæ. Joseph. de structura templi Hierosolymitani loquens, Ἡ τοῦ ναοῦ οἰκοδομία κατὰ πολλὴν τέχνην ἐκ λίθων ἀκροτόμων ἐγένετο συντεθέντων ἁρμονίως πάνυ καὶ λείως. Item πέτρα ἀκρότομος dicitur de Rupe cujus τὰ ἄκρα τέτμηται, Cujus extremitates quasi ferro sectæ sunt: veluti cum ejus latera ita prærupta sunt, ac si ferro prominentes partes resectæ essent. Joseph. ap. Suid. Ἐν Αὐρασίῳ τῷ ὄρει πέτρα ἀκρότομος ἦν, κρημνῶν μέσον ἀνέχουσα· ὃ δὴ πύργον οἱ πάλαι ἄνθρωποι βραχὺν κομιδῇ ποιησάμενοι, καταφυγήν τινα ἰσχυρὰν καὶ ἀμήχανον τῆς τοῦ χωρίου φύσεως σφίσι ξυλλαμβανούσης ἐδείμαντο. Ubi Suidæ ἀκρότομος πέτρα est ἡ σκληρὰ καὶ ἄτμητος, Quæ usque adeo dura est, ut ferro secari nequeat: ut ἀκρότομος i. hic sit q. ἄτμητος: quemadmodum et Hieron. Comm. in Amos 3. Pro obsidione terræ, inquit, quæ ab eo dicitur πολιορκία, Fortitudo a Theodotione posita est, qui putavit צור leg., quod proprie refertur ad petram durissimam, quæ Græce appellatur ἀκρότομος, et quam nos Latine Silicem dicere possumus. Veruntamen in ejusmodi ἀκροτόμοις πέτραις requiritur non solum ut duræ sint et ferro insecabiles, sed potius ut sint præruptæ et altæ, ita ut hosti ad eas accessus non sit, quemadmodum in ἀποῤῥῶξι. Hes. quoque ἀκροτόμῳ λίθῳ exp. non solum ὀξυτάτῳ ὑψηλῷ, τέμνοντι, sed etiam σκληρῷ, ut rursum et Suid. Reperitur enim et de durissima petra, qualis silex est, dictum, ut in Ps. (113, 8.) Deus dicitur resolvisse τὴν ἀκρότομον εἰς πηγὰς ὑδάτων, Rupem, s. Petram præduram, in fontes aquarum. [" Wessel. Diss. Herod. p. 35. Ἀκρότομος, * Ἀκροτόμος, ad Charit. 738." Schæf. Mss. Τὰ ἀκρότομα, Mathem. Vett. 67. Schleusn. Lex. V. T.] Ἀκροτομέω, Extremas s. Summas partes amputo s. reseco, Trunco, Xen. Œc. [18, 2. Manetho 1, 319. " 4, 260. ad Charit. 341." Schæf. Mss.]

Ἀρτίτομος, Nuper cæsus, sectus: SIN Ἀρτιτόμος scriptum reperiatur, significabit Nuper secans, Qui nuper secuit s. incidit. Cyrill. [Ἀρτίτομος, Apoll. Rh. 4, 1515. " Ἀρτίτομος, Ἀρτιτόμος, ad Thom. M. 141." Schæf. Mss.]

Ἄτομος, Qui sectus non est, Sectiones nullas habens, In quo nulla apparet sectio, Insecabilis, Qui

ferro secari s. dissecari nequit, Individuus ferro. Priore modo dicitur ἄτομος λιβανωτὸς, Qui secari non solet, sed talis relinquitur qualis ex arbore manavit, unde et σταγονίας nominatur. Diosc. 1, 82. de thure masculo, quod dicit vocari σταγονίαν, et sua natura στρογγύλον esse, Ἔστι δὲ ὁ τοιοῦτος ἄτομος λευκός τε, καὶ θλασθεὶς ἔνδοθεν λιπαρός. Dicitur autem ἄτομον hoc thus, i. e. a ferro intactum, ad differentiam Indici, quod cum rotundum sua natura non sit ut illud, κατὰ τὴν ἐπιτήδευσιν στρογγύλον γίνεται: nam τέμνοντες αὐτὸ εἰς τετράγωνα σχήματα, καὶ βάλλοντες εἰς κεράμεια, κυλίουσιν ἕως ἂν ἀπολάβοι τὸ στρογγύλον σχῆμα. Quo facto, et ipsum ἄτομος ET Ὀροβίας λιβανωτὸς dicitur, ut testatur Diosc. l. c., (ubi tamen perperam scriptum HABETUR Ἀραβίας pro ὀροβίας, sic nuncupato παρὰ τὸ τοῦ ὀρόβου σχῆμα,) alio nomine VOCATUM Κοπίσκος, procul dubio παρὰ τὴν κοπήν: quoniam κόπτεσθαι et τέμνεσθαι solet ut rotundetur. Vide et Plinii quendam locum in Σταγονίας citatum. Posteriore modo pro Insecabilis s. Sectione individuus, accipitur, cum de atomis Democriti sermo est. Is enim ἀτόμους vocabat Corpuscula quædam minutissima, quæ sectione dividi non possent: qualia videmus in sole radios suos per fenestram transmittente: e quibus omnia oriri fingebat, et vicissim omnia in ea resolvi, ut et Epicurus. Cic. de Fin. Bon. et Mal. 1. Ille atomos quas appellat, i. e. corpora individua propter soliditatem, censet in infinito inani ita ferri, ut concursionibus inter se cohærescant: e quo efficiantur ea quæ sint quæque cernantur omnia: eumque motum atomorum nullo a principio, sed ex æterno tempore intelligi convenire. Serv. enarrans illud Virg. Ecl. 6. canebat uti magnum per inane coacta Semina rerum fuissent, Dicunt, inquit, duo esse rerum principia, corpus et inane. Omne enim quod est, aut continet aut continetur. Et corpus volunt esse atomos, i. e. quasdam minutissimas partes, quæ τομὴν, i. e. Sectionem, non recipiunt. Unde et ἄτομοι dictæ sunt, quas Lucr. minutiores dixit esse illis corpusculis quæ infusis per fenestram radiis solis videmus; dicit enim illis nec visum posse accidere. Inane vero, dicunt spatium, in quo sunt atomi. Quintil. 3, 3. has ἀτόμους Latine vocat Corpora insecabilia: quemadmodum et 2, 17. Qui corpora insecabilia esse tradunt, e quibus res omnes initium duxerint. Cels. in Præf. l. 1. vocat Corpuscula quæ per invisibilia foramina manant. Frequenter occurrit hoc vocab. ap. Aristot. Phys. et Metaphys., nec non ap. Plut. tum alibi tum in l. quem in Colotem Epicureum scripsit, ubi irridens eum dicit, Ὑμῖν τοῖς ἐξ ἀτόμου καὶ κενοῦ συμπεπηγόσι: item, Θλίψεις τε καὶ διασπορὰς ἀτόμων. Sic in eod. Ejusdem l. Democritus ait, Οὐσίας ἀπείρους τὸ πλῆθος, ἀτόμους τε καὶ διαφόρους, ἔτι δὲ ἀποίους καὶ ἀπαθεῖς, ἐν τῷ κενῷ φέρεσθαι διεσπαρμένας· ὅταν δὲ πελάσωσιν ἀλλήλαις, ἢ συμπετῶσιν, ἢ περιπλακῶσι, φαίνεσθαι τῶν ἀθροιζωμένων τὸ μὲν, ὕδωρ, τὸ δὲ πῦρ, τὸ δὲ, φυτὸν, τὸ δὲ ἄνθρωπον· εἶναι δὲ ταύτας τὰς ἀτόμους ἰδέας ὑπ' αὐτοῦ καλουμένας. Ubi etiam nota, cum dicitur ἡ ἄτομος, subaudiri vel οὐσία, vel etiam ἰδέα. Rursum Democritus ap. Lucian. (1, 553.) dicit, Κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. Et Philo de Mundo dicit Democritum et Epicurum πολλοὺς κόσμους ὑπογράφειν, ὧν τὴν γένεσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς ἀτόμων ἀνατιθέασι, τὴν δὲ φθορὰν ἀντικοπαῖς καὶ προσράξεσι τῶν γεγονότων, i. e. Complures mundos delineare, ipsorum ortum attribuentes corpusculis individuis invicem offensantibus in occursuque implicitis: interitum autem tum statuentes, cum mundi concreti et sic enati, collisi inter se fuerint occursu et conflictati. Tempus quoque ἄτομον dicitur, quod tam breve est, ut insecabile sit: unde ἐν ἀτόμῳ, In puncto temporis, In momento: quod et στιγμὴ vocatur. [Soph. El. 200. Trach. 203. " Wakef. 200. Musgr. Hipp. 76. Valck. Anim. ad Ammon. 19." Ἄτομος, ἡ, Corpusculum minutissimum, Alciphr. 146. Wakef. S. Cr. 3, 158." Schæf. Mss. Plut. Phoc. 3. Μέχρι τῶν τελευταίων καὶ ἀτόμων διαφορῶν. Paulus 1 ad Cor. 15, 52. ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, Vulg. In momento. "Ἄτομος, Apollinaris, Diosc. Notha 467. Helleborus albus, 473." Boiss. Mss. * Ἀτόμως, Aristot. Analyt. Post 1, 3. 11. bis.]

Βούτομος SIVE Βούτομον, Frutex palustris, caule admodum lævi, folio arundinis, angulari, fructu nigro, mali amplitudine, sexu duplici: fortasse sic dictus, quod commodissime secetur boum pabulo. Herbarii et officinæ vocant Juncum cabacinum, propterea quod ad vitilium nexus utilis sit, Gorr. Suidas certe dicit esse * φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὅπερ ἐσθίουσιν οἱ βόες. Alii autem dictum volunt ex eo, quod valde secet digitos eorum qui eam carpunt: παρὰ τὸ βου ἤγουν σφόδρα τέμνειν: dicitur enim acutam habere aciem, et τέμνειν. Meminit ejus Theocr. (13, 35.) Theophr. H. Pl. 1, 8. et historia Jobi, 8, (11.) et 40, (16.) Apud Theophr. autem perperam alicubi REPERITUR Βούταμος. [Βούτομος, Aristoph. Ὄρν. 662. Bodæus ad Theophr. p. 462. Schn. Ind. Theophr. " Βούτομον, Schol. Theocr. 1, 106." Boiss. Mss. " Harles. ad Theocr. p. 205. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 210." Schæf. Mss.]

Βραχύτομος, Ita putatus ut reliquiæ breves remanserint. Alii interpr. Breviter recisus, qui afferunt βραχύτομος ἄμπελος pro Vitis in brevi palmite putata. [Theophr. C. Pl. 3, 2, 3.] Βραχυτομέω, Ita puto ut breves remaneant reliquiæ, Breviter recido, Ad breve redigo: ut βραχυτομεῖν ἄμπελον, Vitem ita putare ut breves relinquantur palmites, Vitem resecare ad brevem palmitem, quæ τῆς ἀμπελουργίας pars quædam est ap. Theophr. C. Pl. 3, (14, 2.) qui ibid. dicit ἐν τῷ βραχυτομεῖν, In brevitate recisionis.

Διχότομος, In duas æquales partes dissectus, Per medium sectus: σελήνη, Luna, cum æqua portione divisa est et semiplena. Mart. Capella 8. in cap. de Lunæ Meatu, Luna cum solem in orientis partibus comprehenderit, obscuratur, et cum in occasu deseruerit, lucescit. Cujus primi luminis effigies quibusdam velut cornibus circulata, μηνοειδὴς dicitur: cum vero XC partibus a sole discedens orbem ejus mediatenus idem radius luminarit, διχότομος perhibetur. Sed prædictis partibus cum alias XLV adjecerit, perhibetur ἀμφίκυρτος, i. e. Major dimidia, minor plena. Cum vero CLXXX partibus a sole discesserit, contrario positam totam partem, quam terris opponit, illuminat, et πανσέληνος perhibetur. Ac dehinc deficiens servat cum prædictis partibus nomina memorata. Eadem de re Plin. 2, 9. ita, Crescens semper aut decrescens: et modo curvata in cornua, modo æqua portione divisa, modo sinuata in orbem, maculosa, eademque subito prænitens, immensa orbe pleno, ac repente nulla: alias pernox, alias sera, et parte diei solis lucem adjuvans: deficiens, et in defectu tamen conspicua: quæ mensis exitu latet, cum laborare non creditur. Itaque partim e Plin., partim e Martiano luna DICITUR Μηνοειδὴς, Cum curvata est in cornua, s. Quibusdam velut cornibus circulata: ET Διχότομος, Æqua portione divisa, Cum mediatenus illuminata est: ET Ἀμφίκυρτος, Sinuata in orbem, Major dimidia, minor plena: AT Πανσέληνος, Immensa orbe pleno, Cum contrario positam totam partem illuminat. Sed notandum, ap. Martianum non διχότομος scribi, SED Διάτομος, quod huic διχότομος æquivalet; nam qui aliquid διατέμνει, idem et δίχα τέμνει, i. e. in duas partes secat. [Διχότομος, Aristot. H. A. 1, 770. Schol. Arat. D. 68.] AT Διχοτόμος, In duas partes secans, Æqua portione dividens. [" Διχότομος, Διχοτόμος, Ammon. 43." Schæf. Mss.] Διχοτομέω, In duas partes seco, δίχα τέμνω, Æqua portione divido: quo modo usurpavit Procl. de Sphæra. Polyb. simpliciter pro Disseco, Seco in duas partes, (6, 28, 2.) Τὴν προειρημένην εὐθεῖαν διχοτομήσαντες: [10, 15, 5. Matth. 24, 51. Plato Polit. 2. p. 302. Diod. S. 1. p. 62, 35. " Ad Charit. 727. Wakef. S. Cr. 2, 62." Schæf. Mss.] Διχοτόμημα, τὸ, Una e duabus partibus æqua portione resectis. Hes. διχοτομήματα simpliciter exp. τμήματα: at proprie, Frusta s. Partes æquali portione divisæ aut sectæ. [* " Διχοτόμη-

σις, Separatio, Wolf. Anecd. Gr. 3, 23. Sext. Emp. 9, 284. (p. 608.)" Kall. Mss.] ITEM Διχοτομία, ἡ, Divisio in duas partes, s. æquali portione facta, in duas partes æquales. Sic et in acie, teste Suida, διχοτομία φάλαγγος dicitur ἡ εἰς δύο ἴσα τομή: qui etiam addit, Ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν, εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ οὐρά· τὸ δὲ ἕτερον, δεξιὸν κέρας, καὶ κεφαλὴ, καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή. Ubi etiam, NOTA Κέρας, ET Δεξιὸν κέρας, ET Εὐώνυμον κέρας: SEU Δεξιὸν ἀκρωτήριον, ET Δεξιὰ ἀρχή: ITEM Κεφαλὴ ET Οὐρά.

[* Ἑτερότομος, Timæi Lex. 18.]

Εὔτομος, Sectu facilis, Facile secabilis, Bene s. Pulcre sectus: οἰκία, Domus quæ multis meatibus secta est s. pervia; dicuntur enim ὁδοὶ τέμνεσθαι et secari, cum aperiuntur. Aristot. Polit. 7, 11. Ἡ δὲ τῶν ἰδίων οἰκήσεων διάθεσις ἡδίων μὲν νομίζεται καὶ χρησιμωτέρα πρὸς τὰς ἄλλας πράξεις, ἂν εὔτομος ᾖ· πρὸς δὲ τὰς πολεμικὰς ἀσφαλείας τοὐναντίον, ὡς εἶχον κατὰ τὸν ἀρχαῖον χρόνον· δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τοῖς ξενικοῖς, καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιτιθεμένοις. Ubi nota τῇ εὐτόμῳ οἰκίᾳ opponi τὴν δυσέξοδον: quæ enim multis meatibus intercisæ sunt, eædem et facile perviæ. Ibid. Καὶ τὴν μὲν ὅλην μὴ ποιεῖν πόλιν εὔτομον, μετὰ μέρη δὲ καὶ τόπους. [" Abresch. Æsch. 2, 76." Schæf. Mss.]

Ἡμίτομος, Semisectus, [Moschus 2, 88. σελήνη. "Casaub. ad Athen. 117. 123. Valck. Anim. ad Ammon. 126." Schæf. Mss. " Ἡμίτομος ἀρχὴ, Dimidius principatus, Phot. c. Man. 2, 8." Schleusn. Mss.] AT Ἡμίτομον, Dimidiata pars, Dimidium, Medietas. Qua signif. tum Lucian. (3, 277.) usurpavit, tum Alexis, qui, teste Athen. (57.) dixit ἡμίτομα ὠῶν, Dimidiatas ovorum partes, Partes ovorum æqua portione dissectorum: qualia sunt διχοτομήματα. [Herod. 7, 39. " Lucian. 1, 21. Jacobs. Anth. 9, 326. Wakef. Alc. 767." Schæf. Mss. Ἡμίτομος, Hesychio ἔκπωμα: Athen. 470. Ἡμίτομος, ἔκπωμά τι παρ' Ἀττικοῖς, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθὲν, φησὶ Πάμφιλος ἐν Γλώσσαις. Erotian. Ἡμίτομος· ἐπιδέσμου ὄνομα: de quo Foës. Œcon. Hipp.] ET Ἡμιτόμιον pro eod. e Diosc. 2. AT Ἡμιτόμης ET Ἡμιτομίας, ὁ, Semicastratus, seu, ut Varro loquitur, Semimas, Cui alter e testiculis exectus est. Cui autem ambo sunt excisi, ἐκτομίας vocatur, ut infra docebo. [" Ἡμιτομίας, Heyn. Hom. 8, 388. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 69." Schæf. Mss.]

Καινοτόμος, Qui novas vias secat, s. novas vias et res molitur, Novarum rerum studiosus, Innovator. AT Καινότομος, In quo novæ viæ sectæ et apertæ sunt, Innovatus. Ambo ap. Hermog. ut supra in Καινὸς docui, ubi simul et derivata invenies. In VV. LL. legitur ET Κενοτομία, pro, Rerum innovatio, Novorum studium. Sed id crasso errore. Nam κενοτομία signif. potius Inanium et vanarum rerum studium, Cum via ad res vanas inanesque secatur et initur. Ad novarum autem rerum studium significandum, scr. foret καινοτομία. [" Jambl. V. P. 146." Wakef. Mss.]

Μακρότομος, opp. superiori βραχύτομος, i. e. Ita putatus ut amputati longæ reliquiæ supersint: veluti μακρότομος ἄμπελος dicitur Vitis quæ ita putatur ut longi remaneant palmites, s. Vitis in longo palmite amputata, [Theophr. C. Pl. 3, 2, 3.] Μακροτομέω, Ita puto ut longæ remaneant amputatæ partis reliquiæ, Theophr. C. Pl. 3, (11, 2.) Μακροτομεῖν τὴν ἄμπελον, quod Gaza interpr. Vitem resecare ad longum palmitem. Ibid. Ἐν τῷ μακροτομεῖν, In longitudine recisionis, Eod. interpr. [" Geop. 1, 270." Wakef. Mss.]

Μεσότομος, Per medium sectus. ET Μεσοτομέω, Medium s. Per medium seco. Xen. Œcon. (18, 2.) Μεσοτομεῖν ET Ἀκροτομεῖν de messoribus dixit, qui interdum summos culmos amputant, interdum per medium cædunt, Bud. Porro ut μέσσος Poëtæ dicunt metri causa pro μέσος, SIC ET Μεσσότομος: ut μεσσότομοι κάλαμοι, Epigr. Calami per medium scissi: [" Damocharis 2." Schæf. Mss.]

[* Νεότομος, Recens sectus, Æsch. Ch. 22. Eur.
A Bacch. 1168. Soph. Ant. 1283.]

Ὀρθότομος, In rectum sectus. AT Ὀρθοτόμος, In rectum secans. UNDE Ὀρθοτομέω, In rectum seco: ut ὀρθοτομεῖν ὁδὸν dicitur pro ὁδὸν ὀρθῶς τέμνειν, In rectum secare et aperire viam. Metaph. autem ap. Salom. Proverb. 11, (5.) Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ubi interpr. Justitia immaculati dirigit viam ejus: 2 ad Tim. 2, (15.) Ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, Sermonem veritatis recte secare: quod facit, qui nil prætermittit quod dicendum sit, nihil etiam adjicit de suo, nihil mutilat, discerpit, torquet; deinde diligenter spectat quid ferat auditorum captus, quicquid denique ad ædificationem conducit. Est autem sumta translatio ab illa legali victimarum sectione ac distributione. Hæc e novissimarum Annotationum Auctore. [" Wakef. S. Cr. 4, 58." Schæf. Mss. * Ὀρθοτομία, i. q. ὀρθοδοξία, Euseb. Hist. Eccl. 4, 3.]

Ὀψίτομος, Sero putatus, Qui sero putari solet: ἄμπελος, Vitis quæ sero putatur, Theophr. (C. Pl.
B 3, 2, 3.) Καὶ τὰ τῶν ἀμπέλων διαιρετέον, τάς τε πρωτοτόμους καὶ τὰς ὀψιτόμους, Et eas quæ primæ, et eas quæ ultimæ putantur.

Πρωτότομος, Qui primus cæsus aut putatus est: ἄμπελος, Theophr. H. Pl. 4, 16. Vitis primo putata, Quæ prima putatur: cui ibid. opp. ὀψίτομος. In Epigr. quoque legitur πρωτότομος de Eo qui primus cæditur. Nec non ap. Gal. πρωτότομος καυλὸς, Caulis prototomus et tener, qui Dioscoridi κύημα dicitur, et ὅρμενος aliis. Qua signif. et πρωτότοκον καυλὸν reperiri ajunt. [Anal. 2, 91. " Philodem. 30. et Jacobs." Schæf. Mss.] Πρωτοτομέω, Primum seco s. cædo, In primis puto.

[* " Τετράτομος, Paul. Silent. Ambo 252." Schæf. Mss. * Τρίτομος, Ter sectus: τρίτομον, Gl. Tricodatum, f. leg. Tricodicatum, i. e. In tres codices s. tomos divisum; s. Tricaudatum: usurpatur enim de Pisce qui vocatur πηλαμὺς, et a Plinio 32, 11. Triton, teste Schn. Lex.]

Ὠμότομος, Qui sectus s. cæsus fuit, cum adhuc
C crudus aut immaturus esset. Ὠμοτομέω, Seco, Incido adhuc crudum, Crudum necdum maturum seco, Paul. Ægin. 6, 34. Ὠμοτομοῦμεν τὰ ἀποστήματα, Crudos abscessus secamus. Et rursum, Ἀποστήματα πρὸ τῆς τελείας πεπάνσεως ὠμοτομεῖν Ἱπποκράτης παρακελεύεται. Unde θετικὸν ADV. Ὠμοτομητέον, ap. Gal. 3 τῶν Κατὰ Τόπους, Crudum necdum maturum secandum est.

Τομὸς, Scindens, Incidens, Incisoria vi præditus. Redditur etiam Acutus. Phocyl. (116.) Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου, Telum acutius et penetrantius, Telum quo non aliud magis scindit, incidit. Et Ajax Sophocleus ensi jamjam incubiturus dicit, (Aj. 815.) Ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος Γένοιτ' ἂν, Gladius stat erectus qua parte acutissimus esse queat: nam capulum in terram depanxerat, mucronem autem erexerat, ut in eum se daret pronum. Plut. Symp. 6, 8. Ἔχει δέ τι τομὸν καὶ διαιρετικὸν οὐ σαρκὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν ἀγγείων. Sed et Cibi quidam τομοὶ dicuntur, quibus vis inest
D τμητικὴ, 8, 9. Λεπτὰ καὶ τομὰ καὶ ὀξέα προσφέροντες, ὑπέκκαυμα τῆς ὀρέξεως. [" Reiz. de Acc. p. 110. Ammon. 136. Casaub. ad Athen. 119. 122. Valck. Adoniaz. p. 340. Ruhnk. Ep. Cr. 154. Wakef. S. Cr. 1, 8. 4, 215. 218. Del. 1, 423. Trach. 1176. P. Abresch. Paraphr. 268. ad Callim. 1. p. 165. 456. ad Charit. 465. Lobeck. Aj. p. 352." Schæf. Mss. Ep. ad Hebr. 4, 12. Lobeck. Phryn. 22. ad Greg. Cor. 870. Lucian. Tox. 11.] UNDE Τομῶς, More eorum quæ scindunt s. incidunt, Penetranter. Callim. vero accepit pro Clare, Aperte, τρανῶς s. τορῶς, Hymno in Delum (94.) Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης, i. e. σαφέστερον, Schol.

AT Τόμος, ὁ, dicitur αὐτὸ τὸ τμῆμα, Frustum sectione s. scissione ablatum. Amm. quoque inter τομὸς et τόμος distinguit, τόμον esse dicens τὸν τεμνόμενον χάρτην, τομὸν autem τὸν τέμνοντα σίδηρον. Quæ ejus verba perperam intellecta dederunt VV. LL. consarcinatoribus occasionem τομὸς interpretandi

Instrumentum ferreum quo aliquid secatur: quasi vero substantive acciperetur perinde ut τόμος: quæ ratio eadem est in τορὸς et τόρος. Suidæ quoque et Hes. (ut ad τόμος redeam) τόμος est ὁ χάρτης. Quo refer Martial. 1. Scriptura quanti constet et vilis tomus. Quem tomum ex eo dictum volunt, quod excidatur e pellibus animantium. Vocant hodieque majorum voluminum τόμους et sectiones, Partes in quas divisa sunt et veluti dissecta: quemadmodum et ap. Diog. L. libri Antisthenis εἰς δέκα τόμους dividuntur et distribuuntur, i. e. Partes, Tractatuum et librorum sectiones, Bud. Sunt aliarum item rerum τόμοι, i. e. Frusta, Partes sectione ablatæ, Partes et frusta recisa alicunde: ut ἀλλᾶντος τόμος ap. Athen. 14.: et 4. γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον. Et 9. ὑπογαστρίων τε μέρη χοίρων, καὶ μήτρας τόμους. Sic (p. 370.) l. eod. et 9. Ὀπτᾶν δὲ τυροῦ Χεῤῥονησίτου τόμους. Et Epigr. Ὠμοβοείου μοι παραθεὶς τόμον, Frustum bubulæ carnis crudæ: τεμάχη hos τόμους appellant synonyma voce. [" Reiz. de Acc. 110. Ammon. 136. Valck. Phœn. p. 66. Phryn. Ecl. p. 8(=22. Lob.) Bast Lettre 237. Thom. M. 839. Jacobs. Anth. 9, 417." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 870. *" Τομάριον, Parvum volumen, Etym. M. 790, 8." Wakef. Mss.]

Τομή, ἡ, Sectio, Sectura, etiam Incisio: ut cum de Medicorum τομαῖς dicitur. Isocr. Symm. Τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Itidem Gal. 1 ad Gl. Τομὴν ποιεῖν, Plagam facere. Quibus adde hoc ap. Demetr. Phal. de Hermea quodam, Οὐκ ἂν ἠνέσχετο ῥᾳδίως τινὸς μαχαίριον ὀνομάζοντος, ἢ τομὴν, διὰ τὸ εὐνοῦχος εἶναι: irritabatur igitur τομῆς, Sectionis, appellatione, quoniam ἐξετέτμητο, i. e. Castratus erat: atque adeo τομὴ exp. etiam Castratio. In VV. LL. affertur ex Hermog. τομὴ λόγου: cui opponi tradunt περιβολήν. Unde et τμητικὸς λόγος, ex Eodem in Τμητικός. Rursum ex Eod. τομαὶ μέτρων, quod videndum an sit pro Sectionibus metricis an pro Cæsuris. Porro ut τέμνειν δένδρον dicitur, ita et τομὴ δένδρου, Il. A. 234. de sceptro, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, E quo primam sui sectionem in montibus reliquit, i. e. Postquam semel in montibus cæsum et e trunco exectum ipsos montes reliquit, ἐπειδὴ τὴν τμῆσιν, ὅ ἐστι τὴν ῥίζαν, αὐτοῦ τμηθὲν ἐν τῷ ὄρει κατέλιπε, Schol. Quem sequendo, τομὴ diceretur Ipse truncus e quo succisum et desectum fuit. Theophr. vero τομὴν inter ἀμπελουργίας partes numerat, quæ Lat. Putatio est, ut cum inutiles frutices et palmites solent recidi s. deputari. Eand. alicubi et κλάσιν vocat, eo quod manu interdum frangantur illæ fruticationes et palmites, sine ferro. Exp. præterea non solum Amputatio, Cæsura, sed etiam Divisio, Portio. Sed malim ego, Divisio sectione facta, Portio sectione demensa. [" Valck. Diatr. 167. Wakef. Ion. 539. S. Cr. 4, 215. Jacobs. Anth. 7, 72. Bast über Plat. G. p. 125. Brunck. Soph. 3, 442. Heyn. Hom. 4, 77. ad Charit. 465. Thom. M. Add. ad p. 535." Schæf. Mss. " T. φαρμάκων, Conon 262. Phot. 223." Wakef. Mss.]

Τομικός, Aptus ad faciendum τομήν, Incisorius, Incidens, ut τομικοὶ ὀδόντες, qui et τομεῖς, ut infra docebo. At Lat. Tomices dicuntur e cannabe impexa et sparto tortæ restes, vel etiam ex junco, palma, linove rudi et nondum curato, Colum. 12, 32. Vitruv. 7, 3. Pallad. 1, 13.

Τομαῖος, ὁ, ἡ, Sectus, Cæsus, Succisus, Recisus: χαῖτα, Eur. (Alc. 101.) Coma recisa s. detonsa. Itidem τομαῖον δένδρον dicitur Arbor quæ secatur: cui Nicander addit dat. instrumentalem, Θ. (52.) πριόνεσσι τομαίῃ Κέδρος πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις, Schol. τεμνομένη. [" Wakef. S. Cr. 4, 217. Alc. 100. Trach. 698. Markl. Suppl. 974. Ἄκος τομαῖον, Remedium, Ruhnk. ad H. in Cer. 229." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 535.]

Τομάω, Sectione egeo, Sectionem desidero, etiam Sectione mihi opus est, ut κουράω dicitur pro Tonsore mihi opus est; sunt enim ea verba ἐφετικὰ s. Desiderativa. Soph. Aj. (582.) p. 35. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, ubi et Schol. exp. τομῆς δεομένῳ, annotans eum eleganter dixisse τὸ τραῦμα τομῆς ἐπιθυμεῖν, ὥσπερ εἰ αἴσθησιν εἶχεν. [" Toup. Opusc. 2, 258. Wakef. Alc. 1003." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 26.]

Τομεύς, έως, ὁ, Sector, Incisor, aliis etiam Exector, Castrator, Putator. Hesychio τμήτης s. ὁ τέμνων. Ipsum etiam τομῆς instrumentum τομεὺς dicitur, ut τορεὺς τὸ τῆς τορείας: et interdum Cultrum putatorium signif., interdum Scalprum incisorium, ut quo vel Medici utuntur ac Chirurgi, vel Sutores cum calceos περιτέμνουσιν: unde et περιτομεύς. Alio nomine σμίλην vocant et σμιλίον, de quibus supra: quemadmodum et J. Poll. annotat. Plat. Alcib. [" 1, 51. ubi etiam nunc male scribitur τομῇ pro τομεῖ, etsi monuerit J. Poll. 10, 141. Schol. Plat. (p. 82. Ruhnk.) et Jung. ad J. Poll. l. c." Boiss. Mss.] inter σκυτοτόμου σκεύη recensere τομέα, quem in Politicis ab Eod. vocari σμίλην. Lat. Scalprum s. Scalprum excisorium vocant, ut Horat. Si scalpra et formas emat, et comportet in unum Qui sutor non est. Sed et os suos habet τομέας, de quibus J. Poll. 2, (91.) Τῶν ὀδόντων οἱ μέσοι τέσσαρες καλοῦνται τομεῖς καὶ διχαστῆρες καὶ κτένες καὶ γελασινοί· τὸ μὲν, ὅτι τέμνουσι τὴν τροφὴν καὶ διαιροῦσι καὶ διχάζουσι τὸ προσπεσόν· τὸ δὲ, ὅτι γυμνοῦνται γελώντων· τὸ δὲ, ὅτι κτείνουσιν ὃ ἂν λάβωσι. Ubi etiam nota cur VOCENTUR Διχαστῆρες, ET Γελασινοί, ET Κτένες. De iisdem Gorr., Τομεῖς sive τομικοί, inquit, Incisores dentes, i. e. Octo primi dentes, in utraque sc. gena quatuor, lati, acie prætenui in modum gladiorum, qua cibos molles mordendo abscindunt dividuntque, valentes non modo ad incidendos cibos, verum etiam ad pronuntiationem. Idem annotat, alios plures, alios pauciores habere: omnes autem una radice in suam genam infixos esse. Apud Geometras autem τομέα vocari ajunt Resectam circuli partem, duabus ad ambitum a centro productis lineis. [" Steinbr. Mus. Tur. 1, 166. ad Charit. 776. Bast über Plat. G. p. 125. Wakef. S. Cr. 4, 216. T. H. ad Plutum p. 392." Schæf. Mss. Plut. 9, 242. Xen. Hipparch. 2, 3. Euclid. Elem. 3, 10. σφαίρας, Archimedes, Theon.] INDE Τομεῖον, τὸ, i. significans q. τομεύς, i. e. Instrumentum τομῆς: quales sunt Cultri incisorii, Scalpra, Cultri putatorii, et similia. Legitur ap. Hippocr., ap. quem τομεῖον et τομέα Gal. vocari dicit ἐργαλεῖον δίχηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρὸς ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῦσαι ἥλους χρῶνται. Lat. Forcipem id appellant, Græci alio nomine λαβίδα: unde quidam suspicantur in illis Gal. verbis pro ἀναβάλλειν reponendum esse ἀναλαβεῖν. Τομεύω, Seco, Incido, i. q. τέμνω: Hes. τομεύουσι, τέμνουσι. [" Wakef. S. Cr. 2, 64." Schæf. Mss.]

Τομίς, ίδος, ἡ, Forfex, VV. LL. In quibus legitur ET Τόμα, Forceps; sed ambo sine Auctore et sine exemplo. [Τομίδες, Gl. Forcipes. LXX. Prov. 30, 14. Τὰς μύλας τομίδας, Molares secandi vim habentes. Cf. Τομεύς.] AT Τόμις, Suidæ Civitatis nomen est, cujus Strabo quoque meminit, p. 139. Quam urbem Suid. διφορεῖσθαι scribit, i. e. Dupliciter efferri. Sed invenitur non modo Τόμις vocata, verum ETIAM Τομεύς, NEC NON Τόμος. Stephano B. enim τομεὺς dicitur, qui dicit esse Oppidum prope Odessum, sic nominatum διὰ τὸ Ἄψυρτον τὸν Αἰήτου υἱὸν ὑπὸ Μηδείας καὶ Ἰάσονος ἐν τῇ φυγῇ ἐκεῖ κατατμηθῆναι. Quod testatur et Ovid. Trist. 3, 9. Protinus ignari, (sc. Apsyrti fratris,) nec quidquam tale timentis Innocuum rigido perforat ense latus: Atque ita divellit, divulsaque membra per agros Dissipat, in multis invenienda locis. Neu pater ignoret, scopulo proponit in alto Pallentesque manus sanguineumque caput: Ut genitor luctuque novo tardetur, et artus Dum legit extinctos, triste retardet iter. Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo Membra soror fratris consecuisse sui. Utriusque urbis, τομέως sc. et Ὀδησσοῦ, mentio in Nov. Justin. 311. Ἐθνικὸν EST Τομίτης, ὁ, pro quo debebat scribi Τομείτης ut Ἀταρνείτης, teste Steph. B., a quo affertur ET Τομῖτις, ἡ. Ovid. Tomitanam humum et Tomitanum agrum vocat τὴν Τομίτιδα χώραν. Rursum a

Steph. B. memoratur ET Τομαῖον ὄρος, παρὰ τὸ * κορυφάσιον τῆς Πύλου, ἐοικὸς σμίλῃ: quam σμίλην vocari τομέα, supra docui. A
[* " Τομία, Castratio, Tzetz. Ch. 3, 622." Elberling. Mss.]

Τομίας, ὁ, Sectionem s. Scalprum expertus, Incisionem passus, Castratus. Athen. (402.) ex Antiphanis Cyclope, Κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ὗς οὐ τομίας, Aries castratus, aper eviratus, porcus non exectus. Cic. Exectum Cœlum a filio Saturno, i. e. ἐκτμηθέντα. Ejusmodi sues s. verres eviratos, Lat. Maiales vocant, teste Varrone R. R. 2, 4. et 7.: cujusmodi in equis nominantur Cantherii, in gallinaceo genere Capi. Et Aristot. H. A. 6. Τοὺς τομίας τῶν βοῶν dicit Boves castratos, eviratos, exectos, i. e. Quibus testiculi sunt execti. Sed et in humano genere τομίαι dicuntur Qui sunt evirati, s. execti et castrati, qui et σπάδωνες vocantur, et Lat. itidem Spadones: nec non θλαδίαι, quoniam eis οἱ δίδυμοι ἐθλάσθησαν: item et εὐνοῦχοι, quoniam ad cubilia mulierum et ipsa gynæcea præ aliis admittebantur. B Herodian. 1, (11, 7.) Οἱ τῇ θεῷ τομίαι ἱερώμενοι, Evirati matris deum sacerdotes: quemadmodum et Plin. 11, 49. testatur genitalia sibi amputare matris deum Gallos: qui itidem 35, 12. scribit, Samia testa matris deum sacerdotes, qui Galli vocantur, virilitatem amputant, nec aliter citra perniciem, si M. Cælio credamus. Sic ap. Suid. Ὁ δὲ Ναρσῆς ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, τομίας ἦν, i. e. εὐνοῦχος, ut ipse exp. Ajunt aliquando poni et pro Separato selectoque, ut ap. Plat. de LL. [Τομίας χοῖρος, Gl. Maialis. " Kuhn. ad Paus. 262. Toup. Opusc. 1, 484. Heyn. Hom. 5, 651." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 19.]

[* Τόμιος, Gl. Maialis.] Τομίον, τὸ, i. fere q. τόμος et τέμαχος, Frustum, Quod est sectione ablatum. Peculiariter vero τομία dicuntur Ea quæ e victima reciduntur: qua in signif. usus est Dionys. H. 7. Hes. τομία a quibusdam vocari scribit τὰ ἱερὰ ἃ σφάζοντες ὀμνύουσι. Dicuntur tamen sic potius Exta quæ e victima eximuntur sectione, et super quæ ita C extracta imponebant manus et jurabant: unde ap. Hom. ὅρκια τέμνειν: idque e Paus. satis patet, Eliac. 1. p. 135. Ἐπὶ κάπρου κατόμνυσθαι τομίων, μηδὲν εἰς τὸν Ὀλυμπίων ἀγῶνα ἔσεσθαι παρ' αὐτῶν κακούργημα. Et mox, Τὸν κάπρον, καθ' ὅτου τῶν τομίων Ἀγαμέμνων ἐπώμοσεν: de quo affert hunc Hom. versum, (Il. T. 266.) Ἦ, καὶ ἀπὸ σφάραγον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Patet idem et ex Orat. Dem. c. Aristocr., qui p. 269(=642.) dicit, Εἶτ' οὐδὲ τὸν τυχόντα τιν' ὅρκον τοῦτο ποιήσει, ἀλλ' ὃν οὐδεὶς ὄμνυσιν ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου, στὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, καὶ τούτων ἐσφαγμένων ὑφ' ὧν δεῖ, καὶ ἐν αἷς ἡμέραις προσήκει. Ubi satis patet ἐσφαγμένων referri non ad τομίων, sed ad tres illos genitivos, κάπρου, κριοῦ, ταύρου. Item et Æschin. 40. dicit majores ipsorum consuevisse ἐν ταῖς φονικαῖς δίκαις τέμνοντας τὰ τόμια, τοὺς νικῶντας τῇ ψήφῳ ἐξορκίζεσθαι. Quibus verbis puto eum innuere, Athenienses olim, si quis cædis accusatus fuisset et judicum sententiis absolutus, eum ad mortui cadaver solitos adducere, et D exectis extis jussisse imponere manum, et jurare sese purum esse ab illa cæde. Hes. enim τομία esse dicit τὰ ἀποτμήματα καὶ * ἀκρωτηριάσματα τοῦ νεκροῦ: ut et Eust. 1671. Ὁμήρου, sc. Od. Λ. 23., εἰπόντος ἱερήϊα τὰ ἐν ᾅδου σφάγια ἐπὶ χοῇ νεκρῶν, φασὶν οἱ παλαιοὶ οὐκ ὀρθῶς εἰρῆσθαι τοῦτο· ἐπὶ γὰρ νεκρῶν, τόμιά φασι καὶ ἔντομα· ἐπὶ δὲ θεῶν, ἱερεῖα. Cum præcedentibus autem cf. quædam supra in VERBO Σπλαγχνεύω dicta, quod itidem signif. Per exta manu contrectata juro. Ceterum animadvertendum est præterea τομία etiam scribi, quam scripturam hic mutari noluimus. [" Stanl. Eum. 486. Brunck. Aristoph. 1, 19. 21. ad Paus. 317. Hemst. ad Plutum p. 305. Luzac. Exerc. 180. 185." Schæf. Mss. Liban. 4, 72.]

" Τόμουρος, Vates. Vide Eust. (Il. Π. p. 1074.) " et Hes." [Vide Spanhem. ad Callim. H. in Del. p. 401. Potter. ad Lycophr. 223. Clark. ad Od. Π. 403. Schn. Lex. " Valck. Diatr. 171. ad Charit. 465." Schæf. Mss. * Τόμαρος, Hesychio τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος· καὶ προφήτης· καὶ ἱερεύς· καὶ θύτης· καὶ μάντις. A * Τομαροφύλαξ, Strabo 7. p. 506. * " Τομαριάς, Heringa Obss. 81." Schæf. Mss. Orph. Arg. 264. nott.]

Sequuntur verba cum præpp. composita.

Ἀμφιτέμνω, Circumcido, Undiquaque puto, etiam Amputo undiquaque, Utrimque amputo, i. q. περιτέμνω, sed Poëticum. [" Paul. Sil. 22. Jacobs. Anth. 8, 175. ad Il. Σ. 528. Od. Λ. 401. Bergler. Præf. Il. p. 11. Heyn. Hom. 7, 540. * Ἀμφίτομος, Valck. Hipp. p. 247. 313." Schæf. Mss. * Ἀμφιτόμος, Utrimque acutus, Æsch. Ag. 1504. 1529. Eur. Hipp. 1375. El. 164. Apoll. R. 1, 168. Opp. A. 5, 258. Tryphiod. 247. Reiz. de Acc. Inclin. 110. Wolf. Ἀμφίτομος, Ἀμφιτόμος, Passow. de Fine et ratione condend. Lexx. libello Teutonice scripto p. 55.]

Ἀνατέμνω, Disseco, Incido. Lucian. (1, 204.) Ὡς παύσειέ σε ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου. Theopompus ap. Athen. (532.) Ὁ δὲ βασιλεὺς οὗτός ποτε καὶ B ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον, ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος: q. l. citans Eust., sed Auctoris suppresso nomine, ex eo colligit ἀνατέμνειν esse Dissecare, a partibus inferioribus ad superiores progrediendo. || Bud., ἀνατέμνω, inquit, Disseco, ut cum corporis fit ἀνατομή; Artemid. Onir. 1. Ἀνατετμῆσθαι δοκεῖν καὶ ἰδεῖν τὰ ἐντὸς κατὰ φύσιν. || Ἀνατέμνομαι, Pass. Dissecor, Incidor. Apud Aristot. περὶ Ἀναπνοῆς, dicuntur ἀνατεμνόμενα Corpora quæ secantur a Medicis, Ὃν δὲ τρόπον ἡ καρδία σύντρησιν ἔχει πρὸς τὸν πνεύμονα, δεῖ τεθεωρηκέναι ἐκ τῶν ἀνατεμνομένων. [" Wakef. S. Cr. 4, 59. De viis, ad Herod. 340." Schæf. Mss. " Ἀνατ. ὁδοὺς, Aperio vias, Philo J. 1, 44.: αὔλακας, Sulcos proscindo, de bobus arantibus, 58." Schleusn. Mss. LXX. Tob. 6, 4. Ἀνατμηθεὶς, Alex. Trall. 1. p. 28. * Ἀνατμητικὸς, Dissecans, Symm. Ps. 54, 22.] Ἀνατομή, ἡ, Dissectio, Consectio, Incisio. Apud Medicos ἀνατομή, Membrorum incisio, ut Celsum loqui docebo in Ἀνατομική. Aristot. Ὡς δ' ἡ θέσις ἔχει τῆς καρδίας πρὸς τὰ βραγχία, ἐκ τῶν ἀνατομῶν δεῖ θεωρεῖν: pro eo quod dicit in proxime citato loco, Δεῖ τεθεωρηκέναι ἐκ τῶν ἀνατεμνομένων. E quo derivatur ADJ. Ἀνατομικὸς, Ad anatomen pertinens: ἐγχείρησις, Gal. ad Gl., Anatomica tractatio, vel, ut alii exp., administratio. Ἀνατομική absolute positum pro ἀνατομικὴ τέχνη, Ars anatomica, incidendi membra, Macrob. 7, 15. Ut Plato vester, dum nec anatomica, quæ medicinæ propria est, abstinet, risum de se posteris tradidit. Quam scientiam, (ut docet Cels. præf. l. 1.) ii, qui rationalem medicinam profitentur, necessariam esse tradunt; nam cum in interioribus partibus et dolores et morborum varia genera nascantur, neminem putant his adhibere posse remedia, quæ ipse ignoret: opus igitur esse incidere corpora mortuorum, eorumque viscera atque intestina scrutari: longeque optime fecisse Herophilum et Erasistratum, qui nocentes homines a regibus e carcere acceptos, vivos inciderint, considerarintque, etiam spiritu remanente, ea D quæ natura ante clausisset, eorumque posituram, colorem, figuram, magnitudinem, ordinem, duritiem, mollitiem, lævorem, contactum, processus deinde singulorum, et recessus, et sive quid inseritur alteri, s. quid partem alterius in se recipit. || Ἀνατομικὸς, ap. Gal., inquit Bud., Qui anatomas factitat, homines incidit, ut Celsus loquitur. Potest etiam exponi, Anatomes peritus, Dissectionis corporum peritus. Tertullianus Prosectorem vocat. [* Ἐπανατέμνω, Hippocr. 906.]

[* Ἀντιτέμνω, Remedium præbeo, Eur. Alc. 968 =993. Monk., quem vide. " Musgr. 975. Wakef. 993. Musgr. Andr. 121. Jacobs. Anim. 36." Schæf. Mss.] " Ἀντίτομον φάρμακον, Hes. ἀντιπαθὲς, ὅπερ " ὁ πιὼν οὐ βλάπτεται ὑπό τινος, ἀλεξιφάρμακον: qua- " lia sunt antidota et amuleta." [Vide Interprr. ad Hes., ap. quem leg. Ἀντίτομον· φάρμακον ἀντιπαθὲς, κ. τ. λ. Pind. Π. 4, 394. ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν Δῶκε. " Wakef. Alc. 993. Jacobs. Anim. 36. He-

ringa Obss. 27. Mitsch. H. in Cer. 177. 262. Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. ix. et ad v. 229." Schæf. Mss.] A

'Αποτέμνω, Abscindo. Basil. in quadam Ep. πρὸς τοὺς παραλιώτας scripta, 'Ημεῖς δὲ νῦν ἀποτέμνωμεν ἑαυτοὺς τῆς οἰκουμένης, Abscindamus nos ex orbe. Habet enim gen. vi præpositionis ἀπό. Sæpe tamen usurpatur pro simplici τέμνω, Plato de Rep. 1. Σὺ δὲ οἴει μὲ ἴσως τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτέμνοντας λέγειν, Xen. ('Απ. 1, 2, 54.) Τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκαίειν. Pass. vox 'Αποτέμνομαι, Abscindor, simpliciter Scindor, 'Αποτέτμητό τὴν κεφαλὴν, et, 'Αποτμηθείης τὴν δεξιάν. Item, 'Αποτμηθεὶς πόδας. || 'Αποτέμνομαι, Fines circumcido, Agro mulcto, Bud. Cum gen., Isocr. Archid. (38.) Οὐχ ὅταν οἱ πολέμιοι προστάττωσι παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ τῆς χώρας ἀποτέμνωνται, Plato, Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον, Paus. (Corinth. 20, 1.) Τὸν δὲ ἔμπροσθεν χρόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς 'Αργείας ἀεὶ ἀπετέμνοντο. Et cum accus., ut idem Isocr. ad Phil. (50.) dixit, Καὶ χώραν ἀποτεμόμενος τοσαύτην, i. e. ἀφορισάμενος, ut ibid. loquitur. Hæc Bud. in Comm. B Sciendum est autem alibi citari ab eo illum Pausaniæ locum aliter scriptum, sc. cum particula τι ante ἀπετέμνοντο. Idem alibi h. Plut. l. profert, ubi ἀποτέμνεσθαι junctum accus. et genitivo ait esse Auferre: Τῆς τε χώρας ὅσην ἀπετέτμηντο Τυῤῥηνῶν, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους κομισάμενος. Sic ap. Eund. in Lycurgo (2.) Χώραν προσεκτήσαντο πολλὴν 'Αρκάδων ἀποτεμόμενοι. Ceterum hoc sensu non tantum dicitur γῆν vel χώραν ἀποτέμνεσθαι, sed interdum etiam λείαν, Plut. Romulo (7.) 'Αποτέμνονται τῆς λείας συχνόν. || Præcido, Separo, Præfinio, inquit Bud., ut ὑποτέμνομαι, Synes. Οἱ ὅροι διεδείκνυντο τὴν τοῦ Δαρδανίδου μερίδα σαφῶς ἀποτεμνόμενοι. Idem ἀποτέμνεται vult significare Dirimit s. Separat, ap. Arrian. 5, (6, 4.) Τὴν δὲ ὡς πρὸς ἑσπέραν καὶ ἄνεμον ἰάπυγα ὁ 'Ινδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται. || Consecro, quia locos, quos diis consecramus, velut separamus ab aliis. Lucian. (1, 533.) de diis loquens quibus homines res humanas consecrarunt, Καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. || 'Αποτέμνομαι cum C accus. personæ, Intercipio, Transitu arceo, Transitum aufero, Bud., Xen. 'Ελλ. 7, (1, 19.) 'Επεὶ δὲ ἀποπορευόμενον ἀπετέμνοντο αὐτὸν οἱ Μεσσήνιοι ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ. Sic et in 6. Et Polyb. itidem, 1, (84, 7.) Πολλοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ μέρος χρείαις ἀποτεμνόμενος καὶ συγκλείων, ὥσπερ ἀγαθὸς πεττευτὴς, ἅμα καὶ διέφθειρε. [" 'Αποτέμνω τὴν κεφαλὴν, Amputo s. Demeto ferro caput. Eadem formula usus est etiam Xen. 'Αγ. 1, 35. Scriptores N. T. dicunt ἀποκεφαλίζειν simpliciter: vide Matth. 14, 10. Marc. 6, 16. 27. Luc. 9, 9.; quod videtur esse verbum Macedonicum atque adeo Alexandrinum, ut ῥαπίζω, ἐνωτίζομαι, μεγιστᾶνες, et complura alia." Fischer. Ind. Palæph. " Ad Charit. 624. Wakef. Ion. 539. Leon. Tar. 46. Diod. S. 1, 536. 702. 2, 390. ad Paus. 290. Fac. ad 3, 297. Heyn. Hom. 4, 514. ad Dionys. H. 3, 1526. Zeun. ad Xen. K. Π. 813. Thom. M. 139. Phalar. 122. 'Αποτέμνεσθαι, Adimere, Heyn. ad D Apollod. 380. cf. Bergler. Præf. II. p. 11. 'Αποτετμημένος τι, Dionys. H. 1, 278." Schæf. Mss. " Med., Acquiro, Plut. 1, 40. 'Αποτετμημένος, Qui sibi in suos usus separavit, Strabo 1109." Wakef. Mss. Parthenius 26. Πολλὴν λείαν ἐκ τῆς Λέσβου ἀποτεμόμενος ἤγαγε. " 'Α. τινὰ, Capite aliquem trunco, Suid. v. 'Ηρώδης. 'Αποτετμημένος εἰς τιμὴν τόπος, Locus a reliquis separatus, in alicujus honorem, Apollon. Lex. v. Τέμενος." Schleusn. Mss.] Unde θετικὸν ADV. 'Αποτμητέον, Abscindere oportet, Plato de Rep. 2. Τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον. Item VERBALE 'Απότμημα, τὸ, Quod est alicunde abscissum, Frustum abscissum alicunde, ἐκκεκομμένον, Hes. [Aq. Psalm. 135, 13. Schol. Aristoph. A. 186. " Euseb. Hist. Eccl. 5, 1. sub fin." Wakef. Mss. * 'Αποτμηματίζω, Nicet. Annal. 7, 7. * 'Απότμησις, Gl. Prosecatio, Truncatio. " Ad Diod. S. 1, 699." Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 168. κεφαλῆς." Kall. Mss.] ET 'Αποτομὴ, ἡ, Abscissio, Scissura. Pro quo etiam dicitur ἀποτομάς.

Est etiam peculiare vocab. Musicorum. [" Diog. L. Leucippo 354. HSt." Seager. Mss. Lucian. 3, 594. Xen. 'Ελλ. 2, 1, 22. Dionys. H. 2. p. 174, 19. " Segmentum, Suid. v. Φαλαγγαρχία." Schleusn. Mss. " Ad Diod. S. 2, 544." Schæf. Mss.] ET 'Αποτομὰς, άδος, ἡ, Abscissura, Scissura; σχίζα, Hes. Interdum adj. est, ut ap. Eust., ubi τέμενος exponens, est γῆ ἀποτομὰς, inquit, i. e. ἀποτετμημένη τῶν πέριξ, i. e. Terra abscissa ab iis quæ sunt in circuitu. || Jaculi genus, quo utebantur pentathli, ἀκόντιον πεντάθλου, Hes. Est autem subst. et in hac signif. ['Α. πέτρα, Abscissa et prærupta petra, Diod. S. 2. p. 71, 35.; 3. p. 124, 22.; 4. p. 194, 4. Schol. Pind. 'I. 1, 34. " Valck. Anim. ad Ammon. 61. ad Od. Θ. 363. ad Diod. S. 1, 126." Schæf. Mss. J. Poll. 3. s. 151.] ITEM 'Αποτομεὺς, έως, ὁ, Abscissor. || Jaculum pentathli, J. Polluci: sicut ἀποτομὰς Hes. Et ADJ. 'Απότομος, ὁ, ἡ, Abscissus, Abruptus, Præcisus, Lucian. (1, 186.) 'Απότομοι δὲ πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι. Apud Soph. ἀπότομος ἀκρώρεια exp. δύσβατος. Xen. K. Π. 7, (2, 1.) Κατὰ τὰ ἀποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα. Græci, inquit Bud., ἀπότομον dicunt τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν καὶ ἀπόκρημνον, quod Lat. et Præfractum et Præcisum et Abruptum dicunt, atque etiam Abscissum. 'Απότομος, Durus, Severus, Inexorabilis, ap. Plut., inquit Bud. Sic et ἀπότομος ἰατρὸς, Asper et rigidus medicus. Et Sapient. 6, (5.) Κρίσις ἀπότομος ἐν τοῖς ὑπερέχουσι γίνεται, Judicium severum et rigidum: [cf. 5, 20. 11, 10. 18, 15.] Est autem metaph. a saxis præruptis ducta, unde durior est descensus. Valer. 2. Aspero enim et abscisso castigationis genere militaris disciplina indiget. " Hesychio ἀπότομοι sunt " οὐκ ἐνεργοί: afferenti etiam ἀπότομον pro μὴ ἄξιον " προσόψεως, Indignum aspectu." [Arrian. 1, 36, 4. Herod. 1, 84. 4, 62. " Phalar. 300. ad Charit. 598. 697. Wakef. Alc. 1003. ad Diod. S. 1, 127. 216. 380. Durus, Rigidus, ad 1, 75. 169. Valck. Diatr. 188. Toup. Emendd. 2, 29." Schæf. Mss. " Τρόποι ἀπότομοι, Tropi audaciores, duriores, Phot. Cod. 181." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] 'Αποτόμως, Abscisse, Abrupte, Præcise. Per metaph. Severe, Rigide: [Hesychio σκληρῶς, ἀπαραιτήτως.] || Bud. autem ap. Isocr. ἀποτόμως exp. Plane, Simpliciter, Archid. (22.) Οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀ. οὔτε κακὸν, οὔτ' ἀγαθόν· ἀλλ' ὅπως κ. τ. λ. Fortasse sonat ad verbum Præcise hoc in loco. [Gl. Temere, Præcise. Plut. 6, 497. Crasso 3. " Wakef. Alc. 1003. S. Cr. 4, 217. Plut. Mor. 1, 515. Lennep. Phal. 198." Schæf. Mss. Demosth. 1402. Τῶν πραγμάτων οὔτε καλῶν οὔτ' αἰσχρῶν ἀ. ὄντων, Absolute, Præcise. LXX. Sap. 5, 23. Ποταμοὶ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, Flumina concurrent rigide, h. e. Sæve, Præcipitanter. Vide Schleusn. Lex. N. T.] 'Αποτομία, ἡ, Severitas nimia, qua sc. res nimis ad vivum resecantur, s. qua nimis præcise agitur, cui opp. χρηστότης: vulgo Rigorem appellamus. Exp. etiam Velocitas temeraria, Inconsiderantia. [Gl. Crudelitas, Temeritas, Severitas, Acerbitas, Acrimonium.] Apud Chrys. autem de Sacerd. dicitur poni pro Incisio. [Plut. 6, 45. Symm. Nahum. 3, 1. Vide Schleusn. Lex. N. T. " Wakef. Ion. 569. Diod. S. 1, 169. 380. 488. 2, 591. 620." Schæf. Mss. * " 'Εναποτέμνω, Strabo p. 189." Wakef. Mss.] " Προαποτέμνω, i. q. προαποκόπτω, Præcido," [" Dio Cass. 913." Wakef. Mss. * " Συναποτέμνω, Andr. Cr. 192." Kall. Mss.]

Διατέμνω, Disseco, Discindo, Sectione s. Scissione divido. Pass. voce ac signif. ex Aristoph. ('Ιππ. 768.) διατμηθείην λέπαδνα pro εἰς μέρη λωροτομηθείην, In minutissimas partes secer, ut pellis aliqua solet in minuta dissecari lora. Rursum act. voce ac signif. διατέμνω χωρὶς pro Distingo et separo a, e Plat. de LL. Item metaphorice pro Discindo, i. e. Studia in contraria scindo, Distraho, Dirimo, Divello, ut cum Æschin. (83.) dicit, Τὸν γόητα καὶ βαλαντιοτόμον, καὶ διατετμηκότα τὴν πολιτείαν. [" Ad Herod. 529. 557." Schæf. Mss. Eur. Hec. 782. διατεμὼν χρόα. * Διατμητέον, Gl. Decidendum. * Διατμητὸς, Gl. Prosectus.] " 'Αδιάτμητος, Qui dissectus

" et discissus non est, Qui dissecari et discindi " nequit, Indivisus," [" Clem. Alex. 255." Wakef. Mss. Cyrill. Alex. in Es. 57. p. 811. in Jo. 15, 7. p. 877. * " Δυσδιάτμητος, Qui ægre discinditur, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 10. T. 3. p. 76, 40." Seager. Mss. * Εὐδιάτμητος, Qui facile dissecatur, discinditur, Cyrill. Alex. in Is. 59. p. 830. * Διατομὴ, Gl. Incisura, " ad Herod. 521. 557. Wessel. Diod. S. Add. ad 1, 188." Schæf. Mss. " Morsus, Mich. Apost. Prov. 10, 33. ὀδόντων." Schleusn. Mss. Ælian. H. A. 1, 31. ὀδόντων. Dissectio, Æsch. S. c. Th. 936.] UNDE Διάτομος, ὁ, ἡ, Dissectus, Discissus, Sectione dividuus, Æqua portione dividuus, Æqua portione divisus s. dissectus: ut cum Martianus Capella διάτομον σελήνην vocat, quam alii διχότομον, ut supra in eo vocab. docui: afferens tam ipsius Martiani quam Plinii verba, quibuscum cf. hæc Amm. Marcellini 20. Et cum ad idem signum æquis partibus soli concurrerit luna, obscuratur penitus hebetato candore: Græce μήνη σύνοδος. Nasci autem putatur, cum parva declinatione velut a perpendiculo supererectum gerit solem. Exortus vero ejus adhuc gracilescens primitus mortalitati videtur, cum ad secundum relicto sole migrarit signum. Progressa itaque porrectius, jamque abunde nitens cornutæ habitu, μηνοειδὴς est appellata: cum autem a sole longo cœperit interstitio summoveri, et ad quintum pervenerit signum, radiis ejus ad se conversis, majus concipit lumen, et fit Græco sermone διχότομος, quæ forma semiorbem ostendit. Procedens deinde, jam disjunctissimo signo arrepto, figuram monstrat ἀμφικύρτον, utrimque prominentibus gibbis. E regione vero cum normaliter steterit, contra lumine pleno fulgebit, domicilium septimi retinens signi. Et in eod. tum etiam agens, paululumque progressa, minuitur: quem habitum vocamus πανσέληνον: atque easd. formas repetit senescendo. Ubi rursum NOTA Μηνοειδὴς, ET Διχότομος, ET Ἀμφίκυρτος, ET Πανσέληνος: NEC NON Μήνη σύνοδος, quæ ab Julio Firmico DICITUR Συνοδική: quod tempus nonnulli Interlunium vocant, Varro Intermenstruum, Plin. Lunam intermenstruam et Intermestrem. Et tunc in coitu esse dicitur ac silere, (unde ap. Virg. tacitæ per amica silentia lunæ,) efficereque noctes illunes, quas ἀσελήνους νύκτας appellant Græci. " Ἀδιάτομος, i. q. ἀδιάτμητος. Est et Nom. propr. " ap. Athen." [* Προδιατέμνω, Philostorg. H. E. 12, 13.] *

Ἐκτέμνω, Execo, Excido, Il. A. (460.) Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, Μηρούς τ' ἐξέταμον, Execueruntque femora. Et pass. voce ac signif. Lucian. Ἐκτετμημένος τὴν γλῶτταν, Cui lingua execta s. excisa est. Item ἐκτέμνειν τινὰ dicitur aliquis pro ἐκτέμνειν τινὶ ὄρχεις, Testiculos alicui excidere, sectione eximere, i. e. Castrare, Xen. K. Π. 5, (2, 13.) p. 73. Συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξέτεμεν. Sic 7, (5, 22.) Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, Equi ferociores si execentur et castrentur. Lucian. (1, 529.) Ὁ μὲν Κρόνος ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, Cic. Nam vetus hæc opinio Græciam opplevit, sc. exectum Cœlum a filio Saturno. Ἐκτέμνειν τὴν γῆν dixit Aristot. Meteor. 2. pro, Per zonas distinguere, Bud. qui e Chrys. affert etiam ἐκτέμνειν τὴν γυναῖκα pro ἐκβαλεῖν. " Ἐκτετμημένοι, Execti, " Castrati." [" Ἐκτέμνω ὁδὸν, Heliod. Carm. de Chrys.: Philo J. 1, 388. ἐκτέμνομαι τὸν ὀρθὸν λόγον, Privor recta ratione." Schleusn. Mss. " Brunck. Aristoph. 1, 20. T. H. ad Plutum p. 321. Jacobs. Anth. 12, 268. Diod. S. 1, 613. Kuhn. ad Paus. 56. Valck. Hipp. p. 221. ad Herod. 668. Castro, Heyn. ad Apollod. 165. Toup. Opusc. 1, 65. Jacobs. Spec. p. 41. Ἐκτ. ἐλπίδας, ad Charit. 216.: ἱστὸν, vide ad Ἱστός." Schæf. Mss. Aristoph. B. 584. Polyb. 31, 6. Dionys. Ant. 9, 57. γῆν. Vide Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 331.] Ἔκτμημα, τὸ, Frustum exectione extractum, Pars scissione exemta. Ex Aristot. autem Meteor. affert Bud. Ἐκτμήματα τῆς γῆς pro Segmenta, Zonæ. Ἔκτμησις, Exectio, Excisio, Castratio, [Gl. Excisio. * " Ἐκτμητέον, Max. Tyr. 13, 7." Kall. Mss.]

A E præt. autem medio sunt hæc quæ sequuntur verbalia: NIMIRUM Ἐκτομὴ, ἡ, itidem Excisio, Exectio, Greg. Naz. Τοῦ ἀθεραπεύτου τῆς ψυχῆς ἐκτομὴ, Excisio ejus quod in anima curari nequit: ubi metaph. est a Medicis et Chirurgis, qui carnem aut membra curationem respuentia execant atque amputant. Et Plut. Alcib. dicit, Ἐκτομάς τε καταστρωμάτων ἐν ταῖς τριήρεσιν, ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι, τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων. Quibus verbis innuit, tabulata navis longo foramine excisa s. incisa fuisse, et inde demissos funes, quibus imponerentur lectisternia, quo mollius cubaret; nolebat enim in tabulis poni stragula, quoniam duriores sunt. Diosc. quoque ἐκτομὴν accepisse dicitur pro Foramine s. Fenestra, 5, 77. Rursum e Plut. (Pomp. 41.) Ἐκτομαὶ γῆς βαθεῖαι Bud. affert pro Cespites e quibus fit tribunal castrense. Ubi ἐκτομαὶ sunt ipsa ἐκτμήματα, Soli herbidi partes e terra profundius exectæ ad construendum tribunal. [" Privatio totalis, Philo J. 2, 90." Schleusn. Mss. B Conf. c. * εἰστομὴ, ad Greg. Cor. 245. Schæf.] ITEM Ἐκτομεὺς ET Ἐκτομίς. Quorum illud ap. Hes. legitur, et ab eo exp. τμήτης, τομεὺς, i. e. Secator, etiam Scalper excisorius: quemadmodum τομεὺς significat et ipsum Sectorem s. Exectorem aut Incisorem, et ipsum Sectionis Incisionisve instrumentum. [" Hes. v. Ἀναιρετής." Wakef. Mss.] Hoc autem a VV. LL. affertur pro Sectrix. Alioquin id ἐκτομὶς dicitur de Vulva porcorum, quam Latini Ejectitiam vocant, ut eadem tradunt. Cujus ἐκτομίδος μήτρας meminit Athen. (101.) nominans et ἐκβολάδα, et e Sopatro afferens, μήτρα καλλίκαρπος ἐκβολάς. Cui subjungit ex Eod., μήτρας ὑείας τόμος. Sed videtur convenientius ἐκτομίδα μήτραν interpretari Exectitiam vulvam, ἐκβολάδα autem Ejectitiam, de qua Plin. 11, 37. Vulva ejecto partu melior quam edito: ejectitia vocatur illa, hæc porcaria. [" Epigr. adesp. 176." Schæf. Mss. " Ἐκτομὶς πυλὶς, Æneas Comm. Poliorc. 24. * Ἐκτομὰς, ἡ, Ostiolum e foribus excisum, 28." Seager. Mss.: Hes. v. Ῥώγας· οἱ μὲν, τὴν ὀρσοθύραν· οἱ C δὲ, τὴν ἐκτομάδα. " Ἐκτομάδα θύραν vocat Eust. Od. X. p. 777." Is. Voss.] " Ἐκτομάδια, εἶδος δόρατος, Hes." NEC NON Ἐκτομίας ET Ἔκτομος, quorum utrumque signif. Exectus, Castratus: ἐκτομίαι παῖδες, Pueri execti, castrati, Spadones; πατέρα ἐκτομίαν πεποίηκα, pro ἐκτέτμηκα τὸν πατέρα, Patrem execui et castravi. Affertur a Suida quoque et Hes., et exp. itidem εὐνοῦχος, σπάδων: sed ap. hunc perperam scriptum est ἐκτομάς. Nisi forte ἐκτομάδα ibi intelligere velimus de Femina castrata: quanquam in humano genere fem. sexum castrari inauditum est. [" Ἐκτομίας, ad Herod. 451." Schæf. Mss.] Ἔκτομον vocant etiam Helleborum s. Veratrum nigrum, Gal. ap. Hippocr. (627, 22.) ἔκτομον, ἑλλέβορον μέλανος. Pro quo ap. Diosc. 4, 151. perperam LEGITUR Ἔκστομον, ap. Plin. autem ἔντομον, ut in Ἔκστομον docui. Apud Hes. vero oxytonws, Ἐκτομὸν, ἑλλέβορος, [καὶ ἄτμητος λιβανωτός.] Ac rursum cum circumfl. ap. Eund., Ἐκτομᾶς περικεφαλαίας, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσι. Quibus verbis videtur significare Galeam in qua D sunt ἐκτομαὶ, per quas visus penetret, i. e. Fenestratam s. Pertusam: cujusmodi galeas adhibere solent nobiles suis insignibus. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 4. Καλοῦσι δὲ τὸν μέλανά τινες ἐκ τοῦ τεμόντος καὶ ἀνεύροντος Μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρῶτον τεμόντος: ita in editis; sed rectius in Cod. Urbinate, Τινὲς ἔκτομον Μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρῶτον τεμόντος καὶ ἀνευρόντος. * " Ἐκτόμιον, Exsectum, Apollon. Lex. v. Ἰξάλον." Schleusn. Mss.] " Διεκτέμνω, Disseco, Execo, " Penetrans execo," [Joseph. B. J. 3, 10, 7. * Παρεκτέμνω, unde] " Παρεκτμητὸν, Hesychio * Παρατομητόν." [* Παρεκτομὴ, Epiphan. 1, 332. * " Προεκτέμνω, Præscindo, Phot. c. Man. 4, 14. 31. Execo, Apollon. Lex. v. Πρότμησις." Schleusn. Mss. " Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 169. 264." Kall. Mss. * Συνεκτέμνω, Simul execo, excido, Plut. 6, 606.]

Ἐντέμνω, Incido: ἐντετμημένος, Incisus, ut, Ἐντετμημένος τὴν περιφέρειαν, In ora incisus, In ambitu insectus. || Item aliquis alicui ἐντέμνειν dicitur pro Incisas s. Cæsas mactatasque hostias immolare et sa-

crificare, Thuc. 5, (11.) p. 169. Ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασι, i. e. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν, Schol., licet veluti diversa copulet ἐντέμνειν et ἐναγίζειν, Philostr. Her. Ἐντεμόντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες, Ubi mactassent atque expiassent. Et Lucian. (1, 859.) de Toxari Scytha Athenis mortuo, Μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι. Quibus in ll. omissus est accus. quo denotantur victimæ, quem addidit Plut. Solone (9.) Ἐντεμεῖν σφάγια Περιφήμῳ, Periphemo hostias mactasse: Probl. Rom. de Lacedæmoniis, Τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνουσι, Enyalio cæsos catulos immolant, s. sacrificant. [" Brunck. Aristoph. 1, 20. (Λ. 192.) Thom. M. 577. Musgr. Iph. T. 35. Jacobs. Anth. 8, 88. Toup. Opusc. 1, 385. ad Herod. 158. 629. Valck. Callim. 212. Sigillo, ad Charit. 411. Cæsas hostias immolo, Boiss. Philostr. 631. 633. ad Herod. 454. ad Diod. S. 1, 247. Ἐντ. ἄκος, Musgr. Andr. 121." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 515.] Ἔντμημα, τὸ, Incisura, Xen. K. (2, 8.) Αἱ δὲ τῶν δικτύων σχαλίδες δικρὰ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα, εὐπαγεῖς δὲ πᾶσαι. [* "Ἔντμησις, de Incisura quam rota in terra facit, Vestigium, Apollon. Lex. v. Ἁρματροχιή." Schleusn. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 22. " Heyn. Hom. 8, 460." Schæf. Mss.] ET Ἐντομὴ, ἡ, itidem Incisura, Incisio, Incisus, ut Plin. loquitur, Aristoph. Porro ut ἐντέμνειν dicitur Incisam s. Cæsam hostiam immolare et sacrificare, ita ἐντομὴ dicitur Immolatio s. Sacrificium quod cæsa s. incisa victima fit, Plut. (9, 402.) Λαβόντα δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων, ἐντομὰς ποιῆσαι, sc. Menelaum ἀπλοίᾳ κατεχόμενον: pro quo ipse Herod. 2, (119.) Λαβὼν δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων, ἔντομά σφεα ἐποίησε, Virg. Æn. 2. Sanguine placastis ventos et virgine cæsa, ἔντομον ποιήσαντες παρθένον, s. ἐντεμόντες παρθένον. [" Vide Wessel. ad Herod. l. c. 7, 191. Apud Plut. vitiose ἐντομὰς scribi, pro ἔντομα, recte Wessel. monuit." Schw. Mss.] Est autem hoc ἔντομα a nomine MASCUL. Ἔντομος, Incisus, Insectus. Et dicitur ἔντομον ποιεῖν, ead. signif. qua ἐντέμνειν, Incidere, Cædere: quamobrem non assentior Vallæ, qui Herodoti locum paulo ante citatum sic vertit, Sumtis duobus pueris exectisque, aruspicinam fecit, cum debuisset potius dicere Cæsis s. Incisis; nam Exectus sonat Eviratus, Castratus, ἔκτομος s. ἐκτομίας. Dicit enim Herod. eum sumsisse duos pueros, eosque mactasse, et incisis eorum corporibus exta inspexisse, indeque auguratum esse de navigatione; vel etiam simpliciter, Pueros mactasse et immolasse ventis, ut humano eos sanguine placaret, sicut Virg. dixit Sanguine placastis ventos et virgine cæsa: et Apoll. Rh. 1, (587.) ἔντομα μήλων Κεῖαν ὀρινομένης ἁλὸς, ubi Schol. ἔντομα exp. σφάγια, addens, proprie ita vocari τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς: sic enim inferis diis sacrificari solere: superis autem, sursum verso collo. Alii autem, ut idem Schol. tradit, ἔντομα τοῖς τεθνεῶσιν ἐναγίζεσθαι consuevisse ajunt, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα θύεσθαι. Quorum opinio minus probabilior est; nec enim ἔντομα usurpari puto pro ἔκτομα, Execta et castrata. Hes. vero ἔντομα exp. ὅρκια καὶ καθάρματα, ut significet etiam Fœdera, aut Expiationes quæ διὰ τομίων fiunt. Vide et in Τόμιον quæ ex Eust. attuli. Affert Bud. e Greg. Naz. quoque, Ἐντόμοις καὶ θυσίαις καθιστᾷ τὰ βασίλεια, de Juliano: et VV. LL. ex Eod. ἔντομος πρόγνωσις, Præsagitio præsensioque extispicum, Divinatio aruspicum e fibris pecorum hostiarumque sectione. Malim, Incisio hostiarum extorumque inspectio ad notitiam futurorum instituta. Hes. vero ἔντομοι exp. etiam ἔνορκοι. Item ap. Physicos ἔντομα ζῶα, Animalia insecta, Aristot. H. A. 4, 1. Ἔστι δὲ ἔντομα ὅσα κατὰ τοὔνομά ἐστιν ἐντομὰς ἔχοντα ἢ ἐν τοῖς ὑπτίοις, ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν, ἢ ἐν ἀμφοῖν: quorum alia dicit esse ἄπτερα, ut ἴουλον et scolopendram: alia πτερωτὰ, ut apim, vespam, μηλολόνθην: quædam et πτερωτὰ et ἄπτερα, ut formicas: utpote quarum quædam alatæ sunt, quædam alis carent. De partibus autem horum ἐντόμων vide Eund. de Part. Anim. 4, 6. Unde est quod Plin. scribit 11, 2. Insecta, alia pennata, ut apes; alia utroque modo, ut formicæ; aliqua et pennis et pedibus carentia: jure omnia insecta appellata ab incisuris, quæ nunc cervicum loco, nunc pectorum atque alvi præcincta separant membra, tenui modo fistula cohærentia: aliquibus vero non tota incisura eas ambiente rugas, sed in alvo, aut superne tantum, imbricatis flexilibus vertebris. [Ἐντομὴ, Fauces s. Angustiæ loci, Diod. S. p. 20=37. " Kuhn. ad Paus. 50. ad Anton. Lib. 250. Verh., Wyttenb. Select. 363. ad Herod. 158. Ἔντομος, ibid. Brunck. Aristoph. 1, 19. (Λ. 192.) Ἔντομα, Bast Lettre 161. (Ep. Cr. 197.) Markl. Suppl. 376. Musgr. Iph. T. 35. Gesner. Ind. Orph. (Arg. 569.) ad Herod. 158. Sacra, ibid. et 595. Verh. ad Anton. Lib. 29. 250. ad Diod. S. 1, 247. Castrata, Valck. Phœn. p. 645." Schæf. Mss.: Gl. Inferiæ.] Inde ETIAM, Ἐντομίας, ὁ, i. significans q. ἔντομος, Insectus, Incisus. Hesychio εὐνοῦχος, Spado, ut ἔντομος etiam a quibusdam accipi pro ἔκτομος s. ἐκτομίας, paulo ante docui: ac tunc ἐντομίας proprie diceretur Cui inciso scroto testiculi sunt exemti. [" Heyn. Hom. 5, 651." Schæf. Mss.] ET Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐντομὴ s. ἐγχάραξις, Incisio, Incisura, Incisus: ut Hes. quoque tradit ἐντομίδας vocari ξυσμὰς quæ in facie aut aliis corporis partibus ἐντέμνονται: qualia solitos facere in suis defunctis scribit τοὺς ἀπίστους. Ita et Suidæ ἐντομὶς est ἐγχάραξις, qui affert etiam ἐντομίδαι pro οἱ τοῖς σώμασιν ἐντεμνόμενοι: subjungens, Τοιαῦτα εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. Hoc autem ἐντομίδαι est a nomin. SING. Ἐντομίδης, ὁ, Insectus, Incisus: ut cujus facies aut corpus incisum est ἀμυχαῖς καὶ ξυσμαῖς, quales in defunctis fiebant. Rursum subjungit citatis verbis Suidas, Ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθυον τῶν τετραπόδων, ὡς ἄγονα· τὰ δὲ ἔνορχα τοῖς θεοῖς: accipiens ἔντομα pro Execta, Castrata: ut Eidem ἐντομίας est ὁ εὐνοῦχος: θλαδίας autem, ὁ τεθλασμένος. [Ἐντομὶς, Schleusn. Lex. V. T.] Apud Schol. porro Aristoph. legitur ETIAM Ἐντόμια pro ἔντομα, Insecta; nam in Nubibus (158.) loquens de cicadis et culicibus, et iis quæ ἐγκέλαδα vocantur, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχειν, subjungit, Καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύκια, καλεῖται δὲ καὶ ἐντόμια, ὅτι κατὰ τὴν ῥάχιν ἐντέτμηται. Ubi etiam NOTA Βομβύκια nominari ejusmodi animalcula, quoniam bombum aliquem edunt.

Ἐπιτέμνω, itidem Incido, Concido. Peculiariter autem Incido s. Concido id quod in nimiam exiturum erat longitudinem, i. e. Brevius reddo, Abbrevio, Corripio, Synes. Ep. 44. Λέγεται τοὺς ἠδικημένους κυρίους εἶναι μακροτέρας τε ποιεῖν καὶ ἐπιτέμνειν τὰς τιμωρίας, Producere et corripere, In longum extendere et breviores reddere. Ubi nota huic ἐπιτέμνειν oppositum μακρότερον ποιεῖν. Ead. signif. accipitur et media vox, ut cum Hierocles de Arte Veterinaria (p. 226.) dicit, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος τὰ περὶ φύσεως ζώων ἐπιτεμόμενος ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους τοῦ Φιλοσόφου, Qui Aristotelis libros de Natura Animalium conscriptos in compendium redegit. Ubi Bud. quoque ἐπιτεμέσθαι interpr. Compendiose scripsisse. [" Heyn. Hom. 4, 514. Toup. Opusc. 1, 534. Wakef. S. Cr. 3, 18. In compendium redigo, Heyn. ad Apollod. 1077. Alberti Peric. Cr. 53." Schæf. Mss. " Pass., Cito pereo, Philo J. 2, 582." Wakef. Mss. Herod. 1, 74. * Ἐπιτετμημένως, Eust. Il. A. p. 91. Strabo 4. p. 309., 7. p. 506., 8. p. 566. " Heliod. 2, 31. 5, 31." Boiss. Mss.] UNDE Ἐπιτομὴ ET Ἐπίτομος. Est autem ἐπιτομὴ Præcisio, Recisio, Incisio, qua aliquid brevius redditur. Accipitur etiam pro Ipso illo quod ista incisione vel præcisione brevius factum est; ideoque redditur Compendium, Breviarium: Plin. Breviarium culturæ, Suet. Breviarium rerum Romanarum, Breviarium imperii. In qua signif. Lat. quoque utuntur illa voce, ut Cic. Epitomen Bruti Cæliaonum mihi velim mittas. Sic Lucius Florus Epitomen Livianæ historiæ conscripsit, qua sc. historiam Livianam in compendium redegit. Breviarium historiæ Livianæ appellare queas. Joco autem Philippides ὁ γελωτοποιὸς, cum Romam vo-

casset οἰκουμένης δῆμον, addit ὅτι οὐκ ἄν τις σκοποῦ πόῤῥω τοξεύοι, λέγων τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης, ἐν ᾗ συνιδεῖν ἐστιν οὕτως πάσας τὰς πόλεις ἱδρυμένας, καὶ κατ' ἰδίαν δὲ τὰς πολλάς. De Venetorum urbe, Lutetia, aut Antverpia hodie tale quid jactari possit. [2 Macc. 2, 27. 29.] Ἐπίτομος autem, Incisione s. Præcisione brevior factus, s. Præcisus: ut Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, (13, 1.) Ἐπίτομος γίνεται interpr. Præscinditur. Sic ἐπίτομα ξύλα, Ligna quæ præcisa sunt s. sectione breviora facta, Præcisione curtata: 5, 2. Ἔστι δ' ὅλα μὲν τὰ τοιαῦτα ἰσχυρὰ, τμηθέντα δὲ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς· καλοῦσι δ' οἱ τέκτονες ἐπίτομα ταῦτα, διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν. Ita enim reponendum PRO Ἐπίτοκα, quod in vulg. Edit. legitur. Gaza quoque ἐπίτομα ξύλα interpr. Ligna brevia: qui totum istum locum sic vertit, Hæc integra quidem, valida esse creduntur; cæsa autem, imbecilla, quod multas habent diversitates. Brevia hæc fabri lignarii vocant, quoniam ita pro usu cædere consueverunt. Nam illa ligna torta pondus sustinere nequeunt, si longiora sint: ideo * ἐπιτμητέον αὐτά. Item et generalius accipitur pro Abbreviatus, s. Brevior factus, In compendium redactus; vel etiam Brevis, Compendiarius: ut cum ἐπίτομος ὁδὸς dicitur pro Via brevis et compendiaria. Philo V. M. 1. Τὴν ἄγουσαν καὶ ἐπίτομον ἐκτραπόμενοι ὁδὸν, Ferentis compendio viæ digressi, Turn. Sic Synes. Ep. 35. Ἐπιτομωτάτην ὁδὸν ἐπὶ τὸ πλουτεῖν ἐβάδισεν, Brevissimam viam ad parandas divitias ingressus est. Itidem et σύντομος ὁδὸς dicitur, ut infra docebo. [" Paus. 3, 262. Ruhnk. Hist. Orat. 89. Epitome, ad Mœr. p. 4." Schæf. Mss. Heliod. 10. p. 460. περαιώσεις. * " Ἐπιτόμως, Matth. Anecd. 1. p. 36. * Ἀντεπίτομος, adv. * " Ἀντεπιτόμως, Acta S. Philoromi (Philæ) 158. Combef." Boiss. Mss. * Ἐπιτομικὸς, adv. * " Ἐπιτομικῶς, Suid. 1, 912." Wakef. Mss. * Ἐπιτομὶς, Mathem. Vett. 28. * Συνεπιτέμνω, Eust. Il. Σ. p. 1228, 23.]

Κατατέμνω, Concido: ut ἑαυτὸν κατατέμνειν, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 55.) Quomodo κατατέμνειν dicitur etiam pro Multis vulneribus ictibusque concisum occidere. In Epigr. simpliciter Occidere, Interficere; nam περὶ ἡγεμόνος λῃστοκτόνου dicitur, φονέας ὁσίως στυγέων κατατέμνει, Occidit sicarios et homicidas, s. Trucidat. Item Disseco, Sectione dirimo, ut e Plut. Numa affertur, Κατατεμεῖν πλείονας τομὰς τὸ σύμπαν πλῆθος, pro In plures partes universam multitudinem dissecare. Bud. certe e Greg. Naz. 163. κατατέμνειν affert pro Dividere, i. e. Dirimere societatem. Sic et κατατέτμηται affertur pro Distinctus est. Affertur vero et κατετμήθη pro Intercisus est: et κατατετμημένος pro Incisus, nec non κατατμηθεὶς pro Excisus. [" Diod. S. 1, 88." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 2, 4, 7. 4, 7, 18. Vect. 4, 27. Nicander Fr. 2, 9. * " Κατατμήδην, Tzetz. Exeg. in Il. p. 4, 21. 129, 9." Schæf. Mss.] Κατατομὴ, ἡ, Concisio. Exp. etiam Incisura, Sectio. [" Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 8." Schæf. Mss. " Philochorus Harpocrationis, Ἐπέγραψεν ἐπὶ τὴν κ. τῆς πέτρας. Inscr. Chandleri P. II. no. 1. lin. 120. Λεῖα ἐκπεποιημένα ἄνευ κατατομῆς. Pars quædam theatri, J. Poll. 4, 123." Schn. Lex. * Ἐγκατατέμνω, Hippocr. 914. * Ἐγκατατομὴ, ibid. " De Exectione fœtus, (περὶ Ἐγκατατομῆς Ἐμβρύου,) scripsit Hippocr. T. 12. Ed. Par." Schleusn. Mss.] " Ἐπικατατέμνω, Concido, Lacero, VV. LL., in quibus " subjungitur hic Dem. locus, (977.) Ἂν ὅπλα ἐπιφέρῃ, ἂν ἐπικατατέμνῃ τῶν μέτρων ἐντός." [Aristid. 1, 305.]

Παρατέμνω, Seco juxta me situm, Perperam seco, Limites transgressus seco: ut παρατέμνειν γῆν dicitur Qui solum vicini sui ingressus aratro scindit, s. Qui fines suos egressus aratro aliquid e vicini agro rescindit, et suo adjungit. Basil. Homil. 7. in Hexaëm. Οἵγε μεταίρομεν ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν, παρατεμνόμεθα γῆν, συνάπτομεν οἰκίαν πρὸς οἰκίαν. Ubi nota passivæ vocis usum in activa signif. Exp. etiam simpliciter Divido, Scindo. [Gl. Præcido. " Ad Diod. S. 1, 193." Schæf. Mss. Athen. 152. Παρατεμεῖν, Aristoph. A. 132. Παρταμοῦσα pro παρατ., 116. * Παρτομὶς, Hesychio μικρὸν τῷ μήκει βιβλίδιον.]

Περιτέμνω, Circumcido, Circumseco: ut περιτέμνειν arborem aliquis dicitur, qui ei ramos circumcirca deputat s. resecat: quod etiam κλαδεύειν dicitur. Item et περιτέμνειν ap. LXX. Interpr. et N. T. Scriptores de præputii amputatione, quod Latini Theologi et ipsi Circumcidere vocant. Act. 21, (21.) Μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς τὰ τέκνα. Et in 1 ad Cor. 7, (18.) Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω· ἐν ἀκροβυστίᾳ τις ἐκλήθη; μὴ περιτεμνέσθω. Et ad Coloss. 2, (12.) Ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ. Cujus circumcisionis Herod. quoque meminit 2, (104.) || Accido, ut περικόπτω: metaph. sumta ab iis qui pinnas aut ungues præcidunt avibus, aut ramos arboribus. In qua signif. redditur interdum etiam Extenuo, Imminuo, Attero, ἐκτρυχόω s. τρύχω. || Et Xen. K. Π. 5, (4, 4.) affertur, Ἔνια δὲ ἅρματα καὶ περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἡλίσκετο, cum hac interpr. Nonnulli vero currus ab equitibus antevertentibus capti sunt. [" Jacobs. Anth. 10, 186. Heyn. Hom. 7, 540." Schæf. Mss. " Quod hic dicitur (Act. Apost. 15, 1.) περιτέμνεσθαι τῷ ἔθει Μωϋσέως, illud duplici phrasi expressit Ptol. Historicus ap. Ammon. v. Ἰδουμαῖοι, ubi scribit Idumæos ab Judæis coactos περιτέμνεσθαι καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθος." Valck. Schol. in N. T. 1, 519. " Cyrill. Hier. 42. Wolf. Anecd. Gr. 3, 187. * Περίτμημα, Segmentum, M. Anton. 8, 50. Iren. 100." Kall. Mss. " Moschop. π. Σχ. 135." Boiss. Mss. " Heind. ad Plat. Hipp. 181. Gorg. 173. Mœr. 305. et n." Schæf. Mss.] Περιτομὴ, ἡ, Circumcisio, Circumcisura, ut Plin. loquitur. Ad Coloss. 3, (11.) Ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία. Et alibi passim οἱ ἐκ περιτομῆς, i. e. οἱ περιτεμνόμενοι, Judæi sc. Ii enim secundum pactum cum Abrahamo ipsorum progenitore initum, circumcidebantur. Herod. vero (2, 104.) et Ægyptios circumcidi solere tradit. Metaph. autem in Ep. ad Rom. 2, (29.) Περιτομὴ καρδίας. [Schleusn. Lex. N. T. Οἱ ἐκ π., Valck. Schol. in N. T. 1, 474. * Περίτομος, Abruptus, Præruptus, Quint. Sm. 5, 19. Polyb. 1, 56, 4. Περίτομοι, Gl. Recutiti.] ET Περιτομεὺς, έως, ὁ, Is qui circumcidit, Scalper excisorius, Instrumentum quo ἐν περιτομῇ utimur. Dicitur de Scalpro sutorio quo coria περιτέμνονται, quod σμίλην alio nomine vocant. J. Poll. 7. recensens σκυτοτόμων ἐργαλεῖα quædam, Τὰ δὲ ἐργαλεῖα αὐτῶν, σμίλη, καὶ περιτομεύς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ περιτέμνειν. Item et Putatorius culter, quo περιτέμνονται οἱ ἀκρέμονες, potest περιτομεὺς nominari. AT Περιτομὶς, ίδος, ἡ, Pars quædam navis, Hes. Inde et [* Περίτμητος, unde] COMP. Ἀπερίτμητος, ὁ, ἡ, Qui circumcisus non est, Cui præputium amputatum non fuit; ut omnes gentiles qui exortes erant Fœderis a Deo cum Abrahamo pacti. Allegorice autem Act. 7, (51.) Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τὴν καρδίαν. [LXX. 2 Macc. 1, 51. 2, 46. * " Ἀντιπεριτέμνω, Epiphan. (2, 172.) in Bibl. Gr. Harles. T. 3. p. 695. not. (* Ἐμπεριτέμνω, unde) * Ἐμπερίτμητος, S. Hieron. Dial. de S. Trin. p. 28." Boiss. Mss. * " Ἐμπερίτομος, Verpus, Recutitus, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 6. T. 3. p. 39, 16." Seager. Mss. Epiphan. 1, 6. 11. Philostorg. Hist. Eccl. 3, 4. * " Συμπεριτέμνω, Anna C. 284." Elberling. Mss.]

Προτέμνω, Proscindo vel Præscindo: vel Prius scindo, Ante scindo. [Etym. M.] Πρότμησις, ἡ, Ipsa præscindendi actio. Interdum etiam αὐτὸ τὸ προτεμνόμενον, ut cum Hom. Umbilicum vocat πρότμησιν, propterea quod in recens natis infantibus s. ab ipso statim partu præscindi soleat. Il. Λ. 424. Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης Νύξε. Ibi enim quidam, e quibus Parmeniscus, προτμήσεως nomine accipiunt τὸν ὀμφαλὸν, διὰ τὸ πρῶτον τέμνεσθαι γεννωμένου τοῦ βρέφους, vel quoniam κατ' αὐτὸν εἰς δύο τέμνεται μέσος ὁ ἄνθρωπος: Aristarch. autem τὸν ἀπὸ τῆς ἥβης τόπον ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, qui ἦτρον alio nomine appellatur: at Dionysius Thrax τὴν ὀσφὺν, teste Eust. qui etiam addit, vett. Grammaticos hanc Dio-

nysii expositionem rejicere, eo quod nusquam ap. A Poëtam reperiatur ἡ τῆς ὀσφύος τρῶσις, utpote quæ θεοῖς ἱέρωται, ὡς ζωογονίας αἰτία καὶ σπέρματος: quamvis et J. Poll. 2. τὴν ὀσφὺν a quibusdam nominatam fuisse πρότμησιν affirmet. Certe prima expositio Parmenisci non plane rejicienda videtur, propter eam, quam affert, rationem. Hes. et brevium Scholiorum Auctor secundam sequuntur, dicentes esse τὸν περὶ τὸν ὀμφαλὸν τόπον. [" Heyn. Hom. 6, 195." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 6, 374. Etym. M." Wakef. Mss.] Rursum ap. Hes. legitur ET Προτμῆτις, itidem ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν κατὰ τὸν λαγόνα τόπος: qui affert ETIAM Προτμητὸν pro τὸν ὀμφαλὸν, Umbilicum. [* Πορτμὶς, Hes. κατὰ τὸν ὀμφαλόν; per metath. pro * προτμὶς, quod per sync. pro * προτομίς.] A προτέμνω derivatum est præter præcedentia ET Προτομὴ, quo significatur Effigies s. Imago hominis alicujus umbilico tenus ducta, teste eod. Hes. Quo modo et προτομαὶ βασιλικαὶ ap. Suid., quod exp. εἰκόνες βασιλικαί, Simulacra regia, Regiæ imagines. Item προτομαὶ dicuntur Facies animantium ratione carentium, ut πρόσωπα hominum propria sunt. J. Poll. 2, (47.) Τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, πρόσωπον, ὃ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτω καλοῦμεν· ἐπὶ γὰρ τῶν ζώων, προτομὴν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ῥύγχος καὶ ῥάμφος. Cujus rei Suidas quoque meminit, ap. quem legitur istud hujus signif. exemplum, Τοῖς δὲ τῶν πλοίων ἄκροις τετραπόδων προτομὰς ἀποτυπώσας, χαλκῷ περιέβαλε, διὰ τὸ τῶν ἐμβόλων χρειῶδες. Sic et ἐπὶ τοῦ κριοῦ μηχανικοῦ, προτομὴ est τὸ ἔμπροσθεν μέρος, cum dicitur ingens trabs instar mali nautici στομοῦσθαι σιδήρῳ τραχεῖ κατ' ἄκρον εἰς κριοῦ προτομὴν, ut ex Josepho refert. Quomodo et Amm. Marcell. 23. in arietis descriptione, Eligitur abies vel ornus excelsa, cujus summitas duro ferro concluditur et prolixo, arietis efficiens prominulam speciem: quæ forma huic machinamento vocabulum indidit. Rursum ap. Suid. προτομαὶ λεόντων, Facies leonum, vel etiam Effigies. Sic προτομαὶ μόσχων, 3 Reg. (10, 19.) ubi interpr. Summæ vitulorum partes. Et inter signa cœlestia ap. Procl. de Sphæra, προτομὴ ἵππου, quod reddunt Prima equi portio. Apud Athen. (295.) ex Antiphane, Γλαύκου προτομὴ, γόγγρου κεφαλὴ, Βατράχου γαστὴρ, θύννου λαγόνες, Βατίδος νῶτον, κέστρας ὀσφύς. Ubi Anaxandrides dicit et Γλαύκου πρόσωπον τοῦτ', accipiens πρόσωπον pro προτομή. [" Apollod. p. 92. Heyn., Ammon. p. 46. ad Diod. S. 1, 21. 71. 108. 290. 353. 2, 278. Jacobs. Anth. 6, 430. Antiphil. 13. Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss. " Effigies canis, Plut. 2, 380." Wakef. Mss. J. Poll. 1, 189. Schleusn. Lex. V. T. Interprr. ad Hes. * " Ἀποπροτέμνω, Heyn. Hom. 7, 252." Schæf. Mss.]

Συντέμνω, Conscindo, Concido; Præcido, Contraho in angustum, Diminuo, Decurto. Thuc. 8, (45.) p. 277. Τὴν μισθοφορίαν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι, i.e. εἰς ὀλίγον συνέστειλε, Schol. Itidem in oratione aliquis συντέμνει, quæ brevitatis causa contrahit. Quo pertinet quod ex Eur. affertur εἰς ἓν συντεμοῦσα, pro, Unico verbo summam rei colligens; [cf. Iph. A. 1249. ubi legitur Ἓν συντ.] Et hoc Aristoph. B. (1262.) Εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ. Item hoc Mnesimachi ap. Athen. (359.) πῶς ἔτι Μετριώτερ', ὦ δαιμόνιε, πῶς; σύντεμνε, Quonam modo? breviter quæso mihi expone; vel, Paucis recense. Sic συντεμόντι dicunt nonnunquam pro Ut breviter omnia complectar, Ut paucis omnia dicam, Ut uno verbo summam rei efferam. Veluti Comicus quidam ap. Athen. (558.) cum meretricem vocasset scyllam, charybdin, sphingem, dracænam, chimæram, harpyiam, tandem inquit, Συντεμόντι δ' οὐδὲ ἓν Ἔσθ' ἑταίρας, ὅσα πέρ ἐστι θηρί', ἐξωλέστερον, Atque ut brevibus dicam omnia, vel, paucis; s. Ut omnia in unum contraham, nihil perniciosius est meretrice. Cui simile est συνελόντι δ' εἰπεῖν, et ἑνὶ δὲ λόγῳ. [" Alberti Peric. Cr. 53. Toup. Opusc. 2, 258. Eur. Hec. 1166(=1180.) Wakef. S. Cr. 3, 18. Diatr. 36. Eum. 227. Zeun. ad Xen. K. Π. 728. Brunck. Antig. 1103. Wolf. Proleg. 274. Musgr. Iph. A. 1249. Tro. 441. Abresch. Æsch. 2, 30. Jacobs. Anth. 7, 304. Brunck. Soph. 3, 435. Porson. Hec. p. 70. Ed. 2. Med., Brunck. Soph. 3, 469. Συντεμὼν, Dionys. H. 1, 438. Συντεμόντι, Ut paucis dicam, Valck. Phœn. p. 706." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 185. Plato Polit. 5. Xen. K. Π. 8, 2, 5. Soph. Stobæi Serm. 61. p. 387. πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα. " Συντέμνειν, Brevibus aliquid absolvere, cui contrarium est τὸ διατρίβειν, Pluribus immorari in aliqua re. Sic Menand. Διαιρ. 617. Συντέμνειν τὰ ἐγκώμια καὶ μηδὲν διατρίβειν. Sic Phot. Cod. 66. in Nicephori historia τὸ συντετμημένον, Nimiam brevitatem, reprehendit: cf. Interpp. ad Hes. συντεταμένον· συγκεκομμένον, συντόμως εἰρημένον." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Συντετμημένως, Theoph. 4. p. 1. " Tzetz. Ch. 2, 489." Elberling. Mss. * " Σύντμησις, Schol. Pind. N. 3, 1." Boiss. Mss. Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 510. " Ad Charit. 515." Schæf. Mss. * Συντομὴ, Decisum, Decretum, Aqu. Es. 28, 22. Dio Cass. τῆς μισθοφορᾶς.] Σύντομος, ὁ, ἡ, Concisus, Brevis, Compendiarius, Succinctus: B λόγος, Oratio concisa et brevis ac succincta, quemadmodum et Aristot. Rhet. 3. Ἄν τε γὰρ ἀδολεσχῇ ἡ λέξις, οὐ σαφὴς, οὐδὲ ἂν σύντομος, Plut. de Orac. Pyth. Περιφράσεις καὶ γλώσσας ἐπάγειν πύσμασιν ἁπλῆς καὶ συντόμου δεομένοις ἀποκρίσεως, Thuc. 7, (42.) Ξυντομωτάτην διαπολέμησιν ἡγεῖται, Putat brevi debellatum iri, se intra breve tempus bello defuncturum. Itidem σύντομος ὁδὸς, Via brevis et compendiaria: superl. ap. Xen. (K. 'A, 2, 6, 11.) συντομωτάτη ὁδὸς, Brevissima via. Sic dixit Aristoph. B. (123.) Ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη, Semita compendiaria, eademque trita. Rursum Xen., sed omisso subst., K. Π. 8, (5, 7.) Τὴν συντομωτάτην ἐφ' ἕκαστον ἔθεον: ut et Aristot. de Gener. Anim. 4. Τὴν σύντομον παρεὶς, Omissa brevi et compendiaria via. Porro et σύντομος πορεία dicitur pro Brevi et compendiario itinere. Plut. Erot. (9, 43.) Σύντονον ὁμοῦ καὶ σύντομον εὑρίσκεται πορείαν ἐπ' ἀρετήν. Verum ap. Philon. V. M. 3. Συντόμῳ ῥύμῃ φέρεται ἐπὶ τὸν βωμὸν, pro illo συντόμῳ puto rescr. esse συντόνῳ, Contento C impetu, seu, ut Turn. vertit, Rapido impetu, aræ illabitur. [" Ad Charit. 216(=464.) Valck. Phœn. p. 706. Hipp. p. 311. Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. ad Herod. 378. ad Phalar. 223. ad Diod. S. 1, 429. 526. 2, 174. 183. 287. 342. Wakef. Phil. 1450. Jacobs. Anth. 7, 304. 9, 268. 468. Conf. c. σύντονος, Schleusn. ad Prov. p. 315. Τὰ ξυντομώτατα, Duker. Præf. Thuc. p. 9." Schæf. Mss. " Σύντομον, τὸ, Brevitas orationis, Dionys. Censur. Scriptt. 3, 1.: eadem συντομία, ut Dionys. Ep. ad Pomp. c. 3. p. 775. Auct. Συνοπτ. Παραδοσ. p. 24. Ἡ συντομία τῆς μεγαλοφυΐας ἔργον τοῦ ῥήτορος: cf. Demetr. Eloc. §. 103. Longin. 42. ubi opponitur brevitas vitiosa συγκοπὴ dicta. Sic et Lat. Brevia et Abrupta distinguere solebant, ut illud in laude, hoc in vitio ponerent. Seneca Controv. 2. Præf. de Fabiani oratione, Quædam tam subito desinunt, ut non Brevia sint, sed Abrupta: cf. Plin. Epist. 1, 20. ubi Amputata et Abscissa. Quintil. 4, 2. p. 183.:—Græcorum aliqui aliud Circumcisam expositionem, i. e. σύντο- D μον, aliud Brevem putarunt, quod illa supervacuis careret, hæc possit aliquid e necessariis desiderare. Nos autem brevitatem in hoc ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur, quam oportet. Plin. Ep. 5, 6, 42. Sciat scriptor, si materiæ immoratur, non esse longum; longissimum, si aliquid arcessit atque attrahit: cf. seqq." [Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Συντομολόγος, unde * Συντομολογέω, e quo * Συντομολογία, Athan. 2, 246. * Συντομουργὸς, Pisid. Opif. 422. * Φιλοσύντομος, Brevitatis in dicendo studiosus, Plut. 8, 33. Theophyl. ap. Matth. 20, 30.] Συντόμως, Concise, Breviter, Succincte, Compendiose. Aristot. Rhet. 3. Οὐ τῷ εὖ, ἢ τῷ ταχὺ, ἢ τῷ σ., ἀλλὰ τῷ μετρίως, Xen. Œc. (12, 19.) Ὡς δὲ σ. εἰπεῖν, Ut breviter dicam et concise. Qua signif. paulo ante habuimus, συντεμόντι δέ. Plut. de Orac. Pyth. Σ. καὶ ἁπλῶς καὶ δι' εὐθείας τὰ πλεῖστα φράζουσιν, Isocr. Archid. Ἀναγκαῖον ἦν συντομώτερον ἢ σαφέστερον διαλεχθῆναι περὶ τούτων. Sic in Ep. Philippi ap. Dem. Εἰ δεῖ πάντα τἄλλα παραλιπόντα, συντόμως

εἰπεῖν. Item συντομώτατόν γ' εἰπεῖν, parentheticωs, pro Ut omnia paucis complectar, uno verbo dicam. Alexis ap. Athen. (563.) Καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι Τὸν ἔρωτα, συντομώτατόν γ' εἰπεῖν, ὅσοι Τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας. || Interdum συντόμως Actutum, Continuo, E vestigio, ex Athen. (349.) de Stratonico, συντόμως ἀπεκρίνατο, Actutum respondit. Ibid. Συντόμως πιὼν ἐκάθευδε, Sine mora obdormivit. Et Schol. Aristoph. φαύλως fieri dicit Attice πᾶν ὁτιοῦν συντόμως γιγνόμενον, Quod fit expedite et temporis compendio. [" Valck. Phœn. p. 706. Hipp. p. 311. ad Diod. S. 1, 106. 141. 455. 526. 584. 616. 617. 2, 22. 144. 287. 342. ad Phalar. 223. Conf. c. συντόνως, T. H. ad Plutum p. 77. Kuster. Aristoph. 6. 196. 123. Heyn. Hom. 5, 492. * Συντομωτάτως, Valck. Phœn. p. 267. Soph. Œd. C. 1579." Schæf. Mss. * Συντομωτέρως, Isocr. Paneg. p. 128. Ed. Cant. " Συντομώτατα, Eust. Il. Ξ. p. 988, 62." Boiss. Mss.] Inde et SUBST. Συντομία, ἡ, Concisa s. Succincta brevitas, Compendium, Aristot. Rhet. 3. Εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλεται τάδε, B τὸ λόγῳ χρῆσθαι ἀντὶ ὀνόματος· εἰς δὲ συντομίαν, τὸ ἐναντίον: ubi nota τὴν τῆς λέξεως συντομίαν opponi τῷ ὄγκῳ. [Vide Σύντομος. " Thom. M. 634. Elog. de Thuc. p. 12." Schæf. Mss. " In re musica συντομία est Tenuitas sonorum et Macilentia, ap. Athen. 638." Schw. Mss.] AT Συντομική pro Ars consuendi, miror unde afferant VV. LL., qua signif. diceretur potius σκυτοτομική. [* Συντομέω, unde Συντόμησον, Suidæ et Photio κεφαλαίωσον. Vide Lobeck. Phryn. 590. * " Συντομεύω, Compendiose facio s. loquor, Suid. v. Αὐτοσχεδιάζειν." Schleusn. Mss. * " Συντομίζω, i. q. συντέμνω, Suid. * Συντόμια, τὰ, recentiori Græcitati i. q. Tessera, καλάμια, τὰ, Salmas. ad Scr. H. A. 375." Schn. Lex. * " Ἐπισυντέμνω, Heyn. Hom. 6, 550." Schæf. Mss.]

Ὑποτέμνω, Succido, Subtus seco. Interdum Ita seco, ut τομὴ aut τομεὺς deorsum vergat: velut ὑποτέμνειν δέρματα dicuntur coriarii, cum coria oblique secant ut crassiora esse videantur. Aristoph. Ἱππ. (316.) Ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς C Τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ: nam hæc dixit ὡς πρὸς βυρσοδέψην· ὑποτέμνεται γὰρ τὰ δέρματα ἵνα παχέα φαίνηται: nec enim idem significat τέμνειν et ὑποτέμνειν: nam τέμνειν τὸ δέρμα est ὀρθὴν ποιεῖσθαι τὴν τομήν: ὑποτέμνειν autem, ἀνώμαλον τομήν, quod sectionis genus παχύτητος δόξαν ἐργάζεται, inquit Schol. Alii ὑποτέμνω interpr. Dolose succido. Item Succido, i. e. Præcido, Plin. Præcidere cunctationem, Cic. Præcidere reditum, Aristoph. Ἱππ. (291.) Ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου, Xen. Ἑλλ. (2, 3, 17.) Πάντων καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω ὑποτέμοι ἂν τὰς ἐλπίδας. Qua in signif. accipitur passiva etiam vox et media, activi verbi vim retinens, 1, (6, 10.) Ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ, Præcidens ei navigationem in Samum. Nisi malis Intercipiens, Impediens, Æschin. (63.) Προκαταλαμβάνων τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος, i. e. τοὺς καιροὺς ὑφαιρούμενος, Præcidens vobis et subtrahens occasiones rerum gerendarum, D Polyb. 5. Κατεμέμφοντο τὸν Ἀγέλαον ὡς ὑποτετμημένον πάσας αὐτῶν τὰς ἔξωθεν ὠφελείας καὶ τὰς εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδας, Chrys. Comm. in 1 ad Cor. 15, Ταύτῃ πάλιν ὑποτεμνόμενος τὴν θρασύτητα τῶν ἀντιλεγόντων, Imminuens et præcidens. Ὑποτέμνω s. ὑποτέμνομαι accipitur etiam pro Intercipio, Transitum alicui præcido, Transitum adimo, Transitu arceo, ut et ἀποτέμνομαι, Xen. K. Π. 1, (4, 21.) Οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Κῦρον ὑπετέμνοντο, καὶ οὓς κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον. Et rursum, (19.) Οἵ, ἢν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκεῖνοι. [" Alberti Peric. Cr. 53. Toup. Opusc. 1, 527. 2, 210. Mitsch. H. in Cer. 177. 262. Fac. ad Paus. 1, 314. Zeun. Ind. in Xen. K. Π. Jacobs. Anth. 9, 431. 12, 268. Diod. S. 1, 580. 2, 451. 567. Schneid. ad Ælian. 441. (H. A. 7, 6.) Dionys. H. 2, 946. Heind. ad Plat. Gorg. 69." Schæf. Mss. " Tollo, Philo J. 1, 6. Ὑποτέμνεσθαι dicitur τὸ φῶς, quando obscuratur, Suid. v. Ὑπετέμνετο." Schleusn. Mss. " Succido, Impedio, Synes. 163. Orig. c. Cels. 117. Præmature A extirpo, Joseph. 1015; 13." Wakef. Mss.] UNDE Ὑποτομή, ἡ, Succisio, Gazæ Paulatina incisura. [" Plut. 10, 79." Wakef. Mss.] ET Ὑποτομεύς, έως, ὁ, Is qui succidit aut præcidit, Instrumentum quo succidimus et præcidimus, [" Mitsch. H. in Cer. 262. Villoison. ad Long. 222." Schæf. Mss. LXX. 2 Sam. 12, 31. sec. Vat.] ET Ὑποτομὰς, άδος, ἡ, Præcisa, Succisa. Aliis ὑποτομάδες, Abscissæ, Præcipites: ut ἀκρότομοι. [* Προϋποτέμνω, Heliod. 4, 18. " Greg. Naz. Stel. 1. p. 20. Montac." Boiss. Mss. * " Προσυποτέμνω, Anna C. 11." Elberling. Mss.]

Τέμαχος, τὸ, Frustum sectione alicunde ablatum, i. q. τόμος supra: e quo τόμος puto factum Tomacinæ, Tomacula s. Tomacla, quæ ap. Plin. leguntur, itemque ap. Varr. et Juven. (10, 355.) qui dicit, divina tomacula porci. Athen. (347.) de Æschylo, Ὃς τὰς αὑτοῦ τραγῳδίας τεμάχη εἶναι ἔλεγε τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων, Frusta et offas e magnis Homeri cœnis. Plerumque de grandiorum piscium frustis et segmentis: ita ut Schol. Aristoph. dicat usurpari ἐπὶ ἰχθύων καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκ ἔτι. Aristoph. certe N. (339.) dixit, Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν ἀγαθᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν: Πλ. (894.) Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων, Magna vis piscium in frusta concisorum et carnium coctarum: Lucian. (2, 330.) Τεμάχη Ποντικὰ τῶν ἐκ Σαρδάνης. [Piscis, Aristoph. Ἀ. 881. Phrynichus Bekkeri p. 65. " Phryn. Ecl. p. 8(=22. Lob.) Chardon Magaz. Encycl. T. V. An. 2. p. 504. Thom. M. 790. 839. Jacobs. Anth. 9, 103. Kuster. Aristoph. 56. Bast Lettre 237. T. H. ad Plutum p. 305. * Τέμμαχος, p. 219." Schæf. Mss. * Τεμαχοπώλης, i. q. ταριχοπώλης, Qui salsamenta vendit, Antiphanes Athenæi 120.] Τεμάχιον, τὸ, dimin. forma, (pro quo ET Τεμμάχιον invenitur, cum μμ,) i. e. Frustulum sectione alicunde ablatum, [" præsertim Frustulum piscis in frusta secti, Athen. 294." Schw. Mss.] Tomaculum, Tomaclum. Pro Fragmento accepit Synes. Ep. 73. (p. 220.) Αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι τοῦ χρησμοῦ τὸ τεμάχιον, Fragmentum s. Frustum: (p. 162.) Οὐ πάλαι διεῤῥωγότος ἱστίου τεμάχιον. [" Niceph. Greg. Hist. Byz. 7, 3. p. 136. ἄρτου, Epigraph. in Geogr. Minn. T. 1. p. 61. Τῆς Ἐπιτομῆς τῶν Βιβλίων Ἀρτεμιδώρου, Niceph. Greg. 1, 3. p. 7. Τὴν Ῥωμαϊκὴν ἡγεμονίαν συνέβη κατὰ τεμάχια καὶ μέρη πλεῖστα διαιρεθῆναι." Lobeck. Phryn. 22. " Toup. Opusc. 2, 293. Athen. 1. p. 10. Ruhnk. Ep. Cr. 75. Thom. M. 840. Boiss. Philostr. 361. Τεμμάχιον, T. H. ad Plutum p. 219." Schæf. Mss. Plato Symp. 191.' " Tzetz. Ch. 1, 559." Elberling. Mss.] Τεμαχίτης ἰχθύς, Piscis qui in frusta secari solet et muria condiri, ut sunt grandiores illi: quemadmodum Schol. Aristoph. Ἱππ. (283.) annotat, τεμαχίτας ἰχθῦς vocari τοὺς μεγάλους καὶ κατακοπτομένους. Frequenter sine subst. ἰχθῦς simpliciter dicuntur τεμαχῖται: ut ap. Eubul. Athenæi (340.) ὃς μόνος βροτῶν Δύναται καταπιεῖν ἐκ ζεόντων λοπαδίων Ἀθρόους τεμαχίτας, ὥστ' ἐνεῖναι μηδὲ ἕν. Sed nota ibi non τεμαχίτας per ι, verum τεμαχήτας per η scriptum legi. [" Τεμαχίτης, ad Phryn. Ecl. p. 9. Alciphr. 286." Schæf. Mss.] Rursum aliud DIMIN. Τεμαχίσκος pro Parvulus τεμαχίτης, Athen. (244.) Ἐν ᾗ (λοπάδι) τεμαχίσκοι τρεῖς ἐνῆσαν κωβιοί. Sed non videtur stare posse hic postremus nomin. [" Imo bene habet nomin. κωβιοί, sed corrigendum * Τεμαχιστοί, cum Casaub. et Schw., ut intelligantur In frusta secti et muria conditi gobii." Schw. Mss.] Inde et VERB. Τεμαχίζω, In τεμάχη et frusta seco, [" Xenocr. de Alim. e Pisc. c. 8. Proprie de Piscibus in frusta sectis et muria conditis; sed et de aliis rebus, veluti τεμαχίζειν τὴν πραγματείαν dixit Plutarchus. Schneid. in Lex. citat T. IX. p. 331. Ed. Hutteni; sed ibi nil tale reperitur. Consulendus Index Græcitatis Editioni Reiskianæ adjectus." Schw. Mss. " Ad Phryn. Ecl. p. 9." Schæf. Mss. * " Τεμαχισμός, Const. Manass. Chron. p. 180. * Τεμμαχισμός, Herodian. Epimer. 264." Boiss. Mss. Τεμαχιστός, vide Τεμαχίσκος. * Κατατεμαχίζω, Theoph. Simoc. 4, 6. Nicet. Ann. 21, 3. * " Κατατεμμαχίζω, Nicet. Chron. ap. Fabr. B. Gr. 6, 408." Boiss. Mss.]

Τέμενος quoque a τέμνω derivatum est, perinde ut

præcedens τέμαχος: significaturque eo vocabulo Agri portio a ceteris resecti, ac plerumque deo alicui aut heroi consecrati; nec enim semper agrum deo dicatum notat, sed aliquando simpliciter τὸ ἀποτετμημένον καὶ ἀφωρισμένον ἰδίᾳ χωρίον, ut Eust. exp. Il. M. 313. Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας· Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, Et agri portionem magnam. Sic Σ. (550.) τέμενος βαθυλήϊον, Od. Z. 294. Ἐνθάδε πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, ubi rursum Eust. τέμενος vocari ait ἰδιαίτατον τόπον περιωρισμένον, καὶ οὕτως ἀποτετμημένον τῶν ἐγγὺς, s. τὸν κατὰ ἀποτομὴν ὄντα τινός. Solent enim agri sulcis aut aliis ἐντομαῖς a se invicem distingui. Et Λ. (184.) ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμεται. Atque adeo ipse Poëta indicat satis aperte quid τεμένους nomine intelligat, cum Il. Z. 194. ait, Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τέμον ἔξοχον ἄλλων, Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο: satis, inquam, clare ostendit se τεμένους appellatione accipere τόπον ἀποτετμημένον τῶν ἐγγὺς καὶ ὅρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένον. Sed heroibus et principibus peculiariter hæc τεμένη tribuere videtur, a plebeiorum agris sejuncta et separata quibusdam ἐντομαῖς. Iisd. quoque heroibus vita functis nec non et diis consecrati agri et a profanis locis distincti, τεμένη itidem nominantur. Il. Ψ. 147. ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις, Od. Θ. 362. de Venere, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. Sic τέμενος ἀπομερίζειν θεῷ τινὶ, quod Apoll. Rh. 2, (810.) ita circumscripsit, de Dioscuris loquens, Καί κέ σφιν μετέπειτα πρὸ ἄστεος οἷα θεοῖσι Πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην: sc. τεμένη vocans πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο τετμημένους τινὶ πρὸ ἄστεος οἷα θεῷ. Sic Thuc. 4, (116.) p. 158. Καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν, καὶ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν, Totam illam agri portionem diis consecravit et dicavit, Agrum illum diis sacrum esse voluit: Liv. Milesiis quem sacrum appellant, agrum restituerunt. Itidem J. Poll. 1, c. 1. Οἱ δ' ἀνειμένοι θεοῖς τόποι, ἄλση τε καὶ τεμένη καὶ ἕρκη, Nemora, agri sacri, et loca septa. Aliquanto ante τεμένη et σηκοὺς esse dixerat loca ἔνθα καθιδρύονται οἱ θεοὶ, ut sunt fana s. delubra et sacella: qualia forsan in agris illis sacris erigi solebant. Bud. certe ap. Strab. 14. Τοὺς τοῦ τεμένους προσεστῶτας, interpr. Æditnos. Et ap. Philon. 3. Τέμενος δ' αὐτῆς ἐν κύκλῳ περιεβάλλετο πηχῶν μῆκος ἑκατὸν, καὶ πλάτος πεντήκοντα, Turn. itidem, Cui fanum circumdatum est. Et Lucian. (3, 148.) dicit, Νεώς τε ἀνέστησαν, καὶ τεμένη καθιδρύετο, Et delubra statuebantur: quod καθιδρύεσθαι de agro dici nequit, sed tantum de ædificio. Ita ut non solum Agrum sacrum denotet, sed etiam Delubrum, Fanum, Sacellum. [" Ad Xen. Eph. 136. ad Herod. 270. 353. 435. 473. 744. ad Diod. S. 1, 18. 96. Fac. ad Paus. 1, 65. Zeun. Ind. Xen. K. Π. ad Horat. p. 18. Gillies's History p. 12. Eldik. Suspic. 35. Koppiers. Obss. 96. Valck. Diatr. 132. 144. Lennep. ad Phal. 78. Musgr. Ion. 496. Jacobs. Anth. 1, 29. 6, 347. 388. 12, 415. ad Dionys. H. 1, 85. 3, 1636. Heyn. Hom. 5, 228. 6, 493. 7, 547. 8, 47. 348. Sylb. ad Paus. p. 3.: T. signif. Agri portionem, quæ a profano agro amputata deoque consecrata est: παρὰ τὸ τέμνειν, a secando. Delubrum et Fanum Latinis tale quid significasse tradunt accuratiores etymorum indagatores. T. ἀρετῆς, ad Corn. Nep. 63. Stav., ad Herod. 501. * Τέμμενος, T. H. ad Plutum p. 219." Schæf. Mss. Strabo 17. p. 503. T. κοινὰ καὶ βασιλικά. Pind. Π. 4, 99. Νείλοιο τ., 12, 47. Καφισίδος (λίμνης) ἐν τεμένει. Vide Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socrat. Schleusn. Lex. V. T. * Τεμενοῦχος, Pindarus Apollonii de Syntaxi p. 138. Bekk. * Συνοικιστῆρα γαίας ἐοδέξαι τεμενοῦχον.] Τεμενωρὸς, ὁ, Sacri agri custos; vel etiam Fani et delubri custos, Æditnus. Apud Hes. proparoxytonως legimus τεμένωρον, τεμένους φύλακα. Sed hæc ex ὡρέω composita fere omnia solent acui, ut θυρωρὸς, πυλωρὸς, σηκωρὸς, et hujusmodi alia. [" Musgr. Cycl. 53. * Τεμένιος, Soph. Trach. 754. et Wakef., Valck. Diatr. 144." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 651. * Ἐντεμένιος, Chandler. Inscr. 39. * " Τεμενικὸς, ad Herod. 154. Huschk. Anal. 225. ad Diod. S. 1, 546." Schæf. Mss. " Eudocia p.

A 168." Schleusn. Mss. " Vox nihili. Suid. 1, 6. Ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτερίου τεμενικοῦ! Toup. in Suid. 1, 11. corrigit τ' ἀβελτερίου γ' ἑλληνικοῦ! Stultitiæ, ineptiæ Græcæ!" Bast de vv. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. Vide Schæf. ad Greg. Cor. 651.] Item VERB. Τεμενίζω, Honoro τεμένει. Pro Consecro B. affert e Plat. de LL. 5. p. 248. Τεμένη τε τούτων ἑκάστοις ἐτεμένισαν. [" Dionys. H. 1, 587." Schæf. Mss. " Stob. Phys. 117. Dio Cass. 652. Suid. 2, 471." Wakef. Mss.] Τεμένισμα, τὸ, Ager s. Locus consecratus Deo, Ager sacer, i. q. τέμενος. Ac sicut τέμενος signif. etiam Ædes, Fanum, Delubrum, Sacellum, ita et hoc τεμένισμα. Dion 42, (p. 553.) Τὰ τοῦ Σαράπιδος τεμενίσματα κατασκάψας, Sacella, Ædiculas Sarapidis. Ex hoc autem COMP. Προτεμένισμα, τὸ, signif. τὸ προπύλαιον τοῦ τεμενίσματος, Schol. Thuc. 1, (134.) p. 43. Καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ προτεμενίσματι, In vestibulo templi, s. Ante fanum. [" Ad Timæi Lex. 195. Wakef. S. Cr. 5, 109. 161." Schæf. Mss. * Ἐκτεμενίζω, unde ἐξετεμένισε, Gl. B Detexit. * Ἐντεμενίζω, J. Poll. 1, 11.] Rursum e Τέμενος est et ADJ. Τεμενίτης, ut τεμαχίτης e τέμαχος: quod habes ap. Thuc. 6, (100.) p. 231. et supra in Προτείχισμα. Cujus FEM. Τεμενῖτις, 7, (3.) p. 234. Ἀπήγαγε τὴν στρατιὰν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὴν τεμενῖτιν καλουμένην. Sic enim leg. videtur, non τεμενίτην, ut habent vulg. Edd. Valla τεμενῖτιν ἄκραν ibi interpr. Verticem Temeniten. Ac certe videtur cum superiore quoque τεμενίτης subaudiri λόφος. Est autem hic Τέμενος, ut Steph. B. tradit, τόπος Σικελίας ὑπὸ τὰς Ἐπιπολὰς πρὸς ταῖς Συρακούσαις: cujus incola Τεμενίτης dicitur, et fem. Τεμενῖτις, teste Eod.: qui et in Thracia esse dicit quendam Τεμενίτην λόφον prope Triballum. AT Τεμένεια Eid. Phrygiæ oppidum est vicinum Lycaoniæ: cujus ἐθνικὸν esse DICIT Τεμενεύς. [" Τεμενίτης, Etym. M. 570, 26." Wakef. Mss. " Τεμενῖτις, Valck. Hipp. p. 285." Schæf. Mss.]

Hactenus de Τέμνω et iis quæ inde derivata sunt. Restat ut de inus. th. Τμάω dicam, et iis quæ inde originem suam trahunt.

C Τμάω igitur inusitatum quidem est, aut certe parum usitatum; nec enim alia reperi exempla quam particip. τμώμενος, quod Suidas affert et exp. ἀποτεμνόμενος. Sed PRÆT. Τέτμηκα et PASS. Τέτμημαι, inde formata passim occurrunt, ut videre est ex exemplis in Τέμνω allatis. Ac præterea non pauca inde sunt orta verbalia, nec non Poëticum verbum τμήσσω: de quibus nunc dicetur. [" Nicet. Eugen. 1, 36." Boiss. Mss. " Valck. Phœn. p. 286." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 156. τετμηότι θαλλῷ, pro τετμηκότι, passivo sensu. " V. Τέμνειν Gramm. collocant inter Anomala, quippe qui ap. vett. non tantum inveniebant ἔταμον et ταμῶ, sed et Futura τμήσω, τμήξω, et similia. Sed nulla est hic Anomalia! Ut pro βάλλειν vett. scribebant βάλειν et βέλειν, ut δάμειν et δέμειν, sic pronuntiarunt etiam Τάμειν et τέμειν. A v. βάλω vel βέλω quinque verba producta, elisa vocali prima, in alias quinque formas fuere contracta, βλάω, βλέω, βλίω, βλόω, βλύω. Ad eand. rationem a Τάμω, vel τέμω, quintuplex v. D productum quinque novas peperit formas contractas, quæ, dum lingua in omni suo ambitu vigebat, in usu fuere, Τμάω, τμέω, τμίω, τμόω, τμύω. E duabus primis supersunt derivata: reliquæ ob pronuntiationem difficiliorem ex usu recesserunt. Illinc remansere Tempora: τμήσω, τέτμημα, τέτμημαι. Hinc Nomina supersunt τμῆμα, Res secta; τμῆσις, Sectio; τμήτης, τμητός. A Fut. τμήσω, duplicata characteristica, τμήσσω, unde aliud fut. τμήξω. Præterea vetus τέμω syllaba duplicata scribi cœpit τετέμω; hinc poëticum oritur τέτμω. Recte Eust. ad Od. Γ. p. 125, 41, de hac forma, Ποιηταῖς μόνοις φιλεῖται ἡ λέξις, Solis Poëtis v. adamatur. Sed Poëtæ nullum verbum, nullam vocem, olim adhibuerunt, quæ non primitus fuisset usus vulgaris. Nemini enim licet, in ulla lingua, novum prorsus verbum efformare." Valck. Schol. in N. T. 2, 215.]

Τμῆμα, τὸ, i. q. τόμος, Segmentum, Frustum, Pars s. Portio sectione alicunde ablata. Qua signif. Sectio quoque usurpatur a nonnullis. E Plat. de LL. Τμήματα

ῥυθμῶν, Segmenta numerorum; solent enim suis τμήμασι distingui. Exp. etiam Particula, Portio, Fragmentum: Suidæ est κόμμα. [Gl. Sectio. Inc. Ps. 135, 13. * Τμηματώδης, Hippocr. 422, 40.] Τμῆσις, ἡ, Sectio, i. q. τομή. Apud Gramm. Nomen figuræ, qua composita aliqua vox discinditur ac dirimitur s. dividitur, veluti cum pro ἀκρόπολις dicitur ἄκρα πόλις s. πόλις ἄκρα. Sic cum Hom. dicit, διὰ δ' ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς pro ἀσπίδα διῆλθε: cujus exempla ap. Herod. quoque extant: [1, 66. 2, 39. 87.] Exp. etiam Divisio; item Clades belli: ut i. sit q. ἧττα et τραῦμα ac πληγή. Certe regio aliqua τέμνεσθαι dicitur pro Vastari succidendo arbores et segetes. [" Steph. Dial. 44. Heind. ad Plat. Charm. 89." Schæf. Mss. Plato de Rep. 5, 16. γῆς. " Simplicis verbi sectio, aut minus compositi, una dictione vel pluribus interjectis. Bedæ Presbyt. de Trop. p. 351. ea definitio est. Dicitur et διάλυσις: Quintiliano Divisio. Alii Grammatici Dissectionem, Intercisionem, Sectionem vocant: vide plura ap. Voss. Institt. Rhet. 5. p. 315. Ei contraria est σύνθεσις, B cum e duobus verbis, præter morem, unum conflatur, etiam ὑφ' ἓν dictum, Voss. l. c. p. 317." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Τμητήρ, ῆρος, ὁ, Sector, Incisor. [" Nonn. Jo. 7, 91." Wakef. Mss.]

* Τμητής, ὁ, idem. Utitur eo Hesych. in exponendo τομεύς. Τμητικός, q. d. Incisorius, Incidendi vim habens, Cui incidendi vis inest: ut τμητικὸς χυμῶν, Alex. Aphr. Cui vis est incidendi humores, Humores incidens: τμητικὸς λόγος, Hermog. de Formis Orat. T. 2. c. 3., qui veluti ὁ τέμνων σίδηρος in re instituta pergit, Ἔστι μὲν ποιοῦν τὴν γοργότητα μάλιστα εἶδος λόγου τὸ τμητικόν. Ibid. Τμητικὸς δὲ λόγος καὶ γοργὸς, μάλιστα ἐν τοῖς σχήμασι καὶ ῥυθμοῖς θεωρεῖται: ubi etiam addit, τμητικὸν λόγον interdum quidem videri talem esse, revera tamen non τέμνειν τὰ πράγματα, interdum esse quidem talem, at non videri esse, nonnunquam et τέμνειν et δοκεῖν τέμνειν. Cujus εἴδους σχήματα ibid. vide, quæ magna e parte sunt κομματικά. Exp. etiam Aptus ad secandum et incidendum, C Putatorius. Item et passive redditur Incisus, Sectilis, Diosc. 4, (270.) p. 174. de sambuci foliis, Καρύᾳ βασιλικῇ ὅμοια, βαρύοσμά τε καὶ τμητικώτερα, Ruell. Minutim in ambitu secta. Nisi potius interpretandum sit Acutiora: ut τομὸς quoque signif. non solum Incidens et Mucrone suo penetrans, sed etiam Acutus: nec male hoc quadrabit; desinunt enim ea sambuci folia in acutum. Certe τμητικὸς passive pro Incisus, vel Sectus accipere, videtur admodum insolens. [" Dawes. M. Cr. 259. Wakef. S. Cr. 1, 9. 4, 248. Diod. S. 1, 214." Schæf. Mss. Plut. Q. Conv. 6, 10. Πνεῦμα δριμὺ καὶ τμ. ἡ συκῆ ἀφίησι. Theophr. C. Pl. 5, 13, 7. Ἡ πάχνη τμητικωτέρα τῆς χιόνος, Fr. 4, 6. Τὰ μύρα τμητικὰ ὄντα καὶ θερμαντικά. " Τὰ τμ. in oratione dicuntur, Quæ cum eleganti brevitate, et concise enuntiantur, quatenus opponitur elocutio periodica, lenta et continua. Sic Ulp. ad Dem. περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξ. Συνθηκ. 135. ad λόγον πολιτικὸν refert γοργότητα, τραχύτητα καὶ τὰ τμ., eisque contraria facit τὸ ὕπτιον, τὸ ἀναβεβλημένον. Hermog. περὶ Ἰδ. 1. hanc D formam τὸν τμ. τύπον appellat, h. e., ut interpr. Schol. 404., τὸν διὰ βραχύτητος τῶν κώλων καὶ τῶν ταχειῶν ἐννοιῶν τέμνειν δοκοῦντα τὸν λόγον, καὶ εἰς μικρὰ διαιρεῖν. Cf. Γοργότης, Ἀναβεβλημένον, Συντέμνειν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Τμητικῶς, More eorum quæ τμητικὰ sunt, In modum eorum quæ incidunt, Incidendo, s. Secando, Suid. v. Τμήδην. [" Schol. Nicandri Θ. 131." Wakef. Mss.]

[* Τμητέον, Secandum, Plato de Rep. 6. p. 510.]

Τμητός, Sectus, Incisus, Eur. Or. [imo Soph. El. 863.] Τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι, Loris sectis, τοῖς τετμημένοις ῥυτῆρσι. Item τμητὸς ab Hes. substantive exp. τμῆμα: quo sensu diceretur potius τμητόν: ut τμητὸν μέγα ap. Athen. videor mihi legisse pro μέγα τέμαχος. [" Eur. 3. p. 292." Schæf. Mss. Τμητὸν, Gl. Scissile. * Τμητοσίδηρος, Anal. 3, 324.] Ἄτμητος, ὁ, ἡ, Qui sectus non est, Sectionem non expertus s. passus: κόμη, Coma non desecta, tonsa, detonsa: A ἄμπελος, Plut. Numa (14.) Vitis cujus supervacui palmites et inanes fruticationes desectæ non fuere, i. e. Non putata vitis. Exp. etiam Non exectus, castratus. Nec non Individuus: ut Hes. quoque ἄτμητον exp. ἀμέριστον. Item Insecabilis: ut ἄτομος accipi supra docui. Porro ut τετμημένη γῆ s. χώρα dicitur Quæ succisis arboribus vastata est, ita contra ἄτμητος Quæ ejusmodi cladem experta s. passa non est, Thuc. 1, (82.) p. 27. Γῆν ἔτι ἄτμητον ἔχοντες, Schol. ἀδῄωτον. [Gl. Insectabilis, Imputatus, Incæduus. " Brunck. Soph. 3, 503." Schæf. Mss. * " Ἀτμήτως, Athan. 1, 329. Amphil. 128." Kall. Mss. * " Αὐτότμητος, Schol. Opp. Ἁ. 2, 349." * Ἐρίτμητος, Opp. K. 4, 106." Wakef. Mss.] Εὔτμητος, quod exp. non solum Bene incisus, sed etiam Bene apparatus. Accipi potest et pro Facile secabilis. [" Ad Il. H. 304. Od. X. 24. Heyn. Hom. 5, 358. Conf. c. εὔδμητος, 8, 493. * Ἡμίτμητος, Schol. Lycophr. 152.] Νεότμητος, Nuper sectus, Recens incisus s. cæsus. Exp. etiam Recens tritus, et affertur e Luciano (3, 105.) Νεότμητοι κρηπῖδες. [Theocr. 7, 134. * Ὁλότμητος, Phryn. Bekkeri p. 54. * Πολύτμητος, Opp. K. 2, 252. Ἁ. 5, 288. Antiphil. in Huschk. Anal. Cr. 225. Jacobs. Anth. 9, 412. * Ὑψίτμητος, Orac. Sibyll. 14, 210. Ἰθώμη, nisi leg. * Ὑψίδμητος.] Φιλότμητος, Amans sectionis, Incisione gaudens: ἠώς, Sectionis amica aurora, de die circumcisionis, Nonn. [Jo. p. 180. Vide Ernest. in Præf. Lex. Hederici. * Χειρότμητος, Strabo 1. p. 102. "Heraclit. Epist. 4. p. 50." Boiss. Mss. * " Ἀχειρότμητος, Andr. Cr. 26. 141." Kall. Mss.]

Τμήδην, Suidas exp. τμητικῶς, More eorum quæ secant s. incidunt, Incidendo: itidemque Hes., qui etiam addit τομῶς, ταχέως, afferens hoc hemistichium, Τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθε, desumtum ex Il. H. ubi sic legimus v. 261. de lancea s. hasta Ajacis, quæ Hectorem μεμαῶτα στυφέλιξε, Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε, μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, Leviter incidit cervicem Hectoream; nam eo adverbio significatur τὸ ἐπιπολάζον τῆς πληγῆς, teste Eust. ut et Hes. dicit, ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι. [Ad Greg. Cor. 749. " Valck. ad Il. 22. p. 52. Heyn. Hom. 5, 352." Schæf. Mss.]

Τμήσσω, ξω, i. q. τμάω, unde et derivatum est, i. e. Seco, Scindo, Cædo, Succido. Apoll. Rh. 2, (481.) αὐτὰρ ὅ τήν γε Ἀφραδέως ἔτμηξε, Imprudenter eam succidit. Unde AOR. 2. Τμάγεν pro ἐτμάγησαν, ut πλάγεν pro ἐπλάγησαν, Poetice, i. e. ἐτμήθησαν, ἐσχίσθησαν, διεχωρίσθησαν, διέστησαν, ut Hes. exp., cui τμῆξαι est non solum τεμεῖν, sed etiam λαβεῖν. Verum sunt qui horum thema constituant VERB. Τμήγω, quod minus probarem, nisi comperissem Hom. usum fuisse comp. ἀποτμήγειν. [" Vide Il. Π. 390. ubi ἀποτμήγουσι. Sed et simplex τμήγοντες ap. Athen. 116. dedit vetustissimus probatissimusque Cod.: et ap. Eund. 133. habes e Nicandro, τμῆγε γογγυλίδος ῥίζας. " Τμήγω, Ruhnk. Ep. Cr. 182. ad Charit. 709. Leon. Tar. 68. Heyn. Hom. 7, 200." Schæf. Mss. " Manetho 2, 75." Wakef. Mss. Nicander Ἁ. 68. τμήξαιο, 299. τμῆξαι, Θ. 886. τμήξαις, Fr. 3, 9. τμῆγε. Τμῆξαι et πλῆξαι conf., Heyn. Hom. p. 52. 64. Schæf. * " Τμηξίθεος, Theod. Prodr. Ep. f. 69. 80." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Ἡμιτμήξ, ad Charit. 743." Schæf. Mss. Paul. Sil. Ecphr. 243. ἡμιτμῆγι ἄντυγι.]

Τμήγης, ὁ, i. q. τμήτης s. τμητήρ, i. e. Sector. Hes. Τμήγας γατόμος e Tragico quopiam affert pro ἀροτήρ, Arator: qui sc. humum proscindit aratro, Virg. Τμῆγος, τὸ, Sectura, Scissura, Sulcus. Hes. affert τμῆγος ἀρότου, quod exp. * βούτμημα, i. e. Quod a bobus arantibus scissum fuit, ut ager, s. arvum.

Ἀποτμήσσω SIVE Ἀποτμήγω, i. q. ἀποτέμνω, Abscindo, Amputo, Deputo: unde ap. Hesiod. ἀποτμήξας ἀδάμαντι Μήδεα. Verbo autem ἀποτμήγειν Hom. usus est, Il. Π. (390.) Πολλὰς δὲ κλιτῦς τοτ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, ubi Eust. annot. ἀποτμήγεσθαι videri τὰ ἡνωμένα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον, οὐ μὴν τὰ ὑποκειμένα. Idem Eust. λαοῦ ἀποτμῆξαι exp. πόρρω ἀπαγαγεῖν, K. (364.) Ὣς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς Λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεί. [Apoll. Rh. 4, 1052.

1120." Hesiod. Θ. 188. ad Charit. 555. Jacobs. Anth. A 11, 280. Heyn. Hom. 6, 202. 7, 208. 432.: 'Αποτμήξειε, 'Αποτμήσειε, 798." Schæf. Mss. "Manetho 6, 580. Nicander 'Α. (101. 307. 853. Θ. 713.)" Wakef. Mss. * 'Απότμηγμα et * 'Απότμηξις habet Schneideri Lex., sed ἀμαρτύρως.] 'Αποτμήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Abscissus, Abruptus. Apoll. Rh. 2, (581.) ἀποτμῆγι σκοτιῇ ἴσον, i. e. ἀπεῤῥηγμένῃ, ἀπεσχισμένῃ. [Lobeck. Phryn. 612. "Ad Charit. 743." Schæf. Mss.] Διατμήσσω, SIVE Διατμήγω, i. q. διατέμνω, Disseco, Discindo, Sectione dirimo, distraho. Metaph. plerumque, Il. Φ. (3.) "Ενθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε, i. e. διατεμὼν, εἰς δύο χωρίσας, Eos disjectos et dispersos a se per campum fugavit. Alibi (Od. E. 409.) λαῖτμα διατμήξας, pro eo quod sæpius ap. Hom. legitur λαῖτμα διαπρήσσας, Æquor sulcans et carina findens, Æquor carina secans et trajiciens. Media voce, signif. activa, Apoll. Rh. (1, 628.) διατμήξασθαι ἀρούρας, Arva findere s. proscindere aratro. E pass. autem voce est AOR. 2 Διέτμαγεν pro διετμάγησαν, Discissi s. Dissecti s. Disjuncti et divisi sunt, A se invicem dis- B cessere, διεχωρίσθησαν: quo Hom. aliquoties utitur, ut Il. A. (531.) Τώγ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, H. (302.) Οἱ δ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, Separati a se invicen sunt, Discessere, unanimes et concordes. Ubi nota hunc usum verbi διατμήσσεσθαι pro Disjungi et discedere a se: ut διατμήσσειν ponitur pro Separare, Disjungere, s. Disjicere, διασκεδαννύειν. [Ad Greg. Cor. 332. " Ruhnk. Ep. Cr. 182. Toup. Opusc. 2, 28. Heyn. Hom. 4, 143. 5, 358. 6, 353. 7, 197. Huschk. Anal. 171. 306. Brunck. Apoll. Rh. 154. Callim. 1. p. 432. Paul. Sil. 16." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 298. 3, 343. 1147. 4, 409. Opp. 'Α. 3, 146. Il. Π. 354. Od. H. 276. Theocr. 8, 24. * 'Εντμήγω, Concido, Nicander Athenæi 72.] 'Επιτμήσσω SEU 'Επιτμήγω, i. q. ἐπιτέμνω, Incido: Hes. ἐπιτμήγειν, ἐπιτέμνεσθαι, σπεύδειν. [" Wakef. S. Cr. 3, 18." Schæf. Mss. * Παρατμήγω, Hes. παρέτμηξεν· ἐξηφάνισεν. * 'Υποτμήσσω, s. * 'Υποτμήγω, Apoll. Rh. 4, 328. Quint. Sm. 5, 244. 9, 380. 453.] C

Porro Ionice et Dorice pro Τέμνω DICITUR Τάμνω, Seco, Scindo, Aristot. Poët. Τάμνεν ἀτειρεῖ χαλκῷ. Pass. etiam vox τάμνομαι active capitur pro Scindo, Seco, Od. E. (243.) Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. Sic Ω. (363.) Ταμνομένους κρέα καλὰ, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον. Item Execo, Excido s. Excindo, (Γ.) 331. 'Αλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον, Excidite victimis linguas, ubi annotat Schol. τοὺς λόγου ἐπιμελομένους, qualis ibi Nestor fuit, cum cubitum ituri erant, solitos fuisse τῶν ἱερείων τὰς γλώσσας ἀποτέμνειν καὶ καίειν τοῖς θεοῖς. || Accipitur etiam pro Execo significante Execo s. Excido testiculos, Castro, Hesiod. ('Ημέρ. 22.) ἐρίφους τάμνειν: (27.) ταῦρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον Ταμνέμεν. || Porro ut τέμνειν γῆν dicitur pro Succisis arboribus vastare ac populari agrum, ita et τάμνειν γῆν ap. Herod. aliquoties. || At ὅρκια τέμνειν est Fœdus icere, ferire s. percutere, i. e. inire et pacisci cæsis victimis, δι' ἐντόμων πιστώσασθαι ὅρκια, δι' ἐντομῆς θυμάτων συνθήκας ποιεῖσθαι, ut Eust. et Scholl. brevium Auctor D exp. Qui mos antiquus fuit, ut e Latinis etiam loquendi generibus patet. Nam proprie Fœdus icere, ferire, percutere, est Cæsa hostia fœdus inire. Ac patet hoc ex Hom. quoque, qui Il. Γ. (269.) postquam κήρυκες ἀγαυοὶ "Ορκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον, Atridem dicit stricto ense 'Αρνῶν ἐκ κεφαλῶν ταμεῖν τρίχας, ac post orationem ad circumstantes habitam, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν ταμεῖν νηλέϊ χαλκῷ, ac deinde ipsos inter se pepegisse. Eod. in l. utitur phrasi illa, 106. "Αξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτός. Sic T. (191.) ὄφρ' ὅρκια πιστὰ τάμωμεν. [" Ad Herod. 171. 285. 303. 370. Koen. ad Greg. Cor. 138. 226(=304. 476. Ed. Schæf.) ad Il. Θ. 87. N. 180. 707. X. 347. Mitsch. in H. in Cer. 176. Heyn. Hom. 5, 432. 6, 402. 493." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 377.]

Ταμεσίχρως, ὁ, ἡ, Cutim s. Corpus incidens ac vulnerans, ὁ τὴν χρόα τάμνων, Il. Ψ. (803.) ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντες. [Ad Greg. Cor. 480. " Heyn. Hom. 4, 648. 6, 433. * Ταμεσίχροος, Paul. Sil. 40." Schæf. Mss.]

[* " 'Αμφιτάμνω, Heraclid. Sin. Ep. 3." Schæf. Mss. Il. E. 528. Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας. * 'Ανατάμνω, unde * 'Επανατάμνω, Aret. p. 81. τὴν φλέβα.] 'Αποτάμνω, Abscindo, Amputo, Deseco. Quo post Homerum utitur Herod. 8, (106.) de Panionio quodam, 'Ηναγκάζετο τῶν ἑωϋτοῦ παίδων τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν· αὐτοῦ τε, ὡς ταῦτα ἐργάσαιτο, οἱ παῖδες ἀναγκαζόμενοι ἀπέταμνον. [Il. X. 347. Hippocr. 831. " Ad Charit. 530. Toup. Opusc. 1, 431. Ilgen. ad Hymn. 376. ad Herod. 668." Schæf. Mss.] Διατάμνω, Disseco, Discindo, i. q. διατέμνω et διατμήσσω, nisi quod Poët. et Ion. est, [Hippocr. 420. 903. ad Greg. Cor. 746. " Valck. ad Herod. 171. 529." Schæf. Mss.] 'Εκτάμνω, Execo, Excido, Excindo, Il. Γ. (62.) πέλεκυς ὥς, "Ος τ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ Νήϊον ἐκτάμνῃσιν. Item ut ἐκτέμνειν accipitur pro Execare et Castrare, ita hoc ἐκτάμνειν, Herod. 8, (105.) de Panionio quodam, "Οκως γὰρ κτήσαιτο παῖδας εἴδεος ἐπαμμένους, ἐκτάμνων, ἀγινέων ἐπώλεε ἐς Σάρδις. [" Wakef. S. Cr. 3, 157. ad Herod. 668." Schæf. Mss.] 'Εντάμνω, ET 'Επιτάμνω, Incido: ut ἐντέμνω et ἐπιτέμνω. ['Εντάμνω, Herod. 8, 22. 49. p. 629., ubi vide notas. " Valck. Callim. 212." Schæf. Mss. 'Επιτάμνω, Herod. 1, 74.] Κατατάμνω, Concido, i. q. κατατέμνω. Περιτάμνω, Circumcido, Herod. 2, (104.) Μοῦνοι πάντων ἀνθρώπων Κόλχοι καὶ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες περιτάμνονται ἀπ' ἀρχῆς τὰ αἰδοῖα· Φοίνικες δὲ καὶ Σύριοι οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καὶ αὐτοὶ ὁμολογέουσι παρ' Αἰγυπτίων μεμαθηκέναι. " Περιτάμνω, Circumcido, Puto, Hesiod. οἴνας περιταμνέμεν, Vites " putare. Pass. περιτάμνομαι, Circumcidor, Putor, " Amputor, Præcidor, Amputatur s. Præciditur " mihi: ut, Περιταμνόμενοι γῆν πολλήν." [Herod. 2, 36. 4, 71. 159. Od. Λ. 401. Ω. 112. " Eur. ap. Diog. L. Platone p. 123. HSt." Seager. Mss. " Ilgen. ad Hymn. 376. Wessel. ad Herod. 313. Bergler. Præf. Il. p. 11. Wakef. Ion. 852." Schæf. Mss.] Προτάμνω, Proscindo, Præcido. Et pass. voce, signif. tamen activa, προτέμνεσθαι αὔλακα, Sulcum proscindere aratro, Progrediendo scindere aratro, Od. (Σ.) 375. Τῷ κέ μ' ἴδῃς εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, Schol. διακόψαιμι. Quo sensu dicitur etiam αὔλακ' ἐλαύνειν 'Ιθείην, Sulcum rectum ducere. [Od. Ψ. 196. Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών. * 'Αποπροτάμνω, unde ἀποπροταμὼν, Od. Θ. 475. Nicander Θ. 573. " Heyn. Hom. 8, 313." Schæf. Mss. * 'Υπεκπροτάμνω, Apoll. Rh. 4, 225. ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε Νῆυς.] Συντάμνω, Concido, Contraho. [" Neutraliter ponitur ap. Herod. 5, (41.) Τοῦ χρόνου συντάμνοντος, pro συνταμνομένου, Cum exiguum relinqueretur temporis spatium," Brunck. Mss.: 7, 123. Συντάμνων ἀπ' 'Αμπέλου ἐπὶ Καναστραῖον ἄκρην, sc. ὁδὸν, Brevi cursu contendens.] ET 'Υποτάμνω, Succido, Præcido. [" Et in Med. itidem signif. activa, Herod. 5, 86. 'Υποταμομένους (αὐτοῖς) τὸ ἀπὸ τῶν νεῶν, Intercludentes, Intercipientes viam quæ a navibus eo ferebat. Cf. 'Υποτέμνομαι." Schw. Mss. Il. E. 74. ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός. " Mitsch. H. in Cer. 177. * 'Υποταμνὸν, 176. (228.) Ilgen. Hymn. 540." Schæf. Mss.]

" Τέτμω, Invenio, Offendo, Nanciscor, Il. Δ. (293.) " "Ενθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε. Apud Hesiod. autem " cum gen. Θ. (610.) "Ος δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέ" θλης, Qui gravem nativitatem sortitus fuerit." [Vide Τμάω. " Ruhnk. Ep. Cr. 241. Wolf. ad Hesiod. l. c." Schæf. Mss. Il. Z. 374. Od. A. 218. E. 58. I. q. τέμνω, Org. Arg. 362.: Philo 1, 282. Mang.]

[* ΤΕΜΠΕΑ, τὰ, contr. * Τέμπη, Photio τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν "Ολυμπον καὶ τὴν "Οσσαν στενά· καθόλου δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσι· στενόταται διεκβολαί: Hesychio τὰ * σύνδενδρα χωρία· τινὲς δὲ, τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν. " Ita Gloss. Herod. Vide Etym. M. Suid. Is. Voss. ad Melam p. 190. Ruhnk. ad Tim. p. 180. ubi * Τέμπη· μεταξὺ ὀρῶν στενότητες. Nec abit Schol. Callim. H. in Del. 105." Alberti. " Theocr. 1, 67. ad Horat. p. 18. Zeun., Reitem.

ad Zosim. 177. Timæi Lex. 252. et n., ad Charit. 424. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Dionysius 2. * Τέμπος, Valck. Phœn. p. 675. (Schol. adv. 603.)" Schæf. Mss. "Τέμπεα, Loca arboribus consita, Dionys. P. 219. (916.) Opp. K. 2, 197." Wakef. Mss. Dionysius Stephani B. v. Δώριον, Diod. S. 4. p. 158. Strabo 9: p. 658. 673., 11. p. 803. Herod. 7, 173. Ælian. V. H. 3, 1. * Τεμπικὸς, ibid. * "Τεμπώδης, Paludosus, Eust. in Dionys. P. (1017.) 1032. * Τεμπὶς, ίδος, ἡ, Nicander. 'Α. 199. (δάφνης.)" Wakef. Mss. Schol. exp. Θεσσαλικῆς.]

ΤΕΝΔΩ, SIVE Τένθω, Comedo, Rodo, Arrodo, Hesiod. Ἔργ. (2, 142.) Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, Cum exos polypus suos pedes rodit; is enim ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει, ut refert Orus Apollo in Hieroglyphicis. Plin. tamen contra, 9, 29. de polypo itidem, Ipsum, inquit, brachia sua rodere falsa opinio est, id enim a congris evenit ei, sed renasci, (sicut colubris et lacertis caudam,) haud falsum. Quemadmodum et Aristot. H. A. 8, 2. Ὁ δὲ λέγουσί τινες ὡς αὐτὸς αὐτὸν ἐσθίει, ψεῦδός ἐστιν· ἀλλὰ περιεδηδεσμένας ἔχουσιν ἔνιοι τὰς πλεκτάνας ὑπὸ τῶν γόγγρων. Quibus e ll. manifestum est, τένδειν et ἐσθίειν s. περιέδειν, idem esse, Arrodere s. Erodere. Porro notandum est, ap. Hes. et Eust. et Suid. scribi per δ, ut et ap. Hesiod. in vulg. Edit. scriptum reperitur: ap. Schol. autem Aristoph. τένθω, et rursum ap. Suid., qui cum τένθαις exposuisset λίχνοις, subjungit, τένθω γὰρ καὶ τένδω, τὸ ἐσθίω: addens his exempli gratia locum Hesiodi, et scr. esse dicens τένθει per θ. Hes. porro τένδει exp. non solum ἐσθίει, sed et λιχνεύει: quia sc. τένθαι dicuntur οἱ λίχνοι. [" Τένδω, Brunck. Aristoph. 2, 115. Τένθω, Phryn. Ecl. 206. ad Timæi Lex. 252. Herodian. Philet. 468. Casaub. Athen. 1. p. 63." Schæf. Mss.]

Τένθης, ὁ, Vorator, Liguritor, τρώκτης, Catillo, Gulosus, λίχνος, Schol. Aristoph. Εἰρ. (1120.) Κἀγώ γ' (sc. μαρτύρομαι) ὅτι τένθης εἶ καλαζὼν ἀνήρ. Hesychio autem τένθαι sunt λωποδύται, μοιχοὶ, Vestium fures, mœchi. [" Timæi Lex. 252. et n., Athen. 1. p. 11." Schæf. Mss.]

Τενθεύω, Sum catillo et gulosus, Ad carpendos delicatiores cibos avidius manum ingero patinæ, i. q. λιχνεύω. [" Ad Timæi Lex. 252." Schæf. Mss. Med., Nicet. Annal. 16, 1. 17, 1.] " Τενδεύω, Vora-" citer edo, VV. LL." Τενθεία, ἡ, Catillatio, Gulositas: Suidæ σιναμωρία, λιχνότης, γαστριμαργία, afferenti ex Aristoph. (Ὄρν. 1691.) πολλήν γε τενθείαν λέγεις. Sic enim vet. Suidæ Cod. habet. In vulg. autem Edd. quibusdam perperam τενδείαν: unde ET Τενδεία in VV. LL. irrepsit pro τενθεία, quod exp. Voracitas. [" Τενθεία, Bergler. Alciphr. 330. * Τενθεὺς, Toup. Opusc. 2, 291." Schæf. Mss.]

Προτένθης, ὁ, Qui prior comedit. Aliquando in bonam partem accipitur, et signif. Prægustator, ut qui in aula principis prior cibum gustat, et ante dominum suum comedit: quod venenorum metu fieri solet. Athen. (171.) Μήποτε δὲ καὶ ὃν νῦν καλοῦσι Ῥωμαῖοι προγεύστην, τότε οἱ Ἕλληνες προτένθην ὠνόμαζον. Paulo ante e Pamphilo, Ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς προγεύστας ἐδεάτρους, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. Ibid. vide et alia de his prægustatoribus: ubi etiam e Psephismate quodam affert hæc verba, Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἧς οἱ προτένθαι ἄγουσι πέντε ἡμέρας: unde patere scribit, προτένθας in sacrificiis fuisse quoddam σύστημα, ut et παρασίτους: quorum forsan erat sacras epulas prægustare, antequam alii manum eis admoverent: ut nimirum παράσιτοι ad eas asciscebantur, cum nihil juris in eas haberent. Interdum in malam partem accipitur, pro Catillone et guloso, qui sc. ante alios manum infert patinæ, et ante alios degustat apposita opsonia, atque ex illis ea præcipue quæ sunt delicatiora, (ὁ πρὸ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογευόμενος, ὁ λίχνος, Suid. ex Æliano, Προτένθης καὶ ὀψοφάγος. Schol. Aristoph. προτένθας dici scribit τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προεσθίοντας τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλείονος, quos suo tempore nominatos fuisse μεταβόλους:) vel etiam τοὺς λίχνους καὶ ἀκρατεῖς, N. (1198.) Ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν, Ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο, Διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ. Quæ verba sunt Strepsiadis, respondentis huic Phidippidis interrogationi, Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἔνῃ τε καὶ νέᾳ. Dicit igitur illos uno die prævertere, veluti catillones et gulosi homines in mensa reliquos convivas prævertere solent, et ii qui edulia in forum deferenda aliis emtoribus præripiunt antequam in forum perferantur, ut cum lucro deinde eas revendere queant: sicut et Schol. προὐτένθευσαν exp. * προελιχνεύσαντο, * προὐθέσμευσαν, ἡμέραν μίαν προέλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ κέρδους. Quo loco metaph. est signif. hujus VERBI Προτενθεύω: proprie enim signif. Prægusto, Ante alium manus infero patinæ, atque ideo Gulosus sum et catillo, Cupes sum s. Cupediæ deditus, Cupediis inhio, Aliis etiam Ligurio, Lurcor, Helluor. [" Προτένθης, Wakef. S. Cr. 2, 46. ad Timæi Lex. 253. Herodian. Philet. 468. et n., Bergler. ad Alciphr. p. 60. Phryn. Ecl. 206. Kuster. Aristoph. 62." Schæf. Mss. Vide Brunck. ad Aristoph. l. c. Προτένθης, ἡ, Ælian. H. A. 15, 10. " Προτενθεύω, Athen. 171." Schw. Mss.]

" ΤΕΝΘΡΗΝΗ, ἡ, Insectum aculeatum, vespæ si-" mile, mellificans. Apud Nicandr. 'Α. (560.) Schol. " ait esse ζῶον * μελισσοποιὸν, quod a nonnullis " dicatur βέμβιξ. Apud Hes., sicut et ap. Aristot., " est Τενθρηδών: dicitque a nonnullis appellari " ἀγρίαν μέλισσαν. Quidam putarunt τενθρηδὼν dici " quasi τενθηδὼν, nimirum ἀπὸ τῆς τενθείας: quod " liguritione delectetur. Ab hoc autem nomine est " Τενθρήνιον ap. Aristot., de illius animalis Favo; vel " de Loco ubi fœtum edit. Hes. τενθρήνιον, κηρίον. " Τενθρηνιῶδες, πολὺ καὶ κενὸν κηρίον καὶ ἀραιόν." [" Τενθρήνη, Wakef. Trach. 519. Toup. Opusc. 1, 16. Τενθρήνιον, ibid. Τενθρηδὼν, ad Diod. S. 2, 219. Bibl. Crit. 2, 2. p. 97." Schæf. Mss. Schol. Nicandri l. c. Demetr. Phal. 304. not., Aristot. H. A. 9, 43. Cf. Πεμφρηδών. * Τενθρηνώδης, i. q. σηραγγώδης, Ælian. H. A. 12, 20. Plut. Symp. 8, 3. Σαθρὸν, πολύκενον καὶ τενθρηνῶδες. Cf. Ἀνθρηνιώδης. Τενθρηνιώδης, Hippocr. 916.]

ΤΕΡΑΣ, τὸ, Signum; peculiariter autem Signum quo Deus nobis aliquid portendit, prædicit, monstrat, ostendit: unde et διοσημεία alio nomine dicitur, Lat. Ostentum, Portentum, Prodigium, Monstrum. Sic enim Cic. 1 de Divin. Apud Hetruscos propter aëris crassitudinem multa inusitata partim e cœlo, alia e terra oriebantur, quædam etiam ex hominum pecudumve conceptu et satu. Quorum vim verba ipsa prudenter a majoribus posita declarant; quia enim ostendunt, portendunt, monstrant, prædicunt, ostenta, portenta, monstra, prodigia dicuntur. Sed notandum est, vocabula Latina plerumque dici de inusitatis illis signis quibus aliquid portenditur, prædicitur, ostenditur; τέρας vero et de usitatis et de inusitatis. De usitatis et quæ non sunt παρὰ φύσιν, Od. O. 166. φράζεο Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἦέ σοι αὐτῷ, Dic an utrique nostrum deus signum hoc ostenderit, an vero tibi soli: τέρας autem vocat aquilam tenentem unguibus anserem, et a dextris volantem: quod signum ad augurum s. auspicum pertinet scientiam. Et Il. M. (209.) anguis ab aquila raptus, et postea in Trojanorum cœtum dimissus, vocatur ab eod. Poëta Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. Rursum Od. Γ. (173.) Ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν Τέμνειν, Petebamus a deo ut nobis ederet signum, quo nobis ostenderet quid facto opus esset; ille autem nobis id ostendit, jussitque ut Eubœam versus æquor secaremus. Itidemque aliquis aliquid fecisse dicitur θεῶν τεράεσσι πιθήσας, Fretus signis a deo ostensis, ταῖς διοσημείαις πιθήσας, ut Il. Δ. 398. Z. 183. Item et stellæ ac irides aliaque e meteoris apparentia signa ab eo dicuntur τέρατα, eaque, tam usitata quam inusitata, tam mali aliquid quam boni portendentia, Δ. (76.) Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς

ἀγκυλομήτεω Ἡ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται: de cometa, signo inusitato et mali ominis. Et Λ. (28.) Saturnius dicitur iridas Ἐν νέφεϊ στηρίξαι τέρας μερόπων ἀνθρώπων, ut etiam P. (548.) πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύει Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο Ἡ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος. Et rursum, initio Il. Λ. idem Ζεὺς ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἀργαλέων, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, Bellum portendens signum. De inusitatissimo autem et pessimi ominis signo idem dixit Od. M. 394. Τοῖσιν δ' (Ulyssis sociis, qui boves solis mactarant,) αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρεα [τέρατα] προὔφαινον: hæc nimirum, Εἷρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, βοῶν δ' ὡς γίγνετο φωνή. Apud prosæ Scriptt. passim de Signo inusitato, i. e. Portento, Prodigio, Ostento, Monstro, Plut. Alex. Οὐδὲν ἦν μικρὸν οὕτως τῶν ἀηθῶν καὶ ἀτόπων, ὃ μὴ τέρας ἐποιεῖτο καὶ σημεῖον, Quod non portenti ac signi loco haberet, Plato Cratylo (p. 38. Heind.) Ἐάν, ὥσπερ τέρας, γένηται ἐξ ἵππου ἄλλο τι ἢ ἵππος, Ut si vitulum pareret: paulo post, Τί δὲ τοῖς παρὰ φύσιν γιγνομένοις, οἳ ἂν ἐν τέρατος εἴδει γένωνται; οἷον ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς, ἀσεβὴς γένηται. Et ap. Plut. Symp. 8, 9. quidam censent naturam morbos ὥσπερ τέρατα γεννᾷν. Sic Æschin. (69.) Ἐπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα. Rursum ap. Plut. (8, 20.) quidam uxori suæ dicit, Κόρυδον ὦφθαι πετόμενον, κράνος ἔχοντα καὶ δόρυ: atque ideo senatores coiisse σκεψομένους τὸ τέρας, εἴτε χρηστὸν εἴτε φαῦλόν ἐστι. Idem in Fab. Ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν ἢ τεράτων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις. Metaph. dicuntur etiam τέρατα λόγων, ut Ciceroni etiam Poëtarum et pictorum portenta, Portentum reip. Virg. vero portenti vocabulo pro bono signo usus est, cum dixit, Quem casum portenta ferant, i. e. Quid portendant hæc signa, Quid eventurum ostendant hæ διοσημεῖαι. Quo modo ab Hom. usurpari τέρας, satis liquet ex antedictis. [" Ruhnk. Ep. Cr. 22. ad Timæi Lex. 182. Ammon. 135. 142. Bibl. Crit. 3, 1. p. 68. Valck. Phœn. p. 302. 372. Hipp. p. 294. 298. Wessel. Diss. Herod. 105. Eran. Philo 173. Eurip. 3. p. 291. Thom. M. 840. Archelaus 2. Conf. c. γέρας, Jacobs. Anth. 9, 394. Πολέμοιο τ., Heyn. Hom. 6, 115. (Il. Λ. 4.) Τέρεος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. Τέρως, Fac. ad Paus. 3, 242. Τέρα, τέρατα, Mœr. 366. et n. Τέρα, τερῶν, τέρατα, τεράτων, 369. et n. Τέρεα, Herod. 636. Τεράατα, Arnald. Lect. Gr. 216. Θεῶν τεράεσσι πιθήσας, Heyn. Hom. 5, 226." Schæf. Mss. " Τέρας, i. q. τεῖρος, Stella, Sidus, Nicander Θ. 19. Τέρα, Monstra, 186." Wakef. Mss. " Τέρας, Monstrum, Homo admodum scelestus ac flagitiosus, Phot. c. Man. 1, 18. κακομήχανον τ." Schleusn. Mss. Apoll. Rh. 4, 1410. τέρα θεῖα. Pind. 'O. 13, 103. Παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας, Schol. τὸν χαλινόν. Herod. 6, 98. Καὶ τοῦτο τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι κακῶν ἔφηνε ὁ θεός: cf. 7, 57. 8, 27. Schleusn. Lex. N. T.]

[* " Τερατοεργάτης, Portentorum patrator, Tzetz. Ch. 2, 921." Boiss. Mss.] Τερατολόγος, ὁ, Qui de monstris loquitur, et prodigiosa narrat, Qui monstrosis verbis utitur, J. Poll. e Plat. [" Phædro 3, 229. HSt.(=196. Heind.) Verba ipsa Platonis vide paulo inferius." Schw. Mss. " Portentiloquus, de Sophistis, semper admirabilia, παράδοξα, incredibilia, crepare solitis, Liban. Declam. 37., vide Cresoll. Theatr., 15. p. 102. Unde Demostheni contumeliæ causa objicit Æschines περὶ Παραπρεσβ. quod in dicendo consuevisset τερατεύεσθαι τῷ σχήματι, In gestu quædam veluti portenta exhibere." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Timæi Lex. 253. et n." Schæf. Mss.] Τερατολογέω, De monstris loquor, Prodigiosa narro, Prodigiosa et monstrosa dico: Suid. τερατολογεῖν est τὸ ἀπίθανα διηγεῖσθαι, καὶ λέγειν πράγματα ἔξω τῶν ἀνθρώπων. Et pass. τερατολογοῦμαι, Monstrose narror, Ut monstrum narror. Unde τερατολογούμενα, Monstrosa, Monstrifica, Quæ veluti monstra narrantur: ut sunt confictæ Poëtarum fabulæ. [Lu-
A cian. 3, 63. 596. Jambl. Protr. 328. Aristot. Meteor. 2, 8. " Eust. 109, 52." Seager. Mss. " Ad Charit. 242. Brunck. Aristoph. 2, 135." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 222. Ælian. H. A. 557." Wakef. Mss. * Τερατολόγημα, Phot. Bibl. 189. 363.] Τερατολογία, ἡ, Narratio s. Oratio de monstris instituta, etiam Narratio et Oratio prodigiosa, τερατεία, παραδοξολογία, [" ἡ ψευδολογία, Etym. M. 752, 24." Schw. Mss.] Athen. [" 221. f. et 222. a. e Platonis Phædro." Schw. Mss.] Ἐπιρρεῖ δὴ ὄχλος μοι τοιούτων Γοργόνων καὶ Πηγάσων καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολογιῶν τινῶν φύσεως. [" Corrigendum e Plat. τερατολόγων τινῶν φύσεων. Vide Schw. Animadvv. in Athen. T. 5. p. 605. et quem is laudat, Ruhnk. ad Timæi Lex. 253." Schw. Mss. Lucian. 3, 586.] Τερατολογίας, ὁ, i. q. τερατολόγος. Suidæ quoque τερατολογίαι sunt οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες. [" Stephano, Græcum vocab. statuenti ὁ Τερατολογίας, fraudi fuisse defectum ap. Suidam docuit Ruhnk." Schw. Mss. * Τερατοποιός,
B Gl. Monstrificus; ita vocatur Deus, 2 Macc. 15, 21. 3 Macc. 6, 32. " Planud. Ovid. Met. 14, 47." Boiss. Mss. * Τερατοποιέω, Prodigia facio, Cyrill. Alex. in Jo. 5. p. 203. * " Τερατοποιΐα, Apoll. Dysc. 46. Teuch." Schæf. Mss.] Τερατοσκόπος, Qui protenta inspicit et ea interpretatur, Qui ex ostentorum inspectione futura prædicit, Portentorum interpres, Cic., olim Prodigiator. [Aruspex, Plut. 10, 118. Lobeck. Phryn. 673. " Ad Diod. S. 2, 236." Schæf. Mss.] Τερατοσκοπία, ἡ, Divinatio e portentorum inspectione, Scientia quæ e monstrorum inspectione futura auguratur, Scientia interpretandi portenta. Prius illud ap. Hes. et Suid. legitur, et exp. μάντις, σημειωτικός: posterius ap. J. Poll. Rursum ap. Hes. LEGITUR Τερασκόποι, ὀνειροκρίται. [Τερασκόπος, Æsch. Ag. 986. 1449. Ch. 549. Eum. 62. Eur. Bacch. 248. " Lobeck. Aj. p. 351." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 35." Boiss. Mss. " Ad Hesych. 2, 1365. n. 19." Dahler. Mss. Τερασκόπος, Τερασσκόπος, Lobeck. l. c.] Τερατοτόκος, ἡ, Quæ monstra
C parit, Monstrosum s. Prodigiosum partum edens, ἡ τέρας τίκτουσα. Τερατοτοκέω, Monstrum pario, Portentosum fœtum edo, Monstrifica pario, Gaza. Τερατοτοκία, ἡ, Monstrosus partus, Partus quo monstrosus fœtus editur. Aliis Monstrifica partio; nam de ipsa actione dicitur. At in VV. LL. perperam SCRIPTUM Τερατοκέω ET Τερατοκία.

Τερατουργὸς, Monstrificus, ut dicuntur Artes monstrificæ et Gemmæ monstrificæ, i. e. Quæ monstrosos et inusitatos insolentesque effectus edunt. Et τερατουργὸς de Homine monstrifico, i. e. Qui monstrosa quædam efficit et nusquam visa, veluti præstigiatores. [" Diod. S. 2, 526." Schæf. Mss.] Τερατουργέω, Monstrosa et prodigiosa efficio, Monstra et portenta edo, τερατώδη ἐργάζομαι: veluti cum e virga anguis fit, e culmo trabs, et hujusmodi alia. [Cyrill. Alex. in Esai. 42. p. 538.] Τερατούργημα, τὸ, Ejusmodi monstrosum effectum, opus prodigiosum, etiam Facinus portentosum et monstrificum, [Theophyl. 3. p. 83. " Eumath. 10. p. 500."
D Schleusn. Mss. " Suid. 1, 600." Wakef. Mss.] Τερατουργία, ἡ, Effectus ejusmodi prodigiosi operis, et Ipsa actio edendi opus aliquod monstrosum. Sæpe et pro τερατούργημα accipitur: veluti cum Theodor. in H. E. τερατουργίαν et θαυματουργίαν vocat Mirifica et monstrifica opera, teste Bud. qui e Luciano (2, 757.) τερατουργία affert pro Præstigia. [Plut. 6, 59.] Τερατωπὸς, ὁ, ἡ, Monstrosus aspectu, Prodigiosus, Portentosus, Hom. Hymno in Pana conscripto [36., ubi al. * Τερατεινός. " Ruhnk. Ep. Cr. 76." Schæf. Mss.]

Τερατώδης, Portentosus, Monstrosus, Prodigiosus, Monstrificus, Pro ostento s. prodigio habendus, Philo V. M. 1. Περαιοῦσθαι δὲ μελλόντων, σημεῖον ἐπιγίνεται τερατωδέστατον, Prodigiosissimum signum, ostentum, Aristot. de Poët. Οἱ δὲ μὴ τὸ φοβερὸν διὰ τῆς ὄψεως, ἀλλὰ τὸ τερατῶδες μόνον παρασκευάζοντες, οὐδὲν τραγῳδίᾳ κοινωνοῦσι. [Lucian. 2, 355. 595. Plut. 10, 783. Aristoph. N. 364. " Schol. Aristoph. Πλ. 177." Schæf. Mss.] Τερατωδῶς, Portentose,

Monstrose, Prodigiose, Prodigialiter, Horat. Monstrifice, Plin. [Diod. S. p. 16. * Τερατωδία, Jo. Chrys. Hom. T. 7. p. 204. (402.) Append. ad Bast. Ep. Cr. 6. * Τερατωδεύω, unde] Τερατώδευμα, τὸ, Opus monstrosum, Monstrum, i. q. τέρας et τερατούργημα s. τερατουργία.

Τερατικὸς, i. q. τερατώδης. UNDE Τερατικῶς, i. q. τερατωδῶς, ap. Plut. c. Coloten.

Τεράτειος, ὁ, ἡ, i. q. τερατικὸς et τερατώδης.

[* " Τεραρίας, Portentosus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 111." Kall. Mss. " Diod. S. 2, 526. 529." Schæf. Mss. Phot. Τερατίαι· ψευδολογίαι· οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες.]

[* Τεράστειος, s.] Τεράστιος, Prodigiosus, Prodigialis, Portentosus, Monstrosus, Monstrificus, Ælian. ap. Suid. Τὰ γενόμενα βρέφη κράσει θηρίων τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράστια ἐδόκει. Sic Philo V. M. 1. Τεράστιον δέ φασι συμβῆναι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον μεγαλούργημα τῆς φύσεως, Prodigiosum naturæ facinus. At τεράστιοι θεοὶ Hesychio sunt οἱ ἐπὶ σημείων τεταγμένοι: ut et Τεράστιος Ζεὺς dicitur Jupiter qui signis e cœlo hominibus portendit ac prædicit, s. monstrat et ostendit futura. Nisi malis, Jupiter qui prodigiosa avertit. Nec enim solum τέρατα φαίνει s. προφαίνει οὐρανόθεν, sed etiam ἀποτρέπει. Neutro gen. τὸ τεράστιον dicitur pro τέρας, Portentum, Prodigium, Ostentum, Monstrum, Res monstrosa et prodigiosa: ut Hes. quoque et Suidæ τεράστια sunt σημεῖα, θαύματα. Ac certe e Chrys. Or. de Babyla Martyre affertur τεράστια pro Miracula, quæ in N. T. vocantur θαύματα et σημεῖα. Ubi cum τεράστια subauditur ἔργα, Portentosa et monstrosa facinora, τερατουργήματα. Quo sensu legitur et in Comm. de Joanne, Ὁ δὲ Δομετιανὸς ἐκπλήξει ἐλήφθη ἐπὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις τεραστίοις, Ob prodigiosa et miraculosa opera quæ edebat. [Lucian. 1, 207. 406. 495. 2, 224. " Ad Thom. M. 117. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxiii. Lennep. ad Phal. 54." Schæf. Mss. " Joseph. 435, 32." Wakef. Mss. Symm. Num. 13, 34. Ps. 39, 6. 76, 12. 118, 18. * Τεραστείως, Eust. Od. A. p. 26. * " Τεραστίως, Mirabiliter, Clem. Alex. 629. Orig. c. Cels. 137. 381." Kall. Mss. " Eust. 131, 45." Seager. Mss. Eust. ad Dionys. P. p. xi. * Τεραστικὸς, unde * " Τεραστικῶς, Nicet. Eugen. 8, 259." Boiss. Mss.]

Τερατεύω, s. potius Τερατεύομαι, i. q. τερατολογῶ, Portenta s. Monstra loquor, Loquor portentosa, Monstrifica fingo et vana. Bud. τερατεύομαι exp. Vaniloquenter dico, μεγαληγορῶ καὶ σεμνύνομαι: item Monstrifice mentior et calumnior: afferens ex Æschine (41.) Οὐθ' οὗτος οὐδὲν ἀληθὲς εἶπεν, ἀλλὰ ψεύδεται, καὶ κατηγορεῖν οὐδὲν ἀληθὲς ἔχων, τερατεύεται. Qui p. 72(=76.) dixit, Ἐπειδὴ δ' ἐτελεύτησε Φίλιππος, Ἀλέξανδρος δ' εἰς τὴν ἀρχὴν κατέστη, πάλιν αὐτὸς τερατευόμενος, ἱερὰ μὲν ἱδρύσατο Πανσανίου, εἰς αἰτίαν δὲ εὐαγγελίων καὶ θυσίας τὴν βουλὴν κατέστησε, Nescio quæ prodigiosa confingens. Item et Suid. τερατευόμενος exp. μηδὲν ἀληθὲς μηδ' ὑγιὲς λέγων: afferens e quodam Anonymo, Τερατευόμενοι καὶ κομπάζοντες ὡς εἰς πολλὰ εἴη χρήσιμος ἡ τοῦ τόπου κατάληψις. Nec non et Hes. τερατευόμενος affert pro δολιευόμενος, ψευδόμενος, exponens tamen etiam σημεῖον ποιῶν: ut idem sit et cum τερατουργῶ, Prodigiosum facinus edo, Portentose facio, Monstri simile aliquid ago. [Aristoph. B. 834. Ἱππ. 627. Athen. 543. " Abresch. Lectt. Aristæn. 287. Thom. M. 841. Jacobs. Anth. 8, 186. Diod. S. 2, 527. Heyn. Hom. 8, 401." Schæf. Mss. * Τεράτευμα, Aristoph. Α. 762. Dionys. H. 1. p. 88, 23.] Τερατεία, ἡ, i. q. τερατολογία, Prodigiosa narratio, s. Portenta verborum, Mendacia prodigiosa, Isocr. Panath. init. Οὐδὲ τῶν λόγων τοὺς μυθώδεις, καὶ τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς. Utitur et Aristoph. N. (318.), ap. quem Socrates dicit, οὐράνιαι νεφέλαι αἳ — νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν Καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν, Portenta verborum, seu, ut Schol. exp., ψευδολογίαν. Sic vero et Suidæ τετρατεία est ψευδολογία, παραδοξολογία, et Hes. τερατεῖαι sunt ψευδολογίαι. [" Diog. L. Menedemo 235. HSt." Seager. Mss. " Ad Mœr. 364. ad Timæi Lex. 252. 253. Toup. Opusc. 1, 531. Bergler. Alciphr. 409.

A Thom. M. 840." Schæf. Mss. Schol. Soph. El. 149. ubi olim * Τεραστεία. * Τεραρία, Photio ψευδολογία.] Et COMP. Ἐπιτερατεύομαι AC Προστερατεύομαι, Prodigiose affingo et affabulor, Paus. Arcad. Ὁπόσοι δὲ μυθολογήμασι ἀκούοντες ἥδονται, πεφύκασι καὶ αὐτοί τι ἐπιτερατεύεσθαι, Aliquid prodigiorum affingere. Itidem προστερατεύομαι accepit Themist. p. 32., Bud. [" Phryn. Ecl. 101." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 189." Wakef. Mss. * Προσεπιτερατεύω, Clem. Alex. Cohort. p. 16=12. * Συντερατεύομαι, Eust. in Dionys. P. 98.]

[* Τερατόω, Timon Diogenis 4, 42. Ἤυτε γλαῦκα περὶ σπίζαι τερατοῦντο.]

" Τερθρεὺς, έως, ὁ, Præstigiator, Incantator, Impostor:" [dictum quasi τερατεὺς, Etym. M. Cf. Θράσσω pro ταράσσω.] " Τερθρεύω, s. Τερθρεύομαι, " Præstigiis illudo, Incanto, Imposturis utor. E " Plut. autem (6, 155.) affertur τερθρευόμενοι pro " Argutantes, Argutiolis contendentes. At Bud. " τερθρεύεσθαι ap. Plut. περὶ τοῦ Ἀκούειν exp. Inani-
B " ter sese jactare in oratione." [Aristot. Topic. 8, 1. Demosth. 1405. Τερθρεύειν, Hesychio τηρεῖν, σκοπεῖν, λιπαρεῖν. Τερθρεύονται· ἀπατῶνται.] " Hinc " Τερθρεία et Τέρθρευμα, Præstigiæ, Incantatio, Incantamentum. Dicitur et de iis qui argutantur " in verbis, et nimium curiosa subtilitate utuntur. " Additurque frequenter gen. λόγων, Diog. L., Διαλεκτικοὶ δὲ λέγονται ὅσοι περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβονται. Orus dicit signif. λεπτολογίαν καὶ ἄκαιρον φλυαρίαν, VV. LL. Vide Hes. et " Suidam, nec non Eust." [Τέρθρευμα, Clem. Alex. Pæd. 3. p. 291. Τερθρεύμασι, Hesychio φλυαρίαις. " Ad Timæi Lex. 252. Τερθρεία, ibid. Mœr. 364. et n., Herodian. Philet. 443. et n., Plut. Mor. 1, 161. Bergler. Alciphr. 409. Thom. M. 840. T. H. ad Plutum p. 405. Brunck. Aristoph. 2, 78. (N. 318.)" Schæf. Mss. Plut. 6, 154. Πολλὴν τ. καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε: Clem. Alex. Str. 1. p. 328. Τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρείᾳ. " Andr. Cr. 198." Kall. Mss. Τερθρεία, Hesychio λογομαχία,
C ἀπάτη, φλυαρία, φληναφία. " Vesania, Theod. Hist. Eccl. 5, 8." Mendham. Mss. " Τερθρεία, vox Demetrii Eloc. §. 27., qua Nimium studium alicujus rei significat, Ἐκλύει τὴν δεινότητα ἡ περὶ αὐτὰ, sc. κῶλα ἰσόκωλα καὶ ὁμοιοτέλευτα, τερθρεία καὶ φροντὶς, Plane dissolvit vim orationis illa nimia ornandi verbis cupiditas. Suid. τερθρεία, λεπτολογία, Subtilis de rebus levibus disputatio. Sext. Empir. Antirrh. 2. p. 291. τερθρείαν ῥητορικὴν vocat Fucum quendam et lenocinium, quod Rhetorice faciat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide Schn. Lex. * Τερθρία, i. q. τερθρεία, Theodoret. Therap. 59. " Nugæ canoræ, Clem. Alex. 280. 295." Kall. Mss. " Ad Timæi Lex. 252." Schæf. Mss.]

Τεράζω, i. q. τερατεύω s. τερατεύομαι: Hes. τεράζει, τερατεύει. [Æsch. Ag. 128. " Ad Mœr. 71." Schæf. Mss. Plato Photii. Conf. c. περάζω, Spitzner. Mantissa Obss. in Quint. Sm. 235.]

[* Τεῖρος, τὸ, plur. τείρεα, τὰ, Astra, Il. Σ. 485. Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
D Schol. τὰ ἄστρα· παρὰ τὸ τερατώδη καὶ σημειώδη ταῦτα εἶναι. " Heyn. Hom. 7, 253. Jacobs. Anth. 12, 307. Wessel. Probab. 280. 337. Heringa Obs. 136. ad Callim. 1. p. 180." Schæf. Mss. * Πολυτειρὴς, Stellatus, Arat. Ph. 604. * Πολύτειρος, Orph. H. 9, 6.]

" ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, ἡ, Terebinthus arbor, ap. The- " ophr. H. Pl. 3," [15. Vide Schn. Ind. Theophr., qui τέρμινθος ubique dedit. " Ad Diod. S. 1, 161. Jacobs. Anth. 8, 322. Τερέβινθος, * Τερέμινθος, Τέρμινθος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 156." Schæf. Mss. Plin. 13, 6. Niclas. ad Geop. 10. p. 751. Schn. Lex.] " Τερεβίνθινος οἶνος, Terebinthinum vinum, " i. e. E baccis terebinthi confectum, Diosc. 5, (39.): " ἔλαιον, Terebinthinum oleum, quod e terebinthi " fructu fit. Τερεβινθίνη autem dicitur Terebin- " thina resina, ab Eod." [* " Τερεβινθώδης, Antiphil. 28." Schæf. Mss.] " Τερεβινθίζω, Similis sum re- " sinæ terebinthinæ: τερεβινθίζων λίθος, Lapis tere- " binthinæ resinæ colorem referens, Diosc." [299.

388. 435. Parab. 117.] "Fertur autem esse Genus A "jaspidis."

"Τέρμινθος, Arbor eadem quæ τερέβινθος, Terebinthus, annnotant VV. LL. e Theophr. et Diosc." [" Athen. 67." Schw. Mss.] "J. Poll. autem τερμίνθου καρπὸν ait a quibusdam τερέβινθον dici." [" Apud Athen. 649. Fructus terminthi arboris Pistacia vocantur, ubi vide Animadv." Schw. Mss. "Ad Diod. S. 1, 343. Bentl. Opusc. p. 10. Jacobs. Anth. 7, 192." Schæf. Mss. Aret. 79. Diosc. Parab. 2. p. 117. Ed. Saracen., Schn. Ind. Theophr. Schleusn. Lex. V. T.] "Τερμίνθινος: unde τερμινθίνη ῥητίνη, "s. τερμίνθινος, ut supra τερεβίνθινος, Resina terebinthina," [Theophr. H. Pl. 9, 2, 2.] "Τερμινθὶς "Nicandro, 'A." [299. * Τερμινθεὺς, Epith. Apollinis, Lycophr. 1207.]

"Τέρμινθος est etiam aliud φυτὸν Hesychio, quem "vide." [Phot. ἐμφερὲς λινῷ φυτὸν, ἐξ οὗ πλέκεσθαί φασιν 'Αθήναις ὁρμιὰς χρειώδεις ἐς τὰ πάντα καὶ πρὸς ἀλεξιφάρμακον." Vide Salmas. ad Solin. 911.]

"Τέρμινθος, Phymatis species, inquit Oribasius, B "supra quod pustula nigra eminet, qua rupta inferne "similis desquamato apparet: eo autem dissecto "pus invenitur. Diosc. Alexandrinus scriptis prodidit, terminthum esse cutis excrescentiam, rotundam, e nigro viridem, terebinthi fructui similem. "Gal. autem Comm. 4 in 6 τῶν 'Επιδ. literis mandavit, terminthorum nomen Nigras quasdam pustulas in cruribus maxime orientes significare, a "figuræ, coloris, magnitudinisque similitudine, quam "cum terminthorum fructu habent, derivatum. "Gorr."

"Τρίμιθος, i. q. τερέβινθος, ut vult Schol. Nicandr. "Θ. (844.) καὶ τριμίθοιο νέον πολυειδέα καρπόν:" [Schn. dedit * τρέμιθος, quod dicit esse pro τέρμιθος, τέρμινθος, τερέβινθος.]

ΤΕΡΜΑ, τὸ, Terminus, Meta, Finis. Il. Ψ. (358.) σήμηνε δὲ τέρματ' 'Αχιλλεὺς Τηλόθεν ἐν πεδίῳ, Notavit terminum et metam, nimirum curriculi equestris: (333.) Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος 'Αχιλλεὺς, C Terminum statuit. Quod τέρμα ibid. νύσσαν dicit, i. e. καμπτῆρα, quoniam cum eo perventum cursu est, reflectunt pedem: (323.) Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν, Semper spectans terminum et metam, cum prope ad eam accessit, reflectit equos, sc. is qui in stadio equos agitare novit: (309.) Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν. Aliquanto post, 465. οὐδὲ δυνάσθη Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. Similiter a Suida et Hes. τέρμα exp. καμπτὴρ, quamvis aliquid inter τέρμα et καμπτὴρ esse discriminis videatur; ita scribente J. Poll. 3, c. 30. Περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ· ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ· ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς. Nec non a Luciano accipitur pro Meta curriculi, ut ὕσπληγξ pro Carceribus, Bud. Hinc sumta metaph. dicitur τέρμα νίκης et τέχνης: ut Archestr. ap. Athen. (302.) πολὺ πάντων 'Ενταῦθ' εἰσὶν ἄριστοι, (sc. pisces) ἔχουσι δὲ τέρματα νίκης: proprie enim τέρμα νίκης ἔχειν dicitur Qui victoriæ metam attigit, s. Assecutus est metam qua victoria terminata est. Et Parrhas. ap. D Eund. (543.) in quodam Epigr. in se conscripto, φημὶ γὰρ ἤδη Τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ Χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης: ut et Plin. 35, 10. Parrhasius primus symmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatem oris, confessione artificum, in lineis extremis palmam adeptus. Præterea τέρμα Hes. exp. ἔσχατον, τέλος ζωῆς, σημεῖον, Extremum, vitæ finis, signum: cujus σημείου nomine forsan accepit Scopum et metam, vel etiam Limitem; nam scopi et limites, etiam ipsi vocantur σημεῖα. Suidæ autem est τέλος, ὅρος, qui affert τέρμασιν ὥρας e quodam, quem non nominat, pro κατὰ τὴν νεότητα. At in monte τέρμα dicitur Pes montis, Ima pars, τὸ ἔσχατον, Suid. Εἰς τρία, inquit, διῄρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα· καὶ ἀκρώρεια μὲν, ἔστιν ἡ κορυφή· ὑπώρεια δὲ, τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους· τέρμα δὲ, τὰ τελευταῖα καὶ πόδες. Sed et pro Pedis planta accipi ajunt. || Ponitur adverbialiter etiam pro Ad extremum, Tandem, Phocyl. (130.) 'Αρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύης. [" Gesner. Ind. in Orph., ad Mœr. 104. ad Charit. 216. (701. 720.) Wakef. S. Cr. 1, 164. Alc. 807. Eum. 749. Brunck. El. 686. 726. Musgr. Or. 1203, Abresch. Æsch. 2, 163. Jacobs. Anth. 6, 277. 7. 370. 12, 322. Rufinus 37. Heyn. Hom. 8, 274. T. τέχνης, Jacobs. Anth. 12, 150. Epigr. adesp. 515. T, τελεῖν, 752." Schæf. Mss. "T. καὶ πέρας, Plut. 9, 717." Wakef. Mss. Eur. Suppl. 617. Πάντων τέρματ' ἔχοντες αὐτοὶ, sc. οἱ θεοί: Or. 1343. ἡμῖν τέρμ' ἔχων σωτηρίας. Vide Buttm. Lexil. 113. "Τέρματα, Finis, 3, 21. Herod. 7, 54. 'Επὶ τέρμασι τοῖσι ἐκείνης (Εὐρώπης.) Cf. J. Poll. 3, 147." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Τερματοῦχος, Hes. v. * Βαλβιδοῦχος.]

"'Αμφίτερμον, Hes. exp. ἀποτετερματισμένον: afferens itidem 'Αμφιτέρμως, pro * ἀποτετερματισμένως, e Soph. Amphitryone."

Τερματίζω, Termino, Finio, Ad exitum et finem perduco: Hes. τερματίζει, τελειοῖ, ὁρίζει. Suid. et B pass. τερματίζεται exp. τελειοῖ. [" Inscr. in Mus. Cr. Cant. 2, 226." Boiss. Mss. Strabo 9, 2. T. 3. p. 546. Sext. c. Ph. 651. * Τερματιστὸς,] UNDE 'Ατερμάτιστος, ὁ, ἡ, Interminatus, Infinitus, ἀόριστος, Diod. S. (19, 1.) 'Επιθυμίας ἔχουσιν ἀτερματίστους, Cupiditates immensas et interminatas: ubi metaph. est. Proprie autem Cic. Immensa et interminata in omnes partes magnitudo regionum. || Ab Hes. exp. ἀβέβαιος, * ἀθεμελίωτος, Instabilis, Inconstans, Fundamento carens, Non fundatus. Itidemque a Suida, ap. quem tamen non ἀτερμάτιστος habetur, sed ἀτερμάτιος, mendose. Atque ita τέρμα i. foret q. ἕρμα, et ἀτερμάτιστος i. q. ἀνερμάτιστος. ['Ατερμάτιστος et ἀνερμάτιστος conf., Philo 2. p. 175.] 'Αποτερματίζω, Determino, Definio, Extermino, Excludo: quomodo ἀποτερματίζεσθαι πόῤῥω ap. Greg. Naz. putatur significare ὁρίζεσθαι. [" Geograph. Gronov. 222. Heyn. Hom. 7, 271. 8, 651." Schæf. Mss. Agathemerus 2, 4. "Schol. Pind. 'O. 9, 40. Schol. Eur. Hipp. 752. Hes. v. Τερμιόεσσα." Wakef. Mss. C "Theophyl. Hist. p. 190. Schol. Eur. Med. 790. Eust. 1948, 47." Lobeck. Phryn. 670.] 'Αποτερματισμὸς, ὁ, Definitio, Determinatio, Descriptio, Procl. de Sphæra, (27.) Αἰσθητὸς μὲν οὖν ἐστὶν ὁρίζων ὁ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ὄψεως περιγραφόμενος, κατὰ τὸν ἀποτερματισμὸν τῆς ὁράσεως. [* Συναποτερματίζω, Schol. Od. T. 242.] Affertur ET 'Αποτερμίζω, pro Definio s. Finio. Quod a τέρμις potius derivatum esset. ['Αποτερμίζω, * 'Αποτερμάζω, Lobeck. Phryn. 670. * Τερμάζω, Tab. Heracl. Koen. ad Greg. Cor. 328.]

[* "Τερματόω, Const. Manass. Chron. p. 99. Meurs." Schæf. Mss. "Eust. ad Dionys. P. 163. (* 'Αποτερματόω, unde) * 'Αποτερμάτωσις, Etym. M. 490, 27." Wakef. Mss.]

[* "Τερμάτιον, Victoria, interprete Suida v. Τηνέλλα." Schleusn. Mss.]

[* Τερμαίνω, e quo * Τερμαντὸς, unde * "'Ατέρμαντος, Apollin. Ps. 11, 20." Kall. Mss.]

Τέρμις, i. q. τέρμα, Terminus, Finis, Extremum; D ποὺς, Hes. Pes: ea enim corporis pars extrema et ima est. [" Heyn. Hom. 7, 270." Schæf. Mss.] UNDE Τερμιόεις, Ad imam usque corporis partem demissus, Ad pedes usque dependens, Talaris, ποδήρης. Hesiod. 'Εργ. (2, 154.) de tempore hyberno, Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω, Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα, Talarem indue tunicam, Od. T. (241.) καὶ δίπλακα δῶκα Καλὴν πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα, Il. Π. (803.) αὐτὰρ ἀπ' ὤμων 'Ασπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα, quam τερμιόεσσαν ἀσπίδα vocant etiam ἀνδρομήκη, quoniam viri altitudinem æquet, ita ut non solum superiores corporis partes tegat, sed et inferiores, ad pedes usque descendens. Hes. τερμιόεντα exp. ποδήρη καὶ εὔμετρον, τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον. Idem τερμιόεν affert pro ἁρμοστὸν, τέλειον, Conveniens s. Quadrans, Perfectum. Apud Suid. legitur τερμιόεσσα ἡμέρα, καὶ μεγάλη: pro quibus vet. et Ms. Cod. habet, Τερμιόεσσα, μακρὰ καὶ μεγάλη. Alioqui τερμιόεσσα ἡμέρα posset dici de extremo et ultimo die vitæ, ut τερμι

ἡμέρα : et hæc a τέρμις, quod signif. τέρμα, πέρας, τέλος, ἔσχατον. [" Voss Myth. Br. 1, 125. ad Od. T. 242. Heyn. Hom. 7, 270." Schæf. Mss.] Τέρμιος, i. q. τερμιόεις, quatenus pro Extremo et ultimo ponitur : ut et Hes. τέρμιοι affert pro ὕστατοι : sic enim pro ἄστατοι reponendum est. Sic ap. Suid. Τερμία ἡμέρα, ἐφ' ἧς μέλλει τὸ τέλος τοῦ βίου εὑρήσειν, Extremus vitæ dies. Quod ap. Soph. legitur in Ant. (1331.) p. 267. Φανήτω μόρων Ὁ κάλλιστ' ἐμῶν Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν, Schol. (89.) τῆς τελευτῆς παρασκευαστικήν, Œd. C. p. 273. Ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ, Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, Schol. εἱμαρμένην, ἐφ' ἧς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν : forsan eliciens eam exp. ex ipsius Poëtæ versu paulo post sequente, Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον, ubi verbo κάμπτειν allusit ad τέρμα stadii ; nam cum cursu ad ipsum perveneraut, ἔκαμπτον s. ἔστρεφον : unde et καμπτὴρ vocabatur. Hes. vero τέρμιον exp. non solum ἔσχατον, sed etiam ἁρμόζον, πρέπον, ut τερμιόεν supra. [" Heyn. Hom. 7, 270." Schæf. Mss.] Porro a Τέρμις, Terminus, Finis, Limes, est ETIAM Τερμιεὺς, Terminalis : ut Τερμιεὺς dicitur ὁ Ζεὺς, παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴν καὶ τέρμα εἶναι, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. annotatur. Idem et Ὅριος dicitur, quod vide. [" Heyn. Hom. 7, 270." Schæf. Mss.] Et COMP. Ἐπιτέρμιος, Qui terminis s. limitibus præest, ὁ ἐπὶ τέρμασι : ut Ἐπιτέρμιος Ἑρμῆς ap. Hes. Mercurius limitaneus, Limitum præses. Idem Hes. ἐπιτέρμιον videtur accipere pro Ultimum, Extremum.

Τέρμων, ονος, ὁ, i. q. τέρμα et τέρμις, Terminus, Limes, Finis, Extremum : ut Hes. quoque τέρμονες sunt τέρματα, ὅρια, τέλη, φραγμοί : nam in finibus agrorum plerumque φραγμοὶ solent duci. Eur. Hipp. (3.) Ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν Ναίουσιν εἴσω. || Terminus, i. e. Custos finium deus, Ovid. Fastis, Termine, sive lapis sive es defossus in agris Stipes, ab antiquis tu quoque nomen habes : Tibull. Nam veneror seu stipes habet desertus in agris, Seu vetus in trivio florida serta lapis. Ubi etiam nota, terminum factum fuisse non solum e lapide, sed etiam e stipite. [Æsch. Suppl. 637. " Valck. Phœn. p. 457. Hipp. p. 276. Musgr. Phœn. p. 224. Hel. 1487. Wakef. S. Cr. 1, 164. Alc. 167. Porson. Phœn. 1371." Schæf. Mss.] Τερμόνιος, i. q. τέρμιος et τερμιόεις, i. e. Extremus, Ultimus, ἔσχατος, Æsch. Pr. (117.) Ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον, i. e. τελευταῖον μέρος τῆς γῆς, Schol. [" Τερμόνιον, * Τερμόριον, Jacobs. Anth. 8, 222." Schæf. Mss.]

Ἀγχιτέρμων, Metæ proximus, Qui est metæ propinquus, Conterminus, Finitimus, i. q. πρόσορος et σύνορος, sed magis dithyrambicum, J. Poll. (6, 113.) Seu, Cujus termini et fines vicini sunt et conjuncti nostris limitibus. [Lycophr. 1129. " Jacobs. Anim. 139. Brunck. Soph. 3, 389." Schæf. Mss. * " Ἀγχιτερμονέω, Finitimus, Vicinus existo, Const. Manass. Chron. p. 229. Georg. Acropol. Hist. §. 35." Kall. Mss.] Ἀτέρμων, Interminatus, Infinitus, Fine carens, Qui nullo fine clauditur, i. q. ἀτερμάτιστος : αἰὼν, ap. Aristoph. Ævum sempiternum, et cujus nullus est finis. [Æsch. Eum. 637. " Eur. Hec. 916. ubi vertunt Rotundus : vide ibi Musgr. (926.) Steinbr. Mus. Tur. 1, 311. Jacobs. Anim. in Eur. p. 7. ad Diod. S. 2, 317." Schæf. Mss. * Βαθυτέρμων, Opp. K. 2, 87. * Κακοτέρμων, Graviter affligens, forte a τείρω, Poëta Vet. de Herb. 94. ψυχμός. * " Κλυτοτέρμων, Inclytus per limitem s. terminum suum, Manetho 4, 28. ubi de hora adhibetur." Schleusn. Mss.] Ὁμοτέρμων, Conterminus, ὅμορος, πλησιόχωρος, Finitimus, Vicinus, Nonn. [Jo. 87.] ὁμοτέρμονες ἄνδρες ἐρήμου, Vicini deserto, Quorum fines cum deserto coëunt. Legitur et ap. Plat. de LL. [" Timæi Lex. 193. et n., Dionys. H. 4, 2162." Schæf. Mss. * Περιτέρμων, Orph. Hymn. 82, 3. Anal. 2, 114.] Συντέρμων, idem : στῆλαι, Epigr. Conterminæ columnæ. Eodemque modo Suidæ συντέρμων est πλησιόχωρος. Hesychio autem συντελέστης. [" Pierson. Veris. 123." Schæf. Mss. * Συντερμονέω, Conterminus sum, Polyb. 1, 6, 4. 2, 21, 9. 4, 30, 3.]

A ΤΕΡΠΩ, ψω, Delecto, Oblecto, Delectationem affero, Exhilaro, vel etiam Mulceo, Demulceo. Il. T. (312.) Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ Τέρπετο : Oblectantes s. Demulcentes eum vehementer dolentem ; at ille oblectationem animo nullam capiebat. Aliquando additur ei dat. instrumentalis, Od. A. (107.) de procis, Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Sic ap. Plut. (7, 318.) Dionysius tyrannus κιθαρῳδοῦ τινος εὐδοκιμοῦντος ἀκούων, ἐπηγγείλατο δωρεὰν αὐτῷ τάλαντον· τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὑπόσχεσιν ἀπαιτοῦντος, Χθὲς, εἶπεν, εὐφραινόμενος ὑπὸ σοῦ, παρ' ὃν εἶδες χρόνον, εὔφρανα κἀγώ σε ταῖς ἐλπίσιν· ὥστε τὸν μισθὸν τούτων, ὧν ἔτερπες, ἀπελάμβανες εὐθὺς ἀντιτερπόμενος. Ibi enim μισθὸν ὧν ἔτερπες dixit pro μισθὸν τούτων οἷς ἔτερπες, more Attico : ubi etiam nota εὐφραίνειν et τέρπειν synonymωs usurpari. Interdum vero loco illius dat. instrumentalis ponitur partic., Od. Σ. (314.) Τῇδε παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, τέρπετε δ' αὐτήν Ἥμεναι ἐν μεγάρῳ. || Pass. Τέρπομαι, Delector, Oblector, Oblectationem s. Delectationem
B capio. Interdum etiam Delecto s. Oblecto me, Exhilaro me. Od. M. (52.) Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούσῃς σειρήνοιϊν. Interdum additur accus. vel dat. rei quæ delectatur s. recreatur, veluti cum Hom. dicit τέρπομαι φρένα vel θυμὸν, et τέρπομαι φρενὶ, s. τέρπομαι θυμῷ, Od. A. 310. τεταρπόμενος φίλον κῆρ, Il. T. (313.) οὐδέ τι τέρπετο θυμῷ. Ac præterea additur vel dat. instrumentalis rei qua quis delectatur aut recreatur ; vel partic. itidem materiam delectationis significans. Dat. instrumentalis, I. (186.) Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ, Oblectantem animum suum cithara canora, Od. Θ. (131.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτάρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Et alibi, γόῳ φρένα τέρπετο. Participium, itidem delectationis materiam significans, Il. A. (474.) ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων, Animo suo oblectabatur, dum hæc audiret. Rursum omisso illo accus. vel dat. ejus partis quæ oblectatur, construitur vel cum dat. instrumentali, vel cum partic. illius vicem gerente :
C aliquando cum dat. et partic. simul. Cum dat. instrumentali, Od. Ξ. (443.) τέρπεο τοῖσδε Οἷα πάρεστι, Et oblecta te iis quæ adsunt s. apposita sunt. Cum dat. et partic. simul, Il. B. (774.) Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, Τόξοισί θ'. Sic Od. Ψ. (301.) Τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες : Δ. (598.) Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων Τέρπομαι. Cum partic. solo vicem gerente dativi instrumentalis, A. (26.) Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος, Il. Ψ. (298.) Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων, T. (19.) Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐτάρπετο δαίδαλα λεύσσων. Sic Od. Δ. (47.) et K. (181.) Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσι. Pro quo Il. Ω. (633.) Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες. Interdum jungitur cum gen., et tunc signif. Satior, Satio me, Cum delectatione satio me, Ad hilaritatem usque satio me, Recreo me, Od. Ψ. (300.) Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς, Il. A. (779.) Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Ω. (3.) τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. At (636.) et
D Od. Ψ. (255.) Ὄφρα καὶ ἤδη Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε. " Τεταρπόμενος, Oblectatus, per " reduplicationem, a Τέρπομαι." [" Τέρπω, Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. ad Il. Ψ. 10. Wakef. S. Cr. 2, 135. ad Herod. 212. ad Lucian. 1, 441. Valck. Callim. 251. Musgr. Ion. 541. 1396. Jacobs. Anim. 30. Anth. 7, 353. 10, 299. Villoison. ad Long. 245. Heyn. Hom. 8, 357. 582. Conf. c. τρέπω, Markl. Suppl. 183. Jacobs. Anth. 11, 81. 105. De constr., Brunck. ad Poët. Gnom. 287. ad Lucian. 1, 238. Musgr. Alc. 290. Cum gen., Suet. 415. Bip. sec. Τέρπομαι σίτου, Athen. 1. p. 38. Ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι, ad Phalar. 216. Τέρψομαι sensu pass., Thom. M. 853. Τραπείομεν, Heyn. Hom. 6, 590. Τεταρπόμενος cum gen., Satur, Wakef. Phil. 1091. * Τετάρπω, Heyn. Hom. 7, 600." Schæf. Mss. " Ταρπείομεν, Oblectemur, Apollon. Soph. Lex. Hom. v. Τραπείομεν." Schleusn. Mss. Il. Ω. 513. Αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς : cf. Ψ. 10. 98. Vide Schn. Lex. Τέρπω et τρέπω conf., ad Greg. Cor. 425. 434.]

Τερπικέραυνος, Qui fulmine τέρπεται, i. e. Qui delectatur et gaudet fulmine. Vide Κεραυνός. [Add. ad Lobeck. Phryn. 713.]

[* "Τερψίθυμος, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. 113, 18." Schæf. Mss. "Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 10." Elberling. Mss.] Τερψίνοος, Animum oblectans et exhilarans, Voluptuarius, [Nonn. D. 1, 416." Wakef. Mss.] Τερψίχορος, Choreis gaudens, Choreis oblectans et exhilarans vel se vel alios, Apollinis epith. in Epigr. ["Jacobs. Anth. 10, 412." Schæf. Mss. Videtur leg. ἀψίκορος ap. Dionys. H. 6, 1113.] FEM. Τερψιχόρη Nomen est unius e novem Musis, quæ et ipsa nomen invenit a choreis quibus delectatur et gaudet. Cornutus sic appellatam ait διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου, Quod maxima vitæ pars ea delectetur et gaudeat. Vide et Plut. Symp. 9, 14. ubi de Musarum numero disserens, inter alia dicit, Αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, Μελπομένη καὶ Τερψιχόρη, παραλαβοῦσαι κοσμοῦσιν· ὥστε τὴν μὲν, εὐφροσύνην, μὴ κήλησιν εἶναι· τὸ δὲ, μὴ γοητείαν, ἀλλὰ τέρψιν: [Theol. Arithm. 58. Ast.]

Ἀτερπής, Minime oblectans et exhilarans, Injucundus, Insuavis. Thuc. (1, 22.) Ἀτερπὴς ἐς ἀκρόασιν, Aures non oblectans, Auditu insuavis, Herodian. 1, (1, 4.) Οὐκ ἀτερπῆ τὴν γνῶσιν καὶ τοῖς ὕστερον ἔσεσθαι προσδοκήσας, Haud injucundam fore posteritati earum rerum notitiam. Et compar. ἀτερπέστερος, Insuavior, Injucundior. Hom. quoque utitur pro Delectationis et voluptatis expers, Injucundus, s. potius pro Molestus, Acerbus, Infestus, Tristis, Il. Τ. (354.) ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται, Od. Λ. (93.) ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον. ["Ad Lucian. 1, 200. Simonid. 7." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 31.] Affertur ET Ἄτερπος itidem pro Injucundus, Tristis, ["Heyn. Hom. 5, 252." Schæf. Mss. * Ἀτερπία, i. q. ἀτερψία, Democritus Clementis p. 498=417., nisi leg. * Ἀτέρπεια ab ἀτερπής. * Δυστερπής, Æsch. Ch. 275. * "Δυστερπῶς, Is. Porphyr. in Allatii Exc. 301." Boiss. Mss. * "Δυσταρπής, Heyn. Hom. 7, 370." Schæf. Mss.] Εὐτερπής, opp. præcedenti ἀτερπής, et significans Aptus ad delectandum, Vi delectandi præditus, [Orph. Arg. 250. 1273. Pind. Ὀ. 6, 180.] AT Εὐτέρπη, Nomen est unius e novem Musis: de qua vide Plut. Symp. 9, 14. ubi inter alia dicit, Εὐτέρπῃ δ' ἄν τις δοίη τὸ θεωρητικὸν τῆς περὶ φύσιν ἀληθείας. [* Νεοτερπής, Opp. Ἀ. 3, 352. Κ. 2, 584. * Παντερπής, 3, 149. Lyricus Plutarchi 10, 545. * Περιτερπής, Eust. 2. p. 38. * Πολυτερπής, Anthol. 1. p. 138., 4. p. 498. "Orpheus ap. Stob. Ecl. 1, 1. p. 44. Heer." Boiss. Mss. * Φιλοτερπής, Nonn. D. 40. p. 1038. * Φρενοτερπής, 26. p. 506. * "Χριστοτερπής, Jo. Damasc. Hymn. in Theog. (181.) p. 8. Ed. Par. 1570." Boiss. Mss.]

Τέρψις, ἡ, Delectatio, Oblectatio, Oblectamentum, Voluptas, ap. Athen. (419.) τοῖς ὑπερβάλλουσι δὲ Τέρψις μὲν οὐκ ἔνεστι, πολυτέλεια δέ. Et ex Hesiodo (Θ. 917.) τέρψις ἀοιδῆς pro Cantus voluptas. Ex Epigr. vero τέρψις σέθεν, pro Voluptas de te capta. Utitur et Thuc. 2, (38.) p. 60. Ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν, E quibus quæ percipitur delectatio et voluptas. Schol. vero exp. ἡ ζωγραφία. ["Ammon. 145. Valck. Hipp. p. 271. Jacobs. Anth. 6, 407. 11, 40. 94. Villoison. ad Long. 204. T. πόθον, Eur. Phœn. 203. Τέρψιν τέρπεσθαι, Villoison. ad Long. 171." Schæf. Mss.] Ἀτερψία, ἡ, opp. præcedenti τέρψις, Molestia, ut quidam interpr. Lucian. (1, 554.) Ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλά κως ἐς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι τὠυτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω, κάτω: ["ad 1, 697." Schæf. Mss.]

Τερπωλή, i. q. τέρψις, Delectatio, Voluptas, sed Poëticum, Od. Σ. (37.) Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα, [Plut. 6, 118. ad Greg. Cor. 569. "Ad Charit. 733." Schæf. Mss. * "Τερπωλέομαι, Delector, Eust. Ism. 62." Wakef. Mss.]

[* Τερπών, όνος, ἡ, i. q. τερπωλή, Etym. M.]

Τερπνός, i. q. εὐτερπής, Delectationem et voluptatem afferens, Jucundus. Athen. (40.) ex Eur. Bacchis, Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι, Plut. 5 Symp.

A Οὐδὲν ἴδιον τῇ ψυχῇ τερπνὸν, οὐδὲ χαρτὸν, οὐδ' αἱρετὸν ὅλως. Ubi nota copulari τερπνὰ et χαρτά: opponi autem τερπνὰ et λυπηρὰ ap. Isocr. ad Demon., ubi dicit ἐν μὲν τοῖς τερπνοῖς, et ἐν δὲ τοῖς λυπηροῖς. Item τὸ τερπνὸν dicitur pro ἡ τερπνότης, Jucunditas. ["Jacobs. Anth. 12, 290. Brunck. ad Theogn. 1032." Schæf. Mss.] Unde SUPERL. Τερπνίστατος, Jucundissimus, Summam delectationem et voluptatem afferens: irregulariter pro τερπνότατος. Etym. [* "Τέρπνιστος, Callim. 1. p. 531=296. Valck." Schæf. Mss. * Τερπνῶς, J. Poll. 319.] "Ἄτερπνος, quasi "ἀτέρυπνος, Insomnis, si non mentiuntur VV. LL.:" [et una cum illis Etym. M. et Gud., Ibycum et Stesichorum auctores afferentia. "Eur. Fr. Meleagr. ap. Stob. Tit. 120. Τερπνὸν τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος Οὐδεὶς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν. In Cod. Stob. Par. legitur: Ἄτερπνον τὸ φ. μ. τὸ δ' ὑπὸ γ. δι' ᾅδου σκ. κ. τ. λ. Hinc Valck. 140. legit ita, Ἡδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος Ἄτερπνον οὐδεὶς εἶλετ' ἀνθρώπων ἰδεῖν." Seager. Mss.

B * "Παντέρπνος, Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 62. 200. 233." Boiss. Mss. * "Φιλοτερπνής, Lætitiæ vel Gaudii amans, Pseudo-Chrys. Serm. 42. T. 7. p. 360, 37. Πῶς ἡ φιλόγελως καὶ φιλοτερπνής, φιλόδακρυς ἐφάνη καὶ φιλοπενθής;" Seager. Mss.] Τερπνότης, ἡ, Jucunditas, [Hes. v. Τέρψις.]

Ἀντιτέρπω, Vicissim oblecto, Vicissim exhilaror, vide Τέρπω. [* "Ἀποτέρπομαι, Jo. Geom. H. 4, 25." Kall. Mss. * "Ἐκτέρπω, verbum nullibi legere memini." Matthæi ad Syntip. Fab. p. 4.] Ἐπιτέρπω, i. q. τέρπω, Delecto, Oblecto, Exhilaro. Et pass. ἐπιτέρπομαι, Delector, Oblector, Exhilaror. Aliquando construitur cum accus. rei quæ delectationem capit: ut in hoc hemistichio, ἐπιτέρπεο ἦτορ. Interdum cum dat., Hesiod. (Θ. 158.) κακῷ δ' ἐπιτέρπετο ἔργῳ. Nonnunquam cum partic. vicem gerente illius dat., vel cum infin., ut in Epigr. ἐπιτέρπομαι σεύειν: sicut Lat. Gestio. [Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. 246. "Valck. Anim. ad Ammon. 82. ad Charit. 758." Schæf. Mss.] UNDE

C Ἐπιτερπής, i. q. τερπνὸς s. εὐτερπής, Delectationem et voluptatem afferens, Jucundus: πολίταις εὐχὴ, Plut. Rom. Jucundum civibus votum: Symp. 9, 14. de Euterpe, Εἴπερ αὐτῇ τι περὶ τὰς ὁμιλίας ἐπιτερπὲς εἴληχε καὶ κεχαρισμένον. Cum vero de homine dicitur ἐπιτερπής, signif. ὁ ἐπιτερπόμενος, Deditus rebus ἐπιτερπέσι s. τερπναῖς, Qui sectatur res quæ delectationem et voluptatem afferant, veluti cum Plut. Alcib. (23.) dicit, Ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανὸς, ἐπιτερπὴς, ῥάθυμος. [Athen. 541.] Hinc ADV. Ἐπιτερπῶς, Jucunde, Suaviter, Ita ut delectationi et voluptati sit, Plut. Pericle, Ἐ. ψῆλας, Qui suaviter cecinit: Numa (13.) Κινοῦνται γὰρ ἐ., Moventur enim scite et festive, ita ut motus illius elegantia oblectet et voluptate afficiat spectatores. "Προσεπιτέρπομαι, Insuper oblector, Aristoph." [B. 234. * "Καρατέρπω, Voluptate impleo, Method. 431." Kall. Mss. "Greg. Naz. Or. 12. p. 204." Boiss. Mss. "Suid. v. Ναβουχοδονόσορ." Schleusn. Mss. LXX. Soph. 3, 15. * Προστέρπω, poëtice Ποτιτέρπω, Il. Ο. 401. * Συντέρπω, Schol.

D Aristoph. Α. 227. * "Ὑποτέρπομαι, Timario in Notit. Mss. 9, 176." Elberling. Mss.]

ΤΕΣΣΑΡΕΣ, SIVE Τέτταρες, Attice, Quatuor. Et neutro GEN. Τέσσαρα, SIVE Τέτταρα, itidem Quatuor. Od. Ι. (335.) Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι, Τέσσαρες· αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. Theophr. (H. Pl. 4, 2, 3.) de ficu Cypria, Πεπαίνει δὲ τέσσαρας καρποὺς, ὅσας περ αὐτοῦ καὶ αἱ βλαστήσεις, Fructus quaternos fundit, toties et germinat, Plinio interpr. Xen. (Ἑλλ. 3, 4, 13.) Ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι, ὥσπερ φάλαγξ, Quaterni: constant enim quidam συλλοχισμοὶ ἐκ τεσσάρων στίχων, unde τετράστιχοι φάλαγγες. Et ap. Musicos ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, Quaternaria consonantia, Quæ fit in collatione quaternarii numeri, ut Gell. 3, 10. interpr., quam fieri ex epitrito numero tradit Macrob. in Somn. Scip. 1, 6. et 2, 1. Vitruv. 5, 4. Concentus, quos natura hominis modulari potest, Græceque συμφωνίαι dicuntur, sunt sex, διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, διὰ πασῶν, διὰ πασῶν cum διὰ τεσσά-

ρων, διὰ πασῶν cum διὰ πέντε, δὶς διὰ πασῶν. Ideoque et a numero nomina receperunt, quod cum vox constiterit in una sonorum finitione, ab eaque se flectens mutarit, et pervenerit in quartam terminationem, appellatur διὰ τεσσάρων: in quintam, διὰ πέντε: in octavam, διὰ πασῶν: in octavam et dimidiam, διὰ πασῶν et διὰ τεσσάρων: in nonam et dimidiam, διὰ πασῶν et διὰ πέντε: in quintamdecimam, δὶς διὰ πασῶν. Martian. Capella 9. c. de Symphoniis, Symphoniæ, inquit, tres: quarum est prima, διὰ τεσσάρων, quæ Latine appellatur Ex quatuor, et recipit sonos quatuor, spatia tria, productiones duas et dimidiam. Ibid. dicit hanc symphoniam esse hemitoniorum quinque, quæ ad productiones plenas et integras mediatenus valent, dieseων decem: esse autem in epitriti ratione. " Διατεσσάρων nonnulli " conjunctim scribunt pro διὰ τ.". Τέτταρα s. τέτταρα ξύλα dicitur ἐπὶ τῆς θύρας, de janua: unde τὸ ἐντὸς τῶν θυρῶν γενέσθαι dicebant ἐντὸς τῶν τεττάρων γενέσθαι, J. Poll. Sic ap. Lucian. Παραβῆναι τέτταρα. Solebant igitur e quatuor tabulis s. asseribus compingi fores. De quaternario autem numero vide Tzetz. in Vita Hesiodi. [" Τέτταρες, Thom. M. 845. Τέτρασιν, Toup. ad Longin. 309. Valck. Callim. 172. Musgr. El. 497. Coray Theophr. 70. Brunck. Apoll. Rh. p. 8. Diod. S. 1, 588. Schol. Aristoph. Πλ. 173. Epigr. adesp. 739. Schneid. Anab. 64. Crus. ad Suet. 2, 167." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 408-9: Τέσσαρες, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 851. Τέτταρα, Quatuor mensuræ, Aristoph. Σφ. 440. * " Τεσσαρορπεῖς (sic,) Tzetz. Ch. 11, 346." Elberling. Mss.]

Τεσσαρεσκαίδεκα, et inversa comp. forma δεκατέσσαρες, Quatuordecim: ut τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας ap. Thuc. (1, 117.) Quatuordecim dies, ap. quem divisim legitur etiam, ut et ap. Xen. (Ἑλλ. 1, 1.) Τέσσαρσι καὶ δέκα ναυσί. Et ap. Epict. Τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη, Quatuordecim annos: pro τέσσαρα καὶ δέκα, s. δεκατέσσαρα. [* Τεσσαρακαίδεκα, Xen. Mem. 2, 7, 2. Strabo 9. p. 605. Diog. L. 10, 15. p. 610. Lobeck. l. c.] Τεσσαρεσκαιδέκατος, Quartusdecimus, Decimusquartus. [" Ad Herod. 245." Schæf. Mss. Dionys. H. 7, 12. p. 1338. Plut. Cat. 3. p. 46. Herodian. 6, 1. p. 207. Lobeck. l. c. * Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, Hippocr. 41, 45. 48, 53. 53, 14. 491, 11. 568, 22. * Τεσσαρακαιδέκατος, Lobeck. l. c. * Τεσσαρακαιδεκαταῖος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Attice DICITUR Τετταρακαίδεκα: ut τετταρακαίδεκα ἔτη ap. Aristot. H. A. 6. Quatuordecim anni. Ubi nota dici et τετταρακαίδεκα, non τετταρεσκαίδεκα, quod ex Epict. affertur. [* Τεσσαρεσκαιδεκατῖται, * Τετραδῖται, Suicer. Thes. Eccl. * Τεσσαρακαιδεκατῖται, Schn. Lex. Suppl. * " Τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος, Auctor Argumenti Id. 29. Theocr." Boiss. Mss.]

Τεσσαράκοντα, SIVE Τετταράκοντα. Quadraginta, [" Lucill. 87. Lucian. 1, 65." Schæf. Mss.] Τεσσαρακονταετής, Quadraginta annos natus, Qui quadragesimum annum agit, Hesiod. Ἔργ. (2, 59.) τεσσαρακονταετὴς αἰζηός. Per contr. ETIAM Τεσσαρακοντούτης, ET Τετταρακοντούτης, ut τριακοντούτης, J. Poll. et Lucian. Τεσσαρακονταετία, Quadraginta annorum spatium, Philo V. M. 3. Ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν, Per quadraginta annos, In quadragesimum annum, Turn. [* Τετταρακονταεννέα, J. Poll. 2, c. 4. * Τεσσαρακονταέπτα, LXX. Gen. 47, 28.] ET Τεσσαρακονταοκτώ, Quadraginta octo, [LXX. 3 Esdr. 5, 27. sec. Alex. * Τεσσαρακονταπέντε, Jerem. 52, 30. Diod. S. 12. p. 317, 29. * Τεσσαρακοντατρεῖς, οἱ, αἱ, * Τεσσαρακοντατρία, τὰ, Quadraginta tres vel tria, et * Τεσσαρακοντατέσσαρες, Quadraginta quatuor, Schn. Lex.] Τεσσαρακοντάπηχυς, Qui quadraginta cubitorum est, Athen. [* " Τεσσαρακονταστάδιος, Eust." Wakef. Mss.] Τεσσαρακοντήρης ναῦς, Navis in qua sunt ordines remorum quadraginta, de qua vide Bayf. [Athen. 203. "Valck. Phœn. p. 615." Schæf. Mss.] Τεσσαρακοντόργυιος, Quadraginta ulnas implens, Herod. [2, 148. * Τεσσαρακονθήμερος, Hippocr. 42. 110. 255. 817. " Τεσσαρακονθήμερον, Anna C. 410. Tzetz. Ch. 11. tit. 366." Elberling. Mss.] Τεσσαρακοστός, Quadragesimus. Sed ap. Thuc. 8, (101.) p. 295. Λαβόντες παρὰ τῶν Χίων τρεῖς τεσσαρακοστὰς ἕκαστοι

A Χίας, existimatur reddendum, Singuli ternos et quadragenos numos Chios. Χίαι enim sunt ἀρχαῖα νομίσματα ἐπιχώρια, Schol. Et τεσσαρακοστὴ, sc. μοῖρα, aut μερὶς, Quadragesima pars, Schol. Aristoph. ITEM Τεσσαρακοσταῖος ἐξῆλθε, Aristot. Quadragesimo die exiit, Theophr. Τεσσαρακοσταῖον βλαστάνει, Quadragesima die germinat: [H. Pl. 8, 2, 6. Ed. Schn., ubi male editum est * Τεσσαρακονταῖος.] Vide et Τελειοῦσθαι. [Schn. Lex. Suppl. * " Τεσσαρακοστόγδοος, Tzetz. Ch. 7, 184. 9, 898." Elberling. Mss.] ADV. Τεσσαρακοντάκις, s. Τετταρακοντάκις, Quadragies. UNDE Τετταρακοντάκις πεντακισχιλιοστὸς, Unus e quinque et quadraginta millibus, Bud. e Plat. de LL. p. 318 [=877., ubi legitur * Τετταρακοντακαιπεντακισχιλιοστός. * Τεσσαρακοντὰς, Hippocr. 256. 257.]

Τέσσερες etiam dicitur pro τέσσαρες Ionice, ap. Herod. (2, 31. 110. 138.) unde dat. τέσσερσι pro τέσσαρσι. [" Τέσσερες, Τέσσερα, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 56." Schæf. Mss. Hinc Lat. Tessera, Tessella. * Τεσσερεσκαίδεκα, Quatuordecim, Herod. 1, 86. * Τεσσε-

B ρεσκαιδέκατος, Decimus quartus, 83.] SIC Τεσσερήκοντα dicitur itidem Ionice pro τεσσαράκοντα, Quadraginta: passim obvium ap. Herod. [" Wessel. ad p. 180." Schæf. Mss. * " Τεσσερακοντὰς, ἡ, Quadraginta dies, Method. 403." Kall. Mss.] Poëtice autem DICITUR Τέτορες ET Πίσυρες pro τέτταρες, Quatuor, Hesiod. Ἔργ. 2, (316.) Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβῴοι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο, Femina pubescat quatuor annis, quinto autem nubat, i. e. decimo octavo. Nam circa tertiumdecimum annum pubescunt puellæ. [Epigr. ap. Herod. 7, 228. " Jacobs. Anth. 6, 219. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 63. Τέτορες, Τέτορα, Græv. Lectt. Hes. 585." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 1, 591." Wakef. Mss.] Posterius autem πίσυρες extat Od. Π. (249.) Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι ἔασιν, Viginti quatuor. Sic et Hes. πίσυρας exp. τέσσαρας. Affertur vero ET Πίσσυρες gemino σ pro τέσσαρες, Quatuor: tunc autem metri causa illud σ geminatum foret, (ut t ap. Lat. in Quatuor in-

C terdum geminari solet,) quod et in τόσσος fit et ὅσσος, ac hujusmodi aliis. [" Πίσυρες, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64. Πίσυρα, ad Charit. 531. * Πισύροισιν, Manetho 3, 7." Schæf. Mss. Il. Ο. 680. Cf. Πέσσυρες.]

Sequuntur derivata, in quibus quædam syncope est.

[* " Τετραβασίλειος, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 36." Elberling. Mss.] Τετραγλώχιν, Quatuor cuspides s. angulos cuspidatos habens. In Epigr. [Anal. 1, 229.] Ἑρμῆ τετράγλωχιν, Mercuri quadrangule, quadrangulos cuspides habens in tua statua; nam secundum Thuc. 6, (27.) p. 206. Ἑρμαῖ λίθινοι ἦσαν κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἡ τετράγωνος ἐργασία πολλοὶ, Figura quadrangula fieri solebant lapideæ Mercurio statuæ. Termini etiam, quibus præerat Mercurius, unde Ἐπιτέρμιος vocatur, quadrata figura erigebantur; e terra enim lapis ima sui parte strictior, summa autem amplior, utrobique vero quadrangularis figuræ, exurgebat, cujus in summitate effigies Mercurii humana ponebatur, pectore tenus expressa. [" Jacobs. Anth. 7, 94." Schæf. Mss. * " Τετρά-

D γραμμον, τὸ, Nomen quatuor literarum, Joseph. Hypomn. 107." Schleusn. Mss. Τετράγωνος, vide 3095. * Ἡμιτετράγωνος, Plato Tim. Locr. 98.] Τετράδυμος, Quadrigeminus, ut Plin. dicit cerastis corpore eminere sæpe quadrigemina cornicula. Strabo de mulieribus Ægyptiis, Τετράδυμα τίκτει, Quadrigeminos fœtus edunt, Uno partu quaternos fœtus edunt. [Opp. K. 2, 181. * Τετραελίκωψ, Hes. Τετραλίκωπες· τέσσαρας ὀφθαλμοὺς ἔχουσαι ναῦς.] Τετραενὴς, ὁ, ἡ, Quadrimus, Qui quatuor annorum est, i. q. τετραετὴς, de quo cum suis derivatis supra in Ἔτος. [Ad Greg. Cor. 273. " Τετραένης, Santen. ad Callim. H. in Apoll. 58. Valck. Anim. ad Ammon. 197. Τετραενὴς, * Τετράενος, 196. Toup. in Schol. Theocr. 216. Opusc. 1, 481. Τετράενος, Callim. 1. p. 502." Schæf. Mss.] ET Τετράεννος pro eod. ap. Hes. in Τετραέτηρος. Τετραθέλυμνος, Quatuor habens fundamenta, Quadruplex: Hes. τετραθέλυμνον, * τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένον, i. e. ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστώς: procul dubio respiciens ad Il. (Ο.) 479. ἀμφ' ὤμοισι

σάκος θέτο τετραθέλυμνον, Scutum e quadruplici bovis tergore consutum. Solebant enim pelles pellibus superinduci plures, ut fortiora essent scuta. [" Heyn. Hom. 5, 654. 6, 180. 392. 7, 80." Schæf. Mss. * " Τετράϊππος, Quadrijugis, Philo C. in Cant. Cant. 159." Schleusn. Mss. * " Τετρακέρατος, Schol. Nicandri Θ. 261." Wakef. Mss.] Τετρακότυλος, Quatuor cotylas capiens: κύλιξ, Athen. 11. [p. 292. Schw. ". Porson. Med. p. 10." Schæf. Mss. * Τετρακοτυλιαῖος, Sext. Emp. 152.] Τετράκυκλος, Quatuor circulis s. orbibus constans. Pro Quatuor rotarum affertur ex Herod. (1, 188. 2. 63.): ut et ap. Athen. (784.) τετράκυκλοι ἀπῆναι. Apud Eund. 5. ἡ τετράκυκλος pro Vehiculo s. Ferculo quatuor rotarum accipi videtur, Bud. [Lucian. 2, 219. Od. I. 241. ἅμαξα, Casaub. ad Suet. Cæs. 57. " Ad Diod. S. 1, 324. 2, 423. 599. 600. Jacobs. Anth. 9, 223." Schæf. Mss.] Τετράκωλος, Habens quatuor κῶλα, i. e. Membra s. Artus; et specialius, Habens quatuor pedes: solent enim pedes vocari κῶλα et γυῖα. Apud Hes. vero LEGITUR Τετράκολος, τετράπους. Τετράκωμος, Saltatio quædam Herculi dicata, et bellica, J. Poll. Sed et κῶμος est Saltationis genus quoddam, ut supra docui. Vide et Athen. (618.) et Hes. [* Τετρακωμία, Strabo 9. p. 622.: perperam vulgo * Τετρακώμη.] Τετραλογία, ἡ, dicuntur τέσσαρες λόγοι. Diog. L. in Vita Platonis, refert e Thrasylo, Platonem κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδοῦναι τοὺς διαλόγους. Tragicos enim Poëtas solitos fuisse τέτρασι δράμασιν ἀγωνίζεσθαι, sc. Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις: quorum quartum fuisse satyricum: hæc autem quatuor δράματα vocasse τετραλογίαν. Porro in novem τετραλογίας suos dialogos dicitur distribuisse, quarum unaquæque quatuor dialogos sub se contineat: ita ut genuini dialogi ejus numero sint 56. Hæc et Suid. Vide Diog. L. (3, 35.) Obiter vero ibi nota DAT. Τέτρασι pro τέσσαρσι, qui et ap. Suid. legitur. [" Bibl. Cr. 2, 3. p. 55. ad Timæi Lex. 230. ad Lucian. 1, 429. Jacobs. Anth. 7, 383." Schæf. Mss. " Ælian. V. H. 144." Wakef. Mss.] Τετραμερὴς, Quadripartitus, [Gl.
C Quadrimembris, leg. * Τετραμελής. Plut. 7, 226. 2 Macc. 8, 21. Τετραμερὲς τὸ στράτευμα ἐποίησε, " Clem. Alex. 577." Wakef. Mss. * Τετραμερῶς, Gl. Quadripertito, Quadrifariam. * " Τετραμέρεια, Tzetz. Ch. 3, 341." Elberling. Mss.] Τετραμέτρητος, Quatuor metretas capiens, ex Athen. (199.), ap. quem itidem διμέτρητον, Quod duos capit metretas, Duorum metretarum capax. Τετράμετρος, Quatuor mensuris s. dimensionibus constans. Apud Metricos τετράμετρον dicitur Jambicum constans octo pedibus, [Octonarius versus,] quolibet μέτρῳ duos conficiente pedes: ut δίμετρον vocatur Quod pedibus quatuor metiuntur, τρίμετρον Quod sex. Dicitur autem hoc τετράμετρον invenisse Aristophanes. [" Apud Athen. 199. memorantur τρίποδες, ὧν αἱ γωνίαι τετράμετροι, ubi intelliguntur Tripodes quadrangulares; proprie, Quorum anguli quadrati sunt, i. e. Recti." Schw. Mss. " Hüschk. Anal. 204." Schæf. Mss.] Τετράμνους, Quatuor minarum. Apud Athen. 11. legitur τετράμνουν ποτήριον ἀργυροῦν, p. 188.: Ald. Poculum argenteum quatuor minas pendens. [Diod. S. 3, 25. Vide Τετραστάτηρον. * Τετράμοιρος, unde] Τετραμοιρία, Quarta pars; s. Quadruplum, ut Bud. interpr. ap. Xen. [K. 'A. 7, 2, 19.] Τετράπεδος, Quadratus, Quadrangulus, i. q. τετράγωνος, Herodian. (8, 4, 4.) 'Εκ τετραπέδων λίθων. Sic et in Epigr. legimus τετραπέδους λίθους. [Anal. 2, 356. LXX. Jerem. 52, 4. Plut. Æmil. 15. μέγεθος, Trium pedum. Polyb. 8, 6, 4. Τετράπεδος τῷ πλάτει. Cf. Τρίπεδος. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Δίπόδης. " Ad Diod. S. 2, 467. Nicarch. 28. et Jacobs." Schæf. Mss. Τετραπλόος, Τετραπλάσιος, vide 2135-6. * Τετραπλῶς, Quadrupliciter, LXX. 1 Reg. 6, 32. * Τετραπλασίως, idem, Aqu. Symm. 2 Sam. 12, 5. * Ὑποτετραπλάσιος, Nicom. Arithm. 94. * Τετραπλασιεφήμισυς, * Τετραπλασιεπίτριτος, * Τετραπλασιεπιτέταρτος, * Τετραπλασιεπίπεμπτος, 102.]

Τετράπνους, Quatuor naribus spiritum efflans, Quatuor habens narium spiracula; atque ideo Biceps.

A Lycophr. [1313.] Τετράπτερος, Quatuor pennas s. pinnas habens, Quatuor pinnis s. alis volans. [* " Τετραπτέρυξ, Etym. M." Wakef. Mss.] UNDE Τετραπτερυλλίδες dicuntur Cicadæ, quod quatuor habeant alulas s. pinnas quibus volant. Dicitur et Locustarum et Mordelarum, quas Aristot. ὀρσοδάκνας vocat, epitheton esse. Aristoph. 'A. (870.) 'Αλλ' εἴ τι βούλει πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω, Τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων, i. e. τῶν ἀκρίδων, Schol. παρὰ τὸ τέτταρα ἔχειν πτερά. Alicubi transpositis syllabis LEGITUR Τετραπτελυρίδες pro τετραπτερυλλίδες. " Πτερυλλίδων, ap. Suid. τῶν ἀκρίδων, Locustarum; " sed perperam pro τετραπτερυλλίδων, ut vel etymon " ostendit, quod subjungit, παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν " πτερά: patet e Schol. Aristoph. etiam, e quo ista " desumta sunt." [Ad Greg. Cor. 547. * Τετράσκελος, Phot. v. 'Ιππαλεκτρυών.] Τετραστατὴρ, Numisma Cyrenaïcum, ut J. Poll. 9. (p. 1024.) refert ex Aristot. forsan quatuor valens stateribus. Ibid. LEGITUR Τετραστατήρια, haud scio an pro eod. Apud
B Hes. vero τετραστάτηρον, τὴν τετράμνουν. Vide et Suid. [Τετραστάτηρος, Aristoph. 'Εκκλ. 413. σωτηρία. " Τετραστάτηρον, Valck. Adoniaz. p. 315." Schæf. Mss. * " Τετράτροχος, Apollon. Lex. v. Τετράκυκλος." Schleusn. Mss. " Schol. Od. I. 242." Wakef. Mss.] Τετραφάληρος SIVE Τετράφαλος, Quatuor conos s. eminentias habens: κυνέη, (Il. E. 743.) et τετράφαλος πήληξ ap. Apoll. Rh. 2, (920.) Hes. certe τετραφάληρον exp. τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν καὶ ἐξοχάς. Quos esse dicit ἥλους λαμπροὺς περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας κατακρουομένους, Clavos insignes et spendidos, qui in fronte galeæ solent figi. Ubi etiam obiter NOTA Φαλός. [Vide Schn. Lex. Cf. Τρυφάλεια. Τετραφάληρος, Apollon. Lex. v. Φαλός. " Apollon. Sophist. p. 682. Heyn. Hom. 4, 528. 5, 135. 7, 164. Τετράφαλος, 4, 528. 5, 137. 6, 342. 8, 304." Schæf. Mss.] Τετραφόροι, Qui quaterni aliquid ferunt s. bajulant: UT 'Εξαφόροι, Qui seni aliquod onus gestant. Vitruv. 10, 8. Onerum vero maxima pondera cum feruntur a phalangariis hexaphoris et tetraphoris, examinantur per ipsa media centra phalangarum, uti indivisi oneris solido pondere certa quadam divisionis ratione æquas partes collis singuli ferant operarii. Τετράφυλος, In quatuor tribus distinctus, [" Dionys. H. 2, 670." Schæf. Mss.] AT Τετράφυος, Qui quatuor palmorum est, si quidem mendosum non est τετράφυον, quod ap. Hes. legitur, et exp. * τετραπάλαιστον. * " Τετράχειρ, Zenob. 1, 54." Boiss. Mss. * " Τετραχειρόποδες, Gens fabulosa, Tzetz. Ch. 7, 724." Elberling. Mss. * Τετράχηλος, Gl. Quadrifidus.] Τετραχοίνικος, Quatuor χοίνικας implens, ap. Diosc. 1, 39. Hermol. interpr. Octo sextarios, Ruell. Modium, Marcell. Semodium. Vide Χοῖνιξ. [* Τετραχοίνιξ, Phav. p. 15. cf. Hesych. p. 22. * " Τετράχοος, Jacobs. Anth. 7, 328." Schæf. Mss. Geop. 9, 10. * " Τετράχυτρος τρυφάλεια, Batrach. 258. Wolf., ubi Ilgen. * Τετραχαίτης." Elberling. Mss. " Τετράωτος, Quadriauris. Sic Apollo dictus fuit, teste Mich. Apostolio Prov. 2, 22." Schleusn. Mss. " Zenob. 1, 54." Wakef. Mss.]

D Τετράρχης, ὁ, Qui quatuor λόχοις præest, ET Τετραρχία, ἡ, Ejusmodi munus. Sic enim Suid. et ille qui scripsit libellum de Re Militari, Τετραρχία, οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ξδ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, τετράρχης. Gaza ap. Ælian. vertit Quadruplaris, et τετραρχία Quadruplaris curia. [Arrian. Anab. 3, 18. " Valck. Oratt. 261. Musgr. Alc. 1157. Markl. Iph. p. 243. ad Diod. S. 1, 649. 2, 111." Schæf. Mss.] Hesychio vero τετράρχαι sunt οἱ βασιλεῖς, Reges: forsan Qui quatuor provincias administrarent. Herodes certe in N. T. vocatur et τετράρχης et βασιλεύς. [Schleusn. Lex. N. T. * Τετραρχικὸς, Strabo 12. p. 838.] Τετραρχέω, Sum tetrarcha, Luc. (3, 1.) Τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου. [* Τετράσσαρον, Quatuor asses, Sestertius, Arrian. Epict. 4, 5. p. 390, 12.] Τετρήμερος, Qui quatuor dierum est, Aristot. Polit. 3. Τετρήρης, Quadriremis, Diod. S. 19. Τούτων ἦσαν τετρήρεις μὲν ἐννενήκοντα, πεντήρεις δὲ δέκα, ἐννήρεις δὲ τρεῖς, Quadriremes nonaginta. Cic. quoque Quadriremem vocat. [" Ad Diod. S. 1, 118.

674. 2, 264. * Τετρηρικὸς, ad 1, 210. 2, 459. 461. * Τετρόφθαλμος, sic per ο, Tzetz. Exeg. in Il. p. 36, 23." Schæf. Mss.] Τετρώβολος, Quatuor obolis valens, Quadrobolaris. Et per jocum τετρώβολος dicitur de Homine nihili, ut qui vix quatuor obolis emendus sit: velut et τριώβολος, et Lat. Triobolaris homo. [Τετρώβολος, Τετρόβολος, Lobeck. Phryn. 709. " Act. Traj. 1. p. 251." Schæf. Mss.] AT Τετρώβολον, τὸ, sc. νόμισμα, Numus quatuor obolis valens, effigiem Jovis impressam habens, a postica autem parte duas noctuas, J. Poll. 9. E Paus. affertur τετρωβόλου βίος pro Militis stipendio. [Τεταρτόβολον, Τετρώβολον, Herodian. Epimer. p. 20. " In Hispania τῶν ἄρτων τριώβολον καὶ τετρώβολον ἡ τιμή." Schw. Mss. " Plut. Mor. 1, 930." Schæf. Mss.] UNDE Τετρωβολιαῖος, i. q. τετρώβολος, Quatuor constans s. valens obolis, τετρωβόλου πωλούμενος, ideoque non πολυτίμητος: exiguum enim pretium sunt quatuor oboli. Suid. [Lobeck. Phryn. 549.] ET Τετρωβολίζω, ap. J. Poll. [9, 64. e Theopompo,] τὸ τετρώβολον λαμβάνω, Accipio quatuor obolos: veluti quibus stipendii s. mercedis loco quotidie dabantur quaterni oboli.

Τέτρωρος, ET Τετράορος, sine contractione, Quadrijugus: τέτρωρος ὄχος, Eur. (Hipp. 1229.) Quadrijugus currus, sicut Virg. Quadrijugo vehitur curru, i. e. Curru in quo quatuor equi juncti sunt. Unde et τέθριππος idem nominatur, alio nomine dictus τετράρυμος ὄχος, a quatuor temonibus, quorum singulis singuli equi juncti sunt: Lat. Quadrigas uno verbo vocant, etiam tum cum de uno sermo est; sic enim Gell. 19, 8. Quadrigas Cæsar, etiamsi currus unus, equorum quatuor junctorum agmen unum sit, plurativo semper numero dicendas putat. Et ap. Hes. Τετράοροι, (ἵπποι) τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ὑπεζευγμένοι, Virg. Quadrijuges equi. Od. N. (81.) ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης. Ubi Eust. quoque annotat, τετραόρους, s. τετράορας secundum quosdam, dici τοὺς τέσσαρας ὁμοῦ συνεζευγμένους, ab ἀείρω significante συζευγνύω: quemadmodum συνωρὶς vocatur δύο ἵππων σύζευξις, ξυναορίς τις οὖσα. Affert tamen et aliud ex aliis etymon, τετραόρους dictos putantibus quasi τέσσαρας ὀρούοντας: eosdem vero esse eos, qui τετράσειροι appellantur, a quatuor catenis. At perperam in VV. LL. SCRIBITUR Τετράωρες ET Τετράωροι pro τετράορες et τετράοροι. Item neutro genere DICITUR Τέτρωρον pro τέτρωρον ἅρμα, Currus quadrijugus, Quadrigæ, sicut et τέθριππον passim occurrit pro τέθριππον ἅρμα, quod Eust. exponens vocat * τετράζευκτον. Ovid. certe dicit et ipse Quadrijuges pro Quadrijuges equi. || Τέτρωρος dicitur ab Oribasio et Rufo Pars astragali s. tali superior et sursum vergens: attamen et Ipse astragalus totus τέτρωρος (Quatrionem ex Isidoro quidam vertunt) dici potest a quatuor ipsius lateribus, dextro, sinistro, anteriore et posteriore, Gorr. [Τετράορος, Quadrupes, Schol. τετρασκελὴς, Soph. Tr. 507. " Brunck. et Wakef. ibid. Ilgen. Hymn. 504. Valck. Phœn. p. 397. Diatr. 8. Heyn. Hom. 6, 244. Τέτρωρος, Valck. Hipp. p. 297. Diatr. 8. Wakef. l. c." Schæf. Mss. " Τέτρωρος δρόμος, Tzetz. Ch. 6, 707." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 1, 36. Εἰ δ' ὑποῤῥίψαις ἀστράγαλον λύκου καὶ τετρώρῳ θέον τι, Africanus 301. Λύκου ἀστράγαλος δεξιοῦ ποδὸς τοῦ ἐμπροσθίου ῥιφεὶς πρὸ τετραόρου ἵστησι τὸ ἅρμα. * Τετραορία, Quadriga, Pind. 'Ο. 2, 8. Π. 2, 8. Τέτρωρος, Terminorum quaternio, Tab. Heracl. * Τετρωρίζω, unde * Τετρωριστὸς, Soph. ap. Strab. 9. p. 612=399. δίφρος. " Valck. Phœn. p. 19. Brunck. Soph. 3, 398." Schæf. Mss.]

Τετρὰς, άδος, ἡ, Quaternio, Quaternarius numerus: ut τριὰς dicitur Ternarius numerus. Plut. Symp. 9, 2. 'Ερμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται: unde et statuarum ipsius erat τετράγωνος ἡ ἐργασία, teste Thuc. ac Leonide, qui eum τετραγλώχινα in Epigr. appellavit. Ibid. dicit τετράκις ἡ τετρὰς γενομένη, Numerus quaternarius per quatuor multiplicatus, i. e. XVI. || Alioquin τετρὰς dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, ut ἑβδομὰς ἡ ἑβδόμη, Plut. ibid., de Mercurio loquens, Πολλοὶ δὲ καὶ τετράδι μηνὸς ἱσταμένου γενέσθαι τὸν θεὸν ἱστοροῦσι, Quarta ineuntis mensis die. Sic ap. Dem. Τῇ τετράδι φθίνοντος, Plut. (9, 272.) 'Εψηφίσαντο λάγηνον οἴνου κατὰ μῆνα διδόναι, καὶ μέδιμνον ἀλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετράδος, Quarto quoque mensis die. Itidem εἰκὰς dicitur Vigesima dies mensis, et δεκὰς decima, τριακὰς Tricesima. [" Wessel. Obss. p. 8. Valck. ad Herod. 82. Toup. Emendd. 3, 203. Græv. Lectt. Hes. 593. T. H. ad Plutum p. 425. et Schol. Aristoph. N. 1131. Kuster. p. 216. ad Diod. S. 1, 426." Schæf. Mss. Pallad. Hist. Laus. p. 121. " Hierocles 86. Arat. D. 418." Wakef. Mss. " Τετράδι γεγονέναι, Vita Aristoph. p. xii. cf. Suid." Kall. Mss. Thuc. 5, 24. Hom. Hymn. 2, 19. Epiphanius, 'Υπάτιος ὁ τὴν μεταγραφὴν ἀπὸ τῶν σχεδαρίων ἐν τετράσι ποιησάμενος: vide Casaub. ad Suet. Ner. 5. et Schn. Lex. " Basil. Sel. V. Theclæ 298." Boiss. Mss. * Τετραδάρχης et * Τετραδαρχέω, unde] Τετραδαρχία, ἡ, i. q. τετραρχία, Dem. (117.) Τετραδαρχίας καθέστακε παρ' αὐτοῖς. Videtur igitur innuere, eum ipsos distribuisse in τετράδας s. quatuor partes, et cuique τετράδι præfecisse suum ἄρχοντα. [" Valck. Oratt. p. 261. ad Diod. S. 1, 649. 2, 111." Schæf. Mss. Appian. B. Syr. p. 119.] Τετραδαρχοῦμαι, A tetradarchis regor et administror, Hermog. (268, 22.) 'Επιστώσατο αὐτὸ ἐκ τῶν Θετταλῶν τετραδαρχουμένων. ET Τετραδεῖον, ITEMQUE Τετράδιον SIVE Τετράδυον. Est autem τετραδεῖον Suidæ τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστώς: qui discrimen facit inter hæc; nam τετράδιον et τετράδυον compp. esse dicit ἐκ τοῦ δὶς καὶ τέτταρα: ita ut eum sequendo, τετράδιον ac τετράδυον de Senario dicerentur numero, τετραδεῖον autem de Quaternario s. Quaternione. Quod mihi quidem parum probabile videtur; ideoque τετράδιον ac τετραδεῖον idem esse arbitror, τετράδυον autem suspectum habeo. Certe Act. 12, (4.) Τετραδίοις στρατιωτῶν τέσσαρσι παραδοὺς φυλάσσειν αὐτοὺς, exp. Traditum quatuor quaternionibus militum, et Quatuor quaternis militibus. [Philo in Flaccum p. 981. " 2, 533. Schol. Opp. 'Α. 3, 502." Wakef. Mss. Columella 3, 20, 3. Schleusn. Lex. V. T. " Τετράδιον, Libri quaternio, Montf. Palæogr. 26. 404." Kall. Mss. * Τετραδίζω, unde] Τετραδιστὴς, Qui ærumnosam vitam degit, Suid., cui τετραδισταὶ sunt οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες: sumta ea appellatione ab Hercule, qui τετράδι γεννηθεὶς πολλοὺς πόνους ἔτλη. Sic vero Idem, Τετράδι γέγονας, Proverbialiter dici scribit ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων. Herculem enim quarto mensis die natum, Eurystheo ταλαιπωρῆσαι. Secundum Philochorum tamen posse id Proverbium intelligi etiam de Mercurio, qui et ipse quarto mensis die in lucem editus dicitur: Herculi autem eum diem διατεθεῖσθαι, ἐν αὐτῷ εἰς θεοὺς μεταστάντι. Apud Athen. vero (659.) Τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς πανδήμου 'Αφροδίτης ἑορτῇ: potius videtur dici de iis, qui τῇ τετράδι festum agitant. Sunt enim qui dicant æquales et sodales τῇ τετράδι, [quarta cujusque mensis die,] convenire solitos ac festum celebrantes epulari. [" Cf. Casaub. ad Athen. 7. p. 287." Schw. Mss.: Bekk. Anecd. 309. Cf. Εἰκαδιστὴς, Τριακαδιστής. * Τετραδικὸς, Spitzner. Mantissa Obss. in Quint. Sm. 257.]

Τετρακόσιοι, Quadringenti. Athenis vero τετρακόσιοι erat Magistratus quidam, ut testatur tum Isocr., tum Dem. Οἱ τετρακόσιοι ὀλιγαρχοῦντες 'Αθήνησι, et Xen. 'Ελλ. 2, (3, 18.) cum ait ipsum populum ψηφίσασθαι τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν. Meminit eorund. Plut. Alcib. 374. meæ Ed., ubi inter alia dicit, 'Επεὶ δὲ ἴσχυσαν καὶ παρέλαβον τὰ πράγματα οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακόσιοι δὲ ὄντες. Et pag. seq. 'Εκ τούτου κατελύθησαν οἱ τετρακόσιοι. Meminit et Aristot. Rhet. 3. [" Tzsch. ad Strab. 4. p. 344." Schæf. Mss. Τετρακόσιοι, * Τεσσαρακόσιοι, Schn. Lex. Suppl. 179.] Τετρακοσιοστὸς, Quadringentesimus. [LXX. 1 Reg. 6, 1.]

Τετρακτὺς, ύος, ἡ, i. q. τετρὰς, Quaternio, Numerus quaternarius: quem sacrum habebant Pythagoræi, ac per eum jurabant, ut et ipse Pythagoras in aureis suis versibus (47.) dicit, Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ

παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως: sic et Lucian. pro Salut. Err. e quibusdam refert τὴν τετρακτὺν fuisse eorum τὸν μέγιστον ὅρκον, ipsisque τὸν ἐντελῆ ἀριθμὸν ἀποτελέσαι: nonnullos vero et ὑγείας ἀρχὴν eum vocasse. Vide et Macrob. Comm. in Somn. Scip. 1, 6. ubi et ipse inter alia dicit, Quaternarium numerum Pythagorici, quem τετρακτὺν vocant, adeo quasi ad perfectionem animæ pertinentem inter arcana venerantur, ut ex eo et jurisjurandi religionem sibi fecerint: affertque et ipse versum istum Pythagoricum, et sic interpr., Juro tibi per eum qui dat animæ nostræ quaternarium numerum. Vide et Plut. (7, 501. 9, 476. 10, 223.) Rursum Pythag. ap. Lucian. ἐν Βίων Πράσει dicit, Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Synes. vero Ep. 140. Ἐκ τῆς πρώτης καὶ περιγείου τετρακτύος τῶν ἀρετῶν, E prima et terrena virtutum quaternione. [" Stanl. Eum. 218. ad Lucian. 1, 731. Porson. Med. p. 50, Jacobs. Anth. 11, 187." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 176. 316.]

B Τετράκις, Quater, Od. E. (306.) Τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, Virg. o terque quaterque beati, Isocr. ad Phil. Τετράκις ἢ πεντάκις ἀπολωλέκασι. [" * Τετράκι, Callim. Ep. 8. Anal. 1. p. 5." Schæf. Mss. Meleager 7. Theol. Arithm. 21. ubi vide Anim. 171.] UNDE Τετρακισμύριοι, Quater decies mille, i. e. Quadragies mille, Quadraginta millia, Plut. Popl., Τετρακισμυρίας λίτρας ἀργυρίου. [LXX. Jos. 4, 13.] ET Τετρακισχίλιοι, Quater mille, Quatuor millia, [1 Par. 12, 26. Ezech. 48, 16.]

Τετραχῇ ET Τετραχῶς: ITEM Τέτραχα ET Τετραχθὰ, Quadrifariam, Quatuor modis. Vel etiam In quatuor partes. Quorum illa duo in prosa sunt usitatiora, hæc vero Poëtis peculiaria. Ac minus usitatum τέτραχα, quippe pro quo potius usurpetur τετραχθὰ ex eo factum, ut τριχθὰ e τρίχα, addito θ ad majorem τραχυφωνίαν, Eust. in Il. Γ. 362. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρὸς, In tres quatuorve confractum partes. Sic

C Od. I. (71.) ἱστία δέ σφι Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο. Est tamen et illius τέτραχα aliquis usus, (sicuti τοῦ πένταχα ap. eund. Hom., dicentem, πένταχα κοσμηθέντες,) quod a Suid. exp. τετραχῶς. Apud Hes. vero legitur VERB. Τετραχίζειν, quod exp. ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν. [" Aristoph. Fr. 287. Τέτραχα, Jacobs. Anth. 11, 28." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 3, 72. Clem. Alex. Τετραχῆ, Artemid. 12." Wakef. Mss. Theol. Arithm. 55. Ἡ τέτραχα διανέμησις. * Τετραχόθεν, Eust. in Od. H. 115. p. 1572, 24.]

Τέτρατος, ὁ, Quartus, Od. B. (107.) Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, Cum quartus advenit annus. Et τὸ τέτρατον, Quarto, s. Quarto loco, Quarta vice, Il. N. 20. [" Greg. Cor. 232(=489.) Probl. Arithm. 1. Heyn. Hom. 8, 464. Τέτρατον, Philodem. 2. Monum. Byz. 5." Schæf. Mss.] Sed hoc τέτρατος Poëticum est, et in prosa pro eo DICITUR Τέταρτος. Unde ἡ τετάρτη et τὸ τέταρτον, Quarta pars, cum illo, subaudito μοῖρα s. μερίς: cum hoc autem, μέρος s. μόριον:

D ut J. Poll. 9. τρίτον καὶ τέταρτον ταλάντου dici posse scribit τὸ τριτημόριον ταλάντου καὶ τεταρτημόριον. AT Τετάρτη Λακωνική, Laconicus quartarius, Mensuræ genus est ap. Herod. 6, [57. " Τέταρτον, Quartum, Gell. 10, 1. Quarta pars, ad Diod. S. 1, 59. 111." Schæf. Mss. " Palmus, Montf. Palæogr. 366." Kall. Mss. Τέταρτος, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 851. * Τεταρτολογέω, i. q. τέταρτον λέγω: Gl. τεταρτολογηθῶμεν· Quartemur. Sic Decimo.] Porro ex illo τετάρτη, quo significatur ἡ τετάρτη μερὶς, Quarta pars, COMP. Τεταρτημόριον, τὸ, significans et ipsum Quarta pars, Athen. 13. Ἐλαδίου τεταρτημόρια τρία, Tres olei quartas s. quadrantes. Sic ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπους 10. de catapotiis, Δίδου τρία, καὶ οἴνου γλυκέος ἐπιῤῥοφείτω τεταρτημόριον, Vini dulcis quadrantem, i. e. quartam sextarii partem, qui tres sunt cyathi. Item et δύο χαλκοῖ dicuntur τεταρτημόριον, ὀβολοῦ sc., qui 8 æreos conficiebat, J. Poll. 9., qui ibid. δύο χαλκοῦς vocat δίχαλκον, et τεταρτημόριον appellat τοῦ ὀβολοῦ τέταρτον. Præterea ibid.

A tradit pro Τεταρτημόριον DICI Τεταρτήμορον per apoc., ut τριτήμορον pro τριτημόριον: cujus posterioris τριτήμορον exemplum affert ex Alexide. Porro superioris τεταρτημόριον, significantis δίχαλκον et quartam oboli partem, hoc sit exemplum ap. Aristot. Polit. 7. init. Ἕνεκα τεταρτημορίου διαφθείροντα τοὺς φιλτάτους φίλους. [Herod. 2, 180. Τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος. * Ἐπιτέταρτος, Schn. Lex. v. Ἐπίτριτος. * Ὑπεπιτέταρτος, Nicom. Arithm. 1. p. 95. * Ὑποτέταρτος, Schn. Lex.] Præterea a τετάρτη EST Τεταρταῖος, Qui quarta die aliquid agit aut patitur, Quatriduanus: veluti cum Jo. 11, (39.) de Lazaro dicit, Κύριε ἤδη ὄζει, τεταρταῖος γάρ ἐστι, Quatuor enim dies sunt, e quo sepultus est. Quo sensu Herod. quoque utitur et Ptol. Item ap. Medicos τεταρταῖος πυρετὸς, Febris quæ quarto quoque die redit, Quartana febris: cujus duas faciunt differentias, unam appellantes veram et exquisitam, alteram vero notham: ut pluribus docet Gorr. et Alex. Trall. atque alii. Alex. Aphr. Probl. 2, 10. Ὁ τεταρταῖος πυρετὸς διὰ δύο ἡμερῶν μέσων κινεῖται, Quartana febris duobus diebus interpositis movetur. Sæpe omisso subst. πυρετὸς, simpliciter dicitur τεταρταῖος, ut Lat. Quartana. Sic τεταρταῖοι χρόνιοι, Quartanæ longo tempore durantes. At Philostr. sequente verbo πυρέττω, dicit τεταρταίῳ πυρέττω, Quartana laboro. [" Valck. Oratt. 399. Toup. Opusc. 1, 242. Diod. S. 1, 664. Jacobs. Anth. 10, 252. I. q. τέταρτος, Palladas 42." Schæf. Mss.] UNDE Τεταρταΐζω, quod exp. Laboro febre quartana, [" ad Mœr. 46. Apoll. Dysc. 76." Schæf. Mss. Plut. 10, 789.] AT Τεταρτάζω affertur ἀδεσπότως pro In quatuor divido: ut sit id quod Homero τετραχθὰ διασχίζω. [* Τεταρταϊκὸς, Alex. Trall. 12. p. 753=233. περίοδοι, de febribus. * Τετρατίζω, Gl. ὁ τετρατίζων· Quartanarius.] A Τέταρτος est porro et ADV. Τετάρτως, quod exp. Quarto gradu, Quarto loco, [Lobeck. Phryn. 311.]

[* Τετραξὸς, Aristot. Metaph. M. 215. Sylb. Cf. Πενταξὸς, Τριξὸς, Διξός. * " Τετρασσὰ, Quaterniones, Montf. Palæogr. 26." Kall. Mss.]

[* Τετρᾶς, ἄντος, ὁ, Quadrans. Hes. Τετράνθα· τετράγωνόν τι σχῆμα· δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκούς. * Τετρανθίας· τετράγωνος καὶ ἰσχυρός: leg. Τετρᾶντα et * Τετραντίας. Tetras s. Tetrans Vitruvio 3, 3. 10, 11. est Quarta pars. * " Τετραντιαῖος τόκος, Fœnus quartam partem sortis æquans: ut, si pro duodecim fœnori datis debeatur summa cum tribus, i. e. quindecim; vel, si pro quatuor debeantur quinque." Scapulæ Lex.]

[* Τετρώκοντα, pro τετταράκοντα, Tab. Heracl. * Τετρώκοστος, Archimedes Bas. 128. * Τετρωκοστομόριον, τὸ, 123.]

" Τετράζων, Fræni genus, VV. LL." [ex Hes.]

Ab eadem origine SUNT Τέτραξ ET Τετράων, utrumque Avis nomen, Eust. 1205. ex Anonymo quodam, Τέτραξ ὁ μείζων, μέγεθός ἐστιν ὑπὲρ ἀλεκτρυόνα τὸν μέγιστον, ἔχων ἑκατέρωθεν τῶν ὤτων κρεμάμενα ὡς καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια: unde videtur nominatus ita ἀπὸ τῶν τεσσάρων καλλαίων, quorum gemina ab utraque aure dependent. Meminit hujus et Aristoph. Ὄρν. (884.) Καὶ τέτρακι καὶ ταῶνι. Meminit et Hes., nec non Athen. (398.) quem consule. Alia autem esse videtur, quæ ab Aristot. VOCATUR Τέτριξ, H. A. 6, 1. Ἡ δὲ τέτριξ, ἣν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι οὔραγα, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς νεοττεύει, οὔτε ἐν τοῖς δένδρεσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς χαμαιζήλοις φυτοῖς. Ubi etiam NOTA Οὔραξ. At τετράων vocatur Phasiana avis, Phasidis amnis accola avis: ut testatur ap. Athen. (654.) Ptolemæus, qui l. 12 suorum Comm. loquens de regia Alexandrina, et animalibus quæ in ea aluntur, ait, Τά τε Φασιανῶν, οὓς τετράωνας [τετάρους] ὀνομάζουσιν· οὓς οὐ μόνον ἐκ Μηδείας μετεπέμπετο, ἀλλὰ καὶ νομάδας ὄρνιθας ὑποβαλὼν, ἐποίησε πλῆθος· ὡς καὶ σιτεῖσθαι· τὸ γὰρ βρῶμα πολυτελὲς ἀποφαίνουσι. Quo e loco emenda alium ejusd. Athen. locum, (388.) ubi itidem de phasianis sermo est. De tetraonibus autem vide quæ scribat Plin. 10, 32. [Cf. Gesner. de Avibus p. 624. Ind. ad Schneid. Ecl. Phys. 355. Nemesianus de Aucupio in Wernsdorfii Poëtis Minor. 1, 128. Et tetracem, Romæ quem nunc voci-

tare Taracem Cœperunt, avium est multo stultissima. —Hic prope Pontinum et radicibus Apennini Nidificat, patulis qua se sol objicit agris : Persimilis cineri dorsum, maculosaque terga Inficiunt pullæ cacabantis imagine guttæ. Tarpeiæ est custos arcis non corpore major, Nec qui te volucres docuit, Palamede, figuras. Sæpe ego nutantem sub iniquo pondere vidi Mazonomi puerum, portat cum prandia cirro. Vide Schn. Lex. * Τετράζω, Alexander Myndius ap. Athen. 398. Τετράζει τῇ φωνῇ, Vocem edit, a qua ipsa nomen Tetracis invenit.]

" Τετρακίνη, i. q. θρίδαξ, Lactuca, Athen. (69.) " ex Hipponacte," [" Casaub. ad Athen. 144." Schæf. Mss.]

ΤΕΤΤΙΞ, ιγος, ὁ, Cicada. Il. Γ. (151.) τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵ τε καθ' ὕλην Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Sic Hesiod. Ἔργ. 2, (200.) καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων θέρεος καματώδεος ὥρῃ, Theophyl. Ep. 1. Ὁ τέττιξ ὁ μουσικὸς, ἦρος φανέντος, τῆς μελῳδίας ἀπάρχεται· ᾠδικώτερος δὲ τοῖς ᾄσμασι καὶ τὴν φύσιν λαλίστερος ὥρᾳ μεσημβρίας γνωρίζεται, ἀκτίνων ὥσπερ ἡλιακῶν μεθυσκόμενος : ut et Virg. raucis Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis. Item χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωβύλον ἀναδεῖσθαι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, solebant olim Athenienses, ut refert Thuc. 1, (6.) p. 3. eo quod se αὐτόχθονας et γηγενεῖς esse jactitarent, sicuti cicadæ sunt αὐτόχθονες et γηγενεῖς : ut et Plut. Symp. 2, 4. docet terram ἀναδιδόναι τέττιγας, et quædam alia animantia : Plato autem in suo Symp. tradit eos γεννᾶν εἰς τὴν γῆν, non autem εἰς ἀλλήλους, more ceterorum animalium. Sic ap. Athen. (526.) quidam Asius Poëta Samiorum luxum describens, inter alia dicit, Χρύσειαι δὲ κορύμβαι, ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς. Et quidam Anonymus, Τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένος κρωβύλος, Cincinnus aurea revinctus cicada. His addendum quod Aristoph. N. (984.) dicit, Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, Antiquis referta cicadis. || Τέττιγες vocabantur etiam Coci quidam : Ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον, μαίσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον, τέττιγα, Athen. (659.) et ex eo Eust. 1751. Itidem Hes. scribit τέττιγας ab Atticis vocari τοὺς τῶν μαγείρων ὑπηρέτας ξένους, τοὺς ἐντοπίους autem nominari μαίσωνας. Ita ut μαίσων sit Coquus s. Coqui servus indigena, τέττιξ autem, Qui e peregrino advenit solo. Ubi nota ETIAM Μαίσων. || Eid. Hes. Τέττιγος ἕδρανον, Insula Tænarus, quoniam eam Τέττιξ ὁ Κρὴς ἔκτισεν : quod testatur et Plut. (8, 270.) ubi scribit, ei qui Archilochum occiderat, et Oraculum consuluerat quomodo piandum esset facinus illud, responsum fuisse ut ἐπὶ τὴν τοῦ Τέττιγος οἴκησιν πορευθεὶς, ἱλάσηται τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ψυχήν : hoc autem fuisse Tænarum : quoniam ibi ferunt ἐλθόντα μετὰ στόλου Τέττιγα τὸν Κρῆτα, πόλιν κτίσαι, καὶ κατοικῆσαι παρὰ τὸ ψυχοπομπεῖον. [" Villoison. ad Long. 59. Toup. in Schol. Theocr. 217. Opusc. 1, 14. Wakef. S. Cr. 3, 138. ad Diod. S. 1, 268. Jacobs. Anth. 6, 121. 268. 431. 8, 371. Marcus Arg. 29. ad Charit. 517. Capillorum, Jacobs. Anth. 8, 121. 123. Brunck. Aristoph. 2, 105. Kuster. 61. Heyn. Hom. 6, 186. Metaphorice, Jacobs. Anth. 8, 141. Τέττιγος ἄεθλον, Heyn. Hom. 8, 486. Τέττιξ, * Τέτιξ, Casaub. Athen. 140." Schæf. Mss. " Aristot. H. A. 5, 30. Plin. 11, 32. Pontedera Compend. Tab. Botan. 15. Scopoli Entom. Carniol. 117. Εἰνάλιος τ., Ælian. H. A. 13, 26. Cancer astacus Linn." Schn. Lex. Schæf. ad Greg. Cor. 562.]

Τεττιγομήτρα, Cicada matrix, Cicadarum mater. Aristot. H. A. 5, 30. Ὅταν δὲ σκώληξ αὐξηθῇ ἐν τῇ γῷ, nam sua κνήματα ἐναφιᾶσι τῇ γῇ, τότε γίνεται τεττιγομήτρα· καὶ εἰσὶ τότε ἥδιστοι πρὶν περιῤῥαγῆναι τὸ κέλυφος, καὶ γίνονται τέττιγες ἐκ τῆς τεττιγομήτρας. Ita ut τεττιγομήτρα sit Fœtus in terram emissus et cortice obductus, e quo postea cicadarum enascitur multitudo. Plin. 11, 26. Fit primo vermiculus, dein ex eo quæ vocatur Tettigometra, cujus cortice rupto, circa solstitia evolant. Τεττιγοφόροι, Cicadiferi. Sic vocabantur olim Athenienses, eo quod comæ cincinnis implicitas gestarent cicadas aureas : ut eo argumento probarent se esse αὐτόχθονας et γηγενεῖς, ut supra quoque docui. Testatur idem et Hes. et Eust., qui p. 395. sic scribit, Οἱ δὲ ὕστερον εὐγενεῖς Ἀθηναῖοι πραγματικῶς τέττιξιν ἐσέμνυνον ἑαυτοὺς, τεττιγοφόροι ὄντες· τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς, εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι. [Aristoph. Ἱππ. 1331. " Wakef. S. Cr. 3, 139." Schæf. Mss. * Τεττιγοφορία, Tzetz. Ch. 1, 233. p. 5.]

[* Τεττιγώδης, Cicadæ similis, Lucian. 853.]

Τεττιγόνια SIVE Τεττιγονίαι, Cicadastræ, Gaza : Cicadæ minores, Cicadulæ. Aristot. H. A. 5, 30. de τεττίγων generibus, Καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας, ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια, [* τριγόνια Codd.] Unde Plin. 11, 26. Quæ canunt, vocantur Achetæ, et quæ minores ex eis sunt, Tettigoniæ; sed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere, feminæ silent. Ubi etiam NOTA Ἀχέται, quos Plin. ibid. dicit canere pectore quod eis est fistulosum : unde et inter ἐγκέλαδα numerantur, ut supra in Ἐντόμια docui : vide et Hesiodi quendam locum in Τέττιξ citatum. Ex Etym. autem affertur τεττιγόνιον pro Cicadæ simile. [" At non Τεττιγόνιον, sed * Τιτιγόνιον, et recte id quidem, scribitur ap. Etym. 760, 47. Cf. Eust., nomen hoc a verbo Τιτίζω derivantem, ad Il. B. p. 173, 48. et Γ. p. 300, 2.(=299. et 396.) Adde Schw. ad Athen. 133." Schw. Mss. * " Τεττίγιον, Hes. v. Κερκώπη." Boiss. Mss. Sed vide Interprr.]

Τεττίζω, Strido ut cicada, Fritinio, ut quidem Auctor Philomelæ dicit, fritinit rauca cicada. [" Heyn. Hom. 4, 256." Schæf. Mss. Cf. Τιτίζω.]

[* Τερετίζω, Etym. M. 755, 4. : Τέττιξ· μουσικώτατον ζῶον, παρὰ τὸ τερετίζω, (τὸ μουσικῶς φωνῶ,) τερέτιξ, καὶ συγκοπῇ τέττιξ. Vide multa de h. v. supra p. cccxxxviii. n. " Athen. 1. p. 31. Toup. Emendd. 2, 363." Schæf. Mss. " Philostr. 273. Dio Chrys. 2, 4." Wakef. Mss. Bryennii Harmonica p. 480. 481. Schn. Lex. " Proprie dicitur de Cantu hirundinum et cicadarum ; vide Hes. et Suid. Tum et generatim Cantillare signif., ut ap. Athen. 1. p. 20. Κύκλωπα εἰσήγαγε τερετίζοντα." Schw. Mss. " Clem. Alex. Protr. init., Ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ, ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ, ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ, καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν." Seager. Mss. * " Τερέτισμα, proprie Citharæ strepitus, Cantus cicadæ; veteres Cantum lascivum et procacem sic vocabant. Lex. Bas. Andr. Cr. 111. Τὰ τοῦ Δαυὶδ τ., Modulamina : Clem. Alex. 256. ἐρωτικὰ, 376. : Orig. c. Cels. 12. 68." Kall. Mss. " Lucian. 1, 41. 795. Kuster. Aristoph. 55. Jacobs. Anth. 11, 116. * Τερετισμὸς, Thom. M. Add. ad p. 908." Schæf. Mss. Vide supra p. cccxxxviii. n. * " Συντερετίζω, Theophr. Eth. Char. c. 20. Καὶ αὐλούμενος δὲ, κροτῆσαι ταῖς χερσὶ, μόνος τῶν ἄλλων, καὶ συντερετίζειν, Tibicines si audiat, unus inter omnes manibus plaudere, atque eorum etiam modulos inepta imitatione effingere." Seager. Mss. * Ὑποτερετίζω, Schol. Pind. Ὀ. 9, 59.]

" ΤΕΥΘΙΣ, ίδος, ἡ, Piscis de sepiarum genere, aut " certe multa habens sepiæ similia, Loligo. Aristot. " Αἱ δὲ σηπίαι καὶ τευθίδες νέουσιν ἅμα συμπεπλεγμέ- " ναι. Dicitur etiam Τεῦθος," [Gl. Lolius :] " exi- " stimaturque τεῦθος esse Loligo major," [" Athen. 326." Schw. Mss.] " at τευθὶς, minor. Fuisse τευ- " θίδα Pisciculum vilem scribunt Schol. Aristoph. et " Suidas : quem vide. || Τευθίδες ap. Plut. redditur " Gladioli, pisces, in Apophth. de Eretriensibus ha- " bentibus μάχαιραν, ut αἱ τευθίδες, at καρδίαν non " habentibus. Quod dictum ab eo refertur et in " Themistocle. Vide Erasm. in Proverbio, Teuthi- " dum more. || Τευθὶς, Placentæ quoddam genus " ap. Athen. : πέμμα πλακουντῶδες, Hes." [" Koppiers. Obss. 57. Athen. 1. p. 8. Jacobs. Anth. 10, 405. Kuster. Aristoph. 126. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. " Draco Straton. 15, 25. Fragm. Lex. Gr. ap. Hermann. de Emend. Gr. Gr. 325, 19. Eust. 1220, 52." Spohn. de Extr. Odysseæ Parte p. 171. " Nicander Ἀ. 470." Wakef. Mss. Schn. Ind. Theophr. * " Τευθίδιον, Minuta loligo, Dorion

ap. Athen. 100. (Pherecrates p. 269.) * Τευθιδώδης, De loliginum genere, 318. Μαλάκια καλεῖται τὰ τευθιδώδη, (olim * τευθώδη.)" Schw. Mss.]

[* "ΤΕΥΘΡΙΟΝ, Polium, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.]

"ΤΕΥΜΑΟΜΑΙ, Struo, Fabricor, Etym. τευμήσατο, παρεσκευάσατο, ἐτεχνήσατο: a Τεύμησσος Nomine cujusdam montis, derivatum illud verbum tradens." [" Τευμησσὸς, Porson. Phœn. 1116. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi." Schæf. Mss.] "Hinc et Τευμησσία ἀλώπηξ, inquit. Meminit autem hujus et J. Poll. Apud Hes. quoque est Τευμᾶται, sed exp. non solum τεχνάζει, verum etiam τιμᾶται. Invenitur autem et Τευτᾶ ap. hunc Lexicogr. expositum τεχνᾶται. Habet Idem et Τευτάζειν: idemque ap. Etym. legitur et Suid.: quos sequendo, redditur Struere, Moliri, Satagere, Studium in aliquam rem conferre. Exponunt vero et στρατεύεσθαι:" [leg. στραγγεύεσθαι:] "itidemque Τευτασμὸς στρατηγία:" [leg. στραγγία.] "Vide plura ap. illos, et simul quædam exempla." [Phot. Τευτάζειν· πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι· ἢ στραγγεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ· Λυκόφρων οὕτως καὶ Δίδυμος προσθεὶς ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν· Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονά φησιν εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τὶ πράττειν ἢ ἐνεργεῖν· καὶ Ἀρτεμίδωρος τὸ φροντίζειν· Φρύνιχος Μύσταις, Μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων τευτᾶσθαι· Πλάτων Ξάνταις, Ἦν δὴ θόρυβος τευταζόντων· ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων· καὶ ἐν Τιμαίῳ, Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότι· οἷον διατετριφότι· γράφεται καὶ τεταυτακότι· (quod esset e *Ταυτάζω·) Τηλεκλείδης, Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι· ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται, σκευωροῦνται· Φερεκράτης, Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι· σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· Πολιτείας ζ'· καὶ τὸ ἡσυχάζειν· καὶ τευτάζων, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων· φλυαρῶν. Cf. Ταυτάζω. "Τευμάομαι, Valck. Phœn. p. 389. Τευτάζω, Timæi Lex. 253. et n., Toup. Opusc. 1, 443. Phryn. Ecl. 22(=70. Lob.) ad Lucian. 2, 346. Musgr. ad Eurip. p. 233. Τευτάω, ibid." Schæf. Mss. "Τευτάζω, Aristid. Quintil. 61. Plato Philebo p. 56." Wakef. Mss. "Orig. c. Cels. 5. p. 255." Seager. Mss. Bast. Ep. Cr. 152. Antimachus Stephani B. in Τευμησσός: Ἄντρον ἐνὶ σκοπιῇ τευμήσατο. "Τευτάζω, Decipio, Insidiose in aliquem molior, Mich. Apost. Prov. 18, 40. ubi non solum per σκευωρεῖσθαι exp., sed et aliæ hujus vocis notiones traduntur." Schleusn. Mss.]

"Ἀτετὸν, Hes. λευκὸν, album. Ἀτετῶς tamen Idem exp. ἀφροντίστως, Incuriose, Negligenter: cui affine est ἀτετήσιον, quod exp. * ἀπρομηθὲς, Inconsultum." [" L. Ἀτευτῶς, a τευτᾶν, τευτάσαι." Is. Voss. Sed v. Lobeck. ad Phryn. 70., qui corrigit ἀνετῶς.]

"Τευθὴν, ῆνος, ὁ, Explorator, ὁ κατάσκοπος, Suid."

"ΤΕΥΤΛΟΝ, Beta, Olus quoddam, quod vulgo nomen retinet Latinum: tametsi et Porea a multis nostrorum dicitur. Ejus duo genera Græci faciunt; unam nigram, alteram candidam vocant: hanc autem præferunt appellantque Siculam; quæ nunc extrita litera fere omnibus nostri sæculi Medicis Sicla nuncupatur. Gorr." [" Ad Lucian. 1, 67. 310. 314. Ilgen. ad Hymn. 637. ad Mœr. 362. Koen. ad Greg. Cor. 11. (27. 28. 672. Ed. Schæf.) Brunck. Aristoph. 3, 98. 148. Thom. M. 843." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 1, 3, 2. 1, 5, 3. 1, 6, 6. 7, 2, 6.] "Dicitur etiam Τεύτλιον et Τευτλίς. Existimatur autem esse τ pro σ in hoc nomine, Attica consuetudine." [" Τεύτλιον, Thom. M. 843. ad Mœr. 362. Koen. ad Greg. Cor. 11(=28.) Τευτλίον, ad Lucian. 1, 314." Schæf. Mss. Aristoph. B. 942. Τευτλὶς, Theophr. H. Pl. 7, 7, 2. et Schn. Ind.] "Hinc Τευτλοφάκη, Edulium quoddam e beta et lente mistis, Diosc. Oribas." [* " Τευτλοῦσσα, ad Lucian. 1, 314." Schæf. Mss. * Τευτλανόω, unde * Ἐντευτλανόω, Cum betis coquo, Aristoph. Ἀ. 895. ubi v. Kuster. et Brunck.]

[* " Σεῦτλον et * Σευτλίον, veteribus Atticis i. q. Τεῦτλον et Τευτλίον, Beta, Athen. 169. 621. (ubi vide notata,) et 503., ubi in Versione Latina sic scriptum oportebat, Et quod est σευτλίον, τεῦτλα dixerit." Schw. Mss. Σεῦτλον, Gl. Veta, Betaceus, Beta: Σεῦτλα· Betus. " Mœris p. 362. et n., ad Lucian. 1, 310. Thom. M. 843." Schæf. Mss. Diosc. 2, 149. 4, 16. * Σευτλομόλοχον, Geop. 12, 1, 4. * " Σευτλόριζον, Sym. Sethi de Alim. p. 115." Boiss. Mss. * Σευτλαῖος, Betarius, Ranæ nomen in Batrach. " Σευτλίον, ad Mœr. 362. Thom. M. 843." Schæf. Mss. " Diocles Ep. ad Antig. c. 4." Boiss. Mss. Athen. 371. Schleusn. Lex. V. T. Σεύτλια, Gl. Betæ. * Σευτλὶς, Athen. l. c.]

" Κλεῦτον Hes. vocari tradit τὸ σεῦτλον, quod et τεῦτλον, Beta."

ΤΕΥΧΩ, ξω, Fabricor, Struo: quomodo Il. Ζ. (314.) δώματα Καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότ' ἄριστοι Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες, Οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. Itidem quidam accipiunt in hoc incerti Auctoris Epigr. Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα, sic interpretantes, Spem et Nemesin ego Eunus prope aram struxi et locavi. Unde quis suspicari posset ap. Plin. 34, 7. leg. Eunus esse pro Eunicus, quem refert inter artifices operum ex ære confectorum. Ego tamen illud Epigramma interpretans, εὔνους adjective accipere malui, et quidem in accus. plurali, non in nomin. singulari. Pass. τεύχομαι, Struor: unde PART. Τετυγμένος pro τετευγμένος, Structus, Od. Χ. 334. Ἢ ἐκδὺς μεγάλοιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο τετυγμένον, Ad aram Jovi Herceo structam, extructam, Jovis Hercei pulcre structam: ut in seq. tmemate videbis. Alicubi vero active accipitur, Il. Τ. 208. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον. Est enim τεύχεσθαι δόρπον, quod Lat. dicunt Parare et Apparare s. Instruere cœnam. Rursum pass. τεύχεσθαι accipitur pro Instrui armis s. Armari, unde τεύχεα dicuntur Arma: ut Hes. quoque τεύχονται exp. σάττονται, ὁπλίζονται. Od. Χ. (104.) τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, Melius enim est et consultius ut armati simus, Schol. καθωπλίσθαι, cum Hes., ap. quem præterea legitur Τετεύξεται, κατασκευασθήσεται, γενήσεται: quæ ad præcedentem pertinent signif.: [τετευχῆσθαι in Schn. Lex. ducitur a * Τευχέω.] Ut vero revertar ad activum τεύχω, accipitur pro Struo, Fabricor, Machinor, Paro, in alio etiam loquendi genere, veluti cum Hesiod. Ἔργ. 1, (263.) dicit, Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων, Qui alii mala machinatur, ipsi sibi mala machinatur, ut ipse ibid. dicit τὴν κακὴν βουλὴν τῷ βουλεύσαντι κακίστην esse. Ad cujus imitationem Lucill. Epigr. in Fures, Ὃς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὰ ἥπατι τεύχει, Qui alteri parat struitque mala, ipse suo hepati ea struit. Itidem δόλον τεύχειν ap. Noun. Dolum struere s. fabricari, Virg. Doli fabricator Ulysses. Et φόνον τεύχειν τινὶ, de quo in seq. tmemate dicetur. Quibus adde Il. Α. 115. Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκα σφὶν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει. Ubi tamen reddendum potius est Infert: quod consequens et effectum est præcedentis τεύχω, significantis Struo, Machinor, Molior; atque adeo Schol. exp. παρέχει, ποιεῖ, ut rursum Il. Α. init. αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι, Idem τεῦχε accipit pro ἐποίει: Hes. autem exp. κατεσκεύασε, Paravit. Sed malo ego cum Schol. Esse fecit: quomodo in Epigr. legimus, Ἥ σ' ὕπατον τεῦξε, Quæ fecit ut consul esses, te fecit et creavit consulem. Ac certe et pass. τεύχομαι accipitur pro Fio, ut eund. Hes. supra dixi τετεύξεται exponere γενήσεται: unde Il. Β. (320.) Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν οἷα ἐτύχθη, Mirabamur quid factum esset, evenisset. Sic ET Τέτυγμαι accipitur pro Sum, ὑπάρχω, Δ. (84.) de Jove, ταμίης πολέμοιο τέτυκται, Belli arbiter est. Itidemque Od. Ξ. (234.) μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην, i. e. ὑπῆρχον, Eram. Nec non ap. Hesiod. ('Α. 154.) παλίωξίς τε τέτυκτο. Et rursum Od. (Β. 356.) τετύχθω legitur usurpatum pro γινέσθω, ac τετύχθαι pro γίνεσθαι, esse.

Sed notandum est, quosdam PRÆT. Τέτυγμαι, et AOR. Ἐτύχθην, malle derivare ab alio th., NIMIRUM Τύχω VEL Τύκω, quod et ipsum interpr. Struo, Paro, Instruo, Facio: quorum tamen nulla proferuntur exempla, nisi præteriti illius pass. et aoristi, quæ passim obvia sunt: ut, præter ea quæ paulo ante citavi, Il. Γ. (101.) ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Utri mors et fatum est paratum, i. e. Utri nostrum mori fatale est. Et in Od. alicui φόνος τέτυκται, dicitur enim ut aliquis alicui φόνον τεύχειν, velut Λ. (429.) Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον, ita vicissim ipse φόνος alicui τεύχεσθαι ab aliquo, ut Il. (E. 653.) Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, A me tibi illatum iri. Cui φόνον τεύχειν synonymum est φόνον φυτεύειν et φόνον φέρειν, Od. P. 82. et Δ. 272. Nec vero θάνατος solum τετύχθαι dicitur, verum etiam opera fabrilia: unde τετυγμένος dicitur ὁ κατὰ τέχνην κατεσκευασμένος s. εὔτυκτος, Bene paratus, Affabre factus: velut Δ. (615.) Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον: ut ποιητὸν τρίποδα alibi pro εὐποίητον: et supra βωμὸς τετυγμένος pro Bene et eleganter extructa ara. Quibus Eust. addit Od. Υ. 367. Καὶ νόος ἐν σήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής: copulans illa tria, τετυγμένος οὐδὲν ἀεικὴς, et i. valere dicens q. εὔτυκτος. Ubi τετύχθαι potius naturæ est quam artis: et τετυγμένος οὐδὲν ἀεικὴς accipi etiam posset pro οὐκ ἀεικὴς τυγχάνων s. γενόμενος, s. quem natura οὐκ ἀεικῆ ἔτευξε καὶ ἔφυσε. Ac tunc illud τετυγμένος acciperetur simpliciter pro Factus, Creatus, ut et ap. Phocyl. (50.) Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, Quod enim factum est, infectum esse nequit. Eust. vero hoc τέτυγμαι, et quæ inde derivantur, e τέτευγμαι facta esse ait, exemto ε: qui tamen et alterius th. Τύκω meminit, e quo deducit AOR. 2. Τετύκοντο, habentem reduplicationem similem ei quæ est in λελάθοντο. Apoll. Rh. 2, (694.) βωμὸν τετύκοντο, Aram extruxerunt, Il. A. (467.) τετύκοντό τε δαῖτα, i. e. παρεσκεύασαν, ηὐτρέπισαν, Od. M. (283.) λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. Hom. utitur et activæ vocis aor. 2. NIMIRUM Τετυκεῖν, ut Od. (77.) εἴπω δὲ γυναιξὶν Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν, Ut cœnam apparent s. instruant. Apud Hes. vero legitur præsentis temporis verbum τύκω, quod exp. ἑτοιμάζω, Paro, Apparo. Nec non τύχουσι, ap. Eund. extat, expositum τεύχουσι.

["Τεύχω, Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 110. Brunck. ad Eur. Hipp. 1321. ad Anacr. p. 107. Pierson. Veris. 28. Valck. Hipp. p. 166. 306. Callim. p. 284. Toup. Opusc. 1, 473. Jacobs. ad Meleagr. p. 3. Anth. 11, 114. Thom. M. 842. Markl. Suppl. 978. Iph. p. 412. ad Charit. 747. Luzac. Exerc. 162. Ὃς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, Jacobs. Anth. 9, 474. Τετευχὼς, Od. M. 423. Ἐτετεύχατο, ad Mœr. 155. Τετεύχατον, Heyn. Hom. 6, 434. 646. Τετεύξομαι, 337. Τέτυξαι, 7, 243. Ἐτεύξατο, Monum. Byz. 9. Τευχθὲν, Archias 5. Τύκω, Toup. Emendd. 2, 239. Brunck. ad Anacr. p. 107. Τετύκοντο, Greg. Cor. 202(=433.) Thom. M. 842. Heyn. Hom. 5, 361. Τέτυκται, Est, Scheller. Præf. ad Ælian. V. H. p. viii. Gesner. Ind. in Orph. Ἐτύχθης, Es, Wakef. Ion. 1188. Τετυγμένος, Il. Z. 243. Heyn. Hom. 6, 519. 583. 8, 499. 503. Ἄνευ ψόγου τετυγμένος, Toup. Opusc. 1, 470. * Τετεύχω, Heyn. Hom. 6, 77. 434." Schæf. Mss. "Τεύχω, cum gen. rei, Moschus 2, 44. (Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰώ.)" Wakef. Mss. Quint. Sm. 5, 558. ὅ μοι θεὸς ὡς ἐτέτυξο, Herod. 3, 14. Ἐτετεύχεε γὰρ καὶ οὗτος ἐπισπόμενος, Il. Θ. 163. γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, i. e. ἀντὶ γυναικὸς ἐγένου, al. * ἀντετέτυξο, Od. M. 423. Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχὼς, pro κατασκευασθεὶς, Phocyl. 58. Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τεύχει. Τετεύχετον, Il. N. 346. Τέτευχα, ad Greg. Cor. 395. Τετευγμένος, 728.]

[* "Τεῦγμα, Jacobs. Anth. 7, 220. Valck. Diatr. 129. 134." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 728.]

Τεῦξις, vide Τύξις, ["Dosiad. Ara 1." Schæf. Mss. Hesychio est κατασκευὴ, ποίησις. * "Τεύξινον, Diosc. Notha 451." Boiss. Mss.]

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, Fabricator, Instructor, Apparator; Suid. enim τευκτῆρι affert pro κατασκευαστῇ, ποιητῇ. [* Τεύκτωρ, i. q. τευκτὴρ, ἱστοπόνος, Manetho 4, 423.]

NEC NON Τεῦκρος i. q. τευκτήρ. Sic enim ap. Hes. legimus, Τεῦκρον ἢ Τευκτῆρα, ποιητήν: cui itidem τεῦκροι sunt οἱ ποιηταί: item et οἱ Τρῶες. Sed annotat Eust., cum Trojani hoc nomine significantur, aliquando acui, aliquando προπερισπᾶσθαι: forsan ad differentiam proprii nominis Τεῦκρος, qui Ajacis frater fuit, ex Hesione Priami filia, eademque Trojana, natus, unde et Teucri nomen accepit. ["Τεῦκρος, ad Lucian. 1, 385. Jacobs. Anth. 7, 219." Schæf. Mss.] Hinc PATRONYM. Τευκρίδαι, Teucridæ, Oriundi a Teucris vel Teucro, Isocr. Evag. (5.) Τευκριδῶν πρόγονος ἦν Αἰακὸς, Æacus Teucridarum erat progenitor, Ab Æaco Teucridarum genus initium sumsit. ET Τεύκριον, τὸ, SIVE Τευκρὶς, ίδος, ἡ, Teucrion, Teucris, Herba ab inventore Teucro denominata, de qua Diosc. 3, 111. Plin. 25, 5. Invenit et Teucer eadem ætate Teucrion, quam quidam Hemionion vocant. Alibi Teucriam herbam appellat. ["Τευκρὶς, Dosiad. Ara 2. Valck. Diatr. 115. 135. Wessel. ad Herod. 157." Schæf. Mss.]

Τευκτὸς, Fabricatus, Factus, i. q. τετυγμένος. Hes. et Suidæ κατασκευαστὸς, χειροποίητος. [* Ἀγλαότευκτος, Orac. Sibyll. 14, 125. Ῥώμης ἀγλαοτεύκτου κτίσις. * Εὔτευκτος, unde * Φιλεύτευκτος, Brunck. ad Anal. 2, 41. * "Ἱερότευκτος, Sancte fabrefactus, Andr. Cr. 18. 126." Kall. Mss.] Νεότευκτος ET Νεοτευχὴς, Nuper fabricatus, Recens factus s. paratus, νεοκατασκεύαστος, Il. E. (194.) δίφροι Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. [Νεότευκτος, Il. Φ. 592. "Tyrwh. ad Aristot. 209. Heyn. Hom. 8, 223. Νεοτευχὴς, 5, 26. Theocr. 1, 28. Valck. ad Röv. p. xxv." Schæf. Mss. * "Νεοτευκτικὰ, Titulus libri qui Orpheo tribuitur, ab Eudocia p. 318." Schleusn. Mss. * Χειρότευκτος, i. q. χειροποίητος, Cyrill. Alex. in Es. 19. p. 293. "Nilus Narr. p. 28. Ed. Par. 1639." Boiss. Mss. * "Ἀχειρότευκτος, Andr. Cr. 230. * Ἀχειροτεύκτως, 126." Kall. Mss.]

Περιτέτυκτο, tertia pers. sing. pr. plusquam perf. tanquam a περιτεύχομαι, Il. P. 280. de Ajace, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, Qui forma et fortitudine in rebus gerendis instructus erat præ ceteris Græcis post Achillem. [Od. Λ. 549.] Nam Eust. ibi περιτέτυκτο τῶν ἄλλων exp. ἐπέκεινα καὶ περισσότερον τῶν ἄλλων ἐτέτυκτο: annotandum etiam esse monens, τέτυκτο eo loco dici ἐπὶ φυσικῆς κατασκευῆς, cum proprie ἐπὶ τῶν κατὰ τέχνην usurpetur: construi autem cum gen. ut περιεῖναι, vi præpositionis περὶ significantis περισσότητα. Sed ego non video quid obstet quominus περὶ a τέτυκτο sejungamus; ac certe hanc scripturam longe alteri prætulerim. [Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 351. * Ἀμφιτεύχω, unde ἀμφιτέτυκτο, Quint. Sm. 5, 14. 103. Ἀμφετέτυκτο et ἀμφιτέτυκτο, Spitzner. Mantissa Obss. in Quint. Sm. p. 217. * "Ἀντιτύκω, Heyn. Hom. 5, 442. 726." Schæf. Mss. Ἀντιτέτυκτο, Antimach. Fr. 24. * Ἐκτεύχω, Hippocr. Epist. 1289. Φύσις ἐξέτευξε * παντόμορφα σπλάγχνων γένη: vide Schn. ad Nicandr. Θ. 524. * Παρεκτεύχω, Apoll. Rh. 3, 237. * Ἐντεύχω, per tmesin, Hesiod. Ἔργ. 1, 77. 79. * "Κατατεύχω, Facio, Quint. Sm. 7, 675." Wakef. Mss. * Παρατεύχω, Fabricor, Struo, Paro, Schleusn. Lex. V. T. * Προτεύχω, Friedemann. l. c. Tzetz. Carm. Il. 207. "Heyn. Hom. 7, 149." Schæf. Mss.]

Derivata e τέτυγμαι, s. Τύχω aut Τύκω.

Τύξις, ἡ, Apparatus: Hes. τύξιν, τεῦξιν, παρασκευασιν. Ubi etiam nota τεῦξις a τέτευξαι. [Lobeck. Phryn. 728.]

Τυκτὸς, i. q. τευκτὸς, Fabricatus, Factus, Paratus: δάπεδον, Hom., Solum manu arteque factum, ut quod lapidibus aut tabulis stratum est, Eust. τὸ μὴ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ σκευασθέν: qui tamen addit, posse etiam accipi pro εὔτυκτον, sicut τετυγμένον κρητῆρα idem Poëta vocat Affabre et eleganter factum craterem: quomodo et ποιητὴν αὐλὴν ab Eod. dici τὴν εὐποίητον, Od. Δ. 626. Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, P. (206.) ἐπὶ κρήνην

ἀφίκοντο Τυκτὴν καλλίροον, i. e. χειροποίητον, Manu factum s. fabricatum fontem. Item et τευκτὸν κακὸν vocat τὸ τευχόμενον καὶ μὴ ἐγγιγνόμενον φύσει, Il. E. (831.) de Marte, τυκτὸν κακὸν ἀλλοπρόσαλλον: nec enim natura nobis id malum parat et infert, sed ipsi nos nobis invicem. Rursum τυκτὰς βοῦς appellat Bovinas pelles a βυρσοδέψῃ curatas, s. τετεχνιτευμένας, ut Eust. exp. M. 105. Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. [" Huschk. Anal. 150. Jacobs. Anth. 8, 225. Heyn. Hom. 5, 154. 714. 6, 292. 519. 8, 499.". Schæf. Mss.]

Ἄτυκτος, ὁ, ἡ, Non factus, Infectus. Phocyl. (50.) Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, Quod enim factum est, non potest amplius esse infectum, ut et Aristot. Τὸ γεγονὸς οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι, Terent. Quod factum est, infectum fieri nequit. Exp. etiam Non affabre factus, Non ornatus. [" Kuster. Bibl. Chois. 89." Schæf. Mss.] Εὔτυκτος SIVE Ἐΰτυκτος dialysi Poëtica, Bene s. Affabre factus, ut ἐΰτυκτος κυνέη, Od. Ξ. (276.) Suidas autem εὔτυκτα ex Herod. (1, 119.) affert non solum pro καλῶς κατεσκευασμένα, Pulcre parata, sed etiam pro ῥᾴδια, ἕτοιμα, εἰργασμένα, Facilia, Parata. Ita ut significet etiam Facilis, Factu facilis, Paratus et in promtu. Quo modo Hes. usurpavit, cum εὐτύκαζον exp. εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον. Quod εὐτύκαζον valde mihi suspectum est. [Leg. εὐτύκισον, ab * Εὐτυκίζω, quod habet Etym. M. 399, 16. " Wessel. ad Herod. p. 59." Schæf. Mss. Stephanus in Indice male affert,] "Εὐτυ-" χίζειν Etymologo ἑτοιμάζειν." [Porro ap. Hes. leg. videtur * εὔτυκον ἔχε pro εὔτυκτον, et * Εὐτυκὲς, εὐεργὲς, pro εὐτυχές. Idem habet * Εὐτυκῶς· ῥᾳδίως, καὶ τὰ ὅμοια. Εὔτυκτος, Orph. Arg. 614. λάασιν. " Brunck. Apoll. Rh. 146. 237. (T. 1. p. 348. Schæf.) Heyn. Hom. 4, 519. 5, 422. 6, 374. 7, 80. 164. ad Herod. 59. Εὔτυκος, Εὔτυκτος, ad Diod. S. 1, 58. Valck. ad Theocr. p. 240. (Id. 24, 86.) Wakef. S. Cr. 2, 57. ad Callim. 1. p. 209. (L. P. 3.) Schütz. ad Æschyl. 3. p. 336. (ad Suppl. 981.) Εὐτυκής, Wakef. l. c. Eum. 962. Herc. F. 347. Musgr. ibid. ad Diod. S. l. c. * Εὔτυχος, ad Charit. 290. Schütz. l. c. p. 337. (ad Æsch. Suppl. 1001.)" Schæf. Mss. Pratinas Athenæi 633. εὔτυκος εἰς χορόν.]

Τύκος SIVE Τύχος, ὁ, dicitur οἰκοδομικὸν ἐργαλεῖον, s. λιθοξοϊκὸν σιδήριον, ut Eust. et Paus. tradunt, i. e. Instrumentum ferreum quo Architecti et Lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus: ut Hesychio quoque τύχοι sunt λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα, ap. quem per χ scribitur, ut et ap. Paus., teste Eust. Per κ autem ap. Eust. et J. Poll. (7, 118.) qui τύκον vocari ait τὴν τῶν λατόμων σφύραν, Malleum quo utuntur latomi, sc. in decutiendis assulis s. cæmentis, et poliendis ipsis lapidibus. Qui mallei interdum rostrati sunt, interdum vero prætenui acie, ut in modum cultrorum scindant. Ac illis quidem, cæmenta et assulas e lapidibus adhuc rudibus dejiciunt, his autem postea complanant poliuntque ac scalpunt: qualia sunt latomorum Cæla ap. Latinos. [" Τύκος, Jacobs. Exerc. 1, 215. Musgr. Herc. F. 945." Schæf. Mss. " Τύχος, ad usus bellicos etiam accommodatum; Ægyptii enim ap. Herod. 7, (89.) præter alia arma habebant etiam τύχους μεγάλους, (Grandes bipennes, Valla.)" Brunck. Mss.] UNDE Τυκίον SIVE Τυχίον, τὸ, i. q. τύκος s. τύχος, nisi quod dimin. est: ap. Eust. per κ. [" Τυκίον, Jacobs. Exerc. 1, 215." Schæf. Mss.] Et VERB. Τυκίζω SIVE Τυχίζω, Paro s. Polio τῷ τύχῳ, Aristoph. "Ορν. (1138.) Τούτους δ' (sc. λίθους) ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσι, Hos autem poliebant rostris suis creces: nimirum, τύκων loco, utentes suis rostris; sunt enim τύκοι Mallei rostrati, uti dixi, quibus lapicidæ cæmenta decutiunt, quamobrem et κολαπτῆρες nominantur, a v. κολάπτειν significante Rostro tundo in modum avis. Suidas quoque ἐτύκιζον ibi exp. ἔξεον, ἔκοπτον, dicens τύκον esse ἐργαλεῖόν τι, ᾧ τοὺς λίθους περικόπτουσι καὶ ξέουσι: recte; primum enim circumquaque rostrato malleo assulas e rudi lapide decutiunt; deinde eo, qui prætenui et cultrata acie est, poliunt, lævigant, complanantque scalpendo. Schol. autem Aristoph. habet περιτόκουσι pro illo περικόπτουσι: sed mendosum mihi id videtur, ac pro

A eo reponendum puto περιτυκίζουσι, s. περιτυχίζουσι. Nam ut DICITUR Ἀποτυχίζω, ita ET Περιτυχίζω inde apte formari non dubium est. Est autem ἀποτυχίσαι λίθον Eustathio [Il. Ξ. p. 951.] τὸ ἀποπελεκῆσαι, i. e. A lapide assulas et cæmenta malleo rostrato decutere, ad eum complanandum: veluti securi e ligno solent dejici assulæ, ut lævius fiat ac planius operique aptius. Ita περιτυχίσαι, Circumcirca decutere malleo illo assulas e lapide rudi adhuc et impolito. Hesychio quoque ἀποτυχίσαι est τὸ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον: ἀπὸ τῶν τύχων, inquit, i. e. λιθοξοϊκῶν σιδηρίων. Idem tamen ἀποτυχισθεὶς exp. ἀποτιλθείς. [" Τυκίζω, Jacobs. Exerc. 1, 215. Musgr. Herc. F. 945. * Τύκισμα, Tro. 814. Jacobs. l. c." Schæf. Mss. Lycophr. 359.] " Συντυχίζω, Coacervo, " Cumulo, Accumulo, συσσωρεύω, Hes. Sed suspe-" ctum est illud συντυχίζω." Porro Τύχος s. Τύκος dicitur a τεύχω s. τύχω aut τύκω, quoniam eo οἱ λιθοξόοι τοὺς λίθους τεύχουσι, i. e. παρασκευάζουσι καὶ ἑτοιμάζουσι, Parant s. Præparant operi. UNDE ET Τύ-

B χιος ap. Hom. Nomen proprium τοῦ κατασκευάσαντος τὴν Αἴαντος ἀσπίδα σκυτοτόμου. Finxit enim ei hoc nomen Poëta, quod nosset τεύχειν τὰς βοῦς, s. βοείας βύρσας εὖ καὶ ἐπισταμένως δεψεῖν: atque adeo ipse etymon sic exprimit Il. H. 220. de septemplice Ajacis scuto, ὅ οἱ Τύχιος κάμε τεύχων, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἐνὶ οἰκία ναίων· Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον ἑπταβόειον Ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. Alibi certe τυκτὰς βοῦς vocat Pelles bovinas a coriario bene paratas. Ejusd. esse originis videtur ETIAM Τυκάνη, Eustathio (967, 18.) quoque, qui dicit esse Instrumentum ᾧ ἀλοῶσιν, Terunt s. Triturant frumenta, s. quo grana e spicis in area stratis excutiunt, ut est Tribulum s. Tribula ap. rei rusticæ Scriptores. [Gl. Tribula: Τυκάνη, τὰς βώλους ἀφανίζουσα· Trahea: * Τρικάνη· ἡ τὸν σῖτον ἀλοῶσα· Tribula.] " Τυράνη, Instrumentum ad tri-" turandas fruges, Hes."

" Τιτύσκω, vel Τιτύσκομαι, Dirigo ad scopum, Col-" limo; In scopum intentus sum, VV. LL.: Bud.

C " exp. Intentissime dirigo, ut certum ictum inferam, " Collimo. Il. B. Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες " Ἀχαιοὶ, Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. " Quin etiam passiva signif. dicitur aliquid τιτύσκε-" σθαι: ut, Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, In eum dirige-" batur, s. potius, directa deferebatur. || Τιτύσκω et " Τιτύσκομαι ponuntur etiam pro ἑτοιμάζω. Item " Τιτύσκομαι φρεσὶν ap. Hom. seq. infin., eodem fere " modo, quo Lat. Paro hoc facere. Vide Eust. Hes. " et Suid." [" Ruhnk. Ep. Cr. 37. ad Mœr. 119. Harles. Ind. Theocr., ad Charit. 776. Jacobs. Anth. 6, 215. Paul. Sil. 31. Heyn. Hom. 4, 467. 5, 420. 6, 179. 374. 401. 469. 8, 179." Schæf. Mss. " Τιτύσκω, Paro, Antimachus in Schol. Nicandri Θ. 472. Cum gen., Quint. Sm. 1, 25. Τιτύσκομαι, Paro, Opp. K. 1, 248. Τιτύσκετο, Hesychio κατεσκευάζετο." Wakef. Mss. Il. Θ. 41. N. 23. Φ. 342. Arat. 418. 433. Lycophr. 1403. Opp. Ἁ. 2, 99. Apoll. Rh. 4, 248. Theocr. 22, 88. 187. Τύκω, τύσκω, τιτύσκω, ut φάω, φάσκω, πιφάσκω. * " Καταπιτύσκο-

D μαι, Eust. Il. 1456, 7." Wakef. Mss.]

Τεῦχος quoque a τεύχω derivatum est, i. significans q. σκεῦος, sicut τεύχω et σκευάζω idem sunt. Ac ut σκεῦος signif. Vas, Alveus, ἀγγεῖον, ita etiam τεῦχος. Xen. Ἑλλ. 1, (7, 7.) Φάσκων ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι, Dicens se in vase farinario e naufragio evasisse; solet enim farina molita in arcis condi ac asservari in usus suos. Præterea quemadmodum σκεύη dicuntur etiam Vasa et instrumenta nautica, ita et τεῦχος accipi sciendum est, veluti etiam ὅπλον, Od. O. 217. Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν, Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηῒ μελαίνῃ, Αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. Ambo autem a τεύχω dicta, quoniam iis domus aut navis instruitur. Ad hæc, ut sunt πολεμικὰ σκεύη, quibus σκευαζόμεθα ἐν πολέμῳ, ita sunt et πολεμικὰ τεύχη, quibus itidem ad bellum τευχόμεθα atque ἑτοιμαζόμεθα, i. e. quibus ad bellum nos paramus et instruimus: Lat. Arma appellant, Græci alio nomine ὅπλα. Qua in signif. frequentissimum est ap. Hom., et id quidem in nu-

mero plurativo. Il. B. (808.) Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο, Od. Δ. (784.) Τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες, Il. P. (210.) Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ, Aptavit Hectori arma: δῦ δέ μιν Ἄρης, Induit autem Mars. Sic et is, qui armatur, dicitur δύνειν et θωρηχθῆναι τεύχεα, 194. ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε Πηλείδεω Ἀχιλῆος, Induit Achillis arma, Od. X. (114.) τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλὰ, Il. Π. (40.) Δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, Σ. 277. σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, vacante alterutro istorum. Idem dicitur τεύχεα ἔχειν, et τεύχεσι λάμπειν, postquam eis indutus est, Od. Λ. (41.) Ἄνδρες ἀρηΐφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες, Il. T. (398.) Τεύχεσι παμφαίνων, quemadmodum et Hesiod. Ἀ. (60.) Τεύχεσιν αἰθομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο. At Il. Δ. (432.) ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, inverso loquendi genere, pro πάντες δὲ τεύχεσιν ἔλαμπον. Rursum qui arma gerit, dicitur ea καταπθέναι, vel ἀποδύνειν, Il. T. (12.) Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε, Deposuit arma, sc. quæ a Vulcano accepta ad Achillem ferebat, Καλὰ μάλ' οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν, X. (125.) ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω, Γ. (114.) Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ. At P. (130.) Hector dabat τεύχεα καλὰ Τρωσὶ φέρειν ποτὶ ἄστυ. Dicuntur etiam ἀμείβειν s. ἐπαμείβειν τεύχεα aliqui, Z. (230.) Diomedes ad Glaucum, Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψαμεν. Et paulo post, de Glauco, Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. Sed et ipsi duces exercitum obeuntes et lustrantes τεύχεα ἀμείβουσι, præstantioribus præstantiora dantes, Ξ. (381.) Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον· Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκον. Armiger autem ἀπ' ὤμων αἱρεῖν vel λύειν τεύχεα hero suo dicitur, H. (122.) Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο. Sic hostis hosti capto, P. (318.) λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων, nimirum Phorcyi et Hippothoo captis: E. (164.) ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα, Arma detrahebat. Sic Φ. (183.) Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, sc. Achilles arma Hectoris, Σ. (83.) τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. || Exp. etiam Volumen, Liber: Hes. τεῦχος, βιβλίον. [" Heyn. ad Apollod. 940. Hom. 5, 237. Toup. Emendd., 2, 139. Opusc. 1, 473. Brunck. ad Eur. Hec. 609. Musgr. ibid. ad Cornel. Nep. 286. ad Mœr. 371. Belin. ad Oppian. 1, 316. Athen. 1. p. 28. Wakef. S. Cr. 3, 48. Ion. 1198. Thom. M. 843. Jacobs. Anth. 9, 170. Lobeck. Aj. p. 389. Τεῦχος et τάγγος conf., Porson. Hec. p. 48. Ed. 2." Schæf. Mss. " Corpus humanum, Nicander Ἀ. 21. T. γαστρὸς, Venter, 314. (364.)" Wakef. Mss. Liber, Crinag. 14. Symm. Ps. 39, 8. Is. 8, 1. T. et ἔντος conf., Schæf. Apoll. Rh. 1. p. 312. * Τευχοπλάστης, fem. * Τευχοπλάστις, Figula, Lycophr. 1379. * Τευχοφόρος, Eur. Rhes. 3.] Τευχεσφόρος, Arma ferens s. gerens, Armifer, Armiger, Armatus, ὁπλοφόρος, Eur. [Suppl. 654. Rhes. 267. Æsch. Ch. 625. Lobeck. Phryn. 672. " Manetho 4, 437." Wakef. Mss. * Ἀντίτευχος, i. q. ἀντιπόλεμος, J. Poll. 7, 205.] Ἀτευχὴς, Armis carens, Inermis: Hes. ἀτευχῆ, ἄνοπλον. [Eur. Andr. 1118. * " Ἐπιτευχὴς, J. Poll. 6, 204." Kall. Mss.] Item Χαλκοτευχὴς, de quo in Χαλκός. Item et Παντευχία, ἡ, i. q. πανοπλία, teste Hes., sicut τεύχεα et ὅπλα synonymως ponuntur. [Æsch. S. c. Th. 31. vide Schol. Aristoph. Σφ. 209. " Æschylus ap. Aristot. H. A. 9, 49." Seager. Mss. Eur. Suppl. 1191. Heracl. 720. 787. " Valck. Phœn. p. 291." Schæf. Mss.] Nec non Πεντάτευχος: βίβλος, Liber quinque voluminum. Sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa, sc. Genesin, Exodon, Numeros, Leviticum, Deuteronomium. Hieron. adv. Helvid. Sive Mosen dicere volueris auctorem Pentateuchi, sive Esdram ejusd. instauratorem operis. Ubi annotat Erasmus πεντάτευχον appellari Opus quinque contextum voluminibus, a τεῦχος significante Instrumentum, s. Volumen. Rursum Hieron. Ep. ad Paul. Hucusque Moses, hucusque Pentateuchus. Sic * Octateuchum vocant octo priores V. T. libros. [* " Τρίτευχος, Liber Jos. Judic. Ruth, Athan. 1, 740." Kall. Mss. * Τευχήρης, Armatus, Orph. Arg. 526. * Τευχήεις, Opp. K. 3, 4. " Belin. ad Eund. 1. p. 316. ad Anthol. Palat. 2, 126." Schæf. Mss. * Τευχέω, Armo, vide Τεύχω. Τευχητὸς, unde * Ἀτεύχητος, i. q. ἀτευχὴς, Anal. 2, 229. * Τευχήτωρ, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 352.] Et Τευχησταὶ, ὁπλῖται, Hes., Armati, Armati milites, [Apoll. Rh. 3, 415. Callim. H. in Jov. 77. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 641. * Τευχηστὴρ, Pers. 904.] At Τευχῖτις σχοῖνος dicitur Juncus Arabicus, s. Babylonicus, Diosc. 1, 16. Meminit et Plin. 21, 18. itidem de junco odorato loquens, Laudatissimus e Nabatæa, cognomine Teuchites, proximus Babylonius.

ΤΕΚΤΩΝ, ονος, ὁ, i. q. τευκτὴρ, ejusdemque cum eo originis est, sc. a τεύχω, significante Fabricor, Struo, Paro. Signif. igitur Faber lignarius, ut patet e Plut. Pericle p. 290. Ὅπου γὰρ ὕλη μὲν ἦν, λίθος, χαλκὸς, ἐλέφας, χρυσὸς, ἔβενος, κυπάρισσος· αἱ δὲ ταύτην ἐκπονοῦσαι καὶ κατεργαζόμεναι τέχναι, τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, λιθουργοὶ, βαφεῖς, χρυσοῦ μαλακτῆρες, ἐλέφαντος ζωγράφοι, ποικιλταὶ, τορευταί. Ibi enim τέκτων est τεχνίτης ὁ ἐκπονῶν καὶ κατεργαζόμενος τὴν ὕλην, Faber lignarius s. materiarius. Ubi etiam nota esse diversum a tornario, qui τορευτὴς dicitur; is enim vasa solum aliqua aut alia opera subtiliora torno conficit: τέκτων autem ædificia struit et fabricatur. Nota etiam diversum esse ab eo fabrorum genere, qui λιθουργοὶ et χαλκοτύποι dicuntur. Sic distinxit et Xen. K. Π. (6, 2, 11.) Χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους: 3, (2, 5.) Ὁπόσοι εἶεν τέκτονές τε καὶ λιθοδόμοι: Ἑλλ. 4, (4, 18.) Ἐλθόντες πανδημεὶ μετὰ λιθολόγων καὶ τεκτόνων: ut et Thuc. 6, (44.) p. 212. Λιθολόγους καὶ τέκτονας. Hom. quoque Fabrum lignarium s. materiarium, τέκτονα vocat, i. e. Ædificiorum structorem et architectum, Il. Z. (315.) δώματα Καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότ' ἄριστοι Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἀνδρῶν, Οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα. Cui simile exemplum vide in Ἀμείβοντες. Idem τέκτονα vocat Fabrum qui sellas conficit, Od. T. (56.) κλισίην Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ἥν ποτε τέκτων Ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκεν. Alia quædam exempla habes supra in Στάθμη tam ex Hom. quam Soph., in quibus pro Lignario s. Materiario accipitur. Quibus adde Il. O. (411.) Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Hesychio vero τέκτων est πᾶς τεχνίτης, Quivis artifex: itidemque Suidæ κοινὸς τεχνίτης, ὁ λαοξόος καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων, Quilibet opifex, tam Is qui ligna operi aptare novit, quam Is qui lapides, denique Quicumque aliquid τεύχει. Certe Eur. dixit τέκτονας κακῶν, Eos qui alicui κακὰ τεύχουσιν, i. e. machinantur et struunt, veluti ille doli fabricator Ulysses ap. Virg. [" Xen. Mem. 1, 2, 9. ad Mœr. 254. ad Timæi Lex. 174. Bentl. ad Horat. A. P. 441. Gail. ad Xen. Œc. 334. Ruhnk. ad Mem. 221. Toup. Opusc. 1, 559. Thom. M. 394. 645. Wakef. Eum. 841. Huschk. Anal. 280. Jacobs. Anth. 8, 74. 10, 46. 11, 75. Brunck. Soph. 3, 405. Heyn. Hom. 4, 574. Τέκτων, ἡ, Eur. Med. 410. Porson." Schæf. Mss. " Τέκτων, Faber, 1, 1.: Hes. Τέκτων· πᾶς τεχνίτης. Schol. Aristoph. B. p. 219. Basil. Τέκτονες πάντες οἱ τεχνῖται. Scilicet τέκτων proprie quidem est, ut Lat. Faber, vocabulum generis, significans Omnis generis opificem, qui fabricatur aliquid ex aliqua materia, velut ferro, ære, lignis, saxis. Suid. Τέκτων· κοινὸς τεχνίτης· ὁ λαοξόος· καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων. Unde additur interdum gen. vocabuli materiæ, 1 Sam. 13, 19. τ. σιδήρου, 2 Sam. 5, 11. Τέκτονες ξύλων, καὶ τέκτονες λίθων, 1 Reg. 7, 14. T. χαλκοῦ. Sed sæpe est vocabulum formæ, declarans Fabrum tignarium, materiarium, qui in Gloss. vett. * δοκοτέκτων vocatur, Xen. K. Π. 6, 1, 13. Atque sic Dial. 1, 1. accipiendum hoc vocab. videtur, etiam propterea, quia ap. Plat. Menone 19., e quo loco expressum esse istum Dialogi locum constat, itidem vocab. formæ σκυτοτόμος legitur." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Vide Schleusner. Lexx. in N. et V. T. * Τέκνυν, Æolice, ad Greg. Cor. 586.]

Τεκτόναρχος, ὁ, ἡ, Fabrorum materiariorum præses.

Soph. Dædalo τεκτόναρχος μοῦσα dixit, teste J. Poll. A (7, 117.) cui ea locutio videtur βιαία: ut autem apparet ex ipsius verbis, τεκτόναρχον μοῦσαν dixit τὴν ἀρχιτέκτονα s. τέκτονα. Τεκτονουργὸς, Hes. ἀρχιτέκτων. [* Τεκτονόχειρ, Orph. Fr. 8, 44.]

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, i. q. τεκτόναρχος, Fabrorum materiariorum præses, Ædificii structor, Qui structuræ ædificii præest. Habent enim ejusmodi fabricatores ædium sub se alios τέκτονας, qui opus deformatum ab ipsis postea perficiant. Athen. (206.) Ἀρχίαν τὸν Κορίνθιον ἀρχιτέκτονα. Greg. Naz. Ἀρχιτέκτων τῆς οἰκίας, Ædificii structor s. fabricator. Lat. quoque Architectum et Architectona vocant. Transfertur ad alia etiam, Dem. (1286.) Προσῄειμεν τούτῳ τῷ ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς, Huic doli fabricatori, Virg. doli fabricator Ulysses. Sic Cic. Ipsum principem architectumque sceleris. Et, Omnium architectum et machinatorem, unum esse Chrysogonum. Et alibi, Architecti hujus legis. Et Plaut. Adsunt fabri architectique, eam quidem ad rem haud imperiti. Et rursum, Me dolis jam superat B architectonem. Cic. vero dicit etiam Architecti verborum: nec non, Architectus vitæ beatæ. [Aristot. Polit. 7, 3. Πράττειν λέγομεν καὶ κυρίους τῶν ἐξωτερικῶν πράξεων τοὺς ταῖς διανοίαις ἀρχιτέκτονας. " Brunck. Soph. 3, 405. ad Diod. S. 2, 130. 576." Schæf. Mss. * " Ἀρχίτεκτος, ὁ, Gruter. Inscr. 186, 2." Kall. Mss.] Ἀρχιτεκτονικὸς, Ad architectum pertinens, Architectonis proprius, Architectonicus, Vitr. Rationes architectonicas. Item ἀρχιτεκτονικὸς dicitur ὁ ἀρχιτέκτων, s. Qui peritus est architectonices, quique fabris ædificii præfectus, non manu quidquam agit, sed tantum præcipit agenda: velut ap. Aristot. Polit. 3, 7. Ἰατρὸς δ' ὅ,τε δημιουργὸς, καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικὸς, καὶ τρίτος ὁ πεπαιδευμένος περὶ τὴν τέχνην. Item ET Ἀρχιτεκτονικὴ, sc. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars architectonica, ut Quintil. loquitur, s. Architectura, ut Cic. et post eum Vitruvius, cujus libri decem de hac arte extant. Dicit autem Architecturam esse scientiam pluribus disciplinis et variis eruditionibus ornatam, cujus judicio probantur C omnia quæ a ceteris artibus perficiuntur opera: nasci vero eam e fabrica et ratiocinatione. [Ἀρχιτεκτονικὸν, τὸ, Architectura, Plato Polit. 261. Ἀρχιτεκτονικὴ, Aristot. Poët. 19, 7. Τοῦ τὴν τοιαύτην ἔχοντος ἀρχιτεκτονικήν.] NEC NON Ἀρχιτεκτονία affertur pro Ars fabrefaciendi, Fabricatio, sed sine exemplo, [LXX. Exod. 35, 30. 35.] Est porro ab Ἀρχιτέκτων etiam VERB. Ἀρχιτεκτονέω, Architector, Fabricor, Architectonicen factito, Sosipater ap. Athen. (378.) οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν, Ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν, Ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Exp. et transitive Fabrefacio, Architector, Fabricor: quod et τεύχω est. [Aristoph. Εἰρ. 304. " Fr. 235." Schæf. Mss. Plut. Pericle 13. Diod. S. 1. p. 61, 36.; 4. p. 171, 12. LXX. Exod. 31, 4. 35, 32. Theophr. Char. 2, 5.] Ἀρχιτεκτόνημα, τὸ, Opus ab Architecto fabricatum, Structura, [Lucian. 2, 594. * Ἀρχιτεκτονεύω, LXX. Exod. 38, 23. " Priscian. 8, 4, 18." Elberling. Mss. " Bito Mech. 105. 110. * Ἀρχιτεκτόνευμα, 111." Kall. Mss. * " Ἀρχιτεκταίνω, Max. D Planud. in Gr. Versione Librorum ad Herennium 3, 19. p. 9." Schn. Lex. Suppl. * " Δυστέκτων, Nicet. Eugen. 6, 539. * Παντοτέκτων, Const. Manass. Chron. p. 2(=5.)" Boiss. Mss.]

Τεκτονικὸς, Ad fabrum pertinens, Fabrilis: χρεία, Fabrilis usus: μίλτος, Diosc. 5, 112. Rubrica fabrilis, qua utuntur fabri lignarii s. materiarii. Item Τεκτονικὸς homo dicitur Qui fabrilis artis s. lignariæ peritus est: quæ ars NOMINATUR Τεκτονικὴ ab Aristot. Probl., ubi Gaza vertit Ars ædificatoria. Sic Æschin. (82.) Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, τὸν κανόνα προσφέρομεν, ᾧ διαγινώσκεται. [" Τεκτονικὸς, Ernest. Ind. ad Xen. Mem. Ammon. 134. Τεκτονικὴ, Gail. ad Xen. Œc. 334. Schol. Aristoph. Πλ. 160." Schæf. Mss. Τεκτονικὸν, Gl. Fabrica. * " Τεκτονικῶς, Suid. v. Δημιουργός." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 428.]

Τεκτονία, ἡ, Structura, Opus fabrile, Theophr. H. Pl. 5, 8. Ἄρκευθος εἰς τὰς τεκτονίας καὶ εἰς τὰ ὑπαίθρια, [Anthol. Vat. 2. p. 600.]

Τεκτοσύνη, ἡ, itidem Structura, Ars fabrilis, Od. E. (250.) ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, Qui callet artem fabrilem, Artis fabrilis peritus, τεκτονικός. In Epigr. legitur etiam τεκτοσύνη ἐπέων: quod interpretari possumus Fabricatio versuum. Nisi malis Architectatio, Cic. Architectus verborum. Aliis Versuum artificium. [" Ad Timæi Lex. 141. Jacobs. Anth. 10, 46. 11, 75." Schæf. Mss.]

[* " Τεκτονέω, s. * Τεκτονάω, Eratosth. 13." Wakef. Mss. * Ἀντιτεκτονέω, Strabo 12. p. 241. Sieb. Διατελοῦσι δὲ προσέχοντες τοῖς πάθεσι τῆς γῆς καὶ ἀντιτεκτονοῦντες πρὸς αὐτὴν, ex emend. Coraii; vulgo legitur ἀρχιτ. * Ἐπιτεκτονέω, unde * Ἐπιτεκτόνημα, Theophyl. 3, 735. * Τεκτονεύω, Gl. Fabrico, " Opus fabrile facio, Chrys. περὶ Ἐλεημ. 6, 811, 42." Seager. Mss. " Fabricor, Athan. 1, 32." Kall. Mss. Mathem. Vett. 268. Artemid. 1, 51. * Τεκτονεία, Schn. Lex.]

Τεκτονεῖον, τὸ, Officina fabri, Fabrica, [Gl.] ut Plin. dicit Fabrica ferraria, ὅπου ὁ τέκτων ἐνοικεῖ, Bud. [Æschines Or.]

[* " Τέκταινα a τέκτων, ut θεράπων θεράπαινα, λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα, Θέων Θέαινα, Etym. M. * Τέκτῃνα δικαίων, Poëta ap. Gal. Dogm. Hipp. e Plat. 3, 12.: τέκτονος τέκταινα, γείτονος γείταινα, Eust. ad. Od. Θ. p. 313." Gataker. Mss. " Τέκτῃνα, Ruhnk. Ep. Cr. p. 101." Schæf. Mss.]

Τεκταίνω, Fabricor, Struo, Machinor, i. q. τεύχω. Apoll. Rh. 2, (381.) πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες, i. e. κατασκευάσαντες. Metaph. Chrys. Comm. in 1 ad Cor. de diabolo, Ἀλλ' ἕτερον ἑαυτῷ περιθεὶς προσωπεῖον, τοιαῦτα τεκταίνει. Itidem et Dem. (921.) usurpavit pro Moliri et struere, Bud., qui et pass. vocis ac signif. hoc exemplum affert ex Aristoph. Ἱππ. (462.) Ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανε Τεκταινόμενα τὰ πράγματ', ἀλλ' ἠπιστάμην Γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα. Ipsa autem materia cum τεκταίνεσθαι dicitur, signif. Operi fabrili parari s. aptari s. aptum esse: veluti cum Philosophus quidam ap. Lucian. (1, 567.) dicit, Ὡς ὄνος οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον. Alioqui τεκταίνομαι activam etiam habet signif., i. e. Fabricor, Struo; vel etiam Artem fabrilem aut lignariam exerceo. Aristoph. (Πλ. 163.) Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται, Alius quispiam ærariam s. ferrariam, hic autem fabrilem s. lignariam factitat, Opera fabrilia tractat. Philo de Mundo cum accus. Τὸν κόσμον ἄνοσον ἐτεκτήνατο, Mundum morbi exortem fabrefecit; vel etiam Fabricatus et architectatus est, Cic. In eam situm loci fabricari atque architectari. [" Valck. Hipp. p. 265. Jacobs. Anth. 10, 46. 11, 75. Markl. Iph. p. 345. Brunck. Soph. 3, 484. Heyn. Hom. 5, 386. De statua, ad Lucian. 1, 197." Schæf. Mss. " Τεκταίνομαι, Artis fabrilis indigeo, Gal. 1, 4, 13." Wakef. Mss. Plato Euthyd. 23. Aristoph. A. 677. * Ἐπιτεκταίνω, Opp. K. 3, 405. δόλον.] " Παρατεκταίνω, q. d. Affabrico, Admachinor, Od. Ξ. (131.) " Αἶψά κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο, pro " παρατεχνήσαιο παρὰ τὴν ἀλήθειαν, Commentus " fueris et affinxeris rei veritati," [" Il. Ξ. 54. Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο." Seager. Mss. * Προστεκταίνω, Plut. Lysandro 26.] " Συντεκταίνομαι, " Confabricor, Una molior, struo, compono. Vel " pro simplici τεκταίνομαι. Affertur ex Apoll. Rh." [1, 1295. Quint. Sm. 4, 132. " Heyn. Hom. 6, 12." Schæf. Mss.]

ΤΕΧΝΗ, ἡ, Ars, ἡ τοῦ τεύχειν τὶ ἐπιστήμη: unde etiam derivatur. Aristot. Eth. init. Πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Ibid. Πολλῶν δὲ πράξεων οὐσῶν καὶ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, πολλὰ γίνεται καὶ τὰ τέλη. Ubi etiam dicit ἰατρικὴ τέχνη, et ναυπηγικὴ, et στρατιωτικὴ, et οἰκονομική. Sic ἡ πολεμικὴ τέχνη, Plut. Et Dem. (521.) ἡ χρυσοχοϊκὴ τεχνή. Et Athen. 12. Αἱ ποιοῦσαι ψόφον τέχναι, ut est ars ferrariorum, lignariorum, marmorariorum, et similium: ut videbis paulo post in ipsius Athenæi verbis. Rursum Plut. Αἱ ἄχρηστοι καὶ περισσαὶ τέχναι, Isocr. Paneg. Τῶν τεχνῶν τάς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, καὶ

τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας, Athen. Αἱ βάναυσοι τέχναι, 7. ἡ ὀψωνητικὴ τέχνη, 4. ἡ ἐρωτικὴ τέχνη, quæ Ovidio est Ars Amandi. Nec non ἡ διαλεκτικὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ τέχνη ap. Aristot. Rhet. 1. Interdum cum gen., eoque vel rei vel artificis. Aristot. Poët. non procul ab initio, Ἥτε αὐλητικὴ τέχνη καὶ ἡ κιθαριστικὴ, καὶ εἴ τινες ἕτεραι τυγχάνωσιν οὖσαι τοιαῦται τὴν δύναμιν, οἷον ἡ τῶν συρίγγων, Ars. s. Scientia canendi fistula. Sic ἡ τῶν λόγων τέχνη ap. Plut. Pericle. At Quintil. Clarus arte medicinæ. Cum gen. artificis s. magistri, Theophyl. Ἡ παρασίτου τέχνη, Plauto Ars parasitica. Athen. (518.) de Sybaritis, Τὰς ποιούσας ψόφον τέχνας οὐκ ἐῶσιν ἐπιδημεῖν τῇ πόλει, οἷον χαλκέων καὶ τεκτόνων καὶ τῶν ὁμοίων: (162.) Σφοδρίου τοῦ κυνικοῦ τέχνην ἐρωτικὴν, ut dicitur Ovidii Ars Amandi, pro Libri Nasonis de Arte Amandi. Ita dicitur et Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως Τέχνη Ῥητορική: et Aristot. Rhet. 2. Ἡ Κόρακος τέχνη: ac ἡ Θεοδώρου πρότερον τέχνη, sc. ῥητορική. Item aliquis dicitur artem aliquam εὑρεῖν, εἰσάγειν, αἱρεῖσθαι, διδάσκειν vel διδάσκεσθαι, ἐργάζεσθαι, ἔχειν. Theophyl. Ep. 10. Ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν. Auctor Axiochi (p. 368.) Ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, Quod studium aut quam artem aliquis secutus. Plut. adv. Colot. Τὴν πολεμικὴν τέχνην ἐκδιδάσκεσθαι, Aristoph. Σφ. (1431.) Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην: pro quo Cic. Tusc. 1. Quam quisque norit artem, in hac se exerceat. Plato de Rep. 2. Ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Sic Dem. (521.) Ἐργάζεσθαι τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνην: quod Lat. dicunt Factitare s. Exercere artem. Synes. Ep. 44. Δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι, τέχνην ἔχοντες ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς, ἣν οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πιναροῖς, Eam habentes in animas artem quam fullones in vestes sordidas. Xen. Λ. (1, 3.) Οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων, i. e. τῶν τεχνιτῶν, Artificum s. Opificum, Eorum qui artes factitant. Quibus adde Theophyl. Ep. 16. Ψεύσασθαι τὴν παρασίτου τέχνην ἠνάγκασας: qui Ep. 80. dicit, Καὶ στρατιώτης γενήσομαι, καὶ τὴν τέχνην ἀμείψας, τὴν τύχην σοφίσομαι, Mutata arte quam ante factitavi. Adde et ex Athen. 13. Τοιαύτης προΐστασθαι τέχνης, Tali præesse arti. Nec non aliquis dicitur esse ἀγαθὸς τῇ τέχνῃ, σοφὸς τέχνῃ, ἱκανὸς et δεινὸς τὴν τέχνην, Plut. Polit. Præc. Ὁ δὲ βελτίων τῇ τέχνῃ, λέγειν δὲ ἀδύνατος. Apud Athen. (563.) Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Vicissim autem κακὸς τὴν τέχνην, Greg. Naz. Πύκτῃ κακῷ τὴν τέχνην, Xen. K. II. 1, (6, 12.) Πάνυ ἱκανοὺς τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἄνδρας, 8, (4, 9.) Πάνυ γὰρ δεινός εἰμι ταύτην τὴν τέχνην. Quibus adde Athen. 12. πρῶτα φέροντα τέχνης, Primas tenentem in arte illa, Clarum arte illa, Quintil. Clarus arte medicinæ. Apud Eund. (568.) καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης. Item τέχνης ἔργον dicitur, et sine illo ἔργον ap. Athen. 13. τὰ τῆς τέχνης, Ea quæ artis sunt, s. ad artem pertinent. Cui adde Thuc. 1. Τὸ δὲ ναυτικὸν, τέχνης ἐστὶν ὥσπερ τι ἄλλο, Res nautica artis est, si quidquam aliud. I. e. Non minus arte opus est in re nautica quam in quavis alia. Præterea dicitur aliquis facere aliquid, aut aliquid fieri σὺν τέχνῃ, et διὰ τέχνης et κατὰ τέχνην, (cui opp. ἄνευ τέχνης,) pro eo quod Lat. Arte, Artificiose, Scite. Paus. Attic. Τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα, Isocr. Τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας, Aristot. Rhet. 2. Καὶ εἰ ἄνευ τέχνης ἢ παρασκευῆς δυνατὸν γίνεσθαί τι, μᾶλλον διὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας δυνατὸν, Poët. Ἀπεικάζοντες οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνηθείας, Lucian. Q. H. scr. Οὐδὲ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασι. Qua signif. dicitur etiam τέχνῃ, sine σὺν, Il. Γ. (62.) de lignatore, ὅς ῥά τε τέχνῃ Νήϊον ἐκτάμνῃσι. Synes. Ep. 4. Τὸ τέχνῃ ναυτίλλεσθαι, Arte navigare. At vero ap. Aristoph. N. (1323.) Ἀμύνατέ τε μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ, Omni arte ac conatu, s. πάσῃ δυνάμει, παντὶ σθένει. Item δολίη τέχνη dicitur Dolosa s. Fallax ars, pro Dolus, Fallacia, Od. Δ. (529.) Αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην, Dolosam artem excogitavit, Fallaces excogitavit machinas, quibus Agamemnonem occideret: quamobrem ibid. δολόμητις vocatur: (455.) οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης, ut et Hesiod. Θ. (547.) δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης. Sed sæpius omittitur illud epith. δολίη, et simpliciter dicitur τέχνη, ea in signif. quam secuti sunt Latini in voce Techna, pro Dolus, Fallacia: ut et ille dixit, sic ars deluditur arte, i. e. Fallacia artificiosa. Od. Θ. (327.) Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο, i. e. τεχνήεντας δεσμοὺς, ut paulo post loquitur, Artificiosa vincula, quibus Martem et Venerem in adulterio irretierat. Et rursum (332.) Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα Χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι. Sic Isocr. Evag. (16.) Μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν, Herodian. 2, (14, 9.) Μετὰ τέχνης εἰδὼς προσφέρεσθαι τοῖς πράγμασι. Itidem Synes. Ep. 47. Ἄνθρωπον οὐ τέχνῃ μετιόντα τὸ λύειν τοὺς νόμους, Hominem non arte, i. e. calliditate et fraude, molientem eversionem legum. Sic et Thuc. 5, (18.) p. 171. in formula Fœderis, Μήτε τέχνῃ μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ: pro quo paulo post dicit ἀδόλως. Et (8.) p. 167. Τέχνῃ δὲ παρεσκευάζετο ἐπιθησόμενος, Arte et dolo. Itidem aliquis dicitur εὑρίσκειν τέχνην, et ἐπιφέρειν τινὶ, nec non alterius τέχνην λύειν. Herodian. (3, 12, 7.) Εὑρηκέναι τινὰ τέχνην κατ' αὐτοῦ, Commentum esse technam, Dem. (540.) Τοσαύτας τέχνας καὶ σχήψεις οὗτος εὑρίσκων ἐκκρούει. Idem, Εἰ μή τις τέχνη προσγενήσεται, Æschin. (58.) Οὕτω τοίνυν περιφανῶς παράνομα γεγραφὼς, παραταχθεὶς μετὰ Δημοσθένους ἐποίσει τέχνας τοῖς νόμοις, Leges technis adorietur: (57.) Καὶ ταχὺ λύων τὰς τούτων τέχνας. Et, Πρὸς τὰς τούτων τέχνας. Hac signif. Lat. etiam Techna usurpatur, ut modo dictum est, Terent. Scio hanc technam a Parmenone profectam, Plaut. Deartuatus sum miser scelesti hujus technis.

[" Τέχνη, Ammon. 50. 134. Valck. Anim. 214. Diatr. 215. Jacobs. Spec. p. 60. Exerc. 1, 77. Anim. 29. Anth. 6, 244. 247. 7, 53. 50. 216. 11, 170. ad Herod. 719. ad Lucian. 1, 689. Thom. M. 843. 845. ad Charit. 659. 706. Wakef. Phil. 137. S. Cr. 4, 49. Steph. ad Epigr. Sel. p. 297. Ejus definitio, Kuster. Aristoph. 56. Ernest. ad Callim. 337. Opus ipsum arte factum, Huschk. Anal. 9. Jacobs. Anth. 10, 162. 12, 61. 63. Christod. Ecphr. 170. 178. Epigr. adesp. 233. sic Lat. Ars, Doering. ad Horat. 1, 368. Ed. alt. Dolus, Fraus, ad Phalar. 358. Phryn. Ecl. 217. Ruhnk. ad Schol. Plat. I. q. τεχνῖται, Plut. 4, 82. Cor. Conf. c. τύχῃ, Jacobs. Anim. 29. Anth. 11, 360. ad Diod. S. 2, 183. vide Τύχη. Τέχνη τοῦ —, Heind. ad Plat. Phædr. 298. T. περί τινος, 300. Τέχνῃ, 298. 300. 311. 315. 348. Ilgen. ad Hymn. 391. Πάσῃ τ., Kuster. Aristoph. 238. (Ἐκκλ. 366.) Εἶναι ἐν τῇ τ., ad Herod. p. 7. Μιᾷ γέ τῳ τ., Brunck. Aristoph. 1, 255. T. ἔχειν, Herod. 2, 86. Schneid. ad Xen. Mem. 181. Ed. 3. ποιεῖσθαι, Abresch. Lectt. Aristæn. 255. ad Lucian. 2, 279. "Ερδοι τὴν ἔμαθέν τις, Jacobs. Anth. 8, 406." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 770. de Cerbero, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, Dolum. Ars, sc. Grammatica s. Rhetorica, Plato de LL. 6, 20. 7, 13. T. et ψυχὴ conf., Dionys. H. de C. VV. 61. Schæf. " Τέχνη, λόγων. 1) Ars rhetorica, vel Systema rhetoricum literis consignatum, et illustratum, Aristot. 1, 1. Οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, qui alibi dicuntur τεχνολογεῖν. Talis commemoratur τέχνη Λυκιμνίου 3, 13.: τέχναι ῥητορικαὶ ap. Dionys. de C. VV. 1. κανόνες τῶν τεχνῶν, Præcepta artis rhetoricæ Idem in Jud. Lys. 24. quas τεχνολογίας vocat Longin. 2., et παραγγέλματα τεχνικά: cf. Diog. L. Socrate §. 5. Cic. ad Att. 4, 16.: οἱ τεχνικοὶ etiam sunt Rhetores, Magistri dicendi ap. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. p. 26.: v. Gell. N. A. 17, 5. et ibi Conr., Cresoll. Theatr. 3, 1. p. 152. Quintil. 2, 13. Hanc τέχνην Schol. Aristoph. N. 317. definit σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων, Systema notionum quas exercitio et studio acquisivimus, ubi v. Kust. (Cf. HSt. Thes. v. Ἐγκατάληψις.) Sic fere et Sext. Emp. Antirrh. 2. p. 290. negans Rhetoricam esse τέχνην: cf. Cic. de Orat. 1, 23. 2) Τέχνη quoque κατ' ἐξοχὴν dicitur Artificium rhetoris, quoad arte sua persuasionem vel efficit vel adjuvat, ap. Dionys. Art. Rhet. 11, 9. p. 410. Contraria ei est ἡ γνώμη, h. e. Sententia aperta, quæ demonstratione et argumentis fidem facit, ἡ γνώμη τὸ τῷ πράγματι χρήσιμον ἔχει τὸ εἰς

ἀπόδειξιν· ἡ δὲ τέχνη τὸ πιθανὸν τοῖς ἀκούουσι. Simili sensu Thuc. a Marcellino in ejus Vita dicitur πολὺς ἀνὴρ τέχναις καὶ κάλλει λόγων. Hinc τεχνογραφικοὶ λόγοι Dionysio Jud. Isæi c. 20. appellantur Orationes quæ exercitationis ostentationisque causa scribuntur, eædemque ἐπιδεικτικοί. 3) Τέχναι sensu maligniori Isæo ejusque discipulo Demostheni tributæ a nonnullis, qui fraudum et malitiosæ calliditatis cujusdam eos incusabant. Ita Dionys. in Jud. Isæi c. 4., ubi τῇ γοητείᾳ, ἀπάτῃ, πονηρίᾳ, et κακίᾳ illæ τέχναι attribuuntur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Τεχνογράφος, Scriptor artis alicujus, Qui artis alicujus præcepta literis mandavit. Aristot. in Rhet. τεχνογράφους vocat Rhetoricæ artis scriptores, Qui rhetoricæ præcepta scripserunt. Ab Eust. autem τεχνογράφοι vocantur Ii quorum de grammatica arte scripta extant. [Longin. 12, 1. " Voss. Arist. 1. p. 14." Schæf. Mss. * Τεχνογραφικὸς, vide Τέχνη. * " Τεχνογραφέω, Eust. ad Il. Z. p. 650." Boiss. Mss. * Τεχνοειδὴς, Diog. L. 7. p. 813.] Τεχνολόγος, Qui de arte loquitur, artificiose loquitur, technas suo sermoni adhibet, Argutator, Sophista: quomodo Greg. Naz. τεχνολόγους vocat Sophistas hæreticos, Καὶ τούτους, inquit, μεταβαλὼν, ποιήσει πιστοὺς ἀντὶ τεχνολόγων. Et alibi cum gen. Ὡς τοῖς παρ' ὑμῖν ἱεροφάνταις δοκεῖ καὶ τοῖς τῶν θυσιῶν τεχνολόγοις, Callidis sacrificiorum assertoribus. A Bud. vero τεχνολόγος exp. Artificii vel Artis studiosus. Τεχνολογία, ἡ, Verba quæ de arte fiunt, Oratio instituta de arte aliqua, etiam Tractatus in quo verba fiunt de arte, Cic. ad Att. 16, 4. Erat primi libri sermo non alienus a Scævolæ studiis; reliqui, ut nosti, τεχνολογίαν habent: ubi loquitur de Dialogis de Orat. teste Bud. Sic Longin. (1, 1.) Ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένων, προτέρου μὲν, τοῦ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δὲ, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων κτητὸν γένοιτο. Idem pro Artificio verborum s. Verbis artificiosis accipere videtur, (2, 1.) Χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται, ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα. [* Τεχνολογικὸς, unde * " Τεχνολογικῶς, Draco Ms. f. 109." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Τεχνολογέω, De arte loquor, dissero, Artis rationem trado, præcepta do, Aristot. Rhet. 1. Οὐ γὰρ, ὥσπερ ἔνιοι τῶν τεχνολογούντων, τιθέασιν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ λέγοντος, Nonnulli artis magistri, Dionys. H. Ἔτι δὲ περὶ τῆς προσοχῆς ὧδέ πως τεχνολογοῦσι, Hæc artis præcepta dant. Quibus adde Hermog. T. 3 de Invent. Πολὺ δὲ δήπουθεν διενήνοχε τεχνολογῆσαι διδασκαλικὴν θεωρίαν. Exp. τεχνολογεῖν etiam Arte loqui s. persequi, Artificiose disputare, Argutari: qua signif. Greg. Naz. usurpasse dicitur. At τεχνολογεῖν ῥῆμά τι ap. Gramm. est κανονίζειν, Declinare per regulam et artem, Bud. [Jambl. Protr. 14. 26. 308. 360. * " Τεχνολόγημα, Theod. JCon. Epist. 232. Combef." Boiss. Mss. * Τεχνολογητὸς, unde * Ἀτεχνολόγητος, Basil. 3, 5.] Ἐπιτεχνολογέω, Arte et methodo traditis aliquid adjungo artificiose disserendo, ἐπὶ τοῖς πρὸ τοῦδε τεχνολογηθεῖσι * προστεχνολογέω. Alex. Aphr. [Vide Προτεχνολογέω.] Κατατεχνολογέω, Artificiose distinguo et dissero, In artem redigo, Artis necessitati astringo, præceptis alligo, Greg. Naz. de Spiritu sancto, Ὁ αὐτός μοι λόγος καὶ περὶ τῶν προθέσεων, τῆς ἐξ οὗ καὶ δι' οὗ καὶ ἐν ᾧ, αἷς σὺ κατατεχνολογεῖς ἡμῖν τὸ θεῖον. Bud. [* " Παρατεχνολογέω, Demetr. Phal. (178.) 181." Boiss. Mss. " Παρατεχνολογέω, * Παρατεχνολογίζω, Toup. ad Longin. 335." Schæf. Mss.] " Προτεχνολογέω, Prius " de arte dissero, Prius artificiose dissero, tradove, " Alex. Aphr. in Top. Aristot. l. 8. Ὥσπερ ἐν τῷ " πρώτῳ προτεχνολογεῖταί τινα χρήσιμα κατὰ τὴν πρα" γματείαν, οὕτως καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ ἐπιτεχνολογεῖταί " τινα." [* Προτεχνολόγημα, Steph. B. v. Αἰθίοψ.] Τεχνοπαίγνιον, τὸ, Ludicrum artis, Artificium ludicrum, Lusus artificiosus. Sic inscripsit Auson. versus quosdam suos, qui monosyllaba voce clauduntur. [* Τεχνοποιὸς, unde * Τεχνοποιέω, Artificiose conficio, Arte facio, Fabrico, Cyrill. Alex. in Es. 45. p. 621. Ἀμαθεῖς οὖν, τὴν τοῦ Θεοῦ κλῆσιν προσνέμοντες τοῖς διὰ σφῶν αὐτῶν τεχνοποιουμένοις καὶ τεχνουργημένοις. * Τεχνοπώλης, unde * Τεχνοπωλικὸς, Artem suam vendens, Arte sua quæstum faciens, Plato Soph. 12. p. 224. * Τεχνόφυον, τὸ, Suet. Aug. 72., al. * Τεχνόφυτον: sed leg. * Τεχνύφιον, dimin., ut δενδρύφιον. * Τεχνουργὸς, unde] Τεχνουργέω, Artificiose conficio, Arte facio, [Cyrill. Alex. l. c. et p. 609. * Ἀπολυπραγμόνητα τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ τεχνουργούμενα: Eumath. 13. 50.] Τεχνούργημα, Factum artificiosum, i. q. τέχνημα, Techna, [Cyrill. Alex. in Es. 46. p. 629. Eumath. 54. " Ad Schol. in Lycophr. p. 540." Schæf. Mss. * Τεχνουργία, Gl. Artificium.]

Ἀριστοτέχνης, Optimus et præstantissimus artifex: de Deo ap. Greg. Naz. [" Bast Lettre 96. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24." Schæf. Mss.] Sic Κλυτοτέχνης, Celeber artifex, Clarus arte, Quintil. Clarus arte medicinæ, Il. A. (571.) Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, Vulcanus arte fabrili clarus, ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν ἔνδοξος Ἥφαιστος. [" Huschk. Anal. 34." Schæf. Mss. " Suid. v. Αἰθαλόεις θεός." Schleusn. Mss.] Ἀντίτεχνος, ὁ, ἡ, Adversarius alicui in arte quapiam, et velut se opponens ei, E contrario profitens artem aliquam, Æmulus alicujus in quapiam arte, Æmulus alterius qui eandem artem profitetur, Aristoph. B. (816.) θήγοντος ὀδόντας Ἀντιτέχνου, Lucian. (2, 249.) Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς ἀντίτεχνον καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ: (315. 3, 127.) Ubi a Bud. ἀντίτεχνος exp., Qui eadem arte certat et pugnat. Capitur etiam generalius pro Æmulo et obtrectatore, contrarioque commodis alterius, secundum Bud., citantem hæc ex Aristot. Pol. 5. Δημοκρατίας δὲ τὸ πολεμεῖν τοῖς γνωρίμοις καὶ φυγαδεύειν, ὡς ἀντιτέχνους καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐμποδίους. Idem Bud. accipi ait ἀντίτεχνος pro ὁμότεχνος, cum tamen passim distingui soleant; nam quicunque est ἀντίτεχνος est ὁμότεχνος, sed non contra. [J. Poll. 7, 7. Plato Phædone 4. p. 60. " Boiss. Philostr. 400. Simon. Dial. 58. Alciphr. 382." Schæf. Mss. Æschin. Dial. Socr. 1, 2. " Clem. Alex. 258. Dio Chrys. 1, 397." Wakef. Mss. J. Poll. 7. 7.] Ἀντιτεχνέω, Sum Ἀντίτεχνος, Æmulator alterius eand. artem profitentis, Facio per æmulationem alterius qui eand. artem profitetur, [Schol. Aristoph. Σφ. 1402. * Ἀντιτεχνὴς, Dionys. H. 1. p. 195, 44.]

Ἄτεχνος, Artificio carens, Qui arte s. artificiose factus non est, Ab arte non profectus, Inartificialis: πίστεις, Aristot. Rhet. Probationes quæ ex arte ductæ non sunt, non sunt artis, veluti sunt testimonia; sic enim Idem Rhet. 1. Ἄτεχνα δὲ λέγω ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόρισται, ἀλλὰ προϋπῆρχεν, οἷον μάρτυρες. Alicubi redditur etiam, Nulla arte s. Nullo artificio excultus, Rudis et impolitus. Item ἄτεχνος, Carens dolosis artibus, Greg. Naz. Γυμνὸν ἁπλότητι καὶ ζωῇ τῇ ἀτέχνῳ, Nudum simplicitate et vitæ innocentia; vocat enim ζωὴν ἄτεχνον, Vitam quæ nullis technis utitur nec dolis, sed sine fraude est. [" Jacobs. Anth. 11, 117. Heind. ad Plat. Gorg. 55." Schæf. Mss. " Τὰ ἄτεχνα, sc. ἐπιχειρήματα, Argumenta, quæ ab inartificialibus petuntur, dicuntur Rhetoribus, quæ fiunt e legibus scriptis, e pactis et conventionibus. Nam in iis cognoscendis nulla oratoris arte opus est: vide Anonym. de Rhet. in Collect. Fischer. 200. De πίστεσι ἀτέχνοις, et ἐντέχνοις, vide quæ dicta sunt in Πίστις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἀτέχνως, Inartificialiter, Quint. Qua in re alius se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse artem. Sine arte, artificio, Nullo adhibito artificio. Cui opp. τεχνικῶς et ἐντέχνως: item διὰ τέχνης, μετὰ τέχνης, σὺν τέχνῃ, κατὰ τέχνην, τέχνῃ. Ammon. exp. χωρὶς τέχνης, ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, distinguens ab ἀτεχνῶς, de quo infra. Sic et Suidæ est ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς: qui et ἀτέχνοις affert pro ἀπείροις, ἀπανούργοις: ut et Aristoph. Schol. ἀτέχνως λέγεις, ἀτέχνως ποιεῖς, quod exp. παρὰ τὴν τέχνην. [Schol. Aristoph. Θ. 788. ad Greg. Cor. 169. " Thom. M. 640. Ruhnk. ad Plat. Schol., ad Lucian. 1, 654. ad Mœr. 46. Timæi Lex. 52. et n., Ammon. 26. Heind. ad Plat. Gorg. 185. Plut. Cleom. 13." Schæf. Mss.] Ἀτεχνία, ἡ, Nulla ars, Nullum artificium, Ruditas, Quintil. 2, 20. Equidem

illud quod in studiis dicendi plerique exercuerunt et exercent, aut nullam artem, (quæ ἀτεχνία nominatur,) puto, (multos enim video sine ratione, sine literis, qua vel impudentia vel fames duxit, ruentes,) aut malam quasi artem, quam κακοτεχνίαν dicimus. Nam et fuisse multos, et esse nonnullos existimo, qui facultatem dicendi ad hominum perniciem converterunt. Aristot. Eth. 6, 4. Ἡ μὲν οὖν τέχνη ἕξις τις μετὰ λόγου ἀληθοῦς ποιητική ἐστιν· ἡ δ' ἀτεχνία τοὐναντίον. Ubi etiam nota definitionem τέχνης. [Gl. Inertia.]

AT VERO Ἀτεχνὴς dicitur ὁ * ἀπανούργευτος, ut Etym. exp., distinguens a præcedente ἄτεχνος, quod pro ἀμαθὴς accipi ait. [Gl. Iners, Sine arte.] UNDE Ἀτεχνῶς, Eidem est ἀδόλως, ἀπλάστως, a τέχνη significante δόλος: qui etiam addit, paroxytonως quidem ἀτέχνως significare ἄνευ τέχνης et ἀμελῶς: ἀτεχνῶς autem perispωmenως esse ὄντως, ἀληθῶς, σαφῶς, φανερῶς, βεβαίως, ἀσφαλῶς: item ἁπλῶς, καθάπαξ, παράπαν, καθόλου. Quod discrimen ab Amm. etiam et Suida affertur, quorum hic præter superiores expp. affert et has, sed præcedentibus synonymas, χωρὶς πανουργίας: et ὅλως, συνόλως, παντελῶς, τελείως: item ἰσχυρῶς. Affert etiam tria exempla in quibus accipi potest pro Vere, Revera, Prorsus: quorum primum hoc est, Δεῖται τοῦ θεοῦ, συμβουλὴν ἀ. ἱερὰν παρασχεῖν αὐτῇ, καὶ διδάξαι περὶ τῶν πρακτέων. Alterum hoc, Εὐδαιμονῶν ἀ. τὴν Ἀριστοτέλους εὐδαιμονίαν. Tertium autem, hoc, Οὐκ ἂν διαλεχθείην τοῖς ἄλλοις ἀ., οὐδ' ἂν ἀπαντῶν, ubi signif. ὅλως, sicut et ap. Aristoph. B. (106.) Καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται, Schol. ὅλως, συνόλως, Prorsus, In totum, Omnino. Itidemque Πλ. (109.) ἡνίκ' ἂν δέ μου Τύχωσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι, Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ, Idem exp. rursum ἁπλῶς, καθάπαξ, ἑνὶ λόγῳ, ἀληθῶς, ἀδόλως: dicens metaph. esse ab athletis qui non arte sed robore vincunt. Rursum idem Aristoph. usurpavit pro Certe, Plane, N. (408.) ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτὶ, Certe id mihi accidit: quemadmodum et Plato Protag. Ἀλλ' ἀ., ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων, ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι κ. τ. λ., At vero res plane ita se habet, quemadmodum ludi literarii magistri pueris nondum scribendi peritis lineas quasdam penicillo præducunt. Ita ut ἀτεχνῶς modo significet Revera, Vere, Certe, Plane, Sane, Procul dubio: modo Prorsus, Omnino. Præterea signif. Admodum, Valde, Vehementer, ut et a Suida exp. ἰσχυρῶς. Qua signif. accepit Aristoph. N. (1174.) Ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, pro ἄγαν ἀκριβῶς πλεονάζει s. ἀκμάζει, Schol. Sic et βόην ἀ. ὄντα affertur pro Convitiatorem egregium. [Etym. M. 163, 1. Lucian. 1, 57. 74. 441. 462. Plato Ἐραστ. §. 4. Forst., Euthyphr. §. 5. Phædone §. 2. 33. Aristot. Eth. 1, 13. " Ad Lucian. 1, 654. Boiss. Philostr. 425. Thom. M. 640. Jacobs. Anth. 7, 135. Ruhnk. ad Plat. Schol., Steph. ad Epigr. Sel. p. 297. Brunck. Aristoph. 1, 154. Heind. ad Plat. Gorg. 185. ad Mœr. 46. ad Timæi Lex. 52. Ammon. 26. Demetr. Phal. §. 1. 5. Invern. ad Aristoph. 1, 602. Initio sententiæ, Markl. ad Max. Tyr. 1, 482. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 171." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 11, 7.]

Αὐτότεχνος, ὁ, ἡ, Per se peritus, A seipso doctus, Per se tenens artem, [Plut. 7. p. 224. H.]

Ἔντεχνος, opp. præcedenti ἄτεχνος: sicut enim homo aliquis ἄτεχνος dicitur pro ἄπειρος, ἀμαθὴς, Imperitus, Rudis: ita etiam ἔντεχνος vocatur ὁ ἔμπειρος, Peritus, Doctus, Artibus instructus, Callidus: qua signif. e Plat. de LL. affertur ἔντεχνος δημιουργὸς pro Peritus artifex. Præterea quemadmodum ἄτεχνος dicitur res aliqua quæ ab arte profecta non est, Artificio carens, ita contra ἔντεχνος, Ab arte profecta, Artificialis, Artificiosa: veluti ἔντεχνοι πίστεις ap. Aristot., Probationes artificiales, Argumenta artificiosa, Quæ artis ductu inveniuntur et in medium afferuntur. Quomodo et Plato ἔντεχνα vocat Quæ arte constant, arte facta sunt, Bud., qui hunc ex Eo locum affert, Ὡς ταῦτα ὄντα ὑγιεινὰ καὶ ἰατρικὰ, τὰ δ' ἑτέρως γιγνόμενα, νοσώδη τε καὶ οὐκ ἔντεχνα. Sic Plut. (6, 22.) Ἔντεχνον δὲ, τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν ἐμμελέστατα, Artis est, τέχνης ἐστὶ, ut Thuc. loquitur, Lucian. (1, 737.) Ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης, i. e. ἀτέχνου, Rudis et imperitæ. Item ἔντεχνον σύριγγα dixit Theophyl. Ep. 44. Fistulam quæ arte inflatur, quam scite inflare artis est, Artificiosam fistulam. Cic. Artificiosam naturam vocat, et Artificiosum opus. [" Thom. M. 844. ad Charit. 318. ad Diod. S. 1, 360." Schæf. Mss. "Ἔντεχνος, Cujus oratio ab arte instructa est, Dionys. Cens. Auct. 5, 5. Unde et πίστεις ἔντεχνοι dicuntur, αἱ διὰ τῶν ἀποδείξεων ἐκ τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, ut ait Syrianus ad Hermog. Στασ. 136. Ald. Rhet., quoniam in hoc argumentorum genere, arte et ingenio oratoris opus est. Vide plura ad v. Πίστις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἐντέχνως, Artificiose, Artificialiter, Scite, Perite, Arte. Phryn. negat hoc adv. esse Atticum, et pro eo usurpari ait τεχνικῶς. [Schol. Il. A. 466. Lobeck. Phryn. 344. " Thom. M. 843. Diod. S. 2, 639." Schæf. Mss. * " Ἐντεχνοτάτως, Tzetz. Ch. 9, 541." Elberling. Mss. * Ἐντεχνία, Peritia, Eruditio, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ἐντεχνὴς, Gl. Affaber. " Fabric. Cod. Pseudep. V. T. 2, 117. τὸ εἰς λόγους ἐντεχνὲς, Dicendi peritia." Schleusn. Mss. Schol. Pind. N. 8, 24. Lobeck. Phryn. 345.]

Εὔτεχνος, itidem Artificiosus, Peritus, Doctus, Artibus instructus, [" ad Charit. 318." Schæf. Mss. * Εὐτέχνως, J. Poll. 4, 24. " Nicet. Eugen. 1, 98. Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. " Thom. M. 843." Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 381." Kall. Mss.] Εὐτεχνία, ἡ, Peritia, Doctrina, Eruditio, σοφία, σύνεσις, Hes. [" Philes p. 226." Schleusner. Mss. " Jacobs. Anth. 12, 51." Schæf. Mss. Adamant. Phys. 2, 26.]

Κακότεχνος, Malis artibus deditus, instructus, Artificiosus in rebus malis. Aliis etiam Maleficus, Malignus. Il. O. 14. Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη, Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης: q. l. Schol. paraphrastice sic exp., ὄντως δὴ ὁ ἐπὶ κακῷ σου τετεχνασμένος δόλος, ὦ Ἥρα πολυμήχανε, τὸν Ἕκτορα ἔοικε τῆς μάχης πεπαυκέναι: referens illud κακότεχνος ad δόλος: ut sit δόλος κακότεχνος, Dolus malis instructus aut gaudens artibus, s. ὁ κακὰ τεύχων δόλος. [" Jacobs. Anth. 8, 231. 9, 129. 10, 98. Heyn. Hom. 7, 6. Brunck. Phil. 692. Κακοτεχνέστερος, (a * Κακοτεχνὴς,) Lucian. 3, 139." Schæf. Mss. Manetho 8, 93. Plut. 8, 8. Κακότεχνοι ᾠδαὶ καὶ κακόζηλοι: Clem. Alex. 193. μουσική. * " Κακοτέχνως, Malitiose, Chrys. περὶ Μετανοίας 8. T. 6. p. 805, 38. Ποιεῖ γὰρ καὶ τοῦτο ὁ διάβολος πολλάκις κ." Seager. Mss. " Athan. 1, 464. Const. Apost. 1, 3." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 8, 523." Schæf. Mss. Manetho 5, 329. Greg. Naz. p. 69. Montac." Boiss. Mss.] UNDE Κακοτεχνία, ἡ, Mala ars, ut Quintil. interpr. supra in Ἀτεχνία. Seu Ars quæ ad hominum perniciem convertitur, et Maleficium: veluti cum ap. Dem. legimus Κακοτεχνίας δίκη, et (1139.) κακοτεχνίας ὑπόδικος: qua signif. dicitur ETIAM Κακοτέχνιον: siquidem J. Poll. e Lysia docet esse quandam κακοτεχνίου δίκην, Maleficii crimen. Sunt enim qui artes in malos usus et hominum perniciem convertant. Alioquin Κακοτεχνία simpliciter etiam accipitur pro Mala ars, Non exacta artis peritia ac scientia, cum sc. aliquis artem suam non probe callet, et imperitus est artifex: veluti cum Athen. (631.) dicit, olim τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν, fuisse σημεῖον κακοτεχνίας: atque eapropter Asopodorum Phliasium, κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν, διατρίβοντα αὐτὸν ἔτι ἐν τῷ ὑποσκηνίῳ, Τί τοῦτο; εἰπεῖν· δῆλον ὅτι μέγα κακὸν γέγονεν. [Lucian. 2, 856. 3, 142. " Gal. Suasor. fin." Schæf. Mss. " Κακοτεχνία, Affectatum atque intempestivum artis et concinnitatis studium, quale se v. c. exserit in cumulandis antithesibus, similibusque figuris, Demetr. Eloc. 27. Antea illius vitii causas appellarat τερθρείαν et φροντίδα παρ' αὐτὰ, Nimium circa istas res studium. Mox κακοτεχνεῖν eodem sensu commemorat: cf. 247. 250. Cresoll. Theatr. 2, 2." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Κακοτεχνέω, Malis artibus utor et maleficio, i. q. κακοπραγμονέω, κακουργέω, πανουργέω, Dem. (942.) Κολάζειν τοὺς κακοτεχνοῦντας, (932.) Ἐκακοτέχνουν, καὶ ἐπεβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν, rursum cum περὶ habente suum ac-

cus. (1136.) Κακοτεχνῶν δὲ φαίνει περὶ τὰς διαθήκας, τὰ ψευδῆ μὲν αὐτὸς μαρτυρῶν ἑτοίμως, κλέπτων δὲ τὰς ἀληθεῖς μαρτυρίας, Manifesto apparet te circa testamentum dolose et fraudulenter versatum esse, et malis usum artibus. Quod hominum κακοτεχνούντων et κακομηχάνων genus, malis et noxiis artibus utens, coërceri jubetur in Pand. tractatu de Extraordinariis Criminibus, et sub titulo Stellionatus. Item cum accus. jungitur, et transitive ponitur pro Malis artibus adultero et depravo: unde κεκακοτεχνημένος, Malis artibus depravatus et adulteratus, Maleficium passus. Diosc. 5. de hæmatite lapide, Ἀπελέγχεται δὲ ὁ κεκακοτεχνημένος πρῶτον μὲν ταῖς διαφύσεσι. [Ad Greg. Cor. 353. Lobeck. Phryn. 568. "Cattier. Gazoph. p. 16. Jacobs. Anth. 9, 129. Abresch. Lectt. Aristæn. 286." Schæf. Mss. Clem. Alex. 195. Ἁρμονίαι περὶ τὰς καμπὰς τῶν φθόγγων κακοτεχνοῦσαι, cf. p. 781. 871. Inscr. Cretica Gruteri p. 505. Οὐ κακοτεχνήσω οὐδὲν τῶν ἐν τᾷδε τῇ ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ: Chishull. p. 133. 136. 137. * Κακοτέχνημα, Theophyl. 3, 736. * Κακοτεχνίζω, i. q. κακοτεχνέω, Alcæus ap. Bekk. Anecd. 1, 103. Lobeck. Phryn. 568. Schæf. ad Greg. Cor. 343.]

Καλλίτεχνος, Pulcram artem factitans, Pulcra artis suæ specimina edens, [Strabo 1. p. 70, 3.; 16. p. 1098.] Καλλιτεχνέω, Eleganti artificio elaboro: part. καλλιτεχνήσας, exp. Qui excoluit et optime fabricavit. Καλλιτεχνία, ἡ, Artis pulcritudo, Artificii elegantia, Plut. Pericle, Ἀναβαινόντων δὲ τῶν ἔργων, ὑπερηφάνων μὲν μεγέθει, μορφῇ δ' ἀμιμήτων καὶ χάριτι, τῶν δημιουργῶν ἁμιλλωμένων ὑπερβάλλεσθαι τὴν δημιουργίαν τῇ καλλιτεχνίᾳ, θαυμάσιον ἦν τὸ τάχος. [" Solertia in opere faciendo, Athen. 194." Schw. Mss. "Porph. Abst. 303." Wakef. Mss. * Καλλιτεχνής, Anacr. 18. * " Καλλιτέχνης, Const. Manass. Chron. p. 4. Meurs." Schæf. Mss.]

Κατάτεχνος, itidem Artificiosus, Industrius. Vitruv. 4, 1. Callimachus, qui propter elegantiam et subtilitatem artis marmoreæ ab Atheniensibus Κατάτεχνος fuerat nominatus. Pro quo κατάτεχνος ap. Plin. LEGITUR Κακιζότεχνος, 34. 8. Ex omnibus autem maxime cognomine insignis est Callimachus, semper calumniator sui, nec finem habens diligentiæ, ob id κακιζότεχνος appellatus, memorabilis exemplo adhibendi curæ modum. Hujus sunt Saltantes Lacænæ, emendatum opus, sed in quo gratiam omnem diligentia abstulerit. Nec vero solum homo aliquis κατάτεχνος dicitur, sed etiam res, quæ sc. artificiose elaborata et perpolita est, Diligenti arte et cura limata. Videturque talem signif. habere ap. Schol. Aristoph., cum Simonidis μέλη vocat κατάτεχνα καὶ ποικίλα: pro quo tamen ap. Suid. legitur κακότεχνα. Sic Plut. (6, 294.) Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατατέχνων εἰς τὸν ἁπτόμενον ἤθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσι. Ubi etiam dicit, τὸ πικρὸν καὶ κατάτεχνον τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, Nimis accuratam lucubrationem. [Vide Suid. v. Παρθένεια, et cf. Magazin Encycloped. 6, 28. " Cattier. Gazoph. 80. ad Paus. 63." Schæf. Mss. Philomed. Ep. 21. κατατεχνοτάτου κινήματος, ubi Brunck. dedit κακοτ.] Apud Plut. Pericle init. legitur ADV. Κατατεχνικῶς, (c. 5.) Πρὸς τὸν υἱὸν ἐπιτερπῶς ἔν τινι πότῳ ψήλαντα καὶ κ. Pro quo puto reponendum esse vel * κατατέχνως, vel potius τεχνικῶς, ut vett. quidam Codd. habent, absque κατά. Nec enim id compositionis genus stare potest. [* " Κατατεχνικός, cf. Wytt. ad Plut. 1, 580." Boiss. Mss.]

Ματαιότεχνος, Vanis artibus deditus, Inanibus artibus gaudens, Inanium artium studiosus. [* Ματαιοτεχνέω, unde] Ματαιοτεχνία, ἡ, Vanæ artis studium, Vana ars, Inanis artis imitatio, Quintil. 2, 20. Ματαιοτεχνία quoque est quædam, id est Supervacua artis imitatio, quæ nihil sane nec boni nec mali habeat, sed vanum laborem: qualis illius fuit, qui grana ciceris e spatio distante missa, in acum continuo et sine frustratione inserebat. Quales etiam ii qui in declamationibus, quas esse veritati dissimillimas volunt, ætatem multo studio ac labore consumunt. [Clem. Alex. Pæd. 2. p. 163, 20. " Gal. Suasor. fin." Schæf. Mss. Serv. ad Æn. 1, 464.]

Μεγαλότεχνος, Præstans magnitudine artificii s. artis, Arte s. Artificio magnus. Et subst. τὸ μεγαλότεχνον dicitur Magnum artificium, Artificii magnitudo, Dionys. H. Isocrate (3.) Δοκεῖ δή μοι μὴ ἀπὸ σκοποῦ τις ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ἰσοκράτους ῥητορικὴν τῇ Πολυκλείτου τε καὶ Φειδίου τέχνῃ, κατὰ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον καὶ ἀξιωματικόν.

Ὁμότεχνος, Qui eand. artem profitetur, Ejusd. artis opifex, Lucian. (2, 384.) Ὁμότεχνός εἰμί σοι, Eand. artem factito s. exerceo quam tu, Unam eandemque artem profiteor quam et tu. Legitur et ap. Athen. 14. Et ap. Synes. Ep. 61. Γένοιτο γὰρ ἄν τις ὁμώνυμος καὶ ὁμότεχνος, Esse enim possit aliquis ejusd. nominis et ejusd. artificii. [" Apoll. Dysc. 102. Thom. M. 649." Schæf. Mss.] Ὁμοτεχνέω, Sum ὁμότεχνος, Eand. artem profiteor s. factito, Hippocr. (Epist. p. 1285.) Οὔτε δὲ οἱ πάσχοντες ἐξομολογέειν ἐθέλουσιν, οὔτε οἱ ὁμοτεχνέοντες μαρτυρέειν, Nec ægri sanati id fateri volunt, nec alii medici.

[* Πάντεχνος, Gl. Artitus, Æsch. Pr. 7. πῦρ: cf. 262. * " Παντεχνήμιος, Max. Margun. H. 1." Kall. Mss. * Παντοτεχνής, Orph. H. 9, 20.]

Πολύτεχνος, Multa arte accuratus, Multo artificio s. Artificiosissime elaboratus, Valde artificiosus, [" Plut. Pericle 289. HSt." Seager. Mss. Strabo 16. p. 1098. * Πολυτεχνία, Diod. S. 1. p. 41, 9. Plato Alcib. 2. p. 147. Strabo 10. p. 717. * Πολυτεχνής έος, ὁ, ἡ, Orph. Arg. 583. κόσμον. * " Πολυτέχνης, ου, Solon 5, 49. in Gnom. Poët. Gr. p. 75. Br. Ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτεχνέω Ἔργα δαεὶς, χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202.]

Σύντεχνος, i. q. ὁμότεχνος, Aristoph. (B. 763.) et J. Poll. [" Plato in Polit. p. 123, 9. Ed. Bas. 1. (=283. Bekk.)" Seager. Mss. " Suid. v. Ἀρίσταρχος." Schleusner. Mss. "Thom. M. 649. 822. Aristoph. Fr. 231." Schæf. Mss.: Gl. Confuraneus.]

Ὑπέρτεχνος, Supramodum artificiosus, σπουδαῖος, Hes. [" Jacobs. Anth. 9, 310." Schæf. Mss.]

Φιλότεχνος, Studiosus artis alicujus vel artium, Industrius, Ingeniosus, Solers, ut sunt qui artibus student, easque excolunt, Athen. (700.) Φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρρηνῶν, Plut. Demetr. Οὐδ' εἰς ἀγωγὰς ἀχρήστους ἔτρεψε τὸ φιλότεχνον, Artium studium. [" Ad Diod. S. 1, 39. 360. Bergler. Alciphr. 365." Schæf. Mss.] Φιλοτέχνως, Artium studio, More eorum qui artium studiosi sunt, Artificiose, Ingeniose, Solerter. Et comp. Φιλοτεχνότερον, Solertius, Ingeniosius, Artificiosius. [Diod. S. 1. p. 9, 22.: alibi sæpius.] Φιλοτεχνία, ἡ, Artium studium, Studium elegantiæ. Aliis, Varietas artificii et præstantia, Artificiosa industria, Artificiosa ratio. Diog. L. de Gorgia, Πρώτος ἐχρήσατο τῆς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις καὶ τῇ φιλοτεχνίᾳ διαφέρουσιν. [" Ad Diod. S. 1, 71. 74." Schæf. Mss.] Φιλοτεχνέω, Artium studiosus sum, Artificiosæ elegantiæ studio teneor; Studeo s. Incumbo in aliquid, more eorum qui artibus aut artificiosæ elegantiæ dediti sunt. Epictet. [Enchir. c. 29, 7. al. c. 36.] Φιλοτεχνεῖν περὶ τὰ ἔσω, In studium interiorum incumbere, Studium convertere ad interiora, in iisque industriam suam ponere, more eorum qui artem aliquam excolunt. [Cf. Schw. Ind. Gr. in Epicteti Diss.] Item Dissero de arte aliqua, veluti ejus studiosus, Athen. de Antiocho, (p. 193.) Εὑρίσκετο ἐν τοῖς χρυσοχοείοις εὑρεσιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτάς. Præterea Artificiose et ingeniose ago, Basil. Hexaëm. de apibus, Οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσαι τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Tanto artificio favos et cellulas mellis fingentes. Idem pass. voce ac signif. Ἐφιλοτεχνοῦντο οἱ παράδεισοι, accipiens φιλοτεχνεῖσθαι pro Artificio magno fieri et concinnari. Media autem voce ac signif. activa Greg. Naz. Ὅσα περὶ τὰς τῶν ζώων γεννήσεις ἢ φύσις ἐφιλοτεχνήσατο, Quæ in generandis animantibus natura artificiose et ingeniose commenta est: unde a Cic. quoque Artificiosa vocatur et Artifex. [" Act. Traj. 1. p. 98. ad Diod. S. 1, 247. 321. 580. 680." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 2, 2. ὑπέρ τινος: Arrian. Epict. 3, 26. ἀφορμὴν πρὸς τὸ διατρέφεσθαι.] Ex hoc autem verbo deriv. VERBAL. Φιλοτέχνημα ET Φιλοτέχνησις. Est autem φιλοτέχνημα, Opus artificiosum et solers, ingeniosum et indu-

strium, veluti ejus qui studiose artem aliquam factitat, et in ea excellere cupit; etiam Artificium, Opificium. Quo modo et φιλοτέχνησις usurpatur. Basil. Τὴν ἰδιάζουσαν περί σε τοῦ Θεοῦ φιλοτέχνησιν ὁ λόγος παρέδωκεν, Peculiare opificium. [" Φιλοτέχνημα, Wessel. Obs. 210. Diod. S. 1, 204. 320. ad Charit. 428." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 13, 40. Liban. 4. p. 778. Suidæ κατασκευή, καύχησις. * Φιλοτεχνήμων, Cyrill. Alex. in Thess. Assert. 31. p. 329. Τοῦ παντὸς κόσμου ποιητήν τε καὶ φιλοτεχνήμονα, Ingeniosissimum opificem. " Φιλοτέχνησις, Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss. * " Φιλοτεχνητέος, Eratosth." Wakef. Mss. * Ἐμφιλοτεχνέω, Perite exploro, M. Anton. 7, 54.] Προσφιλοτεχνέω, Studium et industriam alicui rei adhibeo, Philo de Mundo, Προσφιλοτεχνοῦντές τινες, Quidam argumentationi ambitiosæ artificiosæque indulgentes, Bud. [Athenion Athenæi 661. * Φιλοτέχνης, Gl. Artificiosus, Polemon Physiogn. 1, 6. p. 229.]

[* Ψευδότεχνος, unde * Ψευδοτεχνέω, e quo * Ψευδοτεχνία, Nicephori Schol. ad Synes. p. 363. Proleg. ad Aphth. Rhet. p. 594. ap. Fabric. ad Sext. p. 296. Serv. ad Æn. 1, 464. " Apud Mar. Victorin. Gramm. init., Schol. Dionys. Thrac. 652." Boiss. Mss.]

Τεχνήεις, i. q. ἔντεχνος et κατάτεχνος. Ac sicut ea tam de persona dicuntur quam de re, ita et τεχνήεις. Affertur enim de persona dictum ex Epigr. pro Arte excultus, Artis peritus s. Artificiosus, ut cum Cic. dicit naturam esse artificiosam. Rei autem tributum legitur Od. Θ. (297.) ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο, Artificiosa vincula circumfundebantur Marti et Veneri in adulterio deprehensis. Paulo post itidem dicitur Vulcanus ἑλεῖν Ἄρηα ὠκύτατόν περ ἐόντα Χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι, Dolosis artibus. [" Steph. ad Epigr. Sel. 297." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 59.] Τεχνηέντως, i. q. ἐντέχνως, Artificiose, Solerter, Scite, Od. E. (270.) πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως, Apoll. Rh. [1, 561. " Geminus ap. Yriart. Catal. Matr. 389." Boiss. Mss. " Schol. Æsch. Pr. 86. Quint. Sm. 5, 97." Wakef. Mss.] Dorice vero pro τεχνήεις DICITUR Τεχνάεις: unde plur. num. τεχνάεντες, Epigr. l. 1. tit. 1. Arte utentes. Quidam tamen interpr. Dolo utentes.

Τεχνικός, Qui artis est, s. Artis aut Artium proprius, Ad artem s. artes pertinens: ὀνόματα, Hermog. Nomina artium propria, Quintil. 8, 2. Fallunt etiam verba vel regionibus quibusdam magis familiaria, vel artium propria. Et τεχνικαὶ πίστεις ap. Rhett., quas Idem vocat Probationes artificiales, opponens eis Inartificiales, ἀτέχνους a Græcis dictas. Homo etiam aliquis aut aliud animal τεχνικὸν dicitur pro Artificiosum, Artis s. Artium peritum, Arte valens, Ingeniosa solertia præditum, Aristot. Εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρώτατοι καὶ τεχνικώτεροι, Araneorum autem ii, qui elegantissima facie sunt, etiam magis sunt artifices: Polit. 7. Τὰ δὲ περὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη, διανοητικὰ καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχήν. Sic Isocr. in Sophistas (8.) Ἡ δὲ παίδευσις τοὺς μὲν τοιούτους τεχνικωτέρους καὶ πρὸς τὸ ζητεῖν εὐπορωτέρους ἐποίησε. Et rursum ibid. (7.) Ἀλλ' οὗτος εἶναι δοκεῖ τεχνικώτατος, ὃς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων, μηδὲν δὲ τῶν αὐτῶν τοῖς ἄλλοις εὑρίσκειν δύνηται. Sic Plato, Οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοί, Qui Ciceroni sunt Dicendi artifices. Item οἱ τεχνικοὶ ap. Aristot. Probl. Liberalium artium professores. Rhetoricæ etiam artis magistri s. professores dicuntur τεχνικοὶ simpliciter, Gell. 17, 5. Rhetoricus quidam sophista utriusque linguæ callens, haud sane ignobilis, ex istis argutulis et minutulis doctoribus qui τεχνικοὶ appellantur. At vero ab Eust. τεχνικοὶ vocantur Artis grammaticæ doctores, qui et τεχνολόγοι dicuntur. Item et rebus inanimis tribuitur hoc epith., ut ap. Stoicos, Φύσις ἐστὶ πῦρ τεχνικόν, ὁδῷ βαδίζον ἐπὶ γενέσει: quam definitionem Cic. sic vertit, Natura est ignis artificiosus ad gignendum procedens via. Sic Philo V. M. 3. dixit, Ἐκπρεπέστατον ἔργον καὶ τεχνικώτατον, ut Cic. quoque Opus artificiosum et divinum. Itidemque Aristot. τεχνικαὶ ἐργασίαι, Polit. 1. Εἰσὶ δὲ τεχνικώταται τῶν ἐργασιῶν ὅπου ἐλάχιστον τῆς τύχης. Et Themist. τεχνικὰ σώματα, De Anima, 2. Τὰ τεχνικὰ συμβεβη-

A κότος χώραν ἔχει πρὸς τὰ τῆς φύσεως σώματα, Artificialia corpora accidentium numero censentur, si cum naturalibus conferantur. Rursum Aristot. τεχνικὰ ὄργανα, Polit. 8. Οὔτε γὰρ αὐλοὺς εἰς παιδείαν ἀκτέον, οὔτ' ἄλλο τεχνικὸν ὄργανον, οἷον κιθάραν, Nec aliud quodpiam instrumentum artificiosum. Vel etiam Artificiale. Signif. enim tam Id quod artis est, quam, Id quod arte s. artificiose factum est. [" Bernard. Reliq. p. 71. Thom. M. 367. 843. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. 1. Conf. c. τεθνηκώς, Bast Lettre 127. (Ep. Cr. 166.) Sequ. infin., Heind. ad Plat. Phædr. 302. Οἱ τ., Ruhnk. ad H. in Cer. 283. Burgess. Præf. ad Dawes. Misc. Cr. p. v. Thom. M. 100. Steph. Dial. Att. p. 14. Voss. Arist. 1. p. 14." Schæf. Mss. " Basil. Schol. Ms. in Greg. Naz. p. 48." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Τεχνικόν, τό, Aristot. Rhet. 1, 2. " T. λέξις, Verbum artis, ut cum Græci dicunt ζευγνύειν τὰς ναῦς, verbum proprium est fabrorum nauticorum. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. p. 4. Sic et Plato, auctore Diogene L. 52.
B varia dictionis genera statuens, τὸν λόγον τεχνικὸν a ceteris generibus separabat, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης. Talia verba et formæ dicendi e singulis artibus appellantur, ut νομικά, γεωργικά, μουσικά. Vide Greg. ad Hermog. l. c. cap. 2." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Τεχνικῶς, Artificiose, Solerter, Plut. περὶ Σαρκοφ. l. 2. Μηδὲ τ. μηδὲ σοφιστικῶς, Isocr. Nicocle, Μὴ τ. ζητεῖτε πολιτεύεσθαι: cui opp. ἁπλῶς: [Paneg. 3. Xen. K. 'A. 6, 1, 3. " Nicet. Eugen. 1, 94." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 152. Thom. M. 843. Markl. Iph. p. 90." Schæf. Mss. " Τεχνικώτατα, Tzetz. Ch. 10, 71. 12, 412. * Τεχνικωτάτως, 11, 709." Elberling. Mss.]

Τεχνίτης, ὁ, Artifex: i. q. τεχνοποιός, s. τεχνουργός, i. e. qui τέχνῃ s. μετὰ aut διὰ τέχνης ποιεῖ καὶ ἐργάζεταί τι, ideoque Peritus artis. Item et Professor artis, Qui artem aliquam factitat, vel liberalem vel illiberalem, Plut. (7, 775.) Ἐν ποιήμασι τὸν τεχνίτην καὶ διηκριβωμένον ὁ μουσόληπτος καὶ κατάσχετος
C ἀποδείκνυσι γελοῖον, Aristot. Polit. 2. Ἐποίει ἓν μὲν μέρος τεχνίτας, ἓν δὲ γεωργούς, 1. fin. Σκυτοτόμος δ' οὐθείς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. Histriones etiam et Musici vocantur τεχνῖται, Plut. Alex. Πάλιν ἦν ἐν θεάτροις καὶ πανηγύρεσιν, ἅτε δὴ τρισχιλίων αὐτῷ τεχνιτῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀφιγμένων: ubi cum πανηγύρεις dicat, videndum an illud τεχνιτῶν nomen latius patere existimandum sit. Quod non facile crediderim, licet in ejusmodi celebritatibus non histriones solum et musici, verum etiam sophistæ, nec non poëtæ, locum haberent. Sic Athen. (615.) de L. Anitio, Μεταπεμψάμενος τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανεστάτους τεχνίτας, καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ κίρκῳ, πρώτους εἰσῆγεν αὐλητὰς ἅμα πάντας: post quos ὀρχησταὶ δύο εἰσήγοντο μετὰ συμφωνίας εἰς τὴν ὀρχήστραν· καὶ πύκται τέσσαρες ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπιγκτῶν καὶ βυκανιστῶν: 13. Τεχνιτῶν ἐπισημοτάτων χορῷ μεγάλῳ καὶ παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. Itidem Plut. Probl. Rom. (7, 163.) quærit cur οἱ περὶ τὸν
D Διόνυσον τεχνῖται vocentur Histriones, quos Aristot. Probl. appellat τεχνίτας Διονυσιακούς, Bacchanales artifices: ut qui Bacchanalibus in theatro oblectarent populum suis τέχναις. Q. l. citans Gell. 20, 3. cum dixisset, Comœdos et tragœdos et tibicines, subjungit, Id genus autem artifices Græce appellantur οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται. Idemque rursum Aristot. Rhet. 3. scribit, eos, quos Iphicrates vocabat Διονυσοκόλακας, ipsos se vocasse τεχνίτας. Porro sicut τέχνη interdum adjunctum habet gen. operis sui, ita et τεχνίτης, Xen. Λ. (13, 6.) Ὥστε ὁρῶν ταῦτα, ἡγήσαιο ἂν τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι τῶν στρατιωτικῶν, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῷ ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν, Æschin. (82.) Κακοῦργον ἄνθρωπον καὶ τεχνίτην λόγων. Ubi signif. potius Dolosum verborum artificem. [" Ammon. 134. Valck. Anim. 213. Diatr. 40. Xen. Eph. 55. ad Diod. S. 1, 85. 367. 2, 152. Thom. M. 845. Index Curtii v. Artifices, Jacobs. Anth. 7, 348. 10, 98. Histrio, ad Diod. S. 2, 484. Schmied. ad Plut. Alex. 173. ad Plut. 6, 347. Hutt. T. et τεχνικός, Heind. ad Plat. Gorg.

196. Οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τ., Biagi Monumenta Nan. p. 106. ad Diod. S. 1, 251. Casaub. Athen. 1. p. 66. Bergler. Alciphr. 385." Schæf. Mss. * Συντεχνίτης, Gl. Ejusdem artis confector.] Τεχνιτεύω, Artificiose fabricor, Philo V. M. 1. Τὰς καλὰς αὐτοῦ παραινέσεις ἐξετάσωμεν, ὡς τετεχνιτευμέναι (sc. ἦσαν) πρὸς ὁμολογουμένην ἧτταν τῶν ἀεὶ νικᾷν δυναμένων, Quam artificiose factæ fuerint, etiam Quanto artificio s. Quibus artibus instructæ fuerint. Aliquando simpliciter accipitur pro ἐργάζομαι, Factito s. Exerceo, Synes. de Insomn. Τῶν τεχνιτευόντων τὴν θύραθεν μαντικὴν, Qui externam divinationem exercent. Interdum signif. Arte molior, simpliciter Molior, Machinor, Joseph. (Antiq. 5, 8, 11.) Ἐτεχνίτευε τινὶ τρόπῳ προέχειν. [Lobeck. Phryn. 443. " Alciphr. 204. Jacobs. Anim. 261. Thom. M. 878." Schæf. Mss. Clem. Alex. 662. τὴν μαντικήν. * " Τεχνίτευμα, Max. Tyr. 34, 3." Wakef. Mss. * Τεχνιτευτὸς, unde * " Ἀτεχνίτευτος, ὁ τῆς ἁρμονίας χαρακτὴρ, Compositio orationis artis expers, simplex, Dionys. Jud. Lys. 8. Synonyma sunt ἀποίητος, ἀνεπιτήδευτος, οὐ κατὰ τέχνην, αὐτομάτως, quæ omnia in hoc loco conjunguntur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Τεχνιτεία, ἡ, Artificium, Athen. 4. (p. 130.) Θαυμαζόντων ἡμῶν τὴν τεχνιτείαν. [Epicurus Diogenis Laërt. 93. * " Ἀτεχνιτεύω, * Ἀτεχνεύω, ad Hesych. 1, 1435. n. 3." Dahler. Mss. " Toup. Opusc. 2, 87." Schæf. Mss. * " Συντεχνητεύω, Heraclit. Epist. 7. p. 57." Boiss. Mss. Leg. videtur * Συντεχνιτεύω.] Rursum a τεχνίτης est FEM. Τεχνῖτις: unde plur. τεχνίτιδες ap. Suid. [" Jacobs. Anth. 10, 98." Schæf. Mss. " Schol. Od. H. 110. LXX. (Sap. 7, 21.)" Wakef. Mss. " Method. 303. Clem. Alex. 360. 661." Kall. Mss.] *

Τεχνοσύνη, Ars, Artificium, Epigr. [Anal. 1, 226.]

[* " Τεχνίον, ου, τὸ, dimin. ὑποκοριστικῶς usurpatum, Bellula ars, Præclara ars, Athen. 240. ubi de Arte parasitica agitur. Sed et simpliciter i. q. τέχνη, Diphilus ap. Eund. 55. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τεχνίον ἐξωλέστερον Τοῦ πορνοβόσκου." Schw. Mss. " M. Anton. 4, 31." Kall. Mss. Τέχνιον, Gl. Artificium. " Crus. ad Suet. 2, 155." Schæf. Mss. Dio Cass. 1046.] Τεχνύδριον, τὸ, Articula, forma dimin. ut λογύδριον, χερύδριον, βιβλύδριον, Athen. 10. Τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους. Alii exp. e Virg. Tenuis Minerva, Arguta ars, Inventiuncula, Versutia. Alicubi legitur ET Τεχνήδριον, sed rectius per υ, ut ap. Suid. quoque scriptum est, nec non ap. Plat. [de Rep. 5, 19. " Jacobs. Anth. 9, 178. 12, 365." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 328." Wakef. Mss.]

Τεχνάω, i. q. τεχνιτεύω, Artificiose fabricor, Arte paro et conficio, Ephippus Comicus ap. Athen. (642.) Ἴτρα, τραγήματά θ' ἧκε, πυραμοῦς, ἅμης, Ὠῶν ἑκατόμβη· πάντα ταῦτ' ἐτεχνάομεν [ἐχναύομεν]. Itidem Od. H. (110.) Τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες ἀνδρῶν Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες Ἱστὸν τεχνῆσαι. Pass. τεχνάομαι, Artificiose fabricor, Arte paror et conficior, Xen. K. Π. 8, (6, 11.) Ὅ,τι καλὸν αὐτοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἢ φύοιτο ἢ τρέφοιτο ἢ τεχνῷτο. Alioqui τεχνάομαι active quoque accipitur pro τεχνάω, Arte fabricor et conficio, Solerter invenio et paro, interdum etiam simpliciter pro Fabricor, Conficio, Thuc. 1, (122.) p. 39. Αὐτὸς δ' ἀφ' αὐτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον, Schol. μεθοδεύει: loquitur autem ibi de bello, quod dicit ἥκιστα ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖν. Et Hippocr. Ep. ad Damag. Οὐδὲ ἰατρικὴν ὑπὲρ τούτων ἐχρῆν εἶναι μὴ τεχνωμένην παιώνια φάρμακα. Itidem et Soph. Aj. (86.) Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου, Dei artibus et machinis nil est quod fieri nequeat, Deo moliente et fabricante quippiam suis artibus, haud quicquam est quod non fiat. Nec non Il. Ψ. 415. Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, Hæc vero ego ipse machinabor et comminiscar, Arte adhibita conficiam: quæ sc. ad victoriam obtinendam pertinent. Sed Dolosam quandam machinationem signif. potius, cum subjungat, ἠδὲ νοήσω Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· οὐδέ με λήσει. Ac certe exp. etiam Astute fabricor, Dolose machinor ac molior, sicut μηχανῶμαι, Solerter comminiscor et invenio: et tunc pertinet ad

A τέχνη, quo significatur Dolosa ars s. Dolus. Alioqui in Od. Idem τεχνήσατο simpliciter etiam accepit pro Fabricavit, Construxit, Confecit, εἰργάσατο. Sed et Thuc. usurpavit pro Molior, Machinor, 4, (26.) p 131. Παντί τε τρόπῳ ἑκάτεροι ἐτεχνῶντο, οἱ μὲν, ἐσπέμπειν τὰ σιτία, οἱ δὲ, μὴ λανθάνειν σφᾶς. [" Prorsus absolute, τεχνώμεναι, Artificio utentes, Suis artibus, Athen. 256." Schw. Mss. " Thom. M. 844. Index Curtii v. Artifices." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 1, 326. Soph. Trach. 534. Apoll. Rh. 4, 462. Herod. 1, 63. 2, 21. Aristoph. Σφ. 177. Thuc. 4, 47. Eur. Heracl. 1003. Dionys. H. 4, 55. p. 774. Plut. Sertorio 11. Τεχνήσασθαι, Τεχνάσασθαι, Lobeck. Phryn. 477. * Τετεχνημένως, Etym. M. 123, 18: * " Εὐτεχνάομαι, Polemon Sophista p. 20. Possin. Ἀρχὴ δ' οὐκ ἄκαιρός τις ἦν ταῦτα, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς εὐτεχνηθέντων αἴτια, ὥσπερ τὰ θεμέλια τῶν οἰκοδομημάτων. Dicitur quidem εὐτέχνητος, sed εὐτεχνάομαι certe non extat. Sic dicitur εὐχαριστὸς, sed de voce εὐχαρίζομαι dubitat Bentl.: vide Εὐχαρίζεσθαι. Cod.
B Par. 3017. recte εὖ τεχνηθέντων." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Τέχνημα, τὸ, Opus τοῦ τεχνῶντος, etiam Id quod τεχνώμεθα. Pro Ipso opere artificis et opificio affertur e Xen. (Ἀπ. 1, 4, 7.) Pro Artificioso autem commento s. invento Plut. usurpavit in Cæs., cum dixit, Καὶ τούτῳ λέγεται πρώτῳ τεχνήματι τῆς Κλεοπάτρας ἁλῶναι. Itidem δόλια τεχνήματα, Eur. (Iph. T. 1355.) pro δόλια κατασκευάσματα, quæ ab Hom. vocantur δόλιαι τέχναι, itidemque ab Hesiodo, nec non simpliciter τέχναι, et ab Hom. et ab aliis tam Poëtis quam prosæ Scriptoribus: a Latinis quoque Dolosæ artes, et sine adjectione Artes. [Lobeck. Phryn. 477. " Ammon. 135. Toup. Emendd. 4, 502. Brunck. Phil. 927. Wakef. 35. Thom. M. 844. Jacobs. Anim. 29." Schæf. Mss.] Τεχνήμων, ονος, i. q. τεχνήεις et τεχνικὸς, Artificiosus, Artificiose factus. Qua in signif. Nonnus (Jo. 3. 123.) accepit, itemque is qui in Epigr. [Anal. 2, 513.] dixit τεχνήμονας αὐλοὺς, Tibias artificiosas. [" Ruhnk.
C Ep. Cr. 164." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 326. * " Τέχνησις, T. H. ad Hesych. v. Ἐργάνη, ὡς δαπάνη, ἐργασία, ἐργατικὴ, δόρυ, τέχνησις, corr. δόρυ, τέχνη. 'Corruptum,' ait, 'τέχνησις, neque enim illud verbum aut Græcis notum, aut quidquam ad ἐργάνην facit.' Sed in hoc male judicasse cl. virum arbitror. Vox τέχνησις molestiam non movebat Coraio, qui ad Ælian. H. V. 283. legit, δόλος, pro δόρυ, τέχνησις. Ceterum dicitur ἐπιτέχνησις, quod est in omnibus Lexx. Vide Phav." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * Τεχνητὴς, unde * Τεχνητικὸς, Athen. 440. * Τεχνήτωρ, Manetho 2, 327.] ITEM Τεχνητὸς, Arte factus, Artificiose fabricatus, Theophyl. Ep. 43. Τὸ τεχνητὸν γύναιον, τὸ διγενὲς * ἡμιάνδριον, de eunucho; nam ii sunt τεχνητὰ γύναια, Mulieres arte factæ, cum natura sua viri sint. Suidas quoque eum locum citat, sed mancum; at in vulg. Edit. perperam HABETUR Τεχνιτὸν, recte ap. Suid. per η. [" Plut. 1, 155." Wakef. Mss. * Εὐτέχνητος, Anal. 2, 259.] Ἀντιτεχνάω s. Ἀντιτεχνάομαι, E
D contrario artibus s. artificiis aliquibus utor, vel machinis, E contrario machinor s. molior: diversum a superiore ἀντιτεχνέω, utpote quod significet Sum ἀντίτεχνος. [Dionys. H. 204, 44. Herod. 5, 70.] Ab utroque tamen derivatum esse dici potest VERBALE Ἀντιτέχνησις, quod e Thuc. (7, 70.) affertur pro Contraria artis advocatio, Artis æmulatio. Proprie vero ab ἀντιτεχνάω derivatum significaret Contraria machinatio, molitio: ab ἀντιτεχνέω vero Æmulatio alterius eand. artem profitentis. " Ἐκτεχνάομαι, " Contechnor, Comminiscor, Machinor," [Schneidero susp.] Ἐπιτεχνάομαι, Insuper machinor et molior, Adinvenio, simpliciter Machinor, Molior, Comminiscor. Potest etiam significare Machinor s. Molior et comminiscor adversus aliquem. [" Bergler. Alciphr. 172. Thom. M. 844. Villoison. ad Long. 185." Schæf. Mss. Athen. 18. Herod. 1, 63. * " Ἐπιτέχνημα, Inventum, Mich. Apost. Prov. 20, 5." Schleusner. Mss. " Euseb. H. E. 121." Kall. Mss. Ælian. H. A. 12, 16.] Unde VERBALE Ἐπιτέχνησις, ἡ, Machinatio, Adinventio, etiam Commentum,

Inventum, Solertia, Thuc. 1, (71.) p. 23. Ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα· πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένους ἰέναι, πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ: Schol. ἐξευρέσεως. Et Paus. (Att. 6, 6.) de Rhodiis, Τολμήματα καὶ ἐπιτεχνήσεις παρέσχοντο ἐς τοὺς πολιορκοῦντας. [Dionys. H. Isæo c. 3.] Ἐπιτεχνητὸς, i. q. τεχνητὸς, Arte factus, Artificialis, Lucian. (1, 202.) Μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. [* Ἀνεπιτέχνητος, unde] Ἀνεπιτεχνήτως, Citra artem, Non consulto et ex industria. [* Προσεπιτεχνάομαι, Procop. Anecd. p. 119. * "Παρατεχνάομαι, Schol. Od. Ξ. 131." Wakef. Mss.] Περιτεχνάομαι, Machinor et Molior, Comminiscor, etiam Circumquaque me versans machinor et comminiscor. Suidæ περιτεχνᾶσθαι est δολιεύεσθαι, κακὰ μηχανᾶσθαι, afferenti e quodam Anonymo, Τὴν γὰρ διάνοιαν αὐτοῦ σαφῶς εἰδότες, καὶ περιτεχνᾶσθαί τι τοῦτον νομίσαντες, οὐχ' οἷς ἐκεῖνος εἶπε προσέσχον, ἀλλ' οἷς αὐτοὶ ὑπώπτευον. Περιτέχνησις, ἡ, Machinatio, Dolus, Fraus, etiam Solertia, περίνοια, [Thuc. 3, 82. * Προστεχνάομαι, Plut. Sertor. 11. "Tib. Rhet. 11." Boiss. Mss. * Συντεχνάομαι, Consilio adjuvo, Plut. Demetrio 43. * Ὑποτεχνάομαι, Alex. Trall. 1. p. 114.]

Τεχνάζω, i. q. τεχνάω, Arte fabricor et struo. Quo refer quod ex Herod. affertur, (3, 130.) Τεχνάζειν ἐπιστάμενος: si modo vera est quæ e Valla subjungitur interpretatio, Notitiam artis præ se ferens. Fortasse enim accipiendum est pro Dolosis artibus uti s. Dolo uti: quemadmodum Bud. annotat Herod. τεχνάζω accepisse pro Dolose ago, Contechnor:. afferens et ex Aristot. Mechan. Διὰ τοῦτο τεχνάζουσιν οἱ ἁλουργοπῶλαι πρὸς τὸ παρακρούεσθαι ἱστάντες. [Vide infra.] Itidemque Suid. τεχνάζειν exp. πανούργως τὶ διαπράττειν in quodam Aristoph. l., quem ap. eum vide. Recte igitur exposuerimus Machinor, Molior, Artificiose machinor, Dolose molior, Solerter comminiscor et invenio. In qua signif. construitur interdum cum accus. veluti ap. Philon. de Mundo, Φθορὰν ἀντὶ σωτηρίας παντελοῦς ἐπιχειρεῖ τεχνάζειν, Pro incolumitate plena et absoluta machinari internecionem conatur. Interdum cum infin. Aristot. Polit. 1. Ἀμφότεροι γὰρ ἑαυτοῖς ἐτέχνασαν γενέσθαι μονοπωλίαν, Nitebantur sibi parare jus monopolii, Utebantur artibus quibus monopolii potestatem sibi compararent; Solerter commenti sunt et invenerunt, ubi in bonam partem accipitur. Itidem Plut. Fab. (22.) Περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων, Moliens, Omnes artes comminiscens ad etc. Vel, Omni arte conans, etc. sequente infin. Item cum dat. construitur, cum signif. Dolose ago, Dolosa arte utor, Xen. K. (8, 3.) de lepore, Εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει, διὰ τὸ διώκεσθαι ἀεί. Pass. quoque τεχνάζομαι accipitur pro δολιεύομαι et μηχανῶμαι, ut testatur Schol. Aristoph. Accipitur alioquin et in prima signif. pro Arte facio, conficio, fabricor. Gal. ad Gl. 2. Καὶ αὐτὸς δ' ἂν ἐπὶ τοῦ καιροῦ τεχνάσαιο, sc. τὸν θαλάσσιον οἶνον, In tempore conficere possis, s. arte conficere. || Rursum τεχνάζω transitive accipitur pro Artibus instruo, Dolosis artibus munio, Plut. Alcib. (19.) p. 365. meæ Edit. Πρὸς ταῦτα οὖν τεχνάζουσι τῶν ῥητόρων τοὺς οὐ δοκοῦντας ἐχθροὺς τοῦ Ἀλκιβιάδου, μισοῦντας δὲ αὐτὸν οὐχ ἧττον τῶν ὁμολογούντων. [Ad Greg. Cor. 477. "Ad Herodian. Philet. 477. Phryn. Ecl. 216(=477. Lob.) ad Timæi Lex. 255. Bibl. Crit. 13, 1. p. 106. ad Herod. 263. ad Diod. S. 1, 163. Thom. M. 844. Brunck. Aristoph. 3, 72." Schæf. Mss. "Dolosis artibus utor, Dolose ago, Herod. 3, (130.) Democedes medicus negans se artem nosse, κατεφάνη τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν ἐπιστάμενος, Visus est Dario dolo malo id negare, ἐπιστάμενος τὴν ἰατρικὴν, Licet medicinam calleret. Sensus est loci ab Interprete male accepti. (Cf. 6, 1.)" Brunck. Mss. Hippocr. de Aër. et Loc. 6, 93. p. 88. Cor. ἅμαξαι τετεχνασμέναι.]

Τέχνασμα, τὸ, Ars dolosa, Machinamentum, Commentum, Dolus, κακούργημα, τεχνούργημα, τέχνημα. Suidæ δόλος, πανουργία, afferenti ex Aristoph. (Θ. 198.) Τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι Φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι. Theodor. H. E. Βασιλικοῖς παρακεκροῦσθαι τεχνάσμασι, Nefaria Juliani arte ac calliditate se circumventos esse, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 7.) Λέγουσιν ὡς ταῦτα πάντα ἦν τεχνάσματα τῶν προεστηκότων. Magis proprie Herodian. 4, (15, 6.) Τριβόλους τε καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα σιδήρων ὀξυτάτων ἐξοχὰς περικείμενα, Tribolos aliaque acuminata machinamenta. [Lobeck. Phryn. 477. "Ammon. 135. Toup. Emendd. 4, 503. Brunck. Or. 1057. Thom. M. 845. Brunck. Aristoph. 1, 94." Schæf. Mss. "Opp. K. 2, 174." Wakef. Mss. * Τεχνασμὸς, Artificium, Manetho 4, 332. κατηγορίης.] Et θετικὸν ADV. Τεχναστέον, Arte moliendum, Machinandum, Solerter comminiscendum, Ingeniose conandum. Τεχναστὴς, ὁ, Machinator, Doli machinator, Tac., Doli fabricator, Virg.; Solers et ingeniosus in comminiscendo et moliendo. Τεχναστὸς, i. q. τεχνητὸς, Artificiosus, Artificialis, Arte factus, οὐ φυσικὸς, Bud. [Aristot. de Part. Anim. 1, 1. T. 2. p. 471. * Ἀτέχναστος, Themist. 39. Nemes. de Nat. Hom. 44. p. 387. * Ἀντιτεχνάζω, Joseph. A. J. 1, 19, 8. Dionys. H. 2. p. 95, 20. "Psell. in Cantic. Cant. 2, 2." Boiss. Mss. * Ἐντεχνάζω, Liban. 4, 1041. * Ἐπιτεχνάζω, Opp. Ἁ. 3, 194. "Nectar. Hom. p. 9. Ed. Par." Boiss. Mss.] Συντεχνάζω, e Plut. (Timol. 10.) affertur pro Colludo. Intellige autem Colludo ea signif. qua Ulpian. dicit, Si libertinus per collusionem fuerit pronuntiatus ingenuus.

Τεχνίζομαι etiam affertur pro Fabricor; sed sine exemplo. Τεχνόω, i. q. τεχνάζω, Arte instruo. Unde τεχνωθῆναι pro In arte aliqua instructum esse. Gal. 2 de Crisibus, Χρὴ τοίνυν ἐν ἅπαντι πράγματι τεχνωθῆναι πρῶτον, εἶθ' οὕτως ἐπιχειρεῖν τοῖς ἔργοις· τὸ τεχνωθῆναι δ' ἐστὶ τὸ γνῶναι τῆς ὑποβεβλημένης τῇ τέχνῃ συμπάσης ὕλης.

[* "Τεχνεύω, Fabrico, Chrys. Hom. T. 5. p. 4, 33. Τίνος ἕνεκεν τὸν μὲν οὐρανὸν ἀπαρτισθέντα παρήγαγε, τὴν δὲ γῆν κατὰ μικρὸν τεχνεύειν αὐτόν φησιν ὁ Μωϋσῆς;" Seager. Mss.]

ΤΥΓΧΑΝΩ, derivatum e τεύχω, s. τύχω, ut λαμβάνω e λήβω, λανθάνω e λήθω: atque adeo et quædam tempora mutuatur a τεύχω, sc. fut. τεύξομαι, quæque inde formantur, [" et præt. perf., certe plusquamperf. ἐτετεύχεα, quo usus est Herod." Schw. Mss.] quædam ab inus. ΤΗ. Τυχέω, sc. fut. 1. τυχήσω, et 2. τυχῶ, unde aor. 2. ἔτυχον. Præterea signif. non admodum diversam habet; sicut enim τέτυγμαι signif. interdum γίνομαι, Sum, ita et τυγχάνω. Quod vero ad alteram signif. attinet hujus verbi, quo pro Consequor ponitur, potest τυγχάνω dictum videri pro τεύχω καὶ κατασκευάζω ἐμοὶ, Paro s. Comparo mihi. Τυγχάνω igitur primo loco signif. Sum, Soph. Aj. (9.) Ἔνδον γὰρ ὡνὴρ ἄρτι τυγχάνει, Intus est, Plato de Rep. 2. Τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης, Apol. (17.) Τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο. In qua signif. sæpe [plerumque] additur particip. aliquod, quod solum interpretamur, et quidem per id tempus, cujus est verbum thema habens τυγχάνω. Sic tamen ut ἔτυχον cum particip. sæpe reddi possit verbo præt. imperfecti, Thuc. 2, (31.) p. 58. Ἔτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, pro ἤδη γὰρ ἐν Αἰγίνῃ ἦσαν, Jam tum enim in Ægina erant: alibi, Ἔτυχε παροῦσα, Aderat, παρῆν: rursum, Ἔτυχον ἡρηκότες, pro ᾑρήκεσαν, ἐκεκρατήκεσαν. Et, Ἔτυχον ἀποστέλλοντες, Miserant. Itidem Xen. Κἂν πάνυ πλούσιοι τυγχάνωσιν ὄντες, Etiam si sint ditissimi, Lucian. (1, 246.) Ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, pro γυμνὴ ἦν, Nuda erat, Plut. Camillo, Ἐτύγχανε νοσῶν περὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, i. e. ἐνόσει, Ægrotabat illis diebus, In morbum inciderat illis diebus, Plato Minoë, Ὁ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, Id quod e te quæro, Aristoph. Σφ. (336.) τυγχάνει καθεύδων. Itidem et Od. Ξ. 334. et T. 291. τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐπὶ Δουλίχιον πολύπυρον, Ibat enim navis quædam Thesprotorum in Dulichium. Quibus adde Thuc. 7, (70.) p. 257. Ὡς τύχοι ναῦς νηῒ προσπεσοῦσα, Prout navis in navem incurrebat. || Sed notandum est, τύχης, i. e. Casus fortuiti, signif. quandam inesse huic verbo in illorum locorum quibusdam, et significare Accidit ut sim, Forte sum, κατὰ τύχην εἰμί: velut in illo Homerico, ἐτύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, Acciderat enim ut navis iret, Forte enim navis ibat. Sic Thuc. Ὡς τύχοι ναῦς νηῒ προσπεσοῦσα, Prout contingebat ut navis in na-

vem incurreret, casu et fortefortuna navis in navim incurrebat. [" Sic et in plusquamperf. ap. Herod. 3, 14. Ἐτετεύχεε γὰρ καὶ οὗτος ἐπισπόμενος Καμβύσῃ ἐπ' Αἴγυπτον, Nam et hic Cambysen secutus erat in Ægyptum." Schw. Mss.] Itidem, Ἔτυχε παροῦσα, Forte accidit ut adesset, Forte adfuit. Quod interpretandi genus aliis etiam quibusdam e ll. ante allatis adhiberi potest. Convenit vero et huic ap. Herod. 8, (65.) de quodam Dicæo, Ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, Dicebat se forte tunc fuisse cum Demarato. || Ubi nota etiam constructionis genus, cui simile hoc, quod ex Aristoph. citatur, τυχεῖν ὢν pro Esse. Nec non huic Plut. Camillo, Ἐπὶ ἱεροῖς τυχεῖν ἡγεμόνα λέγεται κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, Fertur tum forte accidisse, ut dux sacris operam daret. Eod. modo et hic Thuc. (4, 73.) Νῦν δὲ κἂν τυχεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίους μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι ὧν ἕνεκα ἦλθον, e Schol. sic exp., Nunc autem Athienenses forte non esse pugnaturos, ut citra pugnam obtineant ea quorum gratia venerunt. Item, Εἰ οὕτως ἔτυχεν, Quod si forte ita fuerit, Si forte ita esse contingat. Aristot. Eth. 3, 8. Οὐδὲ γὰρ ὁ νοσῶν, ὑγιής· καὶ εἰ οὕτως ἔτυχεν, ἑκὼν νοσεῖ. Quibus addi potest εἰ τύχοι, quo Herodian. utitur aliquoties, 7, (3, 4.) Κινεῖν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα καὶ ἀνεξέλεγκτα, Si forte ita usus posceret, Polit.: paulo post, Ὀχήμασιν ἐπιτεθέντας ἄγεσθαι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας, ἐξ ἀνατολῶν ἢ δύσεως, εἰ τύχοι, ἀπό τε μεσημβρίας, ἐς Παίονας, Si forte ita cecidisset, Eod. interpr. Quo modo accipi posset et in hoc loco, qui e Luciano (1, 527.) affertur, Ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν, τὸν μὲν, ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοιδίον, κ. τ. λ. Alii tamen malunt interpretari Verbi gratia, Exempli gratia, Utputa. Quo certe modo Erasmus et vetus Interpres acceperunt ap. 1 ad Cor. 14, (10.) Τοσαῦτα, εἰ τύχοι, γένη φωνῶν ἐστὶν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἄφωνον. Ille enim ibi εἰ τύχοι reddidit Verbi causa: hic autem, Utputa. At novissimus Interpres maluit Prout inciderit: Græca secutus Scholia, quæ exp. καθὼς ἔτυχεν: qua signif. legitur capite sequente ejusd. Ep., v. 37. Καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι, σίτου, ἤ τινος τῶν λοιπῶν, Sed nudum granum, prout inciderit, tritici aut alicujus e reliquis granis. Erasmus ibi rursum vertit Exempli causa; vetus Interpres, Utputa. Itaque τυγχάνω accipitur non solum pro Contingit ut sim, sed etiam simpliciter pro Contingo, Accido, Evenio, veluti in illo Aristot. loco, Εἰ οὕτως ἔτυχε, Si ita contigerit; et in illo Herodiani, Εἰ τύχοι, Si ita cecidisset s. evenisset. Quo modo Hom. quoque usurpavit, cum Od. Ξ. 231. dixit, καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλὰ, Multa mihi eveniebant: sc. prospere: ut Eust. quoque exp. εὐτυχῶς ἀπέβαινε, cum dixisset τυγχάνειν poni ἐπὶ τοῦ κατὰ τύχην γίνεσθαι. Interdum vero jungitur cum particulis, ὃς s. ὅστις, ὅτῳ, ὁπότερος, ὁπόσος, ὁποῖος, eand. cum præcedentibus retinens signif. Cum ὃς quidem s. ὅστις, vel ἢ aut ὃ, Athen. e Polyb. Ὡμίλει ᾧ τύχοι, In quem primum incidisset, Quicunque ei forte occurrisset, Cuilibet, Cuivis, Isocr. Οὓς ἂν τύχῃς ἐπαινῶν, Sine judicio, ut quemque libuit laudans, Lucian. (1, 549.) Ὧν ἔτυχε πιμπλάμενος, Ventrem satians quibusvis quæ se forte obtulissent, Dem. (270.) Οὐ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν, Non enim erat e quovis hominum genere, Non erat quorumlibet hominum: quod etiam τῶν τυχόντων dicitur, de quo infra. Et Plut. de Cicerone, Οἷς ἔτυχε προσκρούων ἕνεκα τοῦ γελοίου, Temere unumquemque lacessens ad risum movendum, Bud.: qui et hoc affert e quodam Anonymo, Λέγοντες ὅ,τι ἂν τύχωσιν, Dicentes quicquid collibitum est. Item hoc e Greg. Naz. Ὅ, τι τύχοιεν ἕκαστος τῶν ὁρατῶν ἐσεβάσθησαν: quibus simile hoc Xen. (Œc. 8, 3.) Ὅταν ποιῶσιν ὅ,τι ἂν τύχῃ ἕκαστος: i. e. Cum quisque facit quod ei collibitum fuerit, Incomposite et incondite quicquid in mentem venerit. Nam paulo post dicit, Ὅταν τεταγμένως ποιῶσι. Affert et Dem. Πολλὰ δ' ἐγίγνετο τοιαῦτα δι' ἣν ἕκαστον τύχοι πρόφασιν, Hujusmodi enim multa variis occasionibus fiebant. Et rursum ex Isocr. Ὅ,τι δ' ἂν τύχῃ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Ut

A autem aliquid acciderit, ita de eo consultare. Q. l. vide ap. eum in Comm. 19. Itidem cum ὅτῳ jungitur: Ἐν ὅτῳ τύχοι, In quocunque. Sic ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσιν, In obvium quodque, Quicquid nacti fuerint. Xen. K. (5, 7.) de canibus in vestigando fallacibus, Ἀσπαζόμεναι τὰ ψεύδη, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, Plut. Κληρουμένων ἐφ' ὅτῳ τύχοιεν καὶ κυβευόντων. Sed et cum ὁπότερος et ὁπόσος: ut ὁπότερον ἔτυχε, Utrumlibet fuerit. Bud. 769. τὸ ὁπότερ' ἔτυχε ex Aristot. affert, pro, Quod ad utrumlibet æque accedit, æque esse ac non esse potest. Sic et Οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε exp. Nihil est quod æque fieri ac non fieri possit. Cum ὁπόσος vero, ap. eund. Aristot. Διαλείπουσιν ἡμέρας ὁπόσας ἂν τύχωσι, Diebus quotlibet interpositis, Quotquot res ipsa tulerit. Cum adverbiis quoque loci, temporis ac qualitatis, jungitur non minus frequenter. Cum adverbiis loci, veluti sunt ὅπου, ὅπῃ, ὁπόθεν, Xen. (Œc. 20, 28.) Οὐκ εἰκῇ αὐτὸν ὅπου ἂν τύχωσιν ἀπέβαλλον, ἀλλ' ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν σῖτον, Non quovis in loco, B ubilibet, Aristot. Ὅπου ἂν τύχῃ τῆς ὑστέρας, In qualibet vulvæ parte. Sic, Οὗ τύχῃ τῆς πόλεως, In quacunque civitatis parte, loco. Et Lys. (754.) Προσφοιτᾶν ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ ὅπῃ ἂν τύχῃ, Alius ad alium locum ut cuique contingit et lubet, Themist. Ὅπῃ καὶ τύχῃ, Quo casus tulerit, Quocunque locorum. Item Thuc. 4, (26.) p. 130. Ἀπαίροντες ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν, Undelibet. Aristot. quoque de Poët. similiter ὅθεν ἔτυχε dixit pro Undelibet: et alibi ὅθεν ἂν τύχῃ pro eod. Cum temporis adverbiis, ut sunt ὅτε et ὅταν, Aristoph. (Πλ. 904.) ναὶ σκήπτομαί γ' ὅταν τύχω, Cum occasionem nactus fuero, mea ratio ita fert, Aristot. Ἔστι δὲ τῶν θηρίων τὰ μὲν ἀεὶ πολέμια ἀλλήλοις, τὰ δ' ὥσπερ ἄνθρωποι, ὅταν τύχωσι, Cum res ita tulerit. Et alibi, Ὅτε ἔτυχε, Quovis tempore. Item cum adverbiis Qualitatem significantibus, ut sunt ὡς et ὅπως, Polyb. (2, 56, 3.) Οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, Non sine causa et temere, Non quovis modo, et ut sors tulerit, Dem. Ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, Temere. C Et alibi, Ἐπὶ καιροῦ τεθέντας ὅπως ἔτυχε. Et rursum, Τἄλλα τε ταῦτα ἕκαστος ὑμῶν ὅπως ἔτυχε πέφυκεν, Unusquisque vestrum ut casus tulit, ingenium sortitus est. Pro quo ὅπως ἔτυχε Idem alibi dicit ὃν ἂν τύχοι τρόπον, Quovis modo, Ita ut cuique libitum esset. Aristot. quoque dixit ὅπως ἂν τύχῃ pro καθ' οἷον δή τινα τρόπον, Quovis modo, Nulla certa ratione: et, ut ipse ait, ἀτάκτως: quod adv. ei adjecit Herodian. 4, (11, 7.) Καὶ ὡς ἔτυχεν ἀτάκτως εἱστήκεσαν, Temere inordinateque constiterant. Cui loco similis hic Dem. Ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, Temere positæ sunt. Rursum Herodian. 2, (3, 23.) Μεγάλα καὶ ὡς ἔτυχε χαρίζεσθαι, Magna dilargiri et ea quidem temere. Et Plut. Ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχε, Ut cuique opportunum fuit, quisque potuit. Alia his similia exempla vide ap. Bud. Comm. 898. 899., e cujus etiam Lex. præcedentium exemplorum bona pars desumta est. Porro pro ὅστις ἔτυχε s. ὃς ἔτυχε, dicitur et per PARTICIP. ὁ Τυχὼν, Quem primum fors obtulerit, In quem primum incideris, D Quivis, Quilibet; interdum etiam Vulgaris, Vilis. Xen. (Ἀπ. 1, 5, 6.) Παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, A quovis pecunias accipere, Chrys. Ξύλα τὰ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι, Quævis ligna et animantia venerari et divino cultu dignari. Pro quo Greg. Naz. dixit, Ὅ,τι τύχοιεν ἕκαστος τῶν ὁρατῶν ἐσεβάσθησαν, Temere, quicquid nacti sunt, coluerunt. Sic ἡ τυχοῦσα ἡλικία, Aristot. Polit. 3. Quævis ætas. Et ἡ τυχοῦσα ζημία, Quælibet pœna, Pœna quamcunque sors attulerit. Et τὸ τυχὸν πταῖσμα, Offensio, Infortunium quodcunque, levissimum, Dem. ad Philipp. Epist. (154.) Μικρὰ πρόφασις καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα ταχέως ἅπαντα διέσεισε καὶ διέλυσε. Et rursum ap. Xen. τὰ τυχόντα, Res quælibet ac vulgo expositæ. Ubi subauditur πράγματα, veluti ἀνὴρ aut ἄνθρωπος subauditur, cum dicitur ὁ τυχών. Dem. Τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν, Isocr. in Helen. Enc. Εἷς τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων. Et alibi, Τῶν τυχόντων καὶ ὧν οὐ πολὺς ὁ λόγος. Et rursum Isocr. Symm. Ὥσπερ οὐ τῶν τυχόντων συμβεβουλευκότων, ἀλλ' ὡς τῶν θεῶν ἀκηκοότες. Ubi ὁ τυχὼν dicitur Vi-

lis; Plebeius, Unus e multis, e plebeia multitudine. Unde ADV. Τυχόντως, Prout contigit s. contigerit, Quolibet modo, Temere, Utcunque: qua signif. supra ὡς ἂν τύχῃ, ὅπως ἔτυχε, καθ' ὃν ἂν τύχῃ τρόπον. Legitur ap. Aristot. 4, 3. Δοξάζειν τυχόντως: cui opp. δοξάζειν ἀληθῶς, ibid. [" Eust. Il. A. 109." Boiss. Mss.: Lex. Polyb.] AT Τυχὸν ponitur et ipsum adverbialiter, sed in alia signif., sc. pro Fortuito, Casu, Fortefortuna; interdum etiam Fortasse. Quo sensu Greg. Naz. usurpavit, opponens ei ἐκ προνοίας. Idem et pro Fortasse usurpavit, Inv. in Jul. 1. Τυχὸν κἀκεῖνον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας διὰ τούτων ἐπρυτανεύετο, Fortasse et his hoc agebatur divinitus, ut ille ab impietate revocaretur. Sic Synes. Ep. ad Fratrem, Τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, Fortasse et primæ nobis partes indulgerentur: 102. Τυχὸν ἐπιγνωσομένης αὐτόν. Itidem et Dem. in quodam loco quem Bud. Comm. 588. affert in Ἐγγράφομαι. Interdum et τυχὸν ἴσως dicitur ἐκ παραλλήλου, pro ἴσως s. τυχὸν simpliciter: quod genus loquendi Atticum esse tradit Schol. Aristoph. At in παρὰ τὸ τυχὸν, quod ex Hermog. affertur pro A casu, hoc τυχὸν non amplius adv. est, sed nomen. [" Τυχὸν, Bast. Specim. p. 21. 24. ad Lucian. 1, 331. ad Charit. 335. Lucian. Ep. 25. Lucillius 42. Hedyl. 2. 3. Strabo 3. p. 62. Thom. M. 359. 603. Schol. Aristoph. Πλ. 480. 1043. Brunck. Aristoph. 3, 23. ad Diod. S. 2, 577. Ἴσως τ., D. W. ad Plut. de S. N. V. p. 8. T. ἴσως, Lucian. 3, 669. Πουτυχὸν, Jacobs. Anth. 12, 445." Schæf. Mss.] || Ceterum ut redeam ad τυγχάνω, quo significatur Sum, pertinet ad ipsum quod ex Epigr. affertur, sed suspectum, τυγχάνω σοι pro συντυγχάνω σοι, Conversor tecum, σύνειμί σοι, συνδιατρίβω σοι. || Item et γένει ἐτύγχανον sine Auctoris nomine affertur pro Erat inter eos generis affinitas.

Τυγχάνω, Assequor, Attingo. In qua signif. proprie de jaculatoribus dici ajunt, Plato de LL. τυγχάνειν σκοποῦ, Scopum attingere: cui opp. ἁμαρτάνειν, s. ἀφαμαρτάνειν. Sic Lucian. (1,775.) Θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι, Et aves, in quas sagittam direxerunt, figunt, attingunt et feriunt. Quibus adde hoc Homeri, quod diversam constr. habet, Il. E. (582.) Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον. Alioquin τυγχάνειν τινὸς metaph. inde sumta dicitur Qui aliquid consequitur, s. Assequitur, Obtinet, Impetrat, Nanciscitur, Adipiscitur; vel Qui aliquo potitur, alicujus compos fit. Tot enim fere modis exponi solet. Ac recte dicitur a sagittariis esse metaphora sumta; sicut enim hi ad rem cupitam dirigunt sua jacula, ita ii qui aliquid expetunt, suos eo conatus dirigunt, omnesque intendunt vires, ut eo potiantur. Od. O. (158.) παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος, Humanitatis officia e te consecutus, Abs te amice et humaniter acceptus, ut sperabat. Plut. e Stoicis, Ἕνεκα τοῦ τυγχάνειν τῶν πρώτων κατὰ φύσιν. Pro quo Cic. Ut adipiscamur principia naturæ. Sic Dem. pro Cor. τυγχάνειν ἀρετῆς: cui ibid. opp. ἀπολείπεσθαι. Plut. Rom. Τυχόντες ὀνομάτων καλλίστων, Clarissima adepti nomina. Aristot. Rhet. Τυγχάνειν τιμῆς ὑπὸ δαιμονίου, Divinitus honorem adipisci. Sic Xen. (Ἀπ. 4, 8, 10.) Τεύξομαι ἐπιμελείας ὑπ' ἀνθρώπων. Et Dem. c. Mid. Μήτε συγγνώμης μήτε λόγου μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Dicitur enim aliquis τυγχάνειν λόγου, cum ab judicibus impetrat ut audiatur, et ut rationes facti sui afferat; τυγχάνειν ἐπιεικείας, cum obtinet ut æquiores in eum sint, nec summo agant jure; τυγχάνειν συγγνώμης, cum veniam delicti impetrat. Et Isocr. τυγχάνειν τῶν δικαίων, Jus suum obtinere, Aristot. τυγχάνειν βοηθείας, Auxilium impetrare, Chrys. de Sacerd. Οὐκ ἔτυχον προστασίας, Patrocinio destituti sunt. Itidem τυχεῖν δίκης, Impetrare ut tibi liceat pœnas sumere et injuriam ulcisci, Plut. Rom. Τυχεῖν δίκης ἐδεεῖτο, Orabat ut sibi supplicium sumere liceret. Dicitur vero et αὖθις s. πάλιν τυχεῖν, quod Lat. uno verbo dicunt Recuperare, pro Iterum consequi, s. nancisci, sc. quod amissum fuit et denuo cupitur. Plato Epist. Τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυχεῖν, Principatum amissum recuperare cupiens. Diversa constr. Eur. (Iph. A. 995.) τεύξομαι ταῦτα σέθεν, Hæc abs te impetrabo s. exorabo. Et

A οὐδὲν τυχοῦσας, ex Eod. Sed notandum est, tam in hac quam in præcedente signif. non semper addi gen., sed sæpe subaudiendum relinqui, e præcedentibus sc. Il. E. 287. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, Errasti, nec me jaculo tuo tetigisti, quem petebas. Ubi propria signif. est. In altera autem signif. Hesiod. Θ. 973. de Cerere, τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται, Τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολύν τε οἱ ὤπασεν ὄλβον, Ei autem qui eam nactus fuerit, Plut. Lyc. (25.) Polystratidas quidam Lacedæmonius una cum quibusdam aliis legationem obiens apud præfectos regis Persarum, cum interrogarent illi πότερον ἰδίᾳ πάρεισιν ἢ δημοσίᾳ πεμφθέντες, respondit, Αἴκεν τύχωμεν, δημοσίᾳ· αἴκεν ἀποτύχωμεν, ἰδίᾳ. Ubi etiam nota opposita. Rursum et cum in rem malam eamque insperatam quis incurrit, τυγχάνειν αὐτῆς dicitur, Dem. Δεῖξαι βούλομαί τι πεποιηκότες ἔνιοι αὐτῶν τίνος τετυχήκασιν ὀργῆς παρ' ὑμῶν, In quam indignationem apud vos incurrerint, Quam indignationem meruerint. Sic Antiphon, Τῆς ἐσχάτης ὀργῆς δικαίως ἂν τυγχάνοντες.
B Et rursum, Ἆρ' οὐ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας οὗτος ἄξιος τυγχάνειν; Sic Plato Gorg. Ἀθλιώτερον μὲν τοίνυν ἐὰν μὴ διδῷ δίκην μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ὁ ἀδικῶν· ἧττον δὲ ἄθλιος, ἐὰν διδῷ δίκην, καὶ τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Similiter Aristot. Rhet. 2. Οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μιαιφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός: ut et Cic. 4 Tusc. 4. scribit, parricidæ supplicio neminem commoveri. Sic Æschin. τυγχάνειν ζημίας, Mulctari. Atque ut aliquis τυγχάνει ὀργῆς, sic etiam μέμψεως vel κατηγορίας. Dem. pro Ctes. Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ οὐ μέμψεως. Et rursum, τυγχάνειν κατηγορίας ap. Eund., Incusari et in reprehensionem incurrere, In iram et odium incidere, Adduci in odium: consequente posito pro antecedente. Interdum et ἀπολαύειν ita usurpatur, nec non χρῆσθαι, ut cum dicunt ἀπολαύειν τὸ σῶμα τῶν τῆς ψυχῆς κακῶν, et ὀργῇ χρῆσθαι. Itidem Malum nancisci Plaut. et Ter. dicunt. Porro ut præcedens τυγχάνω interdum accus. habet loco genitivi, ita et hoc. Affertur enim
C ex Eur. (Hipp. 672.) ἐτύχομεν δίκας, pro Incidimus in pœnas. || At, Τετευχὼς περὶ τὰς ἐπιθυμίας, affertur e Plat. Tim. pro Qui explendis libidinibus affectibus incumbit.

[" Τυγχάνω, ad Lucian. 1, 257. Lennep. ad Phal. 44. Wyttenb. Select. 342. ad Herod. 603. Theogn. 247. Eur. Phœn. 1660. Valck. p. 491. Kuhn. ad Paus. 50. Anton. Lib. 262. Verh., Toup. Opusc. 1, 40. ad Phalar. 286. Phryn. Ecl. 120. Wakef. Eum. 1041. Thom. M. 561. 842. 860. Markl. Suppl. 174. Iph. p. 138. Wakef. Phil. 222. Jacobs. Anth. 7, 91. Heyn. Hom. 7, 397. Pro ἐντ., ἐπιτ., Fac. ad Paus. 1, 530. De constr., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 76. Phœn. p. 82. cf. Brunck. ad Eur. Or. p. 190. 209. Med. p. 387. Musgr. Med. 758. Or. 686. Heracl. 97. Markl. Iph. p. 111. Wakef. Alc. 1044. Phil. 509. 1315. Eum. 30. et Abresch., ad Paus. p. 50. Porson. Med. p. 61. Hec. v. 789. Ed. 2. Brunck. Soph. 3, 491. Aristoph. 3, 10. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. p. 37. Subaud. σκοποῦ, Verum attingo, Musgr.
D ad Hipp. 827. Sine subst., Tyrwh. ad Aristot. 144. De locutione τυγχάνω ὤν, Bernard. Rel. 99. An sine participio verbi substantivi ponatur, Porson. Hec. 788. Fischer. ad Palæph. 71. 181. ad Xen. Eph. 266. Zeun. ad Xen. K. Π. 337. Lucian. 3, 375. Dionys. H. 1, 108. 366. Heind. ad Plat. Phædr. 306. Gorg. 190. Apol. p. xxiii. Hipp. 171. Demosth. 1457, 10. Thuc. 2, 140. Bip., Heyn. Hom. 8, 357. Cum quarto casu, Brunck. ad Eur. Or. p. 190. Musgr. ad Hec. 194. Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Lennep. ad Phal. 44. Valck. Hipp. p. 257. Brunck. Œd. T. 598. Phil. 509. Cum accus. et infin., Jacobs. Anth. 8, 72. Dionys. H. 1, 516. Ὅσους ἔτυχεν ἐνεῖναι. Cum participio, Toup. ad Longin. 364. 397. Koen. ad Greg. Cor. 63(=147.) Brunck. Aristoph. 3, 152. Porson. Hec. p. 50. Ed. 2. Heind. ad Plat. Lys. 29. An infin. sine articulo τοῦ asciscat, ad Lucian. 1, 464. Τυγχάνων cum verbo alio, per hypallagen, ad Xen. Eph. 266. Brunck. Œd. C. 1490. Phil. 371., sed v. Porson. Hec. p. 50. Ed. 2. Τυγχάνω τινὸς ὑπό τινος, Toup. ad Longin. 349.: καταστρα-

φῆς, Mori, Valck. ad Phal. p. xx.: λόγου, T. H. ad Lucian. 1, 219.: παρά τινος, πρός τ., Porson. Med. p. 16. Τεύξομαι, Eran. Philo 167. Æsch. Eum. 859. Τεύξασθαι, Diod. S. 1, 239. dubito an hoc Græcum sit: legerim τεύξεσθαι: cf. 242. Il. E. 652. σοὶ—φόνον—τεύξεσθαι, Tibi mortem obventuram esse: Il. A. 684. Ἔχουσα τεύξῃ, pro ἕξεις, Abresch. Æsch. 2, 117. Ἐτύχησε, Fuit, Ruhnk. Ep. Cr. 112. Conf. c. εὐτ.; ad Charit. 558. Ἐτύχησε βαλὼν, Heyn. Hom. 7, 96. Ὅταν τύχῃ, Plut. de S. N. V. p. 6., vide Wyttenb. p. 18.: Musgr. Hipp. 428. Iph. T. 722. Tro. 68. El. 1169. Wakef. Phil. 206. Luzac. Exerc. 120. 146. Huschk. Anal. 264. T. H. ad Plutum p. 307. Kuster. Aristoph. 15. Τυχεῖν τινὸς, Habere aliquid, Dionys. H. 4, 2140.: φύσεως δεξιᾶς, T. H. ad Lucian. 1, 173. Ὡς ἔτυχε, ad Diod. S. 1, 12. 132. 2, 401. Boiss. Philostr. 500. Ὡς ἔτυχε ζημιοῦσθαι, Gravissime puniri, Xen. Mem. 3, 9, 13. Ὢν ἔτυχε, ἦν, Ruhnk. ad Rutil. 56. Εἰ τύχοι, Diod. S. 1, 554. 2, 447. (446. scr. τύχοι:) 458. ad Lucian. 3, 277. Heind. ad Plat. Phædr. 196. Gorg. 182. 257. Εἰ οὕτω τύχοι, Exempli causa, Æschines 432. Reisk. Οἷ τύχοι, ad Diod. S. 2, 577. Ἂν τύχῃ, 559. Jacobs. Anth. 12, 180. Dionys. H. 2, 1241. Aristot. H. A. 485. Schn. Ὅταν τύχωσι, Quandoque, Serius ocius, Heind. ad Plat. Gorg. 252. Xen. Mem. 3, 12, 1. 2. Ὁ τυχὼν, 1, 1, 14. Ruhnk. p. 230. ad Lucian. 1, 443. Thom. M. 660. Luzac. Exerc. 173. ad Diod. S. 1, 619. Jacobs. Anth. 9, 134. Τὸ τυχὸν, Mœris p. 330. et n., Heyn. Hom. 7, 103. Οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν, Act. Apost. 28, 2. Τετύχησι, Heyn. Hom. 6, 144. Τετυχηκὼς, 7, 397. Τέτευχα, τετύχηκα, ad Diod. S. 1, 17. 108. 136. 179. 194. 285. 272. 292. 383. 2, 142. 199. Poët. Gnom. 223. Phryn. Ecl. 174. Thom. M. 842. Præf. ad Greg. Cor. p. liv. ad Dionys. H. 2, 955. Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 34. Τέτυχα, Diod. S. 2, 546. Præf. ad Greg. Cor. p. liv. Τετεύχατον, Jacobs. Anth. 11, 229. 248. Ἐτετεύχει, Valck. Phœn. p. 588." Schæf. Mss. Phrynich. 395. Τέτευχε τιμῆς, τέτευχε τοῦ σκοποῦ μὴ λέγε, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ δοκίμῳ χρῶ, τετύχηκε, ubi Lobeck.:—" Phot. Τετύχηκε, συμβέβηκε· τέτευχε δὲ ἐπιτέτευχε· τὸ μέντοι γεγράφηκε παρὰ Θεοπόμπῳ καὶ ἄλλοις βάρβαρον: qui sive τέτευχε Adipiscendi notione astrictum, sive in hac certe signif. ab Atticis assumtum putat, in utroque fallitur. Nam pro verbo subst. usurpavit Herod. 3, 14.: ap. Atticos autem, e quo Plat. locus vitio exemtus est, v. Ast. ad Remp. 564. Amplius non occurrit. Post Euryphamum a Sturzio memoratum p. 198. primus in ordinem venit Aristot. Ὀνόματος τέτευχε, de Mor. 3, 14. T. 2. p. 53. et de Part. Anim. 2, 2. T. 2. p. 486. Huic proximus Theopompus ap. Polyb. 12, 27. p. 437. Τοῖς πλείστοις πράγμασι παρατετευχὼς, quo sensu etiam Josephus Antt. 5, 10. p. 309. 17, 5. p. 837. Τοῖς πράγμασι παρατετευχώς. Συντέτευχε, Accidit, Philo de Conf. Ling. 347. Hinc Diod. S. 1, 57. 2, 5. Gal. de Med. Simpl. 1, 19. p. 14. Dio Chrys. 31. p. 569. Diosc. 1, 32. p. 18. Nicom. Arithm. 1, 16. Theophyl. Legg. 181. τέτευχε, ἀποτέτευχε, παρατέτευχε pro τετύχηκε etc. asciverunt, sed ita, ut hoc non solum non deterius putasse, sed etiam magis consuetum habuisse videantur. Quare cum nullus esset scriptor, qui non altero nonnunquam, altero persæpe uteretur, hac inconstantia confusi librarii centenis locis aberrarunt: v. Varr. Lectt. Diod. S. 1, 13. 3, 27. 4, 40. Dionys. H. Antt. 5, 48. p. 955. Jambl. V. P. 3, 12. p. 34. neque hoc solum, sed etiam tertia forma, Grammaticis ignota, nonnunquam immiscetur: ἐντετυχὼς Plut. V. Artax. 13. T. 5. p. 401. quo L. Reisk. e Cod. ἐντετυχηκὼς reposuit; τέτυχε, τετυχέναι etc. Diod. S. 2, 22. 3, 8. 6, 10. 12, 17. Geop. 2, 14. p. 127. Æsop. Fab. 88. p. 50. plerumque in Lectt. Varr. Codicum et Edd. vett. reservatum est; ἐντέτυχα Porph. de Abst. 3, 24. p. 277. cf. Etym. Ms. ap. Schæf. Præf. ad Greg. Cor. p. liv." " Τὸ τυχὸν, Minimum, Polyb. 4, 40, 7. Ὅταν μὲν γὰρ χρόνος ἄπειρος ᾖ, τὰ δὲ κοιλώματα πάνυ ᾖ πάντως ὡρισμένα, δῆλον ὡς κἂν τὸ τ. εἰσφέρηται, πληρωθήσονται

A τῷ χρόνῳ. Τυχὸν, Forsitan, Dem. 527, 15. Ποία γὰρ πρόφασις, τίς ἀνθρωπίνη καὶ μετρία σκῆψις φανεῖται τῶν πεπραγμένων αὐτῷ; ὀργή, νὴ Δία; καὶ γὰρ τοῦτο, τυχὸν, λέξει." Seager. Mss. Vide Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr., Valck. Schol. in N. T. 1, 185. 257. 2, 533. Ἂν οὕτω τύχῃ, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 24. " Τυχέω, Scopum attingo, Quint. Sm. 10, 123. οἰστῷ. Τετύχηκα, Od. K. 88. (Il. P. 748.) Joseph. 674, 42. Diod. S. 2, 633." Wakef. Mss.]

Τεῦξις, ἡ, Adeptio, Consecutio, Synes. Ep. 140. Τοῦτ' ἔστω σοι κανὼν καὶ κριτήριον τῶν πρώτων τῆς τεύξεως, Argumentum adeptionis primarum virtutum, [Arrian. Epict. 2, 5.]

Τευκτικὸς, Consequendi s. Adipiscendi vim habens, Qui assequi et adipisci potest, Aristot. Ἡ γὰρ τοιαύτη ὀρθότης βουλῆς, εὐβουλία, ἡ ἀγαθοῦ τευκτική. Quo sensu et στοχαστικὴ dicitur.

[* Τευκτὸς, Consecutus s. Consequendus, unde] Ἄτευκτος, Qui consecutus non est. Nisi dicatur de

B re passive. Hes. vero ἀτεύκτου exp. non solum ἀνεπάφου, verum etiam ἀτερποῦς: forsan quoniam τῶν ἀτερπῶν καὶ λυπηρῶν τεύξασθαι οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ. "" Ἄτευτος autem pro Injucundus nescio unde afferant VV. LL." Ἀτευκτέω, Non attingo, assequor, Aberro, i. q. ἀποτυγχάνω, teste Suida, qui cum gen. construi ait. [" Ad Plut. Mor. 1, 938(=8, 243.)" Schæf. Mss., ad Dionys. H. de C. VV. 270. Apollon. Synt. p. 57. Bekk. * " Ἀτευξία, Dionys. Areop. 212. 213. 261." Kall. Mss. Etym. M. 639, 52. Conf. c. ἀταξία, Apollon. Synt. 56.]

Ἀντιτυγχάνω, Vicissim adipiscor, assequor, consequor, nanciscor. Ac sicut τυγχάνω præter gen. aliquando habet παρὰ cum gen., ita et hoc, veluti in hoc hemistichio, Τοίων ἀντιτύχοιμι θεῶν πάρα, Talia vicissim consequar a diis, Talia consequar pro mercede. [Theogn. 642. Simonid. Fr. 56. Hippocr. p. 379, 19. Occurro, Incido in, Polyb. 15, 16, 6. Pind. N. 7, 62. Thuc. 6, 87. " Hermocreon 1. Epigr. adesp. 475." Schæf. Mss. I. q. ἐντυγχάνω,

C Hippocr. 379.]

Ἀποτυγχάνω, Oppositum est verbo τυγχάνω. Sicut enim τυγχάνειν dicitur qui attingit scopum, ita ἀποτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ is, qui ab eo aberrat, nec eum assequitur s. attingit, ap. Aristot. Eth. 2. Sed et alius rei ἀποτυγχάνει aliquis, cum ejus compos non fit, s. ea non potitur, Plut. Σικελίας ἀποτυχὼν, Cum Sicilia potiri non posset, Frustratus spe potiundæ Siciliæ, ut Dem. quoque dixit ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, Frustrari spe. Idem Dem. (295.) Ἀποτυχεῖν δοκεῖ τῶν πραγμάτων, Frustratus esse videtur spe prospere rem gerendi. Nisi malis, Amisisse occasionem rei feliciter gerendæ. Certe κατορθοῦν, Feliciter rem gerere et ex animi sententia conficere, et ἀποτυγχάνειν inter se opponuntur, cum ap. alios tum ap. Eund. (155.) Μᾶλλον ἄχθεσθαι τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων τοῖς ἄξιον ἐπαίνου τι πράξασιν ἢ τοῖς ὅλως ἀποτυχοῦσι. Et Æschin. (66.) Οὐ γὰρ τὸ δυστυχῆσαι κατὰ πόλεμον, μέγιστόν ἐστι κακὸν, ἀλλ' ὅταν τις πρὸς ἀνταγωνιστὰς ἀναξίους ἑαυτοῦ διακινδυ-

D νεύων ἀποτύχῃ, διπλασίαν εἰκὸς εἶναι τὴν συμφοράν. Sic et aleatores dicuntur ἀποτυχεῖν, cum spei suæ compotes non fiunt, sed a fortuna falluntur ac frustrantur: de quibus Xen. Ἑλλ. 6, (3, 6.) Οἵτινες αὖ ἐὰν ἕν τι ἀποτύχωσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσι. Ubi etiam nota diversum constr. genus. Sed et θεοῦ ἀποτυγχάνειν aliquis dicitur, cum ab eo frustratur nec spei suæ compos fit. Synes. Ep. 57. Οὐκ εἰωθὼς ἀποτυγχάνειν ἐν ἱκεσίαις Θεοῦ, νῦν πρῶτον οἶδα μάτην εὐξάμενος, Non solitus frustrari spe mea et repulsam ferre a Deo in precibus. Pro quo dicit Ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ Θεοῦ, 43. Εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ Θεοῦ, Ut deo aut præsente aut adverso utantur. Idem simpliciter pro Non assequi accepit, 32. Ἔφυ καὶ τέθραπται κακῶς, καὶ ἀγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας ἡ φύσις, Nec non assecuta est, Nec non caret. || Ponitur etiam pro Perdo, Amitto, i. q. ἀποβάλλω, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Διὰ ταῦτα ὧν εἶχον καὶ ἀπέτυχον. " Ἀποθύκειν, Hes. " affert pro ἀποτυγχάνειν: quod Ionicam habet

" commutationem tenuis et aspiratæ pro ἀποτύχειν: A " s. ἀποτυχεῖν, Non adipisci s. assequi, Destitui, " Frustrari." || Pass. Ἀποτυγχάνομαι, Frustror, Voti compos non fio, Non evenit mihi ut sperabam, Res mihi ex animi sententia non succedit. Sed in præt. potius usurpatur. Unde ἀποτετευγμένος, pro Frustratus, Cui male successit: ita ut idem sit cum ἀποτυγχάνω. Præsertim vero res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι dicitur, Quæ præter animi sententiam evenit, Quæ non e voto succedit, præter spem cadit. In qua signif. frequens Luciano esse traditur. Diosc. certe τὸ ἀποτετευγμένον dixit Quod voto non respondit, 5, 8. [" Philem. Fr. p. 354. Οὐκ ἔστ' ἀποτυχεῖν, Vitare non licet." Schleusn. Mss. " Ad Lucian. 1, 568., ad Diod. S. 1, 117. 2, 165. ad Xen. Mem. 4, 2, 28. Valck. Phœn. p. 79. Anton. Lib. 262. Verh., Fischer. ad Palæph. 189. Abresch. Lectt. Aristæn. 140. 231. 244. ad Charit. 233. 311. Wyttenb. ad Plut., 1, 469. Sine subst., ad Diod. S. 1, 117. Tyrwh. ad Aristot. 144." Schæf. Mss. Ἀποτέτευχε, Lobeck. Phryn. 395. in v. Τεύχω citatus.] B Ἀποτυχόντως, Præter votum, Bud. [* " Ἀποτετευγμένως, Infeliciter, Sine successu, Orig. c. Cels. 4. p. 198." Seager. Mss.] ET Ἀπότευξις, ἡ, Repulsa; Sinister et infelix successus, Cum quis voti sui compos non fit, Plut. Galba, Σὺν ὀργῇ τῆς ἐλπίδος τὴν ἀπότευξιν φέροντος, Indignantis quod spe sua frustratus esset: Symp. 7, 10. Σφάλματα οὐκ οἰκτρὰ καὶ τραγικὰ καὶ μεγάλας ἀποτεύξεις ἔχοντα. Dicitur enim ἐν σφάλμασιν aliquis ἀποτυγχάνειν. [Gl. Offensatio. Æschin. Dial. Socr. 3, 12.] Ipsa autem res, quæ male et præter animi sententiam successit, DICITUR Ἀπότευγμα, i. fere q. σφάλμα et πταῖσμα, s. ἁμάρτημα, Plut. (7, 832.) Τὰ δὲ ἀποτεύγματα, οὐχ ὧν ἀποτεύγματα, ἀτυχήματα; et Cic. ad Att. 9, 21. Nihil tibi opus est illud a Trabea; sed potius ἀπότευγμα meum: ad Qu. Fr. 2, 3. Ἀπότευγμα formido; addo etiam malevolentiam hominum. Quibus in ll. ἀπότευξις et ἀπότευγμα idem propemodum sunt. [" Ind. ad Diod. S. Alciphr. 128. Wyttenb. ad Plut. 1, 469." Schæf. Mss. * Ἀπότευκτος, unde * " Ἀποτευκτέω, i. q. ἀτευκτέω, Phot. Lex. c. 262. Οὐκ ἀποτευκτήσεις· οὐκ ἀποτεύξῃ· λέγουσι καὶ οὐκ ἀτυχήσεις." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 271. " Ἀποτευκτεῖν, quod Schæferi admonitu in Lexica receptum est, mihi non satis tutum videtur. Apud Phot. certe οὐκ ἀποτευκτήσεις, οὐκ ἀποτεύξῃ: et quod sequitur: οὐκ * ἀποψάλακτος, οὐκ ἀκρότητος, scribere præstat οὐκ ἀτευκτήσεις, οὐκ ἀψάλακτος. Hoc postremum apparet ex Aristoph. loco, unde Glossa depromta est, Lys. 275., prius et ordo literarum et interior ratio commendat." Lobeck. Add. ad Phryn. p. 395. * " Ἀναπότευκτος, (Non falsus propositi,) Arrian. Epict. 1, 4. 2, 8, 23. 3, 12. 4, 1, 6." Kall. Mss.] Ἀποτευκτικὸς, Qui solet ἀποτυγχάνειν, i. q. ἁμαρτητικὸς, et ὁ μὴ κατορθωτικός. Diciturque ἀποτευκτικὸν s. ἀποτετευγμένον φάρμακον, Quod infelix esse et successu carere compertum est: cui opp. ἐπιτευκτικὸν ap. Gal. τῶν κ. Τόπ. 4. [* " Ἀποτευκτικῶς, Arrian. in Epict. 4, 10." Kall. Mss.] Præterea INDE [* Ἀποτυχέω, unde] Ἀποτύχημα ET Ἀποτυχία, i. significantia q. ἀπότευγμα et D ἀπότευξις, Spei frustratio, Infelix successus, Infortunium, etiam Repulsa: cum sc. aliquis non assequitur id ad quod aspirabat, sed ἀποτυγχάνει. Quibus opp. ἐπίτευξις, et ἐπιτυχία. [Ἀποτυχία, Diod. S. 4. p. 173, 9. Polyb. 5, 98, 9. * Ἀποτυχὴς, Porph. Epist. ad Anebon. ap. Theodoret. Therap. 48, 31. Ἀπὸ ἐμψύχων ἀποτυχεῖς εἶναι δεῖ, al. ἀποχῆς, ἀπεχομένους, ἀπεχεῖς, ἀπόχους. Vide Schn. Lex. Suppl.]

[* " Διατυγχάνω, ad Diod. S. 2, 308. Abresch. Lectt. Aristæn. 244." Schæf. Mss. " Hes. v. Διαμαρτάνει, Abresch. ad Aristæn. in Suppl. Not. 45. * Διατυχέω, cf. Eund. ibid. 2, 10." Boiss. Mss.]

Ἐκτυγχάνω, Assequor. Unde PARTICIP. Ἐκτυχὼν, Assecutus. Affertur enim e Greg. Naz. Θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀσώματον ἐκ φύσεως ἐκτυχὼν, pro Deus, qui a natura obtinuit ut simplex sit et sine corpore. Videndum tamen ne ἁπλοῦν et ἀσώματον nominativi potius casus sint, et ἐκτυγχάνω accipiatur pro Sum, Existo.

Ἐντυγχάνω, Incido, Occurro. Unde οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur Qui in nos incidunt, In quos nos fortefortuna incidimus, Qui nobis occurrunt et obviam fiunt. Herodian. 3, (3, 5.) Φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, Occidere obvium quemque, 4, (6, 12.) Ἀφειδῶς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀνῄρουν, Passim ut in quemque inciderant, occidebant, Athen. (516.) de Lydorum mulieribus, Ἄφετοι οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσι, Expositæ obviis, s. quibuslibet. Sic Plut. adv. Colot. Ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται. Idem cum dat., de Def. Orac. Ψυχαὶ ψυχαῖς ἐντυγχάνουσαι, Animi in animos incidentes, ut et Thuc. 2, (39.) Τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε, Nostris copiis nullus dum hostis occurrit. Ab eod. Thuc. καιρὸς dicitur ἐντυγχάνειν, cum nobis occurrit, s. se nobis offert, ut l. eod. (43.) p. 62. Ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται, Quoties occasio vel dicendi vel agendi sese offert. Quibus in ll. videmus ἐντυγχάνειν Fortuiti occursus signif. habere. || Interdum signif. etiam Invenio, habens et tunc Fortuitæ inventionis signif., veluti cum quis domum reversus dicitur ἐντυγχάνειν γράμμασιν, i. e. Offendere fortefortuna literas ad se missas. Synes. Ep. 54. Ἐκεῖσε γὰρ ἐντευξόμεθα ταῖς ἐπιστολαῖς, Illic enim inveniemus tuas literas. Quo pertinet, quod e Xen. affertur, (Ἀπ. 1, 6, 9.) Ὁ τοῖς ῥάστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, pro Qui rebus inventu facillimis et maxime parabilibus utitur moderate. Ubi etiam nota dici aliquem rei alicui ἐντυγχάνειν, quam invenit et quæ se ei veluti offert. || Non amplius vero fortuiti casus signif. ei inest, cum signif. Adeo, Convenio, Alloquor. Plut. Fabio, Ἐντυγχάνων πρὸς αὐτὸν, Eum adiens et conveniens. Idem alibi, Τοῖς πρέσβεσιν ἐντυγχάνει ὅσον δύναται ἐπιεικέστατα, Legatos quam mitissime potest adit, Legatos adit, et quam mitissime potest eos alloquitur. Et rursum in Alcib. Ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως, Humaniter excipere eos qui se convenirent, Humaniter agere s. Humanum se præbere iis qui ad se venirent. Cic. quoque interpr. Convenio, h. l. Plat. Apol. (32.) C Ἔμοιγε αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι, ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδῃ καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν διὰ κρίσιν ἄδικον τέθνηκε: sic reddens Latine, Quanta autem delectatione afficerer cum Palamedem, cum Ajacem, cum alios judicio iniquorum circumventos convenirem? Ubi convenire et ἐντυγχάνειν est Venire ad aliquem et cum eo sermonem conferre de rebus suis. Itidem magistratui ἐντυγχάνειν dicitur, qui eum convenit ob sua aliqua negotia: veluti cum ad eum defert injuriam sibi factam. Plut. (9, 98.) Παραγενόμην εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ τοῖς ἐφόροις ἐνετύγχανον: paulo post, Τοῖς ἐφόροις ἐντυγχάνει· ὧν μηδὲν προσεχόντων, ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἵεται, καὶ ἀπὸ τούτων ἑκάστῳ τῶν δημοτῶν προσιὼν ὠδύρετο. Ubi ἐντυγχάνειν vocat τὸ ἐπί τινα ἰέναι s. προσιέναι τινὶ καὶ ὀδύρεσθαι. Similiter et Deo ἐντυγχάνει, Qui eum quasi convenit vel sua vel aliena causa, Qui ab eo aliquid petit, eum rogans, aut etiam pro alio intercedit: sumta metaph. a legatis ap. regem aliquem pro quopiam intercedentibus, ut Greg. Naz. quoque indicat, exponens h. l. in Epist. ad Hebr. 7, (25.) Πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν. Sic accepit et Paul. ad Rom. 8, (27.) Κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων. At 11, (2.) usurpavit hoc verbum simpliciter pro Colloquor, de Elia propheta dicens, Ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, Colloquitur cum Deo contra Israël, conquerens ei sc., quod Israëlitæ occisis prophetis et suffossis altaribus, suam quoque animam quærerent, qui unus superesset. Vetus tamen Interpres et ibi vertit Interpellat Deum adversus Israël: ac si Deo exposuisset Israëlis facinora, eumque incitasset ad pœnas ipsi infligendas. In iisd. N. T. scriptis magistratui quoque ἐντυγχάνειν dicitur, perinde ut ap. Plut. et alios, veluti Act. 25, (24.) Festus provinciæ administrator dicit, Περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν ἔτι, De quo omnis multitudo Judæorum compellavit me. Sic pass. voce ac signif. idem magistratus ἐντυγχάνεσθαι dicitur, cum compellatur et rogatur aliquid, Plut. Probl. Rom. Ὅθεν οὐδὲ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα πρότερον ἐξῆν,

οὐδὲ νῦν, ὡς ἔοικεν, ἔξεστιν· ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν ἐπέτρεψεν ἐντευχθεὶς Δομετιανὸς, Cum quidam eum compellassent ac rogassent. Bud. quoque ibi ἐντυγχάνεσθαι interpr. Conveniri, Compellari, Libello supplici adiri, Orari. || Signif. etiam Negotium cum aliquo habere et commercium, Andocid. 29. Τί χρὴ προσδοκᾷν τοῦτον περὶ τοὺς ἐντυχόντας τῶν πολιτῶν διαπράττεσθαι; Bud. Sic accipi potest ap. Aristot. Eth. 9, (10.) Οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, ut sit, Qui humaniter versari et agere cum quovis solent. Nisi malis, Familiariter et comiter cum quovis colloquentes, Familiariter et comiter obvium quemque alloquentes: ut ἐντυγχάνειν hic sit, quod dicitur διὰ λόγων ἐντυγχάνειν. Itidem e Plat. de Rep. Ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, pro Versatus sum cum. || Dicitur etiam aliquis alicui ἐντυχεῖν κατ' ὄψιν, pro Eum vidisse. Legitur enim ap. Plut. Lycurgo, in ipso statim initio, Ἔνιοι δὲ καὶ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν Ὁμήρῳ, sc. λέγουσι τὸν Λυκοῦργον, Sunt qui et Hom. ab eo visum dicant. || Ἐντυγχάνειν γράμμασι, Accipere literas s. Adipisci: ut περιτυχεῖν et κομίζεσθαι. Bud. e Synes. Οὐκοῦν ἐντεύξῃ μὲν ταῖς δημοσίας ἐπιστολαῖς. E quo ἐντυγχάνειν γράμμασι supra habuimus pro Invenire literas. Alioquin ἐντυγχάνειν γράμμασι vel βιβλίῳ, est Legere literas vel librum qui in manus nostras pervenit, Herodian. 4, (12, 12.) Κελεύει Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, Legere literas: Ipsi enim per negotia eas aperire et legere non vacabat. Et rursum Synes. Ἐντυγχάνειν γράμμασιν ὑμετέροις, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εἰδέναι, Legere literas vestras, etiam Nancisci, Bud. Sic Plut. adv. Colot. Μὴ τοῖς ἐκείνων συντάγμασιν ἐντύχῃς, μηδὲ ἀναλάβῃς εἰς χεῖρας Ἀριστοτέλους τὰ περὶ οὐρανοῦ καὶ τὰ περὶ ψυχῆς. Similiter in Lycurgo Idem, Ἐντυχὼν ποιήμασι, Qui legit poëmata. Et Herodian. 1, (1, 4.) Τῇ τῶν ἐντευξομένων μνήμῃ, Eorum qui legent. Itidem Diosc. præf. l. 1. Τοὺς ἐντευξομένους τοῖς ὑπομνήμασι, Qui hosce commentarios legent, in hosce commentarios incident. || Item ἐντυγχάνειν τινὶ dicitur in sermone, Qui in eum incidens verba de eo facit. Affertur enim e Greg. Naz. Θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν μὲν ὀλίγα, pro Pauca quidem nunc de Deo loquemur. || Præterea aliquis rei alicui, dum fit, ἐντυγχάνειν dicitur pro Astare et Interesse, Diosc. præf. l. 1. Οὔτε γὰρ ὁ τῇ βλάστῃ ἐντετυχηκὼς μόνον, δύναται τὸ ἀκμάζον γνωρίσαι, οὔτε ὁ ἑωρακὼς τὰ ἀκμάζοντα, τὸ ἀρτιφυὲς ἐπιγνῶναι, Qui pullulanti herbæ duntaxat astiterit, Ruell. Et mox, Ὁ δὲ πολλάκις ἐντετυχηκὼς αὐτοῖς καὶ ἐν πολλοῖς τόποις, μάλιστα τὴν ἐπίγνωσιν ποιήσεται. [Ἐντυγχάνω, de precibus, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 169. Valck. Schol. in N. T. 2, 534. Schleusn. Lex. N. T. " In sensu Legendi illustravi ad Eunap. 126." Boiss. Mss. Philop. 4. Συγγράμμασι φιλοσόφων ἐνετύγχανε. "Thom. M. 318. 757. ad Charit. 412. Markl. Iph. p. 258. Wakef. Ion. 670. Phil. 1329. 1333. Jacobs. Anim. 274. T. H. ad Plutum p. 24. Brunck. Aristoph. 2, 92. ad Lucian. 2, 265. Ruhnk. Orat. Gr. 82. Boeckh. ad Sim. p. xix. in Min. p. 17. ad Herod. 67. 602. Wyttenb. Select. 183. ad Diod. S. 1, 364. Valck. Phœn. p. 83. Toup. Opusc. 1, 22. ad Mœr. 321. Alciphr. 134. 142. 154. 196. Fischer. Ind. Palæph. Lego, Heind. ad Plat. Lys. 29. Boeckh. ll. cc. Heyn. ad Apollod. 970. Poto, Plut. Ages. p. 52. Crus. De coitu, Solone c. 20. Bergler. ad Alciphr. 153. De constr., Anonym. in Toup. Emendd. 4, 445. Brunck. ad Eur. Or. p. 209. ad Herod. 602. Cum gen. 342. Toup. Opusc. 1, 313. Schneid. ad Xen. Hier. 254. Cum dat., Toup. Opusc. 1, 383. Ἐντυγχάνειν βιβλίοις, Hesych. Præf. ad Eulog. Ἐντυχὼ et εὐτυχῶν conf., Brunck. Soph. 3, 397." Schæf. Mss. Insum, Quint. Sm. 6, 285." Wakef. Mss. Herod. 4, 140. Λελυμένης τῆς γεφύρας ἐντυχόντες, Cum solutum pontem offenderent. Plut. Pomp. 55. Ἐνέτυχε βοηθεῖν. Lobeck. Phryn. 395. Vide Τυγχάνω. * " Ἐντυχέω, i. q. ἐντυγχάνω, Adamant. 419." Wakef. Mss.] Ἐντυχία, ἡ, Congressus, Colloquium familiare, Plut. de Deo Socr. Τίνα χρὴ τὸν ξένον, καὶ πῶς καὶ πόθεν προσαγορεύειν; ἀρχὴ γάρ τις ἐντυχίας καὶ γνώσεως αὕτη συνήθης;

A [cf. 6, 247. 8, 303. Athen. 441. Gl. Interpellatio. Chrys. Hom. 134. T. 5. p. 861. Ἐντυχία λέγεται, ὅταν τις κατὰ τῶν ἀδικούντων ἐντυγχάνῃ τῷ Θεῷ, προσκαλούμενος αὐτὸν εἰς ἐκδίκησιν. * " Ἐντυχῖται, Hæretici, Clem. Alex. 265." Kall. Mss. * " Διεντυχέω, Anna C. 271." Elberling. Mss.] "Ἔντευγμα, Id cui ἐντυγχάνο- "μεν, κῦρμα." [" Apollon. Lex. v. Κύρμα." Schleusn. Mss. " Ad Diod. S. 1, 695. 2, 616. Heyn. Hom. 5, 97." Schæf. Mss.] Ἔντευξις, ἡ, pro eod. Synes. Ep. 86. Τῆς πρώτης ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν, Primæ congressionis præbituram occasionem, Quæ aditum ad te patefaciet. Sic Plut. Pompeio (init.) Πιθανότης λόγου, πίστις ἤθους, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν, ὡς μηδένας ἀλυπότερον δεηθῆναι, μηδὲ ἥδιον ὑπουργῆσαι δεομένῳ. Ubi Bud. quoque interpr. Congressus, Compellatio: addens, ap. Synes. poni pro Colloquium, ap. Aristot. pro Conversatio. Sic Isocr. ad Dem. (4. p. 5. Cor.) Τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν, Ne crebrius cum iisd. colloquere et congredere. Et Alex. Aphr.
B ap. Suid. scribit, Aristot. ἐντεύξεις vocare τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσίας, οἷς δεῖ μὲν ἐντυγχάνειν κοινωνικούς τε ὄντας καὶ φιλανθρώπους, καὶ ἐντυγχάνειν ὠφελίμως. Annotat autem hæc in eam definitionem, qua dicitur dialectica esse φιλοσοφία πρὸς γυμνασίαν, καὶ πρὸς τὰς κατὰ φιλοσοφίαν ἐντεύξεις. Et rursum Plut. Solone (27.) Ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, Congressus et colloquium cum Crœso. Idem in suo περὶ Δυσωπίας libello dicit, Πρὸς ἡγεμόνας ἐντεύξεις, Compellationes, quibus sc. compellantur et conveniuntur aliqua de re. Hesychio ἔντευξις est ἀπάντησις κατὰ τῶν πλημμεληθέντων, δέησις εἰς ἐκδίκησιν, ut cum quis magistratui ἐντυγχάνει, i. e. eum convenit et compellat ac pœnas exposcit de iis a quibus injuriam accepit. [" Villois. Long. 89. 281. Diod. S. 2, 306. Valck. Anim. ad Ammon. 56. Preces, ad Diod. S. 2, 124." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. " Ἐντεύξεις ὀχλικαί, Orationes populares, ad populum habendæ, Dionys. Jud. Thuc. 50. p. 939." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐντευξίδιον, τὸ, Libellus,
C Arrian. Epict. 1, 10. * " Ἐντευκτέον, Communicandum est, Clem. Alex. 733(=615.)" Wakef. Mss. Basil. 3, 177. * Ἐντευκτής, Gl. Interpellator.] Ἐντευκτικὸς, Cui ἐντυγχάνειν facile est, Ad quem facilis patet aditus, Qui adeuntibus facilem se præbet, Alloquio facilis, Qui conveniri et compellari facile potest, i. q. εὐπρόσοδος s. εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος: ut sunt quos Lat. vocant Affabiles, Faciles, Comes, Humanos. Plut. Alcib. (13.) Ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός: de ipso Alcibiade, quem in eod. libro dicit novisse χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως: ut ἐντευκτικὸς i. sit q. ὁ ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως: (6, 32.) Ἐντευκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι παρασκευαστέον καὶ φιλοπροσηγόρους, Faciles ad colloquium. [* Ἐντευκτὸς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 27, 16.] " Ἀνέν- " τευκτος, Cui non est ἐντυγχάνειν, Hominum con- " gressus fugiens, Inaffabilis." [* Ἀνέντευκτος, καὶ ἄδωρος vocatur Justitia, quæ neque donis, neque precibus movetur, ut contra officium agat, Plut. 7, 399.
D 919. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 543." Boiss. Mss.] CONTR. Δυσέντευκτος, Qui conveniri et compellari difficulter potest, Ad quem non facile patet aditus, Adeuntibus se difficilem præbens, Qui conveniendi et compellandi sui copiam paucis et raro facit, Inaffabilis, Polyb. (5, 34, 4.) Synonymum ei est ἀπροσήγορος. [" Thom. M. 254." Schæf. Mss. * Δυσεντευξία, Difficilis aditus, Diod. S. 19, 9. Cassii Probl. 80. * " Εὐέντευκτος, Const. Manass. Chron. p. 124." Boiss. Mss. * " Εὐεντεύκτως, J. Poll. 5, 139." Kall. Mss. * Ἐπεντυγχάνω, unde * Ἐπέντευκτος, Sumtu facilis, Pachym. Procem. ad Dionys. Areop.] Inde et verba BICOMP. Κατεντυγχάνω ET Ὑπερεντυγχάνω, oppositæ signif. Nam κατεντυγχάνω est κατά τινος ἐντυγχάνω, ὑπερεντυγχάνω autem, ὑπέρ τινος. Igitur κατεντυγχάνω, Convenio et compello aliquem contra alium, ut cum quis principem aliquem convenit, et accusat aliquem injuriæ sibi illatæ, Bud. Contra aliquem ap. alium verba facio, afferens ejus usum e Basil. (2, 86=)300. [Phot. Κατεντευχθέντα·

κατεντυχηθέντα: ita Suid. et Hes.: Euseb. Comm. in Ps. p. 179. Montef. Κατεντυγχάνων τοῦ λαοῦ.] Κατεντευκτής, Qui aliquem conveniens et compellans, accusat vel alium vel illum ipsum quem convenit ac compellat, Job. 7. fin. Διὰ τί ἔθου με κατεντευκτήν σοῦ; Cur fecisti ut te compellationibus meis incusem? Bud. interpr. Oblocutor, subjungens tamen et hanc ejus loci interpr., Quare posuisti me contrarium tibi? [Schleusn. Lex. V. T. Phot. Κατεντευκτήν· κατεντυγχάνουσαν· καὶ κατεντευκτής· κατήγορος. * Παρεντυγχάνω, Epiph. 1, 417. * Παρεντυχία, Gl. Interventus. Ibidem * Παρέντευξις, sine interpretatione.] "Προεντυγχάνω, Prius incido, ut προεμπί- "πτω, Synes. Ep. 108. Τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυ- "χόντες: 52. dicit οἱ προεντυγχάνοντες pro Qui ante "accedunt, ad venditorem sc. At 88. Ὡς οὐκ ἄξιον "ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, Quod non oporteret alium "librum ante legere." ["Ruhnk. ad Vell. 169." Schæf. Mss. Basil. 3, 261. 368. Plut. Nicia 10. Τῇ βουλῇ προεντυγχάνοντες, Primo in curia auditi, ubi olim * προσεντυγχάνοντες. * Συνεντυγχάνω, unde * Συνέντευξις, Hes. v. Συντυχία.] Ὑπερεντυγχάνω autem, Convenio et compello pro, Interpello et intercedo pro, ad Rom. 8, (26.) Τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, Interpellat pro nobis suspiriis inenarrabilibus. Proprie ὑπερεντυγχάνειν dicitur, qui convenit aliquem super negotio alterius, veluti si quis adeat principem, expositurus, commendaturus et adjuturus causam amici. [Valck. Schol. in N. T. 2, 533.] Ὑπερέντευξις, Compellatio ejusmodi, Intercessio, Deprecatio, Greg. Naz. ["1, 611." Schleusner. Mss. * Ὑπεντυγχάνω, Greg. Naz. 1, 599.]

Ἐπιτυγχάνω, itidem Incido, ut ἐντυγχάνω, Aristoph. (N. 195.) εἴσιθ' ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, Ne forte in nos incidat. Nisi malis, Nanciscatur, Offendat, Deprehendat. Thuc. (3, 75.) Καὶ αὐτῶν τινας, οἷς ἐπέτυχον, εἰ μὴ Νικόστρατος ἐκώλυσε, διέφθειραν ἄν, In quos forte inciderant, Synes. Ep. 134. Εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχέ σου ζητῶν, Si te invenit et nactus est. Item ἐπιτυγχάνειν de aliis etiam quibusvis rebus dicitur pro Assequi, Nancisci: proprie autem de sagittariis, ut et τυγχάνειν. Plut. de Def. Orac. Καθάπερ οἱ πολλὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι παλλάκις, Qui multum jaculantur, sæpe attingunt et assequuntur scopum. Hinc sumta metaph. ἐπιτυγχάνειν τινὸς dicitur Qui assequitur s. consequitur, Nanciscitur s. Adipiscitur, Potitur, Compos fit ejus quod desideravit et ad quod diu contendit. Dem. (1490.) Δόξης ἐπιτυγχάνων, Gloriam assequens, sibi comparans, Aristoph. Πλ. (245.) Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, Modestum virum nunquam es nactus, Democr. ap. Diog. L. Ὁ γαμβροῦ μὲν ἐπιτυχὼν, εὗρεν υἱόν· ὁ δὲ ἀποτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα, Qui generum nactus est commodum. Et Alex. Aphr. de Fato, Τοῦ μὴ πάντων ἐπιτυγχάνειν τοὺς ἀνθρώπους, hanc afferri causam, quod ἡ φύσις ἑκάστου, καὶ ἡ εἱμαρμένη οὐ πάντῃ εὐοδεῖ, ἀλλὰ γίνεταί τινα καὶ παρ' αὐτὴν, Quod non omnia assequantur quæ cupiunt, vel etiam, Quod non in omnibus felices habeant successus, Synes. Ep. 57. Τάχα δὲ μόλις πραγμάτων ἁπτόμενος ἐπετύγχανον, Vix causas capessens assequebar quod volebam, et prosperos habebam successus. Et Auctor Epistolæ ad Hebr. (6, 15.) Ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας, Consecutus est promissum, Potitus est eo quod promissum ei fuerat. ["Ἐπιτυχεῖν τινὸς notat, quando de personis ponitur, In aliquem incidere, quando de rebus Rem consequi." Valck. Schol. in N. T. 2, 506.] Philostr. Ἐπιτυχὼν νηὸς, Navem nactus, Aristot. Œc. 2. Εὐώνων ἐπιτετύχηκε, Vili pretio nactus est quæ emebat. Atque ut ἐπιτυγχάνειν τινὸς dicimur Cum ipsum assequimur, et prospero in eo utimur successu, ita ipsum vicissim ἐπιτυγχάνεσθαι, Cum succedit et ex animi sententia evenit: quod et ἐπιτυχῶς ἀποβαίνειν dicitur, et κατορθοῦσθαι, oppositum habens ἀποτυγχάνεσθαι. Joseph. c. Appion. 2. Καλῆς οὖν αὐτῷ προαιρέσεως καὶ πράξεων μεγάλων ἐπιτυγχανομένων, εἰκότως ἐνόμιζον ἡγεμόνα τε καὶ σύμβουλον θεῖον ἔχειν. Itidem ἐπιτετευγμέναι πράξεις ap. Polyb. (6, 53, 2.) Res quæ felici successu et e voto gestæ sunt. At, Ἐπιτετευγμένος ἦν ἐν μοίραις, e Plut. (6, 454.) affertur, cum hac interpr. Nigri, Parcis erat obnoxius. || Ἐπιτυγχάνω accipitur etiam pro ἐντυγχάνω, Convenio, Adeo aliquem ut verba cum eo faciam, Plato de LL. 6. loquens de magistratibus, Ἰόντι δέ τινι ποθὲν ἄλλοθεν, εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἑτοίμως ἐπιτυχεῖν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἄν τε ἀγγέλλειν βούληταί τις, ἐάν τ' αὖ πυνθάνεσθαί τι τῶν ὧν προσήκει πόλει. Bud. PARTICIP. Ἐπιτυχὼν de quolibet dicitur, in quem primum incidimus, ut etiam ὁ τυχὼν, et ὃς ἔτυχε, s. ὅστις ἂν τύχῃ. Plato de LL. Τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα, Quæ cujuslibet sunt legislatoris, de Rep. 2. Ἆρα παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας; Quaslibet fabulas a quibusvis fictas audire. Sic Gal. Τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, Quælibet medicamenta. Et quoniam ea, quæ passim obvia sunt, vilia plerumque sunt et vulgaria, ideo pro Vilis, Vulgaris et Trivialis, accipitur, Plato de Rep. 2. Οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, Nec enim de re vulgari et levi agitur. Item et homo ἐπιτυχὼν dicitur Qui ex eorum numero est, qui passim nobis occurrunt, i. e. Qui plebeius est et e vulgo, Vilis et humilis conditionis: ut, Τὰ τῶν ἐπιτυχόντων παιδία. [Jambl. V. P. 86. "Ad Diod. S. 1, 243. 298. 326. 330. 359. 371. 398. 501. 544. 2, 8. 188. 406. Abresch. Æsch. 2, 83. ad Lucian. 1, 28. 663. Jacobs. Anth. 11, 313. Sylb. ad Paus. 67. ad Herodian. Philet. 477. Wyttenb. ad Plut. 1, 469. Anton. Lib. 282. (39. 41.) Verh., ad Xen. Eph. 71. 281. ad Charit. 34. ad Herod. 666. De constr., ad Diod. S. 1, 193. Cum gen., Philostr. 240. Boiss., Plut. 5, 400. Hutt., Thuc. 2, 177. Bip., Xen. Mem. 4, 2, 28. Ἐπιτ. τινὶ, Incido in aliquid, Longus p. 5. Vill. Ὁ ἐπιτυχὼν, Wakef. Herc. F. 1252. Dionys. H. 1, 176. 185. Ἐπιτετεῦχθαι, Diod. S. 1, 89. vertunt Sapientiæ laudem mereri. Ἐπιτετευγμένος, Diod. S. 2, 512. Ἐπιτετευγμένον, ad 2, 152." Schæf. Mss. "Cum dat., Diod. S. 3, 73. 83. alibi." Wakef. Mss. Hipparchus Stobæi ap. Gale p. 671. Lobeck. Phryn. 395. Vide Τυγχάνω. Pro ἐντ., Plato de LL. 6. p. 264. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. N. T. * "Ἐπιτετευγμένως, Feliciter, Orig. c. Cels. 4. p. 198." Seager. Mss. Diod. S. 176. Basil. 2, 99. "Diog. L. 106. * Ἐπιτυχέω, i. q. ἐπιτυγχάνω, Hes." Wakef. Mss. "Greg. Nyss. ap. Wolf. Aned. Gr. 2, 237." Kall. Mss. * "Ἐπιτετυχημένως, Prospere, Schol. Soph. El. 944. * Ἐπιτύχημα, Etym. M. 548, 45." Wakef. Mss.] Ἐπιτυχὴς, de Homine qui in consiliis et actionibus suis ἐπιτυγχάνει, i. e. Prospero successu utitur et voti sui compos fit, assequens sc. id ad quod contendebat. Isocr. dicit etiam δόξα ἐπιτυχὴς καιρῶν, Quæ occasiones nanciscitur, Panath. (11.) Τοὺς καλῶς χρωμένους τοῖς πράγμασι, καὶ τὴν δόξαν ἐπιτυχῆ τῶν καιρῶν ἔχοντας, καὶ δυναμένην ὡς ἐπιτοπολὺ στοχάζεσθαι τοῦ συμφέροντος. [Polyb. 3, 15, 6. 6, 102, 1. 10, 2, 5. "Boiss. Philostr. 404. Wakef. S. Cr. 3, 33. ad Diod. S. 1, 326." Schæf. Mss.] Inde ADV. Ἐπιτυχῶς, μετὰ τοῦ ἐπιτυγχάνειν, Ita ut assequaris, Prospero successu, Feliciter, Isocr. Panath. (90.) Ἐγὼ δ' ὑπελειπόμην, ἐ. μὲν ἴσως διειλεγμένος, Feliciter. Nam paulo ante dicit, Ἐμὲ ἐπήνεσαν ὡς διειλεγμένον τε νεαρώτερον ἢ προσεδόκησαν, ἠγωνισμένον τε καλῶς. Exp. etiam Vulgariter: quo sensu diceretur potius * ἐπιτυχόντως. [Plut. 8, 685. Mario 17. Appian. B. Pun. p. 78. "Toup. Opusc. 2, 16." Schæf. Mss.] Ἐπιτυχία, ἡ, Adeptio, Prosper successus, Alcidam. Μιμήσασθαι τὰς τῶν εὖ λεγόντων ἐπιτυχίας. Legitur et in Epitome Polybiana. [Polyb. 1, 6, 4. 5, 14, 11. 6, 54, 1. Dionys. H. 1. p. 194, 27. * Ἀπεπιτυχία, Gl. Repulsa. * Ἀνεπιτυχὴς, Artemid. 4, 24. * "Ἐπίτυχος," Wakef. Mss.] Ab Ἐπιτυγχάνω derivata sunt etiam hæc VERBALIA, Ἐπίτευγμα ET Ἐπίτευξις, ejusd. cum præcedente ἐπιτυχία ut originis, ita etiam signif., i. e. Adeptio, Successus, Obventio, Reditus, Proventus, πρόσοδος. Apud Suid. Οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ πλήθη τῶν κατοικούντων τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὰ τῶν τόπων ἐπι-

τεύγματα, διέλαβον μεγίστην ἡγεμονίαν εἶναι,' ubi ἐπιτεύγματα ipse exp. per ἐπιτυχίας. [" Ἐπίτευγμα, Act. Traj. 1. p. 237. Diod. S. 2, 630. Bibl. Crit. 3; 2. p. 20. Wyttenb. ad Plut. 1, 469. Diod. S. 1, 31." Schæf. Mss. Dius Stobæi Serm. 159. ἐπίτ. χειρόκμητον. " Ἐπίτευξις, Bibl. Crit. 3, 2. p. 21. * Ἐπίτευκτος, Act. Traj. l. c." Schæf. Mss. * Ἀνεπίτευκτος, Schol. Eur. Phœn. 1391. * Δυσεπίτευκτος, Qui ægre obtineri potest, Cum magna difficultate conjunctus, Successu carens, Diod. S. 612. Exc. l. 32. de Virt. et Vit. 591. Wess. " Δυσεπιτευκτότερος, Hes. v. Δυσπετέστερος." Dabler. Mss. * " Εὐεπίτευκτος leg. ap. Phot. v. Εὔκληρος, ut Suid. v. Βασιλίσκος." Schleusn. Mss.] ITEM Ἐπιτευκτικός, Qui solet ἐπιτυγχάνειν, i. e. Assequi id ad quod contendebat, Successu non carens, i. q. ἐπιτυχὴς et ἐπιτυχῶς στοχαζόμενος, s. ἐπήβολος, Eust. etiam teste. Paul. Ægin. 3, 78. de tofis in artubus, Τὸ μέντοι διὰ λεπτοκαρύων, πρὸς τῷ ἐπιτευκτικὸν εἶναι, καὶ τῶν εὐπορίστων ἐστὶ, Præterquam quod successu carere non solet, est etiam ex eorum genere quæ facile sunt parabilia: quod ἐπιτευκτικὸν φάρμακον Gal. 4 τῶν Κατὰ Τόπους vocat φάρμακον ἐπιτετευγμένον, Cum successu expertum. Cui opp. τὸ ἀποτευκτικὸν, s. τὸ ἀποτετευγμένον. [Polyb. 2, 29, 3. ubi superl., 10, 25, 7. " Act. Traj. 1. p. 237." Schæf. Mss. * Προσεπιτυγχάνω, Joseph. B. J. 1, 10, 3.]

Κατατυγχάνω, Evenio, Successum habeo, Dem. 119(=288.) Ἐὰν δ' ἄρα μὴ συμβῇ κατατυχεῖν, ἐκεῖνοι μὲν ἑαυτοῖς ἐγκαλῶσιν ἄν τι νῦν ἐξαμαρτάνωσι, Aristot. Polit. 7. Αὐτῆς δὲ πρὸς αὐτὴν εἶναι τὴν θέσιν εὔχεσθαι δεῖ κατατυγχάνειν, Ipsius autem urbis situm commodum esse civibus, optare oportet ut eveniat, Bud. Exp. κατατυχεῖν etiam Assequi, Sortiri, ut ἐπιτυχεῖν: itidemque κατατυχὼν, Voti compos, Successu usus. [" Plut. Mor. 1, 24. ad Diod. S. 1, 544. Κατατυχεῖν, Bene se habere, Callim. 1, 450." Schæf. Mss. Consequor, Ælian. H. A. 153." Wakef. Mss. " Accedo, Assequor, Investigo, cum gen., Athan. 1, 82." Kall. Mss. " M. Anton. 10, 12. Ἄριστον γὰρ κατατυγχάνειν τούτου." Gataker. Mss.: Antig. Car. 213.]

Παρατυγχάνω, Adsum, Intersum, qua signif. supra ἐντυγχάνω habuimus, et mox habebimus προστυγχάνω, Polyb. (3, 70, 7.) Μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, Pugnæ interesse non posse, Non posse adesse in prælio: (48, 12.) Παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τῶν παρατετευχότων τοῖς καιροῖς, Qui illis temporibus fuerunt, æquales eorum temporum fuerunt. Plut. Lycurgo, Σκώπτουσιν ἀλλήλους παρετύγχανον οὐ παρέργως, Si qui sese scommatis et dicteriis incesserent, aderant s. intererant, Plato Protag. (p. 340.) Εἰς καιρόν γε παρατετύχηκεν ἡμῖν ἐν τοῖς λόγοις Πρόδικος ὅδε, Commodum interfuit colloquiis nostris. Nisi malis, Peropportune supervenit, s. intervenit. Nam interdum παρατυγχάνειν dicitur Qui fortefortuna se obtulit, casu aliquo fortuito occurrit, adest, Xen. (K. Π. 1, 4, 18.) Ἐκβοηθεῖ εἰς τὰ ὅρια σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν ἱππόταις, Cum equitibus qui tum forte aderant, Cum turma equitum tumultuaria. Plato de Rep. 5. Λαβόντας ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, Arripientes obvium quodque telum, Quod primum se obtulisset, In quod primum incidissent, etiam Quæ tum forte aderant, Thuc. 8, (11.) p. 267. Φυλακὴν ἔχειν, ἕως ἄν τις παρατύχῃ διαφυγὴ ἐπιτηδεία, Donec se forte offerat. Rursum Xen. Ἱππαρχ. (9, 1.) Ποιεῖν δὲ τὸ παρατυγχάνον αὐτῷ ἀεὶ δεῖ, καὶ πρὸς τὸ παριστάμενον σκοποῦντα, τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, Id quod sors obtulerit exequi, eque re nata consulentem, efficere quod in rem esse videatur, Thuc. 1, (122.) Ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, αὐτὸς δὲ ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον, Prout res ceciderit, fors tulerit, etiam E tempore. Qua signif. dicitur et ἐκ τοῦ παρατυχόντος, cui synonymum est ἐκ τοῦ παρισταμένου. Plut. Symp. Sept. Sap. Ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ παρατυχόντος, Respondit e tempore: de Educ. Lib. (p. 20.) Οὐδὲν ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἄξιῶ λέγειν, E re nata, Subito, E tempore, Thuc. in proœmio suæ Historiæ, Οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος ἠξίωσα γράφειν, Non utcunque audita, ut e quolibet audivi, Non temere. Est enim i. fere q. ὅπως ἔτυχεν, ὡς ἂν τύχῃ. Idem Thuc. 3, (82.) Ἐν παρατυχόντι dicit pro Fortefortuna. At 5, (38.) p. 178. potius pro E re nata, Prout occasio se offert, Subito: Ἡ μὴν ἔν τε τῷ παρατυχόντι ἀμύνειν τῷ δεομένῳ. Nisi malis, Cum res ita exigit. Quo modo ἐν τῷ παρατυχόντι χρόνῳ affertur pro Cum opus est. AT Παρατυχὸν abverbialiter pro Cum se offerat occasio, s. Cum occasio ita tulit, Cum liceat: quomodo παρασχὸν quoque dicitur, ἐξὸν, et ἐνόν. Thuc. 1, (76.) in concione quadam Atheniensium, Παρατυχὸν ἰσχύϊ τι χρήσασθαι, Cui quidem ipsi vi uti liceret, Bud. 218. Ex Eod. Παρατυχὸν ἐν καλῷ νομίζοντες συμβαλεῖν, Opportune existimantes se cum hoste confligere posse, Schol. τῆς τύχης δούσης ἐπὶ συμφέροντι συμβαλεῖν, 5, (60.) p. 185. Ex Hermog. autem, Οὔτε γὰρ ἀριθμῷ οὔτε λέξει ὑποπίπτει τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ παρατυχὸν γίνεται, pro Casu quodam, Fortuito: τυχὸν quoque accipitur pro Fortefortuna: item pro Fortasse, Forsan, ut supra docui: adverbialiter et ipsum. [" Ad Charit. 14. Tyrwh. ad Aristot. 144. Kuster. Aristoph. 108. Ἐκ τοῦ παρατυχόντος, Plut. Mor. 1, 21. 607. Athen. 1. p. 5. Jacobs. Anth. 6, 317. Παρατυχὼν, ad Charit. 719." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 395.: vide Τυγχάνω. " Suid. v. Σχεδία, Σχεδιάζειν, Σχέδιον." Schleusn. Mss.]

Περιτυγχάνω, i. q. ἐντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, συντυγχάνω, Incido, Nanciscor, Xen. (Ἀπ. 2, 8, 5.) Ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, In judicem iniquum incidere, Nancisci s. Reperire judicem iniquum, Dem. (1146.) Περιτυχὼν αὐτῷ περὶ τὸν Ἑρμῆν, προσεκαλεσάμην πρὸς τοὺς ἀποστολέας, quod et περιπίπτειν dicitur, Thuc. 8, (23.) p. 270. Φεύγουσαι περιέτυχον αὐτῷ τρεῖς νῆες, Schol. συνέτυχον, 1, (20.) Τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες, Cum forte in Hipparchum incidissent: (135.) Οἷς εἴρητο ἄγειν ὅπου ἂν περιτύχωσιν, Quibus præceptum erat ut eum adducerent, ubicunque eum offendissent, s. nacti essent. Quibus adde Synes. Ep. 71. Τοῦ περιτυχεῖν σε πάντως μιᾷ γέ τινι τῶν ἐπιστολῶν, Ut prorsus incidas in unam aliquam illarum epistolarum, i. e. Ut una prorsus aliqua illarum epistolarum ad te perveniat, Ut unam nanciscaris. Rursum e Thuc. Μὴ περιτύχῃ αὐτοῖς ἡ συμφορὰ, pro Ne calamitas eis contingeret. Malim, Ne in calamitatem inciderent. [Palæph. 28, 4. " Toup. Opusc. 1, 223. Ammon. 139. Valck. Diatr. 285. ad Diod. S. 1, 193. 380. T. H. ad Plutum p. 3. Kuster. Aristoph. 108." Schæf. Mss. * Περιτυχὴς, Qui incidit in aliquid, consequitur aliquid, Schneidero susp. * Συμπεριτυγχάνω, Simul incido in, Xen. K. Ἀ. 7, 8, 12. al. συντυγχ. Ælian. V. H. 3, 44. Νεανίσκοι τρεῖς κακουργεῖς συμπεριτυγχάνουσιν, Tres adolescentes pariter in sceleratos inciderunt.]

Προτυγχάνω, Prior s. Ante sum, i. q. προϋπάρχω s. προγίνομαι. Cui synonymum EST Προτέτυγμαι, unde infin. προτετύχθαι, Ante factum esse. Il. Π. 60. Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσί: Sinemus hæc jam facta esse, Sinemus hæc præterita et antencta esse, προγεγονέναι, Schol. et Hesych. Sic T. 65. Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ, Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ· Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον. Sed hoc προτέτυγμαι, licet subjiciatur verbo προτυγχάνω, derivatum est a προτεύχομαι s. προτύχομαι. [" Appian. 2, 75. Pind. Π. 4, 61. Apoll. Rh. 4, 85." Wakef. Mss.]

Προστυγχάνω, Occurro, Obvius fio, Offero me, etiam Forte occurro, Casu obvius fio, i. q. παρατυγχάνω et συντυγχάνω. Plut. adv. Colot. Καὶ ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται, de Primo Frig. Ἄλλοτε ἄλλως τὸν προστυγχάνοντα διατίθησι, Varie quemlibet occurrentem afficiunt, Herodian. 7, (12, 2.) Ὅπλοις αὐτοσχεδίοις καὶ τοῖς προστυχοῦσιν ὡπλίζετο, Armis quæ forte occurrebant, in quæ forte incidebant, seu, ut Polit. vertit, Subitariis ac tumultuariis armis. Quo modo e Plat. supra habuimus, Λαβόντες ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον. Itidem τὸ προστυχὸν dicitur Quod fortefortuna nobis occurrit, casu aliquo fortuito nobis offertur, Fortuitum. Plato Tim. Πολὺ μετέχοντες τοῦ προστυχόντος τε καὶ

εἰκῇ, ταύτῃ πῃ καὶ λέγομεν, Cic. Multa inconsiderate ac temere dicimus. Et ἐκ τοῦ προστυχόντος dicitur ut ἐκ τοῦ παρατυχόντος, pro Subito, E tempore, Ita ut fors tulit, Plut. Symp. Sept. Sap. Ὁ δὲ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, Οὐδ' ἄμπελοι, εἶπε. Quod etiam ἐκ τοῦ παρισταμένου εἰπεῖν dicitur, et ἐκ καιροῦ, s. αὐτοσχεδίως, teste Bud. 218., ubi etiam dicit Testes fortuitos, h. e. non rogatos, non adhibitos, dici posse προστυχόντας et παρατυχόντας, s. ἀπὸ ταυτομάτου παραγινομένους, ut Dem. c. Cononem loquitur, h. e. Forte oblatos, s. oblativos, ut Oblativa olim vocabant auguria. Pro ἐντυγχάνω accepit Plato, cum in Epist. quadam dixit, Οὕτως ὀξέως ὑπήκουσεν ὡς οὐδεὶς πώποτε ὧν ἐγὼ προσέτυχον νέων, Ut nullus unquam eorum, in quos incidi, juvenum. [" Brunck. Phil. 552. Wakef. ibid. Προστυχὼν, Lucian. 2, 240. Bergler. ad Alciphr. 174. Ruhnk. ad Xen. Mem. 280. Valck. Diatr. 285. Τὸ προστυχὸν, Callim. 1. p. 458. Κατὰ τὸ πρ., Dionys. H. 3, 1314. Ἐκ τοῦ προστυχόντος, Plut. Mor. 1, 593." Schæf. Mss. Interprr. ad Hes. v. Προστυχών.] UNDE Προστυχὴς, ead. signif. qua ὁ προστυχὼν, Qui forte oblatus est, occurrit, fortefortuna obviam nobis factus est. Vel etiam simpliciter Obvius. [Qui adest, Plato Politico 264. Epinom. 954. 990. " Thom. M. 757. Mœris p. 321. et n." Schæf. Mss. * " Ἀπρόστυχος, ad Hesych. 2, 1053. n. 7." Dahler. Mss.]

Συντυγχάνω, Concurro, Occurro, Obviam fio, Aristoph. (N. 608.) Ἡ σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν, Nobis obviam facta. Item συντυχεῖν τινι dicimur Cum convenimus eum, et congredimur, Luc. 8, (19.) Οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, Non poterant eum convenire propter turbam, adire præ turba, Tanta eum circumstabat hominum turba ut ad eum pervenire non possent, quamobrem Matth. et Marcus dicunt eos ἑστηκέναι ἔξω ζητοῦντας αὐτῷ λαλῆσαι. Alioquin συντυγχάνω exp. etiam Colloquor, Congredior, Conversor, Commercium et consuetudinem habeo: quomodo ἐντυγχάνειν accipi, supra docui. Rursum nobis συντυγχάνειν dicuntur Quæ C nobis contingunt s. accidunt, Quæ fors nobis objicit: unde συντυγχάνοντα, Ea quæ accidunt et contingunt, Casus, Fortuiti eventus. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 7.) Τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα μελετᾷν καρτερεῖν, Ea quæ accidunt corpori, accidere possunt, ut offensiones, Bud. Et Soph. dicit (Aj. 313.) πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος, i. e. πᾶν τὸ συμβὰν, Quicquid accidisset. At ὁ συντυχὼν κίνδυνος exp. Quodcunque periculum, Quodcunque fors obtulerit: sicut τὸ συντυχὸν dicitur Quicquid forte occurrerit. Invenitur et πρὸς τὸ συντυχὸν, quod Bud. ap. Plut. Othone interpr. In eventum fortunæ, præcipitem casum, Ὥσπερ ἀπὸ κρημνοῦ μεθεῖναι τὰ πράγματα πρὸς τὸ συντυχόν. VV. LL. in Ejusd. Camillo interpr. Pro re nata. [De constr., vide Sophocl. 2, 327. Schæf. " Ad Xen. Eph. 211. ad Herod. 67. Thom. M. 317." Wakef. Phil. 320. T. H. ad Plutum p. 3. Brunck. Aristoph. 2, 92. Colloquor, Toup. in Schol. Theocr. 219. Pro μιγῆναι, Heyn. ad Apollod. 1399. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 209. Toup. Opusc. 1, 112. Emendd. 1, 172. Anonym. in 4, 445. D ad Herod. 342. Brunck. Œd. C. 1482. Phil. 320." Schæf. Mss. " Accido, Philo J. 1, 434. sæpe. Plut. 4, 651." Wakef. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1495. Eur. Herc. F. 637. Thuc. 7, 70. * " Συντυχέω, i. q. συντυγχάνω, Hes. v. Συμφέρει." Wakef. Mss. * " Συντύχημα, Hes. v. Συγκύρημα." Routh. Mss. " Amphil. 92." Kall. Mss. " Ad Lucian. 1, 408." Schæf. Mss.] UNDE Συντυχία, ET Σύντευξις, [" M. Anton. 3, 11." Kall. Mss.] Colloquium, Congressus. Ambo ap. Suid., qui hoc per illud exp., veluti notius, atque adeo et frequentius; raro enim hoc, illud sæpius occurrit. Synes. Ep. 100. Ὥσπερ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθε ἀλλήλους. Cui loco duos similes habes in Ἐντυχία et Ἔντευξις. Et συντυχία ἐρωτικὴ, Consortium amatorium, Congressus amatorius. ‖ Eventus, Casus. In qua signif. frequens est ap. Thuc.: 1, (33.) 3, (45.) 7, (57.) p. 252. Ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας, ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον, ἢ ἀνάγκης ἔσχον, Schol.

A ὡς ἑκάστοις συνέτυχεν, ἢ διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον ἢ ἐξ ἀνάγκης στρατεύεσθαι. Et rursum 3, (112.) Ἅμα τοῦ ἔργου τῇ ξυντυχίᾳ, In eo casu, Cum hæc acciderent, Cum hæc forte gererentur, Philo V. M. 3: Κατὰ συντυχίας ἀβουλήτους, Casu aliquo, non voluntate. Et paulo ante, Εἰ ταῖς αὐταῖς χρήσαιντο συντυχίαις, Si idem eis casus eveniret, accideret s. contingeret. [" Συντυχία ἀέρος, Fortuita aëris temperies, Heracl. Alleg. 11. p. 40." Schleusner. Mss. " Phryn. Ecl. 104. Wakef. Herc. F. 768. Eum. 1023. Abresch. Æsch. 2, 41. Jacobs. Anth. 10, 258. ad Paus. 308. Brunck. Soph. 3, 531. Lucian. 3, 478. Dionys. H. 1, 587. Plato Phædro 257. Eventus, Eur. Hec. 215. Ἐκ συντυχίας, Casu, Valck. Phœn. p. 771., cf. Eund. ad Herod. 275. * Συντυχικὸς, ad Diod. S. 1, 12." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 237." Wakef. Mss. " Hasii Ind. ad Leon. Diac. 181. * Συντυχικῶς, ibid." Boiss. Mss. " Casu, Amphil. 17. Orig. c. Cels. 219. (4. p. 213.)" Kall. Mss.]

Ὑποτυγχάνω, i. q. ὑπολαμβάνω: sicut enim ὑπο-

B λαμβάνειν dicitur Qui dictis alicujus subjiciens respondet, ita et ὑποτυγχάνειν. Bud. interpr. Protinus et commode appositeque respondere: afferens exempla ejus signif. ex Hippocr. Ep. ad Damag. et e Plut. Apophth. ac Cons. ad Apoll., ut videbis p. 417. et 418. Comm., ubi etiam Ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν ἂν φαίης, interpr. simpliciter, Atenim dices. Itidem idem Plut. de Orac. Pyth. Ὑποτυχόντος δὲ τοῦ Δεινομένους, Cum vero Dinomenes subjiciens diceret: [Agesilao 31. Schæf. Æsop. 101. "Bergler. ad Alciphr. 144. Plut. Mor. 1, 877. 928. ad Lucian. 2, 227. Dionys. H. 2, 1242. 3, 1350." Schæf. Mss. " Joseph. 257; 30." Wakef. Mss.]

Τυχάζω, i. q. τυγχάνω, Assequor, Attingo: unde τυχάζεσθαι, quod Hes. exp. στοχάζεσθαι. [Erotiani Gloss.].

Τύχη, ἡ, Fortuna, Casus, Eventus fortuitus, sive prosper s. adversus ille sit: a τυχεῖν significante Fortefortuna esse, Accidere, Evenire, ut docui in Τυγχάνω. Plut. Τὴν τύχην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, Fortunam illius diei, Herodian. 3, (7, 4.) Ἡ ἀπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου, Eventus et fortuna belli, (8, 5, 1.) Ἰσόρροπος πως ἔμενεν ἡ τύχη τῆς μάχης, Pugnæ fortuna. Et rursum 3, (7, 6.) Ἰσόρροπος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης τύχη, Ambigua victoriæ fortuna pendebat, ita ut nesciretur in utram partem inclinaret, 5, (4, 13.) Φθάνων τὴν φήμην τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Præveniens famam suæ fortunæ. Ubi quemadmodum dicitur ἡ Μακρίνου τύχη, de eo enim loquitur, i. e. Macrini fortuna, Fortuna qua Macrinus utebatur, Macrini rerum status, ita et ἡ τύχη τῆς πόλεως. Dem. (311.) Τὴν τῆς πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγοῦμαι, Fortuna bona uti civitatem judico. Sic Thuc. 4, (18.) p. 127: Ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσωνται, Fortuna ipsorum, Status rerum, 6, (11.) p. 201. Πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι. Interdum aliquis dicitur se τῇ τύχῃ παραδοῦναι, et αὐτῇ χρήσασθαι: (23.) p. 205. Τῇ τύχῃ παραδοὺς ἐμαυτὸν, βούλομαι ἐκπλεῖν, Fortunæ arbitrio me committens, permittens. Synes. Ep. 129. Τύχῃ τινὶ χρησάμενος, ἐπὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν ἀπεδήμησα, Fortuna quadam usus, Lucian. (1, 529.) Ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τύχῃ. Eod. sensu Dem. (313.) Τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, pro ἐχρησάμην τοιαύτῃ τύχῃ, Tali sum usus fortuna. Item et λαμβάνειν vel ἔχειν eam dicitur aliquis, Lucian. (1, 147.) Προτείνας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, Accipe bonam fortunam, Dem. (311.) Ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, καὶ ἀρίστην ἔχειν τύχην οἰόμενος, i. e. ἀρίστῃ συμβιοῦν s. χρῆσθαι τύχῃ, ut ibid. loquitur. E Thuc. autem (1, 78.) affertur ἐς τύχας περιΐστασθαι, pro εἰς ἀδηλότητα περιτρέπεσθαι, In incertos casus. Item et εἰς μεγάλην τύχην προάγεσθαι aliquis dicitur, et ἐλαύνειν, et ἀφικνεῖσθαι, Herodian. 7, (1, 3.) Ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε, Ex infimo loco ad tantam dignitatem a fortuna evectus est. Sic (3, 10, 12.) Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προηγάγετο ἐξουσίαν, ubi affines sunt τύχης et ἐξουσίας signif. Et Herod. 1, (124.) Οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, Nec enim tu unquam ad tantum fastigium honorum a

fortuna evectus fuisses. Ipsa autem τύχη dicitur ἐπακολουθεῖν et ἕπεσθαι et συναγωνίζεσθαι, s. συναίρεσθαι, Cum favet et est secunda; Cum vero adversa est, σφάλλειν. Paus. Attic. Ἄνδρες, οἷς ἀγαθοῖς οὖσιν οὐκ ἐπηκολούθησε τύχη χρηστή, Dem. (53.) Καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης ἡμῖν συναγωνίζεται: qui aliquanto ante dixerat, Τὰ τῆς τύχης ἡμῖν ὑπάρξοι: vocans τὰ τῆς τύχης ipsam τὴν τύχην. Herodian. 3, (9, 13.) Ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη, 6, (5, 10.) Ἔσφηλε δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην ἡ τύχη. Vicissim aliquis τῇ τύχῃ ἐπακολουθεῖν dicitur, et ἕπεσθαι, ac interdum ab ea σφάλλεσθαι, Isocr. Archid. (13.) Πρὸς τὸ παρὸν εὖ βουλεύεσθαι, καὶ ταῖς τύχαις ἐπακολουθεῖν, Plut. Fab. Ἅμ' ἕπεσθαι τῇ τύχῃ, Plut. Ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλλόμενος, Herodian. 6, (6, 4.) Σφαλέντι καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, 5, (4, 23.) Ὁμοῦ δὲ ἔπταισε καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ. Thuc. vero 2, (87.) dicit, Ταῖς μὲν τύχαις ἐνδέχεσθαι σφάλλεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ταῖς δὲ γνώμαις τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ ἀνδρείους ὀρθῶς εἶναι, Fallacis fortunæ casibus accidere ut homines male rem gerant; nam ἄστατος et ἀβέβαιος est ἡ τύχη, ut Plut. inquit. Ac laudantur qui τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς ῥᾳδίως ὑπομένουσι, nec solum θαρροῦσιν ἠτυχηκότες, verum etiam ipsam τύχην ἀμύνανται, ut Idem tradit in Apophth. et de Exilio. Rursum fortuna προσπίπτειν et παρεῖναι dicitur: unde ap. Thuc. Τὰς προσπιπτούσας τύχας, Casus fortuitos, τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς τύχης ἔσεσθαι, et τὰς ἀποβάσεις. At in Epic. Sentent. Βραχεῖα σοφῷ τύχη παρεμπίπτει, Exigua fortuna intervenit sapienti, Cic. Et Herod. Ἐπὶ τῇσι παρούσῃσι τύχῃσι, In præsenti rerum statu s. conditione, sicut et Herodian. 7, (7, 4.) Ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ μέλλοντα πιστώσαντες, E præsenti fortuna de futuris conjectura facta. Additur interdum epith., velut in superiorum locorum quibusdam habuimus ἀγαθὴ et χρηστὴ τύχη, Bona fortuna; et χρῆσθαι ἀγαθῇ τύχῃ. Quomodo et aliquid dicitur fieri s. evenire ἀγαθῇ τύχῃ, et ap. Plat. de LL. Ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις, Prosperiore fortuna, Melioribus auspiciis. Sæpeque occurrit ἀγαθῇ τύχῃ, pro eo quod Lat. dicunt, Quod felix faustumque sit. Xen. Καὶ ἀγαθῇ τύχῃ δέχομαι, Et, quod felix faustumque sit, admitto. Plato Symp. Ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος. Lucian. (1, 558.) Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Itidem ap. Plut. de Deo Socr. quidam respondet, Ἀγαθῇ τύχῃ διαλεγέσθω, cum alius dixisset esse quendam qui ipsi vellet διαλέγεσθαι. Aristoph. vero addita ἐπὶ dixit (Σφ. 869.) Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ Τὸ πρᾶγμ' ὃ μηχανᾶται, O Apollo, felicibus auspiciis succedat res quam machinatur. Præterea sicut ἀγαθῇ τύχῃ dicitur, ita et τύχῃ θείᾳ, Sorte quadam divina, Plato, Θείᾳ τινὶ τύχῃ πραγίνεσθαι, Plut. in Symp. Sept. Sap. Ὄντως οὖν ἐοικέναι θείᾳ τύχῃ τὸ πρᾶγμα, Plane igitur videri rem istam evenisse divinitus. Item Herodian. 1, (9, 12.) Ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθεὶς, Forte quadam divinitus impulsus. Thuc. vero pro θείᾳ τύχῃ dicit τύχῃ ἐκ τοῦ θείου, 5, (104.) p. 195. et 196. Ex Epigr. autem pro δαιμόνιος τύχη affertur τύχη δαίμονος, i. e. ἡ ἐκ δαίμονος: ut et ex Eur. τύχη Κύπριδος pro ἡ ἐκ Κύπριδος, Quam Venus immisit. Sic et ἀναγκαία τύχη dici potest ἡ ἐξ ἀνάγκης, Casus quem necessitas offert. At ἀήθης τύχη ap. Plat. de LL. Casus insolens et raro accidens. Cum vero μεγάλη τύχη et εὐτελὴς τύχη dicitur, interdum reddi potest itidem Fortuna, interdum alio vocabulo. Nam μεγάλη τύχη dicitur non solum Magna fortuna, (ut Horat. Magnam fortunam bene ferre,) sed etiam Magna dignitas et Magni honores, ad quos fortuna nos evexit; cum vero εὐτελὴς τύχη, non solum Humilis et infima fortuna, (ut Cic. Infima conditio et fortuna servorum,) verum etiam Conditio. Ac præterea τύχη vocatur Ipse etiam status rerum, non tantum successus et eventus earundem, ut in superiorum quibusdam videre est. Quin et Ipsæ fortunæ vices τύχαι nominantur, Plato Epist. 8. Δεδιὼς τὰς τύχας. Adhæc eadem τύχη in rebus secundis Fortuna itidem vocatur, et Prospera s. Secunda fortuna: in adversis vero, itidem Fortuna, et Fortuna adversa, infesta, Infortunium. Item τύχῃ dicitur et ἀπὸ τύχης, διὰ

A τύχην, κατὰ τύχην, pro eo quod Lat. dicunt Forte-fortuna, Fortuito, Casu, Philostr. Ep. 21. Τύχῃ τὸ δέον διδαχθεὶς, οὐ γνώμῃ ἑλόμενος, Plut. de Orac. Ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως, de Def. Orac. Μὴ θεῷ καὶ προνοίᾳ, ἀλλὰ τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτως ἀνατίθεσθαι, Non deo ac providentiæ ipsius, sed fortunæ casusque temeritati attribui. Rursum de Orac. Pyth. Συνέπεσε κατὰ τύχην αὐτομάτως, Aristot. Eth. 1, 9. Ἡ κατά τινα θείαν μοῖραν, ἢ καὶ διὰ τύχην παραγίνεται, Poët. Οὐκ ἀπὸ τέχνης, ἀλλ' ἀπὸ τύχης εὗρον, Non arte invenerunt, sed fortuito, Polit. 7. Δίκαιος δ' οὐδεὶς οὐδὲ σώφρων ἀπὸ τύχης οὐδὲ διὰ τύχην ἐστί. Ubi videtur discrimen statuere inter ἀπὸ τύχης et διὰ τύχην: nam διὰ τύχην est potius Propter fortunam, Isocr. Paneg. Τοὺς φύσει καὶ μὴ διὰ τύχην μέγα φρονοῦντας: quemadmodum rursum et ap. Aristot. Rhet. 1. et 3. quidam dicit, Οὐ δεῖ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην, ἀλλὰ τοῖς δι' αὐτόν. Item τῆς τύχης pro ὦ s. φεῦ τῆς τύχης, est σχετλιάζοντος, et infortunia sua deplorantis, vel fortunæ iniquitatem accusantis, Xen.

B K. Π. 2, (2, 1.) Καὶ εἶπες πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν, O iniquam fortunam, me infortunatum, ὦ Ζεῦ τῆς τύχης. Cui similia loquendi genera vide ap. Bud. 981. Quoniam porro dea esse credita fuit ἡ τύχη, et πάντων κυρία secundum Aristot. ac Dem., ideo ei templa extructa et dicata fuere, et statuæ erectæ. Plut. de Fort. Rom. Τὸ ἄγαλμα τῆς τύχης. Ibid. (p. 279.) Ἱδρύσατο τύχης ἱερόν. Et rursum, (p. 280.) Τύχης βωμὸς εὐέλπιδος: et, Παρθένου τύχης ἱερὸν, et, Ἄρρενος τύχης ἕδος. Idem in Coriol. Τύχης γυναικείας ἱερόν: Probl. Rom. (p. 135.) Τύχης ἀποτροπαίου ἱερὸν, et τύχης πρωτογενείας, Primigeniæ fortunæ. Ibid. et τύχης ἰξευτηρίας ac μικρᾶς ἱερὸν, Fortunæ viscatæ et brevis: de quibus eum consulere poteris.

[" Τύχη, Eur. Phœn. 899. Longi Pastor. p. 1. 4. Beck. ad Eurip. p. 213. Valck. ad Ammon. 113. ad Hipp. p. 253. Diatr. 229. Act. Traj. 1. p. 252. Brunck. Œd. T. 949. ad Herod. 193. 216. 275. ad Lucian. 1, 256. ad Hesych. 1, 130. Coray Theophr. 241.

C ad Phalar. 278. 339. 358. ad Charit. 422. 466. 477. Markl. Suppl. 591. Iph. p. 287. Musgr. Ion. 692. Wakef. Phil. 477. T. H. ad Plutum p. 9. Brunck. Soph. 3, 531. Casus, Eventus, Villoison. ad Long. p. 5. Opes, Plut. Mor. 1, 448. De Fortunæ divinitate ap. Græcos, Biagi Monum. Nan. 27. Conf. c. τέχνη, Lennep. ad Phal. 101. 133. Toup. Append. in Theocr. p. 38. Fac. ad Paus. 1, 393. Pierson. ad Mœr. 44. (hinc corrigo Ammon. p. 10.) ad Phalar. 358. Jacobs. Anim. 265. Anth. 12, 51. ad Diod. S. 2, 122. (Plato 6, 244.?) ad Dionys. H. 1, 13. Conf. c. ψυχὴ, Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xx. Exerc. 2, 49. Anim. 282. Anth. 12, 116. Valck. Hipp. p. 277. ad Ammon. 89. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 46. 83. Select. 377. Lennep. ad Phal. 101. 151. Wakef. S. Cr. 3, 32. ad Diod. S. 1, 44. (2, 214. leg. τύχας): 2, 322. Bergler. ad Alciphr. 309. ad Xen. Eph. 178. Zeun. ad Xen. K. Π. 47. ad Charit. 422. Markl. Suppl. 622. Musgr. ib. Hel. 959. 1390. 1425. Morell. Thes. fin. Wakef. Herc. F. 921. Luzac. Exerc.

D 40. Needham. Hierocl. 453. ad Dionys. H. 2, 1147. T. et γνώμη opp., ad Mœr. 34. Homerus nusquam hoc nomine usus, Bergler. Præf. Od. p. 21. Ruhnk. Præf. ad H. in Cer. p. vii., cf. ad v. 417. ad Paus. 354. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα, ad Diod. S. 1, 560. Παῖς τύχης, Toup. Opusc. 2, 148. Ἀπὸ τύχης, Diod. S. 2, 526. Οὐκ ἀπὸ τ., Coray Theophr. 266. Ἐκ τ., Forte, ad Charit. 207. Bibl. Crit. 3, 1. p. 6. Τύχῃ, Musgr. El. 594. Coray Theophr. 266. Jacobs. Anth. 9, 117. Σὺν τ., cum gen., Valck. Callim. 277. Ξὺν τ., Soph. Phil. 775. Ἐπὶ τῇ τ. ποιεῖσθαι, Lennep. ad Phal. 88. Ἀγαθῇ τ., (Lat. Quod felix faustumque sit,) Coray Theophr. 240. ad Lucian. 2, 222. 244. 259. Dionys. H. 1, 541. Θείᾳ τ., ad Livium 1. p. 30. Τ. τινὶ, Diod. S. 2, 433. Τύχην ἑλεῖν, Musgr. Hel. 1390. Τύχαι, Calamitates, Valck. Phœn. p. 585. Musgr. ad Eurip. p. 234. Αἱ τ., Lennep. ad Phal. 184. 190. Herod. 445. Isocr. Paneg. p. 51. et Morus." Schæf. Mss. Ἀπὸ τύχης, Machon Athenæi p. 580. Schæf. ad Dionys. H. de

C. VV. 146. T. et τέχνη conf., 61. T. et ψυχὴ, Meletem. Cr. 117. ad Greg. Cor. 739. Ἀγαθῇ τύχῃ, Plato Crit. 2. Aristoph. Ὄρν. 674. Pind. Π. 8, 75.]

Ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Cui fortuna non favet. Dem. (231.) Οἱ τότε μὲν βαρεῖς, νῦν δ' ἀτυχεῖς Θηβαῖοι, sc. ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου: (34. 1485.) Exp. etiam Impos voti, in qua signif. opp. τῷ ἐπιτυχὴς, et e τυγχάνω potius quam e τύχη derivatum. [“ Wakef. Phil. 534. Mœr. 47. ad Thom. M. 15. ad Timæi Lex. 55.” Schæf. Mss. Ælian. H. A. 11, 31. συνέσεως. * Συνατυχὴς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 78, 9.] Unde Ἀτυχῶς, quod itidem non Infeliciter solum exp., verum etiam Præter votum, Isocr. Οὕτως ἀ. φέρομαι παρ' αὐτοῖς, Sic mihi res infeliciter cedunt. Et Ἀτυχία, ἡ, Fortuna adversa, Casus adversus, Infortunium; interdum etiam Calamitas, Clades. Plut. Coriol. Ἀτυχίας πάσης καὶ κακοπραγίας παραμύθιον, Isocr. Panath. Παραπλησίαις ἀτυχίαις χρησαμένους καὶ συμφοραῖς αἷσπερ ἡμεῖς, Areop. Ταῖς ἀτυχίαις ἐκείναις ἡ πόλις περιέπεσε. Rursum in Panath. Ἀτυχίας τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ γενομένης: sicut et Æschin. (61.) Μέχρι τῆς ἀτυχίας τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ, i. e. Cladis, τραύματος. || Apud Polyb. accipi ajunt etiam pro Perversitas et Nequitia. [Aret. Chron. 1, 5. τῆς κούρης.] Item verb. Ἀτυχέω, Adversa fortuna utor, Infortunatus sum. In qua signif. Synes. aliquoties utitur, itidemque tum alii, tum Isocr., qui ei opp. κατορθοῦν, quo significatur Feliciter rem gerere, Prospero successu rem administrare: in Nicocle (6.) Ὅταν πολλοὺς ἐκπέμψῃ στρατηγοὺς, ἀτυχοῦσαν· ὅταν δὲ δι' ἑνὸς ποιῆται τοὺς κινδύνους, κατορθοῦσαν, Paneg. Περὶ μὲν τὰς ἄλλας πράξεις οὕτω ταραχώδεις οὔσας τὰς τύχας, ὥστε πολλάκις ἐν αὐταῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν, Infeliciter rem gerere. Et e Xen. Ἀτυχούντων τῇ πεζῇ, Cum terra infeliciter pugnarent, pedestres eorum copiæ cladem acciperent. Interdum cum accus. junctum legitur, quemadmodum ap. Isocr. Ep. ad Phil. Οὕτω δὲ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀτυχοῦσι, Tanto infortunio bellum gerunt, Synes. Ep. 57. Ἐν εὐχαῖς ἀπροσεξίαν ἠτύχηκα, In orationibus animi aliud agentis abdicationem infelicitate quadam consecutus sum: 10. Ἀτυχῶ δὲ πολλὰ καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται, In multis miser sum et calamitosus. Et pass. ἀτυχεῖσθαι dicitur Quod adversa fortuna geritur: unde τὰ ἀτυχηθέντα ap. Dem. Quæ adversa fortuna gesta sunt, infeliciter ceciderunt, τὰ οὐ κατορθωθέντα. Locum autem Dem., in quo illud ἀτυχηθέντα legitur, habes in fine sequentis columnæ, in Εὐτυχεῖσθαι. Ἀτυχέω signif. etiam i. q. ἀποτυγχάνω, Non assequor s. impetro, Voti compos non fio, Frustror, Repulsam patior, Xen. K. Π. 1, (6, 6.) p. 16. Τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους. Interdum cum gen., sicut ἀποτυγχάνω quoque: ut, Εἰ ἀτυχεῖς τούτων, Si ista non assequeris. Sic in Axiocho (init.) Οὐκ ἀτυχήσεις μου οὐδενὸς τῶν μετρίων, Non feres repulsam, Voti compos eris, A me optata feres. Thuc. quoque in hac signif. usurpavit, sed sine gen., 1, (32.) Μὴ ὀργίζεσθαι δίκαιον ἦν ἀτυχῶσι, Non indignari si repulsam ferant. [Dionys. H. de C. VV. 270. “ Musgr. Iph. A. 1437. ad Timæi Lex. 55. ad Plut. Mor. 1, 938. ad Herod. 742.” Schæf. Mss. “ Οὐκ ἀτυχήσεις μου οὐδενὸς τῶν μετρίων, Nullum tibi a me negabitur officium, a me deerit officium, 3, 2. Intell. παρά: vide Xen. K. Π. 1, 6, 6.: ut ap. Xen. K. Ἀ. 1. p. 41. Hutchins. min. Καὶ ἄλλου—οἶδα ὅτι ὡς φίλου τεύξεσθε Κύρου, intell. παρὰ, non ὑπὸ, ut Hutchins. putabat. Sic Aristoph. N. 426. οὐκ ἀτυχήσεις, Xen. K. Π. 1, 3, 12. Καὶ ἄλλα, ὅσα ἂν βούλῃ,—οὐκ ἀτυχήσεις. Hes. et ex eo Phav. Ἀτυχήσεις· ἀποτεύξεις. Cf. D. R. ad Timæi Lex. 40.: Timæus, et ex eo Suid. Ἀτυχῆσαι· μὴ τυχεῖν. Etym. M. Ἀτυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν Πλάτων λαμβάνει. Phav. Ἀτυχῆσαι, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν· οὕτω Πλάτων.” Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.] Unde Ἀτύχημα, et Ἀτύχησις, i. significantia q. ἀτυχία, Fortuna adversa, Infortunium, Calamitas, Thuc. Τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα. Aristot. inter ἀτύχημα et ἁμάρτημα sic distinguit, Eth. 5, 8. Ὅταν μὲν οὖν παραλόγως ἡ βλάβη γένηται, ἀτύχημα· ὅταν δὲ μὴ παραλόγως ἄνευ δὲ κακίας, ἁμάρτημα· ἁμαρτάνει μὲν γὰρ, ὅταν ἐν αὐτῷ ἡ ἀρχὴ ᾖ τῆς αἰτίας, ἀτυχεῖ δὲ, ὅταν ἔξωθεν. Apud Hes. vero legitur Ἀτυχήσεις, quod exp. ἀποτεύξεις, Voti frustrationes, Repulsas: ab ἀτυχέω, Non assequor et impetro quod volebam, Voti compos non fio, Repulsam fero. [Ἀτύχημα, Dem. 173. 294. 321. 885. Æschin. 78. Clades, Plut. Æmil. P. 2. “ Ad Diod. S. 1, 565. Conrad. ad Gell. 2, 531. Conf. c. εὐτ., ad Diod. S. 2, 395.: cum ἀτυχία, 462. Ἀ. et ἀδίκημα conjuncta, D. W. ad Plut. de S. N. V. p. 20.” Schæf. Mss. * “ Προατυχέω nihil videtur differre a simplici ἀτυχέω, nisi præp. intendat signif., ut in πρόδηλος, προφανής, et aliis ap. Diod. S. occurrentibus vocabulis. Vide p. 581.” Munth. Spec. Def. Lexx. 537.] “ Συνατυχεῖν, Una fortunam adversam “ pati, infortunatum esse,” [“ Wyttenb. l. c.” Schæf. Mss. “ Lycurgus 229.” Seager. Mss. Diod. S. 359, 379.]

Δυστυχὴς, i. q. ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Cui fortuna adversa est, et gravis, s. inimica et infesta, Qui difficili fortuna utitur, etiam Calamitosus, Miser. Isocr. Nicocle (13.) Ἀθλιωτάτους ἡγεῖσθε καὶ δυστυχεστάτους, ὅσοι περὶ τοὺς πιστεύσαντας ἄπιστοι γεγόνασι: [Stultus, Cor. ad Isocr. 2, 112. Æsch. S. c. Th. 345. Ag. 1337. Choëph. 913. Eum. 795. “ Musgr. Tro. 357. Wakef. Phil. 534. Valck. Phœn. p. 138. Cum gen., Wakef. Herc. F. 114. Τὸ δ., i. q. ἡ δυστυχία, Valck. Diatr. p. 20.” Schæf. Mss. Conf. c. δυσχερής, ad Greg. Cor. 24.] Δυστυχῶς, Infeliciter, Reflante s. Adversa fortuna. Lucian. (2, 51.) Τὰ δ. ἢ ἀνοήτως γεγενημένα. [Æsch. Ag. 1669. Eur. Rhes. 960. “ Abresch. Æsch. 2, 35.” Schæf. Mss.] Δυστυχία, ἡ, Infortunium, Fortuna adversa, Calamitas. Isocr. Paneg. Εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν ἐν τοιούτοις καιροῖς ὀδυροίμην, Plut. Τοῦτό μοι πέρας γέγονε δυστυχίας ἁπάσης, εὖ παθεῖν, ἀμείψασθαι μὴ δυνάμενον. Affertur et δυστυχία πάθους pro Adversus rei eventus. [Δυστοχία et δυστυχία, J. Poll. 6, 205.] Δυστυχέω, Difficili et adversa utor fortuna, Res mihi sunt adversæ, Infelix sum: Οἱ δυστυχοῦντες παρὰ τὴν ἀξίαν, Qui immerito adversam fortunam experiuntur. Sic Isocr. Τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι, Paneg. (15.) Ἐκ τῆς στρατείας δεδυστυχηκὼς τῆς ἐπὶ Θήβας. Idem rursum cum dat. Ἐξ ὧν τῷ πολέμῳ δυστυχήσασαι πάλιν ἀνέλαβον ἑαυτὰς, Adversa fortuna usæ in bello. Sic Synes. Ep. 125. Δυστυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν, πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Eo nomine infelices sumus. Interdum cum ἐν vel περὶ, Lucian. (1, 238.) Δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Sic Plut. Camillo, Δυστυχήσας περὶ τὴν μάχην, In pugna usus adversa fortuna, Qui male et infeliciter pugnavit, c. Colot. Δυστυχήσας περὶ τὴν πρᾶξιν. Interdum cum accus. sicut et ἀτυχέω, Lucian. (1, 529.) Βούλομαι εἰπεῖν οὐχ ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησε, Dicere volo non quæcunque in amoribus expertus est infortunia, Hermog. Δυστυχῶ τὴν ἀπαιδίαν. Sic Pallad. Epigr. 2. Ὁ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορφον δυστυχῶν, Qui infelix est uxore deformi. Et pass. voce ac signif. Plut. (1, 151.) Τὰ δυστυχηθέντα, Quæ adversa fortuna gesta sunt; dicuntur enim δυστυχεῖσθαι, ut ἀτυχεῖσθαι, ea quæ non succedunt feliciter, sed adversa fortuna fiunt. [Æsch. Pr. 345. 507. S. c. Th. 488. Suppl. 343. “ Abresch. Æsch. 2, 134. ad Charit. 558=295. Perdo, Æsopus F. 180. Schn. Δεδυστύχηκα, Huschk. Anal. 153.: male δυστυχηκυία Polyb. 4, 702. Passiv., Plato de LL. 364. 464. Ast.” Schæf. Mss.] Δυστύχημα, τὸ, Infortunium, Fortuna adversa, Calamitas, i. q. δυστυχία, s. ἀτυχία et ἀτύχημα. Xen. Ἑλλ. 4, (5, 18.) Τοὺς Μαντινέας ἐφηδομένους τῷ δυστυχήματι θεάσασθαι, ubi Cladem signif. sicut et ἀτυχία: [7, 5, 16. Lucian. 1, 239. * Δυστύχησις, Palæph. p. 18. Toll.] Ἐνδυστυχέω, Infelix et miser sum in. Plut. Fabio, Ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει κακῶς βουλευσάμενος, [Eur. Bacch. 508. Phœn. 734. Schol. Aristoph. Σφ. 1115. * “ Προδυστυχέω, Schol. Pind. Ὀ. 2, 39.” Boiss. Mss. Isocr. Paneg. 101. Dio C. 382. * Συνδυστυχέω, Schol. Aristoph. Πλ. 174. “ Georg. Lapitha Poëm. Mor. 1419.” Boiss. Mss.

Eur. Or. 1098. "Isæus 121." Seager. Mss.]

Εὐτυχὴς, Fortunatus, Felix, Cui fortuna favet et secunda est, [Eupolis ap.] Athen. (425.) ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς, Plut. Probl. Rom. (7, 106.) de Servio rege, Εὐτυχέστατος γενόμενος, δόξαν ἔσχε τῇ τύχῃ συνεῖναι, φοιτώσῃ διὰ θυρίδος πρὸς αὐτόν. Cujus rei meminit Idem in Probl. Rom. 575. meæ Edit. Idem Latinum vocab. Felix, Græce reddit Εὐτυχής. Erat autem id L. Syllæ cognomentum, cui fortuna usque adeo favit, ut jactaret Sophocleum illud, Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμω. [Æsch. Pers. 506. 711. Ag. 20. Soph. Œd. C. 308. 1555. Aj. 550. "Phryn. Ecl. 198. Thom. M. 15. 646. 721. ad Dionys. H. 1, 303. Markl. Iph. p. 419. Valck. Adoniaz. p. 322. Hipp. p. 245. Ammon. 103. 113. ad Charit. 290. 295. ad Herod. 17. Musgr. Bacch. 1181. Differt ab ὄλβιος, Eur. Med. 1229. Τὸ εὐτ., Valck. Diatr. 20." Schæf. Mss. Conf. c. εὐχερὴς, ad Greg. Cor. 24. * "Πανευτυχὴς, superl. πανευτυχέστατος, Man. Palæol. in Notit. Mss. 8, 328. Anna C. 94. *Τρισευτυχὴς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 202." Elberling. Mss. "Poëtaster ad calcem Heliodori v. ult. *Τρισευτυχῶς, Nicetas Eugen. 6, 430." Boiss. Mss. *Ὑπερευτυχὴς et *Ὑπερευτυχέω, unde *Ὑπερευτυχία, Anal. 2, 391. "Cf. Jacobs. ad Anthol. Pal. 63." Boiss. Mss.] Εὐτυχέως SIVE Εὐτυχῶς, Fortunate, Feliciter, Comite fortuna et favente. Herodian. 3, (7, 4.) Εὐτυχῶς μᾶλλον γνόντες ἢ εὐβούλως, ἐσώθησαν, Cum felicius quam prudentius id egissent, evasere incolumes: pro quo dicere potuisset etiam τύχῃ μείζονι ἢ γνώμῃ πλείονι, ut Thuc. 1, (144.) Γνώμῃ δὲ πλείονι ἢ τύχῃ, καὶ τόλμῃ μείζονι. Plato, Ἡγούμενος ἄρισθ' οὕτως εὐτυχέστατά τε διάξειν τὸν βίον. [Εὐτυχέως, Herod. 3, 39. Εὐτυχῶς, Æsch. Pers. 325. 1017. Soph. Œd. T. 998. Ant. 701. Xen. Ἀπ. 1, 4, 8. "Eur. Iph. T. 1481. Markl. p. 419. Ὡς εὐτ., Kuster. Aristoph. 105. * Εὐτύχεια, Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss.] Εὐτυχία, ἡ, Felicitas, Prospera et secunda fortuna. Isocr. Αἱ μὲν γὰρ εὐτυχίαι καὶ τοῖς φαύλοις τῶν ἀνθρώπων τὰς κακίας συγκρύπτουσιν· αἱ δὲ δυσπραξίαι ταχέως καταφανεῖς ποιοῦσι: Archid. Τοὺς τὰς εὐτυχίας μὴ μετρίως φέρειν ἐπισταμένους. Quod Horat. dicit, Magnam fortunam bene ferre. Thuc. 1, (120.) Μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι: [4, 17. 65. 8, 106. "Ad Charit. 449. Markl. Iph. T. p. 368. 419. Jacobs. Anth. 11, 38. 12, 51." Schæf. Mss. Conf. c. εὐψυχία, Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. 118. Bast. ad Greg. Cor. 739.] Εὐτυχέω, Prospera fortuna utor, Fortuna mihi favet, Felix sum, Feliciter rem gero. Thuc. 7, (68.) p. 256. Οἳ ἂν ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες, πλεῖστα διὰ τὸ εὐτυχῆσαι ὠφελοῦσι. Xen. K. Π. 3, (1, 15.) Δοκεῖ μέντοι μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Ubi nota τῷ εὐτυχεῖν opponi πταίειν, sicut in præcedente Thuc. loco σφαλῆναι. Item εὐτυχεῖτε in fine Epistolæ ap. Dem. pro Cor., pro quo dicere solent alias ἔῤῥωσθε, ut et Lat. Valete. Aliquando cum ἐν habente suum dat., sicut ἀτυχέω quoque et δυστυχέω, Synes. Ep. 44. Ἀλλὰ μηδὲ παύσαιντο εὐτυχοῦντες, ἐν οἷς ἀδικοῦσι. Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν, cum feliciter succedunt et ex animi sententia, Thuc. 4, (79.) p. 147. Ὡς τὰ τῶν Ἀθηναίων εὐτυχεῖ, 3, (39.) Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα, ἀσφαλέστερα ἢ παρὰ δόξαν, Consentaneæ prosperitates tutiores sunt. Alioquin et εὐτυχεῖσθαι eædem res dicuntur, Cum feliciter geruntur, sicut ἀτυχεῖσθαι, Cum infeliciter. Plut. Numa, Τὰ τῆς μάχης εὐτυχεῖτο, Feliciter pugnabatur, Pugna prospere cedebat, Lucian. Γάμοι πρᾶγμα μακάριον, ὅταν εὐτυχῶνται. Sic Herodian. 2, (14, 1.) Εὐτυχηθεῖσιν ἔργοις, Synes. Ep. 118. Τὸ γὰρ εὐτυχηθῆναι τὴν πεῖραν τοῖς φθάσασι, Bene successisse conatibus prioribus. Itidem, Εὐτύχηται τοῖς πολεμίοις ἱκανὰ, Satis feliciter cum hostibus actum est, μετ' εὐτυχίας κατώρθωται. Quomodo Dem. opposito ἀτυχεῖσθαι usus est, pro Cor. Τῶν δ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι δοκῶ. Ubi nota etiam ἐν τοῖς ὅπλοις, et κατὰ τὴν στρατηγίαν. || Porro ut ἀτυχέω signif.
A interdum Non assequor, obtineo, ita vicissim εὐτυχέω est Assequor, Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Obtineo, Impetro. In qua signif. interdum cum gen. construitur, frequentius cum accus., ut sequentia exempla docebunt. Synes. Ep. 57. Εἴ τινές εἰσιν ἢ φύσεως λαχόντες ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες, Si qui sint ingenium a natura adepti aut institutionem consecuti, vel, ut Bud. interpr. p. 988., Si qui essent aut ita ingenio præditi aut felici educatione instituti: 149. Ἔλθοι δήποτε καὶ συντυχίας καιρὸς, καὶ εὐτυχήσαιμι τοῦτο παρὰ Θεοῦ, Et utinam istud obtineam a Deo: 143. Ἐμόλυναν θεσπέσια δόγματα μεταποιήσει διδασκαλίας ὧν οὐκ εὐτύχησαν μάθησιν, Quorum non consecuti erant doctrinam: 154. Ἀλλ' εὐτυχοῦσι τὸ μηδὲ τοῦτο δύνασθαι, Sed felicitate quadam consecuti sunt, ut ne hoc quidem possint. Sic et Herodian. 3, (10, 9.) Ὅτε δὴ τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχησε Σεβῆρος, Quo tempore imperatorios honores adeptus fuerat Severus. ["Ad Charit. 558=295. Markl. Iph. p. 268. Wakef. Ion. 1447. Musgr. 1426. Abresch.
B Æsch. 2, 35. Longus p. 72. 298. Vill., Jacobs. Anth. 11, 198. Phalar. 136. Fabric. B. Gr. 1. p. 7. Harl., Xen. Eph. 19. Obtineo, Assequor, Abresch. Lectt. Aristæn. 122. Cum particip., Porson. Or. 1211. Cum infin., Longus 117. 298. Vill.=126. 142. Schæf. Cum accus., ad Charit. 363. Bast. Specim. 34. De augm., Brunck. ad Hec. 18. Musgr. ad 1208. 1228. De med., Bergler. ad Alciphr. 229. Εὐτυχοίης, Formula negantis, Valck. Phœn. p. 150. Εὐτύχεσαν, Aristot. Pepl. 21." Schæf. Mss. "Obtineo, cum accus., Schol. Pind. Π. 9, 174. Hierocles 4." Wakef. Mss. Æsch. S. c. Th. 484. τάδε μὲν εὐτυχεῖν,—τοῖσι δὲ δυστυχεῖν. Alciphr. 2, 3. Φιλήμων εὐτυχείτω τἀμὰ ἀγαθά. Vide Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 111.] Εὐτύχημα, τὸ, i. q. εὐτυχία, Felicitas, Fortuna secunda, Xen. Σ. (4, 54.) Εὐτύχημα γέ σου μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα. Et quidam Poëta ap. Plut. (6, 390.) Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα Ὃ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεὼν, φρονεῖν. Μηδ', ἂν τι συμβῇ δυσχερὲς, δουλοῦ πάλιν: aliquanto post, Εἰδὼς
C ὅτι τοῖς μεγάλοις εὐτυχήμασιν φθονεῖν πέφυκεν ἡ τύχη. [Lucian. 2, 479.] Inde et verba BICOMP. Διευτυχέω, Ἐνευτυχέω, Κατευτυχέω. Quorum primum Διευτυχέω, est Usquequaque prospera utor fortuna, Totam rem s. Omnes res feliciter gero. [Menandri Γνῶμ. 6, 3. Plut. 6, 391. 640. Demosth. 1040. 1410. Theopompus ap. Athen. 531. "Ad Charit. 681. Valck. Hipp. p. 284. Koen. ad Greg. Cor. 253. Dionys. H. 1, 461." Schæf. Mss.] Ἐνευτυχέω, Prospera utor fortuna in, Felix et fortunatus sum in, Feliciter ago in. Aristid. Τῆς παρασχούσης ποθ' αὐτὴν ἐνευτυχῆσαι τοῖς Ἕλλησι, Quæ aliquando se Græcis dedit utendam, ita ut in ea feliciter agerent et viverent. [* "Ἐπευτυχέω, Nicet. Eugen. 1, 158. 7, 209." Boiss. Mss.] Κατευτυχέω: ut, Κατευτυχῶ τοῦδε τοῦ πράγματος, Areth. Apoc. 957. Mihi hæc res successit, Fortuna mihi hac in re favet, εὐτυχῶ κατὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα. [Diod. S. 757. * "Παρευτυχέω, Obtineo, Nanciscor, cum accus., Suid. v. Ἀναστάσιος." Kall. Mss. * Συνευτυχέω, Eur. Hipp. 1119. Strabo 10.
D p. 732., 13. p. 924.]

Κακοτυχὴς, i. q. δυστυχὴς et ἀτυχὴς, Infelix, Infortunatus, Qui mala s. adversa utitur fortuna, Eur. [Med. 1274. Hipp. 669. 679. Herc F. 133. Schol. Æsch. Pers. 1018. "Wakef. Phil. 692." Schæf. Mss. * "Κακοτυχῶς, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.] Κακοτυχέω, i. q. ἀτυχέω, δυστυχέω, κακῶς πράττω, δυσπραγέω, Adversa fortuna utor, Infortunatus sum, Infeliciter ago. Thuc. 2, (60.) Καλῶς γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδὲν ἧττον ξυναπόλλυται· κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ, πολλῷ μᾶλλον διασώζεται. Ubi nota synonyma καλῶς φερόμενος et εὐτυχῶν, et his oppositum κακοτυχῶν: rursum synonyma διαφθείρεσθαι et ἀπόλλυσθαι, et his contrarium διασώζεσθαι. [* Κακοτυχία, Eust. Od. A. p. 63, 33.]

[* Παλιντυχὴς, Qui fortunæ mutationem affert, Æsch. Ag. 473. * Πολυτυχὴς, * Πολυτυχέω, unde * "Πολυτυχία, Heyn. Hom. 7, 7." Schæf. Mss. * "Ὑψίτυχος, Sublimis fortunæ, Paul. Alex. 1." Schn. Lex.]

Τυχαῖος, Fortuitus, ὁ ἀπὸ τύχης γινόμενος s. κατὰ τύχην. Unde τὰ τυχαῖα, Fortuita, Quæ forte accidunt, Casus. Synes. Ep. 4. Ἐπῃωρημένου δὲ τοσούτου κινδύνου, μελλούσης εἰς ταυτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς τε συνόδου τῶν ἀστέρων καὶ τῶν πολυθρυλλήτων τυχαίων, ἃ μηδείς ποτε, φασὶ, πλέων ἐθάρσησε, Fortuitorum casuum s. periculorum. [Plut. 9, 481. "Musgr. Herc. F. 164. * Τυχαίως, Fortuito, Strato Ep. 64. * Τυχαῖον, Templum Fortunæ, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss. Dio Cass. 197. 424. * "Τυχεῖον, Fabric. l. c. Bast Lettre 41. (Ep. Cr. 55.)" Schæf. Mss. Templum Genii urbis, loci, ap. Hesychium Illustrem et Byzantinos, Vales. ad Euseb. H. E. 3, 11. p. 187. In Glossis *Τύχεον· Genium, Genitalium: Τὰ *Τύχια· Genialia.]

Τυχηρὸς, i. q. τυχαῖος. Philo de Mundo, Ἐκδόντες ἀστάτοις καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτοὺς, Seipsos dedentes fluxis fortuitisque rebus, Plut. (6, 18.) Οὐκ ἐν τοῖς τυχηροῖς ἀγαθοῖς κειμένης, In bonis fortuitis, s. fortunæ: (377.) Τὰ τυχηρὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκτὸς, Bona fortunæ et extra corpus posita, ut sunt opes et divitiæ, pecuniæ, agri, domus, et ejusmodi κτήματα. Et in Pand. Ὁ τυχηρὸς κίνδυνος, Casus fortuitus, Bud. Utitur et Aristot. Polit. 4. || Fortunatus, Felix: unde compar. τυχηρότερος, Suidæ εὐτυχέστερος. [Æsch. Ag. 472. "Longi Pastor. p. 1. 4. ad Lucian. 1, 168. Plut. Mor. 1, 19." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 461. Jambl. Protr. 100. Τυχηρὰ, Gl. Adventitia bona.] Adv. Τυχηρῶς, Fortuito, ἀπὸ τύχης, κατὰ τύχην. || Fortunate, Secunda fortuna, Feliciter, ἐπιτυχῶς, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. exp., ubi itidem τυχηρότερος dicitur accipi pro εὐτυχέστερος. [Aristoph. Ἀ. 249. Θ. 305.] Affertur ET Τυχικῶς pro Fortuito, s. Fortuitu, [Plut. 9, 590. Polyb. 38, 7, 1. Diod. S. 2. p. 75, 36. 16. p. 528, 42.] Quod si mendo caret, est a NOMINE Τυχικὸς significante i. q. τυχαῖος et τυχηρός. [* Τυχικὸς, Nom. propr., Schleusn. Lex. N. T. Est etiam in Glossis * Τυχιμαίως, Fortuite. Quod derivandum esset e * Τυχιμαῖος.]

[* Τυχάδιον, Eust. 1552, 31. Lobeck. Phryn. 74.]

ΤΕΦΡΑ, ας, ἡ, SIVE Τέφρη, Ionice, Cinis: cui synonyma σποδὸς et μαρίλη. Il. Ψ. 251. Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη, Σ. (25.) Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη, Plut. Symp. 6. de ligno ficulno, Κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν: de quo Symp. 5, (9.) itidem, Κατακαυθεῖσαν δὲ τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος: sicut et Plin. 23, 7. de ficu, Cinis non ex alia arbore aciem purgat acrior: mutuatus ea verba e Diosc., qui 1, 187. scribit γίνεσθαι κονίαν ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας, eamque in primis ἀνακαθαίρειν et ἀναλίσκειν τὰ περισσά. Et Athen. (293.) e Comico (Sotade) Ἀνακρύψαθ' [Ἐνέκρυψά θ'] ὥσπερ δαλὸν ἐς πολλὴν τέφραν: quod dicitur etiam σποδίζειν, et σποδίῃ δαμάζειν. Item Proverbialiter, Μὴ τὴν τέφραν φεύγων, ἐς ἀνθρακιὰν πέσῃς, ap. Suid., ap. quem et hæc Parœmia, Εἰς τέφραν γράφειν, ut Εἰς ὕδωρ γράφειν, de inani opera. Omnium porro rerum ustarum cinis τέφρα nominatur, non lignorum modo: lapidum tamen ustorum cinis, teste Gal., κονία potius vocari solet. Grammatici quidam derivant hoc vocab. a τύφω, Uro; revera enim τέφρα sunt Lignorum Aliarumve rerum combustarum reliquiæ. ["Ad Mœr. 50. ad Herodian. Philet. 472. Jacobs. Exerc. 1, 185. Anth. 1, 1. p. 19. 50. 71. 93. 326. 11, 296. Wakef. S. Cr. 2, 156. Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 11. 42. Εἰς τ. γράφειν, ibid. Huschk. Anal. 64. Brunck. Soph. 3, 472." Schæf. Mss., ad Greg. Cor. 558. Nicander Ἀ. 95. 530.]

Τεφρὸς, Cinereus, Cineraceus: Plin. Cinereus color, Terra cineracea. Aristot. H. A. 9. Τεφροῦ καὶ πυῤῥοῦ μέσον, Medium inter cinereum et rufum. Vide et Σποδιός. ["Brunck. ad Soph. Œd. C. 371." Schæf. Mss.] "Ἔντεφρος, In quo cinis est, Cinereus, Referens " id cui permisti sunt cineres. Athen. (395.) de pha- " laride ave, Ἔντεφρος τὴν γαστέρα καὶ τὸ νῶτον." Ὑπότεφρος, Paululum cineraceus, Cinereum colorem

A
aliquatenus referens, Apoll. Rh. 2. et Diosc. 5, 166. ["Etym. M. 680, 23." Wakef. Mss.]

[* Τεφροειδὴς, Diosc. 4, 110. "Heringa Obss. 215." Schæf. Mss. Aret. 39. 44.] Τεφρώδης, Cinereus, Cineraceus, ["Heringa l. c." Schæf. Mss.] "Ἐκτεφρωδέων Hesychius affert pro ἐκτεφροειδῶν, " Sed forsan divisim hæc scr., nisi derivata sint ab " ἔκτεφρος."

Τεφρικὰ κολλούρια dicuntur Certi generis collyria, alio nomine σποδιακὰ vocata: de quibus post Σποδός.

[* Τέφρινος, i. q. τεφρὸς, Hippocr. 1, 287. Lind. Sect. 6. p. 194. Foës. * Τεφραῖος, Ælian. H. A. 6, 38. * Τεφρήεις, Nonn. D. 6, 228.]

Τέφριον, τὸ, Collyrium quoddam a cinereo colore appellatum, alio nomine DICTUM Κύθιον, teste Corn. Celso 6, 6. ubi ejus descriptio habetur. Meminit et Aët. 7. habetque itidem ejus compositionem, sed multum ab illa Celsi diversam.

Τεφρίζω, Imitor cinerem, Vergo in cinereum co-
B
lorem, ut σποδίζω, [Aret. 38. τεφρίζον πύον. Ἐτέφρισεν, Hesychio ἐνέπρησεν.]

Τεφρόω, In cinerem redigo. Unde aor. 1. partic. τεφρώσας ap. Suid., quod exp. ἐμπρήσας, σποδώσας: [2 Petr. 2, 6.] Et pass. τεφροῦσθαι, In cinerem redigi, Cinefieri, Cinescere: unde partic. τεφρωθεὶς, Qui in cinerem abiit, Cinefactus: ut Lucr. At nos horrifico cinefactum te prope busto Insatiabiliter deflebimus. ["Ad Timæi Lex. 168. Jacobs. Anth. 7, 109. Wakef. Phil. 800." Schæf. Mss. "Nonn. D. 2, 116." Wakef. Mss. Phryn. Bekkeri p. 65. Nicander Ἀ. 534. Lycophr. 227.] Τέφρωσις, Ipsa actio redigendi aliquid in cinerem, Concrematio s. Combustio qua aliquid cinefit s. in cinerem vertitur. Ἀποτεφρόω ET Ἐκτεφρόω, In cinerem redigo, Cinefacio. Et pass. ἀποτεφροῦσθαι s. ἐκτεφροῦσθαι, In cinerem redigi, Cinefieri, Cinerescere. Alex. Aphr. [* Ἐκτεφρόω, Plut. 8, 780. Strabo 5. p. 380. "Apud Alex. Trall. 12. p. 731. extat * ἐκτημωθέντας, quod exp. Colliquationem expertos, quasi esset ἐκχυμω-
C
θέντας; sed e p. 767. videtur leg. ἐκτεφρωθέντας." Schn. Lex. Suppl. * Ἐκτέφρωσις, Strabo 5. p. 379. * "Κατατεφρόω, In cineres redigo, Amphil. 100." Kall. Mss. Strabo 5. p. 379., 6. p. 413. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 116." Boiss. Mss.]

[* Τέφρας, ὁ, Cicada cinerea, Ælian. H. A. 10, 44.]

ΤΗΚΩ, ξω, Liquefacio, Liquo, Plut. Symp. 6, 8. (fin.) Τὸ ἐκψύχεσθαι οὐ πήγνυσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τήκει τὰ σώματα. Pass. Τήκομαι, Liquor, Liquefio, Liquesco, Diosc. 2, 105. de cera alba, Νοτίδα παρέχει, πρὸς τὸ μὴ τήκεσθαι, Ne liquescat. Plin. de cera quæ candida fit, et ob id ad solem siccatur, Protegunt tenui linteo, ne liquefaciant. Et ap. Gal. 2 ad Gl. Τετηκὼς κηρὸς, Liquata cera: a præt. MED. Τέτηκα, habente signif. pass. || Item χρόα καλὸν τήκειν dicitur Qui totum veluti corpus in lacrymas resolvit ac veluti liquefacit, ut docet Hom. Od. Τ. 204. ubi cum dixisset, Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης
D
ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρὼς, subjungit ad explicandam verbi metaphoram, Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, Ἥν τ' εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ· Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες· Ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης. Corpus igitur humanum comparatur ibi monti, humor nivi, lacrymæ fluvio. Unde non immerito θερμὰ δάκρυα ab eo vocantur, quoniam calore quodam interius excitato liquantur et postea effunduntur. Sic Il. Γ. (176.) Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα: Quamobrem et lacrymis liquesco. Sunt tamen qui in hoc loquendi genere τήκω malint accipere pro Macero, Consumo, Tabefacio: quæ exp. non incommode adhiberi potest huic ejusd. Hom. loco, Od. Τ. 265. Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἀναίρεο, μηδέ τι θυμὸν Τῆκε, πόσιν γοόωσα, Nec animum tuum macera deflendo maritum. Exp. etiam Mollio, Attenuo, ab Hes. φθείρω, δαπανῶ, λεπτύνω, a Suida κατὰ μικρὸν ἀναλίσκω. Certe τηκόλιθος dicitur διὰ τὸ θρύπτειν τοὺς ἐν νεφροῖς λίθους, ut post Λίθος docui. Vide et Διατήκω. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 19.

Valck. Diatr. 246. ad Charit. 320=529. Wakef. S. Cr. 2, 150. Trach. 463. 572. Brunck. ad Eur. Or. p. 195. ad Diod. S. 1, 73. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 30. 7, 408. 9, 26. 167. 505. 10, 30. 11, 36. 79. 299. 12, 117. Anim. 189. Eur. Cycl. 245. cf. Musgr. ad 390. Heyn. Hom. 4, 484. Markl. Suppl. 1141. Musgr. Ion. 701. Τήκομαι, Theocr. 1, 66. 82." Schæf. Mss. "Marcescere facio, de igne, Achill. Tat. 190. Perf. pass. τέτηγμαι, Suid. 2, 290. Ælian. H. A. 823." Wakef. Mss. Nicander 'Α. 387. 476. Schleusn. Lex. V. T. "Tabe corripior, de animantibus, Mich. Apost. Prov. 6, 98." Schleusn. Mss. Dor. τάκω, Soph. El. 123. Theocr. 2, 18. 28. 23, 31. * "Τηκτέος, Clem. Alex. 249." Kall. Mss.]

[* Τῆγμα, Gl. Liquamen, Liquamentum.]

Τῆξις, ἡ, Liquefactio, Tabefactio, Maceratio. Greg. Naz. Τῆξις ψυχῆς καὶ σώματος. [Hesychio φθίσις, νόσος.]

Τηκτικὸς, Liquefaciendi s. Liquandi vim habens, Liquefaciendi ac resolvendi vi præditus. Sæpe redditur Liquans, Liquefaciens, Resolvens.

Τηκτὸς, Liquefactus, Liquatus. Eur. (Andr. 266.) καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει Τηκτὸς μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγὼ, Turn. interpr., namque te excitavero, Etiam liquato juncta si plumbo hæreas. || Qui liquefieri potest, Liquabilis, Liquescens, Qui in liquorem resolvi potest. Talia autem duorum generum sunt; aut enim humore liquescunt, ut quæ humoris absentia concreverunt, ammoniacum, sagapenum, sal, et nitrum; aut calore liquantur, ut quæ caloris privatione concretionem adepta sunt, glacies, plumbum, æs, et reliqua metallica: ad hæc propolis, cera, resina, ladanum, sevum, galbanum. Omnia hæc πηκτῶν generi accensentur, nonnulla generi τῶν ἀτέγκτων et μαλακτῶν: qua de re vide Gorr. in Τεγκτός: item in Ἄτηκτος. Apud Suid. Τηκτά τε ὅσα καὶ χυτὰ, ἐς πολεμίους σὺν πυρὶ ἐξ ὑπερδεξίων ἐβάλλετο: ut cera, pix, resina, et similia. ["Toup. Opusc. 1, 475." Schæf. Mss. LXX. Sap. 19, 20.] Unde COMP. Ἄτηκτος, Δύστηκτος, Εὔτηκτος. Quorum primum Ἄτηκτος significat Non liquatus, liquefactus, liquens. Item Qui liquari s. liquefieri nequit, Qui liquescere non potest. Aristot. Meteor. 3. fin. Λίθων τε γένη τὰ ἄτηκτα: 4. Ἔστι δὲ καὶ τῶν τηκτῶν καὶ τῶν ἀτήκτων τὰ μὲν, τεγκτὰ, τὰ δὲ, ἄτεγκτα: veluti æs est ἄτεγκτον, cum tamen sit τηκτόν: lana autem et terra, τεγκτὰ quidem sunt, quoniam βρέχεται, at non itidem τηκτά: præterea æs est quidem τηκτὸν, at non τηκτὸν ὑπὸ ὕδατος. Rursum τῶν ὑπὸ ὕδατος τηκτῶν, quædam ἄτεγκτα sunt, veluti nitrum, sal; nec enim quicquam dici τεγκτὸν potest, quod μὴ μαλακώτερον γένηται βρεχόμενον. Vide ibid. et alia, e quibus cognoscitur τῆξιν esse λύσιν τῶν πηκτῶν: cum enim vel humore vel calore resolvuntur quæ vel calore vel frigore fuerant concreta et coagmentata, tunc demum liquefieri et τήκεσθαι dicuntur. ["Ἄτηκτος, Timæi Lex. 155. Musgr. Ion. 701." Schæf. Mss.] SECUNDUM, Δύστηκτος, Ægre liquabilis, Qui difficulter liquefit s. liquescit, non facile liquatur, s. in liquorem resolvitur. Exp. etiam Contumax, Ægre cedens: ut metaph. sit ab iis quæ ita dura sunt ut liquari nequeant: quomodo ἄτεγκτος quoque accipi, supra post Τέγγω docui. [Hippocr. 1, 599. Lind.] TERTIUM, Εὔτηκτος, opp. præcedenti δύστηκτος: ut quo significetur Is qui facile est liquabilis, facile colliquescit. ["Manetho 6, 524." Wakef. Mss. "Aristot. de Anima 2, 10." Routh. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Εὐτηξία, Aristot. Mirab. c. 51.]

Τηκεδανὸς, Liquens, etiam Liquans, Liquefaciens. Hes. enim τηκεδανοῖο exp. non solum τηκομένου, verum etiam τήκοντος. [Greg. Naz. Carm. 11, 160.]

Τηκεδὼν, (όνος, ἡ,) a τήκω, ut σηπεδὼν a σήπω. Est autem Hesychio τῆξις, φθίσις: itidemque Suidæ est φθίσις, afferenti hunc adespoton locum, Καὶ νοσεῖ νόσῳ μακρᾷ, καὶ τηκεδὼν αὐτὴν διεδέξατο, Tabes: cum corpus tabe consumitur, et tota pinguedo in homine veluti liquata disperit. [Od. A. 200. "Toup. Opusc. 1, 474. Diotim. 7." Schæf. Mss. "Liquefactio, Diod. S. 1, 47." Wakef. Mss. Hippocr. 665. * Τηκεδονικὸς, Gl. Tabificabilis.]

"Εὐτακὴς, ὁ, ἡ, Liquefactu s. Maceratu facilis," [Lucian. 4, 80=1, 802.]

Τακερὸς, derivatum ex aor. 2. pass. ἐτάκην, et signif. Liquefactus, Liquatus, τακείς: vel etiam Mollis et humidus e liquatione. Hesychio τηκτός: qui tamen τακερὸν exp. etiam οἰκτρὸν, Miserabilem. Σάρκες τεκεραὶ dicuntur Carnes quæ vel maceratione vel coctione ita molles ac teneræ factæ sunt, ut τὰ τηκτὰ τῇ τήξει emollita diffunduntur: quas vulgo morbidas et mortificatas appellant. Pherecr. Comicus ap. Athen. (269.) Σκελίδες δ' ὁλόκνημοι πλησίον τακερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια, Antiph. ap. Eund. (396.) Ἔπειτα πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη. Itidem Gal. 1 ad Gl. Τῶν δὲ μικροτέρων συῶν ἐὰν καὶ τῆς σαρκὸς δοίης τακερᾶς, οὐδὲν βλάψειας: ea autem, vetulorum porcorum carne tenerior est et delicatior. Sic Plut. Symp. 2, 9. Ὡς τοῦ θηρίου τῷ δήγματι τὴν σάρκα τακερὰν ποιοῦντος: quippe cujus halitus adeo περίθερμος et πυρώδης sit ὥστε τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ τήκειν καὶ καθυγραίνειν: ideoque σήπεται τὰ λυκόβρωτα τῶν ἄλλων τάχιον: quærit autem eo Problemate, Διὰ τί τὰ λυκόβρωτα τῶν προβάτων τὸ κρέας γλυκύτερον ἔχει. Itaque carnes τακεραὶ dicuntur, Cum jam quasi putrescere incipiunt ac molliores fiunt, ita ut post coctionem in ore quasi liquescere ac diffluere videantur. Nec de carnibus tantum dicitur, verum etiam de leguminibus et aliis, ut patet ex Aristoph. Λῆμνος κυάμους τρέφουσα τακεροὺς καὶ καλούς. Et e Pherecr. Τακεροὺς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους αὐτόθι. Ubi τακεροὶ κύαμοι et ἐρέβινθοι dicuntur Qui coctura ita molles et delicati fieri solent vel facti sunt, ut in ore propemodum liquescant, (ut Gallice dicimus, Qui fondent en la bouche,) quales sunt etiam οἱ τεράμονες, qui coctione mollescunt: de quibus supra. Athen. 9. init. istos duos locos afferens, scribit τακερὸν ibi positum esse pro τρυφερόν: recte; nam inter τήκεσθαι et θρύπτεσθαι, unde τρυφερὸς derivatum est, parum interesse, ex eo satis liquet, quod lapides renum, ut θρύπτεσθαι, ita etiam τήκεσθαι dicantur: qua de re in Τηκόλιθος. Lucian. autem senes τακεροὺς per jocum vocat, quod eorum caro veluti macerata et tabefacta sit vetustate. Idem Lucian. (2, 413.) dicit, Τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πένθος ἀνυγραίνων: in propria signif. τακερὸν accipiens pro Liquens, Liquescens; nam qui plorant, dicuntur τήκεσθαι, Cum in lacrymas ita solvuntur, ut liquescere videantur: quod satis clare docet Hom. l. illo in Τήκω c. Rursum pro Tenero et delicato, qualia sunt etiam τὰ τακερὰ, de quibus supra, accipi potest in h. l. Xenarchi [Philetæri] ap. Athen. (559.) Ὡς τακερὸν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει. Item ὁ τετηκὼς dicitur τακερὸς, Maceratus, Tabefactus, Lucian. 232(=2, 522.) Ἐπεὶ ᾔσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι καὶ τακερὸν γεγενημένον: nam amor ignis est, quo οἱ ἐρῶντες τήκονται: atque adeo et ipse τακερὸς dicitur, sed activa signif. pro τήκων. Affertur enim ex Anacr. ἔρως τακερὸς pro Tabefaciens ac emacians amantis corpus, ac depascens medullas. Sic et ex Epigr. τακεραῖς κόραις pro Oculis tabefacientibus alios; solent enim ocellis amasiorum accendi ac macerari interdum amantes: unde προστήκεσθαι quoque illis hi dicuntur. ["Bergler. ad Alciphr. 117. 411. Wakef. S. Cr. 3, 71. Musgr. Cycl. 390. (245.) Aristoph. Fr. 216. 254. Jacobs. Anth. 8, 312." Schæf. Mss. * Τακερόχρως, Athen. 449. * Ἐντακερὸς, Tener, 661.] Hinc ADV. Τακερῶς, Instar eorum quæ τακερὰ dicuntur, Athen. 9. Τὸ δέ τι ἥμισυ ὡς ἂν ἐξ ὕδατος ἑψημένον τακερῶς, [Lucian. 2, 400. "Bergler. ad Alciphr. 117." Schæf. Mss. "Molliter, de cantu lusciniæ, Mich. Apost. Prov. 15, 23." Schleusn. Mss. Cf. Ælian. H. A. 5, 38.] Et VERB. Τακερόω, i. q. τήκω, s. τακερὸν reddo: ut carnem τακεροῦν dicitur Qui eam vel macerat, vel coctione ita teneram reddit, ut veluti liquescens dilabatur et diffluat, quod et τακερῶς ἕψειν dicitur. Apud Diosc. 4, 184. de radice vitis albæ, Καθεψηθεῖσα μετ' ἐλαίου, μέχρι τακερωθῇ, Ruell. vertit, Liquescat, Marcellus Flaccescat. Plin. autem, eo verbo non interpretato, simpliciter dicit Decocta in oleo, 23, 1. Sed puto eum significare velle Eousque decocta ut eliciatur omnis succus, et ipsa radix coctione veluti liquefacta et dissoluta sit. Quo sensu 1, 145. ap. Eund. legimus, Τῆς

ῥίζης τοῦ πρίνου ὁ φλοιὸς ἑψηθεὶς σὺν ὕδατι ἄχρις οὗ A
τακερὸς γένηται, i. e. ἄχρις οὗ τακερωθῇ, Dum mollitus intabescat, Ruell. Malim, Dum veluti liquefactus dissolvatur. Sed perperam ibi vulg. Edd. HABENT Τακηρὸς pro Τακερός.

Ἀνατήκω, i. q. τήκω, Liquo, Liquefacio, Colliquefacio, Plut. (9, 756.) Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι, Fabri ferrarii candenti liquescentique ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt. Esse autem ferrum e genere τῶν τηκτῶν, Aristot. quoque testatur. || Exp. etiam Tabefacio, Tabescere facio, Tabidum reddo, Mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens, ut a Plut. ἀνατήκειν τὰ σώματα ἡδοναὶ dicuntur, i. e. Dissolvere ac effeminare, nisi malis ad verbum Liquare, Colliquefacere, ut Cic. [Tusc. 2, 22.] dixit Liquescere voluptate; ita enim voluptates dissolvunt vires corporis, ut ignis ceram, aut aliquid aliud τῶν τηκτῶν, (6, 516.) Ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σώματα παραδιδόντες. [Polyb. 2, 16, 9. * Ἀνάτηξις, Polyb. 9, 43, 5. τῶν χιόνων. * Συνα- B
νατήκω, Colliquefacio, Plut. Pomp. 8. * Ἀντιτήκω, Anal. 3, 214.]

Ἀποτήκω, Eliquo, Liquefacio. Unde pass. ἀποτακήσομαι, Liquefiam, Eliquescam. At ἀποτακεὶς, Liquefactus. " Perperam Ἀποτακὴς, VV. LL." Exp. etiam Macero, Tabefacio, Absumo, Consumo, Corrumpo, atque ita Herod. esse usus traditur. [Plato Timæo 65=378. " Jacobs. Anth. 10, 30. ad Lu- " cian. 1. p. xxxv. 446." Schæf. Mss. " Liquando separo, Greg. Nyss. 3, 199." Wakef. Mss. Diosc. 5, 115.] " Ἀπότηξις, Destillatio quæ fit humore liquefa- " cto, Hippocr. de Sacro s. Comitiali Morbo, Ἢν δὲ " πλείων ἀπὸ παντὸς τοῦ ἐγκεφάλου γένηται ἡ ἀπότηξις. " Ibidem dixerat, Ἢν μὲν καλῶς καὶ μετρίως καθαρθῇ, " καὶ μήτε πλεῖον μήτε ἔλασσον τοῦ δέοντος ἀποῤῥυῇ." [Diosc. Parab. 2, 92. * Ἐναποτήκω, Gal. de Potest. Simpl. 2. T. 2. p. 10, 26.]

Διατήκω, i. q. ἀποτήκω. Aristoph. N. (149.) Κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν, Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε, Liquefacta cera, Plut. Symp. C
6, 8. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς μεγάλοις χειμῶσιν ἀκόναι μολίβδου διατήκονται: e quo colligit τὸ ἐκψύχεσθαι non solum πηγνύειν, verum etiam τήκειν τὰ σώματα. Itidem (9, 738.) idem Plut. ait, Ἀριστοτέλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τοῦ μολίβδου τήκεσθαί φησι καὶ ῥεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χειμῶνος, Plumbeas cotes ipso horrore hyemis et frigoris tabefactas solvi atque labi, Turn. Ubi nota etiam de lapidibus dici τήκεσθαι, ut tradit idem Aristot. Meteor. 4. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 19." Schæf. Mss. * Διάτηξις, Gl. Tabes.]

Ἐκτήκω, Eliquo, Exprimo liquefactum. Exp. etiam Emacero, Extabefacio; afferturque Ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων, pro Curis extenuatus: quod soleant ii qui multis anguntur curis, ita emaciari et extenuari, ac si liquefacta pinguedo e corpore ipsorum extillasset. Item " Ἐκτακεὶς, Liquefactus, s. Extabefactus." Ἐκτακέντες τοῖς δάκρυσι, pro Resoluti in lacrymas et veluti liquefacti: de quo genere loquendi dictum est in Τήκω. [Plut. 7, 947. 8, 238. Bruto 23. Aristoph. N. 772. " Jacobs. Anth. 8, 99. 9, 160. 435. D
Kuster. Aristoph. 59. ad Lucian. 2, 61. Eichst. Quæst. p. 79. Wakef. S. Cr. 2, 150. ad Diod. S. 1, 183. Musgr. Or. 856. Brunck. p. 195. Emacero, Tabefacio, Alciphr. p. 90. Plut. de S. N. V. p. 97." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 535. Critias Athenæi 432. Ælian. H. A. 10, 41. Λιμῷ ἐκτήξας ἑαυτόν. * Ἔκτηξις, Hippocr. de Aëre §. 62. Prorrhet. 2, 15. * Δυσέκτηκτος, affertur ex Hippocr. 383, 12. Foës., ubi tamen * Δυσεύκτηκτος extat, et in Ed. Lind. 1, 598. * Δυσέντηκτος: vera lectio est δύστηκτος. Cf. Schn. Lex. Suppl.] " Προεκτήκομαι, Prius contabesco," [Plut. 6, 406. ταῖς λύπαις. * Ὑπεκτήκω, Hippocr. 299, 39. Alex. Trall. 8. p. 139.]

Ἐντήκω, Illiquefacio. (Cic. Tusc. 4. Quæ sunt omnes unius generis ad perfundendum animum tanquam illiquefactæ voluptates,) ut ἐντήκειν τῇ λοπάδι aliquis aliquid dicitur, cum patellæ ipsum illiquefacit. Item Liquefactum infundo, Liquatum instillo, Plut. Ἐνέτηξε μόλιβδον τῇ κεφαλῇ. Passive odium aut desiderium alicui dicitur ἐντετηκέναι, quasi infusum esse, i. e. innatum aut impressum: metaph. sumta ab iis quibus plumbum liquefactum infusum est, et ita inhæret ut eximi nequeat: quod in lapidum lignorumve juncturis videre est. Soph. El. (1311.) Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, Vetus in matrem odium pectori meo insedit, et quasi ἐνέστακται, aut προσπέφυκε, [Trach. 468.] Julian. Imp. in Ep. ad Ecdicium, Ἐμοὶ δὲ βιβλίων κτήσεως ἐκ παιδαρίου δεινὸς ἐντέτηκε πόθος, i. e. προσπέφυκεν ἀναποσπάστως. Similem usum habent ἐνστάζομαι et προστρίβομαι: quorum illud similem etiam metaph. habere videri possit. Eodemque pertinet κακία δευσοποιὸς et δυσέκνιπτος, s. δυσέκπλυντος, sed translata a tinctoribus. Potest aliquis etiam alicui rei dici ἐντήκεσθαι ut προστήκεσθαι, Cum se in ea veluti macerat, s. ei intabescit. Sed ἐντακήσομαι tamen simpliciter etiam exp. Tabescam, " Intabe- " scam." [LXX. Ezech. 24, 23. " Wakef. Trach. 463. Dionys. H. 2, 1204. 3, 1414. Brunck. ad Eur. Hec. 246. Or. 803. Bergler. ad Alciphr. 54. Plut. Mor. 1, 10. ad Od. M. 188. Diod. S. 1, 94." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 4, 42. Lycophr. 498. Plut. Q. S. 5, 17. * Ἔντηκτος, Aret. 134. Αἷμα πονηρὸν καὶ ἔντηκτον.]

Ἐπιτήκω, i. q. ἐντήκω, Illiquefacio, Liquefactum infundo, etiam Liquefacto obduco. Herod. (7, 239.) Ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, Liquata cera induxit literas, Liquefacta cera literas perfudit et obduxit. [* " Ἐπίτηκτος, Jacobs. Anth. 1, 1. p. 79. 6, 78. Brunck. Lectt. in Anal. p. 4. ad Eur. Hec. 246." Schæf. Mss. Chandleri Inscr. P. 2. no. 4. Κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπίτηκτος: cf. Boeckh. Staatsh. 2, 301. 327. 329. et Schn. Lex. Suppl. Meleager 62. " Cic. ad Att. 7, 1. Omnia illa prima, quæ etiam tuis literis in cœlum ferebas, ἐπίτηκτα fuerunt. ' Sic in cunctis invenimus: qui ἐπίκτητα legunt, contra fidem omnium librorum faciunt: et deteriorem sententiam (vera et eleganti, aut neglecta aut non satis intellecta) inducunt: ἐπίτηκτα appellavit, cum cito fluxerint et evanuerint ea in quibus ille ut perpetuam gloriam sibi afferrent laborarat, citoque se cognovisse ait quam deceptus sit qui ea diutius stare posse putavit.' Victor. ' Ἐπίτηκτα, Fluxa, Non diuturna, Quæ facile intereunt aut interire possunt.' Ernesti." Seager. Mss.]

Κατατήκω, Colliquo, Colliquefacio, Ita liquefacio ut diffluat. Od. Τ. (205.) Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν, Ἥν τ' εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ. || Emacero, Extabefacio, Contabefacio. Unde κατατήκεσθαι amore aut dolore dicitur, quem affectus isti ita cruciant et macerant ut contabescat Od. Τ. (136.) Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθοῦσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ, Cor meum contabescit desiderio Ulyssis mei, Xen. Σ. (8, 3.) Τῷ ταύτης ἔρωτι κατατήκεται, Aristoph. Πλ. (1034.) Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε: verba vetulæ cujusdam adolescentem deperientis. Cui illudens Chremylus, Οὔκ, inquit, ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥσγε μοι δοκεῖς, Non contabuisti dolore illo et desiderio adolescentis, sed computruisti; est enim ἡ τῆξις in corporibus initium τῆς σήψεως, Cum carnes emaciatæ et tabefactæ incipiunt putrescere et diffluere. [" Philo Jud. 1, 280." Schleusn. Mss. Dionys. H. de C. VV. Schæf. " Jacobs. Anth. 9, 434. 11, 69. 299. ad Charit. 321. Herod. 143." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi p. 679. ἔρωτι κατατετηκώς. * Συγκατατήκομαι, Contabesco, Intabesco, M. Anton. 5, 1. Ἄλλοι τε τὰς τέχνας ἑαυτῶν φιλοῦντες, συγκατατήκοντες τοῖς κατ' αὐτὰς ἔργοις, ἄλουτοι καὶ ἄσιτοι.]

Περιτήκω, Colliquo, Colliquefacio, Liquefacio: περιτηκόμενος ἄργυρος, Liquefactum argentum. Exp. etiam Absumo, Accido. [Plut. 8, 570. 574. Hippocr. 345, 25. Plato Critia p. 116. " Wakef. Trach. 572." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 10, 420." Wakef. Mss. * Περίτηγμα, Scoria, Ramenta, Chrysippus ap. Plut. de Nobil. Π. καὶ * διάξυσμα. * Περίτηξις, Hippocr. 194.]

Προστήκω, Liquefactum affundo: ut ἐντήκω est Liquatum infundo. Unde pass. προστήκεσθαι aliquid alicui dicitur, cum liquefactum ei affunditur, ut plumbum lapidi aut ligno. Quoniam vero ea, quæ

ita affusa sunt, firmiter inhærent et insident, ideo accipitur pro Adhæreo s. Inhæreo, Insideo, metaphorice plerumque. Synes. Ep. 44. Ἀλλ' εἴ τις ἱματίοις αἴσθησις ἦν, τί ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα, καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα· διὰ πόσων δ' ἂν ὀδυνῶν ἐκπεπλῦσθαι κηλίδας ἀρχαίας καὶ προστετηκότα * ὀμόργματα, Inhærentes labes : ut quæ ex oleo liquefacto et affuso adhæserunt, vel ex alia pinguedine liquefacta itidem et affusa; eæ enim maculæ sunt δευσοποιοὶ, et δυσέκνιπτοι s. δυσέκπλυτοι, aut δυσέκτριπτοι : nam et προστρίβεσθαι eædem dicuntur, ut supra docui. Ibid., Οὐ πάνυ προστετηκὸς ἔχει καὶ προσιζῆσαν τὸ πάθος, Vitium illud nondum penitus adhæsit et insedit ejus pectori. Homo etiam rei alicui προστετηκέναι dicitur, cui ita addictus est et deditus, ut inde avelli nequeat : metaph. itidem ab iis sumta, quæ liquefacta et alicui rei affusa, ita hærent, ut nullo modo avelli inde queant. Cui simile est προσκεκολλῆσθαι, προσπεφυκέναι, δυσαποσπάστως ἔχειν et ἀναποσπάστως διακεῖσθαι, et Latine Affixum esse. Plut. (8, 80.) Οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς, ὅταν ἴδωμεν ἄνδρα τῷ πορισμῷ προστετηκότα, καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἐπιστένοντα, τί φήσομεν τὸ πάθος εἶναι; Conquirendis divitiis ita addictum, ut ab eo studio nequeat avocari. Synes de Insomn. Ὑπὸ περιττῆς σοφίας προστετηκότας τοῖς ὑπὸ τῶν λογίων ἀποκηρύκτοις, Addictos, Affixos : Ep. 57. Τὸ προστετηκέναι δέ ἐστι δεινὸν, Grave est et odiosum, addictum et affixum esse ei rei. Sed notandum est, quosdam προστετηκέναι τινὶ πράγματι malle interpretari Intabescere alicui rei, In aliqua re se macerare, Alicui rei ita studere, ut in ea contabescas: quomodo et Erasm. in illo Plut. loco τῷ πορισμῷ προστετηκότα vertit, Quærendis divitiis intabescentem et quasi illiquescentem. Quibus libenter assentirer, si in præsenti diceretur προστήκεσθαί τινι πράγματι : sed cum utantur præterito προστετηκέναι, malo reddere Addictum et affixum esse, Adhærere. Quæ enim adhærent et affixa sunt, eadem et προστετηκέναι dici possunt, i. e. Liquefacta ac deinde affusa esse. [Soph. Trach. 846. 849. " Wakef. 836. Wyttenb. Ep. Cr. p. 19. Valck. Diatr. 285. Boiss. Philostr. 293. Προστετηκὼς, Phryn. Ecl. 34." Schæf. Mss. Clem. Alex. 79. ἡδοναῖς." Wakef. Mss. * Πρόστηξις, Adhæsio, Plut. 10, 482. ψυχῆς.]

[* " Προτήκομαι, Andr. Cr. 231." Kall. Mss. * Πρότηξις, Tabes, affertur e Plut.: Schneidero autem suspectum est.]

Συντήκω, Liquatum jungo et unio, vel commisceo : veluti faber plumbum, stannum, ferrum, æs, συντήκειν dicitur, cum in unum vas conjecta colliquefacit et conflat, ita ut in unam massam et corpus coëant illa diversæ materiæ metalla. Metaph. plerumque pro Conflo et Coalescere facio in unum, Synes. Ep. 140. Συντήξας τῇ τέχνῃ καὶ ἕνα ἄμφω ποιήσας τοὺς ἀντερῶντας : 152. Ἥφαιστον τέχνῃ συντακῆναί τε καὶ συμφυῆναι, καὶ ἓν ἄμφω γενέσθαι. Quibus in ll. allusit ad Plat. Symp. Ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι. Eodemque fortasse respexit Plut. (6, 593.) Τοῖς σώμασιν ὑφ' ἡδονῆς ἅμα συμμιγνύουσα καὶ συντήκουσα τὰς ψυχάς. Rursum Plato Symp. Ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντακείς. Ubi συντήκεσθαι et προστήκεσθαι vicinam admodum habent signif.: nisi quod τῶν συντακέντων major est unio quam τῶν προστετηκότων : atque adeo unum fiunt, quæ conflata et colliquefacta sunt, ut quæ in unum corpus et unam massam coalescant : quod non itidem accidit ἐν τοῖς προστηκομένοις, utpote in quibus alterum alteri tantum hæreat. Cic. verbum Colliquefacio et ipse posuit pro Liquefactum misceo, Mixtum liquefacio, sed in propria signif., cum dixit, Si totum venenum colliquefactum in potione esset. Alias συντήκω ponitur etiam pro κατατήκω, Colliquefacio, i. e. Liquefaciendo consumo : veluti cum a Xen. nix dicitur συντήκεσθαι, quæ ab Hom. κατατήκεσθαι, K. (8, 1,) p. 576. Ἔστι δὲ, ὅταν μὲν ἐπινίφῃ, καὶ ᾖ βόρρειον, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα· οὐ γὰρ ταχὺ συντήκεται· ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ὀλίγον χρόνον· ταχὺ γὰρ διαχεῖται : ubi διαχεῖσθαι et συντήκεσθαι synonyma sunt, ut Diffundi et Colliquescere. Item ap. Medicos συντήκοντες πυρετοὶ, Qui corpus hominis quasi colliquefaciunt et contabefaciunt : de quibus paulo infra in Συντηκτικὸς dicam. Gal. 10 Therap. fin. Εἰσὶ μὲν οὖν καὶ μαρασμώδεις πυρετοὶ πάντες ἐκ τοῦ τῶν συντηκόντων γένους. Et a Plut. Cic. συντετηκὼς dicitur Qui tabe et macie extenuatus consumtusque est : [Anton. 84.] Alioquin et Συντετηκὼς πράγματί τινι est aliquis ut προστετηκὼς, i. e. Ita affixus et addictus, ut avelli inde nequeat. Quæ hujus verbi signif. primæ illi quam huic secundæ vicinior est. [" Ad Eur. Andr. 266. Or. 803. Markl. Suppl. 1026. Musgr. Ion. 701. El. 240. Cattier. Gazoph. 90. Jacobs. Anth. Proleg. 52. Adhæreo alicui, Kuster. Aristoph. 57. Valck. Diatr. 244. Act. pro pass., Brunck. ad Eur. Bacch. 1041. Συντετηκὼς, Aristoph. 2, 89." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 12, 10." Wakef. Mss. Aristot. Magn. Mor. 2, 11.]

" Σύντηγμα, q. d. Colliquamentum, Id quod a corpore deteritur liquescendo, vel quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, VV. LL., quæ afferunt ex Aristot. de Gener. 1. Λέγω δὲ περίττωμα, τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα· σύντηγμα δὲ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως. Item e Probl. Ejusd. Οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν συντήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσίν :" [Idem de Somno 3.]

UNDE Σύντηξις ET Συντηκτικός : quorum illud Colliquationem signif., vel Contabefactionem : hoc vero, Cui colliquandi s. contabefaciendi vis inest. Medici σύντηξιν vocant Consumtionem e tabe, quæ sensim fit, colliquefacta solida substantia: ut Oribas. ad Eunap. 3, 6. dicit, Ἐπειδὰν χυμὸς παραπλήσιος τῇ ξανθῇ χολῇ διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται, πυῤῥότερος τῇ χρόᾳ, καὶ δυσώδης, καὶ γλοιώδης τὴν σύστασιν, καὶ ἐλαιώδης ὀφθῆναι, tunc sciendum esse τὴν πιμελὴν, καὶ τὴν νεοπαγῆ σάρκα τήκεσθαι πρὸς τοῦ πυρετοῦ διακαεστάτου καὶ σφοδροτάτου τυγχάνοντος· χρονίσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ τῶν στερεῶν αὐτῶν γίνεσθαι σύντηξιν. Unde συντηκτικὸς πυρετὸς vocatur ille, a quo ἡ σύντηξις proficiscitur: de quo hæc inter alia Gorr. Συντηκτικὸς s. συντήκων πυρετὸς, Febris colliquativa s. colliquans : quæ est ardentissima, pinguedinem, carnes, ipsamque solidarum partium substantiam fusam et liquatam calore, per ventrem effundens : omnium gravissima periculosissimaque, ut quæ animal ipsum aliquando interimat, priusquam solida fibrosaque corpora liquentur : summam inducens maciem, quemadmodum et febres marasmodes. Sed in eo differunt, quod quæ portio carnis per febres marasmodes colliquatur, ea semper vaporis vice digeritur per insensilem transpiratum : per febres autem colliquantes, humoris biliosi, fulvi, graveolentis crassique specie defluit in ventrem. Idem σύντηξιν, i. e. Colliquationem, dicit morbum esse, in quo venter excernit humorem biliosum a toto corpore confluentem, fulvum, graveolentem, crassitudine strigmentorum vel olei aut adipis : viderique esse symptoma febris malignæ et ardentissimæ, quæ tum pinguedinem, tum mollem etiam carnem tabefacit et colliquat, ac, si diutius perseveret, ipsam etiam partium solidarum substantiam. Vide et alia ap. eum, et ap. Gal. Therap. 10. fin. Nec febris solum illa dicitur συντηκτικὴ, ut quæ συντήκει τὸ καταπίμελον τοῦ σώματος, verum etiam qui ea febri s. συντήξει laborat, συντηκτικὸς nominatur, i. e. Qui συντήξει vel obnoxius est, vel ab ea exhaustus et emaciatus : ut cum Plin. 28, 9. dicit, In Arcadia bubulum lac bibunt phthisici, syntecticique, et cachectæ. Idem et syntexews vocabulo utitur, 21, 25. Tali sorbitionis genere emendantur syntexes. Item συντηκτικὰ φάρμακα, Medicamenta quæ vim habent colliquefaciendi, ut quorum natura ignea est et fervida, Gal. 6 Simpl. Med. de herba Sabina, quam βράθυν vocant, συντηκτικὸν καὶ φλογῶδες ὑπάρχει : sic enim quidam reponunt pro συνταττικὸν, quod in vulg. Ed. habetur : præsertim cum Diosc. quoque 1, 105. dicat eam herbam esse δριμεῖαν et πυρωτικὴν, ac μίγνυσθαι τοῖς θερμαντικοῖς χρίσμασι. [" Sed alia notione, nempe passiva, συντηκτικὸς dicitur polypus Aristoteli H. A. 9, 37. (9, 25, 10. Ed. Schn.) et Athenæo 7. p. 317. nempe, quod sit Tabi obnoxius, quod Facile tabescat et dis-

solvatur." Schw. Mss. " Σύντηξις, Musgr. Ion. 701." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 256. Ælian. H. A. 311. Schol. Nicandri 'A. 59." Wakef. Mss. Cic. ad Att. 10, 8. * " Συντακής, Philostr. V. S. 2. p. 565. Ἐτελεύτα μὲν οὖν συντακὴς γενόμενος. Abresch. ad Cattier. p. 90. corr. συντακεὶς γενόμενος, Tabe confectus, pro συντακής, ideo, quia nullum hujus formæ adjectivum isto a verbo productum novi. Locutionis plura exempla dedit Diluc. Thuc. 346. Dicitur γυιοτακής, Membra tabefaciens, ψυχοτακής." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * Ἐπισυντήκομαι, Aret. 44. Ἐπιξυντακέντες ὤλοντο.]

[* Ὑπερτήκω, Joseph. de Macc. 7. Strabo 217=391. * " Ὑποτήκομαι, Intus s. Sensim tabesco, Max. Tyr. 34, 2. Ælian. H. A. 1̣23." Wakef. Mss. Manetho 5, 191. " Ad Charit. 764." Schæf. Mss.]

" Τακῶνες vel Τάκωνες, Pastilli ex adipe conciso " minutatim, adjectis et aliis, Hes. et J. Poll." [6, 53. e Cratete.]

" Ἀτηκότερον, Severius, VV. LL., sed non sine " mendo."

ΤΗΓΑΝΟΝ, τὸ, Sartago, Patella, παρὰ τὸ τήγειν, quoniam in ea butyrum oleumve liquefieri solet ad frigendos pisces aut carnes, vel ova et quæ hujusmodi sunt. Pherecr. ap. Athen. (228.) Ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας φαγεῖν, Eubulus ibid. (et 108.) de pisce qui frigitur, Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Ῥιπὶς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας, Θερμῇ παροξύνουσα τηγάνου πνοῇ. Item, προσγελῶσά τε Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι, Πηδῶσί τ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις. Quo e loco patet, non idem esse λοπάδα et τήγανον. Syracusani, ut Hegesander Delphus ap. Athen. l. c. tradit, τὴν λοπάδα vocant τήγανον: τήγανον autem, ξηροτήγανον: quamobrem Theodoridam in quodam Poëmate dixisse, Τηγάνῳ εὖ ἥψησεν ἐν ὀψητῆρι κολύμβῳ, sc. τὴν λοπάδα vocantem τήγανον. Idem Athen. ibid. docet, ab Ionica gente sine τ DICI Ἤγανον: velut ab Anacr., ubi ait, χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν. Quæ ap. Eust. quoque leguntur, p. 1862. qui etiam addit, a nonnullis VOCARI Τάγηνον, transpositis literis: quamvis sint qui τάγηνον appellent τὸ ἐν τηγάνῳ ἑψηθὲν, Id ipsum quod in sartagine s. patella coctum est. [" Τήγανον, Valck. Phœn. p. 66. Adoniaz. p. 398. Mœris p. 362. et n., Koen. ad Greg. Cor. 209(=446.) Thom. M. 832. Jacobs. Anth. 9, 20. 10, 245. ad Lucian. 2, 330." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Τήγανος, Gl. Sartago. " Scopulus marinus, Tzetz. ad Lyc. 367." Kall. Mss.]

Τηγανοστρόφιον, τὸ, SIVE Ταγηνοστρόφιον, (nam non solum τήγανον dicitur, verum etiam τάγηνον,) i. q. λίστρον s. λίστριον, ut tradit J. Poll. 6. et 10., sed addens, hoc λίστριον s. λίστρον antiquius esse, recentius illud τηγανοστρόφιον s. ταγηνοστρόφιον: quamobrem et Hes. [et Phot.] λίστριον per τηγανόστροφον (sic enim ap. eum legitur) exp., tanquam notius. Cum vero λίστρον dicatur esse ξυστὴρ, existimo τηγανοστρόφιον fuisse Instrumentum quo τὸ τήγανον raderetur. Nisi potius velis esse Orbiculum contortum ex herbis illis, quibus patellæ immundæ solent fricari et mundari. [" Phryn. Ecl. 141." Schæf. Mss.]

Ξηροτήγανον Syracusani vocant τὸ κοινῶς τήγανον, τήγανον autem τὴν λοπάδα, ut Athen. (229.) refert ex Hegesandro Delpho. Forsan autem eam ob rem ξηροτήγανον appellant, quoniam modicum butyrum aut oleum ei infundi soleat, ita ut frictio illa sit ξηρά: in τηγάνῳ autem s. λοπάδι, τὰ ἑψόμενα soleant κολυμβᾷν, ut conjicere est ex iis quæ in Τήγανον dicta sunt. [* Χαλκοτήγανον, Gl. Scutra.]

[* Τηγάνιον, Gl. Sartago, " Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss. * " Τηγανικὸς, T. H. ad Plutum p. 195." Schæf. Mss.]

Τηγανίτης ἄρτος, Panis in sartagine coctus, admixto caseo, Hes. ἄρτος ἐπὶ τηγάνου γεγονὼς καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώμενος, de quo intellige quod ap. Athen. (115.) legitur, Ὁ δ' ἐσχαρίτης καὶ ὁ ἀπὸ τηγάνου, διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου ἐπίμιξιν, εὐεκκριτώτερος· διὰ δὲ τὸ κνισὸν, κακοστομαχώτερος. Hipponax ap. eund. Athen. (645.) Οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων, Οὐδ' A ἀτταγίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων. [" Valck. Adoniaz. p. 398. Koen. ad Greg. Cor. 209(=446.)" Schæf. Mss.]

Τηγανίζω, In sartagine coquo, torreo, frigo, ap. Suid., nec non ap. J. Poll., qui e Posidippo Comico affert τηγανίζεσθαι. Habes et in Ταγηνίτης. [" Valck. Phœn. p. 65. Adoniaz. p. 397." Schæf. Mss. 2 Macc. 7, 5.] Τηγανισμὸς, Coctio s. Frixio quæ fit in sartagine. Citat idem J. Poll. e Menandri Hippocomo, sed * ὑπόφαυλον esse dicit. [* Τηγανιστής, Schleusn. Lex. V. T.] Τηγανιστὸς, In sartagine frixus s. coctus, Athen. 3. de piscibus quibusdam, Λαμβάνονται δὲ ἑφθοὶ καὶ τηγανιστοὶ, κρείττονες δ' εἰσὶν οἱ μέχρι τοῦ χανεῖν ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι. [" Casaub. ad p. 117." Schæf. Mss.] Ἀποτηγανίζω, significans ἀπὸ τοῦ τηγάνου φάγω, E sartagine comedo: ut ap. Athen. (229.) Phrynichus dicit, Ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν ἄνευ συμβόλων. Et Pherecr. itidem, Σὺ δ' ἀποτηγανίζεις. Cui ἀποτηγανίζειν synonymum est τὸ ἀπὸ τηγάνου φαγεῖν, ut ibid. loquitur idem Pherecr. B || Basil. vero tum alibi, tum p. 253. ἀποτηγανίζειν accepit pro Urere, Igni cruciare, Bud. Nisi potius significet, In sartaginem demersum frigere et ustulare: sicut in olei ferventis plenum ahenum demergi solent quidam malefici in Gallia, sc. qui monetam adulterinam cudunt. [" Cattier. Gazoph. 62." Schæf. Mss. Athen. 582. * " Ἐκτηγανίζω, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 36." Elberling. Mss. * Ἐπιτηγανίζω, Diosc. Parab. 2, 49.]

Τάγηνον, τὸ, i. q. τήγανον, teste Eust. et Hes. nec non Suida: [" nempe Sartago, Frixorium, Alexis ap. Athen. 107." Schw. Mss.] quamvis sint qui τάγηνον esse velint Id ipsum quod ἐν τηγάνῳ frigitur. Eupolis ap. Plut. (6, 198.) Τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων: de parasitica gente, cui ἡδὺ τὸ ἄνευ συμβόλων ἀποτηγανίζειν, et ex alieno corio lora scindere. Et Philox. ap. Athen. 1, (5.) Οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν, ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄριστον: [ubi λοπὰς Coctos cibos s. elixos signif., τάγηνον vero Frixos." Schw. Mss. " Valck. Phœn. p. 65. ad Mœr. 362. Koen. C ad Greg. Cor. 209(=446.) Athen. 1. p. 10. Wagner. Alciphr. 2, 226. Thom. M. 832. Jacobs. Anth. 9, 20. ad Lucian. 2, 330." Schæf. Mss. * Ταγηνοκνισοθήρας, Ælianus Suidæ v. Ἰούνιος. Lobeck. Phryn. 627. " Toup. Opusc. 1, 530. et Ind." Schæf. Mss.] Ταγηνοστρόφιον, τὸ, de quo in Τηγανοστρόφιον. ET Ταγηνίτης, i. q. τηγανίτης. Athen. (646.) ταγηνίτην esse dicit πλακοῦντα ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένον, Placentam frixam in sartagine cum oleo: afferens e Magnete Comico, Ταγηνίας ἤδη τεθέασαι χλιαροὺς σίζοντας, ὅταν αὐτοῖσιν ἐπιχέῃς μέλι, e Cratino, καὶ δρόσον Βάλλων ἕωθεν χλιαρὸς ταγηνίας: [cf. p. 270.] Quibus in ll. NOTA Ταγηνίας pro ταγηνίτης: quod ap. J. Poll. quoque legitur 6, c. 11. ubi cum dixisset ταγηνίας esse eosdem cum ἐγκρίσιν, attulissetque et ipse illos duos versus e Cratete, subjungit, Τῷ δὲ ταγηνίᾳ κατὰ τοῦ ταγήνου χυθέντι, ἐπεχεῖτο τυρὸς, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα. Apud Hes. vero hæc leguntur, Ταγηνία, * πεμμάτια τηγάνων· οἱ δὲ στέαρ ὑγρὸν ἐπιχεόμενον D τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, σησάμη, τυρός. Sed hoc ταγηνία mihi suspectum est, nec dubitarim pro eo reponere ταγηνίαι, quod ex J. Poll. et aliis jam attuli: præsertim cum et Lex. meum vet. et Etym. dicant ταγηνίας esse πέμματα ἀπὸ τηγάνων ἐκ στέατος ὑγροῦ καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος καὶ ἀσταφίδων. Præterea e Τάγηνον derivatum est VERB. Ταγηνίζω, i. significans q. τηγανίζω, In sartagine frigo, [" Athen. 1. p. 28." Schæf. Mss. * " Ταγηνιστής, ὁ, In sartagine frigens, Frixa comedens; unde Ταγηνισταὶ, Titulus Fabulæ Aristophanis." Schw. Mss. " Herodian. Philet. 465. Aristoph. Fr. 267." Schæf. Mss. " Phot. v. Παραιζωροῦσιν." Schleusn. Mss.] Ταγηνιστὸς, In sartagine frixus, i. q. τηγανιστὸς, Athen. 3. Ἑξῆς εἰσεκομίσθη ταγηνιστὰ ἥπατα, περιειλημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ. Et paulo post ταγηνιστοὶ ἰχθύες: de quibus vide locum Eubuli in Τήγανον. [* " Ἀποταγηνίζω, Sotades Athenæi p. 293. Phrynichus Bekkeri p. 11." Kall. Mss. * " Ταγηνάριον, dimin. ex ἀτταγὴν, Lex. de Spirit. 212." Schn. Lex.]

ΤΗΛΕ, Procul, Hes. μακρὰν, πόῤῥω. Il. P. (190.) θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους Ὦκα μάλ' οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστῶν, B. (863.) Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, Longe ab Ascania, X. (291.) Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, Longe a scuto aberravit hasta, πόῤῥω τοῦ σάκεος. [" Heyn. Hom. 7, 495. Dawes. M. Cr. 51. Wakef. Eum. 1016. Epigr. adesp. 443." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Τῆλυ, Apollon. de Pronom. 329.] Unde SUPERL. Τήλιστα, ap. Orph. Argon. 179. Λυγκεύς θ' ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης Βένθεα, καὶ Πλουτῆος ὑπὸ χθονίοιο βέρεθρα Μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄσσοις, Maxime procul, Longissime, ποῤῥωτάτω: [* Τήλιστον ὄπωπε, 1193. * Τήλιστος, vide Ἀποτηλίτης.]

Τηλεδαπὸς, Qui e longinquo est solo, advenit e longinquo solo, ideoque Peregrinus. Od. Ξ. (415.) ξείνῳ ἱερεύσω Τηλεδαπῷ, O. (224.) σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ Τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς. [" Heyn. Hom. 8, 200." Schæf. Mss. * " Τηλεδανὸς, Orac. Sibyll. 14, 99. * θηλεδανῷ θανάτοιο νόσῳ ψυχὴν ἀπολέσσει, ubi aut leg. τηλεδανῷ, (cf. πευκεδανὸς,) aut τηλεδαπῷ." Schn. Lex.] Τηλέμαχος, ὁ, ἡ, Eminus pugnans, ut qui jaculis et tormentis pugnat. Lucian. Lexiph. (12.) Τοξότις γὰρ καὶ ἑκηβόλος καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Nisi forte scr. est τηλεμάχος: nam Τηλέμαχος proparoxytonws est potius Nomen proprium filii Ulyssis ap. Hom. et alios: apud Plut. vero in Rom. est etiam Nomen patris Latini. [" Ad Herod. 462." Schæf. Mss.] Sunt vero et alia nomina propria ex hoc adverbio composita, UT Τηλεβόας, ET Τηλέγονος, [Gl. Proculus. * Τηλεγόνεια, Osann. Philem. xxxiv.] AC Τήλεκλος, [" Heyn. Hom. 7, 291." Schæf. Mss.] et quædam alia. Quæ si appellative acciperentur, significarent, Cujus clamor longe se extendit, In longinquo solo natus, Cujus gloria longe se expandit. Τηλέπορος, Ad quantumvis longinqua penetrans, In longum vadens. Aristoph. N. (967.) τηλέπορόν τι βόαμα, Clamorem longe vagantem, Nonn. τηλέπορος ἀτραπιτὸς, Via in longum vadens, i. e. longa. Ex Eod. (Jo. 75.) affertur τηλέποροι λιμένες pro Longinqui portus. [" Kuster. Aristoph. 60." Schæf. Mss. " Nonn. D. 18, 339." Wakef. Mss.] Τηλέπυλος, Cujus portæ in longinquo solo sunt, ἡ τῆλε ᾠκισμένη, Cujus portæ longo intervallo inter se distant, ἧς διεστᾶσιν αἱ πύλαι ἀπ' ἀλλήλων, Amplas et spatiosas portas habens, ἡ * πλατύπυλος, ap. Hom. [Od. K. 82.] ubi tamen quidam etiam dicunt esse Nomen proprium urbis Læstrygonicæ, Eust. [* Τηλέφαντος, Pindarus Apollonii Synt. p. 156. Bekk. γέρας. * Τηλεσίφαντος, Orph. Arg. 339. ubi Hermann. * τηλόσε φαντὰ reposuit; analogia autem munitum esse hoc vocab. contendit Lobeck. ad Phryn. 688., collatis πρωτεσίλαος, τοεσίτροφος, μακεσίδρομος, μελεσίπτερος, aliis. * Τηλεφάεσσα, Nom. propr., (a * Τηλεφαὴς ductum,) Mosch. 2, 42. * Τηλεφάσσα, Apollod. 3, 1, 1. * " Τηλεχανής, Wakef. Phil. 189." Schæf. Mss. * Τηλέχθων, Opp. Ἁ. 4, 336. γαῖα, " Brunck. Apoll. Rh. 185." Schæf. Mss.]

Τηλοπέτης, Procul volans s. avolans. Suidas ex Epigr. quodam de apibus, τηλοπέτευς ἀγέλης, i. e. πόῤῥω πετομένης, [Anal. 2, 133. " Jacobs. Anth. 8, 355. * Τηλόσκοπος, 10, 307." Schæf. Mss. * Τηλοσκόπος, Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713.]

Τηλωπὸς, Qui e longinquo cernitur, Deprocul apparens: ut idem sit cum τηλέσκοπος et τηλεφανής: ut Hes. quoque τηλωπὸν exp. μακρόθεν φαινόμενον. Exp. etiam Procul semotus. Item ἔκδημος, ut ap. Soph. Aj. (564.) p. 34. εἰ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ δυσμενῶν θήραν ἔχων, Schol. exp. εἰ νῦν ἔκδημός ἐστι, Si peregre in longinquam regionem abiit: [Phil. 216.] Qui autem in procul remotas terras profectus est, deprocul videndus est, s. deprocul tantummodo videri potest. Affertur autem Deprocul e Plauto. [" Wakef. Phil. 189. 216. Brunck. ibid." Schæf. Mss. * Τηλῶπις, Orph. Arg. 898.]

Τηλυγέτης, (ου, ὁ,) SIVE Τηλύγετος, (η, ον,) i. q. τηλέγονος, Natus procul absente et peregrinante patre, ut Telegonus Ulyssis e Circe, et Telemachus ejusd. e Penelope: qui fortasse sic dictus est, quod A τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἐγενήθη, i. e. Quod natus sit dum pater in longinquo pugnaret solo, ad Trojam sc. Item, Qui natus est parentibus ætate longe progressis, Quem parentes in sua senecta genuere. Qui quoniam carus esse solet et præ ceteris dilectus, interdum et unicus, hinc fit ut aliquando exp. ἀγαπητὸς, μονογενής: ut Hesychio τηλύγετος est ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας τοῖς γονεῦσι γεγονὼς, et ἐπὶ γήρᾳ παῖς μονογενής: qui itidem τηλυγέτην exp. μονογενῆ: itidemque Suid. scribit τηλύγετον dici τὸν προήκουσι τοῖς γονεῦσι γεννώμενον, μεθ' ὃν οὐκέτι γενήσεται ἕτερος: addens catachrsticws sic vocari etiam τὸν μονογενῆ, et τὸν ἀγαπητὸν, διὰ τὸ τοὺς ὀψίμους γεννηθέντας ἀγαπᾶσθαι. Quam exp. ipse etiam Plut. probat, περὶ Πολυφ. init. Καὶ Ὅμηρος ἀγαπητὸν υἱὸν ὀνομάζει Μοῦνον τηλύγετον, τουτέστι τοῖς μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι, μήτε ἕξουσι, γεγεννημένον: respiciens ad Il. I. (478.) Καί με φίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ Μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι, Od. Π. (19.) Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης B γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ Μοῦνον τηλύγετον. Ubi tamen et prima exp. locum habere potest, ut τηλύγετον accipiamus pro Eo qui natus est patre in longinquo solo absente: itidemque Δ. (11.) Ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. Et alibi, [Il. E. 12.] ἄμφω τηλυγέτω. Usus est Idem in fem. etiam genere, dicens Il. Γ. (175.) Παῖδά τε τηλυγέτην: quod exp. ἀγαπητὴν, μονογενῆ. || Τηλυγέτων ἀποικιῶν Hes. exp. etiam τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν, Quæ procul distant: [cf. Simmiam ap. Tzetz. Ch. 7, 144. Τηλυγέτων ἀφνειὸν Ὑπερβορέων δῆμον. Il. N. 470. Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, Ἀλλ' ἔμενε, quod alii γέροντα, alii rectius παῖδα exp. Vide Schn. Lex. " Hymn. in Cer. 164. Eur. Iph. T. 828. Simmias 5. Probl. Arithm. 19. Heyn. Hom. 4, 483. 5, 30. 555. 637. 6, 459." Schæf. Mss.]

Τηλύθροος, i. q. τηλεβόας, si appellative accipiatur, i. e. Cujus vox ad quantumvis longinqua loca pervenit; ideoque Acutam et magnam vocem habens: C ut Hes. τηλύθροον exp. ὀξύφωνον, μεγαλόφωνον: ap. quem tamen non suo loco positum est hoc compositum, sed ante τηλυκλειτοί: ita ut suspicari possimus eum scripsisse * τηλέθροον.

Ἀποτῆλε, Procul a, τῆλε ἀπὸ, s. πόῤῥω: ut ex Epigr. affertur ἀποτῆλε θεοῦ pro Procul a Deo. [" Antip. Sid. 96. Epigr. adesp. 232. Jacobs. Anim. 217. 248." Schæf. Mss.]

[* " Ἀποτηλίτης, Extremus, vocem nihili credo. Steph. B. v. Βεληδόνιοι, ἔθνος παρ' ὠκεανῷ. Παρθένιος ἐν Δήλῳ. Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων τῶν πόῤῥω ἄκρα Βεληδονίων. Berkel.: —' Cod. Voss. οὐδ' ἀτιλίτων πόῤῥω. Verum hæc lectio est maxime depravata, ut et Codd. vulgatorum. Optime incomparabilis Salmas. in margine sui libri leg. existimat: Οὐδ' ἀποτηλίτων ἄκρα Βεληδονίων. Est versus pentameter, optime suis numeris constans. Ἀποτηλίτας Βεληδονίους vocat Extremos et Longe positos; illud enim τῶν πόῤῥω glossema est hominis cujusdam studiosi, qui explicabat ἀποτηλίτων τῶν πόῤῥω.' Verbum ἀποτηλίτης, Remotus, mihi non D omnino placet. Τηλίτης non derivatur a τῆλε sive τηλοῦ, sed a τῆλις, Fœnum Græcum, et * τηλίτης οἶνος, Wein über griechisches Heu abgezogen. A τῆλε formatur comparativus * τηλότερος, superl. * τηλύτατος et τήλιστος. Usurpatur præterea ἀποτῆλε, ἀποτηλόθε. Reponendum igitur in Parthenii versu ἀποτηλίστων: (s. ἀπὸ τηλίστων, ut habet Schn. Lex. v, Τήλιστα.) Eust. ad Dionys. P. 483. Ὑφ' ὧν ἐξωσθεὶς μετὰ τὸν νόστον ὁ Διομήδης, εἰς τριλλίστους ἢ * τηλίστους Ἴβηρους ἦλθε πλανήτης." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Τηλικώτατος, Longissime remotus, progressus ætate: Hes. τηλικώτατον, πρεσβύτατον, ποῤῥώτατον.

Τηλοῦ, [ab adj. * Τηλὸς,] itidem Procul, ut τῆλε. Construitur vero interdum cum gen., interdum cum ἀπὸ, gen. illi præposito: quemadmodum et Lat. Procul modo cum ablativo junctum legitur, modo cum Ab suum habente ablativum. Od. N. (249.) Τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος, Procul Achaia, ut Plin. Haud procul Neapoli, s. Haud procul Neapolim, ut

quidam Codd. habent, cum accus., sicut e Livio affertur Procul muros, pro Procul a muris. Hesiod. Θ. (304.) Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, Longe a diis. Absolute et sine casu accipiunt ap. Aristoph. N. (138.) Ξύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν: sc. τῶν ἀγρῶν dictum putantes pro ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, s. ἐν τοῖς ἀγροῖς, ut sit, Longe enim hinc habito in agris, s. Procul hinc. [Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 385. " Valck. Hipp. p. 180. Heringa Obss. 179. Wakef. Phil. 1180. Lollius Bass. 8." Schæf. Mss. " Ἐκ τ., Opp. K. 3, 104. De tempore, 'A. 2, 495." Wakef. Mss. * " Τηλότερος, Probl. Arithm. 14." Schæf. Mss. * " Τηλοτέρω, Arat. D. 328." Wakef. Mss. Hippocr. 821. * Τηλότατος, unde] Τηλοτάτω i. q. τήλιστα, Valde procul, Longissime, Od. H. (322.) Τήνπερ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἵ μιν ἴδοντο Λαῶν ἡμετέρων. Et COMP. Ἀποτηλοῦ, i. significans q. ἀποτῆλε, Procul a, Od. I. 116. Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ, Nec prope, nec procul inde. Ubi quidam Codd. disjunctim habent ἀπὸ τηλοῦ, sicut et ex Apoll. Rh. 2, (192.) affertur, ἀπὸ τηλοῦ Ἑστηὼς, Deprocul s. Eminus stans, Stans procul inde. [" Leon. Tar. 26. Brunck. Apoll. Rh. 180." Schæf. Mss.]

Τηλόθι, itidem Procul, ut τῆλε et τηλοῦ, Il. Ω. 662. τηλόθι δ' ὕλη Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. Et cum gen., A. (30.) τηλόθι πάτρης, Procul a patria, s. Procul patria, ut Tac. loquitur. [Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 370. 385. 386. " Valck. Hipp. p. 180. Toup. Opusc. 1, 232. Ilgen. ad Hymn. p. 310. Markl. Iph. p. 94. Jacobs. Anth. 7, 324. 9, 294. 358. 12, 33. Heyn. Hom. 4, 640. 5, 467." Schæf. Mss. " Dionys. P. 664." Wakef. Mss. * Ἀποτηλόθι, Apoll. Rh. 728. 1188. 1208. Schæf. ll. cc.]

Τηλόθεν, Procul, (accipiendo pro Deprocul, quod e Plauto affertur,) E longinquo, Eminus, i. q. πόῤῥωθεν et μακρόθεν. Od. I. (273.) τηλόθεν εἰλήλουθας, Z. (312.) εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσὶ, i. e. εἰ καὶ μάλα τηλεδαπὸς ἐσσὶ, Etiamsi e longinquo solo es, et peregrinus, Il. A. (270.) ἐκ Πυλοῦ ἐλθὼν Τηλόθεν, B. (849.) ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος. || Accipitur etiam pro τηλοῦ s. τηλόθι: itidemque ut illa construitur cum gen., velut ap. Apoll. Rh. 2, (504.) Τηλόθεν Αἱμονίης, Procul Hæmonia, Longe ab Hæmonia. [" Ruhnk. Ep. Cr. 161. Valck. Callim. p. 146. 148. Huschk. Anal. 266. Jacobs. Anth. 9, 294. 358. Heyn. Hom. 5, 467." Schæf. Mss. " Cum gen., Opp. K. 2, 82." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 347. " Τηλόθε, Epigr. adesp. 275., sed v. Jacobs." Schæf. Mss.]

[* Τηλόσε, Eur. Iph. T. 175. Τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην Πατρίδος. " Heyn. Hom. 4, 640. 8, 449." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 162. * Τηλοῖ, Apollon. de Adv. 610.]

" Ἐπίταλον, Diuturnum: πολυχρόνιον, Hes." [" Dorice pro Ἐπίτηλον, i. e. ἐπιτεταμένον, a τάω, unde τανὺ, et τηλοῦ." Reisk.]

" ΤΗΛΕΦΟΣ, Telephus, Herculis filius, secundum " quosdam, de quo multa ap. Poëtas." [" Ad Lucian. 1, 294. Jacobs. Anth. 11, 135. 213." Schæf. Mss.] " Ab eo dicta sunt τηλέφεια ἕλκη, s. τραύματα, " quæ alio nomine κακοήθη appellantur. Τηλέφειον " ἕλκος, inquit Gorr., Telephium ulcus, vocatur id " quod malignum est, inveteratum, et quod vix ci- " catricem recipit. Sic dictum est a Telepho, qui " in tali ulcere consenuisse fertur. Idem vero etiam " Χειρώνειον appellatur. In VV. LL. habetur et Te- " λέφια ἕλκη, duplici errore, pro Τηλέφεια." [* " Τηλεφίδαι, Jacobs. Anth. 12, 37." Schæf. Mss.]

" Τηλέφιον, Portulaca agrestis, quam Romani vo- " cabant Illecebram, Gal. Lex. Hippocr." [Nicander Θ. 873. et Schn. Eadem herba est * Τηλέφιλον, Theocr. 3, 29. J. Poll. 9, 122. 127. Diosc. 2, 217. 4, 91. Hesychio ἀείζωον ἄγριον. " Jacobs. Anth. 11, 55. (Agathiæ Epigr. 9.)" Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

" Τηλέφυλλον, Papaveris folium, Schol. Theocr. " J. Poll."

A " ΤΗΛΙΑ, et Σηλία, (hoc linguæ communis, illud " Atticæ esse existimatur,) Vas tale quale. Lat. " Situla, secundum quosdam. Hesychio est ἐν ᾗ δια- " μάττεται τὰ ἄλευρα, In qua pinsitur farina s. su- " bigitur. Erat et περίφραγμα σανίδων, intra quod " venalis farina exponebatur in foro: quin etiam " tabula lata, cui pistores panes superponebant ut " siccarentur. Vide Schol. Aristoph., nec non Suid.: " a quo dicitur etiam esse κάρδοπος: existimatque τηλία " dici quasi σηλία. Est etiam Arca, qualis est arca " frumentaria: sicut Pitholaus dicebat Sestum esse " τηλίαν τοῦ Πειραιέως: ut VV. LL. annotant ex " Aristot. Rhet. 3, [10, 7. al. * τηλεΐαν.] Apud Eund. " H. A. 6, (24.) Ὥστε ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν " τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν: (de illo Atheniensi " mulo, cujus facta fuit mentio in verbo Συναμπρεύω:) " quæ Plin. vertit, Decretum fecere quo caveretur, ne " frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arce- " rent." [Cf. Ælian. H. A. 6, 49. Hierocl. Hippiatr. p. 4. Τηλίαι, Gl. Incernicula.] " Τηλία est etiam

B " Orbis s. Ambitus cribri, ap. Aristoph. Πλ. (1037.) " Item Fumarii operculum, VV. LL. ex eod. Co- " mico, (Σφ. 147.) In iisd. annotatur dici τηλία de " Coturnicum lusu, in isto Synesii loco, Ep. ad " Fratrem, (p. 178.) Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις " καὶ καπηλείοις καλινδηθεὶς, quoniam illi, qui cotur- " nices alebant πρὸς ὀρτυγομαχίαν, eas ἐν τηλίᾳ com- " mittebant. Afferuntque ex Æsch. c. Tim. Διημέρευεν ἐν τῷ * κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς " ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι:" [hinc Lat. Talea, Taleare.] " At Bud. pro Alio ludi genere " accepisse videtur." [" Ad Timæi Lex. 80. Toup. Opusc. 1, 475. Bergler. Alciphr. (399.) (3, 53.) T. H. ad Plutum p. 377. Brunck. ad Aristoph. ll. cc." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 203. 9, 108. 10, 150. ad Greg. Cor. 901. Schæf., Eust. ad Od. A. p. 1397, 47.]

" Σήλια, Parva dolia, Vasa in quibus fit panis, " Hes. In VV. LL. est etiam Σηλία, quod dicunt " poni pro τηλία." [" Σηλία, Pherecrates Bekkeri

C p. 382." Boiss. Mss. " Ad Timæi Lex. p. 80." Schæf. Mss.]

" ΤΗΛΙΣ, εως, ἡ, affertur et τήλιδος, Fœnogræcum. " Frugem siliciam et Siliculam Romanos appellasse " magis quam Fœnogræcum, e Varr. et Plin. anno- " tatur. Quin etiam Siliquam quidam interpr. e " Colum." [" Jacobs. Anth. 10, 143. Schn. Scr. R. R. 3, 2. p. 30." Schæf. Mss. " Joseph. 1138, 16." Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 17, 2. Diosc. 2, 124. * Ἐπιτηλὶς, Nicander Θ. 852. μήκων.] " Hinc Τήλινος adjectivum: ut ἄλευρον, Fœnigræci farina: " μύρον, E fœnogræco confectum unguentum, ap. " Diosc." [1, 58. Alex. Trall. 1. p. 4. " Τήλινον, Jacobs. Anth. 10, 143." Schæf. Mss. * Τηλίνη, Cytisus, Diosc. 4, 113. " Notha 470." Boiss. Mss.]

[* ΤΗΝΕΛΛΑ, Aristoph. Ὀρν. 1764. 'A. 1227. ubi Brunck.:—" Τήνελλα vox est ab Archilocho ficta ad imitationem citharæ soni, qua ille hymnum

D in Herculem inchoavit: Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις, Αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο, Τήνελλα. Vide Schol. Pindari, et Erasm. Schmidium ad init. Olymp. 9." Cf. Kuster. ad eund. locum. Photio est τοῦ * ἐπαυλήματος μίμησις καὶ τοῦ κρούματος. * Τήνελλος, Aristoph. Ἱππ. 276. Ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ, Schol. μουσικώτατος, ἢ νικηφόρος.]

ΤΗΡΕΩ, Servo, Conservo, Tueor. Auctor Axiochi (371.) Πεμφθέντα εἰς Δῆλον, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον, Ut servaret et tueretur insulam a populatione et direptione, Dem. (255.) Ἣν (sc. τὴν εἰρήνην) οὗτοι κατὰ τῆς πατρίδος τηροῦσιν οἱ χρηστοὶ, Plut. de Def. Orac. Αὐτὸς (ὁ κόσμος) ἑαυτὸν ἐφ' ἑνὸς στοιχείου ἐτήρησε, Sese in uno tenuit elemento, Turn. Pass. voce ac signif. Herodian. 4, (4, 15.) Ἑαυτὸν βασιλέα τετηρῆσθαι ὑπὸ τῆς τύχης, Se regem a fortuna servatum, Sese a fortuna conservatum fuisse regno, seu, ut J. Poll. vertit, Se imperatorem fortunæ relictum dono. Item legem vel conditiones fœderis aliquis

τηρεῖν dicitur, pro Servare vel etiam Observare: cui synonymum est σώζειν et φυλάττειν: ut in N. T. passim. Matth. (19, 17.) Τήρησον τὰς ἐντολὰς, Serva præcepta, 23, (3.) Πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε, Jo. 8, (51.) Ἐάν τις λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ, Apoc. 1, (3.) Τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, Jo. 9, (16.) Τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Quibus addi potest hoc Herodiani 6, (6, 1.) Ψευσαμένου αὐτοῦ, καὶ μὴ τηρήσαντος τὰ συνθήματα, Minime servatis signis. Rursum pro Servo s. Conservo, acceptum, aliquando cum accus. personæ vel rei habet adj. aliquod, 1 ad Tim. 5, (22.) Σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει, Ep. Jacobi 1, (27.) Ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου, 2 ad Cor. 11, (9.) Ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα. Item Servo, i. e. Asservo, Reservo, Jo. 2, (10.) Σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι, 12, (7.) Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Sic in 2 Ep. Petri 2, (9.) Ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν. Signif. etiam Servo in custodia, Custodio, Matth. 27, (54.) Ὁ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, 28, (4.) Ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες, Custodes metu perculsi sunt. Item Observo, ut et φυλάττω, Plut. (9, 103.) Ἐτήρησέ τινα πάνδημον ἑορτὴν, Quandam totius populi celebritatem observavit, Thuc. 3, (22.) Τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, καὶ ἅμ' ἀσέληνον, Observata et captata nocte quadam procellosa et illuni, 6, (2.) p. 198. Τηρεῖν τὸν πορθμόν. Itidem Greg. Naz. Τηροῦσι τοὺς καιροὺς, Observant temporum articulos. Rursum Thuc. 2, (83.) Παραπλέοντας αὐτοὺς ἔξω τοῦ κόλπου ἐτήρει, βουλόμενος ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ ἐπιτίθεσθαι. Quibus addi potest hoc Aristoph. Σφ. (1354.) Νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων. Νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. Τὸ γὰρ ὑΐδιον τηρεῖ με: Observat me, et cavet ne in manus meas perveniat. Interdum vero infin. sibi junctum habet, aut ὅπως μὴ, s. μὴ, Thuc. 4. p. 130. Μάλιστα δὲ ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι, Captabant occasionem, Observabant tempus, quo possent secundo vento devehi, Isocr. Areop. (11.) Ἐκεῖνο μόνον ἐτήρουν, ὅπως μηδὲν τῶν πατρίων καταλύσουσι, Aristoph. Σφ. (1386.) Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια, Cave ne accipias sugillationes et vibices. Sic Epigr. Εἶθ' οὕτω τηρεῖς μή σε λαθών τι φάγω, Sic observas cavesque ne quid clam te edam. In præcedente autem Aristoph. l. nota pass. vocis usum in activa signif. [Τηρέω πρός τι, Intentus sum alicui rei, Polyb. 3, 9, 7. "Herodian. 455. Pierson., Jacobs. Exerc. 2, 66. Anth. 12, 236. Arnaud. Var. Conj. 152. Mitsch. H. in Cer. 154. ad Charit. 442. 464. ad Diod. S. 1, 412. 695. 2, 153. Villoison. ad Long. 231. Heyn. Hom. 8, 523. Dionys. H. 5, 394. Caveo, Salmas. ad Achill. Tat. 552. Heringa Obss. 238. Med., Brunck. Aristoph. 3, 221." Schæf. Mss. Vide et Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. 128. Aristoph. Σφ. 391. 1345. Phocyl. 11. παρθενίην. "T. τὴν νῆσον, Tueri insulam: videre ne templa, aræ, violentur, ne incolæ lædantur, 3, 19. Quo quidem sensu hæc ipsa verba leguntur ap. Apollod. 1. p. 67. Fab." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Τετηρημένως, Accurate, Schol. Apoll. Rh. 1, 296.]

[* Τήρημα, unde * Τηρήμων, Orac. Sibyll. p. 673. ναὸν θεοῦ.]

Τήρησις, ἡ, Servatio, Observatio, 1 ad Cor. 7, (19.) Τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ, Observatio mandatorum Dei, τὸ τηρεῖν τὰς ἐντολὰς Θεοῦ. Item sicut τηρεῖν signif. Servare in custodia, Custodire, ita etiam τήρησις signif. Custodiam, Act. 4, (3.) Ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς αὔριον, 5, (18.) Ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, In custodia publica. Signif. etiam Attentam observationem, ut occasionis, hostis, aut alius alicujus rei, Thuc. 7, (13.) p. 236. Εἰ γὰρ ἀφαιρήσομέν τι καὶ βραχὺ τῆς τηρήσεως, τὰ ἐπιτήδεια οὐχ ἕξομεν: sc. τήρησιν appellans τὸ ναυσὶ φυλάσσειν, ut ibid. loquitur. Præterea τήρησις, i. e. Observatio, vocab. est empiricæ Medicorum sectæ proprium. Quidquid enim Empirici aliquando observassent fieri in morbis, τήρησιν vocabant: quorum cum magnam habebant copiam, eam omnem DICEBANT Ἄθροισμα: et ab observatione quidem memoriam, a memoria vero experientiam manare dicebant, et ab ea proxime artem constitui, dum meminimus quid cum quo, quid ante quod, quid post quod observavimus: atque id quidem vel semper, vel plerumque, vel utrovis modo: semper, ut, vulnerato corde mortem sequi: plerumque, ut, scammonia ventrem purgari: utrovis modo, ut, percussa superiori membrana cerebri, mortem sequi: raro, ut, vulnerata cerebri substantia salutem contingere. Gorr. [Polyb. 6, 59, 5. "Athen. 1. p. 5(=2.) ad Charit. 413. Kuster. Aristoph. 213. Cautio, Salmas. ad Achill. Tat. p. 552." Schæf. Mss. Vide et Schæf. Meletem. Crit. 128. "Observatio exemplorum e vett., unde præcepta artis formantur. Sic Hermog. περὶ Εὑρ. 4. p. 166. et τὸ τηρεῖν eodem sensu." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Τηρησείδιον, Observatiuncula, Schneidero dubiæ fidei videtur.]

Τηρητέον, Observandum s. Servandum est, Servare oportet, Greg. Naz. Τηρητέον πάσῃ φυλακῇ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν. [" Ad Charit. 442. Dionys. H. 5, 328. 394." Schæf. Mss. "Amphil. 120. Orig. c. Cels. 79." Kall. Mss.]

[* Τηρητής, Gl. Servator, Diod. S. 3. p. 101, 33. "Athan. 2, 359." Kall. Mss. * Τηρητήρ, unde * Τηρητήριος, e quo per contr. * Τηρήτρια, Bast. ad Greg. Cor. 260. Schæf. Meletem. Crit. 128.]

Τηρητικός, Servandi vim habens, [" Strabo 264." Wakef. Mss. * Τηρητικῶς, Sext. Emp. 5, 70.]

[* Τηρητός, unde] Δυστήρητος, Servatu difficilis, Phocyl. [205.]

[* Ἀνατηρέω, Tzetz. Epexeg. in Il. 140. e conj. Spohnii in Comm. de extrema Odysseæ Parte p. 200. * Ἀποτηρέω, Diod. S. 14, 21. p. 656.]

Διατηρέω, Servo, Conservo, Tueor, Servo, Observo: ut διατηρεῖν τοὺς νόμους ap. Æschin., qua signif. in N. T. legimus τηρεῖν τὰς ἐντολὰς Θεοῦ. Præterea Attente observo et caveo, ut et τηρέω. Ac sicut illud τηρέω junctum habet interdum ὅπως μὴ, vel μὴ, ita et hoc διατηρέω, Aristot. H. A. 9. de hirundine, Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται· δίδωσι δὲ ἑκατέρῳ, διατηροῦσά τινι συνηθείᾳ τὸ προειληφὸς, ἵνα μὴ δὶς λάβῃ, Dem. (115.) Ἐπαμῦναι μὲν τούτοις, καὶ διατηρῆσαι μή τι πάθωσι. [Aristot. Eth. 10, 8. "Arnaud Var. Conj. 152. ad Diod. S. 2, 417." Schæf. Mss. Luc. Evang. 2, 51. Plut. Cicerone 23. Διατετήρηκα τὴν ἡγεμονίαν, cf. Cic. Pison. 3. Resp. mea unius opera est salva.] " Διατήρησις, Observatio, etiam Conservatio," [LXX. Ex. 16, 33. 34. Num. 17, 10. 19, 9. Joseph. A. J. 1. p. 13, 13. Diod. S. 2. p. 94, 12. * " Διατηρητέον, Clem. Alex. 191(=223.)" Kall. Mss. * " Διατηρητικός, Porph. p. 90." Wakef. Mss. M. Anton. 1, 16. * Συνδιατηρέω, Una custodio, Polyb. 2, 58, 3.]

Ἐπιτηρέω, Observo, Diligenti animadversione observo, Lucian. Εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν, Inveniat aliquis, modo attente observet: (1, 462. 670.) Plut. Καιρὸν ἐπιτηρεῖ, Observat temporis occasionem, ut supra e Greg. Naz. habuimus τηρεῖν καιρούς. Philo V. M. 1. Τὰς πρώτας τῆς ψυχῆς ἐπιβολάς τε καὶ ὁρμὰς ὡς ἀφηνιαστὴν ἵππον ἐπετήρει, Quasi contumacem equum observabat, Dem. Πρότερον μὲν γὰρ τί παρ' ὑμῖν ἐψήφισται, τοῦτο ἐπετήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες, Hoc observabant et intente animadvertebant, sc. ὥσπερ τι θεῖον, Schol.; ut Venerationis quoque aliqua signif. hic insit verbo isti. Bud. [Aristoph. Ἀ. 197. "Toup. Opusc. 1, 240. ad Charit. 295. Kuster. Aristoph. 71. 114." Schæf. Mss. Heliod. 5. p. 236. Barker. ad Etym. M. 1112.]

Ἐπιτήρησις, ἡ, Observatio, Animadversio, Greg. Naz. Ἐπιτήρησις κινήσεώς τινος, Motus cujusdam observatio. [Gl. Præstolatio, Observatio. Inc. 1 Sam. 15, 23. * Ἐπιτηρητής, Schol. Æsch. S. c. Th. 645.]

Ἐπιτηρητικός, Qui observare solet, Observator: ut qui vel attente vel insidiose observat. In Definit. Stoicis, Μῆνις, ὀργὴ πεπαλαιωμένη καὶ ἐπίκοτος καὶ ἐπιτηρητική. Quæ verba Cic. sic vertit, Tusc. 4. Odium, ira inveterata; inimicitia, ira ulciscendi tempus observans: [" vide Diog. L. 7, 113." Schleusner. Mss. Plut. 8, 131.]

Παρατηρέω, Præter jus et fas observo, Superstitiose observo, ut quidam interpr. ap. Paul. ad Gal. 4, (10.) Ἡμέρας παρατηρεῖσθε, καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, καὶ ἐνιαυτούς: ut παρὰ vitium ibi denotet, sicut in παρακόπτω, παρασημαίνω, παραχαράττω. Alii tamen simpliciter malunt interpretari Observatis, cum veteri etiam Interpr.: quomodo usurpavit Luc. quoque 14, (1.) dicens de Pharisæis, Αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτὸν, Eum observabant, sc. astute et insidiose, ut captarent quod in eo reprehenderent. Ubi etiam nota pass. [s. med.] vocis usum in activa signif. Sed et alii multi usurparunt pro Observo, Animadversione diligenti noto, velut Aristot. Rhet. 2. Ἐξαγγελτικοὶ δὲ οἵ τε ἠδικημένοι, διὰ τὸ παρατηρεῖν, οἵ τε κακολόγοι: nam qui injuriam ab aliquo acceperunt, et ei infensi sunt, solent semper ulciscendi tempus observare ac captare, ut patet e Stoica quoque definitione in Ἐπιτηρητικὸς allata: 3. Εὐλαβεῖσθαι δὲ δεῖ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτριον, Diligenter animadvertere, Diligenti observatione notare, Attente observare: nisi malis Servare. Itidem Lucian. de Luctu, Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, Chrys. de Offic. Episc. Κακουργίας οἰκετῶν παρατηρεῖν, Improbitates famulorum observare et notare. Præterea Dem. pro Cor. Ὅπως τοῦτο μὴ γενήσεται, παρατηρῶν διετέλουν: quo modo Idem διατηρεῖν supra usurpavit. [“ Apoll. Dysc. 67. 76. 80. 87. 89. Toup. ad Longin. 327. Valck. Callim. p. 42. Bast Lettre 52. Π. μή, Hephæst. p. 2.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * “ Παρατετηρημένως, Caute, Philo J. 1, 221. Clem. Alex. 540.” Wakef. Mss. Eust. Il. A. p. 70, 1. Od. O. p. 563, 35. Chrys. in Genes. 1. p. 85, 4. * Παρατηρητέον, Observandum est, Athen. 18. Schol. Aristoph. Θ. 984. Λ. 1220. N. 132. “ Schol. Ven. Il. Ξ. 392. X. 80.” Boiss. Mss. “ Method. 387. Geop. 3, 13. 5, 15.” Kall. Mss. “ Toup. ad Longin. 327. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 15. Brunck. Aristoph. 2, 7. Elog. de Thuc. p. 15.” Schæf. Mss.] Παρατήρημα, τὸ, ET Παρατήρησις, ἡ, Observatio, Notatio, Animadversio. Suid. παρατηρημάτων exp. non solum ἐπιτηρήσεων, sed etiam κληδονισμῶν, οἰωνοσκοπιῶν, μαντειῶν, ἀπαντήσεων. [“ Παρατήρημα, Ammon. 127. 147. Παρατήρησις, 127. Toup. ad Longin. 327. ad Diod. S. 1, 13. 91. ad Phalar. 215. Voss. Arist. 1. p. 41. Heyn. Hom. 4, 289.” Schæf. Mss. Polyb. 16, 22, 8. Plut. 7, 79. M. Antonin. 3, 4. Longin. 24, 2. Arrian. Diss. Epict. 3, 16. T. 1. p. 425. Upton. Splendor, Pompa, Luc. 17, 20. cf. Schleusn. Lex. N. T. Diod. S. 1. p. 6, 32. 17, 6. 23, 25. Eust. Il. A. p. 38, 18. * “ Παρατηρήσιμος, Hes. v. Ἀποφράδας. * Παρατηρητὴς, Diod. S. 1, 19. Schol. Il. Ψ. 359.” Wakef. Mss. “ Ad Lucian. 1, 247.” Schæf. Mss.] Παρατηρητικὸς, Observator, Observatorius, Qui observare s. observationibus uti solet. [* “ Παρατηρητικῶς, Ptol. Tetrab. 111.” Boiss. Mss. * Παρατήρητος, unde] “ Ἀπαρατήρητος, Non observatus, Qui obser-“ vari nequit, Inobservatus s. Inobservabilis. Ita “ enim Lat. loquuntur.” [“ Chrys. in 1 Cor. Serm. 25. T. 3. p. 402, 35.” Seager. Mss. “ Diod. S. 2, 435.” Schæf. Mss.] “ Unde ADV. Ἀπαρατηρήτως, quod “ nominis sui signif. sequitur.” [“ Diod. S. l. c.” Schæf. Mss. Joseph. B. J. 4, 3, 3. Polyb. 3, 52, 7. “ Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 140. Bekk. Anecd. 449.” Boiss. Mss. * Δυσπαρατήρητος, Antig. Caryst. c. 140. App. ad Bast. Ep. Cr. 35. * Διαπαρατηρέομαι, Intente observo, 2 Reg. 3, 30.] “ Συμπαρατη-“ ρέω, Una observo, Dem.” [204, 19. * Συμπαρατήρησις, Sext. Emp. adv. Math. 8, 154.]

[* Περιτηρέω, unde * “ Περιτήρησις, Tzetz. in Il. p. 151.” Schæf. Mss. * “ Προτηρέω, Prius observo, Præmitto, Euseb. H. E. 20.” Kall. Mss.]

Συντηρέω, Conservo, Observo, [Schleusner. Lex. N. T. et V. T. “ Valck. Diatr. 265. Wakef. S. Cr. 4, 16.” Schæf. Mss. Plut. Marc. 12.] Συντήρησις, ἡ, Conservatio, Greg. Naz. Τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα συντήρησις, Vinculum quo anima cum corpore cohæret et conservatur. Item συντήρησιν dici ajunt Partem animæ quæ semper adversatur vitiis. Exp. etiam Attentio, Attenta observatio. [Eust. Erot. 445. * “ Συντηρητὴς, Const. Manass. Chron. p. 161.” Kall. Mss.] Συντηρητικὸς, Conservandi vim habens, Qui conservare solet, Conservator, Greg. Naz. ITEM Συντήριος reperitur pro συντηρητικὸς, Herodian. 1, (12, 3.) de Laurento, Εὐψυχέστερον γὰρ τὸ χωρίον, καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσιν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῷ χωρίῳ, συντήριον εἶναι ἐδόκει, καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Nec non ET Συντήρια affertur pro Ludi et sacrificia diis facta pro salute. Sed videndum ne in Herodiani illo loco scr. sit σωτήριον, itidemque σωτήρια, quod signif. Sacrificia pro salute, pro hoc συντήρια: nam valde mihi suspectum est utrumque, præsertim cum nulla alia ejus generis derivata sint a τηρέω.

[* Ὑποτηρέω, Schol. Apoll. Rh. 2, 321. * “ Ὑποτήρησις, Observatio, Indicium, Suid. v. Δεκάπους,” Schleusn. Mss. Cf. Casaub. ad Athen. p. 425, 60.]

[* Τηρὸς, Æsch. Suppl. 256. Ἡ τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν; Schol. τηρόν· φύλακα. “ Τηρὸς a τηρέω, ut ποιὸς a ποιέω, βοσκὸς a βόσκω, et quod itidem hic habemus, ἀγὸς ab ἄγω.” Abresch.: Schutz. autem legit Ἡ ῥήτορ' * ἱερόραβδον, Oratorem sacro baculo insignem.]

“ ΤΗΤΗ, Penuria, Inopia, Privatio, Hes. Idem χῆ-“ τος.” [“ Græv. Lectt. Hes. 554.” Schæf. Mss. * Τητάω, Privo, pass. Τητάομαι, Careo. Τητωμένη, Hesychio στερομένη: τητωμένον· στερομένον: τητώμενον· στερισκόμενον. Τητᾶσθαι, Photio στερίσκεσθαι. “ Hesiod. Ἔργ. 26. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι· Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ. Soph. Œd. C. 1200. Τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος: El. 165. κὰκ τῶνδέ μοι Λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει: (El. 1326. φρενῶν τητώμενοι:) Phil. 383. Πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος Πρὸς τοῦ κακίστου κὰκ κακῶν Ὀδυσσέως. Eur. Or. 1082. Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα: Hec. 324. Νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι: Bell. Fr. 16, 16. τοῦ εὖ τητώμενος: Heracl. 24. πατρὸς τητωμένους: Heracl. 31. Πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητώμενοι: Hel. 281. φίλων τητωμένη: El. 310. χορῶν τητωμένη.” Seager. Mss. “ Ad Charit. 329. Græv. l. c. ad Herod. 663. Valck. Adoniaz. p. 201. Brunck. Soph. 3, 530. Τιτάω, (Dorice,) Huschk. Anal. 115.” Schæf. Mss. Pind. N. 10, 146. Bast. ad Greg. Cor. 342. 352. Τητᾶν, i. q. ζητεῖν, ibid. Apollon. Lex. Hom. v. Τήθεα, Etym. M. 757, 55. * Τητέω et ζητέω conf., Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 204. * Τῆτος, dat. τήτει, Hes. et Photio σπάνει. * Τητὼ, στέρησις, Lex. Cyrilli.]

“ Τιτάω affertur in VV. LL. pro Privo; sed po-“ tius τητάω scribitur: quamvis et ap. Hes. legatur “ τιτᾶσθαι, quod exp. στερήσασθαι.” [Vide Græv. ad Hesiod. Ἔργ. 408.]

ΤΙΘΑΣΣΟΣ, ὁ, ἡ, pro quo alicubi ET Τιθασὸς reperitur unico σ, i. q. ἥμερος s. πρᾶος: Cicur, Mitis, Mansuetus. Lucian. (1, 548.) Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι: solent enim feræ et agrestes animantes metui, non itidem cicures et mansuetæ. Athen. (331.) Ἐν τῷ Ἑλώρῳ ποταμῷ λάβρακας εἶναί φησι καὶ ἐγχέλεις μεγάλας, οὕτω τιθασσοὺς ὡς ἐκ τῶν χειρῶν δέχεσθαι τῶν προσφερόντων ἄρτους, Ita cicures et mansuetas, ut oblatum panem e manibus capiant. Quemadmodum Plin. quoque 9, 8. scribit in Africo litore Hipponis Diarrhyti fuisse delphinem, qui ex hominis manu vesceretur, præberetque se tractandum, et alluderet natantibus, impositosque portaret. Jocose autem Epicrates Comicus ap. eund. Athen. (570.) de Laide, Οὕτω δὲ τιθασσὸς [τιθασὸς Schw.] γέγονεν, ὥστ', ὦ φίλτατε, Τἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει. Et τιθασσοὶ ἐλέφαντες ap. Aristot. H. A. Elephantes domiti, ut Plin. vocat, s. Elephanti qui cicures facti sunt. Nec de animantibus tantum dicitur, verum etiam de plantis: quemadmodum ἥμερος quoque. Plut. Coriol. (3.) Ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων, καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυρότατον. Lat. Sativas arbores dicunt. [“ Bergler. ad Alciphr. 97. ad Herod. 331. Wakef. Eum. 356. Abresch. Æsch. 2, 49. Τιθασὸς, Jacobs. Anth. 6, 109. Brunck. Soph. 3, 484. Ἡ τ., Kuster. Aristoph. 52. De ac-

centu et scriptura, Schneid. ad Aristot. H. A. 293." Schæf. Mss. Scribitur etiam Τίθασος in Etym. M. 429, 10. et in var. lect. Athenæi 9. p. 394. " A θάω, Nutrio, formatum * τιθάω, (et * Τιθάσσω, Etym. M. :) hinc nomen adj. τιθασσός. Animantia nempe mansueta, quæ manum nutrientis patiuntur, q. d. Altilia, dicuntur proprie Græcis τιθασσὰ, quod ab hominibus alantur, opposita ad animantia fera, quæ sibi victum quærunt. Varro de L. L. 6. col. 57. 'Cicurare,' inquit, 'mansuefacere, quod enim a fero discretum, id dicitur cicur. Græcis autem τιθασσόν.' Hoc vero etiam ad alia venuste transfertur. De Laide meretrice vetula Epicrates Comicus ap. Athen. l. c. Apud Eund. p. 219. in dicto Aspasiæ τιθασσὸν ποιῆσαι notat Puerum mansuefacere, s. Facere ut manum tractantis patiatur, quod Xen. ὑπομένειν χεῖρα, 438. In Ejusd. Œcon. (7, 10.) Ischomachus de uxore juvencula, 487. Ἐπεί μοι χειροήθης ἦν, καὶ ἐτιθασσεύετο: (ἐτετιθασσεύετο Liber Parisinus.) Optime Hes. v. Ἀτίθασσον, vim verbi propriam sic expressit: Τιθασσεύειν· τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν, καὶ χειροήθη ποιεῖν." Valck. Schol. in N. T. 1, 198.]

[* Τιθασστρόφος, Opp. K. 1, 354. "Ad Hesych. 2, 1386. n. 14." Dahler. Mss.]

Ἀτιθασσὸς, Qui mansuetus et cicur non est, Immitis, etiam Intractabilis, Indomitus, ἀνήμερος, ἄγριος, Hes. [" Euseb. V. C. 1, 25." Mendham. Mss. Herodian. 5, 6, 21. Ζῶά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασσα, in var. lectt. ἀτίθασα.]

[* Τιθασσῶς, Mansuete, Plato Timæo 77.]

Τιθάσιον, pro Natura cicur et mansueta legitur ap. Theophr. H. Pl. 3, 3. Ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα, καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσιον, Cicurem naturam induentia, Quæ mitescere possunt et mansuescere, s. cicurari: quæ quidem ἄγρια sunt τὴν φύσιν, sed tamen προσδέχονται ἡμέρωσιν, ut ibid. loquitur de plantis, quas dicit θεραπευομένας ἡμεροῦσθαι, ἐξαμελουμένας δὲ ἐξαγριοῦσθαι. Atque ita τιθάσιον ibi, si mendo caret, i. est q. τὸ τιθασσόν. [Schn. * τιθάσευσιν scripsit.]

Τιθασσεύω, SIVE Τιθασεύω, Cicuro, Mansuefacio: ut Hes. τιθασσεύειν esse dicit τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ χειροήθη ποιεῖν. Plut. περὶ Ἀοργησ., Ἀλλ' ἡμεῖς ἀγριαίνοντα τιθασσεύομεν, λυκιδεῖς καὶ σκύμνους λεόντων ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέροντες, Athen. (388.) de attagenibus, avibus, Συλληφθέντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασεύονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν. Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, φωνάεντες πάλιν γίνονται: Non solum non cicurantur, mansuescunt et mitescunt. Et Aristot. de venatu elephantum, Ἀναβάντες ἐπί τινος τῶν τιθασσῶν καὶ ἀνδρείων, διώκουσι· καὶ, ὅταν καταλάβωσι, τύπτειν προστάττουσι τούτοις, ἕως ἂν ἐκλύσωσι. Τότε δὲ ὁ ἐλεφαντιστὴς ἐπιπηδήσας, κατευθύνει τῷ δρεπάνῳ, ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα τιθασσεύεται. Q. l. Plin. sic vertit, Capiuntur autem in India, unum e domitis agente rectore: qui deprehensum solitarium, abactumque a grege, verberat ferum: quo fatigato, transcendit in eum, nec secus ac priorem regit. Porro ut τιθασσὸς non de animalibus tantum dicitur, verum etiam de plantis, ita etiam hoc verbum: velut ap. Plut. Fabio, Τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς συκᾶς, ἐξημεροῦντες καὶ τιθασσεύοντες. Metaph. autem Dem. Olynth. 3. non procul a fine, Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ἡμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι, χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες. [" Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 214. Lips., ad Herod. 331." Schæf. Mss. Plut. Demosthene 17. Alciphr. 3, 66. Jambl. Protr. 86. Vide Τιθασσός. * Τιθασσεία, Mansuefactio, Plato Politico 264. " Philo J. 1, 255." Wakef. Mss. " Orig. c. Cels. 222." Kall. Mss. * " Τιθάσσευμα, Planud. Ovid. Mett. 11, 450." Boiss. Mss. Hermachus Porphyrii Abst. 1, 9. p. 16. * Τιθάσσευσις, Cicuratio, Mansuefactio, Plut. 7, 737. " 9, 262. Scriptt. Rei Accip. 3." Wakef. Mss.] Τιθασσευτὴς SEU Τιθασευτὴς, Cicurator, Qui cicurat et mansuefacit: Palpator: nam tractando et palpando cicurantur ac mansuefiunt feræ. Metaph. Aristoph. Σφ. (704.) Ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασευτὴν, i. e. τὸν θεραπεύοντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα, Schol., qui etiam annotat, unico σ ibi scribi propter metrum. [" Ad Charit. 784." Schæf. Mss. Τιθασσευταὶ, Gl. Mansuetarii.] Τιθασσευτικὸς, SIVE Τιθασευτικὸς, Qui cicurare potest et mansuefacere. Passive etiam exp. Qui cicurari et mansuefieri potest. Quæ expositio suspecta est. [* Τιθασεύτωρ, Opp. K. 2, 543. * Τιθασευτὴρ, Schn. Lex. * Τιθασσευτὸς, Gl. Domitalis.] Ἀτιθάσσευτος, ὁ, ἡ, vel Ἀτιθάσευτος, Qui cicurari nequit, mansuefieri s. mansuescere non potest. Plut. Artax. (25.) Τῶν θηρίων τὰ ἀτιθάσσευτα καὶ δυσεξημέρωτατα, ψοφοδεῆ καὶ δειλά· τὰ δὲ γυναῖα, πιστεύοντα μᾶλλον, διὰ τὸ θαῤῥεῖν, οὐ φεύγει τὰς φιλοφροσύνας. Ubi ἀτιθάσσευτα et τὰ φεύγοντα τὰς φιλοφροσύνας, idem signif., i. e. Intractabilia, et quæ mitescere nequeunt. Exp. etiam Implacabilis. [* Δυστιθάσσευτος, Difficilis mansuefactu, Plut. 8, 98. * Εὐτιθάσσευτος, Strabo 15. p. 705. * Ἐκτιθασσεύω, J. Poll. 4, 28. * Προτιθασσεύω, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 87.]

Τίθος, [s. * Τιθὸς,] quoque ead. signif. dicitur, qua τιθασσός: Hes. τίθαι, τιθασσαὶ, πραεῖαι, τέλειαι. [" Priori illa potestate habet τιθαὶ Aratus D. 228. Καὶ τιθαὶ ὄρνιθες κ. τ. λ. Schol. τιθαὶ δὲ λέγονται, ἥμεροι καὶ πραεῖαι. Posterior Hesychii explicatio quid sibi velit, haud extrico. Hariolor pingendum esse πέλειαι. Poëta aliquis columbas forte vocarat τιθάς. Accedit quod Opp. K. 1, 353. τιθασστρόφον ἄνδρα dixerit Eum qui columbas educat. Ubi quidam Codd. habent * πελειοτρόφον, quæ sine dubio istius vocis est explicatio, et e Glossa in textum se insinuavit." D'Arnaud. Lect. Gr. 128. Cf. Serv. ad Virg. Ecl. 1, 58. Palumbes columbæ, quas vulgus Tetas vocat. * Τιθὰς, άδος, ἡ, i. q. τιθή, Anal. 2, 131. ὄρνις. " Jacobs. Anth. 8, 351." Schæf. Mss.]

¶ Τιθὴ autem aliam et diversam longe signif. habet, quippe quod signif. τροφὸς, teste eod. Hes., i. e. Nutrix. Plato de Rep. 1, (16.) Εἰπέ μοι, τιθή σοί ἐστι; Habesne nutricem? Et Athen. (530.) de Sagari quodam Mariandyno, Ὑπὸ τρυφῆς σιτεῖσθαι μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τῆς τιθῆς στόματος, ἵνα μὴ μασσώμενος πονήσειε. [" Valck. ad Ammon. 135. 138. Wakef. S. Cr. 3, 58. (* Τιθὸς, Mamma, ibid.) Brunck. Aristoph. 1, 63. 3, 59. Phryn. Ecl. 54. Thom. M. 846. Jacobs. Anth. 8, 351." Schæf. Mss.] Τιθεύω, Nutrio, Nutricor. Plut. Lycurgo (16.) Τὴν τὸν Ἀλκιβιάδην τιθεύσασαν, i. e. Ἀλκιβιάδου τίτθην, ut in Alcib. loquitur, Nutricem Alcibiadis. [Vide Τιθηνός.] E quo VERBALE Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, Nutritor, Nutricator, in Sibylliacis. Et COMP. Ἐκτιθεύω, Enutrio, Educo. [Var. lect. Aristot. H. A. 3, 16, 3. al. * Ἐκτιτθεύω. * " Τιθαίνω, Lucian. 3, 649. * Τιθὶς, Thom. M. 847." Schæf. Mss. * " Τιθίζομαι, Ubere nutrior, LXX. (Es. 53, 2.) in Euseb. Demonstr. Evang. 97." Wakef. Mss. Cf. Τιθηνίζω. * " Τιθόα, * Τιθανὰ, Mya ap. Gale p. 750." Schn. Lex. Suppl.] Ex eod. τιθὴ est derivatum ET Τιθηνὸς, ὁ, ἡ, ET Τιθήνη, ἡ: quorum illud, si masculino genere usurpatum reperiatur, signif. Nutritor, Nutritius, Educator; sin feminino, Nutrix. Masculini Hes. quoque meminit, exponens τροφὸς, * μοσχοτρόφος, ὁ τὰ τιθενόμενα τημελῶν παιδία: addensque, esse etiam qui τιθηνὸν exponant ἐράσμιον: pro quo in præcedente serie HABET Τηθηνόν. Fem. ap. Longin. extat (44, 2.) Πιστευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνὸς, 2 Reg. 4, (4.) Ἦρεν αὐτὸν ἡ τιθηνὸς αὐτοῦ, καὶ ἔφυγε, Nutrix ejus. Dicitur etiam de terra altrice. Posterius vero τιθήνη longe frequentius est tam in prosa quam in metro, Il. Z. (132.) μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας, Bacchi nutrices. Aliquanto post, Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη. Et Opp. K. 3, (79.) Βάκχοιο φερεσταφύλοιο τιθήνας. Sic ap. Athen. (137.) σταφυλαί τε θεοῦ Βρομίοιο τιθῆναι, Plut. Symp. 3. Διὸς δύο τιθήνας, Timocles ap. Athen. (455.) de mensa, Βίου τιθήνη, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ Φιλίας, ἰατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας. [Τιθηνὸς, 2 Reg. 10, 1. " Ammon. 135. Jacobs. Exerc. 2, 204. Phryn. Ecl. 54. Thom. M. 848. ad Charit. 784." Schæf. Mss. Nicander 'A. 31. Adj., Eur. Iph. A. 1230. Πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς. " Τιθήνη, Hymn. in Cer. 227. Valck. ad Röv. 79. Phœn. p. 318. Herodian. Philet. 479. et n.,

Phryn. Ecl. 54. Thom. M. 846. 848. Christod. Ecphr. 153. 168. 164. Heyn. Hom. 5, 207. Quicquid victum parat, Wessel. Obss. 214." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 680. * "Τιθηνοκόμος, Nutricis curam præstans, Georg. Alexand. V. Chrys. 256. Ἵνα τί δὲ οὕτω πολλῷ τῷ θράσει ἐπαιρόμενοι τὴν τιθηνοκόμον καὶ κουροτρόφον τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν, οἷον πολυγόνον μήτραν, ὑβρίσατε διακείραντες;" Seager. Mss. "Philo J. 1, 213. * Τιθηνοκομέω, Nutrio, 394." Wakef. Mss. "Phryn. Ecl. 54." Schæf. Mss. * "Ἀτίθηνος, Immitis, Manetho 4, 368." Schleusn. Mss. "Ad Charit. 279." Schæf. Mss.] UNDE Τιθηνίδια, q. d. Nutricalia, Festi nomen ap. Athen. (139.) de Lacedæmoniis, Ἐν δὲ τῇ πόλει κοπίδας ἄγουσι καὶ τοῖς τιθηνιδίοις καλουμένοις ὑπὲρ τῶν παίδων. Vide ibid. plura. Et VERB. Τιθηνέω, Nutrico, Nutricor, Nutrio, ὥσπερ τιθήνη τρέφω, Phalar. Ep. ad Filium, Ἡ μήτηρ σὺν τῷ κυῆσαι καὶ γεννῆσαι καὶ τιθηνῆσαι, μυρίους ἄλλους ἀνέτλησε πόνους. Pass. τιθηνεῖσθαι, etiam ipsum active pro τιθηνεῖν accipitur, Greg. Naz. de Homine, Καθάπερ γάρ τις μήτηρ καταλλήλως τιθηνουμένη τὸ νήπιον, τέως μὲν, ἁπλῷ τε καὶ ὑγρῷ τῷ στόματι τὸ γάλα διὰ τῆς θηλῆς ἐντίθησιν· ὀδοντοφυοῦντι δὲ καὶ ἤδη αὐξυνομένῳ προσάγειν τὸν ἄρτον. Sic Idem alibi, Οἷόν τι νήπιον τρέφων καὶ τιθηνούμενος. Itidemque Basil. Or. in Julittam. Xen. dicit etiam τιθηνήσασθαί τινα pro Nutrire, Nutricis in modum tractare, demulcere: K. Π. 8, (5, 10.) p. 135. Αὕτη δέ ἐστιν ἣν σὺ πολλάκις παῖς ὢν, ὅτε παρ' ἡμῖν ἦσθα, ἐτιθηνήσω, Demulcebas, ut quidem Interpres vertit. Metaph. autem γῆν τιθηνεῖν dicitur aliquis, ut et παιδεύειν, pro Excolere, s. θεραπεύειν, Joseph. A. J. Γεωργικὸς ὢν σφόδρα, τῆς γῆς ἐπεμελεῖτο, φυτοῖς αὐτὴν καὶ παντοδαποῖς τιθηνῶν σπέρμασι, Agriculturæ studiosissimus cum esset, terram omni plantarum genere et seminum excolebat. [Soph. Œd. C. 1049. Lucian. 1, 842. 3, 649. "Jacobs. Exerc. 2, 204. Anim. 125. Anth. 6, 252. Ernest. ad Callim. 320. Eldik. Suspic. 13. Valck. ad Phalar. p. x. ubi docet, medium Atticis magis usitatum esse: Lennep. p. 19. Ammon. 125. Valck. Anim. 46. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Wyttenb. ad Plut. 1, 233. Phryn. Ecl. 54. Huschk. Anal. 104. Wakef. S. Cr. 4, 87. Antip. Sid. 38. Brunck. Soph. 3, 432. Lucian. 1, 842. Boiss. Philostr. 342. ad Dionys. H. 3, 1488. Reiff. ad Artem. 501. sic enim ibi lego. De vetula, Hymn. in Cer. 142. Τιθηνῶ, act., Schol. Plat. 144." Schæf. Mss. "Med., Clem. Alex. 889." Wakef. Mss. Athen. 14. p. 619. τιθηνουσῶν, ubi Codd. τιτθευουσῶν. "In palæstra Socratis inserviit h. v. venustissimis figuris. Socratis delinimentis captum nutriri eleganter dicitur τιθηνηθῆναι Σωκρατικοῖς * βαυκαλήμασι." Valck. Schol. in N. T. 1, 199. Vide Schæf. Meletem. Cr. 82.] Τιθήνημα, τὸ, Id ipsum quod nutritur s. nutricatur, Chæremon ap. Athen. (608.) de rosis, τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον: qui ibid. τὰ ἄνθη vocat ἔαρος τέκνα, Prolem veris. Τιθήνησις, ἡ, Nutritio, Educatio, Theophr. C. Pl. [2, 1, 6. Plut. Rom. 7.] ITEM Τιθηνητὴρ, ῆρος, ὁ, in Epigr. pro Nutritor, Nutritius, ὁ τιθηνὸς, ["Antip. Sid. 99. Archias 13. Jacobs. Anth. 7, 174." Schæf. Mss.] Cujus FEM. Τιθηνήτειρα itidem in Epigr. pro Nutrice, Πολλὰ τιθηνήτειρ' ὀλοφύρατο, i. e. ἡ τιθήνη, ἡ τιθηνὸς, ἡ τιθή. "Τηθυνήτειρα, VV. LL. "duplici errore." ["Antip. Sid. 45. * Τιθηνητήριος, Julius Polyæn. 4." Schæf. Mss. * Τιθηνία, Nutricatio, 4 Macc. 16, 7.] Ἐκτιθηνέω, Enutrio. [* Συνεκτιθηνέω, Plut. 7, 274. 8, 629. * "Τιθηνεύω, Jacobs. Anth. 6, 252. Exerc. 2, 204. Wyttenb. ad Plut. 1, 233." Schæf. Mss. Τιθηνευόμενος, Photio τρεφόμενος, ἀσκῶν. * Τιθηνεία, Opp. 'A. 1, 663. * Ἐκτιθηνεύω, Schn. Lex. * Τιτθηνεύω, Lobeck. Phryn. 135. * "Τιθηνίζομαι, Nutrico, Chrys. Hom. 133. T. 5. p. 848, 9. Ἡ Ἰουδαία γὰρ αὐτὸν ἔτεκε, καὶ ἡ οἰκουμένη αὐτὸν ἔλαβεν· ἡ συναγωγὴ ἐτιθηνίσατο καὶ ἔθρεψε." Seager. Mss. Nutrior, Aqu. Esai. 53, 2. Vide Schleusn. Lex. V. T.] Eust. hæc omnia derivat e θῶ significante θηλάζω, Lacto, Mammam præbeo.

Item ET Τίτθη SIVE Τιτθὴ ead. signif. accipitur, qua superius τιθή: siquidem Hesychio τιτθὴ est τροφός: et τίτθαι, τροφοί. Eust. tamen distingui hæc a nonnullis tradit; nam τίτθας s. τιτθὰς, (non paroxytonως solum, verum etiam oxytonως,) dici τὰς τοὺς τιτθοὺς παρεχούσας, i. e. τοὺς μαστούς: a quibus ὑποτίτθιον βρέφος vocari τὸ ὑπομάζιον: τιθηνοὺς autem et τροφοὺς nominari τὰς τὸν ἄλλον πόνον μετὰ τὸν γαλακτισμὸν ἀναδεχομένας: quæ sc. περιφέρουσι καὶ προσπαίζουσι τοῖς τροφίμοις, καὶ ἄλλως ἐπιμελῶς ἐκτρέφουσιν. Quod discrimen perpetuum non esse, satis patet e Greg. Naz. quodam l. in Τιθηνέω citato: patet etiam e Plut. de Discern. Amico ab Adul. Αἱ τίτθαι τοῖς παιδίοις πεσοῦσιν οὐ λοιδορησάμεναι προστρέχουσιν, ἀλλ' ἤγειραν καὶ περιέπλυναν καὶ κατέστειλαν· εἶθ' οὕτως ἐπιπλήττουσι καὶ κολάζουσι: ibi enim non amplius de tenellorum infantium dicitur nutricibus, sed eorum qui ambulare inceperunt, quemadmodum et in hoc Ejusd. loco, περὶ Ἀοργησ., Ὥσπερ αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι, Μὴ κλαῖε, καὶ λήψῃ. De utroque nutricum genere intelligi potest Plato de Rep. 2. Ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων; Et ap. Plut. rursum, cum dicit τὴν Ἀλκιβιάδου τίτθην fuisse Lacænam, nomine Amyclam. Itemque ap. Athen. 4. Κομίζουσι γὰρ αἱ τίτθαι τὰ ἄρρενα παιδία κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς ἀγρόν. At de tenerorum infantium nutricibus, ap. Aristot. Rhet. 3., ubi Democrates εἰκάζει τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι: nam teneris infantibus et quibus dentes nondum enati sunt, nutrices solent præmandere cibos et in os indere. Cui loco similem vide in Καταστάω ex Aristoph. Verum et J. Poll. discrimen inter τιθήνην et τίτθην facit, sic scribens 3, (50.) Ἡ δὲ τροφὸς τῆς κόρης, τιθήνη· καὶ ἡ γάλα παρέχουσα, τίτθη καὶ μαῖα. Et aliquanto post dicit Eupolin τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν nominasse θηλάστριαν. ["Beck. ad Eurip. T. 3. p. 1073. ad Charit. 217. ad Timæi Lex. 256. Herodian. Philet. 479. et n., Plut. Mor. 1, 9. Toup. Opusc. 1, 479. Valck. Anim. ad Ammon. 51. 135. 138. Phryn. Ecl. 52. 54. (133. Lob.) Thom. M. 848. 846. Brunck. Aristoph. 1, 63. 3, 59. Vide me ad Epist. Pythag. 315. Orell." Schæf. Mss. "Phot. v. Τηθαλλαδοῦς." Schleusn. Mss. Liban. 4. p. 140. Τίτθας καὶ τιτθίδας, πάππους καὶ ἐπιπάππους. Plato de Rep. 5, 10. Πάππους τε καὶ τίτθας.] UNDE Τιτθὶς, ίδος, ἡ, itidem Nutrix, τίτθη, τιθήνη, ut quidem accipiunt nonnulli ap. Synes. Ep. 3., ubi ait, Αὐτήν τε καὶ τὴν φλήναφον γραῦν τὴν τιτθίδα ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρικόν. Sed forsan ibi Materteram potius signif., i. e. Sororem matris: quemadmodum J. Poll. 3. scribit τὴν μητρὸς ἀδελφὴν nominari θείαν, μητράδελφον, τιτθίδα. Et ita sane accipitur ap Plut. Probl. Rom. cum ait, Πρότερον γὰρ οὐκ ἐγάμουν τὰς ἀφ' αἵματος, ὥσπερ οὐδὲ νῦν τιτθίδας ἢ ἀδελφὰς γαμοῦσιν. In qua signif. derivatum esset a τιτθὴ, quod exp. Avia, Matris mater: sc. per dimin. ["Ad Mœr. 384. ad Timæi Lex. 256. ad Ammon. 135. Phryn. Ecl. 54(=133. Lobeck.) Thom. M. 847." Schæf. Mss. Hierocles ap. Stob. Serm. 82. Θεῖοι καὶ τιτθίδες.] Et VERB. Τιτθεύω, i. q. τιθεύω s. τιθηνέω, Nutrio, Nutrico, Nutricor. Unde τιτθευόμενος, quod Gaza interpr. Lactens. [Dem. 1309. 1311. 1312. "Toup. ad Longin. 378. Plut. Mor. 1, 9. Phryn. Ecl. 54. Wakef. Ion. 172. Boiss. Philostr. 311." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 124. Heracl. Pont. 408." Wakef. Mss. Aristot. Gen. Anim. 3, 2. ubi falso * Τηθεύω.] Τιτθεία, ἡ, Nutritio, τιθήνησις, Suidæ ἐπιμέλεια, Cura, Dem. (1312.) Ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας, i. e. quia mater mea nutrix fuit, Bud. [* Ἐκτιτθεύω, Aristot. H. A. 3, 16, 3.]

Τιτθὴ ab Hes. exp. non solum τροφὸς, i. e. Nutrix, verum etiam τιτθὸς, μαστὸς, i. e. Mamma s. Mamilla: a quo NOM. Τιτθός. J. Poll. 2. dici scribit τὰς τίτθας, Οἱ δὲ μαστοὶ, καὶ τιτθοὶ καλοῦνται, καὶ τιτθία· μάλιστα δὲ ἐπὶ γυναικῶν. ἀπὸ τούτων, τίτθαι, αἱ θηλάζουσαι: Lactantes, Quæ mamillas præbent infantibus lactentibus. ["Toup. in Schol. Theocr. 209. Phryn. Ecl. 54." Schæf. Mss., ad Greg. Cor. 198. I. q. τροφὸς, Philo 2. p. 80. P. Τιτθοὶ καὶ παιδαγωγοί. * Τιτθολαβὴς, unde * "Τιτθολαβέω, Abresch. Lectt. Aristæn. 322. Koen. ad Greg. Cor. 265(=562.)"

Schæf. Mss. " Etym. M. Suid. Hes." Wakef. Mss.] " Ὁμότιτθος, Eadem usus nutrice, J. Poll. e Dinar- " cho." [Phot.] Ὑποτίτθιος, i. q. ὑπομάζιος, (q. d. Qui est sub mamilla,) Qui adhuc e mamilla pendet et lactet: ut ὑποτίτθια παιδία s. βρέφη, Suid. et Eust. [Schleusn. Lex. V. T.] Cui SYNON. Ἐπιτίτθιος, Epigr. Παῖδα λιπὼν οἴκοις ἐπιτίτθιον, Filium lactentem. [" Ad Mœr. 84." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 1, 45.] At OPPOS. Ἀπότιτθος, A matris uberibus amotus, Philo V. M. 1. (p. 83.) Θᾶττον δὲ ἀπότιτθος γίνεται, Ocyus mamma depellitur, Turn. Et DIMIN. Τιτθίον, τὸ, Mamilla, Aristoph. B. (412.) χιτωνίου Παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν, Ιλ. (1068.) Πειρῶ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων Ἐφάπτεταί σου, Mamillas tuas contrectat. [" Ruhnk. Ep. Cr. 224. Aristoph. Fr. 249." Schæf. Mss.] " Ταρθίον, i. q. τιτ- " θίον, Hes.; sed ap. eum eo in loco ponitur, ubi " series alphabetica aliam scripturam poscit, sc. " ταθίον." [* Τιτθίζω, Gl. Sugo, Subrumo. * " Τιτθισμὸς, Papillarum compressio ab infantibus lactentibus, Pseudo-Chrys. Serm. 100. T. 7. p. 551, 39(=T. 8. p. 42. Ed. Montf.) Μητέρων μαζοὶ τοὺς ἀπὸ τῶν τρυφερῶν ὀδόντων κνησμώδεις τιτθισμοὺς ἐπεζήτουν." Seager. Mss.]

Notandum vero est, pro posteriore illo Τίτθη, quo significatur Avia, scribi ETIAM Τήθη, ITEMQUE Τηθὶς pro τιτθίς: velut ap. Suid. Τήθη, μάμμη, ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ· τηθὶς δὲ, θεῖα. Et mox, Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας, καὶ Τηθίδας, τὰς θείας, τὰς πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφάς: quas Lat. Amitas et Materteras vocant. Sed et pro priore τίτθη, itidem τήθη scribitur; subjungit enim iis verbis idem Suidas, Τήθας δὲ, καὶ τὰς τροφοὺς ἐκάλουν, Nutrices. Ita ut triplex unius verbi sit scriptura, sc. τιθὴ, τίτθη, τήθη. Porro τήθη pro Avia accepit Aristoph. Ἀ. (49.) Γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην, τήθην ἐμήν. Sic Athen. (587.) Ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναννίου θυγάτηρ, τὸ τῆς τήθης ἀναφέρουσα ἐκ τριπορνείας ὄνομα, Plut. Symp. 8, 9. Τὴν Κίμωνος ἐν Κιλικίᾳ τηθήν: scribitur enim ibi oxytonως, sicut et in h. Comici cujusdam l. ap. Athen. (582.) de Gnathænio meretrice, Τὰ πάντ' ἔχουσ' ὀνάρια μετ' αὐτῆς τρία, Καὶ τρεῖς θεραπαίνας, καὶ νέαν τηθὴν μίαν. Ubi tamen aliud quippiam significare videtur hoc τηθὴ quam Aviam, eo quod addit νέαν: nec enim νέα esse poterat, si ejus erat τηθὴ, i. e. Mater patris vel matris suæ. Nec pro Nutrice etiam accipi posse judicarim; quid enim meretricibus cum nutricibus rei est? Rursum paroxytonως ap. J. Poll. quoque legitur, qui et ipse 3, 2. Ἡ δὲ πατρὸς, inquit, ἢ μητρὸς μήτηρ, τήθη: quam μάμμην quoque et μάμμαν appellari ait. Itidemque ap. Hes., qui et diminutivi τηθὶς meminit, vocans eam τῶν γονέων ἀδελφὴν, Sororem parentum, i. e. Sororem vel patris vel matris: quorum hanc, Materteram, illam vero, Amitam dicunt Latini. [" Τήθη, ad Timæi Lex. 256. Valck. Anim. ad Ammon. 51. 135. 138. Eran. Philo 173. Toup. Emendd. 2, 252. Phryn. Ecl. 53(=134. Lob.) Thom. M. 846. Brunck. Aristoph. 1, 40. 3, 59. Kuster. 238. Jacobs. Anth. 12, 361. 362. Avia, ad Mœr. 259." Schæf. Mss.] " Προτήθη, Proavia, Avi s. " Aviæ mater," [Dio Cass. " Τηθὶς, ad Mœr. 259. ad Timæi Lex. 256. Ammon. 135. Valck. ad 139. 173. Phryn. l. c. Thom. M. 846." Schæf. Mss. " Joseph. 1013, 12." Wakef. Mss. " Avia, 818. nisi ea potius Amita est, Patris soror: 1059." Reisk. Ind. Gr. Dem.] Nec vero τηθὶς solum ex illo τήθη derivatum est, verum etiam NOMEN Τηθέλης, ET Τηθαλλαδοῦς, i. e. Is qui a sua avia nutritus et educatus fuit. Quorum illud ap. Suid. in Ms. legitur exemplari, sic habente, Τηθέλας, τοὺς μαμμοθρέπτους: hoc vero ap. Hes., qui et ipse tradit, τηθαλλαδοῦν a quibusdam vocari τὸν μαμμόθρεπτον, καὶ σπάταλον: solent enim qui ab avis s. aviis aluntur, educari delicatius, esseque τρυφεροὶ ac δαπανητικοὶ in ætate adulta, unde et ap. Latinos dicuntur Nepotes: velut ap. Cic. Luxuriosus nepos, Perditus ac profusus nepos. Quod vero attinet ad prius illud, sciendum est in vulgatis Suidæ Edd. non τηθέλας legi, ut in vet. Cod., sed τηθέας, omisso λ: ap. Aristoph. autem Schol. diverso accentu, oxytonως sc., diverso etiam

A genere exponi, sc. non τοὺς μαμμοθρέπτους, sed τὰς μαμμοθρέπτους: sic enim illius habent exempl. in expositione loci illius supra ex Acharnensibus allati, Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας, καὶ τηθελὰς, τὰς μαμμοθρέπτους. Ita ut, si credendum sit exemplaribus, Τηθέλης quidem dicatur de Puero qui ab avo s. avia est educatus, τηθελὴ autem de Puella itidem educata et nutrita ab avo s. avia. Quod vero ad posterius derivatum attinet, legitur illud non ap. Hes. tantum, verum etiam ap. J. Poll. et Etym.; sed ap. eos nec eadem scriptura, nec eadem cum expositione. Sic enim ap. Hes. leg. Τηθαλλαδοῦς ἢ Τηθαλλωδοῦς, ὁ γυναικοτραφής· ἄλλοι δὲ τὸν ὑπὸ τίτθῃ γενόμενον καὶ τεθραμμένον· ἄλλοι τὸν μαμμόθρεπτον καὶ σπάταλον. Apud Etym. vero sic, Τηθαλλωδοῦς, * γυναικοτρόφους, ὑπὸ τηθῇ τεθραμμένους. Quæ eadem leguntur in Lex. meo vet., nisi quod ibi Τηθαλλαδοῦς scribitur, per α in penultima, non per ω, velut ap. Etym. Apud Suid. in Ms. libro itidem, Τηθαλλαδοῦς, * γυναικοτρόφους, ὑπὸ τίθῃ τεθραμμένους: sc. per α in penultima: sed ibi τίθῃ habetur, non τηθῇ, ut in Lex. meo

B vet. et ap. Etym.: ap. Hes. vero τίτθῃ. Apud J. Poll. itidem τηθαλλαδοῦς, sed diversa a superioribus expositione. Is enim 3, c. 2. cum dixisset τηλύγετον a Poëtis dici vel τὸν ἀγαπητὸν, vel τὸν ὀψίγονον, ὁπότε πρὸς τῷ γήρᾳ γένοιτο, attulissetque locos aliquot Homeri, quibus id ostenderet, subjungit, Ἔνιοι δὲ καὶ τηθαλλαδοῦν τοῦτον οἴονται καλεῖσθαι· ἔστι δὲ κυρίως ὁ ὑπὸ τήθης τραφεὶς, καὶ διὰ τοῦτο ὢν ὑγρότερος, καὶ μαμμόθρεπτος. Ubi etiam NOTA Ὑγρὸς pro εὐκατάφορος πρὸς τὰς ἡδονὰς, vel pro τρυφερὸς et σπάταλος: ut Hes. quoque τηθαλλωδοῦν a quibusdam exponi ait σπάταλον, i. e. Deliciosum, Luxuriosum. [Phryn. Ecl. 299. Μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθελαδοῦν δὲ, ubi Lobeck.:—' Τηθαλλαδοῦς, quod e Comici versu citat Eust. 971, 40., varie scribitur in Glossis Grammaticorum, quas Steph. collegit. Ego illam scripturam tenendam puto, quæ et plurimis testimoniis et ipsius Phrynichi loco App. p. 65. nititur, τύπῳ συγγενικῷ, in multis similibus, θυγατριδοῦς, ἀδελφιδοῦς,

C ἀνεψιαδοῦς, quamvis non accuratissime, ut fit in hoc genere plebeiorum vocabulorum, signato. Quin ipse Eust., licet l. c. eos reprehendat, qui hoc vocab. pro nomine affinitatis habent, et potius convitii loco dictum esse censeat, ut si quis quem vocet * ἐμπληκταδοῦν, * μωραλλαδοῦν, tamen is non recusarit, quominus τηθαλλαδοῦς, (quasi dicas Aviæ pullum,) ad illorum similitudinem factum esse dicatur. Brevior, ut videtur, forma fuit τηθελᾶς. Schol. Aristoph. Ἀ. 49. Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας καὶ τηθελὰς (τηθελᾶς?) τοὺς μαμμοθρέπτους. Nihil est Stephani τηθελὴ, qui non animadvertit, h. l. e Suida τοὺς pro τὰς reponendum esse, cum illud non feminarum, sed marium convitium sit, τῶν ὑπὸ μητράσι καὶ τίτθαις τρεφομένων, Ælian. V. H. 13, 1. in quos etiam μαμμάκυθος et βλιτομάμμας dici solent." " Ad Mœr. 259." Schæf. Mss.] Hactenus de τήθη significante Aviam, deque iis quæ derivata inde sunt: restat ut de altero τήθη, significante Nutricem, dicam. Legitur igitur illud ap. Suid., ut supra dixi: [Marcell. Sid. 68.]

D legitur etiam ap. Ammon., qui ita habet, Τήθη καὶ τηθὶς διαφέρει· τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφός· ταύτας δ' ἔνιοι μαίας καὶ μάμμας καλοῦσι· τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι θείαν καλοῦσι. Item et ap. Eust. 437., ubi τήθην esse dicit τὴν ἐντιθεῖσαν ἔνθεσιν ἤγουν τροφὴν τῷ θηλάζοντι βρέφει, derivans e θῶ significante τίθημι et θηλάζω. Itidemque p. 1606., ubi scribit propterea τήθην vocatam esse, quod infanti dicat τῆ, θῆ, i. e. λαβὲ, θήλασον. Meminit vero Idem et præcedentis τήθη significantis Aviam, e quodam, qui Συγγενικὰ scripsit, hæc referens, Τήθη μὲν, ἡ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ἐπιτήθη δὲ, ἡ ὑπὲρ αὐτήν: sicut ἐπίπαππος dicitur ὁ τοῦ πάππου ἐπάνω τῷ χρόνῳ. Ubi etiam NOTA Ἐπιτήθη ET Ἐπίπαππος, i. e. Abavia et Abavus. Et paulo post dicit Τηθαλλαδοῦν Attice vocatum esse παρὰ τὴν τήθην, quam Atticos, secundum Æl. Dionysium, vereri μάμμην vocare, cum vulgus sic appellet τὴν μητέρα, licet τὸν μαμμόθρεπτον iidem appellent τὸν τηθαλλαδοῦν. Ibid. de τήθη et μάμμη hæc affert e

quibusdam Lexicographis, Τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν· μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα· μαῖαν δὲ, τὴν ὑπὸ Ἰώνων ὀμφαλητόμον. Rursum ibid. tradit, vocabulum τηθαλλαδοῦς e τήθη derivatum, habere etiam σκῶμμα εὐηθείας, sc. ὡς τῶν ὑπὸ τήθαις τεθραμμένων, εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων, διὰ τὸ ἀνειμένον τῆς τροφῆς: idque patere ex eo qui dixit, Ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς; quippe qui eo nomine ἐπ' ὀνειδισμῷ usus est, παίζων εἰς ἀνδραποδώδη τινὰ φύσει καὶ οἷον * γραοτρεφῆ. Ubi etiam addit, quosdam tradere hoc τηθαλλαδοῦς non esse προσηγορίαν συγγενείας veluti ἀνεψιαδοῦς, sed ὠνοματοπεποιῆσθαι: veluti si quis ἔμπληκτον aliquem vocaret * ἐμπληκταδοῦν, et τὸν μωρὸν, * μωροδαλλοῦν: [leg. μωραλλαδοῦν.] Præterea ibid. rursum e vett. annotat, μαῖαν vocari etiam τὴν ἁπλῶς πρεσβυτέραν γυναῖκα, quam nominari et τήθην et τηθίαν et τηθίβιον. Iterum igitur hic NOTA Τήθη ET Τηθία, ET Τηθίβιος, de Vetula dictum, quam interdum Matris, interdum Aviæ nomine, reverentiæ causa, dignamur: etiamsi sanguine nobis juncta non sit, nec nota, aut visa unquam. Nota ETIAM Τηθαλλαδοῦς dici non solum de Eo qui ab avia educatus fuit, verum etiam de Stolido et fatuo: quoniam tales plerumque evadunt, qui ab avo s. avia nutriuntur delicatius. Ceterum ut redeam ad τήθη significans Nutrix, est inde DERIV. [* Ὁμότηθος, Phot. v. Ὁμόιτθος. Item] Τηθὺς, teste Eust. quoniam τηθὺς, i. e. Terra, est ἡ κοινὴ τροφὸς, ut Hom. quoque indicat, appellans eam modo τραφερὴν, modo πολύφορβον, modo βωτιάνειραν, modo παμμήτορα, itidemque dicens Il. Ξ. 201. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. Quæ tamen Tethys a Lat. Poëtis pro Mari potius accipitur quam pro Terra. Dicit enim Ovid. Cana Tethys, Silius Reciproca Tethys, Lucanus Vaga Tethys, et Æquora Tethyos. Itidemque Græcorum quidam in Epigr. dixit, Νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος ἐς πέρατα. Rursum tamen cum Titanum filia esse putetur, s. Cœli et Vestæ, conjux Neptuni s. Oceani, pro Terra accipi videtur ab Iisd.; erant enim Titanes γηγενεῖς, Neptunus autem Terræ maritus creditur, quod eam velut uxorem complectatur suo ambitu. Ovid. Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn, Qui terram liquidis, qua patet, ambit aquis. Cic. Latine Salaciam appellat, ut videbis in meo Lex. Cic. [" Toup. Opusc. 1, 375. Eran. Philo 173. Valck. Callim. 178. Archias 38." Schæf. Mss. Hermann. ad Orph. p. 814. * Πρότηθυς, Vetula, quasi Tethye senior, Cratinus ap. Phryn. Bekkeri p. 59. Osann. Anal. 98.] ITEM Τῆθος putatur derivatum a τήθη, quo significatur ἡ τῶν βρεφῶν τροφὸς, sc. διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ οἷον γαλακτῶδες καὶ δροσερόν: vel a τηθὺς, quo denotatur ἡ γῆ, quoniam τὰ τήθη sunt γεώδη μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων, διὰ τὴν τοῦ ἄλλου περιέχοντος σκληρότητα, ut refert Eust., qui hæc τήθεα esse dicit Ostreorum quoddam genus: exponens Il. Π. 746. Εἰ δήπου καὶ πόντῳ ἐν Ἰχθυόεντι γένοιτο, (sc. οὗτος ὁ ἐλαφρὸς ἀνὴρ καὶ ῥεῖα κυβιστῶν,) Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Cujus loci meminit et Athen. (13.) Idem (88.) cum de ostreorum quibusdam speciebus locutus esset, Τὰ δὲ τήθη, inquit, παραπλήσια τοῖς προειρημένοις, καὶ πολυτροφώτερα. Et aliquanto post affert Aristoph. Λ. (549.) Ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν, Χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖτε: dicitque τήθη ibi vocari τὰ ὄστρεα, sed joco et ludibunde, ut Eust. quoque refert p. 1485., qui dicit Poëtam iis verbis usum esse παραλαλοῦντα τὸ παίγνιον, ὡς πρὸς φιλουμένας τροφοὺς καὶ μητέρας. Et ex iis τήθη quidem esse τροφοὺς et τήθας, * μητρίδια autem τὰς κατὰ θάλασσαν κνίδας. Legitur idem locus ap. Suid. quoque, qui et ipse τήθη esse dicit Ostrea: ac præterea de κνίδη et ἀκαλήφη hæc subjungit, sc. κνίδην vocari ἐς ὅσον ἂν ἁπαλὴ ἐστιν: ἀκαλήφην autem tunc nominari, cum habet τὰς μητέρας, i. e. τὰς τοῦ σπέρματος σφαίρας: quamobrem etiam has ἀκαλήφας appellatas fuisse γραίας, quoniam erant στερραὶ καὶ γενναῖαι, utpote quæ mordicarent. Meminit eorund. et Plin. 32. fin., ubi Tethea vocat, alibi Tetheas fem. genere appellans, 32, 9. Tetheæ torminibus et inflationibus occurrunt: 10. Cachectis, quorum corpus macie conficitur, tetheæ utiles sunt cum ruta ac melle. [" Toup. Opusc. 1, 473. Bergler. Alciphr. 386. Heyn. Hom. 7, 262." Schæf. Mss. Schol. Nicandri Ἀ. 376. ad Greg. Cor. 343.] Meminit vero et Aristot. eorundem τηθῶν: a quo tamen non τήθεα s. τήθη appellantur, sed τήθυα, a NOM. SING. Τήθυον, quo aliquoties utitur, sc. H. A. 4, (4, 6.) ubi etiam ἀκαληφῶν meminit. Gaza Vertibula et Callos a tegminis qualitate appellat Latine: [8, 5, 15. " Ad Mœr. 115. Heyn. Hom. 7, 263." Schæf. Mss. * Τηθυνάκιον, τὸ, Athen. 3. p. 85., quod derivandum esset e * Τήθυνον, unde * Τηθύναξ. Sed forte leg. * Τηθυάκιον, e * Τηθύαξ. Cf. βῶλαξ, λείαξ, et alia dimin.]

" Τιθαιβάσσω et Τιθαιβώσσω, Mel conficio, Mellifico. Od. N. (106.) Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν Λάϊνοι, ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι" [al. * τιθαιβόσσουσι] " μέλισσαι, ubi existimatur significare Mel conficiunt, Apiculas educant: e τιθὴ et βόσκω:" [Schol. ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστι τὸ μέλι· οἷον θησαυρίζουσι τὰ κηρία καὶ νεοττοτροφοῦσι.] " Alioqui τιθαιβώσσω s. τιθαιβάσσω alias etiam expositiones admittit. Vide Etym. Hes. et Eust." [" A θάω, τιθάω, τιθαίω, τιθαιώσσω, ut καπράω, καπρώσσω, et β interposito, τιθαιβώσσω, i. q. τιθηνέω." Schn. Lex. Τιθαιβώσσειν, Photio τιθασεύειν. Nicander Θ. 199. ἀφαυρὰ Τέκνα τιθαιβώσσουσι, i. q. φυλάσσουσι: cf. Lycophr. 622. " Jacobs. Exerc. 2, 101. Τιθαιβώσσω, * Τιθοβώσσω, * Τιθαβώσσω, Brunck. Aristoph. 3, 6. (Ἱππ. 41.)" Schæf. Mss.]

" Τυτθὸς, ἡ, ὸν, Parvus, Parvulus, Pusillus. Il. Z. (222.) ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Adhuc parvulum, Puerulum, aut etiam Infantem. Atque adeo invenitur etiam τυτθὸν βρέφος, quasi quod sit adhuc ὑποτίτθιον:" [cf. Schol. Theocr. 1, 45.] " Siquidem ἀπὸ τοῦ τιτθοῦ derivari existimatur, mutatione literæ ι in υ. Invenitur τυτθὸς et pro τυτθή. Vide Eust. Τυτθὸν, Parvum, Il. A. (344.) νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν, Ne minimum quidem me honoravit, Ne tantillo quidem honore me affecit." [" Heringa Obss. p. 62. ad Callim. 1. p. 75. Heyn. Hom. 8, 347. 351. Ἐκ τυτθοῦ, Opp. Ἀ. 5, 463." Schæf. Mss. " Διὰ τυτθὰ, Quint. Sm. 14, 533." Wakef. Mss. Τυτθὰ, adv., Od. M. 388. Æsch. Pers. 563. Scholiastæ μόλις. * " Τιτθὸς, Parvus, Marcell. Sid. ap. Fabr. B. Gr. 1, 16. 17." Kall. Mss. Leg. τυτθός.]

ΤΙΘΗΜΙ, F. θήσω, Pr. τέθεικα: quæ scriptura a Bœotis manasse existimatur, utpote dicentibus τίθειμι. Alioqui certe scribendum esset τέθηκα. Aor. 1. ἔθηκα: quod tempus multo usitatius est quam præteritum. Signif. Pono, Colloco. Sumuntur autem et a TH. Τιθέω (a quo habere originem putatur illud τίθημι) quædam tempora; hinc enim est τίθει, Il. A. (440.) de Chryseide, Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, Ponebat in manibus, Imponebat manibus: pro ἐτίθει. Nam prima persona præt. imperf. est ἐτίθουν. Obiter autem et hoc notandum est, VOCEM Τίθει esse etiam imper. modi pro Pone. Alibi idem Poëta dicit ἐν χείρεσσιν ἔθηκε. E Soph. autem Aj. (751.) affertur Ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως Θεὶς pro Dextra in manum Teucri imposita. Ex Hesiodo (Ἀ. 465.) ἐς δίφρον θῆκαν, pro Imposuerunt currui: ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Ἐς δίφρον θῆκαν. A Cic. redditur τιθέναι, propriam s. primam signif. habens, verbo Ponere, item verbo Collocare; nam h. Timæi Plat. l. Οὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θεὶς, interpr. Ita contigit, ut inter ignem et terram aquam Deus aëremque poneret. Ibid. Ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς, vertit, Animum autem ut in ejus medio collocavit. Usurpatur etiam VOX PASS. Τίθεμαι non raro pro activa τίθημι, adhibeturque iisdem loquendi generibus interdum quibus et illa. Il. Γ. (310.) ἐς δίφρον ἄρνας θέτο, In curru posuit, Currui imposuit, Plut. Lycurgo, Θέμενος ἐν μέσῳ τῶν γερόντων ἀρχὴν, Qui posuit in medio, vel statuit. Habet autem utraque vox et alios verbi Ponere usus: ut

ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι vel potius τίθεσθαι, In laude ponere, Laudi ducere, Laudabile existimare, Aristot. Rhet. 1. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπαίνῳ πολλάκις τιθέασι. Vicissim dicitur ἐν ψόγῳ τιθέναι s. τίθεσθαι, vel ἐν αἰσχύνῃ, aut etiam ἐν αἰσχρῷ, ut dicitur Ponere in vitio. Sed sonant illa q. d. Ponere in vituperio, s. in dedecore, aut ignominia: pro quo diceretur potius Ignominiæ loco ponere, vel ducere, Ignominiosum ducere, vel putare; aut, Turpe ducere. Dionys. H. in Vita Lysiæ, Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τίθενται τὸ ἔργον. Apud Eur. (Hec. 800.) et Plut. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, Turpe existimare. Cui opp. ἐν καλῷ τίθεσθαι, Honestum existimare, ap. Polyb. (2, 22, 10.) E quo (1, 81, 9.) affertur a Bud. et σὺν καλῷ τίθεσθαι, tanquam idem significans. Cum vero dicitur τίθημι ἐν ἀδικήματι, habet locum hic quoque verbum Pono; nam Θήσονται ἐν ἀδικήματι, ap. Thuc. 1, (35.) est Ponent in crimine, criminis loco. Atque ut dicitur Latine Ponere in crimine, s. in contumelia, aut etiam, et quidem usitatius, ut opinor, Ponere criminis loco, vel contumeliæ; sic Græce τίθεσθαι jungitur etiam cum ἐν habente dat. μέρει, quem sequitur gen.: Plato de Rep. Ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας μέρει τιθέναι, et ἐν ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ τιθέναι, pro eod. Interdum cum præp. εἰς potest vel simplici Pono, vel composito Repono reddi: ut docebo infra. Verum sæpe redditur verbo Duco verbum τίθεμαι s. τίθημι, junctum illi præp. ἐν: ut, Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, Pro nihilo duco, Floccifacio, Contemno. Plut. Τῶν Ἀράβων βασιλέως ἐν οὐδενὶ λόγῳ τὰ Ῥωμαίων τιθεμένου. Dem. autem dixit etiam ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι: et οὐδένα ποιεῖσθαι ὑπόλογον, pro eod. Quo pertinent hæc, aliam tamen constr. habentia, παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, et παρὰ φαῦλον τίθεσθαι, pro Nihili facere, Contemnere, Lucian. (1, 528.) Παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. Sed et τίθεμαι μηδὲν pro Nihili facio, e Basilio affertur. Nonnunquam cum illa ipsa præp. aliud interpretationis genus postulat, ut ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, Studiosum esse alicujus rei et de ea laborare: velut ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὸν πλοῦτον, Plut. Occurrunt et aliqui loci, in quorum interpretatione, compp. Anteponere et Postponere locum habere possunt. Plut. Galba, Τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, Publicum bonum suo anteponens. At ὕστερον τίθεσθαι, Postponere, Posthabere, Paus. de Homero, Καὶ τὴν ὠφέλειαν εἰς χρήματα παρὰ τῶν δυνατῶν, ὑστέραν θέμενος τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξης.

Τίθημι, Propono: ut τιθέναι ἆθλον, ex Isocr. Præmium proponere. E Soph. (Aj. 572.) Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς Θήσουσι, Præmium proponent, s. Pro præmio. Possunt vero et aliqui inveniri loci, ubi pro Proponere possimus et simplici Ponere uti; nam et hoc pro Proponere ap. Cic. extat, si mendo locus caret.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Appono: ut τίθεντο δὲ δόρπον ex Hom. affertur pro Apponebant cœnam.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Repono: ut, Τιθέναι εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, Plut. In hunc numerum reponere. Et, Εἰς ταύτην τίθεμαι τὴν τάξιν, In hoc ordine repono. Redditur tamen ibi et simplici Pono. Dicitur et τιθέναι εἰς ἀνθρώπους pro εἰς ἀριθμὸν ἀνθρώπων, Reponere in numero hominum, inter homines, (ut dicitur Reponere inter deos,) Numerare inter homines, Hominibus annumerare. Ex Aphth. Θετέον εἰς ἀνθρώπους. Huc referri potest et Τίθημι εἰς τὸν αὐτὸν λόγον τἄλλα πάντα.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Impono: ut τίθεσθαι τέλος, Imponere finem; vel Ponere finem, e Tacito (1, 104.) Apoll. Rh. τίθεσθαι τέλος καμάτοιο πάντεσσι, Finem laboris omnibus imponere.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Compono: ea signif. qua dicimus Componere rem aliquam, s. aliquod negotium. Sed plerumque additur εὖ, pro hac signif., Lucian. (1, 485.) Ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, Cum composueris quod instat, Bud. Idem ap. Andocidem, Τὰς δὲ γενομένας συμφορὰς πρὸς ἀλλήλους θέσθαι καλῶς, vertit. Inter se sarcire et componere. Ut autem hic habes τίθεσθαι cum καλῶς, et in præcedenti l. cum εὖ, sic cum ἄμεινον in isto loco Dem. Ἐν οἷς μηδένα βλάπτων ἄμεινόν τι τῶν ἰδίων θήσεται,

A Nullius incommodo conditionem suam meliorem faciet, ut Idem interpr. Et ap. Xen. (K. Π. 3, 2, 14.) Ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed licebit nobis res gerere ut e re nostra esse videbitur. Et pass. ap. Thuc. Εἰ τεθήσεται κατὰ νοῦν τὰ πράγματα, Si ex animi sententia res prospere cedant. Ad illam autem Componendi signif. accedit ea, qua ponitur hoc verbum τίθεμαι pro Moderor, Rego, Statuo, Constituo. Cujus usus exemplum Bud. affert hoc e Xen. Ἀπ. 1, (4, 17.) Οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ οὕτω τίθεσθαι: pro quo μεταχειρίζεσθαι paulo post dixit. Dicitur autem et διατίθεσθαι eadem signif.

Τίθημι, s. potius Τίθεμαι, Suppono, h. e. Thesin facio et hypothesin. Bud. Comm. 198. ex Aristot. Metaphys. 10. Idem p. 196. interpr. et per simplex Pono. Apud Cic. certe Positum sit, est τεθείσθω: de Fin. 4. Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis. Aristot. Phys. Ausc. 8. Ἐτέθη μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθάπερ κινήσεως, καὶ ἠρεμίας. Dicitur autem et τίθεμαι τοῦτο, et τίθεμαι τοῦτο εἶναι, vel sequente alio infin. Interdum vero τίθεσθαι redditur verbo Ponere, ubi et Statuere, s. Existimare, aut Constituere et Judicare reddi potest. Aristot. Polit. 7. Ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τίθενται, ut Cic. de Orat. 2. Tantum ego in excellente oratore et eod. bono viro pono esse ornamenti universæ civitati. I. e. Censeo et judico. Ita quidem Bud. Sed poterat aliud aptius exemplum afferre, et cum illa constr. quam ibi habet τίθενται, magis conveniens: ex eod. Cic., ubi dicit, Summum bonum in animo s. in virtute ponere. At pro Existimare, Ducere, Arbitrari, affert et ex aliis plerisque, et quidem utraque voce, Dem. (12.) Τὸ δὲ μὴ πάλαι τοῦτο πεπονθέναι, τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ' ἂν ἔγωγε θείην, Synes. de Homero, Τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον, ἀκριβεστάτην ἀπώλειαν εἶναι τιθέμενος. Vide plura exempla p. 196., nec non 198. 199. Quibus adde et quædam exempla prius a me prolata, positi pro Duco, sed cum alia constr.: non solum ut dicitur Ducere turpe, et Ducere pro nihilo, sed etiam ut dicere solemus Ducere aliquid laudi. Ceterum ad Pono, de quo dictum modo fuit, pertinet et τίθημι, quod exp. Esto ut ita sit, Dono ita esse. Gallice certe dicimus itidem, Je pose le cas qu'ainsi soit, vel, Je mets le cas, vel Je prends le cas. Isocr. (Paneg 40.) Καὶ τίθημι στασιάζειν αὐτοὺς, Dem. Θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο. Idem, Τίνα βούλει σε, Αἰσχίνη, καὶ τίνα ἐμαυτὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι θῶ; Lucian. (1, 192.) Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διῒ, τὴν δ' ὅλην ὑφῃρῆσθαι. Certe ut Gall. diceretur Pose le cas, s. Mettez le cas, ita et Latine dicere possumus Pone: e Terentio in Phormione, Pone esse victum eum.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, cum nonnullis aliis accusativis, i. e. habentibus alius generis signif., partim hoc, partim illo verbo redditur: et quidem cum nonnullis, ipso verbo Pono: ut τιθέναι τὴν ἐλπίδα, e Phalar. Ponere aut etiam Collocare spem. Et τίθεσθαι δῶμα ap. Hom., Domum struere, s. ædificare, redditur etiam Domum ponere, e Virg. Sic τίθεσθαι βωμὸν, ap. Lucian. (1, 535.) Item cum accus. significante rem ad animum pertinentem: ut τίθεσθαι νόμον, Dem. (31.) Legem ferre: aut etiam ad verbum, Legem ponere. Et τίθεσθαι γνώμην ap. Eund. (362.) Dicere s. Proponere sententiam. E Quintil. autem redditur et Ponere sententiam. Eodemque modo ψῆφον τίθεσθαι, Suffragium ferre. Et σημεῖον τίθεσθαι, Plut. Cam. Statuere s. Ponere signum, e Liv. At τίθεσθαι ἀγῶνα, Edere certamen, Bud. ap. Greg. Naz. Verum μάχην τίθεσθαι pro Pugnam committere, conserere, ex Hom. et Hesiodo (Ἀ. 261.) ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο. Affertur tamen πόλεμον τίθεσθαι e Thuc. et pro Bellum suscipere, deponere, (1, 82.) s. Bello absistere. Affertur præterea cum accusativis alius generis, i. e. siguif. alius generis habentibus: ut τιθέναι τῷ θεῷ ἱκετηρίαν e Plut. (Thes. 18.) pro Peragere deo supplicationem. Et τιθέναι τιμωρίαν, pro Pœnam irrogare. Est præterea hoc observan-

dum, interdum hoc verbum una cum suo accus. reddi unico verbo Latino, ut τιθέναι χάριν, Gratificari: et τιθέναι κότον τινὶ ex Eur. (Rhes. 827.) Succensere alicui. E quo affertur et τιθέναι γέλων pro Ridiculum esse: quæ interpr. mihi suspecta est. Sic τίθεσθαι ἀρὰς, Imprecari, Plut. Theseo (35.) Θέμενος ἀρὰς κατὰ τῶν Ἀθηναίων: et in Cam. Ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας, Imprecatus illis, Imprecationibus illos prosecutus. At si Imprecatus dicas, potius ei adjungendus fuerit aliquis accus. rei.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, (sed minus frequenter,) Facio, Efficio, ἀπεργάζομαι, Bud., afferens ex Hom. Od. P. (225.) Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, Grandem femorum corpulentiam faceret. Ita enim ille interpr., at ego malim Assumeret s. Ascisceret sibi, aut aliud hujusmodi. Possunt alioqui signif. illius verbi Facere in hoc verbo afferri exempla non pauca, nullam dubitationem relinquentia. E quibus est versus secundus Il. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Item hic, B. (319.) Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Quin etiam in uno eodemque versu utramque signif. habere comperitur, K. (466.) Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε. Nam priore in loco τοπικῶς positum est, at in posteriore signif. ἐποίησε, ut testatur etiam Eust. Invenitur autem τίθημι s. τίθεμαι redditum verbo Facere, ubi et aliis verbis reddi potest, Plut. Θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας. Dicitur enim non solum Amicitiam facere, sed etiam Amicitiam inire, sed et Conciliare, Contrahere: nec non aliis modis.

Τίθημι, vel potius Τίθεμαι, Sumo, Vindico, Tribuo. Cujus usus exemplum affertur e Plat. Epist. 7. Ὡς αὑτοῦ τιθέμενος, Tanquam sibi tribuens, vindicans. Ex Eod. de LL., Τίθεμαι τιμὴν ταύτην εἰς γῆρας, pro Hunc honorem senectuti tribuo. Bud. in suo Lex. scribens τίθημι interdum usurpari pro Tribuo, Attribuo, Assigno, affert e Xen. Ἀπ. 4, (2, 17.) Ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν; δοκεῖ μοι, ἔφη, πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Item, Τοῦτ' οὖν ποτέρωσε θετέον; Alicubi τίθεσθαι redditur et verbo Accipere: ut εἰς οἰωνὸν τίθεσθαι χρηστὸν Idem interpr. In bonum omen accipere, vertere.

Τίθημι, Oppono pignori, Pigneror. Bud. postquam dixit ὑποτιθέναι esse Pignori opponere, sicut ὑποτίθεσθαι, Pignori datum accipere, interjectis nonnullis testimoniis, subjungit, Sic Lat. Pignero et Pigneror, quorum alterum, debitoris, alterum fœnerantis est. Dicitur τιθέναι et τίθεσθαι pro eod. Dem. (1250.) Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν Ἀρκέσαντι παμβωτάδῃ, Oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas: (1249.) Καὶ προσελθών μοι ἔλεγεν ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, Ajebatque hoc vicinum mihi prædium nullum nec emere velle, nec in pignus accipere. Plura de hac signif. vide ap. eund. Bud. 187. Affertur vero τιθέναι et pro Solvere, Numerare: ut, Τὸ γιγνόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθέναι. Et τιθεὶς pro Solvens, Numerans, e Dem. (824.)

Τίθεμαι, pro προστίθεμαι s. συγκατατίθεμαι, Assentior, Astipulor, Faveo, Adsum, Suppetias fero laboranti, Synes. Ἐθέμην τῷ δόγματι, Assensus sum illorum opinioni, Comprobavi eorum sententiam, Bud. 195. 196. [" Dio Chrys. Οἷς ἔγωγε μάλιστα τίθεμαι." Brunck. Mss.]

Τίθεμαι, passiva ut voce, ita etiam signif., Ponor, Collocor. Sequitur autem usus activæ vocis et constructiones; nam ut dico me aliquid τιθέναι ἐν ἐπαίνῳ, ita vicissim aliquid dicitur τίθεσθαι ἐν ἐπαίνῳ: sic tamen ut rarior sit hic passivæ vocis usus: quod sc. possit τίθεσθαι esse et pro activo τιθέναι, utpote media voce usurpatum. Atque ut dicimus nos aliquid τιθέναι pro Supponere, i. e. Thesim facere et hypothesim, ita dicitur aliquid a nobis τίθεσθαι. Aristot. Phys. Ausc. 8. Ἐτέθη μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθάπερ κινήσεως, καὶ ἠρεμίας. E Plat. autem Epist. 7. affertur, Αὐτῷ ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη, pro Hæc ab eo serio tractata, literis mandata sunt, s. prodita.

[" Τίθημι, ad Xen. Mem. 2, 4, 4. Gesner. Ind. Orph. v. Θῆκαν, Valck. Phœn. p. 218. ad Corn.

A Nep. 124. Bibl. Crit. 3, 2. p. 84. ad Xen. Eph. 236. ad Il. Φ. 172. Græv. Lectt. Hes. 585. Markl. Suppl. 1225. Iph. p. 151. Musgr. 1078. ad Charit. 653. 786. Wakef. Ion. 881. Heyn. Hom. 8, 145. 706. Monthly Review Febr. 1799. p. 205. Reddo aliquem, v. c. felicem, miserum, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15. In re calculatoria, T. H. ad Lucian. Dial. p. 6. Refero in rationes, Jacobs. Anth. 6, 380. 9, 121. ad 1, 340. Repræsento pecuniam, ad 1, 340. 346. De cantu, Toup. Opusc. 1, 510. Pro ἀνατ., ibid. 291. Consecro, ad Diod. S. 1, 18. Huschk. Anal. 210. Jacobs. Anth. 9, 320. Pono, Agnosco, Concedo, ad Charit. 352. Pono, Fingo, ad Herod. 591. I. q. ἡγοῦμαι, Thom. M. 803. Soph. Phil. 451. Jacobs. Anth. 9, 237. 10, 25. Porson. Med. p. 21. Brunck. Soph. 3, 393. Heind. ad Plat. Gorg. 208. 216. I. q. ποιεῖν, Dawes. M. Cr. 438. Wakef. Phil. 1281. Jacobs. Anim. 128. 326. Kuster. V. M. 73. Villoison. ad Longum 212. 262. Heyn. Hom. 4, 5. I. q. φέρειν, δοῦναι, Dawes. M. Cr. 438. Pignori oppono, Kuster. B V. M. 137. Hedyl. 4. Depono, Jacobs. Anth. 9, 472. An Dores in τίθημι et vocabb. inde ductis η in α mutent, Koen. ad Greg. Cor. 101 (=223.) Brunck. ad Callim. p. 106. T. et φημὶ conf., Valck. Diatr. 45. Cum infin., Porson. Or. 1662. T. ὀβολὸν, Valck. Adoniaz. p. 241.; φανερὸν, ad Phœn. p. 528.; τὸν ἀγῶνα, ad Diod. S. 1, 382. Paus. 1, 375. Valck. Adoniaz. p. 195.; φιλότητα, Dawes. M. Cr. Præf. p. iii.; τινὰ ψευδῆ, Valck. Callim. 225.; ἄλγος, γόον, Mitsch. H. in Cer. 180.; πόλεμον, ἔχθραν, Ἄρη, Musgr. Heracl. 164.; φόνον, αἷμα, Markl. Suppl. 949.; κραυγὴν, Porson. Or. 1524.; ἐν φρεσὶ, Heyn. Hom. 7, 94. Τιθέναι, τίθεσθαι, θέσθαι νόμον, Scheller. Præf. ad Ælian. p. xiii., ubi docet, θέσθαι v. etiam de Legislatore dici: Paus. 1, 400. Ammon. 136. Heind. ad Plat. Hipp. 131. Boeckh. in Min. 94. Τιθέναι, τίθεσθαι ψῆφον, ad Charit. 240. Τιθέναι, τίθεσθαι καλῶς, εὖ τι, Valck. Hipp. p. 241. Callim. p. 264. Zeun. ad Xen. K. Π. 384. ad Lucian. 1, 437. 485. Τιθέναι, τίθεσθαι ὑποθήκην, οἰκίαν, ad Hero-C dian. Philet. 473. Τιθέναι, τίθεσθαι ἐν λόγῳ, Brunck. ad Poët. Gnom. 306. Valck. ad Herod. 172. Τιθέναι, τίθεσθαι οὐδαμοῦ, ἐν οὐδενὶ, ibid. et 573. Τιθέναι, Τίθεσθαι, Putare, Reputare, Valck. Diatr. p. 8. ad Lucian. 1, 197. ad Diod. S. 1, 100. ad Charit. 336. Brunck. Antig. 1166.: Facere, Scheller. Præf. ad Ælian. p. 14. Eldik. Suspic. 42. Wolf. ad Hesiod. p. 102. 103. Τίθησίν με θανεῖν ἐρᾷν, Facit, ut mortem expetam, Eur. Hec. 358. Τιθέναι χερσὶ, Computare, Toup. Opusc. 1, 499. Τίθεσκε, Ruhnk. Ep. Cr. 115. Ἔθηκε et ἔδωκε conf., Heyn. Hom. 8, 440. 441. Jupiter ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτα, Archil. ap. Valck. Phœn. p. 487. Θήκατο, Fecit, ad Charit. 220. cf. ad Callim. 1. p. 241. Græv. Lectt. Hes. 558. Ἔθεσαν, ἔθεντο, Valck. ad Xen. Mem. 244. Θεῖναι, θέσθαι ἀγῶνα, ad Diod. S. 1, 589. 710. Ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν, de præmio certaminis, Epigr. adesp. 150. De act. et med., Ammon. 130. Phryn. Ecl. 211. Jacobs. Anth. 6, 252. Kuster. V. M. Præf. xiii. 33. 71. 79. 82. Buttm. ad Plat. Gorg. 520. Τίθεμαι, D med., Thom. M. 443. Wakef. Eum. 226. Abresch. Æsch. 2, 28. Probo, seq. dat., Toup. Opusc. 1, 130. Emendd. 4, 447. Τίθεσθαι, sc. ὄνομα, Vocare, Heind. ad Plat. Theæt. 334. Τίθεσθαί τινι ὄνομα, Longus p. 7. Vill., Paus. 1, 398. Valck. Adoniaz. p. 271. Phœn. p. 9.: υἱὸν, Adoniaz. p. 270. ad Charit. 329. ad Herod. 284.: τὰ πράγματα, Toup. Opusc. 1, 477. 487. Γνώμῃ τίθεσθαι, Wakef. Phil. 1448. Τοῦ παντὸς τίθεσθαι, Lucian. 3, 634. Θέσθαι, i. q. ἀποθέσθαι, Kuster. V. M. 13. 72.: i. q. περιθέσθαι, 13, 33. Judicare, Porson. Med. p. 45. Curare ut sibi detur pignus, Kuster. V. M. 137. Ammon. 70. Θέσθαι, θεῖναι νόμον, ad Xen. Mem. 4, 4, 19. Θέσθαι οἰκία, νηὸν, Ernest. ad Hom. Hymn. p. 5.: ὅπλα, Casaub. ad Athen. 94. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 644. Heyn. Hom. 4, 520.: σκιρτήματα, Ruhnk. Ep. Cr. 120.: ἄκοιτιν, Pierson. Veris. 213. Brunck. Apoll. Rh. 143.: χάριν, ad Charit. 409.: φίλον, Markl. Suppl. 388.: ἀπόβασιν ὀξεῖαν, Longus p. 47. Vill.: συμπότην, 130.: νέμεσιν, Heyn. Hom. 6, 391. (Od. K. 40.):

νοῦν καθαρὸν, Jacobs. Anth. 6, 304. Porson. Or. 248. Theogn. 89. Æsch. Pr. 163. Pors. Θέσθαι παρά τινι, τινὰ, ad Herod. 477. Τὸ παρὸν θέσθαι, Kuster. V. M. 79. (Thuc. 1, 25.) Εὖ θέσθαι, Eur. Herc. F. 606. Musgr. El. 648. Jacobs. Anth. 6, 292. Kuster. V. M. 79. 128. Porson. Phœn. 1422. Med. p. 69. ad Diod. S. 2, 422. Θέσθαι καλῶς τι, Toup. Opusc. 1, 487. Τιθεὶς et τίθης conf., Boeckh. ad Sim. p. xxxix. Τιθένς pro τιθεὶς, Valck. Adoniaz. p. 364. Τιθήμεναι, Heyn. Hom. 8, 373. Τιθήμενος, 6, 14. (Il. K. 34.) Τιθέω, Brunck. Phil. 992. Œd. T. 628. Phryn. Ecl. 65. Eur. Hel. 352. Musgr. Ion. 741. Herc. F. 710. Brunck. Aristoph. 1, 58. 3, 28. Porson. Or. p. 17. Lucian. 3, 604. 616. 667. 669. Jacobs. Anth. 12, 389. Heyn. Hom. 6, 499. Imper. τίθει, Eur. Phœn. 1712." Schæf. Mss. "Τίθεμαι, med., Heliod. Æth. 110. Me præbeo, i. e. Opitulor, Synes. 228. Me in servitutem do, Diog. L. 2, 20.; υἱὸν, Adopto, 1, 26. Τίθεσθαι δόξῃ, Sententiæ se addicere, Nemes. 89. Θέσθαι ὅπλα, Diod. S. 2, 428. nott." Wakef. Mss. "In vario usu verbi Τίθημι observandus etiam ille, de quo et alii Grammatici monent et Athen. 11. p. 301. Τὸ ποιῆσαι, θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγετο, Pro eo quod est Facere, veteres Ponere (θεῖναι) dicebant." Schw. Mss. "Τίθεσθαι, Judicare, Statuere, ut Lat. Ponere, 3, 14. Metaphora petita est ab iis qui calculis ludunt: unde ἀνατίθεσθαι dicuntur ii, qui retractant dicta." Fischer. Ind. Æsch. Dial. Socr. Θέωμεν, Od. Ω. 484. Τίθεμαι πόνον, Æsch. Eum. 276. Facio, Xen. K. Π. 8, 7, 13. Τοὺς πιστοὺς τίθεσθαι δεῖ ἕκαστον ἑαυτῷ. Od. Φ. 333. τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; Pind. Π. 1, 77. νόῳ τιθέμεν, cf. Od. Δ. 729. οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη. Od. A. 116. σκέδασιν θείη μνηστήρων, Il. Ω. 402. θήσονται μάχην: Pind. 'O. 2, 177. κρύφον ἐσθλῶν θέμεν, pro κρύπτειν: 8, 114. νέμεσιν θέμεν pro νεμεσᾶν: Π. 4, 492. σπουδὴν, pro σπουδάζειν: N. 1, 5. αἶνον, pro αἰνεῖν: Π. 4, 234. λόγον, 'O. 7, 77. θυσίαν, 13, 75. γάμον θεμέναν pro γαμησαμένην. Τίθημι, absolute, Sancio, Xen. A. 1, 5. 2, 10. 15, 2. Annumero, 'Απ. 2, 4, 4. Οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτους ἀνατίθεσθαι. Demosth. 273. Τιθέναι εἰς ἀκριβῆ μνήμην καὶ ὀργήν. Τίθεμαι, med., Concipio, Hom. Hymn. 3, 256. Παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθεῖσα,—283. υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ. Thuc. 5, 80. Κοινῇ τὰ πράγματα τιθέμενοι, pro διατιθέμενοι, οἰκονομοῦντες. Xen. K. 'A. 2, 2, 21. 5, 4, 11. Εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι, 2, 2, 8. ἐν τάξει: K. Π. 4, 5, 3. Τὰ ὅπλα εὖ τίθεσθαι: cf. Il. B. 382. εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, Instruat, Mundum et aptum reddat. Xen. 'Ελλ. 2, 4, 9. Θέσθαι τὰς ἀσπίδας, καὶ αὐτὸς θέμενος, τὰ δ' ἄλλα ὅπλα ἔχων, Deponere. Demosth. 322. Τίθεσθαι ὅπλα εἰς δῆριν ἕνεκα πάτρας, 561. Ὑπὲρ τοῦ δήμου ὅπλα θέμενος: 783. Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι. Lycurgus 153. Θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, 240. Χάριν τινὶ τίθεσθαι. Vide Schn. Lex. Θήσω, θησῶ, ad Greg. Cor. 224. Τιθημέναι, 461. Τιθένς, 355. Τίθημι τὰ 'Ολύμπια, Bast. Ep. Cr. 72. Τίθεσθαι et πείθεσθαι conf., Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 287-8. Θήσεσθαι et στήσεσθαι conf., ad Apoll. Rh. 4, 97. Θέσθαι ἐν τῇ καρδίᾳ, Valck. Schol. in Lucam 1, 66.: εἰς τὰ ὦτα, 9, 44. "'Αδάπανον θήσω: debuerat Latine verti, Ut doctrinam Evangelii gratuito prædicem: ad verbum τιθέναι ἀδάπανον hic esset, Evangelicam doctrinam annuntiare sine sumtu. Sententia Pauli hæc esse videtur: illos, quibus Evangelium annuntiaret, necesse non habere, ut ullam impensam facerent in se sustentando, quippe qui victum pararet suis ipse manibus tentoriorum opifex. Verbum τιθέναι Gr. sæpe signif. Facere, Constituere, quod recte monuit Helladius Grammaticus p. 15.: ita v. gr. Ælian. V. H. 13, 6. 'O οἶνος τὰς γυναῖκας τεκνοποιοὺς τίθησι." Idem Schol. in 1 Cor. 9, 18.: "Verbum autem Θέλω productum fuit a Θέω, antiquiore. Literæ nempe liquidæ, λ, μ, ν, ρ, eximie ap. Græcos inserviernnt verbis formandis et producendis. Θέω vero, unde * θῆμι et τίθημι, Pono, significavit etiam Decerno, Statuo. Hinc proxime fluxit Volendi signif., quæ velut propria verbo derivato Θέλω adhæsit. Θέλημα, Voluntas, proprie est Animi jam determinati statutum, decretum. Βουλὴ contra et βούλομαι proprie tantum Deliberationem animi nondum determinati indicant. Velle idem est ac Ponere, vel Statuere quid in animo. Menti aliquid indere, Græce dici potest τιθέναι ἐν φρενί. Sophoclis e perdita Tragœdia Triptolemo versus est servatus in Schol. Pind. 'O. 10. Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους, Pone in pugillaribus mentis meos sermones. Sic autem Scal. in margine libri sui optime correxerat. Cf. Æsch. Pr. 788." Idem in 1 Cor. 1, 1. "Οὐδενός λόγον ποιοῦμαι, Nihil horum curo, formula accurate Græca, pro qua etiam dicebatur δι' οὐδενός τι ποιεῖσθαι, s. παρ' οὐδέν τι ἡγεῖσθαι, aut etiam τίθεσθαι: in talibus enim ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ποιεῖσθαι promiscue adhibentur, quod ad Herod. ostensum exemplis (p. 172, 83.) Phrasis etiam est hac in re simillima, 'Eν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, adhibita Tyrtæo ap. Plat. de LL. 1. p. 629.; illic enim scr. e Stob. τιθείμην." Idem in Act. Apost. 20, 24. "Ὃν ἐτίθουν. Non debuerat ad τίθημι referri, sed ad τιθέω, unde imperf. analog. ἐτίθουν, ut a v. δέω, redupl. διδέω, idem ac δίδημι, Ligo, imperf. ἐδίδουν. Ne hoc quidem in Lexx. invenietur, sed in J. Poll." Idem ibid. 3, 2. Τιθέαμεν, Lobeck. Phryn. 245. 'Ετίθεσο, ἐτίθον, 360. 'O θέμενος, 364. Θεῖναι et θέσθαι, 468. Ἔθησα, θῆσαι, 721. Θέο, pro θέσο, Od. K. 333. Τίθεσκε, imp. Ion. pro ἐτίθει, Etym. M. Τίθησθα pro τίθης, Od. A. 414. Τιθέμενα, τὰ, vide Θέσις. * "Τίθεμμι, Æol. pro τίθημι s. * τίθεμι. * Θησείω, (verbum desiderativum,) pro quo * θησέω, Pherecrates ap. Bekk. Anecd. 99." Schn. Lex.]

"Θῶ, Ponam, per contr. pro θέω. Alioqui et "thema est, significans Pono, Colloco, Facio, Paro." [" Heyn. Hom. 4, 88." Schæf. Mss.] "Θῇ, Ponat: "subj. præs. a th. τίθημι s. θέω." "Item Curro, "contractum itidem e θέω. Cum vero declarat "Nutrio, Lacto, putatur potius esse e θάω. Vide et "Θῶμαι. Ab Etymologo θῶ exp. etiam ἀπολαύω, "item ζημιῶ."

"Θέσσεσθαι, Hes. αἰτεῖν," [καθῆσθαι,] "ἱκετεύειν: "afferenti itidem θεσσόμενος pro δεόμενος," [ζητούμενος,] "ἱκετεύων. At θέσσαντο Idem exp. non so"lum ἱκέτευσαν, sed etiam ἐκάθισαν, ἐζήτησαν, ἐνε"δύσαντο." "Eod. teste Cretenses dicunt θησάμενοι "pro αἰτησάμενοι: afferente et θησόμενοι pro αἰτη"σόμενοι." [Idem habet etiam Θήσω, ἥσω, αἰτήσω, Βοιωτοί: vide Interprr.: Apoll. Rh. 1, 824. Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, ὅσσον ἔλειπτο, Schol. θεσσάμενοι· ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. Θέσθαι (θέσσασθαι Schæf.) γὰρ τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι. Καὶ 'Ησίοδος· Θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο. Καὶ 'Αρχίλοχος· Πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι Θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον. Pind. N. 5, 18. εὔανδρόν τε καὶ ναυ-Σὶ κλυτὰν θέσσαντο, Schol. ηὔξαντο: vide Heyn. "Dawes. M. Cr. 365. ad Callim. 1. p. 243. 2. p. 14. (omnino v. Bentl. ad Hymn. in Cer. 48.)" Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Hinc Ἄθεστος, quod vide post 'Αθετῶς: unde * Πανάθεστος, Hesychio πάντα ἀπαραίτητος, ap. quem perperam extat * Παναίθετος. Hinc etiam est 'Απόθεστος, quod habes in derivv. a Ποθέω Vide omnino T. H. ad Hesych. h. v. Cf. Ἄψυχος 'Απόψυχος, Ἄδειπνος 'Απόδειπνος, Ἄμισθος 'Απόμισθος, Ἄσιτος 'Απόσιτος, Ἄτιμος 'Απότιμος, etc. et Schæf. ad Greg. Cor. 529.] "Πολύθεστος, Hes. * πολυαγάπητος, * πο"λύσεπτος. Schol. Callim. innuit per sync. positum "pro πολυπόθεστος, ut qui πολύθεστε exp. πολυπόθητε, "Multum desiderate et exoptate, Hymno in Cer. "(48.) τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν." ["Fluit a v. Θέσσομαι, Oro, Desidero, Peto. A θέσσομαι πολύθεστος, simili plane ratione, atque a λίσσομαι πολύλιστος, τρίλλιστος." Bentl. ad Callim. 1. c. Male in Photii Lex. * Πολύθετον· καὶ * πολύσεπτον· ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον.]

Derivata, quæ η verterunt in ε.

Θέμα, τὸ, Id ipsum quod positum, appositum, depositum, propositum est, Positum s. Appositum, ut in Ecclesiastico (30, 17.) Θέματα βρωμάτων, Dapes in mensa positæ, Appositæ epulæ, τὰ παρατεθέντα

βρώματα. Depositum, veluti ea quæ ap. trapezitas deponuntur et oppignerantur, θέματα nuncupantur, sicut et παρακαταθῆκαι. Plut. (6, 441.) Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται, καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις, ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, Si depositum ap. ipsos pignus repetatur. Sic Cebes Theb. Ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύειν τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι τὰ θέματα, Deposita ap. mensam. Signif. etiam Id quod propositum est, ut in Rhetorum scholis loquuntur. Quintil. 4, 2. Sed nos ducit scholarum quædam consuetudo, in quibus certa quædam ponuntur, quæ θέματα dicimus: præter quæ nihil est diluendum, ideoque narratio prooemio semper subjungitur. Et 7, 2. Erat mihi curæ in controversiis forensibus, nosse omnia quæ in causa versarentur. Nam in schola certa sunt et pauca, et ante declamationem exponuntur, quæ θέματα Græci vocant, Cic. Proposita. Cum hæc in conspectu quodammodo collocaram, non minus pro adversa parte quam pro mea cogitabam. Item Grammatici θέμα vocant verbum aliquod primitivum, quod statuunt veluti fundamentum et originem temporum ex eo formatorum, omniumque derivatorum: veluti est ἄγω, ἄρχω, λέγω, et hujusmodi alia. Interdum vero appellant θέμα simpliciter primam personam præsentis Indicativi, a qua sc. incipit conjugatio. Dicitur significare etiam Genituram s. Sidus natalitium, et horoscopum, h. e. Id quod Mathematici notant, quomodo cœlum sit affectum, compositaque sidera, eum homo aliquis oritur. Qua in signif. usum hac voce ajunt Suet. Augusto. || Ab Hes. exp. ἕξις, τόπος, στάσις, μνῆμα. [" Thom. M. 775. Musgr. Hel. 1551. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 335. 342. 361. 3, 109. 111. Wakef. S. Cr. 1, 20. Horoscopus, ad Charit. 724. Grammatico sensu, Brunck. Aristoph. 2, 69." Schæf. Mss. " Præmium athletis propositum, Pearson. ad Ignat. Epist. p. 25. Τὰ θ. τοῖς ἀγωνισταῖς αὐξήσαντα, Pocock. Inscr. p. 34." Schn. Lex. Vide nott. ad Hes. " LXX. Tob. 4, 11. Θέμα γὰρ ἀγαθὸν θησαυρίζεις σεαυτῷ, Thesaurum enim bonum recondis tibi. Θέμα etiam Pecuniam ap. trapezitas depositam notat. Vide Salmas. de Fœnore Trapez. 563. Vide Lex. N. T. v. Θεμέλιος." Schleusn. Lex. V. T. * Θεμάτιον, Tzetz. Exeg. Il. p. 110. 152. Herm. " Basil. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 138." Boiss. Mss.] Θεματικὸς, Posititius: ἀγῶνες, Certamina, in quibus de posito præmio certatur, In quibus proposito præmio aliquo contenditur: qui etiam ἀργυρῖται nominantur, ab argento quod victoribus proponitur præmium, J. Poll. 3, (153.) at στεφανῖται et φυλλῖται, Qui de corona tantum instituti erant. Item θεματικοὶ κριταὶ in Pand. forsan Qui controversias de deposito ortas dirimebant. Et ap. Gramm. θεματικὸν ῥῆμα, Verbum primitivum s. originale, Quod veluti fundamentum et origo est ceterorum inde derivatorum. Vel Quod e genere eorum est quæ θέματα dicuntur. [Genus modi Musici, Plut. 10, 663. Θεματικὸς, Eust. Od. A. p. 43, 11. 260, 48. 488, 7. " Ad Xen. Mem. 3, 7, 1. Burm. ad Phædr. 48. ad Diod. S. 1, 260. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 200. 361. Heyn. Hom. 5, 607." Schæf. Mss. " Villois. Anecd. Gr. 2, 110." Wakef. Mss.] Et VERB. Θεματίζω, Depono, Pono casum, in Pand. Gr., teste Bud. [Θεματίζει, Hes. ἀποτίθεται, κυβερνᾷ.] UNDE Θεματισμὸς, Positio casus: Κατά τινα θεματισμὸν, Quodam casu, Bud. Item Positus, Statio: ut θέμα ab Hesych. exp. στάσις. Vitr. 1, 2. Decor perficitur statione, qui Græce θεματισμὸς dicitur, SEU consuetudine, aut natura. Statione, cum Jovi, fulguri, et cœlo et soli et lunæ ædificia sub divo hypæthraque constituuntur. [Sextus c. Gramm. 7.]

Θέσις, ἡ, Positio: ut νόμων θέσις ap. Aristot. Polit. 4.; quæ comp. voce νομοθεσία dicitur, veluti νόμον θέσθαι appellamus, quod Lat. Legem ponere. Interdum Depositio, opp. habens ἄρσιν et ἀναίρεσιν, Lucian. (1, 850.) Ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει καὶ θέσει, Plato de LL. Θέσεως

A καὶ ἀναιρέσεως ὅπλων, Arma sumendi ac deponendi. Et πρυτανείων θέσις, Depositio pecuniæ in prytaneo. Solebant enim qui inter se litigabant, utraque e parte deponere pecuniam in prytaneo: e qua ei, qui absolvebatur, suum θέμα restituebatur: ejus autem, qui causa cecidisset, judicibus erat loco mercedis. Aristoph. N. (1191.) Ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ, i. e. αἱ δίκαι καὶ αἱ παρακαταβολαὶ τῶν πρυτανείων, qua de re vide Schol. Rursum pro Positio s. Impositio accipitur, cum dicitur ὀνομάτων θέσις, Demetr. Phaler. Πολλὰ δὲ ὀνόματα καὶ παρὰ τὴν θέσιν τὴν ἐπί τινος, χαρίεντά ἐστιν: veluti hoc esse dicit, ὁ γὰρ ὄρνις οὗτός ἐστι κόλαξ: nam τὸ τεθὲν κατ' ἀρχὴν ὄνομα, nomen quod ab initio rei impositum fuit, est κόραξ: pro quo παρὰ τὴν θέσιν dicitur risus excitandi gratia κόλαξ. Item ap. Philosophos θέσις est Positio s. Sumtio, qua sc. aliquid veluti principium statuunt et ponunt: ut in arithmetica, Monadem non esse dividuam; in geometria, Punctum esse individuum; et, Omnes lineas a centro exeuntes et ad ambientem
B lineam recta tendentes, inter se æquales esse: in physicis, Omnia corpora naturalia constare e materia et forma: et, Naturam quietis ac motus initium esse. Sic Medicus τίθεται et ponit, corpora constare e quatuor elementis. Philop. Ἡ μὲν θέσις οὐκ ἔστιν αὐτόπιστος τῷ μανθάνοντι, ἀλλ' ἐκ τοῦ διδάσκοντος παραγίνεται· τὸ δ' ἀξίωμα οἴκοθεν ὁ μανθάνων ἔχει καὶ προβάλλεται. Vide et Aristot. Analyt. Poster. 1.; item Bud. Comm. 189., ubi etiam dicit θέσιν et definitionem rei idem esse, cum Aristot. dicat, Ὁ γὰρ ὁρισμὸς θέσις ἐστί: veluti cum arithmeticus τίθεται, μονάδα esse τὸ ἀδιαίρετον κατὰ τὸ ποσόν. Idem Bud. 231. διὰ θέσεως φιλοσοφεῖν περὶ Θεοῦ dicit ap. Dionys. Areop. opponi τῷ δι' ἀφαιρέσεως: ut cum ait, Χρὴ δὲ τὰς ἀφαιρέσεις ἐναντίως ταῖς θέσεσιν ὑμνῆσαι. Dici autem θέσεις, quæ de Deo proprie et affirmative dicuntur, ut Deum esse justum, misericordem, et similia. Est et ap. Rhett. θέσις, quam Aristot. Topic. 1. sic definit, Θέσις ἐστὶν ὑπόληψις παράδοξος τῶν γνωρίμων τινὸς κατὰ φιλοσοφίαν: velut
C illud Antisthenis, Ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν: et illud Heracliti, Ὅτι πάντα κινεῖται. Cic. Top. Quæstionum duo sunt genera: alterum, infinitum: alterum, definitum. Definitum est quod ὑπόθεσιν Græci, nos Causam: infinitum, quod θέσιν illi appellant, nos Propositum possumus nominare. Quintil. 3, 5. Infinitæ quæstiones sunt, quæ remotis personis et temporibus et locis, ceterisque similibus, in utramque partem tractantur: quod Græci θέσιν dicunt, Cic. Propositum, alii Quæstiones universales civiles, alii Quæstiones philosopho convenientes: Athen. Partem causæ appellat. Vide ibid. quomodo Cic. id quæstionis genus distinxerit. Ita θέσις est Positio cujuslibet rei quæ natura non est, ut tum in superioribus ll., tum in hoc Greg. Naz. Φύσει, οὐ θέσει ἁγιάζον, Sua ipsius natura, non alterius auctoritate sanctificans. Nam quædam hominum auctoritate τεθέντα, i. e. Statuta s. Instituta, ἁγιάζειν judicantur. Sic θέσις de re quæ natura sua non est, dicitur, cum ab Appiano (1, 446. 534.) teste Bud., accipitur pro υἱοθε-
D σία: nam θέσθαι υἱοὺς et υἱοθετεῖν ejus est, cui nullos natura dedit liberos, sed qui alienos in suam familiam asciscit et adoptat. Rursum θέσις dicitur Positus, Situs, Aristot. de Part. Anim. 3. Κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν, Neque enim sita est in loco accommodato, Bud. 131. [Oppigneratio, Dem. 896. 1001. " Wakef. Herc. F. 935. Musgr. 933. Steph. Dial. 29. Diod. S. 2, 255. Jacobs. Anth. 11, 100. Leo Philos. 3. Toup. Opusc. 2, 40. Valck. Anim. ad Ammon. 87. Plut. Mor. 1, 880. Adoptio, ad Diod. S. 1, 380. Musgr. Ion. 1288. Valck. Anim. ad Ammon. 27. Adoniaz. p. 270. Fischer. ad Palæph. 29. Depositio pecuniæ, Kuster. Aristoph. 62. Apud Gramm., Phryn. Ecl. 45. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Opp. φύσις, 388. 2, 51. Θέσις Philosoph., Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxviii. Θ. τοῦ ἀγῶνος, ἀγώνων, Diod. S. 1, 296. 382. 710." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 3, 14. ἐπέων θέσιν, pro ποίησιν, Poësim. Θέσις et σύνθεσις conf., Dionys. H. de C. VV. 29. 311. 369. Quo compendio

scribatur, ad Greg. Cor. 836.: opp. φύσις, 602. 836. " Habitatio, Jus civitatis, Suid. v. Ἀρίσταρχος, ubi opp. φύσις, h. e. Natio: Idem v. Ἀριστοφάνης." Schleusn. Mss. " Quæstio infinita, et universalis, ut de rebus bonis et malis, de justitia et injustitia, de gloria, triumpho etc. Contraria est ὑπόθεσις, h. e. Quæstio finita, de certis rebus, quæ ad certas personas, locum, causas, tempora etc. refertur. Illa est maxime philosophorum, hæc oratorum: vide Sturm. ad Hermog. Στασ. p. 10. et 11. Sic et Menander Διαιρ. Ἐπιδ. 610. Aphthon. Progymn. Θέσις ἐστὶν ἐπίσκεψις λογικὴ θεωρουμένου τινὸς πράγματος, ad quæ verba Schol. in T. 2. Ald. Rhett., postquam alias plures τῆς θέσεως significationes exposuit, hoc vocis etymon tradit: Εἴρηται δὲ θέσις ἀπὸ τοῦ τίθεσθαι ἡμᾶς καὶ ὥσπερ νομοθετεῖν καὶ δογματίζειν, ὅτι τόδε καλὸν ἢ κακόν. Idem etiam Hermogenis et Nicolai Sophistæ definitiones commemorat. Hermog. Θέσις ἐστὶν ἐπίσκεψίς τινος πράγματος θεωρουμένου ἀμοιροῦσα πάσης ἰδικῆς περιστάσεως Nicolai: Θέσις ἐστὶ πρᾶγμα λογικὴν ἐπίσκεψιν ἐνδεχόμενον ἄνευ προσώπων ὡρισμένων καὶ πάσης ἑτέρας περιστάσεως: vide Hermog. Progymn. in Bibl. Lit. et Art. Gotting. p. ix. edita, ubi Prisciani versio laudata magis illam Nicolai, quam Hermogenis definitionem exprimit. Apud Suidam in v. Θέσις hæc sunt: Ἤδη δέ τινες καὶ τὰ ῥητορικὰ προβλήματα θέσεις καλοῦσιν· ἐφ' ὧν τὸ τῆς ὑποθέσεως ὄνομα συνηθέστερον, τῷ δοκεῖν τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ὑποκειμένοις τισὶ καὶ ὡρισμένοις συνίστασθαι. Philostr. Procem. ad Vitt. Soph. 481. τὰς ἐς ὄνομα ὑποθέσεις vocat, h. e. Quæstiones finitas. Nam, notante Oleario ad h. l. Philostrato ὑποθέσεις simpliciter sic dictæ sunt de Unoquoque argumento orationis. Ergo isto modo finitas ab infinitis discrevit, vel etiam θετικὰς ὑποθέσεις appellavit, ut Vit. Soph. 2. p. 576. in Vita Vari, h. e. Locos communes, e philosophia maxime petitos, de virtutibus, vitiis, exilio, paupertate etc. Alio loco in Vita Quirini p. 621. τὰ θετικὰ τῶν χωρίων. Cic. θέσιν, Propositum s. Consultationem, ὑπόθεσιν Causam appellavit: cf. Partition. c. 1. Top. c. 21. de Orat. 3, 28. Et Orat. c. 14. Quæstio, inquit, a propriis personis et temporibus ad universi generis orationem traducta appellatur Thesis: vide Senec. Controv. I. Præf. ubi docet Controversiarum nomen recentius esse, et post Ciceronem demum inductum, qui Causas dixerit: cf. Quintil. 3, 5. p. 126. Suet. Clar. Rhet. c. 1. Sulpic. Vict. Inst. Rhet. 241. Pith. Aurel. August. Princ. Rhet. 292. ibid. et Cresoll. Theatr. 4, 6. p. 402. Paulo alio sensu θέματα Græcis dicta esse, Causarum argumenta et materiem, quæ ante declamationem exponi solebant, Quintil. declaravit 7, 2. Eadem et τιθέμενα dici, Kusterus existimat ad Suid. v. Φρύνιχος Βιθυνὸς, qui ibi dicitur τιθεμένων συναγωγὴν scripsisse." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Ἄρσις, Græcis dicta Sublatio pedis in saltatione, ut θέσις, Ejusdem pedis positio. Inde forma loquendi ad spatia illa traducta est, quæ sunt in syllabis longis et brevibus. Hinc Quintil. 9, 4, 48. Rhythmo, inquit, indifferens est, dactylusne ille priores habeat breves, an sequentes. Tempus enim solum metitur, ut a sublatione ad positionem (h. e. ab ἄρσει ad θέσιν) iisdem sit spatiis pedum. Cf. Aristid. Quintil. p. 31. Meibom. ubi hæc sunt: Ἄρσις ἐστὶ φορὰ σώματος ἐπὶ τὸ ἄνω, θέσις δὲ ἐπὶ τὸ κάτω ταὐτοῦ μέρους. Schol. Anon. ad Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 400. T. 2. Ald. Rhet. Ἄρσις καὶ θέσις κυρίως μὲν ὀνομάζεται παρὰ τοῖς Μουσικοῖς ἐπὶ τῶν τοῦ ποδὸς κρουμάτων ἄνω ἢ κάτω τὴν ὁρμὴν λαμβάνοντος· παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορσι τὸ κατὰ ἀπόφασιν καὶ κατάφασιν σημαίνει. Itaque ad hæc verba Il. N. 556. οὐδὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλικτο, Eust. 945. notat: Περικαλλεῖς καὶ αὗται ἔννοιαι, διὰ τὸ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν ἐν αὐταῖς σχῆμα, ὅπερ ἐστὶ τὸ οὐ τόδε, ἀλλὰ τόδε. Et alio loco ad Il. O. p. 1022. Ἐκ τῆς ἀποφατικῆς ἄρσεως μεταβαίνειν εἰς θέσιν καταφατικήν." Idem l. c. v. Ἄρσις. " Θέσεις sunt Placita, Præcepta artis cujusque, Athen. 130. Τὰς Θεοφράστου θ. ἀκούων. Sic Archestratus ap. Eund. 399. Præcepta dicit parandorum ciborum." Schw. Mss. Vide Θετικῶς. * " Θέσιμος,

A Suid. v. Ἐμπολίνιμον, ubi vide Kust. Mihi conjunctim leg. videtur θέσιμον ἐπιζήμιον, Mulcta legibus constituta." Schleusn. Mss.]

Ἀθεσία, ἡ, Actio qua aliqua, quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: ut cum pactis et conventis non statur, sed violantur et irrita fiunt omnia. Budæo Inconstantia et Infidelitas: Suidæ παραβασία, qui hæc affert exempla: e Polyb. 3, (78, 2.) p. 55. Ἀγωνιῶν τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, 2, (32, 8.) Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλογισάμενοι τὴν Γαλατικὴν ἀθεσίαν. Et rursum, Ἐπικρύπτειν ἅπασι τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα. Ubi quidam interpr. Prævaricationem, sicut et ap. Jerem. 20, [8. " Ad Charit. 421. ad Diod. S. 2, 282. 589." Schæf. Mss. Ceterum ἀθεσία derivandum est ex ἄθετος. * " Ἄθεσις, Confusio, Stob. 267, 48." Wakef. Mss. * Δυσθεσία, i. q. δυσαρέστησις, (e * δύσθετος,) Erot. in Hippocr. Δ. c. 1. vide Δυσαισθησία. * " Ἱεροθεσία, (ex ἱεροθέτης,) Sacrorum institutio, Dionys. Areop. p. 3. (Cœl. Hier. 1, 3.)" Kall. Mss.] At Νομοθεσία, Υἱοθεσία, et si qua alia

B sunt hujusmodi, vide in substantivis quibuscum sunt composita.

Θετέον, Ponendum, Constituendum, [Plato de LL. 3. p. 51., 8. p. 832. 965. Aristot. Eth. 1, 7. " Pseudo-Diog. in Notit. Mss. 10, 255." Elberling. Mss. " Thom. M. 444. Θετέος, Lucian. 2, 67." Schæf. Mss. Plato Epinom. 2. p. 984.]

[* Θετήρ, i. q. θέτης, Phurn. de N. D. 1. p. 141. " Etym. M." Wakef. Mss. Hesychio est τολμητὴς, πράκτης.]

Θέτης, Qui aliquid τέθεικε, i. e. Deposuit ap. quempiam vel oppigneravit, Isæus (267.) Δίκαιον τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων τὸν ἔχοντα, ἢ θέτην ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι, ἢ καταδεδικασμένον φαίνεσθαι, Justum est ut is, qui prædia controversiosa possidet, aut oppigneratorem suum aut venditorem laudet, et nomen auctoris in judicium proferat, Bud. 201. in Καταδικάζω. [Lobeck. Phryn. 334. " Ad Eran. Phil. 157." Schæf. Mss. Phot. Θέτης· ὁ εἰσποιησάμενος θετούς τινας· (υἱας corr. Lobeck. l. c.) μήποτε δὲ

C θέτης ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν.]

Θετικὸς, Posititius, Positivus: ἐπιῤῥήματα ap. Grammat. Adverbia positiva: quæ in έον aut in έα desinunt: veluti, θετέον, πρακτέον, ληπτέον: et Attice θετέα, πρακτέα, ληπτέα: construunturque vel cum dat. vel cum accus. Latinis Gerundia et Gerundiva, Amandum, Docendum, Legendum. Item θετικοὶ νόμοι ap. Aristot. Polit. 2, 10. leges quas Philolaus νομοθέτης Thebis tulit, tum aliis quibusdam de rebus, tum περὶ παιδοποιΐας: ubi Aretinus vertit Leges proletariæ. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 51. 74. 3, 204. 327. Steph. Dial. 38. Dionys. H. 5, 94." Schæf. Mss. Θετικὸς et φυσικὸς sibi opp., ad Greg. Cor. 599. Θετικὰ ἐπιῤῥήματα, an solos dativos personarum asciscant, Schæf. Meletem. Cr. 89.] Unde ADV. Θετικῶς, significans διὰ vel μετὰ θέσεως, Positive et affirmative: cui opp. ἀρνητικῶς ap. Greg. Naz. Item θετικῶς ἐξετάζεσθαι ap. Hermog. pro Infinite; nam θέσεις dicuntur Quæstiones infinitæ. [Schæf. Meletem. Cr. 48. " Dionys. H. 5, 246."

D Schæf. Mss. " Diog. L. Pyrrhone 370. HSt. Θετικώτερον, Cic. Ep. ad Quint. Fr. 3, 3, quod Ernesti exp. Subtilius, φιλολογώτερον, Magis ex arte dicendi dialectica." Seager. Mss.]

Θετὸς, Positus: παῖς, Filius adoptatus, s. adoptivus, qui et εἰσποίητος. Appian. Ἔθος γάρ τι Ῥωμαίοις, τοὺς θετοὺς τὰ θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν, Ut adoptati adoptantium nomina accipiant, Plut. Theseo, Θετὸς γενόμενος Πανδίονι, A Pandione adoptatus, Herod. Θετὸν παῖδα ποιοῦμαι, Adopto, Adoptivum filium facio. Et Plut. rursum, in Solone, Παῖδα θετὸν ἔσχε, ποιησάμενος τὸν τῆς ἀδελφῆς, E sorore natum filium sibi adoptavit. [" Phryn. Ecl. 146 (=334. Lob.) Thom. M. 850. Musgr. Iph. A. 251. Philipp. 65. T. H. ad Plutum p. 367. Epigr. adesp. 572. Diod. S. 2, 556. Adoptivus, Valck. Adoniaz. p. 270. ad Eran. Phil. 157. ad Herod. 360. 463. Diod. S. 1, 284. Θετὸν, Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 9, 95. θετὸν υἱόν.]

Ἄθετος, ὁ, ἡ, Irritus, s. Qui irritus factus est, Ab-

dicatus, Abrogatus. Exp. etiam Abdicandus. Item Qui appositus et aptus non est, Ineptus, Inutilis. In qua signif. frequens est ap. Diosc., idque modo cum πρὸς habente suum accus., modo cum dat. Cum πρὸς, 3. Ἄθετος πρὸς βρῶσιν, Ad esum non aptus. Cum dat. 5. Ἄθετος κύστει, Vesicæ inutilis, 1. Ἄθετος τῷ νευρώδει παντὶ, Lædens nervos. Sic alibi, Ἄθετον πᾶν γάλα κεφαλαλγοῦσιν, ἡπατικοῖς, σπληνητικοῖς, Plin. Lactis usus contrarius capitis doloribus, hepaticis, spleneticis. [Οὐκ ἄθετον, Non improbandum, rejiciendum, Polyb. 17, 9, 10. " Schn. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 372. Brunck. Soph. 3, 503. Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss. " Ineptus, Dio Chrys. 1, 284." Wakef. Mss.] Ἀθετέω, Loco moveo, Abrogo, Abdico, Irritum facio; proprie περὶ τῶν πρὶν τεθέντων: ut ἀθετεῖν νόμον dicitur Positam legem refigere et abrogare: et ἀθετεῖν τὰ ὡμολογημένα, Pacta et conventa rescindere ac irrita facere. Marc. 7, (9.) Ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὴν παράδοσιν ὑμῶν τηρήσητε, Irritam facitis; vel etiam Violatis, Transgredimini; λύετε, παραβαίνετε: ut et in Ep. ad Hebr. 10, (28.) Ἀθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶν μάρτυσιν ἀποθνήσκει, Si quis violarit et transgressus fuerit legem Mosis. Et Plut. Coriol. (38.) Μηδὲν ἀθετεῖν μηδ' ἀναίνεσθαι τῶν τοιούτων δυναμένοις. Greg. Naz. Οὐ τὰ πρὶν ἀθετήσομεν διὰ τὴν τελευταίαν παράπτωσιν; Non irrita faciemus et exauctorabimus? Ep. ad Gal. 2, (21.) Οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, Non irritam facio gratiam Dei, ut Augustin. quoque vertit, ad 1 Tim. 5, (12.) Τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν, Luc. 7, (30.) Οἱ νομικοὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἠθέτησαν. Aliquando commodius redditur Repudio, Rejicio, Improbo, Aspernor, Greg. Naz. Or. in Pentecosten, Δούλων γὰρ κακῶν, ἀθετεῖν δεσποτείαν, καὶ ἐπανίστασθαι κυριότητι, καὶ ὁμόδουλον ποιεῖν αὐτοῖς τὸ ἐλεύθερον, Improborum servorum est aspernari et rejicere dominos suos, in eosque insurgere. Sic in Ep. Judæ (8.) Κυριότητα δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσι, Dominatum vero rejiciunt. Et Luc. 10, (16.) Ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ, Jo. 12, (48.) Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ, καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά μου, Qui rejicit me, nec recipit verba mea. Itidem et Marc. 6, (26.) Διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους, οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι, Propter jusjurandum et eos qui simul accumbebant, noluit eam rejicere. I. e. Noluit irritum facere, quod ei promiserat; jurarat enim se ei daturum quodcunque a se petiisset. Et Chrys. de Sacerd. Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἐνταῦθα ὁ ἀθετούμενος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Χριστός. Ubi nota pass. vocis usum, cujus Hes. quoque meminit, ἀθετεῖται exponens καταφρονεῖται, ὑβρίζεται: ap. quem et active, Ἀθετεῖ, ἀτιμάζει, ῥιπτάζεται, Aspernatur et vilipendit, Rejicit. [" Passivum ἀθετεῖσθαι, Sperni, Repudiari, habet etiam Diod. S. 1, 41." Schw. Mss.] Itidem ἀθετούμενοι στίχοι dicuntur Rejectitii versus: qui et ὀβελιζόμενοι. Porro ut ἀθεσία dicitur Prævaricatio et transgressio, ita ἀθετεῖν Prævaricari, Prov. 11, (3.) Ἀθετούντων ὑποσκελισμὸς, Prævaricatorum et perversorum supplantatio. At ex 4 Reg. (24, 20.) Ἠθέτησεν ἐν τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος, Defecit a rege Babylonis. [" Ἀθετέω, Magistratu moveo, Suid. v. Προσεποιήθη." Schleusn. Mss. " Toup. Opusc. 1, 295. ad Charit. 421. Wolf. Prol. 201. 224. ad Diod. S. 2, 282. 562. ad Lucian. 2, 336. Heyn. Hom. 4, 535. 7, 317. 331. 8, 176. 348." Schæf. Mss. " Ἀ. οὐδενὸς, Nihilo decidere, Nihil non impetrare, Joseph. 663, 27." Wakef. Mss. Valck. Schol. in 1 Cor. 1, 19. * Ἀθετητέον, Abrogandum est, Polyb. 3, 29, 2. " Heyn. Hom. 4, 696. Toup. Opusc. 1, 296. Emendd. 1, 450." Schæf. Mss.] Ἀθέτημα, τὸ, ET Ἀθέτησις, ἡ, Abrogatio, Abdicatio, ad Hebr. 7, (18.) Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς, διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελὲς, i. e. ἡ μὲν γὰρ προάγουσα ἐντολὴ ἀθετεῖται, Nam mandatum præcedens abrogatur, quod nullis viribus sit præditum et inutile: 9, (26.) Εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας, Ad abolendum peccatum. Ἀθέτημα autem signif. potius Ipsum factum, quo aliquid ἀθετεῖται, i. e. Irritum fit, s. violatur et rejicitur: veluti ap. LXX. Interprr. ἀθετήματα dicuntur Scelera quibus lex divina violatur, Prævaricationes, Transgressiones, ut vulgo loquuntur. 3 Reg. 8, (50.) Κατὰ πάντα τὰ ἀθετήματα αὐτῶν ἃ ἂν ἠθέτησαν, Jerem. 12, (1.) Πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα, Qui prævaricantur et inique agunt. [" Ἀθέτημα, ad Dionys. H. 2, 708. Ἀθέτησις, Toup. Emendd. 1, 450." Schæf. Mss. " Diog. L. Platone 123. HSt." Seager. Mss. * " Ἀθετητὴς, Abrogator, Method. 402. νόμου, Contemtor, Andr. Cr. 94. 171." Kall. Mss. * Προαθετέω, Schol. Cod. Harl. Od. Δ. 276. Vide Wolf. Proleg. ad Hom. p. cclxxi. " Buttm. Schol. Od. A. 185. B. 322. Γ. 199. Δ. 276.: cf. Buttm. in Add. p. 564." Kall. Mss. * Συναθετέω, Schol. Aristoph. B. 1500. * Ὑπεραθετέω, Aqu. Ps. 88, 39.] Legitur etiam ADV. Ἀθετῶς, [leg. Ἀθέτως,] ap. Hes., quod affert ex Æschyli Pr. [150. ubi vulgo ἀθέσμως,] et exp. non solum ἀθέσμως, sed etiam * συγκατατεθειμένως. [" Ἀ. ἔχω, Ineptus reddor, Plut. Mor. Sect. 715. " Seager. Mss. * Ἀθετικὸς, unde adv. * " Ἀθετικῶς, Didym. de Trin. 3, 31." Routh. Mss.] At vero PRO Ἄθεσσος Ἐριννὺς, quod ap. Eund. extat, et exp. σκληρὰ, ἣν οὐχ οἷόν τε ἐξιλάσασθαι, Rigida, Implacabilis, dubium est, reponendumne sit ἄθεσμος, an ἄθετος, an aliud simile. [" H. Steph. Thes. hæc vox suspecta est; sed immerito. Est enim a θέσσομαι, quod signif. ἱκετεύω, Supplico: unde præposito α priv. ἄθεσσος dicitur, Qui supplicari nequit, Qui supplicum precibus flecti nescit. Vide vv. Θέσσεσθαι, Θεσσόμενος, item * Αἰνήθεσσος." Kuster. ad Hesych.]

[* " Αὐτόθετος, Bekk. Anecd. 848." Boiss. Mss.]

[* " Δύσθετος, ad Hesych. 1, 587. n. 1." Dahler. Mss. Hippocr. 766. " Δύσθετον κακὸν, Malum cujus nullus usus est, Philo Jud. 1, 274." Schleusn. Mss.] " Δυσθετέω, Male affectus sum, Sum animo male affecto et alienato. Et pass. Δυσθετέομαι, pro eodem: ut et Suid. δυσθετούμενοι exp. κακῶς διατιθέμενοι, in h. l. Καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀποδυσπετοῦσι. Idem activæ vocis hoc affert exemplum, Ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις, οὐ προσέσχε τοῖς γραφεῖσιν, exponens, μὴ στέρξας καὶ μὴ ἐμμείνας. E Polybii Epitome (8, 7.) affertur δυσθετούμενος pro Animi anxius, Perplexus, cum hoc exemplo, Ἕως ὁ Μάρκος δυσθετούμενος ἠναγκάσθη λάθρα νυκτὸς ἐπιποιήσασθαι" [ἔτι π. Schw.] " τὴν παραγωγήν." " Διυσθετούμενος, Animi anxius, Perplexus, VV. LL. e Polybii Epit.; sed perperam pro δυσθ." [" Diod. S. 1, 727. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. fin.; ad K. Π. p. 175. (2, 2, 5.) Schweigh. ad Polyb. 5. p. 64." Schæf. Mss.]

Εὔθετος, opp. præcedenti ἄθετος, i. e. Appositus, Accommodatus, Aptus, Idoneus, Diosc. 2, 65. εὔθετος εἰς ἀπόθεσιν, Ad recondendum idoneus, [" Reisk. Oratt. Gr. 6, 160. Diog. L. Stilpone p. 91, 7. HSt." Seager. Mss. " Musgr. Iph. A. 251. Diosc. 28. et Jacobs., ad Diod. S. 1, 169. 360. 60f. 2, 494. 598. Kuster. Aristoph. 191. Athen. p. 25. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 644. Toup. Emendd. 2, 532. Wakef. S. Cr. 3, 31." Schæf. Mss. " Facile disponendus, Habilis, Æschylus in Phœnissis ap. J. Poll. 7, 91. Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. Nicolaus ap. Stob. 14. p. 87. Οἶμαι δ' ἐμαυτὸν εὔθετον τοῖς πράγμασι." Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 431. Vide Schleusn. Lex. N. T. Valck. Schol. in Ep. ad Hebr. 6, 7.] " Ἀνεύθετος, Non oppositus, h. e. Non aptus s. accommodus, Ineptus: Hes. ἀνευθέτου, ἀχρήστου, Inutilis." [Act. Apost. 27, 12. Ἀνευθέτου τοῦ λιμένος, Cum portus non aptus esset ad hiemandum. * " Εὐθέτως, Apte, Commode, Concinne, Chrys. Serm. 70. T. 6. p. 721, 18. Ἂν μὲν εὐθέως τοῖς ἐχθροῖς καταλλαγῶμεν, εὐθέτως τε τοῦτο ποιοῦμεν, καὶ οὐ πολλῆς δεόμεθα σπουδῆς." Seager. Mss. " Diod. S. 2, 593." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 1496. n. 20." Dahler. Mss.] Εὐθετέω, Sum εὔθετος, i. e. Sum appositus et accommodatus, Sum aptus et idoneus. Diosc. 1, 106. Εὐθετεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, Ad ocularia medicamenta utile est. Et e Theophr. H. Pl. 5, (7, 4.) Εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι, Ad omnia utilis est et apposita. Item homo aliquis aut animal εὐθετεῖν dicitur pro εὖ διατίθεσθαι s. εὖ διακεῖσθαι, Bene habitum esse, εὐεκτεῖν: sicut θέσις ab Hes. exp. ἕξις. Theophr. H. Pl. 1, 1. Εἰ δὲ τῇ ὥρᾳ ὄψει τόγε (sc. τὸ

φυτῶν γένος) κάλλιστον, οὐδὲν σημεῖον, ἐπεὶ καὶ τῶν ζώων εὐθετεῖ κύοντα, Nec argumentum efficax est, quod verno æstivoque tempore plantæ sint aspectu pulcerrimæ, cum et fœta animalia speciosiora sint et habitiora. Sic Εὐθεσία, ἡ, Bene constituta corporis habitudo, Gal. ap. Hippocr. εὐθεσίην exp. *ἐγγενετὴν τοῦ σώματος ἕξιν: addens et ἐνιαυτὸν εὐθεσίης vocari τὸν εὐφορίας ἀπεργαστικόν: ut i. sit εὐθεσία q. εὐεξία et εὐθηνία. [Schol. Lycophr. 22.] || Rursum εὐθετέω transitive etiam ponitur pro Concinne dispono, Eleganter et scite digero, Decenter compono, Colloco ordine suo, Synes. Ep. 121. Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσειάς τε καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Si omnibus decenter et ordine positis everras et perfumes cubiculum. Sic Lucian. (1, 275.) Ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ. [" Aristoph. Fr. 285. Athen. 1, 53. Wakef. S. Cr. 1, 56. Diod. S. 1, 340. Heyn. Hom. 8, 528." Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 40. τὸν νεκρὸν, pro εὖ κοσμεῖν. * Εὐθέτησις, Eust. Od. A. p. 9, 11.] Qua signif. dicitur ETIAM Εὐθετίζω, Hesiod. Θ. 541. de Prometh. ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, Cum scite composuisset. Apud Hippocr. vero (757. Foës.) εὐθετισάμενος exp. καταστρώσας: [764. Ὀστέων κατὰ τρόπον εὐθετισμένων. " Ad Mœr. 238." Schæf. Mss. "Ælian. V. H. 587." Wakef. Mss. Εὐθετίζει, Hesychio εὖ διατίθησιν. * Εὐθετισμὸς, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 294. * " Διευθετίζω, Nicet. Eugen. 1, 128. (3, 1.)" Boiss. Mss.] Nec non COMP. Διευθετέω significat Suum quodque loco et ordine digero ac dispono, Concinne pono et colloco. Exp. autem et Boni consulo. [" T. H. ad Plutum p. 202." Schæf. Mss. "Etym. M. Schol. Soph. El. 651." Wakef. Mss. * Διευθέτησις, Eust. Il. A. 17.]

[* Πρωτόθετον, τὸ, Verbum primitivum, Eust. Il. A. p. 29, 51. 34, 20. 74, 19. Phav. 133.]

Derivata e præt., quæ retinent η futuri.

Θήκη, ἡ, Repositorium, Locus in quo aliquid reponitur. Quo e vocab. multa componuntur, ut ἀρτοθήκη, ὁπλοθήκη, et alia hujusmodi. Estque ejus usus ap. Latinos quoque, ap. quos Cic. Numariam thecam dicit, et Thecam vasorum, sicut et Martial. Thecam calamorum. Ille, Verr. 6. Efferri sine thecis vasa; hic, l. 14. Sortitus thecam calamis armare memento. Itidemque Varro, Ut grani theca sit gluma. Peculiariter vero Græcis θῆκαι dicuntur αἱ * νεκροθῆκαι, ut ita dicam, i. e. defunctorum repositoria, Ea in quibus defuncti reponuntur, Græcis σοροὶ, et Lat. Sandapilæ, Loculi, ut cum Plin. dicit, Conditum loculo in templo, et, In loculis asservatos; et Conditoria s. Conditiva, veluti cum Plin. junior dicit, Quorum corpora ejus miraculi gratia in conditorio asservabantur. Et Seneca, Sic in domo sunt quomodo in conditivo. Paus. Attic. (9, 10.) p. 6. Ἐπὶ τὰς θήκας ἦλθε τῶν βασιλέων. Ibid. Λυσίμαχον τὰς θήκας τῶν νεκρῶν ἀνελόντα, τὰ ὀστᾶ ἐκρίψαι. Et Xen. K. Π. 7, (3, 1.) Ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι. Sic Plato de LL. 12. Θήκας δὲ εἶναι τῶν χωρίων, ὁπόσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ μήτε τι μέγα, μήτε τι σμικρὸν μνῆμα. Unde Cic. de LL. 2. Vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro. Ubi θήκη et μνῆμα idem sunt, pro quo paulo post dicit χῶμα. Et Thuc. 3, (104.) p. 117. Θῆκαι ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν Δήλῳ, πάσας ἀνεῖλον, Quotquot erant mortuorum conditoria s. loculi, omnes subruerunt. [" Repositorium, i. e. Sepulcrum, Hes. et Suid. Θῆκαι· σόροι. Agam. 453. Θήκας Ἰλιάδος γᾶς—κατέχουσιν. Auctor nescio quis ap. Suid. in voce, Διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες, ἐκείνοις ἐς τἀναγκαῖα ἐχρῶντο. Soph. Œd. C. 1763. Œdipi sepulcrum vocat Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει: Electr. 895. ὁρῶ—περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων, θήκην πατρός. Herod. 2, 67. Θάπτουσι ἐν ἱρῇσι θήκῃσι." Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 411. " Toup. Opusc. 1, 428. Emendd. 2, 391. ad Charit. 245. ad Herod. 24. 169. 263. 264. 553." Schæf. Mss. * " Θηκαῖος, Sepulcralis, Herod. 2, 86. ubi vulgatum θηA καίῳ præter rationem solicitatur a VV. DD.: maxime vero Creuzerum mireris, scripturæ manifesto vitiosæ et ab h. l. prorsus alienæ (θηβαίῳ) patrocinium suscipientem in Comm. Herod. 67. sqq. De frequente literarum β et κ permutatione, quæ librariorum vel inscitiæ vel incuriæ debetur, cum passim alibi a nobis disputatum est, tum ad Polyb. 1, 37, 9. et ad Athen. 129." Schw. Lex. Herod.] Θηκίον, τὸ, Repositoriolum, Loculus, Loculamentum, Conditoriolum, γλωσσοκομεῖον, θησαυρὸς, ἐντάφιον, τάφος, Hes.: cui θῆκαι sunt non solum σοροὶ, verum etiam οἱ ἀπόθετοι νόμοι.

" Θήγη, Hes. θήκη, θέσις, τάξις." [" Cave de mendo suspectum habeas; est enim vox Abderitica, idem significans quod τάξις. De composito * διαθηγὴ fidem facit Suidas v. Ῥυσμὸς, ubi de vocibus nonnullis Democrito Abderitæ ejusque sectatoribus propriis agens, et hæc habet: Φασὶ γὰρ Τροπὴν καὶ Διαθηγὴν, καὶ σημαίνει τούτοις ἡ μὲν Τροπὴ, τὴν θέσιν· ἡ δὲ Διαθηγὴ, τὴν τάξιν." Kust. " Segaar. Ep. ad Valck. B p. 28." Schæf. Mss.]

Θῆμα, τὸ, Hes. θήκη, τάφος, ἄνθημα, afferenti ipsum e Sophoclis Salmoneo.

Θημὼν, ῶνος, ὁ, Rerum simul positarum s. congestarum acervus et cumulus, Od. E. 368. Ὡς δ' ἄνεμός τε ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, i. e. σωρὸν ἀχύρων, Acerum cumulum et acervum. Hesychio θημὼν est πᾶν τὸ σεσωρευμένον, οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν. [" Thom. M. 449. Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh., Mœr. 190. et n., Ilgen. ad Hymn. 217. Koen. ad Greg. Cor. 166(=362.)" Schæf. Mss. " Synes. 3. Opp. Ἁ. 4, 496." Wakef. Mss.] " Θιμῶνες, Hes. " θιμωνιαί: pro quo θημῶνες supra." [" Munck. l. c. Schæf. Mss. * Θημονοθέτης s. * Θημωνοθέτης, unde * Θημονοθετέω, * Θημωνοθετέω, (* Θημονοδέτης, unde) * Θημονοδετέω, Schol. Theocr. 10, 46. * Θημονολόγος, et contr. * Θημολόγος, unde * Θημολογέω, Antiphili Epigr. 44. δόρπον ψαμμίτην. " Jacobs. Anth. 9, 71. Ruhnk. Ep. Cr. 121. Huschk. Anal. 117." Schæf. Mss.] Θημωνία, ἡ, i. q. θημών: ut Suid. quo- C que docet, Θημῶνες, οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων· καὶ Θημωνία, ὁ σωρός. Et Eust. 1539. Ὅτι ὁ θημὼν καὶ θημωνία λέγεται. Apud Hes. vero correpta antepenultimæ syllabæ vocali, et acuta ultima, LEGITUR Θημονιὰ pro Θημωνία: veluti cum θημῶνες exp. per θημονιαί: et θημονιὰς esse dicit τοὺς σωροὺς τῶν δραγμάτων, Acervos manipulorum. " Θειμωνιαὶ, Hes. " οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων, Acervi manipulorum," [" Munck. l. c. Thom. l. c." Schæf. Mss.] AT Θημοάνη, quod ap. Hes. legitur, et exp. ἀπόθεσις, mendi suspectum mihi est. [* Σημὼν, Laconice pro θημὼν, Etym. M. παρὰ τὸ σῶ, σωρεύω.]

Synonymum illi θημὼν et ab eadem profectum origine, EST Θωμὸς, quod et ipsum significat Cumulus, Acervus, Aristoph. (A. 973.) ap. Suid. Εἶθ' αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς, Μεγάλῳ τύφῳ καὶ πρηστῆρι Ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας Οἴχοιο φέρων, i. e. θημῶνας ἠΐων, ut Hom. loquitur, s. σωροὺς ἀχύρων. Solent enim turbines et procellæ acervos palearum s. acerum correptos differre. Theophr. H. Pl. 9, 10. Διὸ D καὶ εἰς θωμοὺς συντιθέασι καὶ πυροὺς καὶ κριθὰς, καὶ δοκοῦσιν ἀδρύνεσθαι ἐν θωμῷ. Sic C. Pl. 4, 15. Ἐὰν δὲ θερισθεὶς εἰς θωμοὺς συντεθῇ ὁ πυρὸς, ἁδρότερος καὶ βελτίων γίνεται. Et paulo post, Ὅταν δὲ εἰς θωμοὺς συντεθῇ, συνικμάζεταί τε, καὶ ἡ ἀναγομένη ἀτμὶς λεπτὴ καὶ πνευματώδης οὖσα παρεισδύνεται, καὶ ἀδρύνει τοὺς ὄγκους. Ubi etiam nota θωμὸς et ὄγκος posita synonymως. Nota etiam in hoc posteriore loco C. Pl. scribi non θωμοὺς, sed θωσμοὺς, idque bis, sed mendose. Nec vero tantum οἱ τῶν πυρῶν σωροὶ vocantur θωμοὶ, verum etiam οἱ ξύλων, Lignorum congestorum acervus et strues, veluti pyra est. Hesychio autem est σωρὸς σταχύων, Aristarum acervus s. cumulus: item κορμὸς, Truncus. [" Brunck. Aristoph. 1, 64. Fr. 239. Jacobs. Anth. 8, 168. Callim. 1. p. 477. ad Mœr. 190. Toup. Opusc. 2, 104." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 305.] " Θωμεῦσαι, Hes. συμμίξαι, συνταγεῖν, Commiscere, Componere: forsan a nom. θωμός." [" Incertus Auctor ap. Hephæst. 33. Καὶ κνίσσῃ τινὰ * θωμήσας, quod videtur signif. Attra-

here, Allicere, a θωμιξ." Schn. Lex.]

AT COMP. Εὐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui est corpore bene constituto et habitu, i. q. εὔθετος supra: sicut Hes. quoque εὐθήμονα exp. εὔθετον, εὐσχήμονα. Aristot. H. A. 9. de avi quadam quæ σίττη nominatur, Εὐθήμων καὶ εὐβίοτος. Et de aquila leporaria, Ἔστι δὲ ὠευβόλος καὶ εὐθήμων, Quadrato corpore et eleganter compacto, Bud. Comm. 831. cum εὐθήμων exposuisset Concinnus, Apte compositus. Ab aliis redditur etiam Pulcre compositus, Scite digestus, Bene factus, Politus: quæ rei potius inanimatæ conveniunt. [Æsch. Choëph. 78. Apoll. Rh. 1, 569. εὐθήμονι ἀοιδῇ, quod Etym. 391. exp. εὐποιήτῳ. * Εὔθημος, Εὐθήμων, Valck. Schol. in N. T. 2, 24. "Bernard. Reliq. 25. Græv. Lectt. Hes. 564." Schæf. Mss.] UNDE Εὐθημοσύνη, ἡ, Ordo concinnus et elegans, Apta dispositio, Concinna rerum digestio, i. e. Cum unaquæque res suo loco posita est, et omnia pulcre digesta ac disposita. Vel etiam, Cum omnia suo ordine concinne et scite ponuntur. Hesiod. Ἔργ. 2, (89.) ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, Σπέρματα κακκρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη. Nam, inquit Proclus, δεῖ ἕκαστον εὖ διατιθέναι, καὶ μὴ κακῶς, ἀλλὰ καλῶς. Quemadmodum et ap. Xen. K. Π. 8, (5, 4.) Cyrus καλὸν ἡγεῖτο καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην:—Ἐπεμέλετο ταύτης τῆς εὐθημοσύνης. ["Thom. M. 383. Creuzer Symbolik 3, 1. p. 545." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 499." Wakef. Mss.] Item inde est VERB. Εὐθημονέω, i. significans q. εὐθετέω et εὐθετίζω, i. e. Apte et concinne digero et dispono, Quæque ordine suo apte et concinne pono. Plato pass. voce in activa signif. usus est, de LL. 6. (p. 263.) Εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις: quæ verba Budæo Comm. 821. sic videntur interpretanda, Componere rem familiarem, et domestica negotia digerere. "Εὐθυμονεῖσθαι, e Plat. de LL. affertur pro Componere, "Concinnare, Digerere, Suo loco condere, Ordine "collocare. Pro quo scr. εὐθημονεῖσθαι." ["In Tzetza Ch. p. 8. v. 367. leg. εὐθημόνει. Sed cf. Plut. Mor. 4. p. 362." Schæf. Mss. Εὐθημονεῖσθαι, Photio εὖ τίθεσθαι, ἢ συγκεῖσθαι.]

Præcedenti εὐθήμων OPP. Κακοθήμων. UNDE Κακοθημοσύνη, ἡ, itidem oppositum præcedenti εὐθημοσύνη, in quo et exemplum habes ex Hesiodo: i. e. Cum res male digestæ et dispositæ sunt, vel digeruntur et disponuntur. Aliis Ordo confusus. Sed perperam eo in loco quidam Codd. HABENT Κακοθυμοσύνη ET Εὐθυμοσύνη, ut et VV. LL. quasi sc. a κακοθύμων et εὐθύμων derivata essent. ["Græv. Lectt. Hes. 564." Schæf. Mss.]

Θησαυρὸς, i. q. θήκη, Repositorium, Conditorium, Locus in quo congestæ opes reponuntur et conduntur, ut cellæ granariæ et ærariæ, J. Poll. 9. Καὶ θησαυροὶ καὶ ταμιεῖα, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροὶ ἔκειντο, Aristot. Œcon. 2. Τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ τὰς ὁδοὺς τὰς βασιλικὰς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Et mox, Ἐπώλει τὰ ἐκ θησαυρῶν. Sic Joseph. Κατασκευάσας θησαυρὸν, καὶ κλείσας πανταχόθεν, ὀπὴν ἐν αὐτῷ μίαν ἤνοιξεν, Ærarium, Pecuniarum repositorium s. conditorium, Plut. Ἐκέλευσεν αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἀνοῖξαι τῶν χρημάτων. Ubi nota additum gen., omissum in locis præcedentibus: de Solert. Anim. Γνωρίσασα τὸν ἑαυτῆς ἑκάστη θησαυρὸν, ὡς οὐδεὶς χρυσίου θήκην ἄνθρωπος, ἀσμένως ἀνοίγει καὶ προθύμως: appellans ibi θησαυρὸν Foveam in arena, in qua testudines καταχοῦσι καὶ κατακρύπτουσι τὰ ᾠά: θήκην autem χρυσίου nominans, quam in præcedente loco θησαυρὸν χρημάτων. Lat. quoque Thesauros dicunt: ut videbis ap. Gell. 2, 10. [Liv. 19, 50. Admonent deinde quidam, esse thesaurum publicum sub terra, saxo quadrato septum: cf. Plut. Philopœm. 19.] Sed et Ipsæ opes alicubi repositæ s. reconditæ, vocantur θησαυροὶ, Athen. (231.) Ἀλεξάνδρου τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας θησαυροὺς ἀνελομένου, Plut. de Deo Socr. Θησαυροῦ φανέντος, Lucian. (1, 814.) Θησαυροὺς ἀνορύττειν, Virg. Thesauros tellure recludere, Cic. Obruere thesaurum alicubi, et, Thesaurum defossum esse sub lecto. Metaph. autem Xen. (Ἀπ. 1, 6, 14.) Τοὺς

A θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίττων. Sic Quintil. E reposito velut thesauro se offerentibus, Cic. Thesauros argumentorum, Isocr. (ad Demon. 4. p. 6. Cor.) Καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρὰ ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη. Itidem et Hesiod. Ἔργ. (2, 337.) Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος Φειδωλῆς. Hesychio θησαυρὸς est εἰς ἀγαλμάτων ἢ χρημάτων ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος. Appian. pro Armamentario etiam posuisse videtur in h. ap. Suid. l. Ὅπλα τε πολλὰ καὶ σῖτον ἡτοιμάζετο, καὶ θησαυροὺς ἐποίει, Conditoria in quibus ea reconderet. Nisi malis, Aliarumque rerum conditoria s. repositoria. Apud eund. Suid. Θησαυροὶ ἀνέμων. ["Fac. ad Paus. 2, 197. Barthel. Voy. 3. p. 46. Toup. Opusc. 1, 576. ad Herod. p. 7. 353. ad Diod. S. 1, 4. 714. 2, 431. Dorv. Sicul. 74. Musgr. Suppl. 1010. Wakef. Ion. 941. Herc. F. 383. S. Cr. 4, 5. 9. Θ. καὶ πλοῦτος, Lucian. 2, 222." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 6, 111. μαντοσύνας, Π. 6, 8. ὕμνων, 11, 8. τριπόδων. Vide
B Schleusn. Lex. N. T.] UNDE Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ, Thesauri custos, Qui thesauri custodiæ præest, [Diod. S. 18. p. 658, 25.; 19. p. 680, 28. "Ad Lucian. 1, 501." Schæf. Mss. "Polyæn. 408." Wakef. Mss.] Ex hoc autem DERIV. Θησαυροφυλάκιον, τὸ, Locus in quo thesauri repositi custodiuntur. I. q. θησαυρὸς, quod signif. Cellam in qua reponitur pretiosior supellex, et ταμιεῖον. Suid. [Gl. Ærarium. "Artemid. 64." Wakef. Mss. * Θησαυροφυλακέω, Philo 3, 506. P.: Diod. S. 19. p. 678, 42. "Wakef. S. Cr. 4, 164." Schæf. Mss.] Item COMP. [* Θησαυρομανὴς, unde * Θησαυρομανέω, e quo * "Θησαυρομανία, Tatian. ad Gr." Routh. Mss.] Θησαυροποιὸς, Qui thesauros congerit et reponit, res pretiosiores in thesauros recondit, i. q. θησαυριστὴς, Plato de Rep. 8, [7. * Θησαυροποιέω, i. q. θησαυρίζω, J. Poll. 3, 116. * Εὐθήσαυρος, Anal. 1, 223. "Jacobs. Anth. 7, 76. Toup. Opusc. 1, 526." Schæf. Mss. * Θησαυρώδης, Philostr. V. A. 3, 55. 7, 23. p. 303. Τάφοι θ. καὶ πολύχρυσοι.] Et VERB. Θησαυρίζω,
C Thesauros extruo, Herodian. 6, (1, 17.) Ἰδίᾳ ἐθησαύριζε, Proprios thesauros extruebat, Plut. περὶ Φιλοπλ., Παισὶν οὗτοι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Sic pass. quoque vox accipitur, Plato Phædro, Ὅταν γράφῃ ἑαυτῷ ὑπομνήματα θησαυριζόμενος. Interdum cum accus. rei construitur, sicut ταμιεύω, et signif. In thesauro repono, condo, conditum asservo, Xen. K. Π. (8, 2, 12.) Οὐδὲν τούτων ὅ,τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύρισε παρ' αὑτῷ, Aristot. de Partib. Anim. 3. Πρὸς τὸ δύνασθαι πολὺν χρόνον θησαυρίζειν καὶ πέττειν ἀλείαντον οὖσαν τὴν τροφήν. Cui loco similem alium habes infra ex Eod. in Προθησαυρίζω. Et passive aliquid dicitur θησαυρίζεσθαι pro Recondi et reponi in thesauro, Theophr. H. Pl. 8, (11, 6.) de frumentis conditis et asservatis loquens, Φασὶ δὲ καὶ ἐν Μηδείᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις ὑψηλαῖς χώραις διαμένειν θησαυριζόμενα πολὺν χρόνον, 4, (4, 6.) de ebeno, Τὴν δὲ χρόαν οὐ θησαυριζομένη λαμβάνει τὴν εὔχρουν, ἀλλ' εὐθὺς τῇ φύσει, Colorem commendatum non asservando contrahit, sed protinus a natura,
D Bud. Sic 2, (6, 8.) de palmulis, Θησαυρίζεσθαι δὲ μόνους φασὶ τοὺς ἐν Συρίᾳ. Alioquin vox passiva, ut et media, in activa etiam usurpatur signif., itidem pro In thesauris recondo, vel simpliciter Recondo et asservo, veluti thesaurum, Philo V. M. 1. Οὐ χρυσὸν, οὐκ ἄργυρον ἐθησαυρίσατο. Herodian. 1, (14, 5.) Ἕκαστος δὲ ἃ εἶχεν, ἐκεῖσε ἐθησαυρίζετο, Universi ferme suas illic divitias quasi in thesaurum congerebant. Signif. etiam Reconditum velut in thesauro asservo et retineo, simpliciter Retineo, Asservo, διατηρέω, Theophr. C. Pl. 6, 28. Τὸ ἔλαιον τὰς ὀσμὰς δύναται μάλιστα θησαυρίζειν. ["Longus p. 93. Vill., Lennep. ad Phal. 110. ad Diod. S. 2, 431." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Θησαύρισμα, τὸ, Quod in thesauro conditum et repositum est, Thesaurus. Exp. etiam Repositorium, Asservatio. [I. q. θησαυρὸς, Soph. Phil. 37. "Brunck. ibid. Wakef. Ion. 497. (1393.) S. Cr. 4, 10. ad Diod. S. 2, 431." Schæf. Mss. Meleager 38. Eur. El. 497.] Θησαυρισμὸς, Ipsa actio recondendi et reponendi in thesauro, Ari-

stbt. Polit. 1. Θησαυρισμὸς χρημάτων πρὸς ζωὴν ἀναγκαίων, i. e. τὸ θησαυρίζειν χρήματα πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, Condere et reponere in thesauris pecunias et opes ad vitam necessarias, etiam Prudentia condendi pecunias in thesauris, Theophr. H. Pl. 8, 10. Τῶν δὲ σπερμάτων οὐχ' ἡ αὐτὴ δύναμίς ἐστιν εἴς τε τὴν βλάστησιν καὶ εἰς θησαυρισμόν· ἔνια μὲν γὰρ βλαστάνει καὶ τελειοῦται τάχιστα, καὶ θησαυρίζεται κράτιστα. Et mox, Διὸ καὶ εἰς θησαυρισμὸν ἀποτίθεσθαι, i. e. θησαυρίζεσθαι, Recondi et reponi in thesauris frumentariis. Θησαυριστὴς, ὁ, Qui thesauros congerit, in thesauris reponit, in thesauris condit et servat opes futuris usibus necessarias. At Θησαυριστικὸς, idem: Θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα, Animalia quæ ingeniose et solerter cibos recondunt in suis thesauris, Quæ victui necessaria in thesauros et cellas suas congerunt, et condita in usus suos servant: veluti formicæ, apes, et alia quadam animalia. [Aristot. H. A. 1, 764. * Θησαυριστὸς, unde] Ἀθησαύριστος, ὁ, ἡ, Qui in thesauro repositus non est, in thesauris recondi non potest vel solet: ut infra in Ἀπόθετος. Exp. etiam Qui nihil recondit in crastinum, Prodigus, ut ἀταμίευτος. [Suid. 1, 73. Phav. 24, 1.] "Δυσ-" θησαύριστος καρπὸς, Fructus reconditu asservatu-" que difficilis: quales sunt, qui fugaces dicuntur." [" Aristot. Stob. Ecl. 1, 1. p. 86. Heer." Boiss. Mss.] Inde et verba COMP. Ἀποθησαυρίζω, ET Ἐκθησαυρίζω ET Προθησαυρίζω. Quorum primum Ἀποθησαυρίζω, Recondo et asservo in thesauro, A ceteris rebus separatum in thesaurum condo. Item simpliciter, Recondo, Repono, Asservo, ut ἀποταμιεύω. Athen. (70.) Ἀποθησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ. Affertur etiam, Ἀποθησαυρίζω εἰς πλοῦτον, pro Ad congerendas opes in thesaurum repono. [Jambl. Protr. 300. Athen. 70. Diod. S. 5. p. 219, 24. "Jacobs. Anim. 238. Toup. ad Longin. 395. Lennep. ad Phal. 110." Schæf. Mss. Artem. 1, 75. 1 Tim. 6, 19. LXX. Sirach. 3, 3. * Ἀποθησαυρισμὸς, Diod. S. 3. p. 114, 7. 142, 29. * " Ἀποθησαυριστέον, Clem. Alex. Str. 1, 6." Kall. Mss. * Ἐναποθησαυρίζω, Jambl. V. P. 342. "Repono, Philo J. 2, 406." Schleusner. Mss. " Euthym. 112." Boiss. Mss. " Orig. de Orat. 20." Routh. Mss.] Ἐκθησαυρίζω, E thesauro promo, expromo; Bud. interpr. Thesaurum exhaurio, afferens Phalar (p. 110. Lennep.) Ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παρῄνεις, ἀλλ' εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν. [* Ἐνθησαυρίζω, Soph. ap. Clem. Alex. Str. 4. init. * " Ἐπιθησαυρίζω, unde * Ἐπιθησαυριστέος, 336. * Παραθησαυρίζω, Longin. Fr. 5." Wakef. Mss.] Προθησαυρίζω, Ante usum repono in thesaurum. Metaph. Aristot. de Part. Anim. 3. Οἱ δὲ τὸν οἰσόφαγον ἔχουσιν, ἢ πρὸ τῆς κοιλίας μέρος τι ὀγκῶδες, ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφήν. Cui similem locum quendam attuli in Θησαυρίζω ex Eod. [" Georg. Lapitha Poëm. Mor. 174." Boiss. Mss.]

Sequuntur verba cum præpp. composita.

Ἀμφιτίθημι, i. q. περιτίθημι, i. e. Circumpono, sed Poëticum, Athen. Πλεκτοὺς ἀμφιτιθεὶς στεφάνους, [Eur. Hec. 432. " Musgr. Iph. A. 1530. Ἀμφιθέσθαι στέφανον ἐλευθερίης, Wessel. Diss. Herod. 128." Schæf. Mss. Il. K. 271.] Ἀμφίθετος, Circumpositus, Il. Ψ. (270.) φιάλη, Phiala quæ utrimque poni potest, Quæ propter magnitudinem suam utraque manu capitur et ponitur, Hes. Sunt et qui ἀμφίθετον intellexerint duplicem, cujus una pars alteri imponeretur. Eustathio quoque est Quæ utrimque prehenditur auribus, sicut ἀμφιφορεῖς: at secundum Aristarchum, Quæ utrimque poni potest: i. e. vel a parte oris vel a parte fundi. Sunt vero et aliæ ap. eum explicationes, sed aliam etymologiam sequentes. Vide etiam Athen. [501. " Heyn. ad Apollod. 1166. ad Hom. 8, 408. 477. 486." Schæf. Mss.] " Ἀμφι-" θέτης, ου, ὁ, Utrimque positus, Circumpositus, VV. " LL. Significaret tamen potius Eum qui circum-" ponit." [Perperam pro ἀμφιδέτης ap. Artem. 2, 24. ζυγόδεσμον.]

Ἀνατίθημι, vel Ἀνατίθεμαι, Sursum pono, Impono in altum, Sustollo, Aristoph. Πλ. (69.) Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, Eum enim in præcipitium ali-

A quod ubi sustulero, Posuero supra præcipitium, Sursum sublatum imposuero. || Impono alicui, Rem quampiam sursum sublatam impono alicui, Portandum quidpiam impono, Impono alicui pro onere. Xen. K. Ἀ. 3, (1, 20.) Σκεύη ἀναθέντας, ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι, 2, (2, 2.) Ἀνατίθεσθε ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, K. Π. 8, (5, 3.) Ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. Sic dicitur, Ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, Apoll. Rh. 2, (1061.) Ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας: ubi est ἀνθέμενοι per sync. pro ἀναθέμενοι. || Dicuntur etiam ἀνατίθεσθαι qui onus in humeros suos tollunt, sibi ipsis imponunt portandum quidpiam, impositum suscipiunt, Synes. Ἀλλ' ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία. Quod dictum Erasm. inter Proverbialia referens, sic interpr. Camelus etiam scabiosa complurium asinorum tollit onera. || Capitur et per metaph. pro Impono et injungo aliquid, i. e. alicujus rei curam: sicut et Latine Imponere onus alicui, et Aliquis onus suscipere, dicitur metaph. ut ἀνατίθημί σοι τήνδε τὴν διακονίαν, Hoc ministerium

B tibi injungo. Dicitur et Ἀνατίθημί σοι τήνδε τὴν ἐπιμέλειαν. Sic, Ἀναθεὶς πόλιν τῇ γυναικὶ, Cum civitatem curæ uxoris demandasset, vel Cum civitatis curam uxori demandasset, Aristoph. N. (1453.) Ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τὰ μὰ πράγματα, Cum omnia mea negotia vobis imposuissem, commisissem: Curam rerum omnium mearum vobis demandassem. Alii tamen volunt ἀναθεὶς ὑμῖν esse hic, Cum imputassem vobis: de qua signif. dicetur postea. Polyb. (6, 35, 8.) Ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, Vigiliarum autem circuitus cura equitibus demandatur, Vigiliarum autem circuitus curæ equitum demandatur: ut Circuitus in priore loco sit gen., in posteriore nomin. At Bud. vertit, Fidei equitum committitur. Potest etiam reddi, Equitibus committitur. Plut. Pericle, Τῆς πόλεως ἐκείνῳ μόνῳ διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν δύναμιν ἀνατιθείσης ἑαυτὴν, Cum urbs illi soli propter auctoritatem et potentiam se committeret, Illius fidei et quasi tutelæ se committeret. Verbo Ἀνατίθεμαι, inquit idem Bud.,

C utitur Xen. pro Onus suscipio et provinciam, et Suscipio aliquid præstandum atque efficiendum.

Ἀνατίθημί σοι τὴν γνώμην καὶ βουλὴν, Expono, Narro, Bud. Ego autem existimo signif. hanc e proxime præcedente manasse, et ἀνατίθημί σοι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, vel βουλὴν, posse reddi, sequendo Cic. Consilia mea tibi committo; ita enim loquitur Verr. 5. Item l. 3 Ep. ad Fam. Ep. ad App. Quid mihi ille non commisit? quid mecum non communicavit? Dicitur etiam Committere aliquid auribus alicujus. Sed et Credere et Concredere sic usurpantur interdum a Latinis. Sciendum est vero explicari etiam aliter hoc loquendi genus ἀνατιθέναι τὴν γνώμην ap. Plut., nam quod ille dicit, Ἀνατιθεὶς Σόλωνι τὴν γνώμην, exp. Solonis sententia et auctoritate factum dicens. Secundum quam exp. ἀνατιθέναι caperetur in ea signif. quam proxime sequente annotatione declarabimus. Porro Bud. postquam ἀνατίθημι interpretatus est Expono et narro, subjungens, veluti ἀνατίθημί σοι τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ βου-

D λὴν, addit, Ut in Act. 25, (14.) Ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον: nec aliud exemplum affert. At VV. LL. habent et ex 2 Macc. 3, (9.) Ἀνέθετο περὶ τοῦ γεγονότος ἐμφανισμοῦ, pro Enarravit de indicio. Sed mallem, Retulit de indicio.

Ἀνατίθημι, i. q. προσλογίζομαι, vel ἀνάπτω, Tribuo, Attribuo, Acceptum fero, Ascribo, Imputo, Synes. Ἐγὼ δὲ ἀνετίθουν ἀεὶ ταῦτα τῷ Θεῷ, Theophr. C. Pl. 8, (4, 6.) Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα ταῖς χώραις ἀναθετέον, Plut. Fabio, Ταῦτα μὲν ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη, Hæc aliquis deorum benevolentiæ accepta tulerit, ferre possit, Deorum benevolentiæ ascripserit, s. tribuerit: Cic. Sed hoc benevolentiæ ejus tribuendum est. Dicitur et, Ἀνατίθημί σοι αἰτίαν τούτου, Hujus rei causam tibi ascribo, Dico te in causa esse cur hoc factum sit, Isocr. ad Dem. (4. p. 8. Cor.) Ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν, Diosc. Ἀνέθηκεν αἰτίαν τοῖς ἀναιτιολογήτοις. Dem. autem dixit Ἀνατιθέναι τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλήν τινος, (323.) Οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες,

i. e., ut opinor, Ea quæ acciderunt illis imputantes, in caput eorum recidere faciant. || Est ἀνατίθημι etiam Tribuo, eo sensu quo dicitur, Ego illi multum tribuo, illius virtuti multum tribuo. Cic. de Amic. Tantum cuique tribuendum est, quantum ille, quem diligas atque adjuves, sustinere possit. Plato, de Amore loquens, in Symp. Τὸ δὲ ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι, καὶ ὡς κάλλιστα, ἐάν τε ἀληθῆ ᾖ, ἐάν τε μή. Idem, Διὰ ταῦτα δὴ πάντα λόγον κινοῦντες ἀνατίθετε τῷ ἔρωτι. Quos duos locos Bud. citat, docere volens ἀνατίθημι capi etiam pro Tribuo, i. e. Propensus sum in aliquem, et illi multum faveo.

Ἀνατίθημι, inquit Bud., τὸ ἀνάπτω, Suspendo: Ἀνατίθημι τόδε τὸ λάφυρον τούτῳ τῷ ἀγάλματι. Aristoph. (Πλ. 844.) Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεὸν, pro ἐξαρτήσων καὶ κρεμάσων. Quæ Bud. e Leucapeno accepisse puto. Sic, Ἀνατιθέναι εἰς Δελφοὺς εἰκόνα, exp. a quibusdam Imaginem suspendere s. appendere, Plut. Themist. Ἀνέθηκε πίνακα τῆς νίκης, quidam interpr. et Fixit tabulam. Et ap. Dem. Ἀναθέντες τὰ τρόπαια, pro στήσαντες. Lat. Statuere, interdum et Figere, item, Ponere trophæa, quod ad verbum est τιθέναι τρόπαια, non ἀνατιθέναι. || Exp. autem ἀνατίθημι etiam Dico, Dedico, Consecro; atque ita sumi fortasse possit hoc verbum in duobus proximis ll. Plato de LL. 12. Ξύλον δὲ, μονόξυλον ὅ, τι ἂν ἐθέλῃ τις ἀνατιθέτω, καὶ λίθον ὡσαύτως, πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ, Cic. Ligneum autem quod quis voluerit, uno e ligno dedicato: itemque lapideum in delubris communibus. Æschines eadem constr. dixit, (70.) Χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθεμεν πρὸς τὸν καινὸν νεών. Sic et in loco Aristoph. paulo ante citato, ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν: nisi quis malit πρὸς τὸν θεὸν jungere cum ἔρχομαι, ut ἀναθήσων per se ponatur. Adhibetur vero et præp. εἰς, Herod. Ἀναθεῖναί μιν ἐς τὸ ἡραῖον, Dicasse s. Consecrasse templo Junonis: (cf. 4, 88. 152.) Sic et Ἀνατιθέναι εἰς Δελφοὺς εἰκόνα. || Sciendum est autem, in ll. quidem præcedentibus aliisque similibus ἀνατιθέναι interpretatos quosdam Suspendere, nonnullos Dicare, nonnullos etiam Suspensum dicare, dedicare: sed reperiri locos alios, in quibus ἀνατιθέναι aliter interpretari nequeat quisquam quam Dicare s. Dedicare s. Consecrare. Lucian. (1, 533.) Ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ, Montes dedicarunt, consecrarunt unicuique deo. Diosc. in præf. l. 1. Ὧι καὶ τὴν σύνταξιν ἀνατιθέαμεν, Cui et opus dicamus.

Ἀνατίθημι voce activa etiam dicitur τὸ μεθίστημι, Bud. hoc exemplum afferens, Δημοσθενικὸν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον θεώρημα, τὸ τὰς καθ' ἡμῶν ἀντιθέσεις εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι τῇ τέχνῃ. Accipit autem hic Bud. μεθίστημι, per quod exp. ἀνατίθημι, pro Transfero, Traduco.

Ἀνατίθημι cum gen. ap. Soph. pro ἀναβάλλομαι, Differo, Prorogo, (475.) Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει Προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦγε κατθανεῖν; Schol. προσθεῖσα τὸ ζῆν καὶ ἀναβαλλομένη τοῦ θανεῖν. Vide Ἀνατίθεμαι pro Differo.

Ἀνατίθεμαι, passiva voce, sed activa signif. pro Sursum pono, Impono in altum, Sustollo. Item Onus suscipio. Vide primam annotationem de voce activa ἀνατίθημι.

Ἀνατίθεμαι, Dico, Consecro: quam signif. activæ voci dedimus. Plato de Rep. 2. Καὶ θεοῖς θυσίας καὶ ἀναθήματα θύειν τε καὶ ἀνατίθεσθαι.

Ἀνατίθεμαι, Expono: ut supra dictum est in secunda annotatione de ἀνατίθημι: ubi et, Ἀνατίθημί σοι τὴν ἐμαυτοῦ βουλὴν, dixi e Cic. reddi posse Committo tibi meum consilium. A qua mea interpr. non videtur valde remota esse hæc, quam Bud. dat verbo ἀνατίθεσθαι. Ita enim scribit, Ἀναθέσθαι etiam est Familiariter arcanum suum exponere: quasi In sinu amici deponere. Plut. Amat. Narr. Τὴν πρᾶξιν ἀνέθετο τῶν ἑταίρων τισί. Ponitur et pro Ostendo legendumque porrigo, ut in Proleg. in Aristid. Ἀναθέμενος γὰρ αὐτῷ ἄλλον παναθηναϊκόν. Hactenus Bud. Sciendum est autem, in hoc posteriore loco ἀναθέμενος posse etiam verti Cum commisisset, communicasset: ut et in illo priore loco, qui est Plutarchi,

A ἀνέθετο sunt qui interpr. Communicavit. Sic et ap. Paul. ad Galat. 2, (2.) Ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, quidam reddunt Communicavi cum illis evangelium: alii, Exposui illis evangelium. Cic. Committere (quod verbum docui antea huic Græco respondere) cum Communicare conjungit, ad Appium, Ep. ad Fam. 3. Possit igitur ἀνέθετο verti etiam Commisit; nam quod dicit Bud. pluribus verbis Familiariter arcanum suum exponere, quasi In sinu amici deponere, id totum uno verbo Committere exprimunt nonnunquam Latini. Quare signiff. tres a Bud. positæ ad unam fortasse reduci possint.

Ἀνατίθεσθαι, τὸ ὑπερτίθεσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι: quod etiam ἀποτίθεσθαι dicitur, h. e. Differre, Rejicere in futurum, inquit Bud., ut, Ἀναθώμεθα εἰς τὸν οἰκεῖον τοῦ λόγου τόπον ταῦτα. Synesius Hierophilo, Καὶ ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, μέχρις ἂν κ. τ. λ. Sic ap. Plut. Pol. Præc. Ἀναθετέον γὰρ τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον. Et cum infin. Themist. de Anima 3. Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, De hoc enim distulimus
B disputare, Commentationem de hac re distulimus hactenus. Ceterum existimo ἀνατίθεσθαι pro Differre dici quasi Retrorsum ponére, ad verbum. Sic et ap. Latinos Rejicio pro Differo, quasi Retro jacio.

Ἀνατίθεσθαι, cum accus., Retractare, Revocare. Lucian. (1, 608.) Ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα, Idem, Εἰ μὴ μεταμέλει σοὶ ἐκείνων, καὶ ἀνατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, Menander quidam ap. Suid. Οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους, Xen. Ἀνατίθεμαι γάρτοι, ὅσα ὁ τύραννος μὴ πείσας τοὺς πολίτας γράφει, νόμον εἶναι, ubi malim γὰρ τό: ut sit τὸ sub. εἰρημένον. Plato Gorgia, Καὶ ἔγωγε ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων ἀναθέσθαι ὅ, τι ἂν σὺ βούλῃ, Antiphon, Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔξεστιν: quem quidem locum existimo Suidæ dedisse occasionem dicendi ductam esse hanc signif. ἀπὸ τῶν πεττευόντων: quod enim ait Bud. translationem esse ἀπὸ τῶν πεττευόντων, qui calculos male promotos, postea errore intellecto tutius collocant et commodius, id e Suida sumsit: qui et hoc addit, ἀναθέσθαι non significare
C ὑπερθέσθαι nec ἀνακοινώσασθαι, sed μεταβουλεύσασθαι et μεταγνῶναι, i. e. Mutare sententiam, et ap. Plat. frequens esse. Quod cum dicit Suidas, sc. non significare ὑπερθέσθαι et ἀνακοινώσασθαι, i. e. Differre et Communicare, intelligit, opinor, tum cum ἀπὸ τῶν πεττευόντων per metaph. sumitur; alioqui enim duas hasce signiff. habere ostendimus antea. Ceterum si verum est ductam esse ἀπὸ τῶν πεττευόντων hanc verbi hujus signif., dicendum est, meo quidem judicio, ἀνατίθεμαι τὰ εἰρημένα, sonare ad verbum, Iterum pono quæ dicta sunt: quasi Rursum pono et alio modo quam prius. In VV. LL. citatur e Xen. hic locus, in quo ἀνατίθεσθαι dativo junctum, exp. Renuntiare, (Ἀπ. 2, 4, 4.) Οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτοις ἀνατίθεσθαι.

Ἀνατίθεμαι, in voce pariter et signif. passiva, Sursum ponor, Imponor, Imponor in altum: Ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὸ ζεῦγος. || Aristoph. Πλ. (938.) ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται Ἢ κ. τ. λ.: ubi alii Suspendetur s. Figetur, alii Dicabitur, interpretantur.

D Ἄνθεσαν, Æolica et poët. sync. pro ἀνέθεσαν, aor. 2. act. "Ἄνθετο, Æolica et poët. syncope pro ἀνέθετο, ap. Apoll. Rh." [3, 1320.] "Ἀνθέμενος, Æolica sync. pro ἀναθέμενος metri causa dicunt poëtæ; quod est partic. aor. 2. med.:" [2, 1061. 4, 1375. 1386. 1770.]

["Ἀνατίθημι, Phryn. Ecl. 91. 94. ad Charit. 597. 689. Jacobs. Anth. 8, 75. 9, 377. Villois. ad Long. 168. Lobeck. Aj. p. 293. Schneid. Anab. 94. T. H. ad Lucian. Dial. p. 111. Lennep. Phal. 185. Brunck. Aj. 476. Musgr. Or. 1101. Toup. Opusc. 1, 30. 2, 170. Thom. M. 50. Herod. 167. Heyn. Hom. 8, 258. Eckhel. Doctr. Num. T. iv. (Gött. Anz. 1795. p. 1607.) Impono, Committo, Trado, Dionys. H. 2, 1209. 1243. Attribuo, Ascribo, Jacobs. Anth. 6, 174. Brunck. Soph. 3, 429. Boiss. Philostr. 540. Dedico, Consecro, Jacobs. Anth. Proleg. 75. ad Diod. S. 1, 425. Villois. ad Long. 70. Fischer. Ind. Palæph., Valck. Phœn. p. 76. ad Lucian. 1, 409. ad Herod. 182. 322. Expono, Narro, Refero, Alciphr. 422. Pro ἐπιτ., v. c. damnum, Visconti Iscr. Triop.

A p. 62. Mœris p. 69. et n. Ἀνθέντων, Musgr. Iph. A. 251. Ἀνθέμεναι, Toup. Opusc. 2, 73. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. 101. Ἀνατίθεμαι, med., Brunck. Apoll. Rh. 197. 205. Jacobs. Anth. 11, 28. Argum. Aristoph. Acharn. Onus suscipio, Boiss. Philostr. 542. Toup. Opusc. 1, 160. Differo, ad Charit. 459. Casaub. ad Athen. 77. Retracto, Revoco, ad Xen. Mem. 2, 4, 4. et Ind. Valck. p. 244. Heind. ad Plat. Gorg. 50. Boeckh. in Min. 40. Οὐκ ἀνατίθεμαι, μὴ οὐχὶ, sequ. infin., Heind. ad Plat. Charm. 71." Schæf. Mss. "Ἀνατίθημι, Tollo, Philostr. 844. Ἀνατίθεμαι, med., Synes. 254. Prov. Vat. 1, 63. Stob. 56, 13. Expono, Plut. 9, 93." Wakef. Mss. "Ἀνατίθημι, Tribuo, tanquam auctori, Suid. v. Ἀντισθένης." Schleusn. Mss. Ἀναθέσθαι, Differre, Lobeck. Phryn. 214. "Ἄνθετο et ἔνθετο conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 244. 337. ἀνθέμενος et ἐνθέμενος, 287. 402. Ἀνατίθημι, Pind. Ὀ. 5, 16. κῦδός τινι: cf. Il. X. 100. μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει: Herodis Attici Inscr., Θεῶν ἐδέεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθεῖναι. Vide Schn. Lex. Med., Ælian. V. H. 3, 22. Τὸν πατέρα ἀνθέμενος ὤμοις ἔφερεν. Expono, Act. Apost. 25, 14. Φήστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον: cf. Galat. 2, 2. Artemid. 2, 64. Ἀνατιθέμενός τινι τῶν ἐπιστημόνων τὸ ὄναρ: Heliod. 2, 21. Aristoph. N. 1455. 2 Macc. 3, 9. Ἀνέθετο περὶ τοῦ γεγονότος ἐμφανισμοῦ.]

Ἀνάθημα, τὸ, Donum quod dicatur, consecratur, q. d. Dicamentum, si Latinis in usu esset. Donarium a Latinis appellatur. Ornamenta fanorum, inquit Macrob., sunt clypei, coronæ, et hujuscemodi donaria; neque enim donaria dedicantur eo tempore, quo delubra sacrantur. Proprie autem volunt ἀναθήματα dici ea Donaria quæ, dicata diis, appendebantur parietibus, et columnis templi, aut e lacunaribus suspendebantur. Cic. ἀναθήματα vertit Dona ap. Plat.; nam quod hic dicit de LL. 12. Ἐλέφας δὲ ἀπολελοιπότος ψυχὴν σώματος, οὐχ εὐχερὲς ἀνάθημα, Cic. vertit, de LL. 2. Tum ebur ex inani corpore extractum, haud satis castum donum deo. Ipse quoque Plato paulo post δῶρα ponit, subjungens rursus ἀναθήματα, pro eod.: ubi quod dicit, Καὶ τἄλλα ἔστω κατὰ τὰ τοιαῦτα ἀναθήματα μεμιμημένα, reddit idem Tullius, Itemque cetera hujus exempli dona sunto. Herod. 1, (14.) Γύγης δὲ τυραννεύσας ἀπέπεμψεν ἀναθήματα εἰς Δελφοὺς οὐκ ὀλίγα, ἀλλ' ὅσα μὲν ἀργύρου ἀναθήματα, ἔστιν οἱ πλεῖστα ἐν Δελφοῖσι, Plut. Romulo, Τὸ δὲ τρόπαιον ἀνάθημα Φερετρίου Διὸς ἐπωνυμάσθη. Et στήσασθαι ἀναθήματα, Thuc. Notandum est autem sæpe etiam dici ἀνάθημα ἀναθεῖναι, Herod. (2, 182.) Ἀνέθηκε καὶ ἀναθήματα, Plato de Rep. 2. Ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατίθεσθαι. Bud. docet ἀναθήματα vocari ἀφιερώματα, (quæ et ἀνακείμενα,) ab ἀνατίθημι significante Suspendo, Aristoph. Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεὸν, pro ἐξαρτήσων καὶ κρεμάσων. || Ἀναθήματα, Ornamenta urbis, cujusmodi sunt templa, basilicæ, porticus, Bud., citans e Strab. 5. Ἀλλ' ἀναθημάτων πολλῶν καὶ καλῶν ἐπλήρωσαν τὴν πόλιν. || Quin etiam ἀναθήματα generaliter dicuntur interdum Quælibet ornamenta: ut ἀναθήματα δαιτὸς, Ornamenta convivii vocat Hom., μολπὴν et ὀρχηστὺν, Od. A. (152.) Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός: cujus exemplo Hermippus Comicus [ap. Athen. 28.] Διὸς βαλάνους et ἀμύγδαλα vocavit ἀναθήματα δαιτός: i. e., inquit Eust., ἱερά τινα κειμήλια. Hes. κοσμήματα exp.: Bud. scribit posse exponi vel, Hæc enim sunt ornamenta convivii, vel, Hæc sunt dicata convivio. ["Phryn. Ecl. 92. Musgr. Suppl. 983. Wakef. Ion. 497. Jacobs. Anth. 6, 123. 226. (leg. ἔστησαν τό:) 11, 207. Villois. ad Long. 286. ad Lucian. 1, 780. Timæus Soph. p. 5. ad Thom. M. 18. Toup. ad Longin. 392. et Ind. v. Θεῖον, ad Xen. Eph. 285. Valck. Diatr. 289. Dionys. H. 4, 2347. Athen. 1, 44. Casaub. 1, 83. De forma vocabuli, Villois. ad Long. 19. ad Mœr. 28. 320. Thom. M. 51. Donarium Deo in templo suspensum, Longi Pastor. p. 2. vide Villois. p. 7." Schæf. Mss. Diod. S. 13, 41. "Ἀνάθημα, proprie dicitur de iis rebus quæ in perpetuum usum asservantur. Itaque Dionysius Hal. Jud. Dem. 10. p. 982. dicit Demosthenis elocutionem non factam esse εἰς ἀνάθημα καὶ κτῆμα, Non ad perpetuam veluti possessionem et memoriam, sed εἰς χρῆσιν, Ad præsentem usum. Locutionis occasionem petiit a Thuc., qui in Proœmio ipse historiam dixit e contrario esse κτῆμα ἐς ἀεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραχρῆμα, Ad posteritatem sempiternam potius valet, quam ad spectaculum, quod in præsens tantum oblectet. Dionysius autem vocabulo κτῆμα non contentus, apposuit tanquam synonymum τὸ ἀνάθημα: cf. Interprr. ad Lucian. de Conscr. Hist. 42. Reitz., Quintil. 1, 10. ubi sensum Thucydidis eleganter expressit, et 10, 1, 31. it. Plin. Ep. 5, 8, 11. et ibi not. Gesn." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide Ἀνάθεμα.] Ἀναθηματικὸς, Dicatorius, Ad dicandum s. consecrandum comparatus, Aptus ad dicandum, ex Epigr. pro Dicatorius. || Ad ornamentum comparatus, Ad ornatum pertinens, ut ἀναθηματικὰ σκεύη: ita enim appellantur, Bud. teste, Vasa quæ ornatus causa ha-
B bentur, non usus, ut λέβητες ἄπυροι, et supellex argentea ad ornamentum abaci. In VV. LL. e Schol. Aristoph. ἀναθηματικοὶ τρίποδες exp. Ornatus gratia dicati domibus vel templis, prorsus ignibus intacti, ἄπυροι ap. Hom.: sicut ἐμπυριβῆται, aut αἴθωνες, Ad ignis usum comparati. Quæ ap. Eust. reperio, sed scribentem * ἀναθεματικοὶ, non ἀναθηματικοί. ["Apollon. Lex. v. Ἀπύρους." Schleusn. Mss. Eust. 1961, 20. Polyb. 27, 15, 3. "Jacobs. Anth. 6, 306. Proleg. 60. Toup. Opusc. 2, 75. Heyn. Hom. 8, 408. 536. 537." Schæf. Mss. "Schol. Il. I. 122. Ψ. 267." Wakef. Mss.]

Ἀναθέματα, Sacri homines, quorum capita diis inferis dicata sunt et devota. Bud. in Annot. in Pand., Hos nunc excommunicatos vocamus: quibus sc. humanitatis jura vicissitudinemque officiorum vetamur exhibere. At quos majore execratione mulctandos ecclesiastica auctoritas censuit, Anathemata appellant, ex eo quod in cippis exposita est eorum detestatio et proscripta. Antiqui sacros homines sic
C vocitabant, quasi execrandos et detestandos. Hæc Bud. Hesychio ἀνάθεμα est ἐπάρατος et ἀκοινώνητος, i. e. Execrabilis, A communione cum aliis hominibus alienus, Communione cum aliis hominibus indignus. Quem autem et ap. Paulum habeat usum, docent cum alii, tum doctiss. Interpres. Sed accipitur et pro ἀνάθημα, quemadmodum ἐπίθεμα etiam i. significat q. ἐπίθημα. Patet id ex Justino Martyre, cum inter ἀνάθεμα et κατάθεμα distinguens, sic scribit, Quæst. 121. in Respons. ad Orthod. Ἀνάθεμα λέγεται τὸ ἀνακείμενον καὶ ἀφωρισμένον Θεῷ, καὶ εἰς κοινὴν χρῆσιν μηκέτι λαμβανόμενον· ἢ τὸ ἀπηλλοτριωμένον Θεοῦ διὰ κακίαν· κατάθεμα δέ ἐστι τὸ συνθέσθαι τοῖς ἀναθεματίζουσι. Ubi etiam NOTA Κατάθεμα. Ibid. sunt VERBALIA Ἀναθεματισμὸς ET Καταθεματισμὸς, sc. in quæstione huic responso præmissa, quæ hæc habet, Si ἀναθεματισμὸς tantummodo ἐπὶ τῶν ἀτόπων usurpatur, tam in V. quam in N. T., quomodo beatus Petrus Dominum in passione abnegans, cœpit ἀναθεματίζειν? Et quænam
D inter utrumque est differentia, i. e. inter ἀναθεματισμὸν et καταθεματισμὸν, et quis utriusque significatus? Sed fortassis pro κατάθεμα scr. est κατανάθεμα, et καταναθεματισμὸς pro καταθεματισμός: cum κατατίθημι s. κατατίθεμαι nihil tale significet, quale ibi κατάθεμα et καταθεματισμός. ["Ἀνάθεμα, Petav. Misc. Exercitt. 392. ad Lucian. 1, 780. Villois. ad Long. p. 19. ad Mœr. 28. 320. Thom. M. 51. ad Charit. 241." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 249. "In Lex. Bibl. Leid. ined. hæc prostat annotatio Archiepiscopi Cyrilli: Ἀνάθημα καὶ Ἀνάθεμα διαφέρει· Ἀνάθημα μὲν γὰρ πᾶν τὸ ἀνατιθέμενον τῷ Θεῷ· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τοῖς δικαίοις καὶ ἁγίοις ἀνδράσι· καὶ σημαίνει ἄγαλμα, κόσμον· Ἀνάθεμα δὲ ὁ ἀπὸ Θεοῦ χωρισμός. Post Homerum Græci Donaria in templis Deorum sacrata, et sursum posita, ac de laquearibus suspensa vocarunt ἀναθήματα, ab ἀνατίθεσθαι: et sic etiam h. l. adhibetur de Donariis templi Hierosolymitani. Ab h. l. si discedas, nusquam in N. T. ἀνάθημα, aliquoties invenietur ἀνάθεμα, cui voci,

etsi ab ead. origine productæ, Judæi, qui Alexandriæ Græce loquebantur, longe diversam indiderunt vim, ad exprimendam vocem Hebr., Rei sc. sive Deo, sive diris devotæ: atque hoc sensu posteriori ponitur a Paulo 1 Cor. 16, 22. Gal. 1, 8. 9. Ubicumque autem occurrit vox ap. Scriptt. vett. per ε scripta altera forma, per η scripta, semper est restituenda. Contra in Versione V. T. scribitur aliquoties ἀνάθημα, ubi sententiæ vis alterum poscit." Valck. Schol. in Luc. 21, 5. Cf. Eund. ad 1 Cor. 12, 3. Vide Suicer. Thes. Eccl. et Schleusneri Lexx. in N. et V. T. * " Πανταναθεμα, Theodor. Studita in Tollii Itin. Ital. 180." Schleusner. Mss. * " Ἀναθεματικὸς, Jacobs. Anth. 6, 306. Proleg. 65. Fac. ad Paus. 1, 572. Villois. ad Apoll. p. 191. Paris., Diod. S. 2, 644. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 536." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. I. 122. * Ἀναθεματιαῖος, Ψ. 885. Lobeck. Phryn. 543.] Ἀναθεματίζω, Anathema esse declaro: vel, Pro anathemate habendum esse pronuntio, Execror, Pro execrabili habeo: vel, Exeerando et detestando, extremis diris et execrationibus devoveo. 4 Reg. 19, (11.) Ὅσα ἐποίησαν βασιλεῖς Ἀσσυρίων πάσαις ταῖς γαίαις, τοῦ ἀναθεματίσαι αὐτάς. Ubi ἀναθεματίσαι, Devovere a nonnullis exp., ab aliis Vastare, sicut et Num. 21, (2.) At ibid. 18, (14.) ἀνατεθεματισμένον particip. præt. a passiva voce ἀναθεματίζομαι, in bonam partem capitur, et a nonnullis vertitur Consecratum, ab aliis E voto redditum. [Valck. Schol. in Act. Apost. 23, 12. Schleusner. Lexx. in N. et V. T.] Ex hoc autem Ἀναθεματίζω est VERBALE Ἀναθεματισμὸς, ὁ, Anathematizatio, barbare, Execratio alicujus, eum declarando vel pronuntiando esse anathema, Ὑπὸ τὸν κοινὸν ἀχθεὶς ἀναθεματισμὸν, Justinianus in Authent. p. 146. meæ Ed. Vide et Ἀνάθεμα paulo ante. Item BICOMP. Καταναθεμα ET Καταναθεματίζω. Quorum illud legitur Apoc. 22, (3.) Καὶ πᾶν κατανάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι, et sic redditur, Nec ullum maledictum erit amplius. Hoc autem, Matth. 26, (74.) de Petro, Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν, Tunc cœpit seipsum devovere, et jurare. Existimatur enim ibi κατὰ reddendum per Seipsum: quasi scriptum esset καθ' ἑαυτοῦ. Nonnulla tamen exempl. ibi habent simplex ἀναθεματίζειν, teste etiam Erasmo, qui vertit Execrari. Et ita Justinum quoque legisse patet ex ejus verbis in Ἀνάθεμα paulo ante citatis. AT Καταθεματίζω, quod in VV. LL. affertur ex Annot. Erasmi in illum locum Matth. 26. pro Devoveo, Execror, Detestor, confictum est; nam ap. eum scriptum legitur καταναθεματίζειν. [" Καταναθεματίζω, Iren. 72." Kall. Mss.]

Ἀνάθεσις, Dilatio, ὑπέρθεσις, ut Suidas ait, proferens hoc exemplum, Τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν. Sic et ἀνατίθεσθαι pro ὑπερτίθεσθαι diximus accipi. At in VV. LL. citatur e nescio quo, Ἀνάθεσιν τῶν ὅλων πραγμάτων ἔχοντες, pro Penes quos est imperii summa; sed viderint. || Dicatio, Consecratio, Athen. 15. Στεφανοῦσι δὲ τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας, οὐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ ἔρωτι ποιούμενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνάθεσιν. Ut autem ἀνάθεσις pro Dicatione etiam ponitur, sic ἀναθέματα vocantur interdum Ii quorum capita diis inferis dicata sunt, ut supra dictum fuit. [" Lobeck. Aj. p. 292. Toup. Emendd. 1, 243." Schæf. Mss. " Cunctatio, Anton. Lib. 467." Wakef. Mss. Herodian. 7, 4. τριῶν ἡμερῶν. Vide Lobeck. Phryn. 214.]

[* Ἀναθετέον, Referendum, Athen. 701. Hippocr. p. 5. " Tribuendum, Dionys. Areop. 289. Athan. 2, 178." Kall. Mss. * " Ἀνάθετος, Musgr. Iph. A. 251." Schæf. Mss.]

" Ἀναθήκη, i. q. ἀνάθεσις, teste Hes."

Ἐπανατίθημι, Insuper impono, Attribuo, Acceptum fero: qua in signif. passiva etiam vox accipitur. Aphthon. Progymn. de encomio loquens, Τιμᾶν ἄξιον τοὺς εὑρόντας τὰ χρήσιμα, καὶ τὸ παρ' ἐκείνων φανὲν ἐπανατίθεσθαι δικαίως τοῖς δείξασι. Bud. [Aristoph. Σφ. 148. Plato de LL. 11. p. 926. " Toup. Opusc. 1, 30. Heyn. Hom. 8, 213. Acceptum fero, Elog. de Thuc. p. 16." Schæf. Mss. " Impono, Philo J. 1, 640." Wakef. Mss. * Ἐπανάθημα, Clem. Alex. Str. 5. p. 660. Ed. Oxon. = 558. * " Προανατίθημι,

A Anna C. 246." Kall. Mss.] Προσανατίθημι, i. q. ἐπανατίθημι. Et pass. προσανατίθεμαι, activa et ipsum signif., Insuper impono mihi; Insuper suscipio, Bud. interpr. ap. Xen. Ἀπ. 2, (1, 8.) ubi dicitur videri dementis esse hominis, Τὸ, μεγάλου ὄντος τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο, ἀλλὰ προσανατίθεσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται πορίζειν, Sed insuper et hoc oneris suscipere, ut aliis quoque civibus suis paret, quibus egent, Insuper et hoc oneris sibi imponere, ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἄχθει καὶ τόδε αἴρεσθαι: quod et προσεπιφορτίζεσθαι dicitur. Habet vero ibi προσανατίθεμαι aliquid etiam passivi pro Sino mihi insuper imponi, Insuper mihi impono, Insuper suscipio: sicut λούομαι non tam signif. Lavo, quam Lavor, i. e. Ego meipsum lavo, Lavandum ab alio me curo. Prorsus autem active ap. Paul. ad Gal. 2, 6. Ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες, οὐδὲν προσανέθεντο, Mihi enim ii, qui in pretio sunt, nihil præterea oneris imposuerunt. Sic enim etiam reddi posse videtur doctissimo Interpreti, ut significet Paulus, se ab illis non accepisse apostolatum: quod cum sequentibus non male videtur
B convenire. Idem tamen locum illum sic interpretatus fuerat, Nam qui sunt in pretio, nihil mecum præterea contulerunt, i. e. Nihil novi mihi adjecerunt quod antea non nossem. Quomodo et Bud. interpr. 505.: Mecum enim, qui in primis censebantur, nihil communicaverunt, sed contra a me abhorruerunt. Qui enim aliquid esse videbantur, prorsus me consultore non sunt usi, Consilia mecum sermonemque non contulerunt: i. e., οὐδὲν παρ' αὐτῶν ἔμαθον, s. οὐδὲν αὐτοὶ προσέθηκαν ἢ ἀφεῖλον τῷ ἐμῷ κηρύγματι. Qui ibid. προσανατίθεσθαι idem ait significare, quod simplex ἀνατίθεσθαι, Consulere amicum, fidum hominem et consultum, ac consilium suum vel negotium ei exponere. Affertque e Diod. S. (17, 116.) de Alexandro, Τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου, Cum super portento illo Chaldæos consuluisset. Rursum Paulus Apost. in l. c. usus est simplici pro Communico, Confero, dicens, Ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, Communicavi eis Evangelium, Arcanum Evangelii eis exposui,
C h. e. Consortes Evangelii feci, Bud. Et 1, (16.) ejusd. Epist. ad Gal. eod. prorsus modo usurpavit hoc verbum, quo Diod., pereleganter sane: Οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα, Non adhibui in consilium carnem et sanguinem, Non cum civibus et gentilibus meis consilia de evangelica provincia mihi mandata divinitus, communicavi, sed profectus sum ad Gentes. Hæc ibi Bud., quem secutus est et doctiss. Interpres, qui ita reddidit ea verba, Non contuli cum carne et sanguine; putatque sumtam esse hanc signif. ab eo, quod curas nostras ac difficultates, in quibus versamur, quasi onus aliquod in amicos exoneremus. Œcum. autem videtur aliter accepisse, cum eum locum sic exponat, Οὐ προετιμησάμην ἰδεῖν τοὺς συγγενεῖς καὶ συνήθεις καὶ πατρίδα, καὶ εἰς λόγους ἐλθεῖν τοῖς ἀποστόλοις περὶ τοῦ κηρύγματος, ἀρκεσθεὶς τῇ θείᾳ ἀποκαλύψει. Lucian. quoque in eadem signif. usurpavit, qua Diod. et Paulus, in initio sui Jovis Tragœdi, Ὦ Ζεῦ, τί σύννους καὶ καταμόνας λαλεῖς, ὠχρὸς,
D περιπαθῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμα ἔχων; ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων. Quod vero ad priorem Pauli locum attinet, ἐμοὶ οὐδὲν προσανέθεντο, Bud. ibid. ait posse etiam reddi, Mihi addicti non erant, nec mei studiosi; nam προσανατίθεσθαι, ut προσανακεῖσθαι, significare etiam Deditum et addictum esse. Quomodo et in Lucianico illo loco accipi posset, et ἐμοὶ προσανάθου reddi, Mihi te addicito, adjunge, Me sequere, Mihi adhæresce. || Προσανατιθέναι quidam accipiunt etiam pro Differre, Cunctari, in hoc ap. Suid. loco, Ὁ δὲ βραχέα προσανατιθεὶς, κατένευσε ποιήσειν, ubi tamen Suid. exp. κατεπαρθείς: et ἐπαρθεὶς, ὀργισθείς. [" Acceptum refero, Æsop. Fab. 82. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. " Πρ. τὴν παρθενίαν τῷ θεῷ, Virginitatem Deo consecro, Suid. v. Πουλχερία." Schleusn. Mss. " Ad Diod. S. 2, 252. ad Cornel. Nep. 173. Stav." Schæf. Mss. * " Συνανατίθημι, Simul impono, Jambl. V. P. 18, 87. Οὐ γὰρ δεῖ αἴτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ πονεῖν, συνανατιθέναι δέ. Lucian. Phalar. sec. 1, 743. Δέον θύειν καὶ ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεὸν, καὶ συναναθέναι εἰ πέμψειέ τις,

Oportet mactare, reliquumque Deo præstare cultum, atque dona consecrare, si quis ea miserit. Nempe ἀναθεῖναι est quasi ἄνω θεῖναι, Imponere, Suspendere, Consecrare, Dedicare, unde ἀνάθημα: at ἀναθέσθαι notat Removere, Separare, unde ἀνάθεμα, ut dudum observarunt VV. DD." Maii Obss. 4, 201. " Toup. Emendd. 1, 243." Schæf. Mss.]

Ἀντίθεμαι pro ἀνατίθεμαι Poët., metri causa exemto α, ut in ἀντέλλω, Apoll. Rh. 2, (1061.) Ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας, Imponentes capitibus galeas. [Vide Ἀνατίθημι.] Sic Ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, s. ἀνάθημα, [Anal. 2, 170. 3, 173. * " Ἀνθεματιαῖος, Heyn. Hom. 8, 536. * Ἀνθηματικὸς, 537." Schæf. Mss.]

Ἀντιτίθημι, Contra pono, Ex adverso pono, Oppono, Æschin. (77.) Μεθ' ὑμῶν λογιοῦμαι ἃ δεῖ ὑπάρξαι ἐν τῇ φύσει τῷ δημοτικῷ ἀνδρὶ καὶ σώφρονι· καὶ πάλιν ἀντιθήσω ποῖόν τινα εἰκός ἐστιν εἶναι τὸν ὀλιγαρχικὸν ἄνθρωπον καὶ φαῦλον. Accipitur pro Comparo s. Confero: quia veluti ex adverso ponimus ea quæ inter se conferimus. Dicitur autem ἀντιτίθημι τοῦτ' ἐκείνῳ, τοῦτο πρὸς ἐκεῖνο, τοῦτ' ἐκείνου, Plut. (1, 734.) Σάμῳ μὲν ὑπὸ Περικλέους ἁλούσῃ τὴν Τάραντός ἐστι κατάληψιν ἀντιθεῖναι. Apud Eund. Romulo, Ἀντιτιθέναι τῇ βασιλείᾳ τὰ χρήματα. Cum præp. autem, ut ap. Dem. c. Mid., Ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῆτε. Cum accus. vero et gen. usurpare solet Thuc., ut 2, (85.) Οὐκ ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης, i. e. ἀντιπαραβάλλοντες, Schol.: 3, (56.) Καὶ δίκαιον ἡμῶν τῆς νῦν ἁμαρτίας, εἰ ἄρα ἡμάρτηται, ἀντιθεῖναι τὴν τότε προθυμίαν: quo loco in iisd. Scholiis ἀντιθεῖναι exp. ἐναντίαν θεῖναι. Dicitur etiam ἀντιτίθημι cum accus. solo: ut ἀντιτίθημι ἑκάτερον, Utrumque inter se confero, Alterum cum altero comparo. || Ἀντιτίθημι pro ἀντιθέτως lego, Bud. Vide Ἀντίθετον paulo post. || Ἀντιτίθημι τοῦτ' ἀντὶ ἐκείνου, Pono rem hanc loco illius, LXX. Levit. 14, (42.) Ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων. [" Valck. Hipp. p. 233. Markl. Iph. p. 271. Jacobs. Anth. 6, 208." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 14, 1. Ἀντιτίθημι, Gl. Obdo, Obtendo, Objicio, Oppono, Interpono. Ἀντιτίθεται· Refertur.] Ἀντίθεσις, ἡ, Antithesis, Contra positio, Oppositio. Ἀντιθέσεις sæpe vocantur Oppositiones s. Objectiones adversariorum contra disputantium, Greg. Naz. Τήν τε φιλοσοφίαν ὅση περὶ τὰς λογικὰς ἀποδείξεις ἢ ἀντιθέσεις ἔχει καὶ τὰ παλαίσματα· ἣν δὴ διαλεκτικὴν ὀνομάζουσιν. Idem, Τὰς παρὰ τῶν θείων γραφῶν ἐνστάσεις τε καὶ ἀντιθέσεις συλλήβδην λελύκαμεν: de objectionibus hæreticorum loquens. || Ἀντίθεσις ap. Rhett. habet et alium usum, ut patet e Quintil. 7, 5. Alterum est defensionis genus, in quo factum per se improbabile assumtis extrinsecus auxiliis tuemur: id vocant κατ' ἀντίθεσιν. Latini hoc quoque non ad verbum transferunt: assumtiva enim dicitur causa. || Ἀντίθεσις, Usus antithetorum, Oratio constans antithetis: sicut et ἀντιτίθημι pro ἀντιθέτως λέγω. Marcellus de Thucydide loquens, Ἐζήλωσε δὲ ἐπ' ὀλίγον καὶ τὰς Γοργίου ἀντιθέσεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τὰς παρισώσεις εὐδοκιμούσας τότε. Itidem Dionys. H. ἀντιθέσεις inter schemata θεατρικὰ numerat. [" Ad Diod. S. 1, 514. Heind. ad Plat. Phædr. 319." Schæf. Mss. Strato 4. " Ἀντίθεσις, Figura, qua in singulis verbis, vel sententiis contraria jungimus, et sibi e regione ponimus. De hoc genere, quod et ἀντίθετον vocatur, vide Alex. περὶ Σχημ. p. 586. Deinde ἀντιθέσεις etiam dicuntur Argumenta adversaria ap. Hermog. Ἰδ. 1. p. 48. vel etiam Occupationes argumentorum adversarii ibid. 2. p. 194. Hæc ἀντίθεσις tractatur ab Hermogene, ut peculiare στάσεως genus, ejusque partes constituuntur hæ: ἀντίστασις, μετάστασις, ἀντέγκλημα, συγγνώμη, quoniam in his omnibus formis aliquid opponitur, quo se reus contra adversarium defendit. Vide Schol. ad Hermog. in Ald. Rhet. 2, 271. et Suid. in h. v. De iisdem disputat Apsin. Art. Rhet. 695., ubi distinguit ἀντιθέσεις ἀτέχνους et ἐντέχνους: illæ nituntur factis aut scripto, hæ oriuntur ex arte et ingenio oratoris. Vide v. Ἀντικειμένη." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἀντίθετος, ὁ, ἡ, Contrapositus, Oppositus, Greg. Naz. Ἡμεῖς γὰρ οὐ σύνθετοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετοι καὶ ἀλλήλοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς. Item ἀντίθετος, Obversarius, Bud. ap. Greg. Naz. Καὶ ἡ μὲν πονεῖ τὰ κηρία, τὰς ἑξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα. Ἀντίθετον, Contrapositum, ut Quintil. ad verbum, Sententia sententiæ et membrum orationis membro oppositum. Ciceroni ἀντίθετα sunt contrariis relata contraria: ut illud, Quod scis, nihil prodest; quod nescis, multum obest. Quintil. 9. vocat Contraposita, docens quot modis fiant. Aquila Romanus appellat Oppositum e contrariis. Quidam ita distinguunt ἀντίθετα, ut dicant vel vocabula inter se opponi, ut, Μᾶλλον γὰρ τιμῶσιν αἱ πόλεις τοὺς ἀδίκους πλουτοῦντας, ἢ τοὺς δικαίους πενομένους: vel opponi inter se affirmationem et negationem, ut, Σὺ μὲν ἔλαβες δῶρα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἔλαβον. [" Ad Diod. S. 1, 514." Schæf. Mss. " Ἀντίθετον, forma illa argumentandi, quæ fit e quadam pugna et contentione propositionum, Hermog. περὶ Εὑρέσ. 4. p. 160. cf. Greg. ad Hermog. Δεινότ. c. 15. Deinde sic dicitur Schema orationis, quod variis modis efficitur, ut cum contrariæ res inter se conferuntur: cf. Rutil. Lup. 2, 16. et Quintil. 9, 2. p. 437. Aquilæ Rom. 22. p. 166. est σχῆμα λέξεως, cum verba pugnantia inter se, paria paribus opponuntur: v. Quintil. 9, 3, 81." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Heliod. p. 434. Cor. τῆς ἀντιθέτου δυνάμεως.] Unde Adv. Ἀντιθέτως: ut ἀντιθέτως λέγειν, pro δι' ἀντιθέτων, s. ἀντιθέσεων, Loqui per antitheta, Uti oratione habente antitheta: quod et ἀντιτιθέναι dicitur interdum. Sic supra ἀντίθεσις, Oratio constans antithetis, quæ enuntiatur per antitheta. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 190. H., Demetr. Phal. §. 24." Schæf. Mss. * " Ἀναντίθετος, Simpl. ad Epict. p. 12, 13." Kall. Mss. Epiph. 2, 54. * Ἀναντιθέτως, 1, 767.] " Ἀντιθετικὸς, Habens ἀντιθέσεις. Ex Hermog. ἀντιθετικαὶ στάσεις pro Status assumtivi: recte; nam " Ipsa assumtio s. assumtiva qualitas, ἀντίθεσις nominatur et ab ipso et a Quintil." [" Jacobs. Anth. 7, 12." Schæf. Mss. " Suid. v. Ἀντεγκλήμασιν: cf. Hase ad Lyd. de Ostentis 293." Boiss. Mss. " Sext. Emp. Pyrrh. 1, 8. 9. Hephæst. 64, 29. 68, 25." Kall. Mss. * " Ἀντιθετικῶς, Theoph. Bulg. in Latinos 260. Ming." Boiss. Mss.]

" Ἀντιθέσιον, a nonnullis dicitur Herba, quæ alio " nomine ξάνθον vocatur et φάσγανον, teste Diosc. " 4, 138."

Ἀποτίθημι, vel potius Ἀποτίθεμαι, voce passiva, sed activa signif., Depono: ut ἀποτίθεσθαι τὰς φαρέτρας ap. Herodian. (6, 5, 9.) Transfertur autem et ad res animi: Βραδυτῆτα καὶ ῥαθυμίαν ἀποθέσθαι, Dem. (42.): ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργὴν, Deponere iram, Plut. Coriol. (19.) Sic Idem in Pol. Præc. τὴν ἔχθραν ἀποτίθεσθαι dixit Inimicitias deponere. Et ἀρχὴν ἀποτίθεσθαι, Deponere magistratum, Abdicare se magistratu, Athen. 5. Οὐκ ἀπετίθετο τὴν ἀρχήν. [Plut. Crasso 12.] || Quibusdam accusativis junctum verti debet potius Amitto quam Depono: ut, τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι ap. Greg. Naz. Sic Plut. Ἀπέθεντο τὴν εὔκλειαν, Gloriam amiserunt. Sunt tamen et qui Abjicere his in ll. vertant. || Ἀποτίθεμαι, Expono; eo sensu, quo dicitur aliquis puerum exponere: ut ἀποτίθεσθαι τὰ γενόμενα, γιγνόμενα, Exponere infantes, Aristot. Polit. 7. Ἐὰν ἡ τάξις τῶν ἐθῶν μηδὲν κωλύῃ ἀποτίθεσθαι τῶν γιγνομένων. || Repono, Gal. Ἀποτίθεσθαι τὰ ἔντερα εἰς τὴν οἰκείαν χώραν, Reponere, et, ut Celsus loquitur, Refundere. || Recondo, ad asservandum sc.: ut ἀποτίθεμαι σῖτον, i. e., εἰς φυλακὴν καὶ τήρησιν τίθεμαι. Sic dicitur et ἀποτίθεσθαι τροφήν: unde τροφὴν οὐκ ἀποτίθεσθαι dicuntur qui in diem vivunt: quod et Reponere dicitur: ut in Præf. Paradoxorum, Non enim est opus tale, ut in arce reponi possit. Diosc. Ἀποτίθεσο εἰς ἀγγεῖον. || Reservo, quæ signif. proxime præcedenti est affinis, Differo, Rejicio: ut εἰς τὴν ἐξῆς νύκτα ἀποτίθεσθαι. Xen. Ἀπ. 2, (1, 31.) Τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Isocr. Paragr. Καίτοι δοκοῖ ἂν ὑμῖν, ὅστις ἐπὶ τῶν τριάκοντα κόσμιον ἑαυτὸν παρέσχεν, εἰς τοῦτον

ἀποθέσθαι τὸν χρόνον ἀδικεῖν. || Confero, ut quidem in hoc loco exp. Τὰς δωρεὰς εἰς βελτίω σώματα καὶ ἀξιολογωτέρους ἄνδρας ἀπόθεσθε. Quidam ἀπόθεσθε hic etiam vertunt Reponite: sed videtur multo aptius reddi Conferte. Passiva autem signif. Ἀποτίθεμαι, Deponor, Recondor, Asservor. Unde τὰ ἀποτεθειμένα dicuntur Reposita, ut asserventur. Item ἀποτεθειμένα, sicut et ἀποκείμενα, Ea quæ nos manent, nobis impendent. || Ἀποτίθεσθαι exp. Referri, ap. Plut. Pericle, Ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς πρυτάνεις ἀποτεθεῖεν. [" Ἀποτίθημι, ad Phalar. 369. ad Charit. 504. 121. T. H. ad Plutum p. 424. (v. 1127.) Toup. Opusc. 2, 251. Emendd. 2, 187. Ἀποτίθεμαι, med., Kuster. V. M. 71. Ruhnk. Ep. Cr. 294. Burm. ad Phædr. p. 59. Mit. Segaar. in Daniel. p. 2. Zeun. ad Xen. K. Π. 381. Recondo, Longus p. 6. Vill., Toup. Opusc. 2, 105. Ἀποθέσθαι, Negligere, Valck. Callim. 263. Exponere, sc. liberos, Græv. Lectt. Hes. 607. Ἀποθέσθαι ἐς φυλακὴν, ad Diod. S. 1, 289. 292. Ἀποθέσθαι αἰκίαν καὶ ὕβριν εἴς τινα, 679." Schæf. Mss. " Ἀποτίθημι τεῖχος, Dispono, Constituo, Strabo p. 779. Ascribo, Plut. 8, 146." Wakef. Mss. Plut. Conv. Sap. p. 46. H. Εἰς φυλακὴν ἀποθέσθαι τοὺς ἄνδρας: Eur. Iph. A. 557. τὰν πολλὰν Ἀφροδίταν ἀποθείμαν, Deponam, Auferam.]

Ἀποθήκη, ἡ, Repositorium, Reconditorium, Locus in quo aliquid ἀποτίθεται, Thuc. (6, 97.) Τοῖς τε χρήμασι καὶ τοῖς σκεύεσιν ἀποθήκην. Sic Plut. (9, 87.) Ἔχων κατ' ἀγρὸν ἀποθήκας χρημάτων ὀρυκτὰς ὑπογείους: quas alibi θήκας et θησαυροὺς appellat, ut supra docui. Et Herodian. 7, (11, 14.) Τὰς δημοσίας ἀποθήκας ὅπλων ἀναῤῥῆξαι, Publica armamentaria effringere. Itidem Basil. Hexaëm. Hom. 8. Οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Mellis cellulas. Lat. quoque hoc vocabulo utuntur, ut tum Horat. et Plin. tum Cic., qui in Vatin. ait, Cum omnium domos, apothecas, naves furacissime scrutarere. Colum. autem inter Cellam et Apothecam distinguit, 1, 6. Pars autem fructuaria, inquit, dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariaque et apothecas et horrea. || Ἀποθήκην Philistus usurpavit etiam pro ἀποστροφὴν, Suid. ["Toup. ad Longin. 395. Segaar. in Daniel. p. 2. ad Herod. 671. (8, 109.)" Schæf. Mss. Valck. Schol. in Luc. 12, 18.]

Ἀπόθεσις, ἡ, Depositio: ut ἀπόθεσις ap. Rhett. dicitur in pronuntiatione, cum vox, quæ ἄρσει sublata fuerat, θέσει deponitur in fine membri. Demetr. Phal. (19.) Ἑδραίᾳ γάρ τινι καὶ ἀσφαλεῖ καταλήξει ἔοικεν αὐτῆς (sc. τῆς περιόδου) ἡ ἀπόθεσις. Idem, (205.) Πυκναὶ γὰρ αἱ ἀναπαῦλαι καὶ ἀποθέσεις, sc. si utamur κώλοις τριμέτροις et κόμμασιν. Et rursum, (245.) Τῶν κώλων αἱ τοιαῦται ἀποθέσεις, Ὡμολόγησα τούτοις, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, συνερεῖν, ἔχονται μάλιστα οὗ εἴρηκα ῥυθμοῦ. Sic Hesychio ἀπόθεσις est ἀπόδοσις, quæ itidem in periodo est. Exp. etiam Abjectio: afferturque e Greg. Naz. Ἀπόθεσις σαρκὸς pro Carnis abjectio. Item Expositio, ea signif. qua dicitur Partum exponere, pro Deponere alicubi et fortunæ committere. Aristot. Polit. 7, 16. Περὶ δὲ ἀποθέσεως καὶ τροφῆς τῶν γιγνομένων ἔστω νόμος, μηδὲν πεπηρωμένον τρέφειν. Ibid., Μηδὲν ἀποτίθεσθαι τῶν γιγνομένων. Item Repositio, Asservatio: ut εἰς ἀπόθεσιν affertur pro Ad recondendum, asservandum. Affertur et ἀπόθεσις τῶν ἐντέρων pro Refusio intestinorum, e Celso: e quo supra habuisti itidem, Refundere intestina. ["Dispositio, Heracl. Alleg. 25. p. 88." Schleusn. Mss. " Thom. M. 886. ad Diod. S. 2, 347. Lucian. 3, 71. Abresch. Lectt. Aristæn. 293. Expositio partus, Dionys. H. 1, 217. Vox Grammaticorum, Schol. Aristoph. Πλ. 487. Ἡ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀπόθ., Abdicatio regni, Diod. S. 1, 75." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 106. τοῦ σκέλους. Nomen architecturæ, Vitruv. 4, 1. cf. 4, 7.] ΑΤ Προσαπόθεσις exp. Assignatio: [cujus vocab. exemplum desideratur. * Ἀποθέσιμος, Nicol. Damasc. 268. Cor. "Joseph. A. J. 16, 7, 1. cf. Segaar. ad Daniel. p. 2." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 227.]

[* Ἀποθετέον, Diosc. 2, 89. " Clem. Alex. 286.

A Geop. 3, 8. 5, 51. 10, 21. 38." Kall. Mss.]

Ἀποθετικὸς, Deponendi vim habens, Deponens: ut ἀποθετικὰ ῥήματα ap. Gramm. Deponentia verba. Gaza vero ἀποθετικὰ ἐπιῤῥήματα, Deponentia adverbia, Gramm. 4. vocavit Adverbia concedendi, ut est εἶεν. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 12. H." Schæf. Mss.]

Ἀπόθετος, Repositivus, Reposititius, Qui reponi et recondi solet in apothecis: ut Varr. et Catoni Conditiva mala, Columellæ Conditivi cibi, Condititii cibi. J. Poll. 1. Λέγεται δὲ καρπὸς, ὁ μέν τις, ἀθησαύριστος, ὃν οὐκ ἔστιν ἀποθέσθαι· ὁ δὲ, ἀπόθετος, ὁ ψυχόμενος καὶ ἡλιούμενος: nam conditivi fructus vel in sole vel in umbra siccari solent, et ita asservari reconditi. Apud Eund. ἀπόθετα σκεύη 10. init., Vasa quæ ἐν ἀποθήκαις s. σκευοθήκαις reponi solent, cum iis non utimur, vel ne in manus aliorum incidant: ut ἀπόθετα γράμματα, Literæ quæ reponi s. seponi solent, quales arcanæ sunt, aut alicujus momenti. Herodian. 3, (8, 12.) Ἐπιστολὰς προκομίζων ἀποῤῥήτους, ἃς ἐν τοῖς ἐκείνου

B ἀποθέτοις εὗρε γράμμασιν. Ubi Polit. Prolatis arcanis epistolis, quas apud illum sepositas deprehendisset. Et Plut. Symp. 8, 8. Ὡς ὁ μὲν ἀληθὴς λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀπόῤῥητος εἴη, Reconditus et alta mente repostus. Item ἀπόθετα κεῖσθαι dicuntur Quæ in cellis reposta s. recondita jacent, nec usum ullum habent, ideoque interdum neglecta: ut ap. eund. Plut. (6, 608.) Ἰατρικὴ δὲ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται τοσοῦτον ἀκλεὴς καὶ ἀπόθετος, Tam ingloria et contemta, Usque adeo inhonorata et ad abstrusas cellas relegata. Sed et αὐλῳδικῶν νόμων quidam dictus fuit ἀπόθετος, ut idem Plut. (10, 653.) tradit, Οἱ δὲ νόμοι, inquit, οἱ κατὰ τούτους (Clonam sc. et Polymnestum Colophonium) αὐλῳδικοὶ ἦσαν, ἀπόθετος, ἔλεγοι, * κωμάρχιος, σχοινίων, * κηπίων τε καὶ δεῖος, καὶ * τριμελής. [Philostr. 3, 7. " Boiss. p. 597. Casaub. ad Athen. 101. Segaar. in Daniel. p. 2. Toup. Emendd. 2, 117. ad Herod. 671. Ἀπόθ. ἔπη, Heind. ad Plat. Phædr. 268. Heyn. Hom. 8, 793. Ast Leben Platon's p. 102." Schæf. Mss. " Ἀπόθ. ποιεῖν, Re-

C ponere, Suid. 1, 680." Wakef. Mss. * " Ἀναπόθετος, ad Hesych. 1, 596. n. 15." Dahler. Mss. * Δυσαπόθετος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 101.]

ΑΤ Ἀποθέται in Laconico agro erat Locus quidam præruptus et profundus, in quo deponebant s. exponebant partus informes et degeneres. Plut. Lycurgo (16.) p. 90. meæ Edit. Εἰ δὲ ἀγεννὲς καὶ ἄμορφον εἴη τὸ παιδάριον, ἀπέπεμπον εἰς τὰς λεγομένας ἀποθέτας, παρὰ Ταΰγετον τὸν βαραθρώδη τόπον· ὡς οὔτε αὐτῷ ζῆν ἄμεινον οὔτε τῇ πόλει, τὸ μὴ καλῶς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸς εὐεξίαν καὶ ῥώμην πεφυκός.

Ἐναποτίθημι, Depono in. Bud. ἐναποτίθεμαι interpr. Ibi depono et relinquo: afferens e Gal. 11 Meth. Med. de caroticis, Ἰσχυρὰν δὲ καὶ δύσλυτον ἐναποτίθεται ψύξιν ἐν τῷ κάμνοντι, i. e., inquit, ἐγκαταλιμπάνει. [" Diod. S. 2, 569." Schæf. Mss. * " Ἐναπόθεσις, Sext. Emp. 3, 188." Kall. Mss. * " Ἐναπόθετος, Moschus π. Σχ. 58." Boiss. Mss. * Καταποτίθημι, Schol. Lycophr. 55. Achill. Tat. 3. p. 336. * " Προαποτίθημι, Basil. Hom. de Jejun. 130." Boiss.

D Mss. " Προαποτίθεσθαι, Ante recondere, Chrys. in Genes. Or. 2. T. 1. p. 10, 31. Πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν πολλὴν ἑαυτοῖς προαποτίθεσθαι τὴν παῤῥησίαν." Seager. Mss.: T. 1. p. 1071, 22. T. 2. p. 149, 42. * " Προσαποτίθημι, Amitto, Privor, Suid. v. Σκῶπα: Πνεῦμα προσαπέθηκε τῷ βίῳ, Cum auro simul et vitam amisit." Schleusner. Mss. " Προσαποτίθεμαι, Depono, Clem. Alex. 747." Kall. Mss. * Συναποτίθημι, Simul depono, Zosim. 4, 12. p. 370. Ἐπιτιθέμενος τυραννίδι, συναπέθετο ταύτῃ τὸν βίον: Julian. Orat. 1. p. 46. Plut. 6, 135. " Appian. 2, 219." Wakef. Mss.]

Διατίθημι, Dispono, Compono, Lucian. Σὺ μέντοι διατίθει τὰ βάθρα. Interdum Administro, Constituo. Thuc. 6, (15.) Κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου. Sic Herodian. 3, (8, 4.) Τά τε κατὰ τὰς Γαλλίας ὡς ᾤετο ἄριστα διαθεὶς, ubi tamen Polit. Itemque omni Gallia composita e sententia. Item Instituo, ut ἀγῶνας διέθεσαν ap. eund. Lucian. (2, 933.) redditur Certamina instituerunt. Affertur tamen ex Aristide Δια-

θεῖναι τὸν ἀγῶνα pro Certamen proponere. Sic autem dici et τιθέναι ἀγῶνα, s. τὸν ἀγῶνα, antea docui. Sed et διατιθέναι τοὺς νόμους habent VV. LL. sicut τιθέναι τοὺς νόμους: exponuntque Condere leges. Et ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα. A

Διατίθημι, Efficio, Reddo, Dem. (463.) Ἵν' οὖν τριάκοντα ἄνθρωποι λειτουργήσωσιν ἡμῖν, τοὺς ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν; Infidos nobis reddemus? Bud.

Διατίθημι, Afficio, Dem. Ἴστε γὰρ δή που ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκε, Quibus incommodis affecerit, Quomodo vexarit Orchomenios, Bud. Est autem similis usus, vel potius idem, ap. Chrys., de Caino, Τοῦ τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθέντος, Qui fratrem tali injuria affecit, in fratrem talia perpetravit, fratrem ita tractavit: ut κακῶς διέθηκαν e Dem. (369.) pro Male tractarunt. Et Διετίθουν τὰ χείριστα ex Æsopi Fabulis pro Pessime tractabant. Sed aliquando οὕτω διατίθημι est Facio ut aliquis ita sit affectus, Isocr. Ὅπως ἂν τοὺς ἄλλους πρὸς σεαυτὸν διαθῇς, οὕτω καὶ σὺ πρὸς ἐκείνους ἕξεις. Tale est διέθηκε χεῖρον, quod redditur Deteriori affectu imbuit, Pejus animavit. B

Διατίθεμαι, signif. activa, itidem pro Compono, Administro, Xen. Ἀπ. 2, (6, 23.) Δύνανται δὲ καὶ τὴν ἔριν οὐ μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως ἀλλήλοις διατίθεσθαι, Bud. Componere, Ad concordiam reducere. Subjungit autem Basilii locum, in quo διατίθεσθαι reddit Concorditer constituere. Quin etiam pro Placare, Satisfacere alicui, ex Appiano affert. Dixerat autem antea διατίθεσθαι passiva voce significare Bene s. Secus de re aliqua statuere, et uti: afferens ex Isocr. Panath. (56.) Μηδ' ἀνέξονται φωνὴν τῶν τὰ μὲν σώματα τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐπονειδίστως διατιθεμένων, συμβουλεύειν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀξιούντων. Et ap. Greg. Naz. Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται, Calamitatem in bonum commodissime vertit, De exilio suo commodissime statuit. Quemadmodum autem διατιθέναι νόμους supra habuisti pro Condere leges, sic et διατίθεσθαι νόμους pro Condere leges, affertur e Plat. de LL. At vero Διατιθέμενος βάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ, e Greg. Naz. pro Disponens. At cum accus. λόγους Bud. vertit Facere; nam διατίθεσθαι C τοὺς λόγους e Polyb. (3, 108, 2.) affert pro Verba facere. Sic ex Appiano, Λόγους ἐν τῇ βουλῇ περὶ ὁμονοίας διέθετο, Verba fecit de concordia, Orationem habuit. [" Diog. L. in Socrate p. 57, 28. in Zenone p. 240, 1. HSt." Seager. Mss.] Invenitur etiam, Διατιθέμενος ἀεὶ μακρὸν λόγον. Item, Διατίθεσθαι ἔπαινον ἐν τῇ ποιήσει περὶ τῆς ἀνθρώπου: et, Διατιθέμενοι πολὺν ἔπαινον εὐβουλίας ἑαυτῶν, Phalar.

Διατίθεμαί τι, Expono venale, Venundo, Vendo, Bud. e Dem. [22. 910. 1048.] et Arriano.

Διατίθεμαι, Testor, Testamento meo aliquid mando hæredibus, ut Idem scribit, afferens e Dem. Ὁ ταῦτα διαθέμενος. Item, Σκέψασθε δὲ ἃ διέθετο: [1029. 1067.] Et ex Æschine (56.) Διαθέσθαι τὰ ἑαυτοῦ, In bonis testari; vel, e bonis. Habemus autem hujus generis loquendi exemplum et e Plat. de LL. Τὸν νόμον ἐτίθεσαν τόνδε, ἐξεῖναι τὰ ἑαυτοῦ διατίθεσθαι ἁπλῶς, ὅπως ἄν τις ἐθέλῃ τοπαράπαν. Potest autem hæc signif. ad illam referri, qua dictum est poni pro Statuere de re aliqua. Atque adeo reddi potest D alicubi διατίθεσθαί τι, Testamento statuere. Optime certe convenit hic usus verbi διατίθεσθαι cum Gallico Disposer, cui respondet ad verbum. Dicimus enim aliquem Disposer de ses biens, quand il fait son testament. Aut etiam, Disposer de ses biens par testament. Talem certe usum verbo Disponere dedit vet. Interpr. in Ep. ad Hebræos, cum διατίθεσθαι διαθήκην vertit Disponere testamentum; sed nullo, ut opinor, exemplo. Ibid. vertit et Testari testamentum. Quidam, Condere testamentum. Sed alii maluerunt, Pacisci fœdus. Itidemque in aliis quoque ll. Græci Bibl. Interprr., e quibus petitus est ille locus, διατίθεσθαι διαθήκην dixisse comperiuntur pro Pacisci s. Ferire s. Percutere fœdus. E quibus affertur etiam, Διάθου ἡμῖν διαθήκην, 1 Reg. (10, 19.) pro Habe nos confœderatos. Atque ita Bud., postquam dixit διατίθεμαι accipi etiam pro συντίθεμαι, i. e. Paciscor, affert ex Aristoph. (Ὄρν. 439.) ἢν μὴ διάθωνταί διαθήκην ἐμοί, pro Nisi mihi stipulanti promittant. At vero διατίθεσθαι cum accus. βασιλείαν, Luc. 22, (29.) redditur et Pacisci regnum, et, quæ interpr. non minus mihi placet, Legare testamento.

Διατίθεμαι, passiva ut voce, ita etiam signif., Afficior, Lucian. (1, 64.) Πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι; Quomodo putas mihi affectum fuisse animum? Sed Latinius reddetur, Quomodo me animo affectum fuisse putas? Nam et ap. Cic. non semel legitur, Ita sum animo affectus. Jungitur autem hoc verbum, in ista signif. cum adverbiis: ut, Διατίθεμαι δυσκόλως πρός τινα, ex Isocr., Sum animo male affecto erga quempiam, Sum animo infenso. Sic, Διετέθησαν χαλεπῶς εἰς ἡμᾶς: item, Διατιθέμενος χαλεπώτερον πρὸς ἐπιτιμῶντας, ex Eod. Sed et in bonam partem, sicut Latine dicitur aliquis ita Esse affectus erga amicum, e Plut. Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα. Verum affertur et Διετέθη οὐ ῥᾳδίως e Thuc. (6, 57.) pro Non leviter est multatus. Quin etiam quemadmodum verbale διάθεσις respondet nostræ voci Disposition, (respiciendo ad eum illius usum, quo dicimus Bonne s. Mauvaise disposition, loquentes de corpore,) sic etiam κακῶς διατεθεὶς affertur pro Graviter affectus, qua signif. usurpatur et Affectus sine adjectione, et tunc respondebit ei quod dicimus Mal disposé.

[" Διατίθημι, ad Xen. Mem. 1, 6, 3. 4, 2, 40. Toup. Opusc. 1, 25. Bergler. Alciphr. 200. omnino T. H. ad Lucian. 1, 292. ad Diod. S. 1, 99. 2, 66. 444. ad Herod. 18. Lennep. ad Phal. 93. 202. Thom. M. 221. ad Charit. 571. Jacobs. Anim. 269. Anth. 11, 300. Cattier. Gazoph. 19. ad Paus. 383. Boiss. Philostr. 584. Tracto modis quibuscunque, Accipio, Dionys. H. 1, 312. De orationis et carminum recitatione, ad Diod. S. 2, 9. Lucian. 1, 739. 3, 190. 2, 777. Plut. Alex. p. 56. Schm., Longin. 194. Mor., Dionys. H. 2, 777. 1203. 1229. 3, 1512. 1457. 1379. 1327. 5, 241. 280. Heind. ad Plat. Charm. 81. Wolf. Prol. Hom. 101. De ludis, ad Diod. S. 2, 172. Διατιθέναι ἀγῶνα, Heyn. ad Apollod. 308. ad Mœr. 67.: ἐγκώμιον, Voss. Arist. 1. p. 10.: ἐπαίνους, Dionys. H. 1, 453.: τὴν γένεσιν, Jacobs. Anth. 9, 470. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. vi. 79. Διατίθεσθαι, med., Diod. S. 1, 489. Testor, Testamento mando, ad Dionys. H. 1, 289. Vendo, Toup. Opusc. 1. 531. ad Charit. 255. 269. ad Lucian. 1, 262. ad Diod. S. 1, 76. 358. De histrionibus, Casaub. ad Athen. 52. Διατίθεσθαι λόγους, Dionys. H. 4, 2173. Εὖ διατίθεσθαι, ad Lucian. 1, 485. Ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου, Thom. M. 92. Διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει, Longus p. 40. Vill., Lucian. 1, 683. Longin, 52. Mor. Διατίθεμαι, pass., Timæi Lex. 98. * Διατιθέω, Brunck. Aristoph. 1, 58." Schæf. Mss. " Διατίθημι, Bene dispono, Appian. 1, 721. Διατίθεμαι, Venum expono, ut nos To dispose of, Herod. 1, 1. Strabo 586. Xen. K.'A. 530. (6, 6, 21. 7, 3, 5. 7, 4, 1. 7, 7, 34.) Ath. Rep. 248. (2, 11.)" Wakef. Mss. Vide Lex. Xen. et Schn. Lex., Wolf. ad Leptin. 240. Athen. 341. Εἴ τί σοι ἀνοικονόμητον, διατίθου ταχύ. " Notanda dictio ap. Athen. 181. Τηλέμαχος τῶν σκευῶν διατιθέμενος, Vasa stupens, Vasorum admiratione captus. Vide ibi notata." Schw. Mss. Διατίθεμαι, Vendo, Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Διατίθεσθαι τὴν σχολήν, διατριβήν, Schæf. Meletem. Cr. 24. 87.: τὸν λόγον, 29.]

[* " Διάθεμα, Jacobs. Anth. 9, 470." Schæf. Mss. " Sextus c. Astrol. 5. p. 346. Anna C. 6. p. 164." Lobeck. Phryn. 249. " Sext. Emp. c. Math. 5, 53. 71. 89. 90. Clemens Homil. 14, 6. de Gest. Petr. 115." Kall. Mss. * " Διαθεσμός, Heringa Obss. 107." Schæf. Mss. Διαθέσμους, Erotiano διαφύσεις, vide ibi notata: Index autem διαδέσμους exhibet. Cf. Διαδεσμός. A Schneidero v. Διάθεσμος non agnoscitur.]

Διάθεσις, ἡ, Dispositio, Vitr. 1, 2. Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græce τάξις dicitur: et e dispositione, (hanc autem Græci διάθεσιν vocant,) et eurythmia et symmetria, et decore, et distributione, quæ Græce οἰκονομία dicitur. Et mox, Dispositio autem est rerum apta collocatio, elegansque in compositionibus effectus operis cum qua-

litate. Species dispositionis, quæ Græce dicuntur ἰδέαι, hæ sunt, ichnographia, orthographia, scenographia. Quo pertinet διάθεσις, quod Antiphontem pro διοίκησις posuisse testatur Harpocr. sc. in Or. περὶ Ὁμονοίας: e qua hæc affert, Ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. Item hæc e Phrynichi Tragœdis, Τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν. Sic vero et διαθέσθαι accipitur pro διοικῆσαι, inquit Idem, afferens rursum ex Antiphonte, Ἀληθείας πρώτῳ, hæc verba, Πολλὰ ἂν καὶ καλὰ κακῶς διαθοῖτο. Cujus loci Suidas quoque meminit, utens vocabulo διακοσμήσεως pro nomine διοικήσεως, quod Harpocr. habet. Sicut vero ibi διάθεσιν et διοίκησιν synonyma faciunt, ita Dispositio et Dispensatio a Cic. copulantur, tanquam affinem signif. habentia: ut de Orat. 1. Inventa, non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispensare atque disponere. Rursum Suidas, eund. Antiphontem dicit διάθεσιν posuisse ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, h. e. ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι. || Διάθεσις, ut διαθήκη, signif. et Testamentum, quo sc. quis moriens disponit ac dispensat res suas, et extremam suam voluntatem exponit. Lysias in Or. πρὸς Τιμωνίδην habita, Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, οὐ παρανοῶν, οὐδὲ γυναικὶ πεισθείς. Suid. Sic διατίθεσθαι dicitur διαθήκην γράφειν, Testamentum edere. Exp. vero et Testatio; afferturque διαθέσεως ἐπιθυμία pro Testandi cupiditas. || Διάθεσις significat etiam Venditio, qua sc. merces exponuntur et divenduntur, i. e. πρᾶσις, inquit Harpocr., Isocratem in Busir. auctorem citans: quomodo et Antiphontem διεθέμεθα accepisse ait pro ἀποδεδόμεθα. Testatur idem et Suidas, qui ἐπὶ τοῦ πωλεῖν usurpari tradit: nec non Hes., qui exp. ἀπόδοσις. In qua signif. Plut. quoque usus est hoc vocab., ut in Solone (24.) p. 167. meæ Edit. Τῶν δὲ γινομένων διάθεσιν πρὸς ξένους ἐλαίου μόνον ἔδωκεν, ἄλλα δ' ἐξάγειν ἐκώλυσεν, Ex iis autem quæ nascerentur, nihil præter oleum vendere peregrinis permisit, cetera autem exportare vetuit. Et (2.) p. 146. Καὶ Πλάτωνι τῆς ἀποδημίας ἐφόδιον ἐλαίου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ διάθεσιν γενέσθαι, Platoni pro viatico fuisse olei in Ægypto venditionem. Ubi etiam nota διάθεσιν de ea Venditione dici, qua aliquid in aliam regionem vel urbem exportatur, et in ea divenditur ac veluti distribuitur illa venditione. Idem in Lycurgo (9.) p. 82. Διάθεσιν τῶν ἔργων οὐκ ἐχόντων· τὸ γὰρ σιδηροῦν, ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμὴν, καταγελώμενον: de moneta ferrea. Idem rursum (7, 192.) Παρεῖχεν ἀγορὰν καὶ διάθεσιν πᾶσι τοῖς πολίταις, πωλήτης προσαγορευόμενος. || De pictura etiam dici videtur, velut ap. Athen. (210.) in Ἐγγυθήκη, de Polemone, Ἐξηγούμενος διάθεσιν ἐν Φλιοῦντι κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ῥηγίνου. Et (196.) Ἐφαπτίδες τε κάλλισται, τινὲς μὲν εἰκόνας ἔχουσαι τῶν βασιλέων ἐνυφασμένας, αἱ δὲ μυθικὰς διαθέσεις, [Argumenta e fabulis petita:] nam in his picturis est διάθεσις concinna, i. e. Dispositio et ordo rerum quæ depinguntur. || Exp. etiam Conditio et Ratio: ut ap. Lucian. (1, 182.) Διαφέρει τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως, Differt a nostra ratione. Quo fortassis modo accipitur et ap. Athen. (621.) Πολλάκις δὲ οἱ μαγῳδοὶ καὶ κωμικὰς ὑποθέσεις λαβόντες ὑπεκρίθησαν κατὰ τὴν ἰδίαν ἀγωγὴν καὶ διάθεσιν. Nisi forte διάθεσις pro σχῆμα accipiendum sit, ut ab Hes. exp., et usurpatur rursum ap. Athen. (198.) Ἀνὴρ μείζων τετράπηχυς ἐν τραγικῇ διαθέσει καὶ προσώπῳ. E Plut. autem διάθεσις τοῦ λέγοντος, pro Orantis actio. || Rursum exp. Constitutio, afferturque e Plat. de LL. Διάθεσις τῶν νόμων, pro Legum constitutio. || Porro ut διατίθεσθαι et διακεῖσθαι signif. etiam Affici, ita διάθεσις signif. etiam Affectio, et tam animo tribuitur quam corpori: velut ap. Suid. Οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις, Quomodo animus sit affectus; nam συμπάσχει τῷ σώματι τοίως ἢ τοίως διακειμένῳ, atque ἀλγοῦντι συναλγεῖ, εὐθυμοῦντι συνήδεται: quin et τὸ εἰς τάδε ἢ τάδε πάθη * ἐπιρρεπῶς ἔχειν τὴν ψυχὴν, ἐκ τῆς πρὸς σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας παραγίνεται: qua de re vide plura ap. Eund. Idem

A ex alio tradit, διαθέσεις esse non solum τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, sed etiam τὰς ἀρετάς: et cum τῶν τεχνῶν aliæ sint φαῦλαι, aliæ σπουδαῖαι, videri etiam τῶν διαθέσεων alias esse φαύλας, alias σπουδαίας: vocari autem διαθέσεις ea, quæ sunt εὐκίνητα καὶ ταχὺ μεταβάλλονται: ut calor, frigus, morbus, sanitas; nam διάκειταί πως κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν: quæ autem longo tempore invaluerit et confirmata sit, ἕξιν potius dici. Qua de re fusius Aristot. Prædic., cap. περὶ Ποιοῦ καὶ Ποιότητος. Itidem Gorr., Διάθεσις, inquit, Affectio, dicitur ab Aristot. qualitas esse facile mobilis a subjecto: ἀπὸ τοῦ διατίθεσθαι s. διακεῖσθαι, quod signif. Affectum et dispositum et constitutum esse; atque tam in bonum quam in malum usurpatur, et in aliis etiam quam in homine. Nam et cantus et harmoniæ, et orationis et dictionis διάθεσις quædam esse videtur; pertinetque τῆς διαθέσεως nomen ad omnes pariter, tum qui sani tum qui ægri sunt, tum qui neutro modo se

B habent, siquidem omnes modo quodam διάκεινται. Itaque ἡ διάθεσις commune nomen est et morbi et omnium symptomatum causarumque morbificarum; eorum enim unumquodque διάθεσις est, non autem e contrario omnis διάθεσις aliquid eorum: si quidem omnem motum, omnesque adeo sensuum alterationes in se comprehendit, non ægris modo, sed sanis etiam contingentes. In visu quidem, eas, quæ ab albo, nigro, flavo, et ceteris coloribus fiunt; in tactu, quæ a calido, frigido, humido, sicco, molli, duro, ceterisque id genus; et ad eund. modum in singulis reliquorum sensuum. At hæ omnes alterationes revera πάθη sunt, i. e. Passiones: quamobrem πάθος et διάθεσις idem quodammodo esse videntur; atque idem certe sunt, nisi quod solo motu inter se differunt. Nam dum mutatur et alteratur quidpiam, πάθος fit, ut cum incalescit vel refrigeratur, a calore vel frigore procul dubio patitur; ubi vero motus desiit, et jam incaluit aut refrixit, aut nigredo vel albedo inducta est, διάθεσις existit. Græci tamen, ut ait

C Gal., etiam manentem διάθεσιν, sedato jam motu, πάθος solent appellare, sicuti et causam, non eam tantum quæ facit, sed eam etiam quæ jam fecit: quanquam neque hæc simpliciter causa est, nec ἡ διάθεσις quæ manet, simpliciter πάθος dicenda sit. Hæc ille. Ceterum ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις aliquando specialiter accipitur pro γνώμη aut διάνοια: quo modo Antiphon usus est, teste Suida. Et sic ὁ ἐν διαθέσει λόγος vocari dicitur pro Sermo animo conceptus: προφορικὸς autem, Qui jam profertur auditurque: ut pluribus docebo in Ἐνδιάθετος, ubi etiam videbis νόημα et διάθεσιν esse synonyma. Itidem Plut. Othone, Τὴν διάθεσιν ὑπερέθετο, Distulit quod facere instituerat, s. Quod in animo habebat et facere cogitarat, sc. adoptionem Othonis. Pertinetque huc διάθεσις, quod ab Hes. exp. προαίρεσις. Quod vero ad corporis διάθεσιν attinet, ap. Medicos pro Morbo s. Vitio accipitur, eoque vel recenti, vel certe non admodum veteri; nam qui invaluerit longo tempore, ita ut vel nullo modo vel saltem difficile

D curari queat, ἕξεως potius nomine vocetur. Diosc. 2. διαθέσεις ὤτων, Aurium vitia: 1. βλεφάρων, Palpebrarum vitia. Alii adhuc specialius, Palpebrarum erosiones. Sic Gal. ad Gl. Δ. ἡπατικαί, Jecinoris vitia, Jecinoris morbi. Et διάθεσις κωλική, Coli vitium s. dolor. [Exportatio, Bast. Ep. Cr. 27. "Schneid. ad Vitr. 1. p. 32. Thom. M. 221. Luzac. Exerc. 145. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 243. 426. 450. 466. 473. ad Paus. 383. Heyn. Hom. 5, 135. ad Diod. S. 1, 398. 2, 521. 522. 534. ad Mœr. 41. Toup. Opusc. 1, 548. Valck. ad Ammon. 199. ad Herod. 508. Athen. 1, 23. Musgr. Bacch. 1252. Venditio, Bast Lettre 21. Dionys. H. 3, 1359. 1392. ad Charit. 269. De pictura, Plut. 6, 325. Hutt." Schæf. Mss. " Athen. 201. Diog. L. 1, 81." Wakef. Mss. Artemid. 5. p. 268. Polyb. 2, 61. 10, 7. 34, 4. Plut. Demosthene 7. QQ. Symp. 7, 8. Schn. Lex. " Affectio morbosa, Infirmitas, Icesius ap. Athen. 87. Αἱ τῶν στομάχων δ." Schw. Mss. " Sensu Gramm., Schol. Eur. Or. 103." Boiss. Mss. " Δια-

θέσεις, Morum, Affectionum, Characterumque delineationes. Sic Demosthenes dicitur ταῖς διαθέσεσι ἐξακριβοῦν τὰς πιθανότητας, Moribus animique affectionibus exprimendis probabilitatem parare, Lucian. Enc. Demosth. 14. Quo etiam pertinet locutio a Synesio Dion. p. 37. usurpata, Ἐκ διαθέσεως γράφειν, h. e. Serio, Ex animi vera sententia et affectu scribere, i. q. σπουδάζειν; cui oppositum est τὸ προσγυμνάζεσθαι, Exercitationis gratia scribere, ubi sæpe dissimulatio et fictio locum habere solet. Διάθεσιν, Dispositionem, quæ sequitur τὴν εὕρεσιν, Inventionem, dixit simpl. Plato Phædro 298. Bip." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Galen. 9, 575. Ὀνομάζω δὲ νοσώδεις διαθέσεις οὐ μόνον ὅταν ἤδη νοσῶσιν, ἀλλὰ κἀπειδὰν ἄρχηταί τις αὐτῶν συνίστασθαι.]

Προδιάθεσις ET Προσδιάθεσις: quorum illud exp. Antecedens dispositio, Pristina affectio: hoc autem simpliciter Dispositio, Affectus: sed ambo sine Auctore.

Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, Ordinator, Moderator, Rector, Magister, e Plat. de LL. (6. p. 277.) ut i. sit q. διοικητής: sicut διαθέσθαι est διοικῆσαι, et διάθεσις accipitur pro διοίκησις. [" Ad Herod. 508." Schæf. Mss. " Themist. 321." Wakef. Mss.]

Διαθέτης, ὁ, itidem pro διοικητὴς accipitur s. ἐπιμελητὴς, teste Suida, qui affert ex Anonymo, Ἦν δὲ καὶ τἄλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης, καὶ πολύ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διατάττων. Est autem διοικητὴς Dispensator, Ordinator, Administrator; ἐπιμελητὴς autem Curator: ut διαθέτης οἴκου σοφὸς sit Prudens et peritus in administranda re familiari. Ex Herod. autem (7, 6.) Διαθέτης χρησμῶν τῶν Μουσαίου, pro Musæi sortium explanator. Ubi forsan signif. potius Dispositor. [" Thom. M. 221. Heyn. Hom. 8, 811. ad Herod. 508. Venditor, Toup. Opusc. 1, 531." Schæf. Mss.]

Διαθετικὸς, Afficiendi vim habens. At vero διαθετικὰ ῥήματα ap. Gramm. Verba affectiva, quæ affectum aliquem denotant. Item, Διαθετικὴ κλίσις ῥήματος, Quæ velut disponit per genera, de genere transit in genus. Unde redditur etiam, Generica verbi declinatio. ITEMQUE Διαθετικῶς, Generice, Genere mutato, ex Erasmo.

[* Διάθετος, unde] Ἀδιάθετος, ὁ, ἡ, Qui dispositus non est, Inordinatus. Exp. etiam Intestatus. Apud Plut. autem Catone (9.) Μεταμεληθῆναι δ' αὐτὸς ἔφη ἐν παντὶ τῷ βίῳ τρεῖς μεταμελείας· μίαν μὲν, ἐπὶ τῷ γυναικὶ πιστεῦσαι λόγον ἀπόῤῥητον· ἑτέραν δὲ, πλεύσας ὅπου δυνατὸν ἦν πεζεῦσαι· τὴν δὲ τρίτην, ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν: quidam interpr. Qui nihil egit; quidam Qui nihil rei seriæ egit. Ego autem ἀδιαθέτων potius crediderim dici Qui rerum suarum nihil composuit. Sic tamen ut ne hæc quidem interpr. mihi satisfaciat. [" Dacier. ad Plut. 1. p. xx. Heyn. Hom. 8, 347. Intestatus, ad Epist. Socr. p. 333. Lips." Schæf. Mss.] " Δυσδιάθετος, Dispositu s. " Compositu difficilis, Plut. Cæs. Ὡς ἦν δυσδιάθετον " αὐτῷ τὸ περὶ τοὺς δανειστὰς, ἐπὶ Κράσσον κατέφυγε, " Cum res suas cum creditoribus componere ægre " posset." [" Non facile vendibilis, Menander Fr. p. 8. κτῆμα, de filia." Schleusn. Mss. " Γνωμ. μονοστ. 370." Boiss. Mss. " Poët. Gn. 237. ad Charit. 269. 273." Schæf. Mss. " Hierocles 106." Wakef. Mss. Vide Συνδιάθετος.] Ἐνδιάθετος, dicitur ὁ ἐν τῇ διαθέσει, Qui est in mente aliquo modo affecta, Mente conceptus, ut Hesychio ἐνδιάθετος λόγος est πᾶς λόγος ἐν νῷ λαμβανόμενος: quod ipsum et Plut. testatur, s. potius quidam ap. Plut. (9, 109.): sic enim ibi quidam, Δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν, ἐνδιάθετος, Ἑρμοῦ δῶρον· ὁ δ', ἐν προφορᾷ, διάτορος καὶ ὀργανικός. Et mox, Τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ προφορικοῦ, φιλία τέλος ἐστὶν, τοῦ μὲν, πρὸς ἑαυτὸν, τοῦ δὲ, πρὸς ἕτερον. Ubi vide et alia de utroque. Itidem Philo V. M. 3. Ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μέν ἐστιν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ, προφορικός· καὶ ὁ μὲν, οἷά τις πηγή· ὁ δὲ γεγωνὸς, ἀπ' αὐτοῦ ῥέων· καὶ τοῦ μὲν, ἐστὶ χώρα τὸ ἡγεμονικὸν, τοῦ δὲ κατὰ προφορὰν, γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιΐα. Est itaque ἐνδιάθετος λόγος, Oratio mente concepta; προφορικὸς autem, Quæ ore jam profertur: seu, Mentis conceptus, Id quod aliquis intus sentit,

A Sermo quem in corde loquimur: ut et Jo. Damasc., cum dixisset λόγον esse τὸν οὐσιωδῶς τῷ πατρὶ ἀεὶ συμπαρόντα, de Verbo Patris divino, subjungit, Λόγος πάλιν ἐστὶν ὁ ἐνδιάθετος, ὁ ἐν καρδίᾳ λαλούμενος· καὶ πάλιν λόγος ἐστὶν ἄγγελος νοήματος. Ubi nota διάθεσιν et νόημα synonymws ab eo accipi: item synonymως poni ἄγγελον νοήματος et προφορικόν: quem Plut. vocat non solum τὸν ἐν προφορᾷ, sed etiam διάτορον et ὀργανικόν: ut et Philo eum dicit proficisci ab ore et lingua, aliaque omni vocis ὀργανοποιΐᾳ. Rursum Damasc. sic definit, Ἔστι δὲ ὁ ἐνδιάθετος λόγος κίνημα τῆς ψυχῆς, ἐν τῷ διαλογιστικῷ γενόμενον ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως. Ab Hermog. autem [περὶ Ἰδ. 2. p. 270.] ἐνδιάθετον λόγον vocari ait Bud. Eum qui e sententia animi profertur, h. e. non fallacem, nec simulatum: e quo hæc affert, Ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος: [cf. Schol. p. 409. in Ald. Rhet. T. 2. " Ἐνδιάθετον ἐν καρδίᾳ Θεοῦ, Insitum in corde Dei, Theoph. ad Autol. 2, 31." Schleusner. Mss. Athan. 2, 740. Epiph. 1, 469. Philo J. 361.
B Gal. Protr. 1, 1. Ἐνδ. λόγος, Jambl. V. P. 438. Theol. Arithm. 189. 331. " Tzetz. Exeg. in Il. p. 80, 19. Jacobs. Anth. 9, 84. Reisk. Præf. ad Const. P. p. xii. Bibl. Crit. 2, 2. p. 107. ad Charit. 223. Timæi Lex. 102. Toup. Opusc. 2, 195. Koen. ad Greg. Cor. 61." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 854." Wakef. Mss.] SIC Ἐνδιαθέτως λέγειν Hermog. dicit esse Schema Rhetoricum, i. e. E sententia animi loqui, ut quidem sermo ipse præ se fert, cum orator ita sibi oratoria solertia fidem astruit, ut ita affectus animo existimetur ab judicibus, ut verba enuntiata significant. Quare et ἐμψύχως λέγειν καὶ ἐνδιακειμένως dicitur. Patet hoc ex Hermog., qui περὶ ἀληθινοῦ λόγου sic scribit, Ὁ οὖν ἐσκεμμένως λοιδορήσασθαι τῷ ἐχθρῷ δοκῶν, καὶ μὴ ὑπ' ὀργῆς, καὶ οἷον ἐξεστηκὼς ὑπὸ τοῦ πάθους, οὐκ ἔτι πιθανός ἐστι, τῷ μηδὲ ἐνδιαθέτως μηδὲ ἐμψύχως λέγειν· ὁ γὰρ ἐνδιακειμένως τι λέγων, σφόδρα γε ἑαυτὸν γοῦν πεπεικέναι δοκεῖ· διὸ καὶ πιθανός ἐστι. Exp. et ἐμπαθῶς: ab Hes. autem non solum ὁλοψύχως, sed etiam διηνεκῶς. [Eust. ad
C Dionys. P. p. 112. " Ad Od. A. 381. Schol. Soph. Trach. 523." Schæf. Mss.] Εὐδιάθετος, ὁ, ἡ, Bene s. pulcre dispositus. Unde ADV. Εὐδιαθέτως, quod interpr. Interpositis spatiis.

Διαθήκη, ἡ, Testamentum, ab ea signif. verbi διαθέσθαι qua ponitur pro Testari, Isæus ap. Suid. Μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν, ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. Sic Isocr. Ægin. (1.) Ὥστε καὶ τεθνεῶτος αὐτοῦ πειρᾶται τήν τε διαθήκην ἄκυρον, καὶ τὸν οἶκον ἔρημον ποιῆσαι. Idem plurali usus est initio ejusd. Or. Ἐναντία πράξοντα ταῖς διαθήκαις, ἃς ἐκεῖνος κατέλιπε. Sic Isæus rursum, Ταύτας τὰς διαθήκας διέθετο. Idem (p. 9.) Ἠβουλήθη ταύτας τὰς διαθήκας ἀνελεῖν. Itidemque Dem. (p. 837.) Παρασημήνασθαι κελεῦσαι τὰς διαθήκας: qui in eadem κατ' Ἀφόβου Or. singulari etiam num. bis dixit διαθήκη, Bud. Item κατὰ διαθήκας, E testamento, E tabulis testamenti, Dem. (1051.) Τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, ἢ κατὰ γένος ἢ
D κατὰ διαθήκας: petitur enim hæreditas vel consanguinitatis jure, vel e testamento, s. tabulis. Plut. Rom. Κτήματα τῷ δήμῳ κατὰ διαθήκας ἔδωκε, Fortunas populo e testamento reliquit. Ipsum etiam illud, quod τῇ διαθήκῃ s. ταῖς διαθήκαις legatur, διαθήκη nominatur, i. e. Hæreditas quæ testamento obvenit, Bud. ap. Isocr. (Ægin. 2.) Θρασύλοχος γὰρ, ὁ πατὴρ τοῦ καταλιπόντος τὴν διαθήκην ἐμοὶ, παρὰ μὲν τῶν προγόνων οὐδεμίαν οὐσίαν κατέλιπε. Pythagorici quoque sua præcepta διαθήκας vocabant: forsan quasi legata quædam. [" Satis nota ὑποθῆκαι, Præcepta Pythagoreorum; διαθῆκαι ubinam nominentur, velim doceri." Schw. Mss.] || Apud Græcos autem Bibliorum Interprr. διαθήκη i. significat q. συνθήκη, i. e. Fœdus, Pactum, 2 Reg. 23. Διάθου ἡμῖν διαθήκην, Paciscere nobiscum, Habe nos confœderatos. Et alibi, Διαθήκην ἔθετό μοι, Pactum mecum iniit. Et 1 Reg. 5, (4.) et 11. Ἡ κιβωτὸς διαθήκης Κυρίου, Arca fœderis Domini. Sic Es. 59, (21.) Αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη, Hoc fœdus meum cum eis. Ubi Hieron.

hæc annotat; Hoc fœdus meum cum eis, sive Pactum, ut omnes alii transtulerunt; aut διαθήκη, i. e. Testamentum, ut posuere Septuaginta. Quod sit autem Fœdus, Pactum, et Testamentum, sequens versus ostendit, Spiritus, inquit, meus qui est in te, et verba mea quæ posui in ore tuo, non recedent de ore tuo, et de ore seminis tui, a modo usque in sempiternum. Idem in Malach. 2. notandum quod ברית verbum Hebraicum, Aquila συνθήκην, i. e. Pactum, interpr.: Septuaginta semper διαθήκην, i. e. Testamentum: et in plerisque Scripturarum ll. Testamentum non voluntatem defunctorum sonare, sed pactum viventium. Itidem certe ἡ καινὴ διαθήκη sonat potius Novum fœdus quam Novum testamentum. Sed notandum est, in illo Es. loco διαθήκη posse etiam accipi pro Promissio inito fœdere s. pacto facta, quæ ἐπαγγελία nominari solet. Quo pertinet, quod Bud. ex Aristoph. affert, (Ὄρν. 439.) Ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοὶ, pro Nisi mihi stipulanti promittant. Alioqui manifestum discrimen est inter διαθήκην, Pactum, et ἐπαγγελίαν, ad Ephes. 2, (12.) Ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, Extranei a pactis promissionis, i. e. Exclusi a pactis in quibus Deus servatorem promiserat, Act. 3, (25.) Ὑμεῖς δέ ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς ἔθετο ὁ θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν, Jerem. 31. Συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν. Q. l. vide ap. Auctorem Ep. ad Hebr. 8, (8.) Usus tamen obtinuit ut non dicatur Fœdus novum, antiquum, sed Testamentum novum et vetus. Cujus appellationis rationem vide ap. Lactant. de Vera sapient. 4, 20. et 11. [" Plut. de S. N. V. p. 12. ad Lucian. 1, 377. Thom. M. 214. 235. Jacobs. Anth. 9, 502. Plural., 410. Lucill. 99. Pierson. ad Mœr. p. 8." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " In hac Ep. Διαθήκη plerumque Fœdus signif., in Epistolis vero Pauli, Testamenti tabulas. Super hac voce eruditissima est prima Grotii Annotatio ad Matth." Valck. Schol. in Ep. ad Hebr. 7, 22. " Διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία. Apte hæc videmur interpretaturi, Testamentum morte confirmatur: sic Romanos loqui Jctos Grot. monuit. Theophyl. in Comm. 964. Ἀναμφίβολον γὰρ, ὅτι ἡ διαθήκη μετὰ θάνατον κρατεῖ." Idem ibid. 9, 17. * Διαθηκογράφος, Gl. Testamentarius.] Unde Ἐνδιάθηκος: ut ab Hes. ἐνδιάθηκος λόγος vocari dicitur πᾶς ἔγγραφος, Scripto constans: forsan quia testamenta scriptis mandari solent.] [" Euseb. Hist. Eccl. 116. 138." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιδιατίθημι, Eust. Il. E. p. 414, 33. Κακῶς παθόντα ἀντιδ., pro κακῶς παθ. κακῶς ἀντιποιεῖν. " Diod. S. 2, 602. ad Dionys. H. 3, 1354. ad Lucian. 1, 293." Schæf. Mss. " Ἀντιδιατίθεμαι, Adversor, cum dat., Dionys. Areop. 299. Euseb. H. E. 179. 253." Kall. Mss. Longin. 17. Ἀντιδιατίθεσθαι πρὸς τὴν πειθὼ, Obstinatum resistere argumentis: 2 Tim. 2, 25. Ἐν πρᾳότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, gl. τοὺς ἀντικειμένους. " Chrys. in Gen. Or. 8. T. 1. p. 47, 34." Seager. Mss. * " Ἀποδιατίθημι, Theolog. Arithm. p. 49. Ast. Παιδία ἀπαύεται τῆς τοῦ γάλακτος τροφῆς φυσικῶς ἀποδιατιθέμενα, f. l. ἀποδιαιτώμενα." Schn. Lex. Suppl.] " Ἐπιδιατίθημι, " Insuper paciscor, Dem. Or. adv. Apatur. (p. 896, " 22.) Ἐνεστηκυίας δὲ τῆς δίκης, δίδωσιν ὁ Παρμενίων " ὅρκον τούτῳ περί τινων ἐγκλημάτων, καὶ οὗτος ἐδέ- " ξατο· ἐπιδιαθέμενος ἀργύριον ἐὰν μὴ ὀμόσῃ: Bud. " Lite autem contestata Parmenio huic jusjurandum " de quibusdam actionibus defert: quod iste statim " accepit: atque eo amplius pecuniam certam de- " pactus est, nisi jurasset in quæ verba erat concepta " delatio." [" Kuster. V. M. 66." Schæf. Mss.] " At " Ἐπιδιαθήκη esse dicitur Posterius testamentum," [Joseph. A. J. 17, 9, 4. * " Προδιατίθημί τινα, Aliquem antea beneficio s. injuria afficio, Suid. v. Ἀμύνασθαι. Προδιατίθεμαι, Propono, Exprobro, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 250." Kall. Mss. " Aristæn. 1, 5." Boiss. Mss. " Ad Lucian. 1, 293." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 315. Zenob. 4, 63." Wakef. Mss. Joseph. A. J. 12, 4, 3. * Προσδιατίθημι, unde προσδιάθεσις, quod vide. * " Συνδιατίθημι, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 3. Wakef. S. Cr. 4, 9. 175."

A Schæf. Mss. Schol. Pind. Π. 1, 17. Eust. Il. A. p. 68, 38. Λ. p. 748, 41. Plut. 7, 743. Lycurgo init., Timol. 24. Theoph. Sim. Hist. 3, 14. 4, 5. Dionys. Soph. Ep. 34. Dio Cass. p. 606. 726. " Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 121." Boiss. Mss. " Συνδιατίθεμαι, Una cum aliquo afficior, cum dat., Suid. v. Ἀνάμνησις, Athan. 1, 755. 757. Disponor, 758." Kall. Mss. " Diog. L. 238. 431." Wakef. Mss. Hierocles 236. * " Συνδιάθεσις, Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 10. p. 145." Kall. Mss. * " Συνδιάθετος, Joseph. Antiq. 18, 2, 4. εἰς ὀργὴν, f. l. pro δυσδ." Schn. Lex.]

Εἰστίθημι, sive Ἐστίθημι, Impono, Pono in, Condo intra, Indo. Qua in signif. aor. med. 2. frequens est, Paus. Arcad. Ἐσθέμενος αὐτὴν ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφίησιν ἐς θάλασσαν, Conditam una cum filio in arcula, Appian. B. C. 4. Ἐς φορεῖον ἐνθέμενοι τὸν Κικέρωνα, αὖθις ἐπὶ θάλασσαν ἦγον, Vehiculo s. Lecticæ impositum. At εἰς χεῖρας ἐσθεῖναι est potius Dare s. Tradere in manus, Præbere in manum,

B ap. Herod. Ἐσθεὶς ἐς τὰς χεῖρας τῷ παιδὶ Κροῖσον. [" Valck. Callim. 230. 242." Schæf. Mss. Callim. Fr. 106. * " Εἴσθεσις, Intercalatio, Interpositio, διπλῆς ἀμοιβαίας, duplicis mutati metri, Schol. Aristoph. Πλ. 253. 487. Propositio, Expositio, τοῦ δράματος, Schol. Eur. Hec. init. Orest. 1. 1369." Kall. Mss. * Ἐπειστίθημι, unde * Ἐπείσθεσις, Schol. Aristoph. Ἱππ. 381.]

Ἐκτίθημι, Expono, ut e navi aut vehiculo aliquis aliquid dicitur ἐκτιθέναι s. ἐκτίθεσθαι, Exponere in locum aliquem. Plut. Alcib. Τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες, εἰς Βιθυνοὺς ἐκτίθενται, φίλους ὄντας, In Bithynia exponunt. Sic Synes. pass. voce ac signif. Τὰ πεμφθέντα μὲν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἐκτεθέντα διὰ τὸν δυστυχέστατον ἀπόπλουν. Item aliquis vel aliqua infantem dicitur ἐκθεῖναι, Exponere, ut et ἀποτιθέναι, Paus. Atticis, Ἐχομένην δὲ ἰσχυρῶς τοῦ πατρὸς δείματι, τὸν παῖδα ἐκθεῖναι. Sic Aristoph. (N. 530.) Κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν, Ἐξέθηκα· παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο, Alia expositum sustulit. Passiva autem signif. Isocr. ad Phil. Ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, Lucian. (1, 530.) Ζεὺς ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, In Cretam expositus. Item Expono, i. e. Explico: ut ἐκτίθημι

C αἰτίαν, Expono s. Declaro causam. Qua in signif. accipitur etiam vox pass. ἐκτίθεμαι, Justin. Martyr in Parænetico, de Aristotele, Σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὅρον. Alia exempla ap. Bud. Comm. 517., ubi ἐκτίθεμαι interpr. Expono, Edo, Prodo. Vide et Ἔκθεσις. [" Ad Corn. Nep. 102. Stav., Mitsch. H. in Cer. 225. Segaar. in Daniel. p. 4. Valck. Diatr. 127. Diod. S. 2, 456. Expono infantem, Villoison. ad Long. p. 6. ad Diod. S. 1, 226. Edo in publicum, Aristoph. Fr. 235. Diod. S. 1, 476. 501. Jacobs. Anth. 7, 308. Proleg. 51. 65, Bentl. ad Callim. 294. Ἐκτίθεσθαι, Fischer. ad Palæph. 152. et Ind., Lennep. ad Phal. 24. Callim. 1, 468. Heyn. Hom. 5, 442. Explico, 4, 37. 6, 526." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 25. ἐκθεῖναι βρέφος. Aristoph. Θ. 1057. τὸν δὲ πατέρα Κηφέα, Ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Ἐκτίθεμαι, Ἐκθήσομαι, ad Greg.

D Cor. 753.] Ἔκθεμα, τὸ, Tabula s. Programma quod exponitur oculis prætereuntium, quo prætereuntium oculis exposito aliquid significatur et declaratur. Phrynichus hoc vocab. rejicit, ac barbarum esse dicit, pro eo usurpare jubens πρόγραμμα: [" Ecl. 104(=249. Lob.) Thom. M. 739. ad Lucian. 1, 483." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ἔκθεσις, ἡ, Expositio, Explicatio, Alex. Aphr., Ὧν καὶ τὴν ἔκθεσιν ποιησόμεθα, Quorum etiam expositio a nobis afferetur, i. e. Quæ etiam exponemus et explicabimus. At ἔκθεσις τοῦ δράματος vocatur etiam ὁ ἐπίλογος, ut e Schol. Aristoph. tradunt. Item ἔκθεσις vocatur Editio alicujus dogmatis, etiam Editum et promulgatum dogma, Theodor. H. E. 2. Καὶ ἅμα λέγων ἐπέδωκεν ἔκθεσιν, ᾗ πρὸς τοῖς ἄλλοις δυσσεβέσι καὶ ταῦτα προσέκειτο. Et infra, Τὴν ἔκθεσιν ἐκείνην ἐπέδειξε, πυνθανόμενος εἰ αὐτὸς ἐκείνους τετοκὼς εἴη τοὺς λόγους: ubi ἔκθεσιν appellat Editum et promulgatum dogma Christianismi, Bud. Sic Idem ἐκτεθέντα vocat Quæ edita et promulgata fuerunt, cum ait, Τοῖς

ἐκτεθεῖσιν ἐν Νίκῃ τῆς Θρᾴκης συνθέμενοι, ἑτέρους ἐν ταῖς αὐτῶν ἐκκλησίαις ἐχειροτόνησαν. Hesychio quoque ἔκθεσις est δόγμα, πρόσταξις, παλαιὰ νομοθεσία, ὀφειλή. [" Schol. Aristoph. Πλ. 598. 1172. Diod. S. 2, 600. Thom. M. 264. Jacobs. Anth. Proleg. 70. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 13. Segaar. in Daniel. p. 4. Alciphr. 400. Expositio infantis, Longus p. 4. Vill., ad Charit. 279. Finis, Clausula, Schol. Soph. Aj. p. 477. Erf. * Ἐκθεσία, ad Charit. 753." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 527. " Manetho 4, 381. * Ἐκθεσίμη, Idem eadem signif. 5, 591. ex emend. Gronovii, ubi Ms. ἐχθεσίμη." Schleusner. Mss. * Ἐκθέσιμος, Gl. Expositītius.]

[* " Ἐκθετέον, Enarrandum, Athan. 2, 79." Kall. Mss.]

[* Ἐκθέτης, Gl. ὁ ἐξώστης, Projectus, Aggrunda: Ἐκθέτης· Menjanus, Sugrunda, Mœnianum.] Ἐκθετικὸς, Expositivus; aliis etiam Expressivus. Ἔκθετος, Expositus, Eur. (Andr. 70.) ἔκθετος γόνος, Partus s. Infans expositus, παῖς ἐκτεθεὶς, ut Isocr. et Lucian. loquuntur. Hesychio quoque ἔκθετα sunt τὰ ἐκριπτόμενα, Quæ ejiciuntur foras, Quæ projiciuntur. [" Symm. 1 Reg. 6, 4. θυρίδας ἐκθέτας, Fenestras expositas. Sed male ita edi jussit Biel., quasi ἐκθέτας esset adj. In Hexapl. legitur θυρίδας καὶ ἐκθέτας, (quod Montf. reddidit, Fenestras et ecthetas,) unde luculenter apparet, ἐκθέτας substantivum esse ab * Ἐκθέτη, Id quod expositum est, Prominentia super fenestris, aut Janua, qua voce augenda essent Lexx." Schleusn. Lex. V. T.]

" Ἀντεκτίθημι, Contra expono." [Repono, Plut. Arato init. Dio C. p. 1086, 97. * " Ἀπεκτίθημι, Origen. c. Cels. 225. al. ἀποτ." Seager. Mss.] " Διεκτιθέναι, Dividere, Partiri, Bud." [" Jacobs. Anth. Proleg. 91. 94." Schæf. Mss. * Ἐπεκτίθημι, unde * Ἐπέκθεσις, Schol. Aristoph. N. 456. 476. * " Παρεκτίθημι, Supprimo, Euseb. H. E. 360. τὸ κελευσθέν." Kall. Mss. " Schol. Eur. Andr. 69." Boiss. Mss. * Παρέκθεσις, Schol. Aristoph. Eip. 458.] Προεκτίθημι, Priori loco expono, Propono, Hermog. [Diod. S. 167. 306. 331. 631. Polyb. 1, 13, 11. 3, 1, 5. Lucian. 2, 63. Dionys. H. 2. p. 214, 12. " Eust. 107, 52." Seager. Mss. * Προεκθετέον, Strabo 17. p. 1133.] Προέκθεσις, Expositio quæ præmittitur, Propositio. Hermog. Τὸ ἐν ἀρχῇ τι λέγειν ἐπὶ κεφαλαίων, περὶ ὧν τις μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προέκθεσιν, Cum quis capita exponit earum rerum, quas confirmare vult aut docere, antequam astruere et docere ipsa incipiat: quod ὑπόσχεσις etiam a veteribus nominatur, teste Eod.: ἀνακεφαλαίωσις autem et ἐπάνοδος dicitur τὸ ἐπὶ τέλους ἀναμιμνήσκειν τὰ ἀποδεδειγμένα ἢ λελεγμένα. Meminit hujus figuræ et Quintil. 9, 2. ubi videtur προέκθεσιν vocare, Dicere quid fieri oportuerit, deinde quid factum sit. [Præmissa operi brevis expositio summæ rei, Polyb. 3, 1, 7. 8, 13, 2. Eust. Il. p. 14, 7. 198, 27. 765, 29. Od. p. 8, 4. 23, 11. 24, 16. 203, 50. 204, 4. Dionys. H. 2. p. 49, 15. " Expositio rerum et capitum, de quibus deinceps argumentandum sit: quam alii πρόθεσιν et πρόφασιν dixere: vide Hermog. περὶ Δεινοτ. 26., ubi dicit veteres illam ὑπόσχεσιν nominasse. Sic Tzetz. ad Lycophr. p. 6. has figuras, ut synonymicas, jungit: * προαναφώνημα, ὑπόσχεσιν, προκατασκευὴν, προκατάστασιν, προσοχὴν, προδιήγησιν. Eust. ad Il. p. 7. Σχῆμα, inquit, εὐκρινείας καὶ σαφηνείας παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἡ προέκθεσις, προδιδάσκουσα κεφαλαιωδῶς καὶ προεκτιθεμένη τὸν τοῦ ἐφεξῆς λόγου σκοπόν. Idem ad Il. A. 839. synonyma jungit προπαρασκευὴν, προέκθεσιν, ὑπόσχεσιν, προαναφώνησιν, neque aliter ad Il. A. p. 18., ubi diserte has formas Rhetoribus tribuit: vide v. Προκατασκευή." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Προεκθετικὸς, Schol. Od. B. 127." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 16, 15. Od. A. p. 46, 6. 55, 24. 375, 24. * Προεκθετικῶς, Idem Il. Z. p. 523, 41. 1152, 51. Od. O. p. 562, 44. * " Προσεκτίθημι, Saracenica Sylb. p. 45." Boiss. Mss. " Nicom. Geras. Harm. p. 24." Kall. Mss. * Συνεκτίθημι, Una cum aliis expono, Plut. 6, 97. " Longus p. 4. 280. 283. Vill." Schæf. Mss.] Ὑπεκτίθημι, s. Ὑπεκτίθεμαι, Clam

A subductum et subtractum expono, ut qui aliquem ex inimicorum subtractum manibus, et vehiculo aut navi exportatum, in loco tuto exponit. Plut. Themist. (10.) Ὑπεξέθεντο τοὺς γονέας εἰς Τροιζῆνα, Subductos periculo parentes Trœzenem exportarunt. Sic Antiphon, Αἰτίαν ἔχοντος τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθέσθαι, Clam ex urbe subduxisse et exportasse. Et Soph. El. (297.) ἥ τις ἐκ χερῶν Κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν, ὑπεξέθου. Sic Priamus dici potest ὑπεκθέσθαι Polydorum: sequendo Virg. Æn. 3. Polydorum auri cum pondere magno Infelix Priamus furtim mandarat alendum Threicio regi, cum jam diffideret armis Dardaniæ, cingique urbem obsidione videret. Rursum Plut. Galba (10.) Τὸν ἄνδρα εἰς βίον ἀκύμονα ὑπεκθέμενος, Qui virum e curarum turbis ad tranquillam vitam subduxit s. traduxit. [" Ad Herodian. Philet. 474. Lennep. ad Phal. 24. ad Herod. 403. 621. 637. Coray Theophr. 339. Kuster. V. M. 83. Diod. S. 1, 630." Schæf. Mss. Eur. Andr. 69.] UNDE Ὑπέκθεσις, quod ab Hes. exp. per ὑπόθεσις.

B Ἐντίθημι s. Ἐντίθεμαι, Impono, Pono in, Xen. (Œc. 20, 28.) Ἐνθέμενοι εἰς τὸ πλοῖον. Sic Dem. Κελεύοντος τοῦ ναυκλήρου αὐτὸν ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα. Idemque rursum, Οὔτε τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν: [cf. p. 885.] Et Theophr. H. Pl. 9. Δαψιλῶς εἰς τὰ πλοῖα λαβόντες ἐνθέσθαι τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης. Latini quoque id Imponere dicunt. Cic. Si Lentuli navis non erit, quam commodissime poteris, velim imponas, Liv. Quæ navibus imposuissent. Quibus adde hoc Luciani de Baccho, (1, 228.) Κελεύει μοι ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτὸ τὸ ἔμβρυον, ἑπταμηνιαῖον· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν αὐτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, Imponit, vel etiam, Condit intro. Aliquando redditur potius Indo, Insero, ut cum aliquis ori dicitur ἐντιθέναι aliquid, Aristoph. Ἱππ. (716.) Κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς. Μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς, Αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας, Parum admodum cibi indis ori. Ubi nota ἐντιθεῖς a VERBO Ἐντιθέω, sicut supra dictum est a TH. Τιθέω
C esse quædam tempora. Idem rursum ibid. Ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγε. Sic Lucian. Ἐνεθέμην καὶ ἐνεβαλλόμην τῆς τροφῆς. Et Athen. 10. dicit quendam χώνην appellatum fuisse, quoniam ἐντιθέμενος τῷ στόματι χώνην, ἀπαύστως ἔπινε χεομένου οἴνου. Sic Gal. Ἐκέλευον οἱ παλαιοὶ τοὺς ὑπὸ φθόης συντετηκότας, ἐντιθεμένους τοῦ τιτθοῦ τῆς γυναικὸς τὴν θηλὴν, βδέλλειν τὸ γάλα, Indentes ori suo papillam mammæ mulieris, lac illud sugere. Pass. autem et voce et signif. Alex. Aphr. Ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος, Digitus si ori indatur, inseratur, immittatur. Item χειρὶ alicujus ἐντιθέναι dicitur aliquis aliquid, ut εἰστιθέναι, Dare in manum s. Præbere, Hesiod. Θ. 174. ἐνέθηκε δὲ χειρὶ Ἅρπην καρχαρόδοντα, In manum ei dedit falcem, etiam Imposuit falcem in ejus manum. Præterea θυμῷ vel φρενὶ dicitur aliquis quidpiam ἐντίθεσθαι, quod in animo veluti condit, s. Animo concipit, Od. Φ. (355.) Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ: quo sensu alibi dicit, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο. Et Ω. (247.) Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ
D χόλον ἔνθεο θυμῷ, Ne iram animo concipias. Sic Il. Z. (326.) Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ, i. e. οὐκ ἐν καιρῷ ὀργίζῃ. At I. (635.) σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, Placabilem animum in pectore condas, i. e. Fac ne sis animo implacabilis; " Ion. " dialysi pro ἔνθου." Item ἐντιθέναι dicitur pro Inducere in animum, Plut. Demetr. (33.) p. 1656. meæ Edit. Οὐδ' ἂν μυριάκις ἡττηθῇ μάχας ἄλλας, ἐνθήσω γαμβρὸν ἀγαπήσειν ἐπὶ μισθῷ Σέλευκον. Sed suspectum esse h. l. putat Bud. Rursum Hom. ἐντίθεσθαι ἐν τιμῇ, In honore habere, Il. Δ. (410.) Τῷ μή μοι πατέρας ἐν ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Ne æquali in honore habeas, parem honorem tribuas; ad verbum, Ne in æquali mihi honore ponas patres nostros: τιμῆς vocabulo accepto pro Gradibus honoris, s. Sedibus et locis qui honoris causa assignantur. [" Fischer. ad Palæph. 131. et Ind., Toup. ad Longin. 360. Act. Traj. 1. p. 226. ad Xen. Eph. 290. ad Lucian. 1, 467. 500. ad Herod. 490. Musgr. Or. 147. ad Diod. S. 1, 425. ad Charit. 689. 784. Brunck. Aristoph.

1, 58. Ἐντίθεσθαι θυμὸν, Mitsch. H. in Cer. 169. A Musgr. Med. 856. Ἐνθέσθαι θυμῷ, Heyn. Hom. 4, 90. 6, 391. 532.: τιμῇ, 4, 631. 703." Schæf. Mss. Quint. Sm. 12, 25. χόλον ἐνθέμενος. Ἐνθοῦ, Aristoph. Ἱππ. 51. Ἐνθήσῃς, Bion 226. Schæf.]

Ἔνθεμα, τὸ, ap. Scriptt. rei Rusticæ dicitur Surculus qui inditur et inseritur arbori vel cortici. Theophr. C. Pl. 1, (6, 7.) Δεῖ δὲ ἀρραγῆ τηρεῖν τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιὸν, καὶ τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ γυμνοῦν τὴν μήτραν. Et rursum, Καὶ ὅταν σχίσαντες ἐντιθῶσι τὸ ἔνθεμα, σφηνοειδὲς ποιήσαντες, ἐλαύνουσιν ἐν σφύρᾳ, ubi Bud. esse dicit Partem surculi quæ in fissuram trunci mergitur; cum tamen ita vocetur ipse potius Surculus incisus s. insertus, s. Surculus qui inseritur et inditur in fissuram trunci. [LXX. Cantic. 4, 9. sed v. Schleusn. Lex. V. T.: Lobeck. Phryn. 249. Geop. 3, 3, 9. 3, 5, 3. 10, 75, 4. 5. 10, 37, 3. * Ἐνθεματίζω, Insero, 1, 23, 4. 10, 76, 1. * "Ἐνθεματισμὸς, Insitio, Clem. Alex. 154 (=131.)" Wakef. Mss.] AT Ἐνθέμιον nominatur τῆς πρύμνης τὸ ἐντὸς, Interior pars puppis, J. Poll. 1, [90.] B

Ἔνθεσις, ἡ, Impositio. Ponitur etiam pro ἔνθεμα. Sed peculiariter ita vocatur Frustum quod ori inditur, Buccea, Suet.: Buccella, ut alii. J. Poll. 6. Τῶν δὲ ἄρτων οἱ ψωμοὶ καλοῦνται ἔνθεσις, Lucian. (3, 294.) Οὔτε * ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, Antiphanes ap. Athen. (104.) ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν Ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃ κατεσπακὼς, Τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Idem Athen. (418.) scribit et Θετταλικὴν ἔνθεσιν dictam fuisse eam quæ esset μεγάλη: sc. quoniam Thessali erant πολυφάγοι, et magnas bucceas s. bolos in os ingerebant; ut ap. Hermippum Comicum, Ὁ Ζεὺς δὲ τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος Μύων, ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἔνθεσιν, Ingentem bolum, more Thessalorum: 14. scribit ἔνθεσιν a quibusdam vocari ἄκολον. Aristoph. quoque pro Cibo qui in os ingeritur, usurpavit, Ἱππ. (403.) Εἴθε φαύλως ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν, i. e. τὴν τροφὴν τὴν ἐν πρυτανείῳ δοθεῖσαν, Schol., quoniam sc. ἔνθεσις dicitur ὁ ἄκολος, ὁ ψωμός. Suidas eum locum citans dicit Proverbialiter accipi ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. [" Jacobs. Anth. 11, 355." Schæf. Mss. Geop. 5, 35, 2. 10, 37, 1. 10, 75, 6.]

[* " Ἐνθετέον, Geop. 6, 1. 14, 24." Kall. Mss.]

Ἔνθετος, Insitus, Insitivus, Qui inseri potest, solet, Qui inditur et immittitur. Theognis (435.) Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός. [" In Inscr. Muratorii p. 632. dicitur urbs Nicomedia σύμμαχος ἐνθετὴ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων." Schn. Lex.]

[* " Ἐνθήκη, Phryn. Ecl. 94(=223. Lob.) Thom. M. 769. Gloss. Steph. 138. ad Cod. Theod. T. 5. p. 174. ad Lucian. 1, 467. ad Herod. 446. Alter ad Lysiam p. 318." Schæf. Mss. " Supellex, Artemid. 155." Wakef. Mss. " Argum. Or. Dem. pro Phorm. Ἀφορμὴν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὅπερ ἡμεῖς ἐνθήκην; Pecuniam apud trapezitam." Seager. Mss. Symm. Gen. 41, 36. * "Ἔνθηκος, ὁ, ἡ, Euseb. H. E. 3, 3. D * Ἐνθηκόω, Impono, Iren. 94." Kall. Mss.]

[* " Ἐνεντίθημι, Eust. (Il. A. p. 28.) 1305, 48. Schol. Apoll. Rh. 1, 312. Schæf." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. B. 1121. * "Ἐπένθεσις, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 78. 103. 173." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 510." Kall. Mss. " Eust. 104, 48." Seager. Mss. Schol. Il. B. 11. Schol. Aristoph. A. 96. B. 1121. ad Greg. Cor. 323. * " Ἐπενθετικὸς, ad Herod. 420." Schæf. Mss.]

[* Ἐπεντίθημι, Schol. Aristoph. B. 1121. Eust. Il. A. p. 28, 2. * " Ἐπένθεσις, Clem. Alex. 510." Kall. Mss. * Μετεντίθημι, Transonero, Transportari curo, Dem. 1290.] Παρεντίθημι, Obiter impono s. insero, Intersero, simpliciter Impono, ἐντίθημι, Dem. (916.) Ἡ δὲ συγγραφὴ καὶ παρεντίθεσθαι [ἔνθεσθαι] ἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν κελεύει σε. Cui similem locum habes in Ἐντίθημι: ubi itidem passiva vox activa signif. capitur, ut hic. [" Ad Charit. 292. ad Herod. 508." Schæf. Mss. " Eust. Il. A. 1." Boiss. Mss.] Παρενθήκη, ἡ, i. q. παρεμβολὴ, Interjectio, (pro quo et Interjectus,) Interpositio, Intercalatio: ut cum inter majores mercium sarcinas minutula aliqua interseruntur: vel ab artifice aliquid παρέργως operi additur. Metaph. plerumque pro Additamentum, Appendix, Id quod obiter et per digressionem ab opere proposito fit, h. e. τὸ πάρεργον. [" Sic Herod. 7, 5. 171." Schw. Mss.] Paus. Attic. Ἔσται μοι τῶν ἐς Λυσίμαχον παρενθήκη, Dicam inter ea quæ ad Lysimachum pertinent, Obiter interseram iis quæ de Lysimacho commemorabuntur. Synes. Ep. ad Auxent. Τίς γὰρ παρενθήκη σοι γέγονα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσμενείας; ut Cic. Pro Sextio, Intercessit Ligus iste nescio quis, additamentum inimicorum meorum. Et Plut. (Pomp. 41.) de Pompeio Mithridatem persequente, Ἑτέρας δὲ τοῦ πολέμου παρενθήκας ἐποιεῖτο, καὶ τὸν χρόνον εἷλκεν. In Vita Thucyd. pro Amœna digressione, Τὰς παρενθήκας, ἃς εἰώθασι ποιεῖν οἱ πλείονες, ἀποκλίνας. Qui locus non absimilis est ei quem e Paus. attuli. Vide plura ap. Bud. 516. 517. [Herod. 1, 186. 7, 5. 171. " ad p. 446. Plut. Mor. 1, 598. Zeun. ad Xen. K. Π. 34. Phryn. Ecl. 94. Lobeck. Aj. p. 314." Schæf. Mss. Greg. Cor. 677. Ed. Schæf. Ἐν παραθήκης μέρει, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 210. " Παρενθῆκαι, Digressiones, et Episodia, quibus historiæ filum abrumpitur, ut cum Herodotus de Delphino aut Arione narrat in media historia: vide Marcellin. in Vit. Thuc. p. 8. Duk." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Παρένθεσις, ἡ, itidem Interjectio, Interpositio, Insertio. Nomen Figuræ ap. Gramm. Dicit enim Tryphon παρένθεσιν esse προσθήκην φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν: Cum in medio vocabuli alicujus vocalis aliqua inseritur, quæ tamen syllabam non efficiat, ut cum πνείοντες dicitur pro πνέοντες, et νοῦσος pro νόσος, et hujusmodi: quod πάθος Ionum proprium esse dicit. Est vero et Oratoria figura. De qua sic Rutil. Lupus scribit, Parenthesis, cum in continenti sententia aliquid interponitur, quod neque ejus sit sententiæ, neque omnino alienum ab ea. Et Julian. Rufin. Parenthesis est, C cum ordinata ac legitima sententia interrumpitur per alienam extrinsecus diversamque sententiam: ut, ipsique suos jam morte sub ægra, (Dii meliora piis, erroremque hostibus illum,) Discissos nudis laniabant dentibus artus. Latine hæc figura dicitur Interruptio s. Interjectio. Et Quintil. 9, 3, (23.) Illa quoque ex eodem genere possunt videri, quam nos Interpositionem s. Interclusionem dicimus, Græci παρένθεσιν vocant, dum continuationi sermonis medius aliquis sensus intervenit. Ego cum te, (mecum enim sæpissime loquitur,) patriæ dedidissem. Martian. Capella 5. Digressionem vocat. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 894. Eust. Il. A. p. 23, 32. 75, 35. " Steph. Dial. 60." Schæf. Mss. Greg. Cor. 452. 453. 456. 680. Ed. Schæf.] Παρένθετος, Interpositus, Obiter insertus, introductus, παρείσακτος: πρόσωπον, Persona obiter interposita, veluti cum præter primarias personas introducitur obiter aliqua, quæ tamen mox e colloquio excedat. [Eust. Il. A. p. 50, 49. Odyss. Proœm. p. 3, 16. * " Παρενθέτως, Velut incidenter, Method. 423." Kall. Mss. * Προεντίθημι, Epiphan. 1, 627.]

Ἐπιτίθημι, Impono, Superimpono, Desuper impono. Herodian. 2. init. Ἐπιθέντες δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς, ἐκπέμπουσιν ὡς δή τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου περιττῶν, Duobus exploratæ fidei famulis impositum. Alex. Aphr. Καλάμῳ ἂν ἐπιθῇς βάρος, Arundini si superimposueris onus. Diosc. 1. Ἐπιτίθει εἰς λοπάδιον, In ollam imponito, 5. Ἐπιτίθει τοῦτο ἐπὶ λεπτὴν ἀνθρακιὰν, Pone super lentos carbones. Ubi etiam nota Ἐπιτίθει a ΤΗ. Ἐπιτιθέω. Et ap. Gal. ad Gl. Ἐπιτιθέναι φάρμακα, Medicamenta imponere: ut plagis, s. vulneribus, et tumoribus solent imponi et applicari. Similiter jugum aut legem dicitur aliquis alicui ἐπιτιθέναι, Xen. K. Π. 3, (1, 15.) Μὴ αὐτοῖς ἐπιθῇς ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίσαι. Et quidam Anonymus, Νόμον ἄλλοις ἐπιτιθέναι, Legem aliis imponere, ut Lat. etiam loquuntur. At e Plat. de LL. Ἐπ' αὐτῇ νόμον ἐπιθῶμεν, pro Ejus causa legem ponamus. Quibus in ll. metaph. est a bajulis aut jumentis, quibus onera et sarcinæ imponuntur ferendæ. Nec

non et epistolam ἐπιτιθέναι alicui dicimur pro Ferendam s. Perferendam dare, [" Herod. 3, 42. ibique Valck. Sic 5, 95. Ἐπιτιθεῖ (τὸ μέλος) ἐς Μιτυλήνην, Misit carmen." Schw. Mss.] Synes. Ἐπέθηκα τῷ ἀδελφῷ πρὸς κόμητα γράμματα, Fratri ad comitem perferendas literas dedi. Itidem Basil. in Ep. ad Leontium Sophistam, Εἰ πᾶσιν ἐφεξῆς γράμματα ἐπετίθεις. Sed et πληγὰς s. μάστιγας, et ζημίαν s. τιμωρίαν et δίκην, alicui ἐπιτιθέναι dicimur, itidem perferenda s. subeunda, Luc. 10, (30.) Πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἡμιθανῆ ἀφέντες, Theodor. H. E. 3. Τοῖς μέλεσιν ἅπασιν ἐπιθέντες τὰς μάστιγας. Metaphorice autem Cic. Plagam mortiferam reip. imponere. Sic ζημίαν, τιμωρίαν s. τίμημα et δίκην ἐπιτιθέναι dicitur, Xen. K. Π. 1, (2, 2.) Ζημίαν αὐτοῖς ἐπέθεσαν, Dem. (1392.) Ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, ἐπέθηκαν, Æschin. (30.) Τίμημα ἐπέθηκαν ἑκατὸν τάλαντα, Liv. Multa quingentum millium æris in singulas civitates imposita, Plut. Camillo, Δίκην ἐπιθεῖναι τοῖς αἰτίοις, Sontibus pœnas imponere, infligere. Sic Plato Apol. (16.) Δίκην ἐπιθεὶς τῷ ἀδικοῦντι, αὐτίκα τεθναίην, Sumto de injuriæ auctore supplicio, etiam Exactis pœnis de injuriæ auctore: ut ap. Plut. Τῷ Μινουκίῳ δίκην ἐπιθήσων, A Minucio pœnas exacturus, Facturus ut Minucio pœna imponeretur. Quæ exp. et præcedenti loco potest accommodari. Itidem Herodian. 2. Ἐξορμήσας ἡμᾶς τοῖς πρώτοις ὑπαγομένοις εἰς ἡμᾶς, δίκην ἐπιθεῖναι. Quibus adde Polyb. 5, (18, 8.) Φάσκοντες οὐδὲ λήξειν τῆς προθέσεως ἕως ἂν τὸν μισθὸν ἐπιθῶσι τοῖς περὶ τὸν Ἄρατον, Od. B. (192.) Σοὶ δὲ, γέρων, θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. Item et αἰτίαν et δίκην ἐπιτιθέναι dicitur aliquis alicui, quod et προστρίβειν, Lat. Intendere, Objicere, Isocr. Panath. Τῶν ῥηθέντων ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν, ut et Plut. dicit φόνου δίκην ἐπιθεῖναι. Porro ut τιμωρίαν et δίκην alicui ἐπιτίθεμεν, ita etiam ἄλγεα et στοναχὰς, quæ pœnarum loco sunt. Lat. id Inferre et Afferre dicunt. Il. B. (39.) Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι. Ubi tmesis est, metri gratia. Præterea τέλος ἐπιτίθεμεν, Plut. Pompeio, Ἔργῳ μεγάλῳ τέλος οὐκ ἐπέθηκε, Finem non imposuit. Isocr. vero paulo alio sensu, in Archid. Εἰ καὶ τέλος ἐπιθεῖναι τοῖς λόγοις ἀναγκασθῶμεν, pro eo quod Terent. dicit Verba conferre ad rem, i. e. ἐκτελέσαι, Ad effectum et finem perducere: ut Hom. quoque Il. T. (107.) dicit, Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, i. e. οὐκ ἐκτελέσεις, ut alibi loquitur. Itidem κολοφῶνα et κεφάλαιον ἐπιτιθέναι, Lat. Fastigium et Summam manum imponere, Plato de LL. Τὸν κολοφῶνα ταῖς ὑποσχέσεσι τὸν νεανικώτατον ἐπέθηκας, Greg. Naz. εἰς Ἀθανάσιον, de Constantio loquens, qui sub finem imperii Arianismo favebat, Κακὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ἐπιθείς. Quibus addere potes Dem. (520.) Δύο ταῦτα ὡσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν, Hæc duo scelera reliquis omnibus veluti colophonem imposuit. Nisi malis, Hæc duo facinora ceteris omnibus audacibus suis factis addidit. Nam ἐπιτίθημι accipitur etiam pro Addo, Adjicio, Il. H. (751.) Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ, Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι, Od. X. (62.) οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε Ὅσσα τε οἱ νῦν ἐστὶ, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε. Quomodo et Dionys. H. usurpavit: ut in Isocrate, Ταῦτα προειπὼν, καὶ οὕτω διαθεὶς τοὺς ἀκούοντας, ἐπιτίθησι τούτοις τὴν σύγκρισιν τῶν τότε ἀνθρώπων πρὸς τοὺς προγόνους. Et rursum, Καὶ πρὸς τούτοις ἃ μετ' ὀλίγον ἐπιτίθησι. Itidemque πίστιν ἐπιθεῖναι, Fidem dictis addere, eaque juramento confirmare, Dem. (854.) Πίστιν ἠθέλησεν ἐπιθεῖναι, Jusjurandum concipere non recusavit, Bud., qui dicit id fieri solitum fuisse tacto capite ejus in quem jurabant, ut ita significarent se caput ejus diis inferis consecrare ac devovere, si pejerarent. Vide ejus Comm. Quemadmodum vero εἰστιθέναι et ἐντιθέναι signif. aliquando Indere, sic ἐπιτιθέναι etiam Obdere, ea signif. qua dicitur Obdere foribus s. ostio lapidem, vel aliud, Od. I. (243.) ἐπέθηκε θυρῇσι λίθον [πέτρην,] Obdidit ostio lapidem, Opposuit ostio specus lapidem, Occlusit ostium lapide. Sed

A et ipsas θύρας ἐπιτίθεσθαι dicunt, ut si Latine dicas Fores obdere, Orph. Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις Πᾶσιν ὁμῶς, Fores obdite et occludite omnibus. Sic ὧραι dicuntur cœlo nubes ἐπιθεῖναι, veluti profanis Obdere, s. potius Inducere, Obducere, ἐπιπτύξαι, Il. Θ. (394.) Τῇς ἐπιτέτραπται—Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι: metaph. a portis sumta, quæ ἀνακλίνεσθαι dicuntur et ἐπικλίνεσθαι s. ἐπιτίθεσθαι, nec non ἐπικεῖσθαι, ut Od. (Z. 19.) θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί, Obditæ erant. Quo pertinet et Λ. (524.) Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, Vel patefactis lignei equi lateribus emittere, vel reseratis clausum tenere. PASS. Ἐπιτίθεμαι, Imponor, Superimponor, Plato de Rep. 7. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ' ἄλλο τοῦτον μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; Utrumque tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse, ut lorica structuris summis mœnium pa-

B rietumque superstruitur, ita ut alia jure ars nulla fastigii loco superiorque poni debeat? Bud. Præterea ut dicimur δίκην ἐπιτιθέναι τινὶ pro Imponere, Infligere, Irrogare, ita ipsa δίκη ἐπιτίθεσθαι, Imponi, Infligi et Irrogari dicitur, Herodian. 2, (13, 11.) Οὐδ' ἐστὶν εὑρεῖν δίκην τὴν ἐπιτεθησομένην ἀξίαν τῶν πεπραγμένων. E Phalar. autem affertur, Μέγα ἐπιτέθειται πάθος, pro In magnum luctum incidit. Qui locus si mendo caret, habet affinitatem cum illo Homerico, ἄλγεα καὶ στοναχὰς ἐπιθεῖναι. Sed crebrior passivæ vocis usus est in signif. activa, Act. 15, (28.) Ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος, Onus vobis imponere. Ubi metaph. hujus verbi usus est; nam proprie jumentis aut bajulis aliquid ἐπιτιθέναι s. ἐπιτίθεσθαι dicimur, ut ap. Philon. V. M. 1. Τὴν δὲ τοῖς ὑποζυγίοις ἐπέθεσαν, Jumentis imposuerunt. Præterea ut ζημίαν et δίκην ἐπιτίθησιν aliquis, ita et ἐπιτίθεται, pro Imponit, Irrogat, Infligit, Thuc. (2, 24.) Ἐπέθεντο θάνατον ζημίαν, Capitis supplicium irrogarunt, Pœnam morte sanxerunt. At φόβον ἐπιτίθεσθαι est potius

C Incutere metum, Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Καὶ φόβον ἐπιτίθεσθαι τῷ μὴ ποιοῦντι τὸ παραγγελλόμενον. Adhæc ut aliquis alicui homini vel rei nomen ἐπιτιθέναι dicitur, ita et ἐπιτίθεσθαι, quod Lat. itidem dicunt Nomen imponere, Aristot. Poët. Συστήσαντες γὰρ τὸν μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, οὕτω τὰ ὀνόματα ἐπιτιθέασι. Ibid. Ὀνόματα ἐπιτιθεμένη. || Ἐπιτίθεμαι, Impono aliquid exequendum, i. e. Injungo, Mando, Præcipio, ἐντέλλομαι s. ἐπιτέλλομαι, Athen. 11. Ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε, h. e. Οὐκ εὐλαβήσατο ἐπισκῆψαι τοῖς προσήκουσι. || Signif. etiam Imponere manum, Inchoare, Aggredi, Gal. Ἐπιθησόμεθα ταῖς ἐξηγήσεσι τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, Synes. Ep. 57. Δρασμῷ ἐπιθέμενον, Fugam aggressum, capessere ausum, Æschin. (87.) Ἐπιτίθεμαι τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, Aggredior popularem statum evertere, Thuc. (7, 42.) Ἐπιθέσθαι τῇ πείρᾳ ἠπείγετο, i. e. ἠπείγετο ἀποπειρᾶσθαι. Quomodo et Xen. (Ἀπ. 2, 8, 3.) Ἐπιτίθεσθαι τῷ ἔργῳ, Rem aggredi, Rei imponere s. admo-

D vere manum. Alioquin ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι, τῇ ἀρχῇ, τῇ τυραννίδι dicitur aliquis, partim pro Affectare, partim pro Per vim invadere. Plut. (9, 93.) Τῶν Πελοποννησίων ἐπιτιθέμενος ἀρχῇ, Principatum affectans, Regno Peloponnesi insidians. Aristot. Polit. 5. Ἐπιτίθεσθαι τῇ τυραννίδι, Tyrannidem affectare, etiam Invadere; utraque enim interpr. convenit loco, qui est c. 8. Ἡ γὰρ οἱ μέγιστοι ἐν ἑκατέρᾳ ἐπιτίθενται τυραννίδι, ἢ οἱ τὰς μεγίστας ἔχοντες ἀρχὰς, ὅταν πολὺν χρόνον ἄρχωσι. Pro Invadere autem accipitur potius in his duobus Herodiani ll.: 2, (15, 3.) de Albino, Μήπως ἄρα τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, θαῤῥῶν ἢ πλούτῳ ἢ γένει, δυνάμει τε στρατοῦ, γνώσει τε τῇ παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπίθηται τοῖς πράγμασι, Summam rerum sibi posceret et imperium invaderet: 6, (2, 17.) Πρῶτος γὰρ ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι, Parthicum regnum invadere, et per vim occupare. Quibus in ll. hostilis aggressionis signif. habet: sicut etiam cum homini alicui dicimur insidiari, Imminere, item Ag-

gredi, Adoriri, Invadere, Impetum in eum facere. A Aristoph. Σφ. (1024.) ἀνθρώποις ἐπιθέσθαι, Homines invasisse, Philo V. M. 3. Τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τὴν ἐκείνων τιμὴν παρασπάσασθαι βουληθέντων, Æditui in sacerdotes coortis. Et Xen. K. Π. 7, (1, 11.) Ἐπειδὰν αἰσθάνησθε ἐμοῦ ἐπιτιθεμένου τοῖς κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας, τότε καὶ ὑμεῖς τοῖς καθ' ὑμᾶς ἐπιχειρεῖτε. Ubi nota synonyma ἐπιτίθεσθαι et ἐπιχειρεῖν. Sic Diod. S. Ὅπως ἀπαρασκεύοις τοῖς Μακεδόσιν ἐπίθηται, Ut imparatos nec opinantes Macedones adoriatur. Thuc. sine dat. 3, (66.) Ἐπιθέμενοι δὲ παρὰ τὴν ξύμβασιν, οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν, Aggressi, Adorti. At, Ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις, Isocr. Invicem peccata insectari, insidiose observare ac postea carpere. || Ἐπιτίθεμαι est etiam ὅλως προστίθεμαι, Toto pectore incumbo, Magnopere intentus s. deditus sum, Synes. Ep. 57. Οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπεθέμην, Nec theatricis spectaculis addictus fui, etiam Nec theatrica spectacula sectatus sum. Et ex Herod. 1, (1.) Ἐπιθέσθαι ναυτιλίῃσι, Navigationibus incubuisse. B || Accipitur ἐπιτίθεσθαι et pro Cunctari, et diem e die ducere, ap. Hippocr. de Arte, Διά τε τὴν τῶν καμνόντων ὀλιγωρίην· ἐπιτίθενται γάρ· λαμβανόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νοσημάτων, ἐθέλουσι θεραπεύεσθαι: i. e. ἀναβάλλονται καὶ ἀνατίθενται. [" Ἐπιτίθημι, Toup. Opusc. 1, 127. Emendd. 1, 194. Wassenb. ad Hom. 60. Thom. M. 50. 333. ad Lucian. 1, 292. Valck. Callim. 228. Fischer. Ind. Palæph. ad Charit. 364 =722. Phryn. Ecl. 92. Musgr. El. 148. Heyn. Hom. 5, 73. 266. 8, 519. ad Dionys. H. 3, 1456. Claudo, Heyn. Hom. 8, 636.: τὴν πύλην, Kuster. Aristoph. 212.: ζημίαν, Visconti Inscr. Triop. 62. Zeun. ad Xen. K. Π. 13. ad Mœr. 69. Bergler. ad Alciphr. 106. ad Herod. 745.: μέτρον, τέκμωρ, ad Lucian. 1, 373. De constr., ad Diod. S. 2, 459. Ἐπιτίθεμαι, med., ad Phalar. 315. ad Charit. 572= 295. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anim. 227. Coray Theophr. 166. Villoison. ad Long. 261. ad Lucian. 1, 467. Ἐπιτίθεσθαι πένθος, Valck. ad Phalar. p. xv. Lennep. 92.: ἐπιστολήν, ad Herod. 218. 425.: τοῖς C πράγμασι, 236. Ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι, T. H. ad Plutum p. 451.: θύρας, πύλας τοῖς ὠσὶν, ad Lucian. 1, 537. Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε —, Il. A. 55." Schæf. Mss. Il. K. 46. Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσι, Herod. 1, 96. Μᾶλλον δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκεε, Data opera: 8, 27. Τοὺς ἀρίστους νυκτὸς ἐπεθήκατο τοῖσι Θεσσαλοῖσι. Ἐπιτίθεσθαι, i. q. ἐπίθετον εἶναι, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 128. " Aggredi, Adoriri, 2, 1. vide Raphel. ad Act. 18, 10." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.]

Ἐπίθημα, τὸ, Id quod superimponitur rei alicui, s. obditur, Operculum, Paus. Achaic. Ἐπίθημα δὲ τῷ μνήματι ἀνήρ ἐστιν ὡπλισμένος, Super monumento positus est vir armatus. Et rursum, Ἐπίθημα δὲ καὶ εἰς ἐμὲ ἔτι στήλη τε ἦν ἐπὶ τοῦ χώματος, καὶ Ἡρακλῆς ἐπειργασμένος, Usque ad meam ætatem tumulo superposita columna stabat. Vide et Ἐπίθεμα. || Accipitur etiam pro Operculo s. Opertorio, quod πῶμα quoque vocant: ut ἐπίθημα φαρέτρας, πίθου, λέβητος. Sic Aristoph. Εἰρ. τὴν δ' ἀσπίδα Ἐπίθημα τῷ φρέατι D παράθες εὐθέως. Et ante ipsum Hom. Il. Ω. (228.) Η, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν. [" Thom. M. 344. Jacobs. Anth. 8, 110. ad Paus. 319. 406. Heyn. Hom. 8, 635. Diod. S. 1, 353. et n." Schæf. Mss. * Ἐπιθηματουργὸς, unde * Ἐπιθηματουργέω, e quo * Ἐπιθηματουργία, Plato Polit. p. 280. * Ἐπιθηματικὸς, J. Poll. 7, 203.] Unde Ἐπιθηματῶ, Operculo, Bud. ex Athen. (473.) Καδίσκον καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα: [" nisi sit accus. ex adj. * Ἐπιθηματόεις, Operculo obditus." Schn. Lex.]

Ἐπιθήκη, ἡ, i. q. προσθήκη, ab ἐπιτίθημι significante προστίθημι, i. e. Additio, Adjectio, Adjectus, Additamentum, Accessio. Hesiod. Ἔργ. (1, 378.) Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, πλείων δ' ἐπιθήκη, Aristoph. Σφ. (1382.) κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ Ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέσσαρας, Et quatuor pro additamento, τοῦ φορτίου προσθήκην ὄντας, Schol.: Hes., Hesiodicum illud hemistichium afferens, μείζων δ' ἐπιθήκη, hoc ἐπιθήκη exp. φερνή.

Ἐπίθεμα, τὸ, i. q. ἐπίθημα. Hesychio τὸ ἐπιτιθέμενον, Id quod imponitur, superimponitur. Diosc. 7, 1. Ἐπιθέματα δηκτικὰ, Medicamenta quæ imposita mordicant et erodunt. Sic ἐπιθέματα καθαρτικὰ ap. Aët. 3. Medicamenta quæ imposita purgant. Est autem ἐπίθεμα Medicis Medicamentum quod in malagmatis formam compositum, mediis corporis partibus aptatur ad varios usus: ut et ap. Paul. Ægin. 3. Ἐπίθεμα πρὸς κεφαλαλγίαν ἐπιτίθεται τῷ ἐξυρημένῳ: 6. Ἐπίθεμα ἐπὶ τοῦ βέλους, ὃ καὶ ἄτρακτος ὀνομάζεται, de arundine quæ arcui superimponitur ejaculanda. Item ἐπίθεμα ut ἐπίθημα dicitur Statua, Columna, aut Tale quid, quod defuncti tumulo superponitur, vel erectum vel operculi loco, Paus. Attic. p. 2. Ἔστι δὲ τάφος οὐ πόρρω τῶν πυλῶν, ἐπίθεμα ἔχων στρατιώτην ἵππῳ παρεστηκότα. Cui similes duos locos ex Eod. habes in Ἐπίθημα. Porro ut ἐπίθημα signif. etiam Operculum quo aliquid superintegitur, quod alicui superimponitur et obditur, ita et hoc ἐπίθεμα, Philo V. M. 3. Τὸ δὲ ἐπίθεμα, καὶ τὸ προσαγορευόμενον ἱλαστήριον, Operculum quod propitiatorium vocatur. Et paulo ante, Ἧς ἐπίθημα καὶ ὡσανεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον. [" Thom. M. 344." Schæf. Mss. " Operculum, Schol. Il. A. 38." Wakef. Mss. Alex. Trall. 7. p. 129. Lobeck. Phryn. 249. * " Ἐπιθεματίζω, Liceo s. Liceor, Priscian. de xii. Vers. Æn. 7, 116. sed lectio incerta est." Kall. Mss.]

Ἐπίθεσις, ἡ, Impositio, Alex. Aphr. Ἐν τῇ ἐπιθέσει τὸ δέρμα τῇ πυκνότητι δίδωσι καιρὸν πρὸς τὸ δρᾶν τοῖς δριμέσι. || Item ἐπίθεσις dicitur Aggressio, (ut Cic. Cum animos prima aggressione occuparit,) Invasio, Aristot. Polit. 5. Τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν, ἐπὶ τὸ σῶμα γίγνονται τῶν ἀρχόντων, αἱ δ' ἐπὶ τὴν ἀρχήν: Eth. 5. Κινάδων ὁ τὴν ἐπ' Ἀγησιλάου συστήσας ἐπίθεσιν ἐπὶ τοὺς Σπαρτιάτας. Ubi ἐπίθεσις a Bud. exp. non solum Invasio, Aggressio, sed etiam Rerum novarum molitio, Conjuratio. Et Plut. (9, 93.) Πρὸ τῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν Κόρινθον ἐσώθησαν, Ante insidiarum et invasionis tempus. Sic ἐπίθεσις τυραννίδος dicitur Affectatio et invasio tyrannidis: ut supra habuimus ἐπιθέσθαι τῇ τυραννίδι, pro Tyrannidem affectare et invadere. Hermog. Ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ἐπιθέσεως, Accusatus quidam erat affectatæ tyrannidis. Idem, Νέος πλούσιος πάντας τοὺς ἀποκηρύκτους τρέφει, καὶ τυραννίδος ἐπιθέσεως φεύγει. Sic cum hostis hostem, s. inimicus inimicum invadit et adoritur, ἐπίθεσις dicitur, Plut. Ἐπιθέσεις τε ἀλλήλων καὶ φυλακὰς, de animantibus quæ se mutuo invadunt et sibi mutuo insidiantur, Diod. S. Καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἐστηκυῖαν καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρείαν, Ad propulsandos hostes qui impetum in nos faciunt et nos adoriuntur. Synonymως enim ibi ἐπιβολὴ et ἐπίθεσις accipiuntur, sicut ἐπιβάλλειν et ἐπιθέσθαι idem et ipsa signif. Sunt tamen qui aliter ista verba interpretentur, sic sc. Ad ictuum conjectus et sustentationes, Ad percussiones inferendas et declinandas. Sed iis minime assentiri possum, cum talem nec verbi ἐπιτίθημι nec verbalis ἐπίθεσις usum ullibi viderim. [" Ad Phalar. 315. Dionys. H. 3, 1459. ad Diod. S. 1, 63. 458. 616. 704. 2, 414. 437. 446. Dionys. H. 3, 1459. Abresch. Lectt. Aristæn. 84. Toup. Opusc. 2, 163." Schæf. Mss. " Incrustatio, Clem. Alex. 254." Wakef. Mss. Aristot. Rhet. 3, 2, 14. * " Ἐπιθεσία, Impositio, Dolus, Aqu. Ps. 34, 23. Ῥήματα ἐπιθεσιῶν, Verba dolosa. Kreyssigio hoc vocab. delendum, et Ps. 1. 1. coll. 42, 1. 54, 12. in Aquilæ Versione pro ἐπιθεσιῶν leg. videtur ἐπιθέσεων; quod jam in Bosii notis extat." Schleusn. Lex. V. T. * Χειρεπίθετος, unde * Χειρεπιθεσία, Euseb. Hist. Eccl. 6, 43. p. 243. " Cornel. in Routhii Reliqq. SS. 3, 11." Boiss. Mss.]

Ἐπιθετέον, Imponendum est, Manus imponenda est, i. e. Inchoandum est et aggrediendum, Synes. de Insomn. Ἐ. δὲ μάλιστα μαθήσεων ταύτῃ, In primis huic disciplinæ manus admovenda est, hæc disciplina capessenda est. [Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 316.]

[* " Ἐπιθέτης, Qui invadit in aliquem, Aggressor,

Chrys. in Matth. Hom. 48. T. 2. p. 311, 30. Παῦσαι τῆς ὠμότητος, καὶ τῶν ἀπηνῶν ῥημάτων, οἷς ἀεὶ πλύνεις τοὺς προσιόντας, ἐπιθέτας, ἀργοὺς, καὶ ἕτερα χαλεπώτερα τούτων καλῶν. Haud scio an Impostor est. Vide Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 14. T. 3. p. 122, 27. 29. 38. et seqq." Seager. Mss.: Gl. Impostor, Stellionator. " Casaub. ad Athen. 103. 'Ο 'Επιθέτης, Heyn. Hom. 4, 214. 230. 6, 579." Schæf. Mss. Symm. Ps. 1, 1. Schleusn. Lex. V. T. Hieronym. Epist. 10. Chrys. Hom. 11. in Ep. ad Hebr. Suicer. Thes. Eccl. " Vita S. Sylvestri 283. Combef." Boiss. Mss. * Νωθρεπιθέτης, Cunctator, Qui segniter aliquid ἐπιχειρεῖ, Casaub. in Theophr. Char. p. 23. ex Aristot. Physiogn. c. 6.]

'Επιθετικὸς, Aptus ad invadendum, Cui non deest animus ad invadendum et aggrediendum. Budæo, Aggressu promtus, Audax, qui ap. Xen. de imperatore dici ait, et de cane: 'Απ. 4, (1, 3.) Καὶ τῶν κυνῶν εὐφυεστάτων τε οὐσῶν καὶ φιλοπόνων καὶ ἐπιθετικῶν τοῖς θηρίοις, τὰς καλῶς ἀναχθείσας, ἀρίστας γίγνεσθαι πρὸς τὴν θήραν, Cum natura sua promti audacesque sint ad aggrediendas et invadendas bestias. Idem ἐπιθετικὸς interpr. Aggredi et suscipere facinus idoneus ac solers et audax, Ad res novandas proclivis, Aristot. Polit. 5. 'Επιθετικώτατον γὰρ τὸ τοιοῦτων ἦθος περὶ πάσας τὰς πράξεις. [Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 145. Append. ad Bast. Ep. Cr. 27. Diod. S. 4. p. 149, 15. Eust. Il. E. p. 397, 4. 13. " Callim. 1. p. 532. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 346. 2, 183." Schæf. Mss. " Phornut. 57." Wakef. Mss. * " 'Επιθετικῶς, Ficte, Dionys. Areop. 136. Adjective, Tzetz. ad Lyc. 729. Biset. ad Aristoph. Πλ. 1143." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 7, 284. 8, 739." Schæf. Mss. " Adjective, Schol. Ven. Il. N. 29. in Lucian. Jov. Trag. 6. Philem. Lex. 316. Creuzer. Meletem. 1, 48." Boiss. Mss. Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 145. Schol. Il. A. 200. 474. H. 9. in Aristoph. B. 219. A. 44. 174. in Pind. 'O. 7, 72. in Thuc. 1, 6. Eust. Il. A. p. 34, 49. Od. A. p. 11, 37.]

'Επίθετος, Adjectus, Adjectitius, Adjectivus, Qui adjici solet: ut ap. Gramm. ἐπίθετα ὀνόματα, Adjectiva nomina, quæ sc. substantivo per se subsistenti adjiciuntur. Macrob. Sat. 1, 4. Compitalia enim, et Bacchanalia, et Agonalia, et Vinalia, et reliqua his similia, festorum dierum nomina sunt, nec singulariter nominantur; aut, si singulari numero dixeris, non idem significabis: nisi adjeceris Festum, ut, Bacchanale festum, Agonale festum, et reliqua: ut jam non positivum sit, sed adjectivum, quod Græci ἐπίθετον vocant. Et paulo post, Ita et Viridia, cum ἀντὶ ἐπιθέτου accipiuntur, genitivum in IUM faciunt, ut, Viridia prata, Viridium pratorum: cum vero ipsam loci viriditatem significare volumus, Viridiorum dicimus: ut cum dicitur, Formosa facies viridiorum. Athen. (25.) Τὰ δ' εἰς ξυλείαν εὔθετα, μακρὰ προσαγορεύει, τοῖς ἐπιθέτοις τὰς χρήσεις διαστέλλων: sc. Hom. Od. E. (239.) ἔνθεν δένδρεα μακρὰ πεφύκει, Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης. Sic ap. Eust. passim, nec non ap. Rhett. Inter quos Quintil. 8, 6. Ornat etiam ἐπίθετον, quod recte dicimus Appositum: a nonnullis Sequens dicitur. Eo Poëtæ et frequentius et liberius utuntur; namque illis satis est convenire verbo cui apponitur; et ita Dentes albi et Humida vina in iis non reprehenduntur. Apud Oratorem, nisi aliquid efficitur, redundat. Tum autem efficitur, si sine illo, quod dicitur, minus est: qualia sunt, O scelus abominandum, O deformem libidinem. Idem alibi vocat Ad nomen adjuncta. Itidem pro Adjectitius s. Appositilius accipitur cum Hermog. dicit, ἐπίθετον κάλλος, i. e. τὸ κομμωτικὸν, quod per κόμμωσιν appositum et superinductum est cuti, cum sua natura non adesset. Quo pertinet ἐπίθετος, quod redditur Aliunde invectus, Ascititius, Afficititius, Budæo Falso adjectus, Commentitius, quasi Historiæ additus, ap. Theophr. H. Pl. 9, (8, 6.) 'Αλλὰ ταῦτα ὥσπερ ἐπίθετα καὶ πόῤῥωθεν, Verum hæc ad veritatem adjecta et extrinsecus prodita. Idem, (ibid. 8.) Ταῦτα μὲν ἐπιθέτοις ἔοικεν, ὡς εἴρηται, Commentitiis et fictitiis, Afficititiis, Veræ historiæ affictis et falso adjectis. Gaza quoque Adjectitiis vertit. Rursum pro Ascititius, Aliunde

A invectus, accipiunt ap. Isocr., cum ἐπιθέτους ἑορτὰς dicit, quæ ajunt esse Festa peregrina et aliunde invecta, consensu tamen Areopagitici senatus approbata: ap. Isocr. inquam in Areop. (11.) Οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτὰς, αἷς ἑστίασίς τις προσείη, μεγαλοπρεπῶς ἦγον. Quo modo et ἐπίθετα ἀγωνίσματα dicta sunt, ut ap. Plut. Symp. 5, 2. 'Εν Πυθίοις ἐγίνοντο λόγοι περὶ τῶν ἐπιθέτων ἀγωνισμάτων, ὡς ἀναιρετέα. Aliquando signif. etiam Impositilius, ut Ulp. loquitur, s. Impositus, Qui imponi solet. Atque ut alicui dicimur ἐπιτιθέναι ἐπιστολὴν pro Perferendam aliquo dare, veluti eam ei imponentes, sic et ἐπιθέτους ἐπιστολὰς Lysias dixit τὰς δοθείσας τισὶν ὥστε διακομίσαι, teste Harpocr. quoniam sc. solebant dicere ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν pro παρέδωκεν. Idem et ἐπιθέτους ἑορτὰς ab Isocr. Areop. dici testatur, τὰς μὴ πατρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας: solita enim fuisse ἐπίθετα nominari alia etiam ὁπόσα μὴ πάτρια ὄντα, ἡ ἐξ 'Αρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν. Quæ et ap. Suid. leguntur. [Dionys. H. 2. p. 11, 30. Schol. Aristoph. 'Ιππ. 197.

B Eust. Il. A. p. 26, 4. 397, 11. Od. A. p. 6, 24. 27, 14. " Thom. M. 334. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 346. Diod. S. 2, 323. Dionys. H. 5, 37. ad Herod. 218. Τὸ ἐπίθ'., Tyrwh. ad Aristot. 182. Heind. ad Plat. Phædr. 319. 'Εξ ἐπιθέτου, Heyn. Hom. 6, 568." Schæf. Mss. Strabo 3. p. 422. 'Επίθετοι καὶ λῃστρικοὶ, ubi videtur leg. ἐπιθετικοί. 'Επίθετον, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 161. " 'Επίθετοι ἀρεταὶ τῆς λέξεως, (Dionys. Jud. Thuc. 23. 865.) vide v. 'Αναγκαῖος. Dicitur eod. sensu ἐπίθετος φράσις, quæ eadem est κατεσκευασμένη, Elaborata, Arte facta, Ornamentis oratoriis instructa. Dionys. de Vi Demosth. 4. p. 963. Auctor Rhet. ad Alex. p. 245. ἐπιθέτους πίστεις appellat, quas usitatius alii Rhetores ἀτέχνους vocare solent, de quibus vide Πίστις. Deinde τὸ ἐπίθετον, Quod verbo apponitur, Appositum Latinis dictum, Quintil. 8, 6, 40. Aristot. Rhet. 3, 2, 3. Omnem antonomasticam et periphrasticam vocabulorum appositionem, ἐπίθετον dicit: cf. 'Αντονομασία." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Unde ADV. 'Επιθέτως, quod

C exp. non solum Adjectitie, s. Adjective, sed etiam Ficte. [Strabo 1. p. 52. * Δυσεπίθετος, Æneas 1.] " Εὐεπίθετος, Aggressu et invasu facilis," [" Xen. K. 'A. 3, (4, 12.) p. 243. Et hic omittunt Auctorem Lexx. Usus tamen etiam est Thuc. 6, (34.) p. 437., ubi Schol. per εὐεπιχείρητος exp. Usus Aristot. Polit. 5, 11. Οὔτε γὰρ εὐεπίθετος οὔτ' εὐκαταφρόνητος ὁ νήφων, ἀλλ' ὁ μεθύων. Usus denique Dio Cass. 50. p. 439. in narratione de pugna Actiaca, Εὐεπιθετώτεροι ἄλλοις τισὶν ἐγίγνοντο." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 134. " Thom. M. 381." Schæf. Mss. Polyb. 4, 19, 12. 17, 4. * Εὐεπιθέτως, Æneæ Comm. Poliorc. 1684.]

[* " 'Ανεπιτίθεμαι, Collocor, cum dat., Andr. Cr. 222." Kall. Mss.] 'Αντεπιτίθημι, Vicissim s. Contra impono. || Item ἀντεπιτίθημι ἐπιστολὴν, Vicissim alicui trado s. committo epistolam, Thuc. (1, 129.) Καὶ παρὰ Παυσανίαν ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπετίθει αὐτῷ, ὡς τάχιστα διαπέμψαι. Bud. autem ἀντεπιτιθέναι γράμματα vult esse ἀντιγράφειν, ἀντεπιστέλ-

D λειν τοῖς κομισθεῖσι γράμμασι. [" Eudocia p. 217. Δόλῳ ἀντεπέθηκε τῷ "Ατλαντι." Schleusner. Mss. Strabo 6. p. 428. Clem. Alex. Str. 8. p. 932, 33. " Thom. M. 334. Diod. S. 2, 533. ad Herod. 218. Med., Wakef. S. Cr. 3, 146." Schæf. Mss. * 'Αντεπίθεσις, Philo J. p. 1113. * " Κατεπιτίθημι, Præfero, Impono, Eust. Ism. 5. p. 220." Schleusner. Mss. " Eumath. 77. 98. 186. 248. 278. 293." Boiss. Mss. * " Προσεπιτίθημι, Eumath. 74. Zosim. 2, 55, 2. Eust. Il. A. 29." Boiss. Mss. " Adjungo, Euseb. H. E. 225. Προσεπιτίθεμαι, Insuper aggredior, Schol. Eur. Phœn. 733." Kall. Mss. Aristot. H. A. 1, 847. Eth. Nic. 8, 4. Hippocr. 813. * Προσεπιθετέον, Eust. Il. A. p. 26, 43.] Συνεπιτίθημι, Simul impono. At συνεπιτίθεμαι, Simul aggredior, Una adorior et invado, irruo: συνεπιτίθεσθαι τοῖς καιροῖς Bud. interpr. Arripere occasionem, Uti occasione oblata, Polyb. 5, (87, 2.) de Antiocho victo, 'Εφοβεῖτο δὲ τὸν 'Αχαιὸν, μὴ συνεπίθηται τοῖς καιροῖς: pro quo eum dicit paulo post dixisse ἐπειλῆφθαι τῆς ἀφορμῆς. Et rursum (105, 8.) de Romanis secundo bello Punico implicatis, Δεδιό-

τες τὴν τοῦ Φιλίππου τόλμαν, καὶ προορώμενοι μὴ συνεπίθηται τοῖς τότε περιεστῶσιν αὐτοὺς καιροῖς. [Xen. K. Π. 4, 2, 3. "; Ad Herod. 236. Diod. S. 1, 79. 2, 429. 482. 511." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συνεπίθεσις, Dolus, Aqu. Ps. 118, 118.]

Καταϑίθημι, Depono, Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον, Depositis in medium armis. Itidem ex Hom. εὖ κατέθηκε, Bene deposuit. Et ex Aristoph. (Ἐκκλ. 850.) κατατίθημι τὴν οὐσίαν, similiter pro Depono in medium. Et e Plut. Apophth. Καταθέτε αὐτὸν, Deponite eum. Item pecunias aut multam κατατιθέναι dicitur aliquis pro Deponere, Pendere, Persolvere, Numerare. Aristoph. B. (176.) Εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου. Dem. (530.) Οὐδ' ὅσων ἂν τιμὴν καταθέντες δούλους κτήσωνται, (564.) Οὔθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τοῦτῳ ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, Nec litem huic minoris a vobis æstimandum censeo quam quanta pœna depensa, ab injuria postea inferenda coërceatur. Synes. Ep. 52. Πάντως ὅ,τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς καταθῇ, παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται, Quod pro pretio solveris. In qua signif. dicitur interdum κατατίθημι τούτου, pro ὑπὲρ τούτου vel ἕνεκα τούτου. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, Nullo pro eis numerato pretio, Nihil pro ipsis persolvens. Sic Dem. (1355.) dixit, Δεῖται αὐτοῦ ἡ Νεαίρα, προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτῆς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι, Oravit eum ut addito quod deerat ad viginti minas conficiendas, pro se dependeret Eucrati et Timanoridi quo manumitteretur. Quibus alia similia exempla habes ap. Bud. 512. Sed ibi nota etiam dat. personæ ejus cui pretium ipsum numeratur. Cum eod. dat. junxit Aristoph. N. (245.) μισθὸν δ' ὅντιν' ἂν Πράττῃ μ', ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεοὺς, Jurabo deos tibi mercedem persoluturos, quam a me exigis, etiam Jurabo deos me tibi persoluturum. Ludit enim in ambiguo Poëta, ut sequentia ostendunt. Signif. interdum Repono, Colloco. Xen. Œc. (9, 8.) Δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν, Seorsum etiam quæ in annuum usum deputata sunt, condidimus, et suo loco collocavimus: (10.) Καὶ ἀπολαμβάνουσαν δεῖ κατατιθέναι πάλιν ὅθεν περ ἕκαστα λαμβάνῃ. Similiter pro Colloco accipitur, cum dicitur χάριν s. εὐεργεσίαν τινὶ κατατιθέναι, Beneficium collocare in aliquem, s. apud aliquem, s. Conferre beneficium in aliquem. Plautus vero, Quid dona cessant mihi conferre omnes gratulantes? Utitur autem in ea signif. Basil. hoc verbo. Sed frequentior usus vocis passivæ tam in passiva quam in activa signif. Passiva, ut ap. Herodian. 6, (9, 2.) Πάσας εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὐτοῦ, διηγούμενος, Quæcunque in illum beneficia contulisset: 3, (6, 6.) Μεγάλων τέ μοι κατατεθεισῶν εἰς αὐτὸν εὐεργεσιῶν, Ac cum magna in eum a me collata sint beneficia. In activa autem signif. tam passivæ quam mediæ vocis usum habebis in sequenti tmemate. Sed addi superioribus potest, quod e Plat. de Rep. 2. affertur, Ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, exponiturque, Omnibus impartiri, Cum omnibus communicare. Pro Confero accipitur et in alia signif., ea sc. qua aliquis dicitur aliquid conferre in medium, Plato Crat. Εἰς τὸ κοινὸν δὲ καταθέντας χρὴ σκοπεῖν εἴτε ὡς σὺ λέγεις ἔχει, εἴτε ὡς Κρατύλος. || Καταθεῖναι σπονδὰς ex Eur. affertur pro Fœdus facere: [forsan ex Iph. A. 60. ubi legitur καθεῖναι σπονδάς.] E Greg. Naz. autem Epist. Καταθεὶς πεῖραν pro Periculum faciens. Pass. Κατατίθεμαι activam frequentius quam passivam signif. habet, præsertimque in mediæ vocis temporibus. Ac primum est Depono, perinde ut activum κατατίθημι, Herodian. 8, (6, 3.) Καταθέμενοι τὰ ὅπλα, Depositis armis: (3, 4.) Ὅπλα καταθέσθαι ἐν εἰρήνῃ: ut et Il. Γ. (114.) τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ, Deposuere in terra. Ac ut ὅπλα aliquis κατατίθεσθαι dicitur, ita et πόλεμον, qui illis ὅπλοις geritur, Dem. (425.) Κατέθεντο τὸν πόλεμον, Bellum deposuerunt, Thuc. 1, (121.) p. 38. Καταθησόμεθα αὐτὸν ἐν καιρῷ, Commode deponemus et finiemus bellum quod suscepimus. Item et eum quem veximus navi aut vehiculo, κατατίθεσθαι alicubi dicimur pro Deponere s. Exponere, 3, (72.) Τούς τε πρέσβεις ὡς νεωτερίζοντας ξυλλαβόντες, κατέθεντο εἰς Αἴγιναν, In Æginam traductos, ibi deposuerunt ac legatis demandarunt. Superiori autem ὅπλα κατατίθεσθαι affinius est, quod ap. Aristoph. (Πλ. 927.) legimus, κατάθου θοιμάτιον, pro Depone s. Exue vestem. Rursum pro Depono accipitur, cum aliquis dicitur κατατίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, quod Lat. itidem est Deponere magistratum, imperium: Græcis alias ἀπείπασθαι τὴν ἀρχὴν, et ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς. Plut. Fabio, Τὸν Φάβιον οὐκ ἐτόλμησαν ἀναγκάσαι καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν. Quod et ἀποτίθεσθαι dicitur. Diog. L. Periandro, Ἐρωτηθεὶς διὰ τί οὐκ ἀποτίθεται τὴν ἀρχήν. || Porro ut aliquis dicitur κατατιθέναι τιμὴν, ζημίαν, pro Dependere, Persolvere, ita etiam κατατίθεσθαι: velut ap. Phalar. Κατατίθεμαι τὴν ζημίαν, Multam persolvo. || Præterea ut κατατιθέναι χάριν et εὐεργεσίαν est Collocare s. Conferre beneficium, Gratiam inire, sic et κατατίθεσθαι, Dem. (416.) Ἢ τὴν ἀφανῆ καὶ ἄδηλον χάριν τούτοις καταθέσθαι, Quam ab istis occultam et incertam gratiam inire. Et rursum, (1351.) Οἰόμενος εἰς τὴν ἄνθρωπον χάριν καταθήσεσθαι, Existimans a muliere gratiam se initurum, Act. 24, (27.) Θέλων χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις, Volens gratiam inire ab Judæis, s. Gratificari Judæis. Nec non et Xen. K. Π. 8, (3, 12.) Χάριν ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι, Gratiam a viro bono inire, apud virum bonum collocare. Et Thuc. 1, (33.) Μετ' ἀειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν καταθήσθε, Beneficium contuleritis cum sempiterna testificationis memoria. Herodian. (2, 3, 15.) Ὁπηνίκα δ' ἂν ὁ πρῶτός τι δράσας ἀγαθὸν, ἀνυπέρβλητον καταθῆται χάριν, Eximium in te contulerit beneficium. Sic κατατίθεσθαι σπουδὴν πρός τινα, Studia sua in aliquem conferre: sicut Cic. dicit, Ut omnia mea studia in istum conferam. Ipsa etiam σπουδὴ κατατεθεῖσθαι dicitur pro Collata esse, passiva voce simul ac signif., Herodian. (1, 4, 7.) Νῦν οὖν καιρὸς εὔκαιρος ἐμοὶ αἰσθέσθαι μὴ μάτην πρὸς ὑμᾶς κατατεθεῖσθαι σπουδήν. || Item ἐν γράμμασιν s. εἰς γράμματα κατατίθεμαι, Literis mando, Scriptis prodo et testificor, Synes. Ἐπειδὴ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπερόριος, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, De eo elogium scriptis mando, et testimonium literis perhibeo, s. prodo. Et e quopiam Anonymo, Κατατίθεσθαι εἰς συγγραφὴν τὰ συντάγματα, pro Literis mandare commentaria. At κατατίθεσθαι ἐν ἀμελείᾳ est Negligere. || Potest etiam exponi Constituo, Isocr. Evag. (8.) Βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, Res suas in tuto constituere, collocare, Volens rerum suarum statum stabilire. || Affertur et Καταθέσθαι κλέος βουλόμενος, pro Gloriam sibi comparare volens. Cui simile est hoc Thuc. 4, (87.) p. 150. Ἀγωνίσασθε τοῖς τε Ἕλλησιν ἄρξαι πρῶτοι ἐλευθερίας, καὶ ἀΐδιον δόξαν καταθέσθαι, Æternam vobis gloriam comparare, Perpetuum decus vobis parere. Porro notandum est Poëtas metri gratia in aor. 2. activo et medio syncopen facere, et pro κατέθεσαν DICERE Κάτθεσαν, Od. N. (135.) Κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, In Ithaca deposuerunt. ET Κάτθεο pro κατάθεο, quod ipsum est pro κατάθου, Depone. Item ET Καθθέμενος pro καταθέμενος, Qui deposuit. Cujus fem. Κατθεμένη in Epigr. legitur pro καταθεμένη, Quæ deposuit. [" Thom. M. 496. 683. Jacobs. Anth. 6, 183. 9, 381. 12, 108. Eichst. Quæst. p. 59. Monthly Review Febr. 1799. p. 205. Brunck. Aristoph. 2, 55. et Ind., Callim. 1. p. 567. Porson. Hec. 565. p. 36. Ed. 2. ad Xen. Eph. 65. 275. ad Charit. 291. Zeun. ad Xen. K. Π. 158. 342. K. 'A. 2, 5, 8. Dawes. Misc. Cr. 100. ad Herod. 471. Wakef. Diatr. 25. Sepelio, Plut. 3, 125. Cor. Persolvo, Numero, Xen. K. Π. 265. Casaub. Athen. 397. Villois. ad Long. 109. Depono ap. aliquem, Lennep. Phal. 179. Tribuo, Bergler. ad Alciphr. 43. De præmio certaminis, Burm. ad Phædr. p. 48. Mit. Καταт. et προτ. conf., ad Dionys. H. 3, 1324. De act. et med., Kuster. V. M. 71. 82. Brunck. Aristoph. 2, 45. ad Poët. Gn. 287. Κατατ. χάριτα, ad Herod. 455. ad Diod. S. 1, 247. Καταθέσθαι εὐεργεσίαν, ad Charit. 409. 689. Diod. S. 2, 552.

Καταπίθεσθαι, Polliceri, ad Herod. 235. Κάτθες, Musgr. Cycl. 544." Schæf. Mss. " Med., Quint. Sm. 12, 299. τεύχη ὤμοις." Wakef. Mss. Herod. 6, 41. Δοκέοντες μεγάλην χάριτα καταθήσεσθαι, Lysias p. 84. Ἔχθραν φανερὰν πρὸς ἐκείνους καταθέσθαι. Καταπίθεμαι, Sepelio, Schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 1091. p. 316. Schæf. Cf. Palæph. 32, 8.]

Καταθήκη, Depositio. Ex Isocr. (Τραπεζ. 14.) affertur pro παρακαταθήκη: [vide Cor. 2, 262. " Ad Il. Ψ. 127." Schæf. Mss.]

Κατάθεμα, [Καταθεματίζω,] et Καταθεματισμὸς, vide in Ἀνάθεμα. [Κατάθεμα, Basil. 2, 684. " Clemens 1, 604." Kall. Mss. * Καταθεματίζω, Devoveo, Wolf. Anecd. Gr. 3, 56." Kall. Mss. Epiphan. 1, 235. 248.]

Κατάθεσις, ἡ, Depositio, Budæo Positio, i. e. Affirmatio. Item et Solutio. Idem e Gazæ Versione libri de Senect. affert κατάθεσις τῶν ἀμπέλων pro Propagatio vitium, Cum in terram deprimuntur sarmenta. [" Thom. M. 496." Schæf. Mss. Diod. S. 2. p. 95, 38. Geop. 1, 14, 9. 4, 3, 4. 9, 5, 1. * Καταθέσιον, ου, τὸ, Repositorium, Conditorium, est vox dubiæ fidei.]

[* " Καταθετέος, Deponendus, Themist. Geop. (4, 12.)" Wakef. Mss. * Καταθέτης, Gl. Depositorius. * Κατάθετος, unde * Δυσκατάθετος, Jambl. V. P. 400. πρὸς τὰς φιλίας.]

[* Ἀποκατατίθημι, Apoll. Rh. 3, 816. 1285. ἀποκάτθετο.] Ἐγκατατίθημι, SEU Ἐνικατατίθημι, Poët., Depono s. Repono s. Condo in. Quemadmodum vero in aor. 2. verbi Κατατίθημι dixi Poëtas syncopen facere, ita in hujus quoque bicompositi aoristo idem fieri sciendum est. Nam DICITUR Ἐγκάτθετο (Od. Λ. 613.) pro ἐγκατέθετο, ET Ἐνικάτθεο pro ἐνικατάθεο s. ἐγκατάθεο. Quorum utrumque ap. Hesiod. legitur: illud, Θ. 487. Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν, ἑὴν ἐγκάτθετο νηδὺν, In sua alvo condidit, i. e. devoravit. Ubi tamen dicunt quædam exempl. habere ἐσκάτθετο pro ἐγκάτθετο. Hoc autem, Ἔργ. (1,) 27. Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ, In pectore tuo repone, conde. I. e. Alta mente reponas, et subinde perpendas: quo sensu Hom. dicit, (Il. A. 297.) σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. [Liban. 1, 136. 686. Themist. p. 29. " Luzac. Socr. 120. Jacobs. Anth. 6, 167. 9, 381. Ptolem. Rex Ep. 1. Heyn. Hom. 6, 572. Valck. Hipp. p. 166. Callim. 245. Wolf. ad Hesiod. p. 108. ad Charit. 318. Brunck. ad Poët. Gn. p. 331. ad Lucian. 1, 516." Schæf. Mss. " Schol. Il. Ξ. 219." Wakef. Mss.] Παρακατατίθημι s. Παρακατατίθεμαι, Depono apud, Custodiendum trado, Fidei alicujus committo, concredo. Plato de Rep. 1. Τινὸς παρακαταθεμένου τι ὅπλα σωφρόνως ἀπαιτοῦντι, ἀποδιδόναι. Et mox, Καί τοι γε ὀφειλόμενόν που τοῦτό ἐστιν ὃ παρεκατέθετο. Itidem alicui dicimur liberos nostros, urbem, regionem, leges, et hujusmodi alia παρακατατίθεσθαι, pro Fidei ejus committere, commendare et concredere. Æschin. (2.) Τοῖς διδασκάλοις παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Aristides, diversa constr., eod. tamen sensu, Παρακαταθέσθαι παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς Τροιζῆνα, pro Τροιζηνίοις, Apud Trœzenios deponere, Trœzeniorum fidei committere, s. concredere. Et Herm. Παρακατέθετο τῷ στρατηγῷ τὴν θυγατέρα, Imperatori exercitus filiam suam tradidit custodiendam, Apud eum deposuit, Fidei ejus concredidit. Xen. (Ἱππ. 4, 1.) Ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ ὁ δεσπότης παρακατατίθεται, Quasi fidei ejus committit creditque. Æschin. (54.) Ἅπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν, καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες. Ubi nota affinis significationis verba, παρακατατίθεσθαι et διαπιστεύειν. Idem (2.) Τούτους τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπέστησαν φύλακας. Itidem Plut. Themist. (10.) Τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ, Minervæ fidei urbem committere, urbem custodiendam et tutandam tradere, urbem commendare. Sed notandum est hoc discriminis in præcedentibus ll., quod in quibusdam significat Accepta fide trado, Fiduciarium do, Ita trado et committo ut is, qui custodiendum accipit, simul fidem mihi det se salvum

A et incolume id restituturum: ut et Bud. παρακατατίθεσθαι interpr. Dare fiducia contracta, ap. Paus. Corinth. Ἡρακλέα δὲ ἔφασαν παρακαταθέσθαι Τυνδάρεῳ τὴν χώραν. Et ap. Isocr. Archid. (6.) Νέστορι δὲ παρακατατίθεται τὴν πόλιν. Qui et in Pand. Annot. Fiduciariam possessionem et hæreditatem dici eam, quam aliquis alicui παρακατέθετο. Idem παρακατατίθεμαι interpr. Depono tanquam apud sequestrem, ap. Xen. Ἑλλ. 6, (1, 2.) Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει οὕτως ἐδόκει καλός τε κἀγαθὸς εἶναι, ὥστε στασιάσαντες οἱ Φαρσάλιοι παρακατέθεντο μὲν ἀκρόπολιν, καὶ τὰς προσόδους ἐπέτρεψαν, Apud eum, tanquam apud sequestrem, deposuerunt. Signif. etiam Fortunæ committo, inquit Idem, afferens in exemplum Æschin. (79.) Διὰ τὸ σπάνιον καὶ περιμάχητον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀείμνηστον ἐκ τῆς νίκης, ἐθέλουσί τινες τὰ σώματα παρακαταθέμενοι διακινδυνεύειν. Ubi tamen alii παρακαταθέμενοι τὰ σώματα maluerunt interpretari Exponentes et proferentes corpora sua, more athletarum, qui in arenam descendentes sua ibi corpora proferunt et exponunt,

B s. deponunt ab adversariis oppugnanda. || Verum ut in aor. 2. verbi κατατίθημι s. κατατίθεμαι dixi a Poëtis fieri syncopen metri causa, ita eam et in hoc bicomp. fieri sciendum est. Apoll. Rh. enim DIXIT Παρακάτθετο pro παρακατέθετο, ut 2, (504.) παρεκάτθετο νύμφαις, Nympharum fidei concredidit s. commisit, Nymphis commendavit. [" Apollon. Lex. v. Ἔθηκεν." Boiss. Mss. Phryn. Ecl. 138(=313. Lob.) Thom. M. 682. Herod. 225. Lennep. Phal. 179. Ind. Xen. Mem. Heyn. ad Apollod. 802. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 61. Wakef. S. Cr. 1, 21. * Παρακαταθετέον, 3, 32. Jacobs. Anim. 225." Schæf. Mss. " Stob. p. 79. Schw." Boiss. Mss.]

Παρακαταθήκη, ἡ, Depositum, Fideicommissum. Dicitur aliquis παρακαταθήκην primum λαμβάνειν, deinde ἔχειν, et τηρεῖν s. φυλάσσειν, demum ἀποδοῦναι, cum ἀπαιτεῖται: ut sequentia docebunt exempla. Athen. 12. Τοῦ τὴν παρακαταθήκην λαβόντος. Æschin. Παρακαταθήκην τὴν Ἑλένην λαβὼν, ut apud se depositam Helenam servaret. Thuc. 2, (72.) Μέχρι

C τοῦδε ἕξομεν παρακαταθήκην, Interim habebimus velut depositum. Sic Dem. c. Mid. Ταῦτ' ἔχεθ' ὑμεῖς οἱ δικάζοντες ἀεὶ παρὰ τῶν ἄλλων ὡσπερεὶ παρακαταθήκην. Isocr. ad Demon. (4. p. 5. Cor.) Μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων ἢ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας. Ubi etiam nota gen. rei quæ deponitur apud aliquem et ejus fidei committitur. Et Greg. Naz. Φύλασσέ μοι καλὴν παρακαταθήκην, Aristot. Eth. 5, 8. Ἂν τὴν παρακαταθήκην ἀποδοίη τις ἄκων καὶ διὰ φόβον. Sæpe enim solet negari depositum, interdum etiam interverti: unde ap. Aristot. Rhet. 2. Ἀποστερῆσαι παρακαταθήκην. Ipsa autem παρακαταθήκη dicitur δίδοσθαι, Dari, vel δεδόσθαι, Data esse. Paus. Corinth. (18, 6.) Παρακαταθήκην Νέστορι δοθῆναι τὴν Μεσσηνίαν ὑπὸ Ἡρακλέους ἑλόντος Πύλον, Fidei ejus commissam esse, Fide ab eo accepta traditam ei esse, Fiduciariam datam esse. At Polyb. 5, (74, 5.) Δοθείσης ἐν παρακαταθήκῃ τῆς Λαοδίκης αὐτῷ, Cum ejus fidei commissa esset Laodice, veluti depositum, Cum apud eum deposita esset Laodice. [Jambl. V. P. 94.

D Ep. ad Tim. 1, 6, 20. 2, 1, 14. Herod. 2, 156. 6, 86. Diod. S. 15. p. 496, 36. 510, 23. Dionys. H. 1. p. 229, 21. Xen. K. Π. 6, 1, 34. Plato de Rep. 4. p. 442. Defin. p. 415. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. 61. ad Mœr. 313. Wessel. Diss. Herod. 65. ad Herod. 471. 477. Argum. Eur. Hec. Toup. Opusc. 1, 327. Ammon. 71. Wakef. S. Cr. 3, 20. Ion. 25. ad Il. Ψ. 127. Lennep. ad Phal. 179. Phryn. Ecl. 138 (=313. Lob.) Thom. M. 682. ad Charit. 486. 504. ad Dionys. H. 1, 254." Schæf. Mss.]

[* Περικατατίθημι, Alligo, Apoll. Rh. 3, 156. Ἰοδόκην χρυσέῃ περικάτθετο μίτρῃ. " Nicol. Damasc. 453." Wakef. Mss. * Προκατατίθημι, Joseph. A. J. 19, 1, 10. Hippocr. 340, 38. Dio Cass. 375. " Heyn. Hom. 4, 5." Schæf. Mss. * Προκαταθετικὸς, Phav. 236. ἐπίρρημα. * " Προκαταθήκη, Clem. Alex. Str. 2, 18. p. 475." Kall. Mss.] Προσκατατίθημι, Insuper dependo, persolvo. Aristoph. N. (1237.) νὴ Δία κἂν προσκαταθείην, ὥστ' ὀμόσαι τριώβολον. Q. l. Schol. sic construit et exp., προσκαταθείην ἂν τριώβολον

ὥστε ὀμόσαι νὴ Δία, seu, Ζημιωθείην ἂν τρεῖς ὀβολοὺς ἵνα ἐπιτρέψῃς μοι ὀμόσαι τοὺς θεούς.

Συγκατατίθημι, Una depono. Pass. Συγκατατίθεσθαι τὴν αὐτὴν δόξαν, In eandem descendere sententiam, Idem sentire: proprie de pluribus qui ejusdem sententiæ sunt et calculum una ponunt in urnam. Plato Gorg. (56.) Σὺ δὲ πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῄς; Sed frequentius omittitur accus., et simpliciter dicitur συγκατατίθεμαι, pro Assentior, Approbo. Gell. 19, 1. Mox tamen ille sapiens ibid. τὰς τοιαύτας φαντασίας, visa istæc animi sui terrifica, non approbat, h. e. οὐ συγκατατίθεται, οὐδὲ προσεπιδοξάζει: sed abjicit respuitque, nec ei metuendum esse in his quicquam videtur. Atque hoc inter insipientis sapientisque animum differre dicunt, quod insipiens, qualia sibi esse primo animi sui pulsu visa sunt, sæva et aspera, talia vere esse putat, et eadem incepta, tanquam si jure metuenda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει: hoc enim verbo Stoici, cum super ista re disserunt, utuntur. Sapiens autem, cum breviter et strictim colore atque vultu motus est, οὐ συγκατατίθεται, sed statum vigoremque sententiæ suæ retinet, quam de hujuscemodi visis semper habuit, ut de minime metuendis. Plut. de Primo Frig. (fin.) Τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τοῦ συγκατατίθεσθαι φιλοσοφώτερον ἡγούμενος, Assensionis retentionem in rebus obscuris, e philosophiæ dignitate magis existimans esse quam approbationem. Itidem Danielis 1. Συγκατάθου ἡμῖν, Assentire nobis. At Basil. Ep. ad Eust. Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γνώμην τοῖς πράγμασιν συγκατατίθεσθαι, οὐκ ἀποδέχομαι, pro Sententiam rerum comitem esse, et earum mutationi servire, non probo. [Jambl. V. P. 466. " Casaub. Athen. 1, 60. Toup. Opusc. 1, 477. ad Xen. Eph. 36. 200. 209. Thom. M. 444. ad Charit. 603. Kuster. Aristoph. 64. Diod. S. 2, 214. 478. Heind. ad Plat. Gorg. 187." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Συγκατατίθεσθαι, ad Greg. Cor. 335. Συγκατατιθέμενος, quo compendio scribatur, 818. " Συγκατατίθεσθαι, Concedere adversario id quod videtur contra nos dicere posse. Modus is est aliquis τῆς ἀξιοπιστίας augendæ, quo sæpe utuntur Oratores, ut notat Aristid. περὶ Λογ. Πολιτ. 654., ubi et dicitur συγχώρησις μεθ' ὑπερβολῆς." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Συγκατατεθειμένως, Hesych. v. Ἀθέτως." Boiss. Mss.] Unde θετικὸν ADV. Συγκαταθετέον, Assentiendum est: Συγκαταθετέον τοῖς νέοις, Assentiendum est junioribus, Diosc. præf. l. 1. [" Orig. c. Cels. 1. p. 27." Seager. Mss.] Et VERBALE Συγκατάθεσις, ἡ, Assensio, Approbatio. Cic. Lucullo, Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci συγκατάθεσιν vocant, pauca dicemus. Itidem et Gell. 19, 1. Et Sext. Philosoph. in Pyrrh. de Arcesila, Λέγει δὲ καὶ ἀγαθὰ μὲν εἶναι τὰς κατὰ μέρος ἐποχάς· κακὰ δὲ, τὰς κατὰ μέρος συγκαταθέσεις. Ubi nota opposita sibi invicem ἐποχὰς et συγκαταθέσεις, sicut supra Plut. ἐπέχειν et συγκατατίθεσθαι sibi opposuit. Idem Sextus, Ὁρίζειν εἶναι νομίζομεν, οὐχὶ τὸ ἁπλῶς λέγειν τι, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄδηλον προφέρεσθαι μετὰ συγκαταθέσεως. Ponitur et pro Consensus s. Consensio, 2 ad Cor. 6, (16.) Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετ' εἰδώλων; Quis consensus templo Dei cum idolis? [Plut. 7, 756. 10, 605. 614. " Ad Mœr. 66. Timæi Lex. 94. Toup. ad Longin. 291. Bernard. Rel. 40. Wyttenb. Select. 436. Dionys. H. 3, 1702." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 432. 433. Zosim." Wakef. Mss. Polyb. 23, 12, 1. Ποιησαμένων δὲ καὶ τούτων πρὸς ἀλλήλους ἐκ συγκαταθέσεως τὴν δικαιολογίαν, Cum igitur et hi utrimque legati causam suam adversus se invicem coram dixissent, Schw. * " Συγκατάθετος, ad Diod. S. 1, 285." Schæf. Mss. * " Ἀσυγκατάθετος, Incompositus, Philo J. 1, 78. * Ἀσυγκαταθέτως, Stupide, Qui nequit assentiri, 2, 672." Wakef. Mss. " Ἀσυγκ. ἔχειν, Non ex animi sententia agere, 1, 218." Schleusn. Mss. " Plut. 10, 365. * Ἀσυγκαταθετέω, Sext. Emp. adv. Math. 7, 157. * Συγκαταθετικὸς, Assentiens, Approbans, Suid. v. Ἀπαπαί." Kall. Mss. " Kuster. Aristoph. 64." Schæf. Mss. Plut. 10, 614. Epiphan. 1, 1021. * " Συγκατατικώτερος, vox nihili, Schol. Plat. 165. corr. συγκαταθετικώτερος." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * " Συγκαταθετικῶς, Arrian. Epict. 82." Wakef. Mss.]

Μετατίθημι, Transpono, Mutato loco pono, Transfero. Et μετατίθεμαι, Transponor, Mutato loco ponor, Philo de Mundo, Ἀλλὰ τὰ μέρη τοῦ κόσμου μετατίθεσθαι φήσομεν; Age, nunquid partes mundi transponendas comminiscemur? Item, Huc illuc transfero, Commuto, Permuto, Plut. Coriol. Οὐ τὰς χεῖρας ὡς δεῖ μετατιθέντες αὐτοὶ καὶ τοὺς πόδας. Frequentior usus est pass. vocis in activa tamen signif., itidem pro Transpono; nec non pro Transfero: ut Μεταθέσθαι τὴν βασιλείαν dicitur pro Transferre ab uno ad alium. Item alicui μετατίθεσθαι ὄνομα dicimur pro Mutare nomen, Mutato priore et vero nomine, aliud ei fictum imponere, Dem. (320.) Ὁμολόγεις καὶ προσεποιοῦ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτὸν, τῇ μισθαρνίᾳ ταῦτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα. Præterea aliquis τὸ δόξαν vel τὸ εἰρημένον μετατίθεσθαι dicitur, itidem pro Mutare, Thuc. 8, (53.) p. 280. Ὕστερον γὰρ ἐξέσται ἡμῖν καὶ μεταθέσθαι, ἢν μή τι ἀρέσκῃ, Synes. Ep. 153. Μετάθου τὴν γνώμην, Muta sententiam: 103. passiva tum voce tum signif. Τοῦ μὴ μετατεθεῖσθαί σου τὴν προαίρεσιν, Cur institutum s. propositum tuum non mutatum sit, consilium et propositum non mutaris. Xen. (Ἀπ. 4, 2, 18.) Ἀλλὰ μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, εἰ ἔξεστι, Muto et retracto. Sæpe omisso accus. dicitur simpliciter μετατίθεσθαι pro Retractare dicta et Mutare sententiam. Plato de Rep. 1. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἃ ἂν εἴποις, ἔμμενε τούτοις· ἢ ἐὰν μετατιθῇ, φανερῶς μετατίθεσο, καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα, Si quid retractes et mutes. Et aliquanto ante, Ἀλλὰ μεταθώμεθα· κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν θέσθαι. Partic. Μετατεθεὶς exp. non solum Transmutatus, sed etiam Qui migravit; item Defunctus. AT Μεταθέμενος Cognomen est cujusdam ap. Athen. (437.) nec non (281.) ubi etiam cognominis illius causam innuit, his verbis, Ὃς (sc. Dionysius Heracleotes) ἄντικρυς ἀποδὺς τὸν τῆς ἀρετῆς χιτῶνα, ἀντιμεταμφιάσατο, καὶ Μεταθέμενος καλούμενος ἔχαιρε· καίτοι γεραιὸς ἀποστὰς τῶν τῆς στοᾶς λόγων, καὶ ἐπὶ τὸν Ἐπίκουρον μεταπηδήσας. Cognomentum ex eo sortitus, quod e Stoica secta ad Epicuream transfugerat, retractata sententia quam ante defenderat. Meminit ejusd. Eust. quoque p. 1680. [" Μετατίθημι, Toup. in Schol. Theocr. 215. Diod. S. 1, 390. 2, 335. Valck. Callim. 226. ad Eur. Or. 254. Musgr. Suppl. 57. Wakef. Phil. 514. Brunck. Aristoph. 1, 278. ad Dionys. H. 2, 973. Boiss. Philostr. 544. Μετατίθεμαι, med., 434. Lobeck. Aj. p. 332. Retracto, Ind. ad Xen. Mem. ad Lucian. 1, 829. Diod. S. 2, 505. et n. Μετατίθεσθαι, βραχυλόγως dictum, Heind. ad Plat. Gorg. 160. Conf. c. μεταβαίνειν, ad Diod. S. 2, 430. M. ἕτερα καὶ ἕτερα—, Simon. Dial. p. 13. Μεταθέσθαι λύσσαν, Porson. Or. 248." Schæf. Mss. " Μετατίθεμαι, med., Aliter sentio, Hierocles 160.: βίον, Morior, Diog. L. 5, 78." Wakef. Mss. Appian. B. C. 3, 29. γνώμης, i. q. μεταβάλλομαι. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 507. Μετατιθέναι τι τῇ λέξει, Orationis formam mutare, Aristot. Rhet. 1, 9, 54.]

Μετάθεσις, ἡ, Transpositio, Permutatio, Dem. de præstigiatoribus, Ψήφοις παίζειν τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως. Est et Figuræ grammaticæ nomen, quam Tryphon sic definit, Μετάθεσίς δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, ut cum κραδία dicitur pro καρδία, et κάρτος pro κράτος: quam, ἐνάλλαξιν etiam et ὑπέρθεσιν appellari tradit. Item et Rhetoricæ figuræ nomen, de qua Jul. Rufin. Μετάθεσις, inquit, est cum quod ante dictum est, postponitur; et quod post dictum est, anteponitur: ut, Eripis ut perdas, perdis ut eripias. Dicitur et μετάθεσις αἰτίας pro Translatio causæ, ut testatur Donatus, qui explicans hoc Terentii in Phorm. Postquam ad judices ventum est, non potuit cogitata proloqui: Hæc, inquit, apud Oratores μετάθεσις αἰτίας dicitur, h. e. Translatio causæ facti: quem vulgo colorem nominant. Et aliquanto ante exponens hæc verba, Nostrane ea culpa est, an judicum? Potentior, inquit, facta est sententia τῇ ἐρωτήσει: et ora-

torie, Nostrane culpa an judicum? duplex μετάθεσις: altera in accusatorem, altera in judices. Item Mutatio, ap. Plut. tum alibi, tum in Symp. Sept. Sap. Et ap. Synes. Ep. 67. Τὴν δὲ μετάθεσιν ὤκνουν, Verum mutationem metuebant. Et ap. Greg. Naz. Ταῖς κατὰ μέρος μεταθέσεσι κλαπέντες ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, Sensim ea mutatione ad legem Evangelicam ita asciti et allecti, ut falli viderentur, Bud. Itidem pro Mutatione accipitur in loco quodam Dem., quem Bud. affert Comm. 504. [" Greg. Cor. 232. Casaub. Athen. 1, 61. Wakef. Eum. 1003. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 172. 204." Schæf. Mss. " Μετάθεσις, αἰτίας, Hermogeni περὶ Στασ. 40. dicitur, cum alia de causa factum aliquid esse affirmatur, quam adversarius intenderit, ut, si accusator dixerit: Sepelivisti, ut cædem celares, defensor, Nequaquam, inquit, sed quia honestum est, etiam inimicum sepelire, ne a feris lanietur. In his ergo est ἀναίρεσις, h. e. Remotio causæ vitiosæ, et θέσις ἀληθοῦς αἰτίας, Veræ causæ expositio, Syrian. ad Hermog. l. c. p. 156. in T. 2. Ald. Rhet. Μετάθεσις αἰτίας καλεῖται, διότι τὸ ἐπιφερόμενον ἔγκλημα ἐπί τι ἀνεύθυνον ἢ ἐπαίνου ἄξιον μετάγειν πειρᾶται ὁ φεύγων. Et ibid. Marcellin. Παρὰ τὸ μεταθεῖναι τὴν αἰτίαν τοῦ ἐγκλήματος εἰς αἰτίαν ἑτέραν εὔλογον. Hanc omnem formam, nominatim ab Hermagoreis, χρῶμα appellatam, Porphyrius ait ad Hermog. l. c. 162. et Sopater Διαιρ. Στασ. 316. itemque in Schol. ad Hermog. 51. Ἰστέον, ὅτι χρῶμα ἡ μετάθεσις λέγεται τῆς αἰτίας, διὰ τὸ πρόφασιν παρέχειν τῆς ἀπολογίας, καὶ οἱονεὶ χρωννύναι τὸν λόγον: cf. Syrian. ad Herm. 49. Ald. et 156. Ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς σώμασι χρωμάτων· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνα διήκει τῶν ὑποκειμένων, οὕτω καὶ τοῦτο τὴν πᾶσαν τοῦ φεύγοντος χρώννυσιν ἀπολογίαν: cf. Cic. de Inv. 2, 29. Deinde μετάθεσις etiam est Figura, qua, quod ante dictum est, postponitur, et quod post dictum est, anteponitur, ut in his: Eripis ut perdas, perdis ut eripias. Jul. Rufinian. p. 31. Ed. Pith. Eadem ἀντιμεταβολὴ dicitur, ejusque formæ similes sunt, quæ vocantur τὸ διάλληλον, vel χιαστόν: vide Voss. Inst. Rhet. 5. p. 405." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Μεταθετέον, Plato de LL. 10. p. 894. * Μετάθετος, Mutabilis, Inconstans, Polyb. 15, 6, 8. " P. Abresch. Paraphr. 429." Schæf. Mss.] Ἀμετάθετος, Qui transpositus vel mutatus non est, Qui transponi vel mutari nequit, Immutabilis, ideoque Constans, Firmus, [" ad Diod. S. 2, 136." Schæf. Mss. Valck. Schol. in Ep. ad Hebr. 6, 17. * " Ἀμεταθέτως, Immutabiliter, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 19. T. 3. p. 163, 22." Seager. Mss. Diod. S. 1. p. 53=94. " Eumath. 409. Bekk. Anecd. 781." Boiss. Mss. " Athan. 1, 505. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 126." Kall. Mss.] " Δυσμετάθετος, Transpositu s. Mutatu difficilis," [" Chrys. l. c. lin. 26." Seager. Mss. * " Δυσμεταθέτως, Ita ut difficulter transmoveatur aut mutetur, Eudocia p. 388., ubi in universum Difficulter notat. Sermo est de immutatione legum." Schleusn. Mss.] " Εὐμετάθετος, Transpositu facilis, Facile mutabilis," [Alex. Trall. 1. p. 22. " Ad Plut. 6, 219. Hutt." Schæf. Mss. * Μεταθετικὸς, adv. * " Μεταθετικῶς, Planud. Dial. Ms. de Grammatica." Boiss. Mss. * Ἀντιμετατίθημι, unde * " Ἀντιμετάθεσις, Longino Figura orationis, qua auditor fere in locum, ubi res gerebatur, transfertur, Sect. 26. Τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν, Mentem per ipsa loca ducit, auditumque in visum mutat. Alia ejusdem nominis est, quæ et σύγχρησις et πλοκὴ dicitur, cum iisdem verbis bis positis variam signif. tribuimus. De ea Alexand. Σχημ. 586., ubi et confertur ἀντιμεταβολή." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Συμμετατίθημι, Simul transfero, Chrys. Hom. 153. T. 5. p. 928. Καὶ σὲ συμμετατίθησιν εἰς οὐρανὸν ἀναβαίνων· ἀναβιβάζει καὶ σὲ ἐπὶ τὴν αἰωνίαν ζωήν." Seager. Mss. Polyb. 9, 23, 4. 18, 13, 7. * " Πεδατίθημι, (Æolice pro μετατ.,) Phryn. Ecl. 136." Schæf. Mss.]

Παρατίθημι, Appono, s. Juxta pono: ut dapes παρατιθέναι dicitur qui eas convivis in mensa apponit comedendas: ut Cic. quoque dixit, in Ep. ad Att. Quid te in vasis fictilibus appositurum putem? Terent. Cœna dubia apponitur, Horat. Ne male conditum jus apponatur. Il. T. (316.) Αὐτός τ' ἐν κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, Σ. (408.) Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά. Sic Plato de Rep. 2. Ἀλλὰ καὶ τραγήματά που παραθήσομεν, Apponemus eis bellaria, secundas mensas. Et Lucian. (1, 275.) Παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. || Exp. etiam Impono, Hesiod. (Θ. 577.) στεφάνους παρέθηκε καρήατι, Capiti serta imposuit. At παρατίθημί σοι δύναμιν ex Od. affertur pro Præbeo tibi vires. Malim Addo s. Indo tibi vires: quas vires idem Hom. multis in Il. dicit παρεῖναι, interdum et ἐνεῖναι, vel disjunctim εἶναι ἐν, Od. K. (69.) δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν: subaudiendum enim hic relinquitur ἐστί. || Παραθεῖναι traditur significare etiam Commendare, veluti cum depositum alicujus fidei servandum traditur, ac suo reddendum tempore. Quo sensu supra habuimus παρακατατίθεσθαι, Apud aliquem deponere, et ejus fidei committere, Fiduciarium deponere apud aliquem, Fiduciarium tradere alicui. Exempla hujus signif. non sunt rara in N. T.: 2 ad Tim. 2, 2. Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, i. e. παρακατάθου, Depone apud fideles homines, Committe fidelibus hominibus: ut præced. cap. dicit, Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον. Quo tamen in loco media usus est voce; activa autem Lucas Act. (20, 32.) Ταννῦν παρατίθημι ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, τῷ Θεῷ, Deo vos commendo: ut Plut. dicit, Παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ τὴν πόλιν, Minervæ urbem commendare et custodiendam relinquere. || Παρατίθημι est etiam παρ' ἄλλο τίθημι, Statuo s. Pono juxta aliquid, ut cum eo comparem, i. e. Compono, Confero, Contendo, Comparo: quod et παραβάλλειν dicitur, et ἀντιπαρατείνειν s. παρεκτείνειν, item παρεικάζειν. Aphthon. in reprehensione Philippi, Εἶτα τίς αὐτῷ παραθήσει τὸν Ἔχετον; Ecquis jam Philippo Echetum comparabit? sc. crudelitate. Sic Isocr. Panath. Παραθέντας τἀκεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε. Diversa constr. Lucian. (1, 198.) Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτὸν, Neque enim cum quo ipsum conferremus, haberemus. || Signif. etiam Propono, Matth. 13, (24.) Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, Proposuit ipsis, Ob oculos posuit. Pass. Παρατίθεμαι, Apponor. Unde τὰ παρατιθέμενα dicuntur Fercula s. Dapes et cibi qui apponuntur epulandi: quæ et παρακείμενα et παραφερόμενα: ut Aristot. Polit. 1. Midam dicit ἀπολέσθαι λιμῷ, πάντων γενομένων τῶν παρατιθεμένων αὐτῷ χρυσῶν. Sed παρατίθεσθαι etiam dicitur aliquis epulas s. dapes, ut ap. Xen. Ἱερ. (1, 19.) Ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλὰ τῶν μετρίως διαιτωμένων. Dicitur etiam ὁ πολλὰ παρατιθέμενος, Cui multæ apponuntur dapes, Cujus mensa multis oneratur epulis. Idem rursum eod. modo, (20.) Μᾶλλον ἥδονται οἱ ταῖς πολυτελεστέραις παρασκευαῖς τρεφόμενοι τῶν τὰ εὐτελέστερα παρατιθεμένων, Quam illi quibus viles apponuntur cibi. Sic K. Π. 8, (6, 6.) Καὶ μήτε αὐτοί ποτε ἄνευ πόνου σῖτον παράθεσθε, μήτε ἵπποις ἀγυμνάστοις χόρτον ἐμβάλλετε, Nec vobis ipsis apponantur dapes, antequam laboribus vos exercueritis, Thuc. 1, (130.) Τράπεζαν Περσικὴν παρετίθετο, Mensam Persicam sibi apponi jubebat. Et e Diosc. 6, 1. Παρατεθέντα τῷ σώματι, Apposita corpori. Frequentior usus est tam passivæ quam mediæ vocis in signif. activa. Et primum quidem pro Appono itidem, atque eo sensu quo dapes s. epulæ apponi dicuntur, Od. O. 505. Ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο, Viatorium vobis apponam epulum. Pro Appono s. Juxta pono, et in alia signif., B. 105. de Penelope, Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο, Cum faces s. lumina accensa apponeret, Cum lumina accenderet. || Παρατίθεσθαι, et παρατίθεσθαι τῷ λόγῳ, est Citare, Allegare, Afferre, In medium afferre. Cujus signif. exempla affert Bud. Comm. 515. tum alia, tum hoc Themistii, e l. 3 de Anima, Ἄμεινον δὲ καὶ τὰ τοῦ Θεοφράστου παραθέσθαι περὶ τοῦ νοῦ. Et hoc Alex. Aphr. Παρατίθεται δὲ τῆς τοιαύτης δείξεως δεικτικὸν παράδειγμα τοιοῦτο, Affert: nisi malis Profert, Ob oculos ponit, Proponit. Et hoc Plat. de LL. 5. Τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ζώων, παραδείγματος ἕνεκα μό-

τον ἄξια παραθέσθαι τῷ λόγῳ, cum hac interpr. Exempli gratia digna tantum quæ recenseantur, non etiam disputentur. Ubi παραθέσθαι τῷ λόγῳ possis etiam interpretari Addere dictis: quemadmodum et e Timæo Ejusd. affertur παραθέσθαι τῷ λόγῳ itidem pro Orationi addere. Similiter Athen. usurpavit (479.) Ὡς Νικανδρός φησιν, παρατιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους, Μηδὲ στέψω κοτυλίσκον, Afferens ex Aristoph. N., Citans, Allegans. || Nec solum exp. Appono, Admoveo, Adjungo, sed etiam Confero, Committo, Compono: qua signif. supra habuimus παρατίθημι. || Depono apud, Fidei alicujus committo, Servandum et custodiendum trado, Commendo, 1 ad Tim. 1, (18.) Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον. Itidemque Petrus 1 Ep. 4, (19.) Ὡς πιστῷ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς, Tanquam fideli conditori commendent animas suas. Itemque Luc. 23, (46.) Εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου, Act. 14, (23.) Παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, Domino illos commendarunt. Sic Synes. de Insomn. Ἑαυτὸν παρατιθέσθω τῷ χρόνῳ, Tempori se committat, Plut. Numa, Παρατιθεμένους τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασιν, Impollutis corporibus ignis substantiam committentes. Quo sensu et παρακατατίθεσθαι usurpari supra docui: nec non activum παρατιθέναι. || Παρατίθεσθαι, ut ἐκτίθεσθαι, est etiam Exponere, Explicare, Enarrare, Areth. in Apoc. c. 4. Τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὡς ἐφικτὸν ἡμῖν παρεθέμεθα, Exposuimus, ἐξηγησάμεθα, ἐξεθέμεθα, Bud. 514. Itidemque interpretantur Act. 17, (3.) Διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν, Aperiens atque exponens. Novissimus tamen Interpres maluit reddere, Adaperiens et proponens. || Periculo exponere s. objicere, Bud. ap. Od. B. (237.) de procis, Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσῆος. Esse enim ibi παρατίθεσθαι τὴν κεφαλὴν ait i. q. ἐπὶ κορμοῦ τοῦ μαγειρικοῦ τιθέναι ὡς ἀποκόπτεσθαι, Cervicem abscindendam exponere, et προτείνειν ὑπὲρ ἐπιξήνου: vel etiam. Pignori objicere, ut vulgo dicunt, cum omnino ita quippiam futurum esse contendunt. Eod. modo ψυχὴν παρατίθεσθαι et παραβάλλεσθαι dici ait, ut Od. Γ. (74.) Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται Ψυχὰς παρθέμενοι: nam animas suas prædones et piratæ periculo objiciunt, aut ipsi mortem subituri, si superentur, aut aliis eam allaturi, si superare detur. Ubi etiam NOTA Παρθέμενοι pro παραθέμενοι: adhibent enim similibus aoristis syncopen, ut cum κάτθετο dicunt pro κατέθετο, et ἄνθετο pro ἀνέθετο. " Πάρθεσαν, poëtica sync. pro παρέθεσαν dicitur." " Παρτιθεῖ, poët. sync. pro παρατιθεῖ, ap. Hom. Od. " (A. 192. Φ. 177.) Sic παρτιθέτω pro παρατιθέτω " in Epigr." || E Plut. autem Pericle affertur, Παρετίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον, pro Res ad bellum necessarias importabant. Vide et Παράθεσις. [" Phryn. Ecl. 122. 138. (313. Lob.) Thom. M. 679. 822. ad Charit. 410. 699. Koen. ad Greg. Cor. 219. Lennep. Phal. 179. Plut. Mor. 1, 39. 455. Toup. Emendd. 2, 243. 4, 475. Wyttenb. Select. 317. ad Herod. 512. Athen. 1, 26. De act. et med., Kuster. V. M. 109. 124. Brunck. Aristoph. 2, 40. Παρατίθημι, Commendo, ad Charit. 135. Παρατίθεμαι, Depono aliquid apud aliquem, Commendo, Heyn. ad Apollod. 802. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 61. ad Herod. 471. 477. Thom. M. 682. Bibl. Crit. 2, 2. p. 96. Burm. ad Phædr. 56. Mit., ad Charit. 27. Cito alius testimonium, omnino Valck. Oratt. 393., etiam ratione habita Athenæi ejusque Interpretum: cf. Toup. Opusc. 1, 474. Valck. ad Ammon. 117. 146. Diatr. 29. Diod. S. 1, 236. T. H. ad Plutum p. 244. Callim. 1. p. 472. Jacobs. Anth. 11, 384. Periculis offero me, ad Charit. 266. Heyn. Hom. 5, 594." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 278. 12, 62. ψυχὴν, 9, 351. φοκοὶ θυμόν. Παρατιθέω, Suid. 3, 434." Wakef. Mss. " Παρατίθημι, Optioni (alicujus) relinquo, Suid. v. Τὰ τρία." Schleusner. Mss. Tyrtæus Anal. 1, 51. Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος, Apoll. Rh. 4, 346. Μηδείαν παρθέσθαι κούρῃ Λητωίδι. " Παρατίθεμαι, Cito, Allego, Diog. L. Mysone p. 41. HSt." Seager. Mss. Plato Phæd. 10, 6. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 84. 359. Παρατι-

A θέναι, Παρατίθεσθαι, ad Greg. Cor. 348. Παραθεὶς et πραθεὶς conf., 741.]

Παράθεμα, τὸ, Id ipsum quod apponitur, adjicitur; ἐπίθεμα, Hes. [Gl. Depositorium, Repositorium, Pluteum, Pluteus: Παράθεμα ἐγγώνιον τρικλίνου· Pluteum. Schleusn. Lex. V. T.]

Παράθεσις, ἡ, Appositio. Nec non Id ipsum quod apponitur, τὸ παρατιθέμενον, Dapes et epulæ quæ apponuntur convivis, Polyb. ap. Athen. (195. 439.) Καὶ τοὺς διακόνους δὲ τοὺς τὰς παραθέσεις φέροντας αὐτὸς εἰσῆγεν. || Compositio, i. e. Comparatio, Contentio, Collatio, ἡ παρ' ἄλληλα θέσις, s. παραθεώρησις, cum aliquid juxta aliud ponitur, et cum eo confertur, Polyb. 3, (62, 11.) Ἐκ παραθέσεως γὰρ θεωρουμένης τῆς τῶν ἀγομένων καὶ ζώντων ταλαιπωρίας. || Depositio s. Repositio: qua sc. aliquid in penu deponitur, s. reponitur et reconditur, i. q. ἀπόθεσις. Polyb. eod. l. (17, 11.) Αὐτός τε πολλὰ τῶν χρημάτων κατειργάσατο διὰ τῆς τῶν χορηγιῶν παραθέσεως: (69, 2.) Γενόμενος δὲ κύριος τῆς τε φρουρᾶς καὶ τῆς

B τοῦ σίτου παραθέσεως. Quo sensu verbum παρατίθεσθαι etiam usurpavit Idem (17, 10.) Κύριος δὲ γενόμενος χρημάτων πολλῶν καὶ σωμάτων, τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, τὰ δὲ σώματα διένειμε. Ibi enim παρέθετο est Reposuit, Recondidit. || Apud Plut. est Species ἀγωνίσματος, Symp. 2, 4. de palæstrico certamine, Μόνους δὲ τοὺς παλαιστὰς ὁρῶμεν ἀλλήλους ἀγκαλιζομένους καὶ περιλαμβάνοντας· καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἀγωνισμάτων, ἐμβολαὶ, παρεμβολαὶ, συστάσεις, παραθέσεις, συνάγουσιν αὐτοὺς καὶ ἀναμιγνύουσιν ἀλλήλοις. [" Benedictio, nempe impositione manuum, Anal. 1, 37. 42." Schleusner. Mss. " Euseb. H. E. 5, 4. Ἐν παραθέσει ἔχειν, ubi Interpres, Commendatum habere." Mendham. Mss. " Ad Mœr. 121. Ammon. 69. Valck. Hipp. p. 191. ad Diod. S. 1, 12. 151. 225. 2, 470. Phryn. Ecl. 122. Jacobs. Anth. 7, 395. Bast Lettre 61. Heyn. Hom. 6, 625. 630. Ferculum, Id ipsum quod apponitur, Hutch. ad Xen. K. Π. 24. Diod. S. 2, 583. Citatio s. Commemoratio locorum e scriptoribus aliis,

C Valck. Oratt. 394. Diatr. 29. T. H. ad Plutum p. 244. Apparatus, Diod. S. 2, 288. Compositio, Heyn. Hom. 5, 528." Schæf. Mss. " Depositio frugum in apothecis, Diod. S. 3, 56. alibi." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 249. 253. " Aristides περὶ Λογ. Πολ. 651. περιβολὴν λόγου, h. e. Amplam et circumductam orationem etiam fieri docet ἐκ παραθέσεως, i. e. ἀπὸ τοῦ ἐκ παραθέσεως ἐξάγειν τὰ νοήματα, cum non simpliciter dicis aliquid factum esse, sed ita sub oculos ponis res gestas, quasi te audiente vel vidente gerantur aut gestæ sint. Alio in loco περὶ Ἀφελ. 664. ait, Κάλλη ἐν λέξει, ἡ παράθεσις λέξεων ποιεῖ, οἷον ἱπποφορβὸς, ἵππων· συοφορβὸς, συῶν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Παραθεσία, Jacobs. Anth. 7, 395. 12, 450. * Παρθεσίη, Brunck. Soph. 1. p. xi. Ed. 4." Schæf. Mss.]

[* " Παραθετέον, Dionys. H. 5, 238." Schæf. Mss. " Geop. 14, 6. 19. 22. 19, 1. Clem. Alex. 260. Orig. c. Cels. 42." Kall. Mss. Schæf. Meletem. Crit. 42. * Παραθέτης, Gl. Structor, Infertor.

D * Παραθετικὸς, Commendatitius, Schneidero susp. * " Παραθετὸς, Depositus, Clem. Alex. 278(=237.,) sed forsan vera lectio est παραθετέος." Wakef. Mss. * Ἀπαράθετος, Non aliunde appositus, Diog. L. 7, 180. ad Greg. Cor. 348.]

Παραθήκη, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον, idque duobus modis; vel enim pro Reposita re et recondita, vel pro Re deposita. Priore in signif. 2 Macc. 3. Τοῦ δὲ ἀρχιερέως ὑποδείξαντος παραθήκας εἶναι χηρῶν τε καὶ ὀρφανῶν, τινὰ δὲ Ἱρκανοῦ τοῦ Τωβίου, Reposita esse ad alendas viduas et orphanos, nonnulla etiam deposita ab Hircano filio Tobiæ. Ambas enim ibi signiff. habere potest, et Repositi sc. et Depositi. At solum Depositi ap. Phocyl. (127.) Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην, Furum deposita ne recipias, Ne accipias si qua fures apud te deponere velint. Itidemque ap. Herod. (9, 45.) Παραθήκην ὑμῖν τὰ ἔπεα τάδε τίθεμαι, Hæc vobis verba trado veluti depositum: (6, 73. 86.) Phryn. tamen hoc vocab. rejicit, et pro eo usurpandum esse ait

παρακαταθήκῃ. Plut. pro Additamento s. Appendice usus esse videtur, de Herod. Malign. init. Ὁ δὲ παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ ψέγειν ποιούμενος, ἔοικεν εἰς τὴν τραγικὴν ἐμπίπτειν κατάραν, θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 61. ad Mœr. 313. Wessel. Diss. Herod. 65. ad Herod. 446. 471. 477. Lennep. Phal. 179. Phryn. Ecl. 96. 138. Thom. M. 682. ad Charit. 505." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Παραθηκοφύλαξ, Euseb. V. C. 1, 14." Mendham. Mss.]

Ἀντιπαρατίθημι, Ex adverso pono, Oppono: sc. ut comparem et contendam cum alio. Plato Apol. (32.) Τὰς ἄλλας νύκτας τε καὶ ἡμέρας τὰς τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ ἀντιπαραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτὶ, Comparantem et contendentem cum hac nocte. [" Menander." Seager. Mss. Athen. 190. 285. Dionys. H. 2. p. 202. 281. 289. Hermog. 342, 5. " Euseb. H. E. 6, 16. p. 177." Boiss. Mss. " Jambl. p. 6. Eust. Ism. 353." Wakef. Mss.] " Ἀντιπαράθεσις, ἡ, Oppositio " s. Collatio: qua sc. aliquid alicui ἀντιπαρατίθεμεν " et cum eo contendimus: idem atque ἀντιπαράτασις," [s. ἀντιπαραβολή. " Ammon. 109." Schæf. Mss. " Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 563, 10. Μηδὲ πρὸς ἀντιπαράθεσιν τῶν εὐεργεσιῶν τῶν παρὰ σοῦ τὸν ἐμὸν βίον ἐξετάσῃς." Seager. Mss. " Clem. Alex. 279. 314. 655." Kall. Mss. Schol. Aristoph. N. 47. Dionys. H. 2. p. 33, 18. " Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 121." Boiss. Mss. * Ἀντιπαράθετος, Epiphan. 2, 53. de Ponder. p. 534. " Chrys. περὶ Τριάδ. T. 6. p. 961, 30." Seager. Mss.] " Ἐμπαρατίθημι, Depono in. In Vita Lucæ, " Τὸν χοῦν μὲν ἀπολιπὼν τῷ χοΐ· τὴν δὲ ψυχὴν, ταῖς " χερσὶ τοῦ δεδωκότος ἐμπαραθέμενος. Unde Ἐμπαρά- " θετος, quod ap. Suid. legitur sine expos." [* " Προπαρατίθημι, Ante (cœnam) appono, Athen. 53. 120." Schw. Mss. " Προπαρατίθεμαι, Prius propono, Clem. Alex. 277(=325.) * Προσπαρατίθημι, Insuper addo, 463(=550.)" Kall. Mss. " Ad Xen. Eph. 252." Schæf. Mss. Athen. 89. 137. 482. Polyb. 3, 99, 7. * Συμπαρατίθημι, In latere aliorum loco, A latere eis adjungo, 2, 66, 7. " Med., Phot. Epist. p. 2." Kall. Mss.]

Περιτίθημι, Circumpono, etiam Circumdo, Herodian. 3, (7, 12.) Τὸν δὲ Σεβῆρον τοῦ ἵππου ἐπεβίβασαν, καὶ τὴν χλαμύδα περιέθεσαν, Equo imposuerunt, et chlamydem ei circumposuerunt, Circumdederunt, Induerunt. Metaphorice plerumque accipitur; dicimur enim alicui περιτιθέναι aliquid, quo eum velut amicimus. Synes. Ep. 57. Σχῆμα πόλεως ἑαλωκυίας αὐτῇ περιτέθεικεν, Formam civitatis captæ ipsi circumdedit, Amicivit eam habitu urbis captæ. Item et πίστιν, ἀξίωμα, ὄγκον, κλέος, δόξαν alicui περιτίθεμεν, cum iis eum veluti vestimus, s. ea ei veluti circumdamus et circumponimus. Æschin. de Male Gesta Legat. Κἂν εἰ ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, q. d. Auctoritate amictos, eis circumposita. Plut. Solone, Ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, Effecit ut in honore et pretio haberentur: Pericle, Περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ, Qui fastu eum amicivit, effecit ut fastuosior esset. Herodian. 5, (1, 11.) Ἡ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀρετὴ ἰδίαν ἑκάστῳ δόξαν περιτίθησι, Propria quemque amicit gloria, i. e. Propriam cuique gloriam conciliat. Quomodo et Thuc. 4, (87.) p. 150. Ξυμπάσῃ τῇ πόλει τὸ κάλλιστον ὄνομα περιθεῖναι. At Chrys. Πονηρὰν αὐτῷ περιθεὶς δόξαν: ut rursum Thuc. (6, 89.) Περιέθετέ μοι ἀτιμίαν, Ignominiam mihi conciliastis et inussistis. Ex Hermog. autem, Περιτίθημι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῖν, pro Libertatem vobis restituo. || Alicubi redditur etiam Tribuo, Attribuo, Aristot. Polit. 8, 6. Περιτίθεμεν τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην, Minervæ scientiam attribuimus. Itidemque ex Epigr. affertur Περιτίθημί σοι κλέος, pro ἀπονέμω, Attribuo. Gaza certe περιτεθεικότες ἐσμὲν dixit pro eo, quod Cic. Tribuimus, de Senect. Omnem autem sermonem tribuimus non Tithono, sed M. Catoni.

Pass. Περιτίθεμαι, Circumponor, Circumvestior, Circumponitur mihi, Circumpono mihi, Induo. Herodian. 1, (16, 7.) de calendis Januariis, Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Insignem et annuam prætextam induunt, 6, (2, 20.) Περιθέμενος τὸ διάδημα, Circumposito sibi diademate, etiam Imposito sibi diademate.

A Itidem Aristot. de Mundo, Ὁ δὲ κνημῖδας ἢ κράνος ἢ ζωστῆρα περιτίθεται, Alius pedibus ocreas circumdat, capiti galeam, lumbis baltheum. Et ap. Xen. (K. Π. 2, 4, 5.) Περιθέμενος στρεπτὸν, Qui torquem collo suo circumdedit, Torquatus. Et Aristoph. (Θ. 381.) ap. Suid., Περίθου νῦν τόνδε πρότερον πρὶν λέγειν, Hunc tuo capiti circumda coronam, priusquam dicere incipias, Hac corona caput cinge. Subauditur enim accus. στέφανον: ut idem Suid. tradit, qui etiam addit, moris fuisse ut οἱ λέγοντες, prius coronarentur, s. corona sibi redimirent tempora. Addit præterea, pro περίθου communi lingua dici ἐπίθου. Impone tibi: ut et in illo Herodiani διάδημα περιθέμενος dictum est pro ἐπιθέμενος: et in illo Aristot. Περιτίθεται κράνος pro ἐπιτίθεται, Imponit sibi. [" Ad Lucian. 1, 36. 284. ad Xen. Eph. 250. ad Diod. S. 1, 106. 206. ad Charit. 389=699. Musgr. Iph. A. 1530. Wakef. Herc. F. 328. Jacobs. Anth. 6, 116. 221. Simonid. 27. Villoison. ad Long. 194. Conf. c. μεταr., ad Diod. S. 2, 415. Περιτίθεσθαι πένθος,
B Valck. ad Phalar. p. xv. Περιθέσθαι, Kuster. Aristoph. 210." Schæf. Mss. " Περιτίθημι εὐδαιμονίαν, Do, Confero, Diod. S. 1, 214." Wakef. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 26. Æschin. Dial. Socr. 3, 16. Τῇ στερήσει περιτιθεὶς ψυχὴν, vide nott. * " Περίθεμα, Ornamentum circumdatum, Andr. Cret. 248." Kall. Mss. " Lobeck. Aj. p. 359." Schæf. Mss. Num. 16, 38. 40. Prov. 1, 9. Hesych. 481. Suid. 2, 224.] Περίθεσις, ἡ; Circumpositio, si ita liceat vocare Actionem illam circumponendi s. circumdandi sibi aliquid. Petr. 1 Epist. 3, (3.) de matronarum cultu, Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, Quarum ornatus non sit externus ille in nodis capillorum, et circumposito auro. [Schleusn. Lex. V. T. * Περιθέσιμος, Joseph. A. J. 15, 8, 2. κοσμος. * " Περιθετέον, Geop. 5, 9." Kall. Mss.] Περίθετος, ὁ, ἡ, [s. Περιθετὸς,] Circumpositus, Circumpositilius, Qui circumponi solet: κόμη, Coma, quam mulierculæ sibi circumponere solent et affingere: πρόσθετον κόμην
C appellant eandem et ἐπίθετον, uno autem vocab. φενάκην, et προκόμιον: quoniam sc. ejusmodi appositiliæ comæ in temporibus et summa fronte ante ipsum capillitium ostentari solent. Dixit autem περίθετος κόμη Aristoph. Gerytade, teste J. Poll., qui περιθετὴν appellari addit ab Amphide in Alcmæone, et Menandro in Olynthia: ab aliis πηνίκην nuncupari. Idem J. Poll. 2, (35.) ex cod. Aristoph. affert περίθετος κεφαλή: pro quo sua ætate in usu fuisse dicit περιθετὴ κεφαλή. Verba autem Poëtæ illius, ad quæ respexit, hæc sunt ap. Suid. Ἴδιον μὲν οὖν Κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ, Caput illud circumposititium, quod noctu ego fero, i. e. Larva, προσωπεῖον, ut ipse exp., qui etiam addit, taxari ibi Agathonis mollitiem. [Aristoph. Θ. 265. Vide Schol. et Eust. Il. X. p. 1386, 37. " Aristoph. Fr. 232. Kuster. p. 219." Schæf. Mss. Polyæn. 5, 42. Polyb. 3, 78. Athen. 523. προκόμια περίθετά τε, cf. 415. Ælian. V. H. 1, 26. * Περιθετικὸς, Hes. v. Περικεφαλαία. * Περιθήκη, Gl. Galericulum.] " Συμπεριτίθημι, Una
D " circumpono. Redditur et Circumdo." [" Plut. 3, 345." Wakef. Mss.]

Προτίθημι, Propono, Pono ante, ut aliquis fusius aut programma dicitur προτιθέναι pro In publico proponere. Herodian. 4, (2, 3.) de funere Severi, Κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, εἰς τε τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτιθέασι, Ac in vetus forum perlatum ante omnium oculos proponunt, 7, (6, 21.) Κατελθόντες δὲ διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, προτιθέασι τὰ πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Γορδιανοῦ γράμματα, Proponunt epistolam Gordiani in publico. Cic. Scriptæ enim et datæ ita sunt ut proponerentur in publico: 7, (12, 5.) de Balbino, Διάταγμα προθεὶς ἐκέλευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, Cum edictum proposuisset in publico. Itidem ἀγορὰν προτιθέναι dicitur Forum rerum venalium proponere, Res venales proponere. Cic. Fidem cum proposuisses venalem in provincia. Herodian. (8, 6, 6.) Προὔθεσαν ὑπὲρ τῶν τειχῶν ἀγορὰν, ὤνιον παρέχοντες πάντων τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν: paulo ante, Προθέντες τὰς εἰκόνας Μαξίμου καὶ Βαλβίνου, Propositis imaginibus Maximi et Balbini. In oratione

quoque aliquis aliquid *προτιθέναι* dicitur, sive orator is sit, s. senator, Aristot. Rhet. 2. de teste, Προτιθέντι μὲν ἀνάγκη πολλὰ λέγειν, ἐπιλέγοντι δὲ καὶ ἓν ἱκανὸν, Thuc. 3, (42.) p. 97. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι, i. e. εἰς μέσον θέντας τὴν δευτέραν διάσκεψιν, Qui proposuerunt, in medium attulerunt. Et rursum 3, (38.) Θαυμάζω τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. Nec non βουλὴν προθεῖναι: quod Liv. dicit Habere senatum. Plut. Camillo, Ἔδοξε βουλὴν προθεῖναι τῷ Καμίλλῳ, Visum est Camillo habere senatum, et convocare concilium, Referre ad senatum. At προτιθέναι ψῆφον et ἀναδιδόναι, Bud. 169. dicit esse Permittere ut sententiam dicant judices, afferens Dem. (361.) Τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ἡμῶν, ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσαν. Item aliquis aliquid dicitur προτιθέναι comedendum s. devorandum; et tunc signif. vel Apponere, ut παρατιθέναι, vel Objicere. Soph. (Aj. 1303.) Προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων, Qui fratri apposuit epulandos proprios liberos. Il. Ω. (409.) ἤέ μιν ἤδη Ἧισι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεὺς, Devorandum objecit canibus suis membratim concisum. [" Hinc in conviviis οἱ προθέντες erant illi, quibus fercula apponendi cura demandabatur, quos etiam eosdem cum προγεύσταις et ἐλεάτροις atque ἀρχιτρικλίνοις Beza putat, ad Joann. 2, 8." V. D. ad marg. Steph. Thes.] || Προτίθημι, Præpono, Antepono, Præfero, Antefero. Eur. (Hipp. 382.) προθέντες ἡδονὴν ἀντὶ τοῦ καλοῦ. Thuc. Προὐτίθεσαν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι, Æquitati vindictam præposuerunt, 3, (39.) Ἰσχὺν ἀξιώσαντες τοῦ δικαίου προθεῖναι, Vim æquo et bono anteponere.

Pass. Προτίθεμαι, Proponor. Sed frequentius active ponitur. Thuc. 2, (34.) Τὰ ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, In publico proponunt. Athen. Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος κιβωτὸν τοῦ σώματος, Postulationibus adeuntium respondebat arca intermedia, Bud. 259. in Χρηματισμός. At e Greg. Naz. Εἰς τοὐμφανὲς προτιθέμενος, In apertum producens, In publico proponens, Ante oculos proponens omnibus: Plut. Rom. (5.) Προὔθετο πρὸς τὸν θεὸν, Deo proposuit. Rursum Thuc. dicit ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι, 2, (42.) Καὶ γὰρ τοῖς τἄλλα χείροσι δίκαιον τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι, Æquum est ut in bellis quæ pro patria geruntur, proponant sibi fortiter esse et strenue dimicandum. Ubi tamen Schol. προτίθεσθαι exp. προτιμᾶσθαι, sc. p. 61. Et 3, (64.) p. 105. Οἵτινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ ἀνδραγαθίαν προὔθεσθε. Ubi προτίθεσθαι est Animo suo proponere. Nec non πένθος προτίθεσθαι, Luctu præferre, Bud. ap. Herod. 6, (21.) Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προὐθήκαντο, Ingentem luctum prætulerunt. Nisi malis Edicto in publico proposito indixerunt luctum civibus suis omnibus, Thuc. 5, (35.) p. 177. Χρόνους τε προὔθεντο ἄνευ ξυγγραφῆς, ἐν οἷς χρῆν τοὺς μὴ ἐσιόντας, ἀμφοτέροις πολεμίους εἶναι, Schol. ἔταξαν, Proposito edicto constituerunt. At 8, (85.) p. 289. Ὡς χρήματά ποτε αἰτήσας αὐτὸν, καὶ οὐ τυχὼν, τὴν ἔχθραν οἱ προὔθεῖτο, signif. potius, Inimicitias et simultates adversum se suscepisse. Quod referri potest ad προτίθεμαι, In animo mihi propono, Statuo s. Constituo faciendum esse, quo modo tum ipse Thuc. usus est, tum Plato de LL. Apud Hippocr. vero προτιθέμενοι Gal. exp. προτείνοντες. Non semper tamen activam habet signif. hoc verbum passivum; dicitur enim προτίθεσθαι aliquid quod proponitur: eo sc. sensu, quo aliquis dicitur aliquid propositum sibi habere: Dem. in exordio Philipp. 1. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν, Si propositum esset de novâ aliqua re verba facere. Et ap. Aristot. Rhet. 2. Τὰ προτιθέμενα, Quæ proponuntur.

[" Προτίθημι, Fischer. ad Palæph. 152. Ind. v. Ἐκτ. Phryn. Ecl. p. 4. ad Diod. S. 1, 5. 308. 426. 2, 11. Koppiers. Obss. 112. Abresch. Lectt. Aristæn. 196. ad Charit. 266. 389. (483.) Wyttenb. Select. 348. 395. ad Plut. 1, 309. ad Herod. 214. 310. 638. ad Lucian. 1, 482. 773. Porson. ad Hec.

A 366. Phœn. 568. Brunck. Med. 1356. Musgr. El. 895. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 239. Bast. Lettre 141. (Ep. Cr. 172. 276.) Boiss. Philostr. 534. Lobeck. Aj. p. 443. Antepono, Herod. 223. Objicio, sc. devorandum, Fischer. ad Palæph. 152. An cum infin. fut. construatur, Dawes. M. Cr. Præf. p. iii. Προτιθέναι ἐκκλησίαν, ad Lucian. 1, 482.: γνώμας, Kuster. V. M. 116.: βουλὴν, ad Diod. S. 1, 473. 2, 277. ad Dionys. H. 2, 1074. 1244.: γνώμην, ad 3, 1548.: δωρεὰν, ad Diod. S. 1, 675. Reisk. Anim. ad Eund. p. 60.: λόγον, ad Charit. 304. Προθεῖναι λόγον, γνώμην, ad Herod. 645. Med., Eur. Iph. A. 1193. Mœr. 306. et n. Prætexo, Valck. Callim. 224. 227. Spectandum propono, sc. mortuum, Idem ad Phœn. p. 446. Eur. Hec. 613. ad Charit. 240. Wakef. Alc. 675. Boiss. Philostr. 679. Προθέσθαι πένθος, Herod. 447." Schæf. Mss. Xen. Mem. 4, 2, 3. Herod. 9, 27. Ἐπεὶ δ' ὁ Τεγεήτης προέθηκε παλαιὰ λέγειν καὶ καινὰ, 4, 65. Πόλεμον προεθήκαντο, al. προσεθ., 7, 229. Μῆνιν οὐδεμίην προθέσθαι, al. προσθ.

B " Eo autem diligentius distinguenda duo verba προστίθημι et προτίθημι, quod a Librariis sæpe fuerunt confusa: προτιθέναι notat Proponere. Apud Eratosth. Catast. 17. de Andromeda legitur Προσετέθη τῷ κήτει. Sed recte scribitur in ead. historia προετέθη in Schol. Arat. Phæn. 198. Manil. 5, 539. Proposita est merces, vesano dedere ponto Andromedam, teneros ut bellua manderet artus." Valck. Schol. in N. T. 1, 367. Προτιθέναι, ad Greg. Cor. 309. " Πρότιθεν, pro προὐτίθεσαν, Od. Α. 112. Νίζον καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο: ita legit Herodian.: hodie extat, Νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα π. δ. Buttm. Schol. Med. p. 20." Schn. Lex. Suppl.]

" Πρόθεμα, Edictum publice tabula aliqua propositum. Suidæ προγραφή, in h. l. de Valentiniano, " Ἔθηκε προθέματα, ἵνα, εἴ τις ἠδικήθη παρὰ Σαλουστίου " τοῦ ἐπάρχου, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ." [" Ad Lucian. 1, 483." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 67. * " Πρόθημα, ad Hesych. 2, 1030. n. 20." Dahler. Mss.]

Πρόθεσις, ἡ, Propositio: Οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως

C ap. LXX., Panes propositionis: quoniam solebant προστίθεσθαι ἔναντι Κυρίου, ut patet e Levit. 24., ubi etiam dicitur, Ἔσονται οἱ ἄρτοι εἰς ἀνάμνησιν προσκείμενοι τῷ Κυρίῳ: singulis autem sabbathis mutari solebant, et recentes Domino προτίθεσθαι, s. προκεῖσθαι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου: unde et ἄρτοι προκείμενοι et ἄρτοι ἐνώπιοι nominari solent. || Propositio, ea sc., per quam ostendimus summatim quid sit quod probare volumus, ut Auctor Rhet. ad Herenn. definit, eam argumentationis partem faciens. Aristot. Rhet. 3. meminit pluribus in ll., et Quintil. 4, 4. || Propositum, i. e. Quod aliquis in animo sibi proposuit et instituit: σημείωσις ἐπιτελειώσεως, ut quidam definiunt ap. Plut. de Sol. Anim., s. Intentio et scopus. Ptol. Geogr. Ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς, τοιαύτης ἂν εἰκότως ἔχοιτο προθέσεως, Eum igitur, qui mundi descriptionem aggreditur, hujuscemodi propositum persequi consentaneum esse videtur, Bud. Et Philo V. M. 3. Ἀεὶ τῆς προθέσεως διαμαρτάνειν, Semper a propositis s. cœptis aberrare, Polyb. (2, 37, 2.) Κατὰ

D τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν, Ut ab initio sibi proposuerat et decreverat. Itidemque πρόθεσις Θεοῦ, Dei propositum, ad Rom. 8, (28.) Τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσι, Iis qui e proposito Dei vocati sunt. Ubi nomini πρόθεσις synonymum facere existimatur πρόγνωσις, cum subjungit, Οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν. Vide annotationes doctiss. Interpretis in eum locum. || Apud Gramm. autem πρόθεσις est Præpositio, Pars orationis sic dicta, quod nomini præponi soleat. Dicitur enim ἀπὸ ὀμμάτων, et περὶ τίνος: quamvis nonnunquam inverso ordine reperiatur etiam ὀμμάτων ἄπο, et τίνος πέρι: vel Poëtice sc., vel Attice: ideoque et παροξύνεσθαι solent tunc ejusmodi particulæ. [" Ad Lucian. 1, 269. ad Herod. 638. Toup. Emendd. 2, 290. ad Diod. S. 1, 6. Thom. M. 325. ad Charit. 287. Præpositio, Gramm., Valck. Adoniaz. p. 364. Πρόθ. mortui, ad Charit. 238. 257. ad Lucian. 1, 378." Schæf. Mss. " Πρόθεσις, Propositio argumenti, qua narratur res, cujus in sequentibus

demonstratio additur, Aristot. Rhet. 3, 13. ubi et τὸ προλέγειν vel τὸ πρᾶγμα εἰπεῖν περὶ οὗ. Idem et πρόβλημα dicitur, Quæstio, Status causæ; et mox eadem διήγησις. Sed differt a προοιμίῳ proprie sic dicto, quod non omnibus orationum generibus convenit. Ergo partes absolutæ orationis, τὰ πλεῖστα, ut Aristot. ait, sunt προοίμιον, πρόθεσις, πίστις, ἐπίλογος. Nam ille necessarias orationis partes, ἀναγκαῖα μόρια, duas tantum statuebat, πρόθεσιν καὶ πίστιν: cf. Quintil. 4, 4. p. 197.: Dionys. in Jud. Lys. c. 17. inter τὸ προοίμιον et διήγησιν mediam, et utriusque veluti vinculum, πρόθεσιν ponit. Ceterum προθέσεις etiam Præpositiones dicuntur, sensu noto, qui ad technologiam grammaticam pertinet, Dionys. de Compos. 2." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Πρόθεσις, ad Greg. Cor. 309. 453. Quibus compendiis scribatur, 167. 453. 818. 836. Conf. cum πρόσθεσις, 675. * Πρόθετος, Alex. Trall. 12. p. 217. * Ἀπρόθετος, unde] "Ἀπροθέτως, Sine animi proposito et consilio, ἄνευ προθέσεως, Suid.: Polyb. Τὰ μὲν οὖν ἀ. ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα, πράξεις μὲν οὐδαμῶς ἁρμόζει λέγειν, περιπετείας δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον." Προθετικὸς, Qui proponendi s. præponendi vim habet, Propositivus s. Præpositivus: ἰδίωμα, Præpositiva proprietas, sc. præpositionis. Et e Gaza Gramm. 4. προθετικὸν σύνθετον affertur pro Compositum quod præpositionis servat constructionem et proprietatem. [Dionys. H. 2. p. 215, 21. * Προθήκη, Gl. Præpositio. "Tabula s. Loculus in quo merces venales oculis prætereuntium in publico exponuntur, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 10. T. 4. p. 61, 14. Χρήματα γὰρ διὰ τοῦτο εἴρηται, οὐχ ἵνα οὕτω χρώμεθα αὐτοῖς, καθάπερ αἱ προθῆκαι τῶν χρυσοχόων, ἀλλ' ἵνα ἐργαζώμεθά τι ἐν αὐτοῖς." Seager. Mss. "Bast Lettre 142." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιπροτίθημι, Dio Cass. p. 734. "Const. Manass. Chron. p. 43." Boiss. Mss. * Καταπροτίθημι, unde * "Καταπρόθεσις, Propositum, Apollon. Lex. v. Ἐπιβαλλόμενος." Schleusner. Mss.]

Προστίθημι, Appono, Applico, Admoveo. Interdum et Committo, Conjungo. Thuc. 3. Κλίμακας προσθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις, Scalis admotis, appositis. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 39.) Τὸ στόμα πρὸς τὸ στόμα προσθήσεις, Os ori admovebis, junges. || Addo, Adjicio, id sc. quod deerat, ut Aristot. Eth. 2, 6. scribit moris esse τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις ἐπιλέγειν, ὅτι οὔτε ἀφελεῖν ἐστιν οὔτε προσθεῖναι αὐτοῖς: quæ enim omni e parte absoluta sunt, iis nec addi quicquam nec demi potest. Dem. (1355.) Προσθέντα τὸ ὑπόλοιπον οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, Adjecto reliquo, quod viginti minis complendis adhuc deerat, Lucian. (3, 148.) Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ. Item dictis suis aliquis προστίθησι, cum adjicit s. addit quod desiderabatur, Isocr. Panath. Καὶ προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' ἀφελεῖν. Nec non dicunt οὐ προστίθημι, Non addam, dicam: et, προσθήσω δὲ, Hoc vero addam, et insuper dicam: ut Demosth. (304.) Καὶ οὐκέτι προστίθημι ὅτι τῆς μὲν ὠμότητος αὐτοῦ ἑτέροις πειραθῆναι συνέβη· ἀλλ' ἐῶ ταῦτα: (99.) Κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει, καὶ τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει· προσθήσω δὲ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει θεοῖς. Quale est ap. Latinos, Addo etiam, Adde huc, quod. Item ex Aristoph. affertur, (N. 63.) ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα, pro Equum addebat ad nomen. Ubi nota cum πρὸς construi: cum εἰς autem in hoc, quod e Dem. affertur, (p. 384.) Προστίθημι εἰς τὰ πράγματα φιλανθρωπίαν, ubi potius signif. Adhibeo s. Affero ad. Sed frequentius dat. sibi junctum habet: ut tum in superioribus ll., tum in hoc Isocr. Paneg. Τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, Parvis addere s. adjicere, quo grandescant et majora fiant. Itidemque ἐλπίδα προσθεῖναι alicui dicimur, Tac. Strenuis vel ignavis spem metumque addere. Diciturque itidem Animum addere. Thuc. 3, (40.) p. 96. Οὔκουν δεῖ προσθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστὴν, οὔτε χρήμασιν ὠνητήν. || Aliquando redditur potius Adjungo, Thuc. (3, 92.) p. 113. Μελλήσαντες Ἀθηναίοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτοὺς, Schol. κατὰ προσθήκην δοῦναι: 8, (50.) p. 279. Προσέθηκεν ἐπ' ἰδίοις κέρδεσι Τισσαφέρνει ἑαυτόν. At

A (46.) p. 277. dicit, Τῷ Ἀλκιβιάδῃ προσθεὶς ἑαυτὸν εἰς πίστιν. Quo referri potest, quod legitur 4, (86.) p. 149. Δεδιὼς μὴ ἐγώ τισι προσθῶ τὴν πόλιν. || Item γνώμην προσθεῖναι, 3, (36.) p. 94. Παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προσθεῖναι, Egerunt cum magistratibus, ut iterum ad populum referrent: convocata igitur concione γνῶμαι ἀφ' ἑκάστων ἐλέγοντο, ut ibid. dicit. || Signif. προστίθημι idem etiam quod περιτίθημι, Tribuo, Attribuo, Plut. Lycurgo (28.) Οὐ γὰρ ἔγωγε προσθείην Λυκούργῳ πικρὸν οὕτω τῆς κρυπτίας ἔργον, Thuc. 8, (17.) p. 269. de Alcibiade, Ἐβούλετο Χίοις καὶ ἑαυτῷ καὶ τῷ ἀποστείλαντι Ἐνδίῳ τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι: quod etiam προσάπτειν et ἀνατιθέναι dicitur, Lat. et Ascribere.

Pass. Προστίθεμαι signiff. activi sequitur. Frequentissime vero signif. Adjungor, Conjungor, Adjungo s. Conjungo me, Accedo. Thuc. 3, (11.) p. 87. Μὴ ἄλλῳ τῳ προσθέμενον, κίνδυνον σφίσι παράσχῃ, Schol. εἰς ταὐτὸ συνελθόν: 8, (48.) p. 278. Ἀθηναίοις προσθέμενον. Sic Herodian. 2, (12, 6.) Τῷ Σεβήρῳ πάντες ἤδη προσετίθεντο, Severo se adjungebant, B Ad Severum deficiebant: 7, (7, 13.) Προσέθεντο τοῖς Ῥωμαίοις. At Thuc. 6, (18.) p. 204. Προσεθέμεθα αὐτοὺς dicit pro Recepimus ipsos in societatem, Nobis adjunximus, s. ξυμμάχους ἐποιησάμεθα, Schol. Quo in l. προστίθεσθαι est transitivum, veluti cum aliquis dicitur παρατίθεσθαι εὐτελῆ βρώματα, aut πολυτελῆ τράπεζαν. Itidem γνώμῃ aut λόγοις alicujus προστίθεσθαι dicimur pro Adjungere nos, s. Accedere: Προσέθεντο τῇ γνώμῃ αὐτοῦ, Ejus sententiæ accesserunt, In ejus sententiam iverunt, Plut. Themistocle. E cujus Fabio affertur, Προσετίθεντο, καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην. Et alibi, Προστίθεσθαι προτέρῳ λόγῳ, Ad priorem sententiam accedere. Rursum e Plut. Προσθέμενος τοῖς Ἀριστοτέλους λόγοις, Qui Aristotelicæ sectæ se adjunxit, Addictus Aristotelico dogmati. E Thuc. vero affertur, (1, 20.) Προστίθεσθαι μιᾷ ψήφῳ, pro, Unum calculum mittere: quæ interpr. verbis illis nullo pacto convenire posse videtur. Vide et Bud. 513., C ubi προστίθεσθαι interpr. Transire in partes alicujus, In sententiam alicujus pedibus ire, Assentiri, Astipulari, Hærere, Addictum esse, Favere: quomodo et προσκεῖσθαι accipi ibid. docet. Similis usus Latini verbi Adjicio, Virg. Æn. 10. Ter centum adjiciunt, mens omnibus una sequendi: i. e. προστίθενται, Calculum adjiciunt, Plin. || Item Προστίθεμαι est Tribuor, Attribuor, Ascribor, sicut προστιθέναι est Tribuere, Attribuere, Ascribere. Thuc. 3. Μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ, Crimen ascribatur: (3, 82.) Τὸ δὲ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, Virilitati datum et ascriptum est. || Alioquin active etiam accipitur pro προστίθημι. Dicitur enim προσθέσθαι φίλον pro Adjungere sibi amicum et asciscere. Quomodo et Thuc. 1, (78.) p. 27. Μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκεῖον πόνον πρόσθησθε: ibi enim Schol. exp. ἀνάθησθε ἑαυτοῖς, Vobis ascribatis. Itidemque l. 2. et 8. || Cum infin. autem junctum προστίθεμαι neutralem habet signif., et D exp. Insto, Insisto, Pergo, Act. 12, (3.) de Herode, Προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον, Petrum etiam corripere instituit, comprehendere perrexit. Ex Herod. (5, 30.) Προσέθεντο τῷ Ἀρισταγόρῃ πρήσσειν, Instituerunt Aristagoræ ut efficeret: [ubi προσέθεσαν dedere libri scripti omnes.] "Προστεθεὶς, Additus, et "Προστεθῆναι, Additum esse."

["Προστίθημι, Tyrwh. ad Arist. 213. ad Herod. 310. 591. Porson. ad Hec. 366. Med. p. 93. Musgr. Hec. 362. Bacch. 675. Andr. 1016. Ion. 1525. Herc. F. 1413. Valck. Phœn. p. 219. Wakef. S. Cr. 2, 125. Ion. 1547. Herc. F. 328. Brunck. Aj. 476. Med. 1356. Eur. Andr. 218. Phryn. Ecl. 128. Thom. M. 755. Markl. Suppl. 946. Lobeck. Aj. p. 293. Appono, Refero in rationes, Valck. Adoniaz. p. 241. Absolute, sc. τι, Heind. ad Plat. Theæt. 325. De constr., Diod. S. 2, 440. et var. lect. Πρ. θύραν, ad Herod. 237. Kuster. Aristoph. 212.: γυναικὰ, Herod. 496. Τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθεῖναι, τὸ πνεῦμα προσθεῖναι τῷ χρυσίῳ, Toup. Epist. de Syrac. 334. Valck. Adoniaz. p. 336. 341. Προσθήσω δὲ, ὅτι καὶ

—, Dionys. H. 3, 1399. De act. et med., Brunck. Aristoph. 3, 186. Προστίθεμαι, Thom. M. 755. ad Dionys. H. 2, 1109. Προσθέσθαι, Musgr. Heracl. 147. T. H. ad Plutum p. 351. 357. Boiss. Philostr. 592. Plut. Alex. p. 42. Schm. Προσθέσθαι τινὶ, τινὰ, ad Herod. 406. Φίλον προσθέσθαι, Markl. Suppl. 388. * Προστιθέω, Eur. Hel. 556. Herc. F. 710. Wakef. Ion. 1547. Musgr. 1525. Brunck. Aristoph. 1, 58." Schæf. Mss. "Προστίθεμαι, Proxime attingo, Joseph. 66, 13." Wakef. Mss. Προστίθημι, Menander Fr. 9. in Brunckii Gnom. p. 191. τὰ ἴδια τοῖς ἀλλοτρίοις: Theophr. H. Pl. 9, 4. Τῆς τιμῆς, ἧς δεῖ προσθεῖναι τὸ μέτρον ἕκαστον τῆς σμύρνης, Pretium quod pro singulis mensuris sit solvendum. "Plus præsto, Basil. M. 1, 484." Schleusner. Mss. Med., Xen. K. Ἀ. 1, 6, 10. τῇ γνώμῃ τινὸς, Se adjungere alicujus sententiæ, i. e. Assentire. Προστίθημι et προτ. conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 169. Vide Προτ. Προσθῶμαι, Bast. Ep. Cr. 276. Προσέθετο πέμψαι, Iterum misit, Valck. Schol. in Lucæ c. 20, 11. Προστεθειμένος, Additus, Appositus, Devotus. Ποτίθει, pro ποτίθες, πρόσθες, Theocr. 14, 45.]

Πρόσθεμα, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ προστιθέμενον, Id ipsum quod apponitur, admovetur, adhibetur: ut Medici προσθέματα et πρόσθετα vocant Medicamenta quæ in vellere naturalibus mulierum admoventur: πεσσοὺς alio nomine dicunt, Latini etiam Pessos. Diosc. 1, 15. de costo, Δύναμιν δ' ἔχει ἐμμήνων ἀγωγὸν, καὶ τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν ἀρωγὸν, ἐν προσθέμασι καὶ καταντλήμασι καὶ πυριάσεσι, Apposítu, Plin. Abortus non exeuntes trahit apposítu vel suffitu: i. e. Appositum s. Admotum, Si apponatur s. admoveatur. Item, Ciet menstrua admotu, i. e. Si admoveatur. Rursum Diosc. 3. Ἐν προσθέμασι ποιεῖ, Apposítu prodest, In pessis prodest. [Gl. Mutonium, αἰδοῖον, Penis, Natura, Appendix. Προσθέματα, Hesychio τὰ * πυγιαῖα. "Pierson. Veris. 70. Toup. Opusc. 1, 381. Jacobs. Anth. 10, 51." Schæf. Mss. "I. q. τὸ αἰδοῖον, Julius Cassianus, Clem. Alex. 465." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 249.]

Πρόσθεσις, ἡ, Appositio, Admotio, Applicatio: ut Aristot. Rhet. 3. πρόσθεσιν vocat τὴν τῆς σικύας προσβολὴν, cum cucurbita cuti applicatur, s. admovetur: quam κόλλησιν aliquis dicere queat, ex his ænigmatis verbis, Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα, Cum vidisset balneatorem cuidam æneam cucurbitulam apponentem s. applicantem. Item Additio, Adjectio. Philo de Mundo, Δυὰς μὲν οὖν προσθέσει μονάδος εἰς τρία φθείρεται, Adjectione s. Accessione unitatis, Plut. Lycurgo, Ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει, Aristot. Eth. 7, 4. Ἀκρατὴς οὐ κατὰ πρόσθεσιν, ἀλλ' ἁπλῶς: ut paulo ante dixerat, Ἁπλῶς μὲν οὐ λέγομεν ἀκρατεῖς, προστιθέντες δὲ τὸ, χρημάτων ἀκρατεῖς, καὶ κέρδους καὶ τιμῆς καὶ θυμοῦ. Dicuntur igitur ἀκρατεῖς, qui sibi vel a vino, vel ab ira, vel a libidine venerea temperare non possunt; sed κατὰ πρόσθεσιν, i. e. adjecto sc. nomine ejus rei a qua sibi temperare nequeunt. Item πρόσθεσις, Grammaticæ figuræ nomen est, quam Tryphon dixit esse προσθήκην στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, cum vocabulo alicui ab initio adjicitur syllaba una: ut fit in ἄσταχυς et ἀσταφίς. Cui opp. itidem ἀφαίρεσις. At πρόσθεσις κομῶν est potius Appositio comarum, quam Adjectio: cum sc. ascititiæ apponuntur κόμαι: ut in Περίθετος etiam admonui. Philostr. Ep. 39. Ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ κομῶν προσθέσεις. [Gl. Additamentum, Incrementum. "Ad Thom. M. 127. ad Charit. 287. Greg. Cor. 213. Πρ. capillorum, Boiss. Philostr. 580." Schæf. Mss. Polyæn. 2, 3, 8. τοῦ θεοῦ: cf. Προσθήκη. Grammatica figura, ad Greg. Cor. 451. 457. 675. Quo compendio scribatur, 161. 844. Conf. c. προσθήκη, Dionys. H. de C. VV. 87. 104.] "Πρόσθη, Hesychio πρόσθεσις: sed "haud scio an sine mendo." ["Πρόσθη, per apocopen pro * πρόσθησις, s. πρόσθεσις, positum; ut olim monui ad v. Ἄνη. Sic * Ἄσκη pro Ἄσκησις: Κάκη, pro κάκωσις: Ἄνη, pro ἄνυσις: ap. Arcad. Gramm. Similiter Μάθη, et Πόθη, ap. Suid.: item Ἄνθη, Σύλη, * Ὄσφρη, Αὔξη, etc. amputata syllaba σις, quam recentiores sæpe addunt, ἀγάπησις, τρύφη-

A σις, etc. dicentes pro ἀγάπη, τρυφὴ, etc. Atque ita h. l. Πρόσθη retinendum esse, recte etiam monuit Abresch. ad Æsch. 338." Alberti. "Ad Thom. M. 127. Pauw. Æsch. 985." Schæf. Mss.]

[* "Προσθετέον, Palæph. p. lxix. Fischer." Schæf. Mss. Plato Conv. 206. Diod. S. 1, 53. Strabo 14. p. 995. Assuefacere s. Docere oportet, Xen. Ἀπ. 2, 1, 2. Τὸ δύνασθαι διψῶντα ἀνέχεσθαι — τῷ αὐτῷ προσθετέον.]

Πρόσθετος, ὁ, ἡ, Appositus, Appositítius, Qui apponi solet: κόμαι, Appositítiæ comæ, quas mulierculæ sibi solent affingere ut pulcriores videantur: περιθέτους κόμας easd. vocant, et φενάκας et πηνίκας, nec non προκόμια, ut in Περίθετος annotavi. Xen. K. Π. 1, (3, 2.) p. 5. Ὁρῶν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. Et ap. Medicos πρόσθετον φάρμακον, s. πρόσθετον simpliciter, Medicamentum quod apponitur, admovetur, naturalibus sc. mulierum, quale Pessus est. Diosc. 2, 132. de lupinis, Καταμηνίων
B καὶ ἐμβρύων ἐπισπαστικὸν μετὰ σμύρνης καὶ μέλιτος ἐν προσθέτῳ, Cum myrrha et melle menstrua et partus extrahit apposítu; seu, ut Ruell. vertit, Menses et partus extrahit cum myrrha et melle subditum in vellere. Sic 3, 9. Alibi vero πρόσθεμα appellat, ut paulo ante docui. Πρόσθετος dicitur etiam Addictus creditori, Plut. Lucullo, (20.) Αὐτοῖς τε τέλος μὲν ἦν προσθέτοις γενομένοις δουλεύειν, Addictos servire, h.e. ἀγωγίμους, Bud. 513. Invenitur scriptum ETIAM Προσθετὸς, ὁ, et fem. gen. προσθετή: ut ap. Lucian. de Salt. Προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν ταχυτῆτα: [cf. T. 2. p. 88. Προσθετὸς, Gl. Accessivus: Πρόσθετα· Pessi. "Πρόσθετος, Musgr. Andr. 1016. Dionys. H. 2, 1174. De coma fictitia, Toup. Opusc. 1, 343. (539.) Jacobs. Anth. 11, 388. Aristoph. Fr. 250. ad Lucian. 2, 210. Schneid. ad Xen. K. Π. p. 18. Πρόσθετος, Προσθετὸς, Fischer. ad Palæph. 65." Schæf. Mss. * Ἀπρόσθετος, unde * Ἀπροσθετέω, Nil pono, Hæreo, Dubito, Nil definio, Diog. L. 588=370. * Εὐπρόσθετος, Hippocr. 383. * Προσθετέω, 565.
C Παύσασθαι τοῦ προσθετεῖν, i. e. πρόσθετα, προσθέματα, Pessaria facere. * "Προσθέτησις, Schn. ad Epicur. 111." Schæf. Mss. "Diog. L. 10, 94." Corai. Mss. * Προσθετικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 5. p. 166.]

Προσθήκη, ἡ, Additio, s. potius Additamentum, Accessio. Plato de Rep. 1. Σμικρά γε ἴσως προσθήκη, Philo V. M. 3. Ἵνα μὴ προσθήκη τετελευτηκότων οἱ ζῶντες ὦσιν, Ne vivi accessiones mortuorum esse videantur, Aristot. Rhet. 1. Αἱ δὲ πίστεις, ἔντεχνόν ἐστι μόνον· τὰ δ' ἄλλα, προσθῆκαι: Additamentum sunt et accessio. Et Alexis ap. Plut. (6, 75.) Τρεῖς δ' εἰσὶν, inquit, ἡδοναὶ, αἵ γε τὴν δύναμιν κεκτημέναι Τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ· Τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς ἀφροδίτης τυγχάνειν· Τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν. Itidem ἐν προσθήκης μέρει s. μοίρᾳ dicitur esse aliquid quod ad aliud accedit et per se nihil pollet, Dem. (154.) Ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι: de copiis Macedonicis, de quibus (22.) iisd. fere utitur verbis. Et (37.) Ἐν ὑπηρέτου καὶ
D προσθήκης μέρει γεγένησθε. Sic alibi, Ὁ δὲ δῆμος ἐν προσθήκης μέρει, Accessio tantum est et numerus, Horat. Nos numerus sumus, et fruges consumere nati. Itidemque Lucian. (1, 840.) Ἀλλὰ τὴν μὲν ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι. Quibus adde Plut. Anton. (62.) Οὕτω δὲ ἄρα προσθήκη γυναικὸς ἦν: quod quidam interpr. Adeo velut comitis et asseclæ loco erat. ‖ Apud Soph. autem (Œd. T. 38.) Schol. προσθήκη exp. ἐπικουρία, συμβολή. ["Copia, Abundantia, Mich. Apost. Prov. 18, 99. ubi opp. ἀπορία. Limitatio, Suid. v. Ἁπλῷ λόγῳ." Schleusner. Mss. "Valck. Phœn. p. 60. ad Herod. 356. Toup. Opusc. 1, 381. Jacobs. Anth. 6, 376. Dionys. H. 2, 1008. Conf. c. πρόσθεσις, ad 5, 39." Schæf. Mss. Vide Πρόσθεσις. Particula, sensu grammat., Longin. 21. Ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον (τὸ πάθος.) Προσθῆκαι, Excursus, Herod. 4, 30. Προσθήκας γὰρ δή μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίζητο. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 161. 844. Προσθήκη ποταμοῦ, Gl. Alluvio.]

Πρόσθημα etiam affertur pro προσθήκη: sed nullo nominato Auctore. [" Hippocr. de Nat. Mul. 20. T. 7. p. 698." Lobeck. Phryn. 249. " Toup. Opusc. 1, 382. Musgr. El. 192. Jacobs. Anth. 10, 51." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 10, 13.]

[* Ἐπιπροστίθημι, Hippocr. 380, 45. Longin. 44, 1. " Beck. var. lect. Aristot. p. 17. Dionys. H. 2, 1057." Schæf. Mss. " Artemid. 249." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Ἐπιπρόσθεσις, Superadditio; at in VV. LL. confunditur cum ἐπιπρόσθησις, " siquidem illud per hoc exponitur." [Plut. 6, 461. " Wyttenb. 1, 475. Beck. l. c. Heind. ad Plat. Gorg. 264." Schæf. Mss. * Ἐπιπρόσθετος, unde * " Ἀνεπιπρόσθετος, Porphyr. de Grad. 28." Dindorf. Mss. * Ἐπιπροσθετέω, unde * " Ἐπιπροσθέτησις, verbum Epicuri, Diog. L. 10, 92." Corai. Mss. " Schneid. ad Epicur. p. 109. 111." Schæf. Mss. " Cocchii Chir. 24." Kall. Mss.]

Συντίθημι, Compono, interdum etiam Conjungo, Concinno. Aristot. Rhet. 2. Τὸ διῃρημένον συντιθέντα λέγειν, ἢ τὸ συγκείμενον διαιροῦντα. Plato Tim. Ὁ ταῦτα συνθεὶς, Qui ista junxit et condidit, Cic. p. 20. mei Lex. Cic.: Theophr. vero, Diosc. et alii Medici συντιθέναι φάρμακον, ut Lat. etiam Componere medicamenta, dicunt. Item τέχνην vel scriptum aliquod dicitur συντιθέναι aliquis, ut Latine etiam Componere, Aristot. Rhet. 1. Οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, Qui oratorias artes componunt s. conscribunt: Cic. Bruto, Totumque se ad artes componendas transtulisse. Isocr. ad Nic. (2.) Πολλὰ καὶ τῶν ἐμμέτρων ποιημάτων καὶ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων ἔτι ἐν ταῖς διανοίας ὄντα τῶν συντιθέντων, Eorum qui ea componunt. Sic Thuc. 1, (97.) p. 32. de scriptoribus qui suam ætatem præcesserant, Ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά: pro quo ξυντιθέναι ibid. dicit γράφειν. At Dem. (277.) Λόγους εὐπροσώπους καὶ μύθους συνθεὶς καὶ διεξελθών. Nam συντιθέναι aliquis dicitur aliquid pro Dolose componere, Plaut. Componere mendacia, fallaciam, Liv. Composita fraude, Antiphon (717.) Οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα καὶ ἐμηχανήσαντο κατ' ἐμαυτοῦ, Composuerunt et machinati sunt adversum me, Tibull. Insidias alicui componere. Sic Synes. Ep. 44. Οἱ ταῦτα συνθέντες ἐπὶ σοὶ, Qui ista composuerunt in te, et de te sparserunt. Item συντιθέναι πραγματείαν, Conficere negotium. E Plut. Themist. (12.) Συνετίθει τὴν περὶ τὸν Σίκινον πραγματείαν, Negotium confecit. Præterea e Soph. (Aj. 303.) συντιθεὶς γέλων πολὺν, pro Risum magnum movens, excitans, ῥήματα καταγέλαστα λέγων: quæ exp. Scholiastæ ascribitur. At Componi risus alia signif. a Tibull. dicitur, 3, 7. Non bene mendaci risus componitur ore: pro Os in mendaces risus componi non bene potest, Risus ore mendaci non bene simulatur.

Pass. Συντίθεμαι signiff. activi sequitur, i. e. Componor, Theophr. 9, 16. de aconito veneno, Συντίθεσθαι δὲ τρόπον τινὰ πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι: mox, Συντίθεσθαι δὲ ὥστε κατὰ χρόνους τακτοὺς ἀναιρεῖν, Ita vero componi ut statis temporibus interimat. Ubi etiam activa voce usus fuerat, et dixerat, Τοὺς ἰατροὺς οὐκ ἐπισταμένους συντιθέναι, Qui componere venenum illud nesciunt. Et Diosc. 1. de corno, Συντιθέμενον καὶ εἰς ἕψημα καὶ εἰς βρῶσιν, Sive in defruto sive in cibo compositum conditumque exhibeatur. Item Componor, i. e. Compono et accommodo me, Lucian. (3, 150.) Ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε, πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. Frequentior usus est hujus vocis, ut et mediæ, in activa signif. Dicunt enim συντίθεσθαί τινι, vel πρός τινα, pro Fœdus et societatem inire cum aliquo, Thuc. 8, (37.) p. 274. Ἢν δέ τις τῶν πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ, Dem. (291.) Συνθέσθαι δὲ πρὸς αὐτοὺς, καὶ συμμαχίαν καὶ ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι. Quibus in ll. potest subaudiri accus. συμμαχίαν vel φιλίαν, quem adjecit idem Thuc., cum dixit, Ξυνετίθετό σφι ξυμμαχίαν, Societate cum eis composuit, Sallust. Societatem componere cum latronibus. Et rursum, Ξυνεθήκατο φιλότητα τοῖς αὐτοῖς, Cum iisdem amicitiam inivit. Item aliqui dicuntur συντίθεσθαι, cum

A inter se paciscuntur, Cum inter eos convenit aliqua de re, inter se constituunt aliquid. In qua signif. interdum cum ὡς construitur verbum illud, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 21.) Ἐνταῦθα κατέστησε τοὺς σκοπούς· κἀκείνοις μὲν συνέθετο, προσπλεόντων καὶ ὁρμούντων τῶν πολεμίων, ὡς δέοι σημαίνειν: Cum eis convenit ut signum daret: quod σύνθημα dicitur. Et 2, (1, 1.) Ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. Interdum cum infin. Plato de Rep. 2. Ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι, Componere inter se et transigere ut neque inferant injuriam neque accipiant. Synes. Ep. 104. Συνθέμενοι πάλιν ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν, Inter nos pacti. Sic Herodian. 1, (17, 16.) Συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, Constituunt: 5, (3, 23.) Ὡς δὲ συνέθετο νύκτωρ ἀνοίξειν τὰς πύλας. Ubi passivam potius signif. habet, quemadmodum et in priore l. Xen. Ἑλλ. 6. pro Convenit et constitutum est inter ipsos. Nonnunquam cum accus. Plut. Alcib. Ἐπὶ τούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο, Et hæc inter

B se composuerant, Aristot. Rhet. 1. Κελεύει κύρια εἶναι ἅττ' ἂν σύνθωνται. Et e Thuc. Ξυνθέμενοι ἡμέραν, Cum diem constituissent: unde συντεθειμένη ἡμέρα, quæ et τεταγμένη, Dies stata s. constituta. Diciturque aliquis etiam συντίθεσθαί τι πρός τινα, Xen. (Ἑλλ. 6, 3, 5.) Συντίθεσθε μὲν πρὸς τὰς συμμαχίδας πόλεις τοῦτο πρῶτον, ἀκολουθεῖν ὅποι ἂν ὑμεῖς ἡγῆσθε, De hoc prius cum fœderatis sociisque civitatibus convenite atque transigite. Alex. Aphr. locum de latronum societate vide ap. Bud. 520., ubi συνθέσθαι interpr. Communi consensu aliquid in commune statuere. || Signif. etiam Astipulor et assentior, Paus. Ῥιανῷ μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῶς κατά γε τοῦτο συνθήσομαι. Alia exempla affert Bud. ibid. || Συντίθεσθαι, Attendere, Animum advertere, προσέχειν, κατὰ νοῦν λαμβάνειν, Od. Ο. (317.) et Ω. (264.) σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον, Il. Τ. (84.) αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, μῦθον δ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, Animum advortite. Et cum accus. Od. Α. (328.) φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν, Il. Η. (44.) σύνθετο θυμῷ Βουλὴν,

C Animadvertit et intellexit. [Συντίθεμαι, Fidem obstringo, Villois. ad Long. p. 6. " Συντίθημι, Eur. Hec. 1170. Toup. Opusc. 1, 395. Ind. Xen. Mem. ad Charit. 327. Thom. M. 825. Musgr. El. 816. Lucian. 1, 853. Porson. Hec. p. 70. Ed. 2. Boiss. Philostr. 408. Lobeck. Aj. p. 311. Συντιθέναι πόλεμον, Diod. S. 1, 720. De act. et med., Kuster. V. M. 66. Συντίθεμαι, med., Verb. ad Anton. Lib. p. 8. Apoll. Dysc. 102. ad Charit. 291. 230. Wassenb. ad Hom. 135. Ammon. 130. ad Xen. Eph. 177. 178. 200. ad Od. Υ. 92. ad Diod. S. 1, 695. 2, 478. 527. Heyn. Hom. 5, 261. 317. 7, 618. Boiss. Philostr. 330. 509. 538. 586. Cum infin., Fac. ad Paus. 2, 13. Φιλίαν σ., ad Herod. 215. Diod. S. 1, 106. Σ. λόγῳ, Perpendere, Plut. Alex. 121. Schm. Pass., ad Diod. S. 2, 452. Συντεθήσεσθαι, Assensurum, Longus p. 90. Vill., ad Diod. S. 2, 214." Schæf. Mss. Polyb. 5, 10. 8, 19. 27, 6. 28, 18. Plut. Alcib. 8. Συνθέμενος πρὸς τοὺς ἑταίρους: Arrian. Ind. 34. Anab. 1, 18. λογισμῷ. Συνέθεσαν pro συνίεσαν, Polyb. 28,

D 15. Συνθῶμαι, Bast. Ep. Cr. 276. Συντίθεσθαι, ad Greg. Cor. 496. " V. Συντίθεσθαι ideo notandum, quod longe diversa ejus sit ap. Hom., quam ap. recentiores potestas. Homero συντίθεσθαι, vel συνθέσθαι plerumque habet subintellectum θυμῷ, vel φρενὶ, et signif. Aliquid mente conditum tenere, Virg. Æn. 3, 388. Hinc simpliciter ap. eum ponitur pro Intelligere, Animadvertere, docente Bosio Obs. Crit. c. 29. Apud posteros Homeri συντίθεσθαί τινι significavit, Se alicui componere, hinc Societatem cum alio inire, Convenire cum aliquo: et ea vi ponitur hic ap. Luc. Hinc σύνθημα præter alia Pactum signif., vel Compactum: quodque Plautus dixit Agere de compacto, id Heliodorus expressit 5. p. 219. ἐξ ἑνὸς συνθήματος." Valck. Schol. in Act. Apost. 23, 20.]

Σύνθεμα, τὸ, Signum quod e composito datur; σημεῖον ἀφορμῆς, σύμβλημα, Hes. qui συνθέματος quoque exp. σημείου. Eid. tamen est etiam δραματούργημα. Exp. vero non solum Signum, Tessera, sed etiam Pactum. Sed et quandam commercii si-

gnif. videri possit habere in h. l., quem Suid. sine A expositione affert, Τὸ μήτ' εὐδιάλλακτον μήτ' ἄλλο μηδὲν εἶναι σύνθεμα φιλανθρωπίας. ["Ad Charit. 262. Thom. M. 823. Jacobs. Anth. 7, 338. Diophantus, Epigr." Schæf. Mss. "Socr. H. Eccl. 7, 3. p. 358. Zosim. 4, 22. quod hic quidem σύνθημα dicere solet; unde est * Συνθεματίζω, Nicet. Ann. 6, 3. p. 102. Lexicis omissum." Lobeck. Phryn. 249. At in Schneideri Lex. affertur * Συνθηματίζω ex eod. Niceta l. c. et 4, 3.]

Σύνθεσις, ἡ, Compositio. Demetr. Phalar. Καθόλου γὰρ οὐδὲν ἡ περίοδός ἐστι πλὴν σύνθεσις ποιά: nam e pluribus membris compositis efficitur periodus. Meminit Idem et ξηρᾶς τινος συνθέσεως, qualem esse dicit in his Hippocr. Ὁ βίος, βραχύς· ἡ τέχνη, μακρά· ὁ καιρὸς, ὀξύς: eamque statuit ἐν τῇ τῶν κώλων μικρότητι. Dicitur et de Alia quavis compositione, coagmentatione, aut commissura: cum ab Hes. quoque exponatur ἁρμονία, κόλλησις: cui Aristot. opp. διαίρεσιν, alii διάλυσιν: et ait δεικνύναι ὑπεροχὴν πολλὴν, atque ἀρχὴν φαίνεσθαι μεγάλων καὶ αἴτιον: B copulat autem cum ea μῖξιν, Polit. 4, 8. Dicunt esse et Orationis quandam σύνθεσιν, Aptam sc. et concinnam modis omnibus verborum structuram ac collocationem, per quam ita componantur et construantur verba, ut non asper eorum concursus sit nec hiulcus, sed quodammodo coagmentatus et lævis: eamque esse, de qua Cic. multa disseruit de Orat. 3. et Quintil. 4, 9. Est vero et προτάσεων quædam σύνθεσις, Compositio, de qua Bud. 198. Ἀνάλυσις autem, inquit, vocatur quasi Retextio complexionis, h. e. τοῦ συμπεράσματος: estque contraria τῇ συνθέσει, quæ a quibusdam confessis ordiens, desinit in id quod quæstionis est: ut si propositum sit demonstrare quonam pacto τὸ τρίγωνον ἰσόπλευρον constituatur, id διὰ τῶν προτάσεων περαίνεται. Analyticus vero id in quod desinit σύνθεσις, ut confessum sumit, h. e. τὸ συμπέρασμα τῆς συνθέσεως: et eo usque τὸ συντεθὲν retexit, quoad invenerit τὰς προτάσεις δι' ὧν τοῦτο συμπεπέρασται. Ubi etiam NOTA Ἀνάλυσις. Est et Grammaticæ figuræ nomen; tradunt enim vocari σύνθεσιν, cum C verbo pluralis numeri jungitur nomen singularis numeri, sed multitudinem significans: Virg. Pars in frusta secant, Liv. Turba circumfusa fremebant. || Res etiam plures inter se compositæ σύνθεσις nominantur: ut σύνθεσιν vasorum vocant multa ejusd. generis vasa ita composita, ut alterum alteri includi queat: velut ap. Stat. Sylv. 4. Aut unam dare σύνθεσιν quid horres Alborum calicum atque caccaborum? Et ap. JCtos σύνθεσις dicitur Tota vestis in vestiario composita. Scævola in l. Titia, de Auro et Arg. Legato, Semproniæ coopertoria tibiana, et tunicas tres cum palliolis quæ elegerit, dari volo. Quæro an ex universa veste, i. e. e synthesi, tunicas singulas et palliola Sempronia eligere possit. Brodæus quoque in suis Misc. id testatur, et ante eum Bud., qui e Pand. et h. l. affert, Synthesin, i. e. Omnem possessionem, prædiorum. Alioqui σύνθεσις de Certo etiam quodam vestis genere dicitur, Martial. Synthesibus dum gaudet eques, dominusque se- D natus, Suet. Nerone (51.) Ac plerumque synthesin [al. synthesinam] indutus, ligato circum collum sudario prodierit in publicum, sine cinctu, et discalceatus. ["Ammon. 131. Thom. M. 823. Σ. et σύνταξις ap. Gramm. diversa, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 230. Σ. et παράθεσις diversa, Heyn. Hom. 4, 537. Ἡ ἐν τῇ διανοίᾳ σ., Toup. ad Longin. 395." Schæf. Mss. Pactio, Pind. Π. 4, 299. Fr. Inc. 23, 3. Diod. S. 19, 100. Compositio, Mixtura, Theophr. p. 154. Τὰς συνθέσεις ποιοῦσιν ἐκ τῶν ἀρωμάτων, θραύσαντες δὲ καὶ μίξαντες ἐς ταὐτὸ κλείουσιν εἰς κιβώτιον: Fr. 4, 47. Ῥοδίζουσι τὰς σ., ἀνοιγόμεναι δ' * ἐξόζουσι τοῦ ῥοδίου ἢ μάλιστα: cf. 57. 58. 69. "Σύνθεσις, Compositio verborum et orationis. De ea singularis libellus est Dionysii Hal.: cf. inprimis c. 7. Eadem etiam συζυγία, et σύνταξις dicitur Dionysio l. c., c. 4. p. 29. 30. et alibi passim. Ex ejus disciplina omnis τέχνη συνθετική, quam vocat, continetur tribus rebus: συζυγίᾳ, Verborum collocatione, σχηματισμῷ, Verborum conformatione, et μετασκευῇ, Transfiguratione: cf. Sturm. de Periodis c. 13. p. 39., cf. Auct. Rhet. ad Alexandr. 253., ubi περὶ συνθέσεως ὀνομάτων præcipit. Longin. 39. Aristid. περὶ Πολ. Λογ. 661. Hinc et absolute συνθέσθαι dicitur ap. Diog. L. in Mened. 12. Ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος, In componenda oratione tam accurate elaborans, ut a nullo superaretur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Dionys. H. de C. VV. p. 12. 18. Schæf.: conf. c. θέσις, 29. 311. 369. Quibus compendiis scribatur, ad Greg. Cor. 161. 807. 844. Conf. c. συνήθεια, ibid.: cum συνθετικὸς, ibid.: cum συνθήκη, ibid. et 161. Ἐν συνθέσει et ἐνταῦθα conf., 807. Ξύνθεσις, Hippocr. 562, 24. * "Κακοσύνθεσις, Mala fraus, Dolus, Suid. et Phot. v. Κακοῤῥαφίαι." Schleusner. Mss. Lobeck. Phryn. 501. * "Συνθέσιος, Democritus ap. Clem. Alex. Str. 1, 15. p. 357." Routh. Mss.]

Συνθεσία, ἡ, Pactum, Fœdus, quod sc. aliqui συνέθεντο. Poëtis i.q. συνθήκη. Il. B. (339.) Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; [E. 319. "Posidipp. 15. Heyn. Hom. 5, 60. Ἐπὶ συνθεσίαις, Valck. Hipp. p. 217." Schæf. Mss. Athen. 412. Lobeck. Phryn. 527.] AT Ἀσυνθεσία Suidæ est παράβασις συνθηκῶν, Transgressio et violatio pactorum s. fœderis. Hesychio est præterea ἀσύνορον, quæ vox mendi suspecta est, et ἀσύμφωνον. Videtur certe ἀσυνθεσία dici et de Eo qui fœdus inire recusat, s. difficilem in fœdere ineundo se præbet. Alioqui et ἀσύνθετος signif. cum priore illa convenientem habet. ["Munck. ad Anton. Lib. p. 41. Verh." Schæf. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 192. * "Εὐσυνθεσία, Philo J. 2, 267." Wakef. Mss. Eust. Il. A. p. 46, 23. 64, 21.] "Κακοσυνθεσία, affertur pro Malum fœdus, Mala "compositio. Hes. vero et alii acceperunt pro Ma-"lorum structio et machinatio, cum ap. Hom. "(Il. O. 16.) κακοῤῥαφίας exposuerunt κακοσυνθεσίας." ["Schol. Od. B. 236." Boiss. Mss. [* Φιλοσυνθεσία, Schol. Lucian. Bis Accus. 21. 7. p. 79. cf. Stob. Ecl. Eth. p. 136. Heeren.]

Συνθετέον, Componendum est, Componere oportet.

Συνθέτης, ὁ, Compositor, Auctor, e Plat. de LL. [Paus. 10, 26. λόγων. * Συνθετίζω, Compono, Joseph. B. J. 4, 9, 10.] Συνθετικὸς, Qui componere et construere novit, Lucian. (2, 59.) Κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω. Ubi τῷ συντιθέναι synonyma s. saltem affinia facit συναθροίζειν et σωματοποιεῖν τὰ ἀκαλλῆ καὶ ἀδιάρθρωτα. Loquitur autem de Historico qui multa multis modis narrari audit. ["Plato Polit. 136." Seager. Mss. "Casaub. Athen. 1, 84. Dionys. H. 5, 43. 51." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 691." Kall. Mss. Σ. ἐπιστήμη, δύναμις, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 86. Quibus compendiis scribatur, ad Greg. Cor. 844.]

Σύνθετος, ὁ, ἡ, Compositus. Interdum etiam Concretus, Coagmentatus: ὀνόματα, Gramm., Demetr. Phaler., atque Athen. Nomina composita: ut δορύπυρος, παραπλὴξ, χαμαιτύπη, et hujusmodi alia. Itidem ἔργον s. κρᾶμα σύνθετον dicitur, Herodian. 3, (1, 14.) de muro Byzantino, Πεποιημένῳ μυλίτου λίθου εἰς τετράγωνον εἰργασμένου, τοσαύτῃ συναφείᾳ καὶ κολλήσει, ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον σύνθετον, ἑνὸς δὲ λίθου πᾶν πεποιῆσθαι, Quadrato lapide constructus adeo tenui junctura fuit, ut nemini compositum opus videretur. Greg. Naz. Τοῦ συνθέτου καὶ βρίθοντος κράματος: de corpore humano, quod concretum est et deorsum vergit suo nutu. Invenitur scriptum ETIAM Συνθετὸς, cujus fem. συνθετή, Aristot. Poët. (20, 8, 3.) Ἔστι δέ τις καὶ συνθετὴ ἐκ παραλογισμοῦ τοῦ θεάτρου. ["Σύνθετος, Bergler. ad Alciphr. 89. Toup. Opusc. 1, 409. Thom M. 822. Dawes. M. Cr. 354. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 346." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 687. "Σύνθετος λέξις, Mixtum et temperatum ex humili, vel tenui, sublimique, dicendi genus, quod et τὸ μέσον vocatur. Dionys. de Vi Demosth. c. 3. p. 958. Σύνθετα ὀνόματα, Verba composita. Demetr. Eloc. §. 91. a quibus tamen sejungit τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, in quibus audacior et vasta compositio est, ut et κατ' ἐξοχὴν veteres συνθέτους λόγους nominarent: vide Suid. in Διθυραμβοδιδάσκαλοι, et quæ ad ejusdem glossam Ἴων Χῖος

Kust. e Bentl. Epist. ad Millium laudat." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Schæf. ad Greg. Cor. 253. Σύνθετος, σύνθετον, quibus compendiis scribantur, 161. 844. * Συνθέτως, Eust. Il. A. p. 77, 41. 80, 1. Λ. 761, 33. Strabo 13. p. 919.] Ἀσύνθετος, Qui compositus non est, nec concretus, sed simplex, Aristot. Polit. 1. Τὸ σύνθετον μέχρι τῶν ἀσυνθέτων ἀνάγκη διαιρεῖν. || Suidæ ἀσύνθετος est non solum ἄμικτος, sed etiam ἀσύμφωνος. Idem Lexicogr. ἀσυνθέτους exp. τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἃς ἂν πρός τινα συνθῶνται: itidemque Hes. exp. μὴ ἐμμένοντας ταῖς συνθήκαις, nec non μὴ συντεθειμένους. Sed ambiguum est an per τοὺς μὴ συντεθειμένους intelligat Eos qui non συνέθεντο, i. e. Qui non pacti sunt, fœdus non inierunt: an Eos qui compositi non sunt. Sed prior illa signif. mihi magis placet, Dem. (383.) superl. ἀσυνθετώτατον posuit ἐπ' ὄχλου, intelligens eo nomine vel τὸν ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, et πίστεις οὐ τιθέμενον διὰ τὸ ἀβέβαιον, vel ἀνωμόλογον καὶ ἀσύμφωνον, (nam συνθῆκαι dicuntur αἱ ὁμολογίαι,) vel ἀσυνετώτατον, i. e. ἀνοητότατον: vel ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι τί ποτε φρονεῖ: ut Hom. dicit, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον. Hæc Harp. et ex eo Suid. [Longin. 10. "Ad Lucian. 1, 303. ad Herod. 239. Heyn. Hom. 5, 261." Schæf. Mss. LXX. Jerem. 3, 8. 11. Ep. ad Rom. 1, 31. * Ἀσυνθέτως, Eust. Il. A. p. 13, 24. 89, 1. "Casaub. ad Athen. 113." Schæf. Mss.] Ἀσυνθετέω, Sum ἀσύνθετος, Non sto pactis et inito fœdere, Pacta et fœdus initum violo. Ex Esdra 2, (10, 2.) Ἠσυνθετήσαμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, pro Prævaricati sumus in Deum nostrum. Qua signif. supra habuimus ἀθετεῖν. [Schleusn. Lex. V. T.] Εὐσύνθετος, Bene compositus, Qui componi facile potest, Aptus ad compositionem. Oppositum præcedenti ἀσύνθετος. ["Eust. 136, 7." Senger. Mss. "Ad Charit. 709." Schæf. Mss. Manetho 4, 26. * Εὐσυνθέτως, Eust. in Procem. Il. p. 2, 11.] Εὐσυνθετέω, Sum εὐσύνθετος, Bene compositus sum, Fœderi et pactis ineundis facilem me præbeo, Fœdus et pacta servo. Suid. εὐσυνθετεῖν, εὐνοϊκῶς ἔχειν, afferens e quodam Anonymo, Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον. [Polyb. 22, 25, 5. "Toup. Opusc. 2, 123." Schæf. Mss. "Plut. 1, 20." Wakef. Mss. * "Κακοσύνθετος, Male conciliatus s. consarcinatus, Iren. 32. Male cohærens, 88. Athan. 1, 838. Schol. Eur. Or. 674." Kall. Mss. Eust. Od. H. p. 273, 23. Lucian. 3, 144. * "Κακοσυνθέτως, Schol. Eur. Hec. 801. Κουφοσύνθετος, Georg. Pisid. de Van. Vitæ 21. * Πολυσύνθετος, Eust. Il. p. 1277. Tzetz. Chil. 7, 22." Boiss. Mss. "Πολυσύνθετον, Figura quæ efficitur, cum sententiæ multorum articulorum convenienti copula continentur. Sic Rutil. Lup. 1, 14. Ei contraria est διάλυσις, Cum demtis articulis sententiæ diversæ enuntiantur, ibid. 15.: vide Διαλελυμένη." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Eust. Il. Z. p. 492, 10. "Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. §. 8. p. 141." Kall. Mss. "Πολυσύνθετα ῥήματα, Verba e multis vocibus composita, Suid. v. Γομφοπαγῆ." Schleusner. Mss. * Τρισύνθετος, Schol. Il. Ω. 540. * "Ψευδοσύνθετος, Const. Manass. Chron. p. 25." Boiss. Mss.]

Σύνθημα, τὸ, i. q. τὸ συγκείμενον, Compositum, Constitutum, Compactum: ea quidem in signif. qua dicitur E composito, constituto, compacto, De compacto; vel, adverbialiter, Composito, Constituto, Condicto. Dicuntur enim aliqui facere aliquid ἐκ συνθήματος, cum id e composito et compacto faciunt, i. e. postquam inter se constituerunt et pacti sunt se stato momento id facturos: quod Paus. dicit ἀπὸ συγκειμένου. Greg. Naz. Ἐκ παρασκευῆς εἰς ταὐτὸ συνελθόντες ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος. Ubi σύνθημα verti etiam potest Signum; nam ἐκ συνθήματος dicuntur facere etiam qui dato signo illud faciunt: velut in stadio aut bello, eruptionis signo dato excurritur. Virg. Æn. 5. Intenti expectant signum. Et rursum, signum clamore paratis Æpytides longe dedit, insonuitque flagello. Et iterum, signoque repente Corripiunt spatia audito. Liv. Signo dato concursum est ad arma. Et ita ἀφ' ἑνὸς συνθήματος et ἐφ' ἑνὶ συνθήματι, Turn. et Polit. verterunt Signo dato: ille ap. Philon., hic ap. Herodian. Apud Philon. V. M. 3. de tribu Levitica, τοῦ κηρύγματος ἐπακούσασα, καθάπερ ἀφ' ἑνὸς συνθήματος ἔθει μετὰ πολλῆς σπουδῆς: 1. Μιᾷ ἡμέρᾳ ὥσπερ ἀφ' ἑνὸς συνθήματος ἀγεληδὸν διαφθείρονται, Tanquam dato signo. Apud Herodian. vero 2, (13, 7.) Πάντες ἐφ' ἑνὶ συνθήματι συλλαμβάνονται, Dato signo repente comprehenduntur omnes. Ubi σύνθημα est σημεῖον ἀφορμῆς: utpote quo dato s. sublato excurritur: quod σύμβολον etiam et σύμβλημα dicitur, nec non σημεῖον et σύσσημον. Atque ut Latine Dare signum dicitur, et vicissim Accipere signum, ita Græce διδόναι s. ἐνδιδόναι σύνθημα et δέξασθαι: aut etiam περιμένειν, ut Virg. dicit Intenti expectant signum. Lucian. (2, 273.) Καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. Polyb. Ἐξαίρων σύνθημα, Signo sublato. Plut. Συνθήματος διδομένου παρ' ἀμφοτέρων, Signo pugnæ utrimque dato. Metaphorice Synes. Ep. 105. Ὑποδύσομαι τὴν ἀνάγκην, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα καταδέξομαι, Tanquam signum divinitus mihi datum, i. e. Dei nutum ac numen: 67. Κἀκεῖ περιμενῶ τοῦ ποιητέου τὸ σύνθημα, Illic expectabo signum quo edocear quid mihi faciendum sit. Et aliquanto post, Περιμενέτω τῆς συγγνώμης τὸ σύνθημα. Item et σημεῖον τὸ ἐκ φρυκτωριῶν διὰ πυρσείας διδόμενον, vocatur σύνθημα a Polyb.: i. e. Signum quod e specula aliqua datur igni: de quo Virg. Æn. 2. flammas cum regia puppis Extulerat. || Item σύνθημα, ut σύμβολον, dicitur Signum quod imperator exercitus suis militibus dat, quo invicem se agnoscant. Tesseram id Lat. vocant. Virg. it bello tessera signum. Sil. tacitum dat tessera signum. Xen. K. Π. 7, (1, 6.) Ταῦτα εἰπὼν, καὶ σύνθημα παρεγγυήσας, Ζεῦ σῶτερ καὶ ἡγεμὼν, ἐπορεύετο. Aliud e K. Π. (3, 3, 26.) exemplum habes ap. Bud. 521. Itidem Antiochus cognomento Σωτὴρ apud Lucian. (1, 734.) cum Galatis conflicturus, in somnis vidit Alexandrum sibi astantem κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ Ὑγιαίνειν· καὶ ὑπὸ τούτῳ τῷ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησεν. De eadem tessera vide insignem locum Thuc. 7, (44.) p. 248. Itemque σύνθημα dicitur Tessera, quam vigilibus s. excubitoribus dat tesserarius, quem Circuitorem Latinorum quidam appellant, Græci ἔφοδον, Polyb. (6, 36, 6.) de castrametatione Romanorum, Τῶν δ' ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα· κἂν μὲν ᾖ πάντα δεδομένα χωρὶς ἐγκλήματος, ἀπαλλάττονται πάλιν. Quæ συνθήματα ibi ostendit fuisse Taleolas ligneas inscriptas literis; nam subjungit, Ὁ δὲ (sc. ὁ χιλίαρχος) δίδωσι τούτοις πάλιν ξυλήφια κατὰ φυλακὴν βραχέα τελέως, ἔχοντα χάρακτῆρα: quæ ξυλήφια ibid. κάρφη appellat. Itidem Dion in Augusto scribit Fulviam Antonii uxorem ense accingi solitam, et militibus σύνθημα διδόναι: ut Liv. 7. Tessera per castra a Livio consule data erat. Ipsi autem milites τὸ σύνθημα ᾔτουν, i. e. Tesseram s. Signum petebant, a ducibus suis. Suet. id Signum petere dicit, ut patet e loco quodam in Πόθος allato. || Præterea σύνθημα nominatur Signum militare, ut Liv. vocat, s. Signum minans pugnam, Lucan., i. e. Vexillum: quod σημαία quoque et σημεῖον alio vocabulo nominatur. Greg. Naz. Τολμᾷ δὲ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος, ὃ μετὰ τοῦ σταυροῦ πομπεύει, καὶ ἄγει τὸν στρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον. || Item sunt quædam ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, Signa et notæ arcanæ, quibus utuntur in secretioribus epistolis et scripturis, Polyb. (8, 19, 4.) Καὶ παραυτίκα τῷ Ἀριανῷ συνθέντες τὰς πρὸς τὸν Ἀχαιὸν ἐπιστολὰς γεγραμμένας συνθηματικῶς, καθάπερ ἔθος ἦν αὐτοῖς, ἐξαπέστειλαν· ὥστε τὸν κυριεύσαντα τῆς ἐπιστολῆς μὴ δύνασθαι γνῶναι μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων. Ubi συνθηματικῶς γράφειν est quod dicitur etiam διὰ σημείων, et Per notas. Cic. ad Att. Parum intellexti, credo, quia διὰ σημείων scripseram. Suet. Cæs. Ad Ciceronem, item ad familiares, domesticis de rebus: in quibus si qua occultius perferenda, per notas scripsit. Rursum Cic. Reliquis epistolis tantum faciam ut notam apponam, quæ mihi tecum convenit. Bud. in Comm. 522. Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα tradit Notas quasdam fuisse epistolares, indices et commendatrices eorum

qui eas reddebant. Ubi etiam quendam Greg. Naz. locum citat, in quo Julianus dicitur esse æmulatus *τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν φιλανθρωπίαν* Christianorum episcoporum: ut Sozomenus Tripertitæ Hist. 6. de eod. scribit, Præcipue vero æmulatus esse dicitur notas literarum episcopalium, quibus solent inter se scribentes commendare peregrinos: et, quo proficiscantur, et unde veniant, indicare. Gratianus Dimissorias literas vocavit, alii Formatas, ut ibid. tradit idem Bud., qui earum mentionem fieri dicit in Constitutionibus Chalced. Concilii: quæ autem ratio et forma earum fuerit, describi ap. Gratian. Distinct. 73. Et fortasse hujusmodi *σύνθημα* intellectum fuisse ab Hieronymo, cum in Ep. ad Julianum scripsit, Jam dimisso synthemate equus publicus sternebatur. Apud Polyb., certe *Συνθήματα καὶ πίστεις λαβὼν πρὸς Νικόμαχον*, Interpres vertit, Acceptis literis commendatitiis facturisque fidem. Alibi vero idem Polyb. dicit, *Ἔχων σύνθημα καὶ γράμματα*. In Pand. autem Græcis, inquit ibid., *συνθήματα* vocantur *διπλώματα*, quæ iis dabantur qui cursu publico utebantur, cujus est mentio 22 Codic. Justin. || Aliæ etiam notæ et signa nominantur *συνθήματα*, Synes. Ep. 127. *Τὰς πινακίδας, ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς*, Signum et notam Ægyptiæ præfecturæ. Atque ut Cic. dixit nomina esse rerum notas, ita Plato Cratylo, *Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, καὶ δηλοῦν τοῖς συνθεμένοις, προειδόσι δὲ, τὰ πράγματα*. Quæ *σύμβολα* etiam nominantur, ut suo loco docui. Et p. 621. Eadem, inquit, *σύμβολα* dicuntur etiam *συνθήματα*, h. e. *ἀλληγορήματα*, de quibus Dionys. Areop. ita scribit, *Μὴ γὰρ οἰώμεθα τὰ φαινόμενα τῶν συνθημάτων ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀναπεπλάσθαι*, Non enim existimare nos oportet, quæ figurate divinitus tradita sunt, de nihilo sic esse prodita, in eumque sensum exaudienda, quem præ se ferunt, sed esse integumenta arcanæ intelligentiæ, scientiæque non pervulgatæ. Vide et *Συνθήκη*. [" Bergler. ad Alciphr. 88. Eur. Phœn. 1147. Valck. p. 741. Abresch. Lectt. Aristæn. 41. ad Charit. 262. (136.) ad Lucian. 1, 261. Zeun. ad Xen. K. Π. 318. Thom. M. 823. ad Diod. S. 1, 411. 474. 576. Eur. Rhes. 521. 572. 684. 763. Meleag. 123. Jacobs. Anth. 7, 338. Heyn. Hom. 6, 624. Plato Gorg. 154. Nota, Ruhnk. ad H. in Cer. 211. *Ἐκ σ.*, Brunck. Aristoph. 3, 23. *Ἀπὸ σ.*, Boiss. Philostr. 452. *Ὑφ' ἑνὸς σ.*, 453. Diod. S. 2, 546." Schæf. Mss. "*Συνθήματα*, Hes. interpr. *μαθήματα, ποιήματα*. Unde *τὰ πολεμικὰ* Homeri *συνθήματα* ap. Julian. Ep. 15. Præcepta bellica intelligit Petav., quasi idem sonaret *συνθήματα* atque *συνθῆκαι*." Schw. Mss. Ælian. H. A. 77, 5. *Ὥσπεροῦν ὑπὸ συνθήματι παραγίγνονται*. Vide *Συντίθημι*. * *Συνθημάτιον*, Gl. Tesserula.] Unde *Συνθηματικὸς*, ut *συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ*, Literæ quæ *διὰ σημείων* scribuntur, ut hodie eæ quæ per hostica loca et bello infesta mittuntur. Et *Συνθηματικῶς γράφειν*, Per notas scribere, *διὰ σημείων γράφειν*. Vide *Σύνθημα*. At *Συνθηματιαῖοι στέφανοι* Aristophani sunt quos recentiores vocarunt *ἐκδοτικοὺς*, teste Suida, qui hunc versum ex eo affert, *Πλέξας στεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσι*. Cujus loci J. Poll. quoque meminit l. 8, (7, 200.) ubi scribit Aristoph. (Θ. 465.) *συνθηματιαίους στεφάνους* nominasse *τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν*, inquit, *ἐκδημοσίους λέγουσι*. Pro quo *ἐκδημοσίους* e Suida forsan reponendum * *ἐκδοτικούς*: ut significet eos *στεφάνους*, qui conficiendi *ἐκδίδονται* ab eo qui confici curat, et *ἐργολαβοῦνται* ab eo qui conficit: [" Coronæ locatitiæ, quas aliquis faciendas locarat, pacta mercede." Brunck. ad l. c. Vide etiam Kuster. Athen. 680. * "*Συνθηματίζω*, Eust. Il. 581, 41." Wakef. Mss. Vide *Συνθεματίζω*.]

Συνθήκη, ἡ, i. q. *σύνθεσις*, Compositio, Coagmentatio, Structura. Lucian. (2, 58.) *Καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, τραχὺ γὰρ, οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα*. || Sed rarior hæc est signif. Frequentius enim accipitur pro Pactum, Conventum, Fœdus: a *συντίθεσθαι* significante Pacisci et convenire inter se, Fœdus inire. Aristot.

A Polit. 3. *Ὁ νόμος συνθήκη καὶ ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων*, Conventum et veluti sponsor quidam inter cives juris unicuique sui obtinendi. Quam *συνθήκην* Alex. Aphr. in 2 de Anima dicit videri esse *ζήτησίν τινα τοῦ δικαίου*. Et quidam ap. Diog. L. ait ipsam justitiam esse *συνθήκην τινὰ ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἢ βλάπτεσθαι*. Isocr. vero in Paneg. eas demum *συνθήκας* esse censet, *αἵτινες ἂν ἴσως καὶ κοινῶς ἔχωσι*. Frequentissimus usus est pl. numeri; nec enim solum dicunt *κατὰ συνθήκην*, sed etiam *ἐπὶ συνθήκαις*: quibus opponunt *παρὰ συνθήκας*. Aristot. Eth. 5, (5.) *Οἷον ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην*, E compacto et veluti in commune conditione lata, Civili consensu et instituto, Bud. 521., ubi affert et alium Ejusd. locum. Philostr. Ep. 46. *Εἰ δὲ δοκεῖ, φέρε, ἐπὶ συνθήκαις γενέσθω τὸ πρᾶγμα*, Paciscamur et conveniamus inter nos, E compacto transigatur inter nos negotium. Dem. *Αἱ συνθῆκαι, καθ' ἃς ἐμίσθωσε*, Conditiones quibus locavit. Idem, *Καὶ τοῦτο παρὰ συνθήκας ἃς συνέθετο πρὸς ἐμὲ*, Contra

B fidem pacti et contractus, Contra conditiones quibus pacti sumus. Ubi etiam nota *συντίθεσθαι συνθήκας πρός τινα*: cui synonymum est *συνθήκας ποιεῖσθαι πρός τινα*, Polyb. 1, (17, 6.) *Πρὸς τὸν Ἱέρωνα ποιησάμενοι τὰς συνθήκας*, Qui fœdus inierat cum Hierone. Et Plut. Probl. Rom. dicit imperatorem Romanum *μὴ ποιεῖσθαι συνθήκας μηδὲ ὁμολογίας μετὰ μέσον ἡμέρας*. Atque ut *ποιεῖσθαι συνθήκας* dicitur, ita *ἐμμένειν συνθήκαις*, quod et *εὐσυνθετεῖν* vocatur, i. e. Stare pactis, Servare fœdus, Isocr. Paneg. *Ταῖς δὲ συνθήκαις ὥσπερ ἀνάγκαις ἐμμένειν ἀξιοῦντες*. Contra Dem. pro Cor. *Παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας, καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ τὴν εἰρήνην, παραβαίνων τὰς κοινὰς πίστεις*. Verum *διὰ τριῶν τελοῦνται αἱ συνθῆκαι*, Schol. Aristoph., sc. *λόγων, ἔργων, χειρῶν*: ac *διὰ λόγων* quidem, veluti quæ *δι' ὅρκων* fiunt; *δι' ἔργων* vero, quoniam *διὰ τῶν ἐν βωμοῖς θυσιῶν*: at *διὰ χειρῶν*, quod *αἱ πίστεις διὰ δεξιῶν γίνονται*, ut Hom. docet, cum Il. B. (341.) ait, *καὶ δεξιὰν αἷς ἐπέπιθμεν*. || Ipsæ etiam tabulæ, qui-

C bus *αἱ συνθῆκαι* continentur, *συνθῆκαι* nominantur, Dem. *Συγχωρῶ ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας ἐνταυθοῖ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου*, Pacti tabulas transactionisque inter nos factæ, ap. Androclidem depositas, huc in judicium proferri et aperiri. Itidem accipiunt ap. Aristot. Rhet. 1. *Ὁποῖοι γὰρ ἂν τινες ὦσιν οἱ ἐπιγεγραμμένοι ἢ φυλάττοντες, τούτοις αἱ συνθῆκαι πισταί εἰσι*: quem sic interpr. Quales enim fama et existimatione fuerint qui obsignarunt aut custodiunt tabulas quibus pacta continentur, talis opinio de ipsis tabulis erit. || *Συνθήκη* est etiam Consensus, Assensus, Astipulatio. Dem. (774.) *Ἐπανόρθωμα τῶν ἀκουσίων καὶ ἑκουσίων ἁμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινὴ, καθ' ἣν πᾶσι προσήκει ζῆν τοῖς ἐν πόλει*, Communis consensus civitatis. Basil. *Τῇ πρὸς τὸ κακὸν συνθήκῃ*, Assensu et astipulatione, Bud. 620., ubi etiam addit, eum alibi *συνθήκην* et *ὑπογραφὴν* pro eod. dixisse. Talem fere usum habet nomen *Σύνθημα* ap. Athen. (215.) *Ἦ ποῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτην* * *παρενέχρωσε τὸν Πλάτωνος στρατιώτην; Τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρίᾳ;*

D Ubi negatur Socrates *στρατεύσασθαι*, cum Plato ter eum militasse tradat. Negatur, inquam, ut cui *πλὴν τρίβωνος καὶ βακτηρίας οὐδὲν ἦν*. Proverbiali autem illi senario in verbis Athenæi, simile est hoc dictum in 2 ad Cor. 6, (16.) *Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων*; [" Toup. Opusc. 2, 175. Ammon. 129. Thom. M. 823. T. H. ad Plutum p. 441. *Ὑπὸ τῆς σ.*, Boiss. Philostr. 453. *Συνθῆκαι* et *συντεθέντα* conf., ad Diod. S. 2, 373. *Συνθήκας τίθεσθαι*, Fischer. ad Palæph. 152." Schæf. Mss. " *Σ. λόγου*, Eunap. 22. Ælian. H. A. 975." Wakef. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 161. 844. *Συνθήκην, συνθήκας ποιεῖσθαι*, 422. *Συνθήκα*, Dorice, 224. " *Συνθήκη*, eadem quæ *σύνθεσις*, Compositio et structura verborum, quoad concursum vocalium aut consonantium, Hermog. *περὶ Ἰδ.* 1. p. 36." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. p. 2. I. q. *θήκη*, Liban. 1, 253. * *Συνθηκοποιὸς*, unde * " *Συνθηκοποιέομαι*, Brunck. Aristoph. 2, 94." Schæf. Mss. " Apollon. Lex. et Hes. v.

Σύνθεο." Schleusn. Mss. Lobeck Phryn. 200. Greg. Cor. 422. Schæf.] Συνθηκοφύλαξ, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τὰς συνθήκας φυλάσσων, Cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. e. Tabulæ pactorum et conventorum, vel etiam fœderis. Nonnullis Sequester; quibusdam etiam Depositarius: qui potius esset παρακαταθηκοφύλαξ. [Gl. Sculna, Sequester. "Jacobs. Anth. 9, 380." Schæf. Mss. "Schol. Apoll. Rh. 4, 1558." Wakef. Mss. * "Ἀσυνθηκέω, Fœdus frango, Perfide ago, Symm. Es. 63, 8. Πλὴν λαός μου εἰσὶν υἱοὶ ἀσυνθηκοῦντες. Montf. in Notis ad h. l. monet fortasse in Symmacho leg. esse οὐκ ἀσυνθετοῦντες. Prior conjectura recte se habet, nam illud οὐκ etiam additum reperitur ap. Procop. Comm. ad h. l. 727. Posterior vero ideo non arridet, quia partim receptam lectionem Procopii auctoritas tuetur, partim in Verss. GG. V. T. multa vocabula nova et inusitata reperiri satis constat. Adj. *Ἀσύνθηκος occurrit ap. Onesandrum Strateg. c. 37. Οὐκ ἀσύνθηκον ἐν σπονδαῖς εἶναι." Schleusn. Lex. V. T. *Ἐνσύνθηκος, i. q. ἔνσπονδος, Appian. Mithr. 14.]

[*Ἀντισυντίθημι, unde *Ἀντισύνθεσις, Pisid. 426. *Ἀντισύνθετος, 415. "Adversus, In contrariam partem compositus, Philes p. 102." Schleusn. Mss. *Ἀποσυντίθημι, Sext. Emp. adv. Math. 8, 30. Καὶ λοιπὸν τὰς αὐτὰς ἀπορίας ἀποσυνθήσομεν.] Ἐπισυντίθημι, Insuper compono et conjungo cum. Bud. interpr. Cumulatim annecto, Adjungo, afferens e Themistio de Pythagoreis, Λαβόντες γὰρ μονάδα, τοὺς ἐφεξῆς αὐτῇ περισσοὺς ἐπισυντιθέασι, χωρὶς ἕκαστον, οἷον γ καὶ ε, καὶ ϛ καὶ θ· ἑκάστη τοίνυν τούτων ἐπισύνθεσις τὸ συναγόμενον ἀεὶ τετράγωνον διαφυλάττει. Ubi etiam NOTA Ἐπισύνθεσις, quod est Cumulata conjunctio, eid. Bud., qui et ἐπισυμβαίνειν affinem signif. passivo ἐπισυντίθεσθαι habere tradit. [Ἐπισύνθεσις, Longin. 40, 1. Schol. Aristoph. Eip. 573. "Clem. Alex. 330." Wakef. Mss. *Ἐπισύνθετος, Clem. Alex. 667. *Ἐπισυνθετικὸς, unde adv. *Ἐπισυνθετικῶς, Sext. Emp. 3, 40. p. 317. et Schol. Vide Schn. Lex. Suppl. *Ἐπισυνθήκη, Conditio fœderi deinceps adjecta, Supplementum fœderis, Polyb. 3, 27, 7. *Μετασυντίθημι, Demetr. Phal. c. 59. 189. 249. 261. *Παρασυντίθημι, unde *Παρασύνθεσις, Phav. Lex. 625.] Παρασύνθετος, Decompositus, Derivatus e composito: ut παρασύνθετον ὄνομα dicitur τὸ ἀπὸ συνθέτου παραγινόμενον: veluti est τρισκατάπτυστος, τρισκακοδαίμων: et δυστυχία: illa enim, composita sunt e κατάπτυστος et κακοδαίμων: hoc autem, derivatum e δυστυχής. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 2. 243. 292. 294." Schæf. Mss. Etym. M. 11, 23. 131, 40. ad Greg. Cor. 586. 651. *Παρασύνθημα, Tessera duplicata, Signum duplicatum, Polyb. 9, 13, 9. 17, 9. "Æneas Comm. Poliorc. c. 2. Signum mutum, Casaub." Seager. Mss.] "Προσυντίθεμαι, Ante paciscor, Prius convenio," [" Polyæn. 766. Dio Cass. 103. *Προσσυντίθημι, 490." Wakef. Mss. * "Ὑπερσυντίθημι, Niceph. Greg. in Synes. 378." Kall. Mss. *Ὑποσυντίθημι, unde *Ὑποσύνθημα, Mathem. Vett. p. 93.]

Ὑπερτίθημι, Superpono, Superimpono, etiam Attollo super. Plut. Rom. (10.) p. 42. meæ Edit. Ὅπου δὲ (sc. τοῦ τείχους) πύλην ἐμβαλεῖν διανοοῦνται, τὴν ὕννιν ἐξελόντες, καὶ τὸ ἄροτρον ὑπερθέντες, διάλειμμα ποιοῦσι, Exemto vomere, et aratro ei loco superposito: seu, Posito et sublato supra eum locum aratro. Exp. etiam Præpono: ut idem sit cum προτίθημι. AT PASS. Ὑπερτίθεμαι i. significat q. ἀνατίθεμαι s. ἀναβάλλομαι, Differo, Procrastino, In aliud tempus rejicio. Polyb. 5, (29, 3.) de Ætolis, Ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι, παρεῖλκον, ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥίον ταχθεῖσαν ἡμέραν, Diem conveniendi prorogantes. Philo de Mundo, Ὃ δὲ ὑπερεθέμεθα, νῦν ἐπισκεπτέον, Nunc agitandum quod huc digrediendo rejeceramus. [" Ὑπερτίθημι, Differo, Procrastino, ad Charit. 458. Ὑπερτίθεμαι, Thom. M. 64. Alciphr. 202. ad Herod. 5. 54. 233. 276. 398. 509. 519. Larcher. 5. p. 271. Wyttenb. Select. 351. Toup. Emendd. 3, 245. Jacobs. Anim. 251. Anth. 7, 188. Cattier. Gazoph. 91. Epigr. adesp. 278. Procrastino, Differo, Act. Traj. 1.

A p. 132. ad Phalar. 365. Supero, Toup. Emendd. 1, 26. Diod. S. 1, 68. 287. 2, 591. Jacobs. Anth. 6, 55. Marcus Arg. 12. De nautis, Diod. S. 1, 544." Schæf. Mss. " Ὑπερτίθημι, Præpono, Heliod. Æth. 49: Ὑπερτίθεμαι, Ad alium judicem propono, Herod. 1, 8. 108. (5, 32.) Aristot. Rhet. Alex. 188. Supero; Strabo 314(=673.)" Wakef. Mss. Ὑπερτίθεται pro ὑπερθετικῶς effertur, Apollon. Dyscolus ap. Bast. ad Greg. Cor. 366. Schæf.] Ὑπέρθεσις, ἡ, Transpositio, Hermog. Καὶ τὸ ὑπερβατὸν δὲ εἰ μὴ κατὰ παρένθεσιν γίγνοιτο, ἀλλὰ καθ' ὑπέρθεσιν, κάλλος ποιεῖ. Est et Figuræ Grammaticæ nomen, quam alio vocabulo μετάθεσιν appellant. || Ab Hes. exp. non solum ὑπέρβασις, sed etiam ἀναβολὴ, Dilatio, Procrastinatio: qua in signif. usurpavit Philo V. M. 1. Μήποτε καὶ τὰς ὑπερθέσεις τῆς ἐνθάδε ἀφίξεως ἐποιοῦ; Num tu adventum differebas ea gratia? E Pand. vero ὑπέρθεσιν ποιεῖν Bud. affert pro Moram facere. [Phot. v. Μέλλησις, Polyb. 2, 51, 7. 3, 112, 4. Magnitudo, 30, 5, 10. vide Nott. " Greg. Cor. 233. Wakef.

B Alc. 537. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 171. 196. 381. 388. 3, 172. Dilatio, Act. Traj. 1, 133. Bergler. ad Alciphr. 242. ad Charit. 458. Lobeck. Aj. p. 292. Excellentia, Abundantia, Diod. S. 2, 250. Superlativus gradus, ad Thom. M. 132. Καθ' ὑπέρθεσιν, Diod. S. 2, 344. Heyn. Hom. 6, 594." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 352. ad Greg. Cor. 489. 649. Quo compendio scribatur, 161. * " Ὑπερθέσιμος, ὁ, ἡ, sc. ἡμέρα, Evagr. Hist. Eccl." Schn. Lex.] Ὑπερθετέον, Transponendum, Differendum, In aliud tempus aut locum rejiciendum. Philo V. M. 3. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ὑπερθετέον, Ac prima quidem illa prætermittenda sunt, Turn. [" Heind. ad Plat. Gorg. 178." Schæf. Mss. * " Ὑπερθέτης, Etym. M." Wakef. Mss.] Ὑπερθετικὸς, Superlativus, vox Grammatica. [" I. q. μελλητὴς, Phot. v. Μελληταί." Schleusner. Mss. " Timæi Lex. 277. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 74. * Ὑπερθετικῶς, Steph. Dial. 42." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 83. Eust. Od. A. p. 11, 13. " Hes. v. Ἰδιαίτατος." Boiss. Mss. * Ὑπέρθετος, unde]

C Ἀνυπέρθετος, ὁ, ἡ, Qui differri et procrastinari nequit; interdum etiam Citus, Subitus. Diosc. præf. l. 7. Καὶ οἱ δι' ἔμφυτον πονηρίαν ἐπιβουλεύοντες ἑτέροις, ἀνυπέρθετον τὸ κακὸν ἀπεργάζεσθαι βούλονται: volunt enim ejus exitium, cui insidiantur, non differri, sed cito eum interire. Ruell. vertit, Ingenita pravitate maleficium ita temperant, ut spatium curanti liberum non relinquant. Et paulo post, Καὶ πολέμιοι δὲ τόξων χρίοντες βέλη, καὶ φρέατα καὶ πηγὰς δηλητηρίοις διαφθείροντες φαρμάκοις, ἀνυπέρθετον μηχανῶνται τοῖς ἐναντίοις τὸν θάνατον, Certam et inevitabilem hostibus perniciem moliuntur. Sed rectius fortasse, Subitam mortem vel repentinam. In hac vero ap. Diog. L. Zenone, definitione, Τὴν δὲ ἐγκράτειαν εἶναι διάθεσιν ἀνυπέρθετον τῶν κατ' ὀρθὸν λόγον, ἢ ἕξιν ἀήττητον ἡδονῶν, quidam Codd. pro illo ἀνυπέρθετον habent * ἀνυπέρβατον. [" Thom. M. 379." Schæf. Mss.] Unde ADV. Ἀνυπερθέτως, Sine mora, cunctatione, dilatione, Phalar. Ep. 38. (39. p. 27.) Ἥκετε οὖν ἀ. Bud. [" Idem 258. ad Diod. S. 1, 97."

D Schæf. Mss. LXX. 3 Macc. 5, 20. 42. Suid. v. Ἀμελλητί. " Bekk. Anecd. 387." Boiss. Mss. Glossæ: Immoranter, Incunctanter, Proculdubio. * Ἀνυπερθετέω, Non differo, Accelero, speciatim Iram non differo, Excandesco, Aqu. Ps. 77, 21. 59. ἀνυπερθέτησεν, Excandescebat. * " Ἀνυπερθεσία, Repræsentatio, Dilationis s. Procrastinationis absentia, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 561, 41." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀνυπέρθητος, pro ἀνυπέρθετος, Philolaus ap. Stob. Ecl. Phys. 420." Schn. Lex.] Ὑπέρθεμα autem ap. nullum Scriptorem nec Lexicographum legere me memini. Videtur tamen inde derivatum VERB. Ὑπερθεματίζω, quod est Pretium augeo, ὑπερβάλλω, ut Bud. 465. Ὑπερβάλλω, inquit, est Supra omnes liceor, h. e. οὐ μόνον τιμῶμαι, ἀλλὰ καὶ ὑπερτιμῶμαι: quod ab aliquibus dicitur et πλειστηριάζω, nec non Ὑπερθεματίζω. ET Ὑπερθεματισμὸς vocatur Melior allata conditio in pacto addictionis in diem. Hæc ille. Idem in suo Lex. exp. ἐπαύξησις τιμήματος, Additamentum pretii, afferens e Pand.

Et ita ὑπέρθεμα foret Pretium quod superadditur, quo licitator licitatorem superat. Quod si quis tamen hæc e θέμα et θεματίζω derivare malit, non magnopere repugnarim. [In Glossis legitur Ὑπέρθεμα et * Ὑπέρθημα· Licitatio. Ὑπερθεματίζω· Licitor, Liceor. Ὑπερθεματισμός· Licitatio, Adjectio. * Ὑπερθεματιστής· Licitator.]

Ὑποτίθημι, Suppono, Subjicio. Plut. de Sol. Anim., loquens de Hercule, Τόξα μασχάλῃ ὑποθεὶς, καὶ κραταιῷ περιβαλὼν βραχίονι, Εὔδει πιέζων χειρὶ δεξιᾷ ξύλον. Pro Subjicio accipitur et in alia signif.; ea sc. qua aliquis vel res aliqua dicitur alicui spem subjicere: ut Cic. Has mihi spes subjicit fortuna pop. Romani, pro quo dicitur etiam Ostendere spem, vel ostentare. Nam eadem prorsus signif. Græci dicunt ὑποτιθέναι ἐλπίδα: quod et προβάλλειν et ὑποτείνειν. Thuc. vero 4, (65.) p. 142. Αἰτία δ' ἦν ἡ παρὰ λόγον τῶν πλειόνων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Ubi ὑποτιθέναι reddere queas etiam Proponere, ut ap. Eund. 1, (138.) p. 44. de Themistocle degente in aula regis Persarum, Διὰ τὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν, Propter spem quam proponebat ei Græciam subjiciendi, Schol. ὑπέβαλλε τῷ Πέρσῃ. Redditur vero non solum Subjicio, Suggero, sed et Edoceo: ut alicui ὑποτιθέναι dicimur aliquid, quod ei subjicimus, eum edocemus, de quo eum monemus. || Ὑποτίθημι, Suppono, i. e. Veluti principium pono, Aristot. Metaph. 1. Ἄν τε πλείους ὑποθῶσι, καὶ ἐάν τε σῶμα, ἐάν τε ἀσώματον τιθῶσι. Bud. || Ὑποτίθημι, Pignori oppono, Oppignero. Æschin. (68.) Ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας προσόδους, καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, Oppignerarunt ipsi talenti nomine publicas obventiones. Isocr. (πρὸς Εὐθύν. 3.) Τὴν οὐσίαν ὑπέθηκε. Sic Dem. in Lacr. (926.) Τὰ ὑποκείμενα ἀποδόσθαι ἢ ὑποθεῖναι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, Vel vendere justo pretio vel alteri oppignerare: (930.) Ὑποθεῖναι ἐλεύθερα χρήματα, Libera bona facultatesque liberas pignori opponere: quod et ἐνεχυριάζειν dicitur. Affertur etiam Ἐνέχυρον ὑποτιθέναι pro Pignus deponere. || Item Statuere, Fundare, ut ex Hermog. affertur Πόλεις ὑποτιθέναι pro Urbes fundare. PASS. Ὑποτίθεμαι, Supponor, Subjicior. Sicut vero ὑποτιθέναι dicimur quod subjicimus, de quo edocemus et monemus, ita ὑποτιθέμενος e Philostr. Her. affertur pro edoctus. || Proponor: unde ὑποτεθεὶς, Propositus, Aristot. Eth. 6. Πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα, Ad intentionem nobis propositam tendentia. || Oppigneror, Opponor pignori: unde ὑποτεθειμένος, Oppigneratus, Bud. 81. Prædiis autem et possessionibus pignori oppositis, (quæ hypothecæ verbo Græco dicuntur, ob id quod ὑποτεθειμένα et ὑποκείμενα κτήματα vocantur,) indices quidam apponebantur, obnoxiæ causæ conditionisque significatores. Quale κτῆμα dicitur etiam ὑπόχρεων et ὑπώβολον: nec non στικτὸν, quoniam στίζεσθαι solebat: cui opp. ἄστικτον. Erat autem λίθος τις ἢ στήλη ἡ δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον, J. Poll. 3, c. 9. Ipse etiam creditor ὑποτίθεσθαι dicitur, cum ei aliquid ὑποτίθεται, i. e. Pignori opponitur, sicuti παρατίθεσθαι σῖτον is, cui ipse σῖτος παρατίθεται, Dem. (841.) Εἰς τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασιν; ἀλλὰ τῶν ὑποτιθεμένων ἐστὶ, Sed eorum sunt creditorum, quibus obnoxia data sunt, oppignerata sunt. Latinum quoque Pignorari signif. Pignori datum accipere, Quasi pignus accipere, Obnoxium sibi capere, Cic. in Philipp. Mars ipse fortissimum quemque ex acie pignorari solet. || Frequentior passivæ, ut et mediæ, vocis usus est in signif. activa; sed plerumque pro Pono, τίθεμαι. Ut enim νόμον τίθεσθαι dicitur pro Legem ponere, sic etiam ὑποτίθεσθαι, Alex. Aphr. Probl. 1. Ἐπ' αὐτῶν μόνων τῶν σωμάτων νόμον φύσεως ὑποθεμένης, Cum natura de solis ipsis corporibus legem posuerit. Rursum pro Pono, ea in signif. accipitur, qua Cic. dixit, Ponunt Philosophi, nobis a natura nosmet esse commendatos. Minus autem id est quam ἀποφαίνεσθαι, quod est Pro comperto ponere. Plato de Rep. 1. Ὥσπερ ὑπέθου, Quemadmodum posuisti. Plut. Quæst. Plat. cum accus. Ὑποτιθέμενος παραδείγματα καὶ ἰδέας, Ponens exemplares rerum formas, quas Ideas vocant, ut Bud. interpr. 189., ubi ὑποτίθεσθαι esse dicit Supponere, i. e. Velut subjectum ponere. Sæpius cum infin. itidem pro Ponere, Statuere. Isocr. Τάχιστ' ἂν γένοιτο τοιοῦτος, οἷον ὑπεθέμεθα δεῖν εἶναι, Qualem posuimus s. statuimus esse debere. Sic Plut. Symp. 4. Τὰ θηρία τῶν ἀνθρώπων ἀπλουστέραις τροφαῖς χρῆσθαι καὶ μᾶλλον ὑγιαίνειν ὑποτιθέμενος, de Def. Orac. Εἰ ὑποθοῖτό τις ἀληθὲς εἶναι τὸ λεγόμενον, Quod si verum esse statuat. In eod. l. cum accus. junxit, dicens, Τοῖς ἀπείρους κόσμους ὑποτιθεμένοις, Iis qui infinitos mundos statuunt. Nec simplici solum Statuo redditur, verum etiam composito Constituo. Interdum Censeo, Decerno. Aristot. Ὅτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα, Quod autem recte censuerimus et decreverimus. || Ὑποτίθεσθαι est etiam Imaginari, et animo rerum eventum præsumere, et futura quasi præsentia sibi tanquam ob oculos ponere, Bud. 188. e Basil. || Signif. et Propono, quemadmodum activum etiam ὑποτίθημι accipi, supra admonui. Isocr. Helen. Enc. (14.) Δέδοικα μή τισι δόξω περὶ τούτου μᾶλλον σπουδάζειν ἢ περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην, De qua dicere ab initio mihi propositum fuit, Quam laudandam mihi proposui. Et alibi, Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὰ μέρη διατρίβειν, ὑποθέμενος περὶ τῶν ὅλων ἐρεῖν, Cum in exordio pollicitus sim me de omnibus dicturum. Idem in Paneg. Ὑπεθέμην οὐχ ὡς περὶ τῶν πολιτειῶν διαλεξόμενος. Quibus in ll. reddi potest non solum Propono, sed etiam Instituo, nec non Promitto. || Exp. etiam, Argumentum et scribendi materiam mihi sumo, Philostr. Her. Ὑποτίθεμαι ταῦτα, Hæc mihi dicendi materiam subjectumque facio. Et ap. Plut. in Vita Homeri, Ὁ δὲ Ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις παραδόξους. Bud. || Ὑποτίθεσθαι Attice signif. παραινεῖν et συμβουλεύεσθαι, Præceptiones dare doctrinæ moralis et philosophicæ, Bud. 194. afferens ejus signif. exempla ex Aristot. et Basil. nec non Plut.: quæ tibi videnda ibi reliqui. Itidem accepit Isocr. Ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, δι' ὧν ἄν μοι δοκοίης ἐπιτηδευμάτων πλεῖστον πρὸς ἀρετὴν ἐπιδοῦναι. Plato Charm. Ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, Alii præcipiens. Sic Philo V. M. 2. Ἐν ταῖς προστάξεσιν ὑποτίθεται καὶ παρηγορεῖ τὸ πλέον ἢ κελεύει, Turn. Majorem partem suadet et lenit quam jubet. Quo referendum est ὑποτίθεσθαι, quod Hom. pro ὑποβάλλειν et συμβουλεύειν, Monere, Consulere, accipit, Od. O. (309.) Ἀλλά μοι εὖ θ' ὑπόθου, ἅμα δ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον, A. (279.) Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι. Pro Edoceo vero, E. 143. Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. Idem et cum accus. rei, itidem pro Edoceo, Suggero, Il. Θ. 36. in orat. Minervæ, Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει, Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται. Ex Hesiodo autem (Θ. 175.) δόλον δ' ὑποθήκατο πάντα, pro, Omni dolo instruxit.

[" Ὑποτίθημι, Heyn. ad Apollod. 658. Brunck. Aj. 491. ad Herod. 509. ad Xen. Eph. 180. 250. Thom. M. 444. 876. ad Charit. 562. Musgr. Iph. A. 507. Porson. Or. 1184. Diod. S. 2, 295. 646. Dionys. H. 3, 1456. Pignori oppono, Oppignero, Matth. Animadv. in 4 Hom. Chrys. Witteb. 1795. 8. p. 8. Valck. ad Ammon. 70. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 444. 876. De act. et med., ad Dionys. H. 2, 648. Ὑποτίθημι, Ὑποτίθεμαι, de pignore, Kuster. V. M. 137. Dem. 1199, 27. Ὑποτίθεμαι, Lennep. ad Phal. 24. ad Herod. 54. 423. 616. 618. 664. Larcher. 5. p. 272. Wyttenb. Select. 351. Thom. M. 444. 876. Toup. Emendd. 3, 244. Boiss. Philostr. 464. 473. 501. 534. 591. Heind. ad Plat. Charm. 62. Suggero, Hymn. in Cer. 149. 488. Theogn. 27. Hypothecam do, Ammon. 70. Ὑποτεθειμένος, i. q. ὑποθέμενος, ad Herodian. Philet. 474." Schæf. Mss. " In me suscipio, Plut. 2, 379." Wakef. Mss. Demosth. 426. Ὑποθεὶς τὸν ἴδιον κίνδυνον, 550. Ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ ἀκούετε, 1223. Ἐκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς. " Aristot. Probl. 3, 20. Ὅταν ὑποθῇ τις ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν, δύο φαίνεται, Si sub oculo presseris rem objectam, geminari videbis, Gaza. Ὑποτίθεμαι, Pignori oppono,

Plut. Catone Utic. 1398. HSt. Ἔνιοι δὲ καὶ χωρία καὶ θεράποντας αὐτοῦ διδόντος καὶ βεβαιοῦντος, ὑπέθεντο πρὸς τὸ δημόσιον. Suadeo, Consilium do, Aristoph. Ὄρν. 1362. Σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι, Ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦ, Λ. 522. πῶς ὀρθῶς, ὦ κακόδαιμον, Εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι; Ἐκκλ. 1154. Σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι, Od. Δ. 163. ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι, Ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι, ἠέ τι ἔργον." Seager. Mss. "Similiter Herod. 1, 90. Ἐδόκεε εὖ ὑποτίθεσθαι, Visus est bene monere. Moxque ibid. Τὰ Κροῖσος ὑπεθήκατο. Et 1, 156. Ταῦτά οἱ ὑπετίθετο, Hæc ei suasit." Schw. Mss. Ὑποτίθημι, ὑποτίθεμαι, Ὑποθεῖναι, ὑποθέσθαι, Lobeck. Phryn. 467—8.]

Ὑπόθεμα, τὸ, Id quod supponitur s. subjicitur, Pedamentum, Fundamentum, Basis, i. q. ὑπόβλημα, s. ὑπόβασις, Turn. qui e Philone affert. Bud. pro Fundamento et basi accipit ap. Plut. Quæst. Plat. (fin.) Τάς γε μὴν προθέσεις ἐστὶν ἐπικράνοις καὶ βάσεσι καὶ ὑποθέμασιν ὁμοιοῦν. Sic ὑπόθημα infra. || Medici ὑποθέματα vocant Trochiscos s. Glandes quæ ano subjici solent: ὑπόθετα nominant eadem medicamenta. [Gl. Subpositorium.]

Ὑπόθεσις, ἡ, i. q. ὑπόθεμα, Fundamentum et basis alicui rei supposita s. subjecta: θεμέλιον, κρηπίς. Theophr. H. Pl. 4, 14. Αὕτη γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύσις δένδρων ἐστὶν, Hic enim veluti fundamentum naturaque arborum constat, ut Gaza interpr. et post eum Bud. 192. Sonat tamen potius q. d. Suppositio, Subjectio. Quod Subjectio itidem pro Basi et hypothemate Vitr. usurpasse Turn. putat, cum dixit, Subjectio foraminum duodecim. Pro Suppositio accipitur et alia signif., veluti cum dicunt καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, quod est ὑποτιθέμενον, μὴ ἀποφαινόμενον εἰπεῖν, Theophr. C. Pl. 6. Τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἂν καθ' ὑπόθεσιν εἰρήσθω, Hoc sic accipi velim quasi a supponente dictum, i. e. Non id plane statuo, nec ut argumentis probatum sequor, sed quasi εἰλημμένης ὑποθέσεως, ut Aristot. Metaph. 5. init. loquitur. Itidem ἐξ ὑποθέσεως, E suppositione: cui opp. ἁπλῶς et ἐξ ἀνάγκης: velut ap. Aristot. Polit. 3. Οἱ μὲν ἁπλῶς πολῖταί εἰσιν, οἱ δ' ἐξ ὑποθέσεως, Non justi cives, sed quodammodo et e suppositione: Metaph. 3. Οὐ τοῦ γεωμέτρου θεωρῆσαι τί τὸ ἐναντίον, ἢ τέλειον, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεως, Non ad eum suo jure ac suæ professionis nomine pertinet, sed suppositione quadam, et alia e causa. Hæc Bud. 190., ubi vide et alia ex Eod. exempla. Verum et aliter accipitur, veluti cum Plut. de Fato dicit τὴν εἱμαρμένην esse ex eorum numero, quæ sunt ἐξ ὑποθέσεως. Verba ejus habes ap. Bud. in l. jam c.: ubi etiam hanc expositionem affert ex Eod., Ἐξ ὑποθέσεως δὴ ἔφαμεν τὸ μὴ καθ' ἑαυτὸ τιθέμενον, ἀλλὰ πρὸς ἑτέρῳ τινὶ ὡς ἀληθῶς ὑποτεθὲν ὁπόσα ἀκολουθίαν σημαίνει. Quibus e verbis, inquit Bud., intelligimus ὑποθετικὸν εἶναι et ἐξ ὑποθέσεως, quod e consecutione natum est, non per se et suapte natura, ut fatum secundum supra dicta: quæ etiam lex Adrastiæ dicitur propter consecutionis necessitatem: et quæ συνειμαρμένα, quasi Affata dicuntur, vel fati consequentia atque comitantia. Inde et syllogismi ὑποθετικοὶ, Conditionales, et e suppositione, et e connexis, dicuntur: de quibus Cic. Topic., ubi inter alia dicit, Eam argumenti conclusionem, in qua cum primum sumseris, sequitur id quod annexum est. Ex his intelligi potest quid sibi velit Aristot., cum Polit. 4. dicit, Ἂν μὴ πρὸς ὑπόθεσιν κρίνῃ τις, Nisi quis secundum suppositionem judicet. Quod non est simpliciter et in universum judicare quippiam præstabilius esse, sed certo quodam modo, vel certis hominibus, vel in certa specie. Hæc et alia ibi Bud. Et paulo post, Ὑπόθεσις, inquit, est etiam quod prisci JCti Speciem appellant, recentiores Legis casum. Basil. in quadam ad Ἡγεμόνα Epist. Ἐπὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως. Vide ibid. quosdam Pauli et Ulpiani locos, ubi ὑπόθεσιν vocant Speciem et casum; nec non Quintiliani, qui Thema appellat, quasi facti positionem vel eventus. Idem p. 192. Ὑποθέσεις dictæ sunt etiam Principia et Elementa scientiarum, quas quidam Suppositiones, quidam Subjectiones dicunt. Et in Pand. Idem, Quæ positiones notæ sunt, quæque simul ac a præ-

A ceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, ὑποθέσεις vocantur: quæ vero non usque adeo notæ sunt, sed argumento quodam astruuntur antequam fidem faciant, et tamen citra demonstrationem sumuntur a præceptore, αἰτήματα dicuntur, i. e. Petitiones vel Postulata. Hæ autem duorum sunt generum; quædam enim mediocriter notæ sunt, quædam e contrario: ut, geometra ponente, omnes angulos rectos æquales esse, auditor ἀγεωμέτρητος neutrum opinatur: eodem vero dicente, punctum carere magnitudine, et esse individuum, auditor ipse opinatur. Rursum in Comm. 189. Ὑπόθεσις, inquit, Dogma, Decretum, Opinio Philosophica de principiis et de natura. In Rhetorum Scholis ὑπόθεσις dicitur Quæstionis genus definitum, s. causa, ut patet e quodam Cic. loco, quem attuli in Θέσις supra. Quintil. quoque idem tradit, qui 3, 5. Finitæ autem, inquit, sunt e complexu rerum, personarum, temporum, ceterorumque: hæ ὑποθέσεις a Græcis dicuntur, Causæ a nostris. In his omnis quæstio videtur circa res personasque
B consistere. Plin. more JCtorum speciem vocavit, in Epist. quadam ad Trajanum, Nam hæc quoque species incidit in cognitionem meam. Species autem, inquit Bud., appellatur, quia non generalis quæstio est, quam Cic. Infinitam vocat, quod nondum receptum Generalis vocabulum erat, sicut nec Universalis, sed specialis. Quintil. 7. de quæstionibus juris et facti loquens, Solebam et hoc facere, præcipereque, ut vel ab ultima specie (nam ea fere est, quæ continet causam) retrorsum quærerem usque primam generalemque quæstionem: vel a genere ad extremam speciem descenderem, etiam in suasoriis. Vide et Cic. Topic. et Partit. Orat. nec non de Orat. 2., ubi appellat Genus quæstionis certum. Alioquin ὑπόθεσις vocatur etiam Res proposita, de qua agitur et quæstio est. Plut. Erot. Λέγειν τι πρὸς ὑπόθεσιν. Diod. S. 13. de Cleophonte, Παρελθὼν, καὶ πολλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθεὶς, ἐμετεώρισε τὸν δῆμον, Cum multa verba fecisset ad probandam confirmandamque sententiam illam accommodata. Et de
C Dionysio suadente ut reducerentur exules, Πρὸς δὲ τὴν ὑπόθεσιν πολλὰ διαλεχθεὶς οἰκεῖα τοῖς πράγμασι, συμψήφους ἔλαβε τοὺς Συρακουσίους, Cum longam habuisset orationem, eamque accommodatam ad rem illam, de qua agebatur, persuadendam. Itidem pro Proposito accepit Isocr. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθεῖν, Redire ad rem propositam, s. causam, et τὸ ὑποκείμενον. Et Bud. 188. Ὑπόθεσις, inquit, signif. etiam προαίρεσιν, h. e. Propositum et institutum et σκοπόν. Dem. (145.) Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, Descivistis et degenerastis ab instituto majorum, et proposito politico, tuendi principatus sc. inter Græcos virtutibus bellicis. Quomodo et Aristot. Polit. 6. dicit ὑπόθεσιν τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας esse libertatem: ὑπόθεσιν hic appellans, quod alibi ὅρον, cum ait, Πάντας τοὺς δημοτικοὺς πολιτείας ὅρον τίθεσθαι τὴν ἐλευθερίαν. || Ὑπόθεσις dicitur etiam Materia et argumentum operis alicujus, sicut ὑποτίθεσθαι est Argumentum et materiam scribendi sumere, Dem. Λιβανίου ὑπόθεσις λόγου Ὀλυν-
D θιακοῦ. Et, Λιβανίου ὑπόθεσις τοῦ περὶ τῶν Μεγαλοπολιτῶν λόγου. Quas ὑποθέσεις appellant etiam περιοχάς: nec non θέματα: ut Quintil. 5, 10, (95.) Orationum Ciceronis velut thema ipse exponens Pædianus, Argumentum, inquit, tale est. Et ipse Cic. Etsi argumentum simile non erat. Quo apparet, omnem ad scribendum destinatam materiam ita appellari. Ubi etiam NOTA Θέμα. || Ὑπόθεσις signif. etiam Occasionem et prætextum, velamenque, i. e. πρόσχημα. Plut. Αἰτωλῶν ὑπόθεσιν τοῦ πολέμου καὶ πρόφασιν διδόντων. Cic. Att. 14. Ὑπόθεσιν autem hanc habent, et eam præ se ferunt, clarissimum virum interfectum, illius interitu totam remp. perturbatam: de Antonio et sociis ejus post mortem Cæsaris. Bud. ["Ind. Xen. Mem. ad Corn. Nep. 45. Stav. Abresch. Lectt. Aristæn. 202. ad Diod. S. 1, 6. 2, 642. ad Lucian. 1, 389. 452. ad Charit. 387=573. Phryn. Ecl. 110. Boiss. Philostr. 465. Materia, Argumentum operis, D. R. ad Longin. 241. Toup. 272. Opusc. 2, 132. Causa, T. A. ad Lucian.

Dial. p. 41. Quæstio finita, Legis casus, Thom. M. 781. Controversia, Lis, ad Charit. 459. Conditio, Sors, Diod. S. 1, 612. De pignore, Bergler. ad Alciphr. 106. Ὑπόθ. τῆς παροιμίας, Hesych. Ep. ad Eulog.: vide Albert. not. 35." Schæf. Mss. "Polyb. 4, 82. Τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄρατον ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς ὑποθ., eleganter dicitur pro eo, quod ap. Cic. est, De magistratu dejicere, Ernesti." Seager. Mss. Ælian. H. A. 14, 18. Σχολικαὶ ὑποθ., Schol. Plat. 163. Suid. v. Θέσις. I. q. ὑπόστασις, Jambl. V. P. c. 8. "Ὑπόθεσις, 1) Dissertatio, Dionys. Comp. c. 4. 2) Argumentum s. Materia quam in aliquo libro tractamus, Dionys. Ep. ad Pomp. c. 3. p. 767., ubi hoc primum historiæ scribendæ præceptum statuit, ut sibi quis eligat materiem pulcram et lectu jucundam, ὑπόθεσιν καλὴν καὶ κεχαρισμένην τοῖς ἀναγνωσομένοις: cf. Demetr. Eloc. §. 76. ubi et ὕλη dicitur, et Longin. 38. Plutarchus etiam διάθεσιν dicit, ut in Bruto 23. ubi tamen de Argumento alicujus picturæ sermo est. 3) Quæstio finita rebus et personis, qualis in orationibus forensibus requiritur, et opposita est τῇ θέσει, quæ est Disquisitio indefinita et universalis, cujus vim et indolem separatim suo loco declaravimus. Schol. in Aphthon. Ἐξήγησιν τῆς νόμου εἰσφορᾶς ita interpretatur: Ὑπόθεσίς ἐστι ζήτησις πολιτικὴ ἐφ' ὡρισμένων προσώπων καὶ πραγμάτων τὴν ἀμφισβήτησιν ἔχουσα, καὶ ἀπαιτοῦσά τινα παρὰ τῶν ἀκουόντων μετὰ τὸν λόγον ἐνέργειαν. 4) Forma dicendi conpitionalis, s. Mentio rei quæ neque facta est, neque jam est, sed fingitur a rhetore, si hoc vel illud fiat, aut consequatur, Anonym. de Rhet. ap. Fisch. 201. Unde dicuntur argumenta duci καθ' ὑπόθεσιν, h. e. Fingendo aliquid, quod, si verum sit, aut solvat quæstionem aut adjuvet, Quintil. 5, 10. p. 230. (v. Spalding.:) τὸ πλαστὸν ἐπιχείρημα appellare videtur Hermog. περὶ Εὑρ. 3, 10. Idem a Minutiano Rhetore ἀναπλασμὸν dici, contendit Capper. ad Quintil. l. c." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Ὑποθετέον, Supponendum est, s. Subjiciendum est, [Athen. 491. Plato Timæo 61. "Geop. 14, 7, 22." Kall. Mss.]

Ὑποθέτης, ὁ, Qui ὑποτίθεται, i. e. subjicit, suggerit, monet, consilia suggerit, et viam alicujus rei ostendit, Hortator. Suidæ ἀρχηγὸς, σύμβουλος, i. e. Auctor, Consultor, in h. l. Οὐκ ἠδύνατο γνωσθῆναι τίς ὁ τοῦ δράματος ὑποθέτης. Ὑποθετικὸς, Hortatorius, nec non Conditionalis, e Bud. Annot. in Pand. Vide et Ὑπόθεσις. ["Eust. 141, 15." Seager. Mss. * "Ὑποθετικῶς, Schol. Plat. 82. R., Eust. Il. A. 173." Boiss. Mss. "Suppositive, Priscian. 18, 10, 91." Elberling. Mss.]

Ὑπόθετος, Suppositus, Supposititius, Qui supponi et subjici solet. Apud Medicos ὑπόθετον et ὑπόθεμα dicuntur Medicamentum quod ano subjicitur ad intestinorum tormina, nec non ad dolores ani, ut sunt trochisci et collyria; ait enim Columella, Collyria immittuntur alvo, et, Collyrium tenue inditur foramini quo meat urina. Itidemque Alex. Trall. alicubi dicit ὑπόθετα καὶ κολλούρια. Paul. Ægin. 7, 12. sub finem, Ὑπόθετον πρὸς δυσεντερίαν καὶ δακτυλίων πόνους. Sunt qui Suppositoria vocent has glandes ano subjici solitas. ["Ad Dionys. H. 1, 184." Schæf. Mss.]

Ἀνυπόθετος, Non supposititius, Qui sine suppositione est, ὁ ἄνευ ὑποθέσεως: ut cum Plato de Rep. 6. fin. dicit νόησις τοῦ νοητοῦ ἀνυποθέτου, h. e. τῆς ἀρχῆς ἀνυποθέτου, Quæ sine suppositionibus ab intellectu apprehenditur; nam ὁ νοῦς illarum non indiget, ut ad apprehensionem τοῦ ὄντος καὶ νοητοῦ: artes autem liberales et disciplinæ, ὧν αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί εἰσι, τῇ διανοίᾳ ἀναγκάζονται θεωρεῖν τὰ αὐτῶν θεωρήματα. Bud. Comm. 116. [Jambl. Protr. 56. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 246. * Ἀνυποθέτως, Sine certo fundamento, Plut. 7, 569.]

Ὑποθήκη, ἡ, i. q. ὑπόθεσις, sicuti συνθήκη i. q. σύνθεσις, exponiturque Suppositio; nec non Argumentum, Materia subjecta: quo modo ὑπόθεσις accipi, patet ex supra dictis. || Sed frequentius ὑποθήκη dicitur Pignus, ab ὑποτίθημι, Oppignero, ut et Bud. Annot. in Pand. Pignus, inquit, est quod Græce ὑποθήκη, quasi Obligationi suppositum, dicitur, vel quasi Ob fidem debiti suppositum: quod Latine Pignori opponere dicunt. Et in Comm. 81. Ἀνέπαφος ὑποθήκη dicitur Pignus omni nexu solutum. Dem. (926.) Παρέξονται τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, ἕως ἂν ἀποδῶσι γιγνόμενον ἀργύριον, Præbebuntque iis qui crediderint pecuniam, pignus purum ab omni manus injectione. Ubi ὑποθήκην vocat quod (1294.) ὑποκείμενον nominavit, Ἐὰν δὲ μὴ παρέχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα, Quod nisi libera exhibuerint pignora, omniaque alii creditori intacta. Itidem ex Aristot. Œcon. 2. Ὑποθήκης γενομένης τῆς τοῦ ἐλαίου τιμῆς, pro Oleo pignori opposito. At, Ὑποθήκην ποιέεται ἐς τὸν Πέρσέα, ex Herod. affertur pro Subsidium apud Persam comparat. Quæ mihi suspecta sunt. || Porro ut ὑποτίθεσθαι signif. inter alia παραινεῖν καὶ συμβουλεύεσθαι, et præceptiones dare doctrinæ moralis et philosophicæ, ita ὑποθῆκαι dicuntur παραινέσεις et Præcepta ad vitam instituendam, Basil. de Proverbiis Solomonis, Καὶ ὅλως διδασκαλία βίου, πυκνὰς τὰς ὑποθήκας περιέχουσα τῶν πρακτέων, Dionys. Areop. Τῶν πρακτέων σοφὰς ὑποθήκας. Rursum Basil. Ep. ad Diod. S. Ὑποθήκας καταλιμπάνειν ὠφελίμων λόγων, Isocr. ad Nic. (init.) Τινὲς καὶ τῶν ποιητῶν τῶν προγεγενημένων, ὑποθήκας ὡς χρὴ ζῆν καταλελοίπασι: ut Hesiodus, Pythagoras, Phocylides, Theognis, et alii. Atque adeo Hesiodi ὑποθηκῶν mentio fit ap. Quintil. 1, 1. Itidem ap. Plut. Coloten Alexander a Xenocrate Philosopho ὑποθήκας ᾔτησε περὶ βασιλείας. Nec non et sing. num. ap. Aristot. Rhet. 2. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Βίαντος ὑποθήκην, καὶ φιλοῦσιν ὡς μισήσοντες, καὶ μισοῦσιν ὡς φιλήσοντες, Juxta præceptum Biantis, ita ut Bias monuit: 3. Ὑποθήκην δύναςθαι τὸ, ὅτι οὐ δεῖ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην, ἀλλὰ τοῖς δι' αὐτόν. ["Plut. Mor. 1. p. 5. 13. 49. Oxon. ad Charit. 320. Alciphr. 278. ad Herod. 423. 671. Phryn. Eck. 211. Thom. M. 444. 876. Toup. Emendd. 3, 245. Jacobs. Anim. 275. Kuster. V. M. 137. Lobeck. Aj. p. 321. Ὑποθήκην τιθέναι, τίθεσθαι, ad Herodian. Philet. 473., ubi de similibus: θεῖναι, θέσθαι, Kuster. V. M. Præf. v. xiii. 124. 129. 136. 137.: ποιεῖσθαι εἴς τινα, ad Charit. 438. Præceptum, Harl. in Fabr. Bibl. Gr. 1, 15. * Ὑποθηκιμαῖος, (Gl. Fiduciarius,) Thom. M. 309." Schæf. Mss.]

Ὑπόθημα, τὸ, i. q. ὑπόθεμα, Id, quod supponitur et subjicitur rei alicui, Fundamentum, Basis: ut ὑπόθημα τοῦ λουτηρίου ap. J. Poll. 10, 22. quod et ὑπόστατον nominari posse ei videtur, cum in Aristoph. Δημιοπράταις inveniatur usurpatum nomen illud ἐπὶ πάντων ὑποθημάτων: forsan et ὑπόκυκλον. Et ap. Athen. (210.) Λέβητος ὑπόθημα. ["Ad Herod. p. 12. ad Diod. S. 2, 210. Aristoph. Fr. 221." Schæf. Mss. * Ὑποθήμων, Hesychio ὑποθέσεις καταγράφων.] Ὑποθημοσύνη autem i. signif. q. ὑποθήκη, Præceptum, Monitum, Consilium, βουλή. Apoll. Rh. 2, (1148.) Τὸν μὲν (sc. κριὸν) ἔπειτ' ἔρρεξεν ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διΐ: ubi Schol. sic exp. ea verba, τὸν κριὸν ἔθυσε ταῖς ἑαυτοῦ ὑποθήκαις, i. e. κατὰ συμβουλὴν αὐτοῦ τοῦ κριοῦ: quoniam sc. ipse aries humana usus voce, id fieri jusserat. Ὑποθημοσύνη etiam Doctrina et disciplina præceptumque docentis dicitur, Bud. afferens Il. O. (412.) Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαΐφρονος, ὅς ῥά τε πάσης Εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης. [Xen. Mem. 1, 3, 7. "Heyn. Hom. 7, 71. 778." Schæf. Mss.]

[* Ἀνθυποτίθημι, Arist. de LXX. Interpr. p. 307.]

Προϋποτίθημι, Præsuppono. Itidemque προϋποτίθεμαι pro Præsuppono, accipitur. Plut. (10, 207.) Τοῖς μήτε γένεσιν αὐτοῦ, μήτε τῶν γεννητικῶν σύνοδον ἐξ ἀρχῆς προϋποθεμένοις, Qui neque ejus ortum neque concilium cœtumque procreantium principio statuissent. At partic. προϋποτεθέντα passive signif. Præsupposita, Prius posita s. statuta. ["Dionys. H. 5, 144. * Προϋποθετέον, Jambl. de V. P. 2. p. 295. Kiessl." Schæf. Mss. * Προσυποτίθημι, Schol. Pind. Π. 8, 79. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 285. * Συνυποτίθημι, Æschin. Dial. Socr. 3, 16.]

ΘΕΣΜΟΣ, Lignorum compositorum strues. Hes. enim θεσμοὺς esse dicit τὰς συνθέσεις τῶν ξύλων. Sed raram esse hanc vocabuli hujus signif. existimo,

ideoque et posteriorem ei locum ab illo tribui, cum prius id ipsum *θεσμοὺς* exposuisset *νόμους θείους*, Leges divinas: itidemque *θεσμῶν, θείων νόμων*: ea enim signif. frequentior est. Non semper tamen de divinis legibus dicitur: unde aliquando additur epith. *ἱερὸς*, interdum gen. *θεοῦ* s. *θεῶν*, differentiæ causa: atque adeo ipse quoque *θεσμοῖς* simpliciter exposuerat *νόμοις*, i. e. Legibus: quemadmodum Plut. quoque in Homero ait, Θέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ, οἱ νόμοι, cum attulisset hunc locum Poëtæ de sceptrigeris legum custodibus, *δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται*. Itidemque Athen. ostendit *θεσμὸν* et *νόμον* idem significare, cum (542.) de Demetrio Phal. ait, Καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς Δημήτριος, καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζε. Ubi etiam nota etymon exprimi; sunt enim *θεσμοὶ* iidem qui *νόμοι τεθέντες*, Positæ et constitutæ leges, sive in tabulis, s. in animis hominum, s. etiam consuetudine diuturna confirmatæ. Et Harpocr. *θεσμὸν* olim vocatum fuisse scribit modo *ἕνα ἕκαστον τῶν νόμων*, modo *τὸ* B *ὅλον τῆς πολιτείας σύνταγμα*: atque ea signif. usurpasse Dem. c. Aristocr.: Andocides tamen aliquid inter *νόμον* et *θεσμὸν* statuere discriminis videtur, cum in Or. *περὶ τῶν Μυστηρίων* scribit, Τούτους δὲ (sc. vigintiviros a vobis electos) ἐπιμελεῖσθαι τῆς πόλεως, ἕως ἂν οἱ νόμοι τεθεῖεν· τέως δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις, καὶ τοῖς Δράκοντος θεσμοῖς. Et forsan *θεσμὸς* est quod Lat. Institutum dicunt: quod vocabulum itidem cum voce Lex solet copulari: veluti a Cic. cum ait, Qui ejus civitatis non leges, non instituta, non mores, non jura noritis. Et rursum, Juris publici leges et instituta. Et a Cæs. cum de Gallis dicit, Lingua, legibus, institutis inter se differunt. Nisi malis reddere Sanctio: quo modo interpr. nonnulli ap. Plat. Epist. 8. Ὁ ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμὸς, νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος, ubi iterum discrimen fit inter *θεσμὸν* et *νόμον*. Porro, uti dixi supra, interdum differentiæ causa addi solet adj. *θεῖος*, interdum gen. aliquis: ut Bud. 831. scribit *θεσμοὺς ἱεροὺς* a Dionysio Areop. vocari Ritus sacro- C rum divinitus institutos. Et Plut. Rom. (10.) itidem dicit *θεσμοῖς ἱεροῖς*, Sacris ritibus. Cum gen. autem ap. Aristot. de Mundo, Ζῷα γίνεται καὶ ἀκμάζει καὶ φθείρεται τοῖς τοῦ Θεοῦ πειθόμενα θεσμοῖς, Dei legibus et institutis, Ita ut Deus instituit, etiam Pro Dei arbitrio et numine. Xen. K. Π. 1, (6, 6.) Παρὰ γὰρ τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι. Plut. Πειθόμενοι τοῖς διατεταγμένοις ὑπὸ τῶν θεῶν, καὶ τοῖς εἱμαρμένης καὶ τοῖς προνοίας θεσμοῖς, de Fato (init.) Θεσμὸς δὲ Ἀδραστείας ὅδε. Hom. quoque cum gen. dixit Od. Ψ. 297. de Ulysse et Penelope, Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, Leges et jura veteris thalami repetiverunt, ὑπεμνήσθησαν τοῦ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου, Schol. Derivatur autem *θεσμὸς* e *τίθημι*, s. *θέω*, sicut *ἑσμὸς* ab *ἵημι* s. *ἕω*. AT Θεσμὰ παρθενίας ἀποθέσθαι, quod e Phalar. affertur pro Vincula virginitatis solvere, suspectum mihi est; ac puto pro eo *θεσμὰ* reponendum esse *δεσμά*. Dicitur enim pl. num. *δεσμὰ* a *δεσμὸς*, ut *ζυγὰ* a *ζυγός*. ["Θεσμὸς, D Toup. Ind. ad Longin. fin., ad Diod. S. 1, 384. Valck. ad Röver. p. 47. 48. Phœn. p. 204. ad Phalar. 369. Thom. M. 442. Musgr. Hel. 872. Wakef. Eum. (481.) 618. 685. Stanl. 617. 684. Jacobs. Anth. 9, 77. 11, 68. 291. 12, 255. Boiss. Philostr. 591. Abresch. Æsch. 2, 75. Callim. 1. p. 477. Θεσμὰ, Jacobs. ad Meleagr. p. 82. Anth. 6, 82. Wakef. Trach. 682. Porson. Med. (494.) p. 43. Brunck. Soph. 3, 391." Schæf. Mss. Passow. de Fine et Ratione Cond. Lexx. libello Teutonice scripto p. 72. ad Longum p. lxxvi. Sophocl. Alex. Fr. 1.: Musæus 142. 145. Pallad. Alex. 99, 4. Θεσμοὶ, οἱ, Opp. K. 1, 227. 2, 205. "Θεσμοὺς vocatas fuisse Draconis leges, *νόμους* Solonis, ex Etym. M. notat Kust. ad Suid. v. Δράκων." Dahler. Mss. Ælian. V. H. 8, 10. n.]

[* Θεσμοδόκος, unde] Θεσμοδοκέω, Legi addico, VV. LL. Videndum tamen ne potius significet Legem accepto et admitto, Legi me submitto.

Θεσμοθέτης, ὁ, dicitur *ὁ τιθέμενος θεσμοὺς*, Legum A lator, Legum et institutorum auctor. Athenis *θεσμοθέται* erant Magistratus quidam, ex eo nomen sortiti, quoniam *τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον*: nam *θεσμοὶ* vocantur *οἱ νόμοι*, inquit Harpocr., qui etiam addit, fuisse sex numero, et ex eorum catalogo qui *ἐννέα ἄρχοντες* vocabantur. Hi quotannis leges emendabant et recognoscebant, et ad congruentiam sensumque consentaneum reducebant: ut docet Æschin. 57(=59.) Διαῤῥήδην προστέτακται τοῖς θεσμοθέταις, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῷ δημοσίῳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἴ πού εἰσι νόμοι πλείους ἑνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως: ubi etiam dicit *νομοθέτῃ τῷ τὴν δημοκρατίαν καταστήσαντι*. Iidem damnare poterant capitali supplicio homicidas, ut patet e Dem. c. Aristocr. 264(=630.) Multa de his Theophr. l. 3 Νόμων, et Aristot. *ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ*, ut testatur Harpocr.: Bud. quoque multa de his in Annot. in Pand.: fuisse sc. annuum magistratum, qui defunctus munere cogeretur rationes reddere, et si innocens comperiretur, in Areopagiticum concilium asciri solitum: præfuisse autem *τοῖς ἡλιασταῖς*, et tanto cum imperio, ut etiam ejicere e consessu possent, si ad horam non affuissent: quod ex Aristoph. patet, Σφ. (772.) κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς, Οὐδείς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι. Meminit et Plut. Solone (25.) et Pericle (9.) Et Aristot. de Mundo, Οἱ ἄρχοντες μὲν ἐπὶ τὰ ἀρχεῖα ἐξίασιν, θεσμοθέται δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα δικαστήρια, Principes ad prætorium se conferunt, legumlatores ad propria tribunalia. Generaliter vero de Quovis legumlatore dixit Nonn. *θεσμοθέτης*, ut *νομοθέτης* etiam. [Aristoph. Ἐκκλ. 290. Σφ. 935. Reisk. Ind. Dem. "Ad Timæi Lex. 142. Valck. Anim. ad Ammon. 93. Bergler. ad Alciphr. 232. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss. * "Θεσμοθέτις, ἡ, Phornut. 79." Wakef. Mss.] Θεσμοθεσία, ἡ, i. q. *θεσμὸς*, Lex et institutum. Θεία θεσμοθεσία, inquit Bud., ap. Dionys. Areop. 107. significare videtur Libros rituales, Ritus sacros. Locum Dionysii vide ap. eum in Comm. 831., ubi *θεσμοθεσία* interpr. etiam Institutum et ritus. [* "Θεσμοθέσιον, Gloss. Herod. 1, 146." Elberling. Mss. "Lex. Herod. 174. Jacobs. Anth. 10, 35." Schæf. Mss. * Θεσμοθετεῖον, Basilica Thesmothetarum, Plut. Q. S. 1, 1. * "Θεσμοθέτιον, Suid. v. Πρυτανεῖον." Boiss. Mss.] Θεσμοθετέω, Sum thesmothetes s. legumlator, Bud. [Æschinis Epist. ap. Dem. 124.] Διαθεσμοθετέω, exp. non solum Instituo, sed etiam Designo, [Jambl. V. P. 256. Plut. 8, 266. Plato Timæo p. 328. "Ad Lucian. 1, 270." Schæf. Mss.]

[* Θεσμολόγος, unde * Θεσμολογέω, Constantin. Porphyrog. Themat. 1. * Θεσμοποιὸς, unde] "Θεσμοποιέω, Hes. νομοθετέω, Leges condo," [Eur. Phœn. 1659. * "Θεσμοπόλος, Paul. Sil. 42." Schæf. Mss.] Θεσμοτόκος, Legislator. E Nonno (Jo. 9, 144.) At *θεσμοτόκον χορὸν* dici *τὰς μελίσσας* tradit Suid., sc. *διὰ τὸ εὔτακτον*. ["Jacobs. Anth. 8, 355." Schæf. Mss.]

Θεσμοφόρος, Legislator. Afferturque ex eod. Nonno (Jo. 47.) *θεσμοφόροι πατέρες*: itidemque ex Epigr. *θεσμοφόρος* pro *ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος*. Est etiam Cereris Epith., quod ea prima leges invenisse et dedisse mortalibus fingitur, ut qui ante inventum frumentum sine lege vagarentur: unde et Virg. Prima Ceres unco terram dimovit aratro, Prima dedit fruges alimentaque mitia terris, Prima dedit leges: Cereris sunt omnia munus. Et alibi, mactant lectas de more bidentes Legiferæ Cereri. Meminit autem hujus Θεσμοφόρον Δημήτρας Orph. Argon. et Herod. (6, 134.) et Paus. Bœot. Et Plut. (10, 131.) Τί τὴν Θεσμοφόρον ἀσεβεῖτε Δήμητραν; Lucian. autem (1, 128.) dicit, Καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων, omisso dat. Δήμητρι: quo modo et in Epigr. legimus, *καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον*. Sed et Ἴσιδος Θεσμοφόρον meminit Diod. S., quæ leges Ægyptiis dedisse fertur. Orph. vero in suis Hymnis Διόνυσον etiam Θεσμοφόρον vocat: et Steph. B. ap. Drymiam urbem templum vetustissimum fuisse Διὸς Θεσμοφόρου refert. [Θεσμοφόροι, αἱ, Ceres et Proser-

pina, Aristoph. Θ. 282. 297. 1156.: ἐν, ἐκ Θεσμοφόροιν, 83. Ἐκκλ. 443. " Θεσμοφόρος, ad Lucian. 1, 373. ad Diod. S. 1, 18. 334. 335. Toup. Opusc. 1, 190. Asclepiad. 14. Brunck. Aristoph. 1, 89. Θεσμοφόροι, Jacobs. Anth. 12, 43." Schæf. Mss.] Frequentius tamen Cereri Legiferæ epith. illud tribuitur, et ab ea DICUNTUR Θεσμοφόρια, Festa sc. quæ in ejus honorem agitabantur: ut Hes. quoque Θεσμοφόρια esse dicit τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, et Festum quoddam: Suid. τῆς Θεσμοφόρου τὰ μυστήρια. In hoc festo mulieres cibis abstinebant et coitu. Aristoph. (Ὀρν. 1518.) ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν Ἄνευ θυηλῶν. Ovid. Met. 10. Festa piæ Cereris celebrabant annua matres, Illa quibus nivea velatæ corpora veste, Primitias frugum dant spicea serta suarum, Perque novem noctes venerem tactusque viriles In vetitis numerant. Plin. Græci ἄγνον vocant, quoniam matronæ in Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, iis foliis cubitus sibi sternunt. Cujus rei Ælianus etiam meminit. Eadem sacra vocantur Δημήτρια: de quibus vide quendam locum Virg. G. 1. et Servii in eum annotationes. [Aristoph. Θ. 182. Ἐκκλ. 223.: ἡ μέση τῶν Θεσμοφορίων, Θ. 80. 375. " Act. Traj. 1. p. 232. ad Herod. 187. 445. ad Lucian. 1, 374. ad Diod. S. 1, 18. 334. Bergler. Alciphr. 358. Brunck. Aristoph. 1, 88. Kuster. 217." Schæf. Mss.] UNDE Θεσμοφοριάζω, Sacra Legiferæ Cereris celebro, Festa Legiferæ Cereris celebro, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 20.) Τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμίᾳ θεσμοφοριάζειν. Et hinc ap. Aristoph. θεσμοφοριάζουσαι γυναῖκες: quod Fabulæ nomen est. [" Ad Diod. S. 1, 334." Schæf. Mss. * Θεσμοφόριον, τὸ, Templum Cereris et Proserpinæ, Aristoph. Θ. 278. 880. "Timæi Lex. 222." Schæf. Mss.]

Θεσμοφύλακες, Legum et institutorum custodes, iidem qui θεσμοθέται, νομοφύλακες: quemadmodum θεσμοθέται, iidem qui νομοθέται: ut cum Hom. sceptrigeros reges appellat δικασπόλους, quoniam circa jura reddenda versantur, significat eosd. esse θεσμοφύλακας, Legum et institutorum custodes divinitus præfectos, Bud. Pand. Legitur et ap. Thuc. [Diod. S. 5. p. 232=384. " Philo J. 1, 371." Wakef. Mss.]

[* Θεσμῳδὸς, unde] Θεσμῳδέω, Leges et instituta sacra cano s. do, Areth, [" A Deo doceo, Philo J. 1, 650." Wakef. Mss.]

Ἄθεσμος, ὁ, ἡ, Lege carens, Exlex, De quo lex posita non est: ut Hes. ἄθεσμος βλάβη est, ἐφ' ἣν νόμος οὐ κεῖται, Noxa de qua lex lata non est. Eid. ἄθεσμος δίκη est ἄνομος δίκη. Quod ἄνομος duobus modis accipitur, sc. et pro Exlex, et pro Legibus repugnans. Ac certe itidem hoc ἄθεσμος redditur etiam Legibus vetitus, Illicitus, Iniquus, ut ap. Plut. (Cæs. 10.) legimus ἀθέσμοις ἐπιχειρεῖν, Manum inferre lege vetitis, nefastis. Et ap. Suid., de Piaso quodam Thessalo, Ἐράσθη Λαρίσσης τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἔρωτα ἄθεσμόν τε καὶ δυστυχῆ, i. e. παράνομον, Legibus vetitum, Nefarium, Nefastum. Qua signif. et ἀθέμιστος infra. [" Ad Diod. S. 1, 393. Callim. 1. p. 443. Agathias 44. 60. Impius, Munck. ad Anton. Lib. 249. Verh." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ἀθεσμόβιος, Qui exlegem et injustam vitam degit, Nonn. [Jo. 236. Hippocr. 1282, 32. Φρονεῦντες ἀθεσμόβια, i. q. ἄθεσμα, ubi al. ἄθεσμα, βίᾳ φονεύοντες. * Ἀθεσμοπραγὴς, unde Ἀθεσμοπραγέω, e quo * " Ἀθεσμοπραγία, Const. Manass. Chron. p. 170." Kall. Mss. * Ἀθεσμοφάγος, Vetita edens, Man. 4, 564. * Ἀνάθεσμος, pro ἄθεσμος, 3, 154. Vide omnino Lobeck. Phryn. 728.] " Πανάθεσμος, " Omnino injustus, Sceleratissimus, Opp. (K. 3, 224.) " σκύμνον πανάθεσμον ὀρειπλάγκτοιο λεαίνης :" [2, 438. Manetho 6, 258.] Ἀθέσμως, Contra leges, Inique, Nefarie, παρανόμως, Hes. [Æsch. Pr. 150. al. ἀθέτως: Schol. Soph. El. 588. * Ἀθεσμοσύνη, Apollin. Metaphr. p. 194. 228. 234.] Ἀθεσμία, Iniquitas, Scelus, παρανομία. Sed legitur ET Ἀθέσμιος ap. Nonn. (Jo. 228.) pro ἄθεσμος: ut Suid. quoque ἀθέσμιον affert pro ἄδικον. [* Παναθέσμιος, Manetho 4, 56.]

Ἔκθεσμος, itidem Exlex, et q. d. Qui est extra legem s. leges, Lege vetitus, Illicitus, Iniquus, Nefandus, Nefarius, ἔκδικος, παράνομος. Philo de Mundo, Τὸ δ' ἐστὶν ἔκθεσμον, καὶ ἀσέβημα ἤδη διπλοῦν. [" Phalar. p. 30. 376. ad Herod. 173." Schæf. Mss.]

Ἔνθεσμος, opp. præcedentibus ἄθεσμος et ἔκθεσμος: et sonat q. d. Qui est intra legem, s. leges. I. e. Qui manet intra præscriptum legis, et ex eo non egreditur. Redditur Legitimus, Licitus, Legi consentaneus, νόμιμος. Ἐνθέσμως, Legitime, Jure, Ut fas est. Synes. Ep. 67. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσμως, (sc. ἀποδεδεῖχθαι ἐπίσκοπον) ἐκθέσμως μὲν οὖν, Verum ne hunc quidem legitime et ut fas est, sed illegitime et contra quam fas sit. Ubi etiam NOTA Ἐκθέσμως oppositum huic ἐνθέσμως. [Ἐνθέσμως, Anal. 3, 93. * " Ἐνθέσμιος, Boiss. Philostr. 627." Schæf. Mss.]

[* Ὁμόθεσμος, Sibyll. Orac. 5. p. 603. * Φιλόθεσμος, Plut. 8, 677. sed ibi φιλοθεάμων restituendum est.]

[* Θεσμοσύνη, i. q. δικαιοσύνη, Anal. 3, 66.]

Θέσμιος, i. q. ἔνθεσμος, sicut νόμιμος i. q. ἔννομος, Legitimus, Legi consentaneus, etiam Lege præscriptus, jussus. Et neutro gen. θέσμιον, aut adjective, aut etiam substantive, pro θεσμὸς, Apoll. Rh. 2, (12.) Οὔ τινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι Ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ, Πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἑὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι, Schol. νόμιμον, totum locum sic enarrans, Νόμος ἐστὶ τὸν προσπλεύσαντα τῇ Βεβρυκίᾳ τῶν ξένων, μὴ ἀπαλλάττεσθαι πρινὴ ἐμοὶ πυκτεῦσαι, Lex est et vetus consuetudo. Lege autem id jussum fuisse, patet ex eo quod ante dixerat Poëta initio libri, de Amyco rege, ἐπὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε, Μή τιν' ἀποστείχειν πρὶν πειρήσασθαι ἑοῖο Πυγμαχίης. Itidem θέσμια accipi potest pro θεσμοὶ ap. Soph. Aj. (711.) p. 43. θεῶν δ' αὖ Πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομίᾳ Σέβων μεγίστᾳ, Sacrosanctos peregit ritus et instituta divum: de Ajace, qui resipuerat, et deos se placaturum simulabat. [" Θέσμιος, Toup. Opusc. 1, 111. Θέσμιον, τὸ, Valck. Phœn. p. 369. Diatr. 38. Porson. Med. p. 43. Epigr. adesp. 750. Lex, Wakef. Eum. 493." Schæf. Mss.]

AT Προθέσμιος derivatum est potius a v. προτίθεμαι quam compositum e θεσμός: signif. enim προτεθεὶς s. προτεθειμένος, Præstitutus, Ante constitutus s. statutus: ut προθεσμία ἑορτὴ, Festi alicujus dies præstitutus, Festum quod præstituta et stata die celebratur. Lucian. (1, 67.) Παρῄνει δὲ τοῖς συνοῦσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθὸν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς ἢ πανηγύρεις· ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσειν. Itidem προθεσμία ἡμέρα dicitur Dies præstituta, præfinita, stata: ut cum negotio alicui præstituitur et præfinitur certa aliqua dies: et Suidas προθεσμίαν esse dicit τὸ προθεῖναι ἡμέραν, ἐν ᾗ τόδε γενέσθαι δεῖ. Nec non Bud. Comm. 41. Κυρία, inquit, non modo Diem vadimonii sistendi, sed etiam προθεσμίαν ἡντινοῦν signif., καὶ πᾶσαν ἡμέραν τεταγμένην ἢ ἀποτεταγμένην: quem Lat. Statum et Statutum diem dixerunt. Atque ut κυρία dicitur pro κυρία ἡμέρα, SIC Προθεσμία pro προθεσμία ἡμέρα, quod et in aliis fit, Lucian. (1, 66.) Ἐπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ: (619.) Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Qui jam elapso tempore non præstitit, quod spopondit. Item Diosc. 7, 4. Οὐδ' ὡρισμένην ἔχει προθεσμίαν, Nec stato præfinitoque tempore exoritur. Ubi etiam nota addi part. ὡρισμένην. Eique ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ æquivalet τακτῇ προθεσμίᾳ, quod ex incerto Auctore affertur itidem pro Dies præfinita: προθεσμίας vocabulo simpliciter ibi significante ἡμέραν. Aliquando vero ei additur gen. temporis vel rei: ut cum Harpocr. dicit Dem. pro Phorm. (952.) προθεσμίας νόμον videri vocare πέντε ἐτῶν προθεσμίαν, Quinque annorum præstitutum s. præfinitum tempus. Quomodo et προθεσμία ἐπαγγελίας e Greg. Naz. affertur pro Dies promissionis, s. potius Tempus promissioni implendæ præstitutum. Et ex Eod. similiter, Ἕως εὐχῆς πρόκειται προθεσμία, Dum precibus præstitutum tempus adhuc adest, i. e. Dum adhuc licet precari. Idem ἀναγκαίαν προθεσμίαν vocavit Diem fatalem, τῇ τελευτῇ præstitutam; certum enim cujusvis vitæ terminum præfinivit Deus. Γηραιὸς εἶ, inquit, καὶ τῆς

ἀναγκαίας ἐγγὺς προθεσμίας. Quo modo et Suid. tradit προθεσμίαν vocari θεοῦ * προνομοθετοῦντος περὶ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ τυχὸν τόνδε δεῖ τῆς ζωῆς ταύτης ὑπεξελθεῖν, ἢ τόνδε καταλυθῆναι τὸν σύμπαντα κόσμον. Sed non assentior ei in eo, quod προθεσμίαν quidem, qua nos aliquid præstituimus et præfinimus, a προτίθεσθαι derivat: eam autem, qua Deus aliquid προορίζει et προτίθεται, a v. προθεσπίζω derivatum censet. Hesychio προθεσμία est ὅρισμα, * ὅρισις, διορία, et καιρός. Affertur vero et κατὰ προθεσμίαν pro Ex edicto. [Προθεσμία, Gl. Spatium, Dies finitus, statutus. "Bergler. ad Alciphr. 106. Lucian. 1, 50. 269. 2, 100. ad Charit. 245. (450. 452.) Phryn. Ecl. 10. Phalar. 284. 302. Lennep. 301. Thom. M. 740. Wakef. S. Cr. 4, 88. Marcell. de V. Thuc. 6. ad Diod. S. 2, 530. Dionys. H. 1, 347." Schæf. Mss. "Opportunitas, M. Anton. 2, 4." Kall. Mss. "Προθεσμία τοῦ πολέμου, Terminus belli finiendi, Mich. Apost. Prov. 9, 15.: Heracl. Alleg. 71. p. 216. Certa temporis intervalla dixit, quibus venti spirant." Schleusner. Mss.]

Unde COMP. Ἐκπρόθεσμος ET Ἐμπρόθεσμος, mutuo sibi opposita. Dicitur enim ἐκπρόθεσμος Qui est ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Qui præstitutum diem excessit. Contra autem ἐμπρόθεσμος, Qui intra præstitutum tempus præstat quod promiserat. Ambo tam rei quam personæ tribuuntur, et interdum gen. sibi adjunctum habent, Lucian. 126(=1, 824.) Ὁ δ' ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, Debito persolvendo præstitutum diem excessisse, Debitum ultra condictum diem protraxisse, i. e. Non persolvisse debitum præfinito die. Rei autem tribuitur in hoc incerti Auctoris loco, Ἐκπρόθεσμον μετάνοιαν μετανοεῖν, Sero pœnitere, Pœnitentiam ultra tempus præstitutum differre: ut faciunt qui sero sapiunt, Phrygum exemplo. Et ap. Philon. V. M. 3. (p. 169.) Τοῦ πένθους ὑπερημέρου καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος, Cum haud dum exacto tempore eluxissent. Rursum tam personæ quam rei tributum, aliter etiam exp. Affertur enim Ἐκπρόθεσμος τούτων γίνομαι, pro Jus horum excedo. Et e Luciano (3, 274.) Ἐκπρόθεσμα φιλοτιμήματα, itidem pro Jus excedentia: [" 386. Thom. M. 666." Wakef. Mss. " Lucian. 2, 920." Wakef. Mss.] Ἐκπροθέσμως, Post diem præstitutum, Condicto die jam elapso, Non ad diem constitutum: ut ἐκπροθέσμως ἥκειν dicitur de eo qui serius venit et post præfinitum præstitutumque tempus. Ἐκπροθεσμέω, Diem præstitutum excedo, In mora sum, ut Lat. loquuntur. Legitur in Pand. Gr., Bud. 40. [* " Ἐκπροθεσμία, Phot. et Suid. v. Ὑπερημερία." Schleusner. Mss.] Synonymum vero τῷ ἐκπρόθεσμος EST Ὑπερπρόθεσμος: ait enim Bud. ibid., Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας ap. Lucian. (1, 619.) Qui jam elapso tempore non præstitit quod spopondit, Qui ad diem non satisfacit; atque eam ob causam alio vocabulo ἐκπρόθεσμος dicitur et ὑπερπρόθεσμος. [Suid. v. Ὑπερήμερος.] CONTRA Ἐμπρόθεσμος dicitur Qui intra præstitutum tempus aliquid facit, Lucian. (2, 124.) Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν μόνον ἡμέραν ἐπιμείναντας. [Philostr. 937. " Suid. 2, 402." Wakef. Mss. Ἐμπρόθεσμος ἡμέρα, Gl. Fatalis, Finita dies: Ἐμπροθέσμους Finales.] UNDE Ἐμπροθέσμως ποιεῖν τι, i. e. ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποιεῖν, Intra præstitutum tempus, Bud. e quodam Anonymo, Τοὺς αἰχμαλώτους ἕξειν Λακεδαιμονίους κατεπαγγειλάμενος Ἀθηναίοις, ἐμπροθέσμως ἤγαγεν, Intra statutum tempus adduxit, Ad condictum diem. Quomodo etiam ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν in judicio dicitur pro Adesse ad judicium die vadimonii. Medium autem inter ἐμπροθέσμως et ἐκπροθέσμως, est τὸ μελλούσης ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας, Cum condicta dies jam exitura est. [Schol. Aristoph. Ἱππ. 392. " Plut. 2, 501. Philo J. 2, 532." Wakef. Mss. * Παραπρόθεσμος, unde * Παραπροθεσμέω, Eust. in Dionys. P. 223. * Παραπροθεσμία, Schol. Lucian. Tox. 44. * Προθεσμεύω, Schol. Aristoph. N. 1202. Προθέσμευσαν ἡμέραν μίαν: προέλαβον τὴν προθεσμίαν.]

[* Τεθμός, Dorice pro θεσμός, Pind. N. 4, 54. 10 61. Ὀ. 6, 117. 8, 33. 13, 39. 57. Π. 1, 124. " Ad Diod. S. 1, 282. Bentl. ad Horat. Carm. 1, 10, 4. Valck. ad Röv. p. xliv. xlvii. xlviii. Toup. Opusc. 2, 219. Emendd. 1, 261. Eichst. Quæst. 24. Musgr. Suppl. 44. Callim. 1. p. 477." Schæf. Mss. " Lycophr. 859. ibi Tzetz., 1173. cf. Phav." Kall. Mss. * Τέθμιος, Dorice pro θέσμιος, Pind. Ἰ. 6, 28. Ν. 11, 35. " Ad Timæi Lex. 134. ad Callim. 1. p. 60. Valck. p. 10. * Τέθμιον, Boëthius." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 450.]

" Θεμούς, Hes. affert pro διαθέσεις, παραινέσεις."

" Θέμωσε, Idem exp. ἐγγίσαι ἐποίησε, ἠνάγκασε, " Appropinquare s. Accedere fecit, Coëgit, procul " dubio respiciens ad Od. I. (486.). Τὴν δ' ἂψ ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, " θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι: [542.] Ubi Schol. quo" que hemistichium illud exp. ἐγγίσαι ἐποίησε τῇ " γῇ:" [i. q. ἔθηκεν, ἠνάγκασεν ἱκάνειν. Ἐθέμωσεν, Hes. ἠνάγκασεν, ἐποίησεν.]

ΘΕΜΙΣ, ιστος, [ιτος,] vel ιδος, ἡ, i. q. θεσμός, et ab eadem profectum origine, i. e. Lex, Institutum; vel Jus, Fas: ut Plut. quoque in Homero dicit, Θέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ, οἱ νόμοι, cum attulisset hunc locum Poëtæ de sceptrigeris regibus, quorum fidei et tutelæ jura et leges a Deo commissa sunt, Il. A. (238.) δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Ἐκ Διὸς εἰρύαται. Cui similis hic Ejusd. B. (206.) ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ [σφίσιν ἐμβασιλεύῃ.] Et his Hesiodi initio Ergωn, δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας. Rursum Il. E. (761.) Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα, i. e. qui est ἀθέμιστος s. ἄθεσμος, Od. I. (215.) Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες, Nec leges et jura; sed sunt exleges, et sine legibus vivunt: [Il. Π. 387. Od. I. 112.] Contra aliquis ap. Hesiod. (Θ. 235.) οὐδὲ θεμίστων [θεμιστέων] Λήθεται, Nec justitiæ s. juris obliviscitur, i. e. Neque obliviscitur eorum quæ leges, s. jus et fas, exigunt, sed τελεῖ θέμιστας: [cf. 85.] Gravius autem τοῦ λήθεσθαι θεμίστων est πατεῖν θέμιστας, quod ap. Apoll. Rh. (2, 17.) legitur, i. e. Conculcare jura et leges, Violare jura et leges. Medium inter utrumque θέμιν ἀμεῖψαι: ut Epigr. in Rhetores, θέμιν δ' οὐκ οἶδεν ἀμεῖψαι, Jus autem mutare non novit. Dicitur etiam θέμις ἐστὶ, vel οὐ θέμις ἐστὶ, et ᾗ θέμις ἐστί: interdum etiam, omisso subst. verbo ἐστὶ, simpliciter θέμις, et οὐ θέμις, et ᾗ θέμις: signif. autem tunc quod Lat. dicunt Fas: Græci etiam ὅσιον vel ὁσία, et δίκαιον. Plato Tim. Ὃ μηδ' εἰπεῖν τινὶ θέμις, Quod ne dictu quidem fas est, Cic. Et Dem. (269.) Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; Rursum Plato Apol. Socr. (6.) de Deo, Οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ, Nec enim eum mentiri fas est. Hesiod. Θ. (396.) Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν, ᾗ θέμις ἐστι, Quatenus æquum et justum est, decet et consentaneum est, par est. Itidemque Il. B. (73.) Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ᾗ θέμις ἐστί. Apoll. Rh. (1, 692.) Αὔτως ᾗ θέμις ἐστὶ, i. e. οὕτως ὡς προσῆκόν ἐστι, Ut convenit, decet. Rursum Hom. sequente infin., Od. Ξ. (57.) Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἐστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, Ξεῖνον ἀτιμῆσαι. Ubi θέμις potest etiam accipi pro ἔθος, Mos: ut dicat sibi moris non esse rejicere hospitem peregre advenientem. Nisi malis, Æquum et fas non esse censeo, Non mihi justum et fas esse ducitur. Idem interdum cum gen., Il. I. (133.) καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι, Ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Qui versus leguntur et Il. T. (177.) nisi quod pro ultimo ibi habetur, Ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἤτ' ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Sic Od. Ξ. (130.) Καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει, Ἣ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται, Ut mulierem decet. [Cf. Il. Λ. 778. Ψ. 44. 581. Soph. Œd. C. 1191.] || Θέμιστες dicuntur etiam Tributa et vectigalia quæ principi populum persolvere jus imperat. Il. I. (155.) Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι, Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, i. e., ut Schol. exp., ὑποταγέντες αὐτῷ κατὰ τὸ δίκαιον, λαμπροὺς τελέσουσι φόρους: [cf. 298.] || Eustathio vero θέμιστες sunt non modo τὰ νομοθετούμενα, Legibus sancita, sed etiam

βουλαὶ s. βουλεύματα: nec non μαντεῖα. Ac certe pro βουλαὶ s. βουλεύματα accipi potest Od. Π. (403.) ubi procorum quidam dicit, Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες, Αὐτός τε κτενέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω· Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα: præcedente enim versu dixerat, πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς, Prius deorum voluntatem et consilium sciscitemur: utpote quorum θεσμοῖς πρυτανεύεται τὰ πάντα. ‖ Item θέμιν, inquit Paulus ap. Festum, deam putabant esse, quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, eamque id esse existimabant quod et fas est. Alii vero, ut Bud. annotat in Pand., θέμιν s. θέμιστα jus et justitiam esse, eandemque consiliorum et oraculorum præsidem esse putant: ut et δίκη non solum ipsum Jus significat, sed etiam Judiciorum præsidem deam, eo nomine sic dictam, quia lites et contentiones dirimat. Et utriusque ministri, sunt δικασταὶ, δικασπόλοι, θεσμοφύλακες. Hesiod. Θ. (902.) eam facit uxorem Jovis, filiasque ejus, Εὐνομίην τε Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. Meminit ejusd. Hom. quoque, Od. B. (68.) Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει, Oro per Jovem Olympium et Themista, Il. Υ. (4.) Ζεὺς δὲ Θέμιστι κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι: [O. 87.] Hæc Themis ab Ovidio Fatidica dicitur et Parnassia, a Claudiano autem Longæva. Plut. vero Carmentam a quibusdam vocatam fuisse Θέμιν refert (7, 124.) Vide alia ap. Tzetzen et Moschop., Scholiastas Hesiodi. Porro in gen. dicitur etiam Θέμιδος, Plut. (9, 200.) Τῆς βουλαίας Θέμιδος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Et rursum ibid., Ἱερὸν Θέμιδος καὶ Δίκης. [" Græv. Lectt. Hes. 507. ad Diod. S. 1, 384. Brunck. ad Anal. 105. ad Lucian. 1, 236. ad Anton. Lib. 289. Verh., ad Callim. 1. p. 221. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 19. Valck. Phœn. p. 334. ad Charit. 247. Ilgen. ad Hymn. 221. 586. ad Od. B. 68. Jacobs. Anth. 6, 53. 347. 8, 158. 9, 113. 266. Anim. 197. Musgr. Ion. 232. Markl. Suppl. p. 222. Wakef. Eum. 2. Abresch. Æsch. 2, 71. Boiss. Philostr. 388. Heyn. Hom. 5, 563. 6, 599. 7, 205. Mos, Ilgen. ad Hymn. 349. Ἢ θ., ad Charit. 555. Archias 16. Jacobs. Anth. 11, 229. Boiss. Philostr. 633. Heyn. Hom. 4, 206. 5, 531. 553. 588. Ἢ θ., ἢ θ., 8, 470. 734. Οὔ μοι θ., ad Lucian. 2, 335. Θέμιστες, Leges, Statuta, Valck. ad Lesbon. 181. T. H. ad Plutum p. 14." Schæf. Mss. Θέμιτες, Schol. Pind. Ὀ. 10, 28. Dat. pl. θέμισσιν, Pind. Π. 4, 96. Ξενίου Διὸς θέμις, pro ἡ ξενία, Jus hospitii, N. 11, 9. Θέμις, Jus dicendi locus, Il. Λ. 806. ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε Ἤην. Vide Valck. Schol. in N. 2, 467. Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 692. Buttm. A. Gr. 1, 232.]

[* Θεμίπλεκτος, Legitime plexus s. nexus, Epith. coronæ, Pind. N. 9, 125. * Θεμισκόπος, Justus inspector s. curator, N. 7, 69. Lobeck. Phryn. 679. * Θεμισκρέων, Pind. Π. 5, 38. θεμισκρεόντων, Schol. δικαίως βασιλευόντων: al. male θεμισκερόντων. * Θεμιστόνοος, Jo. Geom. Hymn. 4, 59.] Θεμιστοπόλος, ὁ, dicitur ὁ περὶ τὰς θέμιστας πολούμενος, qui et δικασπόλος, Qui circa leges et reddenda jura versatur, [Plut. 8, 979.] Hesychio θεμιστοπόλοι sunt ἄρχοντες δίκαιοι: nonnullis Judices, item Legum periti, Jurisconsulti. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 103. Mitsch. 149. ad Dionys. H. 2, 1024." Schæf. Mss. * Θεμιστοῦχος, i. q. θεμιστοπόλος, Apoll. Rh. 4, 347. βασιλεύς.] AT Θεμιστογένης ET Θεμιστοκλῆς, Nomina propria sunt, de quibus tum alii, tum Suid. [* Θεμιστόκλειον, Aristot. H. A. 1, 872. * Ὑπερθεμιστοκλῆς, Phrynichus Bekkeri p. 67., qui affert etiam * Ὑπερπερικλῆς, * Ὑπερσωκράτης, * Ὑπερευρύβατος, etc.] ITEM Θεμιστὼ, οῦς, Mulieris nomen proprium ap. Athen. [560.]

[* Ἄθεμις, ιτος, ὁ, ἡ, i. q. ἄδικος, Pind. Π. 3, 56. ἄθεμιν δόλον, 4, 193. Πελίαν ἄθεμιν, Eur. Ion. 1111=1093. γάμους Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους. Compar. ἀθεμίστερος, Opp. Ἁ. 1, 756.]

Ἀθέμιστος, ὁ, ἡ, i. q. ἄθεσμος et ἄδικος, Nefarius. Atque ut illa tam de persona aliqua quam de re dicuntur, ita etiam hæc duo. Il. I. (63.) Ἀφρήτωρ,

A ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, Nefarius et impius, Cic. Hominem nefarium et impium defendere, Horat. Atreus nefarius. Itidem Xen. K. Π. 8, (8, 3.) Ἀθεμιστότεροι δὲ νῦν ἢ πρόσθεν ταύτῃ γεγένηνται, Scelestiores et improbiores. Quales supra sunt οἱ ληθόμενοι θεμίστων et οἱ παροῦντες θέμιστας. Cum de re dicitur, itidem signif. Nefarius, Nefandus, Nefastus, vel etiam Legibus vetitus, Illicitus, ut ἄνομος et παράνομος, Xen K. Π. 1, (6, 6.) p. 16. Παρὰ γὰρ τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι· τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους, ὁμοίως εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους. Ubi nota ap. homines παράνομα δεῖσθαι esse i. q. ap. deos ἀθέμιστα εὔχεσθαι, et παρὰ τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς αἰτεῖν τι, Contra quam fas est, Contra Jus et fas. Rursum alibi ἀθέμιστα ποιεῖν Idem dicit pro ποιεῖν ἃ οὐ θέμις, Facere quæ nefas est, Nefaria admittere facinora. [" Brunck. Soph. 3, 493. Heyn. Hom. 5, 536. Jacobs. Anth. 9, 338. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1,
B 395. Gierig. ad Ovid. 1. p. 11. Bergler. ad Alciphr. 260. ad Herod. 526. 689. Varr. lectt. ad Xen. Mem. 1, 1, 9. Valck. ad Herod. 20." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 467. * Ἀθεμιστουργὸς, unde * Ἀθεμιστουργέω, e quo] Ἀθεμιστουργία, ἡ, Facinus nefarium, Scelus, ἔργον ἀθέμιστον. [* Ἀθεμίστως, Appian. B. C. 3. p. 869, 13. Æsch. Ch. 643. al. οὐ * θεμίστως.] Ἀθεμιστέω, i. q. Sum ἀθέμιστος, s. ἀθέμιστα ποιῶ, Nefaria et legibus vetita admitto facinora: ἀθεμιστῆσαι, Hes. παρανομῆσαι, ἀδικῆσαι, Jus et fas violare, Contra leges et jus aliquid admittere. [* Ἀθεμιστία, Appian. Bell. Syr. p. 126. " Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss.] Affertur ET Ἀθεμίστιος pro ἀθέμιστος, ut ἀθέσμιος pro ἄθεσμος dici, supra docui, sed Auctor non nominatur. [Od. I. 189. Σ. 140. " Ad Herod. 526." Schæf. Mss.]

Θεμιστὸς, [ἡ, ὸν, a v. * θεμίζω,] i. q. θέσμιος, Legibus consentaneus, Justus; δίκαιος, βασιλεὺς ὅσιος, Hes. Sed id βασιλεὺς mihi suspectum est. Apud Eund. propa-
C roxytonως legitur Θέμιστα, ἔννομα, δίκαια. Rursum ap. Eund. Θεμιστῇ, τῇ δίκῃ: pro quo si non scr. est θέμιστι, erit a NOMIN. Θεμιστὴ, i. significante q. θέμις. In VV. LL. autem legitur ET Θεμιστὺς, ύος, pro Dea justitiæ. Rursum Hes. AFFERT Θεμιστισία pro ὁσία. AT Θεμιστιάδαι Eid. sunt Nymphæ quædam. Pro quo forsan scr. est Θεμιστιάδες. [" Θεμιστὸς, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 696. (Blomf. Gloss. 691.) ad Diod. S. 1, 384. ad Dionys. H. 3, 1773." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 468. Agathias Ep. 83. σοφῶν θεμιστῶν. * Θεμιστεῖος, α, ον, i. q. νόμιμος, Pind. Ὀ. 1, 18. Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ. * Θεμίστιος, Plut. 10, 397. Ζεύς. * Θεμίστιον, τὸ, i. q. Θεσμοθετεῖον, Schol. Plat. p. 57. Ruhnk.]

Θεμίστωρ quoque exp. Justus: Hes. θεμιστόρων, συνετῶν, Prudentum, Consultorum.

[* Θεμιστοσύνη, ἡ, i. q. θέμις, Orph. H. 78, 6. " Wakef. Eum. 2. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss.]

D Θεμιστεύω, Jura reddo, Jus dico, etiam Impero. Cum gen. Od. I. (114.) de Cyclopibus monticolis, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι, Schol. ἄρχει, δικάζει: si quidem τῶν ἀρχόντων et δικαστῶν est τὸ θέμιστας ἰθύνειν, ut Hesiod. loquitur. Significare autem θεμιστεύειν ibi Jura reddere, Jus dicere, Juris dicundi imperium sibi sumere, satis patet e præcedente versu, Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Et ex hoc, qui istum præcedit, Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων Ἱκόμεθ'. Quin et Hes., cum θεμιστεύει exp. ἄρχει, κελεύει ἃ βούλεται, δικάζει, procul dubio ad eum locum respexit. Idem θεμιστεύοντα affert pro δικάζοντα, ex h. l., opinor, Od. Λ. (568.) de Minoë, Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν, Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα. ‖ Porro ut θέμιστες dicuntur etiam τὰ μαντεῖα, ita θεμιστεύω signif. interdum μαντεύομαι, Responsa et oracula do consulentibus, Vaticinor. Qua in signif. hoc verbum ap. prosæ Scriptores in primis usitatum

est, Plut. Alex. (14.) Κατὰ τύχην ἡμερῶν ἀποφράδων οὐσῶν, ἐν αἷς οὐ νενόμισται θεμιστεύειν. Idem utitur aliquoties in l. de Def. Orac., et de Orac. Pyth. ubi ait, Ὅσαι διὰ μέτρων ἐθεμίστευσαν. Recte igitur ab Ovid. Themis dicitur Fatidica; et ap. eund. Plut. de Herod. (9, 415.) Ἡ λεγομένη * συμπροφητεύειν Θέμις. [Jambl. V. P. 280. 372. Eur. Bacch. 79. "Ad Diod. S. 1, 384. ad Herod. 567. Boiss. Philostr. 590. Musgr. Ion. 91. 371. Wakef. 383. Eum. 2. Stanl. 2. T. H. ad Plutum p. 14." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 10, 10. Hom. Hymn. in Apoll. 253. 292. Ælian. V. H. 3, 43. 44. * "Θεμιστεία, ad Diod. S. 1, 385." Schæf. Mss. * Θεμίστευμα, τὸ, i. q. θέμις, Nicet. Ann. 17, 7.] Θεμιστευτὸν, Hesychio * νομοθετητόν. [* Παραθεμιστεύω, Stob. Phys. 984. * "Συνθεμιστεύω, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 215." Boiss. Mss. "Timario in Notit. Mss. 9, 215." Elberling. Mss. * Θεμιστέω, unde Θεμιστήσασα, Hesychio πρακτική, ἀνναίμη, * ἀποτελεσίμη.]

Θεμίζω, i. q. θεμιστεύω. Tradit enim idem Hes. Cretenses θεμιζέτω dicere pro νομοθετείτω, nec non B pro μαστιγούτω. [Med., Pind. Π. 4, 250. θεμισσαμένους ὀργὰς, Moderantes, Regentes animos. * Θεμισσέτω, Eust. Il. 1. p. 629. Phot. Θεμισσέτω· αἰκιζέτω. * Θέμησις, Hes. δικαιοσύνη, παρὰ Πυθίᾳ, f. leg. * Θέμισις.]

Θεμιτὸς, i. q. θεμιστὸς, s. θέσμιος, Legibus consentaneus, permissus, Licitus, Justus. Apud Suid. Πᾶσαν θεμιτὴν ὁδὸν ἐποίει τὸ κέρδος, Quæcunque e re lucrum quærebat, modo id contra jus et fas non esset. Item οὐ θεμιτὸν ποιεῖν, Nefas esse censere, Existimare esse contra jus et fas. Dicitur etiam οὐ θεμιτόν ἐστι, et sine verbo οὐ θεμιτὸν, ut supra οὐ θέμις ἐστὶν, et οὐ θέμις, pro Nefas est, Fas et æquum non est. Plato Apol. (18.) Οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι, Nefas enim esse arbitror virum meliorem a deteriore lædi. [Herod. 5, 72. "Ad Anton. Lib. 287. Verh., Brunck. ad Æsch. Pr. 772. Œd. T. 993. Valck. Hipp. p. 320. Ilgen. ad Hymn. 377. Mitsch. H. in Cer. p. 171. Jacobs. Anim. 267. Anth. 9, 376. Bast Lettre 167. C Plato Apol. 160. Heind., ad Dionys. H. 3, 1773." Schæf. Mss. Θεμιτὰ pro θεμιτὸν, Callim. L. P. 78. εἶδε τὰ μὴ θεμίτ' ἦς: vide nott. et Koen. ad Greg. Cor. 258.] Θεμιτῶς, Juste, Licite, Legitime, δικαίως, νομίμως, Suid. Ἀθέμιτος, i. q. ἀθέμιστος s. ἄθεσμος, ἄδικος, ἄνομος, παράνομος, Nefarius, Legibus vetitus, Illicitus, Iniquus, Herod. 7, (33.) Ἀθέμιτα ἔργα ἔρδεσκε. Dicitur etiam ἀθέμιτόν ἐστι, pro οὐ θεμιτόν ἐστι, Fas non est, Nefas est, Act. (28.) Ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ, Scitis Judæo nefas esse conjungi aut accedere ad alienigenam. ["Varr. lectt. ad Xen. Mem. 1, 1, 9. ad Herod. 20. 526. 689. Dionys. H. 1, 105. 2, 1178. 4, 2010. Heyn. Hom. 5, 536. Jacobs. Anth. 9, 338. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 395." Schæf. Mss. "Heliod. 18." Wakef. Mss. Valck. Schol. in Act. l. c. * Ἀθεμίτως, Appian. 1, 368. * Ἀθεμιτοποιὸς, Gl. Infanda faciens, gerens. * Ἀθεμιτουργὸς, Heliod. 8, 9. p. 328. Cor. * "Ἀθεμιτουργέω, Nefanda patro, Chrys. Hom. 86. T. 5. p. 594, D 26. Οὐδ' οὕτως αὐτὴν (τὴν γῆν) ἐμόλυναν ἀθεμιτουργήσαντες." Seager. Mss. * "Ἀθεμιτουργία, Flagitium, Scelus, Suid. v. Νέρων." Schleusn. Mss. "Planud. Ovid. Met. 10, 468." Boiss. Mss. "Cedren. p. 13. Theodoret. Opp. 1, 682. Method. 306. Euseb. Hist. Eccl. 351. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 95." Kall. Mss. Epiphan. Hær. 27. p. 50. Athan. 2, 1091. Schol. Ruhnk. ad Plat. de LL. 8. * Παναθέμιτος, Nicet. Ann. 9, 15. * Θεμιτώδης, Orac. ap. Euseb. Pr. E. 5, 16. p. 204=121.]

ΘΕΜΗΛΟΝ, τὸ, i. q. ὑπόθεμα, s. ὑπόθημα aut ὑπόθεσις, ejusdemque originis, i. e. Fundamentum, Id quod rei alicui supponitur s. subjicitur basis loco. Hesychio enim θέμηλα sunt θεμέλαι, θεμέλια: item ἕδραι, βάθρα. UNDE Ἀθέμηλος, ὁ, ἡ, Fundamento carens, Nullo nitens fundamento, Hes. "Apud "Eund. reperio et Θέμειλα expositum θεμέλιοι: Θε-"μειλωθέντα· ἐκριζῶν ἀρθέντα." ["Θέμειλον, Huschk. Anal. 294. Epigr. adesp. 401. Paul. Silent. Ambo A 249. Heringa Obss. 147." Schæf. Mss. Apud Hes. legitur * Ἠυθέμιλον· * εὐθέμιλον, sed male pro * εὐθέμηλον.]

Θέμεθλον, τὸ, Fundamentum: Hes. θέμεθλα, ἕδραι, βάθρα. Poëticum autem est hoc vocab., ut præcedens quoque, legiturque Il. P. 47. κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξε, In fundo gutturis, imo gutture. ["Wakef. Herc. F. 935. Macedon. 31. et Jacobs. Heyn. Hom. 6, 614. 7, 298." Schæf. Mss. Il. Ξ. 493. Simm. Rhod. Secur. 4. Pind. Π. 4, 28. 320.] "Αὐτοθέμεθλος, Per se habens fundamentum, Nonn." [Jo. 14, 93. * Ἠυθέμεθλος, poëtice pro εὐθέμεθλος, Hom. Hymn. 31, 1. γαῖαν, al. * εὐρυθέμεθλον.] Ὑψιθέμεθλος, Alta habens fundamenta, Nonn. [Jo. 39. * Χαλκεοθέμεθλος, Tzetz. Hom. 372. * "Θεμέθλιον, Heyn. Hom. 6, 279. 351." Schæf. Mss.]

Θεμέλη, ἡ, i. q. θέμεθλον. Utitur eo Hes. in expon. θέμηλον.

Θεμέλιον, τὸ, SIVE Θεμέλιος, ὁ, idem et ipsum, Xen. Ἱππ. (1, 2.) Ὥσπερ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος ἂν εἴη εἰ τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχοι, μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων. Ubi etiam nota etymon exprimi. Dicuntur enim θέμηλα, θέμεθλα, θεμέλαι et θεμέλια, ex eo, quoniam solent structuræ ὑποτίθεσθαι s. ὑποκεῖσθαι: nam supponi solent et subjici, i. e. imo loco poni, ut cetera strues possit eis superstrui. Et Herodian. 8, (3, 5.) Μέλλουσαν ἄρδην καὶ ἐκ θεμελίων ἀπόλλυσθαι, Funditus. Et J. Poll. 7. Οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντιθέμενοι λίθοι, Lapides qui fundamenti loco jaciuntur, qui et θεμέλιοι dicuntur adjective: ab Hom. autem κατωρυχίαι, quoniam profundius defodi in terram solent. His in Il. ambiguum est masculinone an neutro genere usurpatum sit hoc vocab.: non itidem vero in seqq. Thuc. 1, (93.) Οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, Fundamenta e lapidibus variis subjecta sunt, Lucian. (3, 151.) Ταῦτα ὑπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς, Itidem Chrys. Ὅπερ γάρ ἐστιν ἐν οἰκίᾳ θεμέλιος, τοῦτο ἐν ψυχῇ προσευχή. Alioquin θεμέλιος adjective etiam accipitur pro Eo qui in fundamento s. fundamenti loco ponitur, ut J. Poll. 7. tradit θεμελίους λίθους vocari τοὺς τοῖς θεμελίοις ἐντιθεμένους, ut paulo ante etiam dixi: [cf. Aristoph. Ὄρν. 1137. "Θεμέλιον, ad Diod. S. 1, 382. ad Mœr. 185. Thom. M. 437. ad Lucian. 2, 288. Θεμέλια, Paus. 1, 319. Θεμέλιος, ὁ, Heyn. ad Apollod. 361. Wytteub. Select. 80. Brunck. Aristoph. 1, 287. Nemesius p. 36. 112. ad Diod. S. 2, 3. ad Lucian. l. c. ad Mœr. l. c.: ὁ, ἡ; Thom. M. l. c. ad Diod. S. 1, 382. Ἐκ θεμελίων σφάλλεσθαι, Proverbialis locutio, Polyb. 2, 413." Schæf. Mss. Machon Athenæi p. 345. Τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης θεμέλιος ἡμῖν. Valck. Schol. in N. T. 2, 146.] Poëtice vero pro θεμέλιον DICITUR Θεμείλιον metri causa, Il. Ψ. (255.) Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο, Epigr. θεμείλια καρτερὰ πήξας. Ubi θεμείλια πηγνύειν est quod Lat. dicunt Fundamenta jacere, locare, ponere, substruere. ["Ruhnk. Ep. Cr. 139. ad Mœr. 185. Thom. M. 438. Heyn. Hom. 5, 654. 6, 279." Schæf. Mss. * "Θεμελιοῦχος, Eudocia p. 343. Apud Heracl. Alleg. 48. p. 160. ipsum Fundamentum notat." Schleusner. Mss. "Phornut. 59." Wakef. Mss.] Ἀθεμέλιος, ὁ, ἡ, Fundamento carens, Nullo fundamento nitens, Cui fundamentum substructum non est, i. q. ἀθέμηλος. Hesychio est ἀκροσφαλής, ψεύστης. [* "Θεμελιαῖος, Schol. Il. M. 259." Wakef. Mss. * Θεμελιακὸς, Schol. Lycophr. 615. * Θεμελιόθεν, Gl. Funditus.] Θεμελιόω, Fundo, Fundamentum jacio, loco, pono, substruo; sic enim loquuntur Latini. In Epist. ad Hebr. 1, (10.) e Ps. 102, (26.) Σὺ κατ' ἀρχὰς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, Terram fundasti, i. e. Firmam ac stabilem creasti, ac fundamentum omnium. Et in 1 Ep. Petri 5, (10.) Στηρίξαι, σθενῶσαι, θεμελιῶσαι. Pass. partic. Τεθεμελιωμένος, Cui jactum s. substructum est fundamentum. ["Valck. Diatr. 267. ad Charit. 653. ad Diod. S. 2, 3." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. in N. et V. T.] Θεμελίωσις, ἡ, Fundatio, Fundamenti substructio; nonnullis etiam Fundamentum. [LXX. Esdr. 3, 11. 12. 2 Paral. 24, 27. Aqu. Ps. 86, 2.]

Ετ Θεμελιωτής, Fundator, [Gl. * Θεμελιωτὸς, unde * Ἀθεμελίωτος, Suid. v. Ἀτερμάτιστος. "Ad Diod. S. 2, 317." Schæf. Mss. "Secundi Sent." Kall. Mss.] "Ἀποθεμελιόω, Fundamento destruo, Fundamentis "eruo," ["Fundamentum pono, Suid. v. Ἀπογαιῶσαι. * Προθεμελίοω, Fundamentum pono, Phot. c. Man. 1, 21. ubi τῷ καταβάλλειν jungitur." Schleusner. Mss. Phot. Bibl. 446. "Cyrill. Catech. 4. p. 25." Boiss. Mss. * "Προθεμελίωσις, Tzetz. Ch. 2, 92." Elberling. Mss.]

"Θέλυμνον pro Fundamentum, affertur ex Hom." ["Heyn. Hom. 5, 654. 6, 11. 393." Schæf. Mss. Schol. Il. K. 15. θέλυμνα κυρίως οἱ θεμέλιοι. Empedocles Fr. 72. Ἐκ δ' αἴης προρέουσι θέλυμνά τε καὶ στερέωμα, al * θέλιμνα: cf. Aristot. de Gen. et Corr. 1, 1. Idem v. 139. Οὐκ ἄφαρ, ἀλλὰ θέλυμνα συνίσταται ἄλλοθεν ἄλλο. Vide Schn. Lex.] "Ἐθελυ-"μνοὶ, Suidæ πυκνοὶ, Densi, Spissi." "Θέλεμνον, Hes. "exp. ὅλον ἐκ ῥιζῶν, Totum radicitus: qua signif. προ-"θέλυμνον quoque legimus ap. Hom." "Προθέλυμνος "ἑλκεσθαι dicitur Qui radicitus evellitur et funditus "extirpatur, ut πρόῤῥιζος, Il. K. (15.) Πολλὰς ἐκ κε-"φαλῆς προθελύμνους εἵλκετο χαίτας: I. (541.) de "apro Calydonio, Πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ "βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι "μήλων. Sic Aristoph. Ἱππ. (528.) Ἐφόρει τὰς δρῦς "καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους. "Verum et alia exp. hisce locis datur, sc. προθε-"λύμνους accipiens pro πυκνοὺς, ἐπαλλήλους, ἄλλους "ἐπ' ἄλλοις, Densos, Alium super alium: quemad-"modum ap. Hom. Φράξαντας δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ "προθελύμνῳ. Ea tamen non ubique quadrat, ut "sane huic Aristoph. l. non convenit, Εἰρ. (1210.) "προθέλυμνόν μ', ὦ τρυγαῖ, ἀπώλεσας. Ibi enim expo-"nendum Funditus, Penitus. Supra θέλεμνον quo-"que Hes. exposuit ὅλον ἐκ ῥιζῶν, Totum radici-"tus: innuens derivatum παρὰ τὸ θέσθαι, ut θεμέ-"λιον: nam τετραθέλυμνον exp. τέσσαρας θέσεις ἔχον, "* τετράπτυχον." ["Προθέλυμνος, Ruhnk. Ep. Cr. 22. Mitsch. H. in Cer. 106. Toup. Opusc. 1, 378. ad Il. N. 130. Wakef. S. Cr. 1, 27. 4, 248. Ion. 733. Heyn. Hom. 5, 653. 6, 11. 392. 7, 80." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 134. * "Τριθέλυμνος, Heyn. Hom. 6, 180." Schæf. Mss.]

ΤΙΚΤΩ, Pario, Procreo, Genero, Gigno; tam enim virili quam fem. sexui tribuitur, ap. Poëtas præsertim. Od. Δ. (86.) de Libya, Τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, Hesiod. Ἔργ. (1, 233.) Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι, Xen. K. (5, 13.) de lepore animali fœcundissimo, Τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει, Plut. Symp. 3, (4.) de mulieribus, Λήγουσι τίκτουσαι πολὺ πρότερον ἢ γεννῶντες οἱ ἄνδρες. Ubi etiam nota proprium feminei sexus esse τίκτειν, masc. autem γεννᾶν. Mutuatur fut. et cetera tempora ab inus. ΤΗ. Τέκω: indeque aor. ἔτεκον, et præt. med. τέτοκα. Od. B. (131.) Ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε, Quæ me peperit, nutrivit et educavit. Plut. (6, 139.) Ἐν δὲ τῇ τοῦ λόγου χρείᾳ τὸ δέξασθαι καλῶς τοῦ προέσθαι πρότερόν ἐστιν, ὥσπερ τοῦ τεκεῖν τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων: præcedit enim partum conceptio et retentio genitalis seminis; partum autem sequitur educatio: quæ omnia exprimuntur hoc senario ap. Demetr. Phal. Ἐδεξάμην, ἔτικτον, ἐκτρέφω, φίλε, Concepi, peperi, alo, amice, et educo. Præteriti autem medii τέτοκε exemplum habes paulo ante in loco Xen., unde αἱ τετοκυῖαι ap. Athen. 11. Mulieres, quæ pepererunt, partum ediderunt. Sæpe vero ἡ τεκοῦσα dicitur Mater, Genitrix, sicut vicissim τὰ τικτόμενα dicuntur Liberi. Aristot. de phalangio, Ἀποκτείνει τὴν τεκοῦσαν ἀποβληθὲν, Ut emerserit, matrem consumit, Plin. Cum alioqui ἡ τεκοῦσα proprie sonet Quæ peperit; et τὸ τικτόμενον, Id quod paritur, Partus: quomodo et τὸ τεχθὲν et τὸ τετογμένον: ut ap. Bud. 265. Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, Partum agnoscere: et ap. Synes. Ep. 141. Οὐ μὴν δεῖ τίκτειν δὶς τὸν αὐτὸν τόκον, ἐξὸν ἔχειν τὸ τετογμένον. Rursum præsens pass., fut. 1. et aor. 2. medius, active capiuntur, Æschyl. ap. Athen. (600.) de terra, quæ ex imbre concepit, τίκτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκὰς καὶ

A βίον Δημήτριον, Paus. Att. Λύσασθαι τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην, Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Πολλὴν δᾷδα ἔχομεν, ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται, Il. X. (53.) Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι τοὶ τεκόμεσθα. Quibus in ll. metaphora est, sicut et ap Latinos, cum Dolorem parere dicunt pro afferre. Sed et χάρις τίκτει χάριν ap. Soph. (Aj. 522.) Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί. Masculeo etiam sexui tribui hoc verbum dixi, sed ap. Poëtas, Od. Ξ. (174.) ὃν τέκ' Ὀδυσσεὺς, Quem genuit Ulysses, O. (249.) Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεα, Δ. (387.) Τόν δέ τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι, ἠδὲ τεκέσθαι, Et me genuisse. ["Pierson. Veris. 89. Ammon. 85. Jacobs. Exerc. 1, 214. 2, 203. Anim. 155. Anth. 8, 38. Valck. Diatr. 52. 60. ad Callim. 1. p. 167. Thom. M. 187. 851. Markl. Suppl. 180. Wakef. Ion. 4. Trach. 834. Heyn. Hom. 8, 147. 246. In utero gesto, Wakef. S. Cr. 2, 115. De patre, Eur. Phœn. 1604. Hesiod. Θ. 208. Valck. Diatr. 143. Ruhnk. ad Vell. p. 12. Τίκτω τινὶ, Heyn. Hom. 7, 282.: ὑπό τινι, 507. Τίκτουσα παρὰ Πομπηΐῳ, Plut. 4, 287.
B Cor. 5, 367. H. Μακάριόν σε ἡ μήτηρ ἔτικτε, Heind. ad Plat. Charm. 70. Fut., Musgr. Tro. 742. Kuster. V. M. 143. Müller. ad Tzetz. p. 896. Τέξω, Valck. Phœn. p. xxii. Τέξομαι, Herod. 533.: conf. c. τεύξομαι, Jacobs. Anth. 10, 26. Τέξασα, Thom. M. 765. De aor. 2., Heyn. Hom. 6, 516. Τέκε, τέκετο, Brunck. ad Eur. Phœn. 658. Musgr. p. 204. Τέκετο, Lobeck. Aj. p. 327. Τεκὼν, ὁ τ., Markl. Suppl. 1089. Iph. p. 96. Ὁ ἐκείνου τεκὼν, Barnes. El. 335. Alc. 165. Julian. Æg. 66. Lobeck. Aj. p. 277. Eur. Ion. 319. Lycophr. 637. Τεκοῦσα, Mater, Wakef. Ion. 497.: sic dici sine articulo negat Porson. Or. 285. Οἱ τεκόντες, Parentes, Valck. Phœn. p. 16. Οἱ τ. καὶ φυτεύσαντες, Brunck. Soph. 3, 390. Eur. Herc. F. 1370. Τεκόμενος, 1025. Wakef. 1186. Med., Jacobs, Anth. 6, 214. Steph. Dial. 65. Heyn. Hom. 5, 105. 216. 6, 457. Τίκτομαι cum gen., Julian. Æg. 59." Schæf. Mss. "De homine, Apoll. Rh. 3, 364. Perf. pass. τέτογμαι, Theod. 1, 35." Wakef. Mss. "Verb. Τίκτεσθαι, ut Lat. Nasci, de Plantis etiam usurpatum
C reperitur, ap. Athen. 73." Schw. Mss. De patre, Il. X. 481. De parentibus, 485. Ὃν τέκομεν, σύ τ', ἐγώ τε δυσάμμοροι. De aor. 1. ἔτεξα, Lobeck. Phryn. 743. Τεξείεσθε pro τεξεῖσθε, Arat. 124. Fut. 2. τεκεῖσθαι, Hom. H. in Ven. 127., cf. Buttm. A. Gr. 1, 406. "Τίκτω, Fabrico, Suid. v. Στελεόν. Pro Efficio s. Auctor sum, legitur ap. Mich. Apost. Prov. 18, 73. τίκτει κόρος ὕβριν." Schleusn. Mss.]

Τικτικὸς, Parturiens, Brevi pariturus, Partui vicinus, i. q. ἐπίτοκος, J. Poll. 2, c. 1. [p. 155. Phot. * Τικτικόν· τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον· Ἀριστοφάνης.]

Τέξις, ἡ, Partus, Partio, τόκος, [Gl. * "Τεκτικὸς, Qui gignit, Schol. Eur. Hipp. 387." Wakef. Mss. * Τεκτὸς, unde * "Ἄτεκτος, Psell. de Oper. Dæm. p. 70. Gaulm." Schæf. Mss.]

[* "Ἄτεξ, Sterilis, Orba liberis, Cyrill. Alex. in 51 Es. 9. p. 700. de Abrahamo et Sara, Ὁ μὲν ἑκατὸν ἐτῶν ἦν, ἡ δὲ στεῖρά τε καὶ ἄτεξ: et in c. 54. p. 756. de gentium multitudine, Χήρα ἦν πρὸ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἐπιδημίας, ἄγονός τε διὰ τοῦτο καὶ ἄτεξ." Suicer. Thes.
D Eccl. * "Καλλίτεξ, Herodian. Epimer. 186." Boiss. Mss. Cf. Ἐπίτεξ.]

[* "Ἀτέκμων, Sterilis, Infœcundus, Manetho 4, 584. Num leg. * Ἀτέκνων?" Schleusn. Mss.]

[* "Τεκετὸς, Filius, Andr. Cr. 27., nisi debet esse τοκετός." Kall. Mss.]

[* "Ἀνατίκτω, Rursus pario, Philes p. 276." Schleusner. Mss. Ælian. H. A. 1, 17. 4 Macc. 16, 13.]

Ἀποτίκτω, Partu edo et enitor, emitto. Vide Δύστοκος. Vel etiam, Partum edo et emitto, Pario. Lucian. (1, 306.) Voce media in signif. activa utitur Alex. Aphr. Probl. 1., e quo affertur, Πρὸς εὐχερῆ ἀποτέξεσθαι, pro Ad partus facilitatem. ["Aristot. H. A. 5, 12." Seager. Mss. "Abortum facio, Ante tempus pario, Suid. v. Ἐξήμβλωκας, Philostr. V. A. 1, 5." Schleusner. Mss. Ἀ. λόγους, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 12. "Ad Charit. 568. Wakef. Trach. 325. S. Cr. 5, 153. Philostr. 260, Boiss." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 743.] Ἀπότεξις,

ἡ, Partus s. Partio, Dionys. Areop. de catechumenis, Μηδὲ τὴν κατὰ θείαν ἀπότεξιν ἔνθεον ἐσχηκότες ὕπαρξιν. Ubi metaph. est: propria autem signif. ap. Diosc. 5, 153. Ἐν καιρῷ τῆς ἀποτέξεως, Partus tempore, Tempore quo partus editur. Affertur et ἀπότεξις τοῦ σπέρματος, pro Generatio seminis, ex Alex. Aphr. Probl. 1. [* "Ἐναποτίκτω, Theoph. Sim. Hist. p. 29. Jo. Climac. 184." Boiss. Mss. *Προαποτίκτω, Aristot. H. A. 1, 854.] Συναποτίκτω, Una cum partu edo, ["Plato Theæt. 332." Schæf. Mss. "Plut. 1, 214. Greg. Nyss. 3, 630." Wakef. Mss.]

Ἐκτίκτω, i. q. præcedens ἀποτίκτω, Partum depono, Fœtum edo s. emitto; Partu edo, Edo in lucem, cum sc. accus. adjunctum habet. Plato Theæt. Ἡ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν; "Ἐκτεκὼν, Qui partu edidit, "part. aor. 2." [LXX. 55, 10. *Ἔκτεξις, Partus, Sext. Emp. p. 346. Aristot. Mirab. c. 191. "Tzetz. ad Lyc. p. 646." Schæf. Mss.] "Προεκτίκτω, Prius partu "edo s. excludo," [Aristot. H. A. 1, 847.] Συνεκτίκτω, Una cum partu edo, Una partum edo, Ad partum confero et conduco, ["Aristot. Pol. 1, 5." Wakef. Mss.]

Ἐντίκτω, Pario in, s. Pario intus. Metaphorice plerumque pro Ingenero, præsertim ap. Plat., teste Bud., qui ex eo affert, Φθόνους ἐντίκτουσα χαλεπούς. Idem Plato Epist. 7. itidem metaphorice, Μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκε: sicut et Plut. Cæs. Αἱ πολλαὶ κατορθώσεις οὐ πρὸς ἀπόλαυσιν αὐτὸν ἔτρεπον, ἀλλ' ὑπέκκαυμα καὶ θάρσος οὖσαι πρὸς τὰ μέλλοντα, μειζόνων ἐνέτικτον ἐπινοίας πραγμάτων, Ingenerabant ei, In animo ejus pariebant et excitabant. Improprie vero Idem in Numa (4.) dixit, Ὡς γυναικὶ μὲν οὐκ ἀδύνατον πνεῦμα πλησιάσαι θεοῦ, καί τινας ἐντεκεῖν ἀρχὰς γενέσεως, Quædam principia sobolis ingignere. Proprie enim dicendum fuisset ἐγγεννᾷν, cum ἐντίκτειν mulieribus peculiariter tribuatur. Particip. med. ἐντετοκὼς Aristoph. passive etiam usurpavit pro Ingenitus, Insitus, Σφ. (649.) Ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῷ ποδὶ [τῇ πόλει] ἐντετοκυῖαν, Morbum pedi e longo tempore ingenitum. ["Suid. v. Μάρας: Ὁ κόρος οὐδεμίαν αὐτῷ ὕβριν ἐνέτεκεν, Copia opum eum non reddebat insolentem." Schleusner. Mss. "Valck. Diatr. 204. Callim. p. 133. ad Herod. 671." Schæf. Mss. Longin. 16, 3. λόγον τοῖς ἀκούουσιν: 44, 7. δεσπότας ταῖς ψυχαῖς, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Polyb. 17, 11. Τοῦτο ἐπιμελῶς ἐντίκτειν ἐπειρῶντο τῇ συγκλήτῳ, Ut hanc opinionem ingenerarent. Ἐντέξῃ, Aristoph. Λ. 553.] Προσεντίκτω, Insuper pario in, ingenero s. ingigno, [Aristot. H. A. 1, 817.]

Ἐπιτίκτω, Insuper pario. Ab aliis autem exp. Partum edo, ac si idem esset cum ἀποτίκτω s. ἐκτίκτω. Bud. vero e Pand. affert Ἐπιτεχθεὶς αὐτεξούσιος pro Agnatus suus hæres. [Hippocr. 260, 11. 18. "Ælian. H. A. 123." Wakef. Mss.]

[* Μετατίκτω, Æsch. Ag. 767(=733. Bl.) τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον Μετὰ μὲν πλείονα τίκτει.]

[* Προτίκτω, Gl. Prægigno.]

[* Συντίκτω, Simul pario, gigno, Schol. Aristoph. Θ. 15. Arat. 123, 40. Συντίκτει ἥδε (φύσις) τὰ οἰκεῖα τῇ ἑκάστῃ ἡλικίῃ, "Tzetz. ad Lyc. 492." Kall. Mss.]

Derivata e præt. med. Τέτοκα.

Τοκὰς, άδος, ἡ, Quæ peperit et enixa est, Quæ fœtum s. partum edidit, Eur. Hec. (1157.) Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι, Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, Quæ autem pepererant et matres erant, Schol.: Med. (187.) τοκάδος δέργμα λεαίνης, Leænæ quæ peperit, catulos habet. Solent enim torvum aspicere leænæ, præsertim si catulos habeant. Itidem Polyb. (12, 4, 8.) Ὥστε τὴν μίαν τοκάδα χιλίους ἐκτρέφειν ὗς, Unam matrem. || Τοκὰς dicitur etiam Quæ paritura brevi est, Partui vicina, Gravida: quemadmodum Lat. Fœtum pecus quoque dicitur non solum Quod peperit et enixum est, sed etiam Quod uterum gestat. Sic certe exp. Schol. Od. Ξ. init. ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιεννάδες ἐρχατόωντο Θήλειαι τοκάδες: sc. τοκάδες accipiens pro ἐπίτοκοι. Nihil tamen vetat exponere τετοκυῖαι, τεκοῦσαι: quanquam et Hesychio τοκάδες sunt ἔγκυοι. ["Harles. Ind. ad

A Theocr., Jacobs. Emendd. 29. ad Lucian. 1, 228. 2, 330. 3, 662. Thom. M. 201. Musgr. Suppl. 344. Wakef. Trach. 463. Plato Epigr. 14. Opp. κόρη, ad Herod. 301." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 6.]

Τοκεὺς, έως, ὁ, Parens, Genitor, i. q. γονεὺς et γεννήτωρ. Il. Φ. (587.) πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν: Δ. (477.) ac P. (302.) οὐδὲ τοκεῦσι Θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε, Caris parentibus: ut et Hesiod. Ἔργ. (1, 186.) οὐδὲ μὲν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν, Χειροδίκαι, ubi etiam nota synonymως poni θρέπτα et θρεπτήρια. Utuntur prosæ etiam Scriptores. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν, Fili bonis edite parentibus. De brutis quoque dici ab Aristot. in Polit. annotant. Ionice autem Poëtæ DICUNT Τοκῆες pro τοκέες s. τοκεῖς. Od. A. (170.) et Ξ. (187.) Τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; Θ. (312.) ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆε δύω. Itidem τοκήων dicunt iidem Poëtæ et τοκῆας, pro τοκέων et τοκέας. Il. Ω. (387.) Τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε; τέων δ' ἔξεσσι τοκήων;
B Quibus natus es parentibus? Qui te genuere parentes? Quibus es genitoribus ortus? Υ. (203.) Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 183.) γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας. ["Valck. Callim. 204. 296. ad Charit. 779. Wakef. Eum. 661. Ἡ τ., Abresch. Æsch. 2, 96." Schæf. Mss. Τοκέες, Lobeck. Phryn. 69.]

[* Τοκήεις, fem. τοκήεσσα, i. q. τοκὰς, Hippocr. 564. 681.]

Τοκετὸς, Partus, Puerperium. Exp. etiam Nativitas. J. Poll. 2. Ἀπὸ τοκετοῦ αὐτοῦ μέχρι ἐσχάτου γήρως. ["Ad Charit. 357." Schæf. Mss. Manetho 4, 455. Agathias Anthol. Vat. 1. p. 75. Γιγαντείου τοκετοῖο. LXX. Sirac. 23, 19. Μήποτε τὴν ἡμέραν τοῦ τ. σου καταράσῃ, Nativitatis.]

Τόκος, ὁ, Partus. Il. T. (119.) Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας, P. (5.) Πρωτοτόκος μήτηρ οὐ πρὶν εἰδυῖα τοκοῖο, Partum ante non experta. Eur. Med. (1031.) Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. Vehementissimi enim partus dolores, et primi
C præsertim, Aristot. Polit. 7. Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους. Lycurgus autem Spartanas virgines cursu, palæstra, et aliis exercitiis roborabat, ὡς μετὰ ῥώμης τοὺς τόκους ὑπομένουσαι, καλῶς ἅμα καὶ ῥᾳδίως ἀγωνίζοιντο πρὸς τὰς ὠδῖνας, ut in Vita ipsius (c. 14.) refert Plut. Item Xen. Λ. (15, 5.) dicit ἀπὸ τόκου, A partu, Post partum, Postquam enixæ matres essent. Rursum Il. H. (128.) Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε: accipiens τόκον pro Ortu. Id ipsum etiam quod edidit et enixa partu est mater, s. quod edit, τόκος dicitur: ut et Lat. quoque Partus non ipsam solum Pariendi actionem signif., verum etiam ipsum Fœtum partu editum. Synes. Ep. 141. Οὐ μὴν δεῖ τίκτειν δὶς τὸν αὐτὸν τόκον, ἐξὸν ἔχειν τὸ τετογμένον, Idem partus bis pariendus non est. || Metaphorice autem τόκος dicitur Fœnus quod ex usura ad nos redit, i. e. Pecunia aut Aliquid aliud quod debitor creditori pro mutuo datæ pecuniæ usura persolvit singulis vel mensibus vel annis; id enim lucrum illæ pecuniæ veluti pariunt.
D Aristot. Polit. 1. Ὁ δὲ τόκος αὐτὸ (sc. τὸ νόμισμα) ποιεῖ πλέον· ὅθεν καὶ τοὔνομα τοῦτ' εἴληφεν· ὅμοια γὰρ τὰ τικτόμενα τοῖς γεννῶσιν αὐτά ἐστιν: videturque τόκον ibi restringere ad pecunias: ut et Aristoph. N. (1290.) dicit τόκον esse, cum κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν Πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται Ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου. Latius tamen extenditur in Deut. 23, (20.) Οὐκ ἐντοκιεῖς τῷ ἀδελφῷ σου τόκον ἀργυρίου καὶ τόκον βρωμάτων, καὶ τόκον παντὸς πράγματος οὗ ἐὰν ἐκδανείσῃς· τῷ ἀλλοτρίῳ ἐντοκιεῖς: Fratri tuo non dabis fœnori nec pecuniam, nec esculenta, nec aliud quippiam, sed alienigenæ. Ubi etiam nota τόκος ἀργυρίου, Plaut. Ab eo etiam argenti fœnus creditum audio. Sicut vero Lat. Reddere fœnus, ita Gr. τόκον ἀποδοῦναι, Isocr. Τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους τοὺς γινομένους ἀποδώσειν: quemadmodum et Dem. in Dionysod. Οὐκ οἴει δεῖν οὔτε τοὺς τόκους τοὺς γινομένους ἀποδοῦναι, Legitimum fœnus, Legitimas et licitas usuras. Itidemque τόκον φέρειν dicitur ὁ δανεισάμενος, ut in quodam Æschinis loco, quem in Ὑποτίθημι attuli: et in hoc ap. Athen. 13. Οἴσω δέ

σοι ἐννέα ὀβολοὺς, τῆς μνᾶς τόκους, Novem obolos A tibi fœnori reddam pro mina. Aristot. vero Œcon. 2. dicit, ἐν τόκῳ ἀποδιδόναι, Cum fœnore reddere, Reddere cum usura: ut Cic. ait Terram nunquam sine usura reddere quod accepit, sed alias minore, plerumque majore cum fœnore: velut ap. Xen. K. Π. 8, (3, 15.) agellus quidam ὅ, τι ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Cui ἀποδοῦναι τόκον opp. τόκον ἀποστερίσκειν, unde ap. Aristoph. N. (745.) τόκου ἀποστερητικὴ γνώμη. Rursum ὁ δανειζόμενος dicitur interdum ἐπὶ μεγάλους τόκοις δανείζεσθαι, ut ap. Dem. (13.) i. e. Accipere s. Mutuari pecuniam magno reddendam fœnore. Plautus et Plin. dicunt, Fœnore accipere pecuniam. At vero is, cujus est pecunia, dicitur eam κομίζεσθαι σὺν τόκῳ, Matth. 25, (27.) et πράττειν σὺν τόκῳ, Luc. 19, [23. " Brunck. Aj. 1303. Phil. 614. Soph. 3, 437. Musgr. Tro. 1124. Wakef. Eum. 928. Jacobs. Anth. 9, 503. 10, 241. Fœnus, Heringa Obss. 31. Wakef. S. Cr. 1, 14. T. et γόνος conf., Musgr. Andr. 275. Brunck. 23. Musgr. Alc. B 508. Ἐπὶ τόκου εἶναι, Thom. M. 357. Ἐπὶ τόκου οὖσα, Ad pariendum vicina, Koppiers. Obss. 94." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Τοκογλύφος, ὁ, ἡ, Fœnerator, Qui fœnori dat, fœnus facit, i. q. τοκιστὴς s. δανειστὴς, J. Poll. 3, c. 9.: Plut. (6, 65.) Λόγοι τοκογλύφῳ πρεσβύτῃ πρέποντες: quales sunt hi ibid. Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο, Τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς. Videntur autem τοκογλύφοι proprie dici Qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. [Lucian. 1, 472. 564. " Bergler. ad Alciphr. 102. 349. Huschk. Anal. 150. Jacobs. Anth. 8, 245. 10, 242." Schæf. Mss.] UNDE Τοκογλυφεῖν, Tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est; item simpliciter Fœnerari, Fœnori dare. J. Poll. [Plut. 6, 123. Lucian. 1, 457. 472. 3, 443. * Τοκολήπτης, unde * Τοκοληπτέω, e quo * Τοκοληψία, Usura, Epiphan. 467. * Τοκοπράκτωρ, i. q. τοκογλύφος, Phrynichus Bekkeri p. 64. * Τοκοφόρος, unde] Τοκοφορέω, i. q. τόκον φέρω. Suidæ tamen τοκοφορεῖν C est τόκους λαμβάνειν. [Dem. 1362.]

Ἀγχίτοκος, ὁ, ἡ, In propinquo natus, VV. LL. Videndum tamen ne significet etiam Partui vicinus, ut ἐπίτοκος. [" Jacobs. Anth. 9, 253. * Ἀγχιτόκος, Porson. Hec. p. 49. Ed. 2." Schæf. Mss.] Αἰνότοκος, Infeliciter natus s. genitus, Infelici sidere natus, ὁ ἐπὶ κακῷ τεχθεὶς, Hes. AT Αἰνοτόκος, Quæ infeliciter peperit, et, Qui infeliciter genuit, in exitium alicujus genuit, ὁ ἐπὶ κακῷ τεκών. Nonn. Αἰνοτόκου Σίμωνος ἐπίκλοπον υἱὸν Ἰούδαν: fuit enim Judas revera αἰνὸς τόκος, Infeliciter et non sine exitio aliorum a Simone satus; præterquam enim quod erat avarus, etiam prodidit dominum suum, et servatorem nostrum. Ἀλαοτόκος, Cæcum pariens s. gignens, Qui cæcos peperit, Quæ cæcos genuit, [Suid. 1, 99. Phav. 47, 2. * " Ἀλαότοκος, ad Callim. 1. p. 169." Schæf. Mss. * " Ἀνακτοτόκειος, Anon. H. in Virg. 2." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] " Ἀποτόκος, Abortivum, " VV. LL. forsan ex eo quod ap. Hes. legerunt " Ἀποτόκους expositum τὰς ἀπογεννήσεις τῶν γεννημά- D " των." [Hippocr. 816. Χρονίους νοσημάτων ἀποτόκους, Aret. 46. Ἅπασαι αἱ νοῦσοι τῆς καχεξίας ἀπότοκοι, Parentes, Progenitores.] Ἀῤῥενοτόκος, Mares pariens, i. q. ἀῤῥενογόνος, Diosc. 3, 131. de cratæogono herba, Ἱστορεῖται ὑπό τινων ἡ πόσις τοῦ καρποῦ γυναῖκα ἀῤῥενοτόκον ποιεῖν, Efficere ut mulier virilis sexus partum edat. Ἀῤῥενοτοκέω, Virilis sexus partum edo, Diosc. 3, 140. de phyllo, Λέγεται δὲ τὸ ἀῤῥενογόνον ποθὲν ἀῤῥενοτοκεῖν, τὸ δὲ θηλυγόνον θηλυτοκεῖν, Arrhenogonon potu, masculi sexus facere partus, ut thelygonon feminei, proditur. " Ἀρτίτοκος, Recenti partu editus, Non ita pridem natus, " Nuper in lucem editus. Metaph. autem ἀρτίτοκος " σελήνη dicitur de Nova luna, quæ et ἀρτιφανὴς " dici queat." [Lucian. 1, 220. Appian. B. C. 4. p. 955. " Ad Thom. M. 141." Schæf. Mss. Aret. 91. ᾠὰ, 103. παῖδες.] " || At paroxytonως Ἀρτιτόκος, " Quæ nuper peperit, recentem edidit partum, Non " ita pridem enixa." [" Jacobs. Anth. 9, 253. Longus p. 5. Vill., Ruhnk. Ep. Cr. 176. ad Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * Ἀρτιτοκέω, Geop. 5, 41, 1.] " Ἀρτιτόκιον, τὸ, Budæo βρέφος, Infans recens natus." [" Ἀρτιτόκιον βρέφος, J. Poll. 2, 8. 5, 150." Kall. Mss.] Ἄτοκος, Quæ nondum peperit, non parit, Sterilis, Athen. (375.) Πρόβατον ἄπεκτον ἢ ἄτοκον. Item χρήματα ἄτοκα dicuntur Quæ nullo fœnore credita sunt, mutuo data sunt absque usura, Plato de LL. 11. Ἐὰν δὲ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, τῶν ἄλλων ἀτόκων ὄντων χρημάτων, Aristot. Œcon. 2. Ἀτόκοις τοῖς χρήμασιν ἀποκεχρημένοι, Pecunia absque usura abusi. [Dem. 1250. " Ad Charit. 229. Heind. ad Plat. Theæt. 305. Heyn. Hom. 6, 168. Alciphr. 192." Schæf. Mss. * Ἀτοκεὶ, Sine usura, Dio C. 634. * " Ἀτοκία, Sterilitas, Geop. 12, 38." Kall. Mss.] ITEM Ἀτόκιος, ὁ, ἡ, dicitur Qui partum impedit, et sterilitatem inducit, Diosc. (1, 109.) 3, 146. de hedysaro, Σὺν μέλιτι δὲ προστεθὲν πρὸ τῆς μίξεως, ἀτόκιον εἶναι δοκεῖ, 151. de aspleno, Δοκεῖ δὲ ἀτόκιος εἶναι καθ' ἑαυτὴν, Conceptum adimere creditur per sese, 4, 19. de epimedio, Ἀτόκιός τε ἡ ῥίζα, καὶ τὰ φύλλα λεῖα ποθέντα ἐν οἴνῳ. Ex Ejusd. l. 2. affertur, Ἀτόκιον ποιεῖ καὶ ἄγονον, pro Conceptum adimit, et sterilitatem affert, ubi ἀτόκιον, positum fuerit pro ἄτοκον. [" Ἀτόκιον, Lychnis sylvestris, Diosc. N. 457." Boiss. Mss. " Ἀτόκιος, Sterilis, Hes. v. Κυσαμένη. Ἀτόκιον, τὸ, (sub. φάρμακον,) Stob. 450, 13." Wakef. Mss. * Αὐτότοκος, Una cum partu, Æsch. Ag. 137. Nonn. D. 8, 81.]

" Βραδυτόκος, Tarde s. Sero pariens, Partu tar- " dus," [" Aristot. Probl. p. 74. Sylb." Kall. Mss. * " Βραδυτοκέω, Tarde pario, Chrys. Hom. 129. T. 5. p. 834. Βραδυτοκοῦσαν γὰρ τὴν Ἐλισάβετ ἐσόβει, ἐσκίρτα." Seager. Mss.]

Δευτεροτόκος, Quæ secundo peperit, parit, [Aristot. H. A. 5, 14.] At δευτερότοκος proparoxytonως, Secundo partu editus. Δίστοκος SEU Δίτοκος, Quæ bis peperit, parit, ἡ δὶς τεκοῦσα. Posterius ap. Anacr. legitur. [Gl. Biparus.] Διτοκέω, Bis pario, Bina pario, Gemellos pario, Aristot. H. A. 6. [Athen. 395. Καί τέ σύ γε θρέψαιο Δρακοντιάδας διτοκεύσας, Biparas, pro διτοκούσας. * Δοιοτόκος, Anal. 2, 132. νηδύς.] Δύστοκος, Difficulter pariens, Partu infelix. [" Male natus, Eur. ap. Ælian. H. A. 773." Wakef. Mss.] UNDE Δυστοκέω, Difficulter pario, Ægre partum edo, Magno cum labore partum emitto, Plut. (10, 20.) Οὐ μὴν δοτέον, ὥσπερ δυστοκούσαις γυναιξὶ, περιάψασθαι τοῖς φιλοσόφοις ὠκυτόκιον, ἵνα ῥᾳδίως καὶ ἀταλαιπώρως τὸ δίκαιον ἡμῖν ἀποτέκωσι. Nec vero solum exp. Difficulter pario, sed etiam Infelices partus edo. Quarum interprr. utramque quidam putant accommodari posse huic Aristoph. loco, B. (1469.) περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον Γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ: [i. e. κακῶς πάσχει.] Ac δυστοκεῖ, quoniam eum Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. [Hippocr. 958. " Matth. ad Gloss. Min. p. 45. Toup. Emendd. 1, 451. Moschus 4, 87. Lucian. 3, 612." Schæf. Mss. LXX. Gen. 35, 16.] Δυστοκία, ἡ, Difficultas pariendi, Difficilis partus, [" Ruhnk. Ep. Cr. 158. * Δυστοκὴς, ibid. Callim. H. in Del. 242.) * Δυστοκεὺς, Jacobs. Anth. 12, 277. (δυστοκέες τοκέες.) * Δυστόκεια, Interprr. ad Hesych. 1, 1051. coll. Hemst. Auct. ad Hes. 2, 112." Schæf. Mss. Vide Eund. ad Dionys. H. de C. VV. 91.]

[* Ἔκτοκος, i. q. ἔκγονος, Ælian. H. A. 10, 14. * Ἔντοκος, Gravida, Lycophr. 185. Ἔντοκον δάνειον, Gl. Fœnus.] Ἐπίτοκος, Partui vicinus, Parturiens, Aristot. H. A. 6. de ovibus, Τότε δ' ἐπισημαίνει· καὶ οὕτω γινώσκουσιν ὅτι ἐπίτοκα εἰσὶν οἱ ποιμένες. || Item ἐπιτόκων τόκων mentionem fieri ap. Plat. de LL. 8., ubi περὶ δανεισμῶν agit, annotat Bud., sed nulla addita interpr. hujus vocabuli. Idem alibi ADV. Ἐπιτόκως interpr. Fœnerato, ut i. sit q. ἐπὶ τόκῳ. [" Ἐπίτοκος, Phryn. Ecl. 146. Thom. M. 357. Mulier ad pariendum vicina, Koppiers. Obss. p. 4. 94. Wessel. ad Herod. 54. 748. Ἐπὶ τόκον ἐστώσης, Tzetz. ad Lyc. p. 600. Lips." Schæf. Mss. " Fœcunda, Schol. Od. Ξ. 16." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 333. ad Greg. Cor. 155. * " Ἐπιτοκία, Usuræ additio, Philo J. 2, 285. * Ἐπιτόκιος, Ad partum pertinens, Eust. Ism. 110." Wakef. Mss. * " Ἐπιτόκιον, Carmen natalitium, Idem 129." Schleusner.

Mss.] Pro priore autem ἐπίτοκος dicitur ETIAM Ἐπίτεξ, itidem Partui vicina, Parturiens, Herod. 1, (111.) Ἐ. ἐοῦσα: [cf. 108. ad Greg. Cor. 155. J. Poll. 2, 7. Lucian. 1, 693. Lobeck. Phryn. 333. 743. "Koppiers. Obss. 94. ad Herod. 54. 55. 748. Alciphr. 2, 218. ad Lucian. 2, 291. Thom. M. 357." Schæf. Mss. Hippocr. 603. Foës., Damascius Photii p. 561. 571.] Εὔτοκος, opp. superiori δύστοκος, Facile pariens, Fœcundus, [Bene, Feliciter genitus. "Pierson. Veris. 90. Jacobs. Anth. 6, 427. 7, 394. Phryn. Ecl. 147." Schæf. Mss.] Εὐτοκέω, Facile pario, Facili partu utor. ["De plantis etc. Philo J. 2, 316." Schleusner. Mss. Hippocr. 260, 25. J. Poll. 4, 208.] Εὐτοκία, ἡ, Partus facilitas, Facilis partus, Fœcunditas, [Orph. Hymn. 1, 8. J. Poll. 4, 208. "Pierson. l. c. Wessel. Ep. ad Venem. p. 6. Heringa Obss. 188. Toup. Opusc. 2, 56. Wakef. Eum. 943. Jacobs. Anth. 7, 276. 8, 293. 9, 92." Schæf. Mss. * Εὐτόκιος, Eust. Hexaëm. p. 27. Geop. 13, 10, 12.]

Θηλυτόκος, Feminei sexus partum edens. Exp. etiam Habilis feminæ procreandæ, Feminam generans. [Aristot. Gen. Anim. 1, 1059. Theocr. 25, 125. "Manetho 4, 369." Wakef. Mss. * "Θηλύτοκος, ad Charit. 279." Schæf. Mss.] Θηλυτοκέω, Feminei sexus partum edo. Habes in Ἀῤῥενοτοκέω. [Aristot. H. A. 1, 877. Hippocr. 233, 54. 234, 1. 6.] Θηλυτοκία, Partus femineus, s. Femineum partum edere, ["Joseph. 126, 39." Wakef. Mss.]

"Καλλιτόκος, Pulcros edens partus, Pulcram pariens prolem: Hes. καλλιτόκου, καλῶς τεκούσης, εὐτόκου." [* Καλλιτόκεια, ἡ, Opp. K. 1, 6.] Κλεψιτόκος, Partum furans, Opp. K. 3, (11.) ὅτ' ἀρτίγονόν μιν ἐόντα Ἀραμένη γενετῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο Κλεψιτόκος Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης, Partum furata, i. e. Furata Jovem recens editum partu. Κοινότοκος, Communi partu editus, Soph. El. (858.) p. 119. Πάρεισιν ἐλπίδων Ἔτι κοινοτόκων Εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοὶ, Schol. τῶν ἀπὸ ἀμφοῖν τῶν γονέων: addens tamen et hanc aliorum exp., τῶν πᾶσι κοινῶν.

[* "Λυσίτοκος, Nonn. D. 41. p. 1062." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Μογοστόκος, Partus laborem suscipiens, Circa partum s. partus laboriosa, partus laborans. Apud Hom. Epith. Lucinæ, quoniam ea parturientibus adest, earumque labores sublevat: unde Horat. Rite maturos aperire partus Lenis Ilithyia, tuere matres, Sive tu Lucina probas vocari. Il. Λ. (270.) Ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο, Ὡς ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Δριμὺ, τό,τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι, Π. (187.) ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος εἰλείθυια Ἐξάγαγε προφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, Τ. (103.) Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος εἰλείθυια Ἐκφανεῖ. Quibus in ll. μογοστόκος esse dicitur ἡ μογοῦσα καὶ πονουμένη περὶ τοὺς τόκους, s. λοχεύτρια: obstetricis enim operam præstat parturientibus. Ceterum μογοστόκος si de ipsa parturiente dicatur, sonabit In partu laborans, Quæ vix et magno cum labore parit, Quæ difficili et laborioso partu utitur, aut usa est. ["Ad Charit. 232. Theocr. (27, 29.) p. 274. Valck., Heyn. Hom. 6, 136. 168. 7, 175." Schæf. Mss. "Tryphiod. 384." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 649.] Μογοστοκέω, In partu s. Circa partum laboro. [* Μογοστοκία, Manetho 1, 337. 4, 412. * Ἀμογόστοκος, var. lect. Opp. K. 1, 40.] Μονοτόκος, Quæ unum singulis partibus edit, Unum edens partum singulis vicibus. Aristot. de elephante, Τίκτει δὲ ἕν· ἔστι γὰρ μονοτόκον: Plin., Aristoteles existimat elephantum non plures gignere quam singulos. [Aristot. H. A. 1, 843. 880. 881. Poëtice Μουνοτόκος, Callim. H. in Apoll. 54. * Μονοτοκέω, * Μονοτοκία, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * "Μονοτοκῆται, Gens fabulosa, Apollod. ap. Tzetz. Ch. 7, 768." Elberling. Mss. Leg. * Μονοτοκῖται.]

[* Νεοτόκος, Gl. Puerpera, Aret. 103. Eur. Bacch. 700. Plut. Alex. 33. Dionys. H. 1. p. 63=102. * "Νυμφοτόκος, Sponsum pariens, Andr. Cr. 264." Kall. Mss.]

Ὀλιγοτόκος, Paucos edens partus, Raro et paucos pariens, [Aristot. H. A. 6, 17.] Ὀλιγοτοκέω, Paucos edo partus, Raro pario. Ὀλιγοτοκία, ἡ, Paucus partus s. Parcus. Ὀξυτόκος, Cito pariens, Partum maturans s. accelerans. ITEM Ὀξυτόκιον φάρμακον dicitur Medicamentum quo partus acceleratur, efficiens ut parturiens mulier cito pariat: quod ὠκυτόκιον vocat Plut. supra in Δυστοκέω. Diosc. 2, 194. de cyclamino, Ἔστι δὲ καὶ ὀξυτόκιον περιαπτομένη, Partum appensa accelerat. Itidem 3, 37. de dictamno, Ἔστι δὲ καὶ ὀξυτόκιον, Partus accelerat.

[* Παλαιοτόκος, Aret. 103. opp. νεοτόκος. * "Παλίντοκος, Const. Manass. Chron. p. 46(=87." Boiss. Mss.] Παλιντοκία, ἡ, Mutua fœneratio, Fœnoris dati repetitio: ut Megarenses, expulso tyranno, τοὺς τόκους ἀνεπράττοντο παρὰ τῶν δανειστῶν, οὓς δεδωκότες ἐτύγχανον, παλιντοκίαν τὸ γινόμενον προσαγορεύοντες: insultabant sc. ditioribus restituta democratia, et a fœneratoribus fœnus datum reposcebant. Refert Plut. Hellen. 526. 527. meæ Edit.: [7, 183. 184. 213. Reisk.] Παντοτόκος, Omnia pariens, Quæ parit quidvis. Quod epith. terræ convenit: sicut et παμμήτωρ, quod est Omnium mater, Omniparens, [Gl.] Πολυτόκος, Multos partus edens, Multa pariens, Partu fœcundus: πρόβατα, Ps. 144. [Hippocr. 247. ult. Aristot. H. A. 1, 858. "Lex. Rhet. Ms. v. Ἔκδοσις, p. m. 53." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Πολυτοκέω, Multa pario, Sæpe multumque pario, Partu fœcundus sum, [Aristot. H. A. 1, 858.] Πολυτοκία, ἡ, Partus numerosus, Summa fœcunditas. Πρωτοτόκος, Quæ primum peperit, Primum enixa: Primipara Plinio. Il. P. (5.) Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, i. e. πρώτως τετοκυῖα: quamobrem etiam subjungit οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Partum ante non experta. [Gl. Primigena, Primipara. "Heind. ad Plat. Theæt. 346." Schæf. Mss.] AT Πρωτότοκος, Qui primo partu editus fuit, Primogenitus, Primigenius, Luc. 2, (7.) Ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, Peperit filium suum primigenium s. primigenum; utroque enim modo loquuntur Lat. Sic Greg. Naz. Ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, de Christo, quem Deus pater genuit antequam quidquam creasset. [Gl. Primigenus, Primitivus, Primogenitus. "Πρωτοτόκος, Πρωτότοκος, Ammon. 121. ad Thom. M. 141. 765." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 65. Valck. Schol. in Ep. ad Hebr. 1, 6.] Πρωτοτοκέω, Primum pario, enitor, edo s. emitto partum, [LXX. Jerem. 4, 31. 1 Sam. 6, 7. 10. * Πρωτοτοκία, ἡ, Primogenitura, Aqu. Gen. 25, 34. Theod. Prodr. Ep. p. 28.] AT Πρωτοτοκεύω, Primigenium reddo, Primogenituræ privilegia tribuo, Deut. 21, (17.) de patre qui duas habet uxores, et alteram alteram cariorem, Οὐ δυνήσεται πρωτοτοκεῦσαι τὸν υἱὸν τῆς ἠγαπημένης, ὑπεριδὼν τὸν υἱὸν τῆς μισουμένης τὸν πρωτότοκον· ἀλλὰ τὸν πρωτότοκον υἱὸν τῆς μισουμένης ἐπιγνώσεται, δοῦναι αὐτῷ διπλᾶ ἀπὸ πάντων ὧν ἂν εὑρεθῇ αὐτῷ· ὅτι οὗτός ἐστιν ἀρχὴ τέκνων αὐτοῦ, καὶ τούτῳ καθήκει τὰ πρωτοτοκεῖα. Ubi etiam NOTA Πρωτοτοκεῖα, Privilegia s. Jus primogenituræ; primigenæ enim filii habent aliquid prærogativæ. Pro quo reperitur ET Πρωτοτόκια, ut Genes. 25, (32.) de Esau, Ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ. Itidemque in Ep. ad Hebr. 12, (16.) de eodem, Ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ, Qui unico edulio vendidit suum jus primogenituræ. [* Πρωτοτοκεὺς, Tzetz. Posth. 538.]

Ταχυτόκος, Brevi tempore pariens, ut ὀξυτόκος, [Aristot.] Τελειοτόκος, Perfectum edens partum. Τελειοτοκέω, Perfectum edo partum, pario fructum. ET Τελειοτοκία, ἡ, Partus perfectus, Perfecta generatio. [* "Τρίτοκος, Jacobs. Anth. 8, 397. * Τριτοκέω, Crinag. 22." Schæf. Mss.]

[* Ὑγροτόκος, Nonn. D. 22? p. 581. 818. * Ὑπέρτοκος, unde] "Ὑπερτοκεῖν, Exuberare fœtura. Eadem forma dicitur, qua ὑπερκαρπεῖν." [Theophr. C. Pl. 2, 11, 4. Τὰ ὑπερτοκήσαντα (ζῶα) πολλάκις ἀπόλλυται.]

[* Φιλότοκος, unde * Φιλοτοκέω, Gl. Nixurio. * Φυλλοτόκος, Opp. K. 1, 116. εἶαρ.

[* "Χαριτόκος, Jo. Geom. Hymn. 1, 1. * Ψυχοτόκος, 2, 48." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Ὠκυτόκος, i. q. ὀξυτόκος. Affertur et proparoxytonws ὠκύτοκον, (τὸ,) ex Herod. (4, 35.) pro Partus celer, Facilitas partus, Facile puerperium. [Soph.

Œd. C. 721.] ITEM Ὠκυτόκιος, i. q. ὀξυτόκιος, Ad partus celeritatem conferens, Diosc. 5, 173. de Samio lapide, Δοκεῖ δὲ καὶ ὠκυτόκιος εἶναι, καὶ φυλακτήριος τῶν συνειληφυιῶν, περιαπτόμενος, Adalligatus accelerare partum et custodire conceptum feminarum traditur. Dicitur et ὠκυτόκιον φάρμακον, vel simpliciter ὠκυτόκιον, Medicamentum partum accelerans: ut in loco quodam Plut. supra in Δυστοκέω allato, et ap. Diosc. 4, 14. de periclymeno, Ἔστι δὲ καὶ ὠκυτόκιον, Partum accelerat. Affertur vero et ὠκυτόκιον pro Celeritas partus, e Gazæ interpr. At ὠκυτόκιον Τηλέφου teste Suida est βιβλίον ἄξιον κτήσεως, πρὸς εὐπορίαν φράσεως, καὶ ἐράσμιον. [* "Ὠκυτόκειος, Ὠκυτόκιος, Kuster. Aristoph. 220. Ὠκυτόκιον, Toup. Opusc. 1, 296. Emendd. 1, 451. ad Herod. 296." Schæf. Mss. "Ὠκυτόκιος, Schol. Eur. Hipp. 58." Wakef. Mss. * Ὠκυτόκειον, τὸ, Aristoph. Θ. 504. Ὁ δ' ἀνὴρ περιῄρχετ', ὠκυτόκει' ὠνούμενος.] Ὠμοτόκος, Crudum adhuc partum edens, Partum ante maturitatem edens, Crudipara. Epigr. in vitem, ὡς ἀπὸ ῥίζης Κλήματος ὠμοτόκου βλαστὸν ὅλον θερίσῃς, Ut germen crudipari palmitis totum radicitus excidas: ὠμοτόκον autem vocat κλῆμα ἀμπέλου ἀγριάδος, quoniam τοὺς ὀμφακοράγας ἐγείνατο τοὺς ἀπεπάντους βότρυας, οἳ στυφελὴν ἐξέχεον σταγόνα. [" Ruhnk. Ep. Cr. 171. ad Callim. 1. p. 169. (H. in Del. 120.) Wakef. Georg. 102. ad Charit. 732. Philipp. 68." Schæf. Mss. " Tryphiod. 555. Manetho 1, 191." Wakef. Mss. Ὠμοτοκέω, Crudum partum edo, Fœtum immaturum pario, Abortum facio. Constant. Cæs. Geop. 5, (48, 3.) Γυναικὸς τρίχας θυμιάσας, τὰς ὠμοτοκούσας θεραπεύσεις. Utitur et Aët. 16, 46. Itidemque Job. 21. legitur ὠμοτόκησε pro Abortivit, s. Abortavit. [Manetho 2, 298. " Ad Charit. 357. Phryn. Ecl. 89. ad Callim. 1. p. 169. Mœris p. 62. et n. * Ὠμοτοκία, ibid." Schæf. Mss. Ptolem. Tetrabibl. 149.]

SED ET Ἀλλόκοτος dictum putatur καθ' ὑπερβιβασμὸν pro ἀλλότοκος, et proprie esse Monstrosus, Prodigiosus; ut cujus partus alienus sit et longe diversus a ceterorum animalium partubus. Seu, Monstroso partu editus et a natura alieno: veluti si quis biceps nascatur aut bicorpor. Sed plerumque accipitur latius pro Inusitatus, Inauditus, Absurdus, Rationi non consentaneus: ut ἀλλόκοτον εἶδος, Nova quædam et inusitata forma. Et ap. Lucian. (1, 30.) ἀλλόκοτος συνθήκη. Itidem Plato de LL. 5. (p. 246.) dixit, Οἱ μέν γέ που (τόποι) διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἱλήσεις, ἀλλόκοτοί τέ εἰσι καὶ ἀναίσιοι. Et Plut. Solone (27.) Ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος, i. e., ut opinor, Homo peregrinis moribus præditus et rusticus, Homo peregrinus: si ita dici Latine posset, ut in vernaculo sermone dicimus Un homme étrange. Apud Eund. in Coriol. (18.) Ἀφελεῖν τῆς τιμωρίας τὸ ἀλλόκοτον καὶ βαρύ. Erotian. ἀλλόκοτον exp. ἐξηλλαγμένον. Apud Etym. scribitur ἀλλόκοτον significare τὸν ἐξηλλαγμένον καὶ ἴδιον τρόπον. Tunc autem adverbialiter acciperetur; sed videtur pro ἴδιον τρόπον, una voce composita scr. esse ἰδιότροπον. [" Phryn. Ecl. 136. Thom. M. 770. Plut. de S. N. V. p. 32. Timæi Lex. p. 24. et n., ad Lucian. 1, 23. 413." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 71. νόσος, Soph. Phil. 1191. γνώμῃ, Schol. ἐναντίᾳ. Ἀλλόκοτα, Hes. ἀκατάλληλα, ἐναντία, ἀκατάστατα, ἀλλοφυῆ, ἐξηλλαγμένα· * ἰδιόκοτα ἐξ ἄλλων: (ap. Eund. pro ἰδιόκοιτον, * ἰδιόῤῥυθμον, leg. ἰδιόκοτον:) et alibi, Ἀλλόκοτα· ψευδῆ, ἐξηλλαγμένα. Cf. Bekk. Anecd. 14. 378. Schn. Lex. Suppl. * Ἀλλοκότως, Plato Lys. p. 216. Aristid. 2. p. 281. 3. p. 366. " Ad Timæi Lex. 24." Schæf. Mss. Pherecr. ap. Anecd. Bekkeri l. c. * Ἀλλοκόταιος, Eur. Fr. Meleagri 4.]

[* Τοκάριον, dimin. a τόκος, Usura, unde * Τοκαρίδιον, Gl. Usurula: item * Τοκαρύδιον, Usurula, nisi leg. * Τοκύδριον, ut τεχνύδριον, ἑλκύδριον, χειρύδριον, et similia.]

Τοκάω, Parturio s. Partui vicina sum: unde Cratin. τοκῶσαν dixit quam alii ἐπίτοκον, s. ἐπίφορον, teste J. Poll. 2, [7.]

[* " Τοκτύω, Nicet. Eugen. 5, 141. * Ἐκτοκεύω, 4, 185. 5, 138. 9, 246." Boiss. Mss.]

Τοκίζω, Fœnori do, Fœneror, i. q. δανείζω, Mutuum do, cum usura et fœnore reddendum. J. Poll. 3, c. 9. Οὗτος δὲ, καὶ τοκιστὴς, τοκογλύφος, τοκίζων: de eo loquens quem et δανειστὴν vocant. Ibid. ex Hyperide affert, Τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον. [Plut. Aristide 1. " Koen. ad Greg. Cor. 90. Jacobs. Anth. 9, 503. Schneid. ad Xen. Œcon. p. 11." Schæf. Mss.] Τοκισμὸς, Fœneratio, ut Cic. et Colum. loquuntur. Aristot. Polit. 1, 7. τοκισμὸν numerat inter species τῆς μεταβλητικῆς et χρηματιστικῆς. [Xen. Πόρ. 4, 6. " Ad Charit. 294." Schæf. Mss. " Manetho 4, 580." Wakef. Mss.] Τοκιστὴς, Fœnerator, i. q. τοκογλύφος supra, et δανειστὴς, s. ὁ τόκους ἐκλέγων, J. Poll. 3, c. 9. [Plut. 10, 302. Plato 2 Alcib. §. 12. * Τοκιστὴ, Gl. Usura.]

Ἀνατοκίζω, Usuram renovo. UNDE Ἀνατοκισμὸς, ὁ, Usuræ renovatio anniversaria: ut Bud. Annot. in Pand. Alteræ centesimæ, inquit, cum renovatione fœnoris anniversariæ ducebantur, quas Usuras usurarum appellant, Cic. verbo Græco Anatocismum vocat: ut ad Att. Epist. ultima libri 5. Centesimas cum anatocismo anniversario. Et mox, Nihil impudentius Scaptio, qui centesimis cum anatocismo contentus non esset. Et paulo post, Senatusconsultum modo factum est in creditorum causa, ut centesimæ perpetuo fœnore ducerentur. Ubi Perpetuo fœnore dixit pro Uno et eodem, sine anatocismo. Anatocismus enim usuræ est anniversaria renovatio: ut Idem docet in Epist. quadam libri 6. ad Eundem, Magnam ego pecuniam confeceram ut solverent, centesimis sexennii ductis cum renovatione singulorum annorum. Pulcre hoc exprimit Ambrosius in librum Tobiæ c. 12. Unde etiam τόκους, inquit, Græci appellarunt usuras, eo quod dolores partus animæ debitoris excitare videantur. Veniunt calendæ, parit sors centesimam. Veniunt menses singuli, generantur usuræ. Crevit centesima: petitur, nec solvitur: applicatur ad sortem. Itaque non jam centesima incipit esse, sed summa, h. e. non fœnoris centesima, sed fœnus centesimæ. Et hoc est, quod Liv. dicit, Mergentibus semper sortem usuris, fœnore obrutum esse. [Ernesti Clav. Cic. v. Anatocismus.] Ἐκτοκίζω, Fœnero, Fœnori do. Vide Τόκος. [Facio parere, Symm. Es. 66, 9. Μὴ ἐγὼ ὁ καθίζων ἐπὶ τὸ τεκεῖν, οὐκ ἐκτοκίζω; * Συνεκτοκίζω, Idem ibid.] " Κατατοκίζομαι, Fœnore obruor et exhaurior, Aristot. Pol. 2. Ὅτι ἀσωτευόμενοι, κατατοκιζόμενοι γίνονται πένητες." [Κατατοκίζω, Marcellinus V. Thuc. p. 39. Bip. Ἅπαντας—Αἰγινήτας κατατοκίζων ἀναστάτους ἐποίησε.]

Derivata ex aor. 2.

Τέκος, τὸ, i. q. τόκος, quo significatur Id ipsum quod partu editum est, Partus, Fœtus, Proles. Tam de animantium catulis et pullis, quam de hominum natis dicitur. Il. Θ. (248.) Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι τέκος ἐλάφοιο ταχείης, de aquila: Π. (265.) de vespis propter viam suos nidos habentibus, Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι, Injuriam a prole sua propulsat. Humanam etiam sobolem Idem appellat τέκη: ut E. (535.) ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι Τῖον, B. (157.) Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη, Jovis filia. Sæpe ap. Eund. φίλον τέκος, Cara fili, nate; nec non Cara filia, gnata, Il. E. (373.) et I. [437. " Brunck. ad Eur. Phœn. 1298. Wakef. ad Moschum 4, 9. 27. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 36. 7, 197. Musgr. Or. 812. ad Charit. 779. Conf. c. τοκεὺς, Wolf. Prol. 243. Musgr. Tro. 829. Wakef. Herc. F. 917. Jacobs. Anth. 7, 148. Heyn. Hom. 7, 74. 111.: cum τέκνον, Jacobs. Anth. 6, 205. Porson. Phœn. 254. 1303. Συὸς τ., Valck. ad Ammon. 79. Φίλον τ., Mitsch. H. in Cer. 132. 138." Schæf. Mss. Conf. c. τεῦχος, Spitzner. de Versu Gr. Her. 58. * Τεκεκτόνος, melius * Τεκοκτόνος, Orph. A. 10, 9.]

Τέκνον, τὸ, i. q. τέκος, Partus, Fœtus, Proles, Soboles: itidemque tam de brutorum pullis ac catulis, quam de hominum liberis dicitur, iisque tam parvulis quam adultis. Il. B. (136.) ἡμέτεραι τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα, (590.) Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Hesiod. Ἔργ. 1, (233.) Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Cui similem locum habes in Τέρας. Et Dem. ad Epist. Philippi, Κατα-

λιπόντες οἴκοι τέκνα, γονεῖς, γυναῖκας. Et ap. Plut. Apophth. quidam οὐδὲν ἐξ ἑαυτοῦ τέκνον ἴδοιμε. Itidemque Od. Ξ. (223.) οἰκωφελίη τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. Idem sæpe in vocandi casu τέκνον dicit. Il. A. (362.) Τέκνον, τί κλαίεις; T. (8.) Τέκνον ἐμόν. Nec non et φίλε τέκνον pro φίλε παῖ, rei non nominis habita ratione, Od. B. (363.) Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα Ἔπλετο, (O. 508.) Πῇ γὰρ ἐγώ, φίλε τέκνον, ἴω; Quonam ibo, care fili? Γ. 417. τέκνα φίλα, Il. Ω. (253.) Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα. De animantium etiam brutorum prole dicitur, tam in prosa quam ap. Poetas, M. 170.) de vespis, Ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων: cui similem locum habes in Τέκος ex Eod. de iisdem. Et B. (311.) Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Plut. S. N. V. Ἄρκτων ἔτι νήπια καὶ λύκων τέκνα καὶ πιθήκων: quomodo Idem in Pericle, Κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας, Canum et simiarum catulos: ἔκγονα hæc ibid. vocat. Figurate autem ap. Athen. l. 3. Πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσης τέκνον. Apud Eund. Νήρεια τέκνα, Nerei prolem, quidam appellat pisces: (343.) Μεστὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων. Ac l. 13. ap. Eund. (608.) Chæremon flores appellat λειμῶνος τέκνα et ἔαρος τέκνα: ibid. rosas nominans τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον. [" Ammon. 145. Markl. Suppl. 282. Wakef. Trach. 1018. Eum. 661. Heyn. Hom. 8, 255. De ramis, Alberti Peric. Cr. 75. De animalibus, ad Herod. 252. Wakef. Ion. 174. Huschk. Anal. 100. De plantis, Jacobs. Anth. 12, 364. Metaphor., 6, 312. 9, 291. Improprie usurpatum, Casaub. ad Athen. p. 3. T. γῆς, de tibiis, Jacobs. Anth. 6, 246. Conf. c. παῖς, Markl. Iph. p. 126. Porson. Phœn. 16. ad Dionys. H. 2, 862.: cum παιδίον, ad 2, 1192. Παῖ et τέκνον in ead. sententia vel versu, Markl. Iph. p. 256. (item θύγατερ et τ.) cf. Musgr. Ion. 16. Soph. Phil. 260. T. φίλε, Valck. Phœn. p. 267. Τέκνων τέκνα, Wakef. Herc. F. 7. De quant., Markl. Suppl. 293." Schæf. Mss. " Τέκνα γαίας, Flores, Æsch. Pers. 620. T. αἰθέρος, Volucres, Eur. El. 897. Cum masc. adj., Quint. Sm. 3, 462." Wakef. Mss.]

[* Τεκνογόνος, Æsch. S. c. Th. 935. " Wessel. ad Herod. 27." Schæf. Mss.] Τεκνογονέω, Liberos gigno, procreo, Prolem genero, Epigr. [" Anth. 43. HSt." Wakef. Mss. 1 Tim. 5, 14.] Ετ Τεκνογονία, ἡ, Procreatio liberorum, [1 Tim. 2, 15. * " Τεκνογόνεια, Athan. 1, 4. Method. 376." Kall. Mss.] Τεκνοκτόνος, Liberorum interfector, interfectrix: ut Medea, quæ etiam παιδοκτόνος. [" Wakef. Herc. F. 1022." Schæf. Mss. * " Τεκνοκτονέω, Clem. Alex. 784 (=930.)" Kall. Mss. Heliod. 10. p. 473. "Charit. 35." Wakef. Mss.] Τεκνοκτονία, ἡ, Liberorum cædes s. occisio, Parricidium, [Gl. Gnaticidium, " Charit. 37, 11. Joseph. Plut." Wakef. Mss. Longin. 40, 3.] Τεκνοποιός, Liberos procreans, Multos procreans liberos, Fœcundus: quo sensu affertur ex Herod. (1, 59.) Γυνὴ τεκνοποιός. [Xen. Ἱερ. 1, 29. " Wessel. ad Herod. p. 27." Schæf. Mss.] Τεκνοποιέω, Liberos procreo, Prolem genero, Liberos gigno et suscipio, i. q. παιδοποιῶ. Xen. Ἀπ. 2, (2, 5.) Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφει. Ibid. pass. voce utitur in signif. activa, Σκοπούμενοι ἐξ οἵων ἂν γυναικῶν βέλτιστα ἡμῖν τέκνα γένοιτο, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα. In Fabulis Æsopicis de avibus etiam dicitur, Bud. [Schleusn. Lex. V. T. " Ad Diod. S. 1, 284. * Τεκνοποίησις, Heyn. Hom. 6, 163." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 513.], Τεκνοποιητικός, Liberis procreandis idoneus, Aristot. Polit. 1, 3. ἡ τεκνοποιητική, sc. τέχνη, Ars procreandi liberos, ἡ τεκνοποιία.] Τεκνοποιία, ἡ, Liberorum procreatio, Prolis generatio. Aristot. Polit. 7. Ἔστι δ' ὁ τῶν νέων συνδυασμὸς φαῦλος πρὸς τεκνοποιίαν. Xen. Ἀπ. 1, (4, 7.) Ἐμφῦσαι ἔρωτα τῆς τεκνοποιίας. Rursum ap. Aristot. Rhet. 2. quidam dicit ὅτι οὐδὲν ἠλιθιώτερον τεκνοποιίας: [Eth. 8, 12. Longin. 44. Gl. Adoptio.] Συντεκνοποιέω, Una liberos procreo: ut ap. Xen. l. c. quidam legunt, Ὁ ἀνὴρ τὴν συντεκνοποιήσουσαν ἑαυτῷ τρέφει: quoniam ipsa etiam femina pars est τῆς τεκνοποιίας. [* Τεκνοσπόρος, Manetho 4, 597. 6, 540. " Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 11." Schæf. Mss. " Aristid. Quint.

A 148." Wakef. Mss. * Τεκνοσπορέω, unde] Τεκνοσπορία, ἡ, Liberorum procreatio, (q. d. satio,) i. q. τεκνοποιία, Epigr. [Anal. 3, 68. * Τεκνοσσόος, Nonn. D. 3, 322. * Τεκνοσφαγής, unde * Τεκνοσφαγέω, e quo * Τεκνοσφαγία, Cyrill. de Adorat. 1. p. 15. * " Τεκνοτρόφος, Liberorum educator, educatrix, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 249." Seager. Mss.] Τεκνοτροφέω, Liberos educo, τέκνα τρέφω, ut Hom. et Plut. loquuntur, [1 Tim. 5, 10. Suicer. Thes. Eccl.] Τεκνοτροφία, ἡ, Liberorum s. Sobolis educatio, Aristot. [Plut. 1, 305. Reisk., Aristot. H. A. 1, 863.] Τεκνοφάγος, ὁ, ἡ, Natorum devorator, Greg. Naz. τεκνοφάγοι, Qui liberos suos comedunt, Bud. [* Τεκνοφαγέω, unde " * Τεκνοφαγία, Tzetz. ad Lyc. 1196." Kall. Mss. Lucian. 521. * Τεκνοφθόρος, unde * Τεκνοφθορέω, e quo * Τεκνοφθορία, Liberorum corruptio. * Τεκνοφόνος, LXX. Sap. 14, 23.] Τεκνοφονέω, Liberos interficio, Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 103. Philipp. 53. Wakef. S. Cr. 4, 180." Schæf. Mss. * " Τεκνόχρεως, Germanus in Dormit. B. Mar. 94." Boiss. Mss.]

B [* Τεκνολέτηρ, ὁ, unde] Τεκνολέτειρα, ἡ, Quæ liberos suos perdidit, liberis suis exitium s. mortem attulit, ut supra τεκνοκτόνος. Simpliciter etiam exp. Quæ liberos suos amisit, [Pullis orbata, Soph. El. 107. ἀηδών. * " Τεκνουργός, Const. Manass. Chron. p. 98. * Τεκνουργέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 161. * Τεκνουργία, Tzetz. Ch. 4, 346." Boiss. Mss.]

[* " Ἀλληλομητρότεκνος, (ὁ, ἡ,) Schol. Jo. Climac. 363." Boiss. Mss.] Ἄτεκνος, Liberis s. Prole carens, Orbus, Hesiod. Ἔργ. 2, (220.) Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον Δίζεσθαι. Hesychio ἄτεκνος est ἄγονος: quo vocabulo interdum significatur Qui sterilis est. [Lucian. 1, 350. " Ad Charit. 783 =315. Wakef. Eum. 788. 790. Eur. Bacch. 1295. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. LXX. Gen. 15, 2. Lev. 20, 20. 21. Es. 49, 21. Jerem. 18, 21.] Ἀτεκνία, ἡ, Prole s. Liberis carere, Orbitas, Aristot. Polit. 2. Διὰ τὰς ἀτεκνίας, [LXX. Ps. 34, 14. (ubi Aquila * ἀτέκνωσις habet,) Es. 47, 9. Sap. 4, 1.]

C Ἀτεκνέω, Sum ἄτεκνος, Liberis s. Prole careo, etiam, Sterilis sum. [" De aquis, Isidor. Pelus. 5." Wakef. Mss.] Ατ Ἀτεκνόω, Reddo ἄτεκνον, Liberis et prole orbo, Sterilem efficio. Unde ἀτεκνοῦσθαι, Sterilescere. Interdum etiam Sterilem esse, 4 Reg. 2, (19.) Τὰ ὕδατα πονηρὰ, καὶ ἡ γῆ ἀτεκνουμένη, quæ pessimæ sunt, et terra sterilis. [Schleusn. Lex. V. T. Jacobs. Anth. 11, 213. * " Ἀτέκνωσις, Sterilitas, Andr. Cr. 262." Kall. Mss.]

Δύστεκνος, Liberis infelix, [Soph. Œd. T. 1271.] Δυστεκνία, ἡ, quod exp. Orbitas: qua signif. habuimus ἀτεκνία. [Manetho 2, 179. 3, 26. 6, 239.]

[* Ἔντεκνος, Cui liberi sunt, Lucian. 1, 350. " Ad Herodian. Philet. 440." Schæf. Mss.] " Ἐπίτεκνοι " γυναῖκες, Hippocr., Mulieres quæ tandem pariunt, " VV. LL." Εὔτεκνος, Prole felix, s. Liberis, Probe fœtificans, Fœcundus: γυνὴ, Plut. Lycurgo (15.) Fœcunda mulier: sicut et ap. Eur. Hec. (581.) εὐτεκνωτάτη, Prole felicissima, Multa prole beatissima. [Athen. 393. " Jacobs. Anth. 7, 182. 394. Fischer.

D ad Palæph. 55. Valck. Phœn. p. 543. Toup. Emendd. 3, 182. Mitsch. H. in Cer. 120. Musgr. Or. 962. De compar. et superl., Porson. ad Hec. 585. Phœn. 1367. ad Diod. S. 1, 318." Schæf. Mss.: cf. Eund. Meletem. Cr. p. 9. Εὔτεκνα, pro καλὰ τέκνα, Lobeck. Phryn. 606.] Εὐτεκνέω, Multa vel Egregia proles mihi est: unde partic. εὐτεκνοῦσα. [Eur. Fr. Melengri 10, 2. Plut. 7, 124. " Valck. Diatr. 142." Schæf. Mss.] Εὐτεκνία, ἡ, Fœcunditas, Cum quis multam vel egregiam prolem habet, vel utrumque. Vide Πολυτεκνία. [Eur. Ion. 470. Suppl. 66. Diod. S. 133. " Jacobs. Anth. 9, 47. Diod. S. 2, 435. ad Mœr. 112. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 155. Εὐτ. παίδων, Epigr. adesp. 307." Schæf. Mss. " Manetho 1, 71." Wakef. Mss.]

[* Κακότεκνος, unde * Κακοτεκνέω, e quo * Κακοτεκνία, Phrynichus Bekkeri p. 46. * Καλλίτεκνος, Orph. H. 22, 3. Lucian. 1, 244. " Const. Manass. Chron. p. 115. unde * Καλλιτεκνέω, e quo * Καλλι-

τεκνία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213. Parthen. 33." Boiss. Mss.]

[*Ματαιότεκνος, Frustra fœtum, sobolem edens, Hes. 63. Phav. 52.] Μονότεκνος, Unicam habens prolem, Cui unicus filius est aut unica filia, Eur. Herc. F. [1021.]

Πολύτεκνος, Multos habens liberos, Multa beatus prole, πολύπαις. E Cratino affertur ab J. Poll. Est et Nomen proprium ap. Athen. [259. Æsch. Pr. 137. Suppl. 1035. Eur. Med. 557. Diod. S. 1. p. 22, 20.] Πολυτεκνία, ἡ, Multa proles, Multi liberi, Liberorum multitudo et copia, Aristot. Rhet. 1. Εἰ δή ἐστιν ἡ εὐδαιμονία τοιοῦτον, ἀνάγκη αὐτῆς εἶναι μέρη, εὐγένειαν, πολυφιλίαν, χρηστοφιλίαν, πλοῦτον, εὐτεκνίαν, πολυτεκνίαν, εὐγηρίαν. Ubi etiam nota discrimen fieri inter εὐτεκνίαν et πολυτεκνίαν: πολυτεκνία enim simpliciter dicitur Multos habere liberos; εὐτεκνία vero dicitur de Eo cui multa vel egregia, aut multa pariter et egregia est proles. Aut de Eo cui multi s. probi, vel multi pariter et probi sunt liberi. Quod præferendum est τῷ πολυτεκνεῖν. Dicitur B enim ET Πολυτεκνέω, Multos habeo liberos, Multam sobolem procreo, Aristot. Polit. 2, 8. Ἵνα μὴ πολυτεκνῶσι. [" Plut. 2, 278." Wakef. Mss.]

[* " Σύντεκνος, Compater, Const. Porph. Adm. 26, 82." Lobeck. Phryn. 173. Zonaras p. 172. Suicer. Thes. Eccl. * " Συντεκνία, Theodor. Studita in Tollii Itin. Ital. 184." Schleusn. Mss. * Συντέκνισσα, Schæf. Æsop. 139.]

Φιλότεκνος, Amans liberorum, Prolem suam amore prosequens, Magno amore complectens sobolem suam: χελιδών, Epigr. [Plut. 6, 351. 463. 801. Ages. 25." " Valck. ad Il. 22. p. 67." Schæf. Mss. LXX. 4 Macc. 15, 4. Φιλοτεκνότερος, 5. 6. * " Φιλοτεκνέω, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 671." Boiss. Mss. Philostr. V. A. 2. p. 66. * Φιλοτεκνία, Amor erga liberos, Plut. 6, 48. Herodian. 6, 5, 18. " Amphil. p. 32." Kall. Mss. LXX. 4 Macc. 14, 13. * Ἀφιλότεκνος, unde * Ἀφιλοτεκνέω, e quo] Ἀφιλοτεκνία, ἡ, Liberos suos non amare, Prolem suam nullo complecti amore, i. fere q. μισοτεκνία. C

[* Τεκνόφι, Per filium, Opera filii, Dionys. H. 2. p. 60, 12.]

Τεκνίον, τὸ, Filiolus, Filiola: ut in Epistolis Pauli et Joannis aliquoties, τεκνία μου, Filioli mei et filiolæ meæ; qua compellatione exprimunt pium suum amorem erga eos ad quos scribunt: ut et ipse Christus Jo. 13, (33.) Τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμί. Idem Jo. 1 Ep. 4, (4.) Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία. [" Jacobs. Anth. 9, 414." Schæf. Mss. * Τεκνίδιον, Aristoph. Λ. 889.]

Τεκνόω, i. q. τεκνοποιέω, Liberos procreo, Genero, Gigno. Aristot. H. A. 6. Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν, καὶ ταῦλα ἀμφοτέροις, τοῖς μὲν, ἡ τοῦ σπέρματος πρόεσις, τοῖς δὲ, ἡ τῶν καταμηνίων. Ubi nota eum τεκνοῦν maribus, mulieribus vero tribuisse τεκνοῦσθαι: [cf. 7, 5, 3. 7, 6, 1.] Interdum cum accus. construitur activum τεκνόω. Apud Athen. (589.) ἥν τέκνωσεν ἔρως, θρέψεν δὲ Κόρινθος. Plut. Pericle, Δοκεῖ δὲ νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι, Videtur ex hac suscepisse nothum. D Itidemque aliquis dicitur τεκνοῦσθαι pro τίκτεσθαι s. γίνεσθαι, i. e. Nasci. Plut. Anton. (36.) Οὕτω γοῦν ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρόγονον αὐτοῦ. At e Soph. Phœn. ἐξ οὗ τεκνώθη Λάϊος, pro E quo tempore factus est pater, Laius. Ubi τεκνοῦσθαι esset Donari liberis, Fœcundum et proli generandæ habilem reddi. Rursum τεκνοῦν neutraliter accipitur pro Habere liberos, Peperisse: ut ap. Soph. Trach. (312.) p. 342. quidam Codd. habent, τίς ποτ' εἶ νεανίδων; Ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσα; An innupta adhuc, an vero jam mater? ut et Schol. exp. τέκνα ἔχουσα, addens, Callim. eo sensu dixisse παιδοῦσα: [Hes. τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα.] Alia tamen exempl. ibi scriptum habent τεκοῦσα, a τίκτω. [" Τεκνοῦσα legit Brunck., tanquam a masc. * Τεκνόεις: et sic etiam ap. Theophr. H. Pl. 9, 20. (9, 18, 10.) pro vitioso ἀτεκοῦσαν corrigendum censuit; et ex eod. Theophr. loco ap. Athen. recte, ut mihi quidem videtur, τεκνούσας legitur." Schw. Mss. Vide Παιδοῦσα. " Τεκνόω, Heyn. ad Apollod. p. 9. 684. Toup. Append. A in Theocr. p. 8. Opusc. 1, 331. Emendd. 2, 36. Valck. Phœn. p. 326. 597. ad Diod. S. 1, 254. 312. 313. Musgr. Ion. 436. Herc. F. 7. Wakef. ibid. Trach. 308. Antip. Sid. 60. Jacobs. Anth. 6, 194. 12, 149. Porson. Phœn. 882. Adopto, ad Diod. S. 1, 312. An hoc restituendum Luciano, loco laudato in Valck. not. ad Hipp. p. 183.?" Schæf. Mss. Τεκνώσει, Hesychio εὔτεκνον ποιεῖ, l. ποιήσει. Æsch. Ag. 749. Τεκνοῦσθαι, μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν. * " Τέκνωμα, Valck. Diatr. 132. Jacobs. Exerc. 2, 124. Anth. 7, 219." Schæf. Mss. " Propago, Clem. Alex. 494." Kall. Mss.] Τέκνωσις, ἡ, Liberorum procreatio, Plut. Lycurgo (15.) Παίδων δὲ καὶ τεκνώσεως κοινωνίαν τοῖς ἀξίοις κατέστησε, καταγελῶν τῶν ὡς ἄμικτα καὶ ἀκοινώνητα ταῦτα μετιόντων σφαγαῖς καὶ πολέμοις. Item τέκνωσιν ποιεῖν pro τεκνοποιεῖν dicitur, Thuc. 2, (44.) Καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι οἷς ἔτι ἡλικία τέκνωσιν ποιεῖσθαι, Quibus adhuc ætas est ad liberos procreandos. Cum gen. autem personæ simpliciter signif. Procreatio, Ortus, Nativitas: ut ap. Athen. (375.) Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης. [" Bergler. ad Alciphr. 24. Adoptio, ad Diod. S. 1, 284. 312." Schæf. Mss.] " Τέκωσις, in VV. LL. Filiorum procreatio. Sed puto " perperam esse scriptum pro τέκνωσις: quod non " debet reddi Filiorum procreatio; sed generalius, Li- " berorum procreatio." [*" Ἀποτεκνόω, Liberos orbo, Gen. 27, 45. μήποτε ἀτεκνωθῶ sec. Vat. et Compl., ubi reliqui libri ἀτεκνωθῶ habent." Schleusn. Lex. V. T. " Liberos procreo, Tzetz. Exeg. in Il. p. 9, 6. * Ἐκτεκνόω, ibid. l. 5." Schæf. Mss. Eur. Ion. 438. Hippocr. 391, 12. * Ἐντεκνόω, Plut. Cat. Min. 25. * Ἐπιτεκνόω, Joseph. A. J. 5, 5, 6. * Συντεκνόω, Aristoph. Θ. 15.]

ΤΙΛΛΩ, Vello, Vellico: ut in Adagio, Φαλακρὸν τίλλεις, Calvum vellis: de opera inani. Et rursum in alio, Τὸν πώγωνα τίλλειν, ut in contemtu et ludibriis fit: itidemque τίλλειν τοῦ γενείου, Barba vellere. Dion in Vitellio, Καὶ οἱ μὲν ἐρράπιζον αὐτὸν, οἱ δὲ γενείου ἔτιλλον, πάντες δὲ ἔσκωπτον καὶ πάντες ὕβριζον. Horat. barbam tibi vellent Lascivi pueri. Juven. Si cynico barbam petulans Nonaria vellit. Sic animal pilosum aut pennatum τίλλειν dicitur homo vel aliud animal, cum ei pilos et pennas vellit. Aristot. de æsalone ave, quæ vulpi inimica est, Τύπτει καὶ τίλλει αὐτὴν (sc. τὴν ἀλώπεκα,) καὶ τὰ τέκνα ἀποκτείνει: de qua et Plin. Cujus pulli, inquit, infestantur a vulpibus; invicem hæc catulos ejus ipsamque vellit. Od. O. (526.) de circo accipitre, ἐν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Per jocum autem Aristoph. Ὄρν. (286.) de Callia, quem γενναῖον ὄρνιν esse et πτερορρυεῖν dicit, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, A sycophantis vellicatur, i. e. Vexatur atque mordetur. Quo sensu Lat. quoque suum Vellicare usurpant. Cic. In conviviis rodunt, in circulis vellicant. Gell. de Sallustii scriptis, In quibus plura inscite aut maligne vellicant. Seneca, Nullum est tam plenum beneficium, quod non vellicare malignitas possit. Item κόμην τίλλειν vel ἑαυτὸν aliquis dicitur, cum præ dolore s. mœrore comam sibi vellit, Il. X. (78.) de Priamo, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ, Τίλλων ἐκ κεφαλῆς, 407. ἡ δέ νυ μήτηρ Τίλλε κόμην. Per jocum vero Aristoph. Εἰρ. (545.) Ἐκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς Τίλλονθ' ἑαυτόν; ubi Schol. quoque annotat, τίλλειν ἑαυτὸν proprie esse τὸ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας. Ead. signif. τίλλεσθαι etiam dicitur, (Od.) K. fin. Ἑζόμενοι δὲ κατανθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας: quod Il. K. (15.) Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας. Sic Lucian. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην. Itidemque Martial. Et dextra pectus pulsat, et comam vellit. Ovid. Laniare comas dicit: Seneca Lacerare comas, Lacerare crinem: Virg. Scindere comam: unde ap. Eum Æn. 9. Scissa comas. Cinædi vero nates etiam sibi solebant τίλλειν s. παρατίλλειν, Vulsellis sibi pilos evellere: unde Vulsi ap. Latinos. Patet id tum e ll. quibusdam Clementis Alex. supra in Πιττόω cc.,

tum ex hoc Aristoph. B. (426.) Τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν Τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους. Nam VOCAB. Ταφὴ in obscœna ibi accipiunt signif., SICUT Τάφος quoque ET Θάπτειν alibi ap. Eund. et ap. Theocr. obscœnam actionem denotant, quemadmodum in Σῆμα docui. Mœchi item τίλλεσθαι solebant ignominiæ causa, Aristoph. N. (1083.) Τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ; sic enim, inquit Schol., ᾐκίζοντο eos quos deprehendissent mœchos, sc. ῥαφανίδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς, τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανὰς ἐργαζόμενοι. Ubi etiam nota τέφρᾳ τίλλεσθαι, pro Velli et fervente cinere conspergi. NOTA ET Ῥαφανιδοῦσθαι pro Raphano in anum immisso cruciari. || Signif. etiam Divellere s. Convellere, Discerpere s. Concerpere, Dilacerare, διασπαράττειν, Theocr. (3, 21.) de corona, τιλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. [" Toup. Epist. de Syrac. 331. Opusc. 1, 541. Wessel. Diss. Herod. 142. ad Herod. 62. Valck. Diatr. 193. Schneid. ad Pallad. 1, 277. Lucian. 1. 318. ad Charit. 349. Thom. M. 851. Jacobs. Anth. 2, 113. 10, 62. Heyn. Hom. 8, 741." Schæf. Mss. Il. Ω. 711. ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ Τιλλέσθην, Evellebant sibi comas. I. q. σκώπτω, Anacr. ap. Etym. M. v. Σίλλοι. Cratinus Athenæi p. 638. Λυδιστὶ τιλλουσῶν μέλη. Cf. Παρατίλτρια. Per reduplicationem hinc factum est Lat. Titillo.]

AT VERO Τίλλων Piscis nomen est ap. Aristot., quem Gaza quoque Tillonem Latine vocat. Apud Herod. vero 5, (16.) unico λ SCRIBITUR Τίλων, ubi hos τίλωνας tradit in Prasiade lacu provenire. " Ψύλων, ωνος, ὁ, Psylon, Piscis in litoribus pariens, " Aristot. H. A. 6, 14. Gaza Fullonem vocat, legens " forsitan φύλλων." [" Male pro τίλλων: perperam etiam * τύλων, ibid. 8, 20." Schn. Lex.]

[* Τιλλοπώγων, ὁ, Phrynichus Bekkeri p. 66.]

Τίλμα, τὸ, Linamentum concerptum, Penicillus, Turunda, μοτὸς, Apsyrtus in Hippiatria, Ὡσαύτως μοτοῦν τίλμασι τοῖς αὐτοῖς μετὰ οἴνου. Vide et Τιλτός. || Vulsio, Vellicatio, ut ap. Diosc. 2. Ruell. τίλματα dicitur vertisse Vellicationes. Τίλματα, inquit Gorr., dicta sunt a recentioribus Medicis σπάσματα, h. e. Vulsiones factæ in fibris musculorum, dum nimis distentæ interdum rumpuntur, ut annotavit Gal. Comm. 4. εἰς τὸ Κατ' Ἰητρεῖον. [Gl. Vulsura. " Toup. Epist. de Syrac. 331. Opusc. 1, 541. Plut. Mor. 1, 181 = (6, 175.)" Schæf. Mss.] UNDE Τιλμάτιον forma dimin. pro τίλμα: itidem significans Linamentum concerptum, Peniculus, Turunda, μοτὸς τιλτός: cujusmodi linamenta imbuta medicamentis solent vulneribus et ulceribus hiantibus indi: qua de re supra in Μοτός. Legitur autem hoc τιλμάτιον ea signif. ap. Gal. 5 τῶν Κατὰ Τόπους.

Τιλμὸς, ὁ, ET Τίλσις, ἡ, Vulsio, Vellicatio: ut τιλμὸς τῶν τριχῶν, Eust. Pilorum vulsura: ut Varro dicit Lanæ vulsura, s. Evulsio pilorum. Hesychio τιλμὸς est etiam παιδιά, Ludus quidam: ap. quem tamen paroxytonως scriptum est τίλμος. [Æsch. Suppl. 846. τιλμοὶ καὶ στιγμοί.]

[* Τίλτης, vide Νακοτίλτης. * Τιλτὴρ, unde * Τιλτήριος, e quo per contr. * " Τίλτρια, Toup. Opusc. 1, 541." Schæf. Mss.]

Τιλτὸς, Vulsus, Concerptus: ut τιλτὸς μοτὸς dicitur Linamentum concerptum ap. Gal. ad Gl. Item τιλτὸν neutraliter et substantive dicitur pro τίλμα, s. τιλτὸς μοτὸς, Paul. Ægin. 6. Μετὰ δὲ χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς τιλτοῖς, καὶ σπληνίον ἐπιθέντες, Secundum autem manualem curationem linamento sicco indito, et splenio imposito. Hæc τιλτὰ nominantur etiam τίλματα: ut in Hippiatr. Τίλματα ῥάκους ἐρεῖον διάβροχα ποιήσαντι ὄξει, ἐντιθέναι εἰς τὴν ἐκτομήν. Et rursum, Τίλματα ῥάκους ποιήσας μοτοὺς μετὰ οἴνου χλιαροῦ. Ubi etiam nota τίλματα ῥάκους, Linamenta e panno veteri vulsa. || Τιλτὸς, Budæo est non solum Vulsus, sed etiam Vulsilis; Gazæ autem Evulsilis. [" Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 277." Schæf. Mss. Corai. ad Xenocr. 177. Τιλτὸν, Gl. Linamentum.] AT VERO Τίλτον, Hesychio εἶδος

A ταριχίου: quod testatur et J. Poll. 6, c. 9. ubi tradit τίλτον τάριχος vocatum fuisse τὸ λεπιδωτόν: afferens h. l. Platonis Comici, καὶ περιϊὼν ἅμα, Τίλτου τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις. Itidem ap. Athen. (118.) e Nicostrato Comico, ἐπριάμην παρ' ἀνδρὸς —Ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ Τίλτον μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν Ὀβολοῖν, ὅ γ' οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν Τριῶν κατεσθίοντες, οὐδὲ δώδεκά γ'. Sed perperam ap. eum scriptum LEGITUR Τίλιτον. Apud Eund. memoratur ET Ἔντιλτος quidam πλακοῦς: forsan Placenta in qua est τίλτου τάριχος, Placenta condita τίλτου ταρίχει: ut (649.) in his senariis Clearchi Solensis, quibus τραγήματα enumerat, Ἄμης, πλακοῦς ἔντιλτος, ἴτριον, ῥοὰ, Ὠὸν, ἐρέβινθος, σησάμη κοπτὴ, βότρυς, Ἰσχὰς, ἄπιος, περσεία, μηλέ', ἀμύγδαλα.

[* Ἀνατίλλω, Schol. Aristoph. Θ. 198.] Ἀποτίλλω, Avello, Revello. Pass. ἀποτίλλεσθαι κεφαλὴν dicitur cui capitis pili evelluntur, Cui caput depilatur vulsella. Plut. (6, 662.) de Artaxerxe Longimano, Τοῖς ἁμαρτάνουσι τῶν ἡγεμονικῶν τιμωρίαν ἔταξεν, B ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτίλλεσθαι, τιάραν ἀποθεμένων. Et ἀποτετιλμένος dicitur Cui pili sunt evulsi, Vulsella depilatus. Apud Athen. (558.) Ἡ Θεανὼ δ' οὐχὶ σειρήν ἐστιν ἀποτετιλμένη; Siren, cui pili sunt evulsi, Depilis siren. [Hippocr. 38. Lucian. 2, 746. Aristoph. Ἐκκλ. 719. Ἀ. 157. Ὄρν. 806. ap. J. Poll. 6, 49. Τὸν σαπέρδην ἀποτῖλαι χρή. " Thom. M. 851. Jacobs. Anth. 6, 242. Wessel. Diss. Herod. 141. ad Herod. 62. 211. Valck. Diatr. 193." Schæf. Mss.] Ἀπότιλμα, τὸ, Id quod avulsum est, vellendo abstractum s. detractum est; aliis Frustum, Laceramentum. [" Toup. Epist. de Syrac. 331. Opusc. 1, 541. Emendd. 2, 340. Valck. Adoniaz. p. 316." Schæf. Mss. * Συναποτίλλω, Simul avello, Diosc. 1, 7.] Διατίλλω, Pervello, [Ælian. N. A. 11, 18. " Wakef. Herc. F. 748. Jacobs. Exerc. 1, 124." Schæf. Mss.] UNDE Διάτιλμα, quod ex Epigr. affertur, et exp. Evulsio, [" Jacobs. Anth. 11, 153." Schæf. Mss.] Ἐκτίλλω, Evello. Anacr. ap. Athen. (534.) Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ Μάστιγι θωμιχθεὶς, C κόμην Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος, Comam barbamque evulsus, Coma simul barbaque evulsa. [" Valck. Diatr. 193. Wessel. Diss. Herod. 142." Schæf. Mss. * " Ἐκτιλτέον, Clem. Alex. 225." Kall. Mss.] UNDE Προσεκτίλλω, Insuper evello, Præterea evello, Simul evello, Aristoph. Ὄρν. (287.) de Callia, quem esse avem γενναίαν et πτερορρυοῦσαν fingit, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται· Αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά. Κατατίλλω, Depilo, Compilo, Convello. Pro Evello affertur ex Aristoph. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 72." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 3, 21." Wakef. Mss. LXX. Ezech. 23, 34. Esdr. 8, 73. 9, 3.] Παρατίλλω, Compilo, Depilo, Vulsella pilos extraho. Cinædi et effeminati solebant olim παρατίλλεσθαι, i. e. Vulsella depilari: ut docet Clem. Alex. cum Pæd. 3. ait, Διὰ τούτους γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις πιττούντων, ξυρώντων, παρατιλλόντων τοὺς θηλυδρίας τούτους. Et paulo post, Οἳ σφᾶς καταπιττοῦσι, καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρόπον παρέχουσι. Ubi nota eum synonymως accipere παρατίλλειν et τὰς D τρίχας ἀνασπᾷν. Nota etiam picis illitu glabros et depiles reddi solitos fuisse istos θηλυδρίας. Sed et iis, qui in adulterio fuissent deprehensi, e natibus ac pudendis evellebantur pili, ut docet Aristoph. Πλ. (168.) Ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ πού παρατίλλεται, Per te glabratur et depilatur, Vulsuram patitur. Cui similem Ejusdem locum habes in Τίλλω, una cum verbis Scholiastæ: [Α. 89. 151. 277. et Schol. ad B. 519. " Valck. Hipp. p. 209. Toup. Opusc. 1, 139. Phryn. Ecl. 180. Thom. M. 347. 545. 690. Jacobs. Anth. 10, 62. Kuster. Aristoph. 117." Schæf. Mss.] Παρατιλμὸς, ὁ, Vulsura, Pilorum evulsio, Depilatio: ut Schol. Aristoph. in l. paulo ante c., cum dixisset moris fuisse τὸν ἁλόντα μοιχὸν παρατίλλεσθαι, ἵνα δοὺς ἀργύριον ποινῆς λυθῇ, subjungit, Αὕτη γὰρ ὥριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρατιλμός· οἱ γὰρ πλούσιοι χρήματα παρέχοντες ἀπελύοντο. Ubi etiam παρατίλλεται exp. non solum τὰς τρίχας τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται, sed etiam διασείεται, Convellitur: [cf. Eund. ad Α. 277. " Valck. Hipp. p.

209. Kuster. Aristoph. p. 4. Mœchorum pœna, ad Xen. Mem. 2, 1, 5." Schæf. Mss. * "Παράτιλσις, Depilatio, Clem. Alex. 198. * Παρατιλτέον, 226(= 264.)" Kall. Mss. * Παράτιλτος, Schol. Aristoph. Λ. 277.] "Ἀπαράτιλτος, Qui vulsus non est, Hirsutus, ὁ οὐ παρατετιλμένος, Lucian. de Salt. (270.) "Ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος," [Aristoph. Λ. 279. * Παρατιλτήρ, ὁ, unde * Παρατιλτήριος, e quo] Παρατίλτρια, ἡ, Depilatrix: [Gl. Tricula, l. Ustricula.] παρατίλτριαι dicebantur olim Feminæ, quæ molles homines vulsellis depilabant et glabrabant, i. e. Quæ vulsellis pilos eis evellebant, ut glabri essent. Philostr. V. S. de Scopeliano Rhetore, Ἐκδεδωκὼς ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλτρίαις: [p. 167, 4. 536, 17. Athen. 638. "Toup. Opusc. 1, 139. 541. Emendd. 1, 211. Jacobs. Anth. 10, 62." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 232." Wakef. Mss.] Περιτίλλω, Circumcirca vello. Unde partic. pass. περιτετιλμένος, quod tamen e Luciano (1, 692. 2, 737.) affertur pro simpliciter Vulsus. Exp. etiam Revello; afferturque et περιτῖλαι pro Decerpsisse. [Herod. 3, 32. "Wessel. ad p. 62. 211. Diss. 141. Thom. M. 852." Schæf. Mss. * Προτίλλω, Gl. Prævello. * "Συντίλλω, ad Hesych. 2, 1388. n. 23." Dahler. Mss. Anal. 2, 362. Strato Ep. 13.] "Ὑποτίλλω, q. d. Subvello. In VV. LL. ὑποτῖλαι τὴν βοτάνην affertur e Theophr. H. Pl. 2, 8. pro Subruncare herbam."

"Κοτίλλουσα, Hes. teste pro τίλλουσα dicitur, Vellens, Vellicans." [Cf. Κωτίλλω.]

"Κοτίλλιον, Eid. est τὸ αἰδοῖον ἀνδρός: pro quo supra Κότιλον, in Κόθημα, ex Eod."

Τίλαι, αἱ, dicuntur Parvæ quisquiliæ s. Corpuscula quæ, infusis per fenestram radiis solis, aëri videntur innatare, s. per aërem volitare: ac præsertim Quisquiliæ e panno vulso evolantes; nam παρὰ τὸ τίλλεσθαι ita dictæ videntur. Plut. Symp. 8, 3. de Anaxagora Philosopho, Ὑπὸ τοῦ ἡλίου λέγοντα κινεῖσθαι τὸν ἀέρα κίνησιν τρομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν· ὡς δῆλόν ἐστι τοῖς διὰ τοῦ φωτὸς ἀεὶ διάττουσι ψήγμασι μικροῖς καὶ θραύμασιν, ἃ δή τινες τίλας καλοῦσι. AT Τιλλὰ Hesychio sunt πτερά, Pennæ s. Pinnæ, Alæ. Forsan etiam ipse παρὰ τὸ τίλλεσθαι: [cf. Πτίλα.] Apud quem legitur ET Τιλίαι, αἴγειροι, Populi arbores: [s. Ulmi, a πτελέαι, Latine Tiliæ.]

AT VERO Τίλος longe diversam a superioribus habet signif., utpote quo significetur Stercus, Merda, κόπρος, σκώρ, ut patet ex J. Poll., qui l. 5. Λέγουσι δὲ, inquit, καὶ τίλον καὶ πέλεθον καὶ σπατίλην: cum sc. dixisset τὸ ἀποσκευαζόμενον ὑπ' ἀνθρώπου ἐν ἀποπάτῳ nominari κόπρον et σκώρ. [Cf. 2, 50.] UNDE Ἱππότιλος, ὁ, Morbus quidam equi, ex argumento dictus, cum sc. τιλᾷ, καὶ ἔκλυσις αὐτῷ περιγίνεται ἀπὸ τούτου, καὶ τὰ σκέλη αὐτοῦ συνδέδεται: ut docet Tib. in Hippiatr. Ubi etiam nota VERB. Τιλάω, quod ibi significat Liquidum stercus edere; solent enim ejusmodi ὑγραὶ διάῤῥοιαι exolvere vires corporis. Alioquin simpliciter τιλᾷν est Cacare: ut rursum in Hippiatr. Τιλήσει λεπτὸν καὶ μυξῶδες. [" De quant., Kuster. Aristoph. 213." Schæf. Mss. "Eust. Il. 440, 43. Hipponax ap. Etym. M." Wakef. Mss. * "Τίλημα, Stercus, Etym. M. ap. Toup. Opusc. 1, 541., ubi Toup. perperam tentat Etym. M." Wakef. Mss. * "Ἀποτιλάω, Merdam alicui incaco, Suid. v. Ἐπικεχορδώς." Schleusner. Mss. * "Ἀποτιλόω, ad Timæi Lex. 121." Schæf. Mss.] Διατιλάω, ex Hippiatr. affertur pro Caco, Excerno. [* Ἐκτιλάω, Schol. Aristoph. Ὄρν. 792. Diosc. Parab. 1, 52.] Ἐντιλάω, Incaco, Stercore s. Merda inquino. Aristoph. Ἀ. (350.) Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι ἀλοσύχνην Ὁ Λάρκος ἐνετίλησεν, [male ἐπετίλησεν in Kusteri Ed.] ὥσπερ σηπία, Incacavit mihi veluti sepia. Solet enim et sepia suo atramento inquinare et turbare aquam: ut et Schol. dicit, ἐπαφῆκεν ὁ Λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας, ὥσπερ ἡ σηπία, τὸ μέλαν. Sed nota ibi Aristoph. exempl. habere συχνὴν, non ἀλοσύχνην: quod ἀλοσύχνην habet Erotian., eum locum citans p. 36. meæ Ed., in Μαρίλη. [" Casaub. ad Athen. 98." Schæf. Mss.] Κατατιλάω, Concaco, Stercore contamino, Stercus emitto adversum. Aristoph. Ὄρν.

A (1054.) Μέμνησ', ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας; Meministine, cum columnam concacares vesperi? Sic (366.) κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, sc. ἀγαλμάτων, Statuas Hecates concacat, Schol. ἀσεβῶς διάκειται περὶ τὰ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματα. Exp. alioqui et hoc modo, sequendo proprium vocum signif., κατὰ τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἑκάτης κόπρον ἐκκρίνει διάῤῥυτον, i. e. ὑγράν. [* Ἐγκατατιλάω, ap. Hippocr. 672. reponendum videtur, ubi perperam extat ῥάκεα ἐγκατάλλειν.] Προστιλάω, i. q. Κατατιλάω, Aristoph. N. (411.), πρὸς αὐτὼ Τὠφθαλμώ μου προσετίλησεν, Oculos meos concacavit, stercore perfudit s. conspurcavit. Nisi malis, In ipsos mihi incacavit oculos. SED ET Σπατίλη huc videtur pertinere, i. significans q. τίλος, ut supra ex J. Poll. docui in illo ipso Τίλος. Itidemque Schol. Aristoph. Εἰρ. (48.) ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει, dicit σπατίλην esse τὴν ἀνθρωπίνην κόπρον: addens tamen, eo vocab. accipi etiam posse τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρὸν, ὃ ἐκβάλλεται ὑπὸ τῶν σκυτέων, Segmentum s. Recisamentum corii, quod
B scalpro recidunt sutores, [a σπάτος, τό:] σμίλευμα quoque nominatum. Utitur eodem vocab. Hippocr., ap. quem σπατίλη Gal. exp. ὑγρὸν διαχώρημα, Liquidum excrementum: itidemque Erot. scribit id vocab. κεῖσθαι ap. eum ἐπὶ διαῤῥοίας, sed semel tantum legi. Dion autem (46, 5.) generalius pro Stercore s. Merda accepisse videtur, cujus verba attuli in Οἰσπώτη. [Suid. Σπατίλη· ἡ τῶν ἀνθρώπων κόπρος· καὶ τὰ μικρὰ δέρματα, τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων· σπατίλη γὰρ τὸ δέρμα, παρὰ τὸ σπᾶσθαι· σκατοφάγος δὲ ὁ Κλέων, ἐπεὶ βυρσοδέψης ἦν, καὶ μετὰ κόπρου τὰς βύρσας εἰργάζοντο. * Σπατίλουρος, Hes. ὁ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν σπατίλην ἐκτιθείς.]

"Παστείλη, Ultima anni dies: Παστίλη autem, τὸ ξύσμα τοῦ δέρματος, Ramenta corii s. pellium, Suid." [Arcad. 109. Παστίλη, τὸ ἀπόξυσμα τῶν δερμάτων.]

ΤΙΝΑΣΣΩ, ξω, Quatio, Concutio, Vibro. Il. X. (311.) Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξὺ, Quatiens et vibrans acutum ensem. Idem pass. voce et signif. O.
C (609.) ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος. Quo modo et Val. Flacc. dicit Caput quassare. Idem media voce utitur in signif. activa, Od. B. (151.) Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά. Ovid. Pennas quatere. Virg. magnis quatiunt clangoribus alas. || Suid. τινάξαι exp. etiam διαῤῥῆξαι, κόψαι, afferens ex Epigr. Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάξαι Οἰόμενος, Perrumpere et perfringere vincula. [" Ruhnk. Ep. Cr. 295. Toup. Opusc. 1, 528. 2, 95. Wakef. S. Cr. 2, 106. Trach. 512. Brunck. Apoll. Rh. 166. Jacobs. Anth. 11, 389." Schæf. Mss. " T. κιθάραν, Achill. Tat. 32. Perf. τετίναχα, Etym. M." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4, 641. φόβῳ δ' ἐτίναχθεν ἀυτῆς. Arat. D. 239. τινάσσονται πτερύγεσσιν.] Τιναγμὸς, ὁ, Quassus, Quassatio, Vibratio. Item Excussio: ut Bud. ap. Greg. Naz. Τῷ ἀδοκήτῳ τοῦ τιναγμοῦ περιτρέποντες, interpr. Inopinata et violenta freni excussione. [" Musgr. Heracl. 833." Schæf. Mss.] Dicitur ET Τίναγμα, τὸ, quod passionem potius denotat. [Clau-
D dian. Epigr. 2. παλλομένοισι τινάγμασι χαλκὸν ἀράσσει. LXX. Job. 28, 26. * Τινάκτης, ὁ, unde * Προτινάκτης, Orph. H. in Jov. 8. * Τινακτήρ, ὁ, unde * Τινακτήριος, e quo * " Τινάκτριος, Concutiens, Concutiendi vim habens, Philes p. 268. ὁρμάς." Schleusn. Mss. * Τινάκτρια, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 73(=137.)" Boiss. Mss. * Τινάκτειρα, ἡ, Æsch. Pr. 923. Aristoph. N. 566.] Τινάκτωρ, ορος, ὁ, Quassator, Concussor, Vibrator: ut τινάκτωρ γαίας ap. Soph. (Trach. 508.) de Neptuno, qui itidem ἐνοσίχθων dicitur, et σεισίχθων, et ἐννοσίγαιος: unde et Virg. dicit, Neptunus muros, magnoque emota tridenti Fundamenta quatit, totamque a sedibus urbem Eruit. [" Wakef. S. Cr. 2, 106. Trach. 502." Schæf. Mss. " Eudocia p. 342." Schleusn. Mss. Cornut. c. 22. τινάκτορα γαίης.] Τινακτοπήληξ, Qui galeam quassat, ὁ τὸν πήληκα τινάσσων, ut Hom. loquitur. Hesychio * σεισολόφος. [* Τινακτὸς, unde] Ἀτίνακτος, Inconcussus, Immotus, Non agitatus, ἄσειστος, Nonn. Τοῦτον ἰδὼν ἀτίνακτον: [cf. Jo. 167.

187. 207. Schleusn. Lex. V. T. * Ἀπινάκτως, Greg. Naz. Or. 28. p. 479.]

Ἀμφιτινάσσω, Utrimque quatio, Undique quasso et concutio: unde φρένας ἀμφετίναξε, Mentem undique concussit, perculit. [Anal. 3, 78. "Philippus 51. Paul. Sil. 25." Schæf. Mss.] Ἀνατινάσσω, Concutio, Vehementer concutio: ut ἀνὰ augeat signif. simplicis τινάσσω. [Eur. Bacch. 623. Or. 340. Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς Τινάξας δαίμων.] Unde Ἀνατιναγμὸς, ὁ, Concussio, μετάστασις, μετακίνησις, Hes. Emotio e loco suo in alium. [LXX. Nahum 2, 10.] Apud Suid. vero habetur Ἀνατινασμός: quod mendosum est. * Ἀντιτινάσσω, Eur. Bacch. 622=613. Brunck., f. l. pro ἀνατ.] Ἀποτινάσσω, Decutio, Excutio. Qua in signif. vox media quoque accipitur, ut e Chrys. de Sacerd. affertur ἀπετινάξατο τὸ πνῖγος, pro Æstum excussit. Nec non et passiva: ut ap. Samuelem 1 Reg. 10, 2. Ἰδοὺ ὁ πατήρ σου ἀποτετίνακται τὴν φροντίδα τῶν ὄνων, καὶ μεριμνᾷ περὶ ὑμῶν, Excussa ex animo suo cura asinorum, de vobis jam solicitus et anxius est, Dimisit curam asinorum, et de vobis anxius est. Itidemque ἀποτινασσόμενος exp. Excutiens. [Schleusn. Lex. V. T. "Valck. Oratt. 361." Schæf. Mss.] Ἀποτίναγμα, τὸ, Id quod decutitur s. excutitur, decussum s. excussum est: ἀποτίναγμα στυππείου, Lignosæ illæ veluti assulæ, quæ decutiuntur e lino vel cannabe, cum pectitur. Hieron. exponens illud Es. 1, (31.) Et erit fortitudo vestra ut favilla, Pro Favilla, inquit, ἀποτίναγμα interpretatus est Symmachus, quando stuppa pectitur, et quicquid sordidum habet, projicitur. LXX. Interprr. ibi habent, Ἔσται ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ὡς καλάμη στυππείου. ["Phryn. Ecl. 111." Schæf. Mss.] Διατινάσσω, Discutio, Quassu disjicio. Exp. etiam simpliciter Quatio, Vibro, afferturque ex Eur. [Iph. T. 282. Bacch. 587. 606.] Ἐκτινάσσω, Excutio, Il. Π. (348.) Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες, ubi tmesis est. Affertur et Ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, pro Qui vestimenta excussit. Exp. etiam Amolior, Expello. ["Valck. Oratt. 361. ad Lucian. 1, 411. Ruhnk. ad Rutil. 106. Jacobs. Anth. 11, 149. 389." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T. * Ἐκτίναγμα, ibid.] Ἐκτιναγμὸς, ὁ, Excussio, Emotio quæ quassando s. concutiendo fit, [LXX. Nahum 2, 10. Sir. 22, 13. * Ἐκτίναξις, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 9. p. 125. * Ἐκτινακτὴρ, * Ἐκτινακτήριος, e quo per contr. * "Ἐκτινάκτριος, Nicet. Eugen. 3, 225." Boiss. Mss.] Ἐντινάσσω quoque exp. Excutio: nec non Ἐντιναγμὸς, Excussio. Sed utrumque mihi suspectum est, malimque Incutio et Incussio. [Ἐντινάσσω, 1 Macc. 2, 36. 2 Macc. 4, 41. Nili Paraphr. Epict. c. 45. Diog. L. 6, 41. * "Ἐντίναγμα, Buttm. Schol. Od. P. 231." Elberling. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ἐντιναγμὸς, ibid. * Ἐπιτινάσσω, Basil. 3, 546. * "Προστινάσσω, Jacobs. Anth. 11, 288. ad Charit. 213. Toup. Opusc. 2, 95." Schæf. Mss.] Συντινάσσω, Concutio, Conquasso, Aristot. de Mundo, [Theocr. 22, 90. Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, Concitavit, "Quint. Sm. 12, 192." Wakef. Mss.]

[* ΤΙΝΘΟΣ, ἡ, ὄν, Coctus: τιντὸν, Hes. ἑφθὸν, male pro τινθόν. Item * Τινθὸς, οῦ, ὁ, Lycophr. 36. Τινθῷ λέβητος * ἀφλόγοις ἐν ἐσχάραις, Schol. τῷ κύτει καὶ διαχωρήματι. Vide Schn. Lex.] "Τινθαλέος, Calidus, Fervidus. Apud Nicandr. Ἀ. (463.) "τινθαλέοις ὕδασιν exp. θερμοῖς:" [445. τινθαλέῳ ποτῷ, Schol. θερμῷ, διαπύρῳ.] "Suid. in Epigr. τινθαλέοισι λοετροῖς exp. χλιαροῖς, nec non θερμοῖς." ["Nonn. D. 2, 499." Wakef. Mss.] "Διατινθαλέος, Hes. διάπυρος, Ignitus, Candens: ut et Schol. Aristoph. διατινθαλέῳ exp. διαθέρμῳ, Calido s. Fervido, Σφ. (329.) ἤ με κεραυνῷ Διατινθαλέῳ σποδίσον ταχέως." [Schneidero leg. videtur divisim, Διὰ τινθαλέῳ σπόδισον, pro διασπόδισον τινθ.]

ΤΙΣ; gen. Τίνος; Quis? interrogative. Fem. itidem τίς; Quæ? Neutr. Τί; Quod, vel Quid? Il. Φ. (150.) et Od. H. (238.) Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Quisnam es? Il. Ω. (387.) Τίς δὲ σὺ ἐσσί, φέριστε; Itidem Od. I. (252.) Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλέεθ' ὑγρὰ κέλευθα; Quinam estis? Et N. (233.) Τίς γῆ; τίς
A δῆμος; τίνες ἀνέρες; Similiter ap. prosæ Scriptores. Plato Charm. Ἔστι δὲ τίς καὶ τοῦ; Quis vero est et cujus? Et Plut. de Loquac. Τίς εἶ, καὶ τίς σε οἶδε, καὶ πόθεν ἐπίστασαι ταῦτα; Interdum annexo ποτὲ, vel δήποτε, ut Τίς ποτε; Τίς δήποτε; Quis tandem? Nonnunquam præfixo ὁ dicitur ὁ τίς, et præcedente sententia aliqua, quam hoc interrogativum claudit. Greg. Naz. c. Jul. Σὺ κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας, ὁ τίς, καὶ πόσος, καὶ πόθεν; Quisnam, et quantus, et unde? Rursum τίς interrogativum aliquando æquivalet particulæ Nullus sine interrogatione positæ, Aristoph. Πλ. (498.) Καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον; Hac re mortalibus quisnam unquam adinveniat melius quippiam? i. e. Nullus unquam invenerit: ut Schol. quoque annotat ibi τὸ τίς ταὐτὸν εἶναι τῷ οὐδείς. Itidemque ap. Thuc. τίς πω Schol. exp. οὐδεμία. Quibus similia exempla habes ap. Bud. 63. || Indirectam etiam habet, sicut et Lat. Quis s. Quisnam, interdum interrogationem. Lucian. (2, 381.) Ἠρώτα τίς ὢν
B χλευάζοι τὰ αὐτοῦ. Sic (886.) Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν. Æschin. Ἐπὶ τίσι δεῖ ποιεῖσθαι συμμαχίαν, Quibusnam conditionibus societas ineunda sit. Synes. Ep. 8. Μηνύον ὅπως ἔχετε, καὶ ἐν τίσιν ἐστὲ, Quomodo valeatis, et quo in statu sint res vestræ. || Uter, Lucill. Epigr. in Fures, γνώσῃ τίς τινός ἐστι Κρόνος, Uter utrius sit Saturnus. || Nec non Quotus, siquidem ap. Aristoph. εἰς τίνα ἡμέραν; exp. non solum Ad quem diem? sed etiam Ad quotum diem? Vide et Τιμὴ, Pretium. || Τίς accipitur etiam pro ὁποῖός τις, Qualis, Qualisnam; idque tam in indirecta quam in directa interrogatione. In directa, ap. Dem. Τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς δεομένους εἰμί; sicut et Cic. dixit, Xenophon Socraticus, qui vir et quantus? Indirecte vero, ut ap. Æsch. Ctes. Σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστι, Non qualem se esse prædicet, sed qualis sit. Itidem Synes. Ep. 121. dicit, Ἔστω δή σοι τοῦτο τεκμήριον, τίς ἂν ἐγενόμην, Qualis essem. Sic et Ep. 44.

C Τί, Quid? interdum et Quod, uti supra etiam dixi, et ita ap. Luc. accipitur 17, (8.) Ἑτοίμασον τί δειπνήσω, Para quod cœnem; sed hoc imitari minime velim. Plato Charm. Τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες; Quid tibi videtur? Aristoph. N. (82.) τί ἐστιν; Quid est? Quid rei est? Quid me vis? Ibid. (80.) sine ἐστὶ, aut alio aliquo verbo, τί, ὦ πάτερ; Quid est quod me vis, o pater? verba filii a patre expergefacti. Et Dem. c. Aphobum, Τί κακὸν οὐκ ἔνι; Quid mali non inest? i. e. Nihil non, Omnia: ut supra quoque dixi Schol. Thuc. τίς πω exponere οὐδεμία. Item sæpe occurrit τί σὺ λέγεις; Quid tu dicis? idque vel per contemtum dicitur, cum ostendere volumus nugari illum quem alloquimur. Terent. Quid tibi vis? Horat. Quid tibi vis, mulier nigris dignissima barris? ubi tamen Quid tibi vis potest et aliter accipi. Interdum etiam cum perterrefacere volumus illum ipsum ad quem orationem convertimus: utrumque in contentionibus et confutationibus. Utitur autem eo modo Aristoph. N., ubi v. Schol. Sæpe
D post τί interrogativum, relinquitur aliquid subaudiendum. Lucian. (1, 175.) Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται, Βλεψίας ἐκεῖνος καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωζομένων, Quid hoc rei est? quid hoc sibi vult? (357.) Ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; Senex vero quid ad hæc respondit? Xen. Σ. (2, 3.) Τί οὖν εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἐνέγκαι; Quid igitur dices si quis nobis unguentum afferat? Subauditum autem habet verbum ἐστὶ cum alibi etiam, tum in hoc loquendi genere, Dem. c. Aphob. Τί νόμῳ καὶ βασάνῳ; Quid rei est legi cum quæstione? uti et Jo. 2, (4.) Τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; Quid tibi mecum rei est, mulier? Et Synes. Ep. 105. Δήμῳ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; Interdum geminatur, Aristoph. N. (350.) Τί γὰρ ἦν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα; τί δρῶσιν; Et ap. Dem. Philipp. 3. (120.) Τί οἴεσθε, ἐπειδὰν ἑνὸς ἡμῶν ἑκάστου κύριος γένηται, τί ποιήσειν; Ubi potest dici repetitum esse propter illa, quæ interjecta sunt inter ipsum τί et verbum de quo quæritur. Non itidem vero, sed majoris vehementiæ causa, ap. Plat. Apol. (26.)

Τί οὖν, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; Quidnam igitur quid? Sicut vero dixi interdum præmisso ὁ dici ὁ τίς pro τίς, sic etiam sciendum est dici τὸ τί pro τί: et id quidem in responsione simul habente interrogationem: ut ap. Aristoph. N. (500.) Strepsiadi dicenti, εἰπὲ δή νῦν μοι, Socrates respondet, τὸ τί; Quidnam? Quidnam vis tibi dicam? Et Πλ. (903.) viro justo dicenti, Καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι, respondet sycophanta, τὸ τί; Quidnam? Signif. hoc idem τὸ τί etiam Quare, Cur, Quid ita? ut (1077.) cuidam dicenti, περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι, cum interrogatione respondet Chremylus, τὸ τί; Quamobrem? [cf. B. 1228.] "Τοτί in VV. LL. ex Aristoph. pro τὸ "τί." ["Τὰ τί; Quænam? Aristoph. Εἰρ. 694." Seager. Mss.] Interdum τί alio casu redditur quam eo in quo ponitur, (N. 1381.) τί σ' εἴπω; Quo te appellabo nomine? || Interdum signif. Ad quid? Ad quam rem? N. (202.) τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον; Ad quid prodest? Et Gaza, Τί δὲ ταῦτα; dixit pro eo, quod Cic. Quorsum hæc? E Dem. autem, Τί χρησόμεθα τούτῳ; pro Quid nobis agendum in hoc tempore? || Aliquando τί ponitur pro διὰ τί; Quamobrem? Qua de causa? Cur? Quare? ut etiam Quid apud Latinos. Xen. Κ.Π. 1. Ταῦτα δὲ πάντα τί ἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι; 5, (2, 13.) Ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει τί δεῖ λέγειν; Quid attinet dicere quantis injuriis afficiat? Itidem Plato Symp. Καὶ νῦν τί ἥκεις; καὶ τί αὖ ἐνταῦθα κατεκλίνης; [Aristoph. Πλ. 252.] || Ponitur interdum et in indirecta interrogatione, Aristoph. λέγε δὴ τί κελεύεις, Dic igitur quid jubeas. Ac ut interrogativum τί dixi interdum geminari, ita et hoc iterari s. repeti sciendum est, Dem. (50.) Τίς χορηγὸς ἢ γυμνασίαρχος τῆς φυλῆς, πότε καὶ παρὰ τοῦ, καὶ τί λαβόντα τί δεῖ ποιεῖν, οὐδὲν ἀνεξέταστον ἠμέληται, (571.) Δεῖξαι τί πεποιηκότες αὐτῶν ἔνιοι τίνος ὀργῆς τετυχήκασι παρ' ὑμῶν, Aristot. Eth. 3, 1. Κρῖναι ποῖον ἀντὶ ποίου αἱρετέον, καὶ τί ἀντὶ τίνος *ὑπομενετέον. Quibus alia duo similia exempla ex eod. Dem. et Aristide habes ap. Bud. Comm. 62., ubi etiam annotat similem usum esse Latinæ particulæ in h. l. Virg. Quæ quibus anteferam, et in h. Plinii, Quid a quo fiat. || Hoc ipso τί quæritur de substantia rei: ut ap. Philosophos τί ἐστι; Quid est? corpus, homo, animal, lapis. Unde fit ut sæpe reddatur substantia: Aristot. Rhet. 1. Καὶ γὰρ τί, καὶ πόσον, καὶ ποῖον, οὕτως ἔχει, Substantia et quantitas et qualitas rei ita se habent. Nonnulli vero et Quiditas interpretari ausi sunt, ut Gaza ap. eund. Aristot. 2 de Gener. Anim. Τὸ τί ἐστιν ἡ ἀρχή, Principium quiditas est. Itidemque τὸ τί ἐστι, Ipsa rei quiditas, Definitio qua determinatur quid res sit. Similiter τί ἦν εἶναι, Eth. 2, 6. Κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν καὶ τὸν λόγον τὸν τί ἦν εἶναι λέγοντα, μεσότης ἐστὶν ἡ ἀρετή, E sua essentia, et ratione quæ quid sit res, declarat. Quin ipse Aristot. indicat hoc τὸ τί ἦν εἶναι i. esse q. τὸ τί ἐστιν, s. τὴν οὐσίαν, cum ait, Ἔτι δὲ τὸ τί ἦν εἶναι οὗ ὁ λόγος ἐστὶν ὁρισμὸς, οὐσία λέγεται ἑκάστου. Et rursum, Ἐμπεδοκλῆς τῷ λόγῳ ὀστοῦν φησὶν εἶναι· τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ τί ἦν εἶναι καὶ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος. Itidem in Eth. Ἐν τῷ τί ἐστι, In substantia, Argyrop.

Τί interrogativum, prout has vel illas particulas adjunctas habet, negationi aut affirmationi servit, Soph. (Aj. 90.) Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid ita parum? i. e. οὐδὲ ὀλίγον ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου, Ne minimam quidem rationem habes sociæ tuæ. At vero affirmat, cum dicunt τί γὰρ ἄλλο ἤ, vel τί δὲ ἄλλο ἤ, ut et ap. Latinos, Quid enim aliud nisi, Quid enim aliud quam. Xen. Ἀπ. 2, (3, 17.) Τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι, σὺ μὲν, χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος; Sic Liv. Quid enim aliud nisi admonendi essetis? pro, Nihil aliud quam, Nihil præterquam, nisi: ut Quintil., et idem Liv. ac Celsus loquuntur. Eadem ratio est in τί δὲ ἄλλο ἤ, Lucian. (1, 274.) Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα; Quid enim aliud quam risi? Xen. Τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις; quæ verba idem sonant ac si dixisset, ἦ μὴν κινδυνεύσεις, Profecto periculum erit ne. Fortasse tamen rectius dicemus in utriusque generis exemplis particulam τί nihil aliud quam consuetam interrogandi vim habere, neque ipsam, sed adjunctas ipsi particulas vel negationi vel affirmationi inservire.

A Interdum annexam habet particulam aliquam, veluti est γὰρ, δαὶ, δὲ, et similes aliæ, ut ordine docebo: et pro earum ratione signif. interdum mutat. Τί γάρ; Quid ni? Quo sensu dicitur etiam πῶς γὰρ οὔ; At de τί γὰρ ἄλλο ἤ, dictum fuit in tmemate præcedente. Hoc ipsum τί γὰρ præmisso καὶ, diversam etiam signif. habet: veluti cum sub finem narrationis alicujus subjicimus Καὶ τί γάρ; pro, Quid porro accidit, evenit? Cujus usus duo exempla habes ap. Lucill. Epigr. εἰς Ἀγωνιστὰς et εἰς Λεπτοὺς, p. 127. 156. meæ Edit. Solent autem ejusmodi interrogatione uti ad expectationem majorem in animis auditorum concitandam. Τί δαί, s. Τί δέ; Quid autem? Quare? Quid ita? Cic. vero ap. Plat. Tim. τί δαὶ vertit Ain' tu? Et τί δέ; Quid? ut p. 6. mei Lex. Cic. videbis. Synes. autem addito præterea καὶ dixit Ep. 114. Τί δὲ καὶ καλὸν ἐπὶ τὴν ψάμμον τὴν αἰγιαλῖτιν πεσεῖν; Ecquid autem amœnitatis habet? Item τί δὲ εἰ μὴ pro τί δὲ ἄλλο εἰ μή, s. τί δὲ ἄλλο ἤ: ut accipiunt ap. Xen. (Œc. 9, 1.) Τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖτό γε ἐπιμελήσεσθαι; Quid aliud tandem nisi se curaturum pollicebatur? i. e. Nihil aliud pollicebatur quam se curaturum: ut Liv. Illa nocte nihil aliud præterquam vigilatum est. Τί δή; Quid tandem? Plato, Τί δὴ οὖν; ἔφη ὁ Σωκράτης· οὐ πάντες ἐρᾷν φαμέν; Quid tandem igitur? s. simpliciter, Quidnam igitur? Quid tandem? Sic τί δή ποτε; Quid s. Quamobrem tandem? Ecquid? Et τί δῆτα; Athen. τί δῆτ', ἔφη, δεδοίκατε; Quid tandem metuitis? Xen. Κ. Π. 6, (1, 10.) Τί δῆτα ἐγὼ Κυαξάρῃ λόγον ἐκέλευσα ἐμβαλεῖν περὶ καταλύσεως τῆς στρατιᾶς; Quid tandem? Quanam tandem de causa? Quamobrem? respondet, εὖ ἴστε ὅτι φοβούμενος τὸ μέλλον, Sc. metu futuri. Τί μή; Quid ni? πῶς δ' οὔ; s. πῶς γὰρ οὔ; quo sensu supra habuimus τί γάρ; et paulo infra τί μήν; Soph. Aj. (673.) Ἄρχοντές εἰσιν, ὥς θ' ὑπεικτέον· τί μή; Rerum summa ap. ipsos est, ideoque eis cedendum et obtemperandum: quid ni? ut et Schol. exp. διὰ τί οὐκ ἄξιον εἴη εἴκειν αὐτοῖς; Τί μὴν itidem signif. Quid ni? et est concedentis: ut ap. Plat. de Rep. 2. Ἀγαθὸς ὅγε

C θεὸς, καὶ λεκτέον οὕτως· τί μήν; Et in Philebo ad hoc interrogatum, Ἆρ' οὐ θεοφιλής ἐστι, respondetur τί μήν; Quid ni? pro quo ibid. dicit πῶς δ' οὔ; ut videbis ap. Bud. 922., ubi alia etiam exempla affert ex Eod. Alias τί μὴν accipitur etiam pro τί δή, s. τί δὴ οὖν; Quidnam igitur? Quid tandem? ut videre est in loco quodam Plat., quem Bud. affert p. 921., cui similis hic Xen. Κ. Π. 2, (2, 4.) p. 28. Ἀλλὰ τί μὴν βουλόμενοι ψεύδονται; Quidnam tandem sibi volunt mendaciis istis? seu, Quid igitur? Quibus Cyri verbis respondet Aglaitidas, Τί δ' ἄλλο γε εἰ μὴ γέλωτα ποιεῖν ἐθέλοντες; Nihil aliud quam risum excitare volunt. [* Σὰ μὰν, Dorice pro τί μήν, Aristoph. Ἀ. 757. 784.] Τί νυ; i. q. διὰ τί; s. διὰ τί δή; Hecuba ap. Hom. Il. X. (432.) deflens Hectorem suum, Τέκνον, δειλὴ ἐγώ· τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα Σεῦ ἀποτεθνειῶτος; i. e. τί δὴ βιώσομαι, ut exp. Eust. Ubi etiam obiter NOTA Βείομαι. Τί ὅτι, Quid quod? Quid est quod? Quid est cur? Seu simpliciter Cur? Quare? Act. 5, (9.) Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν; Quamobrem conspirastis? Τί οὖν; Quid igitur? Plato,

D Τί οὖν ἂν, ἔφην, εἴη ὁ ἔρως, θνητός; ἥκιστά γε· ἀλλὰ τί μήν; μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Ex Ejusd. libris de LL. affertur Τί οὖν τί; pro, Quid non igitur? Τί οὔ; s. τί οὐχί; Quid non? pro Nihil non. Dem. (241.) Εἶτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων, πᾶσα οἰκουμένη μεστὴ γέγονε προδοτῶν, Et quid non mali? i. e. Nihil non mali, Omne genus malorum. Idem, Ἀξιοῦντος δὲ τούτου, καὶ πολλὰ δεηθέντος ἐμοῦ καὶ τί οὐχὶ ποιήσαντος, καὶ τοῦτο ὑπέμεινα. Interdum vero sequente γὰρ, Greg. Naz. Καὶ τὸ τέλος ὀνειδιζόμενος, καὶ τί γὰρ οὐχὶ πάσχων, τί δ' οὐκ ἀκούων, οἷς οἱ τοιοῦτοι νεανιεύονται, Et quid non contumeliarum perpessus? I. e. Nihil non contumeliarum. Sic Joseph. Οἱ δὲ καὶ δεῖμόν τινα καὶ φόβον, ἤδη δὲ καὶ λύσσαν, καὶ τί γὰρ οὐχὶ τῶν κακίστων παθῶν εἰς Θεοῦ φύσιν καὶ μορφὴν ἀνέπλασαν; pro quo potuisset dicere etiam, Καὶ τί γὰρ ἄλλο εἰ μὴ πάντα τὰ κάκιστα πάθη; s. Καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ πάντα τὰ κάκιστα πάθη; Τί ποτε; Quid tandem? seu, Cur tandem? Pro Quid tandem, in propria signif. Æsch. c. Ctes., sed in interrogatione

indirecta, Ἀπόδειξιν ποιῆσαι τί ποτ' ἦν ἃ ἔπραξας, καὶ τί ποτ' ἦν ἃ ἔλεγες, Ostende quid tandem egeris, et quid tandem dixeris, Quænam tandem fuerint quæ dixisti, et quænam tandem fuerint ea quæ egisti. Ubi etiam nota enallagen numeri. At pro Quid tandem, significante Cur tandem, Quanam tandem de causa, usus est Eur., itidemque Dem., sed sequente οὖν: ut in Or. quam habuit ad Epistolam Philippi, Τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; Qua tandem igitur de causa? τί ibi significante i. q. διὰ τί, s. ἵνα τί, ut quidam loquuntur. Poëtæ vero pro hoc τί ποτε, facta syncope, DICUNT Τίπτε, Il. A. (605.) Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; Quid me vocas, et quid me vis, Achilles? Sic O. 90. Ω. itidem 90. Od. N. (417.) Τίπτε τ' ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; Cur ei non dixisti? Item per apostrophum, sequente vocali aspirata, DICUNT Τίφθ': ut Bion in sua Megara (init.) Μᾶτερ ἐμά; τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις; [" Dawes. M. Cr. 296. Xen. Eph. p. 11. Jacobs. Anth. 12, 235. Heyn. Hom. 6, 22. Apoll. Rh. 3, 675." Schæf. Mss.]

B

Porro pro Τί reperitur ETIAM Τιή, (ut ὁτιή pro ὅτι,) SIVE Τίη: nam et paroxytonως et oxytonως scribitur, Eust. etiam teste. Aristoph. 'A. (826.) Τιὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος; Quid doctus. Sic Od. P. (375.) Ὦ ῥίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε Ἤγαγες; (O. 325.) ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα Ἔπλετο; Dicitur vero ET Τιητί δή, Aristoph. N. (753.) Οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους: respondet Socrates, τιητί δή; Quid ita? Quamobrem? Ὁτιή, inquit, κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται. Ubi Schol. annotat, τιητί dici παραλλήλως, afferens ex Hom. quoque similem usum hujus particulæ, τιητί δὴ λείπεσθε, ἄριστοι: [Il. Ψ. 409. τίη λείπεσθε, φέριστοι;] ap. quem legitur et τίη δή, ut Il. M. (310.) Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα; Quam tandem ob rem nos in primis honoramur? τίη autem seorsim positum sine alia particula, passim ap. eum occurrit. [" Τίη, Toup. Opusc. 1, 130. Wolf. ad Hesiod. 66. Τιή, Brunck. Aristoph. 1, 192. 2, 125. Apoll. Rh. 223. Kuster. Aristoph. 71. Heyn. Hom. 4, 99. 5, 211. 6, 88. 654. Herm. ad Orph. 396. Τίη, Τιή, Steph. Dial. Att. p. 14. Brunck. Aristoph. 3, 94. Τίη δή; Heyn. Hom. 6, 328. Τιή τί δή; Aristoph. Eip. 1018. Fr. 275." Schæf. Mss.]

C

" Τέο pro τοῦ significante τίνος, Il. B. (225.) Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι; Sic τέο μέχρις, pro μέχρι τίνος, Quousque, Quandiu, Epigr."

[" Τίς, ad Charit. 460. Wakef. S. Cr. 5, 2. Pro ὅστις, ad Xen. Mem. 1, 6, 4. 3, 9, 9. (cf. 3, 9, 8.) cf. omnino Reiz. Præf. ad Herod. p. 16. Wolf. Præf. ad Dem. Or. c. Lept. p. 230. et Ind. v. Τίς, Demosth. 1290, 16. R., Zeun. ad Xen. K. Π. 22. Brunck. ad Anal. 101. Ilgen. Hymn. 532. Valck. Callim. 298. Dawes. M. Cr. 256. 393. Abresch. Æsch. 2, 40. Jacobs. Anth. 6, 412. 7, 252. 10, 103. Strato 18. Bentl. ad Callim. 298. 536. Boeckh. in Plat. Min. 104. Pro ποῖος, Valck. Callim. p. 23. Alberti Peric. Cr. 19. Markl. Iph. p. 135. Τίς et οὐ conf., Porson. Hec. p. 21. Ed. 2. qui hæc:—' Sæpe interrogativam expulit negativa:' item p. 86.: Brunck. Aristoph. 3, 223.:—' Istud τίς; cum indignatione proferendum, et tantumdem valet ac Quid id tu quæris? Gallice diceremus, Belle demande!' Τίς repetitum, Idem ibid. 1, 125. De sede, Markl. Iph. p. 94., sed vide ibid. v. 1354. 1450. Markl. p. 234. Ion. 1031. Jacobs. Anim. 66. Meleager 128. Heraclid. Sin. Ep. 1. Erycius 4. Palladas 141. Brunck. Aristoph. 1, 201. Aristoph. Πλ. 130. 133. 426. 513. N. 100. Εἰρ. 192. Eur. Med. 699. Plato Euthyphr. p. 15. 16. Fischer., Boeckh. ad Simon. p. xxvii. Τίς ἐστι; τί ἐστι; Valck. Adoniaz. p. 382. Bergler. ad Alciphr. 84. Τίς ἐκ τίνος γέγονε; Bibl. Crit. 3, 2. p. 21. ad Xen. Mem. 1, 4, 14. Τίς καὶ πόθεν; etc. Lennep. ad Phal. 128. Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν; Lucian. 1, 176. Amst. Τίς ἄν, Utinam aliquis, Soph. Œd. C. p. 220. Both. Τίς πόθεν εἶς; Jacobs. Anth. 10, 188. 241. 12, 75. Τίς ἀγορεύειν βούλεται; Markl. Suppl. 438. Τίς σύ; Iph. p. 401. Τίνα τίς; Musgr. Tro. 244. Lucillius

D

A 51. Schneid. ad Xen. Œc. p. 16. Heind. ad Plat. Gorg. p. 9. Τίνι, τίσι, genere neutro, ad Lucian. 1, 266. Ἔνθα τίνα, Heyn. Hom. 5, 425. Τήνδε τίνα λεύσσω ποτὲ γυναῖκα; Eur. Iph. A. 821. Τὴν τίνος ψυχήν, ad Lucian. 2, 241. (sic πότερος, ποῖος.) Plato Euthyphr. p. 29. Fischer., Gorg. p. 17. Heind., Schol. Soph. Antig. p. 136. Erf., Xen. Mem. 2, 2, 1. Valck. p. 243. Τῇ τίνι; Callim. Ep. 13. Τοῦ τίνος —, Simo Dial. p. 15. Τί, Quamobrem, vide Valck. Phœn. p. 234. Oratt. 361. Cur, Heind. ad Plat. Gorg. 252. Quare, Jacobs. Anth. 8, 81. De quantitate vocc. τί, τὶ, Valck. Phœn. p. 320. Beck. ad Eur. Hec. 69. 83. Sequ. vocali, Musgr. ad Eurip. p. 212. Sequ. gen., Brunck. Œd. T. 1174. Wakef. Ion. 983. Cum dat. et gen., Jacobs. Anth. 6, 329. Τί sic positum, ut aliquis abesse malit, Heind. ad Plat. Phædr. 214. Pro εἰς τί; Kuster. Aristoph. 51.: Bentl. Aristoph. 322.—' Τί hic est particula admirantis; ut Lat. Quid, Hem!' Τί ἐμοὶ καί, sequ. altero dat., Valck. Hipp. p. 187. Wakef. S. Cr. 3, 38. ad Herod. 387. ad Charit. 382. Eur. Ion. 1303. Τί ἐμοὶ καὶ σοί; Brunck. Aristoph. 1, 92. Τί ἐμοί, sequ. infin., Anal. 1, 7. Meleager 95. et Jacobs.: Tatian. Or. ad Græc. 40. Worth. Τί μοι σέβειν θεοὺς δωρολήπτας —; Interpr. Egone colam deos, qui muneribus afficiuntur —? Τί μοι, sequ. gen., Musgr. Hipp. 224. Τί ἐστι, τί εἶπας, τί οὖν, in scena frequentata sine aurium offensione, Brunck. Phil. 733. 917. El. 674. Musgr. Phœn. 885. Markl. Suppl. 109. Wakef. Phil. 100. Eum. 905. sed v. Porson. Phœn. 892. T. H. ad Plutum p. 131. Τί οὖν; ad Xen. Mem. 4, 6, 14. Œc. 3, 1. Zeun. ad K. Π. 152. 279. Valck. Hipp. p. 268. ad Lucian. 1, 338. 366. 375. 500. Τί γάρ; Zeun. ad Xen. K. Π. 109. 279. Meleager 128. Καὶ τί γάρ; Jacobs. Anth. 9, 474. Τί τοῦτ' ἐμοί; Valck. Adoniaz. p. 383. Hipp. p. 183. Τί δέ; p. 316. ad Xen. Mem. 246. Zeun. ad K. Π. 279. Markl. Suppl. 578. Markl. Suppl. 124. 158. Iph. p. 291. Toup. ad Longin. 287. Τί μήν; Zeun. ad Xen. K. Π. 154. Τί τοῦτο; ad Lucian. 1, 375. Τί γέγονα; Valck. Callim. p. 23. ubi et de τίς, τί ἐστι; Τί μὴ γένηται, sc. ταρβεῖτε; Eur. Suppl. 544. ubi v. Markl., Soph. Aj. 77. Tyrwh. de Babria p. 196. Μή τι γένηται; Merrick. Tryph. Angl. p. xxxiii. Jacobs. Anth. 10, 7. Τί σοι κατεύξῃ τἀγαθόν; Eur. Iph. A. 1186. Λέγεις δὲ δὴ τί; Plato Phædro 237. Heind. ad 299. Τί τίς ἄν, τί ἄν τις, Thom. M. 846. Τί νυ; Heyn. Hom. 4, 560. Τὸ τί; Aristoph. Eip. 696. 826. T. H. ad Πλ. p. 306. 399. Ἀναβεβιωκώς, ἢ τί; Boiss. Philostr. 8, 42. Εἴ τι etc. Heind. ad Plat. Hipp. 140. Ὅταν τί —, Schneid. ad Xen. Œc. p. 16. Πρὶν ἄν τί δράσῃς; Soph. Aj. 107. Τί pro τίς, τίνες etc. Heind. ad Plat. Gorg. 144.: Dionys. H. 2, 1098. Καὶ τίνας εἶναι δυνάμεις τὰς ἐξελευσομένας σκοπούσης." Schæf. Mss. Soph. El. 310, ἱστόρει, τί σοι φίλον, pro ὅ, τι. Il. E. 465. Ἐς τί —, Quousque tandem? " Dem. 618. Καὶ τοῦτο τὸ ἀσέβημα, ἔλαττον τίνος ἡγεῖσθε; ' Correxi de meo ἔλαττον τίνος ἡγεῖσθε cum interrogatione, Quonam alio scelere minus existimatis hoc scelus? Estne aliquod aliud dignum, quod hoc scelere minus habeatur?' Reisk." Seager. Mss. Vide Fischer. Ind. ad Æschin. Dial. Socr., Schæf. Ind. ad Greg. Cor.]

[" Τίζειν, Phot. τί λέγειν· οὕτως Ἀριστοφάνης. " Ruhnk. Ep. Cr. 9." Schæf. Mss.]

Hactenus de τίς oxytono, sequitur de barytono.

Τὶς igitur barytonon, interdum etiam encliticum, tam in obliquis casibus quam in recto, signif. Aliquis, Quispiam: ἀόριστον enim est et indefinitum. Il. P. (61.) Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθώς, Leo aliquis: B. (271.) Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Ita dicebat quispiam. Sic φήσαι τις ἄν, et τὶς ἂν εἴποι, Dixerit aliquis, Dicat quispiam, ap. Dem. Ol. 1. in una eademque pagina: quod locutionis genus in objectionibus frequens est. Idem pro Cor. (p. 314.) Ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις. Interdum præcedente εἰ, vel μή, idque vel immediate, vel interjectis aliquibus inter utrumque, Thuc. (1, 80.) Εἰ σωφρόνως τις αὐτὸν ἐκλογίζοιτο, 4. Εἶπον τίς τινα ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ, 6. Μὴ κατασχήσῃ τις. Interdum præcedente vel sequente gen. Il. Ω,

(651.) μή τις Ἀχαιῶν Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος. Polyb. Ὅταν μεταλλάξῃ τις παρ' αὐτοῖς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, Illustrium virorum quispiam, Aliquis ex illustribus viris. Interdum adjectivo aliquo vel præcedente vel sequente, Thuc. 2, (62.) Αὔχημα μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς, καὶ δειλῷ τινι ἐγγίνεται, Homini cuipiam timido, Alicui ex eorum numero qui timidiores sunt. Quem usum cum habet, potest reddi etiam per Nescio quis, Diog. L. Εὐτελεῖς δέ τινες μεμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται, Viles homines nescio qui, initiati in beatorum insulis erunt. Numeralibus autem junctum redditur potius per Circiter, Ferme, Thuc. 7, (87.) p. 263. Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας οὕτω διῃτήθησαν ἀθρόοι, 8, (21.) p. 269. Διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε. Interdum reperitur junctum his particulis, πᾶς, ἕκαστος, αὐτός: et tunc παρέλκει s. supervacuum est, Thuc. 6, (31.) p. 208. Ἃ εἰκὸς ἦν πάντα τινὰ παρασκευάσασθαι ἐφόδιον, Unumquemque: pag. præced. Ὧι τις ἕκαστος προσετάχθη: 3, (45.) Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος: rursum 1. Οἷς προείπομεν τοὺς σφετέρους ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν, Quemque persequi oportere. Itidemque 6, (77.) p. 222. Οἰόμεθα τοῦ ἄπωθεν ξυνοίκου προαπολλυμένου, οὐκ ἐς αὐτόν τινα ἥξειν τὸ δεινὸν, Ad quemque nostrum. Similiter παρέλκει in ὁποιοστισοῦν, in ὁποῖός τις, in οἷός τις, in ποῖός τις, in τοιός δέ τις. Quorum exempla si requiras, invenies ap. Bud. 62. Idem παρέλκειν itidem dicit adjectivo aliquo præcedente, ut Basil. Λυπηρός τις εἶναι δόξει, Greg. Naz. Τοῦ μὴ δοκεῖν περιττοί τινες, et rursum ap. Eund., Λίαν ὄντως παχύς τις εἶ. Quæ exempla habes ap. Eund. p. 63. Similia iisdem hæc sunt. Plato de Rep. 2. Ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής, Theocr. ἐγὼ δέ τις ἦν ἀνέραστος, Xen. K. Π. 8, (3, 12.) Μαινόμενος γάρ τίς ἐστιν, ὡς ἔοικεν, Dem. c. Mid. Ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπράγμων. His tamen in ll. potest reddi etiam vel per Aliquis s. Quispiam; vel per Aliquis s. Quispiam ex eorum numero qui, ut supra dixi. Certe ap. Hom. ita exponi potest, cum Od. Σ. 382. dicit, Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠδὲ κραταιὸς, Magnus aliquis vir, Vir quispiam magnus. Pro quo μέγας τις, sed in paulum diversa signif., dicitur etiam simpliciter τὶς, veluti cum ait Dem. Philipp. 4. (p. 150.) Ὡς σὲ μὲν ἐν τῇ πόλει δεῖ τινὰ φαίνεσθαι, τὴν πόλιν δ' ἐν τοῖς Ἕλλησι μηδενὸς ἀξίαν εἶναι. Ubi nota opponi inter se, τινὰ φαίνεσθαι et μηδενὸς ἄξιον εἶναι. Idem in Mid. (582.) Τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι δι' εὐπορίαν προσειληφότες. Et in Leptinem, Μεσσήνιοί τινες εἶναι φάσκοντες. Itidemque in Act. 5, (36.) de Theuda quodam, Λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. At 8, (9.) cum illa adjectione dixit idem Lucas, Λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν. Quo modo et Cic. dicit, Meque, ut facis, velis esse aliquem. Utrobique enim τὶς et Aliquis signif. μέγας τις s. οὐ τῶν τυχόντων τις, Non unusquivis, vulgaris et contemnendus. Sicut vero πᾶς τις poni dictum est pro πᾶς simpliciter, ita vicissim τις solum pro πᾶς s. πᾶς τις poni sciendum est: veluti cum aliquid imperantes, eo utimur. Aristoph. (Σφ. 750.) τὶς ἀψήφιστος ἀνιστάσθω, Quicunque est ἀψήφιστος, Quisquis hic ἀψήφιστος est. Si quis hic ἀψήφιστος est, ὁ μὴ ἐψηφοφορηκὼς, ἐγερθεὶς βαλλέτω. Idem rursum (B. 641.) ἀγορεύω τινὶ Ἐμὲ μὴ βασανίζειν ὄντ' ἀθάνατον, Unicuique vestrum qui hic estis, edico ne me ad quæstionem abripiatis, Denuntio ne quis quæstioni me accipiat. Itidem pro πᾶς τις accipi videtur ap. Dem. (352.) Τινὸς πρᾳοτέρους, Clementiores quam quispiam alius, Quovis alio clementiores, Clementiores quam homo quispiam esse soleat; sic enim nonnullis interpretanda videntur ea verba: qui tamen et hoc fortasse modo exponi posse existimant, Aliquanto modestiores. At tunc neutrius esset generis, non masculini. Rursum cum verbo secundæ personæ, in imperandi modo. Aristoph. Πλ. (1197.) Τὸν πλοῦτον ἔξω τὶς κάλει, Plutum foras evoca tu quisquis ibi es, Heus tu quisquis ibi es, Plutum mihi evoca. Nisi malis retinere Quispiam, et per tertiam personam dicere, Plutum mihi quispiam evocet. Verum et extra imperandi modum accipitur pro ἅπας τις s. ἕκαστός τις, Thuc. 6, (10.) p. 201. Ὥστε χρὴ σκοπεῖν τινὰ αὐτά: 7, (75.) p. 259. Οἵ τε ἄλλοι πάντες ἔφερον ὅ,τι τὶς

A ἐδύνατο, Quod quisque poterat. Porro ut dictum supra est, particulam τὶς aliquando παρέλκειν, ita contra sciendum est, nonnunquam relinqui subaudiendam, velut ap. Aristot. sæpe, nec non ap. Plat. de LL. 11. Ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, Si quis testem insimulet falsi testimonii. || Τὶς signif. etiam Quidam, Certus quidam. Luc. 16, (19.) Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος. Jo. 6, (64.) Εἰσὶν ἐξ ὑμῶν τινὲς οἳ οὐ πιστεύουσιν, Quidam e vobis sunt, Nonnulli vestrum. Matth. 16, (28.) Εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων. Thuc. 6, (94.) p. 229. Περιτυχόντες τισὶν οὐ πολλοῖς, Paucis quibusdam: 8, (3.) p. 265. Ὁρμηθεὶς στρατῷ τινι ἐκ Δεκελείας, Copiis quibusdam. Itidem pro Quidam, Nonnullus, etiam Alius accipitur, priore loco copulatum particulæ μὲν, posteriore autem particulæ δὲ, Aristot. Rhet. 1. Τισὶ μὲν δίκαιον, τισὶ δὲ οὐ δίκαιον. Interdum vero præmittitur ei articulus ὁ in ejusmodi locis. Xen. K. Π. 3, (1, 23.) Ἐπεὶ δ' ἦλθον οἴκαδε, ἔλεγον τοῦ Κύρου ὁ μέν τις τὴν σοφίαν, ὁ δὲ τὴν καρτερίαν. Ubi etiam παρέλκειν B dici potest. Sed nota ibid. in priore loco particulæ μὲν adjectum fuisse, at in posteriore omissum: vicissimque omissum in priore, adjectum vero in posteriore, 6, (1, 16.) Τοὺς μὲν ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς δέ τινας καὶ παρὰ τῶν φίλων λαμβάνων ἵππους. Itidem, sed transpositum et in sententiæ finem rejectum, ap. Aristoph. Πλ. (162.) Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος, Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις· ὁ δὲ τεκταίνεται, Ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί'· ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ, Ὁ δὲ κναφεύει τις. Ubi bis habes eod. modo usurpatum. Adde Thuc. 2, (90.) p. 79. Τὰς δέ τινας οἱ Μεσσήνιοι ἀφείλοντο: præcedente, τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι εἷλκον κενάς. Item seorsum sine particulis illis μὲν et δὲ dicitur ὅ τις ἄνθρωπος, pro Certo quodam et singulari homine, ad differentiam τοῦ καθόλου, Basil. Ep. ad Cæsar. Ἐνταῦθα γὰρ οὐ τόν τινα ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν καθόλου φύσιν δηλοῖ· πᾶς γὰρ ἄνθρωπος πρόσκαιρος καὶ θνητός. Bud. 63. Similem usum habet ὅ τις interrogativum et oxytonon.

Τὶ itidem signif. Aliquid, Quippiam s. Quop- C piam: βραχύ τι, Exiguum quippiam. Item κατά τι et κατά τινα, Secundum aliqua, Aliquatenus: nisi malis Quadamtenus. Aristot. de Gener. Anim. 4. Κατά τινα πεπονθότα τερατῶδες, Aliquatenus monstrifica labe affecta: Eth. 1. Ἐν τῷ πρός τι, In eo quod est ad aliquid, In prædicamento relationis. Dicuntur autem τὰ πρός τι, ὅσα αὐτὰ ἅπερ ἐστὶν, ἑτέρων εἶναι λέγεται, ἢ ὁπωσοῦν ἄλλως πρὸς ἕτερον: veluti μεῖζον aliquid esse dicitur ratione ejus οὗ μεῖζόν ἐστι, et διπλάσιον aliquid respectu ejus cujus est διπλάσιον, ut idem Aristot. fusius tradit in Categoriis cap. περὶ τῶν πρός τι. Verum ut supra docui τὶς usurpari interdum pro μέγας τις, ita sciendum est τὶ accipi pro μέγα τι, Plato Apol. Socr. (fin.) Οἴονταί τι εἶναι, ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. Ubi nota τὶ et οὐδενὸς ἄξιοι sibi opponi, ut supra in Dem. quodam loco τινὰ φαίνεσθαι et μηδενὸς ἄξιον εἶναι. Sic idem rursus Plato Symp. Ὑμᾶς δὲ τοὺς ἑταίρους ἐλεῶ, ὅτι οἴεσθέ τι ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες, Quod putatis aliquid vos facere, cum tamen nihil faciatis, i. e. Quod putatis præclari D aliquid et magni vos facere, cum tamen nihil faciatis quod quidem operæ pretium esse existimandum sit: Parmen. Καὶ ταῦτα λέγοντα, ἀνάγκη δοκεῖν τέ τι λέγειν, καὶ θαυμαστῶς, ὡς δυσανάπειστον εἶναι, Scitum quippiam dicere, et ita quidem ut vix ab opinione illa, quam persuasus est, deduci queat. Apud Latinos etiam particula Aliquid similem usum habet. Cic. de Div. Ut tu tum aliquid esse videare. Et rursum, Ut tum denique aliquid se futurum putet. Ovid. Fast. Est aliquid nupsisse Jovi. Præterea μᾶλλόν τι e Thuc. affertur pro Aliquanto plus. Ubi hoc τι potest dici παρέλκειν s. παραπληρωματικὸν esse; ut enim τὶς dixi interdum supervacuum esse, ita et hoc τὶ nonnunquam e supervacuo addi sciendum est, Græci sc. sermonis proprietate. Velut Thuc. 6, (1.) p. 197. Οὐ πολλῷ τινι ὑποδεέστερον dixit pro οὐ πολλῷ ὑποδεέστερον, vacante τινί. Itidemque Arrian. de fluviis Indicis, (5, 4, 1.) Τῶν ἄλλων Ἀσιανῶν πολύ τι κατὰ μέγεθος ὑπερφέρουσι. Et rursum, (ibid. 8.) Τὰ πολέμια πολύ τι γενναιοτάτους τῶν γε δὴ τότε ἐποίκων τῆς Ἀσίας. Hæc fere Bud.

61. 62., ubi vide et alia exempla. Itidem ap. Hom. A passim παρέλκει. Il. (K. 160.) Οὐκ ἀΐεις ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δέ τι χῶρος ἐρύκει; Od. I. (11.) Τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Sic præcedente οὐ vel μὴ, vel οὐδὲ aut μήτε, Ξ. (387.) Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε, Hesiod. Ἔργ. (1, 113.) οὐδέ τι δειλὸν Γῆρας ἐπῆν. Similiter παρέλκει in ὅπως τι, πάνυ τι, σχεδόν τι, ἐγγύς τι, ὁμοῦ τι: quibus adde μεγαλωστὶ, νεωστὶ, in quibus βαρυτονεῖται. Apud Latinos etiam παρέλκει itidem Aliquid, Nescio quid: idque Græcorum imitatione. Terent. Subtristis visus est esse aliquid. Cic. Philipp. 2. Nescio quid conturbatus esse videris. Ubi Aliquid et Nescio quid possent etiam accipi pro Aliquantum, || Signif. etiam Quiddam s. Quoddam, Quiddam certum, Nonnihil. Interdum etiam Pars: veluti cum præmisso articulo præpositivo DICITUR Τό τι, SEU Τὸ μέν τι, τὸ δέ τι. Plato Epist. 9. Τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μέν τι ἡ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὰ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι. Unde Cic. de Offic. 1, Non nobis solum, ut præclare scriptum est B a Plat., nati sumus, ortusque nostri partem patria vindicat, partem parentes, partem amici. AT Τόδε τι ap. Aristot. modo redditur Hoc aliquid, modo Hoc. A Thuc. vero usurpatum esse dicitur κατά τι, Secundum quid, Aliquatenus.

[" Τὶς, Markl. Suppl. 546. vide omnino Porson. Hec. p. 82. Ed. 2, ad Lucian. 1, 183. Amst. (de re ignota.) Τὶς, τινὲς omissum, posito genitivo, Valck. Oratt. p. 376. Τὶς omissum, ad Xen. Mem. 1, 2, 55. 2, 1, 20. 2, 9, 5. Œc. 3, 8. Musgr. Hec. 734. Suppl. 436. Heracl. 609. Toup. Opusc. 2, 280. Wolf. ad Hesiod. p. 123. ad Xen. Eph. 264. ad Lucian. 1, 265. Zeun. ad Xen. K. Π. 402. Ilgen. ad Hymn. 420. ad Diod. S. 1, 93. 270. 335. 444. 723. 2, 242. 298. Lennep. Phal. 188. ad Herod. 414. Brunck. Aj. 190. Phil. 707. El. 1485. Aristoph. 1, 248. 261. 2, 106. 211. 3, 228. ad Charit. 345=488. Wakef. Ion. 446. Phil. 707. Eum. 106. Steph. Dial. 48. Porson. Or. 897. Kuster. Aristoph. 59. ad Paus. 410. A librariis omissum, Porson. Med. p. 65. Su- C baud. in generalibus sententiis, Brunck. ad Eur. Or. p. 179. Repetitum, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 106. Eur. Andr. 733. Erfurdt. ad Soph. Ant. p. 309. Heind. ad Plat. Charm. 61. Τὶς et τὶ conf., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 299. Eur. Med. 151. Τὶς et τοῖς conf., Brunck. Œd. T. 845. Τὶς pleonastice, ad Lucian. 1, 169. Pierson. Veris. 219. Toup. ad Longin. 303. Act. Traj. 1, 202. Ernesti ad Xen. Mem. 1, 1, 1. Kuster. Aristoph. 220. Abundans post adjectiva, Brunck. 3, 214. Τὶς, τὶ, post πολὺς, ὀλίγος, ὁ μὲν, ὁ δὲ, etc. fere redundat, Scheller. Præf. ad Ælian. p. 18. Τὶς post adjectiva fere habet vim intendendi, ad Xen. Mem. 1, 2, 39. ad Œc. 3, 8. 6, 1. 7, 39. Zeun. ad K. Π. 77. ad Callim. 1. p. 40. 119. Lennep. ad Phal. 108. ad Od. K. 45. ad Herod. 368. ad Lucian. 1, 475. Dawes. M. Cr. 479. Post τὶς pluralis, ad Xen. Mem. 2, 8, 5. et 6. Zeun. ad K. Π. 13. 727. (Demosth. 843.) Τὶς de pluribus, item pro πᾶς τις, Steinbr. Mus. Tur. 1, 204. ad Od. Γ. 224. Herod. 507. Musgr. Bacch. 1096. Or. 1289. D Dawes. M. Cr. 482. An de duobus dicatur, v. c. εἴ τινι σφῷν δοκεῖ, 297. De τις trajecto, in τῶν τις Περσέων, T. H. ad Lucian. 1, 72. 294. Paus. 171. 269. Alciphr. 321. 398. ad Herod. 42. 191. 202. 316. 318. 359. 474. 508. 660. Wyttenb. Select. 250. Xen. K. Π. 645. Eur. Med. 775. Phryn. Ecl. 62. ad Charit. 320. Arrian. 481. Raph., Thom. M. 463. Wolf. Prol. Hom. 83. 155. Casaub. ad Athen. 56. Fischer. Præf. ad Anacr. p. xv. Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Wessel. Diss. Herod. 137. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 326. Eust. ad Il. 1335, 33. Diod. S. 1, 599. (Sic οὐδεὶς trajicitur, Herod. 2, 101.) Τὶς ab initio, Theocr. 1, 32. ubi v. Valck. Cf. Schol. ad 2, 95. 7, 78. Valck. Adoniaz. p. 207. Diatr. 211. Toup. Opusc. 2, 277. Initio versus senarii ferri nequit, 1, 106. Porson. in Toup. Emendd. 4, 452. Cum ὅ δε junctum, Append. in Theocr. p. 22. Contemtum indicans, Valck. Diatr. 100.: excellentiam, Wyttenb. ad Plut. 1, 249. In τις accentusne cadat, Dawes. M. Cr. 198. Pro μέγας τις, ad Lucian. 1, 576. Pro ὁ ἕτερος, Longus p. 11. Pass. Gallorum Un, Boiss. Philostr. 434. I. q. ἐγὼ, Musgr. Hel. 1425. Wakef. Alc. 728. Eum. 137. Abresch. Æsch. 2, 62. Decem ejus signiff., Heyn. Hom. 6, 39. De sede, Brunck. Aristoph. 1, 225. Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 419. Porson. Med. p. 92. Paul. Sil. 19. Heroic. adesp. 10. Diod. S. 2, 530. 642. Herm. ad Suppl. p. 95. Plato Theæt. 299. Theocr. 1, 32. Il. Θ. 338. Schol. Lycophr. p. 376. Müll. Cum numerall., Dawes. M. Cr. 479. Tzschuck. ad Strab. 6. p. 129. De quant., Markl. Suppl. 99. Τις βροτὸς, pro τις, Abresch. Æsch. 2, 71. Πᾶς τις, ad Mœr. p. 2. Valck. Diatr. 77. 141. Herod. 23. Ἕκαστός τις, Od. I. 65. Μηδείς τις, Fischer. ad Palæph. 167. Τῶν δέ τις, ad Herod. 117. Ἤ τις ἢ οὐδεὶς, 270. Zeun. ad Xen. K. Π. 287. Ἤ τι ἢ οὐδὲν, Thom. M. 359. cf. Od. Δ. 80. Schneid. ad Xen. K. Π. 470. Crus. ad Suet. 413. Εἴ τίς τι, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 71. 73. Ὁ δέ τις, Kuster. Aristoph. p. 4. Τοιόσδε τις, ad Diod. S. 1, 438. Longus p. 104. Vill. Τοσαύτη—τις, Weisk. ad Longin. p. 480. Τινὸς τἀνδρὸς solœcismus est, Porson. in Toup. Emendd. 4, 502. Brunck. Phil. 35. cf. Eur. Or. 1570. et Brunck. Τοῦ τινὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 321. Περὶ τοῦδέ τινος, Thom. M. 409. cf. 557. ad Diod. S. 1, 438. Wakef. Alc. 134. Trach. 964 Τοσοῦδέ τινος ποσοῦ, Thom. M. 854. Τινὶ et τῇ conf., ad Diod. S. 2, 584. Il. Γ. 220. φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι: de talibus, Ilgen. ad Hymn. 210. Toup. Emendd. 2, 304. Eur. Hel. 513. 551. Soph. Phil. 519. Θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν—, Lucian. 1, 54. cf. 60. Πρὸς πόλιν σθένουσαν μέγα, εἴ τιν' Ἑλλάδος, Soph. Œd. C. 733. Τὸν Πηλέως τιν' οἶσθ' Ἀχιλλέα γόνον; Eur. Hel. 97.: Kuhn. ad Paus. p. 350.:—' Atticorum est, τινὰ adhibere, etiamsi sermo sit de certis personis.' Τι, Nonnihil, Bergler. ad Alciphr. 306. I. q. μέγα τι, ad Charit. 595. Wakef. Ion. 605. 608. El. 939. Boiss. Philostr. 420. Heind. ad Plat. Phædr. 334. De re mala, ad Herod. 227. 515. Τι et τοι, Bibl. Crit. 1, 1. p. 47. T. H. ad Lucian. 1, 209. Brunck. ad Eur. Or. p. 185. Τι sæpe ortum a sequente litera π, Valck. ad Herod. 276.; interdum absorptum est ab illa litera, vide ad Ὁμοῦ, item T. H. ad Lucian. 1, 205. An elidatur, Brunck. Œd. T. 516. Abundans, Musgr. Or. 544. ad Charit. 561.: in οὐδέ τι, οὐ πάνυ τι, οὐ γάρ τι etc. Valck. Hipp. p. 249. ad Lucian. 1, 265. ad Herod. 368. 495. Τι Homericum, Heyn. Hom. 5, 678. Subaud., ad Charit. 595. 706. 763. Kuster. V. M. 32. Jacobs. Anth. 8, 50. De quant., Markl. Suppl. 99. Τι et τὸ conf., ad Diod. S. 2, 434. ad Dionys. H. 2, 1218. 1250. Plut. Alex. 187. Schm. (Apoll. Rh. T. 2. p. 144. Schæf.) Εἴ τί περ ἐσθλὸν, εἴ τι φέριστον, ὅ τι περ ὄφελος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 102. Εἶναί τι, Oratt. 404. ad Xen. Eph. 143. ad Phalar. 209. 241. Μέγα τι, ad Charit. 220. Οὐ πάνυ τι, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 2. Οὐ πάνυ τι, πολύ τι, μέγα δή τι, μεῖζόν τι, ad Charit. 455. Lucill. 62. Μᾶλλόν τι, Herod. 23. Οὐδέν τι, Zeun. ad Xen. K. Π. 222. ad Herod. 440. Eur. Alc. 80. Οὔτε τι—οὐδὲν, οὔτε—, ad Herod. 628. Πῶς τι; Dawes. M. Cr. 481. Λέγειν τι, Casaub. Athen. 396. Πάσχειν τι, Markl. Suppl. 288. Wakef. Alc. 136. Τὸ δέ τι μέρος, Diod. S. 1, 396. Καί τι καὶ, ad Paus. 302. Οὐδέ γε θᾶττόν τι, Schneid. ad Xen. Hier. 243. Ὥς τι κάλλιστον, Lucian. 2, 276. Τι τοιοῦτο, Diod. S. 2, 337. Ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν, Wakef. Herc. F. 278. Plato Charm. 73. Τινὲ dual., Toup. Append. in Theocr. p. 22. Τινὲς, τινὰ, numeri vocabulis juncta, Koen. ad Greg. Cor. 3. Valck. Callim. p. 36. Ἔνιοί τινες, Koen. l. c. Πολλοί τινες, Toup. Opusc. 1, 228. Diod. S. 1, 364. cf. Herod. 530. Μέτριοί τινες, Toup. Opusc. 1, 537. Emendd. 2, 335. ad Herod. 595. Δέκα τινὲς, Toup. Opusc. 2, 170. cf. T. H. ad Thom. M. 122. Πλείονές τινες, Diod. S. 1, 455. Τινὰ et τὰ conf., ad 2, 619. Τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, Thom. M. init. et n. Τινῶν et τῶν conf., ad Diod. S. 2, 306. 322. 391. Heind. ad Plat. Phædr. 298." Schæf. Mss. Vide Fischer. Ind. ad Æschin. Dial. Socr., Schæf. Ind. ad Greg. Cor.]

" ΤΙΤΑΝΟΣ, ἡ, Calx. Lucian. περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, " Τιτάνου καταγέμουσα· οἷος ἦν ὁ θεῖος ὁπότε ξέοι τοὺς " λίθους: de Hist. Scr. circa fin. Ἔνδοθεν μὲν κατὰ " τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν· ἐπιχρίσας δὲ " τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε " βασιλεύοντος. E Gal. affertur τίτανος ἀκατάσβεστος, " de Calce viva. Interdum vero τίτανος pro Gypso " potius quam pro Calce poni existimatur, Hesiod. " Ἀ. (141.) Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέ- " φαντι Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, ubi τίτανον signif. " γύψον tradit Schol. cum alioqui significet τὴν " ἄσβεστον. Suid., (quem vide,) masc. etiam genere, " sed raro, usurpari tradit." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 11. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2, p. 95." Schæf. Mss. Eust. Il. Γ. p. 389, 38. Ὅμηρος μὲν κονίην λέγει τὴν ἁπλῶς κόνιν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν τίτανον. Nom. propr., Strabo 9. p. 439=671. *Τίτανος δ' ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὠνομάσθη· λευκόγεων γὰρ ἐστι τὸ χωρίον. *Τιτανώδης, Niceph. Blemm. p. 123.] " Hinc Τιτανωμένος, (pro τετιτανωμένος, a v. τιτα- " νοῦμαι,) Calce oblitus vel Gypso, Gypsatus, Hes." [Vide Ταινιόω.] " Pro eodem affertur et Τιτανωτός: " sed ap. Hes. legitur τιτανωτὴ χρόα, * γυψωτή, ἡ " λευκόχροος." [" Manibus gypsatissimis, de Medea, Tragicus ap. Cic. ad Diversos 7, 6." Schn. Lex. * Τίτανις, εως, ἡ, i. q. τίτανος, Alex. Trall. 8. p. 471., 12. p. 715. Cf. Goupyl. 848.]

" ΤΙΤΥΒΙΖΕΙΝ, de hirundinibus, vel de perdici- " bus, secundum alios. Meminerunt Eust." [Il. p. 229, 28. 1399, 48.] " et Hes. Apud Athen. (390.) " Τιττυβίζειν, gemino τ in secunda, de perdicibus." [Brunck. ad Aristoph. Ὄρν. 1681. Εἰ μὴ τιτυβίζοι γ' ὥσπερ αἱ χελιδόνες. " Toup. Opusc. 1, 480. Emendd. 4, 476. Valck. Anim. ad Ammon. 231. Heyn. Hom. 4, 256." Schæf. Mss. " De ἀκανθυλλίσι, Const. Manass. Chron. p. 4. 107." Boiss. Mss. In Glossis: Τιττιβύζειν· Cacabo: l. τιττυβίζειν. Cf. Κακαβίζω. *Ἀμφιτιττυβίζω, Aristoph. Ὄρν. 235.] " Affertur et " Τιτύζειν in VV. LL. tanquam idem valens:" [male forsan pro Τιτίζειν, ut] " Τίτυς, in Iisd. pro τίτις, de " quo dictum fuit in Τιτίζω."

[ΤΙΤΥΟΣ, Nomen Gigantis, de quo Od. Λ. 575. Virg. Æn. 6, 595. " Jacobs. Anth. 9, 481. Aristoph. Fr. 272." Schæf. Mss.] " Τιτυοκτόνος, Tityi " interfectrix, Dianæ epith." [Callim. H. in Dian. 110. Apollinis, Orph. H. 33, 1. " Antip. Sid. 36. et Jacobs." Schæf. Mss.]

" ΤΙΦΟΣ, τὸ, Palus, Uliginosus locus, Apoll. Rh. " 2, (824.) κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος, Schol. κάθυγρος " καὶ ἑλώδης τόπος:" [1, 127.] " Ab Hes. autem τῖφος " non ἑλώδης τόπος, sed ἕλος exp. Perperam autem " ap. Suid. (exponentem ὁ κάθυγρος τόπος,) scriptum " est τίφος, acuto accentu: cum in illo Apoll. l. " produci illam syllabam videamus." [In Etym. M. scriptum quoque τίφος, acuto accentu, exponiturque, ἕλος, καὶ κάθυγρος τόπος, παρὰ Ἀπολλωνίῳ: nec non ap. Strab. 9, 822. Τῖφος, Theocr. 25, 15. " Herba palustris, Plut. 9, 612." Wakef. Mss. Τίφη exp. Sylvæ, ap. Lycophr. 268. * Τιφώδης, Palustris, Strabo 8. p. 533.] " Τίφεια ὄρνεα, Aves palustres, Hes." " Ab hoc τῖφος non dubito quin sit illud τίφεια: ideo- " que nomen ὄρνεα conjunxi ap. Hes. cum τίφεια: " ut τίφεια per se non significet ὄρνεα, sed ὄρνεα τίφεια " sint τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα."

"Τίφιον, Herba e coronario genere, ut annotatur " e Theophr. H. Pl. 7, 12." [" Leg. Τίφυον: vide Schn. Ind. Theophr., et cf. Ἴφυον.]

ΤΙΩ, τίσω, Honoro, In honore habeo, In pretio habeo, Magni æstimo; interdum etiam Carum habeo. Cara enim sunt quæ magni pretii sunt. Od. N. (129.) οὐκ ἔτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι Φαίηκες, Cum in nullo me honore et pretio habeant Phæaces, qui mortales sunt. Sic Il. A. (510.) ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ Υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ οἱ τιμήν, Od. Λ. (483.) Πρὶν

A μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν Ἀργεῖοι, νῦν δ' αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν Ἐνθάδ' ἐών, Il. O. (439.) ὃν Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν, In pari honore habebamus ac parentes nostros, Æque ac parentes nostros colebamus. Itidem N. (176.) ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι, Tanto habuit in pretio et tam dilexit quam natos suos. Quibus in Il. nota accus. ἶσα adverbialiter capi, sicut οὐδὲν in h. l. Il. A. (244.) τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, i. e. κατ' οὐδὲν ἐτίμησας, τιμῆς οὐκ ἠξίωσας, Nullo in honore habuisti, Nullo dignatus honore es. Apud Eund. extat Ionicum imperf. ἐτίεσκον, quasi a THEM. Τιέσκω. Od. X. 415. Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. Sic ap. Hesiod. Ἀ. init. Ἡ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων.

Pass. Τίομαι, In honore et pretio habeor, Honoror et magni æstimor, Color. Il. E. (78.) N. (218.) Π. (605.) θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, i. e. ἶσα θεῷ ἔτιε αὐτὸν ὁ δῆμος, Θ. (540.) N. (827.) Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθη-
B ναίη καὶ Ἀπόλλων, Od. H. (67.) de Alcinoo et uxore ipsius, Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη, Il. Δ. (46.) Τάων (sc. urbium quæ sub sole et cœlo sunt,) μοι περὶ κηρὶ τιέσκετο Ἴλιος ἱρή. Unde partic. τετιμένος, Honoratus, In honore et pretio habitus, Magni æstimatus, Ω. (533.) Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι, Hesiod. Θ. (419.) Ἀθανάτοις δὲ θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα. Activam etiam signif. habet vox passiva, itidemque media: (428.) Ζεὺς τίεται αὐτήν, Eam colit. || Τίειν ἐν Καρὸς αἴσῃ i. significat q. τιθέναι s. τίθεσθαι ἐν Καρὸς αἴσῃ, Eodem loco habere quo mortem s. Carem; dubitatur enim ibi de καρὸς signif. Il. I. (378.) Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. || Reliquas autem signiff. a præcedente alienas, infra seorsim commemorabo. [" Τίω, Ruhnk. Ep. Cr. 9. Jacobs. Spec. 111. ad Charit. 485. Musgr. Suppl. 672. Med. 802. Wakef. Eum. 949. Abresch. Æsch. 2, 19. Luzac. Exerc. 143. Huschk. Anal. 232. 260. Heyn. Hom. 4, 182. 7, 374. 438. 8, 497. Conf. c. τιμάω, Mitsch.
C H. in Cer. 204. De constr., Musgr. Or. 433. De quant., Heyn. Hom. 4, 588. 5, 586. 7, 188. ad Il. Δ. 257. De act. et med., Ruhnk. Ep. Cr. 281. Kuster. V. M. Præf. xiii. 130. 134. Antip. Sid. 78. Jacobs. Anth. 11, 297. Τίομαι, med., Apollonid. 19. 21. Herodes 35. Bast Lettre 175. (Ep. Cr. 211.)" Schæf. Mss. Il. Ψ. 705. τῖον δὲ ἑ τεσσαράβοιον, Æstimabant. " Participia verborum media deflectuntur nonnunquam in Nomina propria, accentu tantum mutato. Ἀκέσασθαι significat Mederi; inde part. med. ἀκεσάμενος, nomen autem propr. * Ἀκεσσαμενός. Similia sunt * Τισαμενὸς, * Ἀλεξαμενὸς, a vv. Τίσασθαι, et Ἀλέξασθαι. Verbi Σώζεσθαι particip. σωζόμενος: inde proprium, * Σωζομενὸς, Scriptoris Historiæ Eccl." Valck. Schol. in N. T. 2, 30.]

"Τιτίω, Honoro, τιμῶ, Hes."

[* Ἀτίω, i. q. ἀτιμάζω, Theognis 621. Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν. " Ad Herod. 610. Cattier. Gazoph. 22. Jacobs. Anth. 9, 286. Brunck. Apoll. Rh. 177." Schæf. Mss. " Orph. A.
D Procem. 62. Sibyll. 412. Draco 23. 107." Kall. Mss.]

Ἀτίζω, Nullo dignor honore, Aspernor, Ignominia afficio, Honorem derogo: unde ἀτίσεις, quod Hes. ex Æschyli Cercyone affert pro ἀτιμάσεις: et ἄτισεν, quod Idem exp. ἠτίμησεν, ἄτιμον ἐποίησεν. Apud Eund. in præsenti Ἀτίζει, ἀτιμάζει: itidemque ap. Eund. πένης ἀτίζεται pro ἀτιμάζεται, Inhonoratus jacet, Negligitur, Contemnitur; nam Ἀτίζω signif. etiam περιφρονῶ: ut idem Hes. ἀτίζεις exp. περιφρονεῖς: et Ἀτίζει, ἀφροντιστεῖ: itidemque Ἀτίζων, ἀφροντιστῶν: quod particip. legitur Il. Υ. (168.) de leone quem venatores cum canibus persequuntur, ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων Ἔρχεται· ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανών, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντων Γίνεται, ubi Eust. quoque ἀτίζων exp. περιφρονῶν. Usus est Apoll. Rh. aliquoties: 4, (1100.) Ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι: itidem ἀτίσσαι accipiens pro ἀτιμάσαι, παραβῆναι, Schol. Et 2. init. adventantes in suam regionem peregrinos ὑπερβασίῃσιν ἄτισσε: quippe qui ἐπ' αὐτοῖσιν ἀεικέα

θεσμὸν ἔθηκε, Μή τιν' ἀποστείχειν πρὶν πειρήσασθαι ἑοῖο Πυγμαχίης: tam enim robore et viribus suis superbiebat, ut omnes peregrinos secum depugnare lege quadam juberet. Et 1, (615.) ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε Κύπριδος, οὕνεκά μιν γεράων ἐπιδηρὸν ἄτισσαν, i. e. οὐκ ἐτίμησαν, Schol. h. e. Honore dignatæ non sunt, sed neglexerunt, etiam Honore privarunt. ‖ Ἄτισεν Hes. exp. etiam ἔβλαψεν: itidemque ἀτίζων Eid. est ἄταις περιβάλλων, ἤγουν βλάβαις. Hoc autem ab ἄτη, non ab hoc τίω, derivatum est. Apud Eund. extat COMP. Ἀτισανδρεῖν pro ἀτιμάζειν ἄνδρα καὶ ὑπερηφανεῖν, Despicari et fastidire virum: UT Ἀτιμάγελας Eidem est ὁ ἀτιμάζων τὴν ἀγέλην, ὁ τῇ ἀγέλῃ μὴ * συννποταττόμενος, Gregem fastidiens, A grege s. armento se separans, Qui se abgregat s. segregat a reliquo armento. ['Ατίζω, ad Dionys. H. de C. VV. 451. Schæf. " Musgr. Alc. 1040. Rhes. 327. Ruhnk. Ep. Cr. 9. ad Herod. 610. Markl. Suppl. 19. Heyn. Hom. 5, 283. 8, 41. 83. Brunck. Apoll. Rh. 23. 177(=210. 382.)" Schæf. Mss. Æsch. Eum. 545. S. c. Th. 443.]

Ἄτιτος, Inhonoratus, ut accipi potest Il. N. 414. Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος: ibi enim brevium Schol. Auctor exp. ἀτίμητος, itidemque Eust. ἄτιμος: uterque tamen et aliam exp. subjungens, sc. ἀτιμώρητος, Inultus: quæ melius convenit ei loco; nam dicit Poëta, ἀλλά ἕ φημὶ Εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα—Γηθήσειν κατὰ θυμὸν, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπὸν, Puto eum gavisurum, quoniam ei ducem et comitem ad inferos dedi. I. e. quoniam necem ejus ultus sum nece unius ex hostibus. Pertinet autem hoc ἄτιτος ad τίω significans Punio, Ulciscor, de quo infra. [" Musgr. Ion. 701. Dionys. H. 1, 122." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Ag. 71.] Apud Hes. legitur etiam Ἀτίτην, ἄτιμον, ἀτιμώρητον, ἄπορον, τὸν μὴ ἔχοντα ἀποτίσαι. Quod si mendo caret, est a NOM. Ἀτίτης, significante Inhonoratus, Neglectus, Inultus, Impunitus, Inops, Non habens quod rependat, persolvat. [" Wakef. Eum. 257. Jacobs. Anth. 9, 381." Schæf. Mss.] AT VERO Ἀτιταὶ Eidem ἄδικοι: ET Ἀτιτεῖν, ἀδικεῖν. Ii autem qui ἀδικοῦσι, iidem et ἀτίζουσι s. ἀτιμάζουσι τὴν ἰθεῖαν δίκην ἐῶσιν ὑπερβασίῃσι. [Dionys. P. 1158. θεοῦ ἀτίτησαν ἑορτήν. *Ἀτίτηστος, Hesychio * ἀπρομήθευτος: f. leg. * Ἀτίτητος. * Πολύτιτος, i. q. πολύτιμος, Valde honoratus, Oraculum ap. Herod. 5, 92. οὔτις σε τίει, πολύτιτον ἐόντα.]

" Τίταξ, Honoratus, δυνάστης, βασιλεὺς, Hes."

" Περιτίω, Vehementer honoro et colo," [Apoll. Rh. 3, 74. " Heyn. Hom. 5, 442." Schæf. Mss.]

* Προτίω, Honoro, Soph. Antig. 22. Τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει. Æsch. Eum. 549. Πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων. " Abresch. Æsch. 2, 19. Cattier. Gazoph. 89." Schæf. Mss.]

Τιμὴ, ἡ, Honor, ut Plut. quoque in Probl. docet, ubi sc. tradit Lat. vocab. Honor Græce reddi posse τιμὴ s. δόξα. Interdum etiam est Cultus, ut τίειν est Colere. Plut. Apophth. Lac. Τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς πρεσβύτας, Honor quem juniores habent senioribus. Ubi nota τιμὴ τῶν νέων pro Honor qui ab junioribus proficiscitur, ut ex Aristot. Rhet. affertur τιμὴ τούτων pro Honor ab his proficiscens. Itidem certe dixit Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, Gaudent honore qui ab juvenibus ipsis habetur, Gaudent cum vident se ab juvenibus honorari et in pretio aliquo haberi, coli. Quibus adde Plat. de Rep. Ἐπὶ τὴν τοῦ δικαίου τιμὴν, Ad justitiam colendam et observandam. Dicitur vero de Quovis honore et dignitate, sive in quo sunt parentes, s. in quo magistratus et viri præstantes; atque id nonnunquam in singulari numero, nonnunquam in plurali. Longin. Πλοῦτοι, τιμαὶ, δόξαι, τυραννίδες. Plut. Coriol. (4.) Τὰ δ' ἐμβριθῆ καὶ βέβαια φρονήματα αὔξουσιν αἱ τιμαὶ καὶ λαμπρύνουσιν. Rursum Plut. Apophth. (6, 725.) Ἥτις ἦν ἐν τῇ πόλει πρωτεύουσα τιμὴ τῇ τάξει, Primarius honor, sc. τὸ ἐγκρίνεσθαι τοῖς τριακοσίοις. Il. P. (251.) ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Porro aliquis dicitur τιμῆς ἀντιποιεῖσθαι, et τιμὰς διώκειν, et τιμῆς λαγχάνειν, τυγχάνειν: item τιμὴν ἔχειν, et τιμῇ τιμᾶσθαι, s. ἐν τιμῇ εἶναι, nonnunquam vero etiam τιμὴν s. τιμὰς

A ἀποβάλλειν. Quorum exempla nunc subjiciam: Aristot. Polit. 3. Εὐλόγως ἀντιποιοῦνται τῆς τιμῆς οἱ εὐγενεῖς, καὶ ἐλεύθεροι καὶ πλούσιοι, Honorem sibi vindicant, s. Affectant, Thuc. 2, (63.) Καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, Honores non consectari, Plut. (9, 871.) et in Vita Alex. (53.) e Poëta quodam, Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔλλαχε τιμῆς. Quo sensu Hom. Il. A. (278.) dixit, ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς. Herodian. (6, 1, 9.) Ἔτυχε βασιλικῶν τιμῶν, Adeptus est omnes honores, quibus principes decorari solent, Hesiod. Θ. (393.) Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον Ἑξέμεν, ἣν τὸ πάρος γε, μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι: ut et Od. Λ. (495.) Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, Ἦ μιν ἀτιμάζουσι. Utrobique enim τιμὴν ἔχειν μετά τισιν est In honore haberi ap. s. inter aliquos: cui opp. ἀτιμάζεσθαι, et γεράων ἀπορραίεσθαι. Il. Ψ. 649.) οὐδέ σε λήθω Τιμῆς ἧστέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. Item ἐν τιμῇ εἶναι dicitur pro τιμὴν ἔχειν, Lat. Esse in honore et pretio. Hom. vero Il. I. (319.)

B dicit, Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς Κάτθαν' ὁμῶς. Idem dicit etiam μείρεσθαι τιμῆς, quod alii μετέχειν, Participem esse honoris: ut (612.) Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, Aristot. Polit. 4. Μετέχειν τῶν τιμῶν. Oppositum autem præcedentibus est τιμὰς ἀποβάλλειν, unde ap. Plut. de Exilio, Ἀδοξίαι καὶ τιμῶν ἀποβολαί. Alium vero dicitur aliquis εἰς τιμὰς ἐπάγειν, et ἐν τιμῇ ἐντιθέναι, item τιμαῖς αὐξάνειν, κοσμεῖν, περιέπειν, s. εἰ τιμὰς διδόναι, περιάπτειν, ut e seqq. patebit exemplis. Isocr. Evag. Enc. Εἰς τὰς προσηκούσας τιμὰς πάλιν ἐπανήγαγε. ‖ Quo sensu Hesiod. Θ. (395.) Τόνδ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος, Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν, Perducturum s. Evecturum se ad honores et munera. Herodian. vero 6, (1, 7.) Εἰς τιμὰς προαχθέντας. Il. Δ. (410.) Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Xen. K. Π. 8, (8, 10.) Τιμαῖς αὐξήσας τοὺς ἡνιόχους, Honoribus augens: (1, 13.) Τούτους καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. Et Σ. (8, 38.) Τοῦτον ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέπειν.

C Herodian. 7, (10, 8.) Πάσαις ταῖς βασιλικαῖς τιμαῖς αὐτοὺς ἐκόσμησεν, Omnibus imperatoriis honoribus ornavit. Æsch. c. Ctes. Ἔδωκεν αὐτοῖς τιμὰς μεγάλας. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Μεγάλας τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιάψειν. Cui τιμὰς περιάπτειν τινὶ synonymum est τὸ περιτιθέναι τινὶ τιμὰς, s. προστιθέναι, Isocr. Panath. Τιμήν τινα προσθείσαις αὐτοῖς. Et ap. Herodian. 1, (8, 8.) Κόμμοδος ἐφύλαττε τιμὰς τῇ ἀδελφῇ, Commodus pristinum honorem sorori reliquit usurpandum, Polit. At 7, (7, 4.) Romani τὰς τοῦ Μαξιμίνου τιμὰς ἀνατρέπουσι. Cui adde Od. A. (502.) Οἵ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς. Atque ut περιάπτειν τινὶ τιμὰς dicitur, sic etiam κομίσασθαί τινι τιμὴν, et τιμὴν τινος θεραπεύειν. Isocr. Evag. Τῷ γένει τὰς τιμὰς τὰς πατρίους ἐκομίσατο, Recuperavit honores patrios. Dem. (332.) Τὰς τιμὰς καὶ τὰς εὐδοξίας τὰς τῆς πατρίδος θεραπεύειν, Patriæ honori et gloriæ servire. Item et ἔχειν s. ἄγειν τινὰ διὰ τιμῆς dicitur, pro eo quod Lat. In honore habere aliquem, Honorem habere alicui. Synes. Ὅτι με διὰ πάσης ἄγεις

D τιμῆς. Nec non ἄγειν ἐν τιμῇ, Plut. Τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Ipsa autem τιμὴ s. ipsæ τιμαὶ dicuntur alicui γίνεσθαι et εἶναι. Aristot. Polit. 2. Τοῖς εὑρίσκουσί τι τῇ πόλει συμφέρον, δεῖ γίνεσθαί τινα τιμὴν, Haberi honorem aliquem, s. Tribui. Plut. de Herod. Κνιδίοις εἰσὶ τιμαὶ καὶ ἀτέλειαι παρ' αὐτοῖς. Itidem Il. Ω. (66.) Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. ‖ Peculiariter vero τιμῆς nomine vocatur ἡ ἀρχὴ, Imperium, Magistratus; idque κατ' ἐξοχήν: primus enim post deos honor debetur magistratui. Unde οἱ ἐν ταῖς τιμαῖς ap. Aristot. Polit. 5, 6. quos ibid. vocat τοὺς ἐν ἀρχαῖς ὄντας. Atque adeo ipse 3, 7. dicit, Οὐκοῦν ἀνάγκη τοὺς ἄλλους ἀτίμους εἶναι πάντας, μὴ τιμωμένους ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς· τιμὰς γὰρ λέγομεν εἶναι τὰς ἀρχάς.

Τιμὴ dicitur etiam Pretium: quo sc. res aliqua æstimatur, ut ap. Lucian. in Vit. Auct. (19.) Mercator quærit, Τίς ἡ τιμή; Quanto vendis pretio? Quanti æstimas? s. etiam, Quo vendis pretio? Ad verbum, Quod est pretium? Respondet Mercurius, δύο μναῖ. Et Dem. c. Mid. (530.) Ὅσων ἂν τιμὴν καταθέντες

δούλους κτήσωνται. Sic Aristot. Polit. 5. Τὰς δοκούσας ἀτιμίας ἐξωνεῖσθαι μείζοσι τιμαῖς. Et Xen. 'Ελλ. 5, (2, 10.) Ἐψηφίσαντο καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας, καὶ ἐκείνοις μὲν ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα, τοῖς δὲ τὰ ἐκείνων πριαμένοις, ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν, Pretium quo illorum bona emissent. Et Dem. c. Tim. Τιμὴν ἀπέδωκε φιαλῶν, Phialarum pretium restituit. Addi his possit quod ap. Aristot. Rhet. 2. legimus, Τὸ γὰρ μηδενὸς ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμὴν, οὔτε κακοῦ οὔτε ἀγαθοῦ, Id quod nullius pretii est, in nulla habetur æstimatione, Vict. || Habet vero et alias signiff., de quibus infra.

[" Τιμὴ, Ruhnk. ad H. in Cer. 328. Valck. Hipp. (1276.) p. 177. Wakef. S. Cr. 1, 91. 4, 200. Eum. 209. ad Lucian. 1, 285. Mitsch. H. in Cer. 190. ad Diod. S. 1, 246. Thom. M. 248. 719. ad Charit. 681. Markl. Iph. p. 325. Eur. Herc. F. 847. El. 993. Abresch. Æsch. 2, 29. Jacobs. Anim. 90. 136. Anth. 9, 474. T. H. ad Plutum p. 320. Heyn. Hom. 4, 181. Pretium, Hymn. in Cer. 132. Toup. Opusc. 1, 266. Diod. S. 1, 350. Heyn. Hom. 4, 61. Solutio pretii, Diod. S. 2, 530. Statua et Omne monumentum quod honoris causa alicui ponitur, Bibl. Crit. 2, 2. p. 11. Munus, Officium, Xen. K. Π. 1, 3, 8. 9. Seidler. ad Electr. p. 129. Eur. Iph. T. 731. Matth., Hom. Hymn. in Neptun. De cantu, Ilgen. ad Hymn. 374. Τιμὴ, ἀρχὴ, Boeckh. in Plat. Min. 183. Τιμὴ, δόξα, Boiss. Philostr. 457. T. Deorum (munia,) Wolf. ad Hesiod. p. 75. 132. Heyn. 146. ad Lucian. 1, 285. Mitsch. H. in Cer. 141. 193. Ἡ πρός τινα τ., Charit. p. 12. quod male tentat Beck. Ἡ εἴς τινα τ., Julian. p. 46. T. καὶ μερὶς, Plut. Bruto c. ult. Οὐ σὴ αὕτη ἡ τ., Heind. ad Plat. Gorg. 172. Διὰ τιμῆς ἄγειν, Lucian. 1, 22. Ἄγειν ἐν τιμῇ, Fac. ad Paus. 1, 19. Ὑπερβάλλω τῇ τ., Mœris p. 303. Ἐν τιμῇ εἶναι, ad Corn. Nep. 299. ad Herod. 594. Ἐν τ. πλείονι ποιεῖσθαι, Toup. Opusc. 2, 200. Τιμὴν εὑρίσκειν, ad Charit. 268. Τιμαὶ ἴσαι, Bibl. Crit. 3, 2. p. 15. Ἐν τιμαῖς εἶναι, Censeri, Dionys. H. 4, 2308." Schæf. Mss. Τιμὰς καταλύω, Bast. Ep. Cr. 172. Od. Ω. 30. τιμῆς ἀπονήμενος, ἧσπερ ἄνασσες, de quo versu vide Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 202. * Τειμὴ pro τιμὴ, ad Greg. Cor. 720. * Τῖμος, ὁ, 426. Blomf. ad Æsch. Choëph. 903=916. " Verh. ad Anton. Lib. 119. Ruhnk. Diss. de Longino §. xiv. Ammon. 126." Schæf. Mss.]

[* Τιμιουλκὸς, ὁ, ἡ, unde] Τιμηουλκέω, SIVE Τιμιουλκέω, Pretium augeo, τὴν τιμὴν ἐπιτείνω. Apud Suid. in secunda syllaba per ι scribitur τιμιουλκῶν, in Ms. etiam Cod., exponiturque ἕλκων τὴν τιμὴν, i. e. Βαρυτιμῶν, μεγαλύνων, una cum hoc Prophetæ loco, (Luc. Prov. 11, 26.) Ὁ γὰρ τιμιουλκῶν τὸν σῖτον, δημοκατάρατος. Apud Hes. autem per η scribitur τιμηουλκῶν, exponiturque non solum ἕλκων τὴν τιμὴν, sed etiam τιμὴν αἰτῶν s. ἀπαιτῶν. Sed puto ap. ipsum quoque per ι scr. esse, cum id series alphabetica etiam poscere videatur; positum enim est post Τίμιος. [" Mallem equidem * Τιμουλκέω, (e * Τιμουλκὸς,) ut ῥυμουλκέω, ψυχουλκεῖσθαι." Schleusn. Lex. V. T. Τιμουλκῶν, Hesychio αἰτῶν, καὶ ἀπαιτῶν. * Τιμησυγγένεια, Gl. Cata (l. Cara) cognatio.]

Τιμόπτολις, Qui civitati honori est, s. decori et ornamento, Qui civitatem honestat, Eur. [Suppl. 375. sed falsa est lectio pro τί μοι πτόλις: v. Markl. et Musgr.]

Τιμαλφὴς, Qui honorem sibi invenit et acquisivit, in honore et pretio habetur, Honoratus: ut Hes. ex Ione τιμαλφὴς affert pro ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη: addens, et Æsch. in Epigonis usurpasse ἐπὶ τοῦ ἐντίμου. Item et res aliqua τιμαλφὴς dicitur Quæ facile sui pretium invenit, emtorem reperit, et vendibilis est, Pretiosa: ut τιμαλφέστατα idem Hes. exp. τιμιώτατα, πολύτιμα: sicut et ὁσιώτατα. Philo de V. M. 3. Λίθοι δ' ἐπὶ τῶν ἀκρωμίων ἐνηρμόζοντο σμαράγδου πολυτελοῦς δύο τιμαλφέστατοι, Lapides pretiosissimi e smaragdo carissima. Et Aristoph. aurum vocat τιμαλφέστατον, eoque nihil esse dicit τιμαλφέστερον: ut et incertus quidam Poëta Epigr. [Lucian. 17.] χρυσοῦ τιμαλφέα φόρτον ἔχουσαι. Ubi ut est φόρτος τιμαλφὴς, ita τιμαλφέστατον φορτίον ap. Synes. Ep. 55. ubi ait, Συνιστὰς

A αὐτοῖς τὸ σκάφος, ὅ, τι μοι τὸ τιμαλφέστατον φορτίον πεπίστευτο, Onus pretiosissimum: et carissimum. Idem Synes. Ep. 48. Οὐ διατρίβων, καὶ λήψῃ καὶ πέμψεις ἐπιστολὰς, τὸ τιμαλφέστατον ἐμοὶ τῶν ἀπὸ Θρᾴκης ἀγωγίμων, Id quod mihi pretiosissimum est omnium quæ e Thracia importantur. [" Nicet. Chon. ap. Fabr. Bibl. Gr. 4, 413." Boiss. Mss. " Timæi Lex. 258. et n., Toup. Opusc. 2, 89. 302. Wakef. S. Cr. 4, 109. Boiss. Philostr. 625." Schæf. Mss. * " Τιμαλφὴ, Bekkeri Anecd. 382. * Τιμαλφῶς, Jo. Diacon. in Bandini Anecd. 250." Boiss. Mss.] Unde VERB. Τιμαλφέω, quod activum et transitivum potius est quam neutrum; signif. enim i. q. τιμάω, Honoro, Honoribus orno: ut Hes. quoque τιμαλφεῖν exp. τιμᾷν. Et ita Aristot. quoque usurpat, active sc.: Polit. 7, 17. Πρὸς δὲ τούτοις ἀφίησιν ὁ νόμος τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν πλέον προήκουσαν, καὶ ὑπὲρ αὑτῶν καὶ τέκνων καὶ γυναικῶν τιμαλφεῖν τοὺς θεοὺς, Deos debito cultu et honore placare: ut i. sit q. σέβειν s. θεραπεύειν. [" Reiz. ad Aristot. Exc. p.
B 48. Wakef. Eum. 629." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 895. Pind. N. 9, 130. Τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν. Τιμαλφούμενος, Photio τιμὴν εὑρηκώς.] Attamen hinc COMP. Ἀτιμαλφέω, [ab * Ἀτιμαλφὴς] neutralem habet signif.: siquidem Hes. ἀτιμαλφεῖν exp. τιμὴν οὐχ εὑρίσκειν, Neglectum et inhonoratum jacere, In nullo honore nec pretio haberi, Non invenire quempiam, a quo honoretur et in pretio habeatur. Ad verbum, Honorem non invenire. Aut certe, Pretium non invenire.

Τιμοῦχος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τιμὴν s. τιμὰς ἔχων, Qui in honore habetur, Cui honos habetur: ἔντιμος, ἀξιόλογος, Hes.: a quo exp. etiam ἄρχων ἰσχυρότατος, μέγιστος. Est certe Magistratus cujusdam nomen ap. Athen. (149.) ubi in descriptione τοῦ παρὰ Ναυκρατίταις δείπνου dicit, Καὶ ὃς ἂν ἔξω τι τούτων ἱεροποιὸς παρασκευάσῃ, ὑπὸ τῶν τιμούχων ζημιοῦται. Nisi forte τιμούχους simpliciter vocet τοὺς ἐν ταῖς τιμαῖς. [" Imo est Magistratus cujusdam nomen in nonnullis Gr. civitatibus: vide Casaub. ad Athen. l. c. et,
C quem is laudat, Strab. 4. p. 179. Ed. Cas.(=11. Sieb.)" Schw. Mss. " Ruhnk. ad H. in Cer. 268. Wessel. ad Herod. 191. Bast Lettre 30." Schæf. Mss. Murator. Inscr. 576. Schn. Lex. * Τιμουχέω, Chishull. p. 100. " Wessel. l. c." Schæf. Mss.] " Τιμοῦρχος duplici mendo scriptum est in VV. LL. " pro τιμοῦχος." [* Τιμάοχος, Hom. Hymn. in Cer. 268. in Ven. 31. Lobeck. Phryn. 642. Cf. Τιμάορος pro Τιμωρός.]

" Τιμηδὲς, Hes. exp. εὐλαβές."

Ἀπότιμος, ὁ, ἡ, Honore carens, Inhonoratus s. Inhonorus, Cui nullus habetur honos: ἄτιμος, Hes. Suid. scribit τὸν λιμὸν a Soph. (Œd. T. 223.) vocari ἀπότιμον θεὸν, i. e. μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς: quoniam sc. deorum est benefacere hominibus, fames autem eos perimit: merito igitur ei non habentur ii honores, quibus ceteros deos solent colere mortales. || Item ἀπότιμα χρήματα dicuntur τὰ ἀποτετιμημένα, Quæ aliquis æstimata accipit, Quæ suo æstimata pretio, oppignerata ei sunt donec pecunia restituatur. Vide
D Dem. c. Onet. ap. Bud. 90., ubi ἀπότιμα χρήματα eadem esse dicit, quæ ὑπέγγυα, s. ὑποτεθέντα, quasi Bona prædia. Vocari autem et ἀποτιμήματα, de quo infra. || Affertur etiam ἀπότιμον ὕδωρ pro Aqua potui non idonea, e Theophr. C. Pl. 2, 8. Sed perperam ibi scriptum est ἀπότιμα pro πότιμα, ut e Gazæ etiam Versione patet. [Ad Greg. Cor. 528. 529. " Ilgen. ad Hymn. 364. Toup. ad Longin. 367. Wessel. ad Herod. 185. Cattier. Gazoph. 69. Jacobs. Anth. 2, 381." Schæf. Mss.]

Ἄτιμος, magis receptum, signif. itidem Honore carens, Honoris expers, Inhonoratus s. Inhonorus, Neglectus, Qui nullo in honore nec pretio habetur. Il. A. (516.) Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. Hesiod. Θ. (395.) Τὸν δ' ἔφαθ', ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου, ἠδ' ἀγέραστος, Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν. Itidem Soph. (Aj. 427.) τανῦν δ' ἄτιμος Ὧδε πρόκειμαι. Synes. Ep. 78. Μὴ περιΐδῃς τοὺς στρατιώτας εἰς ἀτιμοτέραν τάξιν χωροῦντας, In minoris et inferioris dignitatis ordinem. E Thuc. autem (3, 58.) affertur ἄτιμοι γερῶν pro Honoribus exuti: [vide 5, 34.]

|| Ἄτιμος dicitur etiam, Cui nullo fungi honore licet, Ab omni honore exclusus, Cui præclusa est ad honores via, Infamis, Ignominiosus, ut Quintil. Exul eras et ignominiosus, pro Infamia notatus, ut Dem. (524.) Ἐὰν μὲν ἐστεφανωμένον πατάξῃ τὶς, ἢ κακῶς εἴπῃ, ἄτιμος. Plut. Apophth. Μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην πάντας τοὺς τρέσαντας ἀτίμους εἶναι τοῦ νόμου κελεύοντος, Xen. Ἑλλ. 2, (2, 6.) Τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιήσαντες. Item ex Herod. Ἄτιμα ποιέω ἐς αὐτὸν, pro Eum afficio ignominia. Erant etiam ἄτιμοι quidam, quos impune occidere licebat, ut patet e Dem. Philipp. 3., ubi e Lege quadam affert, (122.) Ἄτιμος τεθνάτω: significarique iis dicit, καθαρὸν τὸν τούτων τινὰ ἀποκτείναντα εἶναι. Ibidemque hos ἀτίμους vocat etiam στηλίτας, quoniam cippis erectis inscribebantur eorum nomina, et ignominia publica afficiebantur. Unde ibid. dicit, Ἐχθρὸν αὐτῶν ἀνέγραψαν καὶ τῶν συμμάχων, αὐτὸν καὶ γένος, καὶ ἀτίμους. Ibid. nominatim docet ἄτιμον εἶναι, s. ἀτιμίαν, plus esse quam τῶν Ἀθήνησι κοινῶν (s. τιμῶν, ut quædam habent exempl.) μὴ μετέχειν. Harpocr. quoque id ex eo loco annotarat, dicens ἄτιμον esse ὃν ἄν τις ἀποκτείνας οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ, Quem impune occidere licet. Et rursum ap. Dem. ἄτιμα χρήματα, Bona τῶν ἀτίμων, quæ invadere licebat et rapere: ut in Aristocr. 268(=640.) Ἄτιμος ἔστω, καὶ τὰ ἐκείνου. Tales ap. Latinos erant Intestabiles homines, ut tum ap. alios, tum ap. Horat. Intestabilis et sacer esto. Vide et Ἀτιμία. [" Valck. Adoniaz. p. 230. Zeun. ad Xen. K. Π. 27. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 26. ad Timæi Lex. 54. Toup. Opusc. 2, 180. ad Herod. 614. Abresch. Æsch. 2, 30. Heyn. Hom. 4, 181. 5, 680. Boiss. Philostr. 291. De forma compar., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 70. Ἄ. τιμῆς, Plato de LL. 222. Ast." Schæf. Mss. Diog. L. 1, 55. Ἐάν τις μὴ τρέφῃ τοὺς γονέας, ἄτιμος ἔστω, Dem. 200. Ἀτίμους τοῦ συμβουλεύειν ὑμῖν ποιεῖσθαι, Æsch. Choëph. 289. Πάντων ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν. Vide Schæf. Meletem. Cr. 9.: de superl., 138. * Ἀτιμοπενθὴς, Æsch. Eum. 792.] Ἀτιμοποιὸς, ὁ ἄτιμον ποιῶν. Aliis, Famosus. [Gl. Capitalis. Cyrill. Alex. in Amos. 8. p. 336. Ἀτιμοποιὸν σφόδρα καταψιλοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, Ignominiosum.] ET Ἀτίμως, Sine honore. E Plat. Epist. Ἀ. φέρεσθαι ὑπ' ἀνθρώπων, pro Ab hominibus contemni. || Ignominiose, Cum infamia s. ignominia: ut Ἀ. ἀφεθεὶς, Ignominiose dimissus. Et e Plat. de LL. Μὴ ἀ., Sine contumelia, Non turpiter. [Eur. Med. 1208. Andr. 635. 810. Æsch. Choëph. 428. * Ἀτιμέω, unde] Ἀτιμία, ἡ, Infamia, Ignominia. Isocr. Archid. Πολὺ γὰρ κρεῖττον ἐν ταῖς δόξαις, αἷς ἔχομεν, τελευτῆσαι τὸν βίον μᾶλλον, ἢ ζῆν ἐν πάσαις ἀτιμίαις: Paneg. Τὴν περὶ ἡμᾶς ἀτιμίαν γεγενημένην, Ignominiam qua affecti fuimus. Xen. K. Π. 2, (2, 6.) Οὕτως ἡμᾶς ἐν πολλῇ ἀτιμίᾳ ἔχεις: (Ἀπ. 1, 2, 51.) Τοὺς συγγενεῖς [πατέρας] ἐποίει ἐν ἀτιμίᾳ εἶναι παρὰ τοῖς αὑτῷ συνοῦσι, Consanguineos notabat ignominia apud suos discipulos. Hom. quoque hoc vocab. usus est, sc. Od. N. (141.) in Oratione Jovis ad Neptunum, Οὔ τι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ubi ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν et ἀτιμάζειν idem signif., h. e. οὐ τίειν, Nullo dignari honore, Honorem debitum denegare. Et minus aliquid signif. hic ἀτιμία quam in præcedentibus ll. Est vero et major adhuc illa priore ἀτιμία: cum enim illa sit τὸ μὴ μετέχειν τῶν ἐν τῇ πόλει τιμῶν, hæc est Impune occidi posse: ut patet e Libanio Declam. pro Halirrhothio, Ὥσπερ ἀτιμίας μου κατεψηφισμένης ὑφ' ἁπάντων θεῶν, καὶ διδομένης τοῖς βουλομένοις ἐξουσίας κακῶς ποιεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμούς: planum enim ex his fit, ἀτίμους eorumque liberos impune interfici potuisse, ut præsidii legum exortes. Et sic fuerint ἄτιμοι dicti, ὧν πεφονευμένων ἢ κακῶς πεποιημένων, οὐδεμία οὐδ' ὅλως ἦν τιμὴ, i. e. τιμωρία. Hæc inter alia Bud. 206., ubi etiam vide quædam de Lat. verbo Intestabilis. Habes et aliquot locos Dem.: quorum unus habet hæc verba, Ἁπάντων ἐστέρηται τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ καθάπαξ ἄτιμος γέγονε. [Tyrtæus 1, 10. Greg. Naz. Eleg. ap. Corai. Fab. Æsop. 247. " Heyn. Hom. 4, 181. 5, 680. Atheniensium,

A Heind. ad Plat. Gorg. 213." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 616. * Ἀτίμιος, Gl. Inhonoratus, Æsch. Suppl. 706. Φυλάσσοι τ' ἀτιμίας τιμὰς Τὸ δήμιον, Aristot. de Anima 1, 2. Ζώοις τιμίοις καὶ ἀτιμιωτέροις.]

Inde et VERB. Ἀτιμόω, quod signif. ἄτιμον ποιῶ, Honoribus privo, Ignominia afficio, Infamia noto, Infami et ignominiosa damnatione plecto. Dem. pro Cor. Παύσῃ δὲ οὐδέποτε ἐὰν μή σε οὗτοι παύσωσιν, ἀτιμώσαντες τήμερον. Æsch. c. Ctes. Τοὺς μὲν τὰς τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε. Rursum Dem. (542.) Ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν. Et Synes. Ep. 57. Ἐπὶ τῷ τὴν ἐκκλησίαν ἀτιμοῦν, Ad ecclesiam ignominia afficiendam, Ut ecclesiam infamem et ignominiosam reddat, etiam Ad dehonestandam ecclesiam. Pass. autem voce simul et signif. Dem. Πατρὶ τῷ ἀτιμωθέντι, Patri ignominioso, Patri infamia notato. Isocr. Ep. ad Phil. (25.) Τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι, τὰς δὲ ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. [" Valck. Adoniaz. p. 230. ad Anton. Lib. 90. Verh., Ammon. 26. ad Herod. 614. Bast Lettre 101. Boiss.
B Philostr. 420." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 634. Suppl. 652.] Ἀτίμωσις, ἡ, Ignominiosa damnatio: qua sc. aliquis ignominiosus et infamis fiebat. Erat autem ea gravioris supplicii instar; quippe proxime aberat a capitis supplicio, ut patet e Dem. (573.) Ὡς ἂν μὲν τῶν μετρίων τινὰ καὶ δημοτικῶν λάβητε ὁτιοῦν ἀδικοῦντα, οὔτ' ἐλεήσετε οὔτ' ἀφήσετε, ἀλλ' ἀποκτενεῖτε ἢ ἀτιμώσετε, Sed vel occidetis, vel saltem ignominia et infamia afficietis. Duo autem ejus erant genera, ut tum e supra dictis patet, tum ex iis quæ Bud. scribit p. 206. 207. [Æsch. Ag. 712. Choëph. 432. * " Ἀτιμωτὸς, Inhonoratus, Joseph. Hypomn. 57." Schleusner. Mss.] Ἀτιμωτικὸς, i. q. ἀτιμοποιός. Ἀτιμωτικῶς, Ignominiose, i. e. Ignominia et infamia afficiendo. Ἐξατιμόω, Prorsus et penitus ἀτιμόω. Aliis simpliciter Despicio: qua signif. diceretur potius ἐξατιμάω. [LXX. Ezech. 16, 60.] Προσατιμόω, Insuper ignominia afficio, Præterea infamia noto. Dem. (834.) Ὥστ' οὐ μόνον ἔσομαι τῶν πατρῴων ἐστερημένος, ἀλλὰ καὶ προσητιμωμένος,
C ἐὰν μὴ νῦν ὑμεῖς με ἐλεήσητε.

Sunt et alia duo verba Ἀτιμάω et Ἀτιμάζω, idem significantia, sc. ἀτιμίῃσιν ἰάλλω, ut Hom. loquitur. Prius ILLUD Ἀτιμάω, signif. Nullum honorem habeo, Nullo honore afficio, Negligo, Despicio, Aspernor. Od. Π. (307.) Ἠδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ τοῖον ἐόντα. Cui ἀτιμᾷν præcedenti versu opponit τίειν et δειδιέναι θυμῷ. Et Ξ. (57.) Ξεῖνον ἀτιμῆσαι, Hospitem aspernari et contemnere, h. e. Nullo dignari honore nec hospitio. Ξεῖν', inquit, οὔ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθῃ, Ξεῖνον ἀτιμῆσαι. Et Soph. (Aj. 1140.) Μὴ νῦν ἄτιμα θεοὺς, Noli nunc aspernari deos. Sed sunt qui ξεῖνον ἀτιμῆσαι exp. etiam Indignitate afficere, Contumeliis afficere, ἀτίμως ὑβρίσαι. Quæ exp. loco etiam huic Xen. accommodari queat Ἀθ. (1, 14.) Τοὺς μὲν χρηστοὺς ἀτιμῶσι, καὶ χρήματα ἀφαιροῦνται, καὶ ἐξελαύνονται καὶ ἀποκτείνουσι. Nisi simpliciter malis, Negligunt, Aspernantur, Nullo honore dignantur. Itidemque huic Hom. Il. A. (11.) Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα: nam ἄτιμον eum
D dimisit Agamemnon, contumeliis incessens, additis etiam minis. Sicut vero Ionice, et Poëtice metri causa, ὀρέω dicitur pro ὁράω, ita et Ἀτιμέω pro Ἀτιμάω, Od. Ψ. (28.) Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμεον ἐν μεγάροισιν. [" Ad Callim. 1. p. 143. Marcellus 51. Heyn. Hom. 4, 13. 182." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 789. El. 71. Ælian. H. A. 12, 1. * " Ἀπατιμάω, Jacobs. Anth. 9, 381. 401. Heyn. Hom. 6, 389. 8, 356. Brunck. Anal. 2, 303. Visconti Inscr. Triop. p. 100. confert vv. Ἀπαμελέω, Ἀπαισχύνομαι, Ἀπαθανατίζω, Ἀπασχολέω. * Ἀπάτιμος, Ἀπατιμάω, * Ἀπατίμητος, Ilgen. ad Hymn. p. 364." Schæf. Mss. * Συνατιμάω, Eust. Il. A. p. 50, 44.]

SED ET Ἀτιμάζω dicitur pro ἀτιμάω, i. e. Aspernor, Negligo, Nullo dignor honore, ἀτιμίῃσιν ἰάλλω, Od. Λ. (495.) Ἦ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, Ἦ μιν ἀτιμάζουσι. Ubi nota opponi inter se τιμὴν ἔχειν et ἀτιμάζεσθαι. At vero Θ. (309.) non directe inter se opponuntur φιλεῖν et ἀτιμάζειν, ubi Vulcanus conqueritur, quod Venus sese χωλὸν ἐόντα Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀΐδηλον Ἄρηα, Π. (317.) et

T. (498.) Αἵ τε ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσι, Ξ. (506.) Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα: solent enim negligi, qui male vestiti sunt. Utuntur et prosæ Scriptt. Plato de Rep. 2. Ἀτιμάζειν καὶ ὑπερορᾶν, Nullo dignari honore et despicere. Alicubi vero reddi potest non solum Nullo dignor honore, Negligo, sed etiam Ignominia afficio, Infamia noto. Xen. K. Π. 1, (6, 17.) p. 19. Τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Plato Apol. Socr. (18.) Ἀποκτείνειε μέντοι ἂν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν ἢ ἀτιμάσειεν. Ibid. tamen (3.) et simpliciter usurparat pro Aspernor, dicens, Οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην, Non eo hæc dico, quod talem sapientiam parvifaciam. Et huc pertinet, quod Bud. dicit ἀτιμάζειν esse Insigni ignominia ob scelus patratum afficere: quod JCti vocant Notare. [Eur. Hipp. 611. 1192. Alc. 374. 570. Bacch. 1319. Æsch. Pr. 207. 782. S. c. Th. 1026. Ag. 1077. Eum. 715. Suppl. 178. 383. 919. " Valck. Adoniaz. p. 231. Hipp. p. 313. Segaar. Epist. ad Valck. p. 19. Abresch. Lectt. Aristæn. 226. Ammon. 26. Markl. Suppl. 19. Wakef. Herc. F. 609. Phil. 1348. Eum. 920. Heyn. Hom. 4, 13. 183. Bast Lettre 101. Boiss. Philostr. 420. Cum infin., Brunck. Soph. 3, 455.: ἀγέλην, Jacobs. Exerc. 2, 120.: τινὰ ἔπη, Lobeck. Aj. p. 393. Ἀτιμάδδω, Dorice, Valck. ad Röv. 77." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.] Ἀτιμασμὸς, i. q. ἀτίμωσις supra. Ab aliis exp. Ignominia: quæ potius est ἀτιμία. [1 Macc. 1, 42. * Ἀτιμαστὴς, Gl. Contumeliosus. * Ἀτιμαστὴρ, Æsch. S. c. Th. 643. * " Ἀτιμαστέος, Jacobs. Anth. 6, 378. Plato Phædro p. 315. Heind." Schæf. Mss. * Ἀτιμαστέον, Vituperare oportet, Xen. Σ. 4, 17. " Dionys. Areop. 251." Kall. Mss. * Ἀτίμαστος, i. q. ἄτιμος, Anal. 1, 60. Mimnermus 1, 9. Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν. * Ἀπατιμάζω, Æsch. Eum. 95. Ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη. * Ἐξατιμάζω, Soph. Œd. C. 1378. LXX. 1 Sam. 17, 43. * Συνατιμάζω, Joseph. c. Apion. 1, 26. " Schol. Ven. Il. A. 43." Boiss. Mss.]

Est porro et BICOMP. Ἀτιμαγέλας, ὁ, quod derivatum esse dici potest ex ἀτιμάω s. ἀτιμάζω et ἀγέλη: ut Hesychio quoque ἀτιμαγέλας est ὁ ἀτιμάζων τὴν ἀγέλην, [Philostr. Icon. 13, 1.] et ὁ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνυποταττόμενος, Qui spernit gregem, et a cetero armento se abgregat. Scribit enim Festus Abgregare esse A grege abducere. Suid. ἀτιμαγέλου exp. μὴ συναγελαζομένου, afferens ex Epigr. κέρας Ταύρου βουμολγὸς κλάσεν ἀτιμαγέλου. In VV. LL. habetur nomin. casu ἀτιμάγελος, sed sine exemplo. [Theocr. 25, 132. " Jacobs. Exerc. 2, 120. Anth. 9, 354. Brunck. Soph. 3, 503." Schæf. Mss.] Unde VERB. Ἀτιμαγελέω, Gregem sperno, Armentum fastidio, et seorsim pascor, Abgrego me. Aristot. H. A. 9, 31. Ἀπόλλυνται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ θηρίων, Interimuntur a feris tauri, cum forte sese a cetero armento abgregarunt, et vagabundi pascuntur, Ubi ab armento deerraverunt, ut alii interpr. Unde Prov. Taurus abiit in sylvam. Et Daphnis ap. Theocr. 9, (4.) Χοὶ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο, Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες: pro μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην: nam ἀτιμαγελοῦντας vocant τοὺς καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, Schol., qui affert et aliam exp.: sc. ἄτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες: sed minus ea mihi probatur. Est autem ibi ἀτιμαγελεῦντες Doricum pro ἀτιμαγελοῦντες. [" Jacobs. Exerc. l. c. ad Lucian. 2, 333. Burm. ad Phædr. p. 81. Mit." Schæf. Mss.]

Βαρύτιμος, ὁ, ἡ, Pretiosus. Ad verbum sonat Qui gravis est pretii: quoniam olim appendebatur æs, non numerabatur. Et sic Sallust. dixit, Cœpit grave pretium per omnem provinciam fructibus esse. Matth. 26, (7.) Προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, Alabastrum unguenti gravis pretii. Sed quidam vetusti Codd. ibi habent πολυτίμου, i. e. τιμίου, Quod erat multi s. magni pretii, Pretiosi. [Æsch. Suppl. 25. Heliod. 2. p. 113. Μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπρασιν.] AT Βαρυτιμέω, Pretium aggravo, augeo et gravius reddo, Solito graviore pretio vendo, Suid. Τιμιουλκέω.

Ἔκτιμος, Expers honoris. Soph. El. (244.) p. 93. γονέων Ἐκτίμους [ἐντίμους Herm.] ἴσχουσα πτέρυγας Ὀξυτόνων γόων, i. e. τὰς ἐκτὸς τιμῆς πτέρυγας. ‖ Hesychio ἔκτιμα sunt τὰ ἐπιτεταγμένα τῇ τιμῇ. [" Ad Timæi Lex. 116. Valck. Diatr. 197. Cattier. Gazoph. 73." Schæf. Mss.]

Ἔντιμος, oppositum præcedentibus ἔκτιμος et ἄτιμος, Qui in honore et pretio habetur, ὁ ἐν τιμῇ τιθέμενος s. ἀγόμενος, Honoratus. Soph. ibid. Μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις, Nolim honorari ab illis, Non cupio in honore et pretio ap. illos esse. Dem. (36.) Ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι. Ubi nota sibi opponi ἐντίμους et ἀδόξους. Et οἱ ἔντιμοι in civitate aut populo dicuntur Qui præ ceteris in honore habentur, Viri spectabiliores et præstantiores, Optimates. Xen. K. Π. 8, (1, 2.) Ἔδοξε τοὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας, 3, (1, 4.) Προσεκάλει δὲ καὶ εἴ τις Ἀρμενίων τῶν ἐντίμων παρῆν. Alioqui ἔντιμοι dici posse videntur et Qui magistratu aliquo funguntur, οἱ ἐν τιμῇ τινι ὄντες. Nam τιμαὶ dicuntur et αἱ ἀρχαὶ, ut supra docui. Res etiam aliqua dicitur ἔντιμος pro Honesta, Honorabilis, Honorifica. Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Δι' ὧν τοῖς ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος ὁ βίος παρασκευασθήσεται: (2, 3, 5.) Ἔντιμος χώρα, Honestus locus. Et Dem. Ἔντιμον πρᾶγμα καὶ λαμπρὸν, Res honorifica et splendida. Item ἔντιμον ποιεῖν τι dicitur pro Magno in honore habere, ut Cæs. loquitur, s. Magni æstimare, Plurimi facere. Isocr. Paneg. (42.) Οἶμαι δὲ καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν μείζω λαβεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς τοὺς πολεμήσαντας τοῖς βαρβάροις ἐνεκωμίασε, καὶ διὰ τοῦτο βουληθῆναι τοὺς προγόνους ἡμῶν ἔντιμον αὐτοῦ ποιῆσαι τὴν τέχνην, ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων. Exp. etiam Pretiosus. [" Toup. Opusc. 2, 89. Zeun. ad Xen. K. Π. 705. ad Lucian. 1, 505. Thom. M. 358. ad Charit. 85. 441. Ruhnk. ad Rutil. p. 64. De forma superl., Schneid. Anab. p. 70." Schæf. Mss. Soph. Antig. 77. Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε, pro τὰ ὅσια. Compar. ἐντιμότερος, Æsch. Dial. Socr. 2, 8. * " Πανεντιμότατος, Anna C. 84." Elberling. Mss.] Ἐντίμως, Honeste, Honorifice, In maximo honore. Plato de LL. Τοῖς πρεσβυτέροις τε καὶ ἐντίμως βεβιωκόσι, Senioribus et iis qui honeste vitam egerunt, Turn. [LXX. Num. 22, 17. Tob. 12, 5. 14, 7. 17. * " Ἐντιμότης, Schol. Æsch. Pers. 4." Boiss. Mss.]

Ἐπίτιμος itidem oppositum superiori ἄτιμος. Ut enim ἄτιμοι dicuntur Quibus iter ad omnes honores præclusum est, et qui infamia ac ignominia publice notati sunt, ita ἐπίτιμοι dicuntur Quibus ad honores accedere licet, Quibus honores capessere licet, Quorum honos salvus est et integer. Thuc. 5, (34.) p. 176. Δείσαντες μή τι, ὄντες ἐπίτιμοι, νεωτερίσωσιν, ἤδη καὶ ἀρχάς τινας ἔχοντας, ἀτίμους ἐποίησαν, ὕστερον δὲ αὖθις χρόνῳ ἐπίτιμοι ἐγένοντο: quomodo et Xen. Ἑλλ. 2, (2, 6.) Τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιήσαντες. Thuc. autem eo loco ἀτιμίαν istam fuisse talem dicit, ὥστε μήτε ἄρχειν, μήτε πριαμένους τι ἢ πωλοῦντας κυρίους εἶναι. Et Dem. c. Mid. (534.) Τοῦτον ἀναλίσκοντα, χορηγοῦντα, ἐπίτιμον ὄντα, προπηλακίζειν καὶ τύπτειν: nec enim licebat verberare et violare eum qui ἐπίτιμος esset, perinde ut eum qui ἄτιμος. Ac ut Bud. scribit ἄτιμον dici τὸν ἀτιμώρητον, i. e. Eum quem licet violare ἄνευ τιμῆς, s. τιμωρίας, ita ἐπίτιμον dictum esse putandum est eum, ἐφ' οὗ προπηλακίσει ἢ φόνῳ τιμὴ ἐπίκειται, Qui impune non potest violari. Idem tamen ἐπίτιμος ἀνὴρ simpliciter reddit, Qui est integra conditione et fama, Nulla ignominia præditus, h. e. Integri nominis: ap. eund. Dem. in ead. Or. Ἐπίτιμος ἂν ἦν, καὶ οὐδὲν ἔχων κακὸν, τῶν ἴσων μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ὑμῖν, Æquo jure vobiscum atque integra fama viveret: de arbitro quodam, qui Midiæ fraude indicta causa damnatus fuerat, et infamia notatus, s. ignominiosa sententia multatus. Atque ut ἄτιμα χρήματα dicuntur τὰ τῶν ἀτίμων, ita et ἐπίτιμα vocantur τὰ τῶν ἐπιτίμων. Dem. c. Aristocr. (634.) Τινὰ τῶν ἀνδροφόνων τῶν ἐξεληλυθότων, ὧν τὰ χρήματα ἐπίτιμα, Quorum bona non sunt notata lege, Quæ in juris legumque præsidio sunt, Bud. 208. [" Quorum bona non confiscantur, sed salva manent exulibus, ut de iis disponere pro lubitu possint:

ἐξουσίαν εἶχον εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων, ut loquitur Harpocr. v. "Ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ κ. τ. λ." Reisk.] Suidæ ἐπίτιμος est ὁ τετιμημένος, nec non πλούσιος: qui tamen et præcedentis signif. meminit, ἐπίτιμος exponens, ὁ οὐκ ἄτιμος: afferensque duo ejus exempla. Hes. vero ἐπίτιμον non solum exp. τιμητὸν, πλούσιον, sed etiam τιμωρόν. [" Valck. Adoniaz. p. 231. Ammon. 56. Valck. Anim. 77. Wessel. ad Herod. 299. 614. Thom. M. 358. Dionys. H. 2, 1003. Ruhnk. ad Rutil. 64." Schæf. Mss. " Honoratus, Liban. 115." Wakef. Mss. * " Ἐπιτίμως, Honorifice, Clem. Alex. 507." Kall. Mss.]

Ἐπιτιμία, ἡ, Status civis justus atque integer, Bud., s. Cum honor alicujus salvus adhuc est et integer, Cum fama et existimatio alicujus illæsa est, nec ulla ignominia notata. Suidæ ἡ μὴ ἀτιμία, afferenti e Cephalo Rhetore, Ὁσάκις αὐτὸν κινδυνεύοντα περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἢ τῆς πατρίδος ἢ τοῦ βίου παντὸς διεσώσατο. Cui loco similis est hic Æsch. (39.) Οὔτε περὶ τοῦ σώματος, οὔτε περὶ τῆς οὐσίας, οὔτε περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἀγωνίζῃ. Affertur et e Dem. (329.) Τὸ συνειλεγμένον ἀργύριον εἰς τὴν ἐπιτιμίαν, pro Ad honorificentiam et commendationem nominis. Nisi potius sit, Ad honorem suum recuperandum, et diluendam infamiam. A Suida exp. etiam εὐπορία, ut ἐπίτιμος eid. Hes. est ὁ πλούσιος. Exp. vero et Multa, Pœna, ut ἐπίτιμος ab eod. Hes. τιμωρός: tunc autem refertur ad τιμὴ, qua signif. τιμωρία. [" Ad Mœr. 87. Wakef. S. Cr. 4, 231. Diod. 2, 271. Dionys. H. 2, 721. 1133." Schæf. Mss. Demosth. 549. Artemid. Onir. 1, 47.]

Item Ἐπιτίμιος dicitur Qui in honorem alicujus fit, Ad honorandum aliquem institutus: ut Suid. ἐπιτίμια exp. ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα, Soph. (El. 921.) Ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια. Ubi tamen est potius subst., sicut et in alio Ejusd., ubi in malam partem accipitur, et ipse Suidas una cum Scholiaste ἐπιτίμια exp. μισθοί: (1390.) p. 139. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια Τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοὶ, Quibus præmiis remunerentur dii impietatem. Alios autem locos, in quibus in malam partem accipitur ἐπιτίμιον pro Multa s. Pœna, infra proferam. [" Ἐπιτίμιος, Ammon. 56. Valck. Anim. 77. Brunck. Soph. 3, 511. Heyn. Hom. 8, 457." Schæf. Mss.]

Ἐρίτιμος, i. q. ἔντιμος, Qui in maximo habetur honore, Honorabilis s. Honorificus admodum, μεγαλότιμος. Il. B. (447.) Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον, (I. 126. 268.) || Ἐρίτιμος dicitur etiam Piscis esse ap. Aristot. H. A. 5. et ab eo vocari σάρδινος quoque: ut et Hermol. ap. Diosc. annotat eritimum esse Sardam vel Sardæ similem. Meminit ejusd. piscis Athen. quoque, (328.) Χαλκίδες, καὶ τὰ ὅμοια, θρίσσαι, τριχίδες, ἐρίτιμοι: ubi etiam e Dorione, Epæneto, Callimacho, et Aristot. afferuntur loci in quibus ἐριτίμων mentio fit. Perperam igitur ap. Eund. alibi scriptum legitur ET Ἐρέτιμος, sc. (355.) Θρίσσα καὶ τὰ ὁμογενῆ, χαλκὶς καὶ ἐρέτιμος. Plin. autem Erythini cujusdam piscis meminit. [Ἐρίτιμος, Aristoph. Ἱππ. 1013. " Ilgen. ad Hymn. 338. Wakef. S. Cr. 4, 251. Callim. 1. p. 428. Bentl. Aristoph. 321. Heyn. Hom. 5, 551." Schæf. Mss.]

Ἰσότιμος, Qui honore par est, in pari et æquali est honore. Plut. Fabio, Τινὸς τῶν περὶ αὐτὸν ἀνδρὸς ἰσοτίμου. Philo V. M. 1. Πάντες ἐστὲ ἰσότιμοι, In pari omnes honore, i. e. Nullus majores sibi usurpet honores quam alii; seu, ut Turn. vertit, Par omnium conditio et jus. Et Herodian. (2, 4, 18.) Οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν, nec in majore honore filium suum habere volebat quam alios nobiles et patricios, sed æqualem dignitate esse: de Marco, qui filium suum civiliter in ludo erudiri voluit. Rursum Philo de Mundo, Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε θεῷ, Quod Deo par sit honore et æquiparandum. Ἰσότιμον dicitur etiam Quod pretio par est, Æquivalens, Tantidem æstimandus. Herodian. 2, (3, 14.) Μεγάλων γὰρ εὐεργεσιῶν προϋπαρχουσῶν, τὸ ἰσότιμον δυσέφικτον, Arduum inprimis est, magnis beneficiis acceptis paria referre. Item ἰσότιμα ὀνόματα pro ἰσοδύναμα, ex Hermog. [" Valck. Adoniaz. p. 268. ad Charit. 439." Schæf. Mss. I. q. ἰσοπαλὴς, Ælian.

A H. A. 10, 1. μάχῃ. " Ἰσότιμον τοῦ πόθου κέντρον, Par amoris stimulus, Suid. v. Ἀντέρως." Schleusner. Mss. * Ἰσοτίμως, Pari honore, Athen. 177. " Schol. Thuc. 2, 425." Dindorf. Mss. " Athan. 2, 186. Schol. Aristoph. Πλ. 21." Kall. Mss. * Ἰσοτιμέω, unde] Ἰσοτιμία, ἡ, Æqualitas honoris, Par honor et dignitas, Par conditio et jus, Philo V. M. 1. [" Valck. l. c. Lucian. 1, 515. T. H. ad Dial. p. 24. ad Herod. 238. ad Charit. 439. Jacobs. Anth. 9, 243." Schæf. Mss.] Ἀνισότιμος, Honore impar, Qui inæqualis est dignitatis, Greg. Naz. * Ἀνισοτιμέω, unde * Ἀνισοτιμία, Schol. Vict. Il. Ω. 58.] " Ἐξισοτιμία, Æqualitas s. Exæquatio honorum," [Schneidero omnino suspectum.]

Μεγαλότιμος, Qui in magno honore habetur, Hes. v. Ἐρίτιμος. [" Schol. Il. B. 447." Wakef. Mss. * Μεγαλοτίμως, Diog. L. * " Μεγάτιμος, Valde pretiosus, Ælian. V. H. 539. (8, 7.)" Wakef. Mss.]

Ὁμότιμος, i. q. ἰσότιμος, Qui in pari et eod. habetur honore, Æque honoratus; interdum etiam Ejus-
B dem conditionis: Il. O. (186.) Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει. Verba Neptuni, qui dicit inter se, Jovem, et Plutonem, imperium τριχθὰ δεδάσθαι, ἕκαστον δ' ἐμμορέναι τιμῆς. Apud Persas ὁμότιμοι quidam vocabantur ab honoris æqualitate, quorum mentio ap. Xen. K. Π. 2. p. 24. 32., ubi etiam dicitur eorum βίος fuisse ἔντιμος: pag. autem 24. eorum armatura describitur. A Plut. Numa ὁμοτίμων nomine vocantur Senatores Romani, quoniam pari erant honore et dignitate, et veluti patres colebantur a reliquis civibus. Interdum cum gen. s. accus. construitur. Plut. Fab. (9.) Τὸν δὲ Μινούκιον ἐψηφίσαντο, τῆς στρατηγίας ὁμότιμον ὄντα, διέπειν τὸν πόλεμον ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐξουσίας τῷ δικτάτωρι, Parem imperatorii muneris honorem habentem, s. dignitatem, Pari in ducendo exercitu et bello administrando auctoritate pollentem. Greg. Naz. Τὴν ἀσέβειαν ὁμότιμα, pro Impietate æqualia. Affertur et Ὁμότιμον δύναμιν ἔχουσιν, pro Ex æquo potentiam habent. [Gl. Collega, Consors. " Ad Charit. 439. 458. Ὁμότιμοι, Zeun. Xen.
C K. Π. 705. et Ind., Hutch. p. 31." Schæf. Mss. Vide Lex. Xen.] Ὁμοτίμως, Æquali honore, Pari dignitate. [* Ὁμοτιμέω, unde] Ὁμοτιμία, ἡ, Honoris æqualitas, Æqualitas majestatis, Par dignitas. Greg. Naz. vero Ὁμοτιμία τῆς ἀξίας pro Par gradus dignitatis.

" Πάντιμον γέρας, Honoratissimum munus, Soph." [El. 688. Orph. H. 13, 4. 62, 3. 63, 12. 68, 1. 78, 7. " Valck. Hipp. p. 320." Schæf. Mss. " Const. Porphyr. de Imag. Edess. 100. Acta S. Petri Archiep. Alex. 216. Combef." Boiss. Mss.]

Πολύτιμος, Multo honore dignus, Magno pretio dignus, Pretiosus. Ammonio ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος, Magno s. Multo pretio emtus, aut etiam emendus: ut Hippocr. ap. Athen. (46.) πολύτιμον [πότιμον, Schw.] ὕδωρ vocat τὸ χρηστόν. [" Valck. Adoniaz. p. 231. Pierson. ad Mœr. 49. Ammon. 118. Thom. M. 728. Lobeck. Aj. p. 242." Schæf. Mss. Vide Πρότιμος. * Πολυτίμως, Multo studio, Diligentissime, ad Polyb. 14, 2, 3. " Mart. S. Bonif. p. 346." Kall. Mss. * " Πλούτιμος, al. πολύτιμος, Basil. Schol.
D ad Greg. Naz. Stel. 2. in Notit. Mss. T. ii. P. 2. p. 58." Boiss. Mss. Cf. Πλουτέλεια. * Πολυτιμάω, Hermapion Ammiani 17, 5. sed leg. cum Lobeckio ad Phryn. 630. πολὺ τιμήσας. * Πολυτίμιος, Schol. Aristoph. Θ. 326. Λ. 1002.]

Πρότιμος, i. q. προτιμητέος. Frequentior usus comparativi, pro Majore honore et pretio dignus, Præstantior, Præferendus, Antiquior. Lucian. (1, 214.) Προτιμότερον τοῦ νέκταρος τὸ φίλημα εἶναι. [Xenophanes Athenæi p. 414. Ælian. H. A. 8, 4. Æschines Dial. 2, 4. Plato de LL. 12. p. 189. λίθων, Suidas autem v. Ψαλίδα, et J. Poll. 9, 49. πολυτίμων habent. * Προτιμέω, unde * Προτιμία, Max. Tyr. 1, 5.]

[* " Ὑπέρτιμος, Andr. Cr. 188." Kall. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 137." Elberling. Mss. " Ὑπέρτιμος est Titulus Metropolitani. Codinus duos Metropolitanorum ordines facit, quorum prior honoratior erat, et ἔξαρχοι καὶ ὑπέρτιμοι dicebantur: alter non ita, sed ὑπέρτιμοι tantum. Verba Codini sunt: Περὶ τάξεως τῶν θρόνων τῶν μητροπολιτῶν, τίνες

αὐτῶν λέγονται ἔξαρχοι καὶ ὑπέρτιμοι, τίνες ὑπέρτιμοι μόνον. Et post subjunctam illorum enumerationem, Μέχρι τούτων οἱ ἔχοντες τὰς * ἐξαρχίας· οἱ δὲ λοιποὶ πάντες μητροπολῖται ὑπέρτιμοι μόνον γράφονται, καὶ οὐκ ἔξαρχοι. Apud Eundem in Notitia Metropoleωn, Metropolitanus Cæsareæ Cappadociæ, quæ Metropolis erat Diœcesis Ponti, dicitur ὑπέρτιμος τῶν ὑπερτίμων καὶ ἔξαρχος πάσης Πόντου. Et Metropolitanus Ephesi Diœcesis Asianæ Metropolis, ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Ἀσίας. In Hist. Concilii Florentini, sect. 8. cap. 5. p. 225. Heracleensis Antistes vocatur πρόεδρος τῶν ὑπερτίμων, Antesignanus Honoratissimorum, i. e. Metropolitanorum. Vide Gloss. Meursii." Suicer. Thes. Eccl.] Ὑπερτίμιος, Pretii magnitudine excedens modum, Qui magni pretii est et carior. Aristot. Œcon. 2. (p. 694.) Ἔλεγεν ὅτι ἀκηκοὼς εἴη τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν ὑπερτίμια ἠγορακέναι, i. e. ἐκτετιμημένα, ut ibid. loquitur, Bud.

Φιλότιμος, Honoris s. Honorum cupidus et studiosus. Interdum etiam Ambitiosus, i. e. Qui nimia bonorum cupiditate ducitur. Et tunc in malam partem accipitur, ut et Plato de Rep. 1. dicit, Τὸ φιλότιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι, ὄνειδος λέγεταί τε καί ἐστιν. Non semper tamen in malam accipitur partem, sed et in bonam, interdum medio modo. Aristot. Rhet. 2. Φιλοτιμότεροι γὰρ καὶ ἀνδρωδέστεροί εἰσι τὰ ἤθη οἱ δυνάμενοι τῶν πλουσίων: 1. Οἱ φιλόνικοι, sc. φαίνονται, εἰ νίκη ἔσται· οἱ φιλότιμοι, εἰ τιμή· οἱ φιλοχρήματοι, εἰ χρήματα: Eth. 4, 4. scribit τὸν φιλότιμον ἐπαινεῖσθαι ἐνίοτε ὡς ἀνδρώδη καὶ φιλόκαλον. Ubi tamen etiam dixerat τὸν φιλότιμον ψέγεσθαι, ὡς καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ ὅθεν οὐ δεῖ, τῆς τιμῆς ἐφιέμενον: ut et 2, 7. tradiderat φιλότιμον nominari τὸν ὑπερβάλλοντα ταῖς ὀρέξεσι: quem Lat. Ambitiosum vocant: utpote modum non tenentem in ambiendis honoribus. In bonam partem accepit Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 16.) Ὁρᾷς ὡς φιλότιμός ἐστι καὶ ἐλευθέριος, Quam sit honoris studiosus. Et τὸ φιλότιμον, Studium honorum, quod Thuc. 2, (44.) p. 63. dicit esse ἀγήρων, quippe cum ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας non tam delectet τὸ κερδαίνειν, quam τὸ τιμᾶσθαι. Aliquando alio vocabulo redditur, ejus sc. rei, e qua honorem consequi studemus, ut ap. Plut. Pericle, φιλότιμος ψυχή, Magnus generosusque animus. Inest enim τῷ φιλοτίμῳ aliquid μεγαλοψυχίας, e quo honorem et gloriam sibi comparare cupit. Et ap. Eur. (Suppl. 907.) φιλότιμον ἦθος, Mores liberales. Præsertim vero e liberalitate et magnificentia φιλότιμος aliquis dicitur. Chrys. Δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν γέγονεν ἐλεημοσύνη, Larga et munifica. Herodian. 5, (5, 15.) Φιλοτίμους [—μως] τε καὶ πολυτελεῖς [—λῶς] ἐπιτελέσας παντοδαπὰς θέας, Spectacula magnifica. Item φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ e Plat. de LL. pro Virtuti obnixe studens. Quicunque enim ad rem aliquam contendit, ex eaque sibi honorem parere nititur, φιλότιμος nominatur; nam unicuique studio et arti suus honos. Unde τὸ φιλότιμον sæpe redditur Contentio, Studium contentionis: cujus scopus est honor et gloria. Synes. Ep. 60. Ἡ ἡλικία μαραίνει μοι τὸ φιλότιμον, Studium contentionis. Quo modo accipi potest et ap. Plut. (8, 344.) Ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν ὑπὸ γήρως, οὐ τελέως ἀπολείπει τὸ φιλότιμον καὶ φιλοσώματον, ἀλλ' ἑτέρους ἀσκοῦντας ὁρῶντες ἥδονται, καὶ παρακαλοῦσι, καὶ συμπαραθέουσι. Apud Greg. Naz. autem τῆς ψυχῆς τὸ φιλότιμον redditur Animi virtus. [" Ad Herod. 223. Musgr. ad Eurip. p. 200. ad Iph. A. 22. (385.) Abresch. Lectt. Aristæn. 42. Boiss. Philostr. 484. Conf. c. φρόνιμος, ad Dionys. H. 3, 1368. Τὸ φ., 3, 1320. De forma superl., ad 5, 231." Schæf. Mss.: vide Ejusd. Meletem. Cr. p. 9.]

Unde Φιλοτίμως, Studio honoris, Nimio honoris studio, Ambitiose. Modo enim in malam partem accipitur, modo in bonam, ut jam dictum fuit. Dem. (1384.) Καὶ γεγενῆσθαι καλῶς, καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως, καὶ βεβιωκέναι φ. συμβέβηκεν αὐτοῖς: studium enim et sui et patriæ honoris eos ad fortiter dimicandum incitarat, ita ut mallent ἐντίμως mori quam vivere ἀτίμως. Itemque aliquis dicitur φιλοτίμως ἔχειν πρός τι, Ad aliquid honoris et gloriæ studio contendere, quod et φιλονεικεῖν dicitur, et Gloria ad

A certamen excitari. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Φ. ἔχω πρὸς τὸ ἀγαθὸς φαίνεσθαι, Obnixe cupio strenuus videri, et e strenuitate illa honorem et gloriam mihi parere. E Plat. autem, Φ. πρὸς Χαρμίδην ἔχων, pro Ambiens laudem et admirationem a Charmide. Alioqui φιλοτίμως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους dicuntur Qui certatim de honore et gloria contendunt inter se. Isocr. Paneg. (24.) Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι καὶ Λακεδαιμόνιοι φ. πρὸς ἀλλήλους εἶχον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ καλλίστων ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἐφιλονείκησαν, οὐκ ἐχθροὺς, ἀλλ' ἀνταγωνιστὰς σφᾶς αὐτοὺς εἶναι νομίζοντες. Vbi nota φιλοτίμως ἔχειν et φιλονεικεῖν usurpata synonymωs: ut Bud. quoque p. 853. φιλοτίμως ἔχειν exp. φιλονεικεῖν, Æmulari, locum quendam ex Athen. afferens. Ibid. φιλοτίμως τι ποιεῖν dicit esse Enixe et vehementer et ambientium prehensantiumque more instare: afferens ejus signif. exemplum ex Appiano. Redditur certe aliquando per Lat. adv. Certatim. Herodian. 5, (3, 9.) de regibus barbaris, Φ. πέμπουσι τῷ θεῷ ἑκάστου ἔθους πολυτελῆ

B ἀναθήματα, Certatim quotannis splendida offerunt munera: 4, (2, 17.) Δῶρα πέμπει φ. εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως, Certatim pro se quisque munera principis honori deferunt, Polit., qui φιλοτιμότερον reddidit etiam Prolixius, 1, (11, 14.) hoc in loco, Τοσαῦτα μὲν δὴ περὶ τῆς Πεσσινουντίας θεοῦ φιλοτιμότερον ἱστορείσθω, quem sic convertit, Hæc hactenus de Pessinuntia dea, prolixius etiam fortasse quam decuit. Sic certe φιλοτιμοῦμαι Bud. exp. etiam Prolixe largior. Sed crediderim tamen rectius reddi posse ibi Ambitiosius: quo dicitur modo Ambitiosa diligentia, et quædam alia. Signif. etiam Magnifice, ut φιλότιμον dixi vocari interdum Magnificum et splendidum. Polyb. (6, 53, 6.) Κοσμοῦσι φ., Ornant magnifice, Turn. [" Commode etiam interdum Φιλοτίμως exp. Vehementer; ut in Cebetis Tab. 19. Εἴ τις φιλοτίμως κάμνων ἐτύγχανε, Vehementer s. Graviter ægrotus. Et Φιλοτιμότερον, Vehementius, Lucian. Tim. 10." Schw. Mss. " Act. Traj. 1, 105. Abresch. Lectt. Aristæn. 42." Schæf. Mss.] * Φιλοτιμοτέρως, Strabo 1. p. 76.]

C Φιλοτιμία, ἡ, Studium honoris s. honorum; interdum etiam Nimium honorum studium, Ambitio, cum sc. in vitio ponitur. Herodian. 6, (8, 9.) Πάσης προανηλωμένης φιλοτιμίας, Omni ambitione pridem consumta, 3, (6, 10.) Ἐν μέσῳ ἐρριμμένην καὶ ἀμφήριστον οὖσαν τὴν ἀρχὴν ἑκάτερος ἐξ ἰσοτίμου φιλοτιμίας εἰς αὑτὸν ἀνθεῖλκεν, Pari uterque ambitu ad se trahebat. Aliquando signif. non tam Studium honoris, quam Æmulatio, Æmula virtus, et Contentio animi ad certamen excitati, Contentiosa simultas, Livida æmulatio, Bud. 853. ap. Plut. (Pomp. 29.) qui dicit Pompeium piratis favisse ὑπὸ φθόνου καὶ φιλοτιμίας τῆς πρὸς Μέτελλον. In qua signif. accepit et Philostr. Ep. 13., in qua scribit, Ὡς Πλάτων τοῖς σοφισταῖς οὐκ ἐβάσκηνεν, ἀλλὰ φιλοτίμως πρὸς αὐτοὺς εἶχε: et quod τοῦ βασκάνου ἀπέσχε τοσοῦτον ὅσον φιλοτιμία φθόνου· φθόνος μὲν γὰρ, inquit, τρέφει τὰς μοχθηρὰς φύσεις, φιλοτιμία δὲ τὰς λαμπρὰς ἐγείρει· καὶ βασκαίνει μέν τις τὰ μὴ ἑαυτῷ ἐφικτὰ, ἃ δὲ ἄμεινον ἢ μὴ χεῖρον διαθήσεται, φιλοτιμεῖται πρὸς ταῦτα. Ubi nota φθόνον et

D βάσκανον vituperari, ut qui invideat alteri ea ad quæ pervenire nequeat: laudari autem τὴν φιλοτιμίαν, s. τὸ φιλοτίμως ἔχειν et φιλοτιμεῖσθαι, utpote quod studium æmulatione quadam virtutis excitatum contendat efficere aliquid aut melius aut certe æque bene, et ea e re honorem ac laudem adipisci. Sic Xen. K. Π. 8, (1, 13.) p. 122. Οὓς τινας μάλιστα ὁρῴη τὰ καλὰ διώκοντας, τούτους καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν· ὥστε πολλὴν πᾶσι φιλοτιμίαν ἐνέβαλλεν, ὅπως ἕκαστος ἄριστος φανήσοιτο. Nec non ap. Plut. 2 de Fort. Alex. Ἐν ὀλίγοις ὅπλοις φιλοτιμία πολλὴ, καὶ ζῆλος ἡλικίας παραλλήλου, καὶ ἅμιλλα περὶ δόξης καὶ ἀρετῆς ἑταίρων. Itidemque ap. Eund. de Herod. (p. 397.) Τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐκκεκαῦσθαι φιλοτιμίᾳ τινὶ καὶ φιλονεικίᾳ, εἰς τὸ ῥῆξαι φρόνημα Πελοποννησίων. Nonnunquam redditur simpliciter Studium, Contentio, qualis sc. eorum est, qui obnixe contendunt, ut honorem et laudem sibi e re quapiam consequantur. Plut. de Def. Orac. Ὑπερβαλλομένων δὲ φιλοτιμίᾳ

τῶν ἱερέων, καὶ προσλιπαρούντων, Sacerdotibus certatim urgentibus et modum excedentibus. Plato Epist. *Πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδὴν εἰς τὸ ξυμπεφανθῆναι, οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα μᾶλλον, ἢ τῆς ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας,* Non alia magis de causa quam quod honestati obnixe studerem. Sic et *τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας,* exp. Mei erga vos studii et propensæ voluntatis. Redditur vero et Cupiditas, Libido. Plut. Popl. *Ἦν τῷ Ποπλικόλᾳ φιλοτιμία πρὸς τὴν καθιέρωσιν,* Poplicolam libido incessit consecrandi. Itidemque ex Aphthonio affertur *φιλοτιμία τῶν ἡδονῶν,* pro Cupiditas voluptatum. || *Φιλοτιμία* ap. Dem. (312.) Erogatio publice facta, quæ etiam *ἐπίδοσις* dicitur, ut donativum et congiarium: quæ *λαμπραὶ ἐπιδόσεις* et *μεγαλόφρονες* dicuntur ab Herodiano. Bud. Comm. 853. || Signif. etiam Liberalitas, inquit Idem pag. seq., afferens Greg. Naz. de Homine, quem ibi vide. Sic Idem p. 930. *Πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν* ap. Dem. interpr. Actionibus a munificentia manantibus: 267. e Plut. Anton. affert, *Πολλαῖς ἀνελάμβανε φιλοτιμίαις τὸν δῆμον,* pro Multis liberalitatibus largitionibusque populum amplexa est. [" Valck. Phœn, p. 195. 201. ad Herod. 223. Bergler. ad Alciphr. 119. 121. ad Diod. S. 1, 517. 528. 711. Porson. Phœn. 542. Honor, Alciphr. 152. Plane sic Xen. Hier. 1, 27. An sic *φιλοδοξία* in Æsopo? Vide Schneid. 82. extr." Schæf. Mss. " Dem. 477, 28. *Ἔστι δὲ τοῦτο τὸ γράμμα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐκείνῳ μὲν φιλοτιμία πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, ὑμῖν δὲ πρὸς ἅπαντας, τοὺς Ἕλληνας:* 18, 21. *Μοι δοκεῖ πάνθ', ὅσα ἂν εἴπῃ τις ὑπὲρ τούτων, ἐκείνῳ μὲν ἔχειν φιλοτιμίαν τινὰ, ἡμῖν δ' οὐχὶ καλῶς πεπρᾶχθαι.* 'Illi quidem præbet aliquam causam gloriandi,' Reisk." Seager. Mss. I. q. *φιλονεικία,* Herod. 3, 53.]

Derivatum præterea est inde VERB. *Φιλοτιμέομαι,* Honoris consequendi gratia aliquid facio s. annitor, Ambitiosius s. Obnixe contendo, Magno studio conor et annitor: sc. more eorum qui honoris studio toti sunt aliqua in re. Qua in signif. cum infin. jungitur, Plut. Numa, *Φιλοτιμούμενος συναγαγεῖν.* Sic (in Theseo 36.) *φιλοτιμοῦμαι ἐξανευρεῖν,* Xen. (Ἀπ. 2, 9, 3.) *Εἰσὶν ἐνθάδε οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι,* Sunt hic qui magnopere vellent te amico uti, Qui magnopere ambirent amicitiam tuam, Plut. (Cicer. 35.) de Ciceronis Oratione pro Muræna loquens, *Φιλοτιμούμενος Ὁρτήσιον ὑπερβάλλειν εὐημερήσαντα,* Themist. *Φιλοτιμούμενος πολλοὺς τὴν οἰκίαν ζητεῖν, καὶ φοιτᾶν παρ' αὐτὸν,* Cupiens domum suam a multis quæri et frequentari. Itidemque Synes. Ep. 29. *Φιλοτιμηθεὶς γὰρ πᾶσι γενέσθαι καταφανὴς,* Cupiens omnibus esse notus. Ita quidem nonnulli interpr., sed nequaquam hujusmodi interpr. mihi placet. Existimo enim, ut de præcedente loco prius dicam, *Φιλοτιμούμενος πολλοὺς τὴν οἰκίαν ζητεῖν,* non esse simpliciter Cupiens domum suam a multis quæri, sed Cupiens hunc honorem, Cupidus hujus honoris, ut domus sua a multis quæreretur. Et in hoc posteriore, *Φιλοτιμηθεὶς γὰρ πᾶσι γενέσθαι καταφανὴς,* Cum id tanquam honorificum cupisset. Vide et quæ habet Bud. 853. Interdum cum participio, itidem pro Ambitiosius studeo, conor, volo: Plato de Rep. 1. *Μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται.* Sequente *μὴ* redditur Honoris mei studio ardens, vereor ne: Plato Epist. 7. de Dionysio, *Δοκεῖ μοι παντάπασι φιλοτιμηθῆναι μή ποτέ τισι δόξαιμι καταφρονῶν αὐτοῦ, οὐκέτ' ἐθέλειν παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι.* || Æmulor, Æmulatione ductus contendo cum aliquo, eumque superare cupio, Æmulatione ductus certo cum aliquo. In qua signif. junctum habet *πρὸς* cum accus. personæ. Isocr. Paneg. *Πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι.* Cui loco similem vide in *Ὑπερφιλοτίμως.* Sic in *Φιλοτιμία* attuli e Philostr. *Φιλοτίμως ἔχειν πρός τινα* pro *φιλονεικεῖν* et *ἀγωνίζεσθαι.* Itemque *Φιλοτιμεῖσθαι πρός τι* pro Æmulari aliquid, ut videbis itidem in loco illo Philostr. Apud Philon. autem V. M. 1. *Φιλοτιμηθέντων οὐ μόνον περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν τοῦ φρέατος κατασκευὴν,* Turn. vertit, Qui elaborarant. || *Φιλοτιμοῦμαι* cum

A præp. *ἐπὶ* et dat. rei signif. i. q. *σεμνύνομαι* et *μεγαλοφρονῶ,* Glorior, Efferor, Mihi placeo, Lucian. (2, 888.) *Φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ,* Elati munificentia, et in ea sibi placentes, Exultantes, Gaudentes; utroque enim modo Bud. interpr. 852. afferens et ex Isocr. Symm. *Ἐπὶ δὲ τῇ τῆς πολιτείας δικαιοσύνῃ καὶ ταῖς ἀρεταῖς ταῖς ἑαυτῶν φιλοτιμούμενοι,* pro In eo decus quærentes. Sic Idem in Evag. *Εἰδὼς τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοντιμουμένους.* Ubi nota synonymως poni hæc duo verba *σεμνύνεσθαι* et *φιλοτιμεῖσθαι.* Et quibusdam in ll. hoc *φιλοτιμεῖσθαι* posset resolvi in *φιλεῖν τιμᾶσθαι καὶ εὐδοκιμεῖν ἐπί τινι,* Cupere honorem et gloriam sibi parere aliqua e re. In eadem signif. cum dat. etiam solo construitur, sine præp., ut ab Greg. Naz. in Epitaph. Patr. *Τῶν ἄλλων γυναικῶν κάλλει φιλοτιμουμένων καὶ ὑψουμένων,* Cum aliæ mulieres sibi placeant et efferantur formæ pulcritudine, Glorientur et superbiant formæ

B elegantia. Interdum cum *ὅτι,* Lys. (533.) *Φιλοτιμούμενοι ὅτι καὶ τοὺς φανερῶς ἡμαρτηκότας σώζειν δύνανται.* Bud. 852. 853. Rursum cum dat. solo Greg. Naz. *Φιλοτιμοῦμαι τῷ μεγέθει.* Et Aristid. *Φιλοτιμοῦμαι τῇ πατρίδι,* Ob patriam mihi placeo et superbio, Jacto me ob patriæ nobilitatem, Patriæ celebritate glorior. Sed frequentius cum *ἐπὶ,* ut tum in præcedentibus ll., tum in hoc Dionys. H. *Φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ ταῖς καλλίσταις τῶν ἰδίων πράξεων,* Gloriari rebus a se præclare gestis. || *Φιλοτιμεῖσθαι* est etiam *λαμπρύνεσθαι,* Munificentia et liberalitate inclarescere, Largiri populariter. Dem. *Ἔρημον ποιεῖς τὸν δῆμον τῶν φιλοτιμησομένων, προλέγων ὅτι τοῖς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν οὐδὲν ἔσται πλέον.* Aphth. metaph. in Encom. Sapientiæ, *Πᾶν ὅ, τι θάλαττα φιλοτιμεῖται, καὶ ὅσα γῆ τοῖς ἀνθρώποις παρέχει,* Largitur. Itidemque alibi sæpe. Theophyl. cum accus. personæ et dat. rei instrumentali, *Δυστυχεστάτῳ φιλοτιμούμενος δώρῳ τὸν Πρίαμον,* Donans, Munerans: quam signif. et constr. habet *δωροῦμαι* quoque, ut supra suo

C loco docui. Bud. 853. Vide ibid. et locum Dem. initio pag., ubi *φιλοτιμοῦμαι* interpr. Munifice et benigne in commune facio, et prolixe largior. [" Eur. Phœn. p. xx. Valck., Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 3. Act. Traj. 1, 84. Xen. Eph. 16. 85. Phalar. p. 20. 258. Diod. S. 1, 326. 378. 2, 644. Ind. ad Xen. Œcon. Kuster. V. M. 68. Cum gen., Diod. S. 2, 36. Cum inf., 166." Schæf. Mss. Plut. 2, 474. *Ἀμφισβητεῖν καὶ φ. περὶ νίκης.* Xen. K. Ἀ. 1, 4, 7. *Ἀπέπλευσαν, φιλοτιμηθέντες, ὅτι κ. τ. λ.* Succensi: vide nott. Ælian. V. H. 3, 1. *Τῆς φύσεως εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης.* Aristoph. B. 281. *εἴς τινα.* Xen. Œc. 1, 4, 24. *Τῶν πολεμικῶν τι ἢ τῶν γεωργικῶν ἔργων μελετῶν ἢ ἄλλων γέ τι φιλοτιμούμενος.* " *Φιλοτιμῆσαι πρὸς τὴν λέξιν,* h. e. Præcipuam elocutionis curam gerere, rerum minorem, Aristid. *περὶ Πολ. Λόγου* p. 658. Ergo ibi opponitur *τὸ πρὸς τὰ πράγματα ἀποβλέπειν.* Hinc de quadam artis ambitione et affectione dicitur. Sic Philostr. Ep. 1. *Εἰ σχηματιοῦμεν, φιλοτιμεῖσθαι δόξομεν, φιλοτιμία δὲ ἐν ἐπιστο-*

D *λῇ μειρακιῶδες.* A Sopatro Proleg. ad Aristidem huic Rhetori tribuitur *φιλότιμος λόγος,* quem ita explicat: *Τὸ τῶν πανηγυρικῶν εἶδος διόλου τετήρηκε σεμνοτάτην φράσιν διδοὺς, καὶ ὡς αὐξητικὸς ἐν πᾶσι τυγχάνει τοῖς πράγμασι, τὴν Δημοσθένους βίαν μιμούμενος.*" Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * *Ματαιοφιλότιμος,* unde * *Ματαιοφιλοτιμέομαι,* Frustra largus sum, glorior, mihi placeo, Chrys. in Matth. Hom. 6. T. 6. p. 525. Ed. Par. *Ἀλλ' ἐκείνους μὲν ἀφήσωμεν δαπανᾶσθαι, καὶ λοιδορεῖσθαι, καὶ ματαιοφιλοτιμεῖσθαι· μάθωμεν δὲ πῶς χρὴ δαπανᾷν εὐσεβῶς τὰ χρήματα.*]

Ex hoc verbo *φιλοτιμοῦμαι* est VERBALE *Φιλοτίμημα, τὸ,* Conatus, Contentio, Studium aliquid efficiendi. Nec tamen simpliciter sonat Conatus, Contentio, Studium; sed q. d. Conatus in quo aliquis sibi placet, et e quo honorem s. gloriam aucupatur. Itidemque Contentio in qua etc. Et, Studium in quo etc. Greg. Naz. Epitaph. Patr. *Τοῦτο μὲν ἧττον θαυμάζω, ὅτι κοινὸν πρὸς πολλοὺς ἄλλους φιλοτίμημα.*

|| Signif. etiam Liberalitatem et Facinus liberale, Bud. 854. Quo modo e Plut. Alcib. (16.) affertur, Φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν μεγάλα [ὑπερβολὴν μὴ ἀπολείποντα,] pro Magna erga civitatem magnificentia: [9, 270. νενομισμένα φ., Largitiones. * "Φιλοτίμησις, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss. * Φιλοτιμητέον, Quærenda est gloria, Gloriandum est, Plut. 6, 476. "Contendendum est, Clem. Alex. 416. Cyrill. Hier. 240." Kall. Mss. * Φιλοτίμητος, unde * Εὐφιλοτίμητος, Aristot. Eth. 4, 2.]

Ἀντιφιλοτιμέομαι, Invicem certo s. contendo, Plut. Pericle, Ἀντιφιλοτιμούμενοι πρὸς τὴν δόξαν τῶν ἔργων, De operum gloria invicem certantes. Item Ex adverso largior, Liberalitate et munificentia certo cum alio, Greg. Naz. Ἀντεφιλοτιμοῦντο λαμπρῶς ἀλλήλοις, Invicem liberalitate certabant, Bud. [Ælian. V. H. 7, 2. Dionys. H. 1. p. 401, 20. 468, 21. "Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. 39." Schæf. Mss. * "Ἀντιφιλοτιμέω, Const. Manass. Amat. 5, 19. * Ἀντιφιλοτίμησις, Basil. Sel. V. Thecl. 275." Boiss. Mss. * "Ἀποφιλοτιμέω, Euseb. c. Hier. 522." Routh. Mss. * "Ἀποφιλοτιμέω, Theophr. Char. 22. ex emend. Fischeri." Kall. Mss.] Διαφιλοτιμέομαι, i. q. simplex φιλοτιμέομαι, nisi quod præp. significationem aliquantum intendit, i. e. Contendo, et magno studio conor quippiam efficere. Theophr. de Harpalo, Καίτοι γε διεφιλοτιμήθη ἐν τοῖς περὶ Βαβυλῶνα φυτεύων πολλάκις καὶ πραγματευόμενος· ἀλλ' οὐδὲν ἐποίει πλέον. Similem alium Ejusd. l. vide ap. Bud. 853., in quo utitur simplici φιλοτιμοῦμαι. ["Ad Herod. 379." Schæf. Mss. "Synes. 204." Wakef. Mss. Ælian. V. H. 7, 2. * Ἐμφιλοτιμέω, Theophyl. 3, 706. * "Ἐπιφιλοτιμέω, Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. "Anna C. 283." Elberling. Mss. Ἐπιφιλοτιμέομαι, Liban. 4, 806. * Ἀντεπιφιλοτιμέομαι, Dio C. p. 684. * "Προσεπιφιλοτιμέομαι, Anna C. 24." Elberling. Mss. * "Προσφιλοτιμέω, Mich. Apost. Prov. 10, 14. Suid. vv. Βῶλος, Θαλάττη." Schleusn. Mss. Προσφιλοτιμέομαι, Ælian. H. A. 9, 9. Aristid. c. Lept. 189. extr. Ed. Wolf. "Orig. c. Cels. 6. p. 290. Chrys. ad Olymp. Ep. 13. T. 7. p. 95, 30." Seager. Mss. * "Συμφιλοτιμέομαι, Simul studium confero, Polyæn. 3, 9, 25. p. 245. Μόνον δὲ ὑμεῖς συμφιλοτιμήσασθέ μοι." Maii Obss. SS. 4, 192. Concerto, Disputo, Plut. 7, 512. 8, 345. Dione 19. Diod. S. 74. 264. 425. 615.]

Sunt vero et e Φιλότιμος quædam bicompp., NIMIRUM Ἀφιλότιμος ET Ὑπερφιλότιμος, mutuo sibi opposita. Nam ἀφιλότιμος dicitur Qui nullo prorsus honorum studio et cupiditate ducitur, Qui honores non amat, Liber ab ambitione; ὑπερφιλότιμος autem Qui supra modum honoribus studet, Nimium ambitiosus. Aristot. Eth. 2, 7. Ἔστι γὰρ ὡς δεῖ ὀρέγεσθαι τιμῆς, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ ἧττον· λέγεται δ' ὁ μὲν ὑπερβάλλων ταῖς ὀρέξεσι, φιλότιμος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἀφιλότιμος· ὁ δὲ μέσος, ἀνώνυμος. Utrumque autem reprehendi docet, utpote qui medio ire nesciat: ut et 4, 7. Οὕτω καὶ ἐν τιμῆς ὀρέξει τὸ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ ἧττον, καὶ τὸ ὅθεν δεῖ, καὶ ὡς δεῖ· τόν τε γὰρ φιλότιμον ψέγομεν, ὡς καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ ὅθεν οὐ δεῖ, τῆς τιμῆς ἐφιέμενον· τόν τε ἀφιλότιμον, ὡς οὐδ' ἐπὶ τοῖς καλοῖς προαιρούμενον τιμᾶσθαι. Ibid. tradit τὸν φιλότιμον laudari interdum, veluti ἀνδρώδη et φιλόκαλον: ἀφιλότιμον autem laudem mereri itidem nonnunquam, tanquam μέτριον καὶ σώφρονα. Interdum redditur Illiberalis, Qui laudem non meretur: quoniam qui tales sunt, honorum et laudis studio nullo ducuntur. Tam autem de re inanimi quam animata dicitur in hac signif.: Plut. in Erot. Πλοῦτον δὲ γυναικὸς αἱρεῖσθαι μὲν πρὸ τῆς ἀρετῆς ἢ γένους, ἀφιλότιμον καὶ ἀνελεύθερον: Symp. 7. fin. Πολλὰ τῶν ἄλλων παθῶν ἀφιλότιμα καὶ ἀγεννῆ κατασβέννυσι. Itidem Synes. Ep. 118. Τῶν γὰρ ἀρξάντων ἐστὶν οὐκ ἀφιλότιμον ἀρχὴν, Est enim ex illis qui præfuerunt magistratui non illiberali: 122. Οὐδὲ τὰ δευτερεῖα γένοιτο ἂν ἀφιλότιμα, Ne secundæ quidem partes sine gloria et laude fuerint, Honore caruerint. E Plut. autem affertur (Lycurgo 18.) Ἀφιλότιμος ψυχὴ πρὸς ἀρετὴν, pro Animus qui nulla laude virtutis tangitur. [Polyb. 6, 48, 8. "Musgr. ad Eurip. p. 200." Schæf. Mss. * Ἀφιλοτίμως, Illiberaliter, Plut. 8, 84. Absque ambitione, Sine partium studio, Nullius gratiam captando, Polyb. 12, 23, 8. * Ἀφιλοτιμέω, unde] Ἀφιλοτιμία, ἡ, Animus ab honorum cupiditate alienus, Cum quis honoris studio et cupiditate non ducitur, [Aristot. Eth. 4, 10. * Εὐφιλότιμος, unde * Εὐφιλοτίμως, Corai. ad Isocr. T. 2. p. 90.] Ab ὑπερφιλότιμος autem est ADV. Ὑπερφιλοτίμως, Nimio honoris studio, Summa cum æmulatione et contentione: ut ὑπερφιλοτίμως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους dicuntur aliqui, inter quos summa est æmulatio et contentio, sc. de honore et laude. Athen. (531.) Ἔτι δὲ μᾶλλον πρὸς Νικοκλέα φιλοτιμούμενος· ἐτύγχανον γὰρ ὑ. ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους: i. e. supramodum enim φιλοτίμως εἶχον πρὸς ἀλλήλους. [* Φιλοτιμήεις, Basil. 3, 491.]

Τιμήεις, Honoratus, Honorabilis, Qui in honore et pretio habetur, Od. N. (129.) οὐκ ἔτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι Φαίηκες: unde τιμήεντα εἶναι et τίεσθαι synonyma esse discimus: Δ. (614.) Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι, Quod pulcerrimum et pretiosissimum est. Idem in obliquis casibus contractionem etiam admittit, veluti cum pro τιμήεντα DICIT Τιμῆντα, Il. Σ. (475.) Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον, Aurum pretiosum, quod τιμαλφὲς alii nominant. ["Τιμήεις, ad Il. I. 601. Jacobs. Anth. 7, 387. 9, 395. Heyn. Hom. 5, 670. 6, 160. Τιμῆς, 5, 670. 6, 309. 7, 516." Schæf. Mss. "Τιμήεις, Sanctus, Colendus, Musæus 119. νηός." Kall. Mss. "Τιμῆς, Schol. Æsch. Pr. 235." Wakef. Mss. * Περιτιμήεις, Hom. Hymn. in Apoll. 65.]

[* Τιμαῖος, Phot. ὁ πολλῆς τιμῆς· οὕτως Διοκλῆς.]

Τίμιος, [α, ον, et ὁ, ἡ,] i. q. præcedens τιμήεις, sed prosæ Scriptoribus usitatius. Tam vero de persona aliqua dicitur quam de re. Et interdum pro Honoratus, Honorabilis, Qui in honore habetur; interdum pro Pretiosus, Qui in magno habetur pretio, magni æstimatur. Herodian. 6, (9, 14.) Τὴν μητέρα, καὶ εἴ τινες ἐδόκουν ἐκείνῳ φίλοι καὶ τίμιοι, Matrem, amicos, et honoratissimum quemque. Ubi τίμιοι possit etiam jungi cum ἐκείνῳ: ut τίμιοι ἐκείνῳ significet Quos præ ceteris in honore et pretio habebat: velut et ap. Thuc. 8, (82.) p. 288. Βουλόμενος αὐτῷ τιμιώτερος εἶναι, καὶ ἐνδείκνυσθαι ὅτι καὶ στρατηγὸς ἤδη ᾕρηται. Ibid. aliquanto ante, Ἵνα οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τιμιώτερον αὐτὸν ἄγοιεν, i. e. διὰ πλείονος τιμῆς αὐτὸν ἄγοιεν, In majore ipsum honore et pretio haberent. Rursum Herodian. 2, (10, 3.) in oratione Severi ad milites, Τὸ πιστὸν ὑμῶν καὶ πρὸς βασιλέας τίμιον, pro Fides vestra et observantia erga imperatores, s. Quantum honoris exhibeatis imperatoribus vestris, Polit. De rebus inanimatis quoque dicitur, ut τιμήεις et τιμαλφής: et signif. modo Honorabilis, Honore dignus; modo Pretiosus, Qui magni æstimatur, in honore et pretio habetur. In priore signif. ap. Plut. Fabio, Πατέρα δή σε χρηστὸν προσαγορεύω, τιμιωτέραν οὐκ ἔχων προσηγορίαν. In posteriore, ap. Eund. (6, 16.) Πλοῦτος δὲ τίμιον μὲν, ἀλλὰ τύχης κτῆμα, Magni quidem æstimatur, In magno habetur pretio. Et ap. Dem. (300.) Εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὸ ἄστυ δέχεσθαι τὴν στρατιὰν, ἐπὶ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὰ τιμιώτατα. Item τίμιον πρίασθαι dicitur PRO Τιμίως, Magno pretio, Care, Aristoph. Σφ. (253.) Οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι, nimirum τοὔλαιον, Nec enim mordet te, si quando care emendum sit oleum. Itidemque dicitur in superl. τιμιώτατον Maximo pretio, Carissime, Plut. (8, 654.) Καὶ πιπράσκεται παρὰ λόγον ἁπάντων τιμιώτατον τὸ θαλάττιον ὄψον. ["Musgr. Hec. 625. Toup. Opusc. 2, 253. Valck. Diatr. 293. Plut. Mor. 1, 14. ad Lucian. 1, 380. ad Phalar. 362. Jacobs. Anth. 6, 148. 8, 217. Huschk. Anal. 238. Coray Theophr. 213. Epith. Dearum, Mitsch. H. in Cer. 104. De femin., ad Dionys. H. 3, 1386. * Τίμιον, τὸ, i. q. τιμή, ad Anton. Lib. 118. Verb., Diod. S. 1, 180. Dionys. H. 1, 278. Heyn. Hom. 5, 467." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 2, 652. τίμιον αἰδῶ. Τίμιος, ἡ, Soph. Antig. 948. "Τίμιοι ἡμέραι, Dies festivi, Suid. v. Νουμηνία." Schleusn. Mss. Τίμια, τὰ, Honores, Munera publica, 1 Macc. 11,

27. Τιμιώτερος, Prov. 3, 15. 31, 10. Τιμιώτατος, Sap. 12, 7. Τιμίως, Gl. Care.] Τιμιότης, ητος, ἡ, Honorabilitas, Pretiositas, si ita loqui liceat. Quidam interpr. Nobilitas, Excellentia, Pretium. [Gl. Caritas, Honorificentia, Censura. " Naucrat. Epist. in Cave Hist. Lit. 482., ubi male * Τιμιώτης." Schn. Lex. Suppl.] Τιμιοπώλης, ὁ, Qui res pretiosas et caras vendit, Qui magno pretio et care vendit. J. Poll. (7, 195.) τιμιοπώλην dici scribit Qui mortuorum cadavera redimentibus pretio vendit: veluti si quis hostis a se peremti cadaver vendat numerato redemtionis pretio, quemadmodum Achilles Hectoris. Affertque h. l. Phrynichi e Tragœdis, Σὺ δὲ τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς οὐδὲ εἷς: [" Al. * τυμβοπώλης, Swert. Anal. 3, 13." Gataker. Mss.] Generaliter tamen τιμιοπῶλαι nominari possunt Qui τίμιον πωλοῦσιν, care vendunt et pretio magno. Ut ETIAM Τιμιουλκέω dictum videri potest pro τίμιον ἕλκω, Stateræ appensum care et magno pretio vendo.

Τιμαδία, Hes. μικρὰ τιμὴ, diminutive. Apud quem legitur ET Τιμηρύειν pro Τιμιοπωλεῖν, Magno pretio s. Care vendere.

Τιμάω, Honoro, Honore afficio, In honore et pretio habeo, Magni æstimo: itidem ut τίω: sed in prosa usitatius. Od. E. (36.) Οἵ κέν μιν περὶ κηρὶ θεὸν ὣς τιμήσουσι, Honorabunt et colent veluti deum aliquem. Alibi dicit, Ἶσα θεῷ τίσουσι. Et Il. Ψ. (788.) ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, Honorant, Honore afficiunt, Λ. (46.) de Pallade et Junone, Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. Et in Lege divina, Τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, Honora et cole parentes: quo verbo reliqua etiam officia parentibus debita intelliguntur. Interdum commodius redditur Honore afficio, Honoribus orno, Honorabilem reddo. Il. A. (454.) Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, (505.) Τίμησόν μοι υἱόν. Æsch. c. Ctes. Πότερον τοῦτον τιμήσετε, ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμώσετε. Dem. Olynth. 1. (p. 26.) Τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾷν, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν. Nonnunquam additur dat. rei, qua honoramus et ornamus s. decoramus aliquem. Plut. (8. 438.) Τιμῶμεν ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι: alludens ad Homericum illud, quod mox in passivo Τιμάομαι afferam: cui simile hoc ejusd. Hom. Il. Θ. (161.) περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι: sed utentis verbo τίειν ibi pro τιμᾷν. Isocr. Evag. (init.) Ὁρῶν τιμῶντά σε τὸν τάφον τοῦ πατρὸς, οὐ μόνον τῷ πλήθει καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐπιφερομένων, Ornantem et cohonestantem tumulum patris. In eadem Or. dicit, Ὑπὲρ ὧν ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐστήσαμεν. Cui adde Herodian. 3, (6, 12.) Αὐτὸν πρότερον τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν, Honore cohonestavimus, et gloria ornavimus. Ubi sicut τιμᾷν et κοσμεῖν copulantur, ita et ap. Xen. K. Π. 1, (3, 3.) p. 5. Στολὴν καλὴν ἐνέδυσε, καὶ στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις ἐτίμα καὶ ἐκόσμει. PASS. Τιμάομαι, Honoror, Honore afficior, In honore et pretio habeor. Plut. Polit. Præc. Τοῦ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾷν πολλάκις ἐστὶν ἐνδοξότερον. Synes. Ep. 18. Ὡς πολίτας ὑφ' ἡμῶν τιμᾶσθαι προσήκει, Honorari et observari. Sicut vero activum τιμᾷν interdum dat. instrumentali jungitur, ita et τιμᾶσθαι. Il. M. (310.) Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι; Cur nos præcipue honorati sumus sede, carnium portione, et plenis poculis? Lucian. (2, 923.) Πλούτων κέκληται, διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένος, Ea appellatione donatus et ornatus, Honoris causa donatus. Media autem vox activam habet signif. Od. T. (280.) Οἵ δή μιν περὶ κηρὶ θεὸν ὣς τιμήσονται, cum dat. instrumentali Υ. (129.) Μαῖα φίλη, τὸν ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ Εὐνῇ καὶ σίτῳ, ἢ αὔτως κεῖται ἀκηδής;

Τιμῶ, Æstimo. In qua signif. cum gen. construitur, Dem. τιμᾷν πλείστου, Maximi æstimare, Plurimi facere. Itidemque ap. Aristid. Τιμῆσαι τῆς ἀξίας, Digno pretio æstimare. Et pass. voce ac signif. e Xen. Σ. (4, 43.) Καὶ, οὗ πλείστου ἐγὼ τιμῶμαι, Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύω, pro Quamobrem maximi ego fio, Quamobrem in magna existimatione sum apud alios. Alioquin pass. vox et media in activa etiam signif. accipiuntur. Synes. Ep. 107. Καὶ πόσου δοκεῖς τοῦτο τιμῶμαι, πάλιν εἰρήνην ἰδεῖν; Quanti putas me æstimare illud? 79. Ἅπερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἂν ἐτιμησάμην, Maximi æstimassem. Et ante eum Xen. K. Π. 2, (1, 5.) Καὶ δῶρα ἢν διδῶσιν οἱ τοιοῦτοι, κἂν μείω τυγχάνῃ ὄντα ἢ τὰ παρὰ τῶν ὁμοίων, ὅμως μείζονος αὐτὰ τιμῶνται οἱ λαμβάνοντες, Pluris æstimant, Majoris faciunt. || Τιμῶ et τιμῶμαι in ead. signif. nonnunquam ante gen. illum habent præp. ἀντὶ s. πρό. Greg. Naz. Epist. quadam, Τιμῶ πρὸ πολλῶν χρημάτων, Pluris facio quam multas pecunias, Multis pecuniis præfero et antepono. Thuc. (3, 40.) Ἐπιμήσασθε πρὸ παντὸς αὐτοὺς χειρώσασθαι, Omnibus aliis rebus præposuistis, προετιμήσατε: 1. Ἦν ἡμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε δύναμιν ὑμῖν προσγενέσθαι, Magnis pecuniis prætulissetis. Itidemque 6. Et Dem. (299.) Τὰ μὲν καθ' ἕκαστα ἐγὼ μὲν ἀντὶ παντὸς ἂν τιμησαίμην εἰπεῖν τοῦ βίου. || Rursum τιμῶ s. τιμῶμαι cum gen. et accus. junctum non redditur solum Æstimo, verum etiam Dignum judico. Prioris signif. aliquot ante attuli exempla: quibus adde et hæc: Chrys. de Offic. Episc. Πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν, Magni faciens nostram amicitiam: de Sacerd. Ἃ πολλοῦ τιμᾶται Χριστὸς, Quæ magni æstimat Christus. Posterioris autem, hoc ap. Lucian. (1, 188.) Εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, Dignum me esse censerem, qui in Prytaneo publice alerer. Et hoc ap. Plat. Apol. Socr. (26.) Εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Unde Cic. de Orat. 1. Cum interrogatus esset Socrates quam æstimationem commeruisse se maxime confiteretur, respondit sese meruisse ut amplissimis honoribus et præmiis decoraretur, et ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur. Quo in loco accus. με e præcedentibus repeti potest. Nisi forte subaudiendus sit accus. δίκην: ut ap. Diog. L. in Socr. super eadem re, Ἕνεκα τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. || Interdum cum dat. personæ et accus. rei, subaudito accus. δίκην. Dem. (564.) Οὐθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ, ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, Nec huic litem minoris æstimandam esse censeo quam quanta pœna depensa, ab injuria postea inferenda coërceatur: (1343.) Οὐκ ἠθέλησε τιμήσασθαι μετρίου τινὸς τιμήματος τῷ πατρί. Et mox, Ὥσπερ τῷ πατρίδα προδεδωκότι, δέκα ταλάντων ἐτιμήσατο, Litem ei decem talentis æstimavit, Decem talentis multandum judicavit, Damnandum multa decem talentorum censuit, irrogandam ei multam decem talentorum. Lucian. (1, 193.) Ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, Qui coquum cruce multandum esse censeat, Cruce dignum esse censeat. Rursum Dem. (1252.) Ἐν τῇ τιμήσει βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ. Plato Apol. Socr. (27.) Ἡ μὴ πάθω τοῦτο, οὗ Μέλιτός μοι τιμᾶται, Quo Melitus mihi litem æstimat. Ibid. (26.) Τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου, Morte mihi litem æstimat, i. e. Morte me dignum censet, multandum me judicat. Itidemque in Gorg. Ἀποθάνοις ἂν εἰ βούλοιτό σοι θανάτου τιμᾶσθαι. Quibus similia exempla alia habes ap. Bud. 202. 203. item p. 14. Ac inter alia p. 202. e Dinarcho in Demosth. affert, Θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ. Et ex Æschine (29.) sine dat. Θανάτῳ τιμῶμαι, subaudito ἐμοὶ, Morte mihi litem æstimo, Meipsum dignum morte censeo. Qua constr. et Plato Apol. (28.) Ἴσως δ' ἂν δυναίμην ἐκτίσαι ὑμῖν που μνᾶν ἀργυρίου· τοσούτου οὖν τιμῶμαι: Tanti mihi æstimo litem, Tanta multa damnandum me judico. In bonam partem accepit Diog. L. Socrate paulo post verba supra citata, Καὶ τοὺς μὲν ἐφυγάδευσαν, Μελίτου δὲ θάνατον κατέγνωσαν· Σωκράτη δὲ χαλκῆς εἰκόνος ἐτιμήσαντο, ἣν ἔθεσαν ἐν τῷ πομπίῳ: Censuerunt Socratem ærea statua esse honorandum, Ærea statua dignum esse censuerunt. Sunt tamen qui ibi sine ι subscripto scribant Σωκράτη in accus. casu: ut ea constr. dicatur, qua ap. Lucian. (1, 188.) Τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Ibid. idem Diog. in superiore signif. dicit, Ἀστυδάμαντα πρῶτον ἐτίμησαν εἰκόνι χαλκῇ, Honorarunt statua ærea. Et

rursum, Ὅμηρον πεντήκοντα δραχμαῖς, ὡς μαινόμενον, ἐτίμησαν.
A
["Τιμάω, Xen. Mem. 1, 1, 14. Act. Traj. 1. p. 93. Thom. M. 672. 852. ad Charit. 439. 463. 681. 717. Wolf. Prol. 243. Musgr. Hel. 362. Wakef. Herc. F. 1364. S. Cr. 4, 201. Coray Theophr. 247. Luzac. Exerc. 85. Lucillius 93. Heyn. Hom. 4, 65. 181. 5, 480. Lobeck. Aj. p. 322. Heind. ad Plat. Gorg. 53. ad Theæt. 305. Zeun. ad Xen. K. Π. 291. Præmio afficio, ad Callim. 1. p. 46. De Achille, Heyn. Hom. 4, 61. De constr., ad Dionys. H. 3, 1818. 4, 2067. T. ἀπό τινος, Munck. ad Anton. Lib. 59. Verb.: τί τινος, Anacr. p. lxvii. Fischer. Conf. c. τίω, Heyn. Hom. 5, 562. Fut., Xen. K. Π. 8, 7, 15. De medio, Kuster. V. M. 107. ad Xen. Mem. 3, 10, 10. Plut. Mor. 1, 16. Toup. Opusc. 1, 478. Diod. S. 1, 613. 2, 500. Dionys. H. 1, 509. 2, 676. De act. et med., Plato Apol. 171. 172. Heind. Τὸ τιμῶν, Musgr. ad Eur. Hec. 299. Τιμήσομαι, passive, Pierson. ad Mœr. 13. 116. 367. Τιμήσεται, τιμηθήσεται, ibid.: Athen. 224. Ἐὰν ἴδω γὰρ, ἡλίκον Ἰχθὺν ὅσου τιμοῦσι: (Weisk. ad Longin. 433. Plinius Græcam locutionem intellexisse non videtur.)" Schæf. Mss. "Τιμάω, Pretium habeo, Stob. 508, 19. Τιμῶμαι, med. s. pass., Æstimo, Clem. Alex. 860." Wakef. Mss. Aristoph. Σφ. 106. ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, vide Τιμητικός: 847. ὡς ἐγὼ τιμᾷν βλέπω. Dem. 529. Ἡ ἡλιαία τιμάτω περὶ αὐτοῦ, ὅτου ἂν δόξῃ ἄξιος εἶναι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, 547. Καταψηφίσασθαι καὶ τιμᾷν τῶν ἐσχάτων, 563. Τίνος τιμήσειν αὐτῷ προσδοκᾷς τὸ δικαστήριον; 529. Ἐὰν δ' ἀργυρίου τιμηθῇ τῆς ὕβρεως. Lysias Fr. 17. Τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιῶσαι, Dio Cass. 44, 10. Οὐκ ἀπέκτεινε μὲν αὐτοὺς, καίτοι καὶ τούτου τινῶν τιμησάντων σφίσι. Τὸ τιμῶν, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. Τὸ τιμώμενον, ad Greg. Cor. 217. "Τιμάω, Religiose colo, Joseph. A. J. 8, 11, 1.: de celebratione festi, Suid. v. Ἰωβιλαῖος." Schleusn. Mss.]

B

Τίμημα, τὸ, Pretium, Æstimatio, i. fere q. τιμή. Ex Eur. (Hipp. 622.) τίμημα τῆς ἀξίας, Dignum pretium: ut supra τιμῆσαι τῆς ἀξίας ex Aristide habuimus pro Justo æstimare pretio. Greg. Naz. Αὐτὴν τὴν ὁρμὴν ἀντὶ μεγάλου τιμήματος δέχεται ὁ θεός. Basil. Οὐδ' ὑπὲρ τιμημάτων τῶν αὐτῶν αἱ δίκαι εἰσὶ, Neque eadem litium æstimatione sunt formulæ institutæ legibus, Bud. Comm. 54. in Παραγράφεσθαι. Ubi etiam nota poni pro Litis æstimatio, Facta æstimatio, Multa: ut frequenter usurpant alii etiam Scriptores. Plato Apol. Socr. (29.) Καὶ ἔγωγε τῷ τιμήματι ἐμμένω, καὶ οὗτοι, Et ego et illi acquiescimus æstimatione litis, Sumus contenti litis æstimatione, et stamus re judicata. Itidemque Dem. dicit τὸ γιγνόμενον τίμημα, Judicatum quod jus poposcerit æquitasque suaserit: (726.) Ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον. Bud. 203. 204. Ubi τίμημα i. est q. τὸ τιμητὸν, Multa qua lis æstimata est, quæ irrogata est. Idem Dem. alibi dicit τίμημα ποιεῖσθαι, pro Multam irrogare: quod judicum est, sicut et ἐπιτιθέναι et ἐπάγειν, s. ἐπιγράφειν τίμημα, idem cum præcedente significantia. Æsch. (30.) Τίμημα ἐπέθηκαν ἑκατὸν τάλαντα, Multam irrogarunt, i. e. ἐτίμησαν αὐτῷ ἑκατὸν ταλάντων, Litem ei centum talentis æstimarunt. Dem. (523.) Καὶ τίμημα ἐπάγειν ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. Ubi etiam nota παθεῖν et ἀποτῖσαι τίμημα: quorum illud, corporis est, hoc vero fortunarum. Aristoph. Πλ. (480.) Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, Ἐὰν γ' ἁλῷς; Quanti litem tibi æstimabo, si convictus sis? Quantam tibi multam irrogabo? Et Dinarch. c. Aristog. Πέντε ταλάντων τιμῆσαι τούτῳ, ὅσον περ ἦν ἐπὶ τῶν παρανόμων γραφῇ τίμημα ἐπιγεγραμμένον, Quanta erat multa ab accusatoribus irrogata. Est enim accusatoris etiam pœnam irrogare, et litem æstimare, ut patet ex Æsch. quodam loco ap. Bud. 592.: ubi ἐπιγράφειν τίμημα interpr. Litem æstimare, Multam irrogare, Pœnam inscribere. Vide ibid. et alia. ["Valck. Anim. ad Ammon. 111. Hipp. p. 233. ad Herod. 448. Dawes. M. Cr. 273. Thom. M. 853. ad Charit. 717, ad Diod. S. 2, 271." Schæf. Mss. LXX. Lev. 27, 27. Symm. Job. 28, 13.]

C
D

Τίμησις, ἡ, Honoratio, Honoris delatio, Bud. Item Litis æstimatio, Æsch. (82.) Τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει καὶ τῷ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας, Tertia aqua funditur æstimationi litis ab actore faciendæ et ab judicibus arbitrandæ atque constituendæ. Quibus verbis subjungit, Ὅστις μὲν οὖν ἐν τῇ τιμήσει τὴν ψῆφον αἰτεῖ, τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν παραιτεῖται. Ubi ἐν τῇ τιμήσει dixit pro ὑμῶν τὴν δίκην τιμήσειν μελλόντων. Sic Dem. (1252.) Ἐν τῇ τιμήσει βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ. Rursum Æsch. ibid., sc. in Ctes. 77. Ἀπαντᾷν εἰς τὴν τίμησιν. Et Dinarch. Τίμησιν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων ἀδικημάτων ποιεῖσθαι. Ubi τίμησιν ποιεῖσθαι i. est q. supra τίμημα ποιεῖσθαι: ut et Bud. 205. τίμημα et τίμησις synonymως exp. Pœna, Supplicium, τιμωρία: ubi præcedentium etiam locorum quosdam affert, sed prolixius. [Gl. Dictatura, Censio, Indicatio. "Ad Diod. S. 2, 271. 312." Schæf. Mss. * Τιμήσιος, ὁ, ἡ, i. q. τιμητὸς, Ælian. H. A. 11, 7. Cf. Ὑμνήσιος.]

At vero Τιμησίας et Τιμησίθεος, Nomina propria sunt ap. Plut. et alios. Cui Τιμησίθεος significatione respondet Τιμόθεος. Eand. vero cum Τιμόθεος compositionis formam habent, Τιμογένης, Τιμοκλῆς, Τιμοκρέων, Τιμοκράτης, Τιμόλαος, Τιμολέων, [unde * "Τιμολεοντεῖον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326. * Τιμολεόντιον, ad Diod. S. 2, 322." Schæf. Mss.] Τιμόχαρις, Τιμοφάνης: item Τιμόκλεια, Feminæ nomen. At in Τιμαγόρας, Τιμάνθης, Τιμάνωρ, Τίμαρχος, ο propter sequentem vocalem elisum est ut in τιμαλφής: non itidem tamen in Τιμαγένης, quod pro Τιμογένης teste Suida dicitur, [vide Lobeck. Phryn. 653.] ap. quem bona pars eorum nominum extat: aliorum mentio fit a Plut., Athen., Aristot. et aliis.

Τιμητέος, Honorandus, ["Clem. Alex. 100. Schol. Eur. Or. 488. M. Anton. 5, 12." Kall. Mss. "Tzetz. Ch. 13, 597. Educ. Fil. 262. Theod. Prodr. 314. Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 21. 22." Elberling. Mss.]

Τιμητικός, Propensus ad honorandum, afficiendum honore, Qui eo ingenio præditus est ut lubenter honoret. Plut. (6, 456.) Στέργων δὲ τοὺς ὁμήλικας καὶ συνήθεις, τιμητικὸς δὲ τῶν καθηγησαμένων. || At τιμητικὸν πινάκιον, Tabella qua utebantur ii qui vocabantur Τιμηταὶ, Æstimatores litium, Tabella in qua ii qui litem æstimabant, suum scribebant suffragium. Aristoph. Σφ. (167.) Πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε ξίφος Ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν. Ubi Schol. τιμητικὸν exp. καταδικαστικόν: subjungens, ejusmodi litium æstimatores τὴν μακρὰν χαράσσοντας καταδικάσαι, τὴν μικρὰν δὲ, ἀπολῦσαι, Damnasse, si quando longam inararent lineam in illa tabella; si vero breviorem, absolvisse: unde patet quid significet Τιμῶν τὴν μακρὰν ap. eund. Comicum in eadem Fabula, (106.) Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, Omnes suo suffragio condemnans, Nunquam non in æstimatione litis longam lineam tabellæ suæ inscribens. Ubi rursum Schol. annotat, judices solitos ἐν πινακίῳ, ἤτοι ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀληλιμμένης, ὁπότε καταλαμβάνοιέν τινα τῷ τολμήματι, ἕλκειν μακρὰν γραμμήν· ὁπότε ἀπολύοιεν, βραχεῖαν: et hoc μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους τὰς ἐν τῇ κάλπιδι: si enim viderent majorem esse numerum nigrorum calculorum in urna, ἐχάραττον τῷ ὄνυχι τὴν μακρὰν, Longam ungue in cerata tabula ducebant lineam: si majorem candidorum, brevem. [Τιμητικὸς, Gl. Honorificus, Honorarius, Censorius, "Dawes. M. Cr. 259. 471. ad Charit. 681. Brunck. Aristoph. 2, 208. Diod. S. 2, 403." Schæf. Mss. "Georg. Lapitha Poëm. Mor. 1331." Boiss. Mss. Τὸ τ., M. Anton. 1, 16. * Τιμητικῶς, Clem. Alex. 540 (=639.)" Kall. Mss. "Ad Phryn. Ecl. p. 8." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 273. (2, 392. Pf.)" Wakef. Mss.]

[* Τιμητήρ, unde Τιμητήριος, Julian. Or. 5. p. 176.]

Τιμητὸς, Honorabilis, Qui talis est ut honorari debeat, Talis ut æstimari debeat. Quarum tamen signiff. exemplum non affertur. At vero Τιμητὸν pro τίμημα, Æstimatio litis, Dem. (834.) Καὶ τούτῳ

μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητὸν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτοῦ χρημάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν, Quod si hunc in æstimationem litis damnaritis, non e sua pecunia judicatum facturus est, sed e mea, quam ipse domum suam avertit. Appellat enim ibi τιμητὸν Litis æstimationem, h. e. Decem talenta, quæ a tutore petebat; tantum enim fuisse tutelæ suæ censum ajebat, tanti se censum fuisse sub tutoribus. Hæc inter alia Bud. 204. 205., ubi etiam putat pro τούτῳ reponendum esse τοῦτον.

UNDE Ἀτίμητος, Inhonoratus, Inhonorus, In nullo honore et pretio habitus, Contemtus, Neglectus, i. q. ἄτιμος, Il. I. (644.) Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. E Phalar. autem Ἀτίμητος φίλος pro Amicus incomparabilis, Non æstimabilis, s. Inæstimabilis, ut Liv. loquitur: ut ἀτίμητος hic sit, Qui satis magno pretio æstimari nequit. Alioqui simpliciter etiam signif. Non æstimatus, Qui æstimari non solet, ut ἀτίμητος δίκη s. ἀγὼν dicitur Cum pœna legibus taxata est, non arbitraria, nec judicum arbitrio relicta: ut et J. Poll. 8. ἀτίμητον δίκην esse dicit ἣν οὐκ ἔστιν ὑποτιμήσασθαι, ἀλλὰ τοσούτου ἐπιτετίμηται, ὅσον ἐπιγέγραπται. Legitur autem ap. Dem. et Æsch. aliosque Oratores hoc ἀτίμητος δίκη pro Lis non æstimata, quæ non æstimatur ab judicibus, sed pœnam jam constitutam lege habet. Dem. (978.) Ἀξιῶν, ἂν ᾖ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν δίκην ἀτίμητον ὀφλεῖν αὐτῷ, Postulans ut si vera ipse dixisset, confestim ego tantæ damnarer pecuniæ, quanta pecunia legibus definita est, Bud. 86. in Πρόκλησις. At Ἐμοὶ ἀτίμητον τοῦτ' ἔστιν ap. eund. Dem. c. Aphobum, idem Bud. videtur interpretari Mihi minor est census. Vide ejus Comm. 204. 205. post Τιμητὸν et Ἐπωβελία. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 230. ad Phalar. 362. Heyn. Hom. 4, 183. 5, 680. Boiss. Philostr. 291. Conf. c. ἄτιμος, Schneid. ad Xen. Hier. 257." Schæf. Mss. "Inestimabilis, Ignat. Martyrio s. 6." Routh. Mss.] ITEM Πολυτίμητος, ὁ, ἡ, Multum honoratus, Multo honore dignus, Qui plurimi fit s. æstimatur, Magnifaciendus, Aristoph. N. (268.) ὦ πολυτίμητοι νεφέλαι, (Σφ. 995.) πολυτίμητοι θεοί. Ammon. inter πολύτιμος et πολυτίμητος distinguit: dicens sc. πολύτιμον vocari τὸν πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένον: πολυτίμητον autem τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον: veluti, inquit, deos πολυτιμήτους dicimus. UNDE Πολυτιμητίζω, Multo honore afficio, In magno honore et pretio habeo. Suidæ πολυτιμητιζόμενος est ὁ θεραπευόμενος. Hes. vero πολυτιμητίζειν exp. non solum πολλοὺς τιμᾶν, Multos honorare et colere, sed etiam ὑπὸ πολλῶν τιμᾶσθαι, A multis honorari et coli. Rursum Suidæ πολυτίμητος est * ὁ πολυτιμώρητος, in hoc adespoto loco, Ἐψηλάφων τοὺς ὑπομνηματισμοὺς, οὓς ὁ πολυτίμητος Ἡρακλείδης ἧκεν ἔχων. Quod tamen πολυτίμητος in malam potius partem accipitur pro Multum punitus, Multis exercitus pœnis. ["Ammon. 118. Valck. Adoniaz. p. 230, 231. Pierson. ad Mœr. 49. Thom. M. 729. Kuster. Aristoph. 124. Fr. 249. 257. Lobeck. Aj. p. 242. 442. *Πολυτιμήτη, 242. Porson. Med. p. 64. Aristoph. Εἰρ. 978. (1016.)" Schæf. Mss. Æschin. Dial. 3, 12. Plato Euthyd. 59. not. Πολυτιμητίζω, Numenius Eusebii 14, 5.] AT Τιμητόω pro Pignoro, nescio unde afferatur.

Ἀνατιμάω, Pretium nimis magnum statuo, Pretio nimis magno aliquid æstimo. Aut certe, Supero ceteros in pretio statuendo. Nam ὑπερβαλόμενος τῇ τιμῇ, quo Hes. exp. ἀνατιμήσας, ambiguum est. Et vero ἀνατιμᾶν τὰ ὤνια Bud. ap. Athen. esse dicit Annonam intendere. ["Pluris æstîmo, Majorem honorem tribuo, quam par est, Inc. ap. Suid. v. Ἀνετίμουν." Schleusner. Mss. Intendo pretium, Majorem mercedem postulo, Herod. 9, 33. "Toup. Opusc. 1, 41. ad Timæi Lex. 116. ad Lucian. 1, 262. ad Herod. 708." Schæf. Mss. Dio Cass. 38, 5.]

Ἀντιτιμάω, Vicissim honoro. Ac sicut τιμᾶν interdum adjunctum sibi habet dat. instrumentalem, ita et hoc comp., ut Xen. Κ. Π. 5, (2, 5.) p. 72. Πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. || Ἀντιτιμάω s. Ἀντιτιμάομαι, Contra æstimo, Bud. 203. Ut autem actor, inquit, τιμᾶν et τιμᾶσθαι θανάτου τῷ φεύγοντι dicitur, ita reus ἀντιτιμᾶσθαι, qui cum infi-
A ciando non sit, crimen elevare conatur, pœnamque sibi æstimat exilius et levius: quod nostri homines, qui in foro versantur, Attenuare vulgo vocant, et Per extenuationem respondere. Dem. (743.) Φίλιππον μικροῦ μὲν ἀπεκτείνατε, χρημάτων δὲ πολλῶν αὐτοῦ ἐκείνου ἀντιτιμωμένου, παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώσατε. Quibus verbis significat, secundum actorem propemodum esse judicatum, qui reo litem capitali supplicio æstimarat; reum vero, quanquam grandi pecunia litem sibi ipsi æstimantem, quasi deprecabundum, tamen calculis s. sententiis paucis ab eo abfuisse, ut damnatione ignominiosa plecteretur. Hæc inter alia ibi Bud. Sic Plato Apol. Socr. (26.) p. 19. Τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου· ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι; δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας· τί οὖν, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν; Paucis interjectis respondet, Εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι, τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Ubi nota, Melitum actorem Socrati reo θανάτου quidem τιμήσασθαι, i. e. Capitis supplicio litem æstimasse, Postu-
B lasse ut capitis damnaretur: Socratem vero tantum abfuisse, ut τούτῳ τῷ τιμήματι ἐμμένοι, i. e. Staret hac litis æstimatione, ut contra ἑαυτῷ ἀντιτιμῷτο τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Melitus igitur, inquit, capitali supplicio litem mihi æstimat; ego vero contra quanam mihi re eam æstimabo, et quanam re dignum me esse dicam? ["Thom. M. 852. 854. Toup. ad Longin. 345." Schæf. Mss.]' Ἀντιτίμημα, τὸ, ET Ἀντιτίμησις, ἡ, Ejusmodi æstimatio, Æstimatio litis quam reus actoris æstimationi opponit, Multa quam reus sibi contra actorem statuit. [Utrumque ap. Hes.]

Ἀποτιμάω, Æstimatum do; at ἀποτιμῶμαι, Æstimatum accipio: illud enim ἀποτιμᾶν est τοῦ δόντος, hoc autem ἀποτιμᾶσθαι est τοῦ λαβόντος: ut et ὑποτιθέναι, est dantis s. oppignerantis, ὑποτίθεσθαι autem pignus accipientis. Dem. (871.) Καίτοι δεινὸν, τὸν μὲν λέγειν ὡς ἀπετιμήσατο τὸ χωρίον, τὸν δ' ἀποτετιμηκότα φαίνεσθαι γεωργοῦντα, Atqui non consentaneum est, hunc quidem dicere se pignori accepisse fundum,
C illum autem, quem sibi dedisse perhibet, eum ipsum fundum palam videri colere et arare. Synonymως enim ponuntur ἀποτιμᾶν et ὑποτιθέναι, et ἀποτιμᾶσθαι et ὑποτίθεσθαι: unde et Hes. ἀποτιμήσασθαι esse dicit τὸ λαβεῖν εἰς ὑποθήκην, Pignori accipere, sc. indicato simul pretio, quo ipsa ὑποθήκη æstimatur. Et, Ἀποτιμηθὲν εἰς προῖκα χωρίον, dicitur ab Eod. Quod maritus oppigneravit in eum casum quo restituenda dos erit, certa pecunia æstimatum, vel ipso marito pro pignore dotis datum; utrumque enim significari potest. Construitur autem cum gen. pretii, ut ap. Eund. Τὸ δὲ χωρίον φησὶν ἀποτετιμῆσθαι ταλάντου. Plura vide ap. Bud. 90., ubi etiam subjungit, Quicquid autem hoc nomine obstrictum est, DICITUR Ἀπότιμον ET Ἀποτίμημα: ut Hesychio quoque Ἀποτιμήματα sunt αἱ πρὸς τὰς φερνὰς ὑποθῆκαι: itidemque J. Poll. 3. Αἱ πρὸς τὴν προῖκα ὑποθῆκαι, Pignora quæ dotis loco dantur: ut si ager aliquanto æstimatus pretio oppigneretur donec dos numeretur. Idem rursum 8. ἀποτίμημα esse dicit οἷον ὑποθήκην: pro-
D prie quidem πρὸς τὴν προῖκα, alias vero et πρὸς τὰς μισθώσεις. ET Ἀποτιμηταὶ, dicuntur Ii qui pignus certo æstimatum pretio accipiunt: ut patet ex Harpocr., qui annotat hæc de tribus illis ἀποτιμᾶν, ἀποτίμημα, et ἀποτιμηταί. Οἱ μισθούμενοι, inquit, τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος, ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα ἐπιπέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα· τὰ μὲν ἐνέχυρα τὰ ἀποτιμώμενα, ἐλέγοντο ἀποτιμήματα· οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμήσασθαι, ἀποτιμηταί· τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀποτιμᾶν. E quibus verbis clare intelligimus quid sibi voluerit J. Poll., cum dixit ὑποθήκην πρὸς τὰς μισθώσεις: sc. Fundum aliquem aut Domum, quam is, qui aliquid ex orphanorum bonis conducebat, certo æstimatum pretio oppignerabat ἀποτιμηταῖς, ab archonte missis ut pignus illud æstimatum acciperent. Subjungit Harpocr. Εἰώθεσαν δὲ καὶ οἱ τότε, εἰ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα διδοῖεν οἱ προσήκοντες, αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν ἢ χωρίον. Et hoc est quod idem J. Poll. dicit, nec non Hes., ἀποτίμημα esse τὴν πρὸς τὴν προῖκα ὑποθήκην,

i. e. Fundum s. Domum quam maritus uxoris cognatis certo æstimatam pretio oppignerabat, ut sc. essent extra dotis perdendæ periculum. Vicissim etiam Pignus quod marito dotis loco datur, ἀποτίμημα nominari potest. [" Ἀποτιμάω, Jacobs. Anth. 9, 381. 401. Callim. 1. p. 475. Brunck. Anal. 2, 301. Ilgen. ad Hymn. 364. Heyn. Hom. 8, 497. De act. et med., Kuster. V. M. 137." Schæf. Mss. Hom. H. 2, 35. Hippocr. p. 803. Foës. Οἱ ἄνθρωποι αἰσχροὶ εἶναι πολλοῦ ἀποτιμῶνται, Aversantur, ubi perperam ἀποτιμῶσι extat. " Ἀποτίμημα, Ἀποτιμητής, Kuster. V. M. 138." Schæf. Mss.] AT Ἀποτίμησις, ἡ, exp. Descriptio, Census, signif. prorsus diversa a superioribus, [Dem. 878. Plut. Crasso 12. πολιτῶν. * Ἐναποτιμάω, Dem. 1253. Ἐναπετίμησεν αὐτῷ ἅπαντα, Dio Cass. p. 171.]

Διατιμάω, Æstimo. Affert enim Bud. e Pand. Διατετιμημένον πρᾶγμα pro Æstimatum. [" Diod. S. 1, 266. 2, 104." Schæf. Mss. " Joseph. 584, 32." Wakef. Mss. Harpocr. v. Ἀτίμητος, Æsch. S. c. Th. 1055.] UNDE Διατίμησις, ἡ, eid. Budæo Æstimatio: ut litis, inquit. ["Pretium quo æstimantur res venales, Athen. 274." Schw. Mss. * Διατιμητής, Gl. Æstimator.] Διατιμητικός, exp. Indicatorius, Indicandi vim habens. Intelligo autem Indico hic pro Æstimo, Rei venali pretium constituo. Qua in signif. frequens est ap. Plautum in primis. [Suidæ δοκιμαστικός.] " Ἀδιατίμητος, Inæstimabilis, VV. " LL."

Ἐκτιμάω, Valde s. Supra modum honoro: sequendo quidem eam interpr. quæ datur passivo ἐκτιμᾶται: sc. Valde honoratur. Nec vero solum signif. Honoribus exorno, Colo, verum etiam Æstimo. Plato Epist. 7. Τάλαντα γάρ ἐστιν οὐκ ἔλαττον, ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, ἑκατὸν, ἡ Δίωνος οὐσία, Si quis recte eam æstimet. Præterea signif. Nimio pretio æstimo, Nimis carum indico, Carius indico. Aristot. Œcon. 2. Αἰσθόμενος ὅτι εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, Probe intelligens quod ea, quæ vili emerat, permagno erat imputaturus, Bud. 204. ["Thom. M. 358. T. H. ad Plutum p. 321. Dionys. H. 1, 363. 3, 1369. ad Timæi Lex. 116. Valck. Diatr. 197." Schæf. Mss. "Joseph. 279, 11." Wakef. Mss. * Ἐκτίμησις, Strabo 14. p. 949=538.]

[Ἐντιμάω, Honore dignum æstimo, LXX. 2 Reg. 1, 13. 14. "Jacobs. Anth. 12, 140." Schæf. Mss.] Ἐντιμάομαι, Suo pretio æstimo. Scribit enim J. Poll. 8. ἐντιμήσασθαι esse ὅταν τις προῖκα διδοὺς, τιμήσηταί τι ὁπόσον δεῖ, Cum quis in danda dote tanto aliquid pretio æstimat, quanto æstimari debet. Meminit hujus verbi Harpocr. etiam, qui ab ἀποτιμᾶσθαι distinguit: nam ἀποτιμᾶσθαι aliquem dici ait, ὅταν ὡς τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ: at vero ὅταν ἐν εἴδεσί τισι λογίσηταί τις μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, tunc dici ὡς ἐνετιμήσατο τοῦτο: et sic ἀποτιμήσασθαι esset Domum aliquam aut Fundum loco dotis accipere pignori: ἐντιμήσασθαι autem, Ipsam pecuniam dare in numerato, et eo pretio, quo solet. [" Casaub. ad Athen. 98." Schæf. Mss. Sophron Athenæi 2. p. 184. ἐλίγματα ἐντετιμημένα.]

Ἐπιτιμάω, i. q. ἐκτιμάω, Carius indico, Pretium augeo s. intendo, τὴν τιμὴν τῶν ὠνίων ἐπιτείνω. Dem. (918.) Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς πέντε δραχμῶν τὸν μέδιμνον, i. e. τῇ γιγνομένῃ τιμῇ, Cum frumenti pretium esset auctum ad senasdenas drachmas, divendimus vobis justo pretio, i. e. quinis drachmis, medimnum. Et alibi, (1208.) Ὁρῶντες ἐν Πειραιεῖ τὸν σῖτον ἐπιτιμώμενον. Bud. Sic Suid. ἐπιτιμῶσα exp. βαρύνουσα τὴν τιμὴν, in hoc loco, Τοῖς μὲν ἐρασθεῖσιν ὡς ἑταῖρα συνῆν, ἁδροὺς αἰτοῦσα τοὺς μισθούς· ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι δρᾷν ἐμφανῶς ἃ ἐθέλει. || Præterea æstimo, Dem. (847.) Οὐ μόνον αὐτοῦ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, Sed eum præterea tanti damnarunt, quanti ego litem ei æstimaram, quantoque in libello intentionis scripseram, Bud. 296. in Ἐπιγράφεσθαι. || Idem rursum p. 204. Ἐπιτιμᾶσθαι, inquit, est etiam Secundo loco æstimare, Censum agere: Τιμηταὶ γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πρότερον τιμώμενοι· οἱ δὲ

A ὕστερον, ἐπιτιμηταί. Quo modo et Harpocr. tradit τιμητὰς vocatos fuisse τοὺς τὸ πρῶτον τιμωμένους τι: ἐπιτιμητὰς autem, τοὺς τοῖς ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμωμένους. Ubi etiam NOTA Τιμηταὶ ET Ἐπιτιμηταί.

Alioqui ἐπιτιμᾷν τι τινὶ est Aliquid in aliquo reprehendere, taxare. Aristot. Polit. 8. Καλῶς ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τινὲς, Hoc in Socrate taxant et reprehendunt nonnulli. Isocr. Symm. Ὃ καὶ δικαίως ἄν τις ὑμῖν ἐπιτιμήσειεν, Quod merito in vobis etiam reprehendat quispiam, Ob quod vos etiam quispiam non immerito reprehenderit. Phalar. Ἐπιτιμῶ σοι ἀβουλίαν, Inconsiderantiam in te reprehendo, Incuso tuam stultitiam. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 31.) pass. voce ac signif. Τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον, Quod vulgo in Philosophis taxatur, Philosophis vitio vertitur et exprobratur; nam ἐπιτιμῶ τί τινι exp. non solum Reprehendo et taxo aliquid in aliquo, sed etiam Objicio s. Exprobro aliquid alicui: ut ap. Dem. quoque accipi potest pro Cor. Ἃ γὰρ περὶ Θηβαίων ἐπιτιμᾷς ἐμοὶ, ἐκείνων
B πολὺ μᾶλλον ἢ ἐμοῦ κατηγορεῖς. Ubi nota synonymως usurpasse eum ἐπιτιμᾷν et κατηγορεῖν. Cum vero omisso accus., soli dat. junctum est, signif. itidem Reprehendo, Objurgo, Increpo; interdum etiam Incuso; nec non Interminor, Interdico additis minis, ut ἐπιπλήττω. Et tam rei s. facto alicui dicimur ἐπιτιμᾷν, quam homini, Isocr. Τοῖς δ' ἐνταῦθα ψηφισθεῖσιν, ἐπειδὰν ἀπέλθωμεν, πάλιν ἐπιτιμῶμεν. Idem, ἐπιτιμᾷν τοῖς γιγνομένοις, i. e. ἐπιπλήττειν, ut in Symm. dicit, ἐπιπλήττειν τοῖς ἁμαρτανομένοις, Reprehendere quæ secus acta sunt, Bud. Homini autem ἐπιτιμᾷν dicimur pro Reprehendere eum, s. Increpare, Objurgare. Isocr. Panath. Νῦν δ' ἀκριβέστερον ᾔδειν τῶν ἐπιπλήττειν μοι τολμησάντων, ὅτι πολλοὶ τούτοις ἐπιτιμήσουσι. Ubi nota eum synonymως posuisse ἐπιπλήττειν et ἐπιτιμᾷν. Et Marc. 10, 48. Ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ, ἵνα σιωπήσῃ, Multi eum objurgabant ut sileret, vel etiam, Multi eum increpantes jubebant tacere. Talis autem usus exemplum ap. veteres Scriptt. legere me non memini.
C Reperitur etiam junctum cum accus. personæ, Isocr. Paneg. Οὕτως εἰκῇ καὶ παρανόμως οὓς ἂν τύχῃς, ἐπαινῶν, οὓς δὲ ἐπιτιμᾷν δέον, εὐλογεῖς αὐτούς. Ubi nota synonyma ἐπαινεῖν et εὐλογεῖν opposita esse huic ἐπιτιμᾷν. Itidemque aliquis vel aliquid dicitur ἐπιτιμᾶσθαι, Reprehendi, Taxari. Aristot. Eth. 3, 5. Τῶν δὴ περὶ τὸ σῶμα κακιῶν αἱ ἐφ' ἡμῖν, ἐπιτιμῶνται· αἱ δὲ μὴ ἐφ' ἡμῖν, οὔ. Quibus subjungit, Εἰ δ' οὕτω, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἱ ἐπιτιμώμεναι τῶν κακιῶν, ἐφ' ἡμῖν ἂν εἶεν: veluti, inquit, τῷ ἐξ οἰνοφλυγίας ἢ ἄλλης ἀκολασίας τυφλῷ πᾶς ἂν ἐπιτιμήσαι: non itidem vero ὀνειδίσειε τῷ φύσει τυφλῷ, ἢ ἐκ νόσου, ἢ ἐκ πληγῆς. Ubi rursum nota vicinæ signif. verba ὀνειδίζειν et ἐπιτιμᾷν. Atque adeo Schol. Thuc. 4, (27.) p. 131. ἐπιτιμῶν exp. ἐγκαλῶν, ἐπιμεμφόμενος, ὀνειδίζων. || Verum contraria etiam prorsus signif. ἐπιτιμῶ exp. a quibusdam δοξολογῶ, Glorifico, Celebro, qui hæc ejusd. Thuc. verba, 3, (38.) p. 95. Ἀπὸ τῶν λόγων τῶν ἐπιτιμησάντων, sic interpr. Ex orationibus quæ scite pulcreque exornarint. Vallæ autem οἱ ἐπιτιμήσαντες λόγοι
D ibi sunt Verba commendatione delinientia. Iidem rursum ἐπιτιμῶ ajunt accipi etiam pro δοξάζω, Opinor, Existimo. Quem hujus verbi usum admodum rarum esse puto.

Ionice pro Ἐπιτιμάων DICITUR Ἐπιτιμέων, ut ἀτίμεον pro ἠτίμαον: quo particip. Herod. usus est pro Honorans, 6, (39.) Μιλτιάδης δὲ εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελφεὸν Στησιγόρεα δηλαδὴ ἐπιτιμέων, Domi se continebat, in honorem sc. Stesigoræ fratris, Valla. [Καλῶς ἐπιτιμάω, Magnifice honoro, Plut. Artax. 14. " Thom. M. 358. Diod. S. 1, 236. 435. 2, 223. Jacobs. Anim. 256. Boiss. Philostr. 454. Dionys. H. 3, 1377. Heind. ad Plat. Gorg. 139. Wakef. S. Cr. 2, 132. ad Herod. 299. 454. 708. Plut. Mor. 1, 958. Timæi Lex. 115. et n., Toup. Opusc. 1, 128. et Ind., Emendd. 1, 196. Wessel. Diss. Herod. 189. ad Il. B. 203. ad Lucian. 1, 262. Ammon. 56. Valck. Anim. 77." Schæf. Mss. " Rei pretium augeo, Appian. 2, 799." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 10, 50. Οὔτε ὁ νομεὺς ἐπιτιμῶν ζημιώσει. Demosth. 381. Δημοσίᾳ πάντας ὑμᾶς τοῖς πεπραγμένοις ἐκ τῆς

εἰρήνης ἐπιτιμᾶν, 502. Οὐ τοῦτ' ἐπιτιμῶ.] Ἐπιτίμημα, τὸ, Id quod vitio vertitur alicui, quod reprehenditur et taxatur in aliquo: ut Victorius annotat ap. Aristot. Poët. ἐπιτιμήματα partem esse problematum, et id denique quod in ipsis valet ad criminandos Poëtas: veluti cum in quæstione aliqua locus cujuspiam Poëtæ in dubium vocatur, et vitii aliquid in se continere dicitur, ideoque reprehenditur: Ὥστε δεῖ, inquit Aristot., τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς προβλήμασιν ἐκ τούτων ἐπισκοποῦντα λύειν, Increpationes, Reprehensiones, Criminationes. Et ἐπιτιμημάτων libros scripserunt nonnulli, ut ap. Plut. mentio fit τοῦ δευτέρου τῶν Ἐπιτιμημάτων Κολώτου, Reprehensionum libri secundi: fortasse tamen et hic et illic aliam interpr. poscit hoc nomen, nec tamen eand. utrobique. [" Ad Mœr. 150. Plut. Mor. 1, 47." Schæf. Mss.] Ἐπιτίμησις, ἡ, itidem Reprehensio, Increpatio, Objurgatio. Macrob. Saturn. 4. fin. Ἐπιτίμησις, quæ est Objurgatio, habet et ipsa πάθος, i. e. Cum objecta iisdem verbis refutamus: Æneas ignarus abest, ignarus et absit. [Lucian. 3, 164. Diod. S. 5. p. 198, 11. Polyb. 6, 13, 5. " Toup. Opusc. 1, 128. Diod. S. 1, 476. 2, 573." Schæf. Mss. " Definit Clem. Alex. 143." Wakef. Mss. Caritas, Appian. B. C. 4, 117. σίτου. Vide Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἐπιτιμητέος, Reprehendendus, Taxandus, Objurgandus, Incessendus, [Polyb. 8, 1, 2. " Geminus ap. Yriart. Catal. Matr. 390." Boiss. Mss.] Ἐπιτιμητής, Reprehensor, Objurgator, Increpator. Soph. ap. J. Poll. 9, (140.) κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ, Punitores et castigatores; nam Castigatio consistit plerumque in reprehensionibus et increpationibus. [Æsch. Pr. 77. Polyb. 12, 12, 4. Eur. Suppl. 255. κολαστὴν κἀπιτιμητήν. " Censor, Æstimator, Dio Chrys. 1, 90." Wakef. Mss. Ἐπιτιμηταὶ, Taxatores, Inscr. Chandleri 109.] Ἐπιτιμητικὸς, Ad reprehensorem s. increpatorem pertinens, Reprehensorius, Increpatorius, [Lucian. 2, 668. " Superl., Clem. Alex. 296." Wakef. Mss. " Markl. Suppl. p. 246. * Ἐπιτιμητικῶς, ibid." Schæf. Mss. Chrys. in Matth. Hom. 51. T. 2. p. 328, 26. Heraclit. de Incred. c. 24. * Ἐπιτιμητήρ, Opp. Ἀ. 1, 682.] Sed et Ἐπιτιμία pro ἐπιτίμησις usurpatum reperitur, quod est Reprehensio, Increpatio, Objurgatio, Castigatio quæ verbis fit. Aliis etiam Correctio. Chrys. de Sacerd. Οὐ γὰρ ἁπλῶς πρὸς τὸ τῶν παραπτωμάτων μέτρον δεῖ καὶ τὴν ἐπιτιμίαν ἐπάγειν. Inde et Φιλεπιτιμητὴς et Ἀνεπιτίμητος. Dicitur autem ἀνεπιτίμητος, Irreprehensus, Inculpatus, Qui reprehendi culparique nequit: ut ἀνεπίληπτος. Exp. etiam Non increpandus, Qui reprehensionem non meretur. " Vide et Hesych." [Demosth. 1417. Diod. S. 14. p. 395, 9. Isocr. c. Soph. 433, 7. Polyb. 8, 2, 2. 35, 2, 3. " Schol. Eur. Or. 920." Boiss. Mss.] At φιλεπιτιμητὴς, Qui reprehendere et taxare amat, libenter objurgat et increpat, Ad reprehendendum pronus, Reprehensionum amans. Athen. 8. Ὁ φιλεπιτιμητὴς Οὐλπιανὸς κατακείμενος μόνος, ὀλίγα δ' ἐσθίων, καὶ τηρῶν τοὺς λέγοντας. Isocr. ad Dem. (4. p. 7. Cor.) Μηδὲ φιλαίτιος ὤν· βαρὺ γάρ· μηδὲ φιλεπιτιμητής· παροξυντικὸν γάρ: solet enim παροξύνειν τὸ ἐπιτιμητικόν. [" Hemst. ad Hesych. Epist. ad Eulog. n. 29." Schæf. Mss. * " Ἐπιτιμαῖος, Morosus reprehensor, qui frequenter alios carpit et reprehendit. Hoc epith. datum fertur Timæo Tauromenitæ ob nimias et intempestivas Scriptorum ἐπιτιμήσεις, allusione pariter ad ipsius nomen facta, Diod. S. 198." Munth. Spec. Def. Lexx. 519. Cf. Polyb. 12, 12. 4. * " Ἀντεπιτιμάω, Euthym. Zigab. in Matthæi Lectt. Mosq. 1, 10. * Προσεπιτιμάω, Zonaras in Epist. Canon. p. 11." Boiss. Mss. " Pretium augeo, Pretio addo, Ælian. ap. Suid. v. Βύβλον." Schleusn. Mss. Amplius increpo, LXX. Sir. 13, 25. * Συνεπιτιμάω, Castigo, Plut. Lysandro 15. p. 23. Schn. Lex.]

[* " Παρατιμάω, Honorare negligo, Liban. 204." Wakef. Mss. Objurgo, unde * " Παρατίμησις, Objurgatio, Phot. c. Man. 6, 30." Schleusn. Mss. * Περιτιμάω, Orac. Sibyll. 5. p. 603.]

Προτιμάω, Pluris æstimo, Majoris facio, i. q. προκρίνω, Præfero, Præpono, Antefero, Antepono: ut
A supra πρὸ πολλῶν χρημάτων τιμᾶν et ἀντὶ πολλῶν χρημάτων τιμᾶν dixi exponi non solum Pluris æstimo s. facio quam multas pecunias, sed etiam Multis pecuniis antefero s. antepono. Xen. (Ἀπ. 2, 5, 3.) Τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην, Hunc autem ne selibra quidem pluris æstimarim. Plut. Numa, Προτιμῆσαι τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας, Justitiam pluris æstimasse quam regnum, Justitiam regno prætulisse. Plato Epist. Προτιμήσας τὸ πάσχειν ἀνόσια τοῦ δρᾶσαι πρότερον, Qui mallet pati indigna quam facere, constituisset ipse potius nefaria pati quam facere. Herod. cum gen., et infin. loco accusativi, (3, 21.) Προτιμῶν πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, Multis pecuniis pluris æstimans s. anteponens meum hospitium, i. e. Maximi s. Plurimi faciens hospitium meum. Pass. προτιμάομαι, Pluris æstimor, fio, Anteferor, Anteponor. Lucian. (1, 672.) Καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; i. e. προκρίνονται, Quid est cur pluris æstimentur quam nos? Quid est cur nobis anteferantur? Plut. Numa, Τῆς πολεμικῆς δυ-
B νάμεως προτιμᾶσθαι τὴν πολιτικήν. || Προτιμῶ signif. etiam ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι, i. e. Rationem habeo, Curo. Aristoph. B. (638.) χὠπότερον ἂν νῷν ἴδῃς Κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι Τυπτόμενον, Utrum e nobis priorem videris flentem, et rationem habentem verberum, Curantem verbera, et dolentem cum cæditur. Et rursum (655.) Ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; Nihilne curas? respondet Bacchus, οὐδέν μοι μέλει, Nihil mihi curæ est, Non curo, Ne hili quidem facio. Et Ἀ. (27.) εἰρήνη δ' ὅπως Ἔσται προτιμῶσ' οὐδὲν, Nihil curant, Ne hili quidem æstimant quomodo pax fiat. Et Dem. (80.) Ὧν οὐδὲν προτιμᾷ, Quæ nihil curat. Rursum Aristoph. cum gen. etiam personæ: Πλ. (884.) Οὐδὲν προτιμῶ σου, Nihil te curo, Mihi nulla tui cura est, Nullus mihi est tui respectus, οὐδὲν φροντίζω σοῦ, i. e. οὐ φοβοῦμαί σε, Non metuo te, extimesco minas tuas. [" Brunck. et Musgr. ad Eur. Hipp. 49. Valck. p. 168. Phalar. p. 4. 268. Koen. ad Greg. Cor. 193(=779.) ad Lucian. 1, 526.
C Eur. Alc. 765. Alciphr. 418. Wakef. Eum. 1. Abresch. Æsch. 2, 105. Cattier. Gazoph. 89. Brunck. Aristoph. 1, 180. 3, 59. Schol. ad Plutum 884. T. H. p. 301. Jacobs. Anth. 11, 413. Plato Lys. 44. ad Diod. S. 1, 728." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 8, 7, 8. Τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι, margg. ὑπὸ δὲ τῶν νεωτ. προτ. Æsch. Ag. 1681. Μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. Æschines Dial. 2, 4. Οὐδεὶς γὰρ ἂν οὖν, ὅστις οὐχὶ προτιμήσειεν ὑγιαίνειν—μᾶλλον, ἢ—νοσεῖν.] Προτίμησις, ἡ, Ipsa actio pluris æstimandi et præferendi, cum sc. aliquid alio pluris æstimamus, et illud huic præferimus. Apud Thuc. 3. Ἀριστοκρατίας προτίμησις dicitur Studium aristocratiæ, quo fit ut ea præferatur, τὸ προτιμᾶν τὴν ἀριστοκρατίαν. [Gl. Prærogativa. " Thom. M. 866." Schæf. Mss. " Τὸ κατὰ προτίμησιν λεγόμενον, ea Forma dicendi, qua res veluti secundum dignitatem et ordinem enumeramus, his particulis utentes: πρῶτον, μάλιστα, εἶτα etc. Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 146." Ernesti Lexi. Techn.
D Gr. Rhet.] Προτιμητέος, Pluris æstimandus, Præferendus, Præponendus. Lucian. Προτιμητέα ἡ τέχνη, [Basil. 3, 74. " Προτιμητέον, Præferendum est, Suid. v. Ἀδελφός." Schleusner. Mss. * " Προτιμητὸς, Ilgen. ad Hymn. 484." Schæf. Mss. * Προτιμητικὸς, Schol. Aristoph. Λ. 85. * Ἐκπροτιμάω, Soph. Antig. 913.]

Συντιμάω, i. q. ἐπιτιμάω, Pretium augeo, Carius indico. Dem. 203(=1285.) Ὅθεν περ οὐχ ἥκιστα συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον ἐκ τῶν τοιούτων συνεργιῶν, Auctum est pretium frumenti, Bud. Sic et ἐπιτιμηθῆναι affertur pro Magno æstimari res venales. At p. 19(=815.) inquit idem Bud., Πρῶτον μὲν οὖν ὡς συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν, παρέξομαι τούτων μάρτυρας, accepit συνετιμήσαντο pro eo, quod pagina præcedente dixerat συνετάξαντο: i. e. E census mei professione æstimationem collationis nomine pupillari fecerant. [" Ad Lucian. 1, 197. Cattier. Gazoph. 90. Heyn. Hom. 8, 497." Schæf. Mss. Suid. v. Συνετιμήθη.] Συντίμησις, ἡ, Indicatura, Pretium, 4 Reg. 12, (4.) Ἀργύριον

συντιμήσεως ἀνδρὸς, ἀργύριον συντιμήσεως ψυχῶν, Argentum pretium viri, argentum pretium animarum, i. e. Argentum quod offertur pro pretio viri, Quo vir redimitur. Levit. c. ult. Ἀνθυφαιρεθήσεται ἀπὸ τῆς συντιμήσεως αὐτοῦ, Detrahetur e pretio quo æstimatus fuit.

Ὑπερτιμάω, Supra modum honoro, Super alios honoro: unde pass. ὑπερτιμᾶσθαι ap. Lucian. Præferri in honore, προτιμᾶσθαι. || Nimis magno æstimo s. indico pretio, ut ἐκτιμάω supra. At ὑπερτιμᾶσθαι emtor dicitur pro Nimis magno pretio liceri, Care emere. Sic enim Bud. 204. Τιμᾶσθαι etiam vendentis est, quod Latine Indicare dicitur, sicut Liceri ementis, quod etiam ὑπερτιμᾶσθαι et ἐκτιμᾶσθαι dicitur, sed proprie Magno liceri. [Soph. Antig. 284.]

Ὑποτιμάω, i. q. τιμάω, Æstimo, Indico, ap. Athen. (226.) Τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἂν πωλῶν γε τὸν Ἰχθῦν ὑποτιμήσας, ἀποδῷ τ' ἐλάττονος Ἧς εἶπε τιμῆς, Si quis piscatorum, cum piscem indicarit et æstimarit, vendiderit minoris eo pretio quod indicavit. In ead. signif. usus est Aristot. Œcon. voce media, Τοὺς δὲ φόρους πράσσεσθαι ἐκέλευεν, ὅσου αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο, Quanti ipsi sibi æstimarant, i. e. Tributa ab his exigi jussit, quanta ipsi fuerant professi, Quanta sibi indixerant. Accipitur ὑποτιμᾶσθαι etiam pro ἀντιτιμᾶσθαι, Litem sibi æstimare contra actorem, veluti si actor capitali supplicio litem æstimet, reus quasi deprecabundus roget, ut multæ pecuniariæ damnetur, Xen. Ἀπολ. Σωκρ. (23.) de ipso Socrate, Κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν· ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν ὅτι ὑποτιμᾶσθαι, ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν. [" Cf. Cic. Orat. 1, 54. Erat enim Athenis reo damnato, si fraus capitalis non esset, quasi pœnæ æstimatio. Cf. Bremi ad Epist. Socr. Ed. Orell. p. 207." Schn. Lex. * Ὑποτιμητὸς, unde] " Ἀνυποτίμητος, Non census, æstimatus, et peculia-" riter Cui lis æstimata non est," [Joseph. A. J. 15, 7, 10. 16, 11, 7.] " Unde ADV. Ἀνυποτιμήτως, Sine " censura, ulla litis æstimatione; ideoque Sine con-" demnatione, multa, pœna: Joseph. A. J. Ἀπο-" δοὺς τὸν λογισμὸν τῶν πεπραγμένων ἀνυποτιμήτως:" [15, 6, 6. 16, 9, 1. * Ἀνθυποτιμάομαι, J. Poll. 8, 150.]

[* " Τιμάζω, Dorice pro τιμάω, unde ἐτίμαξαν, Tab. Heracl." Schn. Lex.]

Hactenus de priore Τίω, sequitur alterum.

Τίω significat non solum Honoro, Æstimo, ut supra docui, sed etiam Punio, Vindico, Ulciscor, ut e sequentibus patebit. In qua signif. usitatior est vox media: ut ἐτισάμην σε, De te supplicium sumsi. Et τισάμενος τὸν ἀδελφὸν, Qui fratrem ultus est. Itidem Eur. (Iph. T. 78.) πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην, Cædem patris ultus sum. Soph. (El. 115.) τίσασθαι πατρὸς φόνον. Hom. quoque in ea signif. hoc verbo utitur, Od. M. (378.) Τίσαι δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν, Supplicium sume de sociis Ulyssis, Puni et ulciscere injuriam mihi factam a sociis Ulyssis, Γ. (197.) ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα, Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα: (206.) Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, Οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται, Ulcisci et punire procos. Ubi etiam nota gen., cum quo et Il. Γ. (366.) junctum est, Ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Quibus in ll. subaudiunt ἕνεκα. Sed tunc ejusmodi constr. locum habet, cum accus. personæ additur, a qua ipsa injuria facta est. Nonnunquam enim rei accus. habet, nonnunquam personæ, ut e supradictis patet: quibus et hæc adde: Il. Γ. (28.) Υ. (121.) Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας, Β. (356.) Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε. Hesiod. Ἀ. (17.) Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων, Θ. (165.) πατρός τε κακὴν τισαίμεθα λώβην Ὑμετέρου, et, τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο Παίδων, pro Ulcisceretur furias proprii patris in suos liberos. Interdum cum duplici accus. rei et personæ. Eur. τίσομαί σε δίκην, Sumam de te supplicium. Od. O. (236.) καὶ τίσατο ἔργον ἀεικὲς Ἀντίθεον Νηλῆα, Ultus est indignum facinus, sumto de Neleo supplicio. || Τίω, Persolvo, Solvo, interdum etiam Luo. Od. M. (382.) Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι

A βοῶν ἐπιεικέ', ἀμοιβὴν, Il. A. (42.) Τίσειεν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι, Mearum lacrymarum pœnas dent tuis jaculis, Φ. (134.) εἰσόκε πάντες Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν, Λ. (142.) Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, Od. Ξ. (84.) Ἀλλὰ δίκην τίουσι, Dant s. Persolvunt s. Luunt pœnas. Itidem e Plat. τίω φόνον, Cædis pœnas luo. Et ex Anonymo quopiam, τίσαι ποινὴν Ξέρξῃ, Xerxi pœnas persolvere, pœna satisfacere. Item λύτρα et χάριν aliquis τίειν dicitur pro Persolvere. Od. Θ. (348.) Αὐτὸν ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι ὡς σὺ κελεύεις, Τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι: Apoll. Rh. (2, 800.) Τῶν νῦν προφρονέως τίσω χάριν, Grates persolvam. At τίσασθαι est Exigere s. Accipere id quod persolvitur et datur. Od. N. init. Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθα: ibi enim Schol. exp. εἰσπραξόμεθα, ἀποληψόμεθα. [" Τίω, Heyn. Hom. 4, 61. 182. 7, 295. Il. P. 34. τίσεις Γνωτὸν ἐμὸν, ubi v. Heyn. Τίομαι, Brunck. ad Eur. Med. 1316. Porson. 1313.

B p. 90. Heyn. Hom. 4, 387. Valck. Phœn. p. 533. ad Herod. 152. 219. 333. Ilgen. ad Hymn. 446. 631. Τίσασθαι, Τίσεσθαι, Heyn. Hom. 4, 455." Schæf. Mss.]

Τίσις, ἡ, Punitio, Pœna, Ultio, τιμωρία, ἔκτισις, κόλασις. Hesiod. Θ. (210.) τοῖο τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι, Hujus facinoris pœnam et ultionem olim consecuturam. Od. A. (40.) Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται, Per Orestem pœna exigetur; is enim ἐτίσατο πατροφονῆα Αἴγισθον δολόμητιν. Et Apoll. Rh. 2, (796.) Ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν, Per vos dederunt pœnas. Ex Hom. Od. affertur in bonam etiam partem acceptum, pro Persolutio s. Remuneratio, ἀμοιβὴ, ἀπόδοσις. [" Ad Il. Ξ. 484. Heyn. Hom. 8, 240." Schæf. Mss. Theognis 327. Il. X. 19.]

Τισιφόνη, ἡ, Furiarum unius nomen; παρὰ τὸ τίσασθαι τοὺς φόνους, eo quod cædes ulciscatur, et de homicidis pœnas sumat. Quamobrem recte a Virg. dicitur Ultrix Tisiphone. [Lobeck. Phryn. 771.] At Τισίφονος, Nomen viri proprium ap. Xen. Ἑλλ. 6, [4,

C 37. al. * Τισίφωνος.]

[* Τίτης, Vindex, Æsch. Choëph. 61. φόνος. Vide Blomf.]

[* " Τιτὸς, Heyn. Hom. 8, 632." Schæf. Mss.]

Ἄτιτος, ὁ, ἡ, Impunitus, Inultus, Phocyl. (124.) Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄτιτον [ἀδείκτον, Brunck.] Supra quoque hujus signif. mentio facta est. [" Ad Il. Ξ. 484. Heyn. Hom. 6, 412. 447. 48, 632." Schæf. Mss. * Ἀτισία, Defectus solutionis, Cum quis solvendo non est, Cic. ad Att. 14, 19.] " Ἐντιτὸς, affertur pro Vindicandus, sed " sine exemplo." [* " Νήτιτος, Impunis, Brunck. Anal. 2, 301. Jacobs. Anth. 9, 381." Schæf. Mss. " Inscr. Triop. Herodis Att. 1, 33." Boiss. Mss.]

Παλίντιτος, Qui rependitur, Vicissim punitus. Od. A. (379.) ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας, Αἴ κέ ποτε Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, Si forte Jupiter det, ut hæc vobis facinora rependi possint: sc. ut possim ὑμᾶς τίσασθαι ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, ut Γ. (206.) loquitur. Eust. παλίντιτον dici scribit οὗ ἡ

D τίσις πάλιν, ἤγουν ὕστερον, ἐν τῷ μέλλοντι γίνεται. Et ead. signif. ab Eod. dici ἀντίποινον, et ἄντιτον pro ἀντίτιτον. [" Wolf. ad Hesiod. p. 74. ad Il. Ξ. 484." Schæf. Mss.]

Ἀντιτίω, Vicissim punio s. ulciscor, pœnas sumo, et par refero, i. q. ἀντιτιμωροῦμαι infra. Affertur et pass. ἀντιτίομαι ex Eur. (Med. 261.) pro Vicissim pœnas sumo. || Capitur tamen frequentius ἀντιτίω pro Vicissim pœnas luo: pro qua signif. citatur Soph. (Aj. 1086.) Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ 'ν ἡδώμεθα, Οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἃ 'ν λυπώμεθα. [" Markl. Suppl. 1143. De act. et med., Kuster. V. M. 135." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1272. Suppl. 441.] Ἀντίτισις, ἡ, Mutua pœnæ luitio, [Phav. 49, 2.] Ἀντίτιτος, Qui vicissim pœnas luit, Vicissim punitus, pœnam passus. Hesychio * ἀντιτιμώρητος, Hom. παλίντιτος, ut paulo supra admonui. Per sync. pro hoc Ἀντίτιτος DICITUR Ἄντιτος nonnunquam, metri causa: ut ἄντιτα ἔργα Homero dicuntur τὰ ἀντίποινα, τὰ * ἀντιτιμώρητα s. * ἀντίσηκα τοῦ Ἕκτορος φόνου, Il. Ω.

(213.) ubi Hecuba ait, τοῦ (sc. Achillis) ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι Ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο Παιδὸς ἐμοῦ: i. e. τότ' ἀντιτίσειε ἄν μοι παιδὸς ἐμοῦ φόνον, Tunc mihi rependerit pœnas filii interemti. Itidem Greg. Naz. ποινὴν ἄντιτον dixit pro ἀντίτιτον, in hoc versu de Pandora, Ποινὴν ἡμερίοις ἄντιτον ἐλθέμεναι. [" Musgr. El. 1174. Wolf. ad Hesiod. p. 74. ad Il. Ξ. 484. Heyn. Hom. 8, 632." Schæf. Mss.]

Ἀποτίω, Pœnas exigo, Punio, Ulciscor: itidem ut τίω. Sed media duntaxat vox in hac signif. usurpatur. Od. N. (386.) Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀποτίσομαι αὐτοὺς, E. (24.) κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών. Item cum accus. rei, A. (117.) Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών. Prosæ etiam Scriptt. in hac signif. utuntur hoc verbo. Xen. K. Π. 5, (4, 16.) Ἆρά ποτε ἔσται ἀποτίσασθαι τὸν καὶ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ ἀνθρώποις; Ulcisci et pœnas sumere: K. Ἀ. 3, (2, 3.) Ἀλλὰ τούτους μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο. || Porro ut τίω signif. etiam Persolvo, Luo, ita et hoc comp. ἀποτίω. Philo de Mundo, Τὴν κατ' ἀπελευθέρων ἀχαρίστων δίκην ἀποτίσει, Pœnas luet, quæ adversus ingratos libertos constitutæ sunt. Item ἀποτίσαι ἀτασθαλίας s. ὑπερβασίας dicitur aliquis, ut Lat. Luere scelus, pro Luere sceleris pœnas, pœnas ob scelus. Hesiod. Ἔργ. (1, 258.) ὄφρ' ἀποτίσῃ Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, i. e. ut, Quicquid delirant reges, plectantur Achivi, ex Horatio. Et (X. 168.) ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ Πολλάς. Sic Eur. (Iph. T. 338.) τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον, Cædem tuam luet, Cædis tuæ pœnas persolvet, Pœnas dabit ob cædem tuam. Rursum Il. Φ. (399.) Τῷ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας: ubi Eust. ἀποτίσαι esse dicit * ἐμποινίμως ἀποδοῦναι. At I. (508.) Τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, idem Eust. ἀποτίσῃ positum esse dicit pro ποινὴν ἀποτίσῃ, s. τιμωρηθῇ: ut et Bud. in Comm. suis scribit ἀποτῖσαι et ἐκτῖσαι significare Pœnam pendere. Idem hanc loquendi formulam, quæ crebro occurrit, ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, interpr. ita, Quid pœnarum vel luere vel pendere oporteret, ap. Xen. Œcon. (11, 25.) Ἤδη καὶ διειλημμένως πολλάκις ἐκρίθην ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. Interpr. vero et aliter illud genus loquendi, vertens ita totum h. l. Jam vero sæpissime causam dicere mihi contigit et accusari, præcisa etiam illa judicii formula, ut aut capitis pœnam aut pecuniæ penderem. || Signif. etiam Rependo s. Reddo quod accepi, ut Bud. etiam, cum dixisset ἀποτῖσαι et ἐκτῖσαι esse Pœnam pendere, subjungit, Quanquam quocunque modo solventes et rependentes, ἀποτίνειν dicuntur, et qui luunt captivos. Il. A. (128.) Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν. [" Abresch. Æsch. 2, 80. ad Diod. S. 2, 450. Epigr. adesp. 457. Heyn. Hom. 5, 644. 6, 502. Dionys. H. 4, 2162. Toup. Opusc. 2, 174. ad Il. N. 745. Od. N. 193. De act. et med., Kuster. V. M. 135. Med., ad Od. Γ. 206. Π. 255. P. 540. Ψ. 312. Ἀπετίσθη, Dem. 1203, 13." Schæf. Mss. Od. A. 268. Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί. * Ἀπότισις, Gl. Restitutio, Redhibitio. " Ad Herod. 411." Schæf. Mss. * Ἀποτιστέον, Persolvendum est, Xen. A. 9, 5.] "Ἀνταποτίω, Retribuo, Rependo, in Anthol. Epigr." [LXX. 1 Sam. 24, 20. Ἀνταποτίσει αὐτῷ ἀγαθὰ, al. * ἐξαποτίσει.] "Ἐναποτίω, Persolvo in," [Aristoph. Ὄρν. 38. et Brunck. * Προσαποτίω, Joseph. A. J. 8, 5, 3. c. Apion. 1, 17. Dem. 1036, 17. Plato de LL. p. 945. " Leo Diac. in Notit. Mss. 8, 281." Boiss. Mss. * Ὑπεραποτίω, vide Ὑπερέκτισις.]

Ἐκτίω, i. q. ἀποτίω. Ac sicut dixi ἀποτίσασθαι media potius voce accipi pro Exigo et sumo pœnas, Punio, Ulciscor; ita etiam ἐκτίσασθαι sciendum est usurpari: ut ap. Soph. Aj. (304.) Ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰὼν, Quantas de ipsis pœnas injuriarum s. contumeliarum sumsisset. || Alioqui media voce accipitur etiam pro Luo, Persolvo; interdum etiam Rependo. Plut. Solone, Ἐξετίσατο τίσιν αὐτῷ, Pœnas ei luit s. pependit. Herod. Ἐμοὶ δὲ δοκέει τίσιν ταύτην ὁ Κλεομένης Δημαρήτῳ ἐκτίσασθαι. In qua signif. frequens est et vox activa. Isocr. ad Dem. (4, p. 6. Cor.) Ἕνεκα τοῦ ζημίαν μεγάλην ἐκτῖσαι,

A Dem. c. Tim. (726.) Ἦ μὴν ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, Persoluturum litis æstimationem justam, quantumque jus et æquum foret. Idem, Ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, Cum judicatum publico dissolvissem. Et in Mid. Ἄν τις ὄφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, Si quis debitor est ob rem judicatam, et non solverit. Idem pass. voce ac signif. (998.) Ἐὰν δὲ χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτισθῇ τὸ ὄφλημα, Quod si longum temporis spatium intercesserit, necdum depensa multatitia illa pecunia fuerit. [" Ad Charit. 456. Toup. Opusc. 1, 452. Ἐκτέτισται, Plato Phædro 293. Dem. 758, 27. 1015, 10. 1159, 6. Ἐξετίσθη, 836, 13. 1347, 15. Ἐκτισθῇ, 694, 10. 769, 13." Schæf. Mss. Eur. Med. 267.] Ἔκτισμα, τὸ, Id quod luendum exactum est, exigitur, luitur et persolvitur, Pœna, Multa. Dionys. H. 10, (52.) Ἀφίημι τῶν ἐκτισμάτων ἐπὶ δίκῃ, Libero multa judicata, Judicatum remitto et condono. [" Ad Anton. Lib. 259. Verh." Schæf. Mss. Plato de LL. 9. p. 33.] Ἔκτισις, ἡ, Persolutio, Exolutio, Solutio. Plut. Cimone (4.) Πεντήκοντα ταλάντων ὄφλων δίκην,
B καὶ πρὸς τὴν ἔκτισιν εἰρχθεὶς, ἐτελεύτησεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, Quinquaginta talentis multatus, et ut judicatum solveret, in custodiam traditus. Aristot. Œcon. 2. Οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐκτίσεως, Cum ipsi solvendo non essent. Dicitur etiam ποιεῖσθαι τὴν ἔκτισιν pro ἐκτῖσαι, Multam persolvere, et judicatum facere, Dem. (834.) Καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητὸν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτοῦ χρημάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν. Ubi etiam nota τιμητὸν vocari quod a Dionys. H. ἔκτισμα. [" Ad Corn. Nep. p. 56. Stav." Schæf. Mss.] Ἐκτιστὴς, ὁ, quod exp. non solum Qui solvit, sed etiam Exactor, Vindex, Basil. Or. κατὰ τῶν Ὀργιζομένων, de vindicta loquens, Μηδὲ πονηροῦ δανείου πονηρὸς ἐκτιστὴς, Exactor et vindex. [Hesychio ἀποδότης. * Ἔκτιστος, unde * "Ἀνέκτιστος, Inultus, Apollon. Lex. v. Νήποινος." Schleusner. Mss.: Hes. v. Ἀντιτίμα. Ἀνέκτιστος, * Ἀνέκτιτος, Heyn. Hom. 8, 632. " Ἀνέκτιτος, Non solutus, Dio Chrys. 1, 394." Wakef. Mss.] Inde et BICOMP. Ἀντεκτίω, Vicissim luo s. pendo, Rependo.
C Unde VERBALE Ἀντέκτισις, ἡ, Repensio, ἀντίδοσις, ap. Philon. Item Multa, τιμωρία. [" Philo J. 2, 58." Schleusner. Mss. Schol. Il. Γ. 288. Ξ. 483. " Schol. Pind. Π. 1, 112." Boiss. Mss. " Ad Mœr. 338. Ernest. ad Batrach. p. 415. Lex. Herod. 175. Heyn. Hom. 6, 483. * Ἀντέκτιτος, 8, 632." Schæf. Mss. * Προσεκτίω, Simul pendo, persolvo, Plut. 6, 741. Præterea pendo, Phocione 27. Arato 54.] NEC NON Συνεκτίω, Simul solvo, Una exolvo, [Plut. Camillo 12.]

Porro notandum est, VERBI Τίω significantis Punio, Ulciscor, item Luo, Persolvo, in præsenti et præterito imperfecto, quod inde formatur, aut nullum esse usum, aut certe rarum. Nam pro præsenti et imperfecto solent potius USURPARI Τίνω ET Τιννύω SEU Τίννυμι, idque tamen in prosa quam in carmine. Quæ tria verba e τίω illo derivata, fut., aorr. et prætt. ab eod. mutuantur. Ac quod ad tempora illa attinet, exempla eorum reperies in ipso Τίω: quod vero ad hæc verba derivata, de iis dicendum
D nunc erit, ac de priore τίνω, (i. e., habente priorem verbi τίω signif.) prius, deinceps de Τιννύω et Τίννυμι.

Τίνω igitur e τίω derivatum, eand. cum ipso signif. habet, sc. Luo, Solvo, Persolvo, Pendo, Rependo. Il. Γ. (289.) Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος, i. e. ἐκτίνειν, ἀποδιδόναι, Schol. s. Exolvere, Luere, Pendere. Plato de LL. Τίνειν τὴν βλάβην, Damnum restituere s. rependere. Item δίκας et ἀλιτήματα aliquis τίνειν dicitur, ut Lat. quoque Pœnas persolvere, luere, et Scelus luere, pro Sceleris pœnas dare s. pendere, Pœnas solvere ob patratum scelus. Eur. Iph. T. (339.) Δίκας τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς. Epigr. μούνη δ' ἀλιτήματα λαιμοῦ Ἡ γαστὴρ τίνει πολλάκι τυπτομένη, Solus venter peccata luit gulæ. Sicut vero δίκην τίνειν Eur. dicit, ita Plato Epist. 7. dicit, Τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας, Dare maximas et gravissimas pœnas. Item Beneficium et meritum acceptum τίνειν dicitur aliquis, cum illud persolvit,

reddit, rependit, refert, Epigr. ἢ τάδε θρέπτα τίνεις, Solvis et reddis: quod Hom. et Hesiod. ἀποδοῦναι dicunt, ut videbis in Τοκεύς. Itidemque Nonnus (Jo. 135.) ἀμοιβὴν τίνειν pro Vices rependere, et gratiam referre. Xen. (᾿Απ. 1, 2, 54.) Αὐτοῖς μισθὸν τίνειν, Ipsis mercedem solvere s. rependere. At κακὴν ἀμοιβὴν τίνειν dicitur pro δίκην s. τιμωρίαν τίνειν, Injuriæ illatæ rependere et reddere pœnas, Apoll. Rh. 2, (475.) πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν ᾿Αμπλακίης, Paterni delicti pœnas luebat. Ubi etiam nota Ion. παραγωγὴν in illo τίνεσκε, quasi a VERBO Τινέσκω, ut supra etiam τίεσκε habuimus pro ἔτιε. Nota etiam ι in hoc verbo nonnunquam corripi, nonnunquam produci, ut in τίω quoque ambiguum ipsum esse ex allatis supra exemplis constat. [“Ad Herod. 745. Soph. Œd. C. 994. Clark. ad Il. B. 43. Brunck. El. 534. ad Poët. Gn. 286. Aristoph. 1, 122. Musgr. ad Eur. Hec. 263. Suppl. 672. Markl. ibid. Wakef. Eum. 203. Jacobs. Anth. 7, 19. 227. Porson. Hec. p. 19. Ed. 2. Conf. c. τείνω, ibid. Jacobs. Anth. 7, 18. * ᾿Αντιτίνω, Musgr. Med. 891. Theognis 718(=738. Μήτιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.)” Schæf. Mss.] ᾿Αποτίνω, i. q. τίνω, Luo, Solvo, Pendo: ut ἀποτίνειν τίσιν, Pœnas luere, persolvere, pendere. Sic τιμὴν et δίκην aut ζημίαν ἀποτίνειν dicitur, Il. Γ. (286.) Τρῶας ἔπειθ' ῾Ελένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, Τιμὴν δ' ᾿Αργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικε: pro quo paulo post dicit τιμὴν τίνειν, quod Schol. exp. ἀποδιδόναι. Od. B. (132.) κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν ᾿Ικαρίῳ: ubi Auctor brevium Schol. πόλλ' ἀποτίνειν accipit pro Multas pœnas luere: Eust. vero subaud. subst. χρήματα, accipit pro χρήματα πολλὰ καταθέσθαι, Multas pecunias pendere. Lucian. dicit etiam (1, 451.) ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, Meritas pœnas luere, supplicium meritum. Quin etiam pecuniæ summam aliquam et multam s. ζημίαν dicitur aliquis ἀποτίνειν, itidem pro Persolvere, Solvere, Pendere. Unde Bud. ait verbum esse ad multas pertinens, afferens h. Dem. l. ᾿Εὰν μὲν καλέσῃ, πεντήκοντα δραχμάς· ἐὰν δὲ καθίζεσθαι κελεύῃ, χιλίας ἀποτίνειν. Cui loco similis hic Plut. Solone, Τρεῖς δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, δύο δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημοτικόν. Isocr. autem in Or. c. Soph. ἀποτίνειν ἀργύριον et λαμβάνειν inter se opposuit. Idem Bud. hæc Plat. Polit. Δικαιότατα ὁτιοῦν πάσχοι ἢ ἀποτίνοι, sic exp. Dignus est qui vel supplicio vel multa afficiatur. De quo genere loquendi vide quæ in ᾿Αποτίω supra ex Eod. annotavi. [“Kuster. Aristoph. 16. Lucian. 2, 256. Heyn. Hom. 5, 644.” Schæf. Mss. *᾿Εξαποτίνω, Il. Φ. 412. Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις. * “Προσαποτίνω, Insuper solvo, Menandri Fr. p. 88.” Schleusner. Mss.] ᾿Εκτίνω, i. q. ἀποτίνω, Exolvo, Persolvo, Pendo, Luo: ut ἐκτίνειν δίκην, Plato de LL. Pœnas solvere s. pendere. Plut. Solone, ᾿Εκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον, Ærario centum drachmas solvere, Pendere, Luere. Rursum Plato de Rep. 1. Χάριν ἐκτίνειν, pro χάριν ἀποδιδόναι, Gratiam referre s. rependere. Grates persolvere dicunt Poëtæ. Itidem ἐκτίνειν εὐεργεσίαν affertur pro Beneficium reddere. Et ἐκτίνειν τὴν τροφὴν pro Impendium alimentorum solvere: cui simile est θρέπτρα ἀποτίνειν, et θρεπτήρια ἀποδοῦναι. [“Ad Mœr. 80. Valck. Hipp. p. 233. Dawes. M. Cr. 311. ad Herod. 476. (471.) Brunck. Œd. C. 499. Thom. M. 913. ad Diod. S. 2, 104.” Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 554. Ag. 1571. 1591.] ᾿Αντεκτίνω, Vicissim persolvo, rependo, [“Thom. M. 666.” Schæf. Mss.] Συνεκτίνω, Simul persolvo, Una pendo, [Plut. Cimone 8.] ῾Υπερεκτίνω, Solvo pro, Pendo pro: cum gen. personæ. Lucian. (1, 424.) Νὴ Δί' ὀναίμην εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν, Pulcre vero mecum ageretur, si, præter laborem mortuos deducendi, etiam pro eis solvere me naulum oporteret, Bud. “῾Υπερέκτισις, “Multa quæ dependitur, Pœna quæ penditur,” [Gl. Depensio, Dipensus, * ὑπεραπότισις, Hes.]

Τιννύω SIVE Τίννυμι, i. q. τίνω, ejusdemque cum eo originis, vel potius ex illo ipso derivata: ut τίννυμι δίκην, Luo s. Pendo pœnas: qua signif. supra δίκην et ποινὰς τίνειν. Itidem in Apost. Can. 84. Τιννύτω τιμωρίαν, Pœnam luat. Pass. quoque Τίν-

A νυμαι signif. Luo, Pendo, Rependo, Persolvo: ut supra ἐκτίσασθαι habuimus itidem pro ἐκτῖσαι, i. e. Persolvere, Luere. Item τίννυσθαί accipitur pro τίννυσθαι δίκην, aut ποινὰς, Epigr. Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα τιννυμένη, Quæ merito pœnas luis populo. Nisi forte τιννυμένη accipere malis passive pro Quæ puniris. || Τίννυμαι, Punio, Pœnas exigo, posco, exposco, deposco, Ulciscor, ut τίομαι. Il. Γ. (279.) καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ᾿Ανθρώπους τίννυσθον, ὅτις ἐπίορκον ὀμόσσῃ, Punitis et ulciscimini, Pœnas exigitis et poscitis. Itidem ap. Hesiod. ῎Εργ. 2, (329.) εἰ δέ κεν ἄρχῃ (nimirum ὁ ἀδελφὸς) ῎Ητοι ἔπος γ' εἰπὼν ἀποθύμιον, ἠὲ καὶ ἔρξας, Δὶς τόσα τίννυσθαι μεμνημένος, Duplum exige; ut Moschop. exp. δὶς τόσα τιμωροῦ καὶ ἀπαίτει αὐτόν: itidemque Procl. Διπλάσιον αὐτῷ τὸ κακὸν καὶ ἀπόδος, μεμνημένος ὧν εἰς σε διεπράξατο. Idem Hesiod. ῾Ημέρ. (40.) ᾿Εν πέμπτῃ γάρ φασιν ᾿Ερινύας ἀμφιπολεύειν, ῞Ορκον τιννυμένας, τὸν ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις: ubi rursum Moschop. τιννυμένας exp. ἀπαιτούσας, ζητούσας, Exigentes, Poscentes.

B Nisi potius ὅρκους τιννυμένας sit Punientes eos qui jusjurandum falsum jurarunt; ita enim est πῆμ' ἐπιόρκοις: at Εὐόρκου ἀνδρὸς γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. [“Musgr. Or. 323. Macedon. 16. Heyn. Hom. 4, 511. 7, 209. 663. Τιννύω, Plut. 6, 259. Hutt. De act. et med., Kuster. V. M. 134. Τίννυσθαι, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Valck. Oratt. 328. Callim. p. 91. Brunck. ad Gnom. p. 328. 332. ad Herod. 745. * Τίνυμι, Brunck. Soph. 3, 410.” Schæf. Mss. “Bono sensu, Opp. K. 2, 349. (Τινύμενοι κομιδὴν παιδοτροφίης ἀλεγεινῆς.)” Wakef. Mss.] Unde COMP. ᾿Αποτίννυμι, quod idem significat cum ipso τίννυμι, sicut ἀποτίνω, idem cum τίνω. Et pass. ἀποτίννυμαι idem cum τίννυμαι, Pœnas exigo s. sumo, Punio, Ulciscor. Il. Π. (398.) πολέων δ' ἀπετίννυτο ποινὴν, Pœnas exigebat s. sumebat a multis, Ulciscebatur multos, δίκην εἰσέπραττε. Hesiod. ῎Εργ. (1, 245.) ῍Η νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίννυται αὐτῶν. Activæ autem vocis particip. ἀποτιννὺς in prosa nonnunquam reperitur pro ἀποτίνων, Persolvens, Luens. [Theogn.

C 362. “Heyn. Hom. 7, 209. * ᾿Αποτίννυμι, Brunck. ad Poët. Gn. p. 286.” Schæf. Mss. * ᾿Αποτιννύω, Gl. Persolvo, Luo, Schleusn. Lex. V. T. * ᾿Ανταποτιννύω, Gl. Reluo, “Binii Conc. Gen. 2. p. 34.” Kall. Mss.] ᾿Εκτιννύω, i. q. ἐκτίνω, [“Clem. Alex. 11. τιμωρίαν, Athan. 1, 763.” Kall. Mss. * “᾿Εκτίννυμι, ad Diod. S. 2, 104.” Schæf. Mss. * ᾿Απεκτιννύω, Basil. 3, 607.] Συνεκτιννύω, Una exolvo, Simul persolvo, Plut. Rom. (13.) Συνεκτιννύοντες τὰ χρέα, Simul æs alienum dissolventes. [* Μετατίννυμι, Theod. Prodr. Ep. f. 37.]

Sequitur verbale Τιμὴ cum suo comitatu.

Τιμὴ, ἡ, i. q. ἔκτισμα, i. e. Pœna, Multa, Ultio, τιμωρία. Il. A. (159.) Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, A Trojanis pœnas repetentes. Itidem Γ. (286.) Trojani, si occidatur Paris in monomachia, jubentur ῾Ελένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, Τιμὴν δ' ᾿Αργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν, i. e. πρόστιμον τοῦ πολέμου, Schol. qui etiam hoc τιμῆς nomine accipit τὸ ἥμισυ τῶν ἐν τῇ πόλει κτημάτων. Et

D mox, Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν ᾿Αλεξάνδροιο πεσόντος, Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς. Ubi nota eum synonymως posuisse τιμὴν, et ποινὴν, quam Herod. δίκην appellat. Nam initio suæ Historiæ scribit Græcos decrevisse primum mittere Trojam nuntium, qui Helenam repeteret, et simul peteret δίκας τῆς ἁρπαγῆς: ut Eust. quoque annotavit, qui τιμὴν ibi exp. τὴν ὑπὲρ τοῦ πταισθέντος ἔκτισιν, s. πρόστιμον. Petit igitur Menelaus Helenam sibi reddi una cum bonis raptu illo asportatis, et pendi præterea pœnam quam decet, i. e. vim pecuniæ qua bellici isti sumtus compensentur: dimidiatam sc. urbis bonorum partem, ut Schol. autumat. [“Wakef. Eum. 228. Heyn. Hom. 4, 61. 181. 513. 7, 306. Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. ad Herod. 213. Dionys. H. 2, 876.” Schæf. Mss.]

Τιμήορος, ὁ, ἡ, Punitor, Ultor, Pœnæ et vindictæ exactor, qui sc. τιμὰς τηρεῖ, Vindictæ et pœnæ infligendæ occasiones observat. Nonn. (Jo. 39.) τιμήορος

ὀργὴ, Punitrix s. Ultrix ira. Sunt enim quædam iræ ἐπιτηρητικαὶ, Quæ ulciscendi tempus observant. Apud Apoll. Rh. etiam 4, (1309.) Ἥρωες Λιβύης τιμήοροι, Schol. exp. ἔκδικοι καὶ ἔφοροι τῆς Λιβύης, Heroës Libyæ præsides et inspectores, Qui Libyam tuentur, et si quas ei injurias inferri videant, eas puniunt atque ulciscuntur. [Cf. Lydum Magistr. 1. p. 40.] Affert tamen et aliam exp., sc. οἱ ἐν Λιβύῃ τιμώμενοι: quæ minus placet. Idem ap. Eund. ibid. (709.) Μείλισσεν χύτλοισι καθάρσιον ἀγκαλέουσα Ζῆνα παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων, exp. τιμητὴν τῶν ὑπὲρ φόνου ἱκεσιῶν. Quo sensu ἐπιτιμήτωρ infra habebimus. Hesychio vero τιμήορος est non solum τιμωρὸς, sed etiam βοηθός: nam certe qui injuriam alicui factam ulciscitur, ei βοηθεῖ. [Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 391. "Brunck. 186. Jacobs. Anth. 9, 380." Schæf. Mss.]

Τιμάορος, idem, ["Brunck. Anal. 2, 301. Valck. Hipp. p. 317. Diatr. p. 7. Adoniaz. p. 321. Callim. 287. Ilgen. Hymn. 504. Visconti Inscr. Triop. p. 65. Casaub. ad Inscr. Her. p. 355. Cren. Jacobs. l. c." Schæf. Mss. Vindex, Adjutor, Æsch. Ag. 497. τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς Πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον, Ἑρμῆν: 1568. Φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους Θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγη. Laudator, Pind. Ὀ. 9, 123. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ Τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαι-Σι Λαμπρομάχου μί-Τραις: cf. Σύνδικος, v. 148. * Τιμάωρ, Æsch. Suppl. 43. Scholiastæ βοηθός: lectio autem dubia est.]

Τιμωρὸς, ὁ, ἡ, contractum ex illis duobus, idem cum iis signif., sed usitatius est. Aristot. de Mundo, Τῷ Θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρὸς, Deum sequitur justitiæ præses dea, divinæ legis vindex. Plut. (8, 351.) Καὶ νῦν * ἐκπεμπτέος ὁ υἱός σου, ἵν' ἡμῖν, ἐάν τι πάσχωμεν, εὐγενὴς ὑποτρέφηται τιμωρὸς ἐπὶ τοὺς τυράννους, Ultor et vindex: qui sc., si a tyrannis opprimamur, cædem nostram ulciscatur. Sic Idem in Galba, τιμωροὶ Νέρωνος, Neronis vindices et ultores. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) p. 66. Ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω, καί σε τιμωρὸν αἰτοῦμαί μοι γενέσθαι, Ultorem et vindicem: ut sc. ulciscamur regem mihi inimicissimum, et filii mei interfectorem. Synes. vero τιμωροὺς δαίμονας appellat Qui hominibus infesti sunt, eisque nonnisi pœnas infligunt. Idem rursum, Τιμωρὸς ἄνθρωπος, ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἐπεξέρχεται, Homo tyrannicus et natus ad cruciandos miseros mortales, velut exitialis aliqua furia: Epist. 57. Αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ, Ingenia et naturæ illæ vindices, Homines qui furias et carnifices agunt in humano genere. Quibus in ll. Synesii in malam partem accipitur; non itidem vero in superioribus, sicut nec in hoc ap. Suid. Ὤιοντο αὐτὸν τιμωρὸν ἀφῖχθαι τοῦ Ἀετίου φόνου, Ad ulciscendam Aëtii cædem, ubi ipse Suid. τιμωρὸν exp. ἐκδικητήν. || Exp. etiam Adjutor, Auxiliator, Defensor: ut Hes. quoque τιμήορος dixi exponere βοηθός. ["Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. Eran. Philo 173. ad Herod. 273. 584. Musgr. Med. 848. Herc. F. 168." Schæf. Mss. Herod. 7, 5. λόγος, Ad exigendas pœnas apta. Vide Lobeck. Phryn. 642. * "Τιμωρὸς, Cicuta, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.]

Τιμωρία, ἡ, Ultio, Vindicta. Xen. K. (1, 11.) de Palamede, Ἀποθανὼν δὲ ἀδίκως, τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. Quo in loco inique occisus δίκης τυχεῖν παρὰ θεῶν dicitur, cum obtinet a diis, ut adversarii suæ istius iniquæ cædis pœnas luant; tunc enim ultionem et vindictam impetrasse creditur. Cujus rei multa exempla habes ap. Plut. de S. N. V.; sæpe enim ultionem differt numen. Rursum Xen. (K. Π. 4, 6, 2.) Τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδί. Alicubi tam redditur Pœna quam Ultio, Vindicta: cujus cupiditatem subministrat ὀργὴ et θυμὸς, ut docet Aristot. Rhet. 1., ubi etiam inter κόλασιν et τιμωρίαν hoc discriminis statuit, quod ἡ κόλασις sit ἕνεκα τοῦ πάσχοντος, ἡ τιμωρία autem, τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ: ita ut τιμωρία dicatur respectu ejus qui pœnas sumit, κόλασις vero ejus respectu qui ipsas pœnas luit. Itidemque Gell. quoque distinguit inter hæc ipsa;

A nam 6, 14. cum ulciscendi et puniendi peccati tres esse dixisset rationes, inter alia tradit, unam esse, quæ νουθεσία vel κόλασις vel παραίνεσις dicitur, cum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia, ut is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque; alteram τιμωρίαν appellari, eamque causa animadvertendi esse, cum dignitas auctoritasque ejus, in quem est peccatum, tuenda est: ne prætermissa animadversio contemtum ejus pariat, et honorem levet: idcircoque id ei vocabulum a conservatione honoris factum putari: tertiam vero vindictæ rationem esse διὰ παραδείγματος. Sed non semper ita stricte accipitur, verum pro Quavis punitione, ut ibid. docet. Porro τιμωρίας comitem esse ὀργὴν, s. potius fomitem, patet e Dem. (317.) Ἀδικεῖ τις ἑκών: ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ· ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τιμωρίας τούτῳ: nam ἀδίκοις magistratus non solum irascitur, sed etiam pœnas infligit, ubi etiam nota τῇ τιμωρίᾳ, Pœnæ et supplicio, opponi συγγνώμην, Veniam. Ceterum dicitur aliquis

B alicui ἐπιτιθέναι τιμωρίαν, item ab eo αἰτεῖν ac λαμβάνειν τιμωρίαν, nec non τιμωρίᾳ eum μετέρχεσθαι s. κολάζειν: quorum exempla subjungam. Antiphon, Ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἤπου τὸν ἔργῳ παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; Qui autem dignum esse censuerant, ut in eum animadverteretur qui verbo tantum peccasset, annon eum qui reipsa urbem in hostium potestatem tradiderat, iidem ipsi gravibus pœnis multarent? Dem. (1392.) Ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν, ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, ἐπέθηκαν, Pœnas imposuerunt, inflixerunt. Pro quo ἐπιτιθέναι τιμωρίαν Plut. dicit ἐπιτιθέναι δίκην, et Xen. ἐπιτιθέναι ζημίαν: synonyma enim sunt δίκη, ζημία, τιμωρία. Æschin. (68.) Τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους μετελθεῖν. Dem. (120.) Τιμωρίᾳ μεγίστῃ τοῦτον ἐκόλαζον, καὶ παραίτησις οὐδεμία ἦν οὐδὲ συγγνώμη. Ubi nota τιμωρίᾳ μεγίστῃ κολάζειν, ut paulo ante ex Antiphonte habuimus μεγάλαις ζημίαις κολάζειν, Gravibus multare pœnis. Item περὶ τιμωρίας σπουδάζειν,

C Isocr. Areop. et μηδεμιᾶς ἀποσχέσθαι τιμωρίας, Busir. Enc., quod est ἀνθρώπων τιμωρῶν s. τιμωρητικῶν, et crudelium: sicut vicissim iniquorum τὸ ἀφαιρεῖν τινα τὴν τιμωρίαν ὧν παρὰ τοὺς νόμους ὑβρίσθη, ap. Dem. (581.) Is autem, qui patitur, dicitur ἀναδέχεσθαι, item δοῦναι, ὑπέχειν, τίνειν, ut Lat. Subire, Dare, Luere. Herodian. 5, (4, 10.) Δεδιότες, εἰ ἡττηθεῖεν, τὴν ἐφ' οἷς ἔδρασαν τιμωρίαν ἀναδέξασθαι, Metuentes ne pœna subeunda foret si vincerentur, 4, (15, 20.) Αὐτάρκη τιμωρίαν τὸν παρασπονδήσαντα δεδωκέναι νομίζων, τουτέστι θανάτου, Satis dedisse supplicii violatorem fœderis. Sic Chrys. de Sacerd. Τιμωρίαν δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων ἀντίῤῥοπον. Isocr. Τούτῳ τοῖς ἔργοις τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν, Huic reipsa pœnas dederunt. Plato de LL. Τιμωρίαν αὐτῷ προσήκουσαν τίσεις, Meritas ei dabis pœnas, Æschin. (85.) Τιμωρίαν ὑποσχεῖν τῶν ἀδικημάτων. Item, Τιμωρίαν τῶν ἁμαρτημάτων ἀντιδοῦναι dicit Thuc. (2, 53.) simpliciter pro δοῦναι, Delictorum pœnas dare. Nec non et τιμωρίας τυγχάνειν idem dicitur, qui pœnas dat.

D Dem. pro Cor. Ἐάν τε καλῶς ἔχῃ, χάριτος τυγχάνει· ἐάν θ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. Itidemque ap. Aristot. Rhet. 2. Οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μιαιφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. Quo sensu Æschines dixit τυγχάνειν ζημίας, et alii τυγχάνειν ὀργῆς. Non semper tamen is, qui pœnas dat, s. in pœnam incurrit, τιμωρίας τυγχάνειν dicitur, verum etiam cui affertur tempus ulciscendæ injuriæ sibi factæ et supplicii de adversario sumendi: ut supra habuimus e Xen. Τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδὶ, Obtineo ut filio meo luatur pœna, Impetro ultionem cædis filii. Sic etiam e Thuc. (2, 74.) affertur τιμωρίας τυγχάνειν pro Pœnas sumere, s. potius Nancisci occasionem sumendi pœnas. Quo sensu et Δίκης τυχεῖν ἐδεῖτο ap. Plut. Rom. legitur, pro Supplicabat ut sibi supplicium sumere liceret. Affertur vero et τιμωρίαν παρέχω e Thuc. pro Sum ultor damni dati. Ipsa vero τιμωρία dicitur ἥκειν, et λαμβάνεσθαι vel ἀναβάλλεσθαι. Plato Apol. Socr. (30.) Φημὶ γὰρ, εἴ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς

μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. Aristot. Rhet. 2. Ἡ παρ' ἄλλου ληφθεῖσα τιμωρία, Pœna quæ de alio sumta est. Isocr. Busir. (10.) Εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας. Cui ἀναβάλλειν εἰς τοὺς παῖδας τὰς τιμωρίας est synonymum ap. Athen. 12. Εἰς τοὺς παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμωρίας. Interdum vero cum gen. jungitur hoc vocab. τιμωρία, eoque vel rei vel personæ. Rei, ut supra, ὑποσχεῖν τιμωρίαν τῶν ἀδικημάτων. Personæ autem gen. habet vel agentis vel patientis. Agentis, i. e. pœnam infligentis, Aristot. Rhet. Τιμωρία τούτων βραδεῖα, Hi tarde puniunt. Patientis vero, i. e. pœnam subeuntis, pœnas dantis, Plut. (8, 168.) Ἡ Ἀριστοκράτους τιμωρία, Supplicium Aristocratis: qui sc. tandem δίκην ἔδωκε φωραθείς. Sic Æschin. (70.) Περὶ τῆς τῶν Ἀμφισσέων τιμωρίας, De sumendo ab Amphissensibus supplicio. Et Plato de LL. Ἐπὶ τιμωρίαν ἀνθρώπων, Ad pœnas de hominibus sumendas, Ad ulciscendos homines: ut et Paus. Att. Θηρία ἐς τιμωρίαν ἀνθρώπων ἀφεῖσθαι. Item οἱ ἐπὶ τιμωριῶν dicuntur οἱ τιμωροὶ et carnifices, quorum officium est pœnas sumere de sontibus. Plut. Artax. (17.) Ἐγχειρίσασα αὐτὸν τοῖς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν, προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα. || Τιμωρία signif. etiam Auxilium, Subsidium. In qua signif. frequens est ap. Thuc. 1. Ἐλθόντων ἡμῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ, Postquam venimus subsidio, Posteaquam venimus ut subsidio essemus, 5, (111.) p. 196. Τῇ ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων τιμωρίᾳ πιστεύοντες: quam paulo ante vocarat συμμαχίαν. Rursum 1, (25.) Γνόντες οὐδεμίαν σφίσιν ἀπὸ Κερκύρας τιμωρίαν οὖσαν, Cum cognovisset nihil auxilii sibi esse a Corcyra. Et 3. Ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεμία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. Ubi tamen Schol. exp. ἐκδικήσεως. Ex Eod. (1, 124.) Τιμωρίαν ποιεῖσθαι αὐτοῖς, pro Auxiliari eis, Opem eis ferre. At τιμωρίαν παρ' αὐτοῖς ποιεῖσθαι ex Eod. affertur pro Ab ipsis præsidium exigere. Et rursum, (1, 25.) Τιμωρίαν ὑπεδέξαντο, Auxilium promiserunt. Nec non (58.) Τιμωρίαν ἑτοιμάζομαι, pro Paro auxilium s. defensionem. Et, Τῆς τιμωρίας ἔσχοντο, Auxilium ferre supersederunt. [" Conrad. ad Gell. 2. p. 531. Diod. S. 1, 296. 303. Act. Traj. 1. p. 89. Phalar. 26. Wyttenb. Select. 372. ad Herod. 273. Thom. M. 855. Luzac. Exerc. 143. Auxilium, Segaar. in Dan. p. 10. De accentu, Mœris p. 363. et n. T. κατά τινος, Diod. S. 1, 696. 723. 2, 351. Ἡ ἐκ τοῦ σώματος τ., 437. Τιμωρίαν ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45. Plur., Boiss. Philostr. 421." Schæf. Mss. " Testimonium, Judicii confirmatio, Liban. 9." Wakef. Mss. Auxilium, Herod. 3, 148. * " Τιμωρικὸς, Theophyl. 4, 23. cf. ascripta ad Eudoc. p. 151." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Inde et VERB. Τιμωρέω, i. q. τίω s. τίομαι, i. e. Punio, Pœnas exigo et sumo, Ulciscor. Xen. A. (2, 2.) Ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τῶν ἡβώντων μαστιγοφόρους, ὅπως τιμωροῖεν ὅτε δέοι. Et cum accus. in Act. 26, (11.) Τιμωρῶν αὐτοὺς, Puniens eos. Pass. Τιμωροῦμαι, Punior, Pœnas do, Supplicium luo. Justin. Martyr Or. ad Græcos, Τὸν Τιτυὸν ὁμοίως τιμωρεῖσθαι ἔφη, Simili pœna affici, Simile supplicium pati. Ceb. Theb. Μετὰ τούτων συμβιοῖ τιμωρούμενος, Pœnas luens. Sic Thuc. ἐτετιμώρηντο, Supplicio affecti * fuerant. Et τιμωρηθεὶς, Punitus, Supplicio affectus, Afflictus, ap. Plat. de LL. qui similiter in Gorgia dicit, Προσήκει δὲ παντὶ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι, ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ, ἢ βελτίονι γίγνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι, ἢ παράδειγμά τι τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι, ἵνα ἄλλοι ὁρῶντες πάσχοντα ἃ ἂν πάσχοι, φοβούμενοι, βελτίους γίγνωνται. Ubi huic verbo τιμωρεῖσθαι synonyma facit δίκην δοῦναι, •et ἀνατλῆναι τὰ προσήκοντα πάθη. Affert eund. l. Gell. 6, 14. probans ex eo, duas esse puniendi causas, et τιμωρίαν accipi pro Omni punitione. Alioqui passiva etiam vox illa activam signif. habet, et quidem frequentissime. Dem. (122.) Ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν. Ubi nota eum copulasse κολάζειν et τιμωρεῖσθαι, ut et Aristot. Eth. 3. Κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά: [Rhet. 1, 10.] Et in Epist. Philippi ap. Eund. (162.) Οὓς ἐγὼ μὲν ἐτιμωρησάμην ἐνδεεστέρως ἢ προσῆκεν. Sic Xen. K. Π. 7, (5, 11.) Θεοὺς προσεκύνουν ὅτι τετιμω-

A ρημένοι ἦσαν τὸν ἀνόσιον βασιλέα, Quod punissent impium et nefarium regem, pœnas de nefario rege sumsissent. Et Synes. Ep. 44. Ὅστις ἑαυτὸν τετιμώρηται, Qui seipsum supplicio affecit, et ultro pœnas dedit. Ubi etiam nota ἑαυτὸν τιμωρεῖσθαι, Seipsum punire: unde Ἑαυτὸν τιμωρούμενος nomen Fabulæ Terentii, quam Latinam fecit e Græca Menandri: ut Athen. (231.) Μένανδρος Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ, Menander in Heautontimorumeno, Menander in ea Fabula quam inscripsit Ἑαυτὸν Τιμωρούμενος, i. e. Ipse se puniens, ut Cic. quoque vertit. Alioqui maluerunt quidam reddere, Seipsum crucians. " Αὐτοντιμωρούμενος, Seipsum puniens. Nomen Fabulæ Menandri ap. Athen. quam imitatus est Terent." Cum vero inimicum s. hostem τιμωρεῖσθαι dicimur, exp. non tam Punire, Pœnas sumere s. exigere, quam Persequi, Ulcisci; proprie enim τιμωροῦμαι esse volunt Persequor injurias mihi factas, Ulciscor. Ut Isocr. Τοὺς ἐχθροὺς ἐτιμωρήσατο, Hostes ultus est, Thuc. 1, (53.) Ἡμῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ἡμετέρους

B τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἵστασθε, Nobis persequentibus et ulciscentibus hostes nostros impedimento estis. Eod. l. Τιμωρήσασθαι βούλονται, Bello persequi cupiunt et injurias sibi factas ulcisci. Ut autem ad activam vocem τιμωρῶ revertar, sciendum est construi interdum cum dat. personæ injuriam passæ, ut τιμωρῶ σοι pro Ulciscor injuriam tibi factam, Tuam vicem ulciscor, In tui gratiam pœnas exigo. Eur. [Iph. T. 925. El. 974.] πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ. Herod. (2, 63.) Τιμωρέοντες τῷ θεῷ. Xen. Ἑλλ. 7, (3, 7.) Φημὶ ἀποκτείναντας ὑμᾶς ἐμὲ, τετιμωρηκότας ἔσεσθαι ἀνδρὶ τῷ πάντων ὑμῖν πολεμιωτάτῳ, Si me occideritis, ulciscemini in me mortem hominis vobis inimicissimi, Ulciscendo mortem ejus morte mea, parentaritis homini omnium maxime vobis hostili odio infenso. Itidem Herodian. 4, (14, 2.) Δίκας ἀπαιτήσων τιμωρήσων τε τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνῃρημένοις, Pœnas exacturus et cæsis inter pacem ac libationes missurus inferias: (13, 6.) Τιμωρῆσαι θέλων τῷ ἀδελφῷ. Plut. (8, 206.) loquens de Thracibus, Στίζοντες ἄχρι

C νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Nonnunquam vero dat. illi additur accus. rei, ut ap. Plat. Apol. Socr. (16.) Εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον, καὶ Ἕκτορα ἀποκτενεῖς, Mortem Patrocli vindicabis, Cædem Patrocli ulcisceris cæde Hectoris. Item τιμωρῶ s. τιμωροῦμαι ὑπέρ τινος dicitur pro τιμωρῶ τινι: ut ap. Lysiam (447.) Τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. Qua signif. Cic. dicit Pœnas persequi hominis cæsi, et Pœnas expetere; nec non Litare et parentare homini cæso, ut cum ait, Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, revocemus ejectos. Nam τιμωρεῖν τινι dicebantur et τιμωρεῖν ὑπέρ τινος, cum de eo, qui injuriam intulerat, pœnas sumebant: veluti cum quis amici mortem ulciscens, super ejus tumulo interfectorem mactabat, manes illius hujus sanguine placare se putans. Itidem ap. Plat. de LL. Τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, Patriæ injuriam ulcisci, Persequi et vindicare injuriam patriæ factam: quale est ἀμύνασθαι περὶ πάτρης ap. Poëtam. || Τιμωρῶ, Auxilior, Auxilium et opem fero, Opitulor,

D Succurro; aliquando et Tueor s. Tutor, Defendo. Thuc. 1, (86.) Καὶ τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν· οἱ δ' οὐκέτι μελλήσουσι κακῶς πάσχειν: Socios non sinemus injuria affici, nec eis auxilium ferre, eosque ab injuria vindicare, cunctabimur. Et rursum, (40.) Εἰ γὰρ τοὺς κακόν τι δρῶντας δεχόμενοι τιμωρήσετε, Si recipietis et juvabitis. Itidem Suid. τιμωρεῖν exp. βοηθεῖν, afferens ex Æliano, Ἐμοὶ δοκεῖν τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος παρθένῳ δυστυχεῖ καὶ παθούσῃ τραγῳδίας ἄξια. Et hunc, Ἀποθανόντων τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ὁ θεὸς τίθεται πρόνοιαν καὶ ὥραν, καὶ τιμωρεῖ τοῖς ἀδίκως ἀνῃρημένοις: ubi tamen signif. potius, Ulciscitur mortem inique peremtorum. Itidem usurpavit Plut. Rom. (19.) Τιμωρήσαντες ἡμῖν παρθένοις οὔσαις ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, Opitulati nobis adversus eos a quibus injuria afficimur. Qui vero opitulatur alicui, eund. et ab injuria vindicat, ulciscitur injuriam ei factam. [" Brunck. Or. 435. Valck. ad Herod. 273. 745. Callim. 219. Fischer. ad Palæph. p. 28. Zeun. Ind.

ad Xen. K. Π.: vide omnino Segaar. in Act. Soc. Traj. 1. p. 89. Eur. Hec. 739. 746(=743. 750.) 872. Hipp. 1422. Wyttenb. Select. 372. 385. Thom. M. 854. ad Charit. 616. Jacobs. Anth. 7, 227. Porson. Or. 427. Eur. Phœn. 942. Ὅς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον, Grot. Pergens alumnæ sanguinem ulcisci feræ. Conf. c. βοηθῶ, ad Lucian. 2, 264. De constr., Musgr. Or. 433. Cum dat., Longus p. 24. Act. pro med., Soph. Œd. R. 140. De act. et med., Kuster. V. M. 55. 99. Ammon. 31. 136. Eran. Philo 173. ad Xen. Eph. 270. 279. ad Herod. 219. Τιμωροῦμαι, Paus. 1, 395. 398. Xen. K. Π. 17. Valck. Phœn. p. 533. Phalar. p. 24. Lennep. p. 34. Τιμωρεῖσθαι ἑαυτὸν, T. H. ad Lucian. Dial. p. 43." Schæf. Mss. " Τιμωρέω, Occido, Neco, Soph. ap. Suid. v. Ἀπωτέρω." Schleusn. Mss. Vide et Schleusn. Lex. V. T.]

Τιμώρημα, τὸ, i. q. τιμωρία, Pœna, Supplicium. Plato de Rep. 2. Ἅπερ διῆλθε τιμωρήματα, Quas pœnas recensuit. [" Sed τὰ Μενέλεῳ τ., ap. Herod. 7, 169. sunt Auxilia Menelao missa ad ulciscendam injuriam ei allatam." Schw. Mss. " Act. Traj. 1. p. 89." Schæf. Mss.] Τιμώρησις, ἡ, Punitio, Pœnæ inflictio; interdum etiam Pœna, τιμωρία. Τιμωρητέον, Vindicare oportet et auxilio esse, Thuc. [1, 85. " Thom. M. 854." Schæf. Mss.] Τιμωρητὴς, ὁ, Punitor, Ultor, Vindex, τιμωρὸς, [2 Macc. 4, 16. Τούτους πολεμίους καὶ τιμωρητὰς ἔσχον. " Ad Herod. 412." Schæf. Mss.] Τιμωρητικὸς, Pertinens ad τιμωρητήν. Sin de homine dicatur, signif. Ultionis cupidus, Ad pœnas exigendas s. sumendas propensus, De pœna debita nil remittens, Crudelis: ut τιμωρὸς quoque supra. Aristot. Eth. 4, 5. Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Plut. Alcib. Τὸν γὰρ ἥκιστα θεραπευτικὸν, ἥκιστα πρέπει τιμωρητικὸν εἶναι: [Sulla 6. " Thom. M. 143. ad Herod. l. c. * Τιμωρητὴρ, ibid. (5, 80.)" Schæf. Mss. * " Τιμωρητὸς, Dionys. Areop. 220." Kall. Mss.] Ἀτιμώρητος, i. q. ἄτιτος, Impunitus, Inultus, De quo pœna sumpta non est. Thuc. 6, (6.) p. 199. Εἰ Συρακούσιοι Λεοντίνους ἀναστήσαντες ἀτιμώρητοι γενήσονται, Impuniti erunt, Non dabunt pœnas quod Leontinos everterint. Philo V. M. 1. Τοὺς δὲ διδάξαντας, ἀτιμωρήτους καταλιπεῖν, Auctoribus doctrinam inultam et impunitam relinqui, Turn. ‖ Ἀτιμώρητοι dicuntur etiam Ii quibus factam injuriam nemo ultus est, Inulti. Thuc. 3, (57.) p. 102. Περιεώσμεθα ἐκ πάντων ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι, Inulti, Nemine injuriam nobis factam ulciscente, οὐδέ τινος ἡμῖν τιμωροῦντος, s. ὑπὲρ ἡμῶν τιμωρουμένου, vel etiam, Omni destituti ope, Nemine nobis auxilium ferente: ut Schol. ibi ἀτιμώρητοι exp. οὐδεμίαν βοήθειαν ἔχοντες ὑπό τινος. [" Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 26. Timæi Lex. 54. et n., Thom. M. 856." Schæf. Mss.] Ἀτιμωρήτως, [Ἀτιμωρητεὶ, Schol. Soph. Aj. 12, 47.] ET Ἀτιμωρητὶ, Impune. Plato de LL. (6. p. 762.) priore utitur, posterius vero certum Auctorem non habet. [" Vide Gloss. Herod. 175. Wessel. 6, 349. Schw." Schw. Mss. Ἀτιμωρήτως, Schol. Aristoph. Θ. 725. " Ad Timæi Lex. 54. Ἀτιμωρητὶ, Valck. ad Herod. 213. * Ἀτιμωρησία, (Gl. Impunitas,) ad Hipp. p. 275." Schæf. Mss. " Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 16. T. 3. p. 341, 18." Seager. Mss. * Πολυτιμώρητος, Tzetz. ad Lyc. 1047.]

Ἀντιτιμωρέω, s. Ἀντιτιμωρέομαι, Vicissim punio, Pœnas reposco, Talionem reddo. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 42.) Οἱ δ' οὖν Θηβαῖοι ἀντιτιμωρεῖσθαι βουλόμενοι. [Aristoph. Εἰρ. 132. 625. Thuc. 3, 82. Polyb. 1, 81, 9. " Ἀντιτιμωρέομαι, Vicissim supplicio afficior, Clem. Alex. 786.; active, Vicissim ulciscor, Eur. Iph. T. 357." Kall. Mss. * Ἀντιτιμώρησις, Orig. 2. p. 541. * " Ἀντιτιμώρητος, Schol. Il. Ω. 213" Mendham. Mss. " Heyn. Hom. 8, 632." Schæf. Mss. * Παρατιμωρέω, Strabo 10. p. 740=300. ubi Casaub. legit πάρα, pro πάρεστι, τιμωρεῖν.] Προτιμωρέω, Prior punio s. ulciscor, Prior auxilium fero, Ante opitulor. Thuc. 1, (74.) Καὶ μὴ ὀργισθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐ προετιμωρήσατε, Nec succensere quod non ante auxilium nobis tuleritis. [* Προστιμωρέω, Hippocr. 385, 50.] " Συντιμωρεῖν, Hippocrati de Morb. Acut. 1. est

A " συμπράττειν et λυσιτελεῖν, teste Gal., VV. LL." [" Opitulor, Aret. 23." Wakef. Mss.]

Ἀντίτιμος, ὁ, ἡ, dicitur Quem aliquis ἀντιτίει s. ἀντεκτίει. Et ἀντίτιμα, ea, quæ aliquis ἀντεκτίει, s. loco τιμῆς et multæ persolvit: ut Hes. ἀντίτιμα exp. τὰ ἄποινα, τὰ * ἀντέκτιστα: quæ et ἀντίποινα vocantur: nam τιμὴ et ποινὴ idem sunt. [" Valck. Callim. 271. Jacobs. Anim. 295. Heyn. Hom. 8, 632." Schæf. Mss. Stob. Serm. 249. Ἀντίτιμον τῆς ἰδίας φύσεως. * " Ἄτιμος, Inultus, Valck. Hipp. p. 317." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 1006. ubi Schol. ἀτιμώρητος.]

Ἐπιτίμιον, τὸ, Multa, Pœna. Dem. (229.) Εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων καὶ τιμωρίαι καὶ ἀγῶνες καὶ κρίσεις, πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτίμια: (238.) Ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίοις: Æschin. (78.) Ὁ Σόλων ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ᾤετο δεῖν ἐνέχεσθαι τὸν ἀστράτευτον καὶ τὸν λελοιπότα τὴν τάξιν: Plut. Coriol. Ἐπιτιμίοις μεγάλοις ἐξελθεῖν τοὺς λαχόντας ἀναγκάσαντες. Item ex Herod. (4, 80.) Ἐπιτίμια
B διδοῦσιν ἐκείνοις, pro Illis pœnas irrogant. Itidemque ex Eur. ἐπιτίμια δέδωκεν, pro, Supplicia irrogavit. Ammonio quoque ἐπιτίμιον est ζημία, veluti, inquit, cum dicimus, Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον, Multam persolvit; at ἐπίτιμον ei est τὸ τῆς τιμῆς μετέχον: de qua voce supra. [" Porson. Hec. 1078. ad Mœr. 150. Ammon. 56. Valck. Anim. 77. ad Herod. 319. 454. Luzac. Exerc. 146. ad Lucian. 1, 657. 2, 268. Boiss. Philostr. 242. 636. * Ἐπίτιμον, Ἐπιτίμιον, Bergler. Alciphr. 344. 345." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 1023. Suicer. Thes. Eccl.] " Πιτί-" μια, Hes. dici scribit τὰς ἀξίας τιμωρίας: apocope " igitur erit, et πιτίμια factum ex ἐπιτίμια:" [s. τἀπιτίμια.] ‖ Exp. etiam Castigatio, Increpatio, Objurgatio: UT Ἐπιτιμία vicissim Multa, Pœna. Sed utrumque sine exemplo affertur, ideoque mihi suspectum. [" Merita pœna, Athan. 1, 190. Andr. Cr. 21. Clem. Alex. 130. 222." Kall. Mss. 2 Cor. 2, 6. Ἱκανὸν τῷ τοιούτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη ἡ ὑπὸ τῶν πλειόνων. Vide Schleusn. Lex. N. T.]

C [" Πρόστιμος, ad Mœr. 150. (e Luciano 2, 404.) Wessel. ad Diod. S. 1, 75." Schæf. Mss.] Πρόστιμον, τὸ, itidem Multa, Pœna, ut ἐπιτίμιον. Polyb. Παρὰ Ῥωμαίοις θάνατος ἦν πρόστιμον τῆς ἐφεδρείας λιπόντι τὴν τάξιν: [cf. 1, 17. 11.] At e Plut. Solone affertur, Πρόστιμον ζημίαν τυχοῦσαν ὁρίζειν, pro Pœnam quamcunque sors tulerit, definire. [" Ad Mœr. l. c. ad Diod. S. 1, 75. 89. 268. 2, 361. Bergler. Alciphr. 345." Schæf. Mss. " Multa, Schol. Aristoph. Πλ. 480. 482. τῆς ἥττης. Pignus inter contendentes, Lex. Basil. Gr. Lat., Clem. Rom. 1 Cor. 41. Θάνατον τὸ πρ. ἔχουσιν. Apud Greg. Naz. Carm. p. 28. πρόστιμ', Bill. leg. πρός τί με: Schol. exp. τὸ ἐπίχειρον, τὸν μισθόν. Πικρότατα πρ. θεῖναι, Acerbissimas pœnas sancire, Suid. v. Ἀναθεώρησις. Πρόστιμον ὁρίζειν τινὶ, Præmium alicui sancire, Athan. 2, 555. Τὰ πρ. τῶν ἀσεβημάτων, Euseb. H. E. 373." Kall. Mss. Τὰ πρ., Inscr. Cretica Marm. Oxon. p. 121. * Προστιμία, i. q. πρόστιμον, Schol. Aristoph. Πλ. 482. * Προτίμιον, τὸ, i. q. ἀῤῥαβὼν, Lucian. 3,
D 18=7, 236.]

Τιμάω, Multo: unde τιμώμενος, Hes. εὐθυνόμενος, ἐπιτίμια ὑπέχων. Idem τιμῶμαι exp. καταδικάζω. Condemno, Multandum censeo, pronuntio: quomodo Suid. quoque τιμῶνται exp. ζημιοῦσι, καταδικάζουσι, in h. l., quem non nominato Auctore affert, Οἵ γε μὴν Ἱμεραῖοι τὸν Φιλόδημον τιμῶνται πρὸς τῇ δημεύσει, καὶ φυγῆς ζημίᾳ. Ubi etiam simpliciter reddi possit, Dignum esse censent, Dignum esse pronuntiant: de qua hujus verbi signif. supra dictum est. Item τιμῶ σοι τοῦ θανάτου reddi potest Multo te morte, Morte te multandum esse censeo. Sed ad verbum potius sonat Morte tibi litem æstimo, Æstimo tibi litem capitis supplicio. [" Punio, Dionys. H. 2, 876. 3, 1392. 1465. Τιμᾶν θανάτου, ad Herod. 708. Τιμᾶσθαί τινι θανάτου, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. ad Lucian. 1, 188." Schæf. Mss.] Τίμημα, τὸ, ET Τίμησις, ἡ, i. q. ἐπιτίμιον et πρόστιμον, Multa, Supplicium, Pœna. Dem. Σκοπεῖτε τοίνυν τί τίμημα ἔσται, ὃ ταύτην ἕξει τὴν ἀξίαν ὥστε τοσούτων ἀδικημάτων ἀξιόχρεων

φαίνεσθαι. Sic Dinarch. Δύο τιμήματα τῆς δωροδοκίας A φησὶν εἶναι, θάνατον καὶ δεκαπλοῦν. Alibi τίμησιν dixit, Μὴ οὖν τίμησιν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων μόνον ὑπὸ Φιλοκλέους ἀδικημάτων ἡγεῖσθε μέλλειν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Bud. Vide et Προστίμημα. [" Τίμημα, Pœna capitis, Dionys. H. 3, 1465." Schæf. Mss.]

Ἐπιτιμάω, Ulciscor, Punio; nam Hes. ἐπιτιμᾷ exp. τιμωρεῖται: ut et J. Poll. infra in Προστίμημα. [Herod. 4, 43.] UNDE Ἐπιτίμημα, τὸ, Pœna, Multa: infra in Προστίμημα. Ἐπιτιμήτωρ, Punitor, Ultor, Vindex: ut idem Hes. ἐπιτιμήτορα exp. τιμωρὸν, nec non βοηθὸν, Auxiliatorem, Opitulatorem, Tutorem, Defensorem: quomodo accipiendum est Od. I. (270.) Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, Jupiter est vindex et auxiliator supplicum et peregrinorum hospitum, i. e. Auxilium et opem iis fert, Acerrime vindicat et ulciscitur injurias eis factas.

Προστιμάω, Multo. Dem. (528.) Ὁ νόμος προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ, Multare eum jussit, pecunia reipublicæ dependenda: (ibid.) Τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ B προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον περ τῷ ἰδιώτῃ, Tanti publice multare quanti privato damnatus est. Et in Tim. Εἴ τινι προστετίμηται τῷ νόμῳ, Si quis legis sanctione damnatus. Hæc Bud. 33., sed fusius. [Dem. 571. 712. 732. 733. 736. 1152. " Liban. Decl. pro Socr. 212. Morell." Boiss. Mss. "Προστετιμημένα, sc. ἐννοήματα, sunt Sententiæ quæ præclaris et magnis rebus exprimendis serviunt. Aristid. περὶ Λογ. Πολ. 941. Ὅταν τις ἐνδόξοις πράγμασι χρῆται." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Προστίμημα, τὸ, Multa et pœna, i. q. πρόστιμον, ἐπιτίμιον, ζημία, ζημίωμα, Bud. 33. Sic vero et simplex nomen τίμημα accipitur, veluti cum dicitur ἐπάγειν τίμημα. Dem. Καὶ τίμημα ἐπάγειν ὅ,τι χρὴ ἀποτῖσαι, Exactionem pœnarum intendere ad id quod pendere eum oportet, Bud. Aliis προστίμημα est Pœna legibus præfinita adversus juris violatores. Apud J. Poll. vero l. 8. perperam SCRIPTUM Προτιμᾶν ET Προτιμήματα, pro Προστιμᾶν et Προστιμήματα, ubi itidem synonymως ponit τιμωρεῖσθαι, κολάζειν, ζημιοῦν, τιμᾶσθαι, προστιμᾶν, ἐπιτιμᾶν, καταδικάζειν: item τιμωρία, δίκη, κόλασις, ζημία, ἐπιζήμιον, τίμημα, προστίμημα, ἐπιτίμημα, ἐπιτίμιον. Ubi etiam addit, Solonem ejusmodi προστιμήματα vocare ἐπαίτια. [" Προστίμημα, ad Mœr. 150." Schæf. Mss. Dem. 700. Ταῦτα (τὰ δικαστήρια) ἄκυρα ποιεῖ τῶν προστιμημάτων τῶν ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένων. * Προστίμησις, Ælian. V. H. 14, 7. * Προστιμητὸς, unde * " Ἀπροστίμητος, Pœnam s. Multam non habens, In quo pœna adjecta non est, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Ὑποτιμάω, s. Ὑποτιμάομαι, exp. Irrogo pœnam, Condemno, Plut. Ὑποτιμᾶσθαι τὴν ἀξίαν εἰς τὸ δεκαπλάσιον. Ὑποτίμησις, ἡ, Pœna, Multa, sed sine exemplo. Bud. vero ὑποτίμησις accipi scribit pro προτίμησις, ut ὑπάγω pro προάγω, ac similia. [" Thom. M. 866." Schæf. Mss. Exp. et πρόφασις, [ab Hesychio,] afferturque e Plut. Camillo, (40.) Οὔτε ὑποτίμησιν εἰπὼν, οὔτε προφάσει χρησάμενος, pro Neque excusatione neque prætextu usus. Sed ea exp. D mihi admodum insolens videtur. [" Ὑποτιμάω, Caussor, Prætextu s. Excusatione utor, Ὑποτίμησις, Excusatio, Heyn. ad Apollod. 119. 350. D. R. ad Longin. 257. Toup. 341. ad Jambl. V. P. 58. Kiessl." Schæf. Mss. Joseph. Antiq. 1. Dio Or. 32. p. 697. " Ὑποτίμησις, vox ex jure Attico petita, (v. Liban. Argum. Or. Demosth. c. Mid.,) Æstimatio, Longin. 32. dicitur de oratore qui metaphoram æstimat, eique pretium statuit. Hoc fit in metaphoris audacioribus, cum orator illarum duritiem sentiens, eam aliquo modo mitigare studet, additque hæc: ὡσπερεὶ φάναι, vel οἱονεὶ, quæ μειλίγματα τῶν θρασειῶν μεταφορῶν et τινὰ ἀλεξιφάρμακα vocat, quibus orator veluti medeatur offensioni et duritiei orationis: ἡ ὑποτίμησις, inquit Longinus, ἴαται τὰ τολμηρὰ, Æstimatio metaphoræ audaciæ medetur. Qui tamen malint ὑποτίμησιν simpliciter pro Accusatione, s. Prætextu accipere, ejus signif. exempla multa reperient in Nott. Alberti ad Hes. ὑποτιμήσεως· προφάσεως. Ejus verba extrema hæc sunt: 'Ratio autem, quare ὑποτίμησις pro Excusatione s. προφάσει dicatur, hæc est, quod quis hanc vel illam causam obtendat, quæ tanti momenti sit, ut eam subjiciat ceu justum præmium, quo se liberet, et quasi redimat ab aliqua quapiam re suscipienda vel peragenda.'" Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Τιμὴ significat non solum Honor, Pretium, Multa, Pœna; sed etiam Census. Quæ hujus vocabuli signif. affinitatis aliquid habet cum eo τιμὴ, quod signif. Æstimatio, ét Id quod persolvitur s. penditur. Siquidem Valla Censum esse dicit id quod principi per capita solvitur, s. per focos: unde Solvisse censum dici aliquem vel non solvisse: alii autem, esse Æstimationem bonorum, secundum quam tributa penderentur. [* " Ἄτιμος, Incensus, Dionys. H. 4, 2308." Schæf. Mss.]

[* Τιμοκράτης, unde * Τιμοκρατέω, e quo] Τιμοκρατία, ἡ, Dominatus in quo a censu magistratus creantur, affinis democratiæ, ut testatur Aristot. Ethic. 8, (12.) quoniam sc. πλῆθους βούλεται ἡ τιμοκρατία εἶναι, καὶ ἴσοι πάντες οἱ ἐν τῷ τιμήματι. Dicitur eadem ET Τιμοκρατικὴ πολιτεία: ut paulo ante ista verba ap. Eund., Τρίτη δὲ ἡ ἀπὸ τιμημάτων, ἣν τιμοκρατικὴν λέγειν οἰκεῖον φαίνεται. Vide Bud. 204. et 205. AT Τιμοκρατικὸς exp. Censu potens, Ambitiosus. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 138. ψυχή. * Τίμαρχος, unde * Τιμαρχέω, e quo * Τιμαρχία, i. q. τιμοκρατία, Plato de Rep. 8. p. 545. Καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν· ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν, ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον. Significat etiam Romanos Censores Dioni Cassio 676. * " Τιμαρχώδης, Æschines p. 158. Reisk. (integer versus anapæsticus.)" Schæf. Mss.]

Τιμάω, Censeo. Itidemque media voce τιμήσασθαι est Censere. Aristot. Œcon. 2. Ὅτῳ δὲ ἦν τίμημα μηθὲν, τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι συνέταξαν, Capite censere ad duas minas. Strabo 5. de Patavio loquens, Ἡ νεωστὶ λέγεται τιμήσασθαι πεντακοσίους ἱππικοὺς C ἄνδρας, In censu agendo quingentos equites censuisse. Sed et passiva voce usus est in signif. activa Aristot. Polit. 6. Τιμῶνται τὰς κτήσεις, Censent possessiones. Alioqui τιμᾶσθαι passive etiam signif. Censeri, Æstimatis facultatibus in censum redigi, ut Bud. tradit p. 203., ubi e Polyb. (6, 23, 5.) affert, Οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς, pro Qui supra centum millia æris censi sunt. Sic idem Polyb. (6, 19, 2.) Οἱ ὑπὸ τὰς τετρακοσίας δραχμὰς τετιμημένοι, Quorum census est infra drachmas quadringentas. [" Τιμᾶσθαι, cum gen., de censu, ad Herod. 524." Schæf. Mss.] Τίμημα, τὸ, Census. Plato, Ἂν μὲν ᾖ τοῦ μεγίστου τιμήματος, Si quidem primum censum census est, vel primario censu, Bud. 38. in Κατευθύνω. Sic Synes. de Insomn. Τοὺς ἱεροφάντας, ὥσπερ Ἀθηναῖοι τοὺς τριηράρχους, ἀπὸ τῶν μεγίστων τιμημάτων αἱροῦνται, E maximo censu eligunt: Lucian. (1, 763.) Οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ γένους. Et Οἱ ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, Exigui census homines. Sunt enim ut μεγάλα, ita etiam μικρὰ τιμήματα. Aristot. Polit. 3. Ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, καὶ τῆς τυχούσης ἡλικίας: 5. Αἱ μὲν ἀρχαὶ ἐκ τιμημάτων μεγάλων εἰσὶν ἢ ἑταιριῶν: quod tamen non est perpetuum, sc. ut maximi census homines ad imperia admittantur; secus enim cum suffragiis creantur magistratus: quamobrem eod. l. paulo ante ea verba dixerat, Ὅπου αἱρεταὶ αἱ ἀρχαὶ, μὴ ἀπὸ τιμημάτων δέ. Item πρῶτον τίμημα, δεύτερον, τρίτον: quas Romani Classes dicunt, Bud. 204. qui et pag. seq. dicit τοὺς ἐν τιμήματι Latine vocari Classicos, cujus exemplum habes in Τιμοκρατία. Harpocr. quoque τίμημα esse dicit τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰσφερόμενον παρ' ἑκάστου, ut ap. Dem. c. Aphobum. Idemque Suid. ex eo annotavit, afferens ex Anonymo, Ταῖς οὐσίαις ἑκάστου τιμήματα πρὸς λόγον τῆς δυνάμεως ἐπιθεὶς, δικαιότατον πολίτευμα εἰσηγήσατο. Sic ap. Aristot. Polit. 5. Εὐπορίας δὲ νομίσματος γιγνομένης, συμφέρει τοῦ τιμήματος ἐπισκοπεῖν τοῦ κοινοῦ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ παρελθόν. Et mox, Τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν, ἢ ἀνιέναι, Census intendere, remittere. Itidemque 4. Τὸ

τίμημα τὸ διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων: Œc. 2. Ὅτῳ δὲ ᾖν τίμημα μηθὲν, τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι συνέταξαν, Eum cui nullus census esset, capite censere ad duas minas. Vel etiam Cui nullæ essent facultates; nam τιμήματα dicuntur Facultates et copiæ interdum, ut etiam Lat. Census. Et sic οἱ ἀπὸ μεγάλων τιμημάτων dicuntur Opulenti: et vicissim οἱ ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, Tenuiores; nam quibus exiguæ opes sunt, iis et exigui census. Rursum Harpocr. annotat τίμημα ap. Dem. περὶ τῶν Συμμοριῶν poni pro οἷον κεφάλαιον: a Lysia autem in Or. pro Callia, pro ἐνέχυρον et veluti ἀποτίμημα, ut cum ait, Οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονα μισθώσασθαι, καὶ τίμημα καταστήσασθαι: et hoc τίμημα in sequentibus nominari ἀποτίμημα. Rursum a Dem. c. Mid. usurpari ἐπὶ τιμωρίας: de qua hujus vocabuli signif. paulo ante. [Gl. Census, Pœna, Æstimata pœna, " Ind. Xen. Mem." Schæf. Mss.] Τίμησις, ἡ, itidem Census, ut τίμημα. Aristot. Polit. 5, 8. Κἂν ᾖ πολλαπλάσιον ἢ πολλοστημόριον (τὸ τίμημα) τοῦ πρότερον, ἐν ᾧ αἱ τιμήσεις κατέστησαν τῆς πολιτείας, νόμον εἶναι καὶ τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι· ἐὰν μὲν ὑπερβάλλῃ, ἐπιτείνοντας κατὰ τὴν * πολλαπλασίασιν· ἐὰν δ' ἐλλείπῃ, ἀνιέντας καὶ ἐλάττω ποιοῦντας τὴν τίμησιν. Ibi enim synonymως usurpavit hæc duo verbalia, τίμημα et τίμησις. [Gl. Dictatura, Censio, Indicatio: * Τιμητὴς παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχὴ φροντίσματος· Censor, Dictator, Censitor: Τιμηταί· Dictatores. * Τιμητεύω, Censor sum, Dio Cass. p. 45, 78. * Τιμητεία, Gl. Censura, Idem p. 273, 74. * " Τιμητὸς, Census, Suid. v. Ἀππία." Schleusn. Mss.] Τιμητὸν, τὸ, itidem Census, ut τίμημα, Dem. (815.) Ὅσον περ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, καὶ οἱ τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμητὰ εἰσέφερον. Ubi nota τιμητὸν dici τὸ ὑπὸ τετιμημένου εἰσφερόμενον: vel etiam Facultates censas, et quarum nomine εἰσφέρεται τὸ τίμημα. [* Εἰστιμάομαι, In censum defero, Dionys. H. 1. p. 208.] Ὑποτιμάω, Censeo. Cujus pass. ap. Aristot. Œc. 2. Ἵνα οἱ πένητες δύνωνται ὑποτιμᾶσθαι, Ut pauperes censeri possent. [* Ὑποτιμητὴς, Suet. Subcensor, Dio C. 676.]

ΤΙΤΑΙΝΩ, i. q. τίομαι, i. e. Punio, Pœnas sumo, Ulciscor: ut Hes. quoque τιταίνειν exp. τίσιν λαμβάνειν, τιμωρεῖν. Itidemque Schol. Hesiod. Θ. 209. de Titanibus, Φάσκε δὲ τιταίνοντας, ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον· τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι: ibi enim ille τιταίνοντας exp. τίσιν καὶ τιμωρίαν λαμβάνοντας: nec non θελήσαντας τιμωρίαν ἀπαιτῆσαι τὸν πατέρα, παρεκτείνοντα τὴν ὕβριν καὶ τίσεως ἄξια ποιοῦντα. Veruntamen et neutraliter ibi hoc participium accipiens exp. τιμωρίαν παρέχοντας ὑπὲρ ὧν ἠδίκησαν: quoniam sc. τιτᾶνες appellantur οἱ μωραίνοντες: ut innuat Saturnum aliquando ulturum injuriam sibi a diis factam, et regnum amissum recuperaturum. Sed meo judicio neutraliter accipi in ea signif. non potest, quia sequentia hæc, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι, supervacanea essent: ideoque magis consentaneam arbitror esse illam exp., quæ τιταίνοντας accipit pro θελήσοντας τιμωρίαν ἀπαιτῆσαι τὸν πατέρα παρεκτείνοντα τὴν ὕβριν καὶ τίσεως ἄξια ποιοῦντα, τιμωροῦντας τῇ μητρί: ut dicat eos ultionem ausuros, admissurosque ingens improbitate facinus, sed ejus olim pœnas daturos. Ubi etiam nota exprimi Τιτάνων etymon a Poëta, de quibus hos duos versus præmiserat, Τοὺς δὲ πατὴρ τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός. Ubi tamen Schol. rursum ad neutrale τιταίνω deflectit, ex eo τιτᾶνας appellatos dicens, quoniam ἔμελλον τιμωρίαν τίνειν ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς ὕβρεως ὑπὸ τοῦ Διὸς, s. ἔμελλον τιμωρεῖσθαι ὑπὸ Διὸς διὰ τὴν αὐτῶν ἀδικίαν καὶ ἐπανάστασιν: nam τιτᾶνες, inquit, sunt οἱ ἄδικοι καὶ βλαβεροί: unde et τιτᾶνες nominantur οἱ μωραίνοντες: quanquam et aliud affert etymon, τιτᾶνας sc. appellatos esse ἀπὸ τοῦ τιταίνειν τὴν ψυχὴν αὐτῶν, i. e. βλάπτειν. Itidemque Plut. videtur denominatos dicere a τιταίνω significante Pœnas luo, Punior. Sic enim ille in fine sui περὶ Σαρκοφαγίας libri prioris, Τὸ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον, οὐ θεῖον, ἀλλὰ δαιμονικὸν, οἱ παλαιοὶ τιτᾶνας ὠνόμασαν·, καὶ τοῦτό ἐστι κολαζομένου καὶ δίκην διδόντος. Itidemque paulo ante, Τὰ περὶ τὸν Διόνυσον

A μεμυθευμένα πάθη τοῦ διαμελισμοῦ, καὶ τὰ Τιτάνων ἐπ' αὐτὸν τολμήματα, γευσαμένων τοῦ φόνου, κολάσεις τε τούτων καὶ * κεραυνώσεις. Quibus verbis innuit, Titanas Dionysum membratim dissecuisse, et carnes ita concisas degustasse, sed postea tam nefariæ audaciæ et tam diri facinoris pœnas dedisse, fulmine nimirum percussos. De altero autem Τιταίνω significante τείνω, ἕλκω, supra dictum fuit post Τείνω: in quo prima syllaba corripitur, quam hoc τιταίνω producit, veluti et primitivum ejus τίω. [" Wolf. ad Hesiod. p. 86. Heyn. p. 148. Græv. Lectt. 606." Schæf. Mss.]

Τιτᾶνες SIVE Τιτῆνες, Titanes: Dæmones quidam ab Jove e cœlo sub terram detrusi, s. deturbati ad ima terræ Tartara. Qui quamobrem sic nominati sint, in Τιταίνω satis prolixe dictum fuit: sc. a τιταίνω significante Ulciscor, Ultionem audeo: ut Serv. quoque ap. Virg. Ferunt fabulæ, inquit, Titanas ab irata contra deos terra, ad ejus ultionem paratos: unde et Τιτᾶνες dicti sunt ἀπὸ τῆς τίσεως,
B i. e. ab ultione. A Virg. dicuntur Titania pubes, Æn. 6. Hic genus antiquum terræ, Titania pubes, Fulmine dejecti fundo volvuntur in imo. Il. Ξ. (279.) θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται. Frequens eorum mentio ap. Hesiod. Θ., ubi etiam utitur dativo Τιτῆσι. In Eosd. extat Hymnus Orphei (36.) [cf. Eust. p. 1597, 30.] || At Τιτὰν Hesychio est παιδεραστής: qui ita nominari scribit et Antichristum. Lat. autem Poëtis Titan dicitur Sol: unde Seneca, Ardens Titan laxavit fervidum diem. Et Fervidus Titan, idem: ut et Lucan. Calidus Titan, Flammiger Titan. [" Τιτὰν, Wolf. ad Hesiod. p. 86. Heyn. p. 148. Gesner. Ind. Orph. Bast Lettre 160. Heyn. Hom. 6, 584. Τιτῆνες, ad Anton. Lib. 243. 297. 302. (ad Greg. Cor. 530.) Pierson. Veris. 103. Voss Myth. Briefe 1, 14." Schæf. Mss. " Eur. Hec. 472. cf. Schol." Kall. Mss. " Adj., Nonn. D. 6, 174. (διχαζομένων μελέων Τιτῆνι σιδήρῳ.)" Wakef. Mss. Il. E. 898. Θ. 481. Od. N. 304. Diod. S. 3, 57. 5, 66. Paus. 8, 37. Τιτὴν,
C Sol, Orph. Arg. 510. Ἀλλ' ὅτ' ἐς Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτήν. Τιτὰν, Hercules, Hymn. 11, 1.: Apollo, 33, 3. cf. 77, 3. Phot. v. Τιτανίδα, Ἐνομίζοντο δὲ (Τιτᾶνες) τῶν * Πριαπωδῶν θεῶν εἶναι. Vide Schn. Lex. Τιτᾶνες, i. q. γίγαντες, LXX. 2 Sam. 5, 18. κοιλὰς τιτάνων, quæ Josepho A. J. 7, 4. κοιλὰς γιγάντων dicitur: Judith 16, 5. υἱοὶ τιτάνων.]

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Aliis Titanum domitor. Lucian. (1, 107.) Ἀλλ' ὁ γενναῖος καὶ γιγαντολέτωρ καὶ τιτανοκράτωρ, ἐκάθητο τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῆς: [3, 589. * " Τιτανοκτόνος, Hom. Batr. 273." Wakef. Mss. * Τιτανομάχος, unde * Τιτανομαχέω, e quo] Τιτανομαχία, ἡ, Titanum pugna, Bellum Titanum; nam bellum gesserunt Titanes contra Jovem et cœlicolas: cujus rei crebra mentio ap. Poëtas. Atque adeo Poëta quidam conscripsit Τιτανομαχίαν, cujus Athen. meminit l. 11. Itidemque 7. (p. 277.) Idem dicit, Ὁ τὴν τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ' Εὔμηλός ἐστιν ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀρκτῖνος. [" Valck. Phœn. p. 792." Schæf. Mss. " Diod. S. 1,
D 109. Clem. Alex. 360." Wakef. Mss. * " Τιτανόπαις, Eudocia p. 304., ubi τιτανόπαιες. Sed, uti recte vidit Kust. ad Suid. v. Μυρτίλος, scr. τιτανόπαιδες." Schleusn. Mss. * " Τιτανολέτης, Bacchus, Auson. Epigr. 29." Wakef. Mss.]

Τιτανώδης, Titanicus: Τιτανῶδες ἐνιδὼν, Lucian. (3, 611.) Titanicum intuens, Torvum inspiciens, more Titanum. Itidemque (1, 170.) Τιτανῶδες βλέπων: quod Τιτανῶδες βλέπειν Suid. exp. καταπληκτικὸν, φοβερόν. [" Ad Lucian. 1, 434." Schæf. Mss. " Phot. 745." Wakef. Mss.]

Τιτανικὸς, itidem Titanicus, Plut. (10, 60.) Εἰς ἄθεον καὶ τιτανικὸν ἀπέρριπται τόπον, [" Orig. c. Cels. 231." Kall. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 43. 84. πλῆθος. * Τιτανικῶς et * Ἀθηναϊκῶς opposita, 43. * " Τιτανικὸς, Plut. Galba 1." Boiss. Mss.]

[* " Τιτάνια, τὰ, Festum in honorem Titanum, Schol. Eur. Or. 89." Kall. Mss.]

Τιτανὶς, ίδος, ἡ, Titania, Titanica. Τιτανίδα γῆν

Etym. et Lex. meum vetus tradunt dici nonnullis Terram universam, nonnullis vero Atticam, denominatam sic a Titanio, uno e Titanibus, qui solus contra deos non militavit. Vide et Hesych. [et Phot. " Valck. ad Lesbon. 181. Musgr. Hel. 388. Wakef. Eum. 6. Stanl. ibid." Schæf. Mss. Τιτανὶς Θέμις, Æsch. Pr. 873=899. cf. Τιτηνίς. * " Τιτανία, Jacobs. Anth. 11, 178." Schæf. Mss.]

" Τιτήνη, Regina. Apud Hes. τιτῆναι, βασιλίδι, " ubi reponendum est τιτήνη, aut βασιλίδες pro βασι- " λίδι. Alibi autem τιήνη ap. eum extat, itidem " expositum βασίλισσα. At VERO Τιτηνὶς, ἴδος, ἡ, " ap. Nicandri Θ. (13.) Τὸν δὲ * χαλαζήεντα κόρη " Τιτηνὶς ἀνῆκε Σκορπίον ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, est ἡ " Ἄρτεμις, Diana, utpote Cœi Titanis et Latonæ fi " lia, ut annotat Schol." [Callim. H. in Del. 17. Τιτηνίδα τηθύν. Apoll. Rh. 3, 865. Ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος, Schol. Par. Ἐπεὶ δὲ τὸ φάρμακον ἐκ τοῦ ἰχῶρος τοῦ Προμηθέως ἐβλάστησεν, ὁ δὲ Προμηθεὺς εἷς ἐστι τῶν Τιτάνων, διὰ τοῦτο τὴν ῥίζαν ἔφη Τιτανίδα τοῦ φαρμάκου. * Τιτηνιὰς, ad Greg. Cor. 899. " Heyn. Hom. 7, 800." Schæf. Mss.]

[* " Τιτὼ, Sol, Dies, Lycophr. 941. Tzetz. ibid." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 480. Callim. 1. p. 517. (Fr. 206.)" Schæf. Mss.]

ΤΙΕΩ, itidem e τίω derivatum est, et exp. τιμωρέω, Punio, cum tamen potius significet Crucio, Dolore et tristitia afficio: quod consequens est τῆς τιμωρίας: nam e pœnæ inflictione dolor consequitur et tristitia. Unde PART. Τετιημένος ET Τετιηὼς, frequentia ap. Hom.: Od. A. (114.) Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ, Il. I. (13.) Ἷζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες, Tristes sedebant in foro, 691. Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν, A. (554.) Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ. Apud Eund. alibi legitur secunda persona præt. pass. τετίησθον, quod Schol. exp. τετιμώρησθον, τεταλαιπώρησθον, λελύπησθον: quemadmodum Hesychio quoque τετιημένοι sunt οἱ τετιμωρημένοι: et Τετιηκότες, λελυπημένοι: qui et Τετιημένος exp. τὴν ψυχὴν τετιμωρημένος, ἐκπεπληγμένος, συγκεχυμένος. Apud Eund. legitur ET Τιητιβεῖν, quod exp. τιμωρεῖσθαι. [" Τιέω, Heyn. Hom. 5, 492. 528. 531. 6, 217. Τετιηὼς, Ilgen. Hymn. 597. Τετιημένος, Ruhnk. ad H. in Cer. 98." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 163.] || Rursum Τιέω exp. non solum Punio, Crucio, λυπῶ, verum etiam Honoro: quæ exp. si vera est, posset inde DERIVARI Τιήνη, quod eid. Hes. est βασίλισσα, Regina. [ITEM * Τιετὸς, unde * Ἀτίετος, Inhonoratus, Æsch. Eum. 384. 837. 842. 875. Suppl. 860. Eur. Ion. 701. Inultus, Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1403. " Abresch. Æsch. 2, 55." Schæf. Mss.]

" TOI, particula est, quæ interdum adverbiis vel " conjunctionibus annectitur ornatus tantum gratia: " estque tum παραπληρωματική: veluti cum dicitur " πάνυ τοι, οὕτω τοι, γάρ τοι, δέ τοι. Sed et ita his " addita invenitur, ut cohæreat, dicaturque una voce " πάντοι, οὕτωτοι, γάρτοι, δέτοι. Præsertim autem " cum γὰρ ita scribitur. Invenitur etiam Τοιγάρτοι, " ubi particula ista τοι et præponitur et postponitur. " Aliis quoque locis adhibetur, ubi cohærere non " solet: ut διά τοι τοῦτο, et ὅτι τοι ap. Xen., item " μή τοι ap. Synes.:" [Xen. Ἀπ. 2, 3, 6. Διὰ τοῦτο γάρ τοι, Hanc ipsam ob causam.] " Rursum ap. Xen. " (Œc. 7, 15.) Σωφρόνων τοι ἐστὶ, vel τοί ἐστι, ut " quidam scribunt. Sed particulæ γε subjuncta ista " vocula τοι vacare non censetur, siquidem γέτοι " sonat interdum Quidem certe, interdum Vero, ut " docet Bud. Comm. 904. 905. Quin etiam aliis " vocabulis subjuncta pro Quidem s. Equidem poni " existimatur, Xen. Ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω. " Sic οἶδά τοι, Aristoph. (Πλ. 29.) Novi equidem. " Apud Eund. σέ τοι, σέ τοι λέγω, Te quidem, te in- " quam appello. Sic autem et Τοιγὰρ alicubi exp. " Equidem: ut Il. A. (76.) Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ " σύνθεο, Dicam equidem. Quidam etiam interpr. " Ego vero dicam. Sæpe alioqui pro Itaque, Igitur, " Soph. Aj. (666.) Τοιγὰρ τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν " θεοῖς Εἴκειν. At solutæ orationi magis convenit " Τοιγαροῦν vel Τοιγάρτοι. Sed Τοιγάρτοι potius in

A " orationis principio poni existimatur; at Τοιγαροῦν " non præponi duntaxat, sed et postponi nonnun- " quam: ut ap. Lucian. Ἐῤῥωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ " τῶν πόνων. Sed invenitur et Τοιγάρτοι postposi- " tum.

" Jungitur τοι et cum καὶ, diciturque Καίτοι, " (sicut et Καίπερ,) pro Quamvis, Quanquam. Dem. " Καίτοι τό γε αἰσχρὸν ὁμοίως. Isocr. ad Philipp. " Ἅπερ ἐγὼ γνοὺς, διαλεχθῆναί σοι προειλόμην, οὐ " πρὸς χάριν ἐκλεξάμενος· καίτοι πρὸ πλλοῦ ποιησαί- " μην ἂν σοι κεχαρισμένως εἰπεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτο τὴν " διάνοιαν ἔσχον: Tametsi in primis hoc optarem, " magni omnino id penderem, a te gratiam ex ora- " tione mea inire, Bud. Idem annotat poni et pro " Quanquam particula non adversativa, sed figurata. " Item pro Equidem, Plut. Cæsare, Καίτοι καὶ λόγον " τινὰ κατέσπειραν εἰς τὸν δῆμον, Et quidem sermonem " quendam disseminarunt ad vulgus. Idem tradide- " rat paulo ante poni pro Atqui, nec non pro At; " item pro Verum, Sed: et servire διαπορήσει. In-
B " terdum vero poni pro Itaque, Proinde. Harum au- " tem signiff. exempla vide ap. Eum in Comm. 917. " 918. Ibid. habes et Καίτοιγε pro Quanquam, item " pro Et quidem. Particulæ τοι adjungitur et par- " ticula νυν, diciturque Τοίνυν, aliquando quidem " ead. signif. qua καίτοι, quod proxime præcedit: sc. " pro Atqui, At: ut Dem. Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς " οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν, Atqui " nullus vestrum auferret. Idem, Σὺ τοίνυν τοιοῦτος " εὑρέθης, At tu talis inventus es. Aliquando etiam " sonat Et quidem, aliquando Proinde: quæ signiff. " et particulæ καίτοι datæ fuerunt. Habet et alios " usus, quos vide ap. Bud. Comm. 917. Falsum " est autem, quod in VV. LL. annotatur, sc. τοίνυν " poni etiam pro Non ergo; item pro Atqui non. " Neque enim τοίνυν id significare, nisi præfixa par- " ticula negativa, potest. Facta fuit aliqua hujus " vocis τοίνυν mentio supra quoque T. 2, c. 1680.

" Illi voculæ τοι præfigitur interdum ἡ: fitque ex " ambabus ἤτοι: de quo dictum est T. 1, c. 1419."

C [" Τοι, Zeun. ad Xen. K. Π. 313. Heyn. Hom. 8, 132. Brunck. El. 378. Aristoph. 1, 5, 8. 11. 60. Markl. Iph. p. 118. Hel. 258. El. 767. Wakef. Trach. 190. Phil. 434. Porson. Or. 674. Villois. ad Long. 124. Lucian. 3, 465. Boiss. Philostr. 108. 220. 456. 605. Valck. Phœn. p. 73. 166. Hipp. p. 239. 264. 266. Callim. 222. Diatr. 146. 187. 198. Certe, Brunck. ad Æsch. Pr. 704. ad Eur. Phœn. 724. Valck. p. 62. I. q. γοῦν, Boiss. Philostr. 572. I. q. δὴ, Heyn. Hom. 6, 644. bis. Conf. c. τι, Brunck. Œd. T. 845. ad Eur. Or. p. 218. Porson. 223. 391. 476. Brunck. Apoll. Rh. 128(=328. Schæf.) Aristoph. 2, 33. 35. 152. ad Lucian. 2, 137. Heyn. Hom. 4, 96. Eur. Hec. 232. σοφόν τοι κἂν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν, ubi Porson.:—' Τι Edd. Mss. Sed τοι habet Eumath. 4. p. 144. et hanc particulam in gnomis amant Tragici.' Probat Wakef. Diatr. p. 17. cf. Brunck. Phil. 637. Soph. El. 415. 916. Phil. 475. Eur. Andr. 636. Suppl. 1006. Iph. A. 312. 1209. Tro. 302. Hel. 671. Ion. 1354. El. 343. 422. Or. 231. 488. et Brunck. it.: in Ad-
D dend.: Markl. Iph. p. 360. ad Charit. 609. Jacobs. Anth. 7, 312. 11, 283. Τοι et σοι conf., Brunck. Antig. 567. El. 378. 871. 1168. Τοι et τε, Brunck. Aristoph. 2, 113. Τοι et δὴ, Porson. Or. 476. Ἐγώ τοι, Equidem, ad Xen. Mem. 2, 1, 11. Ἐμοί τοι, Mihi quidem, Valck. Hipp. p. 211. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, p. 222. Dawes. M. Cr. 297. Ἀλλὰ—τοι, Valck. Phœn. p. 541. Τοι δὴ, Aristoph. B. 1047. Γέ τοι δὴ, Soph. Œd. T. 1171. Οὐδέ τοι, Phil. 1252. Τ', i. e. τοὶ, Brunck. ad Poët. Gn. 279. ad Eur. Med. 507. Xen. K. Π. 364. Bothe ad Æsch. p. 761. Heyn. Hom. 8, 417. Brunck. ad Phœn. 724.:—' τ' ἄρ' valet τοι ἄρα, quod usitatius effertur τοιγὰρ, et signif. Idcirco, Quapropter.' Cf. Eund. ad Aristoph. 1, 181. Herm. ad Orph. p. 216. Herod. 643, 15. Τ' ἂν, Heind. ad Plat. Gorg. p. 20. Τοιγὰρ, Bibl. Crit. 1, 2. p. 128. Eur. Hel. 1642. Ion. 284. Alcest. 599. 673. 871. Abresch. Æsch. 2, 90. Heyn. Hom. 4, 39. Post unum vocab., Epigr. adesp. 715. Καὶ τοιγὰρ, Jacobs. Anth. 6, 213. Τοιγάρ νυν, Valck. Diatr. 153. Τοι-

γάρ τοι, ad Herod. 674. Toup. Opusc. 2, 195. Phalar. 80. ad Charit. 671. Antip. Sid. 47. Τοιγαροῦν, de sede, Villois. ad Long. 92. Τοιγαρῶν, ad Herod. 346. Τοίνυν, Thom. M. 565. Musgr. Hel. 844. Ion. 954. Aristoph. Λ. 1168. Wolf. ad Hesiod. 68. Brunck. Aristoph. 1, 159. 164. 197. Pollianus Epigr. 2. ad Xen. Mem. 1, 4, 13. 1, 2, 55. Atqui, Schneid. ad Xen. Ages. 304. Exp. λοιπὸν, T. H. ad Plutum p. 465. 478. Quo loco ponatur, Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 419. Cum imper., ad Xen. Eph. 187., sed v. Zeun. ad Xen. K. Π. 359. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 82. 84. 86. 157. 207. 217. 227. 245. 3, 50. 93. 99. 132. Hermann. ad Nub. p. 63. Τοίνυν γε, Brunck. Aristoph. 1, 259. 288. 2, 82. 84. 86. 157. 207. 217. 227. 245. 3, 50. 93. 99. 132." Schæf. Mss. "Τοι γάρ τοι, Orph. H. 72, 7. 81, 6. Ocell. Luc. 34. Τοι δή τοι, Opp. K. 2, 575. Καὶ τοίνυν, Dio Chrys. 1, 436." Wakef. Mss. Il. A. 419. Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διΐ, 425. Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖθις ἐλεύσεται, Aristoph. B. 1480. εὖ τοι, Πλ. 147. ἔγωγέ τοι, "Ορν. 356. ἐγώ τοί σοι λέγω, Il. X. 12. Ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας, Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἔλεν, Aristoph. Πλ. 1041. φαίνεται, Στέφανόν γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων· πορεύεται. Τοι et σοὶ conf., Schæf. Meletem. Cr. 53. Τοίνυν et τανῦν, Idem ad Dionys. H. de C. VV. 380. Καίτοιγε, ἐπείτοιγε, Lobeck. Phryn. 342. Τοίνυν an periodum ordiri possit, ibid. Τοιγάρτοι, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 65. "Propterea, Ideo, Dem. 688, 12. Τοιγάρτοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μικρὰ, ἃ πρὸ τοῦ μεγάλ' ἦν, φαίνεται." Seager. Mss.]

ΤΟΙΧΟΣ, ὁ, Paries; interdum et Murus. Sed intellige de Laterali s. Transversario domus muro. Od. Υ. (302.) ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον, Parietem tangebat, pede sc. bubulo, quo Ulyssem petebat, Il. Π. (212.) Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, Od. H. (86.) Χάλκειοι μὲν τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, Ahenei parietes, Il. Σ. (374.) πρὸς τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο, ut Hesiod. Ἔργ. 2, (350.) πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς. In prosa quoque frequens est hoc vocab.: ut Athen. 5. (p. 206.) de Ægyptiis, Τοὺς τοίχους λευκαῖς καὶ μελαίναις διαποικίλλουσι πλινθίσι, 4. Τοῖχοι ἁλουργέσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι, Thuc. 2, (3.) Διορύσσοντες τοὺς τοίχους. Allegorice autem Athen. 13. Τὸν τῆς ἡδονῆς ὑποσκάπτοντες τοῖχον, Voluptatis suffodientes parietem. Item τυφλοὶ τοῖχοι, Cæci parietes, ut ap. JCtos, Περὶ θυρίδων ἀνοιγομένων ἐν τυφλῷ τοίχῳ, De fenestris quæ in cæco muro aperiuntur: apud quos etiam, ὁ μὴ ἔχων δίκαιον φωταγωγῶν θυρίδων, οὐ δύναται τυφλὸν τοῖχον ἀνοίγειν, καὶ ποιεῖν θυρίδας, ut tradit Constant. Harmenop. in sua Epitome. Sic Virg. Æn. 5. Parietibus textum cæcis iter. || Navi quoque sui tribuuntur τοῖχοι, quæ latera sunt. Plut. Symp. 2, 7. de echeneide pisce, Ὑπὸ τοῦ πρωρέως ἑάλω προσεχομένη τῷ τοίχῳ τῆς νεὼς ἔξωθεν. Athen. 5. (p. 207.) de nave Hieronis Syracusanorum regis, Τοὺς τοίχους δ' εἶχε καὶ τὴν ὀροφὴν κυπαρίττου, Parietes habebat cupressinis tabulis contextos. Itidemque ante ipsos Hom. dixerat Od. M. (420.) διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους Λῦσε κλύδων τρόπιος. Verum et aliis rebus τοῖχοι a similitudine domus et ædificii cujusvis tribuuntur, veluti poculis, ut ap. Athen. (11. p. 481.) e Pherecrate, κεραμεύσαντα τοῖς μὲν ἀνδράσι ποτήρια Πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον, Parietes non habentia. Dicuntur autem habere τοίχους ea pocula, quæ alta sunt et rotunda, vel angulosa; non itidem pateræ. Eur. vero et hominis Latus τοῖχον nominasse dicitur. Item et τῆς λόγχης τὸ ἔνδοθεν nominari τοῖχον auctor est J. Poll., qui aciei etiam τὸ βάθος, i. e. Profunditatem, appellari τοῖχον annotavit. ["Toup. ad Longin. 373. Emendd. 2, 466. Bernard. Rel. 23. 39. Thom. M. 837. Dorv. Vann. Crit. 62. 619. Wyttenb. Select. 356. ad Callim. 1. p. 43. De navi, Harles. ad Theocr. 344. Heringa Obss. 122. Theogn. 682. Plut. Mor. 1, 75. ad Lucian. 1, 285. Phryn. Ecl. 63. Wakef. Phil. 1218. Jacobs. Anth. 9, 57. Conf. c. τεῖχος, Abresch. Lectt.

A Aristæn. 258. ad Diod. S. 1, 654. 2, 352. Δύο τοίχους ἀλείφεις, Toup. ad Longin. 320. Opusc. 1, 137. Emendd. 1, 209. Ὁ εὖ πράττων τ., Brunck. Aristoph. 1, 175. Kuster. 68. Porson. Or. 885." Schæf. Mss. "Eur. Tro. 118. Καὶ διαδοῦναι νῶτον, ἄκανθάν τ' Εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων. 'Applicavit vocem τοῖχοι a navi ad corpus; ut spina carina est, ita latera humanæ velut navis, qua carina vectitatur, sunt τοῖχοι, Parietes.' Reisk." Seager. Mss.]

[* Τοιχοβάτης, unde * "Τοιχοβατέω, Anal. Gr. 1, 15." Schleusn. Mss.] Τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ, dicitur ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, Qui parietes perscrutatur, sc. qua parte possint aperiri, ut ita ad ædes via facta furari possit. Hesychio τοιχωρύχος. [* Τοιχόκρανον, τὸ, Mathem. vett. 83. * Τοιχομάχος, unde] Τοιχομαχέω, Parietem oppugno. Exp. etiam Murum oppugno, afferturque ex Aristoph. τοιχομαχεῖν μοι διανοεῖ; pro Me quasi murum oppugnare cogitas? Sed falsa est ea scriptura; scr. enim τειχομαχεῖν, per ει, non per οι: et sic habent impressa etiam exempl., sc.
B N. (481.) Sic vero ET Τοιχοποιοὶ perperam ex Aristot. Polit. 6. et e Dem. pro Cor. affertur pro τειχοποιοὶ, Qui sunt mœnibus reficiendis præfecti. Nam τοιχοποιὸς esset Parietum structor, refector.

Τοιχωρύκτης, SIVE Τοιχορύκτης, ὁ, Muri perfossor, Qui murum perfodit et perforat, ut in ædes ingredi queat et furari, Effractor, Effractarius. ["T. H. ad Plutum p. 327." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 232.]

Τοιχωρύχος, ὁ, Qui murum perfodit, ut patefacto sibi ad ædes ingressu furari queat. Lat. Effractorem et Effractarium vocant. Ulpianus, Effractorem equitem Rom. qui effracto perforatoque pariete pecuniam abstulerat. Seneca, Aperta effractarius prætererit. Plato de Rep. 1. Ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ, καὶ τοιχωρύχοι καὶ ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται. Et ap. Suid. Ms. Τοιχωρύχοι κλέπται, τοιχωρύχοι λῃσταί: quibus subjungit, τοιχορύκτης δέ: admonens de diversa scriptura. Sed cum ibi per ο in antepenultima scriptum sit τοιχορύκτης, in vulgatis tamen Edd. per ω, sicut τοιχωρύχος. [Aristoph. B. 808. "Valck.
C Phœn. p. 712. * Τοιχωρύχης, Τοιχωρύχος, T. H. ad Plutum p. 327." Schæf. Mss.] Τοιχωρυχία, ἡ, Parietis effractio, Xen. Ἀπολ. [25. "Theodos. Gramm. ap. Voss. ad Ignat. 268." Boiss. Mss. "Phryn. Ecl. 100." Schæf. Mss. * Τοιχωρυχικὸς, Sext. Emp. 291.] Τοιχωρυχέω, Parietem effringo et perforo, i. q. τοῖχον διορύττω, ut Thuc. loquitur, et Aristoph. Πλ. (565.) Πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν. Item τοιχωρυχεῖν τοῖχον dicitur pro διορύττειν τοῖχον. Aristot. sub finem l. 5 Eth. Μοιχεύει δὲ οὐδεὶς τὴν ἑαυτοῦ, οὐδὲ τοιχωρυχεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοῖχον, οὐδὲ κλέπτει τὰ ἑαυτοῦ. [Flagitiosis s. Malitiosis strophis rem ago, Dem. 925. Οἷα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον, Philostr. 552. Τοὺς λόγους ἡμῶν τοιχωρυχοῦσιν. Τοιχωρυχεῖ, Gl. Expilat.] Τοιχωρύχημα, τὸ, ut τοιχωρύχημα γαλῆς ap. Suid., quod exp. τοίχου ὀπὴ, i. e. Foramen parietis, a fele per parietem terebratum. [* Ἐκτοιχωρυχέω τοὺς βίους, Egero ædibus bona, Diripio ædes, Polyb. 4, 18, 8. τὴν βασιλείαν, Expilo regnum, 18, 38, 2.]

D Τοίχαρχος, ὁ, dicitur ὁ τῶν τῆς νεὼς τοίχων ἄρχων, J. Poll. 1. Qui præest navis parietibus. Apud Suid. legitur, Τοίχαρχος ἐπὶ νεὼς, ὁ ἄρχων αὐτῆς: quibus verbis subjungit, Τοιχάρχου δὲ, πρωρεύς· πρωρέως δὲ, κυβερνήτης· κυβερνήτου δὲ, ναύκληρος. Sed pro ὁ ἄρχων αὐτῆς non dubito quin reponendum sit ὁ ἄρχων τῶν τοίχων αὐτῆς: si enim τοίχαρχος idem esset qui ὁ ἄρχων τῆς νεὼς s. ὁ ναύαρχος, non dixisset hunc subesse proratæ, ut proratam gubernatori, et gubernatorem nauclero. Signif. igitur τοίχαρχος Eum qui præest lateribus navis, s. remigibus qui sunt in latere navis. [Lucian. Dial. Meretr. 14. Artemid. 1, 37.]

[* Ἄτοιχος, Eur. Ion. 1132. Dio Cass. p. 1244, 3. "Wakef. S. Cr. 1, 113." Schæf. Mss.] Διάτοιχοι, Hes. οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον, A pariete ad parietem pertinentes. [* Ἐντοίχιος, Dionys. Hal. Epitome 16, 6. γραφαί. * "Εὔτοιχος, Manetho 4, 151. εὐτοίχων * κανονισμῶν, Gronov. Bene libratarum normarum. Num fortasse leg. * εὐτυπέων, coll. 1, 299?" Schleusner.

Mss. * Ἰσότοιχος, Schol. Il. A. 306. "Musgr. Iph. A. 242." Schæf. Mss. * Ἀνισότοιχος, unde * Ἀνισοτοιχέω, Simpl. in Epict. Enchir. 38. p. 420. Schw.] Μεσότοιχον, τὸ, Paries interjectus et medius, Cic.: Paries intergerinus, Plin. et Fest.: Paries medianus, ut Vitruv. Columna mediana, i.e. Paries qui conclavia aut cubicula aliqua a se invicem discludit, utpote interjectus. Sed ap. Athen. (281.) masc. genere legitur μεσότοιχος, ubi Eratosth. de quodam suo discipulo dicit, Ἤδη δέ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα. Neutro autem genere in Ep. ad Ephes. 2, (14.) Ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἓν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, Qui utraque fecit unum, et intergerini parietis septum solvit. [Μεσότοιχος, Gl. Medius paries: Μεσότοιχον· Intergerrivus, leg. Intergerinus. "Valck. Anim. ad Ammon. 72." Schæf. Mss.] "Ὁμότοιχος, "Communem habens parietem: ut ὁμότοιχος οἰκία "ap. Isæum, Domus pariete intergerino s. inter- "medio discreta, atque ita parietem illum habens "communem." ["Ad Diod. S. 1, 58. Poët. Gnom. 234." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1012=974. Bl., Callim. H. in Cer. 117.]

[* "Τοιχίδιον, Eust. Od. Ω. p. 1959, 41. ap. Menag. Amœn. 217." Boiss. Mss.]

Τοιχόω, Murum facio. Et pass. τοιχοῦσθαι, Murum fieri, esse. Verbum fictum, ut patet e Plut. (10, 607.) Οὗτοι ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι: (609.) At particip. COMP. Ἐκτοιχωθεὶς, quod in VV. LL. exp. Compressus, Corruptus, mendosum est, ac pro eo scr. ἐκτρυχωθεὶς: sic enim ap. Suid. legitur, exponentem ἐκπιασθεὶς, διαφθαρεὶς: itidemque ap. Hes. [* "Τοίχωμα, Musgr. Iph. T. 73." Schæf. Mss.]

Ἀνατοιχέω ET Διατοιχέω, Modo in hoc, modo in illud navis latus jactor, ut fit in tempestate. Ambo ap. J. Poll. leguntur 1, (114.) sed sine expositione: tantum monet in sermone utendum esse posteriore διατοιχέω, quoniam prius est ἰδιωτικόν: quod et Phrynichus annotavit. Apud Suid. vero tantum διατοιχεῖ, quod exp. ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται. Apud Hes. legitur ET Ἀνατοιχάσαι, quod esse dicit περὶ τοῖχον περιπατῆσαι, Circum parietem ambulare, Parietem obire. [Phryn. Ecl. 161. Ἀνατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν. "In App. p. 34. Phrynichus idem, sed paulo copiosius dixit: Διατοιχεῖν τὸ εἰς τὸν ἕτερον τοῖχον τῆς νεὼς διαβαίνειν ἐν τῷ πλοίῳ (f. ἐν τῷ πλῷ,) ὅπερ οἱ ἰδιῶται * ἀντιτοιχεῖν λέγουσιν. Sed ἀνατοιχεῖν veriorem esse scripturam exempla docent, quorum præsidio ἀντιτοιχεῖν caret. Quanquam autem neutrum horum verborum, de quibus nostro loco disquiritur, crebro usu tritum est, tamen, quid veteres probarint, non obscurum esse potest. Antiatt. Bekk. 89. Διατοιχεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνατοιχεῖν Εὔβουλος Κατακολλωμένῳ. Aristid. Leuctr. 4, T. 1. p. 462. Καὶ μὴ, τὸ τῶν πλεόντων, μεταστρέψαι πρὸς τὸν ἐλάττω, διατοιχοῦντας ἀεί." Lobeck.: Arrian. Ep. 3, 12. Ἀνατοιχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον. * "Ὑπερτοιχέω, Latera navis supero, de unda, Greg. Naz. Carm. p. 3." Kall. Mss.]

[* Τοιχίζω, Latus do, Achill. Tat. 3. p. 155. Κλίνεται δὴ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος: cf. J. Poll. 1, 9.]

ΤΟΛΜΑ, ἡ, Audacia. Plerumque in malam partem accipitur, et in vitio ponitur: ut et oppositum huic vocabulum δειλία, i. e. Timiditas: virtus autem inter utrumque media est, ἀνδρεία s. μεγαλοψυχία, Fortitudo et magnanimitas. Ac τόλμα quidem in excessu peccat, δειλία autem in defectu. Thuc. 3, (82.) p. 110. Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής. Isocr. Trapezit. (8.) Εἰς τοῦτο τόλμης ἀφίκετο, ὥστ' ἀφῃρεῖτ' αὐτὸν, ὡς ἐλεύθερον ὄντα, Eo devenit audaciæ, ut eum ipsi veluti liberum eripuerit. Xen. K. Π. 1, (4, 24.) Μαινόμενον γινώσκων τῇ τόλμῃ, Furentem audacia; nam audaces quodam furoris instinctu aguntur. Est et in verbis τόλμα,
A Plato Apol. (29.) Ἀλλ' ἀπορίᾳ μὲν ἑάλωκα, οὐ μέντοι λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ ἀναισχυντίας, Quod non audeam impudenter apud vos mentiri. Ubi nota ab eo copulari τόλμης et ἀναισχυντίας, ut ap. Dem. copulate leguntur ἀναίδεια καὶ τόλμα. Æsch. c. Ctes. Πρὸς τὴν ἐν τοῖς λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατος, Miræ in verbis audaciæ. Et in ead. Or. (p. 70.) Ποίᾳ φωνῇ, ποίᾳ ψυχῇ, ποίοις ὄμμασι, τίνα τόλμαν κτησάμενοι, τὰς ἱκεσίας ποιήσεσθε; Plato Ep. 7. Ἐμπεσὼν τόλμαις ἀμαθίας: audax enim est inscitia. Non semper tamen in malam partem capitur, sicut nec Lat. vocab. Audacia. Isocr. in Ep. ad Philipp. (34.) Οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι. Plut. Ὁρμὴ καὶ τόλμη δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζούσαις τῶν γυναικῶν, Audacia et fidentia. Ubi paulo plus signif. quam θάρσος et Fidentia, quæ Ciceroni est Firma animi confisio. Idem alibi dicit, Fidentia est per quam magnis et honestis in rebus multum ipse animus in se fiduciæ certa cum spe collocavit. ["Valck. Phœn. p. 167. Musgr. Med.
B 856. Suppl. 449. Markl. ibid. Wakef. Alc. 753. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 82. Eur. Hec. 1109. Cum infin., Thom. M. 162. (ad Greg. Cor. 425.) Τόλμα, Τόλμη, ad Dionys. H. 2, 737." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 331. Arcadius p. 96. Τόλμη, Schleusn. Lex. V. T. "Τόλμα, in oratore est Audacia qua non terretur aut confunditur concionis aspectu, sed παρρησίᾳ utitur: Dionys. Jud. Isocr. 1. ubi hanc τόλμαν et τὸ φωνῆς μέγεθος, τὰ πρῶτα καὶ κυριώτατα τοῦ ῥήτορος appellat." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Τόλμα, Audacia, s. Ista animi fiducia quæ quidquid patitur et sustinet. Consideratur illud τόλμα vulgo tanquam radix:' solemnes tamen derivandi leges monstrant ductum a τέτολμαι, quod a τέτολκα verbi veteris * Τόλω. Sed hoc in Gr. monumentis non reperitur. Fuit tamen illud in usu plebis frequentissimo; qualia verba in sermone quotidiano usitatissima centena exulant a libris nostris, scriptis sc. lingua qua uti solebant elegantiores. E sermone plebeio τόλω in Italiam fuit delatum. Ro-
C manis veteribus innotuit Tolo, Tuli et Tetuli, Tolere: litera postea duplicata scripserunt Tollo, Tollere: a forma vet. fluxit Tolerare, significans Sustinere, atque idem in origine ac nostrum τολμᾶν. V. illud τόλω, usitatum in lingua plebis, fluxit tamen e dialecto vet. Formarum veterum, quæ e usu eruditorum ceciderant, sæpe plebs fuit tenacissima. Exemplo sit μαλάχη, (sic Athenis Malva dicebatur,) in lingua Gr. vulgo dicta μολόχη. Sed ista plebis pronuntiatio fuit vetusta, ab Epicharmo quippe Siculo jam adhibita. Vide T. H. ad Plutum 544. Antiquitus itaque æque Græcis τόλω fuit in usu ac τάλω. Hinc ortum Lexica præbent voc. Τάλας: sic Miser dicebatur: proprie Qui tolit, ac tolerat, s. sustinet magnum pondus ærumnarum. A τάλω ortum ταλάω contractum fuit in τλάω, itidem significans Tolero. Hæc si ad animum revocasset G. J. Vossius in Etym. L. L. v. Tollo, potuisset sibi ab errore non uno cavere." Valck. Schol. in N. T. 2, 186. Coraio autem radix est * Τόλλω, ut ab ἀγάλ-
D λω fit ἄγαλμα, a ψάλλω ψαλμός. Vide Schn. Lex. Suppl. 179. * Τολμίστατος, Soph. Phil. 984. ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε. "Sic emendate scriptum in B. T. In membr. ut Aldus edidit, * τολμήστατε, cum glossa * τολμηέστατε, quod Heathii quidem opinioni favet. Verum fallitur uterque. Orta varietas e similitudine soni vocalium ι et η in vitiosa recentiorum Gr. pronuntiatione. Ut formantur Attica superlativa ψευδίστατος, κλεπτίστατος, ἄλγιστος, ἔχθιστος, οἴκτιστος, ὕψιστος, a ψευδὴς, κλέπτης, ἄλγος, ἔχθος, οἶκτος, ὕψος, sic a τόλμη, τόλμιστος, τολμίστατος. Attica sunt formæ anomalæ, quæ non ad grammaticos canones de regularibus superlativis exigenda. Nulla obstat analogia, quin credam Græcis adhibitum fuisse, Lexicographis incognitum, nomen * Τόλμος, Audax, unde formatum esset τολμίστατος, ut λάλος, λαλίστατος. Alicunde forte exprometur: verum in Æschyli Persis 994. proprium est, non appellativum." Brunck. "Cattier. Gazoph. p. 17." Schæf. Mss.]

[* Ἀντίτολμος, ὁ, ἡ, Adversarius, Æsch. Eum. 556.] Ἀπότολμος, Inaudax, Horat. Et superl. ἀποτολμότατος, Minime audax, potiùs, Omnium minime audax, ap. Lucian. (2, 673.) Ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀποτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ βατταρίζων: ut Isocr. quoque queritur se non habuisse τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι. Est autem ἀπὸ hic στερητικὸν, ut in multis aliis. Nisi forte ἀτολμότατος Lucian. scripsisse existimemus. [" Cattier. Gazoph. 69." Schæf. Mss.] Ἄτολμος, Inaudax, Timidus, Omni prorsus audacia carens, Meticulosus. Plut. (6, 22.) Οὔτε γὰρ θρασὺν οὔτ' ἄτολμον καὶ καταπλῆγα προσῆκεν εἶναι, Nec audacem nec etiam omni prorsus carentem audacia. Thuc. 2, (39.) Μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι, Non minus audaces et strenuos quam ii sunt, quos perpetuus exercet labor: (43.) Μηδὲν ἀτολμοτέραν τὴν ἐς τοὺς πολεμίους διάνοιαν ἔχειν, Nihilo timidiorem habere in hostes animum: 4, (55.) p. 139. Ἀτολμότεροι δὲ δι' αὐτὸ ἐς τὰς μάχας ἦσαν, Inaudaciores, Timidiores, Minus audaces et strenui, ὀκνηρότεροι, ut Schol. exp. Aristoph. (N. 457.) Λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ' Οὐκ ἄτολμον. [" Ad Charit. 296. Schneid. ad Plut. Alex. p. 138. Cattier. Gazoph. 69. Timon Phlias. 19." Schæf. Mss. * Ἀτόλμως, Plut. 6, 171. Polyb. 3, 103, 3. 4, 60, 2.] Ἀτολμία, ἡ, Timiditas, Formido, Ignavia: opp. superiori τόλμα, synonymum nomini δειλία. Utitur Xen. Ἑλλ. 5, (3, 22.) nec non Philo V. M. 1. Τὸ δ' ὀλίγον θάρσος ἀτολμίας * ἐναφανίζεται περιουσίᾳ, Paucitas autem fortium obruitur non audentium numero, Turn. [Plut. Thes. 6. Æmil. P. 7. Philop. 7.] Ἀτολμέω, Inaudax sum, Non audeo, Timeo, Formido. Thuc. 1, (124.) p. 39. Ξυνελθόντες μὲν, ἀμύνεσθαι δὲ ἀτολμοῦντες, Non audentes propulsare. Ubi tamen ἀτολμῶντες scribitur, quasi a VERBO Ἀτολμάω, [s. * Ἀτολμόω, ut ab ἄτιμος fit ἀτιμάω et ἀτιμόω. Duker. habet οὐ τολμῶντες. " Cattier. Gazoph. p. 17." Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 407. Lobeck. Phryn. 630. Ἀτολμέω, Hippocr. 1194. * " Διατόλμα, Audacia, Eudocia p. 177. (vix sanum vocab. * Ἔκτολμος, unde) * Ἐκτόλμως, Valde audacter, Manetho 3, 331." Schleusner. Mss. " Ad Charit. 735." Schæf. Mss.] Εὔτολμος, oppositum præcedenti ἄτολμος, i. e. Audax, Confidens, Animosus, Intrepidus. Atque ut illud in vitio, ita hoc in virtute ponitur. Opp. K. 3, (383.) Σὺν κυσὶν εὐτόλμοισι ποτὶ χθόνα θῆρα βάλωνται, Cum canibus audacibus. Herodian. 7, (6, 11.) Νεανίσκον φύσει εὔτολμον, καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἀγεννῆ, καὶ τὴν ἡλικίαν ἀκμάζοντα, πρόθυμόν τε εἰς τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ κίνδυνον, Adolescentem audacem: 8, (1, 6.) de barbaris, Θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι ἐν ἀρχομένῃ μάχῃ. Rursum 7, (11, 1.) Εὔτολμον θράσος. Et aliquanto ante, Εὔτολμα ἔργα. [" Schmied. ad Plut. Alex. p. 138." Schæf. Mss. * Εὐτολμέω, Dio Cass. 55, 16.] Εὐτολμία, ἡ, Audacia, Confidentia, Animositas, Fortitudo. Philo V. M. 1. Πεῖραν ἤδη δεδωκότα στρατηγικῆς εὐτολμίας, Qui jam imperatoriæ fortitudinis speciem ediderat: 3. Ὀργῶντας εὑρὼν, καὶ γέμοντας εὐτολμίας καὶ παραστήματος, Audaciæ et animi plenos. Itidem Plut. de Deo Socr. Μηδὲ τὴν προπέτειαν εὐτολμίαν οἰόμενοι: nam laudatur εὐτολμία, ut virtus; vituperatur autem προπέτεια, ut vitium, sc. temeritas et inconsiderata audacia, quam τόλμαν ἀλόγιστον vocat Thuc. Et in Alcib. (13.) Ὀλιγωρία δόξης, ἣν ἀναισχυντίαν καὶ ἀπόνοιαν οὖσαν, εὐτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν καλοῦσι. [Eur. Med. 469. " Diod. S. 2, 167." Schæf. Mss.] Εὐτόλμως, Audacter, Animose, Intrepide, [Plut. 7, 376. Æsch. Ag. 1307. " Ad Charit. 735." Schæf. Mss.] Μεγαλότολμος, Magnopere audax, Immani audacia præditus, s. Magna audens, [Lucian. 1, 816. 2, 5. 215. * " Μεγαλοτόλμως, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 54." Boiss. Mss. * Μεγάτολμος, Manetho 3, 49.] Παντότολμος SIVE Πάντολμος, Omnia audens, Omnibus in rebus audax, Audacissimus. Priore utitur Greg. Naz. in Tragœdia quæ inscribitur Christus Patiens; posteriore autem Eur. [Suppl. 1075. Iph. A. 913.] Sic et Epigr. δεινὴ πάντολμος ἀνάγκη. [" Πάντολμος, bono sensu, de Prometheo, τῷ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκοντι, ap. Suid. v. Λεωργός." Schleusner. Mss. " Toup. Opusc. 2, 28.

A Lobeck. Aj. p. 289. Porson. Phœn. 1622. Paul. Sil. 4." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 677. Choëph. 428. Παντότολμος, Ag. 229. 1246. Πάντολμος, Παντότολμος, Lobeck. Phryn. 673. * " Παντόλμης, Const. Manass. Chron. p. 72." Boiss. Mss. * Παντολμέω, unde * Παντολμία, ἡ, Projecta audacia, quod vocab. affertur ex Adamantio. * Παντολμίας, ὁ, i. q. πάντολμος, legitur ap. Eund. Physiogn. 1, 10. Schneidero autem pro παντολμίαι reponendum videtur πάντολμοι.] Παράτολμος, Audax, etiam Nimium audax, Temerarius: ut παρὰ vitium hic denotet, quemadmodum εὖ virtutem in superiore εὔτολμος. Plut. Demetr. (11.) Ἦν δὲ καὶ τἆλλα παράτολμος ὁ Στρατοκλῆς, καὶ βεβιωκὼς ἀσελγῶς. Alibi, Ἀεὶ μὲν ἀνδρώδης οὖσα καὶ παράτολμος. Idem Symp. 4, 1. Οὐδεὶς γέγονεν οὕτω τῶν ἰατρῶν παράτολμος ἐν καινοτομίᾳ καὶ ἀνδρεῖος, ὥστε ποικίλην τροφὴν πυρέττοντι προσενεγκεῖν. Ubi nota παράτολμος hoc copulari cum ἀνδρεῖος, ut in præcedente loco cum ἀνδρώδης: quorum utrumque in laude ponitur. [* Παρατόλμως, Heliod. 9. p.
B 442. * Πολύτολμος, Schol. Eur. Hipp. 642. * Ὑπέρτολμος, Æsch. Ch. 592.]

Τολμήεις, Audens, Audax, Intrepidus; item et Tolerans, ὑπομονητικὸς, ut exp. Od. P. (284.) Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα: quasi sc. multa expertum esse mala, audaciorem reddat ad subeunda alia et tolerantiorem. [" Brunck. ad Æsch. Pr. 235. Toup. Emendd. 2, 174." Schæf. Mss. * Τολμῆς, ad Æsch. l. c. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 155. Cf. Τιμήεις, Τιμῆς.]

Τολμηρὸς, Audax, Intrepidus; interdum et Temerarius, ut παράτολμος. Thuc. 7, (21.) p. 239. Πρὸς ἄνδρας τολμηρούς. Dem. (1395.) Οὐδένα οὔτ' ἀναίσχυντον οὔτε τολμηρὸν οὕτως εἶναι ὄντιν' ἀντιποιήσεσθαι τῶν πεπραγμένων, Neminem usque adeo vel impudentem fore vel audacem. Ubi nota copulari ἀναίσχυντον et τολμηρὸν, ut supra ἀναίδεια et τόλμα. Unde superl. τολμηρότατος, Audacissimus, Confidentissimus, Thuc. 1. Item τὸ τολμηρὸν, Audacia, ἡ τόλμα, Thuc. 1, (102.) Δείσαντες τῶν Ἀθηναίων τὸ
C τολμηρὸν καὶ τὴν νεωτεροποιΐαν, Veriti Atheniensium audaciam, et studium novarum rerum. [" Mœris 249. Markl. Suppl. 304." Schæf. Mss. Demosth. 1024. Bast. ad Greg. Cor. 886. Schleusn. Lex. V. T.] Τολμηρῶς, Audacter, Intrepide, Thuc. 3. T. πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρουν: [cf. c. 74.] Unde superl. τολμηρότατα ap. J. Poll., pro quo Cæsar dicit Audacissime. [Polyb. 1, 17, 7. * Τολμηρέω, unde * Τολμηρία, ἡ, Æsop. Fab. Cf. Πονηρία, Μοχθηρία.]

Τολμάω, Audax sum, Audeo. Thuc. 2, (43.) Ἐνθυμούμενοι ὅτι τολμῶντες καὶ γιγνώσκοντες τὰ δέοντα ἄνδρες αὐτὰ ἐκτήσαντο, Viri audaces et intelligentes eorum quæ oportet. Plut. Μὴ βουλομένων δὲ μηδὲ τολμώντων, Nec volentibus nec audentibus. Herodian. 1, (17, 14.) Τολμῆσαί τε ἅμα καὶ δρᾶσαι πεφυκὼς, Audax ac promtus: 8, (5, 22.) Τολμήσαντες οὖν ἐπίασι τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, Sumta audacia. Hom. quoque ante hos usus est, Il. M. (51.) οὐδέ οἱ ἵπποι Τόλμων ὠκύποδες, Non audebant, P. (68.) Ὣς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα, Ita horum nulli animus
D audebat in præcordiis: non aliter sc. ac canibus et venatoribus, qui circum leonem raptum pecus devorantem, Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ: ubi δεδιέναι et οὐκ ἐθέλειν opp. huic τολμᾶν. Interdum cum infin. construitur, ut Lat. Audeo quoque. Dem. (320.) Εἶτα σὺ φθέγγῃ, καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωνὶ πρόσωπα τολμᾷς; Æschin. (73.) Τολμᾷ λέγειν, βλέπων εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ὑμέτερα, ὡς ἄρα Θηβαῖοι τὴν συμμαχίαν ἡμῖν ἐποιήσαντο. Rursum Dem. (533.) Τολμᾷ ἐξαγαγεῖν. Xen. K. Π. (6, 1, 3.) Τολμῶ ἐξενεγκεῖν, Audeo efferre s. publicare. Idem alibi, Ἐτόλμησε τὸν Ἀλκιβιάδου υἱὸν φιλῆσαι, Ausus est osculari filium Alcibiadis. Aristoph. Πλ. (516.) τολμῶντε δρᾶν, Audentes facere. Item præcedente οὐ, Demosth. (1051.) Οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, Deponere non ausus est. Quomodo et Chrys. Οὐ τολμᾷ γενέσθαι πλησίον, Propius accedere non audet. Sed notandum est, in hac constr. τολμᾶν reddi nonnunquam Sustinere. Eur. τολμῶ μεθεῖναι, Sustineo

dimittere. Plato de Rep. 2. Ὃς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ, καὶ τολμήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων, Sustineat abstinere. Isocr. Τίς γὰρ ἱκετεύειν τολμήσει; Sic Paul. in Ep. ad Rom. 5, (7.) Ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν, Pro eo qui sit ipsi utilis, forsitan aliquis etiam mori sustineat: 15, (18.) Οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ, Non enim sustinuerim quicquam loqui, quod non effecerit Christus per me. Utuntur autem Lat. verbo Sustineo hoc modo cum alii, tum Ovid., et Quintil. ut 2, 4. Nec enim hujus rei judicium differre sustineo. Alioqui pro Sustineo accipitur et in alia signif., ea sc. qua Sustineo i. denotat q. Tolero, Perfero, καρτερῶ, ὑπομένω. Od. Ω. 160. Αὐτὰρ ὃ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ, Toleranti animo patiebatur se impeti et probris incessi. Itidem ap. Theogn. accipiunt, (442.) ὁ ἐσθλὸς Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακὸν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως, ubi malim accipere in præcedenti signif. Sustinendi: alioqui verbum ἔχειν ibi supervacaneum esset. Rursum ap. Eund. itidem accipiunt, (555.) Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα, Oportet sustinere et tolerantem esse. Ego vero ex Ovidio reddi posse crediderim, Perferre et obdurare. Possis reddere etiam Confidere et Bono esse animo, ut i. sit q. θαρσεῖν. At verbo Sustinere apte utemur in Eur. Hec. (333.) Αἶ αἶ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί· Τολμᾷ θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον: Sustinetque et patitur quæ non decet, ἀνέχεται, πάσχει. Rursum τολμάω pro Audeo, cum accus. construitur, Thuc. 3, (56.) p. 102. Ἐθέλοντες τολμᾶν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα, Schol. σὺν τόλμῃ πράττειν. Itidemque 4, (98.) p. 153. Τοῖς ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν τι τολμήσασιν, Idem exp. τολμηρῶς πράξασι παρὰ τὰ καθεστηκότα. Eod. modo Isocr. in Archid. Ταῦτα ἐὰν τολμήσωμεν, καὶ μὴ κατοκνήσωμεν, Hæc si ausi fuerimus. Aristoph. Πλ. (419.) Τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν, Audetis facinus intolerabile. Nisi hic τολμᾶν accipere malis pro Patrare, Committere, Summa cum audacia patrare et committere, suscipere s. admittere. Ita enim et τολμᾶσθαι aliquid dicitur. Herodian. 2, (5, 15.) Δέει τῶν τε τολμημένων, Metu eorum quæ tanta audacia perpetrabat: 6, (3, 1.) Τὰ κατὰ τὰς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ βαρβάρου τολμώμενα οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενοι, Audaciam et insolentiam barbari non amplius tolerandam esse. Rursum 2, (14, 3.) Τὸ εἰς τὰ τολμώμενα ἅμα τῷ θαῤῥαλέῳ εὔελπι, Rebusque maximis aggrediendis bonam sibi spem proponens audacia, Polit.: 7, (5, 1.) Εἰ τὰ τολμηθέντα αὐτοῖς αὐξήσαιεν ἔργοις μείζοσι, Si nuper ausa et patrata facinora novo aliquo facinore cumularent: (2, 9, 13.) Ἐπὶ τοῖς οὕτως πως κατ' αὐτοῦ τετολμημένοις ἠγανάκτουν. Sic Hermog. Τολμηθὲν ἔργον, Scelus ausum et admissum, quod admittere aliquis ausus est. Chrys. Θάνατος ὑπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς τολμηθείς. At Synes. Ep. 44. Τολμηθέντος αἵματος ὁμογνίου, Patrato homicidio gentilitio, Interfecto cognato, Ausa et patrata cognati cæde. E Plut. Rom. in bonam partem, Τολμηθὲν ἔργον, pro Facinus animose susceptum; est enim ubi audacia laudem meretur. Nec vero solum τολμάω accus. junctum redditur Audeo, Patrare audeo, Audeo aggredi et admittere, verum etiam Comminiscor. Herodian. 4, (13, 1.) Τολμᾷ δὴ τοιοῦτο, ubi Polit. Tale quiddam comminiscitur. Ionice vero Herod. DICIT Τολμέων pro τολμάων, [τολμέω pro —άω, 8, 77.] ut ἐπιτιμέων pro ἐπιτιμάων, et alia multa. [" A me impetro, et velut invito mihi extorqueo facinus, nobile illud quidem, at acerbum et durum, ad quod non nisi necessitate coactus accedam, Demosth. 36. 854." Reisk. Ind. Demosth. Vide Monk. ad Eur. Alc. 287. " Toup. Opusc. 2, 269. Markl. Suppl. 882. ad Charit. 675. Jacobs. Anth. 6, 149. Villoison. ad Long. 211. 287. Perfero, Steinbr. Mus. Tur. 1, 178. Musgr. ad Hec. 333. Sustineo, Boeckh. in Plat. Min. 142. Patior, Eur. Hec. 324. 331. Herm. Periphrast., Brunck. Aristoph. 2, 214. Cum particip., Jacobs. Anth. 12, 388. Boeckh. in Plat. Min. 142. Eur. Hipp. 476. Matth. Cum infin., Thom. M. 162. Xen. Mem. 1, 2, 11. Koen. ad Greg. Cor. 199, Pass. cum infin., Dionys. H. 1, 193. Τολμῶν, i. q. τολμήεις, Eur. Phœn. 277. Pors." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 1035. Valck. Schol. in N. T. 2, 186.]

Τόλμημα, τὸ, i. q. τετολμημένον ἔργον, Facinus quod quis ausus est, admittere ausus est. Lat. Poëtæ Ausum dicunt: utentes tamen frequentius numero plur. Legimus enim apud eos Crudelia s. Furialia s. Immania ausa; Magna, Fortia, Memoranda ausa; nec non Potiri auso, Indulgere s. Excidere ausis. Accipitur vero interdum in bonam partem, interdum in malam, ut et Lat. Ausum. In bonam: Thuc. 2, (25.) Ἀπὸ τούτου τοῦ τολμήματος πρῶτος τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐπῃνέθη, Ex isto tam audaci facinore, Ob fortia et magna hæc ausa, (6, 54.) p. 215. Τὸ Ἀριστογείτονος καὶ Ἁρμοδίου τόλμημα: Lucian. (1, 856.) Διὰ τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, Ob hæc tam magna ausa: Philo V. M. 1. Τόλμημα τολμῶσιν ὁποῖον εἰκὸς ἦν τοὺς ἐλευθέρους, Facinus audent et aggrediuntur. In malam vero: Plut. de Def. Orac. Μεγάλου τινὸς ἄγους καὶ τολμήματος ὑποψίαν ἔχουσι, Magni cujusdam sceleris et facinoris audacis suspicione non carent: Theodor. H. E. 5. Παρ' αὐτὸ συλλαβόντες τὸ τόλμημα ἀνεῖλόν τινας, In ipso facinore deprehensos necarunt. Aristoph. Πλ. (419.) Τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετόν. [" Phalar. p. 16." Schæf. Mss. " Τόλμημα λεκτικὸν, Audacia elocutionis, qualis v. c. in hyperbole esse solet, Longin. 38, 5. Aristid. περὶ Λογ. Πολ. 658., ubi ἡ ἀσφάλεια opponitur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* " Τόλμησις, ἡ, Audacia, Athan. 2, 249." Kall. Mss. Τολμήσεως, Gl. Desperatione.]

Τολμητέον, Audendum est, Audacter res aggredienda est, [Eur. Med. 1051. Iph. T. 111. 121. Ion. 1387. " Clem. Alex. 553." Kall. Mss. " Τολμητέος, ad Diod. S. 1, 352." Schæf. Mss.]

Τολμητὴς, Qui audet, Qui audet aliquid suscipere et aggredi, Homo audax. Thuc. 1, (70.) Οἱ μὲν, παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες, Audaces sunt ac promti supra vires, Audent supra vires. [" Thom. M. 856. Huschk. Anal. 276. Steph. de Dionys. Imit. Thuc." Schæf. Mss. " Philo J. 2, 72. Plut." Wakef. Mss.] Τολμητίας, ὁ, i. q. τολμητὴς, Audaculus, ut Gell. loquitur, Suid. [Gl. Audax. " Valck. Anim. ad Ammon. 143. Thom. M. 856." Schæf. Mss. " Polemo 203. Schol. Æsch. Pr. 235." Wakef. Mss. " Anna C. 14. 286. 474. * Τολματίας, 231." Elberling. Mss.]

[* Τολμητὸς, Eur. Hel. 822. Soph. Phil. 634. Sappho ap. Longin. 10. Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, Audendum.] Ἀτόλμητος, Non ausus. Sonat ἀτόλμητον, Inausum: quo et Virg. usus est. Item Non audendum, ap. Chrys. de Sacerd. [Æsch. Ag. 383. Pind. Ἰ. 8, 19. " Abresch. Æsch. 2, 33." Schæf. Mss. " Athan. 1, 432. Οὐδὲν αὐτοῖς ἀ., Nil ipsis inausum: 558. Οὔτε τῶν ἀ. παρορῶσιν, Nil intentatum s. inausum sinunt." Kall. Mss. * Ἀτολμήτως, Epiphan. 1, 1026.]

Ἀνατολμάω, ex Eur. affertur simpliciter pro Audeo: [Alc. 277. Ἀλλ' ἀνατόλμα.] Videtur tamen præp. non esse supervacanea. [" Vix credo compositum istud ap. Græcos extare. Recte Ed. Lasc. Ἀλλ' ἄνα, τόλμα. Ἀλλ' ἄνα est phrasis Homerica; a Sophocle etiam usurpata Aj. 194." Porson. Med. 325.]

Ἀντιτολμάω, Contra audeo, Adversor alicui, Me oppono, sumta audacia, Audacter alicui obsisto, Audaciam audaciæ oppono. Thuc. 7, (21.) p. 239. Πρὸς ἄνδρας τολμηροὺς, τοὺς ἀντιτολμῶντας, χαλεπωτάτους ἂν αὐτοῖς φαίνεσθαι: [2, 89.]

Ἀποτολμάω, Confidenter audeo, ut Bud. exp. in hoc Æsch. loco, et similibus, c. Ctes. Ἀπετόλμησε λέγειν: [cf. p. 76.] Exp. item, Confidenter aliquid aggredior. Et ap. Lys. (283.), inquit, pro Facinorose audeo. Suidas dicit ἀποτιμᾶν jungi accusativo: et ita in h. Greg. Naz. l. Μόνος ἢ κομιδῇ σὺν ὀλίγοις ἀποτολμᾷ τὴν ἀλήθειαν. Ἀποτολμᾶσθαι dicitur quod suscipitur cum confidentia et audacia, vel quasi confidente quadam audacia, si modo ita loqui liceat ad exprimendam vim præpositionis ἀπό: ut Bud. ἀποτολμῶ vertit Confidenter audeo. Hinc PARTIC.

'Αποτετολμημένον, Confidenter cœptum s. Audacter, Magnum ausum: ut Magna ausa dicunt Poëtæ pro Cœptis audacibus. Affertur et 'Αποτετολμημένη ἐλευθερία, in VV. LL. pro Libertas in extremam licentiam redacta. Fortasse melius aliquis verterit, Libertas ad extremam et desperatam audaciam, s. confidentiam, deducta. [" Ad Charit. p. 3." Schæf. Mss. Thuc. 7, 67. * " 'Αποτετολμημένως, Temeriter, Audenter, Temerarie, Orig. c. Cels. 6. p. 306. (315.)" Seager. Mss. * 'Αποτολμητέον, Audendum est, Plut. 6, 38.]

[* 'Εκτολμάω, affertur ex Josepho, activo sensu, pro ἐκθαρσέω, Ad audendum impello, incito, loco tamen non indicato. Schneidero suspectum est.]

[* 'Εντολμάω, Suid. 2, 127. 3, 6. " Toup. Opusc. 2, 201." Schæf. Mss.]

'Επιτολμάω, Audeo in aliqua re. Synes. Ep. 4. Πάλιν ἐπετολμήσαμεν τῇ θαλάττῃ, Iterum ausi sumus in mari. I. e. Iterum nos ausi sumus mari committere. Item Sustineo, Tolero, ut τολμάω quoque. Od. A. (353.) Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, i. e., inquit Schol., ὑπομενέτω: P. (238.) 'Αλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, itidem Pertulit, ὑπέμεινε. || Suidas ἐπιτολμῆσαι dativo junctum ait significare ἐπιβουλεύσασθαι, afferens ex Anonymo, 'Αναπείθει ἐπιτολμῆσαι τῷ Λυκίδῃ. Ubi ἐπιτολμῆσαι i. est propemodum q. ἐπιθέσθαι, s. ἐπιχειρῆσαι, s. potius i. q. τολμῆσαι ἐπιχειρεῖν s. ἐπιτίθεσθαι, Audere invadere, adoriri et inferre manum, etiam Audere adversum. [" Valck. ad Herod. 236. Cum dat., Plut. 6, 143. Hutt." Schæf. Mss. " Appian. 1, 638. 'E. πράγματι, Philostr. 780." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 4, 8. λέχει τῷ ξένῳ, 7, 19. κύνες γυναιξὶν, 4, 37. τῇ πτήσει. * " 'Επιτολμητέον, Audendum, Philo J. 1, 4." Schleusner. Mss.]

" Κατατολμάω, Audeo adversus. Cum gen. con-" strui, Suid. etiam testatur." [Tzetz. Exeg. in Il. 28. " Huschk. Anal. 178. ad Diod. S. 1, 175. 2, 28. Jacobs. Anth. 11, 60." Schæf. Mss. " Opp. Auc. p. 193. Villois. Anecd. Gr. 2, 51. Philostr. 947. Cum gen. rei, Theod. 4, 358." Wakef. Mss. " Basil. Sel. V. Theclæ 252. Euthym. Z. in Matthæi Lectt. Mosq. 1, 34." Boiss. Mss. " Greg. Naz. Or. 11. p. 184." Strong. Mss. " Polyb. 3, 103. Παρωρμήθη πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κατατολμᾶν τῶν πολεμίων: quo sensu haud infrequens hoc verbum de iis, qui alios aggrediuntur et pugnam audent. Greg. Naz. Or. 3. p. 68. de Juliano, Τῆς ἀπονοίας ἔδωκεν ἂν δίκην ἐν ὅροις 'Ρωμαίων, ὧν κακῶς κατετόλμησε: ad quem modum Κατατολμᾶν τῶν κυμάτων, qui fidenti animo mari sese committunt, Jo. Chrys. Homil. de Gloria 3, 140. Κινδύνων κατατολμᾶν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Pericula fidentes adire pro virtute, 4, 51." Brunck. Mss. Cum accus., Heliod. 297. ἔφοδον. Cum infin., 2 Macc. 3, 24. Τοὺς κατατολμήσαντας συνελθεῖν: cf. 5, 13.]

Παρατολμάω, Præcipitanter audeo. E Greg. Naz. autem affertur pro Interim audeo. [" Παρατετολμημένα, Quæ audacius dicta sunt, ut in ratione dicendi sublimi et hyperbolica, Longin. 8, 2. Eodem sensu c. 32. παρακινδυνεύειν dixit: vide hoc vocab." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Suid. 3, 40. Eust. Il. A. p. 23, 44.]

Προτολμάω, Prior audeo; Prius patro: ut aliquid ab aliquo dicitur προτολμᾶσθαι, Prius auderi, patrari audaci quadam insolentia. Thuc. 3, (84.) 'Εν δ' οὖν τῇ Κερκύρᾳ τὰ πολλὰ αὐτῶν προετολμήθη, Ante patrata sunt. Herodian. 6, (7, 24.) Δέον ἐπεξελθεῖν καὶ τιμωρήσασθαι Γερμανοὺς ἐπὶ τοῖς προτετολμημένοις, Pœnasque exigere audacium facinorum quibus Romanos lacessiverant. Apud Suid. vero LEGITUR Προτολμίζεσθαι, προέρχεσθαι, in Ms. etiam Cod, i. e. Præire. Alii exp. Prætentare, Audendi exemplum dare.

[* Συντολμάω, Eunap. 164.]

Sunt et nomina propria e τόλμα derivata: NIMIRUM [* Τόλμος, vide Τολμίσταρος,] Τολμίας, ET Τολμίδης, ὁ: quorum illud ap. Plut. legitur, hoc ap. Paus.

ΤΟΛΥΠΗ, ἡ, Lana carpta et operi parata, τὸ κατειργασμένον ἔριον, Eust. Itidemque Idem p. 1414. Κατειργασμένον καὶ ξανθὲν ἔριον καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι, Lana carpta et pexa et ad nendum parata. Idem rursum p. 1336. τολύπη a veteribus exponi ait σφαῖρα ἐρίων, Pila s. Glomus lanarum. Malim ex iis omnibus hanc unam compositam dare expositionem, Lanarum carptarum et ad nendum paratarum glomus. Solent enim plerumque in pilæ formam conglomerari. Et ita ap. Diosc. 5, 85. de pompholyge, Τὸ δὲ σῶμα τὸ ποιούμενον ὑπὸ τῶν ἐπιφερομένων, κατ' ἀρχὰς μὲν ταῖς ἐπανισταμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικὸς γίνεται, ὕστερον δὲ, πλείονος τῆς αὐξήσεως συμβαινούσης, ἐρίων τολύπαις ἀφομοιοῦται, Ruell. vertit, Glomusculis vellerum simile redditur. Itidemque πράσων τολύπαι dicuntur Porri in pilæ formam conglobati, s. σφαῖρα quæ e porris convolutis fit et ori ingeritur: ut Eubulus Comicus ap. Athen. (571.) κοσμίαν ἑταῖραν παράγων, dicit, ἐδείπνει κοσμίως, Οὐχ ὥσπερ ἄλλαι τῶν πράσων ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους. Atque eandem ob causam μάζης etiam genus quoddam τολύπη vocabatur, a τολύπης nimirum figura sphærica et globosa; s. quoniam rotunda erat in modum glomeris lanarum. Meminit hujus mazæ Eust. 1414. et Tryphon ap. Athen. (114.) Hes. autem τολύπην vocari scribit τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, quæ et βήρηκας nominari. Idem vero et superioris meminit signif., τολύπη exponens * ἀγαθίδιον στήμονος ἢ * ῥοδάνης. Quo refer etiam quod J. Poll. scribit, 7, c. 10. Sophoclem * ὁλοστήμονας τολύπας appellare τὰς ταινίας. Suidas h. etiam l. affert ex Anonymo, Καλωδίοις τε καὶ τολύπαις τοὺς καλάμους ξυνδήσαντες, κώμυθας πολλὰς ἀπειργάσαντο, ubi simpliciter accipi potest τολύπη pro Lana carpta; ipse tamen exp. ἐργασία: quod nullo modo convenit. ||Eid. τολύπη est ἀγρία κολοκύνθη. Quo pertinere queat quod legitur 4 Reg. 4, (39.) de Elisæo, Εὗρεν ἄμπελον ἀγρίαν, καὶ συνέλεξεν ἀπ' αὐτῆς τολύπην ἀγρίαν πλῆρες τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ubi vulg. versio habet, Collegit ex ea colocynthidas agri, et implevit pallium suum, [s. Cucurbitam agrestem. Vide Schleusn. Lex. V. T. " Toup. Opusc. 1, 484. ad. Od. A. 328. Wakef. Trach. 695. Jacobs. Anth. 8, 35. 9, 162. Brunck. Soph. 3, 523. Heyn. Hom. 6, 537." Schæf. Mss. " Placentæ genus, Clem. Alex. 19." Wakef. Mss.]

Τολυπεύω, i. q. τολύπην ποιῶ, Glomero, conglomero, Conglobo: ut Eust. quoque τολυπεύειν esse dicit τὸ πολλὰ εἰς ἓν τέλος συγκεφαλαιοῦν. Hes. autem στρέφειν: quod et ipsum verbum ad lanificium pertinet, ut et στροφαλίζειν, et Lat. Torquere: veluti cum dicunt Torquere fusos, Torquere stamina. Possumus etiam exponere πλέκειν, Nectere, Contexere. Atque ut metaphorice dicitur πλέκειν δόλους et στρέφειν στροφὰς, ita et τολυπεύειν δόλους: ut Od. T. (137.) Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, Ego autem dolos necto, telam sæpius retexens. Hes. τολυπεύειν exp. etiam μηχανᾶσθαι, ἐργάζεσθαι, Machinari, Fabricari, Struere: quo modo τολυπεύειν ἄλγεα potest exponi κακὰ τεύχειν, Mala machinari s. inferre, Il. Ω. initio, de Achille desiderante suum Patroclum, 'Η δ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, 'Ανδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων: nam Eust. non passive, sed active ibi accipi hoc verbum scribit, et ei opponit τὸ πάσχειν: cui πάσχειν ἄλγεα opp. τεύχειν ἄλγεα: nec enim assentitur iis qui τολυπεύειν ibi accipiunt pro κακοπαθεῖν, quasi a τολύπη significante Herbam lethalem, (e quorum numero Hes. quoque est, τολυπεύειν exponens ταλαιπωρεῖν, μοχθεῖν, Ærumnas pati, Labores molestos exantlare,) præsertim cum Homerus hoc verbum alibi semper active usurpet, veluti cum dicit πόλεμον τολυπεύειν, Bellum conficere, ad finem perducere. Od. A. 237. Ξ. 367. Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, 'Ηὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, Postquam confecit bellum, Bello confecto et finito: Il. Ξ. (86.) οἷσιν ἄρα Ζεὺς 'Εκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν 'Αργαλέους πολέμους· ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος: ubi Eust. quoque exp. ἐκτελεῖν καὶ κατεργάζεσθαι. Ex Eur. autem (Rhes. 744.) affertur πένθος τολυπεύω pro Luctum concinno et adorno. [" Toup. Opusc. 1, 484. Valck. Diatr. 94. 97. ad Eur. Rhes.

l. c. et 750. Monum. Byz. 32. Bentl. Aristoph. 319. Heyn. Hom. 6, 537. 8, 558." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 586. Schn. Ind. Scriptt. Rei Rust. 363.] Τολύπευμα, τὸ, i. q. τολύπη, Glomus: Suidæ σύναγωγὴ, et κατασκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον, Lana carpta et decenter parata, sc. ad nendum, vel etiam conglomerata. [" Toup. Opusc. 1, 484. * Τολυπευτὸς, ibid." Schæf. Mss.] Τολυπευτικὸς, Qui novit τολυπεύειν: unde τολυπευτικώτατος, quod Hes. exp. ἐργαστικώτατος, * ἐπιτελεστικώτατος.

'Εκτολυπεύω, Perficio, Conficio, ἐκτελέω, s. τελειόω, ut Hes. τολυπεύσας exp. τελειώσας, procul dubio respiciens ad hoc hemistichium Hesiodi, ('Α. 44.) χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας, Magno defunctus labore, Magno labore confecto et exantlato. [" Brunck. Aristoph. 1, 234. Bentl. 319. ad Il. Ω. 7." Schæf. Mss. * Συντολυπεύω τὰς μάχας, Nicet. Ann. Præf.]

" ΤΟΝΘΟΡΥΖΩ, nec non Τονθορίζω ap. Hes., " Murmuro, Summissa voce murmuro, Musso, Sum-" misse loquor. Apud Aristoph. B. (747.) servus qui " vapulavit, dicitur τονθορύζειν :" [Σφ. 614. 'Α. 683.] " Hinc est" [* Διατονθορύζω, i. q. simplex, Dio Cass. 73. ET] "'Υποτονθορύζω, Summurmuro. " Hujus pariter et illius exemplum habes ap. Suid. v. " Τονθορύζω. Apud Lucian. (1, 466.) ὑποτονθορύζειν " cum accus. "Αμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύ-" σας: ut si dicas Latine Summurmurare aliquid, " pro Proferre tenui murmure, s. exiguo murmure, " ut legitur ap. Ovid. Tenui murmure dicere, nec non " Exiguo murmure :" [Idem 1, 684. 739. 3, 426.] " Hinc Τονθορὺς, ύος, ἡ, Murmur, in VV. LL. Apud " Hes. autem est Τονθρὺς, quod exp. φωνή." [" Τονθορύζω, Belin. ad Lucian. 5. p. 238. Τονθορίζω, Thom. M. 857. ad Charit. 769. Brunck. Aristoph. 3, 86. Τονθορύζω, Τονθορίζω, Ammon. 79. Valck. Anim. 119. Phryn. Ecl. 37. 158(=358. Lob.) * Τονθορυσμὸς, ibid. Valck. Anim. ad Ammon. 123. Thom. M. l. c. * Τονθορυστὴς, ibid. * Τονθρίζω, * Τονθρύζω, Ammon. 79. Valck. Anim. 119. Phryn. Ecl. 158. Τονθρίζω, Thom. M. 856. ad Charit. 769. * Τονθρυσμὸς, Phryn. l. c. Thom. M. l. c. Valck. Anim. ad Ammon. 123. * Τονθρυστὴς, Thom. M. 857. Phryn. l. c." Schæf. Mss. Τονθρύζω, Opp. K. 2, 541. Τονθρίζω, 3, 169. Schneiderus autem in utroque loco Τονθορύζω edidit. Vide Phryn. Bekkeri p. 67. Τονθρυστὴς, Schleusn. Lex. V. T. Τονθορύζω, Valck. Schol. in N. T. 1, 114. 409. " 'Υποτονθορύζω, Valck. Anim. ad Ammon. 121. Thom. M. 856." Schæf. Mss. * 'Υποτονθορίζω, Liban. 4, 813. * " Τονθολυγέω, i. q. τονθορύζω, Murmuro, Murmur edo, veluti rivus cum strepitu quodam defluens, Pherecrates ap. Athen. 268. ubi vide notata. J. Poll. quidem (6, 58.) ni fallunt Codd., * τονθορυγέω in Pherecratis versu legebat." Schw. Mss. Cf. Eust. ad Il. P. 1126, 46. Vide nott. ad Hes.]

ΤΟΞΟΝ, τὸ, Arcus. Od. Λ. (606.) Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν, Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικὼς, Arcum tenens, et nervo impositam sagittam, torvumque circumspectans, et ejaculaturo similis: Φ. (11.) "Ενθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, Arcus qui in aversum tendit, et reflectitur. Idem plur. dicit καμπύλα et ἀγκύλα τόξα pro Curvus s. Incurvus arcus; Ovid. vero Aduncus, Sinuosus, Sinuatus, Flexibilis arcus. Il. Γ. (17.) Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα: solent enim ex humeris suspendi arcus, ut Virg. quoque testatur, Æn. 1. Namque humeris de more habilem suspenderat arcum Venatrix. Z. (322.) περικαλλέα τεύχε' ἔχοντα, 'Ασπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα, Tractantem aduncum arcum. Idem et τόξον τείνειν dicit, et τανύειν s. ἐντανύειν: ut Lat. quoque Arcum tendere, intendere, contendere: Poëtæ vero Curvare, Sinuare arcum, Flectere, Lunare: ut Seneca, Flectere arcum coactis cornibus, Ovid. Lunavitque genu sinuosum fortiter arcum. Od. Φ. (397.) οὐδέ τι τόξων Δὴν ἔκαμον τανύων, Il. Δ. (124.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς 'Οξυβελὴς, Od. Φ. (92.) οὐ γὰρ

A ὀΐω 'Ρηϊδίως τόδε τόξον ἐΰξοον ἐντανύσασθαι. Itidemque τόξον τανυστὺς, Intentio arcus: (112.) μηδέ τι τόξον Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος. Nec non et prosæ Scriptores dicunt τόξον ἐντείνειν et ἐπιτείνειν. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Τόξα ἐντείνασθαι, καὶ τὰ παλτὰ ἐπαφιέναι. Lucian. 1, (861.) Τῇ λαιᾷ τόξον ἔχων ἐντεταμένον. Plut. An Seni capess. Resp. Τόξον μὲν γὰρ ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δὲ ἀνιεμένη: de Fort. Alexandri, Βέλει τις ἀπὸ τόξου τὸν θώρακα διέκοψε, Jaculo ex arcu emisso thoracem diffidit: de Præc. Sanit. (6, 503.) loquens de Scytha potante, Πολλάκις ἐφάπτεται τοῦ τόξου, καὶ παραψάλλει τὴν νευρὰν, ἐκλυόμενον ὑπὸ τῆς μέθης ἀνακαλούμενος τὸν θυμόν. Apud Athen. fit mentio τόξων Σκυθικῶν: ut 7. 'Εφόρει δὲ τόξα Σκυθικὰ, καὶ ῥόπαλον ἐκράτει, Gestabat arcus Scythicos: quorum figuram refert litera C, ut docet pastor quidam ἀγράμματος ap. Eund. 10. (p. 454.) ubi describit figuram literarum quibus scribitur nomen Θησεύς: sic enim ille, Σκυθικῷ δὲ τόξῳ τὸ τρίτον ἦν παρεμφερὲς, Tertia autem ejus no-
B minis litera assimilis erat arcui Scythico. || Τόξον, teste Hes., interdum signif. etiam τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη, Artem sagittariam, et ipsam Sagittam s. Jaculum: quemadmodum Eust. quoque p. 1248. annotat, Hom. τόξον nomine συμπεριλαμβάνειν καὶ τοὺς ὀϊστοὺς, καὶ ὅλως πᾶσαν τοξικὴν σκευωρίαν, et τόξα vocare καὶ τὰ βέλη καὶ πᾶσαν τὴν τοξικὴν σκευήν: nec solum τὰ βάλλοντα, sed etiam τὰ βαλλόμενα. In qua signif. sciendum est accipi pluralem τόξα, potius quam singularem τόξον, Il. Θ. (296.) 'Εκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω, Arcu sagittis instructo, s. Arcu et sagittis: H. (140.) Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ: E. (404.) "Ος τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, Jaculis et arcu infestabat deos. Itidemque Φ. 491. postquam Juno Dianæ dextera manu ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, eamque αὐτοῖσιν ἔθεινε παρ' οὔατα, ταχέες ἔκπιπτον ὀϊστοί: unde satis patet, τόξων nomine ibi intelligi πᾶσαν τὴν τοξικὴν σκευὴν, Pharetram cum jaculis et arcu. Itidemque mox 502. ipsa Diana δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐ-
C τόθι τόξα, Relicta ibi pharetra cum jaculis et arcu. Non semper tamen σκευὴν τοξικὴν totam denotat plurale τόξα, verum interdum Arcum solum: ut A. (45.) de Apolline, Τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην: manifeste enim ibi distinguit τόξα et φαρέτρην, subjungens etiam, "Εκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοί. Significat vero τόξα ipsam etiam τοξείαν s. τοξικὴν τέχνην, ut supra quoque admonui: B. (718.) Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχε, τόξων εὖ εἰδὼς, Peritus sagittariæ artis, sagittator: Od. Θ. (225.) de Hercule et Euryto, Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων, Qui vel cum diis immortalibus certabant arte sagittaria. At ἀμπέλινα τόξα quidam vocavit vinum, Comice, ut tradit Eust. 1367. afferens hæc verba, ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοισι δαμέντες: ubi arcus et jacula affinguntur Baccho, sicut Amori, nec non Apollini et Dianæ. [" Ad Charit. 251. 389. Wakef. Ion. 266. Musgr. 256. Wakef. Trach. 511. Phil. 652. Brunck. ibid. Apoll. Rh. p. 9(=196.) Mnasalc. 6. Asclepiad. 2. Dawes. M. Cr. 754. Ernest. ad Il. Π. 371. ad
D Diod. S. 1, 178. Heyn. Hom. 6, 185. 639. 8, 206. 209. Fornix, Huschk. Anal. 271. Ars sagittaria, Heyn. Hom. 4, 412. 7, 74. T. Σκυθικὸν, ad Diod. S. 1, 390. γυμνὸν, ad Lucian. 1, 403.: οὐρανοῦ, Iris, D. R. ad Longin. 244.: ἡλίου, Wakef. Herc. F. 1093. Trach. 94. cf. Belleroph. Fr. xvii. Τόξα, Sagittæ, ad Charit. 223. Toup. Opusc. 1, 529. 2, 110. Il. O. 709. Moschus 4, 13. Jacobs. Anth. 8, 224. Meleager 54. Tull. Gem. 4. Heyn. Hom. 5, 728." Schæf. Mss. " Τόξον, Sagitta, Opp. K. 1, 520. ('Ρίμφ' ἔθορε, τόξῳ ἐναλίγκιος.)" Wakef. Mss. T. Σκυθικὸν, Ammian. Marc. 22, 8. Iris, Hes. v. Εἴρη, Lex. de Spirit. 229. Æschrio in Nækii Chœrilo p. 189. 'Ιρις δ' ἔλαμπε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον. Τόξα, pro τόξον, Schæf. Meletem. Cr. 47. " Plut. Alex. p. 50. Reisk. 'Ιδοῦσας τὸ ἅρμα καὶ τὰ τ. Sed p. 48. Τὸ δ' ἅρμα καὶ τὸ τ. αὐτοῦ λαβὼν ἐπανῆλθε." Schæf. in Ind. ad Dionys. H. de C. VV. " Jacobs. Anth. 13, 669." Boiss. Mss.]

[* Τοξοάνασσα, Nom. propr., Tzetz. Posth. 177.

Lobeck. Phryn. 666.] Τοξοβόλος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ A τόξοις βάλλων, Qui jaculis ex arcu emissis impetit, Jaculator, Qui arcu petit, Stat. Theb. 5. [" Pierson. Veris. 96. Bibl. Crit. 3, 1. p. 72. Leon. Tar. 43. Strato 23. Jacobs. Anth. 11, 286." Schæf. Mss. * "Τοξοβόλον, τὸ, Tzetz. Ch. 2, 127." Elberling. Mss.] Τοξοδάμας, αντος, ὁ, Qui arcu domat et sagittis, ὁ τόξοις δάμνων, Sagittarius, τοξότης, ex Æsch. [Pers. 27. 30. 929.] At Τοξόδαμνος, Arcu Jaculisve subactus, e Tzetze. [Imo idem est quod τοξοδάμας, et notior est forma. Æsch. Pers. 86. τοξόδαμνον Ἄρην, Diphilus ap. Athen. 223. Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, Eur. Hipp. 1470. Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι, Lycophr. 1331. Τὴν τοξόδαμνον νοσφίσας Ὀρθωσίαν.] Τοξοειδὴς, Arcus figuram gerens, Arcui similis, [Gl. Arcuatus, Callixenus ap.] Athen. (292.) Διατοναίᾳ δὲ τοξοειδεῖ διὰ ποσοῦ τινος ἐνετέτακτο διαστήματος. Ubi etiam NOTA Διατοναία. [At διατόνια τοξοειδῆ exhibetur in Ed. Schw. * " Τοξοθήκη, Hes. v. Γωρυτός." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 1209. * " Τοξόκλυτος, Heyn. Hom. 8, B 245." Schæf. Mss.] Τοξοποιὸς, Qui arcus et jacula conficit. UNDE Τοξοποιέω, Arcus et jacula conficio. At τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς per risum et jocum quidam dixit pro Contrahere supercilia, in modum eorum qui arcus in sinuosa cornua contrahunt et curvant, cum eos intendunt: ap. Suid. [ex Aristoph. Λ. 8.] μὴ σκυθρώπαζ',—Οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. [" Longus 4. p. 168. (Vill. 278.) Alciphr. Ep. 3. p. 318." Kall. Mss.: Bekk. Anecd. 25. " Bergler. ad Alciphr. 152. Brunck. Soph. 3, 487." Schæf. Mss. * Τοξοποιΐα, J. Poll. 7. p. 798. * Τοξοτευχὴς, Æsch. Suppl. 303. * Τοξοφόνη, Nom. propr., Tzetz. Posth. 177. Lobeck. Phryn. 666.] Τοξοφόρος dicitur ὁ τόξα φορῶν, Qui arcum gestat et sagittas, Sagittifer, [Gl. Arcifer.] Il. Φ. (483.) Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, Etiamsi arcum gestes et sagittas. [Plut. 9, 456. * " Τοξοχαρὴς, Nicet. Eugen. 4, 180. 5, 376." Boiss. Mss. * " Τοξοχίτων, Heyn. Hom. 7, 596." Schæf. Mss. * Τοξίκρατος, s. * Τοξικράτης, fem. * Τοξικράτη, Nom. propr., ap. Apollod. Vide Lobeck. Phryn. C 666.]

Τοξήρης, idem, s. Arcitenens, Arcu et jaculis instructus, Eur. Alc. (36.) et Rhes. [226. " Valck. Phœn. p. 34. Eur. Herc. F. 186. Wakef. 1065." Schæf. Mss.]

Ἀγκυλότοξος, Qui curvo s. adunco arcu utitur, Sinuatum s. Lunatum arcum gerens. Il. B. (448.) ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, i. e. ἐπικαμπῆ τόξα ἔχοντας, ἀγκύλα s. καμπύλα τόξα φοροῦντας. Ἄτοξος, Arcu et jaculis carens, [Lucian. 1, 250.] Εὔτοξος, Bonum arcum habens et bonas sagittas, Pulcrum habens arcum et pulcra jacula: ut ἐύτοξος φαρέτρη. Ubi dialysis est diphthongi poëtica; nam in prosa diceretur Εὔτοξος. [* Εὐτοξέω, unde] Εὐτοξία, ἡ, exp. Jaculandi peritia et dexteritas. [* Καλλίτοξος, Eur. Phœn. 1168. Schol. Il. A. 37. "Hes. et Suid. v. Χρυσηλάκατος." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 7, 173." Schæf. Mss.] Κλυτότοξος, Arcu et jaculis inclytus, Arte sagittandi celebris, Clarus scientia sagittaria. Od. Φ. (267.) Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ. [* Λαμπρότοξος, D Schol. Il. A. 37. Eust. p. 31, 10. * Μεγαλότοξος, Etym. M. 3, 23. 51. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 243. * Ὁμότοξος, Steph. B. p. 7. * Χαλκότοξος, Pind. N. 3, 64. * Χρυσότοξος, Ὀ. 14, 15.]

Ἐπιτοξὶς, ίδος, ἡ, Cavus qui sagittam recipit, Turn. Advers. 2, 4. s. Cavitas in balista cui imponitur sagitta, Crena et concavum illud cui imponitur sagitta, Vitruv. 10, 15.

[* Τοξάριον, Gl. Arculus, Schæf. Meletem. Cr. 47. " Longus p. 7. Vill. (4. p. 185.) Wakef. ad Mosch. 1, 18. in Add." Schæf. Mss.]

Τοξοσύνη, ἡ, Ars sagittandi, ἡ τόξων ἐπιστήμη, Il. N. (314.) ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν Τοξοσύνῃ, Eur. [Andr. 1195. Valck. Schol. in N. T. 2, 378.]

Τοξότης, ὁ, Sagittarius, Arcitenens, ὁ τόξῳ χρώμενος s. μαχόμενος, Qui arcu utitur s. pugnat, Thuc. 1, (49.) Πολλοὺς δὲ τοξότας καὶ ἀκοντιστὰς ἔχοντες, Multos sagittarios et jaculatores. Xen. Ἑλλ. 4, (2, 9.) Κρῆτες δὲ τοξόται ἠκολούθουν, Sagittarii Cretenses; nam ii valde commendabantur. Herodian. 3, (9, 7.) Πλήθει ἀνδρῶν τοξοτῶν ἀκμάζουσα, Florens ingenti sagittariorum numero. Aristot. Eth. 1, 2. Καὶ, καθάπερ τοξόται, σκοπὸν ἔχοντες, μᾶλλον ἂν τυγχάνοιμεν, Si more sagittariorum scopum aliquem nobis propositum habeamus. Itidem ap. Lucian. (1, 768.) Ὁ Ὁμηρικὸς τοξότης: de quo in Κατατοξεύω. Ejusmodi τοξόται in bello erant ψιλοὶ et pedites: at ἱπποτοξόται utebantur equis velocibus, e quibus hostes sagittis infestabant et subito refugiebant, ut hodieque fit a quibusdam barbaris. Athenis τοξόται dicebantur etiam quidam δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τοῦ ἄστεος, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵτινες πρῶτον μὲν ᾤκουν τὴν ἀγορὰν μέσην σκηνοποιησάμενοι, ὕστερον δὲ μετέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον: alio NOMINE Σκύθαι ET Πευσίνιοι appellati, Πευσῖνός τινος τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτοὺς, Schol. Aristoph. Ἀ. (54.,) ubi κῆρυξ dicit οἱ τοξόται, huc adeste, vos sagittarii, et ejicite Amphitheum. Idem Schol. (707.) ἰδὼν Ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον, illud τοξότου itidem exp. ὑπηρέτου δημοσίου, sed subjungit, ἐπόπτου καλουμένου: ut suspicari liceat, illos τοξότας arcubus et sagittis instructos urbem circumiisse, ut inspicerent ne qui ὑβρισταὶ vagarentur et in obvios grassarentur. [Ad Greg. Cor. 545. "Toup. Opusc. 1, 23. ad Charit. 728. Heyn. Hom. 6, 187. Lobeck. Aj. p. 394. Apud Atticos Minister publicus, ad Charit. 292. Brunck. Aristoph. 1, 19. Kuster. 118. 123. Schleusn. ad Phot. c. 104. Toup. Opusc. 1, 334. Sic Gallorum Archer. Τοξότα, de acc., Wolf. ad Hesiod. 134." Schæf. Mss. " Gen. τοξότεω, Manetho 4, 96." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 400. 540.]

" Τολόται, Ministri publici quorum opera utebatur magistratus, VV. LL., quæ remittunt ad " vocem Σπουσίνιοι: sed ut Σπουσίνιοι scribunt pro " Σπευσίνιοι, quod ap. Suid. legitur, ita etiam τολόται perperam scribere puto, pro τοξόται, quod ap. " eum habetur in illo vocab. Itidem tamen τολόται, " non τοξόται, scribunt et in illa voce Σπουσίνιοι. " Nec vero ap. Suid. tantum, sed et ap. Hes. τοξόται " invenitur, exponentem, οἱ δημόσιοι ὑπηρέται."

Τοξότις, ιδος, ἡ, Lucian. Lexiph. (12.) Τοξότις γὰρ καὶ ἑκηβόλος καὶ τηλεμάχος ἡ Ἄρτεμις. Itidemque in Epigr. τοξότις Ἄρτεμις dicitur. Ita vocatur et Artemisia herba ap. Diosc. [" Valck. Phœn. p. 349. Reines. Epist. ad Hoffm. 240. Toup. Opusc. 2, 252." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. 223. AT * Τοξοτὶς, ίδος, ἡ, est i. q. τοξικὴ θυρὶς, Fenestella sagittaria, Polyb. 8, 9, 3. Οἱ μὲν ταῖς διὰ τοῦ τείχους τυξοτίσιν κακούμενοι συνεχῶς κ. τ. λ. * Τοξίτης, unde * " Τοξῖτις, ἡ, dicitur Herba Artemisia, Poëta vet. ap. Fabric. B. Gr. 3, 634. At Apul. ibid. p. 637. not. vocat Toxotin." Kall. Mss. * " Τοξηγησία, Artemisia, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.]

Τοξικὸς, Sagittarius, Ad sagittas aptus, ut τοξικὸς κάλαμος, Arundo sagittaria, ad sagittas conficiendas apta, e qua sagittæ fiunt: de qua Theophr. H. Pl. 4, 12. et Plin. 16, 36. Item et τοξικὴ τέχνη, Sagittaria ars, Scientia utendi arcu et sagittis: quæ sine adjectione substantivi frequentius DICITUR Τοξική. Plut. (7, 732.) Λέγων ὅτι τοξικὴ καὶ ὁπλιτικὴ καὶ τὸ σφενδονᾶν καὶ τὸ ἱππεύειν διδακτόν ἐστι: (897.) Εὖ δὲ καὶ τὸν Τεῦκρον Ὅμηρος πεποίηκεν ἀπὸ τῆς τοξικῆς εὐδοκιμοῦντα, (sc. Il. N. 314. ubi dicit eum fuisse ἄριστον Ἀχαιῶν Τοξοσύνῃ,) τοῦ ἀδελφοῦ πρωτεύοντος ἐν τοῖς ὁπλίταις. Herodian. 1, (15, 4.) Παρθυαίων οἱ τοξικὴν ἀκριβοῦντες, καὶ Μαυρουσίων οἱ ἀκοντισταὶ ἄριστοι. Sunt ET Τοξικαὶ θυρίδες, Fenestellæ sagittariæ: de quibus Hieron. in Ezech. 40, (16.) Fenestras absconditas, inquit, Symmachus τοξικὰς transtulit: LXX. θυρίδας κρυπτάς. Quæ fenestræ obliquæ sive τοξικαὶ, idcirco a sagittis vocabulum acceperunt, quod instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, et intrinsecus dilatentur. [Vide Schleusn. Lex. V. T.] Sed et Venenum quoddam DICITUR Τοξικὸν, quod Diosc. 6, 20. scribit ita nominatum videri ἐκ τοῦ τὰ τόξα τῶν βαρβάρων ὑπ' αὐτοῦ χρίεσθαι, Ex eo quod barbarorum sagittæ eo illinerentur: ut et Paulus Ægin. 5, 53. Τὸ δὲ τοξικὸν, inquit, δοκεῖ μὲν

ὀνομάζεσθαι ἐκ τοῦ τὰ τοξεύματα ὑπὸ τῶν βαρβάρων A ἐν αὐτῷ χρίεσθαι. Itidemque Aëtius Tetrab. 4. serm. 1, 70. Apud quos vide hujus veneni poti symptomata simul cum remediis. Nec non ap. Nicandr. 'A. 207. qui et ipse etymon his versibus exprimit, postquam symptomata et remedia descripsit, Τῷ μὲν * Γερραῖοι Νομάδες χαλκήρεας αἰχμὰς, Οἵ τε παρ' Εὐφρήταο ῥόον πολέοντες ἀρούρας, Χραίνουσιν. Schol. etiam ita nominatum scribit, quoniam Parthi et Scythæ τοξεύοντες, τούτῳ παραχρίουσι τὰς τῶν βελῶν ἀκίδας. Sed Idem affert et alias hujus nominis rationes, sc. τοξικὸν nominatum esse φάρμακον illud, διὰ τὸ ὁμοίως τοῖς τοξεύμασιν ἀναιρεῖν παραχρῆμα ποθὲν ἢ βρωθέν: s. quoniam ὁμοίως τόξον ἀφέσει ἀναιρεῖ βρωθὲν ἢ ποθέν: et a quibusdam vocari Σκυθικόν. Alii vero, ut Idem refert, propterea sic appellatum volunt, quia ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὕδρας ἀνεφύη, ἣν τόξοις ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς. Priori rationi aliquomodo subscribit Scrib. Largus, cum dicit eo poto cieri e vestigio dolorem omnium interaneorum infinitum, et velut telo trajectorum. Nonnulli et Taxicum B nuncupant, ut Plin. 16, 10. de taxo arbore loquens, Sunt qui et Taxica hinc appellata dicant venena, quæ nunc Toxica dicimus, quibus sagittæ tinguntur. Gorræus incognitum esse hoc venenum existimat, ap. quem vide et alia. Rursum Plin. 26, 8. scribit in Syria et Africa ladanum quoddam vocari τοξικὸν, quoniam nervos in arcu circumdatos lanis trahunt per sylvas, adhærescente roscida lanugine. ["Τοξικὸς, ad Il. Δ. 92. Toup. Opusc. 2, 9. Emendd. 2, 4. Porson. Med. p. 19. Τὸ τ., Venenum, ad Lucian. 1, 287. Βέλη τ., Heyn. Hom. 4, 586." Schæf. Mss.]

Τοξάζομαι, i. q. τοξεύω, sed Poëticum, i. e., Ex arcu sagittam emitto, Jaculor. Od. X. (78.) Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσαιτο. Et Θ. (220.) ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοὶ, Cum nos Achæi sagittis certaremus ad scopum directis, εὐστόχως τοξεύοιμεν, Schol. Idem Poëta cum gen. etiam junxit, pro κατατοξεύω, Sagittis peto s. impeto, Arcum dirigo in: τόξον ἐπέχω, ut Pind. dicit, ἔπεχε σκοπῷ τόξον. Od. Θ. l. c., v. 217. εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν, Et in homines dirigerent suos arcus C et sagittas, s. Etiamsi probe nossent τόξα ἀμφιφάασθαι et ἄνδρας βάλλειν ὀϊστεύσαντες, ut ibid. loquitur. Itidem X. 27. Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι, Schol. τοξεύων ἐπιτυγχάνεις. [" Opp. K. 4, 54." Wakef. Mss. * Τοξασμὸς, i. q. τοξεία, Nicet. Ann. 2, 12, 6.] Ἐπιτοξάζομαι, i. q. τοξάζομαι cum gen. constructum, i. e. κατατοξεύω, Il. Γ. (79.) Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον, Eum arcubus petebant, Arcus et sagittas in eum dirigebant, Sagittas in eum mittebant, ἐπ' αὐτῷ τὰ τόξα ἔβαλλον, Schol. [Lucian. 3, 141. "Abresch. Lectt. Aristæn. p. 1." Schæf. Mss. "Procop. ap. Suid. v. Ἄτρακτον." Schleusner. Mss.]

Τοξεύω, i. q. τοξάζομαι, sed in prosa usitatius, Sagittas emitto ex arcu. Thuc. 4, (48.) p. 137. Ἔβαλλον τῷ κεράμῳ, καὶ ἐτόξευον κάτω, Sagittas arcu mittebant: unde paulo post dicit ὀϊστοὺς οὓς ἀφίεσαν ἐκεῖνοι: synonymως accipiens τοξεύειν et ὀϊστοὺς ἀφιέναι. Sicut et Plut. Apophthegm. (6, 688.) Τὸν D ἄριστα τοξεύειν δοκοῦντα, καὶ λεγόμενον διὰ δακτυλίου τὸν ὀϊστὸν ἀφιέναι. Xen. K. Π. 1, (3, 12,) Τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. Demosth. (115.) Κἂν μήπω βάλλῃ μηδὲ τοξεύῃ. Herodian. 4, (15, 2.) Ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντες. Lucian. (1, 77.) Οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν: cui εὔστοχα τοξεύειν ap. Athen. 1. opp. σκοποῦ πόῤῥω τοξεύειν. Item cum εἰς vel ἐπὶ, Thuc. 3, (23.) Ἐτόξευον καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνὰ, Sagittis et jaculis petebant partes nudas. Xen. K. Π. 3, (3, 29.) Τοξεύειν εἰς τοὺς ἀποκτείναντας, In cædis auctores tela arcu dirigere. Lucian. de Calumn. Ἐπ' ἐκεῖνον τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτόν. Herodian. 3, (4, 19.) Τὰ πλεῖστα φεύγοντες, εἰς τοὐπίσω τε τοξεύοντες, ἐμάχοντο. Cum gen. etiam, subaudiendo κατὰ, ut τοξάζομαι quoque, Il. Ψ. (854.) ἧς ἄρ' ἀνώγει Τοξεύειν, In quam jubebat sagittas ex arcu dirigere: pro quo τοξεύειν Lucianus dicit κατατοξεύειν. Interdum cum accus., et signif. Arcu peto, Sagittis impeto vel ferio. Xen. K. Π. Τοξεύειν τὰ θηρία: [cf. 1, 2, 10.] Plut. (6, 16.) Ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλάντια τοξεύειν, Qui suas sagittas dirigunt ad crumenas. Itidemque aliquis τοξεύεσθαι dicitur, (8, 959.) Τοξευθεὶς ὑπὸ Πάριδος. Herodian. 6, (5, 21.) Ἀεὶ τὰ γυμνὰ ἑαυτῶν, εἰς ἃ ἐτοξεύοντο, φραττόντων τοῖς ὅπλοις, Quæ sagittis impetebantur. Rursum cum accus. rei signif. Arcu emitto, Plut. (7, 598.) Φροῦδον οἴχεσθαι τὸν ἔρωτα ὅτι μέτροις οὐδεὶς οὐδὲ ᾠδαῖς ῥίμφα παιδίοις (ut Pind. ait) τοξεύει μελιγήρεας ὕμνους. Ubi etiam nota dat. personæ. Construitur alioqui et cum dat. instrumentali, et tunc simpliciter signif. Jaculor: ut ap. eund. Plut. in l. περὶ Εὐθυμίας conscripto, Ὁ τοξεύειν τῷ ἀρότρῳ βουλόμενος, καὶ τῷ βοῒ τὸν λαγὼ κυνηγετεῖν. ["Brunck. Antig. 1033. Eur. Hec. 603. Steinbr. Mus. Tur. 1, 200. Abresch. Lectt. Aristæn. 181. Valck. Diatr. 226. ad Herod. 223. Toup. Emendd. 2, 568. Jacobs. Anth. 6, 57. 61. 9, 209. Barnes. Tro. 444. Wakef. Ion. 266. 1431. ad Electr. fin. Trach. 94. Kuster. V. M. 67. Τοξεύειν δειλῶν ἐστὶ, Boiss. Philostr. 660." Schæf. Mss. LXX. Jerem. 50, 14. Theod. Exod. 19, 13. τοξευόμενος, Sagittis confixus.]

Τόξευμα, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ τοξευόμενον, Quod arcu emissum est, ut ὀϊστὸς ὁ ἀπὸ τόξου, βέλος τὸ ἀπὸ τόξου ἀφιέμενον, i. e. Sagitta, Jaculum. Quomodo Paulus Ægin. accepit, cum dixit τοξικὸν φάρμακον ex eo nominatum videri, quoniam τὰ τοξεύματα τῶν βαρβάρων ἐν αὐτῷ ἐχρίοντο, i. e. τὰ τόξα, Sagittæ, ut Diosc. et Plin. loquuntur in illo ipso Τοξικόν. Significat etiam Ictum s. Jactum sagittæ s. teli. Plut. Alex. Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, i. e. εἰς τὴν κνήμην τοξευθεὶς, Sagitta ictus in tibia. Herodian. 8, (4, 17.) Μείναντες ἔξω τοξεύματος, Extra teli jactum constituti. Itidemque Thuc. dicit Ἔξω τοξεύματος γενέσθαι, Extra teli jactum esse: cui opp. τὸ ἐντὸς γίγνεσθαι τοξεύματος ap. Xen. K. Π. 1, (4, 23.) qui alibi dicit εἰς τόξευμα ἀφικνεῖσθαι, Ad sagittæ jactum venire. [" Toup. Opusc. 2, 73. Lucian. Dial. p. 77. ad Herod. 679. Thom. M. 406. 858. ad Diod. S. 1, 662. Abresch. Æsch. 2, 107. Jacobs. Anim. 29. Cattier. Gazoph. 25. I. q. τόξου βολὴ, Bibl. Crit. 2, 2. p. 127. Ἐντὸς τοξεύματος, Eur. Herc. F. 993., ubi v. Musgr." Schæf. Mss. Dio Cass. 238, 51. Æsch. Suppl. 1012. * " Τόξευσις, Jacobs. Anth. 6, 57. 11, 216. 319. Pierson. Veris. 147. * Τοξεία, Abresch. Lectt. Aristæn. 43. Thom. M. 858." Schæf. Mss. Sagittariorum copia, Philostr. 328. Joseph. 14, 13." Wakef. Mss. " Sagittatio, Sagittarum emissio, Heliod. 1. p. 3." Kall. Mss. Dio Cass. 234, 100. Philo 523. Eratosth. Catast. 28.] Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, Arcitenens, ut Cic. vertit ap. Arat., ubi sideris cœlestis nomen est, Sagittarius, Sagittipotens. Oppian. vero de Venat. meminit et τοξευτῆρος λύκου. [" Wessel. Probab. 141. ad Charit. 728." Schæf. Mss. " Manetho 2, 100." Wakef. Mss.] Τοξευτειρα, ἡ, Sagittaria, ἡ τόξων εὖ εἰδυῖα, ἡ τοξικὴν ἀκριβοῦσα, ἡ ἀπὸ τῆς τοξικῆς εὐδοκιμοῦσα, s. ἡ τοξοσύνῃ ἀρίστη, Artis sagittariæ perita, Opp. K. 3, (22.) τοξεύτειρα Ἀρμενίη. ["Reines. Epist. ad Hoffm. 240." Schæf. Mss.] Τοξευτὴς, ὁ, itidem Sagittarius, Sagittariæ artis peritus, Il. Ψ. (850.) Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. ["Brunck. Aristoph. 1, 3." Schæf. Mss. " Dionys. P. 751." Wakef. Mss. * Τοξευτικὸς, Gl. Sagittarius, Eust. 40, 22. * Τοξευτὸς, Sagitta percussus, Soph. Phil. 335. " Cattier. Gazoph. 32." Schæf. Mss.] Ἀτόξευτος, ὁ, ἡ, Qui sagitta ictus s. percussus non est, Qui sagitta peti s. tangi nequit, Quem sagitta non possis attingere: πέτρα, Rupes tam alta ut sagitta arcu emissa nequeat ad eam pertingere, ut et Od. M. (84.) Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ Τόξῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.

[* Ἀντιτοξεύω, Vicissim sagittas mitto, Xen. K. 'A. 3, 3, 10. 5, 3, 2. " Cattier. Gazoph. 67." Schæf. Mss. " Andr. Cret. 192." Kall. Mss.] Ἀποτοξεύω, Sagitta appeto, arceo, propello, propulso. Proprie, Arcu propulso, quia τόξον est Arcus; sed Arcu propulso intelligendum foret Sagittis arcu emissis. Eadem est autem et in ceteris compp. aliisque deri-

vatis ratio. Lucian. Καὶ τὸν ἀκειροκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμὸν ἔχοντες. Ἀποτοξεύεσθαι legitur itidem passiva voce, pro Sagittis appeti, arceri, propelli. Lucian. autem metaphorice usus est hoc verbo, cum scribit in opusculo quod inscribitur, Ad eum qui dixerat Prometheus es in tuis verbis, (c. 2.) Καὶ εἴγε τοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, Hoc a te prolatum est scite et apte, et emissum velut sagitta s. telum, bene collimando. Fortasse dici posset, metaphoram servando, sed duriuscule, Hoc a te collimatum est, i. e. Scopum recta *petiisti. [" Lucian. 1, 20. 2, 244. Jacobs. Anth. 9, 209." Schæf. Mss.] Διατοξεύω, Sagitta penetro s. trajicio, Sagittam mitto per. E Xen. (K. Π. 1, 4, 4.) affertur pro Jaculor, Telum vibro. [Parthen. 4. cf. Bast. Ep. Cr. 215. " Med., Kuster. V. M. 67. Mulier. Græc. Prosaic. p. 140." Schæf. Mss. Heliod. 5. p. 258. Δ. τινὶ λόγον ἐπίκουρον. Dio Chrys. Or. 10. Διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ Ἀλέξανδρος. * Διατόξευσις, unde * Διατοξεύσιμος, Plut. Lucullo B 28. χώρα: cf. Nicet. Ann. 10, 1. * Εἰστοξεύω, Dio Cass. 545. Heliod. 3. p. 141. " Toup. Opusc. 2, 110. Abresch. Lectt. Aristæn. 233." Schæf. Mss. " Codd. nonnulli et Edd. Herod. 9, 49." Schw. Mss.] Ἐκτοξεύω, Jaculando s. Emittendo exhaurio, ut ex Herod. affertur (1, 214.) Τὰ βέλη ἐξετοξεύετο, pro Sagittæ absumebantur. Metaphorice autem Aristoph. Πλ. (34.) Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον, Schol. τετελειῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, metaph. esse dicens a sagittariis, qui pharetram jaculis plenam evacuarint. Alii dicunt sumtam esse non solum a pharetra sagittis exhausta, verum etiam ab iis quæ sagittis confecta pereunt; exponuntque, Exhaustam esse, Confectam et exactam esse. [Philo J. p. 141. 188. Appian. B. C. 4. p. 660. " Nicet. Hist. Præf." Boiss. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 233. Toup. Opusc. 2, 196. Jacobs. Exerc. 1, 60. ad Herod. 100. T. H. ad Lucian. Dial. p. 60. ad Charit. 294. Wakef. Ion. 266. S. Cr. 5, C 125. Brunck. Aristoph. 1, 234. Kuster. p. 2." Schæf. Mss. " Eur. Andr. 365. τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενὸς, Hesych. interpr. ἐξέπεσε, prout hic reddi debuit: Moderatio animi (tui te) destituit. ' Metaph. sumta est a sagittatoribus, non qui a scopo aberrant, sed qui omnes sagittas sagittando consumserunt.' Heath." Seager. Mss. * Ἐκτόξευμα, Nicet. Eugen. 3, 106. * " Ἐντοξεύω, Abresch. Lectt. Aristæn. 233. * Ἐπιτοξεύω, p. 1. Jacobs. Anth. 6, 57. De constr., ad Timæi Lex. 105." Schæf. Mss. Appian. B. Syr. 132. Dio Cass. 1145, 42.] Κατατοξεύω, Sagitta impeto, Sagittam dirigo in, Sagitta trajicio, figo, conficio. Lucian. (1, 768.) de Homerico sagittario, Ὃς, δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν, Cum deberet toξεύων τυχεῖν τῆς πελειάδος, ut ibid. loquitur, s. τοξεύειν κατὰ τῆς πελειάδος, aut τοξεύειν τῆς πελειάδος, ut Hom. Il. Ψ. (855.) Ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρῴροιο Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός· ἧς ἄρ' ἀνώγει Τοξεύειν. Nisi κατατοξεύειν malis pro βάλλειν accipere, ut Hom. ibid. dicit, ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, Qui tetigerit. Ea enim hujus comp. signif. frequentior est, sc. Sagitta contingo, icio, ferio, trajicio, nec non conficio. Thuc. 3, (34.) p. 93. Τὸν Ἱππίαν, ἐπειδὴ ἔνδον ἦν, ξυλλαμβάνει καὶ κατατοξεύει, i. e. τόξοις ἐναίρει, ut Homer. loquitur. Interdum cum dat. instrumentali, et tunc simpliciter signif. Configo, Transfigo, Trajicio, Confodio, Conficio, ut κατατοξευθήσομαι βολίδι, Jaculo configar, Aristoph. N. (941.) ῥηματίοισιν Καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις Κατατοξεύσω, Eum rationibus novis conficiam. [Palæph. 7, 4. cf. Apollod. 2, 3, 2. " Fischer. ad Palæph. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 232. T. H. ad Lucian. 1, 203. ad Charit. 294. ad Diod. S. 1, 261. De constr., Bast Lettre 82." Schæf. Mss. * Παρατοξεύω, unde * Παρατόξευσις, ἡ, sc. τῶν ὀφθαλμῶν, de curiosa et præpostera omnium locorum et ædium inspectione dictum, Plut. 8, 68. Valck. Schol. in N.

A T. 2, 421.] " Περιτοξεύω, Sagittis undique configo, " Aristoph." ['A. 712. * Συντοξεύω, Eunap. 49. " Toup. Emendd. 2, 52." Schæf. Mss. * Ὑπερτοξεύω, * Ὑπερτόξευσις, unde * Ὑπερτοξεύσιμος, Æsch. Suppl. 482. * Ὑποτοξεύω, Pallad. de Brachm. p. 15. Æneas c. 36. * " Ὑποτοξευτὴς, Heyn. Hom. 7, 786." Schæf. Mss.]

[* Τοξόω, In arcus figuram formo, Aret. p. 2. Ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐς τὸ πρηνὲς τοξοῦται (ἡ κεφαλή): p. 4. Ἐς τὸ πρόσθεν οὐ τοξοῦνται μόνον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦνται. * Τοξωτὸς, Gl. Arcutus, leg. Arcuatus.]

ΤΟΠΟΣ, ὁ, Locus, h. e. τὸ πρῶτον περιέχον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας, ut Aristot. definit Phys. 4., ubi et alia multa de eo disserit. Plut. Symp. 8. Πλείονα τόπον τὰ ζέοντα καὶ μαλασσόμενα καὶ τηκόμενα τῶν σωμάτων ἐπιλαμβάνει, Plus loci et spatii occupant: utpote quæ diffundantur. Æschin. (65.) Οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξε, Non mores, sed locum solummodo mutavit: ut ap. Horat. quoque, Cœlum non animum mutant, qui trans mare currunt. Rursum Plut. (6, 251.) Τῶν τόπων τὰ ὑψηλὰ, δυσπρόσοδα, Loca alta, Quæ in sublimi loco sita sunt: Symp. 2. Διαγράφουσι κόλπους καὶ τόπους, Sinus et loca describunt, sc. οἱ πεπλανημένοι καὶ πεπλευκότες, cum interrogantur περὶ χώρας ἀποίκου καὶ ξένης θαλάσσης. Aristot. Rhet. 2. Τοὺς τόπους τῶν φυλακτηρίων, Loca custodiis idonea: ubi etiam dicit τοὺς ἐπιτηδείους τόπους τηρεῖν, Idonea et accommoda observare loca. Item κατὰ τόπους, Ratione locorum, Ratione situs s. positus. Corpus quoque animantis cujusvis habet suos τόπους, i. e. Locos, in quibus sitæ sunt singulæ partes, s. quibus singulæ partes continentur, Partes suis quasque locis circumscriptas: unde ap. Medicos τὰ μερικὰ καὶ τοπικὰ φάρμακα: et ap. Gal. libri quidam περὶ τῶν πεπονθότων τόπων, De locis affectis: et περὶ συνθέσεως φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους, De compositione medicamentorum secundum locos, s. secundum quasque corporis partes. Itidemque ap. Athen. (279.) ἐπὰν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρατεθῇ, Ἴσασιν οὐ δεῖ πρῶτον ἅψασθαι τόπον, Καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσι. Peculiariter vero τόποι dicuntur Naturalia mulierum, ut ap. Latinos quoque Loci, et Loci muliebres, genitales, feminarum. Colum. de pavonibus dicit etiam, Digitis loca feminarum tentanda sunt. Diosc. 1, 59. de sampsuchino oleo, Τῇ σφοδρᾷ στύψει σκληρύνει τοὺς τόπους: l. 2. de iride, Μαλάσσον τοὺς τόπους καὶ ἀναστομοῦν. Itidem accipiunt ap. Aristot. H. A. 6. Ἔπαρσις μὲν οὖν τοῖς θήλεσιν ἐγγίνεται τῶν αἰδοίων, ὅταν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμῶσι, καὶ ὑγρασία περὶ τὸν τόπον: 7, 3. Γίνεται δὲ σημεῖον τοῦ συνειληφέναι ταῖς γυναιξὶν, ὅταν εὐθὺς γένηται μετὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ τόπος ξηρός. Ubi nota etiam sing. numeri usum in hac signif.; frequentior enim est pluralis. Apud Dialecticos et Rhetores τόποι, Loci, dicuntur Domicilia et sedes argumentorum: de quibus Aristot. Top. et Rhet., nec non Suid. v. Τόποι, ubi τόπους esse dicit ἀρχὴν καὶ ἀφορμὴν διαφόρων ἐπιχειρημάτων, ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι δυνησόμεθα περὶ παντὸς τοῦ προτεθέντος δι' ἐνδόξων συλλογίζεσθαι: quoniam D sc. ὁ τόπος est ἀρχή τις ἢ στοιχεῖον ἀφ' οὗ λαμβάνομεν τὰς περὶ ἑκάστου ἀρχὰς ἐπιστήσαντες τὴν διάνοιαν. Vide ap. Eund. quid discriminis sit inter τόπον et παράγγελμα. De iisd. argumentorum locis Quintil. tum alibi, tum 5, 10. ubi hos locos vocat sedes argumentorum, in quibus latent et e quibus sunt petenda. Apud eosd. Rhetores sunt etiam κοινοὶ τόποι, quos Lat. vocant itidem Locos communes. De quibus multa idem Quintil., nec non Theon et Aphth. Progymn., qui κοινὸν τόπον esse dicit λόγον αὐξητικὸν τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν: sic vero dictum esse ἀπὸ τοῦ κοινῇ πᾶσιν ἁρμόττειν τοῖς μετασχοῦσι τοῦ αὐτοῦ πράγματος. A nonnullis vocatur κοινὴ ποιότης et καταδρομὴ τοπική. Item in oratione aliqua vel disputatione τόπος dicitur Argumentum s. Thema aliquod, quod tractatur: ut ap. Isocr. Helen. Enc. Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν. Et Ep. ad Philipp. (46.) Ὁρῶ μὲν τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, οὐ μικρὸν οὐδὲ κενὸν,

ἀλλὰ πολλῶν μὲν ἐπαίνων καὶ καλῶν πράξεων γέμοντα, ποθοῦντα δὲ τὸν ἀξίως ἂν δυνηθέντα διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. Quibus adde Æschin. (84.) Ἵνα μηδεὶς αὐτῷ τόπος ἀσυκοφάντητος παραλίπηται. Plut. Anton. (58.) p. 1725. meæ Edit. Ἰδίᾳ τὰ γεγραμμένα διῆλθε, καὶ παρεσημήνατο τόπους τινὰς εὐκατηγορήτους. Lat. quoque Loci vocabulum sic usurpant. Ut vero redeam ad generalem hujus vocis signif., sicut Lat. dicunt Locum dare alicui, ita et Græci διδόναι τόπον. Plut. περὶ Ἀοργησίας, Δεῖ δὲ μηδὲ παίζοντας αὐτῇ διδόναι τόπον, Locum ei dare in quo consistat. Cui adde hoc Ejusd. in lib. de Herod. (9, 430.) Τὸν ἐκβρασσόμενον ὑπὸ τῆς θαλάττης πλοῦτον ἐπεισήγαγε τῇ ἱστορίᾳ, χώραν καὶ τόπον ποιῶν, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμεινοκλέους παιδοφονίαν. Rursum ut Lat. dicunt Locum alicujus obtinere, Loco et vice alicujus esse, ita et Sext. Pyrrh. Quæst. 3. Τόπον ἐπέχειν τινός: pro τόπος ibid. dicens τάξις. Atque ut Lat. dicunt Loco, Vice, pro In locum, ita etiam Græci. Herodian. 2, (14, 10.) Τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος εἰς τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς βασιλείας, τόπῳ τῶν ἀπεζωσμένων, In locum exauctoratorum, Loco et vice exauctoratorum.

["Τόπος, Fischer. ad Palæph. 59. ad Charit. 255. ad Diod. S. 1, 345. Plut. Mor. 1, 604. Valck. Hipp. p. 276. Musgr. ad v. 1053. Wakef. S. Cr. 5, 122. Alc. 211. Jacobs. Anth. 8, 331. De loco scriptoris, ad Xen. Mem. 2, 1, 20. Valck. Oratt. 395. ad Herod. 157. Matth. Anecd. Gr. 1, 12. Tzetz. Exeg. in Il. p. 46, 17. Conf. c. πόρος, ad Diod. S. 1, 154.: cum τρόπος, 66. 217. 239. 300. 345. (hinc corr. Himer. 124.) Fac. ad Paus. 1, 212.: cum δόμος, Valck. Hipp. p. 315.: cum τύπος, Koen. ad Greg. Cor. 3. Laguna ad Fabric. B. Gr. 2. p. 751. Alberti Peric. Cr. 44. Goëns. Cepot. p. 190. ad Diod. S. 1, 35. 168. 2, 522. Fabric. ad Sext. p. 11. Struchtm. Gloss. Nom. p. 77. Thom. M. 464. Τόπος, τύπος, τρόπος, ad Dionys. H. 5, 3. 240. Κατὰ τόπον, Wakef. S. Cr. 2, 132. Τόπον ἐκ τόπου, Bergler. ad Alciphr. 214. Τόπον ἔχειν, Strato 24. Ἐν τόπῳ τινὸς κεῖσθαι, Heyn. Hom. 5, 558. Τόποι, Titulus libri, Gell. N. A. 1. p. 4. Bip." Schæf. Mss. "Τόπος, Distantia, Plut. 1, 100. Officium, 2, 547." Wakef. Mss. Strabo 10. p. 112. παρὰ τόπον. Vide Παράτοπος. "Τόποι, Loci, h. e. Fontes, unde dicendi, amplificandæque orationis materies hauritur. Sic v. c. τόποι ἐγκωμιαστικοί, Loci laudationum, sunt γένος, γένεσις, φύσις, ἀνατροφή, παιδεία, ἐπιτηδεύματα. Menander Διαιρ. Ἐπιδ. 631. et alibi sæpe. Cic. Top. 2. 'Cum pervestigare argumentum aliquod volumus, Locos nosse debemus; sic enim appellatæ sunt hæ quasi sedes, e quibus argumenta promuntur:' cf. Quintil. 5, 10. p. 219. ubi illos locos fuse et diligenter recenset. De κοινῷ τόπῳ vide Κοινός. Τόπος λεκτικός, Dionys. de C. VV. 1. p. 3. et alibi dicitur Ea pars orationis tractandæ, quæ elocutionem spectat, τὴν λέξιν, et ab altera distinguitur ad res et sententias pertinente, quem τόπον πραγματικὸν vocat." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide notata ad eund. Dionys. H. l. c. p. 8. 22. 372. Ed. Schæf. Τόπος et λόγος conf., Bast. Ep. Cr. 152. T. et τύπος, Greg. Cor. 9, 736.: τ. subaud., 45. T. Ἑλλήνων, Πέλοπος, Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 394.: conf. c. ποταμός, T. 2. p. 431. Locus scriptoris, Valck. Schol. in N. T. 1, 98. 442. T. ἴδιος, 337.]

[* Τοπογράφος, Locorum descriptor. * Τοπογραφέω, Strabo 13. p. 873. Τοπογραφεῖ μάλιστα τὴν Τροίαν ἡ τῆς Ἴδης θέσις, Eust. Il. A. p. 38, 25. Athen. p. 16.] Τοπογραφία, ἡ, Loci alicujus vel locorum aliquorum descriptio. Quintil. 9, 2, (40.) Locorum quoque dilucida et significans descriptio eid. virtuti assignatur a quibusdam: alii τοπογραφίαν dicunt. Legitur ap. Strab. quoque, qui ei synonymum facit χωρογραφία. [* Τοποθέτης, unde * Τοποθετέω, i. q. τοπογραφέω, Strabo 2. p. 169., et 12. p. 105. Cor., ubi vulgo legitur νομοθετέω.] Τοποθεσία, ἡ, Loci situs, positus. Exp. etiam Ficta loci descriptio. Cic. ad Att. (1, 13. 16.) Τοποθεσίαν, quam postulas Miseni et Puteolorum, includam orationi meæ. Et rursum, Velim ad me scribas cujusmodi sit ἀμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua τοποθεσίᾳ: et quæ poëmata quasque historias de Ἀμαλθείᾳ habes, ad me mittas.

A [Plut. 10, 766. Diod. S.] Τοποκλισία, ἡ, Locus accubitus, in quo aliquis accumbit. Plut. (6, 565.) Ὥς γε τοποκλισίας [Codd. melius τόπῳ κλισίας] δυσχεραίνων δυσχεραίνει τῷ συγκλιτῇ μᾶλλον ἢ τῷ κεκληκότι, Qui stomachatur ob locum accubationis. Quas τοποκλισίας idem vocat τόπους, Symp. 1, 3. ubi inter alia dicit, Περὶ τῶν τόπων ἐνέπεσε ζήτησις· ἄλλοι γὰρ ἄλλοις ἔντιμοι. Ibid. dicit ὁ μεσαίτατος τόπος, ὁ πρῶτος τόπος, ὁ τῆς μέσης κλίνης τελευταῖος, quem ὑπατικὸν nominatum fuisse scribit. [* Τοποκράτης, unde * "Τοποκρατέω, Locum occupo, Philo J. 2, 383(=743.)" Wakef. Mss. Tzetz. Exeg. in Il. 119, 9. * Τοποκράτωρ, ορος, ὁ, i. q. τοπάρχης,* Paul. Alex. M. 3. * Τοπομάχης, s. * Τοπομάχος, unde] Τοπομαχέω, Variis in locis prælior, i. e., modo hoc, modo illo in loco: prout sc. hosti iniquum esse video: aut etiam prout ab hoste lacessor. In VV. LL. exp., Per locos pugno, non aperta acie. Plut. Demetr. 290. Οὐ βουλόμενος, ἐμποδὼν ὄντι συνεχῶς προσπταίων καὶ τοπομαχῶν, ἥττων εἶναι πρὸς οἷς διε-

B κεῖτο, (7, 902.) Τὰς ἐν Ἐδήψῳ κολυμβήθρας καὶ παστάδας καὶ ἀνδρῶνας ἀντιπαραβάλλοντες ἀεὶ καὶ τοπομαχοῦντες, καὶ ἀποκόπτοντες ὀχετούς: [Cleomene 20. Diod. S. 13, 39. * "Strabo p. 20. * Τοπομαχία, Diod. S. 1, 571." Wakef. Mss.] Τοποτηρητής, ὁ, Suidæ est εἶδος ἀξιώματος. Vulgo Locumtenens dicitur et Vicarius, [Gl.] Estque ap. Justin. Novell. titulus περὶ Τοποτηρητῶν, qui mittuntur a præfectis prætorio vel comitibus vel præsidibus juris dicendi causa. Julian. Antecess. Vicarios appellat; Paulus Diaconus Loci servatores, Hist. Lombard. 6. At in Conc. Chalced. Cap. 28. Τοποτηρητὴς τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου, pro ὁ τόπον ἐπέχων τῶν ἀποστόλων, Apostolorum vicarius, Qui apostolicam sedem obtinet loco et vice ipsorum apostolorum. [" Etym. 763, 24." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. * " Τοποφύλαξ, Inscr. ap. Goëns. de Cepot. 162." Boiss. Mss.]

Τοπάρχης, ὁ, Loci præses, Qui loco alicui præfectus est, præest: ut quem rex vel princeps in loco aliquo constituit juris dicendi causa. Idem prope

C qui τοποτηρητής. Daniel. (3, 27.) Συνάγονται οἱ σατράπαι καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ τοπάρχαι καὶ οἱ δυνάσται τοῦ βασιλέως. Ubi vulg. Versio habet Judices. Et Gen. 41, (34.) Καταστησάτω τοπάρχας ἐπὶ τῆς γῆς. [Palæph. 52, 7. " Ad Xen. Eph. 231. * Τόπαρχος, ibid." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 652., sed v. nott. * Τοπαρχέω, Tzetz. Exeg. Il. p. 125, 12. et in Schol. Lyc. p. 300. Muller. " Tzetz. Ch. 10, 427. Jo. Malal. 1, 98. cf. 1, 117. 285. 287." Elberling. Mss. * Τοπαρχία, Gl. Pagus, 1 Macc. 11, 28. Joseph. A. J. 18. p. 873, 9. B. J. p. 174, 5. " Diod. S. 2, 635." Schæf. Mss. * " Ψιλοτοπαρχία? Inscr. e Papyro Ægypt. Ed. Boëckh." Boiss. Mss. * Τοπηγόρος, unde * Τοπηγορέω, e quo] Τοπηγορία, ἡ, ap. Rhetores Loci alicujus tractatio. Longin. (32, 5.) Ἐν ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς. Idem, (11, 2.) Τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε διὰ δείνωσιν: [12, 5. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Ἄτοπος, q. d. Locum non habens. Ponitur pro Absurdus: fortasse quod ea, quæ absurda sunt,

D nusquam locum habeant, sive loco nulli conveniant. Redditur etiam Inconveniens, Indecens, Rationi minime consentaneus. Isocr. Ep. ad Philipp. Ἀτόποις καὶ λίαν ἀνοήτοις ἐπιχειρῇ πράγμασιν. Plut. Coriol. (29.) Θαυμαστὴ μὲν ἔσχε μεταβολὴ γνώμης τὸν δῆμον, ἄτοπος δὲ κομιδῇ καὶ παράλογος τοὺς πατρικίους: paulo post, Ἐν τοῖς ἀτόποις καὶ παραβόλοις πράγμασι: (8, 325.) Συνάπτοντες ἀτόπῳ τινὶ τρόπῳ. Plato Epist. 7. Ἀτόπῳ καὶ αἰσχρᾷ νίκῃ νικᾶν, Indecentem et turpem reportare victoriam. Alii, Infamem victoriam. Lucian. Ὃ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναί μοι ἔδοξεν, Quod absurdissimum mihi visum est. Alex. Aphr. de Zopyro Physiognomone, Εἰπόντος περὶ Σωκράτους ἄτοπά τινα καὶ πλεῖστον ἀφεστῶτα τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ τῆς κατὰ τὸν βίον, Absurda quædam et ab ejus instituta vita plurimum abhorrentia. Theophr. C. Pl. 4, (5, 4.) Ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ λῖνον ἐξαιροῦται, Absurdum et multæ disputationis indigens, Bud. Vel etiam Insolens, Incredibile, A ratione alienum, ut ap. Plut. de Def. Orac. Καίπερ ἄτοπον καὶ ἀλλόκοτον οὖσαν τὴν ὑπόθεσιν, Turn. vertit, Quam-

vis admirabilem et prodigii similem. Ac similiter A ex Eur. (Iph. T. 842.) affertur ἄτοπος ἡδονὴ pro Incredibilis voluptas. Sic vero et ap. Dialecticos ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴ, et ἡ εἰς ἀδύνατον, Abductio ad absurdum, impossibile, cum quis eo redigitur, ut concedat absurdi aliquid, vel aliquid quod fieri non potest. Sunt enim et verba ἄτοπα, ut res, velut ap. Athen. (59.) ἤκουσα λόγων Ἀφάτων, ἀτόπων, Verba absurda et non dicenda. Redditur etiam, ut dixi, Insolens, Insolitus, Inusitatus, Novus. Thuc. 3, (38.) Δοῦλοι ὄντες τῶν ἀεὶ ἀτόπων, ὑπερόπται δὲ τῶν εἰωθότων. Ubi nota sibi opponi τὰ ἄτοπα et τὰ εἰωθότα. Sic accipi potest ap. Eund. 2, (49.) Πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει, Halitum insolitum et graveolentem. Ubi alii exp. Tetrum. Atque adeo Suidæ ἄτοπον est non solum ὃ μὴ ἔχει τόπον, et ἄλογον, παράδοξον, ξένον, θαυμάσιον, sed enim κακὸν, μοχθηρὸν, ἀνυπομόνητον: quemadmodum Hes. quoque tradit ἄτοπον nonnunquam dici τὸν δεινὸν καὶ ἔκθεσμον καὶ παρηλλαγμένον: nec non χαλεπὸν, πονηρόν. Quomodo Polit. ap. Herodian. 4, (11, 7.) Οὐδὲν ἄτοπον προσ- B δοκῶντες vertit, Nihil suspectantes mali. Itidemque Theophr. C. Pl. 4, 15. ἄτοπον usurpasse dicitur pro Incommodum. Homo etiam aliquis dicitur ἄτοπος, Qui absurdi aliquid admittit, et quod non convenit, Ineptus, Stolidus. Isocr. Panath. Τάχ' οὖν ἄν τινες ἄτοπον εἶναί με φήσειαν· ἐγὼ δ' οὐδὲν τούτων ἄλογον οἶμαι ποιεῖν. Ubi nota ἄτοπον vocari τὸν ἄλογόν τι ποιοῦντα. Dem. (141.) Οὐδ' οὕτως ἀγνώμονα οὐδ' ἄτοπον τῶν ὄντων οὐδένα. Itidem ap. Athen. (279.) Comicus quidam (Plato), Εἰ τοῦτον ἔζων πάντες, ὃν ἐγὼ ζῶ, βίον, Οὐκ ἄτοπος ἦν ἂν οὐδὲ μοιχὸς οὐδὲ εἷς. Plut. de Def. Orac. Καὶ γὰρ οὗτος ἄτοπος ἔσται, Nam et iste ineptus sit. Ex Ejusd. vero Solone, ἄτοπος καὶ ἀγενὴς affertur pro Qui demisso atque abjecto animo est. [Gl. Facinorosus, Flagitiosus, Absurdus, Inconsequens. "Act. Traj. 2, 299. Thom. M. 121. ad Phalar. 222. Jacobs. Anim. 240. Cattier. Gazoph. 19. 46. Lucian. Ep. 33. Wakef. S. Cr. 5, 75. Philostr. 138. Boiss., Heind. ad Plat. Gorg. 65. Graveolens, Paus. 3, 299." Schæf. Mss. "Immodestus, C Philostr. 888. Flagitiosus, Ælian. V. H. 85." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Redditur Ineptus, a Cic. Or. 2, 4. I. q. ἀνύποπτος, ἀνυπονόητος, Eupolis ap. Siebenk. Anecd. p. 6. Ruhnk. Schol. Plat. p. 7. Ingens, Aristoph. Ἐκκλ. 956. Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος.] Ὑπάτοπος, Subabsurdus, Aliquomodo absurdus. [* Ὑπεράτοπος, Perquam absurdus, Dem. 213. "Orig. c. Cels. 89." Kall. Mss.] Ἀτόπως, Absurde, Inepte, Inconvenienter, Indecenter, ut ap. Thuc. Scholiastes ἀτόπως exp. ἀκόσμως. Sic e Dem. Ἀ. ἔχοντι τοῦ σώματος affertur pro Habenti corpus indecens. Exp. etiam Incomposite, Insolenter. ["Luzac. Exerc. 145. Wakef. S. Cr. 5, 75." Schæf. Mss. Conf. c. ἐκτόπως, ad Greg. Cor. 567. * Ἀτοπέω, unde] Ἀτοπία, ἡ, Absurditas, Inconvenientia. Philo de Mundo, Τῇ περὶ τὸν λόγον ἀτοπίᾳ τις ἀκολουθήσας, Si quis argumenti absurditatem probandam et sequendam esse censuerit. Isocr. (Τραπεζ. 24.) Ἐνθυμηθῆναι δ' ἄξιόν ἐστι τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀπιστίαν ὧν ἑκάστοτε Πασίων ἐπιχειρεῖ λέγειν, Quam absurda et D incredibilia sint. Suid. quoque ἀτοπίας exp. ἀλογίας, ἀβουλίας, in h. l. Δελεάσαντος αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν Χοσρόου. Itidem in hoc, Θαυμάσαι ἄν τις τὴν ἀτοπίαν τοῦ ἀνδρὸς, ὅσγε χωρὶς ἄλλων τετόλμηκε καὶ ταῦτα λέγειν. Item ἀτοπία dicitur Insolentia, Insolita et inusitata novitas: ut Suid. quoque ἀτοπίας πλέον πρᾶγμα esse dicit τὸ πλέον θαύματος, Rem miram et insolitæ novitatis. Itidemque ap. Thuc. 3, (82.) p. 110. Τῶν ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ, Schol. exp. τῷ ἀήθει τῶν τιμωριῶν. Plut. Coriolano (23.) eod. sensu dicit, Ἔφρασαν τῷ Τύλλῳ τὴν ἀτοπίαν τοῦ πράγματος. Idem in Fab. Τὰ ὅλως ἐξηλλαγμένα καὶ πολλὴν ἀτοπίαν ἔχοντα. At idem (8, 360.) dicit, Ὁρῶν καὶ τῆς ὥρας τὴν ἀτοπίαν, καὶ τὸ μὴ καθεστηκότα λαλεῖν αὐτῷ τὸν Φυλλίδαν. Sicut vero ἄτοπος dixi interdum exponi πονηρὸς, ita sciendum est Suid. ἀτοπίας exponere κακίας in quodam loco, quem citat. Sed et Hesychio ἀτοπία est αἰσχρότης, πονηρία. [Schleusn. Lex. V. T. Alienatio, Polyb. 3, 11, 3. "Act. Traj. 2, 299." Schæf. Mss. "Turpitudo, Lucian. 3, 365." Wakef. Mss. "Ἀτοπία, Asperitas quæ oritur ex incommoda literarum in verbis collocatione. Dionys. Compos. 12.: τὸ ἄτοπον autem Rhetores quoque dixerunt τὸ ἀκατάσκευον, ἀπόδειξιν μὴ ἔχον, ut Tzetz. ait Chil. 8, 159. τόπους τὰς ἀποδείξεις δὲ φαμὲν καὶ ἐργασίας." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἀτόπημα, τὸ, i. q. ἀτοπία, s. potius Factum absurdum, Dictum absurdum et ineptum, Dictum factumve inconveniens et a ratione recta alienum: ut Bud. interpr. Absurde dictum, ap. Damascenum, e quo affert hæc verba, Τοῦτο τῶν Ὠριγένους ληρημάτων τὸ ἀτόπημα. Ex Aristoph. autem Schol. (Σφ. 995.) affertur pro Scelus. Ceterum verbi [sc. Ἀτοπέω,] e quo est hoc verbale, nullum exemplum affertur. ["Ἀτόπημα, Villebr. ad Athen. 1. p. 182. Lips., Phryn. Ecl. 50." Schæf. Mss. "Flagitium, Zosim. 413. Etym. M." Wakef. Mss.: Gl. Flagitium, Facinus: * Ἀτοπηματοποιός· Facinorosus.]

[* "Αὐτότοπος, Jo. Geom. Hymn. 3, 48." Kall. Mss.]

"Δυστοπώτατα, Suid. δυσχερέστατα, Difficillima: "quidam etiam Absurdissima, ut idem sit quod ἀτο-"πώτατα."

Ἔκτοπος, i. q. ἄτοπος, Insolens, Inusitatus, Mirus, Mirabilis: ut Hesychio quoque ἔκτοπον est ξένον. Plut. (10, 68.) Ἡ δὲ τῶν ἐλεφάντων ἱστορία τῶν εἰς τὰ ὀρύγματα φορούντων, καὶ τὸν ὀλισθέντα διὰ χώματος ἀναβιβαζόντων, ἔκτοπός ἐστι δεινῶς καὶ ἀλλοδαπὴ, ἀληθὴς δὲ, Mirabilis est, et auribus audientium veluti peregrina. Itidem ap. Aristoph. (Ὄρν. 1474.) ἔκτοπον δένδρον, Mira et veluti peregrina arbor, s. παρηλλαγμένον δένδρον, ut Suid. exp., ap. quem verba ejus vide. Itidemque Eidem ἔκτοπος est παρηλλαγμένη, ἀφόρητος, nec non μεγίστη, ex Anonymo quodam, Τοῖς δὲ Κελτοῖς παρέστη ἔκτοπος ἡλίκη πρὸς τὸ παράδοξον ὀργὴ, Mira et acerbissima accensi sunt ira, Solito majore, Inusitata et incredibili. Quibus adde ἔκτοπος χειμὼν, quod e Theophr. C. Pl. 6, 28. affertur, pro Vehemens hyems. Malim, Hyems solito frigidior, mirum in modum frigida. ‖ In propria etiam signif. videtur accipi pro Loco suo emotus, cum Hes. et Suid. ἐκτοπώτατον exponant ἐξεστραμμένον. Sed formam superl. non immerito quis in hac voce miretur. [Soph. Œd. C. 234. "Trach. 1132. Brunck. Soph. 3, 508. ad Eur. Bacch. 69. Abresch. Lectt. Aristæn. 261. Phalar. p. 30. Wakef. Alc. 557." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 30, 1. cf. Victor. V. L. 26, 16. * Παρέκτοπος, Gl. Devius.] Ἐκτόπως, Mirum in modum, Modo quodam insolito et inusitato, Incredibiliter, παρηλλαγμένως, μεγάλως, ὑπερβαλλόντως, ut Suid. exp. in his ll. quos citat: Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει: et, Πρὸς τὴν ἐπιπλοκὴν τῆς κόρης ἔχαιρεν ἐκτόπως. [Polyb. 32, 7, 8. Diod. S. 214. "Abresch. Lectt. Aristæn. 261. Toup. Opusc. 2, 127. Jacobs. Anim. 220. Bast Lettre 127." Schæf. Mss. Conf. c. * ἐκτρόπως, ad Greg. Cor. 566.: cum ἀτόπως, 567.]

Dicitur ET Ἐκτόπιος itidem pro Peregrinus, ξένος: ut ἔκτοπος quoque ap. Soph. Trach. (32.) p. 332. Γήτης —ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν, Arvum in peregrino solo et ab hoc loco remotum nactus; seu, ἔξω καὶ πόρρω οὖσαν, ut Schol. exp. Apud Eund. Œd. C. (118.) p. 275. Τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ Ἐκτόπιος συθεὶς; i. e. ἀπὸ ξένου τόπου ὁρμήσας, Ex hoc peregrino profectus solo, et quod ab hoc loco longe remotum est? Idem ἐκτόπιον ποιεῖν s. ἐκτόπιον ἀνύτειν dicit pro Amovere et Amoliri, e loco sc. in quo erat: in Œd. T. (174.) p. 157. et 158. ubi ait, ἰὼ Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι, προφάνητέ μοι, Εἴποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ Ὀρνυμένας πόλει, Ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, Amovistis et amoliti estis ardens malum: ut Schol. quoque ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι exp. γενέσθαι ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως. Quæ hujus compositi signif. priore est adhuc magis propria. Alioquin et pro Peregrinus accepit Athen. et Hes. supra in Τέττιξ: itidemque Schol. Soph. in loco præcedenti ἐκτόπιον exposuerat ξένην, ἀλλόκοτον: quæ tamen interpr. ei convenire non potest. ["Brunck. Soph. 3, 508." Schæf. Mss.]

. Ἐντόπιος, oppositum præcedenti ἐκτόπιος s. ἔκτοπος, Qui hujus loci est, hunc locum incolit, Indigena. Plato Phædro, Αἰτιῶμαι τοὺς ἐκτοπίους θεοὺς, Hoc acceptum geniis loci refero, Bud. Utitur et Hes. supra in Τέττιξ. [" Brunck. Œd. C. 841. 884. Apoll. Dysc. p. 59. Teuch., ad Diod. S. 1, 375. Heind. ad Plat. Phædr. 303." Schæf. Mss.] Sicut vero non ἐκτόπιος solum dicitur, verum etiam ἔκτοπος, ita non tantum ἐντόπιος, SED ET Ἔντοπος, quod ap. J. Poll. legitur 3. c. 4., ubi synonymως ponit, ἀστὸς, ἐπιχώριος, ἐγχώριος, ἡμεδαπὸς, ἐγγενὴς, ἔντοπος: [imo etiam ap. Soph. Œd. C. 841. 1457. Phil. 212. 280. 1171. " Wakef. 1190. Brunck. ll. cc. Toup. Opusc. 1, 492." Schæf. Mss. " Nausicrates Comicus ap. Athen. 325. ἃς (τρίγλας, Mullos pisces,) κλύδων Αἰξωνικὸς Πασῶν ἀρίστας ἐντόπους παιδεύεται. Et sic corrigendum p. 330., ubi vitiose ἐντόποις." Schw. Mss.]

Παράτοπος, i. prope q. ἄτοπος, Absurdus, Inconveniens. Apud Suid. Παράτοπον ὁρμήσαντες διὰ τὴν ἀπειρίαν, ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ τὰς ἀμπώτεις τῆς θαλάττης. Ubi adverbialiter capitur hoc παράτοπον, et ab eo exp. εἰς κακὸν τόπον, In locum malum et incommodum.

[* Ὑπότοπος. Pro καχύποπτοι ap. Adamant. Phys. 2, 16., Polemo 1, 16. καὶ ὑπότοποι habet. Cf. Καχυπότοπος, Καχυποτοπεῖσθαι, et Schn. Lex. v. Καχύποπτος.]

[* " Φιλότοπος, Loci alicujus amans, ἐμφιλοχωρῶν, Chrys. Hom. 100. T. 5. p. 654." Seager. Mss. " Hasii Ind. ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.]

. Ἐκτοπίζω, E loco moveo, Summoveo, Maccab. (2, 8, 13.) Ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, Se subtrahebant et subducebant e loco in quo erant. Unde ap. Strab. Ἐκτετοπισμένα ἔθνη, Populi qui se a reliquorum commercio in loca avia et ignota subduxerunt, Populi in locis ignotis existentes et a vicinorum commercio alieni; vel etiam, ut Interpres ejus vertit, Populi longinqui: 3. p. 72. Ὅσα δὲ βάρβαρα καὶ ἐκτετοπισμένα καὶ διεσπασμένα, τούτων οὐκ ἀσφαλῆ ὑπομνήματα. Sed frequentior usus hujus verbi in voce neutra, pro ἐκτόπιός εἰμι, Sedem muto, Discedo e loco in quo eram, Peregre abeo. Diog. L. de Platone (3, 40.) Ἐξετόπισε δὲ καὶ αὐτὸς τὰ πλεῖστα, Sæpius peregrinabatur, Habitationem mutabat, ut Bud. interpr., cui ἐκτοπίζειν est etiam Sedibus egredi, Solum vertere, Alio commeare, Migrare: ap. Aristot. Polit. 5. Ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτοπίζουσι τυράννοις ἀπὸ τῆς οἰκίας συμφέροι τοῦτο μᾶλλον: ubi etiam annotat, eum pro ἐκτοπίζειν postea dicere ἀποδημεῖν. Itidemque ap. Plut. Demetr. (46.) Τοῖς στρατιώταις δι' ὑποψίας ἦν ὡς ἐπ' Ἀρμενίαν καὶ Μήδειαν ἐκτοπίζων. In quorum locorum priore nota addi ἀπὸ τῆς οἰκίας, in posteriore autem ἐπ' Ἀρμενίαν. Nec vero homines solum ἐκτοπίζειν dicuntur, verum etiam animalia ratione carentia: ut ap. Theophr. H. Pl. 4, (3, 6.) Φύεσθαι ἐν τῇ μὴ ὑομένῃ τῆς Λιβύης καὶ πτῶκα καὶ δορκάδα καὶ στρουθὸν, καὶ ἕτερα τῶν θηρίων· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄδηλον εἰ ἐκτοπίζει που πιόμενα, Sed hæc incertum est an alio excurrant bibitura: quoniam sc. διὰ τὸ τάχος δύναται ταχὺ παραγενέσθαι. Sic Aristot. H. A. 4. Καὶ τοῦ αὐτῶν δὲ αἵματος ταχὺ ὀσφραίνεσθαί φασιν αὐτούς· δῆλον δὲ ποιοῦσι, φεύγοντες καὶ ἐκτοπίζοντες μακράν: Longe a suis sedibus fugientes, Loca longinqua petentes. Et alibi, de cervo masculo, Ὅταν γένηται παχὺς, οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερὸν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ τὴν παχύτητα εὐάλωτος ὤν: Plin. Ubi se cervi præpingues sensere, latebras quærunt, fatentes incommodum pondus. Utriusque signif. hujus verbi meminit Suid.: dum ἐκτοπίσαι exp. non solum μακρὰν καταστῆσαι, sed etiam πόρρω διάγειν: quam exp. posteriorem accommodat huic loco, [e Diog. L. 4, 39.] Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβεν. Ego tamen ibi ἐκτοπίζων malim interpretari Declinans, Refugiens, Subterfugiens, Se subducens a publicis muniis, A reipublicæ negotiis se subtrahens. Præterea Bud. e Strab. 3. p. 80. de campo lapidoso in Gallia Narbonensi, Τὸ μέντοι δυσαπολόγητον καταμαθὼν Αἰσχύλος, ἢ παρ' ἄλλου παραλαβὼν, εἰς μῦθον ἐξετόπισε, pro, Ad fabulam a vero abhorrentem convertit causam. [Phot. Amphiloch. 814. Wolf. " Valck. ad Herod. 173. ad Diod. S. 1, 186. 2, 434. 633. ad Charit. 685." Schæf. Mss. " Neutr., Plut. 10, 47." Wakef. Mss.] Ἐκτοπισμὸς, ὁ, Locorum et hominum alienatio a finitimis populis, Bud. e Strab. 3. p. 69. et 70. cui dicit opponi posse συμμιξίαν. Et ex l. 4 Ejusd., Περὶ δὲ τῆς Θούλης ἔτι μᾶλλον ἀσαφὴς ἡ ἱστορία, διὰ τὸν ἐκτοπισμὸν, i. e., inquit, quia summoti sunt magis ab hominum commercio. Ibid. de Pythea, Ὥστε ἔψευσται μᾶλλον περὶ τῶν ἐκτετοπισμένων, De remotioribus et aviis: sicut l. 3. dixerat, Τῶν ἐκτετοπισμένων καὶ διεσπασμένων ἐθνῶν οὐκ ἀσφαλῆ εἶναι ὑπομνήματα: nihil enim certi scribi potest de gentibus, quæ se a ceterorum hominum consortio et commercio in extremas terræ oras subduxere; signif. enim ἐκτοπίζειν etiam Locum mutare et E sedibus suis egredi, itidemque ἐκτοπισμὸς, Sedis s. Loci mutatio. [Aristot. H. A. 8, 13. " Ad Od. Z. 8." Schæf. Mss. * Ἐκτόπισις, Gl. Desolatio, Delocatio. * " Ἐκτοπιστέον, Relegandum, Clem. Alex. 225." Kall. Mss.] Ἐκτοπιστικὸς, Qui locum mutare solet, relicta sua sede et domicilio alio se conferre suevit: ut Gaza etiam ἐκτοπιστικὰ ζῶα ap. Aristot. vertit, Animalia quæ sedem mutare solent. Athen. (303.) Ἀριστοτέλης δὲ ἀγελαῖον καὶ ἐκτοπιστικὸν τὴν θυννίδα φησί.

Ἐντοπίζω, opp. præcedenti ἐκτοπίζω, Sum ἔντοπος s. ἐντόπιος, In loco et sede mea me contineo, Sedem non muto. Legitur ap. Suid., sed sine expositione. At ἐντοπίζομαι miror unde quidam in VV. LL. interpr. Revereor, ac si idem esset cum ἐντρέπομαι.

Ἐπιτοπίζω, idem. Suidæ est κατοικίζω, cujus verbi signif. vide supra, T. 2. c. 1229.

Τοπικὸς, q. d. Localis: ut ap. Medicos τοπικὰ φάρμακα, Medicamenta quæ locis, s. partibus corporis, affectis adhibentur. Gal. τῶν κατὰ Τόπους 1, 1. Ἀρκεῖ πολλάκις μόνα τὰ τοπικὰ καὶ μερικὰ προσαγορευόμενα. Apud Philon. vero V. M. 1. Ἐν ταῖς τέχναις καὶ διεξόδοις τοπικωτέραις, Turn. vertit, In artibus et explicatione locorum. Item ap. Dialecticos τοπικὴ τέχνη, Ars inveniendi, ut Cic. interpr. in Top. ad Trebatium, ubi itidem dicit, Topica Aristotelis continere disciplinam inveniendorum argumentorum. Sic Quintil. 5. fin. Namque illi homines docti et inter doctos verum quærentes, minutius et scrupulosius scrutantur omnia, et ad liquidum confessumque perducunt: ut qui sibi et inveniendi et judicandi vendicent partes, quarum alteram, τοπικὴν, alteram κριτικὴν vocant. Hujus disciplinæ præcepta continentes libri, ab Aristot. VOCANTUR Τοπικά: quorum tum ipse sæpe meminit in Rhet., tum Cic. initio suorum ad Trebatium Topicorum, ubi etiam docet, uti dixi, iis contineri disciplinam inveniendorum argumentorum. Nec non in Ep. ad Trebat. 7. Utprimum, inquit, Velia navigare cœpi, institui Topica Aristotelea conscribere. Conscripsit enim Topica ista, Aristotelem imitatus, in gratiam Trebatii. [" Koppiers. Obss. 119. Brunck. Soph. 3, 410. Heind. ad Plat. Phædr. 304." Schæf. Mss.] Τοπικῶς, quod exp. Per locos communes, Per capita. Signif. alioqui et Ratione loci, ut videbis in Σωματικῶς.

[* Τόπιον, dimin. a τόπος, ad Greg. Cor. 29. Etym. M. 451, 19. T. H. ad Schol. Aristoph. Πλ. 1098. * " Τοπίτης, Incola, Steph. B. 308. Etym. M." Wakef. Mss.]

Τοπάζω quoque e τόπος derivatum est: ut e Suida patet, qui tradit ἄτοπον dici quasi ὃ μή ἐστι τοπάσαι. Est autem τοπάζω Eid. στοχάζομαι, ὑπονοῶ, ἐνθυμοῦμαι, afferenti e Soph. Erigone, ἃ δὲ Δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω, Quæ conjicio et suspicor. Itidemque Hesychio τοπάζει est εἰκάζει, ὑποπτεύει, στοχάζεται. Nec non ap. Aristoph. Σφ. (73.) Νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ, Ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι, Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε, Schol. eod. modo τοπάζετε exp. εἰκάζετε, ὑπονοεῖτε, sc. ποίῳ πάθει ἥττηται, Conjicite, Conjecturam facite. Ubi etiam nota, eum συμβάλλειν et τοπάζειν usurpare synonymως, itemque τεκμαίρεσθαι

in sequentibus. Sed et Plato de LL. 12. Εἰ δ' οὖν A τοπάζειν δεῖ dixit, pro, Quod si conjectura uti oportet. || Hes. τοπάζει exp. etiam ἱδρύει, Statuit, Collocat. Quæ signif. foret magis propria, et magis accederet ad nomen τόπος. Vide et Τοπάζιος. [" Ad Diod. S. 1, 206. Timæi Lex. 259. et n., Jacobs. Anim. 286. Brunck. Soph. 3, 530." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Τοπαστέον, Conjiciendum et suspicandum est, * ὑποληπτέον, * ὑπονοητέον, Hes. [* Τοπαστὸς, unde] Ἀτόπαστος, Qui conjici nequit, Quem conjectura assequi non licet, ut idem Hes. ἀτόπαστον exp. ἀνείκαστον: quoniam, inquit, τοπάζειν significat εἰκάζειν. Δυστόπαστος, Conjectu s. Conjectatu difficilis, Quem conjectura assequi facile non possis, * δυσκατάληπτος, * δυσυπονόητος, ut δυσείκαστος Hesych. exp., ap. quem legitur et Δυστοπάζοντες, δυσχερῶς ὑπονοήσαντες, a VERBO Δυστοπάζω, Difficulter conjicio, Difficile conjector. Quæ comp. mira est et insolita. [Δυστόπαστος, Eur. Tro. 885. " Visu difficillimus, Philo J. 2, 256." Schleusner. Mss. " Difficilis conjectatu s. Qui difficulter conji- B cit, Clem. Alex. 15." Kall. Mss.] Est præterea inde verbum COMP. Ὑποτοπάζω, idem cum simplici significans, i. e. Conjicio, Conjector, Suspicor, ut Hes. quoque ὑποτοπάσαι exp. ὑπολαβεῖν, ὑπονοεῖν. [Suid. 1, 373. " Dio Cass. 350." Wakef. Mss.] " Ὑποτοπασμὸς, Conjectatio, Conjectura, Suspicio." [Joseph.] SED ET Τοπάζιος λίθος, SEU Τοπάζιον, a τοπάζω derivatum existimatur; sed ab eo τοπάζειν quod Troglodytarum lingua dicitur significare Quærere, quod sc. magno studio quæreretur; est enim gemma pretiosa. Affertur tamen et alia hujus derivationis ratio, quam habes infra. Porro masculinum τοπάζιος legitur ap. Suid., neutrum vero τοπάζιον ap. Apoc. 21, (20.) et ap. Exod. 28, (17.) nec non ap. Eust. in Dionys. P. (1121.) Λίθος δὲ τόπαζον διαφανὴς, ὃς καὶ τοπάζιον τετρασυλλάβως λέγεται, χρυσοειδὲς ἀπολάμπων φέγγος. Ubi etiam addit, interdiu non facile videri, quoniam ὑπεραυγεῖται: sed noctu potius conspici ab iis qui colligunt, et tunc apposito signo fossæ in qua latet, interdiu erui. Utitur autem C illa trisyllaba VOCE Τόπαζον ipse Dionysius, metri forsan gratia: Ἠ καὶ γλαυκιόωντα, inquit, λίθον καθαροῖο τοπάζου. De eadem gemma multa Plin. 37, 8. ubi inter alia dicit, Juba Topazon insulam in rubro mari a continente stadiis CCC abesse tradit, nebulosam, et ideo quæsitam sæpe navigantibus: ex ea causa nomen accepisse; τοπάζειν enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi. Ex hac primum topazion importatum Berenicæ reginæ. Idem 6, 39. Topazos, quæ gemmæ nomen dedit. Topazion ergo s. Topazios a Topazo insula dicitur, ea autem a τοπάζειν significante Quæro. [" Ad Diod. S. 1, 206. * Τόπαζος, Jacobs. Anth. 8, 380. Leon. Alex. 21. Bast Lettre 97." Schæf. Mss. Τοπάζιον, Tzetz. Ch. 8, 969. Vide Schleusn. Lexx. in N. et V. T.]

Τοπέω, i. q. τοπάζω, i. e. Conjicio, Conjector, Suspicor: ut Suid. quoque testatur, τοπεῖν exponens ὑπονοεῖν. At VV. LL. nescio unde τοπῶ exponant etiam Locos habeo a quibus argumenta peti licet: D indeque nominari τοπικὰ, alteram dialectices partem. Hinc COMP. Ὑποτοπέω, idem cum simplici, ut ὑποτοπάζω, i. q. τοπάζω, Conjicio, Suspicor: ut Hes. quoque ὑποτοπήσομεν exp. ὑπονοήσομεν. Utitur autem hoc verbo Thuc. 1, (20.) p. 7. Ὑποτοπήσαντες δέ τι ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ παραχρῆμα Ἱππίᾳ μεμηνύσθαι, Suspicati eo die delatum esse quippiam ad Hippiam, et ei indicatum: ὑπονοήσαντες, ὑπολαβόντες, ut Schol. exp., qui itidem (c. 51.) p. 18. Ὑποτοπήσαντες ἀπ' Ἀθηνῶν εἶναι exp. ὑποπτεύσαντες. Ubi cum subjungat ei expositioni, οὕτω γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἀναλύουσι τὴν λέξιν, suspicetur quis eum hoc ὑποτοπεῖν velle derivare ex ὑποπτεύειν: cum tamen videamus simplex quoque τοπεῖν, atque adeo τοπάζειν, usum hunc habere. [" Alciphr. 450. Brunck. Aristoph. 1, 195. (Θ. 496.) Soph. 3, 531. Aristoph. Fr. 279. ad Dionys. H. 1, 211." Schæf. Mss. " Item in passivo, notione activa, Herod. 6, 70. Λακεδαιμόνιοι ὑποτοπηθέντες Δημάρητον δρησμῷ ἐπιχειρέειν." Schw. Mss. Idem 9, 116. Εὐπετέως ἔμελλε ἀναπείσειν Ξέρξεα— οὐδὲν ὑποτοπηθέντα τῶν ἐκεῖνος ἐφρόνεε. * " Ὑποτοπητέον, Conjectandum, Clem. Alex. 199. 460." Kall. Mss. " Philo J. 2, 14." Schleusn. Mss.] In Lex. meo vet. legitur et BICOMP. Καθυποτοπεῖσθαι, exponiturque ὑπὸ τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν καὶ ὑποτοπάζειν. Pro quo forsan SCR. Καχυποτοπεῖσθαι, ut ap. Suid. legitur, illud ex Aristoph. afferentem pro τὸ τέλειον κακὰ ὑπονοεῖσθαι. Extat autem hoc verbum ap. Aristoph. B. (958.) τεχνάζειν, Καχυποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα, ubi Schol. καχυποτοπεῖσθαι itidem exp. κακὰ ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται. [" Κάχ' ὑποτοπεῖσθαι. Sic divisim scriptum in B. D. In A. C. κἀθ' ὑποτ. Vulgo conjunctim καχυποτ., quod æque bonum esse possit. Καχύποπτος ex Aristoph., καχυπονόητος e Plat. enotavit J. Poll. 2, 57. Vulgatum agnoscere videtur Suid. Sed veriorem lectionem esse reor eam, cujus vestigia servant Codd. A. C., quamque tuetur Etym. M. 672. Τοπάζειν· στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν — καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ἐπὶ (male vulgo ὑπὸ) τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν. Sæpissime κἀτα et κατὰ commutarunt librarii." Brunck.] Rursum ap. Suid. legitur NOMEN Καχυπότοπος, quod exp. καχύποπτος, Mala suspicans, Suspiciosus. [* Προϋποτοπέω, Ante suspectum habeo, Dio Cass. p. 117. * Ὑποτοπεύω, Schol. Cod. Harl. et Buttm. Od. H. 80. " Tzetz. Exeg. in Il. p. 6, 14." Schæf. Mss.]

[* Τοπόω, * Τοπωτὸς, unde * " Ἀτόπωτος, Orig. c. Cels. 5. p. 587." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀνατοπόω, Philostr. V. A. 1, 32. Ἐς ἐπιστολὰς ἀνετοπώσατο, sed perperam pro eo, quod habet Ed. Olear. ἀνετυπώσατο.]

Τοπεῖον vero, SIVE Τοπίον, τὸ, dicitur Funis, Rudens. Hesychio κάλως, σχοινίον: itidemque Suidæ, afferenti h. l. Stratidis, Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείοις ἄνδρες. Apud J. Poll. sine diphthongo scribitur, qui τοπία esse dicit σχοινία, οἷς τὰ ξύλα τὰ τοὔλαιον πιέζοντα δεσμεύεται, s. σχοινία τὰ τοῖς τοὔλαιον τρίβουσι ξύλοις περιδούμενα. Ionica vero resolutione pro τοπεῖον DICITUR Τοπήϊον: ut ap. Hes. Τοπήϊα, ὅπλα νεώς, σχοινία, κάλοι. Hinc ap. Latinos Topia et Topiarium opus dici existimant, plantas sc. funium modo flexibiles et sequaces, quæque in quaslibet formas ducuntur, s. quæ in picturas opere historiali trahuntur, ut Plin. loquitur 16, 33. de cupresso: ap. quem passim mentio fit topiarii operis: ap. Vitr. autem topiorum, 7, 5. ubi dicit Varietatibus topiorum ornare, Per topia pingere. [" Brunck. ad Anal. p. 104." Schæf. Mss. " Callim. H. in Del. 315. τοπήϊα νηὸς, nisi leg. τυπήϊα, Instar." Schn. Lex.]

" ΤΟΡΓΟΣ, Cycnus, ap. Lycophr. (88.) Dicitur " et de Vulture. Vide Suid. et Hes." [Vide Schol. Lycophr. 348. 598. 1080. Callim. Fr. 204. " Valck. p. 284=516. Ruhnk. Ep. Cr. 186. Wakef. Ion. 1479. ad Diod. S. 2, 470." Schæf. Mss. * Τόργιον, Hes. ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γῦπες· ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ, Τόργοι.]

" ΤΡΑΥΛΟΣ, ἡ, ὀν, Balbus, Blæsus. Alcibiades " narratur fuisse τραυλὸς, utpote λ pro ρ pronun" tians: unde irridetur ab Aristoph." [cf. Plut. Alcib. 1.] " Plut. de Prud. Anim. Ψελλόν τε τῶν ἀγλώσσων " ἢ τῶν ἀναύδων φύσει τραυλὸν οὐδὲν ἂν προσείποις. " Et τραυλὴ femina, Calliæ ap. J. Poll. Τραυλὴ μέν " ἐστιν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη." [" Philippus 53. ad Charit. 716. Mnasalc. 9. Jacobs. Anth. 7, 195. 12, 175." Schæf. Mss. Plut. 9, 284. Hutt. Hes. Τραυλός· ψελλὸς, τὴν γλῶτταν βεβλαμμένος. Τραυλόν· ἡδὺ, λεπτόν. * Ἄτραυλος, adv. * " Ἀτραύλως, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 554." Elberling. Mss.] " Ἡμίτραυλος, Semibalbus, Dimidia e parte balbus." [* Παράτραυλος, Theophyl. Epist. 62. * Ὑπότραυλος, Hippocr. 1207.] " Τραυλότης, Balbuties," [Plut. Alcib. init.] " Τραυλίζω, Balbutio, Balbe loquor, Balbus sum aut Blæsus. Aristoph. (Σφ. 44.) Εἶτ' Ἀλκι" βιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας, Ὀλᾷς, Θέωλος τὴν " κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Apud Eund. cum accus., " N. (1381.) Αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος.

" Affertur et passiva vox Τραυλίζομαι, sed absque A " exemplo:" [Aristot. H. A. 4, 9. τραυλίζονται, sed Codd. τραυλίζουσι. " Lucr. 4, 1158. ubi v. Creech., Mœris p. 371. et n., Jacobs. Anth. 7, 25. Brunck. Aristoph. 2, 202. (Σφ. l. c.)" Schæf. Mss.] " Τραυλισμὸς, i. q. τραυλότης, Balbuties," [" Lucr. l. c." Schæf. Mss. * Συντραυλίζω, Clem. Alex. 96=117.] " Ὑποτραυλίζω, q. d. Subbalbutio, Aliquantum balbutio, e Luciani Timone, de ebrio." [" T. H. ad Eund. Dial. p. 114." Schæf. Mss. " Med., Greg. Nyss. 3, 429." Wakef. Mss.]

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ὁ, Collum, Cervix, i. prorsus q. αὐχὴν, ut annotavit Gal. Est autem pars τῆς ῥάχεως, capiti proxime subdita et annexa, spondylis septem constans, ut docent Anatomici. Plut. Alex. Δραξάμενος τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τῆς κόμης αὐτοῦ, ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον: ubi ut ἀποτέμνειν τὸν τράχηλον dicit, ita ἀποκόπτειν τὸν τράχηλον in l. de S. N. V. Idem de Virt. Mor. Ἐπὶ τὸν τράχηλον ἐπιθεῖναι γυμνὴν τὴν B μάχαιραν. Herodian. 7, (9, 20.) Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον, ἐν βρόχῳ τοῦ βίου ἀνεπαύσατο, Collo zonæ inserto, qua præcinctus fuerat: 3, (14, 13.) Τοὺς τραχήλους κοσμοῦσι σιδήρῳ: quæ τοῦ τραχήλου κοσμήματα appellantur περιδέραια. Non semper tamen verum est τράχηλον et αὐχένα idem esse, ut nec Collum et Cervix idem sonant: quod e Geop. patet, ubi dicitur, (18, 1, 1.) Μαλλοὺς καθ' ὅλον μὲν σῶμα, μάλιστα δὲ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τοὺς αὐχένας ἔχουσαι: pro eo quod Varro in suis de Re Rustica libris scripserat, Villis altis et densis toto corpore, maxime circum cervicem et collum. Purpuris etiam τράχηλοι tribuuntur et reliquis ostreis. Athen. (87.) Ἑψόμενοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν, εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις: ubi etiam e Posidippo Comico affert, Κόγχας, ἐχίνους προσφάτους, κογχύλια, Πίννας, τραχήλους, μύας. Et Festus, Trachali, inquit, appellantur Muricum ac purpuræ superiores partes. Sunt qui dicant esse Vertibulatas conchyliorum asperitates. || Aliis etiam rebus τράχηλοι tribuuntur, ut ap. Hippocr. Τράχηλος τῆς κύστεως dicitur, i. e. Collum vesicæ, s. Osculum, i. e. Parvum os. Theop. Comicus ap. Athen. (483.) Ἐγὼ γὰρ κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος Πιοίμαν τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης: tribuuntur enim et poculis quibusdam colla. Nautici etiam mali media pars τράχηλος nominatur, ut Athen. tradit (474.) || Exp. et Vertebra, Verticillum, velut ap. Diosc. 4, 17. de myagro herba, Ἔχουσα σπέρμα τραχήλῳ [an τήλει ?] ἐοικός: ajunt enim myagri s. melampyri semen verticillatum esse positione, et tria grana vel sæpius quatuor, singula fœnigræci specie, ita simul collocari ut verticillum referant figura. Metaplasmo generis facto in pl. num. dicitur ET Τράχηλα, ut νῶτα, teste Eust. [" Verh. ad Anton. Lib. 193. LB., Thom. M. 129. Ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, ad Herod. 564. Τὰ τρ., Callim. 1. p. 463." Schæf. Mss. Asclep. Macrobii 5, 21. " A duritie et rigore, atque adeo ab adj. τραχὺς, Cervix dicebatur τράχηλος, apta capitis moli sustinendæ rigida sua duritie." Valck. Schol. in N. T. 1, 228. Τράχηλον, τὸ, Passow ad Longum lxxxv. de Fine et Ratione condend. Lexx. libello Teutonice scripto p. 74. Etym. M. v. Κέλευθος, Schol. Ven. Il. A. 312.]

[* Τραχηλοειδής, Hes. v. Δειράδες. Contracte * Τραχηλώδης, Schol. Nicandri Θ. 873. * Τραχηλοκάκη, Nicet. Ann. 21, 6. Cf. Ποδοκάκη. * Τραχηλοκόπος, unde] Τραχηλοκοπέω, Collum abscindo, s. amputo, τὸν τράχηλον ἀποκόπτω, s. ἀποτέμνω, [Gl. Decollo:] utroque enim modo loquitur Plut. qui sæpe hoc comp. quoque utitur, et inde est τετραχηλοκοπεῖσθαι ap. Artemid. de Insomn. [1, 2. 35., " Ad Charit. 298." Schæf. Mss. " Arrian. Ep. 9. Plut. 2, 308." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 341. * Τραχηλοκοπία, Gl. Decollatio. * Τραχηλόσιμος, Phrynichus Bekkeri p. 65.]

[* Ἀμφιτράχηλος, Schol. Soph. Ant. 351. p. 144. Erf. * Ἀτράχηλος, Anal. 2, 263. ad Greg. Cor. 344. " Wakef. Eum. 637. Cattier. Gazoph. 96. Statyll. Fl. 5. T. H. ad Plutum p. 338." Schæf. Mss. " Teles ap. Stob. Serm. 106." Kall. Mss.] " Βραχυτράχηλος, Qui brevi collo est." [" Heind. ad Plat. Phædr. 273." Schæf. Mss. " Is. Porph. in Allatii Exc. 307." Boiss. Mss. Aristot. H. A. 8, 12. Diod. S. 94, 16.] Γλυκυτράχηλος, Dulcem cervicem s. Dulce collum habens. [* " Γυλιοτράχηλος, Suid. v. Στρόβιλοι, ex emend. Kusteri certissima pro γλυκυτρ." Schleusner. Mss. * Δυστράχηλος, Pisid. de V. V. 437. Suid. v. Δύναμις. " Toup. Opusc. 1, 96." Schæf. Mss. " Δυστραχηλότατος, Anna C. 422. * Δυστραχηλέω, Tzetz. Ch. 1, 427." Elberling. Mss. * " Ἐκτράχηλος, Superbus, Contumax, Greg. Naz. Carm. p. 30." Kall. Mss. * " Ἐπιτράχηλος, ad Lucian. 2, 324." Schæf. Mss. * Ἐπιτράχηλον, τὸ, Collare, Quod supra collum est, Inc. Gen. 38, 18. male pro * ἐπιτραχήλιον. * " Ἑτεροτράχηλος dicitur Alexander, Tzetz. Ch. 11. tit. 360." Elberling. Mss. Cf. Παρατράχηλος. * " Εὐτράχηλος, Is. Porph. in Allatii Exc. 315—6." Boiss. Mss. " Jo. Malal. 1, 133. B 134." Elberling. Mss. * Κακοτράχηλος, ad Greg. Cor. 344. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 233. T. H. ad Plutum p. 338." Schæf. Mss.] Μακροτράχηλος, Longum collum habens, Apud [Schol.] Hom. Il. Ψ. (171.) μακροτράχηλοι ἵπποι, ubi Schol. intelligit Magnos equos, synecdochice posita parte pro toto. [* Μεγαλοτράχηλος, Schol. Il. K. 305. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 235. * Ὁλοτράχηλος, Toup. Emendd. 3, 74." Schæf. Mss. * " Παρατράχηλος dicitur Alexander, Tzetz. Ch. 8, 422. 11, 102. cf. Plut. Alex. 4." Elberling. Mss. Cf. Ἑτεροτράχηλος. * " Περιτράχηλος, Hes. v. Βραγχεῖα." Boiss. Mss. * " Πολυτράχηλος, Crassam et pinguem cervicem habens, Heracl. Alleg. 17. p. 61. Tunc non opus erit cum Gesnero βραχυτράχηλος. Nam utrumque vulgo parum differt." Schleusner. Mss. " Heind. ad Plat. Phædr. 273." Schæf. Mss.] Σκληροτράχηλος, Duram et rigidam habens cervicem, Qui duro collo est et rigido. E quo metaphorice pro Pertinaci s. Pervicaci: sicut et σκληραύχην. [" Valck. Hipp. p. 296." C Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Valck. Schol. in Act. Apost. 7, 51. * " Σκληροτραχηλέω, Etym. M. 751, 36." Wakef. Mss. Hes. v. Τελχιτένοντες, Phot. v. Τελχιταίνει. * " Σκληροτραχηλία, Pertinacia, Vigor animi immobilis, i. q. σκληροκαρδία, Testam. 12 Patr. p. 156." Schleusner. Mss. Cod. Pseud. V. T. 541. 1125. " P. Abresch. Paraphr. p. 205." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 15. 22(=30. 42.) * Σκληροτραχηλιάω, ibid. e lect. var." Boiss. Mss. * Στενοτράχηλος, Schol. Apoll. Rh. 2, 571. * Ὑψηλοτράχηλος, Hesych. 232, 1. 6.]

Ἐπιτραχήλιος, Qui supra collum est, ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Apud Suid. legitur ἐπιτραχήλιος κόσμος, quod exp. Monile. [" Ad Mœr. 289." Schæf. Mss.] Apud Chrys. autem ἐπιτραχήλιον vocari ajunt Stolam sacram: [" Montf. Palæogr. 404." Kall. Mss.] Περιτραχήλιος, Qui collo circumdatur, Collum cingens s. circumdans, ὁ περὶ τὸν τράχηλον: ut περιτραχήλιος κόσμος: qualia sunt monilia, torques, et alia ornamenta collaria. Quæ et περιτραχήλια dicuntur, D ut περιδέραια. [" Ad Mœr. 289. 326." Schæf. Mss. Hes. v. Κλοιός. Περιτραχήλιον, Collare, Plut. Alex. 32. Schleusn. Lex. V. T. * Ὑποτραχήλιος, unde] " Ὑποτραχήλιον, eadem forma qua dicitur ὑπαυχένιον, Colli pars infra cervicem et intra scoptula aperta, i. e. ὠμοπλάτας, quæ pars desinit in μετάφρενον. Translate autem ὑποτραχήλιον in contracturis scaporum columnæ usurpatur. Vitr. 3, 2. ubi de contracturis columnarum agit, Et earum septem, inquit, in summo scapi hypotrachelio contrahantur. Ibid. Contracturæ autem in summis columnarum hypotracheliis ita faciendæ videntur. Idem 4, 1. basin scapi dixit. Interpres hypotrachelii nomine scapi partem intelligit, quæ sub astragalo est. Ita VV. LL., in quibus annotatur etiam contracturas illas a nostris architectis vocari Retraites vel Rapetissemens: hypotrachelium autem, Gorgerin."

[* " Τραχήλιον, τὸ, i. q. τράχηλος, Etym. M." Wakef. Mss. " Boiss. Philostr. 601." Schæf. Mss.

"Τὸ κάτω τοῦ δόρατος, Ima hastæ cuspis, Harpocr. v. Στύραξ." Schleusn. Mss.]

Τραχήλια, τὰ, inter ἀκροκώλια, quæ Lat. Truncos et Trunculos dicunt, numeranda sunt, ut et κωλαῖ s. κωλῆνες, et περικόμματα s. περικομμάτια, et alia hujusmodi quæ in ἐφθοπωλίοις venditantur. Sunt autem proprie Edulia quæ e trunculis extremisque partibus truncatis ac recisis, præcipue cervicibus avium, ut anserum, parantur, viliora ceteris: unde Quisquilias nonnulli interpr. ap. Aristoph. Σφ. (962.) Οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει. Ubi Schol. τραχήλια esse dicit τὰ ἄκρα καὶ τὰ εὐτελῆ κρέα, s. τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὄψων ὡς μικρά: nec non εὐτελὲς προσέψημα ἐν λοπαδίοις σκευαζόμενον: et esse βραχύ τι τελέως, παραπλήσιον τοῖς κυρηβίοις, s. τοῖς πιτύροις τοῖς ἀπὸ τῶν κριθῶν, τοῖς ἀχύροις: ut sint Minutiæ s. Trunculi minutissimi, qui rejiciuntur ab iis qui τὰ κρέα περικόπτουσι. Vocantur vero eadem et τράχηλοι, ut Schol. tradit: quæ sunt purpurarum et muricum superiores partes. [Hippocr. Epidem. 7. p. 1227. βόεια τρ.]

[* Τραχηλιώδης, Etym. M. v. Τελχινώδης. * Τραχηλιαῖος, Strabo 2. p. 339., 16. p. 410. Sieb.: ubi Codd. * Τραχηλιμαῖος, de qaa forma adjectivorum, vide Lobeck. Phryn. 558. Bast. Ep. Cr. 155. et Schn. Lex. Suppl.]

Τραχηλιάω, Collum s. Cervicem attollo, Superbio, Ferocio, τὸν τράχηλον ὑψῶ, ὑψαυχενῶ: ut equi superbi. Greg. Naz. de Theol. Κατέναντι Κυρίου παντοκράτορος τραχηλιᾷν καὶ πίπτειν ἐκ τῆς ἐπάρσεως. Ubi Interpres vertit, Adversus Dominum cornua sumere: quod potius est κερουτιᾷν, et translatum a tauris petulantibus. Rectius Hes. τραχηλιῶ exp. ὑψῶ αὐχένα, et Τραχηλιάσας, ἐναντιωθεὶς, ἀπειθήσας. [Schleusn. Lex. V. T. * Τραχηλιάζω, unde * "Τραχηλιαστὴς, Theod. Rhaïtens. 234." Boiss. Mss. Theophyl. 3, 642.]

Τραχηλίζω, In cervicem supino, In collum resupino, εἰς τράχηλον ἀνατρέπω, ut equi sternaces et qui solent anteriores partes attollere, sessorem dicuntur τραχηλίζειν. Itidemque Bud. ap. Strab. 6. p. 117. de charybdi, Εἰς ὃ (βάθος) αἱ παλίρροιαι τοῦ πορθμοῦ κατάγουσιν εὐφυῶς τραχηλιζόμενα σκάφη μετὰ συστροφῆς καὶ δίνης μεγάλης, interpr. In caput demersa. Alioqui signif. etiam Obtorquere collum, Obtorto collo trahere, Angere, ut luctator luctatorem. Et sic Diog. Cynicus ap. Diog. L. cum Ὀλυμπιονίκην εἰς ἑταίραν πυκνότερον ἀτενίζοντα vidisset, Ἴδε, inquit, κριὸν ἀρειμάνιον ὃς ὑπὸ τοῦ τυχόντος κορασίου τραχηλίζεται: ubi metaphora est. Legitur idem dictum ap. Plut. περὶ Πολυπρ. 925. meæ Edit. (=8, 69.) Sic Philo V. M. 1. Τραχηλιζόμενοι ταῖς ἐπιθυμίαις, πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾷν τε καὶ πάσχειν, Acti libidine, tanquam collo obtorto, Turn., qui aliquanto post ap. Eund. Τοὺς ἡμετέρους οἰκείους καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους οἱ λειπόμενοι τραχηλιοῦσι πόλεμοι, vertit, Misere angent et exercebunt. Bud. simpliciter dicit τραχηλίζειν esse Genus exercitamenti, afferens Plut. Anton. (33.) p. 296. Ἐγυμνασιάρχει Ἀθηναίοις, καὶ διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλιζε: nec non hunc Themistii in Sophista, (Or. 23.) Ὃν πολλοὶ ἐθεάσαντο ἐν τοῖς γυμνασίοις τραχηλιζόμενόν τε ῥᾳδίως, καὶ μεταφέροντα τοὺς ἀλκτῆρας. Sunt qui hoc τραχηλίζειν esse velint Luctatores et palæstritas cervicibus manuum complexu mutuo hærentes atque implicitos separare. Iisd. τραχηλίζειν est τὸν τράχηλον παίειν καὶ τύπτειν, Cervicem cædere et ferire, ut solent pancratiastæ; et ita accipiunt in hoc ap. Suid. loco, Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλῃ νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et in hoc Platonis, (Amat. p. 132.) Ἦ οὐκ οἶσθα αὐτὸν ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; quem sic interpr. An ignoras, in tota hunc vita nihil egisse aliud quam ut collum præberet ictibus, et cibo potuque repleretur et dormiret? Per metaph. vero Josephus dixit, Πολέμῳ καὶ διχονοίᾳ καθ' ἡμέραν τραχηλιζομένους οἰκτρότατα πάσχειν, Vexatos. Sed hi loci a præcedentibus non sunt alieni, nec vetat quippiam τραχηλίζειν hic quoque interpretari Collum obtorquere, Angere, ut sc. athletæ et luctatores sese mutuo complectentes, dum de victoria certatur. || Signif. etiam Patefacio, Aperio, φανεροποιῶ: metaph. sumta ab iis quorum facies conversa et resupinata oculis exponitur, ut Stat. quoque dixit Os resupinatum, et Propert. Valvas resupinare, et Juven. Sat. 3. Horum si nihil est, aulam resupinat amici. Apostolus in Ep. ad Hebr. 4, (13.) de Deo, Πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, Omnia autem nuda et exposita oculis ejus, quasi sc. resupinata. Hes. quoque et Cyrill. τετραχηλισμένα exp. πεφανερωμένα, uterque procul dubio eo respiciens: Œcum. vero κάτω κύπτοντα καὶ τὸν τράχηλον ἐπικλίνοντα, διὰ τὸ μὴ ἰσχύειν ἀτενίσαι τῇ δόξῃ ἐκείνῃ τοῦ κριτοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ. Sed et ipse dixerat τετραχηλισμένα ibi vocari τὰ γυμνὰ, a metaph. ovium quæ e collo pendent et pelle nudatæ sunt. [Vide Valck. Schol. ad h. l.] Varinus quoque affert e quodam, quem non nominat, Τετραχηλισμένοι στησόμεθα, pro φανεροὶ καὶ ἀνακεκαλυμμένοι, Aperti et retecti. Idem ex Gramm. quopiam annotat, τραχηλίζειν significare διχοτομεῖν, s. διὰ τῆς ῥάχεως σχίζειν, Dissecare et per dorsi spinam findere. [" Toup. Opusc. 1, 286. ad Lucian. 1, 462. Casaub. Athen. 1, 50. Alberti N. T. 421." Schæf. Mss. Xen. Laced. 5, 9. not. Schleusn. Lex. N. T. Suicer. Thes. Eccl.]

Τραχηλισμὸς, Cervicis resupinatio, flexus, ut exp. ap. Gal. de parvæ pilæ ludo: ap. quem τραχηλισμὸν itidem intelligunt, cum in Meth. 2. de exercitiis loquens, ait, Καὶ ὅσοι τῶν αὐχένων ἐκκρεμάμενοι καταστῶσιν, εἰς εὐτονίαν παρασκευάζουσι. Meminit ejusd. exercitii Cæl. Aurel. Chron. 4. Item alienis, inquit, laboribus exerceri, h. e. colluctantium vel coexercentium: quam Haterocopian vel Trachelismon vocant. Ubi etiam NOTA Ἀτεροκοπία: nisi debet SCRIBI Ἑτεροκοπία. Nec non Athen. (14.) Πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ τὴν σφαιριστικὴν ἁμίλλης, τό, τε κατὰ τοὺς τραχηλισμοὺς ῥωμαλέον. Et Plut. (8, 88.) Οὐ σφαῖρα, οὐ τραχηλισμὸς, οὐκ ἀκαδημία, οὐ λύκειον. [" Casaub. ad Athen. 38. ad Lucian. 2, 327." Schæf. Mss. * " Τραχηλιστὴρ, Cocchii Chir. p. 31." Kall. Mss.]

Ἀποτραχηλίζω, Collum frango, Strangulo, ἀπάγχω, ut Suid. exp. ap. Eunap. Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειραν, σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες. [Gl. Decollo, Detrunco.] Διατραχηλίζω, exp. Præcipito. Rectius, Præcipitando collum frango. Fortassis autem signif. etiam τὸν τράχηλον διελαύνω, Collum trajicio s. perfodio. [Obtorto collo arreptum præcipito, Plut. 7, 953.] Ἐκτραχηλίζω, Excutio et collum frango. Plut. (6, 216.) loquens de equo, Ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὀχεῖσθαι. Aristoph. Πλ. (70.) Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αὐτὸν λιπὼν Ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. At Dem. (124.) Μηδ', εἰς τὴν εὐήθειαν τὴν τοῦ τότε πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου βλέποντας, ἐκτραχηλισθῆναι: ubi potest accipi pro ἐκπεσεῖν, ut Hes. ἐκτραχηλισθῆναι exp. ἐκπεσεῖν. [Cf. Etym. M.] Etenim ut ἐκτραχηλίζειν est Excutere, ita ἐκτραχηλίζεσθαι est Excuti et in collum devolvi ex equo: ut et in hoc ap. Suid. loco, sed metaphoricam habente signif., Οὐ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων, πρὶν ἂν ὑμᾶς τοῦ σκέλους λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ. Et rursum ap. Plut. (Bruto 31.) Τὰ δὲ παιδία τὰ μὲν εἰς πῦρ ἥλλετο, τὰ δ' ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξετραχηλίαζεν αὐτὰ, Se e muris præcipitabant et sibi cervices frangebant, Bud. Ubi observa etiam ἐξετραχηλίαζεν: quod, si mendo caret, est a TH. Ἐκτραχηλιάζω: [" cf. Cor. ad Plut. 6, 420." Boiss. Mss.] Idem Bud. annotat, Chrys. Comm. in Ep. ad Hebr. 120. videri ἐκτραχηλίζεσθαι posuisse pro Superbire et efferri. Itidemque Idem ἐκτραχηλίζειν exp. Efferre, Extollere, In superbiam agere, In altos sensus sermonemque elatum agere, ap. Hermog. in c. περὶ Σεμνότητος, ubi de Sophistarum oratione tumida loquitur, et insolenter figurata ac translata: Ἐκτραχηλίζουσι δ' αὐτοὺς αἵ τε τραγῳδίαι πολλὰ τούτου ἔχουσαι παραδείγματα, καὶ ὅσοι τῶν ποιητῶν τραγικώτερόν πως προαίρονται, ὥσπερ ὁ Πίνδαρος. [" Xen. K. Π. p. 56. ubi v. Hutch., Valck. Callim. 238. Alciphr. 360." Schæf. Mss. * Ἐκτραχηλισμὸς, Gl. Decollatus. * Προσεκτραχηλίζω, Sext. Emp. 11, 179. " Arrian. in Epict. 3, 7. p. 384, 2." Kall. Mss. * Συνεκτραχη-

λίζω, Obtorto quasi collo abripio, Plut. 9, 201. A * " Προστραχηλίζω, Plut. Mor. 1, 935(=2, 234.)" Schæf. Mss.]

[* " Τραχαλᾶς, s. * Τραχηλᾶς, ὁ, Aurel. Victor de Constantino, Irrisor potius quam blandus; unde Proverbio vulgari Trachala nominatus. Symeon Logotheta et Cedrenus, de eodem, *Εὐρύτερος τοὺς ὤμους, καὶ παχὺς τὸν αὐχένα, καὶ τραχηλᾶν αὐτὸν ἐπωνόμαζον.* Cf. Polem. 1, 15. Ὁ δὲ *παχὺς* (sc. *αὐχὴν*) *ἅμα καὶ εὐμήκης θυμικὸν ἄνδρα καὶ μεγάλαυχον καὶ αὐθάδη σημαίνει*: similia fere habet Adamant. 2, 16." Schn. Lex.]

ΤΡΑΧΥΣ, *έος*, ὁ, ἡ, Asper, Scaber, Scabrosus; interdum et Confragosus, Salebrosus: oppositum habens *λεῖος*, i. e. Lævis. Aristot. de polypo, Πορεύεται *δὲ ἐπὶ τοῦ τραχέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει.* Unde Plin. Soli mollium in siccum exeunt duntaxat asperum, lævitatem odere. Herodian. 6, (5, 11.) Ὄρη *τραχύτατα καὶ κρημνωδέστατα*, Montes asperrimi et præruptissimi. Et Theophr. (H. Pl. 3, 9, 3.) cum dixisset abietem pinumque masculas habere *ξύλα περιμήτρια* B *καὶ σκληρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα*, subjungit paulo post, Ἅπαν *γὰρ τὸ ἄῤῥεν τῇ πελεκήσει καὶ τραχύτερον* [*βραχύτερον* Schn.] *καὶ ἐπεστραμμένον μᾶλλον καὶ δυσεργότερον*: unde idem Plin. dixit, maribus esse lignum durum et in fabrili opere contortum, ita ut ab eis secures respuantur, fragosius sidant, et ægrius revellantur. Apud Rhett. et *ὀνόματα* quædam dicuntur *τραχέα*, veluti *βέβρωκε, κεκραγὼς, ῥηγνύμενος*, et similia: quibus itidem opp. *λεῖα*, quæ vel tota vel maxima e parte e consonantibus [vocalibus] constant, ut *Αἴας*: eodemque modo compositio verborum *τραχεῖα* ap. Lucian. Q. H. scr. ut ap. Latinos quoque Oratio et compositio verborum aspera. Sed et vultus *τραχὺς* dicitur, ut ap. Herodian. 7, (8, 21.) *Ταῖς τε διὰ χειρὸς ἀπειλαῖς καὶ τραχέσι προσώπου νεύμασιν, ὡς πρὸς παρόντας, ὀργισθεὶς*, ubi Polit. vertit, Truci vultu quasi præsentibus irascens. Item et *ἦθος τραχὺ* dicitur ap. Demetr. Phaler. Quomodo ap. Lucian. (1, 147.) etiam Τὸ *πάνυ ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν*, Naturam agrestem et asperam, Mores C agrestes et asperos. Ac eam ob rem homo etiam aliquis *τραχὺς* nominatur. Dem. (73.) Ὀργίλους *ὑμᾶς καὶ τραχεῖς ἔσεσθαι νομίζω.* Plut. Popl. Τραχὺς *τὴν ὀργήν.* FEM. Τραχεῖα, Aspera: ut *τραχεῖα ἀρτηρία* ap. Medicos, Aspera arteria, Gell. 17, 11. Per alteram autem fistulam, quæ Græce nominatur *τραχεῖα ἀρτηρία*, spiritum a summo ore in pulmonem, atque inde rursum in os et in nares commeare, perque eandem vocis quoque fieri meatum. Et ap. Suid. Τραχεῖα *ὁδὸς*, Via aspera et salebrosa. [" Wessel. Diss. Herod. 118. ad Herod. 35. 525. 746. Toup. Emendd. 4, 470. Jacobs. Anth. 6, 91. 233. 9, 208. 306. 11, 234. De voce, ad Charit. 223. De portu, Ruhnk. Ep. Cr. 157. Conf. c. *ταχὺς*, ad Mœr. 187. Τραχὺς fem., Lambec. Comm. 8. p. 102. ad Diod. S. 2, 426." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T., Philostr. 529. *τραχὺ βλέψας*, Opp. K. 2, 187. *ἔρως*. Τράχυς, Æolice, Greg. Cor. 617.]

[* Τραχυβάτης, unde * Τραχυβατέω, Hippocr. Epist. p. 1283, 52. " Wakef. S. Cr. 3, 146." Schæf. D Mss.] Τραχυδέρμων, Cutem s. Pellem habens asperam et scabram, Qui aspero et scabro integitur corio. Apud Athen. (286.) *ῥῖναι τε τραχυδέρμονες*: unde et *ῥῖναι* nominatæ sunt, sc. *διὰ τὸ τραχὺ τοῦ δέρματος*. [* Τραχύδερμος, Athen. 305. " Tzetz. ad Lyc. 340." Kall. Mss. * Τραχύλογος, Polemon Phys. 1, 6. p. 225., ubi tamen Sylb. * Ταχύλογος legit. * Τραχυόδους, Apollon. Lex. p. 383. Vide Spitzner. de Versu Gr. Her. 150.] Τραχυόστρακος, Qui aspera et scabra tegitur testa, Athen. 7. Ἔστι *δ' ὁ κτεὶς τραχυόστρακος.* Τραχύπους, Qui asperos et scabros habet pedes. Τραχύφλοιος, Qui aspero et scabro cortice est: oppositum habens *λειόφλοιος*. Vide in Ῥιζόφλοιος, et ap. Theophr. H. Pl. 1, 8. [" Casaub. ad Athen. 126. * Τραχύφωνος, ad Charit. 223. ad Herod. 252." Schæf. Mss. Diod. S. 5. p. 213, 25. Lucian. 1017. " Hes. v. Βαρβαρόφωνοι." Boiss. Mss. * * Τραχυφωνέω, Eust. Od. Θ. 275. p. 1598, 27. * " Τραχυφωνία, Eust. Il. Ξ. p. 955.]

[* " Ἄτραχυς, Binii Conc. Gen. 2. p. 30." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 534. 536.] " Ἔντραχυς, affertur " pro Asper, In quo asperitas est." [" Toup. ad Longin. 376. (§. 44.)" Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 744. Diosc. 5, 180. Sext. Emp. 6, 50.] Ὑπότραχυς, Subasper, i. e. Aliquantum asper. [" Ad Timæi Lex. 68." Schæf. Mss.]

Τραχέως, Aspere. Unde COMPAR. Τραχύτερον, Asperius: SUPERL. Τραχύτατα, Asperrime. In metaphorica plerumque accipiuntur signif. Lucian. Demon. Τὰ *μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.* Isocr. Paneg. *Τραχύτερον τούτων ἐμνήσθην.* Nec solum *τραχέως λέγειν* dicitur, verum *ἔχειν*, vel *πράττειν*. Isocr. Nicocle, *Βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος.* Dem. (355.) Τραχέως *δὲ ὑμῶν ἐπὶ τῷ μηδὲ προσδοκᾷν σχόντων*, Cum vos ægre aspereque tulissetis quod me ne ea quidem sperare dixissem. Herodian. 7, (6, 10.) Τραχύτατα *καὶ ὠμότατα πράττοντα*, Asperrimum et crudelissimum. Sed aliquod substantivum ibi deesse videri potest. Et aliquanto ante, Τραχύτατα *καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ χρώμενος*, Aspere ferociterque adepta potestate utens. Et rursum, (4, 3.) Ἐπετρόπευε *τῆς Καρχηδονίας χώρας τραχύτατα.* [* " Τραχυτέρως, Timario in Notit. Mss. 9, 194." Elberling. Mss.]

Τραχύτης, *ητος*, ἡ, Asperitas, cui opp. *λειότης*, Lævitas.: ut ap. Medicos *ἡ τοῦ δέρματος τραχύτης*, Cutis asperitas; *ἡ τῶν ὀστῶν τραχύτης*, Ossium asperitas; *ἡ τῆς φάρυγγος τραχύτης*, Gutturis asperitas; *ἡ τῶν βλεφάρων τραχύτης*, Asperitas palpebrarum. Quibus in ll. *τραχύτης* Gorræo est Vitiosa conformatio, parti cui accidit, inæqualitatem absumto humore inducens. Item *πετρῶν τραχύτης* ap. Herodian. 8, (1, 13.) Scopulorum asperitas. Et ap. Xen. K. Π. 7, (5, 24.) *Διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα.*. Item et *τραχύτης λόγων* ap. Isocr. Symm. Orationis et verborum asperitas, Oratio gravis auribus audientium, qualis est *ἡ τῶν μεμφομένων καὶ κατηγορούντων.* Ubi metaphora est, ut et ap. Herodian. 7, (1, 25.) Ἔτι *μᾶλλον εἰς τραχύτητα καὶ ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν*, Exasperabant atque ad sævitiam acuebant. [" Ad Herod. 35." Schæf. Mss. " De lumine, Heliod. Æth. 224. De vultu, Plut. 9, 119." Wakef. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Τραχύνω, Aspero, Exaspero, Asperum facio. Athen. 2. Φάρυγγα *τραχύνει καὶ στόμα.* At *τραχυνόμενος ποταμὸς* exp. Impetu decurrens fluvius. [Plut. Numa 8. *τετραχυμένον δῆμον*, Ferocem: de formis *τετραχυμένος, τετραχυμμένος, τετραχυσμένος*, vide Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 235., qui primam vitiosam putat. Τετράχυσμαι, Lucian. Pisc. 51. " Diod. S. 1, 38. Jacobs. Anth. 6, 91. Dionys. H. 5, 66. 80. ad 154. Intransitive, Musgr. ad Soph. 1, 194." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet., Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 137. 308. * Τραχυντὸς, unde * " Ἀτράχυντος, Lennep. ad Phal. 22." Schæf. Mss. " Lævis, Eust. Il. 504. Aret. 74." Wakef. Mss.] Τραχυντικὸς, Exasperandi vim habens, Exasperans, [" Aristot. Probl. 3, 13." Seager. Mss.] Ἀποτραχύνω ET Ἐκτραχύνω, Exaspero. Quorum posterius ap. Plut. (Marcello 6. Alex. 42.) legitur, prius ap. Suid., qui *ἀποτραχύνεται* exp. *θρασύνεται*, Audacior redditur: malim *ἀποθηριοῦται*. [Ἀποτραχύνω, Dionys. H. 2. p. 42, 17. 45, 44. Theophr. H. Pl. 6, 3. " Ἀποτραχυνόμενον, τὸ, Asperitas, Severitas, quam v. c. affectus afferunt in nonnullis dicendi formis, ut in *ἀσυνδέτοις*, Longin. 21. coll. 20." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Ἀποτετράχυκα, Dionys. H. de C. VV. 310. Schæf. * " Διατραχύνω, Plut. 10, 74." Wakef. Mss. Ἐκτραχύνω, Lucian. 1, 618. " Induresco, Philes p. 214." Schleusner. Mss. * Συνεκτραχύνομαι, Torrentior reddor, de flumine, Plut. Sulla 16. * Ὑποτραχύνω, Dionys. H. 2. p. 43, 26=5, 159.] Rursum a Τραχύνω derivatum VERBALE Τραχυσμὸς, Exasperatio, i. ferme q. *τραχύτης*, i. e. Asperitas. Τράχυσμα, τὸ, idem, ut ap. Athen. (475.) *καρχήσιον* nominatum dicitur *διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ.*

Τραχώδης, i. q. *τραχὺς*, Asper, Scaber, Salebrosus. Exp. et Durus. [Lobeck. Phryn. 541. Theophr. de

Lap. 400. Τραχέσι et τραχώδεσι conf., Aristot. H. A. 5, 15. 17. * "Τραχωδία, Tzetz. Proleg. ad Lyc." Kall. Mss.]

Τράχωμα, τὸ, i. q. τραχύτης, s. τραχυσμὸς, Asperitas, Exasperatio. Peculiariter vero Medicis τράχωμα est Asperitudo palpebræ interna parte: quod vitium sunt qui δάσυμα s. δασύτητα appellent. Attamen ea distinguit Aët., scribens δασύτητα esse Inæqualitatem quandam palpebræ internæ superficiariam, et asperitatem multo majorem, adeo ut intra eam emineant veluti milii grana, aut ervi semina, cum dolore et gravitate. Malum autem utrumque oculos habet humidiores. Idem vero si magis intendatur, magisque promineat, σύκωσις vocatur: tandemque ubi ad extremum pervenit, τύλωσις. UNDE Τραχωματικὸν κολλούριον, Collyriorum certa species, tollendis oculorum asperitatibus efficax: cujus plures differentiæ describuntur ab Aëtio 7. Gorr. Meminit eorundem collyriorum Gal. τῶν Κατὰ Τόπους l. 4., ubi etiam τραχώματα esse dicit τραχύτητας τῶν βλεφάρων, ὑφ' ὧν καὶ κατὰ τὰς ὀφθαλμίας οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ὀδυνῶνται κοπτόμενοι. Marcell. Empir. vocat Asperitudines palpebrarum: nonnulli vero Interprr. Scabritias palpebrarum. Diosc. 1, 78. de myrrha, Καθαίρει τὰ λευκώματα καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις, καὶ τὰ τραχώματα σμήχει, Lævigat scabritiem, Ruell.

Τραχὼν, ῶνος, ὁ, Locus asper et salebrosus, s. saxosus, [Gl. ὁ πετρώδης τόπος, Sentes, Cautes. "Ad Lucian. 2, 126. Jacobs. Anth. 8, 193." Schæf. Mss. Dionys. Hal. Epit. 17, 5. ὀρεινοὺς τραχῶνας. Nomen loci, Strabo 16. p. 1096. Joseph. A. J. 13, 16, 5.] Apud Suid. vero paroxytonως LEGITUR Τράχων: quod Proprium cujusdam loci esse nomen videtur, indeque esse DICTA Τραχωνῖτις χώρα, Trachonitis regio, cujus meminit Plin. 5, 18. Sed et Ciliciæ quædam pars fuit NOMINATA Τραχεῖα, ut testatur Strabo 14. Κιλικίας δὲ τῆς ἔξω Ταύρου, ἡ μὲν λέγεται Τραχεῖα, ἡ δὲ, Πεδιάς. Eo nomine et Isauriam totam appellari tradit Steph. B., qui τοπικὸν esse DICIT Τραχεώτης. Plin. Insulæ cujusdam et Urbis Trachiæ meminit. ITEM ET Τραχὶν, SEU Τραχὶς, ῖνος, ἡ, dicta fuit Urbs quædam Thessaliæ sub Œta monte, ab Hercule condita, sc. διὰ τὴν τραχύτητα. UNDE Τραχίνιος ET Τραχιναῖος vocatur Qui inde oriundus est, teste Steph. B. et Strab. 9. p. 184. Meminerunt ejusd. oppidi Plin. et Herod. nec non Soph. in Fabula quæ inscripta ab eo est Τραχίνιαι. [" Τραχίνιος, ad Herod. 598." Schæf. Mss.]

Τραχεινὸς, i. q. τραχὺς et τραχώδης, Asper, Scaber, Salebrosus: ut τραχεινὴ ὁδὸς ap. Suid. eadem quæ τραχεῖα. Pro hoc vero τραχεινὴ, quod in vet. et Ms. Cod. legitur, vulgata exempl. habent τραχηνὴ, a NOM. Τραχηνός.

¶ Τρηχὺς Poëtice [et Ionice] dicitur pro τραχύς: sc. metri causa. Il. H. (265.) λίθον μέλανα τρηχύν τε μέγαν τε, Lapidem asperum et nigrum, Od. I. (27.) νῆσος Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, Aspera et salebrosa. Itemque τρηχὺ νόημα, ap. Hes., quod exp. σκληρὸν νοῦν. [Aret. 43. * Περίτρηχυς, Numenius Athenæi p. 315. ὀρφός. * Ὑπότρηχυς, A[...]estratus Athenæi p. 215. Lobeck. Phryn. 541. Orph. A. 357.]

Τρηχέως, Aspere, Poëtice itidem pro τραχέως.

Τρηχύνω, Aspero, Exaspero, Asperum reddo. Metaph. Opp. K. 3, (220.) Ἄνερ, ἄνερ, τί νυ σεῖο πρόσωπα τρηχύνονται; Quid ita tuus efferatur vultus, truculentum et torvum tueris? [" Ruhnk. Ep. Cr. 216. Heyn. Hom. 5, 368." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 768. μηδέ τις αὔρη Τρηχύνοι πέλαγος, Arat. 277. τὰ δέ οἱ πτερὰ τετρήχυνται Ἀστράσιν, Nicander 'A. 282. νέατος τρηχύνεται ὁλκός. * Τρηχυσμὸς, Hippocr. 394, 17. Τρηχυντὸς, unde * Ἀτρήχυντος, Aret. 91. * Ἐπιτρηχύνω, Exaspero, affertur ex Arato.]

Τρηχαλέος, itidem Asper. Epigr. Χαίτην τρηχαλέοις χρώμασιν αὐσταλέην: ut Hes. quoque τρηχαλέῳ exp. τραχεῖ. [" Jacobs. Anth. 10, 381. Exerc. 2, 176. Thom. M. 492." Schæf. Mss. * " Τρηχαλέη, Piscis marinus, Marcell. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 17. n. 9." Kall. Mss.] " Τρηγαλέος, Pertusus, διερρωγὼς, " Hes."

[* Τρηχώδης, Nicander 'A. 230. al. ῥηχώδης. * Τρηχεῖος, Epigr. Cyz. 16. τρηχείοισι, Schneidero susp. " Jacobs. Exerc. 2, 175. ubi et de Τρηχείη, Τρηχέη. De his vv. Wessel. ad Herod. 35. * Τρηχὶς, Toup. Opusc. 2, 137." Schæf. Mss.]

Τρηχὼ, οῦς, ἡ, Locus asper et salebrosus. Nicand. 283. de hæmorrho serpente, Ὅστε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει Τρηχὼ * ὑπέρπεζον θαλάμην * ὀλιγήρεα τεύχων. Ubi Schol. exponi ait τρηχὼ non solum προσάντη καὶ τραχὺν τόπον, verum etiam λίθον, Lapidem, nec non αἱμασιὰν, Sepem. Quidam veteres libri ibi habent τρηχύν.

Τρήχω autem significat Asper et Salebrosus sum. Nicand. Θ. 521. Ἤέ που ἐν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἀποσφάγι βήσσῃ, ubi τρήχοντι πάγῳ Schol. exp. ὑψηλῷ τόπῳ, cum debuisset potius, τραχεῖ τόπῳ, s. τραχεινῷ vel τραχώδει τόπῳ. UNDE Τέτρηχα, i. q. τετράχυμμαι, Asper et scabrosus factus sum, Exasperatus sum; interdum et Asper sum, ut in præsenti. Dionys. P. (599.) loquens de cetis, τῶν δ' ὑπὲρ ἄκρων Τέτρηχεν νώτων περιμήκετος ὁλκὸς ἀκάνθης, i. e. οἷς ὑπὲρ ἄκρων νώτων τετράχυνται μήκιστος ὁλκὸς ἀκάνθης, Quibus in summo dorso est longus et asperrimus spinarum sulcus. Sunt enim spinæ in ejusmodi animantibus, ut et spineta in sylvis et agris, asperæ et horridæ. Et in Epigr. τετρηχυῖα θάλασσα, Mare quod a ventis agitantibus exasperatum est et turbatum, cum sc. superficies ejus non amplius plana est et æquabilis ac veluti lævis, sed undis et fluctibus veluti aspera redditur. Vel simpliciter Turbatum æquor, ut Il. B. (95.) Τετρήχει δ' ἀγορὴ exp. non solum ἐτετράχυντο, sed etiam τετάρακτο, θορύβου πλήρης ἦν, Turbabatur, Tumultuabatur, Turbis et tumultibus plena erat. Affertur vero ET Τετρήχειν, itidem pro ἐτεταράγειν, Turbatus eram. Quod si mendo caret, est præt. plusquamperf. vocis mediæ: a præt. perfecto Τέτρηγα. [" Τρήχω, Brunck. Apoll. Rh. 109. Jacobs. Anth. 11, 160. Heyn. Hom. 4, 211. 5, 368. Τετρηχυῖα, Leon. Tar. 96. Τετρηχὼς, Asper, τέτρηχε, Ruhnk. Ep. Cr. 216. Ind. Hom. v. Τετρ., T. H. ad Lucian. 1, 233. 400." Schæf. Mss. " Steph. B. 296. Nicander 'A. 80. (ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς Τέτρηχε γλώσσης.)" Wakef. Mss. Buttm. Lexil. 211. Opp. 'A. 5, 244. πολλὴ αὐτὴ Σπερχομένων τέτρηχε, Apoll. Rh. 3, 276. Ἔρως πολιοῖο δι' ἠέρος ἷξεν ἄφαντος, Τετρηχὼς, Schol. τετραχυμμένος: 4, 447. Ἐκ σέθεν — ἄλγε' ἀπείρονα τετρήχασι. Τετρηχὼς, i. q. τραχὺς, 3, 1393. βῶλον, Nicander Θ. 75. κλήματα, 267. νώτῳ. Vide Schn. Lex.]

ΤΡΕΙΣ, οἱ, αἱ, Tres: NEUTR. Τρία, Tria. Aristoph. (Ἱππ. 1184.) ap. Eust. 1624. Ἔχε πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο, ubi et Proverbialis hic senarius affertur, Ἢ πέντε πίνειν ἢ τρί', ἢ μὴ τέσσαρα: ajunt enim oportere ἢ δύο πρὸς πέντε πιεῖν, ἢ ἕνα πρὸς τρεῖς, sc. κρατῆρας. Qua de re fusius ibid. Eust. Item τρία ἡμίμναια, Tres semiminæ, i. e. Sesquimina. [" Τρεῖς πρὸς ἕνα κύαθοι, Jacobs. Anim. 141. Anth. 12, 355. Τὰ τρία, Valck. Phœn. p. 119. Aristoph. Fr. 271. Porson. Hec. p. xlii. Ed. 2. Τρία καὶ δύο, Kuster. Aristoph. 115. Τρία ἔπεα, Wakef. Eum. 445. Τρία φέρειν, de vino, Casaub. Athen. 1, 87. Διὰ τριῶν, Brunck. ad Eur. Or. p. 183. Musgr. 434. Μέχρι τριῶν τιμᾶν τοὺς θεοὺς, Casaub. ad Athen. 1. p. 11. Τρισὶν et τισὶν conf., ad Dionys. H. 2, 1243." Schæf. Mss. Τρεῖς quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 851. Conf. c. τριακόσιοι, 853. " Hinc intelligi necesse est, Onomatologum (sc. Pollucem) numeros flexibiles sub diversis accentibus, indeclinabiles et loquelares sub uno scribi voluisse; verbi causa in τρισκαίδεκα copula acuitur, quæ in τρεῖς καὶ δέκα, Arrian. Ind. 8, 49. τρία καὶ δέκα, Herod. 1, 119. Aristoph. Πλ. 194. 846. Εἰρ. 990. gravatur; τρισὶ καὶ δέκα, Dem. c. Phorm. 914. Philipp. 3. p. 117. Thuc. 8, 108. τριῶν καὶ δέκα, 2, 96." Lobeck. Phryn. 408. " Τρεῖς καὶ δέκα, Duker. Præf. Thuc. p. 6. * Τρεισκαίδεκα, Diod. S. 2, 106. 220. 383. 459. cf. 508, 36. 45. Schneid. ad Aristot. H. A. 461." Schæf. Mss.]

Τρισκαίδεκα, Tredecim: τρισκαίδεκα τάλαντα, Aristoph. Πλ. (194.) Εἰκάδα vero cum excedis, potius DICIS Εἰκοσιτρία, ET Τριακοντατρία, itidemque dein-

ceps. [* Τριακαιδεκέτης, Plato de LL. 8. p. 833.] Τριατέτταρα e Gal. 4 τῶν Κατὰ Τόπους affertur pro Tres quartæ minæ partes, Dodrans minæ.

"Σύντρεις, Simul tres, Terni, Od. I. (429.) Σύν-" τρεις αἰνύμενος. Vide Συμπλείονες." [" Reiz. de Acc. p. 103. Plut. de S. N. V. 107. ad Il. K. 224. ad Herod. 311. Boiss. Philostr. 419." Schæf. Mss. Σύντρια, Dio Cass. 704.]

Τρίβραχυς πούς, ap. Metricos, Pes qui tribus brevibus syllabis constat, Quintil. 9. c. ult. Tres breves, trochæum: quem τρίβραχυν dici volunt qui choreo trochæi nomen imponunt: totidem longæ molosson efficiunt. [Dionys. H. de C. VV. 221. * " Τρίβραχος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 283." Schæf. Mss.] Τρίγληνος, Tres habens pupillas, ut Hom. τρίγληνα ἕρματα nominavit ὡς τριῶν εἴδωλα κορῶν ἔχοντα, Ut quibus trium pupillarum simulacra insculpta essent, J. Poll. 5, c. 16. Itidemque Heliodorus ap. Suid. [et Phot.] exp. * Τρίκορα, quoniam γλήνη significat τὴν ὀφθαλμοῦ κόρην: Apion autem πολύγληνα, θέας ἄξια. Hes. τρίκοκκα, τριόφθαλμα, πολυειδῆ, et * πολυθέατα: quia sc. γλῆναι dicuntur οἱ ὀφθαλμοί. Legitur vero Il. Σ. 295. Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν Τρίγληνα μορόεντα, ubi Scholiorum brevium Auctor etiam ipse exp. * τρίκορα κόσμια, τριόφθαλμα, τρίκοκκα. Ita ut τρίγληνα ἕρματα sint Inaures triplicis pupillæ figuram gestantes. Vide et Τριοπίς. Apud Athen. autem (325.) ἡ Ἑκάτη quoque τρίγληνος dicitur, quæ alias τρίμορφος: itidemque a Lat. Poëtis Triformis nominatur. [Il. Ξ. 183. " Toup. Opusc. 1, 492. Lobeck. Aj. p. 358. Heyn. Hom. 6, 560." Schæf. Mss.] Τριγλώχιν, Tres cuspides habens, Tricuspis, Trisulcus: τρεῖς ἀκίδας ἔχων s. γωνίας τρισσάς, Tres ferri angulos habens. Il. E. (393.) οἰστῷ τριγλώχινι. Affertur et τριγλώχινι λόγῳ pro Tricuspide sermone. [Callim. H. in Del. 31. Paul. Ægin. 6, 88. " Oppian. K. 1, 151." Wakef. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 150. Heyn. Hom. 5, 78." * Τρίγομφος, Phryn. Ecl. 76." Schæf. Mss.] Τρίδυμοι, Tergemini: ut τριδύμους τίκτειν dicitur quæ triplicem edit partum. [Gal. Plut. " Wakef. S. Cr. 2, 104. ad Charit. 228." Schæf. Mss. " Manetho 4, 456." Wakef. Mss.] Τριέμβολον, Tribus instructum ἐμβόλοις, Triplici armatum rostro. Aristoph. Ὄρν. (1256.) Οὕτω γέρων ὢν σύνομαι [στύομαι] τριέμβολον, Schol. πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον: sed monens, videndum esse ne forte sit πλοίου aliqua κατασκευή: quoniam Æschylus in Myrmidonibus δεκέμβολον vocavit Nestoris navem. Ubi etiam NOTA Δεκέμβολος, Denis instructus rostris. Ἔμβολα autem dici Rostra, quoniam iis hostes impetuntur, et iis in eos irruitur, supra docui. Τρίενος, i. q. τριέτης s. τριετής, i. e. Trimus, Qui trium est annorum: ut τρίενα σπέρματα, Semina trima, ap. Theophr. H. Pl. 8. Idem 4, 12. de calamo auletico, Γίνεσθαι δέ φασι τριενόν τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι. Ubi tamen vulg. Edit. perperam HABENT Τρίνον. [" Valck. Anim. ad Ammon. 196." Schæf. Mss. * Τρίζωος, Hes. ὁ τρεῖς γενεὰς ἐξήγαγε. * " Τριζωδία, Paul. Alex. de Apotel." Schn. Lex.] Τριημιπόδιον, Tres dimidiati pedes, Tres semipedes, Latine uno vocabulo Sesquipes: ut Xen. dicit (Œc. 19, 4.) Βόθυνον ἐλάττονα ποδιαίου καὶ τριημιποδίου: [" leg. * τριημιποδιαίου." Schn. Lex. Suppl. Casaub. ad Theophr. Char. 6, 4.] Τριημιχοῖνιξ, Tres dimidiati chœnices, Sesquichœnix, Theophr. H. Pl. 8, 4, (5.) Τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσι, Ternos semichœnices vix absumunt. Alii, Ternos semisextarios vix consumunt: [" leg. τρί' ἡμιχοίνικα, ut ap. Athen. 10. p. 441 = 118. τρί' ἡμίεκτα pro * τριημίεκτα." Schn. Lex.] Τρικέφαλος, Tria habens capita, Triceps, i. q. τρικάρηνος et τρίκρανος, Epith. Cerberi ap. Suid.: [et Mercurii ap. Phot. " Ruhnk. Ep. Cr. 259. Fischer. ad Palæph. 101. 161. Wolf. ad Hesiod. p. 94. Ilgen. ad Hymn. 473. Wakef. Herc. F. 612. Kuster. Aristoph. 108. Fr. 273. Bast Lettre 57." Schæf. Mss.] Τρίκοκκος, Triplici fœtus grano, Tria ferens grana. Apud Diosc. 1, 176. Genus mespili quoddam dicitur τρίκοκκον, quod tria intus habeat ossicula, veluti grana. [" Lobeck. Aj. p. 358. Heyn. Hom. 6, 561." Schæf. Mss. Vide Τρίγληνος.] Τρικόρυφος, Tripli-

A cem habens verticem, ut Steph. B. Pandosiam esse dicit Brutiorum φρούριον ἐρυμνὸν τρικόρυφον: quæ ap. Strab. quoque leguntur verba, 6. p. 112. Apud utrumque vero legitur hoc Orac. * Πανδοσίη τρικόλωνε, πολύν ποτε λαὸν ὀλέσσεις. Ubi etiam NOTA Τρικόλωνος ab eis exponi per τρικόρυφος: nam κολωνὸς significat Collis, Tumulus, Locus editus: ut κορυφαὶ etiam in locis sunt editioribus. Sed perperam ap. Steph. scriptum est τρικόλεκε pro τρικόλωνε. [Geop. 10, 75, 7. τρικόρυφα ἐνθέματα. " Musgr. Or. 1480." Schæf. Mss.] Τρικόρωνος in Epigr. dicitur Qui tres cornicis ætates degit, Cujus vita est admodum longæva. Sunt enim cornices μακρόβιοι, ut Hesiod. etiam testatur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 113. Valck. ad Phalar. p. xii. Toup. Emendd. 2, 174. 579. 4, 492. ad Charit. 444. Jacobs. Anth. 8, 284. 9, 412. 461. 11, 50." Schæf. Mss.] Τριλάγυνος, [s. * Τριλάγηνος,] Tres continens lagenas. Stesichorus ap. Athen. (499.) Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον, Πῖεν. Est autem λάγυνος nomen μέ-
B τρου, i. e. Mensuræ, ut ibid. docet Athen. Τρίμαμμα, Tritavia. Τρίμετρος, Tres habens s. continens mensuras. Metrici iambum τρίμετρον vocant Senis constantem pedibus, ut δίμετρον Quaternis, τετράμετρον Octonis: μέτρον nomine hic duos significante pedes. Aristoph. N. (642.) ἀλλ' ἐρωτῶ σ' ὅ,τι κάλλιστον μέτρον ἩΓεῖ· πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον. [Schleusn. Lex. V. T. " Jacobs. Anth. Proleg. 66. Trimetra ab iambis diversa, Fabric. Bibl. Gr. 1, 736. * Τριμετρέω, unde * Τριμετρία, Tricha p. 8." Schæf. Mss.] Τρίμιτος, Ternis liciis textus, Trilix, [Gl. Triplex.] Ut Trilices vestes dicuntur quæ tribus liciis versicoloribus constant. Metaphorice autem Virg. dixit Loricam contextam hamis auroque trilicem. J. Poll. 7, (76.) c. 18. Ὅτι μέντοι καὶ τρίμιτα εἰργάζοντο, Αἰσχύλος διδάσκει, φήσας, Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. Ubi etiam NOTA Τριμίτινος idem esse cum τρίμιτος: ut Hes. quoque τριμίτινα ὑφάσματα exp. τρίμιτα. Et τρίμιτοι χιτῶνες, Trilices tunicæ: ap. eund. Poll. 7, (58.) c. 13. e
C Cratini Omphale, ὑμεῖς δ' ἐὰν ἱππίσκον ἢ τρίμιτον ἔχητε: nam ibi subjungit, hæc quoque esse εἴδη χιτωνίσκων. AT Τριμίσκον Hes. Aspendiis ait esse ἱμάτιον: ap. quem legitur ET Τρίμιον, τὸ * εὐσπάθητον ἱμάτιον. Pro qua voce εὐσπάθητον facit illud σπαθητοῖς, quod modo habuisti ex Aristoph. [J. Poll. 7, 92. πόδεια τριμίτινα: 10, 50. τρίμιτοι πῖλοι πλεκτοί, exp. * οὐδῶνες, Udones. * Τριμίτιον, 7, 165. Vide Schn. Lex. " Valck. ad Phalar. p. xi." Schæf. Mss.] Τρίμνους ET Τριμναῖος, Qui trium est minarum, ὁ τριῶν μνῶν. Utrumque ap. J. Poll. [* Τρίμνως, Phot. Τρίμνων· γ' μνῶν ἄξιον.]

Τρινακρία, SEU Τρινακία, Tres habens ἄκρας, Trina habens promontoria. Quo nomine dicta fuit Sicilia, quoniam tria habet promontoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorum: ut Steph. B. quoque tradit, eam dicens Τρινακρίαν nominatam esse παρὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. Sed et Strabo 6. p. 116. Ἔστι δ' ἡ Σικελία, inquit, τρίγωνος τῷ σχήματι· καὶ διὰ τοῦτο Τρινακρία μὲν πρότερον, Θρινακὶς δ' ὕστερον προσηγορεύθη, μετονομασθεῖσα εὐφωνότερον· τὸ δὲ σχῆμα διορίζουσι τρεῖς
D ἄκραι, Πελωριὰς, Πάχυνος, Λιλύβαιον. Et Plin. 3, 8. Verum ante omnes claritate Sicilia, Sicania Thucydidi dicta, Trinacria pluribus, aut Triquetra, a triangula specie. Sibylla autem sic denominatam esse videtur innuere a Trinacro, filio Neptuni, cum ait, Τρινακρίης νῆσον, ἣν ἔκτισε Τρίνακρος ἥρως, Υἱὸς ποντομέδοιο Ποσειδάωνος ἄνακτος. Callim. dicit etiam Τρινάκριον πόντον, ut Virg. Litus Trinacrium, Ovid. Aqua Trinacria. Ἐθνικὸν autem hujus insulæ nomen EST Τρινακρεύς: pro quo Lat. Trinacrius dicunt, ut Virg. Trinacrii juvenes, viri. [* Τρινακρὶς νῆσος, Opp. Ἁ. 3, 627.] Steph. B. affert et aliud etymon, Τρινακρίαν nominatam esse ex eo dici posse, quoniam sit θρίνακι ὁμοία. Est autem SIVE Θρίναξ SIVE Τρίναξ, Instrumentum γεωργικὸν, teste Suida, ap. quem per τ scribitur, afferentem ex Epigr. [Philippi 14.] Καὶ τρίνακας ξυλίνας χεῖρας ἀρουροπόνων. Hesychio autem est τρίαινα, i. e. Tridens; nec non πτύον σίτου, Ventilabrum quo frumentum ventilatur et purgatur: ap. quem scriptum legitur per θ. Utramque autem

scripturam mendo carere, patet e paulo ante citatis verbis Strabonis, dicentis Τρινακρίαν postea mutato nomine εὐφωνίας causa dictam fuisse Θρινακίδα. Itidemque ap. Hes. in serie literæ Θ, legimus Θρινακία, quam ibid. dicit esse Siciliam, τρία ἄκρα ἔχουσαν, Λιλύβαιον, Πάχυνον, Πελωριάδα. Nec non Schol. Nicandri Θ. scribit, thapsi radicem a Poëta nominari Θρινακίην, διὰ τὸ ἐν Σικελίᾳ γίνεσθαι: Siciliam vero, διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν, vocari Τρινακρίαν et Τρινακίαν: 529. Θρινακίην μὲν ῥίζαν ἕλευ *γυιαλθέα θάψου. Ibi igitur NOTA Θρινακίς, ET Θρινακία. [" Τρίναξ, Jacobs. Anth. 9, 39. Philipp. 14. Τρινακία, Brunck. ad Anal. 102. Jacobs. Anth. 8, 335. Lucill. 73. Fac. ad Paus. 2, 27. Θρίναξ, Jacobs. Anth. 9, 39. 227. Brunck. Aristoph. 3, 135. (Εἰρ. 569.) Θρίναξ, *Θρινάκη, Toup. in Schol. Theocr. p. 216. Toup. Opusc. 1, 197. *Θρινάκιος, Jacobs. Anth. 9, 49. 12, 164. *Θρινακρία, 8, 335. 11, 253. Heyn. ad Apollod. 214. Toup. in Schol. Theocr. p. 210. Od. Λ. 106. M. 127. 135." Schæf. Mss.]

Τριόβολον, Tres oboli, Diosc. 5, 107. ubi alii vertere Tres oboli, Hermol. autem Tres unciæ denarii. UNDE Τριοβολαῖος ET Τριοβολιμαῖος, Triobolaris, Tres æquans obolos pondere, vel pretio: ut τριοβολαῖος τροχίσκος ap. Medicos, Pastillus triobolaris, Orbiculus ponderis ternum obolorum. Posterius vero τριοβολιμαῖος ap. Suid., a quo exp. τριῶν ὀβολῶν ἄξιος. Ubi tamen ordo alphabeticus requirit ut SCRIBATUR Τριωβολιμαῖος: [vide Lobeck. Phryn. 551.:] atque adeo continuo sequitur Τριώβολον, τὸ τρεῖς ὀβολοὺς ἔχον: quæ scriptura est frequentior: ut Aristoph. Πλ. (329.) Δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ: quæ verba judicum sunt, mercedis loco ternos accipientium obolos: ut rursum Ἱππ. (255.) Idem dicit, Ὦ γέροντες ἡλιασταὶ φράτορες τριωβόλου. Ac ut h. in l. SCRIBITUR Τριώβολον, ITA Διώβολον alibi. [Lex. Xen. Lobeck. Phryn. 709. *Τριωβολαῖος, melius *Τριωβολιαῖος, Alex. Trall. 8. p. 445. 447. *Τριημιωβόλιον, J. Poll. 1034. " Aristoph. Fr. 221." Schæf. Mss. *Τριημιωβολιαῖος, Schn. Lex. Suppl.]

Τριόνυχος, Tres habens ungues. E Lycophr. (392.) τριόνυχον δόρυ affertur pro Tridens, Fuscina, ut i. sit q. τρίαινα. Sed possit fortasse et τριώνυχος scribi per ω, sicut alia quædam ex ὄνυξ composita. [" Τριώνυχος, Gierig. ad Ovid. 1, 32." Schæf. Mss.] Τριοπίς, ίδος, ἡ, Tria foramina habens s. Ternos oculos, ut J. Poll. 5, (98.) c. 16. τριοπίδα esse dicit ὅρμον εἶδος τρεῖς ὥσπερ ὀφθαλμοὺς κρεμαστοὺς ἔχοντος, Genus monilis tres velut oculos pensiles, vel appensos, habentis: a quibus non multum fortasse differunt τρίγληνα ἕρματα ap. Hom. [Photio est ὀρνεόν τι. *Τριόπιος, Hes. τριόφθαλμος· ἔνιοι, ζῶον ὅμοιον ἀκρίδι· καὶ περιτραχήλιον, τρεῖς ἔχον ὀφθαλμοὺς ὑαλούς. "Apud Eust. Il. Ξ. (183.) ad illud τρίγληνα traditur, Atticis dici *τριόττια, καὶ *τριοττίδας, i. e. τριόφθαλμα." Soping. " Vide Τριώπην, et Etym. M. v. Τριώττης, p. 766, 33. pro quo Phot. *τριόττης, in ceteris consonans." Alberti. Τριόπιος, Epith. Apollinis, Herod. 1, 144. *Τριοπικός, ibid. ἱρόν. *Τρίοψ, Hesychio ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους. Vide Interprr. Est etiam Nomen Apollinis, Theocr. 17, 68. *" Τρίοπος, *Τριόπιος, (Τριοπικός,) Wessel. ad Herod. 71. (1, 144.) *Τριόπειος, Herodes. *Τριόπιον, Toup. in Schol. Theocr. 220. Jacobs. Anth. 9, 376. ad Diod. S. 2, 482. *Τριπαράδεισος, ad 2, 113. 286. 326." Schæf. Mss. *Τριπάροδος, Athen. 207.] Τρίπλεθρος, Qui trium est jugerum, [" Diod. S. 2, 165." Schæf. Mss. *" Τρίπυλος, Etym. M. *Τρίπυργος, Sibylla ap. Etym. M. 147, 37." Wakef. Mss.] Τρισέληνος, Trilunis: νὺξ, Epigr. Nox trilunis, i. e. Nox quæ ternas videt lunas. Ibid. vero Hercules τρισέληνος dicitur eo, quod una nocte e tribus facta generatus fertur. [Anal. 2, 435. "Plut. 9, 651." Wakef. Mss. " Musgr. El. 1126. Jacobs. Anth. 10, 261. 12, 40." Schæf. Mss. *" Τρίσταθμος, ad Diod. S. 1, 213." Schæf. Mss. *" Τρίσπαστον, Cocchii Chir. p. 12." Kall. Mss.]

Τριστάσιον, Quod triplum appenditur, et triplicato pondere æstimatur: ut cum Arrian. (Ind. 8, 13.) dicit ap. Indos esse τὸν μαργαρίτην τριστάσιον κατὰ τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸ ἄπεφθον, indicat margaritas ap. Indos tanti æstimari ut ad aurum purum harum tripla sit indicatura; seu, Unionum ad aurum obrizum triplam esse indicationem et æstimationem: ita ut unam unionum libram tribus auri puri libris rependere necesse sit. AT VERO Τριστάτης, ὁ, ap. LXX. Interprr. alicubi redditur Dux, alicubi Princeps, et Princeps principum. Est enim Dignitatis cujusdam nomen: ut 4 Reg. 7, (2.) Τριστάτης ἐφ' ὃν ὁ βασιλεὺς ἐπανεπαύετο ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, Dux in cujus manum rex incumbebat. Itidemque cap. 9 ejusd. libri. Hieron. exponens hæc verba Danielis 5, (7. 18.) Τρίτος ἐν τῇ βασιλείᾳ μου ἄρξει, Tertius, inquit, in regno meo erit. Vel, Tertius post me. Vel, Unus e tribus principibus, quos alibi τριστάτας legimus. Idem in Ezech. 23. Τριστάται autem, inquit, est Nomen ap. Græcos secundi gradus post regiam dignitatem: de quibus scriptum est, Veruntamen ad tres primos non pervenit: qui principes equitum peditumque erant et tributorum: quos nos magistratus utriusque militiæ et præfectos annonarii tituli nominamus. Sunt qui dicant fuisse regios satellites, tria bastilia manu tenentes: Etym. et Hes. τοὺς ἔχοντας λόγχας ἀνὰ τρεῖς κατὰ χεῖρα. [Schleusn. Lex. V. T. " Const. Manass. Chron. p. 42. Meurs." Schæf. Mss.]

Τρίστιχος, Tribus constans versibus s. ordinibus, [Gl. Trisulcus, " Jacobs. Anth. 12, 32." Schæf. Mss. " Schol. Nicandr. Θ. 443. *Τρίστωος, Procop. 3 Reg. 7." Wakef. Mss.] Τρισύλλαβος, Tribus constans syllabis. [*Τρισυλλαβέω, unde] Τρισυλλαβία, ἡ, Tres syllabæ, Trisyllabum esse, Tres habere syllabas. [*Ὑπερτρισύλλαβος, Phav. Lex. p. 105. *Τρίτονος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. *Τριφαής, Synes. H. 2, 26. μορφή. *Τριφάλης, ητος, ὁ, Titulus Comœdiæ Aristophanicæ, Lucian. 8, 333=3, 383. Vide Fragmenta in Ed. Brunck., et cf. Φαλλός. " Toup. Add. in Theocr. p. 409." Schæf. Mss. *Τρίφαλλος, Triphallus, Titulus Satyræ, ap. Varronem. Cf. Tibull. Carm. Priap. 83, 6. *" Τρίφορος, Ter quotannis fructus ferens, Theophr. ap. Athen. 77." Schw. Mss.] Τριφορέω, Ter fructum fero, ut arbores quædam triferæ, Theophr. C. Pl. 2, [9, 13. *Τρίφωτος, Ter lucidus, Epiph. 2, 296. *Τρίχηνος, Hesychio τρικόρυφος. *" Τριχηνός, Wakef. S. Cr. 1, 63." Schæf. Mss.]

" Τριώλαξ, Certamen cursus virginum, Hes." [" Erat ἀγὼν παρθένων Lacedæmone, ab eo dictus, quod tres versus percurrendi erant, quos vocant ὤλακας, tanquam Sulcos." Scal. Conj. in Varr. 73.] Τριώπης, Qui triplici aspectu est, Triformis. Exp. et Trioculus. AT VERO Τριώττης Etymologo est περιτραχήλιος κόσμος: qui dicit videndum esse ne sit ita dictus παρὰ τοὺς ὄσσους, quasi ὁ τρεῖς ἔχων ὄσσους, i. e. ὀφθαλμούς: scribi autem per ω sicut ἀμβλυώττω, quod et ipsum ab ὄσσους derivatum est. Supra τριοπὶς habuimus ex J. Poll. itidem pro ejusmodi Monili. " Τριώ-" πτης, Monile, in VV. LL.; sed perperam pro " Τριώττης, si quidem Etymologum sequimur." Τριώροφος, Tres habens contignationes, Qui triplici laqueari vel culmine est, Triplex habens tectum, i. q. τρίστεγος: ut Hes. τριώροφα exp. τρίστεγα: atque ita Gen. 6, (16.) τριώροφα κατάγαια quidam interpr. Tristega cœnacula. At substantive potius accipitur 3 Reg. 6, (8.) Ἑλικτὴ ἀνάβασις εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐκ τῆς μέσης ἐπὶ τὰ τριώροφα, ubi vulg. Versio habet, Per cochleam ascendebat in medium cœnaculum, et a medio in tertium: ut τριώροφον hic sit Tertium cœnaculum, laquear, tabulatum. Solent enim altiores domus pluribus tabulatis distingui. Affertur et ex Herod. (1, 180.) Sed notandum, sicut τριόβολος scriptum legitur etiam per ο, ITA ET Τριόροφος alicubi reperiri. [Lobeck. Phryn. 709. Schleusn. Lex. V. T.]

" Τιβὴν, Tripus, dictus τιβὴν quasi τριβὴν, quo-" niam ἐπάνω τριῶν βάσεων κεῖται, Etym. Affertur " autem e Lycophr." [1104. Τιβῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ῥανεῖ, Schol. τὸν τρίποδα. Τιβὴν, ὁ τρίπους, ὁ τρεῖς βάσεις ἔχων, Cyrill.: Eust. Od. Θ. p. 320=1605. *Τίβηνος, Hesychio λέβης, τρίπους. Cf. Ἴβην,

Ἰβηνοι. " Wakef. Eum. 463." Schæf. Mss.]

[Τρίπλοος, vide p. 2135. * " Τριπλόη, ἡ, Triplicitas, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 230." Kall. Mss. * Τριπλόω, Triplico, Symm. Cohel. 4, 12. τετριπλωμένον. Vide Ἔκτριτον. Τριπλάσιος, vide p. 2136. * " Τριπλασίως, Tripliciter, i. e. Quam plurimum, Sir. 43, 4. Τριπλασίως ἥλιος ἐκκαίων ὄρη, ubi Multum, Vehementer, Supra modum notat." Schleusn. Lex. V. T. *Τριπλασιεφέβδομος, vox mathematica, ap. Niceph. Blemm. 243. cf. 208. * Τριπλασιεφήμισυς, * Τριπλασιεπίτριτος, * Τριπλασιεπιτέταρτος, * Τριπλασιεπίπεμπτος, * Τριπλασιεπιδιμερὴς, * Τριπλασιεπιτριμερὴς, * Τριπλασιεπιτετραμερὴς, Nicom. Arithm. 1. p. 102. 103. 105. * Ὑποτριπλάσιος, 94. " Τριπλασιάζομαι, Dionys. Areop. 286. Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 237. * Τριπλασιασμὸς, Method. 406. Andr. Cr. 21." Kall. Mss.]

Sequuntur alia derivata.

Τρίαινα, Tridens, ut supra τρίναξ s. θρίναξ, et τριόδους. Est interdum Piscatorium instrumentum quo majores pisces figuntur, ut Lat. Tridens etiam et Fuscina: quamobrem Neptuno velut insigne tribuitur, quoniam piscatorum et maris præses deus est: ut Od. E. (292.) Χερσὶ τρίαιναν ἔχων. Hesychio est δόρυ τρεῖς ἔχον ἀκμὰς, Tricuspis hasta: Suidæ κάμαξ. [" Ruhnk. Ep. Cr. p. 151. coll. 150. Musgr. Phœn. p. 187. Villois. ad Long. 304. Jacobs. Anth. 9, 491. 11, 228. Wakef. Herc. F. 948. Heyn. Hom. 6, 279." Schæf. Mss. " Apollinis, Dio Chrys. 2, 1." Wakef. Mss. * Τριαινοειδὴς, Etym. M. 456, 6. cf. Schol. Aristoph. Εἰρ. 566. * " Τριανοειδὴς et Τριαινοειδὴς, Apollon. Lex. v. Πεμπώβολα." Schleusn. Mss. * Τριαινοειδῶς, Schol. Il. A. 463. Contracte * " Τριαινώδης, Etymol. Ms. Par. v. Θρίνακες." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Τριαινοκράτωρ, ad Callim. 1. p. 153." Schæf. Mss. " * Τριαινοφόρος, Planud. Ovid. Met. 8, 595. 11, 202." Boiss. Mss. * " Τριαινοῦχος, Tridentem tenens, Eust. Il. 843, 29." Wakef. Mss. " Ad Callim. l. c." Schæf. Mss. * Εὐτριαίνης, Pind. Ὀ. 1, 116. * Χρυσοτρίαινος, Aristoph. Ἱππ. 556. Arion Hymn. 2." Boiss. Mss.] Τριαινατὴρ, ῆρος, ὁ, Qui tridente utitur: Hes. τριαινατῆρες, οἱ ἀροτριοῦντες, Aratores; est enim τρίαινα, ut θρίναξ s. τρίναξ, γεωργικὸν etiam ἐργαλεῖον. [Leg. * Τριαινωτῆρες.] ET Τριαινόω, Tridente moveo. Aristoph. vero Εἰρ. (569.) dicit, ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν, Καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γῄδιον. Ubi Schol. τριαινοῦν esse annotat, τὸ ἠρέμα σκάπτειν καὶ ἐπισύρειν τὰς βώλους, ὑπὲρ τοῦ κατακρύπτειν τὰ σπέρματα: quod Latinis fere est Occare: nisi quod Occatio fit instrumento quodam dentato, quod equi per agrum trahunt: hæc autem τριαίνωσις fit τῇ δικέλλῃ: quod Hesiod. sic expressit, Ἔργ. 2, (89.) ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμωὸς, ἔχων μακέλλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, Σπέρματα κακκρύπτων. Jubet enim, postquam aratum est solum, et semen injectum, ut ligone vertantur sulci, et ita semina tegantur, quominus a σπερμολόγοις avibus infestentur. Ibid. vero Aristoph. meminit et θρινάκων, dicens, Αἴτε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον: solent enim ferreæ tridentes, et hujusmodi alia instrumenta, crebro usu splendescere et λαμπρύνεσθαι: quamvis ibi Schol. θρινάκων nomine accipiat non τριαίνας, i. e. Tridentes, sed πτύα, i. e. ἐργαλεῖα οἷς ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἄχυρα, Instrumenta quibus acera a seminibus separantur, Ventilabra. Quæ expositio non placet. Præterquam enim quod ejusmodi instrumenta e ligno potius fiunt, ibi chorus loquitur non de instrumentis quibus in ventilatione frumenti utuntur, sed de iis quibus in agro. Quamobrem recte ipse Schol. dixerat paulo ante, Νοῆσαι δεῖ τὸν χορὸν σφύρας ἔχοντα, οἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακας καὶ σκεύη ἄλλα γεωργικὰ, δι' ὧν τὰς βώλους τῆς γῆς ἔμελλον θραύειν. Nota igitur ibi ET Θρίναξ. [" Brunck. ad Eur. Bacch. 344. Musgr. 348. 1101. Pierson. Veris. 129." Schæf. Mss.] E Τριαινόω autem est COMP. Ἐκτριαινόω, Tridente emoveo. E Luciano (3, 185.) Ἐκτριαινῶσαι τὴν Ἑλλάδα affertur pro Græciam tridente infestare, [" s. Concutere et perdere; qua dictione usum Theopompum improbat Lucianus. Habet

A Schneiderus etiam aliud verbum comp. * Ἀνατριαινόω, provocans ad Athen. 175. At ibi in Antiphanis Fragm. Πάντα πράγματ' ἀνατριαινῶσι, Res omnes miscent, Susque deque vertunt, tanquam a præsente * Ἀνατριαινάω, nisi ἀνατριαινοῦσι corrigendum censeas, quod quidem minime necessarium videtur." Schw. Mss. * " Συντριαινόω, Pierson. Veris. 129. Wassenb. ad Hom. 166. Koen. ad Greg. Cor. 20. Musgr. Bacch. 1101. Wakef. Herc. F. 948. S. Cr. 4, 76." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 50, 16.]

Τριάκοντα, Triginta. Plato Epist. 8. Νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε, Legum custodes creare quinque et triginta. Et mox, Τοὺς πέντε καὶ τριάκοντα δικαστὰς, Triginta quinque judices. Item οἱ τριάκοντα Athenis dicebantur Triginta tyranni, qui rerum summæ aliquandiu præfuerunt. Quorum crebra mentio ap. Aristot., et Oratores ac Historicos. [" Ad Charit. 450. Τὸ τρ. μέρος, T. H. ad Plutum p. 111. * Τριακονταδύο, Monum. Byz. 2." Schæf. Mss. * Τριακονταεννέα, Athen. 203.
B * Τριακονταέξ, LXX. Jos. 7, 5. * Τριακονταεπτὰ, Diod. S. 14. p. 445=714. * Τριακοντατέσσαρες, LXX. 1 Par. 7, 7. * Τριακονταπλάσιος, * Τριακονταπλασίων, Archimedes." Schn. Lex. Suppl.] Τριακοντάκλινος, Triginta κλίναις s. lectis instructus. Plut. Symp. 5, 5. Κατασκευάζοντες οἴκους τριακοντακλίνους καὶ μείζους, [" Athen. 541." Strong. Mss.] Τριακοντάμηνος, Qui est triginta mensium. [* " Τριακονταστάδιος, ad Strab. 6. p. 548." Schæf. Mss. * " Τριακοντόκορος, Polyæn. 272." Wakef. Mss.] Τριακονθάμματος, Habens triginta ἄμματα, Xen. K. [2, 6.] Τριακονθήμερος, Qui triginta dierum est, habet triginta dies. [" Et SUBST. * Τριακονθήμερον, τὸ, Triginta dierum spatium; inde omisso articulo, fere adverbialiter, τριακονθήμερον προσεδρεύοντες, Cum per triginta dies ei assedisset, Athen. 45." Schw. Mss.] NEC NON Τριακονταρχία, ἡ, Dominatus triginta virum, ἡ τῶν τριάκοντα ἀρχὴ, ap. Xen. Ἑλλ. 6, (3, 5.) ubi et δεκαρχία est Decemviratus. AT Τριακοντώρυγα pro Triginta vallos habentia, quod sine Auctore
C affertur, puto esse Xen. K. [2, 6. ubi al. —όργυια.] Τριακοντάκις, Tricies, Plut. Coriol. [* " Τριακοντὰς, ἡ, Tricenarius numerus, Iren. 92. 96. 98. 100. 102. Clemens Hom. 2, 23. de Gestis Petri s. 26." Kall. Mss.] Τριακοστὸς, Trigesimus: μοῖρα, Trigesima pars: pro quo ap. Dem. (467.) legitur τριακοστὴ, sine adjectione substantivi: ut et δεκάτη dicitur pro δεκάτη μοῖρα. [Τριακοστὸς, quo comp. scr. ad Greg. Cor. 852. " Ad Charit. 450. * Τριακοσταῖος, Triginta dies natus, Athen. 606. Valck. Oratt. 399." Schæf. Mss. Strabo 17. p. 1193. * Τριακοστόδυος, Nicom. Arithm. 1. p. 77. De hac forma cf. Buttm. Gr. Gr. 1. p. 288.]

Τριακὰς, άδος, ἡ, Trigesima dies mensis, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς ἡμέρα. Lucian. (2, 929.) Πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, Multis mensibus et lustris completis; nam τριακάδος nomine ibi Mensem intelligit, qui plerumque e triginta diebus constat. Item τριακὰς dicitur Tricenarius numerus, quem celebrandum censuerunt Simon et Martio, ut quidam
D referunt e Greg. Naz. Hesychio autem τριακὰς est non solum ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς, sed etiam σύστημά τι τῶν πολιτῶν: de quo vide infra in Τριττύς. [Chandler. Inscr. 108. Κατανεῖμαι αὐτὸν εἰς τριακάδα, ἣν ἂν αὐτὸς βούληται τῶν Πειραιέων.] Apud Eund. legitur ET Τριάξ, exponiturque itidem per hoc τριάς. [" Τριακὰς, Timæi Lex. 103. 174. Bibl. Crit. 3, 2. p. 135. Segaar. in Daniel. p. 58. Wessel. Diss. Herod. 45. ad Eund. 31. Lex. Herod. 173. Toup. Opusc. 1, 384. ad Charit. 286. Koen. ad Greg. Cor. 239. (498. 502. 852. Ed. Schæf.) Græv. Lectt. Hes. 592. ad Lucian. 1, 330. Luzac. Exerc. 175. Callim. 1. p. 445." Schæf. Mss. " Ternio, Vat. Prov. 4, 16." Wakef. Mss. Phot. Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου καὶ ἐλέγετο τριακάς· Ὑπερίδης δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν. Cf. Harpocr., J. Poll. 1, 66. Bekk. Anecd. 308. et Novemdialia s. Novemdiales feriæ Romanorum. Æsch. Pers. 345. καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν Ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας

-δέκα Νεῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος. * Ἐτριέκοψεν, Hesychio εἰς τριακάδας ἐνέγραψε· Σικελοί. "Forte pro Ἐτρίαζεν, quod Doricum fuerit pro Ἐτριάκασε, a * Τριακάζω." Küster. * Τριακαστὸς, unde * Ἀτριάκαστοι, Hesychio οἱ μὴ μετέχοντες τριακάδος· Ἀθηναῖοι.]

Poëtice vero et Ionice pro τριάκοντα DICITUR Τριήκοντα, metri causa. ["Τριηκόντων, Jacobs. Anim. 282. Græv. Lectt. Hes. 585. Brunck. ad Anal. 229." Schæf. Mss. Anthol. Vat. 2. p. 548. Callim. Fr. 67. Hesiod. Ἔργ. 694. Buttm. A. Gr. 1, 283. not.] UNDE Τριηκονθήμερος pro τριακονθήμερος: ut τριηκονθήμεροι μῆνες, Menses triginta diebus constantes. ITEM Τριηκόντεροι SIVE Τριηκόντοροι, eædem quæ τριακόντοροι s. τριακοντήρεις, Naves quæ triginta impelluntur remis. Quorum illud ex Herod. (4, 148. 7, 97.) affertur, hoc vero ap. Suid. legitur. ET Τριηκοστὸς pro τριακοστὸς, Trigesimus. [* Τριηκοστημόριον, Hippocr. 259. 1186. * Τριηκοσταῖος, 42. 52.] NEC NON Τριηκὰς pro Τριακὰς, Trigesima mensis dies, ἡ τριακοστὴ καὶ τελευταία τοῦ μηνὸς ἡμέρα: quam ἕνην καὶ νέαν etiam appellant. Hesiod. Ἡμέρ. (2.) τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην. ["Triginta civium sodalitas, quo sensu Τριηκάδας a Lycurgo institutas memorat Herodotus 1, 65." Schw. Mss. Τριηκάδες, ad Greg. Cor. 502.]

Τριακόσιοι, Trecenti, Ter centum. Athenis vero τριακόσιοι, Trecenti, dicuntur fuisse primi census judices. ["De singulari, Zeun. ad Xen. K.Π. 410." Schæf. Mss. * "Τριακοσιοστὸς, Clem. Alex. 782 (=656.)" Wakef. Mss.] Ionice et Poëtice DICITUR Τριηκόσιοι, ut τριήκοντα pro τριάκοντα. Quod ap. Herod. (3, 94. 8, 48.) legitur. [* Τριακάτιοι, Dorice pro τριακόσιοι, Tab. Heracl. Hesychio sunt οἱ ἔφηβοι, Cyrenæis ita dicti, teste Eust. ad Il. Θ. p. 619. Od. Θ. p. 303. qui tamen * τριάκατοι scripsit, quæ scriptura ante Valck. in Ammonio etiam extabat.]

Τριὰς, άδος, ἡ, Numerus ternarius, Ternio, ut Gell. interpr. 1, 20. Est et τριὰς ἐπῳδικὴ ap. Metricos, de qua vide Schol. Aristoph. Apud Theologos autem Græcos ἡ ἁγία τριὰς, quam Lat. vocant Sanctam trinitatem, dicitur ἡ τρισυπόστατος οὐσία, s. ἡ τρισυπόστατος φύσις, s. ὁ τρισυπόστατος θεὸς, Pater nimirum, et Filius, et Spiritus sanctus: quoniam sc. sunt trina unitas et una trinitas. [Suicer. Thes. Eccles. "Toup. Opusc. 1, 384. ad Phalar. 270. Jacobs. Anth. 7, 318. 11, 270. Τρ. ἀγαθῶν, Heyn. Hom. 8, 674." Schæf. Mss. "Tertius creationis dies, Philo J. 1, 38." Schleusn. Mss. * "Τριαδικὸς, Triplex, Dionys. Areop. 118. 268. Andr. Cr. 280. Damascius ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 229. Τριαδικὴ Θεογνωσία, Divina Trinitatis notitia, Amphil. 139.: δοξολογία, Method. 425.: διακόσμησις, Dionys. Areop. 23. 24.: φύσις, 275. Τριαδικὰ, Cantica ecclesiastica, Andr. Cr. 265. (Suicer. Thes. Eccl.) * Τριαδίζομαι, Triplicor, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 230." Kall. Mss. * Τριάζω, vide Μονάζω et Τριασμός. "Omittunt Lexica hoc verbum, quod significat Triplico, Trinum facio. Usurpatur in doctrina de SS. Trinitate. In disputatione Gregentii interrogat Judæus: Καὶ τίς ἡ χρεία πολυπραγμονεῖν τὴν θεότητα, καὶ τριάζειν αὐτὴν μίαν χρηματίζουσαν; Ecquid necesse est, in Dei naturam curiosius inquirere, et eandem unam existentem triplicare? Respondet Christianus: Δαυὶδ τριάζει αὐτὴν, κἀγὼ μὴ τριάσω; David hanc trinam facit, et ego non trinam faciam?" Suicer. Thes. Eccl. "Τριάζομαι, Triplicor, Triplex statuor, Greg. Naz. Carm. p. 11. (* Τριαστὸς, unde) * Ἀτρίαστος, Non triplicatus, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 231." Kall. Mss.]

[* "Τριοὶ, Terni, Tres, Hipponax ap. Tzetz. ad Lyc. (579.) 1165." Kall. Mss. Cf. Δυοῖσι, Herod. 1, 32. * Τριᾶς, ἄντος, ὁ, Triens, vide nott. ad Hes. v. Τρίαντος.]

Τρισσὸς, SIVE Τριττὸς, Triplex: quorum illud communis dialecti est, hoc autem, Atticæ, ap. Plat. in Tim., qui et de LL. dicit Τριτταῖς πόλεσι pro Civitatibus tribus. Τρισσὸς vero exp. et Trinus: itidemque τὸ τρισσὸν, Trinum, Trinitas. Nec magnopere inter se differunt Trinus et Triplex: quamobrem modo Ternus, modo Trinus, modo Triplex reddi potest: ut ap. Greg. Naz. quoque, Τῷ τρισσῷ τῆς ἐρωτήσεως τὸ τρισσὸν τῆς ἀρνήσεως ἐθεράπευσε, Triplicitate interrogationis, i. e. Triplici interrogatione, Ternis illis interrogationibus. Cum vero in plur. dicunt Græci τριτταὶ αἰτίαι, Latine potius reddimus Tres causæ, teste Bud., qui itidem τριττοὶ δῆμοι affert e Dem. (1208.) pro Tres populi. Verum exp. et Tertius: itidemque ex Etym. affertur τρισσὸν pro Tertio. Rursum τρισσὸς dicitur esse Genus Serpentis, auctore Hes. ["Τρισσὸς, Fischer. ad Palæph. 161. Toup. Opusc. 2, 56. 74. Bibl. Crit. 1, 2. p. 29. Valck. Phœn. p. 549. Hipp. p. 316. Epigr. adesp. 194. ad Dionys. H. 1, 27. Pro τρεῖς, Heyn. Hom. 5, 486. Polyb. T. 2. p. 322. Τρισσὸς, Τριττὸς, Jacobs. Anth. 7, 383. 10, 392. 11, 145. Duker. Præf. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. "Τρισσὸς, de lingua, Const. Apost. 229." Wakef. Mss. "Τρισσοὶ, Tres, Lycophr. 424. Eur. Phœn. 1491. Τρισσὰ, Terniones, Montf. Palæogr. 26." Kall. Mss. Τρισσοὶ, i. q. τριστάται, Schleusn. Lex. V. T. * Τριτταῖος, Anal. 2, 415. χείλεσι, male pro λιτραῖος. "Jacobs. Anth. 10, 221." Schæf. Mss. * Τρισσόζωος, Æschylus ap. Etym. M. * Τρισσοθύτης, Theocr. Ep. 5, 16. sed perperam pro τρισσὰ θύη. * "Τρισσοθύη, Jacobs. Anth. 7, 196." Schæf. Mss. * "Τρισσοφαὴς, Trilucidus, de Trinitate, ap. Greg. Naz. (2, 35. 166.) Carm. 20. in Tollii Itin. Ital. 104." Schleusn. Mss. * Τρισσοφεγγόφωτος, Jo. Damascen. in Domin. 88. * Τρισσόφωτος, Anal. 3, 100. φαῦσις. "Jacobs. Anth. 11, 188." Schæf. Mss.] Τρισσῶς, Tripliciter, Trifariam. Ac ut τρισσὸς ex Etym. dixi exponi Tertius, ita hoc τρισσῶς ex Eod. exp. Tertio. Sed et hoc et illa in hac signif. mihi suspecta sunt. Nisi Tertio accipias pro Tertia vice, ut 1 Reg. 20, (12.) Ἐὰν ἀνακρίνω τὸν πατέρα τρισσῶς, exp. Si interrogaro patrem tribus vicibus. Ubi tamen Hebr. textui respondens versio habet, Si investigaro sententiam patris crastino die, vel perendie. [Ezech. 16, 30. Prov. 22, 20. "Epigr. adesp. 26." Schæf. Mss. * Τριττῶς, Dionys. H. 2. p. 137.] ITEM Τρισσάκις, Ter, Epigr. [* "Τρισσάκι, Meleager 89." Schæf. Mss.] ET Τρισσαχῆ, Tribus in locis, Aristot. Meteor. 1. p. 175. [* "Τρισσόθεν, Paul. Sil. 64." Schæf. Mss.] NEC NON Τρισσάτιος in Epigr. ["Juliani Ægypt. 9." Schæf. Mss.] legitur pro Triplex, Trinus. Poëticum vero id est, sicut μεσσάτιος iidem Poëtæ dicunt pro μέσος, facta quadam epenthesi, ad explendum metrum. Inde et VERB. Τρισσόω, Facio τρισσὸν, Triplico. Greg. Naz. 224. εἰς πεντηκοστὴν, loquens de numero xxi. Τρισσουμένη γὰρ ἑβδομὰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐργάζεται. || Pro Tertium facio, affert Bud. ex 3 Reg. 18, (34.) sed annotans, ibid. legi ETIAM Τρισσεύω, quæ posterior lectio est in Complut. Ed. Sic enim illa ibi habet, de Helia, Καὶ εἶπε, Λάβετέ μοι τέσσαρας ὑδρίας ὕδατος, καὶ ἐπιχέατε ἐπὶ τὸ ὁλοκαύτωμα καὶ ἐπὶ τὰς σχίδακας· καὶ εἶπε, Δευτερώσατε· καὶ ἐδευτέρωσαν· καὶ εἶπε, Τρισσεύσατε καὶ ἐτρίσσευσαν. Ubi hoc τρισσεῦσαι exp. Tertio facere. At vero 1 Reg. 20, τρισσεύσεις redditur Tres dies manebis; vel potius Tres dies ibi deges, manebis in eo loco ubi te abscondidisti. Ibid. tamen, Ἐγὼ τρισσεύω ἐν ταῖς σχίζαις ἀκοντίζων, exp. Ego ter sagittis jaculabor, tres sagittas mittam. Nisi potius reddendum sit, Ego tribus illis diebus veniam in hunc locum, et sagittas mittam. [Schleusn. Lex. V.T.]

Porro ex Attico illo Τριττὸς, potest DEDUCI Τριττύς. Exp. enim Triplicitas, Ternio, τριάς: eaque signif. dicitur usurpasse Greg. Naz. Alioqui signif. etiam Triens, Tertia pars, ap. Æschin. (58.) et Dem. (184.) Quo modo et Tribus tertia pars τριττὺς nominabatur, ut ex J. Poll. discimus, (111.) Ὅτε μέντοι τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία· ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες. [Cf. Hes. v. Ἀγροιῶται, Harpocr. v. Γεννῆται.] UNDE Τριττύαρχος nominatur ὁ τῆς τριττύος ἄρχων, ut paulo ante annotarat idem J. Poll., ubi etiam dixerat τριττύος ἑκάστης esse γένη τρία. Sed notandum est, in Lex. meo vet.

.unico τ SCRIBI Τριτὺς, ET Τριτυάρχης: quasi a τρίτος: sic enim ibi legitur, Τριτὺς, τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς γ' μέρη, τριτῦς, καὶ ἔθνη, καὶ φρατρίας· καὶ Τριτυάρχης, ὁ ἄρχων τῆς τριτύος. Itidemque ap. Schol. Aristoph. Ὄρν. et ap. Hes., a quo tamen non exp. τρίτη μοῖρα τῆς φυλῆς, sed τριάς: ut et Greg. Naz. dicitur hoc vocab. usurpasse pro Ternio. At duplici τ scribunt Eust. et Suid., et Harpocr. Sicut porro non eod. modo scribitur ap. Lexicographos illos, ita nec eod. modo ab eis exponi sciendum est. Nam J. Poll. quidem et Aristoph. Schol. et Eust. synonymως accipiunt τριττὺς, ἔθνος, φρατρία: at non itidem Harpocr. cum Suida et Etym. Nam J. Poll. postquam dixerat, eo tempore quo quatuor erant tribus, in tres partes unamquamque fuisse divisam, subjunxit, Καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία: itidemque Schol. Aristoph. Ὄρν., Τρίτη δὲ μοῖρα, inquit, ἐστὶ τῆς φυλῆς ἡ φρατορία, οὕστινας τριτὺν λέγει. Eodemque modo Eust. 238. exponens hunc versum Homeri Il. B. (362.) Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνων, Κατὰ φρήτρας, inquit, ἤγουν κατά τινα τμήματα φυλετικὰ καὶ συγγενικά· φρήτρη γὰρ, φασὶν, ἐστὶν ἡ τριττὺς, ἤγουν τὸ τρίτον τῆς φυλῆς. Contra vero Etym. et Lex. meum vetus, cum dixissent τριτὺν esse τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, quoniam ea in tres partes distributa fuerit, subjungunt, veluti eas partes enumerando, τριτῦς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας. Itidemque Harpocr. cum et ipse annotasset, τριτὺν esse τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, subjicit, Αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττῦς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ. Quæ ap. Suid. quoque leguntur. Ideoque ut J. Poll. cum Harpocr. faciat, malim pro τὸ μέρος τοῦτο legere τὰ μέρη ταῦτα. ||Τριττὺς Suidæ est etiam ἡ ἐντελὴς θυσία, ἐκ τριῶν, Perfectum et omnibus suis numeris absolutum sacrificium, quod tribus his constabat victimis, sue, ariete, hirco: quemadmodum, inquit, δωδεκίδες θυσίαι dicuntur αἱ δώδεκα ἱερείων. Itidemque in serie literæ Δ, dixerat, Δωδεκίδες θυσίαι, δώδεκα ἱερείων· ὡς τριττὺς, ἡ ἐκ τριῶν. Pro quo tamen τριττὺς alii Lexicographi HABENT Τριττύα: ut Lex. meum vetus, [et Phot.,] in quo annotatur, τριττύαν θυσίαν Callimacho quidem (Fr. 403.) esse τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου, καὶ κάπρου, [Suovetaurilia,] Istro autem, τὴν ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν, ἀρσένων τριετῶν. Quæ ap. Etym. quoque leguntur: ap. quem tamen non τριττύαν scriptum est, sed τριττὺν, sicut ap. Suid. Apud Eust. vero utroque modo, 1386. Οὐ μόνον ἑκατόμβαι, ἀλλὰ καὶ τριττύες ἦσαν, ὅ ἐστι τριῶν ζώων θυσίαι: 1676. exponens Od. Λ. (130.) Ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, Ἀρνειὸν ταυρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον, Ἡ τοιαύτη, inquit, θυσία, τριττὺς λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· οἱ τριττύαν ἔλεγον τὴν ἐκ τριῶν ζώων θυσίαν· οἷον δύο μήλων καὶ βοὸς, ὡς Ἐπίχαρμος· ἢ βοὸς καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου· ἢ κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου: quod sacrificii genus ibid. tradit NOMINARI Βούπρωρον θυσίαν, sc. διὰ τὸ προηγεῖσθαι αὐτῆς, οἷον νηὸς πρώραν, τὸν βοῦν. Sed et Aristoph. quandam τριττύαν exprimit his verbis, (Πλ. 820.) βουθυτεῖ Ὗν καὶ τράγον καὶ κριόν. Ita ut Quodvis sacrificium, in quo tres mactarentur victimæ, τριττὺς nominatum fuerit: quod perfectum esse existimabatur διὰ τὸ τῆς τριάδος τέλειον. Apud Hes. vero SCRIPTUM Τρικτύα, idque suo ordine et serie alphabetica: quam itidem esse dicit θυσίαν κάπρου, κριοῦ, ταύρου. Eadem vero ET Τρίκτειρα nominatur; sic enim Idem. Τρίκτειρα ἡ τριττύα, θυσία Ἐνυαλίῳ· θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα. Sed rursum ap. Eund. legitur, Τρικτύα, τριάδα: quasi a nominativo τρικτὺς, habente accus. τρικτύα: quod cum insolens sit, videndum ne pro τριάδα scr. sit τριάς: ut τρικτύα i. sit q. τριττὺς, i. e. τριὰς, Ternio. [Ita Sophron ap. Athen. 480. Ἐν κυαθίδι τρικτὺς ἀλεξιφαρμάκων, Edd. * τρίκτοι, Casaub. τριτύς. " Τριττὺς, Toup. Opusc. 2, 142. ad Mœr. 107. Timæi Lex. 66. ad Diod. S. 1, 284. T. H. ad Plutum p. 285. Τριτὺς, ad Timæi Lex. 260. Τριτυάρχης, ad Lucian. 1, 420. Τριττυαρχέω, ad Timæi Lex. 260. * Τρικτύα, ad Diod. S. 1, 284." Schæf. Mss. Plato de Rep. 5. p. 55=475. Ἂν μὴ

A στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι. Τριττὺς, Ternio, Æolice * Τριπτὺς, unde Tribus, Salmas. ad Jus Att. c. 4. Gronov. Epist. ad Anton. Clem. p. 704. Des. Heraldi Digr. 1, 16.] " Τρυττυαρχέω, et Τρυττὺς, perperam in VV. LL. pro Τριττυαρχέω, et " Τριττύς."

Ionice vero pro Τρισσὸς DICITUR Τριξὸς, SICUT Διξὸς pro Δισσός: itidem significans Triplex, Ternus, Trinus: ut ap. Herod. Εἰς τριξὰ χωρία, In ternas s. tres partes: [1, 171. 9, 85. " Siculi inde duorum triumque æreorum numos διξάντα et τριξάντα (s. διξᾶντα et τριξᾶντα, a nominn. * διξᾶς, * τριξᾶς,) dixisse, ex J. Poll. (9, 81.) a Viris doctis recte emendato, constat: v. T. H. ad p. 1057. n. 52." Koen. ad Greg. Cor. 435.]

Τρίτος, SEU Τρίτατος, Tertius. Il. A. (252.) μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, Inter tertios: ut et in Epigr. legitur ἡ τριτάτη, Tertia. Quibus in Il. secunda syllaba τα metri causa fuit ascita. At prosa habet tantum τρίτος. Plato Symp. Τίς ἡμῖν τρίτος ὁ συμπότης; Et B ap. Herod. Τρίτος καὶ δέκατος, Tertiusdecimus, Decimustertius. Et ap. Suid. Τρίτου κρατῆρος: quem esse dicit τοῦ σωτῆρος, et alio nomine τέλειον dici. Idem et τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει, ex Aristoph. affert pro πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Idem rursum cum Harpocr. tradit τρίτον * ἡμίδραχμον a vett. vocatum fuisse τὰς δύο ἥμισυ δραχμάς. De quo loquendi genere vide et quæ J. Poll. tradit 9. p. 478. fin. Interpretantur autem δύο ἥμισυ δραχμὰς, Duas drachmas semis, cum dimidia. Apud Thuc. vero τρίτος Scholiastæ est ὁ μετ' ἄλλων δύο: Vallæ, Qui est cum duobus collegis: ut nimirum dicimus, Il est allé lui troisième. Sic autem et τέταρτος, πέμπτος, atque alia interdum usurpantur.

FEM. Τρίτη sæpe sine adjectione substantive ponitur: ut ap. Musicos ἡ τρίτη dicitur pro ἡ τρίτη χορδὴ, Tertia chorda: sicut νήτη pro ἡ νήτη χορδὴ, Infima s. Ultima chorda: quarum mentio ap. Aristot. Probl. et ap. Plut. de Musica, nec non ap. Martian. Capellam 9. Item ἡ τρίτη dicitur pro ἡ τρίτη μοῖρα s. τὸ τρίτον μόριον, Tertia pars, Triens: quem- C admodum et τὴν δεκάτην dicunt Decimam partem: et τὴν τριακοστὴν, Trigesimam. Unde COMP. Τριτημόριον ET Τριτημορὶς i. significantia q. τὸ τρίτον μόριον, Tertia pars, Triens: de quibus supra, T. 2. c. 854. [Phot. ὅτι δὲ τριτημόριόν ἐστιν ἓξ χαλκοῖ, Φιλήμων διδάσκει: cf. Harpocr. et J. Poll. 9, 7.: Τιμησαίμην τὸν βίον πάντα τριτημορίου, Ælianus Suidæ v. Τιμησαίμην.] Rursum ἡ τρίτη dicitur pro ἡ τρίτη ἡμέρα, Tertia dies. Interdum etiam Perendina dies: ut in hoc dicto Phocionis ap. Plut. π. Ἀοργησίας, Εἰ σήμερον, inquit, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς.

[" Τρίτος, Brunck. Or. 1182. Καὶ τρίτος, Dionys. H. 4, 2100. Τρ. βῆμα, τρ. χεὶρ, Canter. ad Æschyl. p. 352. Τρίτον, Tertia pars, Paus. 1, 323. 3, 152. Τὸ τρ. τῷ σωτῆρι, Heind. ad Plat. Charm. 93. 360. Ἐκ τρίτου, Huschk. Anal. 168. Kuster. Aristoph. 75. Porson. Or. 1176. et Add., Schleusner. ad Phot. c. 73. Heind. ad Plat. Gorg. 181. Phot. v. Πάροχος, Etym. 409, 43. coll. 45. Sylb. Ind. v. Ἐκ. D Τρίτην ἑσπέραν, Tertio abhinc vespere, Alciphr. 154. Εἰς τρίτην, Coray Theophr. 326. Τρίτα, ad Herod. 205. Τρ. ὀνόματα, Phryn. Ecl. 179. Ἐκ τρίτων, Matth. Gr. Gr. 839." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 541." Wakef. Mss. Τὰ τρίτα, sc. ἱερὰ, Isæus de Meneclis Hæred. sect. 11. Aristoph. Α. 613. Ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοὶ πρῴ πάνυ Ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα: N. 1131. Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα. " Plato Conviv. 191(=213=252.) Εἰπεῖν οὖν τὸν Ἀγάθωνα, Ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην, ἵνα ἐκ τρίτων κατακέηται, Ut tertius accumbat." Seager. Mss. Τρίτος, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 851. " Zonar. 1744. Τρίτην ἡμέραν λέγουσιν, οὐχὶ τρίτης ἡμέρας, οὐδὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ· Μένανδρος, ἡμέραν τρίτην ἐπενόμεν ἡμῖν·—Δημοσθένης, Τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτο ὡραῖον τεῖχος πολιορκῶν: ubi scr. Ἡραῖον τεῖχος, Olynth. 3. p. 29. et in Menandri versu ἐπεκώμασεν." Lobeck. Phryn. 323. * " Τρίτον, Pulmus, Montf. Palæogr. 366." Kall. Mss. " Τρίτατος, Valck. Hipp. p. 181. Heyn. Hom.

6, 291. 8, 408. Τρ. πους, Musgr. Tro. 275." Schæf. Mss.]

UNDE Τριταῖος, quod interdum accipitur prō τρίτος; ut ap. Eur. (Hec. 32.) Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος, Tertiam jam lucem in sublimi existens, i. e. Jam tertius agitur dies e quo sublimis est et in auras sese extulit. Ubi ut τριταῖον φέγγος dicitur pro Tertia lux, Tertius dies, ita τριταία ἡμέρα, et nonnunquam sine adjectione τριταία, itidem pro Tertia dies. [" Porson. ad Eur. l. c.:—' Mira locutio, τριταῖον φέγγος, pro simplici, τρίτον. Uno tamen exemplo se ipse Eur. defendit, Hipp. 275. Πῶς δ' οὒ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;' Contra Porsonum sic Wakef. Diatr. p. 9.: —' Incogitantiam equidem V. D. satis mirari nequeo. Nimirum quisquis αἰωρεῖται τριταῖον (sic) ἡμέραν, per tres dies αἰωρεῖται: qui vero τρίτον (sic) ἡμέραν, per unum solummodo e tribus. Optime et Græcissime Jo. 11, 39. Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι. Age vero substitue τέταρτος, et omnia corrumpes ac pessum dabis: nec τρίτον tamen minus Euripidis menti disconveniret, nisi verborum tenorem mutes, et ingenium constructionis. Hoc autem, sit licet nonnihil inconstantiæ scriptoribus, generaliter verum est, et rectum. Ut quid velim, breviter definiam, τριταῖος (sic) ἡμέρα in eadem re successionem indicat; τρίτος (sic,) non item.'" Schæf. Mss.] Interdum vero significat Triduanus, i. e. Qui tertio die aliquid facit, Cui tertio die aliquid accidit: ut Τριταῖος ἀφίκετο, Herod., Tertio die pervenit. Et 1 Reg. 9, (20.) Περὶ τῶν ὄνων τῶν ἀπολωλυιῶν σοῦ σήμερον τριταίων, De asinabus quæ tertio abhinc die perditæ sunt, De asinabus nudiustertius perditis. Itidemque affertur, Τριταῖος ἦν ἐσβεβληκὼς, pro Tertio die invasit: [" imo invaserat, et quidem non Tertio post die, aut Tertio die a profectione, sed Tertio die ante eum de quo agitur, ex Herod. 7, 196. Sic Polyb. 15, 33. Παραγεγονέναι τὸν Φιλάμμωνα τριταῖον ἀπὸ Κυρήνης, Ante triduum, Tertio ante die, Cyrenis advenisse." Schw. Mss.] Nec non τριταία ῥαφανὶς, Radicula tertia die erumpens. Similiter τριταῖος πυρετὸς, ap. Medicos, Febris quæ tertio die accedit, tertiana: quæ sc. die uno prætermisso accedit: de quo tum alii, tum Alex. Aphr. Probl. 1, 83. 2, 10. Apud eosd. Medicos crebro sine adjectione substantivi πυρετοὶ occurrit τριταῖοι, ut ap. Latinos quoque Tertianæ, pro Tertianæ febres. Diosc. 2, 72. de intestinis terræ, Λύει δὲ καὶ τριταίους, Discutiunt et tertianas. [" Valck. Hipp. p. 181. 193. Herod. 494. ad Charit. 272. Aristoph. Fr. 257. Eur. El. 171. Wakef. Trach. 568. Coray Theophr. 296. Cattier. Gazoph. 109. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 262. Diod. S. 1, 665." Schæf. Mss. " I. q. τρίτος, Schol. Arat. 99." Wakef. Mss.] Τριταιοφυὴς πυρετὸς, Febris quæ tertianæ naturam observat s. imitatur, [Hippocr. 122. 945.] Ἡμιτριταῖος, Semitertianus: πυρετοὶ, ap. Gal. (quas Celsus appellat Semitertianas febres,) i. e. Tertianæ imperfectæ, et accedentes ad quotidianas; citius enim recurrunt quam veræ quartanæ. [Hippocr. 961. 1221. 1234.] Τριταϊκὸς, ut ap. Diosc. 2, 67. Τριταϊκὰς περιόδους ὑγιάζειν, Tertianæ febris circuitus sanare: [Par. 2, 19.] Τριταϊκῶς, Tertianarum more, More tertianarum febrium, Aët. 12, 37. Γινομένου δὲ τοῦ παροξυσμοῦ σφοδροτέρου μὲν παρὰ μίαν τρ.: ubi sunt qui παρὰ μίαν et τριταϊκῶς synonymως accipiant, et ea verba sic interpr. Alternis et tertio quoque die. Itidemque παρὰ δύο et τεταρταϊκῶς capiunt pro Quarto quoque die; interdum etiam pro Quarto quoque anno. Præterea a Τριταῖος derivatum est VERB. Τριταΐζω, Tertiana febre laboro. Diosc. 4, 61. Δίδοται δὲ τριταΐζουσι πιεῖν τὸ τρίτον γόνυ ἀπὸ τῆς γῆς σὺν τοῖς περικειμένοις φύλλοις, τεταρταΐζουσι δὲ τὸ τέταρτον. Ubi etiam NOTA Τεταρταΐζειν.

Porro ut ad Τρίτος redeam, habet et ipsum quædam e se compp. UT Τριτοκόλλυβον, τὸ, dicitur τοῦ κολλύβου τὸ τριτημόριον, Tertia collybi pars, Triens collybi, Vile quoddam et minutum numismatis genus, ut docet J. Poll., qui 9. ait, Ἔλεγον δέ τι καὶ τριτοκόλλυβον οἱ ποιηταὶ, σμικρὸν νόμισμα. Apud Hes. vero LEGITUR Τρικόλλυβον, quod et ipse esse dicit * νομισμάτιόν τι. [* " Τριτόλογος, Barnes. ad Eur. de Frag. 42." Kall. Mss.] Τριτομηνὶς, Tertia mensis

A dies; Harpocr. enim teste, τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς, τριτομηνίδα ἐκάλουν: qui etiam addit, Minervam videri eo die natam esse, atque propterea VOCATAM Τριτογένειαν, Istro auctore, τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ νομιζομένην. [* Τριτόπρωτον σάββατον, Valck. Schol. in N. T. 1, 118. Cf. Δευτερόπρωτον σ.] ITEM Τριτοστάτης, in choreis dicitur Qui præsultori s. præcentori tertius est; is enim, qui proximus ei est, παραστάτης nominatur: ipse autem præcentor πρωτοστάτης nominari posset: alias dictus χοροστάτης, κορυφαῖος, et ὁ ἐξάρχων s. κατάρχων. Aristot. Metaphys. 4. Οἷον παραστάτην τριτοστάτου πρότερον. [" Aristoph. Fr. 266." Schæf. Mss. * Τριτοφυὴς, Hippocr. 121.] " Διάτριτος, a Gorr. exp. Tridui inedia: qui empiricorum " esse inventum ait, a Thessalo primum excogi" tatum: totum autem fuisse in victus ratione, " quam ita instituerint in omnibus ægris, ut primum " in quarto die ipsos cibarent, post in sexto, mox in " octavo, deinde in decimo: prima quidem cibatione " post primam diatriton instituta, reliquis autem,

B " alternis diebus: sed hæc ut nugas et deliramenta " a Gal. irrideri multis in locis. Bud. quoque ver" bum esse medicinale dicit, sed exponens ὁ διὰ " τρίτης παροξυσμὸς, Accessio morbi s. febris tertia " die: afferens hæc e Gal. verba, Ἡ μὲν πρώτη τροφὴ, " διὰ τὴν πρώτην διάτριτον, αἱ δ' ἄλλαι, παρὰ μίαν. " Alibi idem Gal. dicit, Τὴν διάτριτον ὑπερβάλλοντος." [" Ad Mœr. 46." Schæf. Mss. Sext. Emp. 121. " Οἱ * διατριτάριοι ἰατροὶ, e Gal. Budæus, Qui διάτριτον sive inediam triduam præcipiebant." Gataker. Mss.] " Ἔν" τριτον, Triplex: ap. Gr. Bibliorum Interpr. Eccl. " Solom. 4, (12.) Σπαρτίον τὸ ἔντριτον οὐ ταχέως ἀπορ" ραγήσεται. Ibi enim et Hebr. textus versio habet " Triplex funiculus." [Ἔντριτος, Gl. Sequester.] NEC NON Ἐπίτριτος, Sesquitertius. Macrob. in Somn. Scip. non procul ab initio 1. 2. Et est ἐπίτριτος, cum de duobus numeris major habet totum minorem, et insuper ejus tertiam partem, ut sunt quatuor ad tria: nam in Quatuor sunt Tria, et tertia pars trium, i. e. Unum: deque eo numero nascitur symphonia, quæ

C appellatur διὰ τεσσάρων. Plato in Tim. Ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, Sesquialteris autem intervallis et sesquitertiis et sesquioctavis, ut Cic. interpr. p. 22 mei Lex. Cic. [Jambl. V. P. 252. 254. 276. Hermann. ad Viger. 717. Schn. Lex. * Ὑπεπίτριτος, Nicom. Arithm. 1. p. 95. ubi occurrit alia vox ab H. Stephano omissa, * Ὑφημιόλιος.] ET Πρότριτα, Triduo ante, Tertio ante die; nam utroque modo Bud. interpr. ap. Synes. Ep. 4. Μετεπέμποντο αὐτὸ πρότριτα ἄλλη παρ' ἄλλης: itidemque ap. Thuc. 2, (34.) p. 59. Τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες, Ossa palam proponunt mortuorum, triduo ante facto tabernaculo: uti et Schol. exp. πρὸ τρίτης ἡμέρας τῆς ἐκκομιδῆς: addens tamen, posse etiam exponi ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, sed priorem expositionem huic præferens. Sic et Theophr. C. Pl. 3, 7. Τοὺς γύρους ὕδατος ἐμπιπλάναι πρότριτα, Tertio ante die implere aqua, Triduo ante implere aqua. Huic autem πρότριτα opp. εἰς τὴν τρίτην. Atque ut hoc εἰς

D τὴν τρίτην interdum signif. Perendie, Perendina die, ita hoc πρότριτα accipi potest aliquando pro Nudiustertius, Nudiustertiana die. [Lobeck. Phryn. 414.] " Ὑπότριτος, Subtertius, in musica. Vide Capellam." Rursum a Τρίτος sunt ADV. Τρίτον ET Τρίτως: quorum hoc exp. Tertio loco: illud autem Tertium: ut τὸ τρίτον ὕπατος, Tertium consul: ut dicitur τὸ τέταρτον, τὸ πέμπτον, τὸ ἕβδομον. Sic Plut. Popl. Τὸ τρίτον ὑπατεύσας. [" Τρίτον, Gell. 10, 1, 5. Plut. Mor. 1, 797. ad Diod. S. 1, 303. Phryn. Ecl. 138(=311. Lob.) ad Charit. 653. Cattier. Gazoph. 109. Jacobs. Anth. 7, 352. Τὸ τρ., Valck. Callim. 248. 260. Brunck. Aristoph. 3, 181. Duker. Præf. Thuc. p. 10. Xen. K. 'A. 1, 6, 8. Τρίτως, ad Mœr. 299. Phryn. l. c." Schæf. Mss.] Inde et VERB. Τριτόω, Tertio facio: ut e Cyrillo affertur τριτῶν pro Tertio faciens: Qua signif. supra habuimus Τρισσόω et Τρισσεύω. Putatur significare etiam In tres partes divido. [Porph. ad Marcellam p. 53. τριτωθέντα. * Τρίτωσις, Alex. Trall. 8. p. 427. 446. Tertiatio, Ad tertias decoctum, Columella.] At Ἀποτριτόω, Bud. interpr.

Ad tertias redigo, Ad tertias decoquo, afferens ex Hippiatr. Χαμαιλέοντος ῥίζαν ἕψησον καὶ ἀποτρίτωσον. Sic Diosc. 4, 140. de bromo, Ἀφεψηθεῖσαν σὺν ταῖς ῥίζαις μεθ' ὕδατος, ἕως ἀποτριτωθῇ τὸ ἀπόζεμα, Decoctam cum sua radice in aqua ad tertias. [Ἀποτριτοῖ, Gl. Decoquit. *Ἐπιτριτόω, Bekk. Anecd. 93. ex Anaxila ἐν Ἀγροίκῳ. * Τριτάω, unde part. τριτόωσαν, Arat. D. 64. σελήνην, Schol. τριταίαν οὖσαν ἀπὸ συνόδου.] Est porro inde et aliud verbum, NIMIRUM Τριτεύω, Tertius sum, Tertias obtineo: ut πρωτεύω Primus sum, Primas teneo, obtineo, et δευτερεύω Secundus sum, Secundas teneo. [" Inscr. Gr. ap. Peyssonel. Obs. Hist. 272. τριτεύσαντα, et 292. * τριτευτὴν γραμματέα βουλῆς." Schn. Lex.] UNDE Τριτεῖα dicuntur Tertiæ partes, Tertia palma. Plato Philebo 215(=22=232.) Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων, οὐδ' αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἂν λέγοιτο· πορρωτέρω δ' ἐστὶ τῶν τριτείων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν. [" Lennep. ad Phal. 160." Schæf. Mss.] AT Τριτεὺς dicitur Tertia medimni pars, i. e. ἑκκαίδεκα χοίνικες, J. Poll. 4, (168.) c. 23; nam medimnus integer continet chœnices 48.: cujus numeri tertia pars est 16. Tertiarius Latine dici potest, ut dicitur Quartarius, Sextarius.

[* " ΤΡΙΤΩΝ, Triton, Lycophr. 886. ubi v. Tzetz." Kall. Mss. Gesner. Ind. Orph., ad Lucian. 1, 315. ad Diod. S. 1, 386. Huschk. Anal. 223. Jacobs. Anth. 9, 423. 11, 162. * Τριτωνομένδητες, ad Lucian. 2, 98. * Τριτωνὶς, ad Diod. S. 1, 238. (Apoll. Rh. T. 1. p. 214. 221. Schæf.) * Τριτωνιὰς, Eur. Ion. 890. et Wakef. it. Musgr. 873. Wakef. Eum. 293. Alcæus Mess. 10. Antip. Sid. 11. Brunck. ad Apoll. Rh. p. 26." Schæf. Mss. * Τριτωνίζω, unde * "Ἐντριτωνίζω, Tempero vinum, nempe tribus partibus aquæ, Aristoph. Ἱππ. 1186(=1189. Ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε): cf. quoque Suid. v. Πόμα κεκραμένον." Schleusn. Mss. " Varias causas afferunt Poëtarum Interprr., cur Minerva dicatur vel Τριτωνὶς, vel Τριτογένεια. Sed Poëta ludit in affinitate hujus vocis et temperamenti illius, quod modo appellavit τρία καὶ δύο. Inde fingit inauditam vocem τριτωνίζειν." Casaub. ad Aristoph. l. c.]

Sequuntur adverbia e τρεῖς s. τρία derivata.

Τριάκις, Ter, i. q. τρὶς, Hes., qui Laconicum esse dicit. [Τριάκις et * δυάκις afferuntur ex Aristoph. in Bekkeri Anecd. 942.]

[* " Τριχὸς, ή, όν, Priscian. de Fig. Num. p. 221. Putsch., Trini τριχοὶ magis significat vel τρισσοί: ubi Lindemann. e Codd. * τριχεῖς reposuit." Schn. Lex.]

Τρίχα, Tripliciter, Trifariam, In tres partes. Herod. (4, 67.) Ἐπεὰν τὴν φιλύρην τρίχα σχίσῃ, Ubi quis tiliam trifariam sciderit. Apud Hom. autem Od. Ξ. (483.) Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, pro Cum esset tertia et ultima noctis pars. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 86. Toup. Opusc. 2, 113. ad Herod. 311. ad Charit. 268. Brunck. Apoll. Rh. 89. Heyn. Hom. 4, 353." Schæf. Mss.] Poëtica epenthesi metri causa dicitur ETIAM Τριχθὰ, Il. Γ. (363.) Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν, i. e. εἰς τρία μέρη, In tres partes. At B. (668.) Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν, signif. potius Trifariam. [" Ad Charit. 268. Heyn. Hom. 7, 39. * Τριχθὰς, ad Charit. l. c." Schæf. Mss.] UNDE Τριχθάδιος in Epigr. Triplex, Trinus, τρισσός, [" Jacobs. Anth. 11, 122. 149. Agathias 72. ad Charit. l. c." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 47." Wakef. Mss.] E τρίχα autem COMP. Διάτριχα, idem cum simplici significans, sc. Tripliciter, Trifariam. Il. B. (655.) διάτριχα κοσμηθέντες, i. e. τριχῶς διαταχθέντες, Trifariam s. In tres partes dispositi. Apoll. Rh. 2, (997.) Κεκριμέναι κατὰ φῦλα διάτριχα, Distinctæ in gentes trifariam, τριχῇ διακεκριμέναι κατὰ φῦλα: nam dissoluta illa compositione, verbo ipsi potest præpositio tribui. " Rhodum autem VV. LL. tradunt ab Hom. " in Catalogo navium διάτριχα appellari quasi Capilli " studiosam. Sed crasso errore, nato e vitiosa con- " nexione eorum quæ disjungi debent. Sic enim " ibi Hom., Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διάτριχα κοσμη- " θέντες, posito διάτριχα pro εἰς τρία μέρη: ut Schol. " quoque exp. τριχῶς διαταχθέντες, Trifariam, Tri- " pliciter." [" Ruhnk. ad H. in Cer. 86. Wolf. ad Callim. 1. p. 26. Brunck. Apoll. Rh. 89. Heyn. Hom. 4, 353." Schæf. Mss.]

Τριχῇ, Tripliciter: ut τὸ τριχῇ διαστατὸν, Triplici dimensione distans. Alicubi exp. etiam In tres partes. [" Thom. M. 794. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25. Conf. c. τριχὶ, Jacobs. Anth. 9, 128. Τριχῇ, Dionys. H. 3, 1487." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 214.]

Τριχόθεν, Tribus e locis, ut πανταχόθεν, Omnibus e locis.

Τριχοῦ, Tribus in locis. Exp. etiam Tripliciter. [Herod. 7, 36.]

Τριχῶς, Tripliciter Trifariam, Tribus modis, i. q. τριχῇ: quamobrem Suid. hoc τριχῶς, veluti notiore, utitur in exponendo illo τριχῇ. Hes. vero τριχῶς exp. non solum τρισσῶς, sed etiam * ὑπομονητικῶς: quod mihi suspectum est. [Bast. ad Greg. Cor. 214. " Eust. 108, 3." Seager. Mss.]

[* Τριφῇ, Tripliciter, Æneas Comm. Poliorc. 20." Seager. Mss. Vix sanum videtur. Forsan leg. τριχῇ.]

Τρὶς, vero ultimo loco posui propter compositorum ex eo multitudinem: quæ duorum sunt generum: quædam enim s retinent, quædam abjiciunt: illa, sequente vocali vel diphthongo, hæc autem sequente consonante: non id tamen semper, ut e sequenti serie patebit. Signif. autem Τρὶς, Ter, ut τριάκις et τρισσάκις. Τρὶς ἓξ βάλλειν, Ter sex jacere, Proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἄκρως εὐτυχούντων, de iis qui felici rerum successu utuntur: quoniam ille βόλος s. jactus erat νικητήριος. Æsch. Ag. (32.) Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας. At ex Hesiodo (Ἔργ. 2, 214.) affertur Τρὶς ὕδατος προχέειν pro Tres aquæ partes effundere. In compositione vero nonnunquam s. potius plerumque, signif. πολλάκις, Multoties, Sæpe, ut Eust. quoque annotavit. Interdum etiam Admodum, Valde. Videntur certe Galli hoc τρὶς in suis superlativis usurpare, cum dicunt, Très-saint, Très-sage, Très-bon, &c. Nisi sit e Lat. Ter. [" Τρὶς, Græv. Lectt. Hes. 529. Musgr. Andr. 637. Jacobs. Anth. 12, 326. Heyn. Hom. 4, 525. 5, 500. Multoties, Sæpe, ad Od. M. 105. Heyn. Hom. 8, 587. Tertium, ad Thuc. 2, 397. Bav. Quid in compp., Cattier. Gazoph. 95. Heyn. Hom. 5, 500. Ἐς τρὶς, Eur. Hipp. 46. ad Herod. 43. Jacobs. Anth. 9, 60. Duker. Præf. Thuc. p. 8. Fac. ad Paus. 3, 106. Τρὶς sequente σ fit τρι, Heusing. Emend. 332." Schæf. Mss.] " Ἐπιτρὶς, Ter, Diosc. 5, 4."

Τρισάγιος, Ter sanctus, Sanctissimus. Damasc. Τρισάγιος ὁ θεὸς, [Suicer. Thes. Eccles. Maximi Schol. 40. * " Τρισαένναος, Cæsarius Dial. 1. Interrog. 3. Deitatem vocat τρισαένναον κρήνην, Fontem tribus ostiis æternum fluentem, propter tres personas." Suicer. Thes. Eccles.] Τρισάθλιος, Ter miser, Miserrimus. Eust. [Lucian. 2, 738. Schleusn. Lex. V. T. " Ammon. 42. Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2." Schæf. Mss. * " Τρισαθλίως, Greg. Naz. Carm. p. 12." Boiss. Mss. * Τρισάκτινος, Jo. Geom. Hymn. 2, 77.] Τρισαλιτήριος, Scelestissimus, Improbissimus. Hesychio ἁμαρτωλός. [Schleusn. Lex. V. T. " Const. Manass. Chron. p. 49. 62." Boiss. Mss. * " Τρισάλιτρος, ut videtur, i. q. τρισαλιτήριος, Tzetz. Ch. 13. tit. 479." Elberling. Mss.] Τρισάλυπος, Omnium minime dolorem afferens. Exp. et Ter gratus, s. Pergratus, Jucundissimus. [Theophr. H. Pl. 2, 4, 2. * Τρισάνοικτος, Theod. Prodr. Amic. Exul. 191.] Τρισάποτμος, Ter infelix, Infortunatissimus. Epigr. [* Τρισάριθμος, Greg. Naz. 2, 164. " Lucian. 2, 219." Schæf. Mss.] Τρισαριστεὺς ap. Hermog. sæpe pro ὁ τρὶς ἀριστεύσας, Qui ter primas fortitudinis bellicæ obtinuit, Qui ter palmam strenuitatis obtinuit. Redditur et generaliter Fortissimus. [" Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss. " Thom. M. 194. Phryn. Ecl. 106. * Τρισαριστεργάτης, Const. Manass. Chron. p. 123. Meurs." Schæf. Mss.] Τρισάσμενος, Admodum lubens, Lubentissimus, Xen. K. Ἀ. 3, [2, 15. * Τρισαύγουστος, Theophan. ap. Alemann. ad Procop. p. 63.] Τρισάωρος, Ter intempestivus, i. e. Admodum intempestivus, Epigr. [Anal. 2, 45.] Τρισδιάστατον σῶμα, Corpus triplici constans intervallo et

proportione, i. e., altum, latum, et densum. VV. LL. [* Τρισδύστηνος, Anal. 3, 290.] Τρισεινὰς, Ter nona mensis dies, Hesiod. Ἡμ. (50.) quo nomine accipiunt τὴν ἐννάτην καὶ εἰκοστὴν, XXIX. Τρισεξώλης, Ter perditus, Perditissimus. ὁ πάνυ ἐξώλης, Eust. 725. In VV. LL. perperam ex eo AFFERTUR Τριξώλης. [* " Τρισέραστος, Const. Manass. Chron. p. 85. Meurs. * Τρισθάνατος, Jacobs. ad Anthol. Palat. 439." Schæf. Mss.] Τρισευδαίμων, Ter beatus, Beatissimus, Felicissimus, Lucian. [1, 527. 654. 3, 295.] Τρισκαίδεκα, Tredecim, Herod. [Lobeck. Phryn. 409. [illegible]d Herod. 634. Dionys. H. 1, 178. Heyn. Hom. 4, 321. Diod. S. 1, 512. Ind. in Clem. Alex. Τρισκαίδεκα, τὰ, Jacobs. Anth. 10, 351." Schæf. Mss.] Τρισκαιδεκαέτης, Qui tredecim annorum est, J. Poll. [Τρισκαιδεκέτης, Lysias p. 172. * " Τρισκαιδεκέτις, Boeckh. in Plat. Min. 180." Schæf. Mss.] Τρισκαιδεκάκλινος, Tredecim lectis instructus, Tredecim lectorum capax: οἶκος, Athen. (205.) de Philopatoris nave, Œcus tredecim lectorum capax. Τρισκαιδεκαόργυιος, Qui tredecim orgyiarum s. ulnarum est. [* " Τρισκαιδεκαπλασίων, Cleomed. Cycl. Theor. 2. p. 227." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 374. * " Τρισκαιδεκαστάσιος, Tredecuplus, Tredecupli ponderis s. pretii, Herod. 3, 95. Τὸ χρυσίον τρισκαιδεκαστάσιον λογιζόμενον, sc. πρὸς τὸ ἀργύριον. Cf. Ἰσοστάσιος." Schw. Mss. " Ad Diod. S. 2, 126." Schæf. Mss. * Τρισκαιδεκαφόρος, Lucian. 2, 112.] Τρισκαιδεκήρης ναῦς, Navis in qua sunt tredecim remorum ordines, quæ tredecim remis impellitur. Sic enim dicta est vel ab ordine vel a numero remorum. [Plut. Demetr. 31. 32.] Τρισκαιδέκατος, Decimustertius, Tertiusdecimus, Hesiod.(Ἡμ. 16.) Plut. Solone, [Lucian. 3, 376. * " Ψευδοτρισκαιδέκατος, Tzetz. Ch. 2, 505." Elberling. Mss. * Τρισκαιδεκαταῖος, Hippocr. 48, 53.] Τρισκακοδαίμων, Ter infelix, Infortunatissimus, Aristoph. (Πλ. 852. Β. 19. Ἀ. 1023.) Oppositum superiori τρισευδαίμων: synonymum vero τῷ τριστάθλιος et τρισάποτμος. [" Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2." Schæf. Mss.] Τρισκατάπτυστος, Ter despuendus, Sæpe multumque conspuendus, Execrabilissimus. Τρισκατάρατος, Ter execrandus et detestandus, diris devovendus, i. e. Execrabilissimus, Detestabilissimus: Trifurcifer, Plaut. [" Manich. Amath. ap. Cotel. PP. Apost. 1, 545." Kall. Mss. " Archestr. ap. Athen. 311. Lucian. sæpius." Schw. Mss. " Alciphr. 442." Schæf. Mss.] Τρισκεκορημένος, Ter mundatus scopis, Sæpe scopis purgatus, ὁ πολλάκις ἐκσεσαρωμένος, Eust. 725(=616.) ex Anacr. [" Leg. τρὶς κ." Schn. Lex. " Liebel. ad Archil. Fr. 88. p. 204." Boiss. Mss.] Τρισμακάριστος, Ter beandus, Admodum beatus prædicandus i. q. τρισμάκαρ s. τρισμακάριος. Utitur eo Hes. in exp. τρισευδαίμων et τρισόλβιος. [Orac. Sibyll. 4. p. 717. * Τρισμύριος, α, ον, Æsch. Pers. 515. ἵππος, pro ἱππέων τρισμυρίων.] Τρισοϊζυρὸς, Ter calamitosus s. ærumnosus, i. e. Calamitosissimus, Ærumnosissimus, Miserrimus: quomodo Archilochus Thasum vocavit τρισοϊζυρὴν πόλιν, i. e. ἄγαν οἰζυρὴν, Eust. 725. [" Jacobs. Anth. 6, 165." Schæf. Mss. * " Τρισπαλαιστιαῖος, Tres palmos æquans, Eudocia p. 442. βάθος." Schleusn. Mss. * " Τρίσπατος μηχάνη, Machina Archimedis, Tzetz. Ch. 2, 107. 3, 60. vide Fabr. B. Gr. 4, 185." Elberling. Mss.]

Τρίβροχος, Ter madefactus, rigatus, Multoties rigatus. Τριδύστηνος, Ter infelix, Infelicissimus, Calamitosissimus, i. q. τρισάθλιος, τρισκακοδαίμων, τρισοϊζυρὸς, [Anthol. 1. p. 78.] Τρικαλίνδητος ET Τρικυλίνδητος, Ter s. Sæpius volutatus. Ambo in meo Lex. vet. [et Photio] leguntur, ac per hoc illud exp. Affertur autem e Rhett. Τρίκλυστος, Ter s. Sæpius elutus, J. Poll. ex Aristoph. [Fr. 281.] Τρικόνητος ap. Hes. legitur, et exponitur ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος καὶ καταχωσθῆναι, Dignus qui sæpius pereat, et defossus obruatur humo. Videtur autem esse a κονεῖν s. potius κονεῖσθαι, derivato a κόνις. [* Τριπανοῦργος, Meleager 12. Anal. 1, 6.] Τριπιθήκινος, Ter s. Valde simiam referens, Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 462." Schæf. Mss.] Τριπλεκὴς, Ter plicatus, Triplicatus. Greg. Naz.] Τριπόλιον, Ter canum s. canescens; Herbæ nomen ap. Theophr. H. Pl. 9, 21. nec non

A ap. Diosc. 4, 135. ubi inter alia dicit, Ταύτης ἱστορεῖται τὸ ἄνθος τρὶς τῆς ἡμέρας μεταβάλλειν τὸ χρῶμα· πρωῒ μὲν, λευκὸν, κατὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν, πορφυρίζον, ὀψὲ δὲ φοινικοῦν. Apud Hes. VOCATUR Τρισπόλιον. De eadem herba vide et quæ Marc. Virg. ap. Diosc. contra Gazam annotet. Τριτάνυστος, Ter extensus, Multum extensus, i. e. Longus, ut et Suid. exp. μακρός: aff[illegible] ex Epigr. Καὶ δόνακα τριτάνυστον. [" Jacobs. Anth. 8, 255. 370. * Τριφίλητος, Heyn. Hom. 5, 500. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 180. 378. (15, 86.) * Τριχάλεπτος, Jacobs. Anim. 269. Anth. 10, 112." Schæf. Mss.]

¶ Τριάσσω, [s. Τριάζω,] ξω, Vinco, Supero: verbum ab Athletis translatum, ap. quos victoria in triplici certamine sita erat: ut Suid. tradit τοὺς παλαιστρικοὺς dici τριαχθῆναι pro τρὶς πεσεῖν: vel significare τὸ τρὶς τροχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δόλιχον. [" Τριάζω proprie dicitur de luctatore qui adversarium ter dejicit, nec enim victus quisquam inter luctandum censebatur, nisi ter cecidisset; τριά-
B ξαι et ἀποτριάξαι dicebatur, qui ter dejecerat adversarium; τριαχθῆναι et ἀποτριαχθῆναι contra, qui ter dejectus fuerat; ideo τριάξαι est Vincere, τριαχθῆναι, Vinci; unde ἀτρίακτος ἄτα Æschylo, Quæ expugnari non potest; inde Lucillius in Epigr. verbum finxit πεντετριάζεσθαι, quendam athletam irridens qui in Pentathli quinque certaminibus victus πρῶτος ἐκηρύχθη πεντετριαζόμενος, i. e. Victus in Pentathli quinque certaminibus." Brunck. Mss. " Τριάζω, Brunck. ad Eur. Or. p. 184. Wakef. Eum. 592. Soph. Fr. Inc. xxiii. Jacobs. Anth. 7, 352. 9, 446. 452. Huschk. Anal. 155. Heind. ad Plut. Phædr. 281. Τριάσσω, ad Mœr. 334. Wakef. l. c. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 88. Jacobs. Anth. 6, 398. * Τριαγμὸς, (Victoria,) Callim. 1. p. 471. * Τριακτὴρ, Stanl. l. c. Huschk. Anal. 156." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 165=179. " Ad Hesych. 1, 493, 2." Dahler. Mss.] Τριακτὸς, exp. Devictus, Superabilis, [Seneca Benef. 5, 3. Luctator ter dejectus perdidit palmam.] Ἀτρίακτος, Invictus. Æsch. Choëph. (333.)
C οὐκ ἀτρίακτος ἄτα, i. e. ἀνίκητος, Schol. qui metaphoram esse dicit ἀπὸ παλαιστῶν, οἳ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. [" Huschk. Anal. 156. Wakef. Eum. 592." Schæf. Mss.] Ubi etiam NOTA Ἀποτριάζω, pro quo alii dicunt ET Ἀποτριάσσω, quod significat i. q. simpl. τριάσσω. J. Poll. 4. non procul a fine, annotat ἀποτριάξαι dici τὸ ἐπὶ πεντάθλον νικῆσαι. Hesychio autem ἀποτριάξαι est τρεῖς πληγὰς δοῦναι, Tres incutere plagas. " Meminerunt hujus verbi Etym. quo- " que et Lex. meum vetus, ἀποτριάσαι afferentes pro " πληγὰς τρεῖς δοῦναι." [Bekk. Anecd. 438. " Jacobs. Anth. 9, 446. Stanl. Eum. 592. Koen. ad Greg. Cor. 163(=355.) * Ἀντιτριάζω, ibid." Schæf. Mss. Eodem sensu * Ἀποτριαδίζω legitur ap. Schol. Æsch. Ag. 179. Schneidero autem jure suspectum est.]

AT Τριασμὸς est potius quasi a verbo τριάζω, id autem a τριάς: quamobrem exp. Ternionis s. Ternarii numeri ratio. [" Τριασμοὶ, Titulus carminis, quod Orpheum auctorem habet, Eudocia p. 318." Schleusner. Mss.] Sunt tamen qui SCRIBANT Τρια-
D γμὸς, et velint esse Quandam in tria divisionem. [" Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 119. (161.)" Kall. Mss.]

" Κράσσω, affertur pro Vinco, Impero; sed sine " ullo testimonio. Alioqui τριάσσω dicitur pro Vinco, " Supero."

¶ Τρίγλα SEU Τρίγλη, Mullus, Athenæo (324.) ex eo dictus videtur, quoniam, teste Aristotele, τρὶς τίκτει τοῦ ἔτους. Idem Athen. tradit, dicendum esse potius τρίγλη quam τρίγλα: quia ea, quæ in λα desinunt, aliud præterea requirunt λ, veluti σκύλλα, Τελεσίλλα, et similia: ea autem, quæ ἐπιπλοκὴν τοῦ λ habent, finiuntur η, veluti τρώγλη, ζεύγλη, αἴγλη. Sed is canon non ubique verus est; tam enim in carmine quam in prosa reperitur τρίγλα: ut in Epigr. quodam, Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι * λιμενῆτιν, Ἄρτεμι, δωροῦμαι. Itidemque ap. Aristot. H. A. 5, 9. ubi ait, Ὁ λάβραξ, καὶ ὁ τριχίας δὲ καὶ τὰ πετραῖα, δὶς τίκτει, τρίγλα μόνη τρίς· τεκμαίρονται δὲ ἐκ τοῦ γόνου· τρὶς γὰρ φαίνεται ὁ γόνος περί τινας τόπους: Plin. 9, 51. Piscium lupus et trichias bis anno

parit, et saxatiles omnes: mulli ter. Ubi etiam NOTA Λάβραξ ab eo Latine vocari Lupus. At τρίγλη ap. Alex. Aphr. legitur in præf. l. 1 Probl. || Hesychio vero Τρίγλα est non solum ἰχθὺς θαλάσσιος, sed etiam τόπος τις. [" Bergler. ad Alciphr. 26. ad Mœr. 184. Athen. 1, 12. Casaub. p. 24. ad Herodian. Philet. 445. Toup. Opusc. 1, 491. Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 356. 9, 303. 10, 405." Schæf. Mss.] Τριγλοφόρος, Mullifer. In Epigr. τριγλοφόρους χιτῶνας quidam vocavit Retia in quibus mulli capti ferebantur, ad mullos capiendos, quasi Mulliferas tunicas. [Anal. 2, 276. " Jacobs. Anth. 9, 303. Huschk. Anal. 137. Wakef. Trach. 831. Toup. Add. in Theocr. 401. Opusc. 2, 89." Schæf. Mss. * Τριγλίον, Geop. 20, 46, 1.] Τριγλὶς, ίδος, ἡ, forma diminutiva, itidem Mullus, s. potius Mullulus, Suidæ εἶδος ἰχθύος. [" Toup. Opusc. 1, 491." Schæf. Mss. " Apud Athen. 300. τριγλίδες μικραὶ in hepsetorum pisciculorum numero memorantur. Inde derivatur adj. * Τριγλίτης, fem. * Τριγλῖτις, Ad mullorum genus pertinens; velut τριγλῖτις ἀφύη, Mullorum fœtus, Athen. 285. Alium, nescio quem, piscem * Τριγόλαν, masc. gen., nominavit Sophron ap. Eund. 324." Schw. Mss.] AT Τριγλίζειν Hes. κατὰ μίμησιν dici scribit ἐπὶ τῶν γελώντων, i. e. de ridentibus. [" Ad Mœr. 215." Schæf. Mss. * Τρύγλα, nomen Piscis, Alex. Trall. 7. p. 132.]

ΤΡΕΠΩ, ψω, Verto, Converto. Hesiod. Ἔργ. (2, 212.) Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον, Obversa facie vento bene temperato. Animum quoque et oculos dicitur aliquis τρέπειν εἰς vel ἐπὶ vel πρός τι, itidem Vertere ad, Convertere ad. Hes. (1, 313.) Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν Εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, Conversum ad opus: (2, 264.) ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμόν. Il. N. (7.) Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ. Ubi ut ἔς τι τρέπειν τὼ ὄσσε dicit, ita vicissim τρέπειν ἀπό τινος: velut Π. (645.) οὐδέ ποτε Ζεὺς Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ, A pugna avertit: Σ. (469.) de Vulcano dicit, Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, Ad ignem excitandum convertit folles suos. Item iram vel malum aliquod εἴς τινα τρέπειν dicimur. Synes. Ep. 60. Ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργὴν, Convertisti in me iram. Plut. (8, 323.) Τρέπεται πρὸς δυσφημίας ἀποτροπαίους, ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐπανόδους· ἃ νὴ Δία πάντα τρέψειαν εἰς αὐτὴν ἐκείνην θεοί. Qua signif. dicitur etiam τρέπειν τι εἰς κεφαλήν τινος, ut Lat. quoque In caput alicujus vertere et convertere. Dem. (322.) Ταὐτά σοι εἰς κεφαλὴν τρέπω, ut et Phalar. Τρέπω εἰς κεφαλήν σοι, In tuum caput retorqueo. Quibus adde Æsch. Τρέπω εἴς σε τὰ ἔργα, Plut. Rom. Εἰς ἑτέρους τὰς αἰτίας τρέπουσιν, In alios causas transferunt, i. e. ἑτέροις προστρίβουσι τὰς αἰτίας. Εἰς φυγὴν quoque τρέπειν hostem dicimur. Chrys. Τὸ πλῆθος τῶν Περσῶν εἰς φυγὴν ὀξέως ἔτρεψε, Celeriter in fugam vertit. Il. Π. (657.) de Jove, Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν· Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι: ubi φύγαδε τρέπειν et κελεύειν φεύγειν synonyma sunt. Item et τρέπειν simpliciter dicitur, pro τρέπειν εἰς φυγὴν, In fugam vertere s. convertere. Il. O. (261.) Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς. Thuc. 5, (10.) p. 168. Προσβαλὼν τοῖς Ἀθηναίοις πεφοβημένοις, κατὰ μέσον τὸ στράτευμα τρέπει. Animum præterea alicui τρέπειν dicimur, vel etiam illum ipsum τρέπειν. Od. T. (479.) Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε, Mentem ei mutavit. Il. Δ. (381.) Οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευον· Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων: Sed Jupiter eis mutavit animum, fecit ut mutarent animum. Legimus Il. I. 596. Ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος, Ne te, vel animum tuum, convertat huc, i. e. in hanc sententiam, Ne te ad sequendum hoc consilium impellat, Ne faciat ut huc inclinet animus tuus. Et quemadmodum hic ἐνταῦθα τρέψειε, sic ποῖ τέτροφας, sed in alio loquendi genere, ap. Aristoph. N. (856.) Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ 'νόητέ σύ; nam ex eo quærit

A in quem usum verterit s. converterit τὰς ἐμβάδας, et quid de eis fecerit, ut vulgo loquimur. Porro ut τρέπειν τι εἴς τινα, (de quo supra,) ita etiam dicitur τρέπειν ἔν τινι. Xen. K. Π. 5, (5, 10.) p. 86. Εἰ δέ σοι δοκῶ ταῦτα ἀγνωμόνως ἐνθυμεῖσθαι, μὴ ἐν ἐμοὶ ταῦτα, ἀλλ' ἔν σοι τρέψας πάντα, καταθέασαι οἷα σοὶ φαίνεται, Non in me ista, sed in te vertens, ut quidem Philel. interpr. Sed aliud significare quam supra cum accus. docebunt te quæ ibi sequuntur.

PASS. Τρέπομαι activi signiff. sequitur, significans sc. Vertor, Convertor; interdum etiam Verto me, Converto me, Converto gradum, Converto pedem, μεταστρέφω. Il. P. (228.) Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω Ἠὲ σαωθήτω, Converso gradu. Aristoph. ἐπειδὰν ἥλιος τραπῇ: duæ enim ejus sunt τροπαί: una ἐαρινὴ, altera ὀπωρινή. Interdum cum adverbio loci, ut sunt, ὀπίσω, πάλιν, ποῦ. Il. M. (273.) μή τις ὀπίσσω τετράφθω ποτὶ νῆας, Ne quis retro convertat pedem ad naves: Σ. (138.) Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο· Καὶ στρεφθεῖσ' ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα. Ubi

B etiam nota synonyma τρέπεσθαι et στρέφεσθαι. Item sæpe occurrit ποῖ τραποίμην; Quo me vertam? pro quo Eur. (Hec. 1199.) dixit ποῖ τράπωμαι; Sic Dem. Ποῖ τρέψεται; Quo se convertet, recipiet? Et Aristoph. (Πλ. 375.) ποῖ τις ἂν Τράποιτο; Quo se quis convertat, circumagat, et quid agat? Et Xen. K. Π. 3, (1, 2.) Ἀπορῶν ποῖ τράποιτο, Dubius quo se verteret, Non videns nec sciens quo se converteret. Quod simpliciter etiam ἀπορεῖν dicitur; est enim ἀπορεῖν, non habere πόρον, i. e. Non habere exitum vel transitum. His adde ταύτῃ τραπόμενος ap. Plat. Epist. 7. Huc te vertens, Hanc viam tenens. Dicitur aliquis etiam ὁδόν τινα τρέπεσθαι, Ad viam aliquam se convertere, pro Viam aliquam ingredi, Viam aliquam insistere, vel tenere. In quo loquendi genere plerumque omittitur accus. ille substantivi ὁδός. Synes. Πρῶτον μὲν αὐτοὶ τὴν ἐπὶ τὰ λαιὰ φέρουσαν, καὶ μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα. Sic Lucian. (1, 357.) Τραπέσθαι τὴν ἐπίτομον. Et quidam Anonymus, Οὐκ οἶδ' ἥντινα τράπωμαι, Nescio ad

C quam viam me convertam, Non video quamnam viam sequi s. tenere queam, i. e. ἀπορῶ ποῖ τραποίμην, ut Xen. loquitur. Rursum Synes. Ὡς δ' οὐ προὐχώρει ταύτῃ, ἑτέραν ἐτράπετο, Cum hac via res non procederet, aliam secutus est, Aliam rationem peragendæ rei instituit, Bud. Ubi sicut ἑτέραν τρέπεσθαι dicitur, ita ap. Lucian. τρέπεσθαι ἄλλην, Alia ire via, Aliam tenere s. insistere viam. Plene autem Xen. dixit Ἀπ. 2, (1, 21.) Εἰ τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, An inituri sint eam vitæ viam quæ ad virtutem ducit. Dicitur vero aliquis et τροπὰς τρέπεσθαι, ut στρέφεσθαι στροφάς. Æschin. (66.) Πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου. Plut. Alcib. (23.) Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος. Nec non aliquis τρέπεται ἐπὶ, πρὸς, et εἴς τι, pro Convertit se ad, Relictis prioribus negotiis confert se ad. Od. Θ. (292.) Δεῦρο φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν, Cubitum nos conferamus. Plato Symp. Νῦν δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον πρῶτα τρέπου, Pransum venias. Cujus jussis obsequens Socrates κατεκλίνετο καὶ ἐδείπνει. Et paulo post, Σπονδὰς ποιήσασθαι, καὶ

D τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον. Quomodo et Plut. Themist. τραπέσθαι πρὸς πόσιν dicit. Itidem Apoll. Rh. (1, 363.) εἰς ἔργον τράπετο, Ad opus se convertit, Opus aggressus est: ut et Il. Γ. (422.) dixit, Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Ad opus se convertere, Opus adierunt. Et Thuc. (2, 40.) Ἑτέροις πρὸς ἔργα τετραμμένοις, Qui ad opus faciendum se convertere, Occupatis in opere faciundo. Plut. Symp. Sept. Sap. Ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις, Ad ejusmodi percontationes se converterunt, Percontationibus his uti cœperunt. Et Dem. Τρέπομαι πρὸς τὸ κρίνειν. Cui affine hoc Thuc. 1, (50.) Πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐτράποντο φονεύειν μᾶλλον ἢ ζωγρεῖν, si modo subaudiamus articulum τὸ, ut sit, Sese convertere potius ad trucidandos quam capiendos homines. Idem ibid., de Corinthiis, Πρὸς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς τοὺς σφετέρους ἐτράποντο, Convertere se ad colligendas naufragio disjectas tabulas, et ad tollendos mortuos. Idem fere ab initio, Πρὸς γεωργίαν τῆς Χεῤῥονήσου τραπόμενοι καὶ λῃστείαν, Cum se ad co-

lendam Cherronesum et prædationes convertissent, A
Cum animum appulissent ad agriculturam et latrocinia. Sic Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Ἐκ τούτου δὴ εἰς τὴν πονηρίαν πάλιν τρέπεται: 8, (8, 3.) Ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄδικον τετραμμένοι εἰσί. Aristoph. contra, Σφ. (986.) ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου, Ad meliora te converte. Idem alibi (Πλ. 317.) dicit τρέπομαι ἐπ' ἄλλο εἶδος, Ad aliam me speciem converto. Præterea εἰς ἀλκὴν vel ἀπόγνωσιν τρέπεσθαι quis dicitur. Thuc. (2, 84.) Καὶ κατέστησαν ἐς ἀλκὴν μηδένα τρέπεσθαι, Eo redegerunt eos, ut nemo ad fortiter pugnandum erigeretur: (51.) Πρὸς τὸ ἀνέλπιστον εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνώμῃ, Ad desperationem animo conversi. Philo V. M. 1. Πρὸς ἀπόγνωσιν ἤδη τραπομένων σωτηρίας, Ad desperationem salutis spectantibus. Vel etiam, Eo redactis ut de salute desperarent. Nam τρέπεσθαι πρός τι dicitur interdum qui redigitur s. adigitur ad aliquid, Qui cogitur descendere et confugere ad aliquid. Plut. Anton. (45.) de inopia commeatuum, Τραπόμενοι δὲ πρὸς λάχανα καὶ ῥίζας, ὀλίγοις μὲν ἐνετύγχανον τῶν συνήθων, ἀναγκαζόμενοι πειρᾶσθαι καὶ τῶν ἀγεύστων πρότερον. Sed et ad res suas vel ad aliquem hominem dicitur τρέπεσθαι aliquis, (qui usus affinis est ei de quo in principio hujus pag. dixi,) itidem pro Convertere se, Conferre se; interdum etiam Accedere, Confugere. Æschin. (75.) Καθοπλίσας τῇδε τῇ πανοπλίᾳ, ἀφίησιν ἀγαθῇ τύχῃ τρέπεσθαι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, Converso gressu redire, recipere sese domum suam. Thuc. 3. Πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύετε τρέπεσθαι, Ut nos converteremus et conferremus ad Athenienses. Et aliquanto ante, Οἷς ὡς ὑμᾶς τρεπομένοις, Quibus ad vos sese convertentibus. Itidem Plut. Lycurgo dicit τραπέσθαι πρὸς Ἴφιτον, pro Ad Iphitum concessisse. Et Plato de LL. 7. primo statim diluculo jubet τοὺς παῖδας πρὸς διδασκάλους τρέπεσθαι, Convertere sese et conferre ad suos magistros: omissis sc. aliis omnibus negotiis. At ἐφ' ἑαυτὸν τρέπεσθαι e Dem. affertur pro In seipsum vergere. Et ex Aristoph. N. (1266.) κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου, Vade tua via, tuum iter. Orator etiam aliquis a proposito et themate aliquo ad aliud τρέπεσθαι dicitur, C itidem pro Convertere se, Orationem convertere, Transire. Xen. K. Π. (5, 5, 13.) Τρέψομαι ἐφ' ἅπερ ἔλεγον, Convertam s. Conferam me ad ea quæ dixi. Itidemque τρέψομαι ἐπὶ τοὺς προλόγους affertur pro Accedam ad prologos. Sicut vero dixi Τρέπομαι reddi interdum Converto gressum et Reflecto s. Refero pedem, ita sciendum est significare interdum Verto s. Converto faciem, s. τὼ ὄσσε τρέπω, ut Hom. loquitur in præcedente tmemate. Philo V. M. 1. Τραπόμενος οὖν κατὰ τὴν ἐρήμην, ὁρᾷ κατὰ φυλὰς ἐστρατοπεδευκότας Ἑβραίους, In solitudinem conversus, versa facie. Sic ex Il. (E. 605.) τετραμμένοι πρὸς τοὺς Τρῶας affertur pro τοὺς Τρῶας βλέποντες. At vero exercitus τρέπεσθαι dicitur pro τρέπεσθαι εἰς φυγὴν, In fugam verti s. converti. Plut. Fabio, Οὐ μενόντων, ἀλλ' ἤδη πεφοβημένων καὶ τρεπομένων. Thuc. 2. Ἐφοβήθησαν καὶ τραπόμενοι ἔφυγον: 3. Οὕτω δὴ τραπόμενοι ἔφευγον. Itidem Xen. Ἑλλ. 3, (5, 13.) Ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τοῦ κατάντους. Ubi sicut aliquis dicitur τρέπεσθαι ἀπὸ, ita et τρέπεσθαι ἐς vel D πρός: a Thuc. (2, 92.) Ἔπειτα δὲ ἐτράποντο ἐς τὸ Πάνορμον, ὅθενπερ ἀνηγάγοντο, Fugere cœperunt. Aliquanto ante, Τὸ στρατόπεδον ἐσκεδασμένον κατὰ τὴν χώραν, καὶ πρὸς τὸ τεῖχος τετραμμένον, Ad mœnia conversum et fugientem. Quibus in Il. τρέπεσθαι est γενομένης τροπῆς φεύγειν, Converso s. Verso tergo fugere. Herodian. addidit ἐς φυγὴν, 1, (12, 17.) Τιτρωσκόμενοι τοίνυν καὶ μὴ φέροντες, ἐς φυγὴν ἐτράπησαν, In fugam sunt conversi. Item aliquis πρός τι τετραμμένος esse dicitur pro Inclinatus esse, Propensus et proclivis esse. Plato Symp. de iis mulieribus quæ γυναικὸς τμῆμά εἰσι, loquens, Οὐ πάνυ αὗται τοῖς ἀνδράσι νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί: e quo genere esse dicit τὰς ἑταιριστρίας. || Præterea in sermone vel consiliis et cogitatis suis τρέπεσθαι quis dicitur. Thuc. 5, (88.) p. 193. Ἐπὶ πολλὰ καὶ λέγοντας καὶ δοκοῦντας τρέπεσθαι, Ad multa verti s. flecti, In varias partes versari: 1, (140.) p. 45. Πρὸς τὰς συμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους, i. e. μεταβαλλομένους, Schol. qui et 4, (106.) p. 155. Ἐπειδὴ καὶ τὸ πλῆθος ἑώρων τετραμμένον, illud τετραμμένον itidem exp. μεταβληθὲν τὴν γνώμην, Animum mutasse. Quo sensu paulo ante dixerat, ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας. Itidem ex Aristoph. (N. 811.) affertur τρέπεσθαι ἑτέρως, pro Mutari, Verti. Sic animus alicujus τρέπεσθαι dicitur, Il. K. (45.) ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρὴν, P. (546.) δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ. At Od. Δ. (260.) κραδίη τέτραπτο νέεσθαι Ἂψ οἰκόνδε, pro Inclinabat, Propensa erat. Sed et χρὼς alicujus τρέπεται, itidem pro Mutatur. P. (733.) τῶνδ' ἐτράπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσσω ἀΐξας περὶ νεκροῦ δηριάασθαι: N. (284.) Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὐδέ τι λίην Ταρβεῖ. Sicut vero τρέπειν εἴς τινα κακόν τι dicimur, ita ipsum κακὸν ἐπ' αὐτὸν τρέπεσθαι vel εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ dicitur. Xen. (Ἀπ. 2, 9, 2.) Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο, Nisi timerem ne in meam perniciem verteretur. Aristoph. N. (40.) τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι Εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν B τρέψεται, In caput tuum convertentur. Res etiam aliqua τρέπεσθαι εἰς χεῖρον dicitur, ut et Lat. In pejus verti. Xen. K. Π. 8, (8, 1.) Πάντα δ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐτρέπετο. Quo sensu ap. Virg. aliqua dicuntur In pejus ruere ac retro sublapsa referri. Denique et locus aliquis ad alium τετραμμένος εἶναι dicitur pro Vergere, Spectare: ut τετραμμένος ἐς τὸ πέλαγος, Ad mare spectans, Versus mare situs. Sic Thuc. 2, (55.) Καὶ πρῶτον μὲν ἔτεμον ταύτην, ἢ πρὸς Πελοπόννησον ὁρᾷ, ἔπειτα δὲ τὴν πρὸς Εὔβοιάν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην. Ubi nota ὁρᾷν et τετραμμένην εἶναι synonymως ab eo esse usurpata. || At τετραμμένη λέξις ex Hermog. affertur pro Translata dictio.

Passiva etiam vox activam signif. habet interdum, et pro τρέπω ponitur: ut τρέπεσθαι τοὺς πολεμίους, Hostes in fugam vertere, fundere et fugare. Plut. Anton. Καὶ τοῖς ἱππόταις εἴρητο, προσβάλλοντας τρέπεσθαι, τρεψαμένους δὲ, μὴ πόῤῥω διώκειν. Ubi affinem signif. habent τρέπεσθαι et διώκειν, sicut supra passivæ signif. verbum τρέπεσθαι et φεύγειν. Idem in Eodem, Ῥωμαίων μὲν τοὺς μαχομένους τρεπομένων, ἐκείνων δὲ τοὺς φεύγοντας αἱρούντων. Sic Xen. Ἑλλ. 1, (2, 6.) Τρεψάμενοι καὶ ἀποκτείναντες.

IONICE Τράπομαι etiam dicitur pro τρέπομαι, Vertor s. Convertor, Verto s. Converto me: ut ex Herod. affertur (5, 15.) Τράπονται τὴν ἄνω ὁδὸν, pro Ad superiora iter convertunt. Sic vero et Τάμνω dicunt iidem Iones pro τέμνω. Alia autem ratio est in aor. ἔτραπον: is enim est e fut. 2. τραπῶ, in quo e in a mutatur: sicut et τέμνω 2 fut. facit ταμῶ. Rursum Ionice idem Herod. dicit (4, 128.) τρέπεσκε, In fugam vertebat: ut dicitur τύπτεσκε.

[" Τρέπω, Brunck. ad Poët. Gn. 287. Voss Myth. Br. 1. p. 102. Valck. Hipp. p. 279. ad Herod. 192. 455. Koen. ad Greg. Cor. 193. Brunck. Antig. 1107. Aristoph. 2, 100. Thom. M. 858. ad Charit. 406. 549. 568. 624. Jacobs. Anim. 206. Anth. 9, 251. 485. 11, 77. 81. ad Lucian. 1, 703. Boiss. Philostr. 369. Heyn. Hom. 5, 640. 6, 162. 7, 369. In fugam converto, ad Xen. Eph. 265. Calco, Valck. Phœn. p. 639. De forma perf., v. Ἀνατρέπω. Conf. c. στρέφω, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 49. ad Diod. S. 1, 9. ad Herod. 435. 443. Wakef. Trach. 1014. Porson. Phœn. 902. Heyn. Hom. 7, 513. 544. 546. 635. 8, 280. Τρ. πρὸς ἔργα, Wyttenb. Ep. Cr. p. 12. Ἐς γέλωτα τρέπειν, ad Herod. 553. Τρ. εἰς, πρός τι, ad Diod. S. 2, 369. Πάλιν τρέπειν, Heyn. Hom. 6, 365. De act. et med., Kuster. V. M. 14. Med., ad Il. Λ. 233. N. 605. Π. 594. Φ. 468. Ilgen. ad Hymn. 379. Herod. 611. Diod. S. 1, 728. 729. 2, 332. Boiss. Philostr. 510. Heyn. Hom. 7, 241. Τρέπεσθαι καθ' αὐτὸν, Bergler. ad Alciphr. 119. 278. Brunck. Aristoph. 2, 118. 3, 105. Kuster. 63. 126. Acharn. 1019. Τέτροφα, Brunck. Aristoph. 2, 100. Epigr. adesp. 584. Pearc. ad Longin. 166. Lond., Weisk. ad Eund. 386. 645. Ἐτράποντο, ἐτρέποντο, ad Diod. S. 2, 176. Heyn. Hom. 6, 21. Τρέπεν, τράπεν, 8, 195. Τραφθεὶς, τραφεὶς, ad Herod. 455. 718. Τετράφθαι, Diod. S. 2, 421. Τραπείομεν, Heyn. Hom. 6, 590. (Il. Γ. 441.) Τράπω, ad Herod.

171. 285. 370. 626. 627. Koen. ad Greg. Cor. 138. Heyn. Hom. 7, 394." Schæf. Mss. " Τεταμμένος, Coagulatus, Erot., a τρέπω: ut nos It is turned, for curdled." Wakef. Mss. " Τρέπω, In fugam converto, a τερέω, τρέω, τρέπω, τρέμω, τετρεμαίνω, Tremo, Terreo, Trepo, unde Trepidus." Schn. Lex. Τέτραφα, pro τέτροπα, Dinarch. 1. T. 2. p. 73. Polyb. Excerpt. de Virt. 28. T. 3. p. 103. Ed. Lips. Τετράφαται, Ionice pro τέτραπται s. τετραμμένοι εἰσὶ, Il. B. 25. Τετράψομαι, Hes. εἰς ἐκεῖνο τραπήσομαι. Τρέπω, τρέφω, τέτραφα, τέτροφα, Lobeck. Phryn. 577. Buttm. A. Gr. 1, 423. " Tanquam Dorica Eust. ad Od. H. p. 276. recenset τράπειν, * τράχειν, πιάζειν: et rusticum quendam Megarensem Aristoph. (A. 788.) dicentem facit τράφειν pro τρέφειν." Valck. Schol. in N. T. 1, 377. " Τρέπεσθαι, de fluxu et refluxu maris, Suid. v. Εὔριπος." Schleusn. Mss.]

Τρεπτέον, Vertendum est. Plato, Ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον, Huc iter convertendum est, Ad hoc tendendum est. Et ex Aristoph. (Ἱππ. 72.) τρεπτέον τὴν ὁδόν. [A τράπω s. τραπέω fit * Τραπητέον, Lucian. 3, 8.]

B

Τρεπτὸς, Qui verti s. mutari potest, Mutabilis: ut Greg. Naz. dixit, Ἐν καιροῖς τρεπτοῖς. [" Heyn. Hom. 5, 640. 8, 62." Schæf. Mss.] Τρεπτότης, Conversio, Versio: Hes. τρεπτότητος, τροπῆς. [* Τρεπτικὸς, Max. Tyr. p. 169. σώματα.]

[* Ἀείτρεπτος, Pisid. O. M. 394=362.] Ἄτρεπτος, Qui verti nequit, Qui verti et immutari nequit, Immutabilis, Immotus, ideoque Rigidus, Firmus, Constans. Tam vero rei animatæ quam inanimæ convenit. Inanimæ, Lucian. (1, 421.) Ἀτρέπτῳ προσώπῳ, Immutato atque interrito vultu. Solet enim quorundam χρὼς interdum τρέπεσθαι, ut Hom. loquitur. Sæpius animatæ: ut aliquis τὴν ἀλκὴν ἄτρεπτος, [Lucian. 3, 430.] dicitur, cujus sc. robur infringi nequit. Alii, Virtute interritus interpr. Et Plut. Alcib. (13.) Ἄτρεπτος πρὸς τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθὴς ὤν: quod interpr. Infamiam negligens: ut sit idem ac si dixisset, οὐκ ἐπεστρέφετο. [" Ad Charit. 746. Jacobs. Anth. 6, 109. 8, 305. 12,

C

235. 323. ad Mœr. 322." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 507. Ἄ. κέλευθος, Orac. ap. Schol. Eur. Phœn. 641. Schæf. ad Greg. Cor. 434. * " Ὑπεράτρεπτος, Dionys. Areop. 251." Kall. Mss.] Ἀτρέπτως, Immutabiliter, Constanter, Rigide. Philo V. M. 1. Ἐλεεῖ πρὸς οὓς ἀ. καὶ ἀπαραιτήτως ἔχει, Miseratur in quos rigidus et inexorabilis est. Ubi etiam nota copulari ἀτρέπτως et ἀπαραιτήτως, Plut. ἄτρεπτος et ἀπαραίτητος, Coriol. (34.) Ἐβούλετο ἐμμένειν τοῖς ἀτρέπτοις ἐκείνοις καὶ ἀπαραιτήτοις λογισμοῖς. Suid. ἀτρέπτως exp. ὀρθῶς, Recte, ap. Ælian. Ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἀ. τε καὶ * παναληθῶς προθεσπίζουσα. [" Diod. S. 2, 526." Schæf. Mss. " Anal. 1, 102." Schleusn. Mss. * " Ἀτρεπτὶ, Gelas. Comm. de Conc. Nic. p. 8. Ed. Balfor. 1599." Boiss. Mss. * " Ἀτρεπτότης, Athan. 1, 505. 506. * Ἀτρεψία, 162. 365. 416. 2, 157. Andr. Cr. 172." Kall. Mss. " Hippolytus in Canisii Lectt. Ant. 1, 16." Schleusn. Mss. " Theod. Rhaïtens. 233. Balfor." Boiss. Mss. Comment. in

D

Cant. ap. Bibl. Patr. 3, 704. * " Ἄτραπτος, J. Poll. 5, 145." Kall. Mss.] " Εὔτρεπτος, Verti facilis, Mu-" tabilis, Aristot." [Nonni Συναγ. Ἱστορ. 163. " T. H. ad Lucian. Dial. p. 99. ad Charit. 746." Schæf. Mss. * Εὐτρεψία, Clem. Alex. Str. 2. p. 460=430 =386. Conf. c. εὐτριψία, Cassii Probl. 352. * Πολύτρεπτος, Plut. 7, 666.]

Τροπὴ, ἡ, Versio, Conversio, ut ἠελίοιο τροπὴ, [τροπαὶ,] Hesiod. Ἔργ. (2, 97.) de ea Solis conversione qua vel a meridie in septentrionem reflectit cursum suum, vel a septentrione in meridiem: quod Lat. Solstitium vocant, quoniam subsistit, nec progreditur ulterius, sed retro convertit iter. Sic (182.) μετὰ τροπὰς ἠελίοιο, Postquam sol convertit cursum suum, Post solstitium, Aristot. Μεθ' ἡλίου τροπὰς, Theophr. (C. Pl. 3, 4, 5.) Ἀνθοῦσι μικρὸν πρὸ ἡλίου τροπῶν, Florent circa solstitium, Plin. Interdum additur θερινὴ vel χειμερινή. Aristot. H. A. 5. Ὑπὸ τροπὰς θερινὰς, Sub solstitium æstivum. Thuc. (7, 16.) Περὶ ἡλίου τροπὰς τὰς χειμερινὰς, Circa solsti-

A

tium hybernum, brumam. Plut. Probl. Rom. Μετὰ τροπὰς χειμερίας: sc. ὁπηνίκα τοῦ πρόσω βαδίζειν πεπαυμένος ὁ ἥλιος ἐπιστρέφει καὶ ἀνακάμπτει πάλιν πρὸς ἡμᾶς. Quibus verbis exprimit clare quid per τροπὰς χειμερίας intelligatur. Nisi forte χειμερινὰς et ibi scr. Pro θεριναὶ τροπαὶ et χειμεριναὶ dicitur etiam βόρειοι et νότιοι, Plut. de Exilio, Τροπαὶ βόρειοι, τροπαὶ νότιοι, ἰσημερία. Auctor autem Axiochi, Ἰσημερίας τε καὶ τροπὰς διττάς. Hom. ἡλίου τροπὰς fingit esse in Syria insula, quæ una Cycladum est, Od. O. (402.) Νῆσός τις Συρίη κέκληται, εἴ που ἀκούεις, Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο. Ubi brevium Scholiorum Auctor annotat, esse quosdam, qui dicant esse ibi τὸ ἡλίου σπήλαιον, δι' οὗ σημειοῦνται τὰς ἡλίου τροπάς. Apud Plat. Ὅσα δι' οὐρανοῦ πορευόμενα ἔσχε τροπὰς, Cic. vertit, Quæ per cœlum penetrantia solstitiali se et brumali revocatione converterent, p. 28. mei Lex. Cic. Item τροπὴ dicitur de Conversione in fugam, ut exercitus τρέπεσθαι, cum terga hosti obvertit et fugit, quod Latinis est Verti in fugam. Plut. Camillo, Τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων αἰσθανόμενος, Romanos in fugam esse conversos, Fugam Romanorum. Aristot. Ἐν ταῖς τροπαῖς, δῆλον, In fuga, Cum milites in fugam vertuntur. Gaza, Militum argumento constat, qui superati rapuerunt fugam. Porro eorum qui superati sunt, τροπὴ γίνεσθαι dicitur. Thuc. Τροπὴ ἐγένετο, Fuga facta est, In fugam conversi sunt. Ut et Herodian. 3, (4, 10.) Τροπὴ τῶν ἀνατολικῶν γίνεται, Orientales in fugam versi sunt, Orientales fusi sunt et fugati. Rursum ap. Thuc. multis in locis, Τροπῆς γενομένης, ut et ap. Herodian. 1, (12, 13.) Τροπῆς δὲ γενομένης ἔφυγον εἰς τὴν πόλιν, 3, (7, 14.) Τροπῆς τε καρτερᾶς γενομένης, ἐδίωξαν αὐτοὺς φονεύοντες οἱ Σεβήρου, μέχρις οὗ ἐς τὴν πόλιν ἐσέβαλον. Ii autem qui superant, τροπὴν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι dicuntur. Plut. Camillo, Τροπὴν ἐποίησε τοῖς πολεμίοις συμπλεκόμενος, In fugam convertit, ἔτρεψε. Herod. Τροπὴν ποιήσας τῶν πολεμίων, Hostibus fusis et fugatis. At Thuc. habet illud τροπὴν ποιοῦμαι. Item ap. Soph. (Ant. 675.) ἀναρχία — σὺν μάχῃ δορὸς Τροπὰς καταρρήγνυσιν, In tumultu Martio Fugitiva vertit terga, Turn. || Signif. etiam Mutatio. Plut. Numa, Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς, Aëre mutato, Coorta aëris mutatione, et tempestate: Galba, Τροπὰς τοσαύτας τραπόμενοι, Toties mutata sententia: Alcib. (23.) Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος. Et Æschin. (66.) Πλείους τρεπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου. Sicut vero τετραμμένη λέξις dicitur, ita et τροπὴ λέξεως, pro Translatio, μεταφορὰ, Figura: unde τροπικαὶ λέξεις. In qua signif. Hermog. usus est, teste Bud., qui τροπαὶ et τροπικαὶ λέξεις ex eo affert, et interpr. Tropi et metaphoræ. Itidemque Schol. Aristoph. dicit, Σμῆνος, κυρίως μὲν τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν· Ὅμηρος δὲ κέχρηται τῇ τροπῇ ἐπὶ εὐγλωττίας, ἐπαινῶν τὸν Νέστορα, Tropice usurpavit. Idem et τρόπος dicitur. [" Bibl. Crit. 2, 2. p. 127. Græv. Lectt. Hes. 564. Markl. Iph. p. 72. Musgr. 813. Rhes. 82. 116. Tro. 1205. Τρ. χειμερινὴ, Jacobs. Anth. 11, 7. Dionys. H. 1, 85." Schæf. Mss. Τροπὴ, Gl. Consternatio: Τρ. χειμερινή· Bruma, Brumalis: Τρ. θερινή· Solstitialis, Solstitium. Æsch. Ag. 1229. μάχης. Τροπαὶ, Hesychio αἱ δύσεις, καὶ αἱ μεταβολαὶ, αἱ φυγαὶ, αἱ διώξεις, νομίσματά τινα, καὶ αἱ μεταβεβλημέναι φροντίδες. " Τροπὴ, Conversio, unde fiunt tropi et metaphoræ. Hermog. περὶ Εὑρ. l. 4. p. 206. Τροπή ἐστι τὸ μὴ ἐξ ὑποκειμένου πράγματος, ἀλλοτρίου δὲ σημαντικὸν ὄνομα θεῖναι κ. τ. λ. Aliis τρόπος dicitur: v. Capperon. ad Quintil. 8, 6. ubi Tryphonis Gramm. e Ms. Reg. definitiones affert. Plut. Homero, Ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ καλεῖται τρόπος, ἡ δὲ τῆς συνθέσεως σχῆμα. Antea ἐξαλλαγὴν dixerat. Alexander Rhet. περὶ Σχημ. 574. Διαφέρει σχῆμα τρόπου, ὅτι ὁ μὲν τρόπος περὶ ἓν ὄνομα γίνεται ἀρετή. Unde τροπικὴ διάλεκτος, Figurata locutio, tropica. Dionys. H. de C. VV. et alibi. Cf. Voss. Instit. Rhet. l. 4. p. 81." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Τροπαὶ διτταὶ, Solstitia duo, 3, 17. Alterum, Hibernum, vocatur, vel χειμεριναὶ, Gell. N. A. 2, 22. vel βόρειοι, ap. Plut. 2, 601.: alterum, Æstivum, vel νότιοι, ap. Plut. l. c.;

vel θεριναὶ, ap. Diod. S. 1, 36. p. 33. et Herod. 2, A 19. Justin. 13, 7, 10. vocat Solstitiales ortus sideris. Τρ. θερινὴ, Heliod. 2. p. 109. Comel." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Τροπὴ, quo compendio scribatur, Greg. Cor. 161. 846.]

[* Τροπαγὸς, Hes. ὁ ἀπητιμασμένος. "Q. d. In fugam actus, e τροπὴ, et ἄγω. Forma tamen vocis, in Lexicis non obviæ, videtur Activam potius habere potestatem, ut notet Eum qui alios in fugam vertit." Alberti.]

[* Ἀρτίτροπος, ὁ, ἡ, Æsch. S. c. Th. 323=335. Schol. ἡ νεωστὶ τραπεῖσα καὶ ἡβήσασα. "Forsan leg. * ἀρτίτροφος." Schn. Lex.] Ἄτροπος, i. q. ἄτρεπτος, Expers τροπῆς, Qui verti et mutari nequit, Immutabilis, Immutatus, ἀμετάτρεπτος. Est etiam Nomen unius Parcarum ap. Hesiod. Θ. (218.) et alios: sic dictæ quoniam ejus νόος οὐ τρέπεται, Non mutatur, flectitur, sed inexorabilis permanet. Aristot. de Mundo, Τέτακται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς, μία τῶν μοιρῶν Ἄτροπος· ἐπεὶ τὰ παρελθόντα πάντα ἄτρεπτά ἐστι, Ea enim, quæ præterierunt, retrorsus agi ne- B queunt. Ut et Lucian. (2, 52.) dicit, Τὰ πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδὲ Ἄτροπος μετατρέψειε. ["Jacobs Anth. 12, 235. Theocr. 3, 49. Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Mœr. 305. Wakef. S. Cr. 1, 62. ad Callim. 1. p. 147. Valck. 272. 274." Schæf. Mss. Opp. 'Α. 2, 154. Anal. 3, 93. 291. Pind. N. 7, 151. Gaza ad Aristot. Probl. 11, 14.] "Ἀτροπία, ἡ, exp. Male morata natura, Improbitas, "Temeritas. Possit etiam significare τὸ οὐ τρέπεσθαι, Verti flectique non posse, Immutabilitas, "Rigiditas. Ionice dicitur ἀτροπίη, quod Hes. exp. "ἀωρία, μεσονύκτιον, Intempesta s. Media nox. "Idem tamen Ἄτροπος attulerat pro ἀμετάτρεπτος." [Theognis 218. Κρεῖσσόν τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης. Perversitas, Apoll. Rh. 4, 387. Malignitas, 1006. 1047. Scholiastæ κακοτροπία, ἀβουλία, ἀφραδία, 2, 246. 4, 387. cf. Eund. ad 4, 1082. "Valck. Hipp. p. 182. Immutabilitas, Brunck. ad Poët. Gnom. p. 282." Schæf. Mss. * Ἀτρόπιος, Diosc. Ther. 17. * "Δωδεκάτροπος, Salmas. de Ann. Clim. 187." C Boiss. Mss. * "Θεότροπος, Heliod. Carm. de Chrys. v. 249." Schleusn. Mss.] Κατάτροπος, Deorsum versus, s. conversus, Deorsum inclinans s. vergens, ὁ κάτω τετραμμένος: nam Hes. κατάτροπον exp. κάταντες: "Κάτροπον Eidem est κάταντες, Declive: per "sync. pro κατάτροπον." AT Πρόστροπον, inquit, τὸ ἐναντίον, Acclive, Arduum, ut in serie literæ Π rursum πρόστροπον exp. πρόσαντες. Παλίντροπος dicitur ὁ πάλιν τρεπόμενος, s. ὀπισθόρμητος, Retro convertens gressum, reflectens gradum. Exp. et Reversus, Redux. [Soph. Phil. 1222. Æsch. Ag. 787. Suppl. 179. Eur. Herc. F. 1067. Diod. S. 15. p. 502, 24.; 17. p. 756, 1. Polyb. 5, 16, 9. 14, 6, 6. "Wyttenb. Select. 328. 437. Eur. Herc. F. 1069. Brunck. Soph. 3, 384. Dionys. H. 3, 1668. 1715. μάχη." Schæf. Mss. * Παλιντροπίη, Reversio, Apoll. Rh. 3, 1157. παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος: vide Schol. * Παλιντροπὴς, Nicander Θ. 402. φύζῃ δὲ παλιντροπέες φορέονται. "Wakef. Phil. 752." Schæf. Mss. * Πάντροπος, Æsch. S. c. Th. 962. φυγή.] D

Ἀλλοτροπέω, Muto, Immuto: quasi Alio converto: Hes. Ἀλλοτροπῆσαι, μεταθεῖναι. ["Ilgen. ad Hymn. 379." Schæf. Mss.]

Τροπαῖος, dicitur οὗ γίνεται τροπή: ut τροπαία πνοὴ vocatur ἡ τρεπομένη καὶ ἀνακαμπτομένη: quæ omisso subst. frequentius NOMINATUR Τροπαία. Aristot. Probl. 26, 5. Ἐναντίον ἐστὶ τῇ ἀπογείᾳ ἡ τροπαία· καὶ ἔστιν ἡ τροπαία, οἷον ἀναστροφὴ ἀπογείας· ἡ δὲ ἀπόγεια, τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον· ἡ δὲ τροπαία, ἡ τούτου παλίρροια. Est igitur ἀπόγεια, Ventus qui e terra exortus in mare fertur: qui si flatu converso e mari in terram revertatur, τροπαία appellatur. Et Probl. 40. ejusdem tmematis, Ἔστι γὰρ ἡ τροπαία, ἀπογείας ἀνάκλασις: sic enim reponendum judico pro ἀπόγεος. Ubi etiam quærit, Διὰ τί οὗ κόλποι εἰσὶ, τροπαῖαι γίνονται. Plut. Othone (26.) Ἐμβαλόντος δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν, (Galba nimirum, ut diis sacrificaret, quasi occiso Othone,) ὥσπερ τροπαία πνεύματος, ἀπήντησε φήμη κρατεῖν τὸν Ὄθωνα, Veluti ventus quidam reciprocus. Meminit horum ventorum et Plin. 2, 43. Videmus et alios, quos Altanos vocant, e terra consurgere. Qui quidem cum e mari redeunt, τροπαῖοι vocantur; si pergunt, ἀπόγαιοι. Nota igitur hic ET Ἀπόγαιος ἄνεμος SEU Ἀπόγεια: substantive enim etiam ἀπόγεια vocatur, ut τροπαία. SED ET Τροπαὶ nominantur iidem hi venti, Aristot. Probl. 26, 4. Διὰ τί αἱ τροπαὶ πνέουσι: ubi etiam dicit, Ὅταν ἀντιπέσῃ, (sc. ἡ θάλαττα, vel ὁ ἀὴρ,) καὶ μηκέτι δύνηται τὰ ἀπόγεια προάγειν, διὰ τὸ μὴ ἰσχυρὰν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς, πάλιν ἀνταποδίδωσι: clare explicans quid sit τροπαία, sc. ἀπόγεια μηκέτι δυναμένη προάγειν, ἀλλὰ πάλιν ἀνταποδιδοῦσα. Et Probl. seq., Διὰ τί αἱ τροπαὶ ἐκ τῆς θαλάττης εἰσίν. Itidemque Theophr. C. Pl. 2, 4. Βελτίω δὲ καὶ τὰ ζεφύρια καὶ αἱ τροπαί. Quibus in ll. cum hoc τροπαὶ subaudiendus est gen. πνευμάτων ἀπογείων, s. ἀπογείας: ut τροπαὶ ἀνέμων dicantur sicut τροπαὶ ἡλίου, Conversiones ventorum et reciprocationes: qualis reciprocatio est ἀμπώτιδος in mari. Item Τροπαία Ἥρα et Τροπαῖος Ζεὺς (Soph. Trach. 303.) nominatus fuit, ut et Τροπαιοῦχος, quod ejus beneficio ἡ τῶν πολεμίων τροπὴ γίνεσθαι crederetur, et trophæa in ejus honorem erigerentur, ut annotavit Tzetzes ap. Lycophr., qui Τροπαίας Ἥρας meminit. Paus. Att. p. 9. dicit etiam, Ἔθυσαν Ποσειδῶνι τῷ Τροπαίῳ. ["Similiter Athen. 333. Ἔθυσαν Ποσειδῶνι Τροπαίῳ." Schw. Mss. Eur. Phœn. 1482. Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας. "Τροπαῖος, ad Diod. S. 2, 252. Markl. Suppl. 647. Musgr. Heracl. 403. 936. Electr. 469. 671. 1174. Τρόπαιος pro ἀποτρ., Wyttenb. ad Plut. 1, 589. Τροπαία, Brunck. Soph. 3, 531. Lobeck. Aj. p. 287. Plut. Mario 45." Schæf. Mss.] "Τριπαία, Contrarius flatus, Etym. Sed "mendose scribi puto pro τροπαία." [* Τροπαία, i. q. τροπὴ, Æsch. Choëph. 773=763. Ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ: v. Blomf. ad locum, et ad Gloss. in Æsch. S. c. Th. 703. Ag. 212. Schn. Lex.]

ITEM Τροπαῖον VEL Τρόπαιον dicitur Monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς: solebant enim olim victores eo loco, ubi hostes fudissent et in fugam vertissent, ejus rei monumentum aliquod erigere, veluti columnam aliquam lapideam aut æream, vel tale quidpiam, inscripto simul nomine eorum qui in fugam essent conversi: Lat. Trophæum vocant. Paus. Atticis, Λίθον Πάρειον ἦγον εἰς τροπαίου ποίησιν: ibid. Τρόπαιον λίθον λευκοῦ. Xen. Ἑλλ. 7, (5, 26.) Ἀμφότεροι ὡς νενικηκότες τρόπαιον ἐστήσαντο: 4, (3, 14.) Τρόπαιον ἵστασθαι καὶ στεφανοῦσθαι πάντας τῷ θεῷ. Rursum 7, (1, 8.) et alibi passim, Τρόπαιον ἔστησαν. Et 1, (6, 25.) Τρόπαιον στήσαντες αὐτοῦ ηὐλίζοντο: ut et Thuc. 1. Τοὺς τὸ τροπαῖον ἱστάντας, 5. Τροπαῖον εὐθὺς ἵστασαν. Plut. de Fort. Rom. Τρόπαια τροπαίοις ἐπανίστανται, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι. Idem de Herod. Περὶ τοῦ τροπαίου τῆς ἀναστάσεως. Dicitur enim et ἀνιστάναι τρόπαιον ead. signif. qua ἱστάναι, Erigere, et ἐγείρειν, Excitare. Interdum additur gen. rei, Thuc. 6, (98.) p. 230. Τροπαῖον τῆς ἱππομαχίας ἔστησαν. At Crates ap. Plut. 2 de Fort. Alex. (7, 328.) cum vidisset auream Phrynes meretricis statuam Delphis erectam, ἀνέκραγεν ὅτι τοῦτο τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας τρόπαιον ἕστηκε. De Pythio autem oraculo (ibid. 577.) idem Plut. refert Cratetem Mnesaretes auream statuam dixisse τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνακεῖσθαι τρόπαιον. At Diog. L. scribit Diogenem Cynicum, cum Phryne auream Venerem Delphis obtulisset, inscripsisse, ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΚΡΑΣΙΑΣ. Ubi potest subaudiri τρόπαιον. Dicunt enim τρόπαιον στῆσαι, s. ἀναστῆσαι, ἀπό τινος. Plut. Ἐστήσαντο τρόπαιον ἀπὸ τῶν νικώντων πολεμίων. Aristid. Τρόπαιον ἐστήσατε ἀπὸ Θηβαίων. Æschin. (75.) Μὴ τρόπαιον ἱστᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν, Nolite de vobis ipsis trophæum erigere. Dem. Τρόπαιον εἱστήκει ἀπ' αὐτῶν, Trophæum de eis erectum fuerat. Sic κατά τινος στῆσαι vel ἐγείρειν τρόπαιον dicunt. Isocr. Τρόπαιον καθ' ἡμῶν ἔστησαν οἱ πολέμιοι, De nobis trophæum statuerunt. Herodian. 3, (14, 3.) Βουλόμενος καὶ κατὰ Βρεττανῶν ἐγεῖραι τρόπαια, Contra Britannos quoque aliqua excitare trophæa. Interdum præp. omittunt. Eur. τρόπαιον αὐτοῦ στήσομαι, Trophæum de eo statuam. Isocr. Τρόπαιον ἡμῶν ἔστησαν: Paneg. Ἐν ταῖς μάχαις τρόπαιον ἵστασθαι τῶν

πολεμίων: Or. ad Philipp. Τὰς στήλας τὰς Ἡρακλέους καλουμένας, ἐποιήσατο τρόπαιον μὲν τῶν βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ. Item ἐπ' αἰσχύνῃ τινὸς et ἐπί τινος τρόπαιον ἱστάναι dicunt. Plut. Alcib. (29.) Παίσαντος περὶ Ἔφεσον τοῦ Θρασύλλου, τὸ χαλκοῦν ἀνεστάναι τρόπαιον ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων ἐπ' αἰσχύνῃ τῶν Ἀθηναίων. Athen. de Stratonico citharœdo, (351.) Ἀνέθηκεν εἰς τὸ Ἀσκληπεῖον τρόπαιον, ἐπιγράψας, ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΣ ΕΠΙ [ΑΠΟ Schw. Ed.] ΤΩΝ ΚΑΚΩΣ ΚΙΘΑΡΙΖΟΝΤΩΝ: sc. ἔστησε τοῦτο τὸ τρόπαιον. Pro quo ἐπὶ dixit κατὰ, (350.) Ἀναστήσας δέ ποτε καὶ τρόπαιον ἐν τῇ διατριβῇ, ἐπέγραψε, Κατὰ τῶν κακῶς κιθαριζόντων: ac certe magis hæc quam illa præp. convenire videtur. Rursum additur interdum gen., qui non de victo, sed de victore dicitur; et quidem frequentius. Herodian. 1, (15, 15.) Μετὰ τοσαῦτα τρόπαια πατρός τε καὶ προγόνων, Post tot trophæa a patre et majoribus excitata. Polit. vertit, Post tam multos triumphos parentis sui et majorum. Item τοῖς τροπαίοις ἐπιγράφειν, et ἐγγράφειν τοῖς τροπαίοις ap. Plut.: ap. Lucian. vero (1, 849.) Ἐπὶ τῷ τροπαίῳ ἐγκολάψαι. [" Eur. Phœn. 1257. Toup. Opusc. 2, 237. ad Charit. 14. Jacobs. Anth. 6, 56. 217. 12, 171. Markl. Suppl. 647. T. H. ad Plutum p. 58. An pro τροπή? Heyn. ad Apollod. 628. De acc., Valck. Phœn. p. 499. Greg. Cor. p. 8(=21.) et Koen., ad Corn. Nep. 354. Bergler. Alciphr. 429. Heyn. Hom. 5, 27. Τρ. ἀπό τινος, Paus. 272: κατά τινος, 159. Τρ. πολεμίων, cf. Soph. Trach. 1102. Τρ. στῆσαι, στήσασθαι, Kuster. V. M. 85. Porson. Phœn. 581. Brunck. Aristoph. 1, 256. T. H. ad Plutum p. 129. Kuster. p. 8. Bentl. 319. E qua materia? ad Diod. S. 1, 560. Τροπαῖα, Toup. Opusc. 1, 432." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Τρόπαιον, Attice Τροπαῖον, Bekk. Anecd. 678. Τροπαίοις et τροπικῶς conf., Barker. ad Etym. M. 1032.] Τροπαιοφόρος, Trophæum gestans: εἰκὼν, Imago trophæum gestans. Cujusmodi trophæa putantur fuisse vexilla hostibus erepta, vel etiam in quibus depicta et inscripta esset ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων, ut ap. Lucian. Dial. Char. et Merc. (1, 367.) Τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Quid trophæum hoc fers? Quid tibi vis illo trophæo, quod geris? respondet Craton Mercurio, Ὅτι ἐνίκησα καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. [Plut. Romulo 16. Cæs. 6. Diod. S. 642. " Jacobs. Anth. 6, 219. 11, 55. ad Diod. S. 2, 278. Dionys. H. 1, 505. 566." Schæf. Mss. *" Τροπαιοφορέω, Triumpho, Philo J. 2, 34." Wakef. Mss. " Germanus in Dormit. B. Mar. 115." Boiss. Mss. " Anna C. 224." Elberling. Mss.] Τροπαιοφορία, ἡ, Ejusmodi trophæorum gestatio; seu, Cum in pompa circumferuntur et ostentantur monumenta victoriæ, ut apud Romanos in triumphis: quos triumphos Herodian. nonnunquam τρόπαια etiam nominat. [Plut. 2, 477.] Τροπαιοῦχος, ὁ, Trophæum tenens. Alii interpr. In cujus potestate sunt trophæa, Bud. Trophæalis. Dionys. H. (2, 34.) quem Romani Feretrium Jovem vocant, (Liv. 1, 10, 6.) ait nominari Græce posse Τροπαιοῦχον: item Σκυλοφόρον, aut Ὑπερφερέτην: qui Jupiter appellatur etiam Τροπαῖος, quoniam ejus auxilio τρέπονται οἱ πολέμιοι, s. quoniam dat τρέπειν τοὺς πολεμίους: quamobrem et trophæa in ejus honorem statui solebant. [Plut. 7, 219. 220. J. Poll. 1, 24. θεοί. " Epith. Jovis, Phornut. 13." Wakef. Mss. " Eust. 141, 26." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 217. 8, 6." Schæf. Mss.] Τροπαιουχέω, Trophæum teneo. Aliis Trophæum statuo, utpote ἀριστεύσας. Iidem τροπαιουχήσας exp. etiam κατορθώσας. [* " Τροπαιούχημα, Const. Manass. Chron. p. 136. * Τροπαιουχία, p. 71." Boiss. Mss. Nicet. Annal. 6, 3.]

[* " Τροπαϊκὸς, Quinarius Romanus, alias Victoriatus, Jul. Afric. Cf. Mém. de l'Acad. des Inscript. 28, 681. Gronov. de Sestert. p. 423." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

" Τρόπα, Lusus puerilis genus, qualis est nostratium puerorum, cum de nucibus e certo intervallo in fossulam conjiciendis certant: quod Parisiis vocant Jouer à la fossette; nam Fossette est Fossula. Sed ἀστραγάλοις aut ἀκύλοις aut βαλάνοις id faciebant Græci pueri, ut ex J. Poll. discimus: ap. quem certe terminatio hæc suspecta est. Apud Hes. autem legitur Τρόπαι, expositum, νικητήρια, et σύμβολα νίκης: sed non dubito quin reponi debeat τρόπαια."

Τροπικὸς, ut τροπικοὶ κύκλοι ap. Astronomicos Circuli tropici, i. e. ad quos cum pervenit sol, τρέπεται, Convertit et reflectit cursum suum. Sicut vero duæ sunt τροπαὶ solis, ita et duo circuli τροπικοί: de quibus hæc Proclus in sua Sphæra, Ὁ δὲ θερινὸς τροπικὸς κύκλος τὴν τροπὴν περιέχει, καὶ πέρας ἐστὶ τῆς τοῦ ἡλίου πρὸς ἄρκτον μεταβάσεως· ὁ δὲ χειμερινὸς τροπικὸς κύκλος, τέρμα ἐστὶ τῆς πρὸς μεσημβρίαν προσόδου τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν χειμερινὴν τροπὴν περιέχει. Plut. hæc vocat τροπικὰ σημεῖα, de Def. Orac., ubi Turn. vertit Puncta reversionis. Apud Rhett. autem τροπικαὶ λέξεις dicuntur in quibus est τροπὴ, Quæ figuratæ sunt et translatæ, αἱ τετραμμέναι: ut et Bud. e Basil. τροπικὸς affert pro Allegoricus. [" Ad Orig. c. Cels. 85. Τρ. σημεῖα, Signa in Zodiaco, ad Charit. 293. Τρ. λέξεις, Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 4. Toup. ad Longin. 339." Schæf. Mss. Τροπικὸν, i. q. συνημμένον, Propositio connexa, ad Arrian. Ep. 1, 29, 40. Τρ. διάλεκτος, Dionys. H. de C. VV. 34. Schæf.] Τροπικῶς, Tropice, Figurate, Metaphorice, Per tropum. Schol. Aristoph. Ἱππ. Quintil. 10, 1. Quæ etiamsi propria rerum aliquarum sint nomina, τροπικῶς tamen ad eundem intellectum feruntur, ut Ferrum et Mucro. Sed hæc a τρόπος quoque derivari possunt. [" Moraliter, Andr. Cr. 111. Combef." Kall. Mss. " Τροπικώτερον, adv., Tzetz. Ch. 7, 150. 11, 576." Elberling. Mss.]

Τροπίας οἶνος dicitur ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκὼς, [Hesychio μεταβεβληκὼς καὶ ἔκλυτος,] s. ὁ ἐκτροπίας, Vinum vappa factum, q. d. vinum versum: quod sc. ἐκτέτραπται καὶ ἐξέστηκε τῆς ἑαυτοῦ φύσεως. Gallice itidem dicimus Du vin tourné; sed videndum an idem omnino vitium denotantes. Aristoph. ap. Suid. Ταχύ νυν πέτου, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε. [" Bergler. ad Alciphr. 77. Mœris 373. et n., Toup. Opusc. 1, 497. Thom. M. 651. Huschk. Anal. 148. Aristoph. Fr. 239." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 248. 6, 17.]

Τροπιάζω, e Gaza de Mens., pro Solstitium facio.

Τροπαλίζω, i. q. τρέπω, Verto, Converto: ut στροφαλίζω i. q. στρέφω. Τροπαλισμὸς, ὁ, Conversio, Mutatio. Ambo ap. Hes. leguntur. Nam τροπαλίζει exp. στρέφει: et τροπαλισμὸς Eid. est μεταβολή: nec non τὸ ἐκ συμβόλων ὑποδέχεσθαι. Ἐντροπαλίζω, Converto, Verto: unde particip. ἐντροπαλιζόμενος, Subinde se convertens et reflectens inter eundum: ut Hes. ἐντροπαλιζομένη exp. συνεχῶς ἐπιστρεφομένη, procul dubio respiciens ad Il. Φ. (492.) Αὐτοῖσιν δ' ἄρ (τόξοις) ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα Ἐντροπαλιζομένην. Sed idem Poëta alibi quoque usus est eo verbo, Λ. (546.) Ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, Ρ. (109.) Ἐντροπαλιζόμενος ὥστε λῖς ἠϋγένειος. [" Heyn. Hom. 5, 289. 6, 214. 470. 7, 309. 8, 47. 207." Schæf. Mss.] " Μετατροπαλίζουσαι, Hes. ἐπιστρέφουσαι," [Il. Υ. 190. τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων.] Item ET Τραπελίζομαι dicitur eo sensu quo τροπαλίζομαι: sic enim Hes. Τραπελιζόμενος ἢ Τροπαλιζόμενος, συνεχῶς ἀναστρεφόμενος, Crebro se convertens.

Τροπάω, i. q. τροπαλίζω, Converto, Verto. Et pass. τροπάομαι, Vertor, Convertor, Verto me, Converto me. Il. Ο. 666. Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων Ἑστάμεναι κρατερῶς, οὐδὲ τροπάασθε φόβονδε, Nec in metum convertimini, i. e. Nec metu correpti in fugam convertimini. Sed notandum est pro hoc τροπάασθε, quod habet Flor. Ed., et textus Eust. Commentariis insertus, ipsum Eust. habere τρωπᾶσθε, ut et meum Ms. exemplar. Quam scripturam priori antepono. Frequentissimum enim est VERB. Τρωπάω ap. Poëtas, e τρέπω ita formatum ut τρωχάω e τρέχω, et στρωφάω e στρέφω: velut Od. Τ. (521.) de luscinia, Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, Subinde convertens et mutans sonos, τρέπουσα τὴν φωνὴν, ut Hes. exp. Et sub finem Od. Ω. Πρὸς δὲ πόλινδε τρώπωντο λιλαιόμενοι βιότοιο, Ad urbem se convertebant, ἐτρέποντο, ut idem Hes. exp. qui et pro μετεβάλλοντο accipi annotat. Rursum τρωπᾶν neutraliter etiam usurpatur, cum ab eod.

Lexicographo exponatur τρέπεσθαι, στρέφεσθαι, μεταβάλλεσθαι. Sed his immiscet et expositionem activæ vocis πείθειν. UNDE Τρωπάσκω, idem cum ipso τρωπάω significans; nam idem Hes. Τρωπάσκετο exp. ἐτρέπετο, μετεβάλλετο: et Τρωπασκέσθω, ἐπιστρεφέσθω, μεταβαλλέσθω. Utitur autem illo priore τρωπάσκετο Hom. Il. Λ. (567.) dicens, τρωπάσκετο φεύγειν, pro ἐτρέπετο φύγαδε, ut alibi loquitur, In fugam vertebatur, Terga dabat et fugiebat. [" Τροπάω, Ilgen. ad Hymn. 379. ad Il. O. 666. Π. 95. Heyn. Hom. 7, 112. 155. Porson. Med. (664.) p. 53. Τρωπάω, ibid. ad Il. ll. cc. Heyn. Hom. 6, 219. et ll. cc." Schæf. Mss. Τροπάω, Τρωπάω, Lobeck. Phryn. 580. ad Greg. Cor. 271. Vide Στροφάω.] Ἀποτρωπάω, Averto, i. q. ἀποτρέπω. Od. Π. (405.) Εἰ μὲν ἀποτρωπῶσι θεοὶ, Si dii avertunt et avocant ab occidendo Telemacho. Cui opp. ibid. Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. Et Il. Σ. (585.) Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, Aversi a leonibus mordere eos recusabant: de canibus quos οἱ νομῆες ὀτρύνουσι. Od. Φ. (112.) μηδέ τι τόξου Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, Nec diu aversamini et B detrectate arcus intentionem. Rursum activa voce et signif. Il. Υ. (119.) Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω Αὐτόθεν, Illinc eum avertamus et repellamus: sc. Æneam, qui ἔβη ἀντία Πηλείωνος. [" Apoll. Rh. 3, 16." Schæf. Mss. * Ἐπιτρωπάω, Apoll. Rh. 1, 351. Opp. 'A. 2, 223. 5, 172. 188. Christod. Ecphr. 302. * Μετατρωπάω, Apoll. Rh. 3, 297. ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς Ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο, " Jacobs. Anth. 6, 167." Schæf. Mss.] Παρατρωπάω, Diverto, Averto, i. q. παρατρέπω; ut Hes. quoque παρατρωπῶσι [ex Il. I. 496.] exp. παρατρέπουσι, παραπείθουσι τῆς ὀργῆς. Apud quem legitur et PARTICIP. Παρατροπέων, exponiturque παρατρωπῶν, παραλογιζόμενος: desumtum ex Od. Δ. 465. Οἶσθα, γέρον, τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις; ubi Eust. exp. παρατρέπων καὶ οἷον παραπλανῶν, Velut a recta via abducens, et in errorem agens, s. ducens in errorem, ut loquitur Ovid. [Apoll. Rh. 3, 946. Λίσσεό μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσι, i. q. παραπείθων.] Sicut autem eo in loco C Παρατρωπέων dicitur pro Παρατρωπάων, ITA ET Περιτροπέων pro Περιτρωπάων, Circumvertens. Il. B. (295.) Ἡμῖν δ' εἰνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι, Nobis hic manentibus nonus jam circumvertitur annus, s. περιτέλλεται, ut alibi loquitur. Virg. dicit Interea magnum sol circumvolvitur annum, i. e. peragit annum magnum, ad id signum se denuo vertens, e quo digressus est: unde annus vertens vocatur, teste Macrobio Sat. 1, 14. a quo tamen et aliter accipitur Annus vertens in Comm. in Somn. Scip. 2, 11. Schol. quoque Homeri ibi περιτροπέων exp. περιτρεπόμενος, περιερχόμενος: Eust. ὁ ἤδη ταῖς τροπαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν συμπληρούμενος καὶ μέλλων τελειοῦσθαι. [Od. I. 465. Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα τανύποδα, πίονα δημῷ, Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν. " Nonn. D. 37. p. 610. Plant. ἐπέτρεχον ἡγεμονῆες Δίφρα * περιτροχέοντες, in περιτροπέοντες mutandum videtur." Lobeck. Phryn. 590.] Sic vero ET Παλιντροπάασθαι dici pro πάλιν τρωπᾶσθαι, tradit Eust. pluribus in Il., ap. quem παλιντροπᾶσθαι una D voce comp. scribitur, at disjunctim πάλιν τρωπᾶσθαι. Est autem παλιντροπᾶσθαι i. q. πάλιν τρέπεσθαι Homero, i. e. Retro se convertere, ἐπιστρέφεσθαι. [" Heyn. Hom. 7, 155." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 498.] Apud Hes. vero per ω scriptum legitur Παλιντρωπάασθαι, quod et ipse exp. εἰς τοὐπίσω τρέπεσθαι: sed id in metro heroico ferri nequit, nisi illa duo α in unam syllabam coëant. Simile illi παλιντροπάασθαι est Ἀποτροπάασθαι ap. Phocyl. (125.) χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι, i. e. ἀποτρέπεσθαι, Aversari, Declinare: a VERBO Ἀποτροπάομαι. SED ET Τροπέω dicitur pro τροπάω, itidem significans Verto: unde in Lex. meo vet. Τροπέουσι, ἐπιτροπέουσι, ἐπιτρέπουσι. Pro quo τροπέουσιν Etym. habet τρωπέουσιν, a VERBO Τρωπέω. Ut enim τροπάω et τρωπάω, scribitur, ita et τροπέω ac τρωπέω scribi potest. [Il. Σ. 224. καλλίτριχες ἵπποι Ἂψ ὄχεα τρόπεον. " Τρώπαον, τρώπων, sunt ludibria Eust. et Barnesii." Heyn.]

Τροπόω quoque affertur pro Verto, In fugam verto et vinco: itidemque Τροποῦμαι pro Fundo, Fugo, A καταγωνίζομαι. Quæ ab Hes. petita sunt; is enim τροπώσομαι exp. νικήσω, πλήξω: et Τροπώσασθαι, διὰ μηχανῆς νικῆσαι. Itidemque Suidas τροπώσομαι affert pro νικήσω, ὑποτάξω, admonens etiam τροποῦμαι cum accus. construi. Passive tamen potius accipitur id τροποῦσθαι, quemadmodum Hes. τροποῦσθαι exp. τρέπεσθαι, μεταβάλλεσθαι, nec non ἁρμόζεσθαι. [" Ilgen. ad Hymn. 379. Dionys. H. 1, 343. (Antiq. 2, 50.)" Schæf. Mss. " Athan. 1, 342. Append. 98." Kall. Mss. " Socr. H. E. 7, 22." Mendham. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Τρόπωσις, ibid. Cf. Καταροπόω.]

[* Τροπεῖον, Ionice * Τροπήϊον, Torcular, Hipponax Pollucis 10, 75.].

[* " Τροπάριον, Pars cantus ecclesiastici, Andr. Cr. 265. 286. Chron. Alexandr. 892." Kall. Mss. " Chrys. Liturg. 6, 990. Οἱ δὲ ψάλλοντες λέγουσι τὰ συνήθη τροπάρια." Seager. Mss. Vide Suicer. Thes. Eccl.]

Τρόπος autem cum suo comitatu, nec non et alia e τρέπω derivata, infra ponentur post verba cum præpp. composita.

Ἀνατρέπω, Subverto, Everto, Exturbo, Prosterno. Xen. K. Π. 4, (3, 4.) Τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑπομένον ἀνατρέπειν. Plato, Καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει, Perdit et pessundat. Sic Æschin. (76.) Τὸν δὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετραφότα, ubi ἄρδην ἀνατετραφότα signif. Qui funditus evertit. At in VV. LL. ἀνατρέπω exp. per se Funditus everto: quasi solum ἀνατρέπω idem possit ac ἄρδην ἀνατρέπω. Dem. pro Cor. Ὃς ἅπαντα ἀνέτρεψε τὰ τῶν Ἑλλήνων, Pessum dedit. Apud Æschin. (76.) ἀνατρέπειν πλοῖον, ut Cic. Evertere navem. || Xen. ἀνατρέψαι τὸ φρόνημα dicit pro Elatos spiritus prosternere s. dejicere. || Ἀνατρέπειν, Evertere quod alius dixit, i. e. Refutare, Aristoph. N. (897.) ἀλλ' ἀνατρέψω Ταῦτ' ἀντιλέγων. Ἀνατρέπομαι, Evertor, Exturbor, Prosternor. Plut. Fabio, Ἀσμένως καὶ τῶν Ῥωμαίων ἀνατρεπομένων. Athen. 13. πρόσεχε, φησὶ, μὴ ἀνατραπῇς. || Dicitur etiam mare ἀνατρέπεσθαι, inquit Bud., cum id, quod in imo est, emergit, et sursum fertur, Aristot. H. A. 8. Ἐπὶ κυνὶ γὰρ ἀνατρέπεται ἡ θάλαττα. Ἀνατρέπομαι pro ἀνατρέπω, Xen. K. Π. 7, (1, 16.) Τοὺς μὲν ὀρθοὺς τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο. [" Ἀνατρέπω, Wakef. Phil. 432. Abresch. Æsch. 2, 6. Brunck. Aristoph. 3, 186. Kuster. 69. ad Diod. S. 1, 137. 219. 2, 44. 533. ad Lucian. 1, 409. 848. ad Dionys. H. 2, 1147. Heyn. Hom. 6, 609. Bergler. Alciphr. 110. 352. Schneid. ad Demetr. 122. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 57. Valck. Phœn. p. 776. T. H. in Raphel. Annott. p. 78. ad Herod. 646. Toup. ad Longin. 339. ubi et de præterr. ἀνατέτραφα, ἀνατέτροφα: (vide Lobeck. Phryn. 578.) Nauseam creo, Abresch. Lectt. Aristæn. 66. Conf. c. ἀναταράσσω, Schneid. Anab. 59.: cum ἀναστρέφω, ad Dionys. H. 3, 1357. 1378. Ἀνατρ. τὰς τραπέζας, ad Charit. 294. Zeun. ad Xen. K. Π. 175. Ἀνατρέψω, 374. Ἀνατρέπεσθαι ψυχῇ, ad Diod. S. 2, 414. Dionys. H. 2, 1157." Schæf. Mss. " Sano, Philes p. 236. Irritum facio, Suid. v. Αἲξ Σκυρία." Schleusn. Mss. Averto, Retraho, Diod. S. 484.: ἀνατρέπεσθαι ταῖς ψυχαῖς, pro Animis frangi, 259. Vide Munth. Obss. ad 2 Tim. 2, 18. Ἀνατετροφότες, Demosth. 324, 27.] " Ἀντρέπειν ap. Soph. pro ἀνατρέπειν." [" Ἀντέτροφας, Trach. 1108." Schæf. Mss. * Ἀνατρεπτέον, Lucian. 1, 790. * " Ἀνάτρεψις, Aristot. Meteor. 2, 7." Kall. Mss. * " Ἀνάτρεπτος, Prostratus, Immutabilis, ἄτρεπτος, Novell. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " Δυσανάτρεπτος, Subversu s. Eversu difficilis, Plut." " Εὐανάτρεπτος, Subversu s. Eversu facilis," [Cic. ad Att. 2, 14. " Theophil. de Corp. Fabr. 1, 4." Boiss. Mss. Cyrill. Alex. in Sophon. 2. p. 605. Vide Εὐδιαρρίπιστος. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 312." Schæf. Mss.] Ἀνατρεπτικὸς, Subversorius, Eversorius, Ad evertendum valens, aptus, Evertendi vim habens. Sicut a προτρέπω fit προτρεπτικός. [Plato de Rep. 3. * Ἀνατρεπτικῶς, Epiph. 1, 88. 982.] Ἀνατροπὴ, ἡ, Subversio, Eversio, Exturbatio, ἀνατροπὴ τῆς πίστεως, Greg. Naz. || Eversio, i. e. Refutatio, ut ἀνατρέπειν dixi pro Evertere, i. e. Refutare, accipi. || Apud Diosc. ἀνατροπὴ στομάχου exp.

Stomachi eversio, dissolutio, cum sc. in vomitiones effunditur. ["Ad Dionys. H. 2, 1147. ad Mœr. 109. Nausea, Abresch. Lectt. Aristæn. 66." Schæf. Mss. "Ἀνατροπή, est Modus refutandi per simplicem negationem, ut, occidisti, non occidi: vide Apsin. Art. Rhet. 697. Intentionem et Depulsionem Latini vocant. Ulpianus ad Dem. περὶ τῶν Μεγαλοπ. 132. λύειν κατ' ἀνατροπήν, ubi hæc annotat, ἐγγὺς ἡ ἀνατροπὴ τῆς μεταλήψεως: vide Μετάληψις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ἀντροπαία, pro ἀνατροπή, nott. ad Æsch. Choëph. 708. "Lobeck. Aj. p. 287." Schæf. Mss.] Ἀνατροπεύς, έως, ὁ, Subversor, Eversor: ut a προτρέπω fit προτροπεύς. Plut. (Anton. 73.) Τῶν ὑπὲρ Ὀκταβίας ἱσταμένων ἐν αὐτῷ λογισμῶν ἀνατροπεύς. [Vide et 6, 15., 10, 372. "Valck. Hipp. p. 238." Schæf. Mss. * Ἀνάτροπος, Antyllus Oribasii p. 286. Matth. χρόα, Color aversus, Rasarius. * Ἐπανατρέπω, i. q. ἀνατρέπω, Schneidero susp. * Προσανατρέπω, LXX. Sir. 13, 27. * "Συνανατρέπω, Una subverto, Amphiloch. p. 42. Συνανατρέπομαι, Simul refutor, Orig. c. Cels. 74." Kall. Mss. * Ἀνατροπιάζω, Phrynichus Bekkeri p. 312. * Ἐπανατροπιάζω, Gl. Recido. * Ὑπανατροπιάζω, J. Poll. 3, 107.]

[* "Ἀντιτρέπω, Anna C. 208. Theod. Prodr. 373." Elberling. Mss.]

Ἀποτρέπω, Averto; interdum Avoco, Revoco, Retraho, Deterreo, Dehortor. Isocr. Paneg. Οὐκ ἀποτρέπειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατιὰν, Non avertere, sed ad huc properandum hortari, Non avertere, sed huc vocare: Hel. Enc. Ἐπειδὴ συμβουλεύων οὐχ οἷός τ' ἦν ἀποτρέπειν, Avertere et deterrere non poterat. Il. A. (757.) ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη, Avertit et avocavit populum, sc. a persequendis hostibus. Idem Hom. addidit etiam dat., instrumentalem, Υ. (109.) μηδέ σε πάμπαν λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ. Et præter hunc dat., etiam gen. rei a qua avertimus et dehortamur aliquem: (256.) Ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα. Itidemque Isocr. Paneg. Ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων, Avertere et avocare a peccatis: sc. si ἐῤῥωμένως ἐπιτιμήσωμεν τοῖς ἁμαρτάνουσιν. Et Thuc. 3. Ὧν ἐγὼ πειρώμενος ἀποτρέπειν ὑμᾶς, A quibus vos avocare nitens. Plut. Τοὺς συνήθεις ἀποτρέποντες τοῦ τὰ κοινὰ πράττειν, Qui familiares a rep. gerenda deterrent. Xen. (Ἀπ. 1, 7, 1.) Ἀλαζονείας ἀποτρέπων τοὺς συνόντας, Deterrens et dehortans. Ex Aristot. autem Rhet. Ἀποτρέπω ἀπὸ ὠφελίμων. PASS. Ἀποτρέπομαι signiff. activi sequitur, i. e. Avertor, s. Averto me, Averto pedem et retro converto. In qua signif. accipitur, cum absolute ponitur. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 23.) Ἱκέτευον μηδαμῶς ἀποτρέπεσθαι πρὶν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων χώραν: Κ. Π. 5, (4, 8.) p. 80. de rege Assyrio, Διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι ἀπετράπετο, Gradum revocavit, ut Virg. Sic Thuc. 6, (65.) p. 219. Ξύμπαντες ἤδη ἀποτρεπόμενοι, ἐβοήθουν ἐπὶ τὴν πόλιν, i. e. ὀπίσω ἐπανερχόμενοι, Schol. Retro reversi. Itidemque 3. Ἀπετράποντο πάλιν, καὶ οὐκ ἐγένετο ἐσβολή, Redierunt retro. Nonnunquam additur gen. rei a qua gradus revocatur. Lucian. Εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον, Cum a via deflexissent, via divertissent. Idem, Ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν, Ab his avertantur et deterreantur, ad illa autem properent. Cui loco similis hic Æschinis c. Ctes. Ἀπὸ μὲν τῆς εἰρήνης ἀπετρέποντο, ἐπὶ δὲ τὴν παράταξιν ὥρμησαν: nam σπεύδειν et ὁρμᾷν synonyma sunt. Ubi etiam nota additam præp. ἀπό: in hoc autem Thuc. loco ἐκ, 2, (40.) Καὶ διὰ ταῦτα μὴ ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων, Nec ob hæc a periculis se deterreri sinentes. Usus est et cum genitivo solo idem Thuc. 1. Τοῦ μὴ πλέον ἔχειν ἀπετράπετο, Oblatam occasionem plus aliquid adipiscendi et sua commoda augendi prætermisit, Sivit se averti et avocari a sua plus habendi cupiditate. Et Xen. Œcon. (15, 13.) Ἀλλὰ τὸ μὲν προοίμιον καλὸν, καὶ οὐκ οἷον ἀκούσαντα ἀποτρέπεσθαι τοῦ ἐρωτήματος. Interdum cum πρός. Plut, Fabio, Ἀποτετράφθαι πρὸς Ἰταλίαν, Convertisse gressum in Italiam: Rom. (7.) Ἀποτραπόμενος πρὸς θυσίαν, Ad sacrificia converso animo, Sacrificiis intentus, ut alii interpr. Et ἀποτρέπομαι πρὸς τροφὴν, Ad pastum digredior,

A ut dicitur τρέπεσθαι πρὸς δεῖπνον, Pransum se convertere, i. e. Relicto negotio quod agebas, pransum ire. Diversa constr. et paulum diverso sensu, Thuc. 3, (68.) p. 106. Περὶ Πλαταιῶν ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο, pro ἀπὸ τῆς Πλαταιῶν φιλίας ἀπέστησαν, Platæenses aversati sunt, Animum suum a Platæensibus averterunt et alienarunt. Nonnunquam cum accus., itidem pro Aversor, Rejicio, Repudio, Repello. Plut. Fabio, Ταύτην μὲν ἀπετρέψατο τὴν δέησιν, Hanc postulationem non admisit, sed repudiavit, His precibus obsequi recusavit. ["Ἀποτρέπω, ad Charit. 566. ad Diod. S. 2, 44. 166. 192. 292. 296. Zeun. ad Xen. Κ. Π. 237. Wyttenb. ad Plut. 1, 243. ad Herod. 698. Conf. c. ἀποστρέφω, ad Lucian. 2, 134. Heyn. Hom. 8, 65. Cum inf., Diod. S. 2, 456. Sequ. μή, Plut. Mor. 1, 890. Ἀποτρέπομαι, pass., Xen. Mem. 1, 1, 4. Med., Kuster. V. M. 71. ad Diod. S. 2, 6. ad Il. M. 329. Phalar. 212." Schæf. Mss. Ἀποτρέπομαι et ἐντρέπομαι, Valck. Schol. in N. T. 1, 240. "Τροπαὶ ἀποτετραμμένοι, Tropi contorti, longinquius ducti, et acutiores, Phot.

B Bibl. Cod. 40. Unde is, qui iis utebatur, εἰς ψυχρολογίαν καὶ ἀκαιρολογίαν ἐμπίπτει, fit frigidus, ineptus, dum vult novus et acutus esse." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ἀπότρεψις, Hippocr. 425, 33. * Ἀποτρεπτέον, Plut. 6, 477. Alex. Trall. 1. p. 10.] Ἀποτρεπτικὸς, Avertendi s. Averruncandi vi præditus, Depellendi et arcendi vim habens. Lucian. (3, 593.) Ἀποτρεπτικὸς τῶν δεινῶν. Exp. etiam Dissuasorius; nam ἀποτρέπειν signif. interdum Dissuadere, Dissuadendo avertere et avocare a proposito: itidemque ἀποτροπὴ est Dissuasio: qua sc. dehortamur et avertimus aliquem a cœptis: ut cum Aristot. Rhet. 1. dicit, Συμβουλῆς δὲ τὸ μὲν, ἀποτροπὴ, τὸ δὲ, προτροπή. ["Inauspicatus, Non fortunatus, Mich. Apostol. Prov. 5, 98." Schleusner. Mss. * Ἀπότρεπτος, Themist. Or. 13. p. 170.] Δυσαπότρεπτος, Qui difficulter averti potest et depelli, averti et avocari potest, Refractarius: veluti si quis τῷ ἀποτρέποντι ægre πείθηται. ["Aristæn. 1, 28. p. 69." Boiss. Mss. "Tzetz. Ch. 2, 651." Elberling. Mss.]

C Ἀποτροπὴ, ἡ, Aversio, Amolitio, Depulsio. Plato de LL. 2. fin. Ὅταν διὰ μανίαν ἤ τινα ἄνοιαν, κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν, τότε ἀποτροπῆς ἕνεκα ὡς φάρμακον χρήσιμον γίνεται, Avertendæ rei causa, ut sc. eos avertamus et deterreamus a proposito: 9. Τούτῳ δεῖ ἀποτροπῆς τινος ἐσχάτης, Omnino necesse est eum ἀποτρέπειν, deterrendo sc. et dehortando. Nam signif. etiam Dehortatio, Dissuasio. Thuc. 3. (82.) Ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος, Dissuasionis justa causa. Cui simile exemplum habes in Ἀποτρεπτικός. Rursum cum signif. Aversio, Depulsio, habet nonnunquam adjunctum sibi gen. rei quæ avertitur et depellitur. Isocr. Areop. Τῶν μελλόντων κινδύνων ἀποτροπὴν, καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Plut. Fabio, Ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν ἢ τεράτων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις, Ad placandos deos aut avertenda prodigia, Prodigiorum averruncandorum causa, ut Liv. loquitur. Et de Def. Orac. Δαιμόνων φαύλων ἀποτροπῆς ἕνεκα τελεῖν, Ad depulsionem malorum dæmonum. Itidem Philo V. M. 1.

D Ποιήσομεν εὐχὰς ὑπέρ τε κακῶν ἀποτροπῆς καὶ μετουσίας ἀγαθῶν, Ad depulsionem malorum. Eodem modo pro Depulsio accipi potest ap. Æsch. (82.) Τίς οὖν ἐστιν ἀποτροπὴ τῶν τοιούτων λόγων, ἐγὼ ἐρῶ. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 215." Schæf. Mss. "Ἀποτρ. νόσου, Remedium morbi, Philo J. 2, 220." Schleusner. Mss. Vide Προτροπή.]

Ἀποτρόπαιος, Malorum aversor et depulsor, ἀποπομπαῖος καὶ λύσιος. Lucian. 2, (210.) Ὦ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, Malorumque aversor et depulsor Jupiter, Tuque, Jupiter, qui tua ope avertis et amoliris tristia omnia et incommoda. Aristoph. Πλ. (854.) Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι. Et Bud. 721. Ἀλεξίκακοι δαίμονες, inquit, dicuntur Qui diras arcere et amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀράς: qui et ἀποτρόπαιοι et ἀποπομπαῖοι dicti, et λύσιοι et φύξιοι. At vero οἱ κυροῦντες τὰς ἀρὰς, quasi Sancientes ipsas imprecationes, ἀλιτήριοι dicebantur, et προστρόπαιοι, et παλαμναῖοι. Sæpe vero omittitur subst. θεοὶ, s.

δαίμονες. Xen. Ἑλλ. 3, (3, 4.) Θύοντες καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ τοῖς σωτῆρσι. Ubi quos σωτῆρας vocat, Lat. Sospitatores appellant, Tutelares et Tutanos: quos vero ἀποτροπαίους nominat, Lat. Averruncos dicunt et Depellentes. Persius, diis depellentibus agnam Percute. Pacuv., Deus qui meis rebus præest averruncus. Item sacrificia ἀποτρόπαια, Quæ fiunt malorum avertendorum causa, s. averruncandæ deum iræ, ut antiqui loquebantur. Plut. Hellen. Probl. init. Ποιεῖταί τινας θυσίας καὶ ἱερουργίας ἀποτροπαίους: Probl. Rom. fin., de cane, Χθονίᾳ δὲ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους, ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν. Cum vero res aliqua ἀποτρόπαιος dicitur, signif. Averruncandus et Avertendus, Quem ut averruncent dii precamur; ideoque Horrendus, Terribilis, Abominandus: ut ἀποτρόπαιοι ὄψεις, et ἀποτρόπαια θεάματα. Sic Plut. de Deo Socr. (8, 323.) Τρέπεται πρὸς δυσφημίας ἀποτροπαίους, ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐπανόδους. Synes. Ep. 58. Ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κολαστηρίοις ᾐκίζετο, Abominandis pœnarum instrumentis: 57. Εἰσὶ δ' ὅμως θεομισεῖς τε καὶ ἀποτρόπαιοι, Sunt tamen Deo invisæ et abominandæ. Et Anonymus quidam, Ἀποτρόπαια οἷα πείσονται, Abominanda sunt, quæ illis sunt eventura. Itidem Plato, Ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἦν ἀκοῦσαι ταῦτα. Et rursum, Τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον, ὡς καὶ αἰσχρόν. [" Schol. Aristoph. Πλ. 423. ad Diod. S. 2, 252. Lucian. 1, 344. 2, 190. 3, 401. T. H. ad Dial. p. 97. Wyttenb. ad Plut. 1, 589. Bergler. ad Alciphr. 399. Abresch. Lectt. Aristæn. 343." Schæf. Mss. Heliod. 1. p. 93. Ἀποτρ. ἢ ὕποπτος τοῖς ἐντυγχάνουσι. Ἀποτρόπαιον, τὸ, Victima mali alicujus averruncandi causa immolata, Plut. 10, 769. " Ad Philostr. 147. Olear." Kall. Mss. * Ἀποτρόπιος, i. q. ἀποτρόπαιος, Orph. Arg. 479. ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονι ὕμνῳ: Hippocr. Insomn. 4. θεοὶ, sed ibi Codd. —παιοι. * Ἀποτροπία, i. q. ἀποτροπή, Apoll. Rh. 4, 1504. οὐ γάρ τις ἀποτροπίη θανάτοιο.] Ἀποτροπιάζομαι, Aversor, i. q. ἀποτρέπομαι s. ἐκτρέπομαι, Abominor. Synes. Ep. quadam ad Fratrem, Ἐγὼ δὲ, καίπερ ἀδήλου τοῦ πράγματος ὄντος, οἶμαι δεῖν ἅπαντας ἀποτροπιάζεσθαι, Aversandos tamen omnes æque censeo. Itidem Suid. ἀποτροπιαζόμενοι exp. ἀποτρεπόμενοι καὶ ἀποστρεφόμενοι καὶ μισοῦντες, in h. l. Ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μῦσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. Denique ἀποτροπιάζεσθαι dicimur cujus vel aspectu vel auditu exhorrescimus, s. quod ut dii averruncent, petimus: veluti rursum ap. Synes. Ἀπεπειρᾶτο τῆς Σκύλλης, ἣν ἐν τοῖς γραμματίοις ἀποτροπιαζόμεθα. Hieronymus in Bibliis ἀποτροπιάζεσθαι dicitur interpretari etiam Placare s. Expiare: veluti cum averruncandæ deum iræ cæduntur victimæ. [Zenob. 4, 2. Schleusn. Lex. V. T. * Ἀποτροπιάζω, Gl. Propiaculo expio: Ἀποτροπιάζει· Expiat. " Abresch. Lectt. Aristæn. 326. (Ep. 1, 59.)" Schæf. Mss. Eust. Od. p. 309.] Ἀποτροπίασμα, i. fere q. θυσία ἀποτρόπαιος: nam Hes. ἀποτροπιάσματα esse dicit * ἐξιλεώματα ἀποτρέποντα τὸ φαῦλον: qualia ap. Latinos sunt Piacula, Piamina, Piamenta. Suidæ vero ἀποτροπίασμα est non solum ἐξίλασμα ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα, sed etiam τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον· οἷον, inquit, ἀποτρόπαιον. Ἀποτροπιασμὸς, ὁ, Averruncatio deum iræ. E Cic. quidam interpr. Procuratio. Signif. etiam Aversatio, ut accipit Schol. Soph. in sequenti derivato. [Joseph. A. J. 1, 3, 6. * Ἀποτροπιαστὴς, Schol. Æsch. Pers. 201. * Ἀποτροπιαστικὸς, Eust. in Dionys. P. p. 128. "Avertendi vim habens, Eudocia 147." Schleusner. Mss. * Ἀποτροπαστήριον, Gl. Piaculum: proculdubio leg. * Ἀποτροπιαστήριον, ex * Ἀποτροπιαστὴρ, unde * Ἀποτροπιαστήριος.] Ἀπότροπος, Quem alii ἀποτρέπονται: ut Hes. tradit Sophoclem in Œdipode ἀπότροπον vocasse ὅ τις ἂν ἀποτρέποιτο, Aversandum, Refugiendum, Abominandum, s. Abominatum, ut Horat. Parentibusque abominatus Annibal. Locus autem ille Soph., ad quem respicit, est in Œd. T. (1313.) p. 203. Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ubi Schol. quoque exp. ὃ ἄν τις ἀποτρέψαιτο. Itidemque Idem ap. Eund. Aj. (608.) p. 37. τὸν ἀπότροπον Ἅιδαν exp. τὸν ἀποτρόπαιον, i. e. τὸν ἀπο-
A στροφῆς καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον. Apud Hom. autem Od. Ξ. 371. Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, οὐδὲ πόλινδε Ἔρχομαι, Eust. hoc ἀπότροπος exp. κεχωρισμένος καὶ οἷον ἐξόριστος, ut Hesychio quoque ἀπότροπον est τὸ οὐκ ἐπιστρέφον εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένον τὴν τοῦ ἄστεως ἐπιστροφὴν, Quod in urbe non versatur, sed eam aversatur et refugit: si tamen ἐπιστρέφειν et ἐπιστροφὴ illam interpr. admittere queant. Item ἀπότροπος, ut ἀποτρόπαιος, dicitur Depulsor mali, et Averruncus s. Averruncator, Qui mala avertit. Plato de LL. 9. Καὶ τὸν δαίμονα σέβεσθαι, ὃς τὸν τρώσαντα καὶ τὸν τρωθέντα ἐλεήσας, ἀπότροπος αὐτοῖς ἐγένετο μὴ ἕλκος ἀνίατον γίνεσθαι, Ab utroque avertit, ne ulcus esset incurabile. [Πῦρ ἀ., Ignis mali ominis, Aristoph. Ἐκκλ. 792. " Inusitatus ignis, Suid. v. Σύμβολα." Schleusner. Mss. Ἀποτρ. δαίμονες, Dii averrunci, Æsch. Pers. 208. " Ad Phalar. 254. Wakef. Eum. 63. Brunck. Soph. 3, 501. Ruhnk. ad Timæi Lex. 13. Voss Myth. Br. 1, 102. Wakef. ad Bion. 2, 2. Separatus ac quasi extermi-
B natus, Valck. Hipp. p. 313. Ἀ. οἶνος, Ruhnk. Ep. Cr. 104." Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 2, 307. 4, 254. Eur. Herc. F. 801. Ὦναξ Παιὰν, Ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων. * " Ἀποτρόπιμος, ad Hesych. 2, 766. n. 19." Dahler. Mss. * Ἀποτροπάδην, Opp. Ἀ. 3, 612. 5, 432. * Προαποτρέπω, Xen. K. Ἀ. 6, 5, 20. * " Συναποτρέπω, Epist. Socr. p. 6. Orell." Boiss. Mss.]

Διατρέπω, i. propemodum q. ἀποτρέπω, Averto, s. Dissuadendo averto, Dehortando avoco et abstraho; nec non Pudore injecto deterreo, ut ap. Herodian. 1, (6, 20.) Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, Conatus adolescentis repressit injecto pudore: sc. εἰπών τινα εἰς προτροπὴν καὶ τὴν πρὸς τὰ κρείττονα ὁρμήν: quare subjungit, Αἰδεσθεὶς ὁ Κόμμοδος τὰ λεχθέντα. Itidemque διατρέπεσθαι est Pudefieri, Erubescere, ut ἐντρέπεσθαι et αἰδεῖσθαι. Plut. de Def. Orac. (196.) Ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι, Ut et Epicurei erubescerent. Idem non procul ab initio sui περὶ Δυσωπίας libelli, Ὅταν δὲ τρυφερῷ μέρει ψυχῆς καὶ
C ἁπαλῷ προσαγάγῃ λόγον, οἷόν ἐστι τὸ δυσωπούμενον καὶ διατρεπόμενον, εὐλαβεῖται μὴ λάθῃ τούτοις * συναποκόψας τὸ αἰδούμενον. E Plut. Catone affertur pro Oculos avertere et aspicere nolle, vel non posse: ut Bud. 676. διετράπησαν interpr. non solum Pudore perfusi sunt, sed etiam Præ pudore faciem deflexerunt, ubi vide et alia exempla. Διατρέπω exp. etiam Confundo, Perturbo, Perterreo, Ad inopiam consilii redigo. Polyb. de tertia Annibalis et Pœnorum victoria, (3, 86, 6.) Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ, ἐπιγενομένης καὶ ταύτης τῆς περιπετείας, οὐ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι: Idem l. 3. Εὐλαβούμενος μὴ διατέτραπται τὸ πλῆθος, Ne absterriti et conturbati fuissent, Bud. [Διατρέπομαι, Timeo, Declino, Plut. Æmil. P. 20. Τῶν Ῥωμαίων διατρεπομένων τὴν φάλαγγα. " Erubesco, DioChrys. 1, 605." Wakef. Mss. " Διατρέπω, ad Suet. 1, 661. Burm., ad Charit. 566. Diod. S. 2, 250. Heind. ad Plat. Gorg. 131. Plut. Mor. 1, 832. 886." Schæf. Mss. Demosth. 799. Μηδὲ πώποθ' ὑπεῖξε μηδὲ δια-
D τράπῃ. * Διάτρεπτος, unde] Ἀδιάτρεπτος, ὁ, ἡ, Qui nequit διατρέπεσθαι. Aliis Immotus. [Clem. Alex. 3. p. 255. " Inconcussus, Euseb. H. E. 8, 7." Mendham. Mss. " Ad Lucian. 1, 794." Schæf. Mss. LXX. Sir. 25, 24. γυνὴ, Impudica, opponitur mulieri ἐχούσῃ τὴν αἰσχύνην: 42, 11. θυγάτηρ, Inverecunda.] Ἀδιατρέπτως, Ita ut nequeas διατρέπεσθαι, Eccl. 26, (10.) Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτως [al. ἀδιατρέπτῳ] στερέωσον φυλακὴν, ἵνα μὴ εὑροῦσα ἄνεσιν ἑαυτῇ, χρήσηται: sic enim quidam legunt, qui interpr., Assiduam firma custodiam. Sed Compl. Ed. habet ἀδιατρέπτῳ: quam lectionem agnoscit Hieron. quoque, qui ea verba sic reddidit, In filia avertente se firma custodiam. Malim, Filiam quæ nullis monitis nec pudore ullo a libidinis illecebris averti et avocari potest, firmissime custodi. [Vide Schleusn. Lex. V. T. * Ἀδιατρεψία, Suet. Calig. 29. * Διατρεπτικὸς λόγος, Sermo vim habens deterrendi, Plut. 9, 152. " Διατρεπτικώτατα, adv., Aptissime ad dissuadendum, Clem. Alex. 381(=454.)" Kall. Mss.]

Διατροπή, ἡ, Pudor, Confusa facies, ἐντροπή, Confusio et perturbatio. Polyb. (8, 7, 3.) Εἰς τοσαύτην ἤγαγε διατροπὴν, ὥστε καθόλου κωλύειν αὐτῶν τὴν ὁρμὴν, Ad talem redegit confusionem et consilii perturbationem. Et alibi, Τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι τὴν διατροπὴν, Terrorem et perturbationem: (16, 8, 10.) Εἰς διατροπὴν ἐνέπιπτον οὐ τυχοῦσαν. A Suida exp. συμπάθεια, οἶκτος, afferente h. l., ex cod. Polyb., opinor, Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προϊεμένων, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχεν. [" Ad Diod. S. 2, 191. 382. 687." Schæf. Mss. Cic. Att. 9, 13.] Διάτροπος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ διατετραμμένος, s. Qui solet διατρέπεσθαι. Ex Eur. vero (Iph. A. 559.) affertur διάτροποι τοὺς τρόπους pro Morosi. Συνδιατρέπομαι, Una pudefio et confundor. Plut. (8, 96.) Τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνδιατρεπομένου καὶ * συνεξατονοῦντος, Una cum anima erubescente, confusoque et tenorem non servante.

"Εἰστρέπομαι, Vertor in s. intra, Verto me intra, Recipio me intra s. intus. Affertur ex Aristot. H. A. 9."

Ἐκτρέπω, itidem Averto, Deflecto, Declino; item et Detorqueo. Plut. V. Hom. Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους, Deflectit a communi consuetudine et usu proprio: Cæsare, Τὰ ἕλη ἐκτρέψας, Deflectens, Rivis deducens, Bud. Cui loco similis hic Thuc. 5, (65.) p. 186. Ἀφικόμενος πρὸς τὴν Τεγεᾶτιν, τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπε πρὸς τὴν Μαντινικὴν, Divertebat, μετωχέτευεν, Schol. Item viatorem ἐκτρέπειν dicitur aliquis, ut παρεκκλίνειν, s. παρευθύνειν, pro οὐκ ἐᾷν βαδίζειν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, Cogere ut deflectat et declinet de via, Cogere ut via nobis cedat. Soph. Œd. T. (806.) Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην Παίω δι' ὀργῆς, Aurigam e via me summoventem, et quasi παραγκωνιζόμενον. Rursum aliquis in se aliquid ἐκτρέψαι dicitur, cum ex alio in se deflectit et detorquet, Bud. ap. Antiphontem, (647.) Τὴν αὐτοῦ μιαρίαν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι.

Pass. Ἐκτρέπομαι absolute positum, neutralem potius habet signif., significans sc. Deflecto et declino a via, Diverto s. Digredior a via publica. Plut. Symp. Sept. Sap. Ἐβαδίζομεν οὖν ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν. Aristoph. Πλ. (837.) Οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾷν μ' ἔτι, Oculis alio aversis transmittebant me, paululum via decedentes. Philo V. M. 1. Ἐγὼ δὲ ἐκτραπόμενος πεύσομαι τοῦ Θεοῦ τί λεκτέον, Petito secessu deum consulam. Possumus tamen in his ll. subintelligere accus. aliquem: veluti est τὴν ἑτέραν, ap. Lucian. (1, 110.) Οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον. Sed et hominem aliquem ἐκτρέπεσθαι dicimur, cum ei occurrere nolentes, de via deflectimus, Cum ejus occursum declinamus et fugimus. Demosth. (411.) Οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν, Obviam mihi factus, continuo sese avertit alio. Sic Chrys. Ἐκτρέπεσθαι τοὺς ἀπαντῶντας, Conspectum occurrentium fugere. Rem vero aliquam cum ἐκτρέπεσθαι dicimur, est Declinare et aversari ut detestandam, Vitare et fugere ut abominandam. Plato Philebo simpliciter pro Vitare et fugere usus esse fertur. Cæsar Decedere alicui dixit pro ἐκτρέπεσθαί τινα. Sic enim ille, Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemque defugiunt: τούτους πάντες ἐκτρέπονται, τούτοις τῆς ὁδοῦ πάντες ἐξίστανται. Signif. etiam Mutor, itidem ut ἐξίσταμαι, s. μεταβάλλω, ut ἐκτετραμμένη πολιτεία exp. Resp. mutata, in melius nimirum. Cum vero in malam accipitur partem, exp. Latino verbo Degenero: Chrys. Εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέπονται. Medio modo ap. Gal. cum ait, Καὶ ἡ χροιὰ τοῖς μὲν ἐπὶ τὸ λευκότερον καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτρέπεται τοῦ κατὰ φύσιν. At ἐκτρέπομαι τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ex Aristot. H. A. 9. affertur pro Evomo foras mea interiora. "Ἐκτετραμμένος, Eversus, Aversus, ab ἐκτρέπω: at ἐκτεθραμμένος, Enutritus, Educatus, ab ἐκτρέφω." [" Ἐκτρέπω, Bentl. Ep. ad T. H. 110. Fischer. ad Palæph. p. 29. ad Diod. S. 1, 168. 184. 2, 436. 453. ad Herod. 602. Musgr. Bacch. 798. Thom. M. 320. Wakef. Phil. 225. S. Cr. 4, 56. Jacobs. Anth. 7, 377. 8, 325. Cum duplici accus., Dionys. H. 3, 1872. De act. et med., Kuster. V. M. 15. 18. Med., Ruhnk. Hist. Or. p. 67. Ἐκτρέπομαι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 97. ad Herod. 286. Valck. Callim. p. 113." Schæf. Mss. Ἐκτρέπω πρὸς, Cogo ut deflectat ad, Soph. Aj. 53. I. q. ἀποτρέπω, El. 350. Æsch. S. c. Th. 634. Ag. 1473. ** "Ἐκτρεπτέον, Clem. Alex. 233." Kall. Mss.] Ἐκτροπή, ἡ, Deflexio, Declinatio. Plut. de Homero, Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους· καὶ ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, τρόπος καλεῖται· ἡ δὲ τῆς συνηθείας, σχῆμα. Ubi ἡ τῶν λέξεων ἐκτροπὴ i. est q. τὸ τοὺς λόγους ἐκτρέπειν τῆς συνηθείας, Declinare et deflectere a communi usu et consuetudine. Est etiam ἐκτροπὴ, qua ipsi nos ἐκτρεπόμεθα, vel aliquid ἐκτρέπεται, itidem Deflexio, Declinatio; vel potius Digressio, Deverticulum: ut αἱ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις ἐκτροπαὶ militum dicuntur Digressiones ad diripiendas villas. Plut. Symp. 4, 1. Αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζουσι, Deverticula enim et mutationes exturbant et ejiciunt e via quæ recta fert ad sanitatem. Sic accipi potest ap. Gal. Meth. 2., cum ait τῆς ὑγιεινῆς ἔργον esse τὸ κατὰ μικρὰ τὴν εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτροπὴν ἐπανορθοῦσθαι, i. e. ἐπανορθοῦσθαι εἴ τις εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐξετράπετο. Et ap. Æschin. (83.) Εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, καὶ τὰς ἐκτροπὰς αὐτοῦ τῶν λόγων ἐπιτηρεῖτε, Deverticula et ambages verborum ipsius. Nec enim recto cursu ipsius oratio procedit, sed modo huc, modo illuc ἐκτρέπεται, prout aliquid occurrit δυσάντητον. Ipse etiam locus, ad quem deflectimus relinquentes viam λαοφόρον, ἐκτροπὴ dicitur: Lat. Deverticulum et Divortium. Plut. (8, 294.) Πορευομένοις δὲ αὐτοῖς διὰ τῶν * ἑρμογλυφιῶν παρὰ τὰ δικαστήρια, σύες ἀπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι, καὶ κατ' ἀλλήλων ὠθούμεναι διὰ πλῆθος· ἐκτροπῆς δὲ μὴ παρούσης, τοὺς μὲν ἀνέτρεψαν ἐμβαλοῦσαι, τοὺς δὲ * ἀνεμόλυναν: Cum deverticulum non esset, Cum non esset via alia ad quam devertere et deflectere liceret; vel etiam Cum non liceret alio ἐκτρέπεσθαι et digredi. Aristoph. Β. (113.) Πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς, Πόλεις, διαίτας. Ubi et Schol. ἐκτροπὰς esse dicit ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, sc. ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται. Itidem ἐκτροπαὶ ὑδάτων dicuntur Emissaria et eluviones aquarum, Alvei quibus ἐκτρέπονται τὰ ὕδατα, per quos aquæ a solito meatu diversæ s. aversæ emittuntur. Rursum pro Deverticulo s. Loco ad quem devertere licet, accipi potest ap. Plut. Rom. (4.) Ἐκτροπὴν τῇ φήμῃ παρασχεῖν, ubi alii interpr. Locum fabulæ dedisse. Malim, Locum ad quem deverteret. Apud Nonium quoque in Varronis quodam loco, ubi legitur, Spissum iter, ecstrophas, reponunt nonnulli ἐκτροπάς. Hesychio ἐκτροπαὶ sunt χωρισμοὶ, προφάσεις: item τρίβοι: quo forsan modo accipi potest ἐκτροπαὶ λεωφόροι, quod ex Eur. (Rhes. 881.) affertur. Nisi potius ea sint itidem Divortia s. Deverticula in quæ ὁ λαὸς ἐκτρέπεται. Idem Hes. ἐκτροπὰς præterea esse dicit ὀφθαλμῶν τι πάθος, Vitium quoddam oculorum, de quo infra in Ἐκτρόπιον. Porro ut ἐκτρέπω signif. interdum Detorqueo, Depravo, ita ἐκτροπὴ Depravatio, ut exp. ap. Alex. Aphr. Ἐκτροπὴ τῆς κράσεως, Depravatio habitus. Idemque hic est propemodum quod ἔκστασις et ἀλλοίωσις, Mutatio. [" Aristoph. Fr. 271. Boiss. Philostr. 433. 624. Valck. Diatr. 110. ad Diod. S. 1, 184." Schæf. Mss. " Diverticulum, Clem. Alex. 348." Wakef. Mss. " Ἐκτροπαὶ, Digressiones in oratione, et veluti Deverticula quædam, Phot. Bibl. Cod. 72. p. 133. Dicuntur etiam παρατροπαὶ, παραβάσεις, it. ἐκδρομαὶ, παρεκδρομαὶ ibid. Cod. 203. 206. Deinde ἐκτροπὴ τροπῆς Photio Cod. 170. vocatur Troporum abusus, Nimium tropicæ dictionis studium, quod ad ψυχρολογίαν deducit. Alio loco Cod. 168. τὸ λίαν προσκορὲς τῆς τροπῆς dicit." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἐκτροπίας, ὁ, Qui passus est ἐκτροπὴν et ἔκστασιν: οἶνος, Vinum quod degeneravit et ἐξέστη, deterius factum est, in vappam ἐκτέτραπται, simpliciter Vappa. Alciphron, Ἐκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην πίνομεν, Vappam et vinum quod coacuit: τροπίας etiam dicitur, ut supra docui. [" Bergler. ad Alciphr.

77. Mœris p. 373. et n., Toup. Opusc. 1, 497." Schæf. Mss.] Ἐκτρόπιον, τὸ, dicitur ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπὴ, ut Paul. Ægin. docet: itidemque Defin. Med. Auctor (400. Bas.,) Ἐκτρόπιόν ἐστιν, inquit, ὑπόφυσις σαρκὸς ἐν τῷ βλεφάρῳ, ἥτις βαροῦσα ἐκτρέπει τὸ βλέφαρον. Causam autem hujus ἐκτροπῆς esse dicit vel σαρκὸς ἐπίφυσιν, vel παράλυσιν, vel οὐλῆς σύστασιν. Itidemque Actuar. tradit ἐκτρόπιον δι' ὑπερσάρκωσιν ἢ οὐλὴν τοῦ βλεφάρου γίνεσθαι, μὴ καλῶς θεραπευθέντος: quia πρὸς ἑαυτὸ τὸ πεπονθὸς τὰ πέρατα τῶν βλεφάρων ἐπισπώμενον, ἐλλιπῆ τὴν σύμφυσιν παρασκευάζει. Celsus quoque hujus vitii meminit, 7, 7. ubi hæc inter alia scribit, Ut superioris autem palpebræ vitium est, quod parum descendit, ideoque oculum non contegit: (λαγώφθαλμον Græci appellant:) sic inferioris, quod parum sursum attollitur, sed pendet et hiat, neque potest cum superiore committi: ἐκτρόπιον Græci vocant. Idem vitium DICITUR Ἐκτροπία, si vulg. Lexicis credimus: in quibus legimus, Ἐκτροπία, Morbus, quando palpebræ deorsum conversæ sunt. [* "Ἐκτροπιάζω, Psellus de Oper. Dæm. 97. Gaulm." Schæf. Mss.] Ἔκτροπος, i. q. ὁ ἐκτετραμμένος, ut ἀπότροπος dicitur ὁ ἀποτετραμμένος, Deflexus, Digressus, Qui declinat et recedit. Aliis Dissentaneus: ut ἔκτροπος ἁρμονίας, A cantu dissentiens, ὁ τῆς ἁρμονίας ἐκτετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς. Exp. etiam Male moratus; sed hujus signif. exemplum desidero. [* "Ἐκτρόπως, Erot." Wakef. Mss. * Ἐκτρόπιμος, Cic. ad Att. 12, 12. ubi Bosius ἐκτρόποιμος, Ern. et Gron. ἔκτροπος.] Παρεκτρέπω, itidem Deverto, Deflecto, Seduco, ut ἐκτρέπω: nisi quod præp. aliquantum significationem auget, et interdum aliquid vitiosæ deflexionis notat. Pass. παρεκτρέπομαι, Deflector, vel etiam Detorqueor. Aristot. de Gener. Anim. 4. Συμβαίνει τοὺς μὲν συμπεφυκέναι τῶν πόρων, τοὺς δὲ παρεκτετράφθαι, A recto et naturali situ deflexos esse et depravatos. Plut. vero (6, 435.) dicit, Εἰς ἄπρακτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι, A permisso et honesto lugendi ritu deflectere ad luctus quosdam barbaros et vanos, παρεκβαίνειν. [" Markl. Suppl. 1111." Schæf. Mss. " Παρεκτρέπεσθαι, sc. ταῖς διανοίαις, Stupore attonitum esse, De potestate mentis exire, Suid. v. Παρεκστῆναι." Schleusner. Mss. * " Παρεκτροπή, Deflexio, Clem. Alex. 743(=876.) Cyrill. Hier. 31. Processio, de Spiritu Sancto, 177. Athan. 2, 257. Error, Euseb. H. E. 149. 231." Kall. Mss. " Socr. H. E. 4, 27." Mendham. Mss. Vide Παρατροπαί.] Ὑπεκτρέπω, Paululum deflecto, Clam averto, Latenter s. Paulatim deflecto s. averto. Pass. ὑπερεκτρέπομαι, Paululum declino, aversor et vito. Plato Phædro, Ταύτην ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται. [Soph. Trach. 548. * Ὑπερεκτρέπομαι, Supra modum horreo, Aret. 30.]

Ἐντρέπω, Pudore afficio, Pudorem ac ruborem injicio, καταισχύνω, δυσωπῶ s. καταδυσωπῶ: qua signif. supra habuimus διατρέπω. Proprie vero signif. hæc duo ἐντρέπω et διατρέπω, vel Pudorem injiciens, τὸν χρῶτα alicui τρέπω, vel Facio ut præ pudore faciem deflectat aliquis. Cujus signif. exempla habes ap. Bud. 676. e Plut. et Chrys. Quibus adde hoc Pauli 1 Cor. 4, (14.) Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ, Non hæc scribo ut vos pudore suffundam: [vide Valck. Schol. ad l.] Ead. signif. διατρέπω quoque accipitur: ut ap. Plut. An Seni Capess. Resp. Διατρέπειν τοὺς κακοπραγμονοῦντας, Pudore suffundere, injecto deterrere. Rursum Bud. eo in loco ap. Chrys. Ἵνα τῷ ἀξιώματι τοῦ προσώπου τὸν ἀντιλέγοντα ἐντρέψῃ, hoc ἐντρέψῃ exp. Confutet, ἐξελέγχῃ. || PASS. Ἐντρέπομαι, Pudore suffundor, Verecundor, Revereor, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι. Plut. Inst. Lac. (6, 882.) Καὶ τοὺς νέους δὲ ἔδει οὐ μόνον τοὺς ἰδίους αἰδεῖσθαι πατέρας, καὶ ὑπηκόους αὐτοῖς εἶναι, ἀλλὰ πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, καὶ ὁδῶν ὑποχωροῦντας, καὶ καθέδρας ὑπεξισταμένους. Idem alibi, Ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τῆς γυναικὸς παῤῥησιαζομένης. Frequens in ead. signif. est in N. T.: Matth. 21, (37.) Marc. 12, (6.) Luc. 20, (13.) Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου, ad Hebr. 12, (9.) τοὺς πατέρας ἐντρέπεσθαι. In iisdem N. T. scriptis reperitur etiam in priore signif. pro Pudore suffundor,

A Pudefio, Erubesco: 2 ad Thess. 3, (14.) Μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ· ἵνα ἐντραπῇ. Itidemque in Ep. ad Tit. 2, (8.) || Signif. etiam Curo, Curam habeo: metaph. ab iis sumta, qui cura et desiderio alicujus rei subinde inter eundum se convertunt et respectant: quod μετατρέπεσθαι etiam dicitur et ἐπιστρέφεσθαι. Construitur autem in hac signif. non amplius cum accus., sed cum gen., ut synonyma verba. Soph. (Aj. 90.) Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid ita parum sociam tuam curas? τί οὕτως ὀλίγον προτιμᾷς μου; i. e. οὐδένα λόγον ἔχεις ἐμοῦ, s. παρ' οὐδὲν ἡγῇ ἐμὲ τὴν σύμμαχόν σου. Itidemque Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 17.) Τοῦ μὲν πλεονεκτεῖν ἀεὶ ἐπιμελούμενος, τοῦ δὲ καλοῦ καὶ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος. Et Plato Phædro, Οὔτε κέντρων * ἡνιοχικῶν οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται, Nec calcaria amplius curat nec scuticam. Similiter ἐντρέπεσθαι pro ἐπιστρέφεσθαι accipi posse annotat Eust. ap. Od. A. 61. οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε: addens tamen, accipi etiam posse pro μετατρέπεσθαι significante μεταβάλ-
B λεσθαι, Mutari, Flecti: quæ interpr. loco illi non male convenit: ut non modo significet Non curat cor tuum, sed etiam, Non movetur nec flectitur cor tuum. Quo modo et (Il.) O. (554.) οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο. At 4 Reg. 22, (19.) Ἀνθ' ὧν ἤκουσας τοὺς λόγους μου, καὶ ἐπαλύνθη ἡ καρδία σου, καὶ ἐνετράπης ἀπὸ προσώπου μου, interpr. quidam Versus es a facie mea: alii, Humiliatus es coram me. Possis etiam reddere, Pudefactus es et me reveritus: et tunc ad præcedentem hujus verbi signif. esset referendum. [Ἐντρέπω, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 245. Schleusn. Lex. in V. et N. T. " Muto, Lucian. 2, 23. 3, 173. Ἐντρέπομαι, T. H. ad Plutum p. 234. Diod. S. 2, 596. Heind. ad Plat. Phædr. 274. Heyn. Hom. 7, 93. Valck. Phœn. p. 217. Brunck. ad Poët. Gn. p. 287. Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss. " Ἐντρέπω, Pudore afficio, Diog. L. 2, 29." Wakef. Mss. Ælian. V. H. 3, 17. Soph. El. 519. οὐδὲν ἐντρέπῃ Ἐμοῦ. Dionys. Hal. Epit. 12, 17. Οὔτε τὴν παρ' ἀνθρώπων ἐντραπέντες νέμεσιν.
C * Ἐντραπής, Theod. Prodr. p. 53.] Ἐντρεπτικὸς, Pudefaciendi vim habens, Cui vis inest pudorem offundendi, Idoneus ad pudorem suffundendum. Bud. ἐντρεπτικὸς λόγος interpr. Oratio pudore reprehensum afficiens, ἐπιτιμητικὸς, ἐπιπληκτικός. [" Ælian. H. A. 127." Wakef. Mss.] Ἐντρεπτικῶς, Pudore reprehensum afficiendo, μετὰ τοῦ ἐντρέπειν. Chrys. Comm. in 1 ad Cor. 11. enarrans verba illa Apostoli, Καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας, subjungit, Οὐκ εἶπεν, Λιμοκτονεῖτε τοὺς μὴ ἔχοντας, ἀλλὰ πολὺ ἐντρεπτικώτερον, Καταισχύνετε. Ubi etiam ἐντρέπειν et καταισχύνειν affinem habere signif. indicat. Ἐντροπὴ, ἡ, Pudefactio. 1 Cor. 15, (34.) Ἀγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινὲς ἔχουσι· πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω: Ad pudorem vobis injiciendum hæc dico, i. e. Ut vos pudeat istos sectari; s. Atque hæc dico ut pudore vos affectos ad officium revocem, ne sc., more eorum qui Deum non noverunt, ventri dediti sitis et res divinas negligatis. Vetus tamen Interpres ibi vertit, Ad reverentiam vobis loquor; quasi sc. Apostolus in hac reprehensione
D ipsis quadam verecundia pepercisset. Hesychio et Eust. est ἐπιστροφή. [Soph. Œd. C. 303. Diod. S. 46, 30. 392, 16. Jambl. V. P. 26. " Ad Suet. 1, 661. Burm., Heyn. Hom. 7, 93. Ammon. p. 5. Eran. Philo 160." Schæf. Mss. I. q. τροπή, Arat. 499. * Ἀνέντροπος, Gl. Irreverens. * Εὐέντροπος· Reverens. * Ἐντροπία, Ionice Ἐντροπίη, Hippocr. 2, 352. Ἀκμάζοντες δι' ἐντροπίην ἱδρῶτας τίθενται βλέποντες. Ἐντροπίαι, Versutiæ, Hom. Hymn. 2, 245. Παῖδ' ὀλίγον δολίησ' εἰλυμένον ἐντροπίῃσι. " Voss Myth. Br. 1. p. 103. Valck. Hipp. p. 226." Schæf. Mss. * Ἐντροπηματικὸς, (quasi ab * Ἐντροπέω, * Ἐντρόπημα,) vox ab Apollonio conficta, Lex. Hom. v. Δεινός: ἀξιωματικὸς, ἐντροπηματικὸς, Qui ἐντροπὴν movet, reverentiam sui.] Ἐντροπίας, ου, ὁ, dicitur ὁ ἐντετραμμένος, εὐμετάβολος, ὀξίνης, Hes. Itidemque Suidæ. Diceretur igitur ἐντροπίας οἶνος, ut ἐκτροπίας, Vappa. [" Bergler. ad Alciphr. 77. ad Mœr. 373." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 17.] Apud eund. Hes. legitur ETIAM Ἐντροπῶσαι, ἐνδῦσαι, Induere. [" Act. Traj.

I. p. 229. Ilgen. ad Hymn. 380." Schæf. Mss.] Nec non Ἐντροπίδες, ὑποδήματα, Calceamenta quædam. ["Ilgen. l. c." Schæf. Mss. * "Ἔντροπον, J. Poll. 5, 96. (Καὶ ἀναδήματα, καὶ κάλαμος, καὶ καλαμὶς, καὶ ἔντροπον.)" Kall. Mss.] Ἐντροπάδην, Hes. est ἐναλλὰξ μεταβολῇ χειρῶν, Alterna manuum commutatione. Ea forma dicitur, qua προτροπάδην. [* "Ἀνεντρέπω, Symm. Ez. 7, 24. ubi Aqu. καταπαύσω, LXX. ἀποστρέψω habent. Suspicor tamen, Symmachum ἀνατρέπω scripsisse." Schleusn. Lex. V. T. * "Ἀντεντρέπω, Theod. Prodr. 369." Elberling. Mss.]

Ἐπιτρέπω, Committo, Curæ alicujus trado; interdum etiam Demando: ut παρακατατίθημι. Od. Τ. (502.) Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι. Itidemque Χ. 289. Et Il. Κ. (421.) de sociis Trojanorum, Εὕδουσιν· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν: Excubiarum partes Trojanis demandabunt, Excubiarum curam Trojanis committent: [ubi nota ἐπιτραπέουσι, ab * Ἐπιτραπέω.] Pro quo ibid. dixerat, φυλασσέμεναι κέλονται. Itidem Β. (25.) passiva voce ac signif. Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε, Cujus curæ populus commissus est, et tot res curæ sunt, ἐγκεχειρισμένοι εἰσίν. Ubi etiam nota Ἐπιτετράφαται Ionice positum pro ἐπιτετραμμένοι εἰσί. Rursum passiva voce ac signif. aliquis dicitur aliquid ἐπιτετράφθαι, cujus curæ commissum et demandatum est. Lucian. (2, 924.) Τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, Cui custodiæ s. excubiarum cura commissa est, Curam habens custodiæ. Sic Thuc. 1, (126.) p. 40. Οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν, i. e. οἱ ἔχοντες ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν τῆς φυλακῆς, Schol. Et Chrys. Τὰ ἐν οὐρανοῖς διοικεῖν ἐπετράπησαν. || Committo, i. e. Permitto. In qua signif. itidem cum accus. construitur, rei sc., et cum dat. personæ. Synes. Ep. 73. Λόγῳ καὶ πειθοῖ τὴν ἀρχὴν ἐπιτρέψας. Herodian. 1, (11, 12.) Ἐπιτρέψαι τῇ Πεσσινουντίᾳ θεῷ τὴν κρίσιν, Ut judicium de se Pessinuntiæ deæ committerent. Dem. (1360.) Συνῆγον αὐτοὺς οἱ ἐπιτήδειοι, καὶ ἔπεισαν δίαιταν ἐπιτρέψαι αὐτοῖς, Amici eos perpulerunt ut convenirent ipsisque arbitrium permitterent. Sæpe vero omittitur ille accus. κρίσιν s. δίαιταν. Thuc. 1, (28.) p. 11. Ἤθελον δὲ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι, sc. τὴν κρίσιν, ut Schol. etiam exp., τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κρίσεως δοῦναι. Et (4, 83.) Ἕτοιμος ὢν Βρασίδᾳ μέσῳ δικαστῇ ἐπιτρέπειν. Itidem Dem. Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, Amicorum arbitrio rem permittere, In amicorum arbitrium compromittere. Idem, Ὡς οὐδενὶ ἤθελεν ἐπιτρέπειν, Cum nullius arbitrio rem permittere vellet, Cum compromissum facere nollet. Et Aristoph. Β. (811.) εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ Ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν. Interdum vero huic dat. additur περὶ, ut Æschin. Ἐπιτρέπω σοι περὶ τούτων, Horum tibi arbitrium permitto. Thuc. 4, (54.) p. 138. Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν, πλὴν θανάτου, Atheniensibus permittere arbitrium et judicandi potestatem. Nonnunquam accusativi loco ponitur infin. Xen. (Ἀπ. 1, 5, 2.) Εἰ βουλοίμεθά τῳ ἐπιτρέψαι παῖδας ἄῤῥενας παιδεῦσαι, Si cui velimus filiorum erudiendorum curam permittere. Plato Apol. (24.) Ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, Deo de me judicium permitto. Aristoph. Πλ. (1078.) Οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν, Nulli alii hoc unquam facere permisissem, Non sivissem s. concessissem unquam ut alius hoc faceret. Sic Dem. Ἐπιτρέπω σοι ἀδικεῖν, Permitto tibi injuriam facere. Sicut vero dixi omitti accus. rei, ita sciendum est infin. quoque omitti, et poni dat. solum. Thuc. 2, (72.) p. 71. Δεδιέναι μὴ ἐκείνων ἀποχωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσιν οὐκ ἐπιτρέπωσιν, i. e. οὐ δώσωσιν ἄδειαν ἐμμένειν τοῖς δόξασι, Schol. Sæpe et ipse dat. una cum infin. omittitur. Xen. Κ. Π. 3, (2, 2.) Ἢν δέ τις μαλακύνηται, μὴ ἐπιτρέπετε, sc. αὐτῷ μαλακύνεσθαι, Ne permittite, sinite, concedite. Thuc. 1, (71.) Οἳ τῇ γνώμῃ δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες, Se permissuros id non esse, Non se passuros. Itidemqe Synes. Ep. 109. Οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀλλ' ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τριβωνίου. Rursum cum dat. Thuc. 8, (27.) p. 271. Οὐκ ἔφη οὔτ' αὐτὸς ποιήσειν τοῦτο, οὔτ' ἐκείνοις οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ ἐς δύναμιν ἐπιτρέψειν. Item passiva si-

A gnif. dicitur aliquis aliquid ἐπιτρέπεσθαι, cum sc. id ei permittitur. Lucian. in Judic. Dearum, (1, 254.) Οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, Ne si Marti quidem tuo arbitrium permittatur. Itidemque dicitur ἐπιτετραμμένος τὴν δίκην s. τὴν ἀμφισβήτησιν pro Compromissarius arbiter, Bud. 151. Ipsa etiam res ἐπιτρέπεσθαι dicitur. Thuc. 5, (31.) p. 175. Δίκης Λακεδαιμονίοις ἐπιτραπείσης, Permisso Lacedæmoniis arbitrio et potestate judicandi, Schol. δοθείσης. "Ἐπιτράπω, ap. Herod. (7, 52.) Ionice pro ἐπιτρέπω." [" Ἐπιτρέπω, Abresch. Lectt. Aristæn. 308. ad Lucian. 1, 56. 413. 644. 2, 333. Larcher ad Herod. 1. p. 175. Wessel. 159. 455. 695. 748. ad Callim. 1. p. 51. ad Od. Φ. 279. Brunck. Antig. 1107. Longus p. 4. Vill., Schweigh. Emendd. in Suid. 44. ad Phalar. 369. Thom. M. 358. ad Charit. 406. 566. 630. 707. Heyn. Hom. 6, 21. 623. 7, 365. Dionys. H. 2, 1206. Wakef. Trach. 1014. ad Diod. S. 1, 726. 2, 356. Heind. ad Plat. Lys. p. 20. Neutral., ad Dionys. H. 3, 1399. 1454. Cum infin. fut., 1, 224.
B Ἐπιτρέπομαί τι, Paus. 402. 418. ad Lucian. 1, 696." Schæf. Mss. " Neutral., Opp. Ἁ. 1, 350. (οὐκέτ' ἀήταις Φεύγει ἐπιτρέψας.)" Wakef. Mss. Od. Η. 149. καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι: Ι. 12. Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα Εἴρεσθαι. Plato de LL. 6. p. 316. Οἷς ἂν ἐπιτρέψωσιν οἵδε καὶ τάξωσι. Dionys. Antiq. 7, 40. Τοῖς ὅρκοις ἐπιτρέψαντες: 45. ὀργῇ ἐπιτρέψας, subaud. ἑαυτόν. " Il. Κ. 79. ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, Schol. ἐπεὶ ἡ πολλὴ αὐτοῦ προθυμία οὐδὲ τῷ γήρᾳ ἄνεσιν ἐδίδου, τοῦτ' ἔστιν, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ γήρως ἐνικᾶτο." Seager. Mss. Ἐπιτρέψω, ἐπιτράψω, ad Greg. Cor. 304. * " Ἐπίτρεψις, Fidei commissio, Athan. 1, 677." Kall. Mss.] Ἐπιτρεπτέον, Committendum, Permittendum: ἐπιτρεπτέον σοι, Tibi committendum s. concedendum est. [Plato de LL. 3. p. 213. 689. Lucian. 1114. " Artemid. 4, 2. Herod. 9, 58. Clem. Alex. 158. * " Ἐπιτρεπτικὸς, Hortatorius, Aristid. (2. p. 310.) 3. p. 516. Dionys. Areop. 132. Cui cura committitur, de angelis, Athan. 1, 392." Kall. Mss.
C * " Ἐπιτρεπτικῶς, Cum permissu, Chrys. in 1 Cor. Serm. 28. T. 3. p. 425, 16." Seager. Mss. * Ἐπίτρεπτος, unde * " Ἀνεπίτρεπτος, Artemid. 134." Wakef. Mss. * Ἀνεπιτρέπτως, 3 Macc. 1, 20. sed male pro * Ἀνεπιστρέπτως. * " Ἀνεπιτρεπτέω, ad Suet. 1, 661. Burm." Schæf. Mss. Diog. L. 6, 91. male pro * Ἀνεπιστρεπτέω.]

Ἐπιτροπὴ, ἡ, dicitur Ipsa actio τοῦ ἐπιτρέπειν, cum sc. alicui permittimus arbitrium. Thuc. 5, (41.) p. 179. Ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ ἢ ἐς ἰδιώτην, περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, Arbitrium de solo Cynurio permitti vel civitati alicui, vel homini privato, sc. debeatne ipsis Argivis cedere an Lacedæmoniis; nam αὐτῆς πέρι διεφέροντο, μεθορίας οὔσης. Dem. (897.) Εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται·—ἕνα δ' ἑκάτερος παρεκαθίσατο: Ad arbitrium veniunt; uterque autem sibi unum arbitrum eligit. Alicubi ἐπιτροπὴ est etiam τῶν ἐπιτρεπομένων, vel eorum quibus ἡ κρίσις s. δίαιτα ἐπιτρέπεται. Dem. (861.) Νῦν δὲ ἐπιτρέψαι με πείσας Ἀρχινέῳ καὶ Δρακοντίδῃ,—τούτους μὲν ἀφῆκεν, ἀκούσας αὐτῶν, ὅτι, εἰ μεθ' ὅρκον
D ταῦτα διαιτήσουσι, καταγνώσονται τὴν ἐπιτροπήν. Quæ verba Bud. 150. sic interpr. Nunc vero cum a me contendisset et impetrasset ut Archineo et Dracontidæ arbitris disceptationem controversiæ permitteremus, postea compromissum solvit; quippe qui ex ipsis compromissariis audisset, si jurati judices arbitrari cogerentur, sententiam non secundum se laturos. Ubi etiam annotat, διαιτητὰς duorum generum fuisse, h. e. αἱρετοὺς δικαστὰς, ad quos litigaturi disceptationem controversiarum conferebant: et κατ' ἐπιτροπὴν τῆς δίκης, ut in h. Dem. l. Et ab hujusmodi compromisso vel arbitrio recedere licuisse, duntaxat re integra: id quod ἀφεῖναι δίαιταν vel ἐπιτροπὴν dictum fuisse. Item affertur τῇ ἐπιτροπῇ οὐκ ἐμμένειν, pro Non stare judicio, arbitrio eorum quibus ἡ δίκη ἐπιτέτραπται. || Exp. etiam Procuratio, Curatio, Tutela, ut et Bud. 171. λόγοι τῆς ἐπιτροπῆς affert pro Rationes tutelæ. [" Ad Mœr. 143. ad Diod. S. 1, 726. 2, 196. 356. Aristoph. Fr. 217.

Dionys. H. 2, 725. Deditio in fidem, Diod. S. 2, 627. Potestas quæ alicui permittitur, Dionys. H. 1, 331. Heyn. Hom. 5, 412." Schæf. Mss. "Figura orationis, qua auditoribus rei alicujus vel etiam verborum potestatem concedimus. Commemorat hanc formam inter σχήματα λόγου Herodian. ap. Villois. Anecd. 2, 92. Rutil. Lupus 2, 16. ita definit: Cum alicui rei vehementer confidimus et nostro jure judicibus largimur, ut, quemadmodum videtur illis, constituant, atque ei pareamus. Ei fere contraria est ἡ παῤῥησία, qua vehementer cum judice agendum est, neque ei ullo modo parcendum: cf. Quintil. 9, 3. p. 457." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Diod. S. 106. 'Ε. καὶ διέξοδοι, Aditus et exitus. Fugit quidem hæc signif. Lexicographos recentiores; non fugit tamen Hes. ἐπιτροπὴν etiam per ἔφοδον explanantem." Munth. Spec. Def. Lexx. 519.] UNDE Ἐπιτροπαῖος, ut (Herod. 4, 147.) Ἐπιτροπαίαν ἔχω τὴν βασιληΐην, Regnum in mea tutela est, Regis tutor sum et ἐπίτροπος: [3, 142. "Wessel. 270. Diss. Herod. 149." Schæf. Mss.] Potest derivari inde ETIAM Ἐπιτροπικὸς, Ad tutelam pertinens: νόμος, Plat. (de LL.) ap. Lex de tutela. Vel etiam, Lex de tutoribus, ad tutores pertinens: ut sit a sequente ἐπίτροπος. [" Ἐπιτροπικοὶ λόγοι, Orationes quas contra tutores suos aliquis habebat, Pseudo-Plut. Isæo, ubi vulg. ἐπιτρεπτικοὺς λόγους. Sed illam lectionem Phot. et res ipsa persuadent. Sic et Dionys. Jud. Lys. 20. Plut. in Vit. Demosth. 6. Τοῖς ἐπιτρόποις ἤρξατο δικάζεσθαι, καὶ λογογραφεῖν ἐπ' αὐτούς: cf. Liban. ad Montium Procons. Or.: Quintilianus 12, 6. init. Actiones pupillares appellat." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Ἐπίτροπος, ὁ, Cui cura alicujus rei committitur s. commissa est, Curator, Procurator, Vicarius: quem sc. nostri loco præficimus administrationi alicujus rei, Xen. K. Π. 4, (2, 17.) p. 57. Ἐκήρυττε δὴ παρεῖναι πάντας τοὺς ἐπιτρόπους· εἰ δέ που μὴ εἴη ἐπίτροπος, τὸν πρεσβύτατον ἀπὸ σκηνῆς. Ubi ἐπιτρόπους vocat eos, quibus σκηνῆς μέλει, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα τοῖς στρατιώταις εἰσιοῦσιν ἔσται, ut patet e præcedentibus. Philo de Mundo, Τεχνίτης καὶ ἐπίτροπος τῶν ἐν οὐρανῷ τε καὶ κόσμῳ, Opifex curatorque. Item ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπίτροπος, Xen. (Œc. 12, 2.) Qui rustica negotia curat, Quem rei rusticæ administrandæ præficimus. Lat. Villicum dicunt, ut videbis in Ἐπιτροπευτικός. Sic ὁ κατὰ τὴν Λιβύην ἐπίτροπος, Herodian. 7, (4, 5.) Libyæ administrandæ præfectus, Africæ procurator, Polit.: 4, (6, 8.) Εἰς τὰ ἔθνη πέμπων ἡγεμόνας τε καὶ ἐπιτρόπους, Duces ac procuratores. Plut. (9, 241.) Ὑποτεταγμένης πόλεως ἀνθυπάτοις, ἐπιτρόποις Καίσαρος, Procuratoribus Cæsaris. Ex Ejusd. Galba, 8, (4.) affertur Ἐπίτροπος τῶν ἀλιτηρίων, pro Qui imperium habet in perditos homines: [falsa lect., v. Reisk.:] Aristot. ἐπιτρόπους vocat Servos Atrienses, ut testatur Bud. afferens ex ejus Œcon. Δούλων δ' εἴδη δύο, ἐπίτροπος καὶ ἐργάτης. Vel, inquit, Dispensator œconomiæ præpositus. Peculiariter vero ἐπίτροποι dicuntur Quibus parentes morientes liberorum suorum adhuc impuberum curam committunt; aut etiam, Qui ejusmodi curam suscipiunt vel amicorum rogatu, vel sponte, ut sunt propinqui. Lat. Tutores appellant. Plut. Lycurgo (3.) Τοὺς τῶν ὀρφανῶν βασιλέων ἐπιτρόπους, quos vocari προδίκους Lacedæmone scribit, i. e. Pupillorum regum tutores. Et in Camillo, Ἐπίτροπος παιδὸς ὀρφανοῦ. Rursum in Lycurgo, (l. c.) Τὴν ἀρχὴν ὡς ἐπίτροπος διεῖπε, Imperium administrabat veluti tutor regis adhuc infantis, i. e. ἐπιτροπαίαν εἶχε τὴν ἀρχήν. Sic Xen. (Ἀπ. 1, 2, 40.) Λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ ἐπιτρόπῳ ὄντι ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι, Pericli tutori suo. Et Plato Charm. Σοῦ ἐπιτρόπου τε ἅμα καὶ ἀνεψιοῦ ὄντος, Cum tutor simul et consobrinus sis. Plut. Dem. (6.) Ὡς γοῦν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος, τοῖς ἐπιτρόποις ἤρξατο δικάζεσθαι, καὶ λογογραφεῖν ἐπ' αὐτοὺς, Cum tutoribus experiri. Quod ipse Dem. c. Mid. testatur, (p. 539.) Ἡνίκα τὰς δίκας ἔλαχον τῶν πατρῴων τοῖς ἐπιτρόποις μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Et rursum, Ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. [" Ad Charit. 531. (276. 372.) Wakef.

A S. Cr. 4, 33. Thom. M. 832. Valck. ad Xen. Mem. 245. Wessel. ad Herod. 226. 585. Tutor, Toup. Opusc. 1, 434." Schæf. Mss. Herod. 1, 108. Πάντων τῶν ἑωϋτοῦ ἐ. " Ἐπίτροποι, Fabula Menandri, Priscian. 18. 20. 162." Elberling. Mss.] "Ἀνεπίτροπος, Tutela s. Tutoribus carens, ut accipi videtur in h. ap. Suidam l., quem non exp., Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας παῖς ἀνεπίτροπος." [* Συνεπίτροπος, Dem. 818. * Ψευδεπίτροπος, Schneidero susp.] Ἐπιτροπεύω, Sum ἐπίτροπος, i. e. Sum administrator, procurator, Præfectus sum, Procuro, Administro, Præsum: veluti sc. is cui administrationis cura demandata est: quo sensu ἐπιτέτραμμαι etiam dicitur. Cum gen. autem construitur plerumque: ut ap. Herod. Ἐπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου, Ægyptum procurans et administrans: τῆς Αἰγύπτου ἐπίτροπος ὤν: [cf. 7, 62.] Interdum et cum accus.: ut ex eod. Herod. affertur (8, 127.) Ἐπιτροπεύω τὴν πόλιν, pro Civitatem guberno. Plato vero dicitur alicubi usurpasse hoc verbum pro Satago, Rem procuro,
B Commodis studeo. Alioqui signif. etiam Tutor sum, Tutelam suscepi, In tutela mea habeo. Polyb. Ἐπιτροπεύων τοῦ Φιλίππου παιδός. Appian. B. C. 4. de Thoranio quodam e proscriptorum numero, Λεγόμενος ὑπό τινων ἐπιτροπεῦσαι Καίσαρος. Apud Thuc. hæc signif. illi accusativum etiam habenti datur. Sic et ap. Suid. Ἐπετρόπευσε τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου. Pass. autem voce ac signif. ἐπιτροπεύεσθαι, Esse sub tutoribus. [" Paus. 1, 346. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. 58. Ox., Select. 58. 87. ad Herod. 201. 239. 422. 509. 539. 543. 679. Wessel. Diss. Herod. 149. Thom. M. 360. 537. Jacobs. Anim. 265. Dionys. H. 1, 218. 267. 358. 2, 643. 3, 1443. Heind. ad Plat. Theæt. 317. De constr., Kuhn. ad Paus. 205. Mœris p. 149. et n." Schæf. Mss. Cum accus., Herod. 3, 36. Aristoph. Ἱππ. 212. * Ἐπιτρόπευσις, Plato de Rep. 8. p. 554. * Ἐπιτροπευτὸς, unde * Ἀνεπιτρόπευτος, Theophyl. 3. p. 633. Euseb. V. C. 535. " Qui sine curatore degit, Philo J. 2, 90. 232." Schleusner. Mss. " Præside destitutus,
C Euseb. H. E. 63." Kall. Mss.] Ἐπιτροπευτικὸς, Peritus τοῦ ἐπιτροπεύειν, Cui aliquid ἐπιτρέπειν possumus, veluti homini perito. Aliis, Qui peritiam habet negotia pro alio obeundi. Xen. Œcon. (12, 3.) Πότερα, ὅταν δεηθῇς ἐπιτρόπου, καταμαθὼν ἤν που ᾖ ἐπιτροπευτικὸς ἀνὴρ, τοῦτον πειρᾷ ὠνεῖσθαι, ἢ αὐτὸς παιδεύεις τοὺς ἐπιτρόπους; Ubi etiam nota, quem vocat ἐπιτροπευτικὸν, in sequentibus dici ὃς ἐπίσταται ἀρκεῖν, ὅταν ἀπῇ ὁ δεσπότης, ἀντ' αὐτοῦ ἐπιμελόμενος: s. τὸν ἐπιστάμενον ἐπιμέλεσθαι τῶν πραγμάτων ἀπόντος δεσπότου: ut videbis p. 48. 49. mei Lex. Cic., ubi ἐπίτροπος a Cic. redditur Villicus. Ἐπιτροπεία, ἡ, Præfectura, Procuratio. Aliis, Ditio, Vicaria opera; nec non Tutela. [* Προσεπιτροπεύω, Dem. 833. * " Ἐπιτροπέω pro ἐπιτρέπω in Ep. Pisistrati ap. Diog. L. 1, 53. ubi primitivum reduxit Casaub.: Atticista Bekkeri p. 93. * Ἐπιτροπεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύειν Πλάτων Φαίδρῳ, quorum neutrum hic reperio, ἐπιτροπεύειν autem in aliis Plat. ll. plurimis, pæne ut suspicer, illum * Ἐπιτροπίαν ἀντὶ
D τοῦ ἐπιτροπὴν etc. scripsisse; nam ἐπιτροπία hoc sensu legitur Phædr. 16. p. 239. Quanquam ἐπιτροπεῖν, si pro ἐπιτροπεύειν accipitur, eadem ratione defenditur, qua ἀντιλογεῖν, quod, ut rarius, a Gramm. Bekkeri p. 78. enotatum, atque alia hujus generis denominativa." Lobeck. Phryn. 590. " Ἐπιτροπέω, Wessel. Diss. Herod. 149. Ἐπιτροπία, ad Mœr. 144." Schæf. Mss. " Tutela, Clem. Alex. 336." Kall. Mss. Dionys. H. 1. p. 227, 47. Jambl. Protr. 304. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 109. 113. Ἐπιτροπιάζω, vide Ὑποτροπιάζω. " Phryn. Eccl. 28(=84. Lob.) Pierson. Add. ad Mœr. 381." Schæf. Mss.: Gl. Implicisco: Ἐπιτροπιάζεται· Repsudit (sic :) * Ἐπιτροπιασμός· Repetitio.] Ἐπιτροπάδην, E commisso, Non sponte. Sic enim interpr. ἐπιθέτως, οὐκ ἐκ ψυχῆς: quibus Hes. utitur in exponendo illo adverbio. Exp. vero et * ἐπεσπευσμένως, Festinanter, Properato gradu: qua signif. ἐπιτροχάδην dicitur. Ἐπιτροπάω, pro ἐπιτρέπω affertur ex Apoll. Rh. Quo modo et ἀποτροπάω pro ἀποτρέπω

dici supra docui. [" Jacobs. Anth. 10, 320." Schæf. Mss. " Poëta in Eust. Il. 608, 45." Wakef. Mss. * Προσεπιτρέπω, Dio Cass. p. 63. * Συνεπιτρέπω, Joseph. A. J. 16, 6, 8.]

Κατατρέπω, In fugam converto, Fundo, Fugo. Qua signif. accipitur et pass. vox. Greg. Naz. Τοὺς μὲν εἰς χεῖρας ἰόντας, ἀγχεμάχοις ὅπλοις τῇ γλώσσῃ κατατρεπόμενος. Bud. [* Καταπρεπτικὸς, unde adv. * " Καταπρεπτικῶς, Stob. Ecl. 150. (180.)" Kall. Mss. * Κατάτρεπτος, unde * Εὐκατάτρεπτος, Cyrill. Alex. in Nah. 1. p. 525.] Apud Suid. legitur ET Κατατροποῦμαι, sed ambiguum quo sensu; tantum enim monet accusativo jungi, omissa expositione. [" Κατετροπώσατο, In fugam vertit, Æsop. Fab. 145. p. 282. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. * Κατατροπόω, Tzetz. Exeg. in Il. 119, 25. Const. Manass. Chron. p. 69. 91. 122. Meurs." Schæf. Mss. Theod. Prodr. 202. Theophyl. 4, 94. 102.]

Μετατρέπω, Converto. Pass. Μετατρέπομαι, Convertor, Converto me. Plut. (6, 587.) Μετατραπεὶς δὲ ὁ Χίλων ἀπεφήνατο, Conversus autem Chilon pronuntiavit. Et ante ipsum Hom. Il. A. (199.) Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, Et se convertit, Faciem retro convertit. Signif. enim μετὰ loci mutationem. Eust. vero pro μεταβάλλειν etiam accipi ait μετατρέπειν: id autem est Mutare. || Pass. Μετατρέπομαι signif. etiam Curo, Curam habeo. Ad verbum sonat q. d. Ob curam alicujus rei converto me: veluti quis inter eundum aliquid quærens, subinde se retro convertit, ne forte suos oculos fugerit quod quærit. Quo sensu ἐντρέπομαι etiam accipitur, et ἐπιστρέφομαι. Jungitur autem cum gen. ut et illa. Il. A. (160.) τῶν οὔτι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις. Itidemque M. (238.) τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω: I. (626.) Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν, Σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων. Possis vero hic μετατρέπεσθαι accipere etiam pro Flecti, Moveri: gen. Græci nominis reddendo per ablativum Latini: qua de re admonui etiam in Ἐντρέπομαι. [" Μετατρέπω, Diod. S. 2, 639. Callim. 1. p. 434. Heyn. Hom. 8, 65. Conf. c. μεταστρέφω, Jacobs. Anth. 9, 114. Μετατρέπομαι, Græv. Lectt. Hes. 556. Heyn. Hom. 5, 675. 6, 316. Lobeck. Aj. p. 332. * Μετάτρεπτος, Brunck. ad Æsch. Pers. 939." Schæf. Mss. * Ἀμετάτρεπτος, Plut. Thes. 17. Schol. in Soph. Aj. 939. in Aristoph. Eip. 1078. in Eur. Phœn. 541. in Lycophr. 144. " in Pind. Ὀ. 7, 118." Mendham. Mss. * Ἀμετατρέπτως, Schleusn. Lex. V. T. * Δυσμετάτρεπτος, Eust. Od. Γ. p. 119, 8. * Εὐμετάτρεπτος, Suid. v. Ἀβέβαιος. * " Μετατρεπτικὸς, Jambl. V. P. 2. p. 296. Kiessl." Schæf. Mss.] Μετατροπὴ, ἡ, Conversio, Mutatio, Cura, Animadversio, [Plut. 8, 874. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 846.: conf. cum μετροποιΐα, ibid. * Μετατροπάδην, var. lect. Opp. Ἁ. 4, 508.] Μετάτροπος, Qui potest μετατρέπεσθαι, Mobilis, Versatilis, Nonn. (Jo. 32.) μετάτροπον ἦθος interpr. Mores versatiles; ἕδρη μετάτροπος, ap. Eund. Sedes mobilis s. mutabilis. Item Reversus, Redux. Epigr. αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔῤῥων, Reversus ex inferorum specu. Quo referri potest, quod ex Hesiodo Θ. (89.) affertur, ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, pro Res in integrum restituunt. Ex Eur. quoque (Andr. 494.) ἔτι σοι Μετάτροπα τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων affertur, pro Hæ res sunt tibi adhuc integræ. Apud Aristoph. autem Eip. (945.) μετάτροπος αὔρα exp. non solum μεταβληθεῖσα, sed etiam εὔκρατος. [" Wolf. ad Hesiod. p. 74. Musgr. Iph. A. 560. Leon. Tar. 96." Schæf. Mss. " Reversus, Callim. H. in Del. 99." Wakef. Mss. Æsch. Pers. 937. δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ Μετάτροπος ἐπ' ἐμοὶ, Eur. El. 1147. μετάτροποι πνέ-Ουσιν αὖραι δόμων.] UNDE Ἀμετάτροπος, Qui verti mutarique nequit, i. q. ἀμετάστροφος, [Orph. H. 58, 17. * Ἀμετατροπία, Schol. Apoll. Rh. 4, 1082. * Μετατροπία, i. q. μετατροπὴ, Pind. Π. 10, 31. * Μετατροπεύειν, Hes. v. * Πρυμαλχατεύειν. * Μετετροπάζετο, Eid. μετεστρέφετο: leg. * Μετετροπιάζετο.]

Παρατρέπω, Diverto, Deflecto, A solita vel instituta via averto et avoco. Thuc. 1, (109.) Ξηράνας τὴν διώρυχα, καὶ παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ, Aversa et deflexa alio aqua. Quod et ἐκτρέπειν dicitur. Plut. c. Colot. Ὁ τῆς ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν, οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν αὐτοῖς καὶ κινήμασιν ἀλλοίωσιν ἐμποιεῖ. Plato Epist. 7. Ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, Eum ab honestissima vita ad diversam avocare et avertere. Ubi etiam nota gen. Idem de LL. 10. de diis loquens, Βελτίους ἢ παρὰ τὸ δίκαιον ὑπό τινων δώρων παρατρέπεσθαι κηλούμενοι, Quam ut ab justitia et recto avertantur, sacrificiorum delinimentis. Supra enim dixerat deos esse εὐπαραμυθήτους, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους, i. e. παραπειθομένους, s. παραιτητοὺς, ut alibi ipse loquitur. Il. (I. 496.) στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί. Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι, Λοιβῇς τε κνίσσῃς τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι. Ubi etiam observa, eum, cum dixisset deos esse στρεπτοὺς, Flexibiles, subjungere probationis loco, eos ab hominibus sacrificiis et precibus παρατρωπᾶσθαι, quasi sc. a vindicta, quam sumere parati erant, ita avertantur et avocentur. Unde et Ovid. Munera, crede mihi, placant hominesque deosque: Placatur donis Jupiter ipse datis. Nota præterea ibi Poëticum VERB. Παρατρωπάω pro παρατρέπω usurpatum. Cum gen. vero Theodorit. H. E. 3. Τῆς πατρῴας πίστεως παρετράπη, Abductus est a fide paterna. Ubi παρατρέπω i. est q. παραπλανῶ, A recta via abduco, et in errorem impello. Accipitur enim interdum in malam partem. Pass. παρατρέπομαι neutraliter etiam ponitur aliquando pro Digredior, ut ἐκτρέπομαι: itidemque et τρέπομαι signif. nonnunquam Viam arripio. Atque ut cum accus. aliquo construitur hoc τρέπομαι, ita et comp. παρατρέπομαι. Xen. Œcon. (12, 17.) Τόδε μοι παρατρεπόμενος τοῦ λόγου, Ab hoc sermone digrediens: Ἑλλ. 5, (1, 6.) Παρατρεπόμενος εἰς Τένεδον, Iter Tenedum versus flectens, Obiter digrediens in Tenedum. Utroque enim modo interpr. Bud. 679., ubi prolixius hæc habentur. [" Theocr. 22, 151. Toup. Opusc. 1, 275. Wolf. ad Hesiod. p. 75. Mitsch. H. in Cer. 167. Ilgen. Hymn. 537. ad Herod. 552. Phryn. Ecl. 174. Boiss. Philostr. 373. Heyn. Hom. 6, 161. 8, 440. Bredow Epist. Par. p. 67." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 103. ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων, Eum deflexerunt. Il. N. 605. Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος, pro παρετρέπετο, Aberravit. Ælian. H. A. 1, 11. Παρατρέπειν τινὰ τῆς ὁδοῦ: cf. 2, 12. 22. " Παρατραπεὶς οἶνος, Vinum depravatum, Geop. 2, 47." Kall. Mss. * Παράτρεπτος, unde] " Ἀπαράτρεπτος, Qui perversus s. detortus aut de-" pravatus non est: ut Basil. Κρίσεις ἀπαρατρέπτους " ποιεῖν, pro Recta judicia. Unde Ἀπαρατρέπτως, " quod Bud. interpr. Recta, Nullo diverticulo, af-" ferens ἀπαρατρέπτως συνέπεσθαι. Eidemque ἀπαρά-" τρεπτοι κρίσεις in præcedente loco sunt αἱ ἀκλινῶς " ζυγοστατούμεναι." [* " Ἀπαράτρεπτος, Gemist. Pletho in Mustoxydii Συλλογῇ Ἀνεκδότων p. 6. Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. 4, 355." Boiss. Mss. " Ἀπαράτρεπτα ἱμάτια, Phrynichus Bekkeri p. 29." Kall. Mss. * Ἀπαρατρέπτως, M. Anton. 1, 16. * Δυσπαράτρεπτος, J. Poll. 8, 10. * Εὐπαράτρεπτος, i. q. εὐπαράπειστος, 12.]

Παρατροπὴ, ἡ, Deflexio. Plut. de Orac. Pyth. Αἷς εὐθὺς ἐπεγίνοντο προθυμίαι καὶ ὁρμαὶ καὶ παρασκευαὶ ψυχῆς ἑτοιμότητα ποιοῦσαι, μικρᾶς ἔξωθεν ἀρχῆς καὶ παρατροπῆς τοῦ φανταστικοῦ δεομένης, ὡς εὐθὺς ἕλκεσθαι πρὸς τὸ οἰκεῖον. Signif. etiam Deflexio, qua sc. ipsi deflectimus et digredimur alicunde, Digressio. Theodor. H. E. 3. de Juliano, Τὴν εἰς ἀσέβειαν αὐτοῦ παρατροπὴν προθεώμενοι, i. e. μέλλειν αὐτὸν εἰς ἀσέβειαν παρατρέπεσθαι, Fore ut ad impietatem deflecteret et desciscеret, Ejus ad impietatem defectionem. Greg. Naz. Παρατροπή τε καὶ ἔκστασις ἀπὸ τῆς ἀγγελικῆς ὁμοτιμίας. Q. l. citans Bud. 680. παρατροπὴ interpr. Deflexio, Obliquatio, et Depravatio, In errorem impulsio, παράκρουσις. Rursum pro Digressione ejusmodi accipitur, cujusmodi in oratione interdum fieri solet. Plut. de Herod. (9, 396.) Αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις. Tales παρα-

τροπαὶ vocantur etiam παρεκβάσεις. [" Alciphr. 78. A ad Mœr. 415. Aberratio, Casaub. ad Athen. 49." Schæf. Mss. " Error, Delictum, Plut. 2, 40. Perversio, Clem. Alex. 491." Wakef. Mss. Socr. H. E. 7, 31." Mendham. Mss. " Παρατροπαὶ, Deverticula s. Excursiones in oratione, quas sequitur ὁ ἐπάνοδος, Reditus e deverticulo, Lucian. Dem. Enc. 6. Etiam παρεκτροπαὶ Photio Cod. 92. p. 226." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Παράτροπος, Deflexus, Aversus. Nonn. (Jo. 128.) Τοῖον ἔπος κατέλεξε παράτροπον, exp. παραβολὴν, παροιμίαν: quoniam sc. ejusmodi parabolæ a communi sensu deflexæ sunt in allegoricum. Active etiam accipitur pro Avertens s. Avertendi vim habens, Eur. Andr. (528.) τί δ' ἐγὼ μόρον Παράτροπον μέλος εὕρω; Carmen mortem avertens. [Pind. Π. 2, 65. εὐναι, i. q. μοιχίδιοι. " Jacobs. Anim. 288." Schæf. Mss. "Opp. Ἁ. 1, 515. 4, 18." Wakef. Mss. * Παρατροπικὸς, Schol. Eur. Andr. 528.]

Περιτρέπω, Circumago, et interdum Circumactu everto et percello. Lucian. (1, 499.) Χειμὼν δὲ καὶ γνόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν B ναῦν. Greg. Naz. Ὥσπερ οἱ τοὺς ἵππους τοῖς ῥυτῆρσιν ἀθρόως μεθέλκοντες· φερομένους, καὶ τῷ ἀδοκήτῳ τοῦ τιναγμοῦ περιτρέποντες, Inopinata et violenta freni excussione resupinantes, retrorsumque agentes. At vero Act. 26, (24.) Μαίνῃ, Παῦλε, πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, Insanis, Paule, multæ te literæ e sana mente ad insaniam redigunt, Bud. 424., ubi tradit περιτρέπειν i. esse q. σφάλλειν, In errorem inducere et impellere: itidemque περιτρέπεσθαι esse σφάλλεσθαι. Quod etiam, inquit, dicitur, cum hominis consilium in diversum agitur, vel in bonam vel in malam partem, ut si quis cæcum recta ingredientem in deverticulum flectat, vel retrorsum convertat, vel versa vice aberrantem in rectam viam itionemque reponat. Quo certe modo in Axiocho legimus, Νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν, δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς, Te ipsum fallis et in errorem inducis, Te laqueis implicas. Pro Verto accipitur eo etiam modo, quo Lat. dicunt Vertere in melius. Aristid. Πειρωμένη πᾶσι περιτρέπειν τὰς συμφορὰς ἐπὶ C θάτερα. Lucian. (1, 737.) Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα εἰς ἄλλο αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον, Felicius cessit et in diversum quam institueram, Quod res male cœpta bene vertit, Bud. Neutraliter quoque accipitur pro Circumvertor, Hesiod. Θ. (58.) περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, Tempora circumacta sunt. Sic περιτροπέων ἐνιαυτὸς Homero (Il. B. 295.) est Annus vertens, i. e. Annus iterum iniens circumverso sole ad id signum e quo fuerat egressus. [" Jacto, Everto, Palæph. 13, 4. ubi Dædalus et Icarus dicuntur ἐπιτρέπεσθαι, quatenus navis eorum evertebatur impetu venti et fluctuum, ut συμπληροῦσθαι Luc. 8, 23. ii, quorum navis completur undis." Fischer. Ind. Palæph. "Περιτρέπεις σεαυτὸν, Pugnas ipse tecum, neque tibi constas, 3, 16." Idem Ind. Æschin. Dial. Socr. " Subverto, Mich. Apost. Prov. 15, 9." Schleusn. Mss. " Ad Charit. 549. Cattier. Gazoph. 87. Diod. S. 2, 444. Dionys. H. 2, 900. Boiss. Philostr. 372. 411. Everto, ad Mœr. 70. Περιτρέπομαι, Vertigine D laboro, 196." Schæf. Mss. " Περιτρέπω, Recido, Suid. 2, 157. Impello in barathrum, Clem. Alex. 23." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 16, 24. Περιτρέπειν εἰς, ad Greg. Cor. 421. 490. Περιτρέπει, Aversatur, Spernit, Simonid. Fr. 2, 58. Brunckio susp., qui conj. ἀποστυγεῖ. * Περίτρεπτος, unde] "Ἀπερίτρεπτος, Qui non circumvertitur, Qui circumverti et circumagi nequit: Hes. ἀπερίτρεπτον, τὸ μὴ περιτρεπόμενον, h. e., inquit, τὸ μὴ καταστρεφόμενον, Quod non convertitur s. commutatur." [Symm. Ps. 95, 10. 124, 1. " Chrys. Hom. 32. in Gen. T. 1. p. 260, 17. Οὐδὲν τούτων αὐτῆς τὸν λογισμὸν παρεσάλευσεν, ἀλλ' ἔμενεν ἀπερίτρεπτος. * Ἀπεριτρέπτως, Sine circumversione s. eversione, Stabiliter; Firme, in 2 Cor. Serm. 3. T. 3. p. 562, 6. Αὐτὸ τοῦτο τὸ ἑστάναι ἀπεριτρέπτως, καὶ πεπηγέναι ὑμᾶς, οὐκ ἐν ὑμῖν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τοῦ θεοῦ." Seager. Mss. Sext. Emp. adv. Math. 1, 53. * Δυσπερίτρεπτος, Theophil. Protosp. 1, 10. Gal. 4, 354.] Εὐπερίτρεπτος, Circumactu facilis, Versatilis, Bud. Exp. etiam Subverti facilis. Affertur autem e Luciano [2, 698. Athen. 155. λίθος, Volubilis. * Περιτρεπτικὸς, unde adv. * Περιτρεπτικῶς, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 2, 143.]

Περιτροπὴ, ἡ, Circumactus, Circuitus s. Circuitio, Vertigo. De anni conversione ap. Greg. Naz. dicitur. Legitur etiam ἐν περιτροπῇ et ἐκ περιτροπῆς eod. modo quo ἐκ περιόδου, Per vices, In orbem. Sic enim Liv. Uti hoc insigne regium in orbem suam cujusque vicem per omnes iret. Basil. Hexaëm. Hom. 8. Πῶς μὲν αἱ γέρανοι τὰς ἐν νυκτὶ φυλακὰς ἐκ περιτροπῆς ὑποδέχονται. Sic Philo V. M. 1. Αἱ δὲ νόσοι ὁπότε λωφήσειαν, αὖθις ἐκ περιτροπῆς ἐπετίθεντο, Reversi tamen paulo post adoriebantur, Per vices, Vicissitudine quadam. [Simonid. Fr. 4, 8. ἐτέων περιτροπάς. Herod. 2, 168. 3, 69. Æl. Aristid. Orat. 1, 7, 6. " Ἐκ περιτροπῆς, Dionys. H. 2, 846." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 490. " Forma refutandi adversaria argumenta, qua id, quod adversarius pro causa sua affert, ita in illum retorquetur, ut propter id ipsum videatur reprehendendus. Hanc formam sæpe commemorat Apsin. Art. Rhet c. περὶ Λύσεων et sqq. cf. Ulpian. ad Dem. περὶ τῶν Μεγαλοπ. 133." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Περίτροπος, itidem Circumactus, s. Vertigo, Vortex. Nam Hes. περιτρόπον exp. ἴλιγγος. Videndum tamen ne adjective potius accipiatur pro περιτρεπόμενος, Qui circumagitur: ut περιτρέπεται Eidem est ἰλιγγιᾷ. [Plut. Lys. 12. κίνησις: al. παρατρόπου.] " Ἀπερίτροπος, i. q. ἀπερίτρεπτος, Soph. El. p. 89. (182.) Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν Βουνόμαν ἔχων ἀκτὰν Παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος, Οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων, Schol. ἀνεπίστροφος, * ἀνεπέλευστος, Non rediens, revertens, Irredux, ut Lucan. loquitur: sicut sc. περιτροπέων ἐνιαυτὸς dicitur Circumvertens annus, Qui veluti redit ad nos circulo suo peracto. Itidem cum Plutonem dicit non esse ἀπερίτρεπτον, intellige, Eum nonnunquam convertere gressum et reflectere pedem ad puniendos sceleratos: unde et Schol. annotat, de Oreste acceptum, exponi, * ἀνεπέλευστος: de Plutone vero, ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν: nam τὸ κατὰ κοινοῦ λαμβανόμενον, interdum διαφόρως νοεῖσθαι."

Περιτροπάδην, Circumagendo. Apoll. Rh. 2, (143.) Ἤδη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο Ἥρωες, Schol. περιτρέποντες, ἐπὶ τὴν ναῦν ἐλαύνοντες.

Περιτροπάω Poëtice dicitur pro περιτρέπω. Unde et PARTICIP. Περιτροπόωντες, (pro περιτροπάοντες, ut ὁρόωντες pro ὁράοντες,) quod Hes. exp. περιχωροῦντες, Circumeuntes, Obeuntes. Ubi nota neutralem hujus verbi usum, sicut in περιτροπέων ἐνιαυτὸς, pro περιτρεπόμενος, περιερχόμενος.

[* " Ἐπιπεριτρέπω, Circumduco, In meum usum converto, M. Anton. 8, 35." Kall. Mss. * " Συμπεριτρέπω, Una subverto, Sext. Emp." Wakef. Mss.]

Προτρέπω, q. d. Ante me verto, Propello. Unde pass. προτρέπεσθαι significans πρόσω τρέπεσθαι. Il. E. (700.) de Argivis, Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω χάζοντ', Schol. προτρέπεσθαι exp. προτροπάδην φεύγειν, s. μεταστραφέντα φεύγειν: veluti cum exercitus conversus in fugam veloci gressu properat ad locum aliquem. At Il. Z. 337. ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, idem Schol. exp. διὰ τὴν λύπην τοῦ * δυσημερήματος ἀποτραπῆναι ὀλίγον τῆς μάχης, Dolore infortunii illius paululum e prælio secedere. Ubi vide et alias expp. Hes. quoque exp. ἀποτραπέσθαι et ὑπεῖξαι, et Eust. καταγωνίσασθαι ἐν τῷ ἀποστῆναι τῆς μάχης. Idem vero Hes. activæ etiam vocis meminit, προτρέπειν exponens προβιβάζειν. Προτρέπω signif. etiam Cieo, Provoco. Nam quæ ciemus et provocamus, instigamus etiam ut prodeant. Quo sensu προτρέπειν τὰ οὖρα dicit Gal. 1 ad Gl. Ciere urinas. In eod. l. dicit, Προτρέπειν οὖν χρὴ τὸν μὲν εἰς τὴν γαστέρα συῤῥέοντα χυμὸν, κενοῦσθαι δι' ἐμέτων· τὸν δὲ κάτω ὑπιόντα, ὡσαύτως διὰ τῆς κάτω ἐκκρίσεως: Ciere, Incitare, Bud. || Προτρέπειν et Προτρέπεσθαι, Hortari, Adhortari, Monitis instigare et incitare, excitare et invitare, s. impellere: metaph. ab iis sumta,

qui aliquem in instituto curriculo vel subsistentem vel segnius progredientem, ad cursum incitant; id enim proprie est προτρέπειν, Instigare s. Cogere ut progrediatur. In qua signif. construitur interdum cum præp. εἰς, ἐπὶ, vel πρὸς, habente accus. ejus rei ad quam aliquem cohortamur. Herodian. 3, (12, 10.) Ἐγκειμένου δὲ τοῦ χιλιάρχου καὶ τὸ γραμματεῖον δεικνύντος, παρεθάρσυνέ τε αὐτὸν καὶ προὔτρεπεν ἐς τοὺς ἐλέγχους, Animum addebat et exhortabatur ad redarguendum. Synes. Ep. 155. Ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον προτρέπειν ἡγούμενος. Ubi etiam nota synonyma παρακαλεῖν et προτρέπειν. Dem. (309.) Εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιεῖν ὁρμὴν προτρέψαι. Isocr. Areop. Δύο τρόποι τυγχάνουσιν ὄντες οἱ καὶ προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας καὶ παύοντες τῶν πονηριῶν. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 1.) Προτρέψασθαι ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν, Homines ad virtutem incitare. Rursum Isocr. Nic. (4.) Ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μάλιστα παρακαλέσαι καὶ προτρέψαι πρὸς τὸ μνημονεύειν ὑμᾶς τὰ ῥηθέντα. Plut. (6, 561.) Εἰ μὴ πρὸς τὸ πίνειν καὶ ἡδυπαθεῖν, ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων προτρέπεται, Ad amicitiam et mutuam benevolentiam hortatur. Apud Æschin. vero Προτρέψασθαι εἰς ἡμετέραν φιλίαν, quidam malunt interpr. Exhortando convertere ad nostram amicitiam, quam Adhortari ad amicitiam nobiscum ineundam. Construitur in eadem signif. nonnunquam cum ὥστε, nonnunquam cum infin. Thuc. 8, (63.) p. 282. Προτρεψάντων τοὺς δυνατοὺς ὥστε πειρᾶσθαι. Isocr. Nic. (11.) Πολλῶν δέ με προτρεπόντων ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις, οὐχ ἥκιστά με κἀκεῖνο παρεκάλεσε. Archid. Βουλόμενος ὑμᾶς προτρέψαι μηδεμίαν ἀποδοκιμάζειν τῶν ἡλικιῶν. Sic Dem. (18.) Διὰ τούτων τῶν λόγων προτρέπειν τὰ δέοντα ποιεῖν ὑμᾶς. Synes. Ep. 94. Ἰωάννην προετρεψάμην, ὡς ἐνὴν ἀγαθὸν εἶναι. Quibus similia exempla alia habes ap. Bud. Comm. 353. || Item cum duplici accus. personæ et rei. Soph. Aj. (838.) p. 50. Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προτρέπω. Sed legitur ibi et προστρέπω: quam esse genuinam lect., infra docebo. || Ex Hippocr. vero προτρέπεσθαι affertur pro μεταβάλλειν, Mutare: quod mihi suspectum est. [Προτρέπω, Gl. Invito, Cohorto. "Brunck. ad Eur. Hipp. p. 367. ad Soph. Aj. 831. Valck. ad Chrys.. 37. ad Hipp. p. 241. Musgr. 715. Zeun. ad Xen. K. Π. 182. Alciphr. 226. ad Phalar. 311. Thom. M. 761. ad Diod. S. 1, 470. 2, 294. Accuso, Bentl. Opusc. p. 28. cf. 38. Προὔτρεψεν, προετρέψατο, Mœris p. 302. et n., ubi omnino de h. v. Προτρέπομαι, ad Herod. 14. Wyttenb. Select. 347. Brunck. Œd. T. 358. Wakef. Trach. 1015. Heyn. Hom. 5, 262. 7, 190. Xen. Mem. 1, 1, 4. Bentl. Opusc. 38." Schæf. Mss. Soph. El. 1190. τίς σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει; Incito, Parthenius 1. εἰς πολὺν οἶνον. Herod. 1, 31. Ὡς δὲ τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προετρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον. "Προτρέπεσθαι h. l. suspicor esse Repellere, Retundere, Rejicere, Refutare. Eodem modo, quod non invitus video, intellexit Wendler. olim noster, de his literis naviter ac bene meritus, qui Lexico Hederici hæc addidit: Προτρέπομαι,—it. Amolior quasi respondendo, ap. Herod." Schæf. ad Greg. Cor. 497. * Προτρέπτης, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 30.] Προτρεπτικὸς, Exhortatorius, Incitatorius: λόγος, Oratio exhortatoria, suasoria, ad exhortandum instituta, Isocr. Itidemque προτρεπτικὴ στάσις ap. Rhett. Quintil. 3. 6. προτρεπτικὴν στάσιν, vel παραινετικὴν, Exhortativum statum: qui suasoriæ est proprius. Sicut vero dicitur προτρέπειν πρὸς ἀρετὴν, ita et προτρεπτικὸς πρὸς ἀρετήν. Æschin. (75.) Ἐκήρυττε τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν, Omnium maxime idoneum aptumque ad excitandos exhortandosque ad virtutem animos. [Alex. Trall. 1. p. 32. "Jacobs. Anth. Proleg. 72." Schæf. Mss. Vide Προτροπή. * Προτρεπτικῶς, Lucian. 1, 6. "Clem. Alex. 736. ubi perperam * Προστρ." Kall. Mss. "Herodian. Epimer. 113. Schol. Od. B. 270." Boiss. Mss.]

Προτροπὴ, ἡ, Exhortatio, Incitatio, Impulsus monitis mixtus, i. q. παράκλησις s. παραίνεσις. Aristot. Rhet. 1. Συμβουλῆς δὲ τὸ μὲν, προτροπὴ, τὸ δ' ἀποτροπὴ, Adhortatio et dehortatio. Plut. (8, 153.) Ἡ
A γὰρ ἔργον ὁμοῦ καὶ λόγον ἔχουσα προτροπὴ καὶ παράδειγμα καὶ ζῆλον οἰκεῖον, ἔμψυχός ἐστι καὶ κινεῖ καὶ παροτρύνει. Herodian. 1, (6, 20.) Τοσαῦτά τινα εἰς προτροπὴν καὶ τὴν πρὸς τὰ κρείττονα ὁρμὴν εἰπὼν, Ad exhortandum adolescentem. Προτροπὴ, inquit Jul. Rufin., adhortatio ad aliquam rem est. Virg. nunc, nunc insurgite remis, Hectorei socii. [" Plut. de S. N. V. p. 69. Thom. M. 755. ad Charit. 464. Heyn. Hom. 6, 208." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 70." Wakef. Mss. Alex. Trall. 7. p. 94. Arrian. Anab. 5, 28. Εἰ δή τις πρ. ἐμπεσοῦσα εὐπειθεστέρους παρέξει. "Προτροπὴ, Suasio, quæ in deliberativo genere dicendi locum habet, contraria τῇ ἀποτροπῇ, Dissuasioni: vide Aristot. Rhet. 3. Auctor Rhet. ad Alex. 236. Ald. Προτροπὴ μέν ἐστιν, ἐπὶ προαιρέσεις, ἢ λόγους, ἢ πράξεις παράκλησις· ἀποτροπὴ δὲ, ἀπὸ προαιρέσεως, ἢ λόγων, ἢ πράξεων διακώλυσις. Hinc προτρεπτικὰ ἐπιχειρήματα dicuntur Sententiæ quæ habent vim persuadendi, et perducendi judices in sententiam nostram, ap. Sopatr. Διαιρ. 328. Sic et Plato ap.
B Diog. L. s. 59. προτροπὴν et ἀποτροπὴν in disciplina Rhetorica explicavit. Quomodo a προτροπῇ differat ἡ συμβουλὴ, docet Ulpian. ad Dem. Olynth. 1. p. 8. Ἐν μὲν ταῖς συμβουλαῖς καὶ τὸ ἀγαθὸν, ὑπὲρ οὗ συμβουλεύομεν, ἀμφισβήτησιν ἔχει, καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ἂν περιγενόμεθα τῶν χρησίμων, ἀντίρρησιν ἐπιδέχεται· ἐν δὲ ταῖς προτροπαῖς καὶ τὸ ἀγαθὸν πρόδηλον, καὶ ὁ τρόπος. Est etiam Figura orationis, προτροπὴ dicta, h. e. Adhortatio ad aliquam rem: v. Jul. Rufin. §. 35." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Προτροπαῖος, perperam pro προστροπαῖος, Clem. Alex. p. 22. 31. Potter.]

Προτροπάδην, Adverbium jungi solitum verbo φεύγειν, quod est Fugere; et dici de iis qui terga hostibus vertentes, quanta maxima possunt cum celeritate fugiunt. Il. Π. 303. Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Ἀλλ' ἔτ' ἄρ ἀνθίσταντο, i. e. εἰς τοὔμπροσθεν τρεπόμενοι, ut Hes. exp.: seu, ἐπειγομένως καὶ ὁλοσχερῶς ἐκστρέψαντες τὰ νῶτα, Schol.: Xen. quoque
C eadem signif. dicit προτροπάδην φεύγειν: itidemque Polyb. 2, (69, 10.) Τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος ἔφευγε πρ. φονευόμενον. [" Menander ap. Suid. v. Θεήλατος." Schleusner. Mss. " Ad Herod. 658. Wakef. Herc. F. 976. Heyn. Hom. 5, 125. 7, 190." Schæf. Mss. Plut. Ages. 18. Ὤσασθαι πρ. τοὺς Θηβαίους. " Pind. (Π. 4, 167.) Orph. (Λ. 64. 146.)" Wakef. Mss.]

Προτροπάω, Poëtice προτρέπω. Exp. et Verto, Flecto.

Πρότροπος autem οἶνος dicitur ὁ προτρεπόμενος, Vinum quod sua citatum sponte defluit, antequam uvæ calcentur; sicut enim οὖρα et χυμοὶ a Medicis dicuntur προτρέπεσθαι, i. e. Cieri et provocari, ut sc. profluant: ita opinor hoc vinum πρότροπον nominari, quod suopte impulsu defluit, antequam uva sit calcata, pondere ipso προτρεπόμενον: idemque esse videtur, quod Columellæ mustum lixivium: similitudine a lixivia πλυντρίδι, quæ per colum madente cinere paulatim distillat: πρόδρομον etiam vocant Ejusmodi vinum, quoniam sc. προτρέχει. Athen. (30.)
D Μιτυληναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς γλυκὺν οἶνον πρόδρομον καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ πρότροπον, ἢ πρόδρομον: (45.) Τὸν καλούμενον πρότροπον τὸν γλυκὺν Λέσβιον, ὄντα εὐστόμαχον: ut et Vitruv. tradit Lesbum vinum πρότροπον producere. Plin. vero et πρότροπον Gnidium agnoscit inter transmarina vina. Diosc. 5, 9. Ὁ δ' ἐκ τῆς θειλοπεδευθείσης σταφυλῆς ἢ ἐπὶ τῶν κλημάτων ὀπτηθείσης καὶ τριβομένης γενόμενος γλυκὺς, καλούμενος Κρητικὸς, ἢ πρότροπος, ἢ πράμνιος, Passum quod uvis sole siccatis in area aut in sarmento torrefactis exprimitur, Creticum cognomine, aut protropon, aut pramnion. J. Polluci πρότροπος est οἶνός τις, ὁ πρὶν ἀποθλίβεσθαι ἐκρυείς: ut et Hes. est τοῦ γλεύκους τὸ * πρόρυμα: quod Columellæ est Lixivium mustum, Id quod e musto prius distillat. [" Ad Mœr. 305. Casaub. Athen. 1, 90. ad Charit. 699." Schæf. Mss.] ΑΤ Προτροπὶς eid. Lexicographo est σπυρίς.

[* " Προτραπὸς, Id quod profluit antequam calcentur uvæ, Apollon. Lex. v. Τράπεον." Schleusner. Mss.]

[* Συμπροτρέπω, Dionys. H. 2. p. 77, 25.]

Προστρέπω, s. Προστρέπομαι, Oro, Obsecro, Precor, ad genua sc. provolutus, et adorans. Soph. Aj. (838.) p. 50. Ajax ensi incubiturus post longas ad Jovem preces, Τοσαῦτά σ', inquit, ὦ Ζεῦ, προστρέπω: sic enim quidam Codd. habent: eamque scripturam alteri esse præferendam in meis Annott. docui. Agnoscitur certe et a Schol., exponente * κατευκτικῶς λέγω: quoniam sc. προστρόπαιοι dicuntur οἱ ἱκέται, Supplices. Atque adeo legitur hoc verbum rursus ap. eund. Soph. Œd. C. (50.) p. 272. Πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι, ubi iterum Schol. προστρέπω exp. ἱκετεύω, Supplico. Legitur ap. Plat. quoque, sed in pass. voce, de LL. 9. p. 312. Ἐὰν ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς, τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην. Ubi quidam hoc προστρεπομένου exp. ἀποπεμπομένου καὶ τρεπομένου ἀφ' ἑαυτοῦ: malim δεομένου δίκης τυχεῖν, Postulante pœnas sibi suæ cædis dari, A diis precante ut sese ultum eant. Hes. quoque meminit hujus verbi, προστρεπόμενοι, σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες, Colentes, Honorantes, Adorantes: accidendo sc. ad genua ejus, quem honoramus ita et adoramus. [" Προστρέπω, Brunck. Soph. 3, 480. ad Hippol. p. 367. Valck. p. 241. Markl. Suppl. 1195(=1227.) Wakef. Trach. 1015. Eum. 205. Jacobs. Anim. 125. ad Diod. S. 2, 91. Abresch. Æsch. 2, 24. Lobeck. Aj. p. 353." Schæf. Mss. Opp. Ixeut. 3, 14. Ælian. H. A. 15, 21. Μετὰ πολλοῦ θειασμοῦ προστρέπονται αὐτὸν, Plut. Cleom. 39. Προσέτρεπον ἥρωα τὸν Κλεομένην: ita Coraius; Codd. προσετρέποντο.]

Προστροπὴ, ἡ, Supplicatio, Preces supplices: ut Hes. quoque προστροπῇ exp. ἱκετείᾳ. Quomodo accepit Soph. Œd. C. (551.) p. 290. τίνα Πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων Αὐτός τε χὠ σὴ δύσμορος παραστάτις, Δίδασκε. Jubet enim Theseus Œdipum exponere quid ab urbe vel a se petat. Schol. tamen προστροπὴν ibi exp. ὠφέλειαν: si modo ita scripsisse existimandus sit. Rectius pro Supplicatione accipitur, s. Oratione, qua alicui ad pedes procumbentes, suppliciter aliquid rogamus. Quidam et Perfugium interpr. Item Devotio, Detestatio, Æschin. (69.) Οὐκ ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτον τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ἀλλὰ καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο, Diris devoverunt, Diras imprecati sunt, si quis contra faceret. Dicitur προστροπὴ etiam Reatus ob homicidium, et piaculum, Labes sceleratæ contagionis, μίασμα. Synes. Ep. 58. Ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γίνεται, καὶ ὁ θίγων ἐναγοῦς ἀπολαύει τῆς προστροπῆς, Sentit contagionem: 44. Τοὺς Αἰμυλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν· θιγγάνων γὰρ ἡμῶν, ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπήν: Nobis labem sceleratæ contagionis impresseris. Videtur autem proprie προστροπὴ dici Supplicatio illa hominis interfecti, qua ad Dei veluti genua procidens, vindictam poscit: et τῇ προστροπῇ ἐνέχεσθαι is, qui cædem patravit, vel qui cum eo conversatur non secus ac cum homine impolluto, cum alioqui versari cum eo non possit, quin se ejus contagione contaminet. ["Ad Diod. S. 1, 314. Thom. M. 755. Eur. Iph. T. 618. Musgr. Heracl. 109. Wakef. Alc. 1178(=1159.) Jacobs. Anim. 125." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 220. Conf. c. προτροπὴ, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 169.]

Προστρόπαιος, interdum dicitur ὃν προστρέπουσι s. προστρέπονται: Προστρόπαιος Ζεὺς, Jupiter, ad cujus genua provolvuntur supplices, a quo genu supplici poscitur aliquid, auxilium sc. aut vindicta. Quidam interpr. Jupiter, ad quem supplices vel egentes convertuntur. Eust. 1807. e Lex. Rhet. exp. ᾧ ἄν τις προστρέποιτο δεόμενος. Vicissim, ut ibid. tradit Eust., προστρόπαιος dicitur ὁ ἱκέτης, sc. ὁ πρός τινα * δεητικῶς τρεπόμενος, Qui supplex alicui ad genua accidit, βοηθείας ἢ τιμωρίας τυχεῖν δεόμενος. Soph. Aj. (1184.) p. 65. Ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας, Ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο· Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων Κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτον, Ἱκτήριον θησαυρόν. Ubi Schol. vetus exp.

A itidem, προστετραμμένος αὐτῷ, ἢ ἱκετεύων: inepte autem Triclinius πλησιάζων: addens esse metaph. a nautis qui πρὸς τῇ τρόπει sedent: quasi vero a τρόπις derivatum sit, non autem a προτροπή. Hes. quoque προστροπαίων exp. ἱκετῶν, item et * ἱκετευσίμων: quemadmodum et Suid. προστρόπαιον accipit pro ἱκετικὸν, in h. l. Ζῶσα βίον προστρόπαιον γυναικί. Ubi tamen videndum ne aliter accipi debeat. Item προστρόπαιος nominatur ὁ τῇ τοῦ παθόντος προστροπῇ ἐνεχόμενος, Obnoxius devotionibus τοῦ προστρεπομένου: ut Hesychio quoque est ὁ πρός τινα τρεπόμενος δεήσει καθάρσεως, Qui ad aliquem confugit, videtur enim ita hic posse accipi τρεπόμενος, expiari patratum a se scelus cupiens: φόνιος, αἵματι μεμιασμένος, μιαρὸς, Qui cæde manus polluit, et pœnas adhuc debet ei quem occidit, et qui Deo προστρεπόμενος, τιμωρίας τυγχάνειν δεῖται. Paus. Cor. Τὸ μίασμα τοῦ Πέλοπος καὶ ὁ Μυρτίλου προστρόπαιος. Ubi, inquit Bud. 692., μίασμα et προστρόπαιος pro eod. posita sunt, pro Piaculo sc., ob quod civitas vel familia aliqua obstringitur. Nisi
B forte hic cum προστρόπαιος subaudiendum sit δαίμων: ut ὁ προστρόπαιος Μυρτίλου δαίμων sit Ille ad cujus pedes Myrtilus occisus se provolvit, et supplex petiit ut pœnæ sibi de Pelope interfectore sumerentur. Ibid. e Suida tradit, προστροπαίους dictos fuisse τοὺς μὴ καθαρεύοντας φόνου, ἀλλὰ τῷ αἵματι μεμιασμένους, s. προστρόπαιον vocari Eum qui πρός τινα τρεπόμενος expiationem orat, h. e τὸν ἱκέτην καὶ φεύγοντα ἐπὶ φόνῳ, Hominem contaminatum et conscelératum. Ubi vide etiam locum quendam Æschinis: vide et duos alios Antiphontis, quos paulo post citat, in quibus προστρόπαιον esse dicit Eum qui piaculum importat, religione obstringit, ob quem religio oboritur. Item et de rebus inanimatis dicitur, Phalar, (111.) Προστρόπαια χρήματα καὶ ἐναγῆ, Pecunias contaminatas et piaculo obstrictas, Piaculum importantes. Harpocr. vero et προστρόπαιον substantive pro ἄγος, μίασμα, affert ex Æschine περὶ Παραπρεσβ. AT Προστροπαίω, quod ap. Hes. legitur, et exp. ἱκετεύω, Supplico, mihi suspectum est. [" Προσπρόταιος, Ammon. 53. ad Lucian.
C 1, 469. Fac. ad Paus. 1, 242. Phalar. 322. Thom. M. 310. 756. Eur. Ion. 1279. Musgr. Heracl. 1015. Herc. F. 722. 1164. 1262. Wakef. Alc. 438. Phil. 930. Eum. 41. 177. 234. 237. 447. Stanl. 41. 237. Abresch. Æsch. 2, 5. 20. 31. Jacobs. Anim. 125." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1577. Plut. Othone 15. Ἐγίνοντο προστρόπαιοι, Supplices fiebant, ubi v. Corai.: Soph. Œd. C. 1309. λιταὶ, Supplices preces. Piacularis, Phalar. (l. c.) Lycophr. 974. ἐσθής. Προστρόπαιον, τὸ, Piaculum, Dio Cass. Antiphon p. 701. Ὅ τε γὰρ ἀποκτείνας τοῦ θανόντος οὐδὲν ἧσσον τοῖς αἰτίοις προστρόπαιόν ἐστι, Cod. Bresl. προστρόπαιος: cf. p. 648. 686. 691.: 683. Οὐδενὶ οὐδὲν προστρόπαιον καταλείψει. Ποτιτρόπαιος, Dorice, Æsch. Eum. 177. * Προστρόπιος, i. q. προστρόπαιος, Orph. Arg. 1233.]

Πρόστροπος, i. q. προστρόπαιος, Supplex, Qui supplex alicui ad genua procidit. Soph. Phil. (769.) p. 411. μὴ σαυτόν θ' ἅμα, Κἄμ' ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ: i. q. ἱκέτην, inquit Schol., Sup-
D plicem. Idem Œd. T. (41.) p. 150. Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν. Ubi iterum Schol. exp. προσπεπτωκότες, προστετραμμένοι: annotans, forsitan histrionem, cum ista diceret, accidisse ad pedes principis. [Dio Cass. p. 105. " Toup. Opusc. 1, 283. Wakef. Phil. 773." Schæf. Mss.]

[* " Συντρέπω, Converto, 1 Reg. 16, 9. Συνέτρεψεν ἐφ' ἑαυτὸν τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ubi alii libri συνέστρεψεν habent. Vide et Drac. 35. Schol. Il. P. 278." Schleusn. Lex. V. T. " Συντρέπομαι, Una mutor, M. Anton. 10, 24." Kall. Mss. Jambl. Myst. 6, 4. Protr. p. 376. Diod. S. 15, 17. * " Σύντροπος leg. videtur pro σύντροφος, Hippocr. 744. Foës. Ὀθόνια ἔγχυμα χυμῷ, ᾧ ἕκαστα σύντροφα, quod Gal. Comm. 688. et Foës. exp. Accommodata, Convenientia. Sic * Συντρόπως pro * συντρόφως, 773. Τοῖσι μὲν γὰρ ἐπιδεξιὰ ἐπιδεῖν ξυντρόφως ἔχει, τοῖσι δ' ἐπαριστερά." Schn. Lex.]

Ὑποτρέπομαι pro Revertor accipi videtur, ut patet

e derivatis. Nulla tamen ejus mentio fit a Lexicographis, nec ullum ap. quempiam Auctorem ejus exemplum mihi occurrere memini. [Opp. 'A. 3, 516. ἐφερπύζουσα δὲ λάθρῃ Αὖτις ὑποτρέπεται. "'Υποτρέπω, Plut. Mor. 1, 297." Schæf. Mss.] 'Υποτροπή, ἡ, Reversio, Reciprocatio. Tradit enim Gal. Hippocr. Lex. ὑποτροπὴν dici non solum τὴν ὑποστροφὴν, sed etiam τὴν ἐναλλὰξ μεταβολήν: veluti cum dicit Hippocr. κωματώδης ἐν ὑποτροπῇ. [Plut. Lucullo 7. Alex. 32. "Idem de S. N. V. p. 95. * Ὑποτροπάδην, Paul. Silent. Ambo 218." Schæf. Mss. Opp. 'A. 1, 636. 3, 274. * 'Υποτροπικὸς, Hippocr. 128.] 'Υποτροπίη, i. q. ὑποτροπή. Apoll. Rh. 1, (1052.) αἶψα δ' αὐτῆς Πλῆτο πόλις, στονόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο, Schol. ὑποστροφῇ, i. e., inquit, φυγῇ. 'Υποτροπιάζω, Revertor, Redeo, Reciproco, Recurro: ut Hippocr. febrem ὑποτροπιάζειν dicit. Dicit Idem et ὑποστροφὴν ποιεῖν: Aphor. 2, 12. Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νούσοισι μετὰ κρίσιν, ὑποστροφὰς ποιέειν εἴωθε, Recidivos morbos parere, Facere ut morbi recidant: ut Plin. dicit Febrem recidere, Febres recidivas, i. e. πυρετοὺς ὑποτροπιάζοντας, s. ἐξ ὑποστροφῆς ἐπιόντας, ἐξ ὑποτροπῆς ἐπανιόντας. Phryn. quoque (p. 84. Lob.) hujus verbi meminit, veluti antiqui et Attici; sed annotat quosdam recentiores perperam pro eo USURPARE 'Επιτροπιάζειν. ["Pierson. Add. ad Mœr. 381." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 459." Wakef. Mss. J. Poll. 3, 107. nott. Male * 'Υποτροπάζω, Phrynichus Bekkeri p. 69., sed cf. 312. * 'Υποτρόπιασμὸς, Hippocr. 1250. * "'Υποτροπισμὸς, Leonis Imper. Paneg. in Chrys. 281, 29. Συνωθῶν καὶ συνελαύνων πολλοὺς πρὸς τὸν καταχθόνιον τῆς ἑαυτοῦ κακίας ὑποτροπισμόν. An stare potest ὑποτροπιασμόν?" Seager. Mss.] 'Υπότροπος, Reversus, Redux. Od. Υ. (332.) Εἰ νόστησ' 'Οδυσσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα: Il. Ζ. (367.) Οὐ γάρ τ' οἶδ' εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις, Nescio enim an eis reversurus sim. Verba Hectoris in prælium abeuntis. Et Apoll. Rh. 1, (838.) Εἶμι δ' ὑπότροπος αὖθις ἀνὰ πτόλιν, Schol. ἀπελθὼν πρὸς τὰς ναῦς, πάλιν ἥξω πρὸς τὴν πόλιν: [998. "Voss Myth. Br. 1. p. 102. ad C.llim. 1. p. 269. Markl. Iph. p. 168. Christod. Ecphr. 262. Heyn. Hom. 5, 267. 290." Schæf. Mss.]

Sequitur Τρόπος, et quædam derivata remotiorem a superioribus signif. habentia.

Τρόπος, ὁ, i. signif. q. τροπὴ in verbis, cum sc. ἐπὶ τετραμμένης λέξεως dicitur; est enim quædam τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, Deflexio a communi usu et propria signif. Id quod e Plut. patet, qui in libello suo de Homero ait, Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους· καὶ ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, τρόπος καλεῖται· ἡ δὲ τῆς συνηθείας, σχῆμα. Ejusmodi τρόπους Cic. [Brut. 17, 10.] vocat Verborum immutationes, a τρέπειν significante Muto, Immuto. Sic enim ille in l. de Clar. Orat. Ornari orationem Græci putant, si verborum immutationibus utantur, quos appellant τρόπους: et sententiarum orationisque formis, quæ vocant σχήματα: ut et Quintiliano 8, 6. Tropus, est verbi vel sermonis a propria significatione in aliam cum virtute mutatio. Idem Quintil. l. 9. init. tradit maximam esse similitudinem inter τρόπον et σχῆμα, ita ut nonnulli tropis figuræ nomen imposuerint: quoniam et troporum et figurarum idem est usus, et quoniam utrisque res de recta et simplici ratione cum aliqua dicendi virtute deflectitur. Esse tamen aliquam differentiam; nam tropum quidem esse Sermonem a naturali et principali significatione translatum ad aliam, ornandæ orationis gratia: vel, ut plerique Gramm. finiunt, Dictionem ab eo loco in quo propria est, translatam in eum in quo propria non est. Figuram autem, sicut nomine ipso patet, conformationem quandam orationis, remotam a communi et primum se offerente ratione. Ibid. duplicem affert rationem quare τρόποι vocentur, vel quod sint formati quodam modo, vel quod vertant orationem: unde et Motus nominari ait a quibusdam Gramm. Plura vide ap. Eund., nec non ap. Hermog. qui et ipse discrimen inter τρόπον et σχῆμα tradit. Rursum vero pro Commutatio accipit Victorius ap. Aristot. Rhet. 1. cum

A ait, Λαθητικοὶ δὲ καὶ οἷς ὑπάρχει κρύψις ἢ τρόπος ἢ τόπος ἢ διάθεσις εὔπορος: sic enim interpr. ea verba, Qui possunt quæ sustulerint, nullo negotio occulere, vel commutare, aut in alium locum seponere, s. etiam vendere.

Τρόπος significat etiam Modus, Ratio. Cujus signif. Quintil. etiam meminit, tradens τρόπον a quibusdam numerari inter novem status elementa, et dici, cum id quod alio modo fieri licet, alio dicitur factum. Soph. (Œd. T. 10.) τίνι τρόπῳ; Quomodo? Qua ratione? Aristoph. ('Εκκλ. 231.) ἁπλῷ τρόπῳ, Simplici modo, Simpliciter. Idem Πλ. (402.) ἐνίγε τῷ τρόπῳ Plato, Τοιῷδε τρόπῳ, Tali quodam modo, ut Cic. interpr. mei Lex. Cic. p. 21. Et ap. Thuc. passim, παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Omni ratione; interdum etiam Omni ope, veluti cum dicit, Παντὶ τρόπῳ ἀμύνεσθαι. Idem 5, (47.) p. 181. Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δυνατόν: in formula quadam Fœderis. Et Æschines, Μηδενὶ τρόπῳ στεφανοῦν, Nullo modo, pacto, Haudquaquam. Qua signif. e Xen. quoque
B affertur οὐδενὸς τρόπου, Nulla ratione. Sed non dubito quin omissa sit particula ἀπὸ vel ἐξ. Dicit enim Aristoph. ἀπὸ τρόπων ὁπόσων, pro Quot modis. Et Thuc. 'Απὸ τῶνδε τῶν τρόπων, His rationibus, artibus. Idem, 'Εξ οἵων τρόπων, Quibus rationibus, s. artibus. Et passim ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, ut et Isocr. 'Εξ ἅπαντος τρόπου ζητεῖν τὴν σωτηρίαν. Sic idem Isocr. 'Εκ τούτου τοῦ τρόπου, Hac ratione. Denique cum synonymo genitivo (synonymo inquam ei qui legitur in illo Xen. loco) ap. Demosth., ἐκ μηδενὸς τρόπου, Nullo pacto: sicut rursum Isocr. ad Phil. Μηδ' ἐξ ἑνὸς τρόπου λαβεῖν αὐτὴν, pro ἐκ μηδενὸς τρόπου, Nulla prorsus ratione. Item cum ἐν. Plato de LL. "Εν τινι τρόπῳ ζῆν, Vitæ aliquem modum servare. Thuc. 8, (27.) p. 272. Μετὰ ὁτουοῦν τρόπου, Quavis ratione. Interdum per accus. dicunt τρόπον, subaudita præp. κατά: ut τρόπον τινὰ, Aliquo modo, Quodammodo. Sic Plut. Οὐκ οἶδ' ὅν τινα τρόπον, Nescio quo modo, ut et Dem. (9.) Οὐκ οἶδ' ὅν τινα μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά. Isocr. Τὸν
C αὐτὸν τρόπον, Eodem modo. Plato, Τρόπον μέν τινα τὸν αὐτὸν, Eodem ferme modo, ut Cic. interpr. p. 32. mei Cic. Lex: Demosth. Τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τοιαύταις τέχναις. Subaudiri autem κατὰ in illis ll., patet e sequentibus, in quibus additum est. Xen. Κατὰ τοῦτον τον τρόπον, Hoc modo. Dem. Κατὰ πολλοὺς τρόπους, Multis modis: ut et κατὰ πλείονας τρόπους λέγεσθαι, Pluribus modis dici, ap. Aristot. Prædic. c. ult. Et rursum Dem. Κατὰ πάντας τοὺς τρόπους, Omnibus modis: [κατὰ πολλοὺς τρόπους, Multis de causis, 156.] Aliquando additur gen. rei. Aristot. Polit. 2. Τίς οὖν ὁ τρόπος ἔσται διαλογῆς τῶν ψήφων; Quis erit modus et quæ ratio discernendi sententias tam diversa censentium? Sic vero dicitur etiam τρόπος τελευτῆς, Genus mort's. At de iis quos Dialectici vocant προτάσεων τρόπους, Propositionum modos, vide Aristot. περὶ 'Ερμηνείας, sect. 4. nec non Suid. Notandum porro, cum gen. ejusmodi additur, τρόπος interdum reddi etiam Mos, Ritus, vel per adverbium Instar, ut cum Plato de LL. dicit ἐν τρόπῳ βοσκήματος,
D More pecudis, Lucian. (1, 178.) Εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι, More avis circumvolare, In modum avis. Itidem accipitur accus. τρόπον cum suo gen., subaudita præp. κατὰ, veluti et in δίκην. Plato Epist. Τρόπον τινὰ διαιτητοῦ διαλέγομαι, Arbitri modo dissero: seu, In modum arbitri, More arbitri. Herod. 6, (37.) Τρόπον πίτυος, In morem pini, Ita ut pinus solet. Philo de Mundo, "Οταν ἑρπινώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, Cum ærugo gliscens instar morbi serpentis exederit. Idem in eod. l. Γῆς θεμελίου τρόπον ὑπερειδούσης, Instar fundamenti, Veluti fundamentum; Fundamenti vice, ut alii interpr. Rursum accipitur pro Mos, Ritus, Consuetudo, ut cum Aristoph. dicit τὸν ἡμέτερον τρόπον, pro Nostro more, Ut nos consuevimus, Ut ap. nos solet fieri. Ubi omissa est præp. κατά. Dicendum enim erat, ut perfecta esset oratio, κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον, veluti Xen. dicit κατὰ τὸν 'Ελληνικὸν τρόπον, Κ. Π. 2, (2, 16.) 'Αλλ' ἦ καὶ σὺ κατὰ τὸν 'Ελληνικὸν τρόπον, ὅτι καλόν ἐστι, περιάγεις τοῦτο τὸ

μειράκιον, παρακείμενόν σοι; More s. Ritu Græcorum, Ut Græci assolent. Quibus adde Thuc. 1. non procul ab initio, Μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο, Ad hujus ætatis consuetudinem, Ut et hac ætate solent. Et hoc Plat. de LL. 4. Πρὸς μὲν τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου, ὦ ξένε, τὸ τὰ βραχύτερα ἀεὶ προτιμᾶν, Moris est ap. Lacones. Item et Thuc. 5, (63.) p. 186. Παρὰ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτῶν, Præter morem suum. Nonnunquam τρόπος signif. potius Recta ratio, veluti cum κατὰ τρόπον dicitur pro Recta ratione, Eo quo decet modo, Recte, Probe, Rite. Et sic κατὰ τρόπον διοικεῖν est Recte administrare. Itidemque πρὸς τρόπον signif. Convenienter. Plato de LL. 9. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ τοῦτ' ἂν πρὸς τρόπον λέγειν φαίνοιτο; Nonne et hæc conveni- enter et merito dicere videretur? Cui πρὸς τρόπον oppositum ἄπο τρόπου, Perperam, Inepte, Inconve- nienter, Absurde. Idem Plato Crat. Καὶ οὐδέν γε ἄπο τρόπου λέγεις, i. e. οὐδὲν ἄτοπον. Respondet Socrates, Λέγω γὰρ οὖν εἰκότα. Ut et Plut. de Educ. Lib. Οὐκ ἄπο τρόπου λέγοντες, Non absurde, Non abs re. Itidem πρὸς τρόπον ἐστί μοι exp. Convenit mihi et consentaneus est. Sed reddendum potius, Moribus meis convenit, Convenit ingenio meo: de qua hujus vocabuli signif. deinceps dicam. [Πρὸς τρόπον, Gratus, Exoptatus, Polyb. 8, 19, 2.]

Τρόπος, Mores; interdum etiam Ingenium, Indoles, Animus. In qua signif. modo singularis, modo plur. numerus usurpatur. Aristoph. Σφ. (1002.) Ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα, κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου, Neque e moribus meis. Dem. (314.) Πρὸς αὐτὰ τὰ τρόπου σοῦ βαδιοῦμαι κατηγορήματα, Ad propria crimina mentis tuæ morumque tuorum, Bud.: Æschin. (65.) Οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξε: quemadmodum ap. Horat. Cœlum, non animum mutant, qui trans mare currunt. Herodian. 2, (14, 9.) Ἦσαν δέ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ τὸν τρόπον, Qui consuetum ipsius ingenium haberent, ut Polit. vertit. Plato de Rep. 1. Τούτων μία τίς ἐστιν αἰτία, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, Omnium istiusmodi querelarum in moribus est culpa, non in ætate, Cic. p. 8. et 9. mei Lex. Cic. Ubi etiam subjungit Plato, Ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον, Moderati enim et nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem. Dicuntur enim quidam e morum qualitate κόσμιοι καὶ εὔκολοι, Moderati et non difficiles: quidam vicissim χαλεποὶ, Difficiles, importuni et inhumani. Et Thuc. 8, (96.) p. 294. de Lacedæmoniis et Atheniensibus, Διάφοροι πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν, ὀξεῖς, οἱ δὲ, βραδεῖς· καὶ οἱ μὲν, ἐπιχειρηταὶ, οἱ δὲ, ἄτολμοι: Ingenio et moribus. Porro ut Æschines dicit τὸν τρόπον μετήλλαξε, sic Dem. (450.) Τὸν τρόπον μεταθήσεται, Mores mutabit. Et Isocr. ad Dem. Τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπανορθοῦσι, Mores eorum corrigunt et emendant. Variis etiam adjectivis invenitur junctum nomen τρόπος. Dicitur enim χρηστὸς τρόπος, Probi mores, Aristoph. (Πλ. 630.) βέλτιστος τρόπος, Optimi mores, Plut. Camillo, Τρόπος δίκαιος, Probi et justi mores, Plato Epist. Τρόπος ὅσιος, Pii mores, Idem ibid.: contra πικρὸς τρόπος ap. Æschin. c. Ctes. Acerbi mores. Sic et pl. num. ap. Athen. 13. Ὡραίων τρόπων ἐραστὴς, Dem. (70.) Διὰ σκαιότητα τρόπων, Herodian. 5, (5, 2.) Διασκώπτων εἰς ῥαθυμίαν καὶ τρόπων χαυνότητα, Segnem et fluxis moribus vocitans. Rursum ap. Athen. 13. Τοὔνομα βλάπτουσι τοῖς τρόποισι. Synes. Τοῖς αὐτοῦ τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν, Moribus suis conveniens crimen. At cum præp. Idem Epist. 67. Πάνυ γάρ μοι πρὸς τρόπου, Valde enim meis moribus convenit: 143. Πρὸς τρόπου ἐστὶ φιλοσοφίας, E moribus est Philosophiæ, Philosophiæ moribus convenit. Ut et Plato in Phædro, Τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος, Quisque e moribus suis. Cui πρὸς τρόπου opp. ἄπο τρόπου, ut ap. Thuc. (1, 76.) Οὕτως οὐδ' ἡμεῖς θαυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν, οὐδ' ἄπο τοῦ ἀνθρωπείου τρόπου, Nec quicquam alienum ab hominum moribus. Est vero ubi τρόποι et ἤθη copulantur, Isocr. ad Dem. (p. 2.) Τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπουδαῖοι πεφυκέναι δόξουσι, Bonis probisque moribus videbun-

A tur esse præditi. At in h. Plat. l., de mundi opifice, Ὁ πάντα διατάξας ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, Cic. interpr. Constanter in suo manebat statu. Ac certe habent hæc duo vocabula affinem admodum signif., quorum etymon Plut. sic exprimit p. 978. meæ Edit. (=8, 180.) Σκόπει δὲ ὅσαι μεταβολαὶ γεγόνασιν εἰς ἦθος ἀνδρῶν καὶ βίον· ᾗ καὶ τρόπος ὠνομάσθη τὸ μεταβάλλον αὐτοῦ, καὶ ἦθος, ὡς πλεῖστον αὐτοῦ ἐνδύεται τὸ ἔθος, καὶ κρατεῖ μάλιστα καθαπτόμενον. || Exp. etiam Auctoritas: ut in h. l. Ταῦτα πιστὰ μὲν εἶναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐδόκει διὰ τὸν τρόπον τοῦ λέγοντος, His fides a Romanis adhibebatur ob viri dicentis auctoritatem. Quomodo accipi potest et in hoc celebri Menandri senario, ap. Plut. (6, 20.) Τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος, Auctoritas dicentis fidem facit, non ipsa oratio. Sed non video quid obstet, quominus et hic interpretemur Mores. Redditur vero et Studium, Institutum, Voluntas; nec non Habitus, Status: sed ea valde sunt remota et longe petita.

B [Τρόπος, Schleusn. Lexx. in V. et N. T. " Ammon. 65. Valck. 177. Phalar. p. 8. Toup. Emendd. 2, 535. Musgr. Bacch. 646. Markl. Suppl. 187. Iph. p. 72. Wakef. Eum. 52. Brunck. Aristoph. 1. p. 6. Mos, Plut. de S. N. V. p. 21. Mores, ad Phalar. 313. Flexus, ad Diod. S. 1, 66. Conf. c. πρότερος, ad Dionys. H. 3, 1547.: cum τόπος, ad Diod. S. 1, 480. 2, 352. 542. Matth. Anecd. 1, 7. ad Dionys. H. 2, 1159. Ast. ad Plat. de LL. 606. De sing. et plur., Schneid. Anab. 74. Ἐκ παντὸς τρ., Diod. S. 1, 81. Mahne de Arist. p. 138. Amst., Argum. Aristoph. Acharn. Ἐκ τοῦ βιαίου τρ., Dionys. H. 1, 476. Ἐξ ἑνός γε τοῦ τρ., Aristoph. Fr. 234. Ἀπὸ τρόπου, Plut. Mor. 1, 11. Πρὸς τρόπου, Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Πρὸς τρ., ἀπὸ τρ., Coray Theophr. 230. Heind. ad Plat. Theæt. 285. Τοὐμοῦ τρ., Toup. Opusc. 1, 108. Τρόπῳ, Musgr. Or. 147. Τρόπῳ, τρόπον, ad Lucian. 2, 64. Ἀνθῶν τρόπῳ, Florum instar, Heringa Obs. 152. Τίνι τρόπῳ; Quare? Markl. Suppl. 147., cf. Herc. F. 967. Valck. Hipp. p. 260.
C 304. Brunck. ad Soph. Œd. T. 10. Τρόπῳ τινὶ, Xen. K.'A. 2, 2, 17. Τρόπῳ γέ τινι, Heind. ad Plat. Phædr. 236. Μηδενὶ τῷ τρ., Diod. S. 2, 291. Ἑνὶ σὺν τρ., Brunck. Aristoph. 3, 86. Ἑνί γέ τῳ τρ., 1, 255. Lucian. 2, 339. Heind. ad Plat. Phædr. 236. Παντὶ τρ. καὶ μηχανῇ, Argum. metr. Aristoph. Σφ., Schneid. Anab. 393. Ἀφελέστερος τῷ τρ., Jacobs. Anim. 292. Τρόπον, Herod. 541. Wakef. Ion. 1443. Κατὰ τρόπον, ad Diod. S. 1, 81. 239. 240. 2, 335. 442. 467. Plato Hipp. p. 136. Ὅν τινα τρ., pendens a verbo activæ signif., ut nequeat subaudiri κατὰ, ad Herod. 422. Τὸν δυνατὸν τρ., Diod. S. 2, 532. Boiss. Philostr. 420. 456. 613. Οἱ τρ., Mores, Plut. Mor. 1. p. 1. Ox., ad Eur. Or. 803. Τρόποι καὶ ἤθη, Wagner. ad Alciphr. 1. p. 311. Τρόποι χαμαὶ, Huschk. Anal. 154. Κατὰ μηδένα τῶν τρ., Diod. S. 1, 198. et var. l. Πάντας τρ., Brunck. Aristoph. 1, 250. 2, 96. Kuster. 7. Schneid. Anab. 393." Schæf. Mss. " Τρόπος, Mores, Theocr. 10, 37. Ἀπὸ τρόπου, Incongruus, Alienus, Dionys. H. 2, 231. Stob. 516, 51. Πρὸς
D τρόπου, Moribus congruum, Philostr. 259. Κατὰ τρόπον, Ocell. Luc. 33." Wakef. Mss. Plato de LL. 10. p. 90. Ψυχῆς τρόποι καὶ ἤθη, Affectus, Mores, Ficinus. Ἀπὸ τρόπου et πρὸς τρόπου opposita, Idem de Rep. 5. p. 46. Pro τροπή, Soph. Œd. T. 99. τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; Æschin. Dial. Socr. 2, 28. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρ., Eodem modo. Dionys. H. de C. VV. 108. Τῆς μὲν δὴ προσθέσεως, ἡ γίνεται τοῖς κώλοις, οὗτος ὁ τρόπος, Hæc ratio. Vide Τροπή.]

[* Τροπολόγος, unde] Τροπολογέω, Tropis in sermone utor, Tropice loquor. Bud. interpr. Allegorice interpretor, afferens ex Aretha in Apoc. 6. Τινὲς δὲ ταῦτα εἰς τὴν ὑπὸ Οὐεσπεσιανοῦ γενομένην πολιορκίαν ἐξέλαβον, πάντα τὰ εἰρημένα τροπολογήσαντες: 14. Βότρυας μὲν τοὺς ἁμαρτωλοὺς καλεῖ· διὸ καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς τὰς πονηρὰς αὐτῶν πράξεις τροπολογεῖ. [" Orig. c. Cels. 1. p. 13. 14." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 489. Thom. M. 731." Schæf. Mss.] Τροπολογία, ἡ, Tropicus et figuratus sermo; ἀλλοίωσις ἑτέρου πρὸς ἕτερον κατά τι, Suid. Dicitur

τροπολογία esse etiam Cum sermo ad emendationem morum dirigitur. [* Τροπολογικὸς, adv. * " Τροπολογικῶς, Schol. Jo. Climac. 181." Boiss. Mss. * Τροποφόρος, unde] Τροποφορέω, Mores et ingenium alicujus fero, tolero. Act. 13, (18.) Καὶ ὡς τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Circiter quadraginta annorum tempore mores eorum pertulit in deserto. [Vide Schleusn. Lexx. in N. et V. T. Suicer. Thes. Eccl.: et cf. Τροφοφορέω.] Cic. quoque eo verbo usus est, ad Att. (13, 29.) Nihil est quod ego malim; in hoc τὸν τῦφον μου πρὸς θεῶν τροποφόρησον. Ubi Bud. τροποφορῶ interpr. Morem gero, Indulgeo, Accommodo patientiam: ea verba sic reddens, Indulge ambitioni meæ insanæ et insolenti, vel Elationi meæ. [Schol. Aristoph. B. 1479.]

Αἰολότροπος, Variis præditus moribus, Mores subinde mutans: ἀλλοιότροπος, Hes.: ap. quem tamen perperam SCRIPTUM Αἰλότροπος, ut et in VV. LL. Ἀλλοιότροπος, Qui aliis atque aliis subinde est moribus, Mores subinde mutans, i. q. αἰολότροπος: quamobrem et Hes. per hoc ἀλλοιότροπος exp. illud αἰολότροπος. [* " Ἀλλοιοτρόπως, Alieno more, Euseb. H. E. 180." Kall. Mss.] UNDE Ἀλλοιοτροπέω, quod tamen non omnino eam sequitur signif.; nam ap. Hippocr. ἀλλοιοτροπεῖται Gal. exp. τρέπεται ποικίλως, Varie mutatur. Ubi quidam Codd. habent ἀλλοιοτροπεῖ, quod neutrale est. Sic vero et ἀλλοτροπῆσαι Hes. exp. μεταθεῖναι. Sed ea ad τροπὴ potius referenda sunt quam ad hoc τρόπος. [Lobeck. Phryn. 743. " Matth. ad Euthym. Z. 1, 15." Schæf. Mss. * Ἀλλοιοτροπία, Epiphan. 1, 629. * Ἀλλότροπος, adv. * Ἀλλοτρόπως, Alio modo, Aliter, Schol. Soph. Antig. 142.] " Αὐτότροπος, Ejus generis et " naturæ. Theophr. H. Pl. 1, 8. Τοῦτο δὲ αὐτότρο-" πον, Hoc vero est ejus modi atque naturæ. Ita " quidam, qui Gazam minus apte et expresse hoc " modo vertisse ait, Ab his proximum vel illud quo-" dammodo est. Sed miror quo modo iste putarit " legendum αὐτότροπον contra quam vulg. Edd. ha-" bent, et contra quam sequentia ferunt. Ita enim " ibi legitur, Τοῦτο δὲ αὐτὸ τρόπον τινὰ καὶ τῷ παρα-" βλαστικὰ ἢ ἀπαράβλαστα εἶναι, sc. διαφέρουσι τὰ " φυτά." [* " Βαθύτροπος, Const. Manass. Chron. p. 108. * Βαρβαρότροπος, 82(=68.)" Boiss. Mss. * " Δίτροπος, Qui duplicis et inconstantis est animi, Mich. Apost. Prov. 7, 81." Schleusner. Mss. " Diogenian. Prov. 4, 31." Boiss. Mss.] Δύστροπος, Qui ingenio et moribus est difficilibus, Difficilis, ὁ τὸν τρόπον χαλεπός. Dem. (73.) Λέγοντας ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων, εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος, Homo difficilis et morosus. Suid. δύστροπον exp. δυσάρεστον, σκολιὸν, ex Anonymo, Οἰκέτην δύστροπον δεσμοῖς περιβαλὼν, ἄγριος ὢν καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Eidem δύστροπος est ἄμορφος, item δυσμετάθετος, Qui transferri vel mutari difficulter potest: tunc autem e τροπὴ esset compositum, et synonymum τῷ δυστράπελος. Rursum δύστροπος ei est ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης: quod mihi suspectum est; [leg. enim * δύστρητος. " Δύστροπος, Abresch. Lectt. Aristæn. 109. Valck. Hipp. p. 182. Musgr. 161. ad Diod. S. 1, 118. Alciphr. 358. Jacobs. Anth. 8, 20." Schæf. Mss. * Δυστροπέω, unde] Δυστροπία, ἡ, Difficultas morum, Mores difficiles: eidem Suidæ est ἡ κακότροπος γνώμη: ut et J. Poll. 5, c. 21. synonyma facit δυστροπία et κακοήθεια: itidemque δύστροπος et κακοήθης. Sic vero et ADVERBIO Δυστρόπως synonymum facit κακοήθως, Maligne, Morum quadam perversitate et pravitate. [J. Poll. 3, 132. 5, 120. [* Δυστροπικὸς, Schol. Aristoph. B. 848. Lobeck. Phryn. 228. * Δυστροπεύω, Basil. Ep. T. 3. p. 435.] Ἑτερότροπος, Aliusmodi, Diversus, Alius. Ex Epigr. vero ἑτερότροπος ὁρμὴ affertur pro Motus alternus. [Aristoph. Θ. 724. Synes. p. 22. " Paul. Sil. 69. Jacobs. Anth. 12, 186." Schæf. Mss. * " Ἑτεροτρόπως, Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 95." Boiss. Mss. * Ἑτεροτροπέω, unde * Ἐξετεροτροπέω, i. q. ἐξευγενίζω, Degenero, Cyrill. Alex. in Jo. 8, 41. p. 550. Ἐξετεροτροποῦντας ἀποδείξας τοῦ προγόνου τοὺς Ἰουδαίους.] Εὔτροπος, Qui probatis est moribus, Bene moratus: opp. præcedenti δύστροπος et sequenti κακότροπος, quibus significatur Qui malis s. pravis est moribus. Seu, Qui scitis et elegantibus est moribus. Vide Εὐτράπελος. [J. Poll. 3, 133. Hippocr. 50, 24. * Εὐτρόπως, Schol. Thuc. 1. * Εὐτροπέω, unde] Εὐτροπία, ἡ, Morum probitas s. elegantia, Probi et sciti mores, [Theogn. 217. Democrates ap. Plut. 7, 949: ἤθους, Versutia, ubi Reisk. * εὐστροφία, " Philo J. 2, 399." Wakef. Mss.] Ἰδιότροπος, Qui proprii cujusdam et peculiaris modi est, [" Theod. H. E. 1, 4." Mendham. Mss. " Ad Lucian. 1, 213. Toup. Emendd. 1, 419." Schæf. Mss. Plato Politico p. 261. Diod. S. 5. p. 203, 29.] Ἰδιοτρόπως, Modo quodam proprio et peculiari. E Greg. Naz. affertur pro Peculiariter et Privatim. [Diod. S. 109. * Ἰδιοτροπέω, unde * " Ἰδιοτροπία, Peculiaris dicendi scribendique forma et methodus, quam aliquis potissimum sequitur. Phot. Bibl. Cod. 181. Dionys. de Cens. Scr. c. 1. ἰδιώματα etiam appellat, et mox χαρακτῆρα. Cic. de Orat. 2, 23. de Curione: Suam quandam expressit quasi formam figuramque dicendi: cf. Ἰδέα." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Eust. in Dionys. P. p. 187. * Ἰσότροπος, unde * Ἰσοτροπέω, Iisdem sum moribus, Cyrill. Alex. in Jo. p. 559. Ταῖς τοῦ πατρὸς βδελυρίαις ἰσοτροπῶν.] Κακότροπος, Qui malis est moribus, Male moratus, etiam Pravus, Perversus, Malignus. Sic enim e moribus vocatur aliquis: ut i. sit q. κακοήθης. [" Brunck. El. 546." Schæf. Mss. * " Κακοτρόπως, Perverse, Maligne, Athan. 1, 431. 602. Euseb. H. E. 250. 270. 394." Kall. Mss. Dio Cass. p. 329. " Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss. * Κακοτροπέω, Hippocr. 606, 31.] Κακοτροπία, ἡ, Mali mores, Mores perversi et pravi, Malignitas, etiam Nequitia. Tradit enim Gell. 7, 11. quem Lat. Nequam vocant, κακότροπον dici posse Gr. vocabulo. Est tamen aliquid discriminis inter κακότροπον et κακοήθη: nam Amm. (80.) κακοήθειαν esse dicit κακίαν κεκρυμμένην, Tectam malitiam, quam Lat. Malignitatem vocant: κακοτροπίαν vero, ποικίλην καὶ παντοδαπὴν πανουργίαν, Malitiam variam et omnimodam, qualis est versutia et vafritia. [Thuc. 3, 83. " Const. Manass. Chron. p. 53. 68." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 336." Schæf. Mss.] Κακοτροπεύομαι, Malis artibus ago, Malitiose improbeque ago: ut ii sc. qui improbis et perversis sunt moribus, κακοτεχνῶ, κακουργῶ. Polyb. 5, (2, 9.) Κακοτροπευσάμενος πρὸς τοὺς προειρημένους, ἀπῆρεν εἰς τὴν Χαλκίδα. Hæc Bud. Comm. 25. Ubi etiam exp. κακοπραγμονήσας, συγκακουργήσας, σκευωρησάμενος. [" Bekk. Anecd. 354." Boiss. Mss. " Jacobs. l. c." Schæf. Mss. * " Κακουργότροπος, Const. Manass. Chron. p. 124. * Καλότροπος, Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 91." Boiss. Mss.] Μονότροπος, Uniusmodi, Simplex. Plut. Symp. 4. Ἐν δὲ ταῖς ἁπλαῖς καὶ μονοτρόποις ἡδοναῖς οὐ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἡ θέλξις, In voluptatibus quæ simplices sunt et uniusmodi. Basil. Hexaëm. accepit pro Candido et simplici, qui opp. τῷ πολλαπλῷ, Bud. Μονότροποι dicuntur etiam οἱ μοναστικοὶ, Qui solitariam amant vitam. Plut. περὶ Φιλαδ., Ὡς ἀφίλους καὶ ἀμίκτους καὶ μονοτρόπους ζῆν μὴ δυναμένους μηδὲ πεφυκότας. Itidemque μονότροπος βίος Eid. est Vita solitaria, in Pelop. (3.) Et in Præc. Sanit. Ejusd. (6, 512.) Εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν καὶ μονότροπόν τινα καὶ ἄφιλον καὶ ἄδοξον ἀπωτάτω πολιτείας καθιστᾶσιν αὐτούς: [" Ruhnk. ad H. in Cer. 200. Toup. Opusc. 1, 301. Emendd. 1, 459. Casaub. Athen. 1, 81. ad Herod. 748." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 30. " Μονότροπος λέξις, Elocutio simplex, nulla varietate distincta. Opposita huic est ἡ ποικίλη, et μεμιγμένη. Dionys. Art. Rhet. c. 1. p. 232. Phœbamm. in Schol. * μονόσχημον et προσκορῆ λόγον eundem dicere videtur, qui ornatu vario e figurarum varietate caret. Idem genus orationis dicitur τὸ μονοειδὲς, καὶ ἐπὶ ἑνὸς σχήματος προϊὼν λόγος ap. Auct. Proleg. ad Schol. Hermog. in Ald. Rhet. T. 2., ubi idem ὕπτιος καὶ προσκορὴς τοῖς ἀκροαταῖς, opponiturque ἡ ἀλλαγὴ τῶν σχημάτων, et ποικιλία. Eo nomine sæpe Eust. episodia Homerica laudat, δι' ὧν τό τε μονοειδὲς τῆς γραφῆς ἐξαιρεῖ τῆς ποιήσεως, καὶ

πολυμαθῆ ποιεῖ τὸν ἀκροατήν: vide ad Il. Z. p. 628. et I. p. 759., ubi ab eo Poëta hanc ob causam dicitur * πολυσχήμων, πολύτροπος, et πολυειδὴς ἐν ταῖς ποικίλαις τῶν ἱστοριῶν παρενθέσεσιν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] "Μονοτρόπως, Uno tantum modo "et singulari, Joseph. de Capt. Jud. (322.) M. ἐδόκει "πονηρός." [* "Μονοτροπέω, Tzetz. Ch. 9, 333." Elberling. Mss. * Μονοτροπία, Basil. 3, 133. * Ὀλότροπος, adv. * "Ὀλοτρόπως, Syntipas Fab. 60." Boiss. Mss.] Ὁμοιότροπος, Qui similis et ejusd. modi est. Philo de Mundo, Καὶ ὅσα τούτοις ὁμοιότροπα, i. e. καὶ ὅσα τὸν αὐτὸν ἔχουσι τρόπον, Et quæcunque simili se modo habent, Et alia ejusmodi, Et alia id genus. Sic Aristot. Polit. 6, 8. Καὶ ὅσα τούτοις ἄλλα τῆς ἐπιμελείας ὁμοιότροπα, Et alia quæ similem curam desiderant. || Qui similibus præditus est moribus, Qui ejusd. est ingenii. Thuc. 8, (96.) p. 294. Μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι, ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν: 3, (10.) Καὶ τἄλλα ὁμοιότροποι εἶεν, Et alioqui similibus præditi sint moribus. Sic Herodian. 5, (5, 10.) Οὐδὲ γὰρ προσίετο εἰ μὴ τοὺς ὁμοιοτρόπους τε καὶ κόλακας αὐτῷ τῶν ἁμαρτημάτων. [" T. H. ad Lucian. 1, 211. Wyttenb. ad Plut. 1, 197." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 55.] Ὁμοιότροπα ET Ὁμοιοτρόπως, Iisdem moribus, Eodem modo. Thuc. 1. non procul ab initio, Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, Eodem cultu victuque, quo nunc barbari. Philo de Mundo, Ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ζώοις ἐπιγίνεται τελευτή, Simili modo, Consimili ratione, τῷ αὐτῷ τρόπῳ, s. τὸν αὐτὸν τρόπον. [Ὁμοιοτρόπως, Thuc. 6, 20. * Ὁμοιοτροπέω, unde] Ὁμοιοτροπία, ἡ, Similis et idem prope modus, Morum similitudo, [Strabo 1. p. 38, 10. p. 722., 12. p. 855.] Ὁμότροπος, i. q. ὁμοιότροπος: ut ὁμότροπα ἤθη, Plato, Similes mores. Exp. vero non solum Iisdem præditus moribus, verum etiam Consentaneus. [Plato Phæd. 83. Herod. 2, 49. 8, 144. "Ad Herod. 128." Schæf. Mss. * Ὁμοτρόπως, Schol. Soph. Œd. C. 350. Æneas Comm. Poliorc. 1661. "Diog. L. Pyrrhono p. 368. HSt." Seager. Mss. * Ὁμοτροπέω, Cyrill. Alex. in Jo. p. 833. * Ὁμοτροπία, Dionys. H. 1. p. 223, 16. * Παλαιότροπος, Jambl. V. P. 23. Nicom. Arithm. 2. p. 129. * Παλαιοτροπέω, unde * Παλαιοτροπία, Eust. Il. E. 146. * "Ποικιλότροπος, Versutus, de parduli, Suid. v. Κωνσταντῖνος." Schleusn. Mss. * Πάντροπος, Æsch. S. c. Th. 934=962. φυγή.]

Πολύτροπος, Oppositum superiori μονότροπος. Ita enim dicitur Cujus multi sunt modi, Multiplex et varius, Multimodus: Liv. Multimoda arte. Philo de Mundo, Τεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, Artium genera multiplicia: [V. M. 1, 620.] Thuc. 2, (44.) Ἐν πολυτρόποις γὰρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες, Sciunt se vitam traduxisse per varios multiplicesque casus: ut et Plut. Alcib. Ἐν πράγμασι μεγάλοις καὶ τύχαις πολυτρόποις ἀνομοιότητας. Idem Plut. Numa, πολύτροπος νόσος, Morbus varius. Nonn. (Jo. 110.) πολύτροπα θαύματα, Varia et multiplicia miracula. Hermog. Ποικίλοις καὶ πολυτρόποις ὀνόμασι. A Greg. autem Naz. τὸ ἅγιον πνεῦμα dicitur πολύτροπον ταῖς ἐνεργείαις. Homo etiam aliquis πολύτροπος, Cujus ingenium velut in varias partes vertitur, Versutus, Versatilis ingenii: ut Eust. πολύτροπον ap. Od. init. exp. εὐκίνητον, ποικίλον, πολύμητιν, πολύβουλον, πολύνουν, πολύστροφον, τρεπόμενον πολλὰς ὁδοὺς βουλευμάτων: quem a Poëta alibi vocari dicit πολυμήχανον et παντοίοισι δόλοισι κεκασμένον, et πολύφρονα διὰ πολλὴν ἐμπειρίαν, ab Eur. ποικιλόφρονα, a Comicis στρόφιν. Negat vero accipiendum esse pro eo qui πρὸς πολλὰ ἤθη μεταβάλλεται, et chamæleontem refert, alios atque alios induendo mores: quoniam Poëtæ τρόπος in hac signif., qua sc. pro ἦθος ponitur, ignotum est. Atque ita e τροπὴ compositum esse dicendum fuerit: ut sit ὁ πολλὰς ἀτραποὺς βουλευμάτων τρεπόμενος. Horat. tamen cum dixit in Ep. ad Loll. Qui domitor Trojæ multorum providus urbes Et mores hominum inspexit, quibusdam videtur iis verbis, Multorum hominum mores inspexit, interpretari voluisse hoc πολύτροπον. Sed ego potius credo respexisse ad sequentem versum, Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, accipientem sc.

A νόον pro Moribus. Sic rursum Od. K. (330.) Ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, Versutus et varius Ulysses. Similiter τὸ τῆς γνώμης πολύτροπον vocant Ingenium versatile et callidum, Ingenii agilitatem. Plut. Alcib. (24.) Τὸ μὲν γὰρ πολύτροπον καὶ περιττὸν αὐτοῦ τῆς δεινότητος, οὐκ ὢν ἁπλοῦς, ἀλλὰ κακοήθης καὶ φιλοπόνηρος, ἐθαύμαζεν ὁ βάρβαρος. Loquitur autem ibi de Alcibiade, quem paulo ante dixerat novisse omnium populorum τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις συνεξομοιοῦσθαι καὶ * συνομοπαθεῖν, ὀξυτέρας τρεπόμενον τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος. [" Ruhnk. Ep. Cr. 28. ad Horat. p. 16. Zeun., Voss Myth. Br. 1. p. 102. Wakef. S. Cr. 3, 34. Jacobs. Anth. 7, 21. Huschk. Anal. 190." Schæf. Mss. LXX. 4 Macc. 3, 20. Πολυτροπώτερος, 14, 12. πολυτροπωτέρων ἀλγηδόνων, Longe plura dolorum genera. Πολυτροπώτατος, 1, 25. Πολυτροπωτάτη πάντων τῶν παθῶν, Omnium perturbationum diffunditur longe latissime.] Πολυτρόπως, Multis modis, s. Multimodis, ut Lucr. loquitur; Multifariam, Varie, ποικίλως, [διαφόρως, Hes.]

B Initio Ep. ad Hebr. Πολυμερῶς καὶ π. πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσι. [LXX. 4 Macc. 3, 21. * Πολυτροπέω, unde] Πολυτροπία, ἡ, exp. Multiplex et versatile ingenium, Versutia, Multiplices mores, [" M. Anton. 12, 24." Gataker. Mss. Hippocr. 383, 48. Dionys. H. 2. p. 216, 6. Herod. 2, 121, 5.]

[* "Ταυτότροπος, Const. Manass. Chron. p. 67. * Φαυλότροπος, 53. * Χρηστότροπος, ibid. (unde * Χρηστοτροπέω, e quo) * Χρηστοτροπία, 45." Boiss. Mss.]

Τροπὸς autem Lorum contortum quo remus scalmo alligatur: ut Eust. τροποὺς esse dicit ἱμάντας οἷς ἡ κώπη πελάζουσα ἐνείρεται τῷ ἰδιωτικῶς λεγομένῳ σκαλμῷ: quos κοινότερον appellari τροπωτῆρας, nec non ἐπικωπητῆρας in Lex. Rhet. Atque ita vocari a τρέπεσθαι significante στρέφεσθαι, κάμπτεσθαι, εἰλεῖσθαι, γυροῦσθαι. Itidemque alii plerique Lexicographi exp. Utitur vero Hom., Od. Δ. 782. Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι. Hos τροποὺς nominat et κληῖδας, Od. Θ. init. Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ

C κληῖσιν ἐρετμά: utrobique ita vocans τὴν συνοχὴν τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς, teste eodem Eust. [" Ernesti Ind. Hom., Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 319. Kuster. Aristoph. 122." Schæf. Mss. " Opp. 'A. 5, 359. (τροπὸν αὐτόν, ἐπαρτέα δεσμὸν ἐρετμοῦ.)" Wakef. Mss. Athen. 208. Latine Strupus, Struppus, s. Stroppus; item Strophus, Vitruv. 10, 8. Remi circa scalmos strophis religati. Cf. Στρόφος.] Unde VERBUM Τροπόω, Loro illo ad scalmum religo. Lucian. (1, 621.) Καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωται, Omnes remi ad scalmum suis loris s. restibus religati sunt. Itidem Hesychio τροπώσασθαι est τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι. Ubi etiam nota VERBALE Τροπωτήρ: dicitur enim τροπωτὴρ ἱμάς, ᾧ τροποῦται ἡ κώπη πρὸς τὸν σκαλμόν, Funis s. Lorum quo remus ad scalmum religatur. Idem cum τροπός, sed κοινότερον, ut paulo ante ex Eust. docui. Meminit et Suid. ac J. Poll. 1. Utitur autem eo vocabulo Thuc. 2, (93.) p. 79. Ἐδόκει δέ, inquit, λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπη-

D ρέσιον καὶ τὸν τροπωτῆρα, πεζῇ ἰέναι. A Xenarcho autem ap. Athen. (64.) polypus vocatur φλεβὸς τροπωτήρ. [Τροπόω, Æsch. Pers. 382. ναυβάτης τ' ἀνὴρ Ἐτροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον: v. Blomf. Gloss. " Aristoph. 'A. 553. Kuster. p. 122. Τροπωτῆρ, ibid. Casaub. ad Athen. 133. Coray l. c. ad Lucian. 1, 340. Jacobs. Anth. 7, 86." Schæf. Mss. * Ἐντροποῦμαι, Anonymus ap. Suid. v. Ἐπισκαλμίσι, Πτύα ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπισκαλμίσιν ἐντροπωσάμενοι, ἤρεττον: cf. J. Poll. 1, 87.]

Τρόπηξ, Manubrium remi: dicit enim Hes. τρόπηκα esse Remi partem, nimirum οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες: synecdochice vero pro Toto remo accipi. Forsan a τρέπεσθαι sic dicitur, quoniam inter remigandum huc illuc versatur. " Τράφηξ, Pars navis " ubi scalmi ponuntur. Plura Etym. et Suid." [Ab Hes. exp. χάραξ, σκόλοψ· ἔνιοι δέ, τὸ δόρυ· ἄλλοι, τὸ τῆς νεὼς χεῖλος. Occurrit ap. Lycophr. 641. 1001.] " Τράπηξ, Hasta, Hes." [Vide Schn. Lex.]

Τρόπηλις quoque SIVE Τροπαλλὶς derivatur a τρέ-

πεσθαι significante εἰλεῖσθαι, teste Suida, cui est σκορόδων δέσμη, Fasciculus alliorum, Allia in fasciculum colligata, Manipulus alliorum. Itidem et Schol. Aristoph. τροπαλλὶς est σκορόδων δέσμη, 'Α. (813.) σκορόδων τροπαλλίδος. Et in Lex. meo vet. atque ap. Etym. Τρόπηλις, ἡ τῶν σκορόδων δέσμη, itidem ut ap. Suid. Apud Hes. vero legitur ETIAM Τριτοπηλίς: is enim post Τριτοπάτορας habet, Τριτοπηλὶς, σκορόδων δέσμη, ἀπὸ τοῦ πεπιλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι. Ubi aliam sequitur etymologiam. [" Kuster. Aristoph. 124." Schæf. Mss.]

Τρόπις vero ejusd. sit originis necne incertum est, utpote de cujus etymo sileant Grammatici. Est vero Τρόπις Carina; τὸ κατώτατον τῆς νεὼς, Hes. Ima s. Infima navis pars: quam στεῖραν etiam vocant: Martialis itidem Tropin appellat. Aristoph. Σφ. metaph. dixit τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος, pro τὴν ἀρχὴν, quoniam τῶν δρυόχων ἡ τρόπις ἵσταται πρῶτον, inquit Schol. quemadmodum et Etym. tradit metaphorice capi ἐπὶ καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος. In Σφ. inquam, non procul ab initio, (36.) Λέγε νῦν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος, Principium rei mihi expone. Sic et Plato usus est de LL. 7. p. 281., teste Bud. Porro declinatur hoc vocabulum duobus modis; facit enim vel τρόπιος in gen., cujus Suid. meminit; vel τρόπιδος, quod legitur ap. Schol. Aristoph. ["Bibl. Crit. 1, 4. p. 28.; 3, 2. p. 46. Musgr. ad Eur. Hec. 350. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 180. Valck. Anim. ad Ammon. 115. Wakef. Ion. 1442. Jacobs. Anim. 93. Archimel. 1. Antiphil. Byz. 1. et Jacobs." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 388. τρόπιδι: 4, 1244. Od. E. 130. τρόπιος. Plut. Demetrio 43. Τὰς μὲν ἐν Πειραιεῖ τρόπεις ἔθετο, τὰς δ' ἐν Κορίνθῳ. Theophr. H. Pl. 1, 16. Πάντα ὥσπερ ἐκ δυεῖν σύνθετα καὶ τὸ μέσον οἷον τρόπις. * Εὔτροπις, Schol. Apoll. Rh. 1, 401. * Ὑποτρόπιος, Sub carina, Opp. 'Α. 1, 224. Orph. Arg. 265.] Unde ADJ. Τροπίδιος: ut τροπίδια ξύλα dicuntur τὰ εἰς τρόπιν νηὸς εὐθετούμενα, Ligna apta ad fabricandas navium carinas. Plato quoque usurpavit pro Ad carinam pertinens, de LL. 7. p. 281(=803.) Οἷον δή τις ναυπηγὸς τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος, τὰ τροπίδια ὑπογράφεται τῶν πλοίων σχήματα. Ibid. metaphorice, Τὰ τῶν βίων πειρώμενος σχήματα διαστήσασθαι κατὰ τρόπους τοὺς τῶν ψυχῶν, ὄντως αὐτῶν τὰ τροπίδια καταβάλλεσθαι. [* "Τροπίδιον, Carina, Clem. Alex. 97(=78.)" Wakef. Mss. "Bibl. Crit. 3, 2. p. 46. Steinbr. Mus. Tur. 1, 180." Schæf. Mss.] Est inde et VERB. Τροπίζω, Carina instruo. Unde Hippocr. in quadam Epist. (p. 1276.) dixit ναῦν ἱκανῶς τετροπισμένην, Carinatam, Bud.

Sequuntur quædam ex aor. 2. derivata, vel ex Ion. th. Τράπω.

Τραπελίζω, i. q. τροπαλίζω: unde particip. τραπελιζόμενος, quod Hes. exp. συνεχῶς ἀναστρεφόμενος, Subinde se convertens.

Τραπελὸς, Mutabilis, VV. LL.

Δυστράπελος legitur ap. Soph. Aj. (913.) p. 54. πᾶ, πᾶ Κεῖται ὁ δυστράπελος, 'Ο δυσώνυμος Αἴας; ubi Cam. vertit Immanis. Schol. exp. δύσκολος, δυσκίνητος, * ἀμετάτρεπτος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγὴν τῷ πάθει: subjungens, eod. modo etiam δυστράπελον ὄργημα vocari τὸ οὐκ εὐδιάλλακτον, Iram implacabilem. Rursum annotat, Atticos δυστράπελον dicere τὸν ἀμετακίνητον ἐν ὀργῇ ἢ διαθέσει ἢ φιλαργυρίᾳ, Cujus nimirum animus τρέπεσθαι et flecti moverique nequit. Qui ETIAM Ἀτράπελος dicitur, ut Idem ibid. tradit, et ex eo Suid. Legitur ap. Hes. quoque, exponentem δυσμετάθετος, Qui dimoveri et transferri difficulter potest. [Δυστράπελος, Athen. 408. "Lobeck. Aj. p. 372. Valck. Hipp. p. 182." Schæf. Mss. Conf. c. * δυστράπητος, Hippocr. de Nat. Oss. 307. * Δυστραπελέω, unde] Δυστραπελία, ἡ, Eidem est κακοτροπία, κακοήθεια, Perversitas et malignitas morum, Improbi et maligni mores: ut et τὸ δυστράπελον τῆς νόσου e Chrys. affertur pro κακοήθεια, Malignitas. Bud. vero δυστραπελία interpr. Difficultas, Molestia aliquid ægre efficiendi, Cum quis facile se explicare non potest: ap. Diod. S. (17, 82.) Ἀλλ' ὅμως ὁ βασιλεὺς, τούτων ἁπάντων ἀντιπραττόντων τῇ στρατιᾷ, τῇ συνήθει

A τόλμῃ καὶ καρτερίᾳ τῶν Μακεδόνων περιεγένετο τῆς τοπικῆς δυστραπελίας, i. e. δυσχωρίας, ut postea dicit. [Jambl. V. P. 92. At in Diod. S. l. c. est alia lectio * δυστραπέλεια, ut etiam 5, 15. Διὰ τὰς δυσχωρίας καὶ τὴν ἐν τοῖς καταγείοις δυστραπέλειαν: Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 91.] Δυστραπέλως, exp. Implacide, Contumaciter, Inconcinne, Incondite. Quæ posterior signif. convenit huic Xen. loco, (Œc. 8, 16.) Ἐπισκοπῶ πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ νηῒ, ἤ εἴ τι ἀποστατεῖ, ἤ εἴ τι δ. σύγκειται· οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάττῃ, μαστεύειν ὅτου ἂν δέῃ, οὔτε δ. ἔχον διδόναι: quem citans Bud. δυστραπέλως ἔχειν esse dicit si quid ita situm est ut facile promi non possit.

" Ἐκτράπελος, i. q. δυστράπελος, ut Schol. Aristoph. innuit, dum ἐκτράπελα exp. σκληρὰ, ἀπαίδευτα, Dura et inscita. Nam et δυστράπελος dicitur Invenustus et illepidus, Inscitus. Sed addit etiam, ἀνώμαλα et ἀπόβλητα. Quo posteriore videtur velle indicare dici ἐκτράπελον Eum quem solemus ἐκτραπέσθαι, Aversari et declinare. Quomodo ac-
B cipi potest in h. ap. Suid. l. Τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος, Horrenda et aversanda facie, i. e. Fœda, vel etiam Monstrosa. Ita enim et Hermog. intellexit, cum in l. περὶ Πολιτικοῦ Λόγου, loquens de figmentis poëticis, dicit, Τοιοῦτο δὲ καὶ πτερωτοὺς ἀνθρώπους λέγειν, καὶ ὅλως σύνθετά τινα ζῶα καὶ ἐκτράπελα, οἷον πηγασοὶ, καὶ γοργόνες, καὶ κένταυροι, καὶ σειρῆνες. Et Plin. 7, 16. ἐκτραπέλους a Græcis vocari tradit Pueros monstrosi incrementi, ut illum qui in tria cubita triennio adoleverat; in Latino autem non habere nomen. Bud. activam etiam ei signif. tribuit. Nam e Suida de Sardanapalo afferens, Ἐκτράπελος ταῖς τρυφαῖς, interpr. Horrens et aversatus communem naturæ modum." [" Brunck. Aristoph. 3, 171. ad Poët. Gn. 284. ad Callim. 1. p. 203. ad Lucian. 1, 413. Jacobs. Anth. 9, 414. 451." Schæf. Mss. " Rarus, Eximius, Schol. Pind. Π. 4, 156. Ingens, Enormis, Suid. 2, 445. Ælian. H. A. 779. (14, 9.)" Wakef. Mss. * " Ἐκτραπέλως, Jacobs. Anth. 9, 414."
C Schæf. Mss. Lucian. 5, 564.]

Εὐτράπελος, oppositum præcedenti δυστράπελος: quemadmodum enim δυστράπελος dicitur interdum Qui morosus est et difficilis, atque illepidus, ita vicissim εὐτράπελος vocatur qui est Lepidus, Facetus, Scitus, Elegans, Venustus: ἀστεῖος, κομψός. Fortasse ita dictus quasi Qui dicta sua norit τρέπειν scite ad ea quæ se offerunt. Isocr. Areop. (18.) Τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν. Aristot. Eth. 2, 7. Περὶ δὲ τὸ ἡδὺ τὸ ἐν παιδιᾷ, ὁ μὲν μέσος, εὐτράπελος, καὶ ἡ διάθεσις, εὐτραπελία· ἡ δ' ὑπερβολὴ, βωμολοχία· καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν, βωμολόχος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἄγροικός τις. Ubi etiam NOTA, εὐτραπελίαν, virtutis nomen esse: in qua si quis excedat modum, nominari vitium illud βωμολοχίαν, et scurrilitatem: si quis vero modum deserat, appellari ἀγροικίαν, Rusticitatem illepidam. Minus enim esse leporis solet in rusticis quam in urbanis: unde et ἀστεῖοι, sicut Lat. Urbani, nominantur οἱ εὐτράπελοι. Idem Aristot. Eth. 4, 8. Οἱ δ' ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι
D προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι. Ubi etymon exprimit: εὐτραπέλους sc. dictos esse quasi εὐτρόπους s. εὐκινήτους: nam sicut τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, ita etiam τὰ ἤθη, ut ibid. docet. Iidem et ἐπιδέξιοι eam ob rem nominantur, sc. διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις ἐπιδέξιον. Addit vero, ἐπιπολάζοντος τοῦ γελοίου καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, etiam τοὺς βωμολόχους nominari εὐτραπέλους. Quam εὐτραπελίαν reprehendit Paul. ad Ephes. 5, (4.) Μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν αἰσχρότης, καὶ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, Obscœnitas, et stultiloquium, et dicacitas. Nec enim urbanitatem damnat et dicta faceta ac salsa, sed scurrilitatem et dicteria quæ non referuntur ad commodum proximi, nec ad finem honestum: qualis est ἡ τῶν μιμολόγων et γελωτοποιῶν: utpote cui desit τὸ μετὰ σεμνότητος χαρίεν, quod alteri εὐτραπελίᾳ inesse solet, de qua supra dixi, quæ Latine a quibusdam redditur Facetiæ, Festivitas, Urbanitas, Lepor: posterior autem,

quæ in βωμολοχίαν et σκώμματα degenerat, Scurrilitas, Dicacitas. Chrys., Pauli illum locum enarrans, εὐτράπελον dici scribit τὸν ποικίλον, τὸν παντοδαπὸν, τὸν ἄστατον, τὸν εὔκολον, τὸν πάντα γινόμενον, τὸν ταχέως τρεπόμενον καὶ μεθιστάμενον: et qui solet καὶ σχῆμα καὶ ῥῆμα καὶ γέλωτα καὶ βάδισιν καὶ πάντα μιμεῖσθαι, καὶ σκώμματα ἐπινοεῖν. Metaphorica porro hæc est signif. horum vocabulorum εὐτράπελος et εὐτραπελία: proprie enim εὐτράπελος dicitur ὁ εὐκίνητος, ut Aristot. quoque supra citato loco innuit. Atque adeo Suid. εὐτράπελον exp. εὔστροφον, ap. Aristoph. Σφ. (467.) Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν Οὔτε λόγον εὐτράπελον, Αὐτὸς ἄρχων μόνος, Schol. ἀπολογίαν πιθανὴν καὶ εὖ τετραμμένην. Synes. adhuc magis proprie, de Insomn. Οὐδὲν γὰρ οὕτως, ὥσπερ πνεῦμα, εὐτράπελον, Nihil est adeo ac spiritus versatile et commutabile. [" Thom. M. 568. 801. Wakef. S. Cr. 5, 130. ad Diod. S. 2, 453. Brunck. ad Poët. Gn. p. 284. D. R. ad Longin. 261. Act. Traj. 1. p. 229. Toup. Opusc. 1, 329. Ammon. 36. 128. ad Callim. 1. p. 203." Schæf. Mss. Thuc. 2, 41. quo in l. Phrynichus Bekkeri p. 41. exp. εὔρυθμος, εὐπρεπής. Ælian. V. H. 5, 13. Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς πολιτείας εὐτράπελοι. Dionysius ap. Suid. v. Παιᾶνας, Οὐκ εὐτραπέλῳ τῇ γλώσσῃ οὐδὲ ἐῤῥωμένῃ ᾖδε παιᾶνας. Liban. 3, 368. Φύσις (πιθήκου) ποικίλον τι καὶ εὐτράπελον: cf. Ælian. H. A. 5, 26.: Pind. Π. 4, 186. ἔπος, Codd. * ἐντράπελον: vide Heyn. et Boeckh. p. 464. * Εὐτραπέλως, Thuc. 2, 41. * Εὐτραπελέω, unde " Εὐτραπελία, Urbanitas, Pars illius venustatis quæ χάρις et ἀστεϊσμὸς dicitur. Hanc unam virtutem negat in Demosthene esse Dionys. de Vi Demosth. 54. p. 1122." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Thom. M. 568. 801. Wakef. S. Cr. 5, 130. ad Diod. S. 2, 8. 453. Scurrilitas, Lucian. 2, 257." Schæf. Mss.] Apud Etym. legitur et VERB. Εὐτραπελέω, sed sine expositione. Fortasse autem idem valet hoc verbum activum, quod PASS. Εὐτραπελεύομαι, sc. Sum εὐτράπελος, ap. Chrys. Comm. in Ep. ad Ephes. 6., ubi aliquoties legitur. [" Diod. S. 2, 615. * Εὐτραπέλεια, ad Eund. 2, 8." Schæf. Mss. * " Εὐτραπελίζω, Schol. Plat. in Notis Fischeri ad Apol. 11. fin." Boiss. Mss. Εὐτραπελίσαι, Gl. Joculare. * " Φιλευτράπελος, Aristot. Stobæi Serm. 6. p. 174. Schow." Boiss. Mss.]

[* Παλιντράπελος, i. q. παλίντροπος, Pind. Ὀ. 2, 68. * Παλιντραπέλως, Philostorg. H. E. 2, 7. * Παλιντραπελέω, unde * Παλιντραπελία, J. Poll. 3, 132.]

SED ET Εὐτρεπὴς derivatum esse videtur a τρέπω: cum enim significet Paratus, ἕτοιμος, dictum videtur quasi εὖ τετραμμένος πρὸς ἔργον τι, veluti Hom. dicit Vulcanum suas φύσας τρέψαι πρὸς τὸ πῦρ, Convertisse et aptasse ad suscitandum ignem. Dem. c. Mid. Καὶ μάρτυρές εἰσιν ἕτοιμοι τούτων, καὶ συνήγοροι πάντες εὐτρεπεῖς καθ' ἡμῶν. Ubi nota synonymως posita hæc duo vocabula ἕτοιμος et εὐτρεπής. Exp. vero non solum Paratus, Instructus, ἕτοιμος, ἡτοιμασμένος, sed etiam Absolutus; nec non Æquus, δίκαιος: cujus postremæ expositionis auctor est Hes. [" Markl. Suppl. 392. Iph. p. 257. Wakef. Herc. F. 497. Musgr. ibid. Porson. Phœn. 170. Jacobs. Anim. 82. Villoison. ad Long. 277. Dionys. H. 1, 243. ad Herod. 658. Xen. Eph. 79. Valck. Diatr. 235. T. H. ad Lucian. Dial. p. 81. Conf. c. εὐπρεπής, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 645. ad Diod. S. 1, 21. 54. ad Lucian. 1, 316. Musgr. Bacch. 842. Cycl. 214. Toup. in Schol. Theocr. 219. Bibl. Crit. 1, 2. p. 61. Brunck. ad Æsch. Pers. 830. S. c. Th. 91. Bacch. 432. Pierson. ad Mœr. 150. Valck. Phœn. p. 299. ad Dionys. H. 4, 2197. (Sic * Αὐτοτρεπὴς et * Αὐτοπρεπὴς, Hom. H. in Merc. 86. Ruhnk. Ep. Cr. 31.)" Schæf. Mss. " Εὐπειθὴς καὶ εὐτρεπὴς, M. Anton. 6, 1." Gataker. Mss. Plut. Conviv. 21. Πάντων ὀργάνων εὐτρεπέστατον. * Εὐτρεπῶς, Appian. 1, 325. * Εὐτρεπίη, Hippocr. 256. Ἐς εὐτρεπίην τὴν ἐπὶ τοὺς τόκους τροπὴν, perperam pro εὐτρεπῆ τήν. Linden. reposuit εὐστροφίην.] Εὐτρεπίζω, Paro, Apparo, Instruo, ἑτοιμάζω. Dem. (12.) Πάνθ' ὃν ἐβούλετο εὐτρεπίσας τρόπον: (32.) Πρὶν ταῦτα εὐτρεπίσαι: (44.) Ἱππαγωγοὺς τριήρεις καὶ πλοῖα ἱκανὰ εὐτρεπίσαι κελεύω.

A Item passiva voce ac signif. Paus. Οἱ δὲ ἐς πολιορκίαν εὐτρεπίζοντο, Sese parabant ad obsidionem. Ubi etiam nota non fieri augmentum, sicut et ap. Herodian. 2, (4, 14.) Τὰ μὲν δὴ πρὸς τὸν πόλεμον γενναίως εὐτρέπιζεν. Cum augmento autem dixit Aristoph. Πλ. (626.) ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα, Quæcunque intus sunt parata. Alioqui passiva etiam vox in activa usurpatur signif. Dem. pro Cor. Ὅσους ἢ πεῖσαι χρήμασι Θηβαίων ἢ ἐξαπατῆσαι ἐνῆν, ἅπαντας ηὐτρέπισται. Itidemque accipi potest ap. Herodian. 6, (4, 2.) Ὁ δ' ἐπιδοὺς αὐτοῖς χρήματα μεγαλοφρόνως, εὐτρεπίζεσθαι τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐκέλευσε. E Basilio autem pro Statuere et constituere affertur. [" Markl. Iph. p. 257. 286. 318. Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 7, 89. Exerc. 2, 6. Alciphr. 84. T. H. ad Lucian. Dial. p. 82. Athen. 1, 8. Valck. Phœn. p. 694. 728. Sano, ap. medicos, Coray Theophr. 237." Schæf. Mss. Rufus de Purgant. Cod. Rom. Μόνον τῆς διαίτης εὐτρεπίζειν.] Εὐτρεπισμὸς, ὁ, Apparatio, ἑτοιμασία. Exp. et Bonus ordo. [Suid. * " Εὐτρε-

B πιστέος, J. Poll. 10, 76." Kall. Mss. " Εὐτρεπιστέον, Heliod. Æth. 187." Wakef. Mss. Hippocr. 423, 43. * Εὐτρεπιστὴς, Schol. El. 72. * " Διευτρεπίζω, Paro, Suid. v. Σεμίραμις." Schleusn. Mss. " Anna C. 385." Elberling. Mss. * Ἐξευτρεπίζω, Eur. El. 75.] " Κατευτρεπίζω, Apparo, Compono, " Aristoph." [Ἐκκλ. 510. Xen. K. Π. 8, 6, 8.] " Παρευτρεπίζω, Apparo, παρασκευάζω, Eur." [Iph. T. 725. Cycl. 590. Polyb. 5, 108, 4.] " Προευτρεπίζω, " Præparo," [Jambl. Protr. 10. " Theodos. Diac. Acr. 4, 37. Basil. Hom. Mor. 332. Bekk. Anecd. 328. Suid. v. Ἁγιάσατε." Boiss. Mss. * Προευτρεπισμὸς, Basil. 2, 32.]

[* Εὐτραπὴς, Nicander Fr. 2, 71. εὐτραπέας κυκλαμίνους, al. εὐτρεπέας, εὐπρεπέας, εὐστραφέας: vide nott. in Ed. Schn.]

" Τραπέω, Calco uvas in lacu. Hesiod. (Ἀ. 301.) " Οἵ γε μὲν ἐτράπεον. Et Hom. (Od. H. 125.) Ἄλ- " λας δὲ τραπέουσι." [" Ananius Poëta junxit τραπεῖν et πατεῖν ap. Athen. 282. ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσι,

C Quando uvas exprimunt calcantque." Schw. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 104. Valck. Phœn. p. 640. Gesner. ad Scriptt. R. R. 2. p. 330." Schæf. Mss. Τραπέοντο, Hes. ἐπατοῦντο· παρὰ τὸ τροπὴν λαμβάνειν τὸν βότρυν πατηθέντα: Τραπέουσι· πατοῦσιν ἐπὶ τῇ ληνῷ: Τραπεῖν· * ληνοπατεῖν: an ληνοβατεῖν? Cf. Ληνοβάτης.] " Τραπητὴς, Uvarum calcator." [Hes. * Πατηταί· οἱ τραπηταί.] " At Τραπητὸς, Mustum, " Trapetum, VV. LL. τραπητὸς, ὁ οἶνος, Hes." [" Valck. Phœn. p. 640." Schæf. Mss. Cf. Ἀτραπός. Hinc etiam Lat. Trapes, etis.]

" Ἀτραπὸς, SIVE Ἀτραπιτὸς, ἡ, dicitur ὁδὸς τε- " τριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπὰς, ἀλλ' εὐθεῖα, Via trita, " non habens diverticula, sed recta, inquit Hes. ety- " mon simul afferens et rationem nominis, quoniam sc. " ἐξ αὐτῆς οὐκ ἔστι τραπέσθαι s. ἐκτραπέσθαι. Lat. Callis " dicitur, Semita, Trames; diversa enim est a Via " plaustrorum, quam Regiam vocant, ut patet ex " Herodiano 8. Αἵ τε λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ πᾶσαι " ἐφυλάττοντο, ὡς μηδένα διαβαίνειν, Viæ regiæ

D " omnesque calles observabantur. Sed et ex aliis " patet pro Recta et compendiaria via accipi. Ari- " stoph. N. (75.) Νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, " ὁδοῦ Μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ: B. " (123.) Ἀλλ' ἐστὶν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη, Ἡ " διὰ θυείας, Compendiaria et trita ad inferos via est " per mortarium, trita sc. in eo cicuta et hausta. " Generalius ap. Philon. V. M. 1. Τὴν ἐναντίαν τοῦ " εἰκότος ἀτραπὸν ἤλαυνε, Plut. de Deo Socr. Εὐρεῖαι " μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων, ὀλίγαι δὲ, ἃς δαίμονες ἀνθρώ- " πους ἄγουσιν. Posterius autem ἀτραπιτὸς poëticum " duntaxat est. Od. N. (195.) Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες. " || Ἀτραπὸς dicitur etiam οἶνός τις: Is sc. qui " sponte fluit uva nondum calcata: τραπεῖν γὰρ, " inquit Etym., ἐστὶ τὸ πατῆσαι, ὅθεν καὶ τὸ πρὸ τοῦ " πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, ἀτρα- " πὸς οἶνος καὶ ἀπότροπος λέγεται. Quæ ad verbum le- " guntur et in Lex. meo vet., omissis tantum illis tribus, " οἶνος καὶ ἀπότροπος, sed additis præterea his, ἀπὸ τῆς " α στερήσεως, καὶ τοῦ τραπεῖν ἤως πατῆσαι. Ac sane

" quod ad ἀπότροπος illud attinet, suspectum mihi est, " nec dubitarim pro eo reponere πρότροπος, de quo vide " quæ annotavi T. 3. p. 1633. 1665." [" Ἀτραπὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 196. ad Mœr. 305. Alciphr. 450. ad Diod. S. 1, 410. Jacobs. Anth. 12, 191. An ὁ? ibid. 124. Ἀτραπιτὸς, ad Greg. Cor. 203. 232. Leon. Tar. 68. Rhian. 1. 5. Jacobs. Anth. 8, 75. 12, 153. * Ἀτραπητὸς, 7, 321." Schæf. Mss.: vide ad Greg. Cor. 434. 488.] " Ceterum a superiore Ἀτραπὸς est " VERB. Ἀτραπίζειν, significans Viam carpere, Iter " facere; βαδίζειν, ὁδοιπορεῖν, Hes." [Pherecrates ap. Bekk. Anecd. 460.]

" Ἀταρπὸς, SIVE Ἀταρπιτὸς, ἡ, poëtica metathesi " dicitur pro ἀτραπὸς s. ἀτραπιτὸς, Callis, Semita, " Via recta et deverticulis carens. Hesychio ὁδὸς " ἄτρεπτος. Dicunt enim sic nominari τὴν εὐθεῖαν " ὁδὸν, ἐξ ἧς οὐκ ἔστιν τραπῆναι s. ἐκτραπῆναι, allu- " dentes ad etymon. Il. P. (743.) Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος " κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπόν: Σ. (565.) μία δ' οἴη " ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν: Od. P. (235.) οὐδέ μιν " ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως." [" Ἀταρπὸς, ad Charit. 788. Ruhnk. Ep. Cr. 196. Toup. Opusc. 2, 243." Schæf. Mss. Ἀταρπὸς, Ἀταρπιτὸς, * Ἀταρπητὸς, ad Greg. Cor. 434. 488. 489.]

ΤΡΕΦΩ, θρέψω, (tenui in aspiratam mutata, ad differentiam futuri τρέψω: id quod et in aliis temporibus fit, quæ sine φ efferuntur,) Alo, Nutrio: interdum etiam Educo. Od. B. (131.) Ἣ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε, Quæ me peperit, quæ me aluit: Il. N. (466.) Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα: Ω. (60.) ἣν ἐγὼ αὐτὴ Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα. Ubi nota affinis signif. verba, sicut et Π. (191.) Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα. Itidem Xen. K. Π. 1, (2, 15.) Τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας: 4, (6, 4.) Ἣν ἐγὼ πρόσθεν ᾤόμην τῷ νῦν βασιλεύοντι γυναῖκα τρέφειν: 8, (7, 3.) Γῇ μιχθῆναι· ἣ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει τε καὶ τρέφει. Et pass. Τρέφομαι, Alor, Nutrior, Educor. Il. Ψ. (84.) Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ· Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισι: Od. Ξ. (201.) πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. Et Plut. Artax, Ἀνέμῳ καὶ δρόσῳ τρέφεσθαι, Vento ac rore ali nutririque: ut Idem in Rom. (14.) dicit τρεφόμενον πολέμοις, Qui bellis enutritur. Verum non liberos modo et animantia aliquis τρέφειν dicitur, sed etiam comam. Il. Ψ. (142.) ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. Sic Plut. Μὴ τρέφειν μύστακα. || Pass. τρέφομαι, interdum redditur potius Alo me, Nutrio me: ut τρέπομαι signif. Verto me, Converto me. Nisi malis, Victum mihi quæro, paro, comparo. Xen. K. Π. 8, (2, 4.) Ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, Ut sese alat et victum sibi paret: 3, (3, 9.) Ἢν δὲ ἐκστρατευώμεθα, θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας. Interdum et pro Vivo, Dego. Soph. El. (518.) p. 106., ubi vulgatæ Edd. habent, Ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ. Schol. annotat, pro illo στρέφῃ significante ἀναστρέφῃ, scribi etiam τρέφῃ, i. e. διάγεις. Alioqui passive potius accipitur pro Nutrior, Alor; item Educor: veluti rursum ap. Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ καὶ ἐτράφητε: 4, (5, 17.) Οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα. Sic ap. Isocr. Ep. ad Phil. (59.) Ἀνθρώπου βαρβάρου καὶ κακῶς τεθραμμένου, Male educati. Itidem e Dem. affertur τέθραπται pro Educatus est; et τὸ τεθραμμένον, e Plat. de LL. pro Educatio. || Soph. τρέφω modo quodam sibi peculiari usurpat pro αὔξω et ἔχω, ut Schol. annotavit. Ut in Aj. (503.) p. 30. Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζῆλον τρέφει. Et (649.) p. 39. Ἂν (sc. δύσφορον ἄταν) οὔπω τις ἔθρεψεν Αἰὼν Αἰακιδᾶν, ἄτερθέ γε τοῦδε, i. e. ἔσχεν. Itidemque in Œd. C. (178.) p. 277. ὅ,τι καὶ Πόλις τέτροφεν ἄφιλον, Quod et civitas invisum habet, i. e. Quod et civitati invisum est. Et in Antig. (910.) p. 250. κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω, Φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δέ σοι, Μῆτερ, Spero, i. e. ἐλπίζω. At in Phil. (791.) p. 412. ubi idem Poëta dicit, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ Τὸν ἴσον

A χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; Schol. exp. λάβοιτε. Idem, ibid. [imo, Trach. 117.] p. 335. τρέφει exp. τρίβει, καταπονεῖ, cum Poëta ait, Οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει: sc. κατ' ἀντίφρασιν sic usurpatum hoc verbum annotans: sed tamen et aliam afferens exp., sc. ἔχει. [" Medium Θρέψασθαι active usurpat Theopompus ap. Athen. 517. pro Alo, Educo, Ζῶσιν οὗτοι τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς θρεψαμένοις, sive, ut est in Epitome, ταῖς θρεψαμέναις." Schw. Mss.] || Τρέφεσθαι signif. etiam τὸ πήγνυσθαι, i. e. Cogi, Coagulari, Concrescere: UNDE Τροφιῶδες ap. Hippocr. (1239.) τὸ ἔχον ἐμφερόμενά τινα πεπηγότα, teste Gal. Lex. Hippocr.: Erotian. autem ap. Eund. τροφιωδέων exp. σποδιωδῶν: derivans E Τροφιὰ significante σποδιὰ, Cinis. Quam hujus verbi signif. retinet etiam comp. περιτρέφομαι. Eust. quoque scribit θρέψαι esse non solum τροφὴν δοῦναι, et αὐξῆσαι, sed etiam πῆξαι: unde derivari Θρόμβος. [Od. I. 246. Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος. Eust. τὸ δὲ θρέψας, ἀντὶ τοῦ πήξας· ὅθεν καὶ τροφαλὶς
B τυροῦ. Theocr. 25, 106. ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.] || At τρεφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα, quod legitur Od. O. (80.) et exp. Devertere s. Deflectere in Helladem, s. ὁρμηθῆναι, potius ad τρέπω referendum est; atque adeo quidam ibi legunt τραφθῆναι.

" Ἐθρέφθην, Θρεφθῆναι, et Ἔθρεψα, Θρέψαι, Θρέψεσθαι, sunt a τρέφω."

[" Τρέφω, Wyttenb. Select. 430. Athen. 1. p. 4. Villois. ad Long. 18. Fischer. ad Palæph. 180. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 624. Toup. Opusc. 1, 447. Hesiod. Θ. 192. 198. Valck. Hipp. p. 233. Musgr. 367. ad Phalar. 272. 350. Thom. M. 416. 859. Dawes. M. Cr. 388. Wakef. Phil. 313. Abresch. Æsch. 2, 81. Jacobs. Anth. 7, 122. 398. 8, 65. 303. 9, 427. Anim. 317. Bast Lettre 161. Heyn. Hom. 6, 173. Habeo, Valck. Hipp. p. 203. Brunck. Œd. T. 374. Œd. C. 186. Trach. 108. Soph. 3, 527. Barnes. ad Eur. Tro. 837. Musgr. Herc. F. 990. cf. Wakef. ibid. Trach. 108. Phil. 795. Georg. 130. Abresch. Æsch. 2, 81. Coagulo, Heringa
C Obss. 215. ad Herod. 284. Wakef. Trach. 572. Heyn. Hom. 5, 171. 6, 590. De caseo conficiendo, Toup. Append. in Theocr. p. 40. Valck. ad x. Id. p. 161. ad Mœr. 187. 370. De spe, Valck. Anim. ad Ammon. 45. Conf. c. τίκτω, Wakef. Herc. F. 1370.: cum τρέπω, T. H. ad Plutum p. 211.: cum στρέφω, Wakef. Alc. 1070. Heind. ad Plat. Phædr. 254. Τρ. τὰ φρονήματα, Toup. ad Longin. 378. Τρ. ἐν ἀγορᾷ, Valck. Anim. ad Ammon. 12. Τρ. τινὰ (v. c. παῖδα) τροφήν τινα, Philostr. 172. Boiss. Τρ. ἀγαθὸν, i. e. ὥστε γίγνεσθαι ἀ., Plut. 3, 13. 5, 309. Hutt., Eur. Iph. A. 1429. Matth. Conjunctum cum τίκτω, Wakef. Herc. F. 1370. De aor. 1., ad Thom. M. 54. De aor. 1. et 2. pass., Porson. Phœn. 986. Ἔτραφον sensu passivo, Ernest. ad Il. B. 661. Λ. 222. sed vide Dawes. M. Cr. 98. Heyn. Hom. 4, 355. 5, 15. 106. 281. 8, 373. 540. 551. Ἔτρεφον, ἔτραφον, Brunck. Aristoph. 3, 105. Ἔτραφε, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 71. Ἔτραφες, Wakef. Georg. 42. Callim. 1. p. 494. (H. in Jov. 55.) Τράφεν,
D Ruhnk. Ep. Cr. 242. Wolf. ad Hesiod. p. 80. ad Il. Γ. 113. Heyn. Hom. 4, 80. 355. 5, 106. Τραφέμεν, ad Il. N. 433. Heyn. Hom. 4, 177. 5, 106. 344. 6, 450. (Il. H. 199. Σ. 436.) Τράφ', τράφη, 4, 355. 5, 107. 6, 159. Τράφετο, 4, 355.: conf. c. γένετο, 5, 657. Ἐτραφέτην, 4, 177. 355. 5, 106. (Il. E. 555.) Τέτραφε, ἔτραφε, 8, 166. 375. 429. Τραφεὶς, i. q. διατρίψας, Brunck. Œd. T. 1380. Τέτραφα, Dawes. M. Cr. 101. Simmias 5. Τέτροφα, Dionys. H. 5, 364. Heyn. Hom. 5, 171. Τέτραφ', 107. Τετράφαται, Callim. 1. p. 524. Theogn. 42. Θρεφθῆναι, τραφῆναι, Valck. Phœn. p. 356. Τρεφθεὶς, θρεφθεὶς, Jacobs. Anth. 11, 413. Θρέψομαι, Xen. Œc. 5, 13. Pro τραφήσομαι, T. H. ad Lucian. 1, 181. Θρεψάμενος, Plato de LL. 147. Ast. Τρέφεσθαι διὰ, ὑπὸ, Valck. Adoniaz. p. 280.: ὑπό τινι, Bast Lettre 194. (Ep. Cr. 235.) Πολλῷ ἐλαίῳ τραφεῖσαι (τρίχες,) Schneid. ad Vitruv. 2. p. 359. * Τράφω, Hesiod. Θ. 480. Valck. ad Herod. 171. Porti Lex. Ion. v. Τράπειν, Wakef. Herc. F. 471. Heyn. Hom. 4, 355. 8, 166. (Il. Ψ. 90.)"

Schæf. Mss. Orph. Arg. 378. Τρέφοιν pro τρεφοίην A
s. τρέφοιμι, Etym. M. Vide Schn. Lex. " Perf. τέτραμμαι, Clem. Alex. 79. 309. Aristid. 68." Wakef. Mss. Τραφέμεν, Ion. pro τραφεῖν, sed idem valens quod τραφῆναι, Od. Γ. 28. Τράφεν, Æol. pro ἐτράφησαν, Il. Α. 251. Τέτροφε, Hesychio πέπηγε, πέφυκε: cf. Od. Ψ. 237. " Τέτροφε, Nutrivit, Joseph. A. J. 19, 2. p. 933." Lobeck. Phryn. 579. Τρέφω et στέφω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 54. Θρέψας, seq. gen., ad Greg. Cor. 614. * Τραφέω, Lucian. Abdicat. 28. T. 5. p. 33. Ἐν σκιᾷ τεθραφημένα. Vide Lobeck. Phryn. 578.]

Derivata e præsenti.

Ἁπαλοτρεφὴς, Tenere nutritus et educatus, Tener, Delicatus. Il. Φ. (363.) Κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. [* Ἀρτιτρεφὴς, Æsch. S. c. Th. 356. al. * Ἀρτιβρεφής.] Εὐτρεφὴς, Bene nutritus, saginatus. Od. Ξ. (530.) νάκην ἕλετ' αἰγὸς Εὐτρεφέος, Capræ bene saginatæ, i. e. Pinguis, Bene pastæ. [" Ad Charit. 768. Musgr. Cycl. 379." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 1, 18, 1. εὐτρεφοῦς χώρας: sed v. Εὐτραφής.] Ζατρεφὴς, Admodum bene nutritus et saginatus, Pinguis, Præpinguis, i. fere q. præcedens εὐτρεφής. Il. Η. (223.) Ταύρων ζατρεφέων. Od. Δ. (451.) φώκας ζατρεφέας. Νεοτρεφὴς, Nuper s. Recens nutritus, Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 153." Schæf. Mss.] B

Ἀλιτρεφὴς autem et Κηριτρεφὴς, et similia, cum subst. suis quibuscum sunt composita, singula reperies.

Τρέφος, τὸ, i. q. θρέμμα. Vide Σύαγρος. [Exponitur etiam Frustum, ut casei, a coalescendo.]

Derivata ex 2 aor. Ἐτράφην.

Εὐτραφὴς, i. q. εὐτρεφὴς, Bene altus, nutritus, saginatus; ideoque Pinguis, Corpulentus. Exp. etiam per præsens, Uberius alimentum capiens, Theophr. C. Pl. 3, (2, 6.) Τότε γὰρ ἡ γῆ εὐδιάχυτός τε καὶ εὐβλαστὴς καὶ ὅλως εὐτραφής ἐστιν. Et rursum, (1, 20, 1.) Ὅσα δὲ ὑγρὰ καὶ μανὰ καὶ εὐτραφῆ, ταῦτα ἐκ τῶν νέων καρπῶν βλαστοὺς φέρει. [Eur. Med. 920. Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος Μολόντας. " Εὐτρεφὴς C Homeri et ceterorum Epicorum auctoritate, Quinto Sm. 5, 383. restituendum videtur pro forma communiore εὐτραφὴς, prosaicis Scriptt. usitata, Hippocr. de Aër. et Loc. 5, 65. 68. Plato de LL. 8. p. 842. Aristot. H. A. 8, 1. p. 319., 11. p. 340. Joseph. A. J. 10, 9. p. 532. Polyæn. 7, 36. p. 241. Callistr. Stat. 11. p. 904. Illud ambiguum est, utrum Æschylus S. c. Th. 310. sibi restitui malit εὐτραφὴς, cui Brunck. et Codd. aliquot patrocinantur, an εὐτρεφής: illud Eur. Iph. T. 304. in diverbio legitur, hoc Barnes. in Cycl. 379. pro * ἐντρεφὴς reposuit, Scal. εὐτραφὴς præferente; in canticis quidem Tragicorum βυθοτρεφὴς, νεοτρεφὴς, * χθονοτρεφὴς suo munere funguntur. Antiatt. Bekk. 116. * Φιλοτραφὴς — Εὐριπίδης Αὐγῇ." Lobeck. Phryn. 577. Æsch. S. c. Th. l. c. 296. Blomf. εὐτραφέστατον Πωμάτων. " Εὐτρεφέστατον Ald. Rob. Turn. εὐτραφέστατον Brunck. quod habent A. B. C. K. L. M. 1. Mosqq., quodque sine Mss. reponendum esset, cum ab aoristo rite formetur, ut εὐμαθὴς, εὐπιθής. In Choëph. 896. D editur εὐτραφὲς γάλα. Tzetzes tamen, versum citans Ch. 12, 80. habet εὐτρεφές." Blomf. " Valck. Adoniaz. p. 292. Bergler. ad Alciphr. 131. * Εὐτραφῶς, Jacobs. Anth. 8, 45." Schæf. Mss. Philostr. V. Soph. 2. p. 552. Olear.] Εὐτραφέω, Bene alor, nutrior, Alimentum uberius accipio: cui opp. κακοτροφέω. Theophr. C. Pl. (4, 10, 1.) Τοῦτο δὲ κατὰ συμβεβηκὸς, ὅτι τὸ φυτὸν εὐτραφεῖ βρεχόμενον, Alimentum uberius accipit. [" Excresco, Method. 285." Kall. Mss. * Εὐτράφητος, Etym. M. 122, 30. Schneidero susp.] Εὐτραφία, ἡ, Bonum nutrimentum s. alimentum, Bene ali s. nutriri, Uberius alimentum accipere. E Gell. exp. Bona alitura. Sic dicitur Οἰκοτραφὴς et Σκιατραφὴς, aliaque itidem, quæ habes cum suis subst. [* Πολυτραφὴς, Diod. S. 2, 52. p. 98, 11. * Ὑπερτραφὴς, Philostorg. H. E. 1, 4.]

" Τραφερὸς, ὰ, ὸν, Aridus, Siccus. Sæpe autem " τραφερὴ dicitur a Poëtis Terra s. Continens; sicut " ὑγρὴ, de Mari. Il. Ξ. (308.) οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ " τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Sic Epigr. Εἰ τραφερῆς πά- " σης ἀλιτέρμονα κύκλον ὁδεύσεις. Ibid. Κολοφὼν, " τραφερῆς ἄστρον Ἰηονίης, Ioniæ quæ est in conti- " nente. Ex Apoll. Rh. 2, (545.) κέλευθος τραφερὴ, " Iter quod fit per continentem: sic κέλευθος ὑγρὴ " ibid., Quod fit per mare: [4, 280.] De hujus " autem nominis derivatione lege Eust." [Hes. Τραφερήν· ξηράν· τὸ γὰρ πῆξαι, Θρέψαι λέγουσιν. Τραφερόν· πηκτὸν, τρόφιμον, λευκὸν, ξηρὸν, πεπηγμένον. Sic Lat. Alma tellus. " S. Musgr. in Theocr. Wart. 2. p. 411. Ruhnk. ad H. in Cer. 43. Mitsch. 127. Harles. ad Theocr. p. 336. Jacobs. Emend. 36. Anth. 12, 308. Musgr. Hel. 1077. Huschk. Anal. 298. Heyn. Hom. 4, 93. 6, 13. 590." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 204. ἄρουρα, 5, 334. ἤθεα. Arat. 1027. νόμοι. Pinguis, Grandis, Theocr. 21, 44. Καί τις τραφερῶν (ἰχθύων) ὠρέξατο. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 584.]

Derivata e præt. pass.

Θρέμμα, τὸ, Alumnus, Omne illud quod nutritur aliturque et educatur: veluti est animalium soboles, hominum sc. et bestiarum. Plato de LL. Δύσκολον τὸ θρέμμα ἄνθρωπος, Homo, omnium eorum quæ τρέφονται, maximo cum labore τρέφεται: magnus enim labor est in nutriendis et educandis infantibus, iis præsertim qui bono loco nati sunt. Idem in eod. de LL. opere, Νεογενῆ θρέμματα παίδων, Infantes qui recens nati nutriuntur et educantur. Et Plut. Solone, Ἐν παισὶν οἰκοτρίβων ἢ θρέμμασι παλλακῶν, Et pellicibus quæ aluntur. Solent enim quidam ejusmodi bestias alere, ut etiam οἱ πορνοβοσκοί. Et Soph. El. (624.) Ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, i. e. ὦ ἀναιδὲς βλάστημα, O impudens soboles: verba Clytæmnestræ ad Electram filiam. Nota vero Plat. dicere θρέμματα παίδων pro παῖδας τρεφομένους, itidemque Plut. θρέμματα παλλακῶν pro παλλακὰς τρεφομένας: ut rursum Plato dicit, Τρέφουσιν ὀρνίθων θρέμματα, pro τρέφουσιν ὄρνιθας τοὺς τρέφεσθαι εἰωθότας. Solent enim aves quædam nutriri et saginari, quæ sc. esui sunt: quod composita voce dicitur ὀρνιθοτροφεῖν. Verum et de aliis bestiis dicitur, quas homines in suos usus alunt, et redditur Pecus; nonnunquam et speciali nomine, Bos, Equus, Ovis. Athen. (375.) Ἦν δὲ καὶ παλαιὸς νόμος, τῆς ἐπιγονῆς ἕνεκα τῶν θρεμμάτων, μὴ σφάττειν πρόβατον ἄπεκτον ἢ ἄτοκον. Et ap. Plut. Apophth. Τῇ νήσῳ προσβαλόντες, τῶν θρεμμάτων τινὰ ἀπέσπασαν, de ovibus Polyphemi. Quo modo et Chrys. de Sacerd. pro Ovibus hoc vocab. usurpavit. At Θρέμμα Σελινοῦντος σεμνοῦ Archestr. ap. Athen. (328.) vocavit χρύσοφρυν piscem. [" Casaub. ad Athen. 133. Valck. Hipp. p. 176. Diatr. 241. Koen. ad Greg. Cor. 14. Diod. S. 1, 166. Musgr. Cycl. 188. Soph. Phil. 243. Trach. 574. 1099. Wakef. 1101. Jacobs. Anth. 6, 180. 10, 13. Wakef. S. Cr. 5, 96. Heind. ad Plat. Phædr. 299. Charm. 63." Schæf. Mss. Polyb. 8, 26, 6. Pocock. Inscr. p. 24. no. 20. * Θρεμματοτρόφος, unde * Θρεμματοτροφέω, Diod. S. 95. Strabo 15. p. 1030. "Valck. ad Herod. 238." Schæf. Mss.] " Πολυθρέμ- " ματος, Abundans pecore, Dives pecoris, Multa " alens pecora, Joseph. A. J." [" 265. Schol. Il. I. 154. Zenob. 4, 164." Wakef. Mss. " Suid. v. Πολυμήλη." Boiss. Mss.] " ITEM Πολυθρέμμων pro eo- " dem, sed ap. Poëtas, Lat. Pecorosus: Propert. " Pecorosa palatia. Græci specialius etiam πολύαρς " et πολύρρηνος, ab agnorum multitudine." [" Ruhnk. Ep. Cr. 280." Schæf. Mss. Schol. Eur. Alc. 588. Æsch. Pers. 33. Eust. Il. A. p. 101, 47. 640, 26. Od. A. p. 9, 7. * Φιλοθρέμμων, Carm. Sibyll. 5. p. 332. * Θρεμμάτιον, Chandler. Inscr. 73. p. 30.]

Θρέψις, ἡ, Nutritio, seu, ut Gell. loquitur, Alitura, Alex. Aphr. Probl. 2. [* Θρεψήνωρ, Apollin. Metaphr. 208. * Θρεψίππας, i. q. ἱπποτρόφος, Nom. propr., Apollod. 161. " Lobeck. Aj. p. 309." Schæf. Mss.]

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, Nutritor, Altor. Utroque enim utuntur Latini. Nonn. [Jo. 168. " Thom. M. 860. Huschk. Anal. 74." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 3, 249. Nonn. D. 3, 385.] Cujus FEM. Θρέπτειρα, ἡ, Altrix, Nutrix, Educatrix, Epigr. Eadem per syn-

copen DICITUR Θρέπτρια. [" Θρέπτειρα, Eur. Tro. A 195. Educatrix, Gubernatrix: ap. Modernos, 'la Gouvernante.' Jos. Barnes." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 88. 7, 158. 11, 386. Huschk. Anal. 74." Schæf. Mss. " Opp. 'A. 2, 680." Wakef. Mss. * " Παντοθρέπτειρα, Const. Manass. Chron. p. 29." Kall. Mss. * " Πολυθρέπτειρα γῆ, Idem ibid. p. 2. Amat. 1, 29." Boiss. Mss.] Θρεπτήριος, Qui ali et nutriri solet: πλόκαμος, Æsch. (Choëph. 6.): quem olim κείραντες ἀνετίθουν Ἀπόλλωνι Κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς, ut Hom. testatur: cujus πλοκάμου τομῆς Theseus dicitur κατάρξαι: is enim κειράμενος τὴν ἐμπροσθίαν κόμην, εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. Eust. 165. [Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. l. c.] || Alioqui θρεπτήριος significare etiam potest Ad alendum idoneus: ut θρεπτικός. [" Huschk. Anal. 74." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 543. μαστός.] UNDE Θρεπτήρια [Soph. Œd. C. 1263.] dicuntur Alimenta, [sc. γέρα,] Nutritionis et alituræ præmia, Præmia quæ alumni rependunt iis a quibus alti et educati fuerunt. Nutritia appellant JCti: Hesiod. B Ἔργ. (1, 186.) οὐδὲ μὲν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν Χειροδίκαι. [" Brunck. Œd. C. 1263. Ruhnk. ad H. in Cer. 168. ad Il. Δ. 478. Valck. Phœn. p. 18. 606. Ilgen. Hymn. 536. Thom. M. 588. Jacobs. Anth. 6, 75. 88. Musgr. Ion. 1127. Huschk. l. c. Porson. Phœn. 45. Heyn. Hom. 4, 643." Schæf. Mss. * " Θρεπτήριον, τὸ, Educatorium, Locus educationis, Andr. Cr. p. 10." Kall. Mss.] Eadem, facta sync. DICUNTUR Θρέπτρα, NEC NON Θρέπτα: sicut σῶστρα et λύτρα dicuntur pro σωτήρια et λυτήρια. Il. P. 303. οὐδὲ τοκεῦσι Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. Sic enim Eust. habet et meus Ms. Cod. At θρέπτα sine ρ legitur ap. eund. Eust. 501. nec non ap. Hesych. exponentem τροφεῖα, τροφῶν ἀμοιβὰ, θρεπτήρια. " Θρέπτρον, per sync. pro θρεπτήριον, " Præmium quod altoribus et educatoribus redditur:" [quo tamen in sensu, plur. tantum usurpatur. " Θρέπτρα, Thom. M. 588. Musgr. Herc. F. 1387. Jacobs. Anth. 6, 88. 9, 281. Huschk. Anal. 74. 77. Heyn. Hom. 4, 643. Ruhnk. l. c. ad Il. Δ. l. c. Θρέπτα, C Huschk. Anal. 74. Heyn. l. c. (Quint. Sm. 11, 89.) * Θρεπτάριον, Valck. Anim. ad Ammon. 173." Schæf. Mss.]

[* Θρέπτης, unde] Θρεπτικὸς, i. q. θρεπτήριος, Aptus ad nutriendum et alendum, Alendi et nutriendi vim habens. [" Compar. θρεπτικώτερος, Athen. 82. Superl. θρεπτικώτατος, 32." Schw. Mss.] Interdum etiam redditur Nutritor, Altor: δύναμις, Vis altrix, i. e. Vis alimentum præbens. Philo de Mundo, Κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, θρεπτικῆς τε καὶ γεννητικῆς, Altrice vi. Aristot. Eth. 1, 7. * Ἀφοριστέον ἄρα τὴν θρεπτικὴν καὶ αὐξητικήν. Item Θρεπτικὸν μόριον τῆς ψυχῆς, Animæ pars altrice vi prædita, quæ est vegetandi principium. Item θρεπτικὸς ἑλκῶν ap. Diosc. 1.: quod exp. Ulcerum nutriens et replens.

Θρεπτὸς, Altus, Nutritus, Altilis, Alumnus, Qui alitur et nutritur: ut Eust. 846. tradit θρεπτὸν a quibusdam nominari, quem Homeri Posteri τρόφιμον et τρόφιν appellant, sc. τὸν ὑπό τινος ἐκτραφέντα: qualis D est famulus aliquis liber; nam δοῦλοι οἱ τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, non vocantur τρόφιμοι, sed δεσπόσυνοι s. δεσπόσιοι. Sic ἡ θεραπαινὶς potest DICI Θρεπτὴ, si quis Pherecratem imitari velit, dicentem Μανίαν θρεπτήν. J. Poll. 7, c. 3. Ejusmodi θρεπτοὶ nominantur etiam οἰκοτραφεῖς, Lat. Vernæ. [" Phryn. Ecl. 87. Casaub. ad Athen. 124. Ammon. 101. Valck. Anim. 172. ad Charit. 260." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ἄθρεπτος, Jacobs. Anth. 6, 109." Schæf. Mss. * " Βουνόθρεπτος, Theodos. Diac. Acr. 4, 13." Boiss. Mss. * Εὔθρεπτος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 266.] Νεόθρεπτος, Nuper altus, Recens nutritus; Recens compactus, coagulatus, qua signif. νεόθρεπτος τυρὸς ex Epigr. affertur. Nam θρέψαι interdum signif. πῆξαι, teste Hes. quoque. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 14." Schæf. Mss. * Πολύθρεπτος, Orph. Hymn. 42, 6.]

[* Θρεπτέον, Xen. Α'. 9, 5. Plato Timæo p. 18. " Pseudo-Diog. in Notit. Mss. 10, 274." Elberling. Mss.]

Derivata e præt. med. Τέτροφα, aut nomine τροφή.

Ἀναγκοτροφέω, Necessitate coactus me bene nutrio et alo, Necessario corpus bene curo. UT ET Ἀναγκοφαγέω, Necessario edo, s. potius Necessario sum edax: ut athletæ, quibus imposita necessitas erat multum comedendi, ut εὐεξίαν et robur sibi compararent: unde Athletice et pugilice valere Plautus etiam dixit. Ex Epict. autem [" Manual. c. 35." Seager. Mss.] ἀναγκοτροφεῖν affertur pro Necessariis vesci.

Ἀπότροφος, ὁ, ἡ, Qui procul a parentibus suis altus et educatus fuit ὁ μακρὰν τεθραμμένος, Hes.; Plut. de Solert. Anim. Ὅσαις συμβέβηκε μικραῖς ἁλούσαις ἀποτρόφοις τῶν μητέρων γενέσθαι, Quibus contigit ut, dum parvæ adhuc captæ sunt, procul a suis matribus fuerint altæ et educatæ: ubi de lusciniis loquitur. Et Synes. Ep. 67. in fine, Διὰ τὴν ῥιψοκίνδυνον τόλμαν, ὅτι ἄνθρωπος ἐν ἁμαρτίαις, ἀπότροφος ἐκκλησίας, ἀγωγὴν ἑτέραν ἠγμένος, θυσιαστηρίων ἡψάμην Θεοῦ, Procul ab Ecclesia nutritus et educatus. Ex Eod. affertur, Χαλεπὸν δὲ εἰς πίστιν τὸ ἑκάστοις ἀπότροφον, pro Res peregrinas vix credimus. Gaza ἀπότροφος vertit Paterna carens educatione moribusque. [Aristot. H. A. 4, 9. Herod. 2, 64. " Musgr. Iph. A. 1204. Wessel. Diss. Herod. 170." Schæf. Mss.]

Ἄτροφος dicitur ὁ μὴ τρεφόμενος, Qui non alitur et nutritur, s. potius, Qui ex alimento et nutrimento, quod assumit, non augescit nec habitior fit; Qui cibum non sentit, Plin. 22, 25. Idem Plin. 28, 9. de lacte asinino, Et bibitur ab imbecillitate vires recolligentibus, quos ἀτρόφους vocant. || Res autem aliqua, quæ in cibo potuque sumitur, ἄτροφος nominatur pro Non alens, nutriens, Nullum alimentum suppeditans, Nutrimentum non sufficiens. Cui opp. πολύτροφος et τρόφιμος, ut Diphilus ap. Athen. (54.) castaneas et Sardianas glandes esse dicit πολυτρόφους καὶ εὐχύλους, sed δυσοικονομήτους, διὰ τὸ ἐπιμένειν τῷ στομάχῳ: at vero τὰς φρυγείσας, ἀτροφωτέρας μὲν γίνεσθαι, εὐοικονομήτους δέ: i. e. Minus alimenti in cibis suppeditare, Minus alere. Apud Eund. (288.) Hicesius gongros pisces esse scribit σκληροτέρους τῶν ἐγχέλεων, καὶ ἀραιοσαρκοτέρους τε καὶ ἀτροφωτέρους. Sic Theophr. C. Pl. 2, 7. Ἄτροφα τῶν φυτῶν ὕδατα, Aquæ plantas alere nequeuntes: 6, 4. ἄτροφος χυλός: 14. ejusd. libri, Ἄτροφον τὸ ἁλμυρὸν, Quod salsum est, alimentum nullum præstat. Itidemque ap. Diosc. 1, 152. Ῥόα πᾶσα εὔχυμος, εὐστόμαχος, ἄτροφος, Perexiguum sufficiens alimentum, Ruell. || Ἄτροφος Laconibus dicitur τυρὸς ὁ πησσόμενος, Caseus qui coagulatur, Hes. Sed hic puto leg. esse ὁ μὴ πησσόμενος, Qui non coagulatur: alioqui α non esset στερητικόν: θρέψαι autem dici τὸ πῆξαι, Idem quoque annotavit. [" Ad Charit. 770. Cattier. Gazoph. 17. ad Xen. Mem. 3, 3, 4. Casaub. ad Athen. 144." Schæf. Mss.] Ἀτροφία, ἡ, Non ali s. nutriri, Ex alimento et nutrimento nullum sentire incrementum corporis et virium, Cibum non sentire, ut Plin. loquitur. Celsus 3, 22. de tabis speciebus, Una est qua corpus non alitur, et naturaliter semper aliquibus decedentibus, nullis vero in eorum locum subeuntibus, summa macies oritur, et nisi occurritur, tollit: ἀτροφίαν hanc Græci vocant. De causis vero hujus vitii vide quæ ibid. tradit: consule etiam Gorr., qui inter alia esse dicit symptoma functionis naturalis alimentum male trahentis, vel retinentis, vel concoquentis, vel superflua male expellentis; inde enim sequi nutritionem debilem et a perfecta assimilatione deficientem. Vide et Gal. de Caus. Symptomatum, ubi a morbis inductam maciem τῆς ἀτροφίας nomine comprehendit. Quæ autem causæ, inquit idem Gorr., ἀτροφίαν in toto corpore, eædem in singulis partibus invehere eam possunt, sed maxime in oculo: unde ἀτροφία dicitur Affectus oculi quo totus oculus minor, humilior, obscuriorque redditur. Differt autem ea ἀτροφία ab ejusd. φθίσει, quod hæc pupillam solam angustiorem, obscuriorem et rugosiorem efficit, illa vero oculum universum. Celsus Imminutum oculum vocare dicitur. Vide

et Aët. ac Paul. Ægin. [Gl. Inedia. Theophr. C. Pl. 5, 9, 9. Τότε γὰρ διὰ τὴν ἀτρ. ἐκλευκαίνεται καὶ ἀπόλλυται τὰ δένδρα.] Ἀτροφέω, Non nutrior, E nutrimentis alimentisque quæ sumo, nullum corporis viriumque incrementum sumo: quod Plin. dicit Cibum non sentire. Vel, Alimento deficior, Desunt mihi quibus alar et nutriar. Philo de Mundo, Ἀτροφῆσαν γὰρ τὸ πῦρ, αὐτίκα σβέννυται, Ignis, si ei alimentum defuerit, subito extinguitur. In priore autem signif. pro Cibum non sentio, ideoque tabefio et intereo, Aristot. de Mundo, Ἀτροφεῖν ποιεῖ, Tabefacit, Theophr. Οἱ γὰρ ὄμβροι πλῆθος ποιοῦσι βοτάνης, ὥστε καταπνίγεσθαι τὰ σπειρόμενα καὶ ἀτροφεῖν, ubi quidam interpr. Ita ut segetes strangulentur, et intereant ut exuccæ: [C. Pl. 5, 9, 9.] Itidemque e Gal. affertur ἠτροφηκότα μόρια pro ἐξηρασμένα. [Gl. Tabesco. " Cattier. Gazoph. 17." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 10, 21. * " Συνατροφέω, Gal. Comm. in Hipp. de Artic. 12, 322." Lobeck. Phryn. 578. " Theod. Prodr. 354." Elberling. Mss.] AT VERO Ἀτροφὴς, quod itidem exp. ἄτροφος, Qui non alitur, alimentum non sentit, affertur que e Theophr. C. Pl. 2, (6, 4.) Καὶ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κρατεῖν, ἀτροφῆ καὶ χείρω γίνεται, suspectum mihi est, putoque pro eo reponendum esse vel * ἀτρεφὴς vel * ἀτραφὴς, ut εὐτραφὴς et εὐτρεφὴς dicitur, itidemque ap. Theophr. ἀτρεφῆ vel ἀτραφῆ, [quod dedit Schneid. Ἀτροφὴς, Manetho 6, 25. "Ἄτρεφὴς, Ἀτροφὴς, ad Charit. 770." Schæf. Mss.]

[* Αὐτότροφος, i. q. οἰκόσιτος, Phrynich. Ecl. p. 86 =201. Lobeck. " Valck. Anim. ad Ammon. 173." Schæf. Mss.]

[* " Βαρβαρότροφος, Theod. Diac. Acr. 1, 180." Boiss. Mss.] Δύστροφος, Qui difficulter alitur, ægre nutricatur. Vide Δυσαυξής. [" Musgr. ad Hipp. 161." Schæf. Mss. " Geop. 1, 313." Wakef. Mss.]

[* Ἑτερότροφος, Aliter nutritus, Synes. p. 22. νεότης.] Εὔτροφος, oppositum præcedentibus duobus δύστροφος et ἄτροφος. Dicitur enim εὔτροφος, ut εὐτρεφὴς s. εὐτραφὴς, Qui bene altus et nutritus est, Qui e copioso nutrimento habitior est, Bene habitus e bono alimento: ideoque Pinguis, Plenus. Qua signif. affertur e Diosc. 4. [Theophr. C. Pl. 1, 14, 1. 2, 1, 5.] || Item active accipitur pro Bene alens, Probe nutriens, Copiosum subministrans alimentum: cui itidem opp. ἄτροφος, synonymum vero πολύτροφος, τρόφιμος. Diosc. 2, 79. de caseo, Ὁ δὲ νεαλὴς, εὐτροφώτερος ἐσθιόμενος. Ubi tamen Ruell. videtur legisse ἀτροφώτερος, cum interpretatus sit, Minus alimenti præbet. Certe Diosc. paulo post dicit de vetere caseo, Καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ὀῤῥὸς, κυνῶν τροφιμώτατος. [Hippocr. 267, 17. 27. 35. Lucian. 459. " Cattier. Gazoph. 17. Abresch. Æsch. 2, 81. Diod. S. 2, 229. Jacobs. ad Meleagr. p. 14. Active, Heyn. Hom. 5, 504." Schæf. Mss.] Εὐτροφέω, Bene nutrior, Copiosum alimentum accipio. Quo sensu pass. etiam εὐτροφέομαι usurpatur, ut ἀπορέομαι pro ἀπορέω. Theophr. C. Pl. 4, (1, 4.) Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ζώων συμβαίνει ἐκπαχυνομένων καὶ εὐτροφουμένων. [" Wakef. Ion. 1188. Schneid. ad Aristot. H. A. p. 302." Schæf. Mss.] Εὐτροφία, ἡ, Bona nutritio, alitura, Alimenti copia, etiam Habitus vegetior; is enim effectus est τοῦ εὐτροφεῖσθαι: nam ex ubere alimento et largo pastu habitiores fiunt. Gaza εὐτροφία γῆς dixit pro eo quod Cic. de Senect. Terræ ubertas. [Schol. Aristoph. Θ. 450. Aristot. H. A. 1, 837. Theophr. H. Pl. 4, 11, 4. * Εὐτροφιάω, Hes. v. Μυσιᾶν.] Ἰδιότροφος, Qui seorsim alitur et pascitur, peculiaribus sibi nutrimentis utitur: ut Gaza ἰδιότροφα vertit Quæ sui generis cibo utuntur. [Aristot. H. A. 1. p. 763.] Κακότροφος, oppositum superiori εὔτροφος. Unde Κακοτροφέω, Male nutrior, Parum alimenti accipio, Theophr. C. Pl. 5, (2, 2.) Ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ εὐσθενήσῃ. Item et pass. voce dicitur κακοτροφηθεὶς pro κακοτροφήσας, Male altus: ut et εὐτροφοῦμαι pro εὐτροφῶ reperiri docui. Κακοτροφία, ἡ, Mala nutritio, alitura, Male nutriri s. nutritum esse, [Theophr. H. Pl. 5, 2, 3. * Μονότροφος, unde] " Μονοτροφέω, Uno pastu utor, Strabo p. 67. de Lusitanis, Ψυχρολουτοῦντας καὶ A μονοτροφοῦντας καθαρίως καὶ λιτῶς." [* Μονοτροφία, Plato Polit. p. 261.]

[* Νεότροφος, Nuper nutritus, Recens natus, Æsch. Ag. 733. τέκνον. * Νεοτροφέω, et * Ἐννεοτροφέω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Ὁμότροφος, Simul nutritus, educatus, Convictor, Sodalis, ὁ ὁμοῦ τεθραμμένος, ut Hom. loquitur. [" Herod. 2, 66. Ὁμότροφα τοῖς ἀνθρώποις θηρία." Schw. Mss.] Aristoph. dixit etiam ὁμότροφα πεδία, Campos qui aliquos simul alunt, qui alunt ὁμοτρόφους: nam pluribus uno sodalitio conjunctis ager unus aut alter subministrare alimenta potest: Ὄρν. (329.) Ὅς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' [an ὁμοτρόφα θ'?] ἡμῖν Ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν. Ubi Schol. ὁμότροφα esse dicit οἷον τὴν αὐτὴν ἡμῖν * κατανομὴν νεμόμενα. [" Lennep. ad Phal. 22. ad Herod. 128. Jacobs. ad Meleagr. p. 14." Schæf. Mss. * Ὁμοτρόφος, Qui aliquos simul alit. * Ὁμοτροφέω, unde * Ὁμοτροφία, Joseph. A. J. 18, 6. Lobeck. Phryn. 578. * Ὁμοτροφὴς affertur a Schneidero ex Anth.] Παντότροφος, SIVE Πάντροφος, Omnium B nutritor et altor, Omnibus alimentum præbens, Epith. Dei vel terræ παμμήτορος. [Παντοτρόφος, Gl. Omniparens, " Hes. v. Παμβῶτις." Boiss. Mss. " Ad Lucian. 1, 346. Wakef. Herc. F. 391. Παντρόφος, Phil. 391. Meleager 109. (γᾶ.)" Schæf. Mss. Πάντροφος, Nonn. Jo. 124. Æsch. S. c. Th. 300=281. πελειάς, al. * πάντρομος: Schol. Lycophr. 86. " Æschylus Strabonis 1. p. 58. Αἰθιόπων παντοτρόφων, Codd. * παντοστροφῶν, an * ποντοστεφῶν? Παντοτρόφος, Orac. Sibyll. ap. Theophil. ad Autol. 112. male * Παντατρόφος, Lactant. Instit. 4, 6, 5." Schn. Lex.] Πολύτροφος, Multum accipiens alimentum, Uberius accipiens alimentum, Bene habitus et Pinguis, εὔτροφος. || Multum alimenti suppeditans, Multum nutriens: τυρὸς, Diosc. 2, 83. Caseus multum alens, Multum præbens alimenti: quem εὔτροφον et τρόφιμον ibid. appellat. Sic πολύτροφος οἶνος, 5, 10. Aliud exemplum habes in opposito ἄτροφος. [Athen. 10. 27. 54. 71. * " Πολυτρόφος, Casaub. p. 113. 133." Schæf. Mss. Callim. H. in Cer. 2. Δαμᾶτερ μέγα C χαῖρε, πολυτρόφε. * Πολυτροφέω, unde] Πολυτροφία, Alimenti multa copia et abundantia, Multum nutrimentum, [" Jacobs. Anth. 7, 122." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 5, 15, 4. Ὁ κύτισος τῇ π. φθείρει τὰ παραφυτευθέντα. * " Πρωτότροφος, Primum educatus, Manetho 3, 9." Schleusner. Mss. * Φιλότροφος, Orph. H. 1, 5. Bekk. Anecd. 116.] " Φιλοτροφεῖν, " Lubenter alere, Studiosum esse alendi, Plut. Symp. " Οἱ γοῦν τὰς κύνας φιλοτροφοῦντες." [Schleusn. Lex. V. T. * Φιλοτροφία, Geop. 14. Argum.]

Τροφὸς, ὁ, Altor, Nutritor. Plato Polit. de rege, Αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν, Pastorem et altorem gregis humani. Frequentius fem. gen. dicitur ἡ τροφὸς de Nutrice et altrice infantis. In qua signif. ap. Hom. quoque et Soph. legitur. Sic Plato de Rep. 2. Πείσομεν τὰς τροφοὺς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσί. Plut. Lycurgo (16.) Ἦν δὲ περὶ τὰς τροφοὺς ἐπιμέλειά τις, μετὰ τέχνης, ὥστε ἄνευ σπαργάνων ἐκ-D τρεφούσας τὰ βρέφη, τοῖς μέλεσι καὶ τοῖς εἴδεσιν ἐλευθέρια ποιεῖν: (8, 759.) Ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται, Tragica illa nutrix: (675.) Αἱ τὰ παιδία ψωμίζουσαι τροφοί: nec enim lac solum præbent nutrices, sed etiam cibos præmansos in os ingerunt. Metaph. Isocr. Paneg. Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει: ut et Plato Tim. Γῆν δὲ, τροφὸν ἡμετέραν, Terram, altricem nostram, Cic. Vide et Τίτθη ac Τιθήνη. Neutro gen. Plato Polit. (28. Fisch.) dixit, Ὀνομάσαντας αὐτὸ ξύμπαν ἡμῶν εἶναι τροφόν. || Τροφοὶ, Hes. sunt etiam θρέμματα. [" Ad Charit. 217. 279. Plut. Mor. 1, 9. Lennep. ad Phal. p. 3. Mœr. 189. Ammon. 135. Phryn. Ecl. 54. Thom. M. 846. 848. Musgr. Iph. T. 821. El. 54. Andr. 829. Jacobs. Anth. 8, 42. 10, 225. Brunck. Aristoph. 3, 60. Note sur le personnage désigné dans le Théâtre Grec par le nom de Nourrice. In Théâtre des Grecs, 4, 505. Male redditur Nutrix, Beck. ad Eurip. 3, 1073. Quicquid victum

parat, aut unde cibus subministratur, Wessel. Obss. 213. Sic Lat. Nutrix. Τρ. καὶ τίτθη, Lucian. Dial. p. 92. Τροφοὶ Διονύσου, ad Diod. S. 1, 371." Schæf. Mss. "Alumnus, Aul. Gell. p. 693. Adj., Opp. 'A. 3, 240. (ἄκατον τρόφον: sic edidit Schn.)" Wakef. Mss. Cf. Lobeck. Phryn. 316.]

Τροφὴ, ἡ, i. q. θρέψις, Alitura, Nutritio, ut Soph. pluribus in Il. usurpat pro ἀνατροφή. Educatio: aliis etiam Educandi ratio, Cura in alendo, afferentibus ex Eur. (Iph. A. 561.) τροφαὶ αἱ παιδευόμεναι pro Institutiones. || Sed frequentius τροφὴ dicitur ipsum Alimentum s. Nutrimentum, Alimonium, Cibus, Victus. Athen. 4, Δραχμῆς ὠνήσασθε τὰς προσφόρους ἡμῖν τροφὰς, σκόροδα, τυρὸν, κρόμμυα, κάππαριν. Aristot. Polit. 1. Τροφὴν τῷ γεννηθέντι παρέχειν: nam πάντα τὰ τίκτοντα ἅμα καὶ τροφὴν τοῖς γεγενημένοις ἀπ' αὐτῆς τῆς φύσεως φέρει, inquit Demosth. Epitaph. Et Isocr. Panath. Τροφὴν ἐκ τῶν πολεμίων τοῖς στρατιώταις πορίζειν. Et τροφὴν ποιεῖσθαι ap. Aristot. itidem pro τροφὴν πορίζειν, quod Gaza vertit Victum emoliri. Synonymum his est τροφὴν παρασκευάζειν: unde ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ, Plato de Rep. 2. Item dicitur aliquis τροφῆς γεύσασθαι et ἅψασθαι ap. Plut. Cui æquivalet τροφῇ χρῆσθαι, ap. Eund., cum ait, Τροφῇ ὁ πεινῶν κατὰ φύσιν χρῆται. Et ap. Athen. 5. Τρὶς λαμβάνειν τροφὰς, Ter cibum capere quotidie. Apud Eund., et ap. Plut. τροφῆς ἀπορεῖν pro ἀτροφεῖν, Destitui nutrimento, Egere alimento: ut et ap. Aristot. Polit. 1. Ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. Item παμμιγὴς καὶ ποικίλη τροφὴ ap. Plut. Symp. 4. cui ibid. opp. τροφὴ μονοειδὴς καὶ ἁπλῆ. Nec non τροφὴ ξηρὰ et τροφὴ ὑγρὰ ap. Athen. 2. et 11. ut et Plut. Symp. 7. dicit, Τῆς ὑγρᾶς τροφῆς πρὸς τὴν ξηρὰν ἀναγκαίαν ἐχούσης τὴν ἀνάμιξιν. De triplici autem alimento corporis lege quæ Gal. scribit Comm. 17. l. 2. Aphor. Interdum gen. additur, et is vel alimentum capientis rei, vel præbentis. Alimentum capientis, ut ap. Aristot. Polit. 7. Περὶ ἀποθέσεως καὶ τροφῆς τῶν γιγνομένων, Et alimento natorum. Itidemque ap. Athen. 5. Ἀλεκτορίδων τροφὴν καὶ οὐκ ἀνθρώπων αὐτοῖς διδούς. Præbentis vero, ap. Greg. Naz. Ἡ τῶν ὑδάτων τροφὴ, Alimentum quod aquæ præbent, Aquæ alentes et nutrientes. Τροφὴ dicitur ipse etiam Pastus, Athen. 1. (p. 11.) Τροφαῖς ἐχρῶντο παλαιοὶ, ἀκρατίσματιν, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ. || Τροφαὶ e Soph. (Œd. C. 328.) affertur etiam pro Proles, i. e. Adolescentes. Quo modo et σποραὶ dicuntur et γοναί. [" Longus p. 4. Vill., Bibl. Crit. 3, 1. p. 50. Toup. Emendd. 2, 20. Soph. Œd. T. 1. Wakef. Herc. F. 1370. El. 969. Brunck. ad Soph. El. 1394. Musgr. Cycl. 188. Boeckh. in Plat. Min. 184. Dawes. M. Cr. 388. Educatio, ad Xen. Mem. 3, 5, 10. Eur. Hec. 599. Valck. Hipp. p. 174. Diod. S. 1, 380. Oppon. φύσις, Plato Phædro 334. I. q. διατριβὴ, Brunck. Œd. T. 1380. C. 362. Conf. c. τρυφὴ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 35. ad Plut. 1, 627. ad Diod. S. 1, 209. 343. 361. 363. 423. 438. 704. 2, 201. 514. Γένεσις καὶ τρ., ad Od. Γ. 27. M. 134. Ξ. 201. Diod. S. 1, 386. Mulier. Prosar. p. 276. Τρ. ἄμετρος, Toup. Append. in Theocr. p. 37." Schæf. Mss. Ὀρθὴ τρ., Plato de LL. 1. p. 643. De conjunctione vocum γενέσθαι, τροφὴ, et παιδεία, ad Greg. Cor. 835. Τρ. et ἀνατροφὴ conf., Dionys. de C. VV. 63.]

[* Τροφοποιὸς, Nutritor, Manetho 4, 244. ὀρνίθων. " Ad Charit. 784." Schæf. Mss. * Τροφοφόρης, s. * Τροφοφόρος, i. q. τροφὴν φέρων, Eust. Od. A. p. 34, 35. * Τροφοφορέω, Instar nutricis alo, Act. 13, 18. " Consideratur autem Deus, qui per XL. annos sic populum aluit, sub idea Nutricis; nam pro ἐτροποφόρησεν, Mores eorum tulit, e Codd. scribendum ἐτροφοφόρησεν, Tanquam τροφὸς, Nutrix, eos aluit, ac veluti in sinu gestavit. Id ipsum enim legitur in loco Deut. 1, 31. quo procul dubio Paulus respexit. Cf. 2 Macc. 7, 27. Hesych. id ipsum in Lexicon suum recepit, et interpretatus est ἔθρεψεν." Valck. Schol. in 1 Cor. 13, 3. Vide Schleusn. Lexx. in N. et V. T. Cf. Τροποφορέω. " Wakef. S. Cr. 1, 108." Schæf. Mss. " Chrys. Serm. 111. T. 6. p. 933, 35." Seager. Mss. * " Κλεπτότροφος, Fur ciborum, Suid. v. Δειπνολόχον." Schleusn. Mss.]

Τρόφης legitur ap. Gal. Lex. Hippocr. et exp. εὔτροφος, παχὺς, Bene nutritus, Crassus, Pinguis. Sed puto pro eo τρόφης debere SCRIBI Τρόφις, quod ap. Hes. legitur, et exp. itidem εὖ τεθραμμένος. Eustathio τρόφις idem est qui τρόφιμος, Alumnus, s. θρεπτὸς, i. e. ὁ ὑπό τινος ἐκτραφείς: afferenti ex Opp. ('A. 2, 634.) Ἡ μουσῶν τρόφιμον χ' ἱερὸν τρόφιν [al. τρόχιν] Ἐννοσιγαίου. Idem p. 1468. ex Herod. (4, 9.) affert, Ἐπὰν γένωνται τρόφιες: quod exp. τέλειοι ἄνδρες: [Quando adoleverint.] Neutrum vero genus hujus τρόφις EST Τρόφι, quo Hom. utitur, dicens τρόφι κῦμα, ut Il. Λ. (307.) Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, quod alibi τροφέον s. τροφόεν appellat et πηγόν: [Od. Ψ. 235.:] quod sc. ὁ ἄνεμος ἀναστήσας οἱονεὶ ἔπηξε: a θρέψαι significante πῆξαι, ut testatur idem Eust. 1627. Hes. autem hoc τρόφι per apoc. e τρόφιμον esse factum vult, exponens τεθραμμένον, μέγα, πολλόν τε. [" Ad Herod. 284. Markl. Suppl. 1222. Heyn. Hom. 6, 173. Casaub. ad Athen. 139. ad Mœr. 370. ad Od. Γ. 290." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 326. * Τροφιόω, unde Τροφιοῦται, Hesychio παχύνεται. * Τροφιοῦχος, male pro ὀφιοῦχος, Orph. H. 27, 5.]

Τροφίας, ου, ὁ, Altilis, Alumnus, τρόφιμος, θρεπτός: ut τροφίας ἵππος dicitur Equus domi nutritus, et ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, ut Hom. loquitur: ad differentiam τῶν ἀγελαίων s. φορβάδων, Armentalium s. Gregariorum. Aristot. H. A. 8. Οἱ δὲ τροφίαι ἵπποι πλείστοις ἀῤῥωστήμασι κάμνουσι. [Plut. Æmilio 32. βοῦς.]

Τρόφιμος, [η, ον, et ὁ, ἡ,] Alimentum præbens, Alens, θρεπτικὸς, i. fere q. εὔτροφος et πολύτροφος: oppositum habens comp. ἄτροφος. Theophr. C. Pl. 2, (6, 3.) Τὰ δὲ πότιμα τῶν ὑδάτων βελτίω τῶν ἀπότων, ὅτι τροφιμώτερα, de riguis loquens: 6, (4, 7.) Ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμῖν ἄτροφον, ἄλλοις ζώοις τρόφιμον. Qua in signif. Aristot. quoque utitur in Probl. Sic τρόφιμον γάλα dixit J. Poll. ut et Diosc. 2, 75. Γάλα κοινῶς μὲν πᾶν, εὔχυμον, τρόφιμον: 79. de veteri caseo, Καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ὀῤῥὸς κυνῶν τροφιμώτατος, Sero, quod a caseo manavit, quam optime canes aluntur. Item e Plat. de LL. affertur Τρόφιμος πρὸς κηπείας: nec non τὰ τρόφιμα, Necessaria ad victum. Præterea τρόφιμος dici videtur Herus qui famulitium alit. NAM Τροφίμη ex Epigr. affertur pro Mater, Domina: ut et Hesychio τροφίμη est δέσποινα vel μήτηρ. Ab J. Poll. quidem certe 3, c. 9. quod περὶ Δεσποτῶν inscribitur, synonymως ponuntur, δεσπότης, κεκτημένος, ἐωνημένος, πριάμενος· καὶ ὁ νεώτερος δεσπότης καὶ τρόφιμος. Item, δέσποινα, δεσπόζουσα, κεκτημένη, ἐωνημένη, πριαμένη, τροφίμη. Alioqui τρόφιμος dicitur etiam Alumnus, Is quem domi nostræ alimus. Alexand. Ætolus ap. Gell. 15, 20. de Euripide, Ἀναξαγόρου τρόφιμος ἀρχαίου, Anaxagoræ alumnus: ut et Oppian. dicit Ἡ μουσῶν τρόφιμον χ' ἱερὸν τρόφιν Ἐννοσιγαίου, Musarum alumnum. Et Aristid. τρόφιμοι θεῶν, Deorum alumni. Hes. τρόφιμον dici scribit qui suo tempore vocaretur δεσπόσυνος. Ea autem voce dicitur vel Famulus herilis et Verna, vel Filius herilis: quemadmodum ap. Terent. Phorm. 1, 1, (5.) quod Poëta dicit Herilem filium, Donatus Gr. vocabulo exp. τὸν τρόφιμον. [Lex. Xen. " Plut. Mor. 1, 11. ad Charit. 25. Toup. Opusc. 2, 18. Valck. Anim. ad Ammon. 173. Diatr. 26. 212. Wolf. ad Hesiod. p. 100. Thom. M. 935. Markl. Iph. p. 62. Wakef. Ion. 243. Jacobs. Anim. 125. Boiss. Philostr. 564. 595." Schæf. Mss. " Τρόφιμος τῆς φιλοσοφίας, Suid. v. Ἀποτρόφους." Schleusn. Mss. Eur. Tro. 1302. Ἰὼ γᾶ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων, pro τρέφουσα τὰ τέκνα, Xen. Ἑλλ. 5, 3, 9. Ælian. H. A. 11, 13. 16, 31. Callistr. 906. τὰς τροφίμους πηγάς. Τρόφιμος, Gl. ὁ * τραφὴς, (an τραφείς?) Alumnus, Nutritius. * Τροφιμότης, Eust. Il. I. p. 638, 42. * Τροφιμαῖος, Philo de Nobil. p. 909. Lobeck. Phryn. 559.]

Τροφόεις, i. q. τρόφις, Bene altus et nutritus; ideoque Crassus, Pinguis, εὐτραφής. Hes. τροφόεντα exp. εὐτραφῆ καὶ μεγάλως αὐξόμενα, Procul dubio respiciens ad Od. Γ. (290.) Κύματά τε τροφόεντα πελώρια, ἶσα ὄρεσσι, Fluctus ingentes, immanes. Ubi Eust. exp. non solum εὐτραφῆ καὶ μεγάλα, sed etiam εὐπαγῆ

καὶ στερεὰ, a τρέφω significante πήγνυμι. Ejusmodi κῦμα vocat et τροφι et ἀνεμοτρεφές. Notandum vero ibid. pro τροφόεντα, quosdam Codd., ut Eust. etiam testatur, habere τροφέοντα a VERBO Τροφέω. Il. O. 621. "S. Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 411. Heyn. Hom. 6, 173. 7, 101." Schæf. Mss.]

[* Τροφεῖος, Nutritius, 4 Macc. 15, 13. * "Τροφεῖον, τὸ, Locus ubi aliquis alitur, Suid. v. Οἰκίσκῳ, Καλοῦσι δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνίθων τροφεῖον, οἰκίσκον." Schleusn. Mss.]

Τροφώδης, i. q. εὔτροφος s. πολύτροφος, Alimento abundans, Multum suppeditans alimenti, Copiosum nutrimentum suggerens, Multum alens, nutriens: τροφή, Aristot. Probl., quod interpr. Valens alimentum. [" Heringa Obss. 214." Schæf. Mss. " Hes. v. Συφαρ: (sed ibi leg. τροφώδες.)" Wakef. Mss. Xenocr. Aquat. 1, 35.]

Τροφέω, i. q. τρέφω, ut τροπέω i. q. τρέπω. Unde τροφέοντο ex Od. affertur pro ηὔξανοντο. Vide et Τροφόεις. [" De δομέω dictum est; minorem successum habuit τροφέω, quod Aristarchus Homero reddere conatus, non obtinuit, aperteque damnatur a Photio, Ἐπιθήνησε, οὐκ ἐτρόφησε: nisi lectio corrupta est. Hes. certe pro Ἐπίθεσεν, ἐτρόφησε, potius ἐτρόφευσε scripsisse videtur, a recentioribus frequentatum, v. Philon. V. M. 605. Exod. 2, 7. Pro τροφησόμενα Gal. Comm. 6. in Epid. 511. leg. esse τραφησόμενα, demonstrat id quod sequitur pari vitio turpatum, τροφῆναι δεόμενα." Lobeck. Phryn. 589. * Τρόφημα, Alimentum, Cibus, Hippocr. 887. cf. Foes. * " Ἀργυτρόφημα, τὸ, Gal. 6, 438. Τῶν διὰ γάλακτος ἐδεσμάτων, ὁποῖόν ἐστι τὸ καλούμενον ἀργ., ubi Ed. Ven. et Gorræus * ἀργυροτρόφημα. Cf. Gallorum Blanc manger." Schn. Lex. Suppl. * " Τροφήτης, Hes. v. Ἁρμαλιᾶς. Asterio pro προφῆται restitui τροφῆται in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 283-4." Boiss. Mss.]

Τροφεύω, itidem significat i. q. τρέφω, i. e. Nutrio, Alo. [Vide Τροφέω. Schol. Pind. N. 1. p. 659. Heyn., Euseb. Pr. E. 9.] UNDE Τροφεὺς, έως, ὁ, Altor, Nutritor, Educator, i. q. θρεπτὴρ et τροφός. Plut. Alex. (5.) Πολλοὶ μὲν οὖν περὶ τὴν ἐπιμέλειαν ἦσαν αὐτοῦ, τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Ibid. Τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς λεγόμενος. Itidemque a Soph. (Phil. 344.) et in Epigr. τροφεῖς dicuntur οἱ ἀναθρεψάμενοι et οἱ γονεῖς. Sed et τροφεὺς ἵππων ap. Plat. de LL. Qui equos alit, Equorum nutritor et altor, ὁ ἱπποτρόφος. Quidam interpr. Equiso: ut idem sit qui ἱπποκόμος. Idem ibid. dicit τροφεὺς ἅρματος de Eo qui equos curules s. currum trahentes alit. Quod hominum genus vocabant etiam ἁρματοτροφοῦντας et τεθριπποτροφοῦντας, voce composita. [" Boiss. Philostr. 595. Thom. M. 860. Τροφέα ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 322." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 316.] ITEM Τροφεῖον, τὸ, i. q. θρεπτήριον s. θρέπτρον, Nutritionis educationisque præmium s. merces, Quod pro nutritione et educatione alumnus suo nutritio rependit: ut Suid. quoque τροφεῖα esse dicit τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τροφεῦσιν. In qua signif. legitur 3 Reg. 2. Nec non ap. Isocr. Archid. (44.) Ἀποδῶμεν τροφεῖα τῇ πατρίδι, καὶ μὴ περιίδωμεν ὑβρισθεῖσαν τὴν Λακεδαίμονα. Itidem Antiphon, Τί δεῖ πάσχειν ὅστις ἀνὴρ ὢν οὐκ ἀπέδωκε τὰ τροφεῖα τῇ πατρίδι, loquens de eo qui viri boni et patriæ amantis officio functus non erat in ejus discrimine. [Soph. Œd. C. 341. " Ad Timæi Lex. 250. Valck. Phœn. p. 18. Jacobs. Anth. 6, 75. 88. Eur. Ion. 1514. Musgr. 1493. Heyn. Hom. 4, 643." Schæf. Mss.: Gl. Alimonium, Alimentum, Nutrimentum.]

Τροφαλὶς autem SEU Τρυφαλὶς dicitur ἐπὶ τυροῦ, teste Herodiano ap. Eust. 1339. ubi hic etiam Antiphanis locus affertur, e quo clare id apparet, Τροφαλίδας τε λινοσάρκους· μανθάνεις; τυρὸν λέγω. Vocat autem λινοσάρκους τροφαλίδας eas, quæ sunt λεπταὶ καὶ ἁπαλαὶ, Instar panni linei. Cujus loci Athen. quoque meminit (455.) inter griphos et ænigmatica. Ex Aristophane idem Athen. (658.) Σικελίας αὔχημα τροφαλίς. Et (149.) ex Hermea, Λεπτὸν σπίσιμον ἢ λάχανον τοῦ κατὰ καιρὸν γινομένου, ᾠά τε δύο καὶ τυροῦ τροφαλὶς, σῦκά τε ξηρὰ καὶ πλακοῦς. Ubi etiam nota τυροῦ τροφαλὶς, sicut ap. Aristoph. Σφ. (838.) de cane, ἐξαρπάσας Τροφαλίδα τυροῦ Σικελικήν. Schol. hanc τροφαλίδα τυροῦ esse dicit τὸν ἐπιμήκη τυρὸν, Caseum oblongum, vel τροχὸν τυροῦ, Casei orbem, ut Virg. appellat in Moreto. Sed illos qui Τυροφαλὶς scribunt, non admittit Herodianus, quippe qui a τρέφω derivatum esse dicat significante πήγνυμι. Fieri autem caseum e lacte coagulato, satis est notum. Legitur tamen illud τρυφαλίδες ap. Hes., cum ait, Τρυφαλίδες, ἢ Τροφαλίδες, τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, Frusta e tenero et recenti caseo desecta. Legitur et ap. Aristot., ap. quem Gaza interpr. Formago. Quo vocabulo Itali et Galli nostri utuntur in appellando caseo. At ex 1 Reg. 17, (18.) Τρυφαλίδες τοῦ γάλακτος affertur pro Formellæ casei. Sed et duplici λ scriptum legitur Τρυφαλλὶς ap. Athen. et Hesych. [Τροφαλὶς, Gl. Colostum, l. Colostrum. " Toup. Append. in Theocr. p. 40. Aristoph. Fr. 200. ad Lucian. 2, 330. Heyn. Hom. 5, 171. ad Il. E. 903. ad Herod. 284. ad Charit. 348. Τροφαλὶς, Τροφαλλὶς, ad Mœr. 369." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 65. " Schol. Theocr. 11, 20." Wakef. Mss. Schn. Lex. Suppl. p. 179. * Τρυφάλιον, Alexis Athenæi p. 516. τρυφάλια χλωρὰ Κυθνίου τυροῦ. " Ad Mœr. 370. Τρυφαλὶς, ibid. ad Lucian. 2, 336." Schæf. Mss. * Τρυφαμὶς, Draco p. 23. Schneidero susp. * Τρυφλίον, Gl. Escale.] " Τράφαλλος, " Coagulum, Caseus recens. Hes. habet etiam τρα" φαλλίδα, sicut et τρυφαλλίδα." [" Τράφαλλος, Τρυφαλλὶς, ad Mœr. 370." Schæf. Mss.]

Sequuntur verba cum præpp. composita.

Ἀμφιτρέφω, UNDE Ἀμφίθρεπτος, significans περιτεθραμμένος, Circum concretus, Soph. Trach. (579.) p. 351. ἀμφίθρεπτον αἷμα, Schol. τὸ πεπηγὸς, Concretum: quia sc. θρέψαι significat τὸ πῆξαι. Sin a τρέφω significante Nutrio, derivatum esse credamus, significabit Circumquaque nutritus. " Ἀμφίθρεπτος, " Circumquaque concretus et coagulatus: ab ea " τοῦ τρέφειν signif. qua ponitur pro πηγνύειν, Co" gere et coagulare, Densare s. Spissare, inquit Schol. " Soph. p. 351. ἀμφίθρεπτον exponens πεπηγὸς, ubi " Nessus dicit ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν, " Sanguinem qui e meo vulnere effluens circum" quaque concrevit et congelavit."

Ἀνατρέφω, i. q. simplex τρέφω, Alo, Nutrio, Educo; s. Alendo et nutriendo facio ut augescat et in majorem molem assurgat, (si vim præpositionis exprimere velimus,) ut parentes parvulos suos infantes dicuntur ἀνατρέφειν, donec ad grandiorem perveniant ætatem: quod nos exprimere solemus verbo Elever. Aliquando et ægrotos dicuntur ἀνατρέφειν Medici, cum illis certam victus regulam præscribunt, et juxta eam nutriendos curant: unde illud ap. Cic. ad Att. 6. init. Sic Appius, cum ἐξ ἀφαιρέσεως provinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradiderit enectam: προσανατρεφομένην eam a me non libenter videt. Pass. Ἀνατρέφεσθαι de flamma etiam dicitur, ut Lat. Ali et Pasci; sua enim igni etiam est τροφή. Plut. Ἀνατραφείσης ἐν ὕλῃ πυκνῇ τῆς φλογὸς καὶ κύκλῳ περινεμομένης. [Herodian. 1, 2, 2. 2, 15, 2. 5, 3, 7. Dionys. H. C. VV. 63. " Abresch. Æsch. 2, 81. Larcher. ad Xen. 1, 304. Ἀνατρέφω τὸ φρόνημα, Toup. ad Longin. 378. Xen. K. Π. 5, 2, 34.) Ἀνέτραφεν sensu pass., Jacobs. Anth. 6, 112. Ἀνατέτροφας, Lucian. 2, 108. Ἀνατέτραπται, Meursii Opera 6, 1409." Schæf. Mss. Meleager 101. * Ἀνάθρεμμα, Proles, Theocr. 23, 19.] " Ἀνάθρεψις, ἡ, Instauratio, Reparatio, Re" fectio. Ad verbum Renutritio. Hippocr. Aphor. " (1176.) Ἵνα πάλιν ἀρχὴν ἀναθρέψιος λάβῃ τὸ σῶμα." [" Phot. 298." Wakef. Mss. Aret. 125. " Hippocr. 346, 6. 390, 4. 6. * Ἀναθρεπτέον, Geop. 14, 19." Kall. Mss.] Ἀνάθρεπτος, ὁ, ἡ, Alumnus. Apud App. de Servo verna et ab ineunte ætate emto, Bud. Ἀνατροφὴ, Nutritio, Educatio, [Plut. 8, 400. Vita T. Gracchi 8. Dionys. H. C. VV. 63.: conf. c. τρυφῇ, ibid.: cum ἀναστροφὴ, 138. " Wessel. de Jud. Arch. p. 13." Schæf. Mss. 2 Macc. 6, 23. 4 Macc. 16, 8. * Εὐανάτροφος, Schol. Lycophr. 307.] Ἀνατροφεὺς, έως, ὁ, Nutritor, Educator. [A Schneidero non agno-

scitur. * Ἐπανατρέφω, Hippocr. 420. 1244.] Προσανατρέφω, Insuper alo, nutrio, ut e morbo assurgat. Qua signif. dicitur ægrotus προσανατρέφεσθαι, ut vidisti modo in Ἀνατρέφω. [Diod. S. p. 28, 20. cf. Cic. ad Att. 6, 1. * Συνανατρέφω, Zosim. 5, 3. p. 504. Τοῖς αὐτοῦ παισὶ συνανασστρεφόμενοι, ubi Leuncl. συνανατρεφ. mutandum esse recte vidit, nec abeunte Sylb. "Suid. v. Ἄδερ. Clem. Alex. 44." Kall. Mss. * "Συνανατροφή, Conversatio, Suid. v. Ἀοριστύν." Schleusn. Mss. * Ὑπανατρέφω, Aret. 119. τὸν νοσέοντα.]

Ἀντιτρέφω, Vicissim alo, Alimenta reddo, τὰ τροφεῖα ἀποδίδωμι, s. τὰ θρεπτήρια ἀποδίδωμι. Legitur ap. Xen. K. Π. 8, (3, 15.) Ἔνθα δὴ ἐγὼ ἀντέτρεφον ἐκεῖνον ἕως ἔζη, αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον. [* Ἀντιτρόφος, unde * "Ἀντιτροφέω, Vicissim alo, Phot. v. Πελάτης." Schleusn. Mss.]

[* Ἀποτρέφω, Eust. Procem. Il. p. 1, 12. J. Poll. 6, 32. "Ad Thom. M. 94. * Ἀποτροφή, ibid. Dionys. H. 3, 1374." Schæf. Mss. Lucian. Dial. Meretr. 6. τοῦ βίου, al. ἀποστροφή. * Ἀποτροφεῖσθαι et ἀποτροπήσηται conf., Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 42.]

Διατρέφω, Alo, Nutrio, Enutrio. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 6.) Ἀπὸ ἀρτοποιΐας οἰκίαν διατρέφει, Familiam alit e panificio. Est enim διατρέφειν ibi i. q. τρέφειν, ut Dem. (1358.) Τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν. ["Thom. M. 94. 215. Jacobs. Anth. 7, 122." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Διατροφὰς, Hes. exp. βρώματα, Cibos, Ali-" menta." ["Citatur a doctissimo Hesychii Editore 1 Tim. 6, 8. Adjici autem debebat Epict. Enchir. 12. Οὐχ ἔξω διατροφάς. Et Phanias Eresius ap. Athen. 51. Τὸ μόρον τὸ βατῶδες διατροφὰς ἔχει εὐχύμους, ex emend. Casaub., Nutrimentum præbet boni succi; ubi olim mendose διαφοράς." Schw. Mss. "Thom. M. 94. 214. Diod. S. 2, 342. Casaub. ad Athen. 105. Wakef. S. Cr. 3, 143. 156." Schæf. Mss. Menander Stobæi p. 382. "Victus, Suid. v. Ἄδερ. Sustentatio, Amphil. 188. Clem. Alex. 400. 661. Chrys. in Gen. 108. 283." Kall. Mss. Alciphr. 1, 13. LXX. 1 Macc. 6, 49. Aqu. 1 Reg. 5, 11. Schleusn. Lex. N. T. Diod. S. p. 38, 42. 47, 26. 86, 7. 123, 3. * "Διάτροφος, Alens, Vim alendi habens, Menandri Fr. 8." Schleusn. Mss. * Συνδιατρέφω, Ælian. N. A. 3, 45. Plut. 8, 570. vide not. 62.]

Ἐκτρέφω, i. q. ἀνατρέφω, A primis usque annis enutrio. Aristoph. (N. 519.) τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με: (793.) Εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος, Si quem habes filium enutritum et adultum. Hesiod. media voce in activa usus est signif. (Ἡμ. 17.) φυτὰ δ' ἐκθρέψασθαι ἀρίστη, Optima est alendis et enutriendis plantis ut excrescant. ["Valck. Hipp. p. 233. Diatr. 52. 153. Dawes. M. Cr. 279. Wakef. S. Cr. 1, 72. Markl. Suppl. 1222. Jacobs. Anim. 176. Anth. 10, 119. ad Phalar. 272. Brunck. Soph. 3, 499. Aristoph. 3, 137. Porson. Hec. p. 84. Ed. 2. Dionys. H. 2, 724. coll. Soph. El. 13." Schæf. Mss. * Ἔκθρεψις, Ælian. N. A. 3, 8. p. 80. "Clem. Alex. 653." Kall. Mss.] Ἐκτροφή, ἡ, Enutritio, Educatio. Exp. etiam Enutriendæ prolis ratio. [Aristot. H. A. 811. 876. Strabo 9. p. 667.] Ἀντεκτρέφω, Vicissim enutrio et educo, i. q. ἀντιτρέφω paulo ante. Aristot. H. A. 9. Περὶ μὲν οὖν τῶν πελαργῶν, ὅτι ἀντεκτρέφονται, θρυλλεῖται παρὰ τοῖς πολλοῖς. Quo e loco obiter possumus colligere, Ἀντιπελαργεῖν proprie esse ἀντεκτρέφειν πελαργῶν δίκην, quamvis latius etiam extendatur. Ibid. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς μέροπας ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν γονέων. Plin. 10, 33. Merops genitores suos reconditos pascit: 23. Ciconiæ genitricum senectam invicem educant. Ubi exprimit Græcum ἀντεκτρέφειν, sc. Vicissim educare. ["Α. τοὺς γονεῖς, Phot. et Suid. v. Πελαργικοὶ νόμοι." Schleusner. Mss.] Συνεκτρέφω, Simul enutrio et educo, i. fere q. συντρέφω. Eur. (Iph. T. 711.) συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, Una mecum enutritus et educatus, ἐμοὶ σύντροφος s. ὁμότροφος γεγονώς. At συνεκτεθραμμένα invenitur expositum non solum Simul educata, sed et Quæ coaluerunt: absque exemplo tamen. Activum autem συν-

A νεκτρέφω exp. præterea Ad nutricationem confero. [LXX. 2 Paral. 10, 8. Καὶ συνεβουλεύσατο τῶν παιδαρίων τῶν συνεκτραφέντων μετ' αὐτοῦ. * Συνέκτροφος, i. q. συνεκτραφεὶς, 1 Macc. 1, 7. * Ὑπεκτρέφω, unde * Ὑπεκτροφή, Eur. Autol. 6. "ap. Gal. 1, 4, 15." Wakef. Mss.]

Ἐντρέφω, seu Ἐνιτρέφω, Alo s. Nutrio in Epigr. ἐνιτέτροφε βότρυν, Uvam intus aluit et enutrivit. Pass. voce ac signif. Herodian. 5, (3, 5.) Ἅτε μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐντεθραμμένη, Utpote longissimo tempore inter principalem potentiam enutrita, Polit. ["Ad Charit. 220. ad Diod. S. 1, 210. 2, 526. Wakef. S. Cr. 1, 72. Thom. M. 901. Jacobs. Anth. 7, 361. Heyn. Hom. 7, 676." Schæf. Mss.] Unde Ἔντροφος dicitur ὁ ἐντεθραμμένος, Innutritus, Plin. Homines innutritos mari. Apoll. Rh. (1, 1117.) ἔντροφος ὕλῃ, In sylva nutritus et educatus, Sylvæ innutritus; de trunco. Soph. (Aj. 623.) παλαιᾷ μὲν Ἔντροφος ἁμέρᾳ, Λευκῷ δὲ γήρᾳ Μάτηρ, Innutrita antiquo diei, i. e. Longo innutrita ævo et annosa, Quam B longum enutrivit tempus, ut et Schol. exp. ἐντεθραμμένη μακρῷ χρόνῳ. Item cum gen. ex Epigr. affertur ἔντροφος αἰγιαλῶν pro Alumnus: malim Innutritus litoribus. Sicut vero metaphora est in loco illo Soph., ita in hoc ap. Longin. (39, 3.) Κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐντρόφων καὶ συγγενῶν: ["an illa sunt, Quæ jam in utero matris homini inseruntur?" Weisk. "Wakef. Trach. 116. Aristotel. 1. Antiphil. 41. Valck. Anim. ad Ammon. 173. ad Herod. 77. * Ἐντρόφιος, Heyn. Hom. 5, 574." Schæf. Mss.]

Ἐπιτρέφω, Alo super, Alendo et nutriendo induco, superinduco: ut ap. Medicos Ἐπιτραφῆναι σάρκα νεωτέραν τῇ πρότερον οὔσῃ. Alii ἐπιτρέφω interpr. Annasci facio. "Ἐπιθρέψαι, Aluisse, Educasse, pro " θρέψαι." ["Wakef. S. Cr. 3, 7. Wyttenb. Select. 352. Markl. Suppl. 1222. Dionys. H. 1, 515. 2, 694. 3, 1331. 1332. 4, 1997. Paus. 314. sic leg. 3. p. 117. (cf. Reisk. ad Artemid. p. 196. Reiff.) Heyn. Hom. 5, 652. Ἐπιτέτροφε, Alcæus Mess. 18." Schæf. Mss. "Joseph. 74, 24. Polyæn. 50. Manetho 3, 291." C Wakef. Mss. Herod. 4, 3. Ἐκ τουτέων σφι ἐπετράφη νεότης. * Ἐπιτροφή, Joseph. 1, 906.]

[* Κατατρέφω, unde * "Κατατροφεὺς, Iren. 3, 12. p. 277. Gr." Routh. Mss.]

Μετατρέφω, Alo et educo inter. Unde pass. Μετατρέφομαι, Nutrior et educor inter. Apoll. Rh. 2, (1236.) Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισι, Inter Idæos Curetes educabatur: (1, 198.) μετετράφη Αἰτωλοῖσι, Inter Ætolos educatus est.

Παρατρέφω, Alo et educo juxta, Nutrio et educo præter, ut dives aliquis paterfamilias suis liberis dicitur παρατρέφειν vernas et pecora ac jumenta. Plut. de Non Fœner. Ἄνθρωποι δὲ περιουσίᾳ συνέσεως διὰ τὸ εὐμήχανον, ἵππους παρατρέφουσι, κύνας, πέρδικας, λαγωοὺς, κολοιούς. Ubi pro ἵππους fortasse leg. ἵπποις. Exp. etiam In transcursu educo; idemque Plut. παρατρέφεσθαι usurpasse dicitur de pauperibus qui misere aluntur. ["Apud Athen. 211. Παρετρέφετο τῷ δεσπότῃ videtur non solum significare Educabatur in heri domo, sed Commensalis erat heri. Sic D quidem 243. de liberali quodam homine, multos parasitos ad mensam suam admittente, Παρέτρεφε τὸν βουλόμενον." Schw. Mss.] Item παρατρέφεσθαι alicui dicuntur qui ap. eum aluntur. Synes. Ep. 104. Ἦσαν δὲ οὗτοι τῶν ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ πάλαι παρατρεφομένων αὐτῷ, Qui jampridem apud eum nutriebantur. [Demosth. 403. "Abresch. Lectt. Aristæn. 115. Toup. Opusc. 1, 447. Plut. Mor. 1, 46. 544. Thom. M. 689. Jacobs. Anth. 9, 435. T. H. ad Plutum p. 84. Diod. S. 2, 609." Schæf. Mss. "Herodian. 2, 782. Philo J. 2, 450. Ælian. H. A. 127." Wakef. Mss. "Liban. 4, 828. Ὥσπερ κηφῆνες ζῶντες, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πόνων παρατρεφόμενοι." Schæf. Ind. ad Greg. Cor. v. Φιλοπονεῖν. * Παράτροφος, Servus qui domi altus est cum liberis nostris, Polyb. 40, 2, 3. 5.] "Συμπαρατρέφω, Simul nutrio, Xen. (Œc. 5, 5.) Καὶ " κυσὶν εὐπέτειαν τῆς τροφῆς παρέχουσα, καὶ θηρία συμ- " παρατρέφουσα:" ["Dum et canibus facilem victum præbet, et feras, tanquam parasitantes, una alit: συμπαρατρέφειν qui simpliciter vertunt Simul nutrire,

vereor ut vim hujus compositi satis ceperint." Schæf. Ind. ad Greg. Cor. v. Φιλοπονεῖν.]

Περιτρέφω, Circum conglacio et concrescere facio, a τρέφω significante πήγνυμι. Unde Od. Ξ. (477.) αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, i. e. περιεπήσσετο, ut Hes. exp. qui et τροφαλίδα scribit ab illo eod. τρέφω dici τὸ πεπηγμένον. Similiter Herodian. legit περιτρέφεται pro περιστρέφεται ap. eund. Poëtam sub finem l. II. E., ubi vulg. Edd. habent, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι. Legit inquam ibi περιτρέφεται: quam scripturam Eust. approbat, ut πάνυ ὀρθήν. [" Wolf. Præf. ad Il. p. xxvii. Toup. Append. in Theocr. p. 40. ad Charit. 236. Thom. M. 901. Wakef. Trach. 572. S. Cr. 4, 219. Ind. Apoll. Rh., Heyn. Hom. 5, 171." Schæf. Mss. "Coalesco, Nicander Θ. 299." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 2, 738. περιτέτροφε πάχνην, Consistere facit. "Περιτρέφομαι, Undique nutrior, M. Anton. 7, 68. Coagmentor, 12, 1. cf. Gataker." Kall. Mss.]

[* Προτρέφω, Alex. Trall. 8. p. 464. * Προστρέφω, Æsch. Ag. 746.]

Συντρέφω, Simul alo, nutrio et educo, i. q. συνεκτρέφω, Plato de LL. Sic Plut. de Solert. Anim. loquens de lusciniis, Φαυλότερον ᾄδουσιν ὅσαις συμβέβηκε μικραῖς ἁλούσαις ἀποτρόφοις τῶν μητέρων γενέσθαι· διδάσκονται γὰρ αἱ συντρεφόμεναι καὶ μανθάνουσιν. [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. Athen. 1. p. 3. ad Diod. S. 1, 85. 177. Jacobs. Anth. 6, 98. 7, 368. Schneid. ad Xen. Œc. p. 31. Συντετράφθαι, Dionys. H. 5, 363." Schæf. Mss. Coagulo, Plato Phædone 45. Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται, pro συνίσταται. " Συντρέφεσθαι dicitur materia ignea in regionibus aëris sublimioribus ap. Eudoc. p. 179.: cum dat. Suid. v. Νηΐτης, Κινδύνοις μὴ πάνυ συντραφέντες." Schleusner. Mss.] UNDE Σύντροφος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ συντεθραμμένος s. ὁ συνεκτραφεὶς, Qui simul nutritus et educatus est, ὁμότροφος. Et e consequente Contubernalis, Sodalis. Synes. Ep. 34. Ῥήτορι τῷ συντρόφῳ, Qui mecum nutritus est, vixit, Contubernali meo. Xen. (Ἀπ. 2, 3, 4.) Τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων. Plut. Symp. 4. Καὶ τὰ πλεῖστα πεποιημένα συνήθη καὶ σύντροφα ταῖς διαίταις, Familiaria et victus societate sibi conjuncta: Camillo, σύντροφος δίαιτα. Sic et τὸ σύντροφον dicitur Convictus, ἡ συσσιτία, s. τὸ συντρέφεσθαι. Aristot. Eth. 8, (12.) Μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύντροφον καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν, Ad amicitiam conciliandam multum confert et educationis communitas et ætatis competentia. Metaphorice plerumque accipitur σύντροφος, ut cum Plut. Lycurgo dicit, Συντρόφους ποιῶν ταῖς τοιαύταις ὄψεσι καὶ συνήθεις τοὺς νέους, pro Innutriens et insuefaciens: de Aud. (6, 135.) Οἱ ἐκ μετοίκων σύντροφοι καὶ συνήθεις ὄντες τῶν νόμων. Ubi etiam nota cum gen. construi, ut et ap. Athen. (271.) Εἰσὶ δ' οἱ μόθακες σύντροφοι Λακεδαιμονίων. Rursum cum dat. Greg. Naz. σύντροφος ἁπλότητι, Simplicitati innutritus et assuefactus, Simplicitati assuetus s. insuetus: ut et Παιδείᾳ σύντροφος ἀνὴρ ap. Lucian. Cui opp. ἀπότροφος. [" Natura insitus, Suid. v. Κρατερός." Schleusner. Mss.: Gl. Collactaneus, Concibus. " Ad Xen. Eph. 181. 183. Lennep. ad Phal. 22. Xen. Eph. 98. Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. ad Lucian. 1, 245. ad Herod. 550. ad Diod. S. 1, 85. Phryn. Ecl. 147. Markl. Iph. p. 367. Musgr. Iph. T. 1119. Wakef. Phil. 203. Jacobs. Anth. 6, 99. 109. 8, 4. 84. 11, 38. 291. Huschk. Anal. 98. Cattier. Gazoph. 19. Antip. Sid. 74. Σ. καὶ συνήθης, Dionys. H. 5, 322. 411." Schæf. Mss. Soph. Aj. 647. ὀργαῖς, * Ξυντρόφως, Galen. in Hippocr. * " Ἀσύντροφον, Rubus, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss.] Συντροφία, ἡ, Communis educatio, s. Nutritionis educationisque communitas, i. e. Simul educari, Convictus, Sodalitium, [Plut. 6, 9. " Jacobs. Anth. 8, 331. ad Diod. S. 2, 580." Schæf. Mss. Strabo 8. p. 520.] In Epigr. ET Συντροφέω, Simul alor et educor, συντρέφομαι. [Συντροφοῦντος suspectum legitur in Theophr. C. Pl. 3, 5, 2.]

A [* " Ὑπερτρέφω, Const. Manass. Chron. 1282." Kall. Mss.]

Ὑποτρέφω, Clam alo, [Gl. Subalo,] Latenter nutrio. Gal. Νόσων ὑποτρέφει σπέρματα. [Ὑ. τὴν δύναμιν, Jambl. V. P. 48. " Wyttenb. Select. 353. ad Diod. S. 1, 232. Wakef. Trach. 220. ad Dionys. H. 2, 832. 3, 1331. 4, 1997. Plut. Pelop. 9. ad fin." Schæf. Mss. Nicander Θ. 764. ὑποτρέφεται, 'A. 602. ὑποτέτροφε λίμνη. * " Ὑποτροφή, Intima nutritio, Max. Tyr. 27, 5. 28, 3." Wakef. Mss. * Ἀνυπότροφος, Orph. H. 56, 1. * Ὑποτροφέω, Clem. Alex. Pæd. 1. p. 102=123. Pott.]

" ΤΑΡΦΗΣ, ὁ, ἡ, et Ταρφειὸς, nec non Ταρφὺς, " Frequens, Creber, Densus. Hesiod. Θ. (693.) ἱερὴν " φλόγα θ' εἰλυφόωντες Ταρφέες. Apud Hom. autem " legitur Ταρφέα adverbialiter, Crebro, Frequenter. " Idemque habet et nomen Ταρφειός. Affertur etiam " et Ταρφὸς pro ead. signif. At vero Τάρφος, τὸ, " Densitas, ap. Hom. de Densitate sylvæ, s. de " Loco sylvæ in quo densa est, Il. E. (555.) Ἐτρα-

B " φέτην ὑπὸ μητρὶ, βαθείης τάρφεσιν ὕλης:" [O. 606.] " Hinc Urbs Τάρφη dicta putatur. Vide Steph. B." [et Schol. Il. B. (533.) " Eust. scribit, dici τάρφος, quasi τρέφος, παρὰ τὸ τρέφειν, ut sit Densitas quæ possit τρέφειν τὰ ζῶα, idque etymon Hom. versu illo expressisse. Possit etiam deduci a τρέφειν significante πηγνύναι: quicquid enim densum est, id quodammodo compactum est et concretum." Scapulæ Lex. " Ταρφὴς, Il. O. 472. Heyn. Hom. 6, 188. 301. 7, 79. 99. Ταρφειὸς, 6, 301. Ταρφὺς, ibid. 7, 99. Ruhnk. Ep. Cr. 67. * Ταρφύτριχος, ibid. Τάρφος, Heyn. Hom. 7, 99." Schæf. Mss. " Apoll. Rh. 4, 1238. Ταρφέα, Arat. D. 195. Quint. Sm. 7, 717." Wakef. Mss. Ταρφειὸς, Il. M. 158. Od. Θ. 379. cf. Eust. 316. Athen. 1. p. 57. Schw. Ταρφὺς, * Ταρφύθριξ, Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 531. Hesych. * Ταρφὺς, στάχυς: vide nott.]

ΒΡΕΦΟΣ, τὸ, Infans, Puellus s. Puella recens nata, τὸ ἄρτι γεγονὸς παιδίον, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τηθῆς, Eust., qui tradit factum esse e τρέφος, mutato τ in

C β. Quod etymon eo verisimilius est, quod et hoc ipso τρέφος significatur Proles, Soboles: ea sc. quam ὁ γεννήσας καὶ ἡ τεκοῦσα ἐκτρέφουσι. Plut. Lycurgo (17.) Ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῶν ἐν τῷ κύειν καθαιρομένων γυναικῶν ἰσχνὰ μὲν, ευειδῆ δὲ καὶ γλαφυρὰ γίνεται τὰ βρέφη: paulo ante, Οὔτε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλ' οἴνῳ περιέλουον αἱ γυναῖκες, Infantes recens natos. Athen. (376.) ex Agathocle Babylonio τὴν Διὸς τέκνωσιν describens, Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα θηλὴν ὑπέσχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνέουσα, τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπάϊστον τοῖς παροῦσιν ἐτίθει. Apud eund. Athen. (607.) elephas καθεύδοντος τοῦ βρέφους, τὰς μυίας ἀπεσόβει· ὅτε δὲ κλαίοι, τῇ προβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει, καὶ κατεκοίμιζεν αὐτό. Apud Eund. rursum (396.) Clearchus scribit Phalaridem tyrannum εἰς τοῦτο ὠμότητος ἐλάσαι ὡς γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη, Infantes lactentes. Sic Lucian. (1, 181.) Νήπια βρέφη. Item ἐκ τοῦ βρέφεος legitur in Epigr. pro Ab infantia. Quomodo et Greg. Naz. dixit, ἐκ βρέφους ἁγιασθήτω. Et Chrys. de Sacerd. e Pauli Epist. 2 ad

D Tim. 3, (15.) Ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας. Nec solum dicitur de Infantibus recenti partu editis, s. de Fœtu recens edito, verum etiam de Fœtu brevi edendo: veluti cum Diosc. 5, 74. Τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, Fœtus expellit, et abortus facit. Et Alex. Aphr. Ἐν μήτρᾳ δεκαμηνιαῖον βρέφος βραδὺ παραμένει, Fœtus in utero decem menses fere manet, ubi βραδὺ dixit, quoniam quædam septimo etiam mense eduntur. Sic Luc. 1, (44.) prægnans Elisabetha Mariæ dicit, Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, Saliit fœtus exultans in utero meo. Sed et Hom. βρέφος pro ἔμβρυον posuit Il. Ψ. (266.) ἵππον Ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, Mulino gravidam fœtu. Et vicissim ἔμβρυον pro βρέφος usurpavit ubi cecinit, (Od. I. 245.) καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Ubi etiam nota de animantium ratione carentium fœtu dici βρέφος: ut ex Herod. (3, 153.) affertur pro Fœtu mulæ, at e Luciano pro Fœtu centauri. Notandum vero afferri aliud etiam etymon, βρέφος sc. dictum esse κατὰ μετάθεσιν veluti

φέρβος: quod probabilius foret, si ut brutorum, ita etiam hominum partus dicerentur φέρβεσθαι. [Vide Valck. Schol. in N. T. 1, 44. " Longus p. 3. Vill., Ammon. 35. Valck. Anim. 51. Eran. Philo 164. Fischer. ad Anacr. p. 15. Musgr. Ion. 16. Wakef. Trach. 116. Jacobs. Anth. 7, 197. Brunck. Soph. 3, 405. Callim. 1. p. 425. G. J. Voss. de Bapt. 171. Amstel. 1648. 4.: — ' Quæ vox (βρέφος) proprie notat τὸ ἄρτι γεγονὸς παιδίον, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τηθῆς, ut Eust. (Il. Θ. p. 727.) interpr.: unde Act. 7, 19. tribuitur Infanti in cunis vagienti; et 1 Petr. 2, 2. dicitur de Infantibus Israëliticis recens editis, ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη. Imo Luc. 1, 41. 42. dicitur de Fœtu qui utero conclusus.' Fœtus, Lennep. ad Phal. 98. ad Herod. 275. Ἐκ βρέφεος, Antip. Thess. 32. Lex. Gr. Tittm. 1, 757." Schæf. Mss. " Fœtus, Ælian. V. H. 8, 38.: animalis, H. A. 639. Opp. 'A. 5, 464." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

[* Βρεφοκόμος, unde * " Βρεφοκομέω, Eust. 565." Lobeck. Phryn. 692. " Herodian. Epimer. Ms." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. " Eust. Il. 429, 7. Schol. Opp. 'A. 1, 686." Wakef. Mss. * Βρεφοκτόνος, Lycophr. 229. " Coryza magna, Diosc. Notha 459." Boiss. Mss. * Βρεφοκτονέω, unde] Βρεφοκτονία, ἡ, Infanticidium, ut Tertullianus loquitur. Idem τεκνοκτονία et παιδοκτονία nominatur, s. τεκνοφονία et παιδοφονία. [* Βρεφοτόκος, * Βρεφοτοκέω, unde * " Βρεφοτοκία, Const. Manass. Chron. p. 32. * Βρεφοτρόφος, Const. Manass. Chron. p. 82. Nicet. Eugen. 1, 34." Boiss. Mss. " Novella 7. p. 18. 19." Schæf. Mss. * Βρεφοτροφέω, Tzetz. Ch. 9. p. 172.] Βρεφοτροφεῖον, τὸ, Locus alendis s. nutriendis et educandis infantibus dicatus: veluti sunt in quibus nutriuntur et educantur τὰ ἐκτεθέντα βρέφη et orphani. Legitur in l. Sancimus, cap. de Sacros. Eccl. [" Act. 1. Concilii sub Menna, p. 562. Ἀναστάσιος πρεσβύτερος καὶ * δευτεράριος τοῦ ἁγίου Φιλίππου ἐν τῷ βρεφοτροφείῳ: 582. Ἀναστάσιος πρεσβύτερος καὶ * δευτεράριος μονῆς τοῦ ἁγίου Φιλίππου τοῦ ἐν τῷ βρεφοτροφείῳ." Suicer. Thes. Eccles. * Βρεφουργὸς, unde * " Βρεφουργῶς, Const. Manass. Chron. 24, 4. var. lect." Kall. Mss.] Βρεφουργέω, Infantem efficio: βρεφουργεῖται, Infans efficitur. [Athan. 2, 417. " Andr. Cret. 235." Kall. Mss. * Βρεφώλεθρος, Theod. Prodr. Ep. p. 10. * Ἔμβρεφος, Jacobs. Anth. 13, 725.]

[* " Βρεφόθεν, Ab infantia, Eust. in Dionys. P. 829." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 79." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 11, 27. Od. N. p. 518, 2.]

[* " Βρεφώδης, (contr. e * Βρεφοειδής,) Infantilis, Philo J. 1, 394. Greg. Nyss. 3, 632." Wakef. Mss. Procl. Paraphr. Ptol. 4. p. 284. Clem. Alex. Pæd. 1. p. 123.]

[* " Βρεφικὸς, Infantilis, Philo J. 2, 84." Wakef. Mss. Eust. Il. I. p. 673, 35. 39. " Βρ. ἡλικία, Jo. Cantacuz. Hist. 1, 2. p. 14. * Βρεφικῶς, Const. Manass. Chron. p. 24." Boiss. Mss. " Schol. Soph. Aj. 558." Wakef. Mss. Schol. Aristoph. Eip. 119.]

[* " Βρεφίον, Const. Manass. Chron. p. 70. Meurs. (=37.)" Boiss. Mss.] Βρεφύλλιον, Infantulus, [Schol. Aristoph. B. 973. Lucian. 979. 1014. 1120. Valck. Schol. in N. T. 1, 355.]

[* " Βρεφόω, Genero, Eust. Od. 224, 16." Wakef. Mss. Theol. Arithm. p. 6. Φυτοῦσθαι ἢ βρεφοῦσθαι ἀρχόμενον.]

ΘΡΟΜΒΟΣ, ὁ, Grumus: proprie rei in unam massam concretæ frustum; derivatur enim a θρέψαι, significante πῆξαι, Eust. Unde Medici θρόμβωσιν in lacte dicunt, quoties a puerperio feminis lac fluere desinens in mammis densatur, et in exigua frusta concrescit; in sanguine vero, cum a venis suis effusus, et in vicina spatia abscedens, sive per διαπήδησιν, sive eroso vel rupto quomodolibet vase, similiter coit atque condensatur, non in vesica modo, verum etiam in stomacho, in renibus, in intestinis, in utero, in naso, in omni denique corporis cavitate. Sic Diosc. 3, 44. Θρόμβους αἵματος διαλύει, Dissolvit sanguinis concreti grumos; seu, ut alii interpr., Sanguinem concretum discutit. Plin. 21, 21. Sanguinem concrescere non patitur. Itidemque affertur e Cælio l. 8, c. 12. Quin et concreti sanguinis

A partes θρόμβοι appellantur. Nec vero de lactis et sanguinis tantummodo concretis partibus dicitur et grumis, verum etiam de aliarum rerum concretarum grumis: ut Suid. θρόμβους ἁλῶν dici scribit παχεῖς ἅλας, Salem crassum, Salis grumum, Plin. Torretur cum salis grumo. Sic Herod. 1, (179.) Ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀναδιδοῖ πολλοὺς, Grumos bituminis, s. Bituminis concreti particulas et frusta: quos θρόμβους ἀσφάλτου Strabo appellat βώλους, Glebas, 16. ubi de Babylonio et Judaico bitumine disserit. Et Diosc. 1. de styrace, Θρόμβους ἔχει ὑπολεύκους, Albicantibus est grumis, Ruell. et Marcell.: Albicantibus est fragmentis, ut Hermolaus, imitatus Plinium, qui et ipse 24, 6. Placet, inquit, styrax maxime pinguis, purus, albicantibus fragmentis. Est autem styrax arboris cujusdam lacryma, quæ ut extillavit, πήγνυται καὶ θρομβοῦται, In grumos quosdam concrescit. Θρόμβους interpr. etiam Guttas, ut Luc. 22, (44.) Ἐγένετο δὲ ἱδρὼς αὐτοῦ (Christi sc. in agonia constituti) ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν

B γῆν. Itidemque ap. Strab. 9. Θρόμβους ἔχον ὕδωρ ῥεῖν. Sed iis non assentior nec in h. l. Strab., nec in illo Lucæ; non enim dicit eum simpliciter guttas sanguinis sudasse, sed quasi grumos concreti terrore sanguinis: et propterea addidit particulam ὡσεὶ, ad leniendum id quod dixerat: [v. Valck. Schol. ad loc.] Hesychio certe αἵματος θρόμβοι sunt ipsum αἷμα παχὺ πεπηγὸς ὡς βουνοί. Idem paulo post, θρόμβον esse dicit ὑψηλὸν τόπον, Locum editum: ut et Schol. Soph. esse dicit ὄγκον paulo post, in Θρομβώδης: quod vide, nec non Θρόμβωσις. Similem usum habet πάγος, derivatum e πήγνυμι s. πήσσω, quod synonymum est verbum huic τρέφω, habenti sc. eam signif. a qua θρόμβος ortum est. At vero Lat. Grumus minorem terræ ὄγκον significat, veluti cum Columella 2, 18. scribit, Grumosque, quos ad versuram plerumque tractæ faciunt crates, dissipabimus, ita ut necubi ferramentum fœnisecæ possit offendere. Et Plin. 19, 6. Quidam ulpicum et allium in plano seri vetant, castellatimque grumulis imponi, distanti-

C bus inter se pedes ternos. [" Toup. Opusc. 2, 75. Wakef. Eum. 164. 265. Abresch. Æsch. 2, 39. Jacobs. Anth. 7, 113. 379." Schæf. Mss. Nicander 'A. 373. Antiphanes Athenæi 10. p. 146. Schw. αἰγῶν ἀπόῤῥουν θρόμβον.]

Θρομβοειδὴς, Grumo similis, Grumi s. Grumorum speciem gerens, Grumosus, [Hippocr. 595, 39. 606, 37.] Θρομβώδης, idem. Aristot. H. A. 7. Τὰ δὲ λεπτὰ τῶν σπερμάτων καὶ μὴ θρομβώδη, θηλυγόνα, Semen in quo non sunt veluti grumuli. Quæ θρομβώδη σπέρματα vocat etiam χαλαζώδη: nam χάλαζα est θρόμβος τις: sic enim ille, Καὶ τὰ μὲν λεπτὰ τῶν σπερμάτων, ἄγονα· τὰ δὲ χαλαζώδη, γόνιμα. Gaza θρομβῶδες σπέρμα vertit Semen globulentum, cum tamen non omnis θρόμβος sit σφαιροειδὴς et στρογγύλος. Utitur et Soph. Trach. (713.) p. 356. ἐκ δὲ γῆς ὅθεν Προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ, Grumosæ spumæ: s. Ebulliunt spumæ quidam grumuli. Schol. ibi θρομβώδεις ἀφροὺς esse dicit τοὺς ἐπηρμένους,) quoniam nimirum θρόμβος dicitur ὁ ὄγκος,) s. περιφερῆ φυ-

D σήματα. [Hippocr. 1147.]

[* " Λευκόθρομβος, Nicet. Eugen. 6, 51." Boiss. Mss.]

Θρομβίον, τὸ, Grumulus, Parvus grumus. E Diosc. 6. Vide Θρομβόω.

Θρομβεῖον, τὸ, idem. E quo resolutione Ionica fit Θρομβήϊον. Nicander 'A. 295. de gallina, Ἄλλοτε μὲν πληγῇσι νέον θρομβήϊα γαστρὸς Ἔκβαλεν ἐν μήνιγξιν ἀνόστεα: solent enim gallinæ e verbere aliquo ova vixdum in θρόμβους coacta edere ἀλεπῆ, i. e. sine cortice et putamine, levi tantum membranula involuta. Ubi etiam nota, ejusmodi ova immatura, vocari νέον θρομβήϊα γαστρὸς, i. e. σπέρμα νεωστὶ ἐν τῇ γαστρὶ τεθρομβωμένον. Videtur enim νέον adverbialiter accipi, et cum θρομβήϊα jungi debere: licet hoc durum alioqui esse fatear.

Θρομβόω, In grumos cogo. Et pass. Θρομβόομαι, In grumos concresco, coëo. Nicander 'A. 314. de sanguine taurino, Ἦμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ Ῥεῖα, θρομβοῦται δὲ μέσῳ ἐνὶ τεύχεϊ γαστρὸς.

In grumos coit et concrescit, Schol. πήγνυται. Diosc. etiam 6, 25. inter alia tradit sanguine taurino poto μεταξὺ τῶν ὀδόντων θρομβία εὑρίσκεσθαι, et si in eo malo cieatur vomitus, τοὺς θρόμβους μᾶλλον σφηνοῦσθαι, διὰ τὰ μετεωρίζεσθαι αὐτοὺς κατὰ τὴν ὁλκήν: danda autem esse quæ possint τὴν πῆξιν διαλύσαι αἵματος. Ubi simul animadverte θρομβοῦσθαι et πήγνυσθαι, itidemque θρόμβωσιν et πῆξιν, accipi synonymως. Scrib. etiam Largus scribit eum haustum gelari, et prodi vestigiis cruoris inter dentium commissuras relictis. Idem Diosc. 5. Ποιεῖ πρὸς γάλα θρομβωθὲν, Ad lac concretum in stomacho. Et 3. itidem τεθρομβωμένον γάλα, Lac coagulatum. [" Schol. Nicandr. Θ. 709. 'Α. 279. Diosc. 412. Clem. Alex. 126." Wakef. Mss.]

Θρόμβωσις, ἡ, Concretio: qua sc. aliquid glaciatur et in grumos coit: ut θρόμβωσις αἵματος ap. Medicos dicitur Quando sanguis collisa venarum tunica ab aliquo gravi corpore contundente effusus in carnem, et receptus locis quæ circum venam sunt, nigrescit. A qua sanguinis affectione θρόμβος nonnunquam dicitur, et est ille θρομβωθεὶς sanguis, ut tradit Gal. 2 Comm. εἰς τὸ Περὶ 'Αγμῶν. Nonnunquam θρόμβωσις αἵματος redditur etiam Concretus sanguis; itidemque θρόμβωσις γάλακτος, Concretum lac, Diosc. 5, 21. de aceto, Ποιεῖ πρὸς μηκωνίου καὶ κωνείου πόσιν, καὶ αἵματος καὶ γάλακτος θρόμβωσιν ἐν κοιλίᾳ, Ad sanguinem et lac in ventre coagulata; Conglobatum sanguinem discutit, ut Plin. interpr. 23, 1. Quam interpr. sequendo, θρόμβος possit reddi etiam Globus.

'Εκθρομβόω, itidem In grumos cogo, Congelo et concrescere facio, [Paul. Æg. 6, 60. 'Εκθρομβώσομεν τὸ ἕλκος.] 'Εκθρόμβωσις, ἡ, Concretio, Diosc. 1, (186.). 'Εκθρόμβωσις αἵματος, Sanguinis in grumos concretio, i. e. Grumi sanguinis concreti, Sanguis in grumos concretus. 'Επιθρομβόω, idem, In grumos cogo s. coagulo in, intra, super. Nicand. 'Α. (364.) Ἦν δ' ἐπιθρομβωθῇ νεαλὲς γάλα τεύχεϊ γαστρὸς, pro θρομβωθῇ ἐνὶ τεύχεϊ γαστρὸς, Coaguletur et congeletur in ventre. Περιθρομβόω, Circumcirca in grumos cogo et concrescere facio. Gal. Κωλύεται γὰρ ἡ σύμφυσις ὑπὸ τοῦ περιθρομβουμένου τοῖς ἐῤῥωγόσιν ἀγγείοις αἵματος, A sanguine qui circum vasa rupta conglobatur et in grumos coit.

" ΤΡΕΧΝΟΣ, Truncus, Ramus, Planta, Germen, " Hes." [Dosiades Ara 1. 'Ιξὸς εὐώδης μελαίνει τρεχνέων με Νυσίων, ubi v. Salm. p. 134. " Jacobs. Anth. 7, 214." Schæf. Mss. * Τέρχνος, unde Τέρχνεα, Hesychio φυτὰ νέα. Maximus π. Κατ. 501. Πάντα τε δένδρεα καλὰ τά τ' εἴαρι τηλεθάοντα Τέρχνεσιν ἀργεννοῖσι φίλην δείκνυσιν ὀπώρην.]

ΤΡΕΧΩ, Curro. Plut. (6, 199.) Αὐτός φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον, Se quidem velociter currere, illum autem volare, si nimirum secum compararetur. Dicuntur enim nonnunquam ἵπτασθαι ii, qui τάχιστα τρέχουσιν. Item τρέχειν τὴν ἐσχάτην Proverbialiter de iis dicitur, qui extremum incurrere periculum, et ex eo tamen evadere conantur: ap. Suid. 'Εὰν, τὸ δὴ λεγόμενον, τρέχωσι τὴν ἐσχάτην, ἐπὶ τοὺς 'Ρωμαίους καταφεύξονται. Cui affine est τρέχειν περὶ ψυχῆς, s. τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, sc. κίνδυνον, vel δρόμον. Herod. (9, 37.) 'Εν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος ὥστε τρέχειν περὶ ψυχῆς: (7, 57.) Dionys. H. in Isocr. (1, 760.) Τὸν περὶ ψυχῆς τρέχοντι κίνδυνον ἐν δικασταῖς. Ubi nota additum accus. Vide et alia ap. Bud. 968. Sed magis proprie στάδιον τρέχειν dicitur, ut et Lat. Currere stadium, itidemque δίαυλον vel δόλιχον τρέχειν. In quo loquendi genere metaphora usus est Epicrates Comicus ap. Athen. (570.) de Laide meretrice, 'Επεὶ δὲ δόλιχον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, pro ἐπεὶ πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἤλασε: cui paulo ante opposuerat, ὁππότ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα. Dicitur aliquis etiam τρέχων ποιεῖν τι pro Properare, Festinare: metaphora ab iis sumta, qui inter faciendum aliquid currunt. Qua signif. dicitur et ἀνύσας ποιῶ, Plato ap. Athen. (665.) Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; Cur non cito effers mensas? Nisi τρέχων in propria

A signif. accipiamus, tanquam jubeatur ille accurrere ad efferendas mensas. Porro τρέχω duplex format fut.: quorum alterum e se habet, sc. θρέξομαι: alterum mutuatur ab inus. THEM. Δρέμω: id autem est δραμοῦμαι, s. δραμῶ: unde est præt. δεδράμηκα, et aor. 2. ἔδραμον. Pausan. Atticis, Γνόντι ὡς ἀνδρὸς περιεζωσμένου δραμεῖν ῥᾴων ἐστὶν ἀνὴρ γυμνός. Apud Athen. 8. Δραμὼν εἰς τὴν ἀγοράν. Et ap. Hes. θρέξαντες, quod exp. ἐλαφρῶς ἐπελθόντες. Apud Eund. legitur Θρέξατο, ἐφυλάξατο, ἐσεβάσθη: quæ signiff. a superioribus plane sunt alienæ. [" Vide omnino Eichst. Quæst. p. 31. Wessel. Diss. Herod. 129. Toup. Opusc. 1, 513. Markl. Iph. p. 257. 279. Musgr. Hel. 1126. Wakef. Ion. 541. S. Cr. 4, 63. Jacobs. Anim. 142. Anth. 9, 167. 379. Τρ. ἀγῶνα, ad Herod. 537. 653. 667. 710. Τρ. νικᾷν, 708. (9, 33.) Τρ. τὸν περὶ ψυχῆς, Heyn. Hom. 8, 273. De navi, Palæph. 128. ad Corn. Nep. p. 24. Stav. "Αρμασι πρῶτα δραμεῖν, Casaub. ad Athen. 1. p. 15. De fut., Kuster. V. M. 143. Brunck. Aristoph. 3,

B 206. Θρέξω, ad Mœr. 187. "Εθρεξε, Eur. Iph. A. 1569. Jacobs. Anth. 7, 44. (Lycophr. 1163.) Θρέξασκον, Heyn. Hom. 7, 565." Schæf. Mss. " Τρέχω, θρέξω, proprie Cogo lac, Coagulo, Tzetz. ad Lyc. 108. item πηδάω, ἄγω, Lycophr. et Tzetz. ibid." Kall. Mss. Eur. El. 1261. σὲ δεῖ δραμεῖν φόνον πέρι. Plato de Rep. 3, 22. Θέοντες ἐγγύτατα ὀλέθρου, Aristoph. B. 193. νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. Conf. c. τρέμω, Nonn. D. 8, 201. Spitzner. de Versu Gr. Her. 54. " Τρέχω, de rhythmo velociori, ut trochaico, Hermog. περὶ 'Ιδ. 2. p. 206. Τρέχει ὡς ὄντως ἐν τούτοις ὁ ῥυθμός. Unde τροχερὸς ῥυθμὸς vocatur Aristot. Rhet. 3, 8, 2." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Apud epicos Poëtas multa aoristorum exempla inveniuntur, a quibus pedestris sermo declinat: "Εθρεξα, Il. N. 409. Σ. 599. Fischerus e subditicia Iphigeniæ Aulideæ parte et e titulo sepulcrali protulit." Lobeck. Phryn. 719. * Τράχω, Dorice pro τρέχω, Etym. M. Hes. " Valck. ad Herod. 171." Schæf. Mss. Vide Τρέπω, Τράπω.]

C [* "Αρτιτρέχω, (verbum nihili,) Jo. Geom. Hymn. 3, 10." Kall. Mss.]

Θρεκτικὸς, Velox, Celer; s. potius, Pedibus celer, Velox cursu: unde superl. θρεκτικώτατος, Hes. ὀξύτατος. [" Ad Mœr. 187." Schæf. Mss.]

Θρεκτὸς, Cursus, i. e. Cursu peractus, Curriculo s. Currendo peractus: δρόμος, Hes., quod exp. *ταχαῖος, aitque esse a θρέξαι significante δραμεῖν. Idem e Soph. Ulysse Furente affert θρεκτοῖσι νόμοις, quod exp. τραχέσιν: annotans, quosdam pro eo legere κρεκτοῖσι. [" Ad Mœr. l. c. Brunck. Soph. 3, 514." Schæf. Mss.]

Θρεξάσκω, Cursito. Il. Σ. (601.) de juvenibus et juvenculis saltantibus, s. choreas ducentibus, Οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι 'Ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι 'Εζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν· "Αλλοτε δὲ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. Ubi prius θρέξασκον ὡς τροχὸς est κύκλῳ ἔτρεχον, In orbem cursitabant, ut in quibusdam fit choreis. Posterius autem θρέξασκον ἐπὶ

D στίχας ἀλλήλοισιν, est ἔτρεχον λύοντες τὸν τοῦ χοροῦ κύκλον εἴς τινας εὐθείας κίνησεις. Significatque Poëta, eos interdum τροχοειδῆ καὶ κυκλοτερῆ δρόμον ποιήσασθαι, interdum vero ἀντιμετώπους ἀλλήλων γινομένους κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων θρέξασθαι: quod hodieque in nonnullis locis fieri consuevit.

Derivata e præt. m.

Εὔτροχος, SIVE 'Εΰτροχος, Bene currens, Velox, Celer, Agilis: ut εὐτρόχαλος. Od. Z. (72.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην "Οπλεον, Celerem agilemque currum, ut et Apoll. Rh. dicit, (1, 845.) ἐϋτροχάλοισιν ἀμάξαις. Potest tamen hic εὔτροχον e τροχὸς etiam compositum esse, et significare καλοὺς τροχοὺς ἔχουσαν, Pulcras habentem rotas, ut Schol. exp. Affertur et εὔτροχα λαίφεα pro Cursum facilem præbentia vela. Exp. etiam Volubilis, Libere se volvens modo huc, modo illuc. Quo modo accipiunt ap. Plut. Pericle, Τήν τε φωνὴν ἡδεῖαν οὖσαν αὐτοῦ, καὶ τὴν γλῶσσαν εὔτροχον ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ταχεῖαν, Volubilem et celerem, etiam Agilem, Expe-

ditam. [" Jacobs. Anth. 9, 293. Exerc. 1, 34. Herodes 13. Heyn. Hom. 6, 285. Brunck. Anal. 2, 300. Toup. Opusc. 1, 49." Schæf. Mss. Synes. Ep. 4. Ἱστίον εὔτροχον εἰς καθαίρεσιν." " Εὔτροχος φράσις, Volubilis oratio, quæ et περιφερὴς et καταῤῥέουσα dicitur, maxime trochæis aut dactylis constans, celeritati motus imitandæ aptis, Dionys. Comp. c. 20. p. 144. Alibi εὐπετὲς, c. 22. p. 155. jungitur τὸ λεῖον et εὐπετὲς ibid. p. 159. Etiam προπετεῖς ἁρμονίας easdem appellat, Citatas fluidasque sententias, de Vi Demosth. c. 40. p. 1076. et τροχερὸν ῥυθμὸν eodem sensu Aristot. Rhet. 3, 8. 2. tribuit τοῖς τετραμέτροις, s. τροχαίοις: vide Κινητικός. Plut. Pericle laudavit φωνὴν ἡδεῖαν καὶ τὴν γλῶτταν εὔτροχον ἐν τῷ διαλέγεσθαι, Linguam in dicendo rotundam et volubilem. Cic. Orat. 57. de Ephoro oratore: ' Quod pæon habeat tres breves, dactylus autem duas, brevitate et celeritate syllabarum labi putat verba proclivius:' ubi et mox trochæo incitatam orationem tribuit." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Suid. v. Ἀποσαφοῦντες. * Εὐτρόχως, Perargute, Idem v. Λεόντιος μόναχος. Expedite, Philo J. 2, 221. Promte, 3, 10." Schleusn. Mss. * Προσεύτροχος, Aretæus 3, 6. p. 85. βλέφαρα: Schneidero susp.]

Λοξοτρόχις, ιδος, ἡ, Oblique currens, Per ambages obscure verba volvens. Ex Epigr. affertur de Cassandra dictum. [" Jacobs. Anth. 12, 180." Schæf. Mss.]

Τρόχος, Cursus; δρόμος, Hesychio: qui itidem τρόχων exp. δρόμων. Hippocr. in hac signif. dicitur usus esse eo verbali. Eust. vero e vett. exp. non solum δρόμος, sed etiam ἄγγελος, Nuntius. Atque ita fuerit tanquam pro δρομεὺς, Cursor. Ea tamen signif. rarior esse videri queat, et frequentior illa qua pro Cursu ponitur. Atque adeo Amm. ejus tantum meminit, cum declarat quid discriminis sit inter τροχὸς et τρόχος: refert enim e Tryphone, τρόχους significare δρόμους, ut ap. Eur. Alope, Ὁρῶ Μέανδρον τόνδε γυμνάδα στόλον Στείχοντα θεωρὸν ἐκ δρόμων πεπαυμένον. Quo loquendi genere idem Eur. usus est in Med. (46.) Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Στείχουσι, i. e. γυμνασίων δρόμων, ut in Lex. meo vet. exp. Ubi tamen et alia additur exp., sc. ἐκ τῶν κατατρεχομένων τόπων: putatur enim τρόχος esse etiam ὁ τόπος ἐν ᾧ τρέχουσι: τροχὸς autem oxytonως, ὁ τρέχων. Schol. quoque iis verbis significari ait τοὺς παῖδας ὡς ἀπὸ γυμνασίας ἐλθεῖν. [" Porson. ad Eur. Med. l. c. Musgr. Hel. 1487. Heyn. Hom. 8, 444. Nuntius, Jacobs. Anth. 9, 11." Schæf. Mss. " De aqua, Plut. 3, 315." Wakef. Mss. Nomen animalis, Aristot. Gen. Anim. 3, 6. Τρόχος, Τροχὸς, ad Greg. Cor. 870. Vide Τροχός.]

Τροχαῖος, idem qui δρομαῖος, Cursorius, Cursui aptus, Qui cursu fit: τροχαία ὁδὸς Hes. affert e Rhinthone, sed sine expositione. At ap. Metricos τροχαῖος πούς: cujus usum Schol. Hephæst. esse scribit maximum in prosa, quoniam volunt τρέχειν τὸν λόγον. Idem τροχαῖον nominatum scribit ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων: quoniam sc. ii ἐν τῷ προϊέναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν... Et Terentianus Maurus, cum dixisset jambum esse pedem raptim citum, Nec minus, inquit, currit τροχαῖος lege versa temporum: Syllaba longus priore, parcior novissima. Χόριος idem nuncupatur a magistris plurimis. Idem, Claudunt medias quando breves utrimque longæ, Est ante τροχαῖος, sequitur dehinc ἴαμβος: Iccirco gemellum vocitarunt χορίαμβον. Nam qui χόριος dicitur, et τροχαῖος idem est. Et Quintil. 9, 4. Jambo contrarium, e longa et brevi, hunc choreum nos, ut alii trochæum, nominemus. Idem paulo post, Tres breves, trochæum, quem tribrachyn dici volunt qui choreo trochæi nomen imponunt. Sic Schol. Hephæst. annotat tribus constantem brevibus vocari χορεῖον, τροχαῖον, nec non τρίβραχυν et * βραχυσύλλαβον. Atque adeo videtur hic τρίβραχυς non immerito nominari τροχαῖος, quoniam velocior est priore trochæo, qui longa constat et brevi. UNDE Διτρόχαιος, Duplex trochæus: ut et Terent. Maurus, Duplicemque, inquit, τροχαῖον vocitarunt διτρόχαιον.

A [Schol. Aristoph. N. 802. 1153. B. 686.] ET Τροχαϊκὸς, Trochæis constans: ut τροχαϊκὸν μέτρον, et τροχαϊκὴ διποδία: de quibus vide Schol. Hephæst. et Aristoph., aliosque artis metricæ Scriptores. [" Thom. M. 334. Τροχαϊκὸς, * Τροχαιϊκὸς, 36. Phryn. Ecl. 12. * Τροχαϊκῶς, Schol. Soph. Aj. 901." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 9, 35.] || Τροχαῖόν τι συμβοᾷν ap. Suid. legitur, sed sine expositione, in h. l., cujus Auctorem silet, Οἱ δὲ σαλπιγκταὶ οἱ σὺν αὐτοῖς ὄντες, τροχαῖόν τι συμβοήσαντες, δόξαν τοῖς ἐναντίοις ὡς παρὰ τοῦ στρατηγοῦ πεπεμμένοι παρέσχον. At τροχαῖα, Hes. μέσα ἐν κύβοις. [" Ad Mœr. 187. Leon. Tar. 8." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 221.]

Τροχαλὸς, itidem Velox, Citus, Currens: Hes. τροχαλὸν exp. τροχαῖον, ταχὺ, περιτρέχον. (Legitur vero et Τρόχαλοι ap. Eund., οἱ ἤδη περιϊόντες. Quibus verbis significare videtur, quos antiqui τροχάλους vocant, suo tempore dictos fuisse περιϊόντας.) Sic certe τροχαλοῖσιν ὄχοις ex Eur. (Iph. A. 146.) afferunt pro Vehiculo volucri. Itidemque ap. Hesiod.
B Ἔργ. 2, (136.) ubi de frigore dicit, τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι, quidam exp. ὀξὺν ἐν τῷ δρόμῳ: quoniam sc. eum cogit τρέχειν ὑπὸ θερμὸν οἶκον. Alii autem hoc τροχαλὸς a τροχὸς derivantes, exp. ἐπικαμπῆ, κυρτὸν καὶ * ἐπίκλιντον, a metaphora τοῦ τροχοῦ. Quarum expp. utraque affertur a Proclo quoque, τροχαλὸν intelligente ibi δίκην τροχοῦ κεκαμμένον καὶ κεκυφότα, et ἐπειγόμενον σκέπην καταλαβεῖν, καὶ ἀλέας που τυχεῖν: solent certe senes, cum glaciale frigus sentiunt, adductis humeris in rotam propemodum se incurvare, et gradu quam possunt velocissimo tectum atque loca calidiora petere. || Moschop., cum τροχαλὸν et ipse exposuisset δίκην τροχοῦ κεκαμμένον καὶ κεκυφότα, subjungit, τροχαλοὺς proprie esse τοὺς κόχλακας, quos et χερμάδια appellant, i. e. τοὺς ποταμίους καὶ θαλαττίους λίθους, Lapillos qui in fluviis et mari reperiuntur, s. potius in fluminum ripis et maris litoribus. [" Pierson. Veris. 93. Toup. Opusc. 2, 70. Bergler. ad Alciphr. 191. Jacobs. Anth. 10, 304. 11,
C 80." Schæf. Mss.: Gl. Velox, Loquax:. * Τροχαλῶς· ἐπὶ δρόμου, Cursim. " Volubiliter, Clem. Alex. 173. ὁμιλεῖν, Loqui." Kall. Mss. " Τρόχαλος, Incurvus, Eust. 4. p. 154." Schleusn. Mss.] || Homeri Schol. accipit etiam pro Septo domum aliquam cingente; nam exponens Il. Λ. 773. Αὐλῆς ἐν χόρτῳ, illud χόρτῳ accipit pro περιφράγματι, subjungens, χόρτοι δὲ οἱ τρόχαλοι: sic enim scribitur, retracto in primam syllabam accentu: at in meo manuscripto Cod. habetur τροχοὶ pro illo τρόχαλοι: eaque scriptura Hesychii auctoritate confirmari potest, τροχὸς exponentis περιβόλαιον, τεῖχος. In quodam meo vet. Lex. LEGITUR Τρόχμαλος ea in signif. Dicitur enim ibi τρόχμαλος esse ἡ ἐκ στρογγύλων λίθων αἱμασιὰ, ἡ περιῳκοδομημένη τοῖς χωρίοις. Ubi etiam additur, τρόχμαλα proprie dici τοὺς μικροὺς λίθους, quos Lycophron appellat κάχληκας. Atque ita discrimen aliquod erit inter τρόχμαλα et τροχμάλους: et τρόχμαλα quidem dicentur Lapilli et scrupi, τρόχμαλοι autem Ex ejusmodi rotundis lapidibus septa et maceriæ,
D quibus agri solent cingi. Id tamen perpetuum non est. Dicit enim vicissim Hes. τρόχμαλον esse τὸ πλῆθος τῶν λίθων καὶ τὸν σωρὸν, Acervum lapidum. Quæ exp. non male convenit huic loco Nicandri Θ. 142. de cervis et capreis, ἀνιχνεύουσι δὲ πάντα Τρόχμαλά θ' αἱμασιάς τε καὶ εἰλυοὺς ἐρέοντες, Σμερδαλέῃ μυκτῆρος ἐπισπέρχοντες ἀϋτμῇ, sc. τοὺς ὄφεις. Ubi Schol. τροχμάλων nomine accipit τοὺς τραχεῖς τόπους καὶ πετρώδεις, et τὰ εἰκαῖα τῶν ἀγρῶν τειχία, Macerias. Et Eust. similiter, Λέγονται δὲ, inquit, αἱ τοιαῦται χειαὶ τῶν ὄφεων, καὶ εἰλυοὶ καὶ τρόχμαλοι καὶ αἱμασιαί: [Bast. ad Greg. Cor. 512.] Theophr. quoque usus est hoc vocab., ap. quem exp. Scrupus, Glarea: ut C. Pl. 3, 7. Ἐὰν ὀρύττων τις λίθους εὕρῃ ἢ τρόχμαλον, ἢ ἄμμον, ἢ γῆν μοχθηράν. Et rursum, Τόν τε τρόχμαλον ὑποστρωννύναι καὶ τὴν ἄμμον. [" Τρόχμαλος, Heyn. Hom. 6, 257. Valck. Adoniaz. p. 249. Τρόχμαλον, ibid." Schæf. Mss. Lycophr. 1064. σῆμα χωστῷ τροχμάλῳ κατηρεφές.]

Εὐτρόχαλος, SEU Ἐϋτρόχαλος, Bene currens, Celer,

Velox, Agilis. Apoll. Rh. (2, 46.) εὐτρόχαλοι φορέονται, i. e. εὐκίνητοι. Et in Epigr. εὐτρόχαλος μέλισσα: nam celeri volatu modo huc, modo illuc cursitat. Rursum Apoll. Rh. (1, 845.) dicit εὐτροχάλοισιν ἁμάξαις, ut Hom. ἄμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην: 4, (907.) de Orpheo, Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας, Κραιπνὸν εὐτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς, Schol. τῆς τροχαλῆς ᾠδῆς: dicitur enim cantus τρέχειν, cum multis χρώμασι ποικίλλεται, quia lingua et digiti agilius movendi sunt. Hes. εὐτρόχαλον exp. non solum ταχινὸν, verum etiam εὔκυκλον, Pulcros habentem orbes, s. Rotundum. Exp. vero et Æquabilis, Planus, ὁμαλός: ut ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 217.) εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, In area plana. [" Jacobs. Anth. 11, 80. ad Il. Υ. 496. Heyn. Hom. 8, 108." Schæf. Mss. Opp. Κ. 2, 131. ποταμὸς, Manetho 2, 459. βρόχοις εὐτρ. σφίγγειν δέρην.]

Πολυτρόχαλος, Multum currens, agilis in currendo. Ex Eur. [imo Anal. 2, 456.] affertur πολυτροχάλοις ἀγορῇσι pro Concionibus volubilibus. [" Jacobs. Anth. 10, 304." Schæf. Mss.]

Περιτρόχαλος, ET Ὑποτρόχαλος forsan e verbis potius περιτρέχω et ὑποτρέχω derivata sunt quam e τρόχαλος: signif. autem Circumcurrens et Subtus currens: περιτρόχαλα κείρεσθαι Herod. 3, (8.) videtur significare Ad orbem adæquare crines, ut annotavit Cam., qui tonsum hunc fuisse ephebicum tradit, afferens e Plut. (7, 64.) de Xenocrita; Τοὺς μὲν ἄῤῥενας παῖδας ἤσκει κόμαις, καὶ χρυσοφορεῖν· τὰς δὲ θηλείας ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, καὶ φορεῖν ἐφηβικὰς χλαμύδας κατὰ τῶν ἀνακώλων χιτωνίσκων: Pueros exornabat comis et auro, puellas vero cogebat comam tondendo rotundare, et gestare super strictioribus tunicis pallia ephebica. Rursus ap. Herod. (l. c., var. lect.) inquit idem Cam., est ὑποτρόχαλα, de tonsu Arabico, Κείρονται ὑποτρόχαλα περιξυροῦντες τοὺς κροτάφους, Circumtondent undique et tempora radunt. [" Περιτρόχαλος, Brunck. Aristoph. 1, 128. Περιτρόχαλα, Ὑποτρόχαλα, Genus tonsuræ, Wessel. Diss. Herod. 100. ad Eund. 197. Vide Τροχόκουρις." Schæf. Mss. Περιτρόχαλος, Plut. 7, 64.]

" Τροπαλὸν, Asperum; τραχὺ, Hes." [Leg. τροχαλόν· ταχύ.]

Τροχερὸς, i. q. τροχαῖος s. τροχαλὸς, Currens, Citus, Citato pede currens. Aristot. Rhet. 3, (8, 2.) Ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώτερος· δηλοῖ δὲ τὰ τετράμετρα· ἔστι γὰρ τροχερὸς ῥυθμὸς τὰ τετράμετρα.

Τροχίας, ὁ, Cursor, Nuntius: Hes. ἄγγελος, nec non ἀκόλουθος, [sed corrupta est ejus glossa.] J. Poll. vero et τροχίαν χαλκὸν memorat, Æs fusile, de quo infra in Τυπίας.

Τρόχις, idem. Æsch. Pr. (977.) εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν: ibi enim Schol. exp. ἄγγελον, derivans etiam ipse ἀπὸ τοῦ τρέχειν, addensque significare τὸν σπουδαῖον οἰκέτην. Cujusmodi ministrum Hom. vocat ὀτρηρὸν θεράποντα: Virg. Properum famulum. [" Voss Myth. Br. 1, 115. Jacobs. Anth. 9, 11. 12, 181. 478." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 2, 634.]

[* Τροχάδην, i. q. δρομάδην, Apollon. de Adv. 611.]

[* Τροχὰς, i. q. ἐνδρομὶς, ἐμβὰς, Gl. Gallicula. Τροχάδες, Hes. σανδάλια ἀπὸ αἰγείου δέρματος.]

[* Τροχὴ, i. q. τρόχος, Cursus, Via, Hes. * Προσαυρίζουσα (voris) χερσαίᾳ τροχῇ.]

Τροχάω SIVE Τροχάζω, i. q. τρέχω, Curro, Cursito, Curriculo eo, Citato gradu feror, Citor contentius, Propero, Festino: quoniam sc. festinant, qui currunt: unde et Hes. τροχάσας exp. non solum δραμὼν, sed etiam σπεύσας: item et προλαβών. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 22.) Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον. Polyb. (10, 20, 2.) Τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν ἐκέλευσε τροχάζειν ἐπὶ σταδίου ἐν τοῖς ὅπλοις, i. e. διατρέχειν. Prius autem τροχάω Poëticum est, ut et τροπάω et στροφάω iidem Poëtæ nonnunquam usurpant pro τρέπω et στρέφω. Unde PARTICIP. Τροχόων Ionice pro τροχάων, ut ὁρόων pro ὁράων. Od. Ο. (450.) Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω Κερδαλέον δὴ τοῖον ἅμα τροχόωντα

A θύραζε, i. e. ἤδη δυνάμενον τρέχειν ἔξω, s. δυνατὸν ὄντα ἐπακολουθεῖν, Schol. Talem παῖδα Æschylus τρόχιν appellat, alii τρόχον et τροχίαν. Solent enim ditiores alere celeres pueros, qui equos etiam cursu assequi possint, et nuntios cito perferre, si quo mittantur. [" Τροχάω, ad Charit. 752. 772. Τροχάζω, Jacobs. Anth. 11, 181." Schæf. Mss. Arat. 1105. τροχόωσιν Nicander Θ. 166. τροχόωσαν ἅλωνα. " Τροχάζω, Anacr. Od. 44." Kall. Mss. " In Nonno quidem ista firmiter hærent, τροχόωσα D. 6, 12. 18, 2. 45. p. 767, 20. τροχόωσι 5, 449. Arat. D. 889. Sed ejusdem verbi exempla non contracta τροχάει Phæn. 228. 309. Apoll. Rh. 4, 1265. τροχάοντα Epigr. adesp. 131. Maneth. 6, 75. (ἣν τροχάῃ 3, 340. pro τροχάσῃ scr.) τροχάοι 6, 86. Arat. 915. non a τροχάω derivata, sed eodem exemplo, quo σκεπάει, σταλάοι, ἐσκίαον, formata videntur, quorum formas paragogicas versus heroicus non admittit. Ac ne τροχάζειν quidem Atticorum auribus extra scenam placuisse videtur. Antiatt. Bekk. 114. Τροχάζειν οὔ φασι δεῖν

B λέγειν, ἀλλὰ τρέχειν: cujus sententiæ auctores Xenophonti non multum tribuisse censendi sunt, sæpius hac forma utenti; ejusque exemplo recentiorum plurimi, Theophr. Char. 14. Polyb. 10, 20. Plut. Symp. 2, 5, 2. quibus et * Τροχασμὸς ascribendum, Hesych. v. Ὑπὸ δρόμον." Lobeck. Phryn. 582. * Τρόχασμα, Orac. ap. Euseb. Pr. E. 4, 23. p. 175. * Τροχαστὴς, unde * Τροχαστικὸς, Mœris 187. Θρεκτικὸς, Ἀττικῶς· τροχαστικὸς, Ἑλληνικῶς.] Ex hoc vero Τροχάω COMP. [* " Ἀμφιτροχάω, quod Schneiderus ex Apollod. 1, 9, 11. (Heyn. p. 165.) affert, contra regulam est. Neque id isthic legitur, sed ἀμφιτροχώσας, (ex * Ἀμφιτροχόω,) Circumdandi significatione præditum, in qua Perpetuatæ circuitionis notio inest; unde * τροχόω cum τροπόω, στροφόω, * συστροφοῦσθαι Hes. v. Ἰλιγγιᾶν, componi debet." Lobeck. Phryn. 590.] Ἀνατροχάω, idem significans Poëtis quod ἀνατρέχω, ut τροχάω i. q. τρέχω, i. e. Recurro vel Sursum curro. [* Ἐπιτροχάω, Apoll. Rh. 4, 1266. 1606. Dionys. P. 148. " Ruhnk. Ep.

C Cr. 225." Schæf. Mss. * " Παρατροχάω, Greg. Naz. Carm. 1. p. 34." Kall. Mss.] Περιτροχάω, Circumcurro: περιτροχάουσι, ex Epigr. pro Circumcurrunt. [" Jacobs. Anth. 11, 117. Heyn. Hom. 5, 715. ad Callim. 1. p. 152. (H. in Del. 28.)" Schæf. Mss. " Arat. D. 83." Wakef. Mss.] Συντροχάω, Concurro, Occurro. [* Ὑποτροχάω, Moschus 7, 4. " Heyn. Hom. 8, 135." Schæf. Mss.] E Τροχάζω autem COMP. [* Ἀνατροχάζω, Bast. Ep. Cr. 43. Philo de 7 Mirac. c. 1. * Ἀνατροχασμὸς, Antyllus Oribasii 6, 22. Matth. * ἀνατροχισμὸς habet. * Ἀποτροχάζω, unde * " Συναποτροχάζω, Bekk. Anecd. 427." Boiss. Mss. Suid. 1, 275. Phav. 106. * Διατροχάζω, Xen. Ἱππ. 7, 11.] Ἐκτροχάζω, Excurro; nonnullis etiam Percurro. [Exequor, Enarro, Diosc. 7, 3. * " Διεκτροχάω, * Διεκτροχάζω, Act. Traj. 1. p. 232." Schæf. Mss. Διεκτροχούσαις, Suid. et Phav. v. Καθηκούσαις, sed male pro * Διεκτρεχούσαις. Vide Lobeck. Phryn. 590. * " Παρεκτροχάζω, Tzetz. Ch. 10, 85." Elberling. Mss.] Ἐπιτροχάζω, Percurro,

D [" Cursu insequor, Apollod. 152." Wakef. Mss. " Ἐπιτετροχασμένα, Quæ negligenter et præcipiti veluti cursu narrantur, Dionys. Jud. Thuc. 16. p. 846. et de Vi Demosth. 1. Opponuntur in priore loco τὰ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα, Copiose et accurate pertractata." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἐπιτροχασμὸς, ὁ, Percursio. Donatus ἐπιτροχασμὸν Figuram esse dicit, ubi multa terribiliter interrogantur: velut ap. Terent. Eun. Quis tu homo es? quid tibi vis? quid cum illa rei tibi est? Et ap. Virg. State, viri: quæ causa viæ? quive estis in armis? Quove tenetis iter? Idem Donatus, Est autem, inquit, ἐπιτροχασμὸς, Verborum super se invicem effusio, quæ fit adversarii causa turbandi: ut Virg. nec longe scilicet hostes Quærendi nobis: circumstant undique muros. Imus in adversos? quid cessas? an tibi Mavors Ventosa in lingua pedibusque fugacibus istis Semper erit? [" Forma orationis, non multum discrepans a συναθροισμῷ et ἐπιμονῇ, auctore Alexandro περὶ Σχημ. 579., ubi

addit: Διαφέρει δὲ ἐκείνων, ὅτι τὰ πολὺ συνεστηκότα συνάγει καὶ ἀξιοπιστίας ἕνεκα λέγεται. Phœbammon Schol. 591. ita: Ἐπιτροχασμός ἐστιν ὀνομασία πραγμάτων κατὰ μόνην ἀπαρίθμησιν γινομένη, ἄνευ τῆς περὶ αὐτῆς διηγήσεως. Sic ἐπιτρέχειν est, Percurrere aliquid, v. c. librum, Phot. Bibl. Cod. 39. Et Eunap. Prœm. ad Vit. Soph. p. 14. Ἐπιτρέχοντι καὶ συνελόντι εἰπεῖν, Ut hoc solum compendio et summatim dicam: vide Ἐπιτετροχασμένα. Aquila Rom. de Fig. 6. Percursionem vocat. Hæc figura, ait, differt a Coacervatione, (συναθροισμῷ,) quod cum illa res diversas pluresve in eundem locum confert, hæc distantia plura inter se percurrens velocitate ipsa circumponit." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. *" Ἐπιτροχαστέον, Nicom. Geras. Harm. p. 7." Kall. Mss. * Συνεπιτροχάζω, Eust. Od. M. p. 484, 20.] Κατατροχάζω, Decurro, Incurro. Exp. etiam Roto. [" Planud. Ovid. Met. 2, 74." Boiss. Mss. " Fischer. ad Palæph. p. 54." Schæf. Mss. * Κατατρόχαστος, unde] " Εὐκατατρόχαστος, Volubilis in modum rotæ. Pro " Volatico et Inconstante accipiunt ap. Strab. (14. p. " 688.) Ἔστι δ' ὁ Ἐρατοσθένης οὐχ οὕτως εὐκατα- " τρόχαστος ὥστε μηδ' Ἀθήνας αὐτὸν ἰδεῖν φάσκειν." Παρατροχάζω, Prætercurro, Cursu prætereo, Epigr. [" Præcurro, Lucillius 44. Epigr. adesp. 248. 419." Schæf. Mss. * " Συμπαρατροχάζω, Plut. 10, 40." Wakef. Mss.] Συντροχάζω, Concurro, Occurro, Obvius fio. In Lex. meo vet. exp. non solum καταντῆσαι, sed etiam πληρωθῆναι: diciturque esse μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τροχῶν: quæ ap. Suid. quoque leguntur, nec non ap. Etym. [" Jacobs. Anth. 6, 142. Proleg. p. 37." Schæf. Mss.] Porro in Homerico illo loco, quem supra citavi, notandum est scribi etiam voce comp. ἁματροχόωντα, quod Eust. exp. ἀκολουθητικὸν, δυνάμενον ἅμα τινὶ τρέχειν. Scribitur etiam ὁμοτροχόωντα, quod signif. ἐν τῷ συμπορεύεσθαι καὶ τρέχοντά ποτε. Quorum illud participium est a VERBO Ἁματροχάω, Una cum alio curro, Alium comitor in cursu, currendo assequor: hoc vero a VERBO Ὁμοτροχάω, itidem significante In comitatu curro, Comitans cursito, [Manetho 6, 527. " Heyn. Hom. 8, 443." Schæf. Mss.] Alioqui ET Τρωχάω dicitur Poëtice, itidem pro τρέχω, ut τρωπάω pro τρέπω, στρωφάω pro στρέφω, νωμάω pro νέμω. Il. X. (163.) Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι. Od. Z. (319.) de mulabus scutica incitatis, Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι, Currebant. Atque adeo hoc τρωχάω longe usitatius est quam superius τρωχάω, quemadmodum et τρωπάω frequentiori in usu est quam τροπάω. [Apoll. Rh. 3, 874. Lobeck. Phryn. 582. 590. ad Greg. Cor. 271-2. *" Μετατρωχάω, Rhian. 1. Heyn. Hom. 7, 622. Voss Myth. Br. 1. p. 151." Schæf. Mss. * " Περιτρωχάω, Quint. Sm. 7, 448." Wakef. Mss.]

[* Ἀμφιτρέχω, Pind. Π. 3, 70. ἀμφέδραμε. Simonid. Fr. 11. ἀμφιδέδρομε.]

Ἀνατρέχω, Recurro, i. e. Retrorsum curro, Redeo currens. Il. Π. (813.) αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, Retrocessit quasi recurrens, i. e. retro currens; nam αὖτις ἀναδραμεῖν Eust. vult i. esse q. ἂψ ἀναχάζεσθαι, quod et alibi ἀναχωρῆσαι dixerit. Capitur et pro Refluo, s. Retrorsus fluo, ut ait Bud., citans h. l. Μεῖζον ἐκείνῳ τὸ προσθεῖναι τοῖς ἄνω παρ' ἑαυτοῦ, καθάπερ ῥεύματος ἀνατρέχοντος. || Simpliciter pro Redeo. Strabo 6. Τοτὲ μὲν ἔκφρονας γινομένους, ὁμοίως τοῖς ἐπιληπτικοῖς· τοτὲ δ' ἀνατρέχοντας εἰς τοὺς οἰκείους λογισμούς. Polyb. 3. Ἀναδραμόντες ἐπὶ τὴν παρέκβασιν τῆς διηγήσεως, Reversi ad digressionem narrationis. I. e., ad eum locum in quo a narratione digredi cœpimus. || Ἀνατρέχω, sonat etiam q. d. Sursum curro, vel sursum versus: et capitur pro Erigor in altum, Attollor: ut ἀνατρέχειν πρὸς οὐρανὸν, ap. Philon. de Mundo, Ad cœlum attolli. Basil. Ἡ ψυχὴ πρὸς τὴν ὁμοίωσιν ἀνατρέχει τοῦ κτίσαντος, Erigitur, Attollitur, ut ait Bud. Inde illud Homeri, inquit, Od. K. (4.) λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, In altum erigitur. Quod de germinibus dicitur e gemma recens existentibus. Theophr. (C. Pl. 3, 23, 3.) Τὰ γὰρ εὐθὺς ἀνατρέχοντα, λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ γίνεται. Et ἀνατρέχειν δένδρα a Basil. dicuntur. Hactenus Bud. Fortasse autem hanc verbi ἀνατρέχειν metaph., non male per verbum Assurgere expresserimus. Nam in verbis Excurro et Procurro, quæ et ipsa metaphorice usurpantur, præpositiones Ex et Pro non respondent Græcæ ἀνά: unde et male verbum ἀνατρέχω illis reddiderunt quidam Interpretes. || Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις ait Bud. ap. Polyb. (1, 12, 6. 2, 14, 1.) esse Rem altius repetere. Existimo autem ad verbum sonare quasi quis dicat Assurgere s. Sursum excurrere in temporibus. Nam cum rei alicujus narrationem altius repetimus, ad superiora tempora velut ascendentes recurrimus. Affert autem Bud. e Polyb. duntaxat exempla hujus locutionis, quam tamen et ap. Diod. S. non semel observavi. || Ἀνατρέχειν, Exilire, Scatere, Bud. citans e Theodorito H. E. 3. Πῦρ ἐκ τῶν ὀρυσσομένων θεμελίων ἀναδραμόν.

" Ἀναδρέμω, inusitatum verbum est, a quo ἀνα- " τρέχω mutuatur fut. 2. ἀναδραμῶ, aor. 2. ἀνέδρα- " μον, præt. med. ἀναδέδρομα. Significat autem " Sursum curro, vel Recurro." [" Toup. Append. in Theocr. p. 34. Gesner. ad Horat. p. 70. Eichst. Quæst. 33. ad Herod. 32. 576. ad Diod. S. 1, 304. 2, 450. Dawes. M. Cr. 388. ad Charit. 783. Abresch. Æsch. 2, 12. Wakef. Georg. 42. Antip. Sid. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 198. 361. 3, 109. Heyn. Hom. 7, 435. Attollor in altum, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1. p. 5. Ox., Boiss. Philostr. 379." Schæf. Mss. Philo J. 1, 26. Ἀ. κατὰ δύναμιν, Pro viribus emendo peccata, Polyb. 2, 13, 4. cf. 26, 3, 12. * Ἀναδρέμω, unde ἀνέδραμον, Herod. 1, 66. 7, 212. Ἀναδραμεῖν ἐκ τοῦ θρόνου. Anal. 2, 218. ἀναδράμεται, fut., pro ἀναδραμεῖται.]

Ἀναδρομὴ, ἡ, Recursus. || Item ἀναδρομὴ, Sublatio in altum: de re quæ assurgit, et in altum erigitur. Hes. ἀναδρομαὶ ap. Eur. ait esse i. q. αὐξήσεις, s. βλαστήσεις, Germinationes. Apud Theophr. autem legitur (C. Pl. 4, 5, 1.) Ἀναδρομὴ εἰς τὴν βλάστησιν, quasi Assurrectio ad germinationem. Alii exp. In germinationem impetus. Alii, In germinationem concursus. Qui melius procursus dicerent: quanquam ne hoc quidem satis recte: eadem ratione, qua Præcurrere pro ἀναδραμεῖν paulo ante respui. Ceterum huc pertinet, quod e Bud. paulo ante annotatum fuit, sc. ἀνατρέχειν ab eod. Theophr. dici de germinibus e terra recens existentibus. || Ἀναδρομαὶ a Suida exp. ἀναβάσεις, Ascensus, Ascensiones: sic ap. Gal. ἀναδρομὴ τῆς ὑστέρας vulgo exp. Vulvæ in superiorem partem ascensus: Bud. autem esse dicit ἀναδρομὴν τῆς ὑστέρας, Cum vulva sursum residit, h. Ejus l. ad Gl. citans, Καὶ ὑστερικῆς πνίξεως ἁπάσης λειποθυμία προηγεῖται, καὶ ταῖς ἀναδρομαῖς τῶν ὑστερῶν ἕπεται. [Diod. S. 311, 32. Hippocr. 73. 79. 168. " Toup. Append. in Theocr. p. 35. Emendd. 2, 528. Eldik. Suspic. p. 38. Valck. Phœn. p. 427. Markl. Suppl. 1232. Musgr. ib. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 196. 361. Boiss. Philostr. 379." Schæf. Mss. * Ἀνάδρομος, Alex. Trall. 1, 15. ἰχθύες. * Ἀναδρομέω, Himer. Or. 4. p. 456. Lobeck. Phryn. 590. * Ἀντανατρέχω, Paul. 197, 32.] " Ἐπανατρέχω, Re- " curro. Arbores etiam ἐπανατρέχειν dicuntur pro " In sublime excrescere, ut et ἀνατρέχειν. Basil. " Hexaëm. Πόσα τότε φυτῶν γένη ἐπανέδραμε. Bud. " Comm." [" Const. Manass. Chron. p. 58. Planud. Ovid. Met. 4, 231. 7, 200." Boiss. Mss. " Burges. Præf. ad Dawes. p. xvi." Schæf. Mss. * " Ἐπαναδρομὴ, Recursio, Recursus, Reditus, ἀναδρομὴ, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Προσανατρέχω τοῖς χρόνοις, Sursum retrogredior temporibus, Altius rem repeto, Polyb. 1, 5, 4. 1, 12, 8. et nude προσαναδραμόντες, ead. notione, 5, 31, 8. " Diod. S. 183. 187. 191. 637. ταῖς οὐσίαις, Opibus cresco, Divitiarum incrementa capio. Perfugiendi vero et Procurrendi sensu sumitur, et quidem cum præp. εἰς constructum, 223. εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους τόπους, Ad editiora loca perfugere." Munth. Spec. Def. Lexx. 541. * Συνανατρέχω, Plut. Alex. 15.]

Ἀντιτρέχω, Curro contra, In contrariam partem curro. [* " Ἀντιδρομέω, a Schn. expulsum, in Luciano de Astrol. 12. p. 221(=2, 366.) ubi olim δια-

δρομέουσι vulgabatur, locum suum tueri posse videtur; quanquam et h. l. aliquis paulo suspicacior sub istis dissentanearum lectionum involucris * ἐναντιοδρομέουσι aut * ἰθυδρομέουσι rimetur." Lobeck. Phryn. 591.]

Ἀποτρέχω, Currendo abeo, Cursim abscedo, i. q. ἀποθέω. Pro Expatior affertur ex Aristoph. N. (1001.) εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις. "Ἀποθρέξαι, ab ἀποτρέχω, reversa tenui in "aspiratam; quæ in ἀποτρέχω admitti nequit ob "aliam sequentem." Exp. etiam Revertor currens; quemadmodum et in aliis quibusdam verbis ἀπὸ iterationem indicat. Hes. certe ἀποτρέχοντες exp. ἀναχωροῦντες. Sic vero ET Ἀποδρόμον Idem exp. παλίνδρομον, Qui recurrit, Recurrens, Cursu reversus. Idem tamen ἀπόδρομον aliter etiam accipit, sc. pro ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, Cursu inferiorem, victum: afferens e Soph. Acrisio. Alioqui ἀπόδρομος dicitur etiam Qui desiit artem cursoriam, In cursus certamine emeritus, Eust. 1592(=303.) Τάχα γοῦν ὁ Ἀλκίνοος ἀπόδρομον τὸν Ὀδυσσέα ἐνόμισεν, ὡς ἤδη πεπαυμένον ἀπὸ τῶν δρόμων. Sic enim hoc ἀπόδρομος a Vett. usurpari scribit ut ἀπόμαχος. Ibid. tamen et alium hujus vocabuli usum affert, tradens in Creta ἀποδρόμους vocari τοὺς ἐφήβους, διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν, ut et p. 1788. i. e. Quoniam nondum ad publicos cursus admitterentur. Ita ut ἀπόδρομος significet Recurrens, A cursibus abstinens, idque propter ætatem enervem et imbecillem: qualis est vel senum vel impuberum. [Ἀποτρέχω, Repeto, Recurro, de equitibus, Palæph. 1, 10. "Ad Mœr. 341. ad Charit. 562. De fut., Brunck. Aristoph. 3, 206. ad Lucian. 2, 323. Ἀποθρέξομαι, ad Mœr. 187." Schæf. Mss. * "Ἀπόθρεξις, Plato ap. Bekk. Anecd. 427." Kall. Mss.] "Ἀπόθρεπτα, ap. Hes. legitur, "expositum * ἀπόφευκτα, Fugienda, Aufugienda, De-"clinanda: sed perperam procul dubio pro * ἀπό-"θρεκτα, ab ἀποτρέχω." [* Ἀπότροχος, i. q. περίδρομος, Aristoph. ap. Schol. Eur. Med. 46. "Valck. Anim. ad Ammon. 216." Schæf. Mss. * Ἀποδρομή, Arrian. Peripl. 144, 6. "Ἀπόδρομος, ad Mœr. 401. Ammon. 35. Valck. Anim. 54. Brunck. Soph. 3, 500. Callim. 1. p. 553." Schæf. Mss.] "Ὑπαποτρέ-"χω, pro ὀπίσω τρέχω, Schol. Aristoph." [Ἐκκλ. 284.]

Διατρέχω, Discurro, Percurro, Curriculo pertranseo, Cursu emetior. Herodian. 4, (15, 14.) Πρὸς τὸ διατρέχειν ἐνεποδίζοντο, Impediebantur quominus discurrere possent; seu, ut Polit. vertit, Liber pugnantibus cursus non erat: 3, (14, 10.) Μάλιστα δὲ γεφύραις διαλαμβάνειν ἐπειρᾶτο τὰ ἑλώδη χωρία· ὡς ἂν ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες οἱ στρατιῶται, ῥᾳδίως αὐτὰ διατρέχοιεν. Fut. facit non solum διαθρέξω, sed etiam διαδραμῶ, tanquam a VERBO Διαδρέμω: unde aor. 2. διέδραμον: ut ap. Eund. (3, 2, 13.) Ὡς δὲ διέδραμε φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, Postquam fama divulgata est de Severi victoria; s. Divulgata percurrit omnes regiones. Itidemque 1, (15, 2.) et 2, (2, 5.) et 4, (11, 2.) Διαδραμούσης δὲ φήμης, Didita et evulgata fama, Cum rumor iste evagatus esset. Idem 2, (6, 5.) Μιᾶς δήπου καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, Elapso die uno et altero, Cum dies unus et alter præteriisset, adiisset. Item cum accus. rei, Thuc. 2, (25.) Διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Peragrato et percurso Atheniensium exercitu. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 31.) Τὰ ἡδέα ἐν τῇ νεότητι, διαδραμόντες, Qui quæ in juventute jucunda sunt, percurrerunt; vel etiam Persecuti sunt, ut quidem nonnulli interpretandum censent. [" Philes p. 280. 344." Schleusner. Mss. "Eichst. Quæst. p. 32. ad Charit. 23. 27. (423.) ad Diod. S. 1, 719. Cattier. Gazoph. 70. De stellis, Act. Traj. 1. p. 222. Διαθρέξωμεν, Paul. Sil. 37." Schæf. Mss.]

Διαδρομή, ἡ, Discursus, Discursio, Cursitatio quæ fit ultro citroque: Διαδρομῆς δεῖ πολλῆς, Multa indiget discursione, Necesse est diu sursum ac deorsum cursitare. Διαδρομῶν vocabulum accipitur etiam ἐπὶ τῶν ἐπὶ παρατάξει κινημάτων, teste Suida, afferente ex Anonymo, Εἶτα διηρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι στάντες, μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο· κᾆτα ἐνόπλιοί τινες διαδρομαὶ ἐγίνοντο, καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι. Ubi Bud. διαδρομὰς pro Excursionibus ac-

A cipit ad lacess[illegible] pug[illegible] e Plut. Lucullo, (39.) Λόφους ἀνακρεμαννύντος αὐτοῦ μεγάλοις ὀρύγμασι, καὶ τροχοὺς θαλάσσης, καὶ διαδρομὰς ἰχθυοτρόφους τοῖς οἰκητηρίοις περιελίσσοντος, καὶ διαίτας ἐναλίους κτίζοντος: ubi exp. Implicante convolventeque excursus et commeatus aquæ: [Ages. 31. Lucian. 1, 665. Xen. K. 10, 8. cf. J. Poll. 5, 35. "Longus p. 3. Vill." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 357.] Διάδρομος, i. propomedum q. διαδρομή, significans quandam δίοδον. Lucian. (3, 72.) Ἑξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. [Adj., Eurip. Bacch. 593. Ἴδετε Λάϊνα κίοσιν ἔμβολα Διάδρομα τάδε, Æsch. S. c. Th. 197. φυγάς. "Musgr. El. 1156." Schæf. Mss.] E Luciano affertur et VERB. Διαδρομέω, pro Discurro. Est autem id Ionicum, et ap. eum legitur (2, 366.) Οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἠέλιός τε καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις διαδρομέουσιν: [Vide Ἀντιδρομέω. * "Διαδραμέω, Tzetz. Ch. 6, 705." Elberling. Mss. * "Εἰστρέχω, aor. 2. εἰσέδραμον, Introcurro. Semel in N.

B T. legitur Act. 12, 14. εἰσδραμοῦσα, Postquam introcurrerat. Cf. Irmisch. ad Herodian. 1, 9, 7. p. 350. De iis qui cum impetu invadunt, legitur ap. Xen. K. Ἀ. 5, 2, 12." Schleusner. Lex. N. T. "Cum dat., Lucian. 3, 665." Schæf. Mss. "Suid. v. Ἀδάμ." Kall. Mss. Appian. B. Pun. p. 54. LXX. 2 Macc. 5, 26. Lycophr. 1163. Aristid. 2, 121. Polyæn. 423. Anton. Lib. p. 4.] "Εἰσδρομή, s. Ἐσδρομή, Incursus, "Incursio, Impressio, Invasio," [" Eur. Rhes. 604." Seager. Mss. * "Ἐπειστρέχω, J. Poll. 9, 158. * Παρειστρέχω, Cyrill. Alex. in Mich. 2. p. 409." Kall. Mss. Greg. Naz. 2, 219. * Συνειστρέχω, Appian. B. Pun. p. 115. * "Συνεισδραμέω, Tzetz. Ch. 12, 290." Elberling. Mss. * "Ὑπειστρέχω, Clem. Epist. de Gestis Petri s. 133." Kall. Mss.]

Ἐκτρέχω, Excurro. Aristot. de Mundo, Ὁ δ' ἱππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, Eques ad cornu, veles ad stationem suam excurrit et festinat. Herodian. 4, (15, 3.) Τῶν κούφως καὶ εὐσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων, Expeditis militi-

C bus, quibus facilis esset excursio, Polit. Fut. facit ἐκθρέξω, regulariter; sed irregulare, ab inus. VERBO Ἐκδρέμω, usitatius est, sc. ἐκδραμῶ s. ἐκδραμοῦμαι. Unde aor. 2. ἐκδραμὼν, Herodian. 7, (11, 10.) Ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον. [Soph. Œd. C. 438. τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι. "Philippus 50. Jacobs. Anth. 12, 236. Heyn. Hom. 7, 690." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 15, 5. * Ἐκδραμέω, unde ἐκδεδράμηκα, ad Greg. Cor. 653. * Ἐκτρόχαλον, Hes. * ἔκτροχον.] Ἐκδρομή, Excursio, Excursus, [Theophr. C. Pl. 2, 1, 3. "Thom. M. 280." Schæf. Mss.] ET Ἔκδρομος, ὁ, idem; sic enim J. Poll. 1, (219.) Ἔστι δέ τις ἵππου δρόμος ἔκδρομος, ὅταν ὑπὲρ τὸ τεταγμένον τοῦ δρόμου μέτρον ὑπὸ ῥύμης φέρηται: [3, 148.] Nisi potius ἔκδρομος adj. sit, et δρόμος ἔκδρομος dicatur ipsa ἐκδρομή, Excursio. Bud. certe ἔκδρομος interpr. Excursor: alii etiam Pervius. [" Excursor, Xen. Ἑλλ. 4, (5, 26.) p. 413. H. Stephanus Pollucem allegat, ap. quem ἔκδρομος (ἱππεὺς) dicitur, et e Xen. Pollucem id vocabuli desumsisse monuit

D jam olim Camer.; qua speciatim notione exposuit vir excellens H. Vales. ad Mauss. in Harpocr. 88. Hinc Ἐκδρομάδες vox, quam ex Eupolide, veteri Comico, refert Eust. ad Od. Φ. p. 1915., dicens ea significari τοὺς * παραδεδραμηκότας τὴν ὥραν, Ex ephebis egressos. (Cf. T. 2. p. 308.)" Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 126. Ἔκδρομος, Thuc. 4, 125. 127. "Toup. Opusc. 1, 326." Schæf. Mss.] "Ἀ-"νέκδρομος, Excursum et effugium non habens. Ex "Epigr. ἀνέκδρομος θῶμιγξ affertur pro Impervius "laqueus." [Anthol. 1. p. 124. * Δυσέκδρομος, Nicander Ἀ. 14. * Ἐκδρομέω, Lobeck. Phryn. 591. * Ὑπεκδρομέω, Greg. Naz. 2, 219. Ἀντεκτρέχω, unde] "Ἀντεκδραμόντες, Qui contra excurrerunt." [Xen. Ἀγ. 2, 10. Ἑλλ. 4, 3, 10. Arrian. 1, 20, 7. 3, 13, 5. * Διεκτρέχω, affertur e Plut.] "Διεκδρομή, "Excursus, Percursus," [" Clem. Alex. 216." Wakef. Mss.] "Ἐπεκτρέχω, i. q. ἐπεκθέω: aliis, "Cursu invado. Ἐπεκδραμεῖν, Excurrere adversum. "Plut. Amat. Narr. Ἐπεκδραμούντων δὲ καὶ τῶν γει-

“ τόνων, καὶ [illegible], Excursiones facio “ in, Excursionibus et latrociniis infesto. Paus. Ἀρ“χέλαόν τε οἱ Μάγνητες σφᾶς ἐπεκδραμόντα, αὐτόν “ τε τιτρώσκουσι καὶ τῶν βαρβάρων φονεύουσι τοὺς πολ“λούς. Ubi Bud. ἐπεκδραμεῖν exp. Prædonum more “ percursare, Populari.” [Xen. Ἑλλ. 4, 4, 17. 6, 2, 10. Arrian. 1, 45, 8. Dio Cass. sæpius.] “ Ἐπεκδρο“μή, Ejusmodi excursio,” [Thuc. 4, 25. Dio Cass. sæpius. Παρεκτρέχω, unde] “ Παρεκδραμεῖν, In latus “ excurrere, Plut.”. [“ Clem. Alex. 476. τῆς ὁδοῦ.” Kall. Mss. * Προεκτρέχω, J. Poll. 1. p. 108. Joseph. B. J. 1, 1, 5. Plut. Pelop. 23. Philo J. 371. * Προεκδρομή, J. Poll. 1, 164. * Συνεκτρέχω, Una excurro s. procurro ex acie in hostem, Xen. Ἀγ. 2, 11. Ἑλλ. 4, 3, 10. Lucian. p. 169. Herodian. 4, 4, 10. Contingo, Polyb. 5, 33, 7. Juvo, 10, 40, 6. Succedo, 12, 13, 5. “ Appian. 1, 467.” Wakef. Mss. Dionys. H. de C. VV. 425. Οὐ συνεκτρέχον οὐδὲ τοῦτο τῷ στίχῳ: “ Venustus est et raro obvius hic verbi συνεκτρέχειν usus, quo notat Ejusdem esse cum aliquo magnitudine: Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 70., B ubi v. hujus usus exempla.” Schæf. * Συνεκδρομή, Phav. 53. “ Etym. M.” Wakef. Mss. “ Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 297. Imitatio, ad Mœr. 193.” Schæf. Mss. * “ Συνέκδρομος, Pisid. Opif. 768. (428.)” Kall. Mss. * Συνεκδρομικός, adv. * Συνεκδρομικῶς, Schol. Thuc. 1, 10. Grammatici dicunt aliquid fieri vel dici συνεκδρομικῶς, cum aliquid dicitur de omnibus sine exceptione, ubi aliquid excipi debebat, s. quod in unum aut alterum non convenit. Ὑπεκτρέχω, unde] “ Ὑπεκδραμεῖν, Effugere: ut ὑπεκ“δραμεῖν τὸ παρὸν ex Herod. (1, 156.) affertur pro “ Præsentes pœnas effugere.” [Eur. Phœn. 581. 880. Med. 524. Andr. 338. Soph. Ant. 1098. Trach. 170. Aristoph. Ἱππ. 739.]

Ἐντρέχω, ad verbum sonat Incurro; sed potius usurpatur pro Convenio, Quadro, Aptus sum: metaph. a lignis quæ sic aptata sunt a fabris, ut cum committuntur, alterum in alterum velut incurrat, dum inseritur. Il. T. (385.) Πειρήθη δέ οἱ αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς, Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ δῶρα, C Seipsum sub armis suis probabat, considerabatque an membris suis arma accommodata essent, corporique sederent, Bud. 1070., ubi ἐντρέχω vertit Convenio, Quadro, Cohæreo. Ibid. tradit accipi etiam pro Inhærere, Insidere, Diosc. 5. Ἕως μηδὲν ἐντρέχῃ ἀκαὲς μολιβδῶδες. Lucian. (2, 424.) Τῶν ἀρετῶν οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, Nullus amor incessit virtutum, nec cupiditas earum animis ulla insidet et adhærescit. Hæc ibi Bud., sed fusius. Quibus adde Diosc. 1, 25. de croco, Τὸ ἐντρέχον κονιορτῶδες, Insidens pulvis. At pro ἐντρέχουσα φήμη, quod ex Hermog. affertur, exponiturque Rumor evulgatus et jactatus, non dubito quin scr. sit ἐκτρέχουσα: sic vero et διατρέχουσα s. διαδραμοῦσα φήμη dicitur. [“ Jacobs. Anth. 11, 13.” Schæf. Mss. “ Incurro, Intercipio, Strabo 1137.” Wakef. Mss. Arat. 100. λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος Ἀνθρώποις.]

Ἐντρεχής, Acutus, Solers, Celer ingenio. Bud. interpr. Diligens, Acer, ut ap. Herodian. 5, (8, 7.) Γυνὴ καὶ ἄλλως ἐντρεχής, καὶ τῇ βασιλείῳ αὐλῇ πολλῶν ἐτῶν ἐνδιαιτηθεῖσα. Ubi Polit. quoque vertit, D Mulier alioqui acerrima. Idem Bud. in Lex. interpr. Promtus et proclivis, Studiosus, Solers: afferens e Plat. de Rep. 7. p. 161(=173.) Ἐν πᾶσι δὴ τούτοις τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις, ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα * ἐγκριτέον. Quibus adde hoc Basilii in Proverb. Solom. (22, 29.) Πλαγίως ἑαυτοῦ τὸ βούλημα τοῖς ἐντρεχεστέροις παραδηλοῦντος, Acutioribus et solertioribus. Hes. ἐντρεχέστερον exp. γοργότερον. [Schleusn. Lex. V. T. “ Toup. ad Longin. 376. ad Charit. 45. 318. Heyn. Hom. 5, 215.” Schæf. Mss. * Ἐντρεχῶς, Gl. Citate Gnare. “ Orig. c. Cels. 1. p. 39.” Seager. Mss. “ Ἐντρεχέστερον διαλέγεσθαι, M. Anton. 7, 66.” Kall. Mss.] Ἐντρέχεια, ἡ, Solertia, Industria. Basil. Epist. quadam ad Athan. Οἰκονομίαν περιβοήτῳ ἐντρεχείᾳ καὶ σπουδῇ ἐπιβάλλουσαν, Industriæ et diligentiæ. Diosc. præf. 7. Διόπερ οὐχ ὅπως ἔτυχε καὶ τὴν ἐν τούτοις ποιητέον ἐντρέχειαν, ubi Ruell. itidem vertit, Non vulgari industria diligentiaque in ea re utendum. [Marinus in Proclo c. 9. M. Anton. 1, 8. Porphyr. de Abstin. 3, 11. “ Toup. ad Longin. 377. ad Charit. 318.” Schæf. Mss. “ Schol. Il. X. 247.” Wakef. Mss. Memnon 7. Βουλευμάτων ἐντρ. καὶ ὀξύτητι. * Ἀνεντρεχής, Eust. Il. A. p. 72, 4. “ Hierocles ap. Stob. 39. p. 228.” Corai. Mss.] Hinc vero COMP. Κακεντρεχής, dicitur ὁ ἐν κακοῖς ἐντρεχής, Industrius et solers in re mala, Versutus, Astutus. Testatur enim Bud. ab Eust. poni pro Improbo et improbe versuto, ad fallendumque solerti. Sic vero et Basil. utitur, in Homilia quam κατὰ τῶν Ὀργιζομένων scripsit, Ὁ δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῶν πλησίον ἠκονημένος τὸν νοῦν, κακεντρεχής ἐστι καὶ κακοῦργος. [Eust. Od. A. p. 7, 13. Strabo 7. p. 461. “ Brunck. Phil. 447. Toup. ad Longin. 377. ad Timæi Lex. 255. ad Charit. 318.” Schæf. Mss. Epicharmus ap. Bekk. Anecd. 105. * Κακεντρεχῶς, Basil. 3, 356.] Κακεντρέχεια, ἡ, Solertia subdola et malefica, Bud. interpr., ap. Basil. in Prov., de duplici prudentia loquentem, quarum altera serpentis est, prudentia subdola et fallax, Ἡ δέ τις ἔοικεν εἶναι κακεντρέχεια τρόπων, ὀξέως τὸ ἴδιον λυσιτελὲς ἐξευρίσκουσα, καὶ συναρπάζουσα τοὺς ἀκεραιοτέρους: qualem esse dicit τὴν τοῦ οἰκονόμου τῆς ἀδικίας, cujus mentio est ap. Lucam. Suidæ κακεντρέχεια est πονηρία. Porro videtur ἐντρεχὴς proprie dici Qui omnibus rebus novit ἐντρέχειν, i. e. Accommodare se et aptare; id enim est hominis solertis et industrii. [Polyb. 4, 87, 4. “ Toup. l. c. ad Phalar. 268.” Schæf. Mss.]

Ἐνδρομή, ἡ, Certaminis quoddam genus, cujus meminit Plut. de Musica (1140.) ubi cum dixisset, moris olim fuisse τοῖς πεντάθλοις προσαυλεῖσθαι, subjungit paulo post, Ὥσπερ τὸ ὑπὸ Ἱέρακος πεποιημένον πρὸς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, ὃ ἐκαλεῖτο ἐνδρομή. Ubi pro ὃ forsitan scr. est ἥ. Fortassis etiam hoc certamen est id de quo sic ap. Hes. legimus, Ἐνδριώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. AT Ἐνδρομίδες Eidem sunt ὑποδήματα, Calceamentorum quoddam genus. Id vero ex eo nomen sortitum est, quod cursores iis uterentur, J. Poll. 3. fin. Ἀθληταῖς δ' ἂν προσήκοιεν καὶ ἐνδρομίδες· οὕτω δ' ἐκαλοῦντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα: quoniam sc. in iis ἔτρεχον. Idem Poll. 7. scribit ἐνδρομίδας esse ἴδιον Ἀρτέμιδος ὑπόδημα. Juvenalis et Martialis Endromidem inter vestes numerant: ille, Sat. 6, (245.) hic vero l. 4., ubi dodecastichon ejus de isto vestis genere legitur: quod et ipsum ex eo nominatum tradunt, quod eo antiqui ἐν δρόμῳ, i. e. in cursu et palæstra, uterentur. Fuisse autem hirsutam et villi longioris, atque aptam contra frigus et imbres, ex illo Martialis Epigr. constat, nec non in palæstra ejus crebrum fuisse usum. Potius igitur e δρόμος compositum hoc vocab. fuerit quam ab ἐντρέχω derivatum. SED ET Ἐντροπίδες Hesychio sunt ὑποδήματα: haud scio an eædem quæ hic ἐνδρομίδες. [“ Ἐνδρομίδες, Ruhnk. Ep. Cr. 161. Voss Myth. Br. 1. p. 154. Valck. Hipp. p. 289. Ilgen. ad Hymn. 381. ad Callim. 1. p. 71. 191. ad Lucian. 2, 336. Jacobs. Anth. 12, 26.” Schæf. Mss. Mathem. Vett. 100. Herodotus Oribasii p. 337. 340. * “ Ἐνδρομέω, Marcus Arg. 33.” Schæf. Mss. Anal. 2, 274. Lobeck. Phryn. 591. Ἐνιδρομέω, Maxim. Καταρχ. 282.]

Ἐπιτρέχω, fut. ἐπιθρέξω, vel ἐπιδραμοῦμαι, ab inus. THEM. Ἐπιδρέμω, Percurro. Od. Z. (45.) de cœlo loquens, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, i. e. ἐπιτρέχει, ἐπιπολάζει, Eust. Percurrit cœlum, In cœli superficie veluti innatat. Pro Percurro accipitur et in alia signif. veluti cum Xen. Œc. (15, 1.) dicit, Ἐκεῖνο μέντοι μὴ ἀπολίπῃς ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου, Percursum est: (6.) Ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Est enim ibi ἐπιτρέχειν s. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, Oratione percurrere, i. e. Percurrendo disputare et explicare. Quo modo accipi posset ap. Plut. licet in diversa constr., initio libelli quem περὶ τῆς Ἡροδότου Κακοηθείας scripsit, Λέξις ἀφελὴς καὶ δίχα πόνου καὶ ῥᾳδίως ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασιν: diversa inquam constr.; nam cum dat. junctum hoc verbum significat potius ἐπιπολάζειν et per summas partes

currere: ut ap. eund. Plut. Symp. 4. Probl. ult. A Ἃ δὴ (sc. λέπρα καὶ ψωρικὰ) καχεξίας τινὸς ἐγγινομένης τῷ σώματι καὶ φθορᾶς, ἐπιτρέχειν δοκεῖ τοῖς σώμασι, Videntur per summas corporum partes currere, i. e. Spargi per superficiem cutis. Seu, Apparent in superficie corporum: paulo ante dicit ἐξανθοῦσι. Sic Opp. K. 3, (94.) Μείοσι μὲν λυγκῶν ἐπιδέδρομε ῥινὸς ἐρευθὴς, Μείζοσι δὲ, κροκόεντι θεείῳ εἴκελον ἄνθος. Quibus verbis signif. per lyncum minorum pellem rubeas esse sparsas maculas; per majorum autem, croceo sulphuri similes flosculos. Nonnulli ἐπιδέδρομε ibi interpr. Ambit et operit; sed malo ego ῥινὸς accipere de Pellis maculis. Idem paulo ante, (37.) de Libycis leonibus dixerat, ὄχλος Οὐκέτι λαχνήεις, ὀλίγη δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, Parum fulgoris percurrit ipsorum oculos, Effulget ex ipsorum luminibus. Arabicis autem leonibus esse dixerat στήθεα λαχνήεντα Καὶ πυρὸς ἀστράπτειν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγάς: [cf. Arat. 80.] || Ἐπιτρέχειν signif. etiam Incurrere, Incidere, Bud. e Plut. Cimone, Τὰς ἐκ πάθους τινὸς ἐπιτρεχούσας ταῖς πολιτικαῖς πράξεσιν B ἁμαρτίας. Itidemque ap. Chrys. in 1 ad Cor. 13., ubi lumen ἐπιτρέχειν τοῖς ὀφθαλμοῖς dicitur, idem ἐπιτρέχειν interpr. Incurrere, nec non Incumbere. Sic ἐπιτρέχουσα χάρις ab eo redditur Urbanitas et lepos incurrens in scommate, ap. Schol. Aristoph. Πλ., ubi discrimen facit inter τὸ ἐπιτρέχον τῆς χάριτος et ipsum τὸ χαρίεν: quod χαρίεν est plena urbanitas et facetiæ. Possit tamen hic ἐπιτρέχουσα χάρις dici etiam ἡ ἐπιτρέχουσα καὶ ἐπιπολάζουσα τοῖς σκώμμασι, Quæ sc. in scommatis cernitur veluti superficiaria. Et tunc ad præcedens ἐπιτρέχω pertineret: ad quod referendum est etiam ἐπιτρέχων ἰὸς, Ærugo quæ in superficie est: ut ap. Diosc. 5, 91. de ærugine rasili, Ἀπόξυε τὸν ἐπιτρέχοντα ἰόν. Ubi Ruell. vertit, Æruginem insidentem: ἐπιτρέχω accipiens ead. signif. qua supra habuimus ἐντρέχω. Rursum pro Incurro usurpavit Apoll. Rh. E quo (2, 670.) affertur, ἐπιδέδρομε νυκτὶ, Incurrit in noctem. Et cum accus. ex Ejusd. l. 1, (645.) ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, In animam incurrit oblivio. Alioqui signif. etiam Hostili animo C incurro, Incurso, Incursionem facio. Herodian. 7, (11, 18.) Ἀνοίξαντες αἰφνιδίως τὰς πύλας, ἐπέδραμον τῷ δήμῳ: 4, (15, 2.) Ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντές τε καὶ καθιππεύοντες: 7, (2, 5.) Ἐπιτρέχοντες αὐτοῖς κούφως οὐ προσδοκῶσι: 6, (3, 3.) Πρὸς τὸ ἀγγελλόμενον τῶν ἐπιτρεχόντων βαρβάρων πλῆθος. Sic 3, (9, 5.) Ἐπέδραμε πεδίον πᾶν, Omnem campum incursavit. [Cf. Polyb. 4, 62, 1.] || Ἐπιτρέχω nonnunquam est Accurro, ut ap. Hom. accipi potest Il. Σ. 537. Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα Τάμνον τ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργεννῶν οἰῶν, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. Nisi et hic velis accipere pro Incursarunt, Irruerunt, Impetum fecerunt. || Quod vero Hermog. in oratione vocavit ἐπιτρέχον, quidam e Trapez. interpr. Subcontinuationem. Sed hæc interpr. ratione carere videtur.

"Ἐπιθρέξας, Qui percurrit, particip. aoristi temp. "ab Ἐπιτρέχω, cujus fut. ἐπιθρέξω, per θ. Hesychius "ἐπιθρέξαντος exp. non solum ἐπιδραμόντος, sed "etiam ἐπιξύσαντος." [" Bibl. Crit. 1, 4. p. 74. Apoll. Dysc. 38. Teuch., ad Herod. 267. ad Diod. S. 1, 156. 2, 633. ad Charit. 573. Jacobs. Anth. 6, 93. Heyn. Hom. 4, 493. 6, 75. 447. 8, 459. Boiss. Philostr. 453." Schæf. Mss. " Avide arripio, Herod. 3, 135. De terra, Anglice To run along, Dionys. P. 809. De risu, Heliod. 90." Wakef. Mss. Arat. D. 102. ἔρευθος ἐπιτρέχει, Athen. 187. Τὴν ἐπιτρέχουσαν τῇ λέξει ἀῤῥυθμίαν, Dionys. H. Πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, Il. Ψ. 418. ἐπιδραμέτην. " Callim. ap. Suid. Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος, Mentum ejus molli lanugine leviter vestitum erat. Excurro, de tempore, Theoph. ad Autol. 3, 31. Τοὺς ἐπιτρέχοντας μῆνας καὶ ἡμέρας." Schleusn. Mss. Ἐπιτρ. τοὺς καλάμους, Schæf. ad Longum p. 342.: conf. c. ἐπιλείχω, ibid. " Ἐπιτρέχον, τὸ, Hermogeni περὶ Ἰδ. I. p. 150. est Forma dicendi oratoria, quæ facit orationem amplam et περιβολικὴν, cernitur que Incursione sententiæ inter subjectum et prædicatum, h. e. cum dirimitur propositio interpositis sententiis. Schol. ad Hermog. l. c. 399. Ἐπιτρέχον μὲν καλεῖται, τὸ σχῆμα διὰ τὸ τὰς ἐννοίας ἔχειν ὥσπερ ἐν δρόμῳ ἠρτημένας ἀλλήλων· ἐκ τοῦ * παρασυναπτικοῦ δὲ, ἐπειδὴ εὐθὺς τῇ πρώτῃ προτάσει συνῆπται ἡ αἰτία. Hoc Aristides περὶ Λογ. Πολιτ. 646., ubi de περιβολῇ disputat, ita elocutus est: Ἔτι περιβολῆς, ὅταν τις διὰ μέσου τοῦ νοήματος, πρὶν ἀπαρτῆσαι τὸν νοῦν, ἕτερα ἐμβάλῃ νοήματα, ὅπερ ἐὰν ἔν τινι μέτρῳ γένηται, δεινὴν ἀσάφειαν ἐργάζεται. Hanc formam ab Ulpiano ἐπιδρομὴν dici, notat Schol. ad Hermog. l. c." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Ἐπιτροχασμός. Eunap. p. 30. Boiss. Ὡς ἡμέρως καὶ ἀλύπως διαλεγομένου τῆς φωνῆς ἤκουσε καὶ τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων, ubi cf. not.]

Ἐπίτροχος, Velox, Volubilis: ut Hes. ἐπίτροχον et γοργὸν synonymws ponit. Lucian. (1, 465.) Ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο. [Schæf. ad Greg. Cor. 567. " Heliod. 4, 17. init.: cf. not. ad Nicet. Eugen. 5, 128." Boiss. Mss.] Ἐπιτρόχως, Cito, Velociter, Modo sc. eorum qui currunt, ταχέως. Apud Suid. Κόραξ ἐ. φθεγγόμενος χειμῶνα σημαίνει: [Ælian. H. A. 7, 7.] Cui simile hoc Theophrasti prognosticon, Κόραξ πολλὰς φωνὰς μεταβάλλων, χειμέριον. Similius hoc Ejusd., Κορώνη ἐὰν ταχὺ δὶς κρώζῃ καὶ τρίτον, χειμερία. [Schæf. ad Greg. Cor. 568.] Ἐπιτρόχαλος, i. q. ἐπίτροχος. Hes. ἐπιτρόχαλον, adverbialiter exp. πυκνῶς καὶ ταχέως. Idem vero et ἐπίτροχον exposuerat γοργόν: nec non ῥᾴδιον, ἕτοιμον. [" Heyn. Hom. 4, 242." Schæf. Mss. " Ἐπιτρόχαλοι χρόνοι, Tempora, vel Moræ rhythmorum celeres, veloces, quales v. c. in jambo sunt, si hunc cum spondeo conferas. Synonymum est ὁ ταχὺς, Dionys. H. de C. VV. 18. p. 116.: Ἐπιτρόχαλος καὶ καταφερὴς ῥύσις τῆς λέξεως, Incitatus orationis fluxus, Idem Jud. Demosth. 40. p. 1077." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Ἐπιτροχάδην Hes. exp. ταχέως, Cito, Velociter; Il. Γ. (213.) ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, accipiunt pro ταχέως, * ἐσπευσμένως, ἠπειγμένως, ὥσπερ οἱ τρέχοντες, s. συντόμως, κεφαλαιωδῶς, Cursim et breviter. [Od. Σ. 26. Cursim, Obiter, Manetho 1, 11. " Heyn. Hom. 4, 493. 8, 62." Schæf. Mss. " Phot. 9." Wakef. Mss.]

Ἐπιδρομή, ἡ, Incursus, Incursio, Irruptio. Thuc. 4, (56.) p. 439. Τὸν μὲν ὄχλον τῶν ψιλῶν ἐσκεδασμένον ἐφόβησεν ἐπιδρομῇ, Subita incursione et impetu facto ex improviso, Schol. ἐξ ἐπιδρομῆς, δι' αἰφνιδίας ἐφόδου. Sunt enim ἐπιδρομὴ et ἔφοδος affinis signif., ideoque copulata ab Herodiano 1, (6, 25.) Ἡ δι' ἐπιδρομῆς καὶ ἐφόδου τὸ χρειῶδες πρὸς τὸν βίον πορίζονται, Incursibus populationibusque victum parant. Idem Herodian. 6, (7, 18.) de jaculatoribus et sagittariis Mauris, Τὰς ἐπιδρομὰς τάς τε ἀναχωρήσεις κούφως ποιουμένων, i. e. κούφως ἐπιτρεχόντων τε καὶ ἀναχωρούντων: solent enim ejusmodi τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ, cum expediti sint, subitis incursionibus hostes infestare, et post emissas in eos sagittas, celeriter regredi; nec enim ἐκ συστάσεως αὐτοῖς ἡ μάχη κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὑπισχνεῖται τὸ εὔελπι, ἀλλ' ἐξ ἐπιδρομῆς ἢ φυγῆς κερδαίνειν νομίζουσι, Subitis excursionibus s. incursionibus: ut et hodie quidam barbari. Rursum idem Herodian. 7, (9, 3.) Ὡς ἂν ἐπέχοι αὐτῶν τὰς ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγὰς, Rapinas et incursiones. Sic 1, (6, 23.) Ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομάς: 6, (4, 14.) Πρὸς τὸ κωλύειν τῶν βαρβάρων ἐπιδρομάς. Et Plut. (7, 757.) Ὥσπερ αἱ τῶν παίδων ἐπιδρομαὶ τὸ ῥαγδαῖον καὶ τὸ σφοδρὸν ἐπισφαλὲς ὑπὸ ἀσθενείας καὶ ἀβέβαιον ἔχουσι. Idem in Camillo dicit etiam Σημαίνων ἐπιδρομὴν, Dans irruendi signum. Et Philo V. M. 1. Ἵνα μηδὲν ἐξ ἐπιδρομῆς δεινὸν πάθωσι, Ex subita incursione. Idem aliquanto ante, Καίτοι γ' αὐτοβοεὶ δυνάμενος ἑλεῖν ἐξ ἐπιδρομῆς, Tametsi primo statim clamore eos uno incursu subigere armis poterat. Metaphorice vero Dem. (559.) Τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστὴν, τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν: solent enim urbes mœniis se munire ut tutæ sint ab hostium ἐπιδρομαῖς. E Greg. Naz. vero ἐξ ἐπιδρομῆς affertur pro Primo impetu et facile, e Plut. Anton. (82.) Ἐξ ἐπιδρομῆς λέγειν, pro E tempore dicere. Quibus in

Il. itidem est metaphora; proprie enim signif. Subitam incursionem, qualem hostes in hostes faciunt: quæ ἔφοδος quoque nominatur et ἐπίβασις: nec non ἐπιβολὴ et προσβολή. Præterea ex Eur. (Iph. A. 1597.) affertur Ἰλίου ἐπιδρομὴ, pro Cursus s. Aditus in Ilium. Videndum tamen ne et hic significet Incursio et irruptio hostilis in Ilium. Ex Aristot. autem de Mundo, Κυμάτων ἐπιδρομαὶ pro Undarum excursiones. ["Wakef. S. Cr. 3, 115. 5, 28. Phalar. 222. Thom. M. 344. ad Charit. 573. 596. Musgr. Hel. 411. Jacobs. Anim. 282. Ἐξ ἐπιδρομῆς, Jambl. V. P. p. 50. Kiessl." Schæf. Mss.] Ἐπίδρομος, ὁ, ἡ, Expositus ταῖς ἐπιδρομαῖς, Qui potest ἐπιτρέχεσθαι. Il. Z. (434.) ἔνθα μάλιστα Ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος, ubi Eust. e Vett. exp. εὐάλωτον, ὅθεν ἐστὶν ἐπιδραμεῖν καὶ ἐπιβῆναι: ita ut ἀμβατὸν et ἐπίδρομον fere idem sint: unde et Hes. exp. κατωφερὲς, κατερχόμενον, καθ' ὃ ἐστιν ἐπιδραμεῖν, Humile et aliquatenus declive, ita ut conscendi possit et inde in oppidanos irrui s. incurri. Itidemque Suid. ἐπιδρομὴν παρέχον et εὐάλωτον. Sed et ἐπίδρομον Ζεφύροισιν in Epigr. legitur pro Pervium Zephyris, Quod Zephyri percurrere et perflare possunt. Ex Iisd. vero affertur et ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, pro Murus in quo currus duo obvii transibant. Ubi ἐπίδρομον signif. ἐφ' οὗ τρέχειν ἐστὶ, Super quo potest curri. || Ἐπίδρομοι dicuntur Retium etiam funes quidam, qui sc. per inferioris et superioris oræ laqueos trajiciuntur, ut ipsæ plagæ iis et contrahi possint et dissolvi, cum usus postulat: qui et περίδρομοι nominantur, teste J. Poll. 5., ubi περίδρομον esse dicit τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν, τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεταί τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀναλύεται. Ubi etiam e Xen. (K. 6, 9.) annotat, oportere ejusmodi περιδρόμους esse ἀναμμάτους, ut sint εὔτροχοι: προβάλλεσθαι autem τοῖς δικτύοις ἀπὸ στροφίων. Esse vero quosdam, qui, cum duo sint ejusmodi funiculi, Eum qui in inferiore retis ora est, περίδρομον appellent, ἐπίδρομον autem, Eum qui in superiore parte existit. Meminit et Plin. 19, 1. Vidimusque jam tantæ tenuitatis plagas, ut annulum hominis cum epidromis transirent, uno portante multitudinem, qua saltus cingerentur. Budæo sunt Plagarum funiculi discurrentes, quibus retia panduntur contracta, et expansa contrahuntur. Sed ab eo appellantur ἐπιδρομίδες. Potest vero cum hoc ἐπίδρομος subaudiri σχοῖνος, ut significet Funiculum percursorem: qui sc. imam et summam retis oram percurrens, ipsi reti vel explicando, vel complicando contrahendoque inservit. || Ἐπίδρομος vocatur etiam Posterior navis malus, s. arbor. Sic enim idem J. Poll. 1, (91.) Καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, ἀκάτιος· ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος· ὁ δὲ ἐλάττων, δόλων. Hes. vero ἐπίδρομον dici scribit τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, Velum quod in puppi suspenditur; idque nominari etiam φάρον et ἔλασσον. Cum quo facit Isidorus Etym. 19, 3. quinque velorum enumerans species; nam Acatium esse ait velum maximum et in media navi constitutum; Epidromon, secundæ esse magnitudinis, sed ad puppim; Dolonem, minimum et ad proram defixum; Artemonem, dirigendæ potius navis commendatum quam celeritatis; Siparum, unum pedem habere, quo navigia juvari solent in navigatione, quoties vis venti languescit. At Cato R. R. cap. 13. epidromum refert inter Instrumenta torcularii et cellæ oleariæ. ["Valck. Callim. 272. Paus. 3, 65. Heyn. Hom. 5, 277. Antip. Sid. 52. Jacobs. Anth. 9, 305. 12, 457." Schæf. Mss. "Intellectu facilis, Themist. 294. Expositus, sc. ventis, Opp. 'A. 3, 635. (Οὔτε λίην ἀνέμοισιν ἐπίδρομον.)" Wakef. Mss. Activo sensu, Nicander Θ. 242. Σηπεδόνες δέ οἱ ἀμφὶς ἐπίδρομοι, Plut. Sertorio 22. Δι' ὀργάνων ἐπιδρόμων κατήγοντο, Eumene 9. Ἐπίδρομα καὶ πεδινὰ, Paus. 9, 21. γνώμη, 33. ὅρκος.] Ἐπιδρομάδην, Festinanter. Hes. non solum exp. κατὰ σπουδὴν, verum etiam παρέργως. Eust. inter ἐπιτροχάδην et ἐπιδρομάδην distinguit, ac ἐπιδρομάδην esse ait ποδῶν, ἐπιτροχάδην autem γλώσσης. [Orph. Arg. 559. Hymn. 20, 5. "Const. Manass. Chron. p. 30. 39. 58. Meurs." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 482." Wakef. Mss. *Ἐπιδρομέω, s. *Ἐπιδρομάω, ad Æsch. Suppl. 130. *Ἐπιδρομία, i. q. ἐπιδρομὴ, Apoll. Rh. 3, 593. Lobeck. Phryn. 527. *Ἐπιδρομίδες, Gl. Trocleæ.]

[* "Ἐπιδραμητέον, Tractandum, cum gen. et περὶ, Clem. Alex. 359." Kall. Mss.]

[* Ἀντεπιτρέχω, Suid. v. * Ἀντεφοδεύω. * Ἐξεπιτρέχω, Arat. 80. ἐξεπιδέδρομε. * "Κατεπιτρέχω, Eumath. 89." Boiss. Mss. "Andr. Cr. 67." Kall. Mss. * Συνεπιτρέχω, Appian, Bell. Syr. p. 98.]

Κατατρέχω, i. q. ἐπιτρέχω, Incurro, Incursionibus vasto, Incursionem facio, Pergrassor. Herodian. 6, (5, 14.) Τὰ πεδία κατατρέχουσι. Et aliquanto ante, Μεσοποταμίαν τε κατατρέχει, καὶ Σύροις ἀπειλεῖ: (7, 5.) Πόλεις τε καὶ κώμας πολλῇ δυνάμει κατατρέχουσι, Per urbes et vicos magnis copiis excurrunt, Polit.: (3, 10.) Πειρᾶται κατατρέχειν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς κτήματα, Incursare atque vastare. Sic Thuc. 8. Τῆς Χεῤῥονήσου τι μέρος κατέδραμον: 2, (94.) Καταδραμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες, Incursionibus populati magnam Salaminis partem. Rursum Herodian. 3, (9, 2.) Τὴν Ἀρμενίαν καταδραμεῖν ἠθέλησε, In Armeniam impetum facturus erat. Quibus in Il. nota etiam aor. 2. ab inus. THEM. Καταδρέμω. Sic vero et Plut. Pericle, Κατέδραμε τὴν Ἀκαρνανίαν, Acarnaniam incursionibus infestavit: Romulo, Κατέδραμον τὴν χώραν, Incursionibus agrum populati sunt. Itidem Greg. Naz. Ἀσθενεστέρους κατέδραμον, Imbecilliores incursionibus infestarunt. || Cum gen. autem personæ vel rei junctum κατατρέχω, signif. Insector, Invehor, Reprehendo. Athen. (220.) de Callia, Πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος. Diog. L. Chrysippo, Εἰσὶ δὲ οἳ κατατρέχουσί που Χρυσίππου, ὡς πολλὰ αἰσχρῶς καὶ ἀῤῥήτως ἀναγεγραφότος. Plura vide ap. Bud. Comm. 1071. Quibus adde et Athen. (10.) Τῆς μέθης δὲ κατατρέχων ὁ ποιητὴς τὸν τηλικοῦτον Κύκλωπα ὑπὸ μικροῦ σώματος διὰ ταύτην ἀπολλύμενον παρίστησιν. Chrys. 1 ad Cor. 14. p. 220. Ἐπειδὴ κατέδραμε τῶν τὸ χάρισμα τοῦτο ἐχόντων, ὡς οὐδὲν μέγα ἐχόντων. "Καταθρέξαι, "Hesychio καταδραμεῖν." ["Casaub. ad Athen. p. 5. ad Lucian. 1, 382. 525. 717. Brunck. Phil. 946. Sylb. Ind. ad Script. Hist. Rom. Gr., Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐκπηδ., Wakef. S. Cr. 2, 125. 4, 245. ad Diod. S. 1, 156. 719. ad Phalar. 341. ad Charit. 573. Boiss. Philostr. 557. Heind. ad Plat. Theæt. 382." Schæf. Mss. "Reprehendo, Clem. Alex. 422." Wakef. Mss. Κατατρ. τινὸς, Jambl. V. P. 374. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 124. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 401. "Κατατρέχειν, dicuntur accusatores, si contra crimen veluti decurrunt, h. e. ad ejus vituperationem vel amplificationem argumentis conglobatis utuntur, maxime in epilogis. Hermog. περὶ Στασ. 46. Τῶν κατηγόρων μετὰ τὰς ἀποδείξεις κατατρεχόντων τοῦ ἐγκλήματος. Hæc Indignatio dici videtur Ciceroni de Invent. 1, 53. ejusque varii loci ad τὸ κατατρέχειν pertinere: vide Καταδρομὴ et Καταφορικός." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Κατάτροχος, unde] "Εὐκατάτροχος, Hesychio εὐκατάφορος." [Cyrill. Alex. in Hab. c. 1. p. 525. Εὐκ. ἡ καρδία τοῖς πάθεσι.]

Καταδρομὴ, ἡ, Incursio. Thuc. 1, (142.) Φρούριον δὲ εἰ ποιήσονται, τῆς γῆς μὲν βλάπτοιεν ἄν τι μέρος καταδρομαῖς καὶ αὐτομολίαις, Incursionibus: 8, (41.) p. 275. Τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο: 7, (27.) p. 241. Πρὸς τὴν Δεκέλειαν καταδρομὰς ποιουμένων, sc. τῶν ἱππέων. Quomodo et Xen. (K. II. 3, 3, 12.) καταδρομὴν ποιεῖσθαι dicit pro Incursionem facere. || Sicut vero κατατρέχειν genitivo junctum dixi usurpari pro Invehi, Insectari, Reprehendere, ita sciendum est καταδρομὴ accipi etiam pro Insectatio, Reprehensio, qua sc. invehimur in aliquem. Athen. (220.) Ὁ δὲ πολιτικὸς Ἀντισθένους διάλογος ἁπάντων καταδρομὴν ἔχει τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν. ["Thom. M. 344. 743. Villoison. ad Long. 127. Dionys. H. 3, 1388. Zeun. ad Xen. K. Π. 298. Insectatio, Reprehensio, ad Lucian. 1, 382. Καταδρ. λῃστῶν, Longi Past. p. 2. Vill. 63." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 2, 9. δόμου. Polyb. 12, 23. Ποιεῖσθαί τινος κ., Invehi in aliquem. Vide Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 401. Fischer. Ind. Palæph. "Καταδρομὴ, dicitur in oratione Lo-

cus communis, in quo, post causam confirmatam, breviter omnes res percurrit orator, sed, ut videtur, refutandi causa. Nam contraria illi videtur esse ἡ συνδρομή, de qua diximus alio loco. Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 376. de Lycurgo: Εἰσὶν οἱ λόγοι αὐτοῦ καταδρομὴν ἔχοντες ἔστιν οὗ κατὰ τῶν ἀποδεδειγμένων πραγμάτων. Sic et Sopater Διαιρ. Ἐπιδ. 292. Ἐπιλόγῳ κοινῷ καταδρομὴν ἔχοντι τοῦ προσώπου Δημάδου. Aliis in locis junguntur, αὔξησις, καταδρομή, δείνωσις. Itaque est Impetus quidam, et vehementia, qua orator utitur ad causam adversarii elevandam: cf. Sopatr. 407. Unde et καταδρομὴν ποιεῖσθαι signif. In aliquem invehi argumentis contrariis, s. Invectivam dicere. Phot. Bibl. Cod. 23., cf. Dionys. Ep. ad Pomp. de Platone p. 752., ubi opponitur τὸ ἐγκώμιον γράφειν. Denique καταδρομὴ τοπικὴ dicitur, h. e. Excursus ad locum communem, vel Loci communis copiosa et plena pertractatio: v. Hermog. περὶ Στασ. 108." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Κατάδρομος, ὁ, dicitur ipse Locus in quo κατατρέχουσιν, i. e. decurrunt equites. Bud. annotat, ad verbum Latine transferri posse Decursorium, afferens e Suet. Nerone (11.) Nobilissimus eques Romanus elephanto supersedens per catadromon decucurrit. I. e., inquit, per stadium in quo equites decurrere solebant imaginario prælio. Additque, nonnullos κατάδρομον et ἱππόδρομον pro eod. accipere. Est autem ἱππόδρομος Equorum curriculum, in quo de pernicitate certatur citra simulacrum pugnæ. [Adj., Percursus, Eur. Tro. 1300. Μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα Δαΐῳ τε λόγχᾳ.] Καταδρομέω, i. q. κατατρέχω, ut διαδρομέω i. q. διατρέχω. Exp. etiam Contra curro. [Lobeck. Phryn. 591.]

[* Ἀντικατατρέχω, Dio Cass. p. 670. * " Ἐπικατατρέχω, Dionys. H. 1, 1798." Wakef. Mss. * Προσκατατρέχω, Joseph. A. J. 13, 12, 6. * " Συγκατατρέχω, Diog. L. 9, 32." Boiss. Mss.]

Μετατρέχω, Transcurro: vel etiam Curro post. [Aristoph. Εἰρ. 261. Οὔκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει (fut. med.) ταχύ;] Μεταδρομή, ἡ, Transcursus. Exp. etiam Incursio, Discursio. [Eur. Iph. T. 941. Xen. K. 3, 7. 6, 20. 9, 18.] Μετάδρομος, ὁ, exp. Cursor, Animadversor, Ultor, τιμωρός. Atque ita μετατρέχειν i. foret q. μετέρχεσθαι et μετιέναι: sc. Currere post aliquem ad pœnas de eo sumendas, i. e. Persequi et ulcisci. [Soph. El. 1387. μετάδρομοι κύνες, sc. Erinnyes: cf. Περίδρομος. " Wakef. Eum. 131." Schæf. Mss.] Inde et ADV. Μεταδρομάδην, quod ex Apoll. Rh. (1, 755.) affertur pro Cursim, Currendo. Videndum tamen ne significet Currendo post, i. e. Persequendo. Hes. certe exp. * μετατροχαζόντως. [" Heyn. Hom. 5, 17." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 4, 508.]

Παρατρέχω, A latere curro, ut παραθέω: unde παρατρέχοντες dicuntur Qui a latere principis alicujus currunt, i. e. Stipatores et Satellites: veluti 3 Reg. 14, (28.) Οἱ ἡγούμενοι τῶν παρατρεχόντων, οἱ φυλάσσοντες πυλῶνα οἴκου τοῦ βασιλέως. Ubi παρατρεχόντων quidam interpr. Præcursorum, Hieron. Ducum scutariorum, si quidem illi tribuenda est vulgaris illa Versio. || Frequentius tamen παρατρέχω signif. Prætercurro; interdum etiam Prætereo, Præterlabor, Elabor. Plut. (8, 66.) Ἢ τί δυσχερὲς, ἐν τοῖς περιπάτοις τὰ κατὰ τῶν τοίχων γράμματα τῇ ὄψει παρατρέχειν; Chrys. in Ep. 1 ad Cor. 14. Εἰ τοίνυν ἐκεῖνα παραδραμεῖν ἕτοιμος, τί θαυμάζεις εἰ ἀνθρώπων ὑπερορᾷ; Greg. Naz. Παρατρέχων τὸ σήμερον, ἐπιτηρεῖς τὸ εἰς αὔριον, Hodiernum prætermittens et prætercurrens. Pass. voce et signif. Plut. (6, 183.) Καὶ γὰρ ἐν ὑπουργίαις καὶ διακονίαις πολλάκις ἰδεῖν ἐστὶ τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην. Tempus quoque et dies παρατρέχειν dicitur, itidem Præterire, Elabi, ut διατρέχειν supra. Herodian. 2, (12, 7.) Δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν: 7, (4, 10.) Ἅμα δὲ τῷ παραδραμεῖν τὸ περιόρθριον, προσελθόντες οἱ νεανίσκοι, Ut autem illuxit, Polit. Nota vero in his ll. aor. 2. ab inus. THEM. Παραδρέμω. [" Παρατρέχω, Prætervolo, Philes p. 76. Inc. ap. Suid. v. Ἀνέφερεν, παρατρέχουσα δόξα, Fluxa gloria: Supero, Suid. v. Προσφερεῖς. Παρατρέχειν dicuntur signa cœlestia

A ap. Suid. v. Πατρίκιος. Mich. Apost. Prov. 8, 69. Τοῦ φόβου παραδραμόντος, Cessante metu." Schleusn. Mss. " Ad Xen. Eph. 173. Plut. Mor. 1, 191. Wakef. Herc. F. 1021. Diod. S. 1, 609. Aristoph. Ἱππ. 1353. Kuster. p. 116. Paus. 3. p. 164. Percurro, Boiss. Philostr. 391. Cursu vinco, 50. 624. Supero, Valck. ad Chrys. p. 48. (Schol. in N. T. 1, 215.) Leviter attingo, Alberti ad Hesych. Ep. ad Eulog. 24." Schæf. Mss. " Accurro, Synes. 104." Wakef. Mss. Opp. Ἁ. 3, 96. παρὰ δὲ φρένας ἔδραμον ἀνδρῶν.]

Παρατροχάζω, i. q. παρατρέχω, (ut τροχάζω quoque idem cum τρέχω signif.) Prætercurro, Cursu prætereo. Lucill. Epigr. Πάντες, ἔφη, νικᾶτε· μόνον μή τις σε παρέλθῃ, Καί σε καταστρέψῃ, καί σε παρατροχάσῃ.

Παραδρομή, ἡ, Cursus quo alicui a latere currimus. Athen. (542.) e Callia, de Damophilo Siculo, belli servilis auctore, Τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας, διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὡραίους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγωγον
B κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν. Ubi παραδρομὴν κολάκων καὶ παίδων στρατιωτικῶν vocat κόλακας καὶ παῖδας στρατιωτικοὺς αὐτῷ παρατρέχοντας, Qui ei ad latus currebant, eum stipabant et comitabantur: ut Lat. Comitatus etiam vocantur ipsi comites. || Παραδρομὴ significat etiam Transcursus, s. Cursus qui fit prætereundo. Ac quod Plin. dicit In transcursu, id Græci ἐν παραδρομῇ et ἐκ παραδρομῆς. Aristot. Polit. 7. Νῦν μὲν οὖν τούτων ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον, ὕστερον δ' ἐπιστήσαντα δεῖ διορίσαι μᾶλλον. Plut. Symp. 2, 2. Ὥσπερ οἱ ἐν ὀλισθηρῷ τόπῳ κἂν θίγωσιν ἐκ παραδρομῆς μόνον, ἀνατρέπουσιν. Præterea ut tempus dicitur παρατρέχειν pro Prætercurrere, i. e. Præterire et Elabi, ita et παραδρομή, Pand. Μετὰ τὴν τῆς δεκαετίας παραδρομήν, Post elapsum decennium, Postquam decennium præteriit. [" Plut. Mor. 1, 24. Villoison. ad Long. 127. ad Diod. S. 2, 599. 600. Ἐκ π., Jacobs. Anth. 7, 198. Brunck. Soph. 3, 404." Schæf. Mss. Athen. 542. κολάκων.] Παράδρομος, Qui potest παρατρέχεσθαι, J. Poll. 5, (35.) c. 4,
C Ἱστάτω δὲ τὰ δίκτυα ἐν πᾶσι τόποις, διαστήματα λιπὼν πρὸς τὰς διαδρομάς· ἃ καλεῖται παράδρυμα: [Xen. K. 6, 10. " Cursor a latere, Clem. Alex. 270." Schæf. Mss.] || Παράδρομος exp. etiam Ambulatio. Pro quo forte SCR. Παραδρομίς. Nam Bud. Pand. e Vitruvio (5, 11. 6, 10.) tradit παραδρομίδας vocari Hypæthras ambulationes. Pro quo tamen παραδρομίδες, quidam Vitruvii Codd. habent περιδρομίδες, ut paulo post docebo. [* Παραδρομάδην, Orph. Arg. 856.]

[* Συμπαρατρέχω, Plut. Cat. Maj. 5. Arato 7. " Nicet. Eugen. 3, 191. Zosim. 5, 3, 8." Boiss. Mss. " Athan. 2, 7." Kall. Mss.]

Περιτρέχω, Circumcurro, Quintil., i. e. Cursu obeo, Currendo circumeo. Unde fut. περιθρέξομαι, Aristoph. B. (194.) Οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων; Cursu paludem obibis cito? Sic Athen. (208.) Ἄτλαντές τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἐξαπήχεις. Item περιτρέχοντα e Plat. Theæt. pro Obversantia et communia, ut et ἡ περιτρέχουσα ἑταιρεία ex
D Ejusd. Epist. 7. (p. 113.) affertur pro Vulgaris amicitia. Fueritque hic ὁ περιτρέχων idem qui ὁ περιτυχών: [cf. Plut. Dione 54.] " Περιδέδρομα, Circumcurri; " interdum et Ambeo: a περιδρέμω: pro quo usurpa- " tur περιτρέχω." [Aristoph. Σφ. 138. περιδραμεῖται, Ἱππ. 56. περιδραμών. " Ad Xen. Eph. 173. ad Callim. 1. p. 152. ad Herod. 679. Theocr. Epigr. 4." Schæf. Mss. " Περιτρέχοντα ὀνόματα, Verba vulgaria, trita, obvia. Dionys. Jud. Dinarch. c. 2. p. 633. Ὀνόματα μόνον κοινὰ καὶ περιτρέχοντα ἐσπούδασε." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: cf. Quintil. Inst. 2, 21, 7.: Apoll. Rh. 3, 676. θευμορίῃ περιδέδρομεν ἄψεα νοῦσος, Dionys. p. 41. Οὕτως ὠκεανὸς περιέδραμε γαῖαν ἅπασαν.] Περιθρεκτέον, Circumcurrendum est, [Plato Theæt. 1. p. 160=346. Ab Hesychio exp. * περιδραμητέον.] Περίτροχος, ὁ, ἡ, Circumcurrens, In orbem currens, Orbiculatus, Rotundus. Hes. enim περίτροχον exp. στρογγύλον. [" Ruhnk. Ep. Cr. 161. Valck. Phœn. p. 679. Toup. Opusc. 1, 359. De ton-

sura, Wessel. ad Herod. 197. Diss. 100." Schæf. Mss. " Dionys. P. 987. Opp. K. 4, 90. Nonn. D. 1, 346." Wakef. Mss. Il. Ψ. 455. * Περιτρόχιον, τὸ, Tzetz. Chil. 11, 381. v. 609." Schæf. Mss. Pappus Collect. Math. 8. p. 482. ἄξων ἐν π. * Περιτροχὰς, ἄδος, ἡ, i. q. φοιτὰς, Ignat. Epist. 6. p. 130. " Wakef. S. Cr. 3, 57." Schæf. Mss.] Περιτρόχαλος autem et Περιτροχάω licet hinc quoque derivari queant, malui cum τροχαλὸς et τροχάω ponere.

Περιδρομὴ, ἡ, Circumcursus, i. e. Cursus quo circumcurrimus et obimus. Plut. (8, 340.) Οὐ γὰρ ἐξέβαινεν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, ὑπείκουσα δὲ ἀεὶ καὶ χαλῶσα τῷ δαίμονι τὸν σύνδεσμον, ἐδίδου περιδρομὴν καὶ * περιφοίτησιν: de anima Hermodori cujusdam, quæ relicto corpore ἐπλανᾶτο πολὺν τόπον, deinde revertebatur πολλοῖς τῶν μακρὰν λεγομένων καὶ πραττομένων ἐντυχοῦσα καὶ παραγενομένη. Exp. etiam Circuitus, Circinatio, Ambitus, Pars ambiens. At pro ἐκ περιδρομῆς, quod ap. Plut. legitur, exponiturque In transcursu, scr. potius ἐκ παραδρομῆς: (6, 23.) Τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον εἶναι, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ περιδρομῆς μαθεῖν, ὥσπερεὶ γεύματος ἕνεκεν. [" Ad Diod. S. 2, 600." Schæf. Mss. " Fraus, Circumventio, Phot. 370." Wakef. Mss. Memnon 8.] Περίδρομος, i. q. περίτροχος, Circumcurrens, Circumcursans. Aristoph. B. (744.) Κωκυτοῦ περίδρομοι κύνες, Cocyti canes, qui circumcursant et obeunt omnia loca, πανταχοῦ περιστρέφεσθαι δυνάμενοι: de furiis. Signif. etiam Rotundus, Teres, Orbicularis figuræ. Quomodo Il. E. (726.) πλῆμναι περίδρομοι dicuntur, i. e. Rotundi modioli, κυκλοτερεῖς, περιφερεῖς. Itidemque (728.) δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν. Sed et περίδρομος αὐλὴ accipi posset Quæ est rotunda et veluti circinato ambitu, initio Od. Ξ. ἔνθα οἱ αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος. Sed alii ibi Spatiosam aulam eo nomine intelligunt: brevium Scholiorum Auctor * περιοδευτὴν, γείτονας μὴ ἔχουσαν τοὺς ἐμποδίζοντας τῷ βουλομένῳ περιδραμεῖν καὶ περιελθεῖν αὐτήν. Ita ut περίδρομος hic dicatur Qui potest περιτρέχεσθαι, i. e. Circumcurri et sine impedimento obiri: quemadmodum ἐπίδρομος signif. τὸν ἐπιτρέχεσθαι δυνάμενον. Itidem vero et περίδρομος κολώνη exp. non solum περιφερὴς, Circularis, sed etiam πανταχόθεν περιτρέχεσθαι δυναμένη, Quæ undique circumcursari potest. || Substantive etiam usurpatur hoc περίδρομος. Ac primum signif. Locum circularis figuræ, in quo circumcurri potest. Herodian. 1, (15, 5.) Τῷ δὲ Κομμόδῳ περίδρομος κύκλῳ κατεσκεύαστο, ὡς μὴ συστάδην τοῖς θηρίοις μαχόμενος κινδυνεύοι, Pleno amphitheatro exædificatus Commodo peridromus fuerat, Polit. Circum Latine vocare possis, Xen. K. Π. 6, (1, 27.) Ἐποίησε δὲ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καὶ περιδρόμους καὶ ἐπάλξεις. Sic περίδρομος vocatur Circulus ille qui calvariam circumcurrit, Orbis quem imi capilli describunt: qui et στεφάνη nominatur, i. e. Corona, teste J. Poll. 1., ubi περίδρομον et στεφάνην nominari tradit τὴν τελευταίαν τῶν τριχῶν περὶ τὴν κεφαλὴν περίοδον. Item περίδρομοι appellantur Circumcurrentes plagarum funes, i. e. Funes qui retis laqueis ab imo et summo inditi, ipsum modo contrahunt expansum, modo contractum explicant: qui ἐπίδρομοι etiam nominantur, ut supra docui: a Servio Plagæ. Scribit enim ap. Virg. Æn. 4. proprie plagas dici funes illos, quibus retia tenduntur circa imam et summam partem. Meminit horum περιδρόμων J. Poll., cujus verba supra in Ἐπίδρομος attuli: meminit et Xen. K. sæpius: ut (2, 5.) p. 569. Ὑφείσθωσαν δὲ τοὺς περιδρόμους ἀναμμάτους, ἵνα εὔτροχοι ὦσι: (10, 7.) p. 579. Τὸν περίδρομον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ: (10.) p. sequente, Ἀκοντίζειν, καὶ λίθοις βάλλειν, περιϊσταμένους ὄπισθεν καὶ πολὺ ἄποθεν, ἕως ἂν κατατείνῃ προωθῶν αὐτὸν τῆς ἄρκυος τὸν περίδρομον. Et rursum, (11.) Ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀκοντιζόμενος καὶ βαλλόμενος κατατεῖναι τὸν περίδρομον, ἀλλ' ἐπανιεὶς ἔχῃ πρὸς τὸν προσιόντα περιδρομὴν ποιούμενος. [" Bibl. Crit. 2, 1. p. 79. Brunck. ad Poët. Gnom. 293. (Theogn. 581.) ad Herod. 562. Musgr. El. 1156. Jacobs. Anth. 7, 253. 12, 240. Bentl. ad Callim. p. 298. ad Charit. 739. 742. Aristoph. Fr. 228." Schæf. Mss. " Circumcurrens, Opp. K. 1, 192. Rotundus, cum dat., Dionys. p. 61." Wakef. Mss. Subst., Heliod. Æth. 1. p. 37. Προπύλαια καὶ περιδρόμους. Adj., Apoll. Rh. 3, 1085. Passivo sensu, Il. B. 812. Od. Ξ. 7. * " Εὐπερίδρομος, Gyro circumcurrens, Andr. Cr. 210." Kall. Mss. * Περιδρομεὺς, Gl. Ambitiosus. * " Περιδρομὰς, ἄδος, ἡ, Jacobs. Anth. 8, 227. Toup. Opusc. 2, 249. Wakef. S. Cr. 3, 57." Schæf. Mss.]

Περιδρομίδες, seu Παραδρομίδες, ut quidam scribunt, ap. Vitruv. sunt Hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem e porticu tecta, athletæ prodeuntes cœlo sereno xystarchæ jussu exercentur. Apud Vitruv. inquam, 5, 11. Proxime autem xystum et duplicem porticum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci περιδρομίδας, nostri Xystos appellant: in quas per hyemem e xysto sereno cœlo athletæ prodeuntes exercentur. Et 6, 10. Xystos enim Græca appellatione est Porticus ampla latitudine, in qua athletæ per hyberna tempora exercentur. Nostri autem hypæthras ambulationes, Xystos appellant, quas Græci περιδρομίδας dicunt. Bud. Pand. scribit παραδρομίδας, quam scripturam non probo; dicuntur enim περιδρομίδες eund. usum habente præpositione, quem et ap. Herodian. habet in v. Περίδρομοι.

[* " Ἐκπεριτρέχω, Circum cursito, Greg. Thaum. in Orig. 13." Kall. Mss. Aristæn. Ep. 1, 27. * Συμπεριτρέχω, Circumambulo, Lucian. Dem. Enc. 2, 700. Πανταχοῦ συμπεριτρέχει.]

Προτρέχω, Præcurro, Curro ante: ut οἱ προτρέχοντες ἁρμάτων, Qui curribus præcurrunt, Curruum præcursores, 1 Reg. 8, (11.) Θήσεται αὐτοὺς προτρέχοντας τῶν ἁρμάτων αὐτοῦ: solent enim reges aliique principes cursores quosdam curribus suis præmittere. Metaph. Isocr. ad Dem. (4. p. 9. Cor.) Πολλοῖς γὰρ προτρέχει ἡ γλῶττα τῆς διανοίας, Multis lingua mentem præcurrit: qui sc. ὅ,τι ἂν μέλλωσι λέγειν, οὐ πρότερον ἐπισκοποῦσι τῇ γνώμῃ. Theophr. H. Pl. 8, 8. Προτρέχει τὰ κοπριζόμενα τῶν ἀκόπρων καὶ εἴκοσιν ἡμέρας, Quæ stercorantur, viginti etiam diebus præcurrunt s. præveniunt ea quæ stercorata non sunt. I. e. Citius et festinantius erumpunt. Dicitur cum dat. etiam construi; sed ejus constructionis exemplum desidero. [" Conf. c. προστρ., Coray Theophr. 212. Villois. ad Long. 263(=402.)" Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 1, 5, 2. 4, 7, 7. 5, 2, 4.] Fut. facit non solum προθρέξω s. προθρέξομαι, verum etiam προδραμοῦμαι, ab inus. THEM. Προδρέμω: unde ap. Greg. Naz. προδραμούμενος, Præcursurus. Inde etiam sequentia verbalia. [* Πρότροχος, ὁ, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* Προδρομὴ, Procursus, Xen. K. Ἀ. 4, 7, 7. " Eruptio, Impetus, Plato Alcib. 1. p. 219. Ed. Bas. 1*." Seager. Mss. Προδρομὴν, Gl. Antecessum.]

Πρόδρομος, ὁ, Præcursor, Antecursor, Prævius: ut quem præmittere solemus speculatum vel apparatum aliquid. Lat. etiam Prodromos dicunt: ut Cic. Pompeiani prodromi nuntiant aperte Pompeium acturum. Plut. Alcib. (34.) Σκοποὺς μὲν ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε, καὶ προδρόμους τινὰς ἅμ' ἡμέρᾳ προεξέπεμψε. Thuc. (2, 22.) Ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ, τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Item Herod.: nec non Synes. de Insomn. Οὓς (στρατηγοὺς) οὐχ ὁρῶντες, ἀπὸ τῶν προδρόμων ἴσμεν ὅτι παρέσονται. Quidam hos vocant Excursores et Emissarios. Joannes etiam Baptista vocatus fuit πρόδρομος, quoniam Christo præmissus fuit ad viam præparandam: quamobrem ipse de se ap. Jo. 1, (23.) Ἐγὼ, inquit, φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, Εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου: item, (30.) Ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονε. Item quidam aquilones πρόδρομοι dicuntur. De quibus Plin. 2, 47. Hujus (caniculæ) exortum diebus octo ferme aquilones antecedunt, quos Prodromos appellant. Post biduum autem exortus iidem aquilones constantius perflant diebus quadraginta, quos Etesias vocant. Et Colum. 11, 2. Sexto idus Jul. prodromi flare incipiunt. Gell. 2, 22. Etesiæ et prodromi, qui certo tempore anni, cum canis

oritur, ex alia atque alia cœli parte spirant. Præterea πρόδρομος οἶνος dicitur Vinum quod ex uvis nondum calcatis sua sponte defluit, [" Athen. 30." Schw. Mss. ;] nam reliquum vinum præcurrit, quod vel calcatio vel torcular expressit: πρότροπον idem appellant, ut in eo ipso vocab. docui supra. Item πρόδρομοι dicuntur σῦκα quædam, quæ sc. τῷ πεπαίνεσθαι præcurrunt cetera: de quibus Athen. (77.) ubi inter alia e Theophr. Φυτικῶν Αἰτιῶν l. 3. affert, Πάλιν δὲ τοὺς προδρόμους αἱ μὲν φέρουσιν, αἱ δ' οὐ φέρουσι. Qui tamen locus extat ap. Theophr. non l. 3., sed 5, 1. ubi etiam ait, Τάχα δὲ καὶ οἱ πρόδρομοι διὰ τὴν μαλακότητα τοῦ ἀέρος, οὗ προτερεῦσί τε καὶ πέττονται μᾶλλον. Meminit eorundem et Plin. 16, 26. Ficus et præcoces habet, quas Athenis Prodromos vocant. [Gl. Antecursor, Præcursor, Processio. " Valck. Phœn. p. 105. Hipp. p. 173. Toup. Opusc. 2, 85. Wytten. Select. 98. ad Lucian. 1, 513. ad Charit. 698. Wakef. S. Cr. 4, 9. Porson. Phœn. 303. Diod. S. 2, 172. Brunck. Aristoph. 3, 142. De vino, Casaub. Athen. 1, 90. De navi, Alciphr. p. 44." Schæf. Mss. Soph. Ant. 108. φυγάδα πρόδρομον, i. q. προτροπάδην φεύγοντα. " Xen. Ἱππαρχ. 1, 25. Τοὺς ἀμφί σε προδρόμους κοσμήσαις ὅπλοις, nempe levibus. Videntur Exploratores intelligi, qui alias etiam πρόοδοι vocantur. Vide Harpocr. ibique Vales." Lex. Xen.]

Προδρομὶς autem, quod affertur pro Xystus et ambulatio hypæthra, suspectum mihi est; nam ea signif. diceretur περιδρομὶς, sequendo ea quæ columna proxime præcedente dicta sunt.

Προστρέχω, Accurro. Chrys. Αὐτὸς καὶ προσέτρεχε καὶ προσεκύνει. Alex. Aphr. Probl. 1. Προστρέχειν τοῖς εὐώδεσιν, Accurrere ad odorata. Duplex facit futurum, unum regulariter et a se, sc. προσθρέξω s. προσθρέξομαι, alterum vero mutuatur ab inus. THEM. Προσδρέμω. Id autem est προσδραμῶ s. προσδραμοῦμαι: quo utitur Dem. (586.) Ἆρ', ἐάν τις ὑμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ, προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες; Inde et aor. 2. προσέδραμον, Xen. (K. Π. 5, 4, 20.) Προσδραμεῖν πρὸς τοὺς ἐγγύς. [" Ad Xen. Eph. 173. Πρ. τινὶ, Cum aliquo consentio, Similis alicui sum, Bibl. Crit. 2, 3. p. 9." Schæf. Mss. " Suid. v. Νυκτικόραξ." Schleusn. Mss. Jambl. V. P. 52. Xen. K. Π. 1, 3, 10. 7, 1, 8. Ἑλλ. 3, 1, 15. 4, 1, 18. K. Ἀ. 4, 3, 8. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 2. Ad aliquem confugio gratiæ captandæ causa, Polyb. 27, 13, 12.] Πρόστροχος ab Hes. exp. στρογγύλος, ac si idem esset cum περίτροχος. Videndum tamen ne significet Accurrens, Ad quem accurri potest. [* Προσδρομὴ, Gl. Decursus.]

Συντρέχω, Concurro, In unum curro, Eodem curro. Fut. Συνθρέξω: item συνδραμοῦμαι, ab inus. VERBO Συνδρέμω. Herodian. 7, (5, 17.) Συνδραμόντων ἤδη καὶ πάντων τῶν κατὰ τὴν πόλιν. Plut. Alcib. Πρὸς δ' ἐκεῖνον συντρέχοντες ἐβόων, ἠσπάζοντο, παρέπεμπον, ἐστεφάνουν προσιόντες. Cim. Ἐκ τῶν ἀγρῶν συνέδραμον πανταχόθεν. || Signif. etiam Convenio, Consentaneus sum, Consentio: ut Lat. Concurro quoque. Plut. Fabio, Λέγεται συνδραμεῖν ἔνια τῶν ἐναποκειμένων ἐν αὐταῖς λογίων πρὸς τὰς τύχας καὶ τὰς πράξεις ἐκείνας. Philo V. M. 1. Συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα ἐξεῦρον, Consentientia rebus vocabula invenerunt. Cic. Si quid tale accidisset, ut non concurrerent nomina. [" Abresch. Lectt. Aristæn. p. 71. Wakef. S. Cr. 2, 44. Eur. Or. 1219. Lobeck. Aj. p. 342. 350. Diod. S. 2, 396. Wakef. Ion. 559. Trach. 295. 880. Phil. 203. 1085. Huschk. Anal. 287." Schæf. Mss. " De exustis setis, J. Poll. 1, 520." Wakef. Mss. Contrahor, Xen. K. 10, 17. Ἐάν τις ἐπὶ τὸν ὀδόντα (apri mortui) ἐπιθῇ τρίχας, συντρέχουσι, tanquam igni admoti: cum dat., K. Π. 8, 2, 13. τοῖς κριταῖς, ad judices. Dionys. H. de C. VV. 250. Ἡ μὲν οὖν ἐλπὶς αὕτη συνέδραμεν εἰς τὸ τολμᾶν. " De nubibus quæ vento coguntur, Ælian. ap. Suid. v. Βαθύτατα." Schleusner. Mss. Amice concurro, contingo, Polyb. 4, 48, 10. 8, 17, 6.: Hostiliter, 2, 7, 6. 2, 33, 5. Vide Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 123. * " Σύντροχος, Concurrens, Nicet.

A Chon. Fragm. de Statuis æneis CPolitanis in Fabric. Bibl. Gr. 6, 417. Καὶ τὰ μὲν οὕτως ἦσαν ὑπ' ἀλλήλων νεκρούμενα, καὶ κοινὴ μὲν ἀμφοῖν ἡ ἅμιλλα, κοινὴ δὲ καὶ ἡ ἄμυνα, ἰσοπαλὴς δὲ ἡ νίκη, σύντροχος δὲ καὶ ὁ θάνατος." Maii Obss. SS. 4. p. 228. " Tzetz. Ch. 12, 189." Elberling. Mss.]

Συνδρομὴ, ἡ, Concursus, Cursus plurium in unum eundemque locum. Aristot. Rhet. 3. Εὐλαβεῖσθαι μὴ πολλὰς ποιήσωσι τὰς συνδρομὰς ἐκκλησίας. Quibus Cephisodoti verbis, ex eo enim affert, intelligit Conciones turbulentas propter concursum multitudinis. Et ap. Gal. ad Gl. 1. Ἡ καλουμένη πληθωρικὴ συνδρομὴ, Concursus notarum indicantium plenitudinem humorum. Nam Medici Empirici Symptomatum concursum συνδρομὰς vocabant, teste eod. Gal. Meth. 2. Οὕτω γὰρ ἀξιοῦσιν ὀνομάζειν αὐτὸ τὸ τῶν συμπτωμάτων ἄθροισμα. Gorr. esse dicit multorum symptomatum s. signorum cumulum, qui aliquid faciendum præscribit: proprium Empiricorum. Nam qui experientia sola, inquit, rem investigat, tales concursus
B respicit, et quæ accidisse viderit, in unum colligit; cumque sæpe eadem viderit uno in morbo, omnia memoriæ commendat; atque ubi ex hac observatione multos concursus fuerit expertus, tunc quæ in multis concursibus, quæ item in uno tantum evenisse comperit, diligenter observat, atque ita demum in communium et propriorum cognitionem venit, quam consequitur signorum in vi et efficacia diversitatis animadversio. Quod enim in multis concursibus fuit observatum, majorem vim habet. Inde Empiricorum συνδρομὴ πληθωρικὴ, περιπνευμονικὴ, συναγχικὴ, ἐπιληπτικὴ, et reliquæ. Vide plura ap. Eund. [" Concessio, i. q. συγχώρησις, Chrys. in Jo. 7. Homil. 50. T. 2. p. 763." Seager. Mss. " Valck. ad Ammon. p. 12. Jacobs. Anth. 11, 250. Diod. S. 1, 611. 2, 79. Thom. M. 344." Schæf. Mss. " Schol. Il. K. 344." Wakef. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 123. " Συνδρομὴ, Occupationis concessio, quæ et συγχώρησις, Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 194., cf. Aristid. περὶ Λογ. Πολ. 654. Itaque
C locum habere potest λύσις κατὰ συνδρομὴν, ubi objectio adversarii refutatur hac concessione, quam rem sequitur exceptio aliqua et limitatio: vide exemplum ejus formæ ap. Sopatr. Διαιρ. 402." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Σύνδρομος, ὁ, ἡ, Concurrens, In unum idemque currens: Apoll. Rh. σύνδρομα πετράων vocat Petras quæ inter se concurrisse feruntur fabulis, quæ ET Συνδρομάδες dicuntur ET Συμπληγάδες, ut supra docui in Κυάνεος: 2, (346.) ἢν δὲ φύγητε Σύνδρομα πετράων, ubi Schol. σύνδρομα substantive exp. σύνοδον, Concursum. [" Συνδρομάδες, Jacobs. Anth. 7, 317. Musgr. Hipp. 550." Schæf. Mss.] || Qui una cum aliquo currit, Cursus socius, Comes. Epigr. Τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον. [" Bianor 1. Jacobs. Anth. 8, 4. 9, 152. 409. Wakef. Phil. 203. S. Cr. 2, 45." Schæf. Mss. Callim. L. P. 110. Ἀρτέμιδος. Σύνδρομος, ὁ, Strabo 15. p. 95. * Συνδρόμως, Æsch. Ag. 1193=1155. Aristot. H. A. 1, 963.]

[* " Ἐπισυντρέχω, Concurro ad, Pseudo-Chrys.
D περὶ Ψευδοπρ. 7, 221, 41. Ὅταν ἴδῃς ἄλλους ἐπισυντρέχοντας πρὸς τοὺς μυθολόγους καὶ * φυλακτογράφους." Seager. Mss. Semel legitur in N. T., Marc. 9, 25. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ λαός.]

Ὑπερτρέχω, Supercurro, Plin. Exp. etiam Transcurro: nec non Depopulor. [Theogn. 620. " Valck. Phœn. p. 219. Diatr. 175. Musgr. Tro. 930. Hel. 1540. Ion. 992. et Wakef., Porson. Phœn. 587. Athlet. Stat. 31." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 227." Wakef. Mss. * Ὑπερδρομὴ, unde * " Ὑπερδρομάζω, Præcurro, Philo J. 2, 98." Schleusn. Mss.]

Ὑποτρέχω, Currens subeo. Fut. facit ὑποθρέξω, regulariter: irregulariter autem fut. 2. ὑποδραμοῦμαι ab inus. THEM. Ὑποδρέμω: unde et aor. 2. ὑπέδραμον. Il. Φ. (68.) Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο θεῖος Ἀχιλλεὺς, Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων. Plut. (6, 704.) de Themistocle, Ταῖς πλατάνοις ἀπείκαζεν αὑτὸν, αἷς ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι· γενομένης δὲ εὐωδίας, τίλλουσι παρερχόμενοι: solent enim qui in agris sunt, si tempestas et

imber ingruat, cursu platanos aliasque arbores patulas subire, ut ne madefiant; s. cursu se proripere sub tegmen platanorum. || Signif. etiam Cursu comprehendere, vel Fugientem reprehendere, Bud. 389. afferens e Xen. K. Π. 1, (2, 12.) Κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Possis ibi interpretari etiam Cursu subsequi et prehendere. || Cursu suffugio, s. simpliciter Suffugio; omnis enim fere fuga cursu fit. Gal. ad Gl. Ὑποτρέχει τὸ αἷμα ῥᾳδίως, εἰ ἅψαιο, Sanguis cito suffugit si tetigeris. [" Hac fere notione Schweigh. ap. Athen. 155. præeunte Coraio, ὑποτρέχοντος τοῦ λίθου correxit pro vulgato ἐπιτρέχοντος." Schw. Mss.] || Nonnunquam accipitur etiam simpliciter pro Subeo. Themist. in Poster. 1. Ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει: unde Idem ἔκλειψιν esse dicit ἐπισκότησιν ἡλίου δι' ὑποδρομὴν σελήνης. Greg. Naz. Ὑποτρέχουσαι σήραγγάς τινας αἱ πηγαὶ, Cavernas quasdam subeuntes. || Signif. etiam Animum subeo, i. e. In mentem venio. Quod simpliciter etiam Subire dicitur et Succurrere. Basil. Τούτων ἕκαστον ὑποτρεχέτω σου τὴν διάνοιαν, καὶ καταστελλέτω τὴν φλεγμονήν. Vide Bud. 390. Est etiam Latenter subeo, Subrepo, Insinuo me. Basil. Εἴ τι ὑπέδραμέ σου τὸν νοῦν, παρακαλοῦμέν σε, ἀπελάσαντα τοῦτο τῆς διανοίας, σεαυτοῦ γενέσθαι πάλιν. Bud. ibid. || Item pro Subrepo et Insinuo me, alia etiam signif. usurpatur, ea sc. qua vel assentando vel obsequendo, in alicujus amicitiam nos insinuamus, eique obrepimus: quod et ὑπέρχεσθαι dicitur. Æschin. (76.) Τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ. Q. l. afferens Bud. 389. interpr., Venditat se Alexandro, afferens et quendam Platonis e l. 4 de Rep. Idem Plato, inquit Idem ibid., pro Captare usus est, s. θηρᾷν τὸν κλῆρον, καὶ θεραπεύειν τὸν ἄπαιδα ἐπὶ διαθήκαις: de LL. 11. Ὑμᾶς θωπείαις ὑποδραμὼν ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας. Cui Platonis loco similis hic Eur. Or. (669.) Κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω. Et hic Athen. 5. Ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων εἷς ἐγένετο. Meminit et J. Poll. hujus signif. || At ὑποδραμὼν ὑποδείξω Ruell. interpr. Cursim subjungam, ap. Diosc. 7, 4. Alii Cursim ostendam, Percurram. [" Appian. Libycis p. 125. de parvis scaphis majores naves subeuntibus, eas perforandi causa." Schleusner. Mss. " Zeun. Ind. in Xen. K. Π., Toup. Opusc. 1, 521. Bast Lettre 205. Musgr. Hel. 411. T. H. ad Plutum p. 58. Villoison. ad Long. 205. Brunck. Aristoph. 3, 29. 47. Kuster. 111. Ὑποδέδρομε, Jacobs. Anth. 6, 94. Ὑποδραμών τις φήσει, Koen. ad Greg. Cor. 138 (=304.)" Schæf. Mss. Strabo 12. p. 115. Οὐχ ὑπέδραμε, Non succurrit.]

Ὑποδρομή, ἡ, dicitur Ipse subeundi actus. Themist. in Poster. Anal. 1. Ἔκλειψίς ἐστιν ἐπισκότησις ἡλίου δι' ὑποδρομὴν σελήνης: nam ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει, ut ibid. tradit. At ὑποδρομὴ αἵματος affertur e Diosc. 2, 110. pro Suffusio sanguinis. [" Greg. Cor. 133. Musgr. Hel. 411." Schæf. Mss. " Suffusio sanguinis, Schol. Theocr. 5, 99. Recessus, Refugium, Hes. v. Ὑπιωγαί." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 14, 26. V. H. 14, 49. * Ὑπόδρομος, ὁ, i. q. ὑποδρομή, ὕφορμος, Philo 2, 120=255. Ὑποδρόμους, Hesychio στόμια. Araneæ genus, Ælian. H. A. 6, 25. "Thom. M. 927. Musgr. Hel. 411. Wakef. S. Cr. 4, 10." Schæf. Mss. * Ὑπόδρομος, ὁ, ἡ, Qui accedit, appellit, Orph. Arg. 800. Κείνησιν δ' ὄχθῃσιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργώ, Eur. Phœn. 1400. πέτρον Ἴχνους ὑπόδρομον, Pedi occurrentem. * Ὑποδρομέω, Sappho ap. Longin. 10, 2. λεπτὸν δ' Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν.]

[* Ἀνθυποτρέχω, Pisid. p. 421. " Theod. Prodr. 225. ἀνθυπέδραμε." Elberling. Mss. * " Καθυποτρέχω, Eust. Ism. 157. (186.)" Schleusn. Mss. " Pallad. v. Chr. 157." Boiss. Mss.]

Sequuntur quædam derivata remotiorem signif. habentia.

Τροχὸς, ὁ, Rota. Il. Ζ. (42.) et Ψ. (394.) ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη: (517.) Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται. Sic Xen. K. Π. 6, (1, 17.) Πολεμιστήρια κατεσκεύασεν ἅρματα, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ ῥᾳδίως συνδιατρίβηται, ἄξοσί τε μακροῖς: (Σ. 7, 3.) Τοῦ τροχοῦ περιδινουμένου: pro quo Plut. dicit (6, 393.) Τροχοῦ περιστείχοντος. Item de rota figuli, Xen. Σ. (7, 2.) Εἰσεφέρετο τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Sic Athen. 1. (p. 28.) et 11. Et Horat. de Arte Poët. amphora cœpit Institui, currente rota cur urceus exit? [Aristoph. Ἐκκλ. 4.] Dicitur et de Rota pœnali, qua in quæstionibus utebantur et torquendis sontibus. Aristoph. Πλ. (876.) Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεῖ γάρ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας: Λ. (846.) Οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει Χὠ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον. Antiphon (724.) Ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναβῆναι. Anacr. ap. Athen. (534.) Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, Πολλὰ δ' ἐν τροχῷ. Plut. de Aud. Poëm. (6, 68.) Τῷ τροχῷ προσηλῶσαι: de Loquac. Καταλιπόντες ἐν τῷ τροχῷ ἐνδεδεμένον. Lucian. Κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν. Pind. vero τροχὸν * τετράκνημον fuisse dicit Eam rotam qua Ixion ap. Inferos torquetur. Nam et Lat. Rotam appellant. Virg. Æn. 6. de hoc ipso Ixione, radiisque rotarum Districti pendent. Sic Tibull. Illic Junonem tentare Ixionis ausi Versantur celeri noxia membra rota. Claud. Non rota suspensum præceps Ixiona torquet. Sed et Cic. dixit Beatam vitam in rotam non ascendere. Et Apul. de Asino Aur. 3. Nec mora, cum ritu Græciensi ignis et rota, tum omne flagrorum genus inferuntur. Et 10. Nec rota vel equuleus more Græcorum tormentis ejus apparata jam deerant. Plaut. vero lepide dixit Versor in amoris rota. Plura de hac pœnali rota, si desideres, lege ap. Plut. Nicia, nec non ap. Joseph., item Amm. Marcell. 21. Niceph. Hist. Eccles. 7, 24. Item et de Rotula qua pueri ludunt, dicitur, quem Lat. itidem Trochum appellant. Talisque ap. Eosd. est Turbo, ap. Græcos Στρόμβος s. Στρόβιλος, Βέμβηξ, Ῥόμβος: unde τροχοῦ ἄπειρος Horatio Indoctus trochi. || Τροχοὺς vocari ajunt Pisces etiam quosdam, qui Latinis Rotæ nominantur: Plin. 9, 4. Apparent et rotæ appellatæ a similitudine, quaternis distinctæ radiis, modiolos earum oculis duobus utrimque claudentibus. || Item τροχοὶ dicuntur Quæ orbiculari sunt rotunditate in modum rotarum, Orbes, κύκλοι. Od. M. (173.) κηροῖο τροχὸν μέγαν. Et J. Poll. 1. τροχοὺς in frænis dici scribit τὰ περιφερῆ καὶ πριονωτά: quorum Xen. meminit Ἱππ. (10, 6.) ubi de duobus frænorum generibus loquens, ait, Ὁ μὲν, λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων. Apoll. Rh. vero Schol. inter Nautica etiam instrumenta numerat τροχούς: sic enim ap. eum scribit, 1, (567.) Περόνας δὲ, τοὺς πασσάλους τοὺς ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων· ἢ τοὺς καλουμένους τροχοὺς, οἷς τὰ σχοινία δεσμεύουσι. Ubi etiam NOTA Περόνη, quod est Fibula. [" Casaub. ad Athen. 65. Toup. Opusc. 2, 232. Jacobs. Exerc. 2, 131. Anth. 7, 230. 9, 344. ad Diod. S. 1, 320. Fischer. Anacr. 21. Heyn. Hom. 7, 565. 8, 444. Instrumentum torquendi, Lat. Equuleus, Toup. Opusc. 2, 286. ad Charit. 293. Kuster. Aristoph. 14. Mœnia, Toup. Opusc. 2, 101. Brunck. Soph. 3, 531. Figuli rota, a quo inventa, Fabric. Bibl. Gr. 1, 571. Diod. S. 1, 319. et n. Τρ. θαλάσσης, γῆς, Schneider. Scrr. R. R. 3, 1. p. 347. (Plato Crit. 53.) Τροχὸς, τρόχος, Reiz. de Acc. 111. Ammon. 137. Valck. Anim. 216. Hipp. p. 188. 285." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 870. " Instrumentum torquendi, Dio Chrys. 1, 611." Wakef. Mss. " Trochus, Turbo, Gesner. Relat. de Libris Novis 8. Fasc. p. 498. Antyllus Oribasii Coll. 6, 26. Mercurialis Gymn. 3, 8. Martial. 14, 168. 169. Schn. Lex. Vide Ῥόμβος. Τροχοὶ θαλάσσης, Æstuaria maris, Plut. Lucullo 39. Τροχὸς, Hes. περιβόλαιον, τεῖχος ἢ κύκλος, ἢ δρόμος. Idem: Κύκλους, καὶ Τροχούς· τὰ τείχη. Τροχὸν δὲ, τὸ τεῖχος, ὡς Σοφοκλῆς Ἡρακλεῖ· Κυκλώπειον τροχόν. Vide Τρόχαλος, et Bast. ad Greg. Cor. 512.]

Τροχοειδὴς, Rotæ s. Orbis speciem gerens, Rotundus, Figuræ orbicularis, Herod. [" 2, 170. Ἡ ἐν Δήλῳ λίμνη, ἡ Τροχοειδὴς καλεομένη: et 7, 140. in Pythiæ oraculo, πόλιος τροχοειδέος ἄκρα κάρηνα." Schw. Mss. " Theognis 7. Valck. Diatr. 39. Wessel. ad Herod 186. Markl. Iph. p. 365. Jacobs. Anim. 93." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 95." Wakef. Mss. Callim. T. 1. p. 195. * Τροχοειδῶς, Diosc. 3, 117.

Theodoret. Therap. 59. * Τροχώδης, Apollon. Lex. Hom. v. Ὀλοοίτροχος, Schol. Nicandr. Θ. 167. 294. " Heyn. Hom. 6, 395. Schleusn. Cur. Nov. c. 277." Schæf. Mss. * Τροχοκουρὰς, s. * Τροχοκουρὶς, Circumtonsus, Chœrilus Josephi c. Apion. 1, 22. Cf. Περιτρόχαλος. " Wessel. Obss. 232." Schæf. Mss. " Euseb. Pr. E. 412." Wakef. Mss.] Τροχοπέδη, ἡ, dicitur Id quo rotarum cursus impeditur, veluti est lignum per duas rotas trajectum, ut Herodes Atticus Rhetor ap. Athen. (99.) τροχοπέδην nominat τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν. AT Τροχοπηδὸς pro Rota e Polyb. affertur, verum non sine mendi suspicione: [sc. e vitiosa olim ap. Polyb. scriptura, 15, 35. ex 12, 15. correcta a Casaub. et Schw.] Τροχοποιέω, Rotas facio, ex Aristoph. Πλ. [513.] SIC Τροχοποιὸς dici potest Rotarum fabricator, Qui rotas conficit. [* Τροχορυμασίτευκτος, Athen. 449. " Casaub. ad p. 65." Schæf. Mss.]

Τροχήλατος, Rota s. Rotis agitatus. Soph. El. (49.) ἐκ τροχηλάτων Δίφρων κυλισθεὶς, i. e. ἐκ δίφρων τροχοῖς ἐλαυνομένων, s. οἳ διὰ τροχῶν κινοῦνται: agitatur enim et impellitur currus suis rotis. Et Eur. (Andr. 399.) dicit σφαγὰς Ἕκτορος τροχηλάτους. Nam Achilles dicitur ter circum Iliacos raptasse Hectora muros, postquam eum jugulavit: quod Hom. quoque testatur Il. X. (396.) Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας· Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν: Eur. (Iph. T. 82.) τροχήλατον μανίαν dicit Furorem quo aliquis inquietæ in modum rotæ agitatur et veluti rotatur. [" Comice ap. Athen. 64. Patina appellatur τροχήλατος κόρη, Agitatæ rotæ filia." Schw. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 1. " Casaub. ad Athen. 133. Valck. Phœn. p. 17. Musgr. Herc. F. 123. Jacobs. Anth. 7, 230." Schæf. Mss.] AT VERO Τροχηλάτης, ὁ, dicitur Is qui rotam agitat et impellit, i. e. Auriga; is enim cum δίφρον ἀνέβη, Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τοὶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην Ἵπποι, ipsi τροχοὶ ἐλαύνονται s. ἐλαφρῶς κινούμενοι περιστείχουσι. [Eur. Phoen. 39. Soph. Œd. T. 805. " Valck. Diatr. 94." Schæf. Mss.] Τροχηλατέω, Rotam impello et ad cursum incito, In modum rotæ agito et circumago. Eur. Or. (36.) τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ Μανίαισιν, Schol. κατεπείγει, μετὰ τοῦ τροχοῦ καὶ ἁρμάτων ἐλαύνει: rectius Bud., ἐλαύνει, Exagitat eum matris cædes: [El. 1253. * Τροχηλασία, Hippocr. Epist. p. 1283, 14.]

[* Δίτροχον, Gl. Birotum, Cisium. * Διτρόχιον, τὸ, Mathem. Vett. 112. διτρόχια, al. δύο * τρόχια. * Μονότροχος, Gl. Carruca.]

Ὀλοίτροχος dicitur ὁ ὅλος τροχοειδὴς καὶ πανταχόθεν ἀστήρικτος, Omni e parte rotundus in modum rotæ vel orbis, Eust. 925., ubi etiam addit, Herod. ὀλοίτροχον πέτρον appellare eum qui λειαίνεται κατασυρόμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλους προστρίψει: Herod., inquam, (8, 52.) Ὅτι προσιόντων τῶν βαρβάρων πρὸς τὰς Πύλας ὀλοιτρόχους ἐφίεσαν. Ex eod. Herod. affertur, Ὀλοιτρόχους μεγάλους κατὰ τοῦ λόφου κυλίοντες, Saxa magna et rotunda devolventes e vertice. Sed et e Xen. affertur, (K. Ἀ. 4, 2, 2.) Ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι λίθους ὀλοιτρόχους [ὁλοτρ.] ἁμαξιαίους, Saxa rotunda s. molaria. Sic enim quidam interpr.; nec perperam: nam molares lapides, etiam ipsi sunt τροχοειδεῖς. Nota vero in eo Xen. loco additum subst. λίθους, quod Herod. omisit, et subaudiendum reliquit: [Theocr. 22, 49. πέτροι ὀλοίτροχοι.] Dicitur porro ET Ὀλοοίτροχος, s. Ὀλοοίτροχος: utroque enim modo scribitur, propter duplex etymon: quamobrem in quibusdam Mss. Lexx. duplici spiritu reperitur Ὃλοοίτροχος. Qui enim ψιλοῦσι τὸ ο, quorum e numero sunt Ptolemæus et Aristonicus, eo nomine accipiunt τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλοὸν, interposito ι: alii autem δασύνουσι, qui accipiunt pro ὅλος τροχοειδὴς, καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος. Hæc Lex. meum vetus, et Eust. 925. Utitur autem Hom. Il. N. 136. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ Ἀντικρὺ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης. Ubi meum vetus exemplar tenui spiritu scriptum habet hoc vocab., et exp. ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοὸς, Perniciosus et exitiosus in cursu: quoniam sc. καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Exp. etiam λίθος περιφερὴς καὶ στρογγύλος; ut et ab Hes. exp. ἐπιστρόγγυλος, κυκλοτερὴς, καὶ παντὶ μέρει ἁπτόμενος τῆς γῆς, quoniam sc. ὁ τετράγωνος ἐν μέρει ἐφάπτεται. Democritus vero τὸ κυλινδροειδὲς σχῆμα vocat ὀλοοίτροχον, ut in Lex. meo vet. annotatur, nec non ab Eust. 925., ubi etiam addit, eum appellationis istius occasionem sumsisse forsan ex hemistichio illo Hom. (Il. N. 142.) οὔτι κυλίνδεται ἐσσυμένος περ. " Ὀλότροχος, Hesychio περιφερὴς λίθος: qui et ὀλοί- " τροχος." [" Ὀλοίτροχος, Harles. ad Theocr. 348. et Ind., ad Herod. 419. 642. Heyn. Hom. 6, 395. Ὀλοοίτροχος, 4, 96. 6, 394. 642. 643. 8, 416. 543. Jacobs. Anth. 9, 229. Harles. l. c. ad Herod. ll. cc. * Ὀλούτροχος, Heyn. Hom. 8, 543." Schæf. Mss. Lex. Xen.]

[* " Τετράτροχος, Quatuor rotis instructus, Apollon. Lex. v. Τετράκυκλοι." Schleusn. Mss. * " Ὑπότροχος, Rotalis, Polyb. 8, 29. Πορειῶν ὑποτρόχων κατασκευασθέντων." Seager. Mss. Rotæ subjectus, incumbens, Diod. S. 758. 779. Schol. Lycophr. 290. " Tzetz. Ch. 11, 620." Boiss. Mss. "Ind. Gr. ad Polyb., Ind. Gr. ad Diod. S., Wessel. ad Eund. 1, 390. 682. 2, 441. 471. Schw. ad Polyb. 6. p. 489." Schæf. Mss.]

" Ἁματροχεῖν, ap. Hes. legitur expositum τῶν " ἁρμάτων * συνάφεσις. Sonat tamen potius Concur- " rere rotis, vel etiam Simul currere."

Ἁματροχία, ἡ, Rotarum concursus, Rotarum commissio inter sese. Il. Ψ. (422.) Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁματροχίας ἀλεείνων. Ubi Suid. ἁματροχίας esse ait * ὁμοδρομίας, vel ὁμοῦ συμβολὰς τῶν τροχῶν, aut τὰς εἰς ταὐτὸν συνόδους τῶν τροχῶν. Secundum Amm. vero (p. 11.) ἁματροχία est ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομὴ τῶν ἁρμάτων. Quod si primam Suidæ expositionem sequamur, ad τρόχος, non ad τροχὸς referendum fuerit. [" Valck. Callim. 293. (1. p. 496.) Toup. Opusc. 2, 197. ad Charit. 742. 788. (224.)" Schæf. Mss. Vide Ἁρματοτροχία.]

Παρατρόχια, τὰ, Quæ juxta rotam s. a latere rotæ sunt. J. Poll. 1. Τὰ δ' ἐπανεστηκότα δερμάτια περὶ τὸν ἄξονα, κατὰ τὰ παραξόνια, παρατρόχια.

Τροχόεις, i. q. τροχοειδής. Rotundus in modum rotæ, vel orbis, περιφερής. Macedon. Epigr. Ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ, Sed ut mihi rotundus calix scateat s. manet lyæo, [" Jacobs. Anth. 8, 163. 10, 376. Ruhnk. Ep. Cr. 161. Wessel. ad Herod. 186." Schæf. Mss. Nicander Θ. 332. Ἀ. 557.]

Τρόχεος, i. q. τροχόεις. Nicand. Θ. (658.) τροχέην δ' ἀπεχεύατο χαίτην: ibi enim Schol. τροχέην exp. περιφερῆ. [Schn. autem τροχεὴν dedit, a Τροχεός: item in Lex. suo affert adj. * Τροχιὸς, ex Anal. 2, 241. τροχιὰν φθοῖδα: sed cf. Τροχιά. * " Τρόχιος, Toup. Opusc. 2, 172." Schæf. Mss.]

Τροχαλὸς quoque exp. Rotundus et volubilis in modum rotæ. Quæ exp. si vera est, possit inde DERIVARI Τροχάλειον, τὸ, quo significatur ὁ τροχὸς, s. Orbis rotundus in modum rotæ, Orbis figuræ circularis. Cic. ap. Arat. (530.) κολλήσασθαι κυλινδόμενα τροχάλεια, vertit, Tornare cate contortos orbes, ut videbis p. 96. mei Lex. Cic. ITEM Τροχαλία, ἡ, dicitur Rota qua aqua e puteo extrahitur. Quod vocab. ap. J. Poll. legitur, 10, (31.) c. 5. ubi scribit, si quis velit aquam e puteo ἀπαντλεῖν, opus esse ἀντλητῆρος, ἀντλίας, ἱμονίας, ἱμάντος, κάλου, σχοινίου, κάδου, τροχαλίας. Ubi τροχαλία est Ipsa rota quæ circumagitur ad extrahendam aquam; ἱμονία, ἱμὰς, κάλος, σχοινίον, Lorum s. Funis axi illius rotæ alligatus; ἀντλία autem s. ἀντλητὴρ, Urna quæ e fune suspensa in puteum demittitur, et aqua hausta rursum extrahitur, rota cum suo axe funem paulatim inter circumeundum sublevante. Ibid. rursum, Μέρη δὲ, inquit, τροχαλίας, τονία, τοπία, ἀξόνια. UNDE Τροχαλιώδης dicitur Qui τροχαλίας formam refert, Τροχαλίᾳ similis. Hippocr. in l. περὶ Ἀγμῶν dicitur βαθμίδας τροχαλιώδεις in cubito nominare sedes quasdam, in quas lacerti processus insidunt, et ubi in illa τροχαλιώδει χώρᾳ s. περιφερείᾳ, ut Gal. vocat, quasi rotatione trochlearum circumagitur cubitus. Sed notandum est, scribi non modo τροχαλία, SED ETIAM Τροχιλαία: quarum scripturarum utraque reperitur ap. Aristot. Mechan. (7.) posterior autem frequentius: veluti cum dicitur ὁ κύκλος tribus κυ-

λίεσθαι modis: sc. vel κατὰ τὴν ἀψῖδα, συμμεταβάλλοντος τοῦ κέντρου, quemadmodum ὁ τροχὸς τῆς ἁμάξης κυλίεται: vel περὶ τὸ κέντρον μόνον, ὥσπερ αἱ τροχιλαῖαι τοῦ κέντρου μένοντος: vel παρὰ τὸ ἐπίπεδον τοῦ κέντρου μένοντος, ὥσπερ ὁ κεραμεικὸς τροχὸς κυλίνδεται. Sed et Τροχηλιὰ, et Τροχιλία scriptum reperitur: illud, per η in antepen. et oxytonως, hoc vero paroxytonως et per ι utrobique. Prioris exemplum hoc affert Bud. e Theophr. H. Pl. 4, 4. Ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τὰ φρέατα εἶναι ἑκατὸν ὀργυιῶν, ὥστε ὑποζυγίοις ἀπὸ τροχηλιᾶς ἀνιμᾶν. Posterius ap. Polyb. nec non ap. Suid. (1, 22, 5. 8, 6, 5.) afferentem ex Anonymo, Σωκράτης πρὸς Ἀλκιβιάδην, εἰπόντα ὡς οὐκ ἀνεκτὴ ἡ Ξανθίππη λοιδοροῦσα, Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, συνείθισμαι, καθαπερεὶ καὶ τροχιλίας ἀκούων συνεχῶς. Est autem desumtus is locus e Diog. L., ap. quem scriptum τροχηλέας. Rursum Τροχιλία legitur ap. Athen. et ap. Plut. (6, 63.) Ὥσπερ γὰρ ὑὸς βοὴν, καὶ ψόφον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλούμεθα καὶ δυσχεραίνομεν. Verum et Τροχήλιον reperitur ap. Athen. (208.) in descriptione navis Hieronis, Τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχηλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο καὶ βέλη διὰ τῶν παίδων. Lat. Trochleas appellant has sive τροχηλιὰς, s. τροχήλια, s. τροχηλέας, s. τροχιλαίας, s. τροχαλίας, s. τροχιλίας: tot enim modis scriptum reperitur, ut modo annotavi. Lucr. 4. Multaque per trochleas et tympana pondere magno Commovet, atque levi sustollit machina nisu. Itidem Varro et Vitruv. passim. Sicut vero ibi Τροχήλιον legitur, quod Bud. quoque agnoscit, ita et Τροχίλιον affertur pro Trochlea, Rotula. [" De variis modis, quibus scriptum reperitur Gr. nomen, cf. Interpr. Pollucis 1, 94. Apud Polyb. 1, 22. et 8, 6. consentientibus libris scribitur accus. τροχιλίαν, plur. nomin. αἱ τροχιλίαι, et gen. τῶν τροχιλιῶν, tanquam a sing. ἡ τροχιλία. Apud Diog. L. gen. sing. vulgo quidem τροχηλέας editur, sed ejusd. Diogenis verba citans Suidas, sub hac ipsa voce, recte τροχιλίας habet, ab eod. recto casu ἡ τροχιλία. Eademque nominis forma ap. Athen. occurrit, sed translata signif., 527. Ταῦτ' εἰπὼν μετά τινος τροχιλίας, Hæc cum dixisset cum aliqua volubilitate. Apud Eund. 208. ubi Trochleæ significantur, μετὰ τροχηλίων olim edebatur, sed τροχιλίων correxit Schw., tanquam a sing. τὸ τροχίλιον, quo et referri poterat quod ap. J. Poll. l. c. τροχίλια (tanquam in plur.) editur; videndum vero ne ap. J. Poll. τροχιλία (in sing.) et ap. Athen. τροχιλιῶν scribi debuerit. Ita quoque in Glossis Cyrilli est Τροχιλία· Torquilla: e Philoxeno quidem * Τροχιλέα affertur." Schw. Mss.] At Τρόχιλος Scotia dicitur. Sic enim Vitruv. 3, 3. Demta plintho reliquum dividatur in partes quatuor, fiatque superior torus quartæ, reliquæ tres æqualiter dividantur, et una sit inferior torus, altera pars cum suis quadris, Scotia, quam Græci τρόχιλον dicunt. Alioqui τρόχιλος s. τροχίλος, [s. Τροχῖλος,] Aviculæ nomen est ap. Aristot. et Opp. [Ixeut. 2, 3.], et Herod. (2, 68.) quæ alio nomine πρέσβυς nominatur, a Latinis Regulus et Rex avium. Plin. et Trochilum vocat et Regulum. Dissident, inquit 10, 64., aquilæ et trochilus, si credimus, quoniam rex appellatur avium. De amicitia vero ejusd. cum crocodilo, vide quæ tum alii referunt, tum idem Plin. 8, 25. et Plut. [10, 79. Aristoph. Ὄρν. 79. 'Α. 876. Εἰρ. 1004. " Est Avis aquatica, in maris litoribus pascens, Athen. 332. Cf. Schn. Lex. v. Τροχίλος, et Gesner. de Avibus p. 751." Schw. Mss. " Munck. ad Anton. Lib. 100. Verh., Wessel. ad Herod. 186." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 8, 25. 12, 15. Aristot. H. A. 8, 3. 9, 11. Aët. 11, 11.]

[* " Τροχαλίζω, Instar rotæ volvo, Eudocia p. 33. Δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα." Schleusn. Mss. Schol. Par. Apoll. Rh. 4, 1091. Ὁ γοῦν δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀκρισίου πόδα, τιτρώσκει αὐτόν.]

[* Τροχόω, unde * " Τρόχωμα, Etym. M. 455. Θριγκῷ· τῷ τροχώματι. Sylb.:—' Τροχώματι habent —Apostolii collectanea. Alioqui mallet fortasse aliquis τριχώματι per metaph.' Rectius e contrario Seidlerus meus in Eur. Iph. T. 73. τριχώματα mutandum censet in τροχώματα." Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 677. " Is. Porph. in Allatii Exc. 285." Boiss. Mss. * Ἀμφιτροχόω, vide Ἀμφιτροχάω. * " Περιτροχόω, Rotundum reddo, Septo circumdo, Suid. v. Ἐθρίγκωσε, ubi tamen vide Kust." Schleusn. Mss.]

Τροχιὰ, ἡ, Rotæ vestigium, Orbita, ἡ τῶν τροχῶν χάραξις. Exp. etiam Via, Semita, Cursus. Hes. certe τροχιὰς exp. πορείας: itidemque Suid., qui addit et τρίβους, ἐργασίας. [" Antip. Th. 39. Rota, Heringa Obs. 184. De placenta, Jacobs. Anth. 9, 227." Schæf. Mss. Nicander Θ. 876. ἁμάξης, pro ἁμαξοτροχιά: Anal. 1, 238. ἄξονι καὶ τροχιῇ, pro τροχῷ: cf. 2, 119.] Sunt qui paroxytonως scribant Τροχία. [" Tzetz. Ch. 3, 91. 4, 576." Elberling. Mss. * Τροχιάζω, Gl. Roto, Rotor. * " Τροχίασμα, i. q. τροχὸς, Mathem. Vett. 113. nisi leg. * Τρόχισμα." Schn. Lex.]

[* Τρόχιον, Schæf. ad Greg. Cor. 29. " Nicander Θ. p. 321. Schn." Schæf. Mss. Vide Διτρόχιον. In Glossis: * Τροχεῖον· Rotella. " Περὶ * τροχιδίων, de Rotulis, scripsit Hero Alexandrinus, teste Fabr. B. Gr. P. 3. p. 593." Schleusn. Mss.]

Τροχίσκος, ὁ, Rotula, Orbiculus. Τροχίσκος, inquit Gorr., Pastillus: Medicamenti nomen ab efformationis figura; fingitur enim in orbiculos, e quibus etiam κυκλίσκος a quibusdam vocatur. De triplici autem eorum genere vide quæ Idem tradat, vide et Celsum 5, 17. ubi et ipse Pastillum interpr. [" Ad Timæi Lex. 229. Musgr. Hel. 1378. Jacobs. Anth. 9, 219." Schæf. Mss. " Schol. Nicandr. 'Α. 412." Wakef. Mss. Alex. Trall. 7. p. 118. Ἀμαζόνων, 129. ἡπατικὸς, 12. p. 239. Ξενοκράτους. * Τροχίσκιον, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 280. " Valck. Diatr. 39." Schæf. Mss.]

Τροχίζω, Rota torqueo, Radiis rotæ districtum torqueo. Dicit enim Virg. radiisque rotarum Districti pendent, pro τροχίζονται, s. ἐν τροχῷ δέδενται aut στρεβλοῦνται: est enim τροχὸς Tormenti quoddam genus, ut supra docui. Aristot. Eth. 7, 13. Τὸν τροχιζόμενον καὶ τὸν δυστυχίαις μεγάλαις περιπίπτοντα. Et ap. Suid. Οὐ τροχιεῖ τις τὸν Λαπίδην ληστήν; Idem τροχισθεῖσα exp. βασανισθεῖσα: quoniam sc. τροχὸς est ὄργανον * βασανιστικὸν καὶ διατεῖνον τὰ σώματα. Subjungit tamen non hujus τροχισθεῖσα exemplum, sed nominis τροχὸς, ex Aristoph. (Εἰρ. 451.) Ἐπὶ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος. Nequaquam vero iis assentior, qui ἐπὶ τοῦ τροχίζεσθαι accipiunt hæc verba Julii Capitolini in Macrino, Tribunum qui excubias deleri passus est, carpento rotali superannexum, per totum iter vivum atque exanimum traxit. Sed nec quibusdam aliis, qui interpr. In equuleo esse; nam Equuleum a Rota differre, patet ex Apul., quem in Τροχὸς citavi. Suid. annotat τροχίζεσθαι Oratoribus esse τὸ στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοὺς ἐξεταζομένους, ἵνα κατείπωσιν ἃ συνίσασιν ἄλλοις, ἢ περὶ ὧν αὐτοὶ συνίσασιν ἠδικηκότες. [" Toup. Opusc. 2, 286. ad Charit. 293. Diod. S. 2, 458. Jacobs. Anth. 7, 45." Schæf. Mss. " Antipho 615. Philo J. 1, 124." Wakef. Mss. Aristot. Probl. 23, 29. οἱ τροχιζόμενοι, sed Cod. Sylb. τροχαζόμενοι. Phryn. Bekkeri p. 66. τροχισθῆναι, pro κατατροχισθῆναι. Mathem. Vett. 110. ἄξονες τετροχισμένοι. * Ἀποτροχίζω, Gl. Deporto: * Ἐπιτροχίζω· Turbino. * Κατατροχίζω, Rotarum circumactu neco, Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 752. * Περιτροχίζω, unde * Περιτροχισμὸς, Antyllus Oribasii p. 112.] Apud Suid. legitur Ὑποτροχίζεσθαι, quod exp. ὑποπεσεῖν τροχῷ καὶ τρωθῆναι. Ubi τροχὸς de Currus rota dictum videtur, ut ὑποτροχίζεσθαι sit ἐκ δίφρου ἐκκυλίεσθαι, καὶ ὑποπεσεῖν τῷ τροχῷ: veluti cum aliquis e curru excussus sub rotam decidit, et ab ea conculcatur ac sauciatur.

Τροχαντὴρ quoque Tormenti quoddam genus est, et βασανιστικὸν ὄργανον ut τροχός: velut ap. Greg. Naz. in Macc. Encom. Ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν οὐδὲ ἐμαλάκισεν οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν, οὐκ ἀθρέμβολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ τροχαντῆρες, οὐ καταπέλται, Non fidiculæ propositæ, non rotæ objectæ, non trochanteres, non catapultæ. Medicis autem τροχαντῆρες sunt Apophyses duæ in cervice superiore femoris, una interna, altera externa; illa major, hæc minor. Putantur autem a τροχάζειν esse dictæ, quod cruris motus cursusque per musculos

his apophysibus insertos perficiantur. Anatomici vulgo Rotatores appellant, Gorr. potius Cursorias apophyses nuncupandas censet. J. Poll. (2, 187.) τροχαντῆρα esse dicit τὴν περὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ μηροῦ τῶν ὀστῶν ἔκφυσιν. [" 4 Macc. 8, 12. quod de Uncis vulgo explicatur, de quibus vide Ant. Gallonii Rom. de Cruciatibus SS. Martyrum 258." Schleusn. Lex. V. T.: Hesych. Τροχαντήρ· τῆς τοῦ μηροῦ κεφαλῆς ἡ ἔξω ἔκφυσις. Τροχαντῆρες· πρὸς τὰ πηδάλια· καλεῖται τῆς πρύμνης μέρος. Naumach. p. 140. (in Fabric. Bibl. Gr. T. 8.) Ἐν οἷς δὲ ὁ κράβατος ἐπερείδεται, τροχαντῆρες καὶ ἄφλαστα. Τροχαντὴρ autem derivandum est e * Τροχαίνω.]

ΤΡΕΩ, ῶ, f. τρέσω, Tremo, Intremisco, Trepido: peculiariter autem E pavore trepido, Formido. Il. Φ. (288.) Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει: P. (332.) ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε: Τ. (15.) οὐδέ τις ἔτλη Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν: Ο. (586.) ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς, Ὅστε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι Φεύγει. Ubi etiam innuit huic verbo τρεῖν inesse aliquam signif. τοῦ φεύγειν, Fugiendi: quamobrem cum dixisset, Ὡς τρέσε Νεστορίδης, subjungit paulo post, Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων. Τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο: indicans eum non solum trepidasse, sed etiam fugisse. Sic certe Idem Il. P. (729.) διά τ' ἔτρεσεν ἄλλυδις ἄλλος, Perterriti et tremefacti diffugere alius alio; sed id est potius a comp. διατρέω. Itidemque Hes. τρεσάντων exp. non solum φοβηθέντων, sed etiam διὰ δέος φυγόντων: et τρεῖν non modo φοβεῖσθαι, verum etiam φεύγειν. Eod. certe modo οἱ τρέσαντες Lacedæmone dicebantur Qui territi fugissent: Plut. Apophth. Lacon. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην πάντας τοὺς τρέσαντας, ἀτίμους εἶναι τοῦ νόμου κελεύοντος: nam in Leuctrica illa pugna a Thebanis fusi sunt et fugati, ut idem Plut. cum alibi docet, tum in Pelop. (23.) Idem in Agesilao (30.) p. 1119. meæ Ed. Τοῖς ἐν τῇ μάχῃ καταδειλιάσασιν, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσιν, ὀκνοῦντες τὰς ἐκ τῶν νόμων ἀτιμίας προσάγειν. Sic in Epigr. Ἀνίκ' ἀπὸ πτολέμου τρέσσαντά σε δέξατο μήτηρ, i. e. λιπόντα μάχην, ut alius quidam ibid. loquitur. Rursum ap. Hom. pro Pavefactus et tremefactus fugio, accipiat quis fortassis, Il. P. 663. de leone, Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ. Sed malim simpliciter pro Timeo, Formido. Quin etiam possis, mutata structura orationis, τάς τε τρεῖ, reddere, Quæ eum terrent: e Plin., qui scribit 8, 16. de leone itidem, Atque hoc tam sævum animal rotarum orbes circumacti, currusque inanes, et gallinaceorum cristæ cantusque etiam magis terrent, sed maxime ignes. Nota vero in hoc Hom. loco τρεῖν cum accus. construi, sicut τρομέω infra. Nota etiam in superioribus Il. σ metri gratia geminari in aor., et τρέσσαι dici pro τρέσαι. [" Ruhnk. Ep. Cr. 138. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Toup. Opusc. 1, 489. Valck. Diatr. 186. ad Lucian. 1, 420. Wakef. Alc. 333. Porson. Phœn. 1094. Brunck. Aristoph. 3, 78. Heyn. Hom. 5, 47. 6, 214. 464. 619. 8, 267. Territus s. Pavefactus fugio, Il. X. 143. Τρέσας, Jacobs. Anth. 9, 359. ad Diod. S. 2, 372. Τρέσαντες, Alberti Peric. Cr. 98. ad Herod. 552. 614." Schæf. Mss. " Cito fugio, Il. N. 515. (Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον.)" Wakef. Mss. " Ὁ τρέσας, Trepidus, Suid. v. Λυκοῦργος." Schleusn. Mss. Eust. Il. p. 772. * Τρείω, metri causa, Opp. K. 1, 417. 4, 117. Vide Ὑποτρείω.]

[* " Ἀτρεὴς, Qui non terret, unde ἀτρείες, nom. plur., pro ἀτρεεῖς, Visconti Inscr. Triop. p. 61. Jacobs. Anth. 9, 376. * Ἀτρὴς, 377." Schæf. Mss. " Herodes Anal. 2, 300. ἀτρῆες ἀνάγκαι: hinc Festus ducit Lat. Atrox, Horat. Od. 2, 1. atrox Catonis animus." Schn. Lex.]

Τρέστης, ὁ, Trepidus, Trepidator, Qui facile expavescit et contremiscit, Meticulosus, Timidus; δειλὸς, Hes.

Ἄτρεστος, ὁ, ἡ, Qui non est τρέστης, Intrepidus, Imperterritus, ἀφόβητος. Soph. (Aj. 365.) Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις. Synonymum ap. Hom. ἄτρομος: [Œd. T. 594. Æsch. Pr. 415. Ag. 1411. " Ad Charit. 746. Jacobs. Anth. 6, 109. 8, 197. ad Lucian. 1, 420. 3, 430. Casaub. ad Inscr. Her. p. 354. Crèn." Schæf. Mss. Ἄτρεστα, adv., Eur. Ion. 1198.]

Ἀτρέστως, Intrepide, Animo imperterrito, ἀφόβως. Apud Suid. Οἱ δὲ ἀ. πάντας ἐφόνευσαν, ubi ἀτρέστως accipit non solum pro ἀφόβως, sed etiam pro ἀνελεημόνως, Immisericorditer. Qua tamen exp. standum non esse puto: quoniam τῷ τρέσαι cum τῷ ἐλεῆσαι nihil est affinitatis, et altera illa non minus quam hæc loco convenit. [Æsch. Suppl. 248.] At VERO Ἀτρεστίδας, Nomen proprium ap. Athen. [417.]

" Ἀντρέσας, Hes. * ἀναφοβηθείς: quod συγκέκοπται " ex ἀνατρέσας participio aor. 1. a verbo *Ἀνατρέω, " Tremo, Intremisco." Διατρέω, Intremisco, Perterresco; Tremefactus s. Perterrefactus diffugio, ut Il. Λ. (486.) Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλοι. Cui simile exemplum habes in Τρέω, sed in eo tmesis est. [" Heyn. Hom. 6, 204." Schæf. Mss. Plut. 7, 353. Διέτρεσαν καὶ ἀνεχώρησαν.] Παρατρέω, idem, Il. E. (295.) παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι Ὠκύποδες, Schol. διὰ δέος ἔφυγον, Pavefacti fugerunt. [" Heyn. Hom. 5, 56. 7, 96. * Περιτρέω, 6, 238." Schæf. Mss. Il. Λ. 676. λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται, Undiquaque trepidæ aufugerunt.] Ὑποτρέω, itidem Intremisco, Perterrefio, s. potius Tremefactus et timore perculsus suffugio; nam ὑποτρέσαι ejusd. Hom. Schol. exp. ὑποχωρῆσαι, ὑποφυγεῖν διὰ δέος. Il. H. (217.) Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι Ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον: ita ut eodem pertineant ὑποτρέσαι et ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον. Itidemque P. (275.) cum idem Hom. de Achivis dicit, Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, idem Schol. exp. ὑπὸ δέους ἔφυγον. Ad præcedentem versum respiciens Synes. Ep. 4. dixit, Καὶ διὰ τοῦτο οὔπω ἔτ' ἔσχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι, Metu refugere. [" Heyn. Hom. 5, 345." Schæf. Mss.] Metri vero causa dicitur ETIAM Ὑποτρείω, ut πνείω pro πνέω. Timon ap. Plut. (7, 754.) φύσις δέ μιν ἔμπαλιν ἦγεν * Ἡδονοπλὴξ, ἣν πλεῖστοι ὑποτρείουσι σοφιστῶν. [" Timon Phlias. 31." Schæf. Mss.]

Τρέμω, i. q. τρέω, e quo et derivatum est: prosæ Scriptoribus usitatius quam illud, unde et ad Latinos est translatum. Od. Λ. (526.) τρέμον δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου, ubi potius tmesis est, ut et Il. K. (390.) ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα: pro quo H. (215.) τρόμος ὑπήλυθε γυῖα: Γ. (34.) ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Dem. (314.) Λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Herodian. 4, (5, 17.) Τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, Trementibus pallentibusque plerisque: 6, (9, 2.) Δακρυῤῥοῶν καὶ τρέμων. Affertur et Τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς e Chrys. pro Anxius est de principatu. Petrus Apostolus cum participio etiam junxit, 2 Ep. 2, (10.) Δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες, ubi potius redditur, Non horrent dignitates convitiis incessere. Vetus Interpres, Non metuunt. [" Ad Herod. 537. Valck. Phœn. p. 106. Anim. ad Ammon. 121. Mœris p. 365. et n." Schæf. Mss. Eur. Andr. 808. Aristoph. Ἀ. 499. Valck. Schol. in N. T. 2, 116. * " Τρεμέω, unde τετρέμηκα, Etym. M." Wakef. Mss.]

Τρόμος, ὁ, Tremor; Motus depravatus facultatis animalis, partim a voluntate, partim ab onere partis editus. Neque enim motus simplex est, sed geminus, unus qui deorsum, alter qui sursum tendit; hic secundum naturam est, et a voluntate perficitur; ille vero, præter naturam, et a partis, quæ tremore agitatur, onere atque gravitate. Hæc inter alia Gorr. Sic Plut. Symp. 3, 3. quædam συμπτώματα μέθης recensens dicit τρόμοι ἄρθρων: itidemque Probl. sequente, Ὅσα πάσχουσιν ἄνθρωποι ὑπὸ κρύους, πάντα συμβαίνει τοῖς μεθυσκομένοις, τρόμοι, βαρύτητες, ὠχριάσεις, σάλοι τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος. Plerumque dicitur de Tremore qui e pavore et metu oritur. Od. Σ. (87.) τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἤλυθε γυῖα: Il. H. (215.) Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον. Sicut vero alicui vel aliquem ὑπέρχεσθαι γυῖα τρόμος dicitur, ita et ὑπολαμβάνειν s. λαμβάνειν, et αἱρεῖν vel ἔχειν: ut Il. Γ. (34.) ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε

γυῖα, "Αψ τ' ἀνεχώρησεν: Θ. (452.) Σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα: Τ. (14.) Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος: Σ. (247.) πάντας γὰρ ἔχε τρόμος: Ζ. (137.) κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ. Cic. Terrorem interpr.; nam respiciens ad hæc verba Homeri de Ajace, qui πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη, Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες, Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, Ajacis, inquit, ut arma sumsit, ingressio lætitiam attulit sociis, terrorem autem hostibus. Recte; solent enim e terrore intremiscere. [" Τρ. ἔχει τινὰ, Villois. ad Long. 243. Heyn. Hom. 6, 616." Schæf. Mss. Marc. 16, 8. Τρ. καὶ ἔκστασις. Est etiam adj., unde adv. * " Τρόμως, Trepide, Tzetz. Ch. 12, 770." Elberling. Mss. * Τρομοποιὸς, Schol. Eur. Phœn. 1290. p. 134. Valck. * Τρομοποιέω, Gl. Tremefacio.]

"Ατρομος, ὁ, ἡ, i. q. ἄτρεστος, Non tremens, Intrepidus, Imperterritus. Auson. dicit etiam Intremulus. Il. Ρ. (157.) Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη "Ατρομον: Ε. (126.) Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα "Ατρομον: Π. (163.) ἐν δέ τε θυμὸς Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι. [" Jacobs. Anth. 9, 483. Heyn. Hom. 6, 378. Toup. Opusc. 1, 333." Schæf. Mss. Aret. 91. Conf. c. ἀθρόος, Spitzner. Mantissa Obss. in Q. Sm. 264.] Ἀτρόμως, Intrepide. Suid. e Piside, Φεύγων ἀ. καὶ τρέχων ὑποστρέφει, de Persa. [" Lobeck. Aj. p. 250." Schæf. Mss. * Ἀτρομέω, Theognis 972. Opp. 'Α. 3, 355. * " Ἀτρομία, Euseb. H. E. 166." Kall. Mss. * Ἀτρομίζω, Themist. 227. sed forte perperam pro ἀτρεμίζω. * Πάντρομος, Æsch. S. c. Th. 281. Bl. πελειάς: vide Πάντροφος.]

[* Ἀμφιτρέμω, Il. Φ. 507. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. * Ἐντρέμω, unde * " Ἐντρομή, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 38." Kall. Mss.] "Εντρομος, opp. præcedenti ἄτρομος, i. e. In tremore constitutus, Tremens, Trepidus, Tremefactus, [" Valck. Phœn. p. 434. Jacobs. Anth. 8, 161. Philippus 22. Meleager 77. Phalæc. 3." Schæf. Mss. * " Ἐντρόμως, Cum tremore, Amphil. 47. Method. 440." Kall. Mss. Theod. Prodr. Ep. p. 27. * Ἐπιτρέμω, unde * Ἐπίτρομος, Schol. Æsch. S. c. Th. 78.] Περιτρέμω, Circumtremo, Lucr. E Greg. Naz. Περίτρομος, Circumtremens, Undique tremefactus, [Gl. Tremebundus.] Nisi potius is est usus præp. περὶ, qui in περίφοβος et περιδεής. [" Opp. 'Α. 2, 309." Wakef. Mss.] Inde autem ADV. Περιτρόμως, ut, Περιτρόμως ἔχω πρὸς τὴν δίκην, e Phalar. (p. 38.) affertur pro Reformido supplicium. [* Συντρέμω, unde * " Σύντρομος, Tremens, Amphiloch. 198. Clem. Ep. de Gestis Petri §. 75. Mart. S. Bonif. p. 346." Kall. Mss.] Ὑποτρέμω, Intremisco, Aliquantum tremo et trepido, Subtimeo. Plato de Rep. 1. Καὶ εἶπον ὑποτρέμων, Ὦ Θρασύμαχε, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι: quoniam sc. incipiebat ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαγριαίνεσθαι. Ὑπότρομος, Subtremulus. Qui tremore et pavore veluti succutitur, Plut. de Def. Orac. Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπότρομον γένηται καὶ κραδανθῇ κατασπενδόμενον, Ab imis usque articulis succutiatur et contremiscat. Æschin. (76.) Τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ὑπότρομος ἦν ἄνθρωπος, καὶ παριὼν ἡμιθνὴς ἐπὶ τὸ βῆμα, εἰρηνοφύλακα ὑμᾶς ἐκέλευεν αὐτὸν χειροτονεῖν, Trepidus et meticulosus, περιδεὴς, περίφοβος. [Manetho 1, 326. " Ad Charit. 785=342. Wakef. S. Cr. 3, 179." Schæf. Mss. * Ὑποτρομώδης, Hippocr. 1136.]

Τρομώδης, Tremulus, Trepidus. Plut. Symp. 8, (3.) Κινεῖσθαι τὸν ἀέρα κίνησιν τρομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν: de Def. Orac. Ἀλλὰ πᾶσι δεῖ τοῖς μέρεσι τὸν σάλον ὁμοῦ καὶ τὸν παλμὸν ἐγγενέσθαι μετὰ ψόφου τρομώδους, Sed omnibus pariter artubus tremorem oportet cum trepido strepitu agitationeque incessere, Turn. [Hippocr. 1217.] " Τρεμώδης, Tremulus, VV. " LL. Sed perperam fortasse pro τρομώδης."

Τρομερὸς, idem, Aristoph. "Ορν. (942.) Et quidam ap. Suid. dicit, Ὁ δὲ ὑπὸ ἀῤῥωστίας λεπτόν τι καὶ τρομερὸν ἐφθέγξατο: ægrotantium enim vox tremula esse solet. [" Valck. Phœn. p. 106. Anim. ad Ammon. 121. Brunck. ad Hippol. p. 362." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 600. * Τρομικὸς, Gl. Tremebundus. * " Τρομικῶς, Cyrill. Hier. 183." Kall. Mss. * " Τρομαλέος, Theod. Prodr. Amar. 153." Elberling. Mss. * " Τρομαλεόφωνος, Qui tremulam vocem habet, Eust. 166." Seager. Mss.]

Τρομέω, i. q. τρέμω, s. τρέω, Tremo, Trepido, Contremisco. Il. Ο. (627.) τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται: cum sc. magna ingruit tempestas. Et Κ. (95.) τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. Idem et τρομεῖσθαι dicit pro τρομεῖν, sicut ἀπορεῖσθαι usurpatur pro ἀπορεῖν: (492.) ὅπως καλλίτριχες ἵπποι Ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ Νεκροῖς ἀμβαίνοντες. Et rursum, non procul ab initio ejusd. libri, τρομέοντο δέ οι φρένες ἐντός. Itidemque Od. Σ. (76.) ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ Δειδιότα· σάρκες δὲ περὶ τρομέοντο μέλεσσι: sed melior ea scriptura, quæ præp. περὶ verbo jungit. Interdum τρομέω s. τρομέομαι cum accus. construitur, et signif. Horreo, Timeo, s. potius Cum tremore timeo. Od. Σ. (79.) Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς: Υ. (215.) Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν: Π. (446.) οὐδέ τι μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα Ἐκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. Itidem Apoll. Rh. 2, (1107.) τρομέοντες ὄλεθρον. [Ad Greg. Cor. 272. Τρομέομαι, Æsch. Pr. 554. Pers. 64. Solonis Fr. 24. τρομευμένους, pro τρομεομένους.] Τρομητὸς, exp. Tremulus, Trepidus, [Gl. Tremebundus:] ut i. sit q. τρομερὸς s. τρομέων. [" Casaub. ad Athen. 117." Schæf. Mss.] AT Τρόμης, Proprium nomen est ap. Suid., sed σκωπτικόν. Scribit enim, Æschinem a Dem. cum aliis incessi scommatis, tum vero γραμματοκύφωνα vocari, et filium Τρόμητος. Nec enim Τρόμης vocatus fuit Æschinis pater, sed Ἀτρόμητος, ut in ipsius Vita legitur. Locus autem Dem., ad quem respicit, est (270.) Καὶ δύο συλλαβὰς προσθεὶς, τὸν μὲν πατέρα ἀντὶ Τρόμητος ἐποίησεν Ἀτρόμητον. Ἀτρόμητος, i. q. ἄτρομος et ἄτρεστος, Intrepidus, Imperterritus, ἄφοβος, ut Suid. exp. in hoc Epigr., quod affert, Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδηρέους "Ατλαντος ὤμους, καὶ κόμαν Ἡρακλέους, Σεμνάν θ' ὑπήναν, καὶ Λέοντος ὄμματα Μιλησίου γίγαντος, οὐδ' Ὀλύμπιος Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν. Est et Nomen proprium, teste Eod.: de quo in Τρόμης. [Anal. 2, 17. " Antip. Sid. 40. ad Charit. 236." Schæf. Mss.]

Ἀμφιτρομέω, Circumtremo, Ab omni parte tremo, [Od. Δ. 820.] Περιτρομέω, vel Περιτρομέομαι, Tremo circa. Od. Σ. 77. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι, Carnes tremebant circa membra. Legitur tamen et περὶ τρομέοντο disjunctim. [* Ἀμφιπεριτρομέω, Opp. 'Α. 4, 193.] Ὑποτρομέω, Tremore succutior. Il. Υ. 28. Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες. Ubi etiam nota Ion. ὑποτρομέεσκον pro ὑπετρόμεον. [" Heyn. Hom. 5, 329. 6, 24." Schæf. Mss.]

" Τρομάζω, unde ἐτρόμαξε in VV. LL. Intremuit," [" Chrys. Serm. 44. T. 5. p. 295, 5. Αὐτοὶ οἱ λίθοι αὐτὸν ἐτρόμαξαν." Seager. Mss. " Athan. 1, 332. Andr. Cr. 303." Kall. Mss. " Terrefacio, Theodoret. Hist. 2, 21. Pearson. on the Creed p. 233." Routh. Mss. * " Ὑπερτρομάζω, Planud. Ovid. Met. 15, 33." Boiss. Mss. * " Ὑποτρομάζω, Tremore succutior, Chrys. Hom. 19. T. 5. p. 121, 24. Λαβὲ τὴν βακτηρίαν ταύτην τὴν δυναμένην ὑποτρομάσαντα τὰ σώματα ἀνορθῶσαι." Seager. Mss.]

Τετρεμαίνω, i. q. τρέμω: e quo et derivatum est; volunt enim e τρέμω fieri primum τρεμαίνω: inde autem διπλασιασμῷ facto, τετρεμαίνω: Poëticum certe verbum est. Xenarchus Comicus ap. Athen. 13. Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον, Δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ', Sed semper trementem et metuentem. Et cum accus. Aristoph. Ν. (293.) οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι, Horreo et pertimesco eas: (373.) Similis fere διπλασιασμὸς est in τιτραίνω: sicut enim illud fit e τράω, ita hoc e τρέμω, ab initio addita syllaba τε, in medio autem αίν. [" Mœris p. 365. et n., Jacobs. Anth. 8, 217." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 116.] " Τεραμένειν, VV. LL. ex Hippocr. afferunt pro Tremere; sed falso: ap. eum enim legitur τετρεμαίνειν."

[* Τέτρομος, pro τρόμος, Hes. Etym. M. 560, 32. Gal. Erotian. Apollon. Dysc. 423. Reitz.]

¶ Ἀτρέμας, Sine tremore, i. e. Sine eo motu qui in tremore fit; generaliter autem, Sine ullo motu,

Quiete, ἀκινήτως. Il. N. (557.) οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλικτο. Ubi nota sibi opponi ἀτρέμας ἔχειν et σειόμενον ἐλελίζεσθαι, s. σείεσθαι, quemadmodum a Plut. copulantur ὑπότρομον γίνεσθαι et κραδαίνεσθαι, itidemque κίνησις et παλμός: veluti cum Anaxagoras ap. eum dicit aërem κινεῖσθαι κίνησιν τρομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν. Rursum Hom. eod. l. (437.) Ἀλλ' ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον, Ἀτρέμας ἑσταότα: E. (524.) de nebulis, ἅς τε Κρονίων Νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν Ἀτρέμας: B. (200.) Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε: Od. N. (92.) Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Itidem Aristoph. N. (260.) dicit ἔχ' ἀτρέμας, pro μέν' ἐφ' ἡσυχίας, Quiesce, Mane quietus, nec te commove. In eadem Comœdia (741.) dicit ἔχ' ἀτρέμα. Reperitur enim ETIAM Ἀτρέμα, absque s. Interdum vero hoc ἀτρέμας s. ἀτρέμα Motum quidem aliquem signif., sed tam placidum et lenem, ut nullus esse videatur: quamobrem exp. etiam Placide, Remisse, Sensim, Paulatim, ἠρέμα. Aristoph. N. (389.) δεινὰ κέκραγεν· παπὰξ κᾆτα Ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ ἐπάγει, sc. τὸ ζωμίδιον, quod dicit παταγῆσαι ὥσπερ βροντήν. Gal. 1 ad Gl. Διεπνεῖτο μὲν ὁ πυρετὸς, ἀτρέμα δ' οὕτως ὥστε περὶ τὴν ἑσπέραν μόγις ἀπύρετον εἶναι δοκεῖν. Plut. Alcib. (25.) Θλίβειν καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα, Sensim et paulatim. Themist. Ἀτρέμα συνταττόμενα χρονικά. Ubi quidam perperam interpr. Annales diligenter et exquisite editi. Xen. tum in hac tum in præcedente signif. usus est hoc adverbio. In præcedente, veluti (K. 9, 5.) Ὁ δ' ἕξει ἀτρέμα: id enim est, Immotus manebit. In hac vero, cum de lepore loquens ait, (5, 31.) Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν: nam ibi signif. Remisse, teste Bud. [" Ἀτρέμας, Ἀτρέμα, Brunck. ad Eur. Hipp. 1368. Aristoph. 2, 185. Kuster. 195. 197. ad Lucian. 1, 498. ad Herod. 625. ad Charit. 508. Wakef. Phil. 258. Porson. Or. 252. Heind. ad Plat. Gorg. 196. Ἀτρέμας, Jacobs. Anth. 9, 483. Heyn. Hom. 4, 230. 6, 469. Ἔχ' ἀτρέμας, Heind. ad Plat. Gorg. 45. Ἀτρέμα, Abresch. ad Aristæn. 134. Lectt. Aristæn. 154. Toup. Opusc. 1, 498. Heyn. Hom. 7, 58." Schæf. Mss. Lycophron Athenæi p. 420. Ἀτρέμα παρεξεστηκὼς οἶνος. " Ἀτρέμα, Aliquantulum, Modice, Ctes. Ind. 28. Ἀτρέμα recentium, Ἀτρέμας veterum, Eust. Il. 439." Wakef. Mss. * Ἀτρεμαῖος, Eur. Or. 147. Hippocr. 309. Joseph. A. J. 15, 7, 5. 17.] Ἀτρεμία, ἡ, i. q. ἠρεμία et ἡσυχία, Quies, Non moveri, Immotum manere. Xen. K. Π. 6, (3, 6.) p. 98. Ἐκέλευσεν ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκοπὴν ἀδήλους τοῖς πολεμίοις, ἀτρεμίαν ἔχειν, i. e. ἀτρέμας ἔχειν, ut Idem cum Homero loquitur. Legitur ap. Hes. quoque et Suid., quorum uterque exp. ἡσυχία. Apud illum vero ET Ἀτρέμη legitur, quod exp. ὑγεία, Sanitas. [Corrigendum autem, Ἀρτεμῆ· ὑγιᾶ: sed vide Koen. ad Greg. Cor. 337. Ἀτρεμία, Pind. N. 11, 15. ἀτρεμίαν τε ξύγγονον, ubi rursus Schneidero ἀρτεμίαν leg. videtur.] Ἀτρεμέω, significans ἀτρέμας ἔχω, Immotus maneo, Nullo succutior motu, Quietus sto, Quiesco. Sunt qui interpr. etiam Intrepidus sto. Est enim et trepidatio motus quidam. Hesiod. Ἔργ. 2, (157.) ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσιν, Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα. Lucian. (1, 194.) Ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς, Non moveri, sed quiescere. Plut. Romulo (16.) Τῶν στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων. Idem, Ἐθαύμασαν ἀτρεμοῦντας ἐν τοῖς στενοῖς τοὺς πολεμίους, Loco non moveri. Idem alibi dicit ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀτρεμεῖν, pro Acquiescere rebus præsentibus, nec res novas moliri: quemadmodum et ἀτρεμεῖν ἐπὶ τοῖς δικασθεῖσιν affertur pro Acquiescere re judicata. Sic vero Idem in Alcib. (38.) Ἀθηναίους οὐκ ἐάσει ζῶν Ἀλκιβιάδης ἀτρεμεῖν ἐπὶ τῶν καθεστώτων: Anton. (25.) Πολλὰ τῶν ἔτι κρυπτομένων ἐν αὐτῷ καὶ ἀτρεμούντων παθῶν ἐγείρας, καὶ ἀναβακχεύσας. Ubi Bud. ἀτρεμῆσαι exp. Quiescere, subjungens, i. e. μηδὲν νεωτερίσαι. [Theognis 47. ἀτρεμέεσθαι, Herod. 7, 8, 1. ἠτρεμήσαμεν, 8, 68, 2. ἀτρεμέειν, al. —εῖν. " Voss Myth. Br. 1. p. 125. Thom. M. 122." Schæf. Mss.] UNDE Ἀτρέμητον dicitur τὸ ἀτρεμοῦν, s. ἀτρέμας ἔχον, Quod immotum permanet nec ullo motu suc- A cutitur. Hesychio ἀσάλευτον. [Leg. videtur Ἀτρόμητον. * Ἀτρεμησία, Cyrill. c. Jul. 3. p. 97. Lobeck. Phryn. 514. * Ἐνατρεμέω, Themist. p. 51. * Ἐπατρεμέω, Hippocr. 800. Foës.] Rursum ab Ἀτρέμας s. Ἀτρέμα est et aliud verbum, NIMIRUM Ἀτρεμίζω, itidem significans, Immotus et quietus maneo, Nullo succutior motu, sed quiesco, ut ἀτρεμέω, ἠρεμέω: ap. Antiphontem enim opp. τῷ νεωτερίζειν, p. 108(= 655.) Τοῖς εὐτυχοῦσιν, inquit, συμφέρει ἀτρεμίζειν, καὶ φυλάττειν τὴν παροῦσαν εὐπραγίαν: quod Plut. dicit, ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀτρεμεῖν, et ἀτρεμεῖν ἐπὶ τῶν καθεστώτων. Idem Antiphon (662.) Οὐ γὰρ ἂν ἐβλήθη ἀτρεμίζων καὶ μὴ διατρέχων, Si immotus permansisset, Bud. Itidem ex Herod. affertur Ἀτρεμίζω τὴν ψυχὴν, pro Tranquillo animo consisto. Alioqui ἀτρεμίζω transitive etiam ponitur pro Firmo, Stabilio, Facio ut quis immotus perstet, et quiescat: ut et a Suida exp. ἑδράζω. Theognis (303.) Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν, Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν. Ubi nota sibi opponi κινεῖν et ἀτρεμίζειν. [Herod. 1, B 185. 190. 7, 18. 8, 68. Hippocr. p. 298, 12. 308. ult. 310, 24. " Thom. M. 122." Schæf. Mss. Verbum autem Ἀτρεμίζω ducendum est ab adj. * Ἀτρεμὴς, Immotus, Xen. Σ. 8, 3.: τὸ ἀτρεμὲς, Tranquillitas, Ἀγ. 6, 7. Polyb. 6, 25, 9. Eur. Phœn. 182. " Tremore vacuus, Dionys. Areop. 2. Stabilis, 310. Clem. Alex. 39." Kall. Mss. " Eur. Herc. F. 153. Plut. Graccho p. 1535. HSt." Seager. Mss. " Bibl. Crit. 2, 4. p. 93. Heind. ad Plat. Theæt. 316." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl. * Ἀτρεμέως, Quiete, Sensim, Hippocr. 1101. * Ἀτρεμεότης, Idem in Præc. c. 5. χειροτριβίης.]

ΤΡΗΡΩΝ, ωνος, ἡ, Columba: dicta ἀπὸ τοῦ τρεῖν significante εὐλαβεῖσθαι s. φοβεῖσθαι: quoniam ea avis præ ceteris timida est, Schol. Hom.: nec non Hes., a quo τρήρων exp. δειλὴ περιστερὰ, (fortasse autem deest πέλεια ap. eum post τρήρων,) Pavida columba: sicut et Valerio Flacco Pavidæ columbæ, et Horatio Imbellis columba. Itidem Athen. (490.) Τὸ Τρήρωνες μόνον ἐδέξαντο εἶναι ἐπίθετον πελειάδων, C ἐπεὶ δι' ἀσθένειαν εὐλαβὴς ἡ ὄρνις αὕτη· τρεῖν δ' ἐστὶ τὸ εὐλαβεῖσθαι. Quos sequendo τρήρων non subst. fuerit, sed adj., et significarit Trepida, Pavida, Timida. Frequenter certe ap. Hom. jungitur cum πέλεια. Od. M. (63.) οὐδὲ πέλειαι Τρήρωνες: Il. Ψ. (855.) ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν: paulo ante, ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός. Atque adeo Lucian., cum respiciens ad illum locum, omittit τρήρων, simpliciter dicens πελειὰς, (ut supra in Κατατοξεύω videre est,) adjective, non substantive, accepisse videtur hoc τρήρων. Sed Suid., sicut et Hes., τρήρωνα exp. δειλὴν, ex Hom. afferens, Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι: quod itidem exp. δειλαῖς περιστεραῖς: Itidem vero ap. Aristoph. pro Timido poni hæc vox dicitur. Substantive tamen etiam accipi pro Columba, patet e COMP. Πολυτρήρων, Columbis abundans: veluti cum idem Hom. initio Bœotiæ dicit πολυτρήρωνά τε Θίσβην, sc. ὡς πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν, Eust. [" Heyn. Hom. 4, 297." Schæf. Mss.] Cum præcedente D autem Τρήρων significante δειλὸν, CONJUNGE Τρηρὸν, [leg. * Τρηρὸν,] quod Hes. exp. itidem δειλόν: subjungens tamen et has expp., ἐλαφρὸν, ταχὺ, item πλοῖον μικρόν. [" Τρήρων, Voss Myth. Br. 1. p. 117. 136. Toup. Opusc. 1, 334. Ilgen. ad Hymn. 225. Jacobs. Exerc. 2, 153. De τρήρωνι πελείῃ, Musgr. Hel. 2. Wakef. Herc. F. 976. Myro 3. Heyn. Hom. 5, 146." Schæf. Mss. * Εὐτρήρων, Nonn. D. 13. p. 354.]

ΤΡΙΖΩ, Strido: verbum ex ipso sono fictum. Od. Ω. (5.) de animabus, ταὶ δὲ τρίζουσαι ἕποντο, (Sequebantur ducem Mercurium,) Ὡς ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέονται. Itidemque Plut. (8, 245.) Καθάπερ μελίττας ἢ νυκτερίδας ἀτεχνῶς ἐχομένας καὶ τετριγυίας ὑπὸ μνήμης καὶ ὀργῆς ὧν ἔπαθον δι' αὐτάς. Rursum Hom. Il. Ψ. (101.) ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὤχετο τετριγυῖα. Ubi præteritum præsentis signif. habere, docebo mox. Virg. hunc versum exprimere voluisse videtur, cum

Æneidem suam claudens cecinit, Vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras. Et B. (314.) ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, Stridentes; ponitur enim illud præt. pro præsenti, quemadmodum paulo ante præt. fem. gen. τετριγυῖα: quem usum habent itidem cum alia, tum κεκληγὼς et κεκραγώς. Sic ap. Synes. quoque Ep. 4. Τὸ κέρας ἐτετρίγει, Antenna stridebat. Et ap. Lucian. (1, 847.) Ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν τῶν ἐλεφάντων, Cum elephantorum stridorem duntaxat inaudissent. Ubi nota elephantibus etiam tribui hoc φθέγμα, cum tamen Hes. esse dicat λεπτόν τι φωνεῖν, et id e præcedentibus ll. manifestum sit: elephantorum autem vox sit φοβερὰ καὶ τραχεῖα, ut Plut. Pyrrho testatur. Alex. Aphr. dicit etiam Τρίζοντος ἢ ῥινομένου σιδήρου. [" Vespertilionum maxime proprium est Stridere, Herod. 4, 183. Τετρίγασι κατάπερ αἱ νυκτερίδες, 3, 110. Τέτριγε δεινόν." Schw. Mss.] Marcus vero 9, (18.) Τρίζειν τοὺς ὀδόντας, Stridere dentibus: quod et βρύκειν τοὺς ὀδόντας vocatur, ut Suid. docet, afferens, εἶπεν, ὀδόντ' Ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνή. ["Ad Mœr. 100. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 125. Wessel. Diss. Herod. 108. ad Eund. 252. 362. Valck. ad Ammon. 32. Anim. 228. 230. 231. ad Il. Π. 470. ad Lucian. 1, 470. Thom. M. 172. Jacobs. Anth. 3, 324. 9, 178. 11, 95. 160. Brunck. Apoll. Rh. 109. T. H. ad Plutum p. 415. Heyn. Hom. 4, 256. 5, 591. 7, 222. 8, 377. 499. Τέτριγε, Wakef. Alc. 767." Schæf. Mss. Epicharmus Athenæi p. 411. " Τετριγυῖα χορδῇ, Brunck. Anal. 3, 86. Oppian. Aucup. 2, 3." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Valck. Schol. in N. T. 1, 402. 433.]

Τρισμὸς, SIVE Τριγμὸς, Stridor. Theophr. H. Pl. 4, 16. de vermiculis qui in ficu nascuntur, Φθέγγονται δὲ οἷον τρισμόν. Quæ verba leguntur etiam ap. Eund. de C. Pl. 5, 14. nisi quod ibi τριγμὸν scriptum est. Inde vero est quod scripsit Plin. 17, 24. Sonumque edunt parvi stridoris. Aristot. H. A. 4, 9. de piscium genere, Ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τρισμοὺς, οὓς λέγουσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρόμις· οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμόν. Ubi nota affines sonos esse γρυλλισμὸν et τριγμόν. Ibid. vero cum ὁ κόκκυξ dicitur ψοφεῖν στριγμὸν, ambiguum an hunc στριγμὸν eund. esse intelligat, quem τὸν τρισμόν. Mures quoque et sorices τρίζειν dicuntur; nam Plut. scribit in Marcello (5.) cum Minutius dictator magistrum equitum designasset C. Flaminium, Ἐπεὶ τρισμὸς ἠκολούθει μυὸς, ὃν σόρικα καλοῦσιν, iis abrogatis alios fuisse creatos. Quem μυὸς τρισμὸν Valer. Max. vocat Occentum soricis. Sic enim ille 1. Occentus soricis auditus Fabio Maximo dictaturam, C. Flaminio magisterium equitum deponendi causam præbuit. Dicitur et τριγμὸς ὀδόντων, qui βρυγμὸς quoque nominatur, Lat. Stridor dentium. [" Gloss. ad Aristoph. Πλ. p. 415., ubi v. T. H." Boiss. Mss. "Τρισμὸς, ad Lucian. 1, 470. Thom. M. 172." Schæf. Mss. Aqu. Ps. 65, 11.]

[* Ἀνατρίζω, Quint. Sm. 13, 107. * Διατρίζω, Agath. Hist.' Τὰ ξύλα διατετριγέναι.] Κατατρίζω, Strido, Stridorem edo. Hom. Batrach. (87.) de mure, Κεῖνος δ' ὡς ἀφέθη, (sc. a rana subeunte aquas,) πέσεν ὕπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ· Χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε, Inter pereundum stridorem edebat. [" Jacobs. Anth. 9, 178." Schæf. Mss. * Περιτρίζω, Quint. Sm. 12, 423. 431. Conf. c. * περιτρύζω, 14, 265. " Περιτετριγὼς, Planud. Ovid. Met. 12, 528." Boiss. Mss. * Ὑποτρίζω, Anal. 3, 57. Heliod. 6, 15. p. 251.]

" Μιτίτριζον, Hes. ἐθρήνουν, Flebant. Forsan est " Cum stridore flere et ejulare." [Corruptum videtur e Μινύριζον.]

¶ Τρύζω, i. fere q. τρίζω: nam eo φθόγγος quidam designatur, sed proprie qualis est turturis, quæ hinc τρυγὼν nominatur. Hes. τρύζει exp. γογγύζει, ψιθυρίζει, Murmurat, Susurrat: ut ap. Hom. τρύζητε exp. γογγύζητε, Il. I. (311.) ubi Achilles legatis ad se missis ait, Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Quo in loco Eust. annotat τρύζειν esse πολυλογεῖν s. * πολυφωνεῖν: quoniam τὴν τρυγόνα (quæ a τρύγω nominata est) ἡ παροιμία ἐπὶ σκώμματι τῶν

A πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιστέρους τῶν τρυγόνων τοιούτους καλοῦσα. Turturem vero gemere dicit Virg., sic canens in Bucolicis, Nec gemere aëria cessabit turtur ab ulmo. Cic. Vocibus instare Latine vertit, quod Arat. Græce τρύζειν dixerat; hunc enim ejus versum (948.) Ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγὼν, sic reddidit, Et matutinis acredula vocibus instat. Fest. Avienus vero, Si matutinas ululæ dant carmine voces. Ubi etiam obiter NOTA Ὀλολυγὼν Latine dici non solum Acredula, sed etiam Ulula. Eust. inter τρίζειν et τρύζειν distinguens, hoc esse dicit τρυγόνων, illud vero, νυκτερίδων. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 39. ad Herod. 252. Thom. M. 172. Jacobs. Anth. 9, 178. 11, 68. T. H. ad Plutum p. 415. Heyn. Hom. 4, 256. 5, 590. 8, 499." Schæf. Mss. " De hirundinibus, Arrian. 1, 25, 9. I. q. τρίζω, Quint. Sm. 4, 248." Wakef. Mss. Τρῦζον, Hippocr. Progn. c. 6. al. * στρῦζον.]

Τρυσμὸς, ὁ, Murmur, Susurrus, Mussitatio. Greg. Naz. Poëm. (5, 5.) Δούλιον ἐν στομάτεσσι λαλεύμενον
B ἠρέμα τρυσμὸν, Servile murmur adversus dominum.

Ἐπιτρύζω, Admurmuro, Cum murmure addo, Accino: Hes. ἐπιτρύζουσιν, * ἐπιγογγύζουσιν, ἐπιλέγουσι. [" Valck. Anim. ad Ammon. 231. Paul. Sil. 48. * Κατατρύζω, Jacobs. Anth. 9, 178." Schæf. Mss.] Παρατρύζω, idem propemodum cum præcedente; significat enim Juxta murmuro: Hes. παρατρύζει exp. παραφωνεῖ, γογγύζει, itidemque Suid. παραφωνεῖ: qui etiam addit, translatum esse ab avibus; eas enim παρατρύζειν dici, ὅταν τοῖς οἰκείοις νεοττοῖς γοερὰ ἐπιφωνῶσι. [* Περιτρύζω, Quint. Sm. 14, 36. vide Περιτρίζω.] Ἀμφιπεριτρύζω, [s. * Ἀμφιπεριτρίζω,] Circumstrideo s. potius Circum murmuro et susurro, [" Agath. 12." Schæf. Mss.] Ὑποτρύζω, Paululum s. Leniter murmuro. Alii interpr., Summisse loquor, Musso. Hesychio vero ὑποτρύζει est non solum ὑποψιθυρίζει, γογγύζει, verum etiam ὑποβάλλει. ["Jacobs. Anth. 11, 95." Schæf. Mss.]

Τρυγὼν, όνος, ἡ, Turtur: dicta παρὰ τὸ τρύζειν significante * πολυφωνεῖν: unde et Prov. Τρυγόνος λα-
C λίστερος, teste Eust. [Od. A. 134. p. 423.] Meminit hujus avis Athen. (394.) ubi ex Aristot. tradit περιστερῶν esse unum genus, quinque vero species: idque patere ex his Philosophi verbis, Περιστερὰ, οἰνὰς, φὰψ, φάσσα, τρυγών. Vide eund. Aristot. H. A. 5, 13. ubi scribit τὴν τρυγόνα esse ἐλάχιστον τῶν περιστεροειδῶν. Hesychio τρυγὼν est etiam ἰχθὺς θαλάσσιος: cujus τὸ κέντρον esse ait δηλητήριον. Hujus vero θαλασσίας τρυγόνος meminit Aristot. H. A. 5, 3. nec non Ælian. et Nicander (Θ. 828.) itemque Diosc. 7, 8. et 8, 6. quorum illo in loco symptomata describit quæ ab ea ictos comitantur, in hoc autem remedia. Lat. Pastinacam marinam nuncupant: de qua multa ap. Plin. [Athen. 339. Opp. Ἁ. 2, 484.] Rursum Hesychio τρυγὼν est ἡ τῶν γυναικῶν μίξις, et σύντροφος. Quæ verba mendo non carere videntur. Apud Eund. legitur accus. τρυγὼς, τὰς τρυγόνας. Item COMP. Τρυγονοψάλλειν: quod Proverbialiter dici scribit ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, nisi quod ap. eum
D est τρυγόνα ψάλλειν, in Ms. etiam Cod. Meminit Idem et superioris Prov. Τρυγόνος λαλίστερος: cujus hanc affert rationem, quoniam αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέρεσι λαλοῦσι: qua de re Eust. quoque p. 751. Rursum ap. Suid. legitur Τρυγονῶσα, quod exp. ἡσύχως κνῶσα, afferens ex Aristoph. (Ἐκκλ. 34.) τρυγονῶσα τὴν θύραν. Hoc autem particip. est a VERBO Τρυγονάω. " Θρυγανάω, Frico, Scabo, Scalpo: ut Hes. quoque θρυ-" γανᾷ, exp. κνᾶται, ξύει. Apud Aristoph. reperio " θρυγονῶσα hac signif., Ἐκκλ. init. Ibi enim Praxa-" gora dicit, τὴν γείτονα Τήνδ' ἐκκαλέσωμαι θρυγο-" νῶσα τὴν θύραν, ubi Schol. itidem exp. ἡσύχως " κνῶσα, atque ita Poëtam intellexisse patet e se-" quentibus; nam altera mulier sese audivisse dicit " τὸ κνίσμα τῶν δακτύλων. Quodque hic appellat " θρυγονᾷν et κνίζειν, idem ξύειν vocat Θ. (481.) ubi " quædam de amasio suo et mœcho dicit, Οὗτος " πόθῳ μου κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν, Κᾆτ' εὐθὺς " ἔγνων."

{Τρυγὼν, vocat. τρυγὸν, ad Greg. Cor. 595. 661. Voss. Etym. L. L.: Antig. Car. 22. p. 33. ubi vide Beckm. "Valck. Adoniaz. p. 378. Kuster. Aristoph. 7. Brunck. Soph. 3, 433. Jacobs. Anth. 11, 68. 133. Heyn. Hom. 5, 590. Λαλίστερος τρυγόνος, Bergler. Alciphr. 339." Schæf. Mss. * Τρυγόνιος, Opp. 'Α. 2, 480. Τρυγονίου δ' οὔπω τι κακώτερον ἔπλετο πῆμα Τρώματος. * "Τρυγόνιον, Verbena, alias περιστερεῶν, Poëta Vet. de Vir. Herb. 56. ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 610." Kall. Mss. "Ad Herodian. Philet. 447. Toup. Opusc. 1, 406. Jacobs. Anth. 8, 242." Schæf. Mss. "Philodemus ap. Suid. v. Σαβακῶν, cui loco cum fructu contuleris Toupii Emendd. in Suid. 2, 146. Ed. Oxon." Osann. Auctt. Lex. Gr. 159. * "Τρυγώνιον, Peristereon, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss. * "Τρυγωνίζομαι, Amphil. 58." Kall. Mss. * Τρυγόζω, Herodian. ap. Bekk. Anecd. 3, 1452. Τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων, nisi Grammaticus τρυγονίζειν voluit.]

"Τρώζειν, Hes. exp. ψιθυρίζειν et συνουσιάζειν."

ΤΡΥΓΗ, ἡ, SIVE Τρὺξ, υγὸς, ἡ, dicitur ὁ Δημητριακὸς καρπὸς, Cereales fruges, teste Eust. [ad Il. O. p. 1003. Od. Θ. p. 1597, 28.], derivante inde ἀτρύγετος. Sed non facile credo τρὺξ habere illam signif., qua de re et paulo infra dicam. De τρύγη vero dubium non est, cum Hesych. quoque annotarit τρύγην dici τὸν πυρὸν, καὶ τὴν κριθὴν καὶ πάντα ἄλλον καρπὸν, καὶ ποιὰν βοτάνην. || Pro Vindemia etiam usurpatur, ut in synonymo τρυγητὸς docebo ex J. Poll. Quo modo ap. Hes. quoque accipi potest, cum dicit σταφυλοδρόμους vocatos fuisse τῶν Καρνεατῶν τινὰς παρορμῶντας τοὺς ἐπὶ τρύγῃ: ut sit, Qui instigabant vindemiatores ad uvas celeri cursu deferendas. [Vide Bast. ad Greg. Cor. 870.] Et Epigr. τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον, Vindemiæ falcem. ["Hymn. in Apoll. Del. 55. Villoison. ad Long. 237. 241. Thom. M. 775." Schæf. Mss. Hierocles Stobæi Serm. 83. Geop. 5, 45.] || Τρύγη signif. etiam Ariditas, Siccitas, Nicand. Θ. 367. ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνῃσι, τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης: ibi enim Schol. subaudiens μίμνῃ, hoc τρύγη significare ait ξηρασίαν τῆς λίμνης, [Fæces, Lutum.] UNDE Τρυγεῖ, quod Hes. exp. ξηραίνει, Arefacit, Exiccat: a THEM. Τρυγέω.

Τρυγαβόλιον, [s. * Τρυγηβόλιον,] τὸ, Locus in quem conjicitur, in quo reconditur, ἡ τρύγη, ut σιτοβόλιον dicitur Frumenti reconditorium. Hes. τρυγαβόλια dicta scribit fuisse εἰς ἃ καρποὺς ξηροὺς ἀπετίθεντο, Loca in quibus fructus aridos reponebant, ut sunt granaria.

Τρυγηφάγος, ὁ, Cerealium frugum comestor. Plut. Symp. 8, 8. Οὔτε γὰρ τρίγλαν ἐστὶ δή που λῃϊβότειραν, οὔτε σκάρον τρυγηφάγον, οὔτε κέστρεις τινὰς ἢ λάβρακας σπερμολόγους προσειπεῖν, ὡς τὰ χερσαῖα κατηγοροῦντες ὀνομάζομεν. At ap. Eust. 1003. legitur hic senarius, 'Αδηφάγου κήλωνος ὀτρυγηφάγου. Sic enim scr. una voce ὀτρυγηφάγου: ut ap. Hes. legimus, 'Οτρυγηφάγον, περιττὸν τὸ ο. τρύγη γὰρ ὁ σῖτος καὶ ὁ χόρτος. Itemque in Lex. meo vet., et ap. Etym. 'Οτρυγηφάγος. τρύγη ὁ Δημητριακὸς καρπὸς, ἐξ οὗ τρυγηφάγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀτρυγηφάγος. Quibus e ll. emenda Suidæ Cod., et supple quæ ap. eum desunt. Præterea ibi NOTA 'Οτρυγηφάγος. Apud Hes. legitur ETIAM, 'Ατρυγηφάγου, πολυφάγου, subjungentem itidem, Τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός. Ubi α foret ἐπιτατικόν. ["Τρυγηφάγος, ad Mœr. 330. * Τρυγηφόρος, ad Charit. 240." Schæf. Mss. Hom. Hymn. in Apoll. 529. Osann. Anal. 98.]

Διατρύγιος, Hes. δι' αὐτοῦ τὴν τρύγην ἔχων, τρυγήσιμος, ἔγκαρπος. Qui etiam addit, διατρύγιον ὄρχον a quibusdam exponi τὸν διὰ μέσων ἀμπέλων κατεσπαρμένον τόπον, ab aliis τόπον ἀγροῦ ἤδη πεπείρων σταφυλῶν, ab aliis ἀνθοῦντα. Quarum expp. illam potius sequerer, quæ διατρύγιον ὄρχον intelligit esse Locum inter medias vites s. vitium ordines, consitum frumento aliove cerealium frugum genere; et eam, quæ eo nomine accipit τὸν δι' αὐτοῦ τὴν τρύγην ἔχοντα. Legitur autem hoc διατρύγιος ὄρχος Od. Ω. 340. ὄρ-

A χους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος Ἤην· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, Ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν. Ubi Eust. quoque affert quandam expositionem cum superiore convenientem, quam præ ceteris me probare dixi: sc. διατρυγίους ὄρχους dici non tantum τοὺς οἰνικοὺς, verum etiam τοὺς δενδρικοὺς, τοὺς μὴ πάνυ πυκνοὺς, ἀλλὰ τοιούτους ὡς μεταξὺ τῶν κατὰ τὰ φυτὰ στοίχων παρεσπάρθαι τι τῶν σπορίμων καὶ οἵων τρυγᾶσθαι: ut hodieque in quibusdam locis unus idemque ager arborum vitibus maritatarum ordines habet, et cereales fruges aut herbas. Verum Eust. et aliam attulerat expositionem suam, sc. διατρύγιον significare ἄμπελον, ἧς οἱ καρποὶ ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαίνονται: quamobrem Poëtam addidisse ait, ἔνθα σταφυλαὶ παντοῖαι.

[* Προτρύγης, ου, ὁ, Bacchi cognomen, Ælian. V. H. 3, 41. * Προτρυγαῖος, J. Poll. 1, 24. θεοί. "Achill. Tat. 67. (2, 2.)" Wakef. Mss. * Προτρύγεια s. * Προτρυγαῖα, Hesychio ἑορτὴ Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος.
B "Thom. M. Add. ad p. 535." Schæf. Mss.]

Τρυγάω, Vindemio, τὴν τρύγην συλλέγω, Cereales fructus colligo; peculiariter autem Uvas carpo: quod Latinis est Vindemio, quasi Vinum demo. Plut. Symp. 6, 7. Τρυγᾷν λέγομεν τοὺς δρεπομένους τὴν ἀμπελίνην ὀπώραν. Theophyl. Epist. 62. Αἱ ἀχράδες βρίθουσι, καὶ τῶν τρυγώντων ὀρέγονται, Et decerptores appetunt. Interdum additur accus., isque vel plantæ vel ipsius fructus. Plantæ, velut ap. Hesiod. 'Α. (292.) Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Vindemiabant vites. Et in Prov. Τρυγᾷν ἐρήμας, sub. ἀμπέλους, Vacuas vindemiare vites, Custode vacuas vites vindemiare: quod dicitur ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, καὶ μηδενὸς ἀντιπράττοντος, ut annotavit Schol. Aristoph. Σφ. (632.) ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν. Item cum accus. Fructus, ut Vindemio quoque ap. Latinos, veluti cum Plin. dicit Novissimas uvas vindemiant. Hom. Od. H. (124.) cum dixisset uvas quasdam in Alcinoi θειλοπέδῳ τερσαίνεσθαι, subjungit, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυ-
C γόωσιν, Alias autem vindemiant, i. e. carpunt et deligunt. Itidem τρυγᾶται φοῖνιξ ap. Diosc. 1, 149. Decerpitur, Stringitur, Colligitur. Idemque 5, 29. dicit τρυγηθῆναι τὴν σταφυλὴν, Uvam decerpi. Sic Comicus quidam ap. Plut. de Exilio, ait, Τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι, Ficus vindemiari fundis, i. e. dejici ex arboribus, ut solent poma, pira, et nuces. Gal. vero ap. Athen. (26.) 'Ο δὲ μὴ οὕτω τρυγηθεὶς οἶνος, αὐστηρός τε καὶ τῷ χρώματι κιῤῥός. Ubi sicut οἶνος τρυγᾶσθαι dicitur, ita μέλι infra in Τρυγητός. || Metaphorice autem τρυγᾷν est Frui et Percipere, ἀπολαύειν Bud., afferens Proverbialem hunc senarium, Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα: et e Luciano, de meretricibus, (3, 281.) Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. Et rursum ex Eod. Καὶ σὺ Γλυκέριον ἄλλο τρυγήσεις. [Vide et Aristoph. Eip. 1338. Meleager 2, 1. Achill. Tat. 1, 8. p. 24. "31. Wessel. Diss. Herod. 160. Jacobs. ad Meleagr. p. 15. Anth. 6, 420. 7, 22. 8, 74. 9, 59. 11, 207. Alciphr. 328. Villois. ad Long. 85. Phryn. Ecl. 180. Boiss. Philostr.
D 294. De melle, Wakef. ad Mosch. 3, 35. Τρ. ἐρήμας, Dawes. M. Cr. 231. Κρατῆρα ἐτρύγα, Philostr. 74. Boiss. Τρυγόων, Epigr. adesp. 320." Schæf. Mss. "De melle, Eust. Ism. 138.: floribus, Achill. Tat. 50. Ælian. H. A. 731." Wakef. Mss. * "Τρύγημα, Jacobs. Anth. 9, 59.: κηρίων, ad Timæi Lex. 63." Schæf. Mss. * Τρύγησις, unde * Τρυγήσιμος, Etym. M. Vide Διατρύγιος. * "Τρυγητέον, Vindemiandum, Clem. Alex. 291." Kall. Mss.]

Τρυγητὴρ, ῆρος, SEU Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, Vindemiator, Vindemitor, Qui decerpit et colligit cereales fruges et uvas. Hesiod. 'Α. (293.) Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ἀπὸ τρυγητήρων Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. || Τρυγητὴρ est etiam Sideris cœlestis nomen. Colum. 11, 2. Sexto nonas Martii vindemiator apparet, quem Græci τρυγητῆρα dicunt. Ovid. Vindemitorem appellat, Fast. 3. cum aurora — quintæ tempora lucis aget, Sive est arctophylax sive est piger ille Boötes, Mergetur, visus effugietque tuos: At non effugiet vindemitor. Ubi etiam nominis hanc causam

affert, Ampelon intonsum Satyro nymphaque creatum Fertur in Ismariis Bacchus amasse jugis. Tradidit huic vitem pendentem e frondibus ulmi, Quæ nunc de pueri nomine nomen habet. Dum legit in ramo pictas temerarius uvas, Decidit: amissum Liber in astra tulit. Schol. Arat. ἀρκτοφύλακα, βοώτην, et τρυγητὴν pro eod. accipere videtur; cum enim dixisset, Τοῦτον δὲ λέγεται εἶναι Ἀρκτοφύλακα καὶ Βοώτην καὶ Ὠρίωνα, attulissetque ex Hom., ad id probandum, καὶ ὀψὲ δύοντα βοώτην, subjungit, λέγεται καὶ τρυγητής: cum tamen Ovid. ibi manifestum statuat discrimen inter Arctophylacem s. Boöten, et inter Vindemitorem. Plin. 18, 31. XI Kal. Sept. Cæsari et Assyriæ stella, quæ Vindemiator appellatur, exoriri mane incipit, vindemiæ maturitatem promittens. Hic vero Plinii vindemiator DICITUR Προτρυγητὴρ SIVE Προτρυγητής. Nam Schol. Arat., exponens hunc 137. versum Phænomenωn, Τῆς (sc. παρθένου) ὑπὲρ ἀμφοτέρων ὤμων εἰλίσσεται ἀστὴρ Δεξιτερῇ πτέρυγι, προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται, scribit stellam istam προτρυγητῆρα nominari, quoniam πρὸ τῆς τοῦ τρυγητοῦ ὥρας ὀλίγον προανατέλλει, Quoniam ante vindemiæ tempus aliquanto exoritur, ut et Plin. eam scribit XI Kal. Septembris exoriri incipere, et vindemiæ maturitatem promittere. Ejusd. meminit et Proclus in sua Sphæra, Ὁ δὲ παρὰ τὴν δεξιὰν τῆς παρθένου πτέρυγα κείμενος ἀστερίσκος, προτρυγητὴς ὀνομάζεται. Meminit et Ptol. de Inerrantium Stellarum Sign. ff. Nec non Vitruv. 9, 6. Ab eo, inquit, (sc. septentrione,) non longe conformata est virgo, cujus supra humerum dextrum lucidissima stella nititur, quam nostri Provindemiam, majores Græci προτρύγετον vocant. Ubi etiam NOTA Προτρύγετος, de quo et infra. [" Heringa Obss. 131." Schæf. Mss.] Bassus ap. Germanicum dicitur Antevindemiatorem nominare. [" Τρυγητής, de melle, Wakef. ad Mosch. 3, 35." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Τρυγητικός, Gl. Vindemialis. * Τρυγητήριος, unde * Τρυγητήριον, Gl. Torcular, et contr. * " Τρυγήτρια, ἡ, Dio Chrys. 1, (121.) 260. J. Poll." Wakef. Mss. " Demosth. 1313, 6." Seager. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 378." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1128.]

Τρυγητὸς, Vindemia. Plut. Symp. 4. fin. loquens de festo Judæorum, quod σκηνοπηγία nominatur, Ἀκμάζοντι τρυγητῷ τραπέζας τε προτίθενται παντοδαπῆς ὀπώρας, Media vindemia. Solebat enim celebrari mense Septembri: quo tempore Plin. quoque testatur vindemiam esse maturam. Constantinus Cæsar Geop. 15. Καιρὸς ἄριστος τρυγᾷν μέλι καὶ κηρία ἐπιτολῇ πλειάδων· δεύτερος τρυγητὸς, ἀρχομένου φθινοπώρου: Secunda mellis vindemia, seu, Secunda mellatio. Utroque enim modo loquitur Plin. 11, 14. et 15. ut et Colum. Vere transacto sequitur mellis vindemia. Idem vero et Messem hac signif. dicit, ut et Favos demetere: quod alibi dicit Castrare favos, et Palladius Castrare alvearia: Varro autem Eximere favos, ut Aristot. ἐξαίρειν κηρία. Constantinus id hoc loco vocat τρυγᾷν μέλι καὶ κηρία, Vindemiare mel et favos. Itidem vero ap. J. Poll. 1, c. 12. titulus est περὶ Ἀμπελοκομίας καὶ Τρυγητοῦ Δένδρων, De vitium Curatione, et Vindemia Arborum. Dicuntur enim arbores etiam τρυγᾶσθαι, i. e. vindemiari: quamobrem ibid. ait τρυγῆσαι τὰς ἀμπέλους. Et aliquanto post, Τὰ δ' ὀνόματα, inquit, τῶν πραγμάτων, ἄροτος, σπορὰ, ἀμητὸς, ἀλοητὸς, φυτεία, τρυγητὸς, καρπῶν συλλογὴ, τρύγη. Ubi etiam nota τρυγητὸν et τρύγην dici τὴν καρπῶν συλλογὴν, Fructuum autumnalium collectionem, et præcipue τῆς ἀμπελίνης ὀπώρας. Verum notandum est, discrimen statui inter hoc oxytonon τρυγητὸς, et inter PROPAROX. Τρύγητος. Nam τρύγητος proparoxytonωs, teste Suida, dicitur ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ τρυγᾷν: SICUT Ἄμητος, ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾷν καὶ θερίζειν. Τρυγητὸς autem oxytonωs, ὁ τρυγώμενος βότρυς: UT Ἀμητὸς, ὁ θεριζόμενος στάχυς. Itidemque Hesychio τρύγητος est ὁ καιρός: τρυγητὸς autem, ὁ τρύγος. Ubi etiam NOTA Τρύγος, pro quo Suid. habet ὁ τρυγώμενος βότρυς, Uva quæ vindemiatur. Sed hoc discrimen non semper observari sciendum est; nam τρυγητὸς quoque oxytonωs scriptum, reperitur usurpatum pro Vindemiæ tempore; atque

A adeo sic accipi potest in illo Constantini loco quem paulo ante citavi, δεύτερος τρυγητός: præsertim cum ibi præcedat ὁ τοῦ τρυγᾷν καιρὸς pro eod. Sic certe accipiendum ap. Theophyl. Ep. 83., quam sic incohat, Ὁ τρυγητὸς ἤδη προκέκυφε, καὶ ὁ βότρυς γλεύκους πεπλήρωται: nec non in h. Gal. l. ap. Athen. 2. Ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νότοι πνεύσωσι, Si circa vindemiæ tempus noti spirent. Pro Ipso autem fructu vindemiæ tempore collecto usurpatum τρυγητὸς, nusquam me legere memini; at pro Ipso actu vindemiandi vel tempore, frequenter occurrit, ut ex allatis exemplis patet. Quin etiam cum in ἄμητος et ἀμητὸς Eust. contrariam sequatur rationem ei quam Suid. paulo ante attulit, discrimini illi e diversitate accentus petito non multum fidei fortasse tribuendum est. Illius autem verba supra citavi suo loco, in A nimirum. SED ET Τρυγετὸς affertur pro τρυγητὸς, Vindemia. Quæ scriptura si mendo caret, itidem mendo caret vox Προτρύγετος, quam legi ap. Vitr. 9, 6. et Latine reddi Antevindemia, supra docui in Προτρυγητήρ:

B pro quo mallem alioqui scribere προτρύγητος. [Τρυγητὸς, Barker. ad Etym. M. 1127-8. " Τρυγητὸς, Τρύγητος, Reiz. de Acc. 111. Ammon. 15." Schæf. Mss. Niceph. Blemm. n. 298. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀτρυγὴς, ὁ, ἡ, Qui τρυγᾶσθαι et vindemiari nequit: ut ex Epigr. affertur ἀτρυγὲς ἄλλοις μέλι, pro Mel quod alii vindemiare non poterant. Dici autem μέλι τρυγᾶσθαι et vindemiari, in præcedente τρυγητὸς prolixe ostendi. [" Jacobs. Anth. 9, 59." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur ETIAM Ἀτρύγητος, quod regularius formatum est quam præcedens ἀτρυγής. Id tamen exp. non solum ἄκαρπος, verum etiam ἀκαταπόνητος. Quarum expp., illa respicit τρυγῶ significans καρποῦμαι, hæc autem, τρύω s. τρύχω quod denotat καταπονῶ. Sed videndum ne pro illo ἀτρύγητος debeat SCRIBI Ἀτρύγετος, quod Eust. quoque ab eadem derivat origine, sc. a τρύγη, s. τρυγάω. Scribit enim ab Hom. mare vocari ἀτρύγετον, quod sit ἄκαρπον: quamobrem ab Eur. (Phœn. 218.) θάλασσαν nominari etiam

C ἀκάρπιστα πεδία. Sic vero κατὰ θαλάττης σπείρειν, quod est Committere semina ponto, de opera dicitur quæ stulte circa quidpiam navatur, utpote e qua nullus percipi potest fructus; sterile enim mare est et ἀτρύγητον. Theognis (106.) σπείρειν πόντου ἁλὸς πολιῆς id appellat. Affertur tamen et aliud etymon hujus ἀτρύγετος, sc. cujus τὴν τρύγα invenire nemo queat, ut sit βαθύτατος, ἄβυσσος. Quibus addere et hoc queas, ἀτρύγετον mare nuncupari, quoniam τρυγεῖσθαι nequeat, i. e. exiccari. Testatur enim Hes. τρυγεῖν pro ξηραίνειν usurpari. Minus probabilis est eorum opinio, qui derivant a τρύχω s. τρύω significante καταπονῶ, ut sit Infatigatum mare. Utitur autem hac voce Hom. cum alibi, tum Il. O. 27. Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον. Et alibi (A. 316.) παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Nec mari tantum hoc tribuit epitheton, verum etiam aëri, P. (425.) Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. Est vero et ipse αἰθὴρ ἄκαρπος, nec τρυγᾶσθαι ἢ καρποῦσθαι potest. Quo forsan modo accipi queat ἔρημος etiam ap. Pind. cum initio

D suorum Olymp. dicit ἐρήμας δι' αἰθέρος. [" Heyn. Hom. 4, 93. 7, 11. 354. Jacobs. Anth. 8, 115. 9, 168. Wolf. ad Hesiod. p. 79. Valck. Phœn. p. 80. 635. Adoniaz. p. 212. Hymn. in Cer. 67. 457. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 91. Musgr. ad Phœn. p. 189. Gierig. ad Ovid. 1. p. 9." Schæf. Mss. Anal. 2, 40. νὺξ ἀτρ. In Epigr. ap. Villoison. Proleg. p. lv. ἡ ἀτρυγέτη, Mare. * " Ἀτρυγέτης, Is. Porphyr. in Allatii Exc. 271." Boiss. Mss.

" Εὐτρύγητος, Vindemiatu facilis. Aliis, Qui facile demetitur: pro quo malim Decerptu s. Carptu facilis." [Theophr. C. Pl. 3, 9.]

[* " Ἀνατρυγάω, Racemo iterum, Philo J. 2, 390." Wakef. Mss.] Ἐπανατρυγάω, Denuo vindemio, Vindemio iterum, veluti cum post primam vindemiam colliguntur racemuli præcedente τρυγητῷ prætermissi. Levit. 19, (10.) Οὐ συντελέσετε τὸν θερισμὸν ὑμῶν τοῦ ἀγροῦ σοῦ ἐκθερίσαι, καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τοῦ θερισμοῦ σου οὐ συλλέξεις· καὶ τὸν ἀμπελῶνά σου οὐκ ἐπανατρυγήσεις, οὐδὲ τὰς ῥῶγας τοῦ ἀμπελῶνός σου συλλέ-

ξεις· τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καταλείψεις αὐτά: volebat enim Deus messis et vindemiæ reliquias pauperibus carpendas et fruendas relinqui. Sic Deut. 24, (21.) Ἐὰν τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρυγήσεις τὰ ὀπίσω σου, Non colliges iterata vindemia racemos prætermissos. [* " Ἀποτρυγάω, Vindemio, Philostr. 97. 98. Suid. v. Ἀνεῦρον." Kall. Mss. Schleusner. Lex. V. T. * " Ἐκτρυγάω, Penitus vindemio, Chrys. Hom. 5. T. 5. p. 15, 19. Ἐγὼ δὲ ἔτι πολὺν ὁρῶ τὸν καρπὸν ἐν αὐτῷ φαινόμενον· ἀλλὰ μὴ ἀποκάμητε, παρακαλῶ, ἕως αὐτὸν ἅπαντα ἐκτρυγήσωμεν." Seager. Mss. " Mœris v. Ἄρριχος." Kall. Mss. LXX. Levit. 25, 5. * " Καταρτρυγάω, Eumath. 433. * Παρατρυγάω, Alciphr. Fr. 18. T. 2. p. 228. Wagn." Boiss. Mss. " Abresch. Lectt. in Aristæn. 226. (Ep. 2, 7, 47.)" Schæf. Mss. * Προτρυγάω, unde * " Προτρύγησις, Schol. Arat. Ph. 150. Procl. ad Hesiod. Ἔργ. 611. " Boiss. Mss. Osann. Anal. 98. * Συντρυγάω, Geop. 5, 17, 3.]

Venio nunc AD Τρὺξ, de quo supra in Τρύγη dictum aliquid est: sc. τρύγην et τρύγα Eust. accipere τὸν Δημητριακὸν καρπόν: sed me, quod ad τρύγη attinet, pedibus in ipsius sententiam ire, dissentire contra ab eo de nomine τρὺξ, præsertim cum nec exemplo ullo nec auctoritate nitatur. Hes. quidem τρὺξ a τρύγη derivat, sed longe alio exponit modo: sc. ὁ νέος οἶνος, et γλεῦκος * ἀδιήθητον, i. e. Vinum recens, Mustum nondum percolatum. Itidemque τρύγα esse dicit οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνοῦ, Vinum nondum percolatum, quale ex ipso torculari defluxit, cum premeretur. Quomodo accipiendum ap. Anacr. in Athen. (671.) Στεφανοῦται τῇ λύγῳ, Καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα: est enim mustum dulcius vino aliquandiu inveterato. Per κατάχρησιν vero et ὁ παλαιὸς οἶνος nominatur τρὺξ, ut Schol. Theocr. annotavit: qui et ipse tradit proprie τρύγα appellari τὸν νέον οἶνον. || Sed plerumque τρὺξ dicitur Fæx vini s. veteris s. novi, s. in dolii sive in poculi fundo: i. e. Materia vini crassa, quæ in fundo dolii poculive subsidit: ut ipse idem Schol. ap. Theocr. 7, (70.) καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων, exp. μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου: τρυγὸς nomine ibi accipiens τὸν τρυγίαν. Eod. modo usurpavit Aristoph. Πλ. (1086.) Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, Quoniam vinum bibisti, fæx tibi pariter exhaurienda est. At Phryne meretrix utrumque metaphorice usurpans, Πρεσβυτέρα γεγενημένη, ἔλεγε τὴν τρύγα πλείονος πωλεῖν διὰ τὴν δόξαν, ut Plut. refert in Præc. Sanit. (6, 475.) I. e. Fæcem sese pluris vendere in sua senecta quam vinum vendidisset in juventute. Itidem τρύγα pro Vini fæce seu ὑποστάθμῃ accepit rursus idem Plut. Symp. 6, 7. contendens vinum διυλίζεσθαι et διηθεῖσθαι non debere: Μέγα δὲ, inquit, τεκμήριον τῆς διαφορᾶς, καὶ τὸ μὴ διαμένειν, ἀλλ' ἐξίστασθαι καὶ μαραίνεσθαι, καθάπερ ἀπὸ ῥίζης κοπέντα τῆς τρυγός. Ubi etiam addit, Veteres τρύγα aperte vocasse τὸν οἶνον, quemadmodum, inquit, ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι: ut et J. Poll. testatur τὸν οἶνον appellari τρύγα, afferens exemplum e Cratino quo id probat. Alioqui τρὺξ pro Fæce non ἐπὶ οἴνου solum dicitur, sed etiam ἐπὶ ἐλαίου, teste eod. J. Poll., quam olei fæcem ἀμόργην Græci peculiari nomine vocant, Lat. Amurcam. Quin et Fæx illa, quæ e ferri coctura superest, τρὺξ nominatur, alioqui σκωρία dicta, Lat. etiam Scoria, Nicand. A. 50. Ἠὲ σιδηρήεσσαν ἀπὸ τρύγα, τήν τε καμίνων Ἔντοσθεν χοάνοιο διχῇ πυρὸς ἤλασε λιγνὺς, Scoriam et recrementum ferri. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 112. Bergler. ad Alciphr. 111. Toup. Opusc. 2, 286. Gierig. ad Ovid. 1. p. 9. Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 472. 715. 790. Jacobs. Anth. 6, 152. 7, 230. 383. 9, 329. Lentul. Gætul. 9. T. H. ad Plutum p. 408. Villoison. ad Long. 238. Vinum recens, Brunck. Aristoph. 2, 69." Schæf. Mss. Ælian. Epist. 7. τρύγα ἀπὸ λήνων, Theophr. H. Pl. 9, 13. τρὺξ γλυκεῖα, Hippocr. de Diæta 2, 6. τρύγες στεμφυλίτιδες, Geop. 6, 13, 2. Ἡ ἀπὸ στεμφύλων τρὺξ, Theophr. de Lapid. 399. Ὑπὲρ τρυγὸς τίθεται χαλκὸς, Super vinaceis, male Super fæcibus Turnebus, Super amurca Furlanus. I. q. βρυτία, Gal. de Alim. Fac. 2, 6.: Theophr. H. Pl. 9, 10. Τροχίσκοι τρυγὸς, ᾗ ῥυπτόμεθα. Vide Schn. Lex. Lobeck. Phryn. 72.]

Τρυγόβιος, Fæce victitans, J. Poll. 6, (27.) c. 4. ubi ei synonymum facit κακόβιος, μικροπρεπὴς, ἀνελεύθερος: opponit autem, μεγαλοπρεπὴς, λαμπρὸς, εὐτράπεζος, εὐδίαιτος. Talis ille ap. Horat. Serm. 2. Sat. 3. Qui Veientanum festis potare diebus Campana solitus trulla, vappamque profestis: quamvis vappa sit proprie non ὁ τρυγίας οἶνος, verum ὁ τροπίας s. ἐξεστηκώς. Apud Gell. 11, 7. quidam vetus celebratusque homo in causis, cum dicere vellet inopi quendam miseroque victu vivere, et furfureum panem esitare, vinumque eructum et fœtidum potare, Hic, inquit, eques Romanus apludam edit et floces bibit. Ubi Gell. subjungit, apludam veteres rusticos Frumenti furfurem dixisse: floces vero prisca voce significare Vini fæcem e vinaceis expressam, sicuti Fraces ex oleis. Ita ut Floces dicantur ὁ τρυγίας οἶνος, s. ἡ τρύξ: Fraces autem, τὰ στέμφυλα. Simili propemodum scommate dicebantur κυμινοπρῖσται et θυμβρεπίδειπνοι: ut ap. Aristoph. N. (421.) Καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου. Τρυγοδαίμονες, Dæmones perunctí fæcibus ora, Aristoph. N. (296.) Οὐ μὴ σκώψῃς, μηδὲ ποιήσῃς ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι. Ubi Schol. annotat τρυγοδαίμονας ab eo vocari τοὺς ποιητὰς, quoniam sc. τὴν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, οὕτω τὰ αὐτῶν ᾖδον ποιήματα κατὰ τὰς ὁδοὺς, ἁμάξαις ἐπικαθήμενοι: ut et Horat. de Poet. (275.) Ignotum, inquit, tragicæ genus invenisse camœnæ Dicitur et plaustris vexisse poëmata Thespis, Quæ canerent agerentque perunctí fæcibus ora. Id autem factum fuit ante inventum personæ usum. [" Brunck. Aristoph. 2, 77. 3, 200. Kuster. 55." Schæf. Mss.] Τρυγοδίφησις, ἡ, Fæcis perscrutatio; Lusus quidam τοῦ γελοίου χάριν inventus, i. e. ad risum excitandum, quippe quo oportebat aliquid ἐς τρυγὸς λεκάνην καταδεδυκὸς, περιάγοντα ὀπίσω τὼ χεῖρε, τῷ στόματι ἀνελέσθαι, J. Poll. 9, (124.) i. e. Post tergum revinctis manibus aliquid in fæcis catinum demersum, ore extrahere. A VERBO Τρυγοδιφάω, Fæcem perscrutor et quod demersum in ea est, perquiro. [Lobeck. Phryn. 629.]

Τρύγοιπος dicitur ἐξ ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα, Polluci; Hesychioque itidem ὑλιστὴρ, Colum per quod vinum fæculentum et ὁ τρυγίας transfunditur ac percolatur; s. Instrumentum quo utuntur οἱ ἰποῦντες καὶ θλίβοντες οἶνον. Aristoph. Πλ. (1087.) hoc vocab. utitur. Ibi enim cum Chremylus adolescentulo dixisset, Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, respondissetque adolescentulus, Ἀλλ' ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά: Chremylus iterum subjungit, Οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται, Saccellus igitur, quo ejusmodi fæces veteres et putidas percolant, huic medebitur incommodo; s. ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος, ut Schol. exp. Haud vero assentior iis, qui τρυγοίπου nomine accipiunt Vas vimineum quod supponitur buccæ torcularis quando musta fiunt. Neque enim hic de musto, sed de vino veteri agitur, et cujus nonnisi fundum superest. Cujusmodi fæces per qualum vimineum transfusæ non magis purgarentur quam si aquam turbidam et limosam per cribrum percolares: [cf. Εἰρ. 535.] Apud Suid. legitur et VERB. Τρυγοιπῶ, quod signif. τὴν τρύγα ἰπῶ. Vide sequens comp. Sed perperam ap. J. Poll. scriptum est Τρύγηπος, et ap. Hes. Τρυγητὸς, pro illo Τρύγοιπος. [" Heringa Obs. 169. T. H. ad Plutum p. 409. Phryn. Ecl. 132(=303. Lob.) Brunck. Aristoph. 1, 284." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1127-8.]

Τρυγηφάνιος οἶνος, Lora, cum expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur, ut tradit Varro. Græci δευτερίαν οἶνον appellant; primarium enim vinum id est, quod e torculari defluit: cum sc. uvæ calcatæ torculari subjiciuntur et exprimuntur. Inde acinis s. vinaceis lotis, et denuo subjectis prelo, expressisque, fit ὁ δευτερίας et ὁ τρυγηφάνιος. J. Poll. 7, (151.) τρυγηφάνιον dici scribit τὸ ἐκ τῶν στεμφύλων πιεσθέντων ἀπορρέυσαν, Quod defluxit e vinaceis expressis: ut sit id vinum de quo Varro ait, Cum de-

siit sub prelo fluere, quidam circumcidunt extrema A et rursus premunt. Idem J. Poll. 6, (17.) c. 2. 'Ο δὲ φαῦλος οἶνος, δευτερίας, ἐξεστηκὼς, ἐκτροπίας, τροπίας, ὀξίνης, ὀξώδης· ὁ μέντοι δευτερίας, καὶ τρυγηφάνιος ἐκαλεῖτο. Sed ap. eum in priore loco pro τρυγηφάνιον perperam scriptum τρύγη φαεινόν. Forsan tamen τρυγηφάνιος οἶνος dicitur, cum ὁ τρύγοιπος ἰάσατο, Vinum fæcatum, et quod τρὺξ φαίνεται. Id autem tertium loræ genus est, et deterius. De quibus erudite Plin. 14, 10. Non possunt, inquit, jure dici vina, quæ Græci δευτερίας appellant, Cato et nos Loram, maceratis aqua vinaceis; sed tamen inter vina operaria numerantur. Tria eorum genera, decima parte aquæ addita, quæ musti expressa sit, et ita nocte et die madefactis vinaceis, rursusque prelo subjectis. Alterum, quomodo Græci factitavere, tertia parte ejus, quod expressum sit, addita aquæ, expressoque decocto ad tertias partes. Tertium est fæcibus vini expressum, quod Fæcatum Cato appellat. Ubi nota ETIAM Δευτερίας οἶνος.

Τρυγῳδία, ἡ, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία: B hæc, quod τράγος auctori præmium esset, (unde Horat. Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum): illa vero, διὰ τὸ μὴ ὄντων προσωπείων τὴν ἀρχὴν, τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις: qua de re vide quæ annotavi in Τρυγοδαίμονες. Vel quoniam τρύγα ἔπαθλον ἐλάμβανον, i. e. νέον οἶνον: sunt enim et qui musti utrem eis præmii vice datum fuisse dicant. Athen. (40.) τρυγῳδίαν ex eo nominatam fuisse scribit, quod in Icario Atticæ loco inventa fuit κατὰ τὸν τῆς τρύγης καιρὸν, Tempore vindemiæ: unde colligit, ἀπὸ μέθης καὶ τὴν τῆς κωμῳδίας καὶ τὴν τῆς τραγῳδίας γεγενῆσθαι εὕρεσιν. Quod etymon sequendo, a τρύγη derivatum foret. Sed probabiliora sunt præcedentia, quorum primum Horatii etiam auctoritate nititur. Utitur vero hoc nomine Aristoph. per jocum pro τραγῳδία, 'Α. (400.) 'Ο νοῦς μὲν ἔξω, συλλέγων ἐπύλλια, Οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ Τρυγῳδίαν, [Τραγ. Br.] de Euripide: [499. 500.] Ubi tamen Schol. exp. κωμῳδίαν: sc. διὰ τὸ τοῖς νικῶσι Κωμικοῖς τρύγα δίδοσθαι, i. e. νέον οἶνον. Apud Suid. vero C LEGITUR Τρυγοκωμῳδία, in vulgg. quidem Edd.: pro quo e vet. Cod. reponendum, Τρυγῳδία, κωμῳδία. Quam esse veram lectionem patet e Schol. Aristoph., e quo ista desumta sunt, ut alia ap. eum quamplurima. [" Brunck. Aristoph. 2, 77. 3, 73. 78. Kuster. 55. 121. * Τρυγῳδικὸς, Jacobs. Anth. 7, 383. Brunck. Aristoph. 3, 98. ('Α. 886. χορός.)" Schæf. Mss.] Affertur vero ET Τρυγῳδὸς pro Tragicus, ex Aristot. de Poët. Qui sc. ob musti utrem certat carmine, s. Qui poëmata agit canitque perunctus fæcibus ora, sequendo etymologias supradictas. [" Kuster. Aristoph. 55. Brunck. 2, 226. 256. 3, 225. (Σφ. 650. 1537.) Fr. 231. * Τρυγῳδοποιομουσική, 248. (ap. Athen. 117.)" Schæf. Mss.] Apud Hes. autem VERB. Τρυγῳδεῖν, quod exp. κωμῳδεῖν, ut et Schol. Aristoph. dictum est τρυγῳδίαν exponere κωμῳδίαν. Sunt qui dicant esse Convitiis et dicteriis incessere perunctum fæcibus ora: quoniam olim plaustris insidentes et peruncti fæcibus ora, invehi solebant in obvios quosque: unde et Prov. D E plaustro loqui.

Ἄτρυγος, ὁ, ἡ, Fæce carens, Qui fæculentus non est, sed purus: ut Hes. quoque ἄτρυγον exp. καθαρὸν, μὴ ἔχον τρύγα. In Orac. quodam ap. Athen. (31.) Πῖν' οἶνον τρυγίαν· ἐπεὶ οὐκ 'Ανθηδόνα ναίεις, Οὐδ' ἱερὰν 'Υπέραν, ὅθι γ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες. Idem Orac. ap. Plut. quoque legitur in Hell. Probl. 527. meæ Ed. (=7, 184.) Ubi tamen superiores Edd. habebant ὅτι κἂν τρύγα pro ὅθι γ' ἄτρυγον, quod ex Athen. reposui. ['Υπότρυγος, Hippocr. 1129.]

Τρυγώδης, Fæcis plenus, Fæcem referens, Fæculentus, ut Plin. dicit Fæculenta aqua; Polit. ap. Alex. Aphr. Probl. interpr. Fæcosus. Item τρυγώδη κολλύρια quædam ap. Medicos sunt: de quibus Gal. τῶν K. Τόπ. 4, 2. Paul. Ægin. 7, 15. et Cels. 6, 6. [" Aret. 50. Diosc. 427. Plut." Wakef. Mss. * Τρυζώδης, pro τρυγώδης, Alex. Trall. 8. p. 433. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Τρυγερὸς, itidem Fæculentus. Hes. τρυγεροὺς exp. non solum τρυγώδεις, sed etiam ὀξεῖς: quod videndum an ibi significet Acidus.

Τρύγινος, exp. Fæcatus. Videndum tamen ne potius significet E fæce confectus. Nisi Fæcatus accipias pro E fæcibus expressus, ut Catonem dicere Fæcata vina, docui in Τρυγηφάνιος.

[* Τρυγικὸς, i. q. τρυγῳδικὸς, Aristoph. 'Α. 628. χορὸς, " Jacobs. Anth. 7, 383." Schæf. Mss.]

[* " Τρυγιὸς, Fæculentus, Athan. 1, 851. Τρυγιοὶ τῶν κακῶν, 852. τρυγιὲ τῶν κακῶν, ibid. τρυγιοὶ πασῶν αἱρέσεων." Kall. Mss.]

Τρυγίας, ὁ, sc. οἶνος, Vinum fæculentum, Vini reliquiæ cum sua fæce. A quibusdam exp. etiam Fæx, Ps. 74, (8.) Ποτήριον ἐν τῇ χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου, πλῆρες κεράσματος· καὶ ἔκλινεν ἐκ τούτου εἰς τοῦτο· πλὴν ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη. Ad q. l. Suid. respexit, cum in suo Lex. scripsit, Τρυγίας ὑπὸ θεοῦ, ἡ χαλεπωτέρα τιμωρία· πίονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοί. Aliud exemplum cum substantivo οἶνος, habes in Ἄτρυγος huic τρυγίας opposito. Apud Hes. vero LEGITUR Τρύγιος, τρυγία οἴνου ἢ ἐλαίου. Quæ verba si mendo carent, Τρύγιος ET Τρυγία i. fuerit q. τρὺξ, i. e. Fæx et ὑποστάθμη, Vini sc. vel olei. In meo certe vet. Lex. masculini nominis τρυγίας femininum esse dicitur τρυγία, quod exp. ἡ ἐκ τῆς τρύγης ὕλη. Sed ambiguum quid iis verbis intelligatur, an Fructus vindemia collecti, an vero Fæces et crassa materia vini jam τρυγηθέντος et ἐκθλιβέντος: ut i. sit q. τρύξ. [" Τρυγίας, Athen. 1, 50. T. H. ad Plutum p. 408." Schæf. Mss. Τρυγίαι, Gl. Fæces: Τρυγία οἴνου· Fæx: Τρ. γάρου· Frax: Τρ. ἐλαίου· Amurga: " Suid. v. 'Αμόργη." Kall. Mss. * Τρυγέα οἴνου, Alex. Trall. 1. p. 4.]

[* Τρυγίζω, unde * 'Αποτρυγίζω, Geop. 8, 23, 2. * 'Εκτρυγίζω, 5, 2, 13. * Τρυγόω, unde * 'Αποτρυγόω, Gl. Defæco.]

ΤΥΛΟΣ, ὁ, Callus, Callum, Cutis labore viæ in pedibus, opere in manibus, onerum bajulatione in humeris densior duriorque facta: ut et Hesychio C τύλοι sunt τὰ τῶν ἀχθοφόρων ἐπὶ τῶν ὤμων τυλώματα, nec non αἱ ὀχθώδεις ἐπαναστάσεις. Idem vero τύλον esse dicit νενεκρωμένην σάρκα: plerumque enim ejusmodi calli aciculas, nisi profundius adactas, non sentiunt. Unde et ap. Latinos Occalluisse dicitur qui dolorem non sentit: veluti cum Cic. dicit, De nullis rebus angor quidem, sed jam prorsus occallui. Diosc. de laserpitio, Ἥλους τε καὶ τύλους αἴρει προπεριχαραχθέντας, Clavos callosque prius cirumscarificatos. Lucian. Τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως. Vide et Τύλη infra. || Τύλος, Clavus ligneus. Aristoph. 'Α. (553.) Τὸ νεώριον δ' αὖ, (sc. πλέον ἐστὶ) κωπέων πλατουμένων, Τύλων ψοφούντων, θαλαμίων τροπουμένων: solent enim clavi lignei, cum adiguntur et inculcantur τῇ σφύρᾳ, ψοφεῖν. Ubi Schol. exp. ξυλίνων ἥλων: sed addens, proprie τύλον esse νενεκρωμένην σάρκα, ἀποσκίρρωμα τῶν γονάτων. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, afferentem simul quendam Polybii locum, quem ap. eum vide. || Hes. vero τύλον dici scribit non solum τὸ ξύλον, verum etiam τὸ αἰδοῖον. Unde D ἀποτυλόω. || Τύλους dici a Medicis Superciliorum etiam pilos, testatur J. Poll. 2, (50.) || Est et Insulæ nomen ap. Suid. [" Jacobs. Anth. 9, 357. Toup. Add. in Theocr. 399. Opusc. 1, 501. T. H. ad Lucian. 1, 180. Valck. ad Ammon. 106. ad Diod. S. 1, 166." Schæf. Mss. Phot. Τύλος· ὁ ἐξέχων ἧλος, περὶ ὃν δεσμεύεται ὁ τροπωτήρ· νενεκρωμένη σάρξ· ἀποσκίρρωμα τῶν γονάτων. Τύλοι· σκαλμοὶ πλοίων. Nicander Θ. 178. Heliod. Ecl. Phys. 467. not.]

Τυλοειδὴς, Calli speciem gerens, Callosus. Τυλοειδὲς, Callosum, Medici vocant Corpus durum e cerebri anterioris substantia durata coactum, cerebrique ventres duos anteriores separans: ut inter alia Gorr. tradit, qui etiam addit, ita nominatum esse quod calli instar durum sit. [" Hesych v. Κηλάς." Schleusner. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 134." Schæf. Mss. UNDE per contr.] Τυλώδης, itidem Callosus. Plut. (6, 169.) Ὥσπερ ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει, τῇ ψυχῇ μώλωπα μὴ λαμβάνοντος. Utitur et J. Poll.

[* Τυλόεις, i. q. τυλώδης, Nicander Θ. 272. Ἥλῳ ἐειδόμενον, τυλόεν πέλει. " Wakef. Trach. 987." Schæf. Mss.]

Τυλόω, Callosum reddo, Callum obduco. Cic. Consuetudo diuturna callum obduxit stomacho meo. Xen. Ἱππ. (6, 9.) Ὅσον δεῖ ἀπέχειν τὸν χαλινὸν τῶν γνάθων· ὁ μὲν γὰρ ἄγαν πρὸς αὐταῖς, τυλοῖ τὸ στόμα, Callosum reddit os, Ori callum obducit: faciens sc. ut equi sint durioris oris. Pass. Τυλόομαι, Callosus et durus fio, Occallesco: unde τὰ τετυλωμένα in corpore dicuntur Quibus callus obductus est, Quæ callosa et dura facta sunt, Quæ occalluere, veluti genua et plantæ pedum ac præcipue calcanea assiduo tritu ἀποσκιῤῥωθέντα. Itidemque ap. Diosc. Τετυλωμέναι ῥαγάδες. Affertur vero et τετυλωμένος σιδήρῳ pro Obductus s. Inductus ferro: quod ap. Suid. legitur in hoc incerti cujuspiam Auctoris loco, Οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν Πάρθων κορύνας εἶχον σιδηρᾶς ἢ σιδήρῳ τετυλωμένας. [" Apud Herod. 7, 63. habes Ῥόπαλα ξύλων τετυλωμένα σιδήρῳ, Clavas ligneas ferreis nodis munitas." Schw. Mss.] ITIDEMQUE Τυλωτὰ ῥόπαλα pro Clavæ præferratæ, [" Clavæ nodosæ, Quæ ferreis nodis erant munitæ, 7, 69." Schw. Mss. " Τυλόω, Toup. Opusc. 1, 501. Add. in Theocr. 399. T. H. ad Lucian. 1, 180. Jacobs. Anth. 9, 357." Schw. Mss. " Clem. Alex. 137. Τετυλωμένος, Theocr. 16, 32. (Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.)" Wakef. Mss. LXX. Deut. 8, 4. Οἱ πόδες σου οὐκ ἐτυλώθησαν.]

Τύλωμα, τὸ, i. q. τύλος, s. ἀποσκίῤῥωμα, Callus, Cutis in aliqua corporis parte obdurata, Hes. et Schol. Aristoph. in exponendo τύλος ac τύλη. J. Poll. 2. τύλωμα dici scribit Totam pedis inferiorem partem: sc. calcaneum, volam, et τὸ στῆθος, i. e. τὸ προὔχον ὑπὸ τοὺς δακτύλους. Lat. Plantam pedis vocant, quidam Solum, nec non τύμμα et τέλμα. [" Toup. Opusc. 1, 501." Schæf. Mss.]

Τύλωσις, ἡ, Ipsa actio callum obducendi, vel etiam occallescendi, ut J. Poll. τύλωσιν appellari scribit, ὅταν σκληρὸν ᾖ καὶ λευκότερον ἢ ὑποπέλιδνον τὸ ἕλκος, Cum est durum, albicans et aliquantum lividum. Plin. Callosa ulcera dicit. Itemque τύλωσιν dici scribunt Asperitudinem palpebræ inveteratam, et quæ in calli duritiem transiit, Asperitatem palpebræ inveteratam et collosa duritie obductam; qualis est etiam πώρωσις. Τύλωμα s. Τύλωσις, inquit Gorr., est Magna et inveterata internæ palpebrarum faciei asperitas, quæ jam contraxit callum. Species est τοῦ τραχώματος, ut habetur ap. Paul. Ægin. 3, 22. Aët. 7. e Severo scribit esse Asperitatem quæ inæquale quid habeat, durum et callosum.

[Τυλωτὸς, vide Τυλόω. * " Ἀτύλωτος, Toup. Add. in Theocr. 399. Opusc. 1, 501. et Ind., Emendd. 2, 283. Brunck. ad Anal. 103." Schæf. Mss.]

Ἀποτυλόω, Glandem renudo, a τύλος significante τὸ αἰδοῖον. Sic enim J. Poll. 2. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον· ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ, ἀποτυλοῦν εἶπε: Manu nudare penem. Hesychio vero ἀποτυλῶσαι est ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον: sic enim ap. eum leg. videtur. Non dubium est autem quin alicubi et alteram signif. habere possit, sc. Callum obduco, sicut ἐντυλόω, et simplex τυλόω. [" Jacobs. Anth. 9, 357." Schæf. Mss. Ἀποτυλοῦμαι, Gl. Occalleo: Ἀποτυλοῦσθαι· Callicere, (l. Callescere:) * Ἀποτύλωσις· Abcæcatio, Eluscatio.] Ἐντυλόω, Callum obduco, itidem ut τυλόω: unde ἐντετυλωμένος, Cui callum obductum est, Qui occalluit et induruit. [* Κατατυλόω, nonnulli Codd. Deut. 8, 4. Vide Τυλόω.]

[* Τύλαρος, Hesychio * μάνδαλος.] " Μεσοτύλαρον, " Eid. αἰδοῖον." [* Τυλαρόω, unde τυλαρῶσαι, Eid. * μανδαλῶσαι.

Τύλη, SIVE Τύλα, ἡ, i. q. τύλος et τύλωμα, i. e. Callus: ut Eust. quoque scribit, p. 1390. τύλην dici τὸ φῦμα τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος. Itidemque ap. Aristoph. Ἀ. (860.) Ἴττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς, Schol. exponens, ἔκαμον τὸν ὦμον βαστάζων, annotat, τύλαν et τύλον dictum fuisse τὸν ὦμον τὸν τετυλωμένον καὶ πεπιλημένον καὶ τετριμμένον τῆς σαρκός· ὁποῖον, inquit, πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὤμου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις, ἐκ τοῦ βαστάζειν τι συνεχῶς: occallescunt enim et obdurescunt humeri eorum qui crebra onera bajulant, ut et manus eorum qui opera fabrilia vel rustica tractant, et pedes eorum qui longum iter conficiunt. Et rursum (954.) ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, idem Schol. τύλαν exp. τύλον τὸν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν γεγενημένον, s. τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐν τῷ τραχήλῳ γινομένην σκληρότητα. Sic Suid. e Teleclide affert, ἔκαμον τραχήλου τύλαν. Meminit vero et J. Poll. hujus vocabuli, τύλην esse dicens τὴν ἐπὶ τοῖς τραχήλοις τῶν ἀχθοφόρων ὑπὸ τῶν ἀχθέων γινομένην τριβήν. Hesychio autem τύλη est etiam τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἄκρον δέρμα: ut Plaut. quoque Callum usurpavit pro Summo tergo bovis. || Alioqui τύλη est etiam Culcitra, Culcita, Lodix. Epigr. Εἴσιδεν Ἀντίοχος τὴν Λυσιμάχου ποτὲ τύλην, Lysimachi culcitam s. lodicem. Artemid. (5, 8.) Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ κναφάλων, καὶ παιδίον ἐγέννησεν ἄῤῥεν. Quem locum Suidas afferens, τύλη exp. στρωμνὴ, Stragulum, cum tamen aliquid esse discriminis inter hæc duo, pateat ex hoc Antiphanis ap. J. Poll. loco, Στρώματα, κλίνας, κενὰς τύλας: ut τύλη dicatur ipsum ὕφασμα, cui induntur κνάφαλα, vel πτίλα, aliave tomenta. [" At si h. Antiphanis l., in quo τύλαι, στρώματα, κλίναι deinceps enumerantur, cum Æliano H. A. 2, 11. contuleris, ubi primum κλίναι, Lectus, post τυλία s. τυλεῖα, Culcitæ vel Pulvinaria lecto imposita, denique στρωμνὴ, Stragulæ s. Accubitalia, quæ lectis injiciebantur, ponitur, manifestum erit Steph. errasse, cum τύλας illic de Tomento acciperet; quod nego unquam hoc habuisse nomen, neque ab Hesychio significari censeo." Lobeck. Phryn. 174.] || Τύλη ap. Theophr. H. Pl. 3. dicitur i. esse q. τῆλις: sed vereor ne ea scriptura mendosa sit. [" Ad Mœr. 11. 229. Toup. Opusc. 1, 501. 550. Phryn. Ecl. 72(=173. Lob.) Thom. M. 538. Tyrwh. Strab. 65. Jacobs. Anth. 9, 474. Brunck. Soph. 3, 418. Ind. Aristoph. Kuster. Aristoph. 125. Culcita, Toup. Opusc. 1, 70." Schæf. Mss. Diod. S. 13, 82. Aul. Gell. 5, 3.]

[* Τυλοτάπης, i. q. ἀμφιτάπης, Euseb. ad Ps. p. 25.]

Τυλυφάντης, ὁ, Qui culcitas texit, Culcitarum et lodicum artifex. Hyperides ap. J. Poll. 7. Ἐμισθώσατο τυλυφάντας. Ubi tamen scriptum τυληφάντας, nec non σακκιφάντας: cum tamen hæc ex ὑφαίνω sint composita. [" Phryn. l. c." Schæf. Mss.]

[* Δίτυλος, (a δὶς et τύλη, Hesychio τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἄκρον δέρμα,) Certa camelorum species, bina tubera in dorso gerentium, Diod. S. 96.]

Τυλία ET Τυλεῖον, i. q. τύλη: nisi forte sit Ipsum tomentum quo culcitra infercitur. J. Poll. 10, (39.) c. 8. Ἐπέσθω δὲ τῇ κλίνῃ τυλεῖα, κνέφαλα, δάπιδες, τάπητες: paulo post, Τὰ τυλεῖα καὶ τὰ κνέφαλα. Ibid. mutato genere e Sophoclis Iocle affert, ἀλλὰ καὶ Λινόῤῥαφος τυλεία. Sic enim reponendum ibi pro λινογράφος, quod habent vulgg. Edd. Nisi forte scr. λινοῤῥαφὶς, ut Idem 7, (192.) ex eod. Soph. affert λινοῤῥαφὶς τυλία: quanquam et ibi vulgg. Edd. perperam habeant κλινοῤῥαφίς. Nam quod ad hoc κλινοῤῥαφὶς attinet, nullo id modo convenire arbitror cum τυλία: nisi forte accipiamus pro Clinæ insutus, Lecto discubitorio insutus: λινοῤῥαφὶς autem optime quadrat, utpote quo significetur vel Consuta e panno lineo, vel Consuta lineis filis: quod et de λινόῤῥαφος dictum intellige. At λινογράφος aperte mendosum est. Nota igitur hic obiter ista adjectiva, NIMIRUM Λινόῤῥαφος, ET Λινοῤῥαφίς: ITEM Κλινοῤῥαφίς. [" Τυλεία, Τυλία, Τυλεῖον, * Τύλιον, (s. * Τυλίον,) Phryn. l. c. Τυλεῖον, Jacobs. Anth. 9, 474. Brunck. Soph. 3, 418. Τύλιον, Thom. M. 538." Schæf. Mss. Vide Τύλη.]

Τυλίττω, [Τυλίσσω, s. * Τυλίζω,] quoque e τύλη derivatum videtur, et significare In modum culcitræ convolvo. Bud. e Lexicographo quopiam τυλιχθεὶς exp. συσπειραθείς. Isacius autem Tzetzes ap. Lycophr. (11.) τυλίττω dicitur exponere ἐρευνῶ, Perscrutor, Indago: forsan ut aliquis evolutis stragulis aliquid perquirit. [" Τυλίσσω, Valck. ad Röv. 62. Wakef. Eum. 316. Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss. Theocr. 23, 54. οὐδ' ἐτυλίχθη Τὰν ψυχάν. * " Τύλιγμα, Hes. v. Ἕλιξ." Wakef. Mss.] Unde COMP. Ἀνατυλίττω, oppositum simplici τυλίττω: signif. enim Revolvo s. Evolvo quod est involutum.

Qua in signif. ap. Lucian. (1, 45.) extat. Usurpatur tamen nonnunquam et pro simplici Volvo, Voluto, ut cum dicitur Ἀνατυλίττω τοὺς λόγους, οὓς ἤκουσα, πρὸς ἐμαυτὸν, Mecum voluto, Animo voluto, etiam Revolvo ap. me, et memoria repeto, ἀνακυκλῶ. [" Lucian. 1, 33." Schæf. Mss. * " Ἀποτυλίζω, Codin. c. 16. n. 2." Kall. Mss. * Διατυλίττω, Sext. Emp. p. 278. * Ἐκτυλίσσω, Timæus ap. Gale p. 551. Ὁ ἥλιος τὸν ἕλικα ἐκτυλίσσει.] Ἐντυλίττω, Involvo. Aristoph. N. (983.) Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι. Cui ἐντυλίττεσθαι opp. γυμνοῦσθαι. Activa autem voce et signif. Matth. 27, (59.) Λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ, Involvit sindone pura. Pro quo Marc. dicit Ἐνείλησε τῇ σινδόνι, Joannes vero, Ἔδησεν αὐτὸ ὀθονίοις: Lucas, iisdem cum Matthæo verbis, Καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξεν σινδόνι. [" Brunck. Aristoph. 2, 68. Boiss. Philostr. 565." Schæf. Mss. * " Ἐντυλίζω, Schol. Aristoph. N. 10." Boiss. Mss. * Ἐπιτυλίττω, Evolvo, Diog. L. 644=601. * Περιτυλίσσω, Eust. ad Dion. P. p. 165. " Hesych. v. Ἐσπαργάνωσεν." Boiss. Mss.]

" Τύλιμος, Crumena pellicea, VV. LL. ex Epigr." [" Etym. M." Wakef. Mss.]

ΤΥΜΒΟΣ, ὁ, Bustum, Sepulcrum; utroque enim vocabulo in eadem re utitur Cic., cum de LL. 2. ait, De sepulcris autem nihil est ap. Solonem amplius quam ne quis ea deleat, neve alienum inferat. Pœnaque est, si quis bustum, (nam id puto appellari τύμβον,) aut monumentum aut columnam violarit, dejecerit, fregerit. Quanquam latius patere vocabulum sepulcri videtur quam busti. Vulgo Tumbam appellant. Il. P. (434.) de columna, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἱστήκει τεθνειότος ἠὲ γυναικός: solebant enim olim super bustis defunctorum erigi columnæ, et inscribi eorum nomina et facta præclara, ut eorum ad posteros quoque memoria perveniret: cujusmodi columnas, ἐπιθέματα s. ἐπιθήματα appellabant. Dicimur vero alicui vel ποιεῖν vel χέειν τύμβον, quod Cic. Facere bustum. Od. A. (239.) Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί: Il. Ψ. (245.) Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα: Od. Δ. (584.) Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον: M. (14.) Τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμὸν, Super summo tumulo. Deest enim præpositio ἐπὶ, quam addidit Λ. (77.) dicens, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν. Suidas hoc vocab. derivat e τύφω significante καίω, Uro, s. Comburo et cremo: quoniam ibi defunctorum cadavera cremabantur. Eur. vero γέροντα τύμβον vocat Capularem senem, i. e. Propediem busto inferendum, Med. (1209.) Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησιν; Quis me capularem senem te orbat? cujusmodi senes vocantur etiam σοροδαίμονες. Schol. quoque γέροντα τύμβον exp. πλησίον θανάτου ὄντα, addens, senes appellari τύμβους, sc. παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου: [ὦ τύμβ', Senex capularis, Aristoph. Λ. 372. " Valck. Adoniaz. p. 311. Fischer. ad Palæph. 56. ad Lucian. 1, 525. Eur. Med. 1209. Markl. Iph. p. 248. Musgr. Tro. 39. Heracl. 167. Alcæus Mess. 22. et Jacobs., Huschk. Anal. 258. De sene, Jacobs. Anth. 11, 337. ad Herod. 405. Valck. Callim. 238. T. et τάφος juncta, Plut. Alex. 174. Schm., T. ζώων, Huschk. Anal. 307. Jacobs. Anth. 12, 355. 364." Schæf. Mss. " T. γῆς, Tumulus, Quint. Sm. 1, 328." Wakef. Mss.: Bekk. Anecd. 309.]

Τυμβογέρων, οντος, ὁ, Senex capularis, Silicernium, i. q. ὁ γέρων τύμβος Euripidi, et Aristophani σορέλλην, et aliis σοροδαίμων ac πέμπελος, i. e. ἐσχατόγηρως, et decrepitus: qualem vulgus esse dicit in limine sepulcri, Hom. ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Apud Suid. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς τυμβογέρων ἦν ἤδη. [Phrynichus Bekkeri p. 66. " Ad Lucian. 1, 348. Sepulcrum vetus, Plaut." Schæf. Mss.] Τυμβολοχέω, affertur pro Sepelio, Tumulo, Condo. Sed videndum ne corruptum sit e τυμβοχοέω. [* " Τυμβονόμος, Synes. H. 4, 47." Boiss. Mss. * " Τυμβοποιὸς, Anonym. ap. Gale Opusc. Myth. 706. * Τυμβοφόντης, Greg. Naz. 2, 202." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.

A * Τυμβοχόος, Tumulum aggerens, Æsch. S. c. Th. 1024. vide Blomf. Gloss.] Τυμβοχοέω, Tumulum struo, Bustum facio, quo sensu Hom. dicit τύμβον χεῦαι, ποιεῖν, πονέεσθαι: ut et Eust. ap. Hom. σῆμα χεύωσιν i. esse dicit q. τυμβοχοήσωσι. Hes. vero τυμβοχοῆσαι exp. περιχῶσαι, θάψαι: ut i. sit q. Busto inferre, In busto condere, Sepelire, Tumulare. [Τυμβοχοεῖ, Photio θάπτει. Etym. M. 771, 39. Τυμβοχοεῖ· θάπτει χωστῷ τάφῳ: cf. Herod. 7, 117. " Valck. Adoniaz. p. 324. Wolf. Prol. 280. Heyn. Hom. 8, 175. * Κατατυμβοχοέω, Valck. l. c." Schæf. Mss.] UNDE Τυμβοχόη SIVE Τυμβοχοή, [pro τυμβόχοια, Lobeck. Phryn. 498.] i. q. Bustum s. τύμβος. Il. Φ. 322. Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται· οὐδέ τί μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχόης, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί: sic enim Hes. scriptum habet, exponens τύμβου, et χώσεως, s. ταφῆς. Quam scripturam Eust. quoque agnoscit, τυμβοχόης dici scribens ut οἰνοχόης, paroxytonως: quosdam tamen, qui isto modo scribunt, non velle hic nomen esse, sed verbum synalœphen B passum, ut Poëta dicat ὅτι οὐδέ μιν χρεία ἔσται τυμβοχοῆσαι, ὅτε θάπτεται ὑπ' Ἀχαιῶν. Sed ego non video quomodo, si pro τυμβοχοῆσαι poneretur, omitti posset apostrophi nota, quam haberet scribendo τυμβοχοῆσ'. Simpliciorem certe esse arbitror eorum opinionem, qui nomen esse volunt, sive barytonως s. oxytonως scribatur: ut eo nomine accipiamus χωστὸν τάφον s. τύμβου ἀναχωματισμόν. [" Wolf. l. c. Monthly Review April 1799. p. 438." Schæf. Mss. * Τυμβόχωστος, Soph. Ant. 848. * ἔργμα τάφου. " Const. Manass. Chron. p. 71. 129." Boiss. Mss.]

Τυμβαύλης, ὁ, dicitur ὁ ἐπιτύμβια μέλη αὐλῶν. Gal. Βομβώδεις δ' εἰσὶν ἕτεροι, τοῖς ἐξ εὐρυτάτων αὐλῶν ἐοικότες, ὁποίους ἔχουσιν οἱ τυμβαῦλαι καλούμενοι. Hos τυμβαύλας Lat. Siticines vocant. Scribit enim Nonius siticines dici qui ap. funeratos et sepultos, h. e. jam sitos, (unde et nomen illud, ut Liticen a lituo, et Tubicen a tuba,) canere soliti erant honoris causa cantus lamentabiles. [Perizon. ad Ælian. V. H. 12, 43. " Dio Chrys. 2, 251." Wakef. Mss. * Τυμβολέ- C της, Greg. Naz. Epigr. 172. " Anthol. Palat. T. I. p. 586. 593. * Τυμβολέτις, 589. ad Lucian. 1, 430. * Τυμβοῦχος, Huschk. Anal. 196." Schæf. Mss. " Inscr. in Anthol. 13, 645. cf. Chardon de la Rochette Mel. 1, 100." Boiss. Mss.] Τυμβωρύχος, ὁ, Qui busta eruit, sc. ut ornamenta humatorum furetur: unde ab Hes. exp. λωποδύτης νεκρῶν, Spoliator mortuorum, Qui mortuorum cadavera refodit, et spoliat ornamentis sepulcralibus. Chariton 3. Ζῇ Καλλιρρόη· καὶ τυμβωρύχοι διορύξαντες τὸν τάφον, ἔκλεψαν αὐτήν. Theophyl. Ep. 13. Τυμβωρύχος ἴσθι τοῦ πατρῴου τάφου γενόμενος· τῇ σῇ γὰρ κακίᾳ τὰς ἐκείνου ἀρετὰς καθυβρίζεις. [Aristoph. B. 1180. * " Τυμβωρύχως, Herodian. Epim. 160." Boiss. Mss.] Τυμβωρυχέω, Busta eruo, fodiendo aperio; ut ii faciunt, qui mortuos spoliant: quare exp. etiam Sepulcra deprædor. Aristot. de hyæna, Καὶ τυμβωρυχεῖν δὲ, (sc. creditur,) ἐφιέμενον τῆς σαρκοφαγίας τῶν ἀνθρώπων. Unde Plin. Vulgo credunt ab hoc uno animali sepulcra erui, inquisitione corporum. D Synes. Ep. 143. Ἡγοῦμαι δὲ ἀσεβέστερον; ἀποθανόντων λόγους κλέπτειν ἢ θοιμάτια· ὃ καλεῖται τυμβωρυχεῖν. [" Stob. 524, 42." Wakef. Mss. * " Τυμβωρυχία, Theodos. Gramm. ap. Wolf. ad Ignat. 268." Boiss. Mss. * Συντυμβωρυχέω, Simul busta eruo, Lucian. Lexiph. 2. " Τυμβορύχος, pro τυμβωρύχος, Menander Fr. p. 52." Schleusn. Mss.]

" Ἄτυμβος, Busto carens, Inhumatus, Insepultus," [Lucian. 1, 520. " Heyn. Hom. 5, 594." Schæf. Mss. * " Ὀθνιότυμβος, In solo peregrino sepultus, Manetho 4, 281." Schleusn. Mss.]

Ἐπιτύμβιος SIVE Ἐπιτυμβίδιος, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβῳ, Supersepulcralis, (si ita loqui liceat,) Super sepulcro positus: ἐπιτύμβιος κρηπὶς in Epigr. et ἐπιτύμβια λέκτρα in Iisd.: nec non ἐπιτύμβιον εὖχος. Nam generalius etiam accipi potest pro Ad sepulcrum pertinens, Ad sepulcri honorem: unde etiam ἐπιτύμβιος ἀγὼν, Celebratus in sepulcri honorem, aut etiam sepulti. Et ἐπιτύμβιος λόγος, s. ἐπιτυμβίδιος, qui et ἐπιτάφιος, teste Eust., Oratio quæ in honorem

sepulcri habetur, ad ornandum sepulcrum. Nisi malis, Quæ in honorem sepulti habetur. Alioqui sonat proprie, Quæ super ipso sepulcro habetur. Affertur et ἐπιτύμβια θεσμὰ pro Leges ad sepulturam pertinentes: quod ap. Nonn. (Jo. 240.) legitur, Ὡς ἔθος Ἑβραίοις ἐπιτύμβια θεσμὰ φυλάσσειν. Ubi obiter nota ETIAM Θεσμὰ pro θεσμούς. Et e Nonno (Jo. 156.) ἐπιτύμβιος ὥρη pro Sepulturæ tempus. Plut. vero meminit et Ἐπιτυμβίας Ἀφροδίτης, Veneris Libitinæ, ut ipse exp. in Probl. Rom. 480., ubi inter alia ait, Ἐν Δελφοῖς Ἀφροδίτης Ἐπιτυμβίας ἀγαλμάτιόν τι, πρὸς ὃ τοὺς κατοιχομένους ἐπὶ τὰς χοὰς ἀνακαλοῦνται. Alaudæ etiam s. galeritæ tribuitur hoc epith. ἐπιτυμβίδιος, Theocr. 7, (23.) Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται. Ubi Schol. annotat, aviculas has ἐπιτυμβιδίους vocari vel quoniam ut plurimum τοῖς τύμβοις, i. e. τοῖς τάφοις, ἐνδιατρίβουσι, vel quoniam veluti τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν: habent enim in capite quoddam ἀνάστημα, e quo κορυδαλῶν et galeritarum nomen invenere. Affertur et aliud e fabula etymon; dicuntur enim hæ aviculæ fuisse antequam terra existere cœpisset: cum vero contigisset ut pater earum moreretur, nec humus esset in qua conderetur, ipsum ταφῆναι ὑπὲρ κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου, Sepultum fuisse super prolis suæ vertice. Indeque ἐπιτυμβίδιοι dictæ putantur, quoniam in vertice suo patris bustum s. tumulum gestant. Perperam vero in VV. LL. pro hoc ἐπιτυμβίδιοι SCRIPTUM Ἐπιτυμβρίδες. [Ἐπιτύμβιος, Æsch. Ag. 1556. Ch. 332. 340. " Wakef. S. Cr. 2, 100. Wessel. Diss. Herod. 189. ad Eund. 455. ad Charit. 785. Jacobs. Anth. Proleg. 65. 6, 264. 8, 14. 9, 363. Diod. Zon. 9. et Jacobs., Villois. ad Long. 283. * Ἐπιτύμβιον, ad Diod. S. 1, 135. (Manetho 6, 498.) Ἐπιτυμβίδιος, Kuster. Aristoph. 191. Galeritus, ut alauda, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 106. Anim. ad Ammon. 129." Schæf. Mss. Ὀρν. 472. " Ἐπιτύμβιος, Andr. Cr. 122. περιγραφή, 168. μέριμνα." Kall. Mss.]

" Ἡμιτύμβιον, Dimidiatum s. Parvum bustum. A " Suida enim exp. μικρὸς τάφος."

Περιτύμβιος, Qui circumfusus est sepulcro s. busto. Ex Epigr. περιτύμβια δάκρυα. [Anal. 3, 102.]

[* " Τυμβήρης, Toup. Opusc. 1, 61. Brunck. El. 89." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss. Soph. Ant. 255. 947. Aristoph. Θ. 889. * Τύμβειος, Lycophr. 882. * Τυμβίδιος, Orph. Arg. 575. Hymn. 71, 5. " Valck. ad Röv. 55." Schæf. Mss.]

[* Τυμβίον, ad Greg. Cor. 28. * " Τύμβιον, T. H. ad Plutum p. 249." Schæf. Mss.]

[* " Τυμβοσύνη, Hesych. Miles. de Constantinop. p. 50. Meurs., Οὗ δὴ χάριν τυμβοσύνην τὸ τεῖχος ἐκάλεσαν." Schn. Lex.]

Τυμβιὰς αὐδὴ e Nonno pro Vox s. Sermo sepulcralis. AT Τυμβὰς, άδος, ἡ, Venefica dicitur, quod identidem in sepulcris s. circum sepulcra versetur. Scribit enim Hes. τυμβάδας γυναῖκας dictas fuisse τὰς φαρμακίδας, quia περὶ τοὺς τύμβους διατρίβουσι καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζουσι. Unde conjicere est etiam τῶν ἀκρωτηρίων usum fuisse in veneficiis.

Τυμβείτης, ἡ, Sepulcralis. Suidæ μνηματίτης, afferenti ex Epigr. Λᾶας ὁ τυμβείτης ἄμμιν ἐπικρέμαται. Sed malim SCRIBERE Τυμβίτης, sine diphthongo, ut scribuntur infinita alia in ίτης desinentia. [" Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss.]

Τυμβεύω, Busto infero, Tumulo, Humo, Sepelio. Soph. Aj. (1074.) p. 60. et 61. dicit, Ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων Τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ. Quæ constr. similis est Homericæ illi, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων: nam utrobique putatur subaudienda præp. κατά. Dicit enim ὡς οὐδείς ἐστιν ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε αὐτὸν κατὰ τὸ σῶμα τυμβεῦσαι τῷ τάφῳ, i. e. ὡς αὐτὸν ἐνταφιάσαι, Ut eum sepeliat et inhumet. Idem in El. (418.) p. 100. dicit, Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς, Schol. σπεῖσαι τῷ τύμβῳ. Nisi potius scr. ἐπὶ τῷ τύμβῳ, ut significet Super patris busto fundere libamina. [" Toup. Opusc. 1, 367. Emendd. 4, 421.

A Fischer. Anacr. 22. Brunck. Antig. 888. T. τάφῳ, Lobeck. Aj. p. 387." Schæf. Mss. " Nonn. D. 13, 382." Wakef. Mss. * " Τύμβευμα, Wakef. S. Cr. 1, 165. Eur. Ion. 951. Wakef. et Musgr. ibid." Schæf. Mss. " Τύμβευμα de Sepultura dixit Eust. 688, 3. Hunc Archiepiscopi l. nescio cur tantopere mutarit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 387. fingens ille subst. * Τύμβευσις, quod nusquam legere memini nisi in Devarii Indice, qui virum doctissimum videtur fefellisse." Schæf. in Ind. ad Greg. Cor.] Τυμβεία, ἡ, Tumulatio, Inhumatio. Legitur ap. Suid., sed sine expositione et exemplo. [* Τυμβευτὸς, unde * Ἀτύμβευτος, Crinag. 55. Opp. Ἁ. 5, 346. * Ἐντυμβεύω, Nicet. Ann. 2. p. 3. " Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 408." Boiss. Mss. " Philo J. 1, 180. Ψυχῆς ἐντυμβευομένης πάθεσι, Quoties anima insepelitur affectibus." Schleusn. Mss. * " Ἐντύμβευσις, Andr. Cret. 141." Kall. Mss.]

[* Τυμβόω, unde τετυμβωμένος, Gl. Decrepitus.]

B "ΤΥΝΟΣ, vel potius Τύννος, (est tamen Τυννὸς ap. " Hes.) Parvus: τύνον, inquit Schol. Aristoph., τὸ " μικρόν. At Hes. Τυννὸς et μικρὸς et τηλικοῦτος exp. " Sed Τυννοῦτος frequentius est s. potius Τυννουτοσί, " terminatione Attica: sicut et censetur Atticum " hoc vocab. Μιννὸν, inquit Eust., καθὰ τὸ τυννοῦτον, " οὕτω καὶ αὐτὸ δηλοῖ παρ' Ἀττικοῖς τὸ μικρόν. Sæpe " utitur Aristoph. hoc vocab., cum illa terminatione " Attica, ap. quem interpretantur et Parvum s. Par- " vulum et Tantillum: Ἀ. (367.) Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων, " οὑτοσὶ τυννουτοσί, ubi Schol. annotat τυννουτοσὶ " dici ostendendo minimum digitum. Idem Schol. " in N. (392.) Σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ " οἷα πέπορδας, (sed τυνουτουὶ hic unico ν scriptum " est, in Ald. quoque exemplari,) annotat, συναγαγὼν " δὲ τοὺς δακτύλους ἐρεῖ· τύνον γὰρ τὸ μικρόν. Apud " Eund. in N. (878.) legimus παιδάριον τυννουτονί, " ubi scribit, Εὐθύς γέ τοι παιδάριον τυννουτονί, " "Επλαττεν ἔνδον οἰκίας: B. (139.) ἐν πλοιαρίῳ τυν- " νουτωΐ legimus, Ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωΐ σ' ἀνὴρ γέρων

C " Ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. Ubi rur- " sum Schol. annotat, συνάγων τοὺς δακτύλους φησί: " sed addit, καὶ κοιλάνας τὴν παλάμην. Quibus " adjungit, ἀντὶ τοῦ μικρῷ. Observa autem in his " quoque duobus ll. posterioribus scribi gemino ν: " quam scripturam sequendam esse censeo, utpote " Eust. quoque et Suidæ testimonio nitentem. Quin " etiam Hes. habet Τυννὸς duplici ν, uti dixi. Cui " addendum est et Τυννοῦν, ex Eod., quod exp. " itidem τὸ μικρόν. Nisi forte pro Τυννοῦτον hoc τυν- " νοῦν perperam scriptum fuit." [" Τυννὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 178. Toup. Opusc. 1, 502. Valck. Callim. 299. Τυννοῦτος, Τυνοῦτος, Toup. Opusc. l. c. 2, 287. Brunck. Aristoph. 1, 124. (Θ. 745.) 2, 84. 102. 3, 49. 72. 205. (Ἱππ. 1220.) Kuster. 60." Schæf. Mss. Theocr. 24, 137. Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.]

" ΤΥΝΤΛΟΝ Hes. ait esse πηλὸν, Lutum. Unde " Τυντλάζειν cum alia signif. ap. eum, tum vero

D " ἐπιβαίνειν πηλοῦ. Est et Τυντλώδης ap. Suid. pro " πηλώδης. Apud Hes. autem Τυνφλώδους perperam " scriptum esse videtur pro τυντλώδους: et in expo- " sitione ὑλώδους perperam pro ἰλυώδους. Vide et " Παρδακός." [Phot. Τύντλος· πηλὸς καὶ τάραχος· Μένανδρος. Phrynichus Bekkeri p. 65. Λόγος τυντλώδης καὶ ληρώδης. Sosipater Athenæi p. 378. Ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται.]

ΤΥΠΤΩ, ψω, Verbero, Percutio, Pulso, Tundo. Il. Φ. (117.) ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, Τύψε κατὰ κληῖδα κατ' αὐχένα: X. (68.) ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ Τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται. Ubi nota copulari τύπτειν et βάλλειν: quorum hoc eminus pugnando fit, illud autem cominus, et ἀγχεμάχοις ὅπλοις, cujusmodi sunt enses et hastæ. Sic O. (495.) Βλήμενος ἠὲ τυπεὶς, Telo ictus, aut Gladio percussus: N. (288.) Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος ἠὲ τυπείης. Nota præterea in illo Il. X. loco, dat. instrumentalem. Talis constr. Od. I. (104.) Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύ-

πτον ἐρετμοῖς. Pro quo M. (215.) κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε, κληΐδεσσιν ἐφήμενοι: X. (86.) ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, Pulsabat et tundebat humum fronte. Sic Lucian. (3, 145.) Μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπεὶς, Ictus. Item Plut. dicit, Τὸν ὄνον ἔτυπτε, καὶ πολλὰς ἐνεφόρει πληγάς. Et Xen. K. Π. 5, (4, 3.) Τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον. ["Metaphorice Τύπτειν dicitur etiam Percellere animum alicujus, Herod. 3, 64. Ἔτυψε Καμβύσεα ἡ ἀληθηΐη τῶν λόγων." Schw. Mss.] Pass. Τύπτομαι interdum habet accus. ejus partis quæ plagas accipit, interdum accus. πληγάς. Plut. Alex. (3.) Διέθεον τὰ πρόσωπα τυπτόμενοι καὶ βοῶντες, ubi subaudienda præp. εἰς: ut Lat. etiam dicunt In faciem percussus, In os ictus. Plato de LL. 11. Κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγὰς, In singulas drachmas singulos accipiat ictus: is sc. qui adulteratas vendiderit merces. Sic Aristoph. (B. 636.) τύπτομαι ἴσας σοι πληγάς. Idem N. (972.) dicit τύπτομαι πολλὰς, omisso subst. πληγὰς, Multas accipio plagas, Multis concidor verberibus. Aves etiam suis rostris dicuntur τύπτειν, ut videbis in Χαμαιτύπος, itemque alia animalia suis κέντροις: ut ap. Anacr. de api, Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς, Percussit, vel etiam Pupugit. ‖ Τύπτεσθαι Bud. ex Herod. (2, 40.) affert etiam pro Plangere. I. igitur fuerit q. κόπτεσθαι, de quo dictum est suo loco: [et cum accus. ejus quem quis plangit vel luget, 2, 42. 61. 132. "Τύπτω, Fischer. ad Anacr. p. 17. Huschk. Epist. in Propert. p. 24. Valck. Adoniaz. p. 375. ad Lucian. 1, 318. Heyn. Hom. 6, 157. 419. 507. 7, 82. 8, 251. Musgr. El. 1054. Wakef. Eum. 512. Abresch. Æsch. 2, 79. Erycius 7. T. H. ad Plutum p. 367. Kuster. Aristoph. 15. Ineo, ad Mœr. 416. Metaph., Brunck. Aristoph. 2, 69.' De vino, Casaub. ad Athen. 63. Τύπτομαι, Wessel. ad Herod. 124. 132. 166. Dawes. M. Cr. 46. ad Charit. 307. 348. ad Lucian. 1, 538. De fut., Dawes. M. Cr. 374. Thom. M. 860. Τύπτεσθαι θεῷ, Musgr. Bacch. 1165.: διαβολῇ τὰ ὦτα, Alciphr. 416.: εἴς τι, Kuster. Aristoph. 51." Schæf. Mss. "Τύπτω πληγὰς, Infligo, Antipho p. 692.: ὠδῖσι, Opp. K. 1, 494." Wakef. Mss. Il. T. 125. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν. Eur. Ion. 767. Διανταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με πνευ-Μόνων τῶνδ' ἔσω. Hermesianax Eleg. 63. τυπείς. * Τύπω, * Τετύπω, Valck. Schol. in N. T. 2, 57. 301. * "Τυψείω, Pierson. ad Mœr. 14." Schæf. Mss.]

SED ET Τυπτέω dicitur pro τύπτω, Gal. de Pulsibus, Διανίσταιο τυπτήσων· ἀλλὰ τοῦτο ἐπέσχον οἱ παρόντες. Sic Plato Hipp. Maj. Ἦ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις, ἢ δέξῃ λόγον; Sic Aristoph. N. (1445.) καί σε τυπτήσω, Te pulsabo. Et Πλ. (21.) Οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε: nefas enim erat pulsare eum, qui corona redimitus erat. Apud Demosth. et alios sæpe occurrit fut. τυπτήσειν. Aristoph. media etiam voce in passiva signif. utens, dixit (N. 1382.) ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι, Iterum vapulabo, pro τυφθήσομαι a τύπτομαι. Est vero sermonis mere Attici τυπτέω pro τύπτω: unde Gal. illo usum esse non immerito quis miretur. ["Ad Mœr. 373. Thom. M. 860. Dawes. M. Cr. 374. Brunck. Aristoph. 1, 34. Heind. ad Plat. Gorg. 275. ad Diod. S. 1, 577. Τυπτηθεὶς, Claudian. Epigr. 3. Τετυπτῆσθαι, Demosth. 1255. Τετυπτηκὼς, Philo Byz. 218. Orell. * Τυπτητέος, Demosth. 1271, 5." Schæf. Mss. "Τετύπτημαι, Achill. Tat. 494." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. Add. ad p. 395. * Τυπτητὸς, unde * Ἀτύπτητος, Gl. Incæsus.]

Τύμμα, τὸ, Ictus, Percussus, Plaga. Philetas ap. Athen. (71.) Ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη. Agath. Epigr. φαρύγξ βομβεῦσα καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ, Asperi laterum ictus, i. e. Acerbi laterum dolores; quibus enim latera dolent, sentiunt in iis quosdam veluti ictus et percussus, quibus tunduntur. Ab Hes. exp. πληγὴ, a Suida κροῦμα. Synonyma enim huic τύπτειν sunt πλήττειν et κρούειν. Schol. Aristoph. usurpavit etiam pro κόμμα, quod denotat Numum percussum a monetario, veluti cum dicit, Τοῦ νομίσματος σημαίνοντος δύο, τό, τε νόμιμον ἔθος καὶ τὸ τύμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ. ["Ad Charit. 767. Musgr. El. 1054. Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 9, 68." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 931. Opp. Ἀ. 2, 50." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 1439.]

Τυμμὴ, ἡ, i. q. τύμμα, Ictus, Percussus, Verber: ut Suid. quoque τυμμαῖς exp. πληγαῖς in h. quem affert l. Καὶ εἶπόν τις εὑρεθείη τῷ ὁπωσοῦν ὅρκῳ κεχρημένος, τυμμαῖς οὐ ταῖς τυχούσαις ἐβάλλετο.

[* Τύψις, i. q. τύμμα, Nicander Θ. 921. 933. "Schol. Opp. Ἁ. 3, 557." Wakef. Mss.]

Τυπὴ, ἡ, idem; Hes. enim τυπῇσι affert pro πληγαῖς: itidemque Suid. τυπαῖς exp. πληγαῖς: nec non τυπὰς exp. πληγάς Idem in h. quem citat l. Ἔχοντες τύμπανα καὶ τυπάς. Qui tamen locus longe aliam requirere expositionem videtur. Si enim τύμπανα pro Baculis accipiamus, τυπὰς Aliud simile instrumentum significabit, quo πρὸς τὸ τύπτειν utimur: ut sunt αἱ τυπάδες: sin Bellicum instrumentum, quo percusso sonum cient, aliud ei simile denotabit, quo κτυποῦσι. Apud Hes. paroxytonως etiam legitur, Τύπαις, πληγαῖς. Cui τύπαι est et ἑορτή τις: forsan quo festo ἐκτύπουν, aut quo sese mutuo B ἔτυπτον. Scribit enim Herod. 2, (40.) p. 66. meæ Edit. Ægyptios quosdam προνηστεύσαντας θύειν, καιομένων δὲ τῶν ἱρῶν, τύπτεσθαι πάντας· ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται, δαῖτα προτίθεσθαι τὰ ἐλίποντο τῶν ἱρῶν. Quæ iisdem propemodum verbis repetit (61.) p. 71. ubi ait, in ea Ægypti urbe quæ Busiris appellatur; cum Isidis festa celebrant, Τύπτεσθαι μετὰ τὴν θυσίην πάντας καὶ πάσας· μυριάδας κάρτα πολλὰς ἀνθρώπων. Ubi etiam subjungit, Οὔ οἱ ὅσιον εἶναι λέγειν τῷ τύπτονται, Fas sibi non esse dicere, quonam instrumento verberentur. [Lectio autem probatior est τὸν τύπτονται, Quem plangunt.] Præterea Caras Ægyptum incolentes τὰ μέτωπα κόπτεσθαι μαχαίραις. ["Markl. Suppl. 87. Musgr. Tro. 789. Wakef. Phil. 784. Heyn. Hom. 5, 153." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 358. 785." Wakef. Mss.]

Τύπτης, ὁ, Percussor, πλήκτης, Hes.

Τυπάζω, i. q. τύπτω. Unde inf. τυπάζειν, Hesychio κόπτειν: quod non solum signif. Tundere, Pulsare, Ferire, sed etiam Cædere, Succidere, Amputare. Sed videndum ne scr. sit τυππάζειν. C ["I. q. τυπόω, Opp. K. 1, 457. (Καὶ πηλοῖσι μένει τετυπασμένα εἴκελα ταρσῷ.) * Ἀποτυπάζω, Archil. ap. Etym. M." Wakef. Mss.]

Τυπέω, idem. Nam τυπεῖ idem Lexicographus exp. πλήσσει, Verberat, Pulsat; nec non κτυπεῖ, κροτεῖ, ψοφεῖ, Sonitum ictu s. verbere excitat: ut si ligno aut ferro, ligneove aut ferreo instrumento sonum cieas, qualis est τυμπάνων. Hincque verbum κτυπέω originem traxisse credibile est, de quo infra seorsim dicetur. ["Andr. Cr. 211." Kall. Mss.]

Τυπετὸς, ὁ, Percussio, Verberatio; sed ea peculiariter, qua in luctu et mœrore pectora tundunt, feriunt, pulsant, verberant: quidam vero et caput aut femur manu percutiunt. Synonymo vocabulo Græci κοπετὸν dicunt, ut supra docui. Lat. Planctum et Plangorem vocant, itidem pro Pectoris planctum: Stat. ingentes iterasti pectore planctus: Ovid. Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Dionys. H. Hist. 5. (p. 802.) Κραυγῆς καὶ θρήνου καὶ τυπετοῦ D γυναικείου τὴν οἰκίαν ὅλην κατασχόντος. Virg. Æn. 4. Lamentis gemituque et femineo ululatu Tecta fremunt, resonat magnis plangoribus æther.

Τυπίας, ὁ, Qui τυπαῖς vel etiam τυπάδι ductus est, i. e. Qui ictibus aut malleo ductus est, Ductilis: ut τυπίαν χαλκὸν dici τὸν ἐλατὸν scribit J. Poll. 7, (105.) Καὶ τροχίαν μὲν χαλκὸν, inquit, τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν· τυπίαν δὲ, ὃν ἂν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατόν. Fusile æs illud appellant, forsan quoniam dum liquefactum est, e fornace τρέχει per scrobes in terra factos; hoc vero, ductile, quoniam malleis, τυπάδας appellant, et crebris ictibus ducitur. Hes. vero τυπίαν dici scribit τῶν τοῦ χαλκοῦ τινα τροχῶν.

Τύπος autem, Τυπὰς et Τύπανον s. Τύμπανον una cum κτυπέω sequentibus compp. postponere placuit.

[Ἀμφίτυπος, Utrimque feriens, Anceps, Quint. Sm. 1, 159. βουπλῆγα.] "Ἀμφίτυπα, Hes. ἐπταισμένα." [* Παλιντυπὴς, Repercussus, Apoll. Rh. 3, 1252.]

Χαμαιτύπος, ὁ, dicitur ὁ χαμαὶ τύπτων, Humi fe-

riens et tundens: ut χαμαιτύποι accipitres dicuntur Quidam qui humi s. super terram rostro suo et unguibus in prædam irruunt, eamque tundunt. Dicuntur enim et aves rostro suo τύπτειν: vel quæ prædam ἐπὶ τῆς γῆς καθημένην τύπτουσι καὶ συναρπάζουσι, πετομένης δ' οὐ θιγγάνουσι: cujus generis accipitrum meminit Aristot. H. A. 9, 36. ubi etiam quosdam esse dicit χθαμαλοπτήτας, veluti τοὺς φρυνολόχους: opponitque superioribus τοὺς μετεωροθήρας, qui sc. πετομένας ὄρνιθας πειρῶνται λαμβάνειν, καὶ ἐν μετεώρῳ αὐτῶν ἅπτονται. Ubi vide et alia. Hinc vero Plin. 10, 8. Distinctio generum ex aviditate; alii non nisi e terra rapiunt avem; alii non nisi circa arbores volitantem; alii sedentem in sublimi: aliqui volantem in aperto. [Χαμαιτύποι, Gl. Ganeones. Polyb. 8, 11. Δικαίως ἂν τις αὐτοὺς οὐ στρατιώτας, ἀλλὰ χαμαιτύπους προσηγόρευσεν, Pathicos. * "Χαμαιτύπης, Herodian. Epimer. 168." Boiss. Mss. * "Χαμαιτυπές, τὸ, τῆς λέξεως, Humile dicendi genus; junguntur τὸ ἀγεννὲς et ἀκατάσκευον, Dionys. Jud. Thuc. 27. p. 882." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Cf. Χαμαιπετής.] AT VERO Χαμαιτύπη dicitur Scortum triviale: quod sc. χαμαὶ τύπτεται νευρίνοις ῥοπάλοις, ut quidam jocatus est. Sic vero et Suid. πόρνην vocari χαμαιτύπην dicit ἀπὸ τοῦ χαμαὶ κειμένην ὀχεύεσθαι. Hes. simpliciter esse ait ἄδοξον πόρνην. Scimus autem talia scorta passim ὀχεύεσθαι, ideoque etiam χαμαί. [" Theod. H. E. 2, 9." Mendham. Mss. " Ad Charit. 217. ad Mœr. 415. Plut. Mor. 1, 16. Thom. M. 910. * Χαμαιτυπίς, ibid." Schæf. Mss.] Χαμαιτυπεῖον, τὸ, Locus in quo ejusmodi meretriculæ se prostituunt, Lupanar, Fornix; Suidæ πορνεῖον. [" Ad Mœr. 416. Bergler. Alciphr. 435. Thom. M. 910." Schæf. Mss. Lucian. 1, 60. 374. 2, 770. * " Χαμαιτυπέω, Me prostituo, Dio Chrys. 2, 30. (Or. 33. p. 412.)" Wakef. Mss.] Χαμαιτυπία, ἡ, Scortatio et coitus cum triviali et abjecto scorto. Hes. enim χαμαιτυπιῶν affert pro τῶν πολυκοίνων συνουσιῶν et πορνειῶν. [" Bergler. Alciphr. 435. ad Charit. 439." Schæf. Mss. Manetho 4, 353. * Χαμαιτυπικὸς, Gl. Lupanaris.]

Ἀντιτύπτω, Vicissim verbero, Ictus regero, Referio, Repercutio, Aristoph. [N. 1424. Plato Crit. 1. p. 40. " Argum. Aristoph. N." Schæf. Mss. * Ἀντιτυπτέω, Basil. 2, 552.]

Ἀντίτυπος, SIVE Ἀντιτυπής, Ictum repellens, Repercutiens. Quod faciunt quæ dura sunt et malleo non cedunt, sed eum resultare cogunt; veluti cum faber ferrarius incudi malleum illidit. Nec solum de iis dicitur, quæ malleum tundentem repellunt, verum etiam de quibuslibet aliis, ut iis quæ pedum illisu non cedunt nec rumpuntur. Herodian. 6, (7, 16.) Ἀντιτυπὲς δὲ οὕτω καὶ στεῤῥὸν γίνεταί ποτε τὸ ῥεῖθρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρύσασθαι θέλοντας, πελέκεις φέρειν, ἵν' ἐκκόψωσιν ὕδωρ ὥσπερ λίθον. Lucian. (1, 775.) Ξύλον ἀντίτυπον ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι διελαύνουσι. Epigr. 4. κέντρον ἐρείδεις Πλευραῖς χαλκοτύποις ἀντιτύποιο βοός. Rursum Herodian. (2, 11.) Τὰ ἄβατα καὶ ἀντιτυπῆ τῶν τόπων. Ubi tamen potius accipi potest pro Asper: ut et ap. Plut. in l. An Seni Capess. Resp. Ὅσα δέ ἐστιν ἀντίτυπα καὶ προσάντη. Idem Plut. rursum de Primo Frigido (9, 753.) ipsum frigus esse dicit σκληρὸν καὶ σκληροποιὸν καὶ ἀντίτυπον. Ubi Turn. vertit Rigidum. Itidem Quæ tacta repercutiunt et reluctantur, ἀντίτυπα s. ἀντιτυπῆ dicuntur: ut et Suidas ait metaphora ab incude et malleo ἀντίτυπον dici τὸ ὁπωσοῦν ἀντιβαῖνον τῇ ἁφῇ. Gal. ad Gl. 2. Ἀντίτυπος ἁπτομένῳ φαίνεται. Et Bud. e Plut. ἀντίτυπος ὄγκος affert pro Concrementum pulsum sensiliter admittens. Idemque Plut. (6, 243.) ἀντίτυπα opposuit τοῖς μαλακοῖς: mollia enim cedunt tactui: dura autem et aspera tangentis manum pedemve repellunt. Metaphorice vero homo aliquis ἀντίτυπος dicitur, Qui sc. suadentis monentisve verba non admittit, sed repercutit in modum duræ incudis, Renitens, Refractarius, Durus, Rigidus, Asper. Plato Theæt. Καὶ μὲν δὴ σκληροὺς λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. Plut. de Orac. Pyth. Οὔτε δύσκολον οὔτε ἀντίτυπον πρὸς τὰς ἀποκρίσεις.

A Quibus adde Greg. Naz. Ἐπιεικείᾳ μὲν, τὸ ἀντιτυπὲς, στεῤῥότητι δὲ, τὸ ἁπαλὸν κεράσάμενος: Metaphorice itidem, sed non de homine, ap. Philon. V. M. 3. Πικρὸν δὲ καὶ ἀντιτυπὲς καὶ σκληρὸν ὁ πόνος, Amarus autem, rigidusque et durus est labor, Turn. Nonnunquam vero signif. Contrarius, Adversarius, Repugnans, ἐναντίος, ap. Poëtas: præsertim autem Nonn. in hac signif. gaudet ea voce, ut cum ait, Ἔργοις ἀντιτύποισιν ἐπιστώσασθε γενέθλην. Idem, ἀντίτυπον φάτο μῦθον. Utitur et in Dionysiacis. [" Ἀντίτυπος, ad Paus. 210. Kuhn., Ruhnk. Ep. Cr. 164. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. xxix. Select. 266. ad Timæi Lex. 157. Valck. Phœn. p. 409. Hipp. p. 215. Diatr. 96. Toup. Opusc. 2, 124. 172. ad Charit. 309=710. Brunck. Phil. 693. 1460. Jacobs. Anth. 8, 253. 256. 11, 155. Epigr. adesp. 12, 377. Heind. ad Plat. Theæt. 328. De incude, ad Herod. 33. (1, 67.)" Schæf. Mss. Soph. Ant. 134. Heliod. 9. p. 432. Xen. Ages. 6, 2. Polyb. 6, 31. " Athen. 605. Διὰ τὸ ἀντίτυπον τοῦ λίθου, Duritiem,
B Renitentiam." Strong. Mss. " Ἀντιτυπής, Durus, Philo J. 2, 162." Wakef. Mss. " Ἀντίτυποι συλλαβαὶ, Syllabæ duriores, e concursu consonantium, Dionys. Comp. 16. p. 99. Hinc ἀντιτυπία c. 20. est Renitentia et difficultas rei agendæ: ἀντίτυποι συμβολαὶ, Asperæ et duriores literarum collisiones, 22. p. 148. Porro 22. p. 157. σύνθεσιν ἀντίτυπον καὶ τραχεῖαν appellat in his Pindari verbis, ἐπί τε κλυτὰν, ex aspera collisione literarum κ et λ. Ergo addit: Εἴ τις τὸ κ ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσειεν, ἐπί τε λυτὰν, λυθήσεται καὶ τὸ βραδὺ καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας. Similiter est ἀντιτυπία, si quod verbum litera ν desinit, et sequens incipit litera θ, quia litera semivocalis cum sequenti muta ægre coalescit, et duram pronuntiationem efficit. Unde et πικρὰ et * δυσέκφορα et ἀντίτυπα junguntur ibid. p. 169. Denique p. 99. occurrunt συλλαβαὶ ἰσχυραὶ καὶ ἀντίτυποι. Hes. ἀντιτύποις· σκληροῖς." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

UNDE Ἀντιτυπία, ἡ, dicitur ejusmodi Renixus, ut Bud. e Celso interpr. Seu Durities, Asperitas: σκλη-
C ρότης Suidæ. Athen. 3. Οὐ συνιεὶς τὴν ἀντιτυπίαν τῆς τραχύτητος: de quodam, qui echinum marinum ἐνθεὶς εἰς τὸ στόμα σὺν κελύφει, ἔβρυκε τοῖς ὀδοῦσι: ejusmodi enim cibi ob asperitatem et duritiem suam dentibus renituntur, non itidem vero molles. Et Plut. de Exilio, ab initio, Ὁ λίθος φύσει σκληρὸς, ὁ κρύσταλλος φύσει ψυχρός ἐστιν· οὐκ ἔξωθεν εἰκῇ ταύτας τὰς ἀντιτυπίας ἐπιφέροντες καὶ τὰς πήξεις. Ubi nota eum τοῖς φύσει σκληροῖς, ut lapis est, ἀντιτυπίαν tribuere, ut et Athen. in loco præcedente. Idem in suo περὶ Φιλαδελφίας libello dicit τοὺς ὀφθαλμιῶντας ἀποστρέφειν ἐπὶ τὰ μὴ ποιοῦντα πληγὴν μηδὲ ἀντιτυπίαν χρώματα καὶ σώματα, τὴν ὄψιν. Ubi magis propria est hujus vocabuli signif.; nam corpora ἀντιτυπίαν ποιοῦντα dicuntur Quæ oculorum aciem repercutiunt nec sinunt ἐνερείδεσθαι, qualia sunt quæ præfulgent, ut corpus solis. Apud Eund. capi pro Dissidentia et contrarietate, testatur Bud., ut Hes. quoque ἀντιτυπίας exp. ἐναντιώσεις, nec non ἀντιλογίας. [Vide Ἀντίτυπος. " Ἀντ. αἰσθητική, M. Anton.
D 6, 26." Gataker. Mss. " Toup. Opusc. 2, 172." Schæf. Mss. " Durities, Theod. 1, 82. Greg. Nyss. 3, 625. Ælian. H. A. 787. Joseph. 1134, 22." Wakef. Mss.] Ἀντιτύπως, Repercussive, Repercutiendo, Cum repercussione et renixu. Item, Dure et Aspere, [" Greg. Nyss. 3, 212." Wakef. Mss.] Ἀντιτυπέω, Sum ἀντίτυπος, Renitor, Resisto, Refragor, Non cedo, in modum τῶν ἀντιτύπων. Aristot. Eth. 4, 6. Οἱ δ' ἐξ ἐναντίας τούτοις πρὸς πάντα ἀντιτυποῦντες, καὶ τοῦ λυπεῖν οὐδ' ὁτιοῦν φροντίζοντες, δύσκολοι καὶ δυσέριδες καλοῦνται. Redditur vero et Repercutio, Relido, sc. ut solent quæ ictum respuunt, Lucian. (3, 196.) Μὴ ἀντιτυποῦντες τῇ ὁπλῇ. Et ap. Greg. Naz. ἀντιτυπεῖσθαι dicuntur πηγαὶ pro Repercuti, Relidi, Bud. [Plut. Phocione 2. " Toup. Opusc. 2, 124. 172. ad Charit. 299. Jacobs. Anth. 11, 155." Schæf. Mss. Hippocr. 612. 638. 665. * Ἀντιτυπητὸς, unde * Ἀναντιτύπητος, Sext. Emp. 9, 411. σῶμα.]

Ἀποτύπτω, Verberare desino. Pass. Ἀποτύπτομαι, Desino vapulare: ut Hes. quoque ἀποτύψωνται exp.

παύσωνται τοῦ τύψασθαι, forsan [imo haud dubie] respiciens ad locum illum Herodoti (2, 40.) quem in Τυπῇ s. Τύπη paulo supra attuli. [" Valck. Adoniaz. p. 203. Huschk. Anal. 56. Lucian. 3, 454." Schæf. Mss.]

" Διατύψαι, Hesychio διὰ στενοῦ ἐλθεῖν :" [leg. διακύψαι.]

[* " Κατατύπτω, ad Herod. 124. 230." Schæf. Mss. " Tundo, Verbero, Hephæst. 34." Wakef. Mss.]

[* Περιτύπτω, Apoll. Rh. 2, 20. περὶ δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή.]

[* " Προτύπτω, Il. N. 136. Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, i. e., ut exp. Eustathius, προέκρουσαν, προενέβαλον εἰς πόλεμον : Od. Ω. 319. de Ulysse, visu patris sui commoto, Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι : ubi Eust. Προὔτυψεν, ἤγουν προενέπεσε ταῖς ῥισίν· ὃ δὴ προπάσχει ὡς ταπολλὰ ὁ μέλλων δακρύειν. Apoll. Rh. 1, 953. Ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι, i. e. ἐπέκελσεν, ἐπέλασεν. Opp. Ἁ. 4, 545. de trabe ferreis cuspidibus armata, qua pelamydes e fundo maris extrahuntur, quæ Σεύεται ἐς νεάτας ῥίζας ἁλὸς, ἔνθ' ἀμενηναῖς Πηλαμύσι προὔτυψεν ἐν ἰλύσι πεπτηυίαις : ubi etiam exponi debet ἐπέλασεν, Admota est, sed cum quadam Violentiæ signif., In pelamydas impetum fecit, viruit. Idem Ἁ. 2, 414. de latrone in insidiis delitescente, et redeuntem a cœna civem a tergo percutiente : αὐτὰρ ὁ λάθρη Ἐξόπιθε προὔτυψε, καὶ αὐχένα χερσὶ δαφοιναῖς Εἷλεν ἐπιβρίσας. In h. v. Violentiæ semper inclusa significatio, ut ex allatis exemplis patet : etiam in eo, quem protuli ex Apollonio, Navis a vento impulsa, non simpliciter Appulsa dicitur, sed Celeriter et cum impetu." Brunck. Mss. " Wakef. S. Cr. 3, 188. Cattier. Gazoph. 89. Heyn. Hom. 6, 394. 7, 57. 322." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 176. Opp. Ἁ. 4, 392." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 3, 1397. Il. O. 306. P. 262. Æsch. Ag. 130. * " Προτύψ, Cattier. Gazoph. 60." Schæf. Mss.]

Ὑποτύπτω exp. itidem Verbero. E Gregorio affertur pro Suffringo, Decutio. [" Vis hujus v. ægre poterit Latine reddi. Græce dicitur de iis qui instrumento aliquo fossorio in terram impacto, humum vel cæmentum, aliamve quamvis materiam eo exceptam egerunt, vel in vas aliquod conjiciunt: Herod. 2, (136.) Κοντῷ γὰρ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, ὅ,τι προσχοῖτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες πλίνθους εἴρυσαν: item 3, (130.) Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλῃ, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα : item 6, (119.) Ὑποτύψας δὲ τούτῳ ἀντλέει. Aristoph. Ὄρν. 1145. Οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὥσπερ ταῖς ἄμαις, Ἐς τὰς λεκάνας ἐνεβάλον αὐτοῖς τοῖν ποδοῖν, ubi ordo est ὑποτύπτοντες τοῖν ποδοῖν : instrumentum enim, quo quis materiam egerit, in dativo semper ponitur." Brunck. Mss. " De hoc usu hujus v. monuit Hemsth. in Kusteri notis ad Aristoph. l. c. Ead. notione ὑποβάλλειν dicit Lucian. in Alex. vel Pseudom. c. 14. T. 2. 222. Ed. Wetst." Schw. Mss. " Toup. Opusc. 1, 575. Wakef. S. Cr. 3, 188. Cattier. Gazoph. 89." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 494. Nicander Ἁ. 163." Wakef. Mss. Plut. 9, 551. Arat. 950.]

Τύπος, ὁ, dicitur Vestigium et nota quam impressit τὸ τύψαν. Thomas ap. Joannem 20, (25.) Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, Vestigium clavorum : quod nimirum clavi τῇ τυπάδι adacti fecerant. Quæ verba Nonnus (p. 251.) παρέφρασεν hoc modo, Εἰ μὴ χεῖρας ἴδοιμι, βαθυνόμενόν τε σιδήρῳ Πήξω δάκτυλον ἄκρον ἐς ὀξυτόρων τύπον ἥλων. Athen. 13. Τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα, nimirum in corpore cujusdam mastigiæ. Et Philo V. M. l. 1. Τοὺς τύπους τῶν κεραυνίων τραυμάτων : ubi Turn. vertit, Fulminum plagas et argumenta. Magis expresse, Notas et vestigia e fulminis ictu impressa. Itidem τύπος in numo argenteo aureove dicitur Nota quæ impressa est. Metaph. vero Lucian. (2, 14.) Τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον : quibus opp. τὰ παρακεκομμένα et τὰ πονηροῦ κόμματος. Nec non
A χύτρας τύπος dicitur in cinere Vestigium quod impressit. Plut. (8, 901.) Χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, inter præcepta Pythagorica, quibus jubebantur etiam οἱ ἀναστάντες εὐθὺς συνταράττειν τὰ στρώματα, quoniam turpe esset ἀνδρὶ συγκεκοιμημένης γαμετῆς χώραν ὁρᾶσθαι καὶ τύπον. Idem (10, 85.) postquam e quibusdam tradidit testudinem ova sua τῇ ψάμμῳ ἐντιθέναι, καταχοῦν τε καὶ ἀποκρύπτειν : deinde τοῖς ποσὶν ἀμύττειν καὶ καταστίζειν τὸν τόπον, εὔσημον ἑαυτῇ ποιοῦσαν, subjungit, Οἱ δὲ τὴν θήλειαν λέγουσιν ὑπὸ τοῦ ἄρρενος τρεφομένην, τύπους ἰδίους καὶ σφραγῖδας ἐναπολείπειν, notis nimirum arenæ impressis significare mari locum in quo incubat. Ubi etiam nota, quæ antea dicta fuerant ἀμυχαὶ et στίγματα, postea τύπους appellari. Idem. Plut. τύπους appellat Notas literarum tabulæ lapideæ aut æreæ insculptarum : ut (8, 283.) Πίναξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια· γνῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲ παρεῖχε, καίπερ ἐκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυθέντος, ἀλλ' ἴδιός τις ὁ τύπος καὶ βάρ-
B βαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίοις. Ubi tamen reddi etiam potest Figura. Sæpe enim hoc vocab. significat Figuram, Imaginem, Simulacrum, Effigiem, eamque vel pictam, vel fictam, vel sculptam, vel quavis alia imitatione expressam. Herodian. 5, (5, 11.) Παραστήσας ἐν τῇ γραφῇ τὸν τύπον τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ; Figuram dei cujus sacerdos erat, depictam in tabula Romam præmisit. Isocr. Evag. (30.) Ὅτι τοὺς μὲν τύπους ἀναγκαῖον παρὰ τούτοις εἶναι μόνον παρ' οἷς ἂν σταθῶσιν. Ubi quos vocat τύπους, paulo ante nominarat τῶν σωμάτων εἰκόνας, nimirum vel πεπλασμένας vel γεγραμμένας, quibus οἱ πλάσται καὶ ζωγράφοι μιμοῦνται τὰς μορφάς. Gregorius in Orat. quam εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα habuit, de æreo serpente loquens, Κρεμᾶται μὲν κατὰ τῶν δακνόντων ὄφεων, οὐχ ὡς τύπος δὲ τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπος. Quem locum citans Bud. 753. etiam ipse τύπον interpr. Figura, Umbra, Imago, nec non Symbolum veritatis. Itidemque Theologi Jonam triduum in ventre ceti detentum vocant typum Christi triduum
C in sepulcro detinendi. Itidem pro Figura et effigie accepit Theophr. C. Pl. 1, 19. Οὐδ' ἐν τοῖς ζῴοις ὅσα πλάττεται καὶ καταναγκάζεται πρὸς μικρότητα καὶ μέγεθος καὶ ὅλον τύπον τῆς μορφῆς, Effigiem formæ. Itemque τύπους ἐνσημαίνεσθαι πράγματός τινος exp. Informare et designare rem aliquam, Describere figuram rei alicujus. Greg. Naz. de Filio, Or. 2. Τῶν αὐτῶν πραγμάτων τοὺς τύπους ἐνσημαίνεται ὁ πατὴρ, ἐπιτελεῖ ὁ υἱός. Alioquin ἐνσημαίνεσθαι et ἐναπομόργνυσθαι s. ἐναπομάττεσθαι τύπον est potius Signum et effigiem imprimere : Plato de Rep. 2. Μάλιστα δὴ τότε πλάττεταί τε καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Estque hic τύπος ipsum potius Sigillum quod imprimitur, ut et ap. Philon. V. M. 1. Εὐδαίμονες δ' ὅσοι τὸν τύπον ταῖς ἑαυτῶν ψυχαῖς ἐναπεμάξαντο, ἢ ἐσπούδασαν ἐναπομάξασθαι. Vocat autem τύπον eo loco Mosen, qui sese ἔστησε παράδειγμα τοῖς ἐθέλουσι μιμεῖσθαι. Sicut vero ibi τύπος signif. Notam impressam rei alicui, vel saltem eam quæ imprimitur ; ita in κύβοις s. tesseris τύπον J. Poll. dici
D ait τὸ ἐν αὐτοῖς κοιλότητος σημεῖον, quod sc. δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων. Solent enim eis imprimi notæ quædam significantes numerum jactus. In inferiore autem labro τύπος dicitur Depressa cavitas, ἡ ἐν τῷ κάτω χείλει κοιλότης, inquit idem Poll. ; νύμφην etiam appellant quidam. Rursum pro Figura accipitur, cum Herodian. dicit 6, (1, 5.) Τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας ἐκ τυραννίδος ἐφυβρίστου εἰς ἀριστοκρατίας τύπον μετενεχθείσης. || Aliquando τύπος vocatur Exemplum s. Exemplar, quod sc. imitamur. Lat. Formam et Formulam interdum vocant ; vulgus Modulum. Philo V. M. 1. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν τύπον ἐδημιουργεῖτο, ἐναποματτομένου τὰς σφραγῖδας τοῦ τεχνίτου ταῖς προσφόροις ἑκάστῳ ὑλικαῖς οὐσίαις, ubi Turn. vertit, Operis autem fabrica ad formam dirigebatur. Itidem Erasm. ap. Act. 23, (25.) Γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον, vertit, Scripta epistola in hanc formam, i. e. Scripta epistola, cujus hoc est exemplar. Alii tamen pro Summa potius accipiunt eo loco τύπος, illa verba sic interpretantes, Scripta

epistola, quæ hanc summam contineret: ut et vetus Interpres, Scribens epistolam continentem hæc. Sed hujus signif. exemplum desidero. Itidem Paulus Apostolus frequentissime usurpat vocab. hoc pro Exemplari, 1 ad Thess. 1, (7.) Ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν. Itidemque 2 ad Thess. 3, (9.) Ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς: ad Tit. 2, (7.) Σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων: 1 ad Tim. 4, (12.) Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ. Sic Petrus 1 Ep. 5, (3.) dixit, Τύποι γενόμενοι τοῦ ποιμνίου. Damascenus itidem usurpavit, de Christo loquens, Τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν διδούς. Est vero et in hac signif. translatum hoc vocab. a fictoribus et pictoribus, qui suos habent typos quos sequantur. Alioqui τύπους appellant iidem Imagines et sigilla impressa, ut etiam paulo ante docui, veluti cum Cic. ad Att. 1, 9. dicit, Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere. Et Plin. 35, 12. Umbram e facie ejus ad lucernam in pariete lineis circumscripsit: quibus pater ejus impressa argilla typum fecit. Et quidam ap. Suid. dicit quendam Ἑρμοῦ Λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἐληλυθέναι, quod exp. χαρακτῆρα: innuens eum esse effigiem Mercurii, et veluti simulacrum effictum et expressum e Mercurio; ita enim eloquentia et facundia eum referre. Rursum pro Forma, e Greg. Naz. Τύπος τῶν λόγων, Forma dicendi. Et e Plat. de LL. Γραφὴ καὶ οἱ τύποι, pro Descriptio et formæ, s. formulæ. Itidemque ex Ejusd. Epist. 7, Τὰ γεγραμμένα τύποις, Quæ sunt figuris descripta. At e Chalced. Concil. Can. 17. Τύποι οἱ πολιτικοὶ καὶ δημόσιοι, pro Formæ ordinationesque civiles et publicæ. || Τύπος dicitur etiam Descriptio minus exacta, et quæ fit rudiore Minerva. Unde τύπῳ et τυπωδῶς, quod aliquando redditur Pingui Minerva, Crassius et non exacto opere; aliquando Summatim, In summa, Paucis, Brevibus. Aristot. Eth. 1, 3. Παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι: 2, 7. Νῦν μὲν οὖν τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγομεν, ἀρκούμενοι αὐτῷ τούτῳ· ὕστερον δὲ ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν διορισθήσεται. Ubi nota sibi opponi τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγειν, et ἀκριβῶς διορίζειν. Sunt enim τύποι et ὑπογραφαὶ descriptiones minus exactæ quam οἱ ὁρισμοί: ut et Gell. 2, 25. Sed profecto non id fuit Varroni negotium, ut inducias superstitiose definiret, et legibus rationibusque omnibus definitionum inserviret; satis enim visum est, ejusmodi facere demonstrationem: quod genus Græci τόπους magis et ὑπογραφὰς quam ὁρισμοὺς vocant. Sic idem Aristot. Eth. 2, 2. Τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι. Et Theophr. H. Pl. 3. Ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, Ut summatim dicam. Et Plato de Rep. 8. Ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Sic Plut. de Malign. Herod. init. Τύπῳ τινὶ λαβόντας ὅσα κοινῇ μὴ καθαρᾶς μηδ' εὐμενοῦς ἐστιν, ἀλλὰ κακοήθους οἷον ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Et Theophr. Ὡς τύπῳ λαβεῖν, Ut summatim colligam: [H. Pl. 2, 6, 12. ὡς τ. περιλαβεῖν.] Et Greg. Naz. Ὡς τύπῳ περιλαβεῖν. Aristot. Eth. 1, 2. Πειρατέον τύπῳ γε περιλαβεῖν αὐτὸ τί ποτε ἐστίν. Rursum Theophr. H. Pl. 1. Ὡς τύπῳ εἰπεῖν, Ut pingui Minerva dicam, Ut simpliciter et in summa dicam. At sine ὡς e Plut. Rom. (3.) Τύπῳ εἰπεῖν, pro Ut paucis expediam. || In medicina autem τύπον dici ajunt Formam atque ordinem qui per accessiones remissionesque in morbi temporibus notatur atque observatur, quoque morbi genus discernitur. Gal. librum quendam περὶ Τύπων conscripsit, in quo τύπον esse dicit τάξιν ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως: ut περίοδον esse tradit χρόνον ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι γινόμενον. Ibid. utitur et verbo τυποῦσθαι, sic scribens, Ὀλίγα τῶν παθῶν οὐ τυποῦνται, ὡς ἀτροφία. || Cæl. Rhodig. 20, 20. τύπον fuisse scribit Judicium quo iis interdicebatur foro qui creditoribus non paria facerent: referens ibid. quædam de Polemone. Quæ desumsit e Philostr. V. S. Is enim in Polemone, de Varo quodam loquens, Καὶ οἱ δανειζόμενοι, inquit, παρ' αὐτοῦ χρήματα, τὸ καὶ μελετῶντος ἀκροάσασθαι, προσέγραφον τῷ τόκῳ· ὑπήγετο καὶ ὁ Πολέμων τῷ δασμῷ τούτῳ· δεδάνειστο γὰρ παρ' αὐτοῦ χρήματα· καὶ ἐπεὶ μὴ ἐθεράπευε, μηδὲ εἰς τὰς ἀκροάσεις ἐφοίτα, χαλεπὸν

A ἦν τὸ μειράκιον, καὶ ἠπείλει τύπους. Quibus verbis subjungit hujus vocabuli τύπος expositionem. Οἱ δὲ τύποι, inquit, γράμμα εἰσὶν ἀγορᾶς, ἐρήμην ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἀποδιδόντι. Meminit hujus τύπου J. Poll. quoque 8, (29.) Καὶ δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος. [" Ad Diod. S. 1, 25. 333. ad Herod. 243. T. H. ad Lucian. Dial. p. 67. ad Paus. 210. Kuhn., Fac. ad 1, 247. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. 56. Oxon., Toup. ad Longin. 308. Opusc. 2, 68. Alberti Peric. Cr. 44. Eur. Phœn. 1137. Valck. Hipp. p. 255. Diatr. 214. Ammon. 37. Heyn. ad Apollod. 1066. Jacobs. Anth. 6, 70. 324. 8, 218. 259. 10, 161. 11, 144. 12, 175. 383. 384. Anim. 324. Huschk. Anal. 60. Wakef. Trach. 12. Luzac. Exerc. 164. Brunck. Soph. 3, 519. Imago, Jacobs. Anth. 12, 138. De malleo, ad Herod. 33. (1, 67.) T. γραπτὸς, Valck. Diatr. 214. Τύπου ἕνεκεν, Plut. Mor. 1, 37. Τῷ αὐτῷ τ., Godofr. ad Cod. Theod. 2, 521. Τύπῳ περιλαβεῖν, Formula quadam s. Paucis complecti, Toup. ad Longin. 307.
B ubi et de τύπῳ λαβεῖν, Plut. Mor. 1, 106. Fabric. ad Sextum init. Ὡς τύπῳ λαβεῖν, Wakef. S. Cr. 4, 21. Coray Theophr. 6. Potter. ad Plut. 98. Dionys. H. 5, 7." Schæf. Mss. "Ὡς ἐν τύποις, Jambl. V. P. 104." Wakef. Mss. Herod. 2, 138. Xen. Ἱππ. 11, 12. Dionys. H. de C. VV. 8. Conf. c. τόπος, ad Greg. Cor. 9. 736. " T. τῶν σχημάτων, Forma, ut, Τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν, Eadem semper forma periodos complecti, Dionys. Jud. Isocr. 3. Τύπος πραγματικὸς est Ea pars libelli, quæ res gestas tractat et enumerat, diversa ab altera parte, quæ in elocutione solummodo et ratione dicendi versatur, Dionys. Ep. ad Pomp. 3. p. 775. Alibi τόπον πραγματικὸν appellarat, de quo supra diximus. Τύπος ἐπιστολικός, Methodus epistolæ scribendæ. Sic Demetr. §. 230. Ἀριστοτέλης γοῦν ὡς μάλιστα ἐπιτετευχέναι δοκεῖ τοῦ τύπου ἐπιστολικοῦ. Phot. Bibl. c. 86. ἐπιστολιμαῖον τύπον vocat. Denique τύποι etiam dicti sunt pro Commentariis literariis, privato usui destinatis, in quibus
C oratores orationes suas consignabant antequam editio, ἡ ἔκδοσις, sequebatur. Ita Phot. Cod. 265. de oratione aliqua Demosthenica, quæ non edita sit in publicum: Ἐν τύποις καταλειφθῆναι, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἔκδοσιν διακεκαθάρθαι. Paulo post pro τύποις dicit ὑπομνήματα, Commentaria." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Valck. Schol. in N. T. 1, 595. 2, 259. *Τύπος, τὸ, perperam pro στύπος, Polyb. 1, 48.]

[* Τυποειδής, Carm. Sibyll. 3, 264. * Τυποπλάστης, unde * Τυποπλαστέω, e quo * Τυποπλαστία, Dionys. Areop. Cæl. Hier. 164. * Τυποποιός, unde * " Τυποποιέω, Ptolemæus de Jud. Fac. p. 16. e conj. Bullialdi, ubi Codd. * Τυφοποιέω." Schn. Lex.]

Ἀντίτυπος, SIVE Ἀντίτυπον, Typus et figura, Exemplum. - Bud. e Greg. Naz. Ἀβραὰμ θύει θυσίαν ξένην καὶ τῆς μεγάλης ἀντίτυπον. Idem ap. eund. Greg. ἀντίτυπον scribit usurpari pro Typo et symbolo, citans h. ejus e l. π. Θεολογίας locum, Τοῦ κόσμου παντὸς ἀντίτυπον τὴν Μωσέως σκηνὴν οἶδεν ὁ λόγος,
D τοῦ ἐξ ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων λέγω συστήματος. Apertum tamen ipse Greg. discrimen statuit inter τύπος et ἀντίτυπος. Sic enim in Or. εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα scribit, Ὁ δὲ χαλκοῦς ὄφις κρεμᾶται μὲν κατὰ τῶν δακνόντων ὄφεων, οὐχ ὡς τύπος δὲ τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπος. Apud Nonn. vero ἀντίτυπος adjective eand. formam habens, Similis: ut ἀντίτυπα ἤθη, Similes mores, Compares mores: et ἀντίτυπον μίμημα, ap. Eund. (Jo. 172.) Dixit præterea, (163.) φωνὴ ἀντίτυπος βρονταῖσι, Vox tonitruis similis. Suid. quoque tradit ἀντίτυπον accipi nonnunquam etiam ἐπὶ ὁμοιότητος. || Ἀντίτυπον signif. etiam Exemplar, ἀντίγραφον, Synes. Ep. ad Theoph. Καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα. [Vide Brunck. ad Soph. Phil. 694.] "Ἄντυπος, Hesychio ἐναντίος: item ἴσος, ὅμοιος: per sync. sc. pro ἀντίτυπος: si tamen mendo caret."

" Ἀρτίτυπος ὀπωπή, e Nonno affertur pro Aspectus recens formatus." [" Ad Charit. 205." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρχέτυπος αὐγή, Philo J. 2, 52. * Ἀρχαιότυπος, Antiquam formam habens; Suid. v. Ἀρχέτυπον." Schleusn. Mss.]

Ἄτυποι dici putantur Qui non satis expedito plectro linguæ utuntur, quasi non satis verba exprimentes conformantesve, vel etiam quasi aërem non verberantes. Sic dici etiam posse creduntur Qui decenti et justa membrorum forma carentes, velut monstrosi sunt, ut Thersites, ap. Hom. Il. B. [" Aul. Gell. 4, 2. Balbus et atypus. Digest. L. 10. Tit. de Ædilitio Edicto, Balbus et blæsus et atypus." Schn. Lex. Glossæ Lat. Gr.: Atubus, μογιλάλος, μόγγος.]

[* Αὐτότυπος, A se ipso impressus, Opp. 'A. 2, 358.]

Ἔκτυπος, Expressus, ex archetypo sc. In plastica quidam annotant fingi primum rerum similitudines atque imagines ex argilla, gypso, et id genus aliis: atque hoc esse τοὺς τύπους: quorum quæ prima, nominari πρωτότυπα, ceterarum figurarum effictarum exemplaria: ex appressis autem typis fieri ἔκτυπα, quæ sunt Typorum conceptacula, vocari autem tradunt, a Plin. Formas, et in scalptura Ectypas scalpturas. Ejus hæc sunt verba 35, 12. de Dibutade, Primusque personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ inter initia πρότυπα vocavit. Postea idem ectypa fecit. Idem 37, 10. Hæ sunt gemmæ, quæ ad ectypas scalpturas aptantur. Et Seneca de Benef. l. 4, (3, 26.) Habens imaginem ectypa et prominente gemma. Ubi nota copulari ἔκτυπος et Prominens, quemadmodum Hes. quoque et Suid. ἐκτυπώτερον exp. φανερώτερον: ille vero etiam κυριώτερον. [" Ἔκτυπος, Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. " Ἔκτυπα, Commentaria brevia, quæ rudem historiæ scribendæ, aliusve scriptionis, materiam continent. Sic Marcellin. in V. Thuc. p. 7. de libro octavo Hist. Thuc. variorum sententias recensens: Τισὶ δὲ ἀκαλλώπιστος, καὶ δι' ἐκτύπων γεγραμμένη (ἱστορία) δοκεῖ, Quibusdam videtur hic liber nondum perpolitus, sed inchoatus tantum et rudis." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Ἐκτυπώτερος, Andr. Cr. 26. 125. Amphil. 11." Kall. Mss.] Ἐκτύπως, Expresse. Greg. Naz. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον, ἀμυδρῶς, τὸ δὲ δεύτερον, ἐκτυπώτερον, Expressius, Perfectius, Bud. Ex Eod. affertur, Ἐκτύποις διδάσκει, pro Imaginum exemplis docet. [Epiph. 1, 839. Sext. Emp. 7, 171.] AT Ἐκτυπή, quod exp. Sculptura, suspectum habeo.

Ἔντυπος, Impressus. Ajunt ἔντυπον de Numismate dici, cum legitimum est; forsan cum est ἀγαθοῦ τύμματος s. κόμματος. AT Ἐντυπὰς est adverbium, significans Impresso corporis vestigio. Quo utitur Hom. Il. Ω. 163. de Priamo loquens, Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Ubi Eust. exp. * ἐντυπωδῶς et velut * ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ, σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. Alii autem illud ἐντυπὰς accipiunt pro ἐν χρῷ, ἐντετυπωμένως ἐν ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπειν, ut idem Eust. ibid. tradit. Suid. exp. * ἐπικεκαλυμμένως, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τοὺς τοῦ σώματος τύπους εὐδήλους εἶναι. Hes. vero * ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, cum Eust.: nec non ἐγκεκαλυμμένος τὸ πρόσωπον τῷ ἱματίῳ, τὴν χεῖρα ἔχων πρὸ τοῦ προσώπου: item κεκυφώς, et πενθικῶς. Brevium Schol. Auctor significari iis verbis tradit eum ita κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. [Apoll. Rh. 1, 624. Ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν: 2, 861. Ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλυμένοι. Quint. Sm. 5, 528. φίλῳ περικάππεσε νεκρῷ Ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα.] " Ἐντυπαδία, Hes. ὅταν τῷ ἱματίῳ τὴν χεῖρα πρὸς πρόσωπα κατειλημμένος στήσῃ." [" Ἐντυπάς, Ἐντυπάδιος, Heyn. Hom. 8, 623." Schæf. Mss.]

[* " Εὐτυπής, (Bene cusus,) Manetho 1, 299. nisi leg. * εὐτυκής." Schæf. Mss.]

[* " Ἰσότυπος, Eandem habens formam, Nonn. D. 1, 447." Wakef. Mss. " Athan. 1, 329. σφραγίς: 686. ἰσοτύπη ἐπιστολή." Kall. Mss. * " Ἰσότυπον, ad Mœr. p. 8." Schæf. Mss. * Ἰσοτύπως, Epiph. Hær. 42. p. 339. * Μονότυπος, adv. * Μονοτύπως, 57. p. 481. * Ὁμότυπος, unde * Ὁμοτυπέω, e quo * Ὁμοτυπία, Philoxenus ap. Etym. M.]

Παράτυπος, Perperam cusus vel signatus, ὁ πονηροῦ κόμματος, Adulterinus, ut παράτυπον νόμισμα dicitur: quod et παράσημον et παρακεκομμένον s. παρακεχαραγμένον. Bud. e Schol. Aristoph. ['A. 516. " Valck. Hipp. p. 284." Schæf. Mss.]

Πρότυπος, SIVE Πρότυπον, Futuri operis præcedens typus et forma, speciminis gratia. Vide in Ἔκτυπος.

Πρόστυπος, Appressus, Impressus. Athen. (199.) de crateribus duobus Corinthiacis, Οὗτοι δ' εἶχον ἄνωθεν καθήμενα περιφανῆ τετορνευμένα ζῶα, καὶ ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς γάστραις πρόστυπα, ἐπιμελῶς πεποιημένα. Q. l. citans Bud., ait πρόστυπα ζῶα videri dici ibi animalium Formas impressas. [" Πρόστυπα ζῶα dici videntur Anaglypho opere expressæ figuræ, a quibus ibidem distinguuntur περιφανῆ, Omni e parte conspicuæ figuræ, i. e. Libere stantes, sicuti statuæ." Schw. Mss.] Legitur et ap. Diosc. 4, 11. de altera symphyti specie, Ἐξοχὰς δὲ ἔχει ὁ καυλὸς παρὰ τὰς γωνίας τινὰς τεταμένας, φύλλων λεπτῶν προστύπων ἀφ' ἑκάστης μασχάλης, Ruell. Caule secundum angulos quosdam striato, foliis tenuibus ex alarum sinu prodeuntibus. Quidam πρόστυπος ibi interpr. Cauli s. Stipiti adjacens. Quæ interpr. si vera est, fuerit a στύπος, significante Stipes, Truncus, Stirps: et scr. πρόστυπος, sc. σ cum τ conjuncto, non autem ab eo separato. [Schæferi Æsop. 112. * " Προστυπής, Ruf. Ephes. 54. Joseph. 110, 22. 26." Wakef. Mss.]

Πρωτότυπος, i. q. ἀρχέτυπος. Budæo Exemplar, e quo simile facimus, afferenti h. Anonymi cujuspiam l. Ὥσπερ γραφεὺς ἀεὶ τοῦ πρωτοτύπου ἐξέχεται, Semper ab exemplari tabula dependet animo. At nomen πρωτότυπον Grammatici vocant Primitivum s. Primigenium, τὸ πρωτόθετον ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκάταρξίν τινα ἢ αἰτίαν τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως. [" Tzetz. ad Lyc. 1084." Kall. Mss. " Ad Timæi Lex. 280. Ammon. 117. Valck. ad Lesbon. 183." Schæf. Mss. Πρωτότυπος, Gl. Primitivus, Principalis: Πρωτότυπον· Principale, Originale: Πρωτότυπα· Prædicamenta: * Πρωτοτύπως· Principio. " Cyrill. Hier. 152." Kall. Mss. * Πρωτοτυπέω, unde * Πρωτοτυπία, Eust. Il. A. p. 38, 17.]

Τυπώδης, Non exactus, sed τύπῳ περιληφθείς: μάθησις, Doctrina crassior: a τύπος significante Crassam et non exactam descriptionem. Aristot. de Mundo, (6, 1.) Εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, Etsi non exacte, tamen ad crassiorem doctrinam, Bud. 753. Malim, Si non exacte, saltem ad, etc. Τυπωδῶς, i. significans q. supra τύπῳ, i. e. Crassiore musa, ut Quintil. loquitur, Rudiore Minerva. Interdum vero redditur Summatim. Cic. ad Att. 4, (13.) Illud etiam te rogo, τὴν παροῦσαν κατάστασιν τυπωδῶς: ne hospes istuc veniam: i. e., inquit Bud. ibid., Rerum præsentium statum summatim mihi describas. E Strab. vero (5. p. 101.) affertur pro Expresse, Graphice. [" Fabric. ad Sext. init." Schæf. Mss.]

Τυπικός, Figuratus, Symbolice innuens et figurans. Greg. Naz. in Or. de Sacro Baptismo, Φῶς δὲ τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑποδεχομένοις, ὁ γραπτὸς νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ μεγάλου φωτὸς μυστήριον. [* " Τυπικόν, Liber ritualis, Montf. Palæogr. 387. 405." Kall. Mss. Suicer. Thes. Eccl.] Τυπικῶς, Typice, Per figuram et formam. Greg. Naz. Ὥσπερ ἐστὶ τὰ τῶν Ἑβραϊκῶν, τ. μὲν παρ' ἐκείνοις τελούμενα, μυστικῶς δὲ ἡμῖν ἀποκαθιστάμενα.

Τυπόω, Informo, Figuro, Signum imprimo. Philo de Mundo, Τὸ φανὲν καὶ τυπῶσαν, Visum quod imaginem insculpsit, Bud.: Appian. de Annibale, Τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελών, ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου, Marcelli annulo signum eis impressit, Obsignavit. Sic rursum Philo de Mundo, Τυπωθὲν σφραγῖδι Θεοῦ. E Greg. Naz. autem, Τῇ γραφῇ τυπωθέντες, pro Sacro scripturæ penicillo effigiati. Ex Eod., de Baptismo, Εἰ καὶ μὴ συνιέντα τελείως, ἀλλ' οὖν τυπούμενα, sub. νήπια. || Hes. vero τυποῦται exp. non solum πλάττεται, γλύφεται,

μιμεῖται, sed etiam πλήσσεται. Ac si τυπόω i. significaret q. τύπτω. [" Ad Charit. 258=512. Valck. Adoniaz. p. 374. Jacobs. Anth. 6, 345. T. H. ad Plutum p. 320. Athlet. Stat. 16." Schæf. Mss. " Nonn. D. 6, 21." Wakef. Mss. Arat. 171. σφραγῖδι, Plut. 8, 329. Ἀὴρ φθόγγοις ἀνάρθροις τυπωθεὶς, Meleager 11. παῖδα τυπωσάμενος.] Τύπωμα, τὸ, i. q. τύπος, Figura. Eur. Phœn. (165.) τύπωμα μορφῆς, Figura formæ. Plut. de Deo Socr. Φάντασμα καὶ τύπωμα στρογγυλοειδές. Soph. vero El. (54.) τύπωμα χαλκόπλευρον vocat Æream urnam in qua Orestis esse cineres dicebantur, s. τὸ χαλκοῦν ἄγγος, τὴν χαλκῆν ὑδρίαν, τὸ χαλκοῦν κιβώτιον. Sic enim exp. Schol. et alii. Ita autem vocat, quoniam ἐκ χαλκοῦ ἐτετύπωτο. [" Jacobs. Anth. 10, 161." Schæf. Mss. " Vas, de navi, Lycophr. 1299." Kall. Mss.] " Τύπωσις, Informatio, Deformatio, Expressio," [Impressio, Plut. 10, 463. 464. Bruto 37. " Schol. Arat. 49." Wakef. Mss. " Ammon. 95. * Τυπωτὴς, Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. Orph. H. 34, 26. σφρηγῖδα τυπωτὴν, ubi Herm. restituit * Τυπῶτιν. " Τυπωτὴς, Nov. Interpr. Bibl. Gen. 48, 10." Routh. Mss. * " Τυπωτικὸς, Figuratus, Dionys. Areop. 2, 66. 305. 307." Kall. Mss. Athen. 392.] " Τυπωτὸς, " Informatus, Deformatus, Expressus, Effictus, Lycophr. (262.) τόρμα τροχοῦ τυπωτή." [" Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. * " Ἀτύπωτος, Non formatus, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 17. T. 3. p. 349, 44. Εἴπω τὴν γέννησιν τὴν ἡμετέραν; οὐ σπέρμα βραχὺ πρῶτον ἄμορφον καὶ ἀτύπωτον ἐνίεται εἰς τὴν ὑποδεχομένην μήτραν αὐτό;" Seager. Mss. Vide Διατυπόω. Nondum plene expressus et elaboratus, Plut. 8, 520. " Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno 181. Combef." Boiss. Mss. " Suid. v. Διατυπόω." Gataker. Mss. * " Εὐτύπωτος, Ad figurandum facilis, Dionys. Areop. 172=de Div. Nom. 11, 6." Kall. Mss. Plut. 4, 621. Q. S. 4, 1. " Valck. Hipp. p. 299." Schæf. Mss. * " Ὁμοιοτύπωτος, Similiter expressus, Dionys. Areop. 9." Kall. Mss.]

Ἀνατυπόω, vel Ἀνατυπόομαι, Reformo, Iterum formo: item pro simplici τυπῶ, Formo. Accipitur interdum metaphorice pro Informo aliquid in animo, Informationem alicujus rei animo concipio, Imaginor. Greg. Naz. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο εἶναι θεὸν ὅπερ ἐφαντάσθημεν, ἢ ἀνετυπωσάμεθα, ἢ λόγος ὑπέγραψεν. Cum autem ἀνατυποῦν expono Informationem alicujus rei animo concipere, usurpo accus. Informationem eo modo quo Cic., ni fallor. || Suid. ἀνατυπῶσαι exp. ἀνατρέψαι, si mendum hic non est ap. eum, i. e. Evertere. [Jambl. Protr. 50. de impressione sigilli, Lucian. 2, 229. " Thom. M. 62. 888. ad Lucian. 1, 544. Boiss. Philostr. 359. 474." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 333." Wakef. Mss. * Ἀνατύπωμα, Diog. L. Zenone 61.] Ἀνατύπωσις, Reformatio, i. e. Formatio quæ denuo fit, Formatio; nam ab Hes. exp. per simplex τύπωσις. || Est etiam Imaginatio, Informatio; eo sensu quo paulo ante usurpavi. A Suida exp. διανόησις. [" Boiss. Philostr. 360." Schæf. Mss. Ἀνατυπωτικὸς, Simplicius ad Epict. p. 73. φαντασίαι ἀληθῶν ἀνατυπωτικαί. * Προανατυπόω, Cyrill. c. Jul. 355.]

Ἀποτυπόω, s. Ἀποτυποῦμαι, Exprimo, Effingo. Plato Tim. (p. 39.) Τοῦτο δὴ τὸ λοιπὸν ἀπειργάζετο αὐτοῦ, πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν: [de LL. 3. p. 681. Dionys. H. 2. p. 184, 11. Diod. S. 161, 13. 19. 209, 29. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 43. " Ruhnk. Hist. Or. p. 62." Schæf. Mss. " Hierocles 238." Wakef. Mss. * Ἀποτύπωμα, Gl. Effigium, Plato Theæt. p. 194. " Dionys. Areop. 307. * Ἀποτύπωσις, Andr. Cr. 231. Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 280." Kall. Mss. Longin. 13, 9. Toup. p. 309.] Unde BICOMP. Ἐναποτυπόω, Imprimo, i. q. ἐναπομάττω, [" Hierocles 300." Wakef. Mss. " Euseb. H. E. 90. * Ἐναποτυπωτέον, Clem. Alex. 247. (Pæd. 3, 11. p. 289, 9.)" Kall. Mss. * Προαποτυποῦμαι, Basil. 3, 27.]

Διατυπόω, Informo, Instituo. Bud. interpr. Formo moribus et instituo. Suid. autem διατυπῶν exp. διατιθέμενος ἐπὶ τὸ βέλτιον: afferens h. incerti Auctoris l. Καὶ διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μετατάττων πρὸς

A εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον. Rursum Bud. διατυπῶσαι interpr. Constituere, Reformare, Sancire: quo modo in Pand. accipi tradit. Idem in iisd. Pand. usurpari dicit pro Constituere vel Statuere de rebus suis: veluti testator sæpe διατυποῦν dicitur. Pro Constituere apud se potest accipi et apud Herodian. 4, (3, 16.) Ταῦτα δὴ αὐτῶν διατυπούντων. Ibi enim Polit. vertit, Hæc dum illi agitarent. Itidemque 2, (9, 1.) Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος, καὶ κούφαις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσιν. Ubi Polit. rursum, Hæc dum agitaret levi incertaque spe subnixus. Sed et λογισμῷ διατύπωσον affertur pro Cogitatione finge. Dictum enim est accipi pro Constituo apud me, Animo concipio et fingo. Prioris autem Constituo, significantis Sancio, Condo, hoc affertur e Luciano exemplum, (1, 87.) Διατυποῦν νόμους. [" Act. Traj. 1. p. 222. Diod. S. 1, (13.) 257. ad Charit. 364." Schæf. Mss. " Formo, Informo, Primis elementis instruo, Suid. v. Στοιχειοῦμαι." Schleusn. Mss. * " Διατύπωμα, Timario in Notit. Mss. 9, 182." Kall. Mss.] Διατύπω-
B σις, ἡ, Informatio. Basil. de Vita Solit. Ἀμαθῆ γὰρ εἶναι δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων διδαγμάτων, ἕτοιμον ὑποδέξασθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις. Exp. etiam Constitutio, Statutum. Bud. vero pro Testamentum affert e Damasceno p. 149. Γράψον ἐν τῇ σῇ διατυπώσει μετὰ τῶν τέκνων καὶ συγγενῶν συγκληρονόμον καὶ τὸν δεσπότην· ἐχέτω σου ὁ χάρτης τοῦ δικαστοῦ τὸ ὄνομα, καὶ μνήμης μὴ ἀμοιρείτω πτωχῶν. Hæc autem verba ipse Damasc. citat e Chrys. Sic porro et supra docui testatorem dici διατυποῦν Cum de rebus suis statuit. Rursum διατύπωσις exp. etiam Descriptio, Lineamentum, ut διατυπόω quoque Informo, Describo: quæ signif. magis propria est. [Dionys. H. de C. VV. 195. " Plut. Alex. p. 175. Schm." Schæf. Mss. " Descriptio, qua res veluti adumbratur, et spectanda proponitur, Longin. 20, 12. cf. Aquilam Rom. §. 13. Sic Sopater Διαιρ. 313. διατύπωσιν appellat, τὸ διατυποῦν τὰ πάθη τῶν νοσούντων. Nempe si medicus defendetur, defensor in epilogo hac orationis forma
C utatur, et veluti eos, quos ille curavit, loquentes inducat: Ego hujus beneficio pater sum, ego per illum parentes habeo. Itaque Alexander περὶ Σχημ. plenius illam ita definit: Ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων * παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ * ἐναργήματα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἤθη διατιθώμεθα. Vide Plut. de Glor. Athen. et v. Ἐνάργεια. Sic et Ulpianus ad Dem. pro Cor. 222. Τὸ ὑπ' ὄψιν ἄγειν τῷ λόγῳ τὰς συμφορὰς, vel τὰ πράγματα, appellat διατύπωσιν. Et mox: Διαφέρει δὲ ἡ διατύπωσις τῆς ἐκφράσεως, τῷ τὴν μὲν διατύπωσιν διὰ πάθος τι λέγεσθαι, τὴν δὲ ἔκφρασιν ὥσπερ ἐν διηγήματι εἶναι: cf. Eund. ad Demosth. c. Mid. 366. ubi planius etiam de hac forma exponit, Ἔχει συγγένειαν πλείστην πρός τε ἔκφρασιν καὶ διήγησιν· ἐν ἅπασι γὰρ τούτοις ἔκθεσίς ἐστι πραγμάτων γεγονότων· ἀλλὰ τὸ μὲν διήγημα ἁπλῆν καὶ ἀκατάσκευον ἔχει τὴν ἔκθεσιν· ἡ δὲ διατύπωσις τὸ πᾶν αὐξήσει καὶ ἐναργείᾳ κεῖται· καὶ αὖ τὸ μὲν διήγημα κατ' ἀκολουθίαν πρόεισι τοῖς συνδέσμοις ἑνούμενον, ἡ δὲ διατύπωσις κομματική ἐστι καὶ ἀπόλυτος
D διεξαλλαγῆς σχημάτων προϊοῦσα: vide quæ dicta sunt ad v. Ἔκφρασις et cf. Quintil. 9, 2, 40. ubi et hoc addit: Ad illam virtutem διατυπώσεως referri quoque a nonnullis locorum dilucidam et significantem descriptionem, quam alii τοπογραφίαν appellent. Exempla plura dedit Voss. Inst. Rhet. 5. p. 377." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Διατυπωτέον, Dionys. H. 5, 239." Schæf. Mss. * Διατυπωτικὸς, Schol. Apoll. Rh. 1, 834. p. 66. Schæf. * Διατυπωτὸς, unde] " Ἀ- " διατύπωτος, Qui οὐ διατετύπωται, Qui informatus et " effictus non est, Informis, Ocell. de Universo, Ὁ " ἀὴρ ἀδιατύπωτος πρὸς ψόφον καὶ πρὸς λέξιν καὶ πρὸς " μέλος, interpr. Aër inexpressus est, si cum strepitu " conferatur." [" Diod. S. p. 7. Chrys. in Gen. 1. p. 9, 28. " Bekk. Anecd. 448." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 572. Emendd. 2, 386. Dawes. M. Cr. 522. Wakef. S. Cr. 5, 127." Schæf. Mss.] " Δυσδιατύπωτος δοῦλος, Servus qui ægre ad bonos mores " formatur, Bud. e Chrys." [" in Tit. Serm. 4. T. 4. p. 397, 30." Seager. Mss. * " Προδιατυπόω, Ante

informo, per typos vel umbras exprimo, Chrys. in Matth. Hom. 66. T. 2. p. 420(=526.)" Seager. Mss. Philo J. p. 4. "Præfiguro, Method. 419. Andr. Cret. 283. Προδιατυπόομαι, Ante informor, Clem. Alex. 475(=564.) Præfiguror, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 156. 165. * Προδιατύπωσις, Clem. Alex. 92(=113.)". Kall. Mss. Phot. Bibl. Cod. 165.]

Ἐκτυπόω, s. Ἐκτυπόομαι, Exprimo, Effingo. Bud. e Plut. de Placit. Philos. Ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, In ceram exprimo. Idem e Plat. de LL. 6. Εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ τίκτειν πάντα φαυλότερα, Temulentiæ vitium in animabus infantium exprimentem et insculpentem, gignere deteriores. Idem ἐκμάττειν et ἐκσφραγίζεσθαι dicitur. Exp. etiam Formo, Informo, nec non Assimilo; afferturque e Greg. Naz. Ἐκτυποῦντωσαν κηρὸν pro Ceram informent, imprimant. [" Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 10." Schæf. Mss. " Schol. Il. Φ. 79. Ælian. H. A. 91." Wakef. Mss.] Ἐκτύπωμα, τὸ, Expressio, Effigies, ὁμοίωμα, ἐκμαγεῖον: ut ἐκτύπωμα τῆς ἀσπίδος affertur pro Clypei expressio. [Menander Athenæi 484. Plato Timæo p. 50. " Amphilochius Photii p. 698. Wolf." Schleusner. Mss. " Boiss. Philostr. 466." Schæf. Mss. * Ἐκτύπωσις, Gl. Effigies, LXX. 3 Reg. 6, 34. Stob. Phys. 850. " Joseph. 514, 15." Wakef. Mss. " Andr. Cret. 122." Kall. Mss. * " Ἐκτύπωτος, Dawes. M. Cr. 520." Schæf. Mss. * Προεκτυπόω, Philo J. p. 3. * " Προεκτύπωμα, Germanus in Dormit. B. M. 98. * Ὑπεκτυπόω, Const. Porph. de Imag. Edess. p. 89." Boiss. Mss.]

Ἐντυπόω, s. Ἐντυπόομαι, Imprimo: ut, Ἐντετύπωται οὐλὴν τῷ μηρῷ, affertur, pro Femori cicatricem habet impressam. Exp. etiam Formam et effigiem exprimo: Aristot. de Mundo, Φασὶ τὸν Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι, Faciem suam expressisse. [" Palladas 93. Boiss. Philostr. 393." Schæf. Mss. * Ἐντετυπωμένως, Schol. Apoll. Rh. 1, 624. Vide Ἐντυπάς. * Ἐντύπωμα, ibid. Philostr. V. A. 2. p. 86. Agatharchides Hudsoni p. 59. Osann. Philem. p. xxxv. " Ad Diod. S. 1, 211." Schæf. Mss. " Sculptura, Cælatura, Clem. Alex. 330(=281.) Cavitas, Phot. 744." Wakef. Mss.] Ἐντυπωτὴς, ὁ, Impressor, τυπογράφος s. χαλκογράφος. Quæ vocabula a nostræ ætatis hominibus excogitata sunt, ut et ipsa τυπογραφικὴ τέχνη quam vocant. AT Ἐντύπωσις, ἡ, dicitur Humeri acetabulum, Ubi humerus cum brachio coalescit et committitur, ὅπου ἐνερείδεται ὁ ὦμος: J. Poll. 2, (137.) ubi et ὠμοκοτύλην nominari eandem ἐντύπωσιν ait, i. e. Cavitatem humeri. [" Etym. M. 743, 43." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπιτυπόω, Exprimo, Prodo literis, Method. 395." Kall. Mss. Tzetz. Exeg. Il. p. 20, 16.]

Μετατυπόω, Transformo, [Clem. Alex. Str. 4. p. 631, 43. " Philo J. 2, 360. Adamant. 422." Wakef. Mss. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 310." Schæf. Mss.] Μετατύπωσις, Transformatio s. Transfiguratio. Gramm. vett. μετατύπωσιν vocant σχῆμα quoddam, quo ἐκ συνθήκης ἁπλοῦν γίνεται, s. quo aliquid μετατυποῦται ἀπὸ συνθέτου λέξεως εἰς ἁπλῆν, Eust. 75. Sic p. 626. Διάλυσις ἡ μετατύπωσις λέγεται τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐν πόλει ἄκρῃ, ληφθὲν ἀντὶ συνθέτου ὀνόματος τοῦ ἀκροπόλει. Ubi et hæc affert exempla, Μέσῃ ποταμῶν pro Μεσοποταμία, et Λευκὴ πέτρα pro Λευκοπέτρα, et κενὴ δόξα pro κενοδοξία, et θέης ἄξιος ap. Herod. (1, 25.) pro ἀξιοθέατος. Sic cum Theocr. (15, 112.) dicit δρυὸς ἄκρα pro ἀκρόδρυα, et Soph. (Œd. T. 324.) τέλη λύει φρονοῦντι pro λυσιτελεῖ. [" Ad Greg. Cor. 422. " Fischer. l. c. Reiz. Acc. 126. Ammon. 93." Schæf. Mss. " Schol. Il. Z. 88." Wakef. Mss.]

Παρατυπόω, Perperam formo s. figuro, Obiter formo et in transitu. [" Ad Mœr. 313. Thom. M. 689." Schæf. Mss. * " Παρατύπωσις, Effigies, Plut. 2, 404." Wakef. Mss. * Παρατυπωτικὸς, Sext. Emp. 470.] UNDE Παρατυπωτικῶς, quod exp. Rudius minusque expresse, Crassiore Minerva, ap. Gal. de Causis Sympt. 3., ubi ait, Ἀμυδρῶς καὶ π. αἰσθάνεσθαι. Idem itaque fuerit παρατυπωτικῶς quod supra τύπῳ

A et τυπωδῶς. [* Παρατύπωτος, unde * " Εὐπαρατύπωτος, Imagines falsas admittere proclivis, M. Anton. 5, 33. αἰσθητήρια." Kall. Mss.]

[* " Περιτυπόω, Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 20. p. 169." Kall. Mss. " Ad Charit. 299. Jacobs. Anth. 8, 313. Bast Lettre 217." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Προτυπόω, Præformo, Præinformo. Quidam interpr. Imaginor, Fingo, non expressa præp. [" Clem. Alex. 366." Wakef. Mss. Heliod. 9. p. 450. Ψυχῆς τὰ μέλλοντα εἴδωλα προτυπουμένης. * " Προτύπωμα, Præfiguratio, Præformatum aliquid, Typus prævius, Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 933." Seager. Mss. " Ad Lucian. 1, 202." Schæf. Mss. " Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 259. * Προτύπωσις, Præformatio, Præfictio, Amphil. 14. Præfiguratio, Præcedens typus, Method. 397. 423. Andr. Cr. 111. Iren. Fr. 16. Athan. 2, 56." Kall. Mss. " Herodian. Epimer. 126." Boiss. Mss. Basil. 3, 28.]

Προστυπόω, Apprimo. Et Προστυποῦμαι, Appri-
B mor, ap. Gal. ad Gl.: Bud. quoque interpr. προστυποῦν, Apprimere, Premendo applicare, ut emplastra apprimi dicuntur. [" Ad Charit. 299." Schæf. Mss. " Effingo, Clem. Alex. 234." Wakef. Mss. Chirurg. Vett. 101. Τῆς μήνιγγος τῷ κρανίῳ προστετυπωμένης. * Προστύπωσις, Paul. Ægin.]

[* " Συντυπόω, Conformo, Conformem efficio, Simpl. Comm. in Epict. Enchir. 263. Schn.=418. Schw. Οἱ περὶ τῶν τοιούτων λόγοι — συντυποῦσιν ἑαυτοῖς τὴν ζωήν." Schw. Mss.]

Ὑποτυπόω, s. Ὑποτυπόομαι, Informo, Delineo, et oculis subjicio, Bud. 793. Idem p. 754. interpr., Repræsento, et speciem rei informo, afferens ex Herodiano 1, (6, 6.) Τοιαῦτα δή τινα τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι, ἤγειρον αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις εἰς ἡδονῶν ἐπιθυμίαν: quem sic vertit, Hujusmodi deliciarum speciem animo ejus informantes. Polit. autem sic, Tali sc. illecebrarum mentione facile adolescentis animum voluptatum cupidinibus incenderunt. Idem Bud. 751. Ὑποτυπῶσαι, inquit, et Ὑποτυπώσασθαι est In-
C formare rem aliquam, h. e. Summaria descriptione designare, quod et περιγράψαι dicitur. Aristot. Eth. 1, 7. Περιγεγράφθω μὲν ἀγαθὸν ταύτῃ· δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι. Et Metaph. 6. Ὑποτυπωσαμένοις πρῶτον τὴν οὐσίαν, τί ἐστιν, Si primo constituerimus et circumscripserimus quid sit substantia. Gal. initio suorum ad Gl. librorum, Ἰαμάτων τινὰ καθόλου μέθοδον ὑποτυπώσασθαι. Hæc fere ille ibi, ubi vide et Cic. ac Quintiliani locos quosdam in quibus similis est usus Latini verbi Informare. || Ὑποτυποῦμαι, inquit Idem p. 754., Animo verso et imaginor, Herodian. 1, (3, 11.) Τοιαύτας δὲ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τε καὶ ἤλπιζεν. Polit. quoque vertit, Has igitur tyrannidum imagines cum animo volutans. [" Phalar. 322. ad Dionys. H. 1, 211. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 8." Schæf. Mss. Schn. Lex.] Ὑποτύπωσις, ἡ, Rei alicujus informatio, Informata descriptio: qua sc. aliquid delineamus et oculis subjicimus. Cujus signif. duo exempla e Strab. habes ap. Bud. 793., ubi vide et
D alia. Idem p. 754. ὑποτύπωσιν esse dicit quasi Lineamenta præformata ad colores illinendos, aut operis absolvendi præscriptum, afferens ex 2 ad Tim. 1, (13.) Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας. Ubi Chrys. translationem esse dicit a pictoribus, ac si diceret, ἐνετυπωσάμην σοι εἰκόνα τῆς ἀρετῆς, καὶ τῶν θεῷ δοκούντων ἁπάντων, ὥσπερ τινὰ κανόνα καὶ ἀρχέτυπον ὑγιεινῶν λόγων εἰς τὴν σὴν ψυχὴν ἐγκεκολαφώς. Vetus Interpres ὑποτύπωσιν ibi vertit Formulam: novissimus autem, Exemplar: qui eo verbo significari putat vel Docendi formam, vel Ipsius doctrinæ praxin, quæ efficeret ut Timotheus esset viva quædam imago ejus doctrinæ quam annuntiabat. Quidam malunt interpretari Informatio: ut Bud. Informationem et ὑποτύπωσιν dici scribit impressam rei in mente formam, sive ea a natura s. a præceptore imprimatur. Alex. vero Aphr. κοινότερον καὶ ἐν ὑποτυπώσει τινὶ λέγειν dicit quod Aristot. τύπῳ περιλαβεῖν. || Ὑποτύπωσις, inquit Bud. 754., Figura est quæ Evidentia et Illustratio dicitur.

quando res ita scribendo exprimitur, ut delineari videatur. E Cic. 3 de Or. quidam interpr. Illustris explanatio, rerumque quasi gerantur sub aspectum pene subjectio. Quintil. 9, 2. Illa vero, ut Cic. ait, sub oculos subjectio tum fieri solet, cum res non gesta indicatur, sed ut sit gesta ostenditur, nec universa, sed per partes: quem locum proximo libro subjecimus evidentiæ. Et Celsus hoc nomen isti figuræ dedit: ab aliis ὑποτύπωσις dicitur, proposita quædam forma rerum, ita expressa verbis ut cerni potius videatur quam audiri: Ipse inflammatus scelere ac furore in forum venit; ardebant oculi, toto ex ore crudelitas emicabat. Eadem figura a quibusdam NOMINATUR Διατύπωσις, ut ab Aquila Rom. Cujus Plut. quoque meminit in libello quem scripsit περὶ τῆς Ὁμήρου Ποιήσεως: ubi eam esse dicit ἐξεργασίας πραγμάτων ἢ γινομένων ἢ ὄντων ἢ πραχθησομένων, εἰς τὸ παραστῆσαι ἐναργέστερον τὸ λεγόμενον: afferens ex ipso Poëta, Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει· Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Vide et aliud ap. eum exemplum, in quo hæc διατύπωσις directa est πρὸς τὸ οἶκτον κινῆσαι, desumtum ex Il. X. 60. et sequentibus. [" Ὑποτύπωσις, Dionys. Areop. 154. 161. 166. 168. 173. 261. 275. 276. Clem. Alex. 277. 474. Orig. c. Cels. 182. Sext. Empir. p. 1. cf. ibi Fabric., Euseb. H. E. 175. cf. Vales." Kall. Mss. " Valck. ad Chrys. p. 3. Zeun. ad Xen. K. Π. 681." Schæf. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 11. Dionys. H. de C. VV. 195. Schleusn. Lex. N. T. * Ὑποτυπωτικὸς, Sext. Emp. 64. * Ὑποτυπωτικῶς, 65. " Fabric. ad Eund. init. * Προϋποτυπόω, Diod. S. 2, 586." Schæf. Mss. Philo J. 436. Alex. Trall. 9. p. 165. * " Συνυποτυπόομαι, Phot. Epist. p. 2. §. 5." Kall. Mss.]

Τυπὰς, άδος, ἡ, Malleus. Hes. enim τυπάδι exp. σφύρᾳ: quod ap. Plut. legitur (9, 200.) Οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Sed puto ea verba e Tragico aliquo desumta esse, majori e parte. [" Brunck. Soph. 3, 484." Schæf. Mss.] ITEM Τυπὶς pro eod. ap. Apoll. Rh. 4, (957.) Ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας: nam et ibi Schol. exp. σφύρας: [762. 776. " Ad Diod. S. 1, 182." Schæf. Mss. * Τυπάδεια, Bekk. Anecd. 1364. ubi et * Τροπάδεια.]

Τύπανον, τὸ, Baculus, Baculum; Tympanum, [s. Typanum, Catull. 62, 9.] i. e. Instrumentum quoddam bellicum, quo pulsato cietur sonitus. Legitur in Epigr. et ap. Apoll. Rh. (1, 1139.) Vide et Τυμπανίζω. [" Pierson. Veris. 204. Ilgen. Hymn. 585. Brunck. Apoll. Rh. 217. Jacobs. Anth. 7, 85. 249. 9, 468." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 301.]

Frequentius vero pro illo τύπανον pleonasmo literæ μ, DICITUR Τύμπανον: eoque utuntur tam prosæ Scriptores quam Poëtæ. Signif. vero itidem Baculus s. Fustis: quoniam sc. eo τύπτουσι: ut et Suid. ait, Τύμπανα, βάκλα, παρὰ τὸ τύπτειν· ξύλα ἐν οἷς ἐτυμπάνιζον: quoniam sc. antiquitus utebantur hoc supplicio. || Τύμπανον SIVE Τύμπανος dicitur etiam Instrumentum quoddam intus cavum, rotundum in modum cribri, sed altius, cujus os utrimque pellibus obductum, baculis pulsatur ad ciendum sonum. Suid. ἐκ δερμάτων γίνεσθαι scribit et κρούεσθαι, bacchasque eo usas fuisse: afferens duo exempla ex Epigr., in quorum altero neutro genere usurpatum est, in altero autem masculino. Idem et hunc incerti Auctoris locum affert, Οἱ Ἰνδοὶ ἀντὶ σάλπιγγος ταῖς μάστιξιν ἀπεκτύπουν εἰς τὸν ἀέρα· εἶχον δὲ καὶ τύμπανα, φρικώδη τινὰ βόμβον ἐξ ἑαυτῶν ἀνιέντα. Quorum Indicorum tympanorum descriptionem ibi vide. Athen. 13. Βακχικώτερον μετὰ τυμπάνων προελθεῖν: 8. Ἐξάκουστος ἐγένετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος, καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι δὲ τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. Lat. etiam Tympana appellant, inter quos Ovid. dicit Inania tympana tundere. Sed iidem tympana vocant etiam Rotas quæ pedum pulsu versatæ, lapides, aquam, aut alia in altum subvehunt: quorum crebra mentio ap. Vitruv. [Schn. ad Eund. 4, 7.] Vide et Τυμπανίζω. || Τύμπανος dicitur etiam Avis quædam quæ a cornice necatur, ut est ap. Aristot. H. A. 9, 1.: ubi tamen quædam exempl. HABENT Τάπυνος. [" Τύμπανον, ad Lucian. 1, 193. 234. Schier. Ind. ad Somn. Bergler. Alciphr. 51. ad Thom. M. 140. Koen. ad Greg. Cor. 119. ad Herod. 316. ad Diod. S. 1, 152. ad Charit. 787. Musgr. Hel. 1317. 1363. Wakef. Herc. F. 350. Jacobs. Anth. 6, 272. 7, 85. 247. 249. 405. 8, 127. 9, 146. Epigr. adesp. 115. Brunck. Apoll. Rh. 217. T. H. ad Plutum p. 134. Kuster. Aristoph. 9. Genus cruciatus, Jacobs. Anth. 9, 468. ad Lucian. 1, 627. Τύμπανος, Jacobs. Anth. 7, 375." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Tabula cavata, ut tympanum, Varro R. R. 3, 5, 15.]

Τυμπανοειδὴς, Tympano similis, [Plut. 9, 546. " Diog. L. 9, 30." Boiss. Mss. " Aristot. de Cœlo 57." Wakef. Mss. Contracte * Τυμπανώδης, Schn. Lex. * Τυμπανοτερπὴς, Orph. H. 26, 11. * Τυμπανοτρίβης, Tympanotriba, i. q. μαλακὸς, κίναιδος, Effeminatus, Plaut. Bacch. 2, 7, 49. * Τυμπανοφόρος, unde] Τυμπανοφορέομαι, Tympanum fero, [mecum circumfero,] s. porto, Athen. (541.) de Dionysio ejecto e Sicilia, Τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, οἰκρτῶς τὸν βίον κατέστρεψε.

Τυμπανόεις, [Nicander Ἀ. 341.] ET Τυμπανίτης, ὁ, dicitur ὕδερος s. ὕδρωψ quidam, quod eo venter ita tendatur ut tympanum, et ita tentus pulsatusque similem tympano sonum reddat. Idem ET Τυμπανίας dicitur. Vide Ὕδρωψ.

[* " Τυμπανόομαι, Aqua intercute laboro, Athan. 1, 851." Kall. Mss. * Ἐκτυμπανόω, unde * Ἐκτυμπάνωσις, Tumor, in modum tympani, Strabo 16. p. 414. τῆς γαστρός.]

[* Τυμπανία, Alex. Trall. 8. p. 136. * Τυμπανικὸς, 139.]

[* Τυμπάνιον, Parvum tympanum, Strabo 3. p. 249. Tympania, Plin. 9, 54.]

Τυμπανίζω, Fustibus cædo; τύμπανα enim dici Baculos et fustes, Suid. et Schol. Aristoph. tradunt: quorum hic addit, esse ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. Hes. quoque τυμπανίζεται exp. πλήσσεται, ἰσχυρῶς τύπτεται, ἐκδέρεται: Suid. itidem ξύλῳ πλήσσεται, ἐκδέρεται, nec non κρεμᾶται. Quo postremo verbo videtur innuere, τύμπανον fuisse etiam Crucis quoddam genus s. Patibuli: Epigr. in Astrologos, Ἄξιοι εἰσι τυχεῖν πάντες ἑνὸς τυπάνου, quidam interpr. Digni sunt qui omnes eandem nanciscantur crucem. Quæ interpr. locum habere queat et in 2 Macc. 6, (19.) Τοσαῦτα δὲ εἰπὼν, ἐπὶ τὸ τύμπανον εὐθέως ἦλθε. Nisi forte τύμπανον utrobique significet Palum ad quem adalligati fustibus concidebantur et contundebantur sontes. Præsertim cum sequatur, Μέλλων ταῖς πληγαῖς τελευτᾷν: item, Σκληρὰς ὑποφέρω κατὰ σῶμα ἀλγηδόνας. Polyb. hoc τυμπανίζειν vocat ξυλοκοπεῖν: unde ξυλοκοπία dicitur Fustuarium. Itidem in Ep. ad Hebr. 11, (35.) Ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, quidam interpr. Fustuario multati sunt, Fustibus cæsi sunt. Novissimus Interpres cum Veteri maluit reddere, Distenti sunt. || Tympanum pulso s. tundo, Tympanizo: Suet. Augusto, De Gallo matris deum tympanizante: 1 Reg. 21, (13.) Ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως. Apud Philostr. Polemonis quidam sectator Scopelianum in declamationibus dicebat τυμπανίζειν, quoniam ἐσείετο μᾶλλον ἐν αὐταῖς ὥσπερ βακχεύων. Is vero λαβόμενος τοῦ σκώμματος, respondit se quidem τυμπανίζειν, sed τῇ τοῦ Αἴαντος ἀσπίδι. Quintil. itidem Eloquentiæ tympana dicit. [" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 10. Lennep. ad Phal. 73. Jacobs. Anth. 9, 468. Wakef. S. Cr. 4, 129. Kuster. Aristoph. 9. Boiss. Philostr. 424." Schæf. Mss. " Τυμπανίζειν Rhetoribus dicebantur, qui nimio impetu et veluti furore dicendi, et excessu ἐνθουσιασμοῦ in dicendo, declamando, et gestibus uterentur: vide Philostr. Vit. Scopel. 510. Unde Tympana eloquentiæ dixit Quintil. 5, 12. p. 245. Græci etiam βακχείαν, et παρένθυρσον, de quibus suo loco exposuimus. Idem κορυβαντιᾷν ap. Themist. Or. 1., ubi τῷ ἐξιστάναι jungit: cf. Cresoll. Theatr.

1, 15.: Quintil. autem l. c. Tympanorum voce usus esse videtur, ut effeminatam declamatorum eloquentiam notaret, nervis et robore virili destitutam; unde illis Arma opponit. Nam tympana effeminatorum Deæ Phrygiæ sacerdotum Bacchantiumque mulierum instrumenta erant: quamvis iisdem et furor et ille, quem supra nominavimus ἐνθουσιασμὸς proprius fuit: v. Gesner. ad Quintil. l. c." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Τυμπανισμὸς, ὁ, Tympani pulsatio, Plut. [6, 653. 7, 335. Aristoph. Α. 388. * " Τυμπανιστὴς, ad Dionys. H. 2, 680." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1035. * Τυμπανιστὴρ, unde * Τυμπανιστήριος, e quo per contr.] Τυμπανίστρια, ἡ, Quæ tympanum pulsat, Tympanistria itidem Latinis. Demosth. (320.) Τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας, Filio Glaucotheæ tympanistriæ. Erat enim una e sacerdotibus matris deum. [" Ad Lucian. 1, 193. Schier. Ind. ad Ejusd. Somn." Schæf. Mss. LXX. Ps. 67, 27. Zonaras 1755. Τυμπανιστριῶν μελῳδουσῶν. * Τυμπανιστὸς, Gl. Τυμπανιστῶν Membraneorum. * Ἡμιτυμπάνιστος, Hesychio ἡμιθανής. J. Poll. 6, 160. Ἡμιθνὴς, ἡμιμέθυσος, ἡμιτυμπάνιστος.]

Ἀποτυμπανίζω, Fustibus concido, Dem. (126. 383.) Joseph. Sic Plut. Καὶ συλλαβὼν ἀποτυμπανιεῖ τὸ παιδίον. Athen. (p. 154.) Δικαιότατός ἐστιν ἀποτυμπανισθῆναι. Sed sunt qui ἀποτυμπανισθῆναι exp. etiam Tympanis ac fidiculis extendi, e Cyrilli l. 8. Varinus, τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι, e nescio quo. [" Gataker. A. M. P. 912. Lennep. ad Phal. 73. Cattier. Gazoph. 62. Jacobs. Anth. 9, 468." Schæf. Mss. * " Ἀποτυμπανισμὸς, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 27. T. 4. p. 567, 29. Ἀποτυμπανισμὸς γὰρ λέγεται ὁ * ἀποκεφαλισμός." Seager. Mss.] Περιτυμπανίζω, Tympanorum pulsatione circumdo. Pass. Περιτυμπανίζομαι, Circumdor tympanorum boatu. Plut. (6, 638.) Τὰς τίγρεις φασὶ περιτυμπανιζομένας ἐκμαίνεσθαι καὶ ταράττεσθαι, καὶ τέλος αὐτὰς διασπᾶν, Tympanis circa ipsas sonantibus. Eadem iisdem propemodum verbis habet [p. 546.]

Τυπέω, dictum est supra significare non solum πλήσσω, verum etiam κροτέω, ψοφέω, κτυπέω. Quin hoc ipsum κτυπέω inde esse derivatum secundum Gramm. Quibus facile assentior. Nam Κτυπέω proprie est Pulsu sonitum cieo, qualis est tympani: unde τυμπάνων κτύπος supra. Et qui scuticæ verbere sonum excitat, ἀποκτυπεῖν dicitur itidem paulo ante in Τύμπανον. Et Lucian. (2, 313.) Τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων: nam si ferreis calceis solum plaudas, s. tundas, sonitus excitatur itidem, et κτύπος. Apud Hom. vero Jupiter multis in locis μεγάλ' ἔκτυπε, pro Grande intonuit, vel insonuit cœlo: ut et Il. H. (479.) Σμερδαλέα κτυπέων. Idem magis proprie Ψ. (119.) de arboribus cæsis, ταὶ δὲ μέγα κτυπέουσαι Πῖπτον, Magno cum sonitu terram pulsantes. Pass. Κτυπέομαι eadem signif. dicitur qua κτυπέω. Aristoph. Πλ. (758.) ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασι, Strepebat, Resonabat, Plausum ciebat. || Rursum activum κτυπέω pro πλήσσω accipi potest, i. e. Verbero, Quatio, Percutio, Tundo, ap. Hesiod. Ἀ. (61.) χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι, Νύσσοντες χήλησι: si modo distinguamus post ἵπποι. Si quis tamen malit χθόνα cum νύσσοντες conjungere, et ἔκτυπον interpretari Sonitum ciebant, non magnopere repugno. Sic Virg. Sonitu quatit ungula campum. Item, cavatque Tellurem, et solido graviter sonat ungula cornu. Certe φόβον κτυπεῖν Eur. dixit Metum incutere: Rheso (308.) Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον. Sonat autem q. d. Metum insonare, pro Incutere sonitu. [" Brunck. Œd. C. 1464. Casaub. Athen. 1, 52. Musgr. Or. 373. 1467. Tro. 1306. Jacobs. Anth. 7, 400. ad Diod. S. 2, 205. ad Lucian. 2, 302. Lobeck. Aj. p. 368." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 8, 13. Κτυπεῖσθαι τὰ ὦτα ὑπὸ ἐννοίας ἵππων, Auribus percussis sonitum percipere et sentire equos. Hom. Hymn. 2, 149. Ἧκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν.]

Κτύπημα, τὸ, ET Κτύπος, ὁ, Sonitus, Strepitus; proprie Qui pulsu cietur; interdum et Fragor. Il. Τ. (363.) ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν Ἀνδρῶν. Itidemque Od. Π. (6.) περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν. Et Lucian. (2, 266.) Ποδῶν κτύπῳ. Rursum Hom. Il. P. A (175.) dicit κτύπον ἵππων. Et Xen. K. Π. 7, (1, 17.) Πολὺς δὲ κτύπος ὅπλων καὶ βελῶν παντοδαπῶν. [" Κτύπος, Brunck. Œd. C. 1464. Markl. Suppl. 87. Lobeck. Aj. p. 315." Schæf. Mss.]

[* Ἀεικτυπέων κεραυνὸς, Quint. Sm. 1, 677.] Ἀντίκτυπος, Contra sonans, Ex adverso sonans, Contrarium sonum edens. Vox ejus, qui respondet, dicitur ἀντίκτυπος ap. Nonn. (Jo. 247.) Ἰησοῦς δ' ἀπάμειπτο, χέων ἀντίκτυπον ὀμφήν: [al. χέων ἀρίδηλον ἰωήν. * Ἄκτυπος, unde adv. * Ἀκτυπὶ, i. q. ἀψοφητὶ, Polemo Physiogn. 1, 7.] Βαρύκτυπος, Graviter resonans, Gravem edens sonum, Gravisonus: ut βαρύγδουπος. Jovis epith. est ap. Poëtas, a tonitruum gravi horrendoque sonitu: unde et βαρυβρεμέτης dicitur et βαρύβρομος: nec non σμερδαλέα κτυπέειν dicitur idem, et μεγάλα κτυπέειν. [Hesiod. Ἔργ. 1, 79. Θ. 388. 818. Ἀ. 318. Simonides Fr. 230, 40. 231, 1. Pind. Ὀ. 1, 116. N. 4, 141. Anthol. 4, 489." " Wakef. S. Cr. 1, 36. Hymn. in Cer. 334." Schæf. Mss. * Βαρυκτυπὴς, Orac. Sibyll. 8. p. 757. * Δίκτυπος, Nonn. D. 10, 225.] Ἐρίκτυπος, i. q. μεγάλα κτυπέων, Magnos et vehementes edens sonitus, vel etiam Graves. Hesiod. (Θ. 441.) ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ; [456. 930. * Ἑτερόκτυπος, Nonn. D. 39. p. 1012. * Εὐκτυπέοντας ὀδόντας, Quint. Sm. 5, 21. * Νεόκτυπος, Greg. Naz. Epigr. 1. Muratorii, βροντή, Recens strepens tonitru.]

[* Κτυπητὴς, Schol. Aristoph. Σφ. 676. * Κτυπία, Hesychio ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος.]

[* " Ἀντικτυπέω, Jacobs. Anth. 10, 407. 12, 358." Schæf. Mss. " Suid. v. Ἀντήρεις." Kall. Mss. Schol. Soph. El. 89.] Ἀποκτυπέω, Sonitum edo s. cieo. Vide Τύμπανον. [* Διακτυπέω, Schol. Aristoph. Θ. 1007. * Ἐκκτυπέω, J. Poll. p. 80, 12.] Ἐπικτυπέω, Insono, Instrepo, Perstrepo; vel etiam simpliciter Strepitum excito, Sonitum cieo. Aristoph. (Ἐκκλ. 483.) τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε, Pedum plausu sonitum ciens. Apoll. Rh. (1, 1136.) σακέεσσιν ἐπέκτυπον, Strepitum ediderunt: [2, 565. 1082. Aristoph. Ὄρν. 780. " Toup. Opusc. 2, 200. Wakef. S. Cr. 3, 95. ad Herod. 316. ad Lucian. 2, 217." Schæf. Mss. * " Κατακτυπέω, Chrys. in Ps. 105. T. 1. p. 963. Ἐν τούτῳ δείματος αὐτοὺς ἐνέπλησε, μετὰ πλείστου πυρὸς φανεὶς, σάλπιγξι χρώμενος, καὶ κατακτυπῶν βρονταῖς." Seager. Mss.] Περικτυπέω, Circumsono, Circumstrepo, περιηχέω. Basil. Eustathio, Ἐπιστολαῖς αἷς συνέγραψαν καθ' ἡμῶν, πᾶσαν περικτυπήσαντες ἀκοήν. [" Toup. Opusc. 2, 18." Schæf. Mss. * Περικτύπητος, unde] " Ἀπερικτύπητος, Qui nullis " strepitibus circumsonat s. circumsonatur. Suidæ " ἀτάραχος, ἀπαρενόχλητος." * " Συγκτυπέω, Nonn. D. 3, 238. 43, 297. Schol. Opp. Ἀ. 2, 194." Wakef. Mss. * Ὑπερκτυπέω, Greg. Naz. 2, 3. * Ὑποκτυπέω, Ælian. N. A. 3, 13.]

AT VERO Ἐκτυπέομαι, quod affertur pro κτυπέομαι, exponiturque itidem Sono, Crepo, si mendo caret, erit comp. e τυπέω significante itidem ψοφέω et κροτέω. [Philostr. Apoll. 6, 26. Οὕτω ἐκτυπηθῆναι τὰ ὦτα.] At ἔκτυπον est aor. 2. a th. κτυπέω, ut ap. Apoll. Rh. 2, (1259.) ἔκτυπε δ' αἰθὴρ, Insonuit. Ex eod. vero τυπέω compositum est ET Ἐγγλωσσοτυπέω, SIVE Ἐγγλωττοτυπέω, quod exp. In ore semper habeo et jacto s. prædico. Ad verbum possis etiam interpretari Lingua crepo. Aristoph. Ἱππ. (782.) νικήσας, ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας; Schol. τὴν γλῶτταν ψοφεῖν τὰ κατορθώματα, σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων καὶ ἀεὶ ἐπὶ γλώττης ἔχειν.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ, ὁ, Rex, Princeps, βασιλεὺς, Aristoph. N. (564.) Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον, Jovem deorum regem, qui ab Hom. dicitur βασιλεὺς ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Hominum atque deum rex. Sic ap. Athen. (561.) Σὺ δ', ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων, Ἔρως, Rex et imperator deum et hominum. Sed notandum est, ap. Recentiores plerumque in malam partem acceptum fuisse hoc vocab., pro Rege s. Principe malo et iniquo: veluti cum Plut. dicit (8, 180.) loquens de Cecrope, Ἐκ χρηστοῦ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον. Et Athen. 12. Ἁπάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ

τυράννων πραότητι καὶ ἐπιεικείᾳ διενηνοχώς. Isocr. Symm. Τοῖς δὲ τυράννοις ἔθος καθέστηκε, τοῖς τῶν ἄλλων πόνοις καὶ κακοῖς αὑτοῖς ἡδονὰς παρασκευάζειν. Sic Aristot. Rhet. 2. Τριάκοντα τυράννους κατέλυσε. Plato Symp. Κατέλυσε τῶν τυράννων τὴν ἀρχήν: amor sc. quo Harmodius et Aristogiton conjuncti erant. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 33.) Τοὺς τυράννους συνεκβαλεῖν Ἀθήνηθεν. Itidem Aristot. Polit. 3. Μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐκβολήν, Plut. Τυράννων κατάλυσις, ap. Athen. Τυράννων ἀναίρεσις. Apud Eund. itidem, (340.) Ἔργον τυράννων, οὐκ ἀγορανόμων, λέγεις. Apud Latinos quoque Tyrannus initio fuit honestum vocab., sed postea principum malitia et crudelitate crescente, vituperari cœpit. Unde Ovidio Ferus tyrannus, Virg. Immitis tyrannus, Senecæ Sævus tyrannus, Sil. Lethifer tyrannus, Lucano Infandus tyrannus, Cic. Intolerandus tyrannus, et rursum Ovidio, Inhospita tecta tyranni. Interdum gen. adjunctum habet, et medio quodam modo accipi potest, Athen. (348.) Ἀπὸ ταύτης τῆς στρατηγίας τύραννος ἀνεφάνη τῆς πατρίδος, de Lygdamide, qui Naxiorum erat προστάτης, (249.) e Theopompo, Καταστῆσαι τῶν ὁμοεθνῶν τύραννον. Seneca vero dicit Orbis tyrannus. Quibus adde Plut. (8, 181.) Ἐν Μεγάλῃ πόλει Λυδιάδας ἦν τύραννος. Thuc. vero adjective dicit etiam πόλιν τύραννον, 1, (124.) p. 40. Τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον ἡγησάμενοι ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως καθεστάναι, ubi Athenæ intelliguntur. Sic Æsch. Pr. (786.) Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συλληθήσεται; i. e. τυραννικά: (cf. Soph. Œd. T. 588.) De Etymo autem hujus vocab. vide quæ Steph. scribat in Τυῤῥηνία. || Τύραννος, Tyrannus, dicitur esse Avis nomen ap. Aristot. H. A. 8. ["Ad Charit. 219. 391. Gesner. Ind. Orph. v. Βασιλεύς, Barthol. Voy. 6. p. 372. ad Cornel. Nep. p. 59. 383. Stav., Valck. Præf. ad Ammon. p. xx. ad Eund. 28. 138. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 38. Eran. Philo 173. ad Thom. M. 146. ad Od. Σ. 84. Markl. Suppl. 166. 429. Iph. p. 362. Musgr. Heracl. 753. Wakef. Trach. 316. Jacobs. Anth. 6, 156. Coray Theophr. 262. Adj., Valck. Hipp. p. 254. Brunck. Œd. T. 588. (Antig. 1169.) Musgr. Hel. 485. Tro. 474. An Hom. h. v. usurparit, Bergler. Præf. Od. p. 20. (Argum. Soph. Œd. T.) Conf. c. Τυῤῥηνός, Kuster. Aristoph. 52. ad Diod. S. 2, 145. Tzsch. ad Strab. 4. p. 246., 5. p. 414., 6. p. 365. ad Dionys. H. 2, 904. 921. 973. 1078. Schleusn. ad Phot. p. 74. Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 136.: cum μόναρχος, ad Diod. S. 2, 317. T. ἀλὸς, Valck. Hipp. p. 288.". Schæf. Mss. "T. τῷ βασιλεῖ contrarius, Plato Polit. 276. Serr." Routh. Mss. De omni stirpe regia, Soph. 2, 333.: cf. Schæf. ad Eur. Hec. Brunckianam, Lipsiæ typis Sommeri 1803. repetitam, p. 66. T. et κοίρανος conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 219. Τύραννον καταστῆσαι, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 333. 369. Nom. propr., Act. Apost. 19, 9. et Valck. Schol.]

[* Τυραννοδαίμων, ὁ, ἡ, Hes.] Τυραννοκτόνος, Tyrannicida, Tyranni occisor s. interfector. Utitur aliquoties Phalaris hoc vocab. in suis Epist.: ubi etiam dicit Τυραννοκτόνος Φαλάριδος, pro Occisor Phalaridis tyranni, Phalaridis tyranni interfector. Nec non adjective in Iisd. τυραννοκτόνον πάθος. [Plut. 7, 48. Diod. S. 517. 544. "Toup. Opusc. 1, 196. ad Phalar. 302. (314.)" Schæf. Mss.] Τυραννοκτονέω, Tyrannum occido s. interficio, Hermog. Item pass. in Epist. Phalar. Οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονήσεται Φάλαρις, Nec enim muliebri Phalaris tyrannus interficietur s. cadet. Resolvendum enim est ibi τυραννοκτονήσεται Φάλαρις in φονευθήσεται Φάλαρις ὁ τύραννος. ["Phalar. 266. ad 302. Valck. p. xxii." Schæf. Mss.] Τυραννοκτονία, Tyranni interfectio et occisio s. cædes, τυράννου ἀναίρεσις. Plin. et Quintil. voce comp. dicunt Tyrannicidium. Plut. (7, 381.) Τῆς Θρασυβούλου καὶ Ἀρχίου τυραννοκτονίας: [cf. Eund. in Arato 16. "Ad Phalar. 302." Schæf. Mss. "Appian. 2, 440." Wakef. Mss. * Τυραννοκτονικός, Appian. B. C. 4. p. 643. * Συντυραννοκτονέω, Una tyrannum interficio, Lucian. 2, 145.] Τυραννοποιός, Tyrannum efficiens: τυράννων ποιητικός, ap. Plat. de Rep. 9. [* Τυραννοφόνος, Dio Cass. 403, 72. "Toup. Opusc. 1, 197. Huschk. Anal. 96. Jacobs. Anth. 11, 260." Schæf. Mss. * Τυραννόφρων, Chrys. 6, 533.]

Ἰσοτύραννος, Tyrannis par et æqualis: ἰσοτύραννος ἀρχὴ autem dicitur Imperium par et æquale tyrannico dominatui, s. tyrannidi. Aristot. Polit. 2, 7. Διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν εἶναι λίαν μεγάλην καὶ ἰσοτύραννον, ubi de Ephoris loquitur. Bud. Comm. 870. eum l. citans, ἰσοτύραννον ἀρχὴν esse dicit veluti Romæ dictaturam, quæ instar habet regii imperii. Μισοτύραννος, Tyranni osor, Tyrannos exosus s. perosus, Odio habens tyrannos. Cui oppos. φιλοτύραννος. ["Polyæn. 561. Æschin." Wakef. Mss.] Συντύραννος, Tyrannici dominatus particeps, Socius in tyrannide: ut συμβασιλεὺς dicitur Socius in regno. Φιλοτύραννος, oppos. superiori μισοτύραννος, signif. enim Amans et studiosus tyrannorum; s. Tyrannidis amans, Dominatus tyrannici cupidus. [Dionys. H. 1. p. 263, 43.; 2. p. 211, 10. Plut. Dione 36. "Toup. Epist. de Syrac. 346." Schæf. Mss. * Φλογμοτύραννος, Euseb. Pr. E. 5, 13. p. 201. * "Ψυχοτύραννος, Animarum tyrannus, Andr. Cr. 190." Kall. Mss.]

Τυραννικός, Tyrannicus, Ad tyrannum pertinens, i. e. Regius, Ad regem pertinens: στέγαι, Eur. (Andr. 883.) Domus tyranni s. principis. Aliquando in malam partem itidem pro Tyrannicus, Qui tyranni est. Dem. (22.) Ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Isocr. Panath. Τινὰς τῶν οἴκων τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Nec non τυραννικὸς dicitur A tyranno profectus, Tyrannum decens, Quo tyrannus utitur: νόμοι, Plato de Rep. 2. Leges a tyrannis profectæ s. positæ: σκοπὸς, Scopus tyranni, Scopus quem tyranni sibi propositum habent, Aristot. Polit. 5. Ἔστι δὲ σκοπὸς, τυραννικὸς μὲν, τὸ ἡδύ· βασιλικὸς δὲ, τὸ καλόν. Item δύναμις παραπλησία τυραννικῇ, 3. et κράτος τυραννικὸν, ap. Plut. et τυραννικαὶ ἀρχαὶ ap. Aristot. l. c. 4, 10. Item aliquid τυραννικὸν dicitur, Philo V. M. 2. Ὑπολαβὼν τυραννικόν τε καὶ δεσποτικὸν, ἄνευ παραμυθίας προστάττειν, ὡς οὐκ ἐλευθέροις, Tyrannicum et herile ratus esse. Plut. Alcib. Τούτοις ἐδυσχέραινον ὡς τυραννικοῖς καὶ παρανόμοις. Idem Plut. alibi dicit τυραννικὰ φρονεῖν pro Tyrannidem captare et affectare, s. τυραννιᾷν et τυραννησείειν. Aristot. autem Polit. 5. μετὰ τὰ τυραννικὰ dixit, Post tyrannorum dominatum, Post jugum et imperium tyrannicum, expulsos tyrannos. Homo etiam aliquis τυραννικὸς dicitur Qui tyrannidem exercet, Plut. de Deo Socr. (8, 359.) Ἄδικος μὲν ἀνὴρ καὶ τυραννικὸς, εὔρωστος δὲ τῇ ψυχῇ, καὶ κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος: de S. N. V. Χρῆται δὲ, καιροῦ καὶ δυνάμεως ἐπιλαβόμενος, τῷ κλέπτειν ὁ κλέπτης, καὶ τῷ παρανομεῖν ὁ τυραννικός. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 56.) Κακούργους τ' εἶναι καὶ τυραννικούς. At pro τυραννευτικὸς et Dominandi peritus, accipiunt ap. Isocr. Evag. (19.) Οὐδὲν παραλείπων, ὧν προσεῖναι τοῖς βασιλεῦσι πρέπει, ἀλλ' ἐξ ἑκάστης πολιτείας ἐκλεγόμενος τὸ βέλτιστον· καὶ δημοτικὸς μὲν ὢν, τῇ τοῦ πλήθους θεραπείᾳ, πολιτικὸς δὲ, τῇ τῆς πόλεως διοικήσει, στρατηγικὸς δὲ, τῇ πρὸς κινδύνους εὐβουλίᾳ, τυραννικὸς δὲ, τῷ πᾶσι τούτοις διαφέρειν. ["Lennep. ad Phal. 23. Valck. Diatr. 200. Wakef. Diatr. 10. Porson. Hec. p. 50. Ed. 2." Schæf. Mss.] Τυραννικῶς, Tyrannice, Tyrannorum more, Tyrannorum in modum. Potest etiam reddi Tyrannico imperio, Tyrannica crudelitate. Isocr. Or. ad Phil. Ἂν βασιλικῶς, ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ἐπιστατῇς. [Plut. 7, 228. in Pyrrho 20. "Τυραννικωτέρως, Const. Manass. Chron. p. 39." Boiss. Mss.]

Τυραννία, ἡ, Tyrannis, Tyrannicus dominatus, Xen. (Œc. 1, 15.) Ἀπὸ τυραννιῶν. ["E Xenophane ap. Athen. 526. affertur pentameter versiculus, Ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς, ubi τυραννείης videtur scriptum oportuisse. Nempe a τυραννέω quidem est τυραννία, a τυραννεύω vero * τυραννεία." Schw. Mss.] Τυραννιάω, Tyrannidem affecto. Suidæ ἐπιθυμῶ τυραννῆσαι: ap. quem legitur et præcedens τυραννία. Diog. L. Platone (177.) Ὀργισθεὶς γὰρ ὁ Διονύσιος, Οἱ λόγοι σου, φησὶ, γεροντιῶσι· καὶ ὅς, Οἱ δέ σου τυραννιῶσι: Tyrannidem declarant. Bud. Ubi nota etiam VERB. Γεροντιάω, quod Idem ibid. accipit

pro Senium et delirium sapio. [Τυραννιάω, Corai. Isocr. 2, 314. Valck. Schol. in N. T. 1, 25.]

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, i. q. præcedens τυραννία, ut testatur Suid., qui hoc τυραννία per illud τυραννὶς exp., veluti notius. Generaliter nonnunquam, et quidem ap. antiquiores Scriptt. potissimum, accipitur pro Regnum s. Imperium, ut Schol. Thuc. quoque tradit, τοὺς ῥήτορας τυραννίδα καὶ βασιλείαν ἀδιαφόρως λέγειν. Sic accepit Euri. Phœn. (527.) cum Eteoclem dicentem finxit, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Quorum versuum hæc legitur interpr. ap. Cic. de Off. 3. Nam si violandum est jus, regnandi gratia Violandum est; aliis rebus pietatem colas. Suet. Cæs. eosd. versus afferens, et a C. Julio Cæsare in ore haberi solitos dicens, quod testatur et Cic., pro Regnandi habet Imperii. Quorum utrumque quadrat. In bonam partem ap. Isocr. Evag. (18.) Τυραννίδα καὶ τῶν θείων ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων, μέγιστον καὶ σεμνότατον καὶ περιμαχητότατον εἶναι. Sæpissime autem in malam partem pro Dominatu injusto et crudeli. Eam Aristot. Polit. 3. esse ait παρέκβασιν βασιλείας, et συγκεῖσθαι ἐξ ὀλιγαρχίας τῆς ὑστάτης καὶ τῆς ὑστάτης δημοκρατίας: Rhet. 1. Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννίς. Et Polit. 3. Ἡ τυραννίς ἐστι μοναρχία πρὸς τὸ συμφέρον τὸ τοῦ μοναρχοῦντος. De quo dominatu multa ap. Eund. leguntur eod. Politicῶν libro, nec non 4. et 5. Meminit vero et αἱρετῆς τυραννίδος l. 3. quam esse dicit dominatum τῶν αἰσυμνητῶν. Rursum Idem dicit ἐπιτίθεσθαι ταῖς τυραννίσι, Polit 5.: et πονηρίᾳ κτήσασθαι τυραννίδας, Plut. de S. N. V. Itidemque τυραννίδι ἐπιχειρεῖν legimus ap. Lucian. (1, 168.) Rursum ap. Plut. π. Κακοηθείας Herodoti, Πατρίδα τῆς τυραννίδος ἐλευθερῶσαι. Et ap. Aristot. Polit. 5. Καταλῦσαι τὰς τυραννίδας. Herodian. vero dixit 7, (1, 3.) Ἐκ πραείας καὶ πάνυ ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μετάγειν πάντα ἐπειρᾶτο. Et Aristoph. Σφ. (417.) Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής; Et aperta tyrannis. Pro Violentia accipi ap. Greg. Naz. testatur Bud. || Pro Uxore tyranni s. principis usurpatur in l. Estheri (1, 18.) sicut βασιλὶς dicitur Uxor regis, s. Regina. [" Ad Corn. Nep. 60. Stav., ad Lucian. 1, 433. ad Herod. 223. Brunck. Œd. T. 85. Jacobs. Anth. 6, 156. Porson. Hec. p. 50. Ed. 2. I. q. τύραννος, ad Herod. 685. Sine artic., Schneid. ad Xen. Hier. 250." Schæf. Mss.]

Τυραννεῖον, τὸ, Domus s. Domicilium tyranni, Ædes in quibus habitat tyrannus, Regia tyranni. Plut. Timol. (39.) Ἔφερον διὰ τῶν Διονυσίων τυραννείων τότε κατεσκαμμένων. Itidem in Dione (13.) τυραννεῖον vocat Regiam Dionysii, teste Bud.: Suidas proprie τυραννεῖον dici tradit τὴν ἀκρόπολιν, Arcem. Perperam vero ap. J. Poll. sine diphthongo SCRIPTUM τυραννίον. Sic enim ap. eum l. 8. Τάχα δὲ καὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ βασιλεῖον ἄν τις εἴποι καὶ τυραννίον. Scr. enim τυραννεῖον, ut πρυτανεῖον. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.]

Τυραννεύω, Sum τύραννος, Tyrannidem obtineo, Regno. In bonam partem Isocr. Evag. [" Et cum gen., Herod. 1, 73. Ἐτυράννευε δὲ τὸν χρόνον τοῦτον Μήδων Κυαξάρης." Schw. Mss.] In malam autem Appian. Mithr. Καὶ τῶν ἑπτὰ σόφων λεγομένων ὅσοι τῶν πραγμάτων ἐλάβοντο· ἐδυνάστευσάν τε καὶ ἐτυράννευσαν ὠμότερον των ἰδιωτικῶν τυράννων, Tyrannidem exercuerunt, Tyrannos egerunt. PASS. Τυραννεύομαι, Sub tyranno sum, Tyranno subjectus sum s. pareo. Plato Epist. 8. Τυραννεύσαντί τε καὶ τυραννευθέντι παλαιὰν ἐμὴν ξυμβουλὴν λέγω, Et ei qui tyrannum agebat, et ei qui tyranno subjectus erat. Thuc. 1, (18.) Ἐπειδὴ δὲ οἵ τε Ἀθηναίων τύραννοι καὶ οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐπιπολὺ καὶ πρὶν τυραννευθείσης οἱ πλεῖστοι κατελύθησαν, Quæ ante quoque tyrannorum dominationes diu pertulerat. Apud Plut. autem sub finem Inst. Lac. Ἐτυραννεύθησαν ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν, malunt quidam interpretari, A propriis civibus acti sunt in tyrannide. [" Ad Herod. 545. Ammon. 138. ad Diod. S. 2, 60." Schæf. Mss. * Τυραννευτὸς, unde] Ἀτυράννευτος, ὁ, ἡ, Liber a

A tyrannico dominatu. Thuc. 1, (18.) Ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν, Semper tyrannis caruit. [* Ἀτυραννεύτως, Cyrill. c. Jul. 3. p. 91.]

Τυραννέω, i. q. τυραννεύω, Tyrannus sum, Tyrannidem obtineo, Dominor, Impero, Regno. Aristot. Rhet. 1. Πεισίστρατος πρότερον ἐπιβουλεύων, ᾔτει φυλακήν· καὶ λαβὼν, ἐτυράννησε: Tyrannidem occupavit. Apud Eund. in Polit. 3. Jason dicit se πεινῆν ὅτε μὴ τυραννοῖ. Interdum cum gen. Thuc. 2, (30.) Ἧς Εὔαρχος ἐτυράννει, Cujus Evarchus tyrannus erat. Aristot. Polit. 5. de Lygdamide, Ἐτυράννησεν ὕστερον τῶν Ναξίων. Athen. 1. Τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος: 11. Τῆς πατρίδος πικρῶς τυραννήσας. Cum accus. autem Dem. (127.) Ἄρχουσι καὶ τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτοὺς, Imperium et tyrannidem exercent in eos a quibus tunc servati fuerant. Itidem cum accus. Greg. Naz. c. Jul., qui Christianis interdixerat studiis liberalibus, Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τυραννήσας πρὸ τῶν ἄλλων τοὺς λόγους, Tyrannidem exercens in studia liberalia, Tyrannice expel-

B lens. Chrys. de Sacerd. Τυραννεῖν τὴν ψυχήν. Ubi possis etiam accipere pro Vim afferre, Violenter cogere, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. in Or. εἰς Βασίλειον habita, Θάλατταν καὶ ποταμὸν ἀνακόψας, καὶ στοιχεῖα τυραννήσας, sc. Deus: Et in Or. de Filio ap. Eund. Εἰ μὲν γὰρ ἐξ οὐ θέλοντος, τετυράννηται· καὶ τίς ὁ τυραννήσας αὐτόν; καὶ πῶς ὁ τυραννηθεὶς θεός; i. e. Qui vim passus est et coactus, ὁ βιασθεὶς, ut Idem ibid. Idem de equo feroce, Τὰ δεσμὰ τυραννήσας, κροαίνει κατὰ πεδίων, Vi abruptis vinculis, Bud. Rursum pro Dominor, Obtineo, vel etiam pro Exupero, accipitur, cum Alex. Aphr. Probl. 1. dicit, Τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπωλείᾳ. Sicut vero τυραννεύομαι dicitur, ita et τυραννέομαι, pro Tyrannidem patior, Tyranno subjectus sum et pareo. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 18.) Πρὶν ἂν ἐς τὸ ὑπ' ὀλίγων τυραννεῖσθαι τὴν πόλιν καταστήσειαν. Plut. c. Colot. Ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα τυραννουμένην. Sic Plato de Rep. 1. Τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, E civitatibus aliæ reguntur a tyrannis. Herodian. 1, (16, 1.) Ἔδει δ'

C ἄρα ποτὲ παύσασθαι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τυραννουμένην, Tyrannide liberari. Rursum ψυχὴ τυραννουμένη ap. Plat. de LL. ut πόλις τυραννουμένη. Alioqui τυραννεῖσθαι signif. etiam Cogi, Vim pati, Violari, ut videre est in loco quodam Greg. Naz. paulo ante citato. [" Ad Herod. 575. ad Charit. 391=441. Abresch. Æsch. 2, 82. ad Diod. S. 2, 60. 557. ad Lucian. 2, 144. De constr., ad Dionys. H. 2, 921." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 569. 570. Æschin. Dial. Socr. 3, 7. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. v. Βασιλεύς. * Τυραννητέον, Diog. L. 1, 65. * Τυραννητὸς, unde * " Ἀτυράννητος, Clem. Alex. Str. 4, 26. p. 543. Athan. 1, 521. 2, 258." Kall. Mss. * " Ἐκτυραννέω, Eumath. 62." Boiss. Mss.] " Ἐντυραννεῖσθαι, Tyranno subjectum esse," [Cic. Att. 2, 14. * " Κατατυραννέω, Pallad. V. Chrys. 174. 177. 266. 293. 326." Boiss. Mss. Strabo 14. p. 972. Schleusn. Lex. V. T. " Euseb. H. E. 358. * Συντυραννέω, 312." Kall. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 16. Strabo 13. p. 908.]

D Τυραννησείω, i. q. τυραννιάω, Cupio τυραννεῖν s. τυραννεύειν, Tyrannidem et imperium affecto. Solon Ep. ad Epimen. ap. Diog. L. 1. Τῶν μὴ αἰσθανομένων Πεισίστρατον τυραννησείοντα. In VV. LL. perperam SCRIBITUR Τυραννισείω. [" Pierson. Add. ad Mœr. p. 14. Cattier. Gazoph. p. 10." Schæf. Mss.]

Τυραννίζω, Cum tyrannis s. tyranno facio, Tyranni s. Tyrannorum partibus faveo, Sto a partibus tyranni, [Demosth. 213, 15.]

" Τύρω, affertur ab eo qui Argumentum scripsit " Œdipodis Tyranni Sophoclei, tanquam ex eo de- " rivatum sit τύραννος. Dictus est τύραννος, inquit, " κατὰ τὸ ἔτυμον, quasi τύρων τοὺς λαοὺς, καὶ ἀνίας " ἐπιφέρων. Quæ si sequamur, τύρειν esse dicemus " Vexare, Molestia afficere; atque adeo idem quod " τείρειν. Sed exemplum usus hujus verbi τύρω " desidero. Subjungit autem, Καὶ τυρεύων δόλους " κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Quæ verba aliud etymum illi " nomini tribuunt. Sed et aliud illi dari, suo dictum " loco fuit."

* ΤΥΡΟΣ, ὁ, Caseus. Od. I. (219.) Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. Ubi quos ταρσοὺς nominat, Aristoph. vocat ταλάρους, B. (559.) τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν, Ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Ubi nota etiam τυρὸν χλωρὸν appellari τὸν νεαλῆ s. νεαρὸν aut νεοπαγῆ, Caseum recentem: cui opp. ὁ ξηρὸς et ὁ παλαιός: arescere enim dicuntur vetustate. Itidem τυροὺς ἁπαλοὺς dixit Nicarch. Epigr. 2. Nec non τυρὸς νησιωτικὸς ap. Athen. 12. et τυρὸς Σικελικὸς ap. Eund. 1. (p. 27.) et 14. (p. 656.) et τυρὸς Χερρονησίτης, 2. (p. 65.) Ὀπτᾷν δὲ τυροῦ Χεῤῥονησίτου τόμον. Idem rursum 14. (p. 658.) Περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἴγειος ἥδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον: 1. Ἐπιξύοντα τυρὸν αἴγειον. [" Bergler. ad Alciphr. 110. Ilgen. Hymn. 617. Forum ubi casei venduntur, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 110. ad Mœr. 403. Sing. et plur. conf., Schneid. ad Xen. K. 'A. 118. * Τυρὼ a τ. dicta, ad Diod. S. 2, 546." Schæf. Mss.]

[* " Τυροαπόθεσις, Anon. ap. Nessel. Catal. Codd. Theol. P. 1. p. 138." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Τυροβόλιον, τὸ, Id in quod conjiciuntur casei. Schol. Theocr. 11, (37.) Ταρσοὶ, τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια. Ita autem dicuntur πλέγματα quædam et κρεμάθραι ἐφ' ὧν τερσαίνονται οἱ τυροί: unde ap. Hom. (Od. I. 219.) Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. [" Brunck. Aristoph. 1, 176." Schæf. Mss.] Τυρόγαλα, κτος, τὸ, ex Hesych. affertur expositum ὀῤῥὸς, quod est Serum. [" Τυρόγαλα, * Τυρόγαλον, ad Mœr. 370." Schæf. Mss. * Τυρόκλεψ, ὁ, Arcad. 94.] Τυρόκνηστις, ιδος, ἡ, ET Τυρόκνη, ἡ, Radula qua caseus raditur, μάχαιρα ᾗ ὁ τυρὸς κνᾶται, quæ κνῆστις quoque nominatur: Il. Λ. (638.) ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ. Sed et ξυήλη vocatur, a ξύω i. significante q. κνάω: unde ap. Athen. 1. Ἐπιξύοντα τυρὸν αἴγειον. Ambo autem illa, τυρόκνη sc. et τυρόκνηστις, leguntur ap. Suid., ap. quem vide et explicationem senarii illius Proverbialis, Οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος. Apud Hes. vero et J. Poll. prosperispωmenως scriptum est Τυροκνῆστις: [Athen. 169. τυροκνῆστιν:] ap. Eust. ut et ap. Suid., proparoxytonως. [" Brunck. Aristoph. 1, 22. 3, 56. Jacobs. Anth. 9, 156." Schæf. Mss.] Τυροκομεῖον, τὸ, Locus in quo curantur ea quæ ad caseos pertinent; Caseale, ut Colum. vocat, Casearia taberna, ut Ulpianus. Hesychio τάλαρος ἐν ᾧ ὁ τυρὸς ἐπιμελείας τυγχάνει. At J. Poll. 1, c. 12. bubulcorum quædam recensens vasa, τυροκομεῖα, ταρσοὶ, τυροφορεῖα καὶ τάλαροι: 7. Τάλαρος, τυροκομεῖα· οὕτω δ' ἂν καλοῖς τὸν τάλαρον, ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται· ὥσπερ τὸ ξύλον τὸ ἑκατέρωθεν φέρον ταυτὶ, πλέγμα: scr. forsan ταυτὶ τὰ πλέγματα, τυροφορεῖον: solent enim lac coagulatum conjicere in fiscellas quasdam, et in iisd. formare simul atque exiccare recentes caseos. Ibid. titulus est περὶ Τυροκομίας. Esset AUTEM Τυροκομία, Curatio eorum quæ ad caseos pertinent; ea enim non solum in eo conficiendo consistit, sed etiam in eo exiccando. [* Τυροκόμος, unde * Τυροκομέω, et * Τυροκόπος, unde * Τυροκοπέω, J. Poll. 1, 251. " Τυροκομέω, Schol. Od. I. 219." Wakef. Mss.] Τυροκόσκινον, τὸ, Caseus cretus incerniculo, ut quidam interpr. ap. Athen. (647.) ubi hoc τυροκόσκινον sic describit, Τυρὸν ἐκπιέσας καλῶς, θὲς εἰς ἄγγος· εἶτ' ἄνω κόσκινον χαλκοῦν ἐπιθεὶς, δίαγε τὸν τυρόν· ὅταν δὲ μέλλῃς προσφέρειν, βάλε μέλιτος αὔταρκες ἐπάνω. Τυρόνωτος, Dorsum habens e caseo. Aristoph. ('A. 1124.) τυρόνωτον κύκλον πλακοῦντος dixit periphrastice πλακοῦντα τὸν ἔχοντα τυρόν. [" Kuster. Aristoph. 126." Schæf. Mss. * " Τυροξόος, Schol. Il. Λ. 639." Wakef. Mss. * " Τυροποιὸς, Caseorum confector, Suid. v. Φιλοτιμότεροι." Schleusn. Mss. "Toup. Opusc. 2, 221. Emendd. 3, 95. Valck. Opusc. 2, 115." Schæf. Mss. * " Τυροποιέω, Longi Pœm. 3. p. 135. Tzetz. ad Lyc. 108." Kall. Mss. Strabo 3. p. 258. 305. Athen. 402. * " Τυροποιΐα, Geop. 18, 19." Kall. Mss. * Τυροποιϊκὸς, Apollon. Lex. 631. * Τυροπώλης, Aristoph. Ἱππ. 850. J. Poll. 7, 834.] Τυροπωλέω, Caseos vendo. Quoniam vero πρὸς σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρὸς, i. e. quoniam ad pondus divendebatur caseus, ideo factum est ut significet etiam Pondero et expendo,

A more eorum qui caseos venditant: σταθμῶ, ut Suid. cum Schol. Aristoph. exp. B. (1415.) ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τὴν τέχνην: [" Brunck. 1, 215. 3, 191." Schæf. Mss. * Τυροτόμος, Eust. Il. Λ. 639. p. 819, 38. cf. Schol. Aristoph. Λ. 231. * Τυροφάγος, Suicer. Thes. Eccl.: Theod. Prodr. Ep. p. 138. " Jacobs. Anth. 8, 122." Schæf. Mss. " Niceph. in Bibl. Coisl. 141." Boiss. Mss. * Τυροφόρος, i. q. τυρόεις, Anal. 2, 42. πλακόεις. " Toup. Opusc. 1, 504. Jacobs. l. c." Schæf. Mss.] Τυροφορεῖον, τὸ, Asser in casearia taberna s. caseali dispositos caseos sustinens. Vide Τυροκομεῖον. [* Τυροψύκτης, ὁ, i. q. ταρσὸς, Philemon Lex. p. 90. 224. Osann. p. xxxv.]

[* Κατάτυρος, Archestratus Athenæi p. 399. K. καὶ * κατέλαια, Cibi, quibus, dum parantur, inspersa fuit casei rasi magna copia et multum olei infusum. * Νεότυρος, Alex. Trall. 2. p. 726. * " Πολύτυρος, Multo caseo s. butyro pinguis, Athen. 269. ναστίσκοι." Schw. Mss.]

Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, Edulii genus ap. Athen. (647.)
B quod fieri scribit melle injecto lacti, dum coagulatur: coagulato autem jam, cribello aut flabello vimineo imponi, ut serum perfluat. Forsan ita dictum, quod caseum tenerum et recentem referat aliquatenus.

Τυρώδης, [contr. e ? Τυροειδὴς,] ὁ, ἡ, Caseosus, s. Qui e caseorum genere est. Plut. (6, 499.) Καὶ τὰ μὲν στερεὰ καὶ πολύτροφα τῶν σιτίων, οἷον τὰ τυρώδη καὶ κρεώδη, καὶ σύκων τὰ ξηρὰ καὶ ᾠῶν τὰ ἑφθὰ, προσφέρεσθαι.

Τυρόεις, idem. Τυρόεις ἄρτος, s. simpliciter et sine adjectione substantivi τυρόεις, dicitur Panis caseo conditus, Cui casei aliquid admixtum est, Qui intritum caseum permixtum habet. Theocr. 1, (58.) πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. Ubi συνίζησις est: nam ο et ε in unam syllabam sunt conflanda. Atque adeo ET Τυροῦς dicitur facta contractione: ut ὀποῦς pro ὀπόεις, et πλακοῦς pro πλακόεις, et quædam alia: unde τυροῦντες ἄρτοι pro τυρόεντες, qui et Τυρῶντες. Sic enim Eust. 975. Ἄρτος ἀλειφατίτης, ᾧπερ ἴσως
C καί τι πιμελῆς ἐγκαταμέμικται· καθὰ καὶ εἰς τοὺς λεγομένους τυρῶντας ἄρτους ἢ τυροῦντας, τυρὸς ἐνέκειτο. Meminit et Athen. hujus τυρῶντος ἄρτου, (110.) afferens e Πενθερᾷ Sophronis, συμβουλεύω τ' ἐμφαγεῖν Ἄρτον γάρ τις τυρῶντα τοῖς παιδίοις ἴαλλε. Hesych. τυρόεντα exp. πλακοῦντα: malim Placentam cui caseus intritus permixtus est. [" Τυρόεις, Toup. Add. in Theocr. 389. Valck. ad x. Id. p. 18. Jacobs. Anth. 8, 122." Schæf. Mss.]

Τυρίον, Caseolus. [" Item Parum casei, Teleclides ap. Athen. 170." Schw. Mss. " Caseolus, Mich. Apost. Prov. 18, 88." Schleusn. Mss. " Kuster. Aristoph. 15." Schæf. Mss. * Τυρίδιον, Athen. 366. * " Τυρίσκος, Longus 1. p. 31. Ed. Rom." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 8, 5. μαντεύεσθαι τυρίσκοις. Cf. Τυρόμαντις.]

Τυρόω, Coagulo et cogo in caseum: ut τυροῦν γάλα dicitur qui facit ut in caseum densetur: et ipsum lac τυροῦσθαι, cum in caseum densatur: quo vitio laborant puerperæ interdum ab ipso statim
D partu, interdum postea, ut Marcellus annotavit ap. Diosc. E Greg. autem Naz. Ὑπὲρ χιόνα ἐλάμψατε, ὑπὲρ γάλα ἐτυρώθητε, affertur pro Lacte candidiores facti estis: ut τυροῦσθαι ὑπὲρ γάλα sit Fieri candidiorem lacte in caseum densato. Est certe et lactis et casei color candidus, nisi vetustate mutetur. Bud. vero interpr. Conglutinati estis. || Τυρόω signif. etiam Agito, Turbo, Commisceo; solet enim lac rudicula agitari et κυκᾶσθαι, dum πήγνυται et τυροῦται: unde Hes. quoque τυρωθέντα exp. ταραχθέντα, κινηθέντα. Archestr. ap. Athen. 7. p. (311.) Οὐ γὰρ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζέμεν ἰχθῦς, Ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα. [" Schol. Theocr. 5, 86." Wakef. Mss. Athen. 3. p. 101=393. Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀποτυροῦμαι, Coteler. Eccl. Gr. Monum. T. 3. p. 437." Schæf. Mss.] Συντυρόω, itidem In caseum cogo et condenso, Coagulo. Aristoph. metaphorice et per jocum usus est hoc verbo Ἱππ. (477.) Ὑμῶν, inquit, ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ, Καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει, Καὶ

πάνθ', ἃ Μήδοις καὶ βασιλεῖ ξυνόμνυτε, Καὶ τὰς Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα. Ubi Schol. συντυρούμενα exp. συμπηγνύμενα: quoniam sc. ap. Bœotos multi fiebant casei. Bud. pro μηχανώμενα accipi posse ait, ut τυρεύεσθαι accipi deinceps dicam, interpretans E composito facta, Composita, Structa.

[* Τυρωτὸς, Gl. Caseatus.] Ἀτύρωτος, ὁ, ἡ, Qui in caseum densatus et coagulatus non est, Qui in caseum densari et coagulari nequit. Diosc. 3, 41. de mentha, Γάλα ἀτύρωτον φυλάσσει ἐναποκλυσθέντων αὐτῷ τῶν φύλλων, Ruell. Coire lac densarique in caseum non patitur, si folia potionibus lactis immergantur.

Τυρεύω, i. q. τυρόω, In caseum cogo et denso, Facio ut in caseum coaguletur: unde Τυρεύεται γάλα, Lac coit et coagulatur, ap. Aristot. H. A. 3. || Signif. τυρεύω etiam Agito, Turbo, Commisceo, ut τυρόω: unde et Hes. τυρεύειν exp. κυκᾶν et ταράττειν. Eust. vero τυρεύειν accipi scribit ἐπὶ στροφῆς κακομηχάνου πραγμάτων, ut Suid. etiam τυρεύσαντες exp. κατασκευάσαντες, præcedentis tamen etiam signif. mentionem faciens, et τυρευθέντα exponens κινηθέντα, ταραχθέντα. Itidemque Bud. τυρεύειν e quibusdam exp. μηχανᾶσθαι, Machinari, Struere, Fabricari: afferens e Dem. 182(=436.) Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ μὲν ἧκεν ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε ταῦτα, Struebat. Quomodo Lucianum quoque (2, 600.) usurpasse testatur idem Bud. et Theodoritum in Hist. Eccl. (1, 403.) Nec non e Chalcedon. Concilii Can. 18. affertur Τυρεύειν κατασκευὰς, pro Fraudes struere. Sumta autem metaphora est ab iis qui lac coagulant. [" Fabricor malum, fraudem, Synes. 108. Philo J. 2, 66. Scriptt. Physiogn. 176." Wakef. Mss. " Euseb. H. E. 2, 12." Mendham. Mss. Nicet. Ann. 4, 2. ἐπιβουλάς. * Τύρευμα, i. q. τυρὸς, Eur. Cycl. 189. El. 496.] Τύρευσις, ἡ, ET Τυρεία, ἡ, Lactis coagulatio et in caseum densatio. Aliis, Confectio casei. Gaza ap. Aristot. Εἰς τυρείαν ἀμέλγεται γάλα χρήσιμον, vertit, Lac utile caseo emulgetur: itidemque εἰς τύρευσιν ap. Eund., Ad conficiendum caseum. [" Τυρεία, Valck. Adoniaz. p. 284." Schæf. Mss. * Τυρευτὴρ, Epigr. Leonidæ: Ἑρμᾷ τυρευτῆρι καὶ εὔγλαγι τὸν χιμάραρχον Τράγον. " Jacobs. Anth. 13, 673. * Τυρευτὴς, Const. Manass. Chron. p. 105. var. lect." Boiss. Mss. * " Συντυρεύω, Una machinor, Theodorit. Hist. Eccl. 1, 555." Wakef. Mss. * " Συντυρευτὴς, Const. Manass. Chron. p. 85. var. lect." Boiss. Mss.]

[* " Τυρέω, i. q. τυρεύω, si verum est quod ex Alcmane citatur ap. Athen. 499. τυρὸν ἐτύρησας." Schw. Mss.]

ΤΥΦΛΟΣ, Cæcus, Oculis captus, Orbus luminibus. Il. Z. (139.) Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, Luminibus eum privavit. Plut. de Fortuna, Ἣν τυφλὴν λοιδοροῦμεν, ὡς τυφλοὶ περιπίπτοντες αὐτῇ, Symp. 2. Ταυτὶ καὶ τυφλῷ δῆλα. Quibus verbis Antigonus sese εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκωπτε, sc. λαβὼν ἀξίωμα μεγάλοις γράμμασι γεγραμμένον. Proverbialia autem Τυφλότερος ἀσπάλακος et Τυφλότερος λεβηρίδος, vide ap. Suid. et Erasm. Metaphorice etiam dicuntur corporis aliquæ partes esse τυφλαὶ, Xen. K. Π. 3, (3, 20.) Μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα, ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Ubi dorsum vocat τυφλὸν et ἄχειρον, quoniam oculi et manus in anteriore corporis parte sunt. Apud JCtos autem et Architectos τυφλοὶ τοῖχοι, Virgilio Cæci parietes: in quibus non sunt φωταγωγοὶ θυρίδες, i. e. Fenestræ quæ lumen intromittant et inferant in conclave vel domum. Et τυφλὸν τρῆμα Anatomici in osse lapidoso vocarunt foramen quoddam, quod injecto funiculo aut seta porcina exitum non reperirent; anfractuosum enim est, nec recta perforatum. Iidem vero τυφλὸν ἔντερον, Cæcum intestinum, nominarunt Intestinum a ventriculo ordine quartum, sed primum crassorum, desinens qua τὸ κῶλον incipit. Ex eo autem ita dixerunt, ut videtur, quoniam cum in modum ventriculi rotundius sit, non autem oblongum ut reliqua, uno foramine, tanquam oculo, sit præditum, ut inter alia tradit Gorr. Rursum homo esse τυφλὸς alicujus rei

A dicitur, quam non perspicit et videt: Plut. Solone, Τυφλός ἐστι τοῦ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος, Homo futura prospicere nequit, Homo futuri ignarus est. Vide et Τυφλόω. || Item τυφλὸν dicitur Quod non videtur, Minime s. Vix apparens, Obscurum: κίνημα, Idem in Galba dixit Motum obscurum. Sic τυφλὸν κῦμα in Epigr. Rursum Plut. Sulla (20.) de Melane fluvio, Εἰς λίμνας τυφλὰς ἀφανίζεται: ut e Xen. quoque affertur τυφλὴ πίδαξ pro Fons non apparens. Et ap. Suid. Ὁδοῖς ἐπιτυγχάνει τυφλαῖς καὶ ἀνεξόδοις. Itidem Lat. dicunt Cæcas fossas, Cæca vada, saxa, et alia quædam. Sed et τυφλοὶ ὄνειροι Cæca somnia et incerta, ut Horat. dicit Cæca sors pro ea quæ certa non est: Serm. 2. Sat. 3. cæca fluitantia sorte laboret Reddere certa: vocantur autem ita οἱ ὄνειροι, quoniam sunt ἀπατηλοί. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ψευστάων εἰσὶν ὀνείρων. || Hesychio si credimus, τυφλὸς accipitur nonnunquam etiam pro κωφὸς, Surdus. Suidas certe affert, e Soph. opinor, (Œd. T. 371.) Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ: pro eo, quod
B Latine diceremus, Non oculis solum captus es, sed auribus etiam et mente. Unde potest DERIVARI Τυφλώδης, quod Gal. ap. Hippocr. exp., ἐνεὸς καθεζόμενος, Qui mutus sedet et velut attonitus: [" Hesych. vv. Βλάνος, βλὰξ, Erotian. 358." Schleusner. Mss. Cf. Τυφώδης. " Τυφλὸς, Toup. ad Longin. 312. Valck. Phœn. p. 314. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 324. Wakef. Herc. F. 197. Trach. 377. 1057. Jacobs. Anim. 140. Anth. 9, 35. 340. 11, 305. Antip. Sid. 64. Latens, Obscurus, Mitsch. H. in Cer. 129. T. πούς, Porson. Hec. p. 64. Ed. 2. Phœn. 1722. T. ἔντερον, Heyn. Hom. 6, 637. Τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα, Lucian. 1, 753." Schæf. Mss. " Infructuosus, Themist. 237. Plin. 2, 22. Nos ad Lucret. 5, 1004. Cum gen., Clem. Alex. 954." Wakef. Mss. Plut. Æmil. 14. Χωρία τυφλὰ πρὸς ὑδάτων γένεσιν. * " Τυφλῶς, Obscure, Strabo 674." Wakef. Mss.]

[* Τυφλογενὴς, Gl. Cæcigena.] Τυφλοπλαστέω, Cæcum fingo: unde in Lex. meo vet. et ap. Suid., Τυφλοπλαστεῖται, τυφλὸς πλάττεται, s. ἀναπλάττεται:
C ut Suid. habet: ap. quem subjungitur in manuscripto etiam Cod., Καὶ Τυφλοπτεῖται, ὁμοίως. Ita ut hoc VERBUM Τυφλοπτέομαι synonymum præcedenti τυφλοπλαστέομαι esse putandum sit, si tamen mendo caret. " Τυφλοπαρέομαι, in VV. LL. Cæcum simulo. " Afferturque ex Etym., τυφλὸν πλάττομαι. Sed er" rori qui ap. Etymologum est, error additur; nam " Τυφλοπαρεῖται, (pro quo reponendum est τυφλοπλα" στεῖται) Etym. non exp. τυφλὸν πλάττεται, sed " τυφλὸς πλάττεται." [Τυφλοπλαστέω et * Τυφοπλαστέω conf., Philo 4, 150. Pf. * " Τυφλοποιὸς, Schol. Theocr. 10, 19." Boiss. Mss. " Eudocia p. 158. Ἔρως." Schleusner. Mss.] Τυφλόστομα, i. q. τυφλὸν στόμα, Cæcum os s. ostium: ut τυφλοστόματα Νείλου ap. Eust. [121. 233. τὰ τοῦ Νείλου τυφλὰ στόματα.] Qua compositionis forma ap. Ammian. Marcell. LEGITUR Στενόστομα, inter Danubii quædam ostia numeratum. [* Τυφλόστομος, affertur a Schneidero e Strabone. * " Τυφλοφόρος, Valck. Anim. ad Ammon. 189." Schæf. Mss. * Τυφλόφορος, Theocr. Fistula.]

D Τυφλώττω, Cæcus sum, Cæcutio, Sum τυφλὸς τὼ ὄσσε: inde enim compositum fertur, ut et affinem signif. habens ἀμβλυώττω: secundum quam deductionem esset τυφλώττω et ἀμβλυώττω pro τυφλώσσω et ἀμβλυώσσω. Metaphorice plerumque usurpatur, a corpore sc. translatum ad animum. Cic. ad Att. 2. Ego fortassis τυφλώττω, et nimirum τῷ καλῷ προσπέπονθα. Interdum vero cum dat. aut accus. Herodian. 3, (11, 20.) Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, δίδωσιν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον, καὶ ἐκπέμπει ἐπὶ τὸν φόνον, Cæcutiens nimia cupiditate, Excæcatus et nihil cernens præ cupiditate. Greg. Naz. de Baptismo, Τοῖς τυφλώττουσι τὸ ἡγεμονικὸν, Quibus ratio est obcæcata. [* Ἀποτυφλώττω, i. q. ἀποτυφλόω, Alex. Aphr. Probl. 1. p. 298. τοὺς πόρους: vox susp. * Ἐκτυφλώττω, Penitus cæcutio, vide Πολυστένακτος.]

Τυφλὼψ, ῶπος, Cujus oculi cæcutiunt, i. e. Cæcus. Apud Nicandr. τυφλῶπες sunt Serpentes quidam, Θ. 492. Καὶ ἔτι που τυφλῶπες ἀπήμαντοι φορέονται. Ubi Scholiastæ τυφλῶπες sunt οἱ καλούμενοι τυφλῖνοι οἱ

καὶ πατούμενοι ἠρεμοῦσι. Apud Hes. vero LEGITUR A
Τυφλῶνες, εἶδος ὄφεων: haud scio an perperam pro τυφλῶπες. SED ET Τυφλίναι nominantur iidem, NEC NON Τυφλῖνοι, Aristot. H. A. 8. Τοῖς τυφλίνοις ὄφεσι, Serpentibus qui τυφλῖνοι dicuntur: 6, 13. Ὥσπερ οἱ τυφλίναι ὄφεις. Sed suspecta mihi hæc posterior scriptura est. Lat. quidam Cæcilias appellant, ut Colum.: Plin. autem Cæcos serpentes, 9, 51. [Τυφλίνη, Ælian. H. A. 8, 13. Cf. Κωφίας. "Τυφλῖνοι, Pisces marini, Marcell. Sidet. (25.:) Fabric. vertit Cæciliæ serpentes, Bibl. Gr. 1. p. 16. 17." Kall. Mss. * "Τυφλῆνις, Animal quoddam, Artemid. 4, 56." Elberling. Mss.]

[* "Αὐτότυφλος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 135." Elberling. Mss.] Ὑπότυφλος, Aliquantum cæcus, Lusciosus, [" Plut. 2, 53." Wakef. Mss.]

Τυφλότης, ἡ, Cæcitas. Plut. (Coriol. 11.) Μήτε τυφλότητα, μήτ' ἄλλην τινὰ σωματικὴν ἀτυχίαν. Opp. ei ὄψις ap. Aristot.

Τυφλόω, Excæco s. Obcæco, Luminibus orbo, Oculis privo s. Visu. Plut. Symp. 5. Ἀποσβεννύουσι B
τὰς ὁράσεις πολλάκις καὶ τυφλοῦσι: de Discern. Adul. ab Amico, Τυφλοῦται γὰρ τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον. Affertur et τυφλωθῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς pro Visum amisisse, Lucian. (1, 557.) Τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν, Mentis tuæ oculi cæcutiunt. Sicut vero Plut. dicit τυφλὸν τοῦ μέλλοντος, et Claudian. Cæca futuri gaudia, ita ante eos Pind. Ὀ. 12, (13.) Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι, Futurorum cæcæ sunt mentes, Futura non cernunt, nec prospiciunt. At e Plat. Tim. Τούτων τυφλωθεὶς pro His orbatus: sicut rursum Plut. de Solert. Anim. Κωφὰ πάντα καὶ τυφλὰ τῆς προνοίας, i. e. ἀποστερηθέντα: cum sc. τὸ λογικὸν καὶ νοερὸν ἐγκατέσβεσται τῆς ψυχῆς, ut ibid. loquitur. Verum et ad alia transfertur: ut τυφλούμεναι πηγαὶ dicuntur Quæ fiunt τυφλαὶ et obscurantur, s. inarescunt, vel alios sub terra meatus quærunt. Et Plut. Symp. 8. Ἡ δὲ φωνὴ προσφερομένη καὶ προστυγχάνουσα σώμασι πολλοῖς καὶ ἀθρόοις, ἢ τυφλοῦται παντάπασιν, ἢ διασπάσματα λαμβάνει μεγάλα καὶ πολλὰς ἀντικρούσεις, [" Steinbr. C
Mus. Tur. 1, 324. Thom. M. 324. Musgr. Iph. T. 225." Schæf. Mss. " Inutilem reddo, Ælian. H. A. 1, 39. (Schæf. ad Greg. Cor. 925.) Obturo, Nicander Ἀ. 284. Pass., 339." Wakef. Mss. " Τυφλοῦν τὸν μασθὸν, Obstruere uber, Mich. Apost. Prov. 2, 4." Schleusn. Mss. I. q. τυφλώττω, Dio Orat. 11, p. 311.] Τύφλωσις, ἡ, Excæcatio s. Obcæcatio, qua sc. aliquis oculis s. visu orbatur. Aristoph. Schol. accipit etiam pro τυφλότης, Cæcitas; nam ὀφθαλμίας in hoc versu Πλ. (115.) Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, exponens τυφλώσεως, subjungit, Τύφλωσις γάρ ἐστιν ἡ παντελὴς τῆς ὁράσεως στέρησις. [* " Τυφλωτικὸς, Cyrill. Hier. 60. Catech. 7. p. 147. Ed. 1. Zacagn. Monum. 104." Kall. Mss.]

Ἀποτυφλόω, itidem Excæco, Obcæco. Metaphorice plerumque. Alex. Aphr. Τοὺς πόρους ἀποτυφλοῖ, Cæcos reddit et obstruit. Plut. (8, 97.) Δεδιὼς μή τι τοῦ ὑγιαίνοντος ἀποτυφλώσῃ: [810. Corai. ad Hippocr. de Aëre p. 328. Paul. Æg. 113, 34. Ἐπὶ δὲ τῶν ἀποτυφλωθεισῶν αἱμορροΐδων: Schæf. ad Greg. Cor. D
925. " Callim. 1. p. 549." Schæf. Mss. * Ἀποτύφλωσις, LXX. Zach. 12, 4. * " Διατυφλόω, Theodoret. Θεραπ. s. 2. p. 23. 24." Kall. Mss.] Ἐκτυφλόω, i. q. ἀποτυφλόω. Plut. Ἐκτυφλοῦσι τοὺς οἰκέτας, Servos excæcant, s. Exoculant, ut Apul. loquitur: i. e. Visu orbant, Oculos eis eruunt. Et pass. Ἐκτετυφλωμένη τύχη, Fortuna excæcata, s. exoculata; pingitur enim oculis obvolutis. [Plut. 6, 691. 7, 238. T. Graccho 12. Galba 1. Æsch. Cho. 534. Schleusn. Lex. V. T. " Boiss. Philostr. 76." Schæf. Mss.] Ἐκτύφλωσις, ἡ, Excæcatio, [Herod. 9, 93. * Προσεκτυφλόω, Præterea excæco, Plut. 8, 205. * Ἐντυφλόω, Schol. et Inc. Levit. 26, 16.] Ἐπιτυφλόω, Obcæco, [" Forte notatur e Plut. 92=1, 356. Wytt. (=6, 345. R.) ubi vetus erat lectio ἐπιτυφλοῦται, sed nunc apte fuit mutata in ἐπεὶ τυφλοῦται." Boiss. Mss. * Κατατυφλόω, T. H. ad Lucian. 2, 352=1, 293. * Συντυφλόω, Tzetz. Ch. 3, 221. 4, 43.]

ΤΥΤΩ, Noctua, Hes.:" [dicta a sono, quem edit, Plaut. Menæchm. 4, 2, 90. Vin' afferri noctuam, quæ tu tu usque dicat tibi?]

ΤΥΦΩ, Fumum excito. Sed addito accus. dicitur etiam τύφω καπνὸν pro eod., s. Fumifico, Fumigo. Sic enim Plautus et Colum. loquuntur. Herod. (4, 196.) Ἐσβάντες ἐς τὰ πλοῖα, τύφειν καπνὸν, Fumum excitare, ad dandum signum sui adventus, Bud. Alioqui καπνῷ τύφω dicitur Fumo excitato infesto, καπνίζω. Aristoph. Σφ. (457.) ἀλλὰ καὶ σὺ τύφε πολλῷ τῷ καπνῷ, Multo excitato fumo vespas infesta et fuga; etiam Fumo eneca, ut Bud. interpr. Schol. exp. καίων δίωκε, quoniam sc. καπνὸς διώκει τὰς μελίσσας καὶ τοὺς σφῆκας. Sic ap. Suid. Καπνῷ τύφειν δίκην σφηκῶν, Fumo excitato fugare in modum vesparum. Inimicissimus enim fumus est huic insecto. Rursum Aristoph. (Σφ. 1079.) καπνῷ τύφων τὴν πόλιν, Fumo infestans urbem. Et pass. voce ac signif. Apoll. Rh. 2, (134.) itidem de apibus, λιγνύοεντι Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσουσι, Fumo infestatæ, καπνιζόμεναι, ut Hes. quoque τύφεται exp. καπνίζεται. Sed et neutraliter τύφεσθαι accipitur pro Fumare s. Fumigare. Es. 42, (3.) Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, Et linum fumigans non extinguet. Aristot. Meteor. 2. Ὥστε τῆς γῆς ξηραινομένης ὑπό τε τῆς οἰκείας θερμότητος καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου, οἷον τύφεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι. Nec non ap. Plut. (Sulla 6.) Ὁ συμμαχικὸς πόλεμος πάλαι τυφόμενος ἐπὶ τὴν πόλιν, ἀναλάμψας τὴν στάσιν ἐπέσχεν. Quibus tamen duobus in ll. τυφέσθαι aliter etiam accipi potest: sc. pro Succendi, i. e. Occulte accendi: quo certe modo Bud. ibi interpr. [Schol. Soph. Antig. 1008.] || Nam τύφω signif. etiam Accendo s. Incendo, Inflammo, Uro, ut Hes. quoque τύφεται exp. non solum καπνίζεται, verum etiam καίεται, φλέγεται. Nec vero tantum pro Inflammari accipitur pass. τύφεσθαι, s. Incendi, Accendi, Uri; sed etiam neutraliter pro Ardere, quemadmodum dictum est accipi non solum pro Fumo infestari, vel impleri, verum etiam pro Fumigare s. Fumare. Epigr. πυρὶ τυφόμενον. Plut. Solone (1.) Τυφομένην ἀδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα, τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν. Incensam adulto et corroborato igne flammam, prioris amoris recordationem. Hes. vero τύφεσθαι exp. non modo χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἀνεῖναι, Sine igni fumum emittere, et ἡσυχῇ ἐκκαίεσθαι, Sensim et occulte incendi, verum etiam μαραίνεσθαι, Marcescere, Flaccescere. Itidemque τυφείσας affert pro μεμαραμμένας. || In Lex. meo vet. dicitur accipi etiam ἐπὶ τοῦ συντρίβεσθαι, ap. Plat. autem in Phædro ἐπὶ τοῦ τετυφῶσθαι τὴν διάνοιαν. Sed notandum ibi in τετυφῶσθαι supra φ ante circumflexum, superpositum esse λ, idque eadem manu, ad significandam sc. scripturæ diversitatem: ut sciamus non solum τετυφῶσθαι legi, sed etiam τετυφλῶσθαι. Sunt alioqui τῦφος et οἴημα vitia affinia ei, quod ab Horat. dicitur Cæcus amor sui. SED ET Τυφεῖν legitur in Lex. meo vet. περισπωμένως, et exp. πῦρ ἅπτειν, Ignem accendere. Porro facit hoc τύφω fut. θύψω, tenui in aspiratam mutata: id quod et in θρέψω fit et θρέξω, a τρέφω et τρέχω: UNDE Θύψαι ap. Suid. ἐπικαῦσαι. Apud Hes. quoque θύψαι quidam exp. καῦσαι, nec non τυφλῶσαι: ipse vero etiam ἐπικλύσαι: [leg. ἐπικαῦσαι:] unde τεθυμμένον derivari ait. Itidem θύψαντα Idem exp. πῦρ ἅψαντα. [" Ad Diod. S. 1, 195. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 20. 30. 6, 70. 7, 102. ad Mœr. 151. ad Timæi Lex. 54. 250. Eur. Hec. 478. Valck. Phœn. p. 743. Heyn. Hom. 7, 798. Toup. Opusc. 1, 529. Jacobs. Exerc. 2, 111. Wakef. S. Cr. 2, 83. ad Lucian. 1, 351. ad Charit. 528. Boiss. Philostr. 363." Schæf. Mss. Θύψαι, exp. κεραυνῷ φλέξαι, a Clem. Alex. Str. 5, p. 675. Photio est καπνίσαι, et Θύψαντα· πῦρ καύσαντα. Etym. M. Θυμμένον· (pro Τεθυμμένον·) ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον ἢ κεκακωμένον; qui addit, τὸ κακῶσαι τῷ καπνῷ τοῦ πυρὸς τὰς μελίσσας θύσαι λέγουσιν οἱ μελιττουργοί, ubi Sylb. emend. θύψαι. Vide Schn. Lex.]

[* " Ἀνατύφομαι, Succendor, Suid. v. Ἀνετύφετο." Kall. Mss. * Ἀποτύφω, unde Ἀποτεθυμμένοι, Hes.

κεκαυμένοι. " Ad Mœr. 151. Valck. Phœn. p. 743." A
Schæf. Mss. * Διατύφω, Liban. 1, 68. Ψυχῇ ἄχους πλέᾳ καὶ διατεθυμμένῃ, opp. ἱλαρὰ καὶ εὐθυμουμένη.] Ἐκτύφομαι, In fumum evanesco, Bud. e Diosc. 1, (83.) Vide Ἐκτυφόω. " Hes. ἐκτυφῆναι exp. ἐκτυφωθῆναι." [" Valck. Phœn. p. 743. ad Charit. 529." Schæf. Mss. Alciphr. 3, 50. Ἐκτύφεσθαι ἐπὶ πλέον τὸν ἔρωτα. * Ὑπεκτύφομαι, unde ὑπεξέθυπτο, pro ὑπεξετέθυπτο, Hesychio ὑπεκέκαυτο: vide nott.] Ἐντύφω, i. q. τύφω, ut patet ex Aristoph. Cum enim Σφ. (459.) dixisset, τύφε πολλῷ τῷ καπνῷ, sc. τοὺς σφῆκας, subjungit mox, Καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου, Fumo infesta et abige Æschinem quoque. Signif. etiam Incendo, itidem ut τύφω, s. Accendo. Chrys. in Ep. ad Ephes. 161. Καὶ καθάπερ ἀπὸ σποδιᾶς σπινθὴρ ἐντυφόμενος, πάντα ἀνέτρεψε. Bud. Idem ἐντύφω interpr. etiam Intus foveo. Nam hæc Philonis verba de Mundo, Ἀμήχανον παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, μηδενὸς ἐντυφομένου σπερματικοῦ λόγου, sic vertit, Cum nulla foveri intus seminalis ratio possit. [" Valck. Diatr. 174. Wakef. Eum. 943." B
Schæf. Mss.] Ἐπιτύφω, Accendo in, Inflammo adversus. Aristoph. ap. Suid. Ὅπως ἂν ἀνὴρ [ὡνὴρ] ἐπιτύφηται [—τυφῇ] μάλιστά μου, i. e. ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί, s. ἐπικαῇ, ἐκπυρωθῇ, ut ipse Suidas exp., Inflammetur et exardescat adversum me. [" Ad Mœr. 150. ad Timæi Lex. 250. Abresch. Lectt. Aristæn. 334. Valck. Phœn. p. 743. Jacobs. Exerc. 2, 111. Heind. ad Plat. Phædr. 197(=230.) Phryn. Ecl. 76. Pass., cum gen., ad Charit. 414." Schæf. Mss. Philostr. 516. ἐπιτεθυμμένοι καὶ μέλανες. * Συντύφω, Ælian. H. A. 13, 17.] Ὑποτύφω, Suffumigo, ut Celsus loquitur, i. e. Fumum subtus excito, vel etiam, Infesto fumo subtus excitato. Pass. Ὑποτύφομαι, Fumo, Fumum emitto: ut ea faciunt, quibus subjectus est ignis quidem, sed nondum in flammam erupit. Plut. Pericle (32.) Μέλλοντα τὸν πόλεμον καὶ ὑποτυφόμενον ἐξέκαυσεν. Quo in loco ὑποτύφεσθαι potest accipi etiam pro Succendi. Nam ὑποτύφω sæpe ponitur pro Succendo, Ignem subjicio; et metaphorice pro Irrito, Provoco: ut ap. Latinos quoque C
Succendo et Accendo. Sic vero et synonymum ὑποκαίω accipitur pro ὑποκνίζω. Apud Suid. Ἀλλὰ κατὰ βραχὺ τῆς διηγήσεως ὑποτυφούσης τοὺς ἀκούοντας, i. e. ὑποκαιούσης, ὑποκνιζούσης, inquit Suid. Itidem Bud. affert e Dionys. Areop. Ὑποτύφοντας καὶ ὑπογαργαλίζοντας. Rursum ap. Suid. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ δυσμένεια Ῥωμαίων τε καὶ Ἀβάρων, ἤδη ἐκ πολλοῦ ὑποτυφομένη. Qui locus similis est ei quem e Plut. paulo ante attuli. In Lex. meo vet. affertur Ὑπετύφετο αὐτοῖς ἡ δυσμένεια, pro ἐφυσᾶτο, ἠωρεῖτο. Mallem ego Excitabatur veluti ignis succensus flabro. [" Sic Ctesias Hist. Pers. 45. Παλαιὰ αὐτοῖς ἔχθρα ὑπετύφετο." Schw. Mss.] Sicut porro τύφω signif. etiam Uro, ita ὑποτύφω, Paulatim uro s. Ustulo. Lucian. (2, 908.) Ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ἂν ὕστερον καὶ αὐτὸς κατακαυθείη. [Polyb. 5, 52, 3. " Ad Timæi Lex. 250. ad Herod. 367. Wakef. S. Cr. 5, 116. Phryn. Ecl. 76." Schæf. Mss. " Synes. 91. Quint. Sm. 5, 641. Eunap. 163. Ὑποτέθυμμαι, Etym. D
M. 780, 24." Wakef. Mss. Philostr. 836. Phot. Ὑπετέθυπτο· ὑπεκαίετο· καὶ κέκνιστο· Ἀπολλοφάνης. * Ὑπόθυψις, Fomes, Incitivum, Incitamentum, Polyb. 6, 59, 4.]

Θύψις, ἡ, Ustio, Crematio. Vide seq. derivatum.

Θυμάλωψ, Titio, Semiustus carbo, Titio ex igni sublatus et ambustus, ut Suidæ θυμάλωπες sunt οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως, ἄνθρακες οἱ * ἡμίκαυτοι. Itidemque Hesychio θυμάλωψ est ξύλον κεκαυμένον, δαλός: et Θυμάλωπες, οἱ ἀπὸ τῆς θυμιάσεως σπινθῆρες. Polluci quoque θυμάλωπες sunt Semiusti carbones, * ἡμίκαυτοι ἄνθρακες, afferenti e Strattide, Πῶς ἂν κοιμίσειε μοί τις θυμαλώπων μεστὴν ἐσχάραν; Utitur eod. vocab. et Aristoph. Ἀ. (320.) Οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν. Ubi Scholiastæ θυμάλωψ est itidem ὁ ἀπολελειμμένος τῆς θύψεως ἄνθραξ ὁ ἡμίκαυτος, ξύλον καὲν, διακεκαυμένος ἄνθραξ. Sed videtur, originem sequendo, potius duplici μ scr. fuisse, cum tamen in omnibus exempl. simplici scriptum sit. Vide et Ἐπίτραγος. [" Kuster. Aristoph. 120. ad Lucian. 2, 348." Schæf. Mss.] " Θαυμάλωπες, " Lexico meo vet. sunt οἱ ἡμίφλεκτοι ἄνθρακες, Semiusti carbones: itidemque Etymologo, qui etiam " subjungit, Θάψαι γὰρ τὸ καῦσαι: nisi forte θαῦσαι " scripsit:" [potius θύψαι.] " A Suida θαυμάλωψ " exp. non solum ἡμίφλεκτος, sed etiam διακεκαυμένος " ἄνθραξ."

Τυφεδὼν, όνος, ἡ, Accensio, Inflammatio, Ustio, καῦσις, ut in Lex. meo vet. exp. nec non a Suida. [" Ad Timæi Lex. 251." Schæf. Mss. Œnomaus Euseb. 5, 36.]

Τυφεδανὸς, ὁ, Senis est epith., decrepiti sc. et propediem cremandi, ut Eust. scribit senes τυφεδανοὺς dici διὰ τὸ δεῖν ἤδη τύφεσθαι τοὺς τοιούτους, ἤγουν καίεσθαι * νεκρικῶς: unde et τυμβογέροντας nominari, et σοροπλήκτους s. σοροπλῆγας, quoniam busto propediem inferendi sunt: quos Lat. Capulares appellant. Sic vero et in Lex. meo vet. τυφεδανὸς exp. ὁ ἡλικίαν ἔχων τοῦ τύφεσθαι, nec non τετυφωμένος, καὶ ἀσθενὴς οἷον καπνός. Utitur autem eo vocab. Aristoph. Σφ. (1364.) ὦ οὗτος τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ, [Br. Ὦ οὗτος, οὗτος, * στυφεδανὲ, κ. χ.] Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ. Ubi Schol. annotat, eum hoc vocab. usum esse, quoniam τυφογέροντας vocare solent τοὺς παραληροῦντας καὶ ἀξίους τετύφθαι. De decrepito certe et effœto dici s. capulari, ipse Poëta innuit, cum dicit eum videri ἐρᾶν ὡραίας σοροῦ, h. e. ἐρᾶν ὡραίας γυναικός: cum tamen potius debeat ἐρᾶν σοροῦ, utpote defectus viribus, et senio confectus, ac sandapila propediem efferendus. Vide et Τυφογέρων. [Toup. Opusc. 1, 428. Brunck. ad Aristoph. l. c." Schæf. Mss.]

Τύφος, SIVE Τῦφος, (utroque enim modo scriptum reperitur,) ὁ, Fumus, καπνός: quo modo accipi tradunt ap. M. Aurel. [2, 17. Τὰ δὲ τῆς ψυχῆς ὄνειρος καὶ τύφος.] || Frequentius accipitur pro Jactantia, Ostentatio, Arrogantia, sc. levis ac vana instar fumi; pro Fastus, Insolentia, Elatio, Bud. Sic vero et Hes. ac Suidæ est ἀλαζονεία, κενοδοξία, ἔπαρσις. Lucian. (1, 398.) Οὐ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν; Plato ap. Diog. L. Ὅσον, ὦ Διόγενες, τοῦ τύφου διαφαίνεις, δοκῶν μὴ τετυφῶσθαι. Plut. (8, 292.) Τὸν δὲ τύφον, ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίας, εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀποσκεδάσας, ubi ad etymon alludere videtur: Pericle (5.) Περικλέους τὴν σεμνότητα, δοξοκομπίαν τε καὶ τύφον ἀποκαλοῦντας. Rursus Idem τύφον et οἴημα pro eod. accipit, teste Bud. Herodian. 2, (4, 18.) Πάντα πράττειν, οὐδαμοῦ τύφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικὴν, Fastum et pompam imperatoriam. Apud Philon. autem V. M. 3. Ἕνεκα τοῦ τὸν Αἰγυπτιακὸν ἐζηλωκέναι τύφον, Turn. vertit, Ob æmulationem stultæ religionis Ægyptiorum, ut Plut. quoque ἀβελτηρίαν et τύφον copulat, Lucian. vero τύφον et ἄνοιαν, ap. quem (1, 141.) Plutus dicit, Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχηταί με, * συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἄνοια καὶ ἡ μεγαλαυχία. Quamobrem τύφος a Suida exp. etiam μανία. Ex Hippocr. autem affertur pro Stupor attonitus. Vide et Τυφογέρων. Hesychio vero τῦφοι sunt etiam σφῆνες. [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 33. Toup. ad Longin. 381. Opusc. 1, 505. Bergler. ad Alciphr. 144. ad Lucian. 1, 98. Jacobs. Anth. 6, 381. Wakef. S. Cr. 4, 206. Timon Phlias 21." Schæf. Mss. Matthæi Lect. Mosq. 2. p. 85.]

Τυφογέρων, οντος, ὁ, Senex elatus et stultus. Eust. 1431. Τὸ μυρία εἰδέναι διὰ γῆρως πολυπειρίαν, οὐκ ἀεὶ ἐπαινεῖται· διότι ἐπί τινων φυσᾷ καὶ ἐπαίρει φρένας· ὅθεν τυφογέροντες οἱ τοιοῦτοι καὶ τῦφοι καὶ τυφεδανοὶ σκώπτονται. Sic Suidæ τυφογέρων est ὑπερήφανος καὶ τετυφωμένος γέρων. Affertur tamen et aliud etymon, sc. τυφογέροντας et τυφεδανοὺς γέροντας dici, quoniam brevi τυφθήσονται, i. e. cremabuntur rogo injecti: ut τυμβογέροντες nominantur Qui propediem busto sunt inferendi, [Senes bustuarii,] i. e. Capulares et decrepiti senes: quamobrem a Suida exp. etiam ἐσχατόγηρως. Aristoph. (N. 908.) Τυφογέρων εἶ κανάρμοστος, Delirus senex, Delira quadam insolentia præditus: [A. 335. Phrynichus Bekkeri p. 66. * " Τυφομανὴς, Apostol. Adag. 19, 68. Hero-

dian. Epim. 136." Boiss. Mss. Nicet. Annal. 17, 4. * Τυφομανέω, unde] Τυφομανία, ἡ, Insolentia et fastus cum furore, Furor cum insolentia et fastu conjunctus. Plut. Στωϊκή τις αὕτη τυφομανία. Gal. Lex. Hippocr. Τυφωμανίην, (nam per ω ap. eum SCRIPTUM Τυφωμανίη, UT ET Τυφωγέροντες ap. Schol. Aristoph.) esse dicit μικτὸν ἐκ φρενίτιδος καὶ ληθάργου πάθημα, Morbum e phrenesi et veterno mixtum. Sed notandum, pro eo in vet. Cod. LEGI Τυφλωμανίη. Quæ scriptura rejicienda esse non videtur, si verum est quod quidam scribunt, τύφον et τυφομανίην ab Hippocr. vocari Stuporem attonitum, quo sc. aliquis sedet mutus; nam τυφλὸς accipi interdum pro κωφὸς, testatur Hes.: quod κωφὸς Mutum etiam signif., non solum Surdum. Rursum Gal. de Comate, teste Gorr., scribit a quibusdam Medicis τυφομανίαν vocatam esse Phreniticorum affectionem, qua in somniculosum κῶμα inciderunt, ita ut oculos tollere non possint, sed lethargicorum more semper eodem in loco permaneant. [Lobeck. Phryn. 698.]

Τυφήρης videtur accipi pro Ardens s. Fumans, in hoc ap. Suid. disticho, Λαμπάδα * κηροχίτωνα, Κρόνου τυφήρεα λύχνον, Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ. Ubi tamen ipse exp. τυφωνικήν. [" Toup. Opusc. 1, 505. Jacobs. Anth. 8, 295. (Anal. 2, 112.)" Schæf. Mss.]

Ἄτυφος, ὁ, ἡ, Minime fastuosus. Plut. Alex. (45.) Ἀτυφοτέραν μὲν ἐκείνης, ταύτης δὲ σοβαρωτέραν: [Galba 11. cf. T. 6. p. 156. 164. 295. " Timon Phlias. 35. Heind. ad Plat. Phædr. 197. Timæi Lex. 54. et n." Schæf. Mss.] Ἀτύφως, Sine fastu, Modeste. Plut. (6, 115.) Τὸ πρὸς δόξαν ἔχειν ἀ. καὶ μὴ διασοβεῖσθαι: [8, 437.] Apud Ælian. autem superl. ἀτυφότατα. Ἀτυφία, ἡ, quod cum ad verbum sonet q. d. Fastus carentia, s. potius Animus a fastu alienus, reddi tamen solet Modestia, Simplicitas, Humilitas, ut et Suid. exp. ταπεινοφροσύνη: et ap. Plut. (1, 306.) αἰσχυνομένη ἀτυφία, itidem Pudibunda humilitas: ap. quem (8, 301.) copulata leguntur, ἀτυφία καὶ ἀφέλεια. Vide et Suid. [* Ὑπάτυφος, Anal. 2, 73. " Timon Phlias. 23. * Ἔκτυφος, ad Timæi Lex. 55. ad Herod. 47." Schæf. Mss. Œnomaus Eusebii Præp. Evang. 5, 21. μοῦσα.] Ὑπότυφος, Sub quo latet τύφος, Aliquantum fastuosus et elatus, Ion Comicus ap. Plut. Pericle (5.) p. 281. meæ Edit. dicens Periclis τὴν ὁμιλίαν esse μοθωνικὴν καὶ ὑπότυφον, καὶ ταῖς μεγαλαυχίαις αὐτοῦ πολλὴν ὑπεροψίαν ἀναμεμίχθαι καὶ περιφρόνησιν τῶν ἄλλων. Sic vero et paulo post idem Plut. dicit quosdam Periclis τὴν σεμνότητα appellare δοξοκομπίαν et τύφον. [Heyn. Hom. 8, 570." Schæf. Mss. * Φιλότυφος, Amans fastus, Philo de Somniis p. 671. Φ. καὶ δοξομανής. " Const. Manass. Chron. p. 132. Hasii Ind. ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.]

Τυφώδης, ὁ, ἡ, [contr. e * Τυφοειδὴς,] ὁ ἡλικίαν ἔχων τοῦ τύφεσθαι, Eo provectus ætatis ut propediem cremandus sit, i. e. Decrepitus et capularis: quo modo supra docui dici senem τυφεδανὸν et τυφογέροντα. At τυφώδης πυρετὸς ap. Medicos dicitur Febris quædam continua et ardens, non per se quidem nata et essentialis, ut vocant, sed symptomatica et ab jecinoris erysipelate excitata: ut inter alia tradit Gorr. e Galeni Comm. in Aphor. 42. 7. et Aëtii 5, 89. Erotian. autem τυφώδεις πυρετοὺς ab Hippocr. (1046.) vocari ait τοὺς μετὰ νωθρείας γιγνομένους καὶ μετ' ἐπιτάσεως ἐξισταμένους. Ex eod. Hippocr. affertur τυφώδης pro Attonitus, pro quo Gal. habet τυφλώδης, ut supra docui.

Τυφόω, i. q. τύφω, unde et originem trahit. I. e. Fumo infesto vel eneco. Quo refer τυφῶσαι, quod Hes. exp. πνῖξαι, ἀπολέσαι. || Signif. etiam Effero et Insolentem reddo, ut τύφος dicitur Elatio, Insolentia. Plut. Ἄνθρωπον δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψευδῶς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες, Faciunt ut insolescat. Itidem Herodian. τυφῶσαι accepit pro ἐπᾶραι et Insolentem reddere: 6, (5, 24.) Τὸν δὲ Πέρσην εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσε τηλικούτων ἔργων εὐπραγία. Bud. Ubi possis etiam interpretari, Insolentem reddidit et accendit ad spem majorum, ut τυφοῦν habeat aliquam etiam signif. τοῦ τύφειν καὶ ὑπεκκαίειν.

A Pass. Τυφόομαι, Efferor, Insolesco, ut Hesychio quoque τυφωθεὶς est ἐπαρθεὶς, ὑπερηφανεύσας. Lucian. (1, 473.) Καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥττετο τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων. Alciphr. 38. Δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν. Diog. L. in Antisth. 202. meæ Ed. Ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον· πομπῆς οὖν γινομένης, θεασάμενος ἵππον φρυακτὴν, φησὶ πρὸς τὸν Πλάτωνα, Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Ubi nota, eum, qui sese effert et jactat in modum equi ferocis, τετυφῶσθαι dici. Sic Basil. Μὴ τυφωθῇς, μηδ' ὑπεραρθῇς, μὴ μείζω φρονήσῃς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Interdum vero τετυφωμένος dicitur ὁ ἔξω φρενῶν γεγονὼς καὶ ἐμβρόντητος, inquit Bud. afferens e Dem. (229.) Οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο· οὐχ οὕτω τετύφωμαι. Et rursum ex Eod. (409.) Ἀλλ' ἐγὼ μαίνομαι καὶ τετύφωμαι νῦν κατηγορῶν. Ubi sicut μαίνομαι et τετύφωμαι copulantur, ita τετυφωμένος et μανικὸς ap. Aristot. Probl., quærentem διὰ τί ὁ οἶνος τετυφωμένους ποιεῖ καὶ μανι-

B κούς. Plut. vero τετυφῶσθαι et δαιμονᾶν copulavit (6, 647.) Τετύφωνται καὶ δαιμονῶσιν οἱ θεοῖς ταῦτα δρᾶσθαι νομίζοντες. Lucian. vero τετυφωμένον et ἀνόητον, (1, 40.) Ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον. Ubi possit tamen et pro Elato ac insolente accipi, cum ei opponat τὸν μέτριον. Alioqui cum pro Demente capitur, opponi solet ei ὁ φρένας ἔχων et ὁ ὑγιαίνων, velut ap. Plut. de Exilio, Φρένας ἔχων, καὶ μὴ παντάπασι τετυφωμένος: et ap. Dem. (116.) Ἂν δὲ ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ, μήτε νῦν μήτ' αὖθις ὡς ὑγιαίνοντί μοι προσέχητε. Itidem Bud. accipit ap. Lucian. (2, 758.) Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλὰ ὑπερδιατείνεσθαι: cum enim interpretatus esset, Arrogans et superbum, subjungit, Vel potius Delirum et insanum. Τετύφωμαι signif. etiam Stupeo, ut ap. Dem. (552.) Ἀγνοεῖτε, τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλὴ, καὶ τὸν αὐτόχειρα ἔχοντες, μέλλετε καὶ ζητεῖτε καὶ τετύφωσθε. [" Τετυφωμένος, Stupidus, Aristot.

C Probl. 3, 16." Seager. Mss. " Toup. ad Longin. 381. Opusc. 1, 457. 505. 2, 283. ad Lucian. 1, 230. Wakef. S. Cr. 2, 83. 4, 203. 205. Alciphr. 356. Paul. Sil. 74, 156. Thom. M. 842. Dionys. H. 2, 1158. Heind. ad Plat. Hipp. 146." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 247." Wakef. Mss. Demosth. 146. Ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι: 749. Τετυφῶσθαι τὸν ταῦτα λέγοντα ἔφη. Schleusn. Lex. N. T. * " Τετυφωμένως, Superbe, Clem. Alex. 162." Kall. Mss. Stulte, Stolide, Demosth. 665. * " Τύφωσις, Tzetz. Ch. 10, 572." Elberling. Mss.]

Ἐκτυφόω, i. q. ἐκτύφω, i. e. In fumum redigo. Pass. Ἐκτυφοῦμαι, ut ἐκτύφομαι, In fumum vanesco, Bud. e Diosc. (1, 83.) Ἡ δὲ ῥητίνη εἰς καπνὸν ἐκτυφοῦται. [Vide Ἶσις. " Valck. Phœn. p. 743." Schæf. Mss. Polyb. 16, 21. Conf. c. ἐκτυφλόω, Philo 1. p. 3. Pf. * Ἐπιτυφόω, Suidæ et Hes. ἐπικαίω, " Mœris p. 150. et n." Schæf. Mss. * Συνεπιτυφόω, Una ad fastum incito, Plut. 6, 213. * " Ὑποτυφόω, Philo J. 1, 665." Wakef. Mss.]

D AT VERO Τυφῶν, SIVE Τυφὼς, pro quo Poëtæ dicunt ETIAM Τυφάων ET Τυφωεὺς, Gigantis nomen proprium est, quem Lat. itidem Typhonem s. Typhona dicunt, et Typhoëa Hom. Il. B. (782.) ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Hesiod. Θ. (869.) Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων. Multa de hoc gigante Eust. multis in locis, præsertim vero p. 157., ubi scribit τυφῶνα esse πνεῦμα θερμὸν, denominatum a τύφω significante καίω, Uro, Accendo, Inflammo: a Poëtis autem fingi δαίμονα ἀντίπαλον τῷ Διῒ, καὶ ἐπικεῖσθαι Αἴτνην τὸ ὄρος, καὶ κάτωθεν κρατῆρας ἀναφυσᾶν πυρός: ut et Ovid. Met. 5. Vasta giganteis injecta est insula membris Trinacris, et magnis subjectum molibus urget Æthereas ausum sperare Typhoëa sedes. Nititur ille quidem pugnatque resurgere sæpe, Dextra sed Ausonio manus est subjecta Peloro, Læva, Pachyne, tibi, Lilybæo crura premuntur. Degravat Ætna caput: sub qua resupinus arenas Ejectat, flammamque fero vomit ore Typhoeus. At Lucan. 4. Cou-

ditur Inarimes æterna mole Typhoeus. [Apoll. Rh. 2, A 1210.] Plut. (10, 602.) Τυφῶνα esse dicit τὴν ἐμβροντησίαν καὶ τὸν τύφον, καὶ τὰς ἐπαχθεῖς καὶ ὑπερόγκους κατοικήσεις καὶ μεγαλαυχίας, allegorice accipiens id vocab. et ad animum transferens. De Ægyptio autem Typhone vide Herod. (2, 156. 3, 5.) et Diod. S. || Alioqui et Flatus repentini nomen est τυφὼν, s. Procellæ. Plin. 2, 48. loquens de repentinis flatibus, qui exhalante terra coorti, rursusque dejecti, interim obducta nubium cute multiformes existunt, Vagi quippe, inquit, et ruentes torrentium modo, tonitrua et fulgura edunt; majore vero illati pondere incursuque, si late siccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur a Græcis ἐκνεφίας. Sin vero depresso sinu arctius rotati effregerint, sine igne, h. e. sine fulmine, verticem faciunt, qui τυφὼν vocatur, i. e. vibratus ἐκνεφίας. Ubi nota τυφῶνα dici Vorticem sine igne factum: ut Eur. etiam Schol. τυφὼς est ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα συστροφή: itidemque Suidæ τυφὼν est οὐχ ἡ φλὸξ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυ- B ρωθῆναι: quo modo in Plat. Phædro usurpari hoc vocab. annotat. Aristot. de Mundo (4, 18. 6, 22.) τυφὼν est τὸ ἀστράψαν ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, ἐὰν ἄπυρον ᾖ παντελῶς, Si id, quod fulserit, ad terram usque cursu illisum sit, ignisque nihil interim conceperit: qui, inquit Bud., est vortex procellosus et everberans. Idem Philosophus Meteor. 3. init. τυφῶνα fieri scribit, ὅταν ἐκνεφίας γιγνόμενος μὴ δυνήται ἐκκριθῆναι τοῦ νέφους: esse autem διὰ τὴν ἀντίκρουσιν τῆς δίνης, ὅταν ἐπὶ γῆν φέρηται ἡ ἕλιξ συγκατάγουσα τὸ νέφος, οὐ δυναμένη ἀπολυθῆναι. Meminit et Gell. horum τυφώνων, 19. init. Quin turbines etiam, inquit, crebriores, et atrum cœlum, et fumigantes globi, et figuræ quædam nubium metuendæ, quas τυφῶνας vocant, impendere imminereque ac depressuræ navem videbantur. Vocatur ventus hic non solum τυφὼν, sed etiam τυφώς. Eur. Phœn. (1161.) Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσών. Aristoph. B. (870.) Ἄρν' ἄρνα μέλαιναν παῖδες ἐξενέγκατε. Τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται. Ubi Schol. ait τυφὼς nominari τοὺς καταιγιδώδεις ἀνέμους: C Ἱππ. (508.) Καὶ γενναῖος πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην. Ubi Idem rursum esse τυφῶ ait ἄνεμον συστροφήν: ἐριώλην autem, ἀναθυμιάσεως συστροφὴν, πρὶν ἐμπυρωθῆναι τὸν ἀέρα: sed τυφῶ esse μεῖζόν τι πνεῦμα καὶ κακοποιὸν, ideoque τῇ ἐριώλῃ postponi debuisse a Poëta in eo loco. Suidas præterea esse dicit πνεῦμα καπνῶδες, ἐρρωγὸς ἀπὸ νέφους. [Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 359. 362. S. c. Th. 489. Ag. 639. "Τυφὼν, Ruhnk. Ep. Cr. 21. Toup. ad Longin. 308. Opusc. 1, 506. ad Timæi Lex. 260. ad Lucian. 1. p. xxxiv. Voss Myth. Br. 1, 217. 238. Heyn. ad Hesiod. 95. 150. Thom. M. 861. ad Charit. 692. Heind. ad Plat. Phædr. 197. Brunck. Aristoph. 1, 189. De accus., ad Mœr. 366. Τυφὼς, Ruhnk. l. c. ad Mœr. 54. Toup. Opusc. l. c. 2, 284. Thom. M. l. c. Wakef. S. Cr. 4, 205. Brunck. l. c. Soph. 3, 531. De accus., Mœr. 366. et n. * Τύφως, de dat., ad Eund. 177. (* Τύφων, δαίμων, Gl. Typho.) Τυφωεὺς, Wolf. ad Hesiod. 130. Ilgen. ad Hymn. 306. 317. Ruhnk. l. c. * Τυφωνεὺς, ibid." Schæf. Mss. D Τυφὼν, Lucian. 4, 227. Ὁ λεγόμενος τυφὼν ἀνεμώδης, ὅν τινες στρόβιλον ὀνομάζουσιν: Theol. Arithm. p. 31. Fulgur, Heliod. Æth. p. 22. Achill. Tat. 1, 12. Τυφὼς, Soph. Ant. 418. καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς Τυφὼς ἀείρας σκηπτόν. Dat. Τυφῷ, Æsch. Ag. 665. Aristoph. A. 974. Μεγαλῷ τυφῷ καὶ πρηστῆρι Συνστρέψας, nisi cum Schneidero nominat. * Τυφὸς, ὁ, fingamus. Attice Τυφῶν, Arcad. 94. * Τυφωνοειδὴς, adv. * Τυφωνοειδῶς, Strabo 5. p. 380.] Τυφωνικὸς, Typhonicus, Plut. de Def. Orac. Τὰ Τυφωνικὰ καὶ τὰ Τιτανικὰ, Res Typhonis et Titanum. At Act. 27, (14.) Ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος εὐροκλύδων, maluit novissimus Interpres vertere Turbulentus ventus quam Typhonicus, vel Ventus tempestuosus ac typhonis quodammodo æmulus: quoniam sc. Lucas ibi non Repentinum turbinem fuisse dicit, qualis est typhon, sed tempestatem diuturnam. [" Toup. Opusc. 1, 504. 506. Jacobs. Anth. 8, 295. Matth. ad Act. Apost. p. 280. * Τυφώνιος, ad Timæi Lex. 260. ubi p. 261. * Τυφώνειος." Schæf. Mss. Τυφώνειος et * Τυφώειος conf., Apoll. Rh. 2, 1210. * Τυφώνιοι, Dementes, Stob. Phys. 1076.] PRO Τυφωνία autem quod esse dicitur Genus delirii cum furore mixtum, Furiosus delirusque lethargus, Lethargicus furor et delirium, videndum ne scribi debeat τυφομανία, de quo supra. Habet porro et Τυφάων suum derivatum, NIMIRUM Τυφαόνιος: ut Τυφαονία πέτρα, in Caucaso: quæ sic dicta est διὰ τὸ ἐν αὐτῇ διωκόμενον τὸν Τυφῶνα ὑπὸ Διὸς πεπλῆχθαι τῷ κεραυνῷ, ut annotatur in meo vet. Lex., ubi etiam additur, eum πληγέντα ἀπελθεῖν ἐν τῇ Σερβωνίδι λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ καιόμενον, καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἐμπεσεῖν, καὶ δῦναι συνεχόμενον ὑπὸ τῆς ἐκκαύσεως: ipsum certe lacum emittere quendam calorem, veluti Typhone in eo ardente. Lat. Typhoëus dicunt et Typhoius: ut Typhoëa tela, Virg. Typhoia cervix, Claudian. [" Τυφαόνιος, Jacobs. Anth. 9, 346." Schæf. Mss. " Eust. Od. 386, 22. ex Opp." Wakef. Mss.]

" Τωθάζω, Dicteriis incesso, Irrideo, Mordeo opprobriis. Redditur etiam Convitiis incesso. Aristoph. Σφ. (1362.) ἵν' αὐτὸν τωθάζω νεανικῶς:" [1368.] " Aristot. Rhet. 2. Οἱ ἐπιδέξιοι τῷ τωθάσαι." [" Valck. Adoniaz. p. 260. Phœn. p. 588. Diatr. 26. ad Mœr. 366. ad Timæi Lex. 261. Toup. Opusc. 1, 190. Emendd. 4, 451. Bergler. ad Alciphr. 248. Jacobs. Anth. 7, 244. 9, 458. Boiss. Philostr. 511. Heind. ad Plat. Hipp. 146." Schæf. Mss. Athen. 622.] " Θωτάζει, Hes. ἐμπαίζει, χλευάζει: quod et " τωθάζει." " Τωθασμὸς, Irrisio." [" Ad Timæi Lex. 261." Schæf. Mss. Aristot. Polit. 7, 17. * " Τώθασμα, Risus, Suid. v. Ἀδάμ." Kall. Mss.] " Τωθαστὴς, Irrisor. Τωθαστικὸς, Irrisorius." [J. Poll. 9, 148. " Lemma Epigrammatis in Anthol. Pal. 9, 435." Boiss. Mss. " Ad Herodian. Philet. 442. Jacobs. Anth. 6, 317. 8, 217." Schæf. Mss.] " Quinetiam Τωθαστικῶς, Irrisorie, Cum irrisione, ap. " Diog. L. Speusippo (4, 2.) Καὶ Διονύσιος πρὸς αὐτὸν " γράφων τωθαστικῶς, φησὶ, καὶ ἐκ τῆς μαθητρίας σου " ἐστὶ τὴν φιλοσοφίαν καταμαθεῖν." [" Julian. 330." Wakef. Mss. * Τωθαστὶ, idem, Schn. Lex. ἁμαρτύρως. * " Ἀντιτωθάζω, Conon Narrat. 49. Pierson. ad Mœr. 367." Kall. Mss. * " Ἀποτωθάζω, Philostr. V. S. 1. p. 526. * Διατωθάζω, Alciphr. 2, 4. " Bergler. p. 248." Schæf. Mss.] " Ἐπιτωθάζω, Irrideo, Derideo, " Convitior. Theodoritus Hist. Eccl. 3. Ὁ δὲ ὑπὸ " τῶν μελιττῶν ἐσθιόμενος, οὐ μόνον οὐκ ἐδήλου τὰς ἀλ- " γηδόνας, ἀλλὰ καὶ ἐπετώθαζε τοῖς ἀνοσίοις. Apud " Eund. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις τοῦ σταυροῦ τὴν " νίκην ἐκήρυττον, καὶ τοῖς ἐκείνου μαντεύμασιν ἐπετώ- " θαζον. Quidam exp. etiam κολακεύω, Assentor, " Adulor." [Suid. v. Ἀλλᾶς. " Phryn. Ecl. 168. ad Mœr. 366. ad Timæi Lex. 261. Toup. Emendd. 1, 287. Bergler. ad Alciphr. 248. Brunck. Soph. 1. p. ix. Ed. 2." Schæf. Mss. " Appian. 2, 157." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Ἐπιτωθασμὸς, ibid. Polyb. 3, 80, 4. Philo V. M. 1. p. 605. Heliod. 10. p. 494. * Καταιωθάζω, 6. p. 265. " Ad Mœr. 367." Schæf. Mss. * Φιλοτωθάζω, s. * Φιλοτωθάσσω, Hippocr. Epist. p. 1285. Schottus autem Nod. Cic. 2, 9. βασκανίην * φιλοτώθαστον restituendum notavit. * Τωθεία, ἡ, (quasi a v. * Τωθεύω,) i. q. τωθασμὸς, Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. E. 14. p. 782. " Ad Timæi Lex. 261." Schæf. Mss.]

Υ

" Υ Una e vocalibus est, a cujus figura os quod-" dam ad radicem linguæ situm vocatur ὑοειδὲς, a " quibusdam et ὑψιλοειδές. Quæ vocabula suis locis " vide. Υ ab Æolibus ponitur pro ο, dicentibus " ὄνυμα pro ὄνομα: unde est ὀνυμαίνω." [" Υ et Β conf., Jacobs. Anth. 10, 230. 412. Valck. Phœn. p. 548.: υ et οι, p. 574. T. H. ad Plutum p. 204. Bentl. ad Callim. 304. ad Charit. 257. Koen. ad Greg. Cor. p. 7(=18.): υ et φ, T. H. ad Plutum p. 218.: ὓ, Bast Lettre 39." Schæf. Mss. Vide Ind. ad Greg. Cor. Ed. Schæf.]

" Ὗ, Ὗ, ap. Aristoph., ad exprimendum sonum " quem quis olfaciens edit, spiritum naribus attra-" hendo. Nam in Πλ. (896.) carnes suillas olfaciens " sycophanta, dicit, ἔνδον ἐστὶν ὦ μιαρωτάτω Πολὺ " χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων: subjungens, " ὗ ὗ. ὗ ὗ. ὗ ὗ. ὗ ὗ. ὗ ὗ. ὗ ὗ. Cui Carion respondet, " Κακόδαιμον ὀσφραίνει τί; Sed Schol. aliam quoque " exp. affert: ut sc. sit ἐπίῤῥημα θαυμαστικόν:" [Brunck. edidit: ὓ ὗ, ὓ ὗ, ὓ ὗ, ὓ ὗ, ὓ ὗ, ὓ ὗ, ut sexies repetita interjectio ὓ ὗ senarium efficiat. " T. H. p. 305. 307. Jacobs. Anth. 8, 283." Schæf. Mss.]

ΥΑΚΙΝΘΟΣ, ἡ, vel ὁ, Hyacinthus, Nomen pueri cujusdam, quem Apollo usqueadeo dilexit, ut cum inter ludendum disco eum imprudens occidisset, herbam et florem quendam e cruore effuso in terram produceret, et ejus nomine ornaret, in perpetuam memoriam: unde ap. Ovid. Met. 10. ubi infortunatus ille casus describitur, Te (Hyacinthe, inquit Apollo,) lyra pulsa manu, te carmina nostra sonabunt, Flosque novus scripto gemitus imitabere nostros: (ita enim in eo discurrunt venæ, ut Græcarum literarum AI figura legatur inscripta: quod αἶ αἶ est dolentis et gementis:) Tempus et illud erit, quo se fortissimus heros (Ajax sc.) Addat in hunc florem, folioque legatur eodem. Talia dum vero memorantur Apollinis ore, Ecce, cruor, qui fusus humi signaverat herbas, Desinit esse cruor; Tyrioque nitentior ostro Flos oritur, formamque capit quam lilia, si non Purpureus color his, argenteus esset in illis. Non satis hoc Phœbo est, (is enim fuit auctor honoris,) Ipse suos gemitus foliis inscribit, et AI AI Flos habet inscriptum, funestaque litera dicta est. Sic et Plin. 21, 10. Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum præferens ejus quem Apollo dilexerat, aut ex Ajacis cruore editi, ita discurrentibus venis, ut Græcarum literarum figura AI legatur inscripta. Unde et γραπτὰ ὑάκινθος a Theocr. dicitur, cujus verba paulo post afferam. Euphorion quoque cecinit, Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο Εἴαρος ἀντελλομένου γεγραμμένα κωκύουσαν. Nicander eandem ob causam πολύθρηνον ὑάκινθον nominavit Θ. 902. quoniam Apollo, cum Ὑάκινθον Παῖδα λαβὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο Πρωθήβην, — ἀεκούσιος ἔκτα, — ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσῃ Πέτρου ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἤραξε κάλυμμα, eum πικρῶς θρήνησεν, ut ibid. canit idem Poëta. Nota vero πορφυρέη ὑάκινθε in Euphorionis loco, ut Maroni quoque dicitur Purpureus hyacinthus, et Suave rubens hyacinthus. Sic vero et Diosc. 4, 63. in hyacinthi herbæ descriptione, inter alia dicit eam habere κόμην ἐπικειμένην κυρτὴν ἄνθους πλήρη πορφυροειδοῦς. Et ab Ovid. in præcedente l. is flos esse dicitur purpureus Tyrioque nitentior ostro: unde sunt qui hyacinthum esse dicant lilium purpureum aut rufum. Rursum a Virg. Ferrugineus vocatur hyacinthus, qui pro ὑάκινθον μέλαιναν ap. Theocr. dixit Vaccinia nigra. Nam hoc distichon ejus ex Id. 10, (28.) Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος, Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται, sic vertit, (vel potius repræsentavit, aut certe ad ipsum respexit,) Ecl. 10. quid tum si fuscus Amyntas? Et nigræ violæ sunt, et vaccinia nigra. Et Ecl. 2. O formose puer, nimium ne crede colori, Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur. Ajunt esse hyacinthos etiam e candido pallidos, B quos dicendos potius esse bulbos sylvestres; atque adeo hyacinthum, qui a quibusdam pingitur, frequentem in segetibus et pratis, a nonnullis verum esse Discoridis bulbum existimari. Diosc. delphinii etiam speciem quandam scribit ὑάκινθον nominari, 3, 85. Notandum vero, cum de herba et flore usurpantur, non modo feminino genere dici ἡ ὑάκινθος, ut in illo Euphorionis et Theocr. loco, sed etiam masculino: quo modo Philo usurpavit V. M. 3. et Latini. || Ὑάκινθος est etiam Gemmæ nomen ap. Lucian. Epigr. quodam, et Jo. Apoc. 21, (20.) A colore hyacinthi flori simili id nomen invenit; nam scribit Plin. 37, 10. huic gemmæ velut e carbunculo refulgere quendam in purpura leviter roseum colorem, et fulgorem violaceum dilutum. || Ὑάκινθος dicitur præterea Lana s. Fila hyacinthino colore imbuta: Exod. 28, (19.) Λήψονται τὸ χρυσίον καὶ τὴν ὑάκινθον καὶ τὴν πορφύραν καὶ τὸ κόκκινον καὶ τὴν βύσσον. Ibid. Ὑακίνθου κεκλωσμένης. [" De Hyacintho flore passim multa disputat Athen. 15. Singula loca indicavi in C Ind. Rer. et Person. in Athen. Cf., quem laudavi, Bochart. Hieroz. P. 2. L. 5. c. 10." Schw. Mss. " Ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 6, 106. 361. ad Meleagr. p. 6. Villoison. ad Long. 237. 272. Paul. Sil. 17. et n., Boiss. Philostr. 475. Lobeck. Aj. p. 364. Musgr. Hel. 1485. Toup. Append. in Theocr. p. 18. in Schol. Theocr. p. 218. Harles. ad Schreb. ad Eund. p. 172. T. H. ad Lucian. Dial. p. 73. ad Eund. 1, 238. 240. Paus. 1, 314. Valck. ad Il. 22. p. 83. Wyttenb. Ep. Cr. 62. Heyn. ad Virg. Bucol. p. 39. 63." Schæf. Mss. Nicander Athenæi p. 683. Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλομένη ὑακίνθῳ * Αἰαστῇ προσέοικε. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T.]

Ὑακινθώδης, Hyacinthinus, i. e. Hyacintho similis.

Ὑακίνθινος, itidem Hyacinthinus, Purpureus vel Subniger in modum hyacinthi: ut ὑακίνθινον χρῶμα. [" Licet πορφυρέη passim nominetur ὑάκινθος, ap. Athen. 677. et Schol. Theocr. 10, 28.; color tamen hyacinthinus, quippe ad nigrum vergens, distinguitur a purpureo ap. eund. Athen. 525. Cœruleum esse D colorem multis variorum Auctorum testimoniis ostendere conatus est Bochartus loco supra cit., col. 729." Schw. Mss.] Et ὑακίνθινα δέρματα, Exod. 25, (5.) Pelles hyacinthini coloris, Pelles hyacinthinæ. Pers. cui circum humeros hyacinthina læna. [Gl. Ferrugineus. " Ad Charit 545. Eur. Iph. A. 1298. Jacobs. Anth. 6, 106. Bast Lettre 215. Boiss. Philostr. 475." Schæf. Mss. Od. Z. 231. Ψ. 158. Schleusn. Lex. V. T.] Ὑακινθινοβαφὴς, Hyacinthino tinctus colore, Imbutus colore qui hyacinthi in modum purpurat et suave rubet. Xen. K. Π. 6, (4, 1.) Χιτῶνα πορφυροῦν ποδήρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω, καὶ λόφον ὑακινθινοβαφῆ. [" Ad Charit. 545." Schæf. Mss. " Arrian. 272." Wakef. Mss.]

Ὑακινθὶς, ίδος, ἡ, Hyacinthis. Athen. (173.) Ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ὑακινθίδος, Quæ ab interemto ibi Hyacintho dicta est Hyacinthis; nam in agro Laconico periisse Hyacinthum, patet ex Ovidio Metam. 10. et e verbis Nicandri in Ὑάκινθος allatis. Sed et Erechthei filias vocatas

fuisse Ὑακινθίδας testatur Demosth. [1397. " Ad Diod. S. 2, 171." Schæf. Mss.]

Ὑακίνθια, τὰ, Festum Lacedæmone in Hyacinthi honorem agitari solitum: quod ET Ὑακινθόκωμον nominatum fuisse Hes. videtur innuere. Athen. e Didymo et Polycrate, (139.) Τὴν τῶν ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ὑάκινθον, οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις, οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ᾄδουσιν, ἀλλὰ μετ' εὐταξίας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπέρχονται. Meminit ejusd. festi Xen. Ἑλλ. 4, (5, 11.) et Ovid. Met. 10. ubi canit, Nec genuisse pudet Sparten Hyacinthon: honorque Durat in hoc ævi, celebrandaque more priorum Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa. [" Ad Herod. 601. 693." Schæf. Mss.]

Ὑακινθίζω, Hyacinthum refero, Hyacinthum imitor, Hyacinthino sum colore. De gemma dictum ap. Areth., ut et ap. Plin. 37, 5. Quarto loco numerantur ὑακινθίζοντες.

ὙΑΛΟΣ, SIVE Ὕελος, ἡ, [et ὁ, Theophr. de Lap. 49.] Vitrum. Lucian. (2, 34.) Παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου, E pulcerrimo vitro. Ubi etiam subjungit, quendam κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκυφῶν, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Alex. Aphr. Ὥσπερ δι' ὑέλου ἐμφαίνει τὸ εὐανθὲς τοῦ χρώματος. Probl. 1. Αἱ ὕελοι ἐν τῷ χειμῶνι θερμοῦ σφόδρα τινὸς ἐμβληθέντος ῥήγνυνται. Et rursum, Ῥῆξιν ἐργάζεται τῷ τῆς ὑέλου σώματι. || Ὕαλος dicitur etiam Crystallus: [" sic illud ἐξ ὑάλου s. ὑέλου ap. Herod. 3, 24. rectius E crystallo, quam E vitro interpretaberis." Schw. Mss.] idque ab antiquis, Schol. Aristoph. Ὕαλον ἡμεῖς μὲν ἀρτίως τὸ ἐκ βοτάνης τινὸς κεκαυμένον καὶ διὰ πυρὸς τηκόμενον εἰς κατασκευὴν ἀγγείων τινῶν λέγομεν, (quibus verbis Vitrum intelligit,) οἱ παλαιοὶ δὲ, τὸν διαφανῆ λίθον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρύον, ἐοικότα δὲ ὑάλῳ. Ubi etiam obiter NOTA, Κρύος a vulgo usurpatum fuisse pro κρύσταλλος: si tamen κρύον eum scripsisse putandum est, et non potius κρύσταλλον. Annotat autem hæc in N. (766.) ubi Strepsiadi dicenti, Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον Ταύτην ἑώρας τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; respondet Socrates, τὴν ὕαλον λέγεις; Et rursum Schol. hanc ὕαλον esse dicit κατασκεύασμα ὑάλου τροχοειδὲς παχὺ, ὅπερ ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θερμαίνοντες, προσάγουσι θρυαλλίδα, καὶ οὕτως ἅπτουσι. || Quo pertinent etiam hæc Plinii 36, 26. Addita aqua vitreæ pilæ sole adverso in tantum excandescunt ut vestes exurant. Ut nostra quoque ætate quædam crystallina et chalybea specula eadem sunt vi prædita. Idem Schol. ὑάλου nomen Homero et antiquioribus ignotum esse ait, usurpatum autem pro eo esse ἤλεκτρον. || Gorr. certe et ipse tradit ὕαλον a quibusdam dici Speciem Succini fulvi et pellucidi vitri instar: qua de re plura in Ἤλεκτρον. Præterea notandum esse ait, fem. genere et per α dici ἡ ὕαλος: nam Atticam esse illam generis usurpationem et scripturam tradunt tum alii, tum Eust. et Lex. meum vetus, atque Etym. Quibus facile assentior, cum ap. Aristoph. reperiatur, scriptorem per omnia Ἀττικόν. Alterius autem scripturæ meminere Hes. quoque et Suid. nec non ipse Etym.: quam tamen rejicit. || Hesychio vero ὕελος est etiam βόρβορος, Lutum, Cœnum. Quod vocab. ex ὕω derivari posset, quoniam sc. pluviis cœnosiores fiunt viæ. [" Ὕαλος, Phryn. Ecl. 136(=309. Lob.) Thom. M. 862. Jacobs. Anth. 7, 63. 9, 41. 348. 10, 122. 155. Kuster. Aristoph. 59. ad Mœr. 373. Toup. Opusc. 2, 128. ad Herod. 198. 206. ad Diod. S. 1, 128. 179. Magazin Encycl. par Millin N. ix. T. 3. p. 92. Ὕελος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. Phryn. l. c. Jacobs. Anth. 7, 63. 335. 9, 348. Thom. M. l. c. ad Mœr. l. c. ad Herod. 136. 198. 206. ad Diod. S. 1, 179." Schæf. Mss. " Τὴν ὕαλον, Vitrum, Athenæi ætate conficiebant Alexandrini, conformantes illud in varias poculorum formas, Athen. 487. T. 4. p. 224. Ed. Schw." Schw. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 223. Phryn. Bekkeri 68. Philemon Lex. 103. Theophr. de Igne p. 436. Plato Timæo p. 369. Paul. Æg. 6, 22. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T.]

SED ET Ὑάλη dicitur pro ὕαλος, teste Hes. et Suida: ut τύλη pro τύλος. [Ad Greg. Cor. 425.] Id ipsum tamen ὑάλη Hes. est etiam βόμβυξ, σκώληξ, Vermiculus quidam qui βόμβυξ nominatur: itidemquo ὑάλεται affert Idem, et exp. σκωληκιᾷ, a THEM. Ὑάλομαι, significante σκωληκιῶ, Vermiculor, A vermibus infestor s. erodor.

Derivata ex Ὕαλος.

Ὑαλοειδὴς, Vitri formam habens, figuram referens, modo pellucidus: ut ὑαλοειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ ap. Medicos, quæ et κρυσταλλοειδὴς, teste J. Poll.: quanquam alii inter eos distinguant. Gorr. enim, Ὑαλοειδὲς ὑγρὸν, inquit, Vitreus humor, est Humor oculi a tergo crystallini humoris situs, vitro fuso similis: non ambiens universum crystallinum, sed dimidium tantum posteriore parte, ut qui ejus diametrum non excedat, qui a dextra ejus parte in sinistram ducitur. [Theophr. Fr. 2, 30. Orph. L. 277. * Ὑαλοκέρας, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 223.] Ὑαλοτέχνης, ὁ, Vitri artifex. Idem et Ὑελέψης. [* Ὑαλόχρους, Leon. Tar. 5. " Jacobs. Anth. 7, 62. 8, 383. Toup. Opusc. 1, 243." Schæf. Mss.] Ὑαλουργὸς, Qui vitra conficit, Vitriarius, ὑελέψης, [Strabo 16. p. 1099. " Thom. M. 863." Schæf. Mss.] Ὑαλουργεῖον, τὸ, Locus ubi vitra fiunt, Vitriaria officina, [Gl. Vitrarium. * " Ὑαλοψὸς, ad Lucian. 2, 332." Schæf. Mss. * Ὑαλώπης, unde * Ὑαλῶπις, Orph. L. 607. ἴασπιν.]

[* " Εὔυαλος, Jacobs. Anth. 10, 212. (2, 256. Wech. 2, 412. Brunck.)" Schæf. Mss.]

Ὑαλώδης, i. q. ὑαλοειδὴς, Vitro similis, Vitreus, [" Pallad. de Febr. 26. 90." Kall. Mss.]

Ὑαλόεις, idem: ὑαλόεν, Hes. διαφανὲς, λαμπρὸν, Pellucidum, Lucidum, Splendidum. [" Phryn. Ecl. 137. Jacobs. Anth. 10, 122. 178." Schæf. Mss.]

Ὑαλεὶς, idem. Affert enim idem Hes. ὑαλὲν pro λαμπρὸν, ὑαλίζον, Splendidum, Vitrum pelluciditate referens. Sed suspecta mihi est ea scriptura.

Ὑάλεος, et per CONTR. Ὑαλοῦς, Vitreus, E vitro confectus. Lucian. (2, 34.) Παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ τῆς καλλίστης ὑάλου, Prægrandia pocula vitrea e vitro pulcerrimo. [" Phryn. Ecl. 136. Thom. M. 863. Jacobs. Anth. 10, 122. De facie, Toup. Append. in Theocr. p. 21." Schæf. Mss. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 191. " Phot. Ὕαλος—καὶ ὕαλα σκεύη, lege ὑαλᾶ, quam adjectivi formam, Atticis, si satis memini, ignotam recentiores adamant: ὑαλᾶ σκεύη, Strabo 4, 5. p. 69. Dio Cass. 57, 21. p. 869. λιθία ὑαλῆ, Arrian. Peripl. Erythr. p. 145. Geop. 9, 19. p. 616. Itaque ap. Hes. v. Τριόπιος pro ὑάλους non ὑαλίνους, neque ὑάλον, ut Salmasio visum, sed ὑαλοῦς reponendum." Lobeck. ad Phryn. 309.]

Ὑάλινος, idem: ut ὑαλίνη θάλασσα ap. Jo. Apoc. 4, (6.) Vitreum mare. Horat. quoque dicit Vitreo daturus Nomina ponto: sed paulo aliter. [Lucian. 2, 104. " Phryn. Ecl. 136(=309. Lob.) Thom. M. 863. ad Mœr. 374. Jacobs. Anth. 7, 62. Ὑάλινος παῖς, Toup. Append. in Theocr. p. 20. et Ind., Emendd. 2, 35. Ὑάλ. ἔκπωμα, Kuster. Aristoph. 118." Schæf. Mss.]

Ὑαλὸς, idem. Affert enim Hes. ὑαλὸν pro λαμπρὸν et τίμιον: exponens tamen et πρᾶον, ἠλίθιον. Quæ postrema expositio si vera est, ὕαλος idem foret cum ὑηνὸς, et derivatum ab ὗς. [Corrigunt VV. DD. ἢ λίθον τίμιον, pro ἠλίθιον, τίμιον.]

[* Ὑαλίτης, fem. * Ὑαλῖτις, Strabo 16. p. 1099. ἄμμος.]

Ὑαλίζω, Vitrum imitor colore et pelluciditate, Pellucidus sum in modum vitri, Vitreo sum colore, Hes. in Ὑαλεὶς.

Ὑαλόω, In vitrum coverto. Pass. Ὑαλόομαι, Vitrum fio, In vitrum convertor, abeo. Ὑάλωμα, τὸ, Vitium in oculis equorum, sicut γλαύκωμα. Apsyrtus in Hippiatr. 1. Συμβαίνει δὲ ἐκ τούτου, ὃ καλεῖται ὑάλωμα, ὅμοιον ψηφῖδι λευκῇ.

[* Ὑαλίδιον, Gl. Vitriolum.]

Derivata ex Ὕελος.

[* "Ὑελοχρώδης, et * Ὑελοκυκάς. Brunck. Anal. 2, 141. ἰδ' ὑελοχρώδεες ὄγχναι. Brunck. 3, 160. :—' In Codice corrupte scriptum ὑελακυκάδες, absque ullo sensu. Verisimile est quod reposui. Jacobs. 8, 383. * Reiskius cum in Apogr. Lips. invenisset ὑελοκυκάδες, correxit * ὑετοκυκάδες. Sic aquosa pyra appellari posse putabat. Toupius in Cur. Nov. 169. * ὑελοοίδακες tentat, Cyathi ad instar tumentes.' Nescio an proba sit forma ὑελοχρώδης: nullam formam in χρώδης notam habeo. Sunt autem formæ a χρῶμα in χρώματος et χρωμος, ut μονοχρώματος et μονόχρωμος. Ita a σῶμα, ἐνσώματος et ἔνσωμος." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ὑελουργὸς, Vitriarius, Qui vitra conficit, Bud. e Diosc. Ὑελουργεῖον, τὸ, Officina vitriaria, [Diosc. 5, 182. * Ὑελουργικὸς, Geop. 20, 17. κάμινος.] Ὑελέψης, ὁ, Qui vitra coquit; coquitur enim vitrum, ut prolixe docet Plin. etiam 36, 26. Legitur ap. Hes. et exp. PER Ὑελοτέχνης, quod ad verbum sonat Artifex vitri, coquendi sc. et conficiendi. [Olympiod. ad Aristot. Meteor. " Thom. M. 863." Schæf. Mss. * Ὑέλοψος, i. q. ὑελέψης, Herodian. Epimer. 138. * " Ὑελλοψὸς (sic), Const. Manass. Chron. p. 138." Boiss. Mss.]

Ὑελώδης, [CONTR. e * Ὑελοειδὴς,] Vitreus, Vitro similis. [Gl.]

Ὑέλεος, et per CONTR. Ὑελοῦς, Vitreus, E vitro confectus: ut ὑελοῦν ἀγγεῖον ap. Diosc. Vas vitreum: [" s. crystallinum. Sic ap. Athen. quidem p. 129. ὑελοῦς πίναξ rectius Crystallinus discus, quam Vitreus intelligetur." Schw. Mss. " Thom. M. 863." Schæf. Mss. * " Ὑέλιος, Vitreus, Suid. v. Σπέκλον." Schleusn. Mss.]

Ὑέλινος, idem: unde ὑέλινα κάτοπτρα ap. Alex. Aphr. Vitrea specula. [" Thom. M. 863. Jacobs. Anth. 12, 355. 447." Schæf. Mss.]

Ὑελίζω, Vitrum imitor colore vel pelluciditate, Vitri in modum pelluceo.

[* " Ὕελιον, Thom. M. 588. * Ὑελὶς, ad Mœr. 374." Schæf. Mss. Falsa est lectio pro * Ὑελῖτις, ex * Ὑελίτης, ap. Theophr. de Lap. 49.]

ὝΒΡΙΣ, εως, ἡ, Injuria; sed ea gravior: quare nonnunquam reddi potius debet Injuria contumeliosa, Injuria simul et contumelia, Injuria petulanter et proterve illata, Petulans et insolens injuria. Ab insolentia certe potissimum proficiscitur ὕβρις: unde dicitur κόρος τίκτειν ὕβριν: qui κόρος facit ut homines insolescant. Et Dem. c. Mid. (529.) Οὐκ εἶναι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον: appellans ὕβριν, quod cum choragus esset festo quodam solemni, Midias ipsi pugnum incussisset. Itidemque aliquis queritur quidpiam esse ὕβριν, cum injuriam et contumeliam esse interpretatur quod quis fecit, sive cum injuria et contumelia se affectum esse dicit. Lucian. (1, 60.) de salutatoribus et cœnipetis minus laute exceptis quam sperassent, Πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, ἀπίασι διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν ἢ σμικρολογίαν ἐγκαλοῦντες. Dem. (402.) Ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου, καὶ οὔτε ἐθελούσης ᾄδειν οὔτ' ἐπισταμένης, ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν, καὶ οὐχ ἀνεκτὸν εἶναι. Aristoph. Πλ. (886.) Ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; Injuria proterva, et Immanis improbitas. At cum Socrates ap. Aristot. Rhet. 2. dicit, Ὕβριν εἶναι τὸ μὴ δύνασθαι ἀμύνασθαι ὁμοίως εὖ παθόντα ὥσπερ καὶ κακῶς, reddideris potius Contumeliosum et probrosum esse. Dicitur porro aliquis ὕβριν ἔχειν et ὀφέλλειν, nec non ὕβρει εἴκειν. Od. Α. (368.) Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες, Π. (86.) λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι. Et rursum (418.) Ἀντίνο' ὕβριν ἔχων, κακομήχανε. Sic Soph. El. (523.) Ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, Injuriosa et contumeliosa non sum, Injuria et contumelia non afficio. Hesiod. Ἔργ. (1, 211.) σὺ δ' ἄκουε δίκης μηδ' ὕβριν ὄφελλε. Ubi ὕβριν ὀφέλλει is, cui ὕβριος μέλει, ut paulo ante dicit, οἷσιν Ἄρηος Ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες. Rursum Hom. ὕβρει εἴκειν dicit eum, quem immanis improbitas et pro-

A tervia ad flagitium aliquod perpetrandum impellit: Od. Ξ. 262. Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα, Αὐτούς τ' ἔκτεινον. In prosa vero aliquis dicitur πόρρω ὕβρεως προάγειν, προελθεῖν, et ἐλθεῖν. Athen. Καὶ τέλος πόρρω προαγαγόντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας ὕβριζον, Eo petulantiæ evaserunt: 12. Εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, ὥστε πάντων ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας. Dem. (51.) Εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν ὥστ' ἐπιστέλλειν Εὐβοεῦσιν ἤδη τοιαύτας ἐπιστολὰς, Eo protervíæ et immanis improbitatis devenit. Quibus adde hoc Herodian. 1, (9, 15.) Βαρὺς γὰρ καὶ ἀφόρητος ἦν ὑπεροψία καὶ ὕβρις, Superbia ejus et contumelia erat intoleranda. Item aliquis ὕβριν ὑβρίζειν vel ἐνυβρίζειν dicitur. Plut. Symp. Sept. Sap. (6, 564.) Οἵαν ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβρικε, pro Insignem nobis fecit injuriam, Insigni nos affecit injuria et contumelia. Herodian. 1, (13, 11.) Σύραντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες,
B Tracta per urbem cadavera, et contumeliosissime habita, Contumeliis affecta. Idem 8, (8, 14.) dicit, Γυμνοὺς τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξέλκουσι μετὰ πάσης αἰσχύνης καὶ ὕβρεως, Per omnem ignominiam et contumeliam. Itidemque 4, (6, 2.) Τὰ πτώματα φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης, καὶ ἁμάξαις ἐπιτεθέντα. Nec non ὕβριν ἀνταποδιδόναι, dicitur qui vicissim injuria et contumelia afficit. Plut. Polit. Præc. Ὁ δὲ ἐκείνῳ πάλιν ὥσπερ ἀνταποδιδοὺς ὕβριν, ἐμοίχευσε τὴν γυναῖκα. Præterea δι' ὕβριν, εἰς ὕβριν, πρὸς ὕβριν, et ὕβρει aliquis facere aliquid dicitur pro Per summam injuriam, contumeliam a protervia quadam et improbitate profectam. Dem. (527.) Ὅσῳ μείζονος ὀργῆς καὶ ζημίας ἀξιοῦσι τοὺς ἑκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν πλημμελοῦντας. Xen. Ἑλλ. 2, (2, 6.) Ἃ διὰ τὴν ὕβριν ἠδίκουν ἀνθρώπους μικροπολίτας. Nam τῶν ἀδικημάτων τὰ μὲν γίνεται δι' ὕβριν, τὰ δὲ διὰ κακουργίαν, inquit Aristot. Polit. 4. Et quidam ἀδικήματα ἀδικοῦσιν εἰς ὕβριν, καὶ οὐ κακουργίαν, teste Eod. in Rhet. 2. Ubi εἰς ὕβριν possumus ex illo ipso exponere
C δι' ὕβριν, aut ὕβρεως ἕνεκα. Secus vero ap. Herodian. 5, (8, 1.) Εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων: hic enim præp. εἰς consuetam signif. obtinet: cum εἰς ὕβριν ἐκβεβακχευμένοι sint Qui velut bacchico quodam furore perciti ad contumeliosissima quæque facinora proruperunt. Item πρὸς ὕβριν adverbialiter sæpe, sicut πρὸς βίαν, pro Injuriose, Contumeliose. Plut. Coriol. Πρὸς ὕβριν τοὺς πεμφθέντας ἐξήλασεν ὑπηρέτας, Injuriose et contumeliose expulit, Injuria et contumelia affectos: Alcib. Ἔλεγεν οὐχ ὕβρει τοῦτο πράττειν οὐδὲ κρατούμενος ὑφ' ἡδονῆς. Dem. (537.) dicit etiam ἐφ' ὕβρει τύπτειν, Per contumeliam cædere. At μεθ' ὕβρεως ἕλκειν habuisti paulo ante. Oppositum superioribus est ὕβριν ἀπέχειν s. ὕβρεως ἀπέχεσθαι, et ὕβρεως παύσασθαι. Hesiod. Ἔργ. (1, 133.) ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο Ἀλλήλων ἀπέχειν, Abstinere a mutuis injuriis, a mutuo inferenda sibi injuria. Dem. (564.) Ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, Quanta pœna depensa injuriam postea inferre desinet. Sic Hero-
D dian. 2, (4, 2.) Τοὺς στρατιώτας ἐκέλευσε παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δημότας ὕβρεως, Ne quem in posterum e populo ulla vel injuria vel contumelia afficerent. Sicut vero παύεται aliquis τῆς ὕβρεως, ita vicissim alium παύει: ut κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν, ap. Isocr. Paneg., qui in Hel. Enc. dicit, Εὐθὺς αὐτῶν τὴν ὕβριν ἔπαυσεν, pro ἔπαυσεν αὐτοὺς τῆς ὕβρεως. Cui ὕβρεως παύειν oppositum est εἰς ὕβριν τρέπειν ap. Thuc. 3, (39.) Porro ut aliquis ὕβριν ὑβρίζει, ita vicissim ὕβριν ὑβρίζεται, cum afficitur injuria et contumelia, Aristoph. Πλ. (1045.) Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὑβρίζομαι, O miseram me ob insignem illam injuriam ac contumeliam qua afficior. Sic et γίνεσθαι ὕβρις εἴς τινα dicitur. Lucian. Solœcista (10.) Τὸ δὲ εἴς σε ὑβρίζειν ἐστὶν ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἴς σε ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. Sic vero dicitur ἡ εἰς vel πρός τινα ὕβρις, pro ὕβρις ἡ εἴς τινὰ γινομένη. Herodian. 1, (3, 6.) Αἱ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ὑπηκόους

ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατῄσχυναν, Alexandri successorum, qui contumeliose violenterque dominati sunt: 2, (4, 2.) Παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δημότας ὕβρεως. Nonnunquam vero pro ἡ εἴς τινα ὕβρις s. ἡ πρός τινα ὕβρις, dicitur ὕβρις τινός, omissa præp., et accus. converso in genitivum patientis, ut loquuntur Gramm.: Herodian. 2, (4, 9.) Ὕβριν αὐτῶν καὶ ἀτιμίαν νομίζοντες, In contumeliam suam ac dedecus accipientes, 1, (8, 9.) Τὴν ἐκείνης τιμὴν, ἑαυτῆς ὕβριν νομίζουσα, Illius honorem in suam contumeliam vertens, Polit. Itidem Lucian. dixit, Ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τοῦ Ἡρακλέους, Commentum esse illud Gallicum ludibriumque quoddam hominum Herculis Græci divinitatem sugillare volentium, Bud. Sic Plut. (7.) Ὕβρει μὲν τῶν βασιλέων, οὐκ εὐπειθίᾳ δὲ τῶν ὄχλων τὰ καθεστῶτα συνταράξαντες. Non semper tamen gen. ille patientis est, verum etiam agentis, i. e. non semper ejus qui ὕβριν patitur, sed ejus etiam qui eam infert. Od. P. (581.) Ὕβριν ἀλυσκάζειν ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, O. (328.) Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει: ut et ex Herodiano paulo ante attuli, Αἱ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ὑπηκόους ὕβρεις τε καὶ βίαι, Contumeliosa et violenta dominatio. Rursum Od. P. (487.) Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. Quo in loco nota etiam τῇ ὕβρει opponi τὴν εὐνομίην, ut ap. Hesiod. Ἔργ. 1, (215.) δίκη et ὕβρις sibi opposita leguntur, δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει. Et aliquanto ante, Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε. Uterque enim iis in ll. ὕβρις generaliter accipiunt pro ἀνομία et ἀδικία, Injustitia, Iniquitas. Alioqui, ut supra dixi, magis restricta signif. interdum redditur Injuria proterva et insolens, contumeliosa et violenta, Injuria petulans; interdum etiam Injuria, Contumelia, Insolentia, Petulantia, Protervia; nec non et Superbia. Quarum expp. exempla satis multa suppeditabunt tibi antedicta. Quibus adde et hunc Xen. locum, in quo ὕβρει opponitur σωφροσύνη: 8, (4, 7.) p. 132. Δοκεῖ δέ μοι χαλεπώτερον εἶναι εὑρεῖν ἄνδρα τἀγαθὰ καλῶς φέροντα ἢ τὰ κακά· τὰ μὲν γὰρ ὕβριν τοῖς πολλοῖς, τὰ δὲ σωφροσύνην τοῖς πᾶσιν ἐμποιεῖ: ut et Thuc. 3, (39.) dicit, solere ἀπροσδόκητον εὐπραξίαν εἰς ὕβριν τρέπειν: insolescimus enim rebus secundis, adversis autem moderatiores evadimus: unde idem Thuc. 1, (28.) Ὕβρει δὲ καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου πολλὰ ἐς ὑμᾶς ἡμαρτήκασι, Petulantia et licentia, quam opum magnitudo animis eorum invexit, multa in nos admiserunt. Proficiscitur autem illa ὕβρις e despicientia et contemtu quodam ejus cui infertur, ut docet Aristot. Rhet. 2., ubi cum tres esse ὀλιγωρίας species dixisset, sc. καταφρόνησιν, ἐπηρεασμὸν, et ὕβριν, subjungit aliquanto post, Καὶ ὁ ὑβρίζων δὲ ὀλιγωρεῖ· ἔστι γὰρ ὕβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν ἐφ' οἷς αἰσχύνη ἐστὶ τῷ πάσχοντι· μὴ ἵνα τι γένηται αὐτῷ ἄλλο ἢ ὅ,τι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἡσθῇ: docens finem τῶν ὑβριζόντων eum esse, ut eum cui injuriam faciunt, simul afficiant contumelia, ipsi autem voluptatem inde capiant, et videantur eo esse superiores; ait enim, Αἴτιον τῆς ἡδονῆς τοῖς ὑβρίζουσιν, ὅτι οἴονται κακῶς δρῶντες αὐτοὺς, ὑπερέχειν μᾶλλον. Itidem cum ὀλιγωρίᾳ quadam conjuncta est, vel potius ex ὀλιγωρίᾳ oritur hæc ὕβρις, ap. Aristoph. B. (21.) Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; Annon insolentia hæc est proterviaque maxima, et deliciæ intolerandæ? Annon immanis improbitas, et mollities detestanda? vel etiam Insolentes et protervæ deliciæ, Insolens et immanis mollities: quod nimirum ego, cum Bacchus sim, pedes eo et me fatigo, hunc autem asino invehi sino, ne prematur ab onere. Dicitur vero peculiariter et de injuria et vi quæ corpori infertur, idque vel plagis vel stupro. Plagis, ut ap. Dem. Mid. et alios passim. De stupro autem, ut ap. Æschin. 20(=16.) Τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερεώρακε: nam sese prostituerat et ἡταιρήκει. Itidem Isocr. Paneg., sed cum gen. (32.) Παίδων ὕβρεις καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Aristot. Rhet. 1. Γυναικῶν οἰκείων ὕβρεις, ἢ εἰς αὐτοὺς ἢ εἰς υἱούς. ‖Ὕβρις ἀνὴρ dixit Hesiod. pro ἀνὴρ ὑβριστὴς, adjective accipiendo hoc nomen substantivum: Ἔργ. 1, (190.) μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα

A καὶ ὕβριν Ἀνέρα τιμήσουσι. AT VERO Ὕβρις, Hesychio est ὄρνεον νυκτερινὸν, Avis quædam nocturna. [Aristot. H. A. 9, 12.]

["Ὕβρις, Koen. ad Greg. Cor. 256. ad Herod. 238. 337. 655. ad Lucian. 1, 337. Fischer. ad Palæph. p. 17. Ammon. p. 9. et Valck., Lennep. ad Phal. p. 45. Brunck. Bacch. 1287. Wakef. S. Cr. 5, 113. Ion. 519. Musgr. 507. ad Diod. S. 2, 211. Heind. ad Plat. Phædr. 264. Thom. M. 863. ad Charit. 464. 497. Jacobs. Anth. 6, 352. 8, 266. Alberti N. T. 279. Pro ὑβριστὴς, ad Thom. M. 140. Brunck. ad Œd. T. 80. Phil. 223. Lobeck. Aj. p. 284. Ὕβρις γυναικὸς, Dionys. H. 2, 794. Ὕβρεως γραφὴ, ad Lucian. 1, 414. Ἔκγονον ὕβρεως ἀδικίαν, Plato de LL. 109. Ast. Lapis Ὕβρεως, Luzac. Exerc. 173. Ὕβρει, Boiss. Philostr. 384. Ὕβρει λέγειν, Valck. Phœn. p. 523. Ὕβρεις, Markl. Suppl. 495. Ὕβρις, Κύπρις, ad Charit. 753." Schæf. Mss. Soph. Tr. 886. Pind. Π. 10, 55. Xen. K. Ἀ. 5, 8, 3. B Diog. L. 2, 127. Od. Ξ. 262. Isocr. Paneg. 32. Æschin. 5. 26. Valck. Ep. ad Röver. 33. I. q. σκίρτημα, Ælian. N. A. 11, 18. Koen. ad Greg. Cor. 542. Cf. Ὑβρίζειν. Videtur manasse ab ὑπέρ: cf. Lat. Superbia.]

[* Ὑβριοπαθὴς, unde] Ὑβριοπαθέω, Injuriam patior, Injuria et contumelia afficior, Bud. ex Hermog. (202.) sed sine interpretatione: [cf. Greg. Comm. p. 930. Schol. Apoll. Rh. 1, 690. Eust. Il. A. p. 71, 10. Bas. "Niceph. Greg. 2, 7, 27. Anna Comn. 402. Eust. 1227, 44." Lobeck. ad Phryn. 620. "Const. Manass. Chron. p. 16. 17." Boiss. Mss.]

[* Φίλυβρις, Crates ap. Clem. Alex. 492=412." Jacobs. Anth. 6, 384." Schæf. Mss.]

[* Ὑβρικὸς, unde adv. * "Ὑβρικῶς, Contumeliose, Injuriose. Chrys. in 2 Tim. Serm. 7. T. 4. p. 360, 8. Ὅρα πῶς ὑβρικῶς ἀποκρίνεται πρὸς τὸν Θεὸν, Μὴ φύλαξ εἰμὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου; Idem in Ep. ad Hebr. Serm. 34. T. 4. p. 604, 16. Τίς γὰρ, φησὶν, ὑβρικῶς δύναται φυλάξαι τὴν χάριν, καὶ οὐκ ἀπόλλυσιν αὐτήν;" Seager. Mss.]

C Ὑβρίζω, f. ὑβρίσω, vel etiam ὑβριῶ, Attice, Injurius sum, vel Protervus sum et insolens, Insolesco, Contumeliosus sum; ὕβριν ἔχω, ut Hom. loquitur. Idem Od. Σ. (380.) Οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις· Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής: Injurius es et contumeliosus. Dem. (32.) Οὔτε Φίλιππος τοσοῦτον ὑβρίκει χρόνον: (549.) Προσκυνεῖν τοὺς ὑβρίζοντας, οὐκ ἀμύνεσθαι. Aristot. Rhet. 1. Οὐ γὰρ, εἰ ἐπάταξεν, πάντως ὕβρισεν, Non protinus injurius fuit et contumeliosus. Nec enim omnes ictus ἐφ' ὕβρει ingeruntur, sed quidam ἐπὶ τιμωρίᾳ etiam. Et Xen. K. Π. 8, (6, 8.) Ἦν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει. Et aliquanto ante, Ὅταν ὁρῶσιν ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν, τοῦτον σωφρονοῦντα. Ubi observa etiam opponi sibi ὑβρίζειν et σωφρονεῖν, sicut supra ex eod. Xen. habuimus ὕβριν et σωφροσύνην sibi opposita, i. e. Insolentiam et moderationem, Injuriosam petulantiam et modestiam. Rursum Od. Σ. 245. Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, pro ἐφ' ὕβρει, s. δι' ὕβριν, Per injuriam. Interdum additur accus. ὕβριν, D diciturque aliquis ὕβριν ὑβρίζειν pro simplici ὑβρίζειν: quo modo et ὕβριν ἐνυβρίζειν ap. Herodian. legi, infra docebo. Sic Æschyl. ap. Athen. (667.) οὐδὲν ἥσσονας Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, Non minus erat injurius et contumeliosus. Passive vero Aristoph. Πλ. (1045.) Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως, ἧς ὑβρίζομαι, O miseram me injuria illa et contumelia, qua afficior. Plut. Pericle, Δοκεῖ δεινὴν ὕβριν ἡ Ἑλλὰς ὑβρίζεσθαι, Insignem pati injuriam et Atroci affici contumelia. Additur vero et accus. personæ; et tunc signif. Injuria afficio, Injuria et contumelia afficio, Insolente et proterva injuria afficio, Petulanter injuriam facio. Il. A. (694.) Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες Ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Dem. Ἐὰν ἰδιώτην τινὰ ὑβρίσῃ τις. Isocr. Symm. dicit etiam Ἐπόρθουν μὲν τὴν ἤπειρον, ὕβριζον δὲ τὰς νήσους. Et pass. Ὑβρίζομαι, Injuriam accipio, Contumeliosa afficior injuria, Insolens et petulans injuria mihi fit. Dem. (516.) Πληγὰς εἰληφὼς καὶ ὑβρισμένος. Ibid. Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, καὶ προπεπηλάκισται τὸ σῶμα

τοὐμὸν τότε. Et (126.) Ὡς ὑβρίζετο καὶ προεπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ὠρειτῶν. Et Herodian. 5, (4, 12.) Φοβηθεὶς μὴ αἰχμάλωτος ληφθεὶς αἰσχίστως ὑβρισθείη, Ne captivus ageretur, nihil non passurus contumeliæ. Itidemque 4, (6, 11.) Οἰηθεὶς ὑβρίσθαι, Injuriam et contumeliam passum se esse. Nonnunquam accus. illi personæ vel etiam rei quæ ad illam pertinet, præmittitur præp. εἰς s. περὶ, et tunc signif. Injurius sum in, Contumeliosus sum in: et differt hoc ὑβρίζω εἴς σε ab ὑβρίζω σε, ut testatur Lucian. Solœc. (10.) his verbis, Τὸ μέν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ εἴς σε, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἴς σε ὑβρίζει· καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. Id tamen discrimen non perpetuum est, nec semper verum. Invenio enim pro uno eodemque posita ὑβρίζω τινὰ, et ὑβρίζω εἴς τινα: ut in hac Lege ap. Dem. (529.) Ἐάν τις ὑβρίζῃ εἴς τινα, ἢ παῖδα, ἢ γυναῖκα, ἢ ἄνδρα τῶν ἐλευθέρων ἢ τῶν δούλων, ἢ παράνομόν τι ποιήσῃ εἰς τούτων τινά. Sic Aristoph. N. (1508.) ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεοὺς, In deos estis contumeliosi, Deos contumelia afficitis: (Πλ. 900.) Ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, Τούτους ὑβρίζειν εἰς ἐμέ; Et Dem. Εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ᾤετο δεῖν ὑβρίζειν. Idem dixit etiam, Ἐμοῦ μὲν ὕβρισεν εἰς τὸ σῶμα: nec non (522.) Ὧν εἰς τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί φημι. Sic Herodian. 4, (5, 12.) de Romulo, Οὐκ ἤνεγκεν ἀδελφὸν ὑβρίσαντα μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα, Operibus suis illudentem, Opera sua afficientem contumelia. Fama enim est Remum, cum in ludibrium fratris novos transiliisset muros, ab illo irato interfectum. Eadem constr., sed paulo alia signif. dixit Plato Symp. de Homero, Κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. Ubi pro Violasse accipi potest: ut e Plut. Solone affertur, Ὑβρίζοντες εἰς τὸ μαντεῖον pro Violantes vaticinium. Verum huic præp. εἰς et περὶ præmittitur interdum alius accus., ut est ὕβριν, aut τὶ, aut τοῦτο, aut similes. Dicit enim Plato de LL. Ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Itidemque ὑβρίζω τι περὶ τούτους, In hos aliquid contumeliose admitto: ut ὑβρίζω ταῦτα περὶ θεοὺς, Hæc in Deorum contemtum et contumeliam ago, ap. Eund. itidem. Sine præpositione accusativo personæ itidem ejusmodi accusativi solent adjungi: ut cum Xen. dicit K. Π. 5, (2, 13.) Ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν; Qui accus. personæ in verbo passivo transit in nominativum, altero accus. manente immutato, ut ap. Dem. (516.) Ὑβρισμένος οἷα οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποτε χορηγὸς ὑβρίσθη. Ac rursum, Ἐξελέγξω δὲ πρῶτον ὅσα αὐτὸς ὑβρίσθην, ἔπειθ' ὅσα ὑμεῖς ἀδικῆσθε, Quanta affectus sim injuria, ac contumelia. Idem rursum, Τῷ τὸ σῶμα ὑβρισμένῳ || Suid. ὑβρίζειν dicit usurpari etiam ἐπὶ τοῦ αἰσχρῶς διαιτᾶσθαι, ejus signif. hoc afferens exemplum ex Anonymo: Ὑπέλαβε πονηροὺς ὄντας ὑβρίζειν καὶ ῥᾳστωνεύεσθαι. || Porro sicuti ὕβριν dixi restringi etiam ad Stuprum ac vim quæ uxori alicujus aut liberis infertur; ita et ὑβρίζω sciendum est accipi pro Stupro, Constupro, Violo, Pudicitiæ vim infero. Quomodo accipi potest ap. Lucian. l. c. Ὅστις ὑβρίζει γυναῖκα τὴν σήν: et ap. Thuc. 8, (74.) p. 286. Ὡς πληγαῖς τε πάντας ζημιοῦσι, καὶ ἀντειπεῖν ἐστὶν οὐδὲν πρὸς τοὺς ἔχοντας τὴν πολιτείαν, καὶ ὅτι αὐτῶν καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες ὑβρίζονται. Bud. certe pro Stupro contamino accipit in h. l. Æsch. c Timarch. Τίς οὐκ ἀπαίδευτος εἶναι δόξει, τῇ μὲν γυναικὶ κατὰ φύσιν ἁμαρτανούσῃ χαλεπαίνων, τῷ δὲ παρὰ φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίσαντι συμβούλῳ χρώμενος; exponens, ἐπὶ πορνείᾳ ἑαυτὸν μισθώσαντι. Recte; objicit enim Timarcho Orator quod τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερεώρακε, i. e. Stuprum: et quod ἡταίρηκε, i. e. Se prostituit. || Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur Cum petulantia sunt et lasciva, ut cum taurus petulcus cornu ferit, et asinus aut equus calce. Quo refer ὑβρίζοντες, quod Suid. ex Herod. affert pro σκιρτῶντες: ut et Corinthus Ionas tradit ὑβρίζειν usurpare pro σκιρτᾶν, quod frequenter accipitur pro Lascivire exiliendo, et Ludere exultim, seu loquitur Flaccus, ut bene pasti boves et equi.

A Et sic accipiendum non dubito quod ex Herod. affertur, Ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι: quod tamen alii interpr. Rudentes asini. [Vide Koen. ad Greg. Cor. 542.] At ὕβριζε, quod ex Eur. afferunt pro Quiesce, satis mirari non possum: [cf. Rhes. 730.] Vide etiam Ὑβριστὴς et Ἐξυβρίζω. || Plantæ quoque ὑβρίζουσι Cum frondibus luxuriant et ὑλομανοῦσι: quod et τραγᾷν dicitur, ut supra docui. Utitur Theophr. H. Pl. 3. et 2. teste Bud. In quorum locorum illo dicit Philosophus arbores ὑβρίζειν Cum διὰ πλῆθος ὑγροῦ οὐ πέττουσι. Hic autem sic habet 2, 8. Ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετράνωσιν, ἄλλον ἀντεμβάλλουσι δρύϊνον, καὶ τῇ γῇ κρύπτουσιν· ὃ καλοῦσί τινες κολάζειν ὡς ὑβρίζον τὸ δένδρον. Sic et ἐξυβρίζειν δένδρα Idem dicit, et arbores ὑβριστικάς. Obiter vero eo in loco NOTA κολάζειν dictum de arboribus luxuriantibus et velut insolentia quadam et improbitate fructum non ferentibus.

[" Ὑβρίζω, Valck. Phœn. p. 523. ad Xen. Eph. 192. Lennep. ad Phal. 45. Brunck. ad Anacr. 134.
B T. H. ad Lucian. 1, 217. 232. ad Herod. 337. Phryn. Ecl. 24. ad Charit. 649. Musgr. Herc. F. 741. Jacobs. Anth. 9, 313. Boiss. Philostr. 200. 370. Cum acc., T. H. ad Plutum p. 339. Ὑβρίζω ὕβριν, Brunck. ad Bacch. 1287. Greg. Cor. p. 6(=13.:) τινὰ εἴς τινα, Kuster. Aristoph. 15. Brunck. 2, 130. ad Lucian. 2, 283. 3, 580. Heind. ad Plat. Phædr. 287.: ἔν τινι, Soph. Aj. 971. cf. 1092. 1151. Fut. ὑβριῶ, Philo Opusc. p. 61. Hœsch. Ὑβρισμένος, Insolens, Valck. Phœn. p. 391. Vilis, Lex. Xen.: (sic ἐξυβρισμένος, Longin. 148. Weisk.) De rebus, Zeun. ad Xen. K. Π. 218. et Ind." Schæf. Mss. " Aristoph. Ἐκκλ. 666. Οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρὶ κολασθεὶς, Non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus." Seager. Mss. " De luxuriante arbore, Clem. Alex. 138." Wakef. Mss. Plut. 6, 564. Οἵαν ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβρικεν.]

Ὕβρισμα, τὸ, i. q. ὕβρις, Injuria et contumelia, qua quis affectus est, s. Injuria contumeliosa et proterva; vel etiam Insolentia, Petulantia: nam et has
C signiff. ὕβρις habet. Dem. c. Mid. Τὰ μὲν δὴ τότε ὑβρίσματα τούτων εἰς ἐμὲ ταῦτ' ἐστὶ, i. e. ἃ ὑβρισμαι, ut paulo post loquitur, s. ὕβρεις ἃς ὑβρισμαι. Plato Epist. Διὸ τὸ τότε σοι ὕβρισμα, νῦν ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γέγονε. Plut. Alcib. (16.) Περὶ πότους καὶ ἔρωτας ὑβρίσματα, καὶ θηλύτητας. [Xen. Ἀθ. 3, 5. " Musgr. Suppl. 495. Ion. 204. Herc. F. 179. Or. 1642." Schæf. Mss.] Ὑβρισμὸς, ὁ, i. q. ὕβρισμα, Æsch. ap. Athen. initio fere libri 15. οὐδὲν ἥσσονας Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, οὐκ ἀνοιστέους ἐμοὶ, Non minoribus me afficiebat injuriis et contumeliis, mihi intolerandis. Repono enim ibi ἀνοιστέους pro αἰνεσίους: nisi forte malis ἀνοισίμους vel ἀνεκτέους. [" Thom. M. 863." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. Mss. p. m. 173. *Ὕβρισις, Lex. Par. Sorbon." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Ὑβριστὴρ, ὁ, Injuriosus, Injurius, Contumeliosus, Insolens et protervus, Petulans, Qui insolescere consuevit, petulantibus et contumeliosis injuriis lacessere solet. Exp. specialius etiam Convitiator et
D Stuprator. [" Jacobs. Anth. 6, 132. Heyn. Hom. 6, 479. ad Il. N. 633." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 415. Nonn. D. 46, 5." Wakef. Mss. * Ὑβριστήριος, unde per contr.] Fem. Ὑβρίστρια, exp. non solum Convitiatrix, verum etiam Invectiva.

Ὑβριστὴς, ὁ, i. q. ὑβριστήρ. Sed usitatius, idque tam in prosa quam in carmine. Od. I. (175.) N. (201.) τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵτινές εἰσιν. Ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής. Ubi nota ὑβριστὰς opponi τοῖς δικαίοις, ut ὕβριν opponi τῇ δίκῃ et εὐνομίῃ supra docui: generaliterque accipi pro Injusti, Qui peregrinos et hospites ad se appellantes afficiunt injuriis. Et Od. Ω. (281.) Ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι, Injusti et improbi. Ubi nota copulari cum ἀτάσθαλος ut in præcedente l. cum ἄγριος. Verum et cum aliis copulatur. Dicit enim Aristot. Rhet. 2. Ὑβρισταὶ καὶ θρασεῖς: et rursum, Ὑβρισταὶ καὶ ὑπερήφανοι: Polit. 4. Γίγνονται ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι: Eth. 4, 3. Ὑπερόπται καὶ ὑβρισταὶ γίγνονται: Plut.

Symp. 8, (6.) Ὑβριστὴς ὢν καὶ φιλογέλως φύσει. Plato Apol. (14.) Ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Æsch. vero c. Tim. ὑβριστὴς καὶ ἀπαίδευτος, Τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον, ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι: petulantis enim hominis est quæstum corpore facere, et παρὰ φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίζειν, ut idem Æsch. loquitur. Opponitur vero ei σώφρων ap. Xen. Ἀπολ. (19.) ut supra ap. Eund. opponi sibi ὕβρις et σωφροσύνη, ὑβρίζειν et σωφρονεῖν, docui. Rursum Aristot. Polit. 7. dicit τὴν τῆς εὐτυχίας ἀπόλαυσιν ὑβριστὰς ποιεῖν, ut et Thuc. 3. τὴν ἀπροσδόκητον εὐπραξίαν solere homines εἰς ὕβριν τρέπειν: contra autem Xen. res adversas σωφρονίζειν: tristia enim et adversa moderatiores nos reddunt, res prosperæ, insolentiores et petulantiores: ut jumenta etiam copiosiore pastu lascivire consuevere. Item Soph. Aj. (1092.) ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ, Inter mortuos injurius et contumeliosus. Quo fere modo Onestus Epigr. 2. dicit πότον, qui ἀνάγκῃ fit, ὑβριστὴν οἴνῳ τ' εἶναι καὶ οἰνοπότῃ, i. e. ὑβρίζειν καὶ εἰς τὸν οἶνον καὶ εἰς τὸν οἰνοπότην: est enim ὕβρις vel sese vel alium cogere ad potandum. At Epigr. cum gen. Ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι: solent enim plerique divites εἰς τοὺς πένητας ὑβρίζειν. Porro ut ἀνὴρ ὑβριστὴς dicitur, ita βασιλεὺς, στρατός: nec non ἵππος: itemque ἄνεμος et οἶνος. Hesiod. Θ. (996.) de Pelia, βασιλεὺς ὑπερήνωρ Ὑβριστὴς — καὶ ἀτάσθαλος ὀβριμοεργός. Soph. Trach. (1098.) Διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν Θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν, Insolentem, Petulantem. Xen. K. Π. 7, (5, 22.) Οἵτε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται: dicuntur enim et equi ὑβρίζειν, qui insolentiores sunt et petulantiores, et calcibus impetunt eos qui accedunt. Rursum Hesiod. Θ. (307.) Δεινόν θ' ὑβριστήν θ' ἄνεμον, de typhone: ut et ap. J. Poll. 1. legitur ὑβριστὴς ἄνεμος: quem eundem putat esse cum eo, quem Eupolis ἀσελγῆ ἄνεμον nuncupavit, i. e. βίαιον, Violentum. Apud Ælian. autem in Epist. Οἶνος ὑβριστὴς διὰ νεότητα. || Ὑβριστὴς dicitur etiam Qui virgini aut adolescenti vim ac stuprum infert, Stuprator: ut ὑβρίζω dictum est accipi etiam pro Stupro, Violo, Vim s. Stuprum infero. Æsch. c. Tim. 23. Ὅσον κεχωρίσθαι ἐνόμισαν τοὺς σώφρονας καὶ τῶν ὁμοίων ἐρῶντας, καὶ τοὺς ἀκρατεῖς ὧν οὐ χρὴ, καὶ τοὺς ὑβριστὰς, i. e. eos, qui ὑβρίζουσιν εἰς τὰ τῶν νέων σώματα, cinædi sc. execrandi. [" Kuster. Aristoph. 61. Fischer. ad Palæph. p. 17. Toup. ad Longin. 381. ad Xen. Mem. 1, 3, 9. Ruhnk. p. 223. Adj., Verb. ad Anton. Lib. 102. LB., Eur. Bacch. 113. Musgr. ad 1155." Schæf. Mss. Aristoph. N. 1067. Æsch. Pr. 742. ποταμός. * " Ὑβρίκτας, Valck. ad Röv. p. xxxiv." Schæf. Mss.: quod derivandum esset ex * Ὑβρίσσω s. * Ὑβρίττω.]

Unde COMP. Ὑβριστοδίκαι dicuntur οἱ τὰς δίκας ὑβρίζοντες, i. e. οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας, ut Hes. annotavit, qui Atticam esse vocem ait. Sic vero et J. Poll. 8. scribit, si Cratero, qui ψηφίσματα collegit, credendum sit, ὑβριστοδίκας nominari τοὺς μὴ θέλοντας τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, Qui causas et crimina in judicium pertrahere nolunt. Illi enim aliquo modo ipsas δίκας ὑβρίζουσι. [* " Φιλυβριστὴς, Ælius Gall. 1. et Jacobs. Toup. Opusc. 2, 79." Schæf. Mss.]

Inde et FEM. Ὕβριστις, Injuriosa, Contumeliosa, Insolens, Petulans. Suidæ tamen ὕβριστις est substantivum nomen; exp. enim ἡ ὕβρις καὶ ἡ ἀτιμία, Injuria, Contumelia, Ignominia. Si adjectivum sit, significare poterit etiam Convitiatrix: ut sc. Idem ὑβριστὰς exp. θρασεῖς et λοιδόρους. Legitur ap. Etym. quoque et in Lex. meo vet., sed sine expositione; tantum enim ibi dicitur esse παράγωγον ab ὑβριστής. [Lobeck. Phryn. 256.] Possumus inde derivare et SUPERL. Ὑβριστότατος, qui legitur ap. Xen. Ἀπ. 1, (2, 12.) de Alcibiade, et signif. Petulantissimus, Procacissimus, Insolentissimus. Seu Supra modum pronus ad lacessendum dictis factisve petulantibus: ut οἱ σκωπτικοὶ καὶ φιλογέλωτες ὑβρισταὶ dicuntur: [K. Ἀ. 5, 8, 22.] Legitur et ap. Aristoph. Σφ. (1294.) Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ, Istorum omnium erat multo petulantissimus. Nec non COMPAR. Ὑβριστότερος, Injuriosior, Pronior ad afficiendum injuriis et contumeliis, Protervior, Petulantior, Insolentior. Suid. e Xen. (K. Π. 5, 5, 13.) Οἱ ἀμελεῖσθαι δοκοῦντες στρατιῶται, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, πολὺ ἀτιμότεροι γίνονται, οἱ δὲ πονηροὶ, πολὺ ὑβριστότεροι. [" Habes in Xen. K. Ἀ. 5, 8, 3. et ap. Herod. 3, 81. ubi quidem olim ὑβριστικότερον, loco τοῦ ὑβριστότερον, editum erat. Recte autem hæc ad positivum ὑβριστὴς refert HSt.; nec enim positivus ὑβριστὸς, quo refert Schneiderus, usquam (quod sciam) reperitur, et, sicubi reperiatur, non possit act. habere signif." Schw. Mss. Sed vide Ὑβριστός. " Ὑβριστότερος, Ὑβριστότατος, Thom. M. 864. ad Dionys. H. 5, 327. ad Xen. Mem. l. c. et 2, 6, 21. ad Lucian. 1, 23. 214. ad Herod. 239. 337. Toup. Opusc. 1, 260." Schæf. Mss.] Nisi forte hunc compar. ὑβριστότερος, et superl. illum ὑβριστότατος per syncopen factos quis existimet ex ὑβριστικώτερος et ὑβριστικώτατος, derivatis ex ADJ. Ὑβριστικὸς, Pronus ad afficiendum injuria et contumelia, Qui solet esse injuriosus, contumeliosus, insolens, petulans. Interdum etiam simpliciter Injuriosus, Contumeliosus, Insolens, Petulans, ut ὑβριστὴς, e quo derivatum est. Plut. Symp. Sept. Sap. Καί τινες ὑβριστικαί σου περὶ τυράννων ἀποφάσεις ἀνεφέροντο πρὸς αὐτὸν, Sententiæ contumeliosæ de tyrannis. Æschin. (87.) Κατέπεμψε τῷ δήμῳ καὶ μάλα ὑβριστικὴν καὶ βάρβαρον ἐπιστολήν. Aristot. Rhet. 2. Ἀδικήματα ἀδικοῦσιν οὐ κακουργικὰ, ἀλλὰ τὰ μὲν, ὑβριστικὰ, τὰ δὲ, ἀκρατευτικά: ubi ἀδικήματα ὑβριστικὰ Philosophus appellat Ea quæ ab insolentia et petulantia proficiscuntur, qualia αἰκίας esse dicit: ἀκρατευτικὰ autem, ad Quæ ἡ ἀκρασία impellit, ut μοιχεία est. Eod. l. legitur ἡδονὴ ὑβριστικὴ, et διαθέσεις ὑβριστικαί. Xen. vero K. Π. 7. dicit, Οὐδὲν ὑβριστικὸν ποιοῦντες φανεροὶ εἶναι. || Sed et vites quædam ὑβριστικαὶ dicuntur, quæ sc. solent ὑβρίζειν, i. e. Luxuriare frondibus, nec fructum ferre. Theophr. C. Pl. 3, (15, 4.) Τὰς δ' ἐν τοῖς ἐφύδροις, καὶ ὅσα τῶν γενῶν ὑβριστικὰ, τοῦ ἦρος δεῖ τμηθῆναι, Quæque eluxuriare et lascivire solent, Bud. [" Thom. M. 864. ad Xen. Mem. ll. cc. ad Herod. 239." Schæf. Mss. " Ὑβριστικώτατος, M. Anton. 11, 18." Kall. Mss.] Ὑβριστικῶς, More eorum qui ὑβριστικοὶ dicuntur, Injuriose, Contumeliose, Insolenter, Petulanter. Plut. (9, 54.) Ὑ. σοι κέχρηται καὶ ὑπερηφάνως τὸ μειράκιον. Xen. K. Π. 8, (1, 11.) Οὔτε χαίροντα ὑ. γέλωτι. Athen. 12. Τοῖς λίαν ὑ. πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις. Unde compar. Ὑβριστικώτερον, Contumeliosius, Insolentius, Petulantius. Ap. Suid. Οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου πρὸς ὀργὴν καὶ παρανομίαν ὁρμήσαντος. [Polyb. 1, 70, 5. 10, 6, 3.] At Ὑβριστικὰ, τὰ, Festum quoddam Argivorum, quo mulieres insolentius in maritos agebant, virilibus indutæ vestimentis, in memoriam patriæ ab hostibus sua fortitudine vindicatæ. Meminit Plut. (7, 11.) de Virt. Mul. in Argivis, ubi inter alia dicit, Καθ' ἣν μέχρι νῦν τὰ ὑβριστικὰ τελοῦσι, γυναῖκας μὲν ἀνδρείοις χιτῶσι καὶ χλαμύσιν, ἄνδρας δὲ πέπλοις γυναικῶν καὶ καλύπτραις ἀμφιεννύντες. [" Huc Schn. refert verbum * Ὑβριστιάω, ex Athen. 427., ab ὑβριστὴς formatum, ut σοφιστιάω a σοφιστὴς, dubiæ tamen auctoritatis esse monens: poterat severe pronuntiare, e vitiosa lectione confictum. Scilicet in illa Anacreontis cantilena, quæ a verbis Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν incipit, ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν olim ap. Athen. edebatur, ubi ὑβριστιῶσαν φρένα intelligebat Casaub. Sed leg. ibi cum Schw. * ἀνυβριστὶ ὡς ἂν, et in proximo versiculo ἀδεῶς τε βασσαρήσω." Schw. Mss.]

[* " Ὑβριστὸς, Aristid. 3. p. 660. Etym. v. Πύστις, Jens. ad Lucian. Prom. 5. (p. 214.)" Kall. Mss. " Ruhnk. ad Xen. Mem. 231." Schæf. Mss. Abresch. Diluc. Thuc. 575. Plato Comicus ap. Bekk. Anecd. 368. ὑβριστὸν χρῆμα κάκόλαστον.] Ἀνύβριστος, ὁ, ἡ, Nulla affectus injuria s. contumelia, Nulli obnoxius injuriæ s. contumeliæ. Phocyl. (145.) Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης, Ἀλλ' ἀπὸ οἰκείων βιότων φαγέοις ἀνύβριστος, [Brunck. — στα:] quoniam sc. mendici et parasiti nonnunquam ὑβρίζονται, cum ad alienas cœnas accedunt. || Item ἀνύβριστος dicitur

qui caret ὑβρισμοῖς, A quo injuriæ et contumeliæ alienæ sunt, Non cotumeliosus, insolens nec petulans. Quo refer ἀνύβριστος παιδιὰ, quod e Plut. (8, 460.) affertur pro Lusus honestus ac liberalis: [Sertorio 26.] Affertur vero et τὸ ἀνύβριστον τοῦ βίου, pro Æquitas vitæ et innocentia. [* "Ἀνυβρίστως, Binii Conc. Gen. 2, 2. Amphil. 42." Kall. Mss. "Democr. Stobæi S. 5. p. 150. Schow." Boiss. Mss. * Ἀνυβριστὶ, vide Ὑβριστιάω.]

Ἀνθυβρίζω, Vicissim afficio injuria vel contumelia, Injuriam illatam ulciscor, ὕβριν ἀνταποδίδωμι, ut Plut. loquitur. Idem Plut. Pericle (26.) Οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας: [Ages. 22. Anton. 24.]

Ἀφυβρίζω, Injuria s. Contumelia afficere desino, Petulantia s. Protervia uti desino, Petulantiam s. Insolentiam meam compesco, A petulantia et insolentia mea desisto: ut ἀποτύπτω est Verberare desino. Synes. Ep. quadam ad Evoptium, Δύο ἑξῆς ἐπιμείναντες ἡμέρας, ἕως ἂν ἀφυβρίσῃ τὸ πέλαγος, Dum pelagus ab insolentia sua desisteret. [" Faehse ad Æschyl. p. 48. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 40. ad Herod. 706." Schæf. Mss. " Athen. 1, 139. ex Alexide." Dindorf. Mss.]

[* " Διϋβρίζω, Violo, sensu venereo, Joseph. Hypomn. 73. Τὴν αἰσχρῶς διϋβρισμένην." Schleusn. Mss.]

Ἐνυβρίζω, Injurius et contumeliosus sum in, Insolentia et petulantia utor in. Herodian. 8, (5, 24.) Ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰν, Iis qui contumeliose calcare ea vellent. Polit. vertit, Projecta ad ludibrium corpora. Et 5, (8, 17.) Τὰ σώματα παρέδοσαν σύρειν τε καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις, Trahenda per contumeliam tradiderunt: 6, (1, 20.) Τῶν βασιλείων ἐδίωξεν, ἐνυβρίζουσά τε καὶ βασίλισσα εἶναι θέλουσα μόνη, Aula per contumeliam exegit. Idem dicit etiam ὕβριν ἐνυβρίζειν, 1, (13, 11.) Σύραντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες, τέλος λελωβημένους εἰς ὀχετοὺς ἔρριψαν, Et nulla non contumelia affecta, Contumeliosissime habita, Polit. Præterea dat. huic verbo addit, personæ sc., 8, (8, 14.) Θελήσαντες ζῶσιν ἐνυβρίσαι, ἵν' ἐπὶ πλέον ὧν πάσχουσιν αἴσθοιντο: aliquanto ante, Κατεφρόνουν τῶν στρατιωτῶν, ὡς καὶ ἀποσκώπτειν εἰς αὐτοὺς, ἐνυβρίζειν τε τῷ Μαξιμίνῳ περινοστοῦντι, Ita ut dictis contumeliosis incesserent Maximinum muros obeuntem: 6, (1, 20.) Μὴ φέροντα τὴν Μαμμαίαν ἐνυβρίζουσαν αὐτῷ τε καὶ τῇ θυγατρί: 4, (13, 3.) Τῷ Μαρτιαλίῳ ἐνύβρισεν, ἄνανδρον αὐτὸν καὶ ἀγεννῆ καλῶν, Per contumeliam timidum ac degenerem vocans: 5, (1, 13.) dicit quosdam abuti imperio, Αὐτῷ τ' ἐνυβρίζειν ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτήματι, Abuti per contumeliam veluti proprio patrimonio. Item cum εἰς jungitur, ut simplex ὑβρίζω. Chrys. de Sacerd. Ἐνυβρίζουσιν εἰς τὰ ἅγια. [" Phalar. 350. Leon. Tar. 46. ad Diod. S. 2, 354. 527. Epigr. adesp. 753. Heyn. Hom. 5, 602. ad Callim. 2. p. 13. Toup. Opusc. 1, 180." Schæf. Mss.] UNDE Ἐνύβρισμα, τὸ, Id cui ἐνυβρίζομεν, In quod injuriose et contumeliose debacchamur, Ludibrium. Joseph. in Vita sua, Ἐνύβρισμα τοῖς ἐχθροῖς ἐσόμενος, Ludibrio futurus inimicis. Plut. (7, 381.) Δι' ἧς ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων. Exp. etiam Contumelia, προπηλακισμός. [* " Ἐνύβριστος, Contumeliosus, Amphil. 43." Kall. Mss. * Προσενυβρίζω, Polyb. 4, 4, 2.]

Ἐξυβρίζω, Insolentius efferor, etiam Insolentia et petulantia modum excedo. Plut. Pericle, Ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας) ὥσπερ ἵππον ἐξυβρίσαντα τὸν δῆμον, οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾷν, ἀλλὰ δάκνειν τὴν Εὔβοιαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷν. Ubi nota de equo feroce, petulante et lascivo, dici hoc ἐξυβρίζειν, cum sc. frænis non amplius parens, mordet et insultat sessori, vel iis qui ad se accedunt. Unde et Xen. ὑβριστὰς ἵππους vocat Eos qui tales sunt. Magis proprie de hominibus, Xen. K. Π. 8, (6, 1.) Εἴ τις τῶν σατραπῶν ὑπὸ πλούτου καὶ πλήθους

A ἀνθρώπων ἐξυβρίσειε, καὶ ἐπιχειρήσειε μὴ πείθεσθαι, 3, (1, 15.) Δοκεῖ μέντοι μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Cui loco similis hic Thuc. 1, (84.) Μόνοι γὰρ δι' αὐτὸ εὐπραγίαις τε οὐκ ἐξυβρίζομεν, καὶ ξυμφοραῖς ἧσσον ἑτέρων εἴκομεν, Rebus prosperis non insolescimus, et rebus adversis minus quam alii succumbimus. Solet enim ἡ ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἐς ὕβριν τρέπειν, ut Idem testatur l. 3. et ita ἐξυβρίζειν i. est q. ἐς ὕβριν τρέπεσθαι. Nota vero in illo loco εὐπραγίαις ἐξυβρίζειν pro δι' εὐπραγίας, s. ὑπ' εὐπραγιῶν: ut Xen. dicit ὑπὸ πλούτου ἐξυβρίζειν. Idem rursum Thuc. 3, (39.) dicit, Οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν, Non ad istam insolentiam erupissent. Quod Athen. dicit, Εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, et Dem. Εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἦλθον. Apud Dionys. autem Areop. Εἰς θείας ἀθέσμως οὐκ ἐξύβριζε δυνάμεις, Bud. vertit, Procul ab eo abfuit ut petulanter de divinis copiis dissereret. Item, Ἐξυβρίζω εἰς ὑμᾶς τοῦτο, e Luciano (3, 374.) pro Hoc insolenter et petulanter in vos committo. Flumina

B quoque ἐξυβρίζειν dicuntur Cum extra alveos erumpentia petulanter evagantur, teste Bud., qui de plantis quoque ἐξυβρίζειν dici annotat, quæ nimia soli ubertate lasciviunt et luxuriant: afferens e Theophr. C. Pl. 3, (1, 5.) Ὁ δὲ θέρμος ἄκαρπος γίνεται, καθάπερ ὑλομανῶν καὶ ἐξυβρίζων. Et rursum, (3, 6, 8.) Ὅσα διὰ τὴν ἰσχὺν λαμβάνοντα πλῆθος τροφῆς, ἐξυβρίζει, καθάπερ ἀμυγδαλῆ: nam, ut Idem docet, [ibid. 2, 16, 8.] Αἱ ἀμυγδαλαῖ, βαθείας οὔσης καὶ πιείρας τῆς γῆς, ἐξυβρίσασαι διὰ τὴν εὐτροφίαν, ἀκαρποῦσι, Nimia pabuli ubertate lascivientes. Vide et Τραγάω. [" Thom. M. 720. Anton. Lib. 84. Verh., Mœr. 294. et n., Toup. Opusc. 1, 180. Emendd. 1, 272. Lennep. ad Phal. 45. Ἐξυβρ. πρός τι, Bast Lettre 105." Schæf. Mss. Conon 24. " De plantis, Themist. 360. Stob. p. 21." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Arrian. Diss. 4, 8. p. 431. Ἀγωνιῶσι, μὴ ἐξυβρίσῃ τὰ σπέρματα." Gataker. Mss. Longin. 43. Οὐ γὰρ δεῖ καταντᾷν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα, Ad sordida et vilissima descendere.] Ἐξύβρισις, ἡ,

C In segetibus dicitur Ejusmodi lascivia et luxuria, potius Luxuriatio et lascivitio, si ita loqui liceat. [* " Προσεξυβρίζω, Insuper contumelia afficio, Heracl. Alleg. 52. p. 170. προσεξύβρισται, Insuper contumeliam passa est. * Συνεξυβρίζω, Una convitiis proscindo, Phot. c. Man. 3, 17. 4, 20." Schleusn. Mss. " Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 95. 207." Kall. Mss.]

Ἐφυβρίζω, Contumelia afficio, Injurius et petulans sum adversum aliquem. Il. I. (368.) γέρας δέ μοι ὥσπερ ἔδωκεν, Αὖθις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων, Per contumeliam et injuriam mihi abstulit. Bud. quoque interpr. Contumelia afficio, afferens e Greg. Naz. Οὓς αὐτὸς ἐφυβρίζων Γαλιλαίους ἐκάλει. Nec non Sugillo, afferens e Plut. Ἐφυβρίζων τὸν δῆμον. [" Jacobs. Anim. 275. Heroic. adesp. 11. Chœrilus, Heyn. Hom. 5, 602. Eur. Phœn. 185. 1657. Eldik. Suspic. p. 7. Valck. Callim. 231." Schæf. Mss. I. q. ἐπιχαίρω, Soph. Aj. 955.] Ἐφυβριστήρ, ῆρος, ET Ἐφυβριστής, Qui in aliquem inju-

D rius s. contumeliosus est, injuriis et contumeliis afficit; simpliciter, Injurius, Injuriosus, Contumeliosus, Insolens, Petulans. Legitur autem illud ἐφυβριστὴρ in Epigr. [" Jacobs. Anth. 6, 132." Schæf. Mss.] Inde et ADJ. Ἐφύβριστος, ὁ, ἡ, Contumeliosus, ut Bud. vertit, Probrosus. Herodian. 6, (1, 5.) Τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας ἐκ τυραννίδος ἐφυβρίστου εἰς ἀριστοκρατίας τύπον μετενεχθείσης, E contumeliosissima tyrannide, Polit. Sic, Ὠμὴν καὶ ἐφύβριστον τυραννίδα, Idem (2, 4, 3.) dicit de Commodi principatu. Idem rursum (2, 7, 5.) Βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην ἠξίουν ὡς ἐφύβριστα πάσχουσι, Contumeliosa et indigna. Polit. quoque vertit, Ut ipsos a tantis contumeliis assereret. [" T. H. ad Plutum p. 392. Schol. ad 1062. Brunck. Aristoph. 1, 281." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 195. Manetho 4, 312." Wakef. Mss. LXX. Sap. 17, 7.] Ἐφυβρίστως, Contumeliose. Herodian. 2, (13, 20.) Αἰσχρῶς καὶ ἐ. ἑαλωκότες, Turpiter contumelioseque. Polit. vertit Ignominiose:

Alii, Turpiter et cum probrosa ignominia. [" Schol. Æsch. Pr. 954." Wakef. Mss. " Plut. 5, 425. H." Schæf. Mss.]

Καθυβρίζω, i. q. ἐφυβρίζω, ut Schol. Homeri ἐφυβρίζων in loco supra citato exp. per καθυβρίζων, i. e. Injuria et contumelia afficiens. Exp. etiam Injuria lacesso, ut ap. Plut. Camillo, Πολλὰ τὴν χώραν καθυβρίζοντες, interpr. Multis injuriis regionem lacessentes. Ex Ejusd. tamen Romulo (23.) affertur, Καθυβρίσαι πολλὰ τὴν χώραν, pro Multis cladibus agrum affecisse. Sic vero ὑβρίζειν νῆσον dicit Isocr. Symm. Ἐπόρθουν μὲν τὴν ἤπειρον, ὕβριζον δὲ τὰς νήσους. Quibus in II. nisi ὑβρίζειν et καθυβρίζειν accipere velis pro Injuriis petulanter et proterve afficere, Insolenter et petulanter injuriam facere, possis fortasse reddere Insultare, ut et ap. Soph. Aj. (153.) sed cum alia constr., sc. cum dat. Τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων, Doloribus tuis insultans. Alii tamen malunt, Conviitiis insectans tuos dolores. || Signif. etiam Contumelia afficio, i. e. Ignominia et dedecore afficio, Dedecus inuro, Dedecoro, Contumeliosum et probrosum reddo, Facio ut sit ἐφύβριστον Herodian. 1, (16, 10.) de sorore Commodi, Τὰ πρῶτα ἐλιπάρει, καὶ προσπίπτουσα μετὰ δακρύων ἐδεῖτο, μήτε τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν καθυβρίσαι, Ne aut Rom. imperium pollui pateretur, Polit. Et paulo ante, Καθυβρίζοντα τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι: unde principatum ejus vocat ἐφύβριστον τυραννίδα. Bud. quoque ibi καθυβρίζω interpr. Dedecoro, Majestatem minuo, καταισχύνω. Sic accipitur et a Greg. Naz. Macc. Enc. Εἷς δὲ νομοθέτης Μωσῆς, ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, Quem non prodemus, nec dedecorabimus. Solet certe ὑβρίζεσθαι legislator, cum lex ejus violatur. " Κατυβρίσας, Ionice ap. Herod. pro " καθυβρίσας." [" Contemno, Aversor, Socr. H. E. 4, 23." Schleusn. Mss. " Brunck. Œd. C. 960. (1535.) De constr., ad Paus. 344." Schæf. Mss. " Soph. El. 524. Clem. Alex. 287." Wakef. Mss. Eur. Med. 1377. Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ. * " Καθυβριστέον, Clem. Alex. 188. 192. (Pæd. 2, 10. p. 220.)" Kall. Mss. * Ἐγκαθυβρίζω, Eur. Tro. 990.]

[* " Παρυβρίζω, Contumelia afficio, Amphil. Metaph. 230." Kall. Mss.]

Περιυβρίζω, Singulari injuria et contumelia afficio, Injuriosissime et contumeliosissime tracto, Injuriosissimus et contumeliosissimus sum in; nam περὶ signif. auget in hoc verbo. Herod. Τὸν βασιλέα ἡμέων περιυβρίσας ἐξέβαλε. [Schw. negat hæc ap. Herod. legi.] Athen. 12. Ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιυβρισθεὶς, Omni contumeliarum genere affectus a domesticis famulis. Ad exprimendam autem præp. vim crediderim reddi posse, Circumquaque s. Undique contumeliis affectus: minus tamen Latine loquendo. Plut. Λεύκολλος ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου περιυβρισμένος, Singulari injuria affectus, Bud. Alioqui simpliciter accipitur etiam pro Injuria et contumelia afficio, Aristoph. Σφ. (1310.) Τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει, Σκώπτων ἀγροίκως, Hujusmodi eos afficiebat contumeliis. Apud Plut. autem in Camillo, Περιϋβρίζουσι πολλοὶ τὰ θεῖα, interpr. Ludibrio habent res divinas. [Herod. 1, 114. 2, 152. Plut. 6, 24. 7, 519. Camillo 18. " Nic. Damasc. 469. Paus. 73. Dionys. H. 1, 304. Appian. 1, 760." Wakef. Mss. Aristoph. Θ. 542.]

Προσυβρίζω, Præterea injuria afficio, Insuper contumelia afficio, Simul etiam injurius sum et contumeliosus, Dem. (524.) Τοὺς νόμους ἤδη ὁ τοῦτο ποιῶν προσυβρίζει, Non modo hominem ipsum, sed etiam leges violat, Bud.: [1269. 1270. " Joseph. 525, 45." Wakef. Mss.]

[* " Συνυβρίζω, Simul contumelia afficio, Chrys. in Jo. Hom. 39. T. 2. p. 714, 14. Δύο βασιλέων ὄντων, εἰ ὁ εἷς ὑβρίζοιτο, συνυβρίζεται καὶ ὁ ἕτερος." Seager. Mss. " Plut. 8, 500." Kall. Mss. " Schol. Ven. Il. A. 138." Boiss. Mss. Greg. Naz. 1, 788.]

[* Ὑπερυβρίζω, Dio Cass. p. 906, 59. J. Poll.]

ΥΓΙΗΣ, Sanus, Bene valens, Integræ et incolumis valetudinis, Prov. Ὑγιέστερος κρότωνος, ap. Suid., quod dici scribit ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων. Quo
A modo Epicharm. ap. Athen. (59.) ὑγιέστερον κολοκύντας πολύ. Item ap. Stob. e Xen. (Ἀπ. 1, 3, 13.) Μόλις γὰρ ἂν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ τὸ δῆγμα ὑγιὲς γένοιτο, Sanetur. Ubi alii legunt ὑγιὴς γένοιο, Saneris. In accus. casu regulariter ὑγιέα habet, pro quo Attici contractione facta dicunt ὑγιᾶ, ut εὐφυᾶ pro εὐφυέα. Aristot. Rhet. 1. Οὐδὲ γὰρ ἰατρικῆς τὸ ὑγιᾶ ποιῆσαι, ἀλλὰ μέχρις οὗ ἐνδέχεται, μέχρι τούτου προαγαγεῖν. Sic Thuc. 3, (34.) Πάλιν αὐτὸν καταστήσειν εἰς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ. Metaphorice quoque usurpatur pro Non vitiosus s. vitiatus, ut et ὁ οὐ νοσῶν, i. e. pro Incorrupto, Integro, Probo, Sincero. Quo fere modo et Cic. dixit, Rhodii oratores saniores et Atticorum similiores. Longin. (44, 9.) Οὐκ ἂν ἐπὶ τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὴς ἂν κριτὴς γένοιτο. Idem, (33, 1.) Ὑγιὲς πάντη καὶ ἀδιάπτωτον. Plato Epist. 6. Φίλοι βέβαιοί τε καὶ ἦθος ἔχοντες ὑγιὲς, Probis moribus præditi, Bonis moribus, etiam Sanis et incorruptis ac minime vitiosis moribus: ut Idem ὑγιᾶ πόλιν dicit de
B Rep. 2.: opponens ei τὴν φλεγμαίνουσαν. Sæpe occurrit οὐδὲν ὑγιὲς, ubi ὑγιὲς itidem signif. Vitio carens, Probum, Sincerum, Integrum; nonnunquam et Rectum. Synes. Μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ βίῳ, Simplex et candidum, Non fucatum, sed sincerum. Quæ verba procul dubio mutuatus est ex Aristoph. Πλ. (50.) Τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ, ubi μηδὲν ὑγιὲς ἀσκεῖν Bud. interpr. Improbos mores colere. Idem de foro loquens, Ἀνθρώπια παρεχομένη ἀναιδῆ καὶ παμπόνηρα, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ λοίδορα καὶ κακορραφεῖν εἰδότα. Et rursum, Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενὸς, Ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες κρείττονες. Sic Plato Phædro, Οὐδὲν οὐδενὸς ὑγιὲς ἡγεῖται εἶναι. Et rursum, Ὅτι τῶν πραγμάτων οὐδὲν οὐδενὸς ὑγιὲς τὸ παράπαν, οὐδὲ βέβαιον, οὔτε τῶν λόγων: quibus verbis signif. nulla cujusquam vel dicta vel facta carere vitio. Rursum Aristoph. Πλ. (355.) ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς εἰργασμένου: ut et Dem. pro Cor. Ἀνθρώπιον οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et Thuc. 3. Ὡς οὐδὲν αὐτῶν ὑγιὲς διανοουμένων τῇ
C τοῦ μὴ ξυμπλεῖν ἀπιστίᾳ, Nihil sanum et quod conveniret ac æquum esset: ut et 4, (22.) p. 129. οὐδὲν ὑγιὲς et οὐδὲν δίκαιον pro eod. posuit. Apud Lucian. autem (2, 383.) Ἐπεὶ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, reddideris potius, Cum non nisi futilia loqueretur. || Item ὑγιὴς accipitur pro Verus, teste Bud., qui itidem ap. Dem. Ταύτης τοίνυν ἐπιστολῆς οὐδέν ἐστι ὑγιὲς, interpr. Nihil verum et simplex, sed omnia subdola. Ac rursum, Οὐδ' ὁτιοῦν ὑγιὲς ἀπαγγέλλοντες, ap. Eund. Nihil quicquam veri renuntiantes atque sinceri. Apud Hom. autem ὑγιὴς λόγος Eustathio est ὁ ἀπαραποίητος καὶ * ἀκολόβωτος, ap. Il. Θ. (524.) Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω. In quo etiam obiter nota hyperbaton esse; sic enim accipienda ea verba, Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν εἰρημένος, ὑγιὴς ἔστω. || Facit et irregularem compar., NIMIRUM Ὑγιώτερος, pro ὑγιέστερος: ut ap. Etym. et in Lex. meo vet. e Sophrone, ὑγιώτερον κολοκύντας. Apud Athen. vero (59.) ex Epicharmo, ὑγιέστερον κολοκύντας πολὺ, ut supra etiam dictum est.
D [" Ὑγιής, Wakef. S. Cr. 1, 72. 5, 141. Valck. Phœn. p. 73. Xen. Eph. 28. ad Phalar. 330. 332. Thom. M. 532, T. H. ad Plutum p. 108. 295. 484. Jacobs. Anth. 11, 221. Diod. S. 2, 305. Heyn. Hom. 5, 505. 7, 44. Boiss. Philostr. 337. Integer, Nulla parte frangendo scindendove violatus, ad Thom. M. 26. Verus, ad Diod. S. 1, 45. ad Lucian. 1, 447. 3, 138. Dionys. H. 1, 29. 199. 2, 1075. 1174. 3, 1494. Boiss. Philostr. 525. Demosth. 1333, 22. De accus., Thom. M. 864. Heind. ad Plat. Charm. 64. Gorg. 105. Ὑγιέα, ὑγιᾶ, ὑγιῆ, Mœr. 375. et n. Ὑ. φρὴν, Valck. Callim. 108.: λόγος, Heyn. Hom. 5, 505. Ὕποπτα καὶ οὐδὲν ὑγιὲς, Dionys. H. 2, 994. Ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ, Paus. 3, 205. Ὑγιώτερον, Valck. Adoniaz. p. 200. Koen. ad Greg. Cor. 85. 158(=196. 342.)" Schæf. Mss. " De verbo, Villoison. Anecd. Gr. 2, 104. Castus, Dio Chrys. 2, 310." Wakef. Mss. " Ὑγιεῖς τὰς τρίχας λόφοι, Phot. Lex. v. Λοφοπωλεῖν." Schleusn. Mss. Epist. Socr. 1. Θεὸν τό γε ὑγιὲς ἐμοῦ κρεῖττον εἰδέναι.

Accus. ὑγιᾶ, ad Greg. Cor. 163. 646. : λόγος ὑγιής, 163. * "Ὑγιαίστατος, (sic,) Dionys. Areop. 114." Kall. Mss. *Ὕγιος, Gl. Integer.]

[* Ὑγιοποιός, unde * Ὑγιοποιέω, Sanum reddo, Sanitatem restituo, Diod. S. 2, 521. * "Ὑγιόπους, Wakef. Trach. 58." Schæf. Mss. "Hes. v. Ἀρτίπους." Wakef. Mss. * Φιλυγιής, Schneidero susp.

Ὑγιῶς, Sane, Athen. 2. Πρὸς τὸν πυθόμενον πῶς ἄν τις ὑ. διάγοι, Quomodo aliquis sanus vivere queat. || Metaphorice ponitur pro Recte, Sine vitio: ut Hes. quoque ὑγιῶς exp. non solum ἐῤῥωμένως, * σώως, * ὁλοκλήρως, sed etiam ὀρθῶς. Dem. (325.) Πάντα ταῦτα ὑ. καὶ δικαίως πεπολίτευμαι. Philo de Mundo, Ὁ τρίτος λόγος ἐξ ἑαυτοῦ διελέγχεται μὴ ὑ. ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τῆς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ φάσεως. Ubi Bud. vertit, Absurda percontatione deductus. Idem Bud. ex Alex. Aphr. p. 158. Ὑ. λέγειν affert pro Vere dicere. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 356. 2, 398. Boiss. Philostr. 336. Vere, Heyn. Hom. 6, 129. 338. 7, 98. 233." Schæf. Mss.]

Ὑγίεια, ἡ, Sanitas, Bona valetudo: cui opp. νόσος, Morbus. Plato de Rep. 1. Τῆς ὑγείας ἐκ συμμέτρου κράσεως οὔσης, τῆς δὲ νόσου ἐξ ἀμέτρου δυσκρασίας. Xen. K. Π. 1, (6, 14.) Οὕτω γάρ μοι δοκεῖ ἥ τε ὑγιεία μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς προσγίνεσθαι. Isocr. ad Dem. Τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, Valetudinem omnium rerum maxime curamus. Inde Cic. in Epist. suis toties usurpat clausulam illam, Valetudinem tuam cura diligenter, Cura ut valeas. Inde et tot Medicorum συγγράμματα περὶ ὑγιείας τῶν καμνόντων, quorum mentio ap. Plat. Minoë, et Galeni ac Plutarchi Ὑγιεινὰ Παραγγέλματα. Porro dicitur medela aut cibus aut exercitatio ὑγίειαν παρέχειν, s. παρέχεσθαι, ποιεῖν, et παρασκευάζειν: ut, ἰατρικὴ μὲν ὑγίειαν παρέχεται: versatur enim περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσερὸν, ut Aristot. ait. Idem Rhet. 1. Τὸ γυμνάζεσθαι ὡς ἐπιπολὺ ποιεῖ ὑγίειαν: ut et Xen. scribit (K. 12, 1.) venaticos labores ὑγίειαν τοῖς σώμασι παρασκευάζειν. Item potus aut cibus dicitur πρὸς ὑγίειαν πρόσφορος εἶναι, vel διαφέρειν. Athen. 1. (p. 26.) Παλαιὸς οἶνος πρὸς ὑγίειαν προσφορώτερος: 12. Πρὸς ὑγίειαν διαφέρειν τοὺς ποταμούς. Præcedens autem ποιεῖν ὑγίειαν ad verbum reddere possumus Facere bonam valetudinem, Plinii exemplo, dicentis, Meliorem valetudinem senibus faciunt fici. In conviviis memoratur etiam μετανιπτρὶς τῆς ὑγιείας, qui calix est s. πόσις, quam post ablutas a cœna manus sibi mutuo propinabant convivæ, ὑπειπόντες τὸ τῆς ὑγιείας ὄνομα, ut patet e Philetæro ap. Athen. 11. (p. 487.) Ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα Μεγάλην, ὑπειπὼν τῆς ὑγιείας τοὔνομα. Ibid. Nicostr. dicit, Μετανιπτρίδ' αὐτῷ τῆς ὑγιείας ἔγχεον. Et Callias, Καὶ δέξαι τηνδὶ μετανιπτρίδα τῆς ὑγιείας. Sicut vero ὑγιείας, ita et Διὸς Σωτῆρος et Ἀγαθοῦ Δαίμονος erat μετανιπτρίς: e qua post ablutas manus videntur libasse Jovi Servatori et Bono Genio, sicut et Ὑγιείᾳ, Sanitatis deæ, ut propitium eorum numen haberent. Ἀρχίλοχε, inquit Diphilus ibid., δέξαι τήνδε τὴν μετανιπτρίδα Μεστὴν, Διὸς Σωτῆρος κ' Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Et rursum, Δαίμονος ἀγαθοῦ μετάνιπτρον. Pertinent huc quæ J. Poll. scribit. 6, c. 16. itidem de hac metaniptride loquens, Ἦν δὲ καὶ ὑγίεια ἱερὰ, ὥσπερ καὶ Διὸς Σωτῆρος κρατὴρ ἱερὸς ἦν· Ἀγαθοῦ δὲ Δαίμονος, ὁ μετὰ τὰς τραπέζας ἄκρατος. Ubi forsan pro ὑγίεια ἱερὰ scr. est ὑγιείας ἱερὰ, et μετανιπτρὶς subaudiendum e præcedentibus. Nisi forte illa ipsa μετανιπτρὶς κύλιξ putanda sit nominata fuisse ὑγίεια ἱερὰ pro μετανιπτρὶς ὑγιείας ἱερὰ, Calix s. Poculum sanitatis præsidi deæ consecratum. Nam et ipsam ὑγίειαν inter divina numina posuerunt: unde eam Critias ap. Athen. 10. (p. 433.) vocat τερπνοτάτην θεῶν θνητοῖς: inde et Ariphron Sicyonius in Pæane quodam ap. eund. Athen. sub finem l. 15. cecinit, Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων, Μετὰ σεῦ ναίοιμι Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. Σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης: quem Pæanem sic claudit, Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' ὑγίεια, Τέθαλε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ· Σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων. Sed et Orpheus Hymnum conscripsit in Ὑγίειαν, quem vide.

Porro notandum est, pro ὑγίεια facta syncope dici ETIAM Ὑγεία: Plut. Ποθεινόν ἐστι νοσοῦσιν ὑγεία, καὶ
A πολεμουμένοις εἰρήνη. Passim ap. Lucian. ita scriptum legitur, et cum alibi, tum (1, 736.) Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι, Valetudinem vestram curare diligenter, Curare ut valeatis. Quibus clausulis Cic. uti solet in Epist. Idem Lucian. (732.) e Philem. Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν, Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί. Est Ὑγεία Minervæ etiam epitheton, teste Etym., forsan quod sanitatis esse præses existimaretur. Cujus meminit Plut. Pericle (13.) Τῆς Ὑγείας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, a Pericle erectum fuisse Athenis scribens. Meminit et Paus. Att. (34, 2.) p. 23. ubi dicit ap. Ἀχαρνὰς esse Ἀθηνᾶς βωμὸν Ὑγείας. Sunt qui Salubrem Minervam Latine appellent. Alioqui Ὑγεία est etiam Una e filiabus Æsculapii, quæ et ipsa Sanitatis esse præses dea credita est. Paus. Attic. p. 25. Τετάρτη δέ ἐστι τοῦ βωμοῦ μοῖρα Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας· ἔτι δὲ Ἰασοῦς καὶ Ὑγείας, καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας. Hippocr. Juram. Ὄμνυμι, Ἀπόλλωνα ἰητρὸν,
B καὶ Ἀσκληπιὸν, καὶ Ὑγείαν, καὶ Πανάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας καὶ πάσας, ἵστορας ποιούμενος. Sic Plin. 35, 11. Talesque sunt ejus picturæ, cum Æsculapio filiæ, Hygia, Ægle, Panacea, Jaso. Ubi etiam nota hæc nomina ab effectu indita, NIMIRUM Πανάκεια, ET Ἰασώ, ET Ὑγεία. Nam primam Æsculapius Πανακείας nomine vocavit παρὰ τὸ πᾶν νόσημα ἀκεῖσθαι, quod omnibus mederi morbis posset; secundam vero Ἰασὼ nuncupavit, quod posset ἰᾶσθαι et medicari; tertiam vero Ὑγείαν vocavit, quod sanitatem vel præsentem conservare, vel amissam restituere hominibus posset. || Ὑγεία vocatur etiam ἡ διδομένη ἐν ταῖς θυσίαις μάζα ἵνα ἀπογεύσωνται, Athen. (115.) Maza quæ in sacrificiis degustanda præbetur. Pro quo ὑγεία ap. Etym. et Hes. legitur ὑγίεια: utroque enim modo scribi jam dictum est: si vero tradunt ὑγίειαν Atticis nominari ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα, καὶ πᾶν τὸ ἐκ θεοῦ (Etym. habet ἐξ ἱεροῦ) φερόμενον, εἴτε μύρον, εἴτε θαλλός. [Bekk. Anecd. 312. Ὑγεία μαζίον τι ψαιστῶδες.]

C ["Ὑγίεια, Brunck. Aristoph. 1, 276. ad Timæi Lex. 103. ad Lucian. 1, 340. Valck. Diatr. 290. De accentu, ad Mœr. 191. 380. Ὑγίεια, Ὑγεία, ad Phalar. p. 6. ad Xen. Eph. 261. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 348. ad Eur. Or. 237. ad Diod. S. 1, 210. ad Mœr. 380. ad Lucian. 1, 660. 773. ad Diod. S. 2, 200. Porson. Or. 229. Ὑγεία, * Ὑγία, Sylb. ad Paus. p. 54. Medicamentum aliquod, Bernard. Rel. p. 111. Ὑγία, Porson. l. c. Schol. Aristoph. Πλ. 685. T. H. p. 233. ad Lucian. 1, 737. Epith. Minervæ, ad Charit. 432." Schæf. Mss. "Ὑγίεια, Ὑγεία, Etym. M. 774, 36. 37." Wakef. Mss. Ὑγίεια φρενῶν, Mens sana et integra, Æsch. Eum. 524. Ὑγίεια, Bast. ad Greg. Cor. 745. Ὕγεια, (sic,) Lobeck. Phryn. 493. Ὑγεία, Medicamentum, Alex. Trall. 9. p. 78. "Ratio recuperandæ sanitatis aut medendi, Suid. v. Δομνῖνος." Schleusn. Mss.]

Ὑγιεινός, i. q. ὑγιής, Sanus, Qui bene valet, prospera valetudine utitur, sano corpore est, aut etiam salubri: ut dixit Sallust. Genus hominum salubri
D corpore. Sic Aristot. Eth. 3, 4. dicit τοῖς εὖ διακειμένοις esse ὑγιεινὰ σώματα, Sana s. Salubria corpora, Bene valentia corpora. Et ap. Plat. de LL. ὑγιεινὸς βίος, Sana s. Salubris vita. At Plut. Lycurgo (16.) ὑγιεινὰ βρέφη, Infantes sani et salubri corpore: quibus ibid. opp. τὰ νοσώδη καὶ ἐπιληπτικὰ βρέφη, Infantes morbosos et comitiales. Ex Aristot. autem Œcon. 1. Πρὸς τὰς κινήσεις ὑγιεινὸν, affertur pro Valens ad motus ferendos. || Cibus etiam et potus aut locus aliquis esse ὑγιεινὸς dicitur, Qui ad sanitatem corporis confert vel tuendam vel recuperandam, πρὸς ὑγίειαν πρόσφορος, ut Athen. loquitur. Lat. ea signif. Saluber potius dicunt quam Sanus. Isocr. Τῶν σιτίων τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, Cibis saluberrimis. Aristot. Polit. 7. Ὕδασιν ὑγιεινοῖς χρῆσθαι. Xen. K. Π. 1, (6, 13.) Περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν. Sic ὑγιεινὴ οἰκία, Domus salubris. Aristot. Polit. 7. Αἱ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι. Plut. (8, 47.) Λαμπροτέραν, εὐπνουστέραν, ὑγιεινοτέραν ποιήσασθαι τὴν οἰκίαν. Item ὑγιεινὴ dicitur Medicinæ quædam

pars, cui sanitatis cura incumbit: ea autem dignitate ceteras antecellit, duobusque summis præceptis continetur: sc., optime valentia corpora similibus conservanda esse; quæ parum ab optima constitutione desciscunt, aut quodammodo ad neutrum statum accedunt, medico contrariorum usu esse revocanda ad mediocritatem. Ad quam pertinent Dioclis et Gal. Ὑγιεινὰ, nec non Ὑγιεινὰ παραγγέλματα Plutarchi. Aristot. Metaphys. 3. enumerans quædam πολλαχῶς λεγόμενα, ὑγιεινὸν dici scribit, τὸ μὲν, τῷ φυλάττειν· τὸ δὲ, τῷ ποιεῖν· τὸ δὲ, τῷ σημεῖον εἶναι ὑγιείας· τὸ δὲ, τῷ δεκτικὸν εἶναι ταύτης. [" Boeckh. ad Sim. p. xiii. Xen. Mem. 1, 2, 4. Wakef. S. Cr. 1, 72." Schæf. Mss. " Ὑγιεινὰ ἀποφθέγματα, Præcepta de sanitate tuenda, Mich. Apost. Prov. 9, 38. ubi Plutarcho tribuuntur." Schleusn. Mss.] Ὑγιεινῶς, Sane, Salubriter, ἀνόσως, ἀπόνως, ἐῤῥωμένως: synonymως enim hæc ponit J. Poll.: Plato de Rep. 9. Ὅταν δὲ ὑ. τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ, At qui salubri et moderato cultu atque victu quieti se tradiderit, Cic.: Aristot. Eth. 5, 1. Λέγομεν γὰρ ὑ. βαδίζειν, ὅταν βαδίζῃ ὡς ἂν ὁ ὑγιαίνων. [" Heind. ad Plat. Gorg. 260." Schæf. Mss. Xen. A. 2, 6. * ὑγιεινοτέρως διάγειν: Ἀπ. 3, 13, 2. ὑγιεινότερον διάξειν: 4, 7, 9. Πῶς ὑγιεινότατ' ἂν διάγοι. * Ὑγεινὸς, Gl. Salubris.]

Ὑγιαίνω, Sanus sum, Sano sum corpore, Valeo, Recte s. Bene valeo, Bona sum valetudine, Prospera utor valetudine. Athen. 7. Σὺ μὲν ὑγιαίνοντας δύνασαι, ὅταν βουληθῇς, ἀπολλύναι· ἐγὼ δὲ τοὺς νοσοῦντας σώσαι. Ubi nota sibi opponi ὑγιαίνειν et νοσεῖν, ut et in hoc titulo libri cujusdam a Diphilo Siphnio conscripti (ap. Eund. p. 82.) Περὶ τῶν Προσφερομένων τοῖς Ὑγιαίνουσι καὶ τοῖς Νοσοῦσι. At ap. Lucian. (1, 733.) ad imitationem Pindarici illius, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, legimus, Ὑγιαίνειν μὲν, ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. In salutationibus etiam usurpatur ὑγίαινε, Vale, Bene vale, cum sc. alicui prosperam optamus valetudinem, s. cum alicui salutem dicimus; idque vel in colloquio, vel in epistola. Alexis, Ὦ δέσποθ' ὑγίαιν', ὡς χρόνιος ἐλήλυθας, Salve here, s. Salvere te jubeo, Plurimam tibi salutem precor. Achæus, Ἥκω πεπραγὼς δεινά· σὺ δ' ὑγίαινέ μοι, Tu vero mihi salve. Tale est Od. Ω. circa finem, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε· θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν: nam hoc οὖλε æquivalet illi ὑγίαινε, teste etiam Luciano. Sed postea usus obtinuit ut amicum accedentes dicerent potius χαῖρε, ab eo autem discedentes juberent ὑγιαίνειν: sicut et ap. Latinos salutationem et colloquium exordiebantur verbo Salve, claudebant autem verbo Vale. Sic ap. Aristoph. B. (164.) cum Hercules et Bacchus discedere a se invicem vellent, dixissetque Baccho Hercules, Καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ 'δελφὲ, Vale, frater, et plurimum lætare, respondet ille, νὴ Δία καὶ σύ γε Ὑγίαινε, Vale et tu. Sic e nostratibus nonnulli discedentes ab aliquo dicunt, Portez-vous bien, commendantes ei suæ valetudinis curam: perinde ac si dicerent, Faites que vous vous portiez bien. Huc pertinet et quod in quibusdam Italiæ locis dicitur, State allegro. Eadem in epistolis ratio erat; eas enim a χαίρειν s. εὖ πράττειν inchoabant: claudebant autem verbo ὑγίαινε s. ἔῤῥωσο: ut et Cic. Epist. suis præmittere solet S. vel S. P. D. i. e. Salutem, et, Salutem plurimam dicit; claudere autem eas his a se usitatis, Vale, Etiam atque etiam vale, Cura ut valeas, Valetudine tuam cura diligenter. Hoc tamen sciendum est, ut Cic. in Epist. cujusdam fine dicit, Vale et salve, nec non et Salve: ita χαίρειν et εὖ πράττειν, non tantum exordiis epistolarum servire, sed etiam clausulis: ut in Epist. quadam Aristotelis ad Philip. Τὰ δ' ἄλλ' εὖ πράττε, ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν, σῶμα δὲ πρὸς ὑγείαν ἄγων καὶ ἐπιμελούμενος. Diogenes vero suæ ad Dionysium Epist. hanc attexuit clausulam, Οὐκ ἔστιν οὖν σοι οὔτε χαίρειν οὔτε ἐῤῥῶσθαι, ὦ φίλτατε. Plato ut initio solet uti verbo εὖ πράττειν, ita in fine nonnunquam εὐτύχει: ut et Dem. sic exordiens, Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν, fini adjicit, εὐτυχεῖτε: idque non semel. Certa autem de causa Ptolemæus Lagi in Epistola ad Seleucum inverso ordine, Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ

A τέλει ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι ὑπέγραψε τὸ χαίρειν: ut et Hephæstion mane in tentorium Alexandri ingressus, eum sic compellavit, Ὑγίαινε, βασιλεῦ· καιρὸς ἤδη ταράττεσθαι: forsan quoniam in nuntio tristi non quadrabat consueta salutatio χαῖρε. Eadem propemodum ratio est, cum ὑγιαίνειν usurpant homonymως: veluti cum Agesilaus Menecrati ad hoc exordium epistolæ, Μενεκράτης Ζεὺς βασιλεῖ Ἀγησιλάῳ χαίρειν, rescripsit, Βασιλεὺς Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν: optans ei saniorem mentem, qui se Jovem cognominare non erubesceret. Quomodo et Cæsar ap. Plut. de Loquacitate, cum Fulvius ei more solito in salutatione matutina dixisset, Χαῖρε, Καῖσαρ, respondit, Ὑγίαινε, Φούλβιε: etiam ipse saniorem mentem Fulvio optans, qui secreta quædam ex ipso audita, uxori loquacissimæ commisisset. Procul dubio Lucian. quoque in homonymia ludere voluit, Ὃς ἀφικόμενος πρός τινα, ὡς προσείποι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι καὶ χαίρειν κελεύειν, ὑγιαίνειν αὐτὸν παρακελεύεσθαι ἠξίου: [cf.

B 1, 724.] Qua de re vide quæ scribat in Apologia ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγορεύσει Πταίσματος. Vide etiam quæ supra de εὖ πράττειν dixi, T. 3. col. 523. 524. Sequitur nunc ut dicam de ὑγιαίνω ad animum s. mentem translato, cujus jam aliqua mentio facta est. Sciendum itaque est, ut Lat. dicunt Homo sanæ mentis, et Homo sanæ mentis compos, Poëtæ autem et Sanus mentis, ita Græcos dicere ὑγιαίνων. Plut. in suo περὶ Φιλαδελφίας libello, (7, 872.) Ὡς γὰρ εἰκόνα κοσμεῖν ἀδελφοῦ, τὸ δὲ σῶμα τύπτειν καὶ ἀκρωτηριάζειν, μανικόν· οὕτως τοὔνομα σέβεσθαι καὶ τιμᾶν ἐν ἑτέροις, αὐτὸν δὲ μισεῖν καὶ φεύγειν, οὐχ ὑγιαίνοντός ἐστι. Ubi μανικὸν id esse dicitur Quod fit ab eo qui non ὑγιαίνει. Sic ληρεῖν et ὑγιαίνειν sibi opposita sunt ap. Dem. (116.) Ἂν δὲ ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ, μήτε νῦν μήτ' αὖθις ὡς ὑγιαίνοντί μοι προσέχητε. Aristoph. quoque sic usus est, (Πλ. 1066.) Γέρων ἀνὴρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. Plut. vero de Aud. Poëm. dixit etiam, Αὗται γάρ εἰσιν ὑγιαίνουσαι περὶ θεῶν δόξαι καὶ ἀληθεῖς: i. e., sunt hominum

C ὑγιαινόντων, qui sanæ mentis sunt, s. sapiunt, et recte sentiunt. Transfertur vero et ad alia verbum ὑγιαίνω, et modo signif. Salubris s. Salutaris sum, modo Recte habeo. Prioris signif. hoc exemplum legitur ap. Synes. Ep. 114. Γῆς ὑγιαινούσης χυμοὶ, Terræ salubris succi. Et hoc ap. Plut. de Educ. Lib. (6, 15.) Τοῦ ὑγιαίνοντος καὶ τεταγμένου βίου καταφρονεῖν, Salutarem et modestam vitam contemnere. Posterioris autem, hoc Demosthenicum, (434.) Τὰ παρ' ὑμῶν ὑγιαίνει. Ubi ὑγιαίνειν potest accipi etiam pro Salvum et incolumem esse: ut accipiunt ap. Synes. quoque Ep. 79. Ἀλλ' οὐχ ὑγιανεῖ ὁ μέγας Ἀνθέμιος, οὐδὲ παύσεται πυρέττων ὁ Ῥωμαίων ὕπαρχος, ἂν μὴ Μαξιμῖνος καὶ Κλεινίας ἀπόλωνται. Nisi forte ibi accipiendum pro Convalescet, Sanus evadet, præsertim cum VERBALE Ὑγίανσις significet q. d. Convalescentia, ut patet e Themistio in Phys. 2. Ὑγίανσις, ὁδὸς εἰς ὑγίειαν· ὡς θέρμανσις, ὁδὸς εἰς θερμότητα. [" Ὑγιαίνω, Wakef. S. Cr. 1, 71. 5, 141. Boiss. Philostr. 626. Thom. M. 773. 909. Paus. 1, 418.

D Valck. Diatr. 230. Mœr. 334. et n. Ὑγίαινε quando dictum, Jacobs. Anth. 8, 213. 10, 67. T. H. ad Plutum p. 381. Ὑγιαίνειν initio epistolarum, Thom. M. 909." Schæf. Mss. Plut. Timol. 5. Schleusn. Lex. V. T. " Ὑγιαίνειν, Sanum esse, Valere, 2, 4. 39. Opponuntur ei verba κάμνειν, ut ap. Xen. K. Π. 6, 2, 11.: et νοσεῖν: ut Luc. 5, 31. formula κακῶς ἔχειν." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. " Ὑγιανθεὶς, Sanatus, Athan. 2, 14." Kall. Mss. Ὑγίαινε, Valck. Schol. in N. T. 2, 41. Ὑγίανσις, Aristot. Phys. 5, 5. * Ὑγιαντὸς, Sanabilis, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ἀνυγιαίνω, Alex. Trall. 12. p. 748., ubi perperam extat ὅπως ἂν ὑγίαινε. * Διϋγιαίνω, Jambl. V. P. 102. " Wyttenb. ad Plut. 1, 530." Schæf. Mss.] " Ἐξυγιαίνω, Sano, Sanitati restituo, " Hippocr. (p. 3.) Ὅτι μὲν ἔνιοι ἐξυγιαίνονται τῶν " θεραπευομένων ὑπὸ ἰητρικῆς, ὁμολογέεται." [* Προϋγιαίνω, Hippocr. de Sept. lib. spur. 1, 166.]

Ὑγιάζω, άσω, Sanum reddo, Sanitatem restituo, Curo ut sanescat. Aristot. Polit. 3. Ἄρνυνται τὸν μισθὸν τοὺς κάμνοντας ὑγιάσαντες, Ægris sanatis et

pristinæ valetudini restitutis. Sic Eth. 3, 3. Οὐ γὰρ ἰατρὸς βουλεύεται εἰ ὑγιάσει, οὔτε ῥήτωρ εἰ πείσει. Pass. Ὑγιάζομαι, Sanor, Sanitati restituor, etiam Sanesco, Convalesco: ut ὑγιαζόμενα ἕλκη ap. Alex. Apr. Probl. 1. Ulcera quæ sanantur: itidemque ap. Eund. Ὑγιασθὲν μόριον. || Neutraliter etiam accipitur ὑγιάζω, ut ὑγιαίνω, pro Sanus sum, Salubri sum corpore, Bene valeo: Xen. Œc. (20, 18.) Ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσιά ἐστιν ὅτε τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει, ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες, [—αίνοντες,] Cum æquales sint, amboque valentes, Bud. 247. in Παρά. ["Luzac. Exerc. 74. ad Diod. S. 2, 249. Niclas ad Antig. 228. Ὑγιασμένος, Ammon. 107. 150." Schæf. Mss. "Max. Tyr. 21, 6." Wakef. Mss. Aristot. Phys. 5, 5. * "Ὑγίασμα, Sanatio, Suid. v. Ἀκέσματα." Kall. Mss. * "Ὑγιασμὸς, Bekk. Anecd. 364." Boiss. Mss. * "Ὑγίασις, Niclas l. c." Schæf. Mss. * Ὑγιαστὴρ, unde * Ὑγιαστήριος, e quo * Ὑγιαστήριον, Gl. Valetudinarium. * Ὑγιαστὴς, unde] Ὑγιαστικὸς, Sanandi vim habens, Cui inest vis sanandi. * Ὑγιαστὸς, Aristot. Phys. 5, 1. 9, 5. de Cœlo 4, 3. * "Ἀνυγίαστος, Hes. v. Ἀναλθές. * Ἀνυγιάω? Interpres Gr. Cæsaris 6, 36. ἀνυγιήσαντες." Boiss. Mss. * Ἀφυγιάζω, Jambl. V. P. 25. 114. * Ἀφυγιασμὸς, 64. * Ἐξυγιάζω, Polyb. 3, 88. Hippocr. 5, 19. * Ἐφυγιάζω, ad Hesych. 1, 1558. n. 18." Dahler. Mss. * "Καθυγιάζω, Niclas l. c." Schæf. Mss. * Καθυγίασις, Antig. c. 187. et n.]

[* "Ὑγιάτης, ου, ὁ, Cognomen Bacchi, i. q. ἰατρὸς, Athen. 36. (Casaub. p. 78.)" Schw. Mss.]

Ὑγιόω, Itidem signif. Sano, Sanitati restituo, [Hipp. de Vet. Med. 15.] vel etiam Sanor, Convalesco, ut patet ex Hes., ὑγιοῦν exponente θεραπεύεσθαι: pro quo puto scr. θεραπεύειν. Exp. vero Idem ὑγιοῦν etiam σαροῦν, quod est Verrere, Scopis purgare, s. mundare. Apud Eund. LEGITUR Ὑγυλὸν, quod exp. ὑγιές. Sed id procul dubio mendosum est, ut ex alphabetica etiam serie patet; positum est enim ante Ὑγιᾶ et ὑγιής: quare scr. pro eo existimarim ὑγειλὸς, ut derivatum sit ab ὑγεία, vel Ὑγιηλός. "Ὑκελὸν, Eid. ὑγιές." Apud Hippocr. vero habetur ETIAM Ὑγιηρός: ut ὑγιηρὸς γόνος: forsan ut non solum σιωπηλὸς dicitur, sed etiam σιωπηρός. [Pind. N. 3, 29. ὑγιηρὸν ἄκος πλαγᾶν. "Ὑγιηρότερος, ad Herod. 70. 139. 305. 363." Schæf. Mss. Herodotus ap. Bekk. Anecd. 115. * Ὑγιηρῶς, Hippocr. 675, 44. Apud Hippocr. de Aëre et Locis §. 58. Coraius in Ed. 2ª. * ὑγιηρῆς in ὑγιηρὴ mutavit.]

[* Ὑγίεις, εσσα, εν, Bœotice pro ὑγιής, Pind. Ὀ. 5, 53. ὑγίεντα ὄλβον. Vide not. ad Hes. v. Ἱερῆες, Hort. Adon. 209. "Jacobs. Anim. 132." Schæf. Mss. Sic πένεις, λέβεις, Heraclides Eustathii p. 1401.]

ΥΓΡΟΣ, Humidus, Humectus, Madidus; interdum et Liquidus, Fluidus: cui opp. ξηρὸς, Aridus, Siccus. Dicitur vero vel de iis quæ nonnisi humore constant, (ut cum Hom. dicit ὑγρὸν ἔλαιον et ὑγρὸν δάκρυ, nec non ὑγρὸν ὕδωρ, et ὑγρὸν γάλα: in quorum ultimis duobus ὑγρὸν potest dici etiam ad differentiam τοῦ πεπηγμένου: ut ὑγρὸν γάλα vocetur ad differentiam τοῦ πεπηγμένου καὶ ξηροῦ γάλακτος, quod est Caseus: ὑγρὸν ὕδωρ autem ad differentiam τοῦ πηγετοῦ s. πάγου, Glaciei; ea enim est humor frigore concretus;) vel de iis quæ solida quidem sunt compactaque, et aliquatenus sicca, ita tamen ut humor in iis dominetur: Xen. Ἱππ. (4, 3.) Τὰ ὑγρὰ καὶ λεῖα τῶν σταθμῶν, Stabula quæ sunt humidiora. Hippocr. Τοῖσι γυναιξὶ, καὶ ἀνδράσι τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσιας, Qui natura sunt humidiores. Celsus vero ea verba sic vertit, In corporibus mollioribus, ideoque præcipue in mulieribus. Rursum de re quæ in totum humida est, ὑγρὸν dicitur, junctum tamen substantivo tali, ut ei τοῦ ξηροῦ quoque epitheton convenire queat: veluti cum Athen. vinum et alia, quæ bibuntur, ὑγρὰν τροφὴν appellat: itidemque cum Hom. ὑγρὰ κέλευθα mare vocat: ut Il. A. (312.) Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. Ad-

A jecto enim τοῦ ξηροῦ vocabulo, ξηρὰ τροφὴ de Cibo sicco dicitur, ut sunt panis, carnes, caseus, et hujusmodi alia: ξηρὰ autem κέλευθα de terrestribus viis dici potest. Neutro GENERE τὸ Ὑγρὸν, Humidum s. Liquidum, dicitur etiam Humor, i. e. Id quod Humidum est aliquo in corpore. Aristot. de pulvere, Ἐκπίνων γὰρ ἐάν τι ἐνῇ ὑγρὸν, ξηραίνει; Omnem humorem absorbens, ariditatem ampliat, Plin.: qui itidem ap. Diosc. Τὸ ἐν ταῖς φύσαις εὑρισκόμενον ὑγρὸν, interpr. Humor in folliculis nascens. Sic Xen. K. Π. 8, (8, 5.) de Persis, apud quos nec excreare nec emungere nasum licebat, Οὐ τοῦ ἐν τῷ σώματι ὑγροῦ φειδόμενοι, ἀλλὰ βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Et ap. Medicos ἡ τῶν ὑγρῶν κρᾶσις. Horat. quoque ita Liquidum pro Liquore dixit, ut ad Mæcen. Sat. 1. Ut tibi si sit opus liquidi non amplius urna. Nonnunquam vero τὸ ὑγρὸν strictius etiam accipitur pro Aqua: Athen. (312.) Ἐγχελύν φησι καὶ μύραιναν πολὺν χρόνον δύνασθαι ἔξω τοῦ ὑγροῦ ζῆν, Extra
B aquam. Non tantum vero pro aqua, sed etiam pro vino, lacte, aut alia re potabili, accipi potest, cum Plut. adversus Epicurum dicit, Καὶ οὐκ ἐφθόνει τῆς προσαγωγῆς τοῦ ὑγροῦ τῷ ὕδρωπι: nec enim aquam tantum sitiunt hydropici, verum etiam vinum. FEM. Ὑγρὰ, pro quo IONICE Ὑγρὴ, substantive ab Hom. accipitur pro ὑγρὰ κέλευθα, Mare, Pelagus, subaudito subst. κέλευθος: Il. Ξ. (308.) οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, Qui me per mare et per terras ferent, Od. E. (45.) τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, Il. K. (27.) τοὶ δὴ ἕθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν Ἤλυθον εἰς Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. Plut. (7, 831.) Ὑγρᾶς καὶ τραφερᾶς [vulgo τρυφερᾶς] βασιλεὺς Ἆγις μ' ἀνέθηκε. || Dictum est supra ὑγρὸς interdum reddi potius Liquidus quam Humidus: quomodo accipitur ap. Diosc. ὑγρὰ πίσσα, Pix liquida: quæ et ὑγρόπισσον voce composita nominatur: et ὑγρὰ ῥητίνη, Resina liquida: quæ omisso substantivo simpliciter DICI Ὑγρὰ solet a Medicis. Sic enim Gorr.,
C Ὑγρὰ, inquit, s. ὑγρὰ ἡ ἐκ τῶν κεραμίων dicta est veteribus Resina pinea quæ liquida esset. Ejus enim duas differentias, unam frixæ tostæque, alteram liquidæ s. humidæ, φρυκτῆς et ὑγρᾶς nominibus, citra ῥητίνης adjectionem designabant κατ' ἐξοχὴν, quod pinea resina, ut ait Diosc., omnium præstantissima haberetur, vel quod esset omnium maxime parabilis, ut ait Gal. Ceterum humida in Græciam apportabatur fictilibus et doliis, unde ἡ τῶν κεραμίων ὑγρὰ dicta est, e Colophone et Gallia et Tyrrhenia. Gal. 6 Meth. Med. Καὶ μέντοι καὶ μὴ παρούσης τερμινθίνης, ἥ τ' ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ καὶ ἡ φρυκτὴ καλῶς ἂν μιχθεῖεν, 4 de Sanit. Tuenda, Ἀπορῶν δὲ τούτων, ἤτοι τὴν ἐκ τῶν κεραμίων μιγνύναι πιτυΐνην, ἢ καὶ τὴν φρυκτὴν ὀνομαζομένην. Itidem pro Liquidus accipitur ὑγρὸς, cum Plato de LL. dicit ὑγρὰ μέτρα, Mensuræ rerum liquidarum, ut vini, olei: quibus opp. τὰ ξηρὰ μέτρα, Mensuræ rerum aridarum, ut frumenti, tritici.

Metaphorice quoque accipitur ὑγρὸς interdum pro
D Tener, Mollis, in qua signif. tam de re animata quam inanimata dicitur. Plut. Erot. Τὸν ὑγρὸν τοῦτον καὶ οἰκουρὸν, ἐν κόλποις διατρίβοντα καὶ κλινιδίοις γυναικῶν, Mollem hunc. Aristoph. Σφ. (1208.) τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς Ὑγρὸν χύτλασον σαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν, Colloca te mollem in stragulis. Sic ὑγραὶ ἀγκάλαι dicuntur Molles et teneri lacerti. Eur. Theseo, Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις, Qui terram tenero circumjectu amplectitur, Cic. p. 110. mei Lex. Cic. Nisi forte hanc interpr. ex alio sumsit. Sed et ap. Hom. (Od. E. 478.) ὑγρὸν ἀέντων, exp. μαλακῶς πνεόντων, Molliter spirantium, de ventis. Pro Mollis, Tener, accipitur et in paulo alia signif., ut cum Plut. de Educ. Lib. (6, 10.) dicit, Εὔπλαστον γὰρ καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης. Signif. enim puerilem ætatem esse mollem adhuc in modum ceræ vel argillæ, et fingi formarique posse, prout vult ille qui mores eorum informare conatur. Ad quam signif. hujus vocab. proxime accedit ea, qua ponitur pro Flexibilis et Agilis, Xen. Ἱππ. (1, 6.)

Τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει, de equo loquens. Itidem pro Flexibilis accipi potest cum Longin. dicit Demosthenem esse ἀδιάχυτον, ἥκιστα ὑγρόν. Sic certe τὸ ὑγρὸν in moribus dicitur Flexibilitas, i. e. Ingenium flexibile modo in hanc, modo in illam partem, ut se cuivis accommodet. Plut. Pericle, Ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς. Exp. vero etiam Laxus, Remissus, ut Bud. quoque annotat. Xen. ὑγρὸν et χαλαρὸν pro eod. ponere, i. e. pro Lento, laxo, et non contento. Itidemque ὑγρὸν βίον accipiunt pro Fluxo ac remisso vitæ genere. Meminit vero hujus ὑγροῦ βίου Athen. 6. de adulatoribus s. assentatoribus loquens, ubi ὑγρὸν βίον videri posset nominare τὸν τῶν κολάκων, qui sese in omnem partem flectere possunt: sc. a flexibilitate: sicut et Plut. de Discern. Amico et Adul. (6, 187.) dicit adulatorem esse ὑγρὸν καὶ πιθανὸν μεταβάλλεσθαι ἐπὶ τὰς ἐξομοιώσεις, ut videbis p. 88. meæ Ed., sed itidem de aliis quibuslibet ὑγρὸς βίος dictum, Voluptariam vitam signif. [" Vide Athen. 258." Schw. Mss.] Hesychio vero et Suidæ ὑγρὸς est ὁ * εὐκαταφερὴς s. εὐκατάφορος εἰς τὰς ἡδονάς. Affertur autem et ὑγρὸς πρὸς τὴν δίαιταν, e Plut. Solone. Exp. et Fluxus, item Lubricus, ut a Plut. copulatur ὑγρὸς et περιολισθαίνων, de Fort. Rom. (7, 274.) ubi de trireme recens compacta loquens ait, Ἐὰν δὲ ὑγροῖς ἔτι καὶ περιολισθαίνουσι τοῖς ἁρμοῖς κατασπασθῇ, πάντα χαλάσει διατιναχθέντα, καὶ δέξεται τὴν θάλασσαν. Ubi etiam nota τῆς ὑγρότητος consequens esse τὸ χαλᾶσαι. Idem Symp. 7. dicit, Τὴν διάνοιαν ὑγρὰν ὑπὸ τῆς μέθης καὶ ἀκροσφαλῆ γεγενημένην. Rursum pro Mollis et Flexilis accipitur ap. Xen., in signif. paulum diversa a superiore, ut cum Ἱππ. (10, 10.) p. 554. scribit τὸν χαλινὸν vocari ὑγρὸν, quando οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχουσι τὰς συμβολὰς, ὥσπερ ῥᾳδίως κάμπτεσθαι: contra vero, ἣν χαλεπῶς ἕκαστα τοῦ χαλινοῦ διατρέχῃ καὶ συνθῇ, hoc dici σκληρὸν εἶναι. Quæ verba Cam. sic interpr., Molle frænum est, cum axes commissuras habent læves atque latas. In quo vero omnes particulæ fræni graviter discurrunt atque colliduntur, illud frænum rigidum erit. Ubi nota iterum sibi opponi ὑγρὸν et σκληρὸν, Molle et Durum s. Rigidum: ut ap. Eund. in eod. l. [K. 4, 1.] Μήτε ὑγρὰς λίαν μήτε σκληρὰς λαγόνας, Nec molles nimium nec duras. || At ὑγρὰ ὄρχησις dictum est quoddam ὄρχημα Περσικὸν καὶ σύντονον, quod et ὄκλασμα, J. Poll. 4, c. 14. forsan a molli aut agili crurum motu.

[" Ὑγρὸς, Beck. Commentt. p. xviii. ad Lucian. 1, 360. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 27. 31. 6, 161. 350. 9, 249. 11, 122. 317. 12, 389. Brunck. Antig. 1237. Trach. 849. Bergler. Alciphr. 411. Valck. Phœn. p. 486. Musgr. p. 221. 227. Plut. Mor. 1, 10. Toup. Opusc. 1, 286. Fischer. ad Anacr. p. 16. Eichst. Quæst. 76. Wakef. S. Cr. 3, 137. Georg. 121. 136. Ion. 1389. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 28. 146. ad Charit. 730. Huschk. Anal. 205. Mollis, Heyn. ad Virg. 1, 56. Wakef. S. Cr. 3, 55. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 16. Flexilis, Brunck. ad Phœn. 1448. In aquis degens, Germanic. Cæsar Epigr. De consonantibus, Herodian. 459. Pierson. De oleo, Alberti Peric. Cr. p. 81. Valck. Callim. 205. 233. De oculis, Bergler. ad Alciphr. 117. De lacrymis, Wakef. Ion. 1389. De signis Zodiaci, ad Charit. 231. 293. Ὄρνιθες ὑγροὶ, Boiss. Philostr. 642. Ὑγρὸν, Plut. Alex. p. 137. Schm. Ὑγρὰ δεδορκὼς, Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 7, 96. 8, 67. (Callim. Fr. 107. p. 230. Bl.) Ὑγρή, Wolf. ad Hesiod. 105. Mare, Mitsch. H. in Cer. 127. Aqua, Musgr. Hel. 1077. Jacobs. Anth. 7, 302. Heyn. Hom. 6, 13. De quant., Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2." Schæf. Mss. " De carne, Aristot. Phys. 78. De flumine, Dionys. P. 919. De lascivis oculis, Julian. 350. Flexibilis, in amorem, Appian. 2, 722.: in misericordiam, Plut. 3, 146. Suid. 1, 384. Instabilis, Plut. 2, 558. Tener, Aristid. Quint. 77. Ælian. H. A. 391. V. H. 569. Morum facilis, Plut. 1, 421." Wakef. Mss. " Πᾶσα ὑγρὰ, Universa humida substantia, Philostr. 127." Kall. Mss. " Ὑγρὰ λέξις, Dionysio de Vi Dic. Dem. 20. p. 1013. est Dictio fluida, quæ molliter aures tangit: itaque addit, Ὁμαλὴ, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα, Instar olei sine strepitu et remora in aures influens. Opposita est γενναία, τραχεῖα, πικρή. Longino 34, 3. Demosthenes dicitur ὑγρὸς, h. e. Moro interprete, Mollis, Tractabilis, vel ut Cic. dixit de Orat. 2, 15. Cujus oratio fusa et tracta est, et cum lenitate æquabili profluit. Plut. Pericle 5. τὸ ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς jungit." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Schleusn. Lex. V. T., Bekk. Anecd. 115. ὀρχηστής, Anal. 1, 229. 2, 26. ὑγρὰ δέρκεσθαι, Ælian. H. A. 6, 44. ὑγρὸν ὁρᾶν, Opp. Ἁ. 2, 412. ὑγρὸν ἀείδειν, Hom. Hymn. 19, 33. πόθος, Plut. Bruto 29. Πρὸς τοὺς συνήθεις ὑγρότερον τῷ γελοίῳ, Ælian. H. A. 7, 9. νεοττοῖς, Nonn. D. 1, 4. βρέφος, Il. Ω. 341. κέλευθα. Ὑγρὰ, i. q. θάλασσα, Aristoph. Σφ. 678. Valck. Schol. in N. T. 2, 584. Vide Τραφερά. " Ὑγρὸς, Pronus, Promtus, quasi Qui instar rami aut herbæ viridis facile flecti potest, Ino. ap. Suid. v. Αὐτοαπλότης, Πρὸς τὰς δωρεὰς ὑγρὸς καὶ καταφερής." Schleusn. Mss.]

Ὑγροβάτης, ὁ, [et Ὑγροβατικὸς, ἡ, ὀν,] Per humida ambulans, Undigradus. Vide Ὑγροτροφικός. [* Ὑγροθηρική, sc. τέχνη, J. Poll. 1. p. 68.] Ὑγροκήλη, ἡ, Hernia aquosa, Ramex aquosus, ὑδατώδης συλλογὴ περὶ θατέρῳ τῶν διδύμων, μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τετάρτου ὑμένος, J. Poll. 4. Apud alios ὑδροκήλη scribitur: quam scripturam magis probo. AT Ὑγροκιρσοκήλη Auctori Definitionum Medicarum, qui Galenus esse creditur, est Dilatatio vasorum a quibus alimentum testibus suppeditatur, et lenti humoris in aliqua scroti parte collectio, Ὑγροκιρσοκήλη, inquit, ἐστὶν ἀνευρυσμὸς τῶν τρεφόντων τὸν δίδυμον ἀγγείων, καὶ ἀργοῦ ὑγροῦ συλλογὴ κατά τι μέρος τοῦ ὀσχέου. [* Ὑγροκόμος, Orac. Sibyll. 14, 139. Φάσιδος. * " Ὑγρολάξευτος, Fluctu marino saxo incisus, Philes p. 302." Schleusn. Mss. * Ὑγρομανής, Nonn. D. 43, 283. * Ὑγρομέδων, 31, 57. 37, 163. 42. p. 1084. 43. p. 1112.] Ὑγρομελής, Habens membra ὑγρὰ, i. e. Adhuc tenera et flexibilia, Bud. ap. Xen. K. (5, 13.) Τῶν δὲ μικρῶν λαγίων ὄζει μᾶλλον ἢ τῶν μεγάλων· ἔτι γὰρ ὑγρομελῆ ὄντα, ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς. [* Ὑγρομέλεια, Adamant. Phys. 205. Sylb., Polemon Phys. 1, 21. ubi male * Ὑγρομελία extat. * " Ὑγρομέτωπος, Jacobs. Anth. 10, 154." Schæf. Mss. * Ὑγρομόρος et ὑγροπόρος conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 58. " Nonn. D. 39, 88." Wakef. Mss.] Ὑγρόμυρον, τὸ, ap. Aët. 16, 114. est Compositio unguenti humidi odorati, Gorr. Sunt qui interpr. Unguentum liquidum. [* " Ὑγρόνομος, Nonn. D. 3, 37." Wakef. Mss.] Ὑγρόπισσον, τὸ, dicitur ἡ ὑγρὰ πίσσα, Pix liquida, Bud. Utitur eo vocab. Schol. Nicandr. Ἀ. (116.) cum de cantharidibus loquens, ait, Ὧν ἡ μὲν ὀσμὴ ὁμοία ἐστὶ πίσσῃ χυτῇ, ὅ ἐστι τῷ ὑγροπίσσῳ· ἡ δὲ γεῦσις, κεδρίσι. Ubi etiam nota ὑγρὸς exponi per χυτὸς, quod est Fusilis, Fluidus: ut ea sunt, quæ vel liquida sunt et fluunt per se, vel liquefieri queunt igne aut humore. [* " Ὑγροπίσσα, Geop. 18, 8." Kall. Mss. * " Ad Diod. S. 1, 120." Schæf. Mss. * Ὑγροποιός, Plut. 7, 436. Pisid. Opif. 397. * Ὑγρορρόης, unde * Ὑγρορροέω, Aristot. Probl. 1, 32. * " Ὑγρόστομος, Theod. Prodr. 237. ξίφος." Kall. Mss. * Ὑγροτόκος, Nonn. D. 22, 102. 32, 295.] Ὑγροτράχηλος, Mollem et flexilem cervicem habens: ut Aristot. ὑγροτράχηλα ζῶα vocat Quæ colla s. cervices suas facile queunt λυγίζειν, et versare huc illuc, velut aves et cameli. Ὑγροτροφικὸς, Qui in humido ali solet et nutriri: UT Ξηροτροφικὸς dicitur ὁ ἐν ξηρῷ τρεφόμενος: veluti ξηροτροφικὰ καὶ ὑγροτροφικὰ ζῶα ap. Athen. (99.) e Plat. Politico (264.) ubi et ξηροβατικὰ et ὑγροβατικὰ ζῶα memorantur, quæ sc. sicca et humida permeant: quorum illa sunt τὰ ὑγρόβια, Quæ in aquis degunt; hæc autem τὰ χερσαῖα, Terrestria. Ὑγρόφθογγος, In quo τὰ ὑγρὰ φθέγγονται. In Epigr. [Anal. 2, 271.] poculum ὑγρόφθογγον dici ajunt, In quo liquores resonabant. [" Jacobs. Anth. 9, 291. Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. Mss. * Ὑγρόφλοιος, Geop. 9, 6, 2.] Ὑγροφοῖνιξ ap. Ælian. esse dicitur Nomen avis, forsan quod τὰ ὑγρὰ secta-

retur. [* Ὑγρόφοιτος, Lycophr. 88. p. 20. τόργος, Cætero Undivagus. "Wakef. Ion. 1479." Schæf. Mss. * Ὑγρόφορος, Maximus π. Καταρχ. 283. * Ὑγροφορέω, unde * Ὑγροφόρητος, Nonn. D. 15, 372. 43. p. 1132. * "Ὑγροφυής, Schol. Theocr. 1, 47." Boiss. Mss. * Ὑγροφυῶς, Aristæn. Ep. 1, 1, 47. Τὰ ὀστᾶ ὑγροφ. λυγίζεσθαι. "Abresch. p. 5. Jacobs. Anth. 8, 313." Schæf. Mss. * Ὑγρόχερσος, Pisid. Opif. 411. "Const. Manass. Chron. p. 80. 115. * Ὑγροχεύμων, Const. Manass. Chron. p. 4(=8.) Sic leg. e Cod." Boiss. Mss. * Ὑγροχίτων, Nonn. D. 23. p. 606. 618. * Ὑγρόχροος, Jo. Gazæus Ecphr. 278. ap. Rutgers. VV. LL. 2, 7. * Ὑγρόχυτος, Nonn. D. 8, 277. ὄμβρος, Jo. 2, 46.]

Ὑγρέμπλαστρον, τὸ, Emplastrum liquidum, non siccum. Ὑγρονσία autem pro Humecta substantia, sine Auctoris nomine affertur: videndumque ne pro ερ scr. sit ὑγρασία. ["Chalcid. in Plat. Timæum fol. xxxvi. verso, Ed. Ascens." Osann. Auct. Lexx. Gr. 159.] Non minus mendosa est vox Ὑγροσία, quæ non solum exp. Humiditas, sed etiam Flexibilitas. [* Ὑγρώπης, fem. Ὑγρῶπις, Tzetz. Anteh. 118.]

[* Ἄνυγρος, ὁ, ἡ, Diosc. 3, 148.] Δίυγρος, Humidus, Uliginosus, i. q. ὑγρός; γῆ, Terra humecta et uliginosa, et per quam humorum copia dispersa est. Exp. etiam Mollis, nec non Infirmus. ["Jacobs. Anth. 1, 1. p. 31. De oculis, Ruhnk. ad Rutil. 163." Schæf. Mss. "Suid. v. Γλάμων." Schleusn. Mss. Hippocr. 543, 10. Schol. Apoll. Rh. 3, 1397. Æsch. S. c. Th. 993.] Ἔνυγρος, itidem exp. Humidus, Madens, In quo ὑγρότης inest. Item, In humido degens, Aquatilis. ["Valck. Adoniaz. p. 397. ad Charit. 231. De Signis Zodiaci, 293." Schæf. Mss. Diod. S. 12. p. 316, 10. "Ἔνυγρον κόριον, Adiantus, Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.] Unde Ἐνυγροθηρευτὴς, ὁ, dicitur ὁ ἁλιεὺς, Piscator, ap. Plat. de LL. (7. p. 824.) quoniam sc. θηρεύει τὰ ἔνυγρα. Legitur vero et ἐνυδροθηρευτὴς ab ἔνυδρος. [* Ἐνυγροθηρικὸς, Idem Soph. 220. 221.] "Ἔξυγρος, Prorsus "humidus s. aqueus. Hippocr. de Victu in Morb. "Acut. Τά θ' ὑποχωρήματα ἔξυγρα καὶ ὠχρὰ γίγνεται. "Qua voce indicat μηδὲ ὅλως πεπέφθαι. Gal." [Alex. Aphr. Probl. τροφή.] Ἔφυγρος, Humens, Uliginosus, Irriguus, [Schneidero susp.] Κάθυγρος, Humidus, Humens, Madidus, Madens. Diosc. Καθύγροις μασχάλαις ἁρμόζει, Alis humentibus et ideo tetrum virus spirantibus. Unde quidam interpr. Alarum virus mitigat. ["Ad Charit. 730. (231. 293.)" Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 1, 4, 2. C. Pl. 1, 10, 4. Diod. S. 5, 28. Τοῖς μὲν σώμασίν εἰσιν εὐμήκεις, ταῖς δὲ σαρξὶ, κ. καὶ λευκοί. * "Πάνισπος, vox nullius pretii, Orac. Sibyll. 14, 145. Ed. Maii, ὃν πάντες πίνουσι. πάνισπον Ἀρμένιοι κρύσταλλον ἄγαν ῥείοντος Ἀράξεω. Fortasse scripsit Poëta * πάννυγρον, quanquam Schn. hanc vocem in suspicionem vocat." Osann. Auct. Lexx. Gr. 122.] Πάρυγρος, Leviter humidus, ut ὕφυγρος. Alii tamen simpliciter interpr. Humidus, Humens, Madidus. Apud Medicos πάρυγρον est Emplastri quoddam genus, inde nominatum, ut videtur, quoniam initio liquidum est, sed postea consistit et durescit. Heras enim ap. Gal. l. 7. τῶν Κατὰ Γένη id describens, cum dixisset, Adipis suilli recentis et curati uncias 44, ceræ unc. 24, cerussæ unc. 6. argenti spumæ unc. 6. subjungit, Liquida cum aridis permiscentur: ac manebit quidem aliquandiu liquidius, postea vero consistet per se, et compagem acquiret. Vide et Paulum atque Aëtium. Apud Gal. autem alicubi legitur Πάννυγρον, pro hoc πάρυγρον, ut videtur, Gorr. ["Vide Plut. Opp. Mor. 2, 459. Ed. Wytt. Oxon. (=9, 116. Hutt.)" Seager. Mss. "Πάρυγρος, de Signis Zodiaci, ad Charit. 231. 293. 329." Schæf. Mss. "Manetho 6, 422." Wakef. Mss.] Ὕφυγρος, Aliquantum humidus. Alii simpliciter interpr. Humidus. [J. Poll. φλύκταινα, Galen. Aristot. Probl. 2, 17.]

Ὑγρῶς, Humide, Liquide, Fluide. Signif. etiam Molliter. Athen. 11. Ὑ. ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Item, Flexibiliter, Agiliter. Unde Ὑγροτέρως, compar. gradu, Mollius, Flexibilius. Xen. Ἱππ. (1, 6.) Πάντες γὰρ προϊόντος τοῦ χρόνου ὑγροτέρως κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι. Ibid. dixerat, Τά γε μὴν γόνατα ἢν βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτῃ, εἰκάζοις ἂν καὶ ἱππεύοντα ὑγρὰ ἕξειν τὰ σκέλη. ["Lobeck. Aj. p. 317." Schæf. Mss.]

Ὑγρότης, ἡ, Humiditas, Humor. Lucian. (2, 279.) Ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι, ut et Plut. 2 de Fort. Alex. Τῶν ὀμμάτων τὴν διάχυσιν καὶ ὑγρότητα μιμεῖσθαι θέλοντες. Item Flexibilitas, ut ap. eund. Lucian. (2, 307.) Ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν. Affertur et τοῦ ἤθους ὑγρότης pro Morum facilitas. ["Crobylus ap. Athen. 258. Τὴν ἀσωτίαν ὑγρότητα νῦν προσαγορεύουσί τινες. Metonymice ut ὑγρότητες dicuntur pro τὰ ὑγρὰ, Fluida, ap. Eund. 62." Schw. Mss. Schol. Hesiod. Θ. p. 249. "Ad Charit. 299. Valck. ad Phœn. 1261. Musgr. p. 221. Oculorum, Schmied. ad Plut. Alex. p. 9." Schæf. Mss. Lycurg. 162. Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς δακτύλοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι, Plut. Cim. 3. περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ δαψίλεια.]

[* Ὑγρηδὼν, όνος, ἡ, idem, Hippocr. 598.]

Ὑγραίνω, Humecto, Madefacio. Plato de Rep. 1. Οὐδὲ ξηρότητος τὸ ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Gal. ad Gl. 1. Ἐν δὲ τοῖς λουτροῖς οὗτος ὁ σκοπὸς γιγνέσθω, διαβρέξαι τε καὶ ὑγράναι τὸ σῶμα. Et rursum, Ὑγραινούσῃ καὶ εὐχύμῳ τροφῇ διαιτᾶν, Victu qui humectat, humidius reddat corpus, simpliciter etiam Victu humido. Pass. Ὑγραίνομαι, Humector, Madefio, Humesco, Madesco. ["Musgr. Tro. 226. Hel. 3. Wakef. Ion. 252. De aor. 1., Valck. Hipp. p. 255." Schæf. Mss. "Humecto lascivia, Philostr. 13." Wakef. Mss.] Ὕγρανσις, ἡ, Humectatio, Alex. Aphr. Ὑγρασία, ἡ, Humiditas, Humor, Uligo, i. q. ὑγρότης, ut θερμασία, i. q. θερμότης. Gal. Ἐν μὲν οὖν ταῖς κεφαλαῖς, ὅταν ὑγρασία γένηται, βάρη ποιεῖ. [Schleusn. Lex. V. T. * "Ὑγραντικὸς, Humectandi vim habens, Diphilus Medicus ap. Athen. 59." Schw. Mss. "Clem. Alex. 215(=183.)" Wakef. Mss. Procl. Paraphr. Ptol. 1, 4. p. 26.; 1, 6. p. 29.]

Ἀνυγραίνω, Humecto, Humefacio, Madefacio. Item Emollio, ut Plut. dicit vinum μαλακώτερον ποιεῖν et ἀνυγραίνειν, Animos agrestiores emollire. Bud. quoque interpr. Mollio, Mollifico, in hoc Ejusd. loco, Ὥσπερ ὁ ῥέων καὶ πεπυρωμένος χαλκὸς τῷ πεπηγότι καὶ ψυχρῷ περιχυθεὶς λέγεται τοῦ πυρὸς μᾶλλον ἀνυγραίνειν καὶ * συνανατήκειν. ["Jacobs. Anth. 1, 1. p. 31." Schæf. Mss. Plut. Pelop. 19. Τὸ ἄκρατον καὶ θυμοειδὲς ἀνιέναι καὶ ἀνυγραίνειν. * Ἀνυγρασμὸς, Archigenes Oribasii p. 159. Matth. * Ἀφυγραίνω, Aristot. H. A. 10, 60.: in c. 3. * Ἐφυγραίνω.] Διϋγραίνω, Madefacio, Madore perfundo. Exp. etiam Diluo, Excolo; sed sine exemplo. ["Διϋγραμμένος, Toup. Opusc. 1, 270." Schæf. Mss. Hippocr. 362. 20.; 521, 22. 24.; 526, 46. Theophr. C. Pl. 1, 13, 5. et alibi. * Ἐνυγραίνω, Alex. Trall. 7. p. 332.] Ἐξυγραίνω, i. q. διϋγραίνω: unde ἐξυγρανθεὶς, Madefactus, Humefactus. Quod vero Hippocr. dixit, (37.) Τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα, quidam interpr. Ventris resolutio. || Rursum ἐξυγραίνω redditur etiam Languidum reddo, sed sine exemplo. ["Aristot. H. A. 3, 19. Ἐξυγραινομένου δὲ (αἵματος) λίαν, νοσοῦσι." Gataker. Mss. "Molliter flecto, J. Poll. 1, 404. 407. De concocto cibo, Clem. Alex. 222. De arboribus luxuriantibus, Plut. 6, 54." Wakef. Mss. Aristot. 1, 476. Ἐξυγρασμένος, Theophr. Fr. 2, 10. * Συνεξυγραίνω, Plut. 9, 15. * Ἐφυγραίνω, Hippocr. 167. 183. 221. vide Ἀφυγρ.] Καθυγραίνω, Madefacio: καθυγρανθεὶς, Theophr. Madefactus, Madidus, Humidus, κάθυγρος, Bud. [C. Pl. 1, 13, 6. 6, 18, 9. 10. * Καθυγρασμὸς, Aët. p. 94, 34. Ἡ γλῶττα δεῖται καθυγρασμοῦ, ubi male in impressis καθ' * ὑγρασμοῦ.] "Παρυγραίνω, Aliquantum humecto, Leviter humecto, Athen. (356.) Παρυγραίνει δὲ καὶ κοιλίαν ἐψόμενος ἐπὶ πλεῖον." [* Προϋγραίνω, Hippocr. 1249. * Ὑπερυγραίνω, 446. 454.]

[* Ὑγράζω, Hippocr. 517, 53. * Ὕγρασμα, 268, 23. * "Ὕγρασις, Schneid. Scrr. R. R. 3, 2. p. 40." Schæf. Mss.]

[* Ὑγρύνω, Cassii Probl. 5. Schneidero susp. * Ὑγρώσσω, Madeo, Æsch. Ag. 1338.]

ὙΔΩ, Celebro, Cano, Dico. Hes. enim ὕδειν exp. ὑμνεῖν, ᾄδειν, λέγειν. Nicander Ἀ. pro Voco etiam posuisse hoc verbum fertur: [non hoc, sed

ὑδέω, vide vv. 47. 525. "Toup. Opusc. 1, 507. 2, 287." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 241.]

Ὑδέω, idem, siquidem Hes. ὑδέουσι exp. ὑμνοῦσιν, Celebrant, Decantant, Laudant, Carmine prædicant, Carmine pangunt vel dicunt: [Bast. l. c. "Toup. ll. cc." Schæf. Mss.] Pass. Ὑδέομαι, ap. Apoll. Rh. 2, (528.) Καὶ τὰ μὲν ὣς ὑδέονται, i. e. ᾄδονται καὶ λέγονται, Schol. [Aratus 257.] Metri causa dicitur ETIAM Ὑδείω, ut πνείω pro πνέω. Callim. Hymno in Jovem (76.) Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο, dicimus, λέγομεν, Schol.

Ὕδης, ὁ, Qui carmina pangit, carminibus laudes alicujus dicit, Poëta; ποιητὴς, συνετὸς, Sapiens, Intelligens, Prudens, Hes. In qua signif. posteriore legitur ap. Eund. ET Ὕδνης. Id enim ὕδνης exp. εἰδὼς, ἔμπειρος, Sciens, Peritus. Idem tamen ὕδναι attulerat etiam pro ἔγγονοι, σύντροφοι, i. e. Nepotes, Convictores. "Ὑδνεῖν, Nutrire. Vide Hes." [et Schn. Lex.]

ΥΜΝΟΣ, ὁ, Hymnus, Carmen; sed peculiariter in honorem Dei, quo Dei laudes dicimus: ut Ὁμήρου Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, Ὀρφέως Ὕμνος εἰς Πλούτωνα, Καλλιμάχου Ὕμνος εἰς Δία. Extant enim horum Poëtarum Hymni aliquot in deos. Verum non solum ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, sed etiam ὕμνος Ἀπόλλωνος aut θεῶν dicitur pro Hymnus in Apollinem aut deos, Carmen in honorem et laudem Apollinis aut deorum decantatum. Athen. (p. 22.) Καὶ Ὅμηρος δὲ, ἢ τῶν Ὁμηριδῶν τις, ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα Ὕμνοις φησὶν, Ἀπόλλων Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων χάριεν κιθάριζε, Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς. Quæ verba leguntur sub finem Homerici in Apollinem Hymni; sed ibi pro χάριεν vulgatæ Edd. habent ἀγαθὸν, et κιθαρίζων pro κιθάριζε. Idem Athen. 14. (p. 627.) Οἱ ἀρχαῖοι περιέλαβον ἔθεσι καὶ νόμοις τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους ᾄδειν ἅπαντας ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, Hymnos deorum, in deorum laudem conscriptos. Paulo ante dixerat, Παρὰ γοῦν Ἀρκάδων οἱ παῖδες ἐκ νηπίων ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμον τοὺς ὕμνους καὶ παιᾶνας, οἷς ἕκαστοι κατὰ τὰ πάτρια τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι. Ubi e Teleste etiam attulerat, Οἱ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον: ut inde constet ad πηκτίδας etiam, lyras, citharasque, cantata fuisse ejusmodi carmina. Unde Etym. e Didymo hoc inter προσῳδίαν et ὕμνον discriminis constituit: προσῳδίαν sc. dictam fuisse ὅταν προσιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾖδον: ὕμνον vero, cum πρὸς κιθάραν. Davidis etiam Psalmi vocantur ὕμνοι a Philone, paulo infra in Ὑμνογράφος. Non semper tamen tam stricte accipitur, verum etiam de Quovis carmine dicitur, quod sc. decantatur: ut cum idem Athen. 4. dicit, Ἐμμελῶς ᾀδόντων γαμικὸν ὕμνον, Carmen nuptiale: quod ἐπιθαλάμιον etiam dici solet. Itidemque ap. Hesiod. Ἔργ. 2, (275.) ἔνθα με φημὶ Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα, Ibi me dico carmine victorem obtinuisse tripodem auritum. Et rursum, Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, Carmina dicere. Hom. vero periphrastice ὕμνον ἀοιδῆς dixit pro ᾠδὴν s. ὕμνον, Od. Θ. (429.) Δαιτί τε τέρπηται, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. || Hesychio χρησμὸς, Oraculum: forsan quoniam ἐμμέτρως solebant reddi oracula, et responsa dari consulentibus. || Dicitur etiam θρῆνος: quo modo Anacreontem hoc vocab. usurpasse testatur Eust. Sic vero et Schol. Soph. p. 99. annotat, ὕμνον proprie esse τὴν εἰς θεὸν ᾠδήν: ap. Poëtas autem simpliciter accipi pro ᾠδὴ, εἴτε, inquit, ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, εἴτε μέλους θρηνώδους. Vide et Ὑμνέω. [" Theocr. Epigr. 2. Antip. Thess. 24. Jacobs. Anth. 12, 409. Boiss. Philostr. 589. ad Phalar. 280. Thom. M. 562. Musgr. Tro. 512. 1188. Ion. 1091. Köppen Blumenl. 1. p. 4. Ammon. 139. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 289. 293. Herodian. Philet. 478. Koppiers. Obss. 144. Valck. Phœn. 373. Ilgen. ad Hymn. 216. 456. Brunck. El. 382. Wolf. Prol. 107. I. q. θρῆνος, Heyn. Hom. 6, 644. Conf. c. ὕπνος, Abresch. Æsch. 2, 33. Eorum genera, Heyn. Hom. 4, 681. Cum dat., Heind. ad Plat. Gorg. 229. ad Apol. p. xi." Schæf. Mss. " Læta cantio, Clem. Alex. 2." Wakef. Mss. Plato de Rep. 10, 7. p. 359. ὕμνους θεοῖς. Schleusn. Lex.

A V. T. Vide Ὑμνέω.]

Ὑμνογράφος, Hymnorum scriptor: ut Homerus, Orpheus, Callimachus: inter Christianos autem Gregorius, Synesius, Tertullianus, Ambrosius, Prudentius, atque alii. Eo autem nomine κατ' ἐξοχὴν vocatur interdum David a Christianis Scriptt. Sic Philo de Mundo, Μαρτυρεῖ δὲ μου τῷ λόγῳ ὁ ὑμνογράφος, οὑτωσὶ λέγων, Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι' ἀγγέλων πονηρῶν: [4 Macc. 18, 15.]

Ὑμνοθέτης, ὁ, Hymnorum compositor, Carminum conditor, Poëta; ποιητὴς, Hes. Sic supra habuimus ὕδης. [" Meleager 123. Jacobs. ad Eund. p. 3. Anth. 6, 146. 7, 200. 8, 192. Anal. 1. p. 2. Toup. Opusc. 1, 510. Add. in Theocr. 407." Schæf. Mss. * " Ὑμνοθετήρ, Etym. M." Wakef. Mss. * " Ὑμνολόγος, Dionys. Areop. 182. Andr. Cr. 132. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 209." Kall. Mss.] Ὑμνολογέω, SIVE Ὑμνολογίζω, Hymnum dico. Martian. Capella 1. init. Nondum vulgata materie cantare deproperas, et ritu nictantis antistitis, priusquam fores aditum-
B que reseres, ὑμνολογίζεις. Sic enim reponendum pro γυμνολογίζεις. [" Ὑμνολογέω, Greg. Nyss. 3, 243." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ὑμνολόγημα, Andr. Cr. 144." Kall. Mss. * " Ὑμνολογία, (Gl. Carmentalia,) Chrys. in Ps. 149. T. 1. p. 908, 10." Seager. Mss. Symm. Job. 33, 26. Ps. 64, 9. " Dionys. Areop. 6, 30. 92. 97. 111." Kall. Mss. * Ὑμνολογικὸς, Athan. 2, 275. " Acta Jun. Bacchi p. 105. Combef." Boiss. Mss. * Ὑμνοποιὸς, Eur. Suppl. 180. Rhes. 6. 51. Μούσης. * Ὑμνοποιέω, Symm. Ps. 55, 11.] Ὑμνοπόλος, i. q. ἀοιδοπόλος, ab ὕμνος, quo significatur ᾠδὴ ποιητικῇ ἐμμελείᾳ συντεθεῖσα, Schol. Soph. p. 99. Suidæ ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρεφόμενος, afferenti hoc hemistichium, πολλαὶ μητέρες ὑμνοπόλων, de Alcmane; nam et is εὐφθόγγοιο λύρης ἠσκήσατο τέχνην, Δώριον εὐκελάδοισι μέλος χορδῇσιν ὑφαίνων, ut Epigr. 5. in eum quidam cecinit. Utitur et Phalaris eo vocab., Ep. 53. de Stesichoro loquens, Ὃν ἐξ ἁπάντων αἱ καθαρώταται θεαὶ μοῦσαι προὐτίμησαν ὑμνοπόλων, δι' οὗ μέλη καὶ χοροὺς ἐξή-
C νεγκαν. Alibi ὑμνοπόλος κεφαλὴ legitur ap. Eund. [Meleager 1, 13. " Jacobs. Anth. 6, 326. 7, 136. Antip. Sid. 35. Thess. 24. Toup. Opusc. 2, 194. Bergler. ad Alciphr. 250. Valck. Phœn. p. 508." Schæf. Mss. * " Ὑμνοπολέω, Sophronius, Jacobs. Anth. 13, 617." Boiss. Mss. * Ὑμνοπολεύω, Synes. H. 8, 5. Apollin. Metaphr. 171. 180. 210. Lobeck. Phryn. 566.] Dicitur vero ET Ὑμνηπόλος pro ὑμνοπόλος, ut γραμματηφόρος pro γραμματοφόρος. Ὑμνηπολέω, i. e. περὶ ὕμνους ἀναστρέφομαι, Circa hymnos et carmina versor, Occupor in scribendis hymnis s. carminibus: Hes. et Suid. ὑμνηπολεύω, ὑμνείω. [" Boeckh. in Min. 192." Schæf. Mss. * Ὑμνοτόκος, Nonn. D. 26, 203. p. 688.]

Ὑμναγόρας, ὁ, Qui carmina dicit s. pangit, i. q. ὑμνοθέτης, ὑμνοπόλος, ὑμνῳδός: Ἀπόλλων, Epigr. [Anal. 2, 518.] Ubi tamen videndum ne potius id epith. Apollini tribuatur, quia Poëtis sua carmina dictat, s. quoniam lauro eorum tempora redimiens ad dicenda carmina incitat: unde ap. Ovid. Vatis
D Apollinei vocalia ora. [* Ὑμνηγόρος, unde * " Ὑμνηγορέω, Theod. Prodromi Εὐχαριστήριος in Notit. Mss. 6, 526. (7, 249.)" Boiss. Mss. * Ὑμνηγορία, unde * Αὐτοϋμνηγορία, Epiph. 1, 959.

Ὑμνῳδὸς, ὁ, (ἡ,) Hymnorum cantor, Qui carmina pangit, carmina decantat Greg. Naz. adjuncto gen. Ὑ. θείας δόξης, quod interpr., Hymnos de divina majestate canens. [" Eur. Herc. F. 393. (ὑμνῳδοὺς κόρας,) Huschk. Anal. 108." Schæf. Mss.] UNDE Ὑμνῳδία, ἡ, Hymnorum decantatio, etiam Hymnus qui decantatur. De carmine lyrico ap. Phalar. Ep. 53. (p. 268.) Θεῖον ἄνδρα, περὶ κάλλους ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον: de Stesichoro, qui in Epigr. λιγύθροος dicitur, et ἀμέτρητον στόμα μούσης. Eund. ibid. dicit Phalaris Musas προτιμῆσαι ἐξ ἁπάντων ὑμνοπόλων, item eum γηρᾶσαι ἐν ὕμνοις καὶ μέλεσι. [" Musgr. Ion. 682." Schæf. Mss.] Inde et VERB. Ὑμνῳδέω, Hymnos canto, Carmina decanto. Plato de LL. 3. Θεῖον γὰρ δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὂν γένος, ὑμνῳδοῦν, πολλῶν τῶν κατ' ἀλήθειαν γιγνομένων σύν τισι

χάρισι καὶ μούσαις ἐφάπτεται, Dum carmina pangit, versus condit. || Sicut vero dictum est ὕμνον vocabulo vocari interdum τὸν χρησμὸν, ita sciendum est ὑμνῳδεῖν accipi etiam pro χρησμῳδεῖν, Oracula edere, Responsa dare : ut Eust. quoque ap. Dionys. P. annotavit, Euripidem innuere ὕμνον usurpari ἐπὶ μαντείας, cum ὑμνῳδεῖν dicat pro θεσπίζειν, in Ione, ὀμφαλὸν Μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς, Oracula edit et responsa dat mortalibus. Sed addit Eust. posse ὑμνῳδεῖν accipi etiam pro ἀμέτρως ᾄδειν : forsan quia non omnia responsa ἐμμέτρως reddebantur a Pythia, sed quædam etiam ἀμέτρως, et prosa oratione. Nota ibid. μέσον ὀμφαλὸν dici Delphos, qua de re suo quoque loco dictum fuit. [Hom. Hymn. 1, 761. "Stanl. Eum. 332." Schæf. Mss.]

Βαρυύμνων εὐαγέων ex Epigr. [Anthol. p. 393.] affertur pro Hymnorum sanctorum : tanquam βαρύϋμνος ibi positum sit pro Gravis hymnus, substantive : SICUT Εὔϋμνος a Lascari substantive itidem usurpatum est pro Bonus hymnus. Alioqui βαρύϋμνος adjective acceptum significaret Graves hymnos habens, UT [Εὔϋμνος, Hymnos. Laude dignus, Hom. H. 1, 19. 207. " Wakef. Alc. 459. Christod. Ecphr. 70. Toup. Opusc. 1, 77. Ilgen. ad Hymn. 195. 198." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 4. in Apoll. 3. Εὐυμνότατος, Fr. 36. * Εὐυμνέω, unde * Εὐϋμνία, Hes. v. Εὐμολπία.] Πολύϋμνος, Multos habens hymnos, Abundans hymnis, Aristoph. [Ἱππ. 1325. " Wakef. Ion. 1093. Musgr. 1074." Schæf. Mss. " Synes. H. 1, 26." Boiss. Mss. Hom. H. 25, 7. Orph. H. 54, 1. 75, 12. Eur. Ion. 1074. * " Πολυϋμνία, (Una Musarum, Jacobs. Anth. 11, 196. ad Charit. 683." Schæf. Mss. Vide Πολυμνία. * " Ὑπέρυμνος, Theophyl. Epist. 44. μελῳδίας, male pro * ὑπερκυκνίους." Schn. Lex. * Φίλυμνος, Anacr. 43. τέττιξ.]

[* " Ἐφύμνιος, Jo. Damasc. H. in Theog. p. 4. Ed. Par. 1570." Boiss. Mss. " Qui hymno peragitur, Andr. Cr. 126. προπομπῇ, 128. θεολογία, 164. λόγος." Kall. Mss.] Ἐφύμνιον, τὸ, Carmen quod hymno succinitur, Canticum quod post hymnum decantatur, simpliciter Quod hymno succinitur, ut Bud. interpr. Suidæ τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα : Apoll. Rh. 2, (713.) Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ. [" Abresch. Æsch. 2, 48. ad Callim. 1. p. 62. (H. in Apoll. 97.)" Schæf. Mss. * Μεθύμνιον, Photio τὸ μετὰ τὸν ὕμνον· ἢ ἡ μετὰ μέθης ᾠδή. * Μεσύμνιος, Hephæst. 11. p. 129. Gaisf.]

[* Ὑμνώδης, Philostr. 204. Τὸν φιλοθύτην ἐνθεώτερον καὶ ὑμνώδη, sed locus est dubius. * Ὑμναῖος, Heliod. 3. p. 129=133. Commel.]

Ὑμνέω, i. q. ὕδω s. ὑδέω, sed usitatius, idque tam in prosa quam in carmine, i. e. Carmine dico, celebro, Hymnis laudes alicujus dico, Hymnis decanto. Proprieque de Poëtis dicitur, et iis qui carmina recitant. Hom. Hymno in Apoll. (178.) Αὐτὰρ ἐγὼ οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα Ὑμνέων : paulo post, Μοῦσαι μέν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας. Paulo ante autem de Deliacis puellis dixerat, Αἵ τ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, Αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν, Μνησάμεναι ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν, Ὕμνον ἀείδουσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων. Ubi ὑμνεῖν et ὕμνον ᾄδειν idem fere sunt, nisi quod illud activum est, hoc autem neutralis verbi ὑμνῳδεῖν locum obtinet. Thuc. quoque usus est hoc verbo in ea signif., sed quasi neutrali. Sic enim ille 1, (21.) p. 8. Ὡς οἱ ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν, Quemadmodum ea Poëtæ celebrarunt. Alioqui in prosa solet accipi simpliciter pro Prædico, Dico : Plato de Rep. 2. Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, Uno ore prædicant, dicunt. Item Prædico, Celebro, (ut dicitur aliquid prædicari et celebrari, cujus fama spargitur,) Decanto, Laudibus celebro, Laudo. Herodian. 1, (13, 17.) Τῶν κολάκων εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὸν ὑμνούντων, Adulatoribus eum fortitudinis gloria celebrantibus, Polit. : Thuc. cum duplici accus., rei et personæ, dixit 2, (42.) p. 61. Ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, Quæ in urbis laudem et gloriam dixi, Ob quæ urbem prædicavi et laudibus extuli. Schol. ibi subaudit præp. εἰς, quam in Herodiani loco adjunctam habes. Pass. autem voce et signif. Herod. (5, 67.) dixit ὑμνέαται, sed Ionice pro ὕμνηνται, Celebrati sunt. Sic Isocr. Ὡς καλῶν ὄντων τῶν πεπραγμένων, ὑμνεῖσθαι μᾶλλον ἢ σιωπᾶσθαι ἠβουλήθησαν, Celebrari. || Ὑμνῆσαι J. Polluci est etiam τὸ τὸν ὑμέναιον ᾆσαι, quod Athen. dicit γαμικὸν ὕμνον ᾄδειν. || Ὑμνῶ accipitur κατ' ἀντίφρασιν etiam pro Convitior, Incuso, Accuso, κακολογῶ, Eust. 634. afferens ex Eur. τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσ' ἀπιστοσύνην. Et ex Æsch. (S. c. Th. 7.) Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις. Ubi etiam vocabuli ὕμνος similem usum affert, ex Eur. Med. (426.) ἐπεὶ ἀντ-Ἄχησαν ὕμνοι Ἀρσένων γέννᾳ, i.e., inquit, αἱ κατὰ τῶν ἀῤῥένων ὕβρεις. Est autem superior ille locus Eur. desumtus itidem e Med. (423.) et proxime citatum paulo præcedit, ubi chorus dicit, Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν Στρέφουσι φᾶμαι· Ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει· Οὐκέτι δυσκέλαδος Φάμα γυναῖκας ἕξει. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων Λήξουσ' ἀοιδᾶν Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν : Carmine perstringere et diffamare, vel etiam simpliciter, Decantare, Divulgare, Celebrare. Rectius Maledictis celebrare, ut Cic. dicit, Quod omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus maledictisque celebratum est. Suid. quoque annotat ὑμνεῖν accipi pro μέμφεσθαι, λοιδορεῖν, idque tum a Soph. et Æschylo, tum a Plat. de Rep. 1. (p. 329) Cujus verba, ad quæ respicit, hæc sunt, Καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. Apud eund. Plat. ὑμνεῖν accipiunt pro Deplorare, (ut Suidas quoque exp. ὀδύρεσθαι,) cum dicit Epist. 7. Πολλοῖς καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελὲς, Hæc deplorare et lamentari, multis etiam aliis curæ est. Sic vero et ap. Soph. ὑμνῆσαι Schol. exp. θρηνῆσαι, El. (384.) p. 99. Ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ Στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. Sed Eust. ὑμνήσεις κακὰ ibi accipit pro ὑβρίσεις. [" Thom. M. 563. Eur. Ion. 1612. Stanl. Eum. 188. Boiss. Philostr. 396. 463. Boeckh. in Min. 192. ad Charit. 206. 215. Valck. ad Phœn. 441. Hipp. p. 177. Timæi Lex. 262. et n., Ilgen. ad Hymn. 216. Brunck. El. 382. Musgr. Andr. 620. Perhibeo, Valck. Hipp. p. 164. 167. Fut., Eur. Tro. 361. 385. Musgr. ad 361. De quant., Porson. Med. p. 39. Ὑμνέομεν, ὑμνέωμεν, Jacobs. Anth. 10, 411. Τὰ ὑμνούμενα, Valck. Oratt. 327." Schæf. Mss. " Flebiliter canto, Plut. 2, 129." Wakef. Mss. Heind. ad Plat. 3, 387. " Ὑμνεῖν et ὕμνος eximie Græcis usurpabantur de Canticis in honorem Deorum cantatis. Scripserat in Discipulum quendam suum carissimum, Hermiam, Hymnum Aristoteles a Diogene L. servatum, 5, 5. at, quod hominem mortalem hymno fuerat Philosophus dignatus, a sacro quodam nebulone Athenis impietatis fuit accusatus, et vix periculum evasit. Hymni veterrimi in Deorum laudes ad altare, dum sacra fierent, cantati supersunt nobis sub Orphei nomine vulgati. Paulo diversi generis sunt Hymni, qui dicuntur, Homerici. De Hominibus, qui propter excellentem præstantiam divini quid habere videbantur, eorumque laudibus, v. ὑμνεῖν itidem adhibetur. Carmen suum in Musis amicum Regem Ptolemæum sic orditur Theocr. 16. Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει — Ὑμνεῖν ἀθανάτους· ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν." Valck. Schol. in Ep. ad Hebr. 2, 12.]

Poëtæ metri causa dicunt ETIAM Ὑμνείω pro Ὑμνέω, ut ὑδείω pro ὑδέω, et πνείω pro πνέω. Hesiod. Ἔργ. init. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε, Δί' [al. δὴ] ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, Carmine celebrantes, ᾄδουσαι καὶ εὐλογοῦσαι, ut Hes. ὑμνεῖ exp. εὐλογεῖ, ᾄδει. Sed potius accipitur neutraliter eo loco ὑμνείουσαι pro ὑμνῳδοῦσαι, s. ὕμνους ᾄδουσαι.

Ὕμνησις, ἡ, Celebratio ; peculiariter vero Ea quæ fit hymnis s. carmine. Pro Laudum decantatione affertur e Greg. Naz. [Diod. S. 4. p. 150, 41. Schleusn. Lex. V. T. * Ὑμνήσιος, Ælian. H. A. 12, 5. Cf. Τιμήσιος.] Ὑμνητὴρ, ῆρος, SIVE Ὑμνητής, ὁ, Celebrator, Laudator; sed proprie Qui carmine laudes alicujus celebrat. Ὑμνητὴρ vero ex Epigr.

[Leon. Tar. 80. :] affertur etiam pro Cantator, Poëta, ut i. sit q. ὑμνῳδὸς, s. ὑμνοθέτης, aut ὑμνοπόλος. Apud Suid. τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων Κύκνον. [" Ὑμνητὴρ, Opp. Ἁ. 3, 7. * Ὑμνητήριος, Ad carmina pertinens, Villoison. Anecd. Gr. 1, 122." Wakef. Mss. " Eudocia p. 122." Schleusn. Mss. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 525. Const. Manass. Chron. p. 98=186.' Eust. ad Dionys. P. 576. * Ὑμνήτειρα, Greg. Naz. Epigr. 94. Murator. * Ὑμνήτρια, * Ὑμνητρὶς, J. Poll. 1, p. 25. Ὑμνητὴς, Gl. Cantator. * Ὑμνητικὸς, Strabo 10. p. 717. * " Ὑμνητικῶς, Dionys. Areop. de Div. Nom. 1, 4. (158.) * Ὑμνητέον, 12, 1. 3. (232.)" Kall. Mss. Plato Epinom. 983. " Lucian. 3, 505." Schæf. Mss. * Ὑμνητὸς, Pind. Π. 9, 33. LXX. Ps. 47, 2. Dan. 3, 54. 56. * " Πανύμνητος, Athan. 1, 329. Method. 400. 429. Amphil. p. 3. 43." Kall. Mss. " Jo. Climac. Scala p. 422." Boiss. Mss.] " Πολύμνητος, affertur pro Multum decantatus, pro " quo πολυύμνητος potius diceremus," [quod habet Pind. N. 2, 8. " Musgr. Ion. 1074." Schæf. Mss. " Demetr. Cydon. ap. Yriart. Catal. Matrit. 470. Greg. Naz. 62. Mont., Const. Manass. Chron. p. 43. Theodoret. H. E. (2, 30.) 4, 21. p. 176. Eunap. Fr. Legat. 220=481. Euseb. V. C. 1, 3. p. 333." Boiss. Mss. " Chrys. Hom. 106. T. 5. p. 689, 31." Seager. Mss. " Dionys. Areop. 20. 30. 233. Andr. Cr. 191. M. Anton. 7, 6. Amphil. 43. Suid. v. Ἀδὰμ, Clem. Alex. 73. Euseb. H. E. 406." Kall. Mss.] Ὑπερύμνητος, Laudibus super omnia evectus, evehendus, Summis celebratus s. celebrandus laudibus. [Ὑπερυμνητὸς, ad Daniel. 3, 30. 32. Cant. tr. Puer. 23. 24.]

Ἀνυμνέω, itidem Celebro, Decanto, Laudibus celebro et eveho, Lucian. [3, 590. " T. H. ad Plutum p. 214. Musgr. El. 1190." Schæf. Mss.] Ἐξυμνέω, idem. Exp. enim Hymnis prosequor, Celebro. [Alciphr. 3, 55. * Προεξυμνέω, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 95.] Ἐφυμνέω, itidem Decanto, Celebro, ap. Plat. de LL. In malam autem partem Soph. Œd. T. (1274.) Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν pro δυσφημῶν, teste Eust. 634. Ejus tamen Schol. accipit pro ἀνοιμώζων. Est autem locus ille p. 202. meæ Edit. Rursum idem Schol. ἐφυμνήσασα ap. Eund. exp. καταρασαμένη, in Antig. (1305.) p. 266. λοίσθιον δέ σοι κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ, Diras imprecata tibi, ut liberorum tuorum occisori: [658. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία. Barker. ad Etym. M. 1020-2. " Wakef. Eum. 905. Brunck. Soph. 3, 428. 512. ad El. 382. Musgr. Andr. 620." Schæf. Mss.] Καθυμνέω, i. q. ἐφυμνέω. [" Bergler. ad Alciphr. 220. ad Charit. 215." Schæf. Mss. Hymnus Cleanthis. * " Προσυμνέω, Schol. Theocr. 2, 11. * Συνυμνέω, (Gl. Concano,) Idem ad 10, 24. Synes. H. 3, 93. 131." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 74." Kall. Mss.]

[* Ὑμνιάω, Dorice pro ὑμνέω, Aristoph. Α. 1305. * Ὑμνιάζω, unde * " Ἐφυμνιάζω, Schol. Pind. Ὀ. 9, 1." Wakef. Mss.]

ὙΜΗΝ quoque, ejusd. cum ὕμνος originis est. Est enim J. Polluci (3, 38.) ὑμὴν et ὑμέναιος, τὸ ᾆσμα τὸ γαμήλιον, quod Athen. ὕμνον γαμικὸν appellat, i. e. Carmen nuptiale, quod in nuptiis cantari solet: ἐπιθαλάμιον alio nomine dicunt, quod ad thalami fores decantari soleret: itidemque idem Poll. ὑμνῆσαι esse dicit τὸ τὸν ὑμέναιον ᾆσαι. Eust. quoque ὑμέναιον dici posse ait παρὰ τὸ ὑμνεῖν, quasi ὑμναῖόν τινα. Itemque Suidas, cum ὑμεναίων exp. γαμικῶν ὕμνων, procul dubio ad etymon allusit. Latinis hymen itidem dicitur hoc γαμήλιον ᾆσμα. Stat. in epithalamio Stellæ, Ergo dies aderat parcarum conditus albo Vellere, quo Stellæ Violantillæque professus Clamaretur hymen. At Catullus in epithalamio Juliæ sæpe ingeminat, O hymen hymenæe iô, O hymen hymenæe: forsan Hymenis et Hymenæi nomine deum aliquem intelligens. Teste enim Donato, Hymenæum quidam Liberi et Veneris filium esse dicunt, qui primus certas nuptias instituerit: et ob hoc meritum per laudem cantari in virginalibus nuptiis. Servius vero scribit, Hymenæum quendam ap. Athenas inter bella sævissima virgines liberasse: eamque ob causam nubentes ejus invocare nomen, quasi liberatoris virginitatis. Apud Romanos Talasio quoque invocari solebat: quoniam plebeius quidam in Sabinarum raptu pulcerrimam ducens virginem, metuensque ne sibi eriperetur, Talasionis nomine puellæ virginitatem tutatus fuerat, simulans ad Talasionem ducem eam se deducere. Cujus rei Plut. quoque meminit in Probl. Rom. p. 484. meæ Ed. (=7, 101.) sed paulo aliter quam Servius. Nonnulli hunc sive Hymenem s. Hymenæum, dici volunt ἀπὸ τῆς ὑμένος, i. e. a membrana s. pellicula, quæ virginitatis index est, et primo coitu rumpitur. || Nam ὑμὴν alias signif. Membrana, Pellicula, ut Gal. ad Gl. ὑμένα appellat Membranam s. Tuniculam oculi: et alii ὑμένας Membranas quibus fœtus involvitur. Ὑμὴν, inquit Gorr., Membrana: est pars corporis simplex, alba, nervosa, lata, plana, valida, tenuis facileque dilatabilis: quam Græci nunc ὑμένα, nunc χιτῶνα, nunc μήνιγγα indifferenter appellant; res enim eadem est, sed rationes diversæ: nam cum partem aliquam vestit, χιτὼν, cum cerebrum foris integit, μῆνιγξ, alias ὑμὴν dicitur. Est autem omnium corporis membranarum amplissima cutis; sed ante cutim ἐπιδερμὶς, sensu destituta, e cutis incremento producta, et tota cuti supertensa. Præter hanc autem singuli etiam musculi suas habent membranas s. tunicas. Habet et cranium membranam suam, dictam περικράνιον. Insunt et oculis suæ membranæ, ἐπιπεφυκυῖα, κερατοειδὴς καὶ χοροειδὴς, s. ῥαγοειδὴς, adhæc ἀμφιβληστροειδὴς, et quæ humorem crystallinum ambit. Habet et palatum et os suam: suam etiam fauces, et epiglottis, et larynx, et aspera arteria: tota item rhachitis, et spondyli, itidemque reliqua ossa: venter infernus quoque suum περιτοναῖον ὑμένα, et costæ suum ὑπεζωκότα. Habent vero et proprias membranas singula viscera, quas et tunicas appellare licet. Sunt autem et in membranarum numero, νύμφη, quæ pudendo muliebri inest, et χορίον, et ἄμνιος, et ἀλλαντοειδὴς, et præterea in toto corpore quamplurimæ. Hæc ille inter alia, addens etiam, quasdam villos habere, quasdam iis carere. Λεπτονήτους autem ὑμένας Eubulus Comicus videtur tunicas vel vestes dicere e tenui s. subtili tela, ap. Athen. (568.) de meretricibus loquens, πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας Γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας, Ἐν λεπτονήτοις ὑμέσιν ἑστώσας. Vide et sequens comp. [" Wakef. Ion. 199. Carmen nuptiale, Hymen, Musgr. Tro. Jacobs. Anth. 7, 392. Callim. 1. p. 580. Dawes. M. Cr. 286." Schæf. Mss. Ælian. 14, 26. " Etiam de Tenui lamella metalli usurpatur, Athen. 230. Ἐξήλαννόν τινες τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν." Schw. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 430. Schn. Lex. Aristoph. Ὄρν. 1742. Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ. Ὑμὲν pro ὑμέναιε, Apollon. Dysc. Exc. p. 435. Hellad. Chrestom. p. 8. ambo e Callim. Fr. 461.]

Ὑμενοειδὴς, Membranæ speciem gerens, Membranaceus; etiam Membrana constans, ut Plin. vertit, qui hæc Aristot. verba, Ἔστι δὲ καὶ κύστις ὑμενοειδὴς, διακοπεῖσα δὲ οὐ συμφύεται, sic Latine expressit, Vesica membrana constat, vulnerata cicatrice non solidescit. Ubi nota Membranam diserte ab eo vocari, quod Græci ὑμένα appellant: ut rursum pro his ejusd. Aristot. Τὸν ὑμένα περιῤῥήξας ἐκπέταται, ipse habet, Ruptis membranis emergit, de apum fœtu loquens. Iterumque pro his, Περιτέταται δὲ ὥσπερ ὑμὴν περὶ τὰ κάτω, Subesse membrana quædam radicibus spongiarum intelligitur. [Diosc. 1, 142. Hippocr. 1013. " Aristid. Quint. 105." Wakef. Mss.] Ὑμενόπτερος, Alas membranaceas habens, ut vespertiliones et cicadæ. Plin. 11, 18. Membranis et cicadæ volant: 39. Membranis volant fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tecta vespertilio. Utitur autem Græco vocabulo Lucian. [3, 92. 236. " Strabo 1029." Wakef. Mss.] Ὑμενόστρακος, Testa constans tenui et subtili in modum membranæ. Lucian. (2, 332.) Ἀνεμοφόρητα καὶ ὑμενόστρακα ποτήρια.

Ἐνυμενόσπερμος, Semen habens membranis intectum s. inclusum, Cujus semen membranis continetur, [Theophr. H. Pl. 8, 3, 4.]

Ὑμενώδης, Membranaceus, Tenui membrana constans, In modum membranæ tenuis, Membranæ speciem gerens. Gaza ap. Aristot. Ὑμενώδεσι δεσμοῖς vertit Fibrarum nexu. [" Wakef. Ion. 199. 1441."

Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 1, 7, 4. 1, 19, 1. Schol. Plat. Ruhnk. p. 38. ἔνδυμα, i. q. εὐήτριον. Phot. Ὑμενῶδες· λεπτότατον καὶ οἷον εἰπεῖν ἀερῶδες.]

Ὑμένινος, Membranaceus, s. potius Membraneus, ut Ulpian. loquitur, i. e. E membrana factus: περιγλωττὶς, [Athen. p. 6.] Linguæ involucrum e membrana s. tenui pellicula. Vide Περιγλωττίς. [" Wakef. Ion. 199." Schæf. Mss.]

Ὑμένιος, Membranaceus, Membranæ in modum tenuis. Hes. vero simpliciter ὑμένιον exp. λεπτόν: ut ὑμενῶδες Eidem est itidem λεπτὸν, nec non ἀεροειδές.

Ὑμένειον, τὸ, pro Membranula affertur. Pro quo tamen existimo scr. esse potius ὑμένιον, sine diphthongo. [" Ὑμένιον, Wakef. S. Cr. 4, 55." Schæf. Mss.]

[* Ὑμενόω, Hippocr. de Nat. Pueri c. 11. Ἡ γονὴ ὑμενοῦται.]

[* Ὑμενίζω, unde] " Ἐξυμενίζω, Membrana nudo, " Diosc. 2, 86. Μετὰ τὸ ἐξυμενισθῆναι τὸ στέαρ, A- " dipe membrana nudato, i. e. Detracta s. Exemta " adipi membrana. Utitur et activa voce cap. seq. " Λαβὼν τὸ πρόσφατον καὶ καταπίμελον, εἰς ὕδωρ " ἐξυμένισον, καὶ τρῖβε ταῖς χερσί: cap. seq. Πλύνας " ἐξυμενίσας τε ὡς προείρηται. Utitur et adv. the- " tico, cap. seq., Καὶ τοῦ βοείου δὲ στέατος ἐξυμε- " νιστέον, τὸ * νεφριαῖον, καὶ θαλάττῃ πελαγίᾳ πλυτέον. " Sicut vero paulo supra dicit ἐξυμένισον εἰς ὕδωρ, " ita c. 90. Ἐξυμενίσας εἰς χύτραν κεραμέαν καινήν." [* Ἐξυμενιστὴρ, Paul. Ægin. 6, 5.]

Ὑμέναιος, Hes. ἐπίπλους, et τὸ διαφανές. Quibus verbis haud scio quid sibi velit, nisi ὑμεναίον nomine accipiat τὸν ἐπίπλουν ὑμένα, qui ventri et intestinis incumbit: item Quod pellucidum est in modum tenuis membranæ. Idem ὑμέναιον dici scribit τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπαυλούμενον, ut ex J. Poll. etiam docui ὑμένα et ὑμέναιον dici τὸ γαμήλιον ᾆσμα, quod γαμικὸν ὕμνον ab Athen. nominari. Idem rursum Hes. ὑμεναίων exp. γαμικῶν ᾀσμάτων: ut et Suidas, γαμικῶν ὕμνων, afferens ex Epigr. Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων Κύκνον, τὸν μουσῶν ἄξια μελψάμενον. Sic Athen. quoque (619.) ὑμέναιον dici scribit τὴν ἐν γάμοις ᾠδὴν, ut rursum Hes. ᾠδὴν ἐπιγάμιον. Il. Σ. (493.) Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει: quoniam sc. γάμοι ἔσαν, ut ibid. loquitur, i. e. διεγείρετο πλείστη γαμήλιος ᾠδὴ, ut brevium Scholiorum Auctor exp., quem consule de etymo hujus vocabuli, ipsiusque verba cf. cum iis quæ e Servio in Ὑμὴν attuli. Itidem Hesiod. Ἀ. (274.) ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Plut. Symp. 4. Ἡ δὲ γαμήλιος τράπεζα κατήγορον ἔχει τὸν ὑμέναιον μέγα βοῶντα, καὶ τὴν δᾷδα καὶ τὸν αὐλόν. Athen. (6.) de Philoxeno, Λουσάμενος παρῆν ἄκλητος ὡς τὸν νυμφίον, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ᾄσας ὑμέναιον, οὗ ἡ ἀρχὴ, Γάμε θεῶν λαμπρότατε, πάντας ἐψυχαγώγησε. Ubi ut ὑμέναιον ᾄδειν dicit, ita alibi γαμικὸν ὕμνον ᾄδειν: itidemque Virg. natæ Turnique canit hymenæos, i. e. nuptiale carmen in honorem natæ suæ et Turni compositum. Et Plaut. Suavi cantu concelebra omnem hanc plateolam hymenæo. Hesychio ὑμέναιος est non solum ἡ ἐπιγάμιος ᾠδὴ, Nuptiale carmen, sed etiam ipse γάμος. Quo modo Virg. hanc vocem (sed in plur. num.) usurpavit, ut cum dixit Vetitos hymenæos invadere, Inconcessos hymenæos petere: item Justos pati hymenæos, Pactos hymenæos exercere. Nisi pro Concubitu in hisce ll. accipere malis. Rursum ὑμέναιος, Ipse nuptiarum præses s. antistes deus, Lucian. (1, 835.) Πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. Ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστίν· ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι Ἔρωτες παίζουσι. Vide et Ὑμὴν, nec non Schol. Homeri in l. supra c. [" Markl. Iph. p. 88. 145. Musgr. Tro. 311. Alc. 580. Jacobs. Anth. 7, 135. Epigr. adesp. 754. Bergler. Alciphr. 57. Toup. Opusc. 1, 367. 508. Dawes. M. Cr. 286. Ὑμέναιον ἄγειν, Coray Theophr. 316." Schæf. Mss. Aristoph. Ὀρν. 1742.] Unde VERB. Ὑμεναιόω, SIVE Ὑμεναιάω, Hymenæum canto, Hymenæo jungo, Connubio jungo. Utriusque verbi meminerunt Etym. et Lex. meum vetus: afferuntque ὑμεναιώσουσι pro ᾄσουσι τὸν ὑμέναιον καὶ συνάψουσι γάμῳ: [e Theocr. 22, 179.] et ὑμεναιοῦν pro συνάπτειν γάμῳ, καὶ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον. Aristoph. quoque Schol. ὑμεναιοῖ exp. ἐς γάμους ἄγοιτο. [Eip. 1076. 1112. J. Poll. 3, 38. Æsch. Pr. 557. * Συνυμεναιόω, Plut. Præc. Conj. 522=410.] Inde et COMP. Ἀνυμέναιος, ἡ, Hymenæi expers, Justos hymenæos non passa, ut Virg. loquitur: J. Polluci ἡ ἄγαμος, Suidæ ἡ μὴ ἔχουσα ἄνδρα. [" Soph. Œd. C. 1222. Eur. Phœn. 349. Hec. 416." Seager. Mss. " Wakef. Eum. 333. Herc. F. 881. Markl. Iph. p. 335. Phryn. Ecl. 125. ad Phalar. 237. Brunck. ad Soph. El. 962." Schæf. Mss.]

" Ὑμενήϊος, adjectivum: ut ὑμενήϊος βάκχος, VV. " LL. ex Epigr. Bacchus nuptialis: quia in nuptiis " potationi indulgetur." [Anal. 2, 517. "Jacobs. Anth. 10, 410." Schæf. Mss.]

" ΥΘΛΟΣ, ὁ, Loquacitas ejus qui nugatur, Nugæ. " Dem. ὕθλον et φλυαρίαν conjunxit alicubi," [sc. p. 931, 11.] " Apud Plat. plur. ὕθλοι, de Rep. 1. (p. " 336.) Ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι, ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέ- " γῃς." [" Thom. M. 569. Jacobs. Anth. 7, 388. Heind. ad Plat. Gorg. 276. Theæt. 401. Lucian. 1, 111. Dial. p. 47. * Ὑσλὸς, (Laconice,) ad Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * Ὑθλόμυθος, unde * " Ὑθλομυθέω, Const. Manass. Chron. p. 139." Boiss. Mss.] " Ὑθλέω, Nugor, φλυαρῶ," [Gl. Ineptio, " Brunck. Aristoph. 2, 99. (N. 783.)" Schæf. Mss. " Athen. 347." Schw. Mss. * Ὕθλημα, Gl. Nugamentum. * Συνυθλέω, Una nugor, Lucian. Lexiph. 14. p. 833 =336. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυθλήσομεν.] " Ὑελεῖν, " Delirare, Desipere, Hes." [Leg. ὑθλεῖν.]

ΥΙΟΣ, Filius, Natus, Gnatus. Il. Z. (366.) Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱὸν, T. (326.) ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱός. Od. A. (218.) Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος. Et alibi, Ἀτρέος υἱὸς, Atrei filius. In prosa etiam passim. Dem. (118.) Υἱὸς ἐν πολλῇ οὐσίᾳ γεγονὼς γνήσιος. Plut. Ἀγαπητὸν υἱὸν, (7, 160.) Τοὺς ἀπάτορας, σπορίους υἱοὺς καλοῦσι, Filios spurios appellant Romani eos qui patrem non habent. Athen. Ἑκάτερον τῶν υἱῶν. Item υἱὸν ποιεῖσθαι s. θέσθαι, quod et παῖδα θέσθαι, Adoptare in familiam suam: unde υἱὸς θετὸς, s. υἱὸς ποιητὸς, Filius adoptivus. At υἱὸς ἐπανιὼν de Filio adoptato dicitur, qui ad suam naturalemque familiam reversus est ab ea in quam ascitus fuerat. Vide et Υἱής. Annotat Eust. e quibusdam Gramm., etiam sine diphthongo ap. Atticos SCRIBI Ὑὸς, et forsan communem dialectum * συνεκφωνῆσαι literam ι, ad differentiam genitivi ὑὸς ab ὗς. [" Υἱὸς, Phryn. Ecl. 22. 114. Thom. M. 865. Subaud., Jacobs. Anth. 7, 305. De articulo in ellipsi vocabuli υἱὸς, Verh. ad Anton. Lib. 115. LB., Valck. Adoniaz. p. 355. Fischer. ad Palæph. 37. 129. (vide Θυγάτηρ, Μήτηρ.) Biagi Monum. Nan. p. 19. De quant., Heyn. Hom. 6, 331. Dawes. M. Cr. 47. Etiam de Filiabus, Antip. Thess. 19. Periphrastice, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Υἱὸν ποιεῖσθαι, Phryn. Ecl. 147. ad Diod. S. 1, 312. Conf. c. παῖς, ad Dionys. H. 1, 136. Scribitur et ὑὸς, Steph. Dial. 18. cf. ad Lucian. 2, 330." Schæf. Mss. " Notatur Steph. ab Jensio in Ferculo Liter. p. 4." Boiss. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 115. 383. 2, 69. Ὑὸς, Lobeck. Phryn. 40.]

Dicitur vero ETIAM Υἱεὺς pro υἱὸς, idque Attice, ut annotat Schol. Thuc. 1, (13.) p. 6., ubi Thuc. ait, Ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τοῦ υἱέως αὐτοῦ. Plato Epist. 7. Εἶναι γὰρ αὐτὰ οὐ Δίωνος, ἀλλὰ τοῦ υἱέως. Ubi tamen quidam dicunt per o scr. υἱέος, ut ap. Hom. legimus Τυφωέος et Ἀτρέος: ap. Hes. certe ita scriptum extat, sc. Υἱέος, υἱοῦ, τέκνου. Sic cum ap. alios, tum vero ap. Lucian. sæpe υἱέος. Dativo utitur Hom. Od. Ξ. (435.) Ἑρμῇ Μαιάδος υἱεῖ. Duali numero υἱέε dixit Plato Apol. (4.) Ἐστὸν γὰρ αὐτῷ δύο υἱέε. Nominativo plurali υἱέες Od. K. (6.)

Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν· Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. Genitivo υἱέων, Plato rursum in Apol. (l. c.) Διὰ τὴν τῶν υἱέων κτῆσιν. Dativo υἱέσιν, de Rep. 2. Παρακελεύονται πατέρες υἱέσι. Et Aristoph. N. (997.) Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, Similis futurus es filiis Hippocratis. Accus. plur. Synes. Τούτους δὲ ἴσα καὶ τοὺς υἱέας τιμῶ. Dem. contractim υἱεῖς dicit. Nominativus autem ille sing. num. inusitatus esse dicitur. Ionice pro υἱέος DICITUR Υἱῆος, ET Υἱῆα pro υἱέα, NEC NON Υἱῆες pro υἱέες, ut βασιλῆες pro βασιλέες. Nonn. Jo. (179.) πατὴρ υἱῆα γεραίρων. Apoll. Rh. 2, (1094.) υἱῆες Φρίξοιο.

Sunt porro et alii casus obliqui, GEN. Υἷος, DAT. Υἷι, ACCUS. Υἷα, et DUAL. Υἷε. PLUR. Υἷες, et ACCUS. Υἷας, item irregularis DAT. PLUR. Υἱάσι, [Il. E. 463.] Quorum Eust. quoque mentionem facit, dicens υἷος et υἷι per crasin facta esse ex υΐιος et υΐιι, derivatis a NOMIN. Υΐις. Quod si υἱὸς in illo gen. scriberetur, et υἷι in dat., ab υἷς derivari possent. Utuntur autem iis Poëtæ tantum. Il. B. (230.) οἴσει ἐξ Ἰλίου υἱὸς [υἷος] ἄποινα, i. e. υἱοῦ λύτρα, Ω. (399.) Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασσι, Sex filii, X. (156.) πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν, Od. Γ. (32.) Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσι, Cum filiis suis. In priore autem loco nota υἷας Ἀχαιῶν periphrastice dici τοὺς Ἀχαιούς, ut ἰατρῶν παῖδες vocari solent οἱ ἰατροί. Accus. sing. υἷα legitur ap. Hes. ["Υἱεύς, Phryn. Ecl. 22. 114. Thom. M. 791. 865. Jacobs. Anth. Proleg. 119. 8, 327. Huschk. Anal. 301. Antip. Thess. 63. Coray Theophr. 56. 156. Aristoph. Fr. 236. Υἷος, Heyn. Hom. 5, 49. 7, 31. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 17.: — 'Ut Hom. in Il. Ψ. 746. Υἷος, i. e. υΐος, s. υἱοῦ.' Υἱεῖ, Heyn. Hom. 7, 172. Υἷι, Monum. Byz. 32. Epigr. adesp. 675. Heyn. Hom. 4, 200. 401. 7, 172. ad Il. X. 302. Υἷα, Epigr. adesp. 690. Heyn. Hom. 6, 296. Υἱέα, ibid. Υἷ', pro υἷα, 509. 7, 172. Υἱῆα, Toup. Emendd. 1, 117. Υἱὲ, dual., Heyn. Hom. 4, 636. Υἱέες, Valck. Callim. 296. Υἱεῖς et υἱοὶ conf., ad Diod. S. 2, 210. Υἱήων, Valck. Anim. ad Ammon. 156. Υἱέσι, Brunck. Aristoph. 2, 108. Υἱάσιν, ad Apoll. Rh. 114. 120. Jocus in similitudine vocc. ὑσὶν et υἱέσιν, ad Timæi Lex. 262. Υἷας, Heyn. Hom. 5, 31. Υἷις, contr. ὗς, ὗος, Phryn. Ecl. 22." Schæf. Mss. "Gen. υἷος, Od. A. 451. Υἱάσι, Soph. Ant. 578." Wakef. Mss. Υἱεύς, Buttm. A. Gr. 1, 19. Υἱέως, Phryn. Bekkeri p. 68. Lobeck. Phryn. 68-9. Υἱεῖ, Æschin. Dial. Socr. 1, 4.: υἱεῖς, nom. plur., 3, 10. accus., 1, 8. 9.: υἱέσι, 2, 13. Υἱέες, ad Greg. Cor. 652. 657.]

[* Υἱοθέτης, unde] Υἱοθεσία, ἡ, Adoptio, Adoptatio, ad Ephes. 1, (5.) Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν, In adoptionem designavit. Itidem ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν dicitur ὁ θετὸς s. ἐκποίητος, Qui a familia sua alienatus, in adoptionem alienæ familiæ datus est, Bud. Rursum ad Gal. 4, (5.) Ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν, Ut adoptionem acciperemus, ad Rom. 8, (23.) Ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν, Adoptionem expectantes, i. e. Redemtionem corporis nostri. Paulo ante, Ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ πατήρ, Spiritum adoptionis, qua sc. Deus nos θετοὺς υἱοὺς λαμβάνει: est enim υἱοθεσία Hesychio ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ. Idem baptismum quoque vocari tradit υἱοθεσίαν: nam in eo valedicimus Adamo parenti nostro, et in Dei quasi familiam transimus. [" Diog. L. Bione p. 290(=159.)" Boiss. Mss. " Thom. M. 850. Casaub. Athen. 1, 40. ad Eran. Phil. 157." Schæf. Mss.] ITEM Υἱοθετέω, Adopto: unde υἱοθετεῖ, Hes. υἱοποιεῖ, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει. [" Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * Υἱοθέτησις, Ælian. ap. Suid. v. Υἱῶσαι.] AT Υἱόθετος affertur pro Adoptatus, θετός, ποιητὸς s. εἰσποίητος, quemadmodum Bud. quoque ex Atticis et Hesychio υἱόθετος affert pro νόθος, εἰσποιητός. [" Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Υἱοθετός, Phav. v. Σκότιος. * Υἱοποιός, unde] Υἱοποιέω, Filium facio, i. e. Filium vel procreo vel adopto. Vide Υἱοθετέω. [Diod. S. 4. p. 170, 13. 183, 9. 188, 1. " Suid. v. Θερμόταται." Schleusn. Mss. " Athan. 1, 218. Υἱοποιέομαι, de Christo, 1, 97. De Baptizatis, Clem. Alex. 93." Kall. Mss. " Ad Herod. 360. ad

(A) Eran. Phil. 157. * Υἱοποίησις, ibid." Schæf. Mss. Athan. Or. 1. p. 283=111. * Υἱοποιητός, Gl. Adoptivus, Dionys. Hal. Rhet. 664=189. * " Υἱοποίητος, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 5. T. 3. p. 786, 20." Seager. Mss.]

Υἱότης, ἡ, q. d. Filiitas, Filiatio, i. e. Filium esse. Vel etiam Filii vocabulum s. nomen, Filii appellatio, i. e. Filium appellari. Greg. Naz. Οὐδὲ γὰρ ἔλλειψις ἡ υἱότης. Dionys. Areop. Ὅτι πᾶσα θεία πατρία καὶ υἱότης ἐκ τῆς πάντων ἐξῃρημένης πατραρχίας καὶ υἱαρχίας δεδώρηται. Ubi etiam NOTA Υἱαρχία, ut πατριαρχία, κυριαρχία, ἀγαθαρχία. Affertur vero ET Υἱωδία e Schol. Eur. pro υἱότης.

Υἱόω, Filium facio, Adopto, υἱοποιῶ s. υἱοθετῶ, [" Orell. Suppl. ad Nic. p. 55. Valck. Adoniaz. p. 270." Schæf. Mss. Υἱώσατο, Photio υἱὸν θετὸν ἐποιήσατο.] UNDE Υἵωσις, ἡ, Adoptatio, υἱοθεσία, [Ælianus Suidæ et Photii.]

[* " Υἱϊκός, s. * Υἱκός, Filialis, Qui est filii, Dionys. Areop. 167." Kall. Mss.] Υἱϊκῶς, Filii more, (B) Filialiter.

Υἵδιον, Filiolus. Aristoph. Σφ. (1356.) Τὸ γὰρ υἵδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον, Filiolus enim observat me. Sed notandum ibi cum diphthongo SCRIBI Υἱίδιον, sine diphthongo autem ap. Suid. in Ms. etiam Cod. [* Υἱάφιον, Gl. ὑποκοριστικῶς, Filiolus, Hippocr. de Aëre p. 179.]

¶ Υἱωνός, SIVE Υἱωνεύς, ὁ, Filii filius, Nepos e filio. Il. B. (666.) Υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης, Herculis filii, et nepotes e filiis, ut et Schol. exp. υἱῶν υἱοί, ἔγγονοι. Et Od. Ω. (514.) Υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι. Apoll. Rh. 2, (1165.) Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγώ. Est et in prosa hujus vocab. usus. Plut. (8, 228.) Ἀκροχορδόνες καὶ μελάσματα καὶ φακοὶ πατέρων ἐν παισὶν ἀφανισθέντες, ἀνέκυψαν ὕστερον ἐν υἱωνοῖς καὶ θυγατριδοῖς, In filiorum et filiarum filiis. [" Philo et Josephus Judæi passim utuntur. Vide Philonis insignem locum, de Virt. et Leg. ad Caium p. 996. Ed. Par. 1640." V. D. ad marg. Steph. Thes.] Posterius autem υἱωνεὺς ap. Hes. extat, afferentem (C) υἱωνέες pro υἱῶν υἱέες. [" Υἱωνός, Thom. M. 847. 850. Mœr. 379. et n. Conf. c. υἱός, ad Diod. S. 2, 426. 578. ad Dionys. H. 2, 634. Boiss. Philostr. 610. Υἱωνεύς, Ammon. 48." Schæf. Mss.] FEM. Υἱώνη, ἡ, nisi potius scr. Υἱωνή, Filii filia, Neptis e filio: quæ et ὑΐς et ὑϊδῆ. [" Υἱωνή, Thom. M. 850. Mœr. 379. et n." Schæf. Mss. * Τριυιωνός, Gl. Trinepos. * " Υἱωνναῖα, Glossator ad Planud. Ovid. Met. p. 37." Boiss. Mss.]

Υἱδοῦς, οῦ, SIVE Υἱδεύς, έως, ὁ, i. q. υἱωνός, Filius filii, Nepos e filio. Illud ap. Aristot. legitur, hoc autem ap. Isocr. Epist. ad magistratus Mityl. (init.) Οἱ παῖδες οἱ Ἀφαρέως, υἱϊδεῖς δ' ἐμοί. Erat enim Aphareus filius ejus, sed adoptivus, ut docet Plut. in Vita ipsius Isocr. Ambo hæc vocabula agnoscit Hes. Υἱδοῦς ἢ υἱδεῖς, υἱῶν υἱοί. Υἱδεῖς, υἱῶν υἱοί, ἔγγονοι. [" Υἱδοῦς, Thom. M. 850. Mœr. 379. et n., Diod. S. 2, 530. Υἱϊδοῦς, Paus. 315. Υἱδεύς, ad Mœr. 380." Schæf. Mss. Υἱδοῦς, Athen. 438. Cf. Θυγατριδοῦς, — δῆ, Τηθαλλαδοῦς.] FEM. Υἱδῆ, ἡ, (D) Filii filia, Neptis e filia, υἱώνη. Affert enim idem Hes. υἱδῆν pro υἱοῦ θυγατέρα. Apud Eund. legitur ET Υἱδός, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός. [" Thom. M. 850. Mœr. 379. et n." Schæf. Mss.] In VV. LL. vero ETIAM Υὔδοῦς, Nepos, ἔγγονος: sed ea scriptura aperte mendosa est. Nec minus suspecta mihi est ea quæ ap. J. Poll. extat, NIMIRUM Υἱειδοῦς, ET Υἱειδῆ: sic enim ap. illum 3, c. 2. tit. π. Ἀπογόνων, legimus, Ὁ μὲν υἱοῦ υἱός, Υἱωνός τε καὶ Υἱειδοῦς πάππῳ τε καὶ τήθῃ λέγεται· ἡ δὲ υἱοῦ θυγάτηρ, ἀμφότερα, Υἱειδῆς, Υἱειδῆ. Quibus subjungit, Ὁ δὲ θυγατρὸς υἱός, Θυγατριδοῦς· ὥσπερ ἡ τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ, θυγατριδῆ. Forsan autem et Υἱειδὶς scr. pro υἱειδῆς, Filii filia, Neptis e filio.

Υἷς, ἴδος, ἡ, Filii filia, Neptis e filio, vel etiam Filia: unde ap. Hes. Υἷδες, θυγατέρες, ἢ υἱῶν θυγατέρες. Sed videndum ne potius υἱϊδοῦς scr. sit, eodemque modo quæ sequuntur ad hunc usque locum. Sic certe ap. Isocr. υἱϊδεῖς in illo, quem attuli, loco.

¶ Υἱὴς quoque Filium significat; significat tamen

et Vitem. Sic enim ap. Hes. *Υἰὴν, τὴν ἄμπελον, ἢ υἱόν.* Itidem vero *υἱὸν* exposuerat *ἀναδενδράδα*: quæ *ἀναδενδρὰς ἄμπελος* est Vitis arbustiva, quæ arboribus juncta eas scandit. Forsan autem ex eo *υἱὸς* s. *υἱὴς* vocatur hæc vitis, quoniam ejus arboris, cui jungitur, filius s. filia esse videtur. Lat. Conjugem dicunt: unde ea aliæ arbores maritari dicuntur. Horat. adulta vitium propagine Altas maritat populos. Colum. Si teneram ulmum maritaris, novam sufferet; si vetustam vitem applicueris, conjugem necabit.

ὙΛΑΩ, Latro: canum proprium, irascentium dum incognitum aliquid aut dum inimicum vident, vel audiunt aliquid quod bilem moveat. Od. Π. (5.) *Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι, Οὐδ' ὕλαον προσιόντα*, Advenientem Telemachum circum blandas movebant caudas, nec latrabant. Et mox, *Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν, Ἀλλὰ περισσαίνουσι.* Eod. l. pass. voce *ὑλᾶσθαι* dixit pro *ὑλᾷν*, latrare, 162. *κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν*, Non latrabant. Verum notandum est in primo illo loco *ὕλαον* posse accipi etiam pro Allatrabant, et tunc sublata distinctione leg. *Οὐδ' ὕλαον προσιόντα*, Nec accedentem Allatrabant, Suo latratu invadebant. Quomodo et Od. Υ. accipi potest, 15. *Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι· Ὥς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.* || Hes. *ὑλάει* exp. etiam *θρυλλεῖ*. Paulo post tamen affert *ὑλλεῖ* pro *θρυλλεῖ, λέγει*: a THEM. Ὑλλέω. [" Ὑλάω, Macedon. 27. Ruhnk. Ep. Cr. 138." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 449. Theocr. 25, 70. " De quovis sono molesto, Tryph. 419." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 302.] " Ἀμφυλάω, " Circumlatro, Circumallatro, Oblatro undique, " cum accus." [* Ὑλεὺς, Nomen canis, Xen. K. 7, 5.]

[* " Ὑλάσσω, Chariton 103, 18. (*κυνῶν ὑλασσόντων.*)" Wakef. Mss.] Ὕλαγμα, τὸ, Latratus, [Opp. K. 2, 456.] Vide Ὑλακή. ET Ὑλαγμὸς, ὁ, idem. Il. Φ. (575.) de pardali, *οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ*, Latratu audito non expavescit. Xen. Ἱππ. (4, 5.) p. 571. de canibus, *Διωκέτωσαν δὲ ἐῤῥωμένως, καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ.* Ubi nota discrimen statui inter *κλαγγὴν* et *ὑλαγμόν*: quorum hæc vox est gravior et pleno gutture effertur, illa autem, acutior. Hesychio *ὑλαγμὸς* est *βοὴ*, Clamor. [" Valck. Anim. ad Ammon. 232." Schæf. Mss. * Ὕλαξ, ὁ, Latrator, Draco p. 51. * Ὑλακτὴς, unde] Ὑλακτικὸς, Qui solet latrare, Pronus ad latrandum, Schol. Hom. in exponendo Ὑλακόμωρος. [" Etym. M. 549, 37." Wakef. Mss. Epiphan. 2, 106. Conf. c. *φυλακτικὸς*, Bast. Ep. Cr. 154. Eudocia p. 138. * Ὑλακτιάω, Quint. Sm. 2, 374.]

Ὑλακτέω, i. q. *ὑλάω*, sed usitatius, in prosa præsertim. Il. Σ. (586.) de canibus, *Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο*: quoniam sc. *δακέειν ἀπετρωπῶντο λεόντων*. Plut. π. *Εὐθυμίας, Ὥσπερ κύνες, ἂν ὑλακτῶσι, τὸ προσῆκον αὐτοῖς ἐκείνοις οἰόμενοι περαίνειν.* Sicut vero *ὑλάω* cum accus. nonnunquam construi dictum est, et usurpari pro Allatro s. Latratu invado, Latratu prosequor, ita sciendum est *ὑλακτεῖν* quoque accipi. Isocr. *Τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσι.* Lucian. (2, 924.) *Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν*, Allatrans, Latratu prosequens, Latrans in eos qui aufugere conantur, ut Plaut. dicit, Etiamne meæ in me latrant canes? Plin. autem, Hanc habentes negant latrari a canibus. Synonymum huic *ὑλακτεῖν* est *βαΰζειν*, pro quo Theocr. dicit *βαΰσδειν* Dorice: diversa autem *κνυζᾶσθαι*, nec non *ἀράζειν* et *ῥύζειν*, quæ tamen itidem canibus tribuuntur. J. Poll. de vulpibus etiam, lupis, cervariis, (*θῶας* Græci dicunt,) itemque de lupis dici ait *ὑλακτεῖν* et *ὠρύεσθαι*: quod *ὠρύεσθαι* nonnunquam leonis est, i. e. rugire. Homo vero *ὑλακτεῖν*

A dicitur, cum *ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ*, in modum canis latrantis, ut annotat Schol. Soph. El. (299.) p. 95. *Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ*: recte enim dixerat paulo ante ipse Poëta, *ἐμμανὴς Βοᾷ παραστᾶσ'*: ut et Hes. *ὑλακτῶν* exp. *μετὰ μανίας κράζων*, Insane clamitans s. vociferans. Ita Cic. A Philippo interrogatus quid latraret. Sed et alia dicuntur latrare et *ὑλακτεῖν*, quæ latrantium canum sonos imitantur. At cum Lucr. dicit, Nil aliud sibi naturam latrare, hoc verbum Latrare est potius Latratu dicere, *θρυλλεῖν, ὑλᾷν*. Item cor, cum palpitat, et *συνεχῶς κινεῖται*, dicitur *ὑλακτεῖν*, ut Schol. Homeri annotat, Il. Υ. non procul ab initio, *κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.* Sic et ap. Plut. π. *Ἀδολεσχίας* (8, 15.) legimus, *Τῇ καρδίᾳ μὴ τρέμειν μηδ' ὑλακτεῖν.* [" Zeun. ad Xen. K. Π. 64. Ammon. 145. Valck. Anim. 228. 231. Bernard. Rel. p. 79. ad Charit. 326. ad Od. Υ. 16. Wakef. Alc. 772. Jacobs. Anim. 317. Anth. 6, 129. 9, 221. Diotim. 1. Brunck. Aristoph. 2, 123. Soph. 3, 389. Ὑλ. *τινὰ*, Valck. ad Phal. p. xv. Lennep.
B p. 111. Herod. 754. *Σῖγα ὑλακτῶ*, Toup. in Schol. Theocr. 214. De constr., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 212." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 302. Ὑλακτηθέντων, Hes. *φλυαρηθέντων*: Ὑλακτεῖ· *λέγει, θρηνεῖ.* * Ἀλυκτεῖ· *ὑλακτεῖ. Κρῆτες.* * " Ὑλακέω, Const. Manass. Chron. p. 47., sed Codd. alii *ὑλακτέω*." Boiss. Mss. * " Ὑλακτητὴς, ad Charit. 643. Jacobs. Anth. 6, 130." Schæf. Mss. * Ἀνθυλακτέω, Ælian. H. A. 4, 19. " Suicer. Thes., Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. * " Ἀφυλακτέω, Lucien, Amor. 17. T. 5. p. 276., l'emploie dans ce passage, *Πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων κ. τ. λ.* dans le même sens métaphorique que les Français emploient le Aboyer et le Clabauder. Voy. mes Prolégomènes au troisième volume des Vies de Plutarque p. *νβ'*." Corai. Mss.] Ἐξυλακτέω, Latratum emitto, In latratum erumpo. Plut. (6, 141.) *Ὅταν ἀκούων ἑτέρου, μὴ συνταράττηται μηδ' ἐξυλακτῇ πρὸς ἕκαστον.* [" Wakef. Alc. 772." Schæf. Mss. * Ἐφυλακτέω, Plut. 8, 179. 10, 40.] Καθυλακτέω,
C Oblatro, Latratu invado, Latro in. Plaut. Etiamne meæ in me latrant canes? Basil. *Ἔασον αὐτὸν ἄπρακτά σου καθυλακτεῖν.* [" Tzetz. Exeg. in Il. p. 3, 13." Schæf. Mss. * Περιϋλακτέω, Achill. Tat. 2, 29. p. 190. " Bergler. ad Alciphr. 53. Valck. Hipp. p. 240. * Προϋλακτέω, Alciphr. 3, 62. p. 430." Schæf. Mss. * Προσυλακτέω, Dionys. H. 6, 813=2, 223. * " Συνυλακτέω, Nonn. D. 3, 175. 36, 196." Kalk. Mss. * Ὑπερυλακτέω, Theophyl. 3, 678. * " Ἀνθυλάσσω, Timario in Notit. Mss. 9, 236. * Καθυλάσσω, ibid." Elberling. Mss.]

Ὑλακὴ, ἡ, Latratus, i. q. *ὕλαγμα* s. *ὑλαγμὸς*, Geop. (19, 1, 1.) *Βαρείᾳ τῇ ὑλακῇ καὶ καταπληκτικῇ χρώμενοι.* Et alibi, *Μεγάλοι ὄντες τὰ σώματα, τὴν οὐρὰν παχεῖαν καὶ ὕλαγμα ἔχοντες βαρύτατον*: quod Cato dixerat, Facie debent esse formosi, cauda crassa, latratu gravi. [" Ruhnk. Ep. Cr. 218. Toup. Opusc. 2, 125. Bernard. Rel. 79. Bergler. Alciphr. 379." Schæf. Mss. Conf. c. *φυλακὴ*, Bast. Ep. Cr. 154.] UNDE Ὑλακόμωρος, Ad latrandum fato quodam na-
D tus, Latrando se exercens et fatigans, ut ap. Hom. *ὑλακόμωροι* Schol.: Eust. exp. *οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι*, i. e. *πεπονημένοι*, s. *ὑλακτικοί*. Aristarchus autem *ὀξύφωνοι, παρὰ τὸ μορὸν, τὸ ὀξύ*: facta *ἐκτάσει* syllabæ *μο*. Epith. canum est ap. Od. Ξ. (29.) *Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι, — κεκλήγοντες ἐπέδραμον.* [Ad Dionys. H. de C. VV. 31. " Heyn. Hom. 4, 603." Schæf. Mss. Cf. Ἐγχεσίμωρος, Ἰόμωρος, Σινόμωρος. * Ὑλακόεις, Opp. Ἁ. 1, 721.] ITEM Ὑλακόω, Latro, i. q. *ὑλάω* et *ὑλακτέω*. Opp. K. 3, (281.) loquens de pelle lupina, *τῆς μέν τε διατμήξας περὶ ποσσὶν Εἰ φορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δεῖμα κραταιῶν, Καί σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις Ἀντίον οὐχ ὑλάουσι, πάρος γέ μεν ὑλακόωντες.* Plin. [4, 365.] vero dicit eos, qui linguam hyænæ in calceamento sub pede habeant, non latrari a canibus. Et rursum, Non latrant canes lingua canina in calceamento subdita pollici. Item, Non latrari a cane membranam e secundis canis habentem.

[* Ὑλάσκω, i. q. ὑλάω, Æsch. Suppl. 884. vox susp.]

" Σμιλακτέω, Vocem edo. Σμίλακτεῖ, φωνὴν ἀπο-" τελεῖ, Hes. Et tamen Idem habet Σμηλακεῖ, quod " exp. φωνεῖ."

" Θαυλακίζειν, Hes. μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι, Cum " clamore poscere aliquid." [Sed cf. Θυλακίζειν.]

ὝΛΗ, ἡ, Materia s. Materies: Philosophis dicitur ἡ μὴ τόδε τι οὖσα ἐνεργείᾳ, δυνάμει ἐστὶ τόδε τι: cujus comes est μορφὴ, Forma: omnia enim ex illis duabus constant: ut Aristot. docet in Phys. et Metaphys. 4. init. Nec non Macrob. Somn. Scip. 1, 12. Ὕλη, inquit, omne corpus mundi, quod ubicunque cernimus, ideis impressa formavit. Quam ὕλην paulo ante interpr. Sylvestrem tumultum, Anima ergo, inquit, cum trahitur ad corpus, in hac prima sui productione, sylvestrem tumultum, i. e. ὕλην, influentem sibi incipit experiri. Innuens, primam signif. vocabuli ὕλη esse eam qua pro Sylva accipitur: nec immerito fortassis, cum ab Hom. omnium antiquissimo ita usurpetur, uti paulo post docebo. Rursum Aristot. Polit. 1. ὕλην esse dicit τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον, Subjectum et rem propositam e qua aliquid efficitur: ut textoris ὕλη esse dicitur lana, statuarii autem, æs, marmor, aut lignum, unde statuam fabricatur: architecti et fabri lignarii, ligna: ferrum, ferrarii: itidemque in ceteris artibus et disciplinis. Atque hæc ὕλη λόγον ἔχει πρὸς τὰ γινόμενα, μητρὸς καὶ τιθήνης, ut e Plat. tradit Plut. Symp. 2., qui et l. 8. ait, Τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὖσαν, ἤσθιε: unde Lat. istam ὕλην non sine causa Materiem dixere, quasi rerum omnium matrem. Sic Herodian. 7, (3, 13.) Ὕλη νόμισμα ποιῆσαι δυναμένη, Materia e qua numi possunt cudi: 4, (10, 2.) Δῶρα ὕλης πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης. Et Plut. Polit. Præc. Παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Et Longin. χαρίτων ὕλην esse dicit νυμφαίους κήπους et ἔρωτας: γέλωτος autem, Irum et Thersiten Homericum; ejusmodi enim monstra deformia risus Materiam præbent spectanti. || Ὕλη peculiariter vocatur Materies illa e qua vel struuntur ædificia vel ignis accenditur, i. e. Ligna: ut Lat. quoque Materiam vocant arbores destinatas ædificiis, sed non dolatas. De fabrili materia et lignis quæ ad ædificia cæduntur, ap. Theophr. tum alibi, tum H. Pl. 5, (7, 1.) Ὅλως δὲ πρὸς ποῖα τῆς ὕλης ἑκάστη χρησίμη, καὶ ποία ναυπηγήσιμος καὶ οἰκοδομική, πειρατέον εἰπεῖν, Quæ materies navibus, quæ item ædificiis extruendis apta sit. Itidemque e Thuc. 4. Κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, affertur pro Cædentes arbores aliamque materiam. Schol. enim subaudit ibi ἄλλην. Et Xen. Ἑλλ. 1, (1, 17.) p. 252. Ἐκέλευσε ναυπηγεῖσθαι τριήρεις, χρήματά τε διδοὺς, καὶ ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι φράζων: paulo ante παρακελευσάμενος μὴ ἀθυμεῖν ἕνεκα ξύλων. Sic ὕλη παντοίη, affertur pro Omne arborum genus. De ea autem materia e qua ignis accenditur, ut sunt non solum ligna ex arboribus fissis, sed etiam virgulta et sarmenta, passim ap. Hom., ut Il. H. (418.) ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην, sc. ὡπλίζοντο, Accingebantur ad convehenda cremandis mortuis ligna: Ω. (662.) τηλόθι δ' ὕλη Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος: Od. K. (104.) Ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην: I. (234.) de Polyphemo pransum eunte, φέρε δ' ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη. Sic Il. Ψ. (163.) Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην, Ligna construebant Patroclo cremando: paulo ante, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην. Et ap. Plat. de LL. Ὕλη αὔη, Ligna arida: et ὕλη καύσιμος, Ligna quæ comburi apta sunt, Materies et fomes ignis. Nec non ὕλη vocantur Virgulta et frutices quibus aves suos nidos vel construunt vel muniunt. Aristot. H. A. 6. de coturnicibus et perdicibus, Ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην: 9. de iisd. Ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσιν. Unde Plin. Perdices spina et frutice sic muniunt receptaculum, ut contra

A feras abunde vallentur. Præterea Frutices stirpesque parvulæ quæ in segete nascuntur, vel etiam Herbæ quæ in frutices assurgunt, ὕλη nominantur. Xen. Œc. (17, 14.) Τί γὰρ ἢν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ, καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν; Et rursum, (12.) Ἡ ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ. Et sic sæpe, ubi Bud. ὕλην interpr. Frutices, Virgulta, Arundines. [" Sic ap. Polyb. 3, 93. Asdrubal suos jubet λαμπάδας δεσμεύειν ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ παντοδαπῆς ὕλης." Schw. Mss.] Ipsæ etiam arbores, fruticesque nondum succisi, sed simul adhuc stantes, ὕλη nominantur, Lat. Sylva. Od. E. (63.) Ὕλη δὲ σπεὸς ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, Virens sylva, cui versui hunc subjungit, Κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος: declarans quid ὕλης vocabulo intellexerit. Et Il. Λ. (155.) Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Πάντῃ δ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρῃ, In sylva lignis abundante: Υ. (491.) Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη: Od. P. (316.) φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης

B Κνώδαλον ὅ, ττι ἴδοιτο: Il. Λ. (118.) Καρπαλίμως ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην. Prosæ etiam Scriptores sic usurpant. Herodian. 8, (1, 2.) Μήτινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν, In convallibus et densissimis sylvis: 7, (2, 10.) Ἐν ταῖς ὕλαις ἐκρύπτοντο. Ibid. (8.) Ὕλαι δὲ εὔδενδροι· ὅθεν ξύλων οὔσης ἐκτενείας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται. Sic Xen. K. aliquoties. [" Eandem in sententiam Herodotus singulari numero collective utitur, ut 3, 112. Τῶν αἰγῶν τῶν τράγων ἐν τοῖσι πώγωσι εὑρίσκεται ἐγγινόμενον (τὸ λάδανον), οἷον γλοιὸς, ἐκ τῆς ὕλης, E sylvis; nisi malueris E frondibus, aut Fruticibus. Apud Eund. 9, 37. memoratur aliquis in fuga τὰς ἡμέρας καταδύνων ἐς ὕλην, Interdiu sese occultans in sylvis, s. in Fruticetis. Apud Athen. 138. memorantur στιβάδες ἐξ ὕλης, Strata e fronde, s. ex arborum foliis, super quibus discumbunt hospites. Apud Eund. 135. σχεδία χλωρᾷ πεπυκασμένη ὕλῃ, Tugurium viridi fronde contectum." Schw. Mss.] || Porro ut ὕλη dicitur

C Materia qua ignis alitur, i. e. Ligna, ita etiam aliqua quibus corpus alitur et vita sustentatur, ὕλης nomine appellantur. Quem usum habet ap. Aristot. H. A. 8. nec non Herod. (1, 203.) Ἐξ ὕλης ἀγρίης ζώοντα ἔθνεα, ubi de iis loquitur, quæ in locis sylvestribus proveniunt. Cui adde Plut. Symp. 6, 2. Τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρὰ θρύπτοντα τὴν ὕλην διαφέρει καὶ σκίδνησιν. Ubi tamen ὕλης nomine vocantur potius Fæces cibi concocti, vel etiam Ipsi cibi concocti: unde etiam crassa materia gigni in corporibus dicitur e cibis crassi succi. Theologi vero ὕλην interdum nominant Fæces sordesque mundanas, quibus involuti sunt ii qui res divinas negligunt. In qua signif. passim usurpavit Synes. in Hymnis suis: ut 3. Σκολιᾶς δ' ἀπάτας Ἀνέχεις ὁσίας Πραπίδας μερόπων, Ἐς ζόφον ὕλας Μὴ καταδῦναι. Et aliquanto post, Δνοφερὰν ὕλας Κηλῖδα φέρω. Item, Τὰν πολλάκι δὴ Νοεραῖς ἀνόδοις Ἐπιβαλλομέναν, Λαμυρᾶς ὕλας Ἵμερος ἄγχει. Quibus adde hoc, quod e Greg. Naz. affertur, Ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῶν ὑλικῶν, pro Crassis

D terrenæ molis impedimentis. || Est et Urbis nomen ap. Etym. et Diog. L.

[" Ὕλη, Villoison. ad Long. 268. ad Charit. 706. Wakef. Trach. 331. S. Cr. 3, 175. 4. tit. T. H. ad Plutum p. 408. Jacobs. Anth. 11, 99. 227. Heyn. Hom. 4, 478. Ruhnk. et Mitsch. ad H. in Cer. 386. Mitsch. 217. Schrader. Præf. ad Emend. p. viii. Schweigh. ad Alpian. 3, 173. Valck. Diatr. 40. Koen. ad Greg. Cor. 225. De auro, Heyn. Hom. 4, 464. Conf. c. ἰλὺς, Schneid. ad Aristot. H. A. 461. De quant., Brunck. Soph. 3, 484. ad Il. E. 708. Dawes. M. Cr. 170. Inde Sylva ductum, ibid. ad Il. Γ. 151. Ὕλη ξυλίνη, ad Diod. S. 2, 472. Ὕλη ὀρέων, Brunck. Andr. 843." Schæf. Mss. " Ὕλη ξύλων, Joseph. 1341, 10." Wakef. Mss. Plut. Timol. 22. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. Ad Greg. Cor. 474. 555. Conf. c. ἰλὺς, Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 242.]

Ὑληβάτης, ὁ, Sylvigradus, (si ita loqui liceat, ut

Pontigradus dicitur, i. e. Qui per sylvas graditur, Qui sylvas pervadit s. pererrat. Clitomachus [Antiphanes] ap. Athen. (402.) Τῶν χερσαίων δ' ὑμῖν ἥξει παρ' ἐμοῦ ταυτί· Βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ὑληβάτας, αἲξ οὐρανία, Κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας. Ubi tamen SCRIPTUM Ὑλιβάτας per ι: [cf. 374. ibique Var. Lect.] de qua scriptura dicam in Ὑλιουργός. Catullus dicit Ubi cerva sylvicultrix, ubi aper nemorivagus. Ovid., Sylvicolæ viri. [Lobeck. Phryn. 637. * " Ὑληγενής, Synes. H. 3, 4." Boiss. Mss.] Ὑληκοίτης, Cubilia sua in sylvis habens, In sylvis cubans, ὁ ἐν τῇ ὕλῃ καὶ ὄρεσι κοιμώμενος: Schol. Hesiod. Ἔργ. 2, (147.) Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βησσήεντα Φεύγουσιν, Animantes sylvicolæ. [* Ὑλημανής, unde] Ὑλημανέω, Inutili fruticatione insanio, Sylvesco. Infra Ὑλομανέω. [* Ὑληνόμος, Sext. Emp. Hyp. 1, 14. 16. Lobeck. Phryn. 636.] Ὑληουργὸς, ὁ, Qui circa materiem vel cædendam vel dolandam occupatur, ξυλουργὸς, Materiarius faber, ut Vitruv. loquitur. Apoll. Rh. 2, (80.) Ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις Ἀνέρες ὑληουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες Θείνωσιν σφύρῃσιν, Fabri lignarii, τέκτονες. Schol. exp. ξυλουργοὶ, et ὑλοτόμοι καὶ τὰς ναῦς ἐργαζόμενοι. [* Ὑληουργία, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ὑλησκόπος, * Ὑλισκόπος, * Ὑλοσκόπος, Bast. Ep. Cr. 16. " Ad Hesych. 1, 1392. n. 19." Dahler. Mss. " Kuster. ad Suid. 1, 525." Wakef. Mss. Epigr. Philippi 8. Anal. 2, 213. Πάν: cf. Jacobs. Anth. 9, 147.] Ὑλητόμος, Sylvas et ligna cædens, Utilis lignis s. sylvis cædendis. Infra ὑλοτόμος. [Lobeck. Phryn. 636. * " Ὑλήφλοξ, Philo J. 847." Wakef. Mss.] Ὑληφόρος, Sylviger. Plin. Sylvigeri montes. Item Lignifer s. Lignator. [Lobeck. Phryn. 636. Phot. Ὑληφόροι· οἱ ξυληφόροι. " Lignatrix, Aristoph. Ἀ. 272. Κλέπτουσαν εὑρονθ' ὡρικὴν ὑληφόρον." Seager. Mss. * Ὑληφορέω, i. e. φορτία φέρω, Phryn. Bekkeri p. 67.]

[* Ὑλιγενής, Anal. 1, 417. Nicænetus Parthenii 11. Schneidero leg. videtur ὑλογ. Vide Lobeck. Phryn. 637. Bast. Ep. Cr. 17.] Ὑλιουργὸς, Lignarius faber, ex Eur. Herc. F. [241., ubi legitur ὑλουργός.] Legitur et in Lex. meo vet. et ap. Etym., ubi etiam expressa fit mentio hujus scripturæ. Atque ita mendo carebit etiam Ὑλιβάτας ap. Athen.; [sed v. Lobeck. l. c., ubi etiam de * Ὑλισκόπος.]

[Ὑλοβάτης, vide Ὑλειώτης, " Jacobs. Anth. 9, 275. 11, 72. Ruhnk. Ep. Cr. 120. Heringa Obs. 264. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss.] Ὑλογενής, In sylvis s. frutectis natus. Apud Athen. (63.) in Gripho quodam de cochlea, Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος ἀναίματος, ὑγροκέλευθος. [Orph. Fr. 2, 36. " Casaub. ad Athen. 130." Schæf. Mss. * Ὑλοδίαιτος, Synes. H. p. 327. 334. * " Ὑλοδόμος, In sylva degens, Etym. M." Wakef. Mss.] Ὑλόκομος, Sylvis s. Arboribus comans, Arboribus sylvosus. Plin. Insula cedri genere sylvosa. Vel Sylviger, ut Idem dicit Sylvigeri montes. Aliis Frondosus, afferentibus ex Eur. (Andr. 283.) ὑλόκομον νάπος. Legitur et in Epigr. [* Ὑλοκόμος, i. q. ὕλην κομέων, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ὑλοκόπος, unde * Ὑλοκοπέω, Aristot. H. A. 9, 14. Vide Σφυροκοπέω. * Ὑλοκουρὸς, i. q. ὑλοτόμος, Lycophr. 1111.] Ὑλομανὴς, Insano sylvarum amore captus, i. e. Qui mirum in modum gaudet sylvis; ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων, Hes. [" Lobeck. Aj. p. 238. Brunck. Aristoph. 2, 182. Toup. Opusc. 1, 181. Emendd. 2, 416." Schæf. Mss.] AT VERB. Ὑλομανέω, Sylvesco, Inutili fruticatione luxurio et fere insanio, Frondibus ac sarmentis luxurio. Const. Geop. 5, (40.) Τὰς ὑλομανούσας ἀμπέλους μακροτομεῖν δεῖ· * ἐκκληματούμεναι γὰρ λωφῶσι: ut Pallad. in Novembri, c. 9. Locis calidis et apricis vites quæ fructu carent, fronde luxuriant, et pauperiem fœtuum compensant ubertate foliorum, nunc putare pressius conveniet. Et Colum. Nec pati vitem supervacuis frondibus luxuriantem sylvescere. Et ante hos Cic. de Sen. Quam multiplici serpentem lapsu et erratico, ferro amputans coërcet ars agricolarum, ne sylvescat sarmentis, et in omnes partes nimia fundatur. Synonyma huic ὑλομανεῖν sunt τραγᾶν et ἐξυβρίζειν, de quibus suo loco dictum est. Ab arboribus vero

A ad homines et res inanimas etiam translatum est, significans itidem Luxurio s. Eluxurio. Chrys. Ἵνα καθάπερ δρεπάνῃ τῷ λόγῳ τὰ ὑλομανοῦντα πάθη τῆς διανοίας περικόπτοντες, ἔγκαρπα δένδρα γενώμεθα. Plut. (6, 54.) Ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς τε καὶ θεατρικόν. Synes. de Ins. Τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι. [Geop. 9, 10, 7. Strabo 14. p. 1003. Cf. Wytt. ad Plut. 6, 1. p. 178. " Hoeschel. ad Homil. Basilii etc. p. 528. Toup. ll. cc. ad Diod. S. 2, 533. Thom. M. 579. Jacobs. Anth. 9, 8." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 1, 5.] Unde COMP. Καθυλομανέω, significans itidem Frondibus et foliis luxurio, Supervacuis frondibus luxurians sylvesco, ut Colum. loquitur. Proprie de arboribus, translate autem de muliebri libidine ap. Hippocr. in Ep. ad Dionysium, Ἀλλ' ὅμως ἀεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει καὶ τὸ ἀκόλαστον ἐν αὑτῇ, ὅπερ, εἰ καθ' ἡμέρην μὴ ἐκκόπτοιτο, ὥσπερ τὰ δένδρα, καθυλομανέει. [" Wakef. S. Cr. 2, 103. Toup.
B Opusc. 1, 181." Schæf. Mss. * Ὑλομάχης, unde * Ὑλομαχέω, Appian. Mithr. 103. p. 242=797.] Ὑλομήτρα SIVE Ὕλης μήτηρ, σκώληκος εἶδος Hes. Sunt qui βόμβυκα eo nomine intelligant. [Ad Greg. Cor. 259. * Ὑλονόμος, Anthol. 3. p. 388., 6. p. 566. Orph. H. 50, 9. " Paul. Sil. 47. Markl. Iph. p. 260. Jacobs. Anth. 8, 110. 254. Pierson. Veris. 86. Ruhnk. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss. " Nonn. D. 21, 105." Wakef. Mss.] Ὑλοτόμος, Qui arbores in sylvis succidit, Cæsor materiæ. Hesiod. (Ἡμέρ. 43.) ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα, Νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται. Itidemque ap. J. Poll. ὑλοτόμοι, ὑλαγωγοὶ, ξυλουργοὶ, 7, c. 24., ubi nomina quædam recenset τῶν τὰς ὕλας παρασκευαζόντων. Hom. vero ὑλοτόμους vocat Lignatores qui in sylvis ligna cædunt cremanda: Il. Ψ. (123.) Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον, Qui in sylvas abibant, ut cæderent ligna struendo rogo Patrocli. Idem adjective ὑλοτόμους πελέκεας dixit Secures aptas materiæ cædendæ, Aptas ad succidendas arbores: (114.) Οἱ δ' ἴσαν
C ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. [" Hymn. in Cer. 229. et Mitsch. p. 262. Ilgen. Hymn. 540." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 9, 3. LXX. Sap. 13, 11.] UNDE Ὑλοτομικὸς, Ad materiarium pertinens, Aptus ad ὕλης τομὴν, ut ἐργαλεῖα: quales sunt ὑλοτόμοι πελέκεις ap. Hom. [Athan. 2, 1132. " Diog. L. 223." Wakef. Mss.] Item ὑλοτομικὴ τέχνη, Ars cædendi materiem, Scientia cædendi ligna; artis enim est cædere ligna ædificiis apta, et cædere suo tempore, quam sub τῇ ναυπηγικῇ comprehendit Themist. Vocatur eadem ET Ὑλοτομία, ἡ, cum tamen id proprie sit potius ἡ τῆς ὕλης τομὴ, Materiæ succisio. Aristot. Polit. 1, 7. mechanicas quasdam recensens artes, Ὑλοτομία τε καὶ πᾶσα μεταλλευτική. J. Poll. 7, c. 24. post verba paulo ante citata, Καὶ ἡ πρᾶξις, ὑλουργία, ὑλοτομία, ὑλαγωγία, ξυλουργία. [" Ælian. H. A. 149." Wakef. Mss.] AT Ὑλοτόμιον, τὸ, e Strab. 13. (p. 904.) pro Cædua sylva. Est et VERB. Ὑλοτομέω, Materiem cædo s. succido, Ligna in sylvis
D cædo, ὕλην τέμνω. Hesiod. Ἔργ. 2, (40.) Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὥριον ἔργον, Tunc materiam cædito, memor id opus esse tempestivum. Joseph. c. App. 1. Ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν Λίβανον, ὑλοτόμησε πρὸς τὴν τῶν ναῶν κατασκευήν. [* Ὑλοτραγὴς, unde * Ὑλοτραγέω, Ælian. H. A. 16, 21. * Ὑλοτραφὴς, Proclus H. in Mus. 9. in Anal. 2, 443. " Jacobs. Anth. 10, 284." Schæf. Mss. * " Ὑλότροφος, Poëtaster in Supplem. Theocr. Id. 24." Boiss. Mss.] Ὑλοφάγος, Qui sylvas depascitur, in sylvis pascitur s. degit. Hesiod. Ἔργ. 2, (209.) Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίης, i. e. νομάδος, s. ἀγρίου καὶ ἀδαμάστου, ut quidam exp. [" Ad Anton. Lib. 142. 146. Græv. Lectt. Hes. 579." Schæf. Mss. * Ὑλοφορβὸς, Eur. Iph. T. 260.] Ὑλοφόρος, SIVE Ὑληφόρος, ὁ, Qui materiam et ligna comportat. Ambo in Lex. meo vet. et ap. Etym., posterius ap. Suid. etiam, a quo exp. ξυλοφόρος. [" Ὑλοφόρος, Leon. Tar. 16." Schæf. Mss.] Ὑλοφορέω, Materiem comporto. Philo V. M. 1, (2, 86.) Ὑλοφοροῦντες αὐτοὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ ἄνευ διαδοχῆς, Materiam ipsi noctu juxta interdiuque abs-

que successione comportantes. [* Ὑλοχαρὴς, unde * Ὑλοχαρέω, Ramis luxurior, Aqu. Esai. 35, 2.]

Ὑλαγωγὸς, Qui ligna vehit, materiem comportat, J. Poll. in Ὑλοτόμος. [Lobeck. Phryn. 430. J. Poll. 7, 101.] Ὑλαγωγέω, Ligna conveho, Materiem comporto; ὑλάζομαι, Bud.] [Dem. 1041.] Ὑλαγωγία, ἡ, Ipsa lignorum vectura, Materiei comportatio. [* Ὑλάρχιος θεὸς, Materiæ moderator, Synes. 142.] Ὑλουργὸς, i. q. ὑληουργὸς s. ὑλιουργὸς, Materiarius s. Lignarius faber; ξυλουργὸς, J. Poll. [" Dionys. H. 1, 596." Schæf. Mss. * Ὑλουργέω, Ælian. H. A. 7, 22.] Ὑλουργία, ἡ, Opus materiarium, Ars lignaria, ut ξυλοτομία dicitur non solum Materiei s. Lignorum succisio, verum etiam Ars et scientia ea succidendi. Ambo ap. J. Poll. 7, c. 24. et supra in Ὑλοτόμος et Ὑλοτομία. Ὑλωρὸς, Sylvæ custos, Cui sylvarum custodia demandata est, Qui observat quæ per sylvas et nemora fiunt: ut principes quibusdam suis ministris sylvarum custodiam committunt, qui curent ne vel arbores succidantur vel feræ interficiantur a rusticis. Pompon. JCtus Saltuarios vocat, qui ejusmodi munus obeunt. Aristot. Polit. 6, 8. cum de ἀστυνομίᾳ et præfectura urbana locutus esset, eique subjecisset τειχοποιοὺς, κρηνῶν ἐπιμελητὰς, λιμένων φύλακας, subjungit, Ἄλλη δ' ἀναγκαία τε καὶ παραπλησία ταύτῃ, (sc. ἐπιμέλεια) περὶ τῶν αὐτῶν μὲν γὰρ, ἀλλὰ περὶ τὴν χώραν ἐστὶ καὶ τὰ περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστεος· καλοῦσι δὲ τοὺς ἄρχοντας τούτους, οἱ μὲν, ἀγρονόμους, οἱ δ' ὑλωρούς. Itidemque 7, 13. cum de ἀστυνομίᾳ et ἀγορανομίᾳ verba fecisset, Μεμνῆσθαι δὲ χρὴ, inquit, τὴν εἰρημένην τάξιν καὶ τὰ περὶ τὴν χώραν· καὶ γὰρ ἐκεῖ τοῖς ἄρχουσιν, οὓς καλοῦσιν οἱ μὲν, ὑλωροὺς, οἱ δ' ἀγρονόμους, καὶ φυλακτήρια καὶ συσσίτια πρὸς φυλακὴν ἀναγκαῖον ὑπάρχειν. Dicitur ET Ὑληωρὸς, sed in metro potius quam in prosa, itidem pro τὴν ὕλην φυλάσσων: ut et Suidæ ὑληωροὶ sunt οἷς τὰ διὰ τῆς ὕλης ἔργα ἐν φροντίδι ἐστὶ, s. οἱ τοῦ ὄρους φύλακες. [Apoll. Rh. 1, 1127. Leon. Tar. 17.] NEC NON Ὑληρὸς ET Ὑληρεὺς dicitur pro ὑλωρὸς s. ὑληωρός. Affert enim Hes. ὑληρεὺς pro νομεὺς ἐν ὕλῃ φυλάττων: Lexicum autem meum vetus ὑληροὶ ἁμαδρυάδες, Sylvarum custodes vel etiam sylvicolæ Hamadryades. Apud Nicandr. Θ. 55. legimus etiam χείραμα κοῖλα καὶ ὑληωρέας εὐνάς: quod potius est a NOMINE ὑληωρὴς quam ὑληωρεύς: sunt autem ὑληωρέες εὐναὶ, Cubilia et latibula sylvestria. [" Valck. Adoniaz. p. 251." Schæf. Mss.]

Ἄνυλος, ὁ, ἡ, Sylvis carens, Qui sylvosus s. saltuosus et nemorosus non est; opp. enim τῷ ὑλώδει, i. e. Sylvoso et saltuoso, ap. Theophr. (C. Pl. 1, 5, 2.) teste Bud. [Ἄνυλος, Ἄϋλος, Lobeck. Phryn. 729.] Ἄϋλος, Expers materiæ, A materie semotus, E nulla constans materie, Incorporeus. Affert enim Hes. ἀΰλους pro ἀσωμάτους. Affertur et pro Non materiatus, Sine materiatura s. materiatione constans. Quæ de ædificio potius dicuntur ap. Cic. et Vitruv. [" Toup. Emendd. 2, 568." Schæf. Mss. " Ἀϋλώτερος, Dionys. Areop. 72. μύησις, 113. ὄψεις, Oculi mentis. * Ἀΰλως, Spiritaliter, Andr. Cr. 39. Sine materia, Dionys. Areop. 18. 174. 235. 236. Velut sine corpore, Andr. Cr. 301. bis." Kall. Mss. " Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 5, 742." Elberling. Mss. " Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. Notit. Mss. P. 2. p. 138. * Πανάϋλος, Jo. Geom. H. 2, 89. 3, 5." Boiss. Mss. * Ὑπεράϋλος, adv. * " Ὑπεραΰλως, Philo J. 2, 290. Pf." Schleusn. Mss. * " Ἀϋλία, Materiæ vacuitas, Dionys. Areop. 10. 26. 174. 235. Hierocles p. 216." Kall. Mss. * Δίϋλος, Jacobs. Anth. 10, 279." Schæf. Mss.] Ἔνυλος, opp. præcedenti ἄϋλος: significat enim Materie constans, Materialis; sicut ἄσωμος quoque et ἔνσωμος opposita sunt. Utitur hoc vocab. Themist. aliquoties 2 Phys., ubi inter alia dicit, p. 24. Εἰ γὰρ καὶ χωρίζεταί ποτε τὸ ἔνυλον εἶδος, ἀλλὰ λόγῳ γε, οὐχ ὑποστάσει. Ibid. Πάντα ἔνυλα εἶναι τὰ φυσικὰ εἴδη. " Apud Hes. fem. gen. ἐνύλαις, quod exp. ὑλικαῖς." [* " Ἐνύλως, Jambl. Myst. 145." Wakef. Mss. * Ἰσόϋλος, Jambl. V. P. χορδή. * Ὁμόϋλος, 250"=98. Nicomach. Harm. 11." Wakef. Mss.] " Πολύϋλος, " In quo multæ sunt materiæ, E multis materiis con-

A stans," [Gl. Materiosus, J. Poll. 6, 171. " Schol. Hermog. de Inv. init. (354. Ed. Ald. T. 2.) Πρώτην καὶ καλλίστην εὕρεσίν φησι τῶν προοιμίων τῶν ἐξ ὑπολήψεως· πραγματικωτάτην δέ φησι τὴν πολυϋλοτάτην. Male editur πολυϋλωτάτην." Boiss. Mss.] Πρόσυλος, Materiæ adhærens, Qui rebus mundanis προστέτηκε, Carnalis: ab ὕλη, quod Theologis signif. Res mundanas s. Sordes rerum mundanarum. " Apud Theo- " logos de Eo dicitur, qui rebus materialibus et con- " cretis potius adhæret quam abstractis, h. e. rebus " caducis et mundanis, quem Carnalem vocant. Sic " Bud. πρόσυλος, inquit, Materiæ adhærens affixus- " que, h. e. Non spiritualis." [Psell. de Dæm. 41. 86. * " Προσύλως, Dionys. Areop. 285." Kall. Mss. * Φιλόϋλος, Theophyl. 1, 110. 397. Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 46. " Const. Manass. Chron. p. 1. 74." Boiss. Mss. " Martyrium S. Ignatii s. 18. Ignat. p. 10. τὸ φιλόϋλον, Ignis materiæ amans, Ep. ad Rom. s. 17. Carnalis, Andr. Cr. 270." Kall. Mss.]

Ὑλήεις, Sylvosus, Arboribus densus et opacus.
B Od. I. (191.) de Polyphemo, ἐῴκει ῥίῳ ὑλήεντι Ὑψηλῶν ὀρέων: A. (246.) καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ, ut Virg. quoque dixit, nemorosa Zacynthus. Itidem Hesiod. Θ. (484.) Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι. Fem. gen. facit ὑλήεσσα: Il. X. (479.) ὑποπλάκῳ, ὑληέσσῃ. Itidemque in Epigr. ὑλήεσσα χώρα legitur. Neutr. Ὑλῆεν ap. Hes. δασὺ, ξυλῶδες. [" Huschk. Anal. 235. Hymn. in Bacch., Jacobs. Exerc. 2, 58." Schæf. Mss.]

Ὑλόεις quoque affertur pro Sylvosus, Nemorosus, Arboribus densus et opacus; sed sine exemplo.

Ὑλώδης, itidem Sylvosus, Nemorosus. Xen. K. (5, 15.) Ὅσοι δὲ μὴ ἔρχονται αὐτῶν εἰς τὰ ἐργάσιμα, τοὺς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ὑλώδη. Et rursum, (7.) Ἐν δὲ τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς ὄζει, In locis sylvosis. Ὑλώδης signif. etiam Qui crassæ est materiæ, Fæculentus, quoniam ὕλη interdum pro Fæce et ὑποστάθμῃ usurpatur. E Diosc. 5, 87. Ὕδωρ γένηται ὑλῶδες, ἢ χυλῶδες, ἢ πηλῶδες, Aqua succi modo crassescat, aut cœnosa reddatur. [" Fæculentus,
C Thom. M. 472. 790. T. H. ad Plutum p. 408. Schneid. Scrr. R. R. 3, 1. p. 389." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 555. Schleusn. Lex. V. T. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 242. * Ἐφυλώδης, ibid. et Bekk. Anecd. 457.]

Ὑλαῖος, Sylvaticus, Sylvestris, etiam Luxurians frondibus et sylvescens, Epigr. in Astrolog. Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρῃ, Μηδέ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην, Herbam sylvaticam et luxuriantem. || Materialis. Synes. de Ins. Ποιναί τε γὰρ ὑλαῖαι τότε δὴ καὶ παρ' εἱμαρμένην κινοῦνται κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, Pœnæ materiales. [" Jacobs. Anth. 10, 274. 11, 99." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 10. * Ὑλῶοι δαίμονες, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 17. 19.]

Ὑλειώτης, ὁ, Sylvaticus, In sylvis degens, Sylvicola; Panis epith. in Epigr. [Diodori Zon. 4.] ubi legitur vocandi casu ὑλειῶτα, Sylvicola Pan, Sylvane. Vocatur idem et ἀγρότης et ὀρειβάτης, nec non Ὑλοβάτας, * φιλόδενδρος, ὀρεσσαύλου πόσις
D ἠχοῦς. Ubi etiam NOTA Ὑλοβάτας, Sylvigradus, Qui per sylvas graditur, ut ὀρειβάτης dicitur Montigradus. Supra autem habuimus Ὑληβάτας.

Ὕλημα, τὸ, [quasi ab * ὑλέω s. * ὑλάω,] i. q. ὕλη, in ea quidem signif. qua accipitur pro Fruticibus et stirpibus humilioribus, mediis inter arbores et herbas, propius tamen accedentibus ad genus herbaceum. Theophr. (H. Pl. 1, 6, 1.) Ἐν δὲ τοῖς θαμνώδεσι καὶ ὅλως τοῖς ὑλήμασιν, οἷον καλάμῳ, νάρθηκι καὶ τοιούτοις, Fruticosis et omnino materie humili, Gaza. Et rursum, Ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ἄλλων ὑλημάτων ἔνια τοὺς ψυχροὺς ἐζήτει τόπους, οἷον κενταύρειον, ἀψίνθιον. Idem de India loquens, Σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ὅλως τῶν δένδρων οὔτε τῶν ὑλημάτων, οὔτε τῶν ποωδῶν, ὅμοιόν ἐστι τοῖς ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ubi nota tres φυτῶν species, δένδρα, ὑλήματα, πώδη. Ita ut ὑλήματα eadem fere sint, quæ τὰ θαμνώδη: nam θάμνον itidem medium statuit inter arboracea et herbacea: H. Pl. 1, 5. Πρῶτα δ' ἐστὶ καὶ μέγιστα καὶ σχεδὸν ὑφ' ὧν πάντη τὰ πλεῖστα περιέχεται, τάδε, δένδρον, θάμνος, φρύγα-

νον, πία: c. 10. ejusd. libri, Πλείους αἱ διαφοραὶ τῶν ῥιζῶν ἐν τοῖς ὑλήμασι καὶ λαχανώδεσι. Ubi sicut ὑλήματα et λαχανώδη copulat, ita φρυγανώδη et λαχανώδη, c. 5. Gaza vocare solet Stirpes humiles. [" Jacobs. Anim. 322. Wyttenb. ad Plut. 1, 195. Schw. ad Appian. 3, 173." Schæf. Mss. • Ὑληματικὸς, Theophr. C. Pl. 6, 11, 10.]

Ὕλις, εως, ἡ, i. q. ὕλη: unde DERIV. Ὑλιουργὸς in Lex. meo vet. Nullum tamen hujus vocab. usum esse puto, aut certe valde perrarum.

Ὑλικὸς, Materialis, ὑλαῖος. Philo V. M. 3. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν τύπον ἐδημιουργεῖτο, ἐναποματτομένου τὰς σφραγῖδας τοῦ τεχνίτου ταῖς προσφόροις ἑκάστῳ ὑλικαῖς οὐσίαις, Artifice illa simulacra in idonea materia imprimente. Plut. Symp. 8. Ἡ πρὸς τὰς ὑλικὰς καὶ ὀργανικὰς ἀρχὰς πραγματεία. || Crassus, Mundanis sordibus inquinatus, Carnalis, in qua signif. a Theologis solet usurpari. Greg. Naz. Ὑλικοὶ τὴν διάνοιαν, Quorum mens crassis et terrenis tenebris obruta est. Idem Diabolum vocat ἀκάθαρτον καὶ ὑλικὸν πνεῦμα. [Theophr. C. Pl. 6, 6, 5. 6, 11, 1. " M. Anton. 4, 21." Kall. Mss. • Ὑλινὸς, Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 15. p. 154.]

[• " Ὑλότης, Materiæ ratio, q. d. Materietas, Ipsa materiæ fabrica, Merc. Trism." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Ὑλάζομαι, άσομαι, Materior, Lignor, i. e. Materiam s. Ligna colligo, Materiam s. Ligna comporto, ξυλίζομαι: ut Hes. quoque ὑλάσασθαι affert pro ξύλα συναγαγεῖν. [• Ὑλαστὴρ, unde • Ὑλαστήριος, e quo per contr.] Ὑλάστρια, ἡ, ET Ὕλασσα, ἡ, quorum illud significat Lignatrix, Mulier quæ ligna comportat, ἡ ὕλης φακέλους συγκομίζουσα, ut Thuc. loquitur, ἡ ξύλων ὕλην συγκομίζουσα, ut Philo. Hoc autem ὕλασσα ab Hes. exp. ξυλεία, φρυγανισμὸς, Lignatio, Lignorum et virgultorum congestio, Sarmentorum collectio. Sed metuo ne mendosum sit. AT Διϋλάζομαι exp. In materiam abeo, afferturque e Plat. Tim. Διϋλασμένα τῶν αἰτιῶν γένη, cum hac Ficini interpr., Causarum genera vim materiæ præparatæ obtinentia. [• " Περιϋλάζω, Martyr. S. Clem. 17." Kall. Mss.]

Ὑλίζω vero signif. Defæco, Fæcibus expurgo, Percolo ut fæcibus expurgem, Per colum transfundo defæcandi causa. Diosc. 3, 9. Ὑλίζεται δι' ὀθονίου: de sphondylio loquens, Ἀποτίθεται δὲ ὑλιζόμενος, ὡς τὰ λοιπὰ χυλίσματα. Cratinus autem Ὕλιζε τὰς ῥῖνας, Muco expurga nares, dixit, pro ἀπόμυττε, Emunge, J. Poll. 2. [" T. H. ad Plutum p. 409." Schæf. Mss.: Gl. Liquo, Colo, Sacco. • Ὑλισμός· Fusio. " Clem. Alex. Pæd. 1. p. 96. Iren. 14, 8. p. 73." Kall. Mss.] Ὑλιστὴρ, ῆρος, ὁ, Colum, Cribrum, Saccellus per quem aliquid transfunditur, ut a fæcibus repurgetur, J. Poll. 6, (19.) c. 2. Ὅτῳ δὲ διηθεῖται, (ὁ οἶνος) ὑλιστὴρ καὶ τρύγοικος. Utitur et Diosc. 2, [123. p. 102. Gl. Saccus vinarius. " T. H. l. c. Valck. Adoniaz. p. 282. Heringa Obss. 169. Phryn. Ecl. 132(=308. Lob.)" Schæf. Mss. Geop. 7, 37. 20, 46. Barker. ad Etym. M. 1128. • Ὑλιστήριος, e quo] Ὑλιστήριον ET Ὑλίστριον pro eod., Schol. Nicandri Ἀ. 493. exponens hæc verba, οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψαις, Κυρτὶς, inquit, κατασκεύασμά τι ἐκ λεπτῶν σχοινίων γεγονὸς, ᾧ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται περὶ τὴν τῶν μύρων ἔκθλιψιν, ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες ἢ καὶ ὑλίστριον. [• Ὑλιστὸς, Diosc. Parab. 2, 34. • Ὑλιστικὸν, Gl. Fusionaticum.] " Ἀφυλίζω, Defæco. Unde infin. " ἀφυλίσαι ap. Etym., sed sine expositione; tantum " enim dicit esse comp. ex ἰλὺς per metathesin verso " in ὕλις. Ego ab ὕλη potius derivandum censeo, " ut et simplex ὑλίζω." [" Cornel. Long. Epigr. 1." Schæf. Mss. " Suid. v. Διήθησις." Kall. Mss. • " Ἀφύλισμα, Hes. v. Ὀῤῥός." Boiss. Mss.] Nec non COMP. Διϋλίζω, pro simplici ὑλίζω, Defæco, Per colum transfundo, Percolo, διηθέω. Diosc. 5, 82. de helleborite vino, Ἐνειλήσας ὀθονίῳ κρέμασον ἡμέρας μ', εἶτα διϋλιζε, Postea percolato. Plut. (8, 765.) Ὅ,τι γὰρ στόμωμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος ἐστὶ, τοῦτο ἐν τῷ διϋλίζειν ἐξαίρουσι καὶ ἀποκρίνουσι. [Barker. ad Etym. M. 1128. " T. H. ad Plutum. p. 409." Schæf. Mss. " Purgo, Stob. p. 13." Wakef. Mss. Geop. 8, 34, 1. Schleusn. Lex. N. T.] Διϋλιστὴρ, ῆρος, ὁ, Colum, i. q. ὑλιστὴρ s. ἠθμὸς, Bud. [Barker. l. c. " Toup. Opusc. 1, 173." Schæf. Mss.: Gl. Qualus.] " Διειλιστὴρ, Colum, VV. LL. perperam pro διϋλι- " στήρ." [• Διϋλιστήριον, Epiph. 1, 909.] ET Διΰλισις, ἡ, Percolatio, Per colum transfusio; διήθησις, Suid. [• " Διϋλισμὸς, Percolatio, Clem. Alex. 96. Recreatio, Relevatio, Iren. 84." Kall. Mss. • Διϋλιστὸς, Gal. 10. p. 542. ὕδωρ. • Ἀδιΰλιστος, de Comp. Med. sec. Loc. 9. p. 613. • Ἀποδιϋλίζω, Ignat. ad Phil. 1. 3. Ep. ad Rom. in Epigr. p. 36. cf. Pears. p. 47. Secerno, Cyrill. Hier. 127. • Ἀποδιϋλισμὸς, Ignat. p. 26. cf. Pears. (Voss. p. 281.)" Kall. Mss.] " Προδιϋλίζω, Ante percolo, per colum transmissum " purgo. Diosc. 1, 94. Δεῖ μέν τοι προδιϋλίζειν πᾶσαν " ῥητίνην τήκοντας." [• " Συνδιϋλίζω, Clem. Alex. 795. e Theodoto." Kall. Mss. • Ἐξυλίζω, Gal. 10. p. 537. • Καθυλίζω, Barker. ad Etym. M. 1128. Athen. 420. Καθυλίσαι τὸν οἶνον, Percolare vinum. " T. H. ad Plutum p. 409." Schæf. Mss.]

[• " Ὑλάδια σῦκα, Ficorum species quædam, memorantur ap. Athen. 78., sed ibi pro ὑλάδια videtur • κοιλάδια leg." Schw. Mss.]

" Ὑλίαι, Præsegmina coriorum, VV. LL. Extat " ap. Hes. duobus in ll." [Hinc Lat. Solea, Salmas. ad Scr. H. A. 290.]

" Ὕλιγξ, Lancea: ὕλιγγες, λόγχαι, Hes."

ΥΠΕΡ, præp. CUM GEN. Super, (quod et factum ex illo est, teste etiam Gell. 13, 9.) vel Supra. Il. (B. 20.) Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Stetit autem supra caput. Apoll. Rh. (1, 745.) ὑπὲρ μαζοῖο, Supra mammam s. Super. Itidemque ap. Hom. ὑπὲρ μαζοῦ. Soph. (Aj. 1279.) Πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ. Itidemque in soluta oratione. Plato Timæo, Ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίσταται, Supra terram grando concrescit. Theophr. (C. Pl. 3, 3, 1.) Τὰ ὑπὲρ γῆς, εὐτραφέστερα ποιεῖ. Lucian. (2, 926.) Καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, Super terram relictus amicus et superstes. Quod ὑπὲρ γῆς oppositum habet ὑπὸ γῆν, ap. Plut. c. Colot. Καὶ τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν ἀρετῆς ἀντάξιον μὴ τιθέμενος, Quicquid auri super terram et sub terra est. Nonnunquam vero locus aliquis dicitur esse ὑπὲρ, Super alium. Thuc. 2, (48.) Ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου. Apud Eund. Οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, redditur, Urbi imminentes. Item, Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων, Siculi montani, οἱ ἐπὶ τῶν ἄκρων ὄντες καὶ ὀρεινοί.

Ὑπὲρ est etiam Pro, ut Dem. Or. ὑπὲρ Κτησιφῶντος, Pro Ctesiphonte. Sic ὑπὲρ σοῦ λαλῶ, et ὑπὲρ σοῦ ἐνίσταμαι: hic enim ὑπερηγορίαν declarat, ut inquit Eust. Sed ὑπὲρ σοῦ potest reddi interdum non solum Pro te, vel Nomine tuo, sed etiam Tua causa, vel In gratiam tuam, ut e sequentibus patebit exemplis. Isocr. Ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἢ σφῶν αὐτῶν ἄμεινον βουλευόμενοι. Sic, Ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων, Pro utilitate communi. Dem. Ἀλλ' ὑπὲρ εὐδοξίας καὶ τιμῆς ἤθελον τοῖς δεινοῖς αὐτοὺς διδόναι. Tale est ap. Isocr. Ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης θνήσκειν ἐθέλοντες. Evag. Enc. Ὑπὲρ ὧν ἡμεῖς μὲν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐστήσαμεν. || Ab Eod. dicitur vicissim διδόναι δίκην ὑπέρ τινος, ubi Latine potest omitti præpositionis interpretatio, cum dicatur Dare pœnas alicujus rei; aut etiam reddi præpositione De, cum dicatur interdum, Dare pœnas de re aliqua; sed rarissime. Talem certe usum habet præp. Pro, ap. Terent., cum verbo Ulciscor. Est autem ille Isocr. locus, in Busir. Enc. Ὑπὲρ ὧν τὴν μὲν ἀξίαν δίκην οὐκ ἔδοσαν, οὐ μὴν ἀτιμώρητοί γε διέφυγον. Apud Dem. Ὑπὲρ ὑμῶν, quod reddi possit Pro vobis, Bud. maluit interpretari E re vestra, (1473.) Καὶ πλεῖστα πεπραγματευμένον τῶν νυνὶ ζώντων ὑπὲρ ὑμῶν, Et qui plurima e re vestra egerim omnium hujus ætatis. Ubi fortasse reddi etiam possit, Causa vestra, In gratiam vestram. Sic ap. Herodian. (8, 5, 21.) Μηκέτι δὲ πορθοῖεν Ἰταλίαν ὑπὲρ τυράννου κατεγνωσμένου καὶ μεμισημένου, Neque Italiæ bellum inferrent in gratiam tyranni omnibus damnati et invisi. At pro Causa tua, Propter te: extat et Il. Z. (524.) τὸ δ' ἐμὸν κῆρ Ἄχνυται ἐν θυμῷ

ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω, i. e. διὰ σὲ, inquit Eust., καὶ ὡς ἄν τις εἴποι, χάριν σοῦ. Idem sive pro ἕνεκεν s. pro ὑπεράνω, de qua signif. primo loco dictum est, accipi posse ait ap. Il. H. (449.) Τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ. Sic vero ὑπὲρ αὐτοῦ φοβοῦμαι, quidam interpr. Timeo ejus causa, cum alioqui reddi commode possit Timeo de illo, aut, quod loquendi genus est usitatius, Timeo illi. Plut. Δεδίασιν οἱ βασιλεῖς ὑπὲρ τῶν ἀρχομένων, οἱ δὲ τύραννοι τοὺς ἀρχομένους. Interdum ὑπὲρ σοῦ, Pro te, i. e. Fungens vice tua. Dem. (242.) Ἐρώτησον αὐτούς· μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω.

Ὑπὲρ, pro διὰ, Propter, vide in proxime præcedente tmemate.

Ὑπὲρ, pro πρὸς, Per, ea signif. qua dicitur, Rogo te per Deum. Greg. Naz. Ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι. Manavit autem jam inde ab Hom. hic usus præpositionis ὑπέρ. Legimus enim ap. eum Il. Ω. (466.) Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο Λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.

B Ὑπὲρ, pro περὶ, De, Gal. ad Gl. 1. Ὑπὲρ πασῶν γράψαι οὐκ ἐγχωρεῖ. Sic etiam cum δεδιέναι, ὑπέρ τινος dicitur, potest ὑπὲρ reddi præpositione De, ut paulo ante docui.

Ὑπὲρ τοῦ, sequente infin., diversis modis reddi potest. Isocr. Ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης ἀποθνήσκειν ἐθέλοντες, Ad consequendam gloriam, Ut consequerentur gloriam, Consequendæ gloriæ causa. Sic ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, ap. Plut. Sed frequenter post ὑπὲρ τοῦ, sequitur particula μή. Plut. Lycurgo, Ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα, Ne tyrannis existeret, oriretur. Æschin. Ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τὰ μέτρια, Ne fiant. Philo, Ὑπὲρ τοῦ μὴ πλάζεσθαι κατὰ τὴν πορείαν, Ne in itinere deerrarent. Possit vero his quoque ll. adhiberi particula Ut, dicendo Ut ne pro Ne. Ceterum invenitur et aliter reddita hæc præp., illam constr. habens: Plut. Fabio (8.) Παρέδωκεν ὁ Φάβιος τῷ Μινουκίῳ τὴν δύναμιν ὑπὲρ τοῦ μὴ μάχεσθαι, Tradidit Fabius Minucio exercitum ea conditione, ut non pugnaret. Invenitur ὑπὲρ τοῦ sequente infin., ubi resolvi etiam potest in τό: Herodian. 8, (7, 15.) Ὑπὲρ δὲ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἕξομεν.

C Ὑπὲρ ὧν, interdum pro Idcirco ponitur, et vim suam naturalem non retinet, quia jam duæ dictiones esse desinunt, et in aliam partem orationis transeunt, Bud.; qui etiam subjungit h. Isocr. l., in Paneg. Τὴν δ' ἡμετέραν πόλιν ἱκανὴν νομίζοντες εἶναι μόνην ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν ὁ πατὴρ αὐτῶν πάντας εὐηργέτησε, h. e. ἀνθ' ὧν, inquit. Sed non video cur ap. eum debuerit SCRIBI Ὑπερῶν conjunctim: cum ὑπὲρ ὧν sit pro ὑπὲρ ἐκείνων ὧν, posito ὧν pro ἅ. Tale certe est ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν etc., quale supra, Ὑπὲρ ὧν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν. Nec video quomodo in illo Isocr. loco reddi possit adverbio Idcirco, aut alio hujusmodi.

Ὑπὲρ, CUM ACCUS. pro Ultra, (sicut et Supra hanc signif. interdum obtinere videmus,) Trans, ut in Prov. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Herodian. 7, (2, 13.) Καίτοι ὑπὲρ γαστέρα τοῦ ἵππου βρεχομένου, Supra alvum, Polit. Sic reddi potest Supra, et cum dicitur a Dem. D Ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Supra dignitatem. Et ap. Plut. Ἐγγὺς θεῶν καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς, Supra nos, captum nostrum. Cui simile est, ὑπὲρ ἄνθρωπόν ἐστι, Supra hominem est, Captum humanum excedit, s. Facultatem humanam. Affertur rursus, Ὑπὲρ ἡμᾶς λίαν ἐστὶ τὸ λεγόμενον, pro Longe majus est quam ut noster sensus assequi possit. Alicubi comparativo ad exprimendam vim præpositionis uti possumus, ut Ὑπὲρ χιόνα λάμπειν, Splendidum esse supra nivem, Nive splendidiorem esse. Sic ap. Herodian. (3, 14, 5.) Ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν, Vegetiora erant quam etc. Alicubi redditur, Supraquam, ut ὑπὲρ λόγον, Supraquam dici potest. Cum vero computationi annorum, vel mensium, vel dierum adhibetur, alio etiam modo vis ejus exprimi potest: Ὑπὲρ ἑξήκοντά ἔτη γεγονὼς, Natus supra sexaginta annos s. Ultra, s. Qui annum sexagesimum excessit. Possumus autem hoc verbo uti et in hoc loquendi genere, licet diverso, Ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν, ap. Lucian. Iconibus, Aquæ modum in dicendo excedere, s. mensuram, Ultra clepsydræ modum orationem suam protrahere. Alioqui de tempore dictum ὑπὲρ reddi etiam potest Ante: Thuc. 1, (41.) Πρὸς τὸν Αἰγινητῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον, cui opp. μετὰ τὰ Μηδικά.

Ὑπὲρ, Præter, Contra: ea signif. qua dicimur aliquid præter decorum facere, vel Contra jus et fas. Il. Γ. 59. Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. Possit tamen fortassis ὑπὲρ hic quoque reddi Ultra, ut sit, Ultra quam decet, Ultra quam jus et æquum postulat. Itidemque ap. eum legitur ὑπὲρ μόρον, et ὑπὲρ μοῖραν. Apud Apoll. Rh. autem ὑπὲρ μοῖραν quidam interpr. etiam Obstante fato. Ceterum ut hic ὑπὲρ exp. παρὰ, sic etiam cum dicitur ὑπὲρ μίαν ἡμέραν: censetur enim i. valere q. παρὰ μίαν ἡμέραν, Tertio quoque die, Alternis diebus. Et ita sonaret ὑπὲρ μίαν ἡμέραν quasi quis diceret, Transcendendo unum diem.

Ὑπὲρ pro κατὰ posse accipi putat Eust. ap. Od. I. (259.) Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Hic enim ὑπὲρ pro κατὰ posse intelligi existimat, vel certe ἀντιπτωτικῶς pro ὑπὲρ ἄνω. Apud Il. M. (289.) τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει, exp. εἰς τὰ ὕπερθε τοῦ τείχους κτύπος ἦν.

Ὑπὲρ indicare interdum τὸ ἔξωθεν, et τὸ ἄνωθεν, vide in col. seq. initio, e Plut.

Ὑπὲρ invenitur etiam junctum adverbiis quibusdam, e quibus sunt, ἄνω, ἄγαν, λίαν. Et alicubi conjunctim, alicubi disjunctim scriptum extat; sed ut frequentior, ita etiam melior, meo quidem judicio, scriptura est, quæ ipsum cum adverbio conjungit, præsertim cum ἄνω. Ideoque illam secutus sum supra, in Ἄνω, T. 1. col. 474., ubi etiam signif. vide. Apud Eust. tamen, ut alios omittam, LEGITUR Ὑπὲρ ἄνω, p. 1629. Quod autem attinet ad VOCEM Ὑπεράγαν, nec non ad VOCEM Ὑπερλίαν, quamvis eadem sit utriusque natura, ut ita dicam, eademque forma utrumque dicatur, invenitur tamen potius conjunctim Ὑπεράγαν quam disjunctim SCRIPTUM Ὑπὲρ ἄγαν: ap. Paulum autem contra SCRIPTUM Ὑπὲρ λίαν, non Ὑπερλίαν: ideoque illius, non hujus scripturæ mentionem feci in Ἄγαν, T. 2. col. 702. Sonat autem utrumque q. d. Supraquam valde, i. e. Maxime, Vehementissime.

Ὑπὲρ interdum invenitur, sicut et aliæ præpp., disjunctum a suo verbo per anastrophen, quem alii aliis nominibus appellant, collocata. Hesiod. Ἔργ. (1, 215.) δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει, pro ὑπερίσχει ὕβριος, Jus injuriam superat, Jus s. Justitia plus pollet quam injuria.

Ὑπὲρ in comp. auget, sicut Lat. Per et Quam, cujus usus exemplum habes paulo ante cum adverbiis quoque ἄγαν et λίαν. Atque adeo per se etiam indicare τὸ ἄγαν et τὸ σφοδρὸν, testatur Plut. col. seq. Sed cum verbis nonnullis vim etiam comparativi habet. Habemusque exemplum ap. Aristot. Polit. 4. Ὑπερτείνει τῷ ποιῷ ἢ λείπεται τῷ ποσῷ, Magis superat qualitate, quam deficiat quantitate. Nisi quis μᾶλλον addi aut certe subaudiri debere dicat, ut et alibi omitti videmus.

[" Ὑπὲρ, Thom. M. 868. Markl. Suppl. 383. 940. ad Charit. 783. Wakef. Ion. 46. Trach. 491. S. Cr. 4, 245. Diatr. 10. Musgr. Ion. 1209. Abresch. Æsch. 2, 9. Luzac. Exerc. 96. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Cattier. Gazoph. p. 91. Porson. Or. 1185. T. H. ad Plutum p. 397. Gesner. Ind. Orph. ad Xen. Eph. 282. ad Xen. Mem. 4, 3, 12. Valck. 249. Zeun. ad Xen. K. Π. 254. In obsecrationibus, Brunck. Apoll. Rh. 220. 232. Ruhnk. ad H. in Cer. 64. Mitsch. 135. Ilgen. Hymn. 521. Conf. c. ὑπὸ, Porson. Hec. p. 85. Ed. 2. ad Lucian. 3, 75.: cum περὶ, ad Diod. S. 1, 231. 297. 476. 490. 708. 2, 169. 238. 439. ad Lucian. 1, 575. 3, 35. 162. ad Dionys. H. 1, 277. 442. 597. 2, 730. Boiss. Philostr. 618. ad Dem. de Cor. p. 84. Harl. alt. Subaud., Valck. Hipp. p. 255. Adv., Mitsch. H. in Cer. 135. Cum gen., ibid. Theætet. 5. Heyn. Hom. 6, 273. ad Diod. S. 1, 231. Ultra, Dionys. H. 1, 54. De, 80. 97. 98. 144.

249. 5, 122. Plato Charm. p. 89. Pro salute, Mitsch. H. in Cer. 135. Ob, Propter, ad Xen. Eph. 201. Pro, Propter, Valck. Phœn. p. 449. Ad, Prope, Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 159. Ὑπὲρ χιλίων, Plusquam 1000, Diod. S. 2, 528. Ἀγγέλλειν ὑπέρ τινος, Lucian. 3, 75. Νεῶν ὕπερ, Heyn. Hom. 5, 386. Ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ —, Xen. Mem. 1, 1, 17.: Eur. Phœn. 1340. Ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ, ubi Brunck.: — 'Differentia, quam statuit Markl. ad Lys. 162. Reisk., non ubique observatur; ὑπὲρ adhibetur pro περὶ et ὑπό. Quandoque significat De, quandoque Propter, Ob. Vide eund. Markl. Suppl. 1125.' An cum dat.? ad Eur. Herc. F. 293. Cum accus., Antip. Sid. 92. Chæremon 2. Ultra, Porson. Hec. p. 7. 42. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 273. Supra, Valck. Diatr. 12. Extra, de loco, Musgr. ad Eur. Hec. 53. Ὑπὲρ ἅπαντα ταῦτα, Dionys. H. 2, 1156. Ὑπὲρ τοῦτο, Boiss. Philostr. 379. Ὑπὲρ ὅρκια, Heyn. Hom. 4, 510. 515. 566. 602. 5, 286. Ὑπὲρ μόρον, Valck. Phœn. p. 405. Ὑπὲρ ἄνθρωπον, Wessel. Diss. Herod. 200. Ὕπερ, Thom. M. 835." Schæf. Mss. "Ὑπὲρ οὗ, De quo, Dionys. H. 1, 1254. Ὑπέρ γε, Athen. p. 7. I. q. περὶ, Jambl. V. P. 118." Wakef. Mss. Od. O. 261. Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος κ.τ.λ. Ælian. H. A. 16, 15. Καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆσδε τῆς σοφίας περιγίνεται — κατοικεῖν. Conf. c. ἀπὸ, ad Dionys. H. de C. VV. 151. Schæf. "Cum gen., ut 1, 8. ὑπὲρ ὧν, Pro quibus, Ad quos defendendos: 2, 33. Κἂν διομόσασθαι δοκῶ ὑπὲρ Κριτίου, Vel jurare me posse puto pro Critia: (ut Cic. Cat. M. 2. Ut etiam pro Scipione pollicear:) Vel jurejurando affirmare posse mihi videor de Critia. Cum accus., ut 3, 6. Καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς πολλοὺς τῷ νῷ διαφέρων, Et cum nos, vulgus, sapientia præstes." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "Demosth. 572. Ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ παραβῆναι τὸν νόμον τοσαύτην ἔδωκε δίκην. Pro περὶ, 119. Ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ Φιλίππου, καὶ ὧν ἐκεῖνος πράττει νῦν, οὐχ οὕτως ἔχουσιν: Pro, i. e. E re, 759. Τοὺς νόμους ὡς πρᾳοτάτους καὶ μετριωτάτους εἶναι ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων μάλιστά ἐστι." Seager. Mss. Ὑπὲρ μᾶλλον, Suid. Lobeck. Phryn. 48. Sine casu, Schleusn. Lex. N. T. Valck. Schol. in N. T. 2, 150.: Ἀποθνήσκειν ὑπέρ τινος, 324. 433.]

"Ὑπείρ, poëtice pro ὑπὲρ, Super. Od. I. (254.) "Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα τοί τ' ἀλόωνται," ["Heyn. Hom. 6, 237. Xen. Eph. p. 12. Ilgen. ad Hymn. 339." Schæf. Mss.]

Ὑπέρτερος, Superior, Superiore et altiore loco constitutus; Superior, i. e. Qui aliqua re superat et excedit alium, Præstantior, Major. In qua signif. nonnunquam habet adjunctum accus. vel dat. ejus rei qua aliquis alium superat. Opp. K. 3, (302.) Ἄλλος δ' αὖ μέγεθος μὲν ὑπέρτερος, Statura superat reliquos, et procerior est. Plut. Pericle, Δυνάμει πολλῶν βασιλέων ὑπέρτερος, Viribus et potentia multos reges superans. Simpliciter autem Herodian. 6, (6, 9.) Εἰ καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, Quamvis bello superiores fuisse viderentur. Item de rebus inanimatis dicitur pro Præstantior, Potior. Il. Λ. (290.) ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε, Præstantiorem et majorem gloriam. Nonn. (Jo. 67.) Μείζονα μαρτυρίην μετέχω καὶ ὑπέρτερον ὀμφήν, ubi etiam nota ὑπέρτερος ὀμφὴ pro ὑπερτέρα. Soph. vero (Aj. 57.) dixit ἐξ ὑπερτέρας χειρὸς pro ἰσχυροτέρας, i. e. μετὰ δυνάμεως μείζονος. || Ὑπέρτερα κρέα in victima dicuntur Carnes exteriores, quæ forinsecus objacent, ut ἔγκατα, Interanea s. Intestina. Scribit enim Hes. ὑπέρτερα κρέα dici τὰ ἐκτὸς τοῦ σώματος, sc. πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐντός. Itidemque Lamprias ap. Plut. Symp. 5, 8. docens præp. ὑπὲρ significare non solum τὸ ἄγαν et τὸ σφοδρὸν, verum etiam τὸ ἔξωθεν et τὸ ἄνωθεν, patere id ait e comp. ὑπέρθυρον et ὑπερῷον, nec non ex eo, quod Poëta etiam κρέα ὑπέρτερα vocarit τὰ ἔξω τοῦ ἱερείου, sicut ἔγκατα, τὰ ἐντός: sc. sub finem Od. Γ. Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο. Itidemque v. 65. Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο, Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Ubi Eust. ὑπερτέρων nomine significari ait vel τὰ νωτιαῖα, (quoniam superiorem locum

A obtinet dorsum in quadrupede,) vel τὰ ὑπεράνω κείμενα τοῦ πυρός: vel etiam τὰ ἔξωθεν, ad differentiam τῶν ἔνδον, i. e. σπλάγχνων, quæ prius comedebant: [cf. Arat. 576. et Schol.] || Vett. Iones ὑπέρτερον dixerunt etiam Juniorem, τὸν νεώτερον, ut Eust. annotat ap. Il. Λ. (785.) Τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς, Πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσί· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων: ut Poëta dicat Achillem esse νεώτερον, filium autem Nestoris πρεσβύτερον. Quæ exp. verisimilior est, γενεὴν accipiens pro Ortu s. Natu: minus probabilis ea quæ pro εὐγένεια accipit, i. e. Nobilitate generis: ut et Hes. ὑπέρτερον affert pro νεώτερον, ὕστερον. Sed eam signif. si per se obtinet, redundabit dat. ille γενεῇ. Idem tamen cum ὑπερτέρα in propria signif. exposuisset ὑψηλοτέρα, subjungit non solum νεωτέρα, verum etiam πρεσβυτέρα, i. e. Senior, Antiquior: ut ὑπέρτεροι dicantur et οἱ μεταγενέστεροι et οἱ προγενέστεροι. Rursum ὑπέρτερον exp. ἔσχατον, Extremum, Ultimum. ["Abresch. Æsch. 2, 29. Heyn. Hom. 6, 259. 7, 81. Toup.
B Append. in Theocr. p. 23. Opusc. 1, 291." Schæf. Mss. * "Ὑπερτέρως, In superiori parte, Apollon. Lex. v. Ὑπέρτερα." Schleusn. Mss.] Ὑπερτερέω, Sum superior. Quod cum gen. construi annotat Suidas, afferens etiam cum Hesychio ὑπερτεροῦν pro δεσπόζον. ["Ad Lucian. 1, 721. ad Diod. S. 1, 4." Schæf. Mss. "Eust. 55, 16." Seager. Mss. Schæf. Æsop. 150.] NEC NON Ὑπερτερεώτερος, idem cum ipso ὑπέρτερος significans, i. e. Superior; nec non Junior, νεώτερος, Hes. [Præstat Ὑπερτερώτερος.] ITEM Ὑπερτερία, ἡ, quod Hesychio est πῆγμα τῆς ἁμάξης, τὸ ἄνωθεν τῆς ἁμάξης ἐπιτιθέμενον, Polluci τὸ ὅλον ἐπίθεμα τοῦ ἅρματος. Eustathio vero τετράγωνον πλινθίον τῷ ἄξονι ἐπικείμενον: quod πείρινθα etiam nominari a Poëta tradit: sc. Il. Ω. (190.) de Priamo ad Achillem iter facturo, υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. Ubi rursum annotat, πείρινθα esse τὸ πλινθίον τὸ ἄνω τῆς ἁμάξης, ὅπου τὰ φορτία ἐπιτίθενται: quod ὑπερτερίην quoque appellari διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος. Ab
C antiquis autem dici, πείρινθα esse τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν, i. e. τῶν τῆς οἰσύας λύγων: a Xen. vocari κάνναθρον, e κάννη significante τὴν ψίαθον: sicut hodieque storeæ e vitilibus imponi curribus solent. Utitur autem hoc vocab. idem Hom. Od. Ζ. (70.) ἀτὰρ τοὶ δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν, Storea superimposita instructam. Apud Hes. rursum LEGIMUS Ὑπερτῆρα, τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα: forsan a nom. ὑπερτήρ. Idem ὑπερτερίῃσιν affert pro νεωτερισμοῖς, ὑπερηφανίαις. ["Brunck. ad Poët. Gn. 288. (Theogn. 418.) Timæi Lex. 266. et n." Schæf. Mss. "Opp. K. 1, 530." Wakef. Mss. Plato Theæt. 42.]

COMP. Καθυπέρτερος, itidem Superior, Excelsior, Eminentior, ut simplex ὑπέρτερος. Plut. Probl. Rom. de boreali s. septentrionali mundi parte, Ὃ δὴ τοῦ κόσμου δεξιὸν ἔνιοι τίθενται καὶ καθυπέρτερον: Pericle, Δεισιδαιμονίας δοκεῖ γενέσθαι καθυπέρτερος, i. e. οὐχ ἥττων, Non passus esse sese vinci et superari. Xen.
D Ἀπ. 4, (6, 14.) Οὐκοῦν ἐν μὲν χρημάτων διοικήσει κρατοίη ἂν ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν· ἐν δέ γε πολέμῳ, ὁ καθυπερτέραν τῶν ἀντιπάλων. Et Thuc. 5, (14.) p. 169. Δοκοῦντες τῇ παρούσῃ εὐτυχίᾳ καθυπέρτεροι γενήσεσθαι. Hes. καθυπερτέρους exp. πλεονεκτοῦντας. Apud Herod. vero (1, 65. 67.) LEGITUR Κατυπέρτερος, Ionice aspirata in tenuem mutata. ["Ad Charit. 224. ad Herod. 654." Schæf. Mss.] Καθυπερτερέω, Præsto, Superior sum, Antecello. Areth. in Apoc. 1. Ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπερτερεῖ κατὰ τὸ κρεῖττον. ["Ad Charit. 787. (224.) ad Herod. 654. ad Paus. 349." Schæf. Mss. * Καθυπερτέρησις, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 10. p. 179.]

Ὑπέρτατος, Supremus, Summus, Altissimus. Il. Ψ. (451.) Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, Altissimus in specula. I. e. In celsissima specula. Nonnunquam accipitur pro Maximus, ut ὑπέρτερος pro Major. ["Brunck. Aristoph. 3, 121. Heyn. Hom. 6, 341. 7, 81. Valck. Hipp. p. 225." Schæf.

Mss. "Dionys. P. 1166." Wakef. Mss. * "Ὑπερτάτως, Dionys. Areop. 27. 28." Kall. Mss. * Ὑπερώτατος, pro ὑπέρτατος, Pind. N. 8, 73.]

Pro hoc ὑπέρτατος facta syncope DICITUR Ὕπατος, UT Νέατος pro νεώτατος, et Lat. Summus pro Supremus, Imus pro Infimus. Il. Ψ. (165.) Ω. (787.) Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ, In summa pyra, i. e. In summa et suprema rogi parte, altissima pyra, rogo excelsissimo, ut in Epigr. legimus ὕπατον ὄρος, Mons altissimus, sublimissimus, ubi etiam ὕπατον κλέος, Summum et maximum decus. Dii quoque dicuntur ὕπατοι, quoniàm supremum locum obtinent, cœlum sc., ut ὕπατος Ἀπόλλων in Epigr. Supremus s. Summus Apollo. Peculiariter autem Jovi id epith. tribuitur, quoniam supremo inter ceteros deos loco est: unde et μέγιστος nominatur, i. e. Maximus. Aristot. de Mundo, Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν· ὕπατός τε διὰ τοῦτο ὠνόμασται, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ. Il. T. (258.) Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Jupiter opt. max., Θ. (31.) Κρονίδη ὕπατε κρειόντων. Sic Epigr. ὦ ὕπατε Ζεῦ, O summe s. supreme Jupiter. Item ap. Musicos et eos qui de musica scripserunt, ὑπάτη χορδὴ, Suprema s. Summa chorda: opposita τῇ νήτῃ, Infimæ: quarum illam Nicomachus in enchiridio de Harmonia, e planetis assignat Saturno, propter tardissimum motum, locumque in cœlo supremum: hanc vero, τὴν νήτην, Lunæ, utpote quæ infima sit et terris citima, omniumque celerrime moveatur. Sed notandum est, sæpius omisso subst. simpliciter DICI Ὑπάτη pro ὑπάτη χορδή, ut νήτη pro νήτη χορδή: unde ap. Suid. Ὑπάτη, χορδὴ μουσικὴ βαρὺν φθόγγον ἀποτελοῦσα. A Martiano Capella vocatur Principalis, ut l. 9. in c. de Tropis, ὑπάτη ὑπάτων, h. e. Principalis principalium: ὑπάτων διάτονος, Principalium extenta: ὑπάτη μέσων, Principalis mediarum. Meminit et Vitruv. 5, 4. ubi inter alia, Qui lichanos in harmonia dicitur, ab hypate distat hemitonium. Ibid. Tetrachorda autem, inquit, sunt quinque: primum, gravissimum, quod Græce dicitur ὕπατον: secundum, medianum, quod appellatur μέσον: tertium, conjunctum, quod συνημμένον dicitur: quartum, disjunctum, quod διεζευγμένον nominatur: quintum, quod acutissimum est, Græce ὑπερβόλαιον dicitur. Sic Martianus l. 9. in c. de Tonis, Tetrachordum quippe est quatuor sonorum in ordine positorum congruens fidaque concordia. Sunt autem tetrachorda, principalium, mediarum, conjunctarum, separatarum, excellentium. Et primum tetrachordum, quod est gravius, incipit a principali principalium, et desinit in principalem mediarum. Verum principalium et mediarum connexum, quod conjunctarum vocatur, erit tetrachordum a media in neten conjunctarum; atque ab his divisum, longeque discretum, quod est quartum divisarum, a submedia in neten separatarum usque conjungitur. Quod autem e diversis conjunctum est, in acutiorem sonum et quintum excellentium profertur. Ubi obiter etiam NOTA Μέση, ET Συνημμένη, ET Διεζευγμένη, NEC NON Ὑπερβόλαιος: ITEM Τετράχορδον. Nota etiam quomodo Vitruv. hæc chordarum genera vocet Latine, quomodo item Martianus. [Plut. de Musica p. 1142.] Est vero ET Παρυπάτη χορδὴ, SICUT Παρανήτη ET Παραμέση. Quarum meminit Vitruv. l. c., ubi inter alia, Parhypate, inquit, quæ in harmonia distat diesi, in chromate mutata habet hemitonium, in diatono vero tonum. A Martiano vocatur Subprincipalis, ut in c. de Tropis, Tertius, παρυπάτη ὑπάτων, i. e. Subprincipalis principalium: sextus autem, παρυπάτη μέσων, quod est Subprincipalis mediarum. Sic autem nominatur παρυπάτη, quoniam τῇ ὑπάτῃ proxima est, et pene suprema, ut παρανήτη penultima, s. pene ultima, ut Martianus appellat. UNDE Παρυπατοειδεῖς soni ap. Eund., eod. l., in c. de Sonis. Meminit et Aristot. hujus παρυπάτης et superioris ὑπάτης in Probl. || Ὕπατοι, Suidæ sunt etiam Species quædam ἰχθύος κητώδους: quos πρόβατα quoque nominari ait et πρέποντας, et annumerari forsitan eis

A posse τοὺς ὄνους. Forsan a magnitudine et celsitate id nominis invenere; ideoque et πρέποντες dicti sunt, quod ea ceteros antecellerent. || Ὕπατος pro Imo etiam et profundissimo accipitur, ut cum Apoll. Rh. 2, (207.) dicit, ἐξ ὑπάτοιο Στήθεος ἀμπνεύσας, Ex imo profundissimoque pectore, ut Schol. quoque exp. ἐκ βάθους: (3, 1213.) ἡ δ' ἀίουσα Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν. Sic Virg. habitatque sub alto Pectore. Et, manet alta mente repostum. Item, Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatu. Similiter Altæ radices, Altum mare, Alti fluvii, Altus sopor. Posset autem hoc ὕπατος pro Imo usurpatum, ex ὑπὸ potius quam ex ὑπὲρ derivatum esse videri.

Ὕπατος ap. Græcos rerum Romanarum Scriptt. signif. Consul, quod sc. ap. consules post exactos reges, summa esset potestas. Dionys. H. 4. p. 199. Τοὺς δὲ ἄρχοντας τούτους ἔταξαν καλεῖσθαι κατὰ τὴν ἑαυτῶν διάλεκτον, Κωνσιλίους· τοῦτο μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν τοὔνομα, συμβούλους ἢ προβούλους δύναται δηλοῦν· κωνσίλια γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰς
B συμβουλὰς καλοῦσιν· ὕπατοι δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ἀνὰ χρόνον ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τε ἄρχουσι καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι. Frequens est hoc vocab. ap. Plut. quoque: ut in Romulo, nec non in Sulla (8.) Ἀπραξίας διὰ ταῦτα τῶν ὑπάτων ψηφισαμένων, Cum propter hæc consules justitium decrevissent. Et in Polit. Præc. Ὕπατον ἀπέδειξε. Herodian. vero dixit etiam ὕπατος ἀρχὴ pro ὑπατικὴ ἀρχὴ, Consulatus s. Consulare imperium, 2, (3, 9.) Τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον, Qui consulatum secundum obierat: (6, 9.) Τὴν ὕπατον τετελεκότι ἀρχήν. Alibi ὑπατείαν vocat hanc ὕπατον ἀρχήν.

[" Ὕπατος, ad Charit. 432. Diod. S. 1, 442. 451. 459. 463. Wakef. Phil. 1289. Jacobs. Anth. 8, 369. 11, 223. Tyrwh. Præf. ad Orph. p. xii. Dionys. H. 2, 821. ad 1230. Toup. Opusc. 1, 512. 513. Valck. Diatr. 284. Imus, Apoll. Rh. 3, 1213. Ὕπατος ἀρχή, sæpissime in Diod. S. conf. c. ὑπατικὴ, ad 2, 432.
C 471. 541. ad Dionys. H. 2, 1263. Ἡ ὑπάτη, Thom. M. 627. Huschk. Anal. 243. Τὴν ὑπάτην κρούειν, Chardon Millin Magaz. T. V. 2. an. p. 498." Schæf. Mss. " Ἀπὸ ὑπάτων, Exconsul, Wolf. Anecd. Gr. 3, 164." Kall. Mss.]

Ὑπατικὸς, Consularis. Herodian. 7, (7, 8.) Ὡς καὶ τὸν τῆς πόλεως ἐπάρχοντα μετὰ πράξεις πολλὰς ὑπατικὰς, ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου, τελευτῆσαι. Nec non ὑπατικὸς ἀνὴρ, Vir consularis, qui sc. consulatum gessit, ap. Plut. Camillo. Sic etiam ap. Lucian. (2, 386.) Κεθήγου τοῦ ὑπατικοῦ, sc. ἀνδρός. [Ὑ. τόπος. Plut. Symp. 1, 3.] Ὑπατεύω, Sum ὕπατος, Sum consul, Consulatum gero, Consulari munere fungor. Herodian. (2, 6, 12.) Ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, Vir ex eorum numero qui consulatum obierant, Vir consularis. Plut. Δέσμιον προαγαγὼν ἄνδρα Ῥωμαίων τρὶς ὑπατεύσαντα, Qui Romæ tertium fuerat consul. Ὑπατεία, ἡ, Consulatus, ἡ ὕπατος ἀρχή. Herodian. 8, (8, 8.) Κατ' εὐγένειαν καὶ διπλῆν προάγουσαν ὑπατείαν πρωτεύειν ἀξιῶν, Ob nobilitatem et iterum gestum consulatum: 7, (10, 7.) Γενόμενος μὲν εὐπατρίδης, εἰς
D δευτέραν τε ὑπατείαν ἐληλακώς: 7, (3, 8.) Μετὰ ὑπατείας τιμὴν, Post consulares honores. I. e. Post gestum consulatum. Rursum 8, (2, 14.) Ἄνδρες δύο ὑπὸ ὑπατείας, Duo consulares viri. Itidemque 7, (11, 6.) Τῆς συγκλήτου ἀνὴρ ὑπὸ ὑπατείας νεωστὶ, Senator quidam deposito nuper consulatu, Polit. Ceterum Bud. in præcedente l. legit ἀπὸ ὑπατείας: quam scripturam præpono alteri, vel potius in ejus locum reponendam censeo. Idem vero et de posteriore l. judicandum fuerit. [* " Ὑπατία, Murator. Inscr. 401. 405. Athan. 1, 616. 858." Kall. Mss. * Ἐνυπατεύω, Plut. 9, 183. Οἷς ὀρθῶς ἐνυπατεύων τὴν πατρίδα διέσωζε. * " Ὑπατήιος, Jacobs. Anth. 11, 22." Schæf. Mss. * " Ὑπατηΐς, Suid. 3, 379." Wakef. Mss.]

COMP. Ἀνθύπατος, Proconsul, Qui consulis vicem gerit, consulis loco est, Pro consule provinciam aliquam administrans. Plut. (9, 241.) Ὑποτεταγμένης πόλεως ἀνθυπάτοις, ἐπιτρόποις Καίσαρος. Lucian. (2, 382.) Ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι. Rursum Plut.

cum gen. in Galba, 'Ανθύπατος Λιβύης γενόμενος: ut Gell. Cum provinciam Africam proconsulari imperio dominus meus obtineret. [" Jacobs. Anth. 12, 202." Schæf. Mss.. * Δισανθύπατος, Lemma Agathiæ Epigr. in Jacobsii Anthol. Pal. 3, 14.] 'Ανθυπατικὸς, Proconsularis. Plut. Probl. Rom. Ταύτας ὕστερον ἀφαιρεθέντες ὑπὸ τῆς ἀνθυπατικῆς δεκαδαρχίας, A decemviris qui pro consulibus erant. 'Ανθυπατεύω, Proconsulare imperium obtineo, Proconsul sum, Pro consule provinciam administro. Act. 18, (12.) 'Ανθυπατεύει τῆς 'Αχαΐας, Pro consule Achaiæ præest. Sine gen. autem, Herodian. 7, (5, 2.) 'Επίασιν ἐπὶ τὴν τοῦ ἀνθυπατεύοντος οἰκίαν, Domum proconsulis petunt. 'Ανθυπατεία, ἡ, Proconsulatûs, Proconsulare imperium, ut Gell. loquitur. Herodian. 7, (5, 3.) Κλήρῳ τὴν ἀνθυπατείαν λαχὼν, Proconsulatum sortitus. " Δισύπατος, Bis s. Iterum consul, Secundum " consul." " Δυσύπατος, Bis consul, VV. LL.: perpe- " ram pro δισύπατος." [Euseb. Hist. Eccl. 299. Philostr. 546. " Suid. vv. Δικτάτωρ et 'Ηρώδης 'Ιούλιος." Schleusner. Mss.] Est præterea inde COMP. Συνύπατος, ὁ, Collega in consulatu, Consularis imperii particeps, [" Dionys. H. 2, 1091." Schæf. Mss.] Συνυπατεύω, Socius sum et collega in gerendo consulatu, [Plut. * " Τρισύπατος, Tertio consul, Wolf. Anecd. Gr. 3, 164." Kall. Mss. Plut. Galba p. 389. Appian. B. C. 1, 410.]

COMP. Καθυπέρτατος, Summus, Supremus, Altissimus, Editissimus. [Κατυπέρτατος, Ionice, Herod. 4, 199.] ET Παννπέρτατος, ὁ, Omnium supremus, excelsissimus s. eminentissimus, ut Aristot. de Mundo τὸν οὐρανὸν vocat παννπέρτατον, Omnium supremum; nec enim quidquam eo est excelsius. Ubi Apul. nimium generaliter interpretatus est Immensum, pro Immensæ sublimitatis. Nonnunquam ponitur pro Præstantissimus. [" Jacobs. Anth. 9, 347. Koen. ad Greg. Cor. 160." Schæf. Mss. * Προπαννπέρτατος, Epiph. 1, 225. Iren. 79. 88.]

"Υπερθε SIVE "Υπερθεν, (illud enim usurpatur sequente consonante, hoc vero vocali,) Desuper, Superne, In superiore parte, Supra. Il. N. (75.) Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθε, Infra quidem, pedes, supra autem, manus: paulo ante, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν: E. (503.) ὡς τότ' 'Αχαιοὶ Λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ. Eur. vero in Med. (650.) μόχθων δ' Οὐκ ἄλλος ὕπερθεν "Η γᾶς πατρίας στερέσθαι, sub. ἐστὶν, Nulla ærumna major est quam patrio orbatum esse solo. Item τὰ ὕπερθεν ap. Xen. ('Απ. 1, 4, 11.) Superna, Superiores partes, ut et Aristot. de Mundo, Τὸ ὕπερθεν αὐτῆς πᾶν. [" Jacobs. Anth. 6, 144. Heyn. Hom. 6, 273. 385. 7, 13. Toup. Opusc. 1, 519. ad Charit. 252. 285. ad Lucian. 1, 359. Χεῖρας ὕπερθεν ἔχειν, Jacobs. Anim. 251. * "Υπερθα, Valck. Adoniaz. p. 278. * 'Εξύπερθε, Brunck. Apoll. Rh. 222." Schæf. Mss. Desuper, Soph. Phil. 29.] 'Εφύπερθε SIVE 'Εφύπερθεν, Superne, In superiore parte, Supra, vel etiam Desuper, E superiore parte, ὑπεράνωθεν. Od. I. (383.) ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον: (213.) ἐφύπερθε τάννυσσε, pro ἐφήπλωσε. In Epigr. ἐφύπερθε κεφαλῆς, pro Supra caput. [" Jacobs. Anth. 7, 6. Ruhnk. Ep. Cr. 109. ad Charit. 285." Schæf. Mss.] Καθύπερθε SIVE Καθύπερθεν, i. q. ἐφύπερθε. Od. M. (442.) "Ηκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρα φέρεσθαι. Nicander cum gen. Θ. (690.) ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην Καρφαλέου καθύπερθε πυρὸς σελάεντος ἀϋτμῆς, i. e. ὑπεράνωθεν τῆς ἀϋτμῆς τοῦ πυρός. Itidem cum gen., sed in metaphorica signif., in h. l., quem Herodoti esse puto, (imo 5, 69.) Πολλῷ καθύπερθε [κατ.] ἦν τῶν ἀντιστασιωτέων, i. e. πολλῷ ὑπέρτερος s. καθυπέρτερος ἦν τῶν ἀντιστασιαζόντων, Multo erat superior contrariæ factionis hominibus, Longe superabat eos qui contrariæ factionis erant. Ex Hom. autem Od. O. (403.) 'Ορτυγίης καθύπερθεν affertur pro Trans Ortygiam. " Κατύπερθε, Ionice pro καθύπερθε. Herod. " Κατύπερθε ὀλίγον, Paulo supra:" [1, 67. 8, 60.] " Κατύπερθε γενέσθαι, Superare, Superiores evadere: " τὰ κατύπερθε, Superiora." [" Jacobs. Anth. 6, 221. 7, 6. Heyn. Hom. 6, 126. 7, 164. Theogn. 687.

A Voss Myth. Br. 1. p. 152. ad Herod. 289. 654." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 284.]

'Υπερτάζω, s. 'Υπερτάζομαι, Superficiarium sulcum produco, i. e. Non alte impresso terræ vomere aro, sed superficiem leviter perstringo: ut accipiunt ap. Theophr. H. Pl. 3, 4. 'Επεὶ καὶ ἡ μίξις αὐτὴ τῆς Αἰγυπτίας γῆς δοκεῖ τινα γεννᾷν ὕλην· ἐνιαχοῦ δὲ ἂν μόνον ὑπερτάσωνται [ὑπεργάσωνται Schn.] καὶ κινήσωσιν, εὐθὺς ἀναβλαστάνειν τὰ οἰκεῖα τῆς χώρας, ὥσπερ ἐν Κρήτῃ κυπάριττοι: quem sic interpr. Si tantum superficiarium sulcum produxerint terramque moverint: confirmantes interpretationem illam suam his verbis Plinii, l. et c. 18. Syria quoque tenui sulco arat, cum multifariam in Italia octoni boves ad singulos vomeres anhelent. Quibus aliquanto post subjicit, de triplici vomerum genere, Tertium in solo facili, nec toto porrectum dentali, sed exigua cuspide in rostro. Gaza ὑπερτάζεσθαι vertit eo in loco Subigere: quod aliis non probatur. Ego autem vereor ne mendosum sit id verbum: nec scio quid
B in mentem venerit iis, qui ex ὑπὲρ et τάζω compositum esse opinantur; id enim Poëtarum est tantum, et ap. hos ipsos rarissimum.

" 'Υπερεὼν, ῶνος, ὁ, Tabula, VV. LL."

'ΥΠΕΡΑ, ἡ, Funis quo antennarum cornua transferuntur, tenduntur et laxantur. Sunt enim Suidæ ὑπέραι, ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας, afferenti hoc Proverbiale ex Hyperide dictum, 'Αφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκει: quod dici ait ἐπὶ τῶν παριέντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διατριβόντων. Quæ ex Harpocr. desumta sunt. Rursum Idem ὑπέραν esse dicit itidem τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται: subjungens itidem hoc Prov., dicique annotans ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ μὲν ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, s. ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων: sc. de iis qui omissis seriis ludicra et futilia tractant. Erasmus quoque meminit, sic interpretans, Relicta hypera pedem consectatur. Volunt autem denominari παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι. [" Ad
C Lucian. 1, 342." Schæf. Mss. Od. E. 260. 'Εν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. Isidor. Orig. 19, 4. Hesych. * Κυπέραι· τὰ σχοινία ἐκ κυπείρου πεπλεγμένα. 'Υπέραι, Eidem sunt σκώληκές τινες, sed leg. * "Υπερα, τὰ, ex Aristot. H. A. 5, 19. Γίνονται δὲ καὶ τὰ πηνία, καὶ τὰ ὕπερα ἔκ τινων καμπῶν τοιούτων κ. τ. λ.]

" "ΥΠΕΡΟΣ, ὁ," [" s. rectius * "ΥΠΕΡΟΝ, τὸ, ut est ap. Polyb. 1, 22. Suid. et J. Poll. plus semel." Schw. Mss.] " Pistillum: 'Υπέρου περιστροφὴ, Prov. ap. " Hes." [λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων: vide Interprr. " Herod. 1, 200. 'Εσβάλλουσι ἐς ὅλμον, καὶ λεήναντες ὑπέροισι." Schw. Mss. " "Υπερος, Toup. Opusc. 1, 520. Valck. Anim. ad Ammon. 183. "Υπερον, ad Lucian. 3, 588." Schæf. Mss. Heind. ad Plat. 4, 502. Synes. 73. Schleusn. Lex. V. T. Schæf. Meletem. Cr. 72.] " 'Υπεροειδὴς, Pistilli formam habens," [" Hippocr. 782." Wakef. Mss.] " Est "Υπερος et Nom. propr."

D " 'ΥΠΗΝΗ, Barba, sed Ea proprie quæ est circa " labia: unde a Gaza ap. Aristot. redditur Mustax. " Plut. Camillo, "Ηψατο τοῦ γενείου, καὶ κατῆγε τὴν " ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν. Greg. Naz. de philosophis, " Οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περι- " σύροντες ἡμῖν τριβώνιον. Ex Epigr. autem affertur " ἄχνους ὑπήνη pro Malæ imberbes. Vide et T. 3, c. " 640." [" Thom. M. 767. Christod. Ecphr. 136. 194. ad Lucian. 1, 534. 'Υπήνην ἕλκειν, Wyttenb. Ep. Cr. 28. 50." Schæf. Mss. Philostr. 552." Wakef. Mss. Aristoph. A. 1072. Diod. S. 5, 28.] " Hinc " est 'Υπηνήτης, Juvenis, utpote cui ὑπήνη suboriri " incipiat. Lucian. de Sacrif. 'Αναπλάττουσι γενειή- " την μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν 'Απόλλωνα, καὶ " τὸν 'Ερμῆ ὑπηνήτην." [" Jacobs. Anth. 8, 384. 11, 73. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss. Od. K. 279. νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς, Πρῶτον ὑπηνήτῃ. Cf. Il. Ω. 348.] " De ὑπήνη lege J. Poll. et alios Lexicogra- " phos."

[* "ΥΠΝΟΝ, τὸ, i. q. σφάγνον, Aët. Serm. 12, 44., 13, 117. 118. Cornar. ad Gal. Comp. Med. sec. Loca p. 290. Schneid. ad Theophr. H. Pl. 3, 8, 6. p. 179.]

"ΥΠΝΟΣ, ὁ, Somnus. Il. N. (636.) Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος: unde Od. O. (393.) dicit, οὐδέ τί σε χρὴ Πρὶν ὥρη καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος: molestiam enim fastidiumque parit et nimius somnus. Dicitur porro aliquem ὕπνος ἱκάνειν, αἱρεῖν, ἐπιλαμβάνειν, μάρπτειν, πεδεῖν, item ἔχειν: ut et ap. Latinos Opprimere, Complecti, Habere. Il. A. (610.) ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, Cum eum invadebat somnus dulcis, s. Ei obrepebat. Sic enim etiam Latini loquuntur. Od. I. (372.) καδδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ, Corripiebat eum et opprimebat omnium domitor somnus. Il. Ω. (4.) οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, K. (192.) μηδέ τιν' ὕπνος Αἱρείτω: pro quo Aristoph. N. (705.) dicit, Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. Il. X. (502.) Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι. Od. Δ. (792.) Ταῦτά μιν ὁρμαίνουσαν ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος, Υ. (56.) Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ, Λυσιμελής: ut et Il. Ψ. (62.) Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ Νήδυμος ἀμφιχυθείς: Ω. (679.) Ἀλλ' οὐχ Ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε: K. (4.) Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν Ὕπνος ἔχε γλυκερός: ut et Od. O. (7.) Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς. Et ap. Dem. (320.) Τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχειν. Od. Ψ. (17.) ὕπνου — ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. Idem ὕπνος alicui s. aliquem dicitur ἐπέρχεσθαι, ἐπορούειν, nec non alicui ἐπὶ βλεφάροις πίπτειν, βλεφάροις ἐφιζάνειν, nec non βλέφαρ' ἀμφικαλύπτειν. Od. M. (311.) Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος: K. (31.) Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα, Me invasit lassum. Il. Ψ. (232.) Κλίνθη κεκμηώς· ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν. Od. N. (79.) Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε. Il. K. (26.) οὐδὲ γὰρ αὐτῷ Ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε. Od. Y. (86.) ἐπεὶ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ Ὕπνος: sc. ἀμφιχυθεὶς, ut in quodam l. paulo ante habuimus. || Contra vero aliquis ipsum ὕπνον dicitur αἱρεῖν s. λαμβάνειν, item ἀωτεῖν et κοιμᾶσθαι. Od. Π. (481.) et T. (427.) Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Dicit enim ibi ὕπνου δῶρον periphrastice pro ὕπνον. Plato Symp. Ἀπιόντας οἴκαδε ὕπνον λαβεῖν, καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολύ. Rursum Hom. Il. K. (159.) Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ· τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; nam Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Od. K. (548.) Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, Dulcem carpite somnum. Il. Λ. (241.) κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Nec non ὕπνου τυγχάνειν dicitur aliquis, et καταφέρεσθαι s. ἐμπίπτειν εἰς ὕπνον: item ὕπνῳ τέρπεσθαι ac δεδμῆσθαι. Xen. K. Π. 3, (1, 14.) Οὔθ' ὕπνου δύνανται τυγχάνειν διὰ τὸν φόβον, ut et Plut. de Aud. Poëm. Τεύξομαι δ' ὕπνου προέμενος, sc. τὸ τάλαντον. Herodian. 2, (9, 6.) Εἰς ὕπνον κατηνέχθη, Somno obrutus s. comprehensus est. Lucas autem Act. 20, (9.) Καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ διαλεγομένου τοῦ Παύλου, Altiore oppressus somno disserente Paulo. Athen. (12.) Ὅταν εἰς ὕπνον βαθύτερον τύχῃ ἐμπεσών. Od. Δ. (295.) Ψ. (255.) ὄφρα κεν ἤδη Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες. Il. Ξ. (353.) de Jove, εὗδεν Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς: K. (2.) Εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. Od. (H. 318.) σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ Λέξεαι, ut et Hesiod. Ἔργ. (1, 116.) Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. Rursum Il. K. (98.) Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ Κοιμήσονται: accipiens ἀδδηκότες pro δαμασθέντες, ut brevium Scholiorum Auctor exp. || Ipse iterum ὕπνος ut aliquem dicitur ἐπιλαμβάνειν et ἔχειν, ita vicissim ἀνιέναι, item ei ἐκσεύεσθαι βλεφάρων, nec non ἀπόλλυσθαι. Il. B. (71.) ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, Me dulcis reliquit somnus. Od. T. (551.) αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε. Il. B. (34.) εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ. Od. M. (366.) Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος. Il. K. (187.) Ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν. Eund. aliquis ὕπνον dicitur ἀποσείεσθαι: nec non ex eo ἐγείρεσθαι, ἀνορούειν, ἐκθορεῖν. Lucian. (1, 813.) Ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος. Il. B. (41.) Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου: cui adde Plat. de Rep. 1. Ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες θαμὰ ἐγειρόμενος. Il. K. (519.) ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας, (162.) ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε. Rursum Lucian. (1, 813.) Καὶ δὴ καί σε πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησε. Sic Plut. de Solert. Anim. Ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀναφερόμενος, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπάρας, διέβλεψε: de cane quodam, qui ὑπνωτικὸν pharmacum biberat. || Item deus dicitur alicui ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις βάλλειν et χεύειν, nec non ἐπιχεύειν. Od. Π. (450.) ὄφρα οἱ ὕπνον Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη: M. (338.) Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευάν: B. (395.) Ἔνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν. Quibus adde M. (372.) Ἦ με μαλ' εἰς ἄτην κοιμίσατε νηλέϊ ὕπνῳ. Plut. (8, 567.) Εἰς ὕπνον ἄλυπον ὑπάγει τοὺς πεπωκότας: de flore cypri, croco et baccari. Vicissim Od. Ψ. (16.) καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις Ἡδέος, ὅς με πέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας: O. (44.) Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν Λὰξ ποδὶ κινήσας. Item ἐν ὕπνῳ et καθ' ὕπνον dicunt, In somnis, Per somnum, quietem. Athen. 8. Ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, Plut. (8, 864.) Τῆς λεγομένης Ἀρίστωνι γενέσθαι καθ' ὕπνον ὄψεως καὶ φωνῆς. Et rursus, Ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων. Theophyl. Ep. 16. Ταῖς καθ' ὕπνον φαντασίαις. Athen. (13. p. 575.) Κατὰ τὸν ὕπνον ἰδοῦσα τὸν Ζαριάδρην. Sed frequentius fere plurali numero dicunt ἐν τοῖς ὕπνοις et κατὰ τοὺς ὕπνους. Plut. de S. N. V. (8, 197.) Ἑώρα πολλάκις ἐν τοῖς ὕπνοις λέγουσαν αὐτῷ, Στεῖχε [Βαῖνε] δίκης ἆσσον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ὕβρις. Et paulo ante, de Apollodoro quodam, Κατὰ τοὺς ὕπνους ὁρᾷν ἐκδερόμενον ἑαυτὸν ὑπὸ Σκυθῶν. Et in Alex. (50.) Ὄψιν εἶδε κατὰ τοὺς ὕπνους. Itidem in l. de Deo Socr. Σημείῳ τινὶ φαινομένῳ κατὰ τοὺς ὕπνους. Item Lucill. Epigr. Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνοις, Cum vidisset in somnis Hermogenem medicum: ut et Athen. 9. Πολεμίας σάλπιγγος οὐδὲ ἐν ὕπνοις ὑπομένοντες ἀκοῦσαι, Ne in somnis quidem sustinentes audire hostilis tubæ clangorem. At Thuc. 2, (2.) dixit, Ἐσῆλθον περὶ πρῶτον ὕπνον ξὺν ὅπλοις ἐς Πλάταιαν, Circa primum somnum: ut ap. Virg. quoque Æn. 1. Rhesi niveis tentoria velis Tydides primo vastabat prodita somno. Qui primus somnus æstate coincidit fere cum prima vigilia, hyeme autem cum secunda. Quod vero ad epitheta attinet, quæ τῷ ὕπνῳ tribuuntur, habes eorum bonam partem in supra allatis exemplis. Dicitur enim γλυκὺς, γλυκερὸς, γλυκύθυμος, μελιηδής: nec non νήδυμος, et νήγρετος: quocum conjunge τὸν βαθὺν ὕπνον, Profundum somnum, Altum soporem. Item μαλακὸς, et λυσιμελὴς, et πανδαμάτωρ: nec non λύων μελεδήματα θυμοῦ: solet enim graves animo depellere curas: unde ap. Plut. π. Δεισιδαιμονίας (6, 631.) quidam dicit, Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου: ut et ap. Athen. 10. Ὕπνος βροτείων πανστὴρ πόνων. Et rursum ap. Plut. l. c. Τοῖς πεδήταις * ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος. Atque adeo Medici ægros quibusdam ὑπνωτικοῖς pharmacis ὑπάγουσιν εἰς ὕπνον ἄλυπον: ap. quos sunt et ἀθόρυβοι ὕπνοι, qui sine ταραγμοῖς carpuntur, ut et ap. Athen. 12. Ὅπως αὐτοῖς πανταχόθεν ἀθόρυβοι ὦσιν οἱ ὕπνοι. At χάλκειον ὕπνον κοιμήσασθαι ap. Hom. est Dormire somnos lethæos, ut Virg. vocat. Quomodo vero Gell. hinc deducat Lat. vocab. Somnus, ap. eum vide 13, 9.

["Ὕπνος, ad Callim. 1. p. 190. Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 871. Markl. Iph. p. 22. 391. Abresch. Æsch. 2, 17. Jacobs. Anth. 6, 102. Pro ἀγρυπνία, Heyn. Hom. 6, 25. 111.: ἀδελφὸς θανάτου, 574. Ὕ. βαθὺς, Jacobs. Anth. 10, 352. Villois. ad Long. 48.: βαθὺς, βαρὺς, ad Charit. 232. Μαλακώτερος ὕπνου, Anthol. Palat. 2, 201. Toup. Append. in Theocr. p. 31. Valck. Adoniaz. p. 406. Δι' ὕπνου, Parrhasius 3. Κατενεχθέντος ἐφ' ὕπνον, Dionys. H. 2, 637. Ἐς

ὕπνον πίπτειν, Wakef. Diatr. 32. Ὄψις ἐν τῷ ὕ., ad Herod. 487. 683. Καθ' ὕπνον, Abresch. Lectt. Aristæn. 298. Αἱρεῖσθαι ὕπνον, 183. Ὕπνοι, ad Xen. Eph. 199. ad Diod. S. 1, 380. Musgr. Iph. T. 1265. Plut. Alex. p. 59. 122. Schm." Schæf. Mss. "Mentis lenocinium, Stupor, Philostr. 803. Plur., Longus p. 21, 10." Wakef. Mss. Plut. Nicia 5. Περὶ πρῶτον ὕ., Eubulus ap. Bekk. Anecd. 111. Περὶ πρώτους ὕ.: cf. Virg. Æn. 2, 277. Tempus erat, pro prima quies etc. "Neque in Linguis tantum Orientalibus Mors cum Somno comparabatur, sed et ap. Græcos ac Romanos. Xen. K. Π. 1. p. 9. Ὕπνου οὐδὲν ἐστιν ἐγγύτερον θανάτῳ: (cf. 8, 7, 3. p. 548.) In Schol. Cod. Voss. ad Il. Ξ. 281. Comicus Mnesimachus dixisse fertur ὅτι ὕπνος ἐστι μικρὸν τοῦ θανάτου μυστήριον. Transumsit ille Euripidis sententiam, cujus hic est e perdita Tragœdia senarius: Ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια." Valck. Schol. in N. T. 2, 225.]

[* Ὑπνοδότης, ου, ὁ, Æsch. Pr. 568=591. ὀτοβεῖ δόναξ Ἀχέτας Ὑπνοδόταν νόμον, "Jacobs. Anth. 7, 196. Musgr. Or. 147." Schæf. Mss.] Ὑπνοδότις, εως, ἡ, Somni largitrix, i. e. Quæ somnos præbet s. affert, Somnifera, ἡ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι βάλλουσα, ut Hom. loquitur. SIC Ὑπνοδότειρα νὺξ ap. Eur. [Or. 175. * Ὑπνοδώτης, ὁ, unde * Ὑπνοδῶτις, ἡ, Orph. H. 56, 8. ὑπνοδώτιδι πάντα, ubi Codd. * ὑπνοδῶτερ ἅπαντας. * Ὑπνομάχης, unde] Ὑπνομαχέω, Cum somno pugno, Somno me opprimere conanti reluctor. Synes. Ep. 130. Ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ, Cum somno belligero. [Xen. K. Π. 2, 4, 17. Dio Cass. 1210, 25. "Thom. M. 871. Mœr. 376. et n." Schæf. Mss.] Ὑπνοποιὸς, Somnificus, (ut Plin. dicit Somnifica medicamenta,) i. e. Somnum faciens, afferens, concilians, concitans, pariens; sic enim loquuntur Latini. [Ælian. H. A. 16, 27. φάρμακον. * Ὑπνοποιέω, Alex. Trall. 1. p. 13=37. * Ὑπνοφανὴς, Manetho 4, 364. "Ad Timæi Lex. 115." Schæf. Mss.] Ὑπνοφόβης, In somnis terrens, Somniis et visis per quietem terrens, Bacchi epith. in Epigr. [Anal. 2, 517. "Jacobs. Anth. 10, 410." Schæf. Mss.] Ὑπνοφόρος, Somnum afferens, Somnifer, ut Ovid. dicit Venena somnifera. Plut. Symp. 3, 9. Ἡ δὲ δυοῖν πρὸς τρία, (sc. κρᾶσις) πᾶσα ὑπνοφόρος καὶ λαθικηδὴς, καὶ τῶν ἐν ἡμῖν ἀγερώχων καὶ ἀκόσμων παθῶν διὰ βάθους ποιοῦσα γαλήνην καὶ ἡσυχίαν. ["Musgr. Or. 147." Schæf. Mss. * Ὑπναπάτης, Meleager Ep. 66. 102. "Jacobs. Anth. 6, 83." Schæf. Mss.]

Αἰένυπνος, Æterno perfusus somno, Æternos s. Perpetuos faciens somnos, Lethæo perfundens somno, ut Virg. loquitur. Soph. Œd. C. (1578.) p. 322. Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον: eo vocabulo Mortem intelligens; ea enim perpetuos s. longos inducit somnos: [Brunck. dedit αἰὲν ἄϋπνον, quod refert ad Cerberum.] Unde et Horat. Ergo Quintilium perpetuus sopor Urget? Et rursum, Surge; ne longus tibi somnus, unde Non times, detur. Ovid. Longa quiescendi tempora fata dabunt. Inde et Homero μοῖρα τανηλεγέος θανάτοιο: quippe quæ νηγρέτῳ ὕπνῳ κομίζει. Schol. quoque Mortem ibi eo nomine accipit, exponens tamen τὸν διὰ παντὸς κοιμώμενον. Est autem Αἰένυπνος Atticum PRO Ἀειύπνος, quo ibi Schol. utitur, et cum eo Suidas.

[* "Ἄνυπνος, Insomnis, Theod. Prodr. 301." Elberling. Mss.]

Ἄϋπνος, Insomnis, Somnum non capiens, Non quiescens, dormiens, i. e. Vigil, Pervigil. Od. T. (591.) Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστιν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν Ἀνθρώπους, Insomnes ævum transigere. Xen. K. Π. 2, (4, 17.) Πολλάκις γὰρ ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος πραγματεύῃ. Rursum Od. I. (404.) Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα; clamoribus enim solet ὁ ὕπνος ὄλλυσθαι, ut alibi Idem docet: K. (84.) Ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς. Ubi ut ἄϋπνος ἀνὴρ dicitur, ita ἀθάνατος καὶ ἄϋπνος ὄφις ap. Apoll. Rh. 2, (1211.) Item νὺξ ἄϋπνος dicitur In qua somnus non capitur, Nox insomnis: ut Virg. dicit Insomnem noctem ducere. Il. I. (325.) Ὡς καὶ ἐγὼ A πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον. Item Soph. (Aj. 886.) dicit, Ἔχων ἀΰπνους ἕδρας. ["Musgr. Iph. T. 423. Hipp. 1135. Wakef. Ion. 1096. Phil. 847. Jacobs. Anim. 46. Zeun. ad Xen. K. Π. 238." Schæf. Mss. * "Πανάϋπνος, Opp. 'A. 2, 659." Wakef. Mss. * Ἀϋπνέω, Phrynichus Bekkeri p. 7.] Ἀϋπνία, ἡ, ap. Plat. de LL. 7. Insomnia, Vigiliæ, Pervigilium s. Pervigilatio; sic enim Lat. vocant τὸ ἄϋπνον εἶναι, et Insomnem ducere noctem. [Aret. p. 57. Ἐν ὕπνῳ ἀϋπνίῃ. * Ἀϋπνοσύνη, Quint. Sm. 2, 154.]

Ex eod. Ἄϋπνος, pleonasmo literarum γρ, Etym. factum esse DICIT Ἄγρυπνος: quo significatur itidem Insomnis, Vigil, Vigilans, Non dormiens. Lucian. (1, 354.) Καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην. Theophyl. Ep. 29. Ἄγρυπνον, φιλομέριμνον. ["Jacobs. Anth. 6, 77. 8, 271. Emendd. p. 6. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Lennep. ad Phal. 57. Zeun. ad Xen. K. Π. 238." Schæf. Mss. Ἄγρυπνον κῶμα, Vigil sopor, Alex. Trall. 1. p. 16. * Ἐπάγρυπνος, Gl. Pervigilans, Vigilans, Tzetz. Ch. 9. p. 174. Synes. de Febr. B 102. Εἰ δ' ἐπάγρ. ἐστὶν ὁ ἄῤῥωστος. "Aristæn. 1, 27. * Ἐπαγρύπνως, ibid. Pseudo-Callisth. ap. Fabr. B. Gr. 14, 148." Boiss. Mss. Euseb. V. C. 446. 462. 641. * Ἐπαγρυπνία, Jambl. V. P. 36. Kiessl. * Ἐπαγρυπνοσύνη, Athen. 284.] "Πανάγρυπνος, Omnino "insomnis, Epigr. μερίμνῃ." ["Ad Charit. 517." Schæf. Mss. "Jo. Geom. H. 2, 49." Boiss. Mss. * "Πολυάγρυπνος, Multum vigil, Pervigil, Georg. Alex. Vit. Chrys. 192, 11." Seager. Mss. * Ὑπάγρυπνος, Hippocr. 146. * "Φιλάγρυπνος, Nicet. Eugen. 1, 176." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 6, 77. 10, 324. Meleager 103." Schæf. Mss. * Ἀγρυπνώδης, Hippocr. 68.] Ἀγρυπνία, ἡ, Insomnia, Vigiliæ, Pervigilium: itidem ut ἀϋπνία. Lucian. (1, 354.) Ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία καὶ φροντίδες. Xen. K. Π. 5, (3, 16.) Ἡ ἐν φυλακῇ ἀγρυπνία πολλὴ οὖσα λυμανεῖται ἐν τῇ πορείᾳ. Opp. K. 3, (511.) Κανθὸν ἀγρυπνίῃ κεκορυθμένον, Vigiliis armatum, i. e. Non dormientem, sed insomnem. Rursum Xen. Ἑλλ. 5, (1, 14.) Ἦν δὲ ἀνεχόμενόν με C ὁρᾶτε καὶ ψύχη καὶ θάλπη, οἴεσθε καὶ ὑμεῖς ταῦτα πάντα καρτερεῖν. Plur. num. Isocr. Μετὰ πόσων ἀγρυπνιῶν καὶ ταλαιπωριῶν, Quantis cum vigiliis ac laboribus. [Herod. 3, 129. "Jacobs. Anth. 7, 290. Ernest. ad Callim. 337. Quomodo ab ἀϋπνία differat, Bernard. ad Nonnum 1. p. 56." Schæf. Mss. "Opp. K. 3, 511." Boiss. Mss. "Eust. 46, 6." Seager. Mss. Vigilia, Tempus quo quis vigilat et somno abstinet. Æschin. Dial. Socr. 3, 11. Κατοδυρομένων τε αὐτῶν, καὶ πᾶσαν ἀγρυπνίαν ἀναπιμπλαμένων ὀλοφυρμοῦ καὶ δακρύων. * Ἀγρυπνικὸς, superl. "Ἀγρυπνικώτατος, Anna C. 462." Elberling. Mss.] AT Ἀγρυπνὶς, ἴδος, ἡ, Hesychio ἑορτὴ Διονύσου ἐν Ἀρβήλῃ, Festum Dionysi s. Bacchi: forsan quod eo insomnem ducebant noctem potationibus. Inde est et VERB. Ἀγρυπνέω, Insomnem noctem duco, Vigilo, Non dormio. Xen. K. Π. 8, (3, 17.) Τῶν μὲν γὰρ πλουτούντων οὐδεὶς ἀναγκάζεται ὑφ' ἡδονῆς ἀγρυπνεῖν, τῶν δὲ ἀποβαλλόντων τι ὄψει οὐδένα δυνάμενον καθεύδειν ὑπὸ λύπης. Ubi nota sibi opposita ἀγρυπνεῖν D et καθεύδειν, sicut in Ἑλλ. 7, (2, 19.) Ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας. Callip. Παννυχίδι ap. Athen. (668.) Ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται, Τὰ κοττάβια· καὶ τῶν παρουσῶν ἣν θέλει, Φιλήσει. Idem Athen. (31.) meminit vini cujusdam ἀγρυπνεῖν ποιοῦντος τοὺς πίνοντας: nec non oppositi huic ὑπνητικοῦ, i. e. Somnifici s. Somniferi. || Signif. etiam Invigilo, Vigili mente et attenta observo. Lucian. Ἀγρυπνῶ τοῖς καιροῖς, Invigilo occasionibus, Attente occasiones observo. [Gl. Vigilo, Lucubro. "Thom. M. 871. Jacobs. Anth. 7, 95. 9, 263. * Ἀγρυπνητὴρ, Manetho 1, 81. ad Charit. 363." Schæf. Mss. * Ἀγρυπνητὴς, Gl. Vigil, Excubitor.] Ἀγρυπνητικὸς, Vigilias facile ferens, Qui vigilare et insomnis esse solet, Vigil. Plut. (Camillo 27.) de anseribus, Ἀγρυπνητικοὶ γὰρ καὶ θορυβώδεις, ubi etiam dicit animal hoc esse φύσει πρὸς αἴσθησιν ὀξὺ καὶ ψοφῶδες. [* "Ἀπαγρυπνέω, Anna C. 221." Kall. Mss.] Διαγρυπνέω, Pervigilo, Insomnem noctem transigo. Athen. (668.) Αὗται δὲ ἆθλα τίθεν-

ται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. Diod. S. Τὸ πλέον τῆς νυκτὸς διηγρύπνουν. Utitur et Plut. pro Pervigilare, s. Vigilem perstare, ut Bud. testatur, qui affert etiam, Διαγρυπνῶν τὴν φρουρὰν, pro Pervigilem stationem obiens. [Aristoph. B. 931. Schol. in Ἱππ. 277. Θ. 100. * Διαγρυπνητὴς, ibid. " Suid. vv. Πυραμοῦς, Τήνελλα." Boiss. Mss. * " Ἐναγρυπνέω, Invigilo, Andr. Cr. 202." Kall. Mss.] " Ἐπαγρυπνέω, Invigilo, Insomnes noctes duco ob s. super. " Basil. Θησαυροῖς κατορωρυγμένοις ἐπαγρυπνῶν. Lu- " cian. Τὸν κακοδαίμονα δεσπότην ἐπαγρυπνεῖν ἐάσαις " τοῖς τόκοις." [" Ad Diod. S. 1, 695." Schæf. Mss. " Aristæn. 1, 27. * Ἐπαγρύπνησις, ibid. Eumath. 218. 256." Boiss. Mss. Aristeas de 70 Interprr. 283. Dale. * " Προσαγρυπνέω, Invigilo, cum dat., Clem. Alex. 676. (803.) * Συναγρυπνέω, 32=43. Andr. Cr. 101. Aristæn. 2. Ep. ult." Kall. Mss. " Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 14. T. 3. p. 330." Seager. Mss. Philostr. Ep. 44. p. 934. * " Ὑπαγρυπνέω, Vigilo, ita tamen ut somno vix resistere possim, Suid. v. Ὑπνομαχῶ." Schleusn. Mss. * Ὑπεραγρυπνέω, Ælian. H. A. 8, 25. Eust. 89, 44.]

[* Ἄφυπνος, ὁ, ἡ, A somno excitatus, Cyrill. Alex. in Jo. 11. Ἄφυπνον ποιῆσαι Λάζαρον. * Βαθύϋπνος, Nicander Θ. 393. * " Βαρύϋπνος, Nonn. D. 48, 631. 765." Kall. Mss.] Βραχύϋπνος, Brevi contentus somno, Non multum nec diu dormiens, Aristot. [" de Somno 1. p. 38. H. A. 4, 9." Kall. Mss.] Δύσυπνος, Qui difficulter somnum capit, Ægre obdormiscens. Δυσυπνέω, Ægre obdormisco, s. Ægre dormio, ut Bud. interpr. afferens e Plat. de LL. 7. (p. 325.) Ἡνίκα γὰρ ἂν βουληθῶσιν κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον κίνησιν.

[* Ἔνυπνος, Tragicus ap. Plut. de Superst. 166. φάντασμα. Vide Porson. ad Eur. Or. 401. Hermann. ad Eur. Hec. 696.]

Ἔξυπνος, Qui ἐξ ὕπνου ἤγερται, s. ἀνόρουσεν, ἢ ἔκθορεν, e somno evigilavit, Experrectus s. Expergefactus. [" Ad Xen. Eph. 278." Schæf. Mss. " Ἐξυπνισθῆναι et ἔξυπνον γενέσθαι permutavit Imperator Antoninus 6, 31. 10, 13. Illud oppido notabile in Libro Esræ Gr., qui dicitur ἀπόκρυφος, c. 3, 3. contrario prorsus sensu poni ἔξυπνος ἐγένετο, pro In profundum somnum incidit. Auctor autem, Græce peritissimus, noverat in compositis præp. ἐκ non tantum induere Negantem significatum, sed et Intendere in nonnullis significationem simplicis, ut Latine In. Infractus sæpe notat Non fractum; sed apud Cic. Infractus est Valde fractus. Incoctum vulgo Non coctum, sed ap. Persium Percoctum est, vel Bene coctum." Valck. Schol. in N. T. 1, 141. Schleusn. Lex. V. T. * Εὔϋπνος, Hippocr. 267, 37. " Casaub. ad Athen. 73." Schæf. Mss. * Ἡμίϋπνος, Gl. Semisomnus.] Κάθυπνος, Qui εἰς ὕπνον κατηνέχθη, Gravi s. Alto obrutus somno, Alto oppressus sopore. Bud. interpr. non solum Somno oppressus, sed etiam Somnolentus, Vehementis somni: i. esse dicens q. ὑπνώδης, afferensque ex Aristot. Probl. 3. fin. Διὸ τοὺς μὲν νέους καθύπνους ὄντας λανθάνει ἡ ὁρμὴ τοῦ οὔρου ἐκπίπτουσα πρὶν διεγερθῆναι. [Athen. 221.]

Pro eod. DICITUR Καθυπνής. Nicand. Ἀ. 433. Καὶ σὺ δὲ, μήκωνος κεβληγόνου ὁππότε δάκρυ Πίνωσιν, πεπύθοιο καθυπνέας· ἀμφὶ γὰρ ἄκραν Γυῖα καταψύχουσι· τὰ δ' οὐκ ἀναπίτναται ὄσσε, Ἀλλ' αὔτως βλεφάροισιν ἀκινήεντα δέδηεν. Ubi Schol. καθυπνέας exp. ὑπνοῦντας: quoniam sc., inquit, τὸ μηκώνειον εἰς ὕπνους ἄγει: ut et Diosc. 6, 17. scribit μήκωνος ὀποῦ ποθέντος παρακολουθεῖν καταφορὰν μετὰ καταψύξεως. Et Plin. 20, 18. papaveris succum præditum esse ait non vi soporifera modo, verum, si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum. Non igitur immerito Virg. Papavera lethæa dixit, et, lethæo perfusa papavera somno. [* Καθύπνιος, Œnomaus Eusebii 5, 25. καθύπνια παραπταίσματα. * Μακρόϋπνος, unde * Μακροϋπνέω, e quo * Μακροϋπνία, Eust. 1951, 19. Schol. Aristoph. Ἀ. 475.] Ὁμόϋπνοι, Charondæ ap. Aristot. Polit. 1. dicuntur Domestici, Familiares ac contubernales, quasi una somnum capientes, VV.

A LL.; sed nescio quænam secuta exempl.; nam Aldina, Florentina, nec non Basil. Ed. ibi habent ὁμοσιπύους. Metuo igitur ne indoctus ac temerarius quidam corrector, non intelligens quid per ὁμοσιπύους declararetur, ex eis fecerit ὁμοΰπνους. Locus autem Aristot. est Polit. 1. init. [* Πολύϋπνος, Orph. H. 2, 4. " Jo. Geom. Parad. 61. in Lemmate. * Πολυϋπνέω, unde * Πολυϋπνία, Jo. Climac. 264." Boiss. Mss.] Φίλυπνος, Amicus somni, Amans dormire, Somnolentus, [Theocr. 18, 10. Aristot. de Somno p. 689. * " Φιλόϋπνος, Jo. Geom. Parad. 61. in Lemmate." Boiss. Mss. Polemon Phys. 2, 19.]

[* Ὠμόϋπνος, Philostr. V. A. 8, 31. male vertit Olear., Semisopitus. " Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.]

[* " Ἐνύπνιος, Porson. Or. 401. Brunck. ad Hec. 698. cf. Eund. ad Œd. C. 1578. * Ἐνυπνίως, Heyn. Hom. 4, 205. 684." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 716. φασμάτων.]

Ἐνύπνιον, τὸ, Insomnium, τὸ ἐν ὕπνῳ φάσμα, ἡ καθ' B ὕπνον ὄψις, Visum quod in somnis s. per quietem dormienti se obtulit. Xen. Σ. (4, 48.) Σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους, φήμας, καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς, ἅ τε δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν. Æschin. (85.) Οὔπω σοῦ τὸ περὶ Πανσανίαν ἐνύπνιον ἑωρακότος: paulo post, Εἴ γε μὴ τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐγὼ καὶ Δημοσθένης ἴδομεν. Plut. de Aud. Poëm. Ἔκ τινων ἐνυπνίων ποιητικῆς ἁψάμενος, Insomniis quibusdam monitus. Sic de Deo Socr. Ἀφῖκται δὲ Λύσιδι χοὰς χέασθαι περὶ τὸν τάφον, ἔκ τινων ἐνυπνίων καὶ φασμάτων ἐναργῶν. Quo sensu Plato Phædone dicit, Πειθόμενος τῷ ἐνυπνίῳ. Rursum Plut. de Deo Socr. (8, 319.) Φράσον αὐτῷ φυλάττεσθαί τινα κίνδυνον ἐξ ἐνυπνίου μάλα δυσχεροῦς καὶ ἀτόπου. Quibus subjungit quidnam in somnis viderit: Τῆς γὰρ νυκτὸς ᾤμην αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠδίνειν ὥσπερ κύουσαν, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι, τὸν δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους. Ubi nota eum dicere non ἑώρακα, s. ἴδον, sed ᾤμην: nam ἐν ὕπνοις ἀκούειν οὐκ ἀκούοντες, καὶ βλέπειν οὐ βλέποντες δοκοῦμεν, ut Idem C docet in Coriolano. Rursum Idem, Ἐξ ἐνυπνίου φοβηθεὶς. Plato ἐνύπνιον vocavit quod ὄνειρον Hom., Τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, Fabulam de somnio ab Jove ad Agamemnonem misso: quæ extat initio Il. B., ubi Jovi κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ Πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον. Non tamen idem esse ὄνειρον et ἐνύπνιον, patet e Macrobio Comm. in Somn. Scip. 1, 3. Omnium quæ videre sibi dormientes videntur, quinque sunt principales diversitates et nomina. Aut enim est ὄνειρος secundum Græcos, quod Lat. Somnium vocant; aut est ὅραμα, quod Visio recte appellatur: aut χρηματισμὸς, quod Oraculum nuncupatur: aut est ἐνύπνιον, quod Insomnium dicitur; aut est φάντασμα, quod Cic. Visum vocavit. Ubi obiter NOTA Ὄνειρος, ET Ὅραμα, ET Φάντασμα, ET Χρηματισμός: quorum bonam partem habes ap. Plut. de S. N. V. (8, 195.) Ὄψεις ἐνυπνίων, καὶ φάσματα μεθημερινὰ, καὶ χρησμοί. Eorundem definitiones ibid. reperies. Supervacuum enim et longum foret eas D hic afferre, præterquam ejus de quo hic agitur. Sic igitur ibi, Est enim ἐνύπνιον, quoties cura oppressi animi vel corporis sive fortunæ, qualis vigilantem fatigarit, talem se ingerit dormienti. || Hom. ἐνύπνιον adverbialiter posuit pro ἐν ὕπνοις s. καθ' ὕπνους, In somnis, Per quietem, Il. B. (56.) Κλῦτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. [" Thom. M. 650. Dionys. H. 1, 143. Heyn. Hom. 4, 205. 684. ad Herod. 398. 401. 642. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 43. Plut. Alex. p. 114. Schm. Κατ' ἐν., ad Charit. 199. Schol. ad Lucian. 1, 7. Abresch. Lectt. Aristæn. 300. Jacobs. Anth. 10, 134." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 518. * Ἐνυπνιοειδὴς, unde * Ἐνυπνιώδης, Gl. Insomniosus, Plut. 10, 246. 271. Strabo 15. p. 1039.] UNDE Ἐνυπνιάζω, SIVE Ἐνυπνιάζομαι, Insomnium cerno s. video, Somnio. Aristot. H. A. 4. Ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ὁ ἄνθρωπος, i. e. ἐνύπνια ὁρᾷ. Plut. (Cat. Maj. 23.) Πολλὰ συμβαίνει τοῖς φαγοῦσιν ἐνυπνιάζεσθαι: [Bruto 24.] Act. 2, (17.) ex Joële, Προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ

θυγατέρες ὑμῶν· καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, Somnia somniabunt. {LXX. Esai. 56, 10. Gen. 28, 11. 41, 5. Deut. 13, 1. Jerem. 27, 7. * " Ἐνυπνιασμὸς, Somnium, Cyrill. Hier. 82." Kall. Mss. * Ἐνύπνιασμα, Theophyl. 3, 449. * Ἐνυπνίασις, Epiphan. 1, 96.] Ἐνυπνιαστὴς, Insomniator, Qui videre insomnia solet. Gen. 37, (18.) Ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἔρχεται. Insomniosus autem Catoni est Qui insomniis vexari solet, Qui solet ὁρᾷν ἄτοπα καὶ δυσχερῆ ἐνύπνια, ut Plut. loquitur. [* " Ἐνυπνίζομαι, Somnio, Esai. 29, 7. Ita Bielius e Trommio. Sed omnes libri ibi habent rectius ἐνυπνιαζόμενος." Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Ἐφύπνιος, Funebris, Andr. Cr. 144." Kall. Mss.] Ἐφυπνίδιος, Qui ad somnum afferendum fit, ut ex Epigr. ἐφυπνιδίων λαλάγων affertur pro Sonorum somnum inducentium. [" Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss.]

[* " Πρωτοΰπνιον, Primo somno, Athan. 1, 834." Kall. Mss.]

Ὑπνώδης, Somnolentus, Somniculosus. Plut. (6, 97.) Ὡς ὑπνώδους φύσει τοῦ Ὀδυσσέως γενομένου, καὶ δυσεντεύκτου διὰ τοῦτο πολλοῖς ὄντος: (165.) Χάσμαι ὑπνώδεις καὶ κατήφειαι. [" Thom. M. 871. Epigr. adesp. 291." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 1050. * Ὑπνωδέω, e quo * Ὑπνωδία, Jambl. Protr. 326.]

Ὑπνηλὸς, i. q. ὑπνώδης, Athen. 15. Ὑπεξῆλθεν ἐκ συμποσίου ὑπνηλὸς κάρτα γενόμενος. A Suida exp. ῥᾴθυμος. Vide sequens. ["Thom. M. 871. Cattier. Gazoph. 23." Schæf. Mss. Philostr. 819. * " Ὑπνηλῶς, Philostorg. H. E. 2, 3." Elberling. Mss. * Ὑπνηρὸς, Hippocr. de Aëre p. 362=295.] Ὑπναλέος, i. q. ὑπνηλὸς, Nicand. Ἀ. 85. de Eo qui cerussam hauserit, Ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας, i. e., inquit Schol., ἄλλοτε δὲ ὥσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα, καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρυνόμενος ὕπνῳ. [" Ad Charit. 324." Schæf. Mss.] At Ὑπναλὴ dicitur esse Aspidis genus somno necantis. Nisi potius epith. sit, et scr. sit ὑπναλέη: aspis enim, ut docet Nicand. Θ. 162., ἐν κελεύθῳ Νωχελὲς ἐξ ὁλκοῖο φέρει βάρος, ὑπναλέοις δὲ Αἰὲν ἐπιλλίζουσα φαείνεται ἐνδυκὲς ὄσσοις. Ἀλλ' ὅταν ἢ δοῦπον νέον οὔασιν ἠέ τιν' αὐδὴν Ἀθρήσῃ, νωθρὸν μὲν ἀπὸ ῥέθεος βάλεν ὕπνον, Ὁλκῷ δὲ τροχόωσαν ἅλων' εἰλίξατο γαίῃ. Eadem vero morsu suo, ut ibid. tradit, Ὑπνηλὸν ἐπὶ νῶκαρ ἄγει βιότοιο τελευτὴν, i. e. Ad somnolentum soporem. [" Ὑπνάλη, Jacobs. Anth. 9, 214." Schæf. Mss. * " Ὑπνίδιος, Jacobs. Anth. 6, 122. 7, 121." Schæf. Mss. * Ὑπνιακὸς, Hes. v. Μυστικός. * Ὑπνικὸς, Hippocr. 424.]

[* " Ὕπνιον, τὸ, Aristoph. Σφ. 7. ubi al. ἤδη τι." Schn. Lex.]

Ὑπνάω, SIVE Ὑπνέω, Dormio, Somnum capio. UNDE Ὑπνητικός: quod vide in Ὑπνωτικός. [" Ὑπνάω, ad Mœr. 339." Schæf. Mss. Vide Ὑπτιάω. Ὑπνέω, LXX. 1 Sam. 26, 12. * " Διϋπνέω, i. q. διϋπνίζω, Fabr. Cod. Pseudepigr. V. T. 2, 102." Schleusn. Mss. * " Ἐξυπνέω, Evigilo, Andr. Cr. 219." Kall. Mss.]

Ὑπνόω, i. q. ὑπνάω s. ὑπνέω. Affert enim Bud. e Luciano (2, 93. 316.) et Xen. ὑπνῶσαι pro Dormire et Sopiri somno. Itidemque e Plut. Apophth. Lacon. ὑπνωκέναι affertur pro Dormiisse, et e Greg. Naz. Ἡδέως ὑπνώσεις, pro Suaviter dormies. Et rursum ex Eod. Μή ποτε ὑπνώσῃς εἰς θάνατον, Ne unquam dormias in mortem. Gal. certe ὑπνοῦσα ap. Hippocr. exp. ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὕπνῳ κοιμωμένη. Alioqui active etiam accipi potest pro Somnum affero s. facio, Somnum concilio, ut ap. Diosc. de papavere erratico, Ταύτης τὰ κεφάλια πέντε μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ἑψήσας, πότισαι οὓς ἂν βούλῃ ὑπνῶσαι, Quos sopire volueris: κοιμῆσαι. Plin. quoque tradit ejus capita quinque decocta in vini tribus heminis et pota, somnum facere. E quo pass. particip. præt. temp. ὑπνωμένος, Soporatus, Sopitus, Dormiens. Paus. Lacon. Ἐν τούτῳ δὲ ὑπνωμένον Πausανίαν ἐπήγειρεν ὁ ψόφος. [Herod. 3, 69. "Addæus 5. Brunck. Aristoph. 2, 68. ad Mœr. 339. Bernard. Rel. 35." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 447. Ὑπνῶν, Laconice pro ὑπνοῦν, Aristoph. Λ. 143.] Inde et VERBALE Ὑπνωτικὸς, quod sui primitivi signiff. sequitur. Primum enim neutraliter accipitur pro Somnolentus, Somniculosus, In somnum pronus, Deditus somno. Aristot. Οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοὶ, δι' εὔροιαν τῶν πόρων. Ibi enim ὑπνωτικοὶ iidem sunt qui ὑπνώδεις, ut cum Plut. ait Brutum ἥκιστα δὴ τῶν στρατηγῶν ὑπνώδη γενέσθαι, καὶ πλεῖστον ἑαυτῷ χρόνον ἐγρηγορότι χρῆσθαι πεφυκότα. Itidemque ADV. Ὑπνωτικῶς ap. Gal. Somniculose: paulo ante in Ὑπνόω. Deinde et active pro Soporificus s. Soporiferus, ὑπνοποιὸς, ὑπνοφόρος: s. Soporifica vi præditus, Soporifera vi præditus. Athen. (69.) de lactuca, Ψυκτικὴ, εὐκοίλιος, ὑπνωτική. Plut. Symp. 3, 5. Τὸν ὕπνον οἱ πλεῖστοι περιψύξει γίνεσθαι λέγουσι· καὶ ψυκτικὰ τὰ πλεῖστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστίν. Idem, omisso subst., ὑπνωτικὰ etiam simpliciter dicit, 3, 8. Τῶν ὑπνωτικῶν ἔνιοι λαβόντες, ἐνδοτέρω τοῦ μετρίου, θορυβωδέστερον διατίθενται· πλέον δὲ λαβόντες, ἔνιοι καθεύδουσι. Itidemque Aristot. de Somno et Vigil. Πάντα γὰρ τὰ ὑπνωτικὰ καρηβαρεῖν ποιεῖ, καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ βρωτά· μήκων, μανδραγόρας, οἶνος. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 94." Schæf. Mss.] Reperitur ET Ὑπνητικὸς, ead. signif., ab ὑπνάω s. ὑπνέω, Athen. (31.) Ποιοῦσιν οἶνόν τινα ὑπνητικὸν, καὶ ἕτερον ἀγρυπνεῖν ποιοῦντα τοὺς πίνοντας: [e Theophr. H. Pl. 9, 20. ubi ὑπνωτικὸν legitur.] Ubi nota oppos. ὑπνητικὸς et ἀγρυπνεῖν ποιῶν. Inde et COMP. [* Ἀνυπνόω, Epist. Socr. 17. Lobeckio ad Phryn. 224. in ἀνυπνοῦν mutandum videtur.] Ἀφυπνόω, quod exp. Obdormio, s. Obdormisco. Luc. 8, (23.) Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε. [" Jacobs. Anth. 8, 310." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 441. Lobeck. l. c. * Ἐξυπνόω, Schol. Ven. Il. K. 98. Symm. Ps. 138, 18. 4 Macc. 5, 10. * Ἐφυπνόω, unde * " Ἀντεφυπνόω, Theod. Prodr. 138." Elberling. Mss.] ET Καθυπνόω, Obdormio, Sopior, etiam Dormio, Somnum capio. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 30.) Ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἡδέως, στρωμνὰς μαλακὰς κατασκευάζεις. " Κατυπνῶσαι, Obdormisse, Cepisse somnum, Ionice " pro καθυπνῶσαι." [Herod. 4, 8. Joseph. Ant. 20, 2.] Καθύπνωσις, ἡ, Somnus, Obdormitio. Bud. ex Aristot. Probl. (11, 17.) Τοῦ γὰρ μεταξὺ τῆς ἐγέρσεως ὄντος ὀλίγου χρόνου, ἡ ἐν τῷ ὕπνῳ ἕξις γενομένη διαμένει πρὸς τὴν καθύπνωσιν. [* Συνυπνόω, Epiphan. 1, 418. * Ὑφυπνόω, Schneidero susp.]

Ὑπνώω, i. q. ὑπνόω, sed Poëticum et Ion.: Od. E. (48.) et de virgula Mercurii, Ω. (4.) τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Opp. K. 3, (51.) Ἀμφαδὸν ὑπνώει δὲ * θρασύφρονα θυμὸν ἑλίσσων, Palam dormit sub dio. Sic μαιμώω dicitur pro μαιμάω, et ζώω pro ζάω. [" Anyte 11. Paul. Sil. 67. Leo Philos. 7. Apollonid. 1. Balladas 139. Isidor. Æg. 1. Jacobs. Anth. 10, 405." Schæf. Mss. "Opp. K. 1, 517. Nonn. D. 31, 195." Wakef. Mss. Moschus 2, 24. Nicander Θ. 127. 434. * " Ὑπνώεσκω, Valck. Phœn. p. 393." Schæf. Mss. * Ἐννυπνώω, Nicander Θ. 546. * Παρυπνώω, Quint. Sm. 10, 128.]

Ὑπνώττω, [s. Ὑπνώσσω,] Somnum capio, Dormio, Sopitus sum, κοιμῶμαι, etiam Dormito. Gal. Οὐ μόνον ὑπνώττοντος, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄφοδον ἀνισταμένου ἀνθρώπου. [" Porson. Or. 173. Musgr. ibid." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 127. Ælian. H. A. 479." Wakef. Mss. Æsch. S. c. Th. 293=273. Eum. 819. * " Ἀφυπνώττω, Theod. Prodr. 66. 177." Elberling. Mss. Anna Comn. 2, 51. " Schol. Pind. Ἰ. 7, 23. * Διϋπνώττω, Nicet. Eugen. 1, 344." Boiss. Mss.] Ἐφυπνώττω, Indormio. Bud. ex Epist. Jul. ad Maximum, Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐφυπνώττειν λόγος, Indormire solitum Homeri poëmatis: ut et Plut. in ipsius Vita (c. 8.) ex Onesicrate tradit eum Iliadem Homeri σχεῖν ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον: quamobrem et πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον eandem nominare solitus est.

[* Ὑπνίζω, Phrynichus Bekkeri p. 68.] Ἀφυπνίζω, ET Διυπνίζω, ET Ἐξυπνίζω, Expergefacio, E somno excito, ἐξ ὕπνου ἐγείρω s. ἀνεγείρω, ut Hom. loquitur. Primum affert Bud. ex Œcum.; tertium ap. Phrynich. (96=224.) extat, qui tamen Atticos primo uti pro hoc tertio annotat. [" Ἀφυπνίζω, ad Mœr. 61. Herodian. Philet. 448. Thom. M. 134.

Διϋπνίζω, ibid. ad Lucian. 1, 345. ad Mœr. l. c." Schæf. Mss. "Æsop. Fab. 18. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. * Διυπνιστὸς, unde * Ἀδιύπνιστος, Pseudo-Athan. Hom. in Nat. Præc. 2. * Ἀδιυπνίστως, Poëta ante Wernsd. Philen 117. p. 30. * " Ἐξυπνίζω, ad Mœr. l. c. Herodian. l. c. Thom. M. l. c. ad Xen. Eph. 277." Schæf. Mss. Plut. 10, 75. Schleusn. Lex. V. T. * " Ἐξυπνισμὸς, Isaac Schol. in Jo. Climac. 100." Boiss. Mss. Theophyl. 1, 657. * Ἐξυπνιστὴς, Qui e somno excitat, Typicum Sabæ 5. p. 7. Suicer. Thes. Eccl. * " Ἐξυπνιάζομαι, Evigilo, Expergiscor, Aqu. Symm. Theod. Prov. 23, 35. ἐξυπνιασθήσομαι, pro quo Ed. Rom. rectius ἐξυπνισθήσομαι exhibet." Schleusn. Lex. V. T. * Περιυπνίζω, Gl. περιυπνίσατε· Expergiscite.]

ὝΠΑΡ dicitur quasi ὕπνου ἄρσις, sc. διὰ τὴν ἐγρήγορσιν, sicut ὄναρ dicitur παρὰ τὴν τοῦ ὄντος ἄρσιν: cum φαντασίᾳ sint τὰ καθ' ὕπνους, καὶ οὐκ ἐν * ὀντότητι, inquit Eust. 1876., ubi etiam ὄναρ et ὕπαρ ἀντικεῖσθαι ait, velut in hoc Homeri Od. T. (547.) Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται: quem versum Proverbii loco usurpatum fuisse tradit ἐπὶ τῶν ἐμφανῶν ἀγαθῶν. Itidemque in hoc Υ. (90.) ἐμὸν κῆρ Χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη: est enim ὄναρ Vanum somnium et visum: ὕπαρ autem ὀπτασία ἀληθὴς, Vera visio: quæ sc. eventu comprobatur: quamobrem in præcedente l. Poëta addidit, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται. Et Plato Epist. 3. cum dixit, Διὸ τὸ τότε σοὶ ὕβρισμα νῦν ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γέγονε, Indicat non amplius esse somnium, sed visionem eventu comprobatam, et τετελεσμένον ἔργον loco ὀνείρατος. Et rursum in Polit. Ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος ὑμῖν γίγνηται. In eod. l. paulo ante dixerat, Κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα, πάντα αὖ πάλιν ὥσπερ ὕπαρ ἀγνοεῖν. Plut. de S. N. V. Ὅσῳ τὸ ὕπαρ ἂν εἴη τοῦ ὀνείρατος ἐναργέστερον. Ubi itidem nota ὕπαρ vocari ἐναργῆ ὅρασιν, ut Amm. quoque ὕπαρ esse tradit ἐναργῆ ὄψιν: ὄνειρον autem τὴν ἐν τῷ καθεύδειν φαντασίαν. Itidemque Bud. e quodam Grammatico annotat, ὕπαρ dici ὅταν ἀπτώμεθα τοῦ πράγματος αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς ἀνεωγόσιν ἐναργέστατα: ὄναρ autem, ὅταν ὕπνῳ τοῦτο φανταζώμεθα. Quamobrem Plut. rursum dixit in l. quo docet Quomodo Quis sentiat se in Virtutis Studio proficere, (6, 301.) Οὔπω δὲ τῆς ἀρετῆς γεγονὼς θεατὴς, οὐδ' ὕπαρ, ἀλλ' ὄναρ αὐτῆς ἐν εἰδώλοις καὶ σκιαῖς ῥεμβόμενος. Sicut vero καθ' ὕπνον dicitur pro ἐν ὕπνῳ s. δι' ὀνείρατος, In somnis, Per quietem, sic et καθ' ὕπαρ, Per veram visionem. Greg. Naz. 2 in Jul. Τὰς δὲ δι' ὀνειράτων παιδεύσεις τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ καθ' ὕπαρ φαντάσματα. Utitur et in l. de Homine. Sed et ex Aretha affert Bud., scribens tamen non καθ' ὕπαρ, SED Καθύπαρ. Interdum vero omissa præp., ὕπαρ adverbialiter usurpatur, ut cum Synes. ait, Εἶτα ἀφ' ὧν ἕτερος ὄναρ ὁρᾷ, μᾶλλον δὲ ἰδεῖν λέγεται, Πεντάπολις ὕπαρ πέπραγε πονήρως, Propter insomnia commentitia quorundam urbs revera et vigilans afflicta est tyrannide, Bud. Et ap. Plat. de Rep. 2. Ὁ θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς, οὔτ' ἄλλους ἐξαπατᾷ οὐδ' ὕπαρ οὐδ' ὄναρ, Nec vigilantes et revera cernentes nec somniantes decipit. ["Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 650. 796. ad Charit. 461. (199. 215. 280. 291.) Jacobs. Anim. 92. Plut. Demetrio 4. Apollod. 248. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 110. Wessel. Diss. Herod. 106. Abresch. Add. ad Aristæn. 146. Lectt. 298. Ammon. 139. Valck. Anim. 217. Ὕπ. τε καὶ ὄναρ, Heind. ad Plat. Phædr. 351. Errat Heeren. ad Stob. 2, 409." Schæf. Mss. " Gen. ὕπαρος, Etym. M." Wakef. Mss. Καθ' ὕπαρ, Lobeck. Phryn. 422.]

ὙΠΟ, præp. CUM GEN. A, Abs: ut τύπτομαι ὑπ' αὐτοῦ, Verberor ab ipso, κτείνομαι ὑπ' αὐτοῦ, Interficior ab ipso. Itidemque cum aliis passivis. Aristoph. N. (240.) Ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολωτάτων Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Plato de Rep. 2. Ὑπὸ σιτίων καὶ ποτῶν ἀλλοιοῦται. Sed cum neutris quibusdam verbis ponitur itidem, quæ in passiva resolvuntur. Habent hoc Græci, inquit Bud., ut verbis neutris quamvis absolutis pro

A passivis utantur, eandemque constr. eis tribuant. Dem. c. Mid. Τηνικαῦτα τηλικαύτῃ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου: c. Onet. Ὅτι δικαίως καὶ προσηκόντως οὗτος φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην: eadem constr. quam haberet διώκεται, s. κατηγορεῖται: quorum signif. obtinet illud φεύγει, alioqui neutrum. Idem, Ἐφ' οἷς δικαίως ἂν ἀποθάνοις ὑπὸ τῶν δικαστῶν. Sic quoque Lysias eod. verbo usus est, scribens, Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὡς πολλοὶ ὑπὸ τούτου τεθνᾶσι. Quin etiam Xen. hoc ipsum ita usurpavit cum alibi, tum K. Π. 4, (6, 2.) Ἐκεῖνος δὲ τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν, ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν, Interfectus est. At vero synonymum τελευτᾷν, quod alioqui rarius hunc usum habet, extat ita usurpatum a Paus., ubi scribit, Μασίστιον μὲν δὴ τελευτήσαντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἶδα ἱππέων. Hunc loquendi modum Cic. inexpertum relinquere noluit, licet a Lat. lingua multum abhorrere videatur. Sic enim inquit in Acad. 1. Nihil enim esse valentius, a quo intereat. Itidem dixit Plin. de M. Marcello, Cum periit ab Annibale. Et Lucan. Mori ab ense.

B Terentius autem verbo Excidere hoc modo usus est, cum dixit, Herus, quantum video, ab uxore excidit: ut si dicas ἐκπέπτωκε τῆς γυναικὸς, pro Ejectus est, Exactus est. Dem. Ἀντὶ τῶν ἔργων τούτων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐξέπεσον. Ponit tamen forsitan aliquis illud Excidit ab uxore, in alio ordine quam illa præcedentia ponere: tanquam non itidem necesse habens in passivum verbum resolvi.

Ὑπὸ alicubi vel illa præp. A, vel præp. Propter reddi potest: ut ap. Thuc. 3. Καὶ τὰ πλεῖστα κατελύθη ὑπὸ συμφορῶν. Sunt alioqui loci in quibus non utroque modo reddi potest, sed illam posteriorem interpr. duntaxat admittit: Plut. (8, 642.) Ὑφ' ἧς ἐμοὶ δοκοῦσι καὶ κύνες καὶ ὄρνιθες ἀπέχεσθαι τῶν διοβλήτων σωμάτων. Sic e Plat. affertur, Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐδὲν τῶν οἰκείων πρᾶξαι σχολή μοι γέγονε, pro Propter hanc occupationem mihi non licuit. Sed redditur etiam, Per hanc occupationem mihi non licuit. Sic Ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις, e Plut. Pericle.

C Ὑπὸ, Præ: ut δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, Lacrymari præ voluptate. Dicitur autem non solum ὑφ' ἡδονῆς, sed et ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, ab Aristoph. (Πλ. 753.) Præ voluptate. Sic ὑπ' ἐνδείας ap. Plut. Præ penuria. Interdum autem ὑπὸ cum gen., vel præpositione Præ, vel adverbio includente ipsum quoque gen., reddi potest: ut ὑπὸ προθυμίας, Promte. Tale est ὑπὸ σπουδῆς ap. Thuc.

Ὑπὸ, Per: ut, Ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίγνεται, Per ipsum ne sapere quidem nobis licet. Cui loco, qui e Plut. affertur, similis est ille paulo ante, Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐδὲν τῶν οἰκείων πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονε: quem dixi itidem reddi a quibusdam præpositione Per: hoc modo, Per hanc occupationem mihi non licuit etc. Alius quoque usus præpositionis Per datur huic præp. ὑπὸ, cum hic locus, Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, ita redditur, Multis paucorum facultates per decreta distribuens.

D Ὑπὸ pro μετὰ, i. e. Cum, ut ὑπὸ πτερύγων pro μετὰ πτερύγων, e Schol. Aristoph. Hujus autem signif. et cum dat. exempla videbis paulo post.

Ὑπὸ redditur etiam Penes: item Apud, in VV. LL. afferturque pro hujus signif. exemplo h. Thuc. l. (1, 130.) Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν μεγάλῳ ὢν ἀξιώματι, Cum magna ap. Græcos esset existimatione. Sed ego dixerim potius ὢν ἐν ἀξιώματι pro participio passivo accipi debere, sicut de illis neutris verbis dictum supra fuit.

Ὑπὸ, Sub, ut ὑπὸ γῆς, Sub terra: qua in signif. affertur e Theophr. Interdum vero ὑπὸ γῆς, Sub terram, ut ὑπὸ χθονὸς ap. Hesiod. (Θ. 717.) καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Πέμψαν. Cum aliis autem genitivis, ut ὑπὸ μάλης, Sub ala. Et ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν, ex Hom. (Od. E. 373.) pro Sub pectore. Quin etiam ut dicitur aliquid esse sub aliquo principe, vel rege, sic ὑπὸ βασιλέως ap. Thuc. 1, (110.) Αἴγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο, Ægyptus rursum sub rege fuit, s. sub ditione regis Persarum, Rursus regi paruit, s. ditioni regis Persa-

rum. Est alioqui magis recepta cum dat. hæc signif., ut mox docebo.

Ὑπὸ, CUM DATIVO, itidem pro Sub. Nam ut ὑπὸ γῆς pro Sub terra, sic etiam, et quidem frequentius, ὑπὸ γῇ eadem signif. dicitur. Lucian. de Luctu, Τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, ᾅδην ὑπειλήφασι. Sic ap. Hom. κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, Sub cavo saxo. Et ὑπὸ πλατανίστῳ, ap. Eund. (Il. B. 307.) Itidem ap. Apoll. Rh. (1, 956.) ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο. Apud Gal. Ὑπὸ τῷ δέρματι συνίστασθαι, Sub cute concrescere. Affertur vero et in Motus signif. ex Hom., pro præp. Sub, habente accus.: ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν, Sub Trojam ducebamus. Sed scribi debere potius Τροίην, docebo infra, ubi agam de hac præp. ὑπὸ habente accus. Frequens vero est pro Sub, habente illam signif. qua dicitur esse aliquid sub aliquo principe, pro Sub illius ditione, s. imperio, et illi parere. Herod. Ὑπὸ Πέρσῃσί ἐστι Αἴγυπτος, Sub Persis est Ægyptus, Ægyptus est sub ditione Persarum, vel, est ditionis Persarum. Sic Thuc. Ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσὶ, Sunt sub ditione Atheniensium, Atheniensibus subjecti sunt s. parent. Sic, Ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένοντο, e Plut., Romanis subjecti fuerunt. Affertur alioqui et cum signif. Motus, Ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις γίγνεσθαι, pro In potestatem Atheniensium venire. Itidemque ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι s. ποιεῖν, In potestatem suam redigere, Sibi subjectos reddere, Subjicere sibi. Tale est ap. Dem. pro Cor. Ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν. Affertur itidem ex Hermog. Ὑπὸ τοῖς συκοφάνταις ποιεῖν, pro Subjicere sycophantis. Denique τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ pro τοὺς ὑπηκόους s. τοὺς ἀρχομένους ap. Xen. (K. Π. 8, 8, 1.) atque alios legimus. E quo Xen. affertur etiam, (Ἀπ. 1, 6, 2.) Ὑπὸ δεσπότῃ μένω, pro Sub domini imperio, Domino subjectus.

Ὑπὸ, Sub, In: ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα, ex Hom. [Od. Ξ. 474.] affertur, pro Sub armis vel In armis. Invenitur certe et ap. Virg. itidem Sub armis pro In armis. Sed et Sub ingenti templo ap. Eund. exp. In ingenti templo. Additur ex eod. Hom. κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ pro In sinu: [cf. Od. I. 329.] Et ex Apoll. Rh. (1, 1022.) ὑπὸ νυκτὶ pro In nocte, Sub noctem. Sic vero et ὑπ' ἠοῖ affertur pro Sub auroram.

Ὑπὸ pro μετὰ, Cum. Plut. Popl. Ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι κατιὼν ἐξ οἰκίας. Ex Eod. in Galba, Ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προῄει, Cum multo lumine.

Ὑπὸ alicubi videtur reddi debere per Ad, afferturque ex Apoll. Rh. (1, 540.) ὑπὸ κιθάρῃ πλήττω, ita redditum per Ad, sc. Ad citharam ferio, i. e. Ad ejus sonum. Cui loco subjungitur hic Luciani, (2, 904.) Ἐς τὸ θέατρον σινάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις καὶ τραγῳδίαις ἀρετάς τε ἀνδρῶν κ. τ. λ. Sed non satis commode in h. Luciani l. reddi posse videtur ὑπὸ præpositione Ad: nisi adjuvetur addito quopiam subst., quod loco conveniat. Quod itidem faciendum censeo in his verbis e Plat. Epist. 7. Ὑπὸ δικαιοσύνῃ διάγειν βίον, ut sc. reddamus non Ad justitiam vivere, sed Ad justitiæ normam s. regulam s. præscriptum. Talis videri possit usus præpositionis Sub ap. Virg., magnisque agitant sub legibus ævum. Sunt qui ὑπὸ δικαιοσύνῃ reddant adverbio Juste.

Ὑπὸ interdum participio redditur, ut ὑπὸ πληγῇσιν ὁρμηθέντες, ap. Hom. (Od. N. 82.) Ictibus concitati. Et ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ap. Eund. (Il. B. 714.) Ab Admeto compressa. At Eust. in simili loco Il. E. (313.) ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι, dicit καινὸν esse τῇ μετὰ δοτικῆς συντάξει τῆς προθέσεως.

Ὑπὸ plerisque in ll. Homeri dat. pro gen. habet, ut ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς pro ὑπὸ δουρός. Et Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, pro ὑπὸ χειρῶν ἡμετέρων. Itidemque Il. K. (452.) ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς, N. (98.) ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. At vero dat. pro accus. ut Δ. (45.) Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.

Ὑπὸ, CUM ACCUS. itidem pro Sub. Il. B. (216.) αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, Sub Ilium venit. Neque enim illis assentior, qui ὑπὸ hic pro εἰς s. ἐπὶ accipi putant: nihilo magis quam in hoc versu Od. Ξ. (469.) Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, ubi annotat Eust. hoc ἀκριβῶς πεφράσθαι: quoniam

A οἱ κάτω λοχῶντες περὶ αἰπὺ τεῖχος, καλῶς ἂν ὑπὸ Τροίην λόχον ἄγειν λέγοιντο. Sic certe et Virg. audimus dicentem, Trojæ sub mœnibus altis. Sed ut ipsa mœnia omittam, cum illa esset ὑπερκειμένη, (i. e. Superjacens, ad verbum,) merito dicit ὑπό. Fateor tamen Eust. quoque ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exponere εἰς Ἴλιον. Sed addit, Εἰ μὴ ἄρα διὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ἡ κάτω σχέσις δηλοῦται: quibus addit, Trojam esse ἠνεμόεσσαν, atque ὑπερκεῖσθαι: ideoque a tragœdia vocatam fuisse Ἰλιάδα σκοπιάν. Idem Schol. in h. l., qui legitur (673.) Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, postquam ὑπὸ exposuit κατὰ, ut sit præp. posita pro præpositione, (ubi tamen miror cur potius κατὰ dixerit quam εἰς,) addit, Aut quoniam Ilium est ventis expositum, utpote altum, ideo Græci omnes sub Ilium venisse dicuntur, tanquam sedem habentes infra et sub illo. Hæc ille. Cujus posteriori sententiæ assentiens, dico si vim præpositionis retinere velimus, et tamen exponere εἰς, dicendum
B esse ὑπὸ Ἴλιον sonare εἰς Ἴλιον ὑψηλόν. Est certe certe cum accus. constructio in prosa etiam frequens, pro Sub. Plut. c. Colot. Καὶ τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν κ. τ. λ., Sub terra. Sic ὑπὸ τὸ δέρμα, pro Sub cute, e Theophr. affertur. Et ὑπὸ τὸν πυρῆνα pro Sub nucleo, ex Eod. Et quemadmodum τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ dixi vocari a principe Eos quos sibi subjectos habet, s. sub sua ditione, ita τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν eosdem appellare sciendum est. Tale est ap. Xen. (K. Π. 5, 3, 17.) Τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων. Itidemque ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι ex eod. Scriptore affertur. Sic et ap. Plat. de Rep. 1. Πόλεις τε καὶ ἔθνη δυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι.

Ὑπὸ, de tempore dictum, itidem redditur præpositione Sub; nam ut Latine Sub noctem, sic Græce ὑπὸ τὴν νύκτα dicitur. Sed interdum ὑπὸ νύκτα pro κατὰ νύκτα, Per noctem, De nocte, Noctu. Estque ita usus post Homerum Thucydides. Sic Ὑπὸ τὸν Λακωνικὸν πόλεμον, Aristot. Et, Ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, ap. Xen. (Ἀπ. 2, 8, 1.) Sub finem belli.
C Sic ὑπὸ σεισμὸν, ap. Thuc. Et ὑπὸ κύνα, ap. Aristot. Sub caniculam, tempus caniculæ, Sub exortum. Redditur alioqui et tanquam positum pro κατὰ, Tempore caniculæ, Exortu caniculæ. Denique ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον itidem dicunt pro Sub hoc tempus. Et ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους. Sed hic quoque redditur interdum ὑπὸ per κατά.

Ὑπὸ cum accus. et dat. constructionem permutat, Eust. quem vide.

Ὑπὸ in comp. non solum ponitur pro Sub, (cujus signif. exemplum habes cum in aliis verbis, tum in ὑπάγω et ὑπέχω,) nec tantum de eo dicitur, qui se submittit alii in re quapiam, tanquam ei subjectus, (ut vides in ὑπακούω,) vel diminutionem signif., (ut docebunt te ὑπέρυθρος et ὑπόλευκος,) sed etiam indicat aliquid sensim s. paulatim simulque cum aliqua fraude fieri, ut videre est in ὑπέρχομαι et ὑπάγομαι. Nonnunquam vero ὑπὸ i. valet q. πρὸ, ut cum ὑπαγορεύω ponitur pro προαγορεύω, et ὑπάγω pro προάγω aliaque itidem. Affertur vero et pro παρὰ, ut in
D ὑποφέρω pro παραφέρω. Item pro ἀνὰ, (i. e. pro ea signif. quam habet ἀνὰ in compositione,) ut in ὑποτροπὴ et ὑποτροπιάζειν. Dicitur etiam augere, sed tacita antiphrasi, afferturque in exemplum hujus signif. verbum ὑποπίνω, pro Largius bibo. Sed hæc controversia non carent. Interdum autem vacat, ut in ὑπολείπω, et in nonnullis adverbiis, veluti ὑποκάτω, et ὑπάνω.

Ὑπὸ in comp. ap. Poëtas interdum posteriorem syllabam mutat in consonantem, a qua simplex incipit, veluti cum ὑββάλλειν dicitur pro ὑποβάλλειν. Sed alii ὑβάλλειν scribunt: et tunc non mutare posteriorem syllabam, sed omnino amittere dicetur. Ejusdem generis est κάββαλε pro κατέβαλε.

[" Ὑπὸ, Markl. Suppl. 919. ad Charit. 720. Wakef. Eum. 360. Abresch. Æsch. 2, 49. 80. Jacobs. Anth. 6, 207. 423. 10, 29. coll. Myro 2. Cattier. Gazoph. 92. ad Il. N. 27. ad Callim. 1. p. 32. Abresch. Lectt. Aristæn. 212. Cum verbis motus, Hermann. Hec. p. 67. Apoll. Rh. 1, 10. ad Diod. S.

1, 581. Epigr. adesp. 711. Pro ἐπὶ, Heyn. Hom. 4, 236. In compp. i. q. πρὸ, Brunck. Aristoph. 1, 192. 3, 189. (ὑπεκπεῖν.) Conf. c. ἐπὶ, Wakef. Phil. 470. ad Paus. 49. Fac. 1, 78. ad Diod. S. 1, 581. ad Herod. 289. 306. Steinbr. Mus. Tur. 1, 202. Zeun. ad Xen. K. Π. 609. Ernest. ad Batrach. p. 414. 416.: cum ὑπὲρ, Jacobs. Anth. 6, 176. ad Diod. S. 1, 625. ad Lucian. 2, 29.: cum περὶ, ad Diod. S. 2, 311. Heyn. Hom. 5, 445.: cum ἀπὸ, Villois. ad Long. p. 18. ad Diod. S. 1, 289. 297. 325. Sub, (Subjectus alicui,) de constr., T. H. ad Plutum p. 87. ad Diod. S. 2, 462. Dionys. H. 1, 259. ad 550. Schneid. Anab. 451. Boiss. Philostr. 447. ad Lucian. 2, 234. Boiss. Philostr. 561. Heyn. Hom. 6, 375. Propter, Munck. ad Anton. Lib. 156. Verb. Omissum, 58. 159. ad Xen. Mem. 3, 5, 7. Cum gen., dat., Heyn. Hom. 6, 375. Ilgen. Hymn. 580. Ante secundum casum verbo pass. adjunctum subauditur interdum ὑπὸ, ad Xen. Eph. 248. Brunck. ad Eur. Or. p. 185. Sub, cum gen. et accus., Valck. Diatr. 141. Cum gen., Eur. Ion. 1258. Porson. Hec. p. 86. Ed. 2. Heyn. Hom. 7, 241. I. q. μετὰ, Cum, Brunck. ad Eur. Hipp. 1309. Aristoph. 3, 103. Hermann. ad Hec. p. 97. Erfurdt. ad Trach. p. 233. Lobeck. Aj. p. 260. Heyn. Hom. 6, 510. Pro ἐκ vel ἀπὸ, Coray Mus. Ox. 2. p. 8. Heyn. Hom. 5, 478. 511. 584. Lennep. ad Phal. p. 4. Sub, ad Diod. S. 2, 520. Hesiod. Θ. 23. Præ, Abresch. Lectt. Aristæn. 258. Causam denotans, Markl. Suppl. 420. Fac. ad Paus. 1, 189. Heyn. ad Apollod. 687. Hom. 6, 289. Brunck. ad Bacch. 447. Toup. Emendd. 4, 472. Subaud., Eur. El. 123. Wakef. Trach. 267. 660. 685. 691. 1051. Phil. 3. Eum. 780. Jacobs. Anim. 203. Anth. 8, 356. Amphiloch. 21. Bacchyl. 16. (κατάσκιος.) Rhian. 11. Antip. Thess. 67. Antiphil. 29. Porson. Or. 491. Ὑπὸ γῆς, γῆν, Markl. Iph. φ. 170. Herc. F. 295. Valck. Diatr. 141. Ὑπὸ προδοτῶν αἱρεῖν, Diod. S. 2, 503. Ὑπὸ μάλης, κόλπου ἔχειν, Koppiers. Obs. 65. Ὑφ' αὑτῶν, Toup. Emendd. 1, 244. Cum dat., Jacobs. Anth. 7, 33. 280. 346. Dosiad. Ara 1. Antip. Sid. 42. Philipp. 74. Erycius 14. Agathias 79. ad Dionys. H. 2, 896. Pro gen., Epigr. adesp. 728. Heyn. Hom. 5, 118. 445. 6, 144. 165. De loco, Ilgen. ad Hymn. 194. De ditione, cum dat. et accus., ad Herod. 255. Εἶναι ὑπ' ἀμηχανίαις, Bergler. ad Alciphr. 38. Ὑπὸ λαμπάσιν, p. 10. Ὑπὸ λύρας καὶ κιθάρας κρούσμασιν, Paus. 1, 406. cf. Theogn. 803. Græv. Lectt. Hes. 609. Brunck. ad Poët. Gnom. 292. Pierson. Veris. 226. T. H. ad Lucian. 226. 355. Toup. Opusc. 2, 291. Valck. Anim. ad Ammon. 234. Ὑπὸ κήρυκι, Eran. Philo 157.: Agathias 6, 619. 67. τέκεν δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ: Heyn. Hom. 4, 379. 409. 5, 59. Cum acc., Musgr. Hec. 53. Hel. 1500. Wakef. Ion. 1441. Leon. Tar. 71. Jacobs. Anth. 8, 45. Antip. Sid. 90. Villois. ad Long. 175. Brunck. ad Eur. Hipp. 197. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 163. Cum acc. temporis, Paus. 335. ad Diod. S. 1, 676. Toup. Opusc. 2, 163. De subditis, ad Charit. 533. Diod. S. 1, 649. Xen. K. Π. 83. cf. Ammon. 45. Τραφεὶς δὲ καὶ παιδευθεὶς ὑπὸ Κλέανδρον —, Polyb. 3, 243. Ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν, Villois. ad Long. 204. Ὑπὸ Ἴλιον, Heyn. Hom. 4, 630. Ὑπ' αὐτὸ, ὑπὸ τὸ αὐτὸ, Sub idem tempus, Simul, Toup. ad Longin. 302. Ὑπό τι, Aliquantulum, Wyttenb. Ep. Cr. 30. Ὑπὸ χεῖρα, Segaar. in Daniel. p. 14. Valck. ad Phalar. p. xxiii. Ὑπ' ἄστυ, Suburbanus, Toup. ad Longin. 303. Ὑπὸ νόμον τάξαι, 345. Opusc. 1, 224. Ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι, Valck. ad Phalar. l. c." Schæf. Mss. " Ὑπὸ vel ἐξ omittitur, Themist. 334. Max. Tyr. 216. Hesiod. 'A. 153. Arat. D. 110. I. q. ἀπὸ, Pind. Π. 9, 106. N. 1, 53. Cum gen., Plut. 4, 187. Eur. Andr. 563. Pind. 'O. 4, 4. Il. Σ. 492. Cum dat., Dionys. P. 503. 936. Opp. K. 1, 23. 4, 13. Manetho 2, 320. Apoll. Rh. 1, 794. Quint. Sm. 1, 618. 12, 191. Ὑπὸ πόδας, Dionys. P. 814. Ὑπὸ στόμα, Opp. K. 2, 417. Ὑπό τι, Athen. 157." Wakef. Mss. " Ὑπὸ cum ἐκ, Od. Λ. 37. αἱ δ' ἀγέροντο Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων: M. 107. Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων: Il. O. 628. τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, cf. Longin. 10. Ὑπὸ τῆς σάλπιγγος, Ad sonum tubæ, Aristoph. 'A. 1001." Seager. Mss. Demosth. 25. Ὅ τι φυλάξομεν, οὐδέν ἐστιν ὑπὸ τοῦ πολέμου λοιπόν. Dionys. H. 1, 59. Ὑφ' ὁρκίων συνθῆκαι: Herod. 7, 21. ὑπὸ μαστίγων: cf. Xen. K. 'A. 3, 4, 25.: Λ. 5, 7. Ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι. Isocr. Paneg. 47. Ὑπὸ τὴν εἰρήνην, Sub pacem, Paulo post pacem. Τῶν ὑπό τι περιφέρειαν ἐχόντων, Hippocr. Casaub. ad Suet. Cæs. 41. Ὑπὸ et ἐπὶ conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 64. Schæf. Meletem. Cr. 25. 104.: ὑπὸ et ἀπὸ, 22. 83. ad Greg. Cor. 794. 823. Cum dat. et acc., Lobeck. Phryn. 196. Τρέφεσθαι ὑπὸ —, ad Greg. Cor. 653.: ὑπὸ postpositum, 448.: quibus compendiis scribatur, 794. 846.: conf. c. ὑπὲρ, ibid.: τὸ ὑπὸ et τοῦτο conf., 511. 731. Vide Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.: Valck. Schol. in N. T. 1, 86. 372. 2, 133. 246. 261. 478. Schn. Lex.]

" Ὑπένερθε, i. q. ἔνερθε, Infra, Subtus. Interdum " cum gen., ut Il. B. (150.) ποδῶν ὑπένερθε κονίη " Ἵστατο, Sub pedibus." [" Jacobs. Anth. 6, 144. Brunck. Apoll. Rh. 68. ad Charit. 285." Schæf. Mss.]

" Ὑπαὶ poëtice pro ὑπὸ, ut παραὶ pro παρὰ, Hom. " Il. B. (824.) ἔναιον ὑπαὶ πόδα νεάτον Ἴδης. Apud " Eund. ὑπαὶ νεφέων pro ὑπὸ τὰ νέφη. Sed cum hoc " casu alium etiam usum habet. Nam ὑπαὶ πτερύ" γων ap. Aristoph. 'A. (970.) Schol. exp. μετὰ " πτερύγων." [" Eur. El. 1187. Hedyll. 11. Brunck. ad Œd. T. 467. Antig. 1241. El. 1417. Apoll. Rh. 97. 127. 148. 179. 204. Aristoph. 2, 192. 255. 3, 103. Anal. 84. 104. Heyn. ad Hesiod. p. 148. Hom. 4, 202. 411. 496. 6, 12. 28. 79. 194. 300. 353. 473. 476. 562. 605. 7, 4. 35. 54. 102. 201. ad Charit. 723. 771. Musgr. Iph. T. 454. Wakef. Alc. 612. " Ὕπαι pro ὕπαιθα, Heyn. Hom. 7, 4." Schæf. Mss. " Ὑπαὶ, Nicander 'A. 104. Dionys. P. 338. Quint. Sm. 1, 591." Wakef. Mss. Conf. cum ὑπὸ, Spitzner. de Versu Gr. Her. 52. 53. 59.: cum ὑπὲρ, Obss. in Quint. Sm. 208.]

" Ὕπαιθα, Ex obliquo, Coram, Recta. Apoll. Rh. " 2, (735.) κατακέκλιται ἠπειρόνδε Κοίλη ὕπαιθα νάπη. " Il. (O. 520.) ὕπαιθα λιάσθη, In obliquum declina" vit, In anteriorem partem, VV. LL. Sic autem et " Græci exponunt εἰς τὸ πλάγιον, et εἰς τοὔμπροσθεν." [Il. Σ. 421. Φ. 255. " Heyn. Hom. 4, 203. 7, 87. Kuster. Aristoph. 196." Schæf. Mss.]

ὝΣΤΕΡΟΣ, derivatum est ex ὑπὸ, teste Etym.; is enim scribit ex ὑπὸ fieri primum ὑπότερος, regulariter, ut πρότερος a πρό: inde autem facta syncope, ὕπτερος, e quo ὕστερος, π in σ converso. Eam certe hic compar. significationem præpositionis ὑπὸ sequitur, qua pro μετὰ accipitur, i. e. Post; signif. enim Posterior, nonnunquam vero Serior, interdum et Sequens, Secundus: et oppositum habet πρότερος vel πρῶτος. Plut. Symp. 8. Ἔν τε δόγμασι καὶ νόμοις, ἔν τε συνθήκαις καὶ ὁμολογίαις, κυριώτερα τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βεβαιότερα τῶν πρώτων. Æschin. c. Ctes. Τὰς μὲν βοηθείας ὡς δεῖ τὴν πόλιν πρότερον ποιεῖσθαι τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν Ἑλλήνων, τὰς δὲ συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι μετὰ τὰς εὐεργεσίας, Posteriore s. Secundo loco inire belli societates. Plato Epist. ὑστέρα πορεία, Sequens s. Secunda profectio. Item, Ὑστέρῳ ἔτει μετὰ τὴν ἀπόστασιν, Altero a defectione anno. Homo etiam aliquis dicitur ὕστερος ἔρχεσθαι, Qui serior venit et post alios. Aristoph. Σφ. (691.) Αὐτὸς δὲ φέρει συνηγορικὸν δραχμὴν κἂν ὕστερος ἔλθῃ, Etiamsi serior venerit. Thuc. 4, (90.) p. 150. Ὕστερος ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ Δήλιον, ἤδη τῶν Βοιωτῶν ἀνακεχωρηκότων. Sic Il. Σ. (320.) ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών, Π. (479.) ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ Πάτροκλος. Rursum Σ. (333.) Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν, Cum post te subiturus sim terram. Et rursum Thuc. 3, (103.) p. 117. Ὑστέροις Ἀθηναίων τοῖς ξυμμάχοις ἀναχωροῦσιν ἐπιτίθενται, Post Athenienses abscedentibus, ut et Schol. exp. μετὰ τοὺς Ἀθηναίους. Sicut vero Æschines dicit l. c. Τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι, Postea inire belli societates, ita Od. Π. 318. Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, Sed hæc postea facere. Alioquin

aliquis dicitur aliquid ὕστερον ποιεῖν τινι vel ὕστερον τίθεσθαί τινος pro Posthabere, Postponere. Plut. Dem. 1665. meæ Ed. Πάντα ποιησάμενος ὕστερα τοῖς ἐντυχεῖν βουλομένοις, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς πρεσβύτιδος ἐκείνης ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐσχόλασεν. Pro quo in Apophth. Philippi dicit, (6, 682.) Οὐ μόνον ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων εὐθὺς διήκουσεν. Sic ὕστερον τίθεσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις, Postponere et posthabere. Quibus adde Thuc. 8, (41.) p. 275. Νομίσας πάντα ὕστερα εἶναι τὰ ἄλλα πρὸς τὸ ναῦς τε τοσαύτας ξυμπαρακομίσαι καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἀσφαλῶς περαιωθῆναι, εὐθὺς ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον, Schol. νομίσας πάντα ἐν δευτέρῳ εἶναι τοῦ παρακομίσαι τοσαύτας ναῦς. Valla, Cetera omnia posthabenda existimavit, satiusque esse ut deduceret tot naves. Dicitur sese etiam aliquis ὕστερόν τινος τιθέναι, cui se summittit et supra quod se non effert. Plut. Fab. Ὕστερον αὑτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθησι, Legi et consuli se summittit, Legibus se et consule demissiorem gerit. Cui adde Æschin. (57.) Μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, Noli te præferre legibus, sed eis te subjice, et eis sis secundus. Præterea aliquis dicitur aliqua re esse ὕστερος τινὸς, itidem pro Secundus, Inferior, Posthabendus et postponendus quod illam ad rem attinet. Thuc. 1, (91.) Οὐδενὸς ὕστεροι γνώμῃ φανῆναι: 7, (78.) p. 260. Οὔτ' εὐτυχίᾳ δοκῶν που ὕστερός του εἶναι κατὰ τὸν ἴδιον βίον καὶ ἐς τὰ ἄλλα, Nulli inferior, nullique secundus, ut Virg. nulli pietate secundus. Sic Ἀρετῇ οὐδενὸς ὕστερος, Nulli virtute secundus. Hom. vero γένει ὕστερος dicit pro eo, quod Lat. Natu minor: forsan et Ætate secundus reddere queas, ut dicitur aliquem ætate antecellere, anteire, præcurrere. Il. Γ. (215.) Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής· εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν: i. e. ἡλικίᾳ νεώτερος ἦν. Alibi dicit ὁπλότερος γενεῇ, et γενεῆφι νεώτερος: quidam alii μεταγενέστερος pro eod. ‖ Affertur et ὁ ὕστερος σύλλογος, pro Proximum consilium, i. e. Proxime venturum. Itidemque ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι, pro Proxima Olympiade. Bud. certe annotat, ut πρότερος χρόνος dicitur Tempus præteritum, ita ὕστερον dici Futurum, afferens ex Andocide, Ἂν ὑστέρῳ χρόνῳ μεταμελήσῃ. Alioqui ὑστέρῳ χρόνῳ dicitur pro Postea, ut ap. Plut. Amat. Narr. Ὑστέρῳ γεμὴν χρόνῳ δίκας ἔδοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, Postea pœnas dederunt s. potius Non multo post, ut Polit. vertit. E Plat. autem de LL. Ἐν ὑστέροις χρόνοις.

Item ἐν ὑστέρῳ dicitur pro ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, Postea, Postmodum. Quod ap. Thuc. aliquoties occurrit, ut 3, (13.) p. 87. et 8, (27.) p. 271. nec non p. 266. ejusd. libri (c. 8.) ubi νῆες ὕστερον διαφερόμεναι Schol. exp. μετὰ τοῦτο παρακομιζόμεναι. Sic ἐς ὕστερον dicitur pro ἐς ὕστερον χρόνον, ut ap. Latinos quoque In posterum pro In posterum tempus. Hesiod. Ἔργ. (1, 349.) Ὡς ἂν χρηΐζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς. Et e Plat. Epist. 7. Εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπόν. E Gal. autem ad Gl. Εἰς ὕστερον δὲ, pro Deinde. Et οἱ εἰς ὕστερον, Posteri, Bud. e Greg. Naz. Affertur et cum articulo εἰς τὸ ὕστερον, pro εἰς τὸ ἐπιὸν, itidem pro In posterum s. futurum: quod aliquando dicitur etiam significare In posterum s. sequentem diem, i. e. In crastinum. At ἐξ ὑστέρης nescio unde afferatur pro Rursus.

Ὕστερον adverbialiter accipitur pro Post, Postea, Posteriore loco, Posterius, Deinde; nonnunquam etiam pro Serius, Tardius; nec non pro Deinceps, Posthac. Plato de Rep. 1. Τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὁριζόμενος, τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα οὐκέτι ᾤου δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς φυλάξαι; Deinde, Posteriore loco. Ubi nota et opponi πρῶτον, ut Hesiod. Θ. (34.) Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν, Et primo loco et posteriore, Et primo et ultimo loco, Et primum et novissime. Rectius enim per superl. redditur, cum præcedat alius itidem superl. πρῶτον. Quo referendum ὕστερον, quod interdum signif. Tandem, Denique; æquivalent enim duo hæc adverbio Postremo significanti Postremo loco. Interdum vero cum gen. jungitur, ut cum Xen. dicit (K. Π. 5, 3, 16.) Ὕστερον τῶν ἱππέων, Post equites, et Herod. (6, 140.) Ὕστερον τουτέων, Post ea tempora, qua signif. et ὕστερον χρόνων τούτων usurpatum reperitur. Interdum cum dat., qui sc. tempus significat, veluti cum Isocr. dicit πένθ' ἡμέραις ὕστερον, pro Quinque diebus post: in Æginet. (12.) Ἀδελφὴν δὲ κόρην τετταρακαίδεκ' ἔτη γεγονυῖαν ἐντὸς τριάκονθ' ἡμερῶν κατέθαψα, τὴν δὲ μητέρα οὐδὲ πένθ' ἡμέραις ὕστερον: ut et Xen. Ἑλλ. 1. init. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον, Non multis diebus post. Plato de LL. Ὕστερον μιᾷ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, Uno post pugnam die, Postridie pugnæ. Sic χρόνῳ οὐ πολλῷ ὕστερον, Non multo post tempore, Non multo interjecto tempore. Dem. Οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον ἢ ἐξέπεμψεν, Non multo post quam emisit tempore. Xen. (K. Π. 5, 3, 19.) Βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον, Brevi post tempore, Paulo post. Item, Ὕστερον ἐνιαυτῷ τριήρης ἀφίκετο, ap. Plat. in Epist. Anno post venit triremis. Nec non χρόνῳ ὕστερον dicitur pro Post id tempus, Insequenti tempore, Philo V. M. 2. Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων πάλιν τοῦ γένους συναυξηθέντος, Postea, Itidemque Plut. de Def. Orac. Ὕστερον δὲ χρόνῳ, Quodam postea tempore: Lycurgo, Ὕστερόν ποτε χρόνῳ. Sed et omisso subst. χρόνῳ Idem in Per. dixit, Ὀλίγῳ δ' ὕστερον pro ὀλίγῳ δ' ὕστερον χρόνῳ, Brevi post tempore, Paulo post, Non multo post. Ubi itidem subauditur ablativus Tempore. Sic Thuc. init. 1. Πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος, Cum longo post bellum Trojanum tempore fuerit, Hom. sc. Sed loco hujus dat. πολλῷ et ὀλίγῳ interdum ponitur accus. πολὺ et ὀλίγον, ut, cum idem Plut. in Popl. dicit, Ὀλίγον ὕστερον, et in Lycurgo, Μικρὸν ὕστερον, paulo post. Itidemque Οὐ πολὺ ὕστερον dicitur pro Non multo post. [" Et cum gen. ὕστερον τουτέων, Post hæc, Herod. 9, 83. 105. Pro quo alibi ait ὑστέρῳ χρόνῳ τουτέων, 4, 166. 5, 32." Schw. Mss.] At αὖθις ὕστερον e Thuc. (5, 76.) affertur pro Rursus simpliciter. Asciscit sibi hoc adv. etiam articulum. Dicuntur enim οἱ ὕστερον, Posteri, ut ap. Herodian. 1. init. Οὐκ ἀτερπῆ τὴν γνῶσιν καὶ τοῖς ὕστερον ἔσεσθαι προσδοκήσας, Sperans haud injucundam fore posteritati earum rerum notitiam. Et ap. Plut. Apophth. Οἱ ἐκείνων ὕστεροι, Illorum posteri. Nec non ap. Aristot. H. A. 5. Τῷ ὕστερον ἔτει, Secundo anno, s. Postero anno.

Ὕστερον, s. Ὕστερα, Secundæ. Tradit enim Marcell. Virg. ap. Diosc. ὕστερα Secundas dici, omnia sc., quæ editum in lucem infantem statim sequuntur: χορίον autem, quod ante puerperium tunica et involucrum fœtus fit. [Aristot. H. A. 7, 9. Hippocr.]

FEM. GEN. Ὑστέρα δεκάτη Atticis dicitur ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα, ut Etym. annotat, et Lex. meum vetus: ἣν, inquiunt, ἡμεῖς κα' καλοῦμεν: ea igitur est vigesimaprima mensis dies, quem mensem in tres dividere δεκάδας solebant. ‖ Apud Medicos autem et Physicos ὑστέρα, Vulva, Uterus, Loci muliebres, s. Loca feminarum: Plato Tim. Μῆτραι καὶ ὑστέραι λεγόμεναι, Vulvæ et matrices quas vocant. Ubi nisi intelligamus μῆτραι καὶ ὑστέραι quasi dixisset μῆτραι quæ etiam ὑστέραι vocantur, mirum fuerit unum alteri addi, cum pro eod. accipi soleant, ut tum aliis e ll. patet, tum ex hoc Sorani, in l. quem περὶ Μήτρας καὶ Γυναικείου Αἰδοίου inscripsit, Ἡ μήτρα, inquit, καὶ ὑστέρα λέγεται καὶ δελφύς. Ubi cum rationes horum nominum attulisset, cur sc. μήτρα dicatur et cur δελφὺς, hujus etiam nominis etymologiam exponit: Ὑστέρα δὲ, inquit, λέγεται, διὰ τὸ ἐσχάτην κεῖσθαι τῶν σπλάγχνων, εἰ μὴ πρὸς ἀκρίβειαν, ἀλλὰ κατὰ πλάτος. Itidemque J. Poll. 2. scribit τὸ μητρῷον χωρίον nominari μήτραν, ὑστέραν, et δελφύν. Hæc de nomine. Subjiciam nunc exempla quædam. Diosc. 1, 184. Ὑστέρας ἀναχαλαστικὸς, μετὰ ἀμυγδάλου λείου πινόμενος, Vulvam recludit cum detrita nuce Græca potus, ut Ruell. vertit. Apud Eund. et alios Medicos. Ὑστέρας ἀναδρομὴ, Vulvæ in superiorem partem ascensus et veluti recursio: et ὑστέρας παρέγκλισις, Vulvæ declinatio in latus: nec non ὑστέρας διαστροφή. [" Athen. 585. Ἡ ὑστέρα με λυπεῖ: ludit in voce ambigua, quæ perinde et Uterum signif., et Eam quæ posterior venit." Strong. Mss.] UNDE Ὑστερικὸς, Ad vulvam, i. e. τὴν ὑστέραν, pertinens, s. Qui vulvæ est: ut ὑστερικὸς ὑμὴν, Vulvæ s. Uteri mem-

brana; nam et ipsa suum habet ὑμένα. Et ap. Aristot. H. A. 6. Ὑστερικοὶ πόροι, Vulvæ meatus, Genitales feminæ meatus. E lib. 4 autem ejusd., Ὑστερικός ἐστι τῆς θηλείας affertur pro Feminæ est pro vulva. Item ὑστερικαὶ προπτώσεις ap. Medicos, Procidentiæ vulvæ, Vulva procidens. Nec non ὑστερικὴ πνὶξ, Uteri suffocatio, Vulvæ strangulatus: qui est, ut Gorr. tradit inter alia, vulvæ ad superiora recursus, principalissimas partes in doloris consortium perducens. Cum enim uterus secundum omnes positionum differentias loco moveri possit, attamen nisi sursum feratur, suffocationem non inducit; non enim aliud suffocatio est quam respirationis defectus. Itaque supernas partes respirationi inservientes affici necesse est, sursumque ferri ab utero suffocationis causam. Sunt autem inter omnes præcipuæ, cor, diaphragma, et cerebrum, ad quas affectionis noxa pervenit: ad cor quidem, per arterias; ad cerebrum vero et diaphragma, per spinæ membranas et nervos. De causis autem hujus morbi et symptomatis vide plura ap. Eund.: vide et Πνίξ. [" Fabric. B. Gr. 2, 636." Wakef. Mss.] Inde ὑστερικαὶ γυναῖκες, VEL Ὑστερικῶς πνιγόμεναι, Quæ obnoxiæ sunt huic malo. Diosc. 3, 67. de anetho, Χρήσιμον δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ καὶ γυναιξὶν ὑστερικαῖς εἰς ἐγκάθισμα, Feminis vulvæ malo opportunis ad desessiones, Ruell.: 2, 10. de ungue odorato, Ἐγείρουσι δὲ καὶ οὗτοι ὑποθυμιασθέντες τὰς ὑστερικῶς πνιγομένας καὶ ἐπιληπτικοὺς, Suffitu excitant feminas vulvæ strangulatu oppressas. "Ὕστρος, Venter," [Hes.]

Rursum ὑστέρα dicitur pro ὑστέρα ἡμέρα, Postera s. Sequens dies. Quo modo accepit Themistocles ap. Plut. (7, 272.) cum πρός τινας τῶν ὕστερον εὐημερούντων Ἀθήνησι στρατηγῶν καὶ προτιμᾶσθαι αὐτοῦ ἀξιούντων, inquit τὴν ὑστέραν ἐρίσαι πρὸς τὴν ἑορτὴν, Posterum diem cum die festo olim contendisse: de dignitate sc. Licet enim postera festi dies honorata sit et celebrata, utpote in qua cernantur aliquæ adhuc festi reliquiæ, nullo tamen modo cum ipso festo est conferenda. Sed hæc ὑστέρα frequentius DICITUR Ὑστεραία, ut προτεραία nominatur ἡ προτέρα, quam Vigiliam festi Plautus appellat. J. Poll. 1, c. 7. Ἡ δ' ἐπιοῦσα ἡμέρα καλεῖται αὔριον καὶ ὑστεραία, Dies sequens s. posterus. Plato Epist. 7. Ἔφην εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, Dixi me postridie renuntiaturum. Ibid. Εἰς τὴν ὑστεραίαν εἶπον πρὸς Διονύσιον, pro quo ibid. dicit, Τῇ μετὰ ταῦτα ἡμέρᾳ ἐλθών. Itidem Gal. ad Gl. 1. Κατὰ τὴν ὑστεραίαν, Postero die. Æschin. c. Ctes. Νὺξ ἐν μέσῳ, καὶ παρῆμεν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Dem. c. Tim. Νόμον εἰσήνεγκεν εὐθὺς τῇ ὑστεραίᾳ, Postridie statim legem tulit, i. e. τῇ μετὰ τὴν προειρημένην ἡμέρᾳ. Xen. K. Π. 8, (3, 5.) Ἡνίκα δὲ ἡ ὑστεραία ἧκε, Postera dies. Dixi nonnunquam ὑστεραίαν dici τὴν αὔριον, Diem crastinam; ea enim proxime sequitur hodiernam: ut Dem. c. Mid. (p. 541.) Τὸ μὲν πρῶτον ἐπισχεῖν ἐδεῖτό μου τὴν δίαιταν, ἔπειτα εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβάλλεσθαι, Instituit ut arbitrium prorogarem et sustinerem, postremo ut in crastinum rejicerem. Et ap. Synes. Ep. 108. Ὁ δὲ ἀγὼν τῆς ὑστεραίας, Cras erit certamen. [" Τῇ ὑστεραίᾳ, Thom. M. 761. 825. ad Charit. 484. Herod. 535. Diod. S. 2, 427. ad Lucian. 2, 85. Τῇ ὑ., τὴν ὑ., Zeun. ad Xen. K. Π. 23. Τῆς ὑ., τῇ ὑ., τὴν ὑ., Herodian. Philet. 452. et n., ad Herod. 331. 558. Alciphr. 450." Schæf. Mss.] SED Ὑστεραῖος dicitur etiam de Eo qui fit τῇ ὑστέρᾳ, Die postero: Xen. Ἑλλ. 2, (1, 10.) Τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος εἷλε, Postera die oppugnans, etiam Secunda oppugnatione: ut idem sit ac si dixisset τῇ ὑστέρᾳ s. δευτέρᾳ προσβολῇ. [" Baver. ad Thuc. 1. p. 783. Koen. ad Greg. Cor. 249 (=526.) ad Lucian. 1, 497. ad Herod. 494. Sequ. ἡ, Bast üb. Plat. G. p. 168." Schæf. Mss. * Ὑστεραιόω, Foës. Œcon. Hippocr. * Ὑστεραΐω, i. q. ὑστερέω, Hippocr. Epid. 6. s. 7. Aph. 7. Schneidero susp.]

[" Ὕστερος, Thom. M. 761. 764. Eur. Rhes. 333. 412. ibique Musgr. Wakef. S. Cr. 3, 16. 182. 185. Herc. F. 1176. Phil. 181. Eum. 251. Jacobs. Anth. 9, 337. ad Mœr. 298. Toup. Opusc. 2, 280. 290. Ammon. 119. ad Herod. 729. 745. Zeun. ad Xen. K. Π. 210. ad Charit. 325. Tardus, Wakef. Trach. 93. Qui sero aliquid facit, Eur. Phœn. 1441. Cum gen., Toup. Opusc. 1, 251. 2, 254. ad Herod. 727. Ἐξ ὑστέρης, Herod. 54. 431. 477. Ὕστερον et ὕστατον conf., ad Callim. 1. p. 114. Brunck. ad Anal. 103. Ἐξ ὑστέρου, Diod. S. 1, 725. 2, 392. 559. 561. Dionys. H. 2, 815. Ὕστερον, adv., Musgr. Rhes. 412. Fac. ad Paus. 1, 405. ad Charit. 325. Wakef. S. Cr. 2, 14. Plut. Mor. 1, 902. 915. Diod. S. 1, 311. 328. 343. Posthac, Il. A. 27. Cum gen., Dionys. H. 2, 1263. 3, 1321. ad Herod. 112. 503. 565. 745. Plut. Mor. 1, 922. Conf. c. ὕστερος, Heind. ad Plat. Charm. p. 87. Ἐσύστερον, Eur. Iph. A. 720. Ruhnk. Hist. Cr. Orat. Gr. p. 42. Πρότερον, ὕστερον δὲ, Wolf. ad Reiz. p. 91." Schæf. Mss. Ὕστερος et ὕστατος conf., Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 216.: Aristoph. A. 69. Μῶν ὕστεραι πάρεσμεν; Soph. Antig. 746. Ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον, Phil. 181. Ἥκων οὐδενὸς ὕστερος, pro ὑστερῶν. * " Ὑστέρῳ, i. q. ὕστερον, Diog. L. 3, 95." Wakef. Mss. * Ὑστέρως, Plato Phædro p. 260. " Ad Mœr. 298. Ammon. 119. Phryn. Ecl. 138. Thom. M. 764." Schæf. Mss.]

Ὑστερόβουλος, ὁ, ἡ, Qui post factum consultat, ut sero sapientes Phryges, et ὁ ἁμαρτίνοος Ἐπιμηθεὺς ap. Hesiod. [* Ὑστεροβουλέω, Post factum sapio, Cyrill. Alex. in Jo. p. 449.] Ὑστεροβουλία, ἡ, ἐσχάτη βουλὴ, μετάνοια, μετάμελος, Hes. Serum consilium, Sera pœnitentia: in Prov. Salomonis, (31, 3.) et ap. Greg. Naz., teste Bud. [Cyrill. Alex. ad Esai. 1, 19. p. 22. in Jo. 464. 645. " Eust. 67, 27." Seager. Mss.] Ὑστερογενὴς, Natu s. Ortu posterior, τῷ γένει ὕστερος, s. τῇ γενεῇ ὁπλότερος, ut Hom. loquitur. Idem cum μεταγενὴς, oppositum τῷ πρωτογενὴς, nec non τῷ συγγενὴς ap. Aristot. Ῥέουσι δὲ μᾶλλον αἱ τρίχες τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς αἱ συγγενεῖς· αἱ δ' ὑστερογενεῖς γίνονται θᾶττον. Quæ verba Plin. sic vertit, Libidinosis congeniti pili maturius defluunt; agnati, celerius recrescunt. [" Synes. 249." Wakef. Mss.] Ὑστερολόγος, Qui posterior verba facit, s. Qui secundo loco loquitur. Bud. h. l. affert sine Auctoris nomine et interpretatione, Ἡ τύχη, ὥσπερ ποιήτρια, ποτὲ μὲν πρωτολόγον, ὅτε δὲ ὑστερολόγον περιτίθησι πρόσωπον. [" Stob. Serm. 27. cf. Barnes. ad Eur. de Trag. p. 42." Kall. Mss. * Ὑστερολογέω, unde Ὑστερολογία, quod vide in Πρωθύστερος.] Ὑστερόμητις, i. q. ὑστερόβουλος, Qui post factum sapit, Nonn. [Jo. 252. " Ad Charit. 319." Schæf. Mss.] Ὑστερόποτμος, Hes. ᾧ ζῶντι ὁ τάφος οὐ τεθνηκότι γέγονεν, Cui etiamnum vivo, non mortuo, bustum erectum est, seu, ut alii interpr., Cui etiamnum vivo, vita tantum ex hominum opinione defuncto, rogus fuit structus, ut Plut. quoque in Probl. Rom. init. p. 472. meæ Edit. (=75.) innuit ὑστεροπότμους dictos fuisse οἷς ἐκφορὰ γεγόνει καὶ τάφος ὡς τεθνηκόσι. Ubi vide quæ de Aristino quodam refert. Rursum Hesych. annotat ὑστερόποτμον esse τὸν δεύτερον γάμον: nisi potius scribendum τὸν δεύτερον γαμοῦντα vel γήμαντα. [" Toup. Opusc. 2, 259." Schæf. Mss.] Ὑστερόπους, Qui seriore advenit pede, i. e. Qui serius s. tardius venit, Hes. ὁ ὕστερον ἐρχόμενος. Ex Eur. certe (Phœn. 150.) affertur ὕστερος πους pro Pes relictus et longe sequens. [Orph. Arg. 1162. Aristoph. A. 326. " Jacobs. Anth. 9, 346. 10, 112. Wakef. S. Cr. 3, 15. Toup. in Schol. Theocr. 215. Opusc. 2, 254. Ὑστερόπους, * Ὑστερόπνους, * Ὑστερόνους, ad Charit. 319." Schæf. Mss. * " Ὑστεροφανὴς, Post veniens, Eust. Il. 809, 15." Wakef. Mss. * " Ὑστεροφεγγὴς, Synes. H. 3, 215." Schleusn. Mss. * Ὑστερόφημος, unde * Ὑστεροφημέω, e quo] Ὑστεροφημία, ἡ, Fama ap. posteros, Fama et nomen celebre post obitum. Plut. (6, 317.) de Alexandro magno loquens, Ἄγγελον ἰδὼν περιχαρῆ προσθέοντα, καὶ τὴν δεξιὰν προτείνοντα, Τί μοι μέλλεις, εἶπεν, ὦ 'τὰν, ἀπαγγελεῖν; ἢ ὅτι Ὅμηρος ἀναβεβίωκεν; οὐδενὸς αὐτῷ τὰ πράγματα πλὴν ὑστεροφημίας ἐνδεῖν δεόμενος. Bud. interpr. Posthuma et superstes fama, Laus post mortem. [" Ruhnk. ad Longin. 266. Toup. 312. 382." Schæf. Mss. * Ὑστεροφθόρος, Soph. Ant. 1086.] Ὑστερόφω-

νος, Qui posterior vocem edit, Post aliquem vocem edens. E Greg. Naz. Τὸ τῆς φωνῆς ὑστερόφωνον affert Bud. pro Vox ab echo reddita; recantat enim echo, et vocem reciprocam edit. Unde ab Ovid. dicitur Vocalis nymphe, quæ nec reticere loquenti, Nec prior ipsa loqui didicit resonabilis echo. [" Satyr. Thyill. 2. Jacobs. ad Anth. Palat. 444." Schæf. Mss. * Ὑστεροφωνέω, unde * Ὑστεροφωνία, Plut. Opp. Mor. 85. e Cod. ap. Wyttenb. Anim. 606." Boiss. Mss. * " Ὑστερόχρονος, Tzetz. Exeg. in Il. 99, 27." Schæf. Mss. * Ὑστεροχρονέω, Clem. Alex. Strom. 8. p. 932, 7. * Ὑστεροχρονία, Lex. Hermanni p. 341. " Schol. Cod. Par. Philostr. Her. 387." Boiss. Mss. Eust. Od. H. 153. p. 1475, 60. " Heyn. Hom. 5, 256." Boiss. Mss.]

[* Καθυστερικὸς, unde adv. * " Καθυστερικῶς, Serius, Tardius, Ptol. Fabricii Bibl. Gr. 3. p. 431. Τοὺς καιροὺς ποτὲ μὲν * συλλήπτως, ποτὲ δὲ κ. ἀποβαίνοντας." Schn. Lex. Suppl.]

[* Μεθύστερος, Posterus, Æsch. S. c. Th. 578. Pers. 207. Ag. 433. Cho. 514. * " Μεθύστερον, Postea, Hymn. in Cer. 205. Soph. Phil. 1133." Schæf. Mss. Sero, Trach. 713.]

Πρωθύστερος, ὁ, ἡ, Præposterus. Gramm. πρωθύστερον, ET Ὕστερον πρότερον SIVE Ὑστερόπρωτον, vocant Cum in oratione quod natura prius est, posterius refertur. Eadem ET Ὑστερολογία nominatur. [Eust. Od. K. p. 1664. Brunck. ad Apoll. Rh. 4, 1392.] Sic enim Donatus in suo de Figuris libello, Hysterologia s. Hysteron proteron, est Sententiæ cum verbis ordo mutatus: ut, Et Cererem torrere parant et frangere saxo. Dicit autem hanc hysterologiam esse speciem hyperbati: quod hyperbaton est transcensio quædam verborum ordinem perturbans. Attamen exemplum hoc parum aptum est, cum torrere flammis ibi nihil aliud sit quam Exiccare et arefacere, ut e præcedentibus patet. Tum, inquit, Cererem corruptam undis, cerealiaque arma Expediunt fessi rerum: frugesque receptas Et torrere parant flammis et frangere saxo. Patet vero et ex hoc loco Ejusd. Georg. 1. Nunc torrete igni fruges et frangite saxo. Vide etiam Servium. [" Πρωθύστερος, T. H. ad Plutum p. 266. Brunck. Aristoph. 2, 50. Valck. Phœn. p. 285." Schæf. Mss. Eust. Il. E. 118. p. 400, 38.]

Ὑστερέω, Sum ὕστερος, Posterior sum. Plut. Ἡ τῶν Ἰώνων ἀποικία ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, Annis sexaginta posterior est reditu Heraclidarum. Ubi nota dat. cum gen., quibuscum ὕστερος quoque jungitur. Nec vero solum signif. Posterior sum tempore, sed etiam Serius venio, Tardius advenio, adsum: ut in Axiocho, qui Platoni ascribitur, de Cleobi et Bitone fratribus, Τοῦ ζεύγους ὑστερήσαντος ὑποδύντες αὐτοὶ διήνεγκαν αὐτὴν εἰς τὸν νεώ. Ibi enim ὑστερήσαντος i. est q. οὐ παραγενομένου ἐν ὥρῃ: ut Herod. 1, (31.) eandem referens historiam, Ἐούσης, inquit, ὁρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι, ἔδεε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγεϊ κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρόν· οἱ δέ σφι βόες ἐκ τοῦ ἀγροῦ οὐ παρεγίνοντο ἐν ὥρῃ· ἐκκληϊζόμενοι δὲ τῇ ὥρῃ οἱ νεηνίαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην, εἷλκον τὴν ἅμαξαν· ἐπὶ τῆς ἁμάξης δέ σφι ὀχέετο ἡ μήτηρ. Sed et alia re aliquis ὑστερεῖν dicitur, veluti cum Thuc. 1, (134.) p. 43. ait, Τοπαραυτίκα μὲν ὑστέρησαν τῇ διώξει: ibi enim ὑστέρησαν τῇ διώξει i. est q. ἐβράδυναν τῇ διώξει, Schol. Lentius insecuti sunt, s. Tardiore pede; nolebant enim eos persequi ulterius. Nec non die uno aut pluribus ὑστερεῖν τῆς μάχης dicitur, Qui serius s. tardius ad pugnam venit, et ὕστερος τῶν ἄλλων. Aristid. Ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, Uno post conflictum die venere, i. e. Postridie quam pugnatum est. Sic Herod. (6, 89.) Ὑστέρησαν ἡμέρῃ μιῇ τῆς συγκειμένης, Pervenerunt postridie ejus diei qui destinatus erat. At e Plut. Oth. Ὑστέρησε τῆς μάχης, pro Prælio non interfuit. Quæ interpr. nimis generalis est, et forsan reddendum, Venit post prælium, ut Isocr. Paneg. ὑστερεῖν τῶν βαρβάρων dicit pro Post barbaros venire: (43.) Διὸ δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβὴν, ἵνα μὴ πάθωμεν ὅπερ οἱ πατέρες ἡμῶν· ἐκεῖνοι γὰρ ὑστερήσαντες τῶν βαρβάρων, καὶ προέμενοί τινας τῶν συμμάχων, ἠναγκάσθησαν ὀλίγοι πρὸς

A πολλοὺς κινδυνεύειν· ἐξὸν αὐτοῖς προτέροις διαβᾶσιν εἰς τὴν ἤπειρον, μετὰ πάσης τῆς τῶν Ἑλλήνων δυνάμεως, ἐν μέρει τῶν ἐθνῶν ἕκαστον χειρώσασθαι. Ubi nota vicinæ signif. verba διατριβὴν ποιεῖσθαι et ὑστερεῖν: et opposita his σπεύδειν et προτέρους ἐλθεῖν, s. προτέρους διαβῆναι. Dicitur aliquis ὑστερεῖν τινος etiam pro Frustrari, Non assequi: utpote in quo captando vel persequendo fuit negligentior. Thuc. 3, (31.) Ἐπειδὴ τῆς Μιτυλήνης ὑστερήκει, Postquam Mitylene frustratus erat s. exciderat. Synes. Epist. 141. Ὑστερήσει γάρ μου τῆς παρουσίας, sc. ἂν σχολαιότερον ἀποστείλῃς, Frustrabitur mea præsentia, i. e. Non me inveniet præsentem, Veniet post meum discessum. Isocr. Ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων, Frustrari rerum gerendarum occasionibus, cum sc. aliquis eas præoccupare neglexit, s. eas sua cunctatione et procrastinatione προήκατο: quo sensu ἀπολείπεσθαι etiam dixit. Quibus adde Clearch. ap. Athen. init. 14. Νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν Προλαμβάνοντες, ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ. Nisi ibi ὑστερεῖν malis accipere
B pro Destitui, Carere. Nam et in hac signif. accipitur interdum: quamobrem exp. non solum, Sum inferior, nec non Frustror, Non assequor, verum etiam Deficior, Non habeo, Deest mihi, Penuriam patior; ut ap. Dem. (447.) Ὑστερῶ πολλῶν, Multis destituor, Multa desunt; et ap. Alciphr. Οἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιούτου καὶ βραχὺν ὑστερῆσαι χρόνον, Carere, Bud. Sic Luc. 22, 1. Μή τινος ὑστερήσατε; Num quid vobis defuit? Et Cor. 12, (24.) Τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δοὺς τιμὴν, Ei, cui deerat, copiosiore tributo honore, i. e. τῷ χρείαν ἔχοντι, Ei cui opus est. At 2 ad Cor. 11, (5.) Λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων, Puto enim me nihilo inferiorem fuisse summis apostolis. Res etiam aliqua ὑστερεῖν dicitur, qua destituimur s. deficimur, Quæ nos deficit, nobis deest: ut Bud. quoque annotat ὑστερεῖν ap. Plut. et Diosc. accipi pro Abesse et deesse; afferens simul Jo. 2, (3.) Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτὸν, Οἶνον οὐκ ἔχουσι, Cum deesset s. defecis-
C set vinum. Sic pro his ap. Matth. 19, (20.) Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ; Quo adhuc deficior? Marcus 10, (21.) habet, Ἕν σοι ὑστερεῖ: et Luc. 18, (22.) Ἔτι ἕν σοι λείπει, Unum tibi adhuc deest. || PASS. Ὑστερέομαι, i. signif. q. ὑστερῶ, ut ἀποροῦμαι i. q. ἀπορῶ, Deficior, Destituor, Egeo, Inopiam s. Penuriam patior. In qua signif. interdum absolute et sine casu ponitur, interdum cum gen. Absolute, ut Luc. 15, (14.) prodigus ille, postquam πάντα ἐδαπάνησε, ἐγένετο δὲ λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ἤρξατο ὑστερεῖσθαι, Cœpit penuriam pati, et victu defici. Sic 1 ad Cor. 8, (8.) Οὔτε, ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα, Pauperiores reddimur: cui opp. ibid. περισσεύομεν, ut et supra. Et in Ep. ad Philipp. 4, (12.) Χορτάζεσθαι καὶ πεινᾷν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι. Cum gen. autem Basil. Ὅσοι ὑστερεῖσθε ἄρτων, ἔλθετε πρός με, Quotquot deficimini et egetis panibus. Et Paulus Ep. ad Rom. 3, (23.) Πάντες γὰρ ἥμαρτον, καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, Omnes enim peccarunt, et deficiuntur
D gloria Dei, i. e. Non assequuntur, Ad eam non perveniunt. Idem diversa constr. in 1 ad Cor. 1, (7.) Ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, Adeo ut nullo dono deficiamini. Proprie autem ὑστεροῦμαι esse volunt Linquor in cursu et posterior fio, ὕστερος γίνομαι, et ἐλλείπομαι. [" Ad Charit. 86. Markl. Iph. p. 168. Musgr. 1203. Luzac. Exerc. 120. Diod. S. 2, 310. 635. 636. Wakef. S. Cr. 3, 13. 17. P. Abresch. Paraphr. 241. ad Herod. 480. Athen. 1. p. 14. Ὑστερέω τινὸς, Careo, Alciphr. 118. Phalar. p. 10. Poët. Gn. 202." Schæf. Mss. Diosc. 5, 86. Ὑστερούσης σποδοῦ, Med., Diod. S. 18, 71. Memnon. 26. Pass., Socr. H. Eccl. 1, 29. Ὑστερεῖσθαι τῆς ἑτέρας χειρός. Cum gen. et dat., Lobeck. Phryn. 238. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.: Valck. Schol. in N. T. 2, 472. Schleusn. Lex. V. T.]

Ὑστέρημα, τὸ, signif. Partes posteriores et ἧτταν s. ἥσσημα, ejus præcipue qui in cursu deficit et vincitur: cui opp. προτέρημα. Alioqui signif. etiam Defectum, Inopiam, Penuriam, Indigentiam s. Ege-

statem, ut ὑστερεῖν et ὑστερεῖσθαι dictum est accipi pro Defici, Inopiam et penuriam pati, Indigere s. Egere: 2 ad Cor. 11, (9.) Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ, Id in quo ὑστέρουν s. ὑστερούμην, Quod mihi deficiebat: 1 ad Thess. 3, (10.) Καταρτίσαι τὰ ὑστερήματα τῆς πίστεώς ὑμῶν. Rursum 2 ad Cor. 8, (14.) Τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, Vestra abundantia supplet eorum defectum, s. tenuitatem. Legitur et alibi passim tum ap. Eund. tum ap. alios N. T. Scriptt. [Schleusn. Lexx. in N. et V. T.] Ὑστέρησις, ἡ, Penuria, Inopia, Egestas; itidem ut ὑστέρημα. Marc. 12. (44.) Αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν, ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον, E penuria sua. Pro quo Luc. 21, (4.) dixit Ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς, ἅπαντα τὸν βίον, ὃν εἶχεν, ἔβαλε. [* Ὑστερητὸς, unde * " Ἀνυστέρητος, Non deficiens, Philo Cantic. Capt. 58. Inamissibilis, 192." Schleusn. Mss. " Ignat. Ep. ad Smyrn. in Epigr." Kall. Mss.] Ὑστερητικὸς, dicitur ὁ ὑστερῶν, s. Qui solet ὑστερεῖν et tardius accedere. Medicis ὑστερητικὸς τύπος dicitur Retardatio accessionis, i. e. Motus accessionis, tardius quam præcedens accessio invaserat, recurrens; vel, ut diffinit Gal., ἐπιλαμβάνων τι τοῦ μέλλοντος χρόνου, h. e. Aliquid futuri temporis assumens. Consequitur autem vel morbi proprietatem, quam ἦθος appellant, maxime quidem si proportionem per singulas accessiones servarit; vel declinationem signif., si tardior multo fiat quam proportio prius servata videatur exigere; vel si accessiones, quæ tardare antea non solebant, tardari et subsequi cœperint: hoc enim modo facta retardatio, declinationem morbi ostendit, sicut et accessionum anticipatio, quæ προληπτικὸς τύπος dicitur, incrementum: cum quo recte consentit aphorismus Hippocr., quo docet longam fore febrim, quæ eadem semper hora invadit. Gorr. Inde et COMP. Ἀφυστερέω ET Καθυστερέω, idem cum simplici significantia. Sicut enim ὑστερέω interdum signif. Frustror, Destituor, ita ἀφυστερέω exp. Defraudor. Præterea ut ὑστερέω signif. Sum ὕστερος, ita καθυστερέω, Posterior sum, nec non Tardior sum, Serius venio et tardius. Polyb. 1. 16. Τῶν δὲ Ῥοδίων οἱ καθυστεροῦντες, ἐκ τῆς ἀναγωγῆς συνῆψαν τοῖς περὶ τὸν Θεοφιλίσκον, Rhodiorum vero, qui postremi erant, convenerunt cum Theophilisco, Bayf. Plut. (6, 616.) Ἠρόμην αὐτὸν, sc. Arionem, ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχήσειν· ὁ δὲ, πάντως μὲν εἰς Κόρινθον, πολὺ μέντοι καθυστερεῖν· αὐτὸν γὰρ ἑσπέρας ἐκπέσοντα πεντακοσίων οὐ μεῖον οἴεσθαι δρόμον σταδίων κομισθῆναι, καὶ γαλήνην εὐθὺς κατασχεῖν, Respondit putare sese omnino appulsuram Corinthum; sed non dubitare quin longe post se remanserit, s. quin longe adhuc a se absit: utpote qui vesperi in mare delapsus et a delphino vectus, existimet sese non minus quingentis stadiis confecisse iter. Seu, Diu post se appulsuram. Theophr. dativo junxit, C. Pl. 1. Ἀνεθέντες γὰρ οὗτοι ταχείας ποιοῦνται τὰς αὐξήσεις, ὥστε μὴ πολὺ καθυστερεῖν, εἰ μὴ κατὰ λόγον τοῖς εὐδιεινοῖς. Bud. Signif. etiam Cedo et Inferior sum, quomodo et ὑστερεῖν usurpatur. Strabo, Οἱ δ' ὕστερον οὐδὲ τούτων καθυστέρησαν, Nec eis in his faciendis cesserunt. I. e. Non minori diligentia in hæc incubuerunt. Bud. E Luciano autem (3, 602.) affertur Καθυστερεῖν θανάτου, pro Morte superari. [" Ἀφυστερέω, Lobeck. Aj. p. 337. Wakef. S. Cr. 3, 15." Schæf. Mss. LXX. Nehem. 9, 20. Sir. 14, 14. * Ἐφυστερέω, unde * Ἐφυστέρησις, Clem. Alex. 74=172=201. " Καθυστερέω, Aristæn. 2, 23." Boiss. Mss. Bast Lettre 229. Plut. de S. N. V. p. 7. Diod. S. 1, 373. Wakef. S. Cr. 3, 15." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Ὑστερεύω, Gl. οἱ ὑστερεύοντες, Infimates.]

Ὑστερίζω, i. q. ὑστερέω, Sum posterior, Tardo, Cunctor, Posterior venio. Aristot. Rhet. 3. ἐπιπόλαια ἐνθυμήματα esse dicit ὅσων ἢ ἅμα λεγομένων ἡ γνῶσις γίγνεται, καὶ εἰ μὴ πρότερον ὑπῆρχεν, ἢ μικρὸν ὑστερίζει διάνοια. Apud Suid. Τούτοις ἐτέτακτο μιᾷ ἡμέρᾳ ὑστερίζειν βασιλέως, Uno post regem die venire: ut et ipse Suid. exp. μετὰ μίαν ἡμέραν ἔρχεσθαι. Thuc. 8, (44.) p. 276. Ὑστερίσαντες οὐ πολλῷ, i. e. μετ' ὀλίγον ἐλθόντες. Item καιρῶν ὑστερίζειν dicitur, et ἐν καιροῖς ὑστερίζειν, Qui tarditate et cunctatione sua rerum gerendarum occasiones negligit, præripi sibi eas sinens. Xen. K. Π. 8, (5, 4.) Ὅσῳ τε ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστεριζόντων ἐν αὐτοῖς, Quæ præveniri in eis se sinunt, eas sibi præripi patiuntur sua negligentia et tarditate. Dem. pro Cor. Ὑστερίζουσαν ἐκ τούτων τὴν πόλιν τῶν καιρῶν, Urbi præripi rerum gerendarum occasiones. Idem (p. 51.) dicit ὑστερίζειν τῶν ἔργων, opponens ei ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, et ἡγεῖσθαι τῶν πραγμάτων. Et rursum, (p. 730.) Τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν, καὶ μηδενὸς ὑστερίζειν. || Præterea aliquis ὑστερίζειν τινὸς dicitur quod amisit, Quo destitutus est, s. destituitur, deficitur. Isocr. Ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ, Vires me deficiunt, utpote senem. || Inferior sum. Xen. (Ἀπ. 3, 5, 13.) Καταρραθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων: K. Π. 1, (6, 19.) Κραυγῇ οὐδὲν ὑστεριζούσῃ τοῦ λαγὼ βοῶν ἐξέπληττες αὐτὸν, Clamore premens non minore quam quo lepus urgeri solet. Itidem Philo usurpavit pro Inferior sum s. Superor, Vincor: V. M. 1. Οἱ γὰρ ἔφεδροι τῶν ἀγωνιστῶν οὐκ ἐλαττούμενοι ταῖς προθυμίαις, χρόνῳ καὶ τῷ φθασθῆναι μόνον ὑστερίζουσι, Tempore et præceptione tantum vincuntur, Turn. [" Phalar. 364. Phryn. Ecl. 100. 194. Luzac. Exerc. 120. ad Dionys. H. 2, 1031. ad Herod. 480. Wakef. S. Cr. 3, 13." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 237.] Ἀφυστερίζω, Serius venio, Tardo, Moror. Affertur enim ἀφυστερίσαι pro βραδῦναι, Morari. Ἐφυστερίζω, Posterior sum s. fio, ut Schol. Thuc. ἐφυστερίζοντα exp. ὕστερον γινόμενα, Subsequentia et posteriora, 3, (82.) p. 110. Καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που, πύστει τῶν προγενομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας. [" Greg. Nyss. 3, 241." Wakef. Mss.] Καθυστερίζω, Tardo, Moror, ut καθυστερέω. Eccles. 16, (15.) Οὐκ ἐκφεύξεται ἐν ἁρπάγματι ἁμαρτωλὸς, καὶ οὐ μὴ καθυστερίσει [al. καθυστερήσει] ὑπομονὴ εὐσεβοῦς. Ubi vulg. Versio habet, Et non retardabit sufferentia misericordiam facientis. [" Geop. 1, 126." Wakef. Mss. " Καθυστερίζω τῶν καιρῶν, Sero venio, Suid. v. Ὄψ' ἦλθες." Schleusn. Mss.]

ΥΣΤΑΤΟΣ, ejusd. cum ὕστερον originis, eandem etiam habet signif.; ut enim illud signif. Posterior, ita hoc, Postremus, Ultimus, τελευταῖος, ἔσχατος. Il. E. (703.) et Λ. (299.) τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν, Quem primum et quem ultimum peremerit. Aristoph. B. (938.) ἐν τοῖς ὑστάτοις φράσω, Postremo loco dicam: ut Idem dicit, ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὕστερος λόγος, Posteriore loco cum his agam: [cf. Ὄρν. 336.] Utitur Herodian. quoque et Demetr. Phaler. At Lucian. dixit (1, 748.) Γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον, i. e. Summe, etiam Extreme: si quidem dici ita posset, ut nos dicimus Extrêmement. Eod. certe modo et eadem de re usurpavit idem Lucian. ἐς τὸ ἔσχατον, scribens (3, 82.) Γέρων ἐς τὸ ἔσχατον. AT Ὕστατον ET Ὕστατα adverbialiter accipiuntur, ut et ap. Lat. Ultimum, Postremum, Ultimo, Postremo. Virg. Extremum affati. Liv. Errabundi domos suas, ultimum illas visuri, pervagantur. Lucian. 150 (=2, 94.) Ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον προσειπόντες ἀλλήλους, ἐμένομεν, Ultimum affati. Chion in Epist. Προσαγορεύω σε ὕστατον. Sic Il. A. (232.) νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Od. X. (78.) Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσαιτο. Idem copulat ὕστατον et πύματον, nec non ὕστατα et πύματα: Od. Υ. (116.) Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν, Δ. (685.) Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν, Υ. (13.) Ἠέ τ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι Ὕστατα καὶ πύματα. Exp. etiam Tandem. In qua signif. affertur ex Epigr. [" Thom. M. 764. Wakef. Trach. 1005. ad Mœr. 298. Ammon. 119. Ὑστάτη ὁδὸς, Wakef. Alc. 621. Trach. 874. Πρῶτόν τε καὶ ὕστατον, Wolf. ad Hesiod. p. 66. Ὕστατα, ad Callim. 2. p. 6." Schæf. Mss.] Πανύστατος, Omnium postremus s. ultimus, ὁ πάντων ὕστατος, ut πανάριστος dicitur ὁ πάντων ἄριστος. Item πανύστατον adverbialiter pro Ultimo et postremo loco, Omnium postremum. Soph. Aj. (857.)

ἥλιον προσεννέπω Πανύστατον, Omnium postremum alloquor. [" Τὸ π., Postremum, Euseb. H. E. 329." Kall. Mss.].

Ὑστάτιος, i. q. ὕστατος, sed Poëticum, i. e. Postremus, Ultimus. Il. O. (634.) πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι Αἰὲν ὁμοστιχάει. Sic ὑστατίη νίκη Epigr. AT Ὑστάτιον adverbialiter capitur pro Ultimo, Postremo, Ultimum, Postremum, ut etiam ὕστατον et ὕστατα. Il. Θ. (353.) οὐκέτι νῶϊ Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ. Exp. et Tandem. ["Wakef. Georg. 124. Jacobs. Anth. 8, 115. ad Callim. 1. p. 59." Schæf. Mss. * " Ὑστατία, ἡ, Extremitas, Quint. Sm. 14, 314." Wakef. Mss. * Πανυστάτιος, Callim. L. P. 54.]

" ΥΠΟΛΑΙΣ, (εἶδος, ἡ,) Avicula quæ Lat. Curruca dicitur, quam vermibus pasci ferunt. In ejus nido ponit ova cuculus, illa autem exclusos pullos pro suis alit. Theophr. C. Pl. 2, (17, 9.) " Οὐδὲ ἦν γένεσις τοῦ κόκκυγος εἰ μὴ ἦν ὑπολαΐς." [Schn. Ὑπολαΐς: olim erat * Ἀπολαΐς.] " Vocatur etiam Ὑπολαΐς et Ἐπιλαΐς." [Ὑπολαΐς, Aristot. H. A. 6, 7. 9, 29.] " Ἐπιλαΐς, Curuca, Avis quæ vivit vermibus, VV. LL. ex Aristot. H. A. 8," [13. Epilis veteri Interpr. * Ὑπολῆϊς, Hesychio εἶδος ὄρνιθος.]

ΥΠΤΙΟΣ, Supinus, Resupinus, In dorsum versus. Il. Ω. (11.) Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, ubi nota opposita ὕπτιος et πρηνής, Supinus et pronus: Od. Σ. (397.) πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι: Il. Δ. (108.) ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ: H. (271.) ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη. Utuntur et prosæ Scriptt. Athen. 10. (p. 447.) Μόνοι δὲ οἱ τῷ οἴνῳ μεθυσθέντες εἰς τοὐπίσω καὶ ὕπτιοι κλίνονται: quoniam sc. οἱ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεθυστικῶν μεθυσθέντες ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιά, καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι: Et in dextrum et in sinistrum latus, et proni et supini. Idem 9. Ὤσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν. Lucian. (1, 110.) Ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, Resupinam, i. e. Retrorsum vergentem. Sic et Xen. K. (6, 7.) Πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, Varos ita figere oportet, ut resupini pendeant. ||Item χεὶρ ὑπτία dicitur pro ἡπλωμένη, ut Suid. exp. in h. l. Προθυμίᾳ τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους. Ubi ὑπτίαις χερσὶ exponendo ἡπλωμέναις, conveniet cum eo, quod Latine dicitur Passis manibus. Cæsar, Milites passis manibus flentes implorabant. Sed eædem sunt et supinæ: unde Ovid. dicit Preces concipere supinis manibus. Et Liv. Supinas manus ad cœlum ac deos tendentes. [Horat. Cœlo supinas si tuleris manus.] || Præterea ut Lat. dicunt Supina negligentia, et Supina aure audire, pro Negligenter audire, ita Suid. annotat ὕπτιον ὕπνον in Epigr. dici τὸν ἄπρακτον. || Eidem ὕπτια πεδία sunt τὰ ὁμαλά, Plana, ut Epaminondas [" ap. Plut. in Apophthegm. 2, 193. Ed. Francf." Schw. Mss.] Bœoticam regionem, ὑπτίαν οὖσαν καὶ ἀναπεπταμένην, appellavit πολέμου ὀρχήστραν. Itidemque ὑπτία χώρα dicitur ap. Aristidem opponi τῇ ὀρείᾳ, Montanæ. [" Sic Ægyptus πάσῃ ὑπτία, Tota plana dicitur Herodoto 2. Et Appian. Mithr. 42. Ὕπτιον καὶ εὐπετὲς ἐς δίωξιν καὶ ἀναχώρησιν ἦν πεδίον." Schw. Mss.] Idem tamen Suid. ὕπτια exp. etiam ὑψηλά, ut Acron ap. Horat. Tybur supinum vocat montosum, quoniam sc. in ascensu montis ea civitas constituta est. || Ἐν ὑπτίοις autem exp. non solum Parte supina, sed etiam Infra. Quæ exp. Plinii auctoritate confirmari potest. Is enim hæc Theophr. Τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα, sic vertit, Foliorum pars inferior a terra herbido viret colore. Pro his vero Aristot. Οἱ δὲ χερσαῖοι ἐχῖνοι ὀρθοί, τὰ ὕπτια πρὸς ἄλληλα ἔχοντες, Idem habet, Herinacei stantes ambo inter se complexi. [" Thom. M. 877. Jacobs. Anth. 7, 50. 9, 73. 12, 360. Albert. N. T. 423. Brunck. Soph. 3, 528. Aristoph. 1, 20. ad Ἐκκλ. 782. Œd. T. 811. ad Diod. S. 1, 330. 384. 2, 416. Bast Lettre 103. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 57. Mor. 1, 769. Valck.

A Phœn. p. 564. De manu, ad Charit. 330. Metaphor., Ruhnk. Hist. Or. p. 62. Ἐξ ὑπτίας, Aristoph. Fr. 282. Heind. ad Plat. Phædr. 307(=104.) Theæt. 397." Schæf. Mss. " Ignavus, Stob. 312, 36. Planus, Placidus, de mari, Philostr. 151. De sermone, 623. Ὑ. χερσί, Eunap. 50." Wakef. Mss. Gronov. ad Gell. 9, 7. p. 441. Ælian. H. A. 16, 15. Χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις. LXX. Job. 14, 19. ὕδατα: vide Schleusn. Lex. V. T. De oratione, Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 57.]

[* " Πολυύπτιος, Toup. Opusc. 1, 528." Schæf. Mss.] Ὑπερύπτιος, Valde s. Supra modum supinus.

Ὑπτίως, Supine. Unde compar. ὑπτιωτέρως, Supinius, Remissius. [" Boiss. Philostr. 466." Schæf. Mss.]

Ὑπτιότης, ἡ, Supinitas. Theophr. H. Pl. 1, 16. Ἡ μὲν γὰρ ὑ. μᾶλλον δοκεῖ ποιεῖν ἢ τὸ πρανές. Est et ὑπτιότης λόγου ap. Hermog. [" De vento, Jambl. V. P. 70. (132.) De stylo, Phot. 129." Wakef. Mss.]

Ὑπτιόω, Supino, Resupino. Unde pass. ὑπτιοῦσθαι, Supinari, Resupinari, Diosc. 4. Et Gal. στομαχι-
B κοῖς dicit ὑπτιοῦσθαι τὸν στόμαχον, Resupinari et subverti. [" Thom. M. 877." Schæf. Mss. " Devinco, Profligo, Schol. Pind. N. 7, 25." Wakef. Mss.]

Ὑπτιάζω, Supinus sum, Supinor, Resupinor, Supinus relabor. Herodian. 1, (4, 16.) Τοσαῦτα εἰπόντα τὸν Μάρκον ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατεσίγασεν· ὑπὸ δὲ ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτίαζεν: Talia dicentem Marcum ita animus defecit, ut statim conticesceret, ac languore nimio supinus in lectum relaberetur, Polit. || Supinus sum ac negligens. Herodian. 2, (12, 3.) Ἤδη οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὑπτιάζοντος καὶ τὰ πραττόμενα ἀγνοοῦντες, Juliano adhuc supino et ignaro rerum quæ gerebantur; (8, 16.) de Nigro, Ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσιν ὑπτίαζε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, Supinius jam negligentiusque agitabat, Polit. Et rursum, (14, 11.) Ἔτι μέλλοντος καὶ ὑπτιάζοντος τοῦ Νίγρου, Cunctante adhuc et supino Nigro: 3, (7, 1.) Ἤδη παρεσόμενος ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι. Synes. quoque ita usurpavit, Ep. 154. Εἴ που γέγονε πίστις ὑφέρπουσα τὸ ὑπτιά-
C σαν διήγημα, Surrepens supinæ narrationi. Oratio etiam ὑπτιάζειν dicitur, unde Hermog. π. Γοργότητος ait, Ταῦτα τὰ σχήματα τὸν ὑπτιάζοντα λόγον ὀρθοῖ καὶ γοργὸν ποιεῖ. [" Thom. M. 877. Wakef. Phil. 822. Jacobs. Anth. 7, 50. ad Mœr. 76." Schæf. Mss. " Phot. Bibl. Cod. 74. de Candidi stilo: Εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐμμελὲς ὑπτιάζει, h. e. Subinde ita negligit compositionis studium, ut fiat remissus et inconcinnus: vide v. Ὕπτιος. Philostr. Vit. Protag. p. 495. dicit Ὑπτιάζοντα καί που καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου. Adhibuerunt vero etiam τὸ ὑπτιάζειν pro Sublimem cervicem attollere, de Sophistis ἀλαζονεύουσι et ὑψαυχενοῦσι. Sic Synesius de Dionis λόγοις σοφιστικοῖς p. 39. Petav. Ἐν ἐκείνοις μὲν ὑπτιάζει καὶ ὡραΐζεται, καθάπερ ὁ * ταὼς περιαθρῶν ἑαυτόν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου, In illis resupinus quodammodo, et cum magnifici decoris ostentatione fertur, pavonis instar se circumspiciens, et ipso quasi orationis nitore gestiens: cf. Cresoll. Theatr. 3, 19. Seneca Ep. 80. Ille, qui in scena
D elatus incedit, et hæc resupinus dicit, En impero Argis etc., servus est." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Activo sensu, Joseph. B. J. 3, 7, 29. 5, 5, 6. LXX. Job. 11, 13. Ὑπτιάζεις δὲ χεῖρας πρὸς αὐτόν, Expandis. Cf. Ὕπτιος.] Ὑπτίασμα, τό, Supinatio, Resupinatio, etiam Supinitas. Æsch. Pr. (1004=1040.) Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν, interpr. Supina manuum inflexione. Ὑπτιασμός, idem. Lucian. (2, 307.) Τὴν μὲν οὖν σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς καὶ στροφὰς αὐτῆς καὶ περιαγωγὰς καὶ πηδήματα καὶ ὑπτιασμούς, Resupinationes, Cum se in terga resupinant. Vide et Στομαχικός. [" Huschk. Anal. 154. Jacobs. Anth. 10, 106. Boiss. Philostr. 402." Schæf. Mss. * Ὑπτίασις, Herodotus Oribasii p. 71. Matth. * Ὑπτιαστέον, Xen. Ἱππ. 8, 8. Εἰς τὸ πρανὲς καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον. * Ἐνυπτιάζω, Philostr. 834. ἑαυτὸν τῇ γῇ.] Ἐξυπτιάζω, Resupinus sum, Resupinor, Supinus sum, Supinor. Aristot. H. A. 2. de feris bubus loquens, Τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον. Lucian. (3, 83.) Οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν ἢ τοῖς ποσὶν

ἀντερείδουσι πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, A Nec omnino restitantes aut in diversum renitentes resupinatosque videas. Active etiam ponitur pro Resupino s. Supino, velut ap. Lucian. (1, 639.) Σεμνῶς προβαίνων καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. Unde Ἐξυπτιάζομαι, Resupinor s. Supinor, ut cum Aristot. ap. Athen. (34.) scribit ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται, οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. Ubi ante τὴν forsan omissa est præp. εἰς: nam idem Athen. (447.) Ὥς φησιν, inquit, Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Μέθης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες. Ubi nota, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτειν, et εἰς τὴν κεφαλὴν ἐξυπτιάζεσθαι, idem esse. Verborum autem Aristotelis, quæ ibi afferuntur ab Athen., bonam partem habes in Ὕπτιος.

[* Ὑπτιάω, i. q. ὑπτιάζω, Arat. 789. 795. "In elegantissimis illis versibus (sc. Chæremonis ap. Athen. 608.,) Hermanni et Jacobsii opera ad pristinum nitorem reductis, unum superest grave mendum * ὑπτώμεναι, quod Schw., nulla aut metri aut Grammaticæ reverentia tactus in ὑπτιώμεναι diffingit. B Remedium e propinquo petendum: ὑπνώμεναι." Lobeck. ad Phryn. 682.]

"ὙΡΟΝ, Examen. Ὕριον, Favus: unde Ὑριατόμος, Qui apum favos eximit. Vide Hes."

"ὙΡΧΑΙ, Vasa fictilia quibus salsamenta imponuntur; habebant autem binas ansas. Sic exp. Schol. Aristoph. Σφ. (676.) τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν Ὕρχας, οἶνον, δάπιδας. Verum J. Poll. (6, 14.) aliter legit, sc. ὑρχὰς οἴνου, dicens esse vocem Æolicam, quæ significet τὸ προσεοικὸς τῷ βίῳ κεράμιον, ubi pro βίῳ reponendum esse βίκῳ constat. Sed Ὑρχὴ Hesychio est etiam ἐφ' ἧς τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ναῦται." [" Jacobs. Anth. 7, 337. Brunck. Aristoph. 2, 226. 3, 167. Fr. 260." Schæf. Mss. Æolice Ὕρχη, unde Lat. Urceus, Orca: vide Bentl. ad. Horat. Serm. 2, 4, 66.]

"Ὄρχη, Vas olearium s. vinarium, Capsa pigmentorum muliebrium, Arca, VV. LL. At ὄρκη, C Hesychio ὄψις."

"Ὑρτάνα, Ollæ operculum. Hes." [An ὑρκάνα s. ὑρχάνα?]

[* ὙΣΜΙΝΗ, ἡ, Pugna, Prælium, Il. B. 40. 477. Apoll. Rh. 2, 988. " Heyn. Hom. 6, 339. Κατὰ ὑσμίνην, 646. Πρώτῃ ὑσμ., 7, 61. Ὑσμῖνι, (ab * ὑσμὶς, ῖνος, ἡ,) ibid. 4, 432. (Il. B. 863.)" Schæf. Mss.]

ὙΦΑΩ, Texo: ap. Dionys. P. Ionice pro eod. DICITUR Ὑφόω, ut ὁρόω pro ὁράω. Od. H. (105.) Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσι, Telas texunt, et fusos torquent. Nisi potius dicamus ὑφόωσι poni pro ὑφάουσι, ut βοόωσι pro βοάουσι. [" Ad Charit. 545. * Ἐξυφάω, ibid." Schæf. Mss.]

Ὑφή, ἡ, Textura, Textus; utrumque enim in usu est, illud ap. Lucr., hoc vero ap. Plin. Plato de LL. 12. Χρώματα δὲ λευκὰ πρέποντ' ἂν εἴη θεοῖς καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ, Cic. p. 40. mei Cic. Lex. Color autem albus præcipue decorus deo est, cum in D ceteris tum vero maxime in textili. Ubi ὑφὴ accepit pro ὕφασμα s. ὕφος: alioqui enim potius Texturam signif., ut cum Athen. 2. dicit ἡ τῶν ποικίλων ὑφή. [Gl. Ἡ ὑφὴ τοῦ πράγματος Lineamenta causæ: Ἡ ὑφή, τάξις Tenor. " Wakef. Ion. 1165." Schæf. Mss. Plut. Nicia 18. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 339. Aqu. 1 Sam. 6, 8. Etym. M. 785, 29. ὑφή, ὁ ἱστός. * Ὑφὸς, Epicuri Fr. * Ὑφάδιον, Lobeck. Phryn. 74.]

[* " Ἀλουργοϋφής, Purpura subtextus, Epiphan. Panar. 32." Kall. Mss.] Εὐϋφής, Bene s. Scite et eleganter textus, Pulcro artificio contextus, ut εὐϋφέα λαίφεα in Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 99." Schæf. Mss. Soph. Trach. 602. * Λεπτοϋφής, Schol. ibid. " Alciphr. 3, 41." Boiss. Mss. * Μεγαλόϋφος, Apollon. Lex. 431.]

Ὕφος, τὸ, Textile, i. e. Id ipsum quod textum est, Opus a textore s. textrice effectum, veluti tela est, tapes, vestis, aut simile quid. Diosc. 2, 68. de aranea, Τὸ δὲ ὕφος αὐτῆς ἐπιτιθέμενον αἷμα ἵστησι, Tela ejus imposita sanguinem sistit: quod ὕφος ibid. vocat ὑμένα, de altero aranei genere loquens, Κατασκευάζον τὸν ὑμένα λευκὸν, λεπτὸν καὶ πυκνὸν, Qui candidam, tenuem, densamque telam orditur, Ruell. Ex Ejusd. l. 1. affertur ὕφος ἐριοῦν pro Vestis lanea. Alicubi pro Sindone accipitur, aut pro Velo, ut ap. Joseph. Pro Reti etiam et Tapeto usurpari nonnunquam tradunt; omnia enim illa textoris confici manu possunt. Socrates certe Rhodius peripetasmata ὕφη appellat, cum ap. Athen. (147.) ait, Ἦσαν δὲ οἱ τοῖχοι ἀλουργίσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι, Purpureis aureisque peripetasmatis obtenti. [" Jacobs. Anth. 8, 191." Schæf. Mss. " Vestis, Joseph. 206, 12." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Διϋφάω, unde * Διϋφή, i. q. καταπέτασμα, Aristeas de LXX. Intt. 260.]

Παρυφάω, Attexo. UNDE Παρυφή, ἡ, Id quod telæ s. textili attextum est, veluti sunt in tela virgæ aureæ, argenteæ, purpureæ, candidæ, ornatus gratia παρυφασμέναι τῷ ὕφει. Suidæ est ἡ ἐν τῇ ἐσθῆτι ἐργασία. Plut. (6, 889.) Σακκοφόρον ἀνεῖλον διότι παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε: volebant enim telam unius esse coloris et unius fili: ut et ap. Syracusanos νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας ἔχειν πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφάς, ut refert Athen. (521.) Idem Athen. (522.) e Clearcho de Tarentinorum luxu, Ἐφόρουν δὲ καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες· ἣ νῦν ὁ γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. Videntur autem hæ παρυφαὶ fuisse in ora et extremo vestis, ut fimbria. [Gl. Prætexta, Præclava, Præclavium. " Ad Diod. S. 1, 492. Montf. Bibl. Coisl. 507. Jacobs. Exerc. 2, 80. Böttiger Specimen Terent. p. 51." Schæf. Mss.] Dicitur ET Πάρυφος. Sic enim ap. J. Poll. 7, c. 14. Αἱ μέντοι ἐν τοῖς χιτῶσιν πορφυραῖ, ῥάβδοι, πάρυφοι [leg. παρυφαὶ] καλοῦνται, In tunicis purpureæ virgæ, (ut et Lat. Poëta dicit Virgatis lucent sagulis,) vocantur πάρυφοι. Sed adjective hoc πάρυφος accipi potest, PRO Παρυφής, significante sc. Attextus s. Intertextus, quo ibid. utitur Idem: Τὸ δὲ παρυφὲς καὶ παραλουργὲς, τὸ ἑκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πορφύραν, Utrimque attextum habens purpureum limbum; est enim παρυφασμένη πορφύρα et παρυφὴ illud ipsum quod Lat. appellant Limbum. Ovid. Ultima pars telæ tenui circumdata limbo. Et rursum, Indutus chlamydem Tyriam, quam limbus obibat Aureus. Sic Virg. Sidoniam picto chlamydem circumdata limbo. Et rursum, Victori chlamydem auratam, quam plurima circum Purpura. [" Παρυφῆς, ad Diod. S. 1, 492." Schæf. Mss. " Τρύφημα παρυφὲς, Prætexta delicata, Clem. Alex. 210. ex Aristoph. (Fr. 249.)" Schæf. Mss.] E παρυφὴ porro COMP. Εὐπάρυφος, Λευκοπάρυφος, Φοινικοπάρυφος, Χρυσοπάρυφος. Est igitur Εὐπάρυφος, Qui pulcram habet παρυφήν, Cujus vestis insignem pulcrumque limbum attextum habet, Vestem habens limbo eleganti insignem: ut ap. Romanos Prætextati. Nam Prætextas, seu, ut Cato loquitur ap. Liv., Prætextas purpura togas appellabant, quod eis purpura esset circumtexta. Lucian. (1, 21.) Ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν: (2, 382.) Πύθωνός τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου. Vestis quoque εὐπάρυφος dicitur Quæ pulcro limbo insignis est, s. Quæ purpureo et eleganti limbo prætexta est, qualem Romæ gerebant prætextati et laticlavii. Herodian. 1, (16, 8.) de Commodo, Ἐβουλεύετο ἀντὶ τῆς εὐπαρύφου καὶ βασιλικῆς πορφύρας, ὅπλα φέρων ὀφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις: calendis sc. Januariis, quo die ἐπώνυμοι ἀρχαὶ τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται. Polit. ibi vertit, Pro eleganti vestitu purpuraque imperatoria armatus prodire in conspectum Romanorum. Fuisse autem hanc εὐπάρυφον πορφύραν tenuissimam ac subtilissimam, patet e Nicostrato ap. Athen. (230.) dicente ψυκτήριον Τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον: nam ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἄργυρον καὶ τότε εἰς ὑμένος ἰδέαν, inquit ibid. Athen. [" Phryn. Ecl. 149. Jacobs. Anth. 7, 327. Huschk. Anal. 174. 267. ad Thom. M. 134. Böttiger Specimen Terent. 51. Plut. Mor. 1, 216. Bergler. Alciphr. 364. Lucian. 1, 15. Bast.

Specim. 36." Schæf. Mss.] Λευκοπάρυφος, Cujus A vestis candido limbo prætexta est, vesti candidus limbus s. candida fimbria attexta est, ut homines frugi, qui sumtuosis vestimentis uti minime gaudent: unde Alexander Macedo, ap. Plut. (6, 687.) laudantibus quibusdam Antipatri εὐτέλειαν, utpote ἀθρύπτως διαιτωμένου καὶ αὐστηρῶς, inquit, Ἔξωθεν Ἀντίπατρος λευκοπάρυφός ἐστι, τὰ δὲ ἔνδον ὁλοπόρφυρος: innuens eum in externo vestitu esse hominem frugi, interno autem luxu animi diffluere. Φοινικοπάρυφος, Puniceo limbo prætextam vestem gerens, Purpura prætextam vestem gestans. Nam Puniceus et Purpureus color idem pene sunt. [" Ad Dionys. H. 1, 385. 2, 1069." Schæf. Mss. Petav. ad Themist. 443. J. Poll. 7, 14.] Χρυσοπάρυφος, Aureum limbum in sua veste gestans, Aureo limbo prætextam vestem ferens. Sin de veste ipsa χρυσοπάρυφος dicitur, signif. Aureum limbum prætextum habens, Cui aurea fimbria attexta est, Aureo limbo insignis. Aliis Auro intextus vel contextus.

Συνυφάω, Contexo: UNDE Συνυφή, Contextus s. B Contextio. Plato de LL. 5. (p. 220.) Καθάπερ οὖν δή τινα ξυνυφὴν [al. ξυμφυὴν] ἢ καὶ πλέγμ' ἄλλ' ὁτιοῦν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν οἷόν τ' ἐστὶ τήν τε συνυφὴν [ἐφυφὴν J. Poll. 7, 29. Victor. ad Aristot. Polit. 2, 6.] καὶ τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι, διαφέρειν δ' ἀναγκαῖον τὸ τῶν στημόνων πρὸς ἀρετὴν γένος, ἰσχυρότερόν τε καί τινα βεβαιότητα ἐν τοῖς τρόποις εἰληφός: [Ast. p. 249. " Boeckh. in Plat. Min. 103." Schæf. Mss. LXX. Exod. 28, 27. 39, 19. Max. Tyr. 26, 21.] ITEM Συνυφής, Contextus. Aristot. H. A. 9, 37. de nautilo pisce, Ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος τι συνυφές, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τοῦ μεταξὺ τῶν δακτύλων· πλὴν ἐκείνοις μὲν, παχὺ, τούτοις δὲ, λεπτὸν τοῦτο καὶ ἀραχνῶδές ἐστι: quem piscem Athen. 7. scribit μεταξὺ τῶν δύο πλεκτανῶν λεπτὸν ὑμένα ἔχειν διαπεφυκότα, ὡς καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ πόδες ὁρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχοντες. Plin. vero 9, 29. inter duo prima brachia membranam habere miræ tenuitatis tradit. [* Συνύφεια, Lobeck. Phryn. 497. Aristot. H. A. 9, 40.] C

[* Ὑφάζω, i. q. ὑφάω, Etym. M. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 405." Schæf. Mss. Perf. pass. ὕφασμαι, Attice ὑφύφασμαι s. ὑφήφασμαι, Lobeck. Phryn. 33.]

Ὑφαίνω, F. ανῶ, i. q. ὑφάω, unde et derivatum est, ut τιτραίνω e τιτράω, i. e. Texo, Ordior. Il. Ζ. (456.) Καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις. Itidemque Od. Β. (94.) ἱστὸν ὕφαινε, Telam ordiebatur. Il. Γ. (125.) Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα μαρμαρέην. Sic Aristoph. Σφ. (1143.) ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται. Et mox, τοῦτο τοῖσι βαρβάροις Ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις, A Persis texitur magno sumtu. Strabo vero dicit in Carysto nasci λίθον τὴν ξαινομένην καὶ ὑφαινομένην, Lapidem qui carminatur et texitur. In Epigr. legimus etiam τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον, Junco textum calathum, σχοίνου πεπλεγμένον. Metaphoricum etiam usum habet hoc verbum, qui frequentissimus est, ut et Lat. Texere ac Ordiri. Il. Γ. (212.) de Menelao et Ulysse legatione ap. Trojanos fungentibus, Ἀλλ' D ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, Schol. ἔπλεκον, ἔλεγον, φανερὰ ἐποίουν: Ι. (93.) Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, Consilium texere s. contexere: Od. Δ. (678.) οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον: [Ι. 422.] Itidemque Hesiod. Ἀ. (28.) Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσί. Rursum Il. Ζ. (187.) Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε. Ubi ut δόλον ὑφαίνειν dicitur, ita et πλέκειν, et Latine Nectere. E Nonno autem (Jo. 60.) ἔργον ὑφαίνειν affertur pro ἐργάζεσθαι. [" Jacobs. Anth. 10, 307. ad Meleagr. p. 2. Heyn. Hom. 4, 492. 5, 227. 542. 7, 6. Casaub. ad Athen. 134. Wakef. S. Cr. 3, 186. ad Callim. 1. p. 53. (H. in Apoll. 56.) Wolf. Prol. Hom. 97. Valck. Adoniaz. p. 206. ad Bion. p. 332. ad Od. Ω. 146. Brunck. Soph. 3, 458. De retibus, Toup. Opusc. 1, 315. De aor. Thom. M. 367. 878., ubi omnino de h. v. ad Charit. 545. Alcæus Mess. 7. Mœr. 375. et n. De perf. pass., ad Diod. S. 1, 492. Ὕφαγκα, Artemid. 352. ad Dionys. H. 5, 102. Bast Lettre 33. Ὑφ. ἔπος, μῦθον, Kuster. Hist. Cr. Hom. p. 105. Wolf." Schæf. Mss. " Theod. 1, 4. ὕμνον, Nonn. Jo. 8, 112. ἔργον, 11, 214. μῆτιν, Pind. Π. 4, 251. ὄλβον, Opp. Κ. 2, 236. ὁδὸν, Ἀ. 3, 14. κῆρας, Nonn. D. 20, 86. κῶμον, Tryph. 534. κηρόν." Wakef. Mss. Aristoph. Λ. 630. Ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι. Ὑφᾶναι, ὑφῆναι, Lobeck. Phryn. 26. Ὕφαγκα, ad Dionys. H. de C. VV. 215.: ὕφανται, 355. Ὑφήφανται, Lobeck. Phryn. 33. Phrynichus Bekkeri p. 20. Ὕφασμαι, Lucian. Ver. Hist. 1, 18. Buttmann. A. Gr. 1, 337.]

Ὕφασμα, τὸ, i. q. ὕφος supra, i. e. Opus a textrice s. textore effectum, Textile, Tela. Nonnunquam etiam Pannus; et peculiarius quoque Vestis; item Velum: omnia enim hæc texturæ opera sunt. Herodian. 5, (5, 7.) Τοῖς δὲ Σηρῶν ὑφάσμασι μόνοις ἠρέσκετο: 4, (10. 9.) Τὰ θαυμαζόμενα ὑφάσματα, Telæ laudatissimæ. Strabo, Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη· ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι: Carysti lapis etiam nascitur, qui carminatur et texitur: quæ texuntur, mantilia sunt. Plut. de Orac. Pyth. Λεπτὸν καὶ πυκνὸν ὥσπερ τὰ Σηρικὰ καὶ τὰ βύσσινα τῶν ὑφασμάτων, Uti telæ Sericæ et byssinæ. Rursum Herodian. 5, (5, 4.) Σχήμασί τε ἐσθῆτος πολυτελεστάτης χρώμενος, διά τε πορφύρας χρυσοῦ ὑφάσμασιν, Vestitum usurpans luxuriosum, purpura intextum atque auro, Polit. Malim ego, Vestimentis utens pretiosissimis purpuraque aureis intexta filis. Ubi ὕφασμα dicitur potius ipse Textus, velut et ap. Philon. V. M. 3., ubi dicit vestem summi ap. Judæos pontificis esse παγκάλην καὶ θαυμασιωτάτην, ἔχουσαν ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκὴν, Mirando panni textu. At πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου Archestr. ap. Athen. (305.) vocat Funem ex junco textum s. plexum: uno vocabulo σχοῖνον et σχοινίον appellant. [" Ad Charit. 545. 656. Toup. Opusc. 2, 54. 292. Λεπτὸν ὑφ., Mœris p. 44." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ὑφασμάτιον, Hes." Wakef. Mss.]

" Ὕφα, i. q. ὕφασμα, teste Suida."

Ὑφὰς, άδος, ἡ, Polluci 10. fin. πλεκτὸν ἀγγεῖον esse videtur, quo sacra feruntur, sicuti τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον legimus in Epigr. Calathum ex junco textum.

Ὕφανσις, ἡ, Textura s. Textus. J. Poll. 7. usurpari hoc vocab. posse ait, cum Plato dicat βασιλικῇ ξυνυφάνσει: sed esse βίαιον. Scribit enim, Καὶ ὕφανσιν δ' ἂν εἴποις βιαζόμενος, quia, inquit, Plato dixit βασιλικῇ ξυνυφάνσει. Sed vulg. Pollucis exempl. habent ὑφάνιν, quod vel ex hoc comp. emendari potest. [" Clem. Alex. 237. * Ὑφασία, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ὑφάντης, Textor. Plato de Rep. 2. Ὑφάνται δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρμασί τε καὶ ἐρίοις χρῆσθαι ἔχοιεν. Sic Aristot. Polit. 1. Λέγω δὲ ὕλην τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον· οἷον ὑφάντῃ μὲν, ἔρια, ἀνδριαντοποιῷ δὲ, χαλκόν. [Plut. 6, 592. 597. Bruto 10. * Ὑφαντὴρ, unde Ὑφαντήριος, e quo] Ὑφάντρια, ἡ, Textrix, J. Poll. 7. [" M. Anton. 10, 38." Kall. Mss. " Ad Mœr. 49." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 367." Wakef. Mss. * Ὑφαστὴρ, unde * Ὑφαστήριος, e quo per contr. * " Ὑφαστρὶς, Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 257.]

Ὑφαντικὸς, Ad textorem pertinens, Textorius, J. Poll. 7. UNDE Ὑφαντικὴ, sc. τέχνη, dicitur Ars textoria, Ars s. Scientia texendi: ap. J. Poll. ibid. et ap. Aristot. Polit. 1, 5. [" Ad Timæi Lex. 219." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 214." Wakef. Mss.] Ὑφαντικῶς, More textorum, Ritu textorio, J. Poll. l. c. [" Boëckh. in Plat. Min. 187." Schæf. Mss. " Plato Crat. 388." Wakef. Mss.]

Ὑφαντὸς, Textus, Textilis. Od. (Ν. 218.) Ἠρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἵματα καλά: Ν. (136.) Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν, Multum auri et æris vestisque textilis: Od. Γ. (274.) ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Et Thuc. 2, (97.) Ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, Opus textile et quæ lævia essent. Et Exod. 28, (6.) Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, Opus polymiton. Sic enim vulg. habet Versio, ut accipiamus iis verbis Opus versicoloribus textum liciis, s. variis contextum li-

ciis: quidam malunt interpretari Opus plumarium A s. Phrygium, acu pictum; sed id textoris proprie non est. [" Wakef. Trach. 1051. Jacobs. Anth. 7, 84. * Ὑφαντουργὸς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 66, 25." Schæf. Mss. * Ἀνύφαντος, Gl. Intextus.] Εὐύφαντος, i. q. εὐϋφὴς, Pulcre s. Bene textus, Eleganter et scite contextus. [* " Θεοΰφαντος, Andr. Cr. 149. 269." Kall. Mss. * Καλοΰφαντος, Schol. Soph. Tr. 603. p. 137. Erf. * Χρυσοΰφαντος, Suid. v. Ῥοῖσκοι." Boiss. Mss.]

[* Ἀνυφαίνω, Gl. Retexo, Hesych. Miles. p. 50. Meurs. Ἀνυφάναντες τὰς ἐπάλξεις τοῦ τείχους. * " Ἀνυφάντης, Suid. v. Ὑφάντης." Schleusn. Mss.]

Διϋφαίνω, Pertexo, Intertexo. [" Ad Lucian. 1, 387." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 17, 15, 5. Arist. de LXX. Intt. 264.]

Ἐνυφαίνω, Intexo. Athen. 12. Ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας· τούτῳ δὲ χρυσοῦ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν ἐνίεντες οἱ τεχνῖται: paulo post de chlamydibus, Τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαντο χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ B δώδεκα ζῴδια, Polum intextum habebat. Legitur et ἐνυφανθεὶς ap. Herod. (1, 203.) Intextus: itidemque (3, 47.) Ἐνυφασμένος: [Theophr. Char. 5, 43. " Brunck. Soph. 3, 454." Schæf. Mss. * Ἐνύφασμα, Diod. S. 17. p. 599, 30. * Ἐνύφαντος, Theocr. 15, 82. Valck. p. 376. * Προσενυφαίνω, Plut. Dem. p. 17. * Συνενυφαίνω, Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐξυφαίνω, Pertexo, Contexo, Texendo absolvo et conficio. Hom. Batrachom. (181.) Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα, Quem multo labore et artificio contexueram. Itidem e Plut. (Romulo 2.) ἐξυφήνωσι affertur pro Telam absolverint. Bud. interpr. Detexo; nec non Compono, Struo, afferens e Greg. Naz. Καὶ ἡ μὲν μέλισσα πονεῖ τὰ κηρία, τὰς ἑξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα. [" Valck. Adoniaz. p. 206. 339. Anton. Lib. 74. 166. Verb., ad Cornel. Nep. 367. Compono, ad Lucian. 2, 207." Schæf. Mss. " Eumath. 1. p. 4. θρίαμβον." Schleusn. Mss. Pind. Π. 4, 491. χάριτας, N. 4, 71. μέλος. Ἐξυφασμένος, Themist. Or. 6. p. 84. * Ἐξυφαντέον, C Clem. Alex. 202=237. * Ἐξύφασμα, Eur. El. 539. * " Προεξυφαίνω, Antea paro, Eumath. 10. p. 436 =370., ubi quoque ὑφαίνειν Parare notat." Schleusn. Mss. " Prætexo, Andr. Cr. 5. * Συνεξυφαίνω, 296." Kall. Mss. " Anna C. 448." Elberling. Mss.]

Ἐφυφαίνω, Intexo, i. q. ἐνυφαίνω, Inter texendum ingero. Oppian. pro simplici ὑφαίνω usurpavit, K. 3, (415.) Δή ῥα τότ' ἰχνεύμων δολίην ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων, Fraudulentum texens s. nectens consilium. AT Ἐφυφὴ videtur potius derivatum esse ab inus. THEM. Ἐφυφάω. Est autem ἐφυφὴ, Licium, Id quod stamini intexitur, Trama, Subtegmen, Licium, μίτος. Vide Συνυφή. [" Boëckh. in Plat. Min. 103." Schæf. Mss.]

Καθυφαίνω, itidem exp. Intexo. Hes. vero καθυφαίνειν exp. ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν: quod mihi suspectum est. [Καθυφασμένος, Euseb. V. C. 4, 7. p. 630. * Ἐγκαθυφαίνω, Schleusn. Lex. V. T. * Συγκαθυφαίνω, ibid. " Chrys. in Es. 3. T. 1. p. 1049, 23. Τὴν βύσσον σὺν χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ συγκαθυφασμένην." Seager. Mss.] D

Παρυφαίνω, Attexo, ut cum textor telæ alicui attexit fila aurea vel purpurea: unde παρυφασμένος, Attextus, ut cum J. Poll. 7. παράπηχυ dicit fuisse quoddam ἱμάτιον λευκὸν, πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον, Vestem candidam, cui cubitus purpureus attextus esset, vel etiam prætextus, ut dicunt togam purpura prætextam; atque adeo παρυφὴ nominatur Purpura vesti prætexta. Bud. vero παρυφασμένον interpr. Obtentus, ap. Xen. K. Π. 5, (4, 20.) Ἦν δὲ ἐκτεταμένοι πορευώμεθα, τὸ μὲν πλῆθος κατόψονται ἡμῶν· ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται. At Philelphus ibi παρυφασμένων ὅπλων vertisse dicitur Coruscantium armorum. [" Ad Diod. S. 1, 492. Vinco texendo, Valck. ad Chrys. 48." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 29. p. 853. Παρύφανται, Aristot. H. A. 4, 4. p. 148. * Παρύφασμα, Gal. in Chirurg. vett. Cocchii p. 63. Schn. Lex. v. Ἔξαστις. * Παρύφαντος, Gl. Intertextus.]

A [* Περιϋφαίνω, Gl. Obtexo. * Προϋφαίνω· Prætexo.]

Προσυφαίνω, Attexo. Plato Tim. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες, ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε, Cic. p. 32. mei Cic. Lex. Vos autem ad id quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos vivos alitis. Sic ex eod. Plat. Ἵν' οὖν θνητὰ ᾖ, ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνετε, affertur cum hac ejusd. Cic. interpr. Ut igitur mortali conditione generentur, ad id quod erit immortale, partem attexitote mortalem. [" Synes. 61. Philostr. 853." Wakef. Mss.]

Συνυφαίνω, Contexo, etiam Attexo. Lucian. (2, 59.) metaphorice usurpat, Ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπομνήματι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον. Itidem Philo de Mundo, Τούτου δὴ προομολογηθέντος, ἀκόλουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα, Nobis deinde attexenda sunt, quæ ei sunt consentanea: B V. M. 1. in exordio itidem, Τὰ γὰρ λεγόμενα τοῖς ἀναγινωσκομένοις ἀεὶ συνύφαινον, Fando audita cum iis quæ legerentur semper contexebant: 3. Περὶ δὲ τῶν δευτέρων αὐτίκα πειράσομαι δηλοῦν, συνυφήνας αὐτοῖς καὶ τὸ τρίτον εἶδος, Tertiam eis speciem contexens. Eod. l. passive, Τῷ συνυφάνθαι γένεσι τοῖς αὐτοῖς, Quod generibus eisdem intexta sint, ut et Plato Tim. Ἐξ ὧν δεῖ τὸν ἐπίλοιπον λόγον ξυνυφανθῆναι, Contextum esse. Idem vero et active de Politica dixit, Τὴν πάντα ξυνυφαίνουσαν. [" Wakef. Ion. 519. Dionys. H. 2, 669. 5, 120. ad Mœr. 358. Herod. 430." Schæf. Mss. " Strabo 842." Wakef. Mss. Od. N. 303. ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω. Ælian. H. A. 13, 18. Κλάδη συνυφασμένα δι' ἀλλήλων: 15, 3. Ἀλλήλοις συνυφασμένοι νήχονται. Heliod. 5. p. 217. τὸν σκοπόν. " Συνυφασμένος, Planud. Ovid. Met. 3, 556." Boiss. Mss. Συνύφαγκα, ad Dionys. H. de C. VV. 215.: συνύφανται, 355. Συνύφαστο, Philo de Sacrif. Abol. 131. * Συνύφασμα, Gl. Contextus.] Συνύφανσις, ἡ, Contextus, i. e., inquit Bud., Opus C contextum, ut Digesta in Pand. Græcis. Sic Συνυφὴ supra. Vide et Ὕφανσις. [* Συνύφαντος, J. Poll. 7, 48.]

[* " Ὑφυφαίνω, Opp. Ἁ. 3, 400. (κύρτον μὲν ὑπὸ σπάρτοισιν ὑφήνας.)" Wakef. Mss.]

[* Ὑφανάω, i. q. ὑφαίνω, Manetho 6, 433.]

ὝΨΟΣ, τὸ, Altitudo, Celsitudo, Sublimitas; interdum etiam Cacumen, Fastigium. Priore modo, Thuc. 1, (91.) Σαφῶς κατηγορούντων ὅτι τειχίζεται καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει, Altitudinem capit s. assumit, Sublimior fit atque altior. Metaphorice vero Herodian. 2. fin. Οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, οὔτε παραλείπων εἴ τι λόγου καὶ μνήμης ἄξιον, Extollens. Aristot. de Mundo, Τὸ Δαρείου πρόσχημα εἰς σεμνότητος καὶ ὑπεροχῆς ὕψος μεγαλοπρεπῶς διεκεκόσμητο, In exquisitum majestatis fastigium os Darii exornatum erat. Itidem ὕψος λόγου dicitur Orationis sublimitas, Sublime et celsum dicendi genus: cui opp. ἡ ταπεινότης, Humilis oratio, quæ sc. humi serpit, D nec a terra sese attollit in grandiora verba et motus. Qua de re extat liber Dionysii Longini, in cujus initio dicit, Ὡς ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη. Posteriore modo pro Fastigio, Vertice, Cacumine, s. Alto, aut Loco alto, Plut. (8, 230.) Κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον. Et Plato de LL. ἐν ὕψει, In alto, ut et Hom. ἐφ' ὕψους. De Felicitatis fastigio ap. Lucian. (1, 744.) Ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι, θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. Ubi nota ἄκρον et ὕψος synonymως posita. [" Jacobs. Anth. 11, 98." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Ὑψηλὸς, Altus, Excelsus, Celsus, Sublimis, Editus, Eminens. Il. H. (338.) δείμομεν ὦκα Πυργοὺς ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, Celsas turres. Metaphorice quoque capitur, ut Lat. etiam vocabula. Longin. (40, 2.) Οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις: (43, 3.) Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπει-

νότερα ἀποδιδράσκει, A sublimioribus ad humiliora decurrit. Theophyl. Ep. 37. Τὴν γλῶτταν ἔχεις ὑψηλοτέραν τῆς πράξεως, quoniam sc. rem humilem effers extollisque verbis sublimibus. Greg. Naz. Μήτε ἡμᾶς εὐθύνατε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, Nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. Lucian. Hermot. (5.) Ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, Sublimia enim jam affectas animo. Dicitur etiam ἀφ' ὑψηλοῦ, ut ἀφ' ὕψους, Ex alto, loco excelso et edito. Lucian. Q. H. Scr. Οἷα αὐτῷ ἐφαίνετο ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι. Ubi subauditur subst. τόπου: dicitur enim ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου, ut ἐν ὑψηλῷ τόπῳ, velut ap. Herodian. 5, (5, 12.) Ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τε τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι: erat enim is locus consularis, et propterea ἐντιμότερος: qua de re vide Plut. Symp. 1, 3. [" Ad Charit. 290. Toup. Opusc. 2, 196. Ὕψει ὑψηλότατος, Jacobs. Anth. 12, 68. * Ὑψηλέστατος, Fac. ad Paus. 2, 57." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 378. " Superbus, Inc. ap. Suid. v. Ἐμοί τ' ἐπιστολαί." Schleusn. Mss. " Ὑψηλὴ λέξις Dionys. Jud. Lys. 13. cum synonymo τῆς μεγαλοπρεποῦς, Sublimis et magnifica dictio. Ni fallor, eodem sensu Plin. Ep. 9, 26. Magnifica et Cœlestia composuit. In Jud. Isocr. 3. junguntur ἑρμηνεία ὑψηλὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἀξιωματική. Gravis dicendi ratio ap. Lat. Rhetores, ut Herenn. 4, 8. Cic. Orat. 5. cf. Ὕψος. Idem ille Dionys. de Comp. 17. p. 107. Molossum, rhythmi genus e tribus longis pedibus constans, dixit ὑψηλὸν καὶ ἀξιωματικὸν, Metrum grave, severum, magnificum. Jungit etiam φράσιν ὑψηλὴν, περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον. Omnino enim Rhetores Græci, cum sublimitatis notio nondum ita, ut apud nos, ad philosophicam subtilitatem exacta et definita esset, quicquid a forma dicendi vulgari remotum, singularem aliquam vim et dignitatem et gravitatem sive verborum forma et sono, sive sententiarum pondere haberet, id ὑψηλὸν appellare solebant. Ejus rei plura exempla e Longino aliisque ad v. Ὕψος commemoravimus." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* Ὑψηλοβάτης, unde * Ὑψηλοβατέω, Cosmas Indopl. 120. Chrys. 1, 761. Ed. Par. * Ὑψηλογνώμων, Themist. 190.] Ὑψηλοκάρδιος, Qui corde est elato, Superbus, Arrogans, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, i. q. ὑψηλόνους et ὑψηλόφρων. [LXX. Prov. 16, 6. Hesych. Presbyt. Cent. 1. no. 63. * Ὑψηλοκάρηνος, Greg. Nyss. Homil. 7. T. 1. p. 462. Ed. Par.] Ὑψηλόκρημνοι πέτραι, Æsch. Pr. init. Altis præcipitiis rupes. [* Ὑψηλολόγος, vide Ὑψηλόγος, " Heind. ad Plat. Phædr. 327." Schæf. Mss.] Ὑψηλολογέω s. Ὑψηλολογέομαι, Alta loquor, Utor verbis sublimibus, Orationis sublimitatem consector; ut ille, qui ap. Horat. Projicit ampullas et sesquipedalia verba. Synes. Sophista, Ἠκούσατε δέ τινος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου ἢ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις καὶ ὁμωνύμοις. AT Ὑψηλογέω, quod affertur itidem pro Alte loquor, mendosum est, proque eo scr. vel ὑψηλολογέω, vel ὑψιλογέω. [Ὑψηλολογέομαι, Plato de Rep. 8, 2. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 525." Boiss. Mss. " Heind. ad Plat. Gorg. 191. Toup. Emendd. 1, 83. ad Lucian. 1, 369." Schæf. Mss. * Ὑψηλολογία; J. Poll. 2, 213. " Chrys. Hom. 124. T. 6. p. 981, 18." Seager. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 86." Boiss. Mss.] Ὑψηλόνους, Qui mente est elata, ὑψηλόφρων. Τὸ ὑψηλόνουν, Mentis elatio, (substantive enim accipitur pro ὑψηλόνοια,) s. Animi celsitudo et sublimitas. Plut. Pericle, Τὸ γὰρ ὑψηλόνουν τοῦτο καὶ πάντη τελεσιουργὸν πρὸς τῷ εὐφυὴς εἶναι κτησάμενος ἐκ φυσιολογίας. [" Heind. ad Plat. Phædr. 326. Wyttenb. Ep. Cr. 46." Schæf. Mss. " Inc. ap. Suid. v. Ἐνδεέστερος." Schleusn. Mss. * Ὑψηλοποιὸς, Longin. 28, 1. 32, 6. * Ὑψηλοπόρος, vide Ὑψιφοίτης. * " Ὑψηλόστεγος, Schol. Od. Δ. 757." Wakef. Mss. * Ὑψηλοφανὴς, Longin. 24, 1. * " Ὑψηλόφθογγος, Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Θ. init." Boiss. Mss. * " Ὑψηλοφόρος, ad Hesych. 1, 1434. n. 20." Dahler. Mss.] Ὑψηλόφρων, i. q. præcedens ὑψηλόνους, Qui est mente excelsa, elata et superba, nimis altos s. magnos spiritus animo sumit; plerumque enim in malam partem accipitur pro ὑπερήφανος, ὑπέρφρων, ὑπερόπτης, ut et

A ὑψηλὰ φρονεῖν in vitio ponitur. [Plato 7, 196.] Ὑψηλοφρονέω, i. q. ὑψηλὰ φρονέω, Alta sum mente, sed plerumque in malam partem, pro Nimis alta et elata mente sum, Nimis sublimia animo mihi sumo, Animo elato sum, s. Animo efferor, Superbio, vel Arroganter de me sentio: cui oppos. ταπεινοφρονέω. [Ep. ad Rom. 11, 20. 1 Tim. 6, 17. " Lucian. Icarom." Boiss. Mss. * Ὑψηλοφρονία, Suid. v. Ἑωροκοπίαις, Phav. p. 339.] Ὑψηλοφροσύνη, Mens alta, nimis alta et elata, Animus nimium se efferens: cui oppos. ταπεινοφροσύνη. [* Ὑψηλοφυὴς, Theophr. H. Pl. 3, 2. * Ὑψηλόφωνος, Schol. Soph. El. 243. Cæsarius Dial. 1, 20.]

Ὑψηλαύχην, Qui alta et elata est cervice, Elata et superba cervice incedens. [* Ὑψηλαυχενέω, unde] Ὑψηλαυχενία, de Ejusmodi incessu. Xen. Ἱππ. (10, 13.) Ὅταν αἴσθηται ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ τε ὑψηλαυχενίᾳ καὶ τῇ χαλαρότητι.

[* " Καθύψηλος, Dionys. H. 1, 328." Schæf. Mss. * Ὑπερύψηλος, Xen. K. Ἀ. 3, 5, 5. Arrian. Exp.
B Alex. p. 13. 30. Dio Cass. 112. " Ælian. V. H. 3, 1. Greg. Naz. Or. 43. p. 751." Boiss. Mss.]

Ὑψηλῶς, Alte, Excelse, Sublimiter; μεγάλως, Suid. [Gl. Accline.]

[* Ὑψηλότης, Gl. Excelsitas, Eminentia, " Altitudo, Sublimitas, Chrys. in Ep. ad Ephes. 1. T. 3. p. 776, 43. Αὐτός τε εἰς ἔσχατον ταπεινότητος ἦλθε, καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς μέγα ὑψηλότητος ἀνήγαγε." Seager. Mss. " Bekk. Anecd. 342." Boiss. Mss.]

Ὑψόθεν, Ex alto, Desuper, ὕπερθεν, ἄνωθεν. Il. Υ. (57.) Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Ubi nota ὑψόθεν et ἔνερθε sibi opposita. Exp. etiam Alte, ut i. sit q. ὑψόθι. || Cum gen. autem junctum signif. Super, sicut et ὑψόθι. Apoll. Rh. 2, (806.) ὑψόθεν ἀκτῆς, [al. ἄκρης: cf. 1, 1203. 3, 542. 4, 168. " Jacobs. Anth. 8, 18. Heyn. Hom. 6, 640." Schæf. Mss. " Arat. 26. Pind. O. 3, 22.]

Ὑψόθι, In alto, sublimi, ἄνωθι, ἐν ὕψει. Il. Ρ.
C (676.) de aquila, Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. Est enim Ὀξύτατος δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. || Cum gen. junctum signif. Super, ut præcedens ὑψόθεν. Epigr. ὑψόθι γαστρὸς, Super ventrem: Nonn. ὑψόθι θώκων, Super sedes, nisi malis, Super altas sedes, Alta super sedilia. || Signif. etiam Alte, In altum, ὕψοσε. Ex Apoll. Rh. 2, (354.) ὑψόθι τείνει, Alte tendit, In altum tendit. Et rursum (1284.) ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι Ὑψόθι νῆα. Ubi tamen pro ὑψοῦ accipi potest. [" Musgr. Suppl. 158. Jacobs. Anth. 8, 18. Valck. Hipp. p. 180." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 569. ὄχθης.]

Ὕψοσε, In altum, sublime. Il. Φ. (269.) ὁ δ' ὕψοσε ποσσὶν ἐπήδα Θυμῷ ἀνιάζων. Od. Μ. (249.) χεῖρας Ὕψοσ' ἀειρομένων. Itidemque (432.) ὕψοσ' ἀερθεὶς, In altum levatus. [" Ad Charit. 766. Heyn. Hom. 6, 627." Schæf. Mss.]

Ὑψοῦ, In alto, Alte, i. q. ὑψόθι. Il. Α. (486.) ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν Ὑψοῦ, Alte. Dicit et Soph. (Œd.
D T. 924.) ὑψοῦ αἴρει pro μετεωρίζει, ubi potius signif. In altum, ὕψοσε, ut Hes. quoque ὑψοῦ διάττει exp. εἰς ὕψος ὁρμᾷ, Suid. vero ἐν ὕψει τρέχει. [" Ad Charit. 762. Cattier. Gazoph. 59. Heyn. Hom. 6, 535. 627. Valck. Diatr. 47. Hipp. p. 180. Ὑψοῦ ἐπὶ, Heyn. Hom. 4, 132." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 368. " Compar. Ὑψοτέρω. Superl. Ὑψοτάτω, Bacchylides ap. Athen. 40. Ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας." Schw. Mss.]

Ὕψι, i. q. ὑψοῦ s. ὑψόθι, i. e. Alte, Sublime s. Sublimiter, ut Suid. quoque annotat ὕψι et ὑψοῦ adverbialiter significare εἰς ὕψος et ἐφ' ὕψους, In altum, In alto. Hom. H. in Apoll. (202.) ἀγαθὸν κιθάριζε Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς. Et ap. Hesych. Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμήσομεν, i. e. μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὁρμήσομεν, ex Il. Ξ. 77. Itidemque ὕψι Idem exposuerat μετέωρον, ἄνω, ὑψηλοῦ. Rursum Il. Υ. (155.) Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευε. Et Hesiod. Ἔργ. (1, 202.) de accipitre, Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, In altissimis nubibus. [" Jacobs. Anth. 12, 63. Heyn. Hom. 6,

396. 535." Schæf. Mss. Ὑψι et ὑψο in compp., Lobeck. Phryn. 684.]

Derivata ex Ὕψος et adv. Ὕψι.

[* Ὑψόλοφος, Hippocr. 1278, 37. * " Ὑψοποιὸς, Qui evehit, in sublimi locat, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499, 23. Χαίροις ὑψοποιὲ σταυρέ." Seager. Mss. " Hesych. Presb. 297. Vita S. Nili Jun. p. 26. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss.]

Ὑψόφρων, i. e. ὑψηλόφρων, vide Ὑψιφοίτης. [* Ὑψόφωνος, Hippocr. 955. Epid. p. 72.]

[* Ὑψιαίετος, Anton. Lib. 20. Codd. * ὑπαίετος: " p. 132. 296. Verh., Bast Lettre 66, 109." Schæf. Mss.] Ὑψιβάμων, SIVE Ὑψίβατος, Altogradus, Alte gradiens, Alte s. In alto incedens, ut Hes. quoque ὑψιβάμονος exp. ἐν ὕψει βαίνοντος: ap. quem tamen contra seriem alphabeticam SCRIPTUM Ὑψηβάμονος ut ET Ὑψηλογέω ET Ὑψήλοφος in VV. LL. pro Ὑψιλογέω et Ὑψίλοφος: [male, vide Bast. Ep. Cr. 53=Lettre Critique p. 39. Ὑψίβατος, Soph. Aj. 1404. Pind. N. 10, 87. " Jacobs. Anth. 6, 427." Schæf. Mss. " Ὑψιβάμων, Const. Manass. Chron. p. 70." Boiss. Mss.] Ὑψιβαθὺς, Alte profundus, prominens. Opp. K. 3, (26.) Ὄμματα δ' αἰγλήεντα καὶ ὀφρύας ὑψιβαθείας: [" disjunctis nominibus ὀφρύας ὕψι βαθείας scribendum videtur." Lobeck. ad Phryn. 539.] Ὑψιγένεθλος, In alto natus: θεὸς, Nonn. Ὑψίγυιος, Alta habens membra. At Pind. ('O. 5, 31.) ὑψίγυιον ἄλσος dixit Altum nemus, teste Cam. [Cf. Ὑψίγυος. * Ὑψίδομος. " Ἀγχίδομος, auctorem H. Stephani Editor Londinensis excitavit Coluthum 243. a Lennepio ita correctum, Ἤδη δ' ἀγχιδόμοισιν ἐπ' Ἀτρείδαο μελάθροις. Quam lectionem loco vulgatæ ἄγχι δόμοισιν Bekk. quoque adoptavit. Neuter tamen novæ vocis sensum explanavit. Mihi nullum reliquum dubium, quin potius leg. sit, ὑψιδόμοισιν. Hæc vox Schneideri Lexico pariter addenda, infra v. 384. recurrit." Osann. Auct. Lexx. Gr. 5. * " Ὑψίδρομος, de aquila dicitur ap. Philen. de Anim. p. 10. Pauw." Schleusn. Mss.] Ὑψιθέμεθλος, Alta habens fundamenta, Nonn. [Jo. 39. * " Ὑψίκλονος, Anna C. 16." Elberling. Mss.] Ὑψικρατέω, In altum dominor; est enim ὑψικρατεῖν, Suidæ τὸ ἐν τῷ ὕψει κρατεῖν. AT Ὑψικράτης, Nomen proprium, Lucian. [3, 225.] Ὑψίλοφος, Alte cristatus, Altam cristam habens et eminentem conum. Per jocum Aristoph. B. (819.) ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη, i. e. μετεώρων, μεγάλων, quoniam sc. Æsch., de quo ibi loquitur, usus est charactere et verbis sublimibus s. grandibus: quamobrem idem Comicus eum ἐριβρεμέταν etiam appellat, διὰ τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες: alibi et κομποφακελορρήμονα nominans, nec non κρημνοποιὸν, et στόμφακα ac ψόφον πλέων. Eandem ob rem dicit φρενοτέκτονος ἀνδρὸς ῥῆμαθ' ἱπποβάμονα. Et rursum (822.) Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν, Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἥσει Ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν Γηγενεῖ φυσήματι. Nec non στοματουργὸν ἐπῶν eadem de causa vocat, ob ampullas et sesquipedalia verba. [Coluth. Rapt. Hel. 17. 119. Anal. 1, 214. Ὑψήλοφος, Hippocr. Epist. 18. sed Codd. ὑψίλοφος. In Epist. Græcan. p. 323. ὑψηλόφους in * ὑψηλοφύτους mutavit Editor. " Wakef. Herc. F. 1005. S. Cr. 4, 248. Jacobs. Anth. 7, 34. Toup. Emendd. 2, 505." Schæf. Mss. "Pind. ('O. 13, 158.) Quint. Sm. 2, 461. Nonn. D. 16, 159." Wakef. Mss.] Ὑψίλυχνος, Excelsum habens lychnum, Ab excelso resplendens lychno, [Philoxenus] ap. Athen. 4. (p. 147.) ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς. Ὑψιμέδων, In alto regnans, rerum potiens, Altipotens, i. e. Rex cœlorum: ut ὑψιμέδων Ζεὺς, Aristoph. N. (563.) et in Epigr. [Hom. Hymn. 42, 3. Epigr. 9, 3. Pind. N. 2, 29. Nonn. Jo. 100. 123.] Ὑψιμέλαιναι, Alte nigræ, In ipsam usque altitudinem et fastigium nigræ; nisi malis resolvere in Altæ et nigræ, Celsæ et nigræ. Il. O. (387.) οἱ μὲν ἀφ' ἵππων Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες, sc. ἐμάχοντο, [" Heyn. Hom. 7, 68." Schæf. Mss.] Ὑψιμέλαθρος, Altas habens ædes, Excelsa habens atria, ut ὑψιμέλαθρος πόλος, Nonn. [Hom. Hymn. 2, 103. 134. 399. Orph. H. 4, 1. * Ὑψίμεσος, In medio altus, Manetho 3, 222. πόλον.]

A Ὑψιπέτης, SIVE Ὑψιπετήεις, Altivolus s. Altivolans, ut Plin. et Cic. loquuntur, i. e. Alte s. In alto volans. Il. X. (308.) ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις, Suidæ ὁ εἰς ὕψος πετόμενος, [Od. Ω. 537.] AT Ὑψιπέτης, inquit Idem, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσὼν, Qui ab alto s. ex alto decidit, [Pind. Π. 3, 188. "Excelsus, Philo Cantic. Cant. 212. τὰ ὑψιπετῆ μεγέθη, et τὸ ὑψιπετὲς τῆς ἀκακίας." Schleusn. Mss. Ὑψιπέτης, Philemon Lex. 196. Il. M. 201. ubi alii scribunt * ὑψιπετῆς, ex ὑψιπετήεις, ut τιμῆς e τιμήεις: vide Heyn. " Brunck. Soph. 3, 436. Thom. M. 880. Jacobs. Anth. 8, 100. Reiz. de Acc. 114." Schæf. Mss.] Ὑψίπολος, Qui in alto versatur, i. q. ὑψιφοίτης et ὑψιπόρος. Opp. K. 3, (111.) ἑρπυστῆρσι καὶ ἰχθύσιν — ἠδ' ὑψιπόλοις ἀγέλαισιν Οἰωνῶν: [scr. ὑψιπόλος: Nonn. p. 1072. * Ὑψίπορος, Opp. K. 3, 497. Ἤέρος ὑψιπόροισιν ἐπιπλώουσι κελεύθοις.] Ὑψίπους, Altis insistens pedibus, ideoque Excelsus, [Soph. Œd. T. 866. * Ὑψίτυχος, Sublimis fortunæ, Paul. Alex. L. 1. * Ὑψιφάεννος, i. q. seq., Philo Eusebii Pr. E. 9, 37.] Ὑψιφαὴς SIVE

B Ὑψιφανὴς, Alte apparens, In alto apparens, Sublimis. Posterius e Nonno affertur, prioris autem exemplum ex Epigr. ὑψιφαῆ τάφον. [" Diod. Sard. 14. Epigr. adesp. 750." Schæf. Mss. Ὑψιφανὴς, Chandleri Inscr. 123. μνῆμα. * " Ὑψιφερὴς, Kuster. Aristoph. 55." Schæf. Mss. * Ὑψιφέρω, Greg. Naz. 2, 72.: lege divisim.] Ὑψιφοίτης, idem CUM Ὑψιπόρος, Altigradus, Alta percurrens, Excelsa permeans s. pervadens. Ut enim Hes. ὑψιπόρους exp. δι' ὕψους τρέχοντας, ita ὑψιφοίτης Eidem est * ὑψηλοπόρος. A Suida autem ὑψιφοίτης exp. non solum ὑψηλοπόρος, verum etiam ὑψόφρων, Alta et excelsa præditus mente, etiam Qui animo est elato et superbo. [* " Ὑψίφορος, Qui in sublime fertur, Dionys. Areop. 63." Kall. Mss. * Ὑψιφόρητος, Anal. 2, 141. 444. " Synes. H. 5, 36. Procl. H. in Mus. 31. H. Comm. 14." Boiss. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 252." Schæf. Mss. * Ὑψίφρων, Pind. Π. 2, 94. * Ὑψιχαίτης, Pind. Π. 4, 306. " Heyn. Hom. 4, 651." Schæf. Mss.]

Ὑψαυχέω, i. q. μεγαλαυχέω, Glorior, Jactito me,

C s. Magnis et sublimibus verbis me jactito, etiam Elata cervice sum et superbio, ut i. sit q. ὑψαυχενέω et ὑψαυχενίζω, quæ vide in Αὐχὴν, T. 1. Ὑψιρεφὲς ET Ὑψίροφον ap. Hes. τὸ ὑψηλὴν ὀροφὴν ἔχον. Quæ scriptura mihi suspecta est, quippe qui majore ratione niti alteram scripturam existimem, sc. ὑψερεφὲς et ὑψηρεφὲς pro ὑψιρεφὲς, ὑψόροφον autem pro ὑψίροφον. Ὑψερεφὲς, Od. Δ. 15. Athen. 1. p. 112. Schw.]

[* Εὐϋψὴς, Nicet. Ann. 6, 5.] " Ἰσοϋψὴς, Qui paris " est altitudinis, Æque altus," [" ad Charit. 683. Toup. Opusc. 1, 183." Schæf. Mss. * " Ἀνισοϋψὴς, Apollod. in Poliorc. ap. Turn. Advers. 11, 24." Boiss. Mss.]

Alia derivata ab Ὕψος.

Ὑψηλὸς, Altus, Excelsus, i. q. ὑψηλός. Hes. enim ὑψητῆς exp. ὑψηλῆς, μεγάλης.

Ὑψίτερος, Altior, Theocr. (8, 46.) Est autem compar. irregularis. [* Ὑψίων, Pindarus Platonis de Rep. 2. p. 365.] Est et irregularis SUPERL. Ὕψιστος, ut βράχιστος, et βράδιστος et τάχιστος, i. e. Altissi-

D mus, Excelsissimus, Celsissimus. [" Wakef. Ion. 1507. Musgr. 1246. Wakef. Herc. F. 1243. Trach. 1191. Phil. 1289. S. Cr. 2, 48." Schæf. Mss. " Summus, Æsch. Pers. 331. 809. κακὸν, Lycophr. 305. πῆμα." Wakef. Mss. Τὰ ὕψιστα, Cœlum, Luc. 2, 14. Valck. Schol. in N. T. 379.] UNDE Ὑψιστάριος αἵρεσις dicitur τῶν τὸν ὕψιστον σεβομένων, teste Hes. Meminit et Suid.

[* Ὑψήεις, Nicander Georg. ap. Athen. 684. " Sibylla ap. Theoph. ad Autol. 2, 52. p. 240." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 413." Schæf. Mss.]

Ὑψόω, Exalto, Extollo, i. e. In altum tollo, eveho. Matth. 23, (12.) et Luc. 14, (11.) ac 18, (14.) Ὅστις δὲ ὑψώσῃ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται: Quisquis sese extulerit. Utitur et Auctor Batrachomyomachiæ (80.) Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας, Erigens, Attollens. Accipitur etiam pro Perficio, Absolvo: metaph. ab ædificiis sumta quæ attolluntur cum perfecta sunt, s. quæ tum demum perfecta sunt cum ad fastigium sunt perducta.

Joseph. Πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθη τελευτήσας, Antequam perficeret et impleret opus, decessit. Suidas ὑψοῦτε exp. ὑψηλὸν κηρύττετε, afferens e Ps. (98, 5.) Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Idem rursum ὑψώθητι exp. δεῖξον πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου, ὑψηλὸς δείχθητι καὶ πάντων ὑπέρτερος: afferens iterum e Ps. (107, 5.) Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Θεός. [" Ad Charit. 766. Wakef. Herc. F. 1370. Jacobs. Anth. 10, 168. Abresch. Lectt. Aristæn. 217." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ὑψωθῆναι et ὑψῶσαι conf., Spohn. de Extr. Odyss. Parte 114.] Ὕψωμα, τὸ, Exaltatio, Elevatio, s. Altitudo: Ὑψώματα καὶ ταπεινώματα τῶν ἀστέρων, ap. Plut. (6, 564.) Exp. etiam Cacumen, Summitas: eaque signif. Phocyl. (68.) usus esse traditur. [" Ad Charit. 757. 761." Schæf. Mss.] Ὕψωσις, ἡ, Exaltatio, Elevatio, Elatio; ἔπαρσις, Suid. qui itidem ὕψωσε exp. ἐπῆρεν. [Schol. Soph. Œd. T. 1273.]

Ἀνυψόω, itidem Exalto, Extollo, In altum attollo et eveho, Erigo. Epigr. χθονὸς υἷες ἀνυψώσαντο, In sublime extulerunt. [" Antip. Sid. 51. Schol. Soph. Aj. 211." Schæf. Mss. * Ἀνύψωμα, Schæf. Æsop. 148. * " Ἀνύψωσις, Athan. Synops. S. Scr. S. 46. (2, 107.) Andr. Cr. 355. * Συνανυψόω, 102. 105." Kall. Mss. " Greg. Naz. Or. 38. p. 621. Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Aristæn." Boiss. Mss. " Photii Amphiloch. 753. Wolf. Συνανυψοῖ ἑαυτῷ τὸ ὕψος." Schleusn. Mss. * Ἐνυψόω, LXX. Dan. 5, 4. Ἐνυψούμενος ἀπὸ τοῦ οἴνου: Segaar. legere mavult ἀνυψούμενος. * Ἐξυψόω, Gl. Exalto, Sirach. 1, 27. Dan. 3, 51. " Agapet. Sched. 33." Boiss. Mss. * Προσυψόω, Gl. Attollo, Joseph. B. J. 3, 7, 30. 1 Macc. 12, 36.] Συνυψόω, Simul exalto, Una extollo et in altum eveho. [" Clem. Alex. 780." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ὑπερυψόω, Supra alia exalto et extollo, Supramodum extollo et eveho, Eveho supra quam dici possit, In summum effero. [Schleusn. Lex. V. T. * " Ὑπερύψωσις, Athan. 1, 168." Kall. Mss.]

ὝΩ, f. ὕσω, Pluo. Aristoph. N. (367.) ἀλλὰ τίς ὕει; Sed quisnam pluit? Et paulo post, Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, Oportebat eum sereno cœlo pluere: cum tamen nemo unquam viderit eum ἄνευ νεφελῶν ὕοντα. Ibid. ad movendum risum, Strepsiadi affingit hæc verba, Καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, Per cribrum mingere, cum pluit. Et Paus. Att. Ὕσαντος Θεοῦ: ut Lucian. quoque, (3, 235.) Ὕοντα Θεὸν τηροῦσιν οἱ Γαράμαντες, Pluentem deum. Et ante hos Hom. Od. Ξ. (457.) ὗε δ' ἄρα Ζεὺς Πάννυχος, Nocte pluebat tota Jupiter. Additur interdum dat. personæ. Aristoph. N. (1118.) Ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, Vobis primis pluemus. Paus. Attic. Γῆς ἄγαλμα ἱκετευούσης ὗσαί οἱ τὸν Δία, Ut sibi plueret Jupiter, i. e. Ut pluvia se irrigaret et humectaret. [" Herod. 2, 13. Εἰ μὴ ἐθελήσει σφι ὕειν ὁ θεός." Schw. Mss.] Interdum vero jungitur cum dativo ejus rei qua pluit, ut Liv. dicit Lapidibus pluisse, Sanguine pluisse. Athen. (333.) Οἶδα δὲ καὶ πολλαχοῦ ὕσαντα τὸν θεὸν ἰχθύσιν: ubi itidem Phylarchus testatur ἑωρακέναι τινὰς πολλαχοῦ τὸν θεὸν ὕσαντα ἰχθύσιν, πολλάκις δὲ πυροῖς: ut et (269.) e Comico (Nicophonte,) νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, Ψακαζέτω δὲ ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει. Qui tamen dat. nonnunquam per accus. effertur, veluti cum ibid. Phanias scribit ἐν Χεῤῥονήσῳ ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ὗσαι τὸν Θεὸν ἰχθύας, et Heraclides, Περὶ τὴν Παιονίαν καὶ Δαρδανίαν βατράχους ὗσεν ὁ Θεὸς, καὶ τοσοῦτον αὐτῶν ἐγένετο τὸ πλῆθος ὡς τὰς οἰκίας καὶ τὰς ὁδοὺς πλήρεις εἶναι. Itidemque ap. Aristoph. N. (1280.) quidam putat καινὸν αἰεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ, Novam semper Jovem pluere aquam: ut Valer. Maxim. dicit in Piceno agro lapides pluisse, et Cic. Sanguinem pluisse. Et pass. ὕεσθαι dicitur quod pluendo decidit. Philo V. M. 1. Τὸ πρὸ τῆς ἑβδόμης ὑόμενον οὐ μόνον οὐ μετέβαλλεν, ἀλλὰ καὶ μέτρον εἶχε διπλάσιον, Quod depluebat. Idem νιφόμενον dicit, scribens, Συλλέγοντες ἅμα τῇ ἕῳ τὸ νιφόμενον, ἤλουν ἢ ἔτριβον, εἶθ' ἕψοντες προσεφέροντο. Itidem Greg. Naz. Ἄρτος ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ: uterque de manna loquens, qua in deserto pluebat. Nec non νύκτα ὅλην ὕειν dicitur Jupiter, vel is qui

A pluviæ et imbris præses fingitur. Aristoph. N. (1129.) Κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων, Ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν, Nocte pluemus tota. Tale ap. Hom. ὗε Ζεὺς πάννυχος, Pernox pluebat. ‖ Impersonaliter etiam ὕει dicitur, pro ὕει Ζεὺς, ut ap. Latinos etiam Pluit impersonaliter usurpatum reperitur, et quidem frequentius. Aristot. Rhet. 2. Εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὗσαι: solet enim coactis nubibus pluere, ubi itidem dicit, Εἰ ἐβρόντησε, καὶ ἤστραψε, Si tonuit, etiam fulguravit s. coruscavit. Theophr. C. Pl. 4, (14, 3.) Πολὺ μὲν ὕσαντος, Siquidem multum pluat, copiosæ fuerint pluviæ. [Silenus Chius in Schol. Mediol. Od. A. 75. Ὕσαντος πολὺ τοῦ Διός.] Xen. vero dicit Ἑλλ. 1, (1, 11.) Ὕοντος πολλῷ [s. πολλοῦ,] (ubi subaudiri potest ὄμβρῳ, aut ὕδατι ὀμβρίῳ,) opponens ei, αἰθρίας γενομένης καὶ ἡλίου ἐκλάμψαντος. Sic ὗσεν dicitur et ὕσει. [" Adjicitur etiam accus. regionis vel loci, ubi pluit: Herod. 4, 151. Ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην. Hinc vicissim nominativus cum verbo passivo: Herod. 2, 13. Ὕεται
B πάσῃ ἡ χώρη: 14. Εἰ μὴ ὕσεταί σφι ἡ χώρη: et sic sæpius." Schw. Mss.] ‖ Active etiam capitur nonnunquam pro βρέχω, Irrigo, Pluvia perfundo, Pluviali aqua humecto et madefacio. Unde passive ὕεσθαι dicitur qui pluvia irrigatur et madefit. Od. Z. (131.) de leone intrepido, Ὅστ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, Etiamsi imbre madefiat et ventis affletur. Arrian. (7, 7, 9.) Οὐ γὰρ ὕεται τὸ πολὺ ἡ γῆ αὕτη ἐξ οὐρανοῦ. Theophr. H. Pl. 4. Ἐν τῇ ὑομένῃ τῆς Λιβύης. Greg. Naz. Γῆ καὶ πόκος ἐναλλὰξ ὑόμενά τε καὶ ἄβροχα διαμένοντα. Paus. Καὶ γῆν ἐποίησεν ὕεσθαι. Sic Herod. (4, 50.) Ἡ γῆ ὕεται: et ὕσθησαν Θῆβαι. Plut. cum dat. rei qua veluti pluvia aliquid perfunditur, Romulo (24.) Ὕσθη ἡ πόλις σταγόσιν αἵματος, Guttæ sanguinis e cœlo in urbem ceciderunt, i. e. Sanguine pluit, ut Liv. cum Cic. loquitur. [" Thom. M. 171. Phryn. Ecl. 127. Wakef. S. Cr. 4, 10. Jacobs. Anth. 7, 210. ad Diod. S. 2, 218. Valck. Obs. Acad. p. 9. Koppiers. Obs. 144. ad Herod. 198. 694. De constr., Sylb. ad Paus. 179. Ὕσαντος
C Διὸς, Wessel. Diss. Herod. 182. ad Herod. 293. Valck. 347. Toup. Opusc. 1, 261. Valck. Diatr. 48. Ὕσον, Wakef. S. Cr. 5, 8. Ὕε, ὗε, Heyn. Hom. 6, 278." Schæf. Mss. " Suid. 2, 699. λόγοις. Aor. 1. pass. ὕσθη, Plut. 1, 32. Cum accus., Apoll. Rh. 2, 1117." Wakef. Mss. Herod. 4, 185. Εἰ ὗε, Aristides, 1, 300. Ὕσθημεν πολλῷ, sc. ὕδατι. Herod. 1, 193. Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ. Theophr. Fr. 6, 4, 2. Ὅταν ὕσαντος τὰ νέφη χρῶμα χαλκῶδες ἔχῃ. Vide Schn. Lex.]

Ἐφύω, Superpluo, Impluo, Pluvia perfundo. Unde PASS. Ἐφύομαι, Perfundor pluvia: e quo ap. Xen. (K. 9, 5.) Ἐφυσμένος, perfusus pluvia. ‖ IMPERSON. Ἐφύει, Impluit, Superpluit, Pluvia incessit. Theophr. (H. Pl. 4, 14, 8.) Χείριστον δὲ ἐὰν ἀπανθοῦσιν ἐφύσῃ, καθάπερ ἐλάα καὶ ἀμπέλῳ: C. Pl. 4, 9. de faba, Ἐὰν δὲ καὶ ἐφύσῃ σπαρέντι, δυσφυέστερος: ubi tamen corrupte legitur ἐκφυσήσῃ. Sic ἐπινίφει dicitur. Ἐφύει, Pluvia consequitur, Statim post pluit, Sub tempus illud pluit: ut ap. eund. Theophr.
D C. Pl. 6, (17, 7.) de arcu cœlesti, Ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφιστῇ, Ubicunque enim insederit, pluvia statim sequitur. " Καθύω, Compluo: unde pass. Καθύ- " εσθαι, Complui." [" Theod. Prodr. Ep. in Lazerii Misc. 1, 52=Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss. * Περιύω, Strabo 14. p. 972=625. Sieb., ubi Corai. μὴ ὕεσθαι legit.]

Ὕσμα SIVE Ὕμα, Pluvia: Erot. [Eustachii p. 115=370] ap. Hippocr. [Epidem. 1. Hum. 7.] ὕσματα exp. ὕματα, βρέγματα, annotans accipi ἐπὶ ὑετοῦ.

Ὑάδες, Hyades; Stellæ quædam a pluendo sic dictæ, quoniam ortu occasuque suo pluvias largosque imbres concitant, ut Cic. et Plin. (2, 39.) testantur. [Pluviæ Hyades, Virg. Æn. 1, 744.] Alii Suculas vocarunt Latine, ab ὗς derivantes, ut supra docui. [Quo compendio scribatur v. Ὑάδες, ad Greg. Cor. 741.]

Ὑακίζω, Pluo, Madefacio, Rigo. Hes. enim ὑακίζει exp. ὕει, ὑετίζει, βρέχει: ap. quem legitur etiam, ὑακίζει οἱ εἰς τὰ αὐχένια.

Ὑετὸς, ὁ, Pluvia, τὸ ὑόμενον, Id quod depluit s. pluendo decidit. Lucian. (1, 105.) Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι. Hesiod. Ἔργ. (2, 163.) Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην, Ut tibi sint præsidio ad arcendam pluviam. Aristoph. Σφ. (263.) Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τουτὶ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα, Fieri pluviæ, ut Lucr. loquitur. Quid vero sit ὑετὸς et quomodo ab ὄμβρος differat, his verbis docet Aristot. de Mundo, (4.) Ἠπία οὖσα ἡ τοῦ νέφους θλίψις, μαλακὰς ψεκάδας διασπείρει, σφοδρὰ δὲ, ἀδροτέρας· καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετὸν, ὄμβρον μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα: Bud. interpr. Si nubis compressio remissa fuerit, molles stirias dispergit; sin vehemens, pleniores; hocque appellamus pluviam, imbris contorta stillicidia, cum majuscula ipsa, tum vero jugi tenore casitantia: [Meteor. 1, 9. "Jacobs. Anth. 7, 23. Toup. Opusc. 1, 261. 508." Schæf. Mss.]

Ὑετόμαντις, Epith. cornicis ap. Euphorionem, ex eo quod pluvias prædicit: [" Schol. Nicandri Θ. 406." Wakef. Mss. Muret. 16, 18.] Reddi potest Pluviæ prænuntia, vel Aquæ augur, vel Imbrium divina avis imminentum, utrumque ex Horat. Huc pertinet iste Virg. versus, Tum cornix plena pluviam vocat improba voce. Sic Theophr. inter σημεῖα ὑδάτων hoc etiam ponit, Κορώνη ἐπὶ πέτρας κορυσσομένη, ἣν κῦμα κατακλύζει, ὕδωρ σημαίνει: nec non eadem κολυμβῶσα πολλάκις καὶ περιπετομένη itidem ὕδωρ σημαίνει.

[* "Ἄνετος, Impluvius, s. potius Nullo rore humectatus, Joseph. Hypomn. 71." Schleusn. Mss.]

[* Ὑετώδης, Gl. Pluvialis, Pluviosus. " Joseph. 4, 39." Wakef. Mss. * " Ὑετόεις, Jacobs. Anth. 10, 413." Schæf. Mss.]

Ὑέτιος, Pluvius, Pluviosus: ἀτραπὸς, Epigr. Via pluviosa. Et Aristot. Probl. Διὰ τί οὐχ οἱ αὐτοὶ ἄνεμοι πανταχοῦ ὑέτιοί εἰσι. Idem et Ὑετίου Διὸς meminit in l. de Mundo, Ἀστραπαῖός τε καὶ Βρονταῖος καὶ Αἴθριος καὶ Αἰθέριος, Κεραύνιός τε καὶ Ὑέτιος ἀπὸ τῶν ὑετῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων καλεῖται. Meminit ejusd. Arrianus quoque et Cornutus: nec non Strabo et Paus. (9, 39.) a quibus Ὄμβριος Ζεὺς nominatur. Lucian. (1, 209.) ὕοντα appellat, Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος. SED ET Ὕης appellatur. Sic enim Hes. Ὕης, Ζεὺς Ὄμβριος. Lat. Pluvium dixere, ut Tibull. Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Reperitur ET Ὑετώτατος superl. gradu pro Pluviosissimus, ut ὑετώτατος ἄνεμος ap. Herod. Ventus pluviosissimus, s. maxime pluvius, Bud. [" Nisi forsan ὑετιώτατοι Herod. scripserat, quemadmodum est compar. ὑετιώτερος ap. Theophr. de Ventis p. 403." Schw. Mss. " Ὑέτιος, Antip. Sid. 107. Eratosth. 2. Perses 5. Jacobs. Anth. 7, 210. Markl. Suppl. 260. Ruhnk. ad Paus. 57. Bergler. Alciphr. 348." Schæf. Mss. Ὑετία, Hippocr. 1125.]

Quod vero AD Ὕης attinet, annotat Suid. esse quoque epith. Bacchi, ejus e Clidemo hanc afferens rationem, quoniam ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ Θεὸς ὕει χρόνον. Pherecydes autem Semelen scribit ὕην nominari, et Dionysi s. Bacchi nutrices, Ὑάδας: quemadmodum Hes., Ὑῆ, inquit, ἡ Σεμέλη, ἀπὸ τῆς ὕσεως: afferens ET Ὑεὺς, Σαβάζιος. Vide et quæ ex Eust. supra annotavi in Ὑάδες de hoc epith. Bacchi: et obiter hic NOTA Ὕη etiam SIVE Ὑῆ: utroque enim modo scriptum reperitur: paroxytonως ap. Suid., ap. Hes. vero oxytonως. In cujus loco nota ETIAM Ὕσις de Ipsa pluendi actione, quasi Pluitionem dicas. In VV. LL. autem Ὕη exp. Pluvia, sed sine Auctore et sine exemplo.

Ὑετίζω, Pluo, ὑετὸν ποιῶ, ut Aristoph. loquitur. Utitur Hesych. in exponendo Ὑακίζω. [Nicet. Annal. 2, 5. LXX. Jerem. 14, 22. Job. 28, 26. " Orig. c. Cels. 260. Euseb. H. E. 169." Kall. Mss. * " Ὑέτισις, Hasius ad Leon. Diac. 217." Boiss. Mss.]

AT Ὑετοσίαι, si vulg. Lex. credendum est; Venti quidam anniversarii, qui certo anni tempore flant, qui et ἐτησίαι.

ὝΔΩΡ, gen. ὕδατος, [cf. σκῶρ, σκατὸς,] ab inus.

A THEM. Ὕδας, [" Eust. Il. 694, 5." Wakef. Mss.] Grammatici ab ὕω derivatum dicunt pleonasmo literæ δ: quod etymon sequendo, i. proprie foret q. ὑετὸς, Humor cœlo delapsus dum plueret, Pluvia: generaliter tamen pro Quavis aqua accipitur, sive cœlitus delapsa sit, s. fluminum, lacuum, stagnorum, mariumve fontibus et scaturiginibus eruperit. Od. I. (85.) et K. (56.) Ἔνθαδ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. Itidemque Δ. (359.). Ἐς πόντον βάλλουσιν ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ. Il. Ζ. (457.) ὕδωρ φορέειν, Β. (825.) πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο, Π. (161.) ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ. Nec non rex Persarum ap. Herod. 1, (188.) et Athen. (45.) Ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεος πιεῖν ἄγεται τοῦ περὶ Σοῦσα ῥέοντος: cui ex Ægypto quoque ἀνεπέμπετο ὕδωρ ἐκ Νείλου. Rursum Od. Α. (110.) οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ: ut et ap. Athen. (601.) ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι, (427.) Εἷς οἴνου πρὸς δύ' ὕδατος. Apud Eund. (39.) Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει μέγας ἵππος ἀοιδῷ,
B Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις: ut et Horat. Nulla placere diu nec vivere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus. Eandemque ob causam Demostheni quidam objiciebant quod ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός ἐστί τις ἄνθρωπος. Iterum Il. I. (171.) Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, Aquam afferte lavandis manibus, Ω. (303.) Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι, ut et Γ. (270.) βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. Et rursum (Od. A. 147.) Τοῖσιν δὲ κήρυκες ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι. Sic Aristoph. Tagenistis, Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον: Σφ. (1216.) Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν. Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν: nam τὸ κατὰ χειρὸς s. κατὰ χειρῶν ὕδωρ, sc. χεόμενον, vocabant Aquam qua accubituri lavabant manus; ἀπόνιμμα autem, Qua post cibum manus abluebant: de qua Od. Γ. (339.) Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο: quibus a cœna libarent. Illud vero κατὰ χειρῶν ὕδωρ
C omnium ὑδάτων suavissimum esse, jocose quidam dixit ap. Athen. (156.,) ubi quæritur quænam aquæ optimæ sint et laudatissimæ. Item, Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτειν, Od. I. (392.) Il. Ψ. (282.) λοέσσας ὕδατι λευκῷ: ut Plut. quoque Lycurgo (16.) Οὔτε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλὰ οἴνῳ περιέλουον. Apud Oratores in causis forensibus διαμετρεῖν et ἐγχεῖν ὕδωρ, Dimetiri et infundere aquam, cum sc. causæ dicendæ agendæque locus datur. Ad aquæ enim mensuram certam et ad clepsydram Oratores Athenis dicebant: ut ap. Plut. Alcib. (19.) Oratores quidam, cum Alcibiades esset accusatus de quibusdam criminibus, et cum copiis in Siciliam jam profecturus, dicunt esse ἄτοπον αὐτοκράτορι στρατηγῷ τηλικαύτης ἀποδεδειγμένῳ δυνάμεως, ἠθροισμένης στρατιᾶς καὶ τῶν συμμάχων, μεταξὺ συγκληροῦντας δικαστήριον, καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας, ἀπολλύναι τὸν καιρόν. Sic Æschin. 77(=82.) Ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ· τὸ δὲ δεύτερον ὕδωρ, τῷ τὴν γραφὴν φεύγοντι καὶ τοῖς εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέ-
D γουσιν· ἐπειδὰν δὲ τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει καὶ τῷ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας. Quibus verbis sui temporis consuetudinem clare ostendit. Et Dem. (274.) Εἰ δέ φησι, νῦν δειξάτω ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὕδατι, Quod si ita esse dicat, ostendat id ad meam clepsydram. Lucian. Ὑπὲρ τὸ ἐγχεόμενον ὕδωρ λέγειν, dixit pro Longiore uti ratione quam præfinitum sit: extendere sc. orationem ultra clepsydram. Vide infra et Ἐφύδωρ s. Ἐφ' ὕδωρ. Et in bello τὸ ὕδωρ ἀφαιρεῖσθαι τοῖς πολεμίοις, Aquam eripere hostibus, alio sc. divertendo alveos fluminum et rivorum in hostium sedem influentes. Xen. Ἑλλ. (3, 1, 15.) Αὐτὸς δ' ἱκανὸς εἶναι τὸ ὕδωρ ἀφελέσθαι τοῖς Κεβρηνίοις. Et paulo ante, Φρεατίαν τεμόμενος ὑπόνομον, ὤρυττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Sic Plut. Alex. Ὕδωρ ἀφαιρησόμενος ἡμῶν ἀφῖξαι. Thuc. ἐκτρέπειν τὸ ὕδωρ ea signif. dicit. Apud Hom. autem Il. Φ. (257.) ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. Sunt porro τῶν ὑδάτων duæ

summæ differentiæ; quædam enim πότιμα sunt, Lat. aquæ Potabiles: quædam ἄποτα, Quæ bibi nequeunt: ποτίμου ὕδατος quinque in universum sunt species, ὄμβριον, πηγαῖον, φρεάτιον, ποτάμιον, λιμναῖον, h. e. Aqua pluvia, fontana, putealis, fluvialis, palustris. Rursum pluviæ aquæ tres ap. Hippocr. Epid. 4. differentiæ statuuntur, sc. ὕδωρ θερινὸν, βροντιαῖον, λαιλαπῶδες, Aqua æstiva, tonitrualis et procellosa: quarum primam ὡραῖον etiam ὕδωρ nuncupat, quoniam æstatis partem mediam κατ' ἐξοχὴν Vett. appellarunt ὥραν. Quibus addi possunt τὰ ἀπὸ κρυστάλλου καὶ χιόνος ὕδατα, Aquæ a glacie et nive manantes. Aquarum vero, quæ bibi non possunt, multa sunt genera, θαλάττιον ὕδωρ, στυπτηριῶδες, ἀσφαλτῶδες, χαλκανθῶδες, ἰῶδες, νιτρῶδες, θειῶδες, Aqua marina, aluminosa, bituminosa, atramentosa, æruginosa, nitrosa, sulphurea. Cum vero ap. Medicos simpliciter ὕδωρ dicitur, eam intelligere aquam oportet, quæ revera dulcis est, quæque a Græcis VOCATUR Ἄποιος: h. e. Quæ nec gustu nec olfactu alienam ullam qualitatem præ se fert: sc. quæ nec dulcis nec salsa, nec acida nec acris, nec male olens nec putris, nec alio quovis modo insuavis est, sed omnis penitus qualitatis est expers, et omnis alterius rei mixtione caret, quæ gustu aut olfactu deprehendi possit. Est autem etiam pellucida, minimeque cœnosa, sed veluti diligentissime colata, et ab omnibus, quæ innatare solent, ramentis libera: cito calefit et cito refrigeratur: unde et levem esse constat: itidemque si quid in ea calefiat, calefit cito: si quid incoquatur, cito coquitur. Et ejusmodi sunt τὰ λεπτὰ καὶ κοῦφα καὶ μαλακὰ τῶν ὑδάτων, Aquæ tenues levesque et molles: quibus opp. ὕδατα παχέα, βαρέα, σκληρὰ, ap. Plut. et Athen. quæ σκληρὰ ὕδατα dicuntur etiam ἀτέραμνα s. ἀτεράμονα, Aquæ indomitæ et incoctiles, perinde atque legumina quæ difficulter elixantur. Rursum idem Athen. 2. (p. 46.) Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπά· ὡς τὰ λιμναῖα καὶ τὰ ἑλώδη. Et Plut. (8, 638.) Τὰ δὲ ἀστραπαῖα τῶν ὑδάτων εὐαλδῆ καλοῦσιν οἱ γεωργικοί. Idem Athen. eod. l. scribit quædam ὕδατα esse σωματώδη καὶ ἔχειν ὥσπερ τι βάρος ἐν αὐτοῖς. Commemorat ibid. et quædam γεώδη, quædam etiam ῥυπτικά. Præterea ψυχρὸν ὕδωρ, cum opposito θερμόν: inter quæ medio loco est τὸ χλιαρὸν s. γαλακτῶδες ὕδωρ, Egelida et lactis modo tepida aqua: quod μετάκερας etiam nominatur. At vero λευκὸν ὕδωρ ap. Paus. Messen. et Strab. 5. Latini appellant Albulas aquas. Quarum mentio ap. Gal. Meth. 8. Plin. 31, 2. Vitruv. 8, 3. Suet. Aug. et Martial. l. 1. et 4. || Ὕδωρ peculiariter interdum dicitur Mare. Od. Γ. (300.) τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. At I. (227.) ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ, adjecto epitheto. || Ita vocatur etiam τὸ ὄμβριον ὕδωρ, s. τὸ ἐκ Διὸς γενόμενον ὕδωρ, ut Theophr. (H. Pl. 2, 6, 5.) loquitur, quæ signif. propria esse dici queat, respiciendo ad etymon supra allatum. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 20.) Ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ, διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Sic Theophr. in suis Prognost. dicit, ὕδωρ σημαίνει, et ὕδατος σημεῖόν ἐστι, nec non, ὑδατικὸν σημεῖόν ἐστι, pro ὑετοῦ σημεῖόν ἐστι, ut ibid. loquitur. Et Aristot. de apibus, Προγινώσκουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἱ μέλιτται, i. e., Plin. interpr., Prædivinant apes ventos imbresque. Theophr. rursum adjecto epitheto dicit, Γίνεται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ὕδωρ οὐράνιον: pro quibus verbis idem Plin. habet, Rigatur gelidis fontibus, et imbres accipit. Itidem vero ὕδωρ ποιεῖν dicitur, ut ὑετὸν ποιεῖν, pro Pluere. Aristoph. Σφ. (260.) Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον Ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Ἔπεισι γοῦν τοῖσι λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες. Φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τουτὶ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα: ut Virg. quoque Georg. 1. tradit nocturna carpentes pensa puellas hyemen et pluvias expectare, cum testa ardente vident Scintillare oleum et putres concrescere fungos. Sic Characterum Auctor dicit, Εἰ ποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ, τὰ ἐν γῇ βελτίω ἔσεσθαι. Et Socrates ap. Diog. L. amicis ait, Nonne prædixeram ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει; [" De Pluvia etiam Herod. 8, 12. Ἐγίνετο ὕδωρ ἄπλετον διὰ

A πάσης τῆς νυκτός: 13. Πλώουσι αὐτοῖσι χειμών τε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπεγίνετο. Videtur vero etiam Ὕδωρ Sudorem dicere 3, 104. Ἐν ὕδατι βρέχεσθαι, Sudore madere. Latinum profecto vocab. Sudor, ipsum Gr. ὕδωρ est." Schw. Mss.] || Ὕδωρ Medici vocant etiam Subeuntes cutem aquas, Aquam intercutem: ὕδρωπα et ὕδερον alio nomine id appellantes. Diosc. 4, 173. de thymelæa, Καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα καὶ ὕδωρ, Per inferna bilem, pituitam, aquasque detrahit. Sic Aristot. Probl. || At ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου ap. Proclum in Sphæra Sidus est: aqua, quam aquarius e suo vase effundit. Vide Ὑδροχόος.

[" Ὕδωρ, Clark. ad Il. B. 43. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 84. Seidler. Dochm. 188. Bast. Epist. 213. Subaud., Jacobs. Anth. 6, 427. Ὕδωρ γίγνεται, de pluvia, Aristot. H. A. 383. Schn. Ὕδωρ γόνιμον, Valck. Phœn. p. 125. Ὕδωρ ἐπὶ ὕδατι, Toup. Emendd. 3, 160. Ἐξ ὕδατος, δι' ὕδατος, Wakef. S. Cr. 3, 193. Ἄνευ ὕδατος, Luzac. Exerc. 82. 84. Ἐν ὕδατι γράφειν, σπείρειν, εἰς ὕδωρ γρ., σπ., Huschk.
B Anal. 62. Lucian. 1, 643. Brunck. Soph. 3, 472. Heind. ad Plat. Phædr. 345. Εἰς ὕδωρ γράφειν, Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 42. cf. Jacobs. Anth. 6, 87. Ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι, Demosth. 359. Pro eo Æschines ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ, p. 238., ubi v. not.: ad Dem. de Cor. 283. Harl. alt. Ὕδωρ ἐγχεῖν, ad Lucian. 2, 166.: ποιεῖν, Jacobs. Anth. 7, 210. Kuster. Aristoph. 196. Toup. Opusc. 1, 261. ad Herod. 368.: an i. q. ὑδρεύειν? cf. Boiss. ad Mar. 89. Ὕδατα, Xen. Mem. 1, 1, 15. Fontes aquarum, Toup. Add. in Theocr. 393. Ὑδάτεσσι, Heyn. Hom. 6, 327." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 1, 23. Ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα. Ὕδωρ conf. c. ὑπὲρ, ad Greg. Cor. 846.: quo compendio scribatur, 847.: qua nota tachygraphica significetur, ibid. Æschin. Dial. Socr. 3, 20. Πηγαὶ ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσι.]

Poëtice DICITUR Ὕδος etiam. Hesiod. Ἔργ. (1, 61.) Γαῖαν ὕδει φύρειν, pro ὕδατι. Orph. Arg. 1134. de Acheronte fluvio, Ἀργυροειδὲς ὕδος προρέων. [" Jacobs. Anth. 7, 253. Ruhnk. Ep. Cr. 264." Schæf.
C Mss. Theognis 939. ὕδωρ ἀναμίσγεται ὕδει. Callim. ap. Lascar. 3. p. 220.]

Derivata ex Ὕδωρ syncopen passa.

Ὑδροβαφὴς, ὁ, ἡ, Aqua tinctus, ὕδατι βαφείς. J. Poll. (7, 56.) ὑδροβαφὲς ἱμάτιον forsan esse scribit quod suo tempore ψυχροβαφὲς dicebatur. Ὑδρόγαρον, Garum aquosum, h. e. Garum aqua dilutum. Aët. 3, 84. habet descriptionem ὑδρογάρου καθαρτικοῦ. [" Alex. Trall. 1. p. 14." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 214." Schæf. Mss. * Ὑδρογνώμων, Geop. 2, 10, 6.] Ὑδροδόκος, Aquam excipiens s. recipiens: ὑδροδόκοι dicuntur Lacunæ et λάκκοι facti ad recipiendas aquas, quales et cisternæ sunt: nec non vasa aquaria et quævis alia aquæ receptacula. Adjective J. Poll. ὑδροδόκος κόλπος, Sinus s. Alveus aquæ capax. [* " Ὑδροδόχος, Eust. 58, 20. Rom." Seager. Mss. " Schol. Theocr. 13, 46. Nonn. Jo. 2, 36." Wakef. Mss.] Ὑδροειδὴς, Aquæ speciem habens, Eur. [Rhes. 353. " Anon. Isag. Anat. 118." Kall. Mss.] Ὑδροθήκη, Aquæ repositorium, Locus aquæ
D reponendæ destinatus. In navi locus ad asservandam conservandamque aquam dulcem. Athen. (208.) in descriptione navis Hieronis, Ἦν δὲ καὶ ὑδροθήκη κατὰ τὴν πρῶραν κλειστὴ, δισχιλίους μετρητὰς δεχομένη, ἐκ σανίδων καὶ πίττης καὶ ὀθονίων κατεσκευασμένη. [* Ὑδροθήρας, Piscator, Ælian. H. A. 14, 19. " Eust. Il. 436, 21." Wakef. Mss. * Ὑδροθηρία, Ælian. H. A. 1, 10. 19. 15, 11. et in Epilogo. * Ὑδροθηρικὸς, 14, 24. 15, 1. * " Ὑδροκέφαλος, Cocchii Chirurg. p. 7." Kall. Mss.] Ὑδροκέφαλον, τὸ, Tumor capitis aquosus; colligitur enim aliquando in capite tanta humoris copia, ut eo caput supra modum intumescat. Is vero ut plurimum quidem aquosus est, aliquando tamen fæculentus aut sanguine dilutus: omnis autem piger est et deses: tribusque in locis colligitur, e quibus totidem ὑδροκεφάλων differentiæ existunt; aut enim inter cutem et pericranium, aut inter cranium et cerebri membranas coacervatur. Veteres et quartam addidere differentiam, inter cerebrum et ejus membranas, sed

quæ nullam recipiat curationem. Hæc inter alia Gorr., ap. quem causas hujus mali vide, nec non ap. Aët. et Paul. Æg., a quibus singularum specierum discrimina explicantur. Meminit Cels. quoque ejus morbi, 4, 2. Humor cutem inflat, eaque intumescit et prementi digito cedit: ὑδροκέφαλον Græci appellant. Definitionum Medicarum Auctor ὑδροκέφαλον esse dicit ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἵματος τοῦ τρυγώδους συλλογὴν κατά τι μέρος τῶν τὴν κεφαλὴν πλεκόντων σωμάτων. Ὑδροκήλη, ἡ, Ramex aquosus, i. e. Tumor aquosus corporum scrotum implicantium. Gal. de Tumoribus præter Naturam, scribit aquosum eum humorem in tunicis quæ testes ambiunt, coacervari: Paulus vero Æginеta generalius ἐν τοῖς τὸν ὄσχεον διαπλέκουσι σώμασι. Ceterum humor hic colligitur, ut Celsus ait, integris testium membranis: quamvis iis quoque ruptis vel laxatis interdum colligi possit. Sunt autem duæ species τῆς ὑδροκήλης, auctore Celso; nam vel inter tunicas is humor increscit, vel in membranis quæ ibi circa venas et arterias sunt, ubi hæ gravatæ occalluerunt. Ac ne ei quidem humori, qui inter tunicas est, una sedes est; nam modo inter summam et mediam, modo inter mediam et imam consistit. Verum Paulus hanc secundam differentiam non expressit: dixitque colligi magna e parte in tunica erythroide circa anteriorem testiculi regionem, qua potissimum membrana illa a testiculo separatur, alibi autem rarissime. Aliquando vero, ut idem Paulus docet, peculiari quadam tunica humor ille comprehenditur: vocantque hoc malum Chirurgi ἐν * ἐπιγενητῷ, quod in membrana supernascente, et quæ prius non erat, ille continetur, veluti atheroma quoddam, aut steatoma: speciemque aliquam tertii testiculi præ se fert. Sciendum autem est, non semper aquam colligi in eo morbo, sed humorem sanguineum interdum, vel fæculentum. Meminit Aëtius τῆς ὑδροκήλης et inter morbos mulierum: Aspasiamque auctorem secutus scribit circa pudendi alas consistere, inflationi similem, debili ac molli tumore: et aliquando alteram tantum, quandoque utramque partem occupare, et ad contactum exhibere speciem quandam fluctuantis humoris. Hæc Gorr. Vide Paul. 6, 62. Cels. 7, 18. Græcum porro vocab. retinent Latini, inter quos Martialis dicit Tumidas hydrocelas, l. 12. UNDE Ὑδροκηλικοὶ, Hydrocelici, Qui laborant aquoso ramice. Plin. 30, 8. Hydrocelicis stelliones prodesse tradunt. [Ὑδροκηλικὸν * κωπάριον, Paul. Æg. 6, 62. * Ὑδροκηλία, ἡ, Schleusn. Lex. V. T.] Ὑδρολάπαθον, Lapathum aquaticum. Plin. 20, 21. Sunt qui Hydrolapathon tradunt in aqua natum. [* Ὑδρολόγος, Gl. Aquilex. * Ὑδρολόγιον, τὸ, Cleomedes 2, 1. p. 75.] Ὑδρόμαντις, Qui ex aqua prædicit futura, res futuras ex aqua auguratur, [Strabo 16. p. 1106. Manetho 4, 212. "Ad Charit. 423. 749. ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss.] UNDE Ὑδρομάντεια, ἡ, Ejusmodi per aquas divinatio. [* Ὑδρομαντικὴ, ἡ, Geop. Proœm. 7.] Ὑδρομαστευτὴς, Aquarum investigator, idem et ὑδροσκόπος et ὑδροφάντης. UNDE Ὑδρομαστευτικὴ, sc. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars et scientia indagandi aquas, [Geop. 2, 6, 1.] Ὑδρομέδουσα, ἡ, Aquarum regina, Nomen proprium ranæ ap. Auctorem Batrachom. [19.] Ὑδρόμελι, ιτος, τὸ, Aqua mellita, melle mista, quam Lat. Aquam mulsam appellant. De diversis autem ejus miscendæ condiendæque rationibus vide Gorr. nec non Palladium et Colum. 12, 12. quod sic inchoat, Per se facienda erit optimo melle aqua mulsa. Sola vetustate differt ἀπὸ τοῦ μελικράτου, quod aqua mulsa est subita et recens, cum utriusque eadem mistionis ratio fuisse videatur, impares autem vires et usus diversus: id quod e Diosc. perspicuum est. Nec desunt, inquit Diosc. et Colum., qui ὑδρόμελι appellent Quod a melle elutis aqua favis confici servarique solet: verum id ἀπόμελι est. Plin. 14, 17. Fit vinum et ex aqua ac melle tantum: hoc vocatur Hydromeli, et vetustate saporem vini assequitur. Et 31, 6. Hydromeli quoque ex imbre puro cum melle temperabatur quondam, quod daretur appetentibus vinum ægris, veluti innocentiore potu. [Geop. 8, 28. "Schneid. Scrr. R. R. 3, 1. p. 373. Mœr. 254. et n." Schæf. Mss. * Ὑδρομέτριον, τὸ, Theo ad Ptol. 5. p. 261.] Ὑδρόμηλον, τὸ, Hydromalum; genus potionis sic dictæ a malis cotoneis, quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχήν. Cujus diversas conficiendæ rationes habes ap. Gorr. e Diosc., (5, 30.) Oribasio, Paulo, Aëtio. [Artemid. 1, 68. Geop. 8, 27. * Ὑδρομιγὴς, Aret. 77, 13. γάλα.] Ὑδρόμυλος, Mola aquaria, i. e. Mola quæ ab aqua circumagitur, Molendinum aquarium. Hesychio * ὑδραλετία. ["Cedren. 295." Boiss. Mss.] In Pand. LEGITUR Ὑδρομύλιον, teste Bud. [* Ὑδρόμυλον, Gl. Aquæmola. * Ὑδρομύλη· Aquamulina.] Ὑδρονομέομαι, i. esse videtur q. ὕδωρ διαμετρῶ Plutarcho. Ad verbum redditur Aquam dispenso ap. Lucian. (2, 335.) Ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν * ἐχεγλωττίας οὔσης, οὔτε * ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι: quæ verba partim obsoleta sunt, partim ab eo conficta risus gratia. [* Ὑδροπαραστάται, Aquarii, Theodoret. Hæres. Fab. 208. Canon 32. Concil. Trall. Suicer. Thes. Eccl.] Ὑδροπέπερι, Piper aquaticum: plantæ nomen ex eo sic appellatæ, quod φύεται μάλιστα παρὰ στασίμοις ὕδασιν ἢ ἐπιεικέσι ῥείθροις, et habet folia δριμέα ἐν τῇ γεύσει ὥσπερ τὸ πέπερι, οὐ μὴν ἀρωματίζοντα: qua de re Diosc. 2, 191. [Polygonum hydropiper s. Persicaria Linnæi.] Ὑδροποσία, Aquæ potio s. potus, [Xen. K. Π. 1, 5, 7. Plut. 6, 492. 501. 9, 372.] ET Ὑδροπότης, ὁ, Aquæ potor, ut Horat. loquitur, i. e. Qui aquam bibit, potare solet. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ἕως ἂν μάθωμεν ὑδροπόται γενόμενοι. Antip. Epigr. 2. ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. Athen. (44.) Καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. [Plut. 7, 234. 8, 502. Anal. 2, 7. "Jacobs. Anth. 7, 231. 8, 327. 9, 240. ad Ammon. 114." Schæf. Mss.] Ὑδροποτέω, Aquam bibo, poto. Lucian. (3, 211.) Ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν: ut etiam Anchimolus et Moschus, οἱ ἐν Ἤλιδι σοφιστεύσαντες, dicuntur ὑδροποτῆσαι πάντα τὸν βίον, teste Athen. (44.) qui et (429.) tradit ap. Massaliotas lege jussas fuisse τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν. Et Xen. K. Π. 6, (2, 10.) Ἐθίσαι ἡμᾶς αὐτοὺς ὑδροποτεῖν. Apud Diosc. 5, 17. γυναιξὶν ὑδροποτούσαις Ruell. et Herm. e Plin. vertērunt Mulieribus abstemiis, Marcellus autem Mulieribus aquam bibentibus: intelligendas iis verbis credens mulieres, quæ vinum e fœtura fastidiunt. [Herod. 1, 71. "Mœr. 380. et n., ad Ammon. 114. * Ὑδροπώτης, Segaar. Epist. ad Valck. p. 9. * Ὑδροπωτέω, Mœr. l. c. Ammon. 115." Schæf. Mss. Athen. 246. 460. Lobeck. Phryn. 456.] Ὑδροῤῥόδινον, τὸ, Aqua rosaceo oleo mista, [Antyllus Oribasii p. 301. Alex. Trall. 12. p. 721.] AT Ὑδρορόσατον, Potio est e rosis facta. Gorr. e Gal., Paulo, Oribasio, Actuario. [Alex. Trall. 53. 272. 292. 299. et sæpius.] Ὑδραῤῥόα, SIVE Ὑδρόῤῥοια, ἡ, Cloaca, Emissarium, Canalis per quem aqua pluvialis effluit, Schol. Aristoph., ita vocari dicens κοῖλον τόπον δι' οὗ χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ, s. τὸ μέρος τῆς στεφανίδος δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται. Utitur autem hoc vocab. Aristoph. Ἀ. (922.) Δι' ὑδροῤῥόας [ὑδρορόας, vide Br. not.] βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν: (1185.) εἰς ὑδροῤῥόαν πεσών: (Σφ. (126.) Ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρυῤῥοῶν Καὶ τῶν ὀπῶν. Posterioris autem ὑδρόῤῥοια hoc affert exemplum ejusd. Comici Scholiastes, e quodam Anonymo, Οἱ δὲ εἰς τὰς ὑδροῤῥοίας συνωθοῦντες αὐτοὺς, διὰ τούτων ἐσώζοντο εἰς τὰς ναῦς. Quibus in ll. nota ὑδροῤῥόας s. ὑδροῤῥοίας, Navium esse cloacas, s. tubos et canales per quos aqua pluvialis in navem delapsa effluit. Jocosa autem metaphora Eubulus Comicus ap. Athen. 13. de mulieribus quibusdam, Κἂν ἐξίῃ τε τοῦ θέρους, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὑδροῤῥόαι Δύο ῥέουσι μέλανος· ἐκ δὲ τῶν γνάθων Ἱδρὼς ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ. [Ὑδρόῤῥοια, Polyb. 4, 57. Codd. Pollucis 9, 46. Lobeck. Phryn. 497. "Ὑδροῤῥόα, Jacobs. Anth. 9, 413. ad Mœr. 381. Ὑδροῤῥόη, ibid." Schæf. Mss. Polyæn. 1, 37. Apollon. Lex. 124. J. Poll. 1, 224. Schol. Ven. Il. Φ. 259. Hes. v. Ἀμάρη, Helladius p. 17. ad Greg. Cor. 576. * Ὑδρορόη, i. q. ὕδρωψ, Bekk. Anecd. 312. "Mœris 381. et n., Arnaud. Var. Conj. 123. Bergler. Alciphr. 380. * Ὑδροῤῥόος, (Canalis,) ibid. (3, 47.) Mœr. l. c." Schæf. Mss. * Ὑδρορύα, Hes. v. * Κορκοδρύα, Lobeck. Phryn. 492.

* Ὑδροσεληνίτης, ὁ, Damascius Photii p. 1066. Schn. Lex.] A Ὑδροσκόπος, ὁ, Aquarum speculator, Qui speculatur rimaturque ubi aquæ lateant, Aquarum indagator. [Ὑδροσκόποι, Gl. Aquilices, Elicatores.] Unde Ὑδροσκοπικὸν, τὸ, Liber (si quidem subaudiri σύγγραμμα putemus) docens quomodo quis speculari rimarique possit ubi aqua lateat, quique docet quo in loco fodiendum sit ut aquam reperias: quale ὑδροσκοπικὸν Παξάμου extat Geop. 2, [4. Ὑδροσκοπική, ἡ, 2, 6, 47.] Agit vero et Vitruv. de aquæ inventionibus 8, 1. Ὑδροσκοπέω, s. Ὑδροσκοπέομαι, Speculor rimorque ubi aqua lateat, Aquas indago. Democritus Geop. 2, (6, 42.) Δεῖ δὲ τοὺς σκοποῦντας καὶ ὑδροσκοπεῖσθαι τοιούτῳ τινὶ τρόπῳ. At Ὑδροσκόπιον accipiunt pro Clepsydræ genere, qua horæ discernuntur, ap. Synes. Ep. 15. quam τῇ φιλοσόφῳ scripsit: in qua cum dixisset sese usque adeo infelicem esse, ut ὑδροσκοπίου indigeat, rogassetque ut sibi id fabricandum emendumque curaret, sic ipsum describit, Σωλήν ἐστι κυλινδρικὸς, αὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων· οὗτος ἐπὶ τινος εὐθείας δέχεται τὰς κατατομὰς, αἷς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοπὴν ἐξετάζομεν· ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν, τοῦ κώνου τε καὶ τοῦ σωλῆνος· αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστι τὸ βαρύλλιον· ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῇς τὸν αὐλὸν, ὀρθὸς ἑστήξει, καὶ παρέξει σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν· αἱ δὲ τῆς ῥοπῆς εἰσὶ γνωρίσματα. [" Περὶ * Ὑδροσκοπειῶν libros iv. scripsit Hero Alexandrinus, quos laudat Proclus Hypot. Astron. p. 42." Schleusn. Mss.] Ὑδροσπάσιον, τὸ, Aquæ haustus, Bud. e Pand. Ὑδρόσπονδα, Sacra quædam in quibus aqua libabatur, non vino: quæ et νηφάλια. Vide Νηφάλιος. [Porph. Abst. 2, 20.] Ὑδροστάσιον, τὸ, Stagnum: Suidæ λίμνη μικρὰ, Parva palus; veluti cum ante magnam aliquam paludem s. magnum lacum aqua subsistens parvum lacum s. lacunam efficit. Sunt qui in aquæductibus pro Castello accipi dicant. Affert autem hoc exemplum Suid. Παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὑ. ἀφίκοντο ἐς τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμιγνύμενος ἀπόλλυται ὁ * Κωφὴν ποταμός. [Menander Hist.: Gl. Stagnum, Stillicidium.] C At Ὑδροστάσιμος pro Stagnans, sine Auctoris nomine affertur. [Diosc. 3, 133. τόπος. * Ὑδροστάτης, Procl. ad Hesiod. p. 133. * Ὑδροστατέω, Suid. v. Ἀξιόλογα, Τοὺς ὑδροστατουμένους τόπους γεφυρώσας.] Ὑδρατόκος, Aquam pariens s. producens, i. e. Aqua manans s. scaturiens, Fontis epitheton ap. Apoll. Rh. Ὑδροφάντης, ὁ, i. q. ὑδρομαστευτὴς et ὑδροσκόπος, Qui aliquo in loco latentes aquas deprehendit, et ostendit quærentibus. Unde Ὑδροφαντική, s. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars s. Scientia ostendendi et prodendi aquas iis qui eas quærunt. Democr. Geop. 2, (6, 1.) Περὶ δὲ τῆς ὑδροφαντικῆς, ὑπὸ δέ τινων ὑδρομαστευτικῆς λεγομένης, νῦν ἐροῦμεν. Quibus verbis subjungit, Ἀποφαίνονται γὰρ οἱ περὶ τῶν ὑδροφαντικῶν τὴν ἐμπειρίαν εἰληφότες, τὰ μὲν πεδία, ἄνυδρα ὑπάρχειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν δὲ ὀρέων ἔνυδρα τὰ πλεῖστα. Ubi etiam nota τὰ ὑδροφαντικὰ, Quæ ad ὑδροφάντας pertinent, Quæ τῆς ὑδροφαντικῆς propria sunt.

Ὑδροφόβος, ὁ, ἡ, Qui aquam timet. Plin. 29, 5. D Est limus salivæ sub lingua rabiosi canis: qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur. Nisi ibi cum ὑδροφόβους malis subaudire morbos: ut ap. Cels. 5. de morsu canis rabiosi, Solet autem in eo vulnere, ubi parum occursum est, aquæ timor nasci: ὑδροφόβους Græci vocant: miserrimum genus morbi, in quo simul æger et siti et aquæ metu cruciatur. Hinc Gorr. Ὑδροφόβος, inquit, seu Ὑδροφοβία, Aquæ metus: symptoma est morsus rabiosi canis: aliis statim, aliis quadragesimo die, aliis etiam serius supervenit. Sed nemo eorum, qui a rabioso cane demorsi fuerint, immunis ab ea affectione est, qui neglexerit aut male subierit curationem: idque maxime si corpore fuerit cacochymo et melancholico. In tantum autem aquam (nec eam modo, ut fertur, sed omne etiam liquoris genus) metuunt, ut ea visa, animo vehementissime perturbentur. Res quidem admiratione digna, cum ita affecti, canibus fere similes evadant, non modo rabie, latratibus et morsibus æque pestiferis, quibus obviam factos petunt, sed calida etiam siccaque intemperie et siti. Hujus causas qui investigarunt, existimant eos aquam tantopere aversari, quod in ea, tanquam in speculo, intueantur se rubenti facie, torvis oculis et supra humanum morem efferatis: unde non aquam modo, sed quidquid etiam pellucidum est, abhorrent. Alii dicunt in iis fieri ὑδροφοβίαν, quod canis, a quo morsi sint, imaginem in aqua cernere sibi videantur. Sunt qui vanam esse hujus rei inquisitionem dicant, ipsamque ὑδροφοβίαν nihil aliud esse quam insaniæ ex atra bile genus. Hæc ille inter alia. [Ὑδροφόβος, i. q. ὑδροφοβία, Diosc. 7. Præf. Μήπω περιπεπτωκότων ὑδροφόβῳ. " Bernard. Rel. 70." Schæf. Mss. * Ὑδροφόβας, ὁ, i. q. ὑδροφοβία, Plut. 8, 915. 919. Reiskio susp. Vide Lobeck. Phryn. 639.] Ὑδροφοβικὸς, ut ὑδροφοβικὸν πάθος, Morbus ὑδροφοβικός: quo sc. aliquis a cane rabioso morsus aquam timet perinde ut ipse canis a quo morsus est. Diosc. 7, 2. de morsu canis rabidi, Ὕστερον δὲ ἐμποιεῖ πάθος τὸ καλούμενον ὑδροφοβικόν. Item ὑδροφοβικοὶ homines dicuntur Qui eo πάθει laborant, qui et ὑδροφόβοι. [" Bernard. Rel. 73." Schæf. Mss.] Est inde et verb. Ὑδροφοβιάω, Aquam timeo, Laboro eo morbo qui ὑδροφοβία nominatur: ut Diosc. 7, 2. scribit Themisonem, secundum quosdam, φίλῳ ὑδροφοβιῶντι προσκαρτερήσαντα προθύμως καὶ συμπαθῶς, εἰς τὴν ὁμοίαν ἐμπεσεῖν διάθεσιν.

Ὑδροφόρος, ὁ, [et ἡ, ap. Xen. K. 'A. 4, 5, 9.] Aquæ gerulus, Lixa s. Calo qui aquam afferre domum solet. Lucian. (1, 547.) Πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Hes. (3, 62.) ὑδροφόρους exp. ὑδροῤῥόους: forsan iis verbis intelligens Canales qui aliquem in locum aquam ferunt, aquagia s. aquæductus. [Herod. 3, 14. " Ad Lucian. 1, 303. 2, 90. Jacobs. Anth. 9, 8. Valck. Hipp. p. 180. Bergler. Alciphr. 380." Schæf. Mss. " Manetho 1, 85. LXX. (Deut. 29, 11.)" Wakef. Mss.] Ὑδροφορέω, Aquam gero, s. fero, ὕδωρ φορέω, ut Hom. loquitur. Athen. (456.) Τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις. Et ap. Ælian. legimus ὑδροφορούσης pro eo quod Cic. dicit Aquam ferentis mulierculæ, narrans quædam de Demosthene. [Lucian. 1, 129. 303. 3, 62. Xen. K. 'A. 4, 5, 8. Geop. 15, 2, 4. * Ὑδροφόρησις, Eust. 1323.] Ὑδροφορία, ἡ, Aquæ gestatio. Suidas ex Apollonio tradit ὑδροφορίαν Athenis fuisse ἑορτὴν πένθιμον ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, Festum lugubre in eorum memoriam institutum, qui diluvio periissent. Meminit et Hesych. [Lucian. 1, 303. * Ὑδροφόρια, τὰ, Festum ab Æginetis Apollini habitum, Schol. Pind. N. 5, 81. * " Ὑδροφορικὸν ἀγγεῖον, Suid. v. Κρωσσός." Schleusn. Mss. * Ὑδροχαρὴς, Eust. Il. B. p. 192, 38. Od. I. p. 341, 22. * Ὑδρόχαρις, Nomen ranæ, Batrach. 225.] Ὑδροχόη, Aquagium, Aquæductus, qui sc. aquam ducens aliquo effundit. Hes. ὑδροχόας exp. ἀμάρας: quæ sunt sulci et aquæductus per quos ὁ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. [" Mœr. 381. et n." Schæf. Mss.] Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur Ὑδροχεῖα, δεξαμεναί: cum hoc exemplo, Ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν. Supra autem ὑδροδόκους dici Cisternas et aquarum receptacula annotavi. [" Ὑδροχεῖον, Toup. Opusc. 1, 507." Schæf. Mss. Menandri Excerpta p. 124.: melius * Ὑδροχοεῖον, Gl. Aquale. * " Ὑδροχόϊον, Clement. Homil. 10, 1, 26. 11, 1." Kall. Mss.] Ὑδροχόος, ὁ, Aquarius: unum e duodecim zodiaci signis, de quo Ovid. Jam levis obliqua subsedit aquarius urna. Frequens ejus mentio tum ap. alios, tum ap Proclum in Sphæra, ubi dicit Ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου, Aqua quæ ab aquario effunditur. Fingunt hunc esse Ganymedem ab Jove raptum: quoniam sc. ἕστηκεν ἔχων οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους, ut Theon ap. Arat. annotat: a quo Arato non tantum ὑδροχόος nominatur, sed et Ὑδροχοεύς: ut Phænom. 389. σποράδην ὑποκείμενοι ὑδροχοῆϊ: ubi etiam paulo post ait, ἐγγύθι δὲ σφῶν Δεξιτερῆς ἀπὸ χειρὸς ἀγαυοῦ ὑδροχόοιο, Οἵη τίς τ' ὀλίγη χύσις ὕδατος ἔνθα καὶ ἔνθα Σκιδναμένου, χαροποὶ καὶ

ἀναλδέες εἱλίσσονται. Τοὺς πάντας καλέουσιν ὕδωρ. Habet enim ὁ ὑδροχόος ὥσπερ ὑδρεῖον ἀπὸ ἀστέρων, ἀφ' οὗ λοιπὸν ἓξ κάτω ἀστέρες φέρονται, ὑδάτων χύσιν ἀπομιμούμενοι. Cic. ea verba sic vertit, Propter Aquarius obscurum dextra rigat amnem, Exiguo qui stellarum candore nitescit: Quæ tenues stellæ perhibentur nomine Aquai. Et German. Nec procul hinc dextra diffundit Aquarius undas, Atque imitata cadunt errantis signa liquoris. Vide et Festum Avienum. Ὑδροχόος, Manetho 2, 95. "Jacobs. Anth. 10, 87. Orpheus Terr. Mot. 56. Cœlestis, ad Lucian. 1, 210. Ὑδροχοεὺς, ad Charit. 756." Schæf. Mss.] Ὑδρόχυτος, Aqua perfusus. Affertur enim e Nonno ὑδροχύτων κόλπων pro Sinuum aqua perfusorum. [Eur. Cycl. 66. κρήναισι. * Ὑδροψύγιον, Gl. Frigidarium.]

Ὑδρηχόος, i. q. ὑδροχόος, i. e. Aquarius; sed magis Poëticum. Apud Hes. vero LEGITUR Ὑδρηχόες, ἰχθύες, Pisces. [Plut. 6, 132. 10, 320. "Πῶμα ὑδρηχόον, Aquæ potum, dixit Eur. ap. Athen. 158." Schw. Mss. "Wakef. Phil. 714." Schæf. Mss. "Ὑδρηκόος, pro ὑδρηχόος, Manetho 6, 747." Schleusn. Mss.]

Ὑδραγωγὸς, Aquam educens, ut ὑδραγωγὸν φάρμακον ap. Actuar. inter καθαρτήρια. Exp. etiam Aquator: quomodo Cæs. et Liv. appellant Eum cui aquandi s. aquæ advehendæ cura commissa est. Substantive etiam accipitur pro Aquagio s. Aquæductu, ὑδροχόη, ut Eccles. 24, (31.) Ἐγὼ ἡ σοφία ὡς διώρυξ ἀπὸ ποταμοῦ, καὶ ὡς ὑδραγωγὸς ἐξῆλθον εἰς παράδεισον. Itidemque 4 Reg. 18, (17.) legitur Ἐν τῷ ὑδραγωγῷ, In aquæductu. [Aquam adducens, de Sirio, Plut. 7, 444. 9, 620. "Ad Dionys. H. 1, 581. ad Charit. 218." Schæf. Mss. "Artemid. 246. Manetho 1, 84." Wakef. Mss. "Chamædaphne, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss. * Ὑδραγωγέω, Strabo 13. p. 914.] SED ET Ὑδραγωγία exp. Aquæductus; item et Aquæ deductio. ["Joseph. 428, 40. * Ὑδραγωγικὸς, Suid. 2, 436." Wakef. Mss.] NEC NON Ὑδραγωγεῖον itidem pro Aquæductu Bud. affert e Strab. 68. ["Ad Thom. M. p. 11." Schæf. Mss.] "Scribitur etiam Ὑδραγώ-" "γιον," [Gl. Aquarium, Ductus, Aq. 2 Sam. 8, 1. "Gruter. Inscr. 1066." Kall. Mss.] "Ὑδρογώγιον, " in VV. LL. perperam pro ὑδραγώγιον."

Ὑδράργυρος, ὁ, Argentum vivum, ut interpr. ap. Diosc. 5, 102. et 6, 29. ubi de ejus vi lethali et remediis agit. Plin. tamen inter ea duo distinguit, ut Gorr. quoque annotat, cujus hæc sunt verba: Ὑδράργυρος, Argentum vivum: metallum est in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum et valde mobile. Duo sunt ejus genera, unum naturale, alterum factitium. Naturale, ut ait Diosc., in argentifodinis, cameratis earum tectis pendens et in stillas concretum reperitur. De eo scripsit Plin. in argenti venis lapidem esse, cujus vomica liquoris æterni argentum vivum appellatur. Factitium autem e minio paratur hunc in modum, In patinam fictilem minium inditur, atque ubi diligenter luto circumlita est, accensis carbonibus superponitur: postea quæ operculo adhæserit fuligo, deradenda: hæc enim postquam refrigerata coierit, argentum vivum est. Natura utrique eadem: ideo et ὑδράργυρος utrumque a Græcis dictum, et a Latinis Argentum vivum. Quorum hi quidem in indendo nomine mobilitatem ejus contemplati sunt, hi vero eam quam habet cum aqua similitudinem. Nomen enim ex aqua et argento ductum est, quod argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffluat: ob id ab Aristot. ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphr. ὑδράγυρον interpr. Verum Plin. purum illud et nativum nominat Argentum vivum, factitium autem illud e minio, Hydrargyrum, diversis verbis diversas res significari putans. Certe Diosc. eod. nomine utrumque appellat, quod non natura modo, sed etiam facultas utrique par esse videatur. Hæc ille inter alia, ap. quem plura vide de natura ejus et facultate. ["Ὁ et ἡ, Heusing. Emendd. 442." Schæf. Mss. * "Ὑδραργυρίζω, Tzetz. Ch. 8, 450." Elberling. Mss.] Ὑδραύλαξ, Sulcus aquarius, ut aliqui dicunt, Bud. Ὕδραυλις, εως, ἡ, SIVE Ὑδραυλικὸν ὄργανον, Hydraula: Musicum instrumentum, simile ei quod nostra ætate κατ' ἐξοχὴν appellatur Organon: nisi quod in hoc ventis inflantur canales plumbei æreive, in hydraulicis vero aquæ etiam motu et pressionibus coacta anima fistulas replet, et sonos elicit. Ceterum cum ὄργανα sint vel ἐντατὰ, quibus sc. χορδαὶ ἐνταθεῖσαι sono sedunt, vel ἐμπνευστὰ, quæ spiritu inflantur, Aristocles ap. Athen. (174.) quærit inter quæ ὕδραυλις referri debeat; sed in eam inclinans sententiam, esse e numero τῶν ἐμπνευστῶν, quod ejus canales spiritum accipiant aquæ motu, Ἐμπνευστῶν ἂν ἴσως, inquit, ῥηθείη διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος· κατεστραμμένοι γάρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος ὑπό τινος νεανίσκου, ἔτι δὲ διϊκνουμένων ἀξόνων διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοὶ, καὶ ἦχον ἀποτελοῦσι προσηνῆ. Dixerat autem ibid. Athen. Ἐκ τῶν γειτόνων τις ἐξηκούσθη ὑδραύλεως ἦχος πάνυ τις ἡδὺς καὶ τερπνὸς, ὡς πάντας ἡμᾶς ἐπιστραφῆναι θελχθέντας ὑπὸ τῆς ἐμμελείας. Rursus ibid. Plato dicitur μικράν τινα ἔννοιαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος, νυκτερινὸν ποιήσας ὡρολόγιον ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Vide et quæ Vitruv. scribit de hydraulicis organis 10, 13. Idem hydraulas inter aquarias machinas referre videtur capite 10 ejusd. libri; cum enim locutus esset de rotis et tympanis quæ aqua circumaguntur ad molendum farinam, subjungit, Eadem ratione etiam versantur hydraulæ, in quibus eadem sunt omnia, præterquam quod in uno capite axis habent tympanum dentatum et inclusum. Nisi forte dicat hydraulica quoque organa suas habere rotas et tympana, quæ versata impellant ipsa organa et sic cieant sonum. Ubi nota etiam Hydraulæ, a NOMIN. SING. Ὑδραύλης: quod tamen etiam accipi posse videtur pro Eo qui hydraulico organo canit, ut καλαμαύλης. [Gl. Organarius, Nicomachi Geras. Mus. "Ὕδραυλις, Jacobs. Anth. 7, 336." Schæf. Mss. Ὑδραυλικὸς, Hero Spirit. 227. in Mathem. Vett. * Ὑδραυλέω, unde * Ὑδραύλησις, i. q. ὕδραυλις, Simplicius ad Aristot. Phys. 160.] Ὑδρέλαιον, τὸ, Aqua oleo misto. Incerta autem et multiplex misturæ ratio est. Diosc. 2, 110. Σὺν ὑδρελαίῳ, Cum aqua cui oleum admixtum est, quam Hydrelæon dicunt. Plut. (8, 634.) Ἐν πτισάνῃ καὶ σικύᾳ καὶ ἐν ὑδρελαίῳ τὴν ἰατρικὴν ἀπολιπεῖν. Ὑδρεντεροκήλη, Herniæ species composita, quando sc. una cum intestino aquosus humor in scrotum descenderit, Gorr. supra Ὑγρεντεροκήλη. Ὑδρηγὸς, Sulcus aquarius, Aquæductus, Aquagium, Hes. in exponendo Ἀπώρυξ, [et Ῥοῶδες, Suid. vv. Παροχετεύει, Ὀχετηγία. "Lex. Hafn. Ms. Ῥύακες· ῥεύματα, ὑδρηγοί." Osann. Auct. Lexx. Gr. 159.] Ὑδρόμφαλον, τὸ, Supervacui humoris circa umbilicum collectio: continetur autem humor ille interdum sub umbilico, indeque in tumorem attollitur. Gorr. ex Auctore Definit. Medic. [* Ὑδροσφάντης, Parasiti nomen, Alciphr. 3, 61. Bast. ad Greg. Cor. 872.]

Ὕδρωψ, ωπος, ὁ, Hydrops, s. Hydropisis, (nam et ita appellatur a Plin.) Ciceroni Aqua intercus, Celso Aqua inter cutem. Græci ὕδερον, ὑδερίασιν, nec non παρέκχυσιν alio nomine vocant: Quintus Serenus Sammonicus languorem aquosum et lymphaticum errorem etiam, qui de hoc morbo sic cecinit, Corrupti jecoris vitio vel splenis acerbus Crescit hydrops, aut cum siccatæ febre medullæ, Atque avidæ fauces gelidum traxere liquorem: Tum lympha interius vitio gliscente tumescit, Secernens miseram proprio de viscere pellem. Et Horat. Carm. 2, 2. Crescit indulgens sibi dirus hydrops: Nec sitim pellit nisi causa morbi Fugerit venis, et aquosus albo Corpore languor. Est autem ὕδρωψ, ut annotat Gorr., Morbus in tumorum genere præter naturam: verum tumor alias totius corporis, interdum autem ventris. Ille, perpetuo ab humore: hic, aliquando a flatu etiam excitatur. Quo fit ut triplex sit omnis hydrops. Alius enim fit humore per totum corpus effuso, qui ἀνὰ σάρκα et ὑποσαρκίδιος et σαρκίτης et λευκοφλεγματίας dicitur: alius, solo ventre aqua distento, qui ἀσκίτης: alius vero solo ventre flatu pleno et tumente, qui τυμπανίας s. τυμπανίτης appel-

latur. Sed omnium quidem communia sunt ista fere, quod jecinore vehementer refrigerato oriantur, sintque depravatæ sanguificationis symptomata, sive primario, propter phlegmonen aut scirrhum aut aliud vitium, jecur male affectum sit: sive lege consortii, quod illi cum aliis partibus intercedit, quodque omnis a cachexia initium sumat. Tamen manifestis ab invicem distinguuntur differentiis. NAM Ἀνὰ σάρκα, SIVE Ὑποσαρκίδιος, SIVE Σαρκίτης, AUT Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, toto corpore ex æquo tumet, redditque corpus laxum, pallidum, et emortuo simile; et, si digitum in carnem paulo altius adegeris, cavitatem ibi impressam diutissime retinet. Qui vero NOMINATUR Ἀσκίτης ὕδρωψ, est Abdominis ab aquoso humore distentio. Colligitur ille inter peritonæum et intestina veluti in utre quodam: unde morbo nomen. Habet autem nonnihil spiritus secum admistum. In eo cum venter supra modum intumescat, reliquum corpus alimentum non sentit, et consumitur. Aliquando tamen invalescente morbo tumor ad femora usque procedit, et pedes scrotumque invadit. Occupat nonnunquam et thoracem: id quod fit non tam e propria ascitis ratione, quam e complicatione hydropis anasarca cum eo; hæc enim jam sunt illius rudimenta. AT Τυμπανίας SIVE Τυμπανίτης, abdomen multo flatu distendit, non tamen sine ullo prorsus humore, cujus etiam aliquid omnino remistum est: totus venter eo circumquaque tensus est, et percussus, tympani modo sonat: omnium autem is periculosissimus esse a Gr. Medicis perhibetur, inter quos Hippocrati siccus etiam hydrops nominatur. A Nicandro VOCATUR Τυμπανόεις ὕδρωψ, 'A. 341. ὡς δ' ὁπόθ' ὕδρωψ Τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸν ὀμφαλὸν ἵζει, Ἀμφὶ δέ οἱ γυίοις τετανὸν περιφαίνεται ἔρφος. Primus autem, quem Gal. ὑποσαρκίδιον vocat, dicitur ETIAM Ὑποσάρκιος, nec non ὁ ὑπὸ σάρκα: ut ap. Diosc. 2, 52. Πρὸς ὕδρωπας ὑποσαρκίους ποιεῖ, Ad aquas inter cutem fusas: 2, 3. Τοῖς ὑπὸ σάρκα ὕδρωψι, Vitiis aquæ subter cutem fusæ; sic enim quidam Latine interpr. Plura si requiras, adi Gal. τῶν κατὰ Τόπους, 9, 3. Paul. Ægin. 3. in c. περὶ ὑδέρων, Aët. Tetrab. 3. Serm. 2, c. 20.: Corn. Cels. 3, 21. ‖ Ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, Morbus quidam qui διψακὸς alio nomine dicitur, et διαβήτης, a Plin. Urinæ profluvium. Gal. de Caus. Sympt. 3. Καὶ ὁ καλούμενος ὕδρωψ εἰς ἀμίδα· τινὲς δὲ διαβήτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. ‖ Præterea ὕδρωπος nomine dicitur Serosa illa et mucosa proluvies, quæ in partu egeritur: οἱ ἐκ τῶν τόκων ἰχῶρες. Hippocr. περὶ Φύσιος Παιδίου, Ἐκ δὲ τοῦ ὀμφαλοῦ τὸ χορίον τεταμένον ἐστὶ, μετὰ δὲ ταῦτα ὕδρωψ ἔρχεται. [" Thom. M. 864. ad Charit. 730. Mœr. 377. et n." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 7, 9.] ‖ Apud eund. Hippocr. 2 Epidem. Dioscorides oxytonως LEGIT Ὑδρὼψ, significari eo vocabulo dicens τὸν ὑδρωποειδῆ, teste Gal. Lex. Hippocr. Quod COMP. Ὑδρωποειδὴς accipiunt pro simplici DERIVATO Ὑδρωπικὸς, Hydropicus. Id autem si de homine dicitur, significabit Eum qui hydrope s. aqua intercute laborat, ut ap. Horat. Si noles sanus, cures hydropicus. Sin vero alicui morbo tribuatur signif. Hydropi proprius, s. Talis qualis hydropem comitatur, vel etiam Ad hydropem pertinens, ut ὑδρωπικὰ οἰδήματα affertur pro Cutem subeuntium aquarum tumores. [" Toup. ad Longin. 281. Huschk. Anal. 258. Jacobs. Anth. 9, 507." Schæf. Mss.] At ὑδρωπικὸν πάθος signif. potius Ipsam hydropisin. Est porro ab ὕδρωψ derivatum etiam [ADJ. * Ὑδρωπιώδης, Hippocr. 190. 407. 1040. ET] VERB. Ὑδρωπιάω, significans Hydropicus sum, Aqua intercute laboro, Intercutibus vitiis madeo, ut Gell. loquitur. Diosc. 3, 123. de trifolio, Βοηθεῖ δὲ τὸ σπέρμα καὶ τὰ φύλλα πινόμενα ἐν ὕδατι πλευριτικοῖς, δυσουροῦσιν, ἐπιληπτικοῖς, ἀρχομένοις ὑδρωπιᾷν, Iis qui aquæ inter cutem principia sentiunt. Legitur et ap. Alex. Aphr. Probl. 1. [Plut. 6, 515. 9, 303. 10, 390. Theophr. Fr. 7, 5. " Thom. M. 864. Mœr. 377. et n." Schæf. Mss. " Artemid. 43." Wakef. Mss.] Sed notandum est, ap. Suid. non per ω, sed per ο SCRIBI Ὑδροπικὸς, ET Ὑδροπιῶντες, in Ms. etiam Cod., ut ap. Paul. Ægin. quoque ὑδροπιωσῶν

A γυναικῶν reperitur. [* " Ὑδροπίασις, Lex. Hafn. Ms. Ὕδερος· ὑδροπίασις." Osann. Auct. Lexx. Gr. 159. Ὕδροπα etiam habent, ante Schneid., Edd. Theophr. H. Pl. 7, 6.] AT Ὑδρώπισις, quod in VV. LL. habetur itidem pro Aqua intercus, ὕδρωψ, videndum est an ut a Plinio et quibusdam Latinorum aliis, ita et a Græcis usurpatum sit. Porro ex ὑδρωπιῶ, COMP. Ἐξυδρωπιῶ, Hydropisi corripior, Hydropicus fio. Aristot. H. A. 5, 20. de insectorum interitu, Οἱ δὲ μύωπες καὶ τῶν ὀμμάτων ὑδρωπιώντων φθείρονται, Aqua intercute oculorum excæcati moriuntur. Ubi rursum in quibusdam Edd. legitur ἐξυδροπιώντων, per ο.

Ἄνυδρος, ὁ, ἡ, Aqua carens, Aquarum expers, penuria laborans, ut ἄ. τόπος supra in Ὑδροφαντικός. Itidem ἡ ἄνυδρος χώρα dicitur vel γῆ, Terra quædam aquis carens, arida et siticulosa. Cujus ap. Herod. (2, 7. 149. 3, 4.) mentio fit, nec non ap. Athen. (44.) ubi Mago Carthaginiensis dicitur τρὶς τὴν ἄνυδρον διελθεῖν ἄλφιτα ξηρὰ σιτούμενος. A Plin. autem et Anydros in-B sula commemoratur. Plut. 2 de Fort. Alex. Θῖνας ἀνύδρους τὰς Γεδρωσίων καὶ Ἀραχωσίων ὁδεύων. Planta etiam ἄνυδρος dicitur Quæ aquis caret, Quæque nullis aut certe raris aquæ laticibus rigatur: ut ap. eund. Athen. 3. init. de cucumerum generibus, Καὶ τούτων τὸν μὲν Λακωνικὸν (sc. σίκυον Theophr. ait) ὑδρευόμενον βελτίω γίνεσθαι, τοὺς δ' ἄλλους ἀνύδρους. Sed suspicio est, eum scripsisse ἀνυδρεύτους pro ἀνύδρους, ut legimus ap. ipsum Theophr. H. Pl. 7, 4. Τούτων δὲ ὁ μὲν Λακωνικὸς ὑδρευόμενος, βελτίων, οἱ δ' ἕτεροι ἀνύδρευτοι. [" Jacobs. Anth. 8, 69. Markl. Suppl. 207. Tro. 1084. Wakef. Ion. 89." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 729. * " Ἄνυδρον, Solanum mariscum, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss.] Ἀνυδρία, ἡ, Aquæ penuria, Aquarum inopia. Thuc. 3, (88.) Θέρους δὲ δι' ἀνυδρίαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεύειν, Ob penuriam aquæ. Xen. K. Π. 8, (6, 10.) Τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν διὰ θάλπος, τὰ δὲ διὰ ψῦχος, τὰ δὲ διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα. Ut et Plut. Alex. (26.) Δι' ἀνυδρίαν ἔρημός ἐστιν: (42.) Πρὸς τὴν C δίωξιν, ἀργαλέαν καὶ μακρὰν γινομένην ἀπηγόρευσαν οἱ πλεῖστοι, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀνυδρίαν, ubi ipse etiam Alexander κακῶς ὑπὸ δίψους εἶχε. [" Diod. S. 2, 391." Schæf. Mss. Lobeck. l. c.]

Ἄϋδρος, ὁ, ἡ, i. q. ἄνυδρος: UNDE Ἀϋδρία, ἡ, itidem Aquarum inopia s. penuria, ut ἀνυδρία. [Plato de LL. 8. p. 844. Lobeck. l. c.] Vide Ἔνυδρος.

[* Ἄφυδρος, Aqua carens, Hippocr. 289, 24. " Toup. Opusc. 2, 246." Schæf. Mss.]

[* Βαθύϋδρος, Altus, Schol. Il. I. 14. Π. 3. Phav. 495.]

[* Δίυδρος, Hippocr. de Aff. Int. 28. Ἡ δὲ γαστὴρ δίυδρος καὶ μεγάλη, ὥσπερ λαμπτήρ. Vide Schn. Lex.]

Ἔνυδρος, ὁ, ἡ, oppositum præcedentibus ἄνυδρος et ἄϋδρος, ut patet e Democriti quodam loco in Ὑδροφαντικὸς citato, nec non ex hoc Hesiodi versu (Fr. 58.) Ἄργος ἄϋδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον. Sic ἔνυδρον φρουρίον, Castellum aquis riguum, Aquas in se habens. Et τὸ ἔνυδρον eod. modo opp. τῇ ἀϋ-D δρίᾳ s. ἀνυδρίᾳ, significans sc. Aquarum copia et abundantia: nisi malis Aquas in se habere, Aquis irriguum esse, Aquosum esse et riguum, ut ap. Herodian. 6, (6, 5.) de Alexandro Antiochiam reverso, Ῥᾳδίως ἐπερρώσθη τῷ εὐψυχεῖ καὶ ἐνύδρῳ τῆς πόλεως, μετὰ τὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ ξηρὸν αὐχμόν. ‖ Item ἔνυδρος Gemma dicitur quædam ob fluctuantem in ea aqueum liquorem. Plin. l. ult., cap. antepen. Enhydros semper rotunditatis absolutæ, in candore est levis, sed ad motum fluctuat intus in ea veluti in ovis liquor. ‖ Animal vero aliquod cum ἔνυδρον dicitur, signif. In aquis degens, Aquaticus, Aquatilis, ut τὰ ἔνυδρα ζῶα ap. Arist. et alios. [" Ad Charit. 753. Markl. Iph. p. 276. Wakef. Ion. 890. Phil. 1454. S. Cr. 4, 87. Porson. Phœn. 669. Valck. p. 253. Aristoph. 'A. 880. Fischer. Proll. ad Palæph. 60. Pierson. ad Mœr. p. 12. Toup. Opusc. 2, 246. Zeun. ad Xen. K. Π. 275. ad Lucian. 1, 183. ad Herod. 302. ad Diod. S. 1, 332." Schæf. Mss. " Ἔνυδρος βοτάνη, Herba aquatica s. radice aquis

innatans, Paul. Ægin. 7. p. 255., ubi τῷ χερσαῖος oppo- A nitur. "Ἔνυδρος μαντικὴ, Divinatio per aquam, Suid. v. Δαμόστρατος." Schleusn. Mss.] || Hes. substantive etiam accipit, dicens esse ζῶον ποτάμιον ἀμφίβιον, ὅμοιον κάστορι, Animal fluviatile, nunc in terra nunc in aquis agitans, simile fibro. Pro quo forsan SCR. Ἐνυδρὶς, s. Ἔνυδρις, quod ap. Aristot. legitur et Plin., nec non ap. Herod.: Aristot. enim H. A. 8, 5. Ἔνια δὲ, inquit, τῶν τετραπόδων καὶ ἀγρίων ζώων ποιεῖται τὴν τροφὴν περὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς, περὶ δὲ τὴν θάλατταν οὐδὲν, ἔξω φώκης· τοιαῦτα δέ ἐστιν ὅ,τε καλούμενος κάστωρ, καὶ τὸ σαθέριον, καὶ τὸ σατύριον, καὶ ἐνυδρὶς, καὶ ἡ καλουμένη λάταξ· ἔστι δὲ τοῦτο πλατύτερον ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυρούς. Et paulo post, Δάκνει δὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ἐνυδρὶς, καὶ οὐκ ἀφίησιν, ὡς λέγουσι, μέχρις ἂν ὀστοῦ ψόφον ἀκούσῃ. Unde Plin. 32. cap. ult., Medicis fibri, quorum e genere lutras nusquam mari accepimus mergi: 8, 30. de Ponticis fibris loquens, Animal horrendi morsus; arbores juxta flumina ut ferro cædit; hominis parte comprehensa, non ante quam fracta concrepuerint B ossa, morsus resolvit. Cauda piscium iis: cetera species lutræ: utrumque aquaticum, utrique mollior pluma pilus. Quo in loco nota eum generaliter fibris tribuere quod Aristot. eorum speciei τῇ ἐνυδρίδι. Herod. 4, (109.) de lacu quodam, s. palude, in Ida monte, Ἐν δὲ ταύτῃ ἐνύδριες ἁλίσκονται καὶ κάστορες, Lutræ et castores. Et 2, (72.) de animalibus Ægypto sacris, Γίνονται δὲ καὶ ἐνύδριες ἐν τῷ ποταμῷ, τὰς ἱρὰς, ἥγηνται εἶναι. Quibus tamen in Il. præpostera scriptura ap. eum EXTAT Ἐνίδρυες pro Ἐνύδριες. Ἔνυδρις a Plin. refertur etiam inter Colubrorum et Serpentium genera; nam 30, 3. de dentium dolentum remediis loquens, Caninus dens sinister maximus, circumscarificato eo qui doleat: aut draconis os e spina, ita enhydridis. Est autem serpens masculus et albus. Et 32, 7. Enhydris vocatur a Græcis coluber in aquis vivens: hujus quatuor dentium superioribus in doloribus superiorum gingivas scarificant, inferiorum inferioribus. [" Ad Herod. 329. Toup. Opusc. 2, 58." Schæf. Mss.]

Porro ab Ἔνυδρος COMP. Ἐνυδρόβιος, ὁ, ἡ, Vivens in locis ἐνύδροις, idem cum posteriore ἔνυδρος, significante In aquis degens, In undis vivens, Aquatilis, Aquaticus. [" Jacobs. Anth. 9, 150. Toup. Opusc. 2, 58." Schæf. Mss.] Ἐνυδροθηρευτὴς, ὁ, Aquatilium venator, Qui venatur et capit τὰ ἔνυδρα, Piscator. Apud Hes. vero ἐνυγροθηρευτὴς, quod itidem exp. ἁλιεύς. [* Ἐνυδρέω, Erotian. ἐνυδρέοντα· κάθυγραίνοντα: Schneidero susp.] Derivatum inde et SUBST. Ἐνυδρία, ἡ, significans Aquæ copia, ut τὸ ἔνυδρον. Nisi simpliciter Loco aquam habenti tribuatur. [Schneidero prava videtur scriptura pro εὐϋδρία. * " Ἐνύδριος, Jambl. Myst. p. 16. * Ἐνυδρίως, (1, 9.) p. 18." Wakef. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 259.] ET VERB. Ἐνυδρόω, Reddo ἔνυδρον. Unde ἐνυδρώθη, quod Hes. exp. ὑδρωπικὸς ἐγένετο, Factus est hydropicus, In hydropisin incidit. Ita ut homo quoque ἔνυδρος dici queat In quo τὸ ὕδωρ s. ὁ ὕδρωψ dominatur.

Εὔϋδρος, ἡ, Bonam habens aquam, Bonis aquis riguus, etiam Aquis abundans, Aquosus: γῆ, Herod. (4, 47.) Sic Philo V. M. 1. Ἄγων τὴν ποίμνην εἰς τόπον εὔϋδρόν τε καὶ εὔχορτον, In locum aquosum et pascuum. Et rursum, Εὔϋδρον ὄντα τόπον καὶ εὔχορτον, καὶ προβατευσίμην ἄφθονον πόαν ἀπαυτοματίζοντα, Aquis scatentem. E Platone etiam εὐϋδρότερος pro Ad aquandum commodior. [" Markl. Iph. p. 276. Jacobs. Anth. 6, 224. Antiphan. 7. Porson. Phœn. 669. Valck. p. 254. Fischer. ad Palæph. Prolus. 60. Zeun. ad Xen. K. II. 275. ad Herod. 302. ad Diod. S. 1, 332. Conf. c. ἔνυδρος, ad Lucian. 1, 764. 765. * Εὐϋδρέω, Fischer. l. c." Schæf. Mss. Strabo 8. p. 223. * Εὐϋδρία, 5. p. 333. Sieb.]

Ἔφυδρος, pro quo IONICE Ἔπυδρος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνυδρος, Aquosus, Aquis scatens. Diosc. 1, 14. Ἐν ἐφύδροις τόποις φύεται, In locis aquosis et udis nascitur. Ventus quoque ἔφυδρος dicitur, ut Lat. Aquaticus, Udus; dicit enim Virg. Udo noto: Ovid. Aquaticus auster alibi canens, Nec tepidus pluvias concitat auster aquas: s. Pluvius; i. e. Aquas s. Pluvias afferens, ut Hes. quoque exp. ὕδωρ ἄγων, et Suidas, ὕδωρ ἐπάγων: procul dubio respicientes ad h. l. Od. Ξ. (458.) αὐτὰρ ἄη ζέφυρος μέγαν αἰὲν ἔφυδρος, Aquaticus udusque Zephyrus. Plin. leniter pluvium esse tradit hunc Zephyrum s. Favonium, 18, 34. Ipse leniter pluvius, tamen est siccior Favonius. Suidas cum ἔφυδρος exposuisset ὕδωρ ἐπάγων, subjungit, ἐφύδροις κολυμβηταῖς: et hunc Anonymi cujuspiam locum, Ἐφύδρους δὲ ἁλύσεις διατείνας διὰ τοῦ στόματος τοῦ λιμένος. Quorum tamen locorum neutri ea exp. convenit, estque ambiguum sintne ἔφυδροι ἁλύσεις, Quæ per summas aquæ partes et ipsam superficiem tenduntur, an vero Quæ sub aquis: itidemque an ἔφυδροι κολυμβηταὶ sint Natatores, qui summum æquor tranant, an vero Urinatores, qui aquas subeunt. Utrobique enim pro posteriori signif. videtur scribi potius debere ὕφυδροι quam ἔφυδροι: sicut et ap. Thuc. ὕφυδροι κολυμβηταὶ habebis infra. [Philostr. 774. 776. Theophr. sæpius. B " Toup. Opusc. 2, 210. ad Herod. 351. ad Lucian. 1, 303." Schæf. Mss. " Pluviosus, Aristid. 302." Wakef. Mss. * "Ἔφυδρον, Equisetum, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] UNDE Ἐφυδρία, ἡ, significans idem cum ἐνυδρία. In VV. LL. tamen esse dicitur Urna tam vini quam aquæ. [* Ἐφυδριὰς, Nympha aquatica, Parthen. 14. Brunck. Anal. 2, 252. Huschk. Anal. 202. " Jacobs. Anth. 7, 355. Alex. Æt. 5. Hermocreon 1. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. Verh. ad Anton. Lib. 207. LB." Schæf. Mss. " Leon. Tar. ap. Jacobs. Anth. 13, 652." Boiss. Mss. * Ἐφυδρὶς, idem, Artemid. 2, 43. 4, 34. At Glossæ: * Ἔφυδρις· ἐξάπουν ἐπινηχόμενον τῷ νώτῳ· Timulus.] AT Ἐφύδωρ Athenis dicebatur Apparitor qui clepsydras moderabatur. J. Poll. 8. cum locutus esset de fonte quodam, e quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις, (solebant enim ad clepsydram dicere causas, ut in Ὕδωρ quoque docui,) subjungit, ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίνετο, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐφύδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας: ad quem C Dem. pro Cor. Σὺ δ' ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Obtura, Siste, Bud. Sed notandum est ap. Suid. disjunctim scribi ἐφ' ὕδωρ, itidemque ap. Hes. Is enim cum e quopiam attulisset ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, Sortiri clepsydræ moderandæ munus, subjungit, Λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις. Eamque scripturam præfero ei quæ ap. J. Poll. extat, licet Bud. quoque ipsam sequatur. Sed scribendo disjunctim articulum præfigendum crediderim.

Κάθυδρος, Aquosus, Abundans aquis, Præhumidus, ut κάθυγρος. [" Heyn. Hom. 7, 104." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 158. κρατήρ.]

[* Λείψυδρος, unde * Λειψυδρέω, Nicet. Annal. 2, 5.] " Λειψυδρία, ἡ, Aquæ defectus s. penuria. " Theophr. C. Pl. 5, 16. Δι' ἔνδειαν τροφῆς, οἷον ἢ " λειψυδρίαν ἢ χώρας κακίαν. At Λειψύδριον, Lips" hydrium, Locus Atticæ, dictus itidem ab aquarum " inopia. In eo obsessos quosdam fortes viros Pisi" stratus vicit: unde Prov. Ἐπὶ λειψυδρίῳ μάχη, in " infelicem exitum virorum strenuorum." [" Jacobs. D Anth. 6, 296. * Ἐπιλειψύδριος, ibid." Schæf. Mss.] " Λιψύδριον, Locus quidam ἄνυδρος, e re sic di" ctus."

Μελάνυδρος, Nigras effundens aquas, Nigris scatens s. manans aquis. Il. Π. (160.) Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ: [Φ. 257. Od. Υ. 158. " Heyn. Hom. 5, 528. 7, 138. 169. Wakef. Herc. F. 782. Wolf. ad Hesiod. 61. ad Il. I. 14." Schæf. Mss.]

Παρύδρος, Juxta aquam situs, aquas natus, satus; ut ἔνυδρος, Qui in aquis degit, Aquaticus. E Theophr. [H. Pl. 4, 12, 12. C. Pl. 5, 16, 2.]

Πολύϋδρος, Multis affluens aquis, Multo humore abundans, Plato de LL. [761. Schol. Il. O. 151. J. Poll. 6. p. 664.] Πολυϋδρία, ἡ, Aquarum copia et abundantia, Imbrium frequentia, [Theophr. C. Pl. 2, 14, 2. 4, 4, 13. H. Pl. 6, 18, 7.]

Ὑπέρυδρος, Supramodum aquosus, Nimis repletus aqua. Ex Hippocr. (522.) affertur etiam pro Distentus aqua inter cutem collecta. Potest poni

. etiam pro Eo qui super aquas est.

Ὕφυδρος, Qui sub aquis est, Sub aquas demersus, Qui aquas subiit, ὑποβρύχιος. Thuc. (4, 26.) Ἐσένεον δὲ κολυμβηταὶ ὕφυδροι, de urinatoribus loquens. || Hydropicus, Aqua intercute laborans. Gal. enim ex Hippocr. ὑφύδρους affert pro ὑδεριῶντας. [" Toup. Opusc. 2, 210." Schæf. Mss. Conf. c. ἔφ., Schn. Ind. Theophr.]

Φεύγυδρος, Qui aquam fugitat, refugit et reformidat aquam. Ita vocat Polybus [ap. Cæl. Aurel. A. M. 3, 9.] eum, qui alio nomine ὑδρόφοβος s. ὑδροφοβικὸς nominatur.

Φίλυδρος, Aquæ amans, Aquis gaudens. Theophr. H. Pl. 7, 5. Φίλυδρα δὲ πάντα τὰ ἄλλα λάχανα καὶ φιλόκοπρα, πλὴν πηγάνου. Suidæ quoque φίλυδρα sunt τὰ φιλοῦντα τὸ ὕδωρ. [" Jacobs. Anth. 11, 390." Schæf. Mss.] Affertur ET Φιλυδρίας, NEC NON Φιλύδωρ, itidem pro Amans aquæ, sed non additur unde. [Prius habent Phot., Etym. M., Lex. Cyrilli.]

At VERB. Φιλυδριάω, Aquas amo, Aquis et locis riguis gaudeo. Apud Hes. legitur, φιλυδριᾳ afferentem pro φιλεῖ τὸ ὕδωρ.

Ἐξυδρίας ἄνεμος, Ventus cum pluviis aquis erumpens. Aristot. de Mundo, Οἱ δὲ μεθ' ὕδατος ἐκραγέντος ἀθρόως γινόμενοι, ἐξυδρίαι λέγονται. Ubi Bud. Ἐξυδρίαι, quasi Aquatores, dicuntur Qui cum pluviis aquis grassantur, impetu et confertim effusis. [* Ἐνυδρίαι ἄνεμοι, Callim. Fr. 35.]

Κλεψύδρα, ἡ, Clepsydra: instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen, per quod aqua sensim et quasi furtim destillat, unde et nomen invenit. Erat autem creber ejus usus in foro; nam causam dicturo aliquam, certa mensura aquam infundebant: quæ sc. cum defluxisset dicendi finem faceret. Unde ap. Plin. Ep. ad Pomp. Falconem, Abstinui causis agendis, quod deforme arbitrabar, ei qui jubere posset tacere quemcunque, silentium clepsydra indici. Et l. 2. ad Arrianum, Dixi horis pene quinque; nam decem clepsydris, quas spatiosissimas acceperam, sunt additæ quatuor. Et rursum l. 6. ad eund. Arrianum, Quia paucioribus clepsydris præcipitamus causas. Sic Martial. l. 6. Septem clepsydras magna tibi voce petenti Arbiter invitus, Cæciliane, dedit. Et ante hos Cic. de Orat. 3. loquens de Pericle, At hunc non declamator aliquis ad clepsydram latrare docuerat. Ante hunc vero Aristoph. Ὄρν. (1695.) dicit, Ἔστι δ' ἐν Φάναισι πρὸς τῇ Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-Γλωττογαστόρων γένος. Sic οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας ap. Philostr. in Vita Adriani Sophistæ, Qui ad clepsydram exercentur: ubi etiam fit mentio κλεψύδρας ξυμμεμετρημένης εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διῄει ἀποτάδην ὁ Ἡρώδης. Aristoph. quoque Schol. annotat, ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὴν κλεψύδραν esse ἀγγεῖον ἔχον μικροτάτην ὀπὴν περὶ τὸν πυθμένα: quod sc. ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθετο, καὶ πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες. Idem rursum in Σφ. (93.) Κλεψύδρα, inquit, ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον, καὶ εἴων ῥεῖν ἄχρι τῆς ὀπῆς· καὶ οὕτως ἔπαιον τὸν ῥήτορα· τοῦτο δὲ ἐποίουν διὰ τὸ φλυαρεῖν τὸν λέγοντα καὶ ἐμποδίζειν ἄλλοις θέλουσι λέγειν· ἵνα τὰ σπουδαῖα λέξας ἐξέλθῃ. Apul. non procul ab initio libri 3 de Asino Aur. Sic rursum præconis amplo boatu citatus accusator quidam senior exurgit, et ad dicendi spatium vasculo quodam in vicem colli graciliter fistulato, ac per hoc guttatim defluo, infusa aqua populum sic adorat. || Rursum Aristoph. Σφ. (854.) per jocum κλεψύδραν vocare videtur Penem, quoniam sc. οὐρεῖ ὡς κλεψύδρα. || Alioqui et Fontis nomen est ap. Paus. (4, 31.) quæ * Πηγὴ dicta fuit et * Ἐμπεδώ, ut testatur Schol. Aristoph. (Λ. 913.) et Hes. Suid. κλεψύδραν dici scribit, τὴν πηγήν, διὰ τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν. || Eidem κλεψύδρα est non solum ὄργανον ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται, sed etiam ἑταίρας ὄνομα: cujus Athen. quoque meminit (567.) dicens esse ideo sic appellatam, quoniam πρὸς κλεψύδραν συνουσίαζεν, ἕως κενωθῇ. [" Jacobs. Anth. 7, 337. 9, 50. Brunck. Aristoph. 2, 236. Kuster. 123. ad Lucian. 2, 36. ad Charit. 234. Nomen meretricis, Toup. Opusc. 1, 35." Schæf. Mss. Galenus de
A Animi Erratis c. 5. Eclog. Phys. 203. Petav. ad Synes. Dion. p. 21. Aristot. Probl. 16, 8.] DIMIN. Κλεψύδριον, τὸ, Parva clepsydra, ap. Philostr. in Adriano Sophista. [" Κλεψύδριον Herodis, Kuhn. Præf. ad Paus." Schæf. Mss.]

Ὑδρώδης, Aquosus, Humidus, [Theophr. C. Pl. 5, 16.]

Ὑδρόεις, idem. Fem. ὑδρόεσσα, e quo per contr. FIT Ὑδροῦσσα, ut κοτινοῦσσα e κοτινόεσσα. Ita dicta fuit Cos insula, teste Hesychio, et Plin. 4, 12. qui tamen aliquanto post tradit Tenon insulam teste Aristot. Hydrussam fuisse appellatam propter aquarum abundantiam. [" Ὑδρόεις, Musgr. Hel. 355. (ὑδρόεντι δόνακι.) Ὑδροῦσσα, Valck. Phœn. p. 370. Hydrussa, Jacobs. Anth. 8, 317." Schæf. Mss.]

Ὑδρηλὸς, itidem Aquosus, Aqueus, Humidus, Aquaticus: ut Hes. quoque ὑδρηλοὶ exp. ὑδατώδεις, κάθυδροι, ἔνυδροι, nec non μαλακοί. Geop. 2, (5, 7.) Τούτων δὲ τὰ λίαν * ἔμπηλα, ὑδρηλότερα, καὶ ἔτι μᾶλλον τούτων τὰ γλυκάζοντα: [10, 13, 1. χωρίοις.] Et qui-
B dam ap. Athen. (70.) Εἶναι τὴν γῆν ὑδρηλὴν κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι. Apud. Nicandr. vero Θ. (60.) ποταμοῖο πολυρραγέος κατὰ δίνας Ὑδρηλὴν καλάμινθον ὀπάζεο, Schol. ὑδρηλὴν dici annotat vel τὴν χλωρὰν, Viridem, vel Aquaticam, ad differentiam Montanæ. AT Ὑδραλὴς, Hes. ὄφις ὕδατος, Coluber s. Serpens aquaticus, (qui ὕδρος quoque dicitur et ὕδρα, nec non ἔνυδρις,) item μετάβολος, Mutabilis. [Ὑδρηλὸς, Od. I. 133. " Quint. Sm. 5, 77." Wakef. Mss. " Porson. Præf. ad Hec. p. xii. Markl. Suppl. 205. * Φιλύδρηλος, Jacobs. Anth. 11, 390. (Anal. 3, 185.) * Ὑδρηρὸς, Jacobs. Anim. 29. Heringa Obs. 297." Schæf. Mss. " Eur. Fr. Belleroph. (17, 6.) ap. Stob. tit. 97. Στέργειν θ' ὑδρηροῖς, ὥστε θὴρ αἰεὶ ποτοῖς, Χειμῶνί τ' ἀσκεῖν σῶμα: Heath. corr. ὑδρηλοῖς." Seager. Mss. Æschylus ap. Bekk. Anecd. 115. ὑδρηροὺς πίθους. * " Ὑδρηρὸν, Erinus, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss.]

[* Ὑδραῖος καὶ χερσαῖος, Nicet. Annal. 1, 5.]

Ὑδρίον, τὸ, Aquula, ut Cic. vocat. || Parvum vas
C aquarium, Parva hydria. [Strabo 12. p. 839.] Apud Hippocr. enim ὑποκοριστικῶς accipi tradit pro ἡ μικρὰ ὑδρία Gal. Lex. (p. 582. Ed. Franz.) ap. quem tamen quædam exempl. proparoxytonως habent ὕδριον. Sed videndum ne scr. sit ὑδρήϊον. [Ὑδρίον, i. q. κλεψύδρα, Theo ad Ptolem. p. 6. Ὕδριον s. Ὑδρίον, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 150. 277.]

Ὑδρία, ἡ, Hydria, Vas aquarium, Aqualis. Ita enim Varro scribit vocari Vas aquarium, quo aqua et manibus datur et mensæ infertur, utiturque eo Plautus. Athen. (p. 462.) Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς οὐδὲν ἄλλο κέκτηνται ἢ κύλικα καὶ μάχαιραν καὶ ὑδρίαν: (589.) Τάφον ἔχοντα ὑδρίαν λιθίνην: ut et l. 10. Οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα αὐτοῦ κατακαυθέντος, Una urna s. situla. Et l. 5. Ὑδρίαι εἴκοσι καὶ ἕξ, ἀμφορεῖς παναθηναϊκοὶ δεκαέξ, ψυκτῆρες ἑκατὸν καὶ ἑξήκοντα. At ἐπὶ θύραις τὴν ὑδρίαν, Hydriam in foribus, vide ap. Erasm. Chil. et ὑδρίαν πλάσαι ἐκ λατύπης ap. Schol. Aristoph. Item ὑδρίαι Athenis dicebantur Situlæ et urnæ in quas conjiciebantur
D calculi et sortes, quarum crebra mentio ap. Aristoph. et Xen. Ἑλλ. 1, (7, 6.) De iisd. intelligenda hæc Isocr. Trapez. (17.) Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσιν ἀνοίξαντα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς κριτὰς ἐξελόντα τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰσβληθέντας; Et rursum ibid., Ὑδρίαι σεσημασμέναι ὑπὸ τῶν πρυτανέων καὶ τῶν χορηγῶν. Eadem signif. ὑδρεῖον dicitur: at ὑδρεία signif. τὴν ὕδρευσιν. [" Thom. M. 918. Brunck. Apoll. Rh. 23. ad Paus. 362. Aristoph. Fr. 229. ad Anton. Lib. 68. Verh., Toup. Opusc. 2, 226. Valck. Hipp. p. 180. ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss. " l. q. ὑδρεία, Plut. 8, 892." Wakef. Mss. Anal. 1, 33. ὑδρία τοῦ ἀλεύρου, Apollod. 2. p. 114. 126. ὑδρίαν ὕδατος.] " Οὐδραία, " pro ὑδρία, est Mensura quædam, Attici metretæ " dimidium capiens, Hes. Sed susp. ea scriptura." UNDE Ὑδριαφόρος, ὁ, Qui hydriam gestat, Situlam s. Urnam gestans. Athenis ὑδριαφόροι dicebantur αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες, quoniam Panathenaicis solemnibusque pompis gestabant ὑδρίας s. ὑδρεῖα, ut in Σκαφηφόρος docui ex J. Poll. et Harp. [" Brunck.

Aristoph. 2, 42. ('Εκκλ. 738.)" Schæf. Mss.] 'Υδρίσκη, ἡ, A Parva hydria, Urnula, quamvis ab Hesychio simpliciter exponatur ὑδρία. Athen. (438.) Κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὑδρίσκην ὑπὲρ δύο χόας ἔχουσαν παχέος μύρου, καταχυθῆναι ἐκέλευεν. [LXX. 2 Reg. 2, 20.] AT 'Υδριάδες νύμφαι dicuntur Aquaticæ, ut Κρηναῖαι, Fontanæ. Plato Epigr. in statuam Panis fistula canentem, Αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο 'Υδριάδες νύμφαι, νύμφαι 'Αμαδρυάδες. [" Plato Epigr. 14. Wakef. S. Cr. 4, 68. Jacobs. Anth. 7, 355. 11, 405. Paul. Sil. 47. Brunck. Soph. 3, 471. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. ad Anton. Lib. 207. Verh." Schæf. Mss. " Nonn. D. 16, 467." Wakef. Mss.] Affertur et COMP. Καθυδριάδες νύμφαι ex Epigr. itidem pro Nymphæ aquarum. [" Jacobs. Anth. 7, 355. * Μεθυδριὰς, ibid. Valck. l. c." Schæf. Mss. Anal. 4, 489. νύμφη. Cf. 'Εφυδριάς.]

'Υδραίνω, Lavo, Irrigo, aqua sc.; Aqua perfundo: unde aor. MED. 'Υδρήνασθαι, Hes. λούσασθαι, περιῤῥάνασθαι: qui ὑδρηναμένη exp. itidem λουσαμένη, et B περιεῤῥαμμένη, ὕδατι περιχεαμένη, desumtum ex Od. P. (48.) 'Αλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα, Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ Εὔχεο, Cum te laveris et pura corpori indueris vestimenta. [" Eur. Iph. T. (54.) 162. Musgr. Tro. 226. Wakef. Ion. 97. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 279." Schæf. Mss. Od. Δ. 750. Eur. El. 157. Λουτρὰ πανύσταθ' ὑδρανάμενον χροΐ. * " 'Υδραντικὸς, Incerti Medici Fr., a Bernardo editum in Relig. Medico-Crit., a Grunero Jenæ 1795. 8°. evulgatis p. 67. Nota tamen h. l. potius ὑγραντικαὶ leg. videri Coraio in Chardoni de la Rochette Mélanges de Critique et de Philologie 2, 358." Osann. Auct. Lexx. Gr. 159. * 'Αφυδραίνω, Eur. Ion. 96. ad Greg. Cor. 788. " Ad Hesych. 1, 652. n. 6." Dahler. Mss. " Valck. Hipp. p. 180." Schæf. Mss. * 'Εξυδραίνω, Plochin. Dram. (ap. Mattair. Poëm. Vett.) 104.]

'Υδρεύω, Aquor, (ut Cæs. Cum sine periculo non possent aquari oppidani; et Virg. tutæ sub mœnibus urbis aquantur,) i. e. Aquam peto s. haurio. Od. C K. (105.) Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ Θυγατρὶ ἰφθίμῃ Λαιστρύγονος. Sed in hac signif. frequentior est pass. vox et media. Od. P. (206.) "Αστεος ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο Τυκτὴν, καλλίροον· ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, Unde oppidani aquabantur. Plut. Symp. 8, (5.) Διὰ τί πρὸ ἡμέρας ἐκ τοῦ Νείλου οἱ πλέοντες ὑδρεύονται. Synes. Ep. 51. Διατρίψαντες δὲ ὅσον ὕδωρ πιεῖν καὶ ὑδρεύσασθαι, Donec aquam bibissemus et aquati essemus. At 2 Reg. 16. 'Υδρεύοντο ὕδωρ, Hauriebant aquam: [cf. 1 Reg. 9, 11.] Cui adde Plut. Symp. 6, 2. Τοῖς μὲν φυτοῖς ἀναισθήτως ἐκ τοῦ περιέχοντος, ὥς φησιν 'Εμπεδοκλῆς, ὑδρευομένοις τὸ πρόσφορον, Haurientibus et attrahentibus ex aëre aquam sibi commodam. || Alioqui ὑδρεύω signif. etiam Rigo, Irrigo: ut Hes. quoque ὑδρεύειν exp. non solum ἀντλεῖν et ὕδωρ φέρειν, sed etiam ποτίζειν: itidemque Suidas. Theophr. H. Pl. 2, 8. de palmis, Δεῖ δ' ὑδρεύειν εὖ μάλα κατὰ τῆς κόπρου. Sic ὑδρεύεσθαι Idem usurpat pro Rigari, Irrigari, ut videbis in "Ανυδρος. [Herod. 7, 193. 9, 49. " Eur. Tro. 205. D Callim. 1. p. 451. 2. p. 5. Ruhnk. ad H. in Cer. 99. Valck. Phœn. p. 684. ad Xen. Eph. 166. ad Herod. 502. Fac. ad Paus. 1, 313." Schæf. Mss. Theognis 258. Od. H. 131.] UNDE 'Υδρεία, ἡ, ET "Υδρευσις, ἡ, Aquatio: ut Cæs. dicit Aquationis causa longius procedere, i. e. Aquæ haustio. Apoll. Rh. 4. 'Υδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηριόωντο, "Ος κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετὰ νῆα δ' ἱκέσθαι, de aquatione, Quis sc. citius aquam hauriret et primus in navem rediret. Et mox, πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας 'Ενθέμενοι κούφοισιν ἅφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσι Κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται. Utuntur et prosæ Scriptt. Auctor Axiochi (21.) qui Platoni ascribitur, Δαναΐδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς, Inanes Danaidum haustus, sc. ἠθμῷ ἀντλουσῶν ὕδωρ εἰς πίθον τετρημένον, ut in Πίθος videre est. Thuc. 7, (13.) p. 236. Φρυγανισμὸν καὶ ὑδρείαν, Lignationem et aquationem. Plut. Symp. 8, (5.) Αἰτίαν ἐζήτησε, δι' ἣν οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου νυκτὸς, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται. Ubi ὑδρείας ποιεῖσθαι, i. e. quod supra dixit ὑδρεύεσθαι. Altero autem verbali ὕδρευσις utitur Schol. Apoll. Rh. in ὑδρία exponendo. || Rigatio, Irrigatio, quæ sc. aqua fit. Theophr. H. Pl. 2, 8. paulo ante verba in 'Υδρεύω citata, Φιλεῖ δὲ καὶ ὕδρειαν σφόδρα τὸ δένδρον, Rigari et ἀρδεύεσθαι amat: de quo alibi, 'Επιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. Plin. quoque palmam testatur gaudere riguis. Idem C. Pl. 3, 24. Τὰ μὲν γάρ ἐστι κοινὰ πᾶσιν· οἷον ὕδρευσις, κόπρισις. [" 'Υδρεία, Thom. M. 918. Brunck. Apoll. Rh. 23. ad Paus. 362. Kuster. Aristoph. 115. Toup. Opusc. 2, 100. ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1767. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * 'Υδρευτής, Gl. Aquator. * 'Υδρεὺς, Aqualix, Manetho 4, 251.] Inde ET 'Υδρεῖον, τὸ, i. q. ὑδρία per ι, sc. Vas quo ὑδρεύομεν s. ὑδρευόμεθα, quo utimur in aquando, i. e. Hydria, Situla, Urna. Athen. 8. Θηρεύσας ἰχθύδια ἐκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὑδρεῖον. Utitur et Theon ap. Arat., et Harpocr. in Σκαφηφόρος, dicens ὑδρεῖα pro eo quod Hes. ὑδρίας. Sed et in Epigr. legitur. Et ap. Plut. Philopœm. sub finem, de Urna reliquiarum, Bud. [" Phryn. Ecl. 140. ad Epigr. adesp. 370." Schæf. Mss. " Περὶ 'Υδρείων, de Horologiis per aquam constructis scripsit Hero Alex., teste Fabr. B. Gr. P. 3. p. 593." Schleusn. Mss.] Ionica vero resolutione pro eo DICITUR 'Υδρήϊον, ut ap. Herod. (3, 14.) 'Υδρήϊον ἔχουσα, Hydriam habens. AT "Υδρευμα, τὸ, Aquationum ratione disposita mansio. Sic enim Plin. 6, 13. A Copto camelis itur, aquationum ratione mansionibus dispositis. Prima appellatur hydreuma, XXXII M. Secunda, in monte, diei itinere. [" Schol. Pind. Π. 4, 303. Geop. 1, 92." Wakef. Mss. * 'Υδρευτὸς, unde] 'Ανύδρευτος, ὁ, ἡ, Qui rigatus non est, Non irrigatus. E Theophr. habes in "Ανυδρος. 'Ανυδρεύω s. 'Ανυδρεύομαι, quod exp. E fonte haurio, Exhaurio. [" Wessel. Probab. 249." Schæf. Mss. Pherecrates ap. Anecd. Bekk. 412. τὸν κάδον.] NEC NON 'Εφυδρεύω, quod exp. Irrigo, ut ὑδρεύω: pass. autem 'Εφυδρεύομαι, Adaquor. [Theophr. H. Pl. 2, 7, 1.]

[* " 'Υδράστινα, Cannabis silvestris, Diosc. Notha p. 461." Boiss. Mss.]

"Υδρος, ὁ, ET "Υδρα, ἡ, (pro quo Ionice DICITUR "Υδρη,) Hydra, Serpens aquaticus, Coluber in aquis vivens, qualis est Plinii enhydris. Gaza vertit Natrix ap. Aristot. Ea enim a nando dicitur: unde Lucanus, Et natrix violator aquæ. Diversa tamen serpentum species ea esse videtur, cum Latini quoque uti soleant hydri atque hydræ nomine: inter quos Plin. 29, 4. In orbe terrarum pulcerrimum anguium genus est, quod in aqua vivit: Hydri vocantur: nullis serpentium inferiores veneno. Et Virg. Georg. 4. Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps, Immanem ante pedes hydrum moritura puella, Servantem ripas alta non vidit in herba. Aratus in suis Prognost. de ranis loquens, δειλαὶ γενεαὶ, ὕδροισιν ὄνειαρ: quoniam sc. οὗτος ὁ ὄφις βατράχους σιτεῖται, utpote in aquis degens: ut plurimum sc.; nam cum Sirius paludes exiccat, terrestres sedes quærit: e quo NOMINATUR Χέρσυδρος, sc. διὰ τὸ ἐν ὕδατι καὶ χέρσῳ διατρίβειν: ut testatur Nicander Θ., ubi cum dixisset esse χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος μορφὰς ἰσαίας, exposuissetque symptomata quæ ictos comitantur, de hoc chersydro subjungit, (367.) "Ος δή τοι τὸ πρὶν μὲν ἐπὶ βροχθώδεϊ λίμνῃ "Ασπειστον βατράχοισι φέρει κότον· ἀλλ' ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνῃσι, τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης, Καὶ τόθ' ὅγ' ἐν χέρσῳ τελέθει ψαφαρός τε καὶ ἄχρους, Θάλπων ἠελίῳ βλοσυρὸν δέμας· ἐν δὲ κελεύθοις Γλώσσῃ ποιφύγδην νέμεται διψήρεας ὄγμους. Hoc porro sciendum est, tam Latinos quam Græcos eadem de re loquentes, variare appellationibus. Hom. enim Philoctetem ait ictum esse ab hydro, Soph. a vipera, Schol. Soph. generalius ὑπ' ὄφεως, ut et Cic. a serpente. Locus Hom. in Bœotia est, v. 722. ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες 'Αχαιῶν "Ελκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου. Sophoclis, in ipso Philoct. (267.) p. 387., ubi eum dicit, Πληγεντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι: ut et ille, qui ὑπόθεσιν ἔμμετρον ejus Fabulæ conscripsit, ait, Πληγεὶς ὑπ' ἔχεως ἔλιπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν. Cic.

autem, in l. de Fato, Philoctetes serpentis morsu ulceratus, in insula Lemno relictus est. Ὕδρα vero plerumque dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus, quem Alcæus * ἐννεακέφαλον vocat, Simonides * πεντηκοντακέφαλον, Eur. * ἐχιδνοκέφαλον. Eadem hydra postea in siderum cœlestium numerum relata fuit, ejusque mentionem facit Arat. Phæn. 441. et seqq.: appellans Ionice ὕδρην: quam Lat. quoque ejus Interprr. Hydram vocant, Cicero, Germanicus, Festus Avienus: Proclus et ipse ὕδραν in sua Sphæra. Virg. et ap. Inferos hydræ sedem tribuit, Æn. 6. Quinquaginta atris immanis hiatibus hydra Sævior intus habet sedem. Ubi observa etiam convenire hæc cum Simonide vocante πεντηκοντακέφαλον. || Hoc ipsum Ὕδρα est et Insulæ nomen ap. Strab. Plin. et Steph.: qui ἐθνικὸν esse DICIT Ὑδραῖος, SIVE Ὑδράτης. [" Ὕδρος, Heyn. Hom. 4, 380. Boiss. Philostr. 504. Jacobs. Exerc. 2, 181. Burm. ad Phædr. p. 13. Mit. De Lernæa hydra, Valck. Phœn. p. 396. Χέρσυδρος, Heyn. l. c." Schæf. Mss.: Gl. Coluber, Boa. Ὕδρος, Artemid. 4, 56. Φαλάγγια καὶ ὕδροι καὶ σαυροί: Ælian. H. A. 16, 8. Arrian. Peripl. Erythr. 22. 23. 31. Plin. 6, 26. Schneid. Hist. Amphib. Fasc. 1. p. 235.]

[* "Ὕλλος, ὁ, dimin. ab ὕδρος. Sic dicitur Ichneumon, Pisid. (Cosm. 951.) Latine Sullus, Dracontius ap. Isidor.: Salmas. Exerc. 446. Vales. ad Ammian. 22, 5. Fabric. Bibl. Gr. 12. p. 662. Anonymus Augustanus Ms. cap. 42. 43." Schn. Lex.]

Sequuntur derivata ab inus. Ὕδας: sc. ab ejus gen. s. dat., paucis exceptis.

[Ὑδατοειδής, ὁ, ἡ, " Diog. L. 708. Theoph. Nonn. 272. Eudocia p. 178. Vide Ὑδατώδης. " Ad Mœr. 19." Schæf. Mss.] Ὑδατοθρέμμων, ονος, Aquæ alumnus, In aqua nutritus et altus, Aquatilis s. Aquaticus: ἰχθῦς, Plut. ex Empedocle. [" Wakef. S. Cr. 3, 5." Schæf. Mss.] Ὑδατόκλυστος, Aqua lotus s. ablutus. Plut. (7, 97.) e Socrate, Ἐν δὲ Ἄργει λευκὰ φέρουσιν ἐν τοῖς πένθεσιν ὑδατόκλυστα: (6, 510.) Τὰ ὀθόνια ῥύμμασιν καὶ χαλαστραίοις πλυνόμενα, μᾶλλον ἐκπλύνεται τῶν ὑδατοκλύστων. [* " Ὑδατόλουτος, Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs." Schæf. Mss. * Ὑδατοπλήξ, Opp. K. 2, 142. ἄκραις, al. * ὑδατοπήγεσιν. * Ὑδατοπότης, Athen. 44. " Jacobs. Anth. 8, 327." Schæf. Mss. * Ὑδατοποτέω, Cratinus Pollucis 4, 184. ubi tamen Porson. Advers. 251. * ὑδατοπωτῶν scribit, Lucian. 7, 10. Lobeck. Phryn. 456. * Ὑδατοποσία, Hippocr. 400, 38. Lucian. 817. * " Ὑδατόῤῥοια, Const. Manass. Chron. p. 11(=20.)" Boiss. Mss. * Ὑδατοστεγής, Anal. 2, 212. " Jacobs. Anth. 9, 144. * Ὑδασιστεγής, ibid. (Philipp. 5.)" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 688. * Ὑδατοστεφής, Archestratus Athenæi p. 302. * Ὑδατόστρωτος, Jo. Damasc. Epiph. 8. " Const. Manass. Chron. p. 22(=42.)" Boiss. Mss. * Ὑδατοσύδνη, Nomen Nereidis, Callim. ap. Eust. Il. Δ. p. 332. Υ. p. 1278. Cf. Ἀλοσύδνη.] Ὑδατοτρεφής, i. q. ὑδατοθρέμμων. Od. P. (208.) Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος. Cujus versus Athen. quoque meminit (155. Schw.,) ap. quem tamen scribitur ὑδατοτροφέων: quam scripturam ap. Hes. quoque extare sciendum est, ὑδατοτροφέων exponentem ὑπὸ ὕδατος τρεφομένων ἢ αὐξομένων: a NOM. SING. Ὑδατοτροφής. [Lobeck. Phryn. 577. * " Ὑδατότροφος, Const. Manass. Chron. p. 5(=10.)" Boiss. Mss.] AT Ὑδατοτροφέω, quod VV. LL. ex eod. Hes. afferunt pro Aqua nutrio, commentitium esse puto. [* " Ὑδατοφόρητος, Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs." Schæf. Mss.] Ὑδατόχλοος, Virens aqua. Hippocr. ὑδατόχλοα dixit quasi ὑδατόχλωρα, Gal. Lex. Ὑδατόχολα διαχωρήματα ap. Actuar. π. Διαγνώσ. Παθῶν 1, 4. Excrementa permixta bile aquosa s. aqua biliosa. Ὑδατόχροα οὖρα Erot. ex Hippocr. affert pro ὕδατος ἔχοντα χροιὰν, Quæ aquæ colorem habent, Urinæ aquei coloris.

Ὑδατηγὸς, i. q. ὑδραγωγὸς et ὑδροφόρος. Suidæ ὑδατηγὸς ἀνὴρ est ὁ ἀντλῶν: cum potius sonet, Qui aquam haustam aliquo fert vehitve. [" Callim. 1. p. 430. (ap. Suid. v. Ἱμαῖον.)" Schæf. Mss.]

[* Ἀνύδατος, ὁ, ἡ, Manetho 1, 144.] Ἐφυδάτιος,
A Aquaticus, Udus. Sonat autem q. d. Qui est supra aquam. Tale est ἔφυδρος. [Apoll. Rh. 1, 1229. Νύμφη ἐφυδατίη. " Planud. Ovid. Met. 1, 576." Boiss. Mss.] Παρυδάτιος, Juxta aquam positus, πάρυδρος.

Ὑδατώδης, Aquosus, Multum in se aquæ continens, Aqueus. Theophr. de quercu, Ἐπὶ δὲ τοῦ φύλλου φύει κατὰ τὴν ῥάχιν σφαιρίον λευκὸν, διαυγὲς, ὑδατῶδες, ὅταν ἁπαλὸν ᾖ, Pilulam candicantem, translucidam, aquæ plenam. Idem, Ψυχρότατα τὰ ἔνυδρα καὶ ὑδατώδη, Quæ in aquis nata sunt et aquosa. Item ὑδατώδεις ἄνεμοι, qui et ἔφυδροι, Aquosi s. Pluviosi venti, ut Aquaticus auster ap. Ovid. Apud Hippocr. Gal. ὑδατώδεας exp. ὑδρωπικάς. || Ὑδατῶδες (SIVE Ὑδατοειδὲς) ὑγρὸν, Aqueus humor: unus ex oculi humoribus, crystallinum anteriore parte circumdans, et medium complectens. Censetur autem verus humor, ut qui aquæ modo effluat et pellucidus sit: unde et ὑδατώδης s. ὑδατοειδὴς dictus est. Alii eum ὠοειδῆ, (h. e. Ovo similem, s. Albugineum, nuncupa-
B runt,) ut scripsit Aët. 7, 1. quod magnam gerat cum ovi humore albo et tenui similitudinem. Gorr. Idem in sapore ὑδατῶδες vocari tradit quod aqueum est, i. e. aquæ modo insipidum: et ὑδατώδη saporem dici, quem aquosus humor admixtus rebus inducit. Esse autem valde obscurum, et, velut aquam ipsam, in medio saporum omnium. Dicitur vero, inquit Idem, et alia signif. ὑνατῶδες et aqueum, id quod a mediocritate sui generis deficiens, ad aquam proxime accedit, ut in vinis id quod imbecillimum est, et minimam sustinet aquæ mistionem, (quod Hippocr. ὀλιγοφόρον nominavit,) et in urinis alba et valde tenuis, et in humoribus quæ plurimum seri habent. Est enim certum non ab aquæ sapore, sed ab aliis aquæ qualitatibus ejusmodi omnia nuncupari aquea. Vide Ὑδαρής. [Plut. 8, 577. " Schneid. Scrr. R. R. 3, 1. p. 389. Lucian. 3, 478." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 147." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 19, 2. 6, 11, 11.]

Ὑδατόεις, i. q. ὑδατώδης, Aquosus, Aqueus. Dio-
C nys. P. (782.) fem. gen. ὑδατόεσσαν ἴασσαν dicit quam eod. in libro χλωρὰ διαυγάζουσαν ἴασπιν, a cæruleo et pellucido aquæ colore. Cumatilem s. Cymatilem reddere queas; hic enim color imitatur aquas, habet quoque nomen ab undis, ut canit Ovid. [" Jacobs. Anth. 7, 154. Epigr. adesp. 194. Wakef. S. Cr. 4, 48. Toup. Opusc. 2, 57." Schæf. Mss. " Nonn. D. 1, 85." Wakef. Mss.]

Ὑδάτινος, Aqueus. Ex Epigr. ὑδατίνους βραχίονας affertur pro Rosida brachia. [" Jacobs. Anth. 6, 105. 7, 154. 8, 318. 12, 280. Callim. 1. p. 541. Epist. de Syrac. 341. ad Charit. 299." Schæf. Mss. Theophr. de Ventis 57. p. 403. Theocr. 28, 11. * Ὑδατεινὸς, Hippocr. de Aër. et Loc. c. 2.]

Ὑδατικὸς, Aquarius, Ad aquam pertinens: ὑδατικὸν σημεῖον Theophr. Progn. (1, 17.) vocat Signum et indicium pluviæ futuræ: ὕδατος σημεῖον id ipsum nominans, ut in Ὕδωρ docui: Αἱ δὲ βρονταὶ, inquit, αἱ μὲν ἑωθιναὶ πνεῦμα σημαίνουσιν· αἱ δὲ μεσημβρίας βρονταὶ, ὑδατικὸν σημεῖον. Unde Plin. Tonitrua
D matutina ventum significant, imbrem meridiana. [" Schol. Aristoph. Πλ. 521." Schæf. Mss. " Suid. v. Πόρος." Schleusn. Mss.]

[* Ὑδατηρὸς, Æschylus Pollucis 6, 23. κρωσσός. " Tzetz. Exeg. in Il. p. 9, 4." Schæf. Mss.]

[* " Ὑδάτιος, Const. Manass. Chron. p. 4. Meurs." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 5, 7. * " Ὑδατιαῖος, Hes." Wakef. Mss.]

Ὑδάτιον, τὸ, Aquula, ut Cic. loquitur, Suidæ νᾶμα. Simpliciter pro Aqua etiam usurpatur, s. Aquis, et specialiter pro Aquis pluviis. Affertur enim e Theophr. C. Pl. 2, 3. Ὑδατίων ἐπιγινομένων pro Pluviis supervenientibus. Utitur Aristot. quoque H. A. 8. nec non Plato. [" Apoll. Dysc. 45. Teuch." Schæf. Mss.]

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, Aquula: Medicis est Pinguetudinis superiori palbebræ substratæ extima parte incrementum: nam cum palpebra superior duabus membranis constet, earum medium viscosa quædam atque unctuosa occupant, quæ palpebras alioqui siccas sua

pinguedine emolliant. Pinguis autem ea substantia palpebræ cuti naturaliter substrata in aliquibus, et præsertim pueris, ceu natura humidioribus, augescens supramodum ὑδατίδα parit, quæ oculum pondere suo gravans, fluxionem in eo excitat, facitque ut ab oculis humor præter naturam stillet. Palpebræ igitur hoc vitio detentis infra supercilia aquam intercutem repræsentant, nec sursum attolli possunt: si vero digitis ipsas deprimamus, inde digitos quod medium intercedit, inflatur. Horis autem antelucanis potissimum defluxione tentantur, neque contra solis splendores cernere sustinent, sed illacrymant continuisque lippitudinibus infestantur. Gorr. [Paul. Æg. 6, 14.] || Suidæ et Hes. ὑδατίδες sunt σταγόνες, Stillæ, Guttæ. [Ὑδατὶς, Gl. Vesicula.]

Ὑδατόω, Aquosum reddo. Unde pass. ὑδατοῦται, quod exp. In humorem resolvitur. [" Huschk. Anal. 206." Schæf. Mss. Philippus ap. Jacobs. Anth. 11, 672.] Ἐξυδατόω, itidem In aqueam naturam converto, In aquam resolvo. Pass. ἐξυδατοῦται pro Aquescit, Liquescit in aquam, Diluitur, e Diosc. 1, 88. Sic Paulus Ægin. 3, 48. de hydrope, Πῇ δὲ καὶ πάσης τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος οἷον ἐξυδατουμένης τικτόμενον, ὥστε λευκὸν καὶ φλεγματῶδες τὸ σῶμα φαίνεσθαι. [" Nemes. de N. H. 5. p. 69. (121.)" Kall. Mss. " Phornut. 36." Wakef. Mss. Hippocr. 1138. Ἐς χειμῶνα ἐξυδατώθη.] Ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματος, Corruptio sanguinis in substantiam aqueam, cum sc. ἐξυδατοῦται τὸ αἷμα. [" Eruptio aquarum, Eudocia p. 433. Ἐν κατακλυσμῷ καὶ ἐξυδ." Schleusn. Mss. " Orig. c. Cels. 16. Eust. Il." Wakef. Mss.]

Ὑδαραίνω, Aquosus fio, Aquesco, etiam Aquosum reddo, In aquam converto. Gal. certe ap. Hippocr. ὑδαραινούσῃσιν exp. non solum ὑδερώδεσιν, Hydropicis, sed etiam ἐξυδατούσαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις: sicut Erot. quoque ὑδαραινούσῃσι exp. ὑδρωπιώσαις: ut ὑδαραίνουσα hic sit, quod alibi ὑδατώδεα appellat. [Hippocr. 1008. ὑδαραινόμενοι.]

[* Ὑδατίζω, unde Ὑδατισμὸς, Cæl. Aur. M. Chr. 5, 10. Foës. Œcon. Hippocr. * Διϋδατίζω, Schol. Ven. Il. B. 307. " Eust. 171, 28." Seager. Mss. * " Ἐξυδατίζω, Hes." Wakef. Mss.]

Ὑδαλέος, i. q. ὑδατώδης, Aquosus, Aqueus. Gal. Καὶ ἡ χροιὰ ἐς τὸ λευκότερόν τε καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν. [" Jacobs. Anth. 6, 149." Schæf. Mss. Hippocr. 84.] AT Ὑδαλὶς ap. Hes. legitur exponiturque ὑδροπιῶν.

Ὑδαρὴς, itidem Aquosus, Aqueus, ut ὑδατώδης et ὑδαλέος. Sic ὑδαρὲς ὀξύκρατον ap. Gal. ad Gl., Posca aquosa, quæ sc. a mediocritate sui generis deficiens, ad aquam proxime accedit, ut e Gorr. in Ὑδατώδης docui. Sic ap. Eund. 1 ad Gl. ὑδαρὴς οἶνος, Vinum aquosum s. aqueum, imbecillimum sc. et minimam sustinens aquæ mistionem, Hippocrati ὀλιγοφόρον. Alii tamen interpr. non solum Aquam sapiens, sed etiam Dilutius, Immodice dilutum: sicut vulgo de vino nimium diluto dicimus, Ce n'est qu'eau; quod alioqui et de vino imbecillimo s. tenuissimo interdum dicitur. Opp. certe ὑδαρὲς τῷ ἀκράτῳ, ut Xen. (A. 1, 3.) Οἶνον γεμὴν ἢ πάμπαν ἀπέχουσαι, ἢ ὑδαρεῖ χρώμεναι. Et ap. Athen. (431.) ubi de οἴνου κράσει disputatur, Alexis dicit, μὴ παντελῶς αὐτῷ δίδου Ὑδαρῆ, sed ἴσον ἴσῳ, paribus portionibus aquæ vinique mixtum dari jubens, non nimis dilutum et aquosum. Ibid. Lysander Lacedæmonius, Τὸν οἶνον ὑδαρῆ πωλούντων τῶν καπήλων ἐν τῷ στρατοπέδῳ κεκραμένον, ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν, ἵνα τὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο. Ubi cum addat κεκραμένον, videtur οἶνον ὑδαρῆ dicere eum qui natura sua talis est, tenuis sc. et ὀλιγοφόρος. Antiphanes (441.) ὥς γέ μοι κεράννυται Οὔθ' ὑδαρὲς, οὔτ' ἄκρατον. Idem Athen. rursum (143.) de Cretensium conviviis, Εἶτα ποτήριον ἐν ἑκάστῃ τραπέζῃ παρατίθεται κεκραμένον ὑδαροῦς. Nec non ὑδαρεῖς ἰχῶρες ex Aristot. H. A. 7. affertur pro Diluta sanies. || Translate vero ὑδαρὴς φιλία Eidem dicitur Fluxa amicitia, Bud., s. Non sincera, nec firma, et quasi diluta, ut alii. Aristot. Politic. 2. Ἐν δὲ τῇ πόλει τὴν φιλίαν ἀναγκαῖον ὑδαρῆ γίνεσθαι, διὰ τὴν κοινωνίαν τὴν τοιαύτην: de Poet. (6.) ὑδαρῆ μῦθον dicit. [" Ruhnk. Oratt. Gr. 78. Casaub. ad Athen. 68. 85. ad Mœr. 379. Alberti Peric. Cr. 81. Tyrwh. ad Arist. 216." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 807=771. Ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι. Ὑδαρὴς χαρακτὴρ, μῦθος, Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Ὑδαρὲς κολλούριον, Collyrium aqua dilutum, Alex. Trall. 2. p. 47. * Ὑδαρῶς, Aquose, Idem de Lumbr.]

Ὑδαρὸς, idem. Hes. enim ὑδαρὲς exp. per ὑδαρὸν veluti notius. [" Videtur hoc sequioris ævi fuisse; unde pro ὑδαρῆ, accus. sing., subinde ὑδαρὸν aut ὑδαρὴν scripsere librarii. Vide Schw. ad Athen, 426." Schw. Mss. " Theod. Prodr. 257." Elberling. Mss. * " Ὑδαρόπιστος, vertitur Qui est fluxa fide: Giacomelli proponit * ὑδατόπιστος. * Ὑδαρώδης, Psell. in Cantic. Cant. 2, 3." Boiss. Mss. Alex. Trall. 8. p. 429. * " Ὑδαρότης, Mollitudo, Facilitas, Clem. Alex. 169(=143.)" Wakef. Mss.]

Ὑδαρόω, Reddo ὑδαρὸν, i. e. Aquosum s. Aqueum et dilutum: unde ὑδαρωθεὶς οἶνος, Bud. e Pand. Ἐξυδαρόω, In aquosam naturam converto, ut Bud. rursum ἐξυδαροῦσθαι interpr. In aquam verti, afferens ex Alex. Aphr. de hydropicis, Τὸ γὰρ πλεῖστον τῆς τροφῆς ἐξυδαρούμενον χορηγεῖται πρὸς γένεσιν τοῦ πάθους. Et rursum ex Eod. de ovis vitiatis, Τὰ δὲ ἀφανισθέντα καὶ ἐξουρίσαντα ἐπινήχεται, τῷ τὰ ἐν αὐτοῖς ὑγρὰ ἐξυδαρωθῆναι καὶ ἐκπνευματωθῆναι, Eo quod in aquam abierint s. conversa sint. [Simpl. ad Epict. 354. Ἐξυδαροῖ τὴν τῶν γινομένων δύναμιν. " Aquam per cribrum quatio, Const. Apost. 333." Wakef. Mss.] At PRO Ὑδαριᾷ, quod Hes. exp. ὑδρωπιᾷ, forsitan scr. est ὑδεριᾷ. [* Ὑδαρεύομαι, Epiphan. 1, 509. 511.]

Derivata ab Ὕδος.

Ὕδερος, ὁ, i. q. ὕδρωψ, Aqua intercus, Hydrops. Aristot. Eth. 7, 8. Ἔοικεν ὑδέρῳ καὶ φθίσει. Lucian. Lexiph. (17.) Ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σεαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφοράν. Gal. ad Gl. 2. Ὑδέρων ἴασις: sunt enim plures ὑδέρου species. Nam alia τυμπανίας ὕδερος nominatur; alia, ἀσκίτης, alia, λευκοφλεγματίας s. ὑποσαρκίδιος aut ἀνὰ σάρκα ὕδερος: de quibus Paulus Ægin. 3, 48. De iisdem et supra in Ὕδρωψ e Gorr. UNDE Ὑδερώδης, i. q. ὑδρωποειδὴς, Hydropicus, supra in Ὑδαραίνω. ET Ὑδερικὸς, pro eod. Dicitur enim homo ὑδερικὸς, Hydropicus, Qui hydrope laborat, Aqua intercute laborans. Et ὑδερικαὶ διαθέσεις, ap. Gal. ad Gl. Affectiones hydropicæ. Nec non VERB. Ὑδεριάω, i. q. ὑδρωπιάω significans, Hydropicus sum, Intercutibus vitiis madeo, ut Gell. loquitur, ap. Diosc. 5. UNDE Ὑδερίασις, ἡ, dicitur πάθος illud, sc. Aquæ intercutis et hydropis, i. q. ὕδρωψ et παρέκχυσις, quæ vide. || At vero ὕδερος εἰς ἀμίδα, ut ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, Hydrops ad matellam, dicitur a quibusdam renum morbus, quem διαβήτην appellant. Gorr. [Ὕδερος, Thom. M. 864. ad Diod. S. 1, 433. Boiss. Philostr. 409. Mœr. 377. et n. Ὑδερικὸς, Heyn. Hom. 6, 471. Ὑδεριάω, Valck. Oratt. 345. Ὑδεριάω, * Ὑδεράω, * Ὑδράω, Thom. M. l. c. ad Mœr. l. c." Schæf. Mss. * " Ὑδεροῦς, i. q. ὕδερος, Erot." Wakef. Mss. " Ὑδερικὸς, * Ὑδρικὸς, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 39. * Ὑδεριὸς, Hydropicus, Andr. Cr. 208." Kall. Mss. * " Ὑδεροειδὴς, Alex. Trall. 11. p. 643. nisi leg. * ὑδαροειδής: de hydropico nullus est sermo. Versio habet: Quædam aquosa evacuat." Schn. Lex. Suppl. * " Ὑδερᾶν, quod Jungerm. ad J. Poll. 4, 187. in ὑδεριᾶν mutavit, tuetur etiam Phot. Ὑδερῶν, ὑδρωπιῶν: vide ad Hes. v. Ὑδρῶν." Lobeck. Phryn. 80. * Ὑδερόω, Hippocr. 611. ὑδεροῦσθαι. * " Ἐξυδερόω, Athan. 1, 851." Kall. Mss. * Ὑδεραίνω, Hippocr. 563.]

ἹΔΡΩΣ ET Ἶδος Eust. cum Etym. derivat ab ὕδωρ: quorum tamen hoc posterius ab ὕδος potius derivandum videtur: significant autem Sudor, qui est humidum tertiæ concoctionis incrementum per cutem in aquæ speciem erumpens, a calore humido expulsum: qua de re Gorr. consule, e quo hæc inter alia annotare libuit: nimirum, huic excremento nullum certum a natura præscriptum esse meatum: expelli tamen partim actum per ipsa molliora corpora, quæ fluentis ejus violentiæ cedunt, potissimum cum a

spiritu majore impetu irruente impellitur: partim A etiam per exiguos omnes corporeæ molis meatus, quos πόρους vocant: quorum non modo reliquum corpus universum, sed etiam tota cutis plena est. Ac cum tenuissimum quidem sit hujusmodi excrementum, facile sane ejici, partim in speciem halitus ab insito calore solutum, et per transpirationem vacuatum: partim violento motu confertim in aquæ speciem erumpens. Ac id quidem, quod ita excernitur, sudorem s. ἱδρῶτα appellari a Medicis: quod aliter erumpit, non sudorem, sed ὕγρανσιν et ὑγρασίαν et δίεσιν, h. e. Madorem, a plerisque nuncupari: esse autem ejusmodi humoris excretionem secundum naturam, non minus quam urinæ aliorumque excrementorum. Il. Φ. (51.) Τεῖρε γὰρ ἱδρὼς Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γοῦνατ' ἐδάμνα: Ψ. (715.) κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς. Sic Od. Λ. (599.) κατὰ δ' ἱδρὼς Ἔρρεεν ἐκ μελέων: Il. Λ. (810.) κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς Ὤμων καὶ κεφαλῆς. Rursum Ψ. (688.) ἔῤῥεε δ' ἱδρὼς Πάντοθεν ἐκ μελέων, Π. (109.) Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, καδδέ οἱ ἱδρὼς Πάντοθεν ἐκ B μελέων πολὺς ἔῤῥεεν. Itidem N. (705.) de bobus arantibus, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν Πρυμνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακήκιεν ἱδρώς. Et mox, Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γοῦναθ' ἵκοιτο. Similia loquendi genera habemus ap. Lat. Poëtas. Lucr. Manat sudor e toto corpore. Virg. gelidus toto manabat corpore sudor. Et, sudor fluit undique rivis. Et, salsusque per artus Sudor iit. Sil. multo sudore madentes vultus. Ovid. Frigidus sudor obsessos occupat artus. Rursum Virg. Equi fumantes sudore. Stat. Tepidi sudoribus effœti artus. Frequens est ἱδρὼς cum variis verbis et ap. prosæ Scriptt. Plut. Coriol. Ῥευμένοις ἱδρῶτι τοῖς ἵπποις. Alex. Ἱδρῶτα πολὺν ἀφῆκεν. Ubi ἀφιέναι ἱδρῶτα i. est q. ἐκκρίνεσθαι ἱδρῶτα: unde ap. Athen. 1. Αἱ γὰρ ἐμβάσεις, περικεχυμένου πανταχόθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος, φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴ τις ἠθμὸς εἰς ὕδωρ βληθείη. Rursum Plut. (6, 168.) Ἱδρῶτος καὶ ἰλίγγου μεστὸν, αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυχήν: solent enim ii, qui pudefiunt et erubescunt, in sudorem erumpere. Cujus rei C causam Aristot. et Alex. Aphr. afferunt in suis Problematis. Peculiariter de Sudore dicitur cum labore et fatigatione conjuncto, s. potius de Labore et fatigatione conjuncta cum sudore, ut cum Hesiod. Ἔργ. (1, 287.) dicit, Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν, et Hom., ἄλιον ἱδρῶτα ἱδροῦν. Et Athen. 6. Οὐ τὸν τυχόντα ἂν ἱδρῶτα τοῖς ἡμεδαποῖς παρεσχήκει. Et Xen. K. Π. 2, (1, 14.) Ἐπὶ θήραν αὐτοὺς ἐξάγων, ἱδρῶτα αὐτοῖς παρεῖχεν: at 8, (8, 5.) Διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι, dicit Idem. Plato quoque μετὰ ἱδρῶτος et ῥᾳδίως inter se opponit, cum alioqui ἀνιδρωτὶ adverbium ex eod. nomine factum ei opponatur, Polit. 1. Ὁ δὴ Θρασύμαχος ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἑλκόμενος, καὶ μόγις μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου· ἅτε καὶ θέρους ὄντος. Lat. quoque eod. modo usurpant Sudoris vocabulum. Cic. pro Fonteio, Qui cum ipso M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt, multoque ejus sudore ac labore sub populi Romani imperium ditionemque ceciderunt. Et rur- D sum de Oratore 1. Stylus ille tuus multi sudoris est. Porro notandum est per apoc. DICI Ἱδρῶ pro ἱδρῶτι et ἱδρῶτα, resectis ultimis syllabis τι et τα, ut tradunt Gramm. Il. P. (745.) ἐν δέ τε θυμὸς Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσι: aliquanto ante (385.) καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ [al. ἱδρῷ, ab * ἱδρὸς, ὁ,] νωλεμὲς αἰεὶ Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου, Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν: K. (572.) Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ Ἐσβάντες: X. (2.) Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο: Λ. (620.) οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων. || Tropice vero quidam γῆς ἱδρῶτας vocavit τὰς πηγὰς, Fontes: et alius Vinum, βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, sc. ἀμπέλου: rursumque alius ἰξὸν, Viscum, δρυὸς ἱδρῶτα: dicens, Δρυὸς ἱδρὼς καὶ * θαμνομήκης κλάδος, teste Eust. Quibus similia quædam habes ap. Athen. 10. in griphis, sc. ξουθῆς μελίσσης νᾶμα, pro μέλι, Mel: μηκάδων αἰγῶν ἀπόῤῥους θρόμβος, pro τυρὸς αἴγειος, Caseus caprinus, ubi præterea οἶνος vocatur ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς. Est autem horum griphorum auctor Antiphanes. At de ἴδος dicam paulo post.

[" Ἱδρώς, Wakef. Phil. 823. ad Diod. S. 2, 240. Bergler. ad Alciphr. 153. Valck. ad Herod. 253. Labor, Bibl. Crit. 3, 2. p. 13. De simulacris sudantibus, Jacobs. Anth. 11, 282. Ἱδρ. amantium, ad Charit. 380. De accus., Heyn. Hom. 4, 559. Mœr. 202. ad Thom. M. 98. Greg. Cor. 217. Wolf. Proleg. Hom. 33. Ἱδρῶ, Antip. Thess. 10. Heyn. Hom. 6, 224. Ἱδρ. σμύρνης, Wakef. Ion. 1194. Musgr. 1175.: δρυὸς, Toup. Opusc. 2, 89." Schæf. Mss. " Labor, Opp. Ἁ. 5, 184. (ὡς δέ τις ἵππος Ἱδρῶτ' ἐξανύσας καματώδεα τέρματος ἄκρου.) Ἱδρ. arboris, Athen. 451. Plur., Liban. 135. Prima brevi, Quint. Sm. 8, 485." Wakef. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 750. Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα — οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ. Ælian. H. A. 5, 21. Ἱδρὼς πρόκειται ζωγράφοις εἰκάσαι τὸ ἴδιον τῆς φύσεως.]

Derivata ab Ἱδρὼς, [et Ἱδρός.]

Ἱδρωτοποιὸς, ὁ, ἡ, Sudorem eliciens, ut Celsus loquitur, ὁ ἱδρῶτα ἐμποιῶν, ut Aristot. Probl. 2. fin. Vide Ἱδάλιμος. Ἱδρωτοποιέω, Sudorem elicio, ἱδρῶτα ἐμποιῶ. At pass. ἱδρωτοποιεῖσθαι exp. Sudare ap. Aristot. l. c., dicentem, Οὐχ ὑπολαμβάνομεν δὲ δεῖν ἱδρωτοποιεῖσθαι τοῦ χειμῶνος. ITIDEMQUE Ἱδρωτοποιΐα, Sudatio: ibid. Τὸ ἐκτὸς ὑγρὸν ῥᾳδιέστερον παρεμπεσεῖται τοῖς σώμασιν, ἀραιῶν τῶν πόρων διὰ τὰς ἱδρωτοποιΐας ὄντων. Ubi tamen perperam SCRIPTUM Ἱδροτοποιεῖσθαι, ET Ἱδροτοποιΐα, ut et in VV. LL. [* Ἱδροποιὸς, Diosc. 3, 79. * " Ἱδροποτέω, ap. Max. Planud. Lex. 397. Herm. alphabeti ordo demonstrat leg. esse ἱεροποιέω. Cod. Paris. 2562. habet * ἱεροπρακτέω, quæ vox in Lexx. desideratur." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[* Ἄνιδρος, Hippocr. 399, 21.] " Διΐδρος, Gal. " Lex. Hippocr. exp. νοτερὰ καὶ διϊδροῦσα, Humecta " et persudans. Ubi etiam nota particip. διϊδροῦσα, " a VERBO Διϊδρόω, significante Persudo, ut Hippocr. " de Loc. in Homine, Ἥν τε διουρήσῃ, ἤν τε διϊδρώσῃ."

Καθίδρως, Suidæ κεκμηὼς, Lassus, Defessus, Fatigatus. Quem, ut loquitur Hom., κάματός τε καὶ ἱδρὼς γοῦναθ' ἵκετο: ut tepidi sudoribus effœti artus ap. Stat. Apud Hes. vero ultima brevi LEGITUR Κάθιδρος, exponentem itidem κεκμηώς. [LXX. Jerem. 8, 6. Ἵππος κάθιδρος ἐν χρεμετισμῷ αὐτοῦ.] Quomodo ET Δύσιδρος affertur pro Ægre sudans, Cui difficulter elicitur sudor. Sed mira videri queat ea vocalis longæ in ultima syllaba mutatio. [* Δυσίδρως, Theophr. de Sudor. 18. 20. * Εὐΐδρως, ibid. * Εὔϊδρος, 19. τὸ εὔϊδρον.]

[* Ἱδρώδης, Hippocr. Epid. 5. p. 1157. Ἦν δὲ καὶ ὑγιαίνων ἱδρώδης.]

Ἵδρωα, τὰ, Hippocrati aphorismo 21. l. 3. (p. 1248.) dicuntur Pustulæ quædam genitalium partium, summam cutim occupantes et exulcerantes: ortæ, ut ipsum nomen ostendit, ab earum partium sudore bilioso et mordaci, qui perfacile iis in partibus putrescens pruriginem movet, cutemque velut ulceribus exasperat. Gorr. At Celsus ἵδρωα interpr. Quidquid sudore hominem resolvit, ista Hippocratis verba, Τοῦ δὲ θέρους καὶ πυρετοὶ ξυνεχέες, καὶ καῦσοι, καὶ στομάτων ἑλκώσιες, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων, καὶ ἵδρωα, sic vertens, Æstas adjicit febres vel continuas vel ardentes, ulcera oris, cancros, et in ceteris quidem partibus, sed maxime obscœnis, et quidquid sudore hominem resolvit. " Apud J. Poll. properispomenωs scriptum " ἱδρῶα, quæ esse dicit ἐξανθήματα θερινά," [Sudamina, Æstates Plinio, cf. Triller. Opusc. 2, 317. 334.]

[* Ἱδρώτιον, dimin. ad ἱδρὼς, Hippocr. 1210.]

Ἱδρώω, SIVE Ἱδρόω, Sudo, Sudorem emitto, Sudore diffluo. Est autem illud primum mere Poëticum, posterius prosæ Scriptoribus cum Poëtis commune. Od. Δ. (39.) Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας: Il. Δ. (27.) Πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀτέλεστον Ἱδρῶθ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ, καμέτην δέ μοι ἵπποι; Xen. K. Π. 8, (1, 13.) Οὔτε αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον αἱρείτω: Ἑλλ. 4, (5, 7.) Μάλα ἰσχυρῶς ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ. Interdum cum accus. par-

tis sudorem emittentis. Aristot. Probl. 2, 31. Διὰ τί οἱ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας, τὸ δὲ πρόσωπον οὔ· ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ ἱδρούντων ἡμῶν μάλιστα μὲν τὸ πρόσωπον, ἥκιστα δὲ τοὺς πόδας; Sic Alex. Aphr. Probl. Ἔνιοι αἰδούμενοι ἱδροῦσι τὰς μασχάλας, ubi subaudiunt κατά. Affertur et ἱδροῦν ἐν τούτοις pro In his desudans: quæ verba Latina metaphoricam plerumque signif. habent. [" Ἱδρώω, Heroic. adesp. 24. Heyn. Hom. 6, 223. Ἱδρόω, ad Herod. 315. Ἱδρῶσαι, Heyn. l. c." Schæf. Mss. " Ἱδρώω, Opp. K. 1, 532." Wakef. Mss. Hippocr. de Aëre et Locis 17. ἱδρῴη, Theophr. de Sudor. 24=36. ἱδρῶσι. Cf. Ῥιγόω, et Buttm. Gramm. 241=506.] Ἵδρωσις, ἡ, Sudatio, ἵδισις. Exp. etiam Sudoris evocatio. [*Ἱδρωτήρ, *Ἱδρωτήριος, unde *Ἱδρωτήριον, τὸ, Gl. Sudatorium. *Ἱδρωτής, unde] Ἱδρωτικὸς, Sudator, Sudare solitus, Crebro sudans, ut ὑπνωτικὸς dicitur Dormitor. In VV. LL. vero non solum exp. Sudori patens, Sudatorius, sed etiam Sudorem movens; ut ὑπνωτικὸς quoque signif. interdum Somnum faciens s. concilians. " Activa signif. pro Sudorem " movens s. movere potens, Hippocr. περὶ Διαίτ. 3. " Τοῖσι χρίσμασι χρέεσθαι τοῖσιν ἱδρωτικοῖσι. Quo- " modo et Plaut. Sudatorias unctiones dicit." Ἱδρωτικῶς, Propense in sudorem. Aristot. Probl. 2, 40. Διὰ τί τῶν σωμάτων ξηροτέρων ὄντων τοῦ θέρους ἢ τοῦ χειμῶνος, ἱδρωτικωτέρως διακείμεθα τοῦ θέρους; Facilius sudamus æstate, In sudorem proniores sumus. [* Ἱδρωτὸς, unde *Ἀνίδρωτος, Qui corpus non exercet, Xen. K. Π. 2, 1, 14. Μήποτε ἀνίδρωτοι γενόμενοι — εἰσίοιεν: sed cf. Ἀνιδρωτί.] Ἀνιδρωτὶ, Sine sudore. Interdum vero e consequenti ponitur pro Sine labore; aut etiam Sine ullo negotio. Il. O. (228.) ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη. Xen. K. Π. (2, 1, 14.) Ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτί: [Remisse, Segniter, 2, 2, 17. Lente, Œc. 21, 2, 3. "Zeun. ad K. Π. 169. Act. Traj. 1, 215. ad Il. P. 363. 497. Heyn. Hom. 7, 46." Schæf. Mss.]

Ἀνιδρόω, Resudo, Denuo sudorem emitto. Animadverte autem esse in hoc ἀνιδρόω compositionem e præp. ἀνά: at in proxime præcedente adverbio ἀνιδρωτὶ, esse α priv. inserto ν, ad vitandam cacophoniam, ut in plerisque aliis ex illo compositis. [" Ad Timæi Lex. 147." Schæf. Mss. Hippocr. 120. 173. *Ἀνίδρωσις, 1236. Diosc. 1, 18.] Ἀφιδρόω, Desudo, Exudo, Sudorem emitto. Aristot. Probl. 2, 22. Διὰ τί ἀεὶ τοῦ σώματος ῥέοντος, καὶ τῆς ἀποῤῥοῆς γινομένης ἐκ τῶν περιττωμάτων, οὐ κουφίζεται τὸ σῶμα, ἐὰν μὴ ἀφιδρώσῃ; Nisi desudarit, s. sudorem emiserit. Pass. etiam aliquid dicitur ἀφιδροῦσθαι, quod sc. veluti sudor emittitur, s. quod defluit alicunde ut sudor. Diosc. 5, 2. Ἀφιδρούμενος ἰχὼρ, quod interpr. Exudans sanies. Ἀφίδρωσις, ἡ, Desudatio, Sudatio. Exp. etiam Sudoris evocatio. Cæl. Aurel. Chron. Pass. 2, 13. ἀφίδρωσιν interpr. Affectationem sudorum. [Plut. Symp. Q. 6, 8, 3. Aristot. Probl. 2, 6. Χρῆσθαι ταῖς ἀφιδρώσεσι. *Ἀφιδρωτὴρ, unde *Ἀφιδρωτήριος, Herodotus Oribasii p. 342. Matth. φάρμακα. *Ἐξαφιδρόω, Stob. Phys. p. 754. Νοστίμου αἵματος ἐξαφιδρουμένου.] Ἐνιδρόω, [Xen. Σ. 2, 18.] ET Ἐφιδρόω, Insudo. Posterius vero exp. etiam Sudore langueo, Sudo: [Hippocr. 118. 119.] ITIDEMQUE Ἐφίδρωσις, ἡ, Sudor, [Plut. Bruto 25. sed Corai. ἀφιδρ. restituit.] Ἐξιδρόω, Exudo; Exudo pro Veluti sudorem emitto, ut Alex. Aphr. Ὕδωρ ἐξιδροῖ. [" Ad Herod. 315." Schæf. Mss. * " Ἐξίδρωσις, Plut. 9, 740." Wakef. Mss. * " Συνεξιδρόω, Aristot. Probl. 13, 11. Διὰ τί τὰ πολλὰ τῶν μύρων συνεξιδρῶσαι δυσώδη;" Seager. Mss. * Καθιδρόω, Gl. Desudo.] Περιϊδρόω, Circumsudo, Sudorem undique effundo, Sudore diffluo. UNDE Περιΐδρωσις, Copiosa ejusmodi sudoris effusio dicitur, [" Diosc. 428." Wakef. Mss.] In VV. LL. autem perperam SCRIBITUR Περίδρωσις, quod exp. etiam Sudoris evocatio. " Συ- " νιδρόω, Consudo, Una sudo;" [Fatisco, Diod. S. 3, 28. p. 113, 28=194. * Ὑφιδρόω, Hippocr. 1076.]

Sequitur Ἶδος cum suis.

Ἶδος ejusd. cum ἱδρὼς signif. est, ejusdem etiam originis; nam ut illud ἱδρὼς ab ὕδωρ derivatur, ita hoc ἶδος ab ὕδος deducitur, mutata prima litera et spiritu. Non solum tamen signif. Sudor, ἱδρὼς, sed etiam denotat τὸ θερινὸν κατάστημα, ut Eust. tradit, i. e. Æstivam aëris constitutionem: ea autem est sicca et calida, vel potius fervida: quemadmodum Hes. quoque ἴδεος exp. πνίγους, æstus adeo vehementis ut tantum non suffocet. Sic Suid. ἴδει etiam ipse exp. non modo ἱδρῶτι, verum etiam θέρει, Hesiodum ita usurpasse annotans. Est autem Hesiodi locus, cujus meminit, Ἀ. 397. Ἴδει ἐν' αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα σείριος ἄζει. [Dionys. P. 966. ἴδεϊ θαλπομένοισι.]

Ἰδάλιμος, Æstuosus, Sudorificus: ἰδάλιμον καῦμα, τὸ ἱδρωτοποιὸν, Hes., procul dubio respiciens ad Hesiod. Ἔργ. 2, (33.) Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο Καύματος ἰδαλίμου. Itidem Suid. ἰδάλιμον esse dicit τὸ καυστικόν. Eidem est τὸ εὐειδὲς, Speciosum, ut et Hes. Sed tunc ab εἴδω, s. ἰδάλλομαι aut ἰνδάλλομαι derivatum esse sciendum est, et scribi etiam εἰδάλιμον. Rursum Suidæ ἰδάλιμος est ὁ ἱδρὼς, Sudor. Hesychio vero etiam ὄρνις ποιὸς, Avis quædam: ap. quem in præcedente signif. SCRIPTUM Ἰνδάλιμος et Ἰνδάλιμον, sed non suo loco, i. e. in quo non servata est series alphabetica. [" Græv. Lectt. Hes. p. 556." Schæf. Mss. " Africanus Cest. 290. Βλεπέτω δὲ τὸ ἄγγος * ὑδριμόρατος ἥλιος, pro * ἱδριμόρατος, s. * ἰδιμόρατος, idem significante quod ἰδάλιμος." Schn. Lex.]

Ἰδίω, Sudo, i. q. ἱδρόω, ut Erot. quoque ap. Hippocr. ἰδίειν exp. ἱδροῦν. Aristot. H. A. 3. Ὥστε ἤδη τινὲς ἴδισαν αἱματώδη ἱδρῶτα. [" Heringa Obs. 45. Timæi Lex. 147. et n., Valck. Anim. ad Ammon. 38. ad Od. Υ. 204. Brunck. Aristoph. 2, 169. Kuster. 105. Lucian. 2, 323." Schæf. Mss. Hippocr. 606, 42. Od. Υ. 204. Ἴδιον, ὡς ἐνόησα: vide nott. Ἰδίει, Hesych. ἱδροῖ, ἀγωνιᾷ, δέδοικεν.] " Εἰδίω, Eid. ἱδρῶ, " ἀγωνιῶ, Sudo, Sum in agone. Quod et per simplex " ι scribitur." Ἴδισις, εως, ἡ, i. q. ἵδρωσις, Sudatio. Pro Sudor legitur ap. Aristot. Probl. non semel, teste Bud. [Vide Ἵδρωσις. * Ἴδισμα, Suid. 2, 94.]

Ἀνιδιτὶ, i. q. ἀνιδρωτὶ, Citra sudorem, Sine sudore, labore et negotio, ap. Plat. de LL. 4. p. 238 (=718.) teste Bud. [" Ad Timæi Lex. 147. Act. Traj. 1, 215." Schæf. Mss.] At in VV. LL. perperam, ut opinor, est SCRIPTUM Ἀνιδριτὶ, UT ET Ἱδρίω perperam pro ἰδίω. NEC NON Ἰδίζω eadem perperam constituunt thema aoristi ἴδισα.

[* " Ἀνιδίω, ad Timæi Lex. 147." Schæf. Mss.] Ἐξιδίω, i. q. ἐξιδρόω, Exudo. Per jocum vero ἐξιδίσαι dicit Aristoph. pro Liquidum emittere stercus veluti sudorem, Ὄρν. (791.) Εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν, Οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτατο, nimirum εἰ πτερὰ ἔφυσεν, Schol. exp. ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησε. [" Ad Timæi Lex. 147. ad Od. Υ. 204. Brunck. ad Aristoph. l. c. Alvum exonero, Crusius ad Suet. 154." Schæf. Mss. *Ἐπιδίω, unde] " Ἀνεπιδίω, Resudo, Sudorem refun- " do; interdum et Emano in modum sudoris. Plut. " [Antonio p. 1727.] Τῶν δὲ λιθίνων ἀνδριάντων ἑνὸς " ἱδρὼς ἀνεπίδιεν ἡμέρας πολλάς." [* Κατιδίω, Gl. Desudasco.]

" Εἴδιον, νενοτισμένον, ὑγρὸν, Hes. Humectum, " Udum."

Φ

' [Φ, qua nota tachygraphica significetur, ad Greg. Cor. 484.: qua nota significetur in numis aliisque monumentis antiquis, itemque in Codd. vetustis, 737.: nota numeralis, confusum cum compendio verbi φασὶν, 850.: pro θ, 614. 661.: in β, 285.: in π, 344.: in ψ, 484.: conf. c. θ, 525.: cum θρ, 737. 764.: cum ρ, 732. 737. 848.: cum φρ, 747.: cum ψ, 737. In numeris notat Quingenta, at cum lineola inferne apposita, ͵φ, Quingenta millia: φ' et ν' conf., Valck. Schol. in N. T. 2, 325. Φ et Π alternant, Lobeck. Phryn. 113. 399. Vide Quintil. 1, 4, 14. et Gesner.]

ΦΑΓΩ, VEL Φήγω, Edo, Comedo. Utrumque enim thema (sed inusitatum, ut opinor,) statuitur ab Eust. Od. O. p. 1784. ubi scribit, Τοῦ δὲ φαγεῖν προσεχὲς μὲν θέμα τὸ Φήγω ἢ Φάγω· πρωτόθετον δὲ, τὸ Φῶ, ἤγουν φονεύω, συντρίβω, κλῶ, θλῶ· ἀφ' οὗ καὶ ἄλευρον μυλήφατον. Alibi autem, sc. p. 1859. vult infin. φαγεῖν esse a secundo futuro φαγῶ: quod in verbum præsentis temporis transiens formet φάγημα. Alii tamen φαγεῖν esse volunt infin. aoristi posterioris ἔφαγον: cujus certe frequens est usus, sicut et illius infinitivi. Od. Ξ. (135.) Ἤ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες: Ω. (253.) Ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε: Ο. (377.) Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε: Σ. (3.) Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. Ubi animadverte, præponi verbum, quod Edere signif., ei quo significatur Bibere. Sic autem et in soluta oratione solet potius φαγεῖν præponi, si bene memini: quod et in sequentibus ll. videre est. Isocr. Areop. (18.) Ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε. Æschin. c. Ctes. Καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες καὶ ἔπιες, καὶ ἔσπεισας. Aristot. Polit. 7. Ἀπεχόμενον δὲ μηθενὸς, ἂν ἐπιθυμήσῃ τοῦ φαγεῖν, ἢ πιεῖν, τῶν ἐσχάτων. Dicitur autem δεινὸς φαγεῖν, vel ἀγαθὸς φαγεῖν, Qui est edax, sicut δεινὸς πιεῖν, Qui est bibax. At in constructione dicunt πιεῖν οἶνον et πιεῖν οἴνου. Sed hæc cum gen. constructio, esse Attica putatur; ac certe ap. Atticos Scriptt. crebra est: quam nos itidem in verbis nostris Manger et Boire, i. e. φαγεῖν et πιεῖν, usurpamus, dicentes Manger du pain, et Boire du vin, qui alioqui et altera utuntur: Aristoph. Σφ. (1358.) Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην, ubi observa addi et præp. ἐκ cum suo gen. sicut Latine dixeris, Edere panem ex aceto. Legitur ETIAM Φάγομαι fut. med., pro φαγοῦμαι, sicut πίομαι dicitur pro πιοῦμαι, unde φάγεσαι ap. Luc. 17, (8.) Καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι, ἕως φάγω καὶ πίω· καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ: [vide Valck. Schol. "Φάγω, Wessel. ad Herod. 104. Φαγεῖν, Phryn. Ecl. 144. Jacobs. Anth. 10, 217. 230. 266. De morbis, Wakef. S. Cr. 3, 157. Cum gen., Wakef. ad Mosch. 3, 78. ad Lucian. 1, 117. 496. Græv. Lectt. Hes. 564. Ἔφαγον σῖτον, Thom. M. 351. 499. Wakef. Eum. 106. Brunck. Aristoph. 3, 64. Φαγεῖν κρέως, κρέας, ad Mœr. 165. Toup. Opusc. 1, 531. 2, 290. Koen. ad Greg. Cor. 51(=123. Schæf.) Φάγομαι, Phryn. Ecl. 144(=327. Lob.) Thom. M. 265." Schæf. Mss. Ἐφάγον, Dorice, ad Greg. Cor. 316. 657.]

Φάγημα, τὸ, Id quod comeditur, Esculenta s. Edulia. Apud Suid. Φορτίον χλωρῶν ἀκανθῶν, ἃ καμήλοις ἐστὶ φαγήματα, i. e. βρώματα. A φαγῶ, ut τράγημα a τραγῶ, Eust. [" Ad Mœr. 274." Schæf. Mss. "Athen. 91. Ὦ φάγημα μιαρόν; O scelestum edulium!" Schw. Mss.]

Φαγήσια, ET Φαγησιπόσια, τὰ, Festa quædam in quibus cibo potuque ad satietatem usque exhilarabantur, ut ex Athen. 7. init. discimus, Ἐπιτελουμένου δὲ ἤδη τοῦ δείπνου, τῶν φαγησίων ἑορτὴν συντελεῖσθαι

A νομίσαντες οἱ κυνικοὶ, πάντων μᾶλλον ηὐφραίνοντο. Dicitur etiam sing. NUM. Φαγησία, ET Φαγησιποσία, (subaudito ἑορτὴ), vel etiam addito,) sicut non solum ἱερομήνια, sed etiam ἱερομηνία. Apud Athen. l. c. Προβάλλω σοι παρὰ τίνι εἴρηται Φαγησία ἑορτὴ καὶ Φαγησιποσία. Ibid. locum quendam e Clearcho citat, ubi dicit hoc festum exolevisse. Derivantur a 2 pers. præt. perf. pass., unde deducere possumus ETIAM Φάγησις, ἡ, Comestio, Voratio. [" Φαγήσια, Casaub. ad Athen. p. 2." Schæf. Mss. " Φαγησιπόσια, Eust. Od. 249, 50." Wakef. Mss.]

Φαγέσωρος a Comicis dicitur ὁ ἄπληστος, ejusque γαστὴρ, φαρμακῖτις, J. Poll. 6, (42.) ubi etiam addit, eundem τὸν περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστον, vocari κάβασον: Lat. Edonem et Comedonem appellant. Sonat autem ἄπληστος Inexplebilis, Cujus voracitas cibo expleri nequit, qualis ERAT Φάγων ille, de quo Fl. Vopisc. in Aureliano (50.) Vehementissime autem delectatus est phagone, qui usque eo multum comedit, ut uno die ante mensam ejus aprum integrum,

B centum panes, vervecem et porcellum comederit; biberet autem, infundibulo apposito, plus orca. Est autem h. in l. observanda etiam Phagonis appellatio. [" Φαγέσωρος, Steph. Præf. in Gloss." Schæf. Mss. * Φαγὼν, όνος, ὁ, plur. Φαγόνες, Hesychio σιαγόνες, γνάθοι.]

Φάγαινα ET Φαγέδαινα, ἡ, est νόσος * λιμικὴ, inquit Suid.: Ammonius inter φάγαινα et φαγέδαινα discrimen facit, dicens φάγαιναν esse τὴν μετὰ τὰς νόσους πολυφαγίαν, φαγέδαιναν vero, φῦμα ἀνήκεστον: quod perpetuum non est; nam φαγέδαινα de Ulcere solum, sed de Stomachi quoque affectu dicitur. Eo enim nomine τὴν κυνώδη ὄρεξιν quidam appellant, cum stomachus vehementer appetens cibum, immodice sumit, nec satiari vorando potest. De quo Plin. 26, 11. Phagedænis (quod nomen sine modo edentium est, et alias ulcerum) tithymalli medentur cum sesamis. Idem aliquando distinctionis gratia Ulcerum phagedænas dicit. Gal. 3 Comm. in 6 Epid. Aphor. 37. Τινὲς γεμὴν ἤκουσαν φαγεδαίνας, τὰς τῶν πολλῶν

C βρωμάτων ἐδωδὰς, quas ibid. ἀμέτροις ὀρέξεις σιτίων appellat: Defin. Med. Φαγέδαινά ἐστι κατασκευὴ, καθ' ἣν ὀρεγόμενοι πολλῆς τροφῆς καὶ λαμβάνοντες ἄμετρον, οὐ κρατοῦσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐξεράσαντες, πάλιν ὀρέγονται. Cæl. Aurel. Chron. 3, 3. Est etiam phagedæna e stomachi passionibus, qua affecto sequetur cibi vehemens appetentia, quam Græci ὄρεξιν appellant, et coacervata accipiendi cupiditas, et immasticata transvoratio. Utitur hoc vocab. Hippocr. quoque Epid. 6. Aphor. 37. Οἱ αἱμοῤῥοΐδας ἔχοντες, οὔτε πλευρίτιδι, οὔτε περιπνευμονίῃ, οὔτε φαγεδαίνῃ ἁλίσκονται. || De Ulceribus quoque dicitur, et quandoque generaliter designat Omnia ulcera quæ semper majora et deteriora fiunt, cujusmodi sunt Telephia et Chironia, simulque subjectam carnem cum cute corrumpunt, ut ab herpetibus φαγέδαιναι distinguantur, qui summam tantum cutem infestant. Juniores tamen, inquit Gal. Comm. Aphor. 45. l. 6., quædam ulcera speciatim φαγέδαιναν appellarunt, eamque ab aliis distinxerunt. Est autem ulcus tumidum, profundum, vicinas par-

D tes erodens; in phagedæna enim ulceri tumor conjunctus est, ulceris ipsius labra circumstans, eoque differt inter cetera ἀπὸ τῆς νομῆς, quæ sine tumore exedit. Profundum autem est, h. e. cum cute subjectam etiam carnem attingit; eoque ab herpete distinguitur, qui solius cutis exulceratio est. Id quia pergere pascendo solet ab ægris particulis ad eas quæ integræ sunt, atque harum semper aliquid ægris adjicere, φαγεδαίνης nomen sortitum est. Hæc inter alia Gorr., ap. quem plura de causis hujus mali. J. Polluci 4.

c. pen. Φαγέδαινα est ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα, (pro quo reponitur διαδύουσα,) ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα. Apud Corn. Cels. 6. caput quoddam inscribitur De Phagedænæ in Cole nascentis Curatione, ubi ipse ait, Id genus cancri, quod a Græcis φαγέδαινα nominatur. Plin. 20, 5. et 28, 18. ulcerum phagedænas dicit: ad differentiam præcedentis phagedænæ. Æsch. Philoct. Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός: pro quo Eur. itidem in Philoct. Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός. || Transfertur ab hoc ulcere ad favorum quendam morbum. De quo Colum. hæc scribit, R. R. 9, 13. loquens de apibus, Sæpe etiam vitio, quod Græci φαγέδαιναν vocant, intereunt. Siquidem cum sit hæc apum consuetudo, ut prius tantum cerarum confingant, quantum putant explere se posse: nonnunquam evenit ut consummatis operibus cereis, examen conquirendi mellis causa longius evagatum, subitis imbribus aut turbinibus in sylvis opprimatur, et majorem partem plebis amittat: quod ubi factum est, reliqua paucitas favis complendis non sufficiat: tunc quæ vacuæ cerarum partes, computrescant, et vitiis paulatim serpentibus, corrupto melle ipsæ quoque apes intereant. [" Φάγαινα, Thom. M. 881. Ammon. 142. Valck. Anim. 224. Wakef. S. Cr. 3, 155. Φαγέδαινα, ibid. Jacobs. Anth. 8, 96. 9, 498. Dawes. M. Cr. 524. Thom. M. l. c. Heyn. Hom. 4, 380. Ammon. l. c. Valck. l. c. Diatr. 126." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Φαγεδαινικὸς, ut ἕλκη, Diosc. 2, 99. Ulcera quæ Phagedænica vocantur, Plin. 24, 4. [* Φαγεδαινόω, Consumo, Perdo; Aqu. Deut. 7, 23. Φαγεδαινόομαι, Ulcere laboro, Hippocr. Epidem. 4. p. 748., 5. p. 782. Lind. =214. 245. Foës. * Φαγεδαινάω, Inc. 1 Sam. 16, 10. ἐφαγεδαίνησαν. * " Φαγεδαίνημα, Pallad. de Febr. p. 26." Kall. Mss.]

Φάγος, Vorax, Edax, Comedo: ἄνθρωπος φάγος, ap. Matth. et Luc. [7, 34. " Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss. Φάγος, φαγὸς, Lobeck. Phryn. 434.]

Ἀδηφάγος, cum suis derivatis, Ἀδηφαγία et Ἀδηφαγέω, posui in Ἄδην.

[* " Ἀκριδοφαγέω, Basil. Epist. 42. T. 3. p. 128." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Ἀναγκοφάγος, Qui necessitate coactus comedit, ut athletæ. Ἀναγκοφαγία, ἡ, Comedendi necessitas, Cum quis comedere cogitur, Victus athleticus. Arist. Polit. 8, 3. Τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις [al. * ξηροφ.] καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν. [" Athletis non modo Cibi genus atque copia, verum etiam horæ, quibus eum sumerent, erant præscriptæ; unde factum, ut Græcis dicatur ἀναγκοφαγία. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. 2, 40. Vide Epictet. Man. 35." Seager. Mss. " Casaub. ad Athen. 97." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 163." Wakef. Mss.] Ἀναγκοφαγέω, Coactus comedo, Liberaliore victu uti cogor, ut athletæ. Ἀναγκοφαγεῖν, inquit Hes., πρὸς ἀνάγκην ἐσθίειν· ὅπερ ἀθληταὶ πάσχουσιν: coguntur enim cibo uberiore uti, quo corpus firmius reddatur. At Theopomp. ap. Longin. περὶ Ὕψους dicit, (31, 1.) Δεινὸς ὢν ὁ Φίλιππος ἀναγκοφαγῆσαι τὰ πράγματα: sc. ἀναγκοφαγῆσαι τὰ πράγματα accipiens ἐπὶ τοῦ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος: atque iis verbis ἐνάργειαν quandam inesse, ideoque immerito a Cæcilio reprehensa esse dicit. [" Toup. ad Longin. 337. ad Xen. Mem. 3, 14, 3." Schæf. Mss. * Αὐτόφαγος, Hes. v. Αὐτόφορβος.]

Βουφάγος, Vorax, Edax, Comedo, Edo; q. d. Qui bovem una cœna absumserit; vel ab epitatica particula βου. In Epigr. est Epith. Herculis, qui et Βουθοίνας vocatur. Dicitur etiam esse Nomen fluvii in Arcadia a Buphago heroë appellati. Lucian. 2, 401. " Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 8, 86. 301. Gesner. Ind. in Orph." Schæf. Mss. Cf. Βιοφάγος. * Βραδυφάγος, unde * " Βραδυφαγέω, Antioch. Hom. 7. Coteler. ad Const. Apost. 5, 18." Kall. Mss. * Βραχυφάγος, * Βραχυφαγέω, unde * " Βραχυφαγία, Schol. in Jo. Climac. 214." Boiss. Mss. Thalassius Cent. 4, 31.]

A Δριμυφάγος, Qui acribus vescitur, acrium esu delectatur. Unde Δριμυφαγία, ἡ, Acrium ciborum esus; Vomitus acrium ciborum esu provocatus, quod sanationis genus Empiricis erat usitatum. Diosc. 2, 33. de conditanei thynni carne, quæ ὠμοτάριχος nominatur, Εἰς τὰς δριμυφαγίας μάλιστα ἁρμόζει, Ad vomitiones quæ ciborum acritudine quæruntur, accommodatissima, ut nonnulli interpr. Alias δριμυφαγία pro Cibo acriori usus est Cæl. Aurel. Chron. 3, 2. de stomachicis, Dehinc adhibenda recorporatio, quam Græci μετασυγκριτικὴν vocant, ex acriori cibo, quem Græci δριμυφαγίαν appellant, ex aqua capparis confecto et aceto et sale et cepe. Et Δριμυφαγέω, Acribus vescor, Acriori cibo utor.

Μονοφάγος, Qui solus cibum capit. In Ægina autem μονοφάγοι dicti fuerunt quidam, quod suos propinquos e bello reversos convivio excepissent, ceteris, qui suos in bello peremtos lugebant, non invitatis: qua de re plura ap. Plut. Probl. Hell. 537. meæ Ed.: et Erasm. in Prov. Μονοφάγοι: quod in eos dici

B posse scribit, qui sordidi sunt et inhospitales, nec quenquam invitant ad convivium. [Vide Μονοφαγέω.] Unde Μονοφαγίστατος, ap. Aristoph. Qui maxime et supra quosvis alios talis est, ut solus cibum sumat: [Λ. 923.] Μονοφαγέω, Solus comedo, Neminem ad cœnam invito. Athen. (8.) Τὸ μονοφαγεῖν ἐστὶν ἐν χρήσει τοῖς παλαιοῖς. Ibid. ex Antiphane, Μονοφαγεῖς ἤδη καὶ βλάπτεις ἐμέ. Ibid., præcedentis μονοφάγος exemplum addit ex Amipsia, Ἔρρ' ἐς κόρακας, μονοφάγε καὶ τοιχωρύχε. Diversa consuetudo ap. Romanos fuisse creditur, ut et vox Latina Cœna innuere videtur, indicans τὴν ἐν τῷ συσσιτεῖν κοινωνίαν. Qua de re Plut. Symp. 8, 6. Τὸ μὲν γὰρ δεῖπνόν φασι Κοῖνα διὰ τὴν κοινωνίαν καλεῖσθαι· καθ' ἑαυτοὺς γὰρ ἠρίστων ἐπιεικῶς οἱ πάλαι, συνδειπνοῦντες τοῖς φίλοις. Synonymum vero huic μονοφαγεῖν est μονοσιτεῖν: quibus opp. συσσιτεῖν. [" Casaub. ad Athen. 27. 95." Schæf. Mss.] At Μονοφαγία, ἡ, Solum comedere, Sine conviva cœnare, τὸ μονοσιτεῖν, s. μονοφαγεῖν, [" Casaub. ad Athen. 95." Schæf. Mss.]

C Οἰσοφάγος, Gula, Meatus a faucibus in ventriculum, duabus tunicis constans, per quem cibus et potus in ventriculum descendunt. Sic dictus est quod ea ferat, quæ eduntur; est enim via cibi. Gal. vero in Lex. Hippocr. annotat οἰσοφάγον ab Hippocr. dici Os ventriculi, τὸν τῆς γαστρὸς στόμαχον. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide et de tunicis οἰσοφάγου. Hesychio idem est cum βρόγχος, Suidæ idem cum λαιμός. Aristot. H. A. Ἐντὸς δὲ τοῦ αὐχένος ὅ, τε οἰσοφάγος καλούμενός ἐστιν, ἔχων τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενότητος: de Part. Anim. Ὁ δὲ οἰσοφάγος ἐστὶ, δι' οὗ ἡ τροφὴ πορεύεται εἰς τὴν κοιλίαν· ὥσθ' ὅσα μὴ ἔχει αὐχένα, οὐδ' οἰσοφάγον ἔχουσιν ἐπιδήλως.

Παμφάγος, Qui omnia devorat, Comedo, Edo, Helluo: Omnivorus e Plinio interpretari possumus. Eur. Med. (1187.) παμφάγον πῦρ: a Latinis quoque Edax ignis dicitur. Item Nomen canis ap. Ovid. Met. 3. Pamphagi sunt etiam populi quidam. Plin. 6, 30. Agriophagi, pantherarum et leonum carnibus maxime viventes: Pamphagi, omnia mandentes:

D Anthropophagi, humana carne vescentes. Ubi παμφάγοι non in malam partem accipitur, ut cum Alcman se παμφάγον vocat, i. e. Comedonem et helluonem; sed simpliciter pro Omnibus vescentes, sicut et ζῶα παμφάγα, Quæ obvia quæque comedunt. Aristot. Polit. 1. Διὰ τὸ τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ, καρποφάγα, τὰ δὲ, παμφάγα αὐτῶν εἶναι. Plut. (8, 632.) Παμφάγα τε ὄντα καὶ πάσης ἁπτόμενα τροφῆς, ut corvi, cornices: [9, 765. " Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 11, 138. * Παντοφάγος, Anthol. Pal. 1, 596. ad Charit. 244. ad Diod. S. 1, 223." Schæf. Mss. Greg. Naz. Epigr. 172. Muratof. πῦρ. " Const. Manass. Chron. p. 75. 122." Boiss. Mss. * Παντοφαγέω, unde * Παντοφαγία, Joseph. de Macc. 2.]

Πολυφάγος, Qui multum comedit, Edax, Vorax, Helluo, [Hippocr. 358, 19. Athen. 415. Schol. Aristoph. Εἰρ. 28. Ὀρν. 1065. Θ. 61. * Πολυφαγέω, Eust. Od. A. p. 14, 8. 24, 31.] Πολυφαγία, ἡ, Multus cibi usus, Edacitas, Voracitas, [" Valck. Anim. ad Ammon. 224. Schæf. Mss. Athen. 149. 401. 411.

415. 417. Schol. Aristoph. Ἱππ. 327. Ὄρν. 289.] Ὠμοφάγος, Crudivorus, Crudis cibis vescens, i. q. ὠμόσιτος. Il. E. (782.) et O. (592.) λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι, Crudivoris leonibus: Π. (157.) λύκοι ὡς Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρέναι ἄσπετος ἀλκή. Gaza ap. Aristot. vertit Carnivorus. Exp. etiam Sanguinarius. [Xenocr. 179. Ed. Cor. "Jacobs. Anth. 10, 391." Schæf. Mss. * Ὠμοφαγέω, Geop. 19, 2, 13.] "Ὠμοφαγία, Crudorum voratio, Crudis vesci s. victitare," [Clem. Alex. Cohort. 9.]

[* Φαγὰς, s. Φαγᾶς, ὁ, Cratinus Phrynichi p. 190=433. Lob. "Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss. "Suid. 1, 680. Ἐδός· ὁ φαγᾶς: quem locum miror ita intactum protulisse Lobeck., cum in Wolfii Anal. Liter. 3, 55. in vocis φαγᾶς accentum accurate inquireret. Corrigendum enim ἐδωδὸς pro voce ἐδὸς, quæ omni auctoritate carens nauci esse videtur. Illam vocem Lexicis ex Hippocr. vindicavi in Libello, Observations sur une Nouvelle Traduction Françoise d'Hippocrate des Airs, des Lieux, p. 12. Par. 1818. =Millini Annales Encycl. 1818. Mens. Aug. p. 346." Osann. Auct. Lexx. Gr. 162.] "Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, "Avis nomen est quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα, fortassis "ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν, inquiunt Aristoph. Schol. "(Ὄρν. 288.) et Suid. qui etiam addunt, cum περισπᾶται, esse Nom. propr.; cum βαρύνεται, esse "ἐπίθετον. Hoc autem nomine κωμῳδεῖσθαι τὸν "Κλεώνυμον, ὡς πολυφάγον, ὅτι κάτω νεύων ἔτρωγε. "Malim dicere Avem quandam et ab ea Cleonymum "vocari κατωφαγᾶν, quod semper esset capite in "terram dejecto et voraret. Lat. Lurconem et Co-"medonem dicunt; sed non tam significanter." [Phryn. l. c.]

[* Ἀποφάγω, Aristoph. Ἱππ. 495. ἀποφαγών.] Διαφάγω, Peredo, Exedo, Edendo s. Exedendo absumo, i. q. διαβιβρώσκω. Gal. de LL. Aff. 3. Ἕα ἕως ἂν τὸ ἐμποδίζον διαφάγῃ. Et Philo de Mundo, Ὅταν ἐρπινώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, Cum ærugo gliscens exest. [Dio Cass. 72, 21. Theophr. Char. 16, 2.] Ἐκφάγω, Exedo: ἐξέφαγε, J. Poll. 6, c. 7. [Antip. Sid. 50. Πάντα—συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος. "Jacobs. Anth. 8, 52. ad Diod. S. 2, 305." Schæf. Mss.] Ἐμφάγω, Ori inditum deglutio, Comedo: ἐμφαγεῖν, Vesci, Comesse. ["Jacobs. Anth. 6, 239. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9. p. iv. Longus p. 96. Vill., Valck. Phœn. p. 276." Schæf. Mss.] Ἐπιφάγω, Post aliquid edo, Superedo: Plin. ut Allium edentibus, si radicem betæ superederint, odorem extingui. Item, Ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, Una cum pane vescor: synonymum verbo ἐποψάομαι. Sic J. Poll. 6, c. 7. scribit ἐπιφαγεῖν veteres dixisse τὸ ἐπὶ τῷ ἄρτῳ ὄψον ἐσθίειν. ["Geop. 1043. Stob. 541." Wakef. Mss.] Καταφάγω, Peredo, simpliciter Edo, Devoro, i. q. κατεσθίω. Athen. (412.) Τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν, Taurum devorasse: (85.) ex Epicharmo, ὄστρεα συμμεμνκότα, Τὰ διελῆν μὲν ἐντὶ χαλεπὰ, καταφαγῆν δ' εὐμαρέα. Aristoph. Πλ. (1138.) Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας. Dicitur et κτήματα s. οὐσίαν aliquis καταφαγεῖν, quomodo et Numos suos comedere, Bona comedere, Patrimonium comedere dicit Cic.: pro Absumere per luxum, Abligurire, κατοψοφαγεῖν, ut Æschin. loquitur. Od. O. (12.) μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι Κτήματα δασσάμενοι: de procis, de quibus Horat. Fruges consumere nati. Athen. (166.) εἴ τις πατρῴαν παραλαβὼν Γῆν καταφάγοι. Idem etiam οὐσίαν πατρῴαν s. τὰ πατρῷα καταφαγεῖν dicit. Pass. καταφάγομαι per fut. exp. Devorabo. ["Καταφάγω τινὰ, Bona alicujus absumo, Suid. v. Νάννιον, coll. Athen. 13, 57. ubi ἐξαναλῶσαί τινα ponitur." Schleusner. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 333. Longus p. 90. Vill. Segaar. in Daniel. 74. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Consumo, Absumo, Valck. Hipp. p. 233." Schæf. Mss.] Καταφαγὰς, Comedo, Helluo. Citat J. Poll. (6, 40.) e Myrtilo Comico, nec non ex Æschylo; rejicit tamen ut vocab. παμπόνηρον. ["Steph. Præf. Glossar. Phryn. Ecl. 190(=433. Lob.) Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss. Menander ap. Bekk. Anecd. 105. Lobeck. ad Phryn. l. c. scribit καταφαγᾶς, ut simplex φαγᾶς: cf. Wolf. Anal. 3, 54. et Κατωφαγᾶς. * Ἐγκαταφαγεῖν φάρμακόν τι, Sextus Diss. Dorica 3. in Galei Opusc. Myth. 717.] Συγκαταφάγω, Una, "Simul" comedo, devoro, ["Julian. Misopog. 338." Boiss. Mss. Plut. Thes. p. 20. LXX. Esai. 9, 18. συγκαταφάγεται.] "Παραφαγεῖν, Comedere, Circum-"rodere, Adedere, Arrodere. Metaph. Diog. L. "Aristippo Cyrenaico (p. 119.) Ὁ δὲ Τίμων παρέφα-"γεν ὡς θρυπτόμενον, Rosit carpsitque. Sic Terent. "Eun. At ego pro isthoc hunc comedendum et de-"ridendum vobis propino. Horat. Epist. ad Loll. "Dente Theonino cum circumroditur: Serm. 1, 4. "absentem qui rodit amicum. Cic. In conviviis ro-"dunt, in circulis vellicant. Itidem et παρατρώγειν "usurpatur." [* Περιφάγω, Diod. S. 5. p. 215, 8.] "Προφαγεῖν, Præcomedere, In cibo præsumere, "Ante alia edere. Athen. 3. Οὐ προήεσαν τῶν οἰκιῶν "πρὶν φαγεῖν πήγανον· τοῦτο γὰρ τοὺς προφαγόντας μη-"δὲν πάσχειν." [Geop. 12, 13, 12. προφαγὼν θρίδακος. "Diocles Epist. ad Antig. 3." Boiss. Mss.] Προσφάγω, Pani additum comedo, Cum pane vescor, i. q. ἐπιφάγω. UNDE Προσφάγιον, τὸ, Quo cum pane vescimur, i. q. ὄψον, προσόψημα, ἐπόψησις, Obsonium et panis condimentum. Eust. 867. Ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς προσοψήματος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κοινῶς προσφαγίου, τὸ Ὀψάριον λέγεται: [Schol. Il. I. 489.] Itidem Suidas, Ὄψον πᾶν τὸ προσόψημα ἢ προσφάγιον. Similiter et Hes. Ὄψον, προσφάγιον. Hoc alioqui vocab. neuter in serie alphabetica in numerum eorum quæ exponuntur retulit: unde conjicere licet plebeium fuisse, aut vetustioribus Græcis incognitum. Extat tamen ap. Jo. cap. ult. [5. Gl. Pulmentum, Pulmentarium. "Thom. M. 668. Phryn. Ecl. 206. ad Mœr. 274. * Προσφάγημα, ibid." Schæf. Mss. Æsop. Fab. 35. August.] Συμφάγω, Una comedo, i. q. συγκαταφάγω, sicut συγκατακλίνω et συγκλίνω synonymως usurpatur: συμφάγῃ, Una ederit, Plato de LL. Et συνεφάγομεν, Una edimus. [Schleusn. Lex. N. T.]

[* Φάγιλος, ὁ, Agnus, cum edulis esse incipit, Plut. 7, 180. Φάγιλον δέ φησιν Ἀριστοτέλης, τὸν ἀμνὸν εἶναι. Hes. * Φαγηλός· ἀμνός. * Φαγαλός· χείμαρρος, leg. χίμαρος.]

"Φαγύλιον, Marsupium, Suid." ["Ad Mœr. 96." Schæf. Mss.] "At Hes. habet Φάγυλλοι, quod exp. "et μαστοὶ et μάρσιπποι."

[* "Φάγιον, Valck. ad Il. 22. p. 68." Schæf. Mss.]

ΦΑΓΡΟΣ, ὁ, Cretensium lingua dicitur ἡ ἀκόνη, i. e. Cos, quia ferrum acuens adedit. Athen. (327.) Ἔστι δὲ καὶ γένος λίθου φάγρος· ἡ γὰρ ἀκόνη κατὰ Κρῆτας φάγρος, ὥς φησι Σιμμίας. || Nomen piscis, qui et ipse ab edacitate s. voracitate nomen id sortitus videtur, de quo multa Athen. l. c., ubi hæc inter alia extant exempla edacitatem ejus innuentia: Amipsias, σελάχοις τε καὶ φάγροις ἔσῃ βορὰ, Epicharm. φάγροι τε καὶ λάβρακες. Phager Plinio quoque non incognitus. [Gl. Φάγρος, ἰχθὺς, Dentatus, Barbulus, Puellius, Dentex. "Valck. Phœn. p. 128." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 140. Vide Λεπιδωτός. * Φάγωρος, Hesychio ἰχθὺς ποιὸς, ubi v. nott.: cf. Strab. 17. p. 1179. * Φαγρώριος, ὃν καὶ φάγρον καλοῦσιν, al. * φραγώριος.]

ΦΗΓΟΣ, ἡ, Fagus, dicta a φαγεῖν, διὰ τὴν πάλαι ποτὲ βαλανηφαγίαν, Eust. Il. Π. (767.) Φηγόν τε μελίην τε: Η. (60.) Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διός: erat enim fagus sacra Jovi. Itidem E. (693.) Εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ. Plut. (8, 539.) Φηγοῦ κλώνιον. Sunt qui scribant φηγὸν a Theophr. vocari eam arborem, quæ Latinis Esculus nominatur, Speciem quercus, cujus glans dulcis est et edulis: Fagum vero ab eo dici τὴν ὀξύαν. || Φηγὸς dicitur Ipse etiam fructus, sicut ἐλαία itemque βάλανος tam Arborem quam Fructum significant: i. e. Glans fagea, ut Plin. Alia fageæ glandi figura, alia quernæ. Athen. (54.) Τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶ λιπαρὰ τῇ φύσει, καθάπερ ἀμυγδάλαι τε αἱ ξηραὶ καὶ Διὸς βάλανοι· τὰ δὲ, σκληρὰ καὶ στρυφνὰ, καθάπερ αἵ τε φηγοὶ καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον γένος. Itidem Plato de Rep. 2. τραγήματα recensens suorum civium, Καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Aristoph. vero φηγὸν περιεσταλμένως appellat τὸ αἰδοῖον, quoniam βάλανος quoque nominatur, i. e. Glans: quomodo et Martial. Pastas glande nates. Εἰρ. (1137.) Κἀνθρακίζων τοὐρεβίνθου, Τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων, Χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν Τῆς γυ-

ναικὸς λουμένης. [" Jacobs. Anth. 9, 146. Heyn. A Hom. 5, 238. 600. Φηγοὶ, Esculi glandes, Casaub. ad Athen. 109. Plut. Mor. 1, 91. Timæi Lex. 271. et n." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ, pro φηγίνῳ. Esculus, Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 48. Sprengel. Antiqq. Botan. Spec. 1. p. 25.]

Φηγότευκτος, ὁ, ἡ, E fago fabricatus. Lycophr. (1432.) μόσυνα φηγότευκτα.

Φήγινος, Faginus. Virg. Faginus axis, Fagina pocula. Tibull. Faginus scyphus. In Epigr. φήγινος κολοσσός. Eust. φήγινος ἄξων. [" Jacobs. Anth. 9, 146. Heyn. Hom. 5, 155." Schæf. Mss.] Ετ Φηγίνεος, pro eod., ut Lat. quoque Fagineus dicunt pro Faginus. Legitur enim ap. Ovid. Fagineus alveus, et Faginea frons, itemque ap. Colum. Fagineæ arculæ. Apud Athen. (52.) Φηγίνεον [Φηγοὶ,] Πανὸς ἄγαλμα. Itidem 'Οφίνεος dicitur. [" Jacobs. Anth. 9, 219. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss.]

Φηγαλεὺς, έως, ἡ, Bacchi cognomentum, ob fagos quæ viti pedamentum præbent. Eust. 664. Ὑπο- B νοεῖται δὴ καθ' ἀλληγορίαν καὶ ὁ Φηγαλεὺς Διόνυσος τῷ φηγῷ παρωνυμεῖσθαι διὰ τὰς ἀναδενδράδας ἀμπέλους.

Φήγιον dictum fuit quoddam ὄρος, Mons, quod multæ in eo fagi nascerentur, διὰ τὸ πολλὰς δρῦς ἔχειν, Eust. 664.

[* Φηγὼν, Gl. Esculetum. * " Φηγωναῖος, Valck. ad Il. 22. p. 126." Schæf. Mss.]

" ΦΑΚΗ," [contr. e Φακέα,] " Lens, Lenticula; " sed potius Lens cocta, et Ipsum etiam e lente " cocta pulmentum: φακῆς encomium Crates scri- " psisse fertur. Diog. L. Diogene, 'Εξέβαλε δὲ καὶ " τρυβλίον, θεασάμενος τῷ κοίλῳ ἄρτῳ τοῦ ψωμίου τὴν " φακῆν ὑποδεχόμενον." [" Cf. Athen. 4, 47." Schw. Mss.] " Est etiam Prov. 'Εν φακῇ μύρον, quod vide " ap. Erasmum. A quibusdam φακῆ existimata fuit " dicta quasi φακάκη, sc. ἡ τὰ φάη κακοῦσα." [" Matth. ad Gloss. Min. p. 11. Valck. Phœn. p. 170. ad C Mœr. 382. ad Herodian. Philet. 457. Piers.=200. Pauw.(=309. Hermann.) Toup. Opusc. 1, 532. 571. 2, 280. Ammon. 141. Φακῆ s. * Φακὴ, Phryn. Ecl. 200(=455. Lob.) Thom. M. 882. Porson. Med. p. 34. Ζήνωνος, Timon Phlias. 37." Schæf. Mss. Athen. 158. 245. 406. Φ. Αἰγυπτία, Alex. Trall. 7. p. 102. * Φακεὺς, ὁ, i. q. φακῆ, Athen. 503. * Φάκιον, Lenticulæ decoctum, Hippocr. * " Φάκινος, Lenticularis, Athen. 158. βρῶμα: Sopater ap. Eund. ibid. Χαλκήλατος μέγας κολοσσὸς φάκινος, Æneus magnus colossus lenticularis, i. e. Ingens catinus lenticula repletus: ibid. φάκινοι videntur intelligi Viles et de trivio homines." Schw. Mss. * Φακᾶς, ὁ, Suid. Lobeck. Phryn. 434.]

" Φακὸς autem dicitur Lens cruda, adhibeturque " Proverbio et ista appellatio, quo dicitur Φακὸν " κόπτειν, qui operam ludit. Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμά- " των, Lens palustris. Vide Diosc. (4, 88.) Φακὸς " est etiam Vas lenticularis formæ, dictum iti- " dem Lenticula. Apud LXX. 1 Reg. 10, (1.) de D " vase habente oleum. Apud Joseph. Antiq. φακὸς " ὕδατος:" [1 Reg. 26, 11.] " Hanc autem hujus " nominis φακὸς signif. sequitur et derivatum inde " Φακωτὸν, adjectivum," [s. verbale a * Φακόω,] " de " quo Gorr. ita scribit, Φακωτὸν, Lenticulatum, s. " In lentis modum conformatum, ut ap. Hippocr. " φακωτὸν πυριατήριον, Vas in lenticulæ similitudinem " factum, quo ad ignem calente, vel aqua aut oleo " calidis pleno fotus fiunt. Latine Vaporarium len- " ticulatum dicere possis. Quanquam non solum " φακωτὰ Fomenta fuisse dicta, sed etiam φακοὺς " substantive, id est, ut Celsus dixit, Lenticulas, " Gal. ostendat in Glossis Hippocratis, his verbis, " 'Ασκοὺς, κεράμους, οὓς καὶ πυριατοὺς καὶ φακοὺς ὀνο- " μάζουσι. Utres appellat tegulas, quas etiam lateres " et lenticulas vocant. Nisi ap. Gal. eo loco leg. " sit πυρίας φακωτοὺς, Fomenta lenticulata. Dicitur " φακωτὸν et de Scalpri quodam genere, quod et " φακοειδὲς Gal. appellat Meth. Med. 6. Habet enim " in imo lenticulæ speciem. Vocatur autem φακωτὸς " ἐκκοπεύς." [Heliod. Ecl. Phys. 467. not.] " Φακὸς " porro de Alio etiam vase usurpatur, eo sc. in quo " mortui cineres conduntur. In qua signif. ex Ju- " stino Martyre affertur, loquente de Busto Sibyllæ. " || Φακὸς est etiam Nigra quædam oculi macula. " Apud Hes. autem signif. et alia, ut ap. eum vide- " bis." [" Phryn. Ecl. 200. Thom. M. 882. Jacobs. Anth. 10, 39. Porson. Med. p. 34. ad Lucian. 3, 574. Toup Opusc. 1, 532. Ammon. 141. Matth. ad Gloss. Min. p. 11. ad Mœr. 382. ad Herodian. Philet. 457. Piers.=200. Pauw. Lentigo, Plut. de S. N. V. p. 81. Mor. 1, 203." Schæf. Mss. " Φ. ἄγριος, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. V. T.] " Φακοειδὲς ὑγρὸν, Crystallinus oculi " humor, ut scribit Aët. 7. a figura. Est enim lenti " similis, rotundus quidem, sed oblongus. Idem " auctor est δισκοειδὲς etiam a quibusdam vocari. " Alioqui φακοειδὲς significat etiam i. q. φακωτόν." [Φακοειδὴς, Gl. Lenticularis. Contracte * Φακώδης, Hippocr. * 'Υποφακώδης, Idem p. 1008. * " Φακοφόρος, Planud. Ovid. Met. 15, 713. errore gravi, Latinaque voce Lentisciferum non intellecta." Boiss. Mss. * " Φάκοψις, Gl. Lentiginosus, Sparso ore. " Lindenbr. Terent. Heaut. 5, 5, 18." Schæf. Mss. * 'Ολόφακος, Geop. 20, 12. et 19.]

" ΦΑΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, Latine etiam Phalanx: " quo nomine Poëtæ præsertim utuntur. Dicebatur " autem φάλαγξ de Acie certo quodam modo ordi- " nata, cujus usus erat ap. Macedones:" [Cuneus Livio 32, 17.] " Eratque centum et viginti hominum, " ut quidam scribunt. Ut autem quidam tradunt e " Curtio, octo millia armatorum continebat; nul- " lumque genus aciei ap. Macedones validius erat: " unde et peditum stabile agmen appellabant. Sed " generaliter etiam pro Quovis agmine s. Quavis " acie usurpatur: sic pluralis φάλαγγες cum ap. " alios, tum ap. Hom. de Agminibus: ut Il. Α. (215.) " 'Αργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Legitur " et ap. Dem. (123.) nec non ap. Xen. hoc vocab. " Sed ab hoc interdum φάλαγγος appellatione Acies " longior quam altior significatur, ut docet Bud., " quem vide. || Regula lances libræ suspendens, " Aristot. Mechan., quod etiam ζυγὸν, Jugum, ap- " pellare videtur. Est enim Linea perpendiculo " incumbens. Bud. || Araneus, Plato" [Comicus ap. Eust. Il. N. p. 891.] " 'Εοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τού- " τοις τοῖς λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοισιν ἡ φάλαγξ " ὑφαίνει." [Xen. Mem. 3, 11, 6. Αἱ φ. θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. Vide Schn. Lex. ad Ecl. Phys. 57.] " || Φάλαγγες, Internodia digitorum. Sic dicuntur " Digitorum ossa terna, mutuo colligata, et ordine " sibi succedentia, et velut in acie disposita. Ac " quamvis φάλαγξ Agmen militum significet, et non " Singulos milites, digitorum tamen singula ossa a " Medicis φάλαγγες appellantur: ut cum Gal. pri- " mam pollicis phalangem nominat: scribitque prio- " rem semper phalangem subire in cavitatem sitam " in principio sequentis phalangis. Ratione eadem " etiam σκυταλίδες vocantur. Sunt etiam qui Pha- " langis nomine Metacarpii ossa comprehendant, " ordine etiam eodem, veluti in acie, constituta, quo " ossa digitorum. Hæc Gorr. In VV. LL. annota- " tur φάλαγγα esse Internodium in digitis, i. e. " Digiti partem rigidam et quæ non flectitur, quæ " inter duos articulorum est nodos: ut τὸ τοῦ δα- " κτύλου καμπτικὸν sit κόνδυλος, at τὸ ἄκαμπτον, sit " φάλαγξ. Primus autem ibi tribuitur huic signif. " locus, cum tamen minime primus esse videatur. " || Φάλαγγες, Ligna quibus naves in navali fulciun- " tur, et in quibus resident, Bud. In VV. LL. φά- " λαγγες dicuntur itidem esse Ligna rotunda, fustes- " que teretes, quibus suppositis naves in mare de- " ducuntur, aut ad litus subducuntur. Afferturque " ex Apoll. Rh. 2, (843.) σῆμα δ' ἔπεστι — Νηΐου ἐκ " κοτίνοιο φάλαγξ. Usi sunt autem et Latini hac " voce" [Phalangæ s. Palangæ] " in ista quoque " signif." [Φάλαγξ, Gl. Legio, Acies, Valnus, Cohors, Internodium, Tarantula. " Ad Herod. 247.

Heyn. Hom. 4, 606. Kuster. Aristoph. 74. Araneus, Ind. Aristoph. Classis, Diod. S. 1, 552. 621. Conf. c. φάραγξ, ad Eund. 2, 179.: cum δύναμις, 414. Φ. νέων, Heyn. Hom. 6, 207. Φ. ὀρθία, ad Lucian. 2, 40. Φάλαγγες, ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss. Φάλαγξ, Castra, Xen. Ages. 2, 15. Laced. 12, 3. not. Φάλαγγες, Phalangæ, Orph. Arg. 272. Φ. et φάραγξ conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 48. "Vocatur autem Φάλαγξ etiam Quodlibet lignum teres. Sic ap. Herod. 3, 97. φάλαγγες ἐβένου sunt Trunci s. Stipites ebeni arboris. Quod vero ead. notione qua φάλαγγες vocab. * Φάλαγγαι, αἱ, Lexico suo inseruit Schneiderus, id unde arripuerit nescio. Auctor citari Herodotus potuisset, si ap. eum l. c. φαλάγγας pe-nacute scriptum esset: sed qui supersunt Herod. Codd., et Eust. eund. l. citans, in scripturam φάλαγγας, a sing. ἡ φάλαγξ repetendam, consentiunt. Cf. Athen. 204." Schw. Mss.]

"Φαλάγγιον, τὸ, Aranei genus. Φαλάγγια sunt "in araneorum genere, a crurum longioribus inter-"nodiis, quæ Græci φάλαγγας dicunt, appellata. "Vide Plin. (8, 27. 29, 4.) nec non Diosc. Memi-"nit et Xen." [Mem. 1, 3, 12. 13.] ‖ Φαλάγγια "sunt etiam Fulcimenta quæ navibus substernuntur, "Eust." [105, 46.] "‖ Φαλάγγιον, Herba quædam, "quæ et Φαλαγγίτιον a Diosc. (3, 122.) dicitur, "item Φαλαγγίτης a Paulo Ægineta." ["Thom. M. 775. ad Diod. S. 1, 196. 682. 2, 258. Boiss. Philostr. 319." Schæf. Mss. Phalangium, herba, Plin. 25, 10. * "Φαλάγγιος, Schol. Opp. 'A. 1, 1. Καὶ οἱ κόρακες παρ' Ἀττικοῖς φαλάγγιοι λέγονται, ubi ex Etym. M. 786, 50. iisdem verbis uso corrige φαλάγγια." Osann. Auct. Lexx. Gr. 163.]

"A nomine Φάλαγξ, primam illam signif. habente, "derivatur Φαλαγγάρχης, Præfectus phalangis, Qui "præest phalangi." ["Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 4, 6. 42. Nicet. Eugen. 5, 315. Const. Manass. Chron. p. 64." Boiss. Mss. * Φαλαγγαρχέω, unde] "Φαλαγγαρχία, Imperium quod habet is "qui phalangi præest," ["Const. Manass. Chron. p. 44." Boiss. Mss.] "Item adv. Φαλαγγηδὸν, q. d. "Per phalanges. Quidam interpr. Turmatim: recte "quidem, si φάλαγξ reddi possit Turma." ["Opp. K. 4, 339." Wakef. Mss. Il. O. 360. "Eust. 134, 44." Seager. Mss. * Φαλαγγίνδην, Suid. Coray ad Plut. 3, 369.] "Quin etiam comp. Φαλαγγομάχος "et Φαλαγγομαχέω inde sunt. Est autem Φαλαγ-"γομάχος, Qui in phalange pugnat, s. adversus pha-"langem, ut ap. Xen. K. Π. 6, (4, 5.) φαλαγγομα-"χεῖν quidam interpr. Phalange pugnare, seu in "phalange: alii, Adversus phalangem pugnare. Ex "Epigr. affertur et Φαλαγγομάχας, Pro phalangibus "pugnans." ["Jacobs. Anth. 9, 170." Schæf. Mss.] "Διφαλαγγία, ἡ, Duplicata phalanx, Duæ phalan-"ges. Ælian. Καὶ διὰ τοῦτο γίνονται αἱ πορεῖαι ποτὲ "μὲν * μονοφαλαγγίᾳ, ποτὲ δὲ διφαλαγγίᾳ ἢ * τρι-"φαλαγγίᾳ ἢ * τετραφαλαγγίᾳ. Ibid. dicit ἀντίστο-"μος διφαλαγγία. INDE Διφαλαγγάρχης, s. Διφα-"λάγγαρχος, ὁ, Præfectus duarum phalangum. ET "Διφαλαγγαρχία, ἡ, Ejusmodi præfectura. Ælian. Αἱ "δὲ δύο φαλαγγαρχίαι, διφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν ὀκτα-"κισχιλίων ἑκατὸν ἐννενηκονταδύο. Vide et Suid. de "ἀντιστόμῳ διφαλαγγίᾳ." ["Μονοφαλαγγία, vocem Schn. addubitat. Julius Africanus 67. p. 312. in Mathem. Vett. 1693. Par., quo capite obiter moneo perperam * διαφαλαγγία frequenti confusione, (v. Schæf. Ind. ad Greg. Cor. v. Δια,) edi pro διφαλαγγία, de qua Grammaticus in Bibl. Coisl. 507. editus, Διφαλαγγία, αἱ δύο * φαλαγγιαρχίαι, (imo leg. φαλαγγαρχίαι, ut ap. Nostrum in v. Διφαλαγγία,) ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐνενήκοντα δύο· τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται, ἀλλὰ καὶ κέρας, καὶ ὁ ἡγούμενος κεράρχης, ubi ex ipso Cod., qui Parisiis in Bibl. Reg. 347. numeratus servatur, a me inspecto, repone * κερατάρχης pro κεράρχης, quod nihili est. Osann. Auct. Lexx. Gr. 110. * "Τετραφαλαγγάρχης, * Τετραφαλαγγαρχία, Etym. M." Wakef. Mss. * "Ἐκφαλαγγίζω, s. potius * Ἐκφαλαγγέω, Demetr. Phal. 84.] "Ὑπερφαλαγγέω, Verbum Ὑπερφαλαγ-"γεῖν et verbale Ὑπερφαλάγγησις dicuntur de Pha-

A "lange quæ utrimque hostibus circumfusa aciem "eorum coërcet, Bud. afferens ex Arriano, Ὅτι "πάντῃ ὑπερφαλαγγήσειν αὐτὸν διὰ τὸ πλῆθος ἔμελλον. "Vide Ὑπερκερῶ." [Arrian. Exp. Alex. 73. 75. 122. Xen. K. Π. 6, 3, 20. 7, 1, 5. * "Ὑπερφαλαγγίζω, Ms. ad Polyæn. 176. 220." Wakef. Mss. * Ὑπερφαλαγγίασις autem est e verbo * Ὑπερφαλαγγιάω: Ælian. Tact. 49. et ex eo Suid. Ὑπερφαλαγίασίς ἐστιν, ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.] "Inde est deductum et Φα-"λαγγίτης, quod a Polybio (4, 12, 12.) ita dicitur "ut Legionarius, Bud. Sed Φαλαγγίτης est etiam "Herba illa, quæ alio nomine φαλάγγιον." ["Ad Diod. S. 2, 258." Schæf. Mss. Dionys. H. 1. p. 213, 35. 38. * Φαλαγγιτικός, Polyb. 18, 11, 10.] "A "dimin. autem nomine Φαλάγγιον significante Ara-"neum, est ortum compositum Φαλαγγιόδηκτος, A "phalangio morsus, ap. Diosc." [* Φαλαγγιόπληκτος, Gal. de Comp. Med. s. Locc. 7, 3. p. 543. Lobeck. Phryn. 612.]

B "Φαλαγγῶσα, Irritata, Efferata, τεθηριωμένη, ἠρε-"θισμένη, Hes. Secundum quam signif. a nomine "φαλάγγιον, Araneus, deductum videri posset, nisi "tamen φαλαγγιῶσα potius scr. esset, hanc deriva-"tionem sequendo."

[* "Φαλαγγόω, ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss. "Theodos. Diac. Acr. 2, 110." Boiss. Mss. Mathem. Vett. 98. Ὁδοποιήσας καὶ φαλαγγώσας τὰς προσαγωγὰς τοῖς μηχανήμασι. Conf. c. * φαραγγόω, Polyæn. 5, 2, 6.]

"Φαλάγγωμα, Pompa quædam quæ in Bacchanalibus celebrabatur, Hes." ["Ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss. Φαλαγγώματα, i. q. φάλαγγες, Phalangæ, Phrynichus Bekkeri p. 71.]

"Φαλάγγωσις, Oculi affectio est, inquit Paulus "Ægin., cum cilium intro spectat, pilorum acie "simul cum eo inversa; sic enim pili oculum com-"pungunt. Aëtius vero e Severo scribit, φαλάγγωσιν "dici Palpebrarum χάλασιν, cum sc. illæ relaxatæ "aut earum extremitas intro vergit, ut pili inde non
C "facile appareant, nisi quis distendat ac disparet "palpebras: scribitque, eam affectionem πτῶσιν "etiam vocari, et differre ἀπὸ τῆς διστιχιάσεως, quod "in hac novi et non naturales pili succrescant, in "illa soli naturales sint, qui inversi negotium oculo "facessunt. Paulus vero libro 6. videtur palpebra-"rum relaxationem alium a phalangosi affectum "statuere. Tamen Gal. ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ definiens "phalangosin esse Cum pilorum subnascentium du-"plex triplexve acies in inferiore aut superiore pal-"pebra provenit, eandem prorsus facit cum disti-"chiasi, manifesto errore. Species enim τριχιάσιος "ἡ φαλάγγωσις, ut et ἡ διστιχίασις. Dicitur enim "τριχίασις Noxa oculi a pilis proveniens: ea autem "contingit duobus modis, vel novis pilis exorienti-"bus, vel naturalibus pilis in bulbum (sic enim eo "loco Paulus vocat ipsum oculi globum, bulbi "modo tunicatum et capillatum) conversis; utroque "enim modo contingit oculum pungi et male habere. "Dicitur hic affectus ἀπὸ τῆς τῶν τριχῶν φάλαγγος,
D "h. e. A pilorum acie. Hæc Gorr." ["Ad Diod. S. "1, 682." Schæf. Mss.]

"Φάλαγγος, ὁ, Instrumentum bellicum, VV. LL. "sed suspectum est vocab. φάλαγγος, quod ap. Hes. "legitur, cum sequantur expositiones per plur. num. "τορύναι, et ὄργανα πολεμικά."

ΦΑΟΣ, εος, τὸ, ET Φῶς, ωτὸς, τὸ, per contractionem, e quo EST, Φόως, (sed hoc φόως omnino Poëticum est: Φάος, magis Poëtarum quam ceterorum Scriptorum: at φῶς commune Poëtis est cum illis,) Lumen, Lux: ut φάος ἠελίοιο, Lux solis, quod et Jubar solis a Lat. Poëtis dicitur. Od. Π. (220.) Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο. Alicubi autem addit epith. λαμπρὸν, eodem loquendi genere utens: Il. A. (605.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. Vocat autem hoc solis φάος, et ὀξύτατον εἰσοράασθαι, accipiens active hunc infin. pro εἰσοράαν. Il. Ξ. (343.) οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Dicunt autem Poëtæ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, Videre

lumen solis, pro Vivere: ut vicissim λείπειν φάος ἠελίοιο, i. e. Relinquere lumen solis, pro Mori. Sed Hom. hæc verba ὁρᾶν φάος ἠελίοιο solet subjungere verbo ζώειν, Od. Δ. (540.) Οὐδέ νύ μοι κῆρ Ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, (833.) Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, Ἦ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. At vero Il. A. (88.) dixit, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο: ubi non dubito quin subaudienda sint hæc duo nomina φάος ἠελίοιο, aut certe eis similia. Apud Eund. legitur et illud oppositum loquendi genus λείπειν φάος ἠελίοιο, sicut et ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 153.) θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο: ubi observa et epith. λαμπρὸν, sicut in l. quem paulo ante ex Hom. protuli. Dicitur etiam λείπειν φάος ἠελίοιο ὑπό τινος, SICUT Θνήσκειν ὑπό τινος, i. e. Mori ab aliquo, pro Interfici. Il. Σ. (11.) Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο. Ceterum ut in his aliisque aliorum Poëtarum ll. legimus φάος ἠελίοιο, sic in quibusdam eos videmus φάος tribuere τῇ ἠοῖ, Auroræ, cujus equi etiam dicuntur ab ipso Hom. afferre illud hominibus: Od. Ψ. (245.) Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, ἠῶ δ' αὖτε Ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους Ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας. Sed φάος per se quoque, i. q. φάος ἠελίοιο signif. Od. Γ. (335.) Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον. Ab Hes. φόως exp. ἡλίου ἀνατολὴ, Solis ortus, ubi φόως ἐρέουσα exp. τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου σημαίνουσα. Sunt autem Homeri verba illa, φόως ἐρέουσα, de aurora, cum alibi, tum Il. B. (49.) Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι: Ψ. (226.) Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Habetur porro φάος ap. eund. Lexicographum expositum ὄρθρον ἀνατολὴ, ubi reponendum puto ὄρθρος, ἡλίου ἀνατολὴ, Diluculum, Solis ortus. Affertur certe pro hac signif., et e Plut. Camillo, (34.) Ἅμα φάει πνεύματος μεγάλου κατιόντος. || Generalius tamen φάος de Ignis etiam lumine, et quidem ap. ipsum quoque Hom. Usurpatur autem hac in signif. et plur. φῶτα, ut docebo infra, ubi et de φόως rursum aliquid dicam. || Φάος, pro Oculo, sicut Lat. Lumen: item pro Vita, sicut Iisdem illa eadem vox Lumen, s. potius Lux. Item pro Die, et pluralis φάεα pro Diebus: ut Lux et Luces. Qui pluralis frequenter occurrit et pro Lumina, i. e. Oculi. Od. P. 39. Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας. Moschus in Idyllio quod Megara inscribitur, init. Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν: quod exemplum ideo profero, ut obiter in eo animadvertatur etiam loquendi genus simile Latino, quo dicimur aliquid æque carum habere ac nostros oculos, aut etiam carius oculis. Pro vita autem ponitur φάος, s. φόως, aut φῶς, ut in isto Axiochi loco, qui Dialogus Platoni falso ascribitur, Εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς, Si privabor hac luce, vita. Quod autem ad tertiam illam signif. attinet, existimo frequentiorem esse in plurali, et φάεα pro Diebus usitatius esse quam φάος pro Die. Lat. Poëtæ non solum Luces, sed et Luciferos dixerunt pro Diebus. Agath. Epigr. (69.) Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα, De diebus decretoriis, qui κρίσιμοι ἡμέραι a Medicis Græcis vocati fuerunt. Φάος s. φόως, pro Salute quoque, interdum et pro Auxilio, quod salutem atque adeo victoriam nobis affert. Sed et pro ipsa Victoria, denique generalius etiam pro Gaudio, si Hesychio credimus, qui χαρὰν exp., sicut et σωτηρίαν. Extant autem ap. Hom. exempla signiff. illarum, qui tamen pro Victoria interdum non simpliciter φόως, sed φόως πολέμοιο dicit. Vide Eust. Sic autem in אור Hebræis cum proprie Lucem significet, pro Gaudio, interdum et pro Salute positum reperitur, et quidem nominatim ap. David. Interdum vero voce φάος compellamus quempiam, illi blandientes, sicut cum Latine dicimus Lux mea. Sed ab Hom. additur γλυκερὸν, Od. P. 42. Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος, Venisti, Telemache, lux mea dulcis. Quod si et hic φάος interpretatus fuero Oculum, pro me faciet Plauti locus, in quo Ocule mi, est itidem blandimentum. Sed Mea lux est multo usitatius: quod nihil aliud esse puto quam Non minus mihi care s. cara quam lux, vel Non minus dilecte quam lux, s. non minus luce. Atque ita quod ap. Virg. legitur, ut hoc obiter dicam, O luce magis dilecta, significantius esse puto quam Lux mea: perinde ac si diceretur, O plusquam lux mea. Possumus autem in hujusmodi ll. lucem exponere etiam Vitam, præsertim cum Vita mea, sit blandientis, sicut Lux mea. || Φάος Eust. a verbo Φάω deducit, at ego contra φάω deduco a φάος, nec dubito quin inde originem habeat. [" Markl. Suppl. 200. 564. Wakef. Ion. 1487. Herc. F. 220. 411. 532. Eum. 973. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anim. 38. Anth. 6, 219. Luzac. Exerc. 98. ad Lucian. 2, 225. Steinbr. Mus. Tur. 1, 182. 336. Musgr. Hec. 1214. Bacch. 608. ad Il. Π. 301. ad Charit. 276. Porson. ad Hec. 668. Dies, Agathias 69. Valck. Phœn. p. 441. Beck. p. 223. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 15. Zeun. ad Xen. K. Π. 343. ad Callim. 1. p. 129. H. in Cer. 83. Valck. p. 200. Salus, Heyn. Hom. 7, 155. Φάος et φῶς conf., Porson. Med. p. 60. Hec. p. 84. Ed. 2. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 84. Ἐς φάος ἄγειν, Jacobs. Anth. 12, 75. 282. Ἅμα φάει, Thom. M. 364. Plut. 2, 219. 255. Cor. Εἶναι ἐν φάει, Valck. Phœn. p. 453. Φάος εἰσορᾷ Wakef. Ion. 357.: λείπειν, 1205.: ἄγειν, ἔχειν, Jacobs. Anth. 12, 115. Εἰς φ. ἔρχεσθαι, Wakef. Ion. 775. Φάοσδε, Dionys. H. 5, 36. Φάη, Thallus Miles. 5." Schæf. Mss. "Φ. ὄσσων, Opp. Ἀ. 4, 525." Wakef. Mss. I. q. φλὸξ, Callim. H. in Dian. 117. φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν Ἀσβέστου. Orac. Sibyll. p. 22. 435. ἐν φαῒ, pro φάει. Φάος et φόως conf., Dionys. H. de C. VV. 80. Spitzner. de Versu Gr. Her. 22. Obss. in Quint. Sm. 222. " Φάος πραγμάτων, Prosper rerum successus, Suid. v. Ἥλιος." Schleusn. Mss.]

Φαεσφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer, Lucem afferens: ut μήνη, i. e. Luna, φαεσφόρος, in quodam Fragm., quod e veteri Orpheo affertur, σὺ δ' ἄκουε φαεσφόρον ἔκγονε μήνης, Μουσαῖε. [Eur. Cycl. 461. Hel. 635. " Meleager 74. Jacobs. Anth. 7, 159." Schæf. Mss. * Φαεσφορία, Lux, Callim. H. in Dian. 11. "Musæus 300." Kall. Mss.]

Φαεσίμβροτος, vide inter derivata a Φαέθω: nam ab eo deducere videtur et Eust., ut ibi docebo.

[* Φαολκὸς, Tzetz. Posth. 664. Cf. Φολκός. * " Φαελκὸς, ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος, οἷον στραβὸς, Qui oculos distortos habet, quasi Strabo, Apollon. Lex." Schleusn. Mss.]

At COMP. Ἀμφιφαὴς, et Ἀρτιφαὴς, et Παμφαὴς, et Πλησιφαὴς, et Ὑψιφαὴς, et Χρυσοφαὴς, videntur, pro diversa expositione, s. potius expositionis forma, diversam derivationem admittere, i. e. vel ab illo nomine Φάος, vel a v. Φάω. Nam si, verbi gratia, exponas illud comp. PRIMUM Ἀμφιφαὴς, Utrimque s. Circumquaque lucem habens, conveniet hæc expositio derivationi a Φάος: sin autem, Utrimque lucens vel apparens, conveniet derivationi a Φάω. Eadem est autem duplicis expositionis et in ceteris ratio. Illo porro composito ἀμφιφαὴς usus est Aristot. de Mundo (4.) ubi περὶ τῶν φαντασμάτων agens, scribit, Καὶ τὰ μὲν τούτων, ἑσπέρια, τὰ δὲ, ἑῷα, τὰ δὲ, ἀμφιφαῆ θεωρεῖται· σπανίως δὲ βόρεια καὶ νότια, ubi Bud. ἀμφιφαῆ interpr. Ambiguo in utramque partem editu. " Ἀμφαὴς, ὁ, ἡ, Etym. et Lex. meo vet. est " οἶκος περίσκεπτος, Domus undique conspicua; ideo- " que alta: forsan tamen signif. potius, Undique per- " spirabilis, Undiquaque ventis pervia, Quæ undique " afflatur a ventis. Nam in illa signif., sc. pro περίσκε- " πτος, dicendum foret potius ἀμφανὴς, ut ap. Hes. " scriptum est." SECUND. Ἀρτιφαὴς, Qui modo lucem habuit, oculorum sc., Qui modo visu donatus est, vel eum recuperavit, Nonn. [Jo. 119. 203.] TERT. Παμφαὴς, In omnem partem mittens suam lucem, Omnia sua luce illustrans, Omnibus lucens, ut ἀκτὶς ap. Eur. (Med. 1251.) Et παμφαὴς ἥλιος ap. Aristot. de Mundo, Πορεύεται δὲ διττὰς πορείας ὁ παμφαὴς ἥλιος, Geminis autem itineribus sol ingreditur, lumine suo cuncta quoquoversus illustrans. Affertur et παμφαὴς ἀστὴρ ex Aristoph. [Ὀρν. 1706. Æsch. Pers. 611. " Wakef. Phil. 728. S. Cr. 1, 130. * Πολυπάμφαος, Epigr. adesp. 244." Schæf. Mss.] QUARTUM, Πλησιφαὴς, Plenam lucem habens. Apud

Suid. πλησιφαὴς ἡμέρα redditur Plenilunii dies, exponente illo * πληροσέληνος. Sic a Damasceno, cap. π. Σχημάτων τῆς Σελήνης pro eod. ponuntur πλησισέληνοι et πλησιφαεῖς. [" Musgr. El. 1126. Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss. Jo. Gazæus Ecphr. 208.] QUINT. Ὑψιφαὴς, Altam lucem habens, In alto lucens; Alte apparens, Altus, Excelsus, ut in Epigr. ὑψιφαῆ τάφον. SEXTUM comp. Χρυσοφαὴς, Auream lucem habens, i. e. Auri modo lucens s. refulgens, Aureum quendam splendorem habens. Exp. et simpliciter λαμπρὸς, Splendidus. At χρυσοφαὴς στέφανος in quodam Epigr., quod affertur a Plut. Flam. 688. meæ Ed., Corona auro splendens s. refulgens, e quo intelligitur aurea. In VV. LL. χρυσοφαὴς redditur Auratus desuper, Auro intertextus. [" Brunck. Soph. 3, 406. Epigr. adesp. 165. Eur. Hec. 635." Schæf. Mss.]

[* Ἀκροφαὴς, Nonn. D. 4, 130. * Ἐμφαὴς, unde * Πανεμφαὴς, Jo. Geom. 3, 59. * " Ἑτεροφαὴς, Pletho Orac. Mag. p. 25." Boiss. Mss. Synes. Insomn. p. 143. * Εὐφαὴς, Nonn. D. 8, 111. 21, 249. Jo. 20, 50. * Ἡμιφαὴς, Leon. Tar. 67. Anal. 1, 237. * Λαμπροφαὴς, Manetho 4, 53. Orph. H. in Auror. 2. " Andr. Cr. 240." Kall. Mss. * Μελαμφαὴς, Eur. Hel. 524. Carcinus Tragicus ap. Diod. S. 5. p. 201, 8. * Ξανθοφαὴς, Jo. Gazæus Ecphr. 57. * " Ὁλοφαὴς, " Amphil. p. 19." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 3. Basil. 283. Combef." Boiss. Mss.] " Πασιφαὴς, Omnibus apparens, Nonn. de Lazaro," [" Manetho 3, 346." Wakef. Mss. Orph. H. 7, 14. 35, 3. " Wakef. Trach. 214. Pierson. Veris. 30." Schæf. Mss. * Πασιφάεσσα, Epith. Veneris, Inscr. ap. Murator. 57, 3. * Περιφαὴς, Opp. Ἁ. 2, 6. βλεφάρων περιφαέα κύκλα. * " Πρωτοφαὴς, Synes. H. 3, 89." Boiss. Mss. Suid. v. Σελῆναι, ubi male legitur πρωτοφυοῦς. * Τριφαὴς, Synes. H. 2, 26. * " Ὑπερφαὴς, Dionys. Areop. 164. 238. 271. (385.) Andr. Cr. 134." Kall. Mss. * " Ψευδοφαὴς, Diog. L. in Anaximandro p. 49, 8. HSt. (=79.) Τὴν σελήνην ψευδοφαῆ, καὶ ἀπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι." Seager. Mss.]

" Κατηφὴς, ὁ, ἡ, Qui est vultu demisso, frontem et " supercilia remisit, præ pudore sc. aut mœrore: " unde nonnunquam redditur Pudibundus, nonnun- " quam Subtristis, ut ap. Plut. de Pompeio fugiente. " Sic Aristot. H. A. 9. de equabus equientibus, Ὅταν " ἀποκείρωνται, ἀποπαύονται τῆς ὁρμῆς μᾶλλον, καὶ " γίνονται κατηφέστεραι. Plut. Εὖ μάλα κατηφὴς καὶ " δεδακρυμένος. Theophyl. Ep. 29. paupertatem " esse dicit κακὸν ῥαθυμοποιὸν, κατηφές: ut vicissim " divitiæ frontem et supercilia erigunt. Grammatici " derivatum volunt ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν: " quod etymon a signif. est minime alienum." [" Valck. Phœn. p. 133. Jacobs. Exerc. 2, 129. Anth. 10, 96. 11, 170. Wolf. Prol. 280.. Musgr. Heracl. 632. Wakef. S. Cr. 3, 72." Schæf. Mss. " Subtristis, de colore rei inanimæ, Philostr. 556. (Λίθος κ. καὶ μέλας.) * Ὑπερκατηφὴς, Lucian. 1, 470. (2, 454.)" Wakef. Mss.] " Ὑποκατηφὲς, Subtriste." " Inde SUBST. Κατήφεια, ET IONICE Κατηφείη, ἡ, " Vultus demissus, Vultuosa tristitia, Pudor cum " mœrore, ut Bud. interpr. Ac ita sane et Plut. " περὶ Δυσωπίας tradit, κατήφειαν definiri λύπην κάτω " βλέπειν ποιοῦσαν, Mœrorem et animi molestiam, " quæ efficit ut vultu simus demisso. Recte itaque " Hom. eam opponit τῇ χαρᾷ, et conjungit cum τῷ " ὀνείδει, Il. Γ. (51.) Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατη- " φείην δέ σοι αὐτῷ: P. (556.) Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, " κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσεται: Π. (498.) Σοὶ γὰρ " ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσομαι ἤματα " πάντα διαμπερές. Sic Plut. cum ἄχος copulat, in " Coriolano dicens, Τὴν δὲ βουλὴν ἄχος ἔσχε καὶ κα- " τήφεια δεινή. Philo cum σύννοια, V. M. 3. Συν- " νοίας καὶ κατηφείας μεστὸς ἦν, οἰδῶν ἐπὶ τῇ τοῦ πλή- " θους παρανομίᾳ. Rursum Plut. cum σιωπὴ, in Pu- " blicola, Ἦν κατήφεια καὶ σιωπὴ τῶν ἄλλων." [" Jacobs. Anth. 6, 280. 7, 320. 10, 96. Brunck. Apoll. Rh. 140. Heyn. Hom. 4, 460. 7, 226." Schæf. Mss. " Maximus 38. κατηφείησιν ἔχοιο, fors. κατηφείῃ συνέχοιο." Schn. Lex.] " Est inde et VERB. " Κατη- " φέω, ήσω, Sum vultu demisso, præ pudore sc. aut " tristitia: quod et κατωπιᾶν dicitur, ex oculorum

A " dejectione. Il. X. (292.) Στῆ δὲ κατηφήσας. Philo V. " M. 1. Κατηφοῦσαν ἀεὶ καὶ στένουσαν, Animi mœ- " stam semper et gementem: 3. Ἐπανήει χαίρων ἅμα " καὶ κατηφῶν. Aristot. H. A. 8. de equo lymphato, " Κατηφεῖ δὲ ἀεὶ κἂν λυπήσῃ: pro quo paulo ante " dicit κατωπιᾷ." [" Valck. Phœn. p. 133. Jacobs. Exerc. 1, 125. Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss. Callim. Ep. 21. Eur. Med. 1008. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;] " Dicitur ET Κατηφιάω, " pro eodem κατηφέω, ut μειδιάω pro μειδάω, et ἀκη- " διάω pro ἀκηδέω. Plut. Cons. ad Apoll. de Anti- " gono rege, Πυθόμενον τοῦ υἱοῦ τελευτὴν ἐν παρα- " τάξει, μικρὸν ἐπισχόντα καὶ κατηφιάσαντα, προσει- " πεῖν, et quæ sequuntur. Ubi Bud. interpr. Mœsto " vultu cogitantem." [" Probl. Arithm. 2. Ruhnk. Ep. Cr. 232. ad Thom. M. 124. Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss. Heliod. 10. p. 503. Lobeck. Phryn. 83.] " Ionice pro κατηφιάων DICITUR Κατη- " φιόων, Greg. Naz. Carm. Κείμενος ἐν μέσσοισι κα- " τηφιόων καὶ ἄναυδος, Mœstus et tacitus." [" Quint.

B Sm. 3, 9. Nonn. D. 8, 211." Wakef. Mss.] " Iidem " Iones dicunt Κατηφίη pro κατήφεια, e quo deri- " vari verbum κατηφιάω potest, ut ἀκηδιάω ex ἀκη- " δία."

" Κατηφόνες, Hes. καταίσχυντοι, κατηφείας ἄξια " πράττοντες, Pudefaciendi, Pudore et probris digna " committentes: ex Hom. sc. Il. Ω. (253.) ubi Pria- " mus suos filios increpans dicit, Σπεύσατέ μοι κακὰ " τέκνα κατηφόνες· αἴθ' ἅμα πάντες Ἕκτορος ὠφέλετ' " ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. Suid. exp. ἀναίσχυντοι " et στυγνοί: Schol. ἄξιοι καταφονευθῆναι. Utriusque " expositionis meminit Eust. quoque, exponens sc. " et φόνου ἄξιοι, et ἐπονείδιστοι: qui et appellative " accipi posse ait pro κατήφειαι, Probra: ut sit " quod alibi Hom. dicit κάκ' ἐλέγχεα." [" Wolf. Prol. 280." Schæf. Mss.]

Φάω, primum a nomine φάος derivatum VERBUM, meo quidem judicio; nam contra, φάος esse a φάω, ut vult Eust., minime consentaneum rationi existimo.

C A quo φάω plane Poëtico, et significante Luceo, Splendeo, Fulgeo, Mico, est φάε, tertia persona singularis præteriti imperf. abjecto incremento, pro ἔφαε, Od. Ξ. 502. de aurora, φάε δὲ χρυσόθρονος ἠὼς, ubi Eust. exp. ἔλαμπε, addens, esse πρωτότυπον verbi Φαέθω. Quam formationem sequendo, Φαέθω fuerit secundum VERBUM, i. significans q. illud φάω. Tertium autem locum dare fortassis poterimus VERBO Φαείνω, e quo EST Φαίνω. Nisi potius unicum constituamus verbum, sc. ILLUD Φάω, e quo sit Φαέθω, item Φαείνω: et vicissim φαίνω ex hoc φαείνω. Sed et ÆOLICUM Φαύω est ab illo φάω. Ceterum hujus φάω in usu esse ait παρατατικὸν idem Gramm., intelligens sc. de illo Homeri loco: sed et ejus PARTIC. Φάουσαι ap. Arat. extare sciendum est, in hoc versu, (607.) Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι Χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι, Ἄφραστοι παρίοιεν: ubi Cic. vertit, Obscuro corpore Chelæ. [" Heyn. Hom. 5, 259. 514. ad Mœr. 24. 398. Bibl. Crit. 3, 1. p. 57. Voss Myth. Br. 1, 104. Ammon. 97. Ilgen. ad Hymn. 402. Λεπτὰ φάων, Græv. ad Hes. 602." Schæf. Mss.

D * " Διαφάω, Jo. Malal. 2, 75." Elberling. Mss. * Προφάησι pro προφαίνησι, Maximus 280.]

" Ἀφόων, Ionica dialysi vel pleonasmo dicitur pro " ἀφῶν ab ἀφάω, Contrectans, Tractans manibus; " nam ἀφὴ dicitur ἡ ψηλάφησις, Contrectatio. Hom. " καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα. Sed Etym. innuit legi " etiam τόξα φόωντα: nam hoc φόωντα exp. λαμπρύ- " νοντα, καθαίροντα, Purgantem extergentemque ut " lucidiora fierent. Ionicum vero et ipsum est " pro φῶντα s. φάοντα a φάω."

" Ἀμφιφόων, s. Ἀμφιφῶν, dicebatur Quoddam ge- " nus mazæ s. placentæ sacræ, quoniam in ædem Mu- " nychiæ Dianæ ferebatur affixis circumcirca facibus " ardentibus, ut J. Poll. docet 6, c. 14. ubi legitur " plurale ἀμφιφῶνες. Pro quo reponendum puto " ἀμφιφῶντες, ut scriptum est ap. Athen. (645.) " afferentem e Philemonis Mendico, Ἄρτεμι φίλη " δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω, ὦ πότνι', ἀμφιφῶντα καὶ " * σπονδήσιμα. Et certe hoc ἀμφιφῶν s. ἀμφιφόων, " est. particip. VERBI Ἀμφιφάω, significantis Cir-

" cumcirca luceo, Colluceo igni aut facibus accensis: " [Synes. 141.] Legitur vero Ἀμφιφόων (quod Ionicum " est ut ὀρόων) ap. Hes., cui est πλακοῦς ποιὸς Ἀρτέ- " μιδι μετὰ δᾴδων προσφερόμενος: contractum autem " Ἀμφιφῶν jam e Philem. habuisti, quod Athenæo " est itidem πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ex eo di- " ctus, quoniam εἶχεν ἐν κύκλῳ καιόμενα δᾴδια. Phi- " lochorus quoque ap. Eupd. in Dianæ fana et trivia " ferri ait hunc ἀμφιφῶντα, et ex eo nominatum, " quia ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη " ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς, καὶ ὁ " οὐρανὸς * ἀμφιφῶς γίνεται, Quoniam illo die cœlum " gemino collustratur lumine, lunæ sc. occidentis " et solis exorientis: nisi malis, Dubio lumine col- " lustratur."

" Παιφάσσω, quasi πάντῃ τὰ φάη ἀΐσσω, Oculos " circumquaque verto, Oculos quoquoversum cir- " cumduco. Suidas vult esse φανεροποιῶ, Manifesto. " Unde redditur et Illustro. Sed addit idem Lexi- " cographus, ἢ ὁρμῶ. Alii vero non simpliciter ὁρ- " μῶ exp., sed * ἐκφανῶς καὶ * ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶ: a φῶ, " unde fit φάσσω, deinde παφάσσω et παιφάσσω. Il. B. " (450.) Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιὸν " Ὀτρύνουσ' ἰέναι. Ubi quidam interpr. Emicans. " In VV. LL. redditur non solum Impetum facio, in " qua interpr. respicitur ad illud ὁρμῶ, sed etiam " Volito, Festino, Vide Eust. et Etym." [" Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο, Ruebat per copias, διήρχετο. De παιφάσσειν multa sunt in Schol. et Lexicis disputata, et jam in Apollon. Lex. Sufficit, esse ἐνθουσιαστικῶς ὁρμᾶν. Scilicet a φάος, Lux, est φάω, unde φάσσω: παιφάσσω, e φαφάσσω, Celeri motu mico. De fulgure dixit Apoll. Rh. 3, 1265. Φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν * μεταπαιφάσσεσθαι Ἐκ νεφέων: et 4, 1442. παίφασσε δὲ, τόνδ' ἀνὰ χῶρον Ὕδωρ ἐξερέων: Schol. ἀντὶ τοῦ, * ἐνθουσιωδῶς ἐφέρετο. Apud Hippocr. etiam est παιφάσσειν, παραφρονεῖν, et ἀλλοφάσσειν secundum Gal. Lex. Hippocr. Ductum hinc παμφαλᾶν ap. Apoll. Rh. 2, 127., ubi v. Schol." Heyn. ad Il. B. l. c. " Ad Charit. 546. Ilgen. ad Hymn. 217." Schæf. Mss. Palpito, Opp. K. 2, 250. Λείψανα παιφάσσοντα καὶ ἀσπαίροντα φόνοισι: cf. Ἁ. 2, 288.] " Ἐκπαιφάσσειν, " Furere, Fanaticorum more excurrere et impetu " ferri. Il. E. (803.) πολεμίζειν οὐκ εἴασκον, Οὐδ' ἐκ- " παιφάσσειν. Ibi enim Paraphrasis exp. * ἐνθουσιω- " δῶς ὁρμᾶν, dicens a φῶ fieri φάσσω, et facta redupl. " παιφάσσω, quod sit ἐνθουσιῶ." [Ilgen. ad Hymn. 217. Heyn. Hom. 5, 150." Schæf. Mss.] " Παραι- " φάσσει, Hes. τινάσσει, παρακινεῖ, πηδᾷ." [* Περιπαιφάσσω, Quint. Sm. 13, 72.]

" Παμφαλάω, Attonitus et veluti numine afflatus " aspicio s. circumspicio. Schol. enim Apoll. Rh. " παμφαλᾶν esse dicit τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθου- " σιασμοῦ ἐπιβλέπειν: in qua signif. verbum hoc " usurpasse Hipponactem et Anacreontem. Dicere " vero et Eurycium, Πάντοσε παμφαλόωντες δινή- " σαντο πόδεσσι. Nec admittendum Irenæum, qui " ἀμφανόωντες scribit, et interpretatur κτείνοντες: " nam nec Poëtam ita scripsisse, nec alium quem- " piam eo verbo sic usum esse. Hæc ille. Apoll. " Rh. composito ἐπιπαμφαλᾶν utitur, itidem pro " Stupidum attonitumque circumspicere: 2, (127.) " Μαίονται δ' ὅ,τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι, Πόλλ' " ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ. Etym. derivatum vult " παρὰ τὸ τὰ φάη ὧδε κἀκεῖσε ἄλλεσθαι." [Vide Παιφάσσω. " Ruhnk. Ep. Cr. 138." Schæf. Mss. I. q. παπταίνω, Lycophr. 433. Cf. Παπταλάω. Schneiderus confert Hesychianum * Φάλαι· ὅρα, σκόπει.]

" Φαλὸς, sicut et Φάλιος, Splendidus, Albus. Etym. " a φάω deducit φαλὸς et φάλα. Vide et Hesych." [" Wakef. Herc. F. 1005. Heyn. Hom. 5, 137." Schæf. Mss.]

" Φαλακρὸς, ὰ, ὸν, Calvus, ut in Prov. Φαλακρὸν " τίλλεις. Interdum additur accus. κεφαλήν: Lucian. " Φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐρρυτιδωμένος. " Existimatur autem dici φαλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον " ἔχων φαλὸν, i. e. λαμπρόν." [" Musgr. Cycl. 226. Lucian. Ep. 18. et Jacobs." Schæf. Mss. LXX. Lev. 13, 40. 2 Reg, 2, 23. Hippocr. 787. Σιδήρια μὴ λίην

A φαλακρὰ, quod Gal. exp. στρογγύλα μετὰ λειότητος, ut idem Hippocr. 827. στρογγύλωσιν φαλακρὴν dicit. * Φαλακροειδὴς, Dio Cass. 1278, 48. * Ἀναφάλακρος, Procl. Paraphr. Ptol. 203.] " Ἡμιφάλακρος, Se- " micalvus, Epigr." [Lucillii 80. * Μεσοφάλακρος, Procl. l. c. * " Ὑποφάλακρος, Jo. Malal. 1, 389. 396. 399." Elberling. Mss.] " Hinc Φαλακρότης et " Φαλάκρα, Calvitium, ut Φαλάκρας ἐγκώμιον, Libel- " lus Synesii." [Φαλάκρα, Gl. Calvaria, Calvarium, Calvities. * Φαλακράω· Calveo. * Φαλακριάω, Suid. v. Ἀωρόλειος, Lobeck. Phryn. 80. * " Φάλακρα, ad Lucian. 2, 338." Schæf. Mss.] " Sed φαλάκραι sunt " etiam Loca ψιλὰ, nullo gramine vestita, quin etiam " satis et fruticibus nuda, qualia sc. sunt quæ Lat. " Glabreta vocant. Lycophroni autem φαλακραῖαι " κόραι dictæ fuerunt Naves ex arboribus in Phala- " cro Idæ promontorio succisis factæ. Hinc et " verb. Φαλακρόω, Calvum reddo, et Φαλακροῦμαι, " Calvus reddor, Calvus fio, Calvesco. Unde sunt " verbalia Φαλάκρωσις et Φαλάκρωμα, significantia iti-
B " dem Calvitium. Affertur autem hoc verbale una " cum verbo ex Ezech. 27, (31.) Φαλακρώσουσιν ἐπί " σε φαλακρώματα." [Φαλάκρωσις, Aqu. et Symm. Mich. 1, 6. Eust. ad Dionys. P. p. 99. * Ἀποφαλακρόομαι, Phrynichus v. Ἀναφαλαντίας, p. 16. Bekk. * " Ἐκφαλακρόω, Anna C. 61." Elberling. Mss.] " At " vero Φάλακρον, Idæ promontorium," [et * " Φαλά- " κρα, Heyn. Hom. 5, 725." Schæf. Mss.] " Unde " Φαλακραῖαι κόραι, supra e Lycophr."

" Φαληρὸς, e φαλὸς factum secundum quosdam: " unde pro Albo poni existimatur, i. e. Eo quod " spuma albicat." [Nicander Θ. 462. ὄρη χιόνεσσι φ. Dorice Φαλαρὸς, Theocr. 8, 27. ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.] " Atque hinc esse Φαληριᾶν, Albescere " spuma, Spumescere, ap. (Il. N. 798.) ubi tamen et " aliter hoc verbum exp." [" Heyn. Hom. 6, 511. Jacobs. Anth. 8, 149." Schæf. Mss. Demetr. Phal. 81. Lycophr. 189. 287. 491. Jo. Gazæus Ecphr. 365. 427. ap. Rutgers. VV. LL. 2, 7. Φαληριάω, Hesychio est etiam πέφρικα, Timore pallesco.] " Dici-
C " tur et Φαληριὸς, nec non Φαληριόεις pro φαληρός." [Φαληρὸς autem Ionicum s. poëticum est pro * Φαλαρὸς, quod Hes. exp. φαλιὸς, φαλακρὸς, * λευκομέτωπος, λευκός.] " Εὐφάλαρα, Hes. et Etym. λαμπρὰ, " Splendida."

" Φαλαρὶς, Avis quædam marina, s. palustris, cu- " jus et Columella meminit, nomen retinens. Dici- " tur et Φαληρίς. Vide Athen. et Schol. Aristoph." [Ὀρν. 565. Diosc. 3, 159. Fulica s. Phalaris Canariensis Linnæi. Est etiam Nomen tyranni, unde * Φαλαρίζω, Epiphan. 1, 1092. et * Φαλαρισμὸς, Cic. ad Att. 7, 12.]

" Φάλιος, Splendidus, Albus. Exp. etiam, Albos " crines habens in fronte. Quidam φάλιος pro βά- " λιος dictum putarunt." [" Callim. 1. p. 508. Valck. 294. Boiss. Philostr. 616." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 4, 28. 8, 27." Wakef. Mss. Procop. B. Goth. 1, 18. ἵππος.] " Φαλιόπους, Qui est albis pedibus," [Hes.]

" Φαλίπτω, Desipio, μωραίνω, Hes. Sed Idem
D " Φαλίσσεται exp. λευκαίνεται et ἀφρίζει."

" Φαλύνω, Splendidum reddo s. album, a nomine " φαλὸς," [Hes.]

" Φάλος, ὁ, Conus galeæ, vide Τρυφάλεια, Τετρά- " φαλος. Apud Suid. autem legitur φάλον, quod " exp. τὸ προμετωπίδιον. Vide et Hes." [" Wakef. Herc. F. 1005. Heyn. Hom. 4, 528. 5, 135. 137. 185. 6, 53. 180. 393. 625. Lobeck. Aj. p. 358. Act. Traj. 1. p. 254. Apollon. Soph. 682." Schæf. Mss. " Schol. Il. E. 182. Φαλοὶ (l. φάλοι) εἰσὶν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας χρυσοῖ ἧλοι, ἢ ἀστερίσκοι." Seager. Mss. Vide Schol. Ven. Il. K. 257. " Duplici accentu scribitur φαλὸς et φάλος. Si tamen φαλὸς est λαμπρὸς, debet conus cristæ scribi φάλος, e canone grammatico in similibus." Heyn. ad Il. E. 743.] " Ἀμφίφαλος, Hes. κύκλῳ φαλοὺς, i. e. ἥλους, " ἔχουσα, Undique confixa clavis s. cuneolis. Galeæ " epitheton, quia circumcirca ornari ejusmodi φα- " λοῖς solebat." [Il. E. 743. Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον, Cristis decoram, Virg. Æn.

9, 365. " Heyn. Hom. 4, 528. 5, 135. 137. 7, 164. Wakef. Herc. F. 1005." Schæf. Mss.] " Ἄφαλος " περικεφαλαία, Hes. ἡ μὴ ἔχουσα φαλοὺς, h. e. λαμ- " πρυὺς ἥλους s. ποικίλματα, quemadmodum Suidas " quoque φαλοὺς dicta fuisse scribit τὰ ἐπὶ τῶν περι- " κεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια: λόφους autem τὰς " τριχώσεις. Unde conjicere est, ἀφάλους galeas di- " ctas fuisse Quæ clavis s. scutulis ex auro splen- " dentibus insignes non essent. Rursum Hes. ἄφα- " λον affert pro φαλὸν μὴ ἔχον μήτε προμετωπίδα. " Utitur autem eo vocab. Hom. Il. K. (258.) ἀμφὶ δέ " οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ " ἄλοφον." [" Heyn. Hom. 4, 528. 5, 137. 6, 53. 625. * Τρίφαλος, Apollon. Soph. 682." Schæf. Mss. Cf. Τετράφαλος.]

" Τρυφάλεια, pro Galea, sæpe ap. Hom.: sic au- " tem dicta traditur, quod τρεῖς φάλους, Conos, ha- " beret, posito υ pro ι. Il. K. (76.) φαεινή τε τρυφά- " λεια: Γ. (372.) ὀχεὺς τρυφαλείας." [" Heyn. Hom. 4, 528. ad Mœr. 30. ad Apollon. Soph. 682." Schæf. Mss.] " Legitur et Τρυφάλη ap. Hes." " Τετρυφά- " λεια, Galea, περικεφαλαία, Hes." [Male adhæsisse videtur particula τε, cf. Il. K. l. c.] " Κρυφάλεια, " Galea, κράνος, ap. Poëtas solum in usu, VV. LL.; " sed perperam pro τρυφάλεια." " Τριφάλεια, i. q. " τρυφάλεια, quæ scriptura magis recepta est." [" Ad Mœr. 30." Schæf. Mss. " Coluth. 30." Wakef. Mss.]

[* Φάλαρον, Fastigium, Æsch. Pers. 661. βασιλείου τιάρας φ.] " Φάλαρα, Phaleræ. Apud Eur. de loris." [" Glossæ Herod. 1, 215. Φάλαρα, τὰ περὶ τοὺς γνά- θους (τῶν ἵππων) σκεπάσματα." Schw. Mss. " Soph. Œd. C. 1069. Πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινὸς, Πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμ-Πυκτήρια φάλαρα πώλων Ἄμβασις." Seager. Mss.] " Est etiam ἀστραγαλίσκος ὁ ἐπὶ τῆς " περικεφαλαίας, Hes." " Καπφάλαρ', Æolica et poë- " tica sync. pro κατὰ φάλαρα, Juxta clavos galeæ. " Il. Π. (106.) βάλλετο δ' αἰεὶ Καπφάλαρ' εὐποίητα. " Ubi Schol. quoque exp. κατὰ τὰ φάλαρα. Sic " Κάπφαγε pro κατάφαγε usurpatum affert Hes. At " Καπφωθεὶς, ὁ, in VV. LL. affertur pro Vastatus." [Cf. Ἄμφορον, Ἀμπέδιον, Καδδέ. " Φάλαρα, Orna- menta, Synes. 59." Wakef. Mss. Plut. 11, 528. H. τὰ τοῦ πλούτου. " Kuster. Aristoph. 126. Heyn. Hom. 4, 528. 5, 136. 185. 7, 159. Thom. M. 423. Markl. Suppl. 586. ad Charit. 541. Koen. ad Greg. Cor. 241(=508.) * Φάληρα, Heyn. Hom. 4, 528. 5, 135. 6, 54." Schæf. Mss. * Ἀμφιφάληρος, Schn. Lex. v. Φαλαρός. * Τριφάληρος, Lex. in Bibl. Coisl. 464. " Lobeck. Aj. p. 358. ad Apollon. Soph. 682." Schæf. Mss. Cf. Τετραφάληρος. * " Φαλαρίτης, Callim. in Buttm. Schol. Od. Γ. 380. habet Ἵλαθί μοι φάλαρί τε πυλημάχε, ubi Buttm. corr. φαλαρῖτα, ad formam notissimi ὁπλίτης: vide ejus notam p. 109." Elberling. Mss.]

" Φάλα, Ornamentum quoddam galeæ, Suida " teste, dicente esse κόσμον τῆς περικεφαλαίας. Quæ " expositio et ap. Etym. habetur, scribentem φαλὰ, " non φάλα. Ab Hes. φάλα dicitur esse ἡ μικρὰ κάρα, " ubi non dubito quin κάρα mendose scriptum sit. " In VV. LL. φάλα dicitur esse Caput, Capitis or- " namentum, Clavus in galea splendidus. Vide Φα- " λός."

" Φάλαινα, Cicindela, Lampyris, quæ noctu lu- " cernis advolat: unde sic dicta existimatur παρὰ τὸ " εἰς φῶς ἅλλεσθαι. Nicander Θ. (760.) φαλαίνῃ ἐνα- " λίγκια τὴν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπή- " λασε παιφάσσουσαν. Ubi vide Schol. A Lycophr. " (394.) dicuntur et Φάλαι, per apoc. Sed φάλαινα " alicubi est etiam Balæna." [Aristoph. Σφ. 35. 39. Ælian. H. A. 1, 58. Hesychio ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ θρὶξ καὶ ἰχθὺς κητώδης. * Φάλλη s. Φάλη, Eid. est ἡ πετομένη ψυχή. " Ad Mœr. 304." Schæf. Mss.]

At VERBUM Φαέθω, (si tamen secundus ei locus tribuendus est,) i. significans q. Φάω, uti dixi, parum et ipsum usitatum. SED Φαέθων ab eo derivatum, frequenti in usu est. Ac interdum quidem solis est epithetum, cum sc. dicunt Hom. et Hesiod. ἠέλιος φαέθων, itidemque Soph. (El. (826.) φαέθων ἥλιος, i. e. Sol lucidus: interdum vero est Solis nomen, i. e. pro Sole ponitur, sine ulla adjectione, ut Epigr. p. 5. meæ Ed. Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς, καὶ Πλουτέα καὶ Φαέθοντα. Soph. autem dixit etiam πάννυχα καὶ φαέθοντα pro Nocte et die, Noctu et interdiu: Aj. (930.) τοιά μοι Πάννυχα καὶ φαέθοντ' Ἀνεστέναζες. Est alioqui Φαέθων et Nomen filii Solis. Cic. de Off. 3. Phaëthonti filio Sol facturum se esse dixit quicquid optasset; optavit ut in currum patris tolleretur; sublatus est; atque is antequam constitit, ictu fulminis deflagravit. Sic et ap. Plut. (7, 827.) legimus, Ὁ δὲ Φαέθων ἀναβὰς εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔκλαιεν εἰ μηδεὶς αὐτῷ τοὺς τοῦ πατρὸς ἵππους καὶ τὰ ἅρματα παραδίδωσιν. Fabulam copiose describit Ovid. Met. 2.: attigerunt autem alii plerique. Sed hoc sciendum est, ex Hesiodo tamen tradi Phaëthontem esse Cephali et Auroræ filium. Itidemque, quemadmodum quidam solis equos esse memoriæ prodiderunt Phaëthontem et Lampon, (sed et Lamponta cum Schol. Soph. dixeris a NOMIN. Λάμπων, qui HOM. Λάμπος,) ita nonnulli eos Auroræ ascribere maluerunt: e quibus est Hom., Od. Ψ. (246.) Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵτ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι. Denique Φαέθων est et Nomen stellæ Jovis, ap. Aristot. de Mundo, Ἐφεξῆς δὲ ὁ τοῦ Φαέθοντος κύκλος, Διὸς λεγόμενος. Cic. de N. D. 2, (20.) Infra autem hanc prius a terra, Jovis stella fertur, quæ Φαέθων dicitur. Atque ut Jovis stella, Φαέθων, sic Saturni stella, Φαίνων, Eodem teste, nuncupatur. Non dubium est alioqui quin VERB. Φαέθω i. sit Poëtis q. φαίνω, habeatque illam in εθω terminationem cum plerisque aliis verbis communem. Quæ a me ideo dicuntur, ut Servii errorem coarguam, scribentis Φαέθων appellari ἀπὸ τοῦ φάους, et a verbo αἴθω, significante Uro. Quam deductionem eo magis miror, quod ei vel ipsa quantitas syllabaria repugnet. [" Lobeck. Aj. p. 374. Heyn. Hom. 6, 251. ad Charit. 719=264. Hadrian. 4. Paul. Sil. 27. ad Lucian. 1, 278." Schæf. Mss. " Manetho 1, 301. Orph. A. (90. 170.)" Wakef. Mss. Phot. Φαέθοντα τόκον· ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τὴν πρόσοψιν. * " Φαέθλω, Lex. Upsal. Ms. P. 4. p. 25. Φαέθλων, λάμπων, ἥλιος, nisi leg. Φαέθων." Osann. Auct. Lexx. Gr. 162.] Habet porro Φαέθων a se derivata NOMINA, Φαέθουσα ET Φαεθοντὶς, ET Φαεθοντιάς; quibus significatur Phaëthontis soror, Solis filia. Et Φαέθουσα quidem ap. Hom. legitur; at nominis Φαεθοντιὰς usum comprobat hic Virg. versus, in Sileno, Tum Phaëthontiadas musco circumdat amaræ Corticis. Esse tamen regulare Phaëthontis, non autem Phaëthontias, grammatica ceterarum patronymicorum analogia satis ostendit: sic tamen ut literam α insertam et alia pleraque habeant. Ceterum Φαεθοντὶς s. Φαεθοντιὰς patronymicum appello καταχρηστικῶς, vocaturus potius adelphonymicum, si mihi fingere vocabulum hoc liceat. Verum φαεθοντὶς adjective quoque usurpatur: ut φαεθοντὶς μαρμαρυγὴ in Epigr., pro quo dixisset Ovid., ut opinor, Phaëthonteus splendor, sicut Phaëthontei ignes ap. eum legimus. [" Φαεθοντὶς, Jacobs. Anth. 11, 166. 167. ad Charit. 362." Schæf. Mss. " Φαεθοντιὰς, Opp. K. 1, 219." Wakef. Mss. Φαεθοντὶς, Jo. Gazæus Ecphr. 425. ap. Rutgers. VV. LL. 2, 7.] Ab hoc verbo Φαέθω, potius quam a Φάω, est et COMP. Φαεσίμβροτος, Lucens mortalibus. Exp. alioqui et Præbens lucem, s. ferens, eod. sensu. Hoc porro epitheto ab Hom. et Hesiodo ornatur ἠέλιος, i. e. Sol. Legimus enim Od. K. (138.) Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο, ubi Eust. φαεσίμβροτος exp. ὁ φαέθων βροτοῖς: et addens, ejus παραγωγὴν esse ut compositi τερψίμβροτος. Existimo autem participio φαέθων, non alio, usum esse, ut simul derivationem indicaret. [" Musgr. Heracl. 750." Schæf. Mss., Il. Ω. 785. Orph. Arg. 1076. 1103. Lap. 77. 164. H. 33, 8. 65, 2. 77, 1. " Theognis 1233. Gaisf." Boiss. Mss.]

ETIAM Φαείνω a Φάω ducit originem, atque ut hoc, ita et illud, est Poëticum. Sed quidam Gramm. in iis quæ de hoc verbo scribunt, nequaquam sibi constant; quippe qui uno in loco φαείνω a φάω, in altero contra a φαίνω deducant. Ad me certe quod attinet, cum αἴρειν ex ἀείρειν, et αἰκίζειν ex ἀεικίζειν derivari existimentur, non contra, minime dubito quin

itidem φαίνω e φαείνω derivatum esse, credere debeamus. Signif. autem φαείνω, sicut et præcedentia, Luceo, Splendeo, Fulgeo, Mico. Od. Γ. init., de sole, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Invenitur et pass. vox in ead. signif., ut φαεινομένου ἀμαρυγαί, Apoll. Rh. 2, (42.) Splendentis, Fulgentis. Apud Arat. autem, (166.) οἱ δέ οἱ αὐτοῦ Λεπτὰ φαείνονται ἔριφοι καρπὸν κατὰ χειρὸς, vertit Cic. Contra Hœdi exiguum jaciunt mortalibus ignem: [Idem 148. Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι Λέων ὑπὸ καλὰ φαείνει. "Ad Charit. 430=257. Wakef. Ion. 1574. Theætetus 5. Heyn. Hom. 6, 114. Gesner. Ind. in Orph., Hesiod. Θ. 372." Schæf. Mss. "Activo sensu, Nicander Θ. 391. (ὁππόθ' ἑρπετὰ γαῖα φαείνει.)" Wakef. Mss. Od. M. 383. Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. * Ἀμφιφαείνω, Quint. Sm. 12, 519. Hom. H. in Apoll. 202. αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει. "Jacobs. Anth. 9, 248." Schæf. Mss.]

Ab hoc verbo deductum est NOMEN Φαεινὸς Poëticum itidem pro Lucidus, Splendidus, Fulgidus. Item Nitidus s. Nitens. Usurpatur autem de variis rebus hoc adj. ab Hom.; dicitur enim ab eo φαεινὴ ἐσθὴς, et φαεινὸν ζῶμα et φαεινὴ πήληξ: idem dicit et θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, (Il. Σ. 609.) Legitur etiam φαεινὴ σελήνη (Θ. 551.) Nec non κρατὴρ φαεινὸς ex eo (Γ. 247.) affertur pro ἀργυροῦς, ut Lat. Poëtæ Nitidum de argento dicunt interdum. Alicubi et dativo junxit φαεινὸς, dicens (O. 538.) φοίνικι φαεινὸς λόφος pro φοινικῷ χρώματι λάμπων. Sic autem et Nitidus dativo jungitur, ut cum dicit Ovid. Aries nitidissimus auro. Est vero et ubi hoc adj. peculiarem aliquam expositionem habeat; nam φαεινὸν δόρυ esse ait Eust. τὸ δι' ἐπιμέλειαν ἠκονημένον, καὶ ἐσμηγμένον, καὶ διὰ τοῦτο λαμπρόν. Idem φαεινοὺς πλοκάμους vult significare τοὺς * ὑπερξανθίζοντας, et appellari φαεινοὺς ὀφθαλμοὺς quod sint φάους αἴτιοι. Ego tamen φαεινοὺς πλοκάμους dixerim Capillos nitidos, cum Flacco, et φαεινοὺς ὀφθαλμοὺς, Oculos nitentes, cum Virg. Ceterum traditur usus hoc nomine etiam Alexander Aphr.*præf. l. 2. Probl., sed qui hoc annotavit, non animadvertit eum non tanquam sua, sed tanquam aliena verba afferentem, eo usum esse; dicit enim, Οὕτω πολλάκις ἥλιος ἔκρυψεν ἀκτῖνα φαεινὴν, νέφους παρεμπεσόντος. Ubi ἀκτῖνα φαεινὴν non dubium est quin e carmine sumat, adeo ut minime refragetur h. l. ei quod dixi de hoc nomine, sc. esse Poëticum. [Pind. Π. 4, 505. "Musgr. Ion. 1516. Porson. Phœn. 62. Heyn. Hom. 5, 59. 359. 514. 6, 99. 558. Valck. Adoniaz. p. 363. Phœn. p. 29. Diatr. 48. Plut. de S. N. V. p. 23." Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Φαεννὸς, eund. plane usum habens. Eur. (Andr. 1147.) φαεννοῖς ὅπλοις στίλβων: (1087.) φαεννὰς ἡλίου διεξόδους. Et ἔρεβος φαεννότατον, Soph. Pind. metaphorice dixit (Fr. Inc. 11.) φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας. ["Musgr. Ion. 1516. Porson. Phœn. 82. Valck. Adoniaz. p. 363. Phœn. p. 29. Hipp. p. 289. Diatr. 48. Plut. de S. N. V. p. 23. Toup. Opusc. 2, 217. ad Herod. 626." Schæf. Mss. Boeckh. ad Pind. p. 344. ad Greg. Cor. 192. "De aqua, Marc. Sidet. 82. * Φαενὸς, Pind. 'O. 7, 122." Wakef. Mss. Greg. Naz. 2. p. 118. φαενῆς ἀρετῆς.]

AT VERB. Φαίνω, est quidem factum e præcedente Φαείνω, ut ibi dixi; sed utrisque Scriptoribus commune; (Fut. Φανῶ. Præt. πέφαγκα: pro quo usitatior est Aor. 1. ἔφηνα,) In lucem edo, s. Luci edo, ut Cic. vertit ap. Hom. Item Lucem præfero, Præluceo, aut etiam Facem luceo, s. alluceo, ut quidem Plautus locutus est: ap. quem et Lucere cereum legitur. Il. B. (318.) Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ ἔφηνεν, ubi Ciceroniana interpr. pro his verbis, ὅσπερ ἔφηνεν, habet, Qui luci ediderat, ubi tamen redditur etiam simpliciter Qui ostenderat: de qua signif. dicam infra. Od. T. (25.) Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει; Δμωὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν αἵ κεν ἔφαινον: H. (102.) Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Hinc jocus ap. Aristoph. ex ambiguo 'A. (937.) Φαί-

A νειν ὑπευθύνους λυχνοῦχος: nam, ut annotat Schol., φαίνειν et pro συκοφαντεῖν accipi solet, et pro ποιεῖν φῶς: ideoque subjunxit λυχνοῦχος. At in VV. LL. falso ex hoc Aristoph. loco affertur φαίνειν ὑπευθύνους τὸν λυχνοῦχον. Sed ἀμεταβάτως s. neutraliter sæpe ponitur φαίνω, pro Luceo, Colluceo, Splendeo, ut ap. eund. Aristoph. (N. 586.) ὁ δ' ἥλιος Οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν. Itidem de sole ap. Plat. Tim. Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἅπαντα φαίνοι τὸν οὐρανόν: quæ Cic. ita vertit, Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum, ut quammaxime cœlum omnibus colluceret. Ubi tamen Cic. nominativum facere videtur, qui accus. est ap. Plat. perinde sc. ac si legeretur, ἵνα φαίνοι ὁ οὐρανὸς, et ἅπαντα non jungeretur cum οὐρανὸν, sed esset accus. plur., ac tum legi etiam posset εἰς ἅπαντα. Alioqui necesse foret Collucere μεταβατικῶς positum intelligere, ut Plautus Lucere atque Allucere usurpat. Quem tamen usum verbo Collucere Cic. dare voluisse, mihi

B non fit verisimile. Utut sit, Plat. verba constat sonare, Ut sol quammaxime per universum cœlum luceret. Sive, (sequendo constr. quam et ipse Cic. verbo Colluceo alicubi tribuit,) Ut sol quammaxime universo cœlo colluceret. SED Φαίνων, est etiam peculiariter Planetæ nomen: Cic. Stella Saturni, de N. D. 2. Nam ea quæ Saturni stella dicitur, φαίνωνque a Græcis nominatur, quæ a terra abest plurimum, triginta fere annis cursum suum conficit. Aristot. de Mundo, Ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος. ["Ad Charit. 771. 773. 781." Schæf. Mss.] || Sed active positum φαίνω non tantum signif. In lucem edo, s. In lucem profero, sed et Ostendo: Od. Σ. 66. φαῖνε δὲ μηροὺς Καλούς τε μεγάλους τε· φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι: Il. B. (324.) Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεύς: (353.) Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Sed in duobus hisce posterioribus Il. possumus φαίνειν reddere et verbo Proferre, quam interpr. admittit et in versu quem initio hujus tmematis ex eod. libro attuli,

C Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνεν. At vero in isto Od. loco (Δ.) init. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν, Ἑρμιόνην, non puto aptius reddi posse ἔφαινον quam Exhibebant; hoc enim verbum Latinum ita pro Dare sumi videtur, ut simul quandam Ostendendi signif. inclusam habeat. Quod si Hebr. periphraseωs auxilio ad exponendam apertius vim illius ἔφαινον uti non sit nefas, non dubitarim exponere Faciebant videre, ut sc. φαίνειν hoc in loco sit illud ipsum, quod Hebr. dicunt הראה (Hereah,) cujus usus est cum alibi, tum Ps. 4., ubi reddiderunt Interprr. Quis faciet nos videre bona? I. e. Quis exhibet nobis vitæ commoda? Φαίνειν denique ap. Hom. exp. etiam προφέρειν, ut Il. Σ. (295.) Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαίν' ἐνὶ δήμῳ. Apud Eund. φαίνειν ἀοιδὴν vel ἐξ ἐνδιαθέτου καὶ κρυπτοῦ εἰς προφορὰν ἐκφαίνειν, vel σαφῶς ᾄδειν, de quibus signiff. lege Eust. || Φαίνειν est etiam Deferre, Accusare, a qua signif. est συκοφάντης, unde et verbum συκοφαντεῖν. Eust.

D Od. Δ. 254. Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι, verbum ἀναφῆναι, inquit, declarat quidem δεῖξαι τὸν ὡς ἐῤῥέθη κατακρυβέντα· γέγονε δὲ ἀρχὴ δικαστικῆς λέξεως παρ' Ἀττικοῖς, τοῦ φαίνειν, ὡς ἐν κατηγορίᾳ· ὅθεν καὶ τὸ συκοφαντεῖν γίνεται· φαίνει γὰρ καὶ ὁ συκοφάντης τοὺς * συκοκλέπτας, ὡς ἡ ἱστορία λέγει. Quæ si sequamur, dicemus, peculiarem esse Atticis, s. potius ab Atticis manasse hunc verbi φαίνειν usum. Xen. (K. Π. 1, 2, 14.) Καὶ ἤν τις ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. Dem. Θεοκρ., Ὁ γὰρ τὸν νόμον τιθεὶς, ἁπλῶς ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις τῶν ἀνθρώπων μὴ φαίνειν, εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα περὶ ὧν ποιεῖται τὴν φάσιν, Bud. Qui enim hanc legem scripsit, plane hujusmodi homines vetuit delationes factitare; nisi si quis est, qui confidat se palam facturum vobis ea esse perpetrata, quorum ipse delationem fecerit. Exp. etiam Reum ago, ut ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιὼν, Qui reum agit, et non peragit. Interdum tamen φαίνειν non simpliciter Deferre, sed De-

ferre ad fiscum: unde *φαίνοντες* dicuntur Qui quadruplaturas factitant: cujus signif. exemplum ex eod. Dem., vide ap. Bud., p. 210., ubi et *φανθέντα* habes pro Delata, a pass. *Φαίνεσθαι* pro Deferri. In quo *Φαίνεσθαι* dicam aliquid præterea et de hoc *φαίνειν*. *Φαίνειν φρουρὰν* ap. Xen. Ἑλλ. sæpe legitur pro Decernere exercitum, Delectum habere, nisi falsus sum: ut 4, (2, 5.) Ἐν δὲ τούτῳ οἱ μὲν ἔφοροι φρουρὰν ἔφαινον· ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἔτι ἦν, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα καὶ πρόδικον τοῦ παιδὸς, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευον. Hæc Bud., qui et alia exempla profert. Quidam certe *φρουρὰν* reddere malunt Præsidium; sed videmus in h. Xen. l. vocare *στρατιὰν* quod appellarat *φρουράν*. Unde autem manarit hæc signif. verbi *φαίνειν* cum isto subst., nec Bud., nec alius quisquam declarat, quod sciam. Suspicor autem ego *φαίνειν* dici ex eo, quod in habendo delectu velut ostendamus et conspiciendos præbeamus milites in suis domibus antea velut *κατακρυβέντας*, ut Eustathii verbo utar.

Φαίνω, neutraliter non solum pro Luceo, Colluceo, &c. ut supra docui, sed et pro Appareo, *φαίνομαι*. Od. Λ. (586.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, ubi *φάνεσκε* est pro *φαίνεσκε*, hoc autem pro *ἔφαινε*, ut *τύπτεσκε* pro *ἔτυπτε*. Ita enim malo, quam cum VV. LL. facere THEMA *Φανέσκω*, significans Appareo, Luceo. [" Ruhnk. Ep. Cr. 111." Schæf. Mss.]

Φαίνομαι, In lucem prodeo, In luce versor, positus sum, et omnium oculis. Od. Φ. 106. ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον Οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν, ubi Eust. πέφηνε καὶ εἰς φῶς ἔκκειται, ὁποῖα καὶ τὰ ἐν ἀγῶσι προκείμενα ἔπαθλα. Et addit, hunc verbi *φαίνεσθαι* usum extare et in præcedentibus, ubi dicitur, τὰ μὲν ὑμέτερα ἀεικέα ἔργα φαίνεται. Sunt autem hæc verba ex Od. Δ. (695.) Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα Φαίνεται· οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων: ubi tamen idem Gramm. *φαίνεται* exp. *φανερώτατός ἐστι*. In VV. LL. affertur et *φανῆναι εἰς φῶς* pro Prodire in lucem, sed absque Auctore. At Il. A. (200.) δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, Oculi micuerunt, de quo loco dicam et in Ἐκφαίνομαι. Idem Θ. (557.) πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρὸ, exp. *φαίνετο* verbo *ἔλαμπεν*, Splendebant. Possumus autem et Micabant interpretari; utrumque enim de igne dicitur. Utendo tamen interpretatione quæ magis originem verbi declaret, dixerim potius Lucebant. Quin etiam in Il. I. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, censet *ἐφαίνετο* posse itidem accipi pro *ἔλαμπεν*: sed tunc de metaphorica hujus verbi signif. intelligendum erit. Cum vero dicit Hom. *φάνη βιότοιο τελευτὴ*, ut Il. H. (104.) Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ, tunc *φάνη* esse dicit *προφανῶς ἤγγισε*. At ubi dicit *τέλος πέφανται*, ibi *πέφανται* exp. Apparuit: de qua expositione dicam in proxime sequente tmemate. || Pro Accusor autem et Deferor, s. Reus sum, positum *φαίνομαι*, ad eam videtur signif. posse referri, qua de luce dicitur; quod qui accusatur, is veluti in lucem adducatur, sicut is qui accusat, quod dicunt *φαίνειν*, veluti adducit s. producit eum qui antea velut delitescebat, aut certe eum cujus delictum occultum erat. *Ἐκκείμενοι*, inquit Bud., sunt *οἱ φαινόμενοι*, h. e. Rei, qui Lat. Pendentes dicti sunt. Et *φανθέντα* pro Delata ap. Eund., pagina eadem, sc. 210.

Φαίνομαι, Appareo, aut etiam Conspicior, In conspectum venio, Cernor. Il. A. (477.) et alibi sæpe, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Postquam autem apparuit aurora roseis micans digitis: B. (308.) Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα, Ubi apparuit prodigium ingens, Ante oculos venit. Sic *οὐ φαίνεται μνηστῆρσι* Penelope, Non venit ante oculos procorum, in conspectum procorum, Non conspicitur a procis, præbet se conspiciendam. Sed redditur *φαίνεσθαι* verbo Apparere, et in aliis loquendi generibus: Il. B. (122.) τέλος δ' οὔπω τι πέφανται, ubi tamen mihi non satis convenire videtur illa interpr. Ac certe potius dixerim *φαίνεσθαι* hoc in loco et similibus id esse, quod a Plauto dicitur Comparere, in hoc Amphitryonis loco, Et memor sum, et diligens, ut quæ imperes

A compareant. Peculiariter vero *τὰ φαινόμενα* ap. Astrologos, ut *τὰ Φαινόμενα* Poëma Arati de iis quæ apparent in cœlo. Linacer Apparentias dixit: quæ unde nomen hoc acceperint, exp. in iis quæ illi ipsi Arati Poëmati præfixa sunt Scholiis. Legitur ap. Aristot. et *τὰ φαινόμενα ἄστρα*. Vide Bud. 210. In soluta quoque oratione interdum modis illis posse reddi, sc. Appareo, Conspicior etc. Plato Protag. Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει; ἢ δῆλα δὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; quæ Cic. ita vertit, Quid tu, unde tandem appares, o Socrates? an quidem dubium non est quin ab Alcibiade? Sic Synes. Ep. 104. Οὐδαμοῦ δὲ φαινομένων, περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν ἕκαστος οἴκοι, Cum nusquam apparerent. Aut etiam, Nusquam comparerent. Apud Dem. autem *Φανῆναι τοῖς πολίταις βουλόμενος*, (ut *οὐ φαίνεται μνηστῆρσι* in Hom. loco quem modo protuli,) Volens conspici a civibus, In civium conspectum prodire. Cic. quoque *φαίνεσθαι* vertit non solum Apparere, sed et Cerni: item pro *πολλὴ φαι-*
B *νομένη* ap. Arat., Late videtur: nec non *φαίνονται*, Declarantur, ap. Aristot. Quas interprr. itemque alias in suis singulas locis invenies in meo Lex. Cic.

Φαίνεσθαι usurpatur pro Videri, ea etiam in signif. quam habet cum dicitur, Videris recte dicere, Videtur recte dicere. Item *φαίνομαι*, Videor, Mihi videor: Aristoph. N. (403.) ἀτὰρ εὖ λέγειν φαίνει: Πλ. (198.) Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ: (632.) Φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος. Plato de Rep. 1. Οὐ μέντοι ἧττον ἐφαίνετο πρέπειν: Epist. Ἐφαίνου οὐ πάνυ ἐμοὶ πιστεύειν σύ. Et cum pass. de Rep. 2. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι. Aristot. Rhet. 2. Καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν. Apud Hom., subaudito infin. in hoc versu, quem aliquoties repetit, Ἧδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. Secus autem in versu qui a me prolatus fuit supra, in primo de signiff. verbi *φαίνομαι* tmemate. At *Φαίνομαι* pro Videor, etiam Mihi videor, ut *φαίνομαι ἔχειν*, Habere mihi videor. Sic *Φαίνομαι πεποιηκέναι* ap. Herod., Videor mihi
C fecisse. Et, Ὡς ἐμοὶ φαινόμεθα, e Plat. pro Ut mihi videmur. Item *τοῦτό μοι φαίνεται*, Hoc mihi videtur, Hoc sentio. Sic *τὸ φαινόμενόν μοι*, Quod mihi videtur, sentio, Sententia mea: Isocr. Archid. Εἰ δὲ δεῖ, μηδὲν ὑποστειλάμενον, εἰπεῖν τὸ φαινόμενον. Sic Plut. Symp. Sept. Sap. Εἰ δεῖ τὸ φαινόμενον εἰπεῖν. Interdum *φαίνεσθαι* et *εἶναι* opponuntur, ut Lat. Videri et Esse, veluti cum dicitur Videri probum, sed non esse. Xen. (Ἀπ. 1, 7, 3.) Εἴ τις βούλοιτο στρατηγὸς ἀγαθὸς μὴ ὢν, φαίνεσθαι, Gall. diceremus, Avoir apparence d'être. Aristot. Rhet. 2. Καὶ τοὺς τῶν φαινομένων ἐνθυμημάτων, οὐκ ὄντων δὲ ἐνθυμημάτων. Interdum vero omittitur hoc verbi *εἶναι* participium, ut cum dicitur ab eod. Aristot. Ἢ ἀγαθὰ, ἢ φαινόμενα ἀγαθά. Alioqui interdum dicitur contra, *καὶ φαίνεσθαι καὶ εἶναι*, vel *καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι*: Xen. Ἑλλ. 6. Μάλα ὀλίγοι καὶ ὄντες καὶ φαινόμενοι. Ad quam signif. pertinet *τὸ φαινόμενον*, quod ex Alex. Aphr. affertur pro Verisimile. Est etiam ubi *φαινόμενος* sit quod Latine Apertus: Synes. Ἀλλὰ νο-
D μίμῳ πολέμῳ καὶ φαινομέναις παρασκευαῖς πλήθη πρὸς πλῆθος ἀγωνισαίμεθα, Aperto apparatu; hoc enim opp. *τῷ λοχῆσαι ἐν φάραγγι*.

Φαίνεται cum participio, pro *δῆλός ἐστι*, inquit Bud., (et quidem hanc expositionem e quodam Gr. Gramm. mutuatus,) ut ap. Thuc. (1, 2.) Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάνυ βεβαίως οἰκουμένη. Isocr. Paneg. Καί τοι βουλόμενοι πλεονεκτεῖν, οὐκ ἂν δήπου τῆς Σικυωνέων γῆς ἐπεθυμήσαμεν, ἣν Πλαταιέων τοῖς καταφυγοῦσιν ὡς ἡμᾶς φαινόμεθα παραδόντες. Nec non ap. Aristid. Οὗτος οὐ πολλῷ τινι τοῦ Λυκούργου δεύτερος ἡμῖν φαίνεται γεγονώς. Hæc sunt quæ ille profert exempla, nullam interpr. Latinam addens. Valla certe vertit *φαίνεται* verbo Constat, in illo Thuc. loco, Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς κ. τ. λ. eum ita reddens, Nam constat eam, quæ nunc Græcia vocatur, haudquaquam stabiliter olim fuisse habitatam. Sic autem et hæc verba, quæ aliquanto post habentur, Πρὸ γὰρ τῶν Τρωϊκῶν οὐδὲν φαίνεται πρότερον κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλὰς, ita vertit, Quod ante

Trojanum bellum constat Helladem nihil communiter egisse. Sunt vero et qui φαίνεται hic reddant, Perhibetur. At ego malim Comperitur. Itidemque in illo Isocr. loco, Φαινόμεθα παραδόντες, Comperimur tradidisse. Cui addere istum possumus Ejusd. in Archidamo, Τοῖς γὰρ περὶ τῆς ἀρετῆς ἀμφισβητοῦσιν, ὑπὲρ οὐδενὸς οὕτω σπουδαστέον ὥσπερ τοῦ μηδὲν αἰσχρῶς πράττοντας φανῆναι: quibus subjungit, Εἰσὶ δὲ τῶν πόλεων κακίαι καταφανεῖς: quod postremum verbum ad declarandam vim verbi φανῆναι facere videtur. Existimo autem huic loco meam illam interpr. itidem convenire: sic tamen ut et præterito Compertus in hujusmodi ll. uti nos posse existimem, ut si, verbi gratia, pro οὐδὲν ἀνόσιον πράττων ἐφάνη, dicam Nullius flagitii compertus est. Et in loco illo Aristidis, φαίνεται γεγονὼς, itidem pro Comperitur fuisse. Sed et de hoc admonitus esto lector, posse alicubi reddi φαίνεσθαι verbo illo, etiam ubi additum non habet participium, veluti Xen. K. Π. 3, (1, 19.) p. 41. meæ Ed. Ἦν δὲ μὴ δύνωμαι, ἀδύνατος ἂν φανοίμην, οἶμαι, ἄδικος δ' οὐκ ἂν δικαίως κρινοίμην. Sic Thuc. 1, (8.) Δῆλον γὰρ καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν, ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἥμισυ Κᾶρες ἐφάνησαν, Comperti sunt esse Cares, minus enim probo Inventi sunt Cares: multo etiam minus, Agniti sunt Cares, ut Valla interpr. Observandum est autem, nos in illis duobus posterioribus ll., præsertim vero in hoc Thucydideo, uti verbo Constat nullo pacto posse. Hoc præterea sciendum est, quemadmodum verbum φαίνομαι sine participio etiam accipitur interdum pro Comperior, sic vicissim interdum, quamvis participio junctum, simplicius accipi, ut quidem nonnulli putant, sc. pro verbo Videtur, quo ipsum interpretamur, ubi infinitivo jungitur.

PRÆT. PASS. Πέφαμμαι, a quo est πέφανται in illo Hom. versu ex Il. B. (122.) τέλος δ' οὔπω τι πέφανται, ubi videtur reddi commode posse Comparuit, ut antea docui. Exp. alioqui πεφανέρωται, item ἐξέλαμψεν. At vero in isto Soph. loco, κλεινὸν ἔπος πέφανται, exp. ἀπεφάνθη, item ἐγνωματεύθη. Est autem parum usitatum in aliis personis hoc præteritum. At in PARTICIP. dicitur Πεφασμένος, potius quam Πεφαμμένος: quod πεφασμένος est tanquam a πέφασμαι, ita sc. dicto pro πέφαμμαι, SICUT Μεμίασμαι dicitur pro μεμίαμμαι, ET Μεμόλυσμαι, pro μεμόλυμμαι: unde itidem participia μεμιασμένος et μεμολυσμένος pro μεμιαμμένος et μεμολυμμένος. Hanc autem per σ scripturam sequitur NOMEN Φάσις, cum quibusdam suis compp.: UT Ἀπόφασις ET Ἔμφασις, nec non eorum derivatis, sc. Ἀποφατικὸς et Ἐμφατικός. Est porro usus hujus participii πεφασμένος communis Scriptoribus solutæ orationis cum Poëtis, sc. pro Ostensus, Demonstratus, Patefactus; nam πεφασμένου ap. Soph. exp. φανεροῦ γενομένου, Œd. T. (848.) p. 186, meæ Ed. Et in hoc versu Theognidis (227.) qui alioqui tribuitur et Soloni, Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι, (vel πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται,) πεφασμένον Bud. vertit Demonstratum; sed addens et Certum. Apud Plat. vero in Phædro, hæc verba, Ἀθανάτου δὲ πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου, ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτο αὐτό τις λέγων οὐκ αἰσχυνεῖται, Cic. interpr. Cum pateat igitur æternum id esse, quod seipsum moveat etc. Hinc ADV. Πεφασμένως, quod Lysias in quadam prisca Lege exp. φανερῶς, i. e. Aperte, Palam. Sic autem Plut. ἐμφανῶς et πεφασμένως eadem signif. et de eadem re dixisse videtur, (Solone 23.) Πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται· λέγω δὲ τὰς ἑταίρας, αὗται γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας. Alioqui EXTAT Πεφασμένος et pro Dictus a THEM. Φάω, pro πεφαμένος, a πέφαμαι: sicut tertia persona singularis est πέφαται, quæ ap. Apoll. Rh. legitur. Extat hoc idem PARTICIP. Πεφασμένος et pro Interfectus, itidem ab illo th. Φάω, aut certe, ut quidam Gramm. malunt, a Φάζω, quod ab hoc Φάω ducit originem: e quo Φάζω esse putatur σφάζω. Affert autem Eust. hoc participium πεφασμένος e Lycophr. AT Πέφανται pro Interfecti sunt, ap. Hom. legitur: item INFIN. Πεφάσθαι, Interfectum esse, Interfectos esse. SED ET Πεφήσεαι habemus ap. eund. Poëtam, secundam personam paulo post futuri, pro Interfeceris, ab illo th. Φάω, significante φονεύω: sicut a φάω habente signif. τοῦ φαίνω, DICIT Πεφήσεται pro φανήσεται. [Il. P. 155.]

PRÆT. MED. Πέφηνα, Apparui, vel, ut Bud. ap. Lucian. interpr., Comparui, Visus sum. At in VV. LL. redditur etiam In conspectum veni, Me obtuli. Ibid. Πεφηνὼς πολέμιος e Plut. Declaratus hostis. Frequenter certe id sonat πέφηνα, quod Latine dicitur Extiti, ut πεφήνασι κρείττους ap. Greg. Naz. Extiterunt meliores. Ubi tamen redditur simpliciter Fuerunt, Evaserunt. Quod autem attinet ad illud πεφηνὼς πολέμιος expositum Declaratus hostis, videndum est an non aptius reddi queat Compertus hostis, vel Manifesto compertus hostis. Respondet alioqui hæc exp. illi, quæ datur a quibusdam voci activæ verbi compositi Ἀποφαίνω, juncti eidem nomini, in quodam Thuc. loco, quem proferam, ubi de illo comp. agam.

["Φαίνω, Thom. M. 659. 883. ad Charit. 456. 521. 775. Wakef. Herc. F. 707. Trach. 1157. Clark. ad Il. A. 309. 314. 338. 482. B. 43. Valck. Anim. ad Ammon. 147. Zeun. Ind. in Xen. K. Π. Jacobs. Exerc. 2, 38. Valck. Callim. p. 154. Porson. Or. 1266.: 'Non libenter hujus verbi aor. 2. activæ vocis admittunt Tragici:' ad Hec. p. 54. Ed. 2. Luceo, Theocr. 2, 11. (ἀλλά, Σελάνα, Φαῖνε καλόν:) cf. Jacobs. Anth. 6, 81. Defero, Musgr. Hipp. 1071. De sycophantis, Brunck. Aristoph. 3, 49. 94. 100. De rebus non prævisis, Heyn. Hom. 6, 250. Gigno, Wernsd. ad Himer. 341. Reddo, ad Callim. 1. p. 54. Abund., P. Abresch. Paraphr. 541. De forma aor. 1., ad Mœr. 137. Ἔφηνε, Il. B. 318. 324. Wolf. sine ι subscr. Φήνας, per calumniam, Aristoph. 'A. 542. Kuster. p. 122. Ἔφανον, Heyn. Hom. 7, 190. Ἔφανε, Wakef. Herc. F. 796. Musgr. 794. Heyn. Hom. 5, 514. 7, 190. Φανὼν, Jacobs. Anth. 6, 211. Wakef. S. Cr. 4, 195. Φάνεσκε, Heyn. Hom. 6, 134. Schol. Apoll. Rh. p. 20. Πέφαγκα, ad Diod. S. 1. 614. Act. et med., Kuster. V. M. 12. Med., Wakef. Phil. 944. Luzac. Exerc. 55. Φαίνεσθαι, Oriri, Heyn. Hom. 6, 346. Adesse, ad Il. K. 235. Esse, ad Od. Z. 137. Pro δοκεῖν, Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 10. Valck. Hipp. p. 279. Musgr. ad v. 1071. De re certa, Herod. p. 16, 7. 286, 98. coll. l. 1. p. 676. 682. Larcher 2, 278. De re incerta, Quint. Mæc. 4. Opp. εἶναι, Plato Lys. p. 39. Cum infin., Coray Mus. Ox. 2, 10. Heyn. Hom. 4, 37. Dionys. H. 1, 142. ad Xen. Mem. 4, 2, 20. sed cf. Fischer. ad Palæph. 176. Zeun. ad Xen. K. Π. 395. Cum partic., Fac. ad Paus. 1, 507. ad Lucian. 1, 168. ad Herod. 234. Φαίνεται, interjectum, Jacobs. Anth. 10, 44. Ὡς φαίνεται, Heind. ad Plat. Lys. p. 49. Mœr. 426. et n. Τὰ ἱερὰ φαίνεται, ad Herod. 721. Φαίνεται, Placet, Dionys. H. 1, 265. 293. 295. 336. 2, 842. 1019. 1219. 3, 1554. 4, 2116. coll. not. Μοι φαινόμεθα, Thom. M. 246. Τὸ φαινόμενον, sensu astron., Polyb. 3, 123. (9, 15.) Φαινόμενα, Quæ significantur, Xen. Mem. 1, 1, 5. Τὰ φ., Jacobs. Anth. 9, 405. Δοκεῖν φαίνεσθαι, Heind. ad Plat. Phædr. 301. 326. Φανοίμην, Xen. K. Π. 263., ubi v. Zeun. Φάνησθε, 627. Φανείη, φανήῃ, Heyn. Hom. 6, 363.: Simon Dial. p. 87. φανῆσθον muta in φαίνησθον. Εἰς τὴν ἀγορὰν ἐφάνη, Dionys. H. 2, 1099. Heyn. Hom. 7, 54. Φανοίην, ad Mœr. 326. T. H. ad Lucian. 1, 221. ubi et de φανείην, φανοίμην: cf. Brunck. ad Soph. Aj. 313. Zeun. ad Xen. K. Π. 143. 263. Φανεὶς, Brunck. Aristoph. 3, 52. Valck. Hipp. p. 285. Φανθεὶς, φανεὶς, ad Phœn. p. 357. Ἐφάνθην, ἐφαάνθην, Brunck. ad Æsch. Pers. 261. Φαανθῇ, ad Charit. 719. Φανοῦ, Wakef. Trach. 1074. Φανοῦμαι, Valck. Hipp. p. 224. Φανοῦμαι, φανέομαι, Dawes. M. Cr. 56. Φανοῖτο, Aristot. Poët. 49. Herm. Φανέουσι, fut., Valck. Callim. 268. Φήνασθαι, Brunck. Phil. 944. Πέφανται, Heyn. Hom. 6, 592. Plato Charm. 76. 106. Πέφηνα, Wakef. Ion. 829. 1207. Dionys. H. 5, 253. Appareo, Herod. 745. Xen. Eph. 77. 268. Alciphr. 246. Πέφηνε et πέφυκε conf.,

Brunck. El. 646. Πεφασμένος, Plato Phædro p. 247. Soph. Œd. T. 858. 1184. C. 1543. Heyn. Hom. 6, 545. Jacobs. Anim. 235. Anth. 9, 257." Schæf. Mss. "Φαίνω, Appareo, Soph. El. 1367. Ostendo, Manetho 2, 7. φέγγος. Aor. 1. ἔφανα, Quint. Sm. 9, 483. Ælian. V. H. 775. Fut. φανέω, Stob. 376, 43. Πέφαμαι, Sum, Videor, Stob. 487, 47. Πέφασμαι, Appareo, Opp. K. 3, 332. Φανήμεναι, Arat. D. 134. * Φάνημι, Od. Π. 180." Wakef. Mss. "Φαίνομαι, i. q. εἰμί, Suid. v. Ἀκάκιος, Ἐφαίνετο καθ' ἡδονὴν πᾶσιν, Omnibus gratus fuit." Schleusn. Mss. Φαίνω, Offero, Soph. Trach. 239. Φαίνεσθαι, Fischer. Ind. ad Æschin. Dial. Socr. Τὰ μὴ φαινόμενα, i. q. τὰ μὴ ὄντα, Valck. Schol. in N. T. 2, 573. Πέφαγκα, Append. ad Bast. Ep. Cr. 277. Φανθεὶς et φανεὶς, Lobeck. Phryn. 420. Φανεῖμεν, Attice pro φανείημεν, Æsch. Pers. 784.: Parthen. 17. Λύχνα φαίνειν. Herod. 3, 36. Ὁ μὲν εὔνοιαν φαίνων συνεβούλευέ οἱ ταῦτα, 127. Ὕβριν οὐκ ἀνασχετὸν φαίνων: Od. Υ. 309. μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ Φαινέτω: Batrach. 256. αὐτὸν Ἄρην φαίνων, Referens, Repræsentans. Φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάψειν, βλάπτειν, Lex videtur nobis nocitura esse, Palam est legem nobis nocere, Wolf. ad Leptin. 259. Τὸ * αὐτοφαινόμενον ἀγαθὸν, Aristot. Top. 7. p. 379. Lobeck. Phryn. 565. * "Φαινομένως, Procl. in Plat. 1. Alcib. p. 73=243." Boiss. Mss. Schol. Plat. 23.]

"Παμφαίνω, quidam interpr. Omnia collustro, "πάντα φαίνω: sed neutraliter potius exponendum "Colluceo, Fulgeo, Totus fulgeo: ut Hes. quoque "παμφαίνειν exp. λάμπειν, στίλβειν, ἀστράπτειν. He-"siod. Ἔργ. 2, (184.) de arcturo, προλιπὼν ἱερὸν "ῥόον ὠκεανοῖο Πρῶτος παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέ-"φαιος. Hom. cum dat. Il. T. (398.) Τεύχεσι παμφαί-"νων ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων." ["Heyn. Hom. 6, 141. ad Il. A. 100. Lesbon. 179." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 632. * "Παμφαίνημι, Il. E. 6. (vide Heyn.)" Wakef. Mss.] "Pro eod. dicitur Παμφανάω, Il. B. "(458.) ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο. Αἴγλη παμφανόωσα "δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε: Σ. (144.) κλυτὰ τεύχεα παμ-"φανόωντα. Sic Il. E. (295.) τεύχεα Αἰόλα παμφα-"νόωντα. Et alibi, ἥλιον παμφανόωντα. Ubi παμ-"φανόωντα dixit Ionica dialysi pro παμφανῶντα, "metri causa." ["Jacobs. Anth. 9, 393. Epigr. adesp. 189. Heyn. Hom. 5, 491. 6, 415. 7, 28." Schæf. Mss. Opp. K. 3, 3, 74. χροιῇ παμφανοώσῃ.] "Περιπαμφανόων, Circumfulgens, Dionys. P." [530. Νῆσοι δ' ἑξείης Σποράδες περιπαμφανόωσαν.]

"Φαινίνδα, Ludi quoddam genus τῶν σφαιριζόν-"των:" [παρὰ τὸ φαίνειν, quoniam pilam alteri ostendentes alteri mittebant, decepto eo qui se accepturum putabat.] "Vide Athen. J. Poll. Suid. Hes. et "Eust. Quidam putant ad hunc ludum pertinere, "quod a Martiale scribitur, Sive harpasta manu "pulverulenta rapis." ["Vide Athen. 1. p. 14. et 15. cum Animadv. Casaub. Fortasse vero rectius * Φενίνδα scribetur, ut monui Animadv. T. 1. p. 248." Schw. Mss. "Facciol. in Calog. Raccolta V. p. 446. Heyn. Hom. 6, 407." Schæf. Mss. Cf. Ἐφετίνδα, Ἁρπαστόν. Apud Hesych. * Φεννίς· εἶδος παιδιᾶς μετὰ σφαίρας, et * Φεννίδα· παιδιὰν σφαίρας: Phot. Φεννίς· παιδιὰ διὰ σφαίρας· ὅτ' ἂν ἑτέρῳ ἀφίωσι τὴν σφαῖραν, ὥσπερ φενακίζοντες.]

Φάσμα, τὸ, Visum, Spectrum, ut φάσματα dicit Eur. Hec. (70.) et ὄψιν de re eadem. Item Ostentum, Portentum, Prodigium. Bud. Aristoteli in Meteorol. φάσμα esse ait Ostentum, Prodigium, ut sunt χάσμα et βόθυνοι in cœlo. Sed et a Plut. Cæsare accipi pro Ostento s. Portento. ["Ad Charit. 458. 487. Markl. Iph. p. 35. Wakef. Trach. 508. 837. Jacobs. Anim. 89. 109. Anth. 11, 107. Thom. M. 887. Porson. Or. 401. Boiss. Philostr. 593. Heind. ad Plat. Theæt. 325. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 37. Bibl. Crit. 3, 1. p. 67. Ammon. 142. ad Herod. 647. Brunck. Trach. 508. Periphrasi serviens, 910." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 252. * Φασματολογέω, Schol. Lucian. T. 7. p. 1. * "Φασματώδης, Schol. Lucian. Icarom. 1. Eumath. 410. (484.)" Boiss. Mss. Osann. Auct. Lexx. Gr. p. xiv. * Πολυφάσματος, Orac. ap. Euseb. Pr. E. 4. p. 175. Ἦδ' ἐγώ εἰμι κούρη

A πολυφάσματος, * οὐρανόφοιτος. * "Φασματόω, Theod. Prodr. Rhod. (81.) 101. 265. 402." Kall. Mss.]

Φάσις, εως, ἡ, interdum quidem i. q. proxime præcedens nomen φάσμα, si Budæo credimus, scribenti, Φάσις, Apparitio, i. e. φάσμα, φαντασία. Aristot. Meteor. 1. de Martis stella, Διὰ γὰρ τὸ μικρὸν ἐπαναβαίνειν, πολλὰς ἐκλείπει φάσεις, Raro apparet. Sed ego nequaquam dixerim cum Bud. φάσις i. esse q. φάσμα, cum φάσμα sit potius Id quod apparet, at φάσις, Apparitio, i. e. Ipsa apparendi actio. Reddi possit φάσις et Conspectus illum sequendo; nam COMP. Σύμφασις ab eo redditur Multarum stellarum unus emersus et conspectus, itidem ap. Aristot. A quibusdam ficto vocab. appellatur Comparentia, et fieri dicitur Cum e multarum stellarum coitu et concursu nova species apparet, qua de re Seneca Quæst. Nat. Plurali autem num. συμφάσεις vocari ajunt Comparentias colorum in iride, i. e. Simul apparentes in iride colores. || Φάσις, sequendo unam e signiff. quæ datæ fuerunt verbo φαίνειν, Delatio certorum
B criminum proprie, sed καταχρηστικῶς omnium. Unde δοῦναι φάσιν et δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, Aliquem deferre, Instituere accusationem contra aliquem. Sed et φάσεις φαίνειν, sicut γραφὰς γράφεσθαι, pro Delationes factitare. Isocr. dixit etiam φάσεις τῶν χρημάτων ποιεῖν. Bud. Docet autem J. Poll. de quorum criminum delatione peculiariter diceretur φάσις, addens φάσεις dictas et κοινῶς fuisse, πάσας τὰς μηνύσεις τῶν λανθανόντων ἀδικημάτων. Alia etiam de hac voce leges ap. eum. || Φάσις autem Dialecticorum distincta ab ἀπόφανσις, Bud. 293. ["Ad Charit. 486. Ruhnk. Orat. Gr. 81. Matth. ad Gloss. Min. p. 12. Clark. ad Il. A. 309. 314. 338. Toup. Opusc. 1, 449." Schæf. Mss.] "Φάσιμος, Conspicuus, VV. LL. "ex Etym." [Phot. Φασίμη κύλιξ· παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν.]

[* "Φάνσις, i. q. φάσις, Suid. 1, 838." Wakef. Mss. * Φάντης, Lobeck. Aj. p. 368." Schæf. Mss. Casaub. in Aristoph. Ἱππ. 1259. * "Θεοφάντης, Inscr. valde mutila, post Sponium (Voyage 2, 450.)
C integrius a Dodwello (Travels 515.) edita." Osann. Auct. Lexx. Gr. 78. * Νεοφάντης, Orph. H. 3, 9.]

[* Φαντὸς, unde] Ἄφαντος, ὁ, ἡ, Qui disparuit, et evanuit. Luc. 24, (31.) Καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν: quo tamen in loco non probatur vetus hæc interpr., Evanuit ex oculis eorum, quod non de spectro, sed de vero corpore Lucas loquatur: quare quidam reddere maluerunt, Subduxit sese ab oculis eorum: alii, Ablatus est extra eorum conspectum. Fortasse reddi etiam possit, Recessit vel Subduxit se, fallens eorum oculos. Nam Disparuit vix satis Latinum esse puto. Habes autem talem nominis ἀφανὴς usum infra. Apud Soph. autem Phil. (297.) Ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτραν ἐκτρίβων μόλις Ἔφην' ἄφαντον φῶς, videtur vocari ἄφαντον Ab oculis remotum, et quod Virg. dixit Abstrusum, in hoc versu, qui est de re eadem, Et silicis venis abstrusum excuderet ignem. Suidas scribit ἄφαντον φῶς, τὸ ἐκ πυρίτου λίθου, subjungens h. l. At Schol. miror cur ἄφαντον exponat ἀπροσδόκητον, præsertim cum addat, recte appellatum
D fuisse ἄφαντον, quoniam οὐ φαίνεται, ἀλλὰ δυνάμει αὐτὸ ἔχει, ut Bud. docet. Homerus autem ἄφαντον dixit de Eo, cujus memoria nulla est, qui funditus cum stirpe periit. [Soph. Œd. T. 832. "Brunck. Soph. 3, 504. Thom. M. 902. Wakef. Phil. l. c. S. Cr. 4, 84. Abresch. Æsch. 2, 35. Jacobs. Exerc. 1, 201. Anth. 7, 255. ad Mœr. 383. ad Diod. S. 1, 310. * Ἀφαντόω, (Dispareo,) Const. Manass. Chron. p. 83(=44.)" Schæf. Mss. "Eust. Il. 834, 31. 844 7. Schol. Arat. 114." Wakef. Mss. "Amphil. 112. Nicet. Ann. passim." Kall. Mss. Epiphan. 1, 62. * Ἀφανοῦνται habet Theo ad Arat. D. 167.] "Μο-"νόφαντος, Qui solus apparet, μόνη φαινομένη, Hes."

"Φαάντερος et Φαάντατος, Splendidior, Splendidis-"simus. Od. N. (93.) Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος. "Comparativo utitur Greg. Naz. Carm. τῆς οὔτι "φαάντερον εἰσενόησας." ["Φαάντερος, Epigr. adesp. 590. Heringa Obss. 264." Schæf. Mss. "Nonn. D. 40, 384." Wakef. Mss.]

At Φαντάζομαι, et ab eo derivatum φάντασμα, ce-

teraque ad eandem classem pertinentia, vide post verba composita a Φαίνω.

Φανὸς, Lucidus, Splendidus. Apud Plat. φανὸς opp. τῷ σκοτώδει. Ex Aristoph. ('Εκκλ. 347.) φανὴ affertur pro λαμπρὰ, καθαρά: et ex Aristot. Œcon. φανὰ pro Perspicua. Bud. e Xen. (K. 10, 7.) Ἵν' ὡς φανότατον ᾖ τὸ ἔσω, pro Perlucidum. Et e Greg. Naz. Ὁ τῆς σελήνης κύκλος φανώτερος. Sed fortasse malit quispiam φανώτατον illic, itidemque hic φανώτερος, per ω. Reperio tamen φανότατα cum o itidem, ap. Lucian. (2, 57.) Φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα. Quin etiam Hes. et Suid. hanc scripturam habent. [" Thom. M. 756. ad Charit. 597. Jacobs. Anth. 6, 211. Bast Lettre 143. Plato Phædro 283. Wessel. Obs. 90." Schæf. Mss. " Philostr. 827. Jambl. V. P. 104." Wakef. Mss. Plato Symp. 19.] Ceterum habet Suid. et Φάνας expositum τὰς ἐκλάμψεις, et τὰς λαμπράς. Sed pro λαμπρὰς quidem, φανὰς, at pro ἐκλάμψεις, scr. potius φάνας paroxytone, verisimile est, a nominativo SING. Φάνη. Sic ap. Hes. φάνας legitur, quod tamen exp. non solum ἐλλάμψεις, sed et λάμψας, sc. tanquam participium. In VV. LL. φάνας μυστηρίων ex Eur. [Rhes. 946. Μυστηρίων τε τῶν ἀποῤῥήτων φάνας Ἔδειξεν Ὀρφεύς: oxytone autem, Ion. 550. ἐς φανάς γε Βακχίου. " Musgr. Rhes. 355. Ion. l. c. Wakef. 562." Schæf. Mss. * Φανηφόρος, Anal. 3, 189. ἱερεὺς Φοίβου.]

|| Φανὸς, substantivum, (unde Gallicum Falot quasi Fanot,) Laterna, Lampas, Fax. Sed magis proprie reddi existimatur Laterna, præsertim cum Jo. 18, (3.) ad vocem φανῶν addat λαμπάδων. J. Poll. certe itidemque Hes. testantur λυχνοῦχον appellase Atticos quem ipsi vocarent φανόν. [" Consentit Athen. 15, 58. Schw. Conf. Animadv. ad eand. operis Dipnosophistæ particulam, quam e vetustissimis membranis primus in lucem emisit Editor. Veteres vero φανὸν dixisse Lampadem vel Tædam, docet idem Athen. 15. p. 700." Schw. Mss.] Dictum autem fuisse ETIAM Πανὸς pro φανὸς, scribunt J. Poll. (10, 117.) et Athen. (700.) ap. quos vide et alia de hac voce; nec non ap. Eust. At vero de φανὸς, quod ap. Aristoph. legitur Ἱππ. (1256.) Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν, lege Schol. item Suid. et Eust. [" Jacobs. Anth. 6, 92. 11, 301. Spec. 59. Brunck. Aristoph. 1, 262. Kuster. 12, 126. Bentl. 320. Phryn. Ecl. 18. 139. Thom. M. 588. 883. Pierson. Veris. p. 4. Timæi Lex. 122. cf. not., Mœr. 245. et n., Ammon. 90. Valck. Anim. 146. ad Charit. 253." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 59. Πανὸς, Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 275. " Phryn. Ecl. 19. Musgr. Rhes. 988. Ion. 195. 1294. Jacobs. Anth. 6, 92. Spec. l. c. Exerc. 1, 135. Pierson. l. c. ad Timæi Lex. 173. Ammon. l. c. Valck. Anim. 147. Græv. Lectt. Hes. 575." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 50. * " Φάνος, τὸ, Jubar, Aristoph. Πλ. 640., ubi v. Biset." Kall. Mss. Brunck. restituit φέγγος.] DIMIN. Φανίον, τὸ, Laternula, Facula. Hoc diminutivo φανίον usum esse Menandrum testatur Eust., addens ex hoc esse factam VOCEM Φανάριον, quam vulgus sua ætate usurparit. Fuerit autem φανάριον dimin. e dimin., perinde ac si dicas Laternulula e Laternula, Faculula e Facula. [" Φανίον, Jacobs. Anth. 6, 92. Φανάριον, T. H. ad Plutum p. 278." Schæf. Mss. " Euthym. Z. 1, 37." Boiss. Mss. " Eust. in Hom. MDLXXI, 4." Schleusn. Mss.] Sed ut φανίον est Laternula, ITA Φάνιον proparoxytone, Locus in quem purgamenta conjiciebantur, [" ad Mœr. 284." Schæf. Mss.]

[* " Ἄφανος, Occultus, Amphil. 73. * Πάμφανος, Method. 410. παμφανώτατος, Clarissimus." Kall. Mss. * " Παμφανόεις, Jo. Malal. 2, 13." Elberling. Mss. * Πάμφηνος, Zonar. et Phav. v. Πανομφαίῳ.]

Φαναῖος Ζεὺς, Splendidus Jupiter s. Nitidus, VV. LL. ex Eur. (Rhes. 355.) At Hesychio Φαναῖος est Cognomentum Apollinis ap. Chios. [Steph. B. Φάναι, ἀκρωτήριον τῆς Χίου, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναφανῆναι τῇ Λητοῖ τὴν Δῆλον· οἱ οἰκήτορες Φαναῖοι, καὶ Φαναῖαι τὸ θηλυκόν: cf. Strab. 645. Macrob. Sat. 1, 17. Φάνητα ἀπὸ τοῦ φαίνειν, καὶ Φαναῖον, ἐπειδὴ φαίνεται νεός. Vide Corai. ap. Schn. Lex. Suppl. 179.]

[* Φανότης, Splendor, Aristid. 1. p. 7, 4. " Dionys.

A Areop. 283." Kall. Mss.]

[* Φανόω, i. q. φαίνω, Strabo. " Aster. Hom. 36." Boiss. Mss. * " Ἀποφανόω, Brunck. Soph. 3, 501." Schæf. Mss.] " Ἐκφανόω, Attono, Percello; Hes. " enim ἐκπεφάνωται exp. ἀπόπληκτος γέγονεν: et " Ἐκπεφανωμένος, ἀπόπληκτος."

Φανερὸς, Apparens: ut de avibus nonnullis quæ semper apparent, ab Aristot. usurpatur, Bud. Accipitur alioqui potius pro Manifestus, Apertus. Isocr. in Archidamo, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερὸν διότι τὴν ὁμολογουμένην ἡμετέραν εἶναι χώραν, οὐδὲν διαφερόντως κεκτημένοι τυγχάνομεν ἢ τὴν ἀμφισβητουμένην. Xen. φανερὸν ποιῶ, Declaro. Herodian. 2, (7, 10.) Τὰ ἐκ τῆς Ῥώμης δηλούμενα, φανερὰ ποιῶν, Manifesta faciens s. Aperta; vel potius uno verbo, Aperiens, s. Patefaciens. Dem. pro eod. dicit φανερὸν καθίστημι. Aristot. τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς opposuit, ut videbis in Ἀφανής. || Sed frequentissimus hujus nominis usus est cum participio. Xen. Ἀπ. 1. init., de Socrate, Θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν,
B πολλάκις μὲν οἴκοι, κ. τ. λ. Et statim post, Καὶ μαντικῇ χρώμενος οὐκ ἀφανὴς ἦν: ubi οὐκ ἀφανὴς aliud non est quam φανερός. Solet autem Lat. sermo mutare nomen in adverbium hujusmodi in locis. Neque enim θύων φανερὸς ἦν, reddetur Manifestus erat sacrificans, sed Manifeste sacrificabat. Vel potius Palam sacrificabat. Itidem vero dicit alibi, Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων ᾗπερ κ. τ. λ. Sic Aristot. Œcon. 2. Αὐτὸς τοῦτο ποιῶν φανερὸς ἦν, Id palam faciebat. Sunt tamen qui illud θύων φανερὸς ἦν reddant etiam Aperte et pro certo sacrificabat. Itidemque Φανερὸς ἦν δημοτικὸς ὢν, Pro certo popularis erat. Aut, Constabat eum esse popularem, Comperiebatur esse popularis. Quas duas posteriores interprr. illi primæ prætulerim. Sed et verbo Videor utuntur interdum, ut ap. Plat. de Rep. 1. Φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, Dicere velle videbatur. At ego malim hic mutata duntaxat orationis structura, reddere, Manifestum erat eum velle dicere, s. cupere. Ex Eod. affertur, Φανερὸς γενόμενος πωλῶν,
C pro Cum manifesto est deprehensus esse venditor. Aliquando etiam pro participio ponitur particula ὅτι cum verbo, ut cum dicit Xen. K. Π. 5, (3, 2.) Φανεροὶ εἶναι ὅτι πειρώμεθα pro φανεροὶ εἶναι πειρώμενοι. Non rara sunt et ista loquendi genera, ἐκ τοῦ φανεροῦ et ἐν τῷ φανερῷ, et εἰς τὸ φανερόν: quorum interpretationi, ac præsertim illius prioris, adhiberi solent adverbia; nam ἐκ τοῦ φανεροῦ redditur Aperte, Palam, Propalam. Interdum vero et E professo. Thuc. 4, (79.) Πολέμιος μὲν οὐκ ὢν ἐκ τοῦ φανεροῦ. Æschin. (71.) Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν ἄνθρωπος οὐκ ἠδύνατο σφῆλαι. Xen. autem Ἑλλ. 6, (5, 16.) præfixit huic genitivo alium, dicens, Ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φανεροῦ τὴν μάχην ποιεῖσθαι. Itidem ἐν τῷ φανερῷ quidam interpr. Aperte, ap. Thuc. (4, 73.) Ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. Affertur alioqui e Xen. (Ἀπ. 1, 1, 10.) Ἐν τῷ φανερῷ εἶναι, pro Esse in propatulo. Illud autem tertium ἐς τὸ φανερὸν aliquoties occurrit ap. Thuc.; et interdum quidem pro Palam, nonnunquam vero pro
D In propatulo. Aliquando et pro In apertum. E Xen. quidem (K. Ἀ. 7, 7, 13.) certe affertur pro Propalam. Φανερὰ οὐσία, Bona immobilia, in VV. LL. Ad verbum Manifesta bona, Manifestæ facultates. || Clarus, Celebris, Illustris. Xen. K. Π. 7, (5, 20.) Ἐν πόλει τῇ μεγίστῃ τῶν φανερῶν. Et Synes. φανερώτατον ἄνδρα vocavit Illustrissimum virum. [" Ad Charit. 572. 597. ad Dionys. H. 2, 1178. Musgr. Bacch. 1003. Clark. ad Il. A. 314. 338. 482. B. 43. Toup. Opusc. 1, 377. Valck. Hipp. p. 284. Diatr. 118. Zeun. ad Xen. K. Π. 298. Φανερὸς γίνομαι, cum partic., Valck. ad Herod. 234. Plut. Alex. 74. Schm., Xen. K. Ἀ. 1, 6, 8. 1, 9, 11. 16. 2, 5, 40. coll. §. 38. Φ. εἰμὶ ποιῶν, Ἀπομν. 1, 1, 2. 1, 2, 3. Φ. οὐσία, Kuster. V. M. 58.: Ζημία, Bergler. ad Alciphr. 322. Ἀπὸ τοῦ φ., Dionys. H. 2, 644. Ἐκ τοῦ φ., 643. 1155. Ὅσον εἰς τὸ φ., Aristot. H. A. 490. Schn. Ἐς τὸ φ. θέσθαι, ad Lucian. 1, 358. 362. 377. Ὅσα μὴ φανερὸς ἦν ὅπως ἐγίγνωσκεν, Xen. Mem. 1, 1, 17." Schæf. Mss. " Φ. λέξις, eadem

quæ σαφὴς, Dionys. Jud. Lys. c. 4." Ernesti Lex. A Techn. Gr. Rhet.]

Φανερόμισος ET Φανερόφιλος, Aristot. Eth. 4, (3.) Qui palam odit, et Qui palam amat. [* Φανεροποιὸς, unde * "Φανεροποιέω περί τινος, Aliquid clarum reddo, Athan. 1, 173." Kall. Mss. "Marcus Eremita 281. Suid. v. Παιφάσσω." Boiss. Mss. Schol. Eur. Hipp. 428. Φανεροποιῆσαι, Gl. Certiorare. * Φανεροποίησις· Declaratio, Manifestatio.]

Φανερῶς, Manifeste, Aperte, Palam. Æschin. Φ. δή που ἐξελέγχονται οὐ μόνον ψευδῆ λέγοντες. Cic. ap. Plat. vertit Palam, p. 30. mei Lex. Cic. ["Toup. Opusc. 1, 221. 377." Schæf. Mss. "Φ. στέργειν, Ex animo amare, Suid. v. Μένων, ubi v. seqq." Schleusn. Mss. * Ἀφάνερον, Gl. Nec manifestum. * "Ἀφανέρως, Absque ostentatione, Suid. v. Χάριτας." Schleusn. Mss.]

Φανερόω, Manifestum facio, Patefacio, Palam facio, Declaro. Sed hujus verbi rarus est ap. veteres Scriptores usus, si bene memini; at in N.T. frequenter occurrit, ac præsertim vox passiva. Jo. 2, B (11.) Ἐφανέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ: 7, (4.) Φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ: ad Rom. 1, (19.) Ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφανέρωσε. Passivæ autem vocis Φανεροῦμαι, i. e. Manifestus fio, Patefio, exempla, ut Marc. 4, (22.) Οὐ γάρ ἐστί τι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ: 16, (12.) Δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ. Jo. 9, (3.) Ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ad Rom. 3, (21.) Νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται. Sed 2 Cor. 5, 10. Τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, redditur multo rectius Comparere, a doctissimo Interprete, (qui etiam expositionem hanc addit, Sisti præsentes, et illic in nos inquiri, ut palam fiat qui fuerimus,) quam Manifestari ab aliis. [Herod. 6, 122. cf. Van Voorst. Annott. in N. T. Spec. 1. p. 14. "Φανεροῦμαι, Fischer. ad Palæph. 105." Schæf. Mss. * Φανέρωσις, Gl. Declaratio, Manifestatio, Ventilatio, Insinuatio, "Chrys. in Ps. 106. T. 1. p. 972, 13. Ἐπιτρέψαντος τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν τῶν δικαίων γυμνασίαν καὶ φανέρωσιν." Seager. Mss. "Andr. Cr. 14. Epist. C Smyrn. de S. Polyc. 71." Kall. Mss. * "Ἀναφανερόω, Divulgo, Schol. Pind. Π. 4, 301." Wakef. Mss. * Προφανερόω, Euseb. Hist. Eccl. 108.]

Φάνης, ητος, ὁ, Sol, ex eo quod φαίνεται νέος quotidie, i. e. novus apparet. Ita quidam e Macrobio. [Vide Φαναῖος.] Alii autem ex Orpheo Amorem ita dictum tradiderunt, quod e Chao primus apparuerit. Meminit et Lactantius. Plura de hac voce habes ap. Greg. Gyrald. Sed et Suid. alia quædam περὶ τοῦ φάνητος commemorat, ἐκ τῶν Ὀρφικῶν petita. [Theol. Arithm. 59, 25. 199. "Wakef. Ion. 562. Gesner. Ind. in Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 229." Schæf. Mss.] Hujus autem nominis formam sequitur VERBUM Φανητιάω, quod signif. Apparere volo, Bud. interpr., qui tamen Auctorem non profert. At VV. LL. habent Φανητιοῦντες pro Patefacientes, ex Euseb. H. E. [1, 7. ubi tamen φανητιῶντες legitur. "Φανητιᾷν, Isidor. Pelus. Ep. 3. p. 619. Eust. 475(=342.)" Lobeck. Phryn. 80. * "Φανητιασμὸς, Ostentatio, D Eust. Il. 850." Wakef. Mss. "Jo. Climac. 28. Schol. 428. Hasius in Leon. Diac. 176. * Φανητία, ibid." Boiss. Mss.]

Ἀειφανὴς, Semper apparens, conspicuus: ἀειφανεῖς ἀστέρες, Stellæ quæ semper apparent, nunquam occidunt, ut Ursa. Bud. e Basil. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. Jacobs. Anth. 10, 326." Schæf. Mss. "Jo. Geom. H. 2, 68." Boiss. Mss. Dionys. P. 583.] "Ἀεφανέων Hes. affert pro λαμπρῶν: "forsan poëtice demto ι, ut in ἀενάων pro ἀειφανῶν."

Ἀκροφανὴς, q. d. In summo apparens. E Nonno (Jo. 159.) affertur ἀκροφανὴς ἠὼς pro Per summa lucens, Summo diluculo apparens: [75. 215.] Ego existimo ἀκροφανὴς vocari Quæ per juga summa lucet, in summo tantum lucet, i. e. in superficie, i. e. velut superficiariam quandam ac non plenam lucem habens. Aut certe, et quidem potius, Apparere incipiens et exoriri, q. d. Primo apparens, Primum tempus suæ apparitionis habens, ut sc. ἄκρον hic id significet, quod in ἀκρόνυχος.

Ἀλλοφανὴς, Qui alius et diversus apparet. In VV. LL. Qui alienus et externus videtur, Diversus, e Nonno [Jo. 151. 220. "Apollon. Lex. v. Ἀλλοειδέα." Schleusn. Mss.]

Ἀμφιφανὴς, Undique apparens s. conspicuus, Eur. (Andr. 835.) Ἀμφιφανέα, ἄστρα, Hes. ["De stella ante solis occasum et ortum conspicua, Ptol. ap. Fabric. B Gr. 427." Kall. Mss.]

[* Ἀριφανὴς, Illustris, Anal. 2, 472. Pachym. Prol. ad Dionys. Areop. 39.]

"Ἀρτιφανὴς, Nuper in lucem editus, Qui non ita "pridem apparere cœpit, Epigr. ἀρτιφανοῦς κράμ-"βης." ["Jacobs. Anth. 11, 391. ad Eran. Phil. 174." Schæf. Mss. * "Ἀρτιφανεὶς, Anna C. 60." Elberling. Mss.]

[* "Αὐτοφανὴς, Dionys. Areop. Eccl. Hier. 8, 2." Kall. Mss. "Procl. Alcib. p. 9. Creuzer." Boiss. Mss. * Αὐτοφανῶς, Dorotheus ap. Cave Hist. Lit. 114. * "Αὐτοφάνεια, Præsentia, Psell. de Op. Dæm. 42. 45." Schleusn. Mss.]

Ἀφανὴς, proprie i. q. ἄφαντος, de quo paulo ante dictum fuit: et qualis usus est hujus in illo Lucæ loco, talis illius in hoc Plut. (9, 92.) Παραχρῆμα ἀφανὴς ἐγένετο, εἴτε διαχρησάμενος ἑαυτὸν, εἴτε φυγὰς ἀπελθὼν ἐκ τῆς Βοιωτίας, ubi Polit. vertit, Ex omnium sese oculis abstulit. Nec non in isto Herodiani, 1, (11, 5.) de Ganymede, Ἔνθα καὶ τὸν Γαννμήδην ἁρπασθέντα ἀφανῆ γενέσθαι λόγος, ἀνθελκόντων αὐτὸν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἐραστοῦ. Dico autem eundem esse his in ll. usum τοῦ ἀφανὴς, qui est τοῦ ἄφαντος supra, quod eandem aliquatenus interpretationem admittat; perperam enim Polit. ἀφανῆ γενέσθαι vertit Vita orbatum esse, cum alioqui possit aliquis dici γίνεσθαι ἀφανὴς, nostri respectu, s. oculorum nostrorum, non quod ejus corpus tale sit ut fallat oculos. Unde fit ut Cic. ap. Plat. ἀφανῆ γενέσθαι verterit simpliciter, A nullo videri; et ei oppositum, φανερὸν γενέσθαι, Videri: ut te docebit p. 10. mei Lex. Cic. Idem Plato dixit, Ἑαυτὸν ἔσχεν ἀφανῆ, de eo qui clam fugam arripuerat. Denique Quicquid cernere desinimus, etiamsi tale non sit ut cerni nequeat, ἀφανὲς vocatur: unde et quod amissum est, dicunt ἀφανές. Synes. Καὶ οὐδὲν ἀξιοῖ παρὰ τῆς ναυαγίας ὠφελεῖσθαι τῆς ποιησάσης ἀφανὲς τὸ συμβόλαιον. || Ab aspectu nostro remotus, Oculos fallens, Occultus, Latens, Obscurus. Cui opp. καταφανὴς, vel φανερός. Xen. K. Π. 3, (3, 15.) Οἱ μὲν Ἀσσύριοι οὕτως ἐστρατοπεδεύοντο ὥσπερ εἴρηται, ἐν περιτεταφρευμένῳ μὲν, καταφανεῖ δέ· ὁ δὲ Κῦρος, ὡς ἐδύνατο ἐν ἀφανεστάτῳ. Aristot. Eth. 2. Δεῖ γὰρ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. Ubi ἀφανῆ sunt Obscura, Occulta, sicut φανερὰ, Manifesta: at quomodo hæc duo inter se itidem opposita, reddiderit ap. Plat. Cicero, dictum paulo ante fuit. Thuc. 1, (68.) Καὶ εἰ μὲν ἀφανεῖς που ὄντες ἠδίκουν τὴν Ἑλλάδα. Idem (2, 42.) dixit Τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν, Incertum successum. Et (1, 42.) Ἐν ἀφανεῖ κεῖται, In incerto situm est, s. In obscuro, Incertum est. At vero, Ἐν ἀφανεῖ τοὔνομα κείσθω, redditur Sileatur nomen; nam latet quod siletur. Dicunt et ἐκ τοῦ ἀφανοῦς pro Latenter, Clanculum. [Thuc. 4, 96.] || Obscurus, Ignobilis. Philo V. M. 1. Φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα, καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεστέρων. ["Wakef. Alc. 832. S. Cr. 4, 84. Jacobs. Anth. 7, 255. Thom. M. 902. ad Charit. 763. (* Ἀφάνητος, ibid.) ad Mœr. 383. ad Xen. Eph. 233. 245. Valck. Hipp. p. 303. ad Charit. 45. 318. ad Diod. S. 1, 310. Brunck. Œd. T. 656. Deformis, Valck. Phœn. p. 132. Conf. c. ἀχανὴς, Jacobs. Anth. 9, 12. Wyttenb. Julian. 260. Lips. Cum partic., Xen. Mem. 1, 1, 2. Ἀ. πλοῦτος, οὐσία, Kuster. Aristoph. 212. Ἐξ ἀφανοῦς, Boiss. Philostr. 517. Ἀφανῆ ἔχειν, i. e. ἀφανίζειν, 138. Ἀφανῆ γενέσθαι, Oculis se subducere, Longus p. 3. Villois." Schæf. Mss. "Obscurus, Mich. Apost. Prov. 18, 93." Schleusn. Mss. * Παναφανὴς, Eratosth. Catast. 23.] "Ἀσφενὲς, ap. Herod. VV. LL. dicunt "poni pro ἀφανὲς, Obscurum, Tenue, Imbecillum. "Sed viderint."

Ἀφανῶς, Ita ut non appareat, Occulte, Obscure, Clanculum, [Xen. Ἑλλ. 5, 1, 24.] UNDE EST Ἄφνω,

quod signif. Ex improviso, Subito, Repente, Derepente, quoniam repentina sunt quæ ex occulto nobis adveniunt. Dem. (527.) Ἀλλ' ἃ μὲν ἄν τις ἄφνω τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ πρᾶξαι. Redditur etiam Ex insperato, Insperato, cum alioqui ἀπροσδοκήτως, quod potius habet hanc signif., ei additum reperiatur, cum ap. alios tum ap. Plut.: item μηδενὸς προσδοκῶντος. " Ἄφνω, ut tradit Etym. factum est ex " ἀφανῶς, per sync. et abjectionem literæ σ, signif. " autem i. q. αἰφνιδίως s. ἐξαίφνης, Subito, Dere- " pente, Ex improviso. Plut. Alcib. Ἄφνω γὰρ αὐτοῖς " καὶ ἀπροσδοκήτως τοῦ Μυσάνδρου προσπεσόντος. Sic " in Coriol. Ἄφνω καὶ μηδενὸς προσδοκῶντος. Apud " Hes. legitur ET Ἀφνὸς, expositum itidem ἐξαίφνης." [" Ἄφνω, Phryn. Ecl. 51. Jacobs. Anth. 9, 127. 12, 287. Brunck. Apoll. Rh. 239. (4, 580.) Toup. Opusc. 1, 123. Conf. c. ἄμφω, ad Lucian. 1, 663. * Ἄφνως, Jacobs. Anth. 8, 94. Epigr. adesp. 710. Brunck. l. c." Schæf. Mss. " Pour prouver l'origine qu'il lui donne d' ἀφανῶς, on pourroit citer ce passage de Lucien, Θεῶν Κρίσ. §. 5. Ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι: οὐ l' ἐξ ἀφανοῦς équivaut à ἄφνω ou ἐξαίφνης. Les Grecs modernes disent * ἔξαφνα." Corai. Mss.] Eandem signif. habet ADV. Αἴφνης, quod factum esse ex ἄφνω, plane persuasum mihi est. [" Jacobs. Anth. 9, 127. Boiss. Philostr. 620. Heyn. Hom. 7, 190." Schæf. Mss.] UNDE Αἰφνίδιος, ὁ, ἡ, Repentinus, Subitus, Improvisus, Ex improviso adveniens. Thuc. 2, (61.) Τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον, Quod repentinum est et inexpectatum, Quod repente et præter expectationem evenit: αἰφνίδιος δύσπνοια, Gal. ad Gl. 1. Repente contingens spirandi difficultas. Thuc. 8, (28.) Προσβαλόντες τῇ Ἰάσῳ αἰφνίδιοι, Repentini, pro Repente, i. e. αἰφνίδιοι pro αἰφνιδίως, ut dicitur, Vespertinus advenit, pro Vespere. [Αἰφνίδιος ὥρα, Repentinus casus, Æschin. Dial. 3, 2.] || Αἰφνίδιον, substantive positum. Lucian. (1, 357.) Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. || Ponitur et adverbialiter. Plut. Numa, Αἰφνίδιον ἐπιδεῖξαι τὸν οἶκον ἐκπωμάτων πλήρη πολυτελῶν, i. e. Repente ostendisse. [" Cattier. Gazoph. p. 90. ad Charit. 86. 110. 449." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] ITEM Αἰφνιδίως, Repente, i. q. αἴφνης. [Thuc. 7, 23. " Παρὰ δόξαν αἰφνιδίως, Strabo 5. p. 71." Schæf. Mss.] DICITUR et Ἐξαίφνης pro αἴφνης. Il. Φ. (14.) τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ Ὅρμενον ἐξαίφνης. Utitur et Xen. in l. quem mox citabo in Ἐξαπίναιος post Ἐξαπίνης. [" Phryn. Ecl. 50. Toup. Append. in Theocr. p. 17. Verh. ad Anton. Lib. 293." Schæf. Mss.] Et ADJ. Ἐξαιφνίδιος, sicut αἰφνίδιος ab Αἴφνης, ut ἐξαιφνίδιος γαλῆ, Repente superveniens. [" Jacobs. Anim. 282. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9." Schæf. Mss.] Legitur PRÆTEREA Ἐξαπίνης, ap. Poëtas præsertim, pro ἐξαίφνης. Il. O. (325.) Ἐλθόντ' ἐξαπίνης σημάντορος οὐ παρεόντος. [Vide Lobeck. ad Phryn. 18. infra citatum. " Thom. M. 321. Heyn. Hom. 5, 526. Toup. Append. in Theocr. p. 17. et Ind. v. Ἔρχεται, Verh. ad Anton. Lib. 293. Ilgen. ad Hymn. 628. Ernest. ad Batrach. p. 414. * Ἐξάπινα, Thom. M. l. c. Kiessl. ad Jambl. Pr. 298. Verh. l. c." Schæf. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 336." Kall. Mss.] || Hinc adj. NOMEN Ἐξαπίναιος, Repentinus, quo utitur Xen. Ἱππ. (9, 4.) Ὅ,τι δ' ἂν ἐξαίφνης σημήνῃ, θυμοειδῆ ἵππον, ὥσπερ ἄνθρωπον ταράττει τὰ ἐξαπίναια καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα, Quæ repente et ex improviso cernuntur ac audiuntur. Ad verbum Repentinæ auditiones. Observandum autem Xen., licet diceret ἐξαπίναια, noluisse dicere ἐξαπίνης, quod esset ποιητικώτερον. || Hinc et ADV. Ἐξαπιναίως, Repente, ap. Eund. eod. l. (s. 5.) Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾷν. Utitur et Thuc. [1, 117. 4, 25. Philo, Hippocr. Aret.] Ceterum ἐξαίφνης fieri ex ἐξαπίνης mutata tenui in aspiratam, factaque vocalis ι metathesi, non ignoro scripsisse nonnullos; ac certe mihi quoque quædam hujusmodi mutationes hanc redderent verisimilem, nisi haberemus Ἄφνω, quod ex ἀφανῶς deductum esse, fatentur ipsi quoque. Esse autem vicissim ex ἄφνω verisimilem adverbii Αἴφνης deductionem, nemo, ut opinor, negarit. Quare illi Ἐξαπίνης, tanquam facto e composito Ἐξαίφνης, posteriorem locum dandum esse censui, præsertim etiam cum non Ἀπίνης et Ἐξαπίνης, sicut αἴφνης et ἐξαίφνης, sed tantum Ἐξαπίνης dicatur, quod quidem sciam. [" Has quatuor formas ἄφνω, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης et ἐξαπιναίως ap. Atticos Scriptt. promiscue, ut cuique libuit, usurpatas esse reperio; vide ad Thom. M. 320.: ἐξαπίνης, quod Steph. a pedestri sermone alienum esse putabat, non est; vide Plat. de Rep. 10. p. 337. Dem. c. Neær. 1378. Thuc. 3, 89. Aristot. H. A. 10, 27. p. 471.: αἴφνης autem, * αἰφνηδὸν et * αἰφνηδὰ, quo Alexandrini utuntur, ap. antiquiores non offendi. Singularis num. * ἐξάπινον, quo Lexx. carent, legitur in Hipp. de Aff. 4, 164. Lind. =7, 620. Charter.: quæ omnia ab adj. prisco * ἄπινος orta esse Ilgen. docet V. Cl. ad Hom. H. in Merc. 473." Lobeck. Phryn. 18.] " Μεταίφνιος, Re- " pentinus, ἐξαπίνης, Hes."

" Ἀφάνεια, Obscuritas, affertur e Thuc. (2, 37.) Vide Ἀφανία." [Æsch. Ag. 389. Pind. Ἰ. 4, 52. " Wakef. Alc. 832." Schæf. Mss.] " Ἀφανίαν, Hes. " affert pro συναγωγὴν ἑστιάσεως. Alioqui signif. " Obscuritatem, ut ap. Thuc. 2. p. 60. Ἔχων δέ τι " ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανίᾳ [l. ἀφανείᾳ] " κεκώλυται. Ubi metaph. signif. habet ut et " contrarium ei λαμπρότης, Splendor."

Ἀφανίζω, (q. d. Ab aspectu removeo, E conspectu Aufero, Tollo ex oculis, ut dixit Horat. Sublatam ex oculis: unde Ἠφάνισεν αὐτὸν ap. Aristoph. Πλ. 741. dictum de eo qui nusquam compareret,) Aboleo aliquid ita ut ne vestigia quidem ejus ulla cernantur. At Bud. interpr. Exolefacio, Deleo, Extinguo, Perimo. Item Evanidum reddo, ut Philo de Mundo, Μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθη ἀμυδρὸν ἐργάσηται, ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ, Quoadusque oblivio memoriæ adversaria formam ipsam vel exoletam reddat interlinendo, vel prorsus evanidam. Vertit autem et Perimo prorsus ap. Isocr. Ὧν καὶ τὸ γένος ἠφάνισε. Sed possumus etiam, et quidem e Cic. reddere, Peremit et delevit omnino, Extinxit et funditus delevit. At cum accus. δίκην ap. Aristoph. redditur Deleo, Oblitero, Induco, Circumduco. Quod autem frequens est ap. eund. Isocr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων quidam interpr. Delere ex hominum memoria. Apud Aristoph. (N. 972.) τὰς μούσας ἀφανίζειν exp. Musas labefactare, Vitiare, Pervertere. Apud Plut. pro Occultare, ubi κατορύττειν et ἀφανίζειν conjungit. Ad quam Occultandi significationem pertinet ἀφανίζειν τὴν διαθήκην pro Celare testamentum, Supprimere, Avertere: cui opp. ἐμφανῆ ποιεῖν, ut scribit Bud., qui et ἀποφαίνω huic ἀφανίζω opponi docet ap. Dem.; dici enim ἀφανίζειν ab eo, cum res non eduntur, sed amoventur occultanturque, et cum nihil in acceptum fertur. || Quod autem legimus Matth. 6, (16.) Ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, reddit vet. Interpr. Exterminant enim facies suas; Hieron. Demoliuntur; Hilarius autem, Conficiunt: et Chrys. exp. διαφθείρουσι καὶ ἀπολλύουσι: sed minime dubium est quin aptius reddatur Obscurant, ut intelligamus eos obscurare facies suas, i. e. earum nitorem. Dico autem earum nitorem, respiciens ad illud Horatii, Me pinguem et nitidum bene curata cute vises. Nec tamen talem nitorem in singulorum facie fuisse existimandum est; sed perinde est ac si diceretur, Si quid nitoris insit faciei, eum obscurant, accersito quodam squalore, aliisve modis obscurant ac veluti delent: voluntque sibi squalidam et horridam quodammodo esse faciem, ac denique talem, quæ ipsorum jejunia testetur hominibus. Ἀφανίζομαι, Ab aspectu removeor etc. sequendo signiff. datas act. voci. Sed cum ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων sumatur pro Tollere e medio, vel magis ad verbum, Delere ex hominibus, s. Ex hominum memoria, ut quidam interpr., pass. ἀφανίζεσθαι cum eadem illa adjectione, ponitur etiam simpliciter pro Ex hominum oculis auferri. Atque adeo ap. Plut. Ἀνθρώπων ἠφανίσθη, redditur A conspectu hominum evanuit. Bud. tamen ap. Philostr. ἠφανίσθη exp. non Evanuit, sed Disparuit. At vero Ἀφανισθεὶς ὑπὲρ ὅρους in VV. LL. e Plat. pro Exterminatus extra fines.

[" Ἀφανίζειν τὰς ὄψεις, Visu privare, Suid. v. Λῶτ." A Schleusner. Mss. " Munck. ad Anton. Lib. 21. 42. 92. 112. 168. Thom. M. 130. 212. Toup. Opusc. 1, 60. 2, 160. Emendd. 3, 16. ad Xen. Eph. 148. 187. 191. 245. Lennep. ad Phal. 59. 278. Valck. Diatr. 225. Wakef. S. Cr. 2, 10. 4, 85. 5, 9. Alc. 832. Diod. S. 1, 386. 585. 2, 44. Abresch. Æsch. 2, 99. Jacobs. Anth. 9, 141. 10, 100. 104. 181. 12, 349. Boiss. Philostr. 597. Lobeck. Aj. p. 346. Heind. ad Plat. Gorg. 82. Inquino, Abresch. l. c. Jacobs. Anim. 150. Anth. 8, 260. Dionys. H. 1, 296. Corrumpo, Deformo, T. H. ad Plutum p. 406. Lobeck. Aj. p. 346. Thuc. 2, 278. Baver. et v. l., Valck. Phœn. p. 132. Ebibo, Toup. Emendd. 3, 16. Ad Deos transfero, ad Diod. S. 2, 298. Ἀ., ἀ. ἐξ ἀνθρώπων, Bast Lettre 74. Ἀφανίζεσθαι ἐξ ἀνθρώπων, ad Diod. S. 1, 24. Ἀφανίζω τιμὰς, Bast Lettre 134. Ἀφανίζομαι, In malam rem abeo, T. H. ad Plutum p. 196. Fut. ἀφανίξω, Valck. ad Röv. p. 65." Schæf. Mss.] VERBALIA Ἀφανισμὸς ET Ἀφάνισις, Ipsa actio removendi ex oculis, et reddendi evanidum, B item tollendi e medio etc. sequendo signiff. datas verbo Ἀφανίζειν. In VV. LL. E medio sublatio, Abolitio, Interitus. Apud Aristoph. (N. 762.) ἀφάνισις τῆς δίκης, Circumductio, Obliteratio, sequendo signiff. datas verbo ἀφανίζειν cum accus. δίκην. Sed interdum dicuntur hæc verbalia de eo qui disparuit, s. evanuit. Aristot. Probl. de Hercule, Ἡ πρὸ τῆς ἀφανίσεως ἐν Οἴτῃ τῶν ἑλκῶν ἔκφυσις γενομένη. Apud Plut. autem Symp. 4. Ἀφανισμοὶ τῆς σελήνης, Quando luna non apparet: [Romulo 27. " Ἀ. ὀργῆς, Iracundiæ abolitio, Mich. Apost. Prov. 3, 89." Schleusner. Mss. " Ad Phalar. 279. Toup. Emendd. 1, 92. 3, 16. Ἀφάνισις, Thom. M. 212. ad Xen. Eph. 191." Schæf. Mss.] " Ἀφανιστέος, Ob-" scurandus, Delendus, Tollendus e medio," [Isocr.] Ἀφανιστὴς, Qui ab aspectu removet, Qui exolefacit et evanidum reddit, Qui tollit e medio, etc. Deletor, [Plut. 9, 294. vide Reisk. " Schol. Opp. Ἁ. 2, 421." Wakef. Mss. " Schol. Æsch. S. c. Th. 187." Boiss. Mss.] Ἀφανιστικὸς, Qui vim habet exolefaciendi, vel C tollendi e medio etc. [Synes. 98. " Planud. Ovid. Met. 15, 627. * Ἀφανιστικῶς, Suid. v. Ἀΐδηλον, Moschop. Π. Σχ. 190." Boiss. Mss. " Wakef. Alc. 619." Schæf. Mss. " Schol. Il. Φ. 220. Hes." Wakef. Mss. Schol. Soph. Aj. 1299=1261. * Ἀφανιστὴρ, unde * " Ἀφανιστήριος, Const. Manass. Chron. p. 120. Meurs. (=63.) e quo per contr. * Ἀφανίστρια, Schneid. ad Oppian. p. 222. Ed. alt." Schæf. Mss. Schol. Opp. Ἁ. 2, 487. Schol. Lycophr. 187. p. 1065. * Ἀφανιστὸς, Gl. Destructilis. * Ἀναφανίζω, unde * Ἀνταναφανίζω, Phav. 90. * Ἐναναφανίζω, M. Anton. 12, 32. Τάχιστα γὰρ ἐναναφανίζεται τῷ ἀϊδίῳ. * Ἀποφανίζω, Schleusner. Lex. V. T. * Ἐναφανίζω, Plut. 7, 906. 10, 35. 523. Longin. 17. M. Anton. 2, 12. (4, 12.) 5, 23. 6, 36. 7, 10. Strabo 1. p. 84.] " Ἐξαφανίζω, Deleo," [Eust. Il. A. p. 30, 11. Od. A. p. 27, 20. Athen. 450. Plato Politico p. 270. " Athan. 1, 43. 55. 276. Dionys. Areop. 146. Clem. Alex. 95. Basil. Magn. Epist. 79. Method. 288. 327." Kall. Mss. " Nilus Epist. 231. Jo. Climac. Scala 186. D 194. Nectar. Hom. p. 5. Basil. de Jejunio Hom. 1. init. Max. Planudes in Prece ined. Is. Porphyr. in Allatii Exc. 271. Schol. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 47. Montac., Bekk. Anecd. 753. Marcus Eremita p. 37. 77. Psell. in Cantic. Cant. 2, 16. Jo. Damasc. Ep., ad Theoph. de Imagg. 129. 132. * Ἐξαφανισμὸς, Nilus Epist. 99. * Ἐξαφάνισις, Nectar. Hom. p. 8." Boiss. Mss. * Συνεξαφανίζω; Athan. 1, 851. 2, 235. * Ἐπαφανίζω, Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 282. Jambl. V. P. §. 77. ad Greg. Cor. 327. * " Παραφανίζομαι, Misere perdor, Aboleor, Athan. 1, 42. 47. 2, (58.) 167." Kall. Mss. * Προαφανίζω, Diod. S. 1. p. 17, 40. Heliod. Æth. 512, 20. * Συναφανίζω, Dionys. H. 1. p. 1, 4. Strabo 6. p. 395., 12. p. 867., 17. p. 1088. " Athenag. 19. Nectar. Hom. p. 5, Planud. Ovid. Met. 13, 437." Boiss. Mss. Joseph. A. J. 18, 2. " Chrys. περὶ Μετανοίας 2. T. 6. p. 770, 12." Seager. Mss. " Greg. Naz. Or. 10. p. 169." Strong. Mss. * Ὑπαφανίζω, Ælian. N. H. 2, 56.]

[* Δευτεροφανὴς, unde * " Δευτεροφανῶς, In secunda apparitione, Dionys. Areop. 62. Secundo loco, 33." Kall. Mss.] " Δυσφανὴς, Vix apparens, Obscurus, " Plut. (7, 699.) de Sole, Ἔστι μὲν ἀεὶ, φαίνεται δὲ " ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός:" [Codd. * δυσφαής. Cf. p. 700. Idem Lucullo 9. Δ. καὶ νοτερὰ νύξ. " Themist. Or. 1. p. 2." Boiss. Mss.]

[* " Ἐνιαυτοφανὴς, Epith. stellarum, Ptol. ap. Fabr. B. Gr. 4, 427. An * ἐναντιοφανής?" Kall. Mss. * " Ἑτεροφανὴς, Hippolytus in Canisii Lectt. Antiqq. 1. p. 17. οὐσία, natura." Schleusn. Mss. * Εὐφανὴς, Nonn. D. 40. p. 1040. " Planud. Ovid. Met. 6, 588. " e corr., cum sit ἀφανὴς lectio Codd., sed hic ab-" surda." Boiss. Mss.]

[* " Ἡμεροφανὴς, Interdiu lucens, Andr. Cr. 177. Cyrill. Hieros. Præf. 7. Athan. 2, 228. Greg. Naz. εἰς τοὺς Μαρτυρ. App. Vol. 1." Kall. Mss. " Suid. v. Ἠλέκτωρ: Ἥλιος, ἄστρον ἡμεροφανές." Schleusn. Mss. * Ἡμιφανὴς, Strabo 1161.]

[* Θηροφανὴς, Procl. in Hesiod. Ἔργ. 152. p. 45. B Heins.]

[* Ἰθυφανὴς, unde * " Ἰθυφάνεια, ἡ, Heliod. Optic. Κατ' ἰθυφάνειαν ὁρᾶται." Schn. Lex. Cf. Ἀντιφάνεια. * " Ἰσοφανὴς, Nonn. D. 9, 232." Wakef. Mss.]

[* " Καλλιφανὴς, Const. Manass. Chron. p. 120. var. lect." Boiss. Mss.]

[* Λαμπαδοφανὴς, unde * " Λαμπαδοφανῶς, Lucide, Athan. 2, 355." Kall. Mss. * Λαμπροφανὴς, Paul. Alex. Apot. L. 4. * " Λυχνοφανὴς ἀστὴρ, Stella splendidissima, Phot. c. Man. 1, 20. (ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 98.)" Schleusn. Mss.]

[* Μεγαλοφανὴς, Hes. v. Μεγαλοπρεπής. * " Μελλοφανὴς, Jo. Malal. 1, 104." Elberling. Mss.] " Μεσ-" σοφανὴς, In medio apparens," [" Nonn. Jo. 6, 7." Wakef. Mss. * Μουνοφανὴς, Paul. Sil. Ecphr. 423. λαμπτήρ.]

[* Νεοφανὴς, Phot. adv. Man. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 1. 56. 121. Eust. Od. 1572, 22. Theophyl. in Marc. 8. p. 230. * " Νεοφανῶς, Jo. Climac. Scala 232." Boiss. Mss. * " Νηπιοφανὴς κύριος, Andr. Cr. C 113." Kall. Mss.]

[* " Παλαιοφανὴς, Qui vetus apparet, Geop. 1, 514. (7, 24, 1.)" Wakef. Mss. * " Παντοφανὴς, Const. Manass. Chron. p. 91." Boiss. Mss. * " Πασιφανὴς, Nonn. Jo. 12, 10." Wakef. Mss. * Πολυφανὴς, Eust. 254, 6.] " Πρωτοφανὴς, Primo apparens, e " Nonno," [Schol. Eur. Hec. 458. " Synes. H. 3, 135." Boiss. Mss. Πρωτοφανέστατος, Theol. Arithm. p. 16. * " Πρωτοφανῶς, Dionys. Areop. 48. * Πρωτοφάνεια, 62." Kall. Mss.]

Τηλεφανὴς, Qui procul apparet s. conspicitur, Procul dissitus, Longinquus. Aristoph. N. (281.) Τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα. Redditur etiam Procul lucens. [" Wakef. Phil. 189." Schæf. Mss. * " Τριφανὴς, Dionys. Areop. p. 27." Kall. Mss.]

Ψευδοφανὴς, Mendaci luce splendens, Ementita luce splendens s. Adulterina, ut luna. In VV. LL. [" Diog. L. 79." Wakef. Mss. Stob. Phys. 564.]

Ἀναφαίνω, Manifesto, Ostendo, Edo. Il. A. (87.) Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις, Manifestas reddis, D alioqui obscuras. Sic Od. Δ. (254.) Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι, i. e. δεῖξαι, inquit Eust., Ostendere: et Il. Υ. (411.) Δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Apud Lucian. pro Exhibeo, Edo, Bud. || Ἀναφαίνειν γῆν τινα, Terram aliquam discooperire, ut Galli loquuntur, sicut et Bud. annot. Act. 21, (3.) Ἀναφάναντες δὲ τὴν Κύπρον, Cum autem cernere Cyprum cœpissemus, vel, Cum Cyprus nobis in conspectu esse cœpisset. Huic opp. ἀποκρύπτω, ex eod. metaphoræ genere sumtum. Ἀναφαίνομαι, Appareo, Conspicuus fio, Manifestus reddor, Comperior. Il. P. (244.) ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Aor. [Præt.] med. ἀναπέφηνε pro Apparuit, Visum est, Lucian. (1, 99.) Et ἀναπέφηνα pro Compertus sum, ap. Plat. [Xen.] Apol. (24.) Οὔτε ὀμνὺς οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. Plato de Rep. 1. Ὁ μὲν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθὸς, Justus nobis compertus est vir esse bonus. Sic et ap. Xen. cum participio itidem, (5, 8.) Ἀναφαίνομαι ἔχων. Sic et K. Π. (3, 2, 7.) Νῦν ἀναφαινό-

μεθα σεσωσμένοι: (4, 5, 8.) Αὐτίκα οὐδεμίαν ἔχοντες A ἰσχὺν ἀναφανούμεθα. Apud Plat. de LL. Ἂν ἀναφανῇ δρῶν, exp. Si deprehensus fuerit patrare. Ego autem mallem exponere, Si manifesto deprehensus fuerit. Dicit etiam Xen. (Ἀπ. 2, 2, 14.) Ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῆναι, pro Esse in manifesta solitudine amicorum; ita enim reddere placet infin. ἀναφανῆναι: quoniam per Comperiri vix puto satis commode verti. Videntur autem mihi Latini habere quædam loquendi genera per nomen Manifestus, apta exprimendis nonnullis locis, in quibus Græci verbo ἀναφαίνομαι utuntur: ut, ἐκεῖνος ἀναφαίνεται ψευδόμενος, plane respondere puto huic Latinæ dicendi formulæ, Manifestus est mendacii. Dicitur et Manifestum tenere mendacii, a Plauto. Cic. Verr. 4. Manifestis in rebus hominem jam teneri videbitis. Illud autem Platonis, Ἂν ἀναφανῇ δρῶν, dixi vertendum mihi videri Si manifesto deprehensus fuerit: quæ locutio est Ciceroniana, et propriam significationem verbi ac primam exprimit, ob additum adverbium Manifesto. Quod autem dicit Xen., Ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι, verti B possit commode, ut opinor, Manifestam salutem adepti sumus; aut Certam salutem adepti sumus. Et quod dixit Ovid., in Epistola Sapphus, fies manifestus Apollo, id Græce optime reddatur, ἀναφανῇ ὢν Ἀπόλλων. Item quod Idem 1 Am. El. 4. fiam manifestus amator: ita, ἀναφανοῦμαι ἐρῶν. ‖ Ἀναφαίνεσθαι et κατακαλύπτεσθαι a Plat. opponuntur in Timæo, ubi Cic. participium ἀναφαινόμενοι reddit Emersi: quod enim Plato dicit, Ἡμῖν τε κατὰ χρόνους οὕστινας ἕκαστοι κατακαλύπτονται, καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι φόβους καὶ σημεῖα κ. τ. λ. Cic. vertit, Quibusque temporibus a nostro aspectu oblitescant, rursusque emersi terrorem incutiant. Theodorus autem Gaza quod ipse Cic. in Cat. Majore dixerat, Alterum ille extitisset lumen civitatis, reddidit, Ἕτερον ἂν φέγγος ἐκεῖνος τῆς πόλεως ἀνεφάνη. [" Boiss. Philostr. 642. Toup. Opusc. 1, 397. Emendd. 2, 133. Zeun. ad Xen. K. Π. 297. ad Lucian. 1, 314. Mitsch. H. in Cer. 225. Ἀναφῆναι et ἀναφῦναι conf., Fac. ad Paus. 1, 299. Ἀναπέφηνα, Appareo, Xen. K. Π. 277. C ad Lucian. 1, 71. 372. Ἀπαπέφηνας, Reddidisti, Lucian. Dial. p. 48. vide T. H. p. 58." Schæf. Mss. " Reddo, Suid. 2, 469. De fonte producto, Philostr. 785." Wakef. Mss. * " Ἀμφαίνω, Eur. Herc. F. 920. et Musgr., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 84." Schæf. Mss. Pind. N. 9, 29. Π. 4, 110.] " Ἀμφανής, vide in Ἀμφαής." [Stob. Serm. 11. Pind. ap. Plut. 8, 224. * Ἀναπεφασμένως, Aristoph. A. 1101. Kust. * ἀναπεφλασμένως Brunck.]

Ἀναφανδὸν, adverbium, Manifesto, Palam, Propalam. Legitur ap. Lucian. (2, 116. 365. 3, 471.) Utitur et Plut. Alcib. (19.) Ἀκούοντες ἀ. λεγόντων: [Timol. 7. " Heyn. Hom. 5, 349." Schæf. Mss. " Arat. D. 39. Dionys. H. 1, 894." Wakef. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 277.] Hom. pro ἀναφανδὸν dicit ETIAM Ἀναφανδὰ, quod est veluti adverbiale nomen in plurali numero: Od. Γ. (221.) Οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας. Et Λ. (454.) κρύβδην et ἀναφανδὰ opponit. [" Manetho 3, 331. 6, 189." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4, 84. ἀναφανδὰ D τέτυκται Πάντα.] " In VV. LL. pro his perperam " scriptum Ἀναφαντὰ et Ἀναφαντόν." Per sync. autem DICITUR [* Ἀμφανδὸν, Pind. Π. 9, 73. ITEM] Ἀμφαδὸν, ead. signif., ut Od. Ξ. (330.) ἢ ἀμφαδὸν, ἦε κρυφηδὸν, Aut palam aut clam. [Nonn. Jo. 132. 167. " Heyn. Hom. 5, 349. Cattier. Gazoph. 57. * Ἀμφαδὸς, ibid." Schæf. Mss.] ITEM Ἀμφαδὰ ap. Nonn. (Jo. 204.) ut ἀναφανδὰ pro ἀναφανδὸν, in l. quem modo protuli: quod ἀμφαδὰ est et nomen adj. plurale neutrum, pro Manifesta, Hom. [Od. T. 391. Apoll. Rh. 3, 615. " Cattier. Gazoph. 57." Schæf. Mss.] Sed et Ἀμφαδίην ap. Hom. pro eod. [Il. H. 196. N. 356. Theognis 90. Nonn. Jo. 92. 140. 203. " Heyn. Hom. 5, 343. 6, 437. Brunck. Apoll. Rh. 90. 103. 105. Jacobs. Anth. 11, 127. * Ἀμφαδίῃ, Brunck. ll. cc. (2, 1020.) Heyn. Hom. 6, 437." Schæf. Mss.] " Ἀμπαδίην, Hes. affert pro φανερῶς: " sed scr. potius ἀμφαδίην." Est vero et NOMEN Ἀμφάδιος, pro Manifestus, oppositum habens κρυπτάδιος. [Od. Z. 288. " Jacobs. Anth. 11, 63. 127. Toup. Opusc. 1, 552. 2, 292." Schæf. Mss.] At vero ab illo Ἀμφαδὸν s. potius Ἀμφαδὰ, est VERB. Ἐπαμφάδησε pro Circumspexit, Admiratus est, Hes. [* " Ἀμφάδην, Jacobs. Anth. 6, 159. Heyn. Hom. 5, 350. * Ἀμφαδής, Ilgen. ad Hymn. 257." Schæf. Mss. * " Διαμφάδην, J. Poll. 2, 129. ubi et * Διαφάδην, 6, 208. * Διαφάνδην," Kall. Mss.]

[* " Ἐξαναφαίνω, Exhibeo, Manetho 2, 153." Schleusn. Mss. Orph. Arg. 1354. Fr. 7, 2.] " Ἐξα- " ναφανδὸν, Aperte, Clare, pro ἀναφανδὸν," [Od. Υ. 48. * Προαναφαίνω, Phav. 48. * " Συναναφαίνω, Una appareo, Euseb. V. C. 447." Kall. Mss. " Euseb. V. C. 2, 7. Planud. Dial. ined. de Grammatica, Heliod. 6, 5. Basil. Schol. in Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 2. P. 12. p. 65." Boiss. Mss. Philostorg. 12, 8. Lucian. 1, 788. 2, 271. Dem. Phal. 6.]

" Ἀντίφανσις, verbale AB ἀντιφαίνω, J. Poll. e " Plat. affert, sed non exp." [* Ἀντιφανής, unde * " Ἀντιφάνεια, Heliod. Lariss.: vide Balfor. ad Cleom. 266." Kall. Mss. * Ἀντιφάνης autem est Nom. propr.: conf. c. * Ἀντιφῶν, Append. ad Bast. Ep. Cr. 42=Lettre 96.]

Ἀποφαίνω, Ostendo, Demonstro, Declaro, Palam facio. Thuc. 3, (63.) p. 104. meæ Ed. Ὡς δὲ ὑμεῖς μᾶλλόν τε ἠδικήκατε τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀξιώτεροί ἐστε πάσης ζημίας, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, Conabimur demonstrare, vel declarare, s. palam facere. Isæus in sua πρὸς Ξαίνετον Or. Οὕτω καὶ τούτους καθ' ἕν τι τούτων ἀποφήναντας, αὐτοῦ ἀξιοῦν ἐπιδικάζεσθαι, καὶ μὴ πρὸ δίκης κ. τ. λ. Ita et istos oportebat unumquodque horum demonstrantes, ita demum postulare ut ad vindicandum admitterentur, Bud. Non male autem, sed rectius etiam fortasse, dixerimus hic Probantes: itidemque Probans pro ἀποφαίνων, in isto Aristoph. Σφ. loco (679.) Ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις. Interdum vero commode reddi videtur verbo Indicare, ut cum dicit Thuc. 4, (83.) p. 148. Μᾶλλον δὲ καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων, pro πολεμίων οὓς ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ. Eversorem hostium quos ille indicarit. Ubi tamen possis etiam reddere Ostenderit. At Valla reddidit, Destructorem hostium quos ipse denuntiasset. Sæpe autem participio jungitur, et quidem in illa Demonstrandi signif. s. Declarandi, vel Palam faciendi, aut etiam Probandi. Aristoph. Πλ. (468.) κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμέ. Thuc. 2, (13.) p. 53. Ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου, καὶ περιαιρετὸν εἶναι ἅπαν, Declarabat. Valla tamen reddidit Affirmabat, sicut ἀποφαίνω vertit Pronuntio, in hoc ejusd. libri loco: Ἐγὼ δὲ ἀποφαίνω, δύο μερῶν τῶν ἐς χρῆσιν φανερῶν, γῆς καὶ θαλάσσης, τοῦ ἑτέρου ὑμᾶς παντὸς κυριωτάτους ὄντας, ubi certe vel Pronuntio vel Affirmo videtur tolerabilius reddi, quam in proxime præcedente loco: tunc autem erit pro ἀποφαίνομαι. Sed jungitur et infinitivo a Plut. Quam constr. habet ap. eund. Thuc., et quidem in loco vicino ei quem modo protuli ex ejus l. 2. p. 53. Ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα κ. τ. λ. Paucis enim interjectis subjungit, Ὁπλίτας δὲ τρισχιλίους καὶ μυρίους εἶναι, ἄνευ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις καὶ τῶν παρ' ἔπαλξιν ἑξακισχιλίων καὶ μυρίων, (τοσοῦτοι γὰρ ἐφύλασσον —,) ἱππέας δ' ἀπέφαινε διακοσίους καὶ χιλίους, ξὺν ἱπποτοξόταις, ἑξακοσίους δὲ κ. τ. λ.: nec enim dubito quin verbum ἀπέφαινε e sequentibus sumtum, jungi et cum illo superiore εἶναι debeat, sicut hic infin. vicissim illinc ad hæc sequentia transferri. ‖ Ἀποφαίνειν aliquam Indicandi signif. habere videtur et cum accus. οὐσίαν. Exp. autem Bud. ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν, Dare commentarium s. indicem bonorum, quod inventarium appellant. Et addit, esse enim ἀποφαίνειν, Exhibere: unde ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, Exhibere et proferre tabulas testamenti, ap. Lys. Idem alibi ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην esse ait Edere testamentum et exhibere, h. e. φανεροποιεῖν. Sic autem ἀποφαίνουσι reddit Exhibent ap. Dem. Ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, Nullum exhibent fœnus, Nullum quæstum pecuniarum referunt. Apud Eund. (819.) Ἕνδεκα μνᾶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπέφηνε, In

rationes retulit, Acceptas tutelæ retulit. Unde ait A ἀποφαίνειν esse verbum ad rationes tutelares pertinens. Vide p. 291., ubi scribit etiam, poni λογίζεσθαι pro hoc ἀποφαίνειν, cui etiam opponi videbis ἀφανίζειν. || Ἀποφαίνειν, Revelare, Deferre, Crimen objicere, ut exp. Idem ap. Lys.: addens, ἀποφαίνειν accipi etiam pro Tradere judicibus, quasi criminum reos, quasique statim damnandos illis objicere. In VV. LL. e Xen. ἀποφαίνειν εἰς τὸ κοινόν. Et e Plat. de LL. Ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον, Deferre rem ad populum. || Ἀποφαίνειν accipitur etiam pro Efficere, Reddere: ut, Πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνειν, Lucian. (1, 108.) Divites e pauperibus efficere. I. e. Efficere divites, qui antea pauperes fuerant. Alia autem exempla Bud. habet p. 291. præter quæ tibi multa passim occurrent. Existimo porro ἀποφαίνειν in hujusmodi quoque ll. quandam Exhibendi signif. habere, ut sc. sonet ἀποφαίνειν τὶ, q. d. Effectam exhibere rem quampiam.

Ἀποφαίνομαι, passiva signif. Ostendor, Demonstror, Declaror. Dinarch. Τὸν δὲ κατάπτυστον τοῦ- B τον καὶ Σκύθην, ἐξάγομαι γὰρ, ὃν οὐχ εἷς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ζητήσασα ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ' ὑμῶν, καὶ ὃς ἀποπέφανται μισθαρνῶν καὶ δωροδοκῶν κατὰ τῆς πόλεως, καὶ ταῦτα ἐξελήλεγκται, τοῦτον οὐ τιμωρησάμενοι, παράδειγμα ποιήσετε τοῖς ἄλλοις; ubi ἀποπέφανται, esse ἀπὸ τοῦ Ἀποφαίνομαι Bud. scribit, posterius ἀπὸ τοῦ Ἀποφαίνω, τὸ ἀποδεικνύω. Sed hoc ita intelligamus necesse est, esse posterius illud ἀποπέφανται, a pass. Ἀποφαίνομαι, sequente illam activi Ἀποφαίνω signif. qua ponitur pro ἀποδεικνύω. Exp. autem ἀποπέφανται in illo Dinarchi loco, Probatus est, Convictus est. Cui loco addere istum Ejusd. possumus, Ἐπειδὴ οὗτος ἀποπέφανται εἴκοσι τάλαντα ἔχων χρυσίου: nec non istum ex Or. in Aristog. Ἢ διὰ τί τὸ μὲν ἀποφαίνειν τὴν βουλὴν τοὺς εἰληφότας τὰ χρήματα, φαίνεσθε σπουδάζοντες, τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἀποπεφασμένους ἑῶντες; ubi tamen ἀποπεφασμένοι dicuntur non simpliciter Convicti, si sequamur signif. quæ data fuit verbo ἀποφαίνειν, dicto itidem περὶ τῆς βου- C λῆς. Et addit, τὰ ἀποπεφασμένα dici Quæ probata sunt, Demonstrata, Comperta. Item τὰ κατὰ Δημοσθένους ἀποπεφασμένα χρήματα vocare Dinarchum pecunias, quas accepisse Demosthenem compertum sit. Hinc et ADV. Ἀποπεφασμένως, (q. d. Comperte,) Manifeste, Aperte, Palam. Dem. (1367.) Ὀπόσαι ἂν ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀ. " Ἀποφασμένον, Varin. affert pro ἀποδεδειγμένον: et Ἀποφασμένως pro φανερῶς, subjungens hoc e Dem. c. Neæram exemplum, Ἀποφασμένως πωλοῦνται. Sed parum fideliter hæc e Suida et Harpocr. exscripsit; ap. eos enim scriptum ἀποπεφασμένον et ἀποπεφασμένως, ut scribi etiam debet. Notandum porro ἀποπεφασμένον ab iis exponi etiam ἀπειρημένον, Vetitum, Interdictum, tanquam ab ἀπόφημι." Est alioqui Ἀποφαίνομαι in activa signif. usitatius. Pro Declaro s. Explico, in VV. LL. ex Aristoph. (N. 368.) τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι. Et e Xen. (Ἀπ. 4, 2, 21.) Ἀποφαίνομαι τὸν λογισμόν. Sæpe autem jungitur accusativo γνώμην. Verum ponitur ἀποφαί- D νομαι τὴν γνώμην, non simpliciter pro Declaro sententiam meam, Ostendo sententiam meam, (quod genus loquendi extat ap. Terent.,) sed Profero palam meam sententiam, atque adeo pronuntio. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Τότε τὴν γνώμην περὶ αὐτῶν ἀποφανοῦμαι: (Ἀπ. 4, 4, 9.) Οὐδὲ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην περὶ οὐδενός: quæ Bud. vertit, Nec de quoquam sententiam suam prodere atque efferre, addens eum ἀποδείκνυσθαι τὴν γνώμην pro eod. dixisse. Observa autem hoc quoque genus loquendi ἀποδείκνυσθαι τὴν γνώμην respondens ad verbum illi Terentiano, Ostendere suam sententiam, sed significantius et ipsum. Exp. autem ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην etiam Dicere sententiam. At de ἀποφαίνομαι τὴν δίαιταν dicam infra. Ceterum ut Lat. Pronuntiare dicunt sine adjectione etiam, et quidem sæpius, sic Græci ἀποφαίνεσθαι. Isocr. Panath. Μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασι. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 21.) Πρόδικος ὡσαύτως περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται. Et cum infin., ut ap. Chrys. Πάσης ἀρετῆς ἀφορμὴν εἶναι τὴν προσευχὴν ἀποφαίνεται. Sed hoc in loco aliisque hujusmodi ἀποφαίνεσθαι redditur etiam Affirmare. A Bud. exp. ὑποτιθέμενος, Pro sententia constituens, ap. Plut. ὑποτιθέμενος facientem minus quam ἀποφαινόμενος, ut videbis p. 189. 190. Idem p. 479. tradit ἀποφαίνεσθαι et δογματίζειν dici, qui aliquid ponunt et statuunt, e Diog. L. Tradit vero esse et verbum Dialecticum pro Enuntiare: unde ἀπόφανσιν et ἀποφαντικὸν λόγον dici ab Aristot. π. Ἑρμηνείας. Sed p. 293. licet ἀποφαίνεσθαι dicat esse Censere et Sententiam ferre, in loco tamen Dem. quem subjungit, non simpliciter ponitur, sed cum accus. δίαιταν, in priore quidem certe membri parte: videtur autem ἀπὸ τοῦ κοινοῦ et in posteriore repeti debere. Vertit porro ibi Arbitrium ferre. [In ærarium inferre, aut a rationalibus in tabularium ærarii inscribi curo, Dem. 480. " Ad Phalar. 266. 337. Phryn. Ecl. 71. 184. Thom. M. 883. Markl. Suppl. 335. Brunck. Soph. 3, 501. ad Lucian. 1, 184. 233. 285. 806. ad Diod. S. 2, 99. 181. 197. 323. Boiss. Philostr. 333. Fischer. Ind. Palæph. v. Αἴνιγμα, ad Charit. 206. Brunck. ad Æsch. Pers. 855. ad Xen. Eph. 131. Alciphr. 192. Valck. Diatr. 270. Cattier. Gazoph. 92. Efficio, Bergler. ad Alciphr. 70. Plut. Mor. 1, 8. Ἀπόφηνον, Aristoph. Eip. 987. Ἀποφανεῖν, Lucian. 2, 259. De act. et med., Diod. S. 2, 343. Addend. ad p. 45. Heind. ad Plat. Gorg. 67. ad Dionys. H. 3, 1428. Ἀποφαίνομαι, ad Lucian. 1, 794. ad Diod. S. 2, 631. Dionys. H. 1, 74. 170. Ἀποφανθεὶς, ἀποφανεὶς, Valck. Phœn. p. 357. Ἀποφανόμενος, Plato de LL. 459. Ast." Schæf. Mss. " Ἀποφαίνομαι, E longinquo appareo, Apoll. Rh. 4, 1711. (Τοῖσι δέ τις Σποράδων βαιὴ ἀπὸ τόφρ' ἐφαάνθη Νῆσος ἰδεῖν.)" Wakef. Mss.: Lex. Xen.: Polyb. 1, 15. Τούτους φεύγοντας, — καὶ ταῖς ψυχαῖς ἀποδεδειλιακότας ἀπέφηνεν, Pronuntiat: Batrach. 143. Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε, Rem exposuit. " Nego, Suid. v. Ἀπέφηνεν, e Menandro, M. Anton. 3, 6. Method. 299." Kall. Mss. " Conficio, Philostr. V. A. 3, 1." Schleusn. Mss. " Ostendo, 1, 12. ubi v. notas. Med. ἀποφαίνεσθαι, Dicere, 3, 11. Nam ἀποφαίνειν proprie est Ostendere, quid alii sentiant: ἀποφαίνεσθαι, Ostendere suam sententiam: v. Xen. K. Π. 4, 1, 2. Herod. 1, 207. Plato Theæt. 27. Justin. M. Apol. 1, 3." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.]

Ἀπόφανσις, ET Ἀπόφασις, ἡ, Enuntiatio. Ut tamen redditur ἀποφαίνεσθαι, Pronuntiare, (ea signif. qua dicitur Pronuntiare de aliqua re,) sic ἀπόφανσις reddere non dubitem et Pronuntiatio, sequens ll. Cic. l. in libello de Fato, Quod cum ita sit, quid est cur non omnis pronuntiatio, aut vera aut falsa sit? Sed et Pronuntiatum ex Eod. interpretor, quippe qui scribat Tusc. Quæst. 1. Omne pronuntiatum; sic enim mihi in præsentia occurrit ut apppellarem ἀξίωμα: utar post alio, si invenero melius: id ergo est pronuntiatum quod aut verum aut falsum esse dicitur. Cum igitur dicis, Miser M. Crassus, aut hoc dicis, Miser est M. Crassus, ut possit judicari verum id falsumne sit: aut nihil dicis omnino. Fateor alioqui eum multo frequentius enuntiationis appellatione uti cum alibi, tum in illo opusculo de Fato: et quidem dicens itidem in ejus principio Enuntiationes esse, quæ Græci ἀξιώματα vocant. Quemadmodum autem et Pronuntiatio et Pronuntiatum ab eo dicitur, sic non solum Enuntiatio, sed Enuntiatum quoque, veluti cum scribit, Nec si omne enuntiatum aut verum aut falsum est, etc. Nihil autem est aliud his in ll. ἀξίωμα Ciceroni, a Stoicis hanc vocem sumenti, quam quod Aristot. ἀπόφανσιν appellat. Quæ autem Bud. hac de voce scribit, vide p. 293., ubi non solum Enuntiationem et Enuntiatum a Cic. appellari ostendit, sed et Effatum: a Gellio autem et Proloquium. At in VV. LL. affertur ἀπόφασις pro Affirmatione ex Hermog. de Invent. 2. Ἐὰν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν πεῦσιν καταστῇς· ὡς ὁ Δημοσθένης τὰ πρῶτα κῶλα ἀπεφήνατο. Ibid. ἀπόφανσιν et pro Sententia poni docet, cum ab aliis tum ab Hermog. Ibid., ἀπόφασις, inquit, dicitur ἡ ψῆφος δικαστικὴ et sententia judicis, in Pandectis. Demosth. (899.) Ὁ δὲ οὐδὲν ἧττον τὴν ἀπόφασιν [—νσιν] ἐποιήσατο, i. e. ἀπεφήνατο. Sed et pro Dicto ac sententia brevi

poni a Plut. docet. Locis autem quos ex illo affert, addere hunc potes (T. 1. p. 421.) Ὁ Σόλων ἐξήνεγκε περὶ εὐδαιμονίας ἀπόφασιν πρὸς Κροῖσον. || Erant etiam ἀποφάσεις, inquit p. 292., quæ fiebant in curia Areopagi, h. e. rei quæsitæ probationes, παρὰ τὸ ἀποφαίνω. Antequam enim rei criminum postulati judicibus damnandi vel absolvendi traderentur, curia Areopagi quæstionem criminum habebat, et reos tum demum judicio tradebat cum prærogativa quæstione et cum præjudicio suo: quod ita faciebant, quasi crimine plano facto per illam rei quæsitæ diligentiam. Id autem quomodo fieret, declarat e quibusdam Dinarchi verbis, quæ ibi vide. || Ἀπόφασις est etiam Index s. Commentarius, (quod vulgo Inventarium vocant,) cum dicitur ἀπόφασις τῶν ὄντων, s. τῆς οὐσίας, ut docet p. 91. 291. ubi et Annotationem bonorum, nec non Recensionem interpr. || Ἀπόφασις et pro Explicatione ac Expositione, quæ et ἐξήγησις appellatur, e Polyb. in VV. LL. Habet vero ἀπόφασις et alias signiff., sed ab ἀπόφημι derivatum, ut suo docendum erit loco. Φάσις, inquit Bud., et παρὰ τὸ φάναι dicta est et παρὰ τὸ φάνειν: et ἀπόφασις similiter. Sed ἀπόφανσις παρὰ τὸ ἀποφαίνεσθαι tantum. SIC Ἔμφασις παρὰ τὸ ἐμφαίνεσθαι, ET Ἐμφατικὸς, quæ formari videntur a prima persona πέφασμαι et ἀποπέφασμαι: ut μίασμα ἀπὸ τοῦ μεμίασμαι, et μολυσμὸς ἀπὸ τοῦ μεμόλυσμαι: quod et μεμόλυμμαι ut μεμίαμμαι dicitur. [" Ἀπόφανσις, T. H. ad Plutum p. 147. Suidas s. v., Thuc. p. 10. Duker., ad Ammon. 58. Ἀπόφασις, ad Charit. 93. (402. 438.) ad Timæi Lex. 50. Toup. Opusc. 1, 579. 2, 302. Valck. Ammon. 57. 59. 105. Adoniaz. p. 328. Diatr. 83. Bibl. Crit. 2, 1. Præf. p. ix. Clark. ad Il. A. 330. Eran. Philo 167. Plut. Mor. 1, 72. ad Diod. S. 1, 299. 422. 487. 502. 560. 696. 2, 27. 100. 104. 361. 378. 605. (leg. μετὰ τ. ἀ.) 617. Brunck. Or. 329. p. 217. Musgr. ibid. Steph. Dial. 29. Kuster. Aristoph. p. 2. Callim. 1. p. 421. Dionys. H. 2, 686. 5, 318. 377. Boiss. Philostr. 544. Dictum, Plut. Mor. 1, 580." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Prædictio, Plut. Cat. Maj. fin. Responsum, Polyb. 4, 31, 2. 29, 11, 5. 31, 19, 3.]

Ἀποφαντὸς, Enuntiatus, Pronuntiatus: eod. modo quo ἀπόφανσις redditur Enuntiatio et Pronuntiatio. Diog. L. Zenone, Ἀξίωμά ἐστι τὸ ἀποφαντὸν ἢ καταφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, οἷον, ἡμέρα ἐστί. Vide Ἀποφαντικὸς, quod proxime sequitur. Ἀποφαντικὸς, Enuntiativus, Pronuntiativus: ἀποφαντικὸς λόγος dicitur Sermo perfectam sententiam ita continens, ut aut affirmationem aut negationem admittat. Cic. Acad. Nempe fundamentum dialecticæ est, quo quid enuntiatur, (id autem appellant ἀξίωμα, quod est quasi Effatum,) aut verum esse aut falsum. Effatum quasi ἀποφαντικὸν dixit. Aphthon. Progymn. περὶ γνώμης loquens, Ἔστι δὲ τῆς γνώμης τὸ ἀποφαντικὸν, ὡς τὸ, [e Demosth. 15.] Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ χρημάτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, Enuntiativum, Sententiosum potius. Hæc e Bud., cujus posteriorem interpretationem minime probo, eam sc. qua ἀποφαντικὸν reddit Sententiosum; cum enim loquatur Aphthon. περὶ γνώμης, i. e. De sententia, non satis apte dicturus fuisse videtur, unum sententiæ genus esse, quod sit sententiosum. Sed potius ἀποφαντικὸν est Quo pronuntiamus aliquid quod pro confesso haberi volumus. Quod autem ad illum Cic. locum attinet, observandum est pro ἀποφαντικὸν, quo Bud. exp. illud Effatum, posse nos et ἀποφαντὸν dicere, ex illo Diog. L. loco quem in Ἀποφαντὸς protuli, ubi itidem περὶ ἀξιώματος agi videmus. [" T. H. ad Plutum p. 147. Ammon. 105. I. q. ἀποφατικὸς, Valck. Phœn. p. 535." Schæf. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 97. Schol. Eur. Hec. 511.] Ἀποφαντικῶς, Enuntiative, Pronuntiative, More eorum qui de re aliqua pronuntiant. At Bud. sicut ἀποφαντικὸς, Sententiosus, in l. quem modo protuli, sic ἀποφαντικῶς, Sententiose interpr. in hoc Hermogenis de Critia Oratore, Ἔστι γὰρ σεμνὸς μὲν παραπλησίως τῷ Ἀντιφῶντι, καὶ διῃρμένος πρὸς ὄγκον, καὶ τὰ πολλὰ λέγων ἀ. Sed ut de illius loci, sic et de hujus interpretatione minime illi assentior. [" Valck. Phœn. p. 644." Schæf. Mss.

A Eust. Od. p. 15, 48. 21, 24. " Ἀποφαντικῶς λέγειν, Cum asseveratione dicere omnia, qui est mos oratorum gravitatem quandam et pondus affectantium. Sic de Antiphonte Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 372. Διηρμένος πρὸς ὄγκον, καὶ τὰ πολλὰ λέγων ἀποφαντικῶς. Et alio loco dicitur idem ὑπέρογκος τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τῷ δι' ἀποφάνσεων λέγειν τὸ πᾶν· ὃ δὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ λόγου ἐστὶ, καὶ πρὸς μέγεθος ὁρῶντος: cf. T. H. Aristoph. Πλ. p. 147. cf. Aristid. περὶ Πολ. Α. p. 642." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ὑπεραποφαντικὸς, Diog. L. 7, 69. Schol. Ven. Il. Δ. 224.]

[* Ἀναποφαίνω, Lucian. 1, 99. 209. Euseb. H. E. 253. Ælian. N. A. 13, 6. p. 414. " Bast Lettre 89." Schæf. Mss.] Ἀνταποφαίνω, Vicissim ostendo, Contra ostendo, Thuc. [3, 38. 67. " Ἀνταποφαίνομαι, Contrarium enuntio, Clem. Alex. 757. 770." Kall. Mss.] " Ἐξαποφαίνω, Ostendo," [Phot. Bibl. 487. * " Ἐπαποφαίνομαι, Consequenter pronuntio, Method. 323." Kall. Mss. * Καταποφαίνω, Athan. 2, 439. * Προαποφαίνω, Appian. 826, 14. Plato Protag. 147.
B Προαποφῆναι τὴν σὴν γνώμην. * Προσαποφαίνω, Præterea significo, Plut. 6, 577. * Συναποφαίνω, Appian. B. C. 626, 13. Strabo 2. p. 130., 6. p. 416., 15. p. 1007. 1010. Isocr. Panath. 424, 22. Polyb. 4, 31, 5. Æschin. 252. " Hippocr. Aph. 4, 76. var. lect." Boiss. Mss.]

Διαφαίνω, pro διαδείκνυμι, si quidem Hes. et Suidæ credimus. In qua expositione sonare videtur VERBUM Διαδείκνυμι, q. d. Interostendo: dando sc. hic præpositioni Inter, eum usum quem habet in verbis Interluceo et Intermico, aliisque nonnullis hujusmodi. Bud. διαφαίνω affert e Plut. pro Eluceo metaphorice sumto: dicente de Pompeio (Pomp. 2.) Καὶ τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμή: [Idem Mario 41.] In VV. LL. Καὶ κρεῖττον διαφαίνει τῆς ἐλπίδος. Invenitur alioqui sæpius VOX PASS. Διαφαίνομαι sonans Interluceo, et q. d. Interappareo, pro Inter alia appareo, et conspicuus sum. Il. Θ. (491.) Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, ubi vide Eust. Utitur autem alibi hoc verbo pro
C Transparens esse et translucens, s. perlucidum, Od. I. (379.) de vecte candente, διεφαίνετο δ' αἰνῶς, ubi idem ille Schol. exp. διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ * ἀνθρακώσεως. Sic autem et Aristot. Probl. s. 13. διαφαινόμενον appellavit Perlucidum, loquens tamen de re quæ alio modo est perlucida, Διὰ τί τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκὸν φαίνεται; ἢ διότι τὸ μὲν διαφαινόμενον, λευκὸν, τὸ δὲ μὴ διαφαινόμενον, μέλαν; ἧττον δὲ διαφαίνεται τὸ κινούμενον. Vide aliud exemplum sumtum ex Eod., in Διαφανής. Gaza ap. eum διαφαινόμενον vertit alicubi Quod transpici potest. Sic, Δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα, in loco quem e Suida habes in Διαφανής. || Alioqui διεφάνη in soluta oratione sæpe pro Conspicuum fuit, vel Conspicuum factum est, In conspectum venit, Visum est, Extitit, Compertum fuit. Philo de Mundo, loquens de insulis Rhodo et Delo, Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης ἠρέμα (τῆς θαλάττης) κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφάνησαν, Temporis intervallo existere sensim cœperunt et conspici, utique mari sensim itidem subsidente, Bud. Opponun-
D tur autem illa verba istis proxime præcedentibus, Αὗται γὰρ τὸ μὲν παλαιὸν ἠφανισμέναι, κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν ἐπικλυζόμεναι, Olim mari submersæ et obrutæ non cernebantur. Thuc. 2, (51.) Σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας: 4, (108.) p. 156. Ἐψευσμένοις μὲν τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον ὅση ὕστερον διεφάνη. In VV. LL. Διαφανεῖσα περιττὴ σύνεσις, pro Prudentia perspicue excellentissima. In Iisd. Διαφαίνεται ἡ ὀσμὴ e Diosc. pro Sentitur odor. [" Herod. 657 (8, 83.) et n., Cattier. Gazoph. 92. Bast Lettre 194. Boiss. Philostr. 520. Med., Heyn. Hom. 5, 501." Schæf. Mss. " De die, Diod. S. 2, 95." Wakef. Mss. Xen. Mem. 3, 10, 5. K. Ἀ. 7, 8, 14. Pind. Π. 3, 78. * Διαφάδην, i. q. διαῤῥήδην, J. Poll. 2, 129. * Διαφάνδην, 6, 208.]

Διάφανσις, VEL Διάφασις, q. d. Interlucentia, Transparentia. Redditur et Transpectus e Lucr. Quidam ap. Cic. ad Att. 2, 2. διαφάνσεις s. διαφάσεις interpr. Interlucentias, ad verbum. [" Διάφασις, Clem. Alex. 374." Wakef. Mss. Plut. 7, 642. Ἐν

τοῖς μυστικοῖς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστὶ τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας.]

Διαφανὴς, Perlucidus, Qui translucet s. transparet, ut ab Aristoph. N. (767.) vocatur ὕαλος, Vitrum, λίθος διαφανής. Aristot. de Gen. Anim. 5. Ἔστι δὲ λευκὸν, διὰ τὸ τὸ μέλαν μὴ εἶναι διαφανές· αὐτὸ γὰρ τοῦτ' ἔστι μέλαν, τὸ μὴ διαφαινόμενον: ubi observa et διαφαινόμενον pro eod. Idem, Ἔστι δ' ἡ τούτου τοῦ μορίου κίνησις, ὅρασις, ᾗ διαφανὲς, ἀλλ' οὐχ ᾗ ὑγρόν. Dicit autem et εὐδίοπτον de re eadem. Idem docet quid sit διαφανὲς σῶμα, in l. π. Αἰσθήσεως, et alibi. A Synes. διαφανὲς ὕδωρ opp. τῷ τεθολωμένῳ. Plut. λαμπρὰ et διαφανῆ conjunxit, loquens de iis quibus sordes detractæ sunt ab igni. Legimus porro et διαφανῆ χιτώνια ap. Suid., qui tamen dicit ita vocari οὐ τὰ λαμπρὰ, sed τὰ ἰσχνὰ, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. Non dubium certe quin hæ vestes sint illæ ipsæ, quas Varro appellavit Vitreas, et quas Horat. Coas vocavit, Sat. 2, 1. Altera nil obstat Cois tibi; pene videre est Ut nudam, ne crure malo, ne sit pede turpi. De his et Tibullus ita, Illa gerat B vestes tenues, quas femina Coa Texuit, auratas disposuitque vias. Ubi fortasse sunt Tenues ita dictæ, ut ἰσχνὰ in loco Suidæ quem modò protuli. Existimantur autem bombycinæ fuisse hæ vestes: de quibus ita Plin. 11, 23. Telas araneorum modo texunt, ad vestem luxumque feminarum, quæ Bombycina appellantur. Prima eas redordiri rursusque texere invenit in Ceo mulier Pamphyla Latoi filia: non fraudanda gloria excogitatæ rationis, et denudet feminas vestis. Est autem observandus horum verborum consensus, postremorum inquam, cum illis Horatianis, Altera nil obstat Cois tibi; pene videre est Ut nudam. Sed et hoc simul animadvertendum est, sequendo illum Plinii locum, rectius legi Ceis ap. Horat., quam Cois. Pro qua tamen lectione faciunt vicissim hæc verba, quibus proxime sequens caput inchoat, Bombycas et in Co insula nasci tradunt etc., cum alioqui dixisset in principio capitis præcedentis, Quartum inter hæc genus est bombycum in Assyria proveniens: et in hujus itidem fine dicat, Assyria C tamen bombyce adhuc feminis cedimus. Ceterum si illa χιτώνια διαφανῆ bombycina erant, merito miretur aliquis quod dicit Suidas, οὐ τὰ λαμπρὰ, ac præsertim cum dixerit Propert. (2, 3, 15.) Nec si qua Arabio lucet bombyce puella. Ceterum legitur et διαφανὴς κεκρύφαλος ap. Synes. Sonat alioqui διαφανὴς et simpliciter Perspicuus. || Interdum pro Illustris, Celebris, Clarus. Bud. e Plat. Timæo, Τότε οὖν ὑμῶν, ὦ Σόλων, τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους ἐγένετο διαφανής. Et e Philop. in Proclum, 103. Οἱ διαφανέστατοι τῶν φιλοσόφων. [" Notandus usus: Λίθος ἐκ πυρὸς (vel τῷ πυρὶ) διαφανὴς, Lapis igne candens, Herod. 4, 73. 75. Et nude, κλίβανος διαφανὴς, Furnus candens, 2, 92." Schw. Mss. " Vetus Scriptor ap. Suid. v. Τηκτά: Καὶ τὴν σιδηρῖτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμενοι." Brunck. Mss. " Cattier. Gazoph. 70. Dionys. H. 2, 701. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 8." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Antyllus Oribasii p. 314. Τὸ διαφανὲς κεκαυμένον.] Adv. Διαφανῶς D pro Perspicue, Aperte, Manifeste: ut Thuc. 2, (65.) Χρημάτων δὲ δ. ἀδωρότατος γενόμενος, Aperte incorruptissimus. Aut etiam, Plane incorruptissimus. [Xen. K. 'A. 6, 1, 16. " Omnino, Prorsus, Suid. v. Πρόκλος." Boiss. Mss. Διαφανέστατα, adv., Dio Cass. 140, 89.] At nomen subst. Διαφάνεια, Perlucidítas, ut διεφαίνετο ab Eust. dixi exponi διαφάνειαν εἶχε. [" Georg. Lapitha Poëm. Mor. 237." Boiss. Mss. Eust. Od. I. 379. * Διαφανία, Od. A. 15.]

" Διάφανον, Cæl. Rhodig. e Prisciano et Juliano " affert pro διαφανὲς positum; esseque tradit non in " æthere solum, igne, aëre, aqua, vitris, sed et in " terra ipsa, compositisque corporibus omnibus: " item esse Vehiculum τοῦ φωτὸς, et id quidem incor- " poreum, neque permixtum corporeis qualitatibus, " quamvis per ea diffusum omnia. Sonat autem " Translucidum s. Pellucidum." [" Schleusn. Lex. V. T.]

[* Εἰσφαίνω, Philomnestus Athenæi 3. p. 75. Καὶ A τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὡς ἔοικε, συκοφάντας, Coactores qui exigerent et eorum proventum suis rationibus ostenderent. " Ignorant Lexicographi, quos quidem consulere mihi licuit, verbum εἰσφαίνειν: quod tamen recte hic esse positum, cum utriusque Codicis consensus, tum ipsa orationis connexio, dubitare nos non sinit. Igitur quemadmodum ἀναφαίνειν non modo Ostendere, Demonstrare signif., sed et Facere ut appareat, Facere ut sit, Efficere, Reddere, Præstare aliquem talem; sic vis verbi ἀναφαίνειν in hoc inerit, Facere ut intus appareat, Curare ut intus adsit, quod percommode in eum dicetur, Qui curat ut tributa et multæ in ærarium inferantur. Εἰσφέροντας corrigendum censuerat Villebr." Schw. Animadv.]

Ἐκφαίνω, In lucem edo s. profero, Patefacio, Evulgo, Effero. Herod. Ἐκφῆναι ἐς ὑμέας. Bud. ἐκφαίνειν interpr. Edere, Effari et prodere quod occultum est et arcanum, afferens h. l. Greg. Naz., in quo ἐκφαίνειν opposuit τῷ κρύπτειν, in Orat. π. Ἁγίου Πνεύματος, ita scribens, Ὁρᾷς φωτισμοὺς κατὰ μέρος ἡμῖν ἐλλάμποντας, καὶ τάξιν θεολογίας, ἣν καὶ ἡμᾶς τηρεῖν ἄμεινον, μήτε ἀθρόως ἐκφαίνοντας, μήτε εἰς τέλος κρύπτοντας, Enarrantes confertim et effantes mysteria. Et e Basil. Ep. ad Andronicum, Ὁρᾷς ὅπως κύκλῳ περίειμι, ὀκνῶν καὶ ἀναδυόμενος τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν ποιοῦμαι τοὺς λόγους. Ex Hesiodo (Θ. 689.) affertur in VV. LL. ἐκ δέ τε πᾶσαν Φαῖνε βίην, pro Vim totam exerebat; perperam enim ibi scriptum est Exercebat. Et e Plut. ἐκφαίνειν νίκην pro Portendere. " Ἐκφάναι, Hesychio φανερῶσαι." Ἐκφαίνομαι, In lucem edor s. prodeo, Emergo, Appareo, Conspicuus sum. Od. K. 259. Οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν Ἐξεφάνη, Et nullus eorum apparuit, i. e. Et omnes disparuerunt. Il. N. 278. Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη, ubi Eust. vult præp. ἐκ esse epitaticam. Apud Eund. ἐκφαίνεσθαι Emicare, Il. T. (17.) ἐν δέ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν, ut A. (200.) δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, ubi perperam quidam interpr. Visi sunt, Conspecti sunt. I. e. Oculi micuerunt sicut flamma. Utor autem verbo Mico potius quam alio, quod dixerit Ovid., Oculi micant igne, et Virg., Ignis micat oculis. Accipitur porro ἐκφαίνομαι et pro Exhibeor, a Xen. ut tradit Bud.: [In hostem exeo, K. Π. 3, 3, 17.] "Ἐξεφαάνθην, et Ἐξεφάνην, " Apparui. Item Editus s. ortus sum, Emersi. He- " siod. ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, Quod e genitalibus " orta sit s. extiterit. Et Epigr. πλούσιος ἐξεφάνης, " Factus es dives." [" Markl. Suppl. 335. ad Dionys. H. 3, 1439. Abresch. Lectt. Aristæn. 94. 335. Wolf. ad Hesiod. p. 120. ad Herod. 440. 501. Conf. e. ἐμφ., Fac. ad Paus. 1, 498." Schæf. Mss. " Ἐκφ. καρπὸν, Profero, de arbore, Clem. Alex. 342." Wakef. Mss. Meleager 37. ὄργια. * Ἔκφασμα, Spectrum, Eur. Or. 407.] Ἔκφανσις, ἡ, Patefactio, Evulgatio, Synes. Ep. 143. Τάχ' ἂν ἰσχυρά σοι γένοιτο μετάνοια τῆς οὐ δεούσης ἐκφάνσεως. Ab Hes. exp. ἀπόδειξις. Bud. a Dionysio Areop. et Synesio usurpari testatur pro Expressione, et Enarratione, ac Significatione, Notione. Eidem Dionysio Areop. ait et i. esse q. ἐκφαντορία, de quo mox. [" Hierocles 270." Wakef. Mss.] Item Ἔκφασις in VV. LL. φανέρωσις. Ἔκφαντος, ὁ, ἡ, Patefactus, Evulgatus. Ab Hes. autem Ἐκφαντὸν exp. φανερὸν, i. e. Apertum, Manifestum; sed accentus male in ultima collocatus esse videtur. Quin etiam ἔκφαντα Idem exp. πολλὰ, i. e. Multa. [* Ἀνέκφαντος, Gregorius in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 23. 24. 28. 29. " Dionys. Areop. 221. * Ἀνεκφάντως, Eust. Il. Γ. 46." Kall. Mss.] Ἐκφαντικὸς, vide paulo post cum Ἐκφαντορικὸς, post Ἐκφάντωρ. [Jambl. Protr. 324=136. Hermann. Gr. Gr. 361.] " Ἐκφαντικῶς, Enuntiative: aliis Expresse, signifi- " canter." ⊰[Plut. 6, 395.] Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, ET Ἐκφαντορικὸς, Qui arcanum aliquid in lucem edit et patefacit, Enuntiator, Enarrator, Interpres: ut ἀληθείας ἐκφάντωρ ap. Dionys. Areop., a quo ὑποφητικὰς τάξεις vocari tradit Bud Angelorum ordines qui divina interpretandi munere funguntur, et quæ divinitus acceperunt, aut a superioribus ordinibus dein-

ceps hauserunt, infimis ordinibus quasi per manus A tradunt: et illos rursus viris sanctis et deo plenis enuntiare et prodere, quos ob id ἐκφάντορας et ἐκφαντορικοὺς appellari. Paulo post autem docet ἐκφαντικοὺς eosd. nominari. Alioqui ἐκφαντορικὸς adjective positum sonat potius Enuntiativus, s. Enarrativus, quam Enuntiator s. Enarrator. Sic tamen ut ἐκφαντορικὴν ὁμοίωσιν reddere possis ap. Dionys. Enuntiatricem similitudinem, pro quo Bud. Effatricem dicere maluit. SIC Ἐκφαντορία redditur ab eo Doctrina rerum reconditarum mysticarumque interpres atque enarratrix. Vide p. 193. 194. [Maximi Schol. p. 5. "Gal. Dogm. Hipp. et Plat. 2, 8." Strong. Mss. "Ἐκφαντορικὸς, Jacobs. Anth. 10, 273." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. "Ἐκφαντορικώτατος, Athan. 1, 821. * Ἐκφαντορικῶς, Dionys. Areop. de D. N. 1, 4. (p. 25..123. 149.)" Kall. Mss. * Ἐκφάνδην, Hesychio φανερῶς, Philostr. V. A. 7; 20.] "Ἐκφάδην, Hes. "φανερῶς, Aperte, Manifesto."

Ἐκφανὴς, Manifestus, Apertus. Suidas autem ἐκφανεστάτας exp. πάνυ λαμπρὰς, ap. Polyb. (Fr. Gr. B 47.) Τὸ γὰρ μάλιστα λυποῦν ἀεὶ τῶν ἐν χερσὶν ὄντων ἐκφανεστάτας ἔχει τὰς χαράς: [4, 24, 6. 7, 12, 9. Plato Phædone §. 59. Forst. "Wakef. Eum. 244. Abresch. Æsch. 2, 62. Jacobs. Anth. 8, 204. Philipp. 20. Conf. c. ἐμφ., Heind. ad Plat. Phædr. 264." Schæf. Mss. "Artemid. 118." Wakef. Mss. * Ἐκφανῶς, Aperte, Polyb. 5, 1, 3. 27, 17, 1. 28, 2, 3. Manifeste, Perspicue, Plut. 10, 208. 219. "Abresch. Lectt. Aristæn. 140." Schæf. Mss. Themist. 161. Ἐκφανέστατα, Dionys. H. 2. p. 411.] Ἐκφανίζω, Manifestum reddo, Aperio, Patefacio. Hes. autem μηνύω exp. Legitur ETIAM Διεκφανὴς in VV. LL. quod redditur Transparens, ut i. sit q. διαφανής.

[* Διεκφαίνω, Eust. Il. A. p. 65, 46. 75, 36. Od. E. p. 227, 52.] "Παρεκφαίνομαι, Leviter eluceo et appareo, Greg. Naz. Τῷ κατὰ μικρὸν παραγυμνοῦσθαι "καὶ παρεκφαίνεσθαι." [Παρεκφαίνω, Gl. Elucesco. "* Παρέκφασις, Indicatio, Stob. Phys. 129." Wakef. Mss. * "Συνεκφαίνω, Declaro, Andr. Cr. 42. Achill. Tat. 1. p. 53." Kall. Mss. Appian. B. C. 634. C Schleusn. Lex. V. T. Una indico, Plut. 6, 119.] "Ὑπεκφαίνομαι, Subluceo." ["Ὑπεκφαίνω, Jacobs. Anth. 10, 101." Schæf. Mss. "Hom. H. in Apoll. 428. (Καί σφιν ὑπὲκ νεφέων Ἰθάκης ὄρος αἰπὺ πέφαντο.)" Wakef. Mss. * "Συνυπεκφαίνω, Plut. Anton. 83." Boiss. Mss. * "Συνεκφαντικὸς, Qui simul declarat, Etym. M. 30, 8." Wakef. Mss.]

Ἐμφαίνω, Repræsento, Præfero, Præ me fero, Speciem præbeo, quasi προφαίνω, ut tradit Bud., afferens e Theophr. Ἅπαντες δέ πως ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλὸν, ὥσπερ ἴσως ἀναγκαῖον, ἐξ ἐκείνου γ' ὄντας. Reddit vero ἐμφαίνειν et Ostendere, in quodam Dionysii Areop. loco, p. 835. suorum Comm. Ab Hes. certe exp. δεικνύειν et ἐνδείκνυσθαι, item σημαίνειν. Tradit præterea, ἐμφαίνειν τι, esse αὐτοῦ φαντασίαν ἐμποιεῖν: et hujusmodi esse arcum cœlestem, et aream, et parelios: quæ et ἀντανακλάσεις sunt τῆς ὄψεως. Item ἐμφαίνειν esse Speciem edere, et ostendere, speculari ratione. Affert tamen exemplum, in quo non act. ἐμφαίνειν, sed pass. ἐμφαίνεσθαι habetur, ex Aristot. Meteor. 1. Ἔτι δὲ νύκτωρ ἐν D ὕδατι καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνόπτροις τὸ μὲν γάλα ἐμφαίνεται θεωροῦσιν, Circulus lacteus noctu in aqua et hujusmodi speculis editur atque repræsentatur. Affert et e Plut. ἐμφαινόμενα dictum de iis quæ in speculo apparent, quasi Repræsentata, Simulata. Ceterum quamvis ἐμφαίνειν sonet per se φαντασίαν ἐμποιεῖν, ut Bud. tradit, invenitur tamen ἐμφαίνειν et cum hoc ipso accus., ut Aristot. de Mundo, Φαντασίαν μήκους ἐμφαίνειν, ubi vertitur Oblongam formam simulare. In plerisque ll. redditur apte verbo Refero, Diosc. de œnanthino, Δοκιμώτατον τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὴν οἰνάνθην, Quod refert odore œnanthen. Sed genitivo etiam jungit: ut Ἐμφαῖνον τοῦ καρδαμώμου et Ἐμφαῖνον τῆς σμύρνης. || Interdum vero ἐμφαίνειν est Verbis quasi repræsentare, et ante oculos ponere, Indicare, Innuere. Herodian. 4, (4, 16.) Τοιαῦτα δή τινα πλαγίως ἐμφαίνων, νοεῖσθαι μᾶλλον ἐβούλετο τὰ πραχθέντα ἢ ἀκούεσθαι. || Sed impersonaliter etiam positum invenitur ap. Cebetem, pro Videtur, ut Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν, Ita esse videtur. Et Ἐμφαίνει νὴ Δία. || Ἐμφαίνομαι, Repræsentor, Indicor, Appareo, ut Ἐμφαινόμενα ἤθη ἐπὶ τοῦ προσώπου, (sicut et ἐπιφαινόμενα,) ap. Aristot. π. Φυσιογν. Alios autem usus hujus verbi vide in proxime præcedente tmematio. ["Ἐμφαίνω, Brunck. ad Hec. p. 309. Fischer. Ind. Palæph. Ἐμφαίνομαι, Appareo, Achill. Tat. p. 17." Schæf. Mss. "Ἐμφαίνω, Conspicuus sum, Eur. ap. Stob. 503, 7." Wakef. Mss. Athen. p. 27. Ἐμφαίνει (ὁ οἶνος) ὡς ἐμμεμιγμένον αὐτῷ ἑτέρου. "Ἐμφαινόμενα πρόσωπα, dicuntur Personæ alienæ a causa et quæstione, h. e. Quæ liberæ sunt a causæ periculo, sed tamen juvare possunt causam nostram, etsi ad eos non pertineat: v. Hermog. περὶ Εὑρέσ. p. 14. Talis persona v. c. in Orat. Cic. Rosciana fuit Chrysogonus, qui non erat ipse accusator, sed clam accusatores subornarat. Talis in Or. Quintiana, Dolabella prætor, et Junius orator." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Ἐμφάδην, Jacobs. Anth. 6, 159." Schæf. Mss.]

Ἔμφασις, ἡ, Repræsentatio, Inanis rei exhibitio, Simulacrum, Species edita, Bud. 525. ex Aristot. cui ait κατ' ἔμφασιν εἶναι significare, Speciem tantum præbere et substantiæ simulacrum. Vide plura ibid. At vero Suidas ἔμφασιν vult esse προσποίησιν, vel ἐννόησιν, vel τὸ μέγεθος: afferens e Polyb. Ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε διαταραχθείς· ποιῶν δὲ ἔμφασιν ὡς ἐπί τινα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πράξεων ἐπεστραφώς. Sed non dubito quin hic ποιῶν ἔμφασιν dictum sit pro Simulans: quare illud προσποίησιν probo, non item ἐννόησιν, (quamvis ἐμφαντικῶς exponat itidem ἐννοητικῶς,) at tertium illud, τὸ μέγεθος, plane ab hoc loco alienum est. Exp. et ἔνδειξις, afferens et alium locum, et quidem duobus in ll. et diverse eum scribens, ut ibi videre est. Affertur porro et e Ceb. Thebano ἔμφασιν ἐποίει, sequente itidem particula ὡς, ubi scribit, Ἔμφασιν ἐποίει ὡς προστάττων τι, quod redditur, E factis signis quidpiam videbatur imperare. Ego vero malim, Præ se ferebat se velle imperare s. jubere. Hoc autem sensu dicitur etiam Signif. aliquam dare alicujus rei. || Sed Rhetoribus ἔμφασις est Schema, cum sc. subest verbis tacita etiam quædam significatio, vel plusquam dixeris significatio, ut Fabius loquitur. Ita enim ille 9, 2. circa principium, Quid vero agit omnino eloquentia detractis amplificandi minuendique rationibus? quarum prior desiderat illam plusquam dixeris signif., i. e. ἔμφασιν: et superlationem veritatis, et trajectionem. Idem in eod. cap., Est ἔμφασις etiam inter figuras, cum ex aliquo dicto latens aliquid eruitur, ut ap. Virg. Non licuit thalami expertem sine crimine vitam Degere more feræ? Quanquam enim de matrimonio queritur Dido, tamen huc erupit ejus affectus, ut sine thalamis vitam non hominum putet, sed ferarum. Aliud ap. Ovid. genus, apud quem et Myrrha nutrici amorem patris sic confitetur, O, dixit, felicem conjuge matrem. Huic vel confinis, vel eadem est, qua nunc utimur plurimum. Jam enim ad id genus, quod et frequentissimum est, et expectari maxime credo, veniendum est: in quo per quandam suspicionem, quod non dicimus, accipi volumus: non utique contrarium, ut in ironia, sed aliud latens, et auditori quasi inveniendum. Quod, ut supra ostendi, jam fere solum, schema a nostris vocatur, et unde controversiæ figuratæ dicuntur. Ejus triplex usus est. Unus, etc. Idem 8, 3. cum περὶ βραχυλογίας locutus esset, Vicina prædictæ, sed amplior virtus est ἔμφασις, altiorem præbens intellectum quam quem verba per se ipsa declarant. Ejus duæ sunt species: altera, quæ plus significat quam dicit; altera, quæ etiam id quod non dicit. Prior est et ap. Hom., etc. Idem ejusd. l. c. 2. videtur pro hac voce ἔμφασις dixisse, Verba quæ plus significant quam eloquuntur. Postquam enim dixit, Possunt videri verba, quæ plus significant quam eloquuntur, in parte ponenda perspicuitatis; intellectum enim adjuvant: subjungit, Ego autem libentius ἔμφασιν retulerim ad ornatum orationis, quia non ut intelligatur efficit, sed ut plus intelligatur.

Hactenus ille, explicans potius usum hujus vocab. ἔμφασις, quam ipsum interpretans. Nec ipse certe ullum esse puto in lingua Latina verbum, quo possit quis uno vocem illam interpretari; sed utendo periphrasi, non male interpretaturus mihi videor Expressa significatio; nam et magis exprimere e Plinio Juniore affertur pro Significantius loqui: cum alioqui ἔμφασις sonet Repræsentatio, atque adeo q. d. Repræsentativa significatio, s. declaratio. Ipsum certe NOMEN Ἐμφατικὸς, quod redditur Habens ἔμφασιν, non male uno verbo verti poterit Significans: et gradus COMPAR. Ἐμφατικώτερος, Significantior: SUPERL. Ἐμφατικώτατος, Significantissimus, præsertim ubi de verbis agitur; ita enim Lat. Verba significantia et significantiora dicunt, nec non Significantissima. Adhibendo autem periphrasin ἐμφατικὸς possis etiam interpretari fortasse Expressam significationem habens s. Magnam: et ἐμφατικώτερος, Expressiorem significationem habens s. Majorem: ἐμφατικώτατος, Valde expressam significationem habens vel Maximam. [" Ἔμφασις, Toup. Opusc. 2, 27. Valck. ad Lesbon. 180. Heind. ad Plat. Gorg. 171. Diod. S. 1, 471. 2, 522. Wolf. Prolegg. 275. Jacobs. Anth. 8, 17. Callim. 1. p. 452. Δι' ἐμφάσεως, Diod. S. 2, 182." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 23, 9. Τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον σαφέστερον ποιεῖ τὴν ἔμφασιν. " Aspectus, Suid. v. Προυσίας. Vestigium, Philes p. 145. Δρῶν ἀσαφεῖς τῶν ποδῶν τὰς ἐμφάσεις." Schleusner. Mss. Strabo 10. p. 79. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] " Ἔμφατον, Hesychio * αἰνι- " γματοειδῶς εἰρημένον: aliis, Emphatice dictum." Ceterum invenitur ETIAM Ἐμφαντικὸς, ET Ἐμφαντικῶς, quamvis itidem Ἔμφανσις cum ν e nullo afferatur loco. Exp. autem a Bud. ἐμφαντικὸς ap. Synes. Significativus cum emphasi. [Jambl. V. P. 140=73. " Heind. ad Plat. Gorg. 184. Heyn. Hom. 7, 102. Abresch. Æsch. 2, 10. Fischer. ad Rhet. 247." Schæf. Mss. " Ἐμφαντικώτερος, Magis perspicuus, Iren. 104." Kall. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 1012.] Cui ἐμφαντικὸς ait OPPONI Ἀνέμφατος, quod tamen paulo ante exposuerat, Latens, Luculentam speciem non præbens. Affert autem Hermog. locum in quo habetur adv. ἀνεμφάτως. At VV. LL. Ἀνέμφατος interpr. Sine emphasi: ET Ἀνεμφάτως, Non expresse, ex Hermog. Ibid. est ETIAM Ἀνέμφαντος, sed expositum Non demonstratus. At vero ADV. Ἐμφαντικῶς, sicut et ἐμφατικῶς, reddi potest Significanter, Magna significatione, Magna cum significatione s. Luculenta. Philo, Ἅπερ δὴ μόνα μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα, Turn. Quæ sola sententiam significatione luculenta declaratura erant. Sic Polyb. (11, 12, 1.) Βραχέως μὲν, ἐμφαντικῶς δὲ [τοῦ παρόντος κινδύνου,] Breviter quidem, sed significanter, Paucis quidem verbis, sed iis significantibus. At VV. LL. ἐμφαντικῶς interpr. Evidenter, et Perspicue. Vide etiam Hes. et Suid. [" Clem. Alex. 492." Wakef. Mss. " Schol. Soph. El. 989." Boiss. Mss.]

ITEM Ἀνέμφατος, ὁ, ἡ, Carens, (de quo jam aliquid dictum est) emphasi, Sine significatione, specie, Non apparens, Bud. afferens tamen ex Hermog. π. Πολιτικοῦ λόγου, locum in quo habetur non nomen, sed abverbium, Κάλλους δὲ τοῦ κομμωτικοῦ πλεονάζοντος μὲν ὁμοίως τοῖς πρώτοις, καὶ μάλιστα ὅτε δυνατῶς ἐξαγγεῖλαί τι δέοι, ἀνεμφάτως δὲ, καὶ ἧττον ἔχοντος φανερὰν τὴν ἐπιτήδευσιν. I. e. μὴ ἐμφαινομένου, inquit. At in VV. LL. ADV. Ἀνεμφάτως ex eod. Hermog. affertur pro Non expresse. SED ET Ἀνέμφαντος in illis habetur pro Non demonstratus. Et ἀνέμφαντος ὕβρεως pro Nullius index injuriæ, Expers injuriæ: quæ convenire non videntur: [e Plut. 6, 164. ubi ἀνέμφατος legitur. " Aristid. Quint. 31." Wakef. Mss.] " Δυσέμφατος, Malæ significationis, Bud. e " Damasc. Ἐπειδὴ δυσέμφατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνο- " μα, δύο σημαῖνον, i. e., inquit, Primore signif. aver- " sandum." [* " Δυσεμφάτως, Non clare, Nicom. Harm. 9." Wakef. Mss. " Eust. 1255, 61." Boiss. Mss.] " Κακέμφατος, vide Κακέφατος." " Κακέφατον, " Hes. exp. ἄδοξον, ἀκλεῆ, Inglorium, Ignobilem. " Alioqui κακέφατον est etiam Figura ejus nominis " ap. Grammaticos, ut cum Serv. ap. Virg. scribit, " Sane cacephaton est Glauca canentia. Et rursum, " Mala est compositio ab ea syllaba incipere, qua " superior finitus est sermo; nam plerumque et ca- " cephaton facit, ut hoc loco Dorica castra. Quin- " til. κακόφατον vocat, sed paulo aliter definiens. Sic " enim 8, 3. Vitium sit et quod κακόφατον vocatur: " sive mala consuetudine in obscœnum intellectum " sermo detortus est, sive junctura deformiter sonat. " In priore signif. Chrys. dicit κακέμφατον, Comm. " in 1 Cor. Ἔθος γὰρ αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῶν κακεμφάτων " καλοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι, Nominibus mali ominis, " Bud." [" Κακέμφατον, Schol. Lucian. Eun. 10." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 354." Schæf. Mss. * Κακεμφάτως, Schol. Aristoph. B. 426. Ἱππ. 1382. Ἐκκλ. 1040. " Schol. Aristoph. B. 48. Obiter nota HSt. e vitioso Hes. loco vocem nihili κακέφατος in medium proferentem." Osann. Auct. Lexx. Gr. 87.] " Ἀκακέμφατος, Hesychio est κακῆς φήμης ἀπηλλαγ- " μένος, Mala fama liberatus, Qui non amplius male " audit."

Ἐμφανὴς, Qui repræsentatur nostris oculis, Qui palam est, Conspicuus, Manifestus, Apertus: Ἐμφανὴς εἰκὼν τῆς θείας ἀγαθότητος, Dionys. Areop. de sole loquens. Et ἐμφανὴς κόσμος, ap. Eund. Qui apparet, visitur, Bud. Idem ap. Dem. Ὅπου δ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐφ' αὐτῶν ἐστὶν ὑμῖν ἐμφανῆ ποιῆσαι, vertit, Ubi vero vobis in promtu est res ipsas ob oculos vestros exhibere. Apud Eund. (1294.) Ἀνέπαφον καὶ ἐμφανῆ τὴν ναῦν παρέχειν, vertit, Exhibere navem intactam, etc. Sed et ἐμφανῆ καταστῆσαι, pro Exhibere poni ait, ut de exhibendis tabulis testamenti: unde ἐμφανῶν κατάστασις, Actio ad exhibendum: ex Isæo 54(=139.) Προσεκαλέσατο εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. Et, Δίκη εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, ex J. Poll. In VV. LL. affertur ἐμφανὴς γένεσις e Plut. (Rom. 12.) pro Ortus manifestus, cum quis aperte in lucem editur. Item μίξις ἐμφανὴς ex Herod. (1, 203.) Coitus qui fit in propatulo. Et cum infin. ex Eod. Ἐμφανὴς ἰδεῖν πᾶσι, Qui palam est in omnium oculis ac conspectu. Et neutro genere, Εἰς τὸ ἐμφανὲς, s. Εἰς τοὐμφανὲς et Πρὸς τοὐμφανὲς, In apertum, In lucem. Item, Εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες, In conspectum venientes. Itidemque Ἐν τῷ ἐμφανεῖ, In conspectu s. luce, Palam. Sed et Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, Ex aperto, E professo, [Herod. 1, 205. 4, 120. 5, 37. Vide Reisk. in Demosth. 1283. " Ad Phalar. 357. Abresch. Æsch. 2, 62. ad Herod. 274. Plut. Mor. 1, 926. Τοὐμφανὲς, ad Lucian. 3, 138. Γένος ἐμφανὲς, Dionys. H. 1, 539. Ἐν τῷ ἐμφανεῖ, Xen. K. 'A. 124." Schæf. Mss. Soph. Aj. 538. Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν, 753. ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε. " Ἐμφ. ἑταίρα, Professa meretrix, Ælian. ap. Suid. v. Καθημαξευμένος." Schleusner. Mss. Τὸ ἐμφ., Diod. S. 524.] UNDE Ἐμφανῶς, ET Ἐμφάνεια, ET Ἐμφανίζω. E quibus Ἐμφανῶς est Conspicue, Perspicue, Aperte, Manifeste. Hes. non solum hoc ἐμφανῶς, sed et Ἐμφανέστατα habet. [Demosth. 1356. Plut. 6, 267. Marcello 12. Diod. S. 265. " Jacobs. Exerc. 1, 181." Schæf. Mss. Aristoph. N. 607. Soph. Aj. 459. Œd. T. 96. Trach. 282. Eur. Heracl. 675. Xen. K. 'A. 5, 4, 18. Ἐμφανέως, Herod. 1, 140. 6, 123.] NOMEN autem Ἐμφάνεια Bud. affert e Dionys. Areop. (quod alioqui rarum est,) pro Conspicuitate, i. e. Aspectu et apparitione: item pro Significatione et demonstratione. [Joseph. Antiq. 6, 4, 5. 15, 11, 7.] At VERBUM Ἐμφανίζω, Repræsento, Ante oculos pono, Conspicuum exhibeo, Patefacio. Jo. 14, 21. Καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτὸν, (repetitur autem et versu proxime sequente,) Conspicuum me exhibebo, Præbebo me conspiciendum. Lucian. (1, 190.) Εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἴη μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζειν, Veritatem patefacere. Ep. ad Hebr. 11, (14.) Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες, ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι, Declarant, s. Aperte s. Palam ostendunt. Apud Luc. autem est Indicare aliquid cuipiam, s. Certiorem facere quempiam de re aliqua: Act. 23, 22. Ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός

A με. In eod. cap. cum dativo, et quidem sequente particula ὅπως, v. 15. Νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ, ὅπως αὔριον αὐτὸν καταγάγῃ πρὸς ὑμᾶς. Sed dicit etiam ἐμφανίζειν περί τινος, 25, 15. Περὶ οὗ, γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην. Est autem observandum, eos qui hic dicuntur ἐμφανίζειν περί τινος, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην, alibi dici brevius ἐμφανίζειν κατά τινος, sc. in principio ejusd. cap. Ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου. Quibus in ll. ἐμφανίζειν redditur Indicare, a veteri autem Interprete Adire ; vertit enim De quo adierunt : et, Adversus quem adierunt. Existimo certe verbum istud in his aliisque hujusmodi ll. id plane esse, quod nostra lingua vocat Informer, cum dicit Informer quelqu'un de quelque fait, et nominatim, Informer le juge. Est præterea considerandum, convenire hoc ἐμφανίζειν cum Lat. nomine Manifestus juncto genitivo, cùm sc. dicitur Manifestus delicti, sceleris, flagitii. Perinde enim est ac si dicas, B imitando illum vocis activæ usum, ἐμφανισθείς : nisi quod ἐμφανισθεὶς ad verbum sonat potius Manifestatus. Accipitur alioqui PASS. Ἐμφανίζομαι pro In conspectum venio, Conspicuum me exhibeo, Appareo, ad Hebr. 9, (24.) Νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν. [" Diod. S. 2, 483. Accuso, Argum. Aristoph. A." Schæf. Mss.] Ἐμφανισμὸς, Patefactio, Declaratio, [2 Macc. 3, 9. * Ἐμφάνισις, Aristot. Soph. Elench. 2, 3. τοῦ ψεύδους. * Ἐμφανιστὴς, Delator, Aristeas de 70 Interprr. p. 283. * Ἐμφανιστικὸς, Longin. 31, 1. Plato Defin. p. 296. Sext. Emp. 229.] " Ἐμφανιστέον, Patefaciendum, Aperi-" endum, Declarandum," [Strabo.] " Ἀντεμφανί-" ζων, ἀντιδεικνὺς, Hes. Vicissim demonstrans, E " contrario demonstrans et ostendens." [* Διεμφανίζω, Aristæn. 2, 16, 8. * Προεμφανίζομαι, Longin. 17, 3. * Προσεμφανίζω, Joseph. A. J. 8, 7, 3. * " Συνεμφανίζω, Heyn. Hom. 6, 297." Schæf. Mss. * Ἐμφανίσκω, Jambl. V. P. 260. (508.)]

[* Ἀντεμφαίνω, Repugno, Obsto, Adversor, Polyb. C 18, 11, 12. * Ἀντέμφασις, Strabo 2. p. 168. 169. " Sext. Emp. 228." Schæf. Mss.] Ἀπεμφαίνω, Nullo modo refero speciem, Non convenio, Dissimilis sum. Polyb. (6, 47, 10.) Τὴν δὲ σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις, ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις, Contentionem autem inanimatorum cum animantibus, inferiorem et plane dissentaneam et absimilem occurrere spectantibus verisimile est. I. e. Simulacri cum animante comparatio primo statim aspectu impar videtur et inepta. Plato Epist. ad Dionis propinquos, Ἂν δ' οὖν γίγνηται τὰ νῦν ἀπεμφαίνοντα, οἷα εἰκὸς αὐτὰ γίγνεσθαι, κ. τ. λ., Quod si ea, quæ Dionysius facturum se pollicetur contra quam versisimile est atque consentaneum eum facturum esse, ita eveniant ut facile est eventura præsciscere, etc. Bud. 525., ubi et plura vide. [Appian. B. C. 4. p. 360. " Gronov. Recens. Brev. p. 21. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 83. Toup. Opusc. 1, 195. Emendd. 1, 294." Schæf. Mss. * " Ἀπεμ- D φαινόντως, Orig. Philoc. 27. p. 103." Seager. Mss. * " Ἀπέμφασις, Absurditas, Clem. Alex. 310. Εἰς ἀπέμφασιν ὁ λόγος αὐτοῖς χωρεῖ, 507. Orig. c. Cels. 200. 215. 350. (194. 208.) Wolf. Anecd. Gr. 2, 325." Kall. Mss. Strabo 10. p. 697=77.] Διεμφαίνω, q. d. Inter ostendo, habente præp. Inter eum usum quem habet in Interluceo, aliisque nonnullis. At in VV. LL. exp. Reluceo, et affertur e Luciano (2, 210.) Ὀφθαλμὸν [-οὶ] πολὺ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες : de quo loco, quod mendosus esse videatur, nihil pronuntio. [* Διέμφατος, adv. * Διεμφάτως, Nicom. Geras. Harm. p. 9.] Παρεμφαίνω, Præterea s. Simul ostendo, significo. Unde παρεμφαίνομαι, Præterea s. Simul significor : Aristot. Διά τε τὸ παρεμφαίνεσθαι τὴν ὕλην καὶ τὴν μορφὴν, Propterea quod simul significetur materia et forma, ut sit pro συνεμφαίνεσθαι, quemadmodum παραπολαύω dicitur pro συναπολαύω, et παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω. Vel, Ideo quod præterea significetur materia. Plura de hoc usu Bud. 524. || Ubi et pro Declaro s. Explano usurpari ab Athen. docet. [* Παρεμφατὸς,] UNDE Ἀπαρέμφατος vocatur ἔγκλισις, (Infinitivus modus,) quasi οὐδὲν παρεμφαίνουσα καθ' ἑαυτήν. || Refero, Simulo, Similis sum. Diosc. Καὶ μὴ λίαν παρεμφαῖνον τὴν τῆς τήλεως ὀσμήν. Et de Socrate, Τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν. Sed et genitivo junxit Diosc. Παρεμφαίνων τῆς σμύρνης, Smyrnam referens, odore sc., Myrrham redolens, ut habent VV. LL. Verum ego Budæo potius assentior, qui interpr. non Myrrham referens olfactu, sed Aliquid myrrhæ referens olfactu : et Atticum schema esse dicit. [" Jacobs. Anth. 11, 249. ad Lucian. 1, 417. Musgr. Cycl. 226." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 485. Nemes. 82. Diog. L. 6, 3." Wakef. Mss. Vide Ἔμφασις.] Παρέμφασις, ἡ, Declaratio, Explanatio, Significatio, Repræsentatio. [" Phalar. 320." Schæf. Mss. " Georg. Pisida de Van. Vitæ 68. App. Byz. p. 246." Elberling. Mss. Photio παραίνεσις, συμβουλή.] ITIDEM Παρεμφαντικὸς, Παρεμφατικὸς, Declarativus, Explanativus, Significativus, Repræsentativus. [" Dionys. H. 5, 37." Schæf. Mss.] AT VERO Ἀπαρέμφατος huic opp., q. d. Minime declarativus, Cui nulla subest declaratio : unde ἀπαρέμφατος ἔγκλισις Græcis Grammaticis, qui Latinis Infinitivus modus, ut modo dictum est. [" Schol. Hermog. de Form. T. 2. Rhet. Ald. 403. Schol. Theocr. 1, 48. 133." Boiss. Mss. " Non significans, cum gen., Valck. ad Ammon. 9. Eran. Philo 163." Schæf. Mss. Phot. Epist. 156. in Toupii Emendd. 1, 158. " Eust. 44, 30." Seager. Mss.] ITEM Ἀπαρεμφάτως, Absque declaratione, Infinite, Indefinite, ἄνευ δηλώσεως ἀριθμοῦ, ἢ προσώπου, [Eust. 28, 3. * " Ἀπαρεμφατικὸς, ad Dionys. H. 5, 37." Schæf. Mss. * Προεμφαίνω, Chrys. in Matth. 2. p. 528. " Appian. 2, 693." Wakef. Mss. * " Προέμφασις, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 235. 251." Kall. Mss.] Συνεμφαίνω, Simul ostendo, significo, refero. Theophr. Τὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γενομένοις ὀσμὴν, Odorem quendam una cum sapore referunt. Plura vide ap. Bud. 524. [Theophr. H. Pl. 1, 12, 2. 3, 8, 1. C. Pl. 6, 6, 3. Athen. 663. * Συνέμφασις, 325. Eust. Il. A. p. 65, 30. Clem. Alex. 574.] Ὑπεμφαίνω, q. d. Subostendo, Subsignifico, habente sc. præp. eum usum quem habet in Subindico : atque verbo hoc Subindico reddi illud potest, a Latinitate non prorsus alieno eo quidem. [" Psell. in Cantic. Cant. 5, 14. Cyrillus Suidæ v. Σπάδων." Boiss. Mss. " Anna C. 263." Elberling. Mss. * " Ὑπέμφασις, Athan. 1, 814." Kall. Mss. * " Καθυπεμφαίνω, Eumath. 4. p. (130.) 154. Nota tamen et hoc Eumathii, et illo, quem Schmidt. p. 22. affert, loco Codicem Par. 2914. * καθυποφαίνει præbere." Osann. Auct. Lexx. Gr. p. 86. * Προσυπεμφαίνω, Schol. Æsch. S. c. Th. 501.]

Ἐπιφαίνω, q. d. Superostendo. Exp. tamen simpliciter Ostendo, in VV. LL. Item Illustro, Præ me fero. Nec non Appareo : quarum signiff. exempla nec ibi afferuntur, nec afferri posse puto. At vero ap. Luc. 1, (79.) ἐπιφᾶναι neutraliter ponitur, Ἐπιφᾶναι τοῖς καθημένοις, pro Illucescere. PASS. Ἐπιφαίνομαι, q. d. Superappareo, i. e. Appareo super aliqua re. I. e. Do me in conspectum, et prodeo dum res aliqua geritur : unde redditur etiam Intervenio. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Καὶ εἴγε δή σοι κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, ubi Bud. vertit, Si hostes repente apparuerint. Plane autem consentit hæc Budæi interpr. cum Politiani interpretatione, quam dat isti Herodiani loco, 3, (7, 9.) Ἤδη δὲ διωκόντων καὶ παιανιζόντων τῶν Βρεττανῶν, ὡς δὴ νενικηκότων, ἐπιφανῆναι Λαῖτον, στρατηγὸν ὄντα Σεβήρου σὺν τῷ στρατῷ οὗ ἦρχεν : nam hic ἐπιφανῆναι ille reddit Apparuisse extemplo. Herodian. tamen alicubi αἰφνιδίως, quod Extemplo s. potius Repente significat, huic verbo adjunxit, sed nec illo adverbio contentus, addidit οὐ προσδοκῶντος τοῦ δήμου, ubi Polit. ἐπιφαίνονται vertit Eruperunt. Idem tamen alibi hanc vim præpositioni ἐπὶ non tribuit in sua interpretatione, ut cum ap. eund. Herodian. (3, 7, 12.) Λαίτου ἐπιφανέντος vertit Læto conspecto : item (1, 11, 15.) Σπανίως ἐπεφαίνετο τοῖς δήμοις, reddit Rarus prodibat

in publicum, cum alioqui ap. Plut. Galba, ubi eid. nomini jungitur, reddatur Se ostendere: sc. Ἐπιφανῆναι τῷ δήμῳ, Se populo ostendere. At Gell. ap. Herod. (1, 24.) Ἐπιφανῆναί σφι τὸν Ἀρίονα, interpr. Arionem extitisse. Suidas annotat ἐπιφαίνεσθαι, ὑψόθεν, sicut ὑποφαίνεσθαι, χαμόθεν. || Sed præp. ἐπὶ interdum i. valet q. ἐν, in hoc verbo, ferturque ad dat. cum quo construitur, ut cum dicit Plut. Galba, Ἐπεφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ, Perinde est ac si diceretur ἐφαίνετο ἐν τῇ μορφῇ, Apparebant in facie. ["Phryn. Ecl. 112. Wakef. S. Cr. 5, 76. ad Diod. S. 2, 549. ad Herod. 680. De Diis, ad Charit. 285." Schæf. Mss. Theognis 349. Μηδὲ λίην ἐπίφαινε κακόν. * "Ἐπίφασμα, ad Diod. S. 2, 526." Schæf. Mss.] "Ἐπίφασις, quod vulgo dicitur Apparentia. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid. Ἧκον μετὰ παιανισμοῦ καὶ στεφάνου, καὶ τῆς τῶν νικώντων ἐπιφάσεως, Et victorum speciem præ se ferentes, s. Hominum qui victores essent: ad tollendam ambiguitatem. Aut certe, Hominum qui vicissent." [Polyb. 4, 11. 26, 5. Cod. Vind. in Aristot. Mirab. c. 91. * Ἐπίφαντος, Soph. Antig. 841. Schol. ὁρωμένη καὶ ζῶσα. * "Ἀνεπίφαντος, Nullo ornatu insignis, Suid. v. Ἀδιάσκευον. * Ἀνεπιφάντως, Citra ostentationem, M. Anton. 1, 9." Kall. Mss.] "Ἐπίφατος, Qui male audit, ap. Soph.: ut ἐπὶ contrarietatem quandam indicet. Ita VV. LL." [Hesychio ὁ πρὸς εὐμορφίαν φαινόμενος, ἐπιθέτης: ubi vide nott. Cf. Ἐπίσφατος.] "Ἀνεπίφατον, Hes. affert pro ἀπροσδόκητον καὶ ἀμιγές, Inexpectatum et ab omni mistione purum. Itidemque adv. Ἀνεπιφάτως Suid. exp. ἀπροσδοκήτως, * ἀμιγῶς, καταμόνας, Præter expectationem et subito, Nullo admisto, Seorsum: afferens h. l. sine Auctoris nomine, Ἐντειλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἀναδοῦναι τὴν ἐπιστολήν. Exponit vero etiam ἀφθόνως, Affatim, Largiter." [Philo 2. p. 57. * Ἀμίσως καὶ ἀνεπιφάτως τὰ λεχθέντα ποιεῖν: cf. p. 76.: i. q. ἀπροσδοκήτως, 521. Ἀνεπιφάτως καὶ * ἀφωράτως κατάγεται.]

Ἐπιφανής, q. d. Superapparens, s. potius Supra apparens, Qui apparet supra alios et conspicuus est. Plane enim existimo in hoc nomine talem esse vim præpositionis ἐπί. Unde fit ut accipiatur pro Insignis, Clarus, Illustris. Eadem alioqui τοῦ φαίνεσθαι signif. metaphorica inclusa est et Latinis vocibus Conspicuus et Spectabilis; sed Gallica lingua non solum signif. verbi φαίνεσθαι, sed et vim præpositionis ἐπὶ exprimit, cum dicit, Un des plus apparens, pro εἷς τῶν ἐπιφανῶν. Eadem tamen non exprimendo vim illius præp., dicit Apparent, vel Qui est d'apparence: unde fit ut illud, Un des plus apparens, dicatur potius pro εἷς τῶν ἐπιφανεστάτων. Itidem vero et unam e signiff. nominis ἐπιφάνεια habet Gall. vocab. Apparence, quod etiam alioqui idem plane sonat, similemque derivationis formam habet: ut paulo post docebo. Cic. ἐπιφανεστάτους vertit Nobilissimos ap. Polyb., ut videbis p. 63. mei Lex. Cic. Fuit autem Ἐπιφανὴς et Cognomen Antiochi. Jungitur et dativo a Plut. Popl. Σώματος ῥώμῃ πρὸς ἀλκὴν ἐπιφανής. Dicitur vero ἐπιφανὴς non de persona solum, sed et de re, ut ἐπιφανεῖς ἀρχαὶ ap. Polyb., qui dixit etiam (6, 53, 4.) Τὸν ἐπιφανέστατον τόπον τῆς οἰκίας, Locum maxime honoratum: [cf. 9, 3, 7.] || Sed ap. Thuc. invenitur ἐπιφανὲς et pro καταφανές, si Schol. credimus. ["Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄσημος, Toup. Opusc. 2, 142. Emendd. 2, 616. ad Charit. 53. 285. 302. 356. (572. 597.) Wyttenb. Select. 422. ad Diod. S. 1, 24. 116. 459. 502. Paus. 358. (male interpr. Intelligo apparitiones Dianæ: sic et Kuhn.) ad Marcell. de V. Thuc. p. 4. Boeckh. in Plat. Min. 92. Conf. c. περιφ., ad Dionys. H. 1, 543." Schæf. Mss. Titulus Antiochi, Polyb. 26, 10. Ἐπιφανέστατος, LXX. Prov. 25, 14. sed v. Schleusn. Lex. V. T. * Μεγαλεπιφανής, Theophyl. 3, 659. "Theoph. Bulg. Ep. 26. Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 24. (Μεγαλεπιφανέστατος, in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 160.)" Boiss. Mss. * Μεγαλεπιφάνεια, Theophyl. 3, 637.]

Ἐπιφανῶς, Insigniter, Insignem in modum, Splendide, Magnifice. Bud. (Plut. 7, 270.) Ἦν ἄχρι νῦν ἡμέραν ἑ. ἑορτάζουσιν. Item, Manifeste, Aperte, in VV. LL. sicut sc. ἐπιφανὴς pro καταφανής. Sed ut nominis, sic et adverbii rarum esse arbitror in hac posteriori signif. usum. [J. Poll. 5, 159. Schleusn. Lex. V. T. "Ἐπιφανέστερον, Splendidius, Menandri Fr. 248. ζῶντας." Schleusner. Mss.]

Ἐπιφάνεια, ἡ, q. d. Apparentia, s. potius Superapparentia, ut ἐπιφανὴς dixi sonare Superapparens, s. potius Supra apparens: i. e. Qui apparet supra alios. Sed præp. alium usum habet ut plurimum in hoc subst., quam in illo adj.; nam ἐπιφάνεια est Superapparentia, i. e. Apparentia quæ est superne, et in summo: unde redditur etiam Summum; nam hæc Stoicorum verba, Ὥσπερ ὁ πῆχυν ἀπέχων ἐν τῇ θαλάττῃ τῆς ἐπιφανείας, οὐδὲν ἧττον πνίγεται τοῦ καταδεδυκότος ὀργυιὰς πεντακοσίας, sic interpr. Cic. de Fin. 3. Ut qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si longe non absunt a summo, ut jam jamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo. Sic ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους ap. Philon. Summum æquor. Apud Eund. τὰ ἐντὸς et τὰ ἐκ τῆς ἐπιφανείας inter se opp. Apud Athen. vero legimus et τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν. Redditur alioqui et Superficies, ac tum præsertim, ubi περὶ τῆς γεωμετρικῆς ἐπιφανείας agitur. Qua in signif. Plut. plurali etiam usus est, Ποιήσασα δὲ οὕτως ἀριθμὸν, εἰς στιγμὰς, εἶτα γραμμὰς, ἐκ δὲ τούτων ἐπιφανείας καὶ βάθη καὶ σώματα. At γεωμετρικὴν ἐπιφάνειαν dixit Philo, Τούτου μῆκος μὲν καὶ πλάτος μεμήνυται, βάθος δ' οὐδὲν, ἐπιφανείᾳ γεωμετρικῇ μάλιστα ὁμοιούμενον. A Bud. exp. Superficies, accipiente Superficiem pro Aspectu, ut ipse addit, quem vulgo Faciem vocamus, ap. Polyb. Τούτου δὲ τοῦ σχήματος ἀεὶ παρὰ μίαν ἐπιφάνειαν καὶ πλευρὰν παραβάλλεται κ. τ. λ. Item pro Loci habitu et forma, s. plani, s. montosi, s. confragosi, ut inquit Idem, afferens ex eod. Polyb. Καὶ παραδόξοις ἐπιφανείαις περιπεσεῖν. Sed ap. Eund. dictum existimatur de Oris etiam habitu, (ita enim loqui possumus, cum ipso etiam Cic.,) cum dicit, Ταῖς ἐπιφανείαις καὶ λοιπῇ διαθέσει διὰ τὴν συνέχειαν τῶν πόνων οἷον ἀποτεθηριωμένοι. Potes alioqui reddere etiam Speciem oris, quo utitur Liv. in re omnino simili, cum sc. scribit, Promissa barba et capilli efferarant speciem oris. Habet alioqui ἐπιφάνεια et aliam nominis Species signif.; nam quod dicit quidam ap. Suid., Polybius fortasse, (26, 5.) κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, reddere possumus In speciem, sicut τῇ ἀληθείᾳ, Re vera, in h. l. Κατὰ μὲν τὴν ἐπιφάνειαν ἐποίει τινὰ, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἐπὶ τὰς παρασκευὰς εἶχεν. Gall. prorsus ad verbum, En apparence. || Cum autem præp. ἐπὶ eund. usum habet in ἐπιφάνεια, quem docui habere in ἐπιφανής, (dixi enim supra, habere ut plurimum alium usum, non autem dixi, semper,) sonat Celebris. ["Hinc Ἐπιφάνεια, Celebritas, Polyb. 6, 43. Athen. 574." Schw. Mss.] Ἐπιφάνεια denique peculiari signif. dicta fuit a Christianis Apparitio Christi, servatoris nostri, et quidem Apparitio in carne, s. assumta carne: unde Suid. ἐπιφάνειαν exp. τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν. AT VERO Ἐπιφάνια, VEL Ἐπιφάνεια, (hanc enim ap. Athen. scripturam extare docebo infra,) in plur. num. genere neutro, dictus fuit Dies in quo celebrabatur baptismi Christi memoria, et quo catechumeni quoque baptizabantur. Quem inde arbitror sic appellatum, quod in baptismo conspicua ac pene aspectabilis facta sit Christi gloria et majestas: loquente e cœlis Patre, et Spiritu sancto specie columbæ supra caput ipsius apparente. Non desunt tamen e veteribus qui hoc ad magorum adventum referant, et stellam quæ eis illuxit: quod Christi, quamvis vilis in speciem et abjecti pueruli, gloria et majestas apparuerit ac conspicua facta sit. Epiphan. adv. Hær. 3. fin. ἡμέραν ἐπιφανίων vult esse Diem quo natus est in carne Christus, Οὔτε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἐπιφανίων, ὅτε ἐγεννήθη ἐν σαρκὶ ὁ Κύριος, ἔξεστι νηστεῦσαι. Gregorii Naz. autem extat Oratio inscripta εἰς τὰ Ἐπιφάνια, item εἰς τὰ Ἅγια Φῶτα τῶν Ἐπιφανίων, circa principium cujus scribit, Ἡ γὰρ ἁγία τῶν φώτων ἡμέρα, εἰς ἣν ἀφίγμεθα, καὶ ἣν ἑορτάζειν ἠξιώμεθα σήμερον, ἀρχὴν μὲν τὸ τοῦ ἐμοῦ Χριστοῦ βάπτισμα λαμβάνει, τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς κ. τ. λ. || Quæ autem hanc Or. proxime præcedit, inscribitur εἰς τὰ Θεοφάνια, εἴτ' οὖν Γενέ-

θλια τοῦ Σωτῆρος: at in quodam vet. Cod., quo aliquando usus sum, inscriptio habet ista duntaxat verba, εἰς τὰ Ἅγια Θεοφάνια. Quibus in ll. observa obiter usum quoque VOCIS Θεοφάνια: nisi forte hæ inscriptiones suspectæ esse debent. Augustinus quoque variis variis locis disseruit de iis rationibus, propter quas ita videri possit appellatus hic istius solemnitatis dies. Is enim circa principium sermonis primi habiti in festo Epiphaniæ Domini, et per octavas ejus, (ita enim ibi legitur) ista scribit, Hodie vero illud (sacramentum) colimus, quo se in hominem Deus virtutibus declaravit, pro eo quod in hac die, sive cœlo stella ortus sui nuntium præbuit, sive quod in Cana Galilææ in convivio nuptiali aquam in vinum convertit, sive quod in Jordanis undis aquas ad reparationem humani generis sub baptismo consecravit, sive quod de quinque panibus quinque millia hominum satiavit: in quolibet horum salutis nostræ mysteria continentur et gaudia. Eod. modo et initio alius cujusdam sermonis, Licet fratres dilectissimi, de solemnitate diei hujus veterum sit diversa traditio, una tamen sanctæ devotionis est fides. Et quanquam nonnulli hodie Dominum nostrum Jesum Christum stella duce venientibus ab Oriente magis æstiment adoratum, alii autem asserant eum aquas in vina mutasse, quidam vero baptizatum illum ab Joanne confirment: in omnibus Dei filius creditur, in omnibus est vera festivitas. Sermone autem tertio interpr. τὰ ἐπιφάνια s. ἐπιφάνεια, aut certe τὴν ἐπιφάνειαν, (cum ibi legamus Festo Epiphaniæ, non Epiphaniorum,) Manifestationem qua manifestari gentibus cœpit. Ita enim illum inchoat: Ante paucissimos dies natalem diem Domini celebravimus: hodierno autem die, manifestationem, qua manifestari gentibus cœpit, solemnitate non minus debita celebramus. Sic autem et alibi solemnitatem hanc illi alteri fuisse proximam, docet: ut initio Serm. 1. Sed et Sermone 4. scribit disertis verbis, Epiphania quippe, Latine Manifestatio dici potest. Hac enim die magi Dominum nostrum adorasse perhibentur, stella sc. apparente commoniti, et præcedente perducti. Itidem vero initio Serm. 7. scribit: Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi adventus in carne in ipso de Virgine rudi ejus exortu manifestari gentibus cœpit, cum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Videtur autem Augustinus ἐπιφάνεια, sc. in nominativo sing. fem., potius quam ἐπιφάνια s. ἐπιφάνεια nominativo plur. neutro, scripsisse, cum Manifestatio dicit, et quidem non solum in superioribus illis ll., sed et in hoc, qui legitur Serm. 2. Abscondebatur (Christus) in stabulo, et agnoscebatur in cœlo, ut agnitus in cœlo, manifestaretur in stabulo, et appellaretur Epiphania dies iste, quod Latine Manifestatio dici potest. || Ἐπιφάνεια etiam, uti dixi, ap. Athen. reperio, (542.) e Carystio Pergameno, ita scribente ibi, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, Ἱμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ὑπ' Ἀντιπάτρου, αὐτὸς μετὰ Νικάνορος διέτριβεν, αἰτίαν ἔχων ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Sed quid hic sit ἐπιφάνεια θύειν, nondum quærere desii. Nisi forte ἐπιφάνεια vocentur Sacrificia ad eliciendam ἐπιφάνειαν ejusmodi, quales sunt αἱ ἐπιφάνειαι, quarum a Luciano fit mentio in l. De non Facile Credendo Calumniæ. [" Ἐπιφάνεια, Schol. Aristoph. Πλ. p. 480. H., Diod. S. 1, 696. 2, 219. 317. 322. 564. Dignitas, Dionys. H. 1, 136. 443. 587. Apparitio Deorum, ad Eund. 1, 381. Toup. Opusc. 2, 142. ad Charit. 285. 316. ad Diod. S. 1, 24. 29. 322. 323. 380. Cutis, Lucian. 1, 51. ad Diod. S. 1, 196. ad Charit. 328. Casaub. ad Athen. 1. p. 78. An celebritas? Dounæus ad Chrys. c. 519." Schæf. Mss. Strabo 6. p. 229. Sieb. Τῶν εἰς τὴν ἐπόρων, Isæus 167. Τὸ μέγεθος τῶν δικῶν ἐπιφάνειάν τινα ἐποίησεν. De Diis, Valck. Schol. in N. T. 1, 506. Ἐπιφάνεια, τὰ, Suicer. Thes. Eccl. Cf. Θεοφάνεια.]

[* Προσεπιφαίνομαι, Steph. B. 53.] " Συνεπιφαίνομαι, Simul appareo s. exorior. At in VV. LL. " redditur Sententiam dico cum aliis: quod potius " est συναποφαίνομαι." [" Schol. Eur. Phœn. 93." Wakef. Mss.]

A Καταφαίνομαι, Appareo, Videor esse. Aristot. de Mundo, Μικρὰ κατεφαίνετο ἂν καὶ οὐδενὸς ἀξία, Parva videretur esse. Affertur et ex Aphthonio, Ὄνομα αὐτῇ κατεφάνη λαμπρότατον. [" Callim. 1. p. 448. ad Xen. Eph. 130. ad Herod. 444." Schæf. Mss.] " Καταφαντὸς, Qui affirmari potest, Affirmandus: ut " ap. Suid. Ἀξίωμά ἐστι πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀποφαντὸν " ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ἢ καταφαντόν." Καταφανὴς, Qui apparet, potius Conspicuus, Apertus. Xen. K. Π. 3, (3, 15.) Οἱ μὲν Ἀσσύριοι οὕτως ἐστρατοπεδεύοντο, ὥσπερ εἴρηται, ἐν περιτεταφρευμένῳ μὲν, καταφανεῖ δέ. Item καταφανὲς dicitur esse aliquid, Perspicuum, Evidens, Manifestum, unde καταφανὲς ποιεῖν, Isocr. et καταφανὲς ποιεῖσθαι, Xen. (K. Π. 1, 6, 12.) Manifestum reddere, Declarare. Interdum redditur Compertum, Notum, ut ap. eund. Xen. Καί σοι καταφανὲς τοῦτ' ἐστι. Et ap. Plat. Καταφανῆ γέγονε, Comperta sunt. Apud Eund. καταφανὲς redditur etiam, Quod constat, De quo constat. Item Καταφανὴς ἐγένετο ex Æschine, pro Manifestus est, Manifesto
B deprehensus, compertus. [" K. ὅτι, Xen. Œc. 1, 20." Schæf. Mss. K. γίνομαι, sequ. ὡς, ad Greg. Cor. 531.] Καταφανῶς, Evidenter, Manifeste, Palam, ἐμφανῶς, προφανῶς, [Dem. 932.] Καταφάνεια, ἡ, Perspicuitas, VV. LL. sine exemplo. [" Plut. 9, 195. 622." Wakef. Mss. * Ἀποκαταφαίνω, Aristæn. Ep. 1, 3. Ὥστε ἅπαν ἡμῶν φανερῶς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλος.]

Παραφαίνω, q. d. In transitu et velut præteriens ostendo, tanquam obiter. Quidam exp. ἀμυδρῶς δεικνύω, addentes similem esse præpositionis usum in v. παραψαύω, quippe quod accipiatur pro μετρίως ψαύω. Item, E propinquo ostendo s. monstro, πλησίον ἄγων φαίνω, Prope adducens ostendo, ut præp. παρὰ eam vim habeat, quam in παραβάλλειν et παρατιθέναι. Apud Hesiod. autem videtur παραφαινέμεν accipi pro simplici φαινέμεν, Ostendere, Ἔργ. (2, 352.) Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν. Et Pass. Παραφαίνομαι, q. d. In transitu appareo, In conspectum venio. E Plut. Παραφανεὶς ἐν καιρῷ, quod
C redditur Offerens se opportune; sed significare existimo, Qui obiter et tanquam prætereundo in conspectum venit, s. conspectus fuit. [" Sic Plato Theage 1. Εἰς καλὸν ἡμῖν παρεφάνης." Boiss. Mss. " Gronov. Diatr. St. p. 343. Lips., Plato Gorg. 277. Tyrwh. ad Aristot. 129." Schæf. Mss. Plut. Graccho 14. Τούτῳ παραφαίνουσι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι. " Παραφαίνω, Conspiciendum præbeo, Nudo, Profero. Sic παραφαίνειν τὸ σῶμα, Partem aliquam corporis nudam conspiciendam præbere, more Doriensium; Suid. v. Δωριάζειν, Philo J. 1, 38. Pf." Schleusner. Mss.]

Περιφαίνομαι, q. d. Circumquaque conspicior, s. potius conspicuus sum. Unde ἐν περιφαινομένῳ ex Hom. (Od. E. 476.) affertur pro In aperto loco. [" Heyn. Hom. 6, 402. * Περιφαίνω, Diod. S. 2, 167. Bast Lettre 194(=Ep. Cr. 235.)" Schæf. Mss. * Περίφασις, Prospectus liber, i. q. περιφάνεια, Polyb. 10, 42, 8. " Repræsentatio, Clem. Alex. 612. Manifestatio, 635." Kall. Mss.] Περίφαντος, ὁ, ἡ, q. d. Circum-
D quaque conspicuus, etc. ut περιφανὴς, quod vide. Sed περίφαντος est duntaxat Poëtis in usu, ut opinor. Apud Soph. Aj. (228.) p. 15. Περίφαντος ἀνὴρ Θανεῖται, Schol. exp. φανερός ἐστιν ὅτι ταῦτα ἑαυτὸν διαθήσει: [cf. 598. * Περιφαντικὸς, adv. * " Περιφαντικῶς, Aristot. π. Ἑρμην. 7. 8." Kall. Mss.] Περιφανὴς, (q. d. Circumconspicuus,) Circumquaque conspicuus. Capitur pro Valde conspicuus, Valde manifestus, s. apertus. Soph. Aj. (66.) Δείξω δὲ καί σοι τήνδε περιφανῆ νόσον. Ubi tamen redditur simpliciter Manifestum morbum. Apud Lucian. autem (1, 185.) Οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος, simpliciter redditur Conspicuus. Alicubi redditur περιφανὴς et Spectabilis. [" Ad Charit. 447. ad Diod. S. 1, 459. 502. Wakef. Trach. 953. Toup. Emendd. 1, 46." Schæf. Mss. " Περιφανῆ ζῶα s. ζώδια dicuntur Figuræ s. Imagines undique conspicuæ, i. e. Liberæ stantes et omni e parte integræ, a quibus distinguuntur πρόστυπα et ἀνάγλυφα, Athen. 199. 205." Schw. Mss.] Περιφανῶς, (q. d. Circumconspicue,) Valde manifeste. Aut simpliciter

Manifeste, Aperte, (unde περιφανέστερον redditur Manifestius, Apertius,) item Palam. Soph. Aj. (81.) Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; [" Ad Phalar. 315." Schæf. Mss.] Περιφάνεια, (q. d. Circumspicuitas,) in VV. LL. Prospectus quoquoversus. [Dem. 1102. " Splendor, Suid. v. Θεαγένης." Schleusner. Mss. " Imo Περιφάνεια est Notitia, diciturque de re publice nota. Sic accipienda esse Herod. verba 4, 24. Πολλὴ π. τῆς χώρης ἐστὶ, monuit Wessel. Sic Isæus p. 209. Reisk. Νῦν δὲ τῇ π. τοῦ πράγματος, καὶ τῷ συνειδέναι ταῦτα πολλοὺς, οὐδαμόθεν ἠμφισβητήθη τοιοῦτον οὐδέν." Schw. Mss. " Conf. c. ὑπερηφανία, ad Diod. S. 2, 169. Ἐκ περιφανείας, Dionys. H. 5, 170." Schæf. Mss. " Niceph. Callist. Or. in " S. Magd. inter Bandini Anecd. 41." Boiss. Mss. " Heliod. Lariss.: vide Balfor., ad Cleom. 266." Kall. Mss.] A

" Προσφαίνομαι, Appareo," [Xen. K. Π. 4, 5, 18.] " Προσφανὴς, Apparens, Manifestus, Apertus, ut " προσφανές ἐστι, Manifestum est, Liquet, ap. Dem.: " si tamen non προφανὲς scr. sine σ. Hes. προσφανῆ " e Theophr. Metallico affert pro χρυσίου συῤῥοὰς, " si modo et hoc mendo caret." " Ποτιφανὴς affer- " tur pro Loquax; sed ἀμαρτύρως." [* " Ἐμπροσφανὴς, Cocchii Chirurg. Vett. p. 31." Kall. Mss.] B

Προφαίνω, Præluceo, Lumen præfero. Plut. Καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων, ἐπιστὰς τῷ Δομιτίῳ, πληγεὶς καὶ πεσὼν ἀπέθανεν. || Præmonstro, Præmonstro speciem futuri, et quasi polliceor, Bud. afferens e Theophr. H. Pl. 4. Περὶ δὲ Τάραντα προφαίνουσι μὲν πολὺν καρπὸν ἀεὶ, ὑπὸ δὲ τὴν ἀπάνθησιν τὰ πόλλ' ἀπόλλυται: C. Pl. (1, 15.) Προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολὺν καρπὸν, τοῦτον δὲ οὐκ ἐκπέττει. Interdum Ostento. Xen. (K. Π. 4, 5, 8.) Ἄνδρες, ὁ μὲν θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθὰ, Ostentat nobis spem ingentium rerum. Sed et Portendo ac significo aliquo prodigio. Unde pass. προφαίνεσθαι dicitur quod portenditur, etc. Plut. Καὶ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς προφαίνεσθαι θεῶν μῆνιν ἱλασμοῦ καὶ χαριστηρίων δεομένην. At vero ap. Dem. (532.) Καὶ τὰς μὲν ἄλλας θυσίας τοῖς ἐφ' ἑκάστης μαντείας προφαινομένοις θεοῖς προστάττουσιν οἱ νόμοι ποιεῖν, vertit Bud. Iis divis, quos nominatim oracula prædixerunt. At ego malim, Quos præsignificarunt et quasi præindicarunt. Non ignoro tamen Hes. προφαίνων exponere non solum προδηλῶν, sed etiam προλέγων. Atque adeo hanc signif. sequitur NOMEN Πρόφαντος, declarans inter alia Prædictus. Affertur enim ex Herod. (5, 63.) Πρόφαντον ἐγένετό σφι, pro Prædictum fuit eis: (9, 93.) Quin etiam πρόφαντον substantivum, Prædictio, Oraculum. Quo fortasse modo malit quis in illo Herod. loco accipere. Hes. itidem πρόφαντον non solum προδεδηλωμένον significare tradit, sed et λόγιον, s. θεοπρόπιον. || Προφαίνομαι, affertur et pro Appareo, In conspectum prodeo. Soph. (Œd. T. 163.) προφάνητέ μοι. Item pro Obversor. [" Ad Charit. 776. Wakef. Phil. 189. 203. 1192. Brunck. 216. 1192. Soph. 3, 442. Schneid. Anab. 40. 104. Heyn. Hom. 6, 592. Plato Charm. 108." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 41. Herod. 7, 161. Σὺ δὲ, ὅκως στρατιὴν πέμψῃς, οὐ προφαίνεις, al. προφαίνῃ. Theophr. C. Pl. 2, 23. Ὡς τέρατα προφαίνουσι, Tanquam ostenta interpretantur. Προπέφανται, i. q. προφανῆ ἐστιν, Il. Ξ. 332.: Od. I. 143. οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι, N. 169. καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα. " M. Anton. 3, 1. Τὰ προφαινόμενα διαρθροῦν, Quæ animo obversantur, Anticipatas notiones, distincte explicare." Schw. Mss. " Κατὰ τὸ προφαινόμενον, Ut ipsamet verba notant s. docent, Apollon. Lex. v. Τανύγλωσσοι." Schleusner. Mss. Προφαίνομαι, Appareo, 2 Macc. 326. Il. Ω. 332. τὼ δ' οὐ λάθον εὐρυόπα Ζῆν', Ἐς πεδίον προφανέντε, In campum progressi.] C D

" Πρόφασις, ἡ, Causa, Occasio: et ea quidem manifesta s. aperta et vera: ut Gal. ap. Hippocr. " pluribus ll. annotat προφάσεις ab eo vocari τὰς " αἰτίας, easque ut plurimum φανερὰς καὶ ἀληθεῖς: " velut in l. de Victu in Morb. Acut. Ἢν ὑγιαίνοντι " τόδε ξυμβῇ ἄνευ προφάσιος ἢ ἄλλης αἰτίης ἰσχυρῆς: " Epidem. 1. Ὥσπερ τὰ ἐξ ἄλλων προφάσεων: de " Fract. Διὰ ταύτας τὰς προφάσιας. Et rursum, Ἐπὶ " τῶνδε τῶν προφασίων. Pro quo Gal. dicit, Ἐπὶ " ταύταις ταῖς προφάσεσι, Has ob causas: itidem in " Comm. in Epidem. 3. scribens, Ἐνίους μὲν αὐτὸ γί- " νεσθαι λέγων ἐπὶ μικραῖς ἀφορμαῖς, ἃς προφάσεις " ὠνόμασεν. Sic Thuc. et Philo, Ἀπ' οὐδεμιᾶς προ- " φάσεως, Nulla de causa. Atque adeo frequens est " hujus vocab. in ista signif. usus ap. Thuc., ut 1, " 9. Τὴν ἀληθεστάτην μὲν πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ " λόγῳ: mox enim dicit, Αἱ δ' ἐς τὸ φανερὸν λεγό- " μεναι αἰτίαι. Sic 3. Πρόφασίς τε ἐπιεικὴς μηδεμία " ὑπάρχει τῆς ἀποστάσεως: 1. Καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ " βραχεία ὁμοίως προφάσει μὴ εἴξοντες, Neque magna " neque levi pariter de causa cessuri. Similiter " Aristoph. Σφ. (339.) Τίνα πρόφασιν ἔχων; Et ali- " quanto post, (468.) Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, Οὔτε " λόγον εὐτράπελον, Neque causam ullam habens. " || Ut plurimum vero pro Ficta causa accipitur: ut " Gal. quoque testatur ἐν τῇ συνηθείᾳ solere προφά- " σεις dici τὰς ψευδεῖς αἰτίας: vel saltem pro Causa " speciosa qua aliquis factum suum excusare cona- " tur. Lat. Prætextum dicunt et Colorem: item et " Speciem et Obtentum, nec non Velamen s. Vela- " mentum: quod sc. facto alicui obtenditur s. præ- " tenditur aut prætexitur. Dem. c. Mid. (527.) Ποία " γὰρ πρόφασις, τίς ἀνθρωπίνη καὶ μετρία σκῆψις φα- " νεῖται τῶν πεπραγμένων αὐτῷ; Aristot. Polit. 5. " Ὅσα προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις σοφίζονται " πρὸς τὸν δῆμον. Sic Xen. K. Π. 2, (1, 12.) Οὐκ " ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας. Et aliquanto post, (2, 2, " 8.) Οὐδεμία σοι πρόφασίς ἐστιν ὡς οὐ παρεκτέον σοι " ἡμῖν γέλωτα. Item aliquis dicitur πρόφασιν ζητεῖν, " εὑρίσκειν, nec non ἔχειν, εἰπεῖν, et προφασίζειν. " Dem. pro Cor. Προφάσεις ζητεῖν, δι' ἃς ἅπαντα προ- " ησόμεθα τὰ συμφέροντα: ad Epist. Philip. (152.) " Αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, καὶ προφάσεις ἀδίκους " ἐξευρών: c. Mid. (526.) Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας " τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Et " rursum, Τίνα ἔξετε εἰπεῖν πρόφασιν δικαίαν ἢ καλήν; " Æschin. Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφα- " σιοῦνται. Itidem dicitur πρόφασιν προΐσχειν, πρό- " φασιν ποιεῖν, προφάσει χρῆσθαι. Herod. Πρόφασιν " προϊσχόμενοι Παυσανίεω ὕβριν, Prætendentes s. " Prætexentes injuriosam Pausaniæ insolentiam. He- " rodian. 3. Πρόφασιν ποιούμενος τὴν Βαρσινόου πρὸς " Νίγρον φιλίαν: 4. Πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν " ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν. Dem. pro Cor. " (277.) Κενῇ προφάσει ταύτῃ κατεχρῶ καὶ ψευδεῖ. " Aliquanto post dicit, Προφάσεις ἀντὶ τῶν ἀληθῶν " ψευδεῖς μεταθέντα τοῖς πεπραγμένοις. Ubi nota " etiam epitheta: dici sc. et ἀληθῆ πρόφασιν et ψευδῆ, " ut supra et δικαίαν et ἄδικον. Eodemque modo " ap. Herodianum legimus l. 5. Καιρὸν εὔκαιρον καὶ " πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες τὸν Ἀντωνῖνον αὐτόν τε " καὶ τὴν μητέρα: 4. Πρόφασιν αὐτῷ εὔλογον ὑπάρ- " χουσαν, Speciosum prætextum. Sed plerumque, " ut dictum ante fuit, pro Causa speciosa et fictitia " dicitur sine adjectione. Quomodo et ἐπὶ προφάσει " ac προφάσει dicunt pro Sub specie, prætextu. He- " rodian. 7. Ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας " συνεχοῦς χορηγίας. Thuc. 3. Ἔπεμψαν τῆς οἰκειότη- " τος προφάσει. Itidem πρόφασιν dicunt pro κατὰ " πρόφασιν, Sub prætextu, specie, In speciem. Thuc. " 3, (111.) p. 119. Πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυ- " γάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες: 6. p. 208. Πρόφασιν " μὲν, Αἰγεσταίων ξυμμαχίᾳ, τὸ δὲ ἀληθὲς, Σικελίας " ἐπιθυμίᾳ. Ubi nota πρόφασιν aperte vocari ψευδῆ " s. πεπλασμένην αἰτίαν. Dem. etiam sic utitur ac- " cus. illo πρόφασιν: pro Corona (251.) Ἐξαπεστάλη " ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῖτον παραπέμ- " ψοντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, βοηθήσοντα " δὲ Σηλυμβριανοῖς. Sic ante hos Hom. Il. T. (302.) " ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, " σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη. Ad q. l. Plut. allusit, " de Laude Propria, Μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφα- " σιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνου ἐπαινεῖν, Ne videa- " mur in speciem laudare Patroclum, revera autem " nosmetipsos per illum. Sic Eur. παῖδα σὺν δεῦρ' " ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην. " || Exp. πρόφασις non modo Causa, Prætextus, sed " etiam Occasio, Ansa, ἀφορμὴ, ut supra etiam dixi. " Eo modo accipi potest in superiorum quoque ll. " nonnullis, præcipue vero in his quos subjungam.

" Aristot. Rhet. 1. Προφάσεως δέεται μόνον ἡ πονηρία: A
" e communi Prov., ad quod Menander etiam respexit
" hoc senario, Μικρὰ πρόφασίς ἐστι τοῦ πρᾶξαι κακῶς,
" Ad male faciendum parva sufficit occasio. Sic
" Eur. Iph. A. Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον.
" Itidem aliquis πρόφασιν ζητεῖ, πορίζεται, λαμβάνει.
" Dem. pro Cor. Προφάσεις ζητεῖν, δι' ἃς ἅπαντα προ-
" ησόμεθα τὰ συμφέροντα. Plato Epist. Πρόφασιν πο-
" ρίζεσθαι, Occasionem excogitare. Dem. (277.) Προ-
" φάσεις εὐλόγους εἰλήφεσαν. Synes. Epist. 7. Παμ-
" πόνηρος ἄνθρωπος προφάσεως εἰλημμένος, Arrepta
" occasione. Herodian. 2. Ταύτης τῆς προφάσεως λα-
" βόμενος, Hac arrepta occasione: 5. Προφάσεως τε
" ὀλίγης λαβέσθαι εὔχοντο εἰς τὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸ
" λυποῦν, Levissimam quamque eum tollendi e medio
" occasionem captabant. Ac sicut aliquis πρόφα-
" σιν λαμβάνει, ita alius ei πρόφασιν παρέχει, δίδωσι,
" ἐνδίδωσι, παραδίδωσι. Synes. Ep. 86. Τῆς πρώτης
" ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν, Primæ congressio-
" nis et aditus ad te præbituram occasionem. Hero-
" dian. 5. Μικρὰν καὶ εὐτελῆ πρόφασιν τοῖς στρατιώ- B
" ταις εἰς ἃ ἐβούλοντο τῆς τύχης παρασχούσης. Sic
" Dem. Πρόφασιν δίδωσι τοῦ ζητεῖν, Ansam quærendi
" præbet: pro Cor. Τίς ὁ προφάσεις ταύτας ἐνδούς;
" Et rursum, Ὁ δὲ τὰς ἀφορμὰς ταύτας καὶ τὰς προφά-
" σεις παραδιδοὺς αὐτῷ, οὗτος ἦν. Præterea sicut
" aliquis πρόφασιν πορίζεται et λαμβάνει, ita etiam
" ἔχει, et ea χρῆται. Aristot. Rhet. 1. Πρὸς οὓς ἔχουσι
" πρόφασιν, In quos occasionem aliquam nacti sunt,
" vel etiam In quos prætextum aliquem habent.
" Plut. Galba, Τὰ μὲν πρῶτα, προφάσεις ἔχει τὰ Νέ-
" ρωνος ἐγκλήματα, Superioribus occasionem dede-
" runt Neronis crimina; vel etiam, Superioribus
" prætexuntur Neronis crimina. Xen. K. Π. 3, (1,
" 15.) Ἔχει μὲν προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἁμαρτήματα,
" ὥστε ἀπιστεῖν ὑμῖν, Delicta nostra occasionem vo-
" bis præbuerunt diffidendi nobis. At προφάσει χρῆ-
" σθαι, ap. Dem. legitur. Sic etiam aliquis aliquid
" πρόφασιν ποιεῖ, e quo occasionem arripit. Plato
" Epist. 7. Πρόφασιν τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος,
" Occasionem arripiens simultatis mecum gerendæ. C
" Corpus vero πρόφασιν ἔχειν dicitur quod ægrum
" est et causarium, ut quidam Medici loquuntur.
" Isocr. Ep. Ἔτι δὲ τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὄν, ἀλλ'
" ἔχον πρόφασιν, ἣν νομίζειν ἐμποδιεῖν αὐτὸν πρὸς τὰ
" πολλὰ τῶν πραγμάτων." [" Ad Charit. 417. 690.
Musgr. Iph. A. 884. Wakef. Ion. 1430. Trach. 660.
Phil. 1034. Luzac. Exerc. 191. Alberti N. T. 280.
Auger Harangues 2, 572. Jacobs. Anth. 8, 103. 9,
61. 198. Diod. S. 1, 322. 709. et var. lect., Dionys.
H. 1, 220. Bast Lettre 164. Plut. Ages. 13. Villois.
ad Long. 59. Toup. ad Longin. 341. Abresch. Lectt.
Aristæn. 78. ad Xen. Eph. 210. Bergler. ad Alciphr.
190. 254. ad Herod. 149. 574. 620. Koen. ad Greg.
Cor. 219. Plut. Mor. 1, 563. 883. Lennep. ad Phal.
195. Valck. Callim. 222. Causa vera, Brunck. Andr.
397. Anton. Lib. 16. 26. Verh., ad Corn. Nep. 36.
Stav., Herod. 183. 317. Wyttenb. Select. 76. Al-
ciphr. 342. Simulatio, Valck. ad Phalar. p. xviii.
Conf. c. προαίρεσις, ad Dionys. H. 2, 993. Μὴ πρό-
φασις, Diosc. 8. 9. Μή μοι πρόφασιν, Aristoph. 'A. D
345.: Epigr. adesp. 197. μή με πίης πρόφασιν. Ἐκ
πάσης προφάσεως, Jacobs. Anth. 9, 478. Πρόφασιν,
Thuc. T. 2. p. 332. Bip. Προφάσιας ἕλκειν, ad He-
rod. 477." Schæf. Mss. " Aristoph. Λ. 726. Πάσας
τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε Ἕλκουσιν, Omnes-
que prætextus extundunt." Seager. Mss. Plut.
Timol. 10. Andocides p. 120. Πρ. ἀληθεῖς λέγειν.
Causa, Plato Phædro c. 80. Æschin. Dial. 3, 11.
λύπης. Eur. Hec. 339. Καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν,
ἔστι γὰρ τέκνα Καὶ τῷδε. " Expositio causæ, qua in
procemio orator utitur, Dionys. Jud. Isæi 7., cf.
Πρόθεσις, Προέκθεσις." Ernesti Lex. Techn. Gr.
Rhet.: Valck. Schol. in N. T. 1, 258. Schleusn.
Lex. V. T.] " Deriv. inde VERB. Προφασίζομαι,
" significans Προφάσεις λέγω, Προφάσεις ποιῶ, Προφά-
" σεσι χρῶμαι, Fingo causas, Causificor, Causor,
" Tergiversor causando et prætexendo aliquid.
" Thuc. 6, (25.) p. 206. Οὐκ ἔφη χρῆναι προφασίζε-
" σθαι, οὐδὲ διαμέλλειν. Construitur et cum accus.,
" et tunc redditur Causor, Prætexo, Prætendo, Cau-
" sæ loco affero. Dem. pro Cor. Ἃ νῦν οὗτος λέγων
" προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Herodian. 1. Τοιαῦτά τινα
" προφασιζομένου τοῦ μειρακίου. Xen. (K. Π. 2, 2, 17.)
" Οὐ πώποτέ μοι οὔτ' ἀσχολίαν προὐφασίζετο, οὔτε βά-
" δην ὑπήκουσεν. Sic Synes. Ep. 93. Πρὸς ἐμὲ οὐδὲν
" ἕτερον προφασίζεται. Dicunt etiam προφάσεις προφα-
" σίζεσθαι, pro προφάσεις λέγειν s. ποιεῖσθαι. Dem. pro
" Cor. Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφασι-
" οῦνται. Greg. Naz. Orat. de Baptism. Τὸ καὶ τὸ
" σκήπτῃ, καὶ προφασίζῃ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις. Cum
" infin. etiam construitur, Dem. (379.) Ἀῤῥωστεῖν
" προφασίζεται, Valetudinem causatur s. Excusat.
" Dicitur etiam προφασίζεσθαι ὑπέρ τινος, pro Excu-
" sare aliquid. Isocr. Paneg. de sophistarum exordiis
" in dicendo, Προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων
" ῥηθήσεσθαι, καὶ λέγοντας τοὺς μὲν, ὡς ἐξ ὑπογυίου
" γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευὴ, τοὺς δὲ, ὡς χαλεπόν
" ἐστιν ἴσους τῷ μεγέθει λόγους τῶν ἔργων ἐξευρεῖν.
" In pass. etiam signif. usurpatum reperitur. Thuc.
" 8. p. 273. Ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων
" προδιδόναι, ὡς εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων
" ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, ἀπολύσαντες τῆς αἰτίας,
" ἀπέπλευσαν, Simulatum, Confictum." [" Brunck.
Aristoph. 1, 54. Bast Lettre 164. ad Corn. Nep.
36. Stav., Valck. Oratt. 404. Callim. 223." Schæf.
Mss. " Clem. Alex. 754." Kall. Mss. " Theogn.
935. Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι, Causor." Sea-
ger. Mss. * Προφασιστὴς, unde] " Προφασιστικὸς,
" Excusatorius, Quem prætendere s. Quo nos ex-
" cusare possumus aut solemus: λόγος, Verbum
" quod facto alicui prætendimus. Deuteron. 22, (14.)
" Ἐὰν λάβῃ τις γυναῖκα καὶ συνοικήσῃ αὐτῇ, καὶ μισήσῃ
" αὐτὴν, καὶ ἐπιθῇ αὐτῇ προφασιστικοὺς λόγους, Cau-
" sando sc. eam non fuisse virginem cum duceret."
[" Philo J. 2, 448." Wakef. Mss. * Προφασιστὸς,
unde] " Ἀπροφάσιστος, Prætextu et excusatione
" carens, Qui nullo prætextu et sine ulla simulatione
" aliquid agit, sine tergiversatione. Xen. K. Π. 2, (4,
" 8.) Φίλους γὰρ, οὐκ ἐχθροὺς, δεῖ εἶναι τοὺς μέλλοντας
" ἀπροφασίστους συμμάχους ἔσεσθαι, καὶ μήτε ἐπὶ τοῖς
" ἀγαθοῖς τοῦ ἄρχοντος φθονήσοντας, μήτε ἐν τοῖς κα-
" κοῖς προδώσοντας. Itidem Dem. Epitaphio, (1896.)
" Δύναμιν λαβόντες ἔχουσαν θυμὸν ἀήττητον καὶ ἀπρο-
" φάσιστον, καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον." Xen. Ἀγησ.
11, 13. Ἱππαρχ. 2, 9. Ἑλλ. 6, 5, 38. J. Poll.
1, 43. 156. 3, 120. Athen. 238. " Ad Charit. 481.
Jacobs. Anth. 8, 175. Paul. Sil. 5. Dionys. H. 2,
1079. Musgr. Bacch. 1000." Schæf. Mss.] " Ἀπρο-
" φασίστως, Sine prætextu et excusatione. Xen. K.
" Π. 2, (3, 5.) Καὶ ὃς ἂν φανῇ τοῦτο ἀπροφασίστως
" ποιῶν, τοῦτον ὁρῶ παρὰ Κύρῳ τιμῆς τυγχάνοντα: 8,
" (1, 10.) Εἰ τοὺς ἀπροφασίστως πειθομένους φανερῶς
" εἴη μᾶλλον τιμῶν τῶν τὰς μεγίστας ἀρετὰς καὶ ἐπι-
" πονωτάτους δοκούντων παρέχεσθαι. Apud Thuc.
" Schol. 1, (49.) ἀπροφασίστως exp. ἀνενδοιάστως,
" ἀνεγκλήτως:" [8, 2. Xen. K. 'A. 2, 6, 6. Ἑλλ. 7,
3, 7. Dem. 1379. " Toup. ad Longin. 341." Schæf.
Mss.] " Εὐπροφάσιστος, Prætextu facilis, Speciosum
" habens prætextum, ut εὐπροφ. αἰτία, quod alii exp.
" Idonea excusatio et prætextus, εὐάφορμος, Bud.
" Excusatissimà causa, Idonea ratio aliquid faciendi.
" Thuc. 6. fin. p. 233. Καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις
" ἤδη εὐπροφάσιστον μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθη-
" ναίους τοῦ ἀμύνεσθαι ἐποίησαν." [" Appian. 1,
386." Wakef. Mss.] " Εὐπροφασίστως, Specioso præ-
" textu: compar. εὐπροφασιστότερον affertur pro Ex-
" cusatius." [* " Προφασιάζω, Aristæn. 1, 13."
Boiss. Mss.]

[* Πρόφατος, Celeber, Pind. 'O. 8, 21.] " Ἀπρόφα-
" τος, i. q. præced. ἀπροφάσιστος, Nullo nitens præ-
" textu, sed subito et ex improviso accidens: ut Schol.
" Apoll. Rh. 1, (645.) Ἀχέροντος Δίνας ἀπροφά-
" τους exp. ἀπροφασίστους, item * ἀπροφωνήτους, Non
" prædictas. Itidem accipit in h. l. 2, (267.) Αἱ δ'
" ἄφαρ ἠύτ' ἄελλαι ἀδευκέες ἢ στεροπαὶ ὣς, Ἀπρόφατοι
" νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο: exponens sc. ἀπρο-
" φάσιστοι, item et * ἀπροόρατοι, innuensque non e
" φάω solum s. φημὶ derivari posse, sed etiam e
" φαίνω, et tunc idem esse ac ἀπροϊδεῖς," [s. ἀπρο-
φανεῖς. " Herodes 34. Brunck. Anal. 2, 301."
Schæf. Mss. " Arat. 421." Wakef. Mss. Agamestor

ap. Schol. Lycophr. 178. Nicander 'Α. 611. ὀδύναι.] "Ἀπροφάτως, Nullo allato prætextu, s. Ex improviso et Repente, Apoll. Rh. 2, (62.) Τοὺς ἕλεν ἀπροφάτως :" [1, 1201. 2, 582. 3, 116. 4, 1005. Orph. Arg. 621. 663. "Opp. K. 4, 322." Wakef. Mss.] Πρόφαντος, ὁ, ἡ, Præmonstratus, Præsignificatus, προδεδηλωμένος, Hes. In VV. LL. redditur Conspicuus, Clarus, Celebris, sed absque ullo exemplo. Et subjungitur e Lycophr. Schol. (322.) Neptunum ap. Thurios hoc nomine coli solitum fuisse; sed Aldinum exemplar aliam in illo Lycophr. loco lectionem habere, sc. προμαντεύς. || Prædictus: vide paulo ante cum Προφαίνομαι. ["Wessel. Diss. Herod. 78. ad Herod. 734." Schæf. Mss. I. q. προφανής, Pind. 'Ο. 1, 187.: Soph. Trach. 1161. Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι. * Προφάντης, ὁ, unde * Πρόφαντις, ιδος, ἡ, i. q. προφῆτις, J. Poll. 1, 14. * Προφάντωρ, i. q. προφήτης, Nicet. Ann. 8, 7.] Προφανής, Conspicuus, Manifestus, Apertus. Unde ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, item ἐκ τοῦ προφανοῦς, Aperte, Manifeste, Palam, Propalam. Redditur vero alicubi et E professo. Thuc. 1, (35.) Μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξαμένους βοηθεῖν. Sic et alibi utitur: dicens alioqui et ἐκ τοῦ προφανοῦς. VV. LL. afferunt et ἐκ προφανοῦς sine articulo. Item διὰ τοῦ προφανοῦς, pro eod. ["Ad Mœr. 329. Dionys. H. 1, 546. Plut. 6, 286. Hutt. Ἐκ τοῦ προφανεστάτου, Diod. S. 1, 503." Schæf. Mss. Illustris, Manetho 2, 362.] ADV. Προφανῶς, Conspicue, Aperte, Epigr. ["Ad Diod. S. 1, 502." Schæf. Mss. LXX. 4 Macc. 7, 25. Sir. 51, 18. Ἐζήτησα σοφίαν πρ. ἐν προσευχῇ μου, Alacri animo, προθύμως, ut exp. Hesychius, huc respiciens. * Ἀπροφανής, Orph. Arg. 785. * Ἐκπροφαίνω, Orph. H. 70, 7. * Ἐπιπροφαίνω, Apoll. Rh. 3, 916.]

[* Συμφαίνω, Schleusn. Lex. V. T. "Ad Charit. 486. 784." Schæf. Mss. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213." Boiss. Mss. * Συμφαντικός, Eunap. in Chrysanthio p. 112. Ed. Boiss. = 150.] "Συμφανής, Manifestus, Apertus," [Aristot. Probl. 19, 44. Eth. 1, 9. "Polyb. 2, 24." Seager. Mss. "Diod. S. 1, 622. Memnon 111. Orell., Toup. Opusc. 1, 258." Schæf. Mss. "Συμφανέστατα, Eunap. 54." Wakef. Mss.] "Ἀσυμφανής, Non conspicuus s. perspicuus, ut Bud. quoque ex Aristot. affert ἀσυμφανὴς ὑπόνομος pro Occultus cuniculus. Hes. ἀσυμφανὲς exp. περικεκαλυμμένον, Obtectum." [Cyrill. c. Jul. 1. p. 6. "Suid. v. Ὕπουλος." Boiss. Mss. "Aristot. Mir. Ausc. 167." Schæf. Mss.] "Unde ADV. Ἀσυμφανῶς, quod Hes. et Suid. exp. ἀδήλως, αἰνιγματωδῶς, * ἐπικεκαλυμμένως, Obscure, Ænigmatice, Tecte." [* Συμφανίζω, * Προσυμφανίζω, Schn. Lex. Suppl.]

Ὑποφαίνω, q. d. Subluceo. A Bud. tamen redditur Illucesco, afferente e Luciano (1, 467.) Ὑπέφαινεν ἡμέρα pro Illucescebat dies. Et e Plat. Protag. 385. Ἤδη γὰρ ὑπέφαινέ τι ἡμέρας. Itidemque ὑπεφαίνετο ἡμέρα, a pass. th. Ὑποφαίνομαι, e Xen. K. Π. 4, (5, 7.) Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, καλέσας τοὺς μάγους κ. τ. λ. E Plat. Epist. 7. affertur, Ἂν δ' οὖν γίγνηται τὰ νῦν ὑποφαίνοντα, ubi ὑποφαίνοντα exp. Quæ aliquantulum se ostendunt et velut sublucent. E Theophr. autem, (H. Pl. 7, 13, 9.) Τοῦ ἦρος ὑποφαίνοντος, Vere ineunte s. appropinquante, quoniam appropinquans incipit se ostendere. Accipitur alioqui sæpe active in metaph. signif., ut cum dicitur ὑποφαίνειν ἐλπίδα: quo genere loquendi post Dem. utitur Herodian. non semel, dicens (3, 6, 17.) Ἀγαθὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας. Est autem ὑποφαίνειν ἐλπίδα non plene Ostendere, sed velut Subostendere, Non plene spem afferre, vel Non plenam spem, sed tenuem quandam afferre. Aut, Nonnullam spem afferre: quo etiam modo loquitur Cic. Sic ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες ap. eund. Herodian. (2, 4, 11.) Spes non quæ affulgent, sed quæ subaffulgent, si habenda sit præpositionis ὑπὸ ratio: quæ alioqui videri potest alicubi otiosa, etiam cum jungitur isti nomini hoc verbum. || Ὑποφαίνεται, χαμόθεν, at ἐπιφαίνεται, ὑψόθεν, inquit Suid. Quo pertinere videri possit hic locus, qui e Plut. affertur in Camillo, Ὁ γὰρ τόπος ἐφ' ᾧ βεβηκὼς ἐννκτομάχησε πρὸς τοὺς Κελ-

A τοὺς, ὑπεφαίνετο τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου. [Od. P. 409. "Ad Phalar. 337. Cattier. Gazoph. 92. Wakef. S. Cr. 4, 239. 5, 76. Bast Lettre 194. ad Dionys. H. 1, 401. Segaar. Epist. ad Valck. p. 13. ad Lucian. 1, 285. Zeun. ad Xen. K. Π. 390. ad Herod. 242. 657. 680. Cum particip., ad Lucian. 1, 309. Ὑποφ. ἐλπίδα, ad Diod. S. 1, 673." Schæf. Mss. "Ὑποφαίνω, Illucesco, Joseph. 240, 10. Diod. S. 2, 409. De die, Athen. 192. Eunap. 50. De luna, Ælian. H. A. 183. De vere, Xen. Ages. (1, 25.) p. 15. Ὑποφαίνομαι, Subappareo, i. e. obscure, Clem. Alex. 49." Wakef. Mss. * Ὑπόφασις, Aret. p. 2. Οὐ ξυμβάλλουσι τὰ βλέφαρα, ὡς καὶ τὰ λευκὰ ὁρῆσθαι ἐξ ὑποφάσιος, Oculorum alba subapparent, Hippocr. 37, 24. Ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν, quod Erot. exp. τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσεις. * "Ὑποφαντικὸς, Epiph. Ancor. p. 41. * Παρυποφαίνω, Significo, Subostendo, Andr. Cr. 113." Kall. Mss. * "Προϋποφαίνω, Prius subindico, Plut. 2, 583." Wakef. Mss.]

Ὑπερφαίνομαι, q. d. Superappareo, Appareo su-
B pra, Conspicior supra. Thuc. (4, 93.) p. 152. Καὶ ἐπειδὴ καλῶς αὐτοῖς εἶχεν, ὑπερεφάνησαν τοῦ λόφου, Supra collem apparuerunt, conspecti sunt, et quasi conspiciendos se inde præbuerunt. Interpres autem reddit, Superato colle apparent. In ead. pag. circa fin. legitur, Παγώνδου περιπέμψαντος δύο τέλη τῶν ἱππέων ἐκ τοῦ ἀφανοῦς περὶ τὸν λόφον, ὡς ἐπόνει τὸ εὐώνυμον αὐτῶν, καὶ ὑπερφανέντων αἰφνιδίως, κ. τ. λ., ubi itidem subaudiendus gen. τοῦ λόφου, cum præcedat περιπέμψαντος περὶ τὸν λόφον. || Ὑπερφαίνομαι est etiam Superemineo, ut ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν, Bud. vertit Super alios emineo, ap. Basil., quem dicit illis verbis opponere hæc, Ὑπερκύπτω τοὺς πολλούς: ["Marini Proclus p. 15. ad Lucian. 1, 792. Plut. 6, 206. Hutt." Schæf. Mss. "Ὑπερφαίνω, Nicander Θ. 177. (Δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπερφαίνουσι μετώπου Οἷα τύλοι.)" Wakef. Mss. Ὑπερφαίνομαι, cum accus., Plut. Dione 39. * Ὑπέρφασις, Hesychio ὑπερηφανία, μεγαλορρημοσύνη. * Ὑπερφανής, Schæf. Apoll. T. 2. p. 155. 677. "Dionys. Areop.
C 161. 161. Ὑπερφανέστατος, 272." Kall. Mss.]

Ὑπερηφανής, q. d. Apparens et conspicuus supra alios, s. supra alia. Unde et pro Erecto atque Arduo accipitur, ut Bud. vertit ap. Xen. Ἱππαρχ. (5, 7.) Καὶ τοὺς μὲν πρὸ τῶν πολεμίων ἱππέας ὀρθὰ τὰ δόρατα ἔχειν, τοὺς δ' ἄλλους ταπεινὰ καὶ μὴ ὑπερηφανῆ: [rectius ὑπερφανῆ: vide Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 155. 677. Lobeck. Phryn. 699. "Const. Manass. Chron. p. 14." Boiss. Mss.]

Ab eod. verbo est ETIAM Ὑπερήφανος, ὁ, ἡ, significans Superbus; cum enim Eust. tradit ὑπερήφανος habere pleonasmum literæ η, aperte innuit dici ὑπερήφανος pro ὑπέρφανος, et esse ab ὑπερφαίνομαι. Quod si etiam superesset aliqua de hac derivatione dubitatio, eam tollere posset illud ὑπερηφανὴς Xenophontis, [vide Ὑπερφαίνομαι,] cum id inde derivari nemo inficiari queat. Est igitur ὑπερήφανος dictus Superbus, s. Arrogans, ex eo quod is, qui talis est, supra ceteros conspiciendum se præbeat, supra eos sc. se attollens. Apud Athen., cuidam miranti se vocari
D ὑπερήφανον, et dicenti, ἐγὼ ὑπερήφανος; respondet Gnathæna, τίς δὲ μᾶλλον; ὃς οὐδὲ καλούμενος ἔρχῃ; Legitur et gradus comparativus ap. Aristot. Rhet. 2. Ὑπερηφανώτεροι μὲν οὖν καὶ ἀλογιστότεροι διὰ τὴν εὐτυχίαν εἰσί. Et ὑπερήφανος τρόπος, Superbi mores. Unde τὸ ὑπερήφανον τοῦ τρόπου ap. Plut., conjungentem et τὸ αὔθαδες: (2, 168.) Ὧν αἴτιον ἁπάντων τὸ ἀνομίλητον τοῦ τρόπου, καὶ λίαν ὑπερήφανον καὶ αὔθαδες. Item ὑπερήφανοι λόγοι, Demosth. Verba superba: (42.) Ὑπερηφάνους λόγους, ὥς φασι, λέγει. Apud Eund. (175.) οἰκία ὑπερήφανος. || Interdum ὑπερήφανον, Magnificum, Eximium, Maximi pretii. Plato Gorgia, Καὶ αὕτη μὲν ἡ τέχνη προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, Tanquam magnificum quidpiam efficiens. Vel, ut Bud. vertit, Tanquam grande quiddam profiteatur et præstet. Idem ὑπερήφανον ἔργον vertit Præclarissimum facinus, in hoc ejusd. Plat. loco in Symp. Ἔπειτα ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον, εἰς ἔπαινον ἐλθόντα, ἄδικόν

μοι φαίνεται, Deinde injuriæ simile videtur, hominem qui laudandum susceperit Socratem, præclarissimum ejus facinus silentio tegere. Ex Eod. affert, Ὑπερήφανον γάρ μοι ἐδόκει, εἰδέναι τὰς αἰτίας ἑκάστου, διὰ τί γίγνεται ἕκαστον, καὶ διὰ τί ἀπόλλυται. Ut autem legimus ἔργον ὑπερήφανον in illo Symp. loco, sic et ap. Plut. Pericle ἔργων ὑπερηφάνων μέγεθος: atque ut hic μέγεθος ἔργων, sic in Fabio, inversa orationis structura, Πράξεις ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος. Sic porro et Latini vocem Superbum usurparunt. Suntque hujus usus exempla cum ap. alios, tum ap. Virg. Aulæa superba: aulæis jam se regina superbis Aurea composuit sponda, mediamque locavit. Sic Tecta superba, et Fores superbæ, et Postes superbi, ap. Eund. Sed interdum Superba etiam dicuntur quæ sunt superbi, s. superborum; atque ita possunt intelligi alicubi Tecta superba, quarum dominus superbus est: itidemque cum ceteris substantivis. [" Thom. M. 869. Heind. ad Plat. Gorg. 223. Brunck. ad Æsch. Pr. p. 310. ad Xen. Eph. 131." Schæf. Mss. * Ὑπερηφανέστερος, * Ὑπερηφανέστατος, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 156. * Ἀνυπερήφανος, adv. * Ἀνυπερηφάνως, Basil. Epist. 267. T. 3. p. 414. * Φιλυπερήφανος, adv. * "Φιλυπερηφάνως, Const. Manass. Chron. p. 65. Meurs. (=34.)" Schæf. Mss.] Ὑπερηφάνως, Superbe, Arroganter, [Plut. Thes. 16. Polyb. 16, 34, 6. " Ὑπερηφ. ἀγωνίζεσθαι, Fortissime, Plut. Ages. 34." Schæf. Mss.]

Ὑπερηφάνεια, VEL Ὑπερηφανία, ἡ, Superbia, Arrogantia. Dem. (577.) Ὑπερηφανίας καὶ ὑπεροψίας μεστὸς ὤν. Interdum vero ὑπερηφανία est Contemtio, s. Contemtus. Vel potius Superbus quidam contemtus, Contemtus, qui a superbia proficiscitur, ut ap. Plat. de Rep. 3. p. 32. Ὑπερηφανία θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Animadvertendum est autem, tam in hoc quam in Dem. loco, nec non aliis, scribi ι solo hanc vocem, cum tamen alioqui ap. J. Poll. sit ὑπερηφάνεια, non ὑπερηφανία, itidemque ap. Hes. in Μεγαλόνοια: ac certe itidem ἐπιφάνεια et alia quædam scribuntur. Sed ὑπερηφάνεια est tanquam ab ὑπερηφανὴς, at ὑπερηφανία ab ὑπερήφανος. [" Ὑπερηφάνεια, Diod. S. 2, 568. ad Xen. Eph. 131. 180. Ὑπερηφανία, ibid. Fischer. ad Palæph. 17." Schæf. Mss. " Ὑπερηφάνεια, Aristæn. 1, 11." Boiss. Mss. " Malim accentum promovere in penultimam, siquidem derivandum esse opinor ab ὑπερηφανεύομαι." Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 156.]

Ὑπερηφανέω, Superbio, Insolesco. Il. Λ. (693.) Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Ubi Eust. exp. διὰ τοῦτο ὑπερφρονοῦντες: quod vocab. frequenter pro Contemnere ponitur. Polyb. de politia Lacedæmoniorum loquens, (6, 10, 8.) Τῆς βασιλείας κωλυομένης ὑπερηφανεῖν διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ δήμου φόβον. Apud Eund. pro Effero, s. potius Superbe effero, 5, (33, 8.) Χάριν τῆς ἀλαζονείας τῶν ὑπερηφανούντων ἑαυτοὺς καὶ τὰς ἰδίας πραγματείας. Apud Lucian. autem pro Contemnere, vel Fastidire, aut Superbe contemnere, et fastidire: (1, 73.) Τὸ μὲν παράκαιρον ἀγαπῶντες, τὸ δὲ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντες. Sic ap. Hom. ὑπερηφανοῦντες Eust. exp. ὑπερφρονοῦντες, ut modo dixi: cui voci ut plurimum Contemtus signif. inest. [" Heyn. Hom. 6, 242. ad Xen. Eph. 28. 131. 144. Lucian. 1, 53. De constr., Potter. ad Clem. Alex. 48. (439.) Diod. S. 2, 504. 564. Cum infin., Longus p. 117. Vill. (=126. Sch.)" Schæf. Mss. Cum gen., Themist. Or. 21. p. 249.]

Ὑπερηφανεύομαι i. q. ὑπερηφανέω, Superbio, Insolesco. Accipitur autem et transitive, sicut ὑπερηφανῶ: ut ὑπερηφανεύομαι ταῦτα ap. Basil., Superbe jacto. [" Ὑπερηφανεύω, activum, neglectum Lexicographis, habet Etym. M. 527, 7. 778, 49." Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 156. " Valck. Anim. ad Ammon. 128. T. H. ad Plutum p. 174." Schæf. Mss. " Greg. Naz. Stelit. 1. p. 7. Mont., Schol. Theocr. 1, 69." Boiss. Mss. * Ὑπερηφανεία, vide Ὑπερηφάνεια. * Καθυπερηφανεύω, Eust. Il. E. p. 426. " Eudocia p. 442." Schleusner. Mss.]

VENIO AD VERBUM Φαντάζομαι, et ad nomen Φάντασμα, ceteraque ab eod. verbo derivata, quæ in A hunc locum servaturum me dixi. Incipiam tamen potius ab ACT. Φαντάζω, quamvis non ab hoc, sed potius ab ejus pass. voce φαντάζομαι sit illud φάντασμα, sc. a prima præteriti persona, πεφάντασμαι. Est igitur Φαντάζω, Apparere facio, Speciem præbeo, Ostendo, ut interpr. Bud. afferens ex Aretha Apoc. 13. de Antichristo, Φαντάζει γὰρ ἑαυτὸν ἐπιεικῆ ὡς ὁ Χριστὸς, ἵνα πλανᾷ. Affert vero et ex Alex. Aphr. Καὶ τοῦτο φαντάζοντα ὡς κατ' ἀλήθειαν, pro Ita repræsentantia ac si vera res fuisset. (In VV. LL. ex eod. Aphr. Φαντάζουσι τῷ σχήματι pro Ementiuntur speciem, sensumque decipiunt. Item, Καὶ τοῦτο ἔξω φαντάζοντα, Idque foris præ se ferentia.) Idem et COMP. Καταφαντάζω, VEL Ἀναφαντάζω, ut alibi scribit, interpr. Apparere facio, et Phantasia afficio, afferens e Basil. At Pass. Φαντάζομαι, pro Appareo, Videor, affert e Plat. Timæo p. 163. Τὸ δὲ λεῖον καὶ διακριτικὸν ὄψεως, διὰ ταῦτά τε ἰδεῖν λαμπρὸν καὶ στίλβον, λιπαρόν τε φανταζόμενον, ἐλαιηρὸν εἶδος, πίττα καὶ κίκι, καὶ ἔλαιον αὐτό. Nec non ex hoc Ejusd. B loco, de Rep. 9. Καὶ ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων, pro Apparent. Quin etiam in h. l. Philebi, ubi jungitur cum infin. Τί ποτε ἄρα ἐστὶ τὸ περὶ τὴν πέτραν τοῦθ' ἑστάναι φανταζόμενον ὑπό τινι δένδρῳ, non aliud esse ait φανταζόμενον quam φαινόμενον: addens, ibid. ita dictum esse et φαντασθέν. Sciendum est autem Cic. illud, Ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων, vertisse, Tum ei visa quietis occurrent tranquilla atque veracia, ut videbis p. 12. mei Lex. Cic. At p. 38. invenies hæc ejusd. Platonis verba, Δεξιὰ δὲ φαντάζεται τὰ ἀριστερὰ, ab eo sic reddita, Dextra autem videntur quæ læva sunt. Est autem valde familiare huic Scriptori istud verbum; qui etiam dicit de Rep. 2. Ἆρα γόητα τὸν θεὸν εἶναι, καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, Sub alia atque alia specie apparere, conspiciendum se præbere. Affertur etiam ex Herod. (4, 124.) Ἀφανισθέντων δὲ τούτων τοπαράπαν, ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντό σφι, pro Cum nusquam comparerent. || Apud Gal. vero Φαντάζονται ὁρᾶν, pro Sibi videntur videre, Imaginantur se vi- C dere, ad Gl. 1. Φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν. Dicimur etiam φαντάζεσθαι aliquid, quod imaginamur, cujus imaginem s. speciem mente concipimus. Redditur et Contemplari, ap. Greg. Naz., qui videtur etiam simul et passive et active usurpasse, in h. l., Φῶς, ὅσον ἂν καθαιρώμεθα, φανταζόμενον, καὶ ὅσον ἂν φαντασθῶμεν, ἀγαπώμενον. Idem dixit sicut passive ἐν αὐτῷ τῷ ὄρει θεὸς ἀνθρώποις φαντάζεται, item φαντασθεὶς θεὸς, sic etiam active ἐφαντάσθησαν τὸν θεόν. (Redditur autem ap. eum passive τὸ φανταζόμενον, Cujus species s. imago mente concipitur, vel animo repræsentatur.) Synes. de Poëtis dixit φαντάζεσθαι sicut nos commenta eorum vocamus Fantaisies: quam signif. sequitur etiam nostrum Fantastique. || Apud Aristoph. φαντάζομαι, etiam pro συκοφαντοῦμαι, ut exp. Schol. Ἀ. (823.) Potius tamen est pro φαίνομαι significante Accusor, ut proxime sequentia ostendunt; cum enim Μεγαρεὺς dixit, Δικαιόπολι, φαντάζομαι, interrogatur ab illo, Ὑπὸ τοῦ; τίς ὁ φαίνων σ' D ἐστίν; Sed illud φαίνομαι deinde accipi pro συκοφαντοῦμαι, itidem ostendunt quæ sequuntur. Comico autem joco videtur tribuenda illa κατάχρησις. || Φαντάζομαι habet et aliam quandam signif. ap. Herod., de qua dicam in Φαντασία. [" Meleager 39. Thom. M. 887. (* Φαντίζω, 888.) ad Lucian. 1, 544. Brunck. Aristoph. 3, 93. Boiss. Philostr. 359. Ruhnk. ad Velleium p. 3. Heyn. Hom. 7, 122. Palæph. Fischer. p. LXVIII. Valck. Phœn. p. 34. Anim. ad Ammon. 154. Bergler. ad Alciphr. 56. Act. Traj. 1. p. 254. ad Eur. Or. 1268. Brunck. p. 208. Toup. Opusc. 1, 370. ad Herod. 513. Larcher 5, 273. Act., Wakef. S. Cr. 3, 165. Med., Seidler. Dochm. 320. Φαντάζομαί τι, Imaginor, Achill. Tat. 33. * Φαντάδδομαι, Valck. ad Röv. 76." Schæf. Mss. Φανταζόμενος, i. q. ἐοικὼς, Æsch. Ag. 1511=1477. Bl.: Polemon Phys. 1, 15. Φαντάζονται ἀποκρύπτειν, pro οἴονται. Act., Callistrati Statua 14. Φαντάζων τὴν αἴσθησιν. " Τὸ πεφαντασμένον in oratione est τὸ πομπικὸν, Forma orationis grandis, magnifica, cum, ut rei, de qua sermo est, magnitudinem adæquemus, etiam in ver-

bis et sententiis grandes et splendidi esse studemus. Sopater Διαιρ. Ζητημ. 287. Ald. Ἐχέτω τε προοίμια πεφαντασμένον τι ἀπὸ τῶν προτάσεων. Unde, quia hoc studio vulgo abutebantur Sophistæ, eorum ars nonnullis dicta est φανταστική: v. Cresoll. Theatr. 2." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

HINC Φάντασμα, τὸ, Quod apparet, Visum, Spectrum. Aristot. de Mundo, Τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν: quæ Bud. vertit, Eorum quæ in aëre apparent, alia specie tenus existunt, alia etiam habent naturæ subsistentiam. Sæpe autem dicitur de Eo cujus vana species et imago nobis obversatur, et oculos nostros deludit: unde ἔνυπνον φάντασμα dicit quidam ap. Plut. (6, 632.) et νύκτερον φάντασμα quidam ap. Athen. Apud Plat. redditur Falsa species, de Rep. Ψεύδεσθαι θεὸς ἐθέλοι ἂν ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων. Plin. Junior Græca voce usus est, Epist. 17. Igitur perquam velim scire, esse aliquid phantasmata, et habere propriam figuram, numenque aliquod, putes, an inanem et variam e metu nostro imaginem accipere. Quo in l. obiter habemus etiam nominis hujus expositionem, quatenus sc. ponitur pro Imagine oculos, ut antea dixi, deludente, quam ille Inanem imaginem appellat. Apud Matth. certe aperte accipitur pro Spectro, potestque apte reddi voce Græco-Gallica, aut si mavis, Gallico-Græca, Phantôme, 14, (26.) Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες, ὅτι φάντασμά ἐστι. Apud Eur. autem φάντασμα est Umbra defuncti, in somnis apparens; dicit enim Polydorus in Hecuba (54.) νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας relinquens, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν: vide Plut. Plac. Phil. [" Thom. M. 888. Wakef. Trach. 508. Porson. Or. 401. ad Dionys. H. 2, 792. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 137. Ammon. 142. Φ. et φάσμα synonyma, Lucian. 3, 56. Φ. et φάσμα conf., Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 64." Schæf. Mss. " M. Anton. 3, 4." Strong. Mss. Nemesius 171. * Φαντασμάτιον, Plut. 10, 69. * " Φαντασμὸς, Timon Phlias. 28." Schæf. Mss.]

Φανταστὸς, et Φανταστικὸς, vide post Φαντασία: hoc enim a secunda persona πεφάντασαι, illa a tertia πεφάντασται deducuntur.

Φαντασία, ἡ, Visum, Visio. Philo de Mundo, [Num. Immutab.,] postquam dixit animæ fictorem finxisse eam tribus rebus a natura differentem, sc. αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὁρμῇ, cum ad φαντασίας definitionem venit, eam esse dicit τύπωσιν ἐν ψυχῇ: quia ἃ εἰσήγαγεν, inquit, ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ δακτύλιός τις ἢ σφραγὶς, ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ, μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται, ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ· τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπῶσαν, τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δὲ ὡς ἑτέρως διέθηκε τὴν ψυχήν: quibus addit, Τοῦτο δὲ αὐτῆς τὸ πάθος ὁρμὴ καλεῖται. Quæ Bud. ita vertit, At φαντασία, i. e. Visum, Impressio est in anima. Simul enim sensus adventitium quippiam sigillatim importarit, visum continuo annuli modo aut signi, notam suam imprimit, impressamque effigiem asservat penes sese: quoadusque oblivio memoriæ adversaria formam ipsam vel exoletam reddat interlinendo, vel prorsus evanidam. Ipsum etiam visum, quod imaginem insculpsit, interdum animam proprie, interdum alio quodam modo afficit: quæ animæ affectio, ὁρμὴ vocatur, i. e. Impetus animi, vel Appetitio animi. Potest autem h. Philonis l. aliquam isti Cic. afferre lucem, interpretantis itidem φαντασίαν nomine Visum, Acad. 1., ubi scribit, De sensibus ipsis quædam dixit nova, quos junctos esse censuit e quadam quasi impulsione oblata extrinsecus: quam ille φαντασίαν, nos Visum appellemus licet. Idem tamen alibi non semel Visionem hac in signif. usurpavit: qua voce Fabius quoque φαντασίαν interpretandam censet, 6, 3. Quas φαντασίας Græci vocant, nos sane Visiones appellemus: per quas imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentes habere videamur. Has quisquis bene conceperit, is erit in affectibus potentissimus. Hunc quidam dicunt εὐ-

A φαντασίωτον, qui sibi res, voces, actus secundum verum optime finget. Aristot. φαντασίαν dici παρὰ τὸ φαίνεσθαι, vel potius referri ad τὸ φαινόμενον, innuit, ita scribens, Eth. 3, 5. Εἰ δέ τις λέγοι ὅτι πάντες ἐφίενται τοῦ φαινομένου ἀγαθοῦ, τῆς δὲ φαντασίας οὐ κύριοι, ἀλλ' ὁποῖός ποθ' ἕκαστός ἐστι, τοιοῦτο καὶ τὸ τέλος φαίνεται αὐτῷ. Quo pertinentia non pauca habes ap. Plut. πρὸς Κολώτην, et eund. eademque de re vocis hujus usum aperte declarantia: e quibus sunt hæc, Ἡ γὰρ πρᾶξις δυοῖν δεῖται, φαντασίας τοῦ οἰκείου, καὶ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον ὁρμῆς. Et paulo post, Καὶ λαβὼν ἀγαθοῦ φαντασίαν, ὀρέγεται καὶ ὁρμᾷ, πάντα πράττων ὅπως οὐ διαφεύξεται αὐτὸν, ἀλλ' ὡς ἀνυστὸν ἀεὶ συνέσται τῷ οἰκείῳ. Extat autem et alibi hic accus. φαντασίαν cum verbo λαβεῖν: ap. Philon. autem et accus. plur. φαντασίας, de Mundo, ubi quod dicit τρανωτέρας λαβεῖν φαντασίας, redditur Mente species clariores concipere. Sic autem redditur φαντασία Species et in aliis loquendi generibus: ut Φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους ap. Aristot.

B de Mundo, Longitudinis speciem præbere. Alioqui φαντασία exp. etiam Cogitatio vehemens, rei speciem animo repræsentans, Imaginatio. Aristot. Rhet. 2. Ἡ οὖν τότε ἐγγινομένη φαντασία ἡδονὴν ποιεῖ, ὥσπερ ἡ τῶν ἐνυπνίων, ubi Vict. vertit, Cogitatio igitur illa speciesque quæ nobis obversatur ante oculos, lætitiam parit, ut somniorum sc. φαντασία voluptatem efficit. Quibus addit, Cic. φαντασίαν vocare consuevisse Visionem: Aristoteli vero hic, ut superiore quoque in libro, φαντασίαν esse Cogitationem quandam vehementem alicujus rei, cum ita in ea occupati sumus, ut non animo ipsam versare, sed manu tractare, nobis videamur. || In VV. LL. redditur etiam Imago rerum animo insidentium, item Species animo concepta. Nec solum Species, sed et Intuitus, ap. Polyb. (3, 53, 8.) Τὸ παράδοξον ἐκπληττόμενοι τῆς τῶν ζώων φαντασίας, Admirabili specie et intuitu animalium perterrefacti. At ego nomine Specie contentus esse maluissem. Bud. tamen κατὰ πρόχειρον φαντασίαν vertit non solum Prima

C specie, sed et Primo aspectu, quod idem valet. Idem ex Herodiano affert φαντασίαν ἐπιδείκνυσθαι pro Speciem præbere, σχῆμα παρέχειν, (4, 3, 4.) Φαντασίαν γάρ τινα ἐπιεικείας ἐπεδείκνυτο. Cui loco subjungit hunc Galeni, Μέγα κατὰ φαντασίαν νόσημά ἐστιν, ὡς τὸ ἐν σαρκουμένοις τόποις τραῦμα πολὺν ἔχων τόπον: cui opp. μέγα κατὰ ἀποτέλεσμα. Ab Eod. dici ait, Κἂν ὑγρὸν ᾖ κατὰ τὴν φαντασίαν, pro Etiamsi videatur. Quare dicere possumus, ut opinor, κατὰ φαντασίαν s. κατὰ τὴν φαντασίαν his in ll. id esse plane, quod dicit lingua nostra En apparence. Qua in signif. dici itidem κατ' ἐπιφάνειαν a Polyb., opponenti ei, τῇ ἀληθείᾳ, docui antea. Lat. dicunt In speciem. Non unam igitur nominis Species signif. habet φαντασία. A quibus tamen ll. distinguendi sunt ii, in quibus signif. non tam rei Speciem quam Imaginationem quandam, qua fit ut talis vel talis species rei nobis esse videatur. Quo pertinent ea, quæ paulo ante attuli in locum Aristotelis. Redditur porro φαντασία Spectrum quoque sicut φάντασμα, ut ap.

D Plut. loco, (7, 216.) Ὑπὲρ ἄνθρωπον (vel ὑπεράνθρωπον) φαντασίαν θεασάμενος: sed et hic fortasse Speciem interpretari possumus: hoc modo, Cum illi obversata esset species quædam alicujus, qui homine augustior esset. Qua in signif. duriuscule dictum est illud φαντασία ὑπὲρ ἄνθρωπον s. φαντασία ὑπεράνθρωπος.

Φαντασία quandam nominis Species signif. habet et in hoc Actorum loco, 25, (23.) Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, ubi μετὰ πολλῆς φαντασίας vet. Interpr. male reddit Cum multa ambitione; Erasm. non sat recte, Cum multo apparatu; at novissima interpretatio placet, Cum multa ostentatione. Alioqui reddi etiam posset fortasse Speciosus quidam apparatus, vel Speciosus quidam splendor, et omnibus conspicuus, vel omnium oculis expositus. Sic autem et Athen., s. potius Posidonius Apamensis ap. Athen. usurpat hoc ipsum vocab. φαντασία (212.) de Athenione, qui e philosopho factus est Athenarum tyrannus; cum enim dixisset, Συνέτρεχον δὲ πολλοὶ καὶ ἄλλοι θεαταὶ, τὸ παράδοξον τῆς τύχης θαυμάζοντες, εἰ

A ὁ παρέγγραφος Ἀθηνίων εἰς Ἀθήνας ἐπ' ἀργυρόποδος κατακομίζεται φορείου, καὶ πορφυρῶν στρωμάτων, ὁ μηδέποτε ἐπὶ τοῦ τρίβωνος ἑωρακὼς πορφύραν πρότερον, subjungit, Οὐδενὸς οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς. Ideo non expono simpliciter Splendorem, sed Splendorem speciosum, conspicuum omnibus, omnium oculis expositum, (nisi quis malit Magnificentiam speciosam etc.) ut simul origo verbi hac expositione repræsentetur. Habet certe et hic locum vox Gallica Apparence, sicut et in altera illa signif. cujus paulo ante memini.* Et quoniam adjectivum quoque illud Speciosus ad utramque refertur, alio potius fortassis utendum fuerit. Ceterum sciendum est isti signif. nominis φαντασία affinem esse eam, quam dedit Herod. verbo φαντάζεσθαι, (de qua me hic dicturum sum pollicitus,) in eo sc. Polymniæ loco (c. 10. §. 5.) in quo Artabanus dehortari Xerxem, vel potius deterrere volens a sua illa adversus Græcos expeditione, inter cetera hæc dicit, Ὁρᾷς ὡς τὰ ὑπέρεχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδέ μιν κνίζει; Hic enim non dubito quin φαντάζεσθαι sit Ostentare se, et tanquam spectaculo esse omnibus velle, vel, Exponere se spectaculo omnibus, aut in spectaculum. Vel, Tanquam mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurrere. Crediderim autem, ab hoc verbi φαντάζεσθαι usu illam nominis φαντασία signif. manasse.

[" Φαντασία, Thom. M. 446. 888. ad Charit. 412. (234. 344. 373.) Wakef. S. Cr. 5, 112. ad Diod. S. 1, 537. 2, 413. Jacobs. Anth. 10, 179. 11, 209. Valck. ad Röver p. 46. ad Herod. 236. ad Corn. Nep. 266. Musgr. Hipp. 1071. ad Lucian. 1, 299. Φ. λαμβάνειν, ad Charit. 344." Schæf. Mss. " Ostentatio, Diog. L. 258." Wakef. Mss. Appian. B. Pun. 134. Ἐς τὰς φ. τῶν λεγομένων τῷ σχήματι τοῦ σώματος συνεφέροντο, B. Syr. 40. Ἐξᾴρας ἐς φαντασίαν τάδε, B. Civ. 4, 102. Ἡ φ. τῶν νεῶν. Vide H. Steph. ad Sext. Emp. Pyrrh. 1, 13. p. 204. Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet. Schleusn. Lex. V. T. " Μυστικαὶ φ., Præstigiæ, Suid. v. Μέδουσα. Fama, Auctoritas, Idem v. Χαίρων." Schleusn. Mss.]

COMP. Φαντασιοκόπος, Qui vanis quibusdam imaginationibus et cogitationibus percellitur: SICUT Ἐλπιδοκόπος, Qui vana spe percellitur, s. nimia spe laborat. Ita Bud. afferens hæc Eustathii de Tantalo, Τοιαῦτα δ' ἂν λέγοιτο πάσχειν καὶ ἅπας ἢ φαντασιοκόπος ὢν, καὶ ἐλπίσι κεναῖς ἐφ' οἷς οὐ χρὴ βοσκόμενος: paulo post, Καὶ ὁ Τάνταλος δὲ, τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος. [" Sui jactator, Euseb. D. E. 126. Etym. M. 673, 46." Wakef. Mss.] Φαντασιοκοπέω, cujus particip. φαντασιοκοπῶν legitur Eccl. 4. in fine, ubi ille itidem reddit Qui vanis imaginationibus percellitur, [Athan. 1, 74. Δαίμονες ἐφαντασιοκόπουν τοὺς ἀνθρώπους, Spectris illudebant, 80. Decipio, Cyrill. Hier. 162. LXX. Sir. 4, 33. * Φαντασιολόγος, unde * Φαντασιολογέω, e quo * Φαντασιολογία, Epiphan. 1, 80. * Φαντασιόπληκτος, adv. * Φαντασιοπλήκτως, M. Anton. 1, 7. * Φαντασιοσκόπος, Schol. Aristoph. Σφ. 676. Eudocia p. 238. " Suid. et Phot. v. Πίτυλος: Kust. φαντασιοκόπος reponere vult." Schleusn. Mss. Cf. Hœschel. ad Sap. Sirach. 321. * Φαντασιοσκοπέω, ibid.] ITEM Φαντασιώδης, Ex aliqua visione s. imaginatione proveniens, In imaginatione consistens, vel imaginationibus. In VV. LL. Imaginarius, Cogitatione informatus. [" Boiss. Philostr. 299." Schæf. Mss. Eust. Il. 1290, 37. " Ad ostentationem comparatus, Suid. v. Κεστός: ubi v. Kust." Schleusn. Mss. * Φαντασιωδῶς, Eust. 1699, 35. " Iren. 218. Euseb. H. E. 171. * Φαντασιάζω, Fucum facio, Epiphan. Panar. passim. Φαντασιάζομαι, Formo, cum accus., Iren. 72. * Φαντασιαστὴς τοῦ μυστηρίου, Mysterium specie tenus repræsentans, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 134." Kall. Mss.] Φαντασιαστικὸς, Ad visiones concipiendas aptus, Talis qui concipiat visiones s. imagines. At vero ap. Plut. de Def. Orac. (696.) Ποιοῦσι κατόχους τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, Furoris instinctu afflatos et visionum impulsione præsagos reddunt divinos atque divinas, Turn. Idem Plut. (701.)

Ἢ τὸ λογικὸν καὶ φροντιστικὸν ἀνίεσθαι καὶ ἀπολύεσθαι τῶν παρόντων ἀλόγῳ καὶ φανταστικῷ τοῦ μέλλοντος ἐπιστρεφομένας, Aut cum ratione et cogitatione relaxata et a rebus præsentibus liberata et avocata pars ea, quæ ratione vacat et visis pellitur, in futurum intenta est, Bud. [" Visibilis, Clem. Alex. 252." Wakef. Mss.] Ceterum habet nomen hoc formam verbalis a φαντασιάζομαι, sc. ab ejus præteriti persona tertia sing. πεφαντασίασται. [Φαντασιαστὸς, unde * " Ἀφαντασίαστος, Vacuus a visionibus, a terriculis somniorum, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 43. T. 3. p. 533, 37." Seager. Mss. " Qui vere subsistit, Amphil. 41. * Εὐφαντασίαστος, Qui rerum bonarum imaginationem percipit, Athan. 1, 757." Kall. Mss.] Item VERB. Φαντασιόομαι, Visiones concipio, et rerum imaginationes, Visiones s. Visa mihi obversantur, Imaginor, In imaginationibus versor, Obversantur mihi imaginationes. Alex. Aphr. de Anima 2. p. 143. Ἡ δὲ αἰσθητικὴ διαιρεῖται εἰς τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ φαντασιοῦσθαι, καὶ τὸ μνημονεύειν, καὶ τὸ συγκα-

B ταρίθεσθαι. Greg. Naz. de Homine, Ἐν τούτοις οὖν φαντασιοῦται ὁ ἄνθρωπος. Bud. e Paulo Ægin. affert pro Imaginari. In VV. LL. e Plut. Apophth. (246. H.) cum accus. Φαντασιωθεὶς δαιμόνιόν τι, Qui dæmonium quoddam videre sibi visus est. [" Φαντασιόω, Visiones offero, Orig. c. Cels. 35. 53." Kall. Mss. " Plut. Mor. 1, 943." Schæf. Mss. * Φαντασιωτὸς, unde] Ἀφαντασίωτος, ὁ, ἡ, Qui visiones non concipit, etc. sequendo signiff. datas verbo φαντασιοῦσθαι. Vide Φανταστικός. CONTR. Εὐφαντασίωτος, Qui bene s. facile concipit visiones etc. A Fabio autem quomodo exponatur, vide in Φαντασία, cujus etiam signif. ibi sequitur, licet verbalis formam habeat. Φανταστὸς, Efficiens visiones, Concipiens, Qui talis est ut visiones efficiat, s. concipiat, vel imagines, aut imaginationes: Φανταστὸν δὲ, inquit Plut. de Plac. Philos., τὸ ποιοῦν τὴν φαντασίαν, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ ψυχρόν· καὶ πᾶν ὅ,τι ἂν δύνηται κινεῖν τὴν ψυχὴν, τοῦτ' ἔστι φανταστόν. Quæ Bud. ita vertit, Φανταστὸν est Phantasiæ efficiens, ut album, ut frigi-

C dum; et omnino quicquid animam citare potest, id est phantaston. Utitur autem hoc vocabulo idem Plut. non semel in l. de Def. Orac. COMP. Ἀφάνταστος, ET Δυσφάνταστος. Est autem Ἀφάνταστος, Visionibus s. Imaginationibus carens. Plut. et Synes. [" Bibl. Crit. 2, 1. Præf. p. x. * Ἀφαντάστως, Casaub. ad Athen. 138." Schæf. Mss.] At Δυσφάνταστος, Non facile visiones concipiens, Ad visorum informationem difficilis, Turn. ap. Plut. [7, 700. * Εὐφάνταστος, Platonius π. Διαφ. Χαρακτ. * Πολυφάνταστον σκότος, Tenebræ multis et variis terriculamentis repletæ, Plut. 6, 636. " Πολυφάνταστος τῆς ἁμαρτίας πλοῦτος, Inani specie plurimum ludens, Andr. Cr. p. 11. * Φανταστὴς, Polem. Phys. 1, 6.: cf. Adamant. 1, 20.] Φανταστικὸς, ὁ, Talis ut visiones seu imagines concipiat, aut imaginationes. Plut. (10, 6.) opponit inter se φανταστικὸν et ἀφαντασίωτον. [" Thom. M. 888. Heyn. Hom. 6, 382." Schæf. Mss. Plut. 7, 705. 722.] Et ADV. Φανταστικῶς ap. Eund. de Def. Orac. (702.) Ταῦτα μόνα τὰς ψυχὰς

D ἐνθουσιαστικῶς διατίθησι, καὶ φ. τοῦ μέλλοντος, Ab his solis animum furibundum reddi, et futuri imagines concipere, Turn. [* " Φανταστάω, Casaub. ad Athen. 138." Schæf. Mss.]

[* Ἐκφαντάζομαι, Alciphr. 1. Ep. 13. Bergler. p. 56. * Ἐκφάντασμα, Greg. Naz. 2, 229. * " Ἐμφαντάζω τὴν ψυχὴν, Animum variis imaginibus illudo, Method. 317. Ἐμφαντάζομαι, Tanquam larva imponor, M. Anton. 2, 12." Kall. Mss. Synes. 139. Eust. Il. A. p. 27, 17. Gal. 6, 507. * Περιφαντάζομαι, Simpl. ad Epict. 417. Περιφ. τὰ πράγματα, καὶ μὴ περικρατεῖν αὐτῶν τῆς οὐσίας, In superficie hærere. * Συμπεριφαντάζομαι, M. Anton. 10, 38. * Συμφαντάζομαι, Simul imaginor, Plut. 7, 542. " Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 230." Kall. Mss.]

" Φαιδρὸς, ἀ, ὸν," [a φάω, φαίω, φαίνω,] " Hilaris, " Alacer. Xen. Ἑλλ. 6, (4, 16.) Λιπαροὺς καὶ φαι- " δροὺς ἐν τῷ φανερῷ ἀναστρεφομένους. Lucianus " φαιδροὶ cum γεγηθότες copulat, id faciens exemplo " Demosth. (332.) Dicitur etiam aliquis esse ὄμμασι " καὶ σχήμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρὸς," [Xen. Ἀπολ.

27.] "Apud Xen. (Ἀπομν. 3, 10, 4.) huic φαιδρὸς "opponitur σκυθρωπός. Interdum vero φαιδρὸς exp. "Splendidus, Luculentus." [Gl. Lætus, Faustus, Hilaris: Hesych. καθαρὸς, γεγηθὼς, φανερός. "Ad Charit. 456. Huschk. Anal. 275. 279. Longus p. 6. Vill., Wyttenb. Ep. Cr. 62. Valck. Diatr. 163. Callim. 234. Conf. c. τερπνὸς, Porson. Med. p. 75.: cum σφοδρὸς, Schneid. Anab. 133.: cum σεμνὸς, Boiss. Philostr. 486. Φαιδρὰ, adv., Brunck. Soph. 3, 474. (Œd. C. 324.)" Schæf. Mss. "De arbore, Achill. Tat. 146." Wakef. Mss. Aristoph. Εἰρ. 156. ὦρα, Antip. Sid. 83. Πειρήνης φαιδροτέρα λιβάδων. * "Φαιδροείμων, Agathias ap. Alemann. ad Procop. 102. 103. Schn. Lex. Suppl. "Ad Ammian. Marc. 2. p. 123. extr. Wagner." Schæf. Mss.] "Φαιδρωπὸς, Qui "est hilari vultu," [Æsch. Ag. 720=704. Eur. Or. 883. "Const. Manass. Chron. p. 50." Boiss. Mss.] "Male autem scribitur et cum ο Φαιδροπὸς in VV. "LL." [* Ὑπόφαιδρος, J. Poll. 4, 143.] "Φαιδρῶς, "Hilariter, Alacriter," [Xen. K. Π. 4, 6, 6. * "Φαιδροτάτως, Lætissime, Amphil. 99." Kall. Mss.] "Φαι- B "δρότης, ἡ, Hilaritas, Alacritas; Splendor." ["Festivitas et Hilaritas quædam orationis, quæ nimiam gravitatem quodammodo mitigat, ne severa atque austera videatur, Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 88." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] "Φαιδρόω, Exhilaro, Ala-"crem reddo," [ad Greg. Cor. 321.] "Dicitur et Φαι-"δρύνω, pro eodem. Itidemque pass. Φαιδρύνομαι "redditur Alacer fio. Sed Φαιδρύνω reddere etiam "Splendidum reddo s. Nitidum, aut Tersum. Item "Expurgo, J. Poll. Φαιδρύνειν δὲ καὶ ἀποπλύνειν καὶ "διαπλύνειν." [Ad Greg. Cor. l. c. "Ad Charit. 456=270. Wakef. Ion. 97. Heyn. Hom. 5, 91. ad Thom. M. 5. Toup. Opusc. 1, 432. Jacobs. Exerc. 2, 10. Fut., Jacobs. Anth. 11, 141." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 300. 832. Clem. Alex. 414. Mosch. 2, 31. Æsch. Ag. 1112=1078. Callim. H. in Jov. 32. Schleusn. Lex. V. T. * Φαίδρυσμα s. * Φαίδρυμα, Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 291=248. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 258. * Φαιδρυντὴρ, ῆρος, unde * Φαιδρυντήριος, e quo per contr.] "Φαιδρύντρια, ἡ, Lo- C "trix, Æsch. (Choëph. 747.) παιδὸς σπαργάνων φαι-"δρύντρια," [J. Poll. 7, 40.] "At vero Φαιδρυντὴς "Hes. exp. νεωκόρος: quo vocab. Æditunus declara-"tur." [Phot. ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα. ["Ad Paus. 412." Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 314. * "Ἀναφαιδρύνω, Nitidum s. Splendidum reddo, Philes p. 50. Τὸ κάλλος ἀναφαιδρύνει." Schleusn. Mss. * Ἀποφαιδρύνω, i. q. ἀποκαθαίρω, Quint. Sm. 5, 616. 8, 485. Crinag. 21. in Anal. 2, 145. J. Poll. 4, 31. 7, 124. "Ad Charit. 428=270. Heringa Obs. 191." Schæf. Mss. * Ἐκφαιδρύνω, Eur. Bacch. 766. * "Ἐμφαιδρύνω, Nilus de 8 Vitiis p. 382." Kall. Mss. * Ἐπιφαιδρύνω, Apoll. Rh. 4, 662. * "Καταφαιδρύνω, Illustro, Greg. Naz. εἰς τοὺς Μάρτυρ. App. Vol. 1." Kall. Mss. "Splendore s. Hilaritate perfundo, Chrys. Hom. 126. T. 5. p. 820. Διὰ σοῦ πανηγύρεις καὶ ἑορταὶ καταφαιδρύνονται καὶ καταλάμπονται." Seager. Mss. "Splendeo, Cyr. Alex. Glaph. 2, 255." Mendham. Mss. "Euseb. V. C. 3, 34. 40. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 67. * Συμφαιδρύνω, Greg. Naz. (1, 52.) D p. 6. Montac. * Φαίδρα, Equisetum, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * "Φαιδριάδες, ad Diod. S. 2, 103." Schæf. Mss.]

"Φαίδιμος, ὁ, ἡ, Illustris, ut φαίδιμος Ἕκτωρ, Il. "Δ." [H. 1. "Wolf. Prol. 212." Schæf. Mss. Achæus Athenæi p. 414. βραχίονας. * Φαιδίμη, Pind. Ὀ. 6, 22.] "Affertur et Φαιδιμόεις pro eod." ["Heyn. Hom. 6, 490." Schæf. Mss. Il. N. 686.] "E φαιδρὸς "autem factum quidam putarunt."

[* Φαιστὸς, ἡ, ὸν, s. * Φαῖστος, η, ον, Luminosus, Lucens, nescio unde habent Lexx. Hesychio Φαιστὸς est πόλις Κρήτης. * "Ἄφαιστος, Heliod. Carm. de Chrysopœia." Schleusn. Mss.]

"Φαικὸς, Levis. Reliqua vide ap. Hes." [Nempe hæc habet: Φαικόν· ἐλαφρὸν, ἰταμὸν, κοῦφον, λαμπρόν: Φαικῷ· ἐνεργῷ, ἀκμάζοντι, ἀπὸ τοῦ φαίνειν οἷον λαμπρόν: * Φαικῶς· λαμπρῶς, ἢ λίαν, καὶ τὰ ὅμοια. Phot. Φαικῷ· ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῷ· οὕτως Σοφοκλῆς. Phavorinus habet * Διαφαίκειν· διαφαίνειν: vide nott. ad Hes. v. Διαφαίκωσι.]

[* Φαιὸς, Gl. Aquilus, Pullus, Fuscus; proprie ex æstu solis. Phot. Φαιόν· χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ· ἤγουν μύϊνον: cf. Plat. Timæo p. 68. Anglice Dun: v. Blomf. Gloss. in Æsch. Choëph. 1036. "Wakef. Ion. 908. Jacobs. Anth. 9, 179. ad Diod. S. 624. Reitem. ad Zosim. 449." Schæf. Mss. "De voce gravi, Sext. Emp. 364(=133.)" Wakef. Mss. Dio Cass. 999. Fusca vox, Quint. 9, 3. Cf. Σομφός I. q. ῥυπαρὸς, Athen. 114. ἄρτος, 449. λιβάδα φαιὰν δροσώδη. LXX. Gen. 30, 32. πρόβατον. * Φαιοχίτων, Æsch. Choëph. 1048=1036. Bl. "Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss. * "Ἀνάφαιος, Epith. Apollinis, τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα, secundum Eudociam p. 9." Schleusner. Mss.] "Νωφαιὸν, He-"sychio ἀφανὲς, Obscurum." [* Μελανόφαια σῦκα, Athen. 78. * "Ὑπόφαιον, χρῶμα, Phot. v. Κίαλον." Schleusn. Mss. "Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss. Cf. Λευκόφαιος, Φαιουρός.]

¶ Φῶς, ωτὸς, τὸ, Lux, Lumen. I. q. Poëtis φάος, e quo etiam factum est per contr.: sicut vicissim ex hoc φῶς illi fecerunt φόως. Plato Cratylo, Τὸ μέν που σέλας καὶ τὸ φῶς, ταυτόν. Xen. K. Π. 4, (2, 8.) Πορευομένων δὲ, ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο, λέγεται φῶς τῷ Κύρῳ καὶ τῷ στρατεύματι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανὲς γενέσθαι. Ei opp. σκότος, quod Tenebras significat. Plut. (8, 663.) Τὸ σκότος τοῦ φωτὸς ἡγοῦντο πρεσβύτερον: (7, 129.) Διὰ τί τῇ νύμφῃ τοπρῶτον οὐκ ἐντυγχάνει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Xen. (K. Π. 3, 3, 13.) Κατὰ φῶς δεῖπνον ποιεῖσθαι, In luce cœnare. Dicitur etiam εἰς φῶς, ut ap. Athen. εἰς φῶς λέγεσθαι, (506.) Ἃ δὲ περὶ Ἀλκιβιάδου εἴρηκεν ἐν τῷ συμποσίῳ, οὐδ' εἰς φῶς λέγεσθαί ἐστιν ἄξιον. Interdum φῶς pro Vita, ut Lat. Lux. Sic ap. Auctorem Axiochi, (3.) Εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς, Si privabor hac luce, i. e. hac vita. Et Εἰς φῶς ἀνελθεῖν, Aristoph. (Εἰρ. 445.) Ad lucem redire, Ad luminis auras. || Φῶς, sicut et φάος, dicitur etiam de Lumine ignis, s. lucernæ, facis, aut lampadis. Apoc. 18, (23.) additur gen. λύχνου: Καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῇ ἐν σοὶ ἔτι. Et φῶς ἀνάπτειν, Accendere lumen. Plato Timæo, Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν, Cic. Deus ipse solem quasi lumen accendit. Et paulo post ἵνα φαίνοι, Ut colluceret. Atque ut Lat. Lumina etiam dicunt plur. num., sic Græci φῶτα, ut φῶτα πυρσῶν, Plut. Pericle. At vero ap. Luc. videri possit plur. num. φῶτα positus pro sing. φῶς: Act. 16, (29.) Αἰτήσας φῶτα εἰσεπήδησε. Sciendum est autem gen. plur. ESSE Φώτων, Luminum: AT Φωτῶν significare Hominum, a nomin. sing. Φὼς, de quo infra. || Φῶτα pro Luminibus, ea etiam in signif. quam habet cum dicitur Luminibus obstruere, ap. Plut. (8, 47.) || Φῶτα de Lumine spirituali, quo donantur qui baptizantur, unde traditur DICTA Ἐμφώτειος ἐσθὴς a Greg. Naz. de Veste quæ induebatur ab eo qui baptizabatur, q. d. ἐσθὴς τῆς τῶν φωτῶν ἡμέρας. Vide Φωτίζω. Hes. NOMEN Φῶτα exp. ὄμματα, i. e. Oculi: item θυρίδες, i. e. Fenestræ. Exp. et ἄνθρωπον, i. e. Hominem, quæ expositio intelligenda est de φῶτα, cujus nomin. singul. est Φὼς, non Φῶς. || Φῶς dicta fuit etiam Papillarum quasi areola, et nigellus ambitus, sub quo lactis quasi sedimentum, κύαμος. Cam. ex J. Poll. Φῶς, inquit Gorr., Circulus subniger qui papillam ambit. Sic etiam vocari medium transversariorum quæ in Nilei machinamento sunt, quod Plinthium appellatur, tradit Oribasius. ["Markl. Iph. p. 249. Wakef. Ion. 191. Herc. F. 411. 532. 799. Phil. 581. Jacobs. Anim. 30. Anth. 6, 218. 7, 159. 12, 330. Luzac. Exerc. 99. ad Lucian. 1, 434. 2, 225. ad Anton. Lib. 230. 276. Eur. Phœn. 346. ubi v. Valck., Herodian. Philet. 459. Piers., Græv. Lectt. Hes. 607. Toup. Opusc. 1, 270. 2, 91. ad Il. Z. 6. Π. 301. a Zeun. ad Xen. K. Π. 343. et Ind. Ignis, Valck. Phœn. p. 61. Sol, Wakef. Diatr. 22. Salus, Heyn. Hom. 5, 184. 465. 7, 145. Φῶς βλέπειν, 4, 673. Εἰς φ. ἄγειν, Jacobs. Anth. 12, 282. Χαῖρε, φίλον φ., 9, 465. Φῷ pro φωτὶ, Valck. Diatr. 140. (Etym. M. 803.) Φῶτα, (Gl. Luminaria,) ad Charit. 775." Schæf. Mss. "Euclid. 601." Wakef. Mss. Strabo 5. p. 197. Lex. Xen. Valck. Schol.

in N. T. 1, 75. 539." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Φωσφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer, Lucem afferens. Ab Hes. exp. φωτοδότης, Lucis dator. Plato Timæo ὄμματα φωσφόρα dixit. Λέγοιντο δ' ἂν, inquit J. Poll., ὀφθαλμοὶ λάμποντες, φωσφόροι, ὡς καὶ Πλάτων φωσφόρα ὄμματα, στίλβοντες κ. τ. λ. Ubi Cam. φωσφόροι ὀφθαλμοὶ vertit Oculi illustres, sicut λάμποντες, Clari: στίλβοντες, Splendentes. Quidam tamen φωσφόρα secus ap. Plat. interpr. ‖ Φωσφόρος Ἄρτεμις, Eur. Lucifera Diana. Quam interpr. e Cic. sumo, ita scribente, de Nat. Deor. 2. Dianam autem et Lunam, eandem esse putant: cum sol dictus sit vel quia solus ex omnibus sideribus est tantus, vel quia cum est exortus, obscuratis omnibus solus apparet: Luna a lucendo nominata sit; eadem enim est Lucina. Itaque ut ap. Græcos Dianam, eandemque Luciferam, sic ap. nostros Junonem Lucinam in pariendo invocant. Hic enim non dubium est quin voce Luciferam Cic. exprimere voluerit φωσφόρον. Qui etiam statim post rationem affert, ob quam hæc ad partus adhibeatur, ita scribens, Adhibetur autem ad partus, quod ii maturescunt aut septem nonnunquam, aut plerumque novem lunæ cursibus: qui quia mensa spatia conficiunt, menses nominantur. ‖ Φωσφόρος, substantive, Lucifer, Stella Veneris. Cic. de Nat. Deor. 2. Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris: quæ φωσφόρος Græce, Lucifer Latine dicitur, cum antegreditur solem; cum subsequitur autem, ἕσπερος. Quo pertinet hic versus, Ἕσπερε τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας. In VV. LL. φωσφόρου κύκλος, Phaëthontis orbis, quintus est planetarum, ὃν οἱ μὲν, Ἀφροδίτης, οἱ δ' Ἥρας προσαγορεύουσι, Quem Veneris quidam vocant, alii Junonis. Quorum verborum Auctor ibi non nominatur. Apud Suid. autem habemus hoc nomen de sole, Φωσφόρος, ὁ τὸ φῶς ἀνατέλλων, ὁ ἥλιος. Soli certe tribuitur et quod hinc est deductum VERBUM Φωσφορέω. Dicit enim Philo illum φωσφορεῖν pro Lumen præbere, s. ministrare. [" Φωσφόρος, Musgr. Iph. T. 21. Jacobs. Anth. 7, 159. Aristoph. Fr. 278. 289. Φ. ἀστὴρ, ad Charit. 228. Ὄμμα φ., Plut. Mor. 1, 384." Schæf. Mss. " Φωσφορέω, Manetho 1, 65." Wakef. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 12. * Φωσφόρια, et perperam * Φωσφόρεια, τὰ, sc. ἱερὰ, Hes. Plut. 10, 604.]

[* " Φωτιάνειρα, Wakef. S. Cr. 4, 248. (e Proclo.)" Schæf. Mss.]

Φωτοδότης, ὁ, Lucis dator, Qui lucem s. lumen præbet. Quo vocab. exponi φωσφόρος ab Hes. docui supra. [Simpl. ad Epict. 47. Φ. ὁ ἥλιος. * " Φωτοδότις, Dionys. Areop. 144." Kall. Mss.] ITEM Φωτοδοσία, q. d. Luminis præbitio, Illuminatio, Bud. e Dionysio Areop. [* Φωτοδόχος, Græcum Rituale in Classical Journal 44, 371. λαμπάδα.] Φωτοειδής, q. d. Luminis speciem præ se ferens. Sed redditur Luminosus, Illuminatus. Sic φωτοειδέστερος Bud. vertit Illuminatior ap. Greg. Naz. Ὥστε καὶ εἴ τις ἔγνω, τοσοῦτον ἔγνω ὅσον ἄλλον μὴ τὸ ἴσον ἐλλαμφθέντος φανῆναι φωτοειδέστερος. At in VV. LL. redditur, Lumini magis conformis. [" Andr. Cr. 113. (* Φωτειδής, 241.) Dionys. Areop. 9. 13. 62. 69. 85. Clem. Alex. 156. Cyrill. Hier. 168." Kall. Mss. * " Φωτοειδῶς, Gelas. Comm. de Conc. Nic. 4. p. 16." Boiss. Mss. Contracta forma * Φωτώδης, Hes. v. Χιονέαν. * Φωτολαμπής, Inscr. Corcyr. in Sponii Misc. x. no. cxxv. p. 373.] Φωτολήγιος, Luce orbatus, Mortuus. Sonat autem φωτολήγιος, q. d. Cui lux esse desiit, i. e. Qui luce frui desiit. Nam ap. Hes. reponitur φωτολήγιον PRO Φωτολόγιον, quod exp. τυφλὸν, et νεκρόν. * Φωτολήπτης, unde * Φωτοληψία, Luminis receptio, Dionys. Areop. 188. * Φωτοποιὸς, Jambl. Protr. 328=138. * " Φωτοποιέω, Cyrill. Hieros. 136." Kall. Mss. * Φωτοτόκος, Anon. H. in Virg. 22. * Φωτοτρόφος et * Φωτοφόρος, Const. Manass. Chron. p. 79. cum varietate." Boiss. Mss. * " Φωτοφανής, Luci similis, Luce splendens, Anonym. V. Chrys. 364, 38." Seager. Mss. " Eust. Il. 171, 22." Wakef. Mss. * " Φωτοφάνεια, Suid. v. Ἐκπλαγεῖς." Schleusn. Mss. Dionys. Areop. de Cœl.

A Hier. c. 1. " p. 20. 157. Andr. Cr. 51. 134. " * Φωτοφόρος, Cyrill. Alex. 3. Andr. Cr. 336." Kall. Mss. " Chrys. Hom. 85. T. 5. p. 590, 32." Seager. Mss. " Suid. 3, 574." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 91." Boiss. Mss. * Φωτοφορέω, Cyrill. Hieros. in Bibl. Patr. 13, 850. Φωτοχυσία, ἡ, Luminis abundantia. Bud. e Dionys. Areop.

Φωταγωγὸς, Lucem adducens, afferens. Nam ab Hes. exp. ὁ τὸ φῶς φέρων, [Gl. Luminarium.] Et substantive, ἡ φωταγωγὸς, Fenestra: Lucian. (3, 433.) διὰ τῆς φωταγωγοῦ. [Suicer. Thes. Eccl. " Clem. Alex. 59. Theod. 1, 8. Fenestra, Suid. 1, 372." Wakef. Mss.] Φωταγωγία, q. d. Lucis s. Luminis allatio. Et Illuminatio, ut Bud. vertit ap. Greg. Naz., a quo nomen hoc dici ait et de virginibus quinque lampadephoris. [Epiphan. de Hær. 1, 51. * Φωταγωγικὸς, Dionys. Areop. Eccl. Hier. 309.] Et VERB. Φωταγωγέω, quod itidem pro Illumino, et pro Instituo in divinis, Bud. e Dionysio Areop. affert. Idem postquam dixit φωταγωγῶ σε usurpari

B pro Præluceo tibi, Illumino te, profert hæc verba ejusd. Dionysii Areop., in quibus tamen habetur passiva vox, non activa, Ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ τὰς ἀγαθοποιοὺς ἀκτῖνας παραδεχόμενοι, πρὸς αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀγαθουργίας αὐτοῦ φωταγωγηθῶμεν. [Suicer. Thes. Eccl. " Valck. Callim. p. 43." Schæf. Mss. " Cyrill. Hieros. 130. Clem. Alex. 147." Wakef. Mss. LXX. 4 Macc. 17, 5. * Φωταγωγητὸς, Theophyl. 3, 724.] Φωταυγὴς, ET Φωταυγὸς ap. Suid., Splendidus. [* " Φωταυγὴ, Anna C. 500." Elberling. Mss.] Item SUBST. Φωταύγεια, ἡ, Splendor, ἡ λαμπρότης, ut idem Suid. exp. Sonat autem φωταυγὴς s. φωταυγὸς, q. d. Lucidum splendorem habens, Lucide splendidus: et φωταύγεια itidem, q. d. Lucidus splendor, cum sint e φῶς et αὐγή. [* " Φωταυγέω, Const. Manass. Chron. p. 8. 134." Boiss. Mss.]

" Αὐτοφῶς, Ipsa lux. Greg. Naz. ita vocat Spiri-
" tum sanctum, quoniam ipse vera lux est et unica,
" et sine eo nemo φωτίζεται." [Suicer. Thes. Eccl. Valck. Schol. in N. T. 1, 488. " Wolf. Anecd. Gr.

C 3, 162." Boiss. Mss.]

[* " Ἀείφωτος, Semper lucens, Dionys. Areop. 188." Kall. Mss. Nicet. Paphl. 377. * " Διάφωτος, Jo. Malal. 2, 61." Elberling. Mss. * " Ὁλόφωτος, Andr. Cr. 128. 148. 150. " Psell. in Cantic. Cant. 1, 6. 50." Boiss. Mss. " Plene lucidus, Eust. Ism. 425. (500. διήγημα.)" Wakef. Mss. " Tzetz. Ch. 12, 849." Elberling. Mss. * Ὁμόφωτος, Cæsarius Dial. 1. Interr. 3. * " Πάμφωτος, Anna C. 506." Elberling. Mss. Nicet. Paphl. 377. * " Πεντάφωτος λαμπὰς, Quinque ellychniis lucens, Method. 382. * Πολύφωτος, Multo lumine illustris, Andr. Cr. 47. Dionys. Areop. 63. 180. 301." Kall. Mss. Græcum Rituale in Classical Journal 44, 372. * Τρίφωτος, Ter lucidus, Epiphan. 2, 296. * Ὑπέρφωτος, Dionys. Areop. 708. " Andr. Cr. 50. 124." Kall. Mss.]

[* Ἀναφωτὶς, ἡ, Fenestra, Nicet. Ann. 4, 2.]

Φωτεινὸς, Lucidus. E Xen. (Ἀπ. 4, 3, 4.) φ. ἥλιος: [3, 10, 1. Symm. Ps. 138, 11. Φωτεινότερος, LXX. Sir. 17, 25. 23, 26. * Φωτεινοειδὴς, Bekk. Anecd.

D 754. " Schol. Eur. Hipp. 740." Wakef. Mss.]

Φωτίζω, Lucidum reddo, Illumino, Illustro. Gal. Ἡ δ' αὐγὴ παραχρῆμα τῷ φωτίζοντι συναπέρχεται. Item pro Illuminare spiritualiter oculos mentis, in N. T. Et pass. quoque ap. Paul. (Ephes. 1, 18.) Πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας. Idem dixit etiam φωτίσαι pro Illuminando patefacere, s. docere, ad Ephes. 3, (9.) Καὶ φωτίσαι πάντας τίς ἡ κοινωνία κ. τ. λ. ubi tamen redditur ab Erasmo et a doctiss. Interpr. Et in lucem proferendi omnibus, quæ sit etc. Apud Suid. quidem certe pro In lucem proferre, Patefacere, Divulgare, sed cum accus. rei, Φωτίζειν τὸ ἀπόρρητον. [" Ad Charit. 650=260. Wakef. S. Cr. 4, 208. Heyn. Hom. 8, 809. Fabric. B. Gr. 1, 355. Kuster. Hist. Cr. Hom. 102. Wolf." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 3, 30. Ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ. Nicander Fr. 2, 66. ἀστέρα φωτίζοντα. Oribas. Collect. 330. Ἀκίδας λανθανούσας φ. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 497.] Apud Greg. Naz. φωτίζειν et pro Illuminare lumine baptismi, atque

A adeo pro Baptizare. Cui itidem VERBALE Φώτισμα est Baptismus, sic et Chrysostomo, nec non Dionysio Areop. Sed et τῶν φώτων ἡμέρα, Dies festus ob baptismum, Bud. ex eod. Greg. Sonat alioqui φώτισμα, sicut ET Φωτισμὸς, Illuminatio. Ab Hes. tamen φωτισμὸς exp. αὐγή: [Gl. Illuminatio, Lux, Schleusn. Lex. V. T. Suicer. Thes. Eccl. * Φωτιστὴρ, unde * Φωτιστήριος, e quo * Φωτιστήριον, τὸ, Baptisterium, Acta Concilii Carthag. 118. Act. 5. Concilii sub Menna 720. Jo. Mosch. Prat. Spirit. c. 227. * Φωτιστήρια * λυχνικὰ, Gl. Luminaria. * Φωτιστὸς, unde] Ἀφώτιστος, ὁ, ἡ, Non illuminatus, etiam Obscuratus, Lucis expers. Pro Epith. lunæ prorsus obscuræ, ex Alex. Aphr. [Non baptizatus, Suicer. Thes. Eccl. * Νεοφώτιστος, Recens baptizatus, ibid. " Cyrill. Hier. 227. Euseb. H. E. 157. 206." Kall. Mss. " Chrys. in Act. Apost. Serm. 24. T. 4. p. 751, 14." Seager. Mss. Pachymer. in Dionys. Areop. 235. " Philo Carpas. in Cant. Cantic. p. 160. Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 89. Cod. 573." Boiss. Mss. * " Παμφώτιστος, Omnino illustratus, Pseudo-Chrys. B Serm. 83. T. 7. p. 499, 20. Χαίροις, παμφώτιστε σταυρὲ, ἀπεριστάτων ἀντιλήπτωρ." Seager. Mss.] Φωτιστικὸς, Illuminandi s. Illustrandi vim habens, q. d. Illuminatorius. In VV. LL. affertur e Greg. Naz. Φωτιστικὸν λογικῆς φύσεως. [Schol. Eur. Hipp. 191. * " Φωτιστικῶς, Eust. 122, 2." Seager. Mss. " Greg. Thaum. in Annunt. 57. Ed. 1601." Boiss. Mss. * Ἀντιφωτίζω, unde] " Ἀντιφωτισμὸς, quod exp. Opposi- " tum lumen. Signif. tamen potius Illuminatio quæ " fit ex opposito." Sed et COMP. Διαφωτίζω, i. q. φωτίζω: nisi quod præp. videri potest augere signif. [Διαφωτίσας τὸν τόπον, Plut. Catone M. 20. Cum locum vacuum fecisset. * " Διαφώτισις, Illustratio, Athan. 2, 65." Kall. Mss. * Ἐκφωτίζω, Gl. Illustro, Clem. Alex. Str. 5. p. 663, 8. * Συνεκφωτίζω, Simul illustro, Plut. 9, 214. * Ἐμφωτίζω, Clem. Alex. Str. 6, 15. Ἐμφλεγήσονται οὐδ' ἐμφωτισθήσονται. * Ἐπιφωτίζω, Gl. Illumino.]. " Καταφωτίζω, Illumino, Il- " lustro, Lumine penetro, in Epigr. et ap. Greg. " Naz." [Vide Ἀκτίς. " Toup. Opusc. 2, 48." Schæf. C Mss. " Menæa Græcorum Jun. 25. ap. Allat. de Meth. 5." Boiss. Mss. " Anon. V. Chrys. 295, 8. Λόγους ἐκείνους — τοὺς ἐν νυκτὶ τῆς πλάνης καταφωτίσαντας." Seager. Mss. Interpr. ad Hes. v. Ἐνώπια. * Παραφωτίζω, unde * Παραφώτισμα, i. q. παραβάπτισμα, Adulterinus baptismus, Act. V. Conc. sub Menna p. 698. * Παραφωτισμὸς, Strabo 3. p. 202= 368. Codd. * περιφ.] Aliud COMP. Περιφωτίζω, q. d. Circumillumino: unde pass. Περιφωτίζομαι, quo utitur Plut. (9, 752.) Τὸ δὲ λαμπρὸν οὐ παρίησιν ὑπὸ στερεότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεται, Lucem nullo modo præ soliditate transmittit, sed summa duntaxat terræ sola illuminantur, Turn. [* Περιφωτισμὸς, Heliod. 9. p. 466. * " Προφωτίζω, Cyrill. Hier. 224." Kall. Mss. * Συμφωτίζω, Collustro, Simul illumino, Plut. 9, 537. Schleusner. Lex. V. T.]

Φώσκω, Luceo, Illucesco. Sed in usu sunt potius COMPOSITA Διαφώσκω ET Ἐπιφώσκω, Herod. 3, (86.) Ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ [—φαυσκ.] Cumprimum dies illuxisset, Primo diluculo. Apud Matth. autem, D 28, (1.) Τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, Luc. 23, (54.) Καὶ σάββατον ἐπέφωσκε: de quibus loquendi generibus lege doctissimi Interpretis annotationes. [" Διαφώσκω, Diod. S. 2, 311. ad Herod. 242. Ἐπιφώσκω, ibid. Wakef. S. Cr. 5, 75. ad Diod. S. 1, 556. 632. Ostendo, Wakef. S. Cr. 2, 141." Schæf. Mss. * Διεπιφώσκω, Dionys. H. 9, 63. * " Ὑποφώσκω, Wakef. S. Cr. 5, 75. ad Diod. S. 1, 556. 632. ad Herod. l. c." Schæf. Mss.] AT VERO Φωστὴρ, quod redditur Luminare, formatur tanquam a tertia persona pass. sing. πέφωσται. [Cf. Φώζω.] Apud LXX. Interpr. Gen. 1, (14.) Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι. Ibid. repetitur aliquoties hæc vox. Usus est item Paul. ad Philipp. 2, [15.] " Ad Charit. 521. 557. Huschk. Anal. 266. Valck. Adoniaz. p. 355." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 102. Οὐρανία φωστήρων εἱμαρμένη περίοδος: cf. Alex. Aphr. Probl. 2, 46. * " Φωστηρικὸς, Dionys. Areop. 242." Kall. Mss.] AT VERO Φαύσκω est ab illo Æolico φαύω, cujus antea memini: " Ἔφαυσε πρωΐ, Illuxit mane s. au-

A " rora," [Gen. 44, 3. " Φαύω, Brunck. Aristoph. 1, 202. Dawes. M. Cr. 246. ad Mœr. 398. Toup. Opusc. 2, 188." Schæf. Mss. Cf. Πιφαύσκω.] A quo φαύω EST Φαῦσις, quod itidem pro Luce s. Splendore capitur, cum alioqui sonet proprie q. d. Lucentia, i. e. Ipsa lucendi actio: utpote factum e verbo, quod Lucere significat, sc. Φαύω. [" Jacobs. Anth. 11, 188. Toup. Opusc. 2, 188." Schæf. Mss. " Eust. in Dionys. P. 589." Wakef. Mss. LXX. Gen. 1, 15. Exod. 25, 16. Ps. 73, 17. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 441. * Φαυστὴρ, unde] " Φαυστήριος, Bacchi " epith. ap. Lycophr. quod cum facibus celebraren- " tur ejus mysteria." [" Musgr. Ion. 550." Schæf. Mss. * Φαυστὸς, unde * Ἡμίφαυστος, J. Poll. 6, 160.] A φάος igitur fit φάω, φαύω, deinde φαύσκω, ut φώσκω a φῶς: sed in compositione potius usurpatur. Extant autem COMP. Διαφαύσκω ET Ἐπιφαύσκω, sicut Διαφώσκω et Ἐπιφώσκω. Ceterum exempla afferuntur usus verbi διαφαύσκω ex LXX. Interpr. in VV. LL. Ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα, ex 1 Reg. 14, (36.) Donec illu- B xerit dies: et Διέφαυσεν αὐτοῖς pro Illuxit eis dies, ex 2 Reg. 2, (32.) Sed hæc sunt potius tanquam a THEM. Διαφαύω: itidem vero ἐπιφαύσει tanquam a THEM. Ἐπιφαύω, ap. Paul. ad Ephes. 5, (14.) Καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστὸς, (quæ tanquam e V. T. sumta affert,) Et illucescet tibi Christus. Quidam autem e veteribus interpretati sunt Continget te Christus, sc. aliam lectionem secuti, ἐπιψαύσει: sed hanc sequendo, fuerit dat. σοι mutandus in gen. σου. [" Διαφαύσκω, ad Diod. S. 2, 311. ad Herod. 242. 657. (9, 45.)" Schæf. Mss. " Διαφαύω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 213." Elberling. Mss. * Διάφαυμα, Gl. Diluculum, " Athan. 1, 833." Kall. Mss. " Vita S. Nili Jun. p. 23." Boiss. Mss. * " Διάφαυσις, Plut. de Facie Lunæ p. 924(=671.)" Kall. Mss. * " Ἐκφαύω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213." Boiss. Mss. " Ἐπιφαύσκω, Musgr. Ion. 41. ad Herod. 242. * Ἐπίφαυσις, Toup. Opusc. 2, 188." Schæf. Mss.] " Ὑποφαύσκω, q. d. Sublu- " ceo: ὑποφαύσκοντος, item ὑποφαυσκούσης ἕω, Prima C " luce, Aristot. Probl." [8, 17. Al. male * Ὑπεπιφαύ- " σκω. Ad Diod. S. 1, 556." Schæf. Mss. * " Ὑπόφαυσις, ἡ, Transitus lucis, Fenestra, Apertura, Spatium patens, Herod. 7, 36. Διέκπλοον δὲ (i. q. ἐς δ.) ὑπόφαυσιν κατέλιπον, Spatium reliquerunt, quo transire naves possent." Schw. Mss. LXX. Ezech. 41. 16. * Φαύζειν, Phot. τὸ φρύγειν· Ἀττικοί. Cf. Φώζω. " Ad Mœr. 398. Brunck. Aristoph. 1, 202." Schæf. Mss.] " Φαύσιγγες, Maculæ in tibiis ex igne contractæ. " Vide J. Poll. et Hes. Sed J. Poll. habet φαύστιγγες, " quod VV. LL. mendosum esse tradunt: eandem " tamen scripturam et Etym. habet, et Lex. meum " vet." [" Aristoph. Fr. 287. ad Mœr. 397." Schæf. Mss.]

" Φωγνύω et Φώγνυμι, Torreo, Uro. E Diosc. 1, " 80. φώγνυται, Torretur, Adoletur. Apud Etym. " autem est Φωγύνειν, literis permutatis: quod exp. " φρύγειν, sicut et Suidas. Idem Etym. in Φώζω ait " Φώγειν esse Bithynorum. Eadem autem signif. illi " φώζω tribuitur, quod Eust. e verbo φῶ derivatum D " videri ait, significante εἶδός τι πυρώσεως. Atque hinc " esse πεφωσμένας ἰσχάδας:" [" quas nempe ap. Athen. 653. memoratas repererat Eust. Κρόμμυον πεφωσμένον, Tostam cepam, memorat idem Athen. 662." Schw. Mss.] " Πεφωσμένος, Etym. κεκαυμέ- " νος, a φώζω, ut κεχρωσμένος a χρώζω. Apud Hip- " pocr. πεφωσμένη κριθὴ, Hordeum tostum: pro quo " et πεφωγμένη scribitur, a th. φώγνυμι." " (Inveni- " tur autem et φωχθεὶς pro Tostus ap. Diosc.) Nec " non φῶδες hinc deductum esse ait, qua voce ap. " Comicum intelligi ἀποκαύματα. Comicus autem " ille est Aristoph. Πλ. (535.) Σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τι " δύναι ἀγαθὸν πλὴν φῳδων ἐκ βαλανείου; ubi Schol. " ait esse φλυκταίνας. In VV. LL. est Φῶδος, ὁ, Ve- " sica, Bulla. Ibidem Φῶδα vel Φωΐδες, Papulæ, " Pustulæ, Maculæ rubentes in cruribus, ex ignis " propinquitate nimia inductæ. Sed hæc exp. no- " mini φαύσιγγες proprie convenit." [" Φωγνύω, Φώγνυμι, ad Mœr. 398. Φώγω, 382. Toup. Opusc. 2, 295. Emendd. 3, 194. Casaub. ad Athen. 113. 125. Φώζω, ibid. Φῴζω, ad Mœr. 398. Toup.

Opusc. 2, 295. Φῷδες, 296. ad Lucian. 1, 317. Heyn. ad Apollod. 1151. 1174. Valck. Adoniaz. p. 276. ad Mœr. 397. T. H. ad Plutum p. 157. Kuster. Aristoph. 10. Fr. 253." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri 70. * Φοῖδες, Aristot. Probl. 38, 7. Φοΐδες, Φωΐδες, Lobeck. Phryn. 88. * Φόα, Hes. ἐξάνθημα ἐν τῷ σώματι. Φῶγε, Epicharmus Athenæi p. 56. * Φώγανον, J. Poll. 10, 109.] " Προφώγνυμι, Ante " s. Prius torreo : aor. 2. pass. προφωχθείς."

Venio ad POETICUM Φόως factum ex illo φῶς, per pleon. literæ ο, qui illis frequens est ante ω, et quidem in participiis præsertim : ut βοόων et ὁρόων, pro βοῶν et ὁρῶν. Est autem φόως non solum Lux, sed habet etiam metaphoricas illas signiff. quæ in Φάος annotatæ fuerunt : Il. Θ. (282.) Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Sic et Π. (39.) 'Αλλ' ἐμὲ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι. Possumus enim et hic φόως accipere pro Salute s. pro Auxilio, et quidem lætitiam afferente, utpote e quo salutem atque adeo victoriam consequamur. Quo pertinet illa exp., ἡ πρὸς σωτηρίαν καὶ νίκην ἐπικουρία. Ab Hes. autem exp. et σωτηρία, et χαρὰ, ideoque addidi verba illa, Lætitiam afferente. Pro ipsa quidem certe Victoria ponitur aperte tum alibi, tum Il. Z. init. Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος 'Αχαιῶν, Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν. Ubi Eust. annotat vocari Victoriam φόως, quoniam qui vincuntur, veluti jacere videntur in tenebris, quod dictum alibi repetens, Pindarum ejus auctorem facit. Sed vult eandem esse hujus nominis signif. in quodam etiam loco, qui similis est omnino illis duobus quos modo protuli : nisi potius unus est eorum, sed ἑτάροισι scripsit pro Δαναοῖσι. Ego tamen alteram illam exp. aptiorem esse existimo. Nisi quis gloriam et decus significari malit : quem usum habet Lat. Lux, ut Virg. O lux Dardaniæ, spes o fidissima Teucrum. Aptior enim ceteris videtur huic loco illa expositio. Sed pro Victoria interdum non simpliciter dicitur φόως, sed φόως πολέμοιο, Il. O. (741.) Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ, πολέμοιο. Meminisse autem oportet ejus, quod a me antea dictum fuit, sc. Hebræis quoque אור cum proprie Lucem significet, aliquas etiam e superioribus metaphoricas signiff. accipere. Ceterum nomen hoc φόως in propria signif., adjunctam habet non raro particulam δε (quam et aliis plerisque jungi videmus) significantem πρός. Nam DICITUR Φόωσδε pro In lucem, aut etiam pro eo, quod Lat. Poëtæ dicunt In luminis auras. Hom. Il. B. (309.) τόν ῥ' αὐτὸς 'Ολύμπιος ἧκε φόωσδε : T. (103.) Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια 'Εκφανεῖ. Est vero et ubi dicat πρὸ φόωσδε : Π. (187.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια 'Εξάγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, ubi scribitur conjunctim ETIAM Προφόωσδε. [" Markl. Iph. p. 249. Wakef. Herc. F. 532. Jacobs. Anth. 6, 218. Heyn. Hom. 5, 184. 6, 411. Φόωσδε, 7, 176. Ilgen. ad Hymn. 227. * Φώως, Heyn. Hom. 7, 176." Schæf. Mss.]

AT VERO Φὼς, ωτὸς, ὁ, est Poëtis ἀνὴρ, Vir ; aut etiam simpliciter ἄνθρωπος, Homo : sic tamen ut de virili duntaxat dicatur sexu. Afferuntur autem variæ hujus appellationis rationes, prout variæ ejus derivationes statuuntur. Sed a φῶς lubentius quam aliunde deduxerim : sive quod sit ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας φωτίζων τῷ λόγῳ, sive aliam ob causam. A φῶς certe derivari censuit et Greg. Naz. scribens Φὼς appellari τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν τοῦ ἐν ἡμῖν λόγου δύναμιν. Od. A. (324.) Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς. Et alibi, ἀλλότριος φώς. Et χείρονι φωτὶ, Il. Ξ. (377.) Et plur. φῶτες, Λ. (748.) δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον Φῶτες ὀδὰξ λάβον οὖδας. Et accus. φῶτας. Gen. autem φωτῶν : at φώτων, Luminum, ut antea dixi. [" Ad Charit. 556. T. H. ad Plutum p. 157. Aristoph. Fr. 253. Kuster. p. 10. ad Il. Δ. 194. Φ. 546. Valck. Callim. 206. Homo, Wakef. Ion. 1188. Jacobs. Anth. 11, 16. Joann. Barbuc. 9. Heyn. Hom. 4, 596. Eur. Hel. 1100. ubi etiam de Femina. Pro τὶς, ἐκεῖνος, ad Charit. 234. Φὼς et ἀνὴρ conf., Lobeck. Aj. p. 289. Φωτὸς pro αὐτοῦ, Heyn. Hom. 6, 197. 201." Schæf. Mss.] "'Απερίφωτα θηρία, dicitur Polyb. vocasse Elephantos hominum " ductu destitutos : quæ vox si mendosa non est, " sonabit, περὶ ἃ οὐκ εἰσὶ φῶτες, i. e. ἄνδρες."

" ΦΙΑΡΟΣ, ἡ, ὸν, Lucidus, Splendidus, Splendo- " rem quendam aqueum habens," [λαμπρὸς ὑπὸ ὑγρότητος, Galen.] " Vide Suid. Apud Nicandr. " ('A. 387.) ὄρνιθος φιαρῆς, Pinguis gallinæ." [Hes. Φιαρόν· καθαρὸν, λαμπρὸν, ἁγνὸν, ἱλαρόν. Etym. M. Φιαρὸς, παρὰ τὸ φάος, * φαερός. Καλλίμαχος· φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. A Schneidero ducitur a φῶς, ut μνιαρὸς a μνοῦς, quod tamen potius a μνίον ortum habet. " Musgr. Ion. 189. Jacobs. Anth. 8, 228. Toup. Add. in Theocr. 409. Opusc. 1, 269. 481. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 135. Heringa Obs. 274. Φιαρὸς, * Φιερὸς, Thom. M. 863." Schæf. Mss. Pinguis, Nicander 'A. 91. φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῢν, Schol. τὸν πεπηγότα ἀφρὸν τοῦ γάλακτος : cf. Philostr. Icon. 1, 31. : Maximi Καταρχ. 443. φ. δέμας 'Ικαριώνης, 594. αἴγλῃσι φιαρῇσι. Theocr. Athenæi 284. ἰχθὺς, "Ον λευκὸν καλέουσιν· ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων, Idyll. 11, 21. φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμῆς.] " Hinc et Φιαρύνω, λαμπρύνω, Hes." [Alibi ap. Eund. male scribitur * Φαρύνει· λαμπρύνει : * Φαρῶσαι· λαμπρυνθῆναι, pro * Φιαρῶσαι.]

" ΦΑΡΑΓΞ, αγγος, ἡ, Barathrum, Præceps lo- " cus, Præcipitium. Plut. 'Ανεδέξατο τὸν Μιθριδάτην " ὤσειν κατὰ τῆς φάραγγος. Apud Thuc. 2. quoque " quosdam videmus ἐς φάραγγας ἐσβάλλεσθαι. Bud. " in illo Plut. l. reddit Præcipitium, et ab Eod. " usurpari de Loco prærupto in litore maris, tradit. " Quo pertinent quæ in Antonio scribit, Φερόμενος " δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβα- " θεῖς. Redditur etiam Terræ cavitas, Hiatus, Fau- " ces terræ. Item Vallis, s. Convallis ; sed Plut. " πρὸς Κολ. gen. ὄρους addidit, dicens φάραγγας " ὄρους." [" Ruhnk. Ep. Cr. 157. 196. 218. Toup. Opusc. 1, 534. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. T. H. ad Lucian. 1, 186." Schæf. Mss. " Vallis inter montium prærupta. Steph. in Appendice ad Thes. et alii Præcipitium vertunt, non satis accurate. Lexicon Cyrilli Ms. Φάραγξ· κοιλάσι μεταξὺ ὀρέων. Etym. M. 787, 41. Φάραγξ· ἡ διεσχισμένη γῆ." Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 15. " Ripa fluvii prærupta, Aristot. Rhet. 20." Seager. Mss. Eur. Iph. T. 277. Cycl. 664. Schleusn. Lex. V. T. Valck. Schol. in N. T. 1, 85. * " Βαθυφάραγξ, Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss. * Φαραγγοειδὴς, unde] " Φαραγ- " γώδης, ut φ. τόποι, Loca in quibus sunt terræ " hiatus." [Geop. 2, 6, 10. Hes. v. "Αγκεα. " Const. Manass. Chron. p. 83. Theodos. Diac. Acr. 4, 7. 113. Nicet. Eug. 5, 115." Boiss. Mss. Diod. S. 230. Dio Cass. 820, 60. * Φαράγγιον, Schn. Lex. ἀμαρ- τύρως. * Μεσοφαράγγιον, Gl. Convallis. * " Φαραγγίῳ, ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss.]

" ΦΑΡΚΙΣ, ἴδος, ἡ, Ruga," [Draco 23. 45. Regul. Pros. 118. p. 447. " Brunck. Soph. 3, 532. Heringa Obs. 126." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. v. * Φάρω, signif. i. q. σχίζω, a cujus præt. πέφαρκα, h. v. φαρκὶς deducit.] " Φαρκιδώδης, Rugosus," [Gal. Erot. " Pro hoc * Φορακιώδης legitur ap. Hippocr. 663." Schn. Lex.] " Φαρκιδούμενος, Qui rugatur s. corru- " gatur, Qui est fronte caperata." [Φαρκιδούμενοι, Hes. συγνάζοντες. * Φαρκιδεύω, unde * Φαρκιδευτὸς, e quo] "'Αφαρκίδευτον, Eid. * ἄγρευτον, * ἀθυσίασ- " τον."

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τὸ, Medicina, Venenum. Sed in hac expositione utrique vocabulo, (ut omittam vocem Medicamentum, de qua dicam infra,) tribuo signif. antiquam ; ut enim Medicina non in bonam tantum partem usurpabant prisci Latini, sed in malam, ita vicissim, Venenum non in malam duntaxat, sed et in bonam. Medicinam, inquit Nonius, dicimus et venenum. Tractum a Græcis, qui venenum φάρμακον appellant. Quibus verbis exemplum subjungit ex Accio. At de voce Venenum id testatur Gell. 12, 9. postquam enim quædam recensuit vocabula, quæ media, et communia, et ancipitia appellat, dicitque posse significare et capere duas inter sese res contrarias, addit, Periculum etiam et Vene-

num, et Contagium, non uti nunc dicuntur, pro malis tantum dicta esse, multum exemplorum hujusmodi reperias. Hæc Gellius: e quibus cum colligamus, ap. veteres duntaxat vel potius vetustissimos, si nostra tempora respiciamus, Scriptores ancipitem usum habuisse vocem illam Venenum, merito quis miretur hæc, quæ Caius de Verb. Significatione scripta reliquit. Qui venenum dicit, inquit, adjicere debet utrum malum an bonum. Nam et Medicamenta, venena sunt: quia eo nomine Omne continetur, quod adhibitum, ejus naturam, cui adhibitum est, mutat. Quin id, quod nos Venenum appellamus, Græci *φάρμακον* dicunt. Apud illos quoque tam Medicamenta, quam Quæ nocent, hoc nomine continentur. Unde adjectione alterius nominis distinctio fit. Sed ne id quidem verum, nisi raro, comperietur quod hic legimus ap. Caium, Græcos sc. distinctionis gratia alterum nomen huic voci *φάρμακον* addere; potius enim pro re, de qua agitur, lectoris relinquunt judicio vocis hujus signif.: ut exemplis docebo. Homerum tamen fateor non sine adjectione usum esse, Od. Δ. (227.) ubi de utroque eorum genere loqui volens, addidit, *ἐσθλὰ* et *λυγρά*: cum enim dixisset, Τοῖα *Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα*, Ἐσθλὰ *κ. τ. λ.* subjunxit versu proxime sequente, de Ægyptiaca loquens ora, *τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα* Φάρμακα, *πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.* Alibi autem inveniuntur ap. eum illa quidem *ἐσθλὰ*, vocata *ἤπια*, et *ὀδυνήφατα*, item *ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων*, illa autem *λυγρὰ*, appellata *κακὰ*, et *θυμοφθόρα*: itidemque *φάρμακον οὐλόμενον* et *ἀνδροφόνον*. Sunt tamen et nonnulli ejus loci in quibus *φάρμακον* sine adjectione ulla ponitur; sed ibi ex iis quæ dicuntur, de utro genere intelligendum sit, manifestum cuivis esse potest. Ceterum reliquos quoque, præsertimque solutæ orationis, Scriptores, plerumque nihil tale addere huic vocabulo quale additum esse videmus in superioribus illis hujus Poëtæ locis, sed pro re, de qua agitur, lectoris judicio signif. ejus relinquere, uti dixi, contra quam scribat Caius, ostendunt qui sequuntur loci.

Ac primum quidem *φάρμακον* dictum in bonam partem, ut quidem vulgo loquuntur Gramm., pro Medicamento, (s. Medicamento salutari, cum Medicamentum de Veneno quoque dictum fuerit, ut docet Nonius,) ut ap. Xen. K. Π. 8, (2, 12.) *Τούς τε ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν, τῷ τε λέγειν ἐθέλειν, καὶ ὁπόσα ἢ ὄργανα χρήσιμα ἔφη τις ἂν αὐτῶν γενέσθαι, ἢ φάρμακα, ἢ σῖτα, ἢ ποτὰ, οὐδὲν τούτων ὅ, τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύριζε παρ' αὐτῷ*: sed quamvis hic *χρήσιμα* non magis ad *φάρμακα* pertineat quam ad cetera illa substantiva, possit tamen videri non satis luculentum ex h. l. testimonium posse peti. Isocr. Busir. Enc. *Τοῖς μὲν σώμασιν ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν, οὐ διακεκινδυνευμένοις φαρμάκοις χρωμένην.* Plut. An Seni Administr. Resp. *Καθάπερ τὰ φάρμακα δάκνει παραχρῆμα καὶ λυπεῖ, τὸ δὲ καλὸν καὶ λυσιτελὲς ὕστερον ἀποδίδωσι*: de S. N. V. *Ὥσπερ ἀμέλει καὶ φάρμακα ἐνίοις μὲν οὐχ ἁρμόζει νοσοῦσιν, ἐνίοις δὲ λυσιτελεῖ καὶ μὴ νοσοῦσιν, ἐπισφαλέστερον ἐκείνων ἔχουσιν*: Pericle, *Δημοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ.* Idem, *Ὥσπερ διὰ μέλιτος φάρμακον λαμβάνοντες.* At cum de certo quopiam medicamenti genere loquendum est, adjectivum additur, et aliud quidem *καθαρτικὸν φάρμακον*, aliud vero *καθαιρετικὸν*, aliud *ὑπνωτικὸν*, aliud *ἴσχαιμον*, aliud alio nomine vocatur. Plut. (10, 161.) de Socrate, *Ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον*, Oratione refutatrice, tanquam purgante medicamento, utens: (55.) *Καὶ φαρμάκου ποιουμένων ἐν αὐτῷ πεῖραν ὑπνωτικοῦ μὲν, ὑποκειμένου δὲ εἶναι θανασίμου*: (8, 587.) *Ψυκτικὰ καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστί.* Lucian. (1, 160.) *Ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον.* Generalis autem *φαρμάκων* divisio est in tria genera, sc. in *ἐπίπαστα*, et *χριστὰ*, et *πιστά*. Sed *χριστὸν* vocatur etiam *ἔγχριστον* a Theocr., et quidem duo tantum genera recensente, initio Idyllii quod inscribitur Cy-

A clops, *Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμοὶ δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον, Ἢ ταὶ Πιερίδες*: ubi Schol. *ποτὰ* vocat quæ alii *πιστά*. Æsch. autem Pr. (478.) p. 32. meæ Ed. meminit *ἀλεξήματος*, (i. e. *φαρμάκου*,) *βρωσίμου*, et *χριστοῦ*, atque *πιστοῦ*. Ibid. dicit et *φάρμακα*, nec non *ἀκέσματα ἤπια*: quod ap. Hom. est itidem *φαρμάκων* quorundam epitheton. Il. Δ. (218.) *Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστὸς, Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε*: in q. l. annotat Eust. tria illa *φαρμάκων* genera fuisse Homero nota, *ἐπίπαστα* quidem, ut hic: *χριστὰ* autem, ut cum dicit *ἰοὺς χρίεσθαι*: at *πιστὰ*, ut vocat Æschylus, (i. e. *ποτὰ*, s. *πότιμα*,) ut cum Helenam dicit crateri infundere *φάρμακα*. Legimus porro et *καταπλαστὸν φάρμακον* ap. Aristoph. Πλ. (717.) *Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν.* Ponitur autem *φάρμακον* et cum gen. ut *φάρμακον νόσου*, et *βηχὸς*, ap. Athen. (53.) *Ἀμυγδαλῆ, τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον.* Et *φάρμακον μέθης*, ap. Eund. 1.
B Item, *Ἴαμα καὶ φάρμακον τοῦ πάθους*, Plut. Sed et metaphora generali pro Quovis remedio. Aristot. Polit. 6. *Δεῖ δὲ πρὸς τοῦτο φάρμακον παρὰ τῶν πολεμικῶν λαμβάνειν στρατηγῶν, οἱ συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν, καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν.* Herodian. 6, (6, 6.) *Τοῦτο γὰρ μόνον εἰς εὐνοίας ἀνάκτησιν στρατιωτῶν ἐνόμιζε φάρμακον.* Quin etiam Hesiod. metaphorice usus est *Ἔργ.* (2, 103.) *Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσεις, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη. Ἦμος κόκκυξ κ. τ. λ.*, ubi *φάρμακον* exp. *βοήθημα*.

Φάρμακον in altera, et quidem contraria, signif., sc. pro Veneno, sine adjectione itidem poni frequenter, scriptorum lectio docet. Thuc. 2, (48.) *Ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα.* Xen. K. Π. 8, (8, 7.) *Οὐδαμοῦ γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων.* Lucian. (1, 357.) *Σφαλεὶς, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν*: (356.) *Πριάμενος γὰρ τὸ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον κ. τ. λ.* Synes. *Φαρμάκου γ' ἂν θᾶττον ἢ τούτων παρ' ἡμῖν γεύ-*
C *σαιντο.* Et ap. Historicos passim, ac nominatim ap. Plut. Fateor tamen cum ap. hunc, tum ap. ceteros Scriptores, interdum addi adj., vel *θανάσιμον*, s. *θανατηφόρον*, vel *ὀλέθριον*, vel aliud hujusmodi. Plut. Artax. (fin.) *Ὥστε φάρμακον σκευάσαντα τῶν θανασίμων, καὶ πιόντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι.* Sic in alio Ejusd. loco, quem paulo ante protuli, *Ὑπνωτικοῦ μὲν, ὑποκειμένου δὲ εἶναι θανασίμου.* Diosc. 1. p. 95., in quo *περὶ πίσσης ὑγρᾶς* agit, *Ποιεῖ δὲ πρὸς θανάσιμα φάρμακα*, ubi *θανάσιμα φάρμακα* redditur uno verbo Venena. Quidam tamen reddiderunt etiam Exitialia medicamenta. Sed Marc. annotat, *θανάσιμα φάρμακα* vocare Diosc. Illa omnia quæ in medicina usum aliquem habent, per se autem lethalia sunt: ut Apollinaris herba, cicuta, mandragora, spuma argenti, et pleraque alia. Dicit autem et *θανάσιμα* sine adjectione idem Diosc. At vero *φάρμακον ὀλέθριον* legimus ap. Lucian. (1, 803.) cujusmodi esse dicit *κώνειον* et *ἀκόνιτον*, ita scribens, *Ἦν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων.* In sequentibus autem *θανατηφόρα* vo-
D cat quæ modo dicta fuerunt ab aliis *θανάσιμα*. Subjungit enim, *Οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο.* Dicitur etiam *δηλητήριον φάρμακον*, quæ duo nomina plerumque copulantur ab Herodiano: 1, (17, 17.) *Ἀρέσκει δὴ δοῦναι φάρμακον δηλητήριον τῷ Κομμόδῳ*, 3, (5, 9.) *Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα*, 4, (5, 7.) *Τὰ μὲν οὖν ἄλλα, ὅσα διὰ δηλητηρίων φαρμάκων καὶ διὰ πάσης ἐνέδρας ἐπεβούλευσέ μοι.* Ubi Polit. vertit Veneficia, (alibi interpretans Venena,) cum ita reddit h. l., Ac cetera quidem, quæ sæpe in me cum veneficiis, tum omni genere insidiarum intendit. SED *Δηλητήριον* etiam dicit idem Herodian. sine adjectione. Legimus denique et *φαρμάκων κακουργίαι* ap. Diosc. 1. cap. de Rhamno, ubi de ea dicit, *Λέγεται δὲ καὶ κλῶνας αὐτῆς θύραις ἢ θυρίσι προστεθέντας ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρμάκων κακουργίας*, ubi rectius Veneficia quidam interpr. quam alii Ve-

nena, aut Mala medicamenta. Ceterum ut in aliis plerisque etymologiis, sic et in ea quæ datur huic nomini, ridiculi videntur esse Grammatici, præsertimque in eo, quod non eandem utrique ejus significationi tribuunt: sed φάρμακον pro Medicamento salutari (quod ut potius Medicamentum, sine adjectione etiam, vocetur, usus obtinuit) dictum volunt quasi φέρον ἄκος, at pro Medicamento exitiali, si Venenum ita vocari libet, quasi φέρον ἄχος. Est φάρμακον, inquit Eust., μέση λέξις, ἐπί τε μὴ ἀγαθοῦ λαμβανομένη, παρὰ τὸ φέρειν ἄχος· καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, παρὰ τὸ φέρειν ἄκος: ideoque Hom. σαφηνείας χάριν, post φάρμακα adjicit, ἃ παύσῃ ὀδυνάων: quod est ἀκέσεται: item ἤπια, a quibus nomen accepit Ἀσκληπιός. Idem in Il. (E. 401.) Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων Ἠκέσατ', annotat, ὀδυνήφατα i. sonare q. ἀκεσώδυνα: esse autem hoc διασαφητικὸν τῶν φαρμάκων, quorum hic fit mentio; si enim ὀδυνήφατα sint, φέρειν ἄκος, ut ostendit verbum ἠκέσατο, non autem ἄχος: quod vocab. noxiis φαρμάκοις inest ἐτυμολογικῶς. In hunc quoque versum O. (394.) ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων, scribit, hoc ἀκήματα conferre ad intelligendam etymologiam hujus vocis φάρμακα, qua sc. dicta sint quasi φέροντα ἄκος, non autem ἄχος. Additum autem gen. ὀδυνάων posteris occasionem præbuisse vocandi HÆC Ἀκεσώδυνα: atque ita videmus hunc celebrem alioqui Grammaticum omnino de hac ancipiti, ut ita dicam, etymologia persuasum fuisse; sed quæ mihi tamen ne verisimilis quidem videtur: ac certe si dignam censeamus quæ admittatur, locum et aliis plerisque merito dabimus, quæ alioqui ab omnibus rejiciuntur. || At de etymo Latinæ vocis Venenum, quo traditur sic appellatum ex eo, quod cito per venas eat, aliorum esto judicium. Hoc autem fortasse in dubium a plerisque vocabitur, utrum prius sit, φάρμακον, an φαρμάσσω, s. φαρμάττω. Nam si formationis commoditatem, ut ita loquar, spectemus, videbitur potius φάρμακον a verbo derivari, cum e πεφάρμακται in promtu sit formare φάρμακτον, et ex eo deinde φάρμακον, sublato τ, euphoniæ gratia. Sed cum videamus verbum hoc sequi potius eam signif. nominis φάρμακον, quæ velut adventitia est, quam eam quæ propria; in eam opinionem adducor, ut credam, sicut φαρμακεύω primam illam sequitur, habens regularem formationem, ita φαρμάσσω irregulari quodam fuisse modo formatum, quod alteram illam sequeretur. Hoc præterea sciendum est, e derivatis a nomine φάρμακον quædam ancipitem ejus signif. sequi, i. e. tam eam qua pro Medicamento salutari, quam eam qua pro Veneno ponitur: quædam vero potius unam, quam alteram: nonnulla præterea esse quæ tertiam illam, qua περὶ βαμμάτων dicitur, sequantur. Verum et hoc, in superioribus a me omissum, observatione non indignum videtur, quemadmodum Græci aliquando φάρμακα sine adjectione dixerunt, aliquando contra, ut exemplis docui supra, ita etiam Latinos et Medicamenta sine adjectione dixisse, et interdum Medicamenta salutaria. Atque ita locutum esse ipsum quoque Cic. de N. D. 2. Medicamentorum salutarium plenissimæ terræ. Idem tamen alioqui Medicamenta etiam dixit sine adjectione. Ac certe quamvis Medicamenta salutaria dixerit, nequaquam dicturum itidem fuisse existimo Exitialia medicamenta, aut Lethalia: quibus tamen appellationibus usi sunt quidam Dioscoridis Interprr., atque alii. Nam Medicamentum pro Veneno, sicut Medicina, (de qua voce dictum supra fuit,) obsoletum omnino fuisse Ciceronis quoque sæculo existimo: unde etiam derivata adjectiva Medicamentarius et Medicamentosus, videmus in bonam duntaxat partem accipi. At vocis Medicamentum pro Veneno positæ, affert e Varrone exemplum Nonius: qui postquam dixit Medicamentum esse quo homines vel animalia cetera curantur, exemplumque hoc attulit e M. Tullio de Off. 3. Si quis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem, subjungit, Medicamentum rursus venenum, ut Græce φάρμακον: quam signif. probat e quodam Varronis loco, uti dixi, in quo dicitur aliquis bibisse medicamentum, i. e. venenum: sicut passim ap. Græcos legimus hunc vel illum πιεῖν φάρμακον, cujus potu mortuus sit. Sed addit Nonius, de hac voce Medicamentum, Vel producta prima syllaba: quod ap. Medos venefici sint plurimi, secundum Virg., Media fert tristes succos, tardumque saporem Felicis mali. Atque illi suum hoc commentum placuit fortasse, ut placet hodieque nonnullis; at mihi placere nullo modo potest, cui multo verisimilius videtur, Lat. vett. significationem vocabuli sui Medicamentum voluisse ad utrumque genus extendere, sicut videbant Græcos extendisse signif. sui nominis φάρμακον. Sic autem veteres illos Latinæ linguæ Auctores quasdam voces suas ad Græcarum usum accommodasse, observare me memini.

Φάρμακα, Colores, quibus utuntur pictores; aut generalius, quibus aliquid tingitur. Pigmenta vertit Bud., qui φάρμακον exp. etiam χρωμάτων σύγκρασις, e Plat. Politico, Ἀλλ' ἀτεχνῶς ὁ λόγος ἡμῖν, ὥσπερ ζῶον, τὴν ἔξωθεν μὲν περιγραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν, τὴν δὲ οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω. Sed h. l. sequendo, potius plur. φάρμακα, quam sing. φάρμακον ita debuit exponere. Nam video Grammaticos etiam plur. afferre, non sing., pro illa signif.: φάρμακα, inquit Eust., non solum τὰ δηλητηριώδη, (observa autem hic obiter ET Δηλητηριώδη φάμακα, pro δηλητήρια φάρμακα, quorum a me paulo ante facta fuit mentio,) item τὰ ἀκεσώδυνα, ut sexcentis videmus in Il.; sed et βάμματα pictorum, aut simpliciter etiam βαφαί. Unde Φαρμακῶνες dicta sunt τὰ βαφεῖα. Hes. quoque habet plur. num. φάρμακα, quod exp. χρώματα, sicut et βοτάναι, dicens præterea esse πᾶσαν πόαν. J. Poll. item 7, (169.) ubi περὶ βαφῆς καὶ χρωμάτων agit, postquam dixit φαρμάττειν τὰ ἔρια, et μηλοῦν ac καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν, addit et χρώματα et βάμματα, et ἄνθη, et φάρμακα. [" Herod. 1, 98. Οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι." Schw. Mss.] ET Φαρμακὼν, inquit, Officina in qua id fit. Est autem ET Φαρμακοτρίβης, SEU Φαρμακότριψ, ιβος, ὁ, ab hac nominis φαρμάκου signif., si quidem Etym. credimus, (aut certe ei libro unde hæc petit, qui vocatur ibi Ῥητορική: quo nomine crediderim intelligendum Ῥητορικὸν Λεξικὸν, cujus et ab Eust. sæpenumero fit mentio: nisi potius hæc ipsa verba pro illo reponi debeant) quippe qui exponat βαφεῖς, addens οἱ τὰ φάρμακα τρίβοντες, ἢ πωλοῦντες. Sed existimantur φαρμακοτρίβαι a terendis et apparandis pharmacis dicti et ii, qui a Plinio vocati sunt Medicamentarii, et ii etiam, qui Seplasiarii a nonnullis appellati fuerunt. J. Poll. certe (7, 179.) post φαρμακοπῶλαι et verbum φαρμακοπωλεῖν, affert hoc nomen φαρμακοτρίβαι, et quidem e Dem. (1170.) Ut autem φάρμακον ἀντὶ χρώματος dixisse traduntur Græci, sc. ᾧ βάπτεταί τι, vel potius φάρμακα plur. ἀντὶ χρωμάτων, sic ap. Latinos Virgilius, (ad hunc Græcæ vocis usum respiciens, ut opinor,) dixit Venenum pro Colore, i. e. ἀντὶ χρώματος, aut certe ἀντὶ βάμματος, Georg. 2. Alba nec Assyrio fucatur lana veneno. Hanc enim lectionem agnoscit et Serv. Alteram autem lectionem, quæ alicubi extat, habentem Colore, ex hoc ejusd. Poëtæ loco irrepsisse suspicor, Georg. 4. eam circum Milesia vellera nymphæ Carpebant, hyali saturo fucata colore. [Horat. Lana Tarentino violas imitata veneno.] || Quidam vero φάρμακον dici etiam ἐπὶ ἄνθους tradiderunt: e quibus est is, qui ἀφάρμακον exposuit τὸ ἄνευ ἄνθους: esse enim ἄνθη, τὰ φάρμακα, et εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον. Vide Eust.

[" Φάρμακον, Thom. M. 883. ad Charit. 693=323. Jacobs. Anth. 6, 313. 7, 212. 8, 152. 9, 277. 419. 10, 239. Thallus Miles. 3. Heyn. Hom. 4, 599. 6, 265. Plato Phædro p. 200. Brunck. Soph. 3, 424. ad Eur. Bacch. 327. Villois. ad Long. 95. Kuster. Hist. Cr. Hom. p. LXXIII. Wolf. Casaub. ad Athen. 44. Niclas ad Geop. 2. p. 535. Bernard. Rel. 108. Toup. Opusc. 1, 305. Bergler. Alciphr. 353. Φ. τέμνειν, Heind. ad Plat. Gorg. p. 4. Φ. λιμοῦ, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5.: ἔρωτος, Valck. Anim. ad Ammon. 222.: λήθης, ad Lucian. 1, 305.: ῥίγους, Wakef. S. Cr. 76.: ἀθανασίας, ad Diod. S. 1, 30.: ὑγιείας, Valck. Callim. 253. Venenum, Villois. ad Long. 72. Pigmentum, ad Mœr. 399. Koen. ad

Greg. Cor. 240(=504.) Κακὰ φ., Wakef. Trach. 1035. Μέθης φάρμακα, Casaub. ad Athen. 74. Τοιαῦτα ἔχω φ., Porson. Med. p. 56." Schæf. Mss. "Φ. ap. Suid. v. Βυρσαιετὸς dicitur Aqua qua coriarii pelles macerant. Φάρμακα dicebantur quoque τὰ καθάρματα τῆς πόλεως, teste Eod. v. Πονηροῖς: (cf. Φαρμακός.) Dicitur quoque Id quod coriarii adhibere solent ut coria facilius macerentur, ap. Suid. v. Ξαίνειν." Schleusn. Mss. Pind. 'Ο. 9, 147. φ. αὐρᾶν, 13, 120. πραῢ, Pind. Π. 4, 332. ἀρετᾶς ἐπὶ θανάτῳ. Anacharsis Diogenis 1, 104. μανίας φ., Philo 900. οἶνος ἀφροσύνης φ., Hygini Fab. 132. Malum medicamentum, quod mentes immutaret. De φαρμάκων generibus, vide Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 488.]

[* "Φαρμακομήτωρ, Const. Manass. Amat. 4, 71." Boiss. Mss. * "Φαρμακοπνεύστης, Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Aristæn. (p. 8.)" Boiss. Mss.]

Φαρμακοποιὸς, Qui medicamenta conficit. In VV. LL. Veneficus: quæ expositio suspecta est. [Æschylus ap. Theophr. H. Pl. 9, 15, 1. ἔθνος. * Φαρμακοποιέω, Suid. 1, 425. * Φαρμακοποιΐα, Diog. L. 7. p. 438. "Wakef. S. Cr. 4, 67." Schæf. Mss. * Φαρμακοπότης, ου, ὁ, UNDE] Φαρμακοποτέω, Medicamentum bibo s. sorbeo. Theophr. H. Pl. 9, (15, 4.) Διὸ καὶ οἵγε Ἀρκάδες εἰώθασιν, ἀντὶ τοῦ φαρμακοποτεῖν, γαλακτοποτεῖν περὶ τὸ ἔαρ· τότε γὰρ φαρμακωδέστατον τὸ γάλα. ET Φαρμακοποσία, ἡ, Medicamenti potus s. haustus, e Plat. de Rep. [Lucian. 1, 481. "Thom. M. 716. Wakef. l. c. Ion. 539. Boiss. Philostr. 364." Schæf. Mss.] Φαρμακοπώλης, Medicamentorum venditor, item Pigmentorum. Latine etiam Pharmacopola. In VV. LL. Pigmentarius, Unguentarius. [Lucian. 1, 714. 2, 440. Theophr. H. Pl. 9, 8, 5.] Φαρμακοπωλέω, Medicamenta vendo, Sum pharmacopola, etc. Athen. et Diog. L. ["Aristoph. Fr. 219." Schæf. Mss.] Φαρμακοτρίβης, vide in Φάρμακον, Pigmentum. [Ælian. H. A. 9, 92. Lobeck. Phryn. 611. "Abresch. Æsch. 2, 69." Schæf. Mss.] Φαρμακοτρίπτης, Lexicon in Bekkeri Anecd. 314. e Demosthene. * Φαρμακοφόρος, Eust. Od. A. p. 54, 10. * Φαρμακεργάτης, Tzetz. Ch. 8, 920. 9. p. 160. * Φαρμακουργὸς, Lycophr. 61. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 188." Boiss. Mss. "Schol. Opp. 'Α. 2, 483." Wakef. Mss.]

"Ἀντιφάρμακον, τὸ, i. q. ἀλεξιφάρμακον et ἀλεξητήριον s. ἀλέξιον, Pharmacum et remedium quod contra venena sumitur aut gestatur, s. quod venenis resistit, ut sunt antidota et amuleta. Diosc. 2, 96. Φασὶν ἀντιφάρμακον εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, Ajunt adversus insidiantes amuletum esse. Sic Ceb. Theb. dicit eos, qui a vipera morsi sunt, a reliquis serpentibus non lædi, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον τοῦτον. Vide Ἀλεξιφάρμακον." [Athen. 370. * "Ἀντιφάρμακος (βοτάνη), Schol. Aristoph. Πλ. (303.) p. 96. T. H. Idem ad p. 300. Diod. S. 2, 230." Schæf. Mss. Pisid. 424.] Ἀφάρμακος, Veneno carens, Veneni expers. In VV. LL. Non venenatus, Non infectus. Alioqui potest signif. etiam Expers medicamenti. || Item ἀφάρμακον, τὸ ἄνευ ἄνθους, vide paulo ante de iis quæ proxime præcedunt compos." ["Brunck. Soph. 3, 504. ad Mœr. 399." Schæf. Mss.] Εὐφάρμακος, Medicamentis conveniens s. utilis. Quidam interpr. In medicamentis laudatus. Item εὐφάρμακον τὸ εὔχροον, supra in iis quæ proxime præcedunt composita. [Hesych. Eust. Theophr. H. Pl. 9, 10, 3. ὄρος. * Παμφάρμακος, Pind. Π. 4, 414. Μηδείας.] Πενταφάρμακος, Quinque medicamentis constans. || Item Πενταφάρμακον, Convivium quintuplici condimentorum genere, VV. LL. e Cælio Rhod. At Spartianus in Vero, appellat Genus cibi, p. 820. meæ Ed. Loquens enim de voluptatibus Veri, Nam tetrapharmacum, inquit, seu potius pentapharmacum, quo postea semper Adrianus est usus, ipse dicitur reperisse: hoc est, sumen, phasianum, pavonem, pernam crustulatam et aprugnam. De quo genere cibi aliter refert Marius Maximus, non pentapharmacum, sed tetrapharmacum appellans. Πολυφάρμακος, Medicamentis abundans, s. Scatens, aut Venenis. Quidam interpr. Medicamentosus. Et Medici πολυφάρμακοι, Il. Π. 28. Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται, Ἕλκε' ἀκειόμενοι. Ubi exp. Multorum medicamentorum periti, Multis medicamentis utentes. [Theophr. H. Pl. 9, 15, 1. 8.] Τετραφάρμακος, Quatuor medicamentis constans. Est autem et Emplastrum quoddam dictum τετραφάρμακον: item quoddam φάρμακον, quod et τετραφάρμακος antidotus vocatum fuit. Philo de Mundo, Ὡς ἡ παρὰ ἰατροῖς ἀντίδοτος. Est τετραφάρμακον, inquit Gorr., Antidoti nomen, quam alio NOMINE Μυστήριον vocarunt. Constat quatuor medicamentis, gentiana, aristolochia, baccis lauri, et myrrha, æquali pondere commistis. Valet ad podagræ præcautionem. Idem Emplastri nomen esse tradit, quod ETIAM Βασιλικὸν appelletur: et constare e quatuor simplicibus medicamentis, (unde et nomen habere,) cera, pice, resina, sevi taurini, si id non est, vitulini, pari portione, inter se mistis. Puri movendo non esse aliud melius vel expeditius. [Gal. 2, 187, 54. Bas., Alex. Trall. 1. p. 29., 3. p. 175. 177., 8. p. 422. Schæf. ad Greg. Cor. 640.]

Φαρμακόεις, Medicamentosus, Medicamentarius, Cui medicamentum inest, Medicamenti vim habens. In VV. LL. exp. Medicinalis. Ibid. affertur e Nicandro ('Α. 293.) φαρμακόεις πόσιες dictum pro φαρμακόεσσαι, Medicatæ potiones: [sic v. 266. ἀμπελόεις ἕλικας pro ἀμπελόεντας.] Item φαρμακόεις δόλος ex Epigr. de Arte unguentaria dictum; sed malim, Arte pigmentaria. ["Jacobs. Anth. 11, 220. ad Charit. 323." Schæf. Mss. Nicander 'Α. 4. 538.]

Φαρμακώδης, itidem ut φαρμακόεις, (sed hoc Poëticum est,) Medicamentosus, Medicamentarius, etc. Plin. interpr. Medicamentis utilis, item Medicatus; nam pro his Theophrasti, Τὸ δ' ἄνθος καὶ τῇ ὄψει καλὸν, ὥστε καὶ στεφάνους ποιεῖν ἐξ αὐτοῦ, καὶ φαρμακῶδες, habet, Flos spinæ Ægyptiæ et coronis jucundus, et medicamentis utilis. Idem pro his Diosc. de solano, Φύλλα ἔχει εὐώδη σὺν δριμύτητι καὶ φαρμακώδη, habet, Folia odore medicato, et cum quadam acrimonia jucunda. Idem, Rutam, et hederas res medicatissimas ilico mori: ubi Res medicatissimas existimatur dixisse τὰ φαρμακωδέστατα. In VV. LL. exp. etiam Vim habens medicam, item Salubris; annotaturque, Theophr. H. Pl. 9. appellare φαρμακώδη, lac, succos, liquores, seminaque illa omnia quæ vim habent medicam, privatimque ad purgationes per inferna. || Ibid. φαρμακῶδες τόξευμα, Venenatum telum, Diosc. 3, 94. [Theophr. H. Pl. 1, 7, 3. 4, 5, 1. 9, 15, 1. 4. "Clem. Alex. 237." Wakef. Mss.]

[* Φαρμακικὸς, Gl. Medicamentarius, Schol. Lycophr. 1138.]

Φαρμακῶν, ῶνος, vide in Φάρμακον, Pigmentum. ["Brunck. Soph. 3, 504. ad Mœr. 399." Schæf. Mss. Eust. Od. A. p. 54, 18.] AT VERO Φαρμάκων, οντος, ὁ, Qui medicamentis s. potius venenis est læsus: vide Etym. in Φάρμακος.

Φαρμακὸς, ὁ, Veneficus, Magus, ut interpr. Bud. afferens e Chrys. Κἂν μὲν ἰατρὸς δῷ τινι σιτίον, μὴ περιεργάζεσθαι, ἀλλ' ὡς ὑγιείας ποιητικὸν δέχεσθαι· ἂν δὲ φαρμακὸς καὶ γόης, ὡς δηλητήριον καὶ βλαβερὸν ἀποστρέφεσθαι: ut autem a Chrys. hic, sic a Plat. Symp. duo hæc nomina copulantur; sed γόης quod hic postponitur, illic contra præponitur. Idem Annot. Post. in Pandectas hæc ex Eust. affert. Quod autem sanguine lustratio fieret, testis est historia: cujusmodi est homicidarum lustratio, qui sanguine abluti, lustramenti loco id esse sibi ducebant. Cujus artis professores φαρμακοὺς Attici vocant, ut urbium quoque expiatores. Habes autem ap. Eust. 1935. eum quem hic Bud. interpr. locum, ubi postquam dixit φαρμακοὶ ἐκαλοῦντο Ἀττικῶς, addit, Ut declarat et Demosth. (794.) Item, ab Ionibus SCRIBI Φάρμακοι proparoxytone. [Vide Hes.] Sed φαρμακὸς, ut idem Eust. tradit p. 1415., vocabatur etiam τὸ κάθαρμα, ut in hoc Aristoph. versu, Πόθεν δ' ἐγώ σοι συγγενὴς, ὦ φαρμακέ; sic et a Suida exp. κάθαρμα: quem autem hominem κάθαρμα vocent Græci, vide supra suo loco. In VV. LL. φαρμακὸς exp. Sacer et devotus, Detestandus, Execrabilis. Bud. huic expositioni Græcæ, qua φαρμακὸς dicitur esse ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος, subjungit h. Lysiæ l. e p. 106(=255.) Καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι. [Aristoph. Ἱππ. 1402. B. 733.

et Brunck. " Thom. M. 483. 885. Aristoph. Fr. A 289. Kuster. p. 70. Brunck. 1, 183. 3, 70. 176. Toup. Opusc. 2, 142. Ammon. 142." Schæf. Mss. * " Φαρμακιστάτη γυναικῶν, Veneficiorum peritissima, Suid. v. Μήδεια." Schleusn. Mss. * Φαρμακὴ, Hesychio ἡ χύτρα, ἣν ἑτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις.] Φαρμακὶς, ίδος, ἡ, Venefica. Aristoph. N. (749.) Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν. Sic Plaut. Amphitr. dicit Thessalum veneficum. Horat. Od. 1, 27. Quæ saga, quis te solvere Thessalis Magus venenis, quis poterit deus? [" Thom. M. 885." Schæf. Mss. Lucian. 1, 261. 2, 817. 3, 281. " Adj., Nicander 'A. 537. (σαύρης.) Wakef. Mss.] Affertur vero et SUPERL. Φαρμακιστότατος, pro Veneficus maximus, Triveneficus. Et φαρμακιστόταται γυναῖκες ex Josepho, Φαρμακιστόταταί εἰσι γυναικῶν αἱ ἐκ τῆς 'Αραβίας. Sed suspecta est hæc superlativi forma. [Cf. Φαρμακός.]

[* " Φαρμακίτης adhibetur de Annulo, in quo est amuletum, aut fascini avertendi vi prædito, Suid. v. 'Αλλ' οὐκ ἔνεστι, cf. Schol. Aristoph. Πλ. 885. (et Hes. v. Δακτύλιος.)" Schleusn. Mss. " Kuster. Aristoph. p. 15. T. H. ad Πλ. p. 300. Toup. Opusc. 1, 305. Athen. 1, 49." Schæf. Mss. Ab Hes. exp. etiam ἀδδηφάγος: cf. J. Poll. 6, 42. Καὶ φαγέσωρον δὲ, τὸν ἄπληστον οἱ Κωμικοὶ ὠνόμαζον, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου, φαρμακίτην.] AT VERO Φαρμακῖτις, Medicamentarius, Ad medicamenta pertinens: ut φαρμακίτιδες βίβλοι, Gal. ad Gl. 2. Libri de medicamentis scripti, Libri medicamentarii. Invenitur et φ. γῆ ap. Diosc. eadem cum illa, quæ ETIAM 'Αμπελῖτις vocatur: quæ non videtur aliud esse quam Bitumen fossile, s. Carbo fossilis. Plin. eam bitumini simillimam scribit, Posidonius bituminosam appellat. Quia vero talis est, accenditur et ardet. Gal. eam non tam terram esse dicit, quam ad lapidis naturam accedere: Diosc. inter terræ species recenset: nec dubium quin hic molliorem, ille duriorem viderit. Ab eadem autem causa fortasse utrumque nomen ei inditum est; valet enim contra innascentes vitibus vermes, quos κνίπας C vocant, gemmasque earum erodentes. Vim dissipandi, siccandi, et refrigerandi habet. Ad καλλιβλέφαρα additur, estque tingendis capillis idonea. Gorr.

Φαρμακεὺς quoque signif. illam habet, quam assignavi nomini Φαρμακός. Itidem certe a Bud. redditur Veneficus, Magus, et affertur e Synes. Ἦσαν δ' ἄρα Αἰγύπτιοι φαρμακεῖς. [Lobeck. Phryn. 316. Lucian. 1, 235. 700. " Toup. Opusc. 1, 534. Ammon. 142." Schæf. Mss. Aret. 8, 12. Τοὺς νοσέοντας ἑωϋτῶν φαρμακέας εὐπόρους τίθησι ἡ ξυμφορή. Fem. * Φαρμάκεια, i. q. φαρμακὶς, Aristot. H. A. 9, 16, 4.]

Hinc VERB. Φαρμακεύω, Veneficio utor, Veneno utor; pro qua signif. affertur e Plat. de LL. A Bud. exp. Veneficio afficio, ut affecit Circe socios Ulyssis; dicitur enim illa τοὺς ἑταίρους 'Οδυσσέως φαρμακεῦσαι. At Hippocr. signif. Medicamento purgante uti, ut e Gal. docent VV. LL. In Iisd. exp. Conficio medicamenta, et Curo medicamentis: item Tingo, Condio. [" Thom. M. 884. ad Charit. 693. Wakef. Ion. 1204. Trach. 1000. Callim. 1. p. 469. Toup. Opusc. 2, 222. D ad Diod. S. 1, 298. Herod. 556. (7, 114.) Φ. τινὰ, Medicinam alicui adhibeo, Plut. de S. N. V. 73." Schæf. Mss. * Φαρμάκευμα, i. q. φάρμακον, Nicet. Annal. 11, 3.] Φαρμακεία ET Φαρμάκευσις, ἡ, Veneficium, Ipsa actio afficiendi veneficio, aut etiam Ipsa medicandi actio, Medicatio. In VV. LL. φαρμάκευσις e Plat. de LL. affertur pro Veneno; sed perperam, ut opinor. [" Hippocr. 87." Wakef. Mss.] Apud Aristot. φαρμακεῖαι legitur et pro Medicamentis. [Plato de LL. 11. p. 162=932.] ITEM φαρμακίαι cum ι solo, pro Medicamentis, Epigr. [Callict. 2. Φαρμακίῃσι 'Ρόδων λέπραν καὶ χοιράδας αἴρει· Τἄλλα δὲ παντ' αἴρει καὶ δίχα φαρμακιῶν. Φαρμακεία, Plut. Rom. 22. " Timæi Lex. 268. et n., Toup. Opusc. 1, 541. Ammon. 141. Valck. Anim. 222. Thom. M. 883. Heind. ad Plat. Phædr. 195. 322. ad Charit. 405. Φαρμακία, ibid. Manetho 2, 310." Schæf. Mss. Orac. Sibyll. 5. p. 576. * " Φαρμακεῖον, Plato Phædr. 322. Heind. Μαίνεται ἄνθρωπος καὶ ἐκ βιβλίου ποθὲν ἀκούσας ἢ περιτυχὼν φαρμακείοις ἰατρὸς οἴεται γεγονέναι. Heindorf.: ' Φαρμακείοις Medicamenta vertit Cornarius, sed nusquam, quod sciam, extat vox φαρμακεῖον. Scr. * φαρμακίοις aut φαρμακείαις. Schol. Libanii (4, 750.) Φαρμακεία ἡ διὰ φαρμάκων γενομένη μαγεία.' " Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. " Φαρμάκιον, Plato Theæt. 306." Schæf. Mss.] Φαρμακευτὴς, Veneficus: ejusque FEM. Φαρμακεύτρια, Venefica. (Imo hoc deducendum est e * Φαρμακευτὴρ, unde * Φαρμακευτήριος, e quo per contr. Φαρμακεύτρια.] Sed multo est usitatius hoc fem. nomen φαρμακεύτρια: quo etiam inscribitur Idyllium secundum Theocriti, sicut et Ecloga octava Virgilii. 'Ο μέντοι Φαρμακεὺς, inquit Eust. (1415.), ἢ κατὰ Πλάτωνα Φαρμακευτὴς, ὁ φαρμάκοις διαφθείρων, τῷ φαύλῳ φαρμάκῳ παρωνόμασται· ὥσπερ καὶ ἡ Φαρμακὶς καὶ Φαρμακεύτρια γυνή. [Φαρμακευτὴς, Alex. Trall. 1. p. 29. " Φαρμακεύτρια, Const. Manass. Chron. p. 126. Meurs., Toup. Opusc. 1, 541. * Φαρμακίστρια, ibid. (e * Φαρμακίζω, unde * Φαρμακιστήριος, e quo per contr. Φαρμακίστρια.)" Schæf. Mss.: Hes. v. Βαμβακεύτριαι.] Φαρμακευτικὸς, Ad veneficia pertinens, aut etiam Ad medicamenta. Exp. et uno verbo Medicamentarius: τέχνη, Medicamentaria ars. Est pars τῆς θεραπευτικῆς, inquit Gorr., quæ medicamentis intro sumtis forisque admotis medetur. [Plut. * Φαρμακευτὸς, unde * " 'Αφαρμάκευτος, Bast Lettre 231. Wagner. Alciphr. 2, 225." Schæf. Mss. " Cf. meas ad Aristæn. notas p. 218. Basil. Sel. Or. 35. init." Boiss. Mss. Hippocr. 401.]

[* Διαφαρμακεύω, Plut. 6, 598=Mor. 1, 620. * 'Επιφαρμακεύω, Menander Suidæ v. 'Αναλυθῆναι, cf. Fragmm. p. 76.] Καταφαρμακεύω, Veneficio s. Veneficiis afficio. Bud. reddit, Veneficio afficio et sortilegio, Additque accipi a Plat. Phædro (238.) pro Ita afficio ut qui carmine affecti sunt. Affert etiam e Plut. Dione [3. Veneno tollo.] In VV. LL. exp. Venenis inficio, et Excanto. [Alex. Trall. 12. p. 239. * " Περιφαρμακεύω, i. q. γοητεύω, Phot. v. Περικαθαίρων." Schleusner. Mss.]

Φαρμακόω, Medico, ut πεφαρμακωμένον μελίκρατον Plut. (9, 78.) Medicatum. Vel Medicatum veneno, (ad vitandam ambiguitatem,) ut Silius dixit Tela medicata veneno: [7, 225. " Thom. M. 325." Schæf. Mss. Pind. II. 4, 393. Geop. 15, 8. Diosc. Parab. 2, 140. LXX. Ps. 57, 5.]

AT VERO Φαρμακάω, Refertus sum medicamentis, Indigeo medicamentis. Inventum est et φαρμακᾷν, inquit Eust., τὸ μεστὸν εἶναι ἢ δεῖσθαι φαρμάκων. Censeo autem magis ἀνάλογον esse huic terminationi hanc posteriorem exp.: ut φαρμακᾷν pro δεῖσθαι φαρμάκων dicatur eo modo, quo VERB. Τομᾷν, ap. Soph. (Aj. 583.) pro δεῖσθαι τομῆς. Sed possumus etiam interpretari Medicamenta cupio s. desidero, sicut τομῶ, Sectionem cupio s. desidero. [Lucian. 2, 326. Τὰ ὄμματά μου φαρμακᾷ, Medicamentis indigent. Præstigiis utor, Plut. 10, 219. Insanio, Furo a malis potionibus, Demosth. 1133. Reiskio interpr. " Valck. Oratt. 344." Schæf. Mss.]

ΦΑΡΜΑΣΣΩ, de quo et antea dictum aliquid est, VEL Φαρμάττω, Veneno inficio s. noceo. Bud. exp. Veneficio afficio; Ficinus autem, Veneno noceo, in isto Plat. loco de LL. 11. (p. 163.) Ὡς πρῶτον μὲν τὸν ἐπιχειροῦντα φαρμάττειν, οὐκ εἰδότα τί δρᾷ, τά τε κατὰ σώματα, ἐὰν μὴ τυγχάνῃ ἐπιστήμων ὢν ἰατρικῆς, τά, τε αὖ περὶ τὰ μαγγανεύματα, ἐὰν μὴ μάντις ἢ τερατοσκόπος ὢν τύγχάνῃ. Ubi observa duplicem modum τοῦ φαρμάττειν. Dixerat autem paulo ante, Διαλαβόντας δὲ διχῇ τὸν τῆς φαρμακείας πέρι νόμον, ὁποτέρως ἄν τις ἐπιχειρῇ φαρμάττειν, πρῶτον μὲν δεῖσθαι κ. τ. λ. Ex ejusd. Plat. Symp. (17.) affert Bud. pro Afficio maleficio vel carmine: Φαρμάττειν βούλει με, ὦ Σώκρατες, ἵνα διαθορυβηθῶ, i. e., inquit, Verbis tuis quasi carmine conturbare et perterrefacere, ne eloqui possim quod meditatus sum. Interdum autem φαρμάσσω metaph. Lenocinio afficio, Adultero, Fuco, inquit Idem, afferens e Philostr. Ep. 'Ο μὲν γὰρ καλλωπισμὸς, ἑταιρικὸς, καὶ πάνυ δεῖ δυσχεραίνειν τὴν φαρμασσομένην εὐμορφίαν ὡς καὶ πανουργίας ἐγγύς. Sic in hoc Plut. loco (9, 283.) Φαρμάσσοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφημίαις, possit φαρμάσσοντες itidem exponi Adulterantes, aut certe Inficientes: potius quam Admiscentes,

ut habent VV. LL. Illic affertur h. l. Greg. Naz. A "Ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, διὰ τῆς τέχνης φαρματτομένη τοῖς χρηστοτέροις, et exp. Ut medicina alioqui acerba dulcore aliquo ad artis præscriptum temperata, æquioribus animis recipiatur. Eadem interpr. et Medicor. At illis Budæi interpretationibus, Fuco, Adultero, Lenocinio afficio, affines sunt hæ ex Hes. sumtæ, Decipio, Assentor. || Tingo, βάπτω, Hes. et Eust. Legimus vero et ap. J. Poll. 7, c. περὶ βαφῆς, καὶ χρωμάτων κ. τ. λ. Λέγεται δὲ καὶ φαρμάττειν τὰ ἔρια, καὶ Μηλοῦν, καὶ Καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν: sed hanc expositionem ad duo postrema duntaxat pertinere arbitror. || Φαρμάσσω τὸν σίδηρον, Intingo s. Immergo ferrum in aquam frigidam. Solet autem immergi, cum est candens, idque ut induretur ejus acies. Ita Bud. afferens Homeri locum ex Od. I. (393.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα, Φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν. Ubi Eust. scribit φαρμάσσειν non esse simpliciter βάπτειν, unde φαρμακῶνες pro βαφεῖα: B sed poni pro στομοῦν καὶ στεῤῥοποιεῖν. [" Markl. Suppl. 1110. ad Charit. 693. Jacobs. Anth. 9, 124. 12, 297. Apoll. Rh. 3, 478. ad Mœr. 113. Ammon. 112. ad Lucian. 1, 238. Intingo, Immergo, ad Mœr. 399." Schæf. Mss. " Illino, Achill. Tat. 150. Fascino, Dio Chrys. 1, 313." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 94. Schn. Lex. * Φάρμαξις, Gl. Veneficium, Plato Philebo. p 279 (46.) Plut. 7, 553. " Schol. Eur. Hipp. 519." Wakef. Mss. * Φαρμακτής, Opp. 'A. 4, 648. 693. * Φαρμακτήρ, 2, 483. * Φαρμακτήριος, Lycophr. 1138. Unde per contr. * "Φαρμακτρία, Const. Manass. Chron. p. 77(=145.) Amat. 4, 39." Boiss. Mss. * Φαρμακτὸς, Manetho 4, 52. Strabo 2. p. 409. Sieb. βέλεσι φαρμακτοῖς, al. male * Εὐφαρμάκτοις.] Ἀφάρμακτος, Veneficio non affectus, Veneno non infectus. Lucian. (1, 357.) Ἐμοὶ μὲν φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκε. At vero ἀφάρμακος a nomine φάρμακον. [" Ad Charit. 694." Schæf. Mss. * Ἐπιφαρμάσσω, Achill. Tat. 263.] Καταφαρμάσσω, VEL Καταφαρμάττω, i. q. καταφαρμακεύω, Veneficio s. Veneficiis afficio etc. Plut. Dione C (14.) Ὅτι οὐ λέληθε Δίων κατεπᾴδων καὶ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ τὸν Διονύσιον. * [Ὑποφαρμάσσω, Plut. 10, 100.]

" Φαρμάζω, Inficio; Curo, VV. LL."

[* " ΦΑΡΟΣ, (s. Φάρος,) τὸ, Palla, Pallium, Vestis exterior, sicut χιτὼν interior, Od. O. (61.) χιτῶνα— Δῦνες καὶ μέγα φᾶρος, pro Palla virili: (Il. Θ. 221.) Pro feminea autem, Od. E. (230.) ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. Corripitur ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 196.) Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλόν. Capitur etiam pro ὀθόνη, Od. E. (258.) Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων, Lintea vela. Item Velum capitis, Tegmen, τὸ ὕφος, ap. Eur. (Suppl. 286.)" Scapulæ Lex. " Wakef. Herc. F. 411. Musgr. 413. Wakef. 642. Musgr. ib. Wakef. Trach. 602. ad Bion. 7, 7. Barnes. El. 543. Porson. Hec. p. 66. Ed. 2. Musgr. 1081. Brunck. Soph. 3, 426. Bion 15, 7. ad Eur. Hipp. 132. Hymn. in Apoll. Del. D 121. Steinbr. Mus. Tur. 1, 326. Wassenb. ad Hom. 60. Toup. Opusc. 1, 535. 2, 25. 292. De quant., Brunck. Soph. 3, 532. Etym. M. 248, 4. De acc., Heyn. Hom. 4, 202. Dat. plur., Brunck. Apoll. Rh. 124." Schæf. Mss. Φ. ap. Tragicos, Osann. Auct. Lexx. Gr. 21. Adde Herodian. in Dindorfii Gramm. Gr. 1, 36. primam syllabam ap. Tragicos ancipitem esse statuentem. Conf. c. φάρσος, Schæf. ad Greg. Cor. 513. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. * Ἀφαρὴς, Euphorion ap. J. Poll. 4, 95. Ὀρχομενὸν χαρίεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα. Vide Ἄφαρος.] " Ἀφαρέω, Sudo, Haurior: Hes. ἀφαρεῖ, ἱδροῖ, ἀνιμᾶται." [" Leg. ἀνειματεῖ, Vestibus nudus est." Kuster. Vide reliquos Interprr. * " Καλλίφαρος, Musgr. Ion. 189. Wakef. 191. Herc. F. 411." Schæf. Mss. * " Φιλοφαρὲς, * Φυλλοφαρὲς, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss. * Φάριον, J. Poll. 7, 99. Φ. δὲ τὸν ἐρεοῦν κεκρύφαλον ὠνόμαζον. Apud Hes. * Φαρινόν· τὸ ἐρεοῦν.] " Ἡμιφάριον, Suidæ ἥμισυ ἱματίου, Dimidiata vestis pars," [Aristæn. Ep. 1, 4. ἁλουργὲς ἡμιφ. Vide Suicer. Thes. Eccl. v. * Ἡμιφόριον. At φάρος, Aratio, vide in derivv. ex Ἀρόω. * Φάραι, Hesychio est ὑφαίνειν, πλέκειν.]

" Φάρσος, τὸ, Integumentum, Involucrum. Nicander Θ. (664.) τῆς δ' ἀπὸ φάρσος Δραχμαῖον ποταμοῖο πιεῖν ὑδάτεσσι ταράξεις, Delibratæ radicis integumentum et involucrum, VV. LL." [Schol. φάρσος δὲ ἤγουν κλωνάριον, ἢ τὸ ἐκτὸς τῆς ῥίζης φλοιῶδες, ἢ μερίδα.] " Ubi affertur et pro Velo s. Velamine, ex Josepho (1, 134.) Λίνεον φάρσος. Exp. ab Hes. τρύφος, κλάσμα, πτερύγιον, ἀκρωτήριον." [" Apud Herod. 1, 180. Δύο φάρσεα τῆς πόλιος sunt Duæ partes, Duæ regiones urbis. Apud Eund. 1, 186. perperam in Edd. nonnullis φάρσιος pro φάρσεος legitur." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 165. 166. 170. Wakef. ad Mosch. 2, 60. Koen. ad Greg. Cor. 243 (=513.) Toup. Append. in Theocr. 41. Opusc. 1, 450. 535. ubi de * Φάρω, fut. φάρσω: (cf. Φαρκὶς, Ἀφάροτος:) 2, 104. 240." Schæf. Mss. Mus. Crit. Cantab. 5, 124. Joseph. 1, 442. Σχίσας δ' εἰς δώδεκα φάρση τὸ ἱμάτιον. * Φαρσοφόρος, Gl. Signifer, Vexillarius. * Διάφαρσος, * Διάφαρος, * Δίφαρος, Schæf. ad Greg. Cor. l. c. Etym. M. 175, 38. * Φαρσίον, Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. p. 209. 210. * Διφάρσιον, ibid. * Ἡμιφάρσιον, Lex. Ms. in nott. ad Hes. v. Ἡμιφάριον.]

" Ἀπόφαρσις, Hes. ex Hegesandro affert pro ἡ ἑταῖρα, Meretrix." [" Meretrix nuda et sine vestibus, a φάρος." Is. Voss.]

[* ΦΑΡΟΣ, ὁ, Turris prope Alexandriam navigantibus nocturno tempore lumen præbens, nomen habens ab insula in qua structa fuit; Quævis turris ejusmodi. " Jacobs. Anth. 9, 78. 11, 395. Epigr. adesp. 371. 373." Schæf. Mss.]

ΦΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, ἡ, ITEM Φάρυξ, υγος, Guttur, Fauces. J. Poll. ait, Quicquid supra gulam sit, Φάρυγγα ET Φαρύγετρον nominari, ut docet Cam. Idem, Supra collum, intus cavum, φάρυγξ, i. e. Fauces. Idem, Nam summa gula est φάρυγξ, vel illa potius ibi in ore cavitas. Od. T. (480.) αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι: compressisse dicit fauces aniles Ulyssem prehensas manu dextera. Theocr. (24, 28.) usus est de serpentibus, Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται Οὐλομένοις ὀφίεσσι. Duo signif. φάρυγξ, inquit Gorr. subtilius hujus nominis signif. quam alii plerique examinans, Fauces, et asperam arteriam. Fauces dico Regionem intra os, ubi tum gulæ tum asperæ arteriæ extrema concurrunt. Gramm. genere distinguunt, ut ἡ φάρυγξ proprie dictam Pharyngem, i. e. Fauces, significet; (hæc autem est ἡ τῆς λάρυγγος προκειμένη εὐρυχωρία, h. e. Amplum illud spatium inter laryngem gulamque medium;) sed ὁ φάρυγξ genere masculino, Laryngem, quod est asperæ arteriæ summum, vel ipsa arteria. Φάρυγγα pro Faucibus usurpavit Hippocr. Progn. Φάρυγξ ἑλκουμένη σὺν πυρετῷ, δεινόν: quem l. exponens Gal. ait, Ὅτι φάρυγγα τὴν προκειμένην χώραν στομάχου τε καὶ λάρυγγος ὀνομάζει δῆλόν ἐστι. Et rursus ait eum φάρυγγα vocare τὴν ἐν τῷ διανοῖξαι τὸ στόμα καὶ πιλῆσαι τὴν γλῶτταν κάτω φαινομένην εὐρυχωρίαν, ἐν ᾗ τὰ δύο στόματά ἐστι, τό, τε τοῦ στομάχου καὶ τῆς λάρυγγος. Veruntamen, inquit idem Gorr., pro Summo arteriæ capite aut Ipsa etiam arteria indifferenter utroque genere usurpari reperies, ut ap. Gal. l. 2. de Plac. Hippocr. et Platonis, Τὸ μὲν γὰρ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἥν περ δὴ καὶ φάρυγγα προσαγορεύομεν: 8 de Usu Partium, Καὶ τό γε πρῶτόν τε καὶ κυριώτατον ὄργανον τῆς φωνῆς, ᾧ λάρυγξ ὄνομα, τὸ ἄνω πέρας ἐστὶ τῆς τραχείας ἀρτηρίας· ἣν δὴ καὶ φάρυγγα καλοῦσιν ὁμωνύμως τῇ πρὸ τοῦ λάρυγγος. Praxagoras etiam ἐν τῇ Ἀνατομῇ, ut testatur Homericus Interpres, sic scriptum reliquit, Ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου, ὁ δὲ στόμαχος ἐκ τοῦ ὀπισθίου· καὶ ὁ μὲν φάρυγξ ἐμφύεται εἰς τὸν πνεύμονα, ὁ δὲ στόμαχος εἰς τὴν κοιλίαν. E quibus liquido apparet φάρυγγα pro Larynge et aspera arteria sumi. Ut au-

tem sic appelletur, partium, ut opinor, vicinitas effecit. Aristot. vero Eth. 3, (10.) φάρυγγα Collum s. potius Œsophagum appellavit, genere masculino, de Philoxeno loquens: Athen. (p. 6.) de eodem, gen. fem. Præterea Oribasius docet φάρυγγα ap. Hippocr. Aphor. 15. sect. 2. labia, palatum, et uvam significare: alii vero glandulosa omnia circa fauces corpora. Hactenus Gorr. Observa autem obiter tam in his ejus verbis quam in præcedentibus etiam ea, quæ de NOM. Λάρυγξ dicuntur. Hes. certe φάρυγξ exp. voce λάρυγξ, addens βρόγχος, et στόμα. Itidemque VERB. Φαρυγγίζω quidam annot. i. significare q. λαρυγγίζω, de quo alibi dicendum erit. J. Poll. certe (207.) Demosthenem dixisse φαρυγγίζειν, sicut vetustiores λαρυγγίζειν, tradidit. Extat vero et PARTIC. Ἐμφαρυγξάμενος, tanquam a th. Ἐμφαρύσσομαι: de Eo qui in guttur immisit et deglutiit, s. devoravit. Ab Hes. ἐμφαρύξαμενος, sine γ, exp. ἐμφαγών: in VV. LL. e Diosc. Ἐμφαρυγξάμεναι λίθους διαλύουσι: sed ibi exp., Faucibus insinuatos lapides dissolvunt, item Lapides ingluvie sua mollitos dissolvunt. In Iisd. NOM. Φαρυγγὶς, ίδος, ἡ, Ingluvies, Edacitas, γαστριμαργία: qua voce exp. ab Hes. Item ADV. Φαρυγγήδην, Cum ingluvie, voracitate. Sed ap. Etym. auctorem LEGITUR Φαρυγίνδην, traditurque ab eo simile esse τῷ ἀριστίνδην: usosque esse illo Atticos σκώπτοντας τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν. Quod autem videmus unico γ scribi φαρυγίνδην, hanc scripturam referre debemus ad φάρυξ, φάρυγος, quo certe gen. non semel Hom. utitur. Unde etiam minus suspectum nobis esse debet illud ἐμφαρυξάμενος ap. Hes. sine γ. Neque tamen e verbis Eustathii colligere possumus, receptam itidem fuisse scripturam illam φάρυγος: licet ex Herodiano docentis, in φάρυγξ et πομφόλυγξ, ac fortassis et in similibus, abundare γ: et hanc genitivi φάρυγος scripturam comprobari VOCE Φαρύγεθρον, ITEM Φαρύγαι. Invenitur autem Φαρύγεθρον, (de quo ante) pro Pharynge etiam, tum ap. Hipp. tum Gal. Isag., licet ipsemet alibi ita dictum esse scribat os ὑοειδές. Sed ap. eum habetur ET Φαρύγγεθρον, cum γγ. At Hes. HABET Φαρύγαθρον, (posito mendose α pro ε, ut opinor,) a quo dicitur esse ὁ κατὰ τὰ παρίσθμια τόπος. At vero illud Φαρύγαι, Nomen est urbis Locridis.

[" Φάρυγξ, Phryn. Ecl. 22. 212. Thom. M. 570. ad Charit. 766. Leon. Tar. 93. Alcæus Mess. 8. Jacobs. Anth. 7, 361. 8, 173. 370. 9, 122. Proleg. 104. Kuster. Aristoph. 66. Brunck. Aristoph. 1, 158. 2, 224. Fr. 285. Toup. Opusc. 2, 192. Emendd. 1, 154. 355. ad Lucian. 1, 54. 285. Schol. Il. 22. p. 38. Valck. Heringa Obs. 61. Herodian. Philet. 475. et n., Valck. Phœn. p. 322. Ammon. 27. Φάρὺξ, Brunck. Aristoph. 1, 85. Jacobs. Anth. 12, 36. Φάρυγος, Bentl. ad Horat. A. P. 441. Munck. ad Anton. Lib. 229. Verh., Toup. Opusc. 1, 449. 2, 16. 100. Musgr. Cycl. 409. ad Charit. 341." Schæf. Mss. Heliod. 3. p. 127. Βαθεῖα φ. τοῖς γόνασιν ἐπαιωρουμένη, Lat. Palearia. Φάρυγξ, ὁ, ἡ, Lobeck. Phryn. 65. * " Μακροφάρυγξ, Jacobs. Anth. 9, 288. Toup. Opusc. 2, 244. Φαρυγγίζω, Phryn. Ecl. 213. Thom. M. 571." Schæf. Mss. Φαρύγεθρον, Hippocr. 915. Φαρύγεθρον, J. Poll. 2, 99. 207. * " Φάρος, ὁ, i. q. φάρυγξ, Callim. Lycophr. 154. Etym. M. Meletius de Nat. Hom. p. 85." Schn. Lex.]

" ΦΑΣΣΑ," [s. Φάττα,] " ἡ, Palumbus," [" Jacobs. Anim. 113. Emendd. 32. Anth. 9, 46. Harles. ad Theocr. p. 97. (5, 96.) Lucian. 1, 66. 314. Ejus mythologia in Longi Past. p. 22. Vill. Νῆττας, φάττας, Aristoph. Eip. 1004." Schæf. Mss.] " Lycophr. 357." Kall. Mss.] " Φασσοφόνος, de quodam Accipi-" tris genere, Palumborum interfector," [Gl. Palumbarius. "Heyn. Hom. 6, 586. 7, 48." Schæf. Mss. Il. O. 238. Aristot. H. A. 9, 24. at Φασσηφόνος, ibid. 9, 13. vide Lobeck. Phryn. 636. * Φασσοφόντης, Ælian. H. A. 12, 4. * Φάττιον, Gl. Palumbula, Aristoph. Πλ. 1011. Νηττάριον καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο: ubi vide Bentl., Hemst., et Brunck.]

A " ΦΑΤΝΗ, ἡ, Præsepe, Stabulum. Φάτνη tribuitur " equis ab Hom. et Xen." [K. Π. 3, 3, 14. Ἱππ. 4, 1. 5, 1.] " ap. Lucian. autem (1, 366.) cani, Κύων ἐν " τῇ φάτνῃ κατακειμένη: quod proverbialiter dicitur. " Stellæ item, quæ in cancro nubeculam referunt, " vocantur φάτνη, Præsepe: ut VV. LL. annotant e " Proclo. In iisdem Φάτναι et Φατνίαι, Loculamenta " dentium, quasi Præsepia et capsulæ in quibus col-" locantur. Φάτνια, inquit Gorr., dicuntur Ossa den-" tes continentia, ut scribit Gal. de Ossibus. Rufus " autem in partium hominis onomasia dicit esse Ca-" vitates in quas dentes infixi sunt; atque alio no-" mine ὀλμίσκους vocari. Verum Gal. l. c. dicit den-" tes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις: scribitque " φάτνια Ossa esse dentes continentia; βόθρια vero, " Cavitates in quas dentes inserti sunt. E quo pa-" tet vel easdem vel valde affines esse istas voces." [" Φάτνη, Longus p. 67. Vill., Heyn. Hom. 5, 490. ad Mœr. 391. Koppiers. Obs. 109. Valck. Anim. ad

B Ammon. 181. ad Diod. S. 1, 359. Κύων ἐπὶ φάτνῃ, Jacobs. Anth. 10, 115." Schæf. Mss. " Apud Diod. S. 1, 76. ponitur pro φάτνωμα, Καὶ τοῦτον μονόλιθος ἦν ὀροφὴ φάτναις τισὶ διαγεγλυμμένη, Lacunaribus exsculptum." Brunck. Mss. Schleusn. Lexx. in N. et V. T.: Valck. Schol. in N. T. 1, 72. Ab Etym. M. ducitur a πάω, ἐσθίω, πάσσασθαι, * πάτνη, φάτνη. Mœris p. 391. Φάτνη, Ἀττικῶς· * πάθνη, Ἑλληνικῶς: Geop. 15, 4. Τὰ στόμια τῶν παθνῶν: ubi v. nott. Cf. Φανὸς, Πανός. Vegetius Mulomed. 2, 28, 3. Patena, quæ appellatur, h. e. Alveus ad hordeum ministrandum — loculis vel marmore vel lapide vel ligno factis distinguenda est, ut singula jumenta hordeum suum nullo præripiente consumant.] " Ἐπιφάτνιος, " Lucifer: ἑωσφόρος ἀστὴρ, Hes." [" Quoniam ἄγει ἐπὶ φάτνην. Sic (Il. Λ. 62.) αὔλιος ἀστὴρ legunt nonnulli pro οὔλιος, eand. ob causam. Vide Schol. Apoll. Rh. 292. (4, 1630.)" Is. Voss. Cf. Virg. Ecl. 6, 85. 10, 77. " Const. Manass. Amat. 6, 28." Boiss. Mss.] " Ἐπιφατνίδιος, Præsepialis, ut φορβειὰ ἐπιφατνίδιος

C " ap. Xen." [Ἱππ. 5, 1. Ἐπιφατνιδίας φορβιᾶς — τὸ ἅμμα: cf. J. Poll. 1, 184. 202. * Φατνικὸς, Strabo 17. p. 1154. * " Φατνίζω, Const. Manass. Chron. p. 11(=22.)" Boiss. Mss. Heliod. 7. p. 361. ἵππος φατνιζόμενος. * Ἐκφατνίζω, Posidonius ap. Athen. 540. Χωρὶς τῶν ἀναλισκομένων καὶ ἐκφατνιζομένων σωρευμάτων.] " Ἐκφατνίσματα, τὰ, Hes. τὰ ἐκβαλ-" λόμενα, ὅταν καθαίρωσι τὰς φάτνας, Præsepium pur-" gamenta, Sordes quæ e præsepibus ejiciuntur cum " purgantur. Athen. (270.) accipit pro Reliquiis " mensæ quæ excutiuntur canibus. Ibi enim quidam " στραφεὶς πρὸς τὸν οἰκέτην, Λεῦκε, inquit, κἂν ἐκφατνί-" σματα τινα ἄρτων ἔχῃς, δὸς τοῖς κυσίν: appellans κύ-" νας Cynicos philosophos." [J. Poll. 10, 166. " Sermones qui alicui quotidie excidunt, Philostr. (V. A. 1, 19.) p. 24." Kall. Mss.] " Ἐμφατνίσματα, Pol-" luci 10, 38. sunt αἱ σανίδες αἱ ἀναιρούμεναι ἐκ τῆς " φάτνης ὡς καθαίρεσθαι τὰ περιττὰ, Assamenta s. Ta-" bulæ quæ tolluntur e præsepi ad expurgandas " pabuli reliquias. At ἐκφατνίσματα sunt Ipsa pur-

D " gamenta quæ e præsepi excutiuntur." [Utroque in sensu leg. est ἐκφατνίσματα: vide nott. ad Hes. h. v. * Φατνιάζομαι, Aqu. Prov. 14, 4. vide Schleusn. Lex. V. T. * Φατνεύω, Theod. Prov. l. c. Œnomaus Eusebii 5, 34. " Petav. ad Julian. p. 68. Spanh." Schæf. Mss.]

[* Φατνόω, Laquearibus tego, LXX. 1 Reg. 7, 3. Ezech. 41, 15.] " Φατνώματα, Lacunaria s. Laquea-" ria." [Athen. 196. φ. γραπτά.] " Inde Φατνωματι-" κὸς, Laqueatus, VV. LL. in quibus affertur e " Plut. Lycurgo (16.) Τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατα-" σκευὴν πολυτελῆ καὶ φατνωματικήν." [" Plut. Mor. 1, 906. Casaub. ad Athen. 99." Schæf. Mss.] " In " iisdem Φατνωτὸς, Laqueatus, nec non Tabulatus." [" Casaub. l. c." Schæf. Mss. Hes. Φατνωτῶν· * σανιδωτῶν.] " Sed Φατνώματα ex Athen. (208.) afferunt " et pro Navium foraminibus, per quæ in adnavigan-" tes missilia emittuntur." [" Φ. signif. Opus ad præsepis formam fabricatum; cujusmodi speciem exhibent lacunata domorum tecta. Joseph. A. J. 8, 3.

Τὴν δ' ὑπὸ τὰς δοκοὺς στέγην τῆς αὐτῆς ὕλης ἐβάλλετο πᾶσαν ἐξεσμένην εἰς φατνώματα: ibid. Ὀροφαὶ δ' αὐταῖς ἦσαν ἐκ κέδρου φατνώμασιν ἐξεσμέναι." Brunck. Mss. "Ad Mœr. 391. ad Diod. S. 1, 76." Schæf. Mss. "Bekk. Anecd. 36." Boiss. Mss. Euseb. V. C. 3, 36. ubi v. Vales. Schleusn. Lex. V. T. *Φάτνωσις, ibid. "Euseb. V. C. 3, 49." Boiss. Mss.]

ΦΑΥΛΟΣ, (η, ον,) Vilis, Parvi pretii, Nullius pretii, momenti, Abjectus, Humilis, Frivolus, Contemtus, Despicabilis. Dem. (350.) Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις· οὐδὲ πολλοῦ δεῖ: Neque enim quod vos sæpe hominum despicabilium opera soletis uti in rebus vestris publice administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea, quæ nobis committenda exteri credendaque duxerunt, multumque abest ut ita res se habeant, Bud. Idem Dem. (37.) dixit, Φαῦλα καὶ μικρὰ πράττοντας: item, (150.) Ἀνώνυμα καὶ φαῦλα τὰ τῶν προγόνων. B Isocr. autem copulavit φαῦλα et καταφρονούμενα. E Xen. (Ἀπ. 1, 6, 2.) affertur de veste dictum: sicut Vilis a Latinis de ea sæpe dicitur. Possumus autem pro substantivo, cui adjungitur hoc adj., aliam etiam interpretationem ei dare, ut ap. Herodian. (2, 10, 13.) φαύλας ἐλπίδας possumus reddere Tenues spes, vel per singularem Tenuem aut certe Exiguam spem. Hoc etiam loquendi genus παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι variis interpretari possumus modis: sc., Rem parvi momenti existimare, vel Habere pro re parvi momenti, Existimare parvi referre, Nihili facere, Pro nihilo ducere: [Procop. Anecd. p. 52. Παρὰ φαῦλον ἡγησάμενοι κακοπάθειάν τινα, ubi male legitur παραφαῦλον.] Synes. Theophilo, Ἦν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι, Non parvi referre censebat, Rem minime contemnendam putabat. [Dionys. Hal. Arte Rhet. 4, 2.]

Sed quod ad illum attinet Dem. locum in quo ad φαῦλα adjungit μικρὰ, sciendum est, hanc ipsam vocem φαῦλος interdum sonare μικρὸς, i. e. Parvus, cum C ap. alios, tum ap. Plat., si Diog. L. credimus in illius Vita. Sic certe et ap. Thuc. (4, 115.) φαῦλον τείχισμα Schol. exp. μικρόν: itidemque φαύλου στρατιᾶς vult esse dictum pro μικρᾶς. Idem ἀσπίσι φαύλαις explicat ταῖς τυχούσαις, ταῖς ἐπιτυχούσαις καὶ εὐτελέσι. Et alicubi φαυλότατος, ἀγεννής, ἄνανδρος. Alibi Φαυλότεροι exp. ἀμαθέστεροι. Et φαυλότεροι γνώμην, ἀσθενεῖς. Pro qua ultima expositione videndum an faciat hic Eur. locus, φαύλην et ἀσθενῆ copulantis, Med. (607.) Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω. Eust. quoque inter signiff. nominis hujus Φαῦλος eam numerat, qua ponitur ἐπὶ σμικρότητος. Reducit autem mihi in memoriam ista signif. eam Gallicæ linguæ consuetudinem, qua Méchant et Petit copulantur: quorum utrumque sonat Græcis hæc ipsa vox φαῦλος. Dicimus enim vulgo, Un méchant petit livre, Un méchant petit couteau, Une méchante petite épée, Une méchante petite table, etc. Itidemque de persona, Un méchant petit homme, Un méchant petit vilain. Atque adeo quemadmodum Méchant D in prioribus quidem illis exemplis de Re dicitur, quæ parvi est pretii ac vilis, aut etiam talis quæ non amplius usui esse possit, in hisce autem posterioribus de persona dictum, ad Improbitatem s. Nequitiam refertur; sic φαῦλος in superioribus quidem ll. illam vocis Méchant signif. habere videmus, in iis autem, qui paulo post afferentur, habere hanc videmus. Cic. autem φαύλη vertere maluit Mediocris quam Parva, ap. Plat., p. 2. mei Cic. Lex. Ut porro ad Eust. revertar, magis quis miretur quod addit, sc. φαῦλον ἐπὶ μεγέθους etiam, i. e. de magnitudine, dici, ut φαῦλον στόμα. Nisi forte φαῦλον στόμα intelligamus dictum de Ore vitioso, utpote nimis magno et patulo; aut etiam Quod propterea ridiculum esset, nam φαῦλος ab Hesych. exp. et καταγέλαστος. Idem Grammat. φαῦλον ait exponi etiam ἁπλοῦν καὶ μέτριον. At Schol. Thuc. ab eo positum testatur pro ἁπλοῦν καὶ μονοειδές. A Xen. quidem certe K. Π. 1, (6, 19.) φαῦλον et ἁπλοῦν copulantur. Ut autem Eustathio contentus, ceteros Gramm. omittam,

A Diog. L. quoque a Plat. ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ usurpari tradit. Sic autem Hipp. de Fract. κατάστασιν φαυλοτέραν dixit Extensionem simpliciorem et quæ non magno negotio perficitur. Idem φαύλην δίαιταν appellavit Quæ exquisitæ contraria est, ut e Gal. annotat Gorr. A Bud. quoque φαῦλος exp. Nullius negotii, Facilis, Non arduus, Tractabilis, Levis, ap. Plat. de Rep. 4. p. 48. Οὗτοι, ὦ ἀγαθὲ Ἀδείμαντε, ὡς δόξειεν ἄν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττομεν, ἀλλὰ πάντα φαῦλα, ἐὰν τὸ λεγόμενον ἓν μέγα φυλάττωσι· τί τοῦτο; ἔφη· τὴν παιδείαν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τροφήν. Idem, Καὶ τούτου, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι φαυλότερον καὶ τόδε. Et paulo post σμικρότερον dixit. Eid. φαῦλος testatur signif. Ineptus: quæ signif. affinitatem habet cum ea quam tribuit illi Hes., cum exp. καταγέλαστος, Ridiculus.

Φαῦλος, Malus, Vitiosus: ὕδατα, Aristot. Malæ aquæ, aut etiam Insalubres. Sic φαῦλα ἐδέσματα, itemque ποτὰ, Herodian. (4, 12, 4.) Ubi tamen possumus etiam pro Vilibus accipere. Ac certe hæc signif., qua φαῦλον ponitur pro Malo et vitioso, affinis est ei signif. qua ponitur pro Vilis, Nullius pretii, Contemtus. Quicquid enim in suo genere malum est et vitiosum, nullius pretii esse solet. Unde etiam φαῦλοι ποιηταὶ vocantur et φαῦλοι ῥήτορες, sicut Latine Mali poëtæ et mali oratores. Sic Φαῦλοι αὐληταὶ Aristot. Rhet. 1. Sed dicitur et φαῦλον πρός τι, quod est malum ad rem aliquam, i. e. incommodum rei alicui, aut damnosum, vel perniciosum; afferturque etiam φαῦλον εἶναι πρὸς χρηματισμὸν, pro Obesse rei pecuniariæ. || Alioqui dicitur et φαῦλος ἄνθρωπος, qui Lat. Malus, Improbus, Nequam; opponiturque interdum τῷ ἀγαθῷ, interdum τῷ σπουδαίῳ, ap. Xen. Isocr. Aristot. || Sed contra usurpari et ἐπὶ ἀγαθοῦ, annotat Eust. Quam signif. ut minus mirer, facit ea, quam ei dat Diog. L. ap. Plat. sc. τοῦ καλοῦ. Hes. quoque φαῦλον exp. ἁδρὸν, ei addens καλόν. Sic tamen ut utriusque exemplum desiderem; nam hic quidem nullum affert: ille autem ejusmodi quod mihi non satisfaciat. [Buttm. Ind. ad Plat. Diall. IV., cf. Ruhnk. ad Tim. 269. Orion Theb. v. Ἀποφλαυρίζοντες. "Phalar. 374. Thom. M. 889. ad Diod. S. 1, 422. 508. Musgr. Iph. A. 734. Ion. 1396. Porson. Med. p. 79. Brunck. Soph. 3, 532. Phil. 35. Aristoph. 3, 120. ad Bacch. p. 401. Callim. 1. p. 462. Boiss. Philostr. 471. Heind. ad Plat. Theæt. 313. ad Lys. 5. Lobeck. Aj. p. 410. Casaub. ad Athen. 114. Valck. Phœn. p. 41. Toup. Opusc. 1, 537. Timæi Lex. 268. et n. I. q. ἁπλοῦς, Heind. ad Plat. Theæt. 299. In bonam partem, Wakef. Ion. 852. Brunck. Soph. 3, 474. Opp. σοφός, Eur. Phœn. 499. cf. Valck. Hipp. p. 211. Φ. πρᾶγμα, Brunck. Aristoph. 3, 120.: ὄνομα, Bergler. ad Alciphr. 177. Φαύλη συκῆ, Tzetz. ad Lycophr. p. 898. et Müller.: ἐλαία, Toup. Opusc. 2, 37. Emendd. 4, 487. De φαῦλος et φλαῦρος, ad Herod. 61. ad Charit. 313. Brunck. ad Eur. Med. 1102. ad Mœr. 385. Eran. Philo 174." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "Φαῦλα πράγματα, vel ὀνόματα, Res et Verba humilia, vulgaria, qualia in vita communi occurrunt, eademque μικρὰ, λιτὰ, εὐκαταφρόνητα dicuntur Dionys. Comp. 3. p. 16. Opponitur ibi πρᾶγμα σεμνόν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Φαῦλος, ὁ, ἡ, Eur. Strabonis 6. p. 199. φαύλον χθονός.]

[* Φαυλοκόλαξ, Nicet. Ann. 9, 18. * Φαυλόνους, Schol. Aristoph. N. 625. * Φαυλοῤῥήμων, unde * Φαυλοῤῥημόνως, J. Poll. 8, 81. * Φαυλεπίφαυλος, superl. φαυλεπιφαυλότατος, Anal. 2, 56. Eust. Il. Δ. p. 332, 34. Cf. Λεπτεπίλεπτος.]

[* Ἔκφαυλος, Heliod. de Chrysopœia, Μηδὲν ἔκφ. λέγειν. "Thom. M. 846." Schæf. Mss. Conf. c. * ἔκφυλος, Joseph. A. J. 3, 12, 1. * Ἐκφαύλως, Philostr. 503. Ἐκφ. καὶ ἀκρατῶς ἀττικίζειν. * Ἡμίφαυλος, Lucian. 2, 800. * Πολύφαυλος, Eust. Il. Ψ. 483. p. 1429, 16. * Ὑπόφαυλος, Hippocr. 536. J. Poll. 10, 98.]

Φαύλως, Male. E Dem. (194.) affertur copulatum cum κακῶς. Et φαύλως ἔχειν dicitur aliquis, aut res aliqua, Male se habere. Apud Herodian. dicuntur etiam ἐλπίδες φαύλως ἔχειν, 1, (3, 2.) Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰς πρὸς σωτηρίαν ἐλπίδας φαύλως ἔχειν ὑπώπτευεν,

ubi fortasse reddere possumus Cum tenuem vel exiguam sibi spem salutis superesse suspicaretur: sequendo interpretationem datam supra adjectivo φαῦλαι cum nomine ἐλπίδες. || Φαύλως, Facile. Aristoph. Ἀ. (215.) Οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς —Ὧδε φαύλως ἂν ὁ Σπονδοφόρος ὑπ' ἐμοῦ δι-ωκόμενος ἐξέφυγεν, Schol. εὐχερῶς, et μετὰ ῥᾳστώνης. Possumus certe ad hanc signif. referre et φαύλως φέρειν: præsertim si interpretemur Facile ferre, pro Leviter ferre, aut Leniter, Moderate. Aristoph. φαύλως φέρειν νῦν τὸ κακὸν, ubi Eust. exp. ἁπλῶς et ἡσυχῇ. In VV. LL. ex Eur. quoque (Iph. A. 850.) affertur φαύλως φέρε pro Ne feras acerbius. Sed ex Eod. (897.) τὸ δ' ἐμὸν οὐ φαύλως φέρω, pro Læsum autem me haud levi contumelia puto. At vero φαύλως φέρω τὰ θεῖα ibid. e Schol. Aristoph. (Ὄρν. 961.) ἀηδίζομαι τοῖς θείοις. Idem certe Schol. φαύλως ἐρείδει, ap. Eund. Εἰρ. init. Ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις ἢ κύων, Φαύλως ἐρείδει, exp. συντόμως ἐσθίει. Plura autem ap. eum de h. v. vide. [" Thom. M. 889. Musgr. Rhes. 769. Wakef. Ion. 1568. Herc. F. 89. Kuster. Aristoph. 194. Jacobs. Anth. 12, 180. Exerc. 1, 80, Valck. Phœn. p. 41. Act. Traj. 1. p. 254. Toup. Opusc. 1, 538. Brunck. El. 382. Facile, Kuster. Aristoph. 119. Brunck. 3, 120. Aristoph. A. 566. Ἐκκλ. 666. Plato de LL. 438. Ast. I. q. ἁπλῶς, Heind. ad Plat. Theæt. 299. Οὐ φ., Non temere, Plut. 5, 219. H. Φ. φέρειν, Brunck. Aristoph. 3, 120." Schæf. Mss. " Φ. ἔχω, Male pronus sum, Plut. 2, 461. I. q. ἁπλῶς, Max. Tyr. 226." Wakef. Mss. * Φαυλοτέρως, Plato de LL. 9. p. 876.]

Φαυλότης, ητος, ἡ, Vilitas. Xen. K.Π. 2, (4, 4.) Τῇ δὲ φαυλότητι τῆς στολῆς ἠχθέσθη: (5, 2, 8.) Ὁρῶν φαυλότητα τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων. || Ineptia, Rusticitas, Inscitia, Bud. e Plat. in Hipp. Huc autem pertinet illud φαυλότεροι, quod a Schol. Thuc. exp. dixi ἀμαθέστεροι. || In VV. LL. affertur et pro Imbecillitate; item pro Infœcunditate, e Plat. de LL. [" Valck. Hipp. p. 211." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 550." Wakef. Mss. LXX. Sap. 4, 12.]

Φαυλίζω, Pro vili habeo, (quod vulgo Vilipendo,) Floccifacio, Parvi facio. Item Pro nihilo duco, Elevo, Contemno. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 8.) Τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις: [4, 4, 14. " Thom. M. 889. Mœris p. 396. et n." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Φαύλισμα, LXX. Soph. 3, 11. " Orig. c. Cels. 439." Kall. Mss.] Φαυλισμὸς, Contemtio, Despectus, [Schleusn. Lex. V. T. * Φαυλιστὴρ, unde * Φαυλιστήριος, e quo per contr.] Φαυλίστρια, Contemtrix, Subsannatrix, in VV. LL. Et ex Hes. ἡ καταγελῶσα. In Iisd. e Sophon. (3, 1.) Αὕτη ἡ πόλις ἡ φαυλίστρια, Hæc civitas malis dedita. COMP. Ἀποφαυλίζω, ET Διαφαυλίζω, ET Ἐκφαυλίζω, i. signif. q. simplex φαυλίζω: nisi quod præp. in unoquoque vim aliquam significationi addere videri potest. [" Ἀποφαυλίζω, ad Mœr. 396. Διαφαυλίζω, ibid. Ἐκφαυλίζω, T. H. ad Plutum p. 188." Schæf. Mss. " Ἐκφαυλίζομαι, Eludor, Nihil efficere valeo, Philes p. 228." Schleusn. Mss. Ælian. H. A. 4, 37. * Ἐκφαυλισμὸς, Joseph. A. J. 3, 9, 15. * Ἐκφαυλιστὸς, Gl. Contemtibilis: * Ἐκφαυλισταῖος· Aspernabilis. * Ἐπιφαυλίζω, Schleusn. Lex. V. T. * Καταφαυλίζω, Vilipendo, Plut. Alex. 28.]

¶ Φαυλία ἐλαία, quæ et φαύλη ἐλαία, Oliva cujus parvus est fructus, ἡ μικρόκαρπος, ut exp. Eust., hoc exemplum afferens vocis φαῦλος usurpatæ ἐπὶ σμικρότητος. Hæc traditur, ut Idem addit, fieri ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. Commemorantur porro hæ φαυλίαι ἐλαῖαι a Theophr. (C. Pl.) 6, 11. [" et de Odor. 444. Heins. indeque ab Athen. 67., ubi φαυλίων, non φαυλιῶν, scriptum oportebat." Schw. Mss.] Existimantur autem esse quæ ab Athen. πιτυρίδες appellantur: de quibus supra, col. 336. A quibusdam vero ea creditur esse Majorina oliva Plinio, quæ a Græcis dicta sit Φαυλία. [" Vide Animadv. in Athen. 56. 67. Scilicet φαυλίαι ἐλαῖαι sunt Grandissimæ quidem, ceterum minimo succo." Schw. Mss.] || Apud Hes. est etiam Φαύλιος, et φαύλιον, nec non φαύλια μῆλα: quæ ibi vide. [" Cf. Athen. 81. 82. ibique notata." Schw. Mss. " Φαυλία, Callim. 1. p. 462. ad Lucian. 2, 329. ad Mœr. 381. Toup.
A Opusc. 2, 38. Ammon. 141. Φ. ἐλαία, Casaub. ad Athen. 114. Φ. μῆλα, Bergler. ad Alciphr. 83." Schæf. Mss. Φ. ἐλαία, Theophr. H. Pl. 2, 3. J. Poll. 6, 45. Plin. 15, 1. 16, 44. Colum. 5, 8.]

ΦΛΑΥΡΟΣ, idem cum præcedente φαῦλος. (Sed Atticum esse existimatur φλαῦρος, [" est vero etiam Ionicum, Herodoto maxime frequentatum: 1, 99. 120. 207. 211. etc." Schw. Mss.] et quidem non pro φαῦλος, secundum quosdam, sed pro φλύαρος, per ἀναγραμματισμόν.) Nam pro Vilis ponitur: unde VERB. Φλαυρίζω, sicut φαυλίζω, Pro vili habeo, (quod vulgo Vilipendo,) Floccifacio, etc. quæ in Φαυλίζω habes. Plut. (10, 599.) Ἐν οἷς δὲ κομιδῇ διαγελᾷ καὶ φλαυρίζει τὸν Σωκράτην: Cicerone, Φλαυρίζων δὲ τὴν τοῦ Πομπηΐου παρασκευήν. Item COMP. Ἀποφλαυρίζω ET Ἐκφλαυρίζω i. q. proxime præcedentia Ἀποφαυλίζω et Ἐκφαυλίζω. Hes. passivam vocem habet, ἀποφλαυρίζεσθαι, quam exp. ἐξευτελίζεσθαι. Quidam vero ἀποφλαυρίζω exp. Aversor tanquam malum s. improbum. Quin etiam datur ei signif. neutra, et
B quidem ab altera nominis φλαῦρος signif. itidem sumta: sc. Fio deterior, In deterius labor; item Ad malum convertor. [" Ἀποφλαυρίζω, fut. ξω, Valck. ad Röver. p. 66. Ἐκφλαυρίζω, * Ἐκφλυαρίζω, * Ἐκφλαυρέω, * Ἐκφλυαρέω, T. H. ad Plutum p. 187. 188. 305." Schæf. Mss.]

Φλαῦρος, Malus. Sæpe autem de malis verbis. Isocr. Ἀλλ' ἀεί τι φλαῦρον περὶ ἐμοῦ λέγουσι. Dem. (553.) Ὤμνυε μετ' ἐξωλείας μηδὲν εἰρηκέναι περὶ αὐτοῦ φλαῦρον: (581.) Περὶ ὧν οὐδὲν εἴποιμι φλαῦρον. Sic et ap. Aristoph. N. (834.) μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς, Ne quid dixeris malum s. contumeliosum adversus eos: ubi exp. et αἰσχρόν: Idem. Εἰρ. (96.) Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον Μηδὲν γρύζειν: ubi exp. ἀναιδὲς, δύσφημον, φλύαρον. Apud Soph. itidem (Aj. 1173.) φλαῦρα ἔπη exp. φλύαρα καὶ αἰσχρά. Et gradus SUPERL. Φλαυρότατος, Pessimus, Deterrimus. Quidam ap. Suid. ἀπολείπεσθαι τῆς στρατιᾶς τὸ φλαυρότατον, Deterrimum. [" Thom. M. 889. ad Charit. 495. Porson. Med. p. 79. Lobeck. Aj. p. 410. Valck.
C Phœn. p. 99. Timæi Lex. 271. et n. Eran. Philo 174. ad Herod. 509. Brunck. Œd. C. 395. Phil. 35. Vide Φαῦλος." Schæf. Mss. " Etym. M. 789, 48." Wakef. Mss. Æschin. Dial. Socr. 1, 12. Ἵνα μή τι φλαῦρον ἡμῖν πάθοιεν, Ne quid ipsis mali accideret. * " Φλαυροτόκεια, Theod. Prodr. Ep. f. 76." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Φλαυρουργὸς i. q. φαυλουργὸς, paulo ante. Sed e Soph. affertur pro ὁ μικρὰ κακὰ ἐργασάμενος, Qui parva mala patravit et levia. [" Brunck. Phil. 35." Schæf. Mss.] Φλαύρως, Male, ut Φλαύρως ἔχειν, Male se habere, Herod. (3, 120.) Thuc. (1, 126.) Aristoph. (Ὀρκ. 653.) Sed ex hoc [Herod. 3, 130.] affertur et φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην, pro Aliquantum artis tenere, [" Artem male callere: φλ. ἀκούειν, Male audire, 7, 10, 7.: φλ. πρήξας, Re male gesta." Schw. Lex. Herod. " Kuster. Aristoph. 194. Lobeck. Aj. p. 410." Schæf. Mss. * " Φλαυρότης, Vanitas, Plut. 10, 11." Wakef. Mss. J. Poll. 4, 12.]

AT Φαῦρος Hes. exp. κοῦφος, i. e. Levis: quod an sit pro φλαῦρος dubium est. [" Thom. M. 889."
D Schæf. Mss.]

[ΦΑΨ, φαβὸς, ἡ, Plur.] " Φάβες, Palumbes." [" Palumbus minor, Athen. (394.) 444. ex Aristot." Schw. Mss. " Jacobs. Anim. 113." Schæf. Mss.] " Φαλακτόνος, Accipitris genus, Hes." [Leg. * Φαβοκτόνος, quod alibi ap. Hes. occurrit, expositum * ἱερακοκτόνος, quæ exp. suspecta esse possit.] " Φαβοτύπος, " vide in Φάψ." [Ita Index ad Stephani Thes.; sed de voce Φὰψ nihil agitur. Φαβοτύπος autem habet Aristot. H. A. 8, 3. Ἱέρακες ἄμφω, ὅ τε φαβοτύπος καὶ ὁ σπιζίας, Palumbarius Gazæ. Hesych. Φαβοτύπος· εἶδος ἱέρακος, καὶ περιστερᾶς ἀγρίας σπερμοφάγου. " Jacobs. Anim. 113." Schæf. Mss.]

ΦΑΩ, ῶ, UNDE Φημὶ, Dico, Ajo. Est autem Φάσις a πέφασαι secunda persona præteriti vocis passivæ alioqui inusitatæ, φῶμαι: sicut a tertia πέφαται est Φάτις, et Φατὸς, atque alia. Quin etiam infin. Φᾶσθαι quidam Gramm., e quibus Heraclides, scri-

pserunt cum circumflexo, tanquam a Φάομαι, ῶμαι. A Quin etiam IMPER. Πέφασθω, pro Dictum sit, e Plat. et PARTIC. Πεφασμένος, Dictus, tanquam a Πέφασμαι. At φημὶ utrisque Scriptoribus usitatum est, nec non ab eo deducta tempora : F. φήσω. Præt. imperf. itemque Aor. 2. Ἔφην : sed hoc η retinet in duali quoque et plurali, illud autem mutat in α. Il. B. (129.) Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, Ajo esse, Affirmo esse, ἀποφαίνομαι, Eust. Sic autem et in plerisque aliis hujus Poëtæ ll. Qui, sicut ceteri, omisso incremento dicit ETIAM Φῆν, ET Φῆς, ET Φῆ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Sic Il. E. (473.) Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. Pro quo interdum ÆOLICE Φῆσθα : Φ. (186.) Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. Pro ἔφασαν autem tertia persona plurali dicitur ET Φάσαν, abjecto itidem incremento, ut B. (278.) Ὣς φάσαν ἡ πληθύς : ET Ἔφαν, per sync., quam nonnulli Bœoticam esse volunt, Γ. (161.) Ὣς ἄρ' ἔφαν : ET Φὰν quoque, Od. H. (343.) Ὣς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι. Nunc autem venio ad quosdam solutæ orationis B locos, in quibus pariter usus verbi hujus perspicietur: Dem. (44.) Παρασκευάσασθαί φημι δεῖν. Æschin. c. Ctes. Σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστιν. Aristoph. (Πλ. 58.) μανθάνεις Ὃς φησιν εἶναι; Dem. Φησὶν αἴτιος γεγενῆσθαι. Idem, Φησὶ καταισχεῖν. Duplicem autem constr. habet junctum infinitivo, in h. l. Thuc. 4. Καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν, Non se, sed illum dixit esse imperatorem. Conj. φῶ. Rursum Dem. c. Mid. Ἄν τε ἐγὼ φῶ, ἄν τε μὴ φῶ. Plato Apol. (12.) Ἐάν τε σὺ καὶ Ἄνυτος μὴ φῆτε, ἐάν τε φῆτε. Et φῆσαι ap. eund. illum Oratorem in Mid. Δι' ὀργὴν γ' ἔνι φῆσαι πεποιηκέναι. Apud Hom. frequens est et Φαίης κε ea signif., qua legitur interdum Diceres, item Dicas: qua forma et Credas ap. Virg. At ὡς φασὶ s. ὥς φασι solutæ potius est orationis, pro Ut ajunt. Thuc. 2, (102.) Ὁ δ' ἀπορῶν, ὥς φασι, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην κ. τ. λ. Dicitur vero et φασὶ, subaudita partic. ὡς. Φημὶ, inquit Bud., et φαμαὶ pro eod. dicunt, Ajo, Censeo, Existimo: Inde φήμ' ἐγὼ pro Sic ajo. Unde illud C Arcesilæ, φήμ' ἐγώ : et signif. Sane inquam, Ita censeo, ap. Lucian. Responsio est ad interrogationem, Aristoph. Πλ. (96.) Φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς ; Πλ. Φήμ' ἐγώ. Hæc ille. Quibus addo, alicubi etiam commode reddi Profiteor. In VV. LL. φημὶ πέμπειν e Xen. affertur pro Censeo debere mittere. In Iisd. annotatur, φημὶ, cum de præterito dicitur, præterito jungi ; cum de futuro, jungi futuro : sed hoc semper verum comperiri nego. Nam ποιεῖν post φῇ ponitur pro πεποιηκέναι, Fecisse, in hoc Dem. πρὸς Λεπτ. loco, Καὶ τοὺς προγόνους ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῇ ποιεῖν, Et irascimini si quis majores vestros ista fecisse neget, ut etiam Bud. vertit. Ceterum ut hic μὴ φῇ, pro Neget, SIC Μή φημι ET Οὔ φημι pro Nego: ad verbum Dico non. Lys., Οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, Negarunt se permisisse, Dixerunt se non permisisse, perinde ac si esset ἔφασαν οὐκ ἐπιτρέψαι. Alia etiam exempla Bud. affert, μὴ φάσκειν quoque et μὴ λέγειν pro Negare poni dicens, quibus addi possunt infinita quæ passim occurrunt. Sed D hoc sciendum est, de quo ille non admonet, nonnullos esse locos in quibus non satis commode uti possis verbo Negare, ut in Thuc. loco quem modo protuli, Καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν. Apud Soph. (Aj. 1108.) porro μὴ φῇς redditur etiam Non permittas : τόνδε δ' εἴτε μὴ σὺ φῇς, Εἴθ' ἅτερος στρατηγὸς, ἐς ταφὰς ἐγὼ Θήσω. || Φαμὲν autem interdum vacare ap. Plat. tradit Bud. 744. Infin. quoque φᾶναι aut vacare, aut pro ἔφη poni, docet p. 395. At vero in his, ὡς ἔφη λέγων, quæ afferuntur e Soph. (Aj. 757.), vacat λέγων. Affertur vero et ἔφη εἰπὼν ex Hermog.

A th. Φαμαὶ alioqui inusitato, ut etiam Eust. existimat, est ἐφάμην ap. Hom., ut Od. Ξ. (490.) Ὣς ἐφάμην, ubi Eust. annotat, ex Heraclide, corripi α in hoc præterito, eod. modo quo in ἐδιδόμην et ἐτιθέμην. Apud Eund. ETIAM Φάτο pro ἔφατο, ut Ὣς φάτο, quod passim occurrit ap. eum. Quin etiam IMPER. Φάο, Dic, ap. eund. Poëtam. Item INFIN. Φάσθαι tanquam AB Ἐφάμην, non præt. imperf., sed aor. 2. m. Alii autem scripserunt Φᾶσθαι, tanquam a φάομαι, ῶμαι. Vide Eust. Utraque certe scriptura ap. Hom. extat, ap. quem legitur cum alibi, tum Il. I. (100.) et O. (167.) Illud autem φάο, Od. Σ. (170.) Invenitur autem et PARTICIP. Φάμενος, et quidem in prosa quoque, Xen. (Ἑλλ. 1, 6, 3.) Οὐ φαμένου Λυσάνδρου, Non dicente Lysandro, i. e. Negante Lysandro, Bud. Synes. Τοιοῦτοί τινες ἐφοίτων λογοποιοὶ, ἄλλος ἄλλοθεν ἥκειν φάμενοι. Sed φάμενοι poni pro φάντες, testatur Eust. SIC Ἐφάμην pro Dixi: unde ἔφατο, Dixit, ut Bud. interpr. ap. Xen. K. Π. 6, (1, 13.) Ἄλλην δὲ μηχανὴν αὐτὸς ἔφατο ὁ Κῦρος πειρᾶσθαι ποιήσασθαι.

"Ἔφησθα, Attica paragoge pro ἔφης, Dicebas, "Plato Epist. Ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα." "Φαντὶ, " Dorice pro φασὶ, Dicunt."

" Ἠμὶ, Attica aphæresi pro φημὶ, Dico : ut et ἦν, " ἦς, ἦ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Aristoph. N. (1145.) " Παῖ, ἠμὶ, παῖ, παῖ :" [B. 37. " Lucian. 3, 609. Heyn. Hom. 4, 75. 676. 5, 103. Ἦν δ' ἐγὼ, Lucian. 2, 320. Ἦ δ' ὃς, 249. ad 319. 324. 326. 333. 334. 346. ad Charit. 217. Koen. ad Greg. Cor. 61." Schæf. Mss.]

[" Φημὶ, Abresch. Æsch. 2, 60. Jacobs. Anth. 8, 57. ad Timæi Lex. 267. Valck. Diatr. 216. ad Lucian. 1, 199. Puto, Markl. Iph. p. 218. Heyn. Hom. 5, 94. 7, 27. 126. 149. Faber ad Terent. Hecyr. III. IV. Xen. K. Π. 4, 4, 6. 5, 2, 31. (cf. 5, 3, 31.) Plato Apol. 26. coll. 27. ad Od. A. 539. Græv. Lectt. Hes. 566. Cum infin., Thom. M. 166. Heyn. Hom. 4, 455. 526. ad Diod. S. 1, 723. 725. 2, 9. 336. 569. 621. Longus p. 102. 145. et Vill., Boiss. Philostr. 208. Cum accus. pers., Brunck. Soph. 3, 437. Cum participio, Jacobs. Anth. 12, 385. Pleonasticus hujus v. usus, Jacobs. Anth. 10, 106. Xen. Œc. 4, 22. 23. ad Mem. 1, 6, 4. Heind. ad Plat. Charm. 87. Bos. Anim. ad Vorst. 240. Herod. 468. 475. Soph. Aj. 757. Subaud., ad Xen. Eph. 163. De discrimine inter φάναι et λέγειν, Hoogev. Part. 606. Sch. I. Zeun. ad Xen. K. Π. 734. : inter φάνει et εἰπεῖν, ad Xen. Eph. 274. Ἔφη, initio positum, ad Charit. 525. 605. Diod. S. 2, 569. Simon. Dial. 101. : quo loco inserendum, Heind. ad Plat. Lys. 28. Charm. 81. Xen. K. Π. 2, 2, 27. Schneid. ad p. 47. Œc. p. 7. (antiquus ordo servandus : cf. ibid. 3, 3. var. lect. ad 3, 6. 7, 16.) Ἔφη conf. c. ἔφυ, Musgr. Ion. 1264. Φασὶν per parenthesin insertum, Brunck. Aristoph. 1, 19. Fac. ad Paus. 1, 444. ad Dionys. H. 5, 12. Φασὶν et σφίσιν conf., Fac. ad Paus. 1, 570. 573. ad Lucian. 2, 6. Φν (φασὶν) et φ' (500) conf., Bast Lettre 138. Φασὶ et φησὶ conf., ad Diod. S. 2, 522. 538. Boiss. Philostr. 489. 520. 548. 550. 588. 615. 651. Heind. ad Plat. Gorg. 262. Bast. Specim. 46. De sede τῶν φησὶ et φασὶ cum infin. junctorum, Tzschuck. ad Strab. 4. p. 233. Φασὶ indicium Parœmiacæ locutionis, Heind. ad Plat. Gorg. 262. Lennep. Phal. 195. Quid intersit inter φασὶν, φασὶν ἔνιοι, φ. τινὲς, Wolf. Prol. ad Hom. 77. Φασὶν quid in Scholiis significet, Valck. Phœn. p. 731. Φησὶ, i. e. objicitur, Ruhkopf. ad Senec. 4. p. 53. : ut Lat. Inquit, sc. τὶς, Heind. ad Plat. Gorg. 262. Φησὶν, in parenthesi, Ut ille ait, Wyttenb. ad Plut. 1, 470. Φησὶ de pluribus, Morus ad Long. p. 8. Villebr. ad Athen. 1. p. 430. Lips. Plut. Mor. 1, 443. Οὐ φημὶ, Nego, Fischer. ad Palæph. 142. Valck. ad Phalar. p. xviii. ad Hipp. p. 270. Eur. Hec. 126. Il. B. 248. Οὐ φ., cum infin., ad Diod. S. 1, 543. Φημὶ οὐκ, Dionys. H. 2, 867. Heyn. Hom. 6, 646. Rittersh. ad Porph. p. 30. Kuster. Φημὶ δὴ, Diod. S. 2, 569. Lex. Gr. Tittm. 1308. λέγω δή : ibid. 484. ad Phot. c. 283. Φημί σε τοῦτον et τοῦτο, Heind. ad Plat. Gorg. p. 8. Παλαιᾶς τε, φημὶ, γραφῆς, Zonaras Lex. init. Æsopus p. 151. Fur. Lips. Pindarus p. ix. Ed. Lips., Schneid. ad Epicur. 107. Φημὶ ἐς, ad Herod. 325. Τί φῄς; Brunck. Aristoph. 2, 127. Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 590. : extra versum, Musgr. Hel. 713. Τί φῄς ; πῶς φῄς ; Valck. Phœn. p. 339. Hipp. p. 228. Φῄς interjectum, Buttm. ad Plat. Gorg. 513. Φασὶ, Wolf. Prol. 221. Ἔφη φάναι, Xen. Œc. 7, 18. : simplex φάναι, 22. : φάναι ἔφη, 23. : ibid. 4, 24. Καὶ τὸν Κῦρον ἀποκρίνασθαι — ἔφη — :

debebat sequi φάναι, ut §. 22. 23. sic etiam §. 25. A
Ἔφη λέγων, Dionys. H. 2, 1002. Ἔφη, ἔφησε, ad Herod. 57. Φησὶν, φήσ', Brunck. Aristoph. 3, 11. Οὔ, φησὶν, οὔ φησιν, ad Lucian. 2, 177. Τί φῶ; τί λέξω; Eur. Hel. 483. Matth. Λέγωμέν τε καὶ φῶμεν, Plato de LL. 512. Ast. Φαίης ἄν, Heyn. Hom. 7, 119. Φαίη λέγων, Aristoph. Fr. 227. Μὴ φάναι, Heind. ad Plat. Phædr. 336. Φάθι, Dic, Mœr. 392. et n. (Aristoph. Ἱππ. 23.) Φὰν, Dicebant, Reputabant, Valck. ad Röv. p. xli. Ἔλεγε φὰς, ἔφη λέγων, ad Herod. 61. 564. 657. Wyttenb. Select. 376. Φάντες, φάμενοι, ad Mœr. 389. De ὡς ἔφατο, Mitsch. H. in Cer. 192. Ilgen. Hymn. 545." Schæf. Mss. "Φημὶ, Jubeo, Isocr. 1, 136. Infin. poët. φάμεν, Opp. K. 2, 362." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Valck. Schol. in N. T. 2, 574. Schæf. Ind. ad Greg. Cor. Φὴ, pro ἔφη, Apollon. de Adv. 553.: pro φησὶ, de Syntaxi 238.]

[* "Φάμα, Oraculum, Inc. ap. Suid. v. Δελφοὶ, Φάμα ἐθέσπισε, Oraculum pronuntiavit." Schleusn. Mss. * Φῆμα, τὸ, plur. Φήματα, Hesychio ῥήματα, B * φάσματα.]

Derivata a Πέφασαι, de quo supra.

Φάσις, ἡ, Dictio. Bud. 292. Φάσις est Dictio quæ nec κατάφασις est nec ἀπόφασις, i. e., per quam nec verum nec falsum enuntiamus: h. e. δι' ἧς οὐδὲν ἀποφαινόμεθα ἢ ἀληθῶς ἢ ψευδῶς, ut ἄνθρωπος. || Dictum, s. Sententia, et Apophthegma, ut idem Bud. 211. interpr. in h. l. Aristot., Eth. 6, (11.) Δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων. || In Act., inquit ibid., 21, (31.) Ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ pro Denuntiatione et Rumore ponitur. Significat etiam κατάφασιν, h. e. Affirmationem. Aristot. Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν, h. e. κατάφασιν. [Plato Soph. 263.] ITIDEM Φημὶ, pro Affirmo: UNDE Φάναι, Affirmare. Idem Aristot. Ἀνάγκη ἢ φάναι ἢ ἀποφάναι, h. e. καταφάναι. Bud. l. c. || Est etiam φάσις, inquit ibid., Propositio. Aristot. Metaphys. 3. Μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις. Et identidem in 10. || Item Φάσις C Urbis nomen est et Fluvii. ["Toup. Opusc. 1, 449." Schæf. Mss. Φ. et φράσις conf., ad Greg. Cor. 748.]

Ἀφασία, ἡ, Loqui non posse, Stupor quo vox et sermo intercipitur, s. Cum quis nescit quid dicat. Herodian. 1, (9, 12.) Ἀφασία τὸν Κόμμοδον καταλαμβάνει, Hæsitat, et nescit quid dicat. Sic ἀφασίᾳ καταλαμβανόμενος, Hæsitabundus: qua significatione et ἀπορῶν s. ἀπορούμενος. Idem Herodian. 8, (4, 5.) Οὔτε γεφύρας οὔσης οὔτε νεῶν, ὁ στρατὸς ἐν ἀφασίᾳ καθειστήκει, Substitit incertus consilii. Et 7, (10, 1.) Ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀφασίᾳ ἦν ὅ, τε δῆμος ἥ τε σύγκλητος, Perturbato animo erat et hæsitabat, nescius nimirum quid diceret et in rem præsentem consuleret. Item Infantia, h. e., ut Cic. exp., Rem quam noris, dicendo explicare non posse. Plato de LL. 1. Ἀφασία ἡμᾶς λαμβάνει, Dicere non possumus. [Sext. Emp. adv. Math. 11. p. 140. "Brunck. Aristoph. 1, 132. Phil. 917. Paus. 3, 118. Thom. M. 134. Jacobs. Spec. 55. Valck. Hipp. p. 283. Ruhnk. Ep. Cr. 212. Bibl. Cr. 2, 1. p. 99." Schæf. Mss.] D

Hom. metri gratia pro Ἀφασία DICIT Ἀμφασίη, addito etiam gen. ἐπέων: ut Od. Δ. (704.) Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε, ubi Schol. exp., ἀφωνία, ἀναυδία, σιωπή. ["Jacobs. Anth. 11, 127. 199. Spec. p. 54. Ruhnk. Ep. Cr. 212. ad Thom. M. 135." Schæf. Mss.]

Διφασία, ἡ, Duobus modis dici, * διλογία, ἐκ τοῦ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα, Hes. δικαιολογία et δικαιοσύνη, Suid. Διφάσιος, [Ionice idem fere ac Διπλάσιος,] Bifarius, Qui duobus modis dicitur, Hes. v. Δίφατος. || Duplex, Geminus, δίπτυχος. Pluralis autem διφάσια et pro Duo: quem usum habet et δίπτυχοι et Gemini ap. Latinos. Herod. pro Duplicia quoque usurpavit plur. διφάσια, (1, 18.) Ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, Duplicia, Bifaria. Ex Eod. affert Bud. Δι' αἰτίας διφασίας λεγομένας, pro Propter alterutram duarum causarum: (cf. 3, 122.) Idemque διφάσιος interpr. etiam Duplici fama præditus. [Ad Greg. Cor. 527. * Διφασίως, Gl. Bifariam.] Sicut vero Διφάσιος dicitur pro Bifarius, Duplex, ITA ET Τριφάσιος, Trifarius, Triplex. Proprie vero Qui tribus modis dicitur τριφασία ὁδὸς, Triplex via, i. e. Trivium. Et Herod. 3, (17.) Τριφασίας στρατηΐας, Triplices expeditiones, vel etiam Tres: ["Triplicem expeditionem, vel Tres diversæ expeditiones. Apud Eund. 2, 156. βωμοὶ τριφάσιοι, sunt Tres aræ: τριφασίαι ὁδοὶ, 2, 17. sunt Tres viæ, s. Tres alvei in quos dividitur Nilus. Sed 2, 20. τριφασίαι ὁδοὶ intelliguntur τριφασίαι λόγων ὁδοὶ, ut loquitur 1, 95. nempe Triplex fama de eadem re, Tres diversæ rationes, quibus eadem res accidisse perhibetur." Schw. Mss. Vide Porti Lex. Ion.] Hesych. Τριφάσιοι exp. τριπλάσιοι, * τρίφωνοι. [Ad Greg. Cor. 527.]

Πολυφασία, ἡ, Loquacitas, Multa loqui: Hes. et Suid. πολυφασίας exp. πολυλογίας.

Ἀλλοφάσσειν, Animo anxio esse, In anxietate animi constitutum esse, Perturbari animo et quasi Tumultuari: Erot. ap. Hippocr. ἀλλοφάσσοντες, ἀπορούμενοι καὶ τεθορυβημένοι, e Bacchio. Etym. habet duntaxat τεθορυβημένοι: cujus tamen etymologia videtur esse illi alteri expositioni ἀπορούμενοι maxime consentanea; scribit enim esse ἀλλαχοῦ τὰ φάη περιφέρειν. || Eust. autem vult ἀλλοφάσσειν esse Alias aliud loqui, a verbo φῶ, Dico, ut sc. compositum sit ἀλλοφάσσω ex ἄλλο et φάσσω pro φῶ. [Lobeck. Phryn. 607. "Heyn. Hom. 4, 277. ad Herod. 43." Schæf. Mss.] || Apud Suid. autem EST Ἀλλοφάζω, quod exp. Exulto, Debacchor. "Ἀλοφάζω, Eid. σκιρτῶ, παροινῶ, sed scr. gemino λ." || HES. Ἀλλόφασις, quidem, quod nomen est verbale ex illo ἀλλοφάζω, exp. θόρυβος ταραχώδης, Tumultus turbulentus; sed ἀλλοφάσσειν scriptum habet, et exp. ἑτεροχρονεῖν, ἢ οὐχ ὑποφέρειν τὸ βάρος. Quam exp. nemo non videat a præcedentibus omnibus, etiam ab illius explicatione proxime posita, longe alienam esse. Ac mihi quidem certe ille locus Hes. valde suspectus est, ne vocis unius expositio pro alterius explicatione per errorem posita sit. "Ἀλόφυζον, Consilii inopes erant, Anxio animo erant, In angustias adducti erant, ἐν ἀμηχανίᾳ ἦσαν, Hes. ap. quem legitur quidem ἀλλόφυζον cum duplici λ, sed eo in l. qui unicum poscit, sequendo seriem alphabeticam. Ponitur enim inter Ἀλουσία et Ἀλόχευτον."

Derivata a πέφαται, de quo supra.

Φατειὸς, Poëtice Dicendus, Nominandus. Et οὔτι φατειὸς, Non dicendus, nominandus, Dirus. Hesiod. Θ. 310. ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν, Κέρβερον, i. e. οὐκ ὀνομαστὸν, δυσώνυμον. Nisi malis pro Infandus, i. e. Qui verbis exprimi non potest, Ἀ. 144. Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην φόβος οὔτι φατειὸς, exp. Terror inenarrabilis. ["Wakef. Trach. 1093. Ruhnk. Ep. Cr. 59. 107. Wolf. ad Hesiod. p. 96." Schæf. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 462.]

[* Φατέον, Dicendum, Plato Soph. 237. 263. de LL. 802. 898. Tim. 51. Polyb. 2, 21. "Ad Diod. S. 1, 696. Lucian. 1, 814." Schæf. Mss. "Plut. de Educ. 4. Geminus ap. Yriart. Catal. Matrit. 389." Boiss. Mss. "Method. 340. Euseb. H. E. 143." Kall. Mss.]

Φατὸς, i. q. φατειός. Et οὐ φατὸς, ut οὔτι φατειὸς, Non dicendus, Infandus, Ineffabilis. Hesiod. Ἀ. (230.) Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταί. || Celebris, ἔνδοξος, ὀνομαστὸς, Hesiod. Ἔργ. init. Ὅν τε διὰ βροτοί εἰσιν ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε. || Hes. φατοὶ exp. non solum ῥητοὶ, sed etiam τεθνεῶτες, itidemque Φατὸν, τεθνηκὸς, sicut et ῥητὸν, sc. a THEM. Φάω, Occido, Perimo. ["Wakef. Trach. 1093. Jacobs. Anth. 7, 414. Ruhnk. Ep. Cr. 108. Voss Myth. Br. 1. p. 148. Οὐ φ. εἰπεῖν, Herm. ad Orph. p. 171. Beck. ad Aristoph. Ὄρν. 1710. Dictu affabilis, Virg. Æn. 3, 621. al. effabilis. Infandus memoratu, Apuleius 706. Oud. Λόγῳ ῥητὸς, Bibl. Crit. 3, 2. p. 49. Ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον, Thuc. p. 17, 36. ubi opp. τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων. Εὐδρακὴς λεύσσειν, Soph. Phil. 847." Schæf. Mss. Timon Phlias. 35. ἀῤῥήτοις τε φατοῖς τε. Callim. H. in Del. 60. σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. Hes. Οὐ * φατῶς· ἀφάτως.]

[* Ἀείφατος, Orac. Sibyll. 3. p. 248. Opsop.=

414. Dionys. Areop. 188.] Ἄφατος, Qui dici non A potest, Ineffabilis, Inenarrabilis, Qui dicendo exprimi nequit, verbis explicari non potest. Chrys. Πολὺς καὶ ἄφατος μισθός. Epigr. ἄφατοι κεφαλαὶ, Capita ingentia et quæ dicendo exprimere nequeas: Τρεῖς ἄφατοι κεράεσσιν—κεφαλαὶ ἐλάφων. Suid. id Epigr. citans, exp. μεγάλαι ἢ καταπληκτικαί. Huc pertinet ἄφατον, quod Hes. exp. πολὺ, ἀμέτρητον, ἀμήχανον. || Non dicendus, Infandus; interdum etiam Nefandus. Quo referendum ἄφατον, quod Hes. exp. ἄῤῥητον, δεινόν. Item Incelebris, Illaudatus, Inglorius, ἄδοξος, ἀνώνυμος: quam signif. habet ap. Hesiod. in versu quodam citato in Φατός. [Aristoph. A. 1148. " Brunck. 1, 72. Incelebris, Eichst. de Dram. 137." Schæf. Mss. Ἄφατος ὡς, ἄφατον ὡς, ad Greg. Cor. 25.] " Ἀφάτως, Ineffabiliter, * ἀδιη- " γήτως," [Gl. Affatim. Schol. Aristoph. Ὄρν. 427. Schol. Soph. Œd. T. 1339.] Δίφατος, Qui duobus modis dicitur: Hes. Δίφατον, διφάσιον, δισσῶς λεγόμενον. || Eod. teste Cretenses δίφατον vocant ὕφιν. " Δύσφατος, exp. Tacendus, Nefandus, ut supra δύσ- B ρητος," [Lycophr. 10. Æsch. Ag. 1161. " Wakef. Eum. 316. Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss.] * Ἔκφατος, i. q. ἄφατος, Maxim. Κατ. 451. σέλας. * Ἐκφάτως, i. q. ἀφάτως, Modo ineffabili, Æsch. Ag. 714. * Ἡμίφατον, Hes. ἥμισυ, [Dimidium, sc. verbi quomodo Terent. Phorm. 4, 2, 4. Vixdum dimidium dixeram. * Κενεήφατος, Orac. Sibyll. 3. p. 409. * Μεγαλήφατος et * Μελανήφατος conf., Orph. Arg. 423. * Νεόφατος, poëtice Νεήφατος, Hom. H. in Merc. 442. Θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω.] Πολύφατος, Multum celebris, Multorum sermone jactatus. Extat ap. Pind. 'Ο. 1. init. [* Τρίφατος, Nicander Θ. 102. Scholiastæ * τρίλεκτος. * Ὑπέρφατος, Pind. 'Ο. 9, 98. Dionys. H. 2. p. 273, 18.]

Φάτης, Locutuleius, Loquax, λάλος: Mendax, ψεύστης, Hes. Fortassis autem sicut a tertia persona est hoc φάτης, ita possimus a secunda DERIVARE Φάσαξ, unde ap. Hes. Φάσακες, συκοφάνται. Nisi id potius est a φαίνω, ut sit Delator, quemadmodum C φάσις signif. Delatio criminum.

Φάτις, i. q. φάσις, Dictum, Sententia. Ex Epigr. φάτις φυσικὴ, Sententia physica. || Responsum vatis, Verba quæ vates effatus est, Oraculum, μαντεία, χρησμὸς, [Eur. Phœn. 23.] || Sermo, Verbum, λόγος, ut Suid. ap. Soph. τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν exp. ῥῆσιν. || Nuntius, Rumor, ἀγγελία, ut Soph. Schol. exp. in Aj. (833.) p. 49. meæ Ed. Πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν Φέροντα Τεύκρῳ, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ Πεπτῶτα. Hom. quoque pro Rumor, Fama, accipit, sed addito gen., Od. Ψ. (362.) Αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι Ἀνδρῶν μνηστήρων οὓς ἔκτανον, Rumor de procis interfectis. Item Fama, alia signif., ut Od. Z. non procul ab init. Ἐκ γάρ δὴ τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή: ubi Schol. exp. διαβόητοι γίνονται, Fama eorum bona omnes homines pervagatur. Hes. quoque exp. non solum λόγος, κληδὼν, φήμη, verum etiam δόξα. [Oraculi responsum, Soph. Œd. T. 151. Augurium, 318. 331. Clamor, El. 331. I. q. φάσις, φάσμα, Trach. 695. D " Herodoto maxime frequentatum vocab., ap. quem καταβάλλειν φάτιν, 1, 122. sonat Rumorem spargere: et ἡ φάτις μιν ἔχει, 7, 3. et 8, 94. idem valet ac αὐτὸς ἔχει φάτιν, 9, 84. Fama de illo fertur." Schw. Mss. " Epigr. adesp. 230. Koen. ad Greg. Cor. 128. Ruhnk. Ep. Cr. 63. Valck. Hipp. p. 176. nott. ad v. 130. ad Herod. 399. 594. 697. ad Lucian. 1, 240. Brunck. Or. p. 217. Ἔχω φάτιν, φάτις ἔχει ἐμὲ, ad Herod. 403. 506. 663. 730." Schæf. Mss. * Κακόφατις, Male ominatus, Æsch. Pers. 932. κακοφάτιδα βοάν.]

Φατίζω, ίσω, s. ίξω, Dico. Soph. Aj. (715.) οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' Ἄν, Nihil non dicendum dixerim. Et pass. Φατίζεται, Dicitur, Apoll. Rh. (1, 24. 1019. 4, 658.) || Ex Herod. ἐφάτισαν pro Confessi sunt. [" Φατίζειν, Vulgo dicere, Vulgo (nomine quodam) appellare, veluti Apoll. Rh. 1, 1019. ἱερὴ δὲ φατίζεται ἥδ' ἔτι πέτρη. Similiter ap. Nostrum, ubi de literis agitur, (nempe de scripturæ elementis,) a Phœnicibus ad Græcos translatis, Ἐφάτισαν (sc. οἱ Ἴωνες) ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε, ἐσαγαγόντων Φοινίκων ἐς τὴν Ἑλλάδα, Φοινικήϊα κεκλῆσθαι, 5, 58. Quæ verba, ex Herod. more, sic intelligi debent, quasi dixisset ἐφάτισαν (ταῦτα τὰ γράμματα Φοινικήϊα) ὥσπερ κ. τ. λ. Hasce literas vulgo Phœnicias appellarunt, quemadmodum æquitas postulabat, ut, quoniam a Phœnicibus in Græciam translatæ sunt, Phœniciæ appellarentur. Aliena certe ab h. l. videtur Æm. Porti interpr. ἐφάτισαν reddentis Rumorem sparserunt: nec mentem Scriptoris satis commode expressit Vallæ Versio Latina, quam alii tenuerunt Interprr. Confessi sunt, ut ratio ferebat, vocari Phœnices etc." Schw. Lex. Herod.] Hesych. φατίζει non solum λέγει, sed etiam χωρίζει. [" Markl. Iph. p. 20. Jacobs. Anim. 268. 303. Lobeck. Aj. p. 330. Koen. ad Greg. Cor. 128." Schæf. Mss. Opp. 'Α. 1, 638. * Φάτισις, s. * Φάτιξις, i. q. φάτις; Schol. Soph. Aj. 706.] Καταφατίζω, vide Καταφημίζω.

Derivata a Φημί.

¶ Φῆμις, i. q. φάτις, Sermo, Verbum: Hes. λόγος, φωνή. || Rumor, Fama, Od. Ξ. 239. χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, sc. me quoque cum ceteris ad bellum Trojæ inferendum profecturum. Schol. exp. φήμη, λόγος. Item in malam partem, Ω. (200.) de Clytæmnestra mariti sui interfectrice, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, Infamavit femineum genus. || Pro Concione accipiunt O. (467.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν, ubi exp. ἐκκλησίαν, συνέδριον. || Item pro Omine, Od. Υ. 100. Ulysses intus aliquid dici petit, quod pro fausto omine accipiat, Φήμιν τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων Ἔνδοθεν, Schol. κληδόνα, οἰωνόν. Hes. quoque φῆμις est κληδών. [" Lobeck. Aj. p. 364. Heyn. Hom. 6, 40. Brunck. ad Bacch. p. 424. Bibl. Crit. 3, 1. p. 60. ad Herod. 20. ad Charit. 235. ad Od. O. 467. ad Lucian. 1, 241. Ilgen. Hymn. 597." Schæf. Mss. " Fama, Gloria, Manetho 3, 183." Wakef. Mss. Od. Π. 75. Ibyci Fr. φῆμις ἔχησι βροτῶν.]

Φημίζω, ίσω, s. ίξω, i. q. φατίζω, Dico. Unde ἐφημίξαντο, Dixerunt. Dionys. P. (90.) || Φημίζειν φήμην, Famam vulgare et dispergere, Hesiod. Ἔργ. (2, 382.) Φήμη δ' οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται ἥν τινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζουσι. Ex Eur. autem (Iph. A. 1356.) ἥν ἐφήμισεν πατήρ μοι, pro Quam fama mihi genitor ipse dedicasset. || Hes. Φημίζεται exp. non solum λέγει, sed etiam μαντεύεται. [Famam Spargo, Plut. 7, 73. " Markl. Iph. p. 20. Palæph. Fischer. p. lxvi. Wassenb. ad Hom. 130. Brunck. ad Gnom. 332." Schæf. Mss. Quint. Sm. 13, 538. Opp. 'Α. 5, 476. cf. 637. Stob. Serm. 1. p. 20. Sch., Æsch. Ag. 626. cf. 1154. 1165. Choëph. 556. ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν.] Φημισμὸς, i. q. φήμη, Suid. [* Φημιστὸς, unde * Δυσφήμιστος, Suid. v. Δυσκληδόνιστος.]

Διαφημίζω, Famam spargo, Vulgo fama aliquid, ut Virg. dicit Bella vulgata per orbem fama. [Palæph. 14, 4. p. 70. Fischer. Marc. 1, 45. διαφημίζειν τὸν λόγον, Divulgare rem. " Dionys. H. 11. p. 726. Dionys. p. 26." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 2, 294." Schæf. Mss. * Διαφημιστὴς, Gl. Famigerator.] Ἐπιφημίζω, Famæ s. Nomini alicujus ascribo, simpliciter Ascribo, ἐπιγράφομαι, Attribuo, Assigno. Greg. Naz. Τὸ ἐκείνου τάχος τοῖς δαίμοσιν ἐπιφημίζοντες, Tribuentes, Assignantes, quasi ἀνατιθέντες. Lucian. (1, 24.) Τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, Titanum principis titulo et nomine insignis et ornas. Plut. (Camillo 7.) Ἐπιπεφημισμένον τὸ ὄχημα τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν, i. e. Ascriptum, Dicatum, ἀφιερωμένον. Hæc Bud. 593., ubi et h. Greg. Naz. l. addit, de Æacidis, Heraclidis, et similibus, Δαίμονας δή τινας καὶ θεοὺς τοῖς προγόνοις ἐπιφημίζοντες, Auctores sui generis assumentes dæmonas. Ibid. Chrysostomi locum affert, in quo συνωνύμως ponuntur ἐπιφημίζειν ἑαυτοῖς et ἐπιγράφεσθαι, Ascribere et attribuere sibi. Itidem Plut. Popl. (23.) Εἰωθότες ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, Omnes res magnas deo ascribere, s. in deum auctorem referre. Apud Lucian. (1, 533.) affinem signif. habent ἀνατίθενα, κυθιεροῦν, et ἐπιφημίζειν, h. l. Ὄρη ἀνέθεσαν καὶ ὄρνεα

καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ, Cuique deo dedicarunt s. assignarunt. || Pervulgo, Rumorem dissemino, ut Bud. ibid. interpr. ap. Plut. Sertorio (11.) ubi de cerva ejus loquitur, Πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζεν αὐτῷ δηλοῦν. || Hes. ἐπιφημίζουσα neutro passive accipit, exponens εὐφημουμένη, ἐπιφημιζομένη. [Jambl. V. P. 332. Lobeck. Phryn. 596-7. Schn. Lex. " Thom. M. 742. ad Charit. 572. Markl. Iph. p. 20. Thomson. Proleg. ad Parmen. p. viii. Paus. 376. Dionys. H. 5, 235. Ruhnk. ad Vell. 232. ad Timæi Lex. 198. Wernsd. ad Himer. 117. Harl. Solan. et T. H. ad Lucian. 1, 203. ad Herod. 260." Schæf. Mss. Ἐπιφημίζομαι, Male ominor, Herod. 3, 124. Ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο.] Ἐπιφήμισμα, Omen. Thuc. 7, (75.) p. 259. Ἀντὶ δ' εὐχῆς τε καὶ παιάνων, μεθ' ὧν ἐξέπλεον, πάλιν τούτων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφημίσμασιν ἀφορμᾶσθαι. Hes. ἐπιφημίσμασιν exp. οἰωνίσμασι, procul dubio ad h. l. respiciens. [" Ruhnk. ad Vell. 232. Toup. Opusc. 1, 71. Bibl. Crit. 3, 1. p. 64. 65. ad Herod. 260." Schæf. Mss. Joseph. B. J. 7, 5. * Ἐπιφημισμὸς, Strabo 6. p. 422. Hesychio est ὀδυρμός: f. l. οἰωνός. * " Διεπιφημίζω, Divulgo, Martyr. Ignat. 50." Kall. Mss. * Κατεπιφημίζω, Dedico, Nuncupo, Polyb. 5, 10. Τῶν δὲ τοῖς θεοῖς κατεπιπεφημισμένων πάντων ἀπέσχετο: cf. Plut. Eum. 13. * Προσεπιφημίζω, Strabo 17. p. 1154.] AT Ἐπιφημητὴρ, est potius a VERBO Ἐπιφημέω. Sunt autem ἐπιφημητῆρες Hesychio οἱ εὐφημοῦντες, ἢ ἐπιφωνοῦντες, ἢ συγκατατιθέμενοι: quæ si sequamur, ἐπιφημεῖν fuerit Bene ominari s. Fausta precari, Acclamare, Assentiri. Καταφημίζω, Divulgo. Cujus tamen signif. exemplum non affertur. Et videndum ne forte idem significet cum καταφατίζω, i. e. Dico s. Testor contra aliquem, " item Sancte polliceor et affirmo," ut ap. Plut. Solone (25.) Ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴ τι παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς, Contra se testatus est ad lapidem. Alii, Ad lapidem jusjurandum addidit. [Plut. Nicia 3. καταπεφημισμένον θεῷ σῶμα, ubi Interpres, Corpus quod Deo omnium vocibus esset declaratum simile: Eumene 13. var. lect. " Ad Lucian. 2, 74. 3, 256. ad Herod. 321. Wakef. S. Cr. 3, 66. Καταφημίζω, Valck. ad Röv. 66." Schæf. Mss. * " Μεταφημίζω, Nomen muto, Manetho 2, 136. μετεφήμισαν, ubi Ms. prima manu habebat * μετεφήμησαν." Schleusner. Mss. " Heyn. ad Apollod. 1123." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 1089. * Προφημίζω, Dio Cass. 172.]

" Φημὺς, ύος, ἡ, i. q. φήμη, Fama, Rumor," [Etym. M. 379, 31.]

¶ Φήμη, ἡ, Fama, Rumor. Plut. Oth. (4.) Φήμας ἀδεσπότους καὶ ἀμφιβόλους, Rumores incertos et ambiguos. Item φημίζειν φήμην, κατασκεδάζειν φήμην, διαδιδόναι, ποιεῖν, ut Latine Famam vulgare, dissipare, dispergere, fundere. Hesiod. Ἔργ. (2, 382.) Φήμη δ' οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται ἥν τινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζουσι. Plato Apol. (2.) Ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες. Polyb. 5, (39, 1.) Διέδωκε τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν φήμην ὡς ἀφίεσθαι μέλλων ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Synes. Epist. 44. Φήμας ἐπὶ τοῖς οὐκ οὖσι ποιῶν, Falsos rumores spargens s. disseminans. Ipsa autem φήμη κατασκεδάννυται, διαθέει, προέρχεται, ῥέει, διαδίδοται, s. δίδοται. Plato Minoë, Αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασται τοῦ Μίνω, ὡς ἀπαιδεύτου τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος, Hæc fama de Minoë dissipata et dispersa est. Itidem Herodian. 7, (6, 21.) Διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἴη ἀνῃρημένος, Vulgatur fama interfecti Maximini: 5, (4, 1.) Ἡ φήμη διέδραμεν ἀνὰ τὰ στρατόπεδα. Sic Virg. it fama per urbes. Et, volitans pennata per urbem Nuntia fama ruit. Item et Cic. Fama de interitu Clodii fines imperii Rom. peragravit. Quibus adde hoc e Tac. Diditas per provincias. Curt. dicit etiam, Fama urbes discurrit. Plut. Bruto, p. 1812. meæ Ed. Ταχὺ προῆλθεν φήμη, καὶ διεδόθη λόγος, ὡς τεθνηκυίας αὐτῆς. Cic. Fama emanarat. Plut. de Socr. Dæm. Φήμας τοιαύτας ῥυείσας. Rursum Herodian. 8, (5, 15.) Φῆμαι δὲ μείζους ἐδίδοντο, Rumores in majus augebantur, Polit. Item et ἀπόλλυται φήμη in l. Hesiodi paulo ante c., ut ap. Cic. Fama moritur: itidemque Sepulta fama ap. Ovid. Ἀπόλλυται autem cum fidem amittit, καὶ πίστιν οὐκ ἔχει, ut ap. Herodian. 2, (1, 7.) Πίστιν ἕξειν ᾤοντο τὴν φήμην. Item (11, 5.) Τὴν φήμην φθάσας, Famam præveniens: 5, (4, 13.) Φθάνων τὴν φήμην τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Famam suæ fortunæ præveniens. Ubi etiam nota gen. Item φήμην ἔχω, pro Fama est de me, Opinio concepta est de me. Synes. Ep. 41. Φήμην ἔχουσι διανοίᾳ κεχρῆσθαι, Existimantur mente præditæ esse, Fama est, Creditur, Dicitur, Rumor est, In fama est: 19. Φήμην ἔχεις προστατεῖν ἀνδρὸς λυσσῶντος, Fama est, s. Diceris, patrocinari homini rabido. Nec non aliquis φήμην alicui περιτίθησι, et ipsa φήμη illi περιφύεται. Isocr. ad Phil. Μὴ περιορᾷν τοιαύτην φήμην σαυτῷ περιφυομένην, ἣν οἱ μὲν ἐχθροὶ περιθεῖναί σοι ζητοῦσι. Item aliquis sibi ἐπιφέρει φήμην, aut ἀλεύεται ἐπιφερομένην καὶ περιτιθεμένην ὑφ' ἑτέρου. Plato de LL. Ἐπιφέρουσιν ἑαυτοῖς γυναικείους φήμας, Pro mulieribus habentur, Faciunt ut mulieres existimentur esse. Hesiod. (Ἔργ. 2, 378.)
B δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην, Famam et opinionem de te. Item e Chrys. de Sacerd. τῶν πολλῶν φήμη pro Opinio vulgi, quam sc. habet de aliquo. || Exp. etiam Omen, sicut φῆμις, velut ap. Xen. K. Π. 8, (7, 1.) Ἐσημήνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οὐρανίοις καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις, ἅ τ' ἐχρῆν ποιεῖν ἅ τ' οὐκ ἐχρῆν, Ostentis, auguriis, ominibus. Cui loco similis hic Ejusd. Σ. (4, 28.) Σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους, φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς, ἅ τε δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν, ubi tamen et in præcedenti signif. pro Rumores accipi possit. Sicut vero in præcedenti l. Xen. dicit ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν φήμαις, ἐσημήνατε, ita Plut. Symp. 2. Χρησάμενος ἢ φήμαις ἢ ἱεροῖς, in Colot. Μαντεύμασι καὶ φήμαις. Soph. vero (Œd. T. 733.) φῆμαι μαντικαί. Et Plato de LL. Μαντείας φήμη. Idem ibid. Φήμην ἀγαθὴν μαντεύομαι. Aristot. Probl. Φήμην ἀγαθὴν ποιοῦμαι, Bene auguror. Aristoph. (Σφ. 864.) φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν, Bene precabimur, ἐπευφημίσομεν, s. συνευξόμεθα, ut Schol. exp., quem vide. [" Ad Phalar. 367. Musgr. Hel. 826.
C Wakef. Herc. F. 1291. Trach. 1150. Jacobs. Anth. 7, 295. Exerc. 1, 50. ad Diod. S. 1, 330. 686. 2, 152. Boiss. Philostr. 280. ad Herod. 20. 408. 738. Zeun. ad Xen. K. Π. 798. ad Charit. 244. Bibl. Crit. Vol. 3. P. 1. p. 57. ad Xen. Eph. 267. Schneid. Ind. ad Xen. Mem. Pierson. Veris. 159. ad Mœr. 280. ad Timæi Lex. 198. Toup. Opusc. 1, 542. Soph. El. 1109. statim κληδών. Omen, Ernesti Ind. ad Xen. Mem. Conf. c. μνήμη, Fac. ad Paus. 1, 277. Φήμη ἔχει ἐμὲ, ad Herod. 403. 622." Schæf. Mss. " Divina vox, Plato 2, 624." Wakef. Mss. Soph. Phil. 846. λόγων φάμαν, pro φάτιν. Omen e voce, Od. Υ. 100. Φήμην τίς μοι φάσθω: vide Casaub. ad Theophr. Char. c. 18.]

Ἀπόφημος, Mali ominis, Inominatus, ut Horat. loquitur. Suid. exp. δύσφημος in h. Anonymi l. Ἡ γλῶττα ἡ ἀπαίδευτος καὶ ἀμαθὴς, τῇ τε ἄλλῃ καὶ ταύτῃ ἐπίσπαστα παλαμᾶται, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημον κατολισθαίνει. [Ælian. H. A. 6, 44. 9, 50. 10, 31.]

D Ἄφημος ET Ἀφήμων, Qui fama celebris non est, Non famigeratus, s. Inglorius, Incelebris, Immemoratus: quorum hoc utitur Horat., illo Silius: idem cum ἄφατος Hesiodeo. Ἄφημοι, Hes. ἀνώνυμοι, ἀκλεεῖς: et Ἀφήμονες, ἄρρητοι, οὐκ ὀνομαζόμενοι. UNDE Ἀφήμως, quod Idem exp. ἐν κόσμῳ, ἡσυχῇ. Utitur Hom. Hymno in Apoll. (171.) Apud Thuc. 3, (104.) p. 117. Ὑποκρίνασθε ἀ., ubi Schol. quoque exp. σιγῇ, ἡσύχα: item et ἀθρόως. [" Wakef. Phil. 1080. Ruhnk. Ep. Cr. 13. Ilgen. ad Hymn. 242." Schæf. Mss. * " Ἀφημία, Bekk. Anecd. 468." Kall. Mss.] " Ἀφημίζεσθαι, Hes. ἀθερίζεσθαι." [* Ἀφημοῦντας Eid. est ἀγροίκους.]

Βλάσφημος, ὁ, ἡ, Famam alicujus lædens et inquinans, Qui infamat aliquem falsis de eo rumoribus sparsis, famam criminis alicujus inurit alicui. Ab Eust. pariter et Lex. meo vet. exp. ὁ ταῖς φήμαις βάλλων, λοίδορος: ab aliis Maledicus, Probrosus, Convitiatorius. Dem. Epitaph. Μηδὲν εἰπόντες βλάσφημον. Herodian. 7, (8, 21.) Βλάσφημα πολλὰ εἰπὼν

εἰς τὴν Ῥώμην καὶ σύγκλητον, Cum multa in civitatem senatumque probra jecisset, Polit.: Chrys., Βλάσφημον ῥῆμα ἐκφέρειν, Acerbum probrosum et maledicum verbum. Rursum Dem. βλάσφημον εἰπεῖν, Probrosum dictu, h. e. Quod cui dicimus, probra in eum jacimus: Philipp. 3. Δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δὲ ᾖ, Metuo ne probrosum quidem, verum tamen sit. Item βλάσφημος κρίσις, Judicium maledicum et quo probra alicui ingeruntur. In Epist. 2 Petri 2, (11.) de angelis, Οὐ φέρουσι κατ' αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν, Non ferunt adversus eas apud Dominum maledicum judicium. [Lobeck. Phryn. 315. "Maledicus, Anacr. Fischer. p. lxiii." Schæf. Mss. *Βλασφήμως, Ignominiose, Diod. S. 786. Appian. B. C. 2. p. 507. "Philostr. 19. p. 156. Clem. Alex. 471. Athan. 1, 511. J. Poll. 3, 139." Kall. Mss.] Βλασφημοσύνη, ἡ, Maledicentia qua probra alicui ingeruntur, λοιδορία. Apud Synes. Ep. 57. Ἁγνεῦσαι δ' ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀλεγεινῆς, quales ap. Dem. Epitaph. Οἱ μηδὲν ἂν εἰπόντες αὐτοὶ βλάσφημον, ἄλλου γε λέγοντος χαίρουσιν ἀκούοντες. Βλασφημία, ἡ, i. q. βλασφημοσύνη, sed in prosa usitatius. Lucian. (2, 351.) de duobus philosophis non sine convitiis et contumeliis inter se altercantibus, Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, Tota convitiorum plaustra alter in alterum jactavit. At Synes. Τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος, Talibus convitiis probrisque incessens, qualia e plaustris in obvios quosque jactari solebant. Plato de LL. 7. Βλασφημίαν πᾶσαν κατὰ τῶν ἱερῶν καταχέειν, Omni probrorum convitiorumque genere sacra inquinare. Dem. pro Cor. (257.) Ἃς κατὰ τῶν Εὐβοέων ἐποιήσατο βλασφημίας. Herodian. 8, (5, 3.) Εἰς αὐτὸν ἀποῤῥίπτειν δυσφήμους καὶ αἰσχρὰς βλασφημίας, ubi Polit. In ipsum nulla non jacere convitia: 4, (12, 3.) Εἰς τοῦτον πολλάκις ἀπέσκωψε, καὶ μέχρι αἰσχρᾶς βλασφημίας. Rursum Dem. Philipp. 4. Ὑπὸ βλασφημίας ἀδίκου διαβεβλημένων. Isocr. Τοιαύταις βλασφημίαις χρωμένων. In Ep. Philippi ap. Dem. (p. 164.) opp. inter se παῦσαι τῆς βλασφημίας, et ποιῆσαι λέγειν ἐπαίνους ὑπέρ τινος. Item βλασφημία παλινδρομοῦσα ap. Plut. (6, 328.) Probrum quod in convitiatorem recidit, quo dicit nihil esse nec αἴσχιον nec λυπηρότερον. Item Βλασφημία τοῦ πνεύματος, Matth. 12, (31.) Probrum quo Spiritus sanctus incessitur, Contumelia qua spiritus sanctus afficitur. Alii, Convitium, s. Maledictum in Spiritum sanctum. Alii, Blasphemia in Spiritum sanctum: quam dicit οὐκ ἀφεθήσεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Legimus ap. Eund. 15, (19.) Ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι, ubi Erasmus vertit Convitia; alii Obtrectationes, Calumniæ, Sermones quibus aliena fama læditur. Nam βλάσφημος dictum videtur παρὰ τὸ τὴν φήμην βλάπτειν, a lædenda fama et existimatione. [Merita censura, Meritum convitium, Merita infamia, Demosth. 507. "Maledicentia, Alciphr. 138." Schæf. Mss.] Βλασφημέω, Probra et convitia jacto in aliquem, Maledictis et contumeliis incesso, etiam Famam existimationemque alicujus lædo, eum calumniando et ei obtrectando. Herodian. 2, (6, 20.) Πόῤῥωθεν ἑστῶτες ἐβλασφήμουν καὶ κακῶς ἠγόρευον. Plut. (9, 396.) Παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ λέγειν ποιούμενος. Item Plato de LL. Βλασφημεῖν πᾶσαν βλασφημίαν, Nullis non probris et contumeliis incessere. Interdum cum præpp. περὶ, κατὰ, εἰς. Cum περί: Dem. Βλασφημεῖν περὶ πατρὸς, Patrem calumniari, Patri obtrectare. Sic Isocr. Ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημεῖν περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς. Idem in Hel. Enc. (21.) Ἤδη τινὲς ἐλοιδόρησαν αὐτὸν, ὧν τὴν ἄνοιαν, ἐξ ὧν ἐβλασφήμησαν περὶ ἐκείνου, ῥᾴδιον ἅπασι καταμαθεῖν. Ubi nota eum synonymως usurpare λοιδορεῖν τινα, et βλασφημεῖν περί τινος. Cum κατὰ autem, ut idem Isocr. Panath. Τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων βλασφημοῦντας καθ' ἡμῶν. Suidas in Justino, Κατὰ τῶν Χριστιανῶν βλασφημεῖν, Christianos convitiis et maledictis insectari. Nec non cum εἰς, Plato de Rep. 2. Εἰς θεοὺς βλασφημεῖν, Diis maledicere, Deos probris et contumeliis incessere: ut Marc. 3, (29.) Βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα, Contumelia afficere Spiritum sanctum, Probro incessere, Ὃς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἔχει

A ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα. Ibid. Ὅσας ἂν βλασφημήσωσιν βλασφημίας, Quæcunque probra ac contumelias dixerint. Matth. 9, (3.) scribæ de Christo dicente ad paralyticum, Θάρσει, τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ajunt, Οὗτος βλασφημεῖ, Impie loquitur. Quo modo accipi potest et βλασφημεῖν εἰς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, sc. Impie loqui de Spiritu sancto; et in hac signif. ap. sacros Scriptores frequentius est: ap. alios autem pro Obtrectare, Probris incessere, Maledicere, Alterius famam maledictis lædere, potius usurpatur verbum βλασφημεῖν. Jungitur accusativo quoque, ut ap. Appian. Ἐβλασφήμουν αὐτὸν ὡς κακῶς ἐπὶ τρισὶν ἀνδράσιν τὰ πάντα θέμενον. Unde pass. βλασφημεῖται, Male audit, Maledictis incessitur. Et βλασφημούμεθα, Male de nobis loquuntur homines, Convitia et probra nobis ingeruntur, Maledictis et contumeliis laceramur. ["Heind. ad Plat. Phædr. 238. Alciphr. 138." Schæf. Mss. *"Βλασφημητέος, Clem. Alex. Str. 1, 10. p. 293. (*Βλασφημητὸς, unde) *Ἀβλασφήμητος, Const. Apost. 2, B 13." Kall. Mss. *Ἐπιβλασφημέω, Joseph. A. J. 20, 5, 4. Appian. B. C. 1. p. 702, 13.]

[*Διάφημος, Gl. Celeber.]

Δύσφημος, Maledicus, Famam existimationemque alicujus lædens, Probrosus, Contumeliosus, i. q. βλάσφημος. Herodian. 8, (5, 3.) Εἰς αὐτὸν ἀποῤῥίπτειν δυσφήμους καὶ αἰσχρὰς βλασφημίας, In ipsum nulla non jacere convitia, Polit. || Mali ominis, Inominatus, Infaustus. Hesiod. (Ἔργ. 2, 353.) Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα Σπερμαίνειν γενεήν, Ab infausto funere reversus. [Eur. Andr. 1145. Hec. 195. "Wakef. Trach. 783. Græv. Lectt. Hes. 589. Ruhnk. Ep. Cr. 139. Toup. Opusc. 2, 36." Schæf. Mss. "Δύσφημα, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 126. Combef." Boiss. Mss. *Δυσφήμως, Phryn. ap. Valck. Diatr. Eur. 109.] Δυσφημία, ἡ, Mala fama, Fama haudquaquam secunda, i. e. κακὴ ἀγγελία, Infelices rumores et nuntii. Apud Suid. Ὁ δὲ στρατηγὸς θεωρῶν τὴν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν, ἐταράττετο, Infelices rumores qui in C castra perferebantur. || Hes. δυσφημία exp. κακοφημία, Mala fama: quod accipi potius videtur pro Sinistra fama et existimatio, Infamia. || Accipitur et pro βλασφημία, ea peculiariter signif. qua in sacra Scriptura usurpatur. Œcum. in Act. 22. exponens verba illa, Διαῤῥήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν, Ἔθος ἐστὶν, inquit, Ἰουδαίοις ἐπὶ ταῖς κατὰ Θεοῦ δυσφημίαις περιῤῥηγνύναι τὰ ἱμάτια· καὶ γοῦν ὁ Καϊάφας, υἱὸν ἑαυτὸν τοῦ Θεοῦ λέγοντος τοῦ Χριστοῦ, περιέῤῥηξε τὴν ἐσθῆτα, διακεκραγώς τε καὶ λέγων ὅτι ἐδυσφήμησε. Pro quibus Matth. 26, (65.) habet, Ὁ ἀρχιερεὺς διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ, λέγων ὅτι ἐβλασφήμησε. Marcus paulum mutatis verbis, sic, (14, 63.) Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαῤῥήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ, λέγει, Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων; ἠκούσατε τῆς βλασφημίας. Synonyma igitur sunt δυσφημία et βλασφημία: synonyma item δυσφημεῖν et βλασφημεῖν. [Jambl. V. P. 360. "Brunck. Soph. 3, 386." Schæf. Mss. "Δυσφημία, in vituperationibus (ψόγοις) dicitur, Si quis alterius bona in malam partem interpretatur. Aristid. περὶ Λογ. D ΠοΛ. 661. vide Εὐφημία, quæ est illi contraria." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Δυσφημέω, i. q. βλασφημέω, ut jam dixi, i. e. Convitia dico, Probris incesso, Convitiis prosequor, Obtrecto, Famam lædo, Infamo: in sacris autem literis, Impie loquor de Deo, ut videre est e loco in Δυσφημία citato. Eundemque usum habet et βλασφημεῖν, ut tum inde cognoscere est, tum ex iis quæ supra annotavi. Et pass. Δυσφημέομαι, Infamor, Infamis sum. || Male ominor, Ominosa loquor. Ex Eur. Hec. (182.) τί δυσφημεῖς φροίμιά μοι κακά; pro Cur male ominaris his exordiis? Cur sermonum exordia ab omine diro sumis? Schol. exp. ἐλεεινολογεῖς. [Porson habet Τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά. Soph. El. 911. 1182.] Ἐπιδυσφημέω, Infami appellatione noto. Ex Aristot. Eth. 7, (1.) Καὶ τοὺς δὲ διὰ κακίαν τῶν ἀνθρώπων ὑπερβάλλοντας, οὕτως ἐπιδυσφημοῦμεν. [*Συνδυσφημέω, Una calumnior, Phot. c. Man. 3, 17. (ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 93.)" Schleusner. Mss.]

Εὔφημος, opp. præcedenti δύσφημος. Ac sicut

illud signif. Probrosus, ita hoc Honorificus. Synes. A Ep. 67. Εὐφήμῳ φωνῇ τὸ μακάριον ὄνομα τῆς σῆς θεοσεβείας ἐπεκαλέσαντο, Honorifica voce: 17. Δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν, Per honorificam memoriam tuam celebranti dignitatem. Apud Plat. autem in Hipp. Majore, 474. Εὔφημα ἐρωτήματα, sunt Piæ et religiosæ quæstiones, quibus opp. τὰ δύσφημα ἐρωτήματα, Quæ interrogare impium est, Quæ interrogare religio et piaculum est. || Boni ominis, Faustus, Bud. e Luciano (1, 736.) Ὁ μὲν Χαῖρε εἰπὼν, εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο. Sic Soph. (Aj. 592,) Εὔφημα φώνει, i. e. εὐφήμει, Bene ominare, precare, seu, ut Latini loquuntur, Dic bona verba, Fave lingua. Et Aristoph. Θ. (39.) Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς, Στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ Θίασος μουσῶν. Itidem Eur. (Or. 1327.) Εὔφημος ἴσθι. Nec non εὔφημος γλῶσσα, Epigr. Lingua favens, s. Quæ bene precatur. || Πρὸς τὸ εὔφημον ἐξηγεῖσθαι, quod Lat. dicunt In bonam partem interpretari. Lucian. (1, 27.) Πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον, Optimam in partem interpretans, Bud. || Hes. εὔφημα B exp. per καλὰ, ἐπαινετά. Idem quoque annotat, Æschylum εὐφήμοις γόοις dixisse per ἀντίφρασιν pro δυσφήμοις. Sic autem ἀνευφημήσει pro ἀνοιμώξει. Eod. teste εὔφημος Jovis ap. Lesbios cognomentum est. Est vero et Nomen proprium ap. Athen. (216.) || Suid. autem in Εὐφήμου στόμα φροντίδος ait εὔφημον accipi pro σιωπηλὸν, et εὐφημεῖν pro σιωπᾶν. Vide plura ap. eum. [" Wakef. Trach. 783. Ion. 98. Jacobs. Anth. 6, 164. 7, 92. 9, 247. 12, 53. Huschk. Anal. 96. Kuster. Aristoph. 13. Ruhnk. Ep. Cr. 162. ad Mœr. 75. 161. Lucian. 1, 21. T. H. p. 208. Valck. Hipp. p. 242. Diatr. 213. ad Herod. 455. Callim. 276." Schæf. Mss. Plut. 10, 46. Q. S. 7, 8. M. Anton. 1, 9. 13. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1218. " Εὐφημότερος, Religiosior, Philostr. 201. * Ἀνεύφημος, Infaustus, Method. 417. " Kall. Mss.] COMP. Πανεύφημος ET Ὑπερεύφημος, Eximia et præstanti laude prædicandus, Bud. e Dionys. Areop. [" Cœl. Hier. 7, 4." Kall. Mss. " Πανεύφημος, Cyrillus Presbyter, ap. Fabric. Bibl. Gr. 9, 450." Boiss. Mss.] C INDE Εὐφήμως, quod. Hes. exp. ἡδέως. At οὐκ εὐφήμως affertur pro Miserabiliter. || Honesto nomine, Schol. Thuc. Εὐφήμως τὸν πόλεμον διαφορὰν καλεῖ. [Demosth. 1435. " Heind. ad Plat. Phædr. 311. Phryn. Ecl. 212. Thom. M. 395. Ruhnk. Ep. Cr. 13. Toup. Opusc. 1, 232. Valck. Diatr. 197." Schæf. Mss. Εὐφάμως, Bene precando, Theocr. 26, 8. * Εὐφημοσύνη, perperam pro ἐφημοσύνη, Pind. Π. 6, 20. Soph. Phil. 1154. ubi v. Brunck.]

INDE ET Εὐφημία, ἡ, Bona fama: cui opp. δυσφημία, Mala fama, Sinistra. Chrys. Ἡ παρὰ τῶν πολλῶν εὐφημία. Et εὐφημία ἀδιάλειπτος Bud. e Plut. (6, 462.) Gloria perpetua post mortem. || Honesta s. Honorifica appellatio, Laus, Bud. e Dem. Ὅσων ἐπαίνων καὶ ὅσης εὐφημίας μεστόν ἐστι. Pro Honesta appellatione accipit et ap. Plat. Δι' εὐφημίαν ἀπαλλαγῆς ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος, εὐμενῶς ὅτι μάλιστα ἐξεπέμψατο, i. e. Honesto coloniæ nomine expellendos censuit. || Bonum omen, ut Idem interpr. ap. Lucian. (1, 738.) Καὶ ἔμοιγε εἴη μηδὲν τοιοῦτον σφαλέσθαι· εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν τοῦτο τραπέσθαι. D Sic Æschin. (66.) Εὐφημίας ἕνεκα, Boni ominis causa. Item Εὐφημίαν κηρύττω, Jubeo favere linguis et bene precari. Athen. 10. Γελοῖον γάρ ἐστιν αὐτὸν εὐφημίαν κηρύξαντα, καταρᾶσθαι τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. Suidas ex Aristoph. (Θ. 303.) εὐφημία ἔστω: quam Comicos indicere ait, cum εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγουσι. Eadem et in sacris exigitur, Athen. 4. Μετ' εὐφημίας σπείσαντες τοῖς θεοῖς. Idem (p. 538.) de Alexandro, Ἐθυμιᾶτό τε αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα· εὐφημία τε καὶ σιγὴ κατεῖχε πάντας ὑπὸ δέους τοὺς παρόντας. || Fausta acclamatio: passim ap. Herodian.: 2, (2, 21.) Πάσαις τε γεραίρει εὐφημίαις, Omnibus faustis acclamationibus prosequitur, 3, (8, 6.) Ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο, Magno honore faustisque acclamationibus prosequebatur, 1, (7, 11.) Εὐφημίαις παντοδαπαῖς ὑπεδέχοντο, Omnibus faustis acclamationibus excipiebant, 3, (10, 2.) Μετὰ μεγάλης εὐφημίας ὑπεδέχθη. Sed et hisce in Il. quædam ei εὐλογίας signif. inest; qui enim faustis acclamationibus aliquem excipit prosequiturque, eidem et bene precatur. Alioqui pro εὐλογία accipitur et a Plat. de LL. Εὐφημίαν ἔχειν πρὸς αὐτοῦ γονέας, Bene precari parentibus suis. [Soph. Trach. 178. " Thom. M. 395. Musgr. Iph. A. 1470. Herc. F. 927. Wakef. S. Cr. 4, 26. Jacobs. Anth. 12, 53. Boiss. Philostr. 486. D. R. ad Longin. 266. Toup. Opusc. 1, 457. 2, 88. Lennep. ad Phal. 28. Alciphr. 184. ad Diod. S. 1, 254. Valck. Callim. 226. Preces, Jambl. V. P. 110. Kiessl. Opp. βλασφημία, Eur. Ion. 1189. et Barnes." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] " Εὐφαμία, Etymologo est σιωπὴ, εὐλογία. Doricum id " est pro εὐφημία."

Εὐφημέω, Celebro, Laudo: Hes. εὐφημεῖ, ἐπαινεῖ. || Fausta s. Bene precor, Gratulor, Plut. (9, 90.) Οὐκ εὐφημήσετε γάμων ὄντων; Bene ominor. E Plat. Epist. 7. Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ, Felicis auspicii gratia ominemur bona. || Εὐφημεῖν, Fa- B vere linguis, Dicere bona verba, ut docebo e Tibullo in bicomposito Ἀνευφημέω, quod in sacris plerumque exigebatur a corona circumstante: unde et εὐφημίαν κηρύττειν præco jubetur, dicens Εὐφημία ἔστω, Εὐφημία ὑπαρχέτω, Εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς: quibus loquendi generibus utitur Aristoph. Il. I. (171.) Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε, Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ'. Aristoph. N. (263.) Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν, Lingua s. Ore favere: quod fit cum silentio: unde et Suid. εὐφημεῖν ait pro σιωπᾶν accipi. Item εὐφήμει dicitur ut Lat. Bona verba quæso, Dic meliora. Lucian. (1, 268.) Εὐφήμει, ὦ Ἄρες, οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, Dic meliora, Tace, σιώπα, ut alibi dicit; nam Jovem criminabatur. Itidem Soph. ap. Plat. de Rep. 1. non procul ab init., interrogatus a quodam, Πῶς, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια; ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ ξυγγίνεσθαι; respondet, Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε, ἀσμενέστατα μέν τοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Unde C Cic. de Sen. Sophocles, cum ex eo quidam jam affecta ætate quæreret utereturne rebus venereis, Dii meliora, inquit: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso, profugi. Bud. scribit Dic meliora: quæ scriptura Græco verbo magis respondet. || Faustis acclamationibus prosequor, quemadmodum Hes. quoque εὐφημῆσαι exp. βοῆσαι μετ' εὐφημίας. Frequens ap. Herodian.: 3, (6, 17.) Εὐφημήσαντες δὲ τὸν Σεβῆρον, πᾶσάν τε προθυμίαν διὰ τῆς βοῆς ὑποσχόμενοι, Acceptoque faustis acclamationibus Severo, nihil non alacritatis et studii clamoribus ostendentes, Polit.: 8, (7, 22.) Ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντας ὑπεδέχοντο, Faustis lætisque acclamationibus, veluti triumphantes, exceperunt. Itidem 2, (6, 19.) Μηδενὸς εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας, Nemine, ut mos est, faustis acclamationibus prosequente. Idem et pass. voce usus est, 7, (10, 15.) Τῇ αὐτοῦ προσηγορίᾳ ἀποκαλοῦντες ἀνάγουσιν εἰς τὸ Καπετώλιον, εὐφημούμενον ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ φυλλοβολούμενον, Nominatim vocantes, D quoad in Capitolium pertulerunt, populo subinde acclamante et conspergente puerum frondibus, Polit. || Hes. εὐφημοῦσι per antiphrasin accipi scribit pro στένουσι, κωκύουσι: quomodo et εὐφήμοις γόοις dictum itidem ab Æsch. per antiphrasin. [Lobeck. Phryn. 596. " Thom. M. 394. ad Charit. 572. 708. Musgr. Iph. A. 1470. T. 123. Jacobs. Anth. 9, 247. 11, 295. Villois. ad Long. 135. 217. Lucian. 3, 594. Heyn. Hom. 5, 566. Ruhnk. Ep. Cr. 131. Valck. ad Phalar. p. xxii. Beck. ad Eur. Hec. 664. ad Callim. 1. p. 44. Precor, ad Jambl. V. P. 110. Kiessl. Εὐφήμει, Zeun. ad Xen. K. Π. 765. ad Lucian. 1, 506. Mœr. 161. et n." Schæf. Mss. Diod. S. 5, 49. Soph. Trach. 178. Æsch. Suppl. 513. εὐφημουμένη Εὔφημον ἔστω τοὔπος, Ipsa contra bona verba dic, ut tibi ego dixi. * Εὐφημητὸς, unde * " Ἀνευφήμητος, Laudibus destitutus, Greg. Thaum. in Orig. 6." Kall. Mss. * Εὐφημητικὸς, Eust. Il. I. p. 763.: cf. Callim. p. 437.]

Ἀνευφημέω, Celebro, faustis ominibus prosequendo, Celebro dicens bona verba. NAM Εὐφημεῖν in-

terdum est i. q. Lat. Dicere bona verba. Tibullus, Dicamus bona verba: venit natalis ad aras. Interdum ἀνευφημῶ generaliter pro Celebro. Certe Dionys. Areop. ἀνευφημεῖν et ὑμνεῖν eadem facit. Alicubi exp. etiam Læta vociferatione excipio. || Ἀνευφημεῖν, Lamenta s. Ejulatum edere, Clamorem edere cum lamentatione, aut ejulatu. Plato Phædone (3.) Ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄττ' εἶπεν οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, Ut nos conspexit Xanthippe, vocem sustulit cum ejulatu, et talia quædam dixit, qualia mulieribus moris est. Suid. autem ἀνευφήμησε ap. Plat. positum ait pro ἐθρήνησε. Soph. Trach. (794.) ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς, Vociferatus est ingemendo. Notandum est vero addi οἰμωγῇ, cum ἀνευφημήσει Hes. pro ἀνοιμώξει dicat sumi per antiphrasin ap. eund. Soph. Trach. Ceterum sciendum est, in nonnullis Sophoclis exemplaribus non ἀνευφήμησεν, sed ἀνευφώνησεν legi, in l. modo a me c.; et quidem non solum in textu, sed et in Scholl. Verum si ἀνευφώνησεν legisset Schol., cur id pro ἐστέναξε, dictum κατὰ τὸ ἐναντίον esse tradidisset? Illud vicissim mihi scrupulum injicit, cur cum subjungatur οἰμωγῇ, quod nihil aliud est quam στεναγμῷ, ἀνευφώνησεν vel potius ἀνευφήμησεν exponat ἐστέναξεν. [Longus p. 60. " Ad Charit. 608. Wakef. Trach. 783. Villois. ad Long. 135. Brunck. Soph. 3, 498. ad Lucian. 3, 636. Boiss. Philostr. 620. Valck. Phœn. p. 473. Xen. Eph. 63. Lamenta edo, Act. Traj. 1, 215. Wessel. Obs. 163. Fabricii Vita p. 289. Eur. Or. 1336. et n." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 12, 1. * " Προανευφημέω, Ante faustis ominibus prosequor, Method. 410. * Ἀντευφημέω, Bona verba reporto, Amphil. p. 9." Kall. Mss. Vicissim laudo, Synes. p. 173. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * Ἀπευφημέω, Philostr. V. A. 7, 10. p. 286. coll. Olear. ad 5, 19. p. 202. " Lucian. 3, 336." Schæf. Mss.] Ἐπευφημέω, Fausta acclamatione do signif. quandam approbationis, Secunda admurmuratione approbo. Il. A. init. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. Bud. ab Arriano poni ait pro Bene ominor. Sic in VV. LL. Omine bono prosequor. In Iisd. Faustum precor, Salutem et felicitatem precor, Secundo clamore laudo. Affertur vero et h. l. Eur. (Iph. A. 1468.) ἐπευφημήσατε Παιᾶνα τῇ 'μῇ συμφορᾷ Διὸς κόρην Ἄρτεμιν: et exp. Bene ominantes Artemidi filiæ Jovis pæana canite de mea calamitate, additurque, Lascarin hic subaudisse κατά. Adjicitur vero et hic ejusd. Poëtæ locus (Iph. T. 1403.) ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης Παιᾶνα, et exp. Fausto pæane prosequebantur preces puellæ. Male vero ἐπευφήμησαν in illo Hom. l. interpr. simpliciter Assensi sunt. [Laudo, Arrian. 5, 3, 1. Musæus 275. Vide Passow. p. 199. Procl. H. in Sol. 26. p. 441. Eust. Il. A. 22. Lobeck. Phryn. 596. " Ad Charit. 572. 722. Jacobs. Anth. 12, 230. Valck. Phœn. p. 421. 473. T. H. ad Lucian. 1, 204." Schæf. Mss.] Συνεπευφημέω, Una cum aliis fausta acclamatione approbo etc. [Diod. S. 46. 600.] Κατευφημέω, Fausta acclamatione prosequor. Item pro Laudo, Collaudo, Bud. afferens e Plut. (Cicer. 9.) Πολλὰ κατευφημοῦντες αὐτόν: (Mario 29. Sertor. 4.) Et pass. Κατευφημοῦμαι, Laudor: unde partic. præt. κατευφημημένοι, Laudati. VV. LL. [" Dionys. H. 1, 454." Schæf. Mss * " Προσευφημέω, Acta Jun. Bacchi p. 118. Combef." Boiss. Mss. * Συνευφημέω, Diod. S. 5. p. 223, 33.]

Εὐφημίζω, i. q. εὐφημέω, sed minus usitatum quam hoc. Passivæ vocis participio utitur Herodian. 2, (3, 25.) Καὶ πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς, πάσης τε τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχὼν, Votisque exceptus et acclamationibus, habitusque honorificentissime, Polit. Sed vereor ne mendose scripta sit hæc ejus interpr., ac potius scriptum ille reliquerit, Faustisque exceptus acclamationibus. [Lobeck. Phryn. 596-9. " Ad Charit. 572. Jacobs. Anth. 8, 172. T. H. ad Lucian. 1, 204. Toup. Opusc. 1, 580. 2, 16. ad Herod. 264. cf. Valck. Callim. p. 112." Schæf. Mss.] Εὐφημισμὸς, i. q. εὐφημία. Sed illud potius quam hoc usitatum est Gramm. de appellatione quæ est

A mali ominis aut alioqui auribus odiosa, mutata in aliam quæ sit potius boni ominis, aut certe non itidem aures offendere possit. Eust. ἀριστερὸν dicens παρονομάζεσθαι ἐκ τοῦ ἀρίστου, addit, Καὶ ἔστι τὸ σχῆμα εὐφημισμὸς, ἀγαθῇ κλήσει περιστέλλον τὸ φαῦλον: quemadmodum, inquit, Erinnys vocabant εὐμενίδας, διὰ τὸ εὔφημον, quamvis δυσμενεῖς οὔσας. Idem ap. Dionys. P. Εὔξεινον Πόντον ita vocatum ait κατ' εὐφημισμόν. Donatus in hæc verba, quæ leguntur initio scenæ 6. actus 2. ubi Simo ad hæc verba, Æque quicquam nunc quidem, respondet, Nihilne? hem, annotat quæ sequuntur, Hem interjectio est irati adversum eum qui neget se aliquid locutum esse. Simulque quid sit Æque quicquam nunc quidem, senex explicat, cum ait, Nihil? Et est εὐφημισμὸς antiquorum pro Nihil. Hæc ille. Sed quædam sunt itidem loquendi genera, quæ habent εὐφημισμόν. Nam Idem in h. l. Act. 3. Scen. 3. Si eveniat (quod dii prohibeant) discessio, annotat esse παρένθεσιν per εὐφημισμόν. Demetr. Phal. (281.)
B Τάχα δὲ καὶ ὁ εὐφημισμὸς καλούμενος μετέχοι τῆς δεινότητος. [Cf. Quintil. 9, 2. * Διευφημίζω, Dionys. H. 2, 46. p. 691. Conf. c. διαφημίζω, Anna C. 161. Lobeck. Phryn. 598. * Ἐπευφημίζω, 596.* Faustum precor, Arrian. 6, 13, 9. Procl. Hymn. 1, 26. Herod. ap. Eust. Il. A. 22. Strabo 5. p. 383. Dio Cass. 406, 57. " Ad Charit. 572. Steph. Dial. 55. T. H. ad Lucian. 1, 204." Schæf. Mss. * Ἐπευφημισμὸς, Eust. 120. * Κατευφημίζω, Hes. v. Τραῦσος.]

Κακόφημος, ὁ, ἡ, Qui est mali ominis, Inauspicatus, Infaustus, Bonam famam lædens, et infamiam afferens, [" Schol. Soph. Aj. 214." Boiss. Mss. * Κακοφήμως, Manetho 5, 323. * Κακοφημέω, unde * Κακοφημία, Gl. Famositas, Ælian. 3, 7. " Phot. Bibl. 384." Boiss. Mss. * Κακοφημίζω, Gl. Inclamo, Schol. Ven. Il. I. 105. Lobeck. Phryn. 599. * Κατάφημος, Gl. Famosus. * Κλυτόφημος, Orph. Arg. 214. * " Ματαιόφημος, Vana loquens, Suid. v. Λῆρος." Schleusn. Mss.]

Παλίμφημος, i. q. proxime præcedens κακόφημος,
C si Hesychio credimus, quippe qui παλίμφημα exp. κακόφημα: sed addit etiam δύσφημα et βλάσφημα. [" Cyrill. adv. Jul. 1. p. 6." Boiss. Mss. " Wakef. Ion. 1116. Musgr. 1096." Schæf. Mss. Tryphiod. 410.] " Παλίφημος, pro Παλίμφημος."

Περίφημος, Cujus fama est maxima, Valde celeber. Ab Hes. tamen exp. simpliciter ὀνομαστὸς, Celeber. [" Jacobs. Anth. 6, 164. Valck. ad Herod. 169." Schæf. Mss. Orph. Arg. 24.]

Πολύφημος, i. q. proxime præcedens περίφημος, sed usitatius. Sonat autem q. d. De quo multa est fama, Qui multum celebratur fama. Item ἐς πολύφημον, Ad famæ celebritatem. VV. LL. Homero autem πολύφημος ἀγορὰ, i. e. πολύφημον forum, in quo πολλαὶ φῆμαι λαλοῦνται, Varii rumores narrantur. [" In Pythiæ responso ap. Herod. 5, 78. ἐς πολύφημον ἐκφέρει signif. Ad concionem populi referre." Schw. Mss.] At πολύφημος ἀοιδὸς est Eid. [Hom.] ὁ πολλὰς φήμας εἰδὼς, vel ὁ πολλοὺς φημίζων. Vide Eust. Est ap. Eund., nec non ap. Theocr. aliosque
D Poëtas, Nomen Cyclopis cujusdam ab Ulysse exæcati. Sed ap. Theocr. (6, 6.) scribitur DORICE Πολύφαμος: ut enim NOM. Φάμα pro φήμη Dorice, sic et omnia inde composita η mutant itidem in α. [" Ad Herod. 76. 411. Wessel. Diss. 187. Toup. Emendd. 2, 545." Schæf. Mss. Od. B. 150. X. 376. Alcman Athenæi p. 498. ἑορτά. * Πολυφημέω, unde * Πολυφημία, J. Poll. 5, 158.]

[* " Σύμφημος, Congruus, cum dat., Method. 423." Kall. Mss.]

[* Ψευδόφημος, Soph. Œd. C. 1517. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ, Κοὐ ψευδόφημα.]

Ἀντίφημι, Contradico, Refragor, Nego. Plato Gorgia, Σὺ δὲ δὴ πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῄς; [Vide Σύμφημι. " Valck. Oratt. 332. Heind. ad Plat. Gorg. 115. Diod. S. 2, 334." Schæf. Mss.] Ἀντίφασις, Contradictio: ET Ἀντιφατικὸς, Contradictorius. Aristot. Ἐπεὶ δ' ἀδύνατον τὴν ἀντίφασιν ἀληθεύεσθαι ἅμα κατὰ τοῦ αὐτοῦ. Idem, Ἐναντία δ' ἐστὶ δόξα δόξῃ ἡ τῆς

ἀντιφάσεως· φανερὸν δὲ ὅτι ἀδύνατον ἅμα ὑπολαμβάνειν τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ μὴ εἶναι τὸ αὐτό· ἅμα γὰρ ἔχει τὰς ἐναντίας δόξας ὁ διεψευσμένος περὶ τούτου. Paulo post ἀντικειμένας φάσεις dicit. Interdum autem dicitur ἀντιφατικὸς λόγος, Contradictoria oratio, ad verbum, vel adversaria, pro ἀντίφασις. Fabius Contradictum appellat. [" Ἀντίφασις, Clark. ad Il. A. 330." Schæf. Mss. * " Ἀντιφατικῶς, Aristot. π. Ἑρμην. 7, 8. (13.)" Kall. Mss.]

Ἀπόφημι, Contradico, s. potius Nego, Inficior. Xen. (K. Π. 1, 6, 12.) Ἀποφήσαντός μου καὶ τοῦτο. Aristot. Metaph. 3. Ἔτι πᾶν τὸ διανοητὸν ἢ νοητὸν, ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν· τοῦτο δ' ἐξ ὁρισμοῦ δῆλον, ὅταν ἀληθεύῃ, ἢ ψεύδηται. Ibid. infin. καταφάναι et ἀποφάναι inter se opp. Εἰ οὖν ἀδύνατον ἅμα καταφάναι καὶ ἀποφάναι ἀληθῶς, ἀδύνατον καὶ τἀναντία ὑπάρχειν ἅμα. Sic in imper. Ἢ φάθι, ἢ ἀπόφαθι, ap. Eust., Aut ai, aut nega. Et sequente μὴ cum infin. Plut. Alcib. (23.) Ἀπέφησε μὴ γεγονέναι ἐξ αὐτοῦ. At PASS. Ἀπόφασθε, Il. I. (422.) Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν Ἀγγελίην ἀπόφασθε, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, Ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω, Bud. vertit Renuntiate, Declarate. Certe non solum pro verbi ἀπόφασθε, sed et pro substantivi illius ἀγγελίην interpretatione sufficere possit Renuntiate. Nisi ἀγγελίην vertamus Legationem, potius quam Nuntium: ut certe ille ipse in Comm. vertit Legationem renuntiare. Hes. tamen ἀπόφασθε per se positum, exp. ἀπαγγείλατε. At Eust. subtilius, ἀπόφασθε exp. ἀποφατικῶς εἴπατε ὡς οὐ πείθεται Ἀχιλλεύς. Jam vero et in Il. H. (362.) Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, vult Inficiationis signif. habere verbum ἀπόφημι: scribit enim, γυναῖκα οὐκ ἀποδώσω, esse ἀπόφασιν, ut ἀποδώσω γυναῖκα, esset κατάφασις: et hinc sumtam esse Philosophicam vocem ἀπόφασις: quin etiam hinc esse ἀποφάσκω. Sed ego non video quomodo ἀπόφημι reddi hic possit Nego, s. Inficior. Neque enim solemus ita loqui, Aperte nego, vel Aperte inficior, mulierem non reddam. Quare malim pro ἀποφαίνομαι: ut ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, sit Aperte profiteor. Hes. certe ἀπόφημι exp. cum aliis verbis, tum hoc ἀποφαίνομαι: ita enim distinguendus est totus Hes. locus, contra quam in vulg. Edd., Ἀποφῆσαι, ἀρνήσασθαι. Ἀπόφημι, ἀπολέγω, ἀποφαίνομαι, ἀπαρνοῦμαι. Annotat certe Bud. in suo Lex. ἀποφάναι pro Censere quoque, et Autumare, aut etiam Effari, ex Aristot., sed locum non proferens. Sic autem et ἀποφάσκειν e Diog. Areop. affert pro Effari et Eloqui. " Ἀποφάω, " inus. thema est, e quo derivatum ἀπόφημι, quod " et tempora sua inde mutuatur, sc. fut. ἀποφήσω et " quæ inde formantur: significat autem Nego, Dico " non ita esse." [" Valck. Diatr. 211. Antip. Thess. 36. Heyn. Hom. 5, 370. 590. 620. 680." Schæf. Mss. Plato Cratylo 417.] " Ἀπόφησις, Sententia, γνῶσις, " si VV. LL. credimus." [J. Poll. 2, 129. ex Hom.] Ἀπόφασις, ἡ, Negatio. Aristot. Metaph. 3. Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν καὶ ἀπόφασιν. Ibid. Οὐσίας δὲ στέρησις ἀπόφασίς ἐστιν ἀπό τινος ὡρισμένου γένους. Themist. Διαιρέσει γὰρ ἔοικεν ἡ ἀπόφασις, συνθέσει δὲ ἡ κατάφασις. Eust., ut docui paulo ante, e quodam Homeri loco profectam esse hanc nominis ἀπόφασις signif. existimat, qua in re illi non assentior, cum potius inde rear esse ortam alteram nominis hujus signif., eam sc. qua ponitur pro ἀπόφανσις: de qua dictum est supra, post Ἀποφαίνομαι, col. 21. Potes autem loco Plut., quem ibi habes, in quo ἀπόφασις ponitur pro Dicto et sententia brevi, addere hunc, quem profert Bud. 293., quo etiam te remitto, ex Apophthegmatum præfatione, Αἱ δὲ γινόμεναι παρὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰς τύχας ἀποφάσεις καὶ ἀναφωνήσεις κ. τ. λ. Quos certe locos ut minus suspectos habeam, tanquam sc. omissa sit in iis litera ν, facit ille Hom. locus. [Ad Greg. Cor. 60. " Ἀπόφασις, Hermogeni περὶ Μεθ. Δεινότ. dicitur Is modus negandi aliquid, quo vel modestiæ causa utimur, vel vitandæ tautologiæ gratia, ut si nolimus nude et καταφατικῶς dicere ἀγαθὸς, hoc per ἀπόφασιν enuntiemus ita: οὐ κακός. Greg. ad h. l. cap. 37. Ἐπειδὴ τὸ πρόσωπον, ὅπερ βουλόμεθα ἐπαινέσαι, σαφῶς οὐκ ἐπιστάμεθα, τούτου ἕνεκα ὑποστελλόμενοι τέλειον τὸν ἔπαινον οὐκ εἰσάγομεν, διὰ τὸ φοβεῖσθαι, μήποτε ψευσώμεθα, καὶ μέμψηταί τις ἡμᾶς. Sæpe etiam hæc ratio ἀποφάσεως usurpandæ exaggerationi servit, ut si quis dicat οὐ κακὸς ἦν ὁ ἀνὴρ pro λίαν ἀγαθὸς, quemadmodum Lat., Vir non contemnendus. Deinde Rufiniano Fig. 7. ἀπόφασις dicitur, Cum quasi alio interrogante nobis ipsis respondemus, et rationem reddimus. Eandem dicit αἰτιολογίαν. Denique ἀπόφασις simpliciter appellatur Directa affirmatio; ita sc. in v. πέπεισμαι est ἀπόφασις: pro quo si utar verbo νομίζειν, modestior est declaratio sententiæ. Sic Ulpian. ad Dem. Olynth. 1. init. Hinc et ab Hermogene ad ὄγκον et ἀξίωμα λόγου refertur τὸ δι' ἀποφάνσεων λέγειν, quod Antiphonti Oratori tribuit: vide Ἀποφαντικῶς: cf. v. Παρασιώπησις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Ἀπόφανσις.] Ἀποφατικὸς, Negativus: λόγος, Negativa oratio, Oratio qua negamus aliquid, s. inficiamur. Cui opp. καταφατικός. Aristot. Categ. Τὸ ἐκ τούτων ἀποφατικόν. Cic. dicit potius Negantia. [" Valck. Phœn. p. 535. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. T. H. ad Plutum p. 147." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 313. 371. * Ἀποφαντικῶς, Schol. Eur. Phœn. 276." Kall. Mss. " Opp. ἀρνητικῶς, Reiz. Acc. 46. 54." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 1479. Greg. Nyss. 2, 754. " Eust. Od. K. p. 413. Planud. Dial. ined. de Grammatica." Boiss. Mss. * Προαπόφημι, Aristot. Soph. Elench. 1. p. 302. * Συναπόφημι, * Συναπόφασις, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἔκφημι, Eloquor: a cujus passiva voce EST Ἐκφατο ap. Poëtas, ut ἔκφατο μῦθον, Apoll. Rh. (2, 10.) Affertur et INFIN. Ἐκφάσθαι, pro Eloqui, ἐξειπεῖν. Redditur autem et Evulgare, in VV. LL. In Iisd. EST Ἔκφασις pro Edictum: quod alioqui exp. φανέρωσις, Manifestatio; sed in hac signif. fuerit potius ab ἐκφαίνω. [" Ἔκφημι, Abresch. Errat. ad Aristæn. Lect. Aristæn. 335." Schæf. Mss. " Etym. M. 607. ἐξέφησε." Boiss. Mss. " Ἔκφασις, Diod. S. 2, 253." Schæf. Mss. Herod. 6, 128. Tzetz. ad Hesiod. p. 168. Jo. Protospathar. 182.]

[* " Ἐπίφημι, ad Hesych. 1, 1398. n. 17." Dahler. Mss. Assentior, Consentio, Plut. 9, 266. Eur. Iph. A. 130. cf. Barnes. " Markl. p. 20. Cattier. Gazoph. 78." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Hipp. 330. Abresch. ad Æsch. 376." Kall. Mss.]

Καταφημι, Ajo, (ut Ajo opp. verbo Nego, hoc enim opp. itidem verbo ἀπόφημι,) Affirmo. Aristot. Εἰ οὖν ἀδύνατον ἅμα καταφάναι καὶ ἀποφάναι ἀληθῶς, ἀδύνατον καὶ τἀναντία ὑπάρχειν ἅμα. Vide et alia exempla in Ἀπόφημι. [Contradico, Soph. Œd. T. 507.] " Hesychius καταφήσας exp. ἀπορήσας, ἀνιάσας." " Καταφάναι, interdum est præs. infin. a κατάφημι: interdum aor. 1. infin. a καταφαίνω: ab Hes. exp. κατειπεῖν." Hinc autem EST Κατάφασις opp. τῷ Ἀπόφασις, Affirmatio: oppositum negationi. Sed Aristot. κατάφασιν, sicut et ἀπόφασιν tribuit τῇ διανοίᾳ etiam, Eth. 6, 2. Ἔστι δ' ὅπερ ἐν διανοίᾳ κατάφασις καὶ ἀπόφασις, τοῦτ' ἐν ὀρέξει δίωξις καὶ φυγή. Itidem vero supra ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν, in Ἀπόφημι. Invenitur et genitivo junctum ap. Theophyl. Ep. 40. Καὶ ἦν τῷ ποιμένι ἀπόφασις ἡ τῆς ἀληθείας κατάφασις. [" Clark. ad Il. A. 330. 761. Ammon. 105. Steph. Dial. 29." Schæf. Mss. " Κατάφασις, Affirmatio, contraria τῇ ἀποφάσει, Negationi. Hermog. περὶ Δεινότ. p. 76. Suidas: κατάφασις· πρόρρησις διὰ συγκαταθέσεως: vide Ἀπόφασις. Lat. Rhetores Intentionem illam, hanc Depulsionem vocant: v. Fortunat. Art. Rhet. 1. p. 39." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] ITEM Καταφατικὸς, itidem opp. τῷ Ἀποφατικός: ut καταφατικὸς λόγος, Aristot., Affirmativa oratio, Affirmans oratio, Ajens, quo participio Cic. utitur. [" Dionys. Areop. de M. Th. 3. (p. 735.)" Boiss. Mss. * Καταφατικῶς, Schol. Aristoph. Θ. 846. Eust. Il. A. p. 69, 28.]

Μετάφημι, Interloquor, Inter alios loquor, s. verba facio, ut μετέφη τοῖσδε, non semel ap. Hom. Adeo ut SIT Μετέφην i. q. ET Μετέειπον: sic enim dicitur ab eo, (Od. Ξ. 459.) Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε. [" Heyn. Hom. 4, 586. Il. A. 58." Schæf. Mss.]

Παράφημι, Dico aliquid suadendo, Suadeo, Con- A silium do, Hortor, Admoneo, *παραινῶ, συμβουλεύω.* Il. A. (577.) *Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ.* Quemadmodum autem ostendi modo eundem omnino usum habere præp. *μετὰ* cum verbo *ἔειπον*, quem habet cum *ἔφην*, ita eundem habere præp. *παρὰ* cum *εἶπον*, quam et cum *ἔφην*, sciendum est. Itidem enim VERB. *Παρειπεῖν* ponitur pro *παραινεῖν*, aut etiam *πείθειν*. Particip. autem passivum interjectum habet *ι*, metri gratia; nam DICITUR *Παραιφάμενος*, pro Suadens, Admonens. Sic fem. *παραιφαμένη* ap. Apoll. Rh. 2, (287.) *τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν*: [876. 3, 14.] Invenitur autem ET *Παρφάμενος*, per sync. Et quidem positum etiam pro *παραπείσας, παραγαγὼν λόγοις, παραλογισάμενος*, ut quidem exp. Eust. Od. (B. 189.) *Αἴκε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς, Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν.* Quidam vero per præsens interpr. Decipiens. Affertur infin. *Παρφάσθαι* syncopen itidem passum, ex Od. (Π. 287.) et quidem expositum et Decipere et Suadere. B Itidemque VERBALIA *Παραίφασις* ET *Παραιφασία* habent interjectum *ι*. Il. (Λ. 792.) *ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου*, ubi exp. Admonitio, Consilium quod datur. A Bud. autem Adhortatio: *παρειπὼν* quod ibi proxime præcedit, exponens itidem Adhortatus. Sed Hes. tradit *παραίφασιν* significare non solum *συμβουλίαν*, sed etiam *παραμυθίαν*, et *ἀπολογίαν*, et *παραλογισμόν*. Accipitur vero *παραίφασις* et pro Consolatione: quam signif. agnosci videmus et ab Hes., utpote exponente etiam *παραμυθία*. Sed invenitur ETIAM *Πάρφασις*, syncopen passum, sc. ut *παρφάμενος* et *παρφάσθαι*, Il. Ξ. (217.) de cesto Veneris, *Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων*, ubi scribitur etiam *ὀαριστὺς πάρφασις*, non interjecta copula. Utriusque lectionis meminit Eust. 979., a quo *πάρφασις* exp. *πειθὼ ἡ ἐξ ὁμιλίας*: addente tamen, posse intelligi vel *ὀαριστὺν* * *παραιφατικὴν*, vel *παραίφασιν ὀαριστικήν*. At vero ILLUD *Παραιφασία* pluralem habet ap. Apoll. Rh. 2, (324.) *ἡμετέρῃσι παραι-* C *φασίῃσι πιθέσθαι*, Nostris monitis parere, vel præceptis: [3, 554. *Παρφάμεν*, Pind. 'O. 7, 120. "*Παράφημι*, Heyn. Hom. 4, 147. 153. 6, 261. 317. 7, 70. Hesiod. Θ. 90. *Παραιφάμενος*, Hymn. in Cer. 336. *Παρφάμενος*, Gesner. Ind. Orph. v. *Παρήπαφον*." Schæf. Mss.] "*Παράφασις, εως, ἡ*, Adhorta-"tio, Admonitio, Suasio, a *παράφημι*, quod Hes. "exp. *παραινῶ, συμβουλεύω*. Item Dolosa persuasio, "Deceptio quæ fit persuadendo: pro quo infra "*πάρφασις*, poëtice. At *Παράφασις*, vide in *Παραφά-*"*σαι*." [Heyn. Hom. 6, 261. 570." Schæf. Mss. Novo sensu, de visu, Chalcidius 336. citante Schn. Lex. "*Πάρφασις*, Heyn. Hom. 6, 570. Alberti Peric. Crit. 96. * *Παρφασία*, Macedon. 39. *Παραίφασις*, Jacobs. Anth. 11, 41. 50. Heyn. Hom. 6, 261. 7, 70. Wolf. ad Hesiod. 111. Mitsch. H. in Cer. 109. *Παραιφασία*, Brunck. Aristoph. 2, 54. Paus. 3, 174. Solamen, ad Timæi Lex. 217." Schæf. Mss.]

At VERBUM *Παραφάσσω* ex eadem officina prodiit, e qua et *ἀλλοφάσσω*, de quo lege quæ dicta sunt D supra. Equidem si Galeno credimus, significatione quoque conveniunt hæc duo VERBA *Ἀλλοφάσσω* ET *Παραφάσσω*, significantia sc. *παραφρονῶ*, i. e. Desipio; nam *ἀλλοφάσσοντες* exp. *παραπαίοντες, παραφρονοῦντες*: itidemque *παραφάσσειν* esse ait *παραφρονεῖν*, addens, *ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν*.

Πρόφημι, Prædico. Unde aor. 1. *προέφην*, quod tempus magis ceteris usitatum est, Prædixi. [" Schol. Soph. Œd. T. 271. ap. Erfurdt." Boiss. Mss. " Thom. M. 860. 865." Schæf. Mss.]

HINC *Προφήτης, ὁ*, Qui prædicit futura, Divinus, Propheta. Et FEM. *Προφῆτις, ιδος, ἡ*, Quæ prædicit futura, Divina, Prophetis: pro quo vulgo Prophetissa. Utrumque habemus in isto loco Plut. de Def. Orac. *Ὧι χρώμενοι ποιοῦσι κατόχους τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας.* Apud Eund. sæpe in l. qui inscribitur *περὶ τοῦ Μὴ Χρᾷν Ἔμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν*. Sic Plato Phædro, *Ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις*. [" Jacobs. Anth. 1, 1, 47. ad Diod. S. 1, 5. 2, 102. 561. T. H. ad Plutum p. 357. Heind. ad Plat. Phædr. 241. Toup. Opusc. 2, 277. ad Herod. 636." Schæf. Mss.] || Prophetas dicebant veteres, antistites fanorum, oraculorumque interpretes, ut testatur Festus. Vel potius hæc verba sunt Pauli, (illius sc. qui Festi scripta in epitomen redegisse fertur,) at Festi hæc, Prophetas in Adrasto Julius nominat antistites fanorum, oraculorumque interpretes, Cum capita viridi lauro velare imperant prophetæ, sancta ita caste qui parant sacra. Huc autem pertinet iste Plat. Timæo locus, (392.) *Ὅθεν δὴ καὶ τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐν θεοῖς μαντείαις κριτὰς ἐπικαθιστάναι νόμος, οὓς μάντεις ἐπονομάζουσί τινες· τὸ πᾶν ἠγνοηκότες, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταὶ, καὶ οὗτοι μάντεις, προφῆται δὲ μαντευομένων δικαιότατα ὀνομάζοιντ' ἄν.* Sed hic pro *καὶ οὗτοι* repono *καὶ οὔτοι*. Est vero suspectum et illud *θεοῖς*, ubi legimus *ταῖς ἐν θεοῖς μαντείαις*. Ceterum quemadmodum videmus in plerisque verbis compositis præp. *ὑπὸ* occupare locum præpositionis *πρὸ*, ita non dubitem dicere, in hac nominis *προφήτης* signif., a præp. *πρὸ* vicissim locum præpositionis *ὑπὸ* occupari, et esse *προφήτης* pro *ὑποφήτης*. Qua de re dicam et in *Προφητεύω*. Existimo porro ad hanc signif. potius quam ad alteram referendum esse illud *προφήτης*, quod legimus ap. Lucian. *ἐν Βίων Πράσει* (§. 8.) ubi Diogenes Cynicus interrogatus ab emtore, *Ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;* respondet, *Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.* Neque enim placere mihi potest hæc interpr., Veritatis et audaciæ in loquendo propheta esse volo. Sed plane persuasum habeo, *ἀληθείας προφήτης* esse quod Latine diceretur Veritatis antistes, eo quidem modo, quo Plinius Platonem Sapientiæ antistitem appellavit. Ubi Antistitem non accipio simpliciter pro Eo qui in re aliqua excellit et ejus velut principatum obtinet, sed respici puto ad Antistites illos fanorum, quos a veteribus dictos fuisse Prophetas, e Festo paulo antè docui. Legimus vero et Antistites sacrorum, nec non Antistites deorum. Gellius certe Antistitas sub Sacerdotum appellatione comprehendit, cum scribit sacerdotes quoque feminas M. Ciceronem Antistitas dixisse, non secundum legem Antistites: Verr. 6. Sacerdotes Cereris, atque illius fani antistitæ. Sic autem ubi canit Virg. se sacra Musarum ferre, non dubium est quin perinde sit ac si diceret se musarum esse antistitem, aut certe sacerdotem: cum Servio, qui in hæc verba, Quarum sacra fero, Georg. 2., annotat, Poëta enim quasi Musarum sacerdos est. || Nec tamen iis assentior, qui in eo Pauli loco Ep. ad Titum 1, (12.) ubi Epimenidem vocat proprium Cretensium *προφήτην*, ibi *προφήτην* significare ajunt Poëtam. Quamvis enim Lat. sermonis consuetudo Poëtis nomen Vatum tribuat, insolens omnino foret hic usus vocabuli *προφήτης*: nec dubium est quin voce *μάντις* potius utendum foret: quam tamen nihilo magis usum hunc, sc. ad significandum Poëtam, usquam habere existimo. Verum etiamsi usquam illud ipsum vocab. *προφήτης* de Poëta dictum inveniretur, quid attineret ita in hoc Pauli loco accipere? Legimus enim ap. Diog. L., ut diligenter in suis Annotationibus admonuit Beza, de hoc Epimenide, *Λέγουσι δέ τινες ὅτι Κρῆτες αὐτῷ θύουσιν ὡς θεῷ· φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι.* Idem et quædam ejus oracula commemorat. Quin etiam Cic. de Div. 1. Cretensem Epimenidem in eorum numero, qui per furorem sunt vaticinati, ponit. Sed quid si *προφήτης* hic esse censeatur is, qui *ἀληθείας* et *παῤῥησίας προφήτης* a Luciano vocatur? Vere enim talis fuit Epimenides erga Cretenses, cum hunc de illis versum scribere ausus est, *Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.* Vereor certe ne hoc meum commentum paucis arrideat; ac certe ne mihi quidem ipsi valde probatur: quod tamen ideo protuli, quia fieri posse putavi, ut viam ad melius quodpiam sterneret: nisi potius simplici illi interpretationi acquiescendum esse judicemus. [" Wakef. Eum. 19. S. Cr. 4, 211. Jacobs. Anim. 307. Anth. 7, 347. ad

Diod. S. 1, 81. 2, 199. ad Dionys. H. 1, 394. Lobeck. Aj. p. 275. 443. Heyn. Hom. 7, 183. Brunck. ad Eur. Bacch. 543. Wessel. Diss. Herod. 129. Toup. Emendd. 1, 464. ad Lucian. 1, 391. ad Herod. 555. 635. 684. De poëtis, Bergler. ad Alciphr. 258." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 269. 361. Schleusn. Lex. N. T. De cicada, Anacr. 43, 11. Θέρεος γλυκὺς προφήτης. Αἰγυπτίων προφῆται, Barker. ad Etym. M. 1020-2. * " Προφητοκτόνος, Phot. c. Man. 4, 30." Schleusner. Mss. Ignat. Ep. ad Trall. p. 15. " Andr. Cr. 86. Cyr. Alex. 11. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 260." Kall. Mss. * " Προφητοτόκος, Philo J. 602." Wakef. Mss. * Προφητόφθεγκτος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * " Προφητοφόντης, Greg. Naz. Or. 23. p. 147." Boiss. Mss. Euseb. V. 4. p. 151. " Const. Apost. 354. Euseb. H. E. 5, 16." Wakef. Mss.] " Προφητοφῶντες, affertur pro " Prophetarum præcursores; sed ἀμαρτύρως." Προφητικὸς, Propheticus, Ad prophetas pertinens: ut προφητικαὶ γραφαὶ ap. Paul., et προφητικὸς λόγος ap. Petr. [" Ad Charit. 441." Schæf. Mss. " Τὸ πρ., Prophetæ verbum, Pallad. p. 50. * Προφητικῶς, Psell. in Cantic. Cant. 6, 7. Const. Manass. Chron. p. 109." Boiss. Mss. " Method. 434. Andr. Cr. p. 5. Clem. Alex. p. 6. 431. Iren. 433. Cyrill. Hier. 132. Epist. Smyrn. de S. Polyc. 65." Kall. Mss.] Προφητεύω, Prædico futura, Vaticinor. Ut Matth. 7, (22.) Οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν; 11, (13.) Πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφήτευσαν. Act. 19, (6.) Ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προεφήτευον, 21, (9.) Θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφητεύουσαι. Quibus in ll. per se ponitur; at nonnunquam accus. habet, diciturque προφητεύω τοῦτο. Legitur vero et sequente ὅτι, Jo. 11, (51.) Προεφήτευσεν ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. Traditur jungi et cum futuro infinitivi. At vero sequente τίς, ap. Matth. (26, 68.) et Luc. (22, 64.) Προφήτευσον τίς ἐστιν ὁ παίσας σε. || Sed προφητεύω ap. veteres sæpe sequitur eam signif. nominis προφήτου, quam e Festo attuli. Plut. de Def. Orac. Ἐχεκράτους προφητεύοντος, ἀνεῖλε νίκην καὶ κράτος πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς, Echecrate antistite victoriam bellique decus penes Græcos fore deus respondit, Turn. Itidem vero annotat Bud. προφητεύειν dici fanorum antistites: cujus tamen signif. aptius exemplum suppeditasset ille Plut. locus quam hic, quem affert ex Aristot. initio libri de Mundo, ubi dicit de Philosophia, Ῥᾳδίως, οἶμαι, τὰ συγγενῆ γνωρίσασα, καὶ θείῳ ψυχῆς ὄμματι τὰ θεῖα καταλαβοῦσα, τοῖς τε ἀνθρώποις προφητεύουσα. Neque enim hic propriam, sed metaphoricam signif. habet verbum προφητεύειν. Unde etiam ita vertit h. l., Facile nimirum eas res noscitans, queiscum sibi naturalis intercedit necessitudo. Eadem etiam cum divino animæ oculo divinarum rerum naturam comprehendisset, hominibus subinde ea interpretari cœpit, quasique antistitis officio perfungi. Est autem tam in hoc quam in illo loco προφητεύειν nihil aliud quam ὑποφητεύειν: adeo ut in hoc verbo, sicut in nomine προφήτης, unde est derivatum, præp. πρὸ ponatur pro ὑπό. Faciunt autem hi ll., ut minus novus videri debeat is usus, quem verbum istud habet ap. Paul. Ep. ad Cor. 14, 1. Διώκετε τὴν ἀγάπην, ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά· μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε: 3. Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν. Ex h. enim posteriore l. satis apparet προφητεύειν de eo, qui sacra scripta interpretatur s. enarrat, in illo etiam priore esse dictum. Sic autem et verbale NOMEN Προφητεία, cum proprie Prædictionem futurorum significet, s. Vaticinationem, aut etiam Vaticinium, (ut Matth. 13, 14. Καὶ ἀναπληροῦται ἐπ' αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἡσαΐου ἡ λέγουσα,) de hac quoque interpretatione s. enarratione dicitur ab eod. Apostolo non semel, ut Rom. 12, 6. et plur. 1 ad Thess. 5, (20.) Προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε. [" Ad Charit. 552. Προφητεύω, Wakef. Ion. 381. Jacobs. Anth. 9, 310. ad Diod. S. 1, 644. 2, 199. Valck. Hipp. p. 271. ad Lucian. 1, 391. ad Herod. 555. (7, 111.)" Schæf. Mss. " Doceo, Philo J. 2, 289." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 293. 361. Callistratus p. 891. Μεστὰ μανίας προ-

A φητεύουσι ποιήματα. * " Προφήτευμα, Vaticinatio, Amphil. p. 31." Kall. Mss. " Phot. v. Θεοπροπία." Schleusn. Mss. * " Προφήτευσις, Schol. Ms. Cod. Harl. 5674. Od. M. 9. Δὴ τότ' ἐγὼ πρὸ πάντων ἐσπούδακεν τὸ ἀποδοῦναι τῷ φίλῳ τὰ νομιζόμενα, μήτε ὑπὸ τοῦ φόβου τῶν ἐν τῷ Ἅιδῃ δεινῶν τὴν μνήμην ἐκταραχθεὶς, μήτε τῆς προφητεύσεως ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου ἐκθαμβηθείς." Osann. Auct. Lexx. Gr. 142. * Συμπροφητεύω, Una vaticinor, Plut. 9, 415. * " Προφητεῖον, Templum in honorem Prophetæ cujuspiam erectum. Act. 3. Concilii sub Menna, p. 605. Ἔφησαν προάστειον αὐτὸν ἔχειν πλησίον τοῦ προφητείου, Dicebant eum suburbanum habere prope Prophetium: 606. Πλησίον τοῦ προφητείου τοῦ ἁγίου Ἠσαΐου, Prope Prophetium sancti Jesaiæ. Notat etiam Textum e Prophetarum aliquo desumtum, ac legi in Ecclesia solitum. Vide Gl. Meursii." Suicer. Thes. Eccl. " Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.] Προφητίζω, i. q. προφητεύω, Prædico, ex Hippocr. Προῤῥητ. 2. [* " Προφητάζω, Manetho 4, 217. (an B προφητίζω?) * Προφήτωρ, ad Charit. 428. Manetho 2, 317. 4, 227. (438.)" Schæf. Mss. Osann. Anal. 98.]

Πρόσφημι, Alloquor. Unde est προσέφη tertia persona aoristi, frequens ap. Hom., atque adeo passim obvia, sicut et προσέειπε, ut Il. I. aliquoties, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. " Προσφάσθαι, προσειπεῖν, Alloqui, Hes." [Od. Ψ. 106. " Conf. c. μετάφημι, Heyn. Hom. 4, 400. 402." Schæf. Mss.]

Σύμφημι, q. d. Una cum alio aliquid dico, Simul dico. Qui autem una cum alio dicit quidpiam, illi in eo assentitur. Unde redditur Assentior, Consentio, Astipulor. Cum dativo personæ, Soph. (Aj. 278.) Ξύμφημι δή σοι. Sic Eur. (Hipp. 266.) καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι, Mihi assentientur quotquot sunt sapientes. Paul. ad Rom. 7, (16.) junxit dativo νόμῳ, qui locum dativi personæ obtinet, Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός. Sed videri possit hic σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλὸς dictum C esse pro σύμφημι τὸν νόμον καλὸν εἶναι. Affertur vero e Plat. et cum fut. infin. Ξύμφημι κοινωνήσειν, et exp. Promitto me socium futurum. Invenitur certe et cum accus. rei, pro Concedo, Fateor, ut ap. Xen. sæpe legi testatur Bud. Συνέφη καὶ τοῦτο, pro Hoc concessit, Hoc fassus est. Addit ex Eod. et συμφαῖεν, pro Concessissent. E Plat. quoque, συνέφη pro ὡμολόγησε, συνεχώρησε. Nec non Συνέφησε μόγις, Concessit ægre. Quin etiam ξύμφαθι, pro Concede, Fatere, ex eod. Plat. Ξύμφαθι, ἢ ἄπειπε. (Extat vero et ap. Xen. hic IMPER. Σύμφαθι, ita scribentem (K. Π. 4, 5, 12.) Καὶ ὅ, τι ἄν σε τούτων ἐρωτῶ, ᾗπερ γέγραπται, σύμφαθι.) Apud Eund. συνέφη et συγκατετίθετο pro eod. poni docet; at vero ἀντέφη opponi τῷ συνέφη. Itidemque dixisse illum, Τοῦτο δὴ πρῶτον ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ ἀντιφῇς. [" Conf. c. συμφωνῶ, Heind. ad Plat. Gorg. 85. Σ. ταῦτα, Buttm. ibid. 512." Schæf. Mss. Ξυνέφη ταῦτα, Æschin. Dial. Socr. 2, 3. 18. 19. 28.] Συμφήτωρ, ορος, ὁ, q. d. D Qui una cum alio aliquid dicit, Assensor, Astipulator. Ab Hes. tamen exp. μάρτυς, Testis, quæ signif. affinis esse videtur, cum is, qui testis est, assentiatur ei, a quo producitur. At vero altera signif., quæ ab eod. Hes. datur huic verbo, (sc. qua poni dicit pro μάντις, i. e. Vates,) quomodo locum habere possit, alii viderint.

[* Ὑπόφημι, unde * " Καθυπόφημι, Doceo, Andr. Cr. 124." Kall. Mss.]

Ὑποφήτης, (tanquam AB Ὑπόφημι,) q. d. Sublocutor, i. e. Qui loquitur sub vate, sc. hoc illi velut dictante vaticinia quæ loqui debet, Vaticiniorum s. Oraculorum velut internuntius, si tamen ita loqui mihi liceat. Il. Π. (235.) ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, ubi Auctor brevium Scholl. ὑποφῆται exp. * ὑπομάντεις: quod sonat ad verbum, Subvates: item ἱερεῖς, i. e. Sacerdotes. Verum cum expositione ista non satis conveniunt quæ subjungit, sc. esse τοὺς ἐκφέροντας τὰς μαντείας τὰς γιγνομένας ὑπὸ τῶν ἱερέων. Sed pro ἱερέων fortasse alius quispiam gen. reponendus est. Vide et Eust. in h. l., p. 1057.

fin. item Hes. Quidam ὑποφήτης interpr. Subvates, (ut Schol. ille ὑποφῆται exp. * ὑπομάντεις,) et Qui ab alio oraculum acceptum promittunt. Cam. vertit, Interpres deorum. Vide et quæ dixi antea de προφήτης sumto pro ὑποφήτης. Sunt certe qui ὑποφήτης vicissim pro προφήτης alicubi accipi tradant, e quibus est Bud.: qui etiam annotat ὑποφήτας vocari a Dionysio Areop. Eos qui dictandi docendique munere funguntur quæ divinitus acceperunt, ut archangeli a principatibus arcana excipientes, angelis quasi per manus tradunt, et vicissim angeli viris sanctis, et viri sancti indoctis. Sed in Comm. hæc aut certe his affinia dicit non de ὑποφῆται, sed de ὑποφητικαὶ τάξεις. Poëtæ quoque dicuntur Musarum ὑποφῆται, quod sint veluti sacerdotes Musarum, ut annotat Serv. in eum Virg. locum, in quo ille dicit se sacra Musarum ferre. Perinde igitur fuerit, sicut docui et antea in Προφήτης, ac si diceret se esse sacerdotem s. antistitem Musarum, aut certe antistitem sacrorum Musarum. Possumus tamen fortasse non minus commode μουσάων ὑποφῆται reddere Musarum interpretes, Interpretes et internuntii Musarum, ut Cic. augures vocavit Interpretes et Internuntios Jovis. || Sed Lascaris traditur ὑποφήτας appellasse et Eos qui Poëtarum sunt interpretes, s. potius explanatores et enarratores, qui et ὑπομνηματισταὶ dicuntur, necnon σχολιασταί. [" Jacobs. Anth. 7, 347. Heyn. Hom. 5, 462. 7, 183. cf. Apoll. Rh. 2, 845. Ruhnk. Ep. Cr. 147. Wessel. Diss. Herod. 129. Theocr. 22, 116. ubi v. Harles. p. 356. item Jacobs. p. 180. Spec. p. 51. Valck. Diatr. 171. Ὑποφ. μουσῶν, Toup. Add. in Theocr. 394." Schæf. Mss. " Ὑποφῆται, Poëtæ, Arat. 162. (Διός.)" Wakef. Mss. " Ὑποφῆται τῶν κακῶν ap. Phot. Amphil. 726. Wolf., de dæmonibus. Num leg. * ὑποφῦται, quia præcesserat * ὑποσπορεῖς?" Schleusn. Mss. * " Ὑποφῆτις, Eust. ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 152." Kall. Mss. Athen. 590. Ὑποφᾶτις, Dorice, Pind. Π. 2, 140. διαβολιᾶν ὑποφάτιες, i. q. ψίθυροι: "ad Herod. 514." Schæf. Mss.] Ὑποφητικός, Pertinens ad eum qui ὑποφήτης dicitur, vel ad ejus munus, s. functionem. Et ὑποφητικαὶ τάξεις ap. Dionys. Areop. Angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur, etc. e Bud. Comm. 193. Ὑποφητικῶς, ex eod. Dionys. More ejus qui fungitur munere interpretandi divina, vel Fungendo munere s. officio antistitis. Ὑποφητεύω, Fungor munere ejus qui ὑποφήτης appellatur, (de cujus appellationis signif. multa dixi,) Fungor munere interpretis rerum divinarum. Apud Lucian. (3, 34.) ὑποφητεῦσαι Bud. exp. etiam Enarrare et interpretari quasi per manus acceptum. Apud Eund. (2, 793.) Ὑποφητεύοντα αὐτῷ, Antistitem ejus. Vide Comm. 193. Ὑποφητεία, Munus illud, s. Functio illa ejus qui ὑποφήτης vocatur. Vide Suid. de ea quæ est inter ὑποφητείαν et προφητείαν differentia, quæ tamen mihi non valde probatur.

AT VERO Ὑποφήτωρ, opos, ὁ et ἡ, magis Poëtica forma dicitur pro ὑποφήτης. Videtur tamen et aliter accipi; nam ὑποφήτορες μοῦσαι ex Apoll. Rh. (1, 22.) affertur. Hes. autem ὑποφήτορες exp. ὑποτεταγμένοι. [Lobeck. Aj. p. 275. Jacobs. Spec. p. 51." Schæf. Mss. " Manetho 2, 295. 3, 326. Nonn. Jo. 5, 157." Wakef. Mss.]

ΦΑΣΚΩ, i. q. φημὶ, Dico. A φῶ significante φαίνω, et φῶ significante λέγω, derivata sunt, Φάσκω, et inserto υ, Φαύσκω, et per reduplicationem Πιφαύσκω, i. e. φαίνω ἐπιδεικνύμενος, vel λέγω, inquit Eust. Est autem in usu non solum Poëtis, sed prosæ etiam Scriptoribus hoc verbum φάσκω, ut Ἐὰν φάσκῃ, Si dicat, Dem. Et ἔφασκον, Dicebant, Lucian. [cf. 1, 123. 127.] Item φασκέτω, Dicat, Greg. Naz. [" Ad Lucian. 1, 606. Callim. 1. p. 450. ad Anton. Lib. 213. Verh., Bibl. Crit. 3, 1. p. 57. Ammon. 44. Conf. c. φημὶ, ad Diod. S. 2, 412.: cum λέγω, Boiss. Philostr. 464. Jambl. Protr. 274. Kiessl. Cum infin., Thom. M. 166. ad Diod. S. 2, 12. Pass., Heyn. Hom. 5, 713. Φάσκειν, Scito, Soph. Phil. 1411. (ubi v. Schol.) El. 9. ubi v. Brunck. Sic φάθι, Theocr. 22, 56.: φάναι, Herod. 3, 35." Schæf. Mss. * Ἀντιφάσκω, Nicet. Eugen. 6, 168. 248. 272. 523. 8, 271." Boiss. Mss.] Ἀποφάσκω, i. q. ἀπόφημι, Nego, Inficior. Interdum vero ἀποφάσκειν, Effari, Eloqui. Hujus signif. exemplum e Dionys. Areop., illius e Philopono affert Bud. 292. ἀποφάσκει, inquit Suidas, ἀπαγορεύει, vel ἀποφαντικῶς λέγει τι. [Soph. Œd. T. 485. * Ψευδαποφάσκων λόγος, i. q. ψευδόμενος, Clem. Alex. 651, 11. Diog. L. 2, 108. Lobeck. Phryn. 565. * Ἐκφάσκω, Aristid. 3. p. 149. * Ἐπιφάσκω, Orph. ap. Fabr. B. Gr. L. 1. p. 125. cf. Arg. 10. * Συνεπιφάσκω, Idem, quod alter, dico, Dictis alterius assentior, Plut. 6, 232.] Καταφάσκω, pro κατάφημι. In VV. LL. e Gaza affertur pro Affirmo. A Suida autem καταφάσκει exp. προλέγει, et ἐπινεύει, si non mentiuntur ejus exempl. NEC NON Παραφάσκω, pro quo POETICE Παραιφάσκω, inserto ι, i. q. παράφημι, de quo supra, col. 62. [* " Προφάσκω, Tzetz. de Metris in Potteri ad Lycophr. Proleg." Boiss. Mss.]

¶ Πιφάσκω autem, vel POTIUS Πιφαύσκω, (de cujus formatione aliquid dixi modo ex Eust.) Poëtis peculiare est: quibus signif. itidem, Dico, Loquor, Memoro, Commemoro, interdum et alia quædam. Initio Argon., quæ Orpheo tribuuntur, φρικώδεα κῆλ' ἐπίφασκον. Apud Eund. vero, (si modo est idem, quod mihi non fit verisimile,) in Carm. de Lapide Ostrite (46.) p. 141. meæ Ed. Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταο πιφαύσκω. Apud Hom. pro φάσκειν simpliciter, s. λέγειν, dicere, cum alibi, tum Od. Λ. (441.) Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν. Affertur et ex Il. Κ. (202.) ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον. In hoc autem ejusd. libri loco (502.) Ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, Bud. vertit Insibilavit et significavit: addens, Quia noctu non audebat inclamare. PASS. Πιφαύσκομαι eadem signif. ap. Eund., ut Od. Ο. (517.) ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι. Sic Hesiod. (Θ. 655.) οὐκ' ἀδάητα πιφαύσκεαι [—φάσκ. vulgo.] Exp. vero et Denuntio, Nuntio. Item Manifesto, Declaro, Demonstro. Potest certe reddi etiam In lucem profero; nam ab Hes. exp. non solum παραδείκνυμι, et ἐμφανίζω, et σημαίνω, sed etiam ἀναφαίνω, et εἰς φῶς ἄγω. Passivam quoque vocem πιφαύσκεται idem exp. διασαφεῖ, * φανεροποιεῖ, sed his præfigit φανεροῦται. Hom. Il. Μ. (280.) Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, ubi Eust. annotat, πιφαυσκόμενος non accipi solum pro λέγων, sed et pro ἐπιδεικνύμενος. Quibus subjungit, Hom. festive ita locutum esse, quasi ἡ ἄνωθεν ἐν χειμῶνι κατασκήπτουσα * νιφοβολία, sit quædam ἐπίδειξις Jovis, tanquam * ἐκηβολοῦντος. At in hoc ejusd. Poëtæ versu Il. Ο. (97.) Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, vult πιφαύσκεται accipi vel pro λέγει, vel pro φαίνει, sicut alibi. In hunc autem versum Od. Β. 32. Ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει, annotat, cum πιφαύσκεσθαι duplicem habeat signif., sc. et τοῦ δεικνύειν, (ut πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, qui locus fuit modo prolatus,) et τοῦ λέγειν: eum explicandæ vocis gratia, dicere, πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει. Sic paulo post, πιφαύσκομαι ἠδ' ἀγορεύω. Item, μνηστῆρσι πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω. In VV. LL. affertur et pro Considero e Nicandro Θ. (725.) dicente πιφαύσκεο, quod antea dixerat περιφράζοιο. [" Πιφάσκω, Heyn. Hom. 6, 95. 322. 7, 140. Ruhnk. Ep. Cr. 231. Bibl. Crit. 3, 1. p. 57. Πιφάσκω, Πιφάσκομαι, Musgr. Heracl. 903. Brunck. Apoll. Rh. 117. 187. Πιφαύσκω, ibid. Heyn. Hom. 6, 39. 95. 322. 7, 25. 139. Ruhnk. Ep. Cr. 24. 231. Bergler. ad Alciphr. 64." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 668.] " Ἀντιπιφάσκει, Hes. ἀνταποδίδωσι, Reddit, Retribuit."

Apud Hes. legitur ETIAM Πιφραύσκων, quod exp. πιφαύσκων, addens itidem λέγων, et ἐμφανίζων. Cum autem subjungatur πιφαύσκων, necesse est ut partic., quod præcedit, non eod. modo, sed aliter scriptum ab eo fuisse existimemus, quæcunque illa scriptura sit. Ad me certe quod attinet, quamvis nullam apud alium vocis hujus mentionem reperiam, ut minus tamen nova videatur interjectio literæ ρ, facit VERB. Φράζω, quod interjectam itidem s. insertam habet literam ρ: interjectam, inquam, si verum est derivari a φῶ:

quod censuit Eust., nec non Auctor Etymologici: afferens tamen et aliam derivationem, et quidem priorem locum ei tribuens. Hoc interim non dissimulabo, valde durum mihi videri sonum hujus vocis πιφραύσκων. Sed cum dicantur Eretrienses delectati supra ceteros usu literæ ρ, suspicetur fortasse quispiam ascribendum illis hoc quoque vocabulum esse.

ΦΡΑΖΩ, F. σω, Pr. κα, Dico, Memoro, Commemoro, Expono. Od. Λ. 22. ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη, ubi tamen quidam φράσε interpr. Monstravit. At ego malim vel Dixit, s. potius Dixerat, vel certe Indicarat. Hes. tamen φράσαντας vult significare non solum εἰπόντας, s. λέξαντας, sed etiam δείξαντας. Idem φράσον exp. non solum εἰπὲ et λέξον, sed etiam ἑρμήνευσον. Apud Soph. pro Dicere, Τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι. Sed rursus ap. Hom. extat medium PRÆT. Πέφραδα, Od. Τ. (557.) ἐπειή ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς Πέφραδ' ὅπως τελέει. Apud Eund. πέφραδ' Ἀθήνη. Sic Hesiod. Θ. (475.) Καὶ οἱ πεφραδέτην. Quin etiam IMPER. Πέφραδε ap. Eund., Dic, cum alibi, tum Od. Α. (273.) B Μῦθον πέφραδε πᾶσι, ubi annotat Eust. vel esse medium παρακείμενον verbi φράζω, vel secundum aoristum: sc. e φράδε factum per διπλασιασμὸν, i. e. reduplicationem, ut vulgo loquimur. Itidem vero OPT. Πεφράδοι, et INFIN. Πεφραδέειν ap. eum legitur. Invenitur autem ETIAM Ἐπέφραδον, quod exp. Dixi, Indicavi, item Jussi, Indixi, ut ap. Hesiod. (Θ. 74.) καὶ ἐπέφραδε τιμάς. Eust. tamen non vult esse παρακείμενον, cum hoc tempus non admittat duas αὐξήσεις, sed παρατατικὸν a THEM. Πεφράδω: idque annotat in Il. Π. 37. Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. Esse autem e Syracusiæ linguæ consuetudine hoc thema, sicut πεπλήγω a πέπληγα, et πεφύκω a πέφυκα. [Clark. ad Il. Ξ. 335. 500. "Callim. 1. p. 534. Heyn. Hom. 6, 262. 592. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 431. 437. Mitsch. H. in Cer. 224." Schæf. Mss.]

Φράζω in soluta quoque oratione minime rarum est. Dem. (12.) Φρασάτω τις ἐμοὶ τί τὸ κωλῦον ἔτ' αὐτὸν ἔσται. Plut. de Loquacitate, Ταῦτα μηδενὶ φράσῃς, ἀλλὰ σιώπα. Aristoph. autem junxit etiam cum πρὸς habente suum accus. Σφ. (335.) πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις. Sic N. (359.) φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ, τι χρῄζεις. Aristot. Polit. 7. φράζοντας et διορίζοντας copulavit, Φράζοντας καὶ διορίζοντας τίνας οὐ δεῖ καὶ τίνας ἐπιμίσγεσθαι δεῖ πρὸς ἀλλήλους, ubi φράζοντας redditur etiam Exponentes, et Declarantes. Apud Thuc. alicubi exp. ἑρμηνεύειν: quam exp. habemus ap. Hes. quoque inter alias. Idem Thuc. infinitivo jungit φράσας pro κελεύσας: 6. Ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. Sic autem et cum infin. σιγᾶν ap. Aristoph. (Εἰρ. 98.) Jubeo silere. Passim vero et cum infin. χαίρειν. Plut. Μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν βουλῇ νεανιευθεῖσι, Valere jubens ea quæ præclare et ingenue in Senatu dixerat et strenue, Bud. Idem vero affert pro Indico, Nuntio, e Lysia, Ἡ δὲ θεράπαινα ἐγείρασά με φράζει ὅτι ἔνδον ἐστί. At vero ap. Plut. Φράζειν ἑαυτὸν ἐξ ὀνόματος potius redditur Indicare nomen suum, quam ad verbum, Indicare seipsum e nomine.

Vox autem PASS. Φράζομαι licet passim inveniatur ap. Poëtas, (quibus peculiaris est) [" rectius dicas, Ionibus proprium esse hoc verbum, quod certe in soluta etiam oratione ap. Herod. frequenter occurrit. Idem dicas de quam plurimis verbis et vocabulis, quæ vulgo perhibentur Poëtis esse peculiaria." Schw. Mss.] posita pro Cogito, Verso in animo, Consilium ineo, Rationem ineo, Delibero, Statuo, Considero, Perpendo, Cogito, Animadverto, Deprehendo: ab Hes. tamen. φράζεο exp. etiam λέγε, addente, καὶ τὰ ὅμοια. Sic certe præt. IONICUM Πεφράδαται pro πέφρασται, exp. Dictum est, Dicta sunt. Et PARTIC. Πεφραδμένος pro πεφρασμένος, Dictus. Apud Hesiod. vero et COMP. Προπεφραδμένος, Ante dictus, Ἔργ. (2, 273.) τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες. || Eust. tamen, quod sciam, hujus signif. meminit, sed φράζεσθαι exp. et βουλεύεσθαι, et βουλευτικῶς σκέψασθαι: nam in Il. Σ. 254. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι, annotat φράζεσθαι esse hic quoque vocem συμβουλευτικήν: nam φράσαι active esse εἰπεῖν, i. e. Dicere, at φράζεσθαι, esse βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. Idem scribit significare βουλεύεσθαι in isto versu, Od. Α. 206. Φράσσεται ὥς κε νέηται· ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστι. In VV. LL. affertur ex Od. Ξ. (236.) στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς Ἐφράσαθ', pro Animo agitavit et constituit, Deliberavit de expeditione, N. (373.) φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, Consilium agitare de morte procorum. Jungit etiam quibusdam aliis accusativis. [Apoll. Rh. 3, 604. μή πού τινα μῆτιν Φράσσωνται στυγερήν.] Possumus vero exponere et uno verbo Machinari, Moliri. Ac certe ap. Herod. quoque pro Machinari s. Comminisci, s. Excogitare, legisse mihi videor. Apud Eund. non raro legitur, sequente ὅπως: interdum et sequentem εἰ, ut Il. Α. (83.) σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις, Schol. λόγισαι et σκέψαι. At pro Animadvertere, Ψ. (450.) Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους: paulo post, φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα. || Φράζω, uti dixi, derivat Eust. a Φάω, φῶ, 1654. Τὸ δὲ φω παραχθὲν εἰς τὸ Φάζω, ἐξ οὗ ἡ φάσις, προσλήψει τοῦ ρ, γίνεται Φράζω· ὅθεν ἡ φράσις: ubi animadverte obiter et THEMA Φάζω, sed prorsus inusitatum, ut opinor: a quo sit NOMEN Φάσις. At Idem p. 1411. Verbi φράσσεται, inquit, πρωτότυπον est φῶ, e quo, per pleonasmum literæ ρ, Φρῶ, unde φράζω. Vide et Etym.

["Φράζω, ad Charit. 727. 756. Markl. Iph. p. 323. Brunck. Aristoph. 3, 45. 47. Heyn. Hom. 4, 42. 6, 592. Bast Lettre 150. Boiss. Philostr. 334. 584. ad Callim. 1. p. 55. ad Herod. 331. 528. 682. 740. ad Anton. Lib. 214. 300. Valck. Phœn. p. 511. Toup. Opusc. 1, 375. Græv. Lectt. Hes. 566. Ostendo, Kuster. Aristoph. 189. Jubeo, cum infin., Dionys. H. 2, 791. Φράζω et λέγω a librariis confusa in Poëtis describendis; illud magis poëticum; v. Villois. ad Long. p. 5. Toup. Emendd. 4, 463. De act. et med., Jacobs. Anth. 11, 146. Thom. M. 901. Musgr. Hel. 332. Abresch. Æsch. 2, 14. (confundit Maittaire Misc. Carm. 129.) Salmas. Præf. in Tab. Cebet. C Arabic. ad finem. Φράζω, Dico, Φράζομαι, Video, Considero, Animadverto, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 53. ad Herod. 275. Ammon. 144. Misc. Obs. 2, 167. Vann. Crit. 147. Med., ad Charit. 767. Wakef. Eum. 130. Jacobs. Anth. 6, 136. 8, 402. Eratosth. 3. Heyn. Hom. 4, 41. 5, 84. 90. 121. 546. 694. 701. 6, 71. 593. 611. Valck. Diatr. 193. 218. Φράζομαι, Animadverto, Bast Lettre 17. Φράζεσθαι in oraculis verbum usitatissimum, significans Animo considerare, sæpius etiam notat Considerata cavere, ad Herod. 225. cf. 712. De quant., ad Mœr. 70. Φρ. τινὶ, πρός τινα, Kuster. Aristoph. 118. Ἐγὼ φράσω, Heind. ad Plat. Gorg. 57. Πῶς φράσομεν, cum accus., Plato Phædro 319. Heind. Φράσον versum terminans, Jacobs. Anim. 195. Φράσσαι, Brunck. Aristoph. 3, 46. Kuster. 114. Φράζεσθαί τινος, Theocr. 2, 84. (Arat. 744.) Φράζεν, Kuster. Aristoph. 114. Πέφραδε, Heyn. Hom. 4, 22. Πέφρασται, Marcell. de V. Thuc. p. 7. 8. Ὡς ἐφράσθη, Re animadversa, Eur. Hec. 546. Herod. 531. Hesych. 1, 1556. et not. Φράσσω pro φράζω, Koen. ad Greg. Cor. 288. ad Lucian. 1, 312." D Schæf. Mss. Πεφράδαται, ad Greg. Cor. 486. Φράσας pro φρασάμενος, ἐπινοησάμενος, Soph. El. 197.: Il. Ψ. 126. ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, Designarat.]

Φράσμων, vel POTIUS Φράδμων, e quo φραδμοσύνη, ap. Poëtas, Consideratus, Circumspectus, Consultus, Prudens: ["ἀπὸ τοῦ φράζεσθαι: cf. Herod. 3, 57." Schw. Mss.] Item Solers. Interdum et ἔμπειρος, Peritus. Il. Π. (638.) Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον Ἔγνω. Illud autem Φράσμων ap. Hes. legitur, exponentem προσέχων: quod quidam interpr., Attentus. [" Φράδμων, Markl. Iph. p. 164. Gesner. Ind. in Orph., Mitsch. H. in Cer. 181." Schæf. Mss.] Et COMP. Ἀφράδμων, vel Ἀφράσμων cum σ, ET Ὁμοφράδμων, ET Πολυφράδμων, ET Συμφράδμων. Sed Ἀφράδμων quidem et Πολυφράδμων sequuntur illam simplicis signif.; nam ut φράδμων est Consultus, Consideratus, Circumspectus, sic ἀφράδμων, Inconsultus, Inconsideratus, Minime cir-

cumspectus, Imprudens, ἀσύνετος, ἀμαθής, Hes.: a quo ἀφράσμων quoque exp. ἀσύνετος. [“ Ἀφράδμων, Hymn. in Cer. 256. Ἀφράσμων, Brunck. Soph. 3, 504.” Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1410. * Ἀφρασμόνως, 298. * Ἀφραδμόνως, Pers. 417.] Sic Πολυφράδμων, Valde consultus, consideratus, circumspectus, prudens, licet in VV. LL. afferatur ex Apoll. Rh. (1, 1311.) tanquam positum simpliciter pro Consultus. [“ Huschk. Anal. 279.” Schæf. Mss. “ Clem. Alex. 337. Opp. ʹA. 4, 28.” Wakef. Mss. Nonn. D. 5, 135. ubi Ed. pr. * Παλιφράδμων. * Πολυφραδμοσύνη, Stob. Phys. 786. “ Nicet. in Greg. Nyss. Opp. 1, 44.” Boiss. Mss. * Κακοφράδμων, Phav. 142. * Κακοφραδμοσύνη, Anal. 3, 2. Orph. de Motu Terræ 41. Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 512.] AT Ὁμοφράδμων ET Συμφράδμων signif. Qui una cum alio consultat, s. consilium init, Consilii particeps, Unanimis, Concors. Pro qua signif. affertur ὁμοφράδμων e Plat. etiam Epist. (1.) licet sit potius Poëticum. Invenitur autem Συμφράδμων positum et pro Consiliarius. Il. B. (372.) Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν. Habet præterea hoc peculiare vox ista συμφράδμων, quod a verbo ducit originem; est enim a συμφράζομαι, sicut φράδμων a φράζομαι. Quo verbo Συμφράζομαι utuntur Hom. et Hesiod., ut docebo infra. Jam vero ut φράδμων, Consultus, Prudens, ita ETIAM φραδμοσύνη, Consilium, Prudentia. Exp. vero et Scientia, Peritia, sicut φράδμων, Peritus, ἐπιστήμων. Hesiod. plurali dativo usus est pro Consiliis, Ἔργ. (1, 243.) μινύθουσι δὲ οἶκοι Ζηνὸς φραδμοσύνησιν Ὀλυμπίου: (Θ. 626. 884.) Possumus tamen reddere et singulari numero, Consilio. Bud. autem interpr. Voluntate et destinatione: alibi quoque ita sumi dicens. [Apoll. Rh. 2, 647.]

Habent δ, licet non ex eadem formatione, ETIAM Φραδής, cum suis compp., ET Φραδῶς. Signif. autem φραδής, Consultus, Prudens, sicut et φράδμων, cujus gen. legitur Il. Ω. 354. Φράζεο Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. [“ Brunck. Soph. 3, 502.” Schæf. Mss.] Itidem vero φραδῶς significare poterit Prudenter. Quod tamen in VV. LL. redditur Diserte, Aperte, propter istas Hesychii expositiones, φραστικῶς, φανερῶς. “ Ἀριφραδής, Valde manifestus, Qui “ valde facile cognosci s. internosci potest: σῆμα ἀριφραδές, Il. Ψ.” [326. “ Wakef. Eum. 916. Brunck. Soph. 3, 502.” Schæf. Mss. * Ἀριφραδέως, Od. Ψ. 225. Apoll. Rh. 3, 314. Orph. Arg. 934.] Ἀφραδής, Inconsultus, Imprudens, Stultus, Demens. Od. B. (282.) Τῷ νῦν μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε Ἀφραδέων· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι. At de ἀφραδέες νεκροὶ, Λ. (475.) lege Eust. 1695. [“ Ruhnk. Ep. Cr. p. 14. Ilgen. ad Hymn. 257. Mitsch. H. in Cer. 156. Jacobs. Anth. 7, 320.” Schæf. Mss. * Παναφραδής, Tzetz. Anteh. 333. Carm. Il. 160.] Ἀφραδέως, Inconsulte, Inconsiderate, Imprudenter, Stulte, Il. Ψ. [320. 426. Od. Ξ. 481. “ Heyn. Hom. 4, 543. 6, 286.” Schæf. Mss.] Ἀφραδία, et Ionice Ἀφραδίη, Inconsiderantia, Incogitantia, Imprudentia, Inscitia, Stultitia, Temeritas. Utitur autem Hom. et dativo plurali ἀφραδίῃσιν pro sing. ἀφραδίῃ, Od. K. (27.) et P. (233.) atque alibi. Quemadmodum autem Inscitia nonnunquam sine adjectione ponitur, aliquando vero gen. adjunctum habet, ita ἀφραδία s. ἀφραδίη, ut Il. B. (368.) ἀφραδίῃ πολέμοιο pro Imperitia belli, i. e. rei militaris. [“ Jacobs. Anth. 7, 320.” Schæf. Mss.] E se derivatum habet ἀφραδὴς etiam VERBUM Ἀφραδέω, Inconsultus sum, Inconsulte aliquid facio s. dico, Stulte me gero, Desipio. Il. I. (32.) σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι. Hes. ἀφραδέοντι, παρανοοῦντι: ἀφραδέουσιν, ἀφρονεύονται. Apud Hom. ἀφραδέοντες exp. etiam κακῶς φραζόμενοι. [“ Heyn. Hom. 7, 26.” Schæf. Mss.] Invenitur quidem ETIAM Ἀφραίνω, ITEM Ἀφράζω, pro Desipio, et illo utitur Homerus Il. B. [258. H. 109. Od. Υ. 360.] hoc autem Hippocr. Sed hæc sunt potius a φρὴν φρενός: unde et VERB. Φράζω malit fortasse quispiam deducere: [vide Schn. Lex.] “ Ἀφράσσει, Hesychio est ἀσυνε- “ τεῖ: idem igitur ἀφράσσειν est quod ἀφραίνειν,” [s. ἀφράζειν,] “ et μωραίνειν, Dementem et fatuum

A “ esse.” “ Ἀφραστὺς, ύος, ἡ, i. q. ἀφραδίη, Suidæ “ ἀσυνεσία, afferenti in exemplum hoc hemistichium, “ Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες, Incogitantiæ, In- “ consideranliæ, Dementiæ, vel etiam Inscitiæ.” [“ Ruhnk. Ep. Cr. 132. ad Herod. 736.” Schæf. Mss.] [* Γλυκυφραδὴς, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 7. * Δυσφραδὴς, unde * Δυσφράδεια, Eust. Il. A. p. 852.] “ Εὐφραδὴς, Hes. σαφὴς, Clarus, Manifestus: ut Εὐ- “ φραδέως quoque affertur pro Clare.” [“ Nicet. in Greg. Nyss. Opp. 1, 44.” Boiss. Mss.] “ Alioqui εὐ- “ φραδὴς, exp. etiam Bene disserens, Disertus: et Εὐ- “ φραδία, Venustas sermonis, Vis dicendi: nec non “ Εὐφραδέως, Eleganter, Prudenter. Etym. certe εὐ- “ φραδέως exp. * πεφρασμένως καὶ συνετῶς: παρὰ τὴν “ φράδην: sed addens, exponi posse etiam εὐπρεπῶς “ καὶ κοσμίως. Quarum expositionum priores duæ ac- “ commodari possunt huic Od. T. 352. Ὡς σὺ μάλ' “ εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις: ut sit Sapien- “ ter et prudenter, simul et ore diserto.” [“ Εὐφραδὴς, Heyn. Hom. 6, 598. 7, 15.” Schæf. Mss. Εὐφραδέ- B στερος, Simpl. ad Epict. 486. * Εὐφράδεια, 485. Sext. Emp. adv. Gramm. 1, 5. Polyb. Proœm. in Exc. Leg. 779.] “ Κακοφραδὴς, Malum cogitans et machi- “ nans, Il. Ψ. (483.) Αἶαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς,” [Apoll. Rh. 3, 936. Κακοφραδέες, Adamant. Phys. 1, 3. p. 329. * Κακοφράδεια, unde * “ Κακοφραδία, Hymn. in Cer. 227. Voss. Inscitia.” Schæf. Mss. Nicander Θ. 348. Quint. Sm. 12, 545. * “ Κακόφραδες, Euphorion ap. Tzetz. ad Lyc. 440. (Fr. 50. p. 117. Meineke.)” Kall. Mss.] “ Ὁμοφραδὴς, Una- “ nimis, Concors, Idem sentiens, Nonn.” [Etym. M. ἦχος.] “ Πολυφραδὴς, Multi consilii et prudentiæ, “ Valde consultus, Hesiod. (Θ. 494.) ἐννεσίῃσι πο- “ λυφραδέεσσι δολωθεὶς,” [“ Simonid. de Mul. 93.” Boiss. Mss.] * Πολυφραδέω, Hesiod. ap. Clem. Alex. Str. 1, 6. Μοῦσαι ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσαι, Eloquentem. * Πολυφραδία, Athen. 598. ὕμνων.]

Habet autem δ et SUBST. Φράδη, Prudentia, φρόνησις, σύνεσις, Hes. Apud illum enim ita leg. censeo: Φράδῃ, φρονήσει, συνέσει: et seorsum, φράζε, λέγε: C quod mendum non animadvertentes consarcinatores VV. LL. tradiderunt φράδη esse etiam verbum significans Dic, Edissere. Sed ap. Eund. sciendum est haberi etiam φραδαῖσι expositum βουλαῖς, i. e. Consiliis. Quæ scriptura si mendosa non est, dicemus posse scribi itidem sing. NOM. Φραδή. [“ Eur. Phœn. 671. Παλλάδος φραδαῖς. Wakef. Eum. 245. Jacobs. Anth. 7, 10.” Schæf. Mss. “ Decretum, Oraculum, Lycophr. 968.” Kall. Mss. Theocr. 25, 52. Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς, ἐνθάδ' ἱκάνεις. Pind. 'O. 12, 13. Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.] Eidem VERB. Φραδεύω est λέγω, i. e. Dico. AT Φραδάω, Interpretor, Enuntio: φραδάον, ἑρμήνευον. [Pind. N. 3, 45. νόστου τέλος Καὶ γᾶν φράδασσε, Schol. ἀντὶ τοῦ * φραδιτὴν ἐποίησε καὶ δήλην.]

“ Φράσις, ἡ, Elocutio, Phrasis, Corpus eloquentiæ “ Fabio. Item quod vulgo dicimus Loquendi ge- “ nus, cum ap. alios Grammaticos, tum Eust.” [“ Thom. M. 394. Dionys. H. 5, 20. ad Mœr. 66. ad Herod. 207. Φράσεως ἕνεκα, Erfurdt. ad Soph. D Antig. p. 136. Ed. min.” Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 147. I. q. διάλεκτος, 178. Conf. c. φάσις, 748. Vide Schæf. Ind. ad Dionys. H. de C. VV. p. 166-7. * Φρασεολογία, Loquendi formularum collectio, Schneidero susp.]

[* Φραστὴς, ὁ, ad Greg. Cor. 871.] “ Φραστικὸς, Vi “ eloquendi valens, Diog. L.” [5, 4, 1. Eust. 1035, 29. Plato 11, 297. “ Marcell. de V. Thuc. p. 6. Toup. ad Longin. 336.” (§. 12.) Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

“ Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, Elocutor, Indicator, Explica- “ tor. Xen. K. Π. 5, (4, 18.) Καὶ ὁδῶν φραστῆρα καὶ “ ὑδάτων καὶ χιλοῦ. Utitur et alibi: [4, 5, 8.] Sic “ Plut. (8, 265.) Καὶ αὐτοὶ μὲν ἐπλανῶντο κατὰ τὴν “ χώραν, φραστήρων δεόμενοι. Eodem teste φραστὴρ “ est ὁ μηνυτὴς, Index, ut annotant VV. LL. Ibidem “ φραστῆρες, Dentes septennii in pueris, e Schol. Ari- “ stoph.” [B. 421. “ Kuster. p. 68. Brunck. 1, 167. ad Mœr. 116. Zeun. ad Xen. K. Π. 392.” Schæf. Mss. “ Philo J. 2, 77.” Wakef. Mss. “ Suid. v. Ἐπτέ-

της, ex emend. Kusteri; nam in Suidæ textu legitur φράστας ὀδόντας." Kall. Mss. * Φράστωρ Æsch. Suppl. 508.] A

[* Φραστὸς, unde] "Ἄφραστος, Non dictus, dicendus, ut Suidæ ἄφραστον et ἄῤῥητον, Hes. ὃ μὴ φράζομεν, ἄλεκτον. Item Qui dici nequit, verbis exprimi nequit, Ineffabilis, ut idem Hes. ἄφραστον exp. ἀνεκλάλητον, ἀδιήγητον. Soph. Trach. (695.) p. 355. Εἴσω δ' ἀποστείχουσα, δέρκομαι φάτιν Ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν. Ubi Schol. quoque exp. ἀνεκδιήγητον. Et (v. 1059.) p. 368. διέφθαρμαι δέμας Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ, Schol. ἀλέκτῳ, περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι τίς εἴη τὴν φύσιν, afferens tamen et aliam expositionem, sc. ἀνεννοήτῳ et ἀπροσδοκήτῳ. Nam ἄφραστο usurpatur etiam pro Incogitatus, Improvisus, Inexpectatus, ut Schol. Eur. ἄφραστος κηλὶς exp. Hipp. * ἀπροόρατος καὶ ἀπροσδόκητος σπίλος καὶ αἰσχύνη. Itidemque Schol. Apoll. Rh. ἀφράστοιο accipit pro * ἀνεπιγνώστου, * ἀπροοράτου, ἀδήλου, 2, (224.) Ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου: (825.) ὁ δ' ἄρ' ἔκ ποθεν ἀφράστοιο Ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρὸν Ἀΐδην, ubi itidem Schol. exp. ἀπροσδοκήτου, Ex improviso, Inopinato, Præter expectationem. Apud Nicandrum vero (Θ. 776.) ἄφραστοι γελόωσι, Schol. exp. ἀλογίστως, Dementer." [" Ruhnk. Ep. Cr. 115. Ilgen. Hymn. 105. ad Charit. 237. Toup. Emendd. 2, 101. Dawes. M. Cr. 220. Jacobs. Anth. 11, 100. Wakef. Trach. 831. 1057. Bast Lettre 17(=Ep. Cr. 18.) Improvisus, Musgr. ad Hipp. 820. Valck. p. 252. Occultus, Toup. Opusc. 1, 375." Schæf. Mss. " Ἀφράστοτατος, Philo J. 2. p. 262. P." Schleusn. Mss.] " Inde ADV. Ἀφράστως ap. Soph. (El. 1262.) Ex improviso, Præter expectationem, Inconsiderate." [* Συνάφραστος, Pisid. Opif. 427. * " Ὑπεράφραστος, Amphil. 49. Andr. Cr. 134. * Ἀφραστότης, Athan. 1, 506(=649.)" Kall. Mss.] Δύσφραστος ET Εὔφραστος. Est autem δύσφραστος, Qui vix explicari potest, Vix explicabilis: [" Euthym. Z. 1, 26." Boiss. Mss. Opp. Ἁ. 2, 60. κέλευθα. Qui difficulter loquitur, Euseb. Præp. 9. δ. ἰσχνόφωνος.] cui contr. Εὔφραστος. Sed hoc in VV. LL. affertur e Dionys. P. (171.) pro εὔγνωστος, et Certus. [* Δυσφράστως, Lycophr. 1406. Schol. Aristoph. Ὄρν. 1677. 1679. * Κακόφραστος, Schol. Eur. Or. 673. * Πολύφραστος, Opp. K. 4, 6. Parmenidis Fr. 4.] B C

" Φραστὺς, i. q. φράσις. Item σκέψις, ἔννοια, βουλὴ, Hes." [" Ad Herod. 736." Schæf. Mss.]

[* " Φραστέον, Clem. Alex. 519." Kall. Mss.]

[* Ἀμφιφράζομαι, i. q. ἀμφισκέπτομαι, Il. Σ. 254. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι.]

" Ἀμφράσασθαι, Eust. exp. ἀνανοῆσαι. Hes. vero ἀμφράσσατο affert pro ἐγνώρισε. Æolicam et poëticam sync. habet utrumque pro ἀναφράσασθαι et ἀνεφράσατο." [Ἀμφράσσαιτο, Od. T. 391.]

Ἀντιφράζω, Per contrarium loquor, Appellatione contraria nomino, [" Valck. ad Il. 22. p. 97. Pass., Heind. ad Plat. Phædr. 287." Schæf. Mss.] UNDE Ἀντίφρασις ap. Grammaticos Figura ea, qua bellum dicitur, quod minime sit bellum: et manes, quod minime sint manes, i. e. boni; hæc enim per ἀντίφρασιν dici, cum alii, tum Serv. scribit. [" Wakef. Trach. 783. Heind. ad Plat. Gorg. 90. ad Xen. Eph. 270." Schæf. Mss. Athen. 90. Schol. Lycophr. 91. Eust. Il. A. p. 13, 9. " Fig. Omissio, cum quædam negamus nos dicere, et tamen dicimus: vide Jul. Rufin. ad calcem Rutil. Lupi ed. Ruhnk. 274." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ἀντιφραστικὸς, unde * Ἀντιφραστικῶς, Eust. Od. A. p. 17, 17.] D

[* " Ἀποφράζομαι, Definior, Describor, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 198." Kall. Mss.]

Ἀποφρὰς, άδος, ἡ, unde ἀποφράδες ἡμέραι, Nefasti dies. Dicta est autem ἀποφρὰς ἡμέρα secundum Eust. quasi μὴ οἵα τε οὖσα φράζεσθαι. Idem alibi vult ἀποφράδα perinde esse ac si quis dicat δυσφραδῆ. Est igitur compositum hoc nomen ex integro et corrupto; nam præp. ἀπὸ integra est, privationem hic indicans, ut alibi sæpe: φρὰς autem est corruptum e φράζω, nec extra compos. ponitur. Notandum est autem eadem ratione dici ἀποφράδας à Græcis, qua Nefastos a Latinis, quasi a non fando. At Lucian. Pseudologistè, qui libellus et περὶ τῆς Ἀποφράδος inscribitur, (§. 12.) ἀποφράδα ἡμέραν ostendit ab Atticis appellari solitam τὴν μιαρὰν, et ἀπευκτὴν, et ἀπαίσιον, et ἄπρακτον: et statim post, paulo latius, Ea est, inquit, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερα ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῆται. Plut. Camillo (19.) Alliensem diem vocat ἀποφράδα ἡμέραν, ubi plura lege de his diebus. Quidam ἀποφράδας ἡμέρας exp. etiam Atros dies. Invenitur denique ἀποφράδες ἡμέραι expositum, αἱ ἀπηγορευμέναι ἡμέραι ἐν αἷς ἐδίκαζον φονικάς. ‖ Ἀποφρὰς alio etiam transfertur, ut ἀποφράδες πύλαι ap. Plut. (8, 58.) ad imitationem τοῦ ἀποφράδες ἡμέραι, ubi scribit, Ὡς γὰρ αἱ πόλεις ἔχουσί τινας πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωποὺς, δι' ἃς ἐξάγουσι τοὺς θανατουμένους, καὶ τὰ λύματα καὶ τοὺς καθαρμοὺς ἐκβάλλουσι. Bud. ἀποφράδας πύλας interpr. Portas nefastas, vel sceleratas. ‖ Ἀποφρὰς ἄνθρωπος, Sceleratus homo, et Nefandus, quasi Nefastus, ap. Synes.: Hes. quoque tradit transferri hanc vocem ad improbos. Lucian., quem modo citavi, l. c. (§. 16.) Μὴ δῷς οὖν κἀμοὶ πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἁπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ. Vide plura ap. eum paulo post. Bud. putavit ἀποφράδα ἄνθρωπον esse quod dicunt Lat. Monstrum hominis. [Eupolis ap. Phryn. Bekkeri p. 5. " Alberti Gloss. 92. Musgr. Ion. 91. Græv. Lectt. Hes. 591. ad Lucian. 1, 111. 174. 339. 410. ad Mœr. 53. ad Timæi Lex. 47. Thom. M. 89. Koen. ad Greg. Cor. 249(=525.)" Schæf. Mss.]

[* " Διαφράζω, Koppiers. Obss. 82. ad Herod. 552." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 155. Quint. Sm. 3, 80. 9, 409. * Διεπέφραδε, Opp. K. 4, 378. Apoll. Rh. 3, 741. 840. Il. Σ. 9. Υ. 340. sed v. Ἐπιφράζω. * Διαφραδὴς, adv. * Διαφραδέως, Liquide, Aperte, Hippocr. 408, 38.]

Ἐκφράζω, Eloquor, Enarro, Edissero, Describo, commemorando singula, et ita rem velut ante oculos ponendo, [" Orno verbis, Demetr. Phal. de Elocut. clxvi." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 160. Boiss. Philostr. 584. Valck. Hipp. p. 205." Schæf. Mss.] " Ἐκφάζω, Enarro, VV. LL.: perperam forsan pro ἐκφράζω." Ἔκφρασις, Aphthonio λόγος περιηγηματικὸς, ὑπ' ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. Addit autem, Ἐκφραστέον δὲ πρόσωπά τε καὶ πράγματα, καιρούς τε καὶ τόπους. A quibusdam redditur Enarratio, item Descriptio: quæ interpretatio est etiam Agricolæ; ait enim ἔκφρασιν a Latinis vocatam esse Descriptionem, et inter præexercitamenta positam. Hermol. in præf. in Themist. scribit significare puram meramque narrationem. [" Descriptio, Dionys. Rhet. Art. 10. 17. Aphthon. Progymn. Ἔκφρασίς ἐστι λόγος περιηγηματικὸς, ὑπ' ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. Ad h. l. Schol.: Διαφέρει δὲ ἔκφρασις διηγήματος, ὅτι τὸ μὲν ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἔκθεσιν, ἡ δὲ πειρᾶται θεατὰς ἐργάσασθαι μικροῦ τοὺς ἀκούοντας. Hesych. ἔκφρασις· λόγος ἐναργής: cf. Hermog. Progymn. 10. ubi eadem, quæ Aphthon. definitio est. Eust. Od. B. p. 1432. Ἡ διήγησις ἔχουσά τι καὶ ἐκφραστικῆς διασκευῆς, οὐ διδάσκει, οὐδ' ἁπλῶς διηγεῖται τὴν μνηστείαν, ἀλλὰ τὴν βίαν ἐπαύξει ἐμβριθῶς. Quomodo ἔκφρασις differat a διατυπώσει e sententia Ulpiani, vide ad v. Διατύπωσις. Vide Eust. Il. Σ. p. 1209." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Phœbamm. 106. Normann." Boiss. Mss. " Dionys. H. 5, 392. Lesbon. 183. Jacobs. Exerc. 2, 143. ad Lucian. 1, 412. * Ἐκφρασείδιον, ad Il. Π. 385." Schæf. Mss. Ἐκφραστέον vide Ἔκφρασις, " Tzetz. Ch. 9, 136." Elberling. Mss. * Ἐκφραστὴς, unde] Ἐκφραστικὸς fuerit Qui eloqui potest, eloquendi facultate præditus est, aut describendi etc. A Bud. redditur, Vi exprimendi conceptus mentis præditus. Sed affert τὸ ἐκφραστικὸν quod ponitur pro Vi illa exprimendi conceptus mentis, e Diog. L. [" Lycone p. 189, 26. HSt." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 2, 75." Schæf. Mss. Vide Ἔκφρασις.] AT VERO Ἀνέκφραστος, Qui eloquendo exprimi non potest, Qui describi nequit. E

Greg. Naz. pro Ineffabilis. [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 236." Schæf. Mss. * " 'Ανεκφράστως, Athan. 1, 394. Cyrill. Hier. 98." Kall. Mss. * 'Ανεκφράζω, Athan. 2, 705. * 'Αντεκφράζω, unde * 'Αντέκφρασις, Schol. Od. A. 429. * Παρεκφράζω, unde * " Παρέκφρασις, Dilucidatio, Heyn. ad Apollod. 1048." Schæf. Mss. * Συνεκφράζω, unde * " Συνέκφρασις, Athan. 1, 817." Kall. Mss. * 'Υπεκφράζω, Eust. 1957.]

'Επιφράζω, Indico, ut quidem ἐπέφραδε τιμὰς affertur ex Hesiodo (Θ. 74.) pro Indixit honores. Sed huic ἐπέφραδον dari aliam derivationem vides supra, in Φράζω. Bud. ait poni pro Admoneo, Suggero; sed nullum exemplum afferens: at PASS. 'Επιφράζομαι pro Excogito, Comminiscor, ap. Herod. (1, 48. 5, 9. 6, 61.) In VV. LL. exp. etiam Animadverto, Animo complector, et Molior. Od. O. (443.) ὑμῖν ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον. Suidas ἐπιφρασθεὶς exp. ἐνθυμηθεὶς et διαλογισάμενος, in quodam, quem ex Herodiano affert, loco. [" Ad Herod. 275. 574. 618. 740. Schrader. Præf. ad Emendd. p. xviii. Koen. ad Greg. Cor. 193. Theocr. 22, 166. Il. B. 282. Hesiod. Θ. 160. 162. Jacobs. Anim. 297. Heyn. Hom. 4, 250. Herod. 1, 179. an ἔτι φρ.?" Schæf. Mss. Il. E. 665. N. 741. Φ. 410. Od. E. 183. Θ. 94. Σ. 93. Arat. D. 330. * 'Επίφραστος, unde * 'Ανεπίφραστος, Simonides in Brunckii Anal. 1, 129. " et ap. Stob. Tit. 98, 16." Boiss. Mss.] HINC 'Επιφραδέως Poet. adv. pro Consulte, Prudenter, quod prudentium hominum sit excogitare quæ in rem sint. Apoll. Rh. 2, (1135.) ἐπιφραδέως ἐρέεινε: (1, 1021. 1336.) Verum Hes. COMPAR. 'Επιφραδέστερον exp. non solum συνετώτερον, Prudentius, sed etiam συντομώτερον, Brevius, Magis compendiarie. Nisi forte aliud potius quam συντομώτερον eum scripsisse putemus. [* " 'Επιφράδμων, ad Hesych. 1, 1400. n. 16." Dahler. Mss.]

Καταφράζομαι, Considero, Perpendo, Animadverto. Hesiod. 'Εργ. (1, 246.) Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ Τήνδε δίκην. Ubi existimatur καταφράζεσθε esse pro φράζεσθε, vacante præp. κατά. [Solon. 1, 38. " Herod. 4, 77. Καταφρασθεὶς αὐτὸν ταῦτα ποιοῦντα, Cum illum hæc facere animadvertisset." Schw. Mss. " Dionys. P. 884." Wakef. Mss. " Ad Herod. 275. 316. 740. Græv. Lectt. Hes. 537. Bast Lettre 95(=Ep. Cr. 132.) * Καταφράζω, Wakef. Trach. 892." Schæf. Mss. " Eumath. 4. p. 126." Boiss. Mss. Osann. Auct. Lexx. Gr. 93. K. et καταφράσσω conf., ibid.]

Μεταφράζω, In aliud orationis genus s. In aliam formam muto, vel In aliud loquendi genus. Philo V. M. 2. postquam dixit linguam Græcam supra quamvis aliam, esse divitem, Καὶ ταυτὸν ἐνθύμημα οἷόν τε μεταφράζοντα καὶ παραφράζοντα σχηματίσαι πολλαχῶς: ubi μεταφράζειν quidam interpr. Traducere orationem. Eust. 691. e quodam Anonymo, Λαμβάνουσι τὴν ἠῶ ἡμέραν, οἱ μεταφράζοντες· ὃ δὴ ταυτόν ἐστι τῷ μεταλαμβάνουσι· ἡ γὰρ διασαφητικὴ τῶν λέξεων ἑρμηνεία, μετάληψις καὶ μετάφρασις καίριος λέγεται. || Μεταφράζω, In aliam orationem, i. e. alius linguæ, transfero, Interpretor. Plut. hoc dicit de Cicerone dialogos Philosophicos scribente, quasique transferente, ut inquit Bud., qui etiam addit ab illo in Cat. poni pro Vertere de Græco in Lat. [" Timæus Soph. p. 3." Schæf. Mss.] HINC Μετάφρασις, ἡ, Mutatio in aliud orationis genus, s. in aliam formam. Pro eod. et μετάληψις, ut vides in eo Eust. loco quem modo protuli. Plut. Utrum Atheniens. etc. Γλῶσσαι καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. Interdum μετάφρασις, Interpretatio, [" Bergler. ad Alciphr. 17." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] ITEM Μεταφραστὴς, Qui mutat orationem in aliam formam, Qui metaphrasi utitur. Aut etiam Interpres. [" Quis κατ' ἐξοχὴν, Koen. ad Greg. Cor. 23(=58. vide etiam p. 872. et Ind.)" Schæf. Mss.] Et ADJ. Μεταφραστικὸς, ut λόγος, ap. Eust. Qui habet metaphrasin s. formam metaphraseωs. Potest etiam sonare q. d. Interpretatorius. || Μεταφράζομαι, Postea s. Posterius consi-

A dero, et in animo verso. Il. A. (140.) 'Αλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, Hæc considerabimus, De his deliberabimus, aut consultabimus. [" Toup. Opusc. 2, 290." Schæf. Mss. * Μεταφραστὸς, unde * " 'Αμετάφραστος, Hes. v. Πύππαξ." Schleusn. Mss. " Ad Hesych. 1, 1735. n. 2." Dahler. Mss. Schol. Il. I. 603.]

Παραφράζω, Eod. sermone utens, aliquid latius et explicatius eloquor, q. d. Juxta eloquor s. loquor, i. e. Loquor juxta ea quæ alius dixit, et velut orationis ejus vestigiis insistendo. Παραφράζω, inquit Bud., Paraphrastice dico et enuntio aliquid. Fabius hoc vocat Vertere et transferre eod. sermone. Plut. in Hom. Vita, Πολλὰς δὲ γνώμας καὶ παραινέσεις ἀγαθὰς 'Ομήρου ἐξενεγκόντος, παρέφρασαν οὐκ ὀλίγοι τῶν μετ' αὐτόν. Habes hoc verbum et e Philone in Μεταφράζω. Eust. de Odyssea Homeri loquens, Ὅθεν καὶ ὁ τὸ βιβλίον ὅλον τοῦτο παραφράσας Θρᾷξ Δημοσθένης, μεταβολὰς 'Οδυσσείας τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πραγματείαν ἐκάλεσεν. Fab. 1, 15. Condiscant B versus primo solvere, mox mutatis verbis interpretari: tum paraphrasi audacius vertere, qua et breviare quædam, et exornare, salvo modo poëtæ sensu, licebit. Idem 10, 5. Neque ego παράφρασιν esse Interpretationem tantum volo, sed circa eosdem sensus certamen atque æmulationem. Ideoque ab illis dissentio, qui vertere orationes Latinas vetant: quia optimis occupatis, quicquid aliter dixerimus, necesse sit esse deterius. Vide ap. Hermog. περὶ τῆς τοῦ παραφράζειν μεθόδου. Quamvis autem dicat Fab. in Paraphrasi quædam breviari etiam, existimo tamen esse παραφράσεως potius addere quam demere; et eo differre ἀπὸ τῆς μεταφράσεως, quod illa liberior sit quam hæc. Servat AUTEM Παράφρασις et ap. Latinos suum hoc nomen, ut vides vel in eo Fabii loco quem modo protuli. [" Παραφράζω, Cattier. Gazoph. 83. Valck. Phœn. p. 39. 333. Παραπέφρακε, Tzetz. ad Lyc. 751. Παράφρασις, Phryn. Ecl. 174. Cattier. Gazoph. 83. Valck. Adoniaz. p. 331. Phœn. p. 32. Paraphrasis s. Conversio orationis C Poëtæ in sermonem solutum et communem, Valck. ad Il. 22. p. 111. Diatr. 118. Conf. c. περίφρασις, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 278." Schæf. Mss. Apoll. Rh. T. 2. p. 98.] Est ab illo verbo derivatum ETIAM Παραφραστὴς, Paraphrastes, Qui paraphrasi utitur, eo interpretandi genere utitur, quod paraphrasis appellatur. [Ad Greg. Cor. 58. 872. * Παραφραστικὸς, adv. * " Παραφραστικῶς, Eust. 55, 32." Seager. Mss. Conf. c. * Περιφραστικῶς, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 98.]

Περιφράζω, Circumloquor, Circumloquendo eloquor, Pluribus verbis explico id quod uno aut certe paucioribus dici potest. Bud. vertit, Periphrastice enuntio, afferens e Dionys. H. Περιφράζων ὧδε τὴν νόησιν. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 27." Schæf. Mss.] HINC Περίφρασις, Circumlocutio, Circuitus loquendi. Fab. 8, 6. Pluribus autem verbis cum id, quod uno aut paucioribus certe dici potest, explicatur, περίφρασιν vocant, Circuitum loquendi: qui nonnunquam necessitatem habet, quoties dictu D deformia operit: ut Sallustius, Ad requisita naturæ. Interim ornatum petit solum, qui est ap. Poëtas frequentissimus, ut, Tempus erat quo prima quies etc. Et ap. Oratores non rarus, semper tamen astrictior. Quicquid enim significari brevius potest, et cum ornatu latius ostenditur, περίφρασις est: cui nomen Latine datum est, non sane orationis aptum virtuti, Circumlocutio. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 269. 272. Porson. Med. p. 19." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Παράφρασις.] Et ADJ. Περιφραστικὸς, ut περιφραστικὸς λόγος, Oratio in qua utimur circumlocutione. [" Valck. Phœn. p. 58." Schæf. Mss. * " Περιφραστικῶς, Theocr. 1, 1. Schol. Pind. 'Ο. 5, 20. 9, 72. Π. (3, 43.) 4, 416. 9, 218. Schol. Eur. Hec. 619. 724. Or. 15. 107. 241. Schol. Soph. Ant. 130. Œd. T. 27. 164. 177. 1231. (Aj. 140. 574.) Schol. Æsch. S. c. Th. 157. 494. Pers. 239. Pr. 659. Schol. Aristoph. Πλ. 3. N. 592. 'Α. 1123. (Λ. 1288.) Schol. Thuc. 5, 323." Boiss. Mss. " Eust. Il. Γ. s. 65. Andr. Cr. 66. Dionys. Areop. 43."

Kall. Mss. Schol. Il. A. 19. 162. 395. Vide Παραφραστικῶς.] || Pass. Περιφράζομαι, Considero, Perpendo, e Nicandro Θ. (715.) Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος: ubi exp. περισκόπει: [7. 541. Od. A. 76. * Περιπεφρασμένως, Perite, Prudenter, Hes. 757. * Περίφραστος, unde * Ἀπερίφραστος, Eust. 1941, 59. * Περιφραδής, Scitus, Peritus, Soph. Antig. 348. " Quint. Sm. 5, 343." Wakef. Mss.] " Περιφραδέως, " Scite, Perite, Rite, πάνυ ἐμπείρως καὶ ἀτέχνως, Od. " Ξ. (431.) Ὤπτησάν τε περιφραδέως," [Il. A. 466. " Jacobs. Anth. 6, 315." Schæf. Mss.]

Προφράζομαι, Prædicor, Prænuntior. Cujus tamen thematis exemplum nullum affertur, sed ab eo est PARTIC. Προπεφραδμένος, quod exp. Prædictus, Prænuntiatus. Subjungiturque ex Hesiodo (Ἔργ. 2, 273.) προπεφραδμένα πολλὰ ἄθλα. [" Græv. Lectt. 582." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1315.]

Συμφράζομαι, Simul consulto, agito consilia, delibero. Sed interdum additur accus. βουλὴν s. μῆτιν, aut plur. βουλὰς, et tunc signif. simpliciter, Simul agito, ineo, ut Il. A. (537.) ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς Ἀργυρόπεζα Θέτις. Hesiod. (Θ. 471.) Μῆτιν συμφράσσασθαι: (900.) Verum aliquando in Συμφράζομαι signif. suam non retinet præp., sed potius vacat. Nisi dicamus συμφράζομαι sonare Mecum reputo, cogito; Apud me cogito. Quod tamen interpretationis genus non satis aptum fuerit, ubi additur dat., ut Od. O. (202.) Νεστορίδης δ' ἄρ' ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ, Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν. Hic enim non satis apte addi possit Secum. [Soph. Ant. 364. Apoll. Rh. 3, 87. 698. * " Συμφράζω, Plut. Mor. 1, 82. Wassenb. ad Hom. p. 81. Jacobs. Anth. 9, 183." Schæf. Mss. " Crates Epist. 12. in Notit. Mss. T. 11. Apollon. Lex. v. Ἔργον." Boiss. Mss. * " Συνευφράσσασθαι, Apoll. Rh. 3, 918. ut explicare difficile, ita corrigere lubricum est; interim si συμφράσσασθαι h. l. idem signif. quod v. 87., suspicari licet, Poëtam hoc reliquisse, σὺν εὖ φράσσασθαι ἰοῦσιν, Iter facientibus, cujus tmesis exemplum in hoc ipso vocab., sed in dissimili sententia, præbet Hymn. Hom. in Merc. 294. σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος." Lobeck. Phryn. 624. * " Σύμφρασις, Basil. Schol. in Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 65. Schol. Lucian. Bis accus. 12." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 163. Greg. Nyss. Antirrh. §. 8. p. 140." Kall. Mss. Phot. Cod. 164. I. q. συμφρόνησις, Philolaus ap. Boeckh. p. 61. Ἁρμονία πολυμιγέων ἕνωσις καὶ διχᾶ φρονεόντων σύμφρασις. * Σύμφραστος, adv. * " Συμφράστως, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.] Συμφράδμων, Qui una consilia agitat, Consiliarius, Il. B. [372. " Wakef. Georg. p. 95. Julian. Ep. 2." Schæf. Mss. Naumachius 22. συμφράδμονα θέσθαι.]

" Ὑποφρασθεὶς, Qui animadvertit, subanimadvertit, " exprimendo præp., Apoll. Rh." [1, 462. * Ὑποφραστὴρ, Greg. Naz. 2, 142. * Ὑποφράδμων, unde * Ὑποφραδμοσύνη, Hesiod. Θ. 658. " Jacobs. Anth. 11, 374." Schæf. Mss.]

ΦΑΩ, ῶ, Occido. A cujus voce pass. est præt. Πέφαμαι, cujus tertia pers. SING. Πέφαται, Il. P. (164.) Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, Occisus est, ubi Eust. annotat esse a φῶ, cujus fut. φάσω (Ab altero autem fut. φήσω, esse paulo post fut. PASS. Πεφήσομαι. Cujus pers. secunda Πεφήσεαι habetur Il. N. fin. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι.) Sed Idem alibi scribit, hujus verbi Φῶ esse παράγωγον VERB. Φάζω: cujus esse duo præterita pass., unum habens σ, UNDE Πεφασμένος ταῦρος ap. Lycophr., alterum sine σ, cujus tert. pers. plur. EST Πέφανται, Il. E. (531.) Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται. Ex hoc autem Φάζω esse ait Ἀρηΐφατος, et Ἐπίσφατος, et Πρόσφατος. Hinc autem apparet quo modo sit intelligendum illud, quod scribit in fine p. 887. Sunt autem et compp. aliquot in φατος desinentia, ab hoc verbo derivata, Φῶ, φάζω, τὸ φονεύω. UNDE Ὀδυνήφατον φάρμακον, ET Πρόσφατος, ET Ἀρηΐφατος. Ac de primo quidem illo dictum fuit supra, T. 2, c. 1185. Potes autem illi addere ET Μυλήφατον, de quo item dictum fuit supra, T. 2, 988. Ad Πρόσφατος autem quod attinet, est quidem proprie πρόσφατος, Recens interfectus s. Recenter, ut Il. Ω. (757.) Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι: sed generaliter dicitur de Recenter facto s. dicto, vel simpliciter de Recente. Plut. Symp. Sept. Sap. Εἰ νῦν ἐπὶ προσφάτοις οὕτω καὶ νεαροῖς πράγμασι λόγοι ψευδεῖς συντεθέντες ἔχουσι πίστιν. Et πρόσφατος δόξα in Defin. Stoic. Recens opinio, Cic. interprete, ut videbis p. 59. mei Lex. Cic. Observa autem et NOM. Ἐπίσφατος hinc deducere Eust. in altero illo loco, ubi dicit habere pleonasmum literæ σ, ac significari eo ὁ ὀλέθριος, a præt. πεφάσθαι. Atque ita ἐπίσφατος erit Perniciosus, Exitialis. Sed Etym. exp. ἐπίῤῥητος, deducens a φημὶ, unde φατός. Itidemque Hes. exp. ἐπιμώμητος. [" Infamis, Ammon. 42. Valck. Anim. 66." Schæf. Mss.] " Περίσφατα, Hes. τὰ * ἐπι- " θρήνητα καὶ μοχθηρᾶς ἐπιφωνήσεως ἄξια, ἐπονείδιστα: " afferenti itidem Περισφάτως pro * περιωδύνως et πε- " ριβοήτως." Illud autem tertium Ἀρηΐφατος habuisti antea in Ἄρης.

[" Φάω, Heyn. Hom. 5, 103. 6, 455." Schæf. Mss. " Πεφασμένος, Occisus, Opp. Ἁ. 5, 122." Wakef. Mss. Πέφανται, Lycophr. 840. Φατὸς, Hesychio τεθνεώς.] " Ἀρτίφατος, Hes. νεωστὶ πεφονευμένος, Nuper " interemtus, Recens s. Non ita pridem peremtus," [Opp. Ἁ. 4, 255.] " Κατάφατος, affertur pro Recens, " qui potius πρόσφατος." [" Πρόσφατος, Phryn. Ecl. 14. Brunck. Soph. 3, 399. Valck. Adoniaz. p. 401. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 13. Mœr. 377. Dawes. M. Cr. 214. ad Herod. 161. Diod. S. 1, 197." Schæf. Mss. " Ex origine Πρόσφατος notat Recens occisum. Phot. Lex. πρόσφατος ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἀνῃρημένου. Quod recentiores Græci σφάζειν, Mactare, Vett. scribebant φάειν vel φάζειν, unde φατὸς, Cæsus. Inde comp. πρόσφατος eximie de Recens mactatis animalibus. Recens caro, πρόσφατον κρέας. Cadaver hominis nuperrime mortui πρόσφατος νεκρὸς ap. Phryn. 164(=374. Lobeck.) et aliquoties ap. Eust. Hinc ad alia transfertur. Pisces recentes, cum proprie dici deberent, Ammonio teste p. 97. νεαλεῖς ἰχθῦς, i. e. νεωστὶ ἑαλωκότες, Menander tamen ἰχθύδια πρόσφατα dicere non dubitavit, in Trophonio, Homines insulanos, quibus magna semper præsto piscium copia, ἐν προσφάτοις ἰχθυδίοις τεθραμμένους vocans. In lingua communi, non attendentes originem, πρόσφατον adhibuere de Quavis re recenti." Valck. Schol. in N. T. 1, 553. Vide etiam Schleusn. Lex. N. T.] " Προσφάτως, " Recens, Nuperrime, Novissime," [Hes. vv. Λεχὼ, Ἀνθήνας, Ἔναγχος. " Phryn. Ecl. 15. Valck. Phœn. p. 69." Schæf. Mss. " Macho ap. Athen. 581. Ἐκ τῆς Κορίνθου προσφάτως ἀφιγμένος." Strong. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Ἀπρόσφατος, unde * " Ἀπροσφάτως, Eudocia p. 225." Schleusn. Mss.]

" Περιφήτης, Hes. ὁ κορυνήτης. Sed hoc potius " est illius cognomentum ex eo, quod clavam gesta- " ret, Plut. Thes." [p. 4. Paus. Cor. 1, 4.]

Ceterum Eust. ab hoc Φάζω deducit et Σφάζω, et Φάσγανον, p. 1827.; nam alibi vult ita vocari παρὰ τὸ σφαγαῖς γάννυσθαι, e quorundam opinione; at ego de Σφάζω quidem alibi dicam, sc. in eo quem alphabeticus ordo illi dat loco: at de NOM. Φάσγανον hic agam, licet et hoc a σφάζω quidam derivent, ut sit φάσγανον quasi σφάγανον. Est igitur Poëtis φάσγανον, Ensis, Gladius: Il. A. (190.) Ἦ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Utitur et alibi. || Est etiam Nomen herbæ, quæ et ξίφος, [Gladiolus,] appellatur, ut in hac voce dictum est. [Schneid. Ind. Theophr. Nicander Fr. 2, 163. " Ammon. 97." Schæf. Mss. * Φασγανουργὸς, Æsch. Choëph. 645. * Χρυσοφάσγανος, Suid. v. Χρυσάορος, Schol. Ven. Il. O. 256. " Heyn. Hom. 5, 100. Mitsch. H. in Cer. 246. Ilgen. Hymn. 504." Schæf. Mss. * " Φασγανὶς, ἡ, (Gladiolus,) Epigr. Phaniæ 6. Toup. Opusc. 1, 450." Schæf. Mss. * Φασγάνιον, τὸ, i. q. φάσγανον, Herba, Phurnut. 35. p. 235. * Φασγάνιος, Hes. φασγανίων· ἐξιφισμένων. * Φασγανιάω, unde Φασγανιῶσαν, Eid. ἐξιφισμένην: item * Φασγάνω, unde Φασγάνεται· ξίφει ἀναιρεῖται.]

[* " Ἀντιφάω, (Occido loco alterius,) ad Il. N. 447. (Τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι:) Heyn. Hom. 6, 455. 611." Schæf. Mss.]

Φένω, itidem pro Occido, φονεύω, Suid. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον Φῶ, inquit Eust., κατάρχον τοῦ Φένω καὶ τοῦ Φόνος, καὶ τῶν ὅσα ἐκ τούτων. Vult autem ab hoc φῶ esse etiam φθείρω, et φθίνω: ut sc. e φῶ dictum sit φθῶ, e quo deinde illa. Sed de his alio dicetur loco. [" Schol. Opp. 'A. 2, 81." Schæf. Mss. * "Ἀποφένω, Suid. v. Ἀποφαίνει." Schleusner. Mss.] A

Φόνος, ὁ, Cædes, Homicidium. Exp. et Clades. Il. B. (352.) Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες. Plut. de Carn. Esu, Ἀλλὰ φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων, καὶ τραύματα καὶ μάχας κ. τ. λ. Dicitur etiam φόνος ὑπό τινος, ut ap. Eund. Καὶ τὸν ὑπὸ Θήβης Ἀλεξάνδρου τοῦ τυράννου φόνον. Inter Antiphontis Orationes extant quædam ita inscriptæ, Κατηγορία Φόνου, et Ἀπολογία Φόνου. Et plur. φόνοι. Herodian. 4, (9, 13.) Παντὶ τρόπῳ φόνων ἀναιροῦσιν. [Ælian. H. A. 3, 21. Εἶδον τοὺς παῖδας ἐν τοῖς φόνοις, al. ταῖς φοναῖς: cf. 1, 18.] || Φόνος, Homero est etiam Sanguis in cæde effusus, Locus in quo effusus est, cædes perpetrata est. Qui tamen locus appellatur et peculiari NOMINE Φονή. Præsertim vero Locus in quo non unus, sed plures defuncti jacent. Vide Eust. B Putat certe Bud. et Lucian. φόνον pro Cruore s. Sanie posuisse, (2, 157.) Ἰδὼν υἱὸν ὀλίγον ἐμπνέοντα, ᾑμαγμένον, ἐμπεπλησμένον [τοῦ] φόνου. Sed nisi quid amplius ibi significet, videri possit otiosum esse præcedens particip. ᾑμαγμένον. || Φόνοι, Dorum lingua, Qui perpetrarunt cæde digna, i. e. propter quæ merito interficiendi sint. Iidem ETIAM Καταφόναι. Vide Heraclidem ap. Eust. || Φόνος dicta est et Herba atractylis, eadem ratione qua et Ἀνδρόσαιμον, quod vocab. vide supra. [" Heyn. Hom. 6, 103. Markl. Suppl. 1205. Iph. p. 398. Musgr. Rhes. 431. El. 92. Jacobs. Anth. 6, 127. 12, 139. Anim. in Eur. p. 4. ad Lucian. 1, 546. Reiz. Acc. 116. Valck. Adoniaz. p. 311. ad Ammon. 144. ad Eur. Or. 992. ad Charit. 374. Sanguis, Eur. Heracl. 822. Wakef. Ion. 1030. 1252. Abresch. Æsch. 2, 20. Simonid. 20. Antip. Thess. 26. Ruhnk. Ep. Cr. 69. ad Phædr. 124. Mit., Valck. Phœn. p. 272. Homo flagitiosus, ad Herod. 405. Conf. c. πόνος, ad Phalar. 295. C Markl. Iph. p. 358. Wakef. Herc. F. 1282. Jacobs. Anth. 7, 227. Fac. ad Paus. 1, 126. Porson. Or. 1559.: cum φθόνος, Markl. Suppl. 1145. Iph. p. 10. Porson. Phœn. 489. Musgr. Andr. 492. ad Charit. 378. ad Phalar. 228.: cum δόλος, Musgr. Iph. T. 1046.: cum χόλος, Jacobs. Anth. 12, 50.: cum φόβος, Wakef. Herc. F. 873. ad Diod. S. 1, 580. Porson. Or. 1599. Heyn. Hom. 6, 507. Schleusn. ad Phot. c. 49. Φ. αἵματος, Heyn. Hom. 7, 169. Φ. κατά τινος, Diod. S. 2, 323. Φόνον δρᾶν, Toup. Opusc. 1, 331. Φόνον κτᾶσθαι, Markl. Iph. p. 376." Schæf. Mss. Homo sceleratus, Etym. M. 662, 4. Coray ad Heliod. 2. p. 147. " Φ. ὀξέως ῥέων, Cædes grassans, Phot. c. Man. 1, 23." Schleusn. Mss.] " Ἀμφόνον, Hes. affert pro περὶ τὸν φόνον, quod " Æolica syncope usurpatum est a Poëta pro ἀνὰ " φόνον," [Il. K. 298. Ἀμφόνον, ἀννέκυας, διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα. " Φονή, de quo dubitat Schneid., Aristoph. Ὄρν. 1071. Æsch. Ag. 458." Dindorf. Mss. " Heyn. Hom. 6, 102. 7, 105. Reiz. Acc. 116. D ad Herod. 726. Valck. ad Ammon. 144." Schæf. Mss. Φοναί, Il. K. 521. O. 633. Eur. El. 1207. Hel. 153. Pind. Π. 11, 57.]

[* " Φονοεργὸς, Const. Manass. Chron. p. 96. (16. Meurs.)" Boiss. Mss.] Φονοκτόνος, q. d. Qui cæde interficit, s. per cædem. Quod non sine pleonasmo dicitur: qualem habent et alia quædam vocabula, quæ ab Eust. enumerantur: φονίαις, Hes. φονοκτόνοις. [Chrys. Hom. in Ψ. 5. p. 2. Coteler.] Φονοκτονέω, Cædo, Cædem perpetro, Interficio. Sed ex LXX. Num. (35, 33.) affertur, Οὐ μὴ φονοκτονήσετε τὴν γῆν, pro Terram cæde non polluetis. [Schleusn. Lex. V. T.] Φονοκτονία, Cædes, [Homicidium, 1 Macc. 1, 25. " Suid. v. Ἀντίοχος." Schleusn. Mss. * " Φονοκοπία, Cædes, Theophan. ap. Alemann. ad Procop. p. 107. e quo l. citat Du Cange Glossar. 1688. τὸ * φονοκόπιον s. * φονοκοπεῖον." Schn. Lex. Suppl. * Φονολιβὴς, Cruorem stillans, Æsch. Eum. 164. Ag. 1438=1401. Bl. * Φονόῤῥυτος, S. c. Th. 946. * Φονοσταγὴς, Pisid. de Van. Vitæ p. 435. " Const. Manass. Chron. p. 42(=81.) * Φονόφυρτος, 133." Boiss. Mss. * Φονουργὸς, Schol. Jen. Soph. El. 1150. p. 334. Erf. " Anna C. 258." Elberling. Mss. * Φονουργέω, unde * " Φονουργία, Theod. Prodr. 13, 37." Kall. Mss.]

" Ἀντίφονος, Qui pro cæde rependitur, Cædem " compensans, ut Soph. (El. 248.) ἀντιφόνους δίκας " vocat Pœnas pro cæde patrata," [Phil. 1156. " Wakef. ibid. Eum. 986." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 889.] " Ἀπόφονος φόνος, Injusta cædes et non " conveniens, s. ἄτοπος φόνος, ut quidam accipiunt " ap. Eur. Or. (163.) ubi Electra dicit, Ἃ ἆ, ἄδικα " τότ' ἄρ' ἔλακεν, Ἔλακεν ἀπόφονον, ὅτ' ἐπὶ τρίποδι " Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος, " Cum super tripode Themidis Apollo judicavit ma- " tris meæ cædem injustam esse. Ita enim inter- " pretandus iste locus, quem Schol. haud scio quo " exponat modo, mire se in eo torquens." [" Ad Phalar. 255. Cattier. Gazoph. 64." Schæf. Mss. Eur. Or. 189. Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς Μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς Πατροφόνου ματρός. Αὐτοφόνος, vide Αὐτοφονευτής. " Jacobs. Exerc. 2, 98. Anth. 8, 332. 9, 54. Musgr. Herc. F. 777. Leontius 20. * Αὐτοφόνως, Lobeck. Aj. p. 355." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 67. * Αὐτοφονέω, unde * Αὐτοφονία, Schol. Eur. Hec. 1146. * Βαρύφονος, Tzetz. Hom. 228. μῆνις. " Commodius fortasse legetur βαρύφρονος, ad Αἰακίδαο relatum. De confusione literarum φ et φρ vide Bast. Comm. Palæogr. 747." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 348. * " Ἐπίφονος, Wakef. Eum. 373. Abresch. Æsch. 2, 52." Schæf. Mss. * Κακόφονος, Greg. Naz. 2, 161. * " Μορόφονος, ὁ ἀεὶ περὶ φόνον μεμορημένος, Qui semper circa cædem vel mortua corpora versatur, Suid. v. Μορφνός." Schleusn. Mss. * Νεόφονος, Eur. El. 1172. * Πολυφόνος, Rhes. 62. 465. Herc. F. 420. * Πρωτοφόνος, Cæsarius Dial. Interrog. 1, 31. Καΐν. * Ὑποφόνια, τὰ, i. q. ἄποινα, Philostr. 877. Dio Cass. 1298, 93. Harpocr. " Thom. M. 337. 587. ad Anton. Lib. 259. Verh., Toup. Opusc. 1, 527." Schæf. Mss. * " Φιλόφονος, Hasius ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.]

Φόνιος, ET Φοίνιος, ὁ, ἡ, Cæde contaminatus, Homicida, Sanguinarius, Lethalis, Mortifer. Aliquando Truculentus. Interdum vero FEM. Φονία, SEU Φονίη, ut φονίη ἔχις, Lethalis vipera. Ex Eur. autem (Andr. 1003.) φόνιον δίκην αἰτεῖ pro De cæde pœnas exigit. Ex Epigr. φόνιον κῦμα μόθου pro Cæde. At vero φοίνιος, ut φοίνιος ἀνὴρ ex Epigr. Homicida. Et χεὶρ φοίνιος Eur. (Med. 864.) Et pro eod. χεὶρ φοινία e Soph. (El. 1431.) Manus sanguinolenta. [" Φόνιος, Wakef. Herc. F. 651. Musgr. ibid. Porson. Hec. 698. Med. p. 87. Heyn. Hom. 7, 169. Valck. Phœn. p. 344. 367. Toup. Opusc. 1, 472. Brunck. Antig. 601. Φοίνιος, ibid. Wakef. Trach. 770. Brunck. 772. Jacobs. Anth. 7, 213. Porson. Or. 962. 1250. Phœn. 947. 1020. Med. p. 87. Heyn. Hom. 7, 168. 169. ad Mœr. 41. Valck. Il. cc. Diatr. Theocr. 22, 99. Eur. Hec. 694. Porson. Adv. 698. Ilgen. ad Hymn. 316. Musgr. Med. 864." Schæf. Mss. Manetho 2, 196. φονιώτερον ἰόν. * " Φόνειος, Nicet. Eugen. 7, 52. (* Φονιώδης, adv.) * Φονιωδῶς, Hasius ad Leon. Diac. 192." Boiss. Mss.]

Φονικὸς, Ad cædem pertinens: δίκαι, δικαστήριον, Arist. item φονικοὶ νόμοι. Apud Eund., Περὶ τὰ φονικὰ ὁ νόμος, redditur Lex est de cædibus. Et, Ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστῶτες, Plut. Rom. (20.) Alioqui φονικὸς, Qui facile ad cædem perpetrandam incitatus, estque ejus velut avidus, Sanguinarius. Herodian. usus est non semel: item superlativo φονικώτατος, (2, 9, 15. 4, 9, 6.) Φονικὸς, generalius, Truculentus, Crudelis. [" Cattier. Gazoph. 21. Luzac. Exerc. 181. ad Timæi Lex. 127. Ammon. 53. ad Diod. S. 1, 89. Schneid. ad Xen. Mem. 1, 2, 12." Schæf. Mss. " Φονικὰ, τὰ, Causæ capitales, Mich. Apost. Prov. 7, 80." Schleusn. Mss. " Φονικοὶ λόγοι, Orationes de homicidiis, quales scripsisse dicitur Antiphon Rhamnusius ap. Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 340." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Φονικῶς, Sanguinarie, Crudeliter.

Φονώδης, Cædem repræsentans, s. Cruorem in A cæde effusum. Theophr. (H. Pl. 6, 4, 6.) 'Οσμὴ δεινὴ καὶ φ. Gaza vertit Cruorem repræsentans. [Alciphr. 3, 21. LXX. 4 Macc. 10, 17.]

[* " Φονόεις, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 184." Elberling. Mss.]

Φονεὺς, ὁ, Qui cædem perpetrat, Homicida. Isocr. (Paneg. 32.) copulavit αὐτόχειρας et φονέας. [" Thom. M. 899. Mœr. 401. et n. Φονεὺς, ἡ, Brunck. Aristoph. 1, 106." Schæf. Mss. Il. Σ. 334. Nonn. D. 2, 310. Φονέες, Lobeck. Phryn. 69. * Αὐτοφονεὺς, Hes.] Φονεύω, Cædem perpetro, Interficio. [" Ad Charit. 611. Markl. Iph. p. 123. Wakef. Herc. F. 840. Toup. Opusc. 1, 378." Schæf. Mss. * Φόνευμα, Eur. Ion. 1497. * Φόνευσις, unde * " Φονεύσιμος, Schol. Il. X. 13." Boiss. Mss.] Φονευτὴς, Interfector, sed minus usitatum quam φονεὺς, [Lobeck. Phryn. 317. Schleusn. Lex. V. T.] " Αὐτοφονευτὴς, Αὐτοφόνος " et Αὐτοφόντης, Suimet peremtor, Qui seipsum " perimit vel peremit, Propriæ cædis auctor. Leon- " tius Epigr. de Ajace Telamonio, Τόσσος γὰρ χρόνος B " ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης Οὐχ εὑρὼν, παλάμῃ " θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ. Eur. αὐτοφόντην vocat Eum " etiam, qui propria manu alii infert cædem, qui " αὐτοέντης quoque s. αὐθέντης dicitur et αὐτόχειρ: " Med. (1265.) Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ' " 'Επὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνῳ-Δά: verba chori sunt " dehortantis Medeam a cæde liberis suis inferen- " da." [" Αὐτοφόντης, Acta Soc. Traj. 1. p. 77. Brunck. El. 272." Schæf. Mss. " Αὐτοφονευτὴς, Bekk. Anecd. 199." Boiss. Mss. * " Φονευτικὸς, Lethifer, Schol. Nicandri Θ. 1." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 6, 12." Schæf. Mss. * Φονευτὴρ, unde * Φονευτήριος, e quo * " Φονευτήριον, τὸ, Carnificina, Laniena publica, Cedrenus p. 459." Schleusn. Mss. * " Φονεύτρια, Const. Manass. Chron. 354. (p. 8= 16.) Schol. Eur. Or. 261. * 'Αντιφονεύω, Suid. v. 'Ανταναιρεῖται." Kall. Mss. * 'Εμφονεύω, Geop. 16, 19.] " Καταφονεύω, Occido, Perimo, Interficio," [" Nilus Epist. 273." Boiss. Mss. " Orig. c. Cels. 7. p. 346." Seager. Mss. Athen. 272. Dio Cass. 216, C 29. * Συγκαταφονεύω, Polyæn. 8, 71. * Συμφονεύω, Eur. Hec. 391. Ion. 851. 1044.] At VERB. Φονάω, Cædis perpetrandæ avidus sum, Interficere cupio: φονᾷ, Gal. Lex. Hippocr. φονεῦσαι ἐπιθυμεῖ. A Bud. φονῶ redditur Temerarie in cædem ruo, afferente locum quendam, quem habes ap. Suid. 'Ο δὲ πατὴρ πυνθάνεται πόσα ἡ παῖς ἔδρασε· καὶ διώκει φονῶν, καὶ ἀποκτεῖναι γλιχόμενος. Et e Greg. Naz. de discipulis Christi, formidantibus Judæos, 'Εν μέσῳ τῶν φονώντων γενέσθαι. [" Jacobs. Anth. 6, 243. 9, 103. Wakef. S. Cr. 2, 130. 4, 180. Valck. Oratt. 343. Bergler. Alciphr. 56." Schæf. Mss. Soph. Phil. 1205. cf. Valck. Opusc. 2, 250. Ælian. V. H. 2, 44. 3, 9. Philostr. 874. * " Φονεῖν, Pallad. de Brachmanibus, p. 33. Οἱ φονοῦντες αἱμάτων ἀλλοτρίων. Huetius conjecit ἀφειδοῦντες. Forte corruptum est φονοῦντες. Potest quidem deduci a * φονόω. Melius et usitatius esset φονῶντες a φονᾷν. Credo dici posse φονᾷν αἱμάτων. * Φονήτρια. Apud Tzetz. ad Lyc. p. 186. Τὴν μαινομένην καρατόμον καὶ φονητρίαν τῶν 'Ελλήνων. D Quærendum an rectum sit φονήτρια, pro φονεύτρια. Vide T. H. ad Plut. p. 338." Bast. de VV. Nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. " Φονόω, i. q. φονάω, Tryphiod. 614. Cruento, Opp. K. 4, 491. (πεφονωμένον ἔγχος.)" Wakef. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 180." Schæf. Mss.]

" Πέφνειν, Hesychio est κτείνειν, Occidere, Interfi- " cere. Frequens usus est aor. 2. indicativi: cetero- " rum temporum aut nullus aut rarus saltem. Il. K. " (478.) ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, i. e. ἀνείλομεν, ἐφονεύσα- " μεν, Interfecimus: Ω. (756.) Πατρόκλον τὸν ἔπεφνες. " Eust. vult hoc πέφνω factum esse e φένω, e quo " φόνος: facta primum sync., deinde anadiplosi." [" Valck. Phœn. p. 286. Jacobs. Exerc. 2, 158." Schæf. Mss. Il. P. 539. Opp. 'A. 2, 133.] " Κατα- " πέφνω, Occido, Interficio, Interimo. Il. Γ. (281.) " Εἰ μέν κεν Μενέλαον 'Αλέξανδρος καταπέφνῃ. Pro " quo mox dicit, Εἰ δέ κ' 'Αλέξανδρον κτείνῃ ξαν- " θὸς Μενέλαος: synonymως usurpans καταπέφνῃ et " κτείνῃ." [Opp. K. 2, 15.] " At Πεφναῖος, pro Morte " dignus, nescio unde afferatur," [e Lycophr. 87.]

[Φοινὸς, i. q. φοίνιος, vide Φοῖνιξ, " Jacobs. Anth. 11, 158. Heyn. Hom. 4, 255. 7, 168. 169. Ilgen. ad Hymn. 316. (in Merc. 362.) Φοινὸν, Sanguis, ibid. Ruhnk. Ep. Cr. 21." Schæf. Mss. Il. Π. 159. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. Φοινὸς, i. q. φόνος, Nicander 'A. 187. not.] " 'Αφοίνους, Hes. affert pro " * ἀφόνους, ὑγιεῖς, A cæde liberos, Sospites, Incolu- " mes." " Δαφοινὸς, SIVE Δαφοίνεος, Hes. λίαν " φοίνιος, Cædis valde avidus, Cruoris admodum " avidus, Cruore e cæde valde conspersus, Supra " modum cruentus s. cruentatus. Priore in signif. " accipi potest ap. Il. Λ. (473.) 'Αμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν " Τρῶες ἕπονθ' ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν 'Αμφ' " ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον. Et ap. Hesiod. 'A. " (250.) Δεινωποὶ βλοσυροί τε, δαφοινοί τ' ἄπληστοί τε. " Itemque in Epigr. δαφοινὸς "Αρης. Potest tamen iis " locis et posterior signif. tribui, quæ sola convenit " huic versui ap. Il. Σ. (538.) et Hesiod. 'A. (159.) " Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν: " nam quod hic δαφοίνεον αἵματι vocant, alibi βρο- " τόεν appellant et βεβροτωμένον, Infectum sc. βρότῳ " αἱματόεντι. Sic alibi (Il. K. 23.) δαφοινὸν δέρμα " λέοντος. Exp. etiam ἐρυθρὸς, Rubeus, Maculis " rubris ac veluti sanguineis distinctus, quo modo " accipiendum quod Hom. Il. B. (308.) dicit, δρά- " κων ἐπὶ νῶτα δαφοινός." [" Δαφοινὸς, Wakef. Alc. 593. Heyn. Hom. 4, 255. 6, 12. 202. 7, 168. 169. Ruhnk. Ep. Cr. 86. Ilgen. ad Hymn. 305." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 1058. ἀετὸς, Choëph. 600. δαλόν. Orph. A. 16, 9. Εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιμακέτοιο λέοντος. " Opp. K. 4, 32. * Δαφοινήεις, Nonn. D. 43, 238. 44, 85." Kall. Mss.]

" Φοινήεις, (εσσα, εν,) i. q. φόνιος, vel ἐρυθρὸς, Hes." [Il. M. 202. Nicander Θ. 158. 'A. 483. not. " Musgr. Tro. 440. Heyn. Hom. 6, 309. Moschus 2, 58." Schæf. Mss. * " Φοινικὸς, i. q. φονικὸς, Eunap. 89." Wakef. Mss. * Φοινώδης, i. q. ἐρυθρὸς, Nicander 'A. 489.]

ΦΕΒΟΜΑΙ, Fugio, Timeo, Metuo. Nam Hes. exp. φοβοῦμαι et φεύγω. Ac fortasse φέβοντο, quod exp. itidem et ἐφοβοῦντο et ἔφευγον, sumtum est ex Hom. Il. E. 527. Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφοβοῦντο: dixerat enim antea, Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς. Alioqui certe ap. hunc Poëtam exp. potius φεύγω, ut in h. l., qui ex eod. l. affertur, φεβώμεθα Τυδέος υἱόν. Sic accipi manifestum est et Il. Λ. (404.) μέγα μὲν κακὸν, αἴ κε φέβωμαι, Πληθὺν ταρβήσας, τὸ δὲ ῥίγιον αἴ κεν ἀλώω Μοῦνος. Extant et aliquot alia signiff. hujus ap. eund. Poëtam exempla. Atque adeo eam solam agnoscit Eust., quippe qui ita scribit p. 623. Ὥσπερ τὸ φέβεσθαι, οὕτω καὶ τὸ φοβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φεύγειν ἀεὶ κεῖται παρὰ τῷ Ποιητῇ. Sic autem φόβος pro φυγή: quod certe a φέβομαι deduci, sicut πόνος a πένομαι, plane persuasum habeo. Et male quosdam Gramm. tradidisse esse φοβῶ a φέβομαι, sicut βρομῶ a βρέμω, cum potius dicendum fuerit e φέβομαι esse φόβος, ex hoc autem esse φοβῶ: itidemque e βρέμω fieri βρόμος, a quo esse βρομῶ. [" Heyn. Hom. 5, 41. 435. 6, 144. 155. 7, 191." Schæf. Mss. " Cum gen., Quint. Sm. 1, 417." Wakef. Mss.]

Φόβος, ὁ, Fuga, Timor, Metus. Il. O. (396.) ἀτὰρ Δαναῶν γένετ' ἰαχή τε φόβος τε: P. (596.) Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' 'Αχαιούς. Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο. Rursum, 'Εστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τροπάασθε φόβονδε. Et (Θ. 139.) φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους, pro εἰς φυγήν. Sic autem et in aliis plerisque Poëtæ hujus locis capitur pro φυγή: sic tamen ut alicubi ita exponatur ab Eust., ubi videtur commode accipi posse pro Timore. In soluta certe oratione hanc tantum signif. habet, ubi dicitur φόβον παρέχειν, et quidem cum ab aliis, tum a Thuc. Latine ad verbum Metum præbere. Item εἰς φόβον καθιστάναι ap. Eund., Conjicere in metum. Dicit vero Idem et καταστὰς ἐς φόβον, Conjectus in metum, Metu perculsus, 2. Καὶ ἐς φόβον καταστάντων. Ex Eod. (2, 89.) affertur et φόβον καθίστημι pro Metum affero, s. incutio. Item φόβος ἐμπίπτει, Metus incessit. Et διὰ φόβου ὢν pro φοβούμενος, Qui in metu versatur. Ceterum dicitur φόβος τινὸς, et φόβος ὁ

ἀπό τινος. VV. LL. ex Hesiodo ('A. (144.) δράκοντος A φόβος, pro Metu quem incutit draco. At φόβος φίλων, e Plat., Metus de amicis, i. e. quo metuimus amicis, qui tamen genitivi usus suspectus esse possit. At ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόβος, e Xen. (K. Π. 3, 3, 24.) Metus s. Terror ab hostibus, i. e. qui ab hostibus nobis affertur, seu incutitur. Et in plur. φόβους πέμπειν, item τοὺς φόβους λύειν, vide in meo Cic. Lex.: nec non alia exempla usus nominis hujus. [" Musgr. Suppl. 225. Markl. 548. Wolf. Proleg. 207. Boiss. Philostr. 468. Heyn. Hom. 4, 640. 5, 51. 6, 125. 165. 422. 7, 28. Wakef. Ion. 1068. Musgr. 1049. Wakef. Phil. 1251. Jacobs. Anth. 8, 295. Duker. Præf. Thuc. p. 6. Valck. Phœn. p. 131. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 61. Ammon. 39. Græv. Lectt. Hes. 636. Heyn. ad eund. l.: ad Herod. 332. 723. Eur. Or. 118. Fuga, Heyn. Hom. 4, 395. 5, 251. 435. 439. 525. 6, 8. 135. 190. 213. 299. 459. (clarissimum fit ex Il. N. 470. coll. 481.) 7, 112. Periphr., Græv. ad Hesiod. p. 597. Conf. c. ψόφος, Musgr. Iph. T. 1308. Ion. 601. B Schmied. ad Plut. Alex. p. 79.: cum φόνος, Jacobs. Anth. 9, 34. Porson. Med. p. 29. Hec. p. 18. Ed. 2.: cum δόμος, Idem Med. p. 42.: cum τόπος, ad Diod. S. 2, 427.: cum πόνος, ibid. Heyn. Hom. 4, 640. 6, 299. Sequ. inf., Xen. K. 'A. 110. Schn., Bredow Ep. Par. p. 113. Φ. ἀπό τινος, ad Diod. S. 1, 206. 695. 2, 412. 450. (cum solo gen. 448.) 516. (Paus. 3, 229.) Xen. K. 'A. p. 18. K. Π. p. 5. 8. Schn., Wyttenb. Select. 370. Λαμβάνειν φ., Markl. Suppl. 1050. Φόβονδε, Heyn. Hom. 5, 46. Φόβοι, ad Xen. Eph. 199." Schæf. Mss. " Cum δεῖμα, Eur. Hel. 319." Wakef. Mss. Cum τρόμος, 1 Cor. 2, 3. 2 Cor. 7, 15. Eph. 6, 5. Phil. 2, 12. Valck. Schol. in N. T. 2, 116. 298. 447.]

Φοβόδιψος, ὁ, ἡ, q. d. Cum timore sitiens: de eo qui est a rabido cane morsus, qui et ὑδροφόβος appellatur. [Cæl. Aurel. M. A. 3, 9. * Φοβοειδής, Pempelus ap. Stob. Flor. 77. p. 461. in * ζοφοειδής mutatum a Valck. ad Phœn. 277. p. 99. assentiente Koenio ad Greg. Cor. 244., dissentiente Jacobsio Additt. Animadv. in Athen. 360. * " Φοβοθεία, ad Hesych. 1, 908. n. 25." Dahler. Mss.]

Ἄφοβος, ὁ, ἡ, Metu carens, Timore carens, Expers metus. Una voce, Intrepidus, Imperterritus. Aristot. Eth. 3, (6.) Ἄφοβος γάρ τις καὶ ὁ ἀνδρεῖος. Dicitur etiam ἄφοβος πρός τι, ap. Plut. Cui res aliqua metum non affert. Apud Eund. ἄφοβος περί τινος, ut, Οὐδὲ ἄφοβος ἦν περὶ τοῦ μέλλοντος, quod affertur e Galbæ Vita, pro Non sine metu erat de futuro. || Metum non afferens, s. incutiens. E Plat. autem cum infin. Λόγος οὐκ ἄφοβος εἰπεῖν, Sermo cum periculo conjunctus. Ad verbum, Non talis qui nullum metum afferat. [Plut. Lycurgo 16. Æmil. P. 32. Marcello 21. " Jacobs. Anth. 9, 144. 377. Lobeck. Aj. p. 278. Metum non afferens, Visconti Inscr. Triop. p. 61." Schæf. Mss.] Ἀφόβως, Absque metu, timore, Intrepide, [Plut. Dione 21. " 'A. ἔχω, Markl. Suppl. 305." Schæf. Mss. " Ἀφοβώτατα, Tzetz. Ch. 7, 321." Elberling. Mss. * Ἀφοβέω, unde] et SUBST. Ἀφοβία, ἡ, Metus vacuitas, Animus metu vacuus, carens, Intrepidus animus: 'A. πρὸς θάνατον, Animus adversus mortem intrepidus. [Aristot. Eth. 2, 7. Plut. Coriol. 18. Phocione 3. Cleomene 9.] At vero BICOMP. Ἀφοβόσπλαγχνος, quod esse Tragicum videtur vocab., [imo Comicum, ex Aristoph. B. 497.] q. d. Intrepida habens viscera. [" Toup. ad Longin. 303." Schæf. Mss. * Παντάφοβος, Cæl. Aurel. A. M. 3, 12. * Διάφοβος, Tzetz. in Lyc. 1242.] Ἔκφοβος, ET Ἔμφοβος, Metu perculsus, Perterritus. [Ἔκφοβος, LXX. Deut. 9, 19. * " Ἐκφόβως, Athan. 1, 688. 692. * Συνέκφοβος, Andr. Cr. 119. (219.)" Kall. Mss.] Sed ἔμφοβος sonat q. d. Qui versatur in metu. [" Brunck. Œd. C. 39. Wakef. Eum. 373." Schæf. Mss.] Affertur autem et VERB. Ἐμφοβοῦμαι pro Metuo, e Plut. Othone, Ἐμφοβήσονται περὶ αὐτῶν: sed hoc suspectum est. [* " Ἐμφοβέω, ad Mœr. 118." Schæf. Mss.] Ἐπίφοβος, i. q. duo proxime præcedentia. Quidam tamen putarunt significare proprie ὁ ἠρέμα φοβούμενος. || Metus, Suspicio, e Polyb. Ἵνα μηδεὶς ἐπίφοβος ἐπικάθηται τοῖς Ταραντίνοις ἀπὸ τῶν κατεχόντων τὴν ἀκρόπολιν. Sed nisi alia extent hujus signif. exempla, suspectus merito fuerit h. l., tanquam habens ἐπίφοβος mendose scriptum pro ἔτι φόβος. [" Ruhnk. Ep. Cr. 206. Wakef. Eum. 373. Thom. M. 898." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 7. Γειτνίασις ἐ. καὶ ἄπιστος. Æsch. Ag. 1161. ἐπιφόβῳ δυσφάτῳ κλαγγᾷ. * Ἐπιφόβως, act. et pass., Appian. 1, 562. 569. " J. Poll. 3, 137. 5, 123." Kall. Mss.] Habetur autem et VERB. Ἐπιφοβέομαι, in VV. LL. pro Metuo, sed absque Auctore. [Lex. Xen. * Κακόφοβος, Theophyl. 3, 738.] " Κατάφοβος, affertur " pro Formidolosus." [Cum accus., Polyb. 1, 39, 12. 2, 21, 6. 10, 7, 7. " Plut. de S. N. V. p. 8." Schæf. Mss. * Κενόφοβος, Phav. v. Ψοφοδεής.] Περίφοβος, Metu vehementi perculsus s. correptus, Pertrepidus. Genitivo jungi testatur Bud. a Dem. et Xen. (K. 'A. 3, 1, 9. K. 5, 12.) nec non Plat., scribente Περίφοβος τοῦ καταφρονηθῆναι: [" in Phædro p. 227. Beck. ad Eurip. p. 193." Schæf. Mss. * Περιφόβως, Plut. Arato 26. Dionys. H. 1. p. 670, 17.] Affertur autem e Xen. (K. 9, 17.) et VERB. Περιφοβεῖσθαι, pro Pertimescere, ubi dicit cervas μεθ' ἡμέραν περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους. [* " Περιφοβέω, Phot. v. Στροβεῖ." Schleusn. Mss. * Πολύφοβος, Schol. Soph. Trach. 854. * Ὑπέρφοβος, Supra modum timidus, Xen. Ἱππ. 3, 9. cf. J. Poll. 1, 198. Dio Cass. 880, 32. " Mimnerm. inter Brunckii Gnomicos Fr. 8." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ὑπόφοβος, Subtimidus, Nonnihil timens, Suid. et Phot. v. Ὑποδεής." Schleusn. Mss.]

Φοβερὸς, Qui est timori s. terrori, Timore dignus, Timendus, Formidabilis. Isocr. ad Phil. (33.) Τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἔσῃ πιστὸς, τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερός. Dem. pro Cor. Ὁ μὲν ἦν ἀμφοτέροις φοβερὸν, καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενον. || Interdum φοβερὸς active Timidus, Meticulosus, Trepidus, Pavidus. Arrian. (5, 24, 10.) Φοβεροὶ γενόμενοι ἔφυγον, ἀπολιπόντες τὰς πόλεις. Et φοβερώτερος, Magis timidus. Xen. K. Π. 3, (3, 9.) Εἴτι ἐκείνους μὲν φοβερωτέρους ποιήσομεν, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς θαῤῥαλεωτέρους. [" Thom. M. C 898. ad Charit. 581. (312. 352.) Wakef. Herc. F. 1421. Jacobs. Anth. 6, 164. 8, 306. ad Xen. Eph. 176. Timidus, Heyn. Hom. 4, 462. Erfurdt. ad Soph. Œd. R. p. 86. Xen. Œc. 7, 25. Plato 8, 50. 55. Bip., Thuc. 2, 3. Φ. μέχρι λόγου, Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Τὰ φ. ὄντα γενέσθαι, Xen. Ἑλλ. 1, 4, 17.: Φ. ἦσαν μὴ, Periculum erat ne, K. 'A. 5, 7, 1. Ἐπὶ τὸ φοβερώτατον, Dionys. H. 1, 144." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 567. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Φοβεροειδής, 3 Macc. 6, 18. * Φοβεροποιὸς, unde * Φοβεροποιέω, Onesand. 14. * Ἐπιφοβερὸς, Schleusn. Lex. V. T. * Παμφόβερος, Gl. Torvus.] Φοβερῶς, Metum incutiendo, Ita ut afferatur terror, Formidabiliter, [Xen. K. Π. 8, 3, 3. Σ. 1, 10.: φ. ἔχειν, Timere, Timidum esse, Ἱππαρχ. 8, 20. cf. J. Poll. 5, 123.] Φοβερότης, Timor, VV. LL. Φοβερίζω, Terreo, sed ex LXX. Interprr. ap. Daniel. et Esdr. [4, 2. 10, 3. Nehem. 6, 9. 14. 19.] Φοβερισμὸς, Terror, [LXX. Ps. 87, 17. D " Nilus Narrat. p. 54. Ed. Par. 1639." Boiss. Mss. * Φοβέριος, Æschylus Strabonis 10. p. 193. S.=721. Amst., Schneidero susp.]

Φοβέω, In fugam verto. Quam signif. putatur habere ap. Hom., sicut φοβεῖσθαι ei est φεύγειν. Vide supra quendam locum ejus in Φόβος significante Fugam. Apud Etym. EST Φοβέστρατος Minerva, Quæ, fugam hostibus affert, ἡ φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσα. [" Αἰγίδα ποιήσασα φοβέστρατον ἐντὸς Ἀθήνη, Poëta quidam ap. Gal. Dogm. Hipp. et Plat. 3, 12." Gataker. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 101." Schæf. Mss.] Videtur autem esse potius ab hoc φοβέω quam a nomine φόβος. Ac fortasse melius scribetur φοβεσίστρατος, ut ap. Suid. LEGITUR Φοβεσιστράτη, quod exp. ἡ φοβοῦσα τὸν στρατόν. [Aristoph. Ἱππ. 1177.] AT VERO Φοβέστρα est ἡ ἄθλησις, ut Idem inquit. || Φοβῶ, Metum incutio s. Terrorem, Terrefacio, Perterrefacio. Thuc. 8. Οὔτε ἄλλο οὐδὲν οὕτως ἐφόβησεν. || Pass. Φοβέομαι, In fugam vertor, Fugio, φεύγω ap. Hom. ut supra docui ex Eust. Exp. certe φοβηθεὶς, ap. Hom. etiam εἰς φυγὴν τραπείς: et πεφοβημένος,

non simpliciter φεύγων, sed φεύγων μετὰ φόβου. || Φοβοῦμαι in soluta oratione, Timeo, Metuo, Formido. Dicitur autem φοβοῦμαι τοῦτον, et φοβοῦμαι τοῦτο, item περὶ τούτου, etc. ut videbis in ll. quos proferam. Aristot. Rhet. 2. Οὐδεὶς γὰρ ὃν φοβεῖται φιλεῖ. Et φοβεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαί τινα, ap. Xen. (K. Π. 5, 3, 18.) Dicebant autem et φοβεῖσθαι τοὺς θεούς: sicut φοβεῖσθαι τὸν θεὸν, legitur in N. T. At φοβοῦμαι cum accus. rei, ut Thuc. 1. Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινόν. Sic Τίνα κίνδυνον φοβηθεὶς, Isocr. (Τραπεζ. 14.) Οὐ φοβεῖται θάλασσαν ὁ μὴ πλέων, Plut. At vero φοβεῖσθαι φόβον, (ut νοσεῖν νόσον, Attice,) q. d. Timere timorem, ut dicitur Gaudere gaudium, Furere furorem, Marc. 4, (41.) Ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. Alioqui dicitur etiam φοβοῦμαι περὶ τούτου, et περὶ τούτῳ, Xen. (K. Π. 3, 1, 14.) φοβοῦμαι περὶ τῆς ἐμαυτοῦ δουλείας. Tale est Φοβούμενος περὶ τῶν μελλόντων, ap. Isocr. Evag. Interdum vero cum gen. personæ, ut φοβοῦμαι περὶ σοῦ, ex eod. Xen. Timeo de te, Tibi timeo. Interdum vero pro περὶ ponitur ὑπέρ. At cum dat., ut, Φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ, Thuc. Item cum dat. personæ, et quidem sequente etiam accus. rei, ex eod. Thuc. (4, 123.) Περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβούμενοι τὸ κατάδηλον. Aliquando vero dicitur φοβοῦμαι μὴ, sequente conjunctivo, aut etiam ὅπως μὴ, ut h. l. Xen., ubi tamen habet optativum, non conj. (Ἀπ. 2, 9, 2.) Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. Ex Eod. affertur et cum alia constr. magis rara, (K. Π. 5, 2, 5.) Μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις, pro Noli timere ne careas. Sed fortasse malit quispiam ἀπορήσῃς scribere in conjunctivo. Interdum denique et cum infin.: Plut. Solone, Φοβοῦμαι τῇ τυραννίδι ἐναντιοῦσθαι. At e Plat. affertur cum infin. itidem, sed præcedente τὸ μὴ, de LL. Φοβοῦμαι τὸ μὴ ἐπενεγκεῖν ψευδῆ τιμωρίας. Ubi VV. LL. interpr. Caveo. || Φοβοῦμαι in Iisd., e Dionys. H. pro Minor, Minitor. Hist. 6. (p. 380, 27.) Ἡ τῶν ἐπιτηδείων συγκομιδὴ ἀδύνατος οὖσα φοβεῖται ἤδη τὸν λιμόν. Sed ego non video quid obstet, quominus et hic verbo φοβεῖται suam signif. relinquamus, i. e. passim usitatam. ["Φοβέω, Jacobs. Anim. 191. Heyn. Hom. 6, 154. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 64. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 61. Mœr. 286. et n. Φοβοῦμαι, Thom. M. 898. Heind. ad Plat. Phædr. 228. Koppiers. Obss. 77. ad Xen. Eph. 203. Zeun. ad Xen. K. Π. 295. 599. ad Callim. 2. p. 11. Fugio, Heyn. Hom. 5, 191. 441. 6, 8. 100. 282. Φ. τί, Xen. Mem. 1, 1, 14.: φόβον, Boiss. Philostr. 424.: λιμὸν, Dionys. H. 2, 1156.: πάντα, Abresch. Lectt. Aristæn. 204. Φοβοῦμαι, μὴ μὴ —, Timeo, ut, Xen. Mem. 1, 2, 7. Φοβοῦμαι τὸ, sequ. infin., K. 'A. 135. Πεφόβημαι, Kuster. V. M. 56. 89. Bergler. ad Alciphr. 203. Φόβησαι, Anacr. p. 11. Fischer., quem vide. De act. et med., Kuster. V. M. 12." Schæf. Mss. "Arat. 290. νυκτὸς πεφοβημένος." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 459. *Πεφοβημένως, Arrian. 2, 11, 5. Xen. Ἑλλ. 7, 5, 25. *Φόβημα, Causa terroris, Soph. Œd. C. 699. "Schol. Opp. 'A. 1, 40. 47." Wakef. Mss. Aqu. Ps. 9, 21. Deut. 4, 34. Schol. Eur. Hec. 93. "*Φοβητέος, Planud. Ovid. Met. 11, 438." Boiss. Mss. "Φοβητέον, Clem. Alex. 385." Kall. Mss. Plato de LL. 891. *Φοβητὸς, Formidatus, Formidabilis, Soph. Phil. 1154.] Ἀφόβητος, ὁ, ἡ, Metu non perculsus; simplicius, Non metuens, formidans: δίκας ἀφόβητος, Soph. Œd. T. (895.) p. 188. meæ Ed., pro δίκην μὴ δεδοικώς. ["Musgr. Phœn. p. 189. Porson. 216." Schæf. Mss.] Φοβητικὸς, Meticulosus, Qui levi occasione adducitur ad concipiendum metum, facile metu percellitur, ex Aristot. [*Φοβητὴρ, unde *Φοβητήριος, e quo *Φοβητήριον, et contracte] Φόβητρον, τὸ, Quod metum incutit, s. incutere potest, Terriculum, Terriculamentum. In Axiocho (8.) Καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα. Usus est et Luc. 21, [11. "Musgr. Ion. 1049. Jacobs. Anth. 9, 491. 11, 181." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 260.]

[*Ἀμφιφοβέω, Il. Π. 290. Quint. Sm. 1, 545. 2, 546. 12, 117. "Heyn. Hom. 7, 189." Schæf. Mss. *Ἀναφοβέω, Aristoph. Σφ. 668. *"Ἀντιφοβέω, In mutuum timorem ago, Mich. Apost. Prov. 5, 43." Schleusn. Mss. *Ἀποφοβέω, Gl. Proterreo. *Διαφοβέω, *Διαφόβημα, LXX. Jerem. 30, 16. Ἔσονται οἱ διαφοβοῦντές σε εἰς διαφόβημα, sed al. διαφοροῦντες et διαφόρημα.] "Ἐκφοβέω, Exterreo, Exterrefacio. Gal. "Ἃ τοὺς μὲν πολλοὺς ἐκφοβεῖ. Pass. ἐκπεφοβῆσθαι, "Exterritum esse, δεδειματῶσθαι. Alioqui ἐκφοβεῖσθαι neutraliter etiam ponitur pro Metuere, Permetuere, Extimescere. Soph. El. (276.) Ἐρινὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη:" [1426. Œd. T. 989. C. 269. Polyb. 14, 10, 3. Plut. Mario 38. Alex. 58. "Jacobs. Anim. 314. Anth. 11, 72. Mœr. 118. et n." Schæf. Mss. "Eur. Or. 264: 306. Andr. 963. Fr. 18, 1." Seager. Mss. *Ἐκφόβημα, Schol. Æsch. S. c. Th. 286. *Ἐκφόβησις, in Pr. 921. Schol. Lycophr. 352. 684. "Herodian. Epimer. 21." Boiss. Mss. *Ἐκφοβητὴς, unde *Ἐκφοβητικὸς, Eust. 1966, 16.] "Ἐκφόβηθρον, Terriculamentum," [Eudocia p. 292.] "Προεκφοβέω, Ante terrefacio," [Plut. C. Mario p. 506. Lucian. 505.] "Προεκφόβησις, Prius incussus metus," [Thuc. 6, 11. *Προσεκφοβέω, Dio Cass. 192.] "Καταφοβέω, Conterreo, Exterreo. Passivum Καταφοβοῦμαι, Pertimesco, Extimesco. Aristoph. B. (1109.) Εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον μή τις ἀμαθία προσῇ Τοῖς θεωμένοισι." ["Ad Lucian. 1, 386." Schæf. Mss. *Προφοβέω, Æsch. Suppl. 1052. Xen. K. Π. 1, 6, 24. "Dio Cass. 790. (*Προφοβητὴς, unde) *Προφοβητικὸς, Qui futura timet, Aristot. Rhet." Wakef. Mss. *Συμφοβέω, Dio Cass. 659. Thuc. 6, 101. *"Ὑποφοβέομαι, Terreor, Schol. Eur. Hipp. 438." Wakef. Mss.] Ὑπερφοβοῦμαι, Timeo supra quam dici possit, In summo metu versor, s. Vehementissimo, e Xen. Œc. (8, 17. K. Π. 1, 4, 2.) E Phalar. autem Epist. affertur ὑπερφοβοῦμαί σου, pro φοβοῦμαι ὑπὲρ σοῦ, Tibi metuo. Cetera autem compp. verba vide supra, post nomina e φόβος composita.

ΦΟΒΗ, ης, Coma. Secundum quosdam autem proprie Juba, quæ de equo et leone dicitur. Ac certe si verum est φόβην dictam ex eo, quod φόβον incutiat, i. e. Metum, de leonis potissimum juba verum hoc videri potest. Etym. tamen φόβη exp. generaliter θρίξ: subjungens, παρὰ τὸ φοβεροὺς εἶναι τοὺς κομῶντας. J. Poll. postquam tria hæc conjunxit, κόμην, χαίτην, et λάχνην, quæ quidam interpr. Comam, Cæsariem et Crines, addit, hæc autem quatuor, φόβαι, ἔθειραι, σμήριγγες, et ἕλικες carmini convenire, s. potius ad carmen pertinere. Quem pluralem habemus in isto jambo (Sophoclis El. 459.) qui affertur a Suida, Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας, ubi exp. τρίχας. Idem postquam φόβη exposuit κόμη, item θρὶξ, subjungit ex aliquo itidem versu, ut opinor, ὅστις φόβῃσι ξανθοτάτοις ἐκόμα. Invenitur autem et singularis non raro; nec certe putandum est, cum J. Poll. dicit φόβαι esse Poëtarum, voluisse negare φόβη ap. eos reperiri; ideoque immerito hoc nomine reprehenditur in VV. LL. Soph. Œd. C. (1464.) ἐς ἄκραν Δεῖμ' ὑπῆλθ' κρατὸς φόβαν, Summos capitis crines subiit metus. Virg. Steteruntque comæ. De frondibus quoque, inquit Cam., usurpavit in Antig. (419.) πᾶσαν αἰκίζων φόβην Ὕλης πεδιάδος. Sic Nicander Θ. (564.) dixit φόβην κυπαρίσσου, ubi φόβη exp. θρὶξ, et τὰ φύλλα. Et Eur. Alc. (170.) Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνων φόβην. Et comæ vocabulo similiter usus est Virg., posuitque comas et brachia ferro. Sic e Theophr. affertur, H. Pl. 8, 3. Τὰ μὲν χεδροπὰ λοβὸν ἔχει, τὰ δὲ κεγχρώδη φόβην· ἡ γὰρ καλαμώδης ἀπόφυσις, φόβη: Legumina quidem siliquam ferunt, quæ vero miliacei generis, fobam, i. e. comam, s. jubatum culmum, ut interpr. VV. LL. Ubi additur, esse Fobam, culmi appendicem et processum. Et hoc nomen Foba pro Loba esse passim reponendum ap. Plin., (quod Loba pro Obfa restituerit Hermol.,) ut 18, 7. Panicum a paniculis dictum, cacumine languido nutans, paulatim extenuato culmo, pene in surculum prædensis acervatur granis, cum longissima pedali foba: milii comæ granum complexæ fimbriato capillo curvantur, etc. Itemque paulo post, de milio, Adolescit ad pedes altitudine septem: fobas vocant. Apud Theophr. autem H. Pl. 4, 5. de orizæ coma, perperam legi φόρβην pro φόβην annot. ["Jacobs. Anth. 7, 351. 9, 403. Exerc. 1, 123. Dionys. H. 1491. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 67. Valck. Phœn. p. 434. Toup. Opusc. 1, 470. Wakef. S. Cr. 2, 108. De hominibus, Wakef. Herc. F. 748. De plantis, Valck. Hipp. p. 185." Schæf. Mss.

" Coma, Lycophr. 976." Kall. Mss. Hinc * Φοβάω, unde πεφοβῆσθαι, Hesychio κεκοσμῆσθαι, κομᾶν.]

ΦΕΓΓΟΣ, τὸ, Splendor. Item, Lux, Lumen: φῶς ἡμέρας, φέγγος σελήνης, Hes. In Epigr. (Antip. Thess. 41.) φέγγος φάους, Splendor lucis. Ibid. pro Luce, i. e. Vita, Οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρισε, Quos luce jucunda Zopyrus medicus orbavit. Est autem in aliquo et ap. prosæ Scriptores usu. Gaza metaphorice usus est, cum hæc Cic. verba in l. de Sen., Alterum lumen civitatis extitisset, vertit, Ἕτερον ἂν φέγγος ἐκεῖνος τῆς πόλεως ἀνεφάνη. In quodam versu, quem Athen. (61.) affert, legisse mihi videor pro Die: quam signif. et nomini φάος esse notum est. [" Eurip. Epigr. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 23. 7, 106. 11, 112. (imo decora:) 12, 9. Anim. 80. Wakef. Herc. F. 220. Toup. Opusc. 1, 20. Musgr. ad Hec. 367. Steinbr. Mus. Tur. 1, 182. 324. Valck. Hipp. p. 284. ad Charit. 223. Dies, Jacobs. Anth. 7, 373. Brunck. Aj. 131. Valck. Callim. 200. Phœn. p. 441. 564. Beck. p. 223. Sic Lux, ad Corn. Nep. p. 51. Stav." Schæf. Mss. Aristoph. B. 454. Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος Καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν. * Φεγγοτόκος, Epiphan. 286.]

Ἀφεγγὴς, Splendore carens s. Luce, Minime lucidus, Tenebricosus, [" Jacobs. Anth. 9, 50. 12, 83. ad Lucian. 1, 364. Brunck. Œd. C. 1481. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 324." Schæf. Mss. * Ἀφέγγεια, Max. Tyr. 401. * Διαφεγγὴς, Lucian. 2, 427. * " Δυσφεγγὴς, J. Poll. 5, 109." Kall. Mss. * Ἐριφεγγὴς, Valde Splendidus, Manetho 6, 22. μήνη. " Proclus H. in Sol. 6. in Mus. 13. ad Charit. 771." Schæf. Mss.] Εὐφεγγὴς, Pulcrum splendorem habens, Pulcre splendidus, Valde splendidus, lucidus; simpliciter Splendidus, Lucidus, [" Toup. Opusc. 1, 137. 2, 48. 77. Emendd. 1, 209. * Εὐφέγγεια, Jambl. Protr. 346. K., Toup. Opusc. 1, 137. * Εὐφεγγία, ibid." Schæf. Mss. Suid. 1, 914. Phav. 331.] " Ζαφεγγὴς, Admodum lu- " cidus s. splendidus: unde ζαφεγγεῖς, Hes. σφοδρῶς " λαμπροὶ καὶ πάνυ ἐπιφανεῖς." [* " Θεοφεγγὴς, Divine splendidus, Euseb. H. E. 384. * Ἱεροφεγγὴς, Sancto lumine fulgens, Andr. Cr. 195." Kall. Mss.] Καλλιφεγγὴς, sicut et εὐφεγγὴς, Pulcrum splendorem habens s. Pulcram lucem; Pulcre splendens, lucens. At εὐφεγγὴς posse et aliter exponi dictum est. [" Jacobs. Anth. 6, 319. Valck. Phœn. p. 4." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 97. var. lect." Boiss. Mss. * " Κλυτοφεγγὴς, Manetho 2, 148. ad Charit. 729." Schæf. Mss.] " Λιποφεγγὴς, Quem lumen deficit, Cæcus," [Musæus 238. Manetho 1, 65. " Jacobs. Anth. 12, 83." Schæf. Mss. * Μεγαλοφεγγὴς, Hes. v. Ζαφλεγέες. * Νεοφεγγὴς, Nova luce splendens, Manetho 2, 489. μήνη. * " Ὁμοφεγγὴς, Nonn. D. 5, 113." Wakef. Mss. * " Οὐρανοφεγγὴς, E cœlo resplendens, Andr. Cr. 113." Kall. Mss.] " Παμ- " φεγγὴς, Totus lucidus, Illustris, Fulgidus," [Soph. El. 105. * " Περιφεγγὴς, ad Charit. 771." Schæf. Mss. Orph. Arg. 212. L. 171. Fr. 6, 32.] " Περι- " φέγγεια, Circumfusus splendor, Circumfusa lux," [Plut. 9, 543.] Πολυφεγγὴς, Multum splendoris habens, aut lucis, Multum splendidus, Multum lucidus, [" Procl. H. in Sol. 32." Boiss. Mss. " Ad Charit. 744." Schæf. Mss. * Τριφεγγὴς, Theod. Prodr. Ep. 100. Pisid. Opif. 395. * Ὑπερφεγγὴς, unde * Ὑπερφέγγεια, Jambl. V. P. 67. * Χρυσοφεγγὴς, Epith. Solis, Eur. Phaëth. ap. Schol. ad Orest. 1389." Kall. Mss. " Valck. Phœn. p. 12." Schæf. Mss.]

Φεγγώδης, [e * Φεγγοειδὴς,] Splendore abundans, s. Luce, aut Lumine, Luminosus, VV. LL. e Greg. Naz. Φ. Ἰησοῦς, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. [* Φεγγαῖος, Æneas c. 10. σύσσημον, Schneidero susp.]

[* " Φεγγίτης, ὁ, Fenestra, Tzetz. ad Lyc. 98." Kall. Mss.] " Βραχυφεγγίτης, Breve s. Exiguum lu- " men præbens, * ὀλιγοφαὴς Suidæ, afferenti hoc " hemistichium, Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνον σέλας:" [leg. βραχὺ φ., vide Anal. 2, 214. " Jacobs. Anth. 9, 152." Schæf. Mss. * " Πυῤῥοφεγγίτης, Heliod. de Chrysopœia 123." Schleusn. Mss.]

[* Φεγγάριον, τὸ, Luna, recentiori Græcitati, Corai. ad Heliod. 290.]

Φέγγω, Splendorem præbeo s. Lucem, Splendi-
A dum reddo s. Lucidum, Illumino, Illustro; λαμπρύνω, Hes. At PASS. Φέγγομαι, ex Aristoph. (B. 346.) Splendeo, Fulgeo, Luceo. [Æneas c. 26. ὁ λαμπτὴρ φεγγέτω, Apoll. Rh. 4, 1714. αὐτίκα δ' Ἠὼς Φέγγεν ἀνερχομένη. * Καταφέγγω, Longin. 34, 4. Καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας.]

ΦΕΙΔΟΜΑΙ, Fut. σομαι, Pr. εισμαι, Parco, Remitto pœnam, Do veniam, Ignosco. Exp. et Misereor. Od. X. (54.) σὺ δὲ φείδεο λαῶν Σῶν. Apud Eund. (Il. Φ. 101.) legitur ab hoc verbo INFIN. Πεφιδέσθαι, medii aor. 2 Ionici, ITEM (O. 215. Ω. 158.) Πεφιδήσεται tertia pers. fut. medii, vel paulo post futuri, tanquam a φιδῶ, φιδήσω. Vide Eust. [Πεφιδημένος, Nonn. D. 12, 392.] Usitatum non minus est in prosa. Thuc. 3, (59.) Φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ. Plut. Galba, Διεκελεύετο φείδεσθαι τοῦ αὐτοκράτορος. Herodian. 7, (10, 2.) Οὔτε φεισόμενον τινός: 2, (13, 15.) Ἐγὼ δὲ φείσομαι μὲν ὑμῶν, ὡς μὴ φονεῦσαι. Est autem observandum hoc lo-
B quendi genus, quo et alibi utitur, sc. 6, (1, 15.) Ὅμως ἐφείσατο ὡς μὴ φονεῦσαι, Tamen ab illorum cæde abstinuit, Polit. Ceterum videtur φείδεσθαι, quando est junctum genitivo βίου, item ψυχῆς, aliisque nonnullis, ad hanc signif. referendum esse: Dem. (1394.) Εἰς πεῖραν ἦλθον ἀγῶνος, εἰς ὃν οὐδὲ τῆς ψυχῆς ἐφείσαντο: || Φείδομαι, Parco, Parce utor, Sum parcus. Hesiod. (Ἔργ. 2, 222.) μὴ φείδεο σίτου, Ne parcas cibo, Ne parce utaris cibo, VV. LL. Et χρημάτων φείδεσθαι, Xen. (Ἀγ. 7, 1.) Parcere pecuniis, Uti cum parsimonia.' Apud Synes. Φείδεσθαι τοῦ χρόνου, Parcere tempori, Esse parcum temporis. Interdum vero est Abstineo, Tempero ab. Atque adeo et verbo Detrecto commode alicubi reddi videtur. Xen. K. Π. 3, (2, 13.) Τῶν μὲν ὑμετέρων ἡδύ μοι φείδεσθαι, φίλους γὰρ ὑμᾶς ἤδη νομίζω, παρὰ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ἡδέως ἂν λάβοιμι, εἰ διδοίη. Sic φείδεσθαι τῆς ἀμετρίας τοῦ λόγου, Abstinere a prolixitate nimia. At φείδεσθαι κινδύνου ap. Xen. est Abstinere periculo, i. e. Nolle se committere periculo, Nolle periculum
C adire, parcendo sibi, vel respiciendo se. In VV. LL. e Plat. Μηδὲν φειδόμενος pro Nihil omittens, Sedulo agens, ubi μηδὲν adverbialiter capi videtur. Sed affertur et e Soph. Aj. (115.) φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς, pro Nihil remittas eorum quæ in animo habes. Ego tamen non video quid obstet, quin et hic μηδὲν adverbialiter accipiatur. Φείδομαι invenitur etiam infinitivo junctum, et quidem ap. ipsum etiam Xen. aliquoties, K. Π. 1, (6, 19.) Φείδου, εἴτι ἔχεις, διδάσκειν: (16.) Φείδεσθαι τοῦ μὴ λέγειν. Sic ap. Lat. Parco infinitivo quoque jungitur, sed in carmine potius quam in soluta oratione.

PARTIC. Φειδόμενος, Parcens, Qui parcit. Sed tanquam nominis usum præstans aliquando redditur etiam Parcus. Sic ADV. Φειδομένως, Parce, Cum parsimonia. Paul. 2 ad Cor. 9, (6.) Ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει. [Plut. Alex. 25.] Affertur vero et a præt. formatum ADV. Πεφεισμένως itidem pro Parce. [" Euseb. H. E. 188. 292." Kall. Mss.] At in VV. LL. perperam Πεφισμένως, cum ι, quod male
D item exp. Molliter. Hanc autem a præt. formationem sequitur etiam NOMEN Φεισμονὴ, ἡ, Parsimonia. Item, Affectus quo adducimur ad parcendum. In VV. LL. Misericordia, quoniam a Suida exp. εὐσπλαγχνία. AT Φειστέον, Parcendum est, a tert. pers. πέφεισται. [" Clem. Alex. (251.) 294." Kall. Mss.]

[Φείδω, Schol. Greg. Naz. 60. Montac. " Ad Mœr. 388. Φείδομαι, Wakef. Herc. F. 1321. Phil. 749. Jacobs. Anim. 234. Anth. 7, 213. 8, 80. 10, 64. 11, 48. 145. Valck. Adoniaz. p. 342. Anim. ad Ammon. 189. Ruhnk. Ep. Cr. 171. Zeun. ad Xen. K. Π. 119. Abresch. Lectt. Aristæn. 280. Toup. Opusc. 1, 260. Lucian. 1, 497. Xen. Eph. 24. Plut. Mor. 1, 430. 449. Sequ. infin., Bergler. Alciphr. 413. Huschk. Anal. 237. Diodor. Zon. 5. Jacobs. Anth. 8, 221. Porson. Or. 387. Cum infin. et μὴ, Epigr. adesp. 300. Lucian. 3, 300. Φειδόμενος, Jacobs. Anth. 11, 57. Πεφιδημένος, Wakef. S. Cr. 3, 56. * Φειδέομαι, Koen. ad Greg. Cor. 222. (=469.) ad Herod. 623. Φειδευμενος, Jacobs. Præf. ad Theocr. 1. p. xiii. Φιδέω, Wakef. S. Cr. 4, 66. Cattier. 16."

Schæf. Mss.' "Φείδομαι, Leniter contrecto, Nonn. A D. 1, 6. (φειδομέναις παλάμῃσι.)" Wakef. Mss.* "Φίδομαι pro φείδομαι, Manetho 5, 309." Schleusn. Mss. Dosiadæ Ara 1.]

[* Ἐπιφείδομαι, Dio Cass. 197.] "Περιφείδομαι, "Parco, ut περιφείδεο ζωῆς in Epigr. Parce vitæ. Sic "ap. Apoll. Rh." [1, 620. περιφείσατο πατρός. "Theocr. Epigr. 8. ad Livium 1. p. 30. Pierson. Veris. 41." Schæf. Mss. "Plut. Lucullo p. 902. HSt." Seager. Mss. * Προφείδομαι, Isocr. Archid. 1. Vide Corai. T. 2. p. 86. Φίδομαι, Manetho 5, 309. * Ἀπροφίδητος, 267. * Ὑποφείδομαι, Lucian. 3, 330. Xen. K. Ἀ. 4, 1, 6. "Thom. M. 852." Schæf. Mss. * Ὑποφειδομένως, Plut. Alex. 28.]

Φειδώ, όος, οῦς, ἡ, Parsimonia. Hesiod. Ἔργ. (1, 367.) δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ, Gravis est in fundo parsimonia. Erasmus in Prov. Sera in fundo parsimonia, vertit, Absurdum siquidem et grave in imo parcere fundo. Od. Ξ. (92.) Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔτι φειδώ. Synes. Ep. 57. Τίς φειδὼ ῥημάτων; Interdum autem sine adjectione genitivi, B Aristot. Rhet. 2. Καὶ οὔτε πρὸς φειδὼ, οὔτε πρὸς ἀσωτίαν. || Interdum autem sequendo alteram verbi φείδομαι signif. ponitur pro Ipsa parcendi actione, ut ita dicam. Herodian. 4, (6, 1.) Οὐδέ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, οὔτε μέχρι νηπίων, Sic ut ne ætati quidem infantium parceretur, Polit. Itidem ap. Synes. Καὶ γυναῖκας ἠνδραποδίσαντο, ἀῤῥένων δὲ οὐδεμία φειδὼ, Nullis masculis pepercerunt. Et φειδὼ ποιήσασθαι, ap. Joseph. Φειδὼ ποιήσασθαι τῶν διὰ χρηστότητα περιλειφθέντων, i. e. φείδεσθαι. Bud. postquam dixit φειδὼ ab LXX. Interprr. in Sapient. poni pro Indulgentia, subjungit e Synes. hunc locum tanquam similem habentem usum hujus nominis, Σὺ δ' ἂν ἠπίστασο τἀληθὲς ὅτι φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἰλόμην, i. e., inquit, In gratiam tuam, et ut tibi parcerem, Ut te majore discrimine levarem. [" Jacobs. Anth. 8, 80. Brunck. ad Eur. Hipp. p. 388. Abresch. Lectt. Aristæn. 136. Bergler. Alciphr. 202. Valck. Diatr. 63. Ποιεῖσθαι φ., Kuster. V. M. 95. Diod. S. 1, 683. et Ind. Gr. Φειδοῖ, Heyn. C Hom. 4, 699." Schæf. Mss. Il. H. 409. Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων Γίγνετ', Schol. φροντίς.]

Φείδων, ωνος, ὁ, Parcus, in Epigr. Ibid. est Nomen proprium. [Conf. c. Φίλων, Bast. Ep. Cr. 246.] Affertur vero et pro Vase oleario ex Aristot. et J. Poll. [10, 179. " Bergler. Alciphr. 349." Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Φειδὸς pro Parcus, quod peculiare Comicis esse putatur, Eust. [Il. E. p. 407. " Callim. 1. p. 580. (Fr. 460. ubi * Φιδός:) ad Mœr. 388." Schæf. Mss. Φειδότεροι, Democritus Stobæi Serm. 81.] Magis certe usitatum utroque horum est NOMEN Φειδωλός. Aristot. Eth. 4, 1. Φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες. Ex Aristoph. (N. 421.) genere etiam fem. φειδωλοῦ γαστρός. E Plut. Galba (3.) Τὸ φειδωλὸν substantive pro Parsimonia: Τὸ φειδωλὸν ἐν δαπάναις. Apud Hesiod. autem φειδωλὴ γλῶσσα in bonam partem, Lingua quæ sibi temperat: (Ἔργ. 2, 337.) γλώσσης θησαυρὸς ἄριστος Φειδωλῆς. [" Plato Phædro 283. Mœr. 387. et n." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 237. Φειδωλότατος χρημάτων, Arrian. Anab. 7, 28, 8. D * Φειδωλῶς, Gl. Parce, Schol. Aristoph. A. 227. Plato de Rep. 559.] ITEM Φειδωλὴ substantive Parsimonia, quæ ETIAM Φειδωλία: illud ex (Il. X. 244.) affertur, hoc e Greg. Naz., copulante μικρολογία καὶ φειδωλία, ubi Bud. interpr. Nimia parsimonia: addens eis opponi μετάδοσιν καὶ φιλανθρωπίαν, Erogationem et caritatem. [" Φειδωλή, Jacobs. Anth. 8, 80." Schæf. Mss. " Φειδωλία, Clem. Alex. 271." Wakef. Mss. Plato ap. Bekk. Anecd. 115. ** Ἀφείδωλος, unde * Ἀφειδωλέω, e quo] Ἀφειδωλία, quod ex J. Poll. 3. affertur pro Munificentia, Profusione citra parsimoniam. Sed cum Profusionis appellatione nolim addere Citra parsimoniam.

" Φείδυλος, Parcus, ap. Etym. in Φειδωλός. [* Φειδύλος, Nom. propr., Bast. Ep. Cr. 245.]

Ἀφειδής, Non parcens, Qui non parcit: ἀφειδὴς τοῦ βίου, Aristot. Eth. 4, (3. p. 167. Wilk.) Qui vitæ suæ non parcit. Apud Thuc. autem (4, 26.) Ἐκείνοις ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθεστήκει, exp. ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν κατέπλεον. Interdum vero Ἀφειδής, Qui parsimonia non utitur, etiam In quo quis parsimonia non utitur, Profusus, Immodicus: Ἀφειδῆ καὶ ἄκριτα ἀναλώματα, Polit. vertit ap. Herodian. (2, 7, 3.) Sumtus insanos. [" Jacobs. Anth. 7, 270. 8, 286. 9, 36. 11, 126. Valck. Adoniaz. p. 410. Abresch. Lectt. Aristæn. 136. Musgr. Bacch. 1063. Fac. ad Paus. 1, 96. Sylb. 61." Schæf. Mss.] Ἀφειδῶς, Ita ut non parcatur, Non parcendo: ut πάντας ἀ. κολάζειν, vel ἀναιρεῖν ap. Herodian. (3, 4, 16. 8, 13.) Nemini parcere, sed omnes interficere. Item ἀ. χρῆσθαί τινι e Plut. (6, 66.) Crudeliter tractare. Et ἀ. ἔχειν τινὸς, Non parcere alicui: ut, Ἡλικίας τε καὶ ἀξιώματος ἀ. ἔχων, Nec ætati, nec dignitati parcebat, ut quidem vertit Bud., qui tamen non nominat horum verborum Auctorem, (qui est Herodian. 7, 3, 7.) Et compar. GRAD. Ἀφειδέστερον, Xen. K. Π. 4, (2, 5.) Κολαζόντων ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται, ubi redditur Severius, Immitius. Est alioqui frequens ἀφειδῶς et pro Absque parsimonia, Citra parsimoniam, Profuse: ἀ. χορηγεῖν, Herodian. (3, 13, 10.) Et [Demosth. 152.] Ἀ. πᾶσιν ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. Et comp. gr. Dem. Epit. Ὅσῳ περ ἂν προθυμότερον καὶ ἀφειδέστερον τοῦτο παρεσκευασάμην. Itidem cum verbo ἔχειν, ut ἀφειδῶς χρημάτων ἔχειν Herodian. (1, 6, 26.) et Synes. Magnam pecuniarum copiam habere, Pecunia abundare. Nimirum q. d. Habere tantum pecuniarum, ut nulla earum parsimonia sit, aut esse debeat. [" Ad Diod. S. 1, 466. Abresch. Lectt. Aristæn. 136. ad Herod. 610. * Ἀφειδέως, poëtice, Jacobs. Anth. 9, 36. 11, 330. ad Horat. p. 24. Zeun." Schæf. Mss. Herod. 9, 38. Item * Ἀφειδείως, Apoll. Rh. 3, 896. μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν.] Et SUBST. Ἀφειδία, quo utitur Paul. ad Coloss. 2. in fine, Ἐν ἀφειδίᾳ σώματος, ubi recte fuit redditum per periphrasin, Et in eo quod corpori non parcant. [Liberalitas, Plut. 9, 55.] Item VERB. Ἀφειδέω, Non parco, Lucian. (2, 905.) Τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, Corporibus non parcere, ut qui corpora quibusvis periculis temere exponunt, possunt dici ἀφειδεῖν eorum. Synes. ἀφειδεῖν ἑαυτοῦ, Sibi non parcere, Profundere vitam. Quibus addo ex Ovidio Prodigum esse vitæ suæ, ut ille dixit animæ. Et ἀφειδεῖν τοῦ βίου, Thuc. Apud Eund. (2, 51.) Ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, Exponebant se periculo s. Committebant, non parcentes sibi, vel, se non respicientes. Quoniam autem qui σώματος ἀφειδεῖ, vel βίου, i. e. qui illis non parcit, utpote exponens facile cuivis periculo, ea videtur contemtui habere: inde factum est ut ponatur etiam pro Contemnere, Contemtui habere, Aspernari, Nullam curam habere. Sic certe ap. Thuc. 2, (43.) Ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου quidam interpr. Contemserint vitam suam. Apud Apoll. Rh. certe, 3, (630.) ἀφειδήσασα Schol. exp. ἀφροντιστήσασα. Et affertur ex Eod. 2, (98.) ἀφειδῆσαν βασιλῆος, pro ἠμέλησαν, κατεφρόνησαν. Item (869.) ἀφειδήσαντας ἀέθλων, Curam nullam certaminum habentes. At vero, Οὐκ ἀφειδήσας τοῦτο ποιεῖν, Bud. e Diog. L., Non veritus hoc facere, Sustinuit hoc facere. || Ἀφειδῶ, sequendo alteram verbi φείδομαι, itidemque nominis φειδώ, signif. Parcus non sum, Parsimonia non utor. Τῶν ἀλλοτρίων ἀφειδῶν, In rebus alienis minime parcus, De alienis prodigus, s. De alieno. [Musæus 302. vide Passow. p. 197. Soph. Ant. 412. Eur. Iph. T. 1354. " Ad Phalar. 311. ad Herod. 610. Contemno, Ruhnk. Ep. Cr. 148. Wyttenb. Select. 332." Schæf. Mss.] " Ἀφιδήσας, Hes. affert pro ἀφροντίσας. Sed " scr. potius ἀφειδήσας, per diphthongum." " Ἀφοιδεῖν, Idem affert pro μὴ φροντίζειν, Non curare, " Negligere; sed forsan scr. ἀφειδεῖν potius." [* Πολυφειδής, Eust. Od. 574, 3. 7. 843, 26.]

[* Φειδάζω, unde * Φειδασμός, Parsimonia, Liban. Decl. T. 4. p. 833.]

¶ Φειδίτιον, τό, VEL Φειδίτειον cum ει in utrobique. Invenitur autem ET Φιδίτιον, quæ scriptura derivationi a verbo Φείδομαι minus consentanea est. Sodalitium quoddam ap. Spartanos, s. Sodalitas simul epulari solitorum, sed frugaliter, et cum parsimonia, e legis præscripto. Unde etiam ita vocatum fuit hoc συσσίτιον, a verbo φείδεσθαι. A Bud. redditur Sodalitas e Cic. Sunt et qui interpr. Convivium sodalium. Itidemque PLUR. Φειδίτια, quod

ap. Athen. et alios non raro legitur, Convivia sodalium. Sed cum magna fuerit illarum epularum frugalitas atque adeo parsimonia, non satis apte fortasse Convivia vocabuntur. Erasmus vertit Cœnationes: cujus tamen verbalis signif. restringi ap. Latinos videmus. Item Locus, in quem conveniebant, qui ejusd. sodalitii erant, ut, Εἰς φειδίτιον κληθεὶς, Bud. ex Athen. HINC Φειδῖται, VEL Φιδῖται, ex Eod. (p. 140.) Qui φειδίτια celebrant. Item ADJ. Φειδιτικὸς, Pertinens ad φειδίτια, Qualis est φειδιτίων. Et φειδιτικὰ δεῖπνα, quæ et φειδίτια, Bud. ex eod. Athen. Invenitur porro ETIAM Φιλίτια, cum ap. alios, tum ap. Xen. (Λ. 3, 6. 5, 6.) sed mendosam esse illam scripturam verisimile est, λ pro δ per errorem posito, ut in aliis multis vocabulis contigisse docui alibi. [Vide Hesych. v. Φιδίτια. Paus. 7, 1. p. 523. omnino Plut. Lycurgo 12. cf. Cic. Tusc. 5, 34. Eschenbach. Diss. Acad. 301—5. Meurs. Misc. Lacon. 1, 9. Crag. de Rep. Lac. p. 57. " Ad Dionys. H. 1, 282. Fac. ad Paus. 1, 379. Toup. Opusc. 1, 360. 2, 209. Matth. ad Gloss. min. 17." Schæf. Mss. Cf. Ἀφέδιτος ἡμέρα. " Φιλίτιον, Convivium amoris conjungendi causa a Lacedæmoniis institutum, Philostr. 167." Kall. Mss. " Φιλίτια, τὰ, Philitia, h. e. συμπόσια, μεμιγμένους ἔχοντα ταῖς ἡδοναῖς τοὺς πόνους, Suid. v. Λυκοῦργος. Phot. v. Συσσιτίαι· τὰ δεῖπνα, ἃ κοινὰ ποιοῦνται Λακεδαιμόνιοι· καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια· ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγά." Schleusn. Mss.]

" ΦΕΛΛΟΣ, ὁ, Suber: Κουφότερον εἶναι φελλοῦ " ap. Strab. Proverbialiter, ut Horat. dixit Subere " levius. Luciano in Veris Narrat. II. (107.) sunt Φελ-" λόποδες, q. d. Suberipedes, i. e. Tantæ levitatis " homines, ut per mare currentes non summergeren-" tur. Est et verbum Φελλεύειν pro Fluitare suberis " more. Hes. Φελλεῦον exp. ἐπιπλέον. Apud Eund. " Φελλίνας, Levis, in modum suberis sc. At vero " Φελλεὺς exp. τὸ δυσεργὲς χωρίον. Fuit autem Φελ-" λεὺς Atticæ locus salebrosus, teste Suida, qui alibi " φελλεῖς ab Atticis vocatos tradit τοὺς πετρώδεις τό-" πους." [Aristoph. N. 71. Ἀ. 273.] " Hinc est etiam " Φελλόδρυς, Arbor nomen habens e suberis et quercus " appellatione compositum. Vide Theophr. H. Pl. 1, " 5. 3, 16. Verum Φελλὸς alias etiam signiff. habet ap. " Hes. et Suidam, nec non Schol. Aristoph."[N. 71.]

[Φελλὸς, Plin. 16, 6. Schol. Dem. 163. Reisk., Schn. Lex. " Huschk. Anal. 229. Jacobs. Anth. 8, 255. 9, 144. 10, 374. ad Lucian. 2, 138. Paus. 2, 385. Bergler. ad Alciphr. 7. ad Mœr. 384. Toup. Opusc. 2, 60. 125. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 101. * Φέλλος, * Φέλος, * Φελλίον, * Φελλὶς, * Φελλεών, ad Timæi Lex. 269. 270. * Φελλέα, ibid. Wessel. Obs. p. 5. Φελλεὺς, ibid. ad Timæi Lex. 269. Bergler. Alciphr. 324. 446. (3, 70. Ælian. Epist. 2.) * Φελλίνη, ad Diod. S. 2, 448." Schæf. Mss. * " Φέλλια, Loca lapidosa, Xen. K. (5, 18.) p. 773. quæ alias * φελλὰ et φελλεῖς Atticis appellantur, teste Suida. Si Hesychio credendum, etiam φελλὸς substantive positum, significabit σκληρὸν τόπον καὶ δυσεργῆ, καὶ ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη. Eust. 302. et alia quædam docet. Cf. Harpocr. v. Φελλέα. Observavit plura doctissimus vir, R. Constantinus, Lex. v. Φέλλευς." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 159. Cf. Etym. M. 790, 13. * Πολύφελλος, ad Hesych. 1, 1001. n. 14. * Φελλώδης, J. Poll. 10, 85. * Φέλλινος, Suberinus, Lucian. Ver. Hist. Φελλὶς, J. Poll. 1, 227. γῆ. * Φελεὰς, Bekk. Anecd. 227. Κατέχει τὸν ἀγρὸν φελεάδα χωρία ἄττα ἐκείνῳ δέδωκε: 315. Τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλουν: Phot. * Φελλέα· τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία· ὡς Ἰσαῖος. * Φελλεὼν, Arrian. Venat. 210. Lobeck. Phryn. 167. * Φελλάντας, Hes. λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπου, scr. * Φελλάτας, e Clem. Alex. Pæd. p. 42. qui scribit Μορύχου Διονύσου ἄγαλμα Ἀθήνησι γεγονέναι ἐκ τοῦ φελλάτου καλουμένου λίθου: ap. Harpocr. autem v. Φελλέα, * Φελλέτας λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τοὺς κισσηρώδεις λίθους: Lapis pelates, Cato Festi.]

" Φελλὰς, ἄδος, ἡ, Id quo libri integuntur, Suid."

" Φελῖναι, Aves, quarum meminit Oppian. (Ixeut. " 3, 23.) VV. LL."

A ΦΕΝΑΞ, ακος, ὁ, Impostor, Derisor. Aristoph. (B. 909.) Ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ. Apud Eund. legitur comp. μετεωροφένακες, quod habes supra, T. 1, c. 223. A Suida φέναξ exp. χλευαστὴς et ἀπατεών: ab Hes. autem, ψεύστης etiam et πλάνος. Idem habet φενάκας, sed reponendum φένακας, ἀπατεῶνας. Ceterum sunt qui nomen hoc φέναξ, e quo φενακίζειν, a nomine φενάκη deductum existiment: aliquis contra a nomine φέναξ deducta esse illa potius fortassis dixerit. Eust. certe φενάκην a φενακίζειν deducit; postquam enim dixit πηνήκην significare περικεφαλαίαν περίθετον ἐκ τριχῶν, quæ est commoda non solum γυναιξὶ, sed etiam γυναικιζομένοις ἀνδράσιν, οἳ τριχῶν ἐψίλωνται, addit, Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη πηνήκη, κατὰ τροπὴν, παρὰ τὴν φενάκην, ἐπειδὴ φενακίζει τοὺς ὁρῶντας. Verum quod ad nomen πηνίκη attinet, ut hic Eust. πηνήκη a φενάκη, sic Etym. contra φενακίζειν a πηνήκη deducere videmus, (qui addit veteres DIXISSE Φηνακίζειν.) Sed subjungit, ἢ παρὰ τὴν φενάκην. Quasi vero non necesse sit, si demus πηνήκη s.

B πηνίκη, esse prius quam φενάκη, ut sit deinde ab hoc φενάκη factum φενακίζω. Suidas postquam exp. signif. nominis φενάκη, subjungit ἀπὸ τῶν κατεῤῥυηκυιῶν γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀπατουσῶν κ. τ. λ., quæ eod. modo scripta sunt ap. Schol. Aristoph. Sed non dubium quin vel addiderint vel subaudiri voluerint, ὅθεν φενακίζω, ἀπὸ τῶν κ. τ. λ. [" Φέναξ, Thom. M. 890. Valck. Adoniaz. p. 280. Mœr. 384. et n." Schæf. Mss. * Φενακόμαντις, Nicet. Annal. 11, 9. * " Συμφέναξ, Socius in impostura, Georg. Alexandr. V. Chrys. p. 221, 20." Seager. Mss. Est autem nom. Φέναξ, ab inus. * Φενάσσω, unde * Φέναγμα, Photio * φενάκισμα.]

Φενακίζω, Decipio, Fallo, Impono. Vel, Do verba, Ludificor, Illudo. Quidam vero interpr. Inanibus rerum simulachris et veluti præstigiis oculis insipientium impono. Ego autem malim Fucum facio. At Bud. simpliciter exp. Impono, quod est, inquit, Decipio. Est certe frequens hujus verbi usus ap. Dem., ut in Or. pro Cor. Ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ, καὶ φενα-

C κίσας ὑμᾶς: Olynth. 2. (p. 20.) Οὐδείς ἐστιν ὅντιν' οὐ πεφενάκικεν ἐκεῖνος τῶν αὐτῷ χρησαμένων: c. Audrot. (164.) Ἄν τι φενακίζειν καὶ παράγειν ἐγχειρῇ οὗτος: (362.) Τίς ἔσθ' ὁ ταῦτα φενακίσας, Bud. Quis est qui hanc fraudem commentus est? Extat et ap. Aristoph. cum alibi, tum Πλ. (271.) Μῶν ἀξιοῖς, φενακίσας ἡμᾶς, ἀπαλλαγῆναι Ἀζήμιος; [" Thom. M. 890. Plut. de S. N. V. 68. Act. Traj. 1. p. 255. Mœr. 384. et n." Schæf. Mss. Aristoph. Ἀ. 90. ad Greg. Cor. 647.] Φενακισμὸς, ὁ, Deceptio, Impostura, Illusio, Ludificatio. Aristoph. Ἱππ. (633.) τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην, [Dem. 59. 760. " Ad Mœr. 384." Schæf. Mss. * Φενάκισμα, vide Φέναγμα, Πηνίκισμα. * " Φενάκισις, Casaub. Athen. 1, 50." Schæf. Mss. * Φενακιστὴς, Gl. Impostor, " Const. Manass. Chron. p. 43. ubi male Φαιν." Boiss. Mss. * Φενακιστικὸς, J. Poll. 4. p. 361. * Φενακιστικῶς, Idem 4. c. 51. * Διαφενακίζω, unde * Διαφενάκισις, Schol. Aristoph. Θ. 699.] In VV. LL. est ETIAM Φενακία, quod exp. Fraus; sed hoc undecunque sumtum sit, verbale esse non potest.

D [* " Φενακικὸς, unde * Φενακικῶς, Fallaciter, Etym. M." Wakef. Mss.] At NOM. Φενάκη, cujus facta jam fuit mentio, Coma addititia vel accommodatitia, ut Cam. interpr. Coma adulterina. Bud. Galericulum et Capillamentum, e Suet.: addens id esse, quod vulgus nostrate vocat. Fausse perruque. Hanc vocem exp. J. Poll. Etym. Eust. Hes. Suid. sed, uti dixi, sitne φενακίζειν a φενάκη, an contra, inter eos non convenit. Ego certe non video quomodo φενάκη a φενακίζω immediate, ut ita dicam, deduci queat; sed dixerim potius a φενάκη esse φέναξ, e quo φενακίζω: aut potius, sequendo alteram deductionem, a nomine φέναξ esse φενάκη et φενακίζω. [" Thom. M. 890. ad Mœr. 384. Act. Traj. 1. p. 254." Schæf. Mss. " Fraus, Suid. 3, 591. Coma, Lucian. 2, 263. Etym. M." Wakef. Mss.] Ceterum invenitur ETIAM Φαινακίζω, cum αι, cum alibi, tum ap. Hes., qui habet itidem φαινακισθεὶς, et φαινακισμός.

Vocata fuit coma illa, ETIAM Πηνίκη, SEU Πηνήκη, (utraque enim scriptura invenitur,) quod quidam e φενάκη, alii contra φενάκη ex hoc esse factum existi-

mant. [" Jacobs. Anth. 7, 62. 10, 166. Toup. A Opusc. 1, 243." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 30. Phot.] Estque hinc VERB. Πηνικίζω, quod est itidem Impono, Decipio, Fucum facio. Πηνίκισμα, Impostura: Πηνικισμάτων, φενακισμάτων, Hes. Item verb. COMP. Διαπηνικίζω s. Διαπηνηκίζω, (ut habent Hes. et Suid., cum alioqui ap. Eosdem legatur Πηνικίζω, sequendo alteram nominis, a quo hæc orta sunt, scripturam,) itidem pro Decipio, Fucum facio, ἐξαπατῶ, Suid. [I. q. διαποικίλλω, Cratinus ap. Etym. M. Τοῦτον μὲν καλῶς διεπηνίκισας τὸν λόγον. * " Ἀπηνίκωται καὶ πανύπεπλοι γυναῖκες: a πηνίκη, πηνικόω? dubia signif." Schn. Lex. Lectio plane corrupta.]

ΦΕΡΒΩ, Pasco, Alo, Nutrio. Dictum putatur φέρβω quasi φέρω βίον, Fero victum s. Affero. Nisi mavis φέρω τὸ βιοῦν: nam et hoc legitur ap. Eust. Est autem Poëticum hoc verbum, quod proprie de brutis dici solitum fuisse, e quibusdam derivatis colligi posse videtur. Verum ap. Hesiod. verbo φερβέμεν sunt qui aliquam Administrandi signif. includi existi- B ment, Ἔργ. (1, 374.) Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι [Gaisf. εἴη] πατρώϊον οἶκον Φερβέμεν. Atque ita Moschop. μουνογενὴς παῖς σώζοι, i. e. ἀρκείτω, διοικεῖν τὸν πατρῷον οἶκον: sed hæc exp. verbi σώζοι violenta esse videtur. Tzetz. φερβέμεν exp. τρέφεσθαι. Sciendum est autem PASS. Φέρβεσθαι ap. Eur. (Med. 827.) exponi προσλαμβάνειν: ibi enim φερβόμενοι σοφίαν dicitur poni pro προσλαμβάνοντας σοφίαν. [" Antip. Sid. 19. Diod. Zon. 6. Heyn. Hom. 6, 564. Brunck. Soph. 3, 513. Valck. Phœn. p. 499. 701. Hipp. p. 173. Ruhnk. Ep. Cr. 173. Φέρβομαι, Even. 16. Huschk. Anal. 250." Schæf. Mss. I. q. τρέφω, ἔχω, Opp. Ἀ. 2, 643. (Κεστρέα δ' ἐν πάντεσσιν ἁλὸς νεπόδεσσιν ἀκούω Φέρβειν πρηΰτατόν τε δικαιότατόν τε νόημα.)" Wakef. Mss. Cum gen., Hymn. in Merc. 105. ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει Βοῦς. De apibus, Theocr. 7, 80. Vivo, Sum, Apoll. Rh. 4, 1016. * Πολυφερβής, Nonn. D. 5, 218.]

Φορβή, ἡ, Pabulum; generalius Alimentum, Esca. Il. Ε. (202.) de equis, μή μοι δευοίατο φορβῆς: Λ. C (561.) de asino, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς, ubi annot. Eust. eum φορβὴν vocare τὴν τῶν ἀλόγων τροφὴν, tanquam ἡ ἥμερος sibi assignata habeat ista potissimum nomina βρῶσις, et ἐδητὺς, et ἐδωδή. Apud Soph. (Aj. 1065.) de avibus, Ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται, Esca marinis avibus. Sed et de cibo humano, Apoll. Rh. 2, (189.) ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς Οὐδ' ὅσον. [" Sic sæpius Herod. 1, 202. 211. 4, 121." Schw. Mss.] Vide quæ de hac voce afferam ex Eust. in Πολύφορβος. [" Jacobs. Anth. 11, 138. ad Meleagr. p. 10. ad Charit. 711. Fischer. ad Palæph. p. 13. ad Mœr. 97. Toup. Opusc. 1, 583. ad Herod. 338." Schæf. Mss. Nigidius Servii ad Georg. 1, 120. Φορβὴ, herba, sed antea fibra dicta est, ut nunc etiam rustici dicunt.]

" Αὐτόφορβος, Hes. ex Æsch. Circe affert pro " αὐτοφάγος." "Ἔμφορα, Hes. προσβεβλημένα: item " ἀγέλη προβάτων: pro quo forsan scr. ἔμφορβα, ut " sint Pecora quæ aliquo in loco pascuntur." " Ἐμ- " φόρβια, Depascentia et absumentia, Nicander Θ. D " (629.) ἀνά τε θύμβρης Στρομβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρ- " βια νούσου. Id enim Schol. exp. δαπανητικὰ τῆς " νόσου, i. e. δι' ὧν ἡ νόσος ἐσθίεται." [" Valck. Diatr. 280. * Εὔφορβος, Orph. Terr. Mot. 65." Schæf. Mss. Anal. 3, 3.] " Εὐφορβία, Pastus s. " Cibi copia," [" Brunck. Soph. 3, 481." Schæf. Mss. * Εὐφόρβιος, Bene cultus, Greg. Naz. Carm. p. 15." Kall. Mss.] " Μονόφορβος, Solus pascens, Hes." Πολύφορβος, Multis pabulum s. generaliter escam suppeditans. Il. Ξ. (200.) Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, ubi annotat Eust. 978. illum ἀκριβῶς dixisse πολυφόρβου: cum enim ut plurimum φορβὴ de brutis usurpetur, recte appellari terram πολύφορβον, non autem πάμφορβον. Nisi forte, inquit, per catachresin φορβὴ sit ἡ ἁπλῶς τροφή: unde πολύφορβος tanquam e parte appelletur terra quæ est πάμφορβος, et παμβῶτις, ut loquitur Soph. Verum legitur ETIAM Πολυφόρβη γῆ, ap. Eund. (Il. I. 564.) eadem signif. Sic Δήμητρος πολυφόρβης, Hesiod. [Θ. 912. " Heyn. Hom. 5, 661. 6, 564. ad Charit. 236." Schæf. Mss. " Buttm. Schol. Od. Α. 423." Kall. Mss.] Ceterum non ignoro πολύφορβος deduci etiam immediate, ut ita dicam, a φέρβω, non a φορβῇ, quod est ab illo φέρβω. Observa autem obiter et COMP. Πάμφορβος, quo utitur Eust. (sive a se ficto ad aliorum exemplum, sive alicubi lecto) significans itidem Omnibus pabulum suppeditans, aut generaliter escam. * " Παμφόρβη, Jacobs. Anth. 10, 327." Schæf. Mss.]

[* Φορβαῖος, Pascuis abundans, Pascuus, Callim. L. P. 50. ὄρη. * Φορβάω, unde Φορβώμενος, Hes. τρεφόμενος.]

ITEM Φορβὰς, άδος, ὁ, ἡ, ut φορβὰς γῆ, Alimentum suppeditans terra s. Escam, Altrix terra. Eust. postquam πολυφόρβην γῆν dixit esse quæ et πολυβότειρα vocatur, addit, tale quid exprimere eum, qui illam φορβάδα appellavit: is autem est Soph. (Phil. 701.) At multo usitatius φορβὰς ἵππος s. πῶλος, de eo qui pascitur cum aliis, et est unus e grege: unde a Bud. redditur Gregarius, ap. Plat. Affert vero et ex Aristot. (H. A. 8.) φορβάδες ἵπποι, quod ait a Gaza reddi Gregales, sicut τροφίαι ei oppositum Domestici. Affert vero et h. l. non addito Auctoris nomine, Πλοῦτος ἡμῖν ἐν βοσκήμασιν, ἐν ἀγελαίαις καμήλοις, καὶ ἵπποις φορβάσι. In VV. LL. e Plat. Φορβάδες πῶλοι, Qui pascuntur, in pascuis versantur. Et φορβάδες ἵπποι, Equi gregales, armentales. Sed ibid. φορβὰς βοῦς, et σῦς, ex Apoll. Rh. (2, 89. 1025.) pro Saginata. || Sed enim φορβάδας etiam νέους dixit metaphorice Plato, de LL. 2. Ἀλλ' οἷον ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους, φορβάδας νέους κέκτησθε. Quo e loco possumus etiam discere obiter qui sint φορβάδες πῶλοι: nec enim dubium est quin sint iidem, quos hic appellat ἐν ἀγέλῃ νεμομένους. || Dicitur et φορβὰς γυνὴ, Mulier quæ corpus multis prostituit victus quærendi gratia. Vide J. Poll. item Eust. [ad Il. Π. p. 1117, 12. " Brunck. Soph. 3, 417. 532. Tzetz. Exeg. in Il. 102, 5. Toup. Opusc. 1, 549. 2, 184. Matth. ad Gloss. Min. p. 19. Valck. Diatr. 269. ad Lucian. 1, 671. Diod. S. 2, 247. 411. Boiss. Philostr. 653." Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 1. ὕλη, Nicander Θ. 925. αἴξ. Φορβάδες, Phot. 718." Wakef. Mss. Polemo Macrobii 5, 9. ἵππος, Pindarus Athenæi p. 574. κόραι. " In Pallad. p. 39. ter legitur φορὰς pro φορβάς." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Φορβάδιον, Boiss. ad Herodian. Epimer. 144." Boiss. Mss.]

[* Φορβὸν, τὸ, i. q. φορβή, Orph. Arg. 1111. μελιηδέα φορβὰ νέμονται. Hes. * Φόρβια· φάρμακα· οἱ δὲ, * Φόρβα: cf. Ἐμφόρβια. " Ruhnk. Ep. Cr. 264." Schæf. Mss.]

AT VERO Φορβειὰ, subst. est, quo significatur interdum τροφὴ, Cibus, Esca, Suida quidem teste. At Hes. et Etym. itemque Eust. signif. hujus non meminerunt, quod sciam. Altera autem, qua pro Capistro ponitur, minime infrequens est. Utuntur autem Hes. et Suid. et Eust. etiam voce καπίστριον, ad expositionem hujus φορβειά: addentes, περιστόμιον, item * ἐλκύστριον. Sed eorum alter, sc. Hes., habet Φορβέα, at Suidas Φορβιὰ, et Φορβειά. Rursumque Hes. habet ETIAM Φορβαία, cum eadem expositione; nam accus. φορβαίαν exp. περιστόμιον, καπίστριον. Itidemque Bud. φορβαίαν ap. Lucian. (2, 618.) de asini capistro legi testatur. Quod autem ad reliquas illas scripturas attinet, sc. ET Φορβιά, ET Φορβεὰ, SIVE Φορβέα, sciendum est a Bud. afferri exemplum illius scripturæ, ex isto Xen. loco, (Ἱππ. 5, 1.) Πρῶτον μὲν τοίνυν τῆς ἐπιφαρνιδίας φορβιᾶς μήποτε τὸ ἅμμα ποιεῖσθαι ἔνθα περ ἡ κορυφαία περιτίθεται. At hujus exemplum producit ex Hippiatria, Τὰς δὲ φάτνας ὑψηλοτέρας εἶναι δεῖ, ὡς ἀνηρτῆσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς φορβέας, καὶ ἀνανευούσας λαμβάνειν τὴν τροφήν. Apud Aristot. autem legitur φορβειὰ, Polit. 7, 2. Ἦν δέ ποτε καὶ περὶ Μακεδονίαν νόμος, τὸν μηδένα ἀπεκτακότα πολέμιον ἄνδρα, περιεζῶσθαι τὴν φορβειάν. Ceterum nomen hoc φορβειὰ deducit Eust. a φορβῇ, de quo dictum modo fuit, κατὰ παραγωγήν: addens tamen et aliud etymum, sc. παρὰ τὸ βίᾳ φέρειν. At Suid. hanc duntaxat deductionem agnoscit, sicut et Etym. Sed ad me quod attinet, non video cur longius petendum sit etymum, cum propinquum hoc a φορβῇ optime conveniat, meo quidem

judicio. Nam dum sumebant φορβὴν, solitam fuisse A imponi illis φορβειὰν, vel ex illo Hippiatriæ loco, quem modo protuli, satis apparet. Ut omittam, ἐπιφατνιδίαν a Xen. dici. || Φορβειὰ, ET Φόρβιον Suidæ ac Schol. Aristoph., ἡ αὐλητικὴ στομὶς, quæ et χειλωτὴρ, sc. τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ. In VV. LL. Φορβειὰ translate de Corio velutque Capistro, quo tibicines ora sua muniebant, velutque capistrabant; aut ne nimio flatu labia scinderentur, aut ut expirati aëris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accideret. Aristoph. Σφ. (581.) Κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα, Ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσι. Ubi Schol. φορβειαὶ, inquit, δέρματα τὰ περὶ τὸ στομάτων αὐλητῶν προσδεσμευόμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ. Quidam Ligulam interpr., sed non addito hujus signif. exemplo. Inde porro videtur esse sumta metaphora, quod ut capistra equorum cervicibus alligabantur, sic δέρματα ista, quibus αὐληταὶ utebantur, eorum B vel cervicibus vel certe capiti alligata essent, aut certe vincula inde religata haberent. [Cic. ad Att. 2, 16. Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, Ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι, φορβειᾶς ἄτερ, Sine modo.] Ceterum ab illo altero ejusd. signif. nomine Φόρβιον fit verbum pass. Ἐμφορβιοῦμαι, e quo reperitur PARTIC. Ἐμπεφορβιωμένος, de tibicine qui corio illo velut capistratus est, s. instructus corio ita labiis circumposito. Aristoph. Ὄρν. (862.) de tibicine loquens personato, corvique personam sustinente, Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Sed Eust. SCRIBIT Ἐμπεφορβειωμένος p. 539. et quidem tanquam a φορβειὰ habente priorem illam signif., quod mirari quis possit. Pollux autem HABET Ἐμπεφορβημένος: tanquam ab Ἐμφορβέομαι. "Ἐμφορβιόω, s. Ἐμφορβειόω, Capistro, Capistrum "injicio. Aristoph. Ὄρν. (l. c.) Οὔπω κόρακ' εἶδον "ἐμπεφορβιωμένον. Ubi Schol. φορβειὰν esse ait "χαλινὸν, Frenum, cum potius sit Capistrum, vel "etiam Camus, Fiscella. J. Poll. 4. φορβειὰν ait "tibicinibus etiam convenire, et inde ἐμπεφορβημέ- C "νον (sic enim ap. eum scriptum pro ἐμπεφορβειω- "μένον) dici τὸν τῇ φορβειᾷ κατειλημμένον." [* "Φορβέω, * Φορβιόω, Ἐμφορβέω, Ἐμφορβιόω, M. Casaub. Præf. ad Pers. p. 16." Schæf. Mss.] Est porro illud Φόρβιον Polluci et Nomen herbæ; sed mendose scriptum existimatur PRO Φόρμιον, ut ap. Paul. Ægin. legitur et Gal. Esse autem Phlei genus, de quo dicendum erit post Φορμός. [Φορβειὰ, Bochart. Hieroz. 2, 18. p. 226. "Brunck. Soph. 3, 485. Jacobs. Anth. 6, 207. 12, 62. Valck. Adoniaz. p. 283. Toup. ad Longin. 278. ad Eund. p. 20. Toll., Wytt. ad Plut. 1, 216. ad Diod. S. 1, 228. Voss. de Poëm. Cantu p. 108. Brunck. Aristoph. 2, 173. Φορβιὰ, Jacobs. Anth. 6, 206." Schæf. Mss. "Φορβιὰ, Strabo 1034." Wakef. Mss. Φορβαία, Schleusn. Lex. V. T. * "Φόρβειος, ὁ, Athan. 2, 363. τῶν ὀφθαλμῶν, Oculorum pupilla." Kall. Mss.]

"Ἀποφέρβομαι, ex Eur. (Med. 823.) affertur pro "καρποῦμαι. Ad verbum sonat Pascor s. Alor ex, "Pasco s. Alo me ex." [* Ἐνιφέρβομαι, i. q. ἐντρέ- D φομαι, Moschus 2, 80. * Ἐπιφέρβομαι, i. q. ἐπινέμω, Clem. Alex. 266, 29. Plut. Lyc. 8. Phanocles Fr. 1. ὅσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα. " Ruhnk. Ep. Cr. 299. Wakef. S. Cr. 3, 117." Schæf. Mss.]

ΦΕΡΩ, (Fut. οἴσω, tanquam ab Οἴω. Præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab Ἐνέχω. Aor. 1. ἤνεγκα, et 2. ἤνεγκον, tanquam ab Ἐνέγκω.) Quod Lat. a Græcis mutuati, dixerunt itidem Fero. Sed ut Fero varios usus habet, sic et φέρω, ut e seqq. patebit. Φέρω, Fero, Porto, ut ap. Hom. dicuntur pedes aliquem φέρειν, item equi, nec non naves. Aristoph. Σφ. (1444.) εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Et φέρειν τὴν αἶγα, in Prov. Οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπίθετέ μοι τὸν βοῦν. Et φέρειν ὅπλον, ἐπιστολὴν, πόνους, ξίφος: quorum omnium exempla extant ap. Xen. Idem habet hoc verbum copulatum et cum ἄγειν, ut videbis in Ἄγω, T. 1, col. 60. ubi et de φέρειν καὶ ἄγειν pro Diripere et populari. Sed exemplis hujus loquendi generis male insertum est ibi istud Xen. (K. Π. 3, 3, 2.) Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. || Item ὁδὸς, Via, dicitur φέρειν, ut Lat. dicunt Viam aliquo ferentem: cujus usus verbi Fero e diversis Scriptoribus exempla tibi suppeditabit Thesaurus paternus Linguæ Latinæ: unde Εἰς ᾅδου φέρουσα, Greg. Naz. sub. ὁδός. Via quæ fert ad Inferos. [" Herod. 2, 122. et 138. Ὁδὸς φέρουσα ἐς τὸ ἱερόν: 1, 180. Πυλίδες, Portulæ, φέροντες ἐς τὸν ποταμόν." Schw. Mss.] Qua in signif. utuntur et verbo ἄγειν, ut Lat. verbo Ducere. Itidemque ἴχνη τῆς ὑποψίας, Vestigia suspicionis, metaphorice dicuntur φέρειν εἴς τινα, ab Antiphonte; sed ibi redditur potius Tendere. || Nec non aliqua regio s. urbs, aut generalius, locus aliquis in quo natus est quispiam, dicitur eum ἐνεγκεῖν, i. e. Tulisse. Aristid. Pan. Πρώτη γὰρ ἤνεγκεν ἄνθρωπον. UNDE Ἐνεγκοῦσα, vel potius ἡ ἐνεγκοῦσα, præfixo articulo, dicitur Patria. [" Natura, quæ protulit, (Terra,) M. Anton. 4, 48." Kall. Mss.] || Φέρειν cum adverbiis quoque, pro Ferre; ut enim Latine dicitur Moleste ferre s. Graviter etc., sic Græci χαλεπῶς φέρειν, s. βαρέως, etc. Et ῥᾳθύμως φέρειν, Bud. 390. ubi et φέρειν, sequente infin. Cic. autem ap. Plat. Σὲ ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, vertit, Tibi tolerabilem senectutem videri. || Φέρειν ψῆφον, Ferre suffragium. Sic pass. φέρεσθαι ψῆφος dicitur. Dem. Καὶ περὶ τούτου οἰσθήσεται ψῆφος νυνὶ, ubi observa obiter et usum passivi FUT. Οἰσθήσομαι, quod affertur et ex Aristot. Probl. De hoc suffragium feretur et decernetur. Sed φέρειν in VV. LL. affertur et pro Creare s. Designare, e Dem. (496.) φέρειν χορηγὸν, et ex Aristot. φέρειν τὰς ἀρχὰς, s. τοὺς ἄρχοντας, ubi tamen quidam interpr. Electos magistratus ad populum deferre. || Φέρειν, Ferre, i. e. Pertinere. Invenio enim et hunc verbi Ferre usum ap. Cic. cum hæc Platonis, Πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, vertit Omnia quæ ad beate vivendum ferunt, p. 7. mei Cic. Lex. Aristot. Ἐφ' ὃ φέρει τοὔνομα τούτων, Ad quod potissimum pertinet. Bud. 391. 392. ubi vertit et Tendere, in loco Antiphontis cujus modo memini. || Φέρειν, Ferre, Reportare, Obtinere, Consequi. Hesiod. Ἔργ. (2, 275.) φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. Et φέρειν τὸ συνηγορικόν. Tale est μισθὸν φέρειν, ut Lat. Præmium ferre; sed in prosa frequentius est φέρεσθαι μισθόν. || At in φέρειν φόρον possumus quidem φέρειν interpretari itidem verbo Ferre; sed non observando eandem illam τοῦ φέρειν signif., cum φέρειν φόρον sit Pendere tributum s. Persolvere: quod et Pensitare tributum dicitur. Plato Epist. 7. Φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et φέρειν χρήματα, e Plut. Solvere pecunias. || Φέρειν denique dicitur γῆ, ut Lat. Terra ferre. Herodian. 4, (2, 16.) Ἀρώματά τι κε καὶ θυμιάματα πάντα ὅσα γῆ φέρει. Quin etiam καρπὸν φέρειν dicitur a Theophr. atque aliis, ut Lat. Ferre fructum, quod et Afferre fructum.

Φέρω, Affero, aut etiam Fero. Il. A. (13.) φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα: (Γ. 120.) ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν Οἰσέμεναι. Aristoph. N. (1490.) Ἐμοὶ δὲ δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην. Et φέρειν ἀργύριον, Afferre pecuniam, Æschini. Item φέρειν δόξαν, s. εὐδοξίαν, Gloriam afferre. Plato Epist. Τοῦτο πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἴσει. Sic φέρω σοι κλέος, ex Hom. Dicit vero Idem φόνον καὶ κῆρα φέρειν, et item κακὰ φέρειν, ut Latine dicitur Afferre mala, damna: item perniciem, mortem, etc. Interdum potest reddi vel Affero vel Profero, ut παράδειγμα φέρειν, Isocr. (2, 103. Cor.) Exemplum afferre, proferre. Et παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον, Aristot. Top. 8. Εἰς δὲ σαφήνειαν παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον. Ex Eod. affertur junctum accus. εἰκόνας, et πίστεις, atque aliis. At de φέρειν καρπὸν, Afferre s. Ferre fructum, dictum paulo ante fuit.

Φέρω, Infero. Hesiod. (Ἀ. 150.) Οἵ τινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν, Qui bellum inferrent Jovis filio. Apud Hom. vero Il. Γ. (132.) Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα, est potius jungenda præpositio verbo φέρον, ut sit ἐπέφερον ἄρηα.

Φέρω, Aufero, Rapio. Il. B. 302. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Greg. Naz. Καὶ εἰ μὲν ψευδὲς, αὖραι φέροιεν, Auferant venti, Rapiant venti, In ventos abeat. Possis autem hic uti et simplici verbo Ferant, ex Ovidio.

Φέρω, Confero, ut φέρειν χάριν, Conferre beneficium. Item Obsequi, Gratificari. Il. I. (609.) Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν, pro quo dicere etiam solet ἦρα φέρειν et ἐπίηρα φέρειν. At vero φέρεσθαι χάριν dicitur qui beneficium accipit, vel præmium. Bud. 392.

Φέρω, Refero, ut μέγα φέρειν, Magni referre, Bud. 393. e Plat. de Rep. 5.

Φέρω, Teneo. Arat. Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα, Cic. Spicum illustre tenens splendenti corpore Virgo. Hanc autem signif. dare possumus isti verbo et cum dicitur φέρειν διὰ μνήμης: cum Lat. dicant Tenere memoria, sicut et Retinere interdum, pro Meminisse, Recordari. Herodian. 2, (2, 19.) Οἳ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέρουσι διὰ μνήμης. At vero in φέρειν διὰ γλώσσης respondet potius Latino Habere Græcum φέρειν: sic tamen ut ei addatur adv. Semper. Nam φέρειν διὰ γλώσσης affertur pro Celebrare: dicimur autem, quos libenter celebramus, in ore semper habere. Sed e Greg. Naz. Διὰ γλώσσης φέρειν pro Recitare etiam, Pronuntiare.

Φέρω, Pendo, vide paulo ante, inter ea loquendi genera, in quibus φέρω reddi potest Fero.

Φέρων partic. est interdum pars orationis ornatus magis causa quam signif. posita. Lucian. (1, 680.) Σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας. Plura vide ap. Bud. 393., ubi affert et Ereptum eunt, e Sallustio, tanquam fere simile: nonnullaque id genus alia. Sciendum est porro ap. Hom. quoque interdum παρέλκειν hoc partic. φέρων: quod si libeat interpretari tam ap. eum quam ap. ceteros in locis hujusmodi, crediderim respondere potius Latino Afferens, aut Adducens, quam ulli alii.

At vero Φέρε, quod est imperativi modi, interdum adverbialiter usurpatur, atque adeo adverbium hortandi censetur, ut Latine Age, Agedum, Agesis. Solet autem præfigi subjunctivi modi verbo. Aristoph. Σφ. (54.) Φέρε νῦν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον: (N. 21.) Φέρ' ἴδω τί ὀφείλω. Philo, Φέρε δ' οὑτωσὶ θεασώμεθα. Sic Plut. Φέρε λάβωμεν et Φέρε δείξωμεν. Usus est Greg. Naz. et sequente imperativo, Φέρε, πείσθητι. Interdum additur ei particula quæpiam; nam dicitur etiam Φέρε δὴ, ut Φέρε δὴ εἴπω, Dem. Item Φέρε γὰρ, et Φέρε τοίνυν. Lucian. Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξωμαί σε θρηνεῖν. At φέρε γὰρ e Plat. de LL. affertur etiam pro Agite. Interrogationibus quoque convenit φέρε, sicut et φέρε δὴ, in isto Andocidis loco, Φέρε δὴ οἱ ὅρκοι ἡμῖν πῶς ἔχουσιν; ubi Bud. vertit Age jam: afferens etiam εἶθι δὴ, et δεῦρο δὴ, et ἴθι δὴ, ut similia. At cum infin. εἰπεῖν junctum φέρε, redditur Ut ita dicam, Exempli gratia, Verbi gratia, ut ap. Porphyr. loquentem de specie, Εἰς ἕνα ἀνάγουσι, φέρε εἰπεῖν τὸν Δία, Ad unum referunt, verbi gratia Jovem. E Greg. Naz. autem affertur et ὡς præcedente: Ὡς φέρε εἰπεῖν, Ut ita dicam.

Pass. Φέρομαι, Feror. Plato Tim. Βίᾳ δ' ἐφέροντο καὶ ἔφερον, Sed vi magnatum ferebant, tum ferebantur. || Ut vero ὁδὸς, i. e. Via, φέρειν dicitur, sic etiam aliquis φέρεσθαι πολλὰς ὁδοὺς pro Ferri multis viis s. per vias multas. || Φέρεσθαι, Ferri, ut dicitur Ferri in aliquem, Irruere, Invadere, ut φέρεσθαι εἰς τοὺς βαρβάρους: item φέρεσθαι ἐπ' αὐτὰ τὰ σώματα, e Plut. || Item pro Ferri, ea signif. qua dixit Cic. de Sen. Vitem, nisi fulta sit, ferri ad terram. Bud. autem Ἐπὶ ταυτὸ φέρονται ap. Theophr. vertit non Feruntur, sed Tendunt et vergunt. || Φέρεσθαι pro Ferri, ea etiam signif. qua dixit Cic. Ejus scripta quædam feruntur. Nam φέρεσθαι dicuntur quæ in manibus hominum versantur, ut liber editus, cujus signif. exemplum habet Bud. 393. || Φέρεσθαι ap. Il. Z. pro Afferri, licet vulgo exponatur Ferre, tanquam activam signif. habens. || Φέρεσθαι interdum Auferri et rapi impetu. Bud. ex Isocr. Αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῶν καιρῶν, Sentio me auferri longius a proposito, et hæc commemorare intempestive. || Φέρεσθαι, Studio alicujus rei teneri, Versari, Occupatum esse, Bud. 393. exemplum afferens e Diog. L. || Φέρεσθαι jungitur etiam adverbiis nonnullis; dicitur enim καλῶς φέρεσθαι, Is quicum bene agitur, Is cui res feliciter cedunt: et vicissim κακῶς φέρεσθαι, Is quicum male agitur, Cui res infeliciter cedunt. Itidemque cum comparativis ἄμεινον et χεῖρον. Sed et res alicujus dicuntur καλῶς φέρεσθαι, s. κακῶς. Vide Bud. 392. Gallice autem dicimus Je me porte bien, item Mes affaires se portent bien, quod sonat ad verbum, (ut docendi gratia ita loquar,) Καλῶς φέρω ἐμαυτὸν, et τὰ ἐμὰ πράγματα καλῶς φέρουσιν ἑαυτά. Vicissimque Je me porte mal, etc. Nonnunquam dicitur aliquis εὖ φέρεσθαι ἔν τινι. Thuc. (5, 16.) Εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, Cui bene cedit imperatoris munus. "Εὐφερόμενος, Elatus animo, Insignis effectus, Celebris, "VV. LL. sine ulla auctoritate," ["Bernard. Rel. 105." Schæf. Mss.]

At Φέρομαι activam signif. habens, interdum quidem iisdem accusativis jungitur, quibus et activum φέρειν, ut φέρεσθαι μισθὸν, quod et φέρειν μισθὸν, sic tamen ut illud usitatius sit quam hoc. Xen. Œc. (1, 4.) Καὶ πολύν γε μισθὸν φέροιτ' ἂν κ.τ.λ. Apud Eund. vero (1, 6.) et activa voce, Προσέτι καὶ μισθὸν τούτου φέροι. Sic φέρεσθαι τὸ ἆθλον, et φέρεσθαι δόξαν, Ferre et mereri. Lat. itidem dicunt Præmium ferre, et Mercedem, s. Pretium, nec non Laudem ferre s. Gloriam. Huc pertinet etiam τὰ πρῶτα φέρεσθαι, Primas partes ferre, Primariam auctoritatem habere. Bud. e Luciano (2, 788.) et Paus. Affert præterea et ἔλαττον φέρομαι, pro Posteriores partes fero, e Greg. Naz. Item φέρεσθαι χάριν, Beneficium accipere s. Præmium. Andoc. Χάριν οὖν, οὐ μῖσος, εἰκός με τῷ δυστυχήματι τούτῳ φέρεσθαι. Possumus autem reddere ad verbum quoque, Ferre gratiam, ex h. Livii l. Gratiam et gloriam haud immeritam annonæ levatæ tulit. Itidem vero illud μῖσος φέρεσθαι, Odium ferre, e Terent. Apud Hom. quoque pro Ferre, Consequi, Accipere, (Il. Δ. 97.) δῶρα φέροιο. Ex Od. O. (82.) δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, Unum quodpiam munus habere. Apud Eund. potest alicubi reddi etiam Reportare, ut cum dicit φέρεσθαι κράτος, Il. N. (486.) Σ. (308.) || Φέρομαι πένθος ἐπί σοι, e Phal. Epist. pro Habeo luctum propter te, i. e. Afficior luctu, Percipio luctum e tuis rebus.

"Ἐνέγκω, inusitatum th., a quo φέρω mutuatur "fut. 2. ἐνεγκῶ, unde aor. 2. ἤνεγκον: mutuatur "inde et aor. 1. ἤνεγκα." "Ἐνέχθητι, ἐνεχθείην, "ἐνεχθῶ, ἐνεχθῆναι, aor. 1. pass. verbi act. φέρω, ex "inus. th. ἐνέγκω." "Ἐνείκω, Ionice pro ἐνέγκω, "ap. Hom." "Ἐνεείκω, pro ἐνέγκω s. ἐνείκω, pleo"nasmo τοῦ ε. Sic ἐνέεικαν pro ἤνεικαν s. ἤνεγκαν, "Hes." "Ἐνεκτέον, Ferendum; a th. ἐνέγκω s. φέρω."

["Φέρω, Monthly Review Febr. 1799. p. 193. Markl. Suppl. 124. ad Charit. 565=304. Musgr. Ion. 1063. Wakef. Trach. 108. 824. S. Cr. 4, 97. 5, 101. Abresch. Æsch. 2, 6. Boiss. Philostr. 572. Heyn. Hom. 6, 151. Ruhnk. Ep. Cr. 173. ad Charit. 242. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 97. Oratt. 363. ad Phœn. p. 702. Wyttenb. Ep. Cr. 16. Steinbr. Mus. Tur. 1, 291. Abresch. Lectt. Aristæn. 79. ad Herod. 171. 565. Quo sensu a Chronolog. dictum, ad Dionys. H. 1, 158. Rego, Moderor, Jacobs. Anth. 11, 188. Tendo, Specto, Bast Lettre 172. Aufero, Rapio, Wyttenb. Select. 65. et n. Nunc Fero, nunc Aufero signif., Villois. ad Long. p. 15. ad Lucian. 2, 196. Toup. Opusc. 1, 476. Quomodo ab ἄγω differat, Ammon. 2. Eran. Philo 158. ad Herod. 480. Nuntio, Musgr. Hec. 166. Steinbr. Mus. Tur. 1, 205. ad Charit. 340. Valeo, Prosum ad aliquid, Herod. 265. (3, 134.) Pro ἄγω, Duco, Heyn. Hom. 5, 617. Pro προσφέρω, Bernard. Rel. 108. De vento, Plut. Mor. 1, 370. Conf. c. φορῶ, Wakef. Eum. 56. ad Diod. S. 2, 319. 394. Brunck. Aristoph. 3, 101. Dawes. M. Cr. 79.: cum φαίνω, ad Diod. S. 2, 475. De augm., Thom. M. 258. Cum participio, Jacobs. Anth. 6, 116. Sequ. accus. et infin., Valck. Phœn. p. 372. Φ. μισθὸν, Heind. ad Plat. Lys. p. 16. Theogn. 426. Φέρω, φέρομαι μισθὸν, ad Xen. Œc. 1, 6. Gail. ad Xen. p. 348. Toup. Opusc. 2, 86. Valck. Hipp. p. 211. Πρῶτα φέρειν, φέρεσθαι, Jacobs. Anth. 6, 311. 8, 185. ad Anth. Pal. p. 431. Schol. ad Soph. Trach. p. 92. Erf., Aristoph. Σφ.

699. Athlet. Stat. 19. ad Charit. 207. Steinbr. Mus. Tur. 1, 285. Φ. πρᾶξιν, Huschk. Anal. 28.: βοήθειαν, Diod. S. 2, 386.: ἑαυτὸν, T. H. ad Lucian. Dial. p. 32.: δόξαν, ad Herod. 265.: καρπὸν, 734.: πεττοὺς, Movere, ad Timæi Lex. 217.: τρία, de vino, Casaub. ad Athen. 68.: τὰς τύχας, Lennep. ad Phal. 184.: φρένα, Brunck. Antig. 1090. Φ. εἰς, Markl. Suppl. 295. Boiss. Philostr. 607.: ἐς κοινὸν ὄφελος, Toup. Opusc. 1, 206.: ἔς τι, Spectare ad aliquid, Fac. ad Paus. 3, 132. Valck. ad Chrys. 44. ad Herod. 60. 265. 685. Brunck. Œd. T. 516. 991. Μέγα φέρειν ἐς —, Valck. Hipp. p. 174. Φέρειν ἐπὶ, ἐς, ad Herod. 599. (4, 99.): ἐπὶ, Plato Charm. p. 84.: ἐπί τινι, Bibl. Crit. 3, 2. p. 17. ad Xen. Eph. 178. ad Diod. S. 1, 228. Φέρειν καὶ ἄγειν, ad Dionys. H. 1, 527. 2, 1042. Xen. K. 'A. 131. Heind. ad Plat. Phædr. 356. ad Il. E. 484. ad Herod. 480. ad Diod. S. 1, 289. Ἧσσον φέρειν τινὸς, Valck. Diatr. 147. Φ. χαλεπῶς, Fac. ad Paus. 1, 38. Φέρει φρὴν, Abresch. Lectt. Aristæn. 321. Ἡ γνώμη φέρει, sequ. infin., Herod. 490. ubi v. var. lect., ad 665. (6, 110. 8, 100.) Πόδες φέρουσι, Heyn. Hom. 5, 293. 7, 70. Φέρε, Thom. M. 890. Wakef. Herc. F. 1162. Fischer. ad Anacr. p. 16. Valck. Hipp. p. 194. ad Herod. 336. Φέρε δὴ, Ammian. Ep. 22. ad Timæi Lex. 282. De interpunctione post φέρε δὴ, Boeckh. ad Sim. p. xvii. Φέρε, ἀλλὰ, Schneid. ad Xen. Pol. 129. ad Dionys. H. 2, 714. 829. 1054. Φέρε, φέρετε, Valck. Callim. 280. Kuster. Aristoph. 120. Οἶσε, φέρε, Mœr. 285. et n. De partic. φέρων, ad Xen. Eph. 141. T. H. ad Lucian. Dial. p. 32.: cum verbis veniendi, Valck. Phœn. p. 92. Φέρων redundans, Ernest. ad Hom. V. p. 30. 36. Φέρων ἔρριψε, Fac. ad Paus. 1, 38. Toup. Opusc. 1, 31. Clark. ad Il. B. 302. ad Lucian. 1, 349. ad Diod. S. 1, 149. Ὁ φέρων, Wakef. S. Cr. 4, 152. Τὸ φέρον, Jacobs. Anth. 10, 247. 11, 188. Brunck. Œd. C. 1694. Φέροντες—κομίζομεν, Soph. El. 1113. Fut. φέρσω, Valck. Phœn. p. 701. Οἴσω, οἴσομαι, Heyn. Hom. 6, 402. Οἴσομαι, ad Herod. 333. Aristoph. Εἰρ. 1032. Οἴσων, οἰσόμενος, ad Il. N. 168. Ruhnk. Ep. Cr. 218. Eur. Phœn. p. 92. Valck. Act. et med., Heyn. Hom. 6, 457. 461. Lucian. 1, 735. Φέρομαι, Musgr. Iph. T. 416. Wakef. Phil. 117. Huschk. Anal. 57. Kuster. V. M. 90. Boiss. Philostr. 581. Valck. Phœn. p. 521. Abresch. Lectt. Aristæn. 319. Jacobs. Specim. p. 54. Toup. Emendd. 2, 531. ad Charit. 274. De navigantibus, 273. Spolior, Musgr. Bacch. 751. De præmiis, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 6. ad Herod. 605. 651. 727. Φέρεσθαι ἐπί τι, πρός τι, Bast Lettre 187.: εἰς, Zeun. ad Xen. K. Π. 70.: κακῶς, εὖ, χεῖρον, ad Diod. S. 1, 600. 2, 628. T. H. ad Plutum p. 443. Dionys. H. 1, 497. Xen. Œc. 5, 17. vide Ind.: Erf. ad Soph. Aj. p. 619. Thuc. 5, 15. 16. Abresch. Lectt. Aristæn. 34. Φέρεσθαι ἐπιτρέπω, Bergler. ad Alciphr. 39. Φέρεται, Extat, Kuster. Aristoph. 58. Ὁ στίχος οὐ φέρεται, Valck. Phœn. p. 135. Ἐνέγκω, Act. Traj. 1, 231. Ἤνεγκον, ἤνεγκα, Koen. ad Greg. Cor. 65(=149.) ad Lucian. 1, 335. ad Diod. S. 1, 234. 315. Ἔνεγκε, Aristoph. 'A. 1103. Ἐνεγκοῦσα, ἡ, Musgr. Tro. 825. Doun. ad Demosth. 199. Lips., Gavell. ad Theophil. p. lxx. Boiss. Philostr. 575. Οὕτω δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ χρόνος οὗτος ἤνεγκεν ἐξαμαρτάνειν, Diod. S. 2, 126. Ἐνείκω, Koen. ad Greg. Cor. 226(=477.) ad Herod. 275. Act. Traj. 1, 231. ad Timæi Lex. 72." Schæf. Mss. " Φέρω, Patiens sum, Aristid. 1, 139. Tendo, Procedo, Zosim. 502. Φ. ὀφθαλμὸν, Mitto, Philostr. 8, 3.: πένθος, Doleo, Anton. Lib. 18.: γλῶσσαν, Æsch. Choëph. 579. (γλ. εὔφημον φέρειν.) De curru, Quint. Sm. 3, 759. Φέρει, Habet, Nutrit, Continet, ut urbs incolas, Joseph. 260. Φέρεσθαι πλέον, Plut. 9, 91.: κακῶς, Dio Chrys. 1, 338. Οἰσθήσομαι, Paus. 251. Archim. 102. Φέρομαι, med., Sentio, Cleom. 119." Wakef. Mss. Ῥύμῃ πολλῇ φέρεσθαι, de oratore, Suid. v. Καλλισθένης. Φέρειν s. φέρεσθαι πένθος, Bast. Ep. Cr. 109.: φέρειν χαλεπῶς τινὶ, ἐπί τινι, διά τι, 105.: φέρειν εἴς τι, 208.: φέρεται ἀκοὴ, συγγράμματα, φέρεται ap. Scholl., Append. ad p. 33. Φέρω, φορέω, Lobeck. Phryn. 585. Φέρε, ad Greg. Cor. A 929. " Φέρειν ἀνιαρῶς τὴν τελευτὴν, Non libenter mori, Invitum mori, Commoveri morte, 3, 2. Φέρε, Age, 1, 1. 10. 2, 28. 34. 37. et φέρε δὴ, Agedum, 1, 2. 2, 26. 31. Med. φέρεσθαι τοὺς πεττοὺς, Ducere, Ponere, calculos suos, 2, 10." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.: Eur. Hel. 1285. ὅσα χθὼν καλὰ φέρει βλαστήματα: Xen. Œc. 20, 4. Ὅπως αἱ ἄμπελοι φέρωσιν αὐτῷ. Φέρειν, Regere, Valck. Schol. in N. T. 2, 371. Φέρεσθαι ἐπί τι, 494. Fut. φέρσω, unde Φέρσαι, τὸ γεννῆσαι, Anonymus Gal. p. 491. " Heracl. Alleg. 66. p. 199. ubi v. Schow. Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, Quod divinitus accidit, Suid. h. v.: Φέρεσθαι δεύτερα dicitur is, cui secundus locus tribuitur, Idem v. Μετὰ Λέσβιον." Schleusn. Mss. Demosth. 106. Ὀλιγώρως ἔχειν καὶ ἐᾷν ταῦτα φέρεσθαι: 1155. Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν: Herod. 7, 201. Χωρία πρὸς νότον φέροντα. Lysias 679. Ἥρπαζον καὶ ἔφερον: Thuc. 1, 6. Ἔφερον ἀλλήλους, pro ἔ. καὶ ἦγον: Xen. K. Π. 3, 3, 2. Πάντα ἄνω καὶ κάτω φέρειν. Plut. Lucullo 6. Ἀνθοῦντα τῇ δόξῃ καὶ φέροντα B τὴν πόλιν. Thuc. 1, 79. Καὶ τῶν μὲν πλεόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον. Æschines Or. p. 85. Πολὺν φέρων τὸν Φίλιππον: p. 18. Ἐξ ἀνανδρίας καὶ κιναιδείας τοὔνομα ἐνεγκάμενος. Vide omnino Schn. Lex. * " Φέρουσα, Scolymus, Diosc. Notha 452." Boiss. Mss. Ἐνήνοχα, Athen. 555. LXX. Gen. 31, 39. Θηριάλωτον οὐκ ἐνήνοχά σοι: Hes. Οὐκ ἐνήνοχά σοι· οὐκ ἀγήοχα· οὐκ ἤνεγκά σοι. Vide Schn. Lex. v. * Ἐνέκω.]

Φεραυγὴς, ET Φερεαυγὴς, Lucifer, Lucem ferens s. afferens, aut Splendorem. Item Lucidus. Affertur autem φερεαυγὴς ex Epigr. [" adesp. 339. Jacobs. Anth. 6, 117." Schæf. Mss. Anal. 3, 222.] AT φεραυγὴς a Suida exp. * κατάλαμπρος: [Nonn. Jo. 164. D. 38, 81. 92. 181. 42, 419. " Nicet. Eugen. 1, 1. Georgius Lapitha ap. Boiss. ad Procl. H. 217. Poëm. Mor. 45. ἥλιος." Boiss. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 225." Schæf. Mss. * " Φεραύγεια, Const. Manass. Chron. p. 67." Boiss. Mss. * " Φεραυγέω, p. 126. Meurs." Schæf. Mss.] Φερέδειπνος, Prandium afferens, Prandii allator C s. allatrix: ἰωὴ, Nonn. (Jo. 71.) Vox prandii allatrix. Φερέκακος, Mala s. Ærumnas ferens, Labores ferens. Vel potius, Laborum tolerans aut patiens. Nam a Suida exp. καρτερικὸς (itidemque ab Eust.) afferente h. l. Συναγαγὼν ἱππεῖς, ὄντας φερεκάκους διαφερόντως, παρεκάλεσε. Sed tacet Auctorem horum verborum Suidas, cum sit Polyb. 3, (71, 10.) Αὐτὸς δ' ἅμα τῷ φωτὶ τοὺς νομαδικοὺς ἱππεῖς συναγαγὼν κ. τ. λ. Huic opp. φυγόπονος, sicut et τῷ φερέπονος, de quo infra. Φερένικος, Victoriam ferens s. reportans, Victoria potitus, Victor. Dicitur et de equo ap. Pind. Est etiam Nom. propr. [* " Φερενίκη, Valck. Callim. p. 38." Schæf. Mss.] Φερέοικος, ET Φέροικος, Ferens domum. Herod. de Scythis, Quorum plaustra vagas rite trahunt domos, ut scribit Horatius, et quos itidem ἁμαξοίκους Strabo vocat, (4, 46.) Φερέοικοι ἐόντες πάντες. Item φερέοικος sine adjectione substantivi Testudo, ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 189.) q. d. Domiporta. Sed quidam putarunt ab eo φερέοικον appellari Animal quoddam album simile feli, (vel mustelæ, ut alii interpr. γαλῇ,) sub quercubus et oleis D nascens, et glandibus vescens; et vocari hoc nomine ab Arcadibus. Alii φερέοικον dici crediderunt Animal magna vespa majus. [Phot. et Hes.] Vide Etym., ap. quem pro μέγιστον reponendum videtur μεῖζον. A Tzetze esse dicitur κοχλίας, vel Animal api simile, quod est ap. Arcades. [Athen. 63. " Ad Herod. 302." Schæf. Mss.] Φερέπολις, Urbem ferens, i. e. sustinens, s. sustentans: unde Φερέπολιν τῆς Ῥώμης, κατὰ Πίνδαρον, ap. Plut. (7, 277.) Bud. vertit Urbis columen. [" Paus. 355." Schæf. Mss. Pind. Fr. Inc. 32. not. * Φερέπτολις, Opp. 'A. 1, 197. " Nonn. D. 2, 86." Wakef. Mss.] Φερέπονος, Laborifer, (quo utuntur Lat. Poëtæ,) Tolerans s. Patiens laborum. Quæ signif. data fuit paulo ante et nomini φερέκακος. [Pind. Π. 2, 54. * Φερεπονέω, unde] Φερεπονία, Tolerantia laborum, Appian. de Romanis: [Proœm. p. 14. " Jambl. Protr. 150." Wakef. Mss. * " Ἀφερέπονος, Schol. Apoll. Rh. 1, 269." Kall. Mss. * Ἀφερεπονέω, unde * " Ἀφερεπονία, Eust. 168, 33." Sea-

ger. Mss. * Φερέπτερος, Maximus Καταρχ. 609. * Φερεπτέρυγος, Opp. 'Α. 2, 482. οἰστοί. * Φερεσανθής, Hymn. Hom. 30, 14. χοροῖς φερεσανθέσιν: vide nott.] Φερέσβιος, Ferens vitam, quod ad vitam degendam necessarium est. Unde exp. etiam Frugifer. Epith. est solis aliquando ap. Poëtas. In Epigr. autem, Τέχνης πυρσὸν ὅπασσα φερέσβιον. Sed et terra φερέσβιος ap. Hesiod. (Θ. 693.) et Aristot. de Mundo, Terra ferens quæ ad vitam necessaria sunt, vel Victum ferens. Qua dicitur ratione etiam βωτιάνειρα, et βότειρα, et πουλυβότειρα: item πολύφορβος, nec non φορβὰς, et παμβῶτις. [Plut. 9, 480. " Wakef. Alc. 1090. S. Cr. 4, 91. Wassenb. ad Hom. p. 74. Gesner. Ind. in Orph." Schæf. Mss. " Tryphiod. 481." Wakef. Mss.] Φερεσσακής, Scutifer, Scutatus. E quo intelligitur Bellicosus. Hesiod. ('Α. 13.) φερεσσακέας Καδμείους. Sic φερεσσακέων 'Αχαιῶν, Epigr. [" Ilgen. ad Hymn. 595." Schæf. Mss. " Tryphiod. 11. Nonn. Jo. 8, 60." Wakef. Mss.] Φερεστάφυλος, Racemiger, Uviger, Racemos s. Uvas ferens, ac producens. Epith. Bacchi in Epigr. itidemque ap. Opp. [K. 3, 79. Athen. 112. Orph. Lap. Barb. 6. " Meleager 110. ad Diod. S. 1, 394." Schæf. Mss.]

Alterius autem generis COMP. 'Ανωφερής et Κατωφερής. Est autem ἀνωφερὴς, Qui sursum fertur, Superna petens, Sublimipeta, Sublimia petens. Bud. 413. ex Arist. At Damasc. usus est comparativo etiam gradu, Κουφότερον καὶ ἀνωφερέστερον στοιχεῖον τὸ πῦρ. In VV. LL. ἀνωφερὴς exp. etiam Acclivis. [" Athen. 32." Wakef. Mss. " Wessel. ad Diod. S. 1, 10. * 'Ανωφερῶς, ad Charit. 226." Schæf. Mss.] 'Ανωφέρεια, Acclivitas, VV. LL. ex Alex. Aphr. At sequendo alteram illam signif. datam adjectivo ἀνωφερὴς, fuerit ἀνωφέρεια Vis illa s. Natura petendi superna, aut certe Actio ipsa petendi superna. [" Ad Charit. l. c." Schæf. Mss. * " Προσανωφερὴς, Hasius ad Leon. Diac. 266." Boiss. Mss.] Alterum autem COMP. Κατωφερὴς, contr. signif. habet, Qui deorsum fertur, deorsum propendet. In VV. LL. Ad ima tendens, Pronus, Declivis, ut κατωφερὴς ῥοπὴ ap. Alex. Aphr. Item περὶ ἀκολάστου, ut dicetur in Καταφερὴς, post verbum Καταφέρω. [" Suid. v. Μαχλοσύνη; cf. Boiss. ad Hesiod. Fr. VI." Boiss. Mss. " Ad Herod. 133. ad Diod. S. 1, 98. ad Charit. l. c. Heyn. ad Apollod. 1141. Hom. 4, 271. 7, 208. Toup. Opusc. 1, 371. Phryn. Ecl. 192(=439.) Thom. M. 519. et Add., 617. Jacobs. Anth. 7, 119." Schæf. Mss. Artemid. 2, 12. γυναῖκες. " Etym. M. 709, 7." Wakef. Mss.] Est porro ab illo κατωφερὴς et ADV. Κατωφερῶς, quod affertur pro Deorsum, et In præceps, e Schol. Aristoph. Εἰρ. Κατωφέρεια, q. d. Pronitas qua aliquid deorsum fertur, ad ima tendit, &c. [" Thom. M. 520." Schæf. Mss.] Sciendum est vero, dici ETIAM 'Ανώφορος ET Κατώφορος: πῦρ, Dionys. Areop. Ignis superna petens, Qui sursum fertur s. tendit. [" 'Εν ἀνωφόρῳ, Capite deorsum, Mich. Apost. Prov. 12, 60." Schleusner. Mss. * 'Ανωφορέω, Eust. Il. A. p. 31, 31. 32, 27. " Ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Et Κατώφορος, ap. Alex. Aphr. Τὸ γὰρ βαρὺ κατώφορον. Ceterum illis duobus 'Ανωφερὴς et Κατωφερὴς terminatione simile EST Εὐθυφερὴς, quod e Plat. affertur pro In rectum tendens, Rectus: [de LL. 7. p. 375. * Δυσφερὴς, Hes. ἀφόρητος. * " 'Ισοφερὴς, * 'Ισοφέριστος, Greg. Naz. 2, 161." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Πολυφερὴς, Schol. Arat. Ph. 39." Boiss. Mss.]

Sunt et alia multa compp. in φορος desinentia, de quorum nonnullis alibi dictum est, de quibusdam vero hic dicere statui, cetera indici reservans. Incipiam autem a Δύσφορος et Εὔφορος inter se oppositis. Nam ADJ.

Δύσφορος, ὁ, ἡ, sonat Portatu difficilis, Qui non facile portari potest s. ferri, Toleratu difficilis. Unde exp. etiam Molestus, Gravis. Suid. δύσφορα exp. χαλεπὰ et δυσύποιστα. Apud Plut. certe videtur δύσφορος opponi τῷ εὐκόλῳ, vel potius δυσφορώτατος τῷ εὐκολωτάτῳ, de Herod. 'Αλλὰ κακοηθείας ἄκρας ἔργον, εὐκολίαν μιμούμενον καὶ ἁπλότητα, δυσφορώτατον εἶναι. Sed ap. Soph. Aj. (51.) δυσφόρους γνώμας quidam interpretatur τὰς κακῶς φερομένας, τὰς παραφόρους. Habetur autem ET Δυσφορὴς in VV. LL., sed absque

A exemplo. [Δύσφορος, Gravis pondere, Xen. 'Απ. 3, 10, 13. 'Ιππ. 1, 12. 12, 12. " Toup. Opusc. 1, 97. Brunck. ad Soph. Œd. T. 87. ad Charit. 754. Wakef. Eum. 377." Schæf. Mss.] " Δίσφορος, Molestus, VV. " LL. perperam pro δύσφ." Δυσφόρως, quod itidem sonat, q. d. Cum difficultate portandi, Ita ut vix portari possit. Redditur vero et Moleste, Ægre, Iniquo animo, præsertim cum jungitur illi ipsi verbo φέρειν, e quo factum est, diciturque δυσφόρως φέρειν, vel δυσφόρως ἐνεγκεῖν, ut ap. Herodian. 4, (13, 14.) "Ο,τε στρατὸς πᾶς χαλεπῶς καὶ δ. ἤνεγκε τὸ πραχθὲν, i. e. Gravis ea res et molesta militibus incidit, Polit. Idem Herodian. 6, (6, 1.) Αὐτός τε δ. ἤνεγκε, καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς ἠγανάκτησε κ. τ. λ.: (5, 5, 2.) Δ. μὲν πάντες ἤκουσαν. [Soph. Œd. T. 770. 783.] Item SUBST. Δυσφορία, Portandi s. Tolerandi difficultas. Vide paulo post Εὐφορία. [* Δυσφορικὸς, Animi molestiam indicans, Schol. Soph. Aj. 432. Schol. Aristoph. 'Α. 1082.] Et VERB. Δυσφορέω, Difficulter porto s. tolero. Et metaphorice, ut Latine Ægre B fero, Gravate fero, Indignor. Herodian. 5, (8, 1.) Οὔτε πάντες ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται, ἤχθοντο καὶ ἐδυσφόρουν: 3, (9, 12.) Δυσφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ ὡς ἐβούλετο τὰ τῆς πολιορκίας αὐτῷ προκεχωρηκέναι. Gal., ut scribit Bud., δυσφοροῦντας vocat Ægrotos implacidos et inquietos, implacide affectos, veluti cum dicit, "Ωστε δυσφορεῖν καὶ ἀλύειν. Quibus opp. τοὺς εὐκόλως ἔχοντας. Ceterum in usu est et vox PASS. Δυσφοροῦμαι: et quidem cum ap. alios, tum ap. Xen., ut K. Π. 2, (2, 1.) 'Ο δ' ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι, τοῦτέ πως ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ, δυσφορούμενος ἀνέτριψε, quem l. Bud. profert p. 353. postquam illa de usu activæ vocis attulit, interpretationem non addens. At p. 795. δυσφορούμενος ἀνέτριψε, vertit, Præ impatientia contrivit. Subjungit ex eod. Xen. (ibid. 2.) 'Επεὶ δὲ αὐτοὺς ὁ λοχαγὸς ἀνεχώριζεν, ἐδυσφοροῦντο, καὶ ἔλεγον. Sed alia exempl. ibi habent ἐδυσφόρουν τε, non ἐδυσφοροῦντο. Invenitur hoc verbum et ap. Isocr. construentem cum dat. Hel. Enc. Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ C δυσφορούμενος. Observa igitur duplicem constr., sc. vel cum dat. solo, vel cum dat. præfixam habente præp., ut in l. quem modo ex Herodiano protuli. [" Ad Mœr. 327. Toup. Opusc. 1, 547. ad Paus. 168. Zeun. ad Xen. K. Π. 177. Diod. S. 1, 256. 305. Musgr. Andr. 1235. Jacobs. Anim. 297. Huschk. Anal. 240." Schæf. Mss. * 'Υποδύσφορος, Hippocr. 70. 124.] " 'Υποδυσφορέω, Subirascor, Subindignor, " Plato Ep. 9. Λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε." Venio ad alterum ei CONTR. Εὔφορος: signif. enim Portatu s. Toleratu facilis. Sed active etiam, Qui facile portare potest, Qui portare potest s. ferre, Qui ferendo est: ut æger, qui ferendæ est ægritudini vel ægrotationi, ut scribit Bud. partim in Lex., partim in Comm., sed in exemplo quod affert, habetur adv. εὐφόρως, non nomen εὔφορος: perperam enim in Comm. legitur εὔφορος εἶχε pro εὐφόρως εἶχε. Interdum εὔφορος, Agilis, Expeditus: unde ap. Polyb. [imo Xen. Σ. 2, 16.] Εὐφορώτερον σῶμα ἔξειν μέλλοντες, Corpus agilius et expeditius. At VV. LL. εὔφορον σῶμα, Corpus bene habitum. Εὔφορος exp. etiam D Ferax, Fertilis. Qua in signif. adjunctum alicubi habet casum, sc. gen., ut Ferax et Fertilis interdum. Herodian. 1, (6, 3.) Μήτε ὀπώρας εὔφορον. Sic et alibi cum aliis genn. " Εὔφρος, ap. Suid. in vulg. Ed. " legitur expositum εὔθυμος: at vet. Cod. pro eo " habet εὔφορος. In VV. LL. habetur et "Εὐφρος, ὁ, " Lætus; sed sine ulla auctoritate et exemplo." [Longin. 44, 1. Εὔφ. πρός τι, Natura aptus. " D. R. ad Longin. p. 247. Toup. 284. Schneid. ad Aristot. H. A. 491. Thom. M. 360. 803. 900. ad Charit. 661. Phocyl. 4. ad Diod. S. 1, 685. Jacobs. Anth. 11, 402. ad Lucian. 2, 337. Ferax, Musgr. ad Eur. Hec. 8. Toup. Opusc. 2, 58." Schæf. Mss. Εὔφορον πνεῦμα, Ventus ferens, secundus, Xen. 'Ελλ. (6, 2, 15.) p. 459. Portatu facilis, Arrian. Exp. Alex. 6, (29, 14.) p. 145. Vulc. Αὐτὴν δὲ τὴν πύελον ἐπειρῶντο εὔογκον σφίσι ποιήσασθαι, καὶ ταύτῃ εὔφορον, Dionys. H. Rhet. p. 36. Πόλις εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν: cf. Schæf. Melet. Cr. 42. Vide Gramm. Spec.

Suppl. Lexx. e Xen. 138. Conf. c. ἔφορος, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 479. * " Εὐφορῆς, var. lect. Greg. Naz. Carm. p. 15." Kall. Mss. * Πανεύφορος, Schol. Porphyrii ad Hom. 244. Valck.]

Εὐφόρως, q. d. Cum facilitate portandi s. tolerandi, Ita ut facile portetur s. toleretur. Alex. Aphr. Probl. 2. Τὰ βάρη εὐφορώτερον ἐν τοῖς ἀριστεροῖς φέρομεν, q. d. Onera portamus cum faciliori portatione. Sed hic possumus εὐφορώτερον reddere simpliciter Facilius. Sic ap. Hippocr. εὐφόρως exp. εὐβαστάκτως. Jungit autem is verbo φέρειν, cum scribit Aphor. 2, l. 1. Ἣν μὲν οἷα δεῖ καθαίρωνται, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσι, ubi exp. Leviter ferunt, Facile tolerant. Item εὐφόρως ἔχειν ap. Gal. Qui est ferendæ ægritudini vel ægrotationi, Bud., afferens ex 1 ad Gl. Ἔμενε δὲ κατὰ τοὺς σφυγμοὺς τότε τοῦ πυρετοῦ σημεῖον, ἀλλὰ τὰ ἄλλα γε καὶ πάνυ εὐφόρως εἶχε κατὰ τὴν ἑσπέραν, καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Hic enim scr. esse εὐφόρως, non εὔφορος, admonui et paulo ante. [" Brunck. Phil. 872. Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 158." Schæf. Mss. Philostr. 536. Εὐφόρως τῆς γλώττης εἶχε καὶ σφοδρῶς καὶ ἑτοίμως. Εὐφορώτατα, Hippocr. Aphor. 13. p. 1243.] Εὐφορία, q. d. Portandi facilitas. Apud Gal. de eo qui placide fert morbum, et ita ut se non afflictet, q. d. Facilitas ferendi morbi, (cui opp. δυσφορία, quæ dicitur de eo qui morbum fert implacide,) Καὶ ἡ τοῦ κάμνοντος εὐφορία, μέγιστόν τι καὶ αὐτὴ σημεῖον οὖσα, καθάπερ τις σφραγὶς, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐνδείξεταί σοι τὴν ἐπιείκειαν τοῦ πυρετοῦ. Et rursus, Καὶ εἰ μετὰ τὸ λουτρὸν ἐν εὐφορίᾳ μένοι ἐφεξῆς, θαῤῥῶν ἤδη τρέφοις ἂν αὐτοὺς, Si hilariter ferre morbum, nec afflictari videbuntur, Bud., qui legisse videtur μένοιεν. Addit autem, huic verbo linguam vernaculam alludere. Quod dicens, respicit, ut opinor, ad eum usum verbi Porter, quem habet cum dicimus Je me porte bien, vel Je me porte mal. Aut potius ad eum quem habet cum dicimus Porter bien son mal. Sed Ovid. quoque metaphorice usurpavit Male ferre, et Ferre bene. Ut autem εὔφορος inter alia Feracem quoque signif. et Fertilem, sic εὐφορία dicitur interdum et Feracitas, Fertilitas. Philo V. M. 3. Καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν. De addito autem hic gen. dicam paulo post in Ἀφορία. Apud Eund. metaph. l. 1. Ἀφ' ὧν εἰς πολυπαιδίαν ἐπιδιδόντων καὶ τῶν ἀπογόνων εὐφορίᾳ τινὶ χρωμένων, Nepotum et posterorum postea prole feliciter propagata, Turn. [" Wakef. Eum. 943. Bernard. Rel. 105. Feracitas, Bergler. ad Alciphr. 98." Schæf. Mss.] Hunc autem nominis εὐφορία usum sequitur VERB. Εὐφορέω, ap. Lucam 12, (16.) Εὐφόρησεν ἡ χώρα, Ferax fuit regio, Fructuum ubertatem habuit, Uberes fructus attulit. Sed ap. Lucian. (Lexiph. 15.) Εὐφοροῦσα ὁλκὰς exp. Leniter vehens ; a Mic. autem Prospere labens. [Valck. Schol. in Luc. l. c. " Cattier. Gazoph. 17. ad Lucian. 1, 453. 2, 337." Schæf. Mss.] Ab hoc autem verbo, s. potius ab ejus passiva voce, [s. potius a φορητὸς,] est VERBALE Εὐφόρητος, Portatu s. Portari facilis, loquendo Poëtice. Item Toleratu facilis, Tolerabilis. Ceterum his nominibus εὔφορος et εὐφορία usum istum habentibus opponuntur ISTA, Ἄφορος ET Ἀφορία: quæ ideo in h. l. reservanda censui. Est enim Ἄφορος, Minime ferax, Infertilis, Infœcundus, Sterilis: Ἀφορία, Infœcunditas, Sterilitas. Plut. (8, 283.) Τὴν μεγάλην ἀφορίαν καὶ τὴν ἐπίβασιν τῆς λίμνης. Philo, Τοῖς δ' ἐξ εὐετηρίας ἀφορίαν, καὶ ἔμπαλιν λιμοῦ φορὰν (προειπών.) Interdum vero additur gen. καρπῶν, cum quo affertur e Plut. Lyc. Qui certe gen. facit ut itidem in loco illo Philonis, quem protuli in Εὐφορία, videatur posse jungi et cum εὐφορίας, cum alioqui potius videretur cum verbo ἔβριθεν jungendus esse. Metaphorice quoque de mulierum infœcunditate, sicut εὐφορία de earum fœcunditate, sed ap. Plat. et cum gen. παίδων. [" Ἄφορος, ad Charit. 325. ad Diod. S. 1, 218. 2, 145. Abresch. Æsch. 2, 109. Jacobs. Anth. 9, 315. Οὐκ ἄ., i. q. ἐπίφορος, D. R. ad Longin. 247. Toup. 284. (cf. Schæf. Melet. Cr. 43.)" Schæf. Mss. Intolerabilis, Hippocr. de Prisca Med. p. 2. * " Ἀφορέω, Cattier. Gazoph. 17. ad Timæi Lex. 68. Ἀφορία, Thom. M. 386. T. H. ad Plutum

A p. 388." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 210. * " Ἀφορεὺς, Toup. Emendd. 2, 509. Jacobs. Anth. 6, 249." Schæf. Mss.] His subjungo COMP. Ἰσοφόρος, quod sonat Æquale ferens, s. Æqualem partem. Sed ap. Hom. boves Ἰσοφόροι exp. non solum ἴσον ἄχθος φέρειν δυνάμενοι, sed et aliis modis, ut videbis ap. Eust., in hunc versum Od. Σ. (372.) de bobus, Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Videntur certe hi boves posse vocari æquales, sicut vicissim Inæquales ab Ovidio vocantur qui ejusmodi non sunt. Nisi quis tamen ad solam magnitudinem referre malit. Eadem vero opera agam et de VERBO Ἰσοφαρίζω, perinde sc. ac si ἰσοφαρίζω dicatur pro ἰσοφερίζω, s. tanquam ἰσοφερίζω, (sicut nimirum dicitur ἀντιφερίζω, et quidem eadem signif.) præsertim cum Hes. exp. ἐξ ἴσου τινὶ φέρεσθαι, sicut et ἰσοῦσθαι. Non ignoro alioqui afferri et aliud etymum, quo sc. putatur dici ἰσοφαρίζειν, παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιβεβλῆσθαι, Paribus indumentis amictum esse. Utut sit, ἰσοφαρίζω constat significare Æquiparo, Æquo, Adæ-

B quo, Par sum. Dicitur autem ἰσοφαρίζω σοι, vel ἰσοφαρίζω σοι τοῦτο. Hesiod. Ἔργ. (2, 108.) Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει. Adjecto autem accus. Il. Ζ. (101.) οὐδέ τις οἵ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν. Sic (I. 390.) ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. [" Ammon. 108. Heyn. Hom. 5, 201. Heroic. adesp. 1. Simonid. 50. et Jacobs." Schæf. Mss. Nicander Θ. 572.] " Αὐ- " τοφαρίζειν, Hes. idem esse dicit quod αὐτοματεῖν."

" Ἀειφόρος, ὁ, ἡ, Semper ferens ; peculiariter, Sem- " per ferens fructus. Hes. e Soph. Telepho affert pro " ἀειθαλὴς, Semper virens et germinans." [* Αὐτόφορος et Αὐτόροφος conf., Nonn. D. 14, 67.] " Δίφορος, " Biferus, Bis anno fructum ferens : συκῆς, Aristot., " Biferæ ficus. Et Ephorus Cumanus Δίφορος dictus " fuit, quoniam Isocrati præceptori suo δὶς ἐτέλεσε τοὺς " τῆς παιδεύσεως μισθούς. Hes. At Levit. 19, (19.) ubi " quædam Edd. habent, Τὸν ἀμπελῶνά σου οὐ κατα- " σπερεῖς δίφορον, Complut. exemplar habet διάφορον : " rectius ; nam et Hebraici textus versio habet, A- " grum tuum non conseres diverso semine." [Athen.

C 77. Aristoph. Ἐκκλ. 703.] " Διφορέω, Biferus sum, Bis " fructum fero, δικαρπέω. Theophr. C. Pl. 2, (9, 13.) " Καὶ διφοροῦσιν· ἔνιοι δὲ καὶ τριφοροῦσιν αὐτῶν διὰ " πλῆθος τροφῆς. Et alibi (1, 14, 1.) διφοροῦντα δέν- " δρα dicit, Arbores biferæ : pro quo et διφέροντα " ap. eum legitur, teste Bud. Affertur certe ex eo " h. l. Τὸ δ' ἐπὶ τῶν διφερόντων δένδρων, ὅμοιόν τινα " τρόπον ἐστὶ τῷ ἐπὶ τῶν προβάτων γενομένῳ. Sed " suspecta est hæc scriptura, et reponendum videtur " potius διφορούντων. At διφορεῖσθαι dicitur λέξις " aliqua ap. Grammaticos pro Duobus modis efferri " s. scribi, ut πάρδαλις dicitur διφορεῖσθαι, quoniam " et πόρδαλις dicitur. Itidemque εἰμὶ διφορεῖται, quo- " niam dicitur etiam εἶμι. Et διφορεῖται δίνη, quoniam " dicitur et δεῖνη, qua de re vide et T. 1. c. 1927. " Apud Alex. Aphr. vero in Top. est etiam διφορού- " μενος συλλογισμὸς, teste Bud." [" Brunck. Phil. 417. Soph. 3, 508. Casaub. ad Athen. 115. Ruhnk. Ep. Cr. 108. ad Phalar. 321. Phryn. Ecl. 71. Huschk. Anal. 224. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2,

D 285. 321. 323. 325. T. H. ad Plutum p. 97. ad Diod. S. 2, 100. Heyn. Hom. 6, 484." Schæf. Mss. " Eudocia p. 284. Διφορεῖται γὰρ ἡ ἱστορία, Diversimode enim res ab historiis narratur." Schleusn. Mss. Διφορεῖσθαι et διαφορεῖσθαι conf., ad Greg. Cor. 741. * Διφόρησις, Eust. Il. p. 55, 39. 392, 4. Od. p. 46, 26. 55, 10.] " Ἑξάφορον, dicitur Lectica quæ a sex " servis gestatur, Martial. (2, 81, 1.) Laxior hexa- " phoris tua sit lectica licebit." [* Ἑτεροφόρος, unde * Ἑτεροφορέω, Timæus Lex. Plat. v. Ταλαντοῦσθαι.] " Ζάφορος, Hes. πολύφορος : afferenti et ζαφορῆσαι " pro μεγάλως φορτίσαι." [* Ὁμοιοφόρος, Theophr. H. Pl. 4, 13, 5. φύσις ἀμπέλων.] " Πάμφορος, Omnia " ferens, Omnium ferax, in qua signif. Omniferos " terræ vultus dixit Ovid. pro Omnis generis fructus " ferentes, παντοῖα φέροντας, Suid. : Xen. Ἑλλ. 3, " (2, 8.) Χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην οὖσαν. " Idem (Ἀπομν. 2, 4, 7.) τὸν φίλον vocat παμφορώτατον κτῆμα. In Epigr. vero legitur, ἐν ἁμάξῃ " παμφόρῳ." [" Thom. M. 900. ad Charit. 643. Longus p. 96. Vill." Schæf. Mss. " Παμφορώτατοι,

ap. Mich. Apost. Prov. 15, 16. dicuntur Serpentes A voracissimi et nimium cibi ferentes: (num leg. παμβορώτατοι?)" Schleusn. Mss. * Παντοφόρος, Aristot. Probl. 7, 5, 1. χώρα. * Τρισκαιδεκαφόρος, Uno anno tredecies fructus ferens, Lucian. 2, 112.]

Antequam vero ad φορὸς adj. et ad subst. φόρος et φορὰ veniam, dicam et de simplicibus nom. adj., i. e. non compositis, quæ ε verbi φέρω servant, sicut de compp. illud servantibus dixi, (a quibus ad cetera, quæ ipsum in ο mutant, transeundum fuit.) Ea igitur sunt, aut certe ex iis sunt, [NOM. * Φέρμα, τὸ, Gestamen, Fœtus, Æsch. Ag. 117. Βοσκόμενοι λαγίναν, * ἐρικύματα φέρματα, γένναν. " Valck. Phœn. p. 702." Schæf. Mss.] COMP. Φέρτερος, item Superl. Φέρτατος. Est autem Φέρτερος, q. d. Qui plus fert s. portat, ferre potest s. portare. E quo intelligitur Robustior, Validior. Sed accipitur et pro Potentior, Præstantior, Excellentior, Melior, Utilior. Il. B. (201.) καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι, Qui te præstantiores sunt: A. (169.) ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, Multo satius est, Multo utilius. Ibi certe B Hom. vocat φέρτερον πρᾶγμα, inquit Eust., τὸ παρ' ἡμῖν προφερέστερον, καὶ κρεῖττον καὶ διαφέρον, ἢ ὑπερφέρον τῶν ἄλλων: itidemque φέρτατον, ὑπερφερέστατον. In illo autem altero l. scribit illud φέρτερος requirere præp. quæ deest, sc. vel πρὸ, vel ὑπέρ: significare enim προφερέστερον, vel ὑπερφερέστερον. In quo certe non consentit cum iis, qui φέρτερος proprie sonare putant id quod dixi; et quidem addentes esse ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων sumtum. Habemus certe a verbo factum itidem Gr. comp. βέλτερον. Verum sive Eust. sive illis de hoc φέρτερος assentiendum sit, quæ sit ejus signif., minime est obscurum. Nonnus porro φέρτερον usurpavit etiam fem. genere, (Jo. 16.) Καί μιν ἄναξ θάρσυνεν, ἐς ἐλπίδα φέρτερον ἕλκων, In spem meliorem trahens. [" Ad Charit. 728. Heyn. Hom. 6, 106. Mitsch. H. in Cer. 156. Φερτερὸς, Φέρτερος, Heyn. Hom. 4, 64." Schæf. Mss.] Itidem vero SUPERL. Φέρτατος, Robustissimus, Validissimus, Præstantissimus, Optimus, Utilissimus. Il. A. (581.) ὁ C γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν, Longe potentissimus est. [" Conf. c. φέρτερος, Heyn. Hom. 4, 155. 396. 5, 440. 453." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 398.] Sciendum est porro, in VV. LL. haberi ETIAM Φερέστερος pro Potentior, Melior, a quo superl. esset Φερέστατος: sed nullum illius φερέστερος exemplum affertur: at de προφερέστερος dicendum erit in v. Προφέρω. Quod autem ad superl. gradum attinet, invenitur quidem ISTE, Φέριστος, sed qui e φερέστατος minime factus esse videatur. Signif. alioqui Præstantissimus, sicut φέρτατος, estque eo usus inter alios Soph. (Œd. T. 1149.) Sed quidam annot. φέριστος significans Præstantissimus, Excellentissimus, Optimus, esse a v. φέρειν habente illam signif. qua ponitur pro Referre, adeo ut sit φέριστος proprie Cujus maxime refert. Quod de φέριστος si dici posset, de φέρτατος quoque dicendum esset: quin etiam eadem et in comp. φέρτερος ratio esset. [" Φέριστος, ad Charit. 729. Εἴ τι φέριστον, Brunck. ad Apoll. Rh. 3, 229." Schæf. Mss.] " Ἀφέριστα, Hes. ἄχρηστα, Inutilia. Varino D " autem teste ἀφέριστος τόπος est ὁ ἀκαλλώπιστος." AT VERO Φερτὸς ex Eur. (Hec. 159.) affertur pro τλητὸς, Tolerabilis. Quod nomen mihi in memoriam reducit IMPER. Φέρτε, positum tamen per sync. pro φέρετε, Afferte, Il. I. (171.) Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ. " Ἀφέρτερος, et Ἀφέρτατος, irregulariter formata " sunt EX Ἄφερτος significante ἀφόρητος, Non ferendus, Intolerabilis, ἀνύποιστος, ut ἀφέρτατος πόνος " ap. Greg. Naz. in Tragœd. Labor minime tolerabilis, Intolerabilissimus. Hes. vero ἀφέρτερος affert " non solum pro ἀφόρητος, sed ἀφέρτεροι etiam pro " ἥσσονες: innuens active etiam accipi pro Inferiores et oneri ferendo impares. Adhæc ἀφερτέρους " affert pro * πολυφερτέρους, ταχυτέρους: in quo α " epitaticum est, non privativum, ut in præcedentibus." [Ἄφερτος, Æsch. Ag. 394. 403. 573. 1112. Eum. 145. Conf. c. * ἄφερκτος, Choëph. 467=440. Bl. " Wakef. Eum. 482. Abresch. Æsch. 2, 16." Schæf. Mss. * Φερτάζω, i. q. φέρω, Hes.] Neutrum autem NOM. Φέρτρον, Lat. Pheretrum, atque adeo ipsis Græcis ETIAM Φέρετρον: alio nomine Latino Capulum. Eust. tamen non dicit e φέρετρον passum esse syncopen, sed e φερτήριον illam passum esse videri: Καὶ εἴη ἂν φέρτρον ὁ νεκροφόρος σκίμπους. Quibus subjungit, Ἔοικε δὲ φερτήριον * τετρασυλλάβως εἶναι τὸ ἐντελὲς, ἐξ οὗ συγκέκοπται τὸ φέρτρον, ὁμοίως τῷ θρεπτήριον, θρέπτρον. Ab Eod. alibi exp. νεκροφόρος κλίνη, item νεκροφόρον κλινίδιον. Sed ILLUD Φερτήριον e nullius Scriptoris loco affertur quod sciam. Usus est Hom. Il. Σ. (236.) ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον Κείμενον ἐν φέρτρῳ. Vide ap. Suid. in Φέρτρον locum Polybii in quo alius esse videtur hujus usus, nisi pro φέρτρῳ ibi leg. est φερέτρῳ. [Heyn. Hom. 7, 464. " Φέρετρον, ad Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. " Jugum, Ælian. H. A. 383." Wakef. Mss.] Est autem ab hoc nomine φέρετρον factum VERB. Φερετρεύω, quod sumta metaphora a pompa funebri, ponitur et generalius pro Traduco et transveho in pompa. Sic pass. φερετρεύομαι, In pompa traducor et transvehor: unde Φερετρευομένον τροπαίον. Bud. e Plut. Coriol. [imo in Marcello 8. * Φερέτριος, Feretrius, Epith. Jovis, Liv. 1, 10. Dionys. H. 2, 34.]

" Φαρέτρα, Pharetra," [a φάρω, Dorice pro φέρω, vide Ἀντιφαρές:] " Ionice φαρέτρη, ut κοίλην φαρέ-" τρην Hesiod. dixit, (Ἀσπ. 134.) κοίλην δὲ περὶ στή-" θεσσι φαρέτρην Καββάλετ' ἐξόπιθεν." [" Ad Charit. 546. Musgr. Iph. T. 141. Jacobs. Anth. 10, 166. Fischer. ad Anacr. p. 15." Schæf. Mss. " Φαρέτραι etiam * αὐλοθῆκαι dicebantur, teste Mich. Apost. Prov. 17, 69." Schleusn. Mss.] " Φαρετροφόρος, Pha-" retram gestans, Epith. Cupidinis, in Epigr." [Anthol. 7, 584. Ælian. V. H. 12, 43. " Fischer. ad Anacr. p. 15." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 75. 112. (* Φαρετροφορέω, unde) * Φαρετροφορία, 46, 66(=87. 125.)" Boiss. Mss. * Εὐφαρέτρης, Soph. Tr. 212. cf. ascripta ad Villois. Anecd. 2, 116.] " Φαρέτριον, Parva pharetra," [Mosch. 1, 20.] " At " Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, i. q. φαρέτρα," [" Herod. 1, 216. 2, 141." Schw. Mss. " Eust. 35, 2." Seager. Mss. J. Poll. 10, 142.]

Φορὸς, ὁ, (ἡ,) ut φορὸς ἄνεμος, qui Latine Ferens ventus, (ut dixit Virg. Æn. 4. Expectet facilemque fugam, ventosque ferentes,) Ventus secundus. Alio nomine οὔριος ἄνεμος. A Suida, postquam dixit ἄνεμον φορὸν, oxytone esse τὸν ἐπιτήδειον affertur hoc exemplum, Τοῖς ἐναντίοις ὁρῶν φορὸν ἄνεμον καὶ λαμπρὸν καταπνέοντα, σφίσι δὲ δυσχερῆ κ. τ. λ. Sed in vulg. Ed. deest hic accus. φορὸν, in illo loco quem alioqui ob ipsum profert. Eust. in Od. Γ. (300.) ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, annotat, ἀπὸ κοινοῦ intelligi debere et neutrum partic. φέρον, propter vocabulum ὕδωρ: e tali autem φέρειν, (i. e. tali usu verbi φέρειν,) κοινότερον ventum φορὸν appellari τὸν τὴν νῆα φέροντα. Ceterum Lucian. (3, 387.) metaphorice κύβον etiam φορὸν vocavit Secundam aleam et prosperam. Apud Alex. Aphr. π. Ψυχῆς p. 158. dicitur φορὸς et pro Commodus ac perferens ad finem destinatum, Commodus ad finem assequendum qui homini propositus est. Vide Bud. 391. ‖ Φορὸς, pro εὔφορος, Ferax, Fertilis, ut Συκῆ φορὸς σύκων, pro φορὰν σύκων ἔχουσα, Bud. qui hoc exemplum e quopiam Gramm. mutuatur. [Φ. γῆ, Theophr. C. Pl. 3, 20, 3. " Thom. M. 360. 900. ad Charit. 661. Cattier. Gazoph. 17. Wakef. S. Cr. 4, 116. ad Diod. S. 1, 685. Fischer. ad Palæph. 67. 90. Plut. Mor. 1, 17. ad Herod. 321. ad Charit. 312. Reiz. de Acc. 110. Ammon. 143." Schæf. Mss. " Utilis, Qui promovet, conducit ad, Plut. 2, 5. Strabo 403(=26. p. 242. S.)" Wakef. Mss. * " Φορικὸς, Fertilis, Clem. Alex. 672." Kall. Mss. " Φ. ὄρχημα, Phot. v. Μόθων." Schleusn. Mss. * Φόριμος, Hesychio λυσιτελής, Anal. 2, 281. δένδρον. " Jacobs. Anth. 9, 315." Schæf. Mss. At * Φορίμη, ἡ, est genus στυπτηρίας, Diosc. Par. 1, 52. Salmas. Exerc. 1166. Vide Φόριμον.]

Φόρος, ὁ, Quod penditur, s. pensitatur, Tributum, Vectigal. Thuc. 1, (96.) Καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχὴ, οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον. Et φόρους φέρειν ap. Dem. (156.) et Aristoph. Dicitur

et φόρους ἐκλέγειν a Synes. Καὶ ἐξ ἀπόρων φόρους ἐκλέγων. Dicitur vero et φόρους τελεῖν, item ὑποτελεῖν ab Isocr. At qui exigit, dicitur εἰσπράττειν: unde φόρων εἴσπραξις ap. Eund. De differentia autem, quam quidam inter φόρον et τέλος constituunt, lege Amm. [" 143. Reiz. de Acc. 110. ad Herod. 192. Wyttenb. Select. 82. ad Phalar. 306. Thom. M. 873. 900. Conf. c. πόρος, Kuster. Aristoph. 114. Φόρον τάξασθαι, Idem de V. M. 114. Sing., plur., Schneid. Anab. 292." Schæf. Mss. * Φορογράφος, Tributorum scriba, Greg. Naz. ined. in Tollii Itin. Ital. p. 18.] HINC Φορολόγος, ὁ, Qui tributum s. tributa colligit, ὁ τὸν φόρον λέγων, i. e. ἐκλέγων, ut vides loqui Synesium, vel συλλέγων. Suid. exp. ὁ τῶν φόρων ἐκλογεύς. Hes. autem φορολογῆσαι exp. φόρους συνάξαι: et φορολόγος, minus ad verbum, ὁ ἀπαιτῶν τοὺς φόρους, Tributorum exactor. [Plut. Cimone 19. " Ad Lucian. 1, 471." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Φοραλόγος, in VV. LL. perperam pro φορολόγος." Φορολογέω, Tributum colligo, Tributum s. Tributa exigo: cum accus. Polyb. (1, 8, 1.) Πολλὰ μέρη τῆς Σικελίας ἐφορολόγουν, Perinde ac si diceretur, cum accus. itidem, Φόρους εἰσέπραττον, Tributa exigebant a multis Siciliæ partibus. Sed possumus et ita reddere, Multas Siciliæ partes tributarias habebant. Joseph. τοὺς τὴν χώραν φορολογήσαντας. A Plut. autem poni φορολογῶ et pro Exhaurio tributis, testatur Bud. [Plut. 7, 353. Sulla 24. " Diod. S. 2, 391. 572." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Φορολογία, ἡ, Tributi collectio, Tributi exactio s. Tributorum, [" Act. Traj. 1. p. 228." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Invenitur autem et verbale NOMEN Φορολόγητος, tanquam a voce PASSIVA φορολογέομαι, significante Tributum exigor, A me tributum exigitur, s. E me colligitur, magis ad verbum; sed in VV. LL. affertur duntaxat ex LXX. Interprr. Deuter. 20, (11.) Φορολόγητοι καὶ ὑπήκοοί σοι ἔσονται, Tributarii tibi erunt. Hes. φορολόγητοι exp. ὑποτελεῖς, et λειτουργοί. Huic autem contrarium est NOM. Ἀφορολόγητος, ὁ, ἡ, E quo non colligitur tributum, A quo non exigitur tributum, Qui tributum non pendit, non est tributarius, Immunis a tributo. Suid. in nomine Ἀφρούρητος, h. affert l., qui videtur esse Polybii, (15, 24, 2.) Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππου στρατηγὸν, παραδοῦναι τὴν πόλιν, εἰ διατηρήσει αὐτοὺς ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, ubi sunt ἀφορολόγητοι, Qui tributa pendere non coguntur: SICUT Ἀφρούρητοι, Qui præsidia in urbem suam admittere non coguntur, inquit Bud. [Ἀφορολόγητος, Polyb. 4, 25, 7. 84, 5. 18, 29, 5. Diod. S. 574.]

Φορὰ, ἡ, Latio, Delatio. Aristot. de Anima 1. Τεσσάρων κινήσεων οὐσῶν, φορᾶς, ἀλλοιώσεως, φθίσεως, αὐξήσεως: de Cœlo 1. Πᾶσα δὲ κίνησις ὅσα κατὰ τόπον, ἣν καλοῦμεν φορὰν, ἢ εὐθεῖα, ἢ κύκλῳ, ἢ ἐκ τούτων μικτή. Φορὰ, inquit Bud., Latio, Delatio. Quid autem sit, docet Aristot. Phys. 4. init. et in Mech. Addit, Eidem φορὰν esse unam quatuor motionum in illo 1 de Anima loco. Adjungit et hæc Themistii, de motu loquentis, in Phys. 5. Τοῦ δὲ γενητοῦ καὶ φθαρτοῦ γένεσις καὶ φθορὰ, τοῦ δὲ φορητοῦ φορά· διττὴ δὲ ὁδός· ἢ γὰρ κάτω ἢ ἄνω, ἢ πρόσθεν ἢ ὄπισθεν, κ. τ. λ. Idem φορὰν interpr. Motum in h. Plut. l. in Phocione (2.) loquentis de sole, Μὴ τὴν αὐτὴν τῷ οὐρανῷ φερόμενος φορὰν, μήτε ἄντικρυς ἀντιβατικήν. Cic. ap. Plat. φορὰν vertit Motionem, Cursum; nam πλαγίαν φορὰν interpr. Motionem transversam: hæc autem verba, Ἐπειδὴ δὲ οὖν εἰς τὴν ἑαυτῷ πρέπουσαν ἕκαστον ἀφίκετο φορὰν, reddit, Quando igitur unumquodque eorum siderum cursum decorum est adeptum. Sic autem et alibi de Orbium cœlestium motione dicitur potius. Affertur certe e Plat. et Φορᾷ κινεῖν. Ex Eod. Ἡ κάτω φορὰ, pro Descensus. In VV. LL. est etiam ψήφων φορὰ, Latio suffragiorum, e Cic. et ex Eur. (Suppl. 484.) ἐν ψήφου φορᾷ, Dum suffragia feruntur. Ibid. φορὰ δίσκου ex Aristide pro Jactu disci. Interdum vero φορὰ dicitur de Eo quod fertur cum impetu: unde et quandam Impetus signif. habet. Nam Bud. a Plut. dici aït de exercitu congrediente, atque adeo metaphorice poni pro Impetu casus temerarii, ut Dem. dixit φοράν τινα πραγμάτων χαλεπὴν καὶ

A τύχην κοινὴν, et Greg. Naz. Αὐτόματον φορὰν et συντυχίαν. Est autem locus ille Dem. (316.) Πόσῳ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον τὴν ἁπάντων, ὡς ἔοικεν, ἀνθρώπων τύχην κοινὴν καὶ φοράν τινα πραγμάτων χαλεπὴν, καὶ οὐχ οἵαν ἔδει, τούτων αἰτίαν ἡγεῖσθαι. Sunt autem qui e Cic. φορὰν πραγμάτων hic interpr. Cursum rerum; sed illud φορὰν multo esse significantius videtur. Affertur porro φορὰ et pro Impetu naturæ ad aliquid incitatæ, e Plut. Themist. (2.) Ἔτι δὲ παῖς ὢν ὁ Θεμιστοκλῆς ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι. Sed quidam hic φορᾶς interpr. Animi ac spiritus. Videndum an et vox Incitatio locum habere hic possit, quam Cic. de sole usurpat, sicut et hanc Græcam φορὰν de eo usurpari modo ostendi. A Bud. φορὰ redditur Impetus et Proclivitas, Propensa voluntas, in h. l., qui est quidem ejusd. Scriptoris, sc. Plutarchi, sed addentis præp. ἐπὶ cum suo accus. in Dione (13.) ubi loquitur de adventu Plat. in Siciliam, Φορά τέ τις ἦν ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίαν ἁπάντων, quæ interpr. etiam verbo Ferri: hoc modo, Omnes ad studia ferebantur. Sed forsitan illud Ferebantur non tam significans est, fueritque adjectione aliqua adjuvandum.
B
Φορὰ, Portatio, Latio, i. e. Ferendi actio. J. Poll. l. 7. περὶ τῶν ἀχθοφορούντων loquens, i. e. de Bajulis, Τύλη δ' ἐκαλεῖτο ἡ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθέων γινομένη τριβή· τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν, Φορά· καὶ ὁ μισθὸς, Κόμιστρον· εἴποι δ' ἄν τις αὐτὸν καὶ Φόρετρον καὶ Φορεῖον. Sed hæc portationis s. lationis merces ab Aristoph. vocata fuisse videtur etiam Φορὰ, ut addit idem J. Poll.: quem consule. || Φορὰ, Pensitatio, sicut φέρειν dictum est poni pro Pensitare, Pendere, item Collatio. Nam φορὰ et ἔρανος pro eod. ponuntur ab Athen., itidemque a Dem. c. Mid., ut docet Bud. Affert vero et φορὰν φέροντες e Thuc. pro Pensitantes, Ἐργαζόμενοι, καὶ φορὰν φέροντες ἣ ἂν ὑμῖν μέλλῃ ἱκανὴ ἔσεσθαι. E Xen. (K. Π. 3, 1, 19.) Φορὰν ἔλιπες pro Pendere desiisti s. Solvere. Φορὰ ab ea signif. qua terra dicitur φέρειν καρποὺς, Ferre fructus, usurpatur pro Feracitate, Ubertate, Proventu, ut φορὰ ἐλαιῶν. Sic de arboribus Aristot. μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα
C ξηραίνεσθαι dixit. Cui simile φορὰ ἀκροδρύων, ap. Philon. Ἡ ἀμυγδαλῆ πρῶτον ἀνθεῖν, εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων. Idem sine adjectione usus est, ei opponens λιμὸν, Τοῖς δ' ἐξ εὐετηρίας ἀφορίαν, καὶ ἔμπαλιν λιμοῦ, φορὰν προειπών. Dicitur autem et φορὰ καρπῶν sicut terra dicitur φέρειν καρπούς: et quidem retinendo interdum simplicem, ut ita dicam, verbi φέρειν signif. Neque enim φορὰ καρπῶν ponitur duntaxat pro Fructuum proventu s. annona, sed affertur e Theophr. C. Pl. 3, (14, 5.) Πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φορὰν, significans simpliciter Ad fructum ferendum. Metaphorice autem φορὰ ῥητόρων, et φιλοσόφων, σοφιστῶν, κ. τ. λ. Dixit enim Æschin. (87.) φορὰν τῶν ῥητόρων, Plut. φορὰν τῶν σοφιστῶν. Demosth. autem (245.) et φορὰν προδοτῶν καὶ δωροδόκων. Aristot. Rhet. 2. Φορὰ γάρ τίς ἐστιν ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς κατὰ τὰς χώρας γινομένοις. Plin. Junior Proventum Poëtarum dixit: Cic. Fœtum Poëtarum: in Bruto, Nec ulla ætate uberior oratorum fœtus fuit. [" Thom. M. 899. ad Diod. S. 1, 196. 2, 124. Ari-
D stoph. Fr. 247. Brunck. 3, 167. Boiss. Philostr. 534. 571. Toup. ad Longin. 324. Opusc. 1, 457. ad Charit. 273. 312. Tributum, Paus. 3, 179. Feracitas, Ruhnk. Hist. Cr. Orat. Gr. p. xxxix. Valck. Adoniaz. p. 406. Bergler. Alciphr. 98. Bibl. Crit. 3, 1. p. 6. ad Herod. 712. Conf. c. φθορὰ, ad Charit. 305. ad Diod. S. 1, 194.: cum βολὴ, ad Charit. 273." Schæf. Mss. " Φοραὶ χειρῶν, Gestus, Gesticulatio, in declamatione oratoria. Dionys. de Vi Dic. Demosth. 54. p. 1120. Τίνες οὖν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφυρμοῦ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπου, καὶ φοραὶ χειρῶν;" Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Φ. χρημάτων, Abundantia, Suid. v. Ἁρμάτος." Schleusn. Mss.]

Φοράδην, adv. Portando, Gestando. Sed cum sit adverbium, sonat q. d. Portabunde, Gestabunde, quo Bud. utitur ad interpretandum hoc adv. Sed ap. Lucian. (1, 397.) Εἴποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φ. τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, vertit A gestantibus hominibus exportari: et addit, ut ægri solent. Apud Dem. autem (1263.) Φ. ἧκον οἴκαδε, reddit Portabar

domum, ut solent portari vulnerati. In VV. LL. e A Plut. Popl. Ἀπεκομίσθη φ. ἐκ τῆς μάχης. Et ex Eur. (Andr. 1157.) φοράδην πελάζει, Portatur et accedit: (Rhes. 888.) φοράδην πέμπει. At vero NOM. Φοράδες, αἱ, signif. Equas, teste Hes.: φοράδες, inquit, αἱ θήλειαι ἵπποι: non dubito autem quin a gestando utero ita dictæ sint. Cum porro ap. Eund. paulo post habeamus φορβάδων, non est cur suspicemur ibi reponendum esse φορβάδες pro φοράδες. Ceterum hæc duo vocabula malit forsitan aliquis a φορέω deducere: sed φορηδὸν duntaxat, quod est aliud adverbium i. valens q. φοράδην, ei verbo reservandum putavi, ut minime controversia carens. [" Φορὰς, Toup. Opusc. 1, 549. ad Herod. 244. Lobeck. Aj. p. 272. ad Diod. S. 2, 242. * Φοράδιον, ibid. Φοράδην, Cattier. Gazoph. 57. ad Charit. 242. 304. Valck. Hipp. p. 310. Diatr. 111." Schæf. Mss. " Philostr. 537. Manetho 4, 131. Φοράδιον, Schol. Nicandri Θ. 926." Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 16, 2. Φοράδες γίνονται ἐξ ἀφόρων.]

Φορεὺς, έως, ὁ, Portator, Bajulus: unde Φορῆες, Il. B Σ. (566.) μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν, Τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωὴν, ubi Eust. annotat, φορῆες, cum alioqui generaliter significet τοὺς φορτηγοὺς, ibi ἰδικῶς significare Eos qui racemos portabant, ut apparet e sequente periphrasi, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον καρπόν. E Plut. (Artax. 22.) affertur φορεὺς pro Lecticario s. Eo qui fert sellam domini. || Φορεῖς, Hes. etiam Pueri qui metallicam materiam exportant s. egerunt. Item Lora clypeorum. [" Pierson. Veris. 199." Schæf. Mss. " Zosim. 402. Clem. Alex. 269. Nonn. D. 1, 233." Wakef. Mss. Plut. Æmil. 19. ἵππος.]

Φορεῖον, τὸ, Gestatorium, Sella gestatoria, Lectica, Vehiculum, Bud. afferens e Gal. Σκίμποδος ἢ φορείου τινὸς, et e Dinarcho in Dem. Τρυφῶν ἐν τοῖς τῆς πόλεως κακοῖς, καὶ ἐπὶ φορείου κατακομιζόμενος τὴν εἰς Πειραιᾶ ὁδὸν, ubi interpr. Gestatorium, Lecticam, qua in signif. sæpe a Plut. accipi tradit. Idem ap. Athen. Φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι, vertit Lecticas gestatorias cum servis lecticariis. In hoc autem Appiani loco, C Ἐς φορεῖον ἐσθέμενοι τὸν Κικέρωνα, αὖθις ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἦγον, vertit, Indentes in vehiculum. Sic certe Polit. interpr. Vehiculum in isto Herodiani loco, 5, (8, 13.) Παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ, ὅπερ διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο, Alex. secum in vehiculo imperatorio considente, quod erat auro multo gemmisque exornatum. Apud Suid. autem φορεῖα γυναικεῖα, in quodam l. quem affert, ejus Auctorem non nominans. Item φορεῖον, Merces quæ portatori datur s. bajulo, ut habes in Φορὰ, ex J. Poll. HINC Φορεαφόρος, (licet propinquius esset φορειοφόρος,) Qui lecticam portat, Lecticarius servus. Plut. Galba (25.) Ἀλλὰ ξίφεσι γυμνοῖς περιϊόντες αὐτοῦ τὸ φορεῖον, ἐκέλευον αἴρεσθαι, παραφθεγγομένου πολλάκις ἀπολωλέναι, καὶ τοὺς φορεαφόρους ἐπιταχύνοντος: [Diog. L. 5, 73. " Φορεῖον, Thom. M. 886. Aristoph. Fr. 251. ad Diod. S. 2, 336. 644. ad Charit. 250." Schæf. Mss. " Zosim. 401. Clem. Alex. 269." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.: Lipsii Electa 1, D 19. Φορήϊον, Phœnix Colophonius ap. Athen. 495. * Φορίον, Gl. Lectica, Feretrum, 2 Macc. 3, 27. " ad Charit. 250.". Schæf. Mss. Φοριοφόρος, Gl. Lecticarius. AT * Φορειὰ, ἡ, i. q. βόρβορος, Arcadius p. 98. ap. Salm. Exerc. Plin. 833., qui hinc ducit Lat. Foria, Conforiare.]

Φορέω, Fero, Gesto, ut dicitur Fero vestem, pro Gesto vestem. Aristoph. Πλ. (991.) τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν. Sic ap. Xen. K. Π. 8, (1, 14.) ubi observa etiam φορεῖν et ἐνδύεσθαι de re eadem dici, p. 122. meæ Ed. Στολήν τε γοῦν εἵλετο τὴν Μηδικὴν αὐτός τε φορεῖν, καὶ τοὺς κοινῶνας ταύτην ἔπεισεν ἐνδύεσθαι. Thuc. 1, (6.) Ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες. Sic Plut. Popl. Τυῤῥηνίδα φορῶν ἐσθῆτα. Et Paus. Οὐδὲ ἀποκείρονταί σφισιν οἱ παῖδες, οὐδὲ μέλαιναν φοροῦσιν ἐσθῆτα. Sic φορεῖν δακτύλιον dicitur, Gestare annulum. Apud Hom. autem legitur et φορέειν σκῆπτρον, Gestare sceptrum, Il. A. (238.) Alicubi φορεῖν redditur etiam Habere: Aristoph. Πλ. (1059.) ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ, Unum enim molarem solum habet. Ad verbum, Gestat unum molarem. Ex Eod. (Ἱππ. 757.) affertur φορεῖν λῆμα, ubi malim φορεῖν interpretari Gerere, quam Ferre, aut Habere, ut dicitur ab Ennio, Vos etenim juvenes animos geritis muliebres, Ipsaque virgo, viri. Dixit et Cic. Animum laude dignum gerere. Sic autem et Spiritus gerere dicunt Latini, ut Magnos s. Elatos spiritus gerere. Ut autem λῆμα φορεῖν ap. Aristoph., ita etiam ἦθος φορεῖν ap. Soph. legitur, Antig. (705.) Μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει. Sed et φορεῖν μένος ap. Hom. habetur, ubi φορεῖν exp. ἔχειν: verum in aliis exempl. est φρονεῖν. || Φορεῖν dicuntur etiam equi ap. Hom., Ferre, Portare, ubi περὶ ἵππων dicit φόβον Ἄρηος φορεούσας, Il. B. (767.) de quo loquendi genere consule Eust. Et paulo post, Ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα. Sed in illo priore l. φορεούσας quidam interpr. Habentes; quidam, Præ se ferentes: ut sit Timorem Martium præ se ferentes.

AT VERO Φορῆναι [s. Φορῆναι,] ap. eund. Poëtam [Il. B. 107.] pro φορεῖν, tanquam A Φόρημι, VEL Φοραίνω, [" Eust. 57, 16." Seager. Mss.] quæ tamen inusitata putantur. At THEMA Φορεύω in usu fuit, si Hesychio credimus; is enim affert φορεύουσι, quod exp. φοροῦσι. [* " Φόρευμα, Cyrilli Lex. Ms. non vulgaris bonitatis: Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ λέξιν καὶ φωνὴν ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορευμάτων, ὅταν τις * χορικῶς ἐνδύεται, ἢ ἀτάκτως ἐσθίει, ἢ ἀκόσμως περιπατεῖ, ubi pro φορευμάτων leg. videtur φορημάτων, nisi quis mavelit ἐπὶ ὀρχημάτων, ἢ ὅταν. Φορημάτων vera est lectio. Præterea leg. est h. l. ὅτε τις * χωρικῶς pro ὅταν τις χορικῶς, quod Valck. non animadvertit. Χωρικῶς significat Rustice. Χορικῶς est etiam vox Græca, etiamsi sine auctoritate in Lexicis. Extat autem ap. Ælian. H. A. 3, 11. p. 48. Ed. Schn." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon.]

[" Φορέω, ad Charit. 692. Wakef. Eum. 56. Luzac. Exerc. 103. Jacobs. Anth. 6, 356. 8, 237. 9, 281. Kuster. Aristoph. 239. ad Diod. S. 1, 391. 2, 132. 143. 328. Heyn. Hom. 4, 395. ad Herod. 244. 358. 465. 593. 624. Brunck. Œd. T. 1320. ad Eur. Hipp. 317. Musgr. ibid. Cycl. 231. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 183. ad Il. 22. p. 59. Hippol. p. 198. 296. Diatr. 243. Ruhnk. Ep. Cr. 193. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Toup. Opusc. 2, 54. Emendd. 2, 482. Φορεῖν vestes, Opusc. 1, 357. 359. 2, 54. Wakef. S. Cr. 1, 53. ad Od. O. 127. Ἐφόρεσε, Boiss. Philostr. 600. 602. * Φορέεσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 194. Φόρημι, Jacobs. Anth. 6, 393. 12, 416. Marcellus 24." Schæf. Mss. Quint. Sm. 5, 227. 10, 204. φορῆναι. Cf. Πόθημι. * " Φορέημι, pro φόρημι, Bion 1, 84. (λέβησι χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ.) Φορέω, Habeo, Herod. Opp. K. 2, 516. Dio Chrys. 1, 161.: σῶμα, Hom. Batr. 44.: θάρσος ἐν στήθεϊ, Quint. Sm. 9, 275.: τάχος, Opp. K. 3, 502.: τόξον, Dio Chrys. 293.: αἰγίδα, Schol. Æsch. S. c. Th. 705.: νηδὺν, Nicander Θ. 783. ὄνομα, Clem. Alex. 762.: κόμην, Athen. 163. De vestimentis passim, et curru, Quint. Sm. 9, 217. Il. K. 323. Tolero, Opp. K. 1, 297. (Ἐσθλοὶ δ' ἠελίου φορέειν πυρόεσσαν ἐρωήν.)" Wakef. Mss. Apoll. Rh. 2, 192. λευκανίην δὲ φορεύμενος, pro προσφερόμενος. De differentia inter φορέω et φέρω, Lobeck. Phryn. 585.]

HINC Φόρημα, τὸ, Gestamen, Quod gestatur, ut vestis dicitur esse φόρημα. Sic J. Poll. Σύρμα, τραγικὸν φόρημα: et Σαράγης, Μήδων τι φόρημα. E Schol. Aristoph. affertur ETIAM Φόρεμα. [" Socr. Hist. Eccl. 7, 13. p. 358. Suid. et Phot. v. Φάκελος." Lobeck. Phryn. 250.] Plut. Lucullo, Καὶ φορήματα εἴκοσι μὲν ἀργυρῶν σκευῶν, Fercula triumphi quæ ab hominibus gestabantur, inquit Bud. Item Onus quod portatur, ἄχθος, φορτίον, ut addit idem, ex J. Poll. 283. [" Kuster. Aristoph. 64. Monthly Review, Jan. 1799. p. 99. Schol. Aristoph. Πλ. 159. ad Diod. S. 2, 645. Ruhnk. ad Rutil. 104. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Conf. c. φρόνημα, Schneid. ad Hieron. 255. (8, 10.)" Schæf. Mss. " Quod intus continetur, Max. Tyr. 389. Cibus, Euseb. Pr. E. 274." Wakef. Mss. " Metaphorice, Xen. K. Π. 3, 1, 12. Οἷον φ. ὁ φόβος, Quale onus sit metus, quantum premat homines." Schw. Mss. " Suid. v. Φοσά. Præda, Inc. ap. Eund.

v. Σχέδην." Schleusn. Mss. * Φόρησις, Gestatio, Athen. 220. Dionys. H. 1. p. 109, 35. 120, 12. * "Φόρεσις, de vestibus quæ gestantur, Suid. v. Τριβή." Schleusn. Mss. * "Φορεσία, Vestis, Cultus, Suid. v. Ἀντωνῖνος." Kall. Mss. Idem v. Χλαμὺς, Palæphati Fr. Gal. p. 63. Theoph. ap. Alemann. ad Procop. 92. "Jo. Malal. 28." Wakef. Mss.] A tertia autem persona est ADJECT. Φορητὸς, Qui gestari potest, s. Ferri, aut Portari. Ex Epict. [Enchir. 42.] in VV. LL., Λαβὴ φορητὴ, Ansa qua quid ferri possit. Apud Lucian. (1, 136. 597. 695.) et alios, φορητὸς, Tolerabilis. SICUT Ἀφόρητος, Intolerabilis, ap. Eund. (2, 922.) Ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα. Sic ADV. Ἀφορήτως, Intolerabiliter, Graviter, Gravissime. Sed Suid. habet ETIAM Φορητῶς, quod exp. μεγάλως: quæ expos. mihi est suspecta. ["Φορητὸς, Bibl. Crit. 3, 2. p. 49. Valck. Hipp. p. 257. Toup. Opusc. 1, 549." Schæf. Mss. "Theophyl. Bulg. Ep. 44. Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κήρεσσι φορητούς." Gataker. Mss. * "Φορητὸν, τὸ, Turba, Magna copia, quasi Quantum ferre et capere potest, Philes p. 280." Schleusn. Mss. Ἀφόρητος, Demosth. 529. Casaub. ad Athen. 97. "Platonius, ad Diod. S. 2, 459. ad Lucian. 2, 324. 335. Bibl. Crit. 3, 2. p. 49. Alciphr. 214." Schæf. Mss. Herod. 4, 28. Thuc. 4, 126. * Ἀφορητότης, Gl. Intolerabilitas. * Αὐτοφόρητος, Nonn. D. 10, 150.] "Δυσφόρητος, Latu tole- "ratuque difficilis, Pene intolerabilis, i. q. δύσοισ- "τος, Hesychio δυσβάστακτος. At e Gal. 2 ad Gl. "δυσφόρητος ὄγκος affertur pro Tumor qui non fa- "cile resolvitur." [Eur. Cycl. 343. et nott.] Εὐφόρητος, Toleratu facilis, Qui facile tolerari potest, [Æsch. Choëph. 350. * "Φορητέος, Theod. Prodr. 270." Elberling. Mss. Φορητέον, Clem. Alex. Pæd. 288, 38.] Invenitur præterea ADV. Φορηδὸν, et quidem eund. usum habens, quem et φοράδην, de quo antea dictum fuit. Lucian. (1, 132.) Φ. ἀράμενοι μετακομίζουσι. Ut porro pro φόρημα affertur etiam φόρεμα, quod ε retinuit, sic ETIAM Φόρετρον id retinuisse sciendum est, quo significatur Merces quæ pro portatione persolvitur, quæ bajulo numeratur: J. Poll. (7, 133.) Καὶ ὁ μισθὸς, κόμιστρον, εἴποι δ' ἄν τις αὐτὸν καὶ φόρετρον, καὶ φορεῖον. At in VV. LL. φόρεθρον, perperam.

[* Ἀμφιφέρω, i. q. περιφέρω, Quint. Sm. 5, 10.]

Ἀναφέρω, Sursum fero, ut καταφέρω, Deorsum fero,) Sustollo, Comporto, Subveho: ut ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Æschin. (51.) Sic Matth. 17, (1.) Ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος: in hac autem signif. ἀναφέρω i. valet q. ἄνω φέρω. Et in voce significationeque passiva, ap. Aristot. de Mundo, Ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀέρα, Sursum feruntur, In altum tolluntur. Sic et Lucian. (1, 533.) ἀναφερομένην κνίσσαν dixit.

Proximæ significationi videtur esse affinis ea, qua pro Emitto, Edo, Produco, affertur ex Alex. Aphr. Probl. Nam quæ producuntur, veluti sursum feruntur, ut πολιὰς ἀναφέρειν, Canos emittere, Canum fieri, Canescere. Idem, Ἑπταμηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει, Infantes septimo mense dentes emittunt. [Æsch. Choëph. 441. et Blomf. Gloss.]

Ἀναφέρειν, Referre, accipiendo Referre in propria signif., in Oraculo quodam ap. Thuc. Διὸς υἱοῦ ἡμιθέου τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν, exp. Schol. κατάγειν, item ἀνακαλεῖσθαι. Ἀναφέρειν etiam est Referre et reducere, inquit Bud., citans exemplum hujus signif. in voce pass., quod in ea ponam infra.

Ἀναφέρειν, Offerre, in Evangelio præsertim, ut ad Hebr. 7, (27.) Ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας: et ἀναφέρειν θυσίας, ibid., et 13, (15.) Sic 1 Petr. 2, (5.) et Jac. 2, (21.) Ἀνενέγκας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Sic dicitur ἀναφέρειν εὐχὰς, Offerre preces s. vota. [Valck. Schol. in N. T. 2, 597.] || Bud. ἀναφέρειν ait inter alia significare Conferre in medium, quasique in cumulum. Aristot. Œcon. 2. Ἀνενεγκάντων δὲ πάντων ἃ εἶχον, θύσας τῇ θεῷ, τὸν κόσμον ἀπηνέγκατο, de auro muliebri loquens ad Ceferis templum collato. Dici tamen proprie videtur pro Conferre ad cultum divinum. Sic Chrys. Εἰ

A γὰρ οἱ τὰς παλαιὰς ἀναφέροντες θυσίας, ἐκελεύοντο πάντα περισκοπεῖν, καὶ οὔτε ὠτότμητον, οὔτε κολοβόκερκον, οὔτε ψωραγριῶντα ἐπετρέποντο ἀναφέρειν.

Ἀναφέρειν, Ferre, Perferre, Pati, ap. Aristidem, ut Christus dicitur ἀνενεγκεῖν peccata nostra, 1 Petr. 2, (24.) et ad Hebr. 9, (28.) i. e. Peccata nostra tulisse s. portasse. Quidam tamen interpr. Sustulit, quod melius cohærebit cum ἐπὶ τὸ ξύλον, quam cum ἐν τῷ σώματι. || Citatur e Thuc. (3, 38.) ἀναφέρειν κινδύνους, quod durum sit reddere, Ferre pericula: potiusque verti debeat Subire pericula.

Ἀναφέρω, Refero ad aliquem, pro Attribuo ei. Plato Apol. (5.) Εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω. Herodian. (2, 3, 9.) Ἀνέφερε γοῦν εἰς Αἰνείαν τὸν Ἀφροδίτης τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, Referebat sui generis originem, Originem sui generis Æneæ tribuebat. Ad verbum, Generis successionem, i. e. Ajebat se oriundum ab Ænea, vel ducere genus ab Ænea. Justinus Martyr dativo junxit ἀναφέρω pro Attribuo, Acceptum fero, in Paræn. ad Gent. Τοῖς προφήταις
B τὴν ἀληθῆ περὶ τῶν ὄντων ἀναφέρει γνῶσιν. || Bud. locum Alexandri Aphr. affert, in quo ἀναφέρω ait sumi pro Refero, i. e. Hujus causa facio, Huic omnia tribuo.

Ἀναφέρω, Refero ad aliquem: eo sensu quo dicebant Referre ad senatum. Dicitur autem et ἀναφέρειν περί τινος, (sicut Lat. Referre de aliqua re,) et ἀναφέρειν τι. Plut. Camillo, Ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον. Idem ibid. Ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους πρᾶγμα φροντίδος ἄξιον. Sic Herodian. (2, 15, 9.) Πρὸς τὴν σύγκλητον ταῦτα ἀνενεγκών.

Ἀναφέρειν, inquit Bud., Referre quæstionem: inde ἀναφορὰ, Jus referendæ quæstionis in alium quempiam quam cum quo judicium prius agitatum est. Secundum Eund. Ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλον, Referre et rejicere crimen in alium, ut solent qui excusant. Lys. (479.) Ἀκούω δ' αὐτὸν καὶ εἰς Μενέστρατον ἀναφέρειν τι περὶ τῶν γραφῶν τούτων, i. e. Transferre. Eur. Or. (589.) Ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι Μίασμα λῦσαι; i. e. Scelus in
C eum transferenti.

Ἀναφέρω, Recreor, Me reficio, Me recolligo, Vires recupero s. reficio, ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀρρωστίας, Basil. Reficere se ex infirmitate, Recreare se aut Recreari. Plin. ægros dicit se a valetudine recolligere, et pro eod. Recolligere vires. Plut. Romulo (18.) Ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρων, E vulnere convalescens, Paulatim convalescens, Convalescere incipiens. Sic accipitur et ἀνακομίζεσθαι, ut antea dictum est, cum alioqui propria et prima ipsius ἀνακομίζειν signif., eadem sit quæ et τοῦ ἀναφέρειν. || Dicitur etiam ἀναφέρειν ἐκ μέθης, item ἀναφέρειν ἐξ ὕπνων. Lucian. (2, 232.) Ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες. Plut. Camillo, Κακῶς ὑπὸ μέθης καὶ μόλις ἐκ τῶν ὕπνων ἀναφέροντες πρὸς θόρυβον. Hic autem ἀναφέρειν ἐξ ὕπνων, non satis exprimatur per Expergisci, meo quidem judicio, (licet ita vulgo interpretentur,) sed reddendum sit, E somno se colligere, ut loquitur Lucr. Sed et in Luciani loco, ἀναφέρειν ἐκ μέθης verterem Colligere se ex ebrietate. Bud. autem ait ἀναφέρειν si-
D gnificare Erigi animo, subjungens h. Plut. l. (6, 289.) Τόν τε Διογένην αὖθις ἀναφέρειν τῷ φρονήματι, καὶ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν, τί φῄς, ὦ Διόγενες; Deinde Lucianicum modo citatum profert: cui attexit hunc ejusd. Plutarchi, (Pomp. 53.) Ἐκ δὲ ταραχῆς ἐξέλιπε καὶ μόλις ἀνήνεγκε. Sed in his omnibus ll. recte, meo quidem judicio, ἀναφέρειν verti possit Colligere se. Profert Idem locum Hermog., in quo ἀνενεγκοῦσα capitur pro Cum ad se rediisset, Cum resipuisset.

Ἀναφέρομαι, pro ἄνω φέρομαι, Sursum feror, Sustollor, In altum feror s. tollor, Comportor: vide exemplum in activa voce Ἀναφέρω. Aristot. Polit. 6. Ἄλλη δ' ἐστὶν ἀρχὴ, πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται· καλοῦσι δ' ἀποδέκτας: i. e. Inferuntur et comportantur, Bud. Ἀναφέρομαι pro Sursum feror, In altum feror, vide in primo tmemate de act. ἀναφέρω. Bud. pro Sursum ferre vel Existere ait usurpari, in h. Theophr. l. Βρεχόμενος δ' ἐν βυθῷ ξηραίνεται, καὶ ὅταν τελέως ξηρὸν γένηται, τότε ἀναφέρεται καὶ

ἐπιπνεῖ. Idem ἀναφέρεται exp. Sursum attrahitur et A
emergit, in l. ejusd. Theophr. C. Pl. 6. Ἡ δ' ἁλμυρὶς εἴθ' ὑπὸ τῶν ῥιζῶν ἕλκεται, εἴθ' ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος ἀναφέρεται. Sic et a Plut. usurpatur in Plat. Quæst. Οὕτω δὲ καὶ τὰ πηγαῖα τῶν ὑδάτων ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀναφέρεσθαι. Sciendum est autem ἀναφέρεσθαι capi pro ἄνω φέρεσθαι in hac signif., sicut et act. ἀναφέρω dixi pro ἄνω φέρω sumi in prima signif.

Ἀναφέρεσθαι, Referri, Reduci. Aristot. Metaph. 3. Ἐπεὶ πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον.

Ἀναφέρεσθαι pro ἀναφέρειν, Se colligere, Ad se redire. Herod. (1, 116.) Ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοισι, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν· μόλις δέ κοτε ἀνενεχθεὶς εἶπεν. Raro tamen in h. v. significationem hanc obtinet.

"Ἀμφέρομαι, Æolica sync. pro ἀναφέρομαι, Sursum feror, Attollor et subvehor in altum. Apoll. Rh. 2, (169.) ἐναλίγκιον οὐρεϊ κῦμα Ἀμφέρεται:" [al. ἐμφέρεται. "Ἀμφέρω, Porson. Phœn. 1425. Brunck. 1420. Valck. p. 479." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 829. not.]

"Ἀνενέγκω, inus. thema est, e quo ἀναφέρω sua B
mutuatur tempora: significans Refero, Reveho, Reduco. Passiva et media voce usurpatur interdum pro Redeo ad me, et veluti Mihi reducor s. reddor: ut qui ex animi deliquio in vitam redeunt: unde et ap. Hes. ἀνενεχθεὶς, ἀναβιώσας:" [ex Herod. 1, 116.] "Et ap. Herod. 1, (86.) de Crœso jam cremando, Ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης: quod Bud. interpr. Resipiscentem et respirantem ex animi deliquio." [Il. T. 314. ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε: Schol. ἀνεστέναξε, καὶ πολὺ ἤγαγε πνεῦμα.] "Verum et activa vox eam habet signif. Plut. Symp. Sept. Sap. Ὡς δὲ τὸν Θαλῆν εἶδε, μικρὸν ἀνενεγκὼν καὶ καταστὰς, Ad se paulum reversus. Sic ap. Suid. Ὁ δὲ ἐλειποψύχησεν· ἀνενεγκόντα δὲ αὐτὸν ἀράμενοι οἱ φύλακες, παρὰ τὸν βασιλέα φέρουσιν ἐκ τῆς νόσου περισωθέντα. Et ut Herod. dicit ἐκ λειποψυχίης ἀνενείκασθαι, ita etiam ἐκ παραφροσύνης ἀνενεγκεῖν dicitur, E delirio ad se reverti, et resipiscere: nec non ἐκ νόσου ἀνενεγκεῖν, E morbo ad se reverti et C
convalescere. || Alioqui pro Refero accipitur in alia etiam signif., qua sc. pro Renuntio s. Defero accipitur. Herodian. 2. Πρὸς τὴν σύγκλητον τὰ αὐτὰ ἀνενεγκὼν, Iisdem ad senatum relatis. Et rursum, Τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀνήνεγκε πρὸς Μαρτίαν, Ad Martiam retulit. || Sursum fero, duco, veho: unde ἀνενέγκασθαι, quod exp. Ascendere, veluti cum dicitur, Εἰς τὸ Κωρύκειον ἀνενέγκαντο. Itidem vero ἀνενέγκασθαι dicitur qui ex imo pectore suspiria vel spiritum trahit, ut ex Hes. discimus, ἀνενέγκατο exponente ἐστέναξεν ἐκ βάθους: et e Pausania, dicente, Ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀνηνέχθη, pro Respiravit." [Bekk. Anecd. 397. 402. ἀνενεχθείσας, ἀνενεγκούσας. Vide Buttm. Lexil. 263.]

"Ἀνενείκω, itidem inusitatum th., ut præcedens ἀνενέγκω, ejusdemque cum eo signif. Frequens est ap. Herod. ut 1, (86.) de Crœso, Ἀνενεικάμενον ἐκ λειποψυχίης, Ad se reversum ex animi deliquio. Et rursum (1, 141.) Ἀνενειχθέντες ἐς τὰς πόλιας, In urbes reversi s. regressi. Ac ut dicitur ἀνε- D
νεγκεῖν τι πρός τινα, sic etiam ἐς τὸν βασιλέα ἀνενείχθη, Ad regem relatum est. Ubi etiam nota carere augmento. Præterea sicut ἀνενεγκεῖν est Sursum ferre s. vehere, Subvehere, ita ἀνενείκαντες ἄνω, affertur pro Tollentes. Quomodo et Apoll. Rh. ἀνεκείκατο φωνὴν, Vocem sustulit:" [3, 463. ἀνενείκατο μῦθον: v. Herm. ad Orph. p. 822.] "Ἀνενήκατο φωνὴν, VV. LL. ex Apoll. Rh. pro Vocem sustulit. Sed perperam; scr. enim ἀνενείκατο."

"Ἀνενεκτέον, Referendum: ap. Greg. Naz."

["Ἀναφέρω, Fischer. ad Palæph. 59. 119. et Ind., Valck. Hipp. p. 303. Callim. 154. ad Charit. 321. (480. 653.) Wyttenb. Select. 409. ad Herod. 43. 76. 467. 634. Wolf. Proleg. 209. Markl. Iph. p. 120. Musgr. Iph. T. 198. Ion. 253. 827. Wakef. 845. Jacobs. Anth. 6, 149. 7, 391. Huschk. Anal. 93. T. H. ad Plutum p. 69. Refero, Attribuo, ad Herod. 173. Villois. ad Long. 25. Lennep. ad Phal. 65. Jacobs. Anth. 9, 324. Convalesco, ad Herod. 205. ad Charit. 234. Plut. de S. N. V. 84. Xen. Eph. 14. 30. 232. Wakef. Trach. 568. Cattier. Gazoph. 66. Villois. ad Long. 210. Refero, ut ad senatum, Dionys. H. 1, 300. ad Herod. 411. Neutral., Heind. ad Plat. Theæt. 395. De dramatibus, Casaub. ad Athen. 52. De singultu, T. H. ad Lucian. 1, 178. Ἀναφ. εἰς, sc. τὸ γένος, Wessel. ad Diod. Cass. 1500. Boiss. Philostr. 626. 633.: τὸ εἶδος ἐς, 438.: εἰς τὴν ἀκρόπολιν, T. H. ad Plutum p. 475. Ἀνηνέγκαντο, ad Charit. 247." Schæf. Mss. "Memor sum injuriæ, Appian. 1, 432. Recordor, 496. 2, 276. Refero ad aliquem, Philostr. 157. Emergo, Suid. Neutraliter, Eunap. 83. πρός τι." Wakef. Mss. "In expensum fero, Mich. Apost. Prov. 7, 19." Schleusn. Mss. Convalesco, Hippocr. 1221. Ἀναφ. τὸ γένος, Append. ad Bast. Ep. Cr. p. vii. "Ἀναφέρεσθαι, Sese attollere, Virg. Æn. 4, 690., et levare e lectulo: signum animi perturbati et inquieti, 3, 3. (Πολλάκις ἀναφερόμενον, καὶ στεναγμοὺς ἱέντα ξὺν δακρύοις, καὶ κροτήσεσι χειρῶν.)" Fischer. Ind. in Æschin. Dial. Socr. Melius reddideris, Suspiria ducentem: cf. locum Iliadis in v. Ἀνενέγκω citatum. Plut. Cat. Min. 49. Αἱ Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον. Vide Schn. Lex.]

Ἀναφορὰ, ἡ, Sursumversus latio, Sublatio, Subvectio, Comportatio. Aristot. H. A. 9. loquens de nautilo pisce, Ἐπιπλεῖ γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάττης, τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, quod Plin. ita reddidit, (ut Bud. observavit,) Supinus in summa equorum pervenit, se paulatim subrigens. Ab eod. Bud. Comm. ἀναφορὰ non solum exp. Sursumversus latio et Subvectio, sed etiam Emersio. Idem in l. de Asse, Ea autem pars cœli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo in quo horoscopus inchoatur, ἀναφορὰ appellatur, et interdum ἐπαναφορὰ, quasi pars jamjam emersura. || Invenitur et ἀναφορὰ αἵματος, Rejectio sanguinis, Emissio sanguinis sursum: eod. modo, quo dicitur ἀναβολὴ αἵματος. || Affertur et pro Exhalatione ex Athen., s. Evaporatione. Secundum Amm. est peculiariter ὁ ἀπὸ τῶν ἀφόδων ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ἀτμός. Bud. autem scribit, ἀναφορὰν esse Eruptionem s. Scaturiginem ap. Athen., de sanguinis fonte e terra prodigioso. || Ἀναφορὰ, Relatio. Aristot. Ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων πραγμάτων εἰς τὸν δῆμόν ἐστι, Relatio de rebus omnibus fit ad populum, pro Referuntur omnia ad populum; s. potius, Refertur de omnibus ad populum. Apud Theophr. C. Pl. 6, (12, 6.) Ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν, exp. Redigitur ad nostrum sensum. Ἀναφορὰν ἔχει πρὸς τοῦτο, Refertur ad hoc, Ad hoc pertinet, Ad hoc spectat. || Bud., postquam annotavit ἀναφέρω significare Refero, i. e. Hujus causa facio, Huic omnia tribuo, et exemplum ex Alex. Aphr. protulit, subjungit, Et ἀναφορὰ ead. signif., citatque ejusd. Alex. Aphrodisei locum, in quo Πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, ait i. esse q. alibi dicit συντείνει εἰς τὸ τέλος. Exp. ἀναφορὰν etiam Scopum, in hoc loquendi genere. || Ἀναφορὰ Criminis relatio, Jus referendæ quæstionis in alium quempiam quam cum quo judicium prius agitatum est. Recursus salvus a forensibus dicitur, h. e. Actio subsidiaria et rejecta in alium, ut ait Bud. Comm. citans cum alios locos, tum etiam hunc Dem. (704.) Ἐκείνοις δ' εἶναι περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναφοράν: istum quoque, (301.) Ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν, ῥᾳστώνην, ἅμα δὲ, εἴτι γένοιτο, ἀναφορὰν, Relinquebat sibi unusquisque, simul fungendi officii facilitatem, simul, si quid secus accidisset, criminis relationem, Bud.: qui tamen alibi ait ἀναφορὰν posse etiam exponi Refugium et præsidium, ut et Pollux ἀναφορὰν et ἀναφυγὴν conjungit. Eur. Or. (414.) Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς, Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον, Licet excusare oraculum Apollinis, qui nobis auctor fuit parricidii, Bud. || Ἀναφορὰ, Oblatio, ap. LXX. Interprr., ut Ps. 50, (20.) ἀναφορὰς, Oblationes. || Ἀναφορὰ pro Reditu s. Proventu exp. in hoc Plut. loco in Lycurgo, Ἀναφορὰν φέρειν ἀνδρὶ μὲν ἑβδομήκοντα κριθῶν

μεδίμνους: quam signif. in ipso verbo ἀναφέρω nusquam observavimus. Amm. scribit, ἀποφορὰν s. ἀναφορὰν, esse Pecunias quas servi dant suis dominis. Videtur autem hæc signif. hujus nominis ab agris cultis esse sumta, qui velut referunt suis dominis quod acceperunt, et quidem cum fœnore. || Ἀναφορὰ, Erectio ejus quod cecidit, vel ejus qui lapsus est, Virium aut Animi recollectio. Plut. Fabio, Οὐκ ἤλπιζον ἕξειν τὴν ἀναφορὰν τὴν πόλιν ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, Non sperabant habituram ullam facultatem virium recolligendarum. Talis est signif. verbi ἀναφέρειν in hac locutione supra exposita, Ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας, et in similibus. Exp. tamen VV. LL. ἀναφορὰ in h. Plut. l. Salutis remedium. [Plut. Catone 27. Phocione 2. " Ammon. 21. 22. Eran. Philo 161. Fischer. ad Palæph. 182. Valck. Phœn. p. 427. ad Diod. S. 1, 4. 2, 272. 289. 542. Wolf. Proll. 213. ad Dionys. H. 5, 49. Heyn. Hom. 4, 304. Musgr. Ion. 253. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 314. 317. Anaphora, figura rhetorica, Zeun. ad Xen. K. Π. 5. 49. 58." Schæf. Mss. B " Relatio, Fig. qua verbum in singulis membris repetitur. In ea Demetr. de Eloc. 141. docet inesse etiam alias figuras, ut ἐπαναφορὰν, quatenus idem verbum referatur ad idem principium; ἀσύνδετον, quatenus membra nullo συνδέσμῳ juncta sint, et ὁμοιοτέλευτον, ob similem terminationem, ut in hoc exemplo, ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς: cf. Id. 268. et Longin. 20, 1. it. Berger. de Nat. Pulcr. Orat. 161. Hermogeni περὶ Δεινότ. 58. ἀναφορὰ dicitur, Cum orator alienam auctoritatem, vel opinionem vel famam affert, quæ forma inprimis in narrationibus locum habet. Unde Greg. ad l. l. cap. 28. μαρτυρίαν τινὰ interpretatur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* " Ἀνάφορος, Sursum veniens, Serv. ad Virg. G. 1, 32." Wakef. Mss.] " Δυσανάφορος ὕπνος, Bud. ex " Atticis affert pro ὁ δυσβάστακτος: addens, opposi- " tum ei esse τὸν εὔφορον:" [" Basil. Hom. Mor. 326. ὕπνος." Boiss. Mss. * Δυσαναφόρως, Philostorg. H. E. 11, 3. * " Εὐανάφορος, Const. Apost. 7, 30." Kall. Mss. C * Ἰσανάφορος, Paul. Alex. Apotelesm. D. 4. * Πολυανάφορος, Ptol. libro quem Καρπὸν inscripsit, fol. 57. Ed. Norimberg. 1535. 4.]

Ἀναφορικὸς, Relativus. Apud Gramm. ἀναφορικὸν ἄρθρον, Articulus relativus, ὃς, Qui: quod et Latini Nomen relativum appellant. Est etiam ἀναφορικὸν ap. Gr. Gramm. οἷος, et alia nonnulla. [Schol. Eur. Hec. 1014. Schol. Il. A. 228. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 315." Schæf. Mss. * Ἀναφορικῶς, Schol. Eur. l. c. Schol. Il. A. 415. Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 5. 101.] || In VV. LL. annotatur e Diosc. Enarratoribus, ab eo ἀναφορικοὺς dici Qui cruenta rejiciunt s. vitiosa, et e pectore extussiunt. Sic supra dictum est ἀναφορὰν αἵματος appellari Sanguinis rejectionem. [Cornar. ad Gal. sec. Loca p. 483. Procl. Paraphr. 214.] " Δυσαναφορικὸς, Qui difficul- " ter ἀναφορεῖ et excreat, δυσκόλως ἀναφερόμενος, " Hes."

Ἀνάφορον, τὸ, Fulcimentum dossuarium, vel humerarium, vel potius, Vectis humerarius. Vel, D Sporta dossuaria. Aut Quippiam simile quo utuntur bajuli, ut ait Bud. citans hunc Aristoph. locum B. (8.) Μεταβαλλόμενος τἀνάφορον, i. e. Ex humero in humerum transferens sportam dossuariam: (Ἐκκλ. 833.) Vide supra Ἀμφίκυρτον. [" Bergler. ad Alciphr. p. 8. Brunck. Aristoph. 1, 25. 149. 2, 47. 3, 183. Kuster. 64. Fr. 274." Schæf. Mss. Anonymus Suidæ v. Μελαμπύγου, Ἐν ἀναφόρῳ ἐδέθησαν.] " Τἀνάφορον " pro τὸ ἀνάφορον. At in VV. LL. perperam τανά- " φορον, quasi litera τ una esset e literis ipsius voca- " buli."

Ἀναφορεὺς, έως, ὁ, Vectis, i. q. ἀνάφορον, Bud. locum citans e Paralip. 5, (7, 8.) Eust. autem τοὺς τῶν ὅπλων ἀναφορεῖς exp. τελαμῶνας. Suid. ἀναφορεὺς exp. Lorum. [" Heyn. Hom. 5, 450. 6, 123." Schæf. Mss.] " Ἀναφορευτὴς ἀσπίδος, Lorum, Habena, VV. " LL. perperàm pro ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος."

Ἀναφορέω, Factum ex ἀναφέρω, sicut φορέω simplex e simplici φέρω. Exp a Schol. Thuc. ἀναβι-

A βάζω, Erigo in altum, Ascendere facio, Sursum impono, Impono sublatum in altum, quasi Ascendere facio in altum. [Egero, Herod. 3, 102. Sursum fero, 111. Ἀναφ. ἐς Λιβύην, Procop. Anecd. 23.]

" Ἀνταναφέρω, Vicissim refero, aut etiam aliter " pro loco, sequendo signiff. quæ composito ἀνα- " φέρω datæ fuerunt." [Wyttenb. Plut. 6, 210.]

" Ἐξαναφέρειν, Reficere se et reparare, Convale- " scere, ἀναλαμβάνειν, ἀνασφάλλειν. Plut. Symp. Sept. " Sap. de Periandro, Ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ " τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλως ἐξαναφέρειν, " χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι τε νῦν, καὶ συνουσίας " ἀνδρῶν τῶν νοῦν ἐχόντων ἐπαγόμενος. Ubi meta- " phorica est signif. Alioqui enim accipitur etiam " pro Sufferre. Affertur enim, Δοκεῖ μηδὲ αὐτὸς ἐξα- " ναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα ἀηθείᾳ καὶ μαλακό- " τητι τοῖς περὶ δεινῶν ἐκλογισμοῖς, pro Videtur etiam " ipse olim ob imperitiam et mollitiem neque jam " ferre neque sustinere suis cogitatibus rem incer- " tam:" [cf. Eund. in Othone 9.] " De priore porro " signif. plura habes e Plut. ap. Bud. Comm. 403.; " ibi enim ἀναφέρειν et ἐξαναφέρειν affert usurpata pro " Vires reparare, Spiritum et vires recipere, Re- " creari, Pristinæ fortunæ restitui, In gradum po- " tentiæ fortunæque restitui." [Plut. de Vindicta p. 14. de Fort. Alex. 341. " Pallad. Hist. Laus. Præf." Boiss. Mss.] " Ἐπαναφέρω, Transfero, Re- " moveo, Rejicio. Dem. c. Aphob. Καὶ τότε εἰς " ἀλλήλους ἐπαναφέρετε. Aristoph. (N. 1079.) Μοιχὸς " γὰρ ἢν τύχῃς ἁλοὺς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν, Ὡς οὐ- " δὲν ἠδίκησας, εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν, Κἀκεῖνος " ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν, Exemplum facti " in Jovem rejiciendum. Est enim ἐπαναφέρειν his in " locis Crimen Culpamve, aut Causam criminis Ac- " tionemve, in alium rejicere s. removere. || Signif. " etiam Refero, Renuntio. Quo Xen. in passiva " voce usus est: (Ἑλλ. 2, 2, 13.) Οἱ δὲ πρέσβεις " ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Item Refero, Re- " duco. Hermog. Ἐπαναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος " τοῦ λόγου." [" Heind. ad Plat. Lys. 43. ad Theæt. 395. Jacobs. Anim. 250." Schæf. Mss. Hippocr. 118. Polyb. 1, 17, 1. Plato de LL. 680. Demosth. 59. 78. 829. 1034.] || " Signif. etiam Repetere et " conduplicare: UNDE Ἐπαναφορὰ, Nomen sche- " matis ap. Gramm. et Rhett.: Plut. Homero, Τοῦ " δ' αὐτοῦ γένους ἐστὶ καὶ ἐπαναφορὰ, ὅταν ἐν ἀρχῇ " πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. " Hæc et alia plura Bud. 404., ubi et exempla hujus fi- " guræ affert. Jul. Rufin. ἐπαναφορὰν esse dicit Cum ab " eodem verbo plures inchoatæ sententiæ incipiunt: " ut, Hic gelidi fontes, hic mollia prata, Licori, Hic " nemus, hic ipso tecum consumerer ævo. Latine " hanc figuram dici Regressionem ait. Aquila" [Rom. 34. p. 176.] " Relatum vocari tradit: constare " autem ex eo, quod eadem pars orationis sæpius " per singulos ambitus aut per singula membra, in- " terdum etiam brevius per cæsa, quæ κόμματα " appellant, repetitur. Plura vide ibid. Vide et T. " 4, c. 109." [Demetr. de Eloc. 61. Alex. περὶ Σχημ. 583. Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 174. Aristot. Eth. 5, 2. Eust. Il. A. p. 97, 43. " Wolf. ad Hesiod. p. 67. ad Charit. 226. ad Diod. S. 1, 92. ad Il. Ψ. 641. Heyn. Hom. 4, 421. 436. Rutil. 163. * Ἐπαναφορικὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 199. Schol. Aristoph. Πλ. 545." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 51. 54.] " Ἐπαμφέρω, poëtica sync. pro ἐπαναφέρω, Acceptum " fero, Refero s. Transfero in. Solon ap. Diog. L. p. " 19. meæ Ed. Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην " κακότητα, Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε. " Quod distichum et ap. Plut. legitur in Vita ipsius, " p. 174. meæ Ed.; sed ibi habetur λυγρὰ pro δει- " νὰ, et μῆνιν pro μοῖραν, quod posterius plane non " probo." [* " Προαναφέρω, In antecessum removeo, Schol. Eur. Phœn. 784." Kall. Mss. " Artemid. 2, 36." Elberling. Mss. * " Προσαναφέρω, Defero ad judices, Euseb. H. E. 393." Kall. Mss. Diod. S. 625. Τοῖς μάντεσι προσανέφερε περὶ τῶν προσημαινομένων, Vates consulebat, Ad vates referebat, de hoc prodigio. " Pallad. V. Chrys. p. 9. Bigot." Boiss. Mss. Athan. 2, 48. LXX. Judith. 11, 28. Tob. 12,

15.] " Συναναφέρω, Simul subvebo, eveho, Greg. A " Naz. Συναναφέρει γὰρ ἑαυτῷ τὸν κόσμον," [Schleusn. Lex. V. T.: Joseph. A. J. 13, 16, 5. * Συναναφορὰ, M. Anton. 3, 13. " Ad Hesych. 2, 1300. n. 17." Dahler. Mss. * Ὑπαναφέρω, Sozom, H. E. 1. p. 51.]

" Ἀντιφέρομαι, i. q. ἀπ' ἐναντίας φέρομαι, h. e. " ἐναντιοῦμαι, Eust. Obviam me fero, Offero me in " certamine, Occurro, Obsisto. Il. A. (589.) ἀργα- " λέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, Difficile enim est " Jovi obsistere s. offerre se et opponere, Difficile " est contendere cum Jove. Sic Juno Il. Φ. (481.) " Dianæ dicit, Πῶς δέ συ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, " ἀντί' ἐμεῖο Στήσασθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντι- " φέρεσθαι Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, Licet arcum geras, " tamen difficile tibi erit viribus mecum contendere. " Magis proprie Il. E. (701.) Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο " μάχῃ, Neque occurrebant s. adversus eum fere- " bantur pugna. Hes. quoque ἀντιφέρεσθαι exp. ἐρι- " στικῶς ἢ ἀντιλέγειν ἢ ἀντιτάσσεσθαι, et ἐναντιοῦσθαι, " afferens præterea ἀντιφέροιντο pro ἐξισοῖντο. Ἀντι- B " φέρω autem vide in Ἀντοίω." [Ἀντιφέρω, Gl. Oggero, Regero. " Ad Timæi Lex. 217. Damaget. 8. Macedon. 30. Jacobs. Anth. 9, 199." Schæf. Mss. Arat. 468. " Contra duco, 2, 10.: ubi de eo legitur, qui calculos suos opponit calculis collusorum. Conf. ad Plat. Phæd. 37, 14. et Reitz. ad Lucian. 1, 569." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.] " Ἀντένεξις, ἡ, " verbale e verbo ἀντενέγκω s. ἀντιφέρω: quod Bud. " ex Aretha Comm. in Apoc. affert, sed non exp." [* Ἀντιφορὰ, unde * Ἀντιφορικὸς, et adv. * Ἀντιφορικῶς, i. q. ἀντιφραστικῶς, Schol. Thuc. 3, 15. Ἀντιφερὴς, vide Ἀντιφαρές.] " Ἀντιφερίζω, Oppono me, " Obsisto, Concerto, Contendo, Æquo me, Æqui- " paro me, ut Hes. ἀντιφερίζειν exp. non solum " ἀντιστῆναι, sed etiam ἐξισοῦσθαι. Hesiod. Ἔργ. (1, 208.) Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερί- " ζειν: Θ. (609.) de eo qui prudentem et castam " uxorem nactus est, Τῷδε ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ " ἀντιφερίζει Ἔμμεναι, Huic malum cum bono pari " contentione nititur adesse. Ubi nota cum infin. C " etiam construi præter dat. Cum dat. Aristoph. " quoque (Ἱππ. 813.) ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστο- " κλεῖ; Contendis tu cum Themistocle? Themistocli " te æquiparas? Sic ἀντιφέρομαι accipitur, e quo hoc " ἀντιφερίζειν Eust. derivatum ait." [" Ad Charit. 766. Kuster. Aristoph. 112. Heyn. Hom. 5, 201." Schæf. Mss. Il. Φ. 411. ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.] " Ἀντιφαρὲς, Hes. ἐναντίον, pro quo fortasse scr. " ἀντιφερές. Ἀντιφθάρα autem, quod ap. Eund. exp. " ἀντιλογία, μάχη, ζήλη, item μητρυιὰ secundum " quosdam, magis suspectam habet scripturam, " utpote ante Ἀντίφασις positum; ideoque pro eo ex " Etym. repone Ἀντιφάρα, qui a Syracusanis ita " vocari scribit τὴν ζήλην, sc. παρὰ τὸ ἐναντίως φέρε- " σθαι. Dores enim φάρω pro φέρω dicere, ut τάμνω " pro τέμνω, τράπω pro τρέπω: sed a quibusdam ex- " poni παλλακὴν, ab aliis μητρυιάν."

Ἀποφέρω, Aufero, Tollo. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 6.) Ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων. Apud Athen. ἀποφέρειν et προσφέρειν opp.: 13. Βραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Isocr. Archid. Τῆς μὲν πόλεως ἀφίστασθαι καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων πλὴν ὅσα ἂν δυνώμεθα ἀπενέγκασθαι μεθ' ἡμῶν αὐτῶν. || Sed et morbus dicitur aliquem ἀποφέρειν pro De medio tollere. Sic autem et nostrates dicunt morbum auferre quempiam La maladie l'a emporté, ad verbum, Ἡ νόσος αὐτὸν ἀπήνεγκεν, Morbus eum abstulit. Liban. Ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον. Chrys. 1 ad Cor. 1. Οἱ δὲ μάτην καὶ εἰκῇ καὶ ἁπλῶς αἰτίας μὴ οὔσης ἑαυτοὺς ἀπήνεγκαν, Seipsos abstulerunt, i. e. Sese de medio abstulerunt, Sibi manus attulerunt. Horat., respiciens, meo quidem judicio, ad Græcum verbum ἀποφέρω, usus est verbo Aufero, eod. modo; nam et morbus et mors dicuntur ap. eum aliquem auferre pro E medio tollere et interficere: sic et palla novam nuptam, ap. Eund.

Ἀποφέρω, Aufero, eo quoque sensu, quo quis dicitur Auferre præmium s. laudem vel mercedem, Refero, Fero. Æschin. (14.) Εἶχε δὲ οἰκέτας δημιουργοὺς τῆς σκυτοτομικῆς τέχνης δέκα, ὧν ἕκαστος τούτῳ ἀπέφερε δύ' ὀβολοὺς, Obolos duos mercedis diurnæ nomine referebat et auferebat, Bud. Sic Lucian. (1, 121.) Ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες. Vide ἀποφέρεσθαι δόξαν, Auferre laudem s. gloriam, vel Reportare, ubi agetur de passiva voce active posita.

Ἀποφέρω, non solum Aufero signif., vel Refero, aut Reporto, sed et contrarium, sc. Pendo, Persolvo alii, qui postea aufert. Plut. (Anton. 58.) Οἱ δὲ ἐξελευθερικοὶ τὰς ὀγδόας τῶν κτημάτων ἀπέφερον. Polyb. Καὶ τότε μὲν ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος φέρουσα τρέφει με. Sic et ap. Xen. usurpatur hoc verbum, itidem vero et simplex φέρω, K. Π. 4, (6, 4.) Δασμόν τε τῆς χώρας, ὅνπερ ἔφερον ἐκείνῳ, σοὶ ἀποίσω. Potest autem hic ἀποφέρω exponi etiam Affero pendendum, Allatum pendo.

Ἀποφέρω non tantum pro Affero quod pendam, Affero pendendum, Allatum pendo, ut in ll. qui sunt in proxime præcedenti annotatione, sed et generaliter pro Affero, ut Xen. K. Π. 7, (5, 12.) Τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν ἀποφέρειν πάντας τὰ ὅπλα Βαβυλωνίους: statim post, Οἱ μὲν ἀπέφερον· ὁ δὲ Κῦρος κ. τ. λ. Sic 4, (2, 16.) Ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συνδεδεμένα, τοὺς δὲ ἵππους ἐπὶ ταῖς σκηναῖς καταλιπεῖν.

Ἀποφέρω, Renuntio, Designo, Nomen alicujus edo. Demosth. (1208.) Καὶ ἀποφέρειν ναύτας καὶ διὰ τάχους τὸν ἀπόστολον ποιεῖσθαι. Bud. [" Aut Indicem modo nautarum exhibere, aut Ipsa corpora sistere, repræsentare." Reisk. Ind. Demosth.] || Est etiam In album refero, et inter numeros ascribo: unde ἀπενεχθῆναι pro In album referri. Lys. (575.) Ἐν ἐκείνοις δὲ τοὺς ἱππεύσαντας ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι.

Ἀποφέρω γραφὴν, Defero aliquem et postulo, Bud. ex Æschine (85.) Ἀπηνέχθη γὰρ ἡ κατὰ τοῦδε τοῦ ψηφίσματος γραφὴ, ἣν οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐνδείξεώς με φῂς ἀπενεγκεῖν. Dem. (243.) Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, Diem dixit Ctesiphonti, Reum postulavit Ctesiphontem, quod legem perperam tulisse diceret.

Ἀποφέρω λόγον s. λόγους, Rationes ad ærarium refero. Demosth. (1187.) Ἀποχειροτονηθεὶς ἐν ᾧ ἀπήνεγκε λόγῳ, ἐλογίσατο ἐκ τῶν στρατιωτικῶν χρημάτων αὐτὸς δεδωκὼς εἰς τὰς ναῦς τὰς ἑπτὰ μνᾶς ταύτας τότε, In rationibus quas ad logistas tum retulit, ipse expensas has septem minas tulit. Æschin. (56.) Ὃς οὔτε εἴληφεν οὐδὲν τῶν δημοσίων, οὔτ' ἀνήλωκε, προσῆλθε δὲ πρός τι τῶν κοινῶν, καὶ τοῦτον ἀποφέρειν κελεύει λόγον πρὸς τοὺς λογιστάς. || Dicitur et de rationibus privatis, cum debitor cum creditore, tutor cum pupillo rationes subducit, ut Dem. (838.) Φάσκοντες δὲ οὐ πολλὰ λαβεῖν, μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπενηνόχατε, πάντες κοινῇ με ἐπιτροπεύσαντες.

Ἀποφέρομαι, voce pass., sed activa signif., Aufero, Reporto, Refero: ἀποφέρομαι, inquit Bud., signif. Refero et reporto gratiam, vel gloriam, vel præmium, et impetro. Proprie de iis dictum, qui honorem aut D magistratum gesserunt: Ἀποφέρεται πολλὴν τιμὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, item Ἀποφέρεται κλέος. Herodian. (1, 5, 24.) Τούτων τὴν δόξαν ἀποίσεσθαι. Usurpatur pro eod. simplex, φέρεσθαι, item ἄρασθαι. Sic et ap. Cic. Auferre gratiam. Apud Eund. A Scapulis paucos dies aufert, i. e. impetrat. Item ad Att. Liberalissimum decretum abstulimus. Hæc Bud. Ceterum jungitur ἀποφέρεσθαι et cum aliis nominibus, ut cum dicunt τὰ πρῶτα ἀποφέρεσθαι, Primas auferre. Pro quo dicitur potius Primas tenere s. obtinere, Primum locum obtinere. Exp. autem non solum λαμβάνειν, cum junctum est hujusmodi nominibus, sed et ἀποκερδαίνειν: unde ἀποφορὰ, itidem κέρδος, λῆμμα.

Ἀποφέρομαι, pass. voce simul et signif., Auferor: accipiendo sc. hoc verbum passivum iis modis, quibus diximus accipi Auferre pro ἀποφέρειν. Et ut dicitur ἀπήνεγκε γραφὴν, sic ἀπηνέχθη γραφή. Vide supra in Ἀποφέρω γραφήν. || Ceterum ἀποφέρεσθαι invenitur etiam expositum ἀποδιώκομαι, et μακρὰν φέρο-

μαι, ἀποκρούομαι: unde ἀπεκηνέγμεθα, pro ἀποκεκρούσμεθα. || Præterea dicitur ἀποφέρεσθαι pro Expirare, Exhalare, Emanare. Plut. Symp. 5. Πολὺ δὲ μᾶλλον εἰκὸς ἐστιν ἀποφέρεσθαι τῶν ζώων τὰ τοιαῦτα, διὰ τὴν θερμότητα καὶ τὴν κίνησιν, Effluere, Emanare, Expirare, Bud. Hinc Ἀποφορὰ, Expiratio, Exhalatio, ut paulo post ostendetur.

"Ἀποφεροίατο, Ionice pro ἀποφέροιντο, Auferant, "Reportent," [Herod. 7, 152.]

"Ἀπενέγκω, inus. thema, e quo ἀποφέρω mutua- "tur sua tempora, ut præt. perf. act. ἀπενήνοχα, et "aor. 1 pass. ἀπηνέχθην, et aor. 2 act. ἀπήνεγκον, "aor. 1. ἀπήνεγκα, irregulariter pro ἀπήνεγξα." [" Aristoph. Εἰρ. 1109. * Ἀπενείκω, Koen. ad Greg. Cor. 226. ad Herod. 201." Schæf. Mss.]

[" Ἀποφέρω, Toup. Opusc. 2, 177. Valck. ad Bion. p. 308. Alciphr. p. 8. Wyttenb. Ep. Cr. 16. Bibl. Crit. 3, 2. p. 81. Thom. M. 105. Toup. Emendd. 2, 414. Herod. 449. Markl. Suppl. 1192. Luzac. Exerc. 82. Cattier. Gazoph. 69. Boiss. Philostr. 322. 397. 461. Ἀποφ. τὴν γραφὴν, ad Il. B. 216. Ἀπένεγκε, ἀπενέγκαι, ad Lucian. 1, 335. Act. pro med., Anacr. p. 44. Brunck. De act. et med., Jacobs. Anth. 11, 95. Ἀποφέρομαι, de præmiis, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 6. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 1. Opusc. 2, 86. Emendd. 2, 531. ad Herod. 662. ad Charit. 207. Boiss. Philostr. 296. leg. ἀποφερόμενος." Schæf. Mss. " Ἀποφέρομαι, med., Ostendo, In me habeo, Hierocles 238. Renuntio, cum gen., Liban. Epist. p. 7." Wakef. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 525.: ἀπενειχθῆμεν, 198. Ἀπενεχθῆναι, i. q. ἀναιρεῖσθαι, Hippocr. 600.]

Ἀποφορὰ, ἡ, Ablatio. Philosophi πρόσθεσιν et ἀποφορὰν inter se opp.: ac sic utitur non semel Sextus Empiricus. Usus est autem ante illum Aristot. τῶν Μετὰ τὰ Φυσικὰ 8. nomine hoc ἀποφορὰ pro Ablatione. || Est etiam ἀποκομιδὴ, J. Poll. || Lucrum, Emolumentum, ab ἀποφέρω, Aufero, Refero, Reporto, Lucror: qua in signif. capitur et pass. vox ἀποφέρομαι, ut paulo ante dictum est. || Pensio, Pensitatio, quæ differt ab ea quæ εἰσφορὰ vocatur, quod ἀποφορὰ sit servorum. Andoc. Ἔφη γὰρ εἶναι ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ Λαυρείῳ, δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφορὰν, Et sibi eundum esse ut ab eo pensionem acciperet, qualis sc. a colonis ascriptitiis pendebatur. Plut. de Spartanis loquens, Οἱ δ' εἵλωτες αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες, Pensionem certam pensitantes. Hæc Bud. Ἀποφορὰ, inquit J. Poll., οὐχὶ ἀποκομιδὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν φόρων καταβολὴ, καὶ πνευμάτων ἀποβολὴ, καὶ ὀδμαῖς πνεύματος προσβολή. Addit Bud. esse ἀποφορὰν etiam Stipendium militare ap. Plut. Apophth. || Exhalatio, Expiratio, Effluxio. Plut. Symp. 5. (p. 127.) Καὶ γὰρ ἡ ὀσμὴ καὶ ἡ φωνὴ καὶ τὸ ῥεῦμα τῆς ἀναπνοῆς ἀποφοραί τινες εἰσὶ τῶν ζώων. || Capitur etiam pro Suaveolentia et odore grato. Herodian. (1, 12, 3.) Εὐωδία τε τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς, καὶ τῆς τῶν δένδρων ἡδείας σκιᾶς. Sed δυσωδίαν, i. e. Graveolentiam, sæpius signif. Diosc. Ἥ τε εὐωδία μικτὴν ἔχει τὴν ἀποφοράν. Idem, Εὐρωτιῶσαν ἔχει τὴν ἀποφοράν. Hæc e Bud. Ceterum videndum est an non in illo Herodiani loco ἀποφορᾶς significet simpliciter Exhalationis; nam si exponatur Suaveolentiæ, quod est εὐωδίας, tum εὐωδία τῆς ἀποφορᾶς quid sibi volet? [" Diog. L. Cleanthe p. 295, 19. HSt." Seager. Mss. " Ad Mœr. 62. Ammon. 21. 22. Valck. ad Eran. Phil. 161. Thom. M. 105. Toup. Emendd. 2, 414. ad Herod. 153. Koen. ad Greg. Cor. 249(=525.) Plut. Mor. 1, 728. 959. Coray Theophr. 337. ad Diod. S. 2, 233. Boiss. Philostr. 612. Graveolentia, Diod. S. 2, 566." Schæf. Mss.] " Ἀποφορὴ, ap. Herod. (2, " 109. 4, 35.) ἡ τελουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δε- " σπόταις, ut testatur Suid. Ionice autem positum est " pro ἀποφορὰ, quod itidem significare Pensitatio- " nem, docui supra. In Herod. Lex. non ἀποφορὴ " scriptum, SED Ἀποφρὴ, per sync. Ibi enim anno- " tatur ἀποφρὴν ab eo vocari τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ " τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις." " Ἀποφορᾶν, Suidas " Isæum usurpasse scribit pro ἀπενεγκεῖν καὶ διά- " στημα ποιῆσαι μεταξὺ, tanquam sit infin. AB Ἀπο-

A " φορῶν: nam et in Ms. Cod. circumflexo notatum " est. Harpocr. autem habet ἀποφοράν: quod et " ipsum ab Isæo usurpatum ait ἐπὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν " καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ: atque ita eum scri- " psisse, patet ex Isæi verbis, quæ subjungit, Εἴπερ " γοῦν ὥριζον ταῖς ἀποφοραῖς ταύταις τῶν ποδῶν ἀλ- " λότριον εἶναι τὸ χωρίον, Hisce distantiis s. intersti- " tiis pedum."

" Ἀπόφορος, Hesychio ἀσθενέστερος, Infirmior, Im- " becillior, Invalidior: ex eo forsan, quod oneri fe- " rendo non sufficiat. Idem ἀπόφορα δένδρα dici " indicat τὰ μὴ φέροντα καρπόν: præp. ἀπὸ posita " hic pro ἀ στερητικῷ. Videtur et pro Non suffe- " rendus s. Aversandus positum ap. Phalar. Ep. " 139. (p. 254.) Ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπό- " φορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης ὡς εἰκός." [" Ruhnk. ad Timæum p. 13. Musgr. Or. 163." Schæf. Mss. * Ἀποφορέω, unde * Ἀποφόρησις, Ablatio, Sext. Emp. 56. * Ἀποφόρητος, Auferendus: ἀποφόρητα, τὰ, Dona convivis data, Athen. 229. Apophoreta, Suet. Vesp.
B 19. * Ἀποφορίζω, 4 Macc. 3, 20. Χρήματα ἀποφορίσαι, Pecuniam largiri, al. ἀφορίσαι.]

[* Ἀνταποφέρω, J. Poll. 9, 107. * Προσαποφέρω, Demosth. 707. 1208. Athen. 210. 527. " Isid. Pelus. 1, 24." Boiss. Mss. * Συναποφέρω, Schol. Eur. Or. 345. Athen. 273. Clem. Alex. 408. 735. Justin. Mart. 504. " Demades ὑπὲρ τῆς Δωδεκαετίας p. 272. Reisk. Κρεῖττον γὰρ ἐπερχόμενον ἐκκλῖναι τὸ νέφος, ἢ φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ῥεύματι." Seager. Mss.]

Διαφέρω, Differo, i. e. In diversas partes fero, Dissipo, Distraho, ut qui discerpunt et dilaniant. Æsch. Choeph. (62.) p. 230. meæ Ed. Διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν ἄντιον *παναρκέτας νόσου, ubi Schol. διαφέρει exp. διασπαράσσει. Quam expositionem sequendo, convenit optime hoc διαφέρει cum Different, quod legitur ap. Horat. Epod. (5, 99.) Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinæ alites. Extat alioqui ap. Eund. Differre remos simplicius dictum pro In diversas partes ferre, Diversos ferre, Disji-
C cere, Dissipare. Similem autem et ap. ceteros usum habet verbum istud Differo. Dixit enim Virg. (G. 3, 197.) Aquilonem differre nubila: quod Serv. exp. Dissipare: Dixerat vero et ante illum Lucr. 2. Scintillasque agere, ac late differre favillam. Quin etiam metaph. usurpatum legimus pass. Differor, ap. Plaut. Differor amore, ap. Terent. Differor doloribus, ap. Propert. Differor invidia. Sed διαφέρειν est etiam διαπέμπειν, In diversas partes ferre et importare, Bud. afferens ex Aristot. talem pass. vocis usum, ubi dicit de electro, Καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας. Sic διαφέρειν τὰς ἀγγελίας est In diversas partes ferre, et quasi dissipare, ut dicitur dissipatus rumor, quod tamen exp. in VV. LL. Perferre nuntios. Sciendum est porro in prosa usitatum potius esse διαφορεῖν pro Dissipare s. Distrahere. Ceterum idem Bud., aliis tamen signiff. interjectis, interpr. etiam In diversum ferre, et Varie agitare. Item, Animo versare aliquid, agita-
D reque cogitando: harum signiff. exempla proferens e Plut. Sed et cum dicitur ab Herod. (1, 74.) διαφέρειν τὸν πόλεμον, item (40.) διαφέρειν τὸν αἰῶνα, possumus forsitan et hic uti verbo Agitare, cum itidem cum accus. Bellum et Ævum reperiatur junctum hoc verbum. Ex Eur. autem (Rhes. 982.) affertur διοίσει ἅπαις sine illo accus. αἰῶνα, sed quem subaudiri credibile sit. Apud Eund. alioqui διαφέρειν redditur potius Distrahere aut Vexare, aut Agitare, in Præc. de San. Tuenda, Τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δεῖπνον μήτε πράγμασι μήτε φροντίσι. At vero cum illa signif. Ferendi in diversas partes affinitatem habet ea, qua usurpatur pro Disponere, quam interpr. habes ap. Xen. in Lex. Cic. p. 45. Qui enim aliqua suis locis disponit, ea in diversas fert partes, alia sc. in alias. At cum διαφέρω ponitur pro Trajicio transitive posito, (ut ap. Appian. Ῥεβοῦλος δὲ [illegible] ἐς τὴν ναῦν ὑποδεξάμενος, ὡς διοίσων ἐς Σικελίαν ἦγε χρήματα,) tunc non Ferendi in diversas partes, sed po-

nus Transferendi sign. habet. At Bud. διήνεγκεν interpr. etiam Pertulit et Exportavit, in isto ejusd. Appiani loco, Ἄντων δὲ ἡ γυνὴ στρωματοδέσμῳ κατειλήσασα, καὶ ἐπέθηκε τοῖς μισθοῦ φέρουσι, καὶ διήνεγκεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν. || Habet autem Διαφέρειν et alium verbi Perferre usum; nam διαφέρειν τὴν πολιορκίαν idem ap. Paus. interpr. Perferre. In VV. LL. affertur e Luciano pro Perferre itidem, sed dictum de gravida muliere. Quibus subjunguntur hæc Xen. (Ἀπ. 2, 2, 5.) Σὺν πολλῷ πόνῳ διενεγκοῦσα καὶ τεκοῦσα τρέφει. || Differo, Discrepo. Lucian. (1, 400.) Κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. Plato Apol. (23.) Οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 50.) Ἐσκόπει τί διαφέρει μανίας ἀμαθία. Ad quam signif. pertinet διαφέρει, quod pro Varium est et diversum, Bud. affert e Theophr. Apud quem αἱ χῶραι διαφέρουσι; vertit etiam Refert regionum qualitas. Sed et pro simplici Ferre, in VV. LL.; nam ibi habetur, [ex Herodiano 2, 5, 15.] Ἐπιστάμενοί τε ὅτι χαλεπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πεπραγμένα, Multitudinem indigne laturam. B Et e Soph. (Œd. T. 321.) ῥᾷστα γὰρ τὸ σὸν—διοίσεις, pro Facillime feres. Quin etiam διαφέρειν ψῆφον, ut et φέρειν ψῆφον, pro Ferre suffragium, ex Eur. (Or. 49.): ex Isocr. quoque et Plut. ap. Bud. 169. Quin etiam σκῆπτρα διαφέρειν pro Sceptra ferre, ex eod. Poëta (Iph. A. 1195.) σκῆπτρα σοι—διαφέρειν καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ. || Διαφέρειν, sicut et συμφέρειν, Conferre, Prodesse. Herodian. 2, (3, 21.) Τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς, Quæ enim publice prosunt, parum cuique curæ sunt, Polit. Possumus autem fortasse uti etiam verbo Interesse, in ea quidem ejus signif. qua dicitur, Mea interest, s. Tua, et Ejus interest. Bud. 408. ex Justino Martyre affert pro Conducere, Conducibile esse et commodum.

Διαφέρω, Antecello, Præsto, Excello. Possit autem videri hæc signif. ab ea manasse, qua ponitur pro Differo; nam qui alium antecellit re aliqua, illa ipsa differt ab eo. Xen. K. Π. 1. init. Τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων. C Et cum πολὺ ap. Isocr. Hel. Enc. (11.) Εἷς ἦν τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων. Idem aliquanto ante, sc. circa principium Orationis, διαφέρειν et προέχειν pro eod. usurpat: Καὶ μικρὸν προέχειν ἐν τοῖς μεγάλοις, ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς. Nec multo post huic διαφέρειν adjunxit κρείττους εἶναι, scribens, Ἀλλ' ἐν οἷς ἅπαντές εἰσιν ἀνταγωνισταί, προσήκει διαφέρειν καὶ κρείττους εἶναι τῶν ἰδιωτῶν. Apud Plat., redditum itidem Præsto, videbis in meo Cic. Lex. p. 6. Sæpe autem gen. et dativo rei jungitur, ut ap. Plat. Apol. (17.) Διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, Re quapiam præstare vulgo hominum, Re quapiam antecellere vulgus. Nisi forte reddi quis posse existimet Differre a vulgo. Nam certe et in aliis ll. observavi utramque hoc verbum interpr. admittere. Isocr. Symm., Τοσοῦτον ἀνοίᾳ διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων, ubi observa in malam quoque partem dici. Idem in illo Hel. Enc. (7.) Ἡ καὶ τῷ γένει καὶ τῷ κάλλει καὶ τῇ δόξῃ πολὺ διήνεγκε. D Antea autem habuimus ex Eod. διαφέρειν ἔν τινι: quæ constr. et ap. Dem. extat. Sed invenitur præterea διαφέρειν ἐπί τινι, nec non εἴς τι, ut ap. eund. Isocr. in illa ipsa Orat. (6.) Τῶν διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ. Apud Plat. autem in Apol. (23.) Διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν. Quin etiam διαφέροντες πρὸς ἀρετὴν, ex Ejusd. Epist. cum gen. ἀνθρώπων itidem. Cui simile est ex Iisd. Πρὸς τὸ διαλεχθῆναι, τῇ φύσει καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν λόγων πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, ubi observa dativi simul usum. Quin etiam cum accus. sine præp. interdum, ut Æschin: (11.) Ἑτέρων τὴν ὄψιν διαφέρων. Sic Lucian. (1, 381.) Διαφέρω πάντων τὰ πολεμικά. Quibus tamen in ll. κατὰ potius subauditur. Sed nonnunquam διαφέρειν sine gen. personæ dicitur, qui excellit aliqua in re, sive qui egregius est, sicut sc. Præstans sine adjectione genitivi ponitur. Plato, Διαφέρων ἐν τῷ πολέμῳ, (ap. Lucian. autem διαφέρειν πάντων τὰ πολεμικά.) Et cum πρὸς, Isocr. Διαφέρειν πρὸς τοὺς κινδύνους, Præstantem esse ad subeunda pericula, Egregium esse in subeundis periculis. Interdum cum accus. ut Διαφέρων τὴν ψυχὴν, quod exp. Animi fortitudine præstans. Sic διαφέρων τὴν φύσιν, Plat.

Διαφέρει, Interest: ea signif. qua dicitur Mea interest vel Tua, et Ejus interest. Observandum est autem et alterum hujus Lat. verbi usum habere Græcum διαφέρειν, cum pro Differre ponitur. Nam Οὐδὲν τοῦτο διαφέρει ἐκείνου, Nihil differt hoc ab illo; reddere possis etiam, Nihil interest inter hoc et illud. Atque adeo Cic. alicubi post Interesse addidit Differre, ut de Fin. 3. Nisi statuerit nihil esse, quod intersit aut differat aliud ab alio præter honesta et turpia. Ideo autem utrumque usum verbi hujus Interesse spectandum propono, ut simul similis vel potius eadem mutatio significationis in utraque lingua consideretur. Considerata enim posteriorem hunc verbi διαφέρει usum quodammodo familiarem nobis reddet. Idem vero et in aliis faciendum censeo, quæ significationis mutationem a ceterarum linguarum consuetudine abhorrentem habent. Sed et hoc addo, istam hac in re Lat. linguæ cum Græca convenientiam, ab iis qui primi Græca Latine reddiderunt ortam videri. Quam opinionem mihi quædam vel ipsius Cic. interpretationes augent. Διαφέρει μοι τοῦτο, inquit Bud., Hoc interest mea, Hoc ad me pertinet. Quod etiam per gen. dicitur, διαφέρει μοι τούτου, ut μέλει μοι τούτου, et προσήκει. Dem. Ὡς ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν. E Plat. Οὐδὲν ἄν τοι διαφέροι φίλον ἢ ἐχθρὸν γενέσθαι, Amicusne an inimicus tibi sit, nihil tua interest. Ex Eod. de Rep. 1. Τί σοι τοῦτο διαφέρει; Quid hoc tua interest? Rursum cum infin. ex Eod. in Epist. Σοὶ δ' οὐδὲν διαφέρει καὶ λαβεῖν καὶ δοῦναι τοσοῦτον. Item διαφέρειν μέγα, interjecta particula ὥστε, in Epist. ult. Apud Eund. dicitur διαφέρειν πρὸς ἅπαντα: ubi scribit, Πολὺ διαφέρει πρὸς ἅπαντα ἃ λέγεις, αὐτὸν ἀφικέσθαι σε Ἀθήναζε. Thuc. (3, 42.) Διαφέρει ἰδίᾳ τι αὐτῷ. [Demosth. 43.] Διαφέρει, inquit idem Bud., Refert, i. e. Ad rem pertinet. Theophr. (H. Pl. 7, 1, 6.) Διαφέρει γὰρ πρὸς τὸ θᾶττον καὶ βραδύτερον παραγίνεσθαι ἡ τῶν σπερμάτων παλαιότης· τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ νέων παραγίνεται θᾶσσον. Et ap. Eund. (C. Pl. 5, 14, 9.) Αἱ χῶραι διαφέρουσι, Refert regionum qualitas. Bud. 408. 409. Ceterum Οὐδέν μοι διαφέρει alicubi redditur Nihil mea interest, et Nihil mea refert: ubi malim, Mihi perinde est.

PARTIC. Διαφέρων, οντος, ὁ, Differens, Discrepans. Sed τὸ διαφέρον interdum dicitur pro eo, quod vulgo vocatur Un différend: Latine autem potius Dissidium, Controversia. Sic in plur. τὰ διαφέροντα, Controversiæ, ap. Thuc. præsertim. Legitur alioqui et τὸ διάφορον, item διαφορὰ, ea signif. de quibus post Διαφέρομαι dicendum erit. Retinet alioqui διαφέρων signiff. ceteras respondentes iis quas habet verbum διαφέρω. [Dio Cass. 44, 24. Τὰ τῷ κοινῷ διαφέροντα, Utilia, Commoda, i. q. συμφέροντα.] Adv. AUTEM Διαφερόντως eam potius sequitur signif. verbi διαφέρω, qua ponitur pro Præsto, Excello. Redditur tamen non solum Excellenter s. Egregie, sed aliis etiam modis, pro re de qua agitur: Δ. σέβω, Summe colo, Summa religione colo. Δ. ἔστερξε, Unice amavit, VV. LL. Ubi etiam Δ. ἐρᾷ, Ardentissime amat. Bud. vertit, Magis, Maxime, Vehementer, ex Æschine, Ταῦτ' ἤδη δ. ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι. Item (65.) Ἐν αἰτίαις δ' ἦσαν οἱ πρέσβεις, πολὺ δὲ δ. Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης. In VV. LL. cum gen., qui alioqui subaudiendus videri potest, ut Δ. τῶν ἄλλων, Magis quam ceteri, Præ ceteris. Sic Δ. τῶν πολλῶν e Plat. Epist. Ex Eod. Μηδὲν δ. τῶν δούλων, Non aliter atque servi, secundum quam interpr. sequetur eam signif. verbi Διαφέρω, qua ponitur pro Differo, Discrepo. Et sequente ἢ, in Iisd. Δ. ἢ, Magis quam. Item sequente adv. μᾶλλον, ex eod. Plat. Φίλον αὐτὸν ἡγοῦμαι δ. μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον, Multo magis quam illum. Ex Eod. affertur oppositum τῷ ἧττον, ubi scribit, Μηδὲν δ. μηδ' ἧττον. [" Phryn. Ecl. 2. Toup. Opusc. 2, 298. Valck. Callim. 136. Musgr. Andr. 159. Sequ. ἢ, Orell. ad Epist. Socr. 260. Xen. Mem. 3, 8, 5. Potter. ad Lycophr. p. 1468.

Cum superl., Abresch. Lectt. Aristæn. 293." Schæf. Mss.]

Pass. Διαφέρομαι, Differor, Jactor. Differor, inquam, sequendo eam signif. quæ dicitur a Plauto Differri cupidine, et a Terentio Differri doloribus: item alia de quibus supra dictum est in Διαφέρω. Bud. Διαφέρομαι interpr. Jactor, Huc et illuc transferor, subjungens ex Act. 27, (27.) Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ κατὰ μέσον τῆς νυκτός. Addit, διαφέρεσθαι esse etiam Dilabi, In diversa digredi, abire, e Plut. Cæsare, Καὶ πάλιν διασπασθέντας αὐτῇ διαφέρεσθαι. In VV. LL. ex eod. Plut. Caio, Διαφέρεται ἐκεῖσε κἀκεῖ τὸ φορεῖον, Lectica huc et illuc jactatur. Ex Ejusd. l. de Exilio, Διαφέρονται ὡς ἐπὶ σχεδίας, τῆς ἐλπίδος, Spe, ceu rate quadam, jactantur. Ibid. Διασπαρέντες ἐν τῇ χώρᾳ σποράδες, Per regionem diffusi. Et, Διαφερομένη σποράδην ποίησις, Poesis sparsim divulgata. Item διαφέρεται ὁ λόγος, e Plut. Galba, Divulgatur sermo. At vero διαφέρομαι neutraliter positum, Dissideo, Dissentio, Discrepo. Item Contendo. Plato de Rep. 1. Ἔστω ἴσα καὶ μὴ διαφέρωμαι. Et, Διαφέρομαι πρὸς τοὺς φίλους, Dissideo a vel cum amicis. Plato Hipp. Min. Καὶ δὴ καὶ νῦν ἃ σὺ λέγεις, οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα, Vehementer a te dissentio. Et διαφέρεσθαι ἑαυτῷ, Secum discrepare, Non consentanea dicere, sed sese collidentia. Antiphon de Testibus dissentientia testificantibus, Τῶν διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς: e Flacco, ad verbum, Secum dissidentibus. Plut. autem Διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ, de homine dixit incerto propositi et in diversa impetum animi capiente, Bud. At pro Contendo, Æmulus sum, affert ex Athen., scribente de Plat. et Xen. Καὶ ἴσως καὶ περὶ πρώτων διεφέροντο. Subjungit vero et διαφερόμενον oppositum τῷ διαφερομένῳ, ex Aristot. de Mundo. Addit poni et pro Ambigo, Litigo: unde διαφορὰν dictam esse Litem et Contentionem. Item διαφέρομαι pro διαφέρω, Differo: ut Διαφέρεται τοῦ ἡ δόξα, VV. LL. e Plat.

"Διενέγκω, verbum inus., a quo διαφέρω mutuatur "sua tempora. Signif. autem Differo: interdum "etiam Præsto. At pass. voce et signif. Διενεχθέν-"τες ταῖς γνώμαις, Sententiis inter se discrepantes, "Dissidentes. Vide Διαφέρω." [Herod. 1, 23. Aristoph. A. 569. Isocr. Areop. 305. Ed. Cant., Xen. Κυνηγ. 1, 5. Diod. S. 1. p. 16, 9. * "Διένεξις, Niceph. Call. init. * Διενεκτέον, Synes. de Regno p. 26. Schol. Eur. Med. 1129." Kall. Mss.]

["Διαφέρω, Toup. Opusc. 1, 457. ad Xen. Mem. 3, 3, 14. 4, 5, 11. K. Π. 31. 742. Heyn. ad Apollod. 599. 781. Alciphr. 18. ad Lucian. 1, 179. Diod. S. 1, 280. 455. ad Herod. 522. Phalar. 322. ad Charit. 443. Markl. Iph. p. 167. Musgr. 1193. Rhes. 600. 982. El. 448. Wakef. Ion. 15. Herc. F. 76. Trach. 323. S. Cr. 4, 93. 5, 123. Jacobs. Anth. 11, 378. Lucian. 2, 223. Boiss. Philostr. 359. Lobeck. Aj. p. 298. Excello, Reisk. Anim. 1, 153. (ad Dion. Chrys.) ad Diod. S. 1, 41. 117. 327. 367. 376. 2, 361. Fischer. ad Palæph. 102. et Ind., Valck. Oratt. 362. ad Xen. Mem. 246. Xen. K. 'A. 3, 1, 37. Schneid. p. 157. Heind. ad Plat. Gorg. 243. Confero, Prosum, Valck. Anim. ad Ammon. 201. Koppiers. Obss. p. 10. Differo, Discrepo, Valck. Diatr. 116. Eur. Or. 245=253. Lennep. Phal. 238. 239. Toup. Opusc. 2, 228. Ammon. 37. Ernn. Philo 167. Valck. Phœn. p. 166. Phryn. Ecl. 174. Abresch. Æsch. 2, 44. Brunck. Aristoph. 2, 95. Differo, Boeckh. ad Sim. p. ix. in Plat. Min. p. 30. De constr. Koen. ad Greg. Cor. 297(=623.) Διαφέρω, sc. αἰῶνα, Vivo, Lobeck. Aj. p. 297.: γλῶσσαν, Jacobs. Spec. 33.: κῦμα, Musgr. Phœn. p. 225.: πόλεμον, Herod. 12, 66. Finire bellum: imo Facere: vide p. 9. 36. 412. 427. 700. 711. Hermann. Gramm. 1, 352. Siebel. ad Hellen. 318. ad Diod. S. 2, 574. Dionys. H. 1, 322. 323. 4, 2328. H. Steph. ad Eund. de Legat. p. 19. Obss. Misc. 3. p. 306.: Perferre bella, Ammian. 14, 6, 4.: νίκην, Plat. Alex. 126. Schm.: νόμους, Idem T. 4. p. 13. Cor.: ψῆφον, Eur. Or. 1668. ad Dionys. H. 2, 720. Διαφέρειν παρά τινα, ad Diod. S. 1, 117.: παρά τι, 2, A 433. τινὰ ἔς τινα τόπον, Wyttenb. Select. 313.: διαφέρειν τι, Eur. Hipp. 1143.: τί; ἐν τίνι; τίνι; Valck. ad Ammon. 45. cf. Zeun. ad Xen. K. Π. 160.: ἰσότητα, Simon Dial. p. 111. Sequ. ἤ, Larac. Exerc. 135. Brunck. Aristoph. 2, 74. Plato Phædro 192. Charm. 87. Aristot. H. A. 141. Schn., Xen. Mem. 3, 7, 7. 3, 11, 14.: ἤ τι, 'Ελλ. 7, 2, 4. Διαφέρει, Dionys. H. 2, 889. Τί τοῦτο διαφέρει, ὦ, sequ. infin., Brunck. El. 1272. Τί τοῦτο διαφέρει; Heind. ad Plat. Charm. 85. Τί διαφέρει, τίνι δ., Thom. M. 843. Οὔ μοι διαφέρει, 862. Eur. Tro. 1248. Larac. Exerc. 187. Schol. Aristoph. Ιππ. 910. 911. T. H. p. 908. Dionys. H. 5, 148. Boiss. Philostr. 528. Διαφέρων, sequ. infin., ad Lucian. 1, 308. Τὰ διαφέροντα, Dionys. H. 2, 1170. 3, 1405. Heind. ad Plat. Gorg. 250. Simon. Dial. p. 75. Charit. p. 9. Μεγάλα πράγματα ὅλῳ τῷ βίῳ νῦν διαφέροντα, Magnas res, quæ omnis tum vitæ interest non ignorasse. Τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει, Lucian. 1, 789. Xen. K. 'A. 5, 4, 2. Med., Zeun. ad Xen. K. Π. 728. Kuster. B V. M. 68. Dionys. H. 1, 12. 3, 1370. Boiss. Philostr. 433. 635. Contendo, Heyn. ad Apollod. 781. Hom. T. 1. p. 2. Ern., Ilgen. ad Hymn. 426. Boiss. Philostr. 526. 530. Διαφέρεσθαι γνώμῃ, Herod. 613. Οὐ διοίσομαι, ad Paus. 161. Διοίσεται, Brunck. Œd. C. 574. Διηνέχθη, Plut. Mor. 1, 308. Clark. ad Hom. 1. p. 3. Ern.: cf. Schn. Lex. v. Διαφορέω. Διήνεγκον, Valck. Præf. ad Ammon. p. xxi." Schæf. Mss. "Διαφέρω πόλεμον, Administro, Appian. 1, 118. Perduco, 376. (Διαπολέμησαν αὐτοῖς ἂν ἐγένετο καὶ διαβῆναι, εἰ μὴ Φίλιππος διέφερεν.) Pertineo, Stob. 92, 32. Agito, Exerceo, Dio Chrys. 2, 250. vide Philostr. 587. Διαφέρει ἀνδρεία παρά τι, Dio Chrys. 1, 89. Διαφέρει ἢ — ἢ —, Differt an — an —, Strabo 1075." Wakef. Mss. "Obsto, Intercedo, Veto, Demosth. 676. Διαφέρομαι, Contendo, Certo, Xen. K. 'A. 4, 5, 14.: vide Casaub. ad Epict. Man. 33." Seager. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr., Reisk. Ind. Dem., Lex. Xen., Schn. Lex. Valck. Schol. in N. T. 2, 382. Lobeck. Phryn. 394. 587. Διαφέρειν τὸν πόλεμον, ad Greg. Cor. 624.: τὸν βίον, 895.]

C Διάφορος, ὁ, ἡ, Differens, Diversus. Plato de Rep. 2. Οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ. Aristot. de Mundo, Ὁδοῦ διαφόρου καὶ ἑτεροίας οὔσης. ‖ Præstans, Excellens, ap. Plat., unde Gaza in Lælio Cic. dixit, Οὐδεὶς διαφορώτερος τὴν εὐσέβειαν, pro Nemo pietate præstantior. Affertur vero ex Eod. Plat. Διάφορος πρὸς σωτηρίαν pro Commodissimus ad salutem. Item διάφορα ἑτέρων πρὸς ἀρετήν, pro Magis conferentia ad virtutem. Item διάφορον πρᾶγμα pro τίμιον, Suid., quem vide. ‖ Dissidens, Dissentiens. Exempla Bud. affert, p. 410. quibus addi potest e Xen. 'Ελλ. 5, (2, 17.) et 6, (4, 23.) Διάφοροι ὄντες ἀλλήλοις. Item διάφορον πρᾶγμα, Res de qua dissident aliqui s. dissentiunt, Res controversa. Paus. usurpavit de eo quod inter scribentes non convenit. Apud Thuc. non raro διάφορον substantive pro Dissidium, Controversia: et τὰ διάφορα, Controversiæ. Sed interdum τὸ διάφορον redditur etiam Simultas, Odium. Διάφορα exp. itidem Simultates, Factiones, D in VV. LL. ‖ Ibid. ex Aristot. Œcon. Τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι ἔφη, Tanti enim sua interesse dicebat. ‖ Item διάφορον pro ἀνάλωμα, Impensa, Expensa, Hes. et Suid., e quibus hic Thucydidi usum istum tribuit. Invenio autem et ap. Dionys. H. 'Αρχ. 'Ρωμ. 319. Ed. patris mei, Ἀλλ' ὑπομένοντες ἀναλίσκειν πολλοῦ διαφόρου μικρά. Affertur vero et τῶν διαφόρων πρᾶξις pro Exactione vectigalium, ex 2 Macc. [1, 35. 3, 6. "Διάφορος, Abresch. Lectt. Aristæn. 152. ad Herod. 220. Wyttenb. ad Plut. 1, 363. Eur. Med. 582. ad Diod. S. 1, 41. 311. 2, 174. 183. ad Charit. 678. Jacobs. Anth. Proleg. 68. ad Paus. 304. 314. Fac. 1, 483. Trendel. Chrestom. Flav. 80. Dissidens, Dissentiens, ad Charit. 207. ad Herod. 414. 448. Dionys. H. 1, 32. 108. 2, 1178. Hostis, Toup. Opusc. 1, 84. Δ. ἐς, Diod. S. 2, 101. Paus. 169.: πρός, cum acc., Platonism. Τὸ δ., Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Διάφορον, τό, Valck. ad Chrys. p. 38. ad Herod. 106. ad Paus. 61. 287. Thom. M. 222. 227. Jacobs. Anth. 7, 414. ad Lu-

cian. 1, 825. ad Dionys. H. 2, 683. 750. 1000. Pecunia, Pretium, (cf. Angl. Interest,) Koppiers. Obss. 11. Toup. Opusc. 1, 84. Emendd. 1, 128. Dionys. H. 2, 1172. 1265. 3, 1354." Schæf. Mss. "Lucian. 2, 405. Diog. L. 6, 9. Tributum, Athen. 73." Wakef. Mss. "Theophr. Char. 10." Seager. Mss. Polyb. 4, 14, 8. 32, 13, 11.: item plur. διάφορα, τὰ, 23, 8, 11. 32, 13, 13. "Pretium, quo quid venditur, Epict. Enchir. c. 25. (32.) ubi alii male διαφέρον. Vide ibi Schw. not. Cf. VV. DD. ad Hesych., ubi monetur, sic sæpe occurrere ap. Dionys. H. Vide Reiskii Ind. Græc. Dionys. et Schw. Lex. Polyb. Διάφορος, Præstans, Eximius, Duris ap. Athen. 542. Ἄλσος : κάλλεϊ δ., ubi olim διαφέρον Edd. e glossa. Dissidens, Theophilus ap. Eund. 623. Τοὺς τὰς γνώμας δ. καταπραΰνει. Διάφοροι, Qui defecerunt, Rebelles, Herod. 2, 30." Schw. Mss. Διαφορώτερος, Ep. ad Hebr. 1, 4. ὄνομα.]

Ἀδιάφορος, Indifferens, Non differens, Non dissimilis. Unde Ἀδιαφορεῖν, Non differre, Dissimilem non esse. In VV. LL. ex Aristot. Rhet. 1. Καὶ οἷς ἀδιάφορα καὶ ὅμοια πολλὰ προϋπῆρχε τῷ ἀδικοῦντι, ἀδιάφορόν ἐστι, pro Non interest. Et quod Zeno aliique postea Philosophi vocarunt ἀδιάφορον, Cic. [de Fin. 3, 16. Acad. 2, 42.] interpr. Indifferens, ut videbis in meo Lex. Cic. Quæ vero in medio sunt, inquit Gell. 2, 7., et a Græcis tum ἀδιάφορα tum μέσα appellantur, etc. Et paulo post, Quoniam et hæc et his similia, per sese ipsa neque inhonesta sunt, neque turpia. Bud. ἀδιάφορα dicta tradit Quæ non referunt, nihil momenti habent, quasi οὐκ ἀνήκοντα, καὶ μὴ προσήκοντα: Vide p. 409. Ubi etiam ἀδιάφοροι homines, Negligentes et discrimen rerum non attendentes. Suet. de Cæsare, Nam circa victum Oppius indifferentem fuisse docet. [" Wakef. S. Cr. 1, 71. Wyttenb. ad Plut. 1, 563." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.: Gl. Promiscuus : *Ἀδιαφόρως, Gl. Indifferenter, Licentius, Promiscue, Schol. Soph. Aj. 678. in Aristoph. N. 304. Athen. 437. Dionys. H. p. 319, 45. "Clem. Alex. 442. 448. Iren. 26. Obiter, Cyrill. Alex. 10. Sine discrimine, 34. Chrys. in Gen. p. 63." Kall. Mss.] Ἀδιαφορέω, Rem aliquam pro indifferente habeo, vel Indifferens sum aliqua in re, (utendo hac voce ut usus est Suet. in loco quem modo protuli,) Gell. 16, 19. Significat autem Susque deque ferre, æquo animo esse, et quod accidit, non magni pendere, atque interdum negligere et contemnere: et propemodum id valet quod dicitur ἀδιαφορεῖν. Bud. 409. e Chrys. affert, Εἰ δέ τις ἀδιαφοροίη, pro Quod si cui non curæ est hoc quod dicimus. [M. Anton. 11, 16. "Ad Il. A. 566. Reiz. Acc. 34. ad Diod. S. 1, 243. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 306. Heyn. Hom. 6, 519." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccles. *Ἀδιαφόρησις, Contemtus, Neglectus, Pallad. Hist. Laus. 31. p. 8ᵇ. Ποικίλῃ ἀδιαφορήσει τὸ οἴημα αὐτοῦ καθελόντες. * Ἀδιαφορητικός, Arrian. Epict. 2, 1, 14. τὸ ἀ., i. q. ἀδιαφορία.] HINC Ἀδιαφορία, q. d. Indifferentia, i. e. Qualitas ea rerum, per quam indifferentes habentur. Zenoni, inquit Cic. in Lucullo, summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri: quæ ἀδιαφορία ab ipso dicitur. Quomodo autem ipse utatur hac voce in Ep. ad Att., docet Bud. 409. [" Ad Lucian. 1, 756." Schæf. Mss.] Hinc et verbum TRICOMP. Ἐναδιαφορέω: nam hujus partic. ἐναδιαφορῶν e Basilio ibi affertur, Μηδὲ ἐναδιαφορῶν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι: quod nihil aliud est quam ἀδιαφορῶν ἐν τοῖς κ. τ. λ.

Διαφορά, ἡ, Differentia, Discrimen. Et in plur. Διαφορὰς ἔχει πολλάς, Multas habet differentias, Multiplici differentia evariat. VV. LL. || Dissidium, Dissensio, Controversia, Contentio. Thuc. Ἄλλως τε καὶ εἰ δόξομεν ἄρξαι μᾶλλον τῆς διαφορᾶς. Et διαφορὰ τινός, vel τινί, πρός τινα. Herodian. 8, (1, 1.) Καὶ ἡ ἐν Ῥώμῃ στρατιωτῶν πρὸς τὸν δῆμον διαφορά. Plut. Camillo, Διαφορᾶς πρὸς αὐτοὺς γενομένης. Plato, Πρόφασιν αὖ ταύτην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος. Et εἰς διαφορὰν ἰέναι, vide in Ἰέναι. Extat porro et plur. διαφοραὶ ap. Thuc. non semel. [" Ammon. 2. ad Mœr. 109. Mureti Op. 1, 402. ad Paus. 61. Thom.

A M. 222. 227. ad Diod. S. 2, 510. Conf. c. διαφθορά, ad Charit. 305. ad Herod. 409. Δ. παρά τι, Dionys. H. 5, 89." Schæf. Mss. Dissensio, Æschin. Dial. Socr. 2, 13. Plato Euthyphr. 8. " Figura, cum verbum iteratum aliam sententiam significat, ac significavit primo dictum. Ita Rutil. Lup. 1, 12." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 820.] Pro Differentia autem a Plat. dicitur ETIAM Διαφορότης, [Theæt. 209. Philebo p. 14. de Rep. 9. p. 587. " Thom. M. 222. Mœr. 128. et n." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 350. Ælian. H. A. 3, 32. "Philo J. 2, 370. Suid. 2, 351. Joseph. 793, 32. * Διαφορία, Diversitas, Dionys. Hal. A. Rhet. 11, 11. λέξεως. " Athan. 1, 701. * Διαφορικός, Suid. v. Ἀβρότονον, si vox mendo caret." Kall. Mss. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 199." Schæf. Mss. * Διαφορικῶς, Philem. Lex. 78. p. 54.]

Διαφόρως, Differenter, Cum aliqua differentia; Diverse, Varie, Multifariam. In VV. LL. Οὐ δ., quod esse puto e Thuc., pro Tenore eodem: [cf. 6, 18. 7,
B 71. Herodian. 6, 9, 7. 10. Plut. 8, 516. Eximie, Excellenter, Demosth. 761. Polyb. 13, 7, 2. 26, 2, 9. " Ad Diod. S. 1, 311. 634." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 595." Wakef. Mss.]

Item VERB. Διαφορέω, ut a φέρω fit φορέω, Differo, (i. e. In diversas partes fero,) Disjicio, Distraho, Dissipo. Plato Epist. 7. Τύχη δέ τις ταῦτα διεφόρησε, ubi reddi etiam potest Disturbavit. Apud Plut. (8, 621.) Διαφορεῖσθαι ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, Dissipari s. potius Dissolvi. At διαφορεῖν χρήματα recte interpr. Diripere. Suid. tamen, Χρημάτων ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη, exp. ἐξηνέχθη, et ἐξεκομίσθη: et διεφόρησαν τὰς κατασκευάς, μετεκόμισαν. Bud. ap. Dem. Διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν vertit Diripere quæ intus erant et exportare. Idem in Comm. Διαφοροῦμαι, inquit, etiam signif. Compilor et Spolior. Dem. (442.) Διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων: (1120.) Ἐπειδὴ ἀπώλετο ἐκεῖνος καὶ τῶν ὄντων ἐξέστη, οὐχ ἥκιστα ὑπὸ τούτου καὶ τῶν τοιούτων διαφορηθείς. Sic Plut. διαπεφορῆσθαι καὶ
C ἠφανίσθαι τὰ χρήματα dixit Diripi et in præda exportari. Hæc ille. In VV. LL. Διαφοροῦντος ὠμῶς τὰς ἐπαρχίας, e Plut. Galba pro Vexantes crudeliter provincias. Sed rectius fortasse et hic Diripientes. Ibid. e Plat. Timæo, Διαφορεῖ ἐκ τῆς αὐτοῦ τάξεως, Dimovet e suo loco. Ex Ejusd. LL., Διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην. At de equis dictum ap. Suid. διαφορῆσαι αὐτόν, Excussisse ipsum, Dejecisse. || Διαφορῶ alioqui est sæpius Discutio quam Excutio, et præsertim ap. Medicos. Bud. vertit Discutio, Digero, afferens e Gal. Διαφορῆσαι τὸ πῦον. Et, Διαφορεῖ τὰ περιττώματα, ex Alex. Aphr. Affertur autem e Gal. διαφορεῖν copulatum etiam cum κενοῦν, ubi scribit, Κενοῖ δὲ καὶ διαφορεῖ τὸ θερμὸν ἔλαιον. Et Διαφοροῦμαι, Immodico sudore exhaurior et resolvor. Gal. Καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, Et præsertim si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione. Item, Καὶ μάλιστα ἐὰν ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, διψώδεις ἀποτελοῦνται, Et ma-
D xime si aëre vehementer calido et vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint. Affertur et e Diosc. διαφορούμενοι pro Qui multo sudore diffluunt. Διαφορήσει Suid. exp. etiam διάφορος γενήσεται, in qua expositione dubium esse potest utram det voci διάφορος signif.; sed ego crediderim accipi potius pro Eo qui dissidet. [" Diog. L. Bione p. 159. HSt." Seager. Mss. " Distraho, Distrahendo lacero, Suid. v. Ἀνασοβηθείς." Schleusner. Mss. Diripio, Dissipo, Herod. 1, 88. 3, 53. Discerpo, Idem 7, 10, 8. Ὑπὸ κυνῶν διαφορεύμενος. Excello, Chamæleon Ponticus ap. Athen. 624. ἤθεσι διαφορῶν. " Fischer. ad Palæph. 94. Heringa Obss. 67. Act. Traj. 1. p. 222. Wessel. ad Herod. 45. 514. 580. 624. Diss. Herod. 94. ad Mœr. 355. Heringa Obss. 304. Fischer. Ind. Palæph. Wyttenb. ad Plut. 1, 505. Wakef. S. Cr. 4, 143. Herc. F. 571. Musgr. ibid. Kuster. Aristoph. 104. 239. Brunck. 2, 144. 3, 3. ad Diod. S. 1, 590. 617." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 338. 355. Ἱππ. 294. Plut. Q. S. 1, 9. Geop. 19, 6,

4. Πρὶν διαφορηθῆναι τὸν πάγον. Διαφορέω et διφορέω conf., Append. ad Bast. Ep. Cr. 19. ad Greg. Cor. 741.] Διαφόρημα, τὸ, Ludicrum, in VV. LL. quia Suidas exp. παίγνιον. Sonat alioqui διαφόρημα, Quod dissipatur, s. disjicitur. [Vide Schleusn. Lex. V. T. Διαφορήματα, Excrementa, Suid. v. Ἀρειανός: al. * Διαφθορήματα.] Διαφόρησις, Dissipatio, Actio illa discutiendi et digerendi, Dissolutio. E Gal. affertur et pro Resolutione. Et ADJ. Διαφορητικὸς, Discutiendi vim habens, Discussorius: δύναμις, Discussoria vis, e Plin. Et διαφορητικὰ φάρμακα, μαλάγματα. Διαφόρησις, inquit Gorr., Digestio, Evaporatio, Discussio. Est humorum qui in parte aliqua continentur per meatus insensibiles eductio. Hanc facultatem, quæ possident medicamenta διαφορητικὰ, Discussoria et per halitum digerentia, appellantur. Ea proxima sunt attrahentibus, siquidem vicinæ sibi virtutes sunt, eorum quæ in alto latent attractrix, et attractorum digestrix. Nam quæ trahunt, etiam nonnihil omnino discutiunt: et quæ discutiunt, pariter trahunt. Omnia in universum desiccant, idque duplici ratione, aut humores exhibentia cum poris quibusdam insunt, aut totam partem alterantia. [Διαφόρησις χρημάτων, Direptio, Plut. Coriol. 9. Cicer. 14. * Διαφόρητος, unde * Ἀδιαφόρητος, Alex. Trall. 2. p. 155. "Eust. 41, 24." Seager. Mss.] Εὐδιαφόρητος ET Δυσδιαφόρητος. Est autem εὐδιαφόρητος, Cui facile succi perspirabili cute digeruntur. Cui contr. δυσδιαφόρητος. Bud. postquam e Gal. attulit locum illum in quo dicit, Διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα κ. τ. λ., subjungit, Inde εὐδιαφόρητοι dicuntur οἱ ῥᾳδίως διαπνεόμενοι, Quibus facile succi perspirabili cute digeruntur. Quibus contraria sunt δυσδιαφόρητοι. Gal. Εὐδιαφόρητοι δ' εἰσὶν οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν, καὶ μᾶλλον, ἅμα θερμότατοι, καὶ ἀραιοὶ τὴν ἕξιν. Vide plura ibid. ["Δυσδιαφόρητος, Xenocr. 34." Boiss. Mss. "Δ. σώματα, e Thessalo, Gal. de Sect. Opt. 20." Gataker. Mss. * Δυσδιαφορησία, Cassii Probl. 66. τῶν πόρων. Εὐδιαφόρητος, Diosc. Athenæi p. 10. * Εὐδιαφορέω, Excello, Geop. 19, 6, 12. Κατὰ τὴν γέννησιν εὐδιαφορεῖν ποιοῦσι τὸ ζῶον. * Συνδιαφορέω, Simul dissipo, Longin. 40, 1.]

[* "Ἐπιδιαφέρειν. Vox inusitata, Schol. Plat. 165. Λέγεται ἐπιδιαφέρειν. Scriptum: ΛΕΓΕ$^{\tau\varsigma}$ ΔΦΕΡΕΙ, (λέγεται διαφέρειν). Ultima syllaba vocis λέγεται bis lecta fuit, alteraque vice pro ἐπὶ sumta." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. * Προσδιαφέρω, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 265.] Συνδιαφέρω, Cum alio perfero, tolero, sustineo, Adjuvo in tolerando. Συνδιαφέρειν, inquit Bud., Cum alio tolerare, ut συμπάσχειν, et συνάχθεσθαι. Synes. Εὐθὺς ἐξεδράμομεν, ἐφ' ᾧ παρακαθίζῆσαι καὶ συνδιενέγκαι τὴν συμφοράν. Sed affertur ex Herod. [1, 18. 5, 79. 99.] et συνδιαφέρω τὸν πόλεμον. ["Liban. 2, 306. Schol. Soph. El. 941. Schol. Lucian. Apol. pro Merc. 12." Boiss. Mss. Aristoph. Ἱππ. 597. Plut. Bruto 13. "Paus. 1, 371. Toup. Opusc. 1, 455. ad Herod. 412. 427. ad Lucian. 1, 554. 2, 57. Dionys. H. 1, 53. 109. 133. 3, 1401." Schæf. Mss. * Ὑποδιαφέρω, Dio Cass. 1087, 51.]

Εἰσφέρω, Infero, Fero intro, Importo, Inveho. Paul. ad Tim. ep. 1. 6, (7.) Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα, Nihil enim intulimus in mundum, nimirum nec efferre quicquam possumus. Vel, Nihil importavimus in mundum. Nonnunquam vero Ingero. Aristot. Ἀδυνατεῖ δὲ πέσσειν ἡ θερμότης διὰ τὸ πλῆθος καὶ ὑπερβολὴν τὴν εἰσφερομένης τροφῆς. Dicitur etiam aliquis εἰσφέρεσθαι τροφὴν, ut docebo cum agam de hac passiva voce. At vero Εἰσφέρειν χρήματα, q. d. Inferre pecunias, ut Plin. Paneg. Græcorum more dixit Inferre tributum. Plut. Popl. Ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ubi redditur Conferre pecunias. Simile est autem εἰσενηνοχέναι τὴν οὐσίαν πᾶσαν, ex Aristot. ubi redditur, Cunctas facultates solvendis tributis consumsisse. Sciendum est autem εἰσφέρειν sine adjectione etiam poni pro Inferre tributum, ut loqui Plin. dictum est, i. e. Pendere tributum. Plut. Ὥστε μηκέτι τὸν δῆμον εἰσε-

A νεγκεῖν, Ita ut populus tributum pendere desierit, Bud. Possunt autem huic exemplo alia pleraque adjici, et quidem e Dem. etiam, (565.) Εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ τῶν ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι, Tributa pendens non pro modo facultatum quas habebam, ut qui eis fraudatus essem a tutoribus; sed pro eo quantum erat patrimonium quod homines opinabantur a patre mihi relictum. Ex eod. Dem. (312.) Χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας μήτε ἰδίας μήτε δημοσίας ἀπολείπεσθαι: qui locus ab ipso Bud. affertur paulo post illum Plutarchi, agente de verbali εἰσφορά. Qui etiam vertit, In publicum pro modo census conferre. Rursum Plut. de Exilio, Καὶ πατρίδα μὴ περισπῶσαν, μὴ ἐνοχλοῦσαν, μὴ προστάττουσαν, Εἰσένεγκαι, πρέσβευσον εἰς Ῥώμην, ubi animadvertendus est idem usus vocis mediæ. Ceterum pro illo Inferre tributum, quod plane ad verbum respondet τῷ εἰσφέρειν, dicunt po- B tius Lat. Conferre tributum. Atque adeo quemadmodum εἰσφέρειν sine adjectione usurpari docui, sic et Conferre interdum poni sine accus. sciendum est, et dici Conferre pro Conferre tributum, s. potius generaliter Conferre pecuniam. Liv. Patres bene cœptam rem perseveranter tueri; conferre ipsi primi. Et quia nondum argentum signatum erat, æs grave plaustris quidam ad ærarium convehentes, speciosam etiam collationem faciebant. Sic certe εἰσφέρειν non semper est Conferre tributum, sed interdum generalius Conferre pecunias, aut pecuniam. Εἰσφέρειν, inquit Bud., dicitur et de privata benignitate, et de annuis aut menstruis privatis hominibus collatis. Dem. pro Cor. Τῷ πώποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσήνεγκας; ἢ τίνα εὖ πεποίηκας; Hæc ille. Jungi autem non raro cum accus. εἰσφορὰν, significante itidem Collationem, ostendam infra. Ceterum ut εἰσφέρω in superioribus illis exemplis commode reddi potest verbo Confero, sic et cum nonnullis aliis accusativis, veluti cum dicitur εἰσφέρειν σπουδὴν, ut e C Chrys. Εἰσφέρω πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδήν. Sic certe Lat. Conferre studium et Conferre operam dicunt. || Εἰσφέρω interdum et in malam partem, ubi reddi potest itidem verbo Infero, vel Inveho; ut enim affertur e Plut. Camillo, Εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας, sic Lat. dicitur interdum Inferre infortunia, calamitates, Invehere.

At Εἰσφέρειν νόμον, Legem ferre, s. Ad populum ferre, Legem rogare, Cum populo agere, Bud. afferens ex Athen. (577.) Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος, e Dem. (707.) Ἐφ' ἡμῖν ἐποίησαν οἱ νόμοι διαχειροτονίαν, πότερον εἰσοιστέος ἐστὶ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Sed et εἰσφέρω τοῦτο s. ταῦτα, ut ap. Aristot. Polit. 2. Ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον, οὐ διακοῦσαι μόνον ἀποδιδόασι τῷ δήμῳ τὰ δόξαντα τοῖς ἄρχουσιν, ubi animadverte etiam addi πρὸς τὸν δῆμον. Ex Æschine (70.) εἰσφέρειν δόγμα, in VV. LL. Ubi et εἰσενεγκεῖν γνώμην ἐς τὸν δῆμον, Rogationem ad populum ferre. Bud. vertit εἰσφέρειν, In D medium afferre: scribens, Εἰσφέρειν τὴν γνώμην ἐν τῇ βουλῇ, In medium afferre sententiam, Palam censere aliquid faciendum, et auctorem esse ejus sententiæ. Nam γνώμην ἀποφαίνεσθαι est Sententiam dicere quoquo modo. || Εἰσφέρειν, Referre, ut εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, e Plat. de LL. VV. LL. Ibid. Εἰσοίσομεν Σωκράτει, Ad Socratem referemus.

Pass. Εἰσφέρομαι, Inferor, Importor. Item Ingeror, ut τροφὴ, i. e. Cibus, dicitur εἰσφέρεσθαι, sicut antea docui in Εἰσφέρω. Sed dicitur etiam aliquis εἰσφέρεσθαι τροφὴν, sicut et προσφέρεσθαι. Bud., postquam attulit εἰσφέρομαι ex Aristot. pro Admitto intro, subjungit, Simile est εἰσφέρεσθαι ἀντὶ τοῦ προσφέρεσθαι, Cibum sumere, Haurire quippiam. Subjungitque ex eod. Arist. de Gener. Anim. 4. Μάλιστα δὲ διὰ τὴν τοῦ ὕδατος τροφήν· τοῦτο γὰρ πλεῖστον εἰσφέρονται, καὶ ἐν πᾶσίν ἐστι τοῦτο τροφὴ καὶ ἐν ξηροῖς. Hæc ille. Sed cum additur accus. τροφὴν, aut alius ejusmodi, dicendum non est εἰσφέρεσθαι per se significare Cibum sumere. Herodian. cum plurali τροφὰς,

6, (6, 2.) Τροφάς τε πλείονας εἰσφερόμενοι, ubi Polit. vertit, Largius cibum capientes. Sequitur autem εἰσφέρομαι et ceteras passivæ vocis signiff.; ut enim εἰσφέρειν χρήματα Conferre pecunias, sic εἰσφέρεσθαι χρήματα dicuntur Conferri pecuniæ. Item ut νόμον εἰσφέρειν, Ferre legem, s. Rogare, ita νόμος εἰσφέρεσθαι, Lex ferri s. rogari, etc. Præterea τὰ εἰσφερόμενα, ea de quibus ad populum aut senatum refertur. Bud. ex Aristot. Polit. 4. p. 153. Verum εἰσφέρομαι activa interdum signif. capitur pro Affero in medium, Introduco, Bud. afferens e Dionys. H. de Lysia, Τίνι δὲ κέχρηται χαρακτῆρι λόγων, καὶ τίνας ἀρετὰς εἰσενήνεκται, ἤδη πειράσομαι λέγειν. Significat etiam Intro admitto, cujus signif. exemplum profert ex Aristot. de Somno et Vigil.

"Ἐσφέρω, Ionice s. Attice pro εἰσφέρω, Infero, "Thuc. Unde Ἐσφορὰ, Illatio: item Collatio, Tri- "butum."

"Ἐσενείκασθαι, Intulisse: Ionice pro εἰσενέγκα- "σθαι, ab εἰσενέγκω s. εἰσφέρω." [Ἐσενηνεῖχθαι, Ionice pro εἰσηνέχθαι, Herod. 9, 41.: ἐσενειχθεὶς, ibid. 37.]

["Εἰσφέρω, Xen. Mem. 1, 1, 2. et Ind. Ernest. Burm. ad Phædr. p. 4. Mit., Valck. Oratt. 363. ad Herod. 724. ad Charit. 456. Markl. Suppl. 538. Musgr. Ion. 1434. Wakef. Eum. 769. T. H. ad Plutum p. 122. Solvo tributum, Pendo, Thom. M. 900. Fero ad populum, v. c. legem, Ammon. 136. Conf. c. εἰσάγω, Schneid. ad Xen. K. 'A. 52. Œc. 47. Εἰσφέρομαι σπουδὴν, Diod. S. 1, 94. et n." Schæf. Mss. "Εἰσφέρω, Præbeo, i. q. ἀποδίδωμι, cum quo permutatur, ap. Suid. v. Γαμήλια." Schleusn. Mss. "Εἰσενέγκω, Phalaris 278. * Εἰσένεγξις, Ast. ad Plat. de LL. 435. "Quærendum an hæc vox recte formata sit. Schol. Plat. 234. Cod. Paris. No. 1807. habet * εἰσένεξις. Ita * προσένεξις exhibet Montefalc. in Anal. Gr. T. I. Indice." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon.]

Εἰσφορὰ, ἡ, Illatio, ab ea signif. τοῦ εἰσφέρω, qua ponitur pro Infero. Sed plerumque εἰσφορὰ sequitur eam verbi εἰσφέρω signif. qua ponitur pro Confero: unde redditur Collatio (quod respondet ad verbum) et Pensio, Pensitatio. Item Tributum, Εἰσφορὰ, inquit Bud., est Tributum et collatio. Subjungitque e Lysia in Apol. Δωροδ., Ὅμως εἰσφορὰν, τὴν μὲν, τριάκοντα μνᾶς, τὴν δὲ, τετρακισχιλίας δραχμὰς εἰσενήνοχα. Et e Thuc. Εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα, ubi vertit Pensitantes. Quibus in ll. observa jungi hoc verbale suo verbo, et ita quidem ut illud otiosum censeri possit, cum alioqui eo sublato eadem maneat sententia. Quod si in interpretatione velit quispiam utrumque reddere, commodius videtur redditum iri accus. per gen., ut in illo Thuc. loco, Collationem ducentorum talentorum. In VV. LL. e Plut. Popl. Ἀνεθείσης τῆς εἰσφορᾶς ὀρφανοῖς παισί. Et εἰσφορὰ τῶν τελῶν, ex Aristot. Pol. 5. Pensio tributorum. E Dem. εἰσφοραὶ χρημάτων. Et, Ἐν ταῖς τῶν εἰσφορῶν καταβολαῖς, e Chrys. In pendendis tributis. Item εἰσφορὰ νόμου, Rogatio legis, Promulgatio legis. Apud LXX. εἰσφορὰ, Oblatio, ut e cap. 30, (13.) Τὸ ἥμισυ τοῦ διδράχμου εἰσφορὰ τῷ Κυρίῳ. ["Ad Xen. Œc. 2, 6. Ammon. 21. Eran. Philo 161. Wakef. S. Cr. 3, 167. ad Diod. S. 1, 84. Thom. M. 899. Conf. c. μισθοφόρος, ad Diod. S. 2, 423." Schæf. Mss. Lex. Xen.] "Ἀνείσφορος, Immunis a tributis "et εἰσφοραῖς," [Joseph. Antt. 13, 6, 6. Dionys. H. 1. p. 282, 33. "Euseb. V. C. 4, 2." Boiss. Mss. Plut. Camillo 2. * Ἀνεισφορία, Eumene 4.]

[* Εἰσφορέω, Intus duco, Thuc. 2, 75. Apoll. Rh. 4, 1143. Eur. Ion. 1016. "Musgr. ibid. Wakef. 1035. Bast Lettre 186. ad Herod. 624. 652." Schæf. Mss. "Ingurgito, Parthen. 363. I. q. εἰσφέρω, Xen. K. 'A. 304. (4, 6, 1.)" Wakef. Mss. "Euseb. V. C. 3, 26. p. 410." Boiss. Mss. "Empedocl. Sphæra 127. Fabr. B. Gr. 2, 486." Kall. Mss. * "Παρεισφορέω, Tzetz. Educ. Fil. 261." Elberling. Mss.]

Ἀντεισφέρω, Contra infero, Loco alius infero, s. In locum alius: εἰσφέρειν νόμον est Legem ferre et rogare: ἀντεισφέρειν νόμον est Legi latæ legem contrariam ferre, et, ut Festus inquit, Legem legi obrogare quod etiam παρεισφέρειν dicitur, h. e. παράλληλον νόμον φέρειν, quasi Legem cum lege et Rogationem cum rogatione componere. Apud Greg. Naz. Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, Voluntati voluntatem opponere, Voluntati voluntatem contrariam afferre, Bud. [Schol. Demosth. c. Lept. 1. "Boiss. Mss. * "Ἀντεισενεκτέον, Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. * "Ἀντεισφορὰ, Contraria inductio, Andr. Cr. 230." Kall. Mss. "Tzetz. Ch. 8, 812." Elberling. Mss.] Ἐπεισφέρω, q. d. Superinfero. Sed ponitur et pro Infero, Intromitto. Philo de Mundo, Αἴσθησις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ, Bud. Sensus illatio quædam est in mentem, eorum quæ apparent et videntur. ["Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. Herod. 533." Schæf. Mss. Thuc. 3, 53. Dionys. H. 1. p. 631, 41.] "Ἐπεισφο- "ραῖς, Suid. exp. καταδίκαις." "Ἐπισφοραὶ, in VV. "LL. perperam pro ἐπεισφοραί." [* Ἀντεπεισφέρω, Plut. p. 903. Cyrill. c. Jul. 10. p. 326. * Προεπεισφέρω, Inscr. Fourmontiana ap. Osann. Auctt. Lexx. Gr. 138. * Προσεπεισφέρω, J. Poll. 5, 140. Longin. 9, 34. * Συνεπεισφέρομαι, vertunt Aditum patefacio, Xen. Ἑλλ. 6, 5, 38. Οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον, ἢ ζῶντες συνεπεισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι: vide nott. et Lex. Xen.] Παρεισφέρω, ut παρεισφέρω νόμον, quasi παράλληλον φέρω, Legem cum lege et rogationem cum rogatione compono, Bud. afferens e Dem. (484.) Ἀλλ' ὁ παλαιὸς, ὃν οὗτος παρέβη, νόμος, οὕτω κελεύει νομοθετεῖν· γράφεσθαι μὲν ἄν τίς τινα τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχειν ἡγῆται, παρεισφέρειν δ' αὐτὸς ἄλλον ὃν ἂν τιθῇ, λύων ἐκεῖνον: (ibid.) Ἀναγνώσεται ὑμῖν τὸν νόμον, ὃν παρεισφέρομεν, γράψαντες ἀντὶ τοῦδε. Ubi tamen ait posse accipi et pro In medium ferimus. Exp. etiam παρεισφέρειν, Legem legi contrariam ferre, Legem legi obrogare, ut et ἀντεισφέρειν. Et, Παρεισενηνεγμένος νόμος s. παρεισενεχθεὶς, i. q. et παρεγγεγραμμένος. "Παρεισενέγκας, Qui "intulit s. introtulit præter. At 2 Petri 1, (5.) Σπου- "δὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, Omni collato studio." ["Wolf. Proleg. 147." Schæf. Mss.] "Προεισφέρω, "Prior s. Ante infero. Unde προεισενεγκοῦσιν ap. "Greg. Naz. Iis qui ante contulerunt in medium." ["Ulterius me extendo, Mich. Apost. Prov. 8, 89. Opp. ibi τῷ ἐπαναπαύεσθαι." Schleusner. Mss. Demosth. 185. 564. 1046. 1208. * Προεισφορά, 977. 1209. * Προσεισφέρω, Plut. Arato 19. Athen. 149. * Προσεισφορὰ, Joseph. A. J. 17, 7. Schneidero susp.] Συνεισφέρω, Simul infero, confero. Bud. vero ait poni et simpliciter pro εἰσφέρειν, a Greg. Naz., cum alibi, tum in h. l. Or. 2 in Jul. Τὰς δὲ γυναῖκας αὐτῶν, ἅπαντας τοὺς περὶ τὸ σῶμα περιελομένας κόσμους, ἑτοίμως συνεισφέρειν τῷ ἔργῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς κόλποις τὸν χοῦν ἐκφερούσας. Affertur autem in VV. LL. Συνεισφέροντες αὐτῷ τὸν νόμον, ubi videtur esse Simul cum eo ferentes legem. Ibi est et verbale NOM. Συνεισφορὰ, quod redditur Collatio, Collecta. Sed ita exponendo, vacabit præp. σύν. ["Συνεισφέρω, Liban. 1, 377." Boiss. Mss. * "Συνεισφορὰ, ad Dionys. 2, 664." Schæf. Mss. Conf. c. * συνεκφορὰ, ad Greg. Cor. 245. Συνεισενέγκω, Dionys. H. 1. p. 401, 21. Xen. Ἑλλ. 2, 1, 5. * Συνεισένεξις, Gl. Collatio. * Ἐπισυνεισφέρω, Epiphan. 1, 292. * Ὑπεισφέρω, 263.]

Ἐκφέρω, Effero, Exporto, ut in loco illo quem e Paulo attuli in verbo Εἰσφέρω: qui aptissimum habet primæ amborum verborum signif. exemplum, ad 1 Tim. 6, (7.) Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα, Nihil enim intulimus in mundum, nec efferre profecto quicquam possumus. Vel, Nihil importavimus, et nihil exportare possumus. At vetus Interpr. ἐξενεγκεῖν vertit Auferre. Ἐκφέρω, Effero, ut ap. Cic. Lucullus matrem efferebat, τὴν μητέρα ἐξέφερε. Et pass. Ἐκφέρομαι, Efferor. Antipho (782.) Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. Dicunt autem Lat. et Efferre funere. Interdum Effero, i. e. Divulgo, Enuntio, quod etiam dicitur Effero foras, In vulgus effero. Plut. Pericle, Ἐκφέρων ἐπὶ γέλωτι τὰς οἴκοι διατριβὰς αὐτοῦ: Themist. Πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε. Bud. vertit, Prodo, Defero, Arcanum enuntio, Foras

effero, i. e. καταγορεύω, ex Æschine (50.) Λόγους εἰς δικαστήρια γράφοντα μισθοῦ, τούτους ἐκφέρειν τοῖς ἀντιδίκοις· ἔγραψας κ. τ. λ. Et e Plut. Ἐπὶ τούτοις ἐξενεχθεῖσιν εἰς πολλοὺς, Pervulgatis, et in vulgus exeuntibus. Item, Ἐκφέρειν τὰ προβεβουλευμένα, Quæ intus et intra curiam consultata sunt et decreta, promulgare, et de iis populum rogare, ut in Or. adv. Androt. Nam ἐκφερόμενα dicuntur Quæ in vulgus commemorantur. Et ἐκφορὰ, Pervulgatio. Inde illud Periandri, Λόγων ἀποῤῥήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. Ἐκφέρειν autem et simpliciter positum pro Commemorare, Narrare, e Plut. affert, Ταῦτα μὲν ὀλίγα ἕνεκεν δείγματος ἐξενηνόχαμεν. || Ἐκφέρειν, Proferre, ut ἔκφερε γραμματεῖον ex Aristoph. Profer, Depromе. At ἐκφέρειν εἰς φῶς, εἰς τὸ φῶς, Proferre s. Edere in lucem, aut simpliciter Edere, ut dicitur Edere librum. Plato Parm. Καί τις τὸ γράμμα ὑπὸ νέου ὄντος ἐμοῦ ἔκλεψε γραφὲν, ὥστε ἐμὲ οὐδὲ βουλεύσασθαι ἐξεγένετο εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς, εἴτε μή. Et δεῖγμα ἐκφέρειν pro Specimen proferre, edere. Bud. 405. e Dem. (323.) Quin etiam pro Edere et parere, B e Plut. Dem. Ὅτι καὶ κακίας μεγάλας, ὥσπερ ἀρετὰς, αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσιν. De feminis quoque quæ uterum ad exactos menses perferunt, et maturum pariunt, ἐκφέρειν ab Aristot. dici ostendit. Dicitur porro et ipsa terra ἐκφέρειν τοὺς καρποὺς ap. Chrys. Edere fructus. [Valck. Schol. in N. T. 2, 503.] || Ἐκφέρειν pro Referre: ea signif. qua dicitur Referre ad senatum, consilium, ut ἀναφέρειν. Plut. Καὶ τοῦτο πρὸς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε. || Ἐκφέρειν τὸν πόλεμον, Inferre bellum, Bud. e Luciano (2, 79.) et Polyb. (2, 36, 4.) || Ἐκφέρειν de equo dictum, pro Auferre contumaciter sessorem, affert Idem e Xen. (Ἱππ. 3, 4. 5.) Et ex Hom. (Il. Ψ. 376.) itidem pro Rapere aurigam præ impetu, in curuli certamine. Quin etiam neutraliter pro Erumpere, E carceribus cursorum exire, et cursum auspicari. Exempla autem ap. eum vide. || Ἐκφέρειν Idem interpr. et Pendere, ap. Pol. cum accus. τάλαντα et χρήματα.

Pass. Ἐκφέρομαι, activa signif. pro ἐκφέρω, Effero: ea signif. qua dicitur Efferre aliquid ex uno C loco in alium. Xen. Ὥστε οἱ τούτοις ὁμογνώμονες ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν. Item Fero, Aufero, i. e. Reporto, Mereor. Dem. (178.) Τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται. Ex Eod. in malam partem, (176.) Ἐκφέρεσθαι τὴν ἀπέχθειαν, Odium reportare. At signif. passiva, Efferor, Efferor funere, ut in loco Antiph. quem attuli in Ἐκφέρω. Item pro Efferor in aliis signiff. quæ respondent iis quas habet activum Effero. Et ἐκφερόμενα, Quæ in vulgus efferuntur, commemorantur. Interdum vero ἐκφέρομαι, Auferor, Rapior, Transversus agor, ut qui fluctibus et undis æstuque auferuntur, ut Plut. usus est. Aristot. autem dixit, Ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, Qui a re ipsa transversus agitur, Bud. Item ἐκφερόμαι ὀργῇ pro Ira feror s. abripior, transversus agor: [cf. Thuc. 3, 84.] In VV. LL. et ἐκφέρομαι πρὸς ὀργὴν e Soph. (El. 628.) pro Irascor. Et Ἐκφερόμενοι μετ' ὀργῆς εἰς τὴν μάχην, Excandescentes feruntur in pugnam. Ibid. e Plut. Fabio, Ἐξενεχθεὶς D ὑπὸ φθόνου, Invidia impulsus.

" Ἐξενέγκω, inus. thema est, a quo ἐκφέρω mutuatur fut. 2 ἐξενεγκῶ, unde est aor. 2 ἐξήνεγκον, a quo infin. ἐξενεγκεῖν, et particip. ἐξενεγκών. Est inde et aor. 1 ἐξήνεγκα, e quo particip. ἐξενέγκας et med. voce ἐξενεγκάμενος." " Ἐξενεῖκαι, Ionice pro ἐξενέγκαι: itidemque ἐξενείκασθαι, pro ἐξενέγκασθαι: ab inus. th. ἐξενείκω." " Ἐξενήνοχα, Attice pro ἐξήνοχα, ab ἐξενέγκω." [Ἐξοιστέον, vide supra.]

[" Ἐκφέρω, ad Xen. Mem. 1, 2, 22. Ruhnk. ad Xen. Mem. 219. ad Lucian. 1, 286. 331. 348. ad Herod. 76. 649. ad Charit. 313=627. ad Callim. 1. p. 157. ad Diod. S. 1, 158. 388. 390. Brunck. Œd. C. 1424. Aristoph. 3, 216. Ruhnk. ad Timæi Lex. 8. Musgr. Ion. 1434. Wakef. Alc. 612. Trach. 497. 824. Abresch. Æsch. 2, 124. T. H. ad Plutum p. 436. Longus p. 129. Vill., Jacobs. Anth. 12, 142. Boiss. Philostr. 591. 644. Thom. M. 320. 324. Effero mortuum, ad Corn. Nep. 118. ad Charit. 259. ad Herod. 464. Philodem. 30. Jacobs. Anth. 9, 136. 12, 123. Lucill. 36. Publico, sc. librum, ad Charit. 203. Plut. Mor. 1, 35. Refero, sc. ad senatum, ad Herod. 411. Procurro, ad Il. Ψ. 759. Pronuntio, Steph. Dial. 26. Ἐκφέρειν ἄθλον, ad Il. Ψ. 785.: τὴν μίμησιν, Dionys. H. 5, 296.: τέλος, 3, 1388.: νοῦν, Plut. Demosth. 10.: πόλεμον, Diod. S. 1, 652. 678. 730. 2, 130. 255. 299. 374. 423. 538. 570. Lucian. 2, 79. Dionys. H. 1, 332. 561. 2, 1191. (Plut. Antonio 37.) Ἐξενέγκασθαι δόξαν, Xen. Polit. 320. Schn., Dionys. H. 2, 1074.: τὰ τῆς μάχης ἀριστεῖα, 1, 443. 454. 562. 566. Ἐκφέρειν et φαίνειν conf., ad Diod. S. 2, 453. De act. et med., Brunck. Aristoph. 2, 31. Ἐκφέρεσθαι πρὸς ὀργὴν, Seggar. in Daniel. p. 79. Ἐξενέγκω, Thom. M. 324. Aristoph. Ἀ. 1109. (Ἐκκλ. 76.) * Ἐξενείκω, Koen. ad Greg. Cor. 226." Schæf. Mss. " De Efferendo; i. e. Pronuntiando et scribendo vocabulo, tali aut tali quadam ratione, Athen. 94. de vocab. σιαγὼν loquens, Οἱ δὲ, ait, ὑαγῶνα διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες." Schw. Mss. Conf. c. προσφέρω, ad Greg. Cor. 218. 340.: quo compendio scribatur, 695. " Infero, sc. πληγὴν, Strabo 739." Wakef. Mss. Herod. 5, 79. Ἐξέφερον τὸ χρηστήριον: 6, 103. Νίκην ἀνελόμενον ἐξενείκασθαι τῷ ὁμομητρίῳ ἀδελφεῷ. Dionys. Epit. 13, 1. Μισθοὺς ἐξοίσεσθαι. Eur. Andr. 621. ἐκφέρουσι γὰρ Μητρῷ' ὀνείδη, Referunt maternam naturam. Soph. Aj. 7. εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Plato Phædone p. 43. Heind. Ἀτραπὸς ἐκφέρει ἡμᾶς.]

Ἐκφορὰ, ἡ, Elatio, Exportatio. Sed frequentius est pro Elatione, i. e. pro Efferendi actione, quæ est in funere. A Bud. redditur, Elatio funeris, (cum alioqui ipsemet ἐκφέρειν paulo ante interpretatus esset Efferre funere, non autem Efferre funus,) ap. Lys. (11.) Ἐπ' ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολουθήσασα ἡ ἐμὴ γυνή. Sic Aristoph. Πλ. (1008.) ἐπ' ἐκφορὰν ἐβάδιζε. Plut. Solone, Νεανίσκου τινὸς ἦν ἡ ἐκφορὰ, ubi VV. LL. Elatum est adolescentis cujusdam funus. Sed malim simpliciter Elatus est adolescens quidam, vel Efferebatur. Alioqui certe ἐκφορὰ in nonnullis ll. reddiderim potius Funus, quam Elationem funeris. || Elatio, ab illa Efferendi signif. qua dicimur aliquid efferre in vulgus, vel arcana efferre, i. e. divulgare. Unde redditur etiam Divulgatio, Pervulgatio, a Bud., afferente illud Periandri dictum, Λόγων ἀποῤῥήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. || Ἐκφορὰ, q. d. Ablatio, Abreptio, i. e. Actio auferendi s. abripiendi. A Bud. redditur Impetus equi sessorem auferentis, *et frænum commordentis*. Affert autem exemplum e Xen. (Ἱππ. 3, 5.) || Projectura, Vitr. 3, 3. Projecturamque, quam Græci ἐκφορὰν vocant. Ex Eod. tamen affertur, 6, 2. Quemadmodum etiam in scenis pictis videntur columnarum projecturæ, mutulorum ἐκφοραί. [" Valck. Hipp. p. 194. Callim. 209. Diod. S. 1, 84. ad Lucian. 1, 407. Thom. M. 325. Wakef. Ion. 566. Abresch. Æsch. 2, 124. Brunck. Aristoph. 1, 108. (Θ. 472.) 278. T. H. ad Plutum p. 360. 435. Funus, ad Corn. Nep. 118. ad Charit. 374." Schæf. Mss.]

Ἔκφορος, ὁ, ἡ, q. d. Exportatitius. Redditur etiam Exportandus, ut Aristoph. Πλ. (1138.) ἀλλ' οὐκ ἔκφορα, Sed non sunt exportanda: de quibus verbis lege Schol. || Qui quodam animi impetu velut aufertur s. abripitur, et transversus agitur. A Bud. redditur Concitatus, Percitus, ap. Synes. Αἰσθάνομαι γιγνόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. || Ἔκφοροι κάλοι, Funes nautici, qui primi sedata tempestate de prora laxantur, VV. LL. e Schol. Aristoph. || Elatus in vulgus, Divulgatus, Vulgatus, Pervagatus, Proditus; Pervulgandus, Prodendus, Bud. e Greg. Naz. Ἔχεις τοῦ μυστηρίου τὰ ἔκφορα καὶ ταῖς τῶν πολλῶν ἀκοαῖς οὐκ ἀπόῤῥητα, Evangelio pervulgata. Ex Eod. Μὴ ῥιπτεῖν εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα, Non prodenda, i. e. Mystica, Μὴ ἐξάκουστα, μὴ ἔκφαντα, μὴ ἔκπυστα. [" Valck. Hipp. p. 194. ad Il. Ψ. 759. ad Lucian. 1, 331. Wakef. Eum. 913. Abresch. Æsch. 2, 123. Brunck. Aristoph. 3, 20." Schæf. Mss. Plut. 7, 671.] " Ἀνέκφορος, vide in synonymo Ἀνέξοιστος." [" Non evulgatus, Andr. Cr. 133. 144. Non vulgandus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 134." Kall. Mss.

* Δυσεκφωνήτως, Dionys. H. 2. p. 19, 13. 27, 1. 12. A 43, 5. 40, 12. Schol. Eur. Phœn. 271. " De voce, quæ est pronuntiatu difficilis, Planud. Dial. ined. de Grammatica." Boiss. Mss. * Δυσεκφώνως, Strabo 14. p. 977 = 982 = 645.] At vero Εὐέκφορος, ὁ, ἡ, Mulier quæ uterum ad exactos menses perfert, et maturum parit, ὑγιεινῶς ἐκφοροῦσα, καὶ τελεσφοροῦσα. Vide Bud. Comm. 412., ubi et Aristot. locum affert, in quo hac voce utitur: [H. A. 7, 4.] Signif. autem verbi ἐκφέρω, quam sequitur hoc comp., habes eorund. Comm. 406. [* Ἐκφορικὸς, Gl. Elativus, Plut. 10, 570. 579. * Ἐκφορικῶς, 575.]

Ἐκφόριον, τὸ, Quod terra producit, edit, Fructus quem terra edit, ut illa dicitur ἐκφέρειν καρπούς. Bud. ex Hes. affert, Ἐκφόριον, ὁ καρπὸς, (ap. quem tamen legitur, Ἐκφορίων, καρπῶν: sed mendosam esse hanc scripturam et ipse existimo, ac debere reponi plur. neutrum ἐκφόρια,) et subjungit e Basil. 274. Ἡ γῆ μὲν ἐδεξιοῦτο τοῖς ἐκφορίοις αὐτῆς, βαθὺ μὲν ἐν ταῖς ἀρούραις προδεικνῦσα τὸ λήϊον. In VV. LL. exp. etiam Census, Quod pro solo pensitatur. Ex Aristot. B Œcon. 2. Αὐτῶν δὲ τούτων πρώτη καὶ κρατίστη ἡ ἀπὸ τῆς γῆς· αὕτη δέ ἐστιν ἣν οἱ μὲν ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσι. At ex Agg. Proph. 1. Ἐκφόρια τῆς γῆς, Fructus terræ. [Τὰ ἐ. τοῦ καρποῦ, Herod. 4, 198. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐκφορέω, Effero, Exporto, Egero. Pro Exporto ab Isæo (144. 145.) poni tradit Bud., qui affert etiam e Luciano (1, 174.) Σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας. Herodian. 8, (1, 9.) Πάντα τε ὅσα ἐν τῇ πόλει, ἢ τοῖς ἀγροῖς, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας, Omnibus, quæ in urbe fuerunt, exportatis, atque igne corruptis, Polit. Apud Dem. ἐκφορήσασθαι et pro Pignerari: et ἐκπεφορημένα χρήματα, Pignora capta. Vide Bud. 406. Idem alibi, sc. p. 571. ἐκσκευάζομαι pro Exporto, itidem et ἐκφορῶ, a Strab. poni ait. Pass. autem Ἐκφορέομαι, Efferor, Exportor, Egeror. Sed Synes. ἐκφορεῖσθαι dixit pro ἐκφορεῖν, ut testatur Idem p. 765. [Aristoph. Σφ. 1118. Ἱππ. 359. " Toup. Opusc. 2, 88. ad Herod. 593. 624. Ruhnk. Ep. Cr. 298. C Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Wakef. Alc. 612. Eum. 913. Abresch. Æsch. 2, 124. Jacobs. Anth. 9, 36. ad Diod. S. 1, 617. 2, 170. T. II. ad Plutum p. 360." Schæf. Mss.] Ἐκφόρημα, τὸ, Quod exportatum est, s. egestum. AT Ἐκφόρησις, Exportatio, Egestio. [Clem. Alex. * Συνεκφορέω, Heliod. 4. p. 254. " Hasius ad Leon. Diac. 219." Boiss. Mss. * Ἐκφορόω, Theophr. Fr. 2, 14. 15. Ὁ δὲ Λιπαραῖος (λίθος) ἐκφοροῦταί τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κισσηροειδής: vide nott.]

Ἀντεκφέρω, Vicissim effero s. exporto. In VV. LL. Oppono, sed itidem absque exemplo. Hes. certe verbum ἀντεξάγειν exp. his duobus, ἀντεκφέρειν et ἀντεισφέρειν. [" Plut. 2, 7. (Παῤῥησίᾳ παῤῥησίαν ἀντεκφέρειν.)" Wakef. Mss. * " Ἀπεκφέρω, Reix. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * Διεκφέρω, Aristid. 1, 166. * Ἐπεκφέρω, Plut. Alex. 26.] " Ἐπεκφορά, Elatio, i. e. Pronuntiatio. Bud. e Gaza, " Ἔστι δὲ χρῆσθαι σχετλιαστικοῖς τε καὶ θετικοῖς καὶ " ἄνευ τινος ἐπεκφορᾶς πτωτικῆς: ut γραπτέον non D " adjecto ἡμῖν." Παρεκφέρομαι, Præter modum efferor, concitor, alias allicior. Plut. (6, 388.) Τὸ δὲ πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ ξυναύξειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναί φημι. Ita Bud.; sed cum hic addat Plut. πέρα τοῦ μέτρου, non dicemus παρεκφέρομαι h. quidem in l. per se signif. Præter modum efferor. In VV. LL. e Luciano, pro Transversus rapior. [* Προεκφέρω, Profero, LXX. Gen. 38, 28. Stob. 316. Schow. * Προεξενέγκω, Demetr. Phal. 51. * Προσεκφέρω, Insuper pendo, Polyb. 3, 27, 8. * " Συνεκφέρω, Una perfero, Schol. Eur. Or. 683. τὰ τῶν ὁμαίμων κακά, Philostr. 215." Kall. Mss. " Basil. Hom. Mor. 208." Boiss. Mss. Eurip. Dict. Fr. 722. Thuc. 2, 34. " Valck. Hipp. p. 218. ad Charit. 313. ad Diod. S. 1, 87. 2, 215." Schæf. Mss. " Συνεκφέρομαι, Una auferor, abripior, Diod. S. 599. Adhibetur etiam p. 110. de piscibus qui simul cum æstu maris ad litus expelluntur. Cf. Maium." Munth. Spec. Def. Lexx. 552. Una efferor, Basil. M. Or. Mor. 12. p. 334. Συνεκφέρεσθαι τοῖς λυπουμένοις, Simul cum afflictis luctu efferri. * Συνεξενέγκω, Plut. Sertorio 21. Dionys. H. 2. p. 294, 7. * Συνεκθέσει, p. 45, 24.] Ὑπεκφέρω, q. d. Subeffero, i. e. Clam effero. Sed ex Hom. affertur potius pro Sensim effero. Alicubi vero ἐκ in hoc verbo auxesin quandam significat ap. eund. Poëtam. Vide et Eust. [Od. Γ. 496. Lucian. 2, 910. Herod. 4, 125.]

AT VERO Ἐκφερομυθέω, [s. Ἐκφερεμυθέω,] (quod alterius formæ est, i. e. ab anteriore parte adjectionem compositionis habens,) Effero, Effero in vulgus, Vulgo, Divulgo, Pervulgo. Affertur autem hujus exemplum e Basil. duntaxat, Κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος, καὶ τὰ ἡμέτερα ἐκφερομυθῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑποφήτας. Observa autem in hoc comp. s. potius bicomposito, ita reddi ac si esset duntaxat ἐκφέρων. Nisi quis ἐκφερομυθῶν τὰ ἡμέτερα velit resolvere in ἐκφέρων τοὺς ἡμετέρους μύθους. [" Æneas Comm. Poliorc. c. 22." Seager. Mss. Cornutus c. 30.]

Ἐμφέρομαι, Feror in. Sed interdum abundat præp. in hoc comp., cum addatur et seorsum præp. ἐν. Nisi quis malit vacare hanc ipsam, quæ seorsum adjicitur. In VV. LL. e Philostr. Her. Ἐμφερόμενοι ἐν πελάγει pro Delatus per mare. Apud Philon. autem ἐμφέρεσθαι, Contineri, Turn. vertit, V. M. 3. (p. 481.) Εἰργασμένῳ τελεώτατον παρανόμημα, ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται, Quoque alia fere omnia continentur. [" Jacobs. Anth. 9, 138. Brunck. Apoll. Rh. 162. Paul. Sil. 69. Diod. S. 2, 577. Toup. Opusc. 2, 232. Τὰ ἐμφερόμενά τινι, Quæ in re insunt, Idem ad Longin. 299. 307. (10, 1. 12, 2.) * Ἐμφέρω, ad Diod. S. 1, 388. Cattier. Gazoph. 77." Schæf. Mss. " Ἐμφέρομαι, Similis sum, Joseph. 794." Wakef. Mss. Cum accus., Arat. 701. ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν — Ἀθρόον ἐμφέρεται, Cumulatim infert. Ἐμφέρω, i. q. προφέρω, Soph. Œd. C. 989. οὐς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι Φόνους πατρῴους.]

AT VERO Ἐμφερὴς, pro Similis, convenit cum Lat. verbo Refero. Cum enim dicitur a Virg. (ut alia passim obvia exempla omittam) Qui te tantum ore referret, est certe Qui te referret ore, tibi ore similis esset. Sic autem et Gallice dicimus, Il lui rapporte, pro Similis est illi. Habet hanc ipsam signif. et nomen Προσφερής: quod etiam magis convenire cum illo Lat. verbo, itemque cum Gallico illo, aliquis fortasse dixerit, si forma compositionis spectanda sit. Soph. (Aj. 1152.) ἐμφερὴς ἐμοὶ, Ὀργὴν θ' ὅμοιος. Et superl. ἐμφερέστατος τοὺς τρόπους, Aristoph. Σφ. (1103.) Sed in usu est ap. prosæ Scriptores quoque. Plut. Pericle (7.) Καὶ γὰρ ἐδόκει Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ τὸ εἶδος ἐμφερὴς εἶναι. [" Valck. Diatr. p. 6. Thom. M. 381. Ἐμφερέστατα, Aristoph. Fr. 222." Schæf. Mss. * " Ἐμφερῶς, Similiter, Athen. 1, 27. Ἐμφ. ἔχειν τινὶ, Similem esse alicui. Sic enim ibi leg. docuit Schw. Animadv. T. 1. p. 497." Schw. Mss. Euseb. V. C. 4, 72. " Clem. Alex. 408. 434. 499. Andr. Cr. 137." Kall. Mss. Diosc. 5, 119. " Timon ap. Diog. L. 6, 103." Boiss. Mss.] " Ἐμφέρεια, Hes. ὁμοιότης, Similitudo," [Hierocl. 290. Diosc. 1, 1. Eust. Il. I. p. 776. " Toup. Opusc. 1, 67." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Προσεμφερὴς pro Similis, Assimilis. Theophr. Καὶ προσεμφερὲς τρόπον τινὰ τοῦτ' ἐστὶ καὶ ταύρου κεφαλῇ: [H. Pl. 3, 7, 4. 3, 10, 1. 3, 18, 11. 4, 12, 2. 6, 4, 5. 6, 4, 6. 7, 6, 3. 9, 13, 3. 9, 15, 7. C. Pl. 5, 7, 1. Xen. Σ. 4, 19. * Προσεμφερῶς, Diod. S. Exc. 24. p. 565. Wess. Πολλὰ διώκει μανίᾳ πρ., Multa temere ac furioso similis agitabat. * " Προσεμφέρεια, Similitudo, Eudocia p. 186." Schleusn. Mss.] SED in Παρεμφερὴς, præp. παρὰ Diminutionis signif. habere existimatur, ut παρεμφερὴς sonet παρ' ὀλίγον ἐμφερής. Bud. tamen eandem hujus, quam et præcedentium signif. esse existimavit, et poni itidem pro Similis, Assimilis. [" Musgr. Cycl. 226. Valck. Diatr. p. 6. ad Diod. S. 1, 163. 169. 200. 2, 522." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 814. * " Παρεμφερῶς, Zosim. 5, 16." Boiss. Mss.] Est autem ab hoc nomine [imo versa vice] VERB. Παρεμφέρω, quod exp. Similis sum, Assimilis sum, Refero. Diosc. 1. Παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ, Spinæ Ægyptiæ similis est, Spinam

Ægyptum refert. Sic ap. Eund. [illegible] [" Wakef. S. Cr. 1, 109." Schæf. Mss. * [illegible], Schn. Lex. [illegible].] At his CONTR. [illegible], Absimilis, Dissimilis. Theophr. (H. Pl. 8, 8, 5.) [illegible] [" [illegible], Admodum similis, Tzetz. Ch. 8, 470. 9, 126." Ebeling. Mss. Theod. Prodr. Ep. f. 38. * " [illegible], Similis, Philo in Cantic. Cant. 198. sed lege [illegible]." Schleusner. Mss.]

" [illegible], Hes. [illegible]." [* " [illegible], Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 106." Boiss. Mss. * " [illegible], Satiare pane, Amphil. 171." Kall. Mss.] " [illegible], vide [illegible]."

[illegible], Importo, (ut [illegible], Exporto.) Plut. [illegible], Item Infligo, Incutio, [illegible]. Bud. e Plut. (Anton. 64.) [illegible]. At vero pass. [illegible], Repleor, Saturor, Ingurgitor: [illegible], inquit Bud., [illegible]. Lucian. (1, 249.) [illegible]. Huic autem Luciani, quem ille affert, loco, similis est hic Herodiani, (4, 11, 5.) [illegible], ubi vertit Polit. Cum se temeto largius invitarunt. Idem dixit etiam (8, 9.) [illegible]. Ponitur et per translationem, addit ille, pro Insolenter et immodice uti. Plut. de conjuratis comprehensis loquens, (Cicer. 19.) [illegible], Insolenter exercere imperium sibi a Senatu permissum. Ponitur et pro Frui, in utramque partem, ut [illegible]. Jul. Aug. [illegible]. Plut. in malam partem usus est. Hæc ille. Affertur autem et e Chrys. de Sacerd. [illegible]. At Synes. dixit, [illegible], Satiare garrulitate nostra. Idem absque casu, [illegible]. [" De afflatu divino, legitur ap. Eudoc. 127. [illegible], 163. [illegible]." Schleusner. Mss. " [illegible], Ingurgitare se vino, Athen. 37." Schw. Mss. " [illegible], Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Toup. Opusc. 1, 251. Alciphr. 8, 56. Herod. 75. Phalar. 74. Thom. M. 740. Wakef. S. Cr. 5, 101. Diod. S. 2, 153. 373. 407. Marcell. de V. Thuc. 1. 4. Bast Lettre 126. Boiss. Philostr. 74. 300. 383. 430. [illegible], Lennep. ad Phal. 26. 44. Bergler. ad Alciphr. 134. Jacobs. Specim. p. 6. ad Od. Π. 309. Diod. S. 1, 230. 350. Repleor, Phryn. Ecl. 74. Thom. M. 886. ad Charit. 623. Wakef. S. Cr. 4, 38. Feror, ut mari, Ruhnk. Ep. Cr. 301. Nimis indulgeo, sc. [illegible], Paus. 5, 232." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 587. * [illegible], Ingurgitatio, Athen. 10. " Clem. Alex. 718." Kall. Mss. * " [illegible], Liban. 4, 751. in Orat. a Reiskio primum edita, [illegible]. Cod. Bav. [illegible], quod Reiskius fecit [illegible]. Sed leg. est [illegible], cum Cod. Paris. 3017. Dicitur enim [illegible] et [illegible]. Si exstaret vox [illegible], significaret Importatus, quo sensu invectæ dicuntur merces." Bast. de VV nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. * [illegible], Plut. 6, 641. 8, 162. * [illegible], 10, 542. * [illegible], Lucian. 3, 294.]

[* [illegible], Nicander A. 23. [illegible]. * [illegible], J. Poll. 9, 151. * [illegible], M. Anton. 3, 4. [illegible]. " Locus obscurus, eoque magis, quod vocabula ista nunquam alibi deprendisse meminerim. Forsan tamen hoc voluit, Et præscriptum est, a mundi sc. admini- stratore Deo, et conducit etiam, ut idem sit [illegible] quod [illegible]: vel, Et in eos infertur, et eos etiam secum fert, eo nimirum, quo destinantur." Gataker.]

[illegible], Infero, ut [illegible], Inferre manus, s. Afferre. Il. A. (89.) [illegible]. Sic [illegible], Bellum inferre, Thuc. Idem dixit etiam [illegible], Arma inferre. Apud Dem. autem [illegible] redditur etiam Arma ferre adversus civitatem. Item [illegible], 3, (56.) [illegible], ubi quidam interpr. etiam Servitutem inducebat. Dicitur præterea [illegible], (quo genere loquendi et Isocr. utitur,) ubi [illegible] e Cic. redditur itidem ad verbum hac voce Inferre, sc. Inferre crimen. Redditur aliqui [illegible] et aliis modis, sc. Impingere s. Objicere crimen. Sic [illegible], Crimen falsum impingere, vel criminationem falsam. Falsum crimen objicere, Bud. Sed et cum aliis accus. interdum redditur Objicio. Thuc. dixit etiam (1, 70.) [illegible], ubi itidem possumus illo verbo Inferre uti; dicunt enim Lat. interdum Inferre ignominiam. Sed et [illegible], VV. LL. Inferre ostracismum. At [illegible], pro Infero, ut dicitur Inferre aliquid e supradictis, vide in [illegible].

[illegible], Impono, Superpono. Plut. Pericle, [illegible], Imponere coronam. Eod. modo et Thuc. usus est, et in eadem re, 2, (34.) [illegible]; loquitur enim et ipse [illegible]. Item Admoveo, Adhibeo, ut [illegible], e Gal. ad Gl. Interdum vero sonat q. d. Affero postea, Affero post cetera. Ponitur enim pro Subjicio, Subjungo, ut cum citatur aliquis auctor, dicitur, [illegible], Subjungit his. Pro quo usurpatur etiam [illegible].

[illegible] autem, habens quidem passivam itidem signif., ponitur pro Inferor; ut enim dicitur [illegible], ita etiam [illegible], Crimen inferri, impingi, ut, [illegible]. Sequitur vero et alius usus activi [illegible], in quibus redditur verbo Inferre, e quibus est is, quem habet cum accus. [illegible]. Siquidem ut [illegible] dicitur Inferre bellum, ita [illegible], Bellum inferri. Quin etiam [illegible], Quod infertur, ap. Dialecticos, sicut [illegible], Quod assumitur. Alex. Aphr. in Top. [illegible]. Nonnunquam [illegible], Impeti, Admoveri etc. Item Subjici, Subjungi. Plerisque autem in ll. potest reddi vel Feror, (aut Feror cum impetu,) vel Irruo. Cujus signif. exemplum Bud. hoc producit e Xen. (K. 5, 32.) de lepore currente, [illegible]. Et de canibus, (6, 16.) [illegible]. Sic et ap. Synes. [illegible]. Interdum vero A tergo irruo. Xen. K. II. 2, (4, 14.) [illegible]. E Plut. Galba, [illegible], Strictis ensibus impetum faciunt. E Diosc. autem, [illegible], Vis reprimendi humores qui in aliquam partem incumbunt. [illegible], Feror in eam sententiam, vel Eo, aut Vergo. Aristot. [illegible]. Bud. Sciendum est autem, [illegible] ap. Thuc. alicubi videri positum et pro Supervenio. Quin etiam [illegible] nonnullis in ll. redditur Quæ eventura sunt, s. Quæ impendent, ut [illegible], et [illegible]. VV. LL. Activum autem signif. habens [illegible], interdum Infero, Importo, Inveho, ut ap. Dem. (642.) [illegible], Admisso perjurii piaculum importans, Bud. Interdum, Profero, Promo, ut Idem vertit ap. Herodian. de Maximino orationem recitante, (7, 8, 5.) [illegible]. Cui loco subjungit hunc ejusd. Scriptoris, (8, 12.) [illegible]. Sed [illegible] in hoc posteriore l. non video quomodo

possit accipi pro Promebat s. Proferebat. Quin potius existimo ἐπεφέρετο esse Afferebat, qua in signif. et alibi usum esse eum observavi. Ac certe ap. Lys. quoque signif. hanc ipsam tribuit Bud. huic verbo, (621.) Ἐκεῖνος γάρ, ὅτ' ἦν ἐν τῇ ἡλικίᾳ, παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην, Quæ nihil dotis attulit. Apud eund. Herodian. ἐπιφέρεσθαι alicubi videtur esse potius Gestare: in h. autem Ejus l. 7, (9, 20.) Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βίῳ, Polit. liberius vertit, Colloque zonæ inserto qua præcinctus fuerat.

" Ἐπενεγκεῖν, ab inus. th. Ἐπενέγκω, pro quo " ἐπιφέρω dicitur. Signif. non solum Inferre, Inducere, sed etiam Imponere, Impingere: ea sc. signif. qua dicitur aliquis alicui imponere s. impingere crimen rei alicujus, cujus eum insimulat et reum agit. Ita enim ἐπενεγκεῖν κρίσιν βλασφημίας affertur pro Impingere notam maledicti. Et ex Herod. Ἐπενεχθεῖσα αἰτίη pro Objecta culpa. Nonnunquam vero omisso accus. αἰτίαν, δίκην, κρίσιν, simpliciter dicitur ἐπενεγκεῖν. Procop. Ἐπενεγκών τε αὐτῷ ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε: quod Suid. exp. καταδικάσας. Ionice ἐπενεικεῖν dicitur tanquam AB Ἐπενείκω. Herod. (1, 138.) Ἐπενείκασά οἱ μαχλοσύνην, Impudicitiæ crimine ei impacto: (8, 10.) Ἐπενείκαντές σφι μανίην: etiam (1, 68.) ἐπενείκας αἰτίην. Porro a superiore ἐπενεγκεῖν est VERBALE Ἐπένεγξις, Illatio. Etym. et Lex. meum vetus sine γ scriptum habent ἐπένεξις: dicunt enim ab ἐνέκω fieri ἔνεξις, unde comp. ἐπένεξις."

" Ἐπηγκενίδες, αἱ, Tabulæ navium, a puppi ad proram extensæ, quasi ἐπενεγκίδες, a v. ἐπενεγκεῖν. Od. E. (254.) Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα. In q. l. plura Eust. hac de voce annotat, quæ ap. eum vide, p. 1533. Consule et Hes." [* " Ἐπιτανίδες, Schol. Od. l. c., ubi Buttm. conjicit * ἐπεκτανίδες." Elberling. Mss. Cf. v. Ταναΐαι.] " Ἐγκαινίδες, Pars quædam navis sunt, teste Suida, afferente hæc verba, Ξυλὰ ἰθυτενῆ καθά που ζυγὰ καὶ ἐγκαινίδας ὕπερθε κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες, οὐ διὰ παντὸς, ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίτατον δεσμοῖς περισφίγξαντες." " Ἐγκενίδας, Etym. esse dicit πλαγίας σανίδας, Tabulas obliquas."

[" Ἐπιφέρω, Burm. ad Phædr. p. 5. Mit., D. R. ad Longin. 255. Diod. S. 1, 353. 470. 689. Act. Traj. 1. p. 228. Thom. M. 428. 564. Markl. Suppl. 1192. Wakef. Alc. 800. Eum. 769. Luzac. Exerc. 190. Heyn. Hom. 4, 43. Objicio, Valck. Diatr. 123. ad Herod. 348. 491. Subjicio, Dionys. H. 3, 1509. De ornamentis sepulcrorum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 14. Boiss. Philostr. 236. 621. Conf. c. ὑποφέρω, ad Dionys. H. 3, 1349. Ἐπιφ. γῆν, ad Xen. Eph. 202.: ψῆφον, Dionys. H. 1, 264. Ἐπιφέρει λέγων, 3, 1349. Diod. S. 2, 634. Med., Brunck. Apoll. Rh. 152. Bast Lettre 48. Τὰ ἐπιφερόμενα, quid proprie? T. H. ad Plutum p. 225." Schæf. Mss. " Med., Super me fero, Philo J. 2, 462. Induor, ibid." Wakef. Mss. Conf. c. περιφέρειν, ad Greg. Cor. 784. I. q. ἐπιτιμάω, Xen. Mem. 1, 2, 31. Infero, Vectig. 4, 41. πόλεμον. Strabo 3. p. 368. ὕδωρ ἐπιφερόμενος. Plut. 1, 31. Μηδὲν ὅπλον ἀρήϊον ἐπιφερόμενος. Xen. K. 'A. 5, 8, 9. Ὅταν χειμὼν ᾖ, καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται. Ἐπιφέρειν ὀργάς τινι, Thuc. 8, 83. Morem gerere alicui: Schol. exp. χαρίζεσθαι καὶ συγχωρεῖν, afferens Cratini locum, dicentis, τὴν μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσι. * Ἐποίω, fut. ἐποίσω, Aristoph. Ἱππ. 837. * Ἐποιστέον, Polyb. * " Ἐποιστικὸς, Vim inferendi habens, Orig. c. Cels. 7. p. 354(=365.)" Seager. Mss.]

Ἐπιφορὰ, ἡ, Impetus quo aliquis fertur, cum irruit, ut ἐπιφέρομαι est Feror cum impetu. A Bud. redditur Impetus, Impressio, afferente hæc Polybii de Horatio Coclite, (6, 55, 2.) Καὶ κατέσχε τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, οὐχ οὕτω δύναμιν, ὡς τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων, Sustinuit impressionem hostium, vel impetum. Transfertur autem et ad impetum orationis, (cui videmus tonitrua etiam et fulmina metaphorice tribui,) nam

A ἐπιφορὰν pro Invectiva oratione et cum impetu prolata Idem ex Hermog. affert. Peculiariter autem Medicis, de Impetu humoris in aliquam partem influentis, s. Fluxio in aliquam partem velut irruens est ἐπιφορά. Sed affertur hæc vox Epiphora et e Cic. Ep. item e Colum. et Plin. Additurque, tum quidem cum non adjicitur nomen partis, esse præcipue Oculi morbum, qui fit ab humorum influxu atque impressione: alioqui cum aliam partem obsidet, partis, in quam fit impetus ingruentis humoris, semper nomen adjici: ventris, puta, aut uteri, aut testium epiphoras appellando, ut solet Plin. Quin etiam Paulus Ægin., ubi de oculorum epiphoris agit, non solum ἐπιφορὰς dixit, sed τὰς τῶν ῥευμάτων ἐπιφοράς. Sic et Gal. 4. τῶν Κατὰ Τόπους, describens Nectarium Marci, dicit πρὸς ἐπιφορὰς ῥεύματος λεπτοῦ efficax esse. || Dialecticis Illatio, quæ assumtionem, i. e. πρόσληψιν, sequitur in argumentis, h. e. Complexio et συμπέρασμα, Bud. e Diog. L. Habet autem huc pertinentem signif. verbum ἐπιφέρειν
B supra, item τὸ ἐπιφερόμενον. || Clausula, Sententia addita sermoni præcedenti, Idem ex Hermog. || Corollarium, τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ, Idem ex J. Poll. [" Lesbon. 183. Toup. Opusc. 2, 6. Emendd. 2, 414. Heyn. Hom. 4, 289. Præmium præter stipendium publicum nautis dari solitum a trierarchis, ad Diod. S. 2, 233." Schæf. Mss. Thuc. 6, 31. Τῶν τριηράρχων ἐπιφορὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις, Schol. ἔξωθεν τοῦ δημοσίου μισθοῦ, ἐκ τῶν ἰδίων ἐπιδόσεις παρεῖχον· τοῦτο γάρ ἐστιν αἱ ἐπιφοραί. Impetus, Jambl. V. P. 416. ἐπιφ. τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμή. Conclusio, Syllogismus, Damoxenus Athenæi p. 103. Τὰ διαστήματα ταῖς ἐπιφ. εὐθὺς οἰκείως πλέκω. " Clem. Alex. 606." Wakef. Mss.]

Ἐπίφορος, ὁ, ἡ, Ferens ventus, qui et perferens, Ventus secundus. Idem sc. qui supra φορός: quem Hom. vocavit etiam ἴκμενον, item πλησίστιον. Dicitur autem ἐπίφορος ἄνεμος a Thuc. (3, 74.) itidemque ἐπίφορον πνεῦμα a Paus. et Luciano: ut videbis ap. Bud. || Ἐπίφορος etiam vocatur femina Uterum fe-
C rens, i. e. κυοφοροῦσα, ut docet Idem e Xen. [de canibus, K. 7, 2.] et Theophr. Exp. præterea ἐπίφορος ab eo Partui vicina, sicut ἐπίτοκος, inquit, est Sub tempus partus existens. || Proclivis ad aliquid, ὁρμητικῶς ἔχων: qui ETIAM Εὐεπίφορος. Sed et simpliciter, Pronus, ut, Ἦν δὲ ὀξὺ καὶ ἐπίφορον ἐκεῖνο τὸ χωρίον, Idem ex Hippocr. Ep. ad Damag. [" Ἐπίφορος, D. R. ad Longin. 247. ad Charit. 312. Thom. M. 357. 360. ad Plut. 6, 204. Hutt. Τὸ ἐπίφ., T. H. ad Plutum p. 346." Schæf. Mss. Ἐπιφορώτατος, Æsch. Choëph. 799. nott. " Ἐπίφορον, τὸ, εἰς τὰς συνουσίας, Proclivitas in Venerem, Suid. v. Μισητεία." Schleusn. Mss. * " Ἐπιφόρως, Ferente vento, Athan. 2, 540." Kall. Mss. Strabo 12. p. 831.] Quod autem ad illud bicomp. Εὐεπίφορος attinet, in VV. LL. exp. etiam Facile labens; afferturque e Strab. (1. p. 50.) et ADV. Εὐεπιφόρως, scribente, Εὐεπιφόρως ἔχει πρὸς τὴν ἐγγυτάτω θάλατταν, pro Facile fertur et evolvitur in finitimum pelagus. [" Εὐεπίφορος, Valck. Phœn. p. 170. 185. 425. D.
D R. ad Longin. 247. T. H. ad Plutum (1097.) p. 346. et Schol., Brunck. Soph. 3, 527." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 919. Ὄρν. 1619. A. 80. Schol. Soph. Aj. 705. Antig. 910. Eust. Il. A. p. 34, 32. Εὐεπιφόρως, p. 67, 34. (* Εὐεπιφορέω, unde) * Εὐεπιφορία, Propensio, Clem. Alex. Str. 2. p. 507. Copia, Sext. Emp. Hypot. 1, 1. p. 45. * Ἐπιφορικὸς, Hermog. 264. Aristid. de Civ. Dict. 268. 430. 470. 655. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Lesbon. 183." Schæf. Mss.]

Ἐπιφορέω, Comporto, Aggero, Congero, Desuper ingero s. injicio. Sed nonnunquam præp. in hoc verbo suam illam vim non retinere, ostendit vel h. Plut. l. in Numa, Ἐπιφορουμένης γῆς ἄνωθεν. Videmus enim hic addi ἄνωθεν, quod alioqui posset significari præpositione ἐπί. Sic particip. ἐπιφορηθεὶς, Congestus. [Xen. K. 'A. 3, 5, 6. " Ad Lucian. 1, 494. ad Herod. 632. Brunck. Aristoph. 3, 124." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 167. οὐ κατορύξεις, Κάπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν.] At verbale NOM. Ἐπιφόρημα, est ab alia signif. verbi ἐπιφορῶ, qua sc. dicatur

pro Ferre ad mensam post cetera, s. Inferre mensæ, postremo loco, vel Imponere mensæ; nam ἐπιφορήματα dicta esse putantur Quæ inferebantur post primam mensam: unde redditur etiam Secunda mensa, Bellaria. Alii dicunt, inquit Bud., ap. quem vide plura p. 848., ἐπιφορήματα esse Quæcunque post primum ferculorum missum apponuntur. Athen. (640.) Τρύφων δέ φησι, τὸ παλαιὸν, πρὶν εἰσελθεῖν τοὺς δαιτυμόνας, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν, ὕστερον δὲ πολλά τε καὶ ποικίλα ἐπιφέρεσθαι· διὸ καὶ ἐπιφορήματα κληθῆναι. Nam ibi legi debet ἐπιφέρεσθαι, (sicut et paulo post habetur, ubi eadem repetuntur,) non autem ἐπεισφέρεσθαι. Animadvertendum est porro dixisse ἐπιφέρεσθαι, non ἐπιφορεῖσθαι: sed qui ἐπιφορήματα esse ab ἐπιφορεῖσθαι contendere volet, respondere poterit eum ad propinquiorem deductionem non respexisse, sed perinde esse ac si dixisset ab ἐπιφορεῖσθαι i. valente q. ἐπιφέρεσθαι. [" Ad Herod. 67. (1, 133.) ad Lucian. 2, 334. Aristoph. Fr. 281. De ornamentis sepulcrorum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 14." Schæf. Mss. " Funebres epulæ, Jambl. V. P. 118(=262.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀντεπιφέρω, Gl. Refero: Ἀντεπενεχθείς· Relatus. " Ex adverso infero, Andr. Cr. 60." Kall. Mss. " Anna C. 49." Elberling. Mss. " Planud. Ovid. Met. 3, 369." Boiss. Mss. Plato Timæo p. 102. Cyrill. c. Jul. 10. p. 326. * Ἀντεπιφορά, Gl. Relatio. * Παρεπιφέρω, Arrian. Peripl. 33. * Προσεπιφέρω, Infero, Clem. Alex. 636(=760.)" Kall. Mss. Xen. Œc. 5, 2. Joseph. A. J. 3, 9, 1.] " Συνεπιφέρω, " Una s. Simul infero," [Diod. S. 354.]

Καταφέρω, Deorsum fero, Defero, Demitto. Est enim καταφέρω quasi κάτω φέρω, ut ἀναφέρω, quasi ἄνω φέρω. Philo de Mundo, Διὸ κἂν ἁψάμενος δᾷδα, πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάσεται, Quo evenit ut si succensam facem deorsum in terram demiseris, nihilo secius flamma reluctans, sursum illico resiliat, Bud. E Chrys. Comm. in Ep. ad Coloss. pro Dejicio, Deturbo: Ὁρᾷς τὸν διάβολον πῶς ἐπεχείρησε κατενεγκεῖν τὸν Ἀδάμ; Affertur autem et pro Sopio, ex Alex. Aphr. Probl. Θελγομένη δὲ καὶ εἰς ὕπνον αὐτὰ καταφέρει. Sed et cum ita usurpatur, videri queat aliquam Deferendi s. Dejiciendi aut Demittendi signif. habere, præsertim si respiciamus somnum, qui et a quodam Poëta (Propertio, si bene memini) dicitur Declinare ocellos. Vide Καταφέρομαι.

Καταφέρω pro φέρω κατὰ, ut καταφέρει αὐτοῦ σκύφον, Scyphum infert in eum, Scyphum illi impingit. Sed affertur e Plut. Apophth. et cum dat. Καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ, pro Ensem infert in hostem: ex LXX. autem Interprr. (1.) Gen. 37. metaphorice, et addita præp., Κατήνεγκαν κατὰ Ἰωσὴφ ψόγον πονηρὸν πρὸς τὸν πατέρα, ubi necesse est vacet alterutra præp. Poterit autem fortasse reddi hic κατήνεγκαν itidem Impegerunt. || Καταφέρω cum accus. et quidem habente interdum adjectum dativum personæ, Bud. vertit Incutio, Adigo, Allido: afferens e Luciano exempla, quæ ibi vide; addens et hoc ex Eod. (1, 187.) Ἐῤῥωμένως τὴν σφύραν καταφέρε. Possit autem videri καταφέρω in hujusmodi signif. jungendum potius esse superiori, ubi κατὰ i. valere existimatur q. κάτω, quoniam ictus deorsum feruntur. [" Καταφέρει τὴν κεφαλὴν, In caput impingit s. illidit gladium, Gal. de Dign. et Cur. Aff. 4." Gaisker. Mss.]

Καταφέρομαι, Deorsum feror, Deferor; Pessum eo, Sido, Bud. Mergor, ex Aristot. de testudinibus, Καταφέρεσθαι γὰρ πάλιν οὐ δύναται. Sic pro his Varronis, Ovum quod inane, natat, plenum desidit, legitur in Geop. Ὠῶν τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται κάτω. Ubi observa etiam addi κάτω: quod vacat, sicut ἄνω interdum cum ἀναφέρομαι. Καταφέρομαι, Dejicior, Deturbor, Diruor, Evertor, ut Πόλεις σεισμῷ κατενεχθεῖσαι, Urbes terræ motu emersæ. Idem, Τείχη κατενεχθήσεται καὶ δίχα μηχανημάτων. Itidemque ap. Chrys. in Comm. Ep. 1 ad Cor. Οὐ γάρ ἐστιν ἴσον οἰκίαν κατενεχθεῖσαν ἀναστῆσαι, καὶ μηδὲ ὅλως ὑφεστῶσαν παραγαγεῖν. Interdum vero redditur potius verbo neutro Ruo, aut certe Pessum eo, Labor, ut in illo Greg. Naz. loco κατενεχθεῖσαι Bud. vertit etiam Pessum euntes. Qui profert alioqui hoc exemplum verbi καταφέρεσθαι positi pro Ruere. Idem ex Hipp. affert, Εἰς τὸ εἰωθὸς πάθος κατηνέχθη, pro In solitum morbum vel affectum delapsus est. Admonet autem, hoc verbo Subitam collapsionem vel delapsionem significari. E Greg. Naz. autem affert Idem in suo Lex. Πρὶν παντελῶς ἔξω πεσεῖν καὶ κατενεχθῆναι πρὸς θάνατον, nisi potius scr. est εἰς θάνατον, ut paulo ante, εἰς πάθος κατηνέχθη. Ex Eod. de Adamo, Φθονηθεὶς, καὶ διὰ τοῦτο κατενεχθείς. Idem ap. Act. 20, (9.) Κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου vertit, Cum amplius in somnum collapsus esset. Addens, Vel, ut Interpres scripserat, Victus somno, h. e. Obrutus et mersus. Pro quo Ductus verbum errore librariorum obrepsit. Hæc ille. Sed quod ad illam interpretationem attinet, Cum amplius in somnum collapsus esset, mihi probari nullo modo potest, cum dicat Luc. κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, non εἰς τὸν ὕπνον. Adde quod male interpungit h. l., cum ἐπιπλεῖον jungit verbo κατενεχθεὶς, quod præcedentibus adhæret. Ita enim Luc., de juvene quodam in fenestra sedente, Καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω. Totum autem locum ita reddit Bud. Altiore somno obdormiscens, disserente Paulo, cum amplius in somnum collapsus esset, etc. Ubi hoc quoque suspectam nobis hanc interpr. debet reddere, quod cum jam dixisset Luc. καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, odiosa quædam et inutilis repetitio esset in sequente partic. κατενεχθεὶς, si et ipsum ad somnum referretur. Quæ simul omnia faciunt ut ab illo hic discedens, κατενεχθεὶς intelligam dictum de eo, qui præ somno s. vehementia somni deorsum latus est, (si ita loqui licet, interpretando ad verbum,) et pessundatus. Adeo ut etiam vet. Interpretem potius Ductus, ut habent vulg. Edd., quam Victus scripsisse credam. Ut autem ad illum alterum usum hujus vocab. veniam, quem habet in h. l., cum dicitur καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, sciendum est καταφέρεσθαι sæpe dici sine adjectione pro Obdormiscere vehementius, ut interpr. Bud., afferens ex Aristot. de Gen. Anim. 3. Ἀλλ' ὅμως ἐγειρόμενα φαίνεται καὶ ἐν τῇ μήτρᾳ, εἶτ' εὐθὺς καθεύδουσι καὶ καταφέρεται πάλιν. Ex Eod. in l. de Somno et Vigil. Καὶ καταφερόμενοι καὶ νυστάζοντες τοῦτο δοκοῦσι πάσχειν. Idem autem in suo Lex. καταφέρεσθαι exp. In somnum collabi, afferens e Diosc. Διεγείρειν δὲ δεῖ αὐτοὺς μὴ ἐῶντας καταφέρεσθαι. Sic in VV. LL. καταφερόμενοι ex cod. Diosc. affertur pro In somnum procidui, Ruell. interpr.: item Sopiti, Veternosi. Ad me certe quod attinet, non dubito quin cum Verbo καταφέρομαι habente hanc signif. subaudiri possit dat. ὕπνῳ, non minus quam εἰς ὕπνον, (quod subaudire videtur ille, cum vertit Collabi in somnum,) ut sit καταφέρομαι ὕπνῳ, nisi tamen quis malit ὑπὸ τοῦ ὕπνου, sit Dejicior s. Sternor somno, s. Prosternor. At cum VERBO Καταφέρω posito pro Sopio, Obdormiscere facio, non male subaudietur εἰς ὕπνον: quod et Bud. sequens, vertit etiam, In somnum sterno. Unde nec de καταφέρομαι εἰς ὕπνον velim pertinacius contendere. Ceterum in VV. LL. e Gaza affertur Καταφερομένου τοῦ ἡλίου pro Occidente sole, ubi itidem videri possit subaudiendum εἰς δύσιν.

Καταφέρομαι, Appello in portum s. Appellor, ut alii loqui malunt. Aut potius Appello, sine illa adjectione, quam VV. LL. habent. Thuc. 1, (137.) Ἐν ᾗ ὁλκάδος τυχὼν ἀναγομένης ἐπ' Ἰωνίας, καὶ ἐπιβὰς, καταφέρεται χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον. Herodian. 3, (9, 14.) Καταπλέων γὰρ ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη, Polit. Nam impositus navibus permultis exercitus universus, nequaquam sc. quo intenderat, Romanæ appulsus ripæ. Sed observandum est, nos in hac signif. verbi καταφέρομαι posse reverti ad Latinum Deferor, et aptissime eo uti.

Καταφέρομαι τοῦ ἔχθρου, Ruo et impetum in hostem facio, Bud. sed absque Auctore, et exemplo.

[" Καταφέρω, Fischer. ad Palæph. 59. Valck.

Phœn. p. 62. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. A ad Mœr. 216. Wakef. S. Cr. 2, 81. 148. Abresch. Æsch. 2, 53. Jacobs. Anth. 9, 416. 10, 234. Villois. ad Long. 169. 296. Adigo, ad Lucian. 1, 405. Κατενεχθεὶς, Argum. Aristoph. Acharn." Schæf. Mss. "Otiosus, Plut. 2, 134. Καταφέρω, Objicio, Exprobro, 67. Schol. Æsch. Pr. 981. Demitto, sc. ensem ad feriendum, Plut. 2, 236. Deturbo, Liban. 60. Καταφέρομαι, Langueo, Plut. 4, 293. Κατοισόμενος, Delapsurus, Arat. D. 139." Wakef. Mss. * Κατενέγκω, Lucian. 1, 225. 3, 283. 484. Diod. S. 1. p. 11, 29. Thuc. 3, 69. * " Κατένεγξις, Eust. 115, 10." Seager. Mss. Idem in Od. Θ. p. 615. 40.]

Καταφορὰ, ἡ, Lapsus, Delapsus, ut καταφέρεσθαι dictum est accipi interdum pro Delabi: quæ etiam signif. vicinior est quam ceteræ, primæ verbi καταφέρω signif. Plato Axiocho, vel potius, quicunque alius ejus Auctor est, (17.) Ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων καὶ πρηστήρων ἐξαισίους, Lapsus imbrium. Nam labi imber itidem dicitur Latine, ut opinor: de- B cidere quidem certe a Tibullo, et ab alio quopiam Poëta Cadere. [" Habet vocab. καταφορὰ in vocabb. hujus generis etiam J. Poll. 1, 116. Sic ὑετοῦ φορὰ ap. Philon. V. M. 1. p. 603. Par.: et χαλάζης καταφορὰ ap. Joseph. Archæol. 6, 6. p. 159. Bas." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. " Apud Athen. 53. κοιλίας καταφοραὶ sunt Dejectiones alvi." Schw. Mss.] || Καταφορὰ, ab ea signif. verbi καταφέρω, qua dicitur καταφέρω πληγὴν, ponitur pro Ictu, s. potius Ictu vehementiore: item pro Allisione, sicut καταφέρω supra redditum fuit et verbo Allido. Bud. postquam καταφέρομαι τοῦ ἐχθροῦ, vertit, Ruo et impetum in hostem facio, addit, Et καταφορὰ, ut ἐπιφορὰ, ἀντὶ τῆς ὁρμῆς λέγεται, et pro Allisione vehementi. Et, pauculis interjectis, hæc Polybii affert, Τὰς δὲ καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται ὁ θυρεός: quæ vertit, Ictus vehementiores innocuos præbet. Interjectisque nonnullis de καταφορικὸς, revertens ad hoc καταφορὰ, scribit, esse etiam Ictum cæsim ense sublato adactum. Affertque e Polyb. 2, (33, 3.) Αἱ δὲ τῶν C Γαλατῶν μάχαιραι ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσιν τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. Addit vero ex Eod. et alia hujus signif. exempla, quæ ibi videnda tibi relinquo, p. 413. Affertur autem et e Plut. Cam. Τὰς τῶν μαχαιρῶν καταφορὰς ἐκδέχεσθαι. Καταφορὰ, inquit Cam., est Percussio quæ fit sublato et impacto ense. Polyb. 2, (33, 3.) Celticos enses ait μίαν ἔχειν καταφορὰν καιρίαν, semel tantum ad præsens vulnus infligere: Μετὰ δὲ ταῦτα, inquit, ἀποξυστροῦνται καμπτόμεναι, i. e. Incurvantur et deflectuntur. || Dicitur καταφορὰ, ut Idem subjungit, et Depressio, ut, Ληθάργου καταφορὰ βαθεῖα καὶ δυσανάκλητος, Depressio profundi somni, unde excitari ægrotus facile nequeat. Hæc ille. At Bud. vult καταφορὰν in hujusmodi quoque ll. Impetus signif. habere. Postquam enim dixit καταφορὰν pro Allisione vehementi poni, subjungit, Et privato nomine, soporis vehementis impetus sic appellatur. Huc certe pertinent quæ antea dixi de καταφέρεσθαι pro καταφέρεσθαι ὕπνῳ s. εἰς ὕπνον: et prout illud reddemus, D ita vel hoc vel illo modo et hoc verbale reddendum erit, si quidem de eo ad verbum interpretando agatur. In VV. LL. exp. etiam Torpor degravans, et Gravis somnus; afferturque e Diosc. 6. Καταφορὰ ἰσχυρὰ, κατὰ μηδὲν διαφέρουσα πάθους τοῦ λεγομένου ληθάργου. Est καταφορὰ, inquit Gorr., Magna et gravis somnolentia. Hujus tamen Gal. de Comate duas facit differentias, ut probatissimos Medicorum scriptum reliquisse asserit. Unam, somnolentam vocat, alteram, simpliciter καταφορὰν, vel καταφορὰν non somnolentam. Καταφορὰν somnolentam vocat, in qua æger profundo et diuturno somno premitur. Alteram vero, in qua ægri vigiles manent, cum ipsis diversæ variæque imagines rerum semper succedant, quæ illorum mentem moveant, interrumpantque somnum. Quamobrem insomnes quidem exstant ut plurimum, de lecto autem surgere, vigilantiumque opera exercere nequeunt. Oculi namque eorum maxime gravantur, suntque adeo in somnum propensi, ut credere possis eos facile dormire posse. Verum non solum non dormiunt, sed etiam spem dormiendi nullam habent. Utraque autem καταφορὰ, tam ea quæ cum somno, quam ea quæ sine somno est, id habet commune, quod ægri oculos attollere nequeunt, summa gravedine detentos, et quasi ad ineundum somnum comparatos. Utraque etiam fit gravato ob utilis succi copiam cerebro, ut in ebriosis: interdum vero et propter pituitosum humorem, aut propter vehementem absque humore frigiditatem. Gal. 13 Meth. Med. videtur facere τὴν καταφορὰν Genus quoddam omnium malorum, quibus sine febre sopor quidam altus incidit, his verbis, Ἐπεγεῖραι καὶ τεμεῖν καὶ θερμῆναι προσήκει τὸ πάχος τοῦ λυποῦντος χυμοῦ, ὅστις ἄνευ μὲν τοῦ σήπεσθαι, καταφορὰς βαθείας ἐργάζεται χωρὶς πυρετῶν, ἃς ὀνομάζουσιν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς· εἰ δὲ καὶ σήποιτό ποτε, μετὰ πυρετοῦ γίνεται τὰ τοιαῦτα, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτο νόσημα λήθαργος. His enim verbis videtur velle, apóplexiam, carum, et catochen, species esse cataphoræ. || Καταφορὰ autem Oratoribus est Inter accusandum longior spiritus productio, VV. LL. ex Hermog. [περὶ Εὑρ. 4. p. 194. Sopor profundus, Plut. Anton. 72. " Wakef. S. Cr. 2, 81. Abresch. Æsch. 2, 53. Invectiva, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. De somno, Jacobs. Anth. 7, 193. Plut. Mor. 1, 58. K. ἡλίου, Longus p. 51. Vill. Ἐκ καταφορᾶς, Cæsim (pugnare), Toup. Opusc. 1, 365." Schæf. Mss. " Occasus solis, Dionys. H. 1, 328. 882. Somnolentia, Phot. 289. Ictus, Ælian. H. A. 81." Wakef. Mss. Plut. Dione 34. Τραῦμα ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς.]

At BICOMP. Ἐπικαταφορὰ Mathem. est vocabulum. Bud. de Asse l. 1. Ea autem pars cœli quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo in quo horoscopus inchoatur, ἀναφορὰ appellatur, et interdum ἐπαναφορὰ, quasi Pars jamjam emersura. Quæ autem pars signiferi totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur, ea pars cœli a Mathem. ἐπικαταφορὰ dicitur: quod signif. Præcipitem locum cœli in octavo ab horoscopo signo. Hæc ille, ubi animadverte etiam usum NOM. Ἀναφορὰ ET Ἐπαναφορά. Idem in suo Lex. Ἐπικατάφορος ex Athen. affert pro Proclivis, Pronus, (391.) Ἐπικατάφοροι πρὸς τὰ ἀφροδίσια γίνονται: [608.] Sic εὐκατάφορος, supra, et καταφερής. Male autem in VV. LL. ἐπικατάφορος redditur Proclivis in Venerem, quasi per se et absque adjectione id significet.

Κατάφορος, et BICOMP. Εὐκατάφορος, Pronus, Propensus, Proclivis: κατάφορος πρὸς δόξαν, Proclivis ad gloriam, VV. LL. e Plut. Themist. At Bud. affert quidem e Gal. Κατάφορον γίνεται σαφῶς ὅτι κ. τ. λ. pro Judicatu pronum, i. e. planum et perspicuum; sed reponendum putat κατάφωρον, et merito quidem, meo judicio. Aristot. Eth. 2, (9.) Σκοπεῖν δὲ δεῖ πρὸς ἃ καὶ αὐτοὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν· ἄλλοι γὰρ πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν: (8.) Διὸ καὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν μᾶλλον πρὸς ἀκολασίαν, ἢ πρὸς κοσμιότητα. Ac certe multo est usitatius hoc εὐκατάφορος quam illud κατάφορος. [Κατάφορος, Jambl. Protr. 374. " D. R. ad Longin. 247. Valck. Anim. ad Ammon. 150. Abresch. Lectt. Aristæn. 34. Brunck. Aristoph. 2, 201." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 23, 41. Lobeck. Phryn. 439. * Καταφορέω, unde * " Καταφορία, Affectus in quem aliquis proclivis est, Suid. v. Ἀῤῥώστημα." Schleusn. Mss. " Εὐκατάφορος, Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 201." Wakef. Mss. " D. R. ad Longin. l. c." Schæf. Mss.] " Εὐκαταφορίαι, Proclivitates, e Diog. L." [Zenone p. 437, 8.] AT VERO Καταφερὴς pro Pronus, Proclivis; sed addita frequenter habet hæc verba, πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Ad res venereas, aut certe his similia. Athen. Πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής. Interdum et sine adjectione usurpatur pro Eo itidem, qui proclivis est ad res venereas, s. illis deditus, i. e. λάγνος, Salax. Diog. L. de Arcesilao, * Φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καταφερής. [K. πρὸς οἶνον, Plut. Alex. 23. " Hesych. v. Κλιτύς: cf. Monk. ad Eur. Hipp. 227." Boiss. Mss.

" Ammon. 95. ad Herod. 133. ad Diod. S. 1, 98. Casaub. ad Athen. 1, 4. Heyn. ad Apollod. 1141. Toup. Opusc. 1, 545. Phryn. Ecl. 192(=439. Lob.) Thom. M. 520. 617. Add. ad 519. Jacobs. Anth. 10, 77. Conf. c. κατωφερὴς Præf. ad Greg. Cor. p. liv." Schæf. Mss. I. q. κατωφερὴς, Declivis, Herod. 2, 63. Εὖτε ἂν γένηται κ. ὁ ἥλιος, Quando versus occasum declinat sol.] Καταφέρεια, Proclivitas. Ac videtur Athen. (8, 45. p. 298.) dixisse καταφέρειαν ἡδονῆς pro καταφέρειαν εἰς ἡδονὴν, scribens, Ὁμοιότητι δὲ εἰς τὴν καταφέρειαν ἡδονῆς, τὴν πόλιν μνηστήρων εἰκάζων τῇ Κυρήνῃ. Est enim Athen. h. l., non Diog. L., ut habent VV. LL., in quibus et εἰκάζω, pro εἰκάζων scribitur: est autem profectus e Bud. Comm. hic error. [* " Κατηφερὴς in nullo Lex. memoratum, unde * Κατηφέρεια καὶ παχύτης, Eustrat. in Nicom. 1. p. 15, 6." Lobeck. Phryn. 699.] Dicitur ETIAM Κατωφερὴς: et quidem non tantum pro καταφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, sed et pro ἐπιῤῥεπὴς, καταπρηνής. Vide supra.

Καταφορικὸς, Vehemens, Impetu incurrens, Bud. afferens e Chrys. Comm. in 1 ad Cor. 15. (in hæc verba, Ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ,) Ἀδιόριστον τέθεικε τὸν ἀντιλέγοντα, ἵνα μετὰ ἀδείας καταφορικῷ χρώμενος λόγῳ, σφόδρα πλήξῃ τοὺς ἀκούοντας. Sed in VV. LL., afferentibus καταφορικὸν λόγον ex Hermog. (περὶ Ἰδ. 1. p. 20.) ἀντὶ τοῦ ὑβριστικοῦ, annotatur καταφορικὸν λόγον hic appellari a Chrys. Invectivam et insectationem, ac verborum contumeliam; idque Bud. fugisse. Quasi vero quæ impetu quodam fertur oratio, invectiva esse non possit. Subjungit autem ille ex Eod. in c. 2. Ἀλλ' ἐν τῇ συγκρίσει τῆς ἔξωθεν σοφίας σφόδρα ἀποτείνεται, ἔνθα καὶ καταφορικωτέρῳ ἠδύνατο χρήσασθαι λόγῳ. At καταφορικὸς λόγος Pauli Æginetæ, Somnus vehementius incubans. In VV. LL. καταφορικὸς redditur etiam Somnolentus, tanquam et de homine dicatur. [" Schol. Od. B. 229." Boiss. Mss. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12." Schæf. Mss. " Somnolentus, Phot. 288." Wakef. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Καταφορικῶς, Vehementer, Per incursionem s. impetum, Chrys. in Ps. 134. T. 1. p. 830, 20." Seager. Mss. Eust. Il. A. p. 72, 39.]

Καταφορέω, Deorsum fero, Defero, Deveho, VV. LL. Ubi subjungitur et καταφορὴς, sed quod mendosum esse arbitror pro καταφερής. [Effundo, Plut. 8, 167. " Wyttenb. ad Eund. de S. N. V. p. 12. Wakef. S. Cr. 2, 81." Schæf. Mss.]

[* Ἐπικαταφέρω, J. Poll. 1, 116. Joseph. A. J. 12, 9, 4. Aristid. de Dict. Simpl. 426. " Insuper dejicio, Liban. 173. Ἐπικαταφέρομαι, Schol. Arat. 42. * Ἐπικατενέγκω, Schol. Il. N. 543." Wakef. Mss. * " Προκαταφέρω, Liban. 2, 365." Boiss. Mss.] Συγκαταφέρομαι, Simul feror deorsum, deferor, devehor, [Diod. S. 517. Act. Συγκαταφέρω, Plut. 10, 134. " Nectar. Hom. p. 5. Schol. Arat. Ph. 19. 63." Boiss. Mss. " Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 21." Kall. Mss.]

Μεταφέρω, Transfero, ut dicitur Transferre ex uno loco in alium. A cujus pass. Μεταφέρομαι sunt participia μετενηνεγμένος et μετενεχθεὶς, Translatus. Dem. dixit etiam, Μετενεγκόντα τοὺς χρόνους, (303.) ‖ Transfero, ea signif. qua dicimur transferre aliquod vocab. ab una signif. in aliam. Interdum vero μεταφέρω sine adjectione, Metaphora utor, Metaphorice loquor. Bud. ex Aristot. Eth. 9, (5.) Διὸ μεταφέρων φαίη τις ἂν αὐτὴν ἀργὴν εἶναι φιλίαν: [3, 12.] " Μετενεγκεῖν, Transferre: unde pass. μετενεχθεὶς, Translatus." [Plato Timæo p. 26. " Μεταφέρω, Longus p. 8. Ed. meæ, p. 6. Vill., Toup. in Schol. Theocr. 215. Valck. Adoniaz. p. 193. Eur. Phœn. 184. Conf. c. παραφ., ad Diod. S. 2, 435." Schæf. Mss. * Μετενέκω, unde * Μετενεκτέον, Strabo 13. p. 912.] Μεταφορὰ, ἡ, Translatio. Frequenter autem de Translatione illa, cujus mentio fit a Rhetoribus, vel potius de qua ab illis tractatur. Fab. 8, 6. quod est de tropis, Incipiamus igitur ab eo, qui cum frequentissimus est, tum longe pulcerrimus. Translationem dico, quæ μεταφορὰ Græce vocatur. Aliquanto post, Transfertur ergo nomen aut verbum ex eo loco in quo proprium est, in eum in quo aut proprium deest, aut translatum proprio melius est. Frequens est hujus vocis μεταφορὰ usus cum ap. alios, tum ap. Isocr. Utitur vero et Isocr. Enc. Evag. (3.) Δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς. [" T. H. ad Plutum p. 125. Scholia ad vv. 863. 958." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ἀμετάφορος, Immutabilis, Cyrill. v. in Jo. 5. p. 531. * " Εὐμετάφορος, Const. Manass. Chron. p. 38." Boiss. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 743.] Μεταφορικὸς, Translatitius, accipiendo pro Positus per translationem, s. Usurpatus, Metaphoricus: ut μεταφορικὴ λέξις, vel μεταφορικὸν ὄνομα, ap. Gramm. [Diog. L. 8, 2, 3. Δεινὸς περὶ τὴν φράσιν καὶ μεταφορικός. " Valck. Anim. ad Ammon. 88. ad Mœr. 120." Schæf. Mss.] A quo adj. est et ADV. Μεταφορικῶς, Per translationem, Metaphorice, ut μ. λαμβάνεσθαι vel ἐκλαμβάνεσθαι ap. Gramm. Eust. 150. Ἡ τὸν θυμὸν μ. ἀπὸ τῆς τῶν ποταμῶν ὄχθης. [* Μεταφορέω, i. q. μεταφέρω, Herod. 2, 125.] " Μεταφόρητος, Translatilis, Qui transferri potest, ut Aristot. " Phys. 4. τὸ ἀγγεῖον esse dicit τόπον μεταφόρητον. " Sic μεταφόρητον οἶκον dictum fuisse τὸ πλοῖον, αἰνιγματικῶς, tradit Eust." [Niceph. H. E. 7, 46. Niceph. Blemm. p. 73. * Ἀμεταφόρητος, ibid. * Μεταφορίζω, i. q. μεταφέρω s. μεταφράζω, Metaphorice describo, Tzetz. ad Lyc. 286. * Ἀντιμεταφέρω, Socr. H. E. 2, 38. p. 147.] Συμμεταφέρω, Simul s. Una transfero; Mecum transfero, ut quidem VV. LL. συμμεταφέροντες exp. Secum transferentes. [" Clem. Alex. 171. Plut. 2, 466." Wakef. Mss.]

Παραφέρω, In medium affero, Profero, ut παράγω, Produco in medium. Bud. ex Æschine (17.) Ἔπειτα τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀνδοκίδου καλούμενον παραφέρει ἐν σκώμματος μέρει. Plut. autem in Cam. (41.) dixit παραφέρειν εἰς μέσον. Item Affero cibos in mensam, et in medium prolatos struo, ut quidem tradit Idem, afferens e Xen. K. Π. (2, 2, 1.) Καὶ ὁ μάγειρος οὐδὲν αὐτὸν ἔτι δεῖσθαι ὄψου οἰόμενος, ᾤχετο παραφέρων πρὶν λαβεῖν αὐτὸν ἕτερον. [" Sic etiam utitur Herod. 1, 133. Tum Idem 9, 26. de argumentis vel exemplis in medium prolatis, Καὶ καινὰ καὶ παλαιὰ παραφέροντες ἔργα." Schw. Mss.] ‖ Παραφέρω vult esse etiam Affero cum alio, Una vel Obiter affero, ap. Plat. Epist. ad Dionys. Οἷον καὶ περὶ Ἱέρωνος ὅταν διαλέγωνται ἄνθρωποι καὶ Παυσανίου τοῦ Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες, ἅ, τε ἔπραξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. ‖ Παραφέρω τὴν χεῖρα pro Perperam fero manum, s. Vitiose, in VV. LL. ex hoc Virg. versu Æn. 3. Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat. Est autem sumtum παραφέρειν τὴν χεῖρα e quodam Dem. loco quem habes p. 138. mei Cic. Lex.: una cum Cic. interpretatione vertentis Porrigere. Ac profecto de vitioso quidem gestu loqui Demosthenem liquet; sed cum dicat, (305.) Ἡ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρήνεγκα, et ita παρήνεγκα non solum de vitioso s. pravo gestu dicatur, sed etiam de recto, (i. e. non solum de indecoro, sed de decoro quoque: perinde ac si diceret, Usus sim hoc indecoro, non illo decoro manus gestu,) non video quomodo παρὰ Vitiositatis, ut ita dicam, signif. habere possit, aut temere a Ciceroniana interpretatione discedendum sit. Fateor alioqui παρὰ in malam partem interdum accipi in hoc verbo, s. in vitio poni: unde etiam redditur a Bud. Depravare, Detorquere, ap. Lucian. (3, 306.) ubi dicit παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν: quod exp. etiam Limis aspicere. Ex Eod. affert et hæc, Κἂν εἰς ἄνοιαν ἢ παραφροσύνην παραφέρωσιν, quæ exp. In malam partem atque in amentiam interpretentur quod errore lapsus admisi. Huc autem pertinentia vide in Παραφέρομαι. ‖ Subjungit vero Παραφέρω, pro Transversum aufero, ex eod. Luciano (1, 157.) Ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα. Sed dicitur interdum et Transversum fero. Potest vero reddi et Rapio s. Abripio, ut in hoc Plut. loco de Def. Orac. Τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος. ‖ Interdum παραφέρω ponitur pro Supero, ut cum scribit Aristid. in Panath.

Ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις καὶ μηδὲν κ. τ. λ. Cui signif. subjungit Bud. eam qua ponitur pro Præterco, e Xen. de lepore currente, (K. 5, 27.) Καὶ ἡ ποδωκία πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν αὐτῷ πολὺ συμβάλλεται· ταχὺ γὰρ ἑκάστου παραφέρει τὴν ὄψιν πρὶν νοῆσαι τί ἐστι: i. e., inquit, Prætergreditur, Præterlabitur. Sed ego hanc signif. malim proxime præcedenti præfigere; quippe quam ex hac manare existimem.

Παραφέρομαι, In medium afferor: unde παραφέρεσθαι dicuntur cibi, qui in mensam afferuntur, s. qui apponuntur. Interdumque τὰ παραφερόμενα sine adjectione appellantur: unde redditur etiam Fercula. Lucian. 1, (683.) Καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, κ. τ. λ. || Παραφέρομαι, Perperam agor, Perperam moveor. Aristot. Eth. 1, (13.) Ἀτεχνῶς γὰρ, καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται, καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς οὕτως· ἐπὶ τἀναντία γὰρ αἱ ὁρμαὶ τῶν ἀκρατῶν. || Παραφέρομαι, Transversus auferor, Rapior, Abripior. Herodian. 8, (4, 7.) Ἐπεισπηδήσαντες ἅμα τοῖς ἵπποις διανήχεσθαι εἰθισμένοις, παρενεχθέντες ἀπώλοντο, Ausi se et equos natandi peritos alveo credere, vi fluminis ablati perierunt, Polit. In alio ejus l. παραφέρεσθαι vertit Ire pessum. At Bud. postquam παραφέρομαι interpretatus est Erro, Aberro, affert hæc Greg. Naz. de Homine, Ἡ γὰρ εἰκὼν εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον ὁμοιότητα, κυρίως τοῦτο κατονομάζεται· εἰ δὲ παρενεχθείη τοῦ προκειμένου ἡ μίμησις, ἄλλο τι καὶ οὐκ εἰκὼν ἐκείνου τὸ τοιοῦτόν ἐστι. Quibus subjungit hæc Platonis Politico, Ταύτῃ μὲν πάμπολυ παρηνέχθημεν. Vide Παραφορά.

ITEM Παρφέρομαι per sync. pro παραφέρομαι, Epigr. ὅθ' οὕνεκεν αὐτὸς ἐγώ σε, Βάκχε, φέρων, ὑπὸ σοῦ τοὔμπαλι παρφέρομαι. Ubi reddi potest Titubanter feror. [Παρφέρω, Eur. Phœn. 1147.]

"Παρενεγκεῖν, Hes. παραθεῖναι, παραβαλεῖν, ut "sit Afferre, Apponere, Adjicere. Sequente ἀπὸ "signif. etiam Auferre s. Transferre ab, ut Marc. "14, (36.) Παρένεγκε τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. Item neu-"traliter ponitur pro Præterire, Præterlabi, παρελ-"θεῖν, ut παρενεγκουσῶν ἡμερῶν ap. Thuc. (5, 20.)"

["Παραφέρω, Thom. M. 231. ad Charit. 637 = 270. Jacobs. Anth. 9, 288. Diod. S. 1, 728. 2, 284. 636. ad Lucian. 1, 830. Aristoph. Fr. 263. Heyn. Hom. 4, 571. ad Dionys. H. 3, 1372. 1381. Plut. Mor. 1, 18. 157. Zeun. ad Xen. K. Π. 175. Wakef. S. Cr. 1, 109. Wyttenb. Select. 253. ad Herod. 593. Excello, ad Lucian. 3, 629. Ruhnk. de Longino p. 27. Discrepo, Dionys. H. 1, 73. Infero, Plut. Alex. p. 125. Schm. Negligo, Parum curo, Plut. 6, 337. Hutt. Παραφέρω τὸν λόγον, Plut. Pelop. 9. cf. 10. Παρενεγκὼν, ad Diod. S. 1, 530. Brunck. Soph. 3, 531. Παραφέρομαι, Toup. Opusc. 1, 371. Plato Phædro 311. Heind." Schæf. Mss. Ad Dem. c. Mid. 133. Spald., Conon Narr. 46. Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Plato Arato 43. Παρήνεγκε τὸ ῥηθέν. Παρενεχθεὶς, sc. τῆς γνώμης, Hippocr. Coac. 27. Τὸ βλέμμα παρενήνεκται, Phryn. Bekkeri p. 65. * Παρενεκτέον, Epiphan. 1, 1029. * "Παραφερὴς, ad Eur. Ion. 743." Schæf. Mss.]

Παραφορὰ, ἡ, ab illo παραφέρεσθαι significante Aberrare, Furoris s. Insaniæ signif. accipit. Magis autem ad verbum ex Horat. interpretabimur Errorem mentis. Fabius autem dixit etiam Mentis alienatæ errorem. Greg. Naz. de Homine, Τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης καρηβαρίας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. Sed cum adjectione genitivi frequentius esse puto, ut ap. Plut. (7, 22.) Μάλιστα δ' εἰκάζετο κρᾶσιν ἐκστατικὴν λαβὼν ὁ ἀνὴρ τροπὴν αὐταῖς καὶ τῆς διανοίας παραφορὰν ἐνεργάσασθαι. Eundem gen. addidit Diosc. cum alibi, tum ubi scripsit cicutæ potum διανοίας παραφορὰν afferre. Παραφορὰ, inquit Gorr. e Gal., ut opinor, μικρὰ παραφροσύνη.' Siquidem Hippocr. τὸ παρενεχθῆναι usurpat in iis, qui modice delirant, ut et παραληρῆσαι. Hæc ille. Apud Erot. autem in Lex. Hippocr. a me edito παρενεχθέντι exp. ὑπενεχθέντι εἰς παρακοπήν. Alicubi autem παραφορὰ possit etiam reddi Titubantia, ut opinor. ["Thom. M. 553. Æsch. Eum. 331." Schæf. Mss. "Cursus erraticus, Phot. 726." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Παράφορος, ὁ, ἡ, sequendo itidem illam verbi παραφέρεσθαι signif. de qua proxime dictum fuit, dicitur de Insano, ut cujus mens a ratione aberret. Videtur tamen alicubi παράφορος minus quiddam significare quam Insanus, veluti si dicas Qui non satis sanæ est mentis. A Cam. redditur, Animi impos; a Bud. Delirans. E Luciano autem affertur Παράφορον βλέπων pro Efferatis oculis intuens, item (3, 375.) Παράφορον δεδορκώς. Quibus in ll. adverbialiter usurpari videri possit, sicut et cum dicitur ab Eod. παράφορον βαδίζειν, de ebrio, (1, 552.) Ὡς σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον, ubi certe παράφορον, sicut et σφαλερὸν, adverbialiter poni videtur, et sonare q. d. Titubanter. At e Greg. Naz. παράφορος γλῶσσα pro Balbutiente. Sed cum videamus παράφορον de Ebrio dici a Luciano, cujus proprium est titubare, forsitan παράφορος γλῶσσα fuerit itidem quæ Titubans lingua ab Ovidio appellatur. [De ebrio, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 210. "Ad Charit. 620. Porson. Phœn. 542. Wessel. Probab. 141. Toup. Opusc. 1, 327. Valck. Hipp. p. 188. Titubans, Eur. Hec. 1037." Schæf. Mss. Cum gen., Plato Soph. 15. Π. καὶ ταρακτικὸς, Plut. de Aud. Poët. 1.] Παραφόρως, q. d. Errabunde, i. e. Errabunda mente, Cum errore mentis, Insane, Non satis sana mente, etiam Titubanter. Παραφορότης, e Plat. Timæo (426.) affertur pro Efferatione, ["Thom. M. 222." Schæf. Mss.] At vero BICOMP. Εὐπαράφορος a Bud. redditur, Qui "facile in malam partem detorquetur. Quæ interpr. consentanea est cuidam verbi παραφέρειν signif. de qua dictum fuit. Sed ab Hes. εὐπαράφοροι exp. ἐξεστηκότες, sicut παράφορος, ἐξεστηκώς. Ego tamen εὐπαράφορος sonare potius existimarem Qui facile in mentis errorem s. insaniam incidere potest, "Qui "facile mente dimovetur." Videtur enim de Eo dici, qui sit proclivis ad παραφοράν. Ceterum in expositione illius εὐπαράφοροι, post ἐξεστηκότες addit Hes. ὅμοιοι, sicut παράφορος vult significare etiam παρόμοιος. ["Cyrill. adv. Jul. 1. p. 6." Boiss. Mss.] Affertur et VERB. Παραφορέω, sed nihil commune cum hac nominum παραφορὰ et παράφορος signif. habens. Redditur enim In medium affero: item Juxta affero. Et infin. mediæ vocis παραφορήσασθαι e Plat. de LL. (9. p. 858.) pro Congerere, Colligere. Quin etiam passivæ vocis hoc exemplum affertur, Ἀπὸ δείπνου παραφορέεται οὐδὲν λόγου ἄξιον: ["ex Herod. 1, 133. ubi agitur de cibis in mensam illatis vel appositis." Schw. Mss. "Reporto, Schol. Il. Δ. 95. κῦδος." Wakef. Mss. Aristoph. Ἱππ. 1215. ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.]

Συμπαραφέρομαι, Una transversus auferor, Una abripior. At in VV. LL. συμπαραφερόμενοι, Qui una feruntur: quæ interpr. cum iis, quæ de παραφέρομαι dicta fuerunt, non convenit. [Una cum aliis prætercurro, Xen. K. 3, 10. Act. Συμπαραφέρω, Plut. Cæs. 34. * Συμπαρενέκω, unde * Συμπαρενεκτέον, Themist. Or. 22. p. 275.]

Περιφέρω, Circumfero. Synes. Ep. 123. Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Quod exemplum a Bud. quoque affertur, postquam dixit, περιφέρω esse Circumfero, i. e. Mecum semper fero, In comitatu meo fero. Exp. vero περιφέρειν hoc eodem verbo Circumferre, de re tamen alia usurpatum, cum scribit περιφέροντας esse qui fercula in conviviis circumferunt et struunt in mensis, cum unicuique partes apponuntur, et lances distribuuntur: cujus signif. exemplum affert e quodam loco Xen., quem habes K. Π. 2, (2, 1.) p. 27. meæ Ed. Addit vero et περιφέρειν κύλικα, ἢ ποτήριον, sicut ap. Aristot. legitur pass. Σκύφον περιφερόμενον. Περιφέρω, In diversum fero, atque in contrarium, ut περιάγω, et περισπῶ, et περιτρέπω, inquit Idem; sed exemplum non addens. Affertur vero περιφέρω et pro Transfero, ut docebo paulo post. || Circumago, et eodem revolvo, Redigo, ut Idem scribit, afferens ex Appiano, Μὴ τὴν Ἰταλίαν περιπλέοντες, ἐς λιμὸν

περιενέγκαιεν, Ne Italiam tandem ad famem redigerent. Videndum autem num et in isto Plut. loco in Pericle (15.) Περιήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, περιήνεγκεν reddi possit Redegit: et εἰς ἑαυτὸν In suam potestatem: qui locus alioqui citatur in VV. LL. et pro exemplo verbi περιφέρω significantis Transfero: [cf. Eund. Galba 8.] Ceterum τοῦ περιφέρω pro Revolvo eodem, non affert exemplum Bud., at passivi pro Eodem revolvor, e Plat. de LL. 2. Δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος, εἰς ταυτὸν περιφερόμενος ἥκειν. Et in Gorgia, Ἐν παντὶ γὰρ τῷ χρόνῳ ὃν διαλεγόμεθα οὐδὲν παυόμεθα ἐς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι. Sed cum addatur ἐς τὸ αὐτὸ, fuerit potius exponendum περιφέρομαι simpliciter Revolvor. Item Traduco, Per ora oculosque hominum circumduco: quod et περιάγω dicitur, e Synes. Τοὺς πονηροὺς περιενέγκατε, πᾶσι ποιήσατε καταφανεῖς οἵτινές εἰσι. || In errorem induco, Perturbo, ut, Περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφὸν, In errorem inducit, Perturbat. Quæ interprr. sunt Budæi; at verba illa, LXX. in Ecclesiaste Solomonis (7, 8.) Hanc autem signif. sequuntur etiam περιφορὰ et περιφέρεια ap. Eosd.

Περιφέρομαι, Circumferor, ut dicitur res aliqua circumferri a quopiam, cum eam circumfert quocumque eat. Interdum vero Circumagor, Huc illuc agor, feror, et quasi per circuitum, modo huc, modo illuc feror. Paul. ad Ephes. 4, 14. Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας. [Valck. Schol. in N. T. 2, 595.] A Bud. redditur Vagor, Erro, Palor, afferente e Synes. Ἐγὼ δὲ περιηνέχθην ἁπανταχοῦ τῶν πραγμάτων, ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος, i. e., ut ipse addit, Vagis et variis cogitationibus evagatus sum, huc illucque animum circumagens. Plut. de Cæsare ad Rubiconem loquens, (Cæs. 32.) Καὶ περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμωμένων, ἔσχετο δρόμου, quasi Distractus animo in varia consilia, et quoquoversus circumactus ad rei magnitudinem æstimandam. Greg. Naz. Μήπου τὸν λογισμὸν ὀκλάσῃς, αἷμα Θεοῦ καὶ πάθος ἀκούων καὶ θάνατον· μήπου περιενεχθῇς ἀθέως, ὡς Θεοῦ συνήγορος: Nec ubi hallucineris, perperam hæc æstimando, quasi indigna quæ de Deo credantur. H. e. Vide ne mente errabunda abripiare et auferare quo temerariæ cogitationes te abduxerint. Idem Greg. Naz. copulavit etiam περιφέρεσθαι cum πλανᾶσθαι ita scribens, Καὶ τοῖς νοητοῖς προσβάλλοντες μετὰ τῶν αἰσθήσεων, ἢ οὐκ ἄνευ αἰσθήσεων, ὑφ' ὧν περιφερόμεθα καὶ πλανώμεθα. Illi autem Greg. Naz. loco, in quo περιφέρεσθαι reddit Mente errabunda abripi etc., subjungit hunc Plutarchi, (ubi tamen non itidem de animo dicitur,) de Cicerone proscripto, (4, 850.) Ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, καὶ περιφεύγοντα τὸν θάνατον, Erratica fuga mortem evadere cupientem et connitentem. "Περιενεγκεῖν, Circum- " ferre: a περιενέγκω s. περιφέρω." [Diod. S. 19. p. 683, 17. Eust. Od. Θ. p. 319, 17. "Περιφέρω, ad Charit. 549=273. ad Herod. 478. De poculis, Bergler. ad Alciphr. 87. 344. Valck. Callim. 257. De vertigine, Mœr. 196. et n. De lustrando, ad Lucian. 1, 466. Περιφερόμενον, Fama, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 59." Schæf. Mss. Herod. 6, 86. Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα, οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τουτέων, Plut. Curios. 73. Τοῦ πράγματος ἤδη περιφέροντος αὐτὸν τῇ ὑπονοίᾳ, Dio Orat. 33. p. 20. Ὡς αὐτὸν ἡ κιθάρα περιήνεγκε, Nicet. Annal. 18, 3. Περιεφέρετο δόξαις ἀλλοκότοις. Neutraliter, i. q. περίειμι, Thuc. 7, 28. Οὐδεὶς πλείω χρόνον, ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτοὺς, Theophr. H. Pl. 9, 14, 1. Καὶ ἐὰν βούληταί τις ἀσθενοῦντος ἀνθρώπου διαπειρᾶσθαι, εἰ βιώσιμος, λούειν κελεύουσι τρεῖς ἡμέρας· κἂν περιενέγκῃ, βιώσιμος. Περιφέρειν et ἐπιφέρειν conf., ad Greg. Cor. 784.]

Περιφορὰ, ἡ, Circumlatio, Circumactio, Circumvectio, ut ἡλίου περιφορὰ quidam e Cic. interpr. Solis circumvectio. Sic Aristoph. (N. 172.) τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς Καὶ τὰς περιφοράς: [περιφοραὶ ἄστρων, Æschin. Dial. Socr. 3, 17.] E Xen. autem affertur ἡ κύκλῳ περιφορὰ pro Circuitu. A Cic. περιφορὰ redditur alicubi Conversio, item Motus, ut videbis in Cic. Lex. Περιφορὰ, sequendo unam ex iis

A signiff. quæ datæ sunt verbo περιφέρεσθαι, Ferculorum missus, qui conviviis apponuntur, aut singulis, convivis, aut quaternis, ut nunc fieri solet, Bud. [" Proprie Circumlatio ciborum, Athen. 120. 275. Xen. K. Π. 2, 2." Schw. Mss.] Περιφορὰ ab Eod. exp. etiam Hallucinatio, et Vita errabunda: quod convenit, inquit, cum signif. verbi περιφέρεσθαι. Greg. Naz. de Theol. 2. Καὶ ὅταν γαλήνην ἔχωμεν ἔνδον ἀπὸ τῆς ἔξω περιφορᾶς, ὥστε μὴ, καθάπερ οἱ λύζοντες, τῷ πνεύματι διακόπτεσθαι, Interim dum tranquillitatem animi habemus ab obturbatione mentis atque erratione, ob multitudinem externarum cogitationum, temporariarumque curarum. Idem in Jul. 1. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα παρῆκα τοῖς βουλομένοις, πλοῦτον, εὐγένειαν, εὔκλειαν, δυναστείαν· ἃ τῆς κάτω περιφορᾶς ἐστὶ καὶ * ὀνειρώδους τέρψεως. Affert præterea ex Eccles. 2, (12.) pro Erroribus mentis, nec non περιφέρεια pro ead. signif. ex ejusd. Eccles. 10, [3. vide Schleusn. Lex. V. T. " Thom. M. 547. Heind. ad Plat. Theæt. 320. ad Xen. Mem. 4, 7, 5.
B Ammon. 82. Bergler. ad Alciphr. 189. Valck. Diatr. 41. Musgr. Bacch. 1065. Ambitus, Dionys. H. 2, 251. Ferculorum missus, Casaub. ad Athen. 119. De poculis, Bergler. ad Alciphr. 87. Pro περιφέρεια, Casaub. ad Athen. 101." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 55. Diog. L. 7, 144. " Περιφορὰ, Periodus. Sic Plut. Pericle 5. ubi cum Periclis tumorem, superbiam, et severitatem in cultu et in dicendo descripsisset, Ionem Poëtam affert, qui e contrario laudasset τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς. Hes. περιφορά· ἡ κατὰ κύκλον κίνησις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Περιφοράδην, Hippocr. 819. * Περιφοράριος, Gl. Regula, Circumlator: * Περίφορος· Formidolosus.] Περιφορέω, Circumfero, Circumago, [Gl. Aggero: * Περιφόρημα· Ferculum.] A cujus pass. Περιφοροῦμαι est verbale NOM. Περιφόρητος, Qui circumagi potest, Versatilis. Et quidam Artemon dictus cognomento Περιφόρητος, quod in lectica circumferretur, utpote claudus. Dicitur autem fuisse ἄριστος μηχανητής. Hujus mentio
C fit a Plut. (Pericle 27.) ab Athen. (533.) nec non a Schol. Aristoph. [Ἀ. 850. Herod. 4, 190. Strabo 3. p. 233. " Jacobs. Anth. 7, 391. ad Diod. S. 1, 496. Voss. Arist. 1, 48. Toup. Emendd. 2, 623. ad Herod. 625." Schæf. Mss. * " Ἀπεριφόρητος, J. Poll. 4, 146. sed lectio dub." Kall. Mss. * Περιφορητικὸς, Sext. Emp. 646. λόγος: Schneidero susp.]

AT VERO Περιφερὴς, (ab ea signif. τοῦ περιφέρομαι, qua ponitur pro Circumagor, In orbem agor,) Orbicularis, Rotundus. Herodian. 5, (3, 10.) Λίθος δέ τίς ἐστι μέγιστος, κάτωθεν περιφερής. Utitur et Aristot. de Mundo. Bud. e Xen. (K. 4, 1.) Πόδες περιφερεῖς, Rotundi. Ex Eod. (5, 30.) Τράχηλοι περιφερεῖς, Teretes, de canibus. At τὸ περιφερὲς substantive, Rotunditas, Ambitus rotundus. Sed περιφερὴς est etiam Versatilis, Rotatilis, ut reddit Bud. afferens e Luciano de Phœbade, (2, 676.) Οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς. [" Eur. Hel. 437. Wakef. Ion. 756. Musgr. 744. Fac. ad Paus. 1, 223. Longus p. 5. Vill." Schæf. Mss. " Περιφερῆ ἕλκη, Phot. v. Ἐσχάρα." Schleusn. Mss. " Περιφερὴς φράσις, vide Εὔτρο-
D χος. Βάσις περιόδου περιφερὴς est Apta periodi clausula, quæ illam rotundam facit, ita ut vere sentias periodum finiri. Contrarium est τὸ ἀκόρυφον et * ἀκατάστροφον: vide Dionys. de Comp. VV. 22. p. 168. ubi etiam * ἀπερίγραφος et * ἀνέδραστος, h. e. Limitibus destituta et vaga periodus dicitur: Προοίμια στρογγύλα καὶ περιφερῆ ap. Dionys. Art. Rhet. 10, 13. videntur esse Proœmia lata, circumducta, mox ἀποτεταμένα. Quærentibus autem nobis, quodnam potissimum latitudinis genus intelligendum sit, lucem Quintil. afferet, cujus simillimus locus est 4, 1, 60.:—Nec argumentis autem, nec locis, nec narrationi similis esse in proœmio debet oratio, neque tamen deducta semper atque circumlata, sed sæpe simplici atque illaboratæ similis. Ad eum locum Gesnerus Deductam et Circumlatam explicat Periodicam, s. Per periodos decurrentem." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Περιφερέες, s. * Περφερέες, dice-

bantur Juvenes Hyperboreorum, qui virgines οὐλοφόρους in Delum comitati sunt, Herod. 4, 33. Cf. Serv. ad Æn. 11, 858. Porph. de Abst., et nott. ad Hes. v. * Πέρφερες· θεωροί.] Hinc est COMP. Περιφερόγραμμος, Lineam unam habens circumcurrentem: unde περιφερόγραμμον σχῆμα, Circulus et sphæra: vide Bud. 420. ex Aristot. (de Cœlo 50, 4.) et Strab. [5. p. 322. Patricii Appendix ad Didymum Alex. de Mensuris §. 14.] " Ἀπεριφερής, Minime orbiculatus, " Bud. E Theophr. (C. Pl. 6, 1, 6.) Πολυγώνιον καὶ " ἀπεριφερῆ." Περιφερῶς, Rotunde, Rotunda forma s. Orbiculari, In orbem. Περιφέρεια, ἡ, Rotunditas, Rotunda forma. Vulgo Circumferentia. Redditur etiam Circumflexus, e Plin.; et Circumcurrens linea, e Fabio. Aristot. Eth. 1. Καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον. Idem de Mundo, Κατὰ κύκλον περιφέρειαν, In speciem circularis ambitus, In orbem. A Bud. περιφέρεια redditur etiam Ora. A quo affertur hoc nomen et pro Erroribus mentis, ex Eccles. sicut et de περιφορὰ dictum fuit. [Plut. 9, 554. Alex. 26. Herodian. 4, 8, 4. Schleusn. Lex. V. T. Male * Περιφόρεια, Aqu. Ps. 91, 4.]

Συμπεριφέρω, Una circumfero, circumrapio. In VV. LL. redditur etiam Circumago, et affertur ex Alex. Aphr. Συμπεριφέρων αὐτὸν τῇδε κἀκεῖσε. Et pass. Συμπεριφέρομαι, quod Bud. interpr. Una circumferor, circumrapior, subjungens e Luciano (1, 219.) Οὐκοῦν ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσὼν, τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεί. Addit συμπεριφέρομαι poni pro Comitor, Coëo, Una huc illucque ventito: cujus signif. exemplum affert istud ex Athen. (548.) Φιλικῶς (φυσικῶς Schw.) ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι: cetera autem hujus loci verba vide ap. eum, Comm. 421. Sed quidam συμπεριφερόμενοι hic interpr. Pocula circumferentes et compotantes, sicut in isto Polybii loco, (5, 15, 2.) Προβαίνοντος δὲ τοῦ πότου, κἄπειτα γινομένης ἀκαιρίας καὶ πολυποσίας, ἀναγκασθέντες συμπεριφέρεσθαι, ταχέως ἐξεθεάτρισαν αὐτούς, Una pocula circumferre atque compotare. Sed ego huic interpretationi minime assentior, non solum quod durum sit συμπεριφέρομαι activa signif., (ut durum esset φέρομαι pro φέρω significante Fero, Porto,) sed quod ipsi convivæ pocula circumferre non solerent, quin potius ea illis circumferrentur. Non aliud igitur esse puto συμπεριφέρεσθαι in hoc Polybii loco quam quod vulgo dicimus, Se laisser aller, et faire comme les autres. Quo pertinet et quod a Budæo additur, sc. συμπεριφέρεσθαι esse interdum Comiter alicui sese dare, et morigerum esse: e Diog. L. Socrate (34.) Καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάῤῥει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Ex Eod. subjungit et hoc exemplum, narrante Socratem solitum dicere, Ὡς οἱ ἱππικοὶ τῶν θυμοειδῶν ἵππων κρατήσαντες, ῥᾳδίως τῶν ἄλλων περιγίνονται· οὕτω κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμενος, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι: Morigerabor, Facilem me præbebo assensorem, Non morosum me exhibebo. Ex eod. Diog. L. Zenone, Γονεῖς τιμᾶν, ἀδελφοὺς, πατρίδα, συμπεριφέρεσθαι φίλοις. Item ex 2 Macc. 9, (27.) ubi Antiochus Epiphanes filium sibi successorem designans, ad Judæos ita scribit, Πέπεισμαι γὰρ αὐτὸν ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει, συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Confido enim eum, institutæ a me æquitatis humanitatisque retinentem, comiter vobiscum et indulgenter acturum, voluntatibus vestris atque postulatis facilem se præbiturum atque assentientem. Vel, ut ab Interprete versum erat, Comem vobis futurum: pro quo verbo Communem mendose legi cœptum est. Annotatur porro in VV. LL. συμπεριφέρεσθαι signif. hanc accepisse ab illa circumpotatione convivali et invitatione mutua, in qua non ad sitim, sed ad nutum alterius circumferri oportebat, qui facilitatis vitæ comitatisque nomen affectaret καὶ εὐτραπελίας. Verum ita pro confesso sumeretur illud significatum, quod verbo συμπεριφέρεσθαι tribuitur ap. Polyb., sed non recte, meo quidem judicio, ut antea docui. Quamobrem potius crediderim verbum συμπεριφέρεσθαι, esse illud nostrum, Se laisser aller; quod dicere solemus de eo, qui ad rem aliquam faciendam sinit se abduci precibus aut etiam solo exemplo alicujus. Sumtam vero esse metaph. ab iis, qui cum sint una cum aliis qui circumaguntur, eidem, ut ita dicam, motui se permittunt, atque adeo permittere coguntur. Affertur autem συμπεριφέρεσθαι ex Epicteto et pro συναναστρέφεσθαι, Una versari. [Cum dat. pers., Sequor, Comitor, Adhæreo alicui, Polyb. 2, 17, 12. Vivo cum aliquo, 4, 35, 7. cum dat. rei, Mente et intelligentia assequi aliquid, capere, intelligere, perspectum habere, tenere, 3, 10, 2. 3, 34, 3. 9, 15, 7. 14. 10, 21, 9. " Themist. Or. 31. p. 353." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 4, 697. ad Diod. S. 1, 233. 2, 220. 236. Ptolem. Heph. 329. Gal." Schæf. Mss. " Diog. L. 103. 431." Wakef. Mss. Athen. 142. Schleusn. Lex. V. T.] Συμπεριφορὰ, ἡ, quod in VV. LL. exp. Portatio quæ fit circumferendo, Circumpotatio, e Cic., ut sit ἡ ἐν κύκλῳ φορὰ τοῦ κύλικος καὶ πόσις. Sed Bud., harum signiff. mentionem nullam faciens, exp. συμπεριφορὰ, Comitatus et frequens huc illucque affectatio, affertque e Polyb. (5, 26, 15.) Ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐπὶ μὲν τὰς συνουσίας καὶ τοιαῦτα τῶν τιμῶν παρελαμβάνετο, τῶν δὲ διαβουλίων καὶ τῆς μεθ' ἡμέραν συμπεριφορᾶς οὐ μετεῖχε. In VV. LL. ex eod. Polyb. affertur συμπεριφορὰ pro Deportatione atque exilio, Κατὰ τὴν αὐτοῦ συμπεριφοράν. Sed merito fortasse suspecta hæc interpr. fuerit. [" De Congressu venereo, Diod. S. 139. 147. Sic ἀῤῥενικαὶ συμπεριφοραὶ, Ecl. 1, l. 32. Cf. Wess. 139., ubi et plures h. v. notiones profert et illustrat; cum primis illam, qua Congressum familiarem in conviviis signif. Vide Eund. ad p. 650." Munth. Spec. Def. Lexx. 548. Civilitas, Comitas, Casaub. ad Suet. Aug. 45. Ernesti Bibl. Theol. 4, 437. " Thom. M. 314. ad Charit. 412. ad Diod. S. 1, 233. 247. 2, 601. 608. 615. Heyn. Hom. 6, 412. ad Phalar. 215. Plut. Mor. 1, 555. vertitur Obsequium: Compotatio, 48. 489. 498. 509." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 169." Wakef. Mss. * Συμπεριφόρος, unde] Εὐσυμπερίφορος, Qui comiter alicui se dat, et morigerus est, facilem assensorem se præbet, Qui ea vitæ facilitate et comitate præditus est, ut paratus sit ad facienda eadem quæ et alii. Diog. L. Zenone (13.) Ἦν δὲ, φασὶν, εὐσυμπερίφορος· ὡς πολλάκις Ἀντίγονον τὸν βασιλέα ἐπικωμάσαι αὐτῷ, καὶ Ἀριστοκλέα τὸν κιθαρῳδὸν σὺν αὐτῷ ἐλθεῖν ἐπὶ κῶμον. [* Συμπεριφορέω, unde * Συμπεριφορητὸς, Apollon. Lex. v. Συμφερτὴ, exp. ἀπὸ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ * ὁμοψυχίας.]

Προφέρω, Profero, In medium affero, Exhibeo, Propono. Il. Ρ. 121. Σπεύσομεν, αἴκε νέκυν περὶ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν Γυμνὸν κ. τ. λ. Scio tamen ibi reddi Feramus in vulg. interpretatione ad verbum: in ea autem, quæ antea prodiit paulo liberior, verti Referamus: quæ interprr. nullo modo placere mihi possunt. In Epigr. Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ, Protulit imagunculam, et judicibus spectandam proposuit. Apud Thuc. autem 6, (69.) p. 220. meæ Ed. Σφάγια προὔφερον Schol. exp. ἔμπροσθεν τῆς στρατιᾶς ἐσφάζοντο: ita enim leg. est, non στρατηγίας. Dicitur etiam εἰς φῶς προφέρω, In lucem profero: et εἰς φανερὸν προφέρω, quod affertur ex Epigr., In apertum profero. Greg. Naz. Εἰς φῶς προενέγκωμεν, ὥσπερ τινὰ τόκον. Alicubi προφέρω, Profero, Promo, Depromo: Ὥσπερ ἐκ ταμιείου προφέρειν, Isocr. (ad Demon. 5.) Interdum autem προφέρω reddi potest Profero, Allego, Cito, i. e. παρέχομαι: ut nimirum litigantes προφέρουσι τὰ δικαιώματα, vel eorum patroni. Xen. (Œc. 14, 6.) Ἐγὼ οὖν καὶ τούτων τῶν νόμων, ἔφη, προφέρων ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους ἀπεργάζεσθαι. Sic e Cic., si tamen ejus sunt Rhetoricūn libri, Proferre legem affert Bud. item Proferre testes, et legatos: item Proferre instrumentum. e Pand. ‖ Objicio, Crimini objicio, Exprobro. Il. Γ. (64.) Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης. Æschin. (63.) Τὴν ξενίαν προφέρειν, cum dat. personæ. Et, Τὰ τοιαῦτα προφέρεις, Lucian. Apud Hom. legitur etiam ὀνείδεα

προφέρειν, Il. B. (251.) Probra objicere. Nisi quis A malit cum hoc accus. aliisque hujusmodi verbum hoc secus interpretari. Ceterum προφέρω reddi et in illis ll. poterit Latino illo Profero; existimatur enim et ipsum sumi pro Objicio. Bud. tamen exempla passivi Objici pro Proferri, affert e Cic. non item activi Proferre pro Objicere, ut videbis p. 414. Idem προφέρειν docet esse etiam Objicere argumentando, h. e. ὑποφέρειν, Greg. Naz. de Homine, Τοῦτο γὰρ προσφόρως ἀποκρινούμεθα τῷ προφέροντι πῶς ἂν ἦν δίχα τοῦ γάμου ὁ ἄνθρωπος. Accipitur denique προφέρω et pro Enuntio: in qua etiam signif. interpretari possumus verbo illo Profero. Bud. vertit et Loquor ap. Greg.

Προφέρω, neutraliter, Præsto, Anteeo, Antecello. Herod. (6, 127.) Προφέρων πλούτῳ Ἀθηναίων: (5, 28.) Προέφερε εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων. Thuc. Προφέρω οὐδενὸς ἡμῶν ῥώμῃ. Epigr. σωφροσύνῃ προφέρων. Interdum autem cum præp. ἐς, ex Eur. Med. (1092.) προφέρω σου ἐς εὐτυχίαν. Hinc προφερέστερος et προφερέστατος, Præstantior et Præstantissimus. Sed a B Bud. προφέρω exp. etiam Proficio, Incrementum facio, in isto Hesiodi loco, Ἔργ. (2, 197.) Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, ubi προφέρει redditur etiam Accessionem facit et progressum. [" Eust. exp. προάγει, προκόπτειν ποιεῖ, προκινεῖ, προβιβάζει: quo significatur Promoveri opus, iter, si quis ab ipsius auroræ ortu incipiat." Brunck. Mss.] Apud Thuc. certe μέγα προφέρειν videtur esse Magnum adjumentum habere, Magno adjumento esse, 1, (93.) Μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν.

Προφέρομαι, activa signif., Profero: ea præsertim signif. qua ponitur pro Allego. Exemplum habes in loco Xen. quem attuli in Προφέρω: alia autem ap. Bud. 414. || Προφέρομαι, Profero, Objicio, ut προφέρεσθαι ἀσέβειαν, e Polyb. (5, 11, 2.) et Ὅσα ἄξια κακίζεσθαί ἐστι, ex Arriano Idem affert: pag. quæ illam proxime sequitur. || Προφέρομαι, Profero, i. e. Enuntio: ibid. ex Hermog. et Themistio. || Sed his addo προφέρομαι pro Infero, ex Il. Γ. (7.) Ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται. C [Od. Θ. 210.]

Προφέρομαι, pass. signif. Proferor; et quidem ea potissimum signif., qua dicitur pro Enuntior: Herodian. 7, (8, 4.) Οὐ μόνον τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα, pro quibus omnibus Polit. dixit tantum Verba. Sed perperam in vulg. Edd. προσφερόμενα ibi legitur pro προφερόμενα.

" Προενεγκὼν, Qui protulit: a th. προενέγκω s. " προφέρω: unde et Προενήνοχε, Protulit, Epigr." [Thuc. 5, 17. Diod. S. 13. p. 376., 15. p. 461. Schol. in Aristoph. A. 619. * Προενεγκτέον, in N. 1162. * Προενεκτέον, Schol. Eur. Med. 521. Schol. Æsch. Eum. 144. Sext. Emp. 263. Apollon. Vill. 790. Eust. Il. E. p. 421, 21. ad Greg. Cor. 162. " Brunck. Aristoph. 3, 22. Heyn. Hom. 5, 459." Schæf. Mss.]

[" Προφέρω, Phryn. Ecl. 89. ad Charit. 444=287. Markl. Suppl. 600. Wakef. S. Cr. 4, 33. 54. Jacobs. Anth. 6, 317. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 187. Diod. S. 1, 608. T. H. ad Plutum p. 314. D Heyn. Hom. 5, 263. 595. 6, 95. Wolf. ad Hesiod. 123. ad Herod. 3. 511. Græv. Lectt. Hes. 606. Casaub. Athen. 1, 49. Musgr. Med. 284. Objicio, Exprobro, ad Phalar. 311. Lucian. 1, 188. 3, 471. Boiss. Philostr. 428. Demosth. 1486. Theogn. 158. Bentl. Opusc. 38. Coray in Thuc. par Levesque 1, 359. Toup. Opusc. 1, 385. Plut. Mor. 1, 38. 489. ad Herod. 20. 258. 646. 678. Enuntio, ad Mœr. 56. Præsto, Simmias 2. Jacobs. Anth. 9, 100. 12, 70. Porson. Hec. p. 19. Ed. 2. ad Charit. 205. Theocr. 12, 5. (22, 183.) Eur. Med. 1091. Simonid. 80.: cum accus., Toup. Opusc. 1, 296. cf. Herod. 250. Proficio, Jacobs. Anth. 10, 227. Incuso, Bentl. Opusc. 28. 38. Conf. c. προσφέρω, Wyttenb. Select. 425. ad Plut. 1, 436. Πρ. ἔριδα, Heyn. Hom. 6, 211. Προφέρομαι, ad Diod. S. 1, 431. 640. 646. 2, 8. 365. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 400. Heyn. Hom. 4, 138. 5, 196. Dionys. H. 2, 814. 3, 1400. Valck. Adoniaz. p. 361. Ammon. 117. 137. Sic scr. in not. ad Thom. M. 132. Wyttenb. ad Plut. 1, 258." Schæf. Mss. " Exprobro, Appian. 1, 432." Wakef. Mss. Il. I. 324. Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι Μάστακ', pro προσφ.: K. 479. πρόφερε κρατερὸν μένος: Od. Z. 92. ἔριδα προφέρουσαι. Herod. 5, 63. Προφέρειν σφι τὰς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν. Προφέρειν, προφέρεσθαι, ad Greg. Cor. 160. 578. 882. Quo compendio scribatur, 578. 838. Conf. c. ἐκφέρειν, 218. 340.: cum προσφ., 135. 160.]

Προφερὴς, Præstans: ab ea signif. verbi προφέρω, qua dictum est poni pro Præstare, Anteire, Antecellere. Sed exempla hujus positivi non afferuntur: at grad. COMPAR. Προφερέστερος, pro Præstantior, itidemque SUPERL. Προφερέστατος pro Præstantissimus, ap. Poëtas rara non sunt. Sed ap. Hom. προφερέστερος exp. etiam νικητὴς, Victor. Quod autem dicit Arat. (240.) ἀλλ' αἰεὶ ἕτερος προφερέστερος ἄλλου, Cic. vertit, quorum alter paulo prælabitur ante. Quod vero quidam Gramm. annotant προφερέστερος dici quasi πρὸ τῶν ἄλλων φερόμενος, non video quomodo locum habere possit, cum extet προφέρειν illam, quam modo dixi, signif. habens. || Qui est provecta ætate, Bud. ex Æschine p. 12(=7.) Ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται· ἔνιοι δὲ πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, παντάπασι νέοι δοκοῦσιν εἶναι. Affert vero et e Plat. Euthyd. (1.) Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, σκληρός· ὁ δὲ προφερὴς, καὶ καλὸς, καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. Exp. alioqui προφερὴς, Cujus facies annos multos præ se fert, cum sit junior: ex J. Poll. Προφερὴς, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος: et ei contrarium esse σκληρόν. Affertur alioqui προφερὴς ex Hesiodo pro Major natu, (Ἀ. 260.) Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε. Ubi est etiam animadvertendum, huic προφερὴς subjungi πρεσβυτάτη τε, sicut in illo Æschinis loco post προφερεῖς habemus καὶ πρεσβύτεροι, ubi certe non video quomodo signif. illa, quam dat J. Poll. huic nomini, habere locum possit; alioqui enim illud προφερεῖς per se i. valeret q. illa omnia verba, νέοι ὄντες, πρεσβύτεροι φαίνονται: ideoque non temere ab illa Bud. interpr. discedendum censeo. [Jambl. V. P. 422. " Routh. ad Platon. 304. 560. ad Timæi Lex. 233. Græv. Lectt. Hes. 606. Wolf. ad Hesiod. 73. 100. ad Herod. 433. Προφερέστατος, Jacobs. Anth. 9, 100." Schæf. Mss. Προφερὴς, Præcox, Aristoxenus Stobæi Serm. 243. Jambl. V. P. §. 209. φυτά. Προφερεστέρη, Quint. Sm. 2, 421. Spitzner. de Versu Gr. Her. 160. Προφερεστάτη, Hesiod. Θ. 79. 361. * " Πολυπροφερέστατος, Tzetz. Ch. 7. tit. 155. * Προφέρτερος, Soph. Niobe in Buttm. Schol. Od. Θ. 186. p. 284., ubi Editor reponendum censet προφερέστερος." Elberling. Mss. Sed metrum reponendum vetat: vide Brunck. Lex. Soph. v. Ἠ. * Προφέρτατος, Maximus natu, Soph. Œd. C. 1531. * Προφέριστος, Carm. Sib. 3. p. 224.]

Προφορὰ, ἡ, (ab illa verbi προφέρω signif. qua ponitur pro Proferre, Enuntiare,) Prolatio, Pronuntiatio. Herodian. 1, (8, 12.) Ἐν ᾧ περὶ τὴν τῶν ῥημάτων προφορὰν ἠσχολεῖτο, Dum in verbis illis proferendis occupatus erat. Ad verbum, Dum occupatus erat in verborum prolatione, si hoc verbali ab illa Proferendi signif. uti possumus. Polit. vertit, Interim dum loquitur. Apud Philosophos ὁ ἐν προφορᾷ λόγος, qui et προφορικὸς λόγος, ut mox docebo. [Exprobratio, Polyb. 9, 33, 13. cf. 5, 11, 2. " ad Charit. 287." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 144. 173." Wakef. Mss. " Pronuntiatio, eadem quæ ὑπόκρισις, sed ad solam elocutionem pertinens: vide Dionys. de Vi Dem. 22. p. 1023. et Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 66." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Εὐπρόφορος, Gl. Promtus, Dionys. H. 2. p. 19, 14.]

Προφορικὸς, ut προφορικὸς λόγος, Qui in enuntiatione s. pronuntiatione consistit, Qui profertur. Huic autem opp. ὁ ἐνδιάθετος. Philo, Ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μέν ἐστιν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ προφορικός. Plut. (9, 109.) Καὶ τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ προφορικοῦ. Idem, Ὅτι καὶ προφορικοῦ λόγου καὶ φωνῆς ἐνάρθρου μέτεστιν αὐτοῖς. Eidem alicubi est ὁ ἐν προφορᾷ λόγος. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 197. Boiss. Philostr. 321. 457. Bibl. Crit. 2, 2. p. 107. ad Charit. 223.

ad Diod. S. 1, 391." Schæf. Mss. "Clem. Alex. A 646." Wakef. Mss. * "Προφορικῶς, Cyrill. Hier. 96." Kall. Mss.]

At vero Πρόφορος, in VV. LL. ex Aristot. H. A. 7, 7. Humor cruentus et aquosus intra membranas, quibus fœtus continetur: Μεταξὺ δὲ ὑγρότης ὑδατώδης καὶ ἰχωρώδης, ἢ αἱματώδης, ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρόφορος.

Προφορέομαι, Tramam filumque duco atque reduco, unde pro Ultro citroque cursito ponitur: ut in VV. LL. annotatur e Schol. Aristoph. (Ὄρν. 4.) Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. [Xen. K. 6, 15. cf. J. Poll. 7, 32. "Kuster. Aristoph. 189. Brunck. 2, 136." Schæf. Mss. Callias Suidæ v. Ἀράχνης. * "Προφορητικὸς λόγος, Cyrill. Hier. 26." Kall. Mss.]

[* Ἀποπροφέρω, Meleager 10, 2. * Ἐκπροφέρω, Schol. Aristoph. Θ. 1222. * Ἐπιπροφέρω, Apoll. Rh. 4, 1518. * "Συμπροφέρω, Schol. Pind. Ὀ. 3, 81." Boiss. Mss.]

Προσφέρω. Offero: ut προσφέρειν δῶρα, Matth. 2, B (11.) Offerre dona. Et προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας, ad Hebr. (5, 1. 8, 3.) et προσφέρειν λατρείαν, Jo. 16, (2.) In eadem illa Ep. (9, 7.) dicitur pontifex προσφέρειν αἷμα ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Abraham dicitur προσενηνοχέναι Isaacum. Sed et de ipso Christo dicitur προσφέρειν ἑαυτόν. De quo etiam dicitur a Paulo, Παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίας τῷ Θεῷ. || Offero, ut dicimur offerre aliquid edendum. Est προσφέρω, inquit Bud., Cibum offero edendum, Porrigo poculum, et medicamentum, ut medicus ægroto, quod ap. Gal. sæpe legitur. Plut. Καὶ τὸ φάρμακον τοῦτο χρῆναι τοῦ πραοτάτου των ἰατρῶν ἀνασχέσθαι προσφέροντος. Idem alibi προσφέρειν exp. etiam Admovere, Adhibere medicamenta, addens Gal. identidem sic uti, ad Gl. 2. In VV. LL. ex Alex. Aphr. Προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ φάρμακα, pro Medicamenta ad salutem adhibens. Peculiariter vero, Admoveo ori vel naribus; cujus tamen signif. in pass. voce, non activa, exemplum affert. At προσφέρω τὰς χεῖρας, C Affero manus, e Cic. reddit: et προσφέρω ἐμαυτῷ τὰς χεῖρας, Manus mihi affero. Polyb. (4, 81, 8.) Ἀποσφαλέντες δὲ καὶ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς προσήνεγκαν αὑτοῖς τὰς χεῖρας εὐψύχως πάνυ καὶ Λακωνικῶς. Eod. l. de Molone, Προσήνεγκε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ: [cf. 4, 71, 12.] Qua autem forma dicitur προσφέρειν χεῖρας, eadem βίαν προσφέρειν, ut et βίαν προσφέρειν πατρίδι, ap. Plat. Sic ἀνάγκην προσφέρειν, Eur. (Hipp. 282.) E quo (Med. 78.) adjungitur etiam προσφέρειν κακῷ κακόν: sed προσφέρειν hic alium usum habet, q. d. Ad unum malum alterum præterea afferre, et unum alteri apponere. Cum illo autem βίαν προσφέρειν aliquid affinitatis habere videri potest μηχανήματα προσφέρειν, quod ex Aristoph. affertur. || Frequens est autem ap. vett. Scriptt. προσφέρω cum accus. λόγον, cum quo redditur Infero; nam Lat. Infero sermonem dicunt. Pro quo, ni fallor, dicitur ab illis et Injicio sermonem. Herod. 3, (134.) Προσέφερε Δαρείῳ λόγον τοιόνδε. Herod. ap. Plut. Aristide (16.) Παυσανίαν Ἀριστείδῃ προσφέρειν λόγον. D Exp. autem Bud. προσφέρειν λόγον etiam Verba facere, Appellare aliquem, i. e. Solicitare, Alloqui. Thuc. 3, (109.) Προσφέρει λόγον περὶ σπονδῶν καὶ ἀναχωρήσεως: ubi videtur commode reddi posse simpliciter Infert sermonem. Et cum plur. λόγους, vel præfixo articulo. Plato Phædro, Πρὸς οὓς τοὺς λόγους προσοίσει, ubi animadverte etiam aliam constr. Προσφέρω τάλαντα in VV. LL. Pendo talenta, i. e. Solvo; sed absque exemplo.

Προσφέρομαι, passiva signif. Offeror, ut δῶρον dicitur προσφέρεσθαι, item θυσία, in illa Ep. ad Hebr. (9, 9.) sicut θυσίαν προσφέρειν ex eadem habuisti. Thuc. 2, (97.) Καὶ δῶρα οὐκ ἐλάσσω τούτων χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου προσεφέρετο. Item προσφέρεσθαι, Offerri edendum: unde τὸ προσφερόμενον, s. τὰ προσφερόμενα, Cibus s. Cibi, item Pabulum. In VV. LL. τὰ προσφερόμενα, Cibus oblatus, Esculenta: item Pabula. Et προσφερόμενος e Gaza, Pastu exhibitus. A Bud. τὸ προσφερόμενον exp. Cibus et poculum: subjungente tamen locum Aristot., in quo τῶν προσφερομένων vertit simpliciter Eorum quæ esitantur. Hinc autem est Προσφέρομαι signif. Cibum sumo, Esito, Assumo, Celso. Theophr. Πολὺ προσενεγκαμένων. Tale est ἰχθύας προσφέρεσθαι pro Vesci piscibus, Plut. Alex. Idem (8, 657.) Οὐχ ὑπέμειναν τὰ κρέα χωρὶς ἁλῶν προσφέρεσθαι. Gal. dicit itidem προσαράμενος τροφὴν, pro προσενεγκάμενος. Interdum Προσφέρεσθαι dicitur φάρμακον, Offerri medicamentum, s. potius Adhiberi, Exhiberi, Admoveri. Secus autem ap. Lucian. (2, 660.) Προσφέρεται σκοπέλῳ redditur, Scopulo admovetur. Apud Xen. autem, Πρὸς τὴν γῆν προσενεχθέντες, quidam interpr. Admoti terræ, alii, Delati, alii, Appulsi. Sciendum est autem et de nave ipsa dici a Thuc., ubi Schol. exp. προσελαύνειν. At in VV. LL. προσφερομένη ναῦς e Plut. Rom. Navis adventans. Et προσφερόμενος πόλεμος, Bellum impendens, ingruens, e Plut. Per. Ex Eod. in Themist. de persona dictum, Προσφερομένοις ὀξέως, Celeriter ingruentibus. Ex Ejusd. Popl. Προσφέρεται δρόμῳ, Citato cursu fertur, Accurrit. E Solone, Προσφέρονται κραυγῇ καὶ ἀλαλαγμῷ, Clamore bellico se inferunt, nisi potius dicendum, Cum clamore. Denique e Galba, Προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει, Districto ense irruens. Exp. præterea ibid. Congredior prælio, et simpliciter Congredior, Manus consero: Προσφέρομαι πρὸς πεφραγμένους, ex Herod. (5, 34.) Aggredior munitos. Et e Plut. (Anton. 40.) Μαλακώτερον τοῖς Ῥωμαίοις προσεφέροντο περὶ τὰς σιτολογίας. E Libanio autem in Demosth. Προσφέρομαι πολέμῳ. Quin etiam προσφερόμενος πόλεμος in Iisd. pro Ingruens, Impendens, ut modo dixi. Nec tamen videtur posse neutrum esse hoc προσφερόμενος eo modo, quo est in ceteris exemplis quæ huic subjunxi. || Est certe neutrum, i. e. neutralem signif. habet, et in isto Herod. loco, Αἵρεσιν ὑμῖν δίδομεν ἡμεῖς ὁποτέροις βούλεσθε προσφέρεσθαι, ἢ Πέρσῃσιν, ἢ Φοίνιξι, ubi redditur Accedere, Adhærere, Adjungere vos. || Habet hanc neutralem signif. προσφέρομαι, et cum jungitur adverbio οὕτως, aliamve hujusmodi constr. habet. In quibus certe ll. obtinet quendam usum verbi Gallici Porter, veluti cum dicimus, Se porter bien en quelque affaire, vel, Se porter mal. Item, Se porter bien envers quelqu'un, aut Se porter mal. Quin etiam sonat alicubi quod dicimus Se comporter. A Bud. προσφέρομαί σοι redditur Exhibeo me tibi, Ago tecum aut bene aut secus. Et οὕτω προσφέρομαί σοι, vel τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρομαί σοι, Sic ago tecum; neque enim προσφέρομαί σοι sine adjectione admittit illam particulam Sic in interpretatione. Et hæc Dem. Τοῖς μὲν ὑπὲρ ὑμῶν λέγουσι δικαίως ὅσ' ἂν φρονῶσι, τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρεται, vertit, Sic Philippus cum bonis viris agit. Hæc autem Ejusd. Ἐγὼ μὲν οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, reddit, Talem me vobis exhibui et præstiti. Hæc ille. Possumus autem οὕτω προσφέρομαί σοι reddere etiam, eod. alioqui sensu, Ita me tecum gero. Sic in proxime præcedente loco Demosthenis, Οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, Ita me erga vos gessi. Itidemque in priore illo, Τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρεται, Ita se gerit. Nec non ap. Eund. (117.) Μετρίως προσφέρεσθαι, Modeste se gerere, ad Hebr. 12, (7.) Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεὸς, Deus se gerit erga vos ut erga filios. Eod. alioqui sensu ille, Si disciplinam sustinetis, sic Deus vobiscum ut cum filiis agit. H. e. Patrem vobis sese præstat. Sed παιδείαν maluissem Castigationem interpretari. Possumus certe et ita exponere paulo liberius, Eum vobis affectum exhibet, qui filiis exhiberi solet. Gallice, Il vous montre une affection paternelle. Aut etiam ad verbum, Il se porte envers vous comme envers ses enfans. Vetus tamen Interpres, eumque secuti alii, dum non satis attente locum expenderunt, interpretati sunt, Offert se vobis, perinde sc. ac si προσφέρεται ὑμῖν i. sonaret q. προσφέρει ἑαυτὸν ὑμῖν: multo etiam minus (ut hoc concederetur) commodo sensu. In VV. LL. e Plut. Theseo (16.) Προσφέρεται τοῖς παισὶν ὑπερηφάνως. Apud Synes. autem legimus, Ἂν καί τις ὡς ἰδιώτῃ προσφέρηται, Etiamsi aliquis se

gerat ut erga privatum. Dicitur porro non solum προσφέρομαί σοι, sed etiam προσφέρομαι πρός σε. Plato Epist. Ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ. Isocr. ad Nic. Πρός τε γὰρ τοὺς πολίτας μετὰ τοσαύτης πραότητος προσηνέχθην, ὥστε κ. τ. λ. Verum sunt et aliæ constrr. hujus verbi, aut hunc aut certe huic affinem usum habentis, quas Bud. prætermisit. Dicitur enim προσφέρομαί σοι τοῦτο, vel τούτῳ: at cum dat. rei solo, non raro. Plut. Fabio (24.) Τά τ' ἄλλα τῷ Φαβίῳ προσεφέροντο λαμπρῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φάβιον ἀνέδειξαν ὕπατον, ubi τὰ ἄλλα existimari potest dictum κατὰ τὰ ἄλλα. Exemplum autem illius constr., in qua ponitur dat. rei sicut et dat. personæ, extat ap. Herodian. 4, (7, 6.) Ἔχαιρον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ Ῥωμαίων στρατιῶται, μάλιστα μὲν διὰ τὰς χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, Largitionibus amplissimis prosequebatur, Polit. Sed locum fortasse habere hic possit et verbum Utor, ita interpretando, Largitionibus utebatur erga eos. Non incommode certe, meo quidem judicio, et in illo Plut. loco προσφέρεσθαι vertemus Prosequi. At vero cum rei dat. solo, frequenter, uti dixi, ut, Οὕτω προσφέρομαι τῷ πολέμῳ, vel τοῖς πολεμικοῖς: sic Προσφέρομαι τῇ τειχομαχίᾳ: quæ ap. Herodian. leguntur. Possumus autem, Οὕτω προσφέρομαι τῷ πολέμῳ vel τοῖς πολεμικοῖς, reddere, Ita me gero in bello, Ita gero s. administro bellum, Ita res bellicas tracto. Et, Οὕτω προσφέρομαι τούτῳ τῷ ἔργῳ, Ita me gero in hoc negotio. Sed, Προσηνέχθη τοῖς ὑπολοίποις πράγμασι, ex Aristide affertur pro Reliquas res est aggressa. At προσφέρομαι συμφοραῖς, quidam interpr. Fero calamitates: quæ interpr. mihi non placet. Sciendum est porro, sicut pro dativo personæ utuntur aliquando præpositione πρὸς habente suum accus., ita etiam uti nonnunquam hac præp. cum accus. rei, loco dativi. Legitur enim ap. Xen. K. Π. 4, (5, 15.) p. 65. meæ Ed. Ὁ δ' οὖν Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη. Verum hic aliud potius interpretationis genus quærendum esse fateor, quam per verba illa. Interpres sane vim hujus vocis non expressit, cum reddidit, Hæc eorum verba ita excepit. At in Gallico sermone possit et hic verbum illud Porter locum habere, præsertim si cum aliquo qualitatis adverbio jungamus, veluti ita loquendo, Il se porta sagement en cette réponse, vel en la réponse qu'il leur fit. Hoc tamen est discriminis, quod ille dicit πρὸς τοῦτον τὸν λόγον, non suum λόγον, quo illis respondebat, sed ipsorum. || Προσφέρομαι Bud. vult aliquando reddi verbo Utor, ut ap. Xen. Ἱππ. (Proœm.) Βουλόμεθα καὶ τοῖς νεωτέροις δηλῶσαι ᾗ ἂν νομίζωμεν αὐτοὺς ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι.

Προσφέρομαι active positum et certis quibusdam accusativis junctum antea habuisti, in Προσφέρω: sciendum est autem et aliis nonnullis jungi, aliud significationis genus, ut ita dicam, habentibus: et quidem pro Admoveo, Adhibeo, ut exp. Bud. e Plat. de Rep. 8. Κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι. E Diosc. autem affertur etiam, Προσφέρεται τοσαύτην ἰσχὺν τὸ βοήθημα, pro Tantam vim adhibet id remedium. Sed fortasse reddi etiam potest Affert. Et e Phalar. Προσφέρομαί σοι χάριν, pro Exhibeo tibi beneficium. Sed dicitur potius Confero beneficium. Rursum pro Adhibeo, ex Eccles. prologo, Προσενέγκασθαί τινα σπουδὴν, pro Adhibere quandam diligentiam. [" Reperitur etiam verbum Προσφέρομαι in forma passiva, et quidem in præt. perf., activa notione Conferendi, eo sensu quo dicitur Hoc multum confert ad illud. Sic quidem ap. Athen. 660. coquus quidam inducitur dicens, Ἡ μαγειρικὴ τέχνη πρὸς εὐσέβειαν πλεῖστα προσενήνεκται, Ad pietatem plurimum contulit." Schw. Mss.]

" Προσενεγκεῖν, Afferre. Unde voce med. Προσενεγκάμενος εἰς φῶς, Qui in lucem attulit, Plut. Lyc. " At προσενεγκάμενος τροφὴν, Qui cibum ingessit, " Qui cibum sumsit, ap. Alex. Aphr. Probl. 1. Sic " προσενεγκάμενος κώνειον, ap. Diosc. 6, 1. 31. Ibid. " c. 32. pass. voce et signif. φρύνος προσενεχθεὶς, " Sumtus s. Assumtus. Signif. etiam Offerre: unde " προσενήνοχε, Obtulit, ad Hebr. 11, (17.) Quomodo

A " et προσενεχθὲν ἐρώτημα potes exponere non solum " Allatum, sed etiam Oblatum. INDE ET Προσενεκτέον, Afferendum, Offerendum." [" Clem. Alex. 150. 184. Schol. Eur. Phœn. 1538. * Προένεγμα, Oblatio, Munus, Andr. Cr. 174." Kall. Mss. * " Προσένεγξις, Thom. M. 752." Schæf. Mss.]

[" Προσφέρω, Ind. Xen. Mem. Abresch. Lectt. Aristæn. 236. ad Herod. 511. 715. 740. Casaub. Athen. 1, 49. Valck. Hipp. p. 176. ad Xen. Eph. 241. Bernard. Rel. 108. 111. ad Charit. 287. 295. 324. (651.) Markl. Iph. p. 133. Appono, comparandi causa, Heind. ad Plat. Theæt. 323. De cibo, ad Xen. Mem. 3, 11, 13. ad Diod. S. 1, 52. Soph. Phil. 1108. Kuster. Aristoph. 120. Πρ. λόγους, ad Charit. 304.* (459. 639.) ad Herod. 740. Markl. Suppl. 600. Villois. ad Long. 211. Bast Lettre 153.: δεήσεις, Villois. ad Long. 142: θεραπείαν, 240. Προσφέρων, Similis, ad Lucian. 2, 304. De fut., Valck. Hipp. p. 230. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. v. ix. 21. ad Lucian. 1, 299. Med., ad B Diod. S. 1, 431. 2, 88. Jacobs. Anth. 7, 24. Dionys. H. 1, 50. Heind. ad Plat. Lys. 52. De constr., Hutchinson. ad Xen. Ages. 66. ad Diod. S. 2, 187. ad Lucian. 2, 197. Tracto aliquem, Diod. S. 1, 296. 2, 337. Lennep. ad Phal. 91. Plut. Mor. 1, 925. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π.: an sic et activum? Wakef. Phil. 1108. Lobeck. Aj. p. 235. Utor, Phalar. p. 16. Xen. Eph. p. 52, 7. Προσφέρεσθαι πρός τινα, Plato Charm. 88. Τὰ προσφερόμενα, Kuster. V. M. 23. Diog. L. 113. Lips. (male vertitur.) Προσενηνεγμένος, Kuster. V. M. 56." Schæf. Mss. " Med., Diod. S. 2, 332. Plut. 8, 904." Wakef. Mss. " Cum accus., Utor aliqua re, Joseph. A. J. 8, 13, 8. Οὔτε λουτρὸν προσηνέγκατο οὔτε τροφὴν, Ab omni lotione et nutrimento abstinuit." Schleusner. Mss. Προφέρειν et προσφέρειν conf., ad Greg. Cor. 135. 160. " Ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεὸς, Ep. ad Hebr. 12, 7. Græci verbi usus prorsus non patitur, ut cum plerisque reddamus, Deus vobis se offert ut filiis: quod recte animadvertit in opere paucissimis lecto, App. ad Thes. C H. Steph. p. 199. Phrasis accurate Græca vertenda: Deus erga vos se gerit ut filios; vel, Vobiscum agit ut pater cum filiis. Προσφέρεσθαί τινι eo usu, quo hic semel occurrit in N. T., ap. Gr. Scriptt. significat, Hoc illove modo se gerere erga aliquem. Unus nobis hic satis erit locus eximius M. Antonini, 5, 31. Πῶς προσενήνεξαι μεχρὶ νῦν Θεοῖς, γονεῦσιν, ἀδελφοῖς, γυναικὶ, τέκνοις, διδασκάλοις." Valck. Schol. in N. T. 2, 589. " Gal. de Aff. Dign. Cur. 6. Τοῖς ὑγιεινοτάτοις τε ἅμα καὶ προσθεῖναι ῥᾴστοις ἡδέως προσφέρεσθαι." Gataker. Mss.]

Προσφορὰ, ἡ, Oblatio: qua in signif. habetur aliquoties in N. T. nec non ap. LXX. Interprr., sicut προσφέρω pro Offero, et quidem copulatum cum θυσίᾳ aliquot locis. Sed intelligimus id quod offertur, potius quam ipsam Offerendi actionem. Vide tertium abhinc tmematium. Alioqui προσφορὰ est etiam Admotio, Adhibitio: ut προσφέρω, Admoveo, Adhibeo. || Προσφορὰ, Cibi assumtio, et Cibus. Bud. e Theophr. H. Pl. 4, (8, 11.) Ἑψόμενον δὲ γί- D νεσθαι λεκιθώδες, ἡδὺ δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ. Ex Eod. affertur, (C. Pl. 4, 9, 6.) Κουφοτέραν ποιοῦσι καὶ τὴν προσφορὰν, pro eo quod dicit Celsus, Leviorem cibum præstant. Ex Eod. ὀρνίθων προσφορὰ, de Avium pastu. Sed et de odore, ex Eod., ubi loquitur de œnothera planta, quæ vini odorem refert, (H. Pl. 9, 19, 1.) Οἷον γὰρ προσφορά τις γίνεται δύναμιν ἔχοντος οἰνώδη. Ubi Gaza, tanquam diversam in aliqua hujus loci parte sequens lect., ita vertit, Fit enim quasi recreatio quædam e viribus quas radix ista vinaceas possidet. At quidam interpr. Quoniam fit expiratio quædam, cujus vis et odor vinosus existit. Vel, Evaporatio quædam. Quæ sane interpr. dura et insolens non immerito cuipiam videatur. || Προσφορὰ a Suida exp. πρόσοδος, ex Antiphonte. In qua exp. πρόσοδος ab eo putatur accipi pro Reditu. Exp. item προσθήκη, et πρόσδοσις: ideoque redditur etiam Accessio, in VV. LL. Subjungit porro Suid. his expositionibus versum istum, Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; Eundem vero Cam. e

[Soph.] Œd. C. (581.) affert, postquam dixit προσφορὰ significare Reditum et Donum: reddens alioqui hoc modo illum versum, Quonam quod offers innotescet tempore? Ita enim scripsisse eum existimo, pro interpretatione nominis προσφορὰ, non autem Affers. || Προσφορὰ, Probrum et vituperatio, VV. LL., quod vitia, ut ibid. subjungitur, velut offerantur, ponanturque ob oculos auctoris et audientium. Additurque τῷ προσφέρειν vitium notari, ut verbo Offerre ap. Latinos, cum dicunt Stuprum offerre, et Vitium offerre virgini. Sed verbi προσφέρειν usum istum habentis exemplum desidero. At pro confirmatione illius signif. nominis προσφορὰ, (redditur autem præterea Reprehensio, Insectatio,) affertur e Polyb. Ἄξιόν γε τὸ γεγονὸς ὀνείδους καὶ προσφορᾶς. Exp. enim, Dignum probro et vituperatione. [Exprobratio, Soph. Œd. C. 1270. et Brunck.: "ad Charit. 287. Coray Theophr. 340. Brunck. Soph. 3, 388. Athen. 1, 54." Schæf. Mss. Plut. 6, 492. Πόσεις καὶ προσφοραί. * "Προσφορικὸς, Prolatus, Theoph. ad Autol. 2, 31." Schleusn. Mss.]

Πρόσφορος, ὁ, ἡ, Commodus, Aptus, Congruus, Conveniens, Utilis. Aristoph. Σφ. (805.) Σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον Ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. Thuc. 2, (46.) Εἴρηται καὶ ἐμοὶ λόγῳ κατὰ τὸν νόμον ὅσα εἶχον πρόσφορα. E Plat. Epist. Πάντα τὰ πρόσφορα ἐπιτηδεύειν τῷ πράγματι, Omnia quæ ad rem faciant: de LL., Τὸ πρόσφορον ἔχειν, Commode tractari. Et τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ, sine nomine Auctoris. E Plut. Pericle (1.) Ὀφθαλμῷ χρόα πρόσφορος, pro Color oculo congruens. Item e Greg. Naz. Μετὰ τῶν προσφόρων τῇ θεωρίᾳ μαρτυρίων. A Bud. affertur etiam πρόσφορος δικαστὴς e Pand. dictum de Eo qui jurisdictionem habet. [Soph. El. 229. "Thom. M. 360. Musgr. Heracl. 481. Barnes. Hel. 836. Jacobs. Anim. 160. Act. Traj. 1, 247. Eur. Hec. 1232. Hipp. 112. Valck. p. 311. Phœn. p. 44. ubi i. q. Similis. Cum gen., Eur. Hel. 516. Æsopus Fab. 7. Schn. Cum dat., Eur. Hel. 436." Schæf. Mss.: Suppl. 350. τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις. "Οἱ καιροὶ τῶν προσφόρων, f. l. προσφορῶν, Gal. de Opt. Sect. 10." Gataker. Mss. Πρόσφορος σωφροσύνῃ, Conducibilis ad castitatem, Joseph. Hypomn. 167." Schleusner. Mss. Πρόσφορα, Adv., Apte, Eur. Hipp. 1361.] Προσφόρως, Commode, Convenienter, Utiliter. Theophr. C. Pl. 4, 8. Πρ. ἔχειν τῇ ὥρᾳ. ["Jacobs. Anth. Proleg. 53." Schæf. Mss. "Προσφόρως ἑρμηνεύειν, ap. Demetr. de Eloc. §. 120. h. e. Apte et accommodate rebus orationem conformare. Ante dixerat idem τὸ πρέπον φυλάσσειν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] CONTR. Ἀπρόσφορος, Minime commodus, Incommodus, Non conveniens. VV. LL. ex Eur. (Iph. A. 287.) ἀπροσφόρους νήσους ναυβάταις, pro Insulis quæ periculosæ sunt nautis appellentibus. Ibid. ἀπρόσφορος δικαστὴς, Incommodus. Vide πρόσφορος δικαστής. [Gl. Incongruus. * "Ἀπροσφόρως, Cotel. ad PP. Apost. 1, 321. Martyr. S. Clem. §. 20. Tzetz. Exeg. in Il. p. 67, 11." Kall. Mss.] "Εὐπρόσφορος ἐν λόγοις, "Facundus, Disertus. Herodian. 8, (3, 7.) de Crispino, viro consulari in Aquileiensium rep. Φύσει "μὲν καὶ ἄλλως αἰδέσιμος ὢν, ἔν τε τῇ Ῥωμαίων φωνῇ "εὐπρόσφορος ἐν λόγοις, Romana facundia pollens, "Polit." [Xenocr. c. 7. §. 9. de piscibus: Εὔχυλον καὶ εὐπρόσφορον ἡ ἐκεῖ δίαιτα δίδωσι.]

[* Προσφορέω, Aggero, Herod. 1, 82. * Προσφόρημα, Longus 3, 12. Eur. El. 423. πολλά τοι γυνὴ Χρῄζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα. * "Ἐκπροσφορέω, Lapis in Syria repertus a Burckhardto (Travels in Syria and the Holy Land p. 75.) p. 59." Schleusner. Mss.]

AT VERO Προσφερὴς, sicut ἐμφερὴς, Similis: ut Gallice Ceci rapporte à cela, pro Est semblable. Non solum autem dicitur ἐμφερὴς pro hoc προσφερὴς, sed ETIAM Προσεμφερής: quo utitur inter alios Aristot. Sed ex Herod. affertur Προσφερὴς et pro πρόσφορος, i. e. Utilis: ["sc. 5, 111. ubi est comparativus, Ἔμοιγε δοκέει εἶναι τοῖσι σοῖσι πρήγμασι προσφερέστερον: 2, 105. Αἰγυπτίοισι προσφερέες εἰσὶ οἱ Κόλχοι: 4, 33." Schw. Mss. "Eur. Herc. F. 129. (Cycl. 435.) Jacobs. Anth. 12, 103. Boeckh. in Min. 112. Act. Traj. 1, 246. Valck. Diatr. 6. ad Eur. Or. 408." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιπροσφέρω, Vicissim admoveo, Xen. Σ. 5, 9. Τὸν λύχνον ἀντιπροσενεγκεῖν τῷ Κριτοβούλῳ.]

"Ποτιφέρω, Dorice pro προσφέρω, Affero," ["Jacobs. Anth. 10, 27." Schæf. Mss. "Admoveo, Mich. Apost. Prov. 17, 90. Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα." Schleusn. Mss. * Ποτίφορος, Dorice pro πρόσφορος, Pind. N. 3, 54. 7, 93. * Ποτιφόριμος, Esu commodus, Epicharmus Athenæi p. 121.]

Συμφέρω, Simul fero, porto, Adjuvo in ferendo s. portando. Xen. K. Π. 4, (3, 3.) p. 60. meæ Ed., Ὅ, τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. At in VV. LL., Simul fero, i. e. tolero, ex Eur. Quibus subjungitur, accipi pro συμπονῶ a Soph. Interdum συμφέρω Comporto, Conveho, Cogo in locum quempiam, Congrego. Synes. de Insomn. Ἀλλὰ μὴ παρ' ἑαυτῷ συνενηνοχέναι τῆς τέχνης πάμπολλα θεωρήματα. Affertur et e Thuc. συμφέρειν χρήματα pro Cumulare pecuniam. Hanc autem signif. sequitur συμφερτός. Dicitur alioqui frequentius συμφορῶ quam συμφέρω, in ea signif.: sicut sc. συμφορητὸς pro συμφερτός.

Συμφέρειν, Conferre, i. e. Utilem esse, vel Utile. Thuc. 3, (71.) Περί τε τῶν πεπραγμένων διδάξοντας ὡς ξυνέφερε. Idem [Dem. 294.] Καὶ ὅτῳ ξυνενηνόχασι οἱ αὐτοὶ καιροὶ καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς. Interdum autem συμφέρει tanquam impersonaliter ponitur. "Συμφέρει, Confert, Expedit, Utile est: cum infin., "ut Συμφέρει αὐτῷ πλεῖν, Plato de Rep. 1. Dicitur "etiam τοῦτο συμφέρει μοι, vel, τοῦτο συμφέρει πρὸς "ταῦτα. Verum tunc non ponitur itidem imperso"naliter; sed reducitur ad Συμφέρω." Hinc est PARTIC. Συμφέρον, quod sæpe nominis usum habet. Non enim dicitur duntaxat, τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκόπει, ut a Plat. de Rep. 1. et τὸ τῇ πόλει συμφέρον, ut a Dem., sed etiam τὸ τοῦ ἰατροῦ συμφέρον et τὸ τῆς πόλεως, ut ab Eod. in Or. ad Phil. Epist. Καὶ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος. Et in Or. pro Cor. Τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον ζητοῦντα. Plato de Rep. 1. Τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. Sic τὸ ἡμέτερον συμφέρον, Xen. (K. Π. 3, 2, 14.) Et τὸ ἴδιον συμφέρον, Aristot. His autem aliisque hujusmodi in ll. τὸ συμφέρον apte reddetur Commodum, Utilitas, et τὰ συμφέροντα, itidem Commoda, Utilitates. Hinc ADV. Συμφερόντως, Commode, Utiliter. Et συμφερόντως ἔχων νόμος, Dem. c. Mid., pro συμφέρων. [Xen. Ἀπ. 1, 2, 50. 2, 6, 23. Plut. 6, 421. "Thom. M. 820." Schæf. Mss.]

Συμφέρειν affertur et pro συμφωνεῖν, e Schol. Aristoph. expositione. Et pro Quadrare, Competere, e Soph. Item pro πείθεσθαι, Obsequi, Parere, ex eod. Soph. El. (1465.) τῷ γὰρ χρόνῳ Νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείττοσι. Similem certe passivi συμφέρεσθαι signif. habebis infra.

Συμφέρομαι, Simul feror, i. e. moveor, e Plut. Solone, Συμφέρεται τῷ ἡλίῳ, Una cum sole fertur s. movetur, Sequitur motum solis. Et metaph. συμφέρομαί σοι, Sequor te, i. e. tuam sententiam, Tibi assentior, Tecum sentio: oppositum τῷ διαφέρομαι, ap. Aristot. de Mundo. Plato de LL. 6. Περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἔγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφεροίμην. Alia autem exempla habet Bud. Affertur ex eod. Plat. συμφερόμεθα, pro Inter nos convenit. Et ex Herod. (1, 196.) Εἰ δὲ μὴ συμφεροίατο, Si inter eos non conveniebat. Item (4, 154.) Συμφέρονται τὰ ἐπίλοιπα Θηραῖοι Κυρηναίοισι: pro Convenio te, et Congredior tecum, non solum ab Herod., sed et a Plat. usurpari testatur Bud., sed exempla non addens. Quandam autem Assentiendi signif. habet συμφέρομαι et cum dicitur συμφέρομαι τοῖς παροῦσι pro Sorti meæ acquiesco, Præsenti rerum statui acquiesco, Præsentem fortunam amplector. Plut. Δυνάμενον συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ δεόμενον τῶν περιττῶν, Sorti suæ acquiescentem, et modicis contentum, Qui nihil præcipuum sibi postulat, Bud. qui etiam subjungit ex Eod. in Timoleonte (15.) de Dionysio Corinthi vitam agente, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λόγοι τινὲς αὐτοῦ μνημονεύονται, δι' ὧν ἐδόκει συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν οὐκ ἀγεννῶς, Non degeneri animo accommodare præsenti fortunæ patientiam.

Συμφέρομαι habet et aliam Congrediendi signif.: A eam sc. qua pro Confligere ponitur. Plut. Solone, Πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. Synes. Ἐλάττοσι τῶν πολεμίων μετὰ τοῦ θαῤῥεῖν συνηνέχθησαν. Ex Hesiodo (Ἀ. 358.) affertur etiam συνοισόμεθα πολεμίζειν: nisi potius scr. sit πτολεμίζειν, ut stet versus, ubi redditur Congrediemur ad præliandum. Virg. autem dicit Congressi in prælia. Sed hoc melius respondet τῷ Συμφέρεσθαι πόλεμόνδε, quod ap. Hom. legitur, dicentem alioqui et συμφέρεσθαι μάχῃ.

Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, Unus sum e multis, Non sum eximius, Bud. 419. e Plut.

Συμφέρομαι, Evenio, Contingo, Bud. ibid. ex Herod., Luciano, Plut. Potes autem illis exemplis addere hoc e Thuc. 1. Καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω συνενεχθῆναι. Nec non istud, in quo observa verbum hoc cum γενέσθαι, sicut ap. Herod. 1, (23.) Παθήματά τε συνηνέχθη γενέσθαι.

"Συνενείκω, i. q. συμφέρω: nam ἐνείκω poëtice "usurpatur pro φέρω. Apud Hesiod. (Ἀ. 440.) B "πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται, "Collis ei occurrit, in quem defertur."

"Συνήνεικε, Profuit, ut συνήνεικε ποιησάσῃ, Ei "profuit fecisse. Apud Herod. non raro et pro "Evenit, Contigit, cum infin. Τάδε οἱ συνήνεικε γενέ- "σθαι:" [2, 111. 7, 152. "ad p. 574. Wessel. Diss. 122." Schæf. Mss. Συνενέγκω, Eur. Herc. F. 488.]

["Συμφέρω, Thom. M. 820. ad Charit. 715. Wakef. Ion. 706. Musgr. 694. Soph. El. 1465. Phil. 627. Wakef. 1085. Eum. 524. 851. Abresch. Æsch. 2, 116. Lectt. Aristæn. 71. Cattier. Gazoph. p. 5. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 221. Diod. S. 1, 554. Brunck. Apoll. Rh. 162. Aristoph. 2, 92. Porson. Med. p. 8. Bentl. Aristoph. 323. Boiss. Philostr. 465. Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 185. ad Herod. 89. 659. 667. 710. ad Anton. Lib. 282. Verh., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Toup. Opusc. 1, 279. 454. 456. 2, 139. Valck. Diatr. 243. Phalar. 106. 162. Congruo, Aristoph. Ἱππ. 1233. Heind. ad Plat. C Lys. p. 30. Eur. El. 530. Prosum, Xen. Mem. 1, 1, 3. 8. 1, 2, 10. Bergler. ad Alciphr. 273. Brunck. Phil. 1085. Συμφέρει τοῦτο γενόμενον, Dionys. H. 3, 1411. Τὸ συμφέρον, cum gen., Philostr. 198. Boiss., Lobeck. Aj. p. 278. Memnon p. 16. Orell. Τὸ συμφέρον τινὶ, Lennep. ad Phal. p. 10. Συμφέρομαι, med., Jacobs. Anth. 7, 24. 198. Callim. Ep. 31. Brunck. Aristoph. 2, 92. Agathias 58. ad Dionys. H. 1, 152. 272. 2, 710. 1191. Heyn. Hom. 6, 634. Assentior, Wakef. Ion. 706. Diod. S. 2, 137. Plato Charm. 86. Coëo, de Venere, Lucian. 1, 776. Bergler. Alciphr. 414. Acquiesco in re aliqua, Wakef. S. Cr. 2, 45. Pugno, Manus consero, Dionys. H. 1, 313. 2, 880. 896. Convenio, Congruo alicui, 1, 319. 335. cf. 334. Congredior cum aliquo, ad Herod. 459.: Evenio, Accido, 350. Συνήνεικε ὥστε, 528. 660. Συνενέγκαι, Prosit, Markl. Iph. p. 100. Musgr. 724. Aristoph. Ἀ. 252. Συνηνέχθη μεγάλῳ κακῷ, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss. "Συμφέρω, Simul fero, Antipho 667. Συμφέρομαι, Conflictor, Myth. D Scriptt. 364." Wakef. Mss. "Ξυμφέρεσθαι, Consentire inter se, 2, 13.: ut ap. Plat. Theæt. 8. Opp. διαφέρεσθαι." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Συμφέρω et συμφορέω, Lobeck. Phryn. 587. Τὸ συμφέρον sequ. gen., ad Greg. Cor. 139.: Plato de LL. 11. p. 929. Ἐὰν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ ξυμφέρωνται, Non conveniant invicem. Herod. 2, 79. Συμφέρεται δὲ ὠυτὸς εἶναι, Convenit esse eundem: 4, 157. Οὐδέν σφι χρηστὸν συνεφέρετο, Nihil illis prosperum cedebat. "Συμφέρεται, Congruit, Advenit, Liban. Or. 11. p. 352." Gataker. Mss.]

Συμφερτὸς, Collatitius, Bud., tradens Greg. Naz. sic uti in Carm. loquentem de Pandora. Il. N. 237. Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, ubi scribit Eust. significare Poëtam, ὅτι στέρονται μὲν ὅλως ἀρετῆς οἱ λυγροὶ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι καθ' ἕνα, ἔστι δέ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ * συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ, ὡς οἱ παλαιοί φασι, συνοιστή. Apud Eund. plura de hoc loco habes. (Hic autem observa obiter et NOM. Συνοιστὸς, significans itidem Collatitius, licet Hes. συμφέρον exponat συνοιστόν.) Mihi certe plane videtur huc pertinere iste Ovidii versus, Et quæ non prosunt singula, multa valent. In VV. LL. συμφερτὸς redditur In unum collatus, Congestus, Aggestus, Confertus. Et συμφερτῇ πορείῃ e Nonno, Iter confertum, quod a multis simul conficitur. [" Porson. Med. p. 8. Heyn. Hom. 6, 411. Valck. Anim. ad Ammon. 220." Schæf. Mss.] "Συμφερτώδης, in VV. LL. exp. ἀγύρτης: "cum potius idem esse videatur cum συμφερτὸς, ubi- "cunque reperiatur."

Συμφορὰ, ἡ, Collatio, Congestio, pro quo usitatius est Congestus. Hac autem in signif. videri sumtum a Polemone, docui ap. eum. Sed et ap. Lucian. Lexiph. (6.) de collatitia cœna dicitur, Τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν: sed hoc tanquam a Lexiphane accipiendum esse puto. Vide et ap. Suid. e Piside. ‖ Συμφορὰ ab ea signif. verbi συμφέρομαι, qua ponitur pro Evenio, Contingo, Accido, interdum ponitur pro ἀπόβασις, ut quidem Schol. Thuc. alicubi ap. eum exp. Invenitur etiam expositum συντυχία, ut Soph. (Œd. T. 33.) συμφοραῖς βίου, βιωτικαῖς συντυχίαις. Aristoph. certe utens hoc vocab. tanquam medio, i. e. mediam signif. habente, addidit alicubi ἀγαθαῖσιν, Ἱππ. (655.) Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις. Usus tamen hujus nominis συμφορὰ passim receptus, signif. illam restringens, ponit non simpliciter pro ἀπόβασις, sed pro κακὴ ἀπόβασις, (si ita loqui liceat, ut dicit Eust., χρηστὴ ἀπόβασις,) i. e. δυστυχία, s. ἀτυχία, Fortuna adversa quæ alicui accidit: unde exp. Calamitas, Fortuna adversa, Res adversæ, Infortunium. Xen. Κ. Π. 4, (6, 2.) Καὶ δῆλος ἦν συναχθόμενός μου τῇ συμφορᾷ. Dem. (533.) συμφορὰν et ἀτυχίαν pro eod. dicit, Οὗτος ἀστρατείας ἑάλω, καὶ κέχρηται συμφορᾷ· τοῦτον μετὰ τὴν ἀτυχίαν ταύτην ἐμισθώσατό τις φιλονεικῶν. Ubi observa etiam κέχρηται συμφορᾷ. Apud Eund. legimus συμφορὰς φέρειν. Quod autem ille atque alii dicunt συμφορᾷ κεχρημένος, vel συμφορᾷ περιπεσὼν, ab Herod. (1, 35.) dicitur etiam συμφορῇ ἐχόμενος. At συμφορὰν ποιοῦμαι τοῦτο, vel συμφορὴν Ionice, Duco calamitatis loco, Pro calamitate habeo. Sic (4, 79.) Συμφορὴν μεγάλην ἐποιήσαντο, Pro ingenti calamitate duxerunt. Bud. tamen ap. Lucian. (3, 334.) Συμφορὰν ποιοῦμαι τὸ πρᾶγμα vertit simpliciter Ægre fero. Ut porro συμφορὰ et ἀτυχία pro eod. ponuntur, sic συμφορὰ et εὐπραγία sibi opp.: itidemque in plurali, συμφοραὶ et εὐπραγίαι ap. Plat. de LL., Ἐν συμφοραῖς καὶ εὐπραγίαις, In adversis rebus et secundis, In adversa fortuna et secunda, s. prospera. ‖ Verum invenitur alicubi συμφορὰ significans etiam Alteram fortunam, sc. Secundam, s. Prosperam, ut in isto l. quem Eust. bis affert, sed non addito Auctoris nomine, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθός μοι ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Quo e loco annotat ille συμφορὰν olim significasse χρηστὴν φορὰν, i. e. ἀπόβασιν. Sic certe et ex Eur. affertur pro Successu. Quin etiam pro Utilitate, ex Herod.: si tamen hic fidamus ejus Interpreti. [" Ad Phalar. 278. Thom. M. 820. Markl. Suppl. 613. Iph. p. 396. Musgr. Or. 139. 604. Heracl. 237. Hel. 464. 648. Wakef. Ion. 58. Herc. F. 1352. Eum. 900. 1023. 1034. Cattier. Gazoph. 5. Jacobs. Anth. 8, 401. ad Lucian. 2, 329. Toup. Opusc. 1, 279. ad Xen. Eph. 44. 82. 148. 209. 276. Valck. Diatr. 229. ad Herod. 16. 350. Brunck. ad Œd. T. 33. 44. El. 1230. et Ind. Soph. Casus, Valck. Diatr. 270. Conf. c. εἰσφορὰ, ad Dionys. H. 2, 663. Vox mediæ signif., Kuster. Aristoph. 108. 111. Ἡ κατά τινος σ., Schol. Soph. Trach. 844. Erf. Συμφορὰν ποιεῖσθαι, ad Herod. 206. 563. (1, 82.) Τὴν σ. ἐνεγκεῖν, Lennep. Phal. 184. Plur., Porson. Med. p. 9. 86." Schæf. Mss. " Ἐν σ. εἶναι, Contristari, Joseph. 133, 17." Wakef. Mss. Crimen, Plato de LL. 9. p. 854. Ὃς δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῇ,—ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεὶς τὴν συμφοράν: Soph. Œd. T. 99. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 821. * Συμφοροποιὸς, Theophyl. 3, 726.] " Βαρυσύμφορος, Gravi

" implicatus infortunio, Gravi calamitate pressus. A " Suidæ δυστυχὴς, afferenti hunc sine Auctoris no- " mine locum, Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον " γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων. Utitur Herod. quo- " que :" [1, 45. Συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ᾔδεε βαρυσυμφορώτατος.] " Hesychio " βαρυσυμφορώτατος est βαρέως φέρων τὰς συμφορὰς, " Qui gravato animo et ægre fert calamitates et in- " fortunia." [" Theophyl. Bulg. Ep. 26. Const. Manass. Chron. p. 54. 70." Boiss. Mss. " Symeon Metaphr. Vita Chrys. p. 403, 13. Τί οὖν ἡ πολύ-δακρυς χήρα καὶ ἀληθῶς βαρυσυμφορωτάτη ;" Seager. Mss. " Toup. Opusc. 2, 63." Schæf. Mss. Themist. 184. Synes. 24. * Συμφοράω, Doleo, Meam vel Alterius calamitatem deploro, LXX. Es. 13, 8. Συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς ἕτερον, Condolebunt alter alteri : vide Schleusn. Lex. V. T. * " Συμφοράζω, Pseudo-Diogenis Epist. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 262. Συμφοράζει καὶ μετὰ ἀχθηδόνος πολλῆς ἀπολύεται." Boiss. Mss. * " Συμφοραίνω, Lamentor, Calamitatem meam deploro; non videtur esse Hero- B doteum verbum; legitur tamen in Vita Hom. c. 14." Schw. Lex. Herod.]

Σύμφορος, ὁ, ἡ, (a συμφέρω significante Confero, i. e. Utilis sum, Prosum,) Utilis, Commodus. Aristoph. Σφ. (737.) παρέχων Ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα. Et σύμφορον πρὸς τοῦτο, Xen. (K. Π. 4, 2, 19.) Apud quem (7, 5, 17.) habetur et superl. Συμφορώτατος, itemque ap. Thuc. (8, 96.): nec non Aristoph. (Πλ. 1162.) Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον. Apud Hesiod. in genere fem., (Ἡμέρ. 19.) Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθὴ, κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστι. Interdum vero σύμφορος redditur etiam Aptus, Conveniens. Theogn. (457.) Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι, Non est res apta, conveniens. Sed potest reddi et hic Utilis. Dixit autem eadem forma Soph. Œd. C. (585.) θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον. Unde ADV. Συμφόρως, Commode, Utiliter : ἔχειν, Utile esse, Isocr. ad Phil. Apud Xen. (K. Π. 5, 3, 12.) συμφορώτατα, Commodissime, Aptissime. [" Thom. M. 820." Schæf. Mss.] Huic opp. COMP. C 'Ασύμφορος, ὁ, ἡ, Incommodus, Inutilis, Damnosus. Hesiod. (Ἡμέρ. 18.) μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι. Æsch. c. Ctes. Καὶ ἀσύμφορα τῇ πόλει. Plato de Rep. 2. Καὶ ἀξύμφορον τῇ πόλει. Idem in Cratylo huic nomini ἀσύμφορον alia tria ad eand. signif. pertinentia subjungit, 'Ασύμφορον, καὶ ἀνωφελὲς, καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδές. Hinc ADV. 'Ασυμφόρως, Incommode, Inutiliter, Damnose. Et ἀσυμφόρως ἔχειν, Xen. (Ἑλλ. 6, 3, 1.) Incommodum esse, Inutile, Damnosum. || Σύμφορος, Qui simul versatur, Assecla, Comes. Hesiod. (Ἐργ. 1, 300.) Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ, Fames ignavo comes est. Hes. σύμφορος λιμὸς, (quod ex hoc loco eum sumsisse, nemini dubium esse potest,) exp. ὁ συμπίπτων καὶ σύνων. [" Σύμφορος, Ruhnk. Ep. Cr. 83. Wolf. ad Hesiod. p. 115. Græv. Lectt. Hes. p. 592. Valck. Diatr. 273. Zeun. ad Xen. K. Π. 286. Thom. M. 820. Musgr. Hel. 260. Brunck. Aristoph. 2, 92. Assecla, Comes, Heyn. Hom. 6, 634. Congestitius, 412. ad Dionys. H. D 2, 793. Συμφερώτερος male legitur ap. Phalar. 234. (ad 252.)" Schæf. Mss. Congruus, Theognis 518. Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν. Hesiod. Θ. 593. Οὐλομένης πενίης οὐ ξύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο. " Adversus, (a συμφορὰ,) Mich. Apost. Prov. 4, 79." Schleusn. Mss.]

" Συμφόριος, Collatus, Mixtus, VV. LL. quoniam " Hes. Συμφορίας habet, quod exp. συμπεφορημέ- " νης, et συμμίκτου."

Συμφορέω, Confero, Comporto, Conveho, Congero, Congrego, Accumulo. Thuc. 6, (99.) p. 230. Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες. Xen. K. (8, 1.) Συμφοροῦν γὰρ τὴν χιόνα : sub. τὸ πνεῦμα. Dem. (230.) Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας. Pass. Συμφορέομαι, Conferor, Comportor, Convehor etc. Unde συμπεφορημένος ap. Dionys. Areop. Congestus. Apud Plat. συμπεφορημένοι opp. διαπεφορημένοις. Apud Lucian. de nido dicitur, (2, 134.) Ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. Sed et ipsæ aves dicuntur συμφορεῖσθαι, quando nidos construunt, ubi activa signif. hoc verbum accipitur. Aristot. 'Αλλ' εἰσδυόμενος εἰς τὰ στελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος, Sine ullo substramine, Bud. qui etiam affert talem usum verbi Congero e Virg. in Palæm. namque notavi Ipse locum aëriæ quo congessere palumbes. Sic autem Congestus verbale ap. Cic. de avibus dictum inveni-tur, ut docebo in Συμφόρησις. [" Wakef. Eum. 524. ad Diod. S. 2, 143. 373. Heind. ad Plat. Phædr. 273. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Bergler. ad Alciphr. 50. Brunck. ad Soph. Aj. fin." Schæf. Mss. " Συμπεφορημένος, Dio Chrys. 1, 184." Wakef. Mss.] Συμφόρημα, τὸ, Quod congestum est, Congeries. Plut. (9, 759.) Τὴν ἔγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα. [" Boiss. Philostr. 422." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 289." Wakef. Mss.] Alterum autem VERBALE Συμφόρησις, signif. potius ipsam Congerendi actionem, et q. d. Congestionem, Congestum, ut Cic. de Div. 2. dixit, Avium congestum, non humano satu. Unde exp. etiam Coacervatio. Sed accipitur et pro Re congesta, sicut συμφόρημα, et exp. Multitudo collecta. E Plut. Pericle, Συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ * χωριτικοῦ πλήθους : [Othone 14.] Συμφορητὸς, Congestitius, Congestus : Συμφορητὸς ἐξ ἀλλοτρίων πτερῶν, Lucian. (3, 167.) Apud Aristot. autem in Polit. 3. Συμφορητὰ δεῖπνα, Collatitiæ cœnæ, Collatitia convivia et symbolaria, Bud. i. e. quæ fiunt e collatis symbolis. Sic συμφορητὸς ἑστίασις ap. Eund. l. eod. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 23. " Ad Diod. S. 2, 143. 459. ad Dionys. H. 1, 434. 2, 793." Schæf. Mss. " Schol. Il. N. 237." Wakef. Mss.]

[* " Συμφορεῖς, οἱ, Comites et adjutores polemarchi, fere iidem qui Romanorum imperatorum Legati, Ἑλλ. 6, 4, 14. interfecto polemarcho, ἱππεῖς καὶ οἱ σ. τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι, οἵ τε ἄλλοι ἀνεχώρουν." Lex. Xen.]

Ὑπερφέρω, " fut. Ὑπεροίσω," Fero super, ultra, trans, Transveho : ut Thuc. 3, (81.) Καὶ ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, Cum transvexissent naves. || Præsto, Antecello, Præcello, Anteeo. Isocr. Ὑπερενεγκὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Plut. Rom. (7.) Ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. Interdum cum gen. personæ, et dat. rei, aut etiam absque illo, ut Thuc. Ὑπερφέρω αὐτῶν τῷ πλούτῳ, [cf. 1, 81.] Xen. (Ἀπολ. 15.) Ἀνθρώπων δὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν. Interdum autem cum solo dativo rei : Ταῖς ἀρεταῖς ὑπερενηνοχότες, Æschin. || Pass. Ὑπερφέρομαι itidem pro Præsto, Antecello, ex Herod. affertur, Ὑπερφέρομαι τῶν ἄλλων. E Chrys. autem de Sacerd. Εἰσὶ πολλοὶ οἱ τούτων ὑπερενεχθέντες τῶν δικτύων, pro Multi sunt qui hæc retia superarint. Nisi forte quis sonare putet, q. d. Supervecti sunt hæc retia et supergressi. Vide Ὑπερφερής. [" Ὑπερφέρω, Markl. Suppl. 988. Heracl. 554. Cattier. Gazoph. 91. ad Herod. 522. 682. 686. Brunck. Œd. C. 1007. Præsto, Porson. Hec. p. 19. Ed. 2. Boiss. Philostr. 521. Fischer. ad Palæph. 54. 102. Abresch. Lectt. Aristæn. 146." Schæf. Mss. Herod. 8, 138. Ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων τῇ ὀδμῇ, Lucian. 3, 126. τοῖς δικαίοις. " Herod. 4, 74. Ταύτῃ πολλῷ ὑπερφέρει ἡ κάνναβις, Hac e parte (quod ad crassitiem et longitudinem attinet) longe præstat cannabis, longe superior est, sc. lino." Schw. Mss.] Ὑπερφερὴς, ὁ, ἡ, Præstans. Eust. Καὶ τὸ ὑπερφέρειν καὶ ὑπερφέρεσθαι, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ὑπερφερὴς, τόπῳ ἴσως ἢ * ἐνδοξότητι. Sed ego in usu potius esse puto gradum COMP. Ὑπερφερέστερος, pro Præstantior : et SUPERL. Ὑπερφερέστατος pro Præstantissimus : quod Eust. alibi exp., ὑπερθεν τῷ τῆς ἀρετῆς ὕψει φερόμενος : item, ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων φερόμενος : dicens etiam esse i. q. προφερέστατος. [" Excelsus, Schol. Il. A. 420." Wakef. Mss. Aqu. Ps. 46, 5. 122, 4. LXX. Dan. 2, 31. * Ὑπερφερέως, Theod. Prodr. 74. * Ὑπερφέρεια, Elatio, Superbia, Aq. Prov. 16, 19. Job. 37, 4. * Ὑπερηφερὴς, i. q. ὑπερφερὴς, Hes., Lobeck. Phryn. 699. * Ὑπερφερέτης, i. q. φερέτριος, Dionys. H. 2, 34. * " Ὑπερφορὰ, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6,

564." Elberling. Mss. * Ὑπερφορέω, Xen. K. 8, 4. Τὰ πνεύματα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα ὑπὲρ τῶν τοιούτων.]

Ὑποφέρω, Suffero, Fero, Sustineo, Tolero. Xen. Ἱππαρχ. (1, 3.) Ἐπιμελητέον μὲν ὅπως τρέφωνται οἱ ἵπποι ὡς ἂν δύνωνται πόνους ὑποφέρειν: Œc. (2, 6.) Καὶ εἰσφοράς σοι τοσαύτας ἐπιτάξουσιν ὅσας οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις: paulo post, (14.) Εἰς τὸ ῥᾶον ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα, ubi redditur, Ut onus necessariarum rerum facilius ferre possim. Isocr. (ad Demon. 4. p. 7. Cor.) Τὸν δὲ τῶν ὁμιλητικῶν τρόπον οἱ πάντες ἡδέως ὑποφέρουσι. Apud Petrum autem, (1, 2, 19.) ὑποφέρειν λύπας. Affertur vero et pro simplici Fero, significante Porto, e Xen. (K. Π. 4, 5, 19.) ubi dicit ὑποφέρειν ὅπλα. Item pro Occulte fero. || Ὑποφέρω, Aufero pedem, Vestigium fallo, Bud. afferens h. l., Ὁ δ' ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας, i. e., inquit, Ventus validus non sinebat pedem sublatum figere humi. Et χωρία ὑποφέροντα dicuntur Quæ vestigium fallunt præ lubricitate, h. e. δίυγρα, J. Poll. Unde Pass. Ὑποφέρομαι, Labor, Decido. Appian. B. 2. de Catilina, Σύλλα φίλος τε καὶ στασιώτης καὶ ζηλωτὴς γεγονὼς, ἐκ δὲ φιλοτιμίας καὶ ὅδε εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος. Ὑποφερόμενον etiam dicitur Quicquid labascit aut titubat, nec firmiter nixum est, sed pessum ire videtur. Plut. Sert. (4.) Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, Cinna autem labantem jam Marii factionem rerum novarum molitione reparabat, et erigebat. Hæc Bud., qui addit ex eod. Plut. Cæs. Τὴν πόλιν ὑποφερομένην, pro Pessum euntem. Ex Eod. ὑποφέρεσθαι pro Emoveri loco et diebus statis, Tenorem non servare, nec ordinem constitutum. Ex Ejusd. Lycurgo ὑποφέρεσθαι de regibus dictum pro Imperii jus atque auctoritatem minime retinere. Vide autem exempla ap. eum p. 418. Interdum ὑποφέρω, Aufero, Rapio, Abripio. Aristid. Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ, Oratio ipsa fluctus instar transversum me sua vi rapuit. Quam signif. dederat antea verbo παραφέρειν, (quam et ap. alios habere, videbis in præcedentibus,) scribens, Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος παρήνεγκε. Sic autem pass. Ὑποφέρομαι pro Abripior, Abducor, accipi ait, addens tamen et Delabor, vel potius ille duobus hoc præfigens, sicut antea vides ab eo exponi Labor, et Decido. Subjungitque tres Basilii locos, in quorum uno ὑποφερόμενοι non simpliciter Delapsi vertit, sed Quasi lubrico vestigio delapsi. Sic in isto Plut. loco in Coriol. Εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, quidam interpr. Prolapsi. Bud. tamen h. l. et alium Ejusd. affert, postquam dixit ὑποφέρομαι esse Rapior, et Inclinor vehementer. Vide p. 418. 419. [Plut. 6, 267.] || Ὑποφέρω, Subduco, Eximo, Bud. afferens tamen exemplum pass. vocis, Il. O. (628.) de nautis, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. Sed alicui forsitan haud satis aptum videri hoc exemplum possit. In VV. LL. ὑποφέρεσθαι ex Aristot. pro Subtrahi, Recedere, de Gressu Anim. Ἄν τε ὑποφέρηται τοῦτο θᾶττον ἢ ὥστε ἔχειν ἀπερείσασθαι τὸ ποιούμενον ἐπ' αὐτοῦ τὴν κίνησιν. || Ὑποφέρω pro προφέρω, e more Atticorum, Objicio, Exprobro. Bud. ex Herodiano (2, 5, 12.) Ἀλλ' εἴτι ὑποπτεύετε, ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ. Vide Ὑποφορά. Habet vero et alium verbi προφέρειν usum, cum dicitur ὑποφέρειν ἐλπίδα, quod e Soph. (El. 834.) affertur pro Præbere spem. At vero in isto Plut. loco, in Cam. Τὰ σεσιδηρωμένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὑποφέροντες, exp. partic. ὑποφέροντες et Objicientes, et Subjicientes. || Ὑποφέρω, pro Deduco, VV. LL. e Plut. Lycurgo, Ὑποφέρων εἰς διόρθωσιν, Ad emendationem deducens. || Pass. Ὑποφέρομαι vide paulo ante cum activo Ὑποφέρω. [" Ὑποφέρω, ad Thom. M. 105. *Zeun. Ind. Xen.* K. Π. ad Lucian. 1, 221. ad *Herod. 335. Bibl.* Crit. 1, 4. p. 94. D. R. ad Longin. 255. *Toup.* 282. 297. 298. Jacobs. Anth. 8, 69. Villoison. ad Long. 215. Submitto, Subjicio, ad Dionys. H. 3, 1349. Suffero, Sustineo, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 8. Ὑποφέρω τοὺς μῆνας, Kuhn. ad Paus. 216. Ὑποφέρομαι, Recido, Incido, Valck. Phœn. p. 563. Nauticum vocab., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 26. ad Charit. 270. ad Lucian. 1, 468." Schæf. Mss. Minuo, Appian. B. C. 5, 6. Ὁ δὲ πόλεμος αὐτὰ ἐς τοσοῦτον ὑπενηνόχει. * " Ὑπενέγκω, Symm. Ies. 53, 11. αὐτὸς ὑπενέγκει. Forsitan ὑπένεγκε leg. Philoxeni Gloss. ὑπενεγκών. Perpessus." Schleusn. Lex. V. T.]

Ὑποφορὰ, ἡ, Objectio, Bud. sicut ὑποφέρω, Objicio. In VV. LL. annotatur Fabium videri vocasse Subjectionem; sed potius ἀνθυποφορὰν ea voce intellexisse, dicetur in Ἀνθυποφορά. Ibid. ex Hermog. ὑποφορὰ exp. ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος, Adversarii oratio. [" Wolf. Proleg. 147." Schæf. Mss. " Ὑποφορὰ, Subjectio, (Herenn. 4, 23.) dicitur, Cum aliquam sententiam adversarii ita proponimus, ut ei simul illico respondeamus. Anonym. de Rhet. Ed. Fisch. 202. Ab Hermog. περὶ Εὑρ. 3. p. 84. numeratur inter Modos quæstionis oratorie tractandæ. Talis ὑποφορὰ est in Oratione Cic. Milon. Negant intueri lucem fas esse ei, qui a se hominem occisum fateatur. Hæc est adversarii objectio: cui statim respondetur κατ' ὑποφοράν. * Ipse Hermogenes aliquando ἀντίθεσιν appellat: vide Greg. ad Hermog. 22. et Fortunat. de Rhet. p. 67. Pith." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] || Ὑποφοραὶ in Iisd. e Gaza, ap. Alex. Aphr. et ex Hermol. ac Ruellio ap. Diosc. Profunda et subducta ulcera, quæ dehiscunt in fistulam, Ulcera cavernosa, Oræ ulceris quæ importune contrahuntur et connivent. Alex. Aphr. Ποιεῖ τοῦτο καὶ ἐπὶ ὑποφορῶν συμπεσόντων ἐπὶ τῶν ἑλκῶν: si tamen συμπεσόντων in illis recte ex eo affertur. Diosc. 2. (4, 175.) Ὑποφορὰς κολλᾷ, [vertitur Ulcera sinuosa glutinant: Paul. Æg. 6, 78.] Illi autem ὑποφορὰ, cum pro Objectione usurpatur, oppositum EST Ἀνθυποφορά. Bud. de anthypophora loquens, Quintilianus, inquit, Subjectionem mihi vocasse videtur 9, (2, 15.) cum inquit, Cui diversum est, cum alium rogaris, non expectare responsum, et statim subjicere. Domus tibi deerat? at habebas: pecunia superabat? at egebas. Quod schema quidam per Subjectionem vocant. Cic. ἀνθυποφέρειν Latine, ut opinor, Referre dixit: ut pro Cecinna, Non dejeci, inquit, sed ejeci: peracutum hoc tibi videtur: hic est mucro defensionis tuæ: in eum ipsum causa tua incurrat necesse est. Ego enim tibi refero, Si non sum ex eo loco dejectus, quo accedere prohibitus sum; at ex eo sum dejectus, quo accessi. Replicare JCti vocant. In Partitionibus oratoriis etiam idem usus est non semel. Hæc ille, cum prius illud VERB. Ἀνθυποφέρω esset interpretatus Per sermonis exceptionem objicio: exempla afferens e Greg. Naz. et Chrys. quæ ap. eum videnda tibi relinquo, p. 417. [" Planud. Ovid. Met. 3, 388. ἀνθυπήνεγκε." Boiss. Mss. Just. Mart. Epist. p. 505. Chrys. in Joann. p. 683, 18. " Ἀνθυποφορὰ, Ruhnk. Præf. ad Rutil. p. xvii." Schæf. Mss. " Peculiaris forma dicendi, qua orator sententiam adversarii præoccupat. Sic ap. Anonym. de Rhet. in Collect. Fisch. 202. Hermogeni de Inv. 3. p. 84. etiam ἀντιπρότασις dicitur, h.e. Contraria ratio, quam adversario opponimus. Jul. Rufin. Fig. Sent. 270. Ruhnk. ἀνθυποφορὰ est Figura, qua adversariorum nobis sententias ac dicta proponimus, in hoc tantum, ut illis respondeamus. Unde ap. Dionys. Demosth. 54. p. 1121. Responsionem simpliciter notat. Ulpianus ad Dem. Olynth. 1. p. 5. Ἀνθυποφορὰ διαφέρει ἀντιθέσεως, καὶ ἀντιπίπτοντος· ἀντιπίπτον γάρ ἐστιν, ὅταν οἶδεν ὡς μέλλει αὐτῷ τι ἀντιπεσεῖν ὡς ἄτοπόν τι λέγοντι, καὶ ἐπανορθώσηται ἑαυτὸν * ἀπροσποιήτως, καὶ ὥσπερ λεληθότως· ἀνθυποφορὰ δὲ, ὅταν μέρος μὲν ὥσπερ καταδέχεται τοῦ λεγομένου ὁ ἀκροατὴς, ἀμφιβάλλει δὲ περὶ τὸ λοιπόν· ἀντίθεσις δὲ, ὅταν ἀπό τινος κεφαλαίου ὁρμᾶται. Et alio loco ad Olynth. 2. p. 13. Ἡ ἀνθυποφορὰ οὐχ ὁλόκληρός ἐστιν ἀντίθεσις, ἀλλὰ μέρος ἀντιθέσεως, τὸ μὲν δεχομένη, τὸ δὲ ἐνισταμένη." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* Ὑπόφορος, Gl. Tributarius, " Euseb. H. E. 19." Kall. Mss. " Chrys. in Ps. 125. T. 1. p. 799, 14. Οἱ μὲν γὰρ νόμῳ πολέμου τινὰς λαβόντες, καὶ φείδονται πολλάκις τῶν εἰλημμένων, κἂν ἐπιτάξωσιν ὑδροφορεῖν, ξυλοκοπεῖν, κἂν ὑποφόρους ποιήσωσιν, οὐδὲν εἰς τὴν ψυχὴν παρέβλαψαν. Plut. Opp. Mor. 2, 348.

Wytt." Seager. Mss. "Ammon. 92." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Schn. Lex. * "Ἀνυπόφορος, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss. * Ὑποφορέω, unde * Ὑποφορητὸς, et * Ἀνυποφόρητος, Intolerabilis, Etym. M. 115, 18.]

[* "Δυϋποφέρω, Nicet. Eugen. 8, 89." Boiss. Mss. * Συνυποφέρω, Schol. Eur. Or. 1.]

"Φρῶ, contractum e Φρέω: unde Ἐκφρῶ, quod "vide. Quidam ex ἐκφέρω factum tradiderunt." [" Valck. Phœn. p. 643. Musgr. Cycl. 231." Schæf. Mss. * Φρῆμι, unde imper. Φρὲς, Etym. M. "Hinc * Πίφρημι, cujus composito uti Aristotelem H. A., miror non vidisse Schneiderum Annot. p. 272." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 521. * Φράω, ibid. * Ἀποφρέω, unde Ἀπέφρησαν, Hesychio ἀφῆκαν· Κρατῖνος. * Διαφρέω, Aristoph. Ὄρν. 192. v. Brunck.] "Εἰσφρέω, pro εἰσφέρω secundum quosdam, (ut ἐκφρῶ "pro ἐκφέρω,) Admitto intus, Recipio intus. Dem. "(473.) Καὶ εἰσέφρουν τὸ στράτευμα, Admiserunt, "εἰσεδέξαντο, Bud. Idem addit ex Aristoph. Σφ. "(892.) Εἴ τις θύραισιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω. Ὡς ἡνίκ' "ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, Nam cum causæ "orari cœptæ fuerint, jam neminem admittemus "intro. Et e Diog. L. in Anacharside, Ὁ δὲ κατα-"πλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα, εἰσέφρηκεν αὐτὸν, καὶ μέγι-"στον φίλον ἐποιήσατο. Apud Aristot. pro Devo-"rare, de Aud. Mirab. Φασὶ τοὺς πελεκᾶνας τὰς ἐν "τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας κατεσθίειν· "ἔπειτα ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, ἐξεμεῖν: "Cum multas devorarint, postea evomere. Dem. "autem passiva voce utitur in Or. περὶ Τῶν ἐν Χερ-"ῥονήσῳ (p. 93.) dicens εἰσφρήσεσθαι pro εἰσφρήσειν, "Admissuros esse. Vide Bud. p. 406. Invenitur au-"tem et imper. Εἴσφρες, sicut ἄφες, tanquam ab Εἴσ-"φρημι." [Eur. Tro. 669. Alciphr. 3, 53. "Bergler. 397. ad Charit. 707. Valck. Hipp. p. 235. * Εἴσφρησις, Ruhnk. ad Xen. Mem. 221." Schæf. Mss.] "Ἐπεισ-"φρήσω, Suidæ est ἐπεισενέγκω, Insuper intro tu-"lero, ut et Hes. ἐπεισφρήσαντες affert pro ἐπεισε-"νεγκήσαντες. Rursum tamen idem Suid. ἐπεισφρή-"σας exp. etiam neutraliter ἐπεισελθὼν, Superin-"trans: quo significatu diceretur potius ἐπεισφρη-"σάμενος. Sic vero et ἐπεισέφρησεν affert pro ἐπει-"σῆλθε. Sunt autem hæc a th. ἐπείσφρημι s. ἐπεισ-"φρέω facto per sync. ex * ἐπεισφορέω." [Eur. Alc. 1056. Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; El. 1040. Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε. "Dawes. M. Cr. 338. Wakef. Herc. F. 1270. Alc. 1077. El. 1033." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 26, 43. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 275. 293." Boiss. Mss. * Παρεισφρέω, Tzetz. Ch. 8, 494. cf. Potter. ad Lyc. p. 110.] "Ἐκφρέω, s. Ἔκφρημι, Emitto foras, oppositum τῷ "εἰσφρέω, s. εἴσφρημι, quod est Intromitto. Aristoph. "Σφ. (156.) Τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ'; Emittetis fo-"ras, προήσετε. Suid. pass. ἐκφρησθέντων exp. ἐκ-"βληθέντων, in hoc incerti Auctoris l., Ἐκφρησθέν-"των δὲ τῶν ἐπικούρων ἐκ τῆς πόλεως, τοὺς ἱερεῖς ἐκκα-"θῆραι τὰ ἱερά. Et in hoc, Οἱ δὲ περιχαρείας αὐτίκα "ὑπεπλήσθησαν τῷ μὴ ἐκφρησθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ "ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτόν. Alioqui signif. "etiam Effero, Foras fero. Lucian. Lexiph. Λαβὼν "ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, "ἐξέφρησα ἐμαυτὸν, Extuli meipsum, i. e. Exii, E-"gressus sum. Itidem ex Aristoph. rursum, (Σφ. "125.) οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν, affertur pro ἐξεφέρο-"μεν. Ubi etiam nota epenthesin Ionicam τοῦ ι, "a th. ἐκφρείω:" [" ibid. v. 162. pro ἔκφερε leg. videtur ἔκφρεε." Brunck. Ind. Aristoph. "Ad Lucian. 2, 335. Brunck. Soph. 3, 524. Musgr. Cycl. 231." Schæf. Mss. * Ἐμπίφρημι, unde ἐμπιφράναι, Schæf. ad Greg. Cor. 521.]

ΦΟΡΤΟΣ, ὁ, Onus, et quidem navis proprie, quemadmodum nonnulli Gramm. existimarunt: sicut sc. ipsa navis sæpe dicitur φέρειν ea quæ in se continet. J. Poll. Τὰ δὲ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ, Φόρτος, Φορτία, Ἀγώγιμα κ. τ. λ. Φόρτος, inquit Cam., Quæ navibus apportantur. Hesiod. Ἔργ. (2, 249.) Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δὲ τε φόρτον Ἄρμενον ἐντύνασθαι. Vide alium locum Ejusd. in Φορτίον. Et in Epigr. de equo in navim imposito, Ἄχθεται εἰ φόρ-A του μέρος ἔρχεται. Et φόρτος ἐμπορικὸς, Plut. Lycurgo (9.) Οὐδ' εἰσέπλει φόρτος ἐμπορικὸς εἰς τοὺς λιμένας. Dicitur alioqui φόρτος, sicut et φορτίον, generaliter tiam de Quovis onere. Sic tamen ut φορτίον in generali ista signif. sit usitatius. || Sed et metaphorice pro Re molesta et odiosa: unde φορτικὸς, Molestus, Odiosus. [Aristoph. Εἰρ. 748.] Affertur tamen φόρτος dictum potius peculiariter de Importuna molestaque irrisione, quod ea nihil onerosius hominibus bene natis possit accidere: ex Aristoph. Πλ. (796.) Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν. Ubi Suid. exp. χλεύην. Vide Φορτικός. [" Musgr. Suppl. 20. Jacobs. Anth. 9, 301. Kuster. Aristoph. 14. Toup. Opusc. 2, 87. ad Mœr. 52. 115. I. q. βία, Visconti Inscr. Triop. p. 72." Schæf. Mss. I. q. ὕλη, Materia, Aretæus 5, 4. "Cum φόρτος proprie sit adj. contractum ortum a φορέω, significans Gestatum, eximie ponebatur de Mercibus quas navis vehat oneraria, ut Act. 27, 10. Parmeno Byzantius in Iambis ap. Athen. 76. ἄγων σῦκα Κυναῖα φόρτον." Valck. B Schol. in N. T. 2, 580.]

Φορτοβαστάκτης, ὁ, ITEM Φορτοφόρος, ὁ, ἡ, Bajulus. Gallice autem, ad verbum omnino, et eadem compositionis forma, nisi quod invertitur vocum ordo, Portefaix: ut Protagoras dicitur fuisse φορτοβαστάκτης a Suida, in voce Πρωταγόρας. Ab Eod. vero traditur fuisse ETIAM Φορμοφόρος: pro quo male quidam in VV. LL. reponunt φορτοφόρος: nam ut omittam, signif. quam dat nomini φορμὸς idem Suidas, propter quam φορμοφόρος, velut species, includi sub illo φορτοφόρος videri potest, ut omittam et seriem alphabeticam, quæ poscit vocem illam, non hanc: multo vero magis, quod φορμοφόρος velut annexum est iis, quæ de priori signif. nominis φόρμος dixerat antequam ad Φόρμος nomen proprium veniret: ut, inquam, illa omittam, hoc ipsum vocab. φορμοφόρος de eodem Protagora legi ap. Diog. L. sciendum est, in ipsius Protagoræ Vita. Postquam enim dixit Protagoram fuisse inventorem primum τῆς τύλης, super quam τὰ φορτία βαστάζουσιν, idque C teste Aristot., addit, Φορμοφόρος γὰρ ἦν, ὥς καὶ Ἐπίκουρός πού φησι. Ac ne ulla mendi suspicio in hac voce nobis relinquatur, obstat hic ejusd. Diog. L. in Epicuro locus, Φορμοφόρον τε Πρωταγόραν, καὶ γραφέα Δημόκριτον, assentientibus utrobique huic lectioni veteribus etiam exemplaribus. Vereor autem ne temeraria illa emendatio loci Suidæ vocabulum hoc φορτοφόρος in VV. LL. invexerit: cujus alioqui compositionem multis aliis, quod ad analogiam attinet, respondere fateor, sed nescio quid insolens tamen et φορτικὸν auribus in hac voce sentire mihi videor. [* Φορτοφορέω, Carm. Sibyll. 2. p. 200=272. Coraius ad Plut. Pericle 26. * Φορτοστόλος, Ad vehendas merces destinatus, Manetho 4, 134.]

Φορταγωγὸς, ITEM Φορτηγὸς, ἡ, sub. ναῦς, vel φορτηγὸν πλοῖον, Onera vehens navis, et q. d. Onerum vectrix: quæ Lat. uno verbo Oneraria. Dicitur autem φορταγωγὸς ea forma, qua σιταγωγὸς et ὁπλιταγωγὸς, et ἱππαγωγός: quibus tamen non subjungitur ab J. Poll. φορταγωγὸς, SED Φορτὶς, ET Φορτη-D γὶς, ET Φορτηγικὸν πλοῖον: ita enim reponendum arbitror ap. eum pro φορτητικόν: præsertim cum possim Xenophontis etiam testimonio id comprobare, Ἑλλ. 5, (1, 9.) Τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἀναδουμένους. Habetur autem φορτὶς in Epigr. exponiturque ab Hes. per φορτηγός. Quod φορτηγὸς de Bajulo etiam dictum fuisse ab Æschylo testatur J. Poll.: restringens tamen aliquantum; scribit enim Æsch. voce φορτηγὸς usum esse ἐπὶ τῶν τὰ φορτία ἀγόντων ἐμπόρων. Æsch. autem loco subjungit, veterem Comœdiam φόρτακας appellasse τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου. [" Φορταγωγὸς, Thom. M. 900. ad Charit. 699." Schæf. Mss. Anal. 1, 138. * Φορταγωγέω, Longin. 43, 4. "Φορτηγὸς, Thom. M. 901. ad Diod. S. 1, 419. 2, 86. Jacobs. Anth. 6, 241. Athen. 28. Casaub. 65. Eran. Philo 171. Theogn. 687. Larcher. ad Herod. 1, 170." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 71.] Est autem ab illo Φορτηγὸς et nomen SUBST. Φορτηγία, quod ex Aristot. affertur Polit. 1. pro Eo mercaturæ genere, quæ exercetur

navibus onerariis. In VV. LL. Oneraria vectio. A
Φορτηγέω, Onera fero: sive de nave oneraria, sive de illis quos J. Poll. φορτηγοὺς appellari dicit. [Lucian. 2, 602. Anecd. Bekkeri 71.]

[* Ἀντίφορτος, ὁ, ἡ, Argum. Aristoph. 'Α.] Αὐτόφορτος, ut dicitur ναῦς αὐτόφορτος ἀπολωλέναι ea forma qua αὔτανδρος. Plut. (7, 830.) Πυθόμενος δὲ ταύτην αὐτόφορτον ἀπολωλέναι συγκλυσθεῖσαν, Cum autem audivisset eam cum ipso onere et mercibus demersam, Bayf. Hesychio autem αὐτόφορτοι sunt αὐτοδιάκονοι, ap. quem vide plura. Vide et Φορτίζομαι. [" Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss. " Brunck. Soph. 3, 504." Schæf. Mss.] " Ἀφόρτιον, ap. Hes. legitur, expositum ἄχρηστον, ἀκάθαρτον, Inutile, Impurum. Idem et Ἄφορτος affert " pro οὐκ ἡγμένος τὴν Λυκουργείαν ἀγωγήν." [* Ἀφόρτως χρῆσθαι, Non gravate, Muson. ap. Stob. Serm. 1. p. 19.] Βαρύφορτος, Cujus onus est grave, Onerosus, Valde onerosus s. ponderosus, [" Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. * Ἔμφορτος, Eust. Od. A. p. 29, 37. Opp. 'Α. 2, 212. Jambl. B
V. P. 78. * Εὔφορτος, Meleager 80. Opp. K. 1, 85. * Καταφορτος, Josephi Vita c. 26. " Const. Manass. Chron. p. 86. 99. 118." Boiss. Mss.] " Καταφορτικός, Hes. σφοδρός: aliis Onerosus:" [f. leg. Καταφορικός. * " Μεγαλόφορτος, Const. Manass. Chron. p. 102. 126." Boiss. Mss.] Μυριόφορτος, Cujus onus s. pondus est infinitum: ναῦς, ex Epigr. de Navi oneraria, q. d. Infinita ferens onera. Invenitur alioqui ETIAM Μυριοφόρος ναῦς ap. Philon. de Mundo, dictum de Navi oneraria et prægrandi, Bud. In VV. LL. exp. etiam, tanquam ad verbum, Navis decem millium sarcinarum. " Μυριαφόρος, scriptum " alicubi pro μυριοφόρος: quod rectius." [Μυριόφορτος, Μυριοφόρος, Μυριαφόρος, Μυριάμφορος, Lobeck. Phryn. 662-3. " Μυριόφορτος, Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss. " Ad Herod. 748. ad Thuc. T. 2. p. 202. Baver. * Παντόφορτος, Abresch. Æsch. 2, 83." Schæf. Mss. * Περίφορτος, Onustus, Schneidero susp.] Πολύφορτος, Cui est multum oneris, Qui multo premitur onere s. pondere. De navi dici C
potest, sicut et proxime præcedentia. [" In libello de Vita Homeri, qui Herodoto ascribitur: Οὐ πολύφορτος, ἀλλὰ βραχέα τοῦ βίου ἔχων, Non dives." Brunck. Mss. * Σύμφορτος, i. q. συμφορητὸς, Gloss. ad Opp. 'Α. 4, 419.]

Φόρταξ, ακος, ὁ, Bajulus: φόρτακες peculiariter de Quodam genere bajulorum, vide in Φορταγωγός. [I. q. φορτικὸς, Numenius Eusebii 14, 7. Fortax fornacis, Cato Rei Rust. 38. nota.]

Φορτίον, τὸ, Onus, Sarcina. Proprie quidem, sicut et φόρτος, de Onere quod navi imponitur, ut ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 261.) Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι. Cui versui hic subjungitur, in quo φόρτος habetur, Μεῖζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος Ἔσσεται. Interdum vero φορτία exp. Merces: Aristoph. Σφ. (1398.) Οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία. Sic Herod. (4, 152.) Ἐκ φορτίων ἐκέρδησαν. || Metaph. ut Lat. Onus, cum dicitur aliquis suscepisse aliquod onus: Dem. (156.) Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν, ἀράμενον. [" Ad Charit. 504. ad D
Diod. S. 2, 6. Paus. 1, 381. ad Mœr. 52. 393. Thom. M. 10. et not." Schæf. Mss. " Philes p. 90. νεκρῶν μελισσῶν φορτία, Cadavera." Schleusn. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 80. 580. * Φορτιοειδὴς, unde * " Φορτιώδης, Tzetz. Educ. Fil. 263. Τὸ φορτιῶδες τῶν νόμων βάρος." Elberling. Mss. * Φορτία, ἡ, Sarcina, Inc. 2 Sam. 15, 33. sed v. Schleusn. Lex. V. T.]

Φορτικὸς, ut φορτικὸν πλοῖον, quod et φορτηγικὸν, Oneraria navis, J. Poll. (1, 83.) e Thuc. (6, 88.) Accipitur alioqui φορτικὸς metaphorice, sicut Lat. Gravis, pro Odiosus, Molestus, Tædiosus. Aristot. Eth. 4, (8.) Οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί. Plut. Anton. (79.) Φορτικὸς ἦν καὶ ὑπερήφανος ἀεὶ περὶ τὰς ἀποκρίσεις. Lucian. (1, 51.) Καὶ φορτικὸς ἀκολουθῶν ὄχλῳ, ubi Bud. vertit, Molestus, Odiosus, Importunus, (quod tertium vocabulum non satis in hac interpretatione mihi placet,) et ὀχληρὸν eundem ab eo vocari ait. Apud Plut. (8, 676.) Φορτικοὶ καὶ ἀφιλόλογοι. Idem dicit etiam (Alc. 34.) τοὺς φορτικοὺς καὶ πένητας: qui usus hujus nominis videri potest convenire cum eo, quem habet ap. Aristot., ubi copulantur οἱ πολλοὶ καὶ φορτικώτατοι. Habet alioqui φορτικὸς inclusam interdum aliquam Arrogantiæ signif., s. Fastus, quæ sunt potius divitum. Atque adeo videmus a Plut. copulari φορτικὸς cum ὑπερήφανος in l. quem paulo ante protuli. Et φορτικὸν ῥῆμα in VV. LL. pro Arrogante et Insolente. Sic e Dem. c. Timocr. affertur, Ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω, Nequid insolentius dicam et invidiosius. In iisdem φορτικαὶ τέχναι ex Aristot. (Eudem. 1, 4.) Quæ a gloriam inanem captantibus exercentur: [cf. Plat. Theæt. 85.] Alioqui certe φορτικὸν πρᾶγμα dicitur Res odiosa, s. molesta: sicut et φορτικὸς Qui est odiosus, molestus. Plut. Symp. 4. Ἀνελεύθερον ἂν εἴη καὶ φορτικόν. Apud Aristoph. autem (Σφ. 66.) κωμῳδία φορτικὴ existimatur esse Comœdia sc. inepta et insulsa, quia sc. odiosa sunt quæ inepta sunt et insulsa. Itidem certe φορτικὸν pro Arroganti et Insolenti poni existimatur, quod odiosa sit arrogantia et insolentia: Cam. φορτικώτερον a Dem. c. Timocr. pro Stolidius accipi ait. Potest autem φορτικώτερον pro loco vel nomen, vel adverbium positivi gradus esse. Ab Hes. φορτικὰ exp. τὰ γελοῖα, et τὰ ὑπεροψίας σκώμματα. [" Thom. M. 901. Musgr. Suppl. 180. Bacch. 1058. Brunck. Aristoph. 1, 266. Kuster. 14. ad Diod. S. 2, 385. Heind. ad Plat. Theæt. 120. 401. Mureti Opp. 1, 402. I. q. βεβιασμένος, Visconti Inscr. Triop. p. 72." Schæf. Mss. Plut. Alc. 35. Ἀνόητος καὶ φ. " Φορτικὴ καὶ ὑπέρογκος κατασκευὴ, Compositio fastuosa, molesta, tumoris plena; unde statim Dithyramborum mentio fit, Dionys. Jud. Lys. 3. p. 458. Alio loco c. 12. jungitur τὸ φορτικὸν καὶ στρατιωτικὸν, Austera et militaris dictio, cujus causam mox commemorat τὴν στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν. In Jud. de Vi Dem. 57. p. 1126. φορτικοὶ καὶ ἄγροικοι κατασκευαὶ componuntur. Apud Aristid. περὶ Λόγ. Πολ. 660. τὸ φορτικῶς ἐπαινεῖν Immodestam, Importunam laudationem signif." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Φορτικῶς, Odiose, Tædiose, Moleste; Fastidiose, Arroganter, Insolenter. Apud Plut. nec non Synes., Inepte. Et comp. GRAD. Φορτικώτερον e Plut. Solone, Φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν. [Plut. 6, 15. 799. 8, 512. Lucian. 1, 105. " Phryn. Ecl. 36. ad Diod. S. 2, 385. ad Lucian. 1, 335. T. H. ad Dial. p. 95." Schæf. Mss. Vide Φορτικός.] Φορτικότης, ἡ, q. d. Odiositas, Tædiositas, etiam Arrogantia. Petr. Vict. φορτικότητα τῶν ἀκροατῶν ab Aristot. vocari putat Rhet. 2. Indolem naturamque vanam, et quæ inani specie sapientiæ tenetur, ut merito risum aliis de se præbeat: quod φόρτος Aristophani sit Risus quo aliquem despicientes utimur. At VERB. Φορτικεύομαι Bud. habet expositum σκευοφορῶ, non addito Auctoris nomine. [Schol. Aristoph. B. 13. " Tædio afficio, de scriptoribus, Suid. v. Λυκιουργεῖς." Schleusn. Mss.]

Φορτὶς, ίδος, ἡ, Oneraria navis. Od. E. (250.) νηὸς φορτίδος εὐρείης. Vide Φορταγωγός. [" Thom. M. 900. ad Diod. S. 1, 419. 2, 86. Jacobs. Anth. 7, 128. Antip. Sid. 106. Thess. 69. ad Lucian. 2, 78. Toup. Opusc. 1, 152. Lennep. ad Phal. 57. ad Charit. 270." Schæf. Mss. " Opp. 'Α. 5, 105." Wakef. Mss.]

Φορτίζω, Onero. Luc. 11, 46. Ὅτι φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, Oneratis oneribus quæ portatu difficilia sunt. Pass. autem φορτίζομαι, Oneror, Onus suscipio, etiam Impono pro onere. In VV. LL. Μείονα φορτίζεσθαι, quod ex Hesiodo sumtum esse puto, ap. quem legitur Ἔργ. (2, 308.) Minora vehere onera, in sarcinam collecta. Et e Greg. Naz. Μὴ φορτισθῶμεν πλέον ἢ δυνάμεθα φέρειν. Item ex Epigr. φορτίζεσθαι ἀγκύρας, Onerare naves anchoris, quod fit cum ex aqua in naves recipiuntur. [Πεφορτισμένη, Gl. Onusta. " Jacobs. Anth. 8, 43. Satyr. Thyill. 5. Ænigma 15." Schæf. Mss. * " Φορτισμὸς, Const. Apost. 6, 20." Kall. Mss.]

Comp. Ἀναφορτίζομαι, et Ἀντιφορτίζομαι, et Ἀποφορτίζομαι, et Ἐκφορτίζομαι, et Ἐπιφορτίζομαι, et Παραφορτίζομαι. Prim. Ἀναφορτίζομαι, cujus præt. passiva signif. sumitur a Soph. Antig. (1036.) p. 256. τῶνδ' ὕπαὶ γένους Ἐξημπόλημαι κἀμπεφόρτισμαι πάλαι. Ita enim legit Schol., non κἀκπεφόρτισμαι, ut docui in Annot. addens, haud paulo magis lectionem illam mihi placere. Fore autem κἀμπεφόρτισμαι pro καὶ ἀναπεφόρτισμαι, [s. καὶ ἐμπεφόρτισμαι,] ut κἀκπεφόρτισμαι pro καὶ ἐκπεφόρτισμαι: viderique sumtam esse metaph. ab iis, qui φόρτον, quem lucrifecerunt, in humeros suos tollunt, aut equi dorso imponunt. Ibid. vero disserui et de ea interpunctione istius loci, quam hic sequor. Fuerit igitur Ἀναφορτίζω, Onus in humeros tollo, ut asportem sc. E quo Ἀναφορτίζεσθαι usurpabitur de onere quod in humeros tollitur asportandum; ac per metaphoram is ἀναπεφορτίσθαι dicetur, qui proditus et tanquam venditus, venit in potestatem emtoris, estque tanquam aliquod mercium onus, ab eo asportatus. De altera autem lectione dicam in Ἐκφορτίζομαι. [Verbum ἀναφορτίζομαι a Schn. non agnoscitur.] Comp. sec. Ἀντιφορτίζομαι, q. d. Vicissim onus asporto, mercium sc. I. e. E pretio rerum venditarum alias merces emo, et in patriam reporto, Bud. afferens e Dem. πρὸς Λακρ. (926. 931. 933.) Huic simile esse ait ἀνταγοράζω. [" Reiz. Belg. Gr. 631. ad Diod. S. 1, 358. 606. ad Dionys. H. 1, 535. Tzetz. Exeg. in Il. p. 46, 2." Schæf. Mss.] Comp. tert. Ἀποφορτίζομαι, Onus abjicio, excutio: ἀποφορτίσασθαι enim exp. Hes. τὸ βάρος ῥίψαι. Item Excutio rem aliquam mihi gravem et quæ me premit, tanquam grave aliquod onus. Synes. Ἀποφορτισάμενοι τὴν ἀπληστίαν τῆς βιαίας φορᾶς. Exp. etiam Exonero. Esse autem videtur proprie dictum de mercatoribus, cum naves suas mercibus exonerant. [" Kuster. V. M. 71. ad Dionys. H. 1, 535. Longus p. 71. Vill., ad Xen. Eph. 189." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 580.] Comp. quart. Ἐκφορτίζομαι eand. illam, quam et proxime præcedens ἀποφορτίζομαι, signif. habere existimatur. Sed in illo Soph. loco, quem protuli in Ἀναφορτίζομαι, præt. ἐκπεφόρτισμαι, secundum alteram lect., metaphorice ponitur; ideoque quidam interpr. Proditus sum et expositus fraudi. Comp. quint. Ἐπιφορτίζομαι, In humeros tollo, Gesto, Bud. Sed subjungit locum Greg. Naz., in quo activa signif. potius usurpari putat pro In humeros impono, Οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλὲς, μήπω τῆς τοῦ υἱοῦ θεότητος παραδεχθείσης, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵν' εἴπω τι καὶ τολμηρότερον, ἐπιφορτίζεσθαι, In humeros eorum imponere: at in VV. LL. e Mosell. interpretatione, Spiritus sancti onus adjicere. Sed affert et vocem act. Ἐπιφορτίζω, itidem pro Onus impono, Onero, ex Josepho. Illam autem passivam vocem Ἐπιφορτίζεσθαι affert Idem in metaph. signif. pro Molestum esse, Negotium exhibere, cum dat. junctum, ex Aristoph. Schol. Εἰώθασιν οἱ ῥήτορες τοῖς ἕρμαιον κεκληρωμένοις ἐπιφορτίζεσθαι, ὡς κοινωφέλιμοι. [" Pseudo-Diog. Epist. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 255. Max. Planud. ap. Boiss. ad Soph. T. 1. p. 348. Schol. Dem. pro Ctes. 278. Bekk." Boiss. Mss. " T. H. ad Plutum p. 111. Toup. Opusc. 1, 223. Xen. Eph. 90. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐντιθ." Schæf. Mss. Ἐπιφορτισθὲν ὕδωρ, Aqua immodice ventri ingesta, Suid. v. Λαφύξας." Schleusner. Mss. * Ἐπιφορτισμὸς, Gl. Oneratio. * Συνεπιφορτίζω, Parte oneris levo aliquem, Plut. 8, 906.] Sext. Comp. Παραφορτίζομαι, De onere aliquid subduco, ut Cam. interpr. in Pollucis l. (2, 139.) quem habes in Παραγκαλίζομαι, T. 1, col. 45. In VV. LL. Onus depono, Exonero; sed absque exemplo. Existimatur poni præterea pro Præter onus impono etiam aliud, Oneri aliud onus addo. [" Plut. Mor. 1, 29." Schæf. Mss.: Educ. 11. τῷ λόγῳ, nisi leg. * Παρεμφορτίζομαι." Schn. Lex. His autem compositis accedant * " Ἐμφορτίζω, Eudocia p. 104. e Nonno 1, 29." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. " Theod. Prodr. 253. 277." Elberling. Mss. " Ἐμφορτίζομαι εἰς ἐμαυτόν τι, In me s. In humeros meos aliquid suscipio, Suid. v. Ἀδάμ. * Καταφορτίζω, Schol. Lucian. de Paras. 41." Kall. Mss. " Julian. 69." Wakef. Mss.]

[* Φορτόω, Onero, Heliod. p. 63. Obsop.=137. Commel.=121. Corai. Βωμόν τε παμμεγέθη σχίζαις μυρίαις φορτώσαντες. " Ad Charit. 327." Schæf. Mss. " Amphil. 98. φορτούμενος." Kall. Mss. Φορτοῦσθαι, Φορτίζεσθαι, Lobeck. Phryn. 361. * Ἀποφορτόω, Gl. Exonero. * " Ἐκφορτόω, Eumath. 262. 285. (308. 334. 340.)" Boiss. Mss.]

[* " Φορτάω, i. q. φορτίζω, unde * Καταφορτάω, Joseph. 306, 8. * Φορτάζω, Jambl. V. P. 38, 26." Wakef. Mss. * Φορτητικὸς, i. q. φορτικὸς, Athen. 9. p. 405. βρῶμα, Schneidero susp. " Thom. M. 900." Schæf. Mss.]

" ΦΕΡΝΗ, ἡ, Dos. Dicitur et de iis quæ sponsæ donat maritus. J. Poll. Λέγοις δ' ἂν προῖκα καὶ φερνὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν. Utitur Hom. hoc vocab., ap. quem vide Eust." [Il. I. p. 743. " Ad Diod. S. 2, 587. Dionys. H. 1, 172. ad Anton. Lib. 261. Verb., Ammon. 144. Bergler. ad Alciphr. 35. Eur. Phœn. 1581. ubi v. Valck. p. 535. ad Charit. 243." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 986. θεραποντίδα φερνήν. Φερναὶ, Manubriæ, Eur. Ion. 301. πολέμου: cf. Plut. Solone 20.] " Hinc est verb. Φερνίζω ap. LXX. Exod. 22, (16.) Φερνῇ φερνιεῖ αὐτὴν ἑαυτῷ εἰς γυναῖκα, ubi φερνῇ φερνιεῖ aliud non est quam Dotabit. Hinc etiam adj. Φερνοφόρος, quod VV. LL. reddunt Dotalis, ex Hieron. in c. 11 Danielis. Apud Etym. legitur et Φέρνιξ, expositum itidem προΐξ." " Ἀντίφερνα, τὰ, esse dicuntur Quæ vicissim a marito sponsæ loco dotis dantur, Quæ pro dote redduntur. Significare posset etiam Quæ loco φερνῆς dantur, Dotis vicem supplentia." [Ἀντίφερνος, *Æsch. Ag. 414.* φθορά. * Ἄφερνος, Hes. v. Ἄεδνον. " *Valck. Adoniaz. p. 224.* * Ἐπιφέρνια, τὰ, *Wolf. Præf. ad Il. p. xx. Heyn. ad Apollod. 1162. Hom. 5, 558.*" Schæf. Mss.] " Παράφερνα, Bona ap. JCtos dicuntur τὰ ἐξώπροικα, ut Hes. exp., h. e. Quæ sponsa præter profectitiam dotem secum fert, s. præter dotem a parentibus pactam, ut sunt dotalia dona, quæque præter dotem largiuntur vel parentes vel propinqui, ut Scipio Africanus Allucio Hispano principi præter sponsam cum dote donavit etiam τὰ λύτρα a parentibus accepta: Super dotem, inquiens, quam accepturus a socero es, hæc tibi a me dotalia dona accedant; aurumque tollere ac sibi habere jussit. Cic. Philipp. 12. Iis, quasi præter dotem, quam in civilibus malis acceperunt, agrum Campanum est largitus Antonius. Ulp. etiam l. 9. de Jur. Dot. Dotis autem causa, inquit, accipere debemus ea quæ in dotem dantur. Ceterum si res dentur in ea, quæ Græci παράφερνα dicunt, quæque Galli Peculium appellant, videamus an statim efficiantur mariti. Vide et Ἐπιμείλια." " Πολύφερνος, Cui multa dos obtigit, Bene dotata," [Hes. v. Ἄεδνον.]

" Φέρνιον, τὸ, Piscatoria corbis, Eust. et Hes. ap. quem male φέρμια scriptum est pro φέρνια." [" Menander ap. Eust. e Piscat. Fr. 14., ubi v. Bentl." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 17, 18. " Bergler. ad Alciphr. p. 9. (1, 9.) Φέρνιον, Φερνίον, * Φερνεῖον, p. 34. Ammon. 144." Schæf. Mss.]

[* Φέρνω, pro φέρω, Auctor de Barbarism. p. 195. Schneidero susp.]

" ΦΕΥ, Heu, Eheu. Xen. K. Π. 7, (3, 2.) Φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ, οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. Alibi autem (3, 1, 21.) cum gen. Φεῦ τοῦ ἀνδρὸς, de Homine indigna morte perempto. Cum nominativo ap. Soph. φεῦ τάλας, Heu me miserum! O me miserum! Eur. autem accusativo junxit. Dicitur et φεῦ, φεῦ, Heu, heu. || Φεῦ, admirantis, ut Phy ap. Terent. Adelphis, (3, 4, 49.) Papæ: ut φεῦ τοῦ λόγου, Papæ quid ego audio! Sic φεῦ τοῦ κάλλους, Papæ qualem pulcritudinem! O qualem pulcritudinem! In Epigr. φεῦ πνοιῆς ὅσσον ἀνήψεν ἔαρ, Dii boni quantum etc. Item φεῦ φεῦ, ap. Aristoph. Ὄρν. (162.) φεῦ φεῦ, Ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει. Ubi annotat Schol. ἔστι μὲν σχε-

" γλιαστικὸν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. Alicubi redditur " etiam, Per deos immortales." [" Eur. Phœn. 1730. El. 262. Wakef. Phil. 234. Jacobs. Anim. 269. Philipp. 67. Boiss. Philostr. 376. Plato Phædro 337. Valck. Adoniaz. p. 370. Alciphr. p. 6. Cum gen., Valck. Phœn. p. 465. Eur. Hipp. 936. Koen. ad Greg. Cor. 59. Extra versum, Markl. Iph. p. 286. 335. Brunck. Aristoph. 2, 132. ad Eur. Hec. 55. Porson. p. 7. Ed. 2. Barnes. ad v. 1116. Beck. ad Eurip. p. 139." Schæf. Mss. Subaud., ad Greg. Cor. 137.: cum gen., 138. * Ὑπέρφευ, i. q. ὑπεράγαν, Eur. Herc. F. 1321. Æsch. Ag. 385. " Est per apoc. pro ὑπερφυῶς, cf. Damm. Lex. Etym. et Criticos ad Hes. v. Ὑπερφυῶς, et Valck. ad Phœn. 553. (p. 207.)" Schw. Mss. Vide Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 825. " Valck. Oratt. 328. Beck. ad Eur. 199. Heringa Obs. 295." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 51.: ὑπὲρ τὸ φεῦ, 69.] " Hinc est Φεύζειν, Clamare φεῦ: pro quo φεύζειν " perperam in VV. LL. scriptum est φεύγειν." [Æsch. Ag. 1279. ΚΑ. Φεῦ, φεῦ. ΧΟ. Τί τοῦτ' ἔφευξας; " Brunck. Aristoph. 1, 96. Valck. Diatr. p. 21. Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 410." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 302. * Φῦ, φῦ, Ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ, Aristoph. A. 304. Schn. Lex.]

ΦΕΥΓΩ, (F. Φεύξομαι, et Φευξοῦμαι, Pr. Πέφευγα, Aor. 2. Ἔφυγον,) Fugio, Fugam capio, s. capesso aut ineo, Do me in fugam, etc. Od. Ω. (54.) Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν. Alibi (Il. Π. 422.) πόσε φεύγετε. Et φεύγειν ἐς πατρίδα. Item φεύγων ἐξ Ἄργεος, et φεύξομαι ἐκ πολέμοιο. Interdum autem addit verbum ei oppositum διώκειν, i. e. Persequi: Il. Χ. (157.) Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων. Sic Xen. K. Π. 7, (1, 19.) Φευγόντων, διωκόντων, κρατούντων, κρατουμένων. Sed in illo Hom. loco φεύγων ἐξ Ἄργεος, sicut et in aliis nonnullis, usurpatur de eo quem Lat. dicunt Solum vertere. Apud Aristoph. φεύγειν φυγήν: at φεύγειν τι φυγῇ vide infra e Plat. Interdum Effugio, Evado, ut in illo Proverbiali versu, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον, qui affertur etiam a Dem.: Isocr. in Arch. Φυγόντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. Item Refugio, Vito, Declino, Aversor, ut φεύγειν δικαστήριον e Plat. de LL. Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα, e Plut. Rom. Spem rejicere. E Xen. cum ἀπὸ, (Ἀπ. 2, 6, 31.) Ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllam aversari. Item cum infin. pro Recuso, e Plat. Διδάξαι ἔφυγες. Et, Ἔφυγόν σοι κοινωνεῖν: quibus in Il. redditur etiam verbo Nolle. Idem dixit φεύγειν τι φυγῇ ἀπλήστῳ, in Epist. Ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ πεινώντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων.

Φεύγω, Fugio patriam, (ut loquitur Virg. et quidem Græcorum exemplo, ut opinor, utpote addentium aliquando hunc accus. πατρίδα, [Xen. K. Π. 3, 1, 24.] vel potius cum articulo, τὴν πατρίδα, ut ap. Lys. et Plut. legitur. Fateor tamen posse et simplicius accipi illud Fugimus patriam.) Exulo, Verto solum, ut φεύγων ἐξ Ἄργεος in illo Hom. loco quem modo protuli; sed ibi additur, ἄνδρα κατακτάς. Estque φεύγω ἄνδρα κατακτὰς, quod in soluta oratione, φεύγω ἐπὶ φόνῳ. Dicuntur φεύγοντες ἐπὶ φόνῳ, inquit Bud., Qui ob cædem exilio se multarunt. Subjungit autem e Xen. (Ἑλλ. 1, 1, 18.) Ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν οἴκοθεν ὑπὸ δήμου, et interpr. Quod a populo multati essent exilio. Ex Eod. (l. c.) Ὅτι ἀδίκως ἅπαντες φεύγοιεν παρὰ τὸν νόμον. Et ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, Revocatio exulum, Reditus in patriam. Apud Lucian. (2, 526.) de Dinia, qui cædem perpetrarat, Ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας κ. τ. λ. Paulo ante autem, Ἐν ταύτῃ (τῇ νήσῳ) φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. E Plat. autem φεύγοντες ἀειφυγίαν, Perpetuo exilio multati. Sed et cum accus., de quo hujus verbi usu dixi paulo ante, φεύγειν τὴν πατρίδα, et φεύγειν τὴν πόλιν, Exulare patria, sua civitate.

Φεύγων, Reus et postulatus, Qui causam dicit, ut φεύγων φόνου, ὕβρεως. Et φεύγων δίκην vel ἔγκλημα ὑπό τινος, Qui actione aliqua in judicium tractus est,

A Contra quem lege agitur. Demosth. Εἴ τις ὑμῶν φεύγων δίκην ὑπὸ τούτου. Quæ habes ap. Bud. 14. Apud Eund. 39. Φεύγων δουλείας, Qui status controversiam patitur. Sic dicitur ut φεύγων ξενίας, Qui peregrinitatis reus est. Et φεύγων ἀνδροφονίας, Homicidii reus. Hæc ille. In quibus licet participii duntaxat mentionem faciat, sciendum est et ipsum verbum hanc signif. habere; profert enim ipsemet alibi ex eod. Demosth. (865.) Ὅτι δικαίως καὶ προσηκόντως οὗτος φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην, i. e. διώκεται καὶ κατηγορεῖται, inquit. In VV. LL. e Plut. Popl. Καὶ τοῖς φεύγουσι τὴν δίκην ἐπικαλεῖσθαι τὸν δῆμον ἔδωκε. Ex Eod. in Pericle, Ἔφυγε τὴν θανατικὴν δίκην. Ibidem, Φεύγει δίκην ἀσεβείας, Ἑρμίππου διώκοντος. Ex Eod. in Rom. Δίκην φεύγειν παρὰ τῷ κριτῇ. Item ex Isocr. Φεύγω δίκην πέντε ταλάντων. E Luciano (1, 85.) φεύγω δίκην τῶν βιαίων. Et sequente ὑπὸ, (ut paulo ante in locis duobus Dem.) e Plat. Apol. Socr. (3.) Μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φεύγοιμι. Sed et cum
B accus. γραφὴν, e Dem. Φεύγω γραφὴν ὕβρεως, et e Philostr. Her. Sciendum est inveniri φεύγειν sine accus. sequente etiam ἐπί: affertur enim e Thuc. (1, 138.) Φεύγων ἐπὶ προδοσίᾳ, pro Reus proditionis. Atque ita fuerit φεύγων ἐπὶ προδοσίᾳ i. q. φεύγων προδοσίας. Poteritque itidem dici φεύγων ἐπὶ ὕβρει, φόνῳ, pro φεύγων ὕβρεως et φόνου. Bud. tamen in φεύγειν ἐπὶ φόνῳ, dat verbo φεύγειν Exulandi duntaxat signif., ut docui paulo ante. Idem annotat φεύγειν ἔγκλημα interdum non significare Actione conveniri, sed crimen timere et vitare. Et affert e Greg. Naz. Δέδοικα μὴ τῆς ῥαθυμίας ἔγκλημα φεύγων, ἀπληστίας περιπέσω γραφῇ. E Synes. autem, Ἀλλὰ φυγεῖν τῆς δειλίας ἔγκλημα παρ' ὑμῖν ᾐσχύνθημεν, Sed puduit nos ap. vos in suspicionem et culpam vel reprehensionem timiditatis venire. Est autem observandum similem prorsus et huic respondentem signif. habere VERB. Διώκω, cum ponitur pro Accuso, (ut vides in uno ex illis Plut. locis qui paulo ante allati fuerunt,) unde ὁ διωκό-
C μενος idem est qui et ὁ φεύγων.

A pass. autem voce Φεύγομαι, minime alioqui usitata, ut opinor, est PARTIC. Πεφυγμένος: dicitur enim esse pro πεφευγμένος, ablato ε, propter euphoniam. Est autem πεφυγμένος, Qui effugit, vitavit. Il. Ζ. (488.) Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν: [Χ. 219.]

[" Φεύγω, ad Charit. 434. Markl. Iph. p. 257. 397. Abresch. Æsch. 2, 95. Jacobs. Anth. 8, 237. Heyn. Hom. 4, 246. ad Herod. 291. 457. 567. Act. Traj. 1. p. 99. Ammon. 142. ad Xen. Eph. 222. Reus sum, Thom. M. 244. 892. ad Charit. 456. 468. Act. Traj. 1. p. 117. ad Herod. 189. De cursu celeri, Heyn. ad Virg. Æn. 1, 317. Conf. c. φλέγω, Musgr. Ion. 84. Φεύγειν et φυγεῖν conf., ad Diod. S. 2, 350. 360. Φ. pro ἐκφεύγω, Steinbr. Mus. Tur. 1, 322. De constr., Wakef. Phil. 1044. Cum participio, Dionys. H. 3, 1438. Cum gen., Diod. S. 2, 529. Eur. Med. 1290. Matth., Etym. M. 662, 29. De fut., Kuster. V. M.
D 143. Heyn. Hom. 6, 549. 7, 119. Heind. ad Plat. Gorg. 179. Φ. φυγήν, Toup. Opusc. 1, 177. Greg. Cor. p. 6(=13.) Φ. ὑπό τινος, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Φεύγων, Diod. S. 1, 706. ad 710. ad Thuc. p. 21. Φεύγων ἐκφεύγει, ad Herod. 450. Φεύγοντα ἀποφεύγειν, Porson. Phœn. 1231. Aristoph. Ἀ. 177. Il. Ξ. 81. Xen. K. Ἀ. p. 120. Οἱ ἑτέρων φεύγοντες, Lobeck. Aj. p. 277. Φευξοῦμαι, Brunck. ad Eur. Hipp. 1104. Valck. p. 281. Φεύξομαι, Herod. 650. Φεύξασθαι, Heyn. Hom. 7, 120. Πέφευγα, Antiphil. 39. Apollod. p. 113. it. 2, 4, 3. Πέφυγα, Dionys. H. 2, 730. Πέφυγα, πεφυγμένος, ad Od. I. 455. Ilgen. ad Hymn. 484. Πεφευγμένος, πεφυγμένος, Heyn. Hom. 5, 286. Φεύγομαι, med., Steph. Dial. 65. Jacobs. Anth. 11, 143." Schæf. Mss. " Φεύγω, Acesco, de vino, Geop. 1, 478. De celeri cursu, Pind. Π. 9, 215. (ἐπεὶ Φύγε λαιψηρὸν δρόμον.) Cum gen., Joseph. 998, 19. Opp. Ἀ. 3, 131. Od. A. 18." Wakef. Mss. Demosth. 311. Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδεπώποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν. Ἔφυγαν,

ad Greg. Cor. 482. Ἐπεφεύγεσαν, Appian. 1, 259.: A ἐπεφεύγει, 260. "Φεύγομαι, Relegor, In exilium mittor, Suid. v. Ὀστρακισμός." Schleusn. Mss.]

Φευκτέος, Fugiendus, Vitandus. Plato de Rep. 2. Αὐτὸ δι' ἑαυτὸ φευκτέον, ὡς ὂν χαλεπόν. APUD Hes. Φευκταῖοι, quod exp. ἀποτρόπαιοι. Sed leg. potius φευκτέοι. Item φευκτέον, Fugiendum est, Fugere oportet. Et φυγῇ φευκτέον, e Luciano [3, 113. "Athan. 1, 511. 669. Andr. Cr. 247. Orig. c. Cels. 366." Kall. Mss. "Theod. Prodr. 382. 385." Elberling. Mss. Xen. Mem. 2, 6, 4. Hipparch. 8, 12. "Φευκταῖος, Const. Apost. 2, 63. 4, 6." Kall. Mss. Adamant. 2, 26. p. 425. Ed. 1. φευκταίου ἀνδρός: vide Schn. Lex. Suppl.]

Φευκτὸς, Qui effugi potest s. vitari, Vitabilis, Evitabilis. Soph. Aj. (223.) ἀγγελίαν Ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν: quod est Dorice dictum pro φευκτήν. Ab Aristot. pro Detestabilis accipi testatur Bud. [Fugiendus, Plut. 6, 446. Æschin. Dial. Socr. 3, 14. "*Ad Phalar. 302. Phryn. Ecl. 89. Cattier. Gazoph. 32. ad Lucian. 1, 392. ad Il. Π. 128.*" Schæf. Mss. B Lobeck. Phryn. 727.] Dicitur ETIAM Φυκτὸς, et quidem in carmine potius quam in soluta oratione: unde φυκτὰ ap. Hom. in plur. neutro, Od. Θ. (299.) et Ξ. (489.) atque alibi; οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, Non amplius sunt vitabilia, vel effugi possunt. Sed aut fuerit φυκτὰ pro φυκτὸν, ut legitur ἀδύνατα Attice pro ἀδύνατον, aliaque multa: aut dicendum erit subaudiri τὰ παρόντα κακὰ, vel tale quid. Eust. certe annotat verba hæc, Οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, in Proverbium venisse ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν. Ubi observa obiter ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν, De malis inevitabilibus. Nam ADJ. Ἄφυκτος signif. Inevitabilis, Qui effugi non potest, E quo nulla est effugiendi facultas, nullum patet effugium, ut ἄφυκτα δεσμὰ, Lucian. (2, 923.) κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις. Ubi exp. etiam Vinculis inenodabilibus. Idem dixit etiam ἐν ἀφύκτῳ ἔχεσθαι pro ἐν ἀφύκτοις δεσμοῖς, loquens de Marte una cum Venere catenulis implicato, (1, 246.) Ἔπειτα συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν. Ex Eod. (2, 913.) Ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται. Item ἄφυκτος λόγος Demosthenis ap. C Æschin. (56.) Activa autem signif. ex Aristoph. N. (1047.) εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον, Ita irretitum ut evadere nequeas. ["Φυκτὸς, ad Phalar. 302. Heyn. Hom. 7, 163. ad Il. Π. 128. Φυκτὰ, Potestas fugiendi. Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. Ἄφυκτος, ad Phalar. 302. ad Charit. 735. Wakef. Phil. 105. Jacobs. Anth. 9, 222. ad Lucian. 1, 500. 2, 68. 101. Heyn. Hom. 7, 163. ad Mœr. 20. Bibl. Crit. 1, 4. p. 95. Bergler. ad Alciphr. 100. 101. Toup. Opusc. 1, 390. Valck. Hipp. p. 317. Phœn. p. 342. Ἄ. λόγος, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Ἄφυκτον, Quod effugere ac vitare nullus potest, ad Herod. 744. Wessel. Diss. p. 90. Jacobs. Exerc. 1, 13. Ἄφυκτα, Plut. 3, 94. Cor." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 726. "Ἄ. ἔγκλημα, Inexcusabile crimen, Heracl. Alleg. 25. p. 89." Schleusn. Mss. * Ἀνάφυκτος, Themist. Or. 21. p. 261. ἄρκυσιν ἀναφύκτοις, sed leg. ἐν ἀφ.: vide Lobeck. Phryn. 728.] "Πανά-"φυκτος, Omnino inevitabilis, Epigr." [Anal. 3, 93.] Ἀφύκτως, q. d. Inevitabiliter, Absque ullo effugio, D etiam Citra spem effugii, e Plut. ["Ad Herod. 744. Wessel. Diss. p. 90." Schæf. Mss. * Ἀφυκτοτέρως, Æneas Comm. Pol. 1668, 6.] Affertur ETIAM Ἀφεύκτως pro hac signif., sed absque testimonio. [3 Macc. 7, 9.] Nec itidem affertur nomen Ἄφευκτος. ["Adjectivo ἄφυκτος longe contemtius est ἄφευκτος, neque tamen ita contemtum, ut Phalaris et quisque huic simillimus Scriptor eo uti nequiverit. Lennepio ad 106. p. 302. unum ἄφυκτον probanti obviam eunt Philo Quod Det. Pot. Insid. p. 182. Plut. v. Lys. 29. p. 172. Greg. Naz. Or. 2, 61. cum Suida et Hes.; * δυσφευκτος e Philone de Merc. 864. et Glossariis Albertii ad Hes. v. Δυσάλυκτον Lexicis addendum. Quibus exemplis etiam Luciani locus Quom. Hist. conscr. 72. p. 217., ubi omnes libri in Ἄφευκτος conspirant, sustineri posse videtur." Lobeck. Phryn. 727. "Ad Lucian. 2, 68. (3, 673.) ad Mœr. 20. Bergler. ad Alciphr. 101." Schæf. Mss. "Suid. vv. Ἀναμπλάκητος, Ἀναπόδραστος. Qui effugere non potest, cum gen., Athan. 1, 499. Impavidus, Schol. Eur. Or. 1479." Kall. Mss. Eust. Od. p. 11, 51. * "Δυσφευκτος, Vix evitabilis, Pseudo-Chrys. Serm. 4. T. 7. p. 235, 23. Λῃστὴς ἀνέγκλητος, ὃ. βλάβη." Seager. Mss.]

Φευκτικὸς, Fugax, Bud. activa sc. signif., ut φευκτὸς passiva. [Eust. Il. E. 359. p. 556.]

[* Φευκτιάω, Aristot. ap. Schol. Il. Π. 283. T. 7. p. 786. Heyn.]

Φεῦξις, ἡ, Fuga. Nam φυγὴ ab Hes. exp. illo φεῦξις, cujus alioqui rarum esse usum arbitror. ["Musgr. Ion. 1049." Schæf. Mss. Soph. Ant. 362. Lobeck. Phryn. 726.] Φεύξιμος, A quo fugiendum est, Qui effugi potest s. vitari. In VV. LL. Fugiendus, Detestabilis. Quam postremam signif. dari a Bud. et nomini φευκτὸς, docui modo. A Plut. (6, 635.) Βωμὸς φεύξιμος, Ara ad quam confugitur, confugere licet. Vide Φύξιμος et Φύξιος. [Soph. Ant. 788. "Markl. Suppl. 268. Cattier. Gazoph. 28." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 727. * "Φευξείω, * Φευξιάω, * Φυξείω, * Φυξιάω, Wakef. Herc. F. 628. Musgr. ibid. ad Charit. 309. Pierson. ad Mœr. p. 14." Schæf. Mss.]

Φυκτὸς, vide in Φευκτός.

Φύξις, ἡ, Fuga. Il. K. (447.) Μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ. In soluta autem oratione dicitur φυγή. Invenitur tamen ἀνάφυξις ap. Plat., quod est itidem ab ἀναφεύγω. Exp. φύξις et Effugium. [Nicander Θ. 588. Lobeck. ad Phryn. 727.] Huc pertinent ista quoque, Φύξιμος, Φύξιος, Φύξηλις, Φυξήλιος. Est autem primum ILLUD Φύξιμος, i. q. φεύξιμος, de quo dictum modo fuit: eodemque modo dixit Plut. (9, 273) φύξιμον λιμένα, quo φεύξιμον βωμόν. Atque ita J. Poll. φύξιμον cum ἄσυλον et κρησφύγετον conjungit. Apud Hom. autem Od. E. (359.) ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, Bud. vertit Effugium, Salutem. Sed e Nicandri Θ. (54.) affertur φύξιμος ὀδμὴ signif. activa pro Odore qui fugat s. in fugam vertit. Atque ita sonabit φύξιμος q. d. Fugativus s. Fugatorius. [Lobeck. l. c. "Wakef. Trach. 698. ad Diod. S. 2, 276. Polyb. T. 3. p. 152. Brunck. Antig. 787. Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. Animadv. in Feithium p. 65." Schæf. Mss. Maximi Καταρχ. 358. ἦμαρ.] SECUND. Φύξιος exp. itidem. active, Qui fugat: Φύξιος Ζεὺς, Jupiter qui mala fugat et amolitur. Item, Fugæ favens, præses, Qui confugientes ad ipsum exules defendit. Φύξιος Ζεὺς, inquit Schol. Apoll. Rh. (2, 1149.) ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι. Apud Suid. vero habetur Φύξιος Ἀπόλλων. Possit autem fortasse talis interpretatio dari et illi φεύξιμος juncto cum nomine βωμός. Affertur porro et φύξιοι συμφοραὶ de calamitatibus propter quas solum vertere necesse est. Apud Apoll. Rh. (4, 699.) φύξιον οἶτον Schol. est ait τὸν θάνατον, et addit, δι' ὃν καταφεύγουσιν. Sed φόνον potius debuisse dicere videtur. ["Stanl. Eum. 579. Apoll. Rh. p. xiv. Boiss. Philostr. 531. ad Diod. S. 1, 290. Kuhn. ad Paus. 252." Schæf. Mss. "Φ. Ζεὺς, Dio Chrys. 1, 56." Wakef. Mss. * Φύξιον, τὸ, Asylum, Plut. Thes. 35. Φύξια, Gl. Fugalia.] TERT. Φύξηλις, ιδος, ὁ, ἡ, Profugus, Exul: φυγὰς, inquit Suid. ut Hes. φύξηλιν, φυγάδα. Sed addit, δειλὸν, φυγοπόλεμον: itidemque accus. plur. φυξήλιδας exp. δειλούς. Secundum quam expos. signif. Fugax: nam qui est δειλὸς, i. e. Timidus, s. Ignavus, fugax esse solet. In hac autem signif. quidam φύξηλιν dici putarunt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἅλις, vel ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἴλας. Vide Eust. [Fugitivus, Nonn. Jo. 243. "Synes. H. 5, 46." Boiss. Mss. Nicander Ἀ. 471. Lycophr. 943. Il. P. 143.] QUART. Φυξήλιος e Nicandro (Θ. 660.) affertur pro Fugiens solem, et e consequenti, Umbram amans, ut sit sc. ὁ φεύγων τὸν ἥλιον: sed habemus ap. Hes. φυξήλιον, φυγαδικὸν βίον. Potest ex Eod. addi et QUINT. Φυξίμηλα, quo ait significari Arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum ne a pecudibus edantur. Vide et Plut. [7, 175. Barker. ad Etym. M. 1063.]

[* Φύξα, i. q. φύξις, Nicander Θ. 402. φύξῃ δὲ παλιντροπέες φορέονται. Hes. Φύξῃ. φυγῇ. "Wakef. Phil. 752." Schæf. Mss.]

Legitur ETIAM Φὺξ ap. Etym. quod non exp., sed duntaxat a fut. φύξω esse tradit: quare VV. LL. interpretantia Cum fuga, et addentia esse adverbium, eum testem falso producunt. Eust. autem, vel potius Ptol. Ascal. ap. eum, vult φὺξ esse nominativum, a quo FIAT Φύγαδε ap. Hom. quod significat In fugam, ut sc. φὺξ habeat accus. φύγα, sicut στὺξ habet στύγα: cum alii contra velint φύγα per metaplasmum esse dictum pro φυγὴν, ut σκέπα pro σκέπην, et κρόκα ap. Hesiod. pro κρόκην.

Φυγὴ, ἡ, Fuga, Effugium, Vitatio. Od. K. (117.) Οἱ δὲ δύ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην. Apud Thuc. autem φυγῇ ὁρμᾷν, ubi scribit, Φυγῇ ὥρμησαν ἐς τὴν θάλασσαν. Dicitur vero et εἰς φυγὴν ὁρμᾷν, item εἰς φυγὴν καθίστασθαι, In fugam se dare, In fugam verti: sed ὁρμᾷν Impetus signif. addit. Verbum autem illud καθίστασθαι usurpatur et in alia orationis forma, veluti cum dicitur a Thuc. Φυγὴ καθεστήκει τῶν πάντων, de iis qui fugati erant. Ab Eod. dicitur et φυγὴν ποιεῖσθαι pro Fugere: Latine quoque ad verbum Fugam facere. At φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις e Xen. (K. Π. 1, 4, 22.) pro Facere ut hostes fugiant, Hostes in fugam vertere. Interdum autem φυγὴ, Effugium, (qua signif. dicitur nonnunquam et Fuga itidem,) vel Vitatio, aut Evitatio, s. Evitandi ratio. Basil. ad Greg. Naz. Τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου. E Plat. Timæo affertur in VV. LL. et pro Impedimento, Φυγὴ ἀγαθῶν ἡ λύπη. In Iisd. ex Aphthonio, Φυγὴν ἐργάζεται τῶν πραγμάτων pro Avertit a negotiis. || Φυγὴ, Exilium, ut Plut. liber περὶ Φυγῆς, De Exilio. Quidam vero ap. Cic. dicit Exilii fugam. Sed et hoc nomen Fuga sine adjectione pro exilio affertur ex ipso Cic. 3 de Orat. [" Thom. M. 902. ad Charit. 434. Jacobs. Anth. 6, 151. Brunck. ad Phœn. 389. Phil. 1149. Valck. Hipp. p. 276. Locus exilii, Plut. 4, 296. Cor. Exules, ad Herod. 273. Xen. Hell. (5, 2, 9.) p. 297. Thiem., Corai. ad Plut. 2, 462. 466. Æschin. 310. Reisk., Ast. ad Plat. de LL. 155. ego ad p. 617. ad Thuc. T. 2. p. 402. Baver. Conf. c. φωνὴ, ad Dionys. H. 1, 300. Cum gen., Wakef. Phil. 1044. De reo, Thom. M. 892. 902. Φυγῇ ἀφικνεῖσθαι, Brunck. ad Eur. Med. 11. Φυγᾷ, φυγᾷ! Wakef. Herc. F. 1083." Schæf. Mss. Φυγὴ pro φυγάδες, Thuc. 8, 64. Plur., Plut. Flamin. 12. Κατάγειν τὰς φυγάς. "De circumvolitatione apum, Philes p. 96." Schleusn. Mss. Eur. El. 216. Or. 1472. φυγῇ ποδὶ, pro φυγάδι.] Hinc COMP. Ἀειφυγία, Perpetuum exilium: unde Ἀειφυγίαν φεύγοντες, Perpetuo exilio multati, Bud. e Plat. [Dionys. H. 1. p. 201, 50. 235, 38. 480, 30. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. Heyn. ad Apollod. 852. Zonar. Anal. init." Schæf. Mss.] " Ἀμφυγία, Perpetuum exilium, VV. LL. perperam pro ἀειφυγία." [* " Αὐτοφυγία. Menander Rhet. p. 70. Heer. Ὑδάτων δὲ φύσεις τριχῇ δεῖ διαιρεῖν, ἢ ὡς πηγῶν, ἢ ὡς ποταμῶν, ἢ ὡς λιμνῶν. Κριτέον δ' αὐτὰ ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα, πρὸς ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν· καὶ ἔτι πρὸς ταύτῃ τῇ διαιρέσει πρὸς πλῆθος καὶ ἀφθονίαν, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ θερμαὶ πηγαὶ εὑρίσκονται. Heeren.:—' Ἀφθονίαν, Ingentem copiam. Mira erat lectio ap. Aldum, αὐτοφυγίαν. Rescr. esse ἀφθονίαν, non literarum solum ductus suadet, sed vox πλῆθος, cum qua conjungitur, clare ostendit.' Αὐτοφυγία est vox nihili. Cod. 1741. habet, ut et ipse e conjectura leg. volui, αὐτοφυΐαν, Convenientiam ad naturam, Puritatem, quod vocab. Lexicis deest." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon.] " Εὐφυγία, Fugæ facilitas s. " commoditas, Polyb. Διὰ τὴν τόπου εὐφυγίαν:" [" male pro εὐφυΐαν." Schn. Lex.: loco tamen Polybii non indicato.]

At sequentia compp. non a φυγὴ esse videntur, sed inde formata, unde et hoc ipsum φυγὴ, sc. ab ἔφυγον: nisi quis malit a medio præterito, parum alioqui usitato.

Φυγοδέμνιος, ὁ, ἡ, Fugiens torum, lectum genialem, ut eum vocat Horat. Dicitur enim de puella cœlibatus amante, et a conjugio abhorrente. A Nonno de virgine Maria. Vide et in Δέμνιον. [* " Φυγοθήρας, Kuster. ad Suid. 1, 346. fort. bonum." Schæf. Mss.]

Φυγοπόλεμος, ET Φυγοπτόλεμος, ap. Poëtas, et nominatim ap. Hom. Od. Ξ. (213.) Belli fugiens, detrectator. [" Φυγοπόλεμος, Schol. Dem. c. Mid. e Cod. Bav. 91. R." Boiss. Mss.] Φυγόπονος, Qui laborem s. labores fugit s. refugit, Laborum fugitans. A Polyb. (40, 6, 10.) opp. τῷ φερεκάκῳ. [* " Φυγοπονέω, Orig. c. Cels. 348." Kall. Mss.] Φυγοπονία, Laboris s. Laborum fuga, detrectatio. Polyb. (3, 79, 4.) Φ. καὶ μαλακία τῶν Κελτῶν. [* Καταφυγότριχος, Athen. 135. sed prava lectione.]

Φυγεργὸς, ὁ, ἡ, Fugiens opus s. opera, Fugitans laboris, Iners, Socors, Bud. [Aristoph. ap. Etym. M. βλάκες φ.]

[* Ἀφυγὴς, Sext. Emp. 11, 164. Ἀ. καὶ * ἀναίρετος. * " Ἀφυγετὸς, Valde fugiendus, Apollon. Lex. v. Ἀτρυγετὸς, ubi per ἄγαν φευκτὸς explicatur." Schleusn. Mss.]

Φύγαδε, In fugam, pro εἰς φυγὴν, Il. Θ. (157.) φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους. De hujus autem adverbii formatione dixi paulo ante in Φύξ. [" Heyn. Hom. 5, 46. 441. 463. 6, 198." Schæf. Mss. Contracte dicitur * Φύγδα, Æsch. Eum. 256. * " Φύγδην, Nicander Θ. 21." Wakef. Mss. * Παμφύγδην, Opp. Ἀ. 2, 548. al. * Παμφύρδην. * " Φυγάδις, Etym. M. 806, 8." Wakef. Mss. Bekk. Anecd. 1317. * Φυγίνδα, 1353.]

Φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, Profugus, Exul. Interdum quidem cum gen., sed multo frequentius sine adjectione. Thuc. 8. Φυγάδες τῆς ἑαυτῶν. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 10.) Καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας, et κατάγειν τοὺς φυγάδας, (2, 2, 12.) item ap. Dem. et ceteros. Affertur autem e Dem. et φυγάδα ποιεῖν pro Multare exilio. Ceterum potest videri cum nomine φυγὰς significante Exulem, subaudiendum esse τῆς ἑαυτοῦ, (ut in Thuc. loco quem paulo ante protuli, habes φυγάδες τῆς ἑαυτῶν,) aut τῆς πατρίδος, vel tale quid. Sed alicubi necessario additur gen., et quidem habens præfixam præp. ἐκ, ut rursus ap. Thuc. Φυγάδες ἐκ Θηβῶν, ap. Æsch. c. Ctes. Φυγὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐγένετο. In VV. LL. affertur etiam Φυγὰς γίνομαι ἀπὸ τούτου, e Plat. de LL. pro Fugio hoc; et sine præp. φυγὰς μερόπων e Nonno, Fugiens homines. Tale est autem ap. Plut. (Anton. 70.) de Timone, Φυγὰς ἀνθρώπων. || Φυγὰς, Servus fugitivus, Bud. e Pand. [" Lobeck. Aj. p. 272. Jacobs. Anim. 147. Dionys. H. 1, 116. Fischer. ad Palæph. 117. ad Mœr. 395. Act. Traj. 1. p. 99. Φυγάς τινος, Ab aliquo in exilium pulsus, Etym. M. 361, 32." Schæf. Mss.] COMP. Φυγαδοθήρας, q. d. Exulum venator, i. e. Exulum indagator s. pervestigator. Sic autem dictus fuit quidam Archias, ut testatur Plut. Demosth. fine: [cf. T. 9. p. 366. 374. " Ad Diod. S. 2, 271. Polyb. T. 3. p. 152. (male scribitur φυγαδοθῆρας.) Wyttenb. Select. 272. ad Xen. Mem. 4, 7, 4." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 628. * Συμφυγὰς, Exilii comes, Eur. Bacch. 1380. Xen. Ἑλλ. 1, 2, 13. Dio Cass. 343. * " Φυγαδίας, Const. Manass. Chron. p. 14. 88." Boiss. Mss. " Inc. Ezech. 17, 20." Kall. Mss.] Φυγαδικὸς, Ad exulem pertinens, Qualis est exulis. Plut. de Exilio, Φυγαδικὴ νῆσος, Insula in qua degunt exules, Insula receptrix exulum. Ab interprete Angelo Barbato redditur Exularis insula. In VV. LL. autem φυγαδικὸς, Exulatorius: quod nomen est tanquam ab Exulo, non ab Exul. Item φυγαδικοὶ ex Isocr. Evag. (11.) pro Exulibus, Profugis. [Plut. 7, 865. 9, 718. Mario 43. Thuc. 7, 145. " Diod. S. 1, 667. Dionys. H. 2, 1186." Schæf. Mss.] Φυγαδικῶς, Exulis more: ζῆν, Plut. Timol. (24.) Exulis more vivere. Φυγαδεύω, (q. d. Exulem facio, i. e. Facio ut quis sit exul,) In exilium mitto s. pello. Interdum autem cum adjectione, ut φυγαδεύειν ἐκ τῆς πόλεως: quemadmodum sc. φυγὰς cum hujusmodi adjectione interdum usurpatur. Et pass. Φυγαδεύομαι, In exilium pellor, Exul sum, Exulo, ut Bud. πεφυγαδεῦσθαι ex Herodiano affert pro Exulasse. Idem τοὺς πεφυγαδευμένους e Plut. pro Exulibus: Τοὺς πεφυγαδευμένους κατῆγε, Exules reduxit. [" Phryn. Ecl. 170(= 385. Lob.) ad Charit. 434. Ruhnk. Orat. Gr. p. 89. Φυγαδευόμενος, Diod. S. 1, 710." Schæf. Mss. " Φυγαδεύω, Ejicio, Extermino, sensu metaph., Heraclid. Alleg. 12. p. 42., 33. p. 109.: eodem modo φυγὰς,

4. p. 10." Schleusn. Mss.: Gl. Exulo, Fugio: * Φυγάδευσις· Fugitatio.]. HINC Φυγαδεία, Exilium, quod Bud. affert e Greg. Naz. in Athan. Καὶ τὴν φυγαδείαν ὡς κάλλιστα διατίθεται. [Euphorio ap. Steph. B. v. Ἄσβωτος. Φυγαδεῖαι, Fugitivi, Profugi, LXX. Esdr. 4, 15. Ezech. 17, 21. * " Φυγαδευτέος, Exulandus, Jambl. V. P. 47." Wakef. Mss. " Φυγαδευτέον, Hemst. in Schraderi Emendd. p. 100." Schæf. Mss. * Φυγαδευτής, unde * " Φυγαδευτικὸς, Ad fugandum aptus, Clem. Alex. (Pæd. 2, 5.) p. 168." Kall. Mss. " Φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττειν, Phot. Lex. v. Μαστῆρες." Schleusn. Mss. Heliod. 8, 11. p. 335. * Φυγαδευτὴρ, unde * " Φυγαδευτήριος, Josephi Hypomn. 70. πόλεις, Civitates perfugii." Schleusn. Mss. Socr. Hist. Eccl. 3, 8. Hinc] NOMEN Φυγαδευτήριον, quod Bud. ab LXX. Interprr. ait in Paral. usurpari pro Urbe quæ habet asylum quo rei confugiunt et exules. Affert autem et ex Josue (20, 2. 3.) In VV. LL. Refugium. [LXX. Num. 35, 6. 2 Macc. 1, 56. 10, 14. Philo in Flacc. 988. Anna Comn. 12. p. 352. Pro eod. dicitur * Φυγαδεῖον, τὸ, LXX. Num. 35, 15. * " Ἐπιφυγαδεύω, Dio Cass. 256(= 146.)" Wakef. Mss. * Συμφυγαδεύω, Una in exilium mitto, Jambl. V. P. 35. p. 218. Phot. Bibl. 517.]

His addo COMP. Κρησφύγετον, Refugium, Perfugium: licet primo dictum fuerit de Refugio quod habebant ii qui Minoem Κρῆτα, i. e. Cretensem, fugiebant. Exp. etiam Latebra, Asylum. Vide Etym. et Eust. Κρησφύγετον, inquit Bud., ἡ καταφυγὴ, Suffugium, Refugium, Effugium, Locus refugii, et Munitio subsidiaria, Herod. (5, 124. 7, 51. 9, 15.) et Lucian. (1, 718. 2, 358.) Aut etiam Subsidiaria defensio, s. Subsidium defensionis.

Πεφύγω autem, pro φεύγω, Fugio, est factum e med. PRÆT. Πέφυγα, ut docet etiam Eust., similia esse dicens, Πεπλήγω e πέπληγα, et Λελάθω e λέλαθα. Sed ap. Alcæum scribit legi ETIAM Πεφύγω. [" Ad Il. Z. 488." Schæf. Mss.]

Φυγγάνω autem usitatius esse puto: quo itidem significatur φεύγω, Fugio. E Soph. (El. 132.) ξυνίημι τάδ', οὔτι με Φυγγάνει. Ubi φυγγάνει esse dicitur pro λανθάνει. Atque ita habebit eandem metaphoram hoc verbum, quam habet ap. Latinos interdum verbum Fugio, cum sc. dicitur Hoc non me fugit, pro Hoc non me latet. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 3. Brunck. Soph. 3, 532." Schæf. Mss.] Hinc et verbum COMP. Καταφυγγάνω; quod affertur ex Æschylo: invenitur autem et ap. Herod. [6, 16. Vide post Καταφεύγω.]

Ἀναφεύγω, Confugio, Refugio, VV. LL. absque ullo exemplo. Hes. exp. πάλιν φεύγω, Rursum fugio. E Xen. autem affert Bud. pro composito ἀποφεύγειν, et quidem metaphorice sumto, et significante Absolvi crimine: (Ἑλλ. 2, 3, 19.) Γνοὺς ὁ Κριτίας ὅτι εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο. Loquitur autem de Theramene: [Fuga ascendo, K. Ἀ. 6, 4, 17. Elabor, E periculo evado, Ἑλλ. 6, 5, 38. " Plut. de Orac. Def. 737. Ἀναφεύγει καὶ ἀναλύει πολλάκις τὸ γινόμενον. Verum vitiosum videtur illud ἀναφ.: f. l. ἀνατεύχει vel ἀνατήκει." Gataker. Mss. * Ἀνάφευξις, Dio Cass. 75, 6.] Ἀνάφυξις Bud. e Plat. (de LL. 4. p. 713.) affert pro Effugium. [* Ἀναφυγὴ, Effugium, Æsch. Choëph. 940=930. Plut. Æmilio 16. " J. Poll. 5, 104. 6, 184." Kall. Mss.] In VV. LL. affertur ex Eur. (Iph. T. 871.) ἀμφέφυγες pro Evasisti, tanquam a THEM. Ἀμφιφεύγω, quod ibi exp. itidem Evado; sed ego reponendum potius existimo ἀμπέφυγες, quod sit pro ἀναπέφυγες: licet hujusmodi incrementum in aliis potius verbis reperiatur.

[* Ἀντιφεύγω, Alterius loco in exilium eo, Eur. El. 1091. Κοὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις. * Ἀντίφυγος, Stob. Serm. 6. p. 167. Sch.]

Ἀποφεύγω, Effugio, Evado: cum accus., ut ἀποφεύγειν νόσον Dem. (840.) et ἀποφεύγειν θάνατον, Plato Apol. (29.) Μηχανᾶσθαι ὅπως ἀποφεύξομαι θάνατον. Ex Eod. in Epist. 7. affertur fut. alterum, et quidem cum accus. δόξαν, ubi scribit, Οἴει δόξαν κακίας ἀποφευξεῖσθαί ποτε, et redditur, Te vitaturum. Apud Eund. de Rep. 1. legimus Sophoclem cuidam

A interroganti Πῶς ἔχει· πρὸς τἀφροδίσια, et an οἷός τ' εἴη ἔτι γυναικὶ συγγίγνεσθαι, respondisse, Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε, ἀσμένεστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών: nisi potius scr. est αὐτὰ ἀπέφυγον: ubi Cic. pro ἀποφεύγειν dixit Profugere. Ita enim de Sen. Bene Sophocles cum ex eo quidam jam confecto ætate quæreret, Utereturne rebus Venereis, Dii meliora, inquit; libenter vero istinc tanquam a domino agresti ac furioso profugi. Invenitur autem et gen. junctum verbum ἀποφεύγω, quem habet vi præpositionis, ut ap. Petr. 2 Ep. 1, (4.) Ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς, quasi pro φυγόντες ἀπὸ τῆς φθορᾶς, ubi redditur Elapsi e corruptione. || Ἀποφεύγω, cum accus. δίκην, vel γραφὴν, vel αἰτίαν s. εὐθύνας, potest alicubi reddi etiam unico verbo Absolvor, cum alioqui habeat et hic Evadendi s. Effugiendi signif. Aristoph. (N. 167.) Ἡ ῥᾳδίως ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκην. Plato, Καὶ ἐὰν μὲν ἀποφύγῃ τις τὰς εὐθύνας, αὐτῶν τῶν εὐθυνῶν κατηγορείτω, ἐὰν ἐθέλῃ. Apud Dem. autem (1021.) ubi

B observa etiam duos accus. Ἃς δίκας τοῦτον ἀπέφυγον παρόντα καὶ ἀντιδικοῦντα, Bud. vertit, Quibus judiciis hoc præsente et adversus me orante, ipse absolutus sum. E Plut. Rom. Ἀποφεύγει πατροκτονίας αἰτίαν, Absolvitur crimine parricidii. Apud Plat. legitur etiam (Apol. 25.) Μέλιτον ἀποπέφευγα pro ἀποπέφευγα τὴν ἀπὸ Μελίτου γραφὴν, vel τὴν ὑπενεχθεῖσαν ὑπὸ Μελίτου αἰτίαν. Sed interdum ἀποφεύγω pro Absolvor, sine ulla adjectione ponitur: Athen. (590.) Κρινομένη δὲ ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. [" Ad Charit. 497=294. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 19. 142. Absolvor crimine, Thom. M. 893. Abresch. Æsch. 2, 107. Valck. Hipp. p. 275. ad Herod. 188. 475. Plut. Mor. 1, 532. Cum participio, Lucian. 3, 559. * Ἀποφευγέσκω, ad Herod. 189. Wessel. Diss. 144." Schæf. Mss. " Schol. Thuc. 1, 137. Ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, Portu relicto." Schleusn. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 492. * " Ἀποφευκτέον, Theod. Prodr. 385." Elberling. Mss.] Ἀπόφευξις, [s. * Ἀπόφυξις,] ἡ, Effugium, Evasio. Aristoph.

C N. 872. Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης, Viam qua possit ἀποφυγεῖν τὴν δίκην: de quo loquendi genere dictum modo fuit: [Σφ. 560. 643. " Wyttenb. ad Plut. 1, 241." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 726. * Ἀπόφευκτος, unde * Εὐαπόφευκτος, Schol. Aristoph. B. 848.] Invenitur et aliud verbale NOM. Ἀποφευκτικὸς, quod sonare videtur Effugiendi s. Evadendi peritus, Qui talis est ut facile vel libenter evadat. At in VV. LL. e Xen. Apol. Socr. 8. pro Fugiendus, Vitandus: perinde quasi ἀποφευκτικὸς i. sonare posset q. φευκτέος. Ἀποφυγὴ, ἡ, Effugium, Evasio, Evitatio, e Plat. Epist. 7. Κακῶν ἀποφυγή. Et ex Alex. Aphr. Πρὸς ἀποφυγὴν κρύους, Ad frigus vitandum. Item ἀποφυγὴ δίκης, ut dicitur ἀπόφευξις δίκης ab Aristoph. itidemque dici solet ἀποφεύγειν δίκην. Plut. Apophth. Εἰπὼν εὔηθες εἶναι τὸ, δίκην ἔχοντα, ζητεῖν ἀποφυγὴν, ἐξὸν φυγεῖν. Ubi tamen non minus commode legeretur ἀποφυγεῖν. [" Valck. Hipp. p. 275. Phalar. 250. De reo, Thom. M. 893." Schæf. Mss. * Ἀποφυγγάνω, Absolvor in judicio,

D Dem. 644. Themist. 220. * Διαποφεύγω, Synes. 30. * Συναποφεύγω, Basil. 3, 611.

Διαφεύγω, Effugio, Evado, Evito: ut de sole ap. Plut. de Def. Orac. Ὅταν διαφύγῃ τὰ νέφη. Et διαφεύγειν κακόν τι, et διαφεύγειν τὴν συμφορὰν, Isocr. Idem dixit etiam διαφυγόντες τοὺς κινδύνους. Sed et sine accus. ap. Thuc. non semel pro Evadere s. Effugere periculum, Elabi. Item pro Evadere mortem, 2, (49.) Item ap. ipsum Isocr. sine accus. in Bus. Enc. Οὐ μὴν ἀτιμώρητοί γε διέφυγον. Jungitur et aliis accus. ut Aristoph. N. (442.) Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι. Et διαφεύγειν δίκην s. τὴν δίκην, vel τὰς εὐθύνας, sicut ἀποφεύγειν. Plato de LL. 12. Τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγοῦσιν. Item cum infin. e Plut. Rom. Οὐ διέφυγε παθεῖν. Ex Herod. autem cum accus. infinitivo sequente, Διαφυγὼν τὸν Δαρεῖον μὴ ἀπολέσθαι. Item διαφεύγειν ἔκ τινος εἴς τι, Elapsum ex uno ad aliud transire. E Plat. in VV. LL. Διαφεύγω ἐκ κακοῦ εἰς ἀγαθόν. || Dicitur præterea ἡμᾶς διαφεύγειν aliquid, quo excidimus, quod sc. nobis elabitur, velut e manibus. Estque ita

usus Æschin. (89.) Interdum διαφεύγειν dicitur quod A nobis e memoria elabitur et excidit, quod memoriam nostram velut effugit, (a Plauto autem dicitur ipsa etiam memoria aliquem effugere,) aut simpliciter quod nobis excidit; nam hac signif. dicitur etiam Excidere sine ulla adjectione. Sic Isocr. et post eum Plut. [" Markl. Iph. p. 397. Boiss. Philostr. 383. ad Herod. 457. 475. Fischer. Ind. Palæph. Fut., Plut. Mor. 1, 234. Oxon. Οἱ διαφεύγοντες, οἱ διαφυγόντες, Schneid. Anab. 344. 359." Schæf. Mss. " Suid. v. Σέξτος, ubi loco impressi, Ὧν ἐκεῖνος διεπεφύκει, judice Kust., necessario leg., Ἃ ἐκεῖνον διεπεφύγει. Cf. Soph. Œd. T. 394." Schleusn. Mss.] " Διαφυγετεῖν, Hes. παρ' " ἐλπίδα σωθῆναι, Præter spem servari e periculo, " i. e. Elabi et effugere e periculo :" [videtur leg. διαφυγεῖν. · * Διάφευξις, Thuc. 3, 23. Dio Cass. 244, 98. 582, 25. " Bekk. Anecd. 438." Boiss. Mss. * Διάφυξις, Plut. T. Graccho 5. * Διάφευκτος s. * Διάφυκτος, unde * " Ἀδιάφυκτος, Binii Conc. Gen. 2, 32." Kall. Mss.] " Δυσδιάφευκτος, Qui vix effugi B " potest, Ægre evitabilis. A Suida δυσδιάφευκτον " exp. δυσχερῶς λανθάνον." [* Δυσδιάφυκτος, Cyrill. Alex. in Hos. 9. p. 127. * Εὐδιάφυκτος, in Es. 55. p. 783.] Διαφευκτικὸς, sicut ἀποφευκτικὸς, Effugiendi peritus s. Evadendi, Qui talis est ut facile evadere possit. In VV. LL. Fugax. [Lucian. Timone p. 42.] Διαφυγὴ, ἡ, Effugium. Plato de LL. 5. Ἄλλη δ' οὐκ ἔστιν οὔτ' εὐρεῖα οὔτε στενὴ τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγή. Διαφυγγάνω, i. q. διαφεύγω. E Thuc. Διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων, de iis qui absolvebantur: [7, 44. Heraclitus ap. Plut. Consol. 38. * Συνδιαφεύγω, Dio Cass. 560.]

Ἐκφεύγω, Effugio, Elabor. Xen. Ἑλλ. 1, (5, 8.) Τῶν δὲ ἀνδρῶν οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. Interdum cum accus. ut ἐκφεύγειν νόσον, θάνατον: quod legitur et ap. Hom. Plato Apol. (29.) Τὸ ἀποθανεῖν ῥᾷον ἄν τις ἐκφύγοι. || Habet ἐκφεύγειν eum quoque usum quem verbum Effugere, cum dicitur aliquid effugere aciem oculorum. Plut. de Animi Procr. Ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν. At Diosc. non dixit, Τὰ C φάρμακα ἃ ἐξέφυγεν ἡ ὀξύτης τῆς ἐνεργείας, sed inversa orationis structura, ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας τὰ φάρμακα, quod redditur Venena quæ præsentaneam vim perdiderunt. || Item ἐκφεύγειν ἡμᾶς dicitur, sicut et διαφεύγειν, id quo excidimus, quod sc. nobis elabitur velut e manibus, Quod nobis excidit, Dem. (29. 182.) Habet vero et propriam Excidendi s. Elabendi signif., Il. Ξ. (407.) Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. [" Wakef. Phil. 1044. Abresch. Æsch. 2, 95. 107. Luzac. Exerc. 123. Brunck. Aristoph. 3, 111. Heyn. Hom. 4, 246. Boiss. Philostr. 383. Schneid. Anab. 79. Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 291. De reo, Thom. M. 892. Φεύγων ἐκφεύγει, ad Herod. 450. Ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος, Eur. Phœn. 1688. P. Οὐκ ἐκφεύγει μὴ οὐκ εἶναι, Plato Phædro 350. Μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι, Xen. K. Ἀ. (1, 3, 2.) p. 23. Schn., ubi Cod. omittit μή." Schæf. Mss. * " Ἔκφευξις, Effugium, Apollon. Lex. v. Ἀλεωρή." Schleusner. Mss. Melamp. Phys. p. 453. κακῶν. * " Ἐκφεύξιμος, Schol. D Apoll. Rh. 1, 246." Kall. Mss. * Ἔκφυξις, Symm. Ps. 54, 9. " Heyn. Hom. 6, 285." Schæf. Mss. * Ἔκφευκτος, s. * Ἔκφυκτος, unde] " Ἀνέκφευκτος, " Qui effugi non potest: item Qui non effugere: ut " ap. Plut. περὶ Δεισιδ. (166.) de mancipiis, Πόσῳ δὲ " δεινότερον οἴεσθε πάσχειν αὐτοὺς ἀνεκφεύκτους, ἀνα- " πυδράστους, ἀναποστάτους;" [Diod. S. 20. p. 761, 40. * Ἀνέκφυκτος, Appian. B. P. 148. * " Δυσέκφευκτος, Schol. Eur. Hipp. 678." Kall. Mss. Manetho 4, 477. Polyb. 1, 77, 7. ἀπορία. " Ad Charit. 735. (* Δυσέκφυκτος, unde) * Δυσεκφύκτως, Jacobs. Anth. 7, 355. (Anal. 2, 238.)" Schæf. Mss. * " Ἐκφευκτικὸς, Schol. Aristoph. Πλ. (29.) 63." Boiss. Mss. " Ἐκφευκτικοὶ λόγοι δαιμόνων, Libri de fugandis dæmonibus, Joseph. Hypomn. 74." Schleusner. Mss.] Ἐκφυγὴ, Effugium, ἀποφυγὴ, διαφυγή. Sed ἀποφυγὴ ceteris duobus usitatius esse puto. [Schol. Soph. Aj. 939. * Ἐκφυγγάνω, Themist. p. 14. Bekk. Anecd. 95. Hippocr. 467, 29. 470, 12. 478, 37. * Ὑπεκφυγγάνω, 466, 5. * Ἀπεκφεύγω, Nonn. D. 42, 200.] Διεκφεύγω, ITEM Ὑπεκφεύγω. In VV. LL. διεκφεύγω exp. Clam subterfugio: quæ tamen signif. potius convenit τῷ ὑπεκφεύγω: quod certe in Iisd. redditur Clam fugio, Subterfugio, Elabor. Afferturque ὑπέκφυγε pro ὑπεξέφυγε ex Hom. (Il. E. 22. Od. Ψ. 320.) et Eur. At in διεκφεύγω videtur διὰ aliquam Transeundi signif. habere. [" Διεκφεύγω, Markl. Iph. p. 397. ad Diod. S. 2, 180." Schæf. Mss. * Ἐπεκφεύγω, vitio operarum pro ὑπεκφεύγω in quibusdam Edd. Il. Υ. 191. * Κατεκφεύγω, Eur. Cycl. 440. * Προεκφεύγω, Plut. 7, 27. * " Συνεκφεύγω, Philostr. Imag. 2, 2. p. 813. Καὶ πολλὰς μὲν πόλεις αἱρήσεις, πολλοὺς δὲ ἄνδρας ἀποκτενεῖς, θέων, ὅσα καὶ συνεκφεύγοντες, quæ contexta qui sana credat, nemo puto reperiatur. Neque conclamato h. l. Codd. Mss. auxilio veniunt. Eorum enim, quos ego Parisiis inspexi, duo tantum 1696. et 3019. a vulgata nonnihil discedunt, συνεκφεύγονται exhibentes: præterea Cod. 1696. θεὸν pro θέων. Quamdiu non certiora allata erunt, quæ nos divinarimus, edidisse nusquam pigebit. Corrigimus enim, ἀποκτενεῖς, διώκων καὶ συνεκφεύγοντας." Osann. Auctt. Lexx. Gr. 152. Ὑπεκφεύγω, vide supra una cum Διεκφεύγω. " Valck. Phœn. p. 219. ad Od. M. 216. Porson. Med. (985.) p. 72. ad Charit. 782." Schæf. Mss. * Ὑπερεκφεύγω, Hippocr. 482, 14.]

[* Ἐπιφεύγω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Ἐπίφευκτος, " Fugiendus, Aversandus, VV. LL." [" Ἐπιφευκτὸς, cui opp. σπουδαστὸς, Aristot. Nicom. 9, 14." Schn. Lex. * Ἀνεπίφευκτος, Argum. Aristoph. Θεσμοφ. p. 473. Kust. * Κατεπιφεύγω et * Συνεπιφεύγω, quæ afferunt Lexx., suspecta esse possint; nata videntur e prava formatione temporum Κατεπεφεύγειν et Συνεπεφεύγειν, quæ sunt prætt. plusquamperf. verborum Καταφεύγω et Συμφεύγω. Vide Schn. Lex. v. Συνεπιφεύγω.]

Καταφεύγω, Confugio, Dem. (231.) Καταφεύγω ἐφ' ὑμᾶς. Sic Plut. Κατέφυγον ἐπὶ τὸν Κάμιλλον. Apud Eund. cum πρὸς in Themist. Junxit Dem. (793. 852.) et præpositioni εἰς. Dicitur vero et cum accus. loci, ut Καταφεύγω ἐπὶ λόφον, Xen. Et ἐνθάδε καταφεύγοντας, ap. Eund. Sed pro accus. personæ, præfixa præp. Plut. dativum etiam dedit huic verbo, in Hell. Τῷ Ἡρακλεῖ κατέφυγε. [" Villois. ad Long. 121. ad Herod. 291. (2, 113.)" Schæf. Mss. Liban. 4. p. 405. Ἀθῷος ἀπῆλθεν, εἰς οἶνον καταφυγὼν ἢ θυμὸν ἢ προπέτειαν ἢ λήθην. Dio Cass. 320. Ἐς τὰ Τιφατρηνὰ ὄρη κατεπεφεύγει.] Καταφυγὴ, ἡ, Perfugium, Refugium, Suffugium. Isocr. (Evag. 21.) et Æschin. [72. " Toup. Emendd. 1, 78. Musgr. Or. 1203." Schæf. Mss.] UNDE Καταφύγιον i. q. κρησφύγετον, (de quo antea dixi,) in VV. LL. [Lobeck. Phryn. 519.] Ibid. habetur ETIAM Κατάφευξις pro eod. [Thuc. 7, 38, 41.] Apud Plut. autem (p. 290.) legitur et adj. NOMEN Καταφύξιμος, (ut supra φύξιμος,) pro Eo ad quem est perfugium. [" Cattier. Gazoph. p. 28." Schæf. Mss. * Καταφευκτὴρ, * Καταφευκτήριος, unde * Καταφευκτήριον, τὸ, Basil. 3, 134.] Καταφυγγάνω i. q. καταφεύγω, ex Æschine (83.) sicut διαφυγγάνω ap. Thuc. legitur. [Herod. 6, 16.] Προκαταφεύγω, Ante s. Prius s. Prior confugio. " Item Effugio, Fuga me " in tutum recipio ante. Thuc. 3, (78.) Καὶ ἅμα τὰς " τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν." At in VV. LL. Prius fugio, Fugam occupo, Confugio: in qua exp. vacabit præp. πρό: at in illis, vacabit, κατὰ in καταφεύγω. Fortasse autem scriptum est προκαταφεύγω pro προσκαταφεύγω. [Thuc. 3, 78. Προσκαταφεύγω, Suid. 2, 224. * Συγκαταφεύγω, Dio Cass. 80. Athen. 593. Joseph. A. J. 3, 8, 4.]

[* Παραφεύγω, unde παραφυγεῖν, poëtice παρφυγέειν, Od. M. 99. * " Παραφυκτὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 70." Schæf. Mss. * Παρφυκτὸς, Pind. Π. 12, 53. τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν.]

Περιφεύγω, Ita fugio ut ad extremum evadam, Ad extremum evado et superstes sum, ut περιγίνομαι. Demosth. (1256.) Ὥστε μήτε τοὺς οἰκείους, μήτε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾷν περιφευξεῖσθαί με: (1265.) Ἡνίκ' ἐγὼ ἀσθενῶν κατεκείμην, οὐκ εἰδὼς εἰ περιφεύξομαι. Plato de LL. 3. Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοί τινες εἶεν ἂν νομῆες. Bud. [" Jacobs. Anth. 7, 267. 9, 181. Cattier. Gazoph.

87. Wakef. S. Cr. 4, 147. Il. M. 322. ad Charit. A 282." Schæf. Mss.]

Προσφεύγω, Fugio ad, Confugio. Dicitur tamen potius προσφεύγω σοι, quam προσφεύγω σε, quasi φεύγω πρός σε. Plut. Solone, Προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Sic Greg. Naz. Προσφεύγειν τῇ θείᾳ τραπέζῃ. Et Basil. ἡγεμόνι. Apud Herodian. autem (3, 9, 4. 5, 3, 24.) Polit. vertit Transfugere. Vide Πρόσφυξ. [Symm. 1 Sam. 29, 3. * "Προσφευκτέον, Nilus Epist. 186." Boiss. Mss.] Πρόσφυξ, υγος, ὁ, ἡ, Qui confugit ad aliquem: unde πρόσφυγες pro Clientibus, in Pand. qui sc. habent suos συνηγόρους, inquit Bud. ut Ὁ δι' ἀπληστίαν τῷ οἰκείῳ συνθέμενος πρόσφυγι συνήγορος. Et generalius etiam οἱ πρόπολοι, θεράποντες, ex Aristoph. Schol. Sic τριάδος προσκυνηταί, et θεότητος πρόσφυγες ap. Greg. Naz. Quemadmodum autem προσφεύγειν dixi alicubi reddi Transfugere a Polit. ap. Herodian., sic et πρόσφυγα nonnullis in ll. reddi Transfugam sciendum est, aut Perfugam. Sed ap. eund. Herodian. (5, 3, 18.) Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν καὶ πρόσφυγες οἰκεῖοί τε τῆς Μαίσης, idem Polit. πρόσ- B φυγες vertit Roma profugi; at Bud. jungens πρόσφυγες cum gen. Μαίσης, dicit esse qui alibi per participium dicantur προσφυγόντες, quasi ad eam profugi. Hes. certe πρόσφυγα exp. per partic. καταφυγόντα. [" Const. Manass. Chron. p. 24. Planud. Ovid. Met. 15, 506." Boiss. Mss. "Wakef. Eum. 260. Vales. ad Theodorit. p. 49. Ammon. 111. Fischer. Ind. Palæph. v. Αὐτόμολος." Schæf. Mss. "Transfuga, Proditor, Suid. v. Αὐτόμολος." Schleusn. Mss.: Gl. Cliens. * Προσφυγή· Clientia, Clientela. * Πρόσφυγος, i. q. πρόσφυξ, Æsop. Fab. 39. August. * Προσφύγιον, Refugium, Inc. 2 Sam. 19, 42. "Anna C. 52. Jo. Malal. 2, 229. 241." Elberling. Mss.]

Προφεύγω, Profugio. Est autem Poëtarum potius quam aliorum Scriptorum illud verbum, et quidem in aoristo præsertim usitatum. Interdum vero est Effugio; nam προφυγόντα ap. Hom. alicubi exp. etiam ἀποφυγόντα. [" Ad Herod. 291." Schæf. Mss. Il. Ξ. 81. Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠπερ ἁλώῃ. Προφύγῃσιν et προφύσῃσιν conf., Spitzner. de Versu C Gr. Her. 46. * "Πρόφυγος, Profugus, Jo. Malal. 2, 215." Elberling. Mss. * Ἀποπροφεύγω, Meleager Ep. 10. Orac. Laii, Euripidis Phœn. præfixum. "Epigr. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 38." Kall. Mss. * Ἐκπροφεύγω, Synes. 327. "Jacobs. Anth. 7, 351." Schæf. Mss. * Παρεκπροφεύγω, Il. Ψ. 314.]

Ὑπεκπροφεύγω, Clam profugio, effugio, * Suffugio, etiam simpliciter, Effugio, Elabor. Hesiod. (Α. 42.) ὅτ' ἀνὴρ ὑπεκπροφύγοι κακότητα, [Anal. 3, 208.]

"Συμφεύγω, Una fugio," [Lucian. 1, 634. 2, 45. Zosim. 4, 20. p. 386., 24. p. 399., 45. p. 463., 49. p. 473. Plut. Marcello 9. Arrian. Exp. Alex. 1, 2. Eur. Phœn. 1673. Heracl. 26. Joseph. A. J. 12, 8, 1. * Συμφύγιον, Gl. Confugium.]

[* Ὑπερφεύγω, Hippocr. 468, 18. 470, 30. 483, 51. Æsch. Pers. 102. Τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνα-Τὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.]

Ὑποφεύγω, Suffugio, Clam fugio, Subterfugio. Thuc. 7. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ πόλει ἐκπεπολιορκημένῃ ἐῴκεσαν ὑποφευγούσῃ. Utitur et alibi. Plut. Ὑπο- D φεύγων τὰς Εὐμενίδας. Apud Eund. pro Evito. [" Ad Eur. Hel. 20. * Ὑποφευγέσκω, Wessel. Diss. Herod. 144." Schæf. Mss. * Ὑποφυγή, Gl. Superfugium, Joseph. A. J. 8, 5, 2. * Προϋποφεύγω, Suid. v. Διώκειν.]

¶ Φύζα Ionice, Fuga, præsertim vero Fuga cum pavore et trepidatione. Talis autem ut plurimum esse solet: unde Trepidam fugam sæpe dicunt Lat. Poëtæ. Od. Ξ. (269.) Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν. Il. I. (2.) αὐτὰρ Ἀχαιοὺς Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη. [" Jacobs. Anth. 9, 320. Heyn. Hom. 5, 524." Schæf. Mss. De accentu, Spitzner. de Versu Gr. Her. 35. 176.] Hinc Φυζαλέος, item Φυζακινὸς, Pavidus, Timidus: ut φυζακιναὶ ἔλαφοι. Vide Etym. Suid., Hes. et Eust. At VV. LL. φυζακινὸς duobus modis depravarunt, in φυζανικὸς et in φυζακικός: in quibus exp. etiam Fugax. [" Φυζαλέος, Jacobs. Anth. 9, 320. Φυζακινὸς, Heyn. Hom. 6, 387." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 1, 442." Boiss. Mss.] "Φυζικὸς, Fugitivus: Φύζιμος, Fugiendus: Φύζινος, Timidus, Meticulosus: Φύζιον, Refugium, Asylum: Φύξις, Fuga. Hæc in VV. LL. absque ullo testimonio. Videtur autem Φύζινος e φυζανικὸς esse depravatum." Apud Hes. legitur etiam Φύζηλος, quod exp. itidem δειλὸς, Timidus. Apud Eund. habetur verb. Φυζᾶναι, quod exp. φυγεῖν, Fugere. Item δειλιάσαι. Apud Eust. autem legimus, Ionice, (sed dicit οἱ νεώτεροι Ἴωνες,) Φύζω dici pro φύγω, unde præt. Πέφυζα itidem pro πέφυγα. A quo est particip. πεφυζότες ap. Hom. Sed addit, dicturum etiam quempiam, e πεφυγηκότες factum esse, quod sit a φυγῶ, φυγήσω. Il. Φ. init. Τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες, ubi idem Gramm. dicit videri per sync. esse factum, hoc modo, Φυζῶ, φυζήσω, πεφύζηκα, πεφυζηκώς: intelligens sc. ex hoc esse πεφυζὼς per sync. Legitur vero illud πεφυζότες et ap. Apoll. Rh. 2, (1083.) πεφυζότες ἠερέθοντο. [" Nicander ap. Athen. 7. (Θ. 825.) ἁλιῆας dicit εἰς ἅλα φυζηθέντας, Piscatores in mare fugientes." Schw. Mss.]

"ΦΕΨΑΛΟΣ, Scintilla, Scintilla parva, Schol. Æsch. Pr. (362.) Aristot. Meteor. 2. Τέλος δὲ ὄγκον ῥαγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ, καὶ φέψαλον καὶ τέφραν ἀνήνεγκε. Sed φέψαλλον gemino λ ibi scriptum est, cum ap. Aristoph. quoque legatur cum unico, Ἀ. (279.) Ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται:" [668. Σφ. 227. " Thom. M. 862. Kuster. Aristoph. 120. ad Mœr. 292. 396. * Φέψελος, ibid." Schæf. Mss.] " Ἀφεψάλου, Hes. exp. ἄνευ σπινθῆρος λαμπροῦ: nam φέψαλος dicitur Scintilla." "Φεψαλόω, In scintillas converto, Comburo. A cujus passivo Φεψαλοῦμαι est ἐφεψαλώθη ap. Æsch." [Pr. 362. " Matth. ad Gloss. Min. p. 14." Schæf. Mss. " Nicet. Eugen. 5, 240." Boiss. Mss. "Affertur autem et Φεψάλυξ ex Archilocho." [" Ad Mœr. 292. 331. 397. Thom. M. l. c. Kuster. l. c." Schæf. Mss. Lycophr. 178. Polyb. 1, 48. Ἀποσκοτουμένους ὑπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς φερομένης λιγνύος καὶ τῶν φεψαλύγων, ἔτι δὲ καὶ τῆς τοῦ καπνοῦ πολυπληθείας. Aristoph. Λ. 107. Ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.]

[ΦΕΩΣ, ὁ, Planta, i. q. στοιβή, Theophr. H. Pl. 6, 1, 3. 6, 4, 1. 6, 5, 1. 2. vide Schn. Ind. Theophr. * Ὑπόφεως, var. lect. Diosc. 4, 68. Cf. Ἱππόφεως.]

"ΦΗΝΗ, Ossifraga, Gaza ap. Aristot. (H. A. 8, 3. 9, 43.) Est autem avis major quam aquila, estque illi color e cruore albicans. Vide Eust. ap. Hom."[Od. Γ. 372. Π. 217.] " Dicitur et Φίνις." [Gl. Ossifraga, Sanqualis, Fulica. " Pierson. Veris. p. 6. ad Anton. Lib. 45. 131." Schæf. Mss. Avis Minervæ sacra, Ælian. H. A. 12, 4. Fulica, Petrus Damianus Epist. 2, 18. p. 258. Vide Schn. ad Aristot. H. A. T. 4. p. 160. et ad Friderici II. Reliqua p. 93.] " Φίνις, Ossifragus Latine, teste Diosc. 2." [58. " Pierson. Veris. p. 7. ad Anton. Lib. 45. Verh." Schæf. Mss.]

"ΦΗΡΕΑ, ap. Hippocr. Nervorum tumores et tensiones oblongiores. Sic dicti putantur a satyris, quos Iones φήρεας vocant, et pingunt finguntque habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν derivent, quod ἐν ταῖς Φηραῖς, civitate Peloponnesi, tumores ii sint frequentes. Sunt item qui φέρεα scribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ civitas est Thessaliæ. Hæc Gorr. In VV. LL. exp. Oblongæ in glandulis sub auribus eminentiæ, Prælongi sub auribus glandulosi tumores. Vide Gal. Comm. 3. in 6. τῶν Ἐπιδημιῶν, (Aph. 10. s. 3.) nec non in Lex. Hippocr. ubi pro φηρεακτικῶς reponendum videtur φήρεα κτητικῶς." [" Heringa Obs. p. 60." Schæf. Mss.]

"ΦΗΡΟΣ, Antiquorum deorum cibus, Hes." [ap. quem vide nott. * Φῆρον, βρῶμα· θεῶν, Arcad. 122.]

ΦΘΑΝΩ, item inusitatum thema Φθάζω, cujus usitatum est Fut. φθάσω, et Aor. 1. ἔφθασα, item

Præt. ἔφθακα, (propter euphoniam, pro πέφθακα, ap. Atticos,) Aor. 2. ἔφθην, tanquam a th. Φθῆμι, [unde Φθὰς, Herod. 3, 71.] Est autem Φθάνω, Prævenio, Anteverto, Occupo. Herod. (7, 161.) Φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων. Ex Eod. affertur, Ἔφθησαν πολλῷ οἱ Σκύθαι τοὺς Πέρσας. Thuc. 3. Φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλουν. Et φθάνειν τὴν φήμην, item φθάνειν τὴν ἐλπίδα, Herodian. (2, 11, 5. 15, 5.) Et φθάσαι τὸν λογισμὸν, Rationi antevertisse: de eo qui ira præcipiti aliquid egit: quod Bud. affert e Dem. (526.) postquam dixit φθάνω esse Occupo, Anteverto, προκαταλαμβάνω. Sed frequentissimus est hujus verbi usus cum partic.: quæ constr. non itidem respondet ei quam habent Lat. verba Prævenio et Anteverto. Od. Π. 383. Ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, Ἢ ἐν ὁδῷ, ubi φθέωμεν Eust. esse dicit pro φθῶμεν, i. e. προλάβωμεν. Reperitur certe et in aliis plerisque hujus Poëtæ ll. cum hac constr., eandemque et in soluta oratione sæpe habet, ut φθάνω ἀναβὰς, quod e Xen. affertur pro Ascendo prior. Herodian. (2, 8, 18.) Καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Sed et cum præs. temp. particip., ut φθάνω ποιῶν, quod e Xen. affertur. Ex Eod. Bud. affert, Ὃς ἂν φθάνῃ τοὺς φίλους εὐεργετῶν, quod exp. ὁ ὑπάρξας τῆς εὐεργεσίας. Additque Thuc. cum partic. passivo, Ἵνα μὴ φθάνωσι προεπιβουλευόμενοι, Ne insidiis occupentur. Liv. autem hoc imitatus, junxit verbum Occupo non quidem participio, sed infinitivo, Occupant bellum facere, Occupat transire. || De φθάνω autem habente infin., dicetur paulo post. Sciendum est porro interdum post participium poni particulam πρὶν, ut, Φθάνω ἀναλισκόμενος πρὶν ψοφῆσαι, ex Aristot. Probl. Ex Eod. Φθάνει πηγνὺς πρὶν ἀπῶσαι. Et e Xen. (Κ. Π. 2, 4, 17.) Φθάνειν δεῖ πεφραγμένους τοὺς πόρους πρὶν κ. τ. λ. Item præfixo adverbio πρόσθεν huic verbo, ex Eod. (3, 1, 11.) Πρόσθεν ἔφθασας ἐλθὼν σὺν πολλῷ στόλῳ, πρὶν τοῦτον τὴν παρ' ἑαυτῷ δύναμιν ἀθροίσασθαι. Sed et cum πρότερον, sequente ἢ, non πρὶν, ap. Herod. 6. Ἀλλ' ἔφθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἐκ τῆς νήσου ἢ σφι ἵλεων γενέσθαι τὸν θεόν. Affertur vero et h. l., in quo pro infin., quem præcedit particula πρὶν, habetur participium præfixam habens voculam ἢ: e Plut. Galba, Ἔφθησαν ἀναλώσαντες αὐτοὺς ἢ τυχόντες ὧν ἤλπισαν: si quidem hanc lect. mendo carere existimemus, et sequamur interpr. istam, Priusquam quod sperabant assecuti sunt, eos absumserunt. Sed interdum alium usum habet hoc verbum cum partic.; nam ἔφθην ποιήσας dicitur etiam pro ἐποίησα. Athen. (536.) Περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες. Sic Xen. (Ἑλλ. 1, 6, 12.) Ἔφθη κατακωλυθεὶς pro κατεκωλύθη. Et Synes. Ἐφθάκειν πυθόμενος, Audieram. Themist. Phys. 2. Καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις προειρηκότες. Ita Bud. qui etiam inserit exemplum ejusd. usus verbi hujus, sed juncti cum præsente, ex Aristot. de Gener. 1. Νέοις δὲ οὖσιν οὐκ ἐνυπάρχει τὸ σπέρμα διὰ τὴν αὔξησιν· φθάνει γὰρ ἀναλισκόμενον πᾶν, pro ἀναλίσκεται. Illum autem alterum usum, quem habet cum partic., eundem habet nonnunquam et cum infin., sed præsertim particula πρὶν sequente itidem. Plut. Apophth. Ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Et ex Aphr. Probl. 2. Φθάνει γὰρ σβεσθῆναι ὁ χυμὸς πρὶν γεννῆσαι τὴν διάθεσιν. Et 1. Φθάνουσι πεφθῆναι πρὶν δράσωσι. Dixi autem, sequente præsertim particula πρὶν, quoniam cum præfigitur particula οὐ verbo φθάνω, sequente infin., sicut et sequente participio, peculiarem quendam usum habet. Usum autem hujus verbi, inquit Bud., addemus, qui non minus obvius est: quare multis utar exemplis. Signif. enim aliquando καταλαμβάνω καὶ παρακολουθῶ, Assequor quod efficere contendi; et aliud præterea, quod non satis uno verbo exprimi potest. Dem. (1319.) Οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία, καὶ εὐθὺς ὥσπερ φυγάδος ἤδη μου ὄντος καὶ ἀπολωλότος, τούτων τινὲς ἐπὶ τὸ οἰκίδιον ἐλθόντες, ἐν ἀγρῷ νύκτωρ ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν, Ut enim primum ea calamitate afflictus sum, protinus isti, tanquam jam me extorri patria facto et fortunis A everso, in gurgustium agreste invaserunt, ac diripere omnia quæ intus erant et exportare aggressi sunt. Isocr. Paneg. Οἱ δὲ οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ἀμυνοῦντες, At isti simulac audiverunt, omnibus aliis curis posthabitis suppetias venerunt. Hanc elocutionem hoc modo, ut ego existimo, enuntiare solet Cic., ut 1 de Div., Non enim sunt dii, nec significant futura; sunt autem dii; significant ergo. Quibus subjungit interpr. Græcam, quam ap. eum videndam tibi relinquo. Affert deinde h. Dem. l. (745.) Εἰ οὖν μὴ τιμωρήσεσθε τούτους, οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος τούτοις τοῖς θηρίοις δουλεῦον, Fieri non potest quin, vel, ut non, hæc multitudo serviat his belluis. Et paulo post affert hæc Gregorii Naz., de Trinitate loquentis, Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι· οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, Unum animo concipere nequeo, ut non trium splendore circumfundat: tria dividere non possum quin continuo ad unum referar. Isocr. περὶ B Ζεύγους (15.) Τὸ δ' ὕστερον οὐκ ἔφθησαν ἡμᾶς καταδουλωσάμενοι, Deinde protinus nos in servitutem redegerunt. His autem subjungit locos similes illi Dem. l. c., in quibus sc. habetur itidem optativus hujus verbi, præcedentibus particulis οὐκ ἄν. Et primum quidem e Plat. Phædone (49.) Ἀλλὰ μὴν ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις, Atqui omnino igitur id facies, quando ille tibi hoc quod postulas, protinus concesserit. Apud Eund. in Symp. Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην. Omnino igitur id faciam, inquit Alcibiades. Et ex Euthyd. Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, Jamjam audies. Sed hi ll. latius ibi descripti habentur. In VV. LL. e Plat. Euthyd. Οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, pro Non effugies quin convivio nos excipias. Sic e Luciano, Οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων, Nunquam effugerit quin me vatem dicat. Ibid. ex Aristoph. Πλ. (485.) Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε, Causam dicere nullam potestis quin hoc faciatis: [" Non poteritis effugere quin hoc patiamini." Brunck.] Sic ex Eur. (Alc. 665.) φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις, (sed animadverte οὐκέτ' ἂν, non οὐκ ἂν,) Causam haud dices quin tibi sint gignendi liberi. Aliæ quoque afferuntur interpretationis formæ; nam rursus ex Aristoph. (Πλ. 875.) Σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως C οὐκ ἂν φθάνοις, pro Omnino in forum te venire necesse est. [" Per interrogationem accepit Brunck., ut sensus sit, Nonne occupabis, maturabis in forum ire? cf. ejusd. Brunckii notam ad Aristoph. Πλ. 1133. Possis vero perinde absque interrogatione intelligere, Non nimis maturare poteris in forum abire. Ut ibi Comicus ad formulam οὐκ ἂν φθάνοις ἰὼν vocem ταχέως adjecit, sic Herod. 7, 162. τὴν ταχίστην adjecit, Οὐκ ἂν φθάνοιτε τὴν ταχίστην ὀπίσω ἀπαλλασσόμενοι; Nonne maturabitis quantocyus domum redire? sive, Non nimis maturare poteritis quantocyus domum redire: i. e. Quantocyus hinc abite! Posteriores Scriptores hujusmodi additamentum, ταχέως aut τὴν ταχίστην, utpote superfluum omiserunt. Ceterum diversam prorsus explicandæ hujus formulæ οὐκ ἂν φθάνοις rationem ineundam D censuit Herm. ad Viger. Not. 204. (p. 746.) verbo φθάνειν Cessandi notionem tribuens." Schw. Mss.] E Luciano quoque rursum, (3, 366.) Οὐκ ἂν φθάνοις Ἐμπεδοκλεῖ ἐγκαλῶν, pro Cogeris et Empedoclem accusare, Non poteris non accusare. Ibid. οὐκ ἂν φθάνοις λέγων e Xen. affertur interrogative positum pro οὐκ ἂν λέγοις, ubi scribit, (Ἀπ. 2, 3, 11.) Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων εἴτι ἤσθησαι φίλτρον ἐπιστάμενον, ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν; sed h. l. ita exponendo, conveniet, si quis interrogationem demat, cum iis quæ paulo ante allata fuerunt, in quibus nimirum habentur ἔφθην ποιήσας pro ἐποίησα, et φθάνει ἀναλισκόμενον pro ἀναλίσκεται, atque alia. Ceterum Bud. illis superioribus subjungit, dici οὐκ ἂν φθάνοις et alia signif., sc. pro eo quod est, Propositi summam non assequeris, Voti compos non eris; affertque exemplum ex Epist. quadam Solonis ad Periandrum, in quo οὐκ ἂν φθάνοις reddit et alio modo, eod. tamen sensu, sc. Exitum res non inveniet.

Φθάνω, Pervenio. Il. I. (502.) de Ate loquens,

φθάνει [al. φθανέει] δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Greg. Naz. Κἂν μέχρι τρίτου κατὰ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσῃς. Et ἄνω φθάνειν ap. Eund. In sublime evadere, Bud.

"Ἔφθην, Præveni, Præverti, Anteverti, a φθάνω " s. φθῆμι, Plut. Popl. Ἔφθη πρὸ τῶν πυλῶν ἐκβοηθήσας."

"Ἐφθάκει, Prævenerat, Præverterat, Anticiparat, a φθάνω, Plut. Galba, Ἐφθάκει προειληφὼς ἀρραβῶσι μεγάλοις τὸν Ὀβίννιον."

[" Φθάνω, Thom. M. 765. 893. 895. ad Charit. 99. 600. Eur. Phœn. 1286. Herc. F. 988. 998. Musgr. 991. Iph. T. 245. Markl. p. 311. Musgr. Andr. 862. Wakef. S. Cr. 2, 126. 3, 17. 150. 4, 32. 155. 210. Trach. 678. ad Diod. S. 2, 127. ad Dionys. H. 2, 768. Boiss. Philostr. 540. Heyn. Hom. 6, 129. Jacobs. Anim. 49. 303. Exerc. 1, 64. Anth. 8, 360. 374. 9, 89. Diosc. 32. Bianor 5. et Jacobs. Strato 99. Herod. 492. Bibl. Crit. 2, 3. p. 106. Clark. ad Il. B. 43. Λ. 51. ad Mœr. 396. ad Herodian. Philet. 452. Gronov. ad Cebet. 104. Valck. Phœn. p. 358. Toup. Opusc. 1, 547. Emendd. 2, 349. Zeun. ad Xen. K. Π. 340. Conf. c. φθονῶ, ad Diod. S. 2, 402. Cum infin., Aristoph. N. 1384. Eur. Med. 1166. Pors., Lucian. 1, 391. 854. ad Diod. S. 1, 277. 2, 281. 616. Heyn. Hom. 4, 128. Plut. Alex. p. 124. 125. Schm., Bengel. ad Chrys. 483. Crus. ad Suet. 2. p. 315. Epigr. adesp. 747. Dionys. H. 1, 114. 206. 305. 549. 584. 2, 783. 788. Alciphr. 266. 362. Zeun. ad Xen. K. Π. 254. Bibl. Crit. 3, 2. p. 22. Toup. Opusc. 1, 298. ad Xen. Eph. 260. Cum partic. pass., ad Xen. K. Π. 237. (Plut. Sulla 29. 37. Φθ. in participio cum alio verbo finito, ad Xen. Eph. 192. ad Lucian. 1, 443. De augm. perfecti et plusquamp., Thom. M. 397. De quant., Heyn. Hom. 5, 644. 8, 842. Sequ. ἤ, ad Od. Λ. 58. Φθ. ἐπὶ, Brunck. Soph. 3, 427. ad Mœr. 267. (Valck. Schol. in N. T. 1, 196.) μέχρι τινὸς, Memnon p. 36. Orell. (Ptolemæus de Judic. Facult. p. 5.) πρὶν, Thuc. 2, 332. Bav.; 3, 8. Bip.: 2, 204. Bav. Ἢν φθάσωσιν αὐτοὶ πρότερον (al. πρότεροι) διαφθείραντες. Οὐκ ἂν φθάνοις, ad Lucian. 1, 566. omnino Brunck. Aristoph. 1, 286. 2, 10. Kuster. 9. T. H. ad Plutum p. 300. 433. ad Xen. Mem. 3, 11, 1. Οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις cum partic., Wakef. Alc. 673. Φθάνων, Superior, Demosth. 130. Φθάνοντες, Priores, Toup. Opusc. 1, 104. Φθάσαι καὶ καταδῦσαι, Lucian. 3, 38. Φθάσαι, φθᾶναι, ad Diod. S. 1, 618. Φθάσας εἶπεν, Supra dixit, Schol. Apoll. Rh. p. 56. * Φθανέω, Athlet. Stat. 36. Ἔφθακα, Bianor 4. Πεφθακὼς, Tzetz. Exeg. in Il. 119, 4. Φθήσομαι, Alciphr. 266. Plut. Alex. 144. Schm., Thuc. 2, 188. 332. Bav. (5, 10. Il. Ψ. 444.) Ἔφθη et ἔφη conf., Brunck. Aristoph. 3, 24. Ἔφθη εἰπὼν, Schol. Apoll. Rh. 105. Ἔφθημεν εἰρηκέναι, Theophil. ad Autol. 382. Wolf. προλαβόντες εἰρήκαμεν, Tzetz. Exeg. in Il. p. 25, 17. Φθῇ, Pierson. Add. ad Mœr. 396. Valck. Phœn. p. 358. Φθῆναι, Thom. M. 164. 895. Eur. Iph. T. 669. Heracl. 121. Crinag. 27. Bianor 10. Φθὰν, Heyn. Hom. 6, 129. Φθασθεὶς, Dionys. H. 2, 1097. Φθανέω, Heyn. Hom. 6, 644." Schæf. Mss. Ἔφθασαν, ad Greg. Cor. 317.: φθάνειν εἰς, 846.: Il. Π. 860. Τίς δ' οἶδ', εἴκ' Ἀχιλεὺς — Φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι; Xen. K. Π. 1, 6, 39. Ἠσκήκεις δὲ φθάνειν ἕλκων ἢ τὰ πτηνὰ φυγεῖν. Eur. Med. 1166. μόλις φθάνει, Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χάμαι πεσεῖν, pro ἢ χ. π. Demosth. 782. Ὥστ' οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος; Quin igitur statim occiditur? Vide Schn. Lex. * Φθαστὸς, unde * "Ἄφθαστος, Vita S. Nili Jun. p. 23. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. Græcum Rituale in Classical Journal 44, 369. Φθάσαντες τὸν ἄφθαστον. * Ἀφθάστως, Schol. Il. P. 75. * Φθατὸς, unde * " Φθατέω, Wakef. Eum. 401. Abresch. Æsch. 2, 56." Schæf. Mss. Hesychius: Φθατήσῃ· φθάσῃ. * Φθοατήσει· φθάσει κτήσασθαι. * Ψατάσθαι· προκαταλαμβάνειν. Ψατῆσαι· προειπεῖν. * Ψαέναι· φθάσαι, κτίσαι.] " Καταφατουμένη, vide Hes." [Series literarum poscit * καταφθατουμένη· κατακτωμένη· κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως: respicitur ad Æsch. Eum. 401. Πρόσωθεν A ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν, Ἀπὸ Σκαμάνδρου τὴν καταφθατουμένην, Schol. * καταφθάνουσαν.]

[* " Διαφθάνω, Hoc compositum suspectum est. Liban. 4, 883. Τὴν τοῦ βασιλεύοντος γνώμην ἢ τῶν ἀρχομένων διέφθασε. Par. 2618. ἔφθασε, recte, opinor." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. " Plut. Demetrio p. 1634. HSt. Ἐλπίζων Δημήτριος ἔρημον εὑρήσειν τὸν Μεσοποταμίαν, καὶ περάσας ἄφνω τὸν Εὐφράτην, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν, διέφθη κ. τ. λ." Seager. Mss. Phalar. Ep. 77. * " Ἐπιφθάνω, Suid. v. Ἀνηβητηρίαν — ἡλικίαν ἐπιφθάσας, Qui ætatem attigit." Schleusn. Mss. " Amphil. 219." Kall. Mss. " Diog. L. 7, 46." Wakef. Mss. Batrach. 212. ἐπιφθὰς, al. ἐπιστάς. * " Καταφθάνω, Præoccupo, Apollon. Lex. v. Φθάνει." Schleusn. Mss. LXX. Jud. 20, 42. Ὁ πόλεμος κατέφθασεν ἐπ' αὐτούς. * " Μεταφθάνω, Theod. Prodr. 121." Elberling. Mss.] Παραφθάνω, pro φθάνω, Prævenio, Præverto, Anteverto, ut παραφθαίησι ex (Il. K. 346.) affertur pro Antevertat. E Nonno παρα- B φθάσσας ἐρεείνει, Præveniens rogat. [" Ad Charit. 602. Cattier. Gazoph. 84. Jacobs. Anth. 9, 261. Heyn. Hom. 6, 72. Pierson. Veris. 92. Zeun. ad Xen. K. Π. 685. Παραφθὰς, Heyn. Hom. 5, 335." Schæf. Mss. * Παραφθαδὸν, Opp. Ἁ. 3, 298. * Περιφθάνω, Herod. 6, 15. Περιέφθησαν τρηχύτατα, Pessime accepti sunt.] Προφθάνω, itidem pro φθάνω, Prævenio, etc. affertur autem ex LXX. Interprr. προφθάσει, 2 Reg. [19, 32. " Thom. M. 894. Schol. Aristoph. Πλ. 309. 415. ad Mœr. 396. Προφθῆναι, Eur. Phœn. 1394." Schæf. Mss. " Æsch. Ag. 1037 (=996.) Schol. Theocr. 2, 114." Boiss. Mss. " Cum gen., Athen. 109. 119." Schw. Mss. * " Προφθασία, Festum ap. Clazomenios quotannis celebratum in memoriam victoriæ, qua Cumæos in peragendo Apollinis sacrificio antevertentes, Leucam urbem sibi vindicarunt, Diod. S. 467." Munth. Spec. Def. Lexx. 544.] Et ADV. Προφθαδίην, (q. d. Prævenienter,) Præveniendo, Antevertendo: προφθαδίην ἀγορεύειν, e Nonno (Jo. 16, 64.) Antevertere sermone. Dicitur C autem et ὑποφθάνω pro προφθάνω, ut mox docebo. [* " Συμφθάνω, Assequor, Suid. v. Σίβυλλα Χαλδαία: Οὐ συμφθασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου, Scribarum qui orationis celeritatem scribendo assequi non potuerunt." Schleusner. Mss. " Athan. 2, 8. p. 549." Kall. Mss. * " Ἀσυμφθάνω. Hesych. Miles. de Vir. Clar. 36. de Sibylla, Οἱ στίχοι αὐτῆς ἀτελεῖς εὑρίσκονται καὶ ἄμετροι, — τῶν ταχυγράφων ἀσυμφθασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου, Flumen verborum calamo assequi nequiverunt. Vocem ἀσυμφθάνω nihili puto, et leg. οὐ συμφθασάντων. Sed videant docti, an non ejusmodi verbis sequioris sæculi usus α privativum præponat. In Manethone occurrit ἀστέργω pro οὐ στέργω." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ὑποφθάνω pro προφθάνω: hoc autem, sicut et φθάνω, significare Prævenio, etc. dictum est. Bud. 193. agens de compp. in quibus ὑπὸ i. valet q. πρὸ, meminit et hujus, ita usum esse Plut. tradens. Est autem ante illum ita usus Hom. Affertur enim ex (Il. H. 144.) ὑποφθὰς pro προφθὰς, προλαβών. D Item ὑποφθάμενος, cujus fem. ὑποφθαμένη, Od. O. (171.) ὑποφθαμένη φάτο μῦθον. [" Heyn. Hom. 5, 335. Bianor 2. Brunck. Apoll. Rh. 132." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 6, 398. Nicol. Dam. 446. Arrian. 30. 350." Wakef. Mss. * Ὑποφθαδὸν, Celeriter, Opp. Ἁ. 3, 145. 618. 5, 387. * " Ἀνθυποφθάνω, Theod. Prodr. Rhod. 17. 230. 418." Elberling. Mss.]

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, Pr. ἔφθεγμαι, Loquor. Et generalius etiam Vocem edo s. emitto, Sonum edo. Il. Φ. 213. ἐφθέγξατο. Apud Eund. Od. I. (497.) φθεγξαμένου ἢ αὐδήσαντος. Alicubi ap. eund. Poëtam redditur Clamare. Usus ejus est frequens et in soluta oratione. Lucian. Εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον: (1, 77.) Φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην. Dem. (320.) Εἶτα σὺ φθέγγῃ, καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωνὶ πρόσωπα τολμᾷς; Sed hic φθέγγεσθαι videtur potius esse Hiscere: sic interpretando h. l., Itane vero hiscis? vel Itane hiscere audes? Apud Plat. de LL. Φθέγγεσθαι· μετὰ βοῆς, cum tamen ap.

Hom. alicubi φθέγγεσθαι, sine adjectione etiam positum, redditur Clamare, i. e. βοᾷν. Ex eod. Plat. Φθέγγομαι λέγων. Ex Aristot. Φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν, ut vulgo Parler du nez : φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur, inquit Cam., quibus vox per nares erumpens stridit. Ap. Aristot. Probl. Διὰ τί οἱ κωφοὶ πάντες διὰ ῥινῶν φθέγγονται ; Sæpe cum accus., (sicut Loquor interdum sine adjectione, interdum cum accus.,) cum quo redditur etiam Profero et Enuntio, item Dico. Dem. Τούτων τοίνυν οὐδὲν εἶπεν, οὐδ' ἐφθέγξατο, οὐδ' ἤκουσεν ὑμῶν οὐδείς. Plato Epist. 7. Πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ αὐτῶν. Ibid. Αὐτὸ ἐστιν ὄνομα ὃ νῦν ἐφθέγμεθα. Ex Eod. Τὴν αὐτῆς φθέγγεται φωνήν. Et φθέγγεσθαι γράμματα, Proferre literas, ex Aristot. Interdum jungitur accusativo μέγα, aut etiam μέγιστον, (reperitur autem cum utroque ap. Dem.,) ad verbum, Magnum loqui ; ut Plaut. dixit Clamare magnum, et Exclamare maximum. Bud. μέγα φθέγγεσθαι vertit Superbe loqui in isto Dem. loco in Mid. Πλούσιος, θρασὺς, μέγα φρονῶν, μέγα φθεγγόμενος, βίαιος. Apud Eund. alioqui, μέγιστον φθέγγεσθαι reddit Altissima voce loqui : (405.) Τίνα δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει φήσαιτ' ἂν μέγιστον φθέγγεσθαι ; (ibid.) Καὶ οὐδενὸς μεῖζον φθεγγομένου, Qui nullo altius loquar et exaudibilius. Quamvis porro μέγα et μέγιστον, sicut Magnum et Maximum in illis Plauti locis, adverbialem quendam usum potius habeant, additur tamen particula τι, ut ap. Plut. (7, 211.) Φθεγγομένων μέγα τι καὶ διάτορον. Apud Xen. (Œc. 8, 3.) legitur de choro canente. || Φθέγγομαι de brutis etiam atque adeo de inanimatis, Sonum edo ; nam ap. Herod. de equo hinniente, 3, (84.) Ὅτευ ἵππος πρῶτος φθέγξηται. De corvis ap. Plut. Φθεγγόμενοι θορυβῶδες. De scaro pisce ap. Athen. 124(=331.) Quin etiam σκώληκες quidam, i. e. vermes, dicuntur φθέγγεσθαι οἷον τρισμὸν, ap. Theophr. C. Pl. 5, 14. Lyra quoque s. cithara φθέγγεται Platoni, Aristoteli, Plutarcho : per suas chordas nimirum, quæ φθέγγεσθαι dicuntur ab eod. Aristot. Probl. Denique de janua strepitum edente ap. Aristoph. Πλ. (1099.) τὸ θύριον Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. [" Ad Charit. 409. (305. 326.) Jacobs. Anth. 7, 353. 8, 157. Huschk. Anal. 75. Valck. Anim. ad Ammon. 229. Brunck. Phil. 862. Abresch. Lectt. Aristæn. 140. Bibl. Crit. 3, 1. p. 57. I. q. ὀνομάζω, Heind. ad Plat. Theæt. 334. Activ., Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. Pass., Eur. Hipp. 880. Φθέγξομαι pass., Jacobs. Anth. 9, 254." Schæf. Mss. " De tibia, Chariton 72, 21. de lyra, Theogn. 544. 739. de tuba, Xen. K. 'A. 262. (7, 4, 15.)" Wakef. Mss. Vide Lex. Xen. " Cano : sic de cantu hirundinis legitur ap. Suid. v. Χελιδόνειον μέλος." Schleusn. Mss. Φθέγγεσθαι τεθνηκὸς, ἀπολωλὸς, Bast. Ep. Cr. 166.]

[* " 'Αφθεγγὴς, Bekk. Anecd. 473." Kall. Mss. * 'Αφθεγγέω, J. Poll. 5, 146. Codd. melius * 'Αφθεγκτέω. * Φθεγγώδης, f. l. ap. Hippocr. Præc. 1, 63. Linden. Sect. 1. p. 29. Foës.: al. * Φθογγώδης : recte Cornar. φθινώδης. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Φθέγμα, τὸ, Loquentis vox, etiam generalius Vox, Sonus. Apud Eur. [Soph. El. 1224.] Electra de voce fratris, Ὦ φθέγμ', ἀφίκου; Aristoph. N. (319.) ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται. J. Poll., ut refert Cam., πραοτέρους τὰ φθέγματα e Polyzelo Comico memorat, pro Utentes voce leniore : et πραότερα ἔχοντες φθέγματα· rejicit. [" Jacobs. Anth. 10, 392." Schæf. Mss. * Μεσόφθεγμα, Schol. Æsch. Eum. 342. * " 'Αφθέγμων, Inenarrabilis, Dionys. Areop. p. 63." Kall. Mss. * Φθεγματικὸς, Max. Tyr. 2. p. 274. μαντεῖον. * " Φθέγξις, Etym. 430." Schæf. Mss. " Porph. Abst. 219." Wakef. Mss. * Φθέγκτης, unde * Βαρυφθέγκτης, Pindarus Herodiani in Villoisoni Anecd. Gr. 2, 95.] Φθεγκτὸς, Vocalis, ex Epigr. affertur, [" Jacobs. Anth. 8, 90. ad Charit. 409. Wakef. Phil. 1066." Schæf. Mss. Plut. 10, 223.] Sed minus novum est COMP. Ἄφθεγκτος, ὁ, ἡ, Non vocalis. [Taciturnus, Soph. Œd. C. 150. νάπος. " Gesner. Ind. Orph. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 108. ad Charit. 410. Bacchyl. 10. Jacobs. Anth. 8, 90. 10, 320. 12, 90." Schæf. Mss. * " 'Αφθέγκτως, Dionys. Areop. de Div. Nom. 1, 1. p. 155. Andr. Cr. 148. * 'Αφθεγκτὶ, J. Poll. 5, 147. * 'Αφθεγξία, Silentium, Pisid. de M. O. 1063(=413.) Andr. Cr. 124. 134. Theodoret. 5, 90. Dionys. Areop. 257. (* Ὑπεράφθεγκτος, unde) * Ὑπεραφθέγκτως, Andr. Cr. 134." Kall. Mss.] At VERO 'Αγάφθεγκτος, Valde vocalis, sonans, sonorus. Apud Pind. tamen (O. 6, 155.) ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν Cam. vertit simpliciter Carminum sonantium. Itidemque in VV. LL. ἀγάφθεγκτος redditur simpliciter Vocalis.

Φθογγὴ, ἡ, ET Φθόγγος, ὁ, Vox, Sonus. Il. B. (791.) Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ. Idem φθόγγον Sirenibus tribuit, et φθόγγον βαρὺν Cyclopi Polyphemo. Sunt certe usitatiora Poëtis hæc vocabula quam solutæ orationis Scriptoribus : utitur tamen Plato Timæo, ap. quem Ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, Cic. vertit Sine voce et sine ullo sono, ut videbis p. 24. mei Lex. Cic. Eidem Plat. Philebo φθόγγον esse obscuriorem quam φωνὴν, tradit Cam. Apud Plut. legimus etiam φθόγγον ὄρνιθος. Et quemadmodum lyra quoque s. cithara dicitur φθέγγεσθαι, sic φθόγγος ei tribuitur, itidemque αὐλῷ, 1 ad Cor. 14, (7.) Εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῷ. Ubi φθόγγους vet. Interpr. reddit Sonitus, quidam Tonos. Dicuntur autem generalius φθόγγοι in arte musica : ubi quidam interpr. itidem Sonitus, e Vitruv. Adduntque τόνον in musica esse tantum Sonorum in voce extensionem, eorumque intervallum et differentiam ; at φθόγγους esse Ipsos sonitus vocis discretos contentione æquali aut inæquali. Vel, cum Aristoxeno, φθόγγον esse Casum vocis modulatilis ad tonum unum : cum Ptolemæo, Sonum qui unum et eund. tenorem servat : Porphyrio, Sonum qui per unum eundemque tenorem eductus est. In VV. LL. additur præterea φθόγγους et ἁρμονίαν planetarum orbibus signiferoque attribui a Ptol. Harm. Inst. 3., remittiturque lector ad Macrob. Somn. Scip. et Martianum Cap. nec non Plin. 2, 22. || Φθόγγος, Vocalis litera : (unde δίφθογγος) VV. LL. e Plut. Πρῶτον ἐπικεῖσθαι φθόγγον. Apud Eund. tamen in principio Vitæ Fabii habemus δύο φθόγγους generalius pro duabus literis, quarum sc. una est vocalis, altera consonans. [" Φθογγὴ, ad Od. M. 198." Schæf. Mss. " Φθόγγος, Callim. L. P. 14. (Συρίγγων ἄϊω φθόγγον ὑπαξόνιον.)" Wakef. Mss. Vocalis, ad Greg. Cor. 898. * " Φθογγοσκόπος, Æschylus Hesychii v. 'Εναροκτάντας. Forsan * Φθογγοκόπος." Schn. Lex.]

Ἄφθογγος, ὁ, ἡ, Voce carens, Vocem non edens, Mutus. Soph. Aj. (311.) ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον, [" Stanl. Eum. 451. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25. 146. Toup. Opusc. 2, 112. Emendd. 2, 295. Bergler. ad Alciphr. 182. Valck. Hipp. p. 265." Schæf. Mss.] Βαρύφθογγος, (q. d. Gravisonus,) Grave sonans, s. Graviter, Gravem sonum edens. Affertur pro Leonis epitheto. Hom. divisim φθόγγον βαρὺν dixit. [" Jacobs. Anth. 11, 387." Schæf. Mss.] Δίφθογγος, q. d. Geminisonus, Cujus geminus est sonus, Qui est duarum vocum, duas voces habet, Cujus duplex est vox s. sonus. Grammaticis passim usitatum est hoc vocab. de duabus vocalibus in unam ac velut in unum sonum conflatis. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 110. 307. Heyn. Hom. 4, 586. Διὰ διφθόγγου, Pierson. Add. ad Mœr. 182. Διφθόγγῳ στοιχείῳ, Lobeck. Aj. p. 243. Δίφθογγος, ἡ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 65. 85. ubi et τὸ δίφθογγον." Schæf. Mss. Δίφθογγον, δίφθογγα, ap. Gramm., Greg. Cor. 34. δίφθογγον γράφω, 35. δίφθογγος, subaud., 637. : quibus compendiis scribatur, 34. 246. 464. 482. 697. 805. * " Διφθογγόω, Herodian. Epimer. 276." Boiss. Mss.] " 'Αποδιφθογγόω, Conflo in diphthongum. Verbum Gramm. E " quo VERBALE 'Αποδιφθόγγωσις, significans itidem " Conflatio in diphthongum, Confectio diphthongi, " ap. Gaz. 2." [* Διφθογγίζω, Eust. Od. Π. p. 273, 14. " Diac. Schol. in Hesiod. 'A. 23. Herodian. Epimer. 163. 167. 172. 173. 221. 234. 238." Boiss. Mss. * " Διφθογγιστέον, Tzetz. Chil. 5, 690. * Διφθογγιάζω, ibid. * Διφθογγονείλιος, vox susp., 9, 996." Elberling. Mss. * Δύσφθογγος, Demetr. de Eloc. 426. * 'Ετερόφθογγος, Synes. 325. * Εὔφθογγος, Æsch. Choëph. 339. Eur. Tro. 127. Strabo 6. p.

400. * Εὐφθογγέω, Schol. Soph. Œd. C. 18. * "Θεύφθογγος, A Philes Carm. de Eleph. 333." Schleusn. Mss.] "Καλλίφθογγος, Pulcrum reddens sonum," [Eur. Iph. T. 221. Herc. F. 350. Ion. 169. * "Λαμπρόφθογγος, Theod. Prodr. 129." Schæf. Mss.] "Λιπόφθογγος, Quem vox destituit, Mutus," ["Nonn. Jo. 11, 158." Wakef. Mss.] Μελίφθογγος, q. d. Mellisonus, vide post Μέλι. Μονόφθογγος, q. d. Unisonus, Unum sonum habens s. Unicum, Unam vocem habens. Apud Gramm. μονόφθογγος syllaba opp. ei quæ δίφθογγος appellatur, de qua modo dictum fuit. [* 'Ομόφθογγος, Nonn. D. 1, 157. * "'Ομοιόφθογγος, Etym. M. 169." Boiss. Mss.] "Πάμφθογγος, Omnisonus, Omnis generis sonos reddens, "Hes." Πολύφθογγος, Multisonus: αὐλὸς, J. Poll., Multisona tibia: a sonitus multiplici discrimine dicta, quæ fiebat e culmis calamisque hordei: VV. LL. ex J. Poll. ["Wessel. ad Diod. S. 1, 22." Schæf. Mss. * "Τρίφθογγος, Tzetz. Ch. 12, 244." Elberling. Mss.] Ὑγρόφθογγος, ut ὑγρόφθογγον poculum in Epigr. In quo liquores resonant, Cam. B [* Φιλόφθογγος, J. Poll. 5. p. 502. Anytæ Epigr. 23.]

'Αντίφθογγος autem vide post 'Αντιφθέγγομαι: Λαθίφθογγος, post Λήθω.

Φθογγήεις, Vocalis, Vocem edens s. Sonum: ["Nicom. Geras. p. 37." Kall. Mss.] pro quo dicitur ETIAM Φθογγῆς, ῆντος, ut τιμῆς τιμῆντος, pro τιμήεις τιμήεντος. ["Zonaræ Lex." Dahler. Mss.]

[* Φθογγάριον, dimin. a φθογγὴ, Hero de Spirit. 227. Φθ. τῶν γινομένων πρὸς τὸ τὰς φωνὰς παρίεσθαι.]

Φθογγάζομαι, Vocem edo s. Sonum, Epigr. [Anonym. ap. Jacobs. Anth. 13, 664. "Toup. Emendd. 2, 547." Schæf. Mss.]

'Αναφθέγγομαι, Alta voce proloquor s. eloquor, Pronuntio exclamans, Exclamo: cum accus. Plut. Theseo (24.) sibyllam dicit ἀναφθέγγεσθαι χρησμοὺς, i. e. Alta voce proloqui s. edere oracula, Exclamare oracula. Synes. Ταύτην ἀνεφθέγξατο τὴν φωνὴν, pro Cum clamore hanc vocem emisit s. edidit, Exclamans hanc vocem edidit. Ita enim mihi verbum C ἀναφθέγγομαι posse reddi videtur. Ac cum et ἀναφθέγγεσθαι χρησμοὺς verto, Exclamare oracula, eo sensu Exclamare usurpo, quo dixit Fabius, Multa etiam memoria digna exclamarunt. Bud. autem ita scribit, Synes. ἀναφθέγγεσθαι φωνὴν dixit pro Eloqui et alte emittere vocem. Sic Plut. ἀνεφθέγξατο dixit pro μέγα ἐφθέγξατο, ut alibi Idem locutus est. Alibi pro Vociferari, et pro Clamitare. Item pro Alta voce gemitum emittere et aliquid eloqui. [Plut. Æmilio P. 28. Demetrio 35. Dio Cass. p. 634. "Toup. ad Longin. 391." Schæf. Mss. * Συναναφθέγγομαι, Una exclamo, Plut. Mario 19.]

'Αντιφθέγγομαι, Obloquor, Contra loquor, i. e. Loquor contraria et repugnantia iis quæ quis locutus est, Contra sonum vel vocem edo, Contrariam vocem emitto, Contradico, Refragor, ut ἀντιφθέγγομαί σοι. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 90. Valck. Hipp. p. 294. ad Charit. 326." Schæf. Mss. Diod. S. 579. "'Αντιφθέγγω, Cyrill. Catech. 4. p. 36." Boiss. Mss.] || Signif. etiam Vicissim sonum edo: D unde adj. NOM. 'Αντίφθογγος, quod aliquando est epithetum echus, ut quæ vicissim sonum edat. Capitur etiam pro Contrarium sonum edens, secundum priorem signif. verbi ἀντιφθέγγομαι. ["Jacobs. Anth. 8, 267." Schæf. Mss. * 'Αντιφθεγγία, Pisid. 426=1679. * 'Αντίφθεγμα, Echo, Schol. Soph. El. 109. "Thom. M. 429." Schæf. Mss.]

'Αποφθέγγομαι, Eloquor, Sententiose dico, Bud. afferens e Diog. L. 'Απεφθέγξατο δὲ, Μηδὲν ἄγαν. In VV. LL. exp., Paucis multa comprehendo. Jungitur etiam accus., ut Ταύτας ἐγὼ τὰς φωνὰς ἀποφθέγγομαι, ὁ τῆς ἀπαθείας προφήτης: quæ Idem affert e Diogene Cynico. Sæpe de Philosophis cum ap. alios, tum ap. Diog. L., ut cum dicitur aliquis eorum ἀποφθέγξασθαι, Μηδὲν ἄγαν, vel Μέτρον ἄριστον. Quidam ἀποφθέγγομαι exp. συνεσταλμένα καὶ βραχέα λέγω: unde ἀποφθέγματα esse τοὺς βραχεῖς καὶ * ὀλιγοσυλλάβους λόγους, ut Μέτρον ἄριστον. ["Toup. Opusc. 1, 19. Alciphr. 16." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 344. Jambl. V. P. 342.] 'Απόφθεγμα, τὸ, Quod sententiose dictum est et breviter, Dictum sententiosum et breve. A Cam. redditur, Dictum breve rotundumque, ac sententiosum; a Bud. Breviter enuntiata sententia. In VV. LL. Sententia breviter ac scite dicta, Scite dictum. Et additur ex Erasmo, ἀποφθέγματα esse Dicta quædam acuta et brevia, non cujuslibet quidem, sed oratorum, ducum, legatorum, imperatorum, illustrium denique virorum. Sed ego non video cur illustribus viris peculiaria esse ea putanda sint. [Valck. l. c. "Idem ad Xen. Mem. 238." Schæf. Mss. Xen. 'Ελλ. 2, 3, 24.] 'Αποφθεγματικὸς, Peritus loquendi apophthegmata, et promto ad id ingenio præditus, Qui lubenter loquitur apophthegmata, gaudet apophthegmatis. Redditur et Cujus dicta sunt sententiosa, ut ap. Plut. Lycurgo (19.) Καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκοῦργος βραχυλόγος τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός. Dixerat autem paulo ante, de eod. Lycurgo, eum multo silentio conatum esse efficere pueros ἀποφθεγματικοὺς et πεπαιδευμένους πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. Quemadmodum autem in loco illo, quem modo protuli, dicit βραχυλόγος, καὶ ἀποφθεγματικὸς, sic in Bruto (2.) dicit ἀποφθεγματικὴν βραχυλογίαν καὶ Λακωνικὴν, de ipsius Bruti epistolis loquens. Est autem βραχυλογία ἀποφθεγματικὴ, Breviloquentia quæ sententiosis simul et acutis dictis utitur. ["Demetrius §. 9." Schæf. Mss. * "'Αποφθεγμαντὸς, (quod esset ab * 'Αποφθεγμαίνω,) Theoph. Nonn. 199." Kall. Mss. * 'Αποφθεγκτὴρ, unde * "'Αποφθεγκτήριος, ad Charit. 306." Schæf. Mss. * 'Αποφθεγκτήριον, τὸ, Revelatio, Manetho 4, 550. κρυπτά.] 'Απόφθεγκτος, A sermone semotus et separatus, VV. LL. ex Eur. (Iph. T. 951.) Tunc autem habebit ἀπὸ aliûm usum quam in præced. ["Markl. Iph. p. 345. Stanl. Eum. 451." Schæf. Mss. * Προαποφθέγγομαι, Prædico, Schneidero susp.]

[* "'Εκφθέγγομαι, Acta S. Phileæ p. 177. Combef." Boiss. Mss. 'Εκφθέγγομαι, Gl. Effor, Exprimo, "Il. Φ. 213. βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης." Seager. Mss.]

[* 'Εμφθέγγομαι, Lucian. 2, 355=5, 209. Schneidero susp.]

'Επιφθέγγομαι, Assono, Acclamo, Respondeo. Bud. vertit Acclamo, et Post dictum acclamo: addens ea forma dici, qua ἐπόμνυμι, et afferens e Plut. Καὶ κατηγορήσας Καίσαρος, ἐπεφθέγξατο τὸ μνημονευόμενον· οὐκέτι γὰρ ἔφη κ. τ. λ. In VV. LL. e Nonno, Καί οἱ πάντα μαθόντες ἐπεφθέγξαντο μαθηταὶ, Ei responderunt discipuli. [Plut. 6, 436. 571. Alex. 28. "Abresch. Lectt. Aristæn. 59. ad Charit. 702." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 6, 123. D. 36, 471." Wakef. Mss. Jambl. V. P. 342.] HINC 'Επίφθεγμα, τὸ, Acclamatio, q. d. Assonantia. In VV. LL. e Bud. Epist. 'Επίφθεγμα ἀναζευγνύντων, Vox s. Denuntiatio qua exercitu castra moturo conclamari solet ut vasa colligant. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 307." Schæf. Mss. * 'Επιφθεγματικὸς, Schol. Eur. Or. 348. * Προσεπιφθέγγομαι, Polyb. 10, 4, 7. * Συνεπιφθέγγομαι, Plut. Timol. 27. "Dionys. Areop. 78. Euseb. H. E. 255." Kall. Mss. * "Καταφθέγγω, Horapoll. 44." Wakef. Mss.]

Παραφθέγγομαι, q. d. Sono præter s. contra rhythmum, aut Vocem edo: τὸ παρὰ ῥυθμὸν φθέγγομαι, ut vox quæ non respondet et congruit. Unde etiam signif. Perperam loquor, Non concinne respondeo, Nihil ad rem pertinentia loquor, Bud., exempla afferens e Plat. Euthyd. et Isæo (210.) quæ vide Comm. 649. Cam. ex eod. Plat. Philebo affert παραφθεγγόμενος pro Plura loquens quam debeat. Addit vero esse Effutire, Ciceroni Ep. ad Att. 6. 'Εξ ὧν ἀλογευόμενος παρεφθέγγετο. [Polyb. 28, 15, 13. Plut. Alex. 6. "Incerte loquor, Synes. 110.: obiter, Aristid. 1, 214.: perperam, Joseph. 1080, 25.: clam, Heliod. 216.: præter rhythmum Schol. Soph. Phil. 1195. Interpello, Plut. 4, 14. 8, 946." Wakef. Mss.] Παράφθεγμα, Sonus editus s. Vox edita præter s. contra rhythmum, Incongruum responsum, Inconcinnum responsum, et minime consentaneum, in iisd. Comm. ex ejusd. Plat. Euthyd. ["Jacobs. Anth. 8, 186." Schæf. Mss. * Παραφθεγκτὴρ, unde

* Παραφθεγκτήριος, e quo] Παραφθεγκτήρια, Festa quædam nuptialia, Cam. ex J. Poll.
[* Προφθέγγομαι, Gl. Anteloquor, Locella ad Xen. Eph. 187. * Πρόφθεγξις, J. Poll. 212.]
Προσφθέγγομαι, Assono, s. potius Alloquor, Compello. Exp. etiam Saluto. Græce, προσφωνῶ. [Soph. Œd. C. 121. "Thom. M. 748. Wakef. Alc. 338. Abresch. Lectt. Aristæn. 85. 87. ad Xen. Eph. 158. 187." Schæf. Mss. Eur. Hipp. 1097. Diod. S. 625. Προσφθεγξάμενος, Gl. Affatus. "Ποτιφθέγγομαι, Dorice, Leon. Tar. 83." Schæf. Mss.] Πρόσφθεγμα, Alloquium, Allocutio, ex Eur. [Tro. 777. 1184. Heracl. 573. 1160. Or. 75. 1051. Soph. Aj. 500. Phil. 235. "Musgr. El. 1174." Schæf. Mss.] Πρόσφθεγξις, Allocutio, Salutatio. [* Προσφθεγκτέον, Demosth. 977. * Προσφθεγκτὸς, Dignus quem alloquaris, Soph. Phil. 1067. Schæf. Melet. Cr. in Dionys. H. de C. VV. 137. "Jacobs. Anth. 6, 433." Schæf. Mss. * Ποτίφθεγκτος, Anytæ Epigr. 16. * Εὐπρόσφθεγκτος, Hes. v. Εὐπροσήγορος.] Προσφθεγκτικὸς, e Schol. Soph. προσφωνηθῆναι ἄξιος, Dignus quem alloquamur s. compellemus, salutemus, Dignus salutatu. Aliud ADJ. Προσφθεγκτήριος, [e * Προσφθεγκτήρ:] unde dona προσφθεγκτήρια ap. J. Poll. (3, 36.), tanquam ab alloquendo et compellando, s. salutando, ita vocata. [* Πρόσφθογγος, Salutatorius, Æsch. Pers. 153. 938. * "Ἀντιπροσφθέγγομαι, Philo de Creat. M. p. 35. * Ἐπιπροσφθέγγομαι, Himer. 664. * Περιπροσφθέγγομαι, Philo l. c." Kall. Mss.]
"Συμφθέγγομαι, Colloquor, ut dicitur συλλαλῶ." [Dio Cass. 1243. "Ad Thom. M. 25." Schæf. Mss. "Andr. Cr. 42. 142. 221. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 190. 2, 113." Kall. Mss. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 160. Combef. Plut. Alc. 2." Boiss. Mss. * Σύμφθογγος, Consonus, Æsch. Ag. 1196=1158.]
Ὑπερφθέγγομαι, (q. d. Sono supra alium,) Sono altius, Sonando supero, Elatiorem sonum edo. Cam. vertit Clamore vinco, i. e. obscuro, e Luciano (2, 544.) Καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους, Præsertim si facta verborum celebritatem superent. [" Plut. Mor. 1, 633." Schæf. Mss.]
"Ὑποφθέγγομαι, Subloquor. In VV. LL. Interloquor, Immurmuro." [Heliod. p. 4. De praculis edendis, Plut. 7, 632. Dicere aliquid de aliqua re, 8, 682. "Schol. Aristoph. N. 25." Boiss. Mss. "Ad Charit. 615." Schæf. Mss. Longus p. 23. Schæf., Aristæn. 2, 18. Ælian. H. A. 7, 7. Jacobs. Ep. Cr. de Æliano. Egregie vocem exemplis munivit Passow ad Longum p. 357.]

ΦΘΕΩ, ῶ, Corrumpo, Labefacto, Perdo, Profligo, Interimo. Sed hujus thematis aut nullus aut valde rarus est usus: a quo tamen derivantur tam φθείρω quam φθίνω, si Eustathio credimus. Is enim in Od. Λ. 330. Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' ἄμβροτος, annotat de HOC Φθεῖται dubitari, an ita scribi debeat per diphthongum, tanquam a Φθέω φθῶ, an per ι, tanquam a Φθίω: sed frequentiorem esse illam scripturam per ει, tanquam ab illo Φθῶ, cujus παράγωγον esse non solum Φθείρω, sed etiam Φθίνω, ut τοῦ κλῶ est παράγωγον verbum κλίνω. Exp. autem illud φθεῖται ab Auctore brevium Scholiorum, ἐπιλίποι, i. e. Deficiat: quod enim corruptum est et profligatum, deficit et esse desinit. Quidam interpr. Pereat, s. Periret. Ut autem hic φθεῖται et φθίται, sic alibi φθεῖσθαι et φθίσθαι scribi docet idem Gramm. [Hes. Φθεῖ· θνήσκει. Φθείης· φθαρείης. Infin. Φθεῖσθαι, Quint. Sm. 3, 17. 12, 351. 13, 230.]
ΦΘΕΙΡΩ, Fut. ερῶ, Pr. αρκα, Aor. 2. αρον, Corrumpo, Vitio, etc. ut in Φθέω proxime præcedente. Herod. 8, (116.) Ἐπιλαβὼν δὲ λιμὸς (vel potius λοιμὸς, ut in vet.) τότε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίη κατ' ὁδὸν ἔφθειρε. Thuc. Ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι: (2, 91.) φθείρειν τὰς ναῦς. Apud Eund. non semel, Φθείρειν τὰ πράγματα, Statum rerum labefactare. Aristot. Eth. 3, (12.) Καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν, ubi videtur esse Corrumpit, Vitiat. Pass. Φθείρομαι activi signiff. sequitur. Ponitur enim pro Corrumpor etc. Aristot. Eth. 2. Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεταί καὶ φθείρεται. Pro Interimor, Interficior. Herodian. 1, (12, 14.) Ἐφθείρετο δὲ ὁ δῆμος οὐ μόνον βαλλόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οὐδὲ πατούμενος ὑπὸ τῶν ἵππων. || E Philone affertur et pro neutro Intereo, de Mundo, Δυὰς προσθέσει μονάδος ἐς τριάδα φθείρεται. Thuc. dixit νόσῳ φθείρεσθαι: sicut habes paulo ante ex Herod. Λοιμὸς καὶ δυσεντερίη ἔφθειρε. Sed ap. Eund. redditur et simpliciter Vexor, ubi dicit πολέμῳ φθείρεσθαι. Apud Eund. ἐφθαρμένη πόλις, Fracta civitas, Afflictis viribus, ut exp. Bud., qui in Comm. meminit alius cujusdam signif. hujus verbi, quam Latine uno verbo exprimi posse negat, ut ap. Plut. Antonio, Καὶ βασιλέων γυναῖκες ἁμιλλώμεναι δωρεαῖς πρὸς ἀλλήλας καὶ κάλλεσιν, ἐφθείροντο πρὸς αὐτὸν, ubi interpr. Turpiter et indecore eum adibant, sese sc. illi venditantes, et ad nutum ejus expositæ. Addit vero et Dem. locum, quem ibi vide: [p. 560. Ed. Reisk. Δεινοί τινές εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους.] Item imperativum Φθείρου poni tradit pro I in malam rem, Aristoph. (Πλ. 598.) Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς. Vide Ἀποφθείρομαι; [et Προσφθείρομαι. Dionys. H. de C. VV. 129. Schæf. "Wakef. Herc. F. 934. Eum. 833. S. Cr. 4, 139. Jacobs. Anth. 7, 112. Stob. 325. Schow., Kuster. Bibl. Chois. 89. Brunck. Aristoph. 2, 15. Valck. Diatr. 75. ad Charit. 305. Stupro, Phryn. Ecl. 22. Fischer. Ind. Palæph. v. Βιάσασθαι, ad Mœr. 103. 106. Thom. 151. Muto, Musgr. Herc. F. 932. De pictoribus, T. H. ad Lucian. 1, 215. ad Plutum p. 156. Toup. Emendd. 1, 97. Kuster. Aristoph. 10. (Æsch. Choëph. 1002.) Conf. c. σπείρω, ad Diod. S. 1, 527.: cum φέρω, ad Charit. 305. Φθ. χρήμασι, Diod. S. 1, 611. et var. lect. cf. p. 612. De augm. perf., Thom. M. 397. Φθείρεσθαι, Thom. M. 895. Wakef. S. Cr. 4, 222. Bergler. ad Alciphr. 57. 62. 68. 99. ad Mœr. 395. Abresch. Lectt. Aristæn. 220. Abire, Eur. Andr. 708. 715. I. q. πλανᾶσθαι, Brunck. Œd. T. 1502. Schw. App. 3, 126. ad Phalar. 351. Φθείρου, Thom. M. 895. Musgr. Heracl. 285. Brunck. Aristoph. 1, 261. Ποῖ φθείρεσθ'—, Aristoph. Fr. 230. Φθείρεσθαι νόσῳ, ad Charit. 305. Ἐφθαρμένη, Mœr. 390. et n. Φθερεῖσθαι, passive, Thuc. 2, 244. Bav. * Φθειρέω, ad Charit. 305." Schæf. Mss. "Φθείρομαι, med., Vitiose tendo, Plut. 3, 591. Perditus vagor, Dio Chrys. 1, 254." Wakef. Mss. Barker. ad Etym. M. 1101. * "Φθαίρω, ad Herod. 396. Φθαρῶ, T. H. ad Plutum p. 460." Schæf. Mss.] "Φθέρρω, Æolice pro φθείρω," [ad Greg. Cor. 587. 597. 599. 602. Hinc fut. * Φθέρσω, Maittair. Dial. 217. et subst. * Φθέρσις, unde compp. * Φθερσίβροτος, Epigr. ap. Paus. 3, 8, 5. "Jacobs. Anth. 6, 158. Schæf. Mss. * Φθερσιγενὴς, Æsch. S. c. Th. 1057. * Πάμφθερσις, i. q. πάμφθερτος, Bacchylides Stobæi Phys. 166. στάσις, Anal. 1, 149. Schneidero susp. * Φθειροποιὸς, Pestifer, Basil. 3, 602.]
Φθάρμα, τὸ, Corruptio, Corruptela. Vide Φθόρος. [" Joseph. B. J. 5, 10, 5. LXX. Lev. 22, 25.]
Φθαρτὸς, (q. d. Corruptibilis, i. e. Corruptioni obnoxius aut etiam Interitui,) Mortalis. [Plut. 6, 404. LXX. Sap. 9, 15. * "Φθαρτοποιὸς, Amphil. p. 6." Kall. Mss.] Εὔφθαρτος, ὁ, ἡ, q. d. Facile corruptibilis, i. e. Qui talis est ut facile corrumpi possit. [" Concoctu facilis, Diphilus Athenæi p. 68. 91. 355." Schw. Mss. " Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 76." Boiss. Mss.] Cui CONTR. Δύσφθαρτος, Difficile corruptibilis, Vix corruptibilis, Cujus haud facilis fuerit corruptio, [" Concoctu difficilis, Athen. 87. Diphilus ap. Eund. 121." Schw. Mss.] Illi autem Φθαρτὸς est CONTR. Ἄφθαρτος, ὁ, ἡ, Incorruptibilis, (pro quo etiam dici putatur Incorruptus, quod certe Latinius est,) Corruptioni non obnoxius. Vel Immortalis, ut Cic. interpr. [" Toup. Opusc. 1, 20. Timæi Lex. 132. Diod. S. 1, 253. Musgr. Bacch. 1000. * Ἀφθαρτοδοκητὴς, Const. Manass. Chron. p. 126. Meurs. Cf. Du-Cang. Glossar.: item Suicer. Thes. Eccl.: ubi etiam de * Ἀφθαρτιστής." Schæf. Mss. * " Ἀφθάρτως, Tzetz. Ch. 7, 805." Elberling. Mss.] Ἀφθαρτίζω, Incorruptibilem reddo vel Immortalem, VV. LL. Nomen autem SUBST. Ἀφθαρσία a secunda persona præt. pass. formatur. Sonat autem ἀφθαρσία q. d. Incorruptibilitas. Pro quo in VV. LL. Corruptionis immunitas. Potest reddi et

Immortalitas. Apud Philon. Ἡ τοῦ κόσμου ἀφθαρσία Bud. vertit Mundi indissolubilis compages. [" Ἀφθαρσίας φάρμακον, ad Diod. S. 1, 30." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Κακόφθαρτος, Hes. 483. * Νεόφθαρτος, Cyrilli Lex., ad Hes. v. Νεόφθιτος. * Πάμφθαρτος, Æsch. Cho. 293. * Πολύφθαρτος, Tzetz. ad Lyc. 207.]

Activam autem signif. habet NOM. Φθαρτικός: sonat enim q. d. Corruptivus, Corruptorius, i. e. Corrumpendi vim habens, Corrumpendi facultate præditus. Redditur etiam Exitialis, Exitialem vim habens: item Lethalis. Et τὰ φθαρτικὰ, Venena lethalia, in VV. LL. Ubi etiam τὸ φθαρτικὸν, Causa intereundi. Ibid. ex Aristot. Rhet. 2. Φθαρτικὸν ἢ λυπηρὸν κακὸν, Malum quod aut interitum aut molestiam afferre possit. Apud Plut. autem φθαρτικὴ φύσις Turn. interpr. Tabifica natura. Affertur porro ETIAM Φθαρτικὸν e Diosc. 6. in calce proœmii, pro Herba venenata, s. Arbore s. Frutice. Sed existimatur debere potius LEGI Φαρικὸν, e Nicandro, et Plinio: VEL Φαριακὸν ex Athen. Vide Gorr., qui tradit esse Veneni deleterii genus, verum quid sit, non certo constare. [Φθαρτικαὶ φαρμακεῖαι, Corpus destruentia medicamenta, Plut. 6, 510. " Bast Lettre 53." Schæf. Mss. * Φθαρτικῶς, Pisid. Opif. 397.]

Φθορὰ, ἡ, Corruptio, item Interitus, Internecio, Strages, Perditio. Interdum Labes, Lues. Thuc. 2, (47.) Οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων οὐδαμοῦ ἐμνημονεύετο γενέσθαι, Interitus hominum. At in VV. LL. φθορὰ ἀνθρώπων ex (7, 27.) affertur pro Amissione hominum. Ibid. φθορὰ πολέμων e Plat. de LL. Lues bellorum. Sed hic alius fuerit usus genitivi quam in illo Thuc. loco, sc. ἡ ἀπὸ πολέμων, i. e. quam πόλεμοι afferunt. Ibid. ἡ ἀπὸ τῶν ζώων φθορὰ, sine Auctoris nomine pro Injuria animalium. Plut. γένεσιν et φθορὰν inter se opposuit, scribens, adv. Col. Οὕτω γένεσίν τινα καὶ φθορὰν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ τοῖς συνισταμένοις καὶ διαλυομένοις. Ibid. Οἱ μίξει τὰς γενέσεις τιθέμενοι, τὰς δὲ φθορὰς διαλύσει. In VV. LL. e Gal. ad Gl. Τοῦτο φθορὰ γίνεται, pro Dissipatur, Extinguitur. Ibid. εἰς φθορὰν pro In malam rem: sicut sc. dictum est φθείρου accipi pro Abi in malam rem. Et in plur. φθοραὶ γυναικῶν Bud. e Plut. Stupra. Quidam interpr. Corruptelæ. Et sing. φθορὰ, Corruptela, Vitium: ea signif. qua dicitur Vitium oblatum virgini. Sed Corruptela latius patere videri potest, sicut et ap. Propert. legimus Juvenis corruptor, et ap. Eund. Illa puellarum ingenuos corrupit ocellos. Non ignoro alioqui Corruptam virginem esse Ovidio simplicius quæ vitiata est. Hujus autem pluralem φθορὰς, VV. LL. annotant significare pictoribus et Miscellas permixtionesque colorum, teste Plut. [7, 362. 8, 892. Dionys. H. de C. VV. 129. Schæf. " Kuster. Aristoph. 10; Bergler. ad Alciphr. 63. Toup. Opusc. 2, 133. Stuprum, Phryn. Ecl. 25. ad Charit. 457. ad Thom. M. 152. Valck. Callim. 222. Coitus, Toup. Opusc. 1, 64. Lues, Pestis, Heyn. ad Apollod. 500. Mixtura colorum ap. pictores, T. H. ad Plutum p. 156. ad Lucian. 1, 215. Kuster. l. c. Toup. Emendd. 1, 97. Conf. c. συμφορὰ, Musgr. Hel. 772.: cum φορὰ, ad Diod. S. 2, 192. Boiss. Philostr. 344. 534." Schæf. Mss. " Venenum, Philes p. 312. 314." Schleusn. Mss. * Φθοροεργὸς, Damascius Photii p. 1065. Phot. Bibl. 567.] Φθοροποιὸς, Corruptionem efficiens s. Interitum aut Perniciem, Perniciosus, Pestifer, Exitialis: φάρμακα, quæ etiam φθαρτικὰ, item δηλητήρια. At in VV. LL. ex J. Poll. φάρμακον φθοροποιὸν καὶ διαφθαρτικὸν, Abortivum pharmacum, Abortus faciens. Vide Φθόριος. Ibid. e Philone de Mundo φθοροποιὸς pro Tabifico. [Idem ap. Suid. 1, 632. Plut. 9, 608. " Valck. Anim. ad Ammon. 222." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 141. Cyrill. Alex. 23. Dionys. Areop. 89. 90. 101. 116. 141. Athan. 2, 304. Andr. Cr. 168. Euseb. H. E. 384. Method. 407. 419." Kall. Mss. * Φθοροποιέω, Diosc. Præf. 7. Suid. 2, 464.] Aliud COMP. Φθοροικὸς in VV. LL. sine Auctoris nomine, Domestica pernicies. Vide Οἰκοφθόρος. [Male pro * φθορικὸς,

A Horapollo 2, 79. Bast. Ep. Cr. 83=Lettre 54.]

[* Ἀγγελοφθόρος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Epigr. fol. 5. * Αὐτοφθόρος, Fabr. B. Gr. L. 4. P. 2. p. 334. * " Αὐτοφθορὰ, Dionys. Areop. 205." Kall. Mss. Ἄφθορος, quod hic colloco tanquam a φθορὰ potius quam a φθόρος derivatum. Idem autem et de proxime sequentibus intelligendum est. Incorruptus, vel Incorrupta, ut ἄφθορος κούρη. Epigr. Ἄφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη, Ut virgo incorrupta ad maritum veniens, Virgo integra, e Plauto et Catullo. At in VV. LL. ἄφθορος redditur non solum Incorruptus et Impollutus, sed etiam Impubes; afferturque e Diosc. ἄφθορος παῖς pro Puer imberbis. [" Toup. Opusc. 1, 20. 2, 244. ad Timæi Lex. 133. ad Diod. S. 1, 253. ad Anton. Lib. 275. Verh., ad Phalar. 305. Jacobs. Anth. 9, 288." Schæf. Mss. * Ἀφθορόνυμφος vocatur Beata virgo in Hymn. Alphabet. ap. Fabr. B. Gr. 8, 626. * " Ἀφθόρως, Eunap. 62." Wakef. Mss. " Method. 418." Kall. Mss.] Ἀφθορία, ἡ, q. d. Incorruptio: intelligendo

B proprie de Statu corporis incorrupti, ut cum tribuitur virgini ἀφθορία. At in VV. LL. Corruptionis expers immunisque natura, Incorrupta conditio, ut i. sit q. ἀφθαρσία. [Gl. Pudicitia. Schleusn. Lex. V. T. * Πανάφθορος, Athan. 2, 423. * " Ἑλληνοτρωοφθόρος μάχη, Tzetz. Ch. 5, 772." Elberling. Mss.] " Ἐπίφθορον φάρμακον, Exitiale medicamentum s. Lethale, Venenum. Vel i. q. φθόριον et " ἐκβόλιον, VV. LL. ex J. Poll." [5, 132. ad Æsch. Choëph. 804. * Ἑτοιμόφθορος, Ad perniciem vel corruptionem pronus, vide Εὐμάραντος. * Κακοφθόρος, Nicander Θ. 795. Ἀ. 168. * Κακοφθορής, ibid. 465.] Πολύφθορος, Multas strages habens, Cædibus abundans: δῶμα, Soph. (El. 10.) ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο: [Trach. 477. Æsch. Pr. 638. " Brunck. Soph. 3, 445. ad Eur. Hipp. p. 358. Valck. Diatr. 240. * Πολυφθόρος, ad Phœn. p. 372." Schæf. Mss. * Πολυφθορής, Empedocl. 376. ap. Sext. adv. Math. 1, 302. Passow. ad Musæum p. 207.]

C Item subst. COMP. Ἀλληλοφθορία, ἡ, Mutua cædes, strages. Plato hoc nomine usus esse fertur de animantibus quæ se invicem conficiunt. Et VERB. Ἀλληλοφθορεῖν, Cædes invicem perpetrare s. Strages, Se invicem necare, corrumpere, [ex * Ἀλληλοφθόρος.]

Φθόρος, ὁ, sicut et φθορὰ, Internecio, Strages. Thuc. 2, (52.) Ὁ φθόρος ἐγίγνετο οὐδενὶ κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ νεκροὶ ἐπ' ἀλλήλοις ἀποθνήσκοντες ἔκειντο. Plut. Dione, Φθόρος δὲ πάντων πολύς. In VV. LL. affertur pro Pernicie, Corruptione, Jactura, Morte, e Plut. Cam. et Aristot. Probl. Additurque, hoc nomine φθόρος interdum significari Hominem vilem, futilem, fragilem, perniciosum, ap. Aristoph. [Ἱππ. 1151. sed Θ. 535. τὴν φθόρον:] et Demosth. (173.) Φθόρους ἀνθρώπους. Sed φθόρος de Homine dictum, non videtur de Vili simpliciter s. Futili, (omitto tertiam expos. ut magis etiam alienam,) posse accipi, sed tantum de Pernicioso: qui itidem substantivo nomine Pernicies a Latinis vocatur, item Pestis. Et a Græ-

D cis quoque nomine alio, ὄλεθρος, item λοιμός. Eadem VV. LL. in nomine φθάρμα habent h. Josephi l. Δοῦλοι καὶ σύγκλυδες, καὶ νόθα τοῦ ἔθνους φθάρματα, et exp. Gentis Judaicæ fæces et vappa, Homines corruptissimis moribus, ut Octavius ap. Suet. suos liberos vomicas et carcinomata vocat, et veluti abortiones, s. abortivos fœtus. Quam posteriorem expos. sequendo, haberet φθόρος similem usum ei quem habet φθόριος. [" Lobeck. Aj. p. 275. Valck. Callim. 282. Adoniaz. p. 311. Anim. ad Ammon. 43. Toup. Opusc. 1, 302. 2, 269. Homo perniciosus, Thom. M. 582. Cattier. Gazoph. 35. Conf. c. φόνος, Dionys. H. 1, 513. Εἰς φθόρον, Bergler. ad Alciphr. 63. ad Callim. 1. p. 65." Schæf. Mss. " Epicharm. ap. Athen. 63. Ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον, Abi in malam rem!" Schw. Mss.]

Φθορεὺς, έως, ὁ, Corruptor; peculiarius, Stuprator, Vitiator, ut φθορεὺς παρθένων, Vitiator, Bud. e Pand. [Plut. 6, 64. 10, 805. " Jacobs. Anth. 7, 220. Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 152. 583. Valck. Adoniaz. p.

311. ad Mœr. 390. Brunck. Aj. 190." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 14. Manetho 3, 195." Wakef. Mss. "Adulter, quatenus opponitur τῷ νόμιμος, γνήσιος, Philo J. 1, 372. Pf." Schleusn. Mss.]

Φθόριος, ὁ, ἡ, Corruptivus, Corrumpendi vim habens s. Perdendi et extinguendi. Diosc. 5. Φθόριος ἐμβρύων οἶνος, Vinum quod fœtus enecat, Vinum abortivum. Plin. de scammonite vino, Hoc vinum φθόριον vocant, quoniam abortus facit. Et φθόρια φάρμακα, (quæ potius φθόρια sine adjectione,) Medicamenta abortus efficientia, quæ et ἐκβόλια, Bud. e Plut. (6, 510.) Generalius autem Gorr. Medicamenta quæ valent ad abigendos ex utero fœtus s. vivos s. mortuos. Legitur et ap. Diosc. ["Φθόριον, ad Timæi Lex. 107." Schæf. Mss. "Φθόριος, Clem. Alex. 227." Wakef. Mss. * "Φθόριμος, ad Charit. 730. Manetho 2, 346." Schæf. Mss. Stob. Phys. 980. Τὸ φθ. τῶν σωμάτων.] Est et aliud ADJ. Φθοριμαῖος in VV. LL. quod interpr. Corruptus. [Epiphan. 1, 83. 278. "Adulterandi vim habens, Euseb. H. E. 143. λόγοι, 149. ψευδοδοξία." Kall. Mss. Bast. Ep. Cr. 155. Lobeck. Phryn. 559.]

Ἀναφθείρομαι, Iterum corrumpor, Intereo. Aristoph. (Ὄρν. 916.) δεῦρ' ἀνεφθάρης, In tuam perniciem accessisti. Ita VV. LL., sed quibus hic quoque parum fidei tribuo.

Ἀποφθείρομαι, ut οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθαρεῖ μου, Aristoph. [cf. N. 789. Ἱππ. 892.] Non a me protinus in malam rem abibis? ut Bud. vertit in Comm. 1081. Annotatur autem in VV. LL., Atticos dicere itidem in imper. modo ἀποφθάρηθί μου, (ita enim scr., aut certe ἀποφθάρηθητι, non ἀπόφθαρθι,) cum indignabunde aliquem discedere jubent, pro Abi in malam rem. Verum ita interpretando non exprimitur vis præp. quæ jungitur suo genitivo; nam ut ἀποφθαρεῖ μου dictum est quasi φθαρεῖ ἀπὸ μοῦ, sic ἀποφθάρηθί μου quasi φθάρηθι ἀπὸ μοῦ. Additur porro in Iisd. et alia interpr. hujus verbi ἀποφθείρομαι, sc. Misere et calamitose vagor et erro. Sed hanc interpr. Bud. in illo eodem loco, non composito ἀποφθείρομαι, sed simplici VERBO Φθείρομαι tribuit, ex Aristide Panath. Οὓς μόνη μὲν ἐδέξατο φθειρομένους κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, et ita reddens, Misere et calamitose vagabundos et errantes per Græciam. "|| Act. autem ἀποφθείρω peculiari modo dicitur pro "ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον, Corruptum edo s. emitto "fœtum, h. e. Abortum pario, Abortio s. Aborto. "Hippocr. Epidem. 1. Ἦισι δὲ συνεκύρησε ἐν γαστρὶ "ἐχούσῃσι νοσῆσαι, πᾶσαι ἀπέφθειραν." ["Ad Charit. 562=305. Musgr. Herc. F. 260. Abeo, ad Dionys. H. 1, 462. 2, 1009. Ἀποφθάρηθί μου, ad Mœr. 53. 396. Bergler. ad Alciphr. 62. Wagner. 2, 228. Thom. M. 106. Brunck. Œd. T. 1146. Ἀποφθαρήσομαι, Kuster. Bibl. Chois. 89." Schæf. Mss. "Ἀποφθαρεὶς, Defunctus, Phot. c. Man. 1, 18. adjuncta tamen notione mortis violentæ." Schleusner. Mss. "Hippocr. 999. Οἷον ἀποφθειρουσέων αἱ τίτθοι προσισχναίνονται. Celsus 2, 8. Mulieri gravidæ si mammæ emacuerunt, l. emacruerunt." Schn. Lex. Suppl.] "Ἀπόφθαρμα, τὸ, dicitur Id quo ἀποφθείρεται τὸ "ἔμβρυον, Pharmacum abortum faciens. Hippocr. "Epidem. 5. Τῇ κατὰ τὸ εἴκοσιν τῆς ἡλικίης ἀπόφθαρμα "πιούσῃ, ξυνέβη πόνος, ἔμετος χολωδέων :" [2. p. 1013.] "ET Ἀποφθορὰ, ἡ, Abortus, h. e. Editio s. Partio "fœtus in utero corrupti. Pro quo Hippocr. Ionice "dicit ἀποφθορὴ, ut Epidem. 3. Ἑτέρην ἐξ ἀποφθορῆς "περὶ πεντάμηνον πῦρ ἔλαβεν. Gal. quoque initio "Comm. in 6 Epidem., ubi itidem dicit ἐξ ἀποφθορῆς, annotat, quod Attici vocant ἄμβλωσιν, hoc ab "Hippocr. συνήθως nominari ἀποφθοράν." [I. q. φθορὰ, Æsch. Eum. 182. * Ἐξαποφθείρω, Penitus excido, Æsch. Pers. 463. Soph. Trach. 715. * "Προαποφθείρομαι, Præmorior, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Διαφθείρω, Corrumpo, etc. ut de φθείρω dictum fuit. Apud Plat. Apol. (12.) διαφθείρειν et βέλτιον ποιεῖν inter se opponuntur. Sicut autem Corrumpere, ut ab ea signif. ordiar, de variis rebus dicitur, sic etiam διαφθείρειν: sic tamen ut nonnullis in ll. alio potius quopiam verbo, sed ejusd. generis signif. habente, reddendum esse videatur. Legimus enim

A ap. Dem. διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, Or. in Mid. Apud Eund. pro Cor. Τὰ τουτωνὶ συμφέροντα διαφθείρειν. Cui similem usum habet cum accus. τὰ πράγματα. Dicitur autem non solum aliquis διαφθείρειν τὰ πράγματα, sed et pass. dicuntur διαφθείρεσθαι τὰ πράγματα. Apud Xen. Mem. 1. Τοὺς νέους διαφθείρων. Sed et τοὺς κριτὰς διαφθείρειν, rursus ap. Dem. in Mid. (516.) ut Latine, Judices corrumpere. Affertur vero ex Isocr. et Διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς, pro Corruptus deliciis s. luxu. At vero διαφθείρειν τὸ γραμματεῖον Bud. ap. Isocr. p. 183. 184. vertit Falsum facere. Et διεφθαρμένον γραμματεῖον, Instrumentum falsum. Ad Corrumpendi autem signif. pertinet διαφθείρω etiam in iis ll. in quibus jungitur cum accus. γυναῖκα, aut alio hujusmodi, ubi tamen alioqui redditur potius Stuprare, ut ap. Lys. 86. 130. (6, 20. 42.). διαφθείρειν τὴν γυναῖκα. Et διαφθεῖραι καὶ μοιχεύειν τὰς ἐλευθέρας, ap. Eund. p. 86. et 87. (489.) Sic διαφθείρεσθαι, Stuprari, ap. Plut. Galba. Διαφθείρω passim ap. Historicos, et nominatim Thuc., B Interficio: itidemque διαφθείρεσθαι, Interfici, item simpliciter pro Mori. Sed et νόσος, Morbus, dicitur aliquem διαφθείρειν: unde et διαφθαρεὶς νόσῳ, Qui morbo interiit. Interdum vero διεφθαρμένος cum accus. quo significatur ea pars qua quis morbo laborat, ut διεφθαρμένος τὴν ἀκοὴν, et διεφθαρμένος τὴν ὄψιν: quibus in ll. adhibent quidam participium Captus, minime ad verbum reddentes: hoc modo, Auditu s. Visu captus: vel potius, Auribus s. Oculis captus. Et διεφθαρμένος τὰς φρένας, Mente captus. Sed ex Hom. dicetur potius διεφθορὼς, ut mox quoque docebo. Possumus autem fortasse in interpretando hoc participio quibusdam accusativis juncto, uti Latino Perditus: eo quidem modo, quo dicunt Latini aliquem Esse perdita valetudine. Quemadmodum porro νόσος dicitur aliquem διαφθείρειν, ita vicissim dicitur aliquis διαφθείρειν τὴν νόσον, ubi puto nos διαφθείρειν commode interpretaturos Profligare. Tale est autem διαφθείρειν φύγεθλα ap. Diosc. 4., ubi tamen redditur potius Discutere. Præt. C MED. Διέφθορα, Corruptus sum. Itidemque partic. διεφθορὸς in passiva signif.: αἷμα, Corruptus sanguis. Et quemadmodum dicitur aliquis διαφθαρῆναι vel διεφθαρμένος τὴν ὄψιν s. τὴν ἀκοὴν, (quæ habes paulo ante,) sic διέφθορας φρένας ap. Hom. (Il. O. 128.) legitur pro διεφθάρης, Mente captus es. Sed ab Atticis active usurpatum fuit διέφθορα pro διέφθειρα, Corrupi, ut annotant Amm. et Eust. At Moschop. nequaquam asssentior reprehendenti διεφθορὸς αἷμα, et dicenti διεφθορὸς ἦθος esse τὸ διαφθεῖρον. "Διέφρασαι, "pro Διέφθαρσαι usurpavit Ibycus, exemto θ, et "transposito ρ, teste Etym. Pertinet igitur ad δια-"φθείρω." ["Anton. Lib. 74. Verh., Fischer. ad Palæph. 33. et Ind., Musgr. Hipp. 1008. Bacch. 1000. Med. 1055. Alc. 317. Zeun. ad Xen. K. Π. 330. ad Charit. 305=649. Thom. M. 215. Wakef. Herc. F. 934. Abresch. Æsch. 2, 100. Cattier. 72. Stupro, ad Mœr. 310. ad Thom. M. 151. 233. Phryn. Ecl. 23. ad Charit. 457. Callim. 1. p. 579. Interficio, Herod. 732. De fœtu, Lennep. ad Phal. D 98. Amitto, Brunck. ad Eur. Hipp. 391. Muto, Musgr. ad Herc. F. 932. Conf. c. διαφορέω, ad Charit. 305. 649. Διέφθορα, Toup. Opusc. 2, 273. Valck. Hipp. p. 272. Phryn. Ecl. 62. Thom. M. 230. Markl. Iph. p. 316. Kuster. Aristoph. 61. Aristoph. Fr. 268. 276. Brunck. 3, 171. Porson. Hec. p. 44. Ed. 2. ad Lucian. 3, 557. Heyn. Hom. 7, 29. ad Plut. 5, 251. H. Διέφθορα, Διέφθαρκα, ad Mœr. 31. 127. Plut. Mor. 1, 505. Διεφθορότα ᾄσματα, ad Lucian. 1, 250. Διέφθαρται, διέφθορε, Ammon. 41. Valck. Anim. 64. ad Lucian. 1, 236. Διέφθαρκα, Thom. M. 233. Διαφθείρειν νέους, Xen. Mem. 1, 1, 1. 1, 2, 1. 1, 2, 8. Διαφθείρομαί τι (τὸ σῶμα,) Thom. M. 232. Wakef. Trach. 1056. Διαφθείρεσθαι εἰς, Wakef. S. Cr. 2, 105." Schæf. Mss. "Διαφθείρεσθαι dicuntur ap. Medicos cibi in ventriculo pro Dissolvi, Concoqui, Digeri, Icesius ap. Athen. 87. Εὔπεπτα, εὐχερῶς διαφθειρόμενα, διὰ τὸ ἁπαλὰ καὶ εὐδιάλυτα εἶναι. Cf. Schw. Animadv. ad Athen. 45." Schw. Mss. Διαφθείρειν τὰς ναῦς, Thuc. 2, 92.: παρθένον, Lobeck. Phryn. 70. 529.: διέφθορα, pass. si-

gnif., 160. Διαφθείρεσθαι ὄμματα, Plato Phædone 48. Τὸ διαφθαρὲν φρενῶν, i. q. διαφθορὰ, Eur. Or. 291. * Διεφθαρμένως, Schol. Aristoph. Θ. 818. 841. Λ. 167. 173. 824. 866. 1036. * Διάφθαρτος, unde] "Ἀδιάφθαρτος, Incorruptus, Integer: cui opp. διεφθαρμένος, ap. Plat. Apol. Socr." [22.] "Ἀδιαφθαρσία, Ab omni corruptione intactum esse, Integritas, i. q. ἀδιαφθορία." [* Εὐδιάφθαρτος, Plato de LL. 8. p. 845. Schol. Il. A. 50. "Andr. Cr. 244. * Διαφθαρτικὸς, J. Poll. 5, 132. Schol. Eur. Or. 620." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 6, 468." Schæf. Mss.]

Διαφθορὰ, ἡ, Corruptio, Corruptela. Et quemadmodum διαφθείρειν τοὺς νέους, item διαφθείρειν τοὺς κριτὰς, paulo ante protuli in Διαφθείρω, sic διαφθοραὶ νέων ap. Xen. (Ἀπολ. 19.) et διαφθοραὶ κριτῶν ap. Aristot. legi sciendum est. Interdum vero ad eam Corrumpendi signif. pertinet, qua cum verbo Stuprare convenit, ut ap. Herodian. de quadam, (1, 11, 12.) Αἰτίαν δὴ διαφθορᾶς εἶχεν. Est alioqui διαφθορὰ (sicut et φθορὰ) etiam Internecio, Strages, Cædes, Pernicies: unde ap. Thuc. (8, 86.) διαφθορὰ τῆς πόλεως opp. τῇ σωτηρίᾳ. Apud Soph. autem (Aj. 1297.) Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθορὰν, exp. ἀπώλειαν καὶ βρῶσιν. Huic autem similem usum habere videri potest partic. διαφθορεύμενος ap. Herod., a VERBO Διαφθορέομαι, est enim διαφθορεύμενος pro διαφθορούμενος, (7, 10, 8.) Διαφθορεύμενος ὑπὸ κυνῶν. Sed in vet. Cod. LEGI Διαφορεύμενος pro illo διαφθορεύμενος sciendum est. Erit autem διαφορεῖσθαι ad verbum Differri, ea quidem signif. qua lupi dicuntur differre cadaver. De quo hujus verbi usu dictum est a me in VERBO Διαφέρω: pro quo etiam faciunt ista. ["Διαφθορὰ, Valck. Phœn. p. 326. Hipp. p. 238. Anim. ad Ammon. 158. Musgr. Hipp. 682. Thom. M. 222. Abortus, Lennep. ad Phal. 98. Stupratio, Phryn. Ecl. 25. ad Charit. 457. Pro τέλος, Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh. Conf. c. διαφορὰ, διαστροφὴ, Porson. Phœn. 884. ad Diod. S. 2, 538. ad Lucian. 2, 183. ad Dionys. H. 2, 1127. (de C. VV. 247. Schæf.) ad Plut. 6, 550. Reisk., Montef. ad Chrys. 13. p. 22. Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 106. Διαφθορέω, Fischer. ad Palæph. 94. Heringa Obs. 67. ad Herod. 45. 396. 514. 712. Wessel. Diss. 94. Boiss. Philostr. 423." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 590.] Διαφθορεὺς, ὁ, Corruptor, ut νόμων διαφθορεὺς, et νέων. Plato Critone (15.) Καὶ ὅσοι κήδονται τῶν αὐτῶν πόλεων, ὑποβλέψονταί σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων· ὅστις γὰρ νόμων διαφθορεύς ἐστι, σφόδρα γε δόξειεν ἂν νέων τε καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. Itidem Cic. Catil. pro διαφθορεὺς τῶν νέων Corruptor juventutis dixit. Interdum vero διαφθορεὺς redditur Stuprator: qua etiam in signif. nomen Corruptor usurpavit idem Cic., hæc duo Corruptor et Adulter copulans: itemque Propert. Eleg. 2. Nullus erit castis juvenis corruptor in agris, Qui te blanditiis non sinat esse probam. ["Valck. Adoniaz. p. 311. Hipp. p. 238." Schæf. Mss.] Ἀδιάφθορος, ὁ, ἡ, Incorruptus, Integer, Incorruptibilis, Corruptioni non obnoxius. Interdum vero de animo etiam aut rebus ad animum pertinentibus dicitur. Dem. (325.) Ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς πάντα μοι πέπρακται. Et judex ἀδιάφθορος. Item ἀδιάφθορος δεήσεσι, e Plat. Qui ejusmodi est ut precibus non corrumpatur. [Plato Phædone 56. Plut. 6, 17. 18. 8, 403. Arato 13. Ælian. 12, 1. Diod. S. 1. p. 38, 10. "Wakef. S. Cr. 1, 71. ad Timæi Lex. 133. ad Anton. Lib. 275. Verh." Schæf. Mss. * "Ἀδιαφθόρως, Æschin. (19.) ap. Bekk. Anecd. 343." Boiss. Mss.] Ἀδιαφθορία, q. d. Incorruptibilitas, Integritas, Cum quis nullis pecuniis vel precibus corrumpi aut vitiari potest. Εὐδιάφθορος, Qui facile corrumpitur s. corrumpi potest. ["Suid. 2, 99." Wakef. Mss. * Πολυδιάφθορος, Schol. Il. Δ. 171.]

[* "Ἐνδιαφθείρω, Hippocr. 1, 312. Lind. (de Carn. 254.) * Ἐπιδιαφθείρω, Philo p. 42." Boiss. Mss. * "Ἐπιδιαφθορὰ, f. l. ap. Melamp. de Palpit. 491., ubi pro ἐπιδιαφθορὰν leg. est ἐπ' ἰδίᾳ φθορᾷ." Schn. Lex. Suppl.] Προσδιαφθείρω, Præterea s. Insuper corrumpo, Præterea interficio etc., sequendo signiff. simplicis Φθείρω. [Soph. Phil. 77. Dionys. H. 2. p. 290, 41.] Sic Προδιαφθείρω, Ante corrumpo, etc. [Diod. S. 435. 661. "Planud. Ovid. Met. 14, 134." Boiss. Mss.] ET Συνδιαφθείρω, Simul s. Una corrumpo, etc. ["Perdo, Neco, Gloss. Vett. 1, 3. ubi vide nott.: Steph. conjecit quidem h. v. in Thes., sed sine ullius veteris Scriptoris auctoritate. Vide Matth. ad h. l. Sic v. διαφθείρειν de leæna capellas et oviculas devorante legitur ap. Longum 1, 5. et de tauro lupum interficiente ap. Eund. 1, 9. p. 58. Boden." Fischer. Ind. Palæph. "Συνδιέφθορα, Diod. S. 2, 541." Schæf. Mss. * "Προσυνδιαφθείρω, Ante corrumpo, extat in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Ὑποδιαφθείρω, Joseph. A. J. 15, 8, 1. Herodian. 2, 6, 21.]

AT VERO Εἰσφθείρομαι, Cum certa pernicie irrepo et introducor; nam εἰσεφθάρη Bud. 1802. e Greg. Naz. Ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσεφθάρη, affert pro Cum certa pernicie irrepsit et introducta est. ["Wakef. S. Cr. 2, 104. 4, 222. ad Charit. 305. Bergler. ad Alciphr. 407. Thom. M. 273. Kuster. Bibl. Chois. 89." Schæf. Mss.] Ex eod. Bud. discimus BICOMP. Παρεισφθείρομαι esse Perniciose obrepo et fallo, Per obreptionem insinuor, hoc insuper loco Greg. Naz. citato, Τὰ τελευταῖα δὲ καὶ πολιτείᾳ παρεισφθαρέν. ["Clam irrepo, Philo J. 2, 341. 570." Wakef. Mss. * Συμπαρεισφθείρω, Joseph. B. J. 4, 3, 3.] Illius autem εἰσφθείρομαι signif. sequitur VERB. Ἐκφθείρομαι: redditur enim Inauspicate et in perniciem ac in malam rem exeo. Sic imperativo modo ἐκφθείρου, [Lucian. Dial. Mer. 15.] Exi in malam rem, Bud. interpr. addens e Suida, ἐκφθείρεσθαι esse ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν, sicut εἰσφθείρεσθαι est ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν. [Ἐκφθαρεὶς, Cum se proruisset foras, Aristoph. Eip. 72. "Bergler. ad Alciphr. 57. Wakef. S. Cr. 2, 104. ad Charit. 305. Brunck. Aristoph. 2, 15. Ἐκφθείρω, Wakef. Eum. 128." Schæf. Mss. "Eur. Hec. 669. Δέσποιν', ὄλωλας, κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς, Ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη." Seager. Mss. * Ἐμφθείρομαι, unde * Ἔμφθαρτος, i. q. φθαρτὸς, Justin. Mart. Quæst. 10. Ἐκ τῆς ἐμφθάρτου ζωῆς ἀγαγεῖν εἰς μακαρίαν.] "Ἐμφθορὴς, Qui periit in, ὁ φθαρεὶς ἐν. Nicander (Ἀ. 176.) de mari, Δεσπόζει νηῶν τε καὶ ἐμφθορέων αἰζηῶν, i. e. τῶν ἐν αὐτῇ φθειρομένων, Schol. In textu legitur ἐμφορέων, quod sonaret τῶν ἐν αὐτῇ φερομένων, Eorum qui in ipsa feruntur, sc. navibus." Inveniuntur et alia quædam compp.: e quibus est VERB. Καταφθείρω: in quo, sicut in διαφθείρω, præp. vel ornatum, vel vim significationi addit. ["Abresch. Æsch. 2, 100. * Καταφθαίρω, ad Herod. 396." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Κατάφθαρτος, unde * "Εὐκατάφθαρτος, Andr. Cr. 184." Kall. Mss.] Cujus verbale EST Καταφθορὰ, i. q. διαφθορὰ, Corruptio, Destructio, etc. [Schleusn. Lex. V. T. * Προκαταφθείρω, Polyb. 17. Teles ap. Stob. 106. p. 577. * Συγκαταφθείρω, Simul perdo, amitto, Polyb. 9, 26, 6.] ITEM Παραφθείρω, in quo præp. contra minuere potius quam augere signif. videri possit. In VV. LL. tamen exp. simpliciter Corrumpo. ["T. H. ad Plutum p. 274. Tzetz. Exeg. in Il. 91, 2. 8. ad Charit. 305. Wolf. Proleg. 147. Wessel. Observ. 73. Valck. Callim. 282. Παρέφθορα, Boiss. Philostr. 355. 534." Schæf. Mss. Jo. Lydus de Magistr. 22. "Cyrillus Suidæ v. Σπάδων." Boiss. Mss. * Παρεφθαρμένως, Steph. B. 685. * Παράφθαρτος, unde * "Ἀπαράφθαρτος, Dionys. Areop. 108. 159. * Ἀπαραφθάρτως, 112. * Παραφθαρτικὸς, 157." Kall. Mss.] In VV. LL. verbale NOMEN Παραφθορὰ, Corruptio, et Labes, ex Hermog. Sed Bud. ab hoc Scriptore in tractatu περὶ Δειν. παραφθορὰν (p. 4.) vocari tradit Sermonem corruptum et vitiosum, ut si quis ἀμωδεῖν dicat pro αἱμωδεῖν, et pro διάζωμα dicat διαζώστραν. Idem porro παραφθείρεσθαι tradit a Greg. Naz. usurpari ut εἰσφθείρομαι, (de quo paulo ante dictum est,) ubi scribit, Μηδὲ γὰρ Σαβέλλιοι τῷ ῥητῷ τούτῳ παραφθειρέσθωσαν. ["Παραφθορὰ, Schn. ad Aristot. H. A. 464." Schæf. Mss. Eust. ad Dionys. P. 143. * "Παράφθορος, Corruptus, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss.] ITEM Περιφθείρομαι, a quo est BICOMP. Συμπεριφθείρομαι: unde

συμπεριεφθείρου, quod Idem affert e Luciano *περὶ ἀποφράδος*, (3, 176.) *Καὶ ὡς παραδοὺς σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν*: ubi ille vertit, Inquinatissima vitæ societate conjunctus eras et cum eo turpissime et flagitiosissime oberrabas. Præcedenti autem subjungit h. l. Greg. Naz. de Oratione Juliani quæ *Μισοπώγων* inscribitur, *Νῦν δὲ πώγων ἐστὶ περιφθειρόμενος καὶ περισυρόμενος, καὶ τοῖς συμπεπονηκόσιν ὁμοῦ γελώμενος.* Sed VV. LL. *περιφθειρόμενος* hic interpr. Qui absumitur et perit. In Iisd. *περιφθείρομαι* exp. Pedicularem morbum patior: ex Hes., qui tamen dicit *τοὺς φθεῖρας συλλέγω*. In hac autem signif. fuerit derivatum a *φθεὶρ* significante Pediculum. Idem *περιφθείρομαι* exp. etiam *μειοῦμαι* et *ἐλαττοῦμαι*, i. e. Minuor. [" Phot. 333. ad Charit. 305." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 44. Isocr. 1, 498. Auger." Wakef. Mss.] Superest COMP. *Προσφθείρομαι*, quod Bud. interpr. Cum pernicie mea accedo, *ἐπὶ κακῷ προσέρχομαι*: sequendo sc. signif. quæ data est verbo *εἰσφθείρομαι*, item eam quæ data est verbo *ἐκφθείρομαι*. Subjungitque B locum Alciphr. istum, (1, 32.) *Προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἅβρᾳ*: quem ita reddit, Consuevit autem cum ancilla Megaræ emissaria: in quo tamen verbum *προσφθείρεσθαι* paulo ante datæ signif. non ita commode respondere videtur, cum de eo sit sermo, qui venerea libidine cum Herpyllide sese corrumperet, quemadmodum ipse quoque verbo Consuevit interpretatus est: quod confirmat inquiens, Vel potius id signif. quod Latine Deperire dicitur: ut Plautus in Amphitryone, Hic te efflictim deperit: h. e. *δυσερώτως πρός σε ἔχει*. Additque locum Chrys. Comm. in Ep. ad Hebr., in quo inter alia, hæc leguntur. *Ἐπειδὰν ὁ παῖς τύχῃ προσεφθαρμένος ἑταίρᾳ τινί*: quod significare dicit, *ἐπειδὰν ὁ παῖς κατατήκηται τῷ ἔρωτι ταύτης*, et *ἐπειδὰν ἐπιμανῇ τῇ ἑταίρᾳ*, Insano amore tenetur, Ardet. Hactenus Bud., qui antea loquens de iis quæ Latine dici non poterant, uno quidem certe verbo, a simplici *φθείρομαι* initium sumserat: qua certe in re illi assentior. Sed Gallico sermoni non item deesse C crediderim, quod huic *προσφθείρεσθαι* respondeat. Utimur enim eodem modo, ni fallor, verbo Gâter, cum dicimus de juvene quopiam, Il se gâte avec les femmes. Hoc enim puto perinde esse ac si quis Græce loquens diceret, *προσφθείρεται ταῖς γυναιξί*. [Aristoph. Ἐκκλ. 248. *Ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς*:—" *Προσφθαρεὶς*, Accedens. *Φθείρεσθαι* Atticis Scriptoribus significat Ire, Venire; sed in malam partem semper accipitur, de iis qui cum suo aut aliorum malo vel damno eunt aut vagantur. Noster *Ὀρν.* 916. *κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης*; Εἰρ. 72. *ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅπα*. Demosth. 560. *Ἀλλὰ δεινοί τινές εἰσιν φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ παρεῖναι καὶ μαρτυρεῖν*. Bene Reisk. ' Cum contentione, quasi Certatim, concurrere, ruere, ferri ad divites, ad horum divitum fraudem pestemve.' Plura de hujus verbi diversis signiff. vide Misc. Obss. T. 4. p. 451." Brunck. " Euseb. H. E. 3, 23. *Τῷ δὲ ἀνέσεως πρὸ ὥρας λαβομένῳ προσφθείρονταί τινες ἥλικες ἀργοὶ καὶ ἀπεῤῥωγότες ἐθάδες κακῶν*. *Προσ-* D *φθείρομαι*, i. q. *προσέρχεσθαι*, nisi quod in malam partem sumitur, Vales. quem vide." Mendham Mss. " Ad Charit. 580. Bergler. ad Alciphr. 68. 142. Abresch. Lectt. Aristæn. 220." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 959." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 11, 17. *Θεούσῃ νηῒ προσφθαρείς*. * " *Συμφθείρω*, T. H. ad Lucian. 1, 23. 214. (2, 769.) ad Anton. Lib. 247. Verh., Wakef. Phil. 1085. Commisceo, Kuster. Aristoph. 10. Matth. ad Nemes. 133. Dionys. H. 5, 62. 78. 171. (1105.)" Schæf. Mss.: ad Eund. de C. VV. 129. " Nicom. Harm. 4. Dio Chrys. 2, 420." Wakef. Mss. " Ad Herodian. Epimer. 65. Leo Chronogr. 368. Cedren. 407. notante Abresch. ad Aristæn. 2, 7. in Suppl. not.: Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 117." Boiss. Mss. Eur. Andr. 947. *Συμφθείρω* pro *συμφθείρομαι*, Niceph. Greg. 18, 4. p. 559. *τῇ κακίᾳ*: v. Lobeck. Phryn. 529. *Συμφθείρεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ*, Uno in loco convenire, congregari, Plut. 8, 830.

A " *Συμφθείρομαι*, In adulterio deprehendor cum aliquo, Suid. v. *Ἰλάριος*." Schleusn. Mss.] " *Σύμφθαρσις*, in VV. LL. redditur Colluvio; additurque, " pro eodem dici et *Συμφθορά*. Sed hæc exp. non " sequitur signif. simplicium *φθάρσις* et *φθορά*: quæ " vide." [*Σύμφθαρσις*, Jambl. Arithm. 44. Schol. ad Hermog. *περὶ Ἰδ.* 1. p. 402. Ald. *Τὴν ἀρίστην παρὰ τῷ ῥήτορι τῶν ἰδεῶν ἕνωσίν τε καὶ σύγκρασιν, σύμφθαρσιν ἐκάλεσεν.* * *Ὑποφθείρω*, Gl. Corrumpo. " Aliquantulum corrumpo, Athan. Vita 2, 520. 526. Euseb. H. E. 142. Clam pecunia corrumpo, Schol. Aristoph. Πλ. 725." Kall. Mss. " Planud. Ovid. Met. 15, 401. Schol. Æschin. 255. Bekk." Boiss. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 88. Meurs." Schæf. Mss. Hippocr. 939. Vide *Ὑποφθίνω*. * *Ὑποφθορεὺς*, Gl. Corruptor.]

" *Ἀθάρης*, teste Hes. *ἐπὶ γυναικὸς*, est *ἄφθορος*, Incorrupta: *ἐπὶ σιδήρου* autem, *στερεὸς*, Firmus, " Rigidus." " *Ἀθάριοι*, Eidem sunt *αἱ μὴ διαπεπαρθενευμέναι*, Quibus virginitas nondum rapta B " est, Intactæ, Inviolatæ, Incorruptæ, Adhuc virgines. Sed addit, a quibusdam exponi etiam *μὴ δεδεμένοι ἄρθρῳ*: quæ verba suspecta sunt." [Bekk. Anecd. 352.]

" ΦΘΕΙΡ, *ρὸς, ὁ*, Pediculus. Aristoph. Εἰρ. (740.) " *καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦντας*, de Vili hominum grege. " Interdum *φθεὶρ* de Medio clavi s. gubernaculi " dicitur. Quin etiam *φθεῖρες* vocantur *τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα*: cujus signif. vide rationes quæ " ab Eust. et Auctore brevium Scholiorum afferuntur in Il. B. (868.) *φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον*. " Affertur ETIAM *Φθειροφόρος πίτυς* e Theophr. " (C. Pl. 1, 9, 2.) Est *Φθεὶρ* et Nomen piscis ap. Aristot., ubi Pediculus itidem dicitur a Gaza. *Φθεὶρ* " pro *θὴρ*, a *φθείρω*: vide Eust." [Gl. *Φθεὶρ, ἤγουν κρότων*· Ricinus. " Phryn. Ecl. 134(=307. Lobeck.) Thom. M. 148. 894. ad Mœr. 392. Toup. Opusc. 1, 242. Bergler. ad Alciphr. 210. Græv. Lectt. Hes. 516." Schæf. Mss. Herod. V. Hom. 35. " Pediculus in vite, Ctes. Ind. 21. Nomen piscis, C Marc. Sid. 86." Wakef. Mss. Phot. *Πρὸς φθεῖρα κείρασθαι*· *Εὔβουλος Δούλῳ*. * *Φθειροκτόνος*, unde * " *Φθειροκτόνον*, Staphis agria, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss. * *Φθειροκτονέω*, Phrynichus Bekkeri p. 71.] " *Φθειροποιὸς*, Pediculos efficiens, producens," [Theophr. H. Pl. 2, 2, 6. *πίτυς*, al. *φθοροποιός*: cf. Plin. 15, 10. * " *Φθειροπύλη*, Phot. v. *Φανοστράτη*." Schleusn. Mss. " Heyn. ad Apollod. 1164." Schæf. Mss. Athen. 586.] " *Φθειροφάγος*, Pediculorum " esor. *Quin etiam Gens quædam Ponti Φθειροφάγων* nomen habuit, ut annotatur e Strab. (11. p. " 754. 760.) a squalore et sordibus. Ex Herod. " affertur *Φθειροτρωκτέονες* pro eodem, nisi scr. *φθειροτρωκτέοντες*. Et verb. *φθειροτραγεῖν*," [e * *Φθειροτράγος*,] " Pediculos edere, ap. Eund." [" Verb. *Φθειροτραγέουσι* est ap. Herod. 4, 109. ubi de Budinis Scythica gente agitur: q. l. spectans Arrian. Periplo Ponti Eux. p. 18. Huds.=130. Blanc. *Ὁ λογοποιὸς Ἡρόδοτος*, ait, *λέγει τούτους εἶναι τοὺς φθειροτρωκτέοντας*." Schw. Mss. Intelligendum est auD tem verb. *φθειροτραγέω* de iis qui fructus picearum, aliarumque arborum, non autem pediculos, comedunt; quibus opp. *σιτοφάγοι*. *Φθειροφόρος*, vide *Φθείρ*.] " Legitur et *Φθειροκομίδης* ap. Hes. de " Eo " qui pediculis scatet: Pedicosus, Plauto. At vero " ADJ. *Φθειρώδης*," [e * *Φθειροειδής*,] " Aptus ad pro" creandos pediculos," [" Aristot. H. A. (5, 25.) 237. Schn., Ammon. 84. * *Φθειραθερής*, Toup. Opusc. 1, 197. * *Εὔφθειρος*, Jacobs. Anth. 8, 154." Schæf. Mss. * *Φθειρικὸς*, Gl. Pedicularis: * *Φθειράφιος*· Pediculosus: * *Φθειράριος, ἐπὶ ἀλόγου ζῴου*· Ricinosus. * " *Φθείριον*, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.] " Inde est etiam verb. *Φθειριάω*, Pediculis scateo, " Morbo pediculari laboro. At VV. LL. habent *Φθειριάζω*, sed absque exemplo, cum a *φθειριῶ* sit par" ticip. *φθειριῶν* ap. Diog. L. *Φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος*." [*Φθειριῶν*, Gl. Pediculosus. " Bergler. ad Alciphr. 210. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67." Schæf. Mss.] " Hinc *Φθειρίασις*, Pedicularis morbus, in quo " pediculi acervatim per cutem erumpunt:" [Gl.

Pediculatio, Jambl. V. P. 384.] " Affertur etiam " verb. Φθειρίζομαι, pro Pediculos quæro, VV. LL." [Φθειρίζω, Gl. Pediculo, Barker. ad Etym. M. 1101-2. LXX. Jerem. 43, 12. Φθειριεῖ γῆν Αἰγύπτου, ὥσπερ φθειρίζει ποιμὴν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ. Φθειρίζομαι, Athen. 586. Herod. V. Hom. 35. "Ad Charit. 305." Schæf. Mss. * Φθειριστικὸς, Plato Soph. 227. τέχνη. * " Περιφθειρίζομαι, ad Charit. 306." Schæf. Mss. Cf. Περιφθείρομαι. * Φθειριζάω, Lucian. 9, 32. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ, ubi Codd. melius φθειρὶ ζέσῃ.] A

ΦΘΙΩ, ET Φθίνω, (quod Φθίνω tamen in neutra potius signif. usitatum est, ut infra docebo,) itidem pro Φθείρω, et ab ead. origine a qua ipsum φθείρω, sc. a φθέω, de quo dictum fuit. Nisi potius ex his duobus, Φθίω et Φθίνω, alterum ab altero formatum esse putemus, sc. Φθίνω e Φθίω. Eust. enim in h. l. Il. Σ. (446.) Ἤτοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν, (ubi φρένας ἔφθιεν esse ait i. q. φθινύθεσκε φίλον κῆρ, cum Auctor brevium Schol. ἔφθιεν exponat τέτηκεν, tanquam neutralem et præteriti perf. signif. habens,) annotat Φθίω esse πρωτότυπον verbi Φθίνω. Idem B alioqui (ut videbis in iis quæ antea ex illo protuli, sc. in verbo Φθέω) verbi Φθίνω duntaxat meminit, cum a Φθέω φθῶ formatum esse dicit, sicut κλίνω a κλῶ. Ceterum a φθίω quidem habemus ap. Hom. (Il. Z. 407.) tertiam personam Futuri φθίσει, Perdet: et aor. infinitivi φθῖσαι, nec non conjunctivi φθίσωμεν. Et a pass. Φθίομαι, Corrumpor, Perdor etc. Fut. φθίσονται: item INFIN. Φθῖσθαι, Od. O. (353.) Δὴ δ' εὔχεται αἰεὶ Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισι, ubi Eust. exp. φθαρῆναι, annotans scribi ETIAM Φθεῖσθαι: at VV. LL. interpr. Animum e membris abire et exolvi, cum potius reddendum sit Perire, si sequamur illam expositionem Græcam φθαρῆναι. PRÆT. Ἔφθιμαι: unde ἔφθιται, Od. (Υ. 340.) Ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται. Et tertia persona pluralis IONICA Ἐφθίατο pro ἔφθιντο, Il. A. (251.) Τῷ δ' ἤτοι δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίαθ', ubi ἐφθίατο reddere possumus Interierant, Perierant, Defecerant, etiam Præterierant, si quidem expositionem Eustathii sequamur, sc. C παρῆλθον, (addit autem paulo post, ἀπέκαμον ἐκεῖνοι καὶ τῷ χρόνῳ ἔφθιντο,) cum alioqui Auctor brevium Scholl. exponat ἐφθαρμέναι ἦσαν. In VV. LL. affertur ITIDEM Ἐφθίαται pro ἔφθινται, sed absque exemplo. Et PARTIC. Φθίμενος, ap. Poëtas pro ἐφθιμένος, Corruptus, s. potius Perditus, aut Interfectus, ut φθιμένους πρὸς σοῦ, Eur., Interfectos a te: [cf. Med. 1414. Ἐκ σοῦ φθιμένους.] Item simpliciter, Mortuus, Defunctus. Opp. K. 3, (287.) Καὶ φθίμεναι γὰρ ὄϊς φθίμενον λύκον ἐῤῥίγασι. Usus est autem et Xen. hoc participio licet Poëtico, K. Π. 8, (7, 3.) ut videbis p. 42. mei Cic. Lex. Interdum φθίμενος sonat Præteritus, Soph. Aj. (141.) τῆς φθιμένης νυκτὸς, Præterita nocte. [" Φθίω, Wakef. Eum. 173. Abresch. Æsch. 2, 102. ad Charit. 305. Valck. Hipp. p. 314. Φθίομαι, Heyn. Hom. 6, 538. Φθίμενος, Thom. M. 294. 895. Markl. Suppl. 59. 969. Pierson. Veris. 108. Toup. Opusc. 1, 304. Φθίσθαι, Parmenio 12. et Jacobs. Brunck. Apoll. Rh. 122. 229. Heyn. Hom. 5, 490. 584. 6, 484.: de accentu, ad Od. B. 183. D * Φθῖμι, Heyn. Hom. 4, 80." Schæf. Mss. Diosc. Præf. 1. Βοτάναι δι' ἀσθένειαν ἐφθικυῖαι. * Νεοφθίμενος, Nonn. D. 25, 269. 26, 48.] Verbum autem φθίνω usitatum est potius in neutra signif., sive etiam passiva, pro Pereo, Deficio, Tabesco, Corrumpor, Absumor, Consumor, ut φθίνοντα ζῶα Cic. vertit ap. Plat., Consumti animantes, p. 32. mei Lex. Cic. Sed observa simul, præsens φθίνοντα per præt. reddi hoc quidem in loco. Od. E. (161.) Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν Φθινέτω, Schol. φθειρέσθω. Vide Hes. et Gal. ap. Hippocr. [" Gal. Lex. Hippocr. Φθίνει δηλοῖ συντήκεται, ἰσχναίνεται, ἀτροφεῖ. Sic Herod. 3, 29. de Apide vulnerato a Cambyse, Ἔφθινε ἐν τῷ ἱρῷ κατακείμενος, Contabescebat, Elanguescebat." Schw. Mss.] In quibusdam versibus, quos Plut. affert in Cons. ad Apoll. αὔξεσθαι et φθίνειν inter se opponuntur. Ex Eust. annotatur φθίνειν dici de die, cum sol a medio cœli axe devergit occasum versus. Præsertim vero usitatum est PARTIC: Φθίνων. Sæpe enim occurrit φθίνων μὴν, vel potius in gen. φθίνοντος μηνός. Estque ita usus ante alios Hom. Od. Ξ. (162.) Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, ubi exp. λήγοντος, Desinentis. Dictum autem ajunt mensem φθίνοντα a vicesima die usque ad tricesimam. Eust. certe illis verbis, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, ait significari περὶ ἀκριβῆ τριακάδα μηνός: Auctor vero brevium Scholl., περὶ τριακάδα καὶ νουμηνίαν. Obiter autem hic observa ETIAM Ἱστάμενος μὴν opponi τῷ φθίνοντι, pro quo ἱστάμενος habemus ἀρχόμενος ap. Aristot. H. A. 6, 17. Ὀχεύονται δὲ οἱ θύννοι καὶ οἱ σκόμβροι περὶ τὸν ἐλαφηβολιῶνα φθίνοντα, τίκτουσι δὲ περὶ τὸν ἑκατομβαιῶνα ἀρχόμενον. Quæ Gaza, Romani sermonis consuetudinem retinere potius quam ad verbum interpretari volens, ita reddidit, Coëunt thynni et scombri mense Februario post Idus, pariunt Junio ante Nonas. Apud Eund. 7, 2. init. Περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας, vertit, Decrescente luna. Sciendum est porro sæpe dici quotus sit dies mensis φθίνοντος. Thuc. Μηνὸς τετάρτῃ φθίνοντος, ubi Interpres, Mensis quarto ante finem die. Potuit autem pro Ante finem, dicere etiam A fine. Plut. Alexandro, Ἐκέλευσε μηκέτι τριακάδα τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ τρίτην φθίνοντος ἀριθμεῖν. Apud Synes. autem legitur etiam τρισκαιδεκάτη φθίνοντος, Ep. 4. Ἦν μὲν οὖν τρισκαιδεκάτη φθίνοντος: quod videndum est quomodo convenire possit cum iis quæ antea dicta fuerunt, sc. φθίνοντος μηνὸς appellationem a vicesima duntaxat die initium sumere. Cum quibus tamen conveniunt et hæc, quæ quidam annotat, Græcos in numerandis diebus mensium e lunæ luminibus, hac φθίνοντος appellatione in tertia decade usos esse, ad quotidianam luminum diminutionem, quæ fieret a plenilunio, respicientes. Ut autem ad PARTIC. Ἱστάμενος revertar, fuisse dictum ἱστάμενον μῆνα usque ad vicesimum diem, id vero cum aliunde, tum ex J. Poll. et Hes. refelli potest, quem vide. Aliqua autem huc pertinentia habes et ap. Plut. Solone p. 168. meæ Ed. Ceterum usurpari et partic. PASSIVUM Φθινόμενος hac in signif. tradunt quidem VV. LL., adjuncto hoc anonymo exemplo, Φθινομένου πρώτῃ: sed id mihi certius confirmari cupio. Ibid. THEMA Φθίνομαι pro Corrumpor, Absumor, Dissipor, Deficio, Pereo; sed vocem potius activam φθίνω, quam passivam φθίνομαι, has ipsas et neutras et passivas signiff. habere sciendum est, ut et docui supra. [" Φθίνω, Wakef. Herc. F. 70. 710. Alc. 201. 290. Eum. 788. Brunck. Apoll. Rh. 229. El. 1414. Diod. S. 1, 334. Clark. ad Il. B. 43. Valck. Hipp. p. 178. Diatr. 6. De mense, Thom. M. 895. Ilgen. ad Hymn. 359. De tempore exacto, Græv. Lectt. Hes. 618. De quant., ad Il. Z. 146. Φθίνων ἐτελεύτησε, Tabe obiit, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Active, ad Charit. 210." Schæf. Mss. " De luna decrescente, Theoph. ad Autol. 1, 19." Schleusn. Mss.]

Φθισήνωρ ET Φθισίμβροτος, ejusd. signif., (hoc ἀπὸ τοῦ φθῖσαι τοὺς βροτοὺς, illud ἀπὸ τοῦ φθῖσαι τοὺς ἄνδρας,) Homines perdens, Mortalibus exitium afferens s. interitum, Hominibus exitiosus, ut πόλεμον φθισήνορα vocat Hom. Il. B. (833.) itidemque μάχην legimus dictam φθισίμβροτον. [" Φθισήνωρ, Heyn. Hom. 4, 414. 6, 531. Valck. ad Bion. p. 332." Schæf. Mss. " Orac. Sibyll. 207. Ops.=281. Gall." Elberling. Mss. Ruhnk. ad Bion. 15, 14. Passow. ad Musæum p. 211. * Φθισήνορος, Opp. Ἁ. 2, 667. ἄτη. " Φθισίμβροτος, Quint. Sm. 4, 433. (9, 218.)" Wakef. Mss. Φθισίβροτος, Plut. 7, 570. Lysandro 22. Ages. 3. * Φθισίφρων, Opp. K. 2, 423.]

Φθίσις, ἡ, Corruptio: respiciendo ad primam verbi φθίω signif. Item Consumtio, Decrementum; nam ab Aristot. de Gen. et Corr. videmus φθίσιν opponi τῇ αὐξήσει. Apud Eund. legimus in l. de Mundo, (si modo is Auctor hujus libri esse putandus est,) Ἐκτροφαὶ πάντων καὶ ἀκμαὶ καὶ φθίσεις: quæ ibi ita redduntur, Rerum vegetationes adolescentium primum, deinde tabescentium. At vero ap. Plat. Timæo legitur, Αὐτὸ γὰρ ἑαυτῷ τροφὴν τὴν ἑαυτοῦ φθίσιν παρέχον, Cic. Ita se ipse consumtione et senio alebat sui. In

VV. LL. Φθίσις γίνεται τῇ σελήνῃ, Decrescit luna. Et Φθίσις τῆς σελήνης, Lunæ silentium, e Gaza ap. Aristot. de Gen. Anim. 4. Φθισίς, ap. Medicos Tabis species tertia, ut Bud. annotat e Celso. Idem tamen Celsus Tabem interpr. sine adjectione, cum pro his Hippocratis verbis, Καὶ πυρετοὶ πλάνητες, καὶ σπλῆνες, καὶ ὕδρωπες, καὶ φθίσιες, dicit de autumno itidem loquens, Oriuntur eo quoque tempore febres incertæ, lienis dolor, aqua inter cutem, tabes quam Græci φθίσιν nominant. Item cum pro his Ejusd. Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισι συμβαίνουσι ἐπιληψίαι, φθίσιες, πυρετοὶ ὀξέες, καὶ τἄλλα νοσήματα, ita scribit, Adolescentia morbis acutis, item comitialibus, tabique maxime objecta est. Φθίσις, inquit Gorr., Tabes, Extenuatio totius corporis cum febre parva, propter pulmonis ulcera insanabilia. Vel, est pulmonis exulceratio, febrem parvam et totius corporis extenuationem inducens: utroque modo ap. Gal. definiri comperio. Si nominis rationem spectemus, extenuatio est, quod φθίσις ἀπὸ τοῦ φθίνειν dicatur; sed cum plerique morbi a symptomate nomina sortiti sint, ea dici potest pulmonis exulceratio esse. Et revera φθίσις pulmonis affectio est, quæ si non sit exulceratio, certe eam omnino comitem habet, et tantam ut qui ea laborat, σκέλετος potius quam homo videatur, colliquatis absumtisque non modo carnibus, sed solidis etiam partibus supra modum resiccatis. Crebræ enim desudationes alvusque persæpe liquidior humorem omnem exhauriunt, ipsaque lenta febris, qua nulli phthisici vacant, corpus paulatim absumit. Est autem ea omnino putris, et symptomatica ut quæ nascatur ab ulcere pulmonum purulento et putri, cordi admodum vicino, estque de genere (ut scribit Gal. Aphor. 12. l. 1.) febris quotidianæ, noctuque magis quam interdiu affligit. Hæc quidem. proprie dicta φθισις est, quamque proprio vocabulo Græci, et præsertim Athenienses, φθόην appellant: improprie autem dicta φθίσις est cum corpus sine pulmonis ulcere extenuatur, a calida et sicca pulmonum intemperie, aut febre ejusdem hectica, quam se aliquando vidisse Gal. memoriæ prodidit, nos autem sæpe vidimus. Φθίσις dicitur etiam Pupillæ affectus, cum ea angustior, hebetior, obscurior, rugosiorque evasit. Tunc autem majora quam sint, apparent ea quæ videntur, propter pupillæ angustiam. Causa hujus mali densatio est, quam siccitas potius quam quidvis aliud parit. Differt ἀπὸ τῆς ἀτροφίας, quod hæc oculi totius, φθίσις autem pupillæ tantum sit. [" Ad Timæi Lex. 271. Toup. Opusc. 1, 548. Mœr. 399. et n." Schæf. Mss.] Φθισικός, Qui laborat tabe, quæ phthisis dicitur. Quidam interpr. Tabidus, Phthisicus, Plin. Ex Alex. Aphr. Οἱ ἐκ βάσεως κιονίδα ἀποτμηθέντες, φθισικοὶ γίνονται. Plut. (8, 681.) Φθισικοὺς μὲν ὁρῶντες δυσχεραίνομεν, ἀνδριάντας δὲ καὶ γραφὰς φθισικῶν ἡδέως θεώμεθα. [* Φθισικεύομαι, Galen. Comp. Med. sec. Loca 7, 2. p. 529. 552.] Dictum vero fuit ETIAM Φθισκὸς pro φθισικὸς, si Hesychio credimus, scribenti, φθισκὸς, φθισικός. Et VERB. Φθισιάω, Tabe laboro. Redditur etiam Tabe consumor, laboro. Cujus infin. aor. 1. φθισιάσαι ap. Aristot. Probl. [5, 31. 28, 1.] Partic. autem φθισιῶν pro nomine φθισικὸς ponitur. [Plut. 6, 156.] At VERO Φθῖσα Hesychio, Tabe reddita exilis.

Φθιτὸς, Corruptibilis, Corruptioni obnoxius s. Interitui, Mortalis. Exp. enim ab Hes. φθαρτὸς, θνητὸς, νεκρός: quod postremum non Mortalis, sed Mortuus Latine sonat: qua etiam signif. usurpatum reperitur, ut ap. Plut. de Pr. Frigido, Φθιτῶν καὶ ἐνέρων. Est tamen Poëtarum potius quam prosæ Scriptorum hoc nomen, habens in Epigr. priorem brevem. [Plut. 6, 58. " Wakef. Alc. 445. Brunck. ad Eur. Hipp. 1448=1437. Clark. ad Il. B. 43. Pierson. Veris. 108. Mortuus, Valck. Hipp. p. 319. Musgr. Alc. 100." Schæf. Mss.] CONTR. Ἄφθιτος, ὁ, ἡ, Incorruptibilis, Corruptioni minime obnoxius; Immortalis, Æternus. Hom. Il. B. (46.) vocavit σκῆπτρον ἄφθιτον, ubi Schol. annotat, Philosophos ἀθάνατον de animatis, ἄφθιτον de inanimatis usurpare: Quod tamen discrimen nequaquam observari dico. Hesiod. (Θ. 389.) Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη. Apud Soph.

A ἄφθιτοι γνῶμαι exp. ἀμετάτρεπτοι: [Antig. 339. Fr. Inc. 23. " Ruhnk. ad H. in Cer. 321. Clark. ad Il. B. 43. Toup. Opusc. 1, 277. 2, 57. Emendd. 1, 421. 2, 486. Mitsch. H. in Cer. 192. Brunck. Soph. 3, 504. Jacobs. Anth. 6, 235. 11, 402. 12, 160. Heyn. Hom. 5, 130. 6, 374. 561. Musgr. Ion. 1618. Herc. F. 1386. Ἀφθίτη, Mesomedes 1." Schæf. Mss.] " Ἀφθιτόμητις, Cujus consilia non intereunt, sed " immota manent. Sic Soph. ἀφθίτους γνώμας dixit " τὰς ἀμεταστρέπτους." [* Ἀφθιτόμισος, Manetho 4, 234. * Πανάφθιτος, Anal. 2, 25. Antip. Sid. 70. * Ἀφθίτως, Orac. Sibyll. 5. p. 641.] " Νεόφθιτος, " Qui recens interiit: νεόφθιτον, νεωστὶ τελευτῆσαν, " νεωστὶ φθαρέν. Hes. νεόφθιτος κόρη est non solum " ἡ νεωστὶ τελευτήσασα, sed etiam ἡ ἄρτι φθαρεῖσα: " quod inter alia significat, Recens vitiata." [* Φθιτόομαι, Perdor, Lycophr. 1159.]

Composita autem VERBA, Ἀποφθίω ET Καταφθίω, itidem pro Perdo, Interficio. Hesiod. ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα. Soph. Aj. (1027.) Ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ B θανὼν ἀποφθίσειν. Et pass. ἀποφθίομαι, Perdor, Interficior, vel generaliter, Morior, Pereo, a quo ἀπέφθιτο in Epigr. Magis vero usitatum est PARTIC. Ἀποφθίμενος, pro Perditus, Interfectus, aut etiam generalius, Mortuus. Il. Γ. (322.) Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. [" Brunck. Apoll. Rh. 185. Jacobs. Anim. 292. Philipp. 65. Theocr. 22, 141. Toup. Opusc. 2, 243. Koen. ad Greg. Cor. 287." Schæf. Mss. Od. E. 110. ἀπέφθιθον, al. ἀπέφθιθεν, pro ἀπεφθίθησαν. " Ἀποφθίσθω, Il. Θ. 429. * Ἀπόφθισις, Schol. Arat. 101." Wakef. Mss. * Συναποφθίω, Opp. 'A. 5, 576. ὁμῇ συναπέφθισαν ἄτῃ, 587. συναπέφθιτο.] A passiva Καταφθίομαι est itidem PARTIC. Καταφθίμενος potissimum in usu, eandem cum ἀποφθίμενος signif. habens. Extat autem cum alibi, tum in hoc vetere Æschyli Epitaphio, Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει Μνῆμα καταφθιμένον πυροφόροιο γέρας, κ. τ. λ. Affertur et infinitivus incremento carens, καταφθίσθαι pro Periisse. [" Toup. Opusc. 1, 304. Valck. Hipp. p. 254. Wakef. Eum. C 730. Abresch. Æsch. 2, 102. ad Charit. 491. Musgr. Rhes. 378." Schæf. Mss. * Ἔκφθιμι s. * Ἐκφθίω, unde ἐξέφθιτο, Od. I. 163. Nicander Θ. 331.: ἐξέφθινται, Æsch. Pers. 927. * Ἐπιφθίομαι, Nonn. D. 47. p. 1214. * Παραφθίω, unde παραφθίμενος, Carm. Sib. 372.] " Προφθίμενος, Præmor-" tuus, s. Ante mortuus, Epigr." [" Parmenionis 14." Schæf. Mss. * Ὑπέρφθιμι s. * Ὑπερφθίω, unde ὑπερέφθιτο, Pind. Π. 6, 29.]

[* Φθίδιος, Hesychio ὀλιγοχρόνιος, ὀλίγος.]

Ab illo autem φθίνω fit NOMEN Φθινώδης, Qui jam phthisi correptus est, ad phthisin natura proclivis est, ut qui tam angusto astrictoque thorace est, ut a tergo operta scoptula instar alarum promineant: UNDE Πτερυγώδεις, h. e. Alati, nominantur. Præterea cui caput facile impletur, quodque respiratoriis organis multas distillationes demittit. Nam si hæc duo simul coëant, thoracis figura et capitis imbecillitas, ejusmodi natura tabi valde obnoxia est. Hæc Gorr. In VV. LL. φθινώδης e Diosc. af-D fertur in priore illa signif. Redditur enim ibi Tabidus, Qui tabe conficitur. [Vide Φθεγγώδης. " Ad Diod. S. 2, 111." Schæf. Mss. Tabificus, Herodian. 1, 12, 5. Τὸ φθινῶδες τοῦ ἀέρος, al. * φθορῶδες, quod verum videtur. * " Φθινικός, Hippocr. 114. νοῦσος, perperam pro φοινικίη." Schn. Lex.] Fiunt inde præterea NOMIN. Φθινὰς, άδος, ἡ, ET Φθίνασμα, τό. Affertur autem φθινὰς νόσος e Plut. Galba (17.) pro φθίσις, Tabes, ut sc. sonent illa duo verba q. d. Tabificus morbus, non autem Tabidus morbus, ut habent VV. LL. Quæ errorem huic contrarium committunt in φθισικὸς, cum interpr. etiam Tabificus. At φθινὰς ἁμέρα, [Eur. Heracl. 779.] vide ap. Hes. Apud quem est ETIAM Φθίνα, Rubigo: item Oleæ genus. Φθίνασμα quoque i. q. φθίσις significare perhibetur. Ac certe Hes. φθινάσμασι exp. φθίσεσι. Sed Eust. Æschylum (Pers. 232.) vocasse tradit ἡλίου φθινάσματα, Solis occasum: scribens etiam, τὰ πρὸς δύσιν dici ἀναλογεῖν φθινάδι ὥρᾳ, ut χειμερινῇ ὥρᾳ τὰ τῆς νυκτὸς, et ἐαρινῇ τὰ ἑῷα. [" Φθινὰς, Thom. M. 529.

Musgr. Heracl. 778. ad Diod. S. 2, 111. Matth. ad Gloss. Min. p. 16. Toup. Opusc. 1, 548. ad Lucian. 1. p. xxxii. 290. Φθίνασμα, Brunck. ad Æsch. Pr. 348." Schæf. Mss. * Φθίνης νόσος pro φθόη s. φθινὰς habet J. Poll. 4, 187. sed suspectum est.] " Φθίνυλλα, Pestifera, VV. LL. ex Aristoph." ['Εκκλ. 935. * Φθινάω s. * Φθινέω, Lucian. 2, 880. Ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας, al. φθινύσαντας. * " Διαφθινέω, unde part. διεφθινηκὼς, Schol. Theocr. 10, 18. Plut. 2, 117. 621. (Mor. 1, 460.) 4, 774." Wakef. Mss. Arrian. Epict. 4, 11, 25. τὴν κόμην κατεφθινηκὼς, Sordidis capillis.] " Ἀποφθίνω, Intereo, Pereo, " Hippoc. de Aëre, Aqu. et Loc. Τά τε γὰρ νοσεύ- " ματα μάλιστα ἐν ταύτῃσι τῇσιν ἡμέρῃσι κρίνεται· καὶ " τὰ μὲν, ἀποφθίνει, τὰ δὲ λήγει. Nisi potius signif. " Interimunt, Perimunt, Ad orcum demittunt." [" Heyn. Hom. 5, 213. Ἀποφθινόμενοι, Mortui, Valck. Anim. ad Ammon. p. 7." Schæf. Mss. * Ἐπιφθίνω, Nicander Fr. 2, 70.] Καταφθίνω et Συμφθίνω, in VV. LL. quæ καταφθίνω exp. Pereo, Marcesco; active, Consumo tabe: et καταφθίνων, Mortuus: quæ exp. suspicione apud me non caret. Συμφθίνω autem Una diminuor, Simul decresco. [" Καταφθίνω, Plut. Mor. 1, 7. Theocr. 25, 122. et Valck. Eur. Tro. 1299. et Barnes. (Alc. 638.)" Schæf. Mss. " Συμφθίνω, Ælian. H. A. 677." Wakef. Mss. * " Ὑποφθίνω, Imminuor, Heracl. Alleg. 61. p. 186. Σώματος ἰσχὺς ὑποφαίνει. Opponitur ibi αὐξάνεσθαι." Schleusn. Mss. Falsa lectio ap. Hippocr. Epidem. 1. T. 1. p. 654. Lind.; Foës. et Gal. ὑποφθείρομαι exhibent.] Per παραγωγὴν vero, quam esse Atticam quidam tradiderunt, factum est VERB. Φθινύθω ex illo φθίνω, significans itidem Perdo, Profligo, Corrumpo, Consumo. Reperitur enim Od. A. (250.) οἶκον φθινύθειν, et Ξ. (95.) οἶνον φθινύθειν, pro Corrumpere. Alibi φθινύθειν κῆρ: Il. A. (491.) ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ Αὖθι μένων, ubi φθινύθεσκε commode reddetur Macerabat. Dicitur enim Latine aliquis qui in mœrore versatur, Macerare cor s. animum. Sic et θυμὸν ἀποφθινύθειν. Verum absolute etiam capitur, s. neutraliter, pro Contabescere. Potest vero et passive reddi, Macerari: Il. B. (346.) Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο. Apud Hes. φθινύθειν signif. activa, quod exp. εἰς φθίσιν ἄγειν: et signif. passiva, in qua exp. φθείρεσθαι, item τήκεσθαι. Ex Eod. habemus et VERB. Φθίνυω: nam φθινύουσι legitur ap. eum, quod exp. itidem φθείρονται. Nisi forte hic leg. sit potius φθινύθουσι, quamvis præcedat φθινύθειν, φθείρεσθαι. [" Φθινύθω, Heyn. Hom. 4, 134. 5, 667. Clark. ad Il. B. 43." Schæf. Mss. Activo sensu, Opp. K. 4, 186. φθινύθει πόνον, Operam perdit. " Φθινύω, Geop. T. 1. p. 57. (Ὁ οἶνος φθινύσει ὑπὸ πάχνης.)" Wakef. Mss.] COMP. Ἀποφθινύθω ET Καταφθινύθω, pro simplici φθινύθω. Nam ut κῆρ vel θυμὸν φθινύθειν dicitur, sic et Θυμὸν ἀποφθινύθειν legimus Il. Π. (540.) At Hesiod. neutrali signif. usus est, (quam et simplex φθινύθω habere docui,) pro Pereo, Intereo, Ἔργ. (1, 241.) ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Sic autem alterum comp. Καταφθινύθω utrumque usum præstat. [" Ἀποφθινύθω, Cleobul. 2. Καταφθινύθω, Jacobs. Anth. 11, 138." Schæf. Mss. * Περιφθινύθω, Orph. Lap. Corall. 12. * Ἀμφιπεριφθινύθω, Hom. H. 4, 272.]

SUPEREST Φθόη, quod vocab. in h. l. reservavi, quoniam commode præcedentibus inseri posse non videbatur. Dicitur autem proprie φθόη a Græcis, et præsertim Atheniensibus, quam omnes Medici φθίσιν appellant, ut Gorr. e Gal. annotat. Sic certe ap. ipsum Gal. φθόην Bud. accipit pro φθίσιν, interpretans Tabem, in h. ejus l. Οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν, Nutricem lactantem admovebant tabe laborantibus. Reperio autem ap. eund. Bud. e quopiam quem non nominat, Φθόαι καὶ φθίσεις, καὶ ἐκτικὰ νοσήματα, ταὐτόν. At VV. LL. e Gal. annotant, etiam vocari a Medicis φθόην Diminutionem corporis et maciem, quæ ex ulcere pulmonis perpetuaque ejus vomica fiat. Atque adeo in VV. LL. quæ prima edita fuerunt, redditur simpliciter Vomica. [" Boiss. Philostr. 409. ad Lucian. 1, 352. Toup. Opusc. 1, 548.

A Timæi Lex. 271. et n. Mœris p. 399. et n." Schæf. Mss. " Pestilentia, Philes p. 90." Schleusn. Mss. Demosth. 1481. Phrynichus Bekkeri p. 71.] " Νεόφθοητος affertur pro Nuper corruptus; sed ἁμαρτύρως."

" ΦΘΟΕΙΣ, Pastilli, τροχίσκοι, Gal. ap. Hippocr. " Legitur ET Φθοΐσκοι ap. Eund. περὶ Γυναικ. 1. (p. " 673, 9.) Καὶ ποιήσας τοὺς φθοΐσκους ὅσον δραχμαίους. " At VERO Φθοῖς per contr. factum e φθόϊς, est " Quoddam placentæ genus, e caseo cribrato et " siligine. Aristoph. Πλ. (677.) Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Ubi observa accus. quo- " que plur. φθοῖς. Gen. autem sing. a quibusdam " affertur φθοιὸς, cum tamen quidam dubitarint an " declinaretur. Dicitur et Φθόϊς, ιδος, ἡ, pro eod.: " unde φθοῖς in illo Aristoph. l. exp. φθόϊδας:" [" cf. Athen. 439. (592.) 647." Schw. Mss. " Brunck. ad Aristoph. l. c. T. H. p. 224. Jacobs. Anth. 8, 166. 9, 227. Schneid. Præf. ad Anab. xviii. Thom.
B M. 896. ad Mœr. 275. 386. 387. Toup. Opusc. 1, 180. 2, 104. 172. * Φθοίας, Callim. 1. p. 552." Schæf. Mss. Eust. 1753. Lobeck. Phryn. 88.]

ΦΘΟΝΟΣ, ὁ, Invidia, Invidentia. Cic. φθόνον maluit interpretari Invidentiam quam Invidiam, cum hanc definitionem, Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, (quæ refertur et a Plut.) ita reddidit, Invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas: ut videbis p. 60. mei Cic. Lex. Idem, ut videbis ibid. p. 14., hæc Platonici Timæi verba, Ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίνεται φθόνος, ita vertit, Probus autem invidet nemini. Sciendum est autem, φθόνον ἔχειν non solum poni pro Invidere, sed et pro Invideri. Nam ut affertur ex Aristide, Οὐκ εἰκὸς φθόνον ἔχειν τῇ πόλει, Invidiam habere civitati, pro Invidere civitati; sic etiam legi sciendum est ap. Isocr. Τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα τῶν ἔργων φθόνον ἔχει καὶ δυσμένειαν καὶ πολλὰς βλασφημίας, Invidetur illis, Invidiæ sunt obnoxia. In-
C venitur autem et χρῆσθαι φθόνῳ dictum de eo cui invidetur. At pro Conflare invidiam s. concitare, legitur συνάγειν φθόνον ap. Dem. (524.) Affertur vero et φθόνον κινεῖν pro ead. signif. ex Hermog. At τὸν φθόνον παραιτεῖσθαι, est, ut inquit Bud., cum dicitur Absit invidia verbo. Aristides p. 220. Εἰ δεῖ παραιτησάμενον τὸν φθόνον εἰπεῖν. Frequens est porro φθόνος οὐδεὶς, s. οὐδεὶς φθόνος, subaudito verbo ἐστὶ, vel ἔσται, pro οὐ φθονήσω, Non invidebo tibi quod postulas, Non tibi negabo quod postulas, Bud. Possumus autem non minus commode uti composito Denegabo. Subjungitque ex Juliano Augusto, in Ep. ad Georg. Εἰ δή τι καὶ παρ' ἡμῶν τοῦ κατά σε φιλικοῦ δέῃ, φθόνος οὐδεὶς, ubi φθόνος οὐδεὶς sonare dicit, Libens id præstabo. Et e Luciano (1, 561.) Πρὸς τῆς φιλοσοφίας μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν. Respondetur autem, ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος, pro Ego vero libens id dicam. Sic e Plat. Timæo, Φθόνος οὐδεὶς, ὦ Σόλων· ἀλλὰ σοῦ τε ἕνεκα ἐρῶ καὶ τῆς πόλεως ὑμῶν. Subauditur autem et infin. in
D hujusmodi ll., quem alioqui nonnulli loci adjunctum habent, ut hic Philonis, Φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν: ubi vertit idem, Docere non gravabimur. Sed alicubi hoc genus interpretationis a Bud. traditum non admittunt hæc verba, ut ap. Demetr. Phal. (aut eum quicunque est Auctor libelli qui huic ascribitur,) Δῆλον ὡς τοῖς γε εἰς ᾅδου κατελθεῖν βουλομένοις οὐδεὶς φθόνος. Hic enim φθόνος suam Invidiæ signif. retinet; potestque subaudiri etiam τούτου cum φθόνος, ut sit, οὐδεὶς φθόνος τούτου, sc. τοῦ κατελθεῖν. Sic ap. Greg. Naz. cum gen. Φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, ubi retinetur itidem signif. propria nominis φθόνος, ideoque recte h. l. ita redditur, Ad altiora contendentibus non invidendum. Φθόνος, Reprehensio, μέμψις, ut exp. cum alii tum Schol. Aristoph., et Eust., in isto Eur. Hec. loco, (288.) ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, ubi φθόνος ἐστὶ, (subauditur enim verbum illud ἐστὶ) exp. etiam, eod. quidem sensu, sed paulo commodius, μέμψεως ἄξιόν ἐστι, item ἐπιλήψιμόν ἐστι: Latine Invidiosum est. Affertur vero et

Invidia est, e Virg., tanquam eodem dictum modo, Quæ tandem Ausonia Teucros considere terra Invidia est? Sed et aliter hic posse, s. potius debere, intelligi, manifestum est, ut docebo et in Φθονῶ. Φθόνοι plur. e Plat. de LL. Ἄνευ φθόνων. [" Markl. Suppl. 348. Iph. p. 153. Musgr. Rhes. 343. 455. El. 902. Wakef. Trach. 251. 1033. Phil. 776. Jacobs. Anth. 7, 164. 9, 344. 12, 330. Zenod. Epigr. et Jacobs.: cf. Porson. Phœn. 1613.: Lucillius 63. et Jacobs.: T. H. ad Propert. 929. Schol. ad Aristoph. Πλ. p. 34. Lobeck. Aj. p. 239. ad Lucian. 1, 458. Verh. ad Anton. Lib. 197. LB., Matth. ad Gloss. min. p. 15. ad Charit. 216. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 58. ad Mœr. 168. Ammon. 64. Bibl. Crit. 1, 4. p. 75. ad Herod. 216. 222. 238. ad Od. T. 348. Hermann. Obs. 39. Reprehensio, Eur. Hec. 288. Lucian. Dial. p. 76. Ira Deorum, Nemesis, Musgr. ad Hec. l. c. ad Herod. 216. Bergler. Præf. ad Il. p. 7. Valck. Callim. 181. Brunck. El. 1466. Οὐδεὶς φθ., Jacobs. Anth. 10, 94. Boiss. Philostr. 304. Lennep. ad Phal. 149. ad Lucian. 1, 248. Φθ. κατά τινος, ad Dionys. H. 3, 1344. 1421. Φθ. ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται, ad Lucian. 1, 201. Heind. ad Plat. Phædr. 251." Schæf. Mss. "Rationis egestas, Hierocl. 48." Wakef. Mss.]

Ἄφθονος, ὁ, ἡ, Invidiæ expers, Ab invidia remotus s. alienus, Non invidens, [Phocyl. 67.] ἄφθονοι οὐρανίδαι. Sic Herod. 3, (80.) Τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι. Usus est et Plut. de Cicerone. Ἄφθονος, Copiosus, Largus, Multus. In VV. LL. e Luciano (3, 425.) Πάντα γὰρ ἄφθονα, Cuncta siquidem abunde suppetebant. Et additur, hinc accepisse istam signif. hoc adj., quod quæ copiosissima sunt et præstantissima, ea invidiam omnium superent. Sed ego potius dixerim ἄφθονον inde poni pro Copioso, quod qui aliquid invidet cuipiam, id ei aut non impertitur, aut certe gravate, ideoque parce; at qui non invidet, nec gravate, sed lubenter præbet, large contra et copiose impertiri solet. Sin autem sequi velimus ea quæ Etym. scribit in NOMIN. Ἀμέγαρτος, dicemus, sicut ἀμέγαρτον, sic etiam ἄφθονον sonare τὸ πολὺ, et τὸ μέγα, tanquam πολλοῦ φθόνου ἄξιον: habente sc. ἀ vim intendendi: quod soleamus invidere τοῖς πολλοῖς καὶ τοῖς μεγάλοις. Sed Idem ἀμέγαρτον pro Vili poni tradit, habente tunc α vim στερητικὴν, i. e. privativam. Quam certe signif. nequaquam in ἄφθονος reperiri existimo; contra vero pro Copioso et abundanti passim reperitur. Interdum etiam redditur ἄφθονον voce Multum: ut ἄφθονον ἔλαιον, Multum oleum, vel Multum olei. Sic ἄφθονον σχολὴν ἔχω, in VV. LL. Multum habeo otii. Æschines tamen ἄφθονα et πολλὰ copulavit, c. Ctes. Ἄφθονα δήπου καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. Demosth. autem in Or. pro Cor. conjunxit ἀφθονώτερα καὶ εὐωνότερα, (255.) Ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις. Sciendum est porro inveniri ἐν ἀφθόνοις interdum sine adjectione alius nominis, ubi commode subaudiri posse videtur dat. ἀγαθοῖς, ut ap. eund. Dem. in eadem Orat. (p. 312.) Οὔτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἡγοῦμαι, οὔτ' εἴ τις ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς, ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται. Sic ἐν ἀφθόνοις γενόμενοι affertur aliunde pro Abundantes. ‖ Sed ἄφθονος dicitur etiam Cui copia rei alicujus suppetit: qua etiam in signif. potest reddi nomine Copiosus, ut ap. Cic. Copiosa mulier, Cui bonorum copia suppetit, unde ei adjungitur Locuples. Isocr. Paneg. Ἄφθονον καὶ ῥᾴθυμον αὑτοῖς κατεστήσαντο τὸν βίον. Sed et sequente dativo, ex Aristot. Polit. 7. Ἄφθονος ὕδασι, Cui aquæ copia suppetit, Aquis abundans, Affluens. ‖ Item ἄφθονοι λίθοι, VV. LL. ex Eur., Ingentia saxa. ‖ Eadem HABENT Ἀνάφθονος, itidem pro Copiosus: sed ἀμάρτυρον. [" Ἄφθονος, ad Plut. 5, 338. H., Thom. M. 132. Coray ad Thuc. 3, 261. ad Lucian. 1, 179. ad Charit. 324. Herod. 544. Ἀφθονέστερος, ad Mœr. 25. ad Diod. S. 1, 66." Schæf. Mss. "Pind. ap. Bekk. Anecd. 80. (Ό. 2, 172.)" Kall. Mss. "Ἄφθονος γῆ, Permulta soli jugera, Permulti agri, 2, 2.: ut ap. Plut. Arato p. 1031. Sic χρυσὸς ἄ. ap. Herod. 6, 132. Opp. ὀλίγη γῆ, Xen. K. Π. 5, 4, 12. Ἄ. A ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι, Tempestates abunde ferunt fructus omnis generis, 3, 20." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "Ἄφθοναι θύραι, Fores semper patentes, Mich. Apost. Prov. 5, 12." Schleusner. Mss. * "Ἀφθονόχυτος, Const. Manass. Chron. 6221. p. 241." Kall. Mss.] Ἀφθόνως, Absque invidia, Non invide, Candide, Large, Copiose, Affatim. Herodian. 6, (1, 17.) Ἵνα ἔχοι τοῖς στρατιώταις ἀ. καὶ ῥᾳδίως ὁ Ἀλέξανδρος χαρίζεσθαι. At in VV. LL. affertur, sed absque Auctoris nomine, Ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν, pro Confertim jaculis emissis. [Eur. Cress. Tr. 9. Plut. 6, 563. Pelop. 25. Xen. K. Π. 3, 2, 13. Ἀπ. 1, 2, 60. 3, 11, 4. * "Ἀφθονωτάτως, Nicet. Eugen. 6, 186." Boiss. Mss. Ἀφθονώτατα, Dio Cass. 688.] ITEM Ἀφθονία, ἡ, (q. d. Invidiæ carentia,) Animus invidiæ expers, Habitus animi invidia carentis. Æquitas animi vacans invidia, Bud. ap. Basil. Sed multo frequentius sequitur eam nominis ἄφθονος signif., qua pro Copioso s. Abundanti ponitur: et tum declarat Copiam, s. Abundantiam, et ubertatem. B Unde ap. Xen. K. Π. 8, (6, 11.) ἀφθονίαν ἔχειν τινῶν et σπανίζειν τινῶν inter se opponuntur. Apud Eund. Σ. (4, 55.) opponi videmus ἀφθονίαν τῇ ἀφορίᾳ, ubi dicit Καρποῦ μὲν ἀφθονίαν, φρενῶν δὲ ἀφορίαν. Isocr. autem in Paneg. dixit, ἀφθονίαν χώρας, quod quidam interpr. Latifundia. [" Ad Thom. M. 133. ad Phalar. 300." Schæf. Mss. Pind. N. 3, 14.]

Ἐπίφθονος, ὁ, ἡ, Invidiæ obnoxius, Invidiæ expositus, Invidiosus. Plato de LL. 12. Χρυσὸς δὲ καὶ ἄργυρος ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἰδίᾳ τε καὶ ἐν ἱεροῖς ἐστὶν ἐπίφθονον κτῆμα. Quæ Cic. vertit, ut videbis p. 40. mei Cic. Lex., Aurum autem et argentum in urbibus, et privatim in fanis, invidiosa res est. Aliis etiam rebus variis tribuitur, ut Plut. Pericle, Ἐπίφθονος ἰσχὺς, Invidiosa potentia, Popl. Ἐπίφθονος ὄψις, Invidiosum spectaculum. At de persona dictum, ut ap. Thuc. 7, (77.) Καὶ εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρώντως ἤδη τετιμωρήμεθα, de q. l. dicam et paulo post. Herod. autem (7, 139.) dixit ἐπίφθονος πρὸς C ἀνθρώπων pro ἐπίφθονος ἀνθρώποις, Invidiosus hominibus; vel magis ad verbum, Invidiosus apud homines. Item ἐπίφθονος περί τι, Plut. Polit. Præc. Ὅπως μήτε περὶ ταύτας εὐκαταφρόνητοι, μήτ' ἐπίφθονοι περὶ ἐκείνας ὦμεν. Plato Apol. (27.) βαρύτεραι et ἐπιφθονώτεραι copulavit. Interdum dicitur ἐπίφθονόν ἐστι, pro Invidiosum est, Res invidiosa est. Ut, Ταῦτα τὸ πράττειν ἐπίφθονον, sub. ἐστί. Et ap. Herodian. (2, 3, 7.) Παρῃτεῖτο τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, Recusabat imperium, tanquam rem invidiosam. Ad verbum, q. d. Invidiositatem imperii. Apud Thuc. autem τὸ ἐπίφθονον substantive non tam Invidiositas, ut ita dicam, quam Invidia: (2, 64.) Τὸ ἐπίφθονον λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις. ‖ Ἐπίφθονον, Odiosum, Reprehensione dignum, Culpandum, μεμπτὸν, ut ap. Eur. exp. alicubi, [Andr. 181.] Sic et in illo Thuc. loco quem paulo ante protuli, Καὶ εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, Schol. exp. μεμπτοί: itidemque φθόνος, μέμψις, paulo post. Sed nihil obstare videtur, quominus ἐπίφθονοι suam illic signif. retineat, cum D sciamus ethnicos Scriptores, præsertim autem Poëtas, frequenter dicere homines sese diis ob nimiam potentiam, aut arrogantiam, aliudve aliquid invidiosos reddere. Quod si tamen ἐπίφθονοι non placeat pro Invidiosi, malim reddere Odiosi: quam signif. ap. Lat. videtur posse itidem habere nomen Invidiosi, cum Invidiam pro Odio poni satis notum sit. [" Valck. Phœn. p. 70. Musgr. Hec. 1185=1171. Med. 530. Iph. A. 333. Steinbr. Mus. Tur. 1, 333. Eurip. T. 3. p. 268. ad Herod. 216. 370. Thom. M. 898. ad Charit. 616. 775. Cattier. Gazoph. 85. T. H. ad Propert. p. 929. Eur. Suppl. 893. (act. intelligam.)" Schæf. Mss.] Ἐπιφθόνως, Invidiose, ut ap. Thuc. 1, (75.) Τοῖς Ἕλλησιν ἐ. διακεῖσθαι, Græcis invidiosi esse, Apud Græcos invidia laborare. Apud Eund. (3, 82.) Ἐ. τι διαπράξασθαι, Invidiose et memorabiliter, quod sc. quæ magna et memorabilia sunt, invidiosa esse soleant: unde etiam Schol. exp. ἐπίφθονον καὶ μέγα. ‖ Sed cum ἔχειν junctum adverbium ἐπιφθόνως, ap. Xen. sonat Invide,

non Invidiose: K. Π. 3, (3, 7.) et 8, (2, 13.) ubi dicit 'E. εἶχον πρὸς ἀλλήλους, pro Sibi invicem invidebant. 'Ανεπίφθονος, ὁ, ἡ, Minime invidiosus: ἐπωνυμία e Plut. Cognomen non invidiosum. Atque ut dicitur ἐπίφθονόν ἐστιν εἰπεῖν, sic ἀνεπίφθονόν ἐστιν, sequente infin. Dem. autem superlativo etiam ἀνεπιφθονώτατον ita usus est, (331.) Οὕτω γάρ μοι περὶ ἐμαυτοῦ λέγοντι ἀνεπιφθονώτατον εἰπεῖν. Item οὐ μεμπτὸς, et ἄψογος, ἀμώμητος: quemadmodum ἐπίφθονος pro μεμπτὸς poni dictum fuit. [Thuc. 1, 75. 7, 77. Soph. Trach. 1035. "Musgr. ad Eur. Hec. 1185. Lucian. 1, 40.' Schæf. Mss.] Sic certe ADV. 'Ανεπιφθόνως non solum signif. Non invidiose, ut ἀ. ἄρχειν, Plut. (Camillo 1.) sed exp. etiam οὐ μεμπτῶς ap. Thuc. ab ejus Schol. [Xen. Ἱερ. 7, 11.]

[* Κακόφθονος, Schol. Procli ad Hesiod. Ἔργ. 194. * Πολύφθονος, Plut. 7, 174. * Ὑπόφθονος, adv. * Ὑποφθόνως, Xen. Ἑλλ. 7, 1, 15. ἔχειν, Subinvidere. * Φιλόφθονος, Invidiosus, Invidiæ plenus, Diod. S. Ecl. 1. l. 26. Plut. 6, 339. "Isid. Pelus. 3. Ep. 237. (unde * Φιλοφθονέω, e quo) * Φιλοφθονία, Varronis fuit liber περὶ Φιλοφθονίας." Boiss. Mss.]

Φθονερὸς, Invidus, Qui invidere solet, invidiæ morbo laborat: ut Epigr. titulus est εἰς Φθονεροὺς, In eos qui natura sunt invidi: φθονερὸς δαίμων, Plut. Alcib. [" Quid sit quod passim Herod. φθονερὸν esse τὸ θεῖον dixerit, expositum vide a Wess. Valck. et Schw. in Annotatis ad Herod. 1, 32. 3, 40." Schw. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 162.] Et compar. grad. Aristot. Rhet. 2. Καὶ οἱ φιλότιμοι φθονερώτεροι τῶν ἀφιλοτίμων, καὶ οἱ δοξόσοφοι. [Plut. 6, 239. 8, 718. Ages. 7. "Thom. M. 898. ad Charit. 616. Jacobs. Anth. 9, 234. T. H. ad Propert. p. 929. Toup. Emendd. 1, 237. ad Herod. 216. Bergler. Præf. Il. p. 7." Schæf. Mss. Cum dat., Dionys. Antiq. 6, 46. ταῖς εὐτυχίαις. " Insatiabilis, Anthol. 3, 24. φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσσε γένυν." Schleusn. Mss. * Φθονεροποιὸς, Eust. Od. E. 457. p. 1542. * Πολυφθόνερος, Epicurus Diogenis L. 10, 8.] Φθονερῶς, Invide, Per invidiam, Xen. [K. Π. 1, 4, 15. K. 3, 10. * Φθονερέω, unde] Φθονερία, Invidia, Invidentia. Verum intellige non simpliciter Invidiam, i. e. φθόνον, sed illum Invidiæ quasi habitum a natura insitum. [Aristot. Magn. Moral. 1, 28.]

Φθονέω, Invideo: ut, Φθονεῖν τοῖς εὖ πράττειν δοκοῦσι, et, Τοῖς μᾶλλον ἐπ' ἀρετῇ προϊέναι δοκοῦσι, Plut. περὶ Φθόνου καὶ Μίσους. Et sequente particula εἰ ap. Isocr. Οὐδεὶς ἄν μοι δικαίως φθονήσειεν εἴ τι τῶν Θρασυλόχου πραγμάτων ἀγαθὸν ἀπολέλαυκα. Jungitur sæpe et dativo rei: Τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς φθονῆσαι, Thuc. 6. Et, Τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις φθονήσουσι, Isocr. ad Phil. Invenitur ap. Eund. et præfixa præp. ἐπὶ, ubi dicit, Τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ φθονοῦντας. Interdum vero cum gen. rei, et dat. personæ. Herodian. 6, (1, 20.) Φ. φθονοῦσά τε τῆς προσηγορίας ἐκείνῃ. Cæsar ap. Plut. (Cæs. 54.) Ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου· καὶ γὰρ ἐμοὶ σὺ τῆς σαυτοῦ σωτηρίας ἐφθόνησας. Phocyl. (65.) Μὴ φθονέσῃς ἀγαθῶν ἑτάροις. Sed aliquando hic gen. videri potest relinqui subaudiendus, vel potius repetendus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ: ut certe mihi videtur ap. Isocr. Paneg. Ὥστε κυρία γενομένη τοιούτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ὧν ἔλαβεν, ἅπασι μετέδωκε. Verum hoc exemplum ad alteram potius hujus verbi signif. pertinet, de qua paulo post verba facturus sum; at pro hac Invidendi signif., de qua nunc sermonem institui, invenitur et accus. junctum ap. Xen. (K. Π. 3, 1, 22.) Καὶ ἐγὼ, ἔφη, τοῦτο ἐφθόνησα, ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν: non ignoro tamen exponi hic et secus: ut docebo infra. Invenitur infinitivo quoque junctum, ap. Eur. Med. (312.) Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν, Quod res tuæ feliciter se habeant, non invideo. Quo plane modo dixit Plaut. Bacchid. Nullus est qui non invideat rem secundam obtingere. Affertur e Plut. Cam. itidem, Φθονήσας ὠφεληθῆναι τοῖς πένησι, pro Pauperum invidens utilitati. || Φθονῶ σοι τούτου, itidem cum gen. rei, et dat. personæ, pro Hanc rem tibi nego s. denego, Concedere nolo. Intellige autem proprie sonare, Denego, Concedere nolo, propter invidiam, qua te prosequor. Qui enim alicui invidet, is non

A lubenter ei quicquam largitur; tantumque abest ut quidpiam largiri velit, ut, si fieri possit, interdum etiam quod ipse habet, invido illo animo conetur eripere. Unde dicitur Latine quoque Invidere quidpiam alicui, sicut fusius infra docebo. Dem. Καὶ τῆς μὲν ἐργασίας τῆς τραπέζης ἐφθόνησε, τὴν δὲ γυναῖκα ἔδωκε. Licet enim Bud. h. l. subjungat Euripidis loco, alium tamen esse usum hic verbi φθονεῖν, quam illic nominis φθόνος, sciendum est. Ac profecto convenire videtur h. l. cum illo Isocr., quem paulo superius protuli, vel in eo quod ut hic ἐφθόνησε et ἔδωκε opponuntur, ita illic ἐφθόνησε et μετέδωκε. Huc certe pertinent et isti loci, potius quam ad alteram Invidendi signif. Xen. K. Π. 8, (4, 8.) p. 132. meæ Ed. Πολλά γέ μοι ἐστὶ τοιαῦτα συγγεγραμμένα, ὧν ἐγώ σοι οὐ φθονήσω, ἣν κ. τ. λ. Plato Hipparch. Οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ φιλοσοφίας φθονεῖν. Sed et cum accus. ap. Polyb. de captivis ad Cannas, Παρεκαλοῦντο μὴ φθονῆσαι τοῖς ἑαλωκόσι τὴν σωτηρίαν, Ne concedere gravarentur.
B Vult autem Bud. in illo itidem Xen. loco quem antea protuli, τοῦτο ἐφθόνησα esse Hoc ei animo libenti non concessi, Hoc ægre tuli, Hoc ei succensui. Sed non video quid obstet quominus suam potius, i. e. primam et propriam signif. ibi habeat istud verbum, ut perinde sit ac si ita dixisset, Τοῦτο ἐφθόνησα τὸ ποιεῖν, — ὡς ἐμοὶ ἐδόκει. Latinum certe Invideo hanc potius constr. habet, ut ap. Virg. Liber pampineas invidit collibus umbras. Idem, Ascanione pater Romanas invidet arces? Et alibi, Invidet imperium mihi. Sed Horatius utramque constr. ei dedit; dixit enim non solum, invidet usum Lignorum et pecoris tibi calo argutus et horti; sed etiam, neque illi Sepositi ciceris neque longæ invidit avenæ. Pro Invidere tamen significante Denegare per invidiam, s. invidia motum, aut certe generaliter Denegare, non ponitur in illo priore loco, sicut in hoc posteriore. Affert vero Bud. e Virg. simile loquendi genus, cui adhibetur nomen Invidia. Hunc enim ejus locum postquam protulit, si te Carthaginis arces
C Phœnissam Libycæque aspectus detinet urbis, Quæ tandem Ausonia Teucros considere terra Invidia est? subjungit significare, Cur negas Teucris? Cur vetas Teucros? Quid est quod non sinis Teucros Italiam petere? διὰ τί φθονεῖς; Quam interpr. longe præfero ei quam attuli in Φθόνος: cui etiam hoc addo, mihi videri hoc perinde esse ac si dictum foret, Quæ tandem est ista invidia? denegare Teucris ut, etc. Sed ut ad φθονῶ revertar, sciendum est ei subjungi interdum non nomen, sed verbum infinitivi modi, et quidem in hac quoque Denegandi signif. Eur. Med. (63.) Τί δ' ἐστὶν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι: Ne invideas dicere. Sic autem locutum esse Plat. quoque et Xen., nec non Lucian., disces e Bud. Comm. 1063. Perperam autem affertur h. Plauti l. in Bacchid. Nullus est qui non invideat rem secundam obtingere, tanquam similem usum, sicut et similem constr., in eo habeat verbum Latinum, cum contra hic verbum Invideat primam et propriam signif. obtineat, nec ullo modo queat accipi pro Gravetur:
D contra vero cum dicit Eur. Μὴ φθόνει φράσαι, reddi possit μὴ φθόνει, Ne graveris, tibi grave sit, perinde commode atque in locis de quibus dictum fuit; aut etiam Ne denega, etc. PASS. Φθονέομαι, Invideor, (quo usus est Horatius,) Invidia laboro, flagro, Invidiosus sum. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Φθονεῖσθαί τε δι' αὐτοὺς καὶ μισεῖσθαι. Et, Φιλοσοφίας φθονουμένης, Isocr. Busir. Particip. Φθονηθεὶς, Qui invidia laboravit s. flagravit. [" Φθονέω, Dawes. M. Cr. 490. et Ind., Wakef. Trach. 1033. Heyn. Hom. 6, 470. ad Charit. 364. Plut. Mor. 1, 533. ad Herod. 222. 616. ad Od. T. 348. ad Lucian. 1, 458. De constr., ad Diod. S. 2, 280. Φθονῶ sequ. inf. cum accus., Heind. ad Plat. Hipp. 129.: sequ. ὥστε, Simon. Dial. p. 59. vide mox. Prohibeo, Heind. ad Horat. Sat. p. 49. Οὐ φθονῶ, Jacobs. Anth. 10, 94. 11, 193. Eur. Med. 314. Hec. 238. Bacch. 808. et Brunck.: Corrigenda post Præf. Burgess. ad Dawes. Misc. Cr. Φθονέσω, Jacobs. Anth. 9, 331. Palladas 145. Epigr. adesp. 69. Musgr. Or. 158. Φθονοῦμαι, Plut. Alex. 128. Schm." Schæf. Mss. " Cum gen. rei, Arrian. Epict.

139." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Φθόνησις, Soph. Trach. 1214.] A præteriti autem tertia persona sing. ἐφθόνηται fit [* Φθονητὸς, unde] nomen COMP. Ἀφθόνητος, Qui invidia non laboravit, Invidiæ non obnoxius, Qui talis est ut non invideatur. [Pind. Ὀ. 11, 7. 13, 35. * Ἀφθονήτως, Eust. Il. K. p. 749, 32. * Πολυφθόνητος, Schol. Pind. Ὀ. 11, 7.]

" Διαφθονεῖσθαι, pro Invidere affertur e Chrys." [" in Ephes. Serm. 6. T. 4. p. 192, 29. Οὔτε τοῦ φαυλοτάτου τὸ μεῖζον κατεξανίσταται, οὔτε τοῦτο ἐκείνῳ διαφθονεῖται." Seager. Mss. " Heyn. ad Virg. Æn. 1, 343. Διαφθονέω, Marcell. V. Thuc. p. 3." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 18." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 66." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Διεφθόνηται et διαπεφώνηται conf., Dionys. Antiq. 2, 45.] Ἐπιφθονέω, ET Προσφθονέω, in VV. LL. sed absque exemplo. Exp. autem ἐπιφθονέω, Sum invidiosus, In te exprobro aliquid. Sed exponendo Sum invidiosus, passiva signif. datur huic activæ voci: quod ego nequaquam admiserim. [Herod. 9, 79. Dionys. Antiq. 9, 43. Schneidero susp. * Καταφθονέω, Abresch. Diluc. Thuc. 633.] At Προσφθονέω, simpliciter exp. Invideo, tanquam omnino vacante præp., cum alioqui sonare potius videatur, Insuper invideo. [Plut. Alex. 33., ubi v. Cor.] " Ὑποφθονέω, Subinvideo, Ali- " quantum invideo, Xen." [K. Π. 3, 2, 4.]

" ΦΙ, et ΦΙΝ, ap. Poëtas syllabica adjectio cum " dat., ut δεξιτερῆφι χειρὶ ap. Hom. pro δεξιτερῇ. " Sic ἑτέρηφι pro ἑτέρῃ ap. Hesiod. Et cum dat. " participii, ut ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι ap. Hom. Sed " affertur etiam ἔννηφι ex Hesiodo pro accus. ἔννην, " ubi dicit, ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφι:" [Athen. 100.] " Existimatur autem Ionica esse hæc adjectio." [" Simonid. 7. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 364. 380. 405. Heyn. Hom. 4, 265. 268. 305. 383. 527. 5, 10. 469. 522. 622. 6, 179. 314. 402. 473. 550. 569. 7, 58. 93. 96. Hymn. in Cer. 292. 349. 375. Ruhnk. Ep. Cr. 127. 145. Voss Myth. Br. 1, 126. ad Il. N. 168. 588. Ilgen. ad Hymn. 647. Græv. Lectt. Hes. 518. ad Herod. 672." Schæf. Mss. Apollon. de Adv. 574. " Omnibus casibus adjectum, Etym. M. 800, 5. Suid. v. Ἶφι: genitivo, Opp. K. 1, 176. 2, 6. Ἁ. 1, 709. 5, 12. Quint. Sm. 8, 364. Il. B. 794. Θ. 309.: cum ἐξ, Od. B. 2.: cum ἐπὶ, Il. N. 308. Αὐτόφι, pro αὐτοῖς, Il. Υ. 140." Wakef. Mss.]

ΦΙΑΛΗ, ἡ, Phiala, secundum quosdam dicta παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις, quasi πιάλη: dicitur autem fuisse μείζων τοῦ ποτηρίου. Exp. tamen etiam Poculum, et Patera. Apud Athen. (501.) φιάλη ἀμφίθετος, Cujus pars una alteri imponitur. Quæ exp. e Cam. sumta est. Vide Suid. [" Ad Phalar. 305. Thom. M. 288. 342. 862. Musgr. Ion. 1182. Wessel. ad Diod. S. 1, 215. ad Mœr. 389. Toup. Opusc. 1, 515. Wyttenb. Select. 374. ad Herod. 264. (3, 130.) De clypeo, Fac. ad Paus. 2, 40. Jacobs. Anth. 11, 366. Φ. χρυσῆ, ad Mœr. 413. (Il. Ψ. 243.) Φ. Ἄρεος, Valck. Phœn. p. 296. Oratt. 394. Koppiers. Obs. 40. Wyttenb. Select. 375. Tyrwh. ad Aristot. 176." Schæf. Mss. Nonn. D. 9. p. 256. φιάλας γυμνοῖσιν ἐπὶ στέρνοισι καθάψαι Χαλκείας. Vide Schneid. ad Xen. K. Π. 1, 3, 9. Ed. 2. et ejusd. Lex. Crit. Attice * " Φιέλη, Thom. M. 862. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. ad Mœr. 389. ad Herodian. Philet. 445." Schæf. Mss. * Φιαλοειδὴς, Phialæ formam habens: Gl. Φιαλοειδές· Baciola. Contr. * Φιαλώδης, Schol. Aristoph. Ἁ. 1227. Athen. 488. " Suid. v. Ἀμυστί." Kall. Mss. " Valck. Callim. 252. * Φιαληφόρος, Polyb. T. 3. p. 393.] In VV. LL. DIMIN. Φιαλίσκη, Parva phiala. Extat et aliud DIMIN. Φιαλὶς, ίδος, ἡ, cujus plur. ap. Lucian. (2, 333.) φιαλίδες. [" ITEM * Φιάλιον, τὸ, Duris Samius ap. Athen. 231. φ. χρυσοῦν: (vide p. 467.)" Schw. Mss. Chishull. Antiqq. Asiat. 94. * Φιαλίτης, Proclus ad Euclid. p. 12. Ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ἀπὸ τῶν μετρουμένων τίθεται μηλίας καλῶν τινὰς καὶ φιαλίτας, ubi leg. μηλίτας: cf. Schol. Plat. 91. Vide Schn. Lex.] Ab illo Φιάλη est VERB. Φιαλεῖν, [imo * Φιάλλειν,]

A Compotare, Hilariter vivere, Opus aggredi. Vide Eust.: item Suid., et Schol. Aristophanis, hac voce utentis [Σφ. 1348. Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι, ubi Brunck.:—" Φιαλεῖς tuetur etiam Suidas in h. v., ubi inter alia hæc prostant: Φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Hoc sensu occurrit rursus hoc verbum, Εἰρ. 432. Ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως Ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς. Utroque in l. φιαλοῦμεν et φιαλεῖς futura sunt, quæ nescio qua ratione a th. φιαλέω formari queant. Proinde melior videri possit Eust. lectio οὐδ' ἐφιαλεῖς, et ἔργῳ 'φιαλοῦμεν. Archiepiscopi verba apponam e Comm. in Od. p. 1403. Ἰστέον ὅτι τὸ ἰάλλειν ψιλοῦται· ὁ δὲ Ὁμηρικὸς Ἐφιάλτης ὑποβάλλει νοεῖν, ὡς καὶ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἵημι· βοηθεῖ δὲ τῇ ἐνταῦθα δασείᾳ, καὶ ἐκ τῶν τῆς Κωμῳδίας τὸ, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅτι· ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις· καὶ εἰ μὲν οὕτως ἡ γραφὴ συναλείφεται, ἔχομεν τὴν ἀνάλογον δασεῖαν τοῦ ἰάλλειν· εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουΐδαν οὐκ ἔστι * τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς,
B ἀλλὰ * τρισυλλάβως φιαλεῖς, ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἕξῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ, Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν· τοῦτο μὲν χρήσιμον ἔσται εἰς τὸ νοεῖν, ὅτι ἐκ τῆς φιάλης καὶ ῥῆμά ἐστι τὸ φιαλῶ—καὶ μὴν ἄλλως οὐκ ἀναντίῤῥητον, ὅτι ἐν τῷ, ἔργῳ φιαλοῦμεν, τὸ τοῦ ἐφιαλεῖν ἐγκεῖται ῥῆμα· δύναται γὰρ, ὥσπερ ἀττικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν καὶ τὸ, ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐφιαλοῦμεν καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργῳ· ἵνα κατὰ τὸ χεῖρας ἰάλλειν κρέασιν, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφιαλεῖν ᾖ, τὸ ἐγχειρῆσαι πράξει τινί. Inde liquet librorum nostrorum lectionem Eustathio non aliunde, quam e Suida, innotuisse, ipsumque in libro suo legisse οὐδ' ἐφιαλεῖς, quod sincerum esse credam, donec me quis doceat, quomodo a ποιεῖν oriatur futurum ποιῶ." * Φιαλόω, Ablaqueo, Excavo, Geop. 9, 5, 7. τὸν βόθρον, 9, 10, 2. τὰ δένδρα. * Φιαλωτὸς, ibid. 12, 13, 8. θρίδακας, Lat. Sessilis.] Hinc secundum quosdam et nomen COMP. Ὑπερφίαλος, quod alicubi exp. Fœdifragus, Il. Γ. (106.) ὄφρ' ὅρκια
C τάμνῃ Αὐτος· ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Proprie, ut quidam volunt, Qui transgreditur jusjurandum quod per phialas datum est. Alicubi vero ὑπερφίαλος existimatur dici Superbus, Arrogans, Insolens, Impotens animi, Ferox. Sic et ὑπερφίαλον ἔπος, ex Hom. Interdum vero in laude pro μεγαλοφυής. Atque adeo pro Immensus quoque. Vide Eust. et Suid. [" Palladas 135. et Jacobs. Heyn. Hom. 4, 470. 5, 165. 6, 421. 477. 7, 25. ad Il. N. 293. ad Od. Φ. 289. Gesner. Ind. Orph., Theocr. 22, 97." Schæf. Mss. Athen. 495. Pind. Fr. p. 17. Heyn.] Hinc ADV. Ὑπερφιάλως, Fœdifrage, More eorum qui sunt fœdifragi; Superbe, Arroganter. Et pro μεγάλως atque ὑπερφυῶς, ap. Hom. Vide Eust. [Il. N. 293. Σ. 300. Od. A. 227. Δ. 663. " Heyn. Hom. 6, 421." Schæf. Mss.]

" Ἐφιελὶς, Calyculus, vel simile quid in corona. " Joseph. A. J. (3, 7, 6.) Ἡ μὲν ἐφιελὶς οὐκ ἔπεισι· " λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ." [Schneidero susp.]

D " ΦΙΒΑΛΕΗ, Carica, Ficus arida: et Φιβάλεον, " Ficus, Etym. Est et Φίβαλις, Ficus quoddam " genus ap. Athen.: ap. Gal. autem Lex. Hippocr. " Φιβάλιος. Hinc vero Φιβαλεῖς" [s. Φιβάλεις et Φιβαλέοι,] " dicti sunt etiam homines graciles." [Vide Athen. 75. et ibi Casaub. et Schw. " Φίβαλις, Jacobs. Anth. 8, 239. Exerc. 2, 57. Aristoph. Ἁ. 802. Kuster. et Brunck. ibid. (vide etiam Schol.)" Schæf. Mss.]

" ΦΙΛΙΣ, ίδος, ἡ, Canna: unde Φίλινος, Qui est e " canna s. cannis, q. d. Canneus. Affertur autem " ex Herod. φιλίνη ἐσθὴς, quod hinc esse putatur:" [mendose pro * φλοΐνη ἐσθὴς, ap. Eund. 3, 98.] " At Hes. φιλίδα esse ait σύριγγα."

" ΦΙΛΛΥΡΑ, ἡ, Phillyra, Mater Chironis cen- " tauri. AT Φιλλυρέα," [s. * Φιλυρέα,] " Arbor " ligustro similis, Diosc." [1, 125. Schn. Ind. Theophr.]

ΦΙΛΟΣ, ὁ, Amicus, Qui amat, Qui amatur, i. e. Carus. Od. Τ. (240.) ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς Ἔσκε φίλος. Il. Χ. (41.) αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο Ὅσσον ἐμοί. Idem Ζ. (15.) postquam dixit quendam fuisse φίλον ἀνθρώποισι, subjungit, Πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. In aliis Ejusd. Il. habemus hoc nomen positum alicubi ut adjectivum, alicubi contra ut subst. Nam ut ab eo dicitur φίλος πατὴρ, et φίλη μήτηρ, (i. e. Cara mater, aut etiam Amica mater, ex Horat.,) itidemque φίλον τέκος, nec non φίλοι ἕταροι, et φίλα γυῖα, φίλα βλέφαρα, φίλον ἦτορ, etc. ita etiam ἀρτεμέεσσι φίλοισι, Il. Ν. (43.) Apud Eund. legitur Od. Ο. (359.) φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι. In soluta autem oratione sæpius ut subst. ponitur; et quidem vel cum articulo, vel absque illo. Isocr. ad Nic. (8.) Καὶ τὸ φανερῶς ἐξεῖναι τοῖς τε φίλοις ἐπιπλῆξαι, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις. Xen. Κ. Π. 1, (4, 25.) Φίλους ὠφελεῖν, καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾷν. Et cum epithetis, φίλοι βέβαιοι, ἀπροφάσιστοι. Dicitur etiam φίλος αὐτῷ, et φίλος αὐτοῦ. Nam ap. Eund. Ἑλλ. 6, (5, 4.) legitur Πατρικὸς φίλος αὐτοῖς εἶναι: et tamen ap. Plut. cum gen. Πατρικὸς γάρ εἰμί σου φίλος, in Apophth. (6, 679.) Φίλον οὐδένα σεαυτῷ πεποίηκας. Apud Aristot. vero et Isocr., φίλον ποιεῖσθαι. Ceterum φίλος a Cic. redditur etiam Familiaris, ap. Plat. Timæo, ubi pro γνώριμος καὶ φίλος dicit Notus et familiaris, ut videbis p. 20 et 21. mei Lex. Cic. At gen. FEM. Φίλη, Amica: ut Ἐφίλησα τὴν φίλην, Plut. π. Ἀοργ. Amicam osculatus sum. Ponitur alioqui et tanquam adjectivum, ut μήτηρ φίλη, paulo ante. Sic cum substantivo κεφαλή. De hoc autem loquendi genere φίλη κεφαλὴ dixi in Κεφαλή. Suidas affert et φίλον ἐμὸν ex Aristoph. (Ἐκκλ. 952.) neutro genere, δεῦρο δὴ φίλον ἐμόν. || Φίλος, Placitus, Placens, Libitus, Gratus. Bud. ex Hom., et Plat. de Rep. 6., (ubi tamen habetur neutrum φίλον, non masc. φίλος,) Τοῦτο δὲ λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον: de LL. 7. Ἔστω δ' οὖν γένος ἡμῶν μὴ φαῦλον, εἴ σοι φίλον, σπουδῆς δέ τινος ἄξιον, i. e., inquit, Si tibi ita placet, Si tibi ita videtur. Ex eod. l. Φίλα τε καὶ συνήθη καὶ γνώριμα γενόμενα ἁπάσῃ τῇ διαίτῃ ταύτῃ. Idem in Theæt. ἐχθρὸν opposuit τῷ φίλον hac in signif. Ἀλλ' εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρὸν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. Sæpe certe φίλον ἐστὶ cum infin. reperitur pro Lubet, ut φίλον ἐστὶν ἔρεσθαι. Et ap. Greg. Naz. εἴ τινι φίλον καλεῖν. Hom. autem non pauca et ipse exempla hujus usus nominis φίλον suppeditare potest, sc. φίλον εἶναι significantis Placere. Il. Β. (116.) et alibi, Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι: Η. (387.) αἴκε περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο. Sic Theogn. (729.) Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα. Quemadmodum autem ab Horat. dicta fuit Amica mater pro Cara mater, exprimendo illud φίλη μήτηρ Homericum, sic etiam neutro Amicum expressit hunc neutrius φίλον usum, Carm. 2, 17. Nec diis amicum est, nec mihi, te prius Obire etc. ad verbum, οὐ φίλον ἐστὶ θεοῖς. "Φίλα pro φίλον, "ap. Hom. (Od. Ρ. 15.) vide in Φίλος." [" Thom. M. 897. Musgr. Tro. 466. Boiss. Philostr. 375. Ammon. 60. 143. Eran. Philo 166. Brunck. ad Eur. Or. p. 183. Pro συγγενής, Abresch. Æsch. 2. 49. Usus ejus poëticus, Wolf. ad Hesiod. p. 103. ad Charit. 260. De usu Homerico hujus v., Wolf. Præf. ad Il. p. xxx. Servit pronomini, Od. Ξ. 177. πατρὸς ἑοῖο φίλοιο: pro ἐμὸς, Valck. Hipp. p. 184. (Soph. El. 1138.) De constr., Musgr. Rhes. 324. ad Diod. S. 2, 377. De quant., Ilgen. Hymn. 531.: φίλε, prima longa, Heyn. Hom. 4, 586. 5, 71. Conf. c. καλὸς, Wakef. Herc. F. 300.: cum ἑὸς, Heyn. Hom. 4, 503.: cum φίλιος, Brunck. ad Eur. Hec. 848. Musgr. 933. Φίλος, vocat., Agathias 88. Jacobs. Anth. 11, 249. Φίλος, ἡ, Heringa Obs. 271. Φ. τοῦ βασίλεως, Charit. 74. Dow. 453. Φ. ἔρχομαι, Toup. Opusc. 1, 201. Γῆ φίλη, Terra patria, Valck. Phœn. p. 491. Φίλον θέσθαι, Markl. Suppl. 388.: ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 44. Φίλε θυμὲ, Valck. Diatr. 248. Φίλ' ἀνδρῶν, Wakef. ad Mosch. 4, 62. Φίλον, neutr., Toup. Opusc. 2, 291. Aristoph. Ἐκκλ. 963. sic φίλτατον, 970. ὦ γλυκύτατον, 1046. Brunck. ad 952. Φίλον ἐστὶ, Villois. ad Long. 188. Φίλοι, Consiliarii regis, Segaar. Ind. in Daniel. Ἄνδρες φίλοι, ad Soph. Aj. 583. Erf. (primum nuntiat: deinde v. 733. quærit:) Xen. Κ. Π. 2, 2, 27. 2, 3, 2. 2, 4, 22. Aristoph. Πλ. 254. Φίλαι χεῖρες, Wakef. Alc. 199. Jacobs. Anth. 6, 123. 9, 40. 12, 306. Wakef. S. Cr. 5, 66. Φίλα, ad Herod. 220. ad Od. Ρ. 15. Τὰ φ., Luzac. Exerc. 33. Lobeck. Aj. p. 275. Φίλα πρὸς δώματα πατρὸς, Hymn. in Cer. 107. 180." Schæf. Mss. "Φίλη ὑποδρομὴ, Solita s. Consueta ingressio, Mich. Apost. Prov. 16, 58.: ἡ χώρα, Hospitalis terra, Philostr. V. A. 1, 41.: ἄνεμος, Ventus secundus, Mich. Apost. l. c. 6, 8. ubi cum οὖρος jungitur." Schleusn. Mss. Herod. 2, 152. Φίλα ποιεῖσθαί τινι, pro φιλίαν. Il. Δ. 345. ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, pro ἡδέα, ἡδύ. Φίλος et φίλε conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 299.: φ. et φίλιος, 317. Ὦ φίλος, ad Greg. Cor. 117.: φίλη, 390.: φ. et Φίλιππος conf., 848.: φ. et φιλόσοφος, ibid.: quo compendio scribatur, 836. 848. "Dual. φίλω, Amici, 1, 9. 2, 5. 13. ubi iis opponuntur ἔχθρω: ὦ φίλε Σώκρατες, Carissime Socrates, Mi Socrates, 3, 13." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.]

[* "Φιλοεθνὴς, Gentis amans, Philo J. 2, 386. * Φιλοεπὴς, Suid. 2, 403." Wakef. Mss.] "Φιλοθουκυδίδης, Amator Thucydidis, Epigr." [" Thomas Schol. (Anal. 3, 125.) ap. quem et * Φιλαριστείδης. * Φιλόλοξος, Toup. Emendd. 1, 370." Schæf. Mss.] "Φιλοποιὸς, Amicos efficiens, Amicorum effector: "τράπεζα, Plut." [Præf. Q. Symp.] "At Hes. φιλοποιὸς exp. φιλεργὸς, nimirum ut sit non ὁ φίλους "ποιῶν, sed ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν." [" Hierocles 64." Wakef. Mss.] "Φιλοποιέω, vel Φιλοποιοῦμαι, Amicum "reddo s. benevolum, Concilio. Liv. Pellicere dixit "quod Polyb. φιλοποιεῖσθαι." [" Diod. S. 2, 392. ad Lucian. 1, 871." Schæf. Mss. "Suid. v. Ἀποκαταλλάξαι." Schleusn. Mss. * Φιλοποίησις, Gl. Conciliatio, Reconciliatio: * Φιλοποιΐα· Concilium. Diog. L. 7, 30. Ἐπιβολὴν φιλοποιΐας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, i. e. Conatum amicitiæ faciundæ e pulcritudinis specie, ut Cic. exp., Tusc. 4. extr.] "Φιλορήτωρ, "Rhetoricæ studiosus. Possit autem et gemino "ρ scribi." [* "Φιλοσπούδαστος, Jambl. V. P. 72. Kiessl." Schæf. Mss.] Φιλόφιλος, Amico aut Amicis amicus, (ut dixit Terent., Solus est homo amico amicus,) vel Amici amicus, Amator amici s. amicorum, Studiosus amici vel amicorum, Amicum s. Amicos amans aut redamans. Aristot. Rhet. 1. Καὶ τοὺς σφόδρα φιλοφίλους, καὶ μὴ ἐγκαταλείποντας, ubi Bud. φιλοφίλους dici ait, Qui bona fide amicos amant. [" Aristot. ap. Stob. T. 1. p. 12. 16. 18." Boiss. Mss. * Φιλοφιλέω, unde] Φιλοφιλία, Amicitia amici s. amicorum. Ita legit vetus Interpres Aristotelis Eth. 8, 1. Τοὺς γὰρ φιλοφίλους ἐπαινοῦμεν· ἥ τε φιλοφιλία δοκεῖ τῶν καλῶν ἕν τι εἶναι: cum alioqui habeatur alia lectio e multorum exemplarium consensu, sc. πολυφιλία.

[* "Φίλαυχος, Gloriosus, Schol. Il. Κ. 249." Wakef. Mss. * "Φιλαφροδισία, Phile in Thorlacii Opusc. 3, 67. * Φιλεγκώμιος, Schol. Aristoph. Πλ. 773." Schæf. Mss.] "Φιλέλλην, Amans, Studiosus Græcorum." [Herod. 2, 178. * "Φιλέντολος, Wessel. de Jud. Arch. p. 2. Toup. Opusc. 2, 62." Schæf. Mss. * "Φιλεπίδημος, Etym. M. 495, 42." Wakef. Mss. * "Φιλεύπεκτος, Toup. Emendd. 2, 226. * Φιλευριπίδης, unde * Φιλευριπίδειος, Valck. Diatr. p. 5. 114." Schæf. Mss.]

Compp. autem e nomine φίλος et substantivis, una cum his ponenda fuerunt, ubi ea quære, aut certe in Indice, si qua ibi omissa fuerint.

Ἄφιλος, ὁ, ἡ, Amicis carens, ἔρημος φίλων, ut videbis in Πολύφιλος, quod etiam opponi huic ἄφιλος potest. Item Ab amicitia alienus, Amicitiæ non conveniens, aut Amico. In illa quidem priore signif., sc. pro Eo qui amicis caret, utuntur cum alii, tum Plato: ἄφιλον autem pro Alienum ab amicitia, Amicitiæ non conveniens, usurpavit Aristot. Eth. 1, 11. Τὰς δὲ τῶν ἀπογόνων τύχας καὶ τῶν φίλων ἁπάντων τὸ μὲν μηδ' ὁτιοῦν συμβάλλεσθαι, λίαν ἄφιλον φαίνεται, καὶ ταῖς δόξαις ἐναντίον. Possit autem ψυχρὸν itidem reddi Ab amicitia alienum, Amicitiæ non conveniens, in isto Athen. loco, Ψυχρὸν τοῦτο

καὶ ἄφιλον, ubi tamen Bud. vertit, Amico non conveniens. Idem a Lysia dici testatur ἄφιλος de Eo qui diligere amicos non novit. || Apud Soph. autem in Aj. (620.) p. 37. meæ Ed. Ἄφιλα παρ' ἀφίλοις exp. a Schol. ἐχθρὰ παρ' ἐχθροῖς : item ἀχάριστα παρὰ τοῖς πρώην αὐτοῦ φίλοις, νῦν δὲ πάντων ἐπιλελησμένοις. Ego ἄφιλα vocari existimo Amice non excepta et amico animo atque grato, ac memore beneficii, ἀφίλους autem Qui amicorum non funguntur officio : at in VV. LL. exp. Ante gestæ res ingratæ ceciderunt apud ingratos et inimicos Atridas: i. e. Ab ipsis contemnuntur, et jacent. Cam. sic, Priora facta, invisa apud infestos cecidere Atridas. [Æsch. S. c. Th. 528. Choëph. 293. * Ἀφίλως, Ag. 814.] Ἀφιλία, ἡ, Amicorum penuria, Nullos habere amicos, vel Nullum amicum. [" Ἀ. ἐρωτική, Defectus amoris, Perfidia in amore, Eumath. 6. p. 238." Schleusner. Mss. Aristot. Eth. 4, 9. * " Δίφιλος, Duorum s. Duarum amans, Menander Fr. p. 48." Schleusner. Mss. * Δυσφιλής, Æsch. Eum. 54. Ag. 1241. Cho. 622. 1058. " Abresch. Æsch. 2, 6." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1258. * Δυσφιλέω, unde * Δυσφιλία, Alexander de Figuris, ubi Codd. δυσκολία et διδασκαλία. * Εὐφιλής, Æsch. Ag. 34. Eum. 192. " Wakef. 197. Abresch. Æsch. 2, 22." Schæf. Mss. * Κακόφιλος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 190.] Κατασκάφιλος, Qui dedecorat amicos, Qui dedecori est amicis, et illos probro afficit. Hesychio, ὁ καταισχύνων τοὺς φίλους. Sed suspecta non immerito fuerit scriptura illa κατασκάφιλος. * Μεγαλόφιλος, Paul. Alex. L. 4. * " Πάμφιλος, Omnium amicus, Athan. 1, 496." Kall. Mss. * Πασίφιλος, Athen. 594. al. πάμφιλος.] Πολύφιλος, Cui multi sunt amici, Multos amicos habens, Abundans amicis. Aristot. Rhet. 1. Καὶ ἐὰν πολύφιλοι ὦσι, καὶ ἐὰν πλούσιοι. Potest autem πολυφίλῳ opponi ἔρημος φίλων, sicut et ἄφιλος, ut apparet ex h. Lysiæ l. (303.) Οὐ μὴν οὐδὲ πολυφίλους ὑμᾶς, ἐμαυτὸν δ' ἔρημον φίλων. [Plut. 6, 347. et sæpius usque ad p. 366. Pind. Π. 5, 5. Πολυφιλώτερος, Lysiæ Fr. 36. Πολυφιλώτατος, Aristot. Eth. 9, 10. * Πολυφίλως, Schol. Pind. l. c. * Πολυφιλέω, unde] Πολυφιλία, Multitudo amicorum s. Copia, Plut. [6, 347. et sæpius usque ad p. 366.] Προσφιλής, Amatus, Carus, Gratus, Dilectus, (qua etiam signif. dicitur interdum Amicus,) Jucundus, Suavis, Acceptus. Bud. e Theophr. affert pro Carus, Gratus, Suavis, [C. Pl. 6, 8, 4. τῇ γεύσει.] Itidemque superlativum προσφιλέστατος e Synes. pro Gratissimus, ubi scribit, Τὸ γὰρ ἀληθὲς τῷ θεῷ προσφιλέστατον. || Προσφιλής, Amicus, (i. e. Qui amat,) Benevolus: huic autem signif. quispiam fortasse priorem locum tribuere maluerit. Xen. (Κ. Π. 1, 6, 4.) Ὡς προσφιλεῖς [vulgo πρὸς φίλους] μοι τοὺς θεοὺς ὄντας. Thuc. 7, (86.) p. 263. Ἀνθ' ὧν οἵ τε Λακεδαιμόνιοι ἦσαν αὐτῷ προσφιλεῖς, In ejus amorem propensi erant Lacedæmonii, ut ibi redditur h. l. Itidemque in isto ejusd. Scriptoris loco, 1, (92.) p. 30. Ἅμα δὲ καὶ προσφιλεῖς ὄντες ἐν τῷ τότε αὐτοῖς ἐτύγχανον. Ac Bud. quoque exp. Amici eis, Amantes eos. At quidam interpr. hic προσφιλεῖς signif. passiva Cari. Eritque idem sensus, sed non idem subaudietur substantivum cum προσφιλεῖς: perinde est enim sive dicas Cari erant ipsis Lacedæmoniis Athenienses, sive Lacedæmonii amici erant ipsis Atheniensibus, et benevoli. Sed malim nomini προσφιλεῖς hic signif. illam dare, quam manifeste in proxime præcedente loco habet, nec non in illo Xen., sc. activam. Affert vero Bud. e Theophr. C. Pl. 3, (10, 4.) p. 166. Προσφιλῆ δένδρα μύρρινος καὶ ἐλαία, pro Amica inter se. Sic autem in VV. LL. ex eod. Theophr. (ibid. 2, 17, 5.) affertur, Προσφιλῆ μὲν γὰρ δὴ ἀλλήλοις καὶ σύμβια τὰ φυτά, Siquidem plantis inter se et amicitiæ necessitudo, et vitæ societas, intercedit. Sed ex alio Ejusd. loco προσφιλῆ pro Grata. Ibid. Προσφιλεῖς τοῖς ὁμοφύλοις ἦσαν, absque Auctoris nomine, In sui ordinis homines leniter clementerque se habebant. [" Valck. Hipp. p. 315." Schæf. Mss. Soph. Phil. 532. 558. Προσφιλέστερος, Xen. Œc. 5, 10. Προσφιλέστατος, 15, 4.] Προσφιλῶς, Amice, Ut amicum decet : πρ. χρώμενος αὐτῷ. Bud. Redditur alioqui πρ.

A χρῆσθαι alio etiam modo, sc. Benevolentia prosequi, ap. Xen. [Ἀπ. 2, 3, 16. Πρ. ἔχειν τινί, Ἑλλ. 2, 3, 18.] || Προσφιλῶς, Grate, ita ut gratum est s. jucundum, Jucunde, Suaviter, sicut nomen προσφιλής utrumque genus significationis habere dictum est. Affertur autem et adv. grad. SUPERL. Προσφιλεστάτως. [Προσφιλέστατα, Xen. Ἱππαρχ. 1, 1. * Προσφίλεια, Æsch. S. c. Th. 521. * Πρόσφιλος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 24. * Ἀπρόσφιλος, Heliod. 5, 7. * Προσφιλέω, unde * Προσφιλία, Aqu. Ps. 44, 1. * " Προφιλέστερος, Clem. Alex. 490. * Προφιλέστατος, Amphil. 45. f. l. προσφ." Kall. Mss. * Ὑπέρφιλος, Valde amicus, Plut. 8, 910.]

COMP. GRAD. per sync. Φίλτερος, Amicior, Carior: SUPERL. Φίλτατος, Amicissimus, Carissimus. Hesiod. (Ἔργ. 1, 307.) πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν Ἔσσεαι. Exempla autem superlativi gradus frequentiora sunt quam comparativi, et quidem ap. utrosque Scriptt. Eur. Phœn. (1688.) Ἰδού, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί. Apud Eund. Med.,
B ἀδελφὲ φίλτατε, Frater carissime. Apud Aristoph. autem cum ὦ φίλτατε subaudiri υἱὲ vel παῖ, annotant VV. LL. ex ejus Schol., ut opinor. Herodian. 7, (9, 19.) Ὧν ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο. Cum autem dicitur neutro genere τὰ φίλτατα, intelliguntur Liberi, aut etiam generalius Res quæ nobis carissimæ sunt. Apud Hermog. quidem certe, p. 52. τὰ φίλτατα vocari Liberos, eosdemque p. 51. appellari τὰ γένη, testatur Bud. Qui addit, a Luciano de unico etiam filio dici. Sed τὰ φίλτατα alioqui de Carissimis personis dictum, s. Carissimis corporibus, existimo ut plerumque uxorem quoque et parentes comprehendere. Qua in re mihi assentitur Eust. 1581. Nec vero dubito quin Græcorum exemplo Ovid. Carissima corpora dixerit. Quid enim prohibet quominus σώματα itidem cum φίλτατα, ubi usum hunc habet, subaudiri dicamus? et eo quidem magis quod ab Æschine addi hoc subst. videmus: (64.) Ὁ τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα μὴ στέργων, οὐδέποτε ὑμᾶς περὶ πλείονος ποιήσεται τοὺς ἀλλοτρίους.
C Interdum tamen de personis s. corporibus dictum, latius patere, apparet e Xen. Κ. Π. 4, (3, 1.) p. 58. et 59. Πάντες γὰρ ἔτι καὶ νῦν οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι, ἔχοντες τὰ πλείστου ἄξια στρατεύονται· λέγοντες ὅτι μᾶλλον μάχοιντ' ἂν εἰ τὰ φίλτατα παρείη· τούτοις γάρ φασιν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλέξειν. Proxime enim præcedunt ista, Οἱ δὲ καὶ ἁρμαμάξας γυναικῶν τῶν βελτίστων, τῶν μὲν, γνησίων, τῶν δὲ καὶ παλλακίδων, διὰ τὸ κάλλος συμπεριαγομένων· καὶ ταύτας εἰληφότες προσῆγον. Quin etiam videri possit cuipiam τὰ φίλτατα complecti ea omnia quæ πλείστου ἄξια vocarat: tunc autem non σώματα, sed πράγματα subaudiendum fuerit. Sic certe Cæsar carissima περὶ τῶν πλείστου ἀξίων intellexisse videri queat, B. Gall. 5. Præterea accidit, (quod fieri necesse erat,) ut vulgo milites a signis discederent; quæque quisque eorum carissima haberet, ab impedimentis petere atque arripere properaret. Restringitur alioqui potius ad illam signif., qua de uxore, liberis, parentibus dicitur. Cum vero de
D liberis peculiariter usurpatur, tunc commode reddere poterimus, Carissima pignora: quæ et Cara pignora vocantur ab Ovidio. Tacitus autem dixit Carissima suorum pignorum, scribens, Cum equites Rom. in tantis tormentis carissima suorum quisque pignorum proderent. Sciendum est porro et hoc, masculino quoque genere positum οἱ φίλτατοι ab Herodiano in eo quem ante protuli loco verti a Politiano Carissima pignora. [" Φίλτερος, ad Charit. 729. Φίλτατος, ad Phalar. 300. Valck. Hipp. p. 309. Ὦ φιλτάτη, quomodo Tragici dicant, Markl. Suppl. 332. Τὰ φίλτατα, Valck. Phœn. p. 162. 493. Hipp. p. 268. Musgr. ad v. 965. ad Lucian. 1, 400. Soph. Œd. T. 366. Phil. 434. Wakef. Alc. 347. Brunck. Aristoph. 3, 108. Plut. Alex. p. 76. Schm., Dionys. H. 2, 1193. Heind. ad Plat. Gorg. 229. Boeckh. in Min. 123. (τὰ μέγιστα φίλων, Eur. Herc. F. fin.) Οἱ φίλτατοι, Abresch. Æsch. 2, 9." Schæf. Mss. * " Πολυφίλτατος, Longe amicissimus, Manetho 5, 10." Schleusn. Mss.] " Φίντατος pro Φίλτατος,

" ex Epicharmo, Dorice:" [" ap. Athen. 325." Schw. A Mss. " Valck. ad Phalar. p. xxiii." Schæf. Mss.] " Φιλτάτιον, Aristoph. 'A. (475.) Εὐριπίδιον γλυκύ-" τατον, ὦ φιλτάτιον, diminutivi forma dictum a Φίλ-" τατος, quo significatur Amicissimus, Carissimus." [" Brunck. Aristoph. 3, 28. ad Charit. 238." Schæf. Mss.]

ITEM Φιλώτατος et Φιλώτατα, quæ Hes. exp. per illa φίλτατος et φίλτατα, tanquam magis usitata. [* " Φιλώτερος, Callim. 1. p. 500. Toup. Emendd. 1, 168." Schæf. Mss.]

AT VERO Φιλαίτερος (Xen. K. 'A. 1, 9, 16.) et Φιλαίτατος Atticis ascribuntur, pro φίλτερος et φίλτατος; atque adeo extat illud φιλαίτατος ap. Xen. 'Ελλ. (7, 3, 7.) Φιλαίτατος μὲν ὢν Λακεδαιμονίοις. Vide Eust. [" Φιλαίτερος, Jacobs. Anim. 255. Conf. c. φιλέταιρος, Schneid. Anab. 76. Φιλαίτατος, Philet. 7." Schæf. Mss. " Philostr. V. A. 1, 14. φιλαίτερον εἶχε." Schleusn. Mss.]

Sed invenitur præterea SUPERL. Φίλιστος, sicut COMPAR. Φιλίων, quo utitur Homerus Od. T. (351.) B οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα: ubi Eust. annotat ita factum esse e φίλος, ut καλλίων e κάλλος, et in alio quoque Homeri extare loco. Hujus autem superlativum haberi ap. Soph. Aj. (842.) Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. Potest autem addi illi exemplo, quod affert Eust., sc. derivationem a κάλλος, derivatio a nomine ἄλγος. His enim φίλος, φιλίων, φίλιστος, similia sunt, κάλλος, καλλίων, κάλλιστος, et ἄλγος, ἀλγίων, ἄλγιστος. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 65. ad Röv. p. 51. ad Mœr. 135." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 536. Schæf. ad Greg. Cor. 320.] SED Φιλίστιον Nomen est herbæ; ita enim vocatur Aparine ab Hippocr. ut Gal. Lex. Hippocr. existimat, quæ aparine dicta fuit ETIAM Φιλεταίριος, ut Idem testatur. Verum vocem hanc φιλίστιον Gorr. ἀπὸ τῆς ἱστίας derivari tradit, quæ Ionibus est idem cum ἑστία, quod sua tenaci asperitate commeantium vestibus et laciniis adhærere soleat. Hunc autem derivationem non indicat unde C sumserit; ac certe non satis apta videtur reddi ejus ratio: quid enim ἑστία ad vestes et lacinias?

[* " Φίλως, Wakef. Trach. 1057. Brunck. Aristoph. 1, 253. 3, 196. ad Soph. El. 1471." Schæf. Mss. " Eur. Or. 100. Hipp. 597." Seager. Mss. " Greg. Naz. Carm. p. 8." Kall. Mss. Æsch. Ag. 334. Il. Δ. 347.]

Φιλότης, ητος, ἡ, Amicitia, Amor, Benevolentia. Frequens ap. Hom.: Il. Π. (282.) Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι, Δ. (16.) ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, H. (302.) 'Ηδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε. Apud Eund. φιλότητα παρέχειν, Benevolentiam præstare, Benevolentiam s. Comitatem exhibere aut Benevolentiæ officia, Benevolentia prosequi, Amice et liberaliter excipere. Copulat Idem aliquoties φιλότητα et αἰδῶ. Apud Eund. legimus Il. Γ. (73.) φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες. Usus est Hesiodus quoque, ("Εργ. 2, 330.) ἡγεῖσθαι ἐς φιλότητα. Usi sunt et ceteri Poëtæ. Sed et Plato usus D est in Epist. Συμφῦσαι καὶ συνδῆσαι πάλιν ἐς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. Ibid. Διὰ βαναύσου φιλότητος ἐγεγόνει φίλος. Habetur certe hæc vox et ap. Aristot. Eth. 9, 8. ubi cum alia verba proverbialia, tum hæc commemorat, 'Ισότης, φιλότης, Æqualitas, amicitia. Sic Plato dixit, Φιλότης ἰσότητα ἀπεργάζεται. Existimo autem dictum fuisse ἰσότης, φιλότης, potius quam ἰσότης, φιλία, quod majorem illa ὁμοιοτέλευτα gratiam haberent. Esse enim alioqui φιλία multo usitatius in soluta oratione quam φιλότης, controversia caret. Sed est tamen in ea quidam usus hujus nominis, quem itidem in nomine φιλία observare me non memini. Ejus exemplum habemus ap. Lucian. initio libelli quem περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων inscripsit, Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον (φασὶ) καταλέξω· κ. τ. λ. Ubi certe ὦ φιλότης nihil aliud est quam O amice: quod elegantius, sed eadem alioqui signif. dicitur, ὦ φίλη κεφαλή. Synes. quoque initio cujusdam Epistolæ, quæ est 143. Οὐκ ἐμπεδοῖς τὰ ὡμολογημένα πρὸς ἡμᾶς, ὦ φιλότης. Quamvis autem ὦ φιλότης exposuerim simpliciter O amice, non ignoro tamen videri etiam posse quandam superlativi signif. habere; atque adeo Hes. exp. ὦ προσφιλέστατε. Invenitur porro et ἐμὴ φιλότης ap. Alciphr. "Ωστε πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ φιλότης, θᾶσσον εἰς τὸ ἄστυ παραγενέσθαι. || Concubitus, Veneris opus, Venus, φιλοτήσιον ἔργον. Il. N. (636.) Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος. Apud Eund. aliquoties μίσγεσθαι φιλότητι, et ἐν φιλότητι. Item κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι. Sic et Hesiod. usus est, (Θ. 405.) Κυσσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι. Ab Oppiano feræ etiam dicuntur ἐελδόμεναι φιλότητος. [" Jacobs. Anth. 6, 166. Heyn. Hom. 4, 522. 568. 7, 188. Concubitus, Nodell. in Avian. p. 63. Diotim. 3. Huschk. Anal. 19. Heyn. Hom. 4, 546. 5, 219. 6, 569. 576. Ruhnk. Ep. Cr. 108. Schrader. Emendd. 152. Toup. Opusc. 1, 158. Hesiod. Θ. 177. 333. 374. 389. Wolf. p. 82. 87. 139. Græv. Lectt. 621. 636. ad Hom. 5. p. 33. Ilgen. ad Hymn. 489. Valck. Diatr. 134. Ænigma 5. γυναικῶν ἐν φιλότητι μίσγεσθαι. In compellationibus, Bergler. ad Alciphr. 269. Lennep. ad Phal. 94." Schæf. Mss. Plur., Pind. N. 4, 163. 8, 2. Π. 9, 70. Φιλότητι παντοίῃ φιλεῖν, Amore omni s. Unice amare, Æschin. Dial. Socr. 3, 10.] Hinc nomen ADJ. Φιλοτήσιος, ὁ, ἡ, Ad amicitiam pertinens, Amicitiæ accommodatus s. conveniens, Amicitiæ conciliandæ aptus. Sic enim posse exponi videtur in isto Plut. loco, (9, 111.) 'Αλλ' ἐμοίγε δοκεῖ τὰ τῶν μουσῶν ἔργα καὶ δῶρα μᾶλλον ἢ τὰ τῆς 'Αφροδίτης φιλοτήσια εἶναι: [Interpr. vertit, Amicitiæ ergo data et gratuita.] Sicut vero φιλότης pro Concubitu et Venere ponitur, ita etiam φιλοτήσιος interdum dicitur Ad concubitum s. Venerem pertinens, Venereus: ut φιλοτήσιος εὐνὴ ap. Oppian., Venereum cubile. Itidem φιλοτήσιον ἔργον ap. Eund., Venereum opus. Apud Hom. (Od. Λ. 245.) plur. num. φιλοτήσια ἔργα. At VV. LL. φιλοτήσιος exp. C Amabilis, item Illex ad propinandum. Et φιλοτήσιος κρατὴρ ibid. ex Erasmo, q. d. Propinaticium poculum, Poculum quod conciliandæ amicitiæ ergo alteri præbibi solet. [Opp. 'A. 4, 114. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Αὔρῃ θελγόμενοι φιλοτησίῃ ἀμφαγέρονται. " Ruhnk. Ep. Cr. 299." Schæf. Mss. Theognis 489. 'Η μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται.] Sic certe et SUBST. Φιλοτησία, ἡ, redditur a Bud. Propinatio, Invitatiuncula ad bibendum, ap. Lucian. (2, 720.) Καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἑκάστῳ τῶν παρόντων. Affert autem et ex Athen., ap. quem aliquantum detorta habetur vocis hujus signif., utpote dicentem jaculariter φαρμάκον, i. e. Veneni, (85.) φιλοτησίαν: (85.) de Clearcho tyranno, "Ος τοῖς πλείστοις ἐδίδου κώνειον πιεῖν· ἐπειδὴ οὖν πάντες ἔγνωσαν τὴν τοῦ φαρμάκου ταύτην φιλοτησίαν, οὐ προῄεσαν τῶν οἰκιῶν πρὶν φαγεῖν πήγανον. Vulgo φιλοτησία exp. Invitatio ad potandum. Et magis etiam peculiari signif. Propinatio post cœnam benevolentiæ ergo. Et e Dem. (380.) Φιλοτησίας προπίνειν, Amicos ad potandum invitare: [i. e. ἕνεκα φ., Phrynichus Bekkeri p. 70.] Suidas autem φιλοτησίαν προπίνειν tradit esse, ἡνίκα τις ἐν τῷ ἀρίστῳ φιάλης τὸ μέρος πιὼν, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος: ap. quem vide plura. Item Poculis poscere: quod tamen loquendi genus haud temere usurparim, licet Cic. dixerit Poscunt majoribus poculis. Aristoph. 'A. (985.) Πῖνε, κατάκεισο, λάβε τήνδε φιλοτησίαν. Herodian. 1, (17, 19.) 'Ο δ' ὡς συνήθη φιλοτησίαν, μετὰ πολλὰ λουτρὰ καὶ γυμνάσια τὰ πρὸς θηρία, διψῶν ἔπιεν ἀναισθήτως, ubi Polit. συνήθη φιλοτησίαν vertit Poculum de more propinatum. || Deesse enim existimo in vulg. Edd. substantivum Poculum. Alii φιλοτησίαν interpr. Poculum ab amica temperatum, Marcia sc. Nam paulo ante de hac ipsa dixerat, Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, ὡς ἥδιον πίοι παρ' ἐρωμένης. [" Videndus omnino Athen. 11, 106. T. 4. p. 365. Ed. Schw., ubi diserte docet Dipnosophista, φιλοτησίαν, nempe subintellecto nomine κύλικα, dici Poculum, quod benevolentiæ causa pro-

pinatur. Itaque idem etiam Athen. 3, p. 122. quendam infert dicentem, 'Αλλὰ προπίνω σοι φιλοτησίαν." Schw. Mss.] Annotatur præterea, φιλοτησίαν dictam olim fuisse Diem qua reges pocula prægustata porrigebant populo, ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur. Vide Suid. in Προπίνειν. [" Bergler. ad Alciphr. 301. 409. Thom. M. 716. ad Lucian. 1, 750. Heyn. Hom. 4, 698." Schæf. Mss. Plato Phædone 31. Φιλοτησίας μελετᾶν, al. φιλοποσίας. Ælian. H. A. 6, 51.]

Φιλία, ἡ, Amicitia, Amor, Caritas. Xen. K. Π. 6, (4, 3.) Ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν: 8, (7, 3.) Καὶ οὕτως ἀεὶ ἀνυπέρβλητος ἀλλήλοις ἔσται ἡ ὑμετέρα φιλία. Dicitur etiam φιλία πρός τινα, ut h. l. Isocr., (in quo simul observa adjectiva παλαιὰ καὶ πατρικὴ,) Πρῶτον μὲν φιλίαν πρὸς τοὺς καταλιπόντας τὸν κλῆρον, παλαιὰν καὶ πατρικὴν, καὶ πάντα τὸν χρόνον διατελέσασαν. Rursum ap. Xen. legimus (K. Π. 8, 7, 3.) Τὸν μάλιστα φιλία προσήκοντα. Apud Eund. εὔνοιαν et φιλίαν copulata habemus, (3, 1, 16.) Ὅτι εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ τὸ δέον συλλαμβάνοιεν. Apud Plut. autem φιλίαν et ἀγάπην jungi videmus, Symp. 7. Φιλίας ποιησόμενος ἀρχὴν καὶ ἀγάπης. || Oppositum vero huic nomini φιλία est ἔχθρα cum ap. alios, tum ap. Isocr. ad Demon. (4, p. 7. Cor.) Ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος. Sic ap. Xen. Σ. (4, 58.) λόγοι ἀπεχθανόμενοι opponuntur τοῖς εἰς φιλίαν ἄγουσι. Observandum est autem ita dici φιλίᾳ τῇ ἐμῇ et φιλίᾳ τῇ σῇ: item διὰ τὴν ἐμὴν φιλίαν, et διὰ τὴν σὴν φιλίαν, quod et ap. Thuc. legitur, ut Gallice Pour l'amour de moi, et Pour l'amour de toi. Cic. φιλίαν ap. Plat. vertit Concordem amicitiam et caritatem, ut videbis p. 18. mei Lex. Cic. || At vero φιλία pro Regione amicorum s. fœderatorum, male in VV. LL. miscetur cum illo subst., ut docebo in Φίλιος. [" Jacobs. Anth. 6, 58. 354. Phryn. Ecl. 106. Macedon. 4. Abresch. Lectt. Aristæn. 175. ad Charit. 324. Amicus, Albert. ad Hesych. Epist. ad Eulog. 45. Cum dat., Heind. ad Plat. Gorg. 229. 261. Πρὸς φιλίαν, Abresch. Lectt. Aristæn. 78. Φιλίαν θέσθαι, Kuster. V. M. 66.: ποιεῖσθαι, ποιεῖν, Plur., ad Dionys. H. 1, 493. 46." Schæf. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 848.: conf. c. Φίλιππος, ibid.: cum φιλοσοφία, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 228.]

Φίλιος, Qui est amicorum s. fœderatorum, Qui est in amicitia, Fœderatus, Socialis, Pacatus. Quod signif. genus passim ap. Historicos habet. Thuc. 2, (86.) Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ Ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις, Erat in amicitia et societate Atheniensium. Idem eodem libro, Εἰ σφίσι φίλια ταῦτα εἴη: 3. Ἐν γῇ φιλίᾳ, In amicorum agro s. solo, vel Sociorum. In sociali agro. Ut autem hic γῆ φιλία, sic et χώρα φιλία ap. Xen. ut (Ἱππαρχ. 4, 6.) Ὅπως ἐμπείρως ἕξει τῆς τε πολεμίας καὶ τῆς φιλίας χώρας. Sed plerumque dicitur ἐν φιλίᾳ, non addito subst., oppositum habens ἐν πολεμίᾳ, vel ἐν τῇ φιλίᾳ, ἐν τῇ πολεμίᾳ: itidemque in ceteris casibus. Xen. Χρήσιμον καὶ ἐν πολεμίᾳ καὶ ἐν φιλίᾳ, ubi ἐν φιλίᾳ Bud. vertit In pacato. Sciendum est porro in VV. LL. ineptisime hujusmodi dativos referri ad nomen subst. Φιλία. In Iisd. autem in Φίλιος e Plat. φίλια ἔθνη, Amicæ gentes. Item φίλιοι λόγοι, e Scriptore cujus nomen non ascribitur, Placida verba. Ex Epigr. autem, σκύλακες φίλιοι, Catuli cari. Et φίλια γράμματα, Amicæ literæ, i. e. Benevolæ et humanæ, e Plut. Othone. || Φίλιος, Amicitiæ præses, Jovis cognomentum. Synes. Οὐ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν. Vide Hesych. [" Thom. M. 670. 897. Musgr. Hec. 933. Alc. 476. 602. Andr. 604. Suppl. 1162. Iph. A. 1050. Rhes. 11. 347. 687. Tro. 849. Jacobs. Anth. 6, 64. Epigr. adesp. 66. ad Diod. S. 2, 349. Schneid. Anab. 66. Morus ad Xen. Ἑλλ. 255. ad Herod. 581. 692. 723. Porson. ad Hec. 852. Brunck. 848. Orest. p. 172. Wyttenb. Ep. Cr. 54. Toup. Emendd. 2, 87. Bergler. ad Alciphr. 242. Conf. c. φίλος, ad Diod. S. 1, 710. Porson. Hec. p. 55. 58. Ed. 2. ad Dionys. H. 1, 299. 2, 1223. Heind. ad Plat. Phædr. 356. Schneid. Anab. 64. (1, 8, 14.) Ζεὺς Φ., Heind. ad Plat. Phædr. 211. Gorg. 182. ad Timæi Lex. 193. Toup. Opusc. 2, 263. Lennep. ad Phal. 52. ad Lu-

A cian. 1, 322. Φ. θεοὶ, Jacobs. Anth. 7, 241." Schæf. Mss. " Carus, Mosch. 2, 102. I. q. φίλος, Nonn. D. 3, 392." Wakef. Mss. Vide Seidler. in Eur. Tro. 243. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 848. Conf. c. φίλος, Append. ad Bast. Ep. Cr. vii. Φίλιον, τὸ, ibid. *Φιλιοποιὸς, unde * " Φιλιοποιέω, Tzetz. Exeg. in Il. 86, 9." Schæf. Mss.] Adv. Φιλίως, Ut decet eos qui sunt in amicitia et societate, More eorum qui sunt fœderati; etiam simpliciter, Amice, Amanter. Thuc. 3, (65.) Τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες, καὶ εἰς τὴν αὑτῶν πόλιν φ., οὐ πολεμίως κομίσαντες. In VV. LL. φιλίως ἔχειν exp. Amico esse animo: additurque opponi illi, πολεμικῶς ἔχειν. Ibid. Φ. εἴρηκας, e Plat. de LL. pro Humane. [" Morus ad Xen. Ἑλλ. 255." Schæf. Mss.]

Etiam VERBA Φιλιόω ET Φιλιάζω huic adj. Φίλιος subjungenda censeo. Est autem Φιλιόω, Amicum reddo, (pro quo Statius dicit, Amico, in hoc versu, Ac prior Œclides solita prece numen amicat,) Benevolum reddo, Concilio. Et pass. Φιλιόομαι, unde

B partic. φιλιωθέντες in Æsop. Fab. (1.) Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες: sed hic non tam est Conciliati, quam Amicitia juncti, Cum amicitiam inter se iniissent. [" Müller. ad Lycophr. p. 626. 809. ad Timæi Lex. 30. ad Il. H. 302. ad Lucian. 1, 464. Brunck. El. 46." Schæf. Mss. LXX. Ps. 107, 10. * " Φιλίωσις, Reconciliatio, Schol. Eur. Phœn. 378." Kall. Mss. " Eust. 114, 13." Seager. Mss. " Brunck. ad Soph. Œd. T. 33." Schæf. Mss.] Et NOMEN Φιλιωτὴς, ὁ, Conciliator. A Suida διαλλακτὴς exp. φιλιωτής. Invenitur ETIAM Ἀφιλίωτος, [quod derivandum esset e * Φιλιωτὸς,] ap. Hes., qui hoc utitur ad exponendum ἀδιάλλακτος. [" I. q. ἀσύμβατος, quod vide ap. Suid." Schleusner. Mss. * Φιλιωτικὴ, ἡ, μονὰς, Theol. Arithm. 160.] AT VERO Φιλιάζω exp. Ineo amicitiam, Fio amicus; afferturque duntaxat ex Eccl. 37, (1.) Ἐφιλίασα αὐτῷ, Sum cum eo amicitia junctus. [Vide Schleusn. Lex. V. T. " Heyn. Hom. 5, 358. Ruhnk. Ep. Cr. 139. ad Anton. Lib. 43. Verh." Schæf. Mss.] Sed et NOMEN Φιλιαστὴς ap.

C Hes. reperio, qui hoc exp. vocem συναλλακτὴς, (quam suo loco vide;) sicut ἀδιάλλακτος ab eo exponi dixi ἀφιλίωτος, et διαλλακτὴς a Suida φιλιωτής. [* " Συμφιλιάζω, Amicitia jungor, Pseudo-Chrys. περὶ Ψευδοπρ. T. 7. p. 215, 24. Οὐδὲ γὰρ ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως συμφιλιάζων δύναται τοῦ βασιλέως φίλος εἶναι." Seager. Mss.]

Φιλικὸς, Amicitiæ conveniens, Ad amicitiam pertinens s. aptus. Alicubi exp. etiam Amabilis, Amicus. Amatorius quidem certe huic φιλικὸς responderet, sed accipiendo generalius vocem hanc Amatorius, quam vulgo accipiatur, cum refertur ad eos qui amatores sine adjectione appellantur. Lucian. (2, 270.) Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι. Plut. Symp. 4, (3.) Τὰς τοιαύτας ἑστιάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικὰς εἶναι. Aristot. Eth. 9, 4. Τὰ φιλικὰ δὲ πρὸς τοὺς φίλους, καὶ οἷς αἱ φιλίαι ὁρίζονται, ἔοικεν ἐκ τῶν πρὸς ἑαυτὸν ἐληλυθέναι. Quæ ita quidam interpr. Ea autem, quæ in amicitia ab amicis in amicos conferri solent, et quibus amicitiæ terminantur

D ac circumscribuntur, ex iis, quæ sibi ipsi quisque exoptat ac tribuit, videntur fluxisse. Idem Philosophus ejusd. libri caput proxime sequens ita exorditur, Φιλικὸν δὲ καὶ ἡ ὁμόνοια φαίνεται. Quæ in eadem interpr. ita redduntur, Jam vero et amicitia ad concordiam videtur pertinere. Testatur certe et Bud. φιλικὸς ab Aristot. usurpari pro Ad amicitiam pertinens, Amicitiæ aptus; sed locum non affert. Apud Eund. τὰ φιλικὰ exp. Amicitiæ officia, Eth. 8, (3.) Οἱ δὲ ταχέως τὰ φιλικὰ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦντες, βούλονται μὲν φίλοι εἶναι, οὐκ εἰσὶ δὲ, Qui cito amicitiam ineunt, ut Idem interpr. Tradit præterea φιλικὸν ἄνδρα vocari ab eod. Aristot. Eth. 8, (5.) eundem quem alibi φιλητικόν: ita enim ibi, Οὐ φαίνονται δ' οἱ πρεσβῦται, οὐδ' οἱ στρυφνοὶ, φιλικοὶ εἶναι· βραχὺ γὰρ ἐν αὐτοῖς τὸ τῆς ἡδονῆς. Polit. autem libro 7 scribere, Φιλητικοὺς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας ἀγρίους. Sed hic observandum est jungi genitivo vocem φιλητικοὺς, et ab illo reddi Amatores. In alio autem ejusd. libri loco, absque gen., sed de re, non

de persona, usurpatum legitur: 'Ο θυμὸς γάρ ἐστιν ὁ A ποιῶν τὸ φιλητικόν. In VV. LL. e Xen. (K. Π. 4, 6, 2.) Φιλικὰ πολλὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. Item φιλικὰ πράγματα e quodam Anonymo, Amicorum negotia. Apud Philon. legitur φιλικὰ, et cum πάντα, ubi scribit, 'Η δ' ἔμπαλιν τὰ φιλικὰ πάντα ἔστρεψεν, ubi videri possit τὰ φιλικὰ πάντα non aliud esse quam πᾶσαν τὴν φιλίαν.

COMPAR. Φιλικώτερος, Magis amatorius, etc. sequendo signif. positivi φιλικός. Et SUPERL. Φιλικώτατος, Maxime amatorius etc. Apud Herodian. legimus (1, 9, 20.) Φιλικώτατα γράμματα, quod Polit. vertit Humanitatis plenas literas. Sed malim e Cic. reddere Amantissime scriptas literas, aut certe magis ad verbum Amantissimas literas. [" Φιλικὸς, Thom. M. 897. Boiss. Philostr. 376. Heind. ad Plat. Gorg. 182. Morus ad Xen. Hell. 255. Alciphr. 236." Schæf. Mss. Xen. Mem. 2, 6, 21. K. Π. 8, 7, 15.] ADV. Φιλικῶς, Ut decet eos qui sunt amici, Convenienter amicitiæ; aut etiam Amanter. At si reddatur Amatorie, accipiendum erit hoc adv. generalius, sicut B dixi supra de Amatorius. Cum verbo ἔχειν non raro jungitur; diciturque φιλικῶς ἔχειν pro Amico esse animo et benevolo: ut Φιλικῶς ἔχειν πρὸς τὴν πολιτείαν, Aristot. Polit. 2. Φιλικῶς ἔχειν καὶ προσφιλῶς pro eod. ponit Xen., ut tradit Bud. addens ex Eod. (Ἱππαρχ. 6, 1.) Φ. καὶ εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοὺς ἀρχομένους. Et e Polyb. Φ. ἢ ἐχθρῶς πρός τινα βλέπειν. Invenitur et gradus COMP. Φιλικώτερον ap. eund. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 9.) Ἐκ τούτων φιλικώτερον καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, redditur, Major inter vos erit benevolentia atque conjunctio: [4, 3, 12. Φιλικώτατα, Συμπ. 9, 4. " Φιλικῶς, Schneid. Anab. 125. Morus ad Hell. 255." Schæf. Mss.]

Φιλέω, Sum φίλος, Amicus sum, Amo, Diligo, Amore prosequor. Hesiod. Ἔργ. (1, 340.) Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Sic et ap. Hom. φιλεῖν et ἐχθαίρειν, s. ἀπεχθαίρειν, opponuntur; diciturque ab Eod. φιλεῖν θυμῷ, et quidem sequente interdum verbo κήδεσθαι, et (Od. O. 246.) φιλεῖν περὶ κηρὶ Παντοίην φιλότητα. Hesiod. pass. C quoque vocem Φιλοῦμαι in activa signif. usurpavit, Θ. (97.) ὁ δ' ὄλβιος ὄντινα μοῦσαι Φιλεῦνται. At vero ap. Hom. suam pass. signif. habet ἐφίληθεν, ubi dicit ἐφίληθεν Ἐκ Διὸς pro ἐφιλήθησαν, Il. B. (668.) In soluta itidem oratione φιλῶ est Amo, etc. opponiturque ei verbum μισῶ, quod est idem cum illo ἐχθαίρω, i. e. Odio prosequor. Unde illud, φιλεῖν ὡς μισήσοντα: quod corrigens Aristot. dixit μισεῖν ὡς φιλήσοντα. || Amice accipio, tracto, Amicitiæ officiis prosequor. Quas tres expp. primas colloco, ut quanta sit hujus signif. affinitas cum illa prima, ostendam. Possumus alioqui reddere etiam Comiter accipio s. excipio, aliisque modis. Est autem et hæc signif. frequens Homero, ut Od. O. (74.) Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, qui versus passim a veteribus celebratur. || Φιλῶ habet et eam verbi Amo signif. qua ponitur pro Soleo; sed rarius est Amo Latinis quam Græcis φιλῶ, in hac signif.; atque adeo illo usi sunt e Latinis ii potissimum, qui lubentius ceteris sermonem Græcum D imitati sunt. In quo numero cum sit Horatius, non mirum si aliquot locis illud usurpavit, Carm. 3, 16. Aurum per medios ire satellites Et perrumpere amat saxa: 2, 3. Qua pinus ingens albaque populus Umbram hospitalem consociare amant Ramis. Ubi tamen possit fortassis et paulo aliter accipi, sc. pro Libenter consociant. Tacitus quoque in aliis multis imitator Græci sermonis, hic quoque imitatus est, scribens, Ut ferme amat posterior adulatio. Et ante hos Sallustius dixerat, Vulgus amat fieri. Cujus generis loquendi meminit et Fabius, ut e Græco translati. Postquam enim dixit, E Græco vero translata vel Sallustii plurima, subjungit, Quale est, Vulgus amat fieri. Sed ut veniam ad exempla Græci φιλεῖν, extat cum alibi tum ap. Plat. de Rep. 6. Ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον, ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι. Et ap. Herod. 8, (128.) p. 319. meæ Ed. Οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ. Sed hic impersonaliter potius accipitur, si οἷα adverbialiter positum esse censeatur: de quo usu postea dicam. At personaliter positum habes et ap. Soph. Antig. (722.) φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν. Et Eur. Hipp. (162.) φιλεῖ ἁρμονίᾳ συνοικεῖν. Sic in isto loco Aristoph. N. (812.) φιλεῖ γάρ πως τὰ τοι-Αὖθ' ἑτέρως τρέπεσθαι: et isto Thuc. 2. Ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν. Plato de Rep. 2. Ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Impersonaliter autem usurpatum, ut ap. Plut. ubi scribit, Ὡς δὴ φιλεῖ περὶ πραγμάτων τηλικούτων λόγον ἔχειν ἀνθρώπους. Hinc fit ut ὡς φιλεῖ reddatur etiam Ut assolet, solitum est, mos est. Sicut autem legimus in illo Herod. loco quem modo protuli, Οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ, sic e Plat. de Rep. 5. affertur, Οἷα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ. Et ap. Lucian. (2, 406.) Εἶθ' ὁποῖα φιλεῖ δεξιωσάμενοι, ubi Bud. vult posse verti Quæ assolent, vel Ut assolet. || Osculor, Suavior, Basio: unde jocus Epigr. Πρὸς Διὸς εἴ με φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει. Plut. de Garr. Καὶ προσελκόμενος ὡς φιλήσων. Athen. (440.) de Romana muliere, Φιλεῖν δεῖ τοὺς συγγενεῖς τοὺς ἑαυτῆς. Interdum vero peculiarius dicitur φιλεῖν τῷ στόματι, ut ap. Aristot. Probl. Et Xen. K. Π. 1, (4, 27.) Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι. Apud Herod. autem 1, (134.) legimus et Φιλέουσι τοῖσι στόμασι et Τὰς παρειὰς φιλέονται. Ubi etiam disces quod inter hæc oscula discrimen fuerit. Legitur et ap. Aristot. Probl. 102. φιλεῖν τῷ στόματι, quod commode redditur verbo Osculari. [" Φιλεῖν honeste dicitur pro Concumbere, pari ratione ac Gallis Baiser une fille: vide not. ad Aristoph. B. 541. in Add. et ad Εἰρ. 1138." Brunck. Ind. Aristoph. " Φιλέω, Markl. Iph. p. 174. Jacobs. Anth. 7, 47. 8, 292. 9, 284. 10, 38. 12, 440. Heyn. Hom. 5, 186. 598. 637. Boiss. Philostr. 383. Ruhnk. ad H. in Cer. 117. Mitsch. 151. Clark. ad Il. A. 338. Od. K. 14. Toup. Opusc. 1, 322. Valck. Callim. 218. ad Phalar. 249. Ammon. 143. Osculor, ad Charit. 688=323. Dawes. M. Cr. 355. Toup. Emendd. 2, 24. Xen. Eph. 35. ubi male vertitur. Soleo, Markl. Suppl. 913. Ion. 616. Barnes. El. 522. Valck. Diatr. 225. Herod. 651. Mœr. 382. et n. De concubitu, T. H. ad Plutum p. 411. Contentus sum, Wakef. ad Mosch. 5, 12. De quantitate primæ syllabæ, Heyn. ad Hesiod. p. 147. Wolf., Mitsch. H. in Cer. 150. 229. Ilgen. Hymn. 531. 569. 587. Φιλεῖν et ἐρᾷν, Plut. 6, 254. Hutt. Οὐ φιλῶ, Detestor, Valck. ad Herod. 27. Φιλῶ σε φίλημα, (Basia basiare, Catull. 7, 9.) Longus p. 86. Vill. Φ. ἡδὺ, 200. Φ. τοῖς στόμασι, Lucian. 2, 76.: τῷ στόματι, Zeun. ad Xen. K. Π. 77. cf. Alciphr. 440. Φιλεῖν φιλοῦντα, Lobeck. Aj. p. 396. Εἰ φιλεῖς etc. Dawes. M. Cr. 275. Φιλεῖ cum infin., ad Dionys. H. 1, 259. Φιλουμένη, ad Anton. Lib. 235. Verb. Φιλήσαο, Wakef. S. Cr. 4, 248. Ὦ φιληθεῖσ', Markl. Iph. p. 349." Schæf. Mss. Φιλεῖν περὶ κῆρι, Amare ex animo, Æschin. Dial. Socr. 3, 10. ex Hom. Od. O. 245.: cf. Valck. Schol. in N. T. 1, 183.]

Φίλημα, τὸ, (sequendo postremam illam verbi φιλῶ signif.) Osculum, Suavium, Basium. Lucian. (1, 365.) Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. Et φίλημα ἅγιον ap. Paul. non semel, Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Sed alicubi legisse mihi videor φίλημα et pro Eo quod a quopiam amatur, estque ejus oblectamentum. [" Lucret. 4, 1163. et Creech. Φ. δοῦναι, ad Timæi Lex. 282. Τὸ φ. κεντεῖ, Valck. Adoniaz. p. 409. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ad Lucian. 2, 248." Schæf. Mss. Φ. δοῦναι, Nicophon ap. Bekk. Anecd. 115. * " Φιλημάτιον, Lucret. l. c." Schæf. Mss. Nom. propr. Lucian. 2, 310.] AT Φιλήμων Nom. propr. [* Φιλημοσύνη, Theogn. 284. Bekk.; sed Brunck. dedit συνημοσύνη.]

Φίλησις, ἡ, Amatio, Dilectio. Aristot. cum in aliis Eth. ll., tum 8, 5. Ἔοικε δ' ἡ μὲν φίλησις, πάθει· ἡ δὲ φιλία, ἕξει: [differt ab εὐνοίᾳ, 9, 5.] " Φιλησία, Hes. " κλεπτοσύνη, Furacitas:" [cf. Φιλήτης.] " At vero " Φιλήσια, neutr. plur., Idem exp. φιλοτήσια, et " προσφιλῆ." [* Φιλήσιος, Epith. Apollinis, Macrob. 1, 17.]

Φιλητὸς, Amabilis, Amore dignus. Aristot. Eth. 8,

2. Δοκεῖ γὰρ οὐ πᾶν φιλεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ φιλητὸν, Videtur enim amari non quidlibet, sed id duntaxat quod est amabile. Quare cum hoc loco convenit illud Ovidii dictum, ut ameris, amabilis esto: Perinde videlicet ac si quis dicat, ἵνα φιληθῇς, φιλητὸς ἔσο. [* Ἀφίλητος, Inamatus, Soph. Œd. C. 1702. * Εὐφίλητος, Æsch. S. c. Th. 108. * Τριφίλητος, Theocr. 15, 86. Schol. * Πολυφίλητος. * Φιλητῶς, Eust. Od. Δ. 179. p. 1409, 48.] AT VERO Φιλητικὸς, Ad amandum propensus, ut φιλητικὸς τῶν γνωρίμων, quod affertur ex Aristot. Pol. 7. sed redditur Benevolus. Vide Φιλικός. Legitur ap. Eund. Eth. 3, 10. Ἑκάτερος γὰρ τούτων χαίρει οὗ φιλητικός ἐστι, Eo delectatur, ad cujus amorem propensus est, Cujus amore et studio tenetur. E Plut. Pericle (1.) Τὸ φύσει φιλητικὸν καὶ φιλόστοργον. Sed φιλητικὸς ab altera verbi φιλεῖν signif. Libenter osculans. Aristot. de melancholia loquens, Ποιεῖ δὲ καὶ φιλητικοὺς ὁ οἶνος· σημεῖον δὲ, ὅτι προάγεται ὁ πίνων καὶ τῷ στόματι φιλεῖν οὓς νήφων οὐδ' ἂν εἷς φιλήσειεν. [" Plut. Mor. 1, 10. * Φιλητικῶς, Tzetz. Exeg. in Il. (86.) 103." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 642. Φ. διατίθεμαι πρός τι." Kall. Mss.]

Φιλητέος, Amandus. In VV. LL. annotatur inter φιλητέος et φιλητὸς ab Aristot. discrimen statui, Magn. Mor. 2. [Φιλητέον, Soph. Antig. 524.]

Φιλητὴς, ὁ, Amator, ἐραστὴς, [Gl. Basiator, Amator.] AT VERO Φιλήτης paroxytone, Fur, aut etiam Latro; exp. enim ab Hes. non solum κλέπτης, sed et λῃστής. Hoc autem φιλήτης existimatur potius dictum παρὰ τὸ ὑφελεῖν, quasi ὑφειλήτης: qua voce usus est Hesiod. Ἔργ. (1, 373.) Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι. Usus est Archilochus quoque, (Fr. 115.) Φιλήτᾳ νύκτωρ περὶ πόλιν πολευμένῳ: [" leg. videtur cum viro erudito in Ephemeride quadam Literaria, Φιλῆτα νύκτωρ περὶ πόλιν πωλεύμενε." Gaisford.] Est autem hic dat. Doricus a NOM. Φιλήτας: quod et Poëtæ cujusdam nomen esse sciendum est Elegiarum Scriptoris, cujus Propertius etiam meminit. [* " Φιλητᾶς, Nom. propr., Toup. Ind. ad Add. sua in Theocr.: Poëta, Opusc. 2, 2, 290. Ruhnk. Ep. Cr. 296." Schæf. Mss.] Ceterum si scribas Φηλήτης per η in prima quoque syllaba, significabitur potius Impostor, a VERBO Φηλέω, quod sonat Impono, Decipio, [" Markl. Suppl. 243." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Φήληξ:] pro quo veteres dicebant tertia CONJUG. Φηλόω: unde Lycophr. (785.) φηλώσας πρόμον, pro ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα. Suid. quoque φηλοῦν exp. ἀπατᾶν, afferens e Menandro [in Piscatore, δι' οἰκίας Φηλῶν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 475=503. " Ad Charit. 779." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 982. μηδέ με τερπνοῖς Φηλώσῃς ἔπεσιν, Schol. ἀπατήσῃς, ἀπὸ τοῦ φήληκος, τοῦ ἀώρου σύκου. Apud J. Poll. 9, 135. * φιλοῦν male pro φηλοῦν, Codd. etiam σφηλοῦν: cf. Barnes. ad Eur. Suppl. 243. Schn. Lex. v. Φήληξ.] Habet vero Suidas et VERBALIA Φηλώματα ET Φηλώσεις, quibus significantur itidem Imposturæ, Deceptiones, Fallaciæ; nam φηλώματα exp. ἐξαπάτας: [ita quoque Phot., Antiphontem citans:] φηλώσεις autem, ἀπατήσεις. Hes. quoque habet Φηλωθεὶς, ἀπατηθείς: et Φηλωθεῖσα, ἀπατηθεῖσα. Sed, quod mirum videri queat, ibid. habet et φηλήτῃσι, cum η itidem in prima syll. expositum λῃσταῖς. [Helladius Chrest. 24. Κατ' εὐφημισμὸν οἱ Ἀττικοὶ τὸν κλέπτην φιλήτην λέγουσι, οἱονεὶ μισητόν· ἢ καὶ φιλήτης ὁ κλέπτης, διότι φιλεῖ λαμβάνειν τὰ ἀλλότρια. Hom. H. in Merc. 66. οἷά τε φῶτες Φιλῆται διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ. " Edd. φηληταί. Secutus sum constantem traditionem Grammaticorum, φιλήτην esse Fraudulentum, φιλητὴν, Amatorem." Ernesti: cf. v. 445. Seneca Ep. 51. Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe, latronum more, quos Philetas Ægyptii vocant: in hoc nos amplectuntur, ut strangulent. Cf. T. H. ad J. Poll. 9. p. 1120. Blomf. Gloss. in Æsch. Choëph. 988=1001. " Φιλητὴς, Φιλήτης, Φηλήτης, Jacobs. Anth. 8, 9. 9, 263. 11, 212. 12, 352. T. H. ad Plutum p. 445. Epigr. adesp. 237. Lobeck. Aj. p. 365. ad Charit. 779. Barnes. Rhes. 217.

A Brunck. Soph. 3, 467. ad Poët. Gnom. 329. Ilgen. ad Hymn. 375. Ruhnk. Ep. Cr. 30. Toup. Opusc. 1, 544. 2, 135. Reiz. de Acc. 113. 114. Græv. Lectt. Hes. 575." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Φήληξ. Hinc * Φιλητεύω, Decipio, Hom. H. in Merc. 159. vide Ernest. et Ilgen.] " Παραιφηλεύμεθα, Hesychio παραγόμεθα, sed suspectum:" [leg. * παραφηλούμεθα.] Habetur vero ap. Hes. et vox Φῆλος, sicut et ap. Suid. pro Impostor, Fallax; nam exp. ἀπατηλόν: sed Hes. alias præterea expp. addit: [nimirum ληθαργὸν, κακοῦργον, ἐπίβουλον.] QUIN ETIAM Φήληξ, ηκος, ὁ, poni existimatur pro Impostore: et inde Grossus s. Ficus nondum matura, s. potius quæ cum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert, dicta esse itidem φήληξ, quod intuentibus imponat, eorumque oculos decipiat. Vide Schol. Aristoph. hac voce utentis, Εἰρ. [1165. " Jacobs. Anth. 8, 383. Toup. Opusc. 169." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri 71. * Φηληκόθρεπτος, Hes. ὑπὸ ὀλύνθων τῆς συκῆς τεθραμμένος. * Φηληκίζω, i. q. φηλόω, Etym. M.] " Ἀποφηληκίζει, proprie significat Decerpit s. Deligit

B " ficos immaturas, φήληκας ἀφαιρεῖ: metaphorice " autem Vim affert. Nam Suid. et Lex. meum vet. " ἀποφηληκίζει exp. βιάζεται, addentes, ἀπὸ τῶν " ὠμὰ σύκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετῆχθαι. Sed " notandum in Lex. illo meo vet. super ει esse super- " scriptum εται, ad annotandum diversam γραφὴν, " sc. scribi etiam ἀποφηληκίζεται. Apud Etym. " perperam pro eodem scriptum ἀποφυλακίζει." [Exp. ἀποπλανάω in Bekk. Anecd. 439.]

[* " Φιλήτωρ, Amatrix, ἐραστὴς, Hes. Strabo 10. p. 484(=302.) de Cretensibus, Τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι κλεινὸν, τὸν δ' ἐραστὴν, φιλήτορα." Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1421=1457. * Φιλητὴρ, unde * Φιλητήριος, neutr. * Φιλητήριον, et contracte * Φίλητρον, τὸ, Anal. 2, 3. " Jacobs. Anth. 8, 9. Toup. Opusc. 2, 135." Schæf. Mss. Unde et]

Φίλτρον, τὸ, Amoris illecebra, illicium, Quod ad amorem illicit. At minus generali signif. quidam, Amatorium poculum, veneficium, Desiderii

C poculum ex Horat. Plut. (6, 479.) Ὅσαι (γυναῖκες) φίλτρα μηχανῶνται καὶ γοητείας ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, (525.) Αἱ φίλτρα τινὰ καὶ γοητείας ἐπιτεχνώμεναι τοῖς ἀνδράσι: de Cornelia Pompeii, (Pomp. 55.) Ἐνῆν δὲ τῇ κόρῃ πολλὰ φίλτρα, δίχα τῶν ἀφ' ὥρας· καὶ γὰρ περὶ γράμματα καλῶς ἤσκητο. Idem, Ἧτε γενομένη συγγένεια, καὶ τῆς Ἰουλίας φίλτρα. Et in Praxitelis Epigr. φίλτρα δὲ βάλλω, Οὐκ ἔτ' ὀϊστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος. Sed dicitur φίλτρον et de alio amore quam Cupidineo. Unde Bud. interpr. Res amicitiam concilians: cui interpretationi subjungit h. Xen. l. (Ἀπ. 2, 3, 14.) Πάντ' ἄρα σύγε τὰ ἐν ἀνθρώποις φίλτρα ἐπιστάμενος πάλαι, ἀπεκρύπτου. Plut. autem dixit etiam, Γεωργία οἷον εἰρήνης φίλτρον. Interpr. Idem Amorem, in isto Herodiani loco, (3, 12, 7.) Ταῦτα ἀκούσας ὁ Σεβῆρος, οὐκ εὐθέως ἐπίστευσεν, ἅτε πολὺ ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, i. e., inquit, Qui deduci ab ejus amore nequiret. Sic et in isto Greg. in Or. εἰς Καισάριον scripta, Θεὸς δὲ φίλτρον τιμᾷ γονέων εἰς τοὺς παῖδας εὐγνώμονας, Amorem parentum

D in liberos bonos et æquos, vel inter se caritate conjunctos, (obiter autem observa hanc VOCIS Εὐγνώμων interpr.,) comprobat et favore prosequitur. Affert ex Eod. p. 137. Τῷ φίλτρῳ προσπάσχοντες, καὶ τὸν ἔλεον τούτῳ προσάπτοντες, Amore et misericordia affecti. Et e Synesio Ep. ad Heliod. Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη, Meus in te amor in dies augetur. || Cavitas, quæ superiori labro inest, valliculæ similis, quæ non illepide a quibusdam Latinis Lacuna nominatur, Gorr. Totum igitur oris ambitum, inquit Cam., appellarunt κημὸν, illam superioris labri quasi Canulam, s. Lacunam, φίλτρον: inferioris vero Valliculam, (ita enim ibi legimus, non Valleculam,) τύπον, et νύμφην. || Caryota, Pastinaca agrestis, σταφυλῖνος, a vi quam habet in excitanda venere, VV. LL. quæ remittunt ad Eust., item Diosc. 4, 75. et ad Aristot. H. A. 2. ubi loquitur de remora. Eust. autem locus habetur p. 1163. [" Apollonid. 19. Antiphil. Byzant. 2. Jacobs. Anth. 6, 259. 7,

25. 9, 300. 11, 181. ad Lucian. 1, 443. 2, 176. ad Charit. 512. Musgr. Hel. 1110. Wakef. Alc. 800. Ind. ad Xen. Mem., Brunck. ad Eur. Med. p. 400. Bergler. ad Alciphr. 54. 169. 171. Valck. Anim. ad Ammon. 222. Hipp. p. 222. Moschus 7, 8. ad Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. " Amatorium poculum, Plut. 9, 121." Wakef. Mss. Theocr. 2, 1. Xen. Mem. 3, 11, 16. Incitamentum, Æsch. Choëph. 1026. τῆς τόλμης. Hermann. ad Orph. p. 823. " Amor, Philes p. 46. Τῶν μητέρων φίλτρον ἐκμιμούμενοι." Schleusn. Mss. " Ad formam vocis observari debet, nominibus in τρον, a tertia præt. pass. derivatis, plerisque significari Instrumentum, nonnullis Actionem simpliciter: φόβητρον Illud omne est, quod terrorem conciliat; Quod odium, μίσητρον: Quod amorem, φίλτρον: Quod delinire potest, θέλγητρον. Ista composuit recte inter se Schol. Eur. Phœn. 1276." Valck. Schol. in N. T. 1, 260. * Φιλτροποιὸς, Aristæn. 2, 18. 37. * Φιλτρόποτον, i. q. φίλτρον, Cæl. Aurel. Chron. M. 1, 5. Schneidero susp. * Πολύφιλτρος, Admodum amans, Theocr. 23, 1.]

Ἀντιφιλέω, Redamo, Vicissim amo, Mutuo amore prosequor. Plut. (8, 400.) Καὶ τὸ ἀντιφιλοῦν καὶ χαριζόμενον αὐτῆς. Et pass. Ἀντιφιλοῦμαι, Redamor. Unde ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, Xen. [Σ. 8, 16. 19. Ἀπ. 2, 6, 28. " Agathias 6." Schæf. Mss. " Plato Lyside 21. 22. Aristæn. 2, 5." Boiss. Mss. " Dio Chrys. 1, 394." Wakef. Mss. Theocr. 12, 16.] Ἀντιφίλησις, Redamatio, Mutuus amor, [Schol. Aristoph. Λ. 1131. * " Ἀντιφιλία, Aristot. Eudem. 8, 2." Kall. Mss.] AT VERO Ἀντίφιλος, Proprium est nomen. [* Ἀποφιλέω, unde * " Καταποφιλέω, Arrian. Diss. 3, 22. p. 313." Kall. Mss. * Ἐκφιλέω, Anal. 2, 379. " Villois. ad Long. 55." Schæf. Mss.] Καταφιλέω, non ab ea verbi φιλῶ signif. qua ponitur pro Amo, sed ab ea qua usurpatur pro Osculor. Est enim itidem καταφιλῶ Osculor, vacante præp. κατὰ, sicut vacat Lat. De, in compositione Deosculor. Xen. K. Π. 7, (5, 11.) Ἔπειτα δὲ Κῦρον κατεφίλουν καὶ χεῖρας καὶ πόδας, πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι: 6, (4, 4.) τὸ καταφιλεῖν comprehendere videtur sub τῷ ἀσπάζεσθαι, ita scribens, Οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἔτι ἄλλως ἂν ἀσπάσαιτο αὐτὸν, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Afferuntur ex uno et eod. hujus loco simplex φιλεῖν et comp. καταφιλεῖν diversa signif. (Ἀπ. 2, 6, 33.) Ὡς τοὺς μὲν καλοὺς φιλήσοντός μου, τοὺς δ' ἀγαθοὺς καταφιλήσοντος, θαῤῥῶν δίδασκε τῶν φίλων τὰ θηρευτικά. [" Ad Charit. 436. 449. 461. 525. 688. 694. 722. Dawes. M. Cr. 355. T. H. ad Plutum p. 411. Abresch. Lectt. Aristæn. 279. Valck. ad Ammon. 143. Lucian. 1, 45. 258. Toup. Emendd. 2, 627." Schæf. Mss. * Περιφιλέω, Valde diligo, Od. O. 245. Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς, per tmesin pro περιεφίλει. * " Περιφιλία, Aristot. Eudem. 8, 2." Kall. Mss. * Περιφίλητος, Valde dilectus, Appian. 2, 639. * Συμφιλέω, Soph. Ant. 529. vide Plut. 6, 194. " Valck. Phœn. p. 147." Schæf. Mss. * " Συμφιλία, Epicurus Diogenis 115. nisi leg. * συμφυλία, ut ἀλλοφυλία." Schn. Lex.] Ὑπερφιλέω, Supramodum amo, Amo supra quam dici queat. Redditur et unò verbo Adamo; sed hoc non tam significans est: sicut nec Deamo, quod alioqui esse etiam significantius illo existimo. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Ὁ δὲ ἐτύγχανε νεόγαμος ὢν, καὶ ὑπερφιλῶν τὴν γυναῖκα: Ἑλλ. 7, (1, 13.) Καὶ ὑπερεφίλουν τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο. Utitur et Aristoph. Πλ. [1072. * Ὑποφιλέω, Aristæn. 1, 25, 21. " Jacobs. Anth. 1, 1. p. 26." Schæf. Mss.]

[* Φίλημι, ad Greg. Cor. 582. 619. 664. Athen. 687. φιλήμεναι, Sappho ap. Apollon. Dysc. p. 424. Reitz. φίλησθα. " Jacobs. Anth. 7, 121. Antip. Sid. 36. ad Herod. 374. * Φίλομαι, ibid. Heyn. Hom. 5, 22. 6, 60. Brunck. Apoll. Rh. 102. (3, 1002.) Clark. ad Il. A. 338. E. 61. 117. K. 280. ad Charit. 261. Mitsch. H. in Cer. 150. 229. Ilgen. Hymn. 531. 587. Passive, Amor, Epigr. adesp. 701. (Apoll. Rh. 3, 66.) Prima longa, Heyn. ad Hesiod. 147. Wolf." Schæf. Mss. " Dubitare noli, ut in aliis, ita in hoc duas fuisse formas: φίλω, φίλομαι, φίλημι, priore longa, unde ἐφίλατο, quod etiam ab Apoll. Rh. frequentatur; et φιλέω, priore brevi. Ita μαρτύρω et μαρτυρέω." Heyn. ad Il. E. 61. Φίλαι, 117. K. 280. Φίλετο, Orph. Arg. 510. 721.]

" Φιλόω, In amicitiam redigo, Concilio, Amo, " VV. LL. Sed quod ad tertiam interpretationem " attinet, omnino falsa est, siquidem Amo est φι- " λέω, non φιλόω. At reliquæ duæ sunt potius " verbi Φιλιόω." [" Euseb. H. E. 19. ubi v. Vales. et p. 22. Inducias facio, Schol. Eur. Phœn. 1244." Kall. Mss. * " Προσφιλόω, Aster. Homil. 70." Boiss. Mss.]

" Φιλακίζεσθαι, Etym." [et Phot.] " exp. χαριεντίζεσθαι: quod vide. In VV. LL. male redditur " Gratificari." [Scr. * Φιλακκίζεσθαι: v. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 19. Vide Schn. Lex. Suppl.]

" Φιλῖνος ab Etym. dicitur signif. i. q. φίλος. Est " autem et Nom. propr."

" ΦΙΛΥΚΗ, Philyca, Arbor semper virens, VV. " LL. e Theophr. H. Pl. 1, 14. 3, 4." [Vide Schn. Ind. Theophr.]

[* ΦΙΛΥΡΑ, ἡ, Tilia arbor, Schn. Ind. Theophr., Plin. 16, 14. Dio Cass. 1210, 20. Photio φυτὸν ἔχον φλοιὸν βύβλῳ παπύρῳ ὅμοιον· ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν. * " Φιλύρινος, Tiliaceus, Athen. 551. ex *Aristoph. Ὄρν. 1377." Schw. Mss. Dio Cass. 1114, 71. * Φιλύριον, Tabella tiliacea, Ælian. V. H. 14,* 12.: perperam * Φιλύτρια, ap. Cornut. 24.

ΦΙΜΟΣ, VEL Φίμος, ὁ, Camus, Fiscella, ut Bud. vertit in isto Luciani loco, (1, 562.) Καὶ σιωπᾷν ποιῶ φιμὸν αὐτοῖς περιτιθείς. Ad quam signif. nominis Fiscella pertinet h. Plin. l. 18, 19. Fiscellis capistrari boves oportet, ne germinum tenera præcerpant. Usi sunt et alii. Affertur etiam ex Es. (37, 29.) Ἐμβαλῶ φίμον εἰς τὴν ῥῖνά σου, καὶ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου, Injiciam camum naribus tuis, et frænum labiis tuis. Eccles. (20, 29.) Φίμος ἐν στόματι, ubi Interpr. reddit Capistrum, quod, inquit Bud., equorum ori obtenditur vel applicatur, ne mordeant s. comedant. Hic autem est metaphorica signif., de qua paulo post dicam. Mancipiorum quoque ori solitum obdi camum annotant quidam, ex Aristoph. N. (592.) φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Et esse φιμὸν, quem Camum vocat Plaut. in Casina, ubi scribit, Deos quæso ut quidem hodie camum et furcam feras. Nec non Horat. ita vocasse, Serm. l. 2. Sat. 6. Tune Syri, Damæ, aut Dionysi filius audes Dejicere e saxo cives aut tradere camo? Sic enim esse leg., non Cadmo, nec Catmo. Tribuitur autem κημὸς et σιτοποιῶ ap. Athen., de quo lege et Eust. 1960. Φιμὸς ex Etym. affertur etiam de urinatoribus dictum, pro Obturamento quo sibi os obligant, ne aquam sorbere cogantur. Ex Eod., pro Piscatorio instrumento, sc. Reticulo, s. Sagena reticulata, fiscellæ figura. Quidam annotant φίμον, sicut et κημὸν, esse etiam Reticulatum cadiscorum operculum, coli imagine quadam, desuper latum, infra angustius, ne immissa suffragia dilaberentur. Est denique φιμὸς et ὄργανον κυβευτικὸν, Aleatorium instrumentum, ut annotatur ex h. Æschinis l. (9.) Καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ὄργανα: existimaturque esse qui Lat. dicitur Fritillus. Vide Suid. [Vales. in Harpocr. 79.] Ceterum quidam, e quibus est Gorr., φίμον proprie significare crediderunt Nexum summi oris perarum et sacculorum, ut docebo infra in Φίμωσις, ubi explicabo quam ap. Medicos habeat signif., sicut et Φιμός. [" Jacobs. Anth. 6, 424. 11, 103. * Φιμὸν, τὸ, ad Anton. Lib. 279. Verh." Schæf. Mss. Anytæ Epigr. 4. Passow de Fine et Ratione Condend. Lexx. 74. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 459. Hesych. Φιμά· κημὸς παραστόμιον. " Φιμὸς Frænum erat, s. Capistrum, quo bubus os et equis obturabatur: a * Φίω, Claudo, quod in Etym. M. adhibitum ad explicandam v. Πνιγεύς. Pullos equorum

memoravit Æschylus φιμοῖσιν ἐστομωμένας ap. Eust. A ad Il. Σ. p. 1214." [Valck. Schol. in N. T. 2, 237.]

[* Δύσφιμος, Herodian. Epimer. 178. Phav. 734.]

"Εὔφιμος, Obstruendi obturandique vi pollens, ut "Nicander 'A. 275. εὐφίμον καρπὸν μύρτου dicit pro "τοῦ φιμοῦντος τῇ στύψει, s. στυπτικοῦ, teste Schol., "ap. quem perperam ἀφίμου scriptum, in contextu "autem εὐφήμου: sed recte Ms. Cod. habet εὐ-"φίμου, et ita leg. patet e Schol. expositione." [Herodian. l. c. ἵππος, i. q. εὐχαλίνωτος.]

[* Φιμοειδής, ὁ, ἡ, unde] Φιμώδης, Cami s. Fiscellæ formam habens, Cami usum præstans. At φιμώδεα μύρτα e Nic. Θ. (892.) affertur pro στυπτικά: Myrti fructus, qui astrictoriam vim habent.

Φιμόω, Camo obligo s. obstringo, Camo s. Fiscella capistro. Generaliter etiam pro Os obligo s. obturo: Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, quæ verba habentur Deut. 25, (4.) et hinc depromta Paulus affert, 1 ad Tim. 5, (18.) Redduntur autem, Non obligabis os bovi trituranti. Ab Ambrosio, Non infrænabis. B Sed quidam interpr. etiam simpliciter Obturo, Præcludo, Coarcto, Constringo: Aristoph. N. (592.) φιμώσητε τούτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, Hujus collum ligno constrinxeritis. || At φιμώθητι Luc. 4, (35.) et Marc. 1, (25.): itidemque πεφίμωσο ejusd. Marci 4, (39.) redditur Obmutesce. Verum hujus c. 1. et Luc. 4. φιμώθητι dicitur spiritui dæmoniaco impuro, s. homini in quo ille erat; Marci autem c. 4. πεφίμωσο dicitur mari, ubi quidam interpr. Quiesce. Hoc certe constat φιμώθητι s. πεφίμωσο sonare perinde ac si quis dicat, Esto tibi os velut camo obstrictum, vel, Obmutesce non secus ac habens os camo obstrictum. Possumus autem significantius etiam reddere, Vide ne vel hiscas. Eund. porro hujus verbi usum ap. Lucian. reperio, de Morte Peregrini p. 388. non procul a fine, Οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. Perperam enim hic vertit Interpres, Necessario quiescebant, cum reddere debuisset, Obmutescebant, (sic tamen ut extrinsecus intelligatur, Tanquam os camo obstrictum s. obligatum habentes,) vel Ne hiscebant quidem; C aut, Ne hiscere quidem audebant. Ceterum pro metaphorica ista verbi φιμοῦσθαι signif. facit h. Luciani l., quem antè protuli, Καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φιμὸν αὐτοῖς περιτιθείς. ["Heind. ad Plat. Phædr. 274. Valck. Anim. ad Ammon. 138." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 102. 2, 237.]

Φίμωσις, ἡ, Obligatio s. Obstrictio quæ fit camo etc. sequendo signif. verbi φιμοῦν. Sed φίμωσις peculiari signif. dicitur a Medicis, sicut et φίμος, Colligatio et angustia s. Coarctatio quæ callo quodam in sede atque ano contingit, ut in VV. LL. annotatur e Gal. 9, 6. τῶν Κατὰ Τόπους. Talis autem coarctatio, ut ibid. additur, fit item in locis muliebribus ex antecedente ulceratione aut ob inflammationem secuta duritie. De qua Paul. Ægin. 3, 73. Naturale autem vitium est id quo, constricto ano, vel præclusa vulva, nec perforata, ἄτρητοι dicuntur homines: sed φίμωσις non naturaliter accidit. Consimiliter φίμωσις appellatur, s. φίμος, cum præputio ita arcte obligatur glans, ut cute sua renudari nequeat. Diosc. D 4. Φίμους τοὺς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ. Hæc ibi. Gorr. autem ita, Φίμος vel Φίμωσις est Meatuum naturalium præclusio. Hæc duabus potissimum de causis accidit, cicatrice quæ in illis concreverit, aut carnis incremento, quæ una in parte redundans, cum opposita coaluerit. Fit et propter inflammationem, ut scripsit Gal. Comm. 2. εἰς τὸ Κατ' Ἰητρεῖον. Nascitur in omnibus meatibus et locis quæ natura diduci possunt, ut oculis, labiis, ano, præputio, utero: quorum omnium eadem causa est, ut eo loco Gal. explicavit. Verum de præputio frequentius dici consuevit, sic glandem tegente, ut ea nudari non possit. Proprie namque φίμος significat Nexum summi oris perarum et sacculorum, cum toto superiore ejus ambitu in angustum collecto, funiculo religantur. Nonnulli Capistrationem converterunt. Quod si e contrario non præputium modo, sed quæcunque alia naturales meatus occludunt, ita retrorsum deducta sint, ut reduci nequeant, παραφίμωσις appellatur.

[* Φιμωτήρ, unde * Φιμωτήριος, e quo * Φιμωτήριον, et contracte * Φίμωτρον, τὸ, Suid. "Andr. Cr. 98. βλασφημίας." Kall. Mss.]

Ἀποφιμόω, i. q. simplex φιμόω, de quo dictum modo fuit. Exp. ἀποστομίζω. ["Toup. Opusc. 2, 176." Schæf. Mss. * "Προαποφιμόω, Athan. 2, 289." Kall. Mss. * "Ἐπιφιμόω, Lucian. Peregrino 15. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 228." Kall. Mss.] "Περιεπιφίμωσις, ἡ, esse dicitur Cum retracto glandis "nervo præputium adduci nequit, pro quo infra περιφίμωσις." [* Καταφιμόω, Gl. Conticesco.] At VERBALIA Παραφίμωσις ET Περιφίμωσις, cum nulla verborum exempla afferantur, Medicis usitata sunt. Nam ut φίμωσις s. φίμος appellari existimatur Cum præputio ita arcte obligatur glans, ut cute sua renudari nequeat; sic παραφίμωσις, Aliud penis vitium huic contrarium, cum cutis ita curta est, ut glandem adducta contegere nequeat. Hæc e VV. LL., ubi etiam remittitur lector ad Celsum, 7, 25. et 26.: et 6. cap. de Colis morbis: nec non ad Paul. Ægin. 9, 55. Sed admonent in hoc Pauli Ægin. loco SCRIBI Περιφίμωσις, sicut et in Defin. ascriptis Galeno, Περιφίμωσίς ἐστιν ἀποσυρέντος τοῦ τῆς βαλάνου νεύρου, ὡς μηκέτι ἐπισῦραι τὴν πόσθην δύνασθαι. At de παραφίμωσις habes et alia supra, in Φίμωσις. [Περιφίμωσις dicitur de Obstructis contra naturam locis, Paul. Ægin. 6, 55. cf. Matth. Lectt. Mosq. 2, 80. * "Περιφιμόω, Chemici Græci in Notit. Gr. 6, 311." Elberling. Mss.]

Φιμονῶν autem in h. l. reservavi, quod licet suspectum mihi sit irrepsisse pro φιμῶν, cum tamen ap. Hes. duobus in ll. legatur, sc. in Ἀποστομίζων et in Ἐπιστομίζων, silentio prætereundum non existimavi.

"ΦΙΝΤΙΣ, Dorice pro Φίλτις, Auriga," [s. Nom. propr. Aurigæ,] "Pind. 'O. (6, 37.) Ὦ Φίντις, ἀλλὰ "ζεῦξον ἤ-Δη μοι σθένος ἡμιόνων." [Vide Schol. et Heyn. * Φίντης, Eust. ad Hom. 1648. * "Φιντίας, ad "Diod. S. 2, 508. Φιντίας, * Φιντιεὺς, Valck. ad Phaler. p. xxiii." Schæf. Mss.]

ΦΛΑΩ, Contundo, Mollio contundendo, Batuo, Contero; nam Hes. φλᾷ exp. μαλάττει, συντρίβει: et paulo post, φλᾶν, non simpliciter μαλάσσειν, sed μαλάσσειν πληγαῖς. Verbo Contundo reddi apte potest ap. Aristoph. Πλ. (718.) ἔπειτ' ἔφλα Ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν, Καὶ σχῖνον: cum paulo ante de re eadem dixisset, φάρμακον τρίβειν. Contundebat in mortario, ut dixit Virg. Allia serpillumque herbas contundit olentes. Dicitur vero et Contundere pugnis, a Plauto, ad quem verbi Contundere usum referre possumus fortasse hunc verbi φλᾶν, ap. eund. Aristoph. N. (1376.) εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ, Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν, ubi tamen quidam simpliciter interpr. Pulsabat me. In hoc autem Ejusd. loco Πλ. (784.) Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, interpr. φλῶσι, Rumpunt. Redditur certe φλάω et alibi Rumpo, Frango; atque adeo dictum Attice pro θλάω, tradit Eust. 102. et 1039. Id autem eo diligentius observandum est, quod Æolicam hanc permutationem esse literæ θ in φ, alii crediderint, sicut in φῆρες pro θῆρες, et φλίψεται pro θλίψεται. At Eust. quamvis in his Æolicam esse μετάληψιν velit, in illo Atticam esse censet. [Vide Valck. Schol. in N. T. 1, 420. ad Greg. Cor. 614. 661.] Ceterum φλᾶν exp. etiam Flaccidum reddere. || Φλᾶν, (quod Gall. dicitur Riffler,) Vorare, Comedere avide. Aristoph. Πλ. (694.) Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, ubi Schol. φλᾶν esse scribit τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν: et esse pro θλᾶν, ut φησὶν ὀρεσκῴοισιν. Sed possumus, meo quidem judicio, in hoc etiam loco dare verbo φλᾶν Contundendi s. Conterendi signif., ut ἔφλων sit Terebam, dentibus sc. ["Antiphanes ap. Athen. 343. τοιαῦτα φλῶν, Talia devorans." Schw. Mss.] || Φλᾶν in obscœna etiam signif. vide in Ἀναφλάω. ["Thom. M. 453. ad Charit. 560. Jacobs. Anth. 9, 445. T. H. ad Plutum p. 231. Kuster. Aristoph. 14. Fr. 217. Ind. Aristoph. Invernizzi ad Eund. 2, 98. Mœr. 392. et n. Voro, Plut. Mor. 1, 521. (6, 504. 8, 821.)" Schæf. Mss.

A Aristoph. Εἰρ. 1306. Theocr. 5, 150. Αἴ μή τυ φλάσαιμι, Ni te percussero. * Φλάσμα, Hippocr. 818. 840. * Φλάσις, 817. 911. "Thom. M. 453." Schæf. Mss.] Φλαστὸς, Talis ut contundi possit s. conteri. Bud. reddit Collisilis e Gaza ap. Aristot., ubi de cancrorum tegmine dicit, (H. A. 4, 1.) Τὸ δὲ σκληρὸν αὐτῶν οὐ θραυστὸν, ἀλλὰ φλαστὸν, Non fragile, sed collisile. [* Εὔφλαστος, Schol. Lycophr. 26.]

[* Ἀμφιφλάω, Hippocr. 817=502. Barker. ad Etym. M. 1117.] At vero COMP. Ἀναφλάω, obscœnam tantum signif. habet, de masturbante dictum. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, Lucian. (3, 341=)389.: [absolute, 2, 334. Lexiph. 12.] "Ἀναπεφλασμένος, particip. præt. perf. pass.:" [i. q. στυόμενος, Aristoph. A. 1101. "Jacobs. Anth. 9, 357. 11, 48: Brunck. Aristoph. 1, 169. Fr. 218. ad Mœr. 392." Schæf. Mss.] Ἀναφλασμὸς, Masturbatio. At Suid. ἀναφλασμοὶ exp. τὰ ἀφροδίσια: cum Eidem ἀναφλᾶν sit τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον. Sciendum est autem et simplex ἔφλα ab Hes. exponi ἐμάλασσεν, (ubi itidem addendum fortasse τὸ αἰδοῖον,) et συνεμίσγετο, συνῆν. B [* Εἰσφλάω, Hippocr. 899. * Εἴσφλασις, 898. * Ἐμφλάω, 95. ὀστέον ἐμπεφλασμένον, sed al. ἐμπεπλασμένον.] "Καταφλάσαι, Hes. κατακόψαι, Contundere," ["Biset. ad Aristoph. Πλ. 718. κατέφλα." Kall. Mss. "Προσφλάω, Suid. 3, 565." Wakef. Mss. * Συμφλάω, Hippocr. 1159.]

Φλάζω, a quo aor. 2. ἔφλαδον, pro ἐσχίσθην, quæ habet Varin. e quopiam, ut opinor, Schol. sumta. Scimus autem ἐσχίσθην esse Scissus sum. [Æsch. Choëph. 26. * Λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν, "Dissiluerunt. Etym. M. 403, 48. Ἔφλαδον σημαίνει τὸ ἐσχίσθην, ἢ ἐθλάσθην, ἢ διεῤῥάγην, ὥς φησιν Αἰσχύλος, λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσι· παρὰ τὸ θλῶ, κατὰ τροπὴν, φλῶ, παραγωγὸν φλάζω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφλαδον· ὡς χάζω, ἔχαδον. Ex Aristoph. Πλ. 693. collato cum v. 718. patet verbi φλᾶν signif., Cum crepitu quodam frangere." Blomf. Gloss. Cf. Φλιδάω.] In VV.LL. φλάζω exp. Ferveo, Strepo. Item, Obscure et inarticulate loquor, Gal. Lex. Hipp. Φλάζουσιν, C ἀσαφῶς καὶ * ἀδιαρθρώτως φθέγγονται· πεποίηται τοὔνομα. Quod ad illam quidem certe Fervendi signif. attinet, eam habet potius VERB. Παφλάζω, quod ex hoc factum videri potest. Fortassis tamen ab hac Fervendi signif. manavit ea, qua PARTICIP. Πεφλασμένος, (sic enim leg. existimatur ap. Hes., pro φλασμένος,) pro τετυφωμένος ponitur: atque itidem, VERBALE Φλασμὸς pro τύφος. Videtur enim esse et τοῦ τύφου quidam fervor. Vide Πάφλασμα. Quod vero attinet ad illud COMP. Παφλάζω, sciendum est exponi non solum Ferveo, sed et Æstuo; atque adeo existimari proprie dictum de maris æstu. Esseque et ipsum a sono fictum. Il. N. (798.) Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Aristoph. metaph. usus est de Cleone, (Εἰρ. 314.) Μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, Tumultuans et vociferans, ut quidem nonnulli interpr. Sed malim Ira æstuans, ut eadem sit in Gr. verbo metaphora, quam in Latino ei respondente frequentissimam esse videmus. Quemadmodum autem φλάζω Hippocr. usurpat de sermo- D nis vitio, teste Gal., sic et παφλάζω ab Eod. (Cris. c. 6.) dicitur, ut Idem testatur, de iis qui in loquendo offensant s. labuntur, et eadem repetunt: [cf. Aret. p. 35. "Ad Herod. 361. ad Mœr. 215. Toup. Opusc. 1, 375. Valck. Anim. ad Ammon. 137. Wakef. Phil. 986. S. Cr. 3, 191. ad Diod. S. 1, 472. ad Charit. 546. Aristoph. Fr. 268. Brunck. 3, 228. Heyn. Hom. 6, 510. 650. * Παμφλάζω, 511." Schæf. Mss.] Πάφλασμα, τὸ, Fervor, Æstuatio, Æstus, Strepitus quem æstuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα de Verbis insolentibus atque elatis, (quo pertinet illud πεφλασμένος paulo ante pro τετυφωμένος, et φλασμὸς pro τύφος,) ex Aristoph. Ὄρν. (1243.) παῦε τῶν παφλασμάτων. [Phrynichus Bekkeri p. 60.] At Πομφολυγοπάφλασμα vide supra T. 3. col. 210. fin. [* Ἀναπαφλάζω, Eutechnii Metaphr. Oppiani p. 90. Πῦρ ἀπὸ τῶν κοίλων τῆς Αἴτνης ἀναπαφλάζον. * "Διαπαφλάζω, Nonn. D. 31, 24. (Καὶ φθονερὸς πραπίδεσσι χόλος διεπάφλασεν Ἥρης.)" Kall. Mss. * Ἐκπαφλάζω, unde * Ἐκπαφλασμὸς, Aristot. Probl. 5, 24.] Sunt etiam verba COMP. Ἐπιπαφλάζω ET Ὑπερπαφλάζω. Affertur autem Ἐπιπαφλάζω e Nonno pro Inferveo, s. Infervesco, et q. d. Inæstuo, vel Superferveo, Superæstuo: ["Jo. 8, 141. D. 1, 236. 7, 34. 23, 260. Quint. Sm. 11, 229." Wakef. Mss.] At Ὑπερπαφλάζω e Luciano pro Supramodum ferveo, Lexiph. (8.) Ὁ μέντοι Ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας.

Φλαδιάω quoque habet τοῦ φλάω signif., (quamvis alioqui ab ἔφλαδον, aor. 2. verbi φλάζω, aptius derivetur,) cum Hes. φλαδιᾶν exp. θλαδιᾶν, item μαλάττειν, τύπτειν.

ΦΛΕΓΩ, F. ξω, Pr. χα, Uro, Incendo, Accendo, Inflammo. Ex Epigr. φλέξον pro Adole. Et quemadmodum dicitur etiam Accendere lumen s. ignem, sic φλέγειν φέγγος, πῦρ. Affertur vero et φλέγειν λαμπάδι ex Aristoph. (B. 352.) pro Flammam emittere lampade, Lampadem ardentem ferre. Sed et B pro Illustro, ut ignis illustrat quæ splendida et coruscа reddit, e Soph. Aj. (714.) affertur, Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει: [Br. delet καὶ φλέγει.] Hes. certe φλέγωμεν exp. non solum καίωμεν, sed et λαμπρύνωμεν. Ubi tamen Suidas exp. ζωπυρεῖ, sicut et in alio ejusd. Tragici loco (196.) ἄταν οὐρανίαν φλέγων, partic. φλέγων exp. ζωπυρῶν, et ἀνεγείρων, itidemque Latine Excitans. Ita certe Lat. Accendo pro Excito s. Incito poni satis notum est. || Φλέγω neutraliter interdum pro Ardeo, cum ap. alios, tum ap. Hom. Sic Ὅπλοις φλέγουσι e Plut. Rom. (28.) pro Armis ardentibus. Quin etiam πυρὸς φλέγοντος, pro Igni jam accenso et ardente. || Φλέγω metaph. ut Lat. Uro, pro Ango, Animum concio. Itidemque pass. φλέγεσθαι pro Uri, Angi, Ringi, ex Aristoph. N. (992.) κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι. Hes. φλέγειν exp. etiam βλάπτειν, itidemque φλεγυρὸν, βλαβερόν. At φλέγεσθαι ἐπί τινι pro ἐν ἐπιθυμίᾳ εἶναι, vide ap. Suid. ex Æliano. [Φλέγω γόον, Excito lessum, Aristoph. Θ. 1041. "Dawes. M. Cr. 495. C Musgr. Or. 1396. Rhes. 110. Phœn. p. 190. Wakef. Trach. 1000. Jacobs. Anim. 315. Huschk. Anal. 32. Brunck. Soph. 3, 532. D. R. ad Longin. 252. Wessel. Obs. 277. ad Charit. 321. Ardeo, Heyn. ad Apollod. 231. Excito, Valck. Phœn. p. 89. Brunck. ad Æsch. Pers. 393. (Cf. Cic. de Orat. 2, 51. Quæ si inflammanda sunt invidia.) Metaph., Brunck. Aristoph. 1, 137. Jacobs. Anth. 12, 399. Lobeck. Aj. p. 329. Conf. c. φεύγω, Brunck. Aristoph. l. c. Act. pro pass., ad Apoll. Rh. 123. (3, 772.) Φλέγομαι, ad Charit. 702. Jacobs. Anth. 6, 283. Φλέγεσθαι ἡλίου, Boiss. Philostr. 331." Schæf. Mss. "Φλέγουσα ψυχρότης, Frigus perurens, Philes p. 144. Φλέγεσθαι δίψει, Joseph. Hypomn. 71." Schleusn. Mss. Φλέγω, active, Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th 272. 509. Illustro, Pind. Π. 5, 60. N. 10, 4. Ἰ. 7, 33. Neutr., Ὀ. 2, 131. N. 6, 66. Schn. Lex. Præt. pass. πέφλεγμαι, Æolice πέφλεμμαι et πέφλαμμαι, unde * φλάμμα, Flamma: vide Valck. Schol. in N. T. 1, 426.]

D COMP. Ἀειφλεγὴς, ET Ζαφλεγὴς, ET Ἡμιφλεγὴς, ET Πυριφλεγὴς, in quibus φλέγειν neutralem s. passivam signif. habet, positum pro Ardere aut Comburi, s. potius Combustum esse. Nam Ἀειφλεγὴς redditur Semper ardens: Ζαφλεγὴς, Valde ardens s. Vehementer: Ἡμιφλεγὴς, Semiustus: Πυριφλεγὴς, Igni combustus: de qua voce dictum fuit inter compp. e nomine Πῦρ. Potes autem loco illi addere e Plut. (9, 735.) Ἥλιοι πυριφλεγεῖς, quod Turn. vertit Flagrantissimus solis æstus. Sed ad ζαφλεγὴς quod attinet, exp. etiam pro Summe vigens, Summo vigore præditus, Il. Φ. 465. Ζαφλεγέες τελέθουσι, ubi tamen Bud. vertit simpliciter Vegeti, item Animosi, Feroces: sequens Græcas quasdam expp. Ego vero malim Valde splendentes s. splendidi: ea sc. signif., qua secunda fortuna splendidum aliquem reddit. ["Wakef. Ion. 888." Schæf. Mss. * "Ἀφλεγὴς, Nonn. D. 40, 480. 43, 362. 45, 100. 47, 617." Kall. Mss. * Ἀφλεγέως, Tzetz. Hom. 50. * Ἐριφλεγὴς, Nonn. D. 26. p. 678. 38. p. 990. Tzetz. Carm. Il.

140. Anteh. 313. * Κοσμοφλεγής, Joannes Siceliota in Bekk. Anecd. 3, 1454. * Ὁμοφλεγής, Nonn. D. 6, 220.]

Φλέγμα, τὸ, Inflammatio, Ardor, Incendium. Il. Φ. (337.) Ἤ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι Φλέγμα κακὸν φορέουσα, ubi Eust. φλέγμα κακὸν vocari ait, τὴν ἐκ θαλαθσίας καυστικῆς θυέλλης πύρωσιν: Oppianumque (A. 1, 20.) talem quandam signif. huic voci tribuere, φλέγμα appellantem τὴν θερινὴν φλόγωσιν. J. Poll. quoque l. 9. fin. testatur, quod appellarit Hom. φλέγμα, non aliud esse quam καῦμα, vel, rectius loquendo, ἐμπρησμὸν, aut πυρκαϊάν. Hes. φλέγμα exp. φλὸξ, et καῦσος. Hippocrati quoque φλέγμα alicubi est ἡ φλόγωσις, s. ἡ παρὰ φύσιν θερμασία φλογώδης. || Φλέγμα, Medicis Humor albus, s. albidus, et frigidus, χυμὸς λευκὸς καὶ ψυχρὸς, ut vocat Gal., qui tamen alicubi appellat etiam τὸν ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν χυμὸν, ut cum ita scribit, Οὕτω καὶ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἐπικρατεῖ φλέγμα μὲν ἐν χειμῶνι, ψυχρὸς καὶ ὑγρὸς χυμὸς, αἷμα δὲ ἐν ἦρι, θερμὸς καὶ ὑγρὸς χυμός. Latine Pituita. Dicitur φλέγμα, inquit Gorr. auctorem non nominans, ἀπὸ τοῦ πεφλέχθαι, contrario sensu, quasi Minime ustum. Ejus differentiæ sunt tres, dulcis, acida, salsa. Dulcis sola, ut saporis dulcis natura ostendit, naturalis est, benigna, minimum frigida, salutaris animanti: et facillime in sanguinem vertitur. Aliquanto post, Gignitur φλέγμα, i. e. Pituita, ab imbecilla coctione secunda, quæ in jecinore et venis peragitur, non autem a prima, quæ fit in ventriculo, nisi forte per accidens, quod primæ concoctionis errorem secunda emendare non potest, ut nec tertia secundæ: verum mora spatioque temporis aut calore mediocriter aucto in sanguinem tandem mutatur. Non multo post, Sunt autem hujus pituitæ duæ differentiæ; alia enim crassior lentaque est, alia vero in modum aquæ liquidior, et ob id DICTA Ὕδωρ veteribus, quod aquæ similis sit colore, sapore, odore, consistentia et viribus. Plura ibid. vide. Affertur ex Alex. Aphr. Probl. 2, 5. Ἡμιτελὲς αἷμα ὀφθῆναι τὸ φλέγμα, Pituitam imperfectum sanguinem videri. Hoc porro sciendum est, Hippocr. alicubi φλέγμα sine adjectione, alicubi contra λευκὸν φλέγμα dicere, ut in Aphor. Ἐπὶ λευκῷ φλέγματι ὕδρωψ ἐπιγίνεται. [" Jacobs. Anth. 9, 361. 10, 392. 12, 148. Casaub. ad Athen. 28. ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. Schn. ad Veget. Mulom. 60. 61.]

AT VERO Φλεγμὸς est αἷμα, Sanguis, si Hesychio credimus, [" Clem. Alex. Str. 5, 8. p. 570(=675. Βρομίου αἴθοπα φλ.,) in Indice Φλογμὸς, ita etiam p. 808." Kall. Mss.]

[* Φλεγματοειδὴς, Hippocr. 602. * Φλεγμαγωγὸς, Alex. Trall. 11. p. 613=184. * Πολυφλέγματος, Antyllus Oribasii p. 92. Matth., Procl. Paraphr. Ptol. 3, 17. p. 214.]

Φλεγματικὸς, ITEM Φλεγματώδης, ET Φλεγματόεις, (quod postremum est Poëticum potius,) Cui pituita inest, Abundans pituita, Pituitosus. Alex. Aphr. Probl. Τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς τῶν ὀπισθίων ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα. Et φλεγματικὸς χυμὸς, Galeno i. q. φλέγμα. Quin etiam φλεγματώδεις χυμοὶ ap. Eund. Vocat Idem νοσήματα quædam φλεγματικά. Apud Hippocr. vero legimus et σιτία φλεγματωδέστατα. Idem (227.) dixit τοὺς ἀνθρώπους πτύειν καὶ ἀπομύσσεσθαι φλεγματωδέστατον τοῦ χειμῶνος. Quod porro ad tertium illud attinet, quod Poëticum potius esse dixi, sciendum est ap. Hes. legi, Φλεγματόεν, ἔκρηγμα τῆς φλογὸς, ubi contra jungendum ἔκρηγμα censeo cum φλεγματόεν, ut φλεγματόεν ἔκρηγμα dicatur τὸ τῆς φλογὸς ἔκρηγμα. Sequitur autem φλεγματόεν, cum hunc usum habet, priorem illam nominis φλέγμα signif. [Φλεγματικώτερος, Alex. Trall. 12. p. 233. * Ἀποφλεγματικὸς, Salivam movens, Pituitam ducens, 1. p. 25. Gal. de Simpl. Potest. 5. T. 2. p. 55, 48. Bas. Φλεγματώδης, Aret. 14. ἔμετοι. * " Ὑποφλεγματώδης, Hippocr. 217." Wakef. Mss.]

Φλεγμασία, ἡ, [a Φλεγμαίνω,] Inflammatio: φλεγμασίας Gorr. interpr. Æstus, Ardores, Inflammationes. Et addit, e Gal. (607.) usurpari hoc nomen ab

A Hippocr., sive eo intelligat τὰς ἰδίως ὀνομαζομένας φλεγμονὰς, sive una cum iis comprehendat etiam febres, pro veteri hujus nominis signif. In VV. LL. Φλεγμασία, Inflammatio, Pustula; Febris, e Gaza in Aristot. Probl. Ex hujus autem l. 2. de Gen. Anim. affert Bud. Καὶ διὰ τὸ ἀθροίζεσθαι καὶ κατὰ μικρὸν ἐκ πολλῶν, οἷον ἐξάνθημα καὶ φλεγμασία τὸ σῶμα τῆς κοτυληδόνος. Ex eod. porro l. affertur ETIAM Φλέγμανσις, i. significans q. φλεγμασία. [Φλεγμασίη, Aret. 63. 90. 108.] Nomina item ADJ. Ἀφλέγμαντος ET Ἀφλέγματος extant in VV. LL. pro Inflammatione carens, Inflammationis expers: ἀφλέγμαντα μόρια, Partes inflammationis expertes: ἀφλέγμαντα τηρεῖ, Inflammationes arcet. Quin etiam ἀφλέγμαντος ibid. ex Apoll. Rh. 1. pro Inflammationem prohibens s. arcens. [" Casaub. ad Athen. 28." Schæf. Mss. Athen. p. 10. Hippocr. 54. 91. 183. 391. 866. Gal. 10, 152. Ἐπίδεσιν ὡς ἀφλεγμαντοτάτην ἐξεῦρεν. Aret. 100. Οἶνος γὰρ φλεγμαίνουσι μὲν πόνων ἐπίδοσις, ἀφλεγμάντοισι δὲ φύσιος αὔξησις, al. ἀφλεγμάτοισι.

B Non turgidus, Plut. 8, 734. Cf. Φλεγμαίνω.]

[* " Φλεγμάτιον, Koppiers. Obs. 15. Poët. Gnom. 200." Schæf. Mss. " Stob. 188." Wakef. Mss.]

Φλεγματίας, ὁ, ET Φλεγματίης, Pituitosus, ut exp. ap. Hippocr. περὶ τῶν ἐν Κεφαλῇ Τρωμάτων [p. 287. 304. 389. Aret. 49.] Apud Hes. autem legitur, Φλέγματι, ἡ φλέγματα ἔχουσα. Cujus loci scripturam depravatam esse manifestum est; sed neque φλεγματίη, pro φλέγματα ἔχουσα, mendi suspicione careret. AT VERO Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, (qui et σαρκίτης, s. ἀνὰ σάρκα,) Qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit. [Aret. 49. * Λευκοφλέγματος, 1008. * Λευκοφλεγματώδης, 1121. * Λευκοφλεγματέω, 194. * Φλεγματιαῖος, Geop. 12, 22, 2.]

[* Φλεγματίζω, unde] Ἀποφλεγματίζω, Pituita purgo, Pituitam elicio. Diosc. 2. Ἀποφλεγματίζει τὴν κεφαλὴν, Caput purgat pituita. Marcellus scribit ἀποφλεγματίζειν Medicis esse, retinendo aliquid in ore et commanducando, qui in capite concreverunt no-

C xios humores purgare. Vulgo ἀποφλεγματίζω κεφαλὴν exp. Capitis pituitam purgo. Sed aptius Caput pituita purgo. UNDE Ἀποφλεγματισμὸς, Purgatio s. Repurgatio a pituita, Id quo utimur ad eliciendum pituitam, et repurgandum ab ea: ἀποφλεγματισμοὶ, inquit Gorr., sunt Medicamenta quæ vel gargarizata, vel commanducata, vel palato illita, pituitam e capite in os eliciunt. Diosc. 5. Εἰς ἀποφλεγματισμοὺς εὐθετεῖ. [Gal. 6, 179. Alex. Trall. p. 1. * Ὑποφλεγματίζω, Pituitam emitto, p. 29.]

" Ἐκφλεγματοῦσθαι, In phlegmata converti. Hip-
" pocr. de Victu in Morb. Acut. (394, 36.) Τὰ μὲν
" γὰρ πικρὰ διαλύεται καὶ ἐκφλεγματοῦται. Ubi γρά-
" φεται etiam Φλεγματοῦται."

Φλεγμαίνω, Ardeo, Æstuo, Exæstuo, Effervesco, Ferveo. E Diosc. 1. Φλεγμαίνοντα παρίσθμια, Inflammatæ tonsillæ, Inflammationes tonsillarum. Et metaph. ap. Greg. Naz. Φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, Crudelitate fervens s. ardens, Bud. Idem ex Eod. p. 109. affert φλεγμαίνειν pro Inflammari ira et furore.

D De cujus loci interpretatione dicam et paulo post. Sed multo frequentius ponitur pro Intumesco, Intumeo, Tumeo, Turgeo. Nisi potius reddi debeat Intumesco cum inflammatione. Affertur quidem certe φλεγμήνῃ ex Aristot. redditum a Gaza utroque modo, sc. Intumescat inflammeturque. Ac certe nonnullis in ll. utramque signif. commode admittere videtur, vel potius alterutram, ut ap. Synes. de Insomn. Ἤδη δέ ποτε καὶ τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι. Plato Timæo, Ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ κάεσθαί τε καὶ φλέγεσθαι, διὰ χολὴν γέγονε πάντα, ubi tamen Fic. vertit, Quæcunque partes corporis intumescere dicuntur, a bilis incendio et combustione vexantur. Atque ita interpretando jungit φλέγεσθαι cum διὰ χολήν: cum ego contra recte post φλέγεσθαι interpungi existimem; et Platonem velle φλεγμαίνειν perinde esse ac si diceretur φλέγεσθαι, quod est κάεσθαι. Fateor alioqui, (quod et paulo ante dixi,) frequentius poni pro Intu-

mesco, Tumeo, etc. itidemque Hes. φλεγμαίνω exp. ὀγκοῦμαι et φυσῶμαι: sed in hac signif. μεταφορικῶς plerumque usurpatur. Plato de Rep. 2. Ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι ἣν διεληλύθαμεν, ὥσπερ ὑγιής τις· εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκωλύει: ubi Bud. vertit Luxuriantem et deliciis affluentem ultra modum. Sed ego malim, Luxu et deliciis tumentem, turgentem, tumidam, turgidam. Suidas hæc Plat. verba afferens, sic tamen ut Auctoris nomen taceat, φλεγμαίνουσαν πόλιν, addit metaphoram esse ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν διὰ φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν. Synes. φλεγμαίνοντα ὀνόματα dixit eod. modo, quo e Latinis quidam Orationem turgere et inflatam esse dixerunt. Alio autem metaph. genere illa φλεγμαίνοντα ὀνόματα possumus interpr. Sesquipedalia verba, ex Horat.: vel simplicius, Grandia. At vero φλεγμαίνοντα πράγματα vocantur Res turbulentæ, ut Plut. Παραμείνας χρόνον ὅσον τὰς μεγίστας καταςβέσαι ταραχὰς, καὶ τὰ φλεγμαίνοντα μάλιστα καταστῆσαι καὶ διαλῦσαι τῶν πραγμάτων, ἀπῆγε τὸν στρατόν. Huc sane pertinet et quod affertur ex J. Poll. (9, 4, 23.) p. 336. φλεγμαίνουσα πόλις, ἡ ὀχλώδης, θλιβομένη. Quin etiam quemadmodum Tumere et Turgere dicuntur interdum de superbientibus et ferocientibus, sic et φλεγμαίνειν usurpatum e Plat. affertur. Ita certe et ap. Chrys. φλεγμαίνει commode accipi posse videtur, in Comm. Ep. ad Coloss. Λογ. 2. fol. 69. in principio, Ὁρᾷς πῶς μαινομένους ὁ πλοῦτος ποιεῖ ὁ πολύς; πῶς φλεγμαίνει; Quoniam autem et ira intumescere dicimur, et jecur nostrum bile tumere, forsitan in illo Greg. Naz. loco, ubi exp. Inflammari ira, possit etiam reddi verbo Intumescere. ["Thom. M. 579. 881. Jacobs. Anth. 6, 71. 367. Wakef. Trach. 1089. Act. Traj. 1. p. 255. ad Herod. 261." Schæf. Mss. "Intumesco, de oratione, Philostr. 21.: de immodico luxu, 77. Tumeo, ut μαστοὶ, Clem. Alex. 121.: de cibis, 174. De fame, Ælian. H. A. 127." Wakef. Mss. M. Anton. 4, 49. Κοιμίζεται τὰ φλεγμήναντα τοῦ ὕδατος, Æstum compescit. Φλεγμᾶναι, Lobeck. Phryn. 24. *Φλεγμαντὸς, unde Ἀφλέγμαντος, quod vide supra.]

Φλεγμονὴ, ἡ, Inflammatio, Tumor cum inflammatione. Definitur a quibusdam, Tumor durus et calidus cum tensione, renisu ac dolore et pulsatione. Sed pro Calidus dicendum potius esset Fervidus, sequendo eam exp., qua traditur esse ὄγκος πυρώδης. Affertur vero et φλεγμονὴ πυρώδης e Diosc. 1. pro Fervida collectio, ex Hermol. interpretatione, in VV. LL. quæ testantur ab eod. Diosc. 3. tradi quid sit φλεγμονή. Ibid. e Plin. 22, 25. Impetus rubicundi tumoris, pro φλεγμονή: item Collectiones et impetus, pro οἰδήματα καὶ φλεγμοναὶ ap. Diosc.: Gal. in Hipp. de Fract. Προσλαβὼν δὲ σφυγμὸν ὁ τοιοῦτος ὄγκος καὶ θερμασίαν πυρώδη, τὴν ὀνομασθεῖσαν πρότερον ἰδίως ἀποτελεῖ φλεγμονήν. Convenit autem hoc, quod περὶ σφυγμοῦ dicit ἐν φλεγμονῇ, cum hoc Plut. loco in Alexandro, Ὑπὸ φλεγμονῆς τῶν τόπων σφυγμοὺς ἐχόντων. Quibus subjungit, non hunc olim fuisse vocis φλεγμονὴ usum, sed omnem φλόγωσιν ea significatam fuisse: verum ab Erasistrati temporibus consuevisse dici φλεγμονὴν de Tumoribus illis in quibus est non solum θερμασία φλογώδης, sed etiam ἀντιτυπία et σφυγμός. Idem Comm. in Progn. Hippocr. scribit, quam recentiores peculiariter φλεγμονὴν vocant, hanc appellasse Hippocratem σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον οἴδημα. Φλεγμονὴ, inquit Gorr., Inflammatio. Duobus modis dicitur: uno quidem, generaliter Omnis ardor citra tumorem, vel etiam Tumor cui dolor et ardor, qui proprie φλόγωσις dicitur, inest; sive is a sanguine, sive a bile, sive ab humore melancholico gignatur. Hæc fuit ap. veteres τῆς φλεγμονῆς signif. Altero vero specialius dicitur, et ab Erasistrati sæculo cœpit usurpari, ad illos tumores significandos, quibus non modo calor accidit, sed renixus etiam et pulsus et rubor; ii enim, quia frequentius contingunt, idcirco totius generis appellationem sibi vindicarunt. Est autem hujus phlegmones specialiter dictæ continens causa sanguis, subjectum autem, musculus. Quippe calidus et copiosus sanguis, ubi in musculum procubuit, fervorem inducit aliaque plurima symptomata: appellaturque morbus ipse φλεγμονή. Ac primum quidem majores arteriæ venæque opplentur atque distenduntur, ut quæ abundantiæ non sufficiant: ab his deinceps minores: atque ita res procedit, donec ad minimas sit perventum: mox, si fluxio non sistitur, sed in iis valenter impacta est, nec in iis satis continetur, partim ejus per ipsarum ora, partim per tunicas veluti colatum foras in ea spatia, quæ inter vasa sunt, transmittitur, sic ut etiam omnia loca spatiaque ipsa vacua, quæ inter prima sunt corpora, fluxione impleantur. Sic omnia ab humore omnique e parte incalescunt ac perfunduntur etc. Aliquanto post, E phlegmonis aliæ non modo majores minoresve sunt, sed aliquæ magis minusve exquisitæ. Ac exquisita quidem sinceraque est, quæ fit ex optimo sanguine et mediocris consistentiæ: non exquisita vero, quæ fit a sanguine cui aliquis alius humor admistus sit. Illa, φλεγμονὴ simpliciter dicitur, hæc non absolute, sed vel φλεγμονὴ ἐρυσιπελατώδης, vel οἰδηματώδης, vel σκιῤῥώδης. Ceterum omnis phlegmone contrahitur a fluxione, quam vel manifesta causa vel etiam occulta excitarit. Manifesta quidem, ut cum offenso pede glandulæ inflammantur; occulta vero, quando aliqua parte delegante, aut toto corpore transmittente, et affecta parte ob debilitatem recipiente, aut propter dolorem vel calorem attrahente, sanguinis copia affluxerit. Verum omnis phlegmone, quæ sanescit, aut digeritur, aut concoquitur; si digeritur, e toto curatur; si vero concoquitur, in abscessum transit, qui ἀπόστημα dicitur. ["Metaphorice, Inflammatio libidinis, Inflammata libido, ap. Athen. 10." Schw. Mss. "Casaub. p. 28. Jacobs. Anth. 6, 71." Schæf. Mss. Greg. Naz. Muratorii p. 175. χόλον. "Furunculus, h. e. Tuberculum acutum cum inflammatione et dolore, 3, 12. Hes. Φλεγμονή· ὄγκος πυρώδης, συῤῥυέντων ἐπὶ τὸ ἀσθενῆσαν μέρος τῶν ὑγρῶν, καὶ τῇ παρὰ φύσιν θερμασίᾳ φλεγόντων τὸ πεπονθός: quæ ipsa glossa cum glossemate legebatur in Lex. Ms. Morelli in Scholiis ad Dion. Chrys. p. 8. extr. Phav. Φλεγμονή ἐστιν ὄγκος ὀδυνηρὸς, καὶ ἀντίτυπος, καὶ θερμός. Vide Cels. 5, 28. et Foës. Lex. Hippocr. Φλεγμοναὶ αἰσθητηρίων, Inflammationes earum corporis partium, quibus sentimus, 3, 5." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "Libido venerea, Actus venereus, Philes p. 270. τοῦ σαρκίου." Schleusn. Mss.] Φλεγμονώδης, Inflammationem habens, Inflammationi permistus, Cum inflammatione conjunctus, et quidem ea quæ phlegmone dicitur, ut ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες, quod quidam ausi sunt barbare interpretari Erysipelas phlegmonosum. [* Φλεγμονέω, unde * Ἐπιφλεγμονέομαι, Alex. Trall. 2. p. 125.]

Ἀναφλεγμαίνω, Rursus ardeo s. æstuo, etc. sequendo primam signif. simplicis φλεγμαίνω, Rursus intumesco. Sed pro simplici φλεγμαίνω sæpe accipitur, ut Plut. Antonio (83.) Ἀνεφλέγμηνε γὰρ αὐτῆς τὰ στέρνα τυπτομένης, Intumuerunt. Ἀποφλεγμαίνω, Ardere s. Æstuare desino s. Inflammari, Tumere desino, Tumorem depono. Gal. Σπληνικοί εἰσιν οἷς φλεγμαίνοντες οἱ σπλῆνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται, οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ σκληρία. ["Plut. Mor. 1, 47." Schæf. Mss. * Ἐπιφλεγμαίνω, Hippocr. 785. * "Περιφλεγμαίνω, Anna C. 357." Elberling. Mss. * Συμφλεγμαίνω, Aret. de M. A. 2, 8. * Ὑπερφλεγμαίνω, Hippocr. 411, 41. 417, 50. * Ὑποφλεγμαίνω, Schneidero susp.]

Φλεγμαῖος etiam ATQUE Φλέγμας leguntur in VV. LL. et Φλεγμαῖος quidem exp. Inflatus: at Φλέγμας esse traditur Genus aquilæ flavæ; adjungiturque vocab. Φλεγύας. Quibus additur Hesychii, tanquam Auctoris, nomen: ad quem te remitto, præsertim quod ad vocem illam Φλεγύας attinet. Non enim Φλεγύας, SED PLUR. Φλεγύαι ap. eum legitur, diciturque fuisse Gens quædam injuriosa et impia. Quod si de his plura scire cupis, cum ap. alios invenies, tum ap. Etym. et Eust. [ad Il. N. 301., ubi v. Heyn.:] qui præterea scribit, ἀπὸ τῶν Φλε-

γυῶν fuisse ap. Phocenses VERB. Φλεγυᾶν pro ὑβρίζειν. Ab Eod. commemoratur et URBS Φλεγύα, cujus civis sit DICTUS Φλεγύας, Φλεγύα, ET Φλεγύης. ITEM Φλεγυεὺς, ET Φλέγυς, Φλέγυος. Vide Steph. B. Sed Φλεγύας pro illo Φλέγμας, ap. Eust. extat. Apud eum enim, p. 933. legimus e quodam Lex., Φλεγύας esse etiam nomen ξανθοῦ ἀετοῦ, idque κατὰ γλῶσσάν τινα dictum videri. Usus vero est hac appellatione Hesiod. 'Α. (134.) Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι, ubi μορφνοῖο φλεγύαο exp. Nigræ aquilæ. Quidam tamen avem vulturi similem esse potius existimarunt. A Φλεγύας autem veniam ad NOMEN Φλεγυρὸς, quod exp. Ignitus, Ardens, quoniam Gal. Gloss. Hippocr. dicit φλεγυρὸν esse πυρῶδες, τὸ οἷον φλέγον. Afferturque ex Aristoph. 'Α. (665.) Δεῦρο, μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὸν πυρὸς ἔ-Χουσα μένος. Sed in VV. LL. φλεγυρὸν exp. etiam Quod facile ignem concipit, ut stipula. Ibid. Injuriosus, Damnosus: item, Splendidus: sequendo sc. expositionem Hesychii, ap. quem legitur φλεγυρὰ, ὑβριστικὴ, λαμπρά. Sed hæc posterior exp. priore loco potius poni debuit, utpote conveniens cum illa, qua φλέγειν dicitur interdum esse λάμπειν: atque adeo cum ea, qua hanc ipsam vocem φλεγυρὸν significare dicit πυρῶδες: nam τὰ πυρώδη sunt λαμπρά. Quod autem ad alteram illam attinet, secundum quam φλεγυρὰ est ὑβριστικὴ, videri possit hoc nomen in ista signif. ad Φλεγύας illos respicere, quos ὑβριστικοὺς fuisse memoriæ proditum est: quemadmodum verbum φλεγυᾶν pro ὑβρίζειν, inde manasse, paulo ante dictum fuit. [" Brunck. ad Aristoph. l. c. Toup. Emendd. 2, 396. Opusc. 2, 302." Schæf. Mss. " Φλεγυρὰ ψῆφος, Flagrans rumor, Angl. The common talk of the town, interprete Toupio ap. Athen. 344." Schw. Mss.] Ceterum et NOM. Φλεγεὸς pro ἐρυθρὸς, Ruber, nam Gal. φλεγεαὶ exp. ἐρυθραὶ, non dubito quin et ipsum ἀπὸ τοῦ φλέγειν manarit; talem enim esse flammæ colorem nemini ignotum est. Verum pro φλεγεαὶ suspicetur fortasse quispiam reponi debere φλόγεαι, cum etiam series alphabetica, quam observat Gal., non admittat ε, sed ο, eo in loco. "Φλέ" γος, i. q. φλέγμα, Hes."

Φλέξις, εως, ἡ, Incensio, Incendium, Exustio. Sed comp. κατάφλεξις potius usurpari existimo. || Φλέξις, ιδος, inter Aves nominatur ab Aristoph. Ὄρν. (883.) Καὶ πελεκίνῳ καὶ φλέξιδι, Καὶ τέτρακι, καὶ * ταῶνι.

[* Φλεκτὸς, unde] Ἄφλεκτος, ὁ, ἡ, Non ustus, [Eur. Hel. 1334.] Non coctus, tostus, ex Apoll. Rh. (1, 1074.) ἄφλεκτα ἔδοντες. [* " Ἀφλέκτως, Jo. Damasc. H. in Theog. 191. (105.) Εὐχὴ, 129. Method. 417. * Ἀφλεξία, Pisid. de M. O. 1472. (422.)" Kall. Mss.] " Εὔφλεκτος, Inflammatu s. Ustu facilis, ut " εὔφλεκτα ξύλα, Hesychio εὐκαῆ." [Xen. K. Π. 7, 5, 9. Arrian. 2, 19, 1. ὕλη.] ITEM Ἡμίφλεκτος, (pro quo et ἡμιφλεγὴς,) Semiustus. " Πάμφλεκτος, Omnia " comburens s. inflammans, Soph." [Ant. 1006. Ἐλλ. 1139.] " Sic ap. Athen. 8. (p. 342.) πυρὶ παμφλέκτῳ " παραδώσω." [* Φλεκτικὸς, Pisid. Opif. 423. * " Φλεκτικῶς, Nicet. Eugen. 1, 89." Boiss. Mss.]

Φλὸξ, γὸς, ἡ, Flamma. Il. Θ. (135.) Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο: I. (212.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη: Ψ. (228.) Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλὸξ, (33.) Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, sc. ὕες. Addit vero et in aliis plerisque ll. gen. hunc isti nomini. Et quod ap. Eund. legimus non uno in loco, φλογὶ εἴκελος et φλογὶ ἴσος, possumus, ut opinor, dicere simile esse his Latinis loquendi generibus, Ingenio fervidus, Fervidi animi vir: item Fervidum ingenium, Fervidus animus. E Soph. (Œd. T. 166.) affertur φλὸξ πήματος, metaphorice itidem pro πημονὴ διάπυρος. Non minus autem frequens est hujus nominis usus et in soluta oratione. Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα: Σ. (7, 4.) Τί ποτε ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει. Ut autem hic λαμπρὰν φλόγα dicit, sic Plut. Fabio, φλόγα λάμπειν, Καθάπερ φλόγα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς καὶ κούφης δυνάμεως. Aristot. Meteor. 4. p. 212. Φλὸξ, ἡ πνεῦμά ἐστιν, ἡ καπνὸς καόμενος. Vide Eund. περὶ Γενέσεως καὶ Φθορᾶς, 155. In VV. LL. affertur sine Auctoris nomine, φλὸξ πυρὸς, pro Flammeum incendium; sed reddere possumus magis ad verbum Flamma ignis: [legitur in Act. Apost. 7, 30. ἐν φλογὶ πυρὸς, al. ἐν πυρὶ φλογὸς, ex Exodo 3, 2.: v. Valck. Schol. in N. T. 1, 426. 2, 397.] || Φλὸξ est et Nomen cujusdam floris. Vide Πορφύριον, T. 3, c. 490. [Schn. Ind. Theophr. " Wakef. Alc. 770. Markl. Iph. A. p. 382. Wakef. Ion. 1281. Toup. Add. in Theocr. 403. Append. p. 38. Jacobs. ad Meleagr. p. 14. 37. Flos, Anth. 8, 233. Πυρὸς φλὸξ, Bianor 9. Epigr. adesp. 192." Schæf. Mss. Acies gladii, LXX. Jud. 3, 22. v. Schleusn. Lex. V. T. Athen. 475. Λύχνος ἔχων φλόγας ἀνακεχυμένας.]

COMP. Φλογόλευκος, ET Φλογοφαῖος, NEC NON Φλογόδερπνοι, ITEM Ἀμφίφλοξ, ET Ἔμφλοξ, [et * Καλλίφλοξ.] Dicitur autem φλογόλευκος esse color inter Flammeum et album medius: [Hes. * ἐρυθρόλευκος:] sicut Φλογοφαῖος, Color e flammeo et fusco. Tertium Φλογόδερπνοι Hes. exp. ἄνθρακες, i. e. Carbones: [" a δέρπω, δέδορπα, unde δόρπον." Schn. Lex. v. Δόρπον.] At Ἀμφίφλοξ ex Eur. affertur pro Ancipitis et dubiæ flammæ, cum alioqui sonare videatur Utrimque flammam habens. Ultimum Ἔμφλοξ, (ea forma dictum, qua ἔμπυρος,) redditur Inflammatus, Ignitus. Affertur autem ex Epigr. [" Philippi 22." Schæf. Mss. Anal. 2, 218. * Καλλίφλοξ, Eur. Ion. 706. πέλανον.]

[* Φλογοβαφὴς, Laur. Lydus de M. R. 2, 13. p. 116. * Φλογοειδὴς, Flammæ speciem habens, Plut. 7, 353. 8, 231. 776. 9, 691. Mario 17. Pomp. 68. " Eunap.? ap. Suid. v. Ἀβρογάστης." Boiss. Mss. Hippocr. 489, 37. * " Φλογόφθορος, Nicet. Eugen. 1, 89. * " Φλογοφόρος, Planud. Ovid. Met. 2, 155." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 240." Kall. Mss. * " Φλογηφόρος, Heliod. Carm. de Chrys. 173. λαμπτήρ." Schleusn. Mss. * Φλογοιδοῦμαι, Ardore intumesco, Schol. Lycophr. 35. * Φλογωπὸς, Flammeus, Æsch. Pr. 253. πῦρ, 507. σήματα: vide Blomf. Gloss. " Oculos inflammans, Mich. Apost. Prov. 13, 34." Schleusn. Mss. " Eust. 58, 14." Seager. Mss. " Porson. Med. p. 94. * Φλογὼψ, ibid." Schæf. Mss. * Ἄφλογος, Lycophr. 36. * Πολύφλογος, Etym. M. v. Ζαφλεγὲς, Hesych. v. Ζαφελές.]

A nomine Φλὸξ derivata sunt hæc etiam ADJ. Φλόγεος, ET Φλογερὸς, ET Φλόγινος, ET Φλογόεις, ET Φλογώδης: quæ sonant Flammeus, quod a Flamma itidem derivatum est. Sed exp. etiam Ardens, Fervidus, Lucidus, Splendidus, Fulgidus. Alicubi et Rutilus, item Ruber. Apud Hom. (Il. E. 745.) φλόγεα ὄχεα exp. λαμπρά. Sic ap. Hippocr. φλόγεα, λαμπρὰ, sicut et διάπυρα. Sed φλόγεος, et φλογερὸς, quod ex Epigr. affertur, sunt potius Poëtica: at φλόγινος et φλογώδης non minus sunt orationis solutæ: ut φλογίνη ῥομφαία, Greg. Naz. Flammeus gladius: [LXX. Gen. 3, 24.] Sed et color quidam φλόγινος ap. Athen. (539.) inter pretiosos numeratur, sicut ὑσγινοβαφὴς, et κυάνεος, inquit Bud. Affertur et φλόγινον ἴον e Theophr. (H. Pl. 6, 8, 1.) pro Flammea viola. [Schn. autem * φλόγιον dedit: vide nott.] Itidemque φλὸξ Floris quoque nomen est, ut supra dictum fuit. Ultimi autem adjectivi φλογώδης exemplum habes in Φλεγμονή. Hes. φλογῶδες exp. καυστικόν. [" Φλόγεος, Jacobs. Anth. 11, 155. Theocr. 22, 211. Eur. Hec. 1089. Toup. Opusc. 2, 274. ad Charit. 324. Koen. ad Greg. Cor. 202(=433.) * Φλόγειος, ibid. * Φλόγιος, Jacobs. Anth. 6, 122. Lucian. 2, 86. Const. Manass. Chron. p. 45. Meurs. Φλογερὸς, Brunck. Apoll. Rh. 143. Jacobs. Anth. 11, 155. ad Charit. 748=324. (301.) Toup. Add. in Theocr. 403. Φλογώδης, Lobeck. Aj. p. 391." Schæf. Mss. " Φλογερὸς, de colore, Opp. K. 2, 91." Wakef. Mss. Eur. Hel. 1136. Conf. c. βλοσυρὸς, Spitzner. de Versu Gr. Her. 156. * Φλογερώνυξ, Jo. Gazæus Ecphr. 545. ap. Rutgers. VV. LL. 2, 7.]

AT VERO Φλογιὴ subst. est, significans i. q. φλὸξ, Flamma, ap. Nicandr. 'Α. (392.) πολλάκι θάλψας Ἐν φλογιῇ: [534. 599. Θ. 54. * " Φλογία, Wakef. Trach.

698." Schæf. Mss. Epiphan. 1, 897. * Φλογετὸς, Gl. Ardor. * Φλογάνα, ἡ, i. q. φλὸξ, Aristophanes Pollucis 10, 119. Schneidero susp. " Porson. Phœn. 236." Schæf. Mss.] Est et aliud subst., non itidem adjectivi formam habens, VIDELICET Φλογὶς, ίδος, ἡ: sed huic alia signif. assignatur, sc. Carnes assæ, cum et J. Poll. dicat esse ὀπτὸν κρέας: et Athen. itidem (656.) φλογίδες, ὀπτὰ κρέα: unde quidam interpr. Gallice Carbonades, sed generalior illa exp. esse videtur. Et DIMIN. Φλογίδιον, quod videri queat significare Parvum frustum carnis assæ, sequendo signif. datam præcedenti φλογίς: sed Hesychio φλογίδια sunt αἱ κεγχρίδες δι' ἐλαίου σκευαζόμεναι. Ab illo porro subst. Φλογὶς commode potest deduci VERB. Φλογίζω, quod respondere videtur Latino Ustulo, licet alicubi exponatur etiam Uro, Incendo, sicut φλέγω. Quidam interpr. Flammigo; nam φλογίσει Hes. exp. καύσει. [Soph. Trach. 95. Phil. 1196. Schleusn. Lex. V. T. " Perf. pass. πεφλόγισμαι, Schol. Od. Ψ. 89." Wakef. Mss. * " Φλόγισμα, ad Mœr. 398." Schæf. Mss. " Τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα, Hes. v. Οὐδ' ἄλα, Hettæ, Casaub. in Theocr. c. 21." Gataker. Mss.] Ab hoc autem sunt VERBALIA Φλογισμὸς, ET Φλογιστός. Potestque φλογισμὸς reddi Ustulatio, vel aliter etiam, prout sc. interpretabimur verbum φλογίζω. Hes. φλογμὸς, de quo paulo post dicetur, exp. per hoc φλογισμός. At φλογιστὸς, licet nomen, participio Ustulatus commode redditum iri videtur, cum tamen VV. LL. interpretentur duntaxat Ardens, Splendidus. [Soph. El. 58.] Huic porro φλογιστὸς est CONTR. Ἀφλόγιστος, Non ustulatus, quod Bud. e quodam affert, quem non nominat, nullaque addita interpr., scribens, Φλογιστὰ διαφέρει τῶν ἀφλογίστων καὶ * ἀνθρακευτῶν. [Hes. v. Ἄπρητον. * Φλογιστὴρ, unde * Φλογιστήριος, e quo contr. * " Φλογίστρα, ἡ, Ustrina, Locus ubi sues mactatæ uruntur et depilantur, Suid. v. Εὔστρα." Schleusn. Mss. * Ἀναφλογίζω, Meleager Ep. 26. * " Ἀντιφλογίζω, Theod. Prodr. Rhod. 74." Boiss. Mss. * Ἀποφλογίζω, Hes. v. Εὔστρα. * " Ἐκφλογίζω, Accendo, Inflammo, Pseudo-Chrys. Serm. 14. T. 7. p. 281, 25. Τὰς ὄψεις αὐτῶν ἐκφλογίζουσιν." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 1, 1, 50." Schæf. Mss. "Theodor. Studita in Jamb.: vide Coteler. Patr. Apost. T. 2. p. 4." Kall. Mss. Stob. Ecl. 1. p. 35. Theophili Epist. 9. Ἐκπεφλόγισται τὸ περιστέρνιον. * Ἐπιφλογίζω, unde * Ἐπιφλόγισμα, Hippocr. 1253. Erotian. v. Φῶδες. " Aristoph. Fr. 253." Schæf. Mss. * Καταφλογίζω, Ps. 17, 8. Πῦρ κατεφλόγισεν, sec. Vat. et Alex. * Παραφλογίζω, unde * Παραφλόγισμα, Quod ad ignem coctum, tostumve est, Achæus Athenæi 368. * " Περιφλογίζω, ad Herod. 411." Schæf. Mss. Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 199. * Περιφλογισμὸς, Symm. Theod. Deut. 28, 22. * Συμφλογίζω, LXX. Es. 42, 25. 2 Macc. 6, 11.]

Habet ι et VERBUM Φλογιάω, quod redditur Inflammor cum rubore, e Gal. Lex. Hipp. At VERBUM Φλογόω, habet ο, et signif. itidem Inflammo, Incendo. Sic Φλογοῦμαι, Inflammor. [Φλογοῦσθαι, Gl. Flammescere, " Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 84." Schæf. Mss.] Unde VERBALE Φλόγωσις, ἡ, Inflammatio. Et peculiariter ap. veteres pro ea, quæ postea φλεγμονὴ appellata fuit, i. e. Tumor cui non modo calor, sed etiam renixus, pulsus, ruborque inest, cum φλόγωσις posterioribus temporibus fuerit appellatus Omnis fervor inflammationique similis affectus. Vide Gal. Usus est Thuc. in descriptione pestis, (2, 49.) Πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα, καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε. [Diod. S. 17, 115. Themist. p. 61.] Est et aliud VERBALE Φλόγωμα, (cui posteriorem locum ideo dedi, quod minus sit usitatum, alioqui priorem daturus,) quod exp. Ustulati panis quasi pustula; cum tamen hæc sint Hesychii verba, Φλογώματα, τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα. [* Ἀναφλογόω, Tzetz. Exeg. in Il. 44, 22. * Ἀποφλογόω, Max. Tyr. 425. Τὰ ὄμματα ἀποφλογοῦνται.] Hinc COMP. Ἐκφλογόω, Inflammo, Flammam ejaculor, VV. LL. Et pass. particip. ἐκφλογούμενος, Inflammatus, vel potius Flagrans, ut præsens tempus præsenti reddatur. Nisi quis malit Flammans. [Aristot. Mirab. 34. Theophr. Fr. 3, 67. 71. 75. * Ἐκφλόγωσις, Ejaculatio flammæ, Diod. S. 624=2, 251. " Inflammatio, Schol. Il. A. 50." Wakef. Mss. * " Ἀνεκφλογόομαι, Gal. de Simpl. Potest. 3. T. 2. p. 16, 42. Ald. p. 31, 22. Bas.; sed male in utraque Ed. disjunctim legitur, Ὅ, τι γὰρ ἂν ἐκφλογοῦται." Schn. Lex. Suppl.] A φλὸξ denique est et DIMIN. Φλόγιον, τὸ, [s. Φλογίον,] q. d. Flammula, Longin. [35, 4. " Matth. ad Gloss. Min. p. 18." Schæf. Mss.]

[* " Φλογέω, Orac. Sibyll. 3. p. 329. δύναμις φλογέουσα, sed leg. φλογόεσσα." Schn. Lex. Suppl. Φλογεῖται, Gal. Gloss. Hippocr. 590. * " Ἀφλόγητος, Theod. Prodr. 347. fors. ἀφλόγιστος." Elberling. Mss.]

Φλογμὸς autem, (quod fortasse malit quispiam ante Φλὸξ collocari,) est Ardor, Æstus: Τὸν ἀφ' ἡλίου φλογμὸν, Philo. Itidemque Lucian. de ardore solis, (2, 3.) Μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ: [3, 645.] At VV. LL. φλογμὸς interpr. Incendium, Rogus: item Ignis, Flamma, et Fulgur, e Bud. ap. Philon. [" Eratosthenes 2. Wakef. Eum. 943. Musgr. Hel. 1177. Eur. Hec. 474. Bergler. ad Alciphr. 49." Schæf. Mss. " Æstus, Greg. Nyss. 3, 189." Wakef. Mss. " Fulgur, Clem. Alex. 570. Ardor, 630. Flamma, Lycophr. 691. Fulmen, Eur. Suppl. 1019." Kall. Mss. " Φλ. τῶν παθῶν, Flamma affectuum, Philo J. P. 2. p. 180. Pf." Schleusn. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss. Cf. Φλεγμός. * Φλογμοτύραννος, Euseb. Pr. E. 5, 13. p. 201. * " Φλογμώδης, var. lect. Lucian. 2, 895." Wakef. Mss.]

Ἀναφλέγω, Rursum incendo, Reincendo, Rursus comburo. Vel pro simplici φλέγω, Incendo, Inflammo, Comburo: et Ἀναφλέγομαι pass. Rursum incendor, Denuo comburor, vel pro φλέγομαι simpliciter, Incendor, Comburor: unde ἀναφλεγεὶς, Combustus, Incensus. || Usurpatur etiam metaphorice utraque vox, ut Lat. Incendo, Accendo, Inflammo. Plut. Alcib. (17.) Ὁ δὲ παντάπασι τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέξας αὐτῶν: [Pelop. 32. Nicia 7.] Affertur vero et ἀναφλεχθῆναι e Plat. Epist. 7. pro Exardere ira s. Excandescere. [" Firmus Epist. 3." Boiss. Mss. " Musgr. Rhes. 110. Jacobs. Anth. 6, 71. 9, 56." Schæf. Mss. * Ἀνάφλεξις, Inflammatio, Plut. Lysandro 12. * " Προσαναφλέγω, Insuper s. Ulterius inflammo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 103." Kall. Mss. " Nili Epist. 334. p. 324." Boiss. Mss.] " Συναναφλέγω, Simul uro, Concremo," [" Philo J. 2, 27." Wakef. Mss. * Ὑπαναφλέγω, Ælian. V. H. 14, 41.]

[* Ἀντιφλέγω, Vicissim illustro, Pind. 'O. 3, 36. Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα.]

[* Διαφλέγω, Incendo, Comburo, Ælian. Epist. 18. Plut. 7, 322. Alcib. 39. Mario 16. LXX. Ps. 82, 13. Ὡς πῦρ, ὃ διαφλέξει δρυμόν.]

Ἐκφλέγω, Exuro. Nam ut φλέγω, Uro: sic ἐκφλέγω, Exuro, eadem utrobique præp. eund. usum habente. Affertur autem ex Aristoph. (Εἰρ. 608.) hoc comp. ἐκφλέγω. [De oratore, Longin. 12, 3.]

" Ἐμφλέγω, Inflammo s. Comburo in," [" Quint. Mæc. 9. Huschk. Anal. 33." Schæf. Mss. Nicander Θ. 338. Δήγματι δ' ἐμφλέγεται κραδίη. * " Ἔμφλογος, Const. Manass. Amat. 9, 82." Boiss. Mss.]

Ἐπιφλέγω, Incendo, Inflammo, Comburo. Apud Hom. præp. vehementiam aliquam significationi addere videtur, Il. B. (455.) Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην. [" Musgr. Phœn. p. 190. Brunck. ad Æsch. Pers. 393." Schæf. Mss. Il. Ψ. 52. Dionys. P. 1110. Pind. 'O. 9, 34. Π. 11, 69. Ælian. H. A. 15, 9. * Ἐπίφλεγμα, Jambl. Protr. 362. Kiessl. * Ἐπιφλεγὴς, Aristot. 1, 719. (Physiogn. p. 141.) χρῶμα. * Ἐπιφλογὴς, Schneidero susp.: vide Suppl. ad Ejusd. Lex. Crit. * Ἐπίφλογος, unde * Ἐπιφλογοειδὴς, e quo * Ἐπιφλογώδης, Hippocr. 191.]

Καταφλέγω, Comburo, Exuro, etiam Penitus uro. Apud Suid. in Πυράφλεκτος legitur, Ἐφλέγετο γὰρ, οὐ κατεφλέγετο δὲ, Igni enim ardebat, non tamen comburebatur. Pro quibus habes, Ἐκαίετο πυρὶ, οὐ κατεκαίετο δὲ, in Πυράφλεκτος, inter compp. e πῦρ. Et partic. aor. 1. καταφλεχθεὶς, Combustus. [" Flam-

mæ instar consumo, Suid. v. Φῆστος." Schleusner. Mss. "Wakef. Trach. 437. 1000. S. Cr. 5, 157. Wessel. Obs. 277. Toup. Emendd. 2, 627. Ardeo, Heyn. ad Apollod. 231." Schæf. Mss.] Κατάφλεξις, Combustio, Exustio, Conflagratio, Deflagratio, ["Schol. Pind. Π. 1, 34." Boiss. Mss.] AT VERO Καταφλεξίπολις, quod est ἀπὸ τοῦ καταφλέξαι πόλιν, ex Epigr. affertur pro Incensor s. Exustor urbis. ["Jacobs. Anth. 11, 318." Schæf. Mss. * Κατάφλεκτος, Adustus, Heliod. 1. p. 2. * "Ἀκατάφλεκτος, Nomoc. in Coteler. Monum. 480." Kall. Mss. * Εὐκατάφλεκτος, unde adv. * "Εὐκαταφλέκτως, Evagr. H. E. 4, 27." Boiss. Mss. * "Καταφλεκτικὸς, Aptus ad comburendum, Qui facile comburit, Amphil. 44. Cyrill. Hier. 199." Kall. Mss. * Ἐγκαταφλέγω, Geop. 9, 6, 3.] Συγκαταφλέγω, cum ap. alios, tum Lucian. (1, 72. 2, 928.) pro Una s. Simul comburo, [Herodian. 7, 12, 14. Schol. Pind. Ὀ. 13, 56.]

Περιφλέγω, Amburo, Circumquaque uro. Exp. etiam, ἐπὶ πολὺ καίω. [Gl. Uro, Amburo. "Dio Chrys. 2, 96." Wakef. Mss.] Περιφλεγὴς, Ambustus. At in VV. LL. Perustus, Ardens. Ibid. περιφλεγῆ στύλον, e Sap. 18. redditur, Ardentem columnam. [3 Macc. 3, 29. Περιφλεγέστατος, Plut. 8, 795. δίψος.] Afferunt et ADV. Περιφλεγῶς, pro Ardenter, Vehementi ardore. Et e Plut. Cat. (336.) Διψήσας π., ὄξος ᾔτησε, Siti perustus, acetum poposcit. [* Περίφλεκτος, adv. * Περιφλέκτως, Eunap. V. Soph. p. 9=13.]

[* "Προσφλέγω, Aduro, Chrys. de Sacerd. 3. T. 6. p. 22, 34. Τὴν δὲ λοιπὴν ἅπασαν οἰκοδομὴν — ἀπ' ἐκείνου τοῦ καπνοῦ προσέφλεξε καὶ ἠμαύρωσεν ἅπασαν." Seager. Mss.]

[* Συμφλέγω, Comburo, Eur. Bacch. 595. Schol. Pind. Π. 11, 50. LXX. Es. 42, 25. "Antiphil. Byz. 2." Schæf. Mss. * "Ὑπερφλέγω, Theod. Prodr. 230." Kall. Mss. * Ὑποφλέγω, Anthol. 4. p. 493.]

AT VERO Φλεγέθω Poëticum est pro φλέγω, Incendo etc., item Ardeo, ut ap. Hesiod. Θ. (846.) κεραυνοῦ φλεγέθοντος, exp. Fulminis ardentis. Apud Hom. autem (Il. Ψ. 197.) pass. φλεγεθοίατο activa etiam signif. extat. Hinc Πυριφλεγέθων, quod vide inter compp. e Πῦρ. [* Ὑποφλεγέθω, Nicander Ἀ. 282.]

ΦΛΕΩ, ῶ, Nugor. Nam Hes. φλέοντας vult esse φιλοῦντας, vel φλυαροῦντας. Eust. quoque sicut θύος e θῶ, ita φλύος e φλῶ esse dicit, quod Archilochus usurparit ἐπὶ φλυαρίας. Etym. itidem ac Suid. φλεδὼν ac φλεδονεία volunt a φλέω esse, pro quo dici ETIAM Φλύω tradunt. Sed et φλήναφος e φλέω deduci scribit, quod sit idem cum φλύω. Habet alioqui φλέω et aliam signif.; nam idem Hes. φλεῖ exp. γέμει, εὐκαρπεῖ, * πολυκαρπεῖ, Plenus est s. Refertus, Fœcundus est s. Ferax, Fructu abundat. Etym. quoque Φλῶ exp. γέμω et εὐκαρπῶ: adjungitque NOM. Φλεὺς, quod de Baccho dictum tradit ap. Chios, παρὰ τὸ εὐκαρπεῖν: cum ap. Hes. legatur Φλέω, Διονύσου ἱερόν. ["Heyn. Hom. 6, 599." Schæf. Mss.] At sequendo Ælianum (V. H. 3, 41.) epithetum Bacchi EST Φλεών: legimus enim ap. eum, accus. φλεῶνα, uti scribit veteres pro * πολυκαρπεῖν dixisse φλύειν: atque hinc Dionysium appellasse Φλεῶνα, sicut Προτρύγην et * Σταφυλίτην et Ὀμφακίτην, aliisque nominibus. Ubi fortasse reponendum fuerit φλέειν, pro φλύειν. [Cf. Plut. Symp. 5, 8. Τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος τῶν καρπῶν φλόον προσηγόρευον· εἶναι δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς, οἳ * Φλοίῳ Διονύσῳ θύουσιν. Schol. Apoll. Rh. 1, 115. Καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος * Φλυοῦς ὠνομάζετο, ἀπὸ τοῦ φλύειν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν εὐθηνεῖν.] At VV. LL. nec non Greg. Gyrald. habent etiam VERB. Φλεύω: quod tamen nullius Lexicographi aut Gramm. testimonio comprobatum invenio. Ac certe φλεβάζοντες, non φλευάζοντες ap. Suid. et Etym. legitur: cujus THEMA Φλεβάζω, Scaturio. Affert tamen duplicem deductionem Etym. sc. a v. φλέω, vel ἀπὸ τῶν φλεβῶν: secundum quam fuerit proprie φλεβάζω, Scaturio tanquam e vena; at priorem illam derivationem sequendo, merito videri queat scr. potius esse φλευάζω. Quod autem ad φλῶ attinet, Eust. dicit esse ὁρμὴν ἔχω: unde esse οἰνόφλυξ, secundum quosdam. Sciendum est porro inveniri ETIAM Φλοίω, sed pro Vireo, et Vigeo, si Plutarcho credimus, Symp. 5, (8.) cum dixisset EPITH. Ὑπέρφλοια datum esse μήλοις ab Antimacho, διὰ τὴν ἀκμὴν, ut quidem Gramm. nonnulli censebant. Apud Eund. (722.) legimus, Μάλιστα χλωρὰν καὶ φλοίουσαν, ὡς Ἀντίμαχος ἔφη, τὴν ὀπώραν. [Est etiam subst. * "Φλοὰ, Herba, Aristot. de Mundo 3. Πεποίκιλται δὲ (ἡ γῆ) καὶ φλοαῖς μυρίαις, Innumerarum herbarum varietate, Bud." Seager. Mss. "Φλέω, Phryn. Ecl. 130. Valck. Phœn. p. 312. Φλέω, Φλεύω, ad Herod. 411." Schæf. Mss. "Φλέω, Refertus sum, Eust. Il. 959. Ælian. V. H. 307." Wakef. Mss. Æsch. Aj. 365. Bl. Φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ, Domibus extra modum affluentibus: 1389. Μήλων φλεόντων εὐπόκοις * νομεύμασιν. Cf. Lat. Fleo, Lucr. 1, 349. uberibus flent omnia saxa Guttis. Vide omnino Schn. Lex.]

Φλεδὼν, όνος, ἡ, Nugæ. AT VERO Φλέδων, ονος, ὁ, (ἡ,) Nugator, Nugax. Hes. autem φλέδων est ὁ ἀλαζὼν et εὐήθης. Estque ap. hunc pro φλυαρία scriptum itidem φλέδων paroxytone, cum Etym. habeat φλεδὼν pro φλυαρία, et Gal. plur. itidem φλεδόνες, non φλέδονες, pro φλυαρίαι itidem: et ap. Eust. [ad Od. B. p. 1431, 49.] φλεδὼν de homine quoque dictum, scribatur: de homine inquam eo, qui et σάβος, ac σαβάσιος, nec non βάκχος, et βαβάκτης, et βάβαξ, et ἐμμανής. Suidas quidem certe habet φλεδὼν oxytone, pro ἡ φλυαρία: deinde φλέδων paroxytone, de homine. [Φλεδόνες, Plut. 7, 654. "Φλέδων, Timon Phlias. 5. (ap. Diog. L. 2, 108.)" Schæf. Mss. Nugatrix, Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1166=1206. Ἡ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; Anthippus Athenæi p. 403. et Xenophanes p. 462. ex emend. Scaligeri pro * φευδόνας.] Ceterum hinc est VERB. Φλεδονεύω, Nugor, Inepte garrio. A quo NOMEN Φλεδονεία, Nugacitas, Nugæ, Ineptiæ, Inepta garrulitas. Quorum utrumque extat ap. Etym. et Suid. At Hes. habet et vocem PASS. Φλεδονεύεσθαι, ITEM Φλεδονεῖν pro φλυαρεῖν, Nugari, et pro ἀναισθητεῖν. Affertur et nomen ADJ. Φλεδονώδης, ex Hipp. pro Nugax, Nugo, sicut et Gal. φλεδονώδεα exp. φλύαρον. Videri alioqui possit φλεδονώδης esse potius Nugatorius: ea quidem signif. qua quidpiam nugatorium esse dicitur. [* Φλενοδώδης, Erot. p. 380. Franz.: Gal. autem Comm. 3. in Prorrhet. L. 3. tradit * φλεβοιδόνας, non φλεδόνας veteres dixisse τὰς φλυαρίας: vide nott. ad hunc p. 590. Franz., et ad Erot. l. c., Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 243-4. Schn. Lex. Suppl. h. v. et v. * Φλοδὼν, quod affertur ex Hippocr. T. 1. p. 166.] Invenitur porro ET Φληδᾷν pro Nugari, verso ε in η. Φληδῶντα, ληροῦντα, Hes. "Φελγύνω, Desipio, Nugor, Hes."

ITEM Φλήναφος, (quod et ipsum quomodo a præcedente φλέω deducit Etym. ap. eum vide,) Nugæ. Et plur. ap. Suid. in Λῆρος, quidam Anonymus dicit, Πολλὰ γάρ μοι ταῦτα καὶ ἐκ μειρακίων ἐδόκει λῆροί τε καὶ φλήναφοι. Interdum vero Nugator, Nugo, Nugax, Stultiloquus, Synes. Ep. Τὴν φλήναφον γραῦν. Habere autem φλήναφος utramque signif., ostendit et is e quo afferuntur hæc, Φλήναφος, καὶ φλυαρία, καὶ φλυαρῶν. Hes. tamen ita exp. ut de homine duntaxat accipere videatur. [Lucian. 1, 9. 595. 3, 321. "Thom. M. 317. et Add. ad p. 897. Toup. Opusc. 2, 175. Mœris p. 384. et n." Schæf. Mss. Liban. 4, 623. * "Φληναφοτερθρεία, Const. Manass. Chron. p. 74(=139. Meurs.) sed Codd. habent divisim, αἱ φλήναφοι τερθρεῖαι." Boiss. Mss.] Dicitur alioqui ETIAM Φληναφία pro φλυαρία. Suidas postquam φλήναφος exposuit μωρολόγος, addit, καὶ φληναφία θηλυκόν. Qui autem φλήναφος, idem DICITUR ET Φληναφώδης, Nugator. Nam Gal. ap. Hippocr. φληναφώδεις exp. φλύαροι. Ex illo φλήναφος factum fuit et VERB. Φληναφέω, SIVE Φληναφάω, Nugor, Stulte loquor. Prius illud ap. Aristoph. legitur N. (1475.) Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφει [—α.] Posterius hoc ex Hes. habemus, Φληναφᾷ, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ: item Φληναφῶντα, φλυαροῦντα.

["Brunck. Aristoph. 2, 129. 3, 27. (Ἱππ. 664.) Thom. M. 898." Schæf. Mss. Alexis Athenæi 336. Τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω Λύκειον, Ἀκαδημίαν κ. τ. λ. * Φληνάφημα, Eur. Epist. 5. Schol. Aristoph. Θ. 468. * Φληναφεύω, ibid.] Addam his et VOCEM Φλῆφος, quam Hes. exp. itidem φλύαρος, sed mihi mendi suspectam. Invenitur ETIAM Φληνύω, SEU Φληνίω, pro Nugor. Nam φληνύουσα Gal. ap. Hippocr. exp. φλυαροῦσα, ubi vet. quoddam exemplar habet φληνίουσα per ι, in secunda syllaba. [Item * Φλανύω, unde] "Φλανύσσω, Garrio, Ineptio, "Deliro. Hes. exp. φλυαρῶ et ληρῶ." [Nec non * Φλαίνω, unde * Ἐκφλαίνω, aor. 1. inf. ἐκφλῆναι, Eur. ap. Etym. M. v. Φλήναφος, πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον. Vide Schn. Lex. v. Φλέω.]

¶ Φλύω illi Φλέω subjungendum, ac prius de iis in quibus convenit illi cum φλέω, agendum esse censeo: sequendo ea quæ antea de hoc verbo dicta sunt, in Φλέω. ["Ruhnk. Ep. Cr. 138. Valck. Phœn. p. 312. ad Herod. 411. Phryn. Ecl. 130. Wakef. Trach. 1183. Jacobs. Anth. 6, 131. 7, 389." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 513. S. c. Th. 658.] E φλύω igitur significante i. q. φλέω, non dubium est quin sit FACTUM Φλύος, quod Archilochus pro Nugis usurpavit: ἐπὶ φλυαρίας, si Eustathio [ad Od. p. 523.] credimus. Posse tamen hoc, sicut et sequentia, derivari a φλύω, alius etiam signif. respectu, docebo infra. Inde factum est præterea multo usitatius VOCAB. Φλύαρος, Nugæ, Ineptiæ. Item Res vanæ, Res futiles, nullius momenti. Aristoph. N. (365.) Αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί, τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. Plut. Symp. 7, (2.) Ὤιετο παιδιὰν εἶναι φλύαρον. Auctor Axiochi, (3.) Πάντα τοιγαροῦν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι, Omnes hasce nugas et ineptias ex animo tuo expelle. Sed hoc quoque non de re tantum, verum de homine etiam dicitur, et quidem ap. hunc ipsum Auctorem (§. 13.) Cum autem homini tribuitur, reddendum est Nugator, Nugax, Inepte loquax, Inepta garrulitate utens, Stultiloquus. [Φλύαροι, Gl. Gerrones.] Invenitur et φλύαρος λόγος ap. Plut. ["Thom. M. 898. Wakef. S. Cr. 4, 106. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 55." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Φλυαροκόπος, unde * "Φλυαροκοπέω, * Φλυαροκοπία. Zonar. et Lex. Upsal. Ms. Σαγγάριος· ποταμὸς Φρυγίας, ὅτι Σάγγαν τινὰ ἀσεβηθέντα εἰς τὴν Ῥέαν μετέβαλεν εἰς τοῦτο τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπὸ τούτου τὸν τόπον κληθῆναι. Οὕτως φλυαροκοποῦσιν οἱ ἄφρονες Ἕλληνες. Eandem vocem Straboni 1. p. 166. Siebenk., ubi φλυάρους σκοπεῖν vulgatum, Lobeck. Phryn. 416. sagaciter restituere conatus est, reluctante Schn. in Vol. Supplem. h. v. propter Codd. duorum Par. auctoritatem exhibentium, Οὐδ' ἐχρῆν ἐν ὑποθέσει τοιαύτῃ φλυάρους ἐκεῖνον ἐπισκοπεῖν. Sanumne autem credis ἐπισκοπεῖν? Aut in vulg. lect. ad Lobeckii mentem emendata acquiescendum, aut recepta Parisiensium scriptura ἐπικόπτειν leg. De ἐπικόπτειν vide Pressel Beyträge zu Schneiders Griech. Wörterbuche p. 40. De voce autem φλυαροκοπεῖν, quocunque modo de Strab. loco judices, dubitari non potest, cum præsertim proba vox sit φλυαροκοπία, inventa ap. Zonar. v. Παιὰν et in Lex. Upsal. eod., quod modo excitavi, ubi Zonaræ verba repetuntur, p. 16." Osann. Auct. Lexx. Gr. 165.] Φλυαρολόγος, q. d. Nugiloquus, i. e. Qui nugas loquitur. Φλυαρολογέω, Nugas loquor, Nugor. Φλυαρολογία, q. d. Nugiloquentia, si hanc vocem fingere fas est. Alioqui reddi potest, Sermo nugatorius, ineptus. [Auctor Axiochi §. 15. "Schol. Aristoph. N. 1109." Boiss. Mss.] Sunt vero itidem COMP. Φλυαρογράφος, ET Φλυαρογραφέω, ET Φλυαρογραφία. Nam φλυαρογράφος est Nugarum scriptor; φλυαρογραφία, Nugarum scriptio; φλυαρογραφῶ, Nugas scribo. Potest tamen φλυαρογράφος reddi etiam Nugax scriptor, s. Ineptus: et ceterorum duorum interpretatio ad hanc accommodari. Afferuntur autem e Schol. Nicandri (Ἀ. 214.) φλυαρογραφοῦντες et φλυαρογράφοι pro Nugarum scriptoribus: [Οἱ Ἰταλιῶται τοὺς φλυαρογραφοῦντας * φλυζογράφος ἐκάλουν. * "Ἀφλύαρος, Nugas non amans,

A Serius: unde τὸ ἀφλύαρον, Nugarum fuga, Animus a nugis alienus, M. Anton. 5, 5." Schw. Mss. * Πολυφλύαρος, Phot. Bibl. 240. (465.) * "Φιλοφλύαρος, Hasius ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.] Est præterea e φλύαρος factum nomen ADJ. Φλυαρώδης, Nugatorius, Nugax, [Plut. Lycurgo 6. "Wakef. Trach. 1183." Schæf. Mss. * Φλυαρίτης, unde] "Μακροφλυαρίτης, Prolixus nugator," [s. * "Μακροφλυαρήτης, Jacobs. Anth. 9, 487." Schæf. Mss.] Φλυαρία, Nugæ, s. potius q. d. Nugacitas. Redditur etiam Loquacitas inepta, et Ineptiæ. Plato Apol. (3.) Ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Plut. Symp. 8. Λαλιᾶς δὲ ἀτάκτου καὶ φλυαρίας. Sed dicitur a Luciano φλυαρία sicut de verbis, ita et de rebus futilibus. Dici vero et φλύαρον de rebus, docui supra. [Lucian. 1, 268. 2, 253. 298. Aristæn. 60. Max. Tyr. 461. Synes. 70. Clem. Alex. 683. "Thom. M. 576. 898. Heind. ad Plat. Gorg. 147." Schæf. Mss. Φλυαρίαι, Gl. Argutiæ.] Φλυαρέω, Nugor, Inepte garrio, Ineptio, Blatero. Aristoph. B Σφ. (85.) Ἄλλως φλυαρεῖτε: (Πλ. 360.) Παῦσαι φλυαρῶν. Interdum vero adjunctum casum habet, sc. accus. ut ap. Plat. de Rep. 1. Οὐκ ἀποδέξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, Si talia nugeris, tales nugas effutias. Ex Eod. in Apol. habuisti paulo ante, Ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα: quod perinde est ac si dicas Nugas nugantem. At vero ap. Eund. in Gorg. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Bud. vertit, Quos, malum, calceos deblateras? Sed videtur φλυαρεῖν in hoc loco aliisque hujusmodi, esse, Blaterando s. Nugando commemorare. At cum accus. personæ, et quidem præced. etiam dat. rei, novum videri possit ap. Jo. Ep. 3, (10.) Λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς. Ubi redditur a veteri etiam Interprete, Verbis malis garriens in nos. Novum, inquam, videri id possit, pro καταφλυαρῶν ἡμῶν. || Pass. Φλυαρεῖσθαι dicitur quidpiam Nugando dici, vel Dici ab eo qui nugatur, Deblaterari. Greg. Naz. Τοῦτο φλυαρεῖται ἡδέως. Eust. βέβακται exp. πεφλυάρηται. Bud. φλυαροῦμαι interpr. Nugis afficior, C et nugas hominum blateronum patior; affertque e Diog. L. Cleanthe, Ἄτοπον γὰρ εἶναι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ Ἡρακλέα φλυαρουμένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δὲ ὑπὸ τῇ τυχούσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν. ["Thom. M. 576. 898. Wakef. Trach. 1183. Fischer. ad Palæph. 149. Xen. K. Π. 58. (1, 4, 11.) Ilgen. ad Hymn. 464. Clark. ad Il. A. 265. Conf. c. φυλάττω, ad Herod. 648." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Ionice Φλυηρέω, Herod. 7, 104. * Φλυάρημα, Joseph. c. Apion. 2, 9. Dionys. H. 2. p. 35, 4. * "Ἀποφλυαρέω, Const. Manass. Chron. p. 73(=138.)" Boiss. Mss. * "Ἐκφλυαρέω, Exibilo, Subsanno, cum accus. pers., Schol. Aristoph. Πλ. 885. (vide T. H. p. 305.)" Kall. Mss.] Καταφλυαρέω, cum gen., ut καταφλυαρῶ σου, Adversus te deblatero. Sed additur plerumque accus. rei, ut ap. Diog. L. (in Aristot. p. 172, 10. H.St.) Μή τι σου κατεφλυάρησα; ["Hermes Pœmand. p. 10. K. τινός τι, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 196. Καταφλυαρῶν ἡμῶν D τῆς σιωπῆς, Greg. Naz. Epist. 1." Boiss. Mss. * "Συμφλυαρέω, Una nugor, cum dat., M. Anton. 9, 41." Kall. Mss. Schol. Soph. Trach. 442. * Ὑπερφλυαρέω, Phrynichus Bekkeri 68.]

AT VERO Φλύαξ, ακος, ὁ, eand. quidem originem, non eand. tamen signif. habet, sed affinem, quatenus quidem certe exp. γελοιαστὴς ab Hes. Hæc enim VOX Γελοιαστὴς significat Jocatorem, i. e. eum qui jocari solet s. gaudet: quem fortassis Jocosum aliquis appellare malit. Interdumque et in malam partem pro Scurra poni existimatur. Quatenus vero ab eod. Lexicographo φλύαξ exp. μέθυσος, quo significatur Ebriosus, Vinolentus, convenit hic usus verbi φλύω cum eo quem habet in οἰνόφλυξ. Sciendum est porro φλύακας a Suida exponi etiam κιναίδους: quos φλύακας Sotadem scripsisse tradit. Athen. autem (621.) quos e Græcis alii δεικηλιστὰς, (ita enim scr. potius quam δικηλιστὰς,) alii φαλλοφόρους, alii αὐτοκαβδάλους nominarint, ab Italis φλύακας appellatos ese tradit. [Athen. 86.

ubi v. Cas. et Schw., Lydus de M. R. 1, 41. p. 70. A
Reuvens, Collect. Liter. 69. "Jacobs. Anth. 6, 421. 7, 244. Valck. Adoniaz. p. 280. Toup. Opusc. 1, 400. 446. Bibl. Crit. 1, 2. p. 34." Schæf. Mss.] Apud eund. Athen. (86.) LEGITUR Φλυακογράφος, Scriptor φλυάκων, ut Sopater. [" Jacobs. Anth. 6, 421. Toup. Epist. de Syrac. 327. Append. in Theocr. p. 10. Opusc. 1, 399. (* Φλυακογραφέω, unde) * Φλυακογραφία, Eichst. de Dram. 51. Toup. Opusc. 1, 398." Schæf. Mss. Suid. v. Ῥίνθων. * Φλοίαξ, i. q. φλύαξ, Alexander Ætolus Athenæi p. 699.]

Composita autem habet Φλύω pro Nugor, hæc DUO, Ἐπιφλύω, ET Περιφλύω, ut quidem annotant VV. LL. ex Apoll. Rh.: ap. quem tamen nondum hoc posterius inveni: at ἐπιφλύω legitur 1, (481.) Τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν Υἷας Ἀλωϊάδας, ubi Schol. exp. φλυαρεῖν et λοιδορεῖν. Quod autem ad περιφλύω attinet, quatenus exp. Amburo, ad alteram verbi φλύω signif. referri debet.

SED ET Φλύζω pro φλύω, significante Nugor, ap. Nicandr. extat, Ἀ. (214.) Αὐτὰρ ὁ μηκάζει, μανίης B ὕπο μυρία φλύζων. Exp. enim φλυαρῶν. [" Jacobs. Anth. 6, 131." Schæf. Mss.]

Φλύω, (sicut et Φλύζω, AC Φλύσσω,) signif. etiam Ferveo, Bullio, Ebullio, Fervendo s. Bulliendo strido. Φλύζειν proprie dicimus lebetes, inquit Schol. Apoll. Rh., καιομένους ἀναβάλλειν τῇ θερμότητι τὸ ὕδωρ. [* "Φλυγμός, Method. 302. πυρός." Kall. Mss.] Et COMP. Ἀναφλύω pro eod., Il. Φ. (361.) ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα: paulo post autem, καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ, ubi Eust. ἀνέφλυε pro ἀνέζεε dictum esse tradit, κατά τινα μίμησιν ἦχου. Atque hinc φλύειν ac φλυαρεῖν poni pro ἐν οὐ δέοντι λόγους προϊέναι, adeo ut φλύαρος sit quasi ὁ ἀναζέων τοῖς λόγοις. [" Heyn. Hom. 5, 639." Schæf. Mss.] " Ἀναφλύστιος, ὁ, Masturbator, si non mentiuntur " VV. LL. Alioqui enim Ἀναφλύστιος dicitur δημότης " τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς: cujus φυλῆς δῆμος vocatur " Ἀνάφλυστος, ab Anaphlysto heroë: ab eoque sunt " adverbia localia, Ἀναφλυστόθεν, Ἀνάφλυστόνδε, " Ἀναφλυστοῖ, ap. Steph. B. Meminit et Suid." C [" Brunck. Aristoph. 2, 52." Schæf. Mss.]. " Ἀποφλύειν, Hes. ἀπερεύγεσθαι, Eructare, pro quo et " ἀποβλύειν s. ἀποβλύζειν dicitur:" [etiam * Ἀποφλύζειν, Apoll. Rh. 3, 582. ὕβριν ἀποφλύξωσιν. Archilochus Photii v. Κύψαι, Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν. * Διαφλύω, et * Διαφλύζω, Gal. διαφλύοντα· ὑγραίνοντα: Διαφλυχθεῖσα· διαχυθεῖσα, ὑγρανθεῖσα: Διαφλυχθέν· ὑγρανθέν. * Διάφλυξις, unde διαφλύξιες, Eid. ὑπερβλύσεις. * Ἐκφλύω, Gal. v. Ἐκβράσσει.] Itidemque Φλύζω ab Hes. exp. ἀναζέω: quin etiam voce PASS. Φλύζομαι ad hujus expositionem utitur. Galenus autem ap. Hippocr. φλυζούσησι exp. βλυούσαις: et φλύεται ap. Eund., ὑγραίνεται. [Cf. Διαφλύω.] Ceterum a φλύω est et COMP. Περιφλύω, sed pro Amburo, tanquam sc. a Φλύω significante Uro; nam in Aristoph. N. (396.) περὶ κεραυνοῦ, i. e. De fulmine, Καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Schol. exp. περικαίει ἐπιπολῆς. Verum ipsi etiam simplici φλύω Bud. hanc exp. tribuit, (quam haud scio unde sumserit, ac certe D suspectam habeo,) ut dicatur ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὅταν ἐπιπολαίως ἅψηται. [" Brunck. Aristoph. 3, 201. ad Herod. 411. Schneid. Ecl. 2, 141." Schæf. Mss.] Est autem et Περιφλεύω significans Amburo, de quo dicam in Περιφλοίζω, post Φλοίζω in Φλοιός. At de VERBO Φλύσσω, (quod Hes. exp. non ἀναζέω, sed ἐρυγγάνω, Eructo,) dicam et in proxime sequente tmematio.

Ab illo autem φλύω sunt NOMINA Φλυκτὶς ET Φλύκταινα, Eust. teste: qui tamen postea dicit videri esse a VERBO Φλύσσω, φλύξω, sicut et οἰνόφλυξ. Qua in re lubenter ei subscribo, et addo, sicut φλυκτὶς et φλύκταινα derivantur potius a φλύσσω, sic a Φλύω deductum esse NOMEN Φλύσις, quo significatur ab Hippocr. Eruptio (Gal. ἐξάνθησιν appellat) in cute, e superfluitate humoris qui est in corpore. Φλυκτὶς autem et φλύκταινα dicuntur de Tumore s. Tuberculo in cute ex adustione. Eust. dicit τὸ ἀποκαύσεως ἐν σαρκὶ ἀνάστημα. Redditur autem utrumque uno verbo, Papula, Pustula; sed hæc patere latius quam illam Hesychii definitionem, minime quis negare possit. Thuc. 2, (49.) loquens de corpore eorum qui sæva illa peste corripiebantur Athenis, Ἀλλ' ὑπέρυθρον, πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός. Philo V. M. 1. Καὶ τὰ σώματα εὐθὺς συνῴδει ταῖς ἐξανθήσεσιν, ὑποπύους ἔχοντα φλυκταίνας. Apud Aristoph. autem Σφ. (1119.) τῇσδε τῆς χώρας ὕπερ Μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβὼν, Schol. esse dicit φύσκαν ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν: sed fortasse pro κωπηλατεῖν alio vocabulo generaliori uti debuit. Nam et ex alio laboris genere in manibus operi insuetis oriri possunt. Quo pertinet hic usus nominis Pustula, ap. Tibull. ubi dicit, Læderet aut teneras pustula rupta manus. Nisi quis hoc e Martiale exemplum, tanquam certius, malit, Fervida ne trito tibi pollice pustula surgat. Celsus 5. de pustulis hæc inter alia scribit, Nonnunquam plures similes varis oriuntur, nonnunquam majores, lividæ, aut pallidæ, aut nigræ, aut aliter naturali colore mutato; subestque humor. Ubi hæ ruptæ sunt, infra quasi exulcerata caro apparet: ἑλκώδεις Græce nominantur. Fiunt autem vel e frigore, vel ex igni, vel e medicamentis. Quidam, inquit Gorr., vesiculas interpr.: oriuntur maxime a ferventibus et acerrimis humoribus iis, quæ ab igne aut ferventi aqua gignuntur, similes. Toto corpore nascuntur, sed nullibi periculosius quam in oculi membrana cornea, quæ primum quidem vesiculæ in morem attollitur ab acri quodam humore, deinde vero excoriatur, et oculum purulentum reddit. Quidam putant idem esse φλύκταιναν atque ψυδράκιον: alii vero exigua quadam differentia distinguunt: scribentes, ψυδράκιον affectum esse capitis proprium, et ab humore frigidiori quam φλύταιναν excitari. Certum vero est φλύκταιναν cum φλυζακίῳ eandem esse, et utrumque a verbis φλύω, φλύζω, s. φλύσσω deductum esse. Hæc ille. Sed quod ad deductionem attinet, si ejus ratio ad grammaticæ normam ineunda sit, quin a φλύσσω potius quam a reliquis petenda sit, ut antea docui, nemini dubium esse debet. [Φλυκτὶς, Schleusn. Lex. V. T. Theophr. Fr. 3, 39. Φλύκταινα, Jacobs. Anth. 7, 271. ad Mœr. 331. ad Lucian. 1, 416. T. H. ad Dial. p. 50." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 240." Wakef. Mss. * Φλυκταινοειδής, Hippocr. 641, 12.] Φλυκταινώδης, q. d. Pustularis, Cui pustulæ insunt, Pustularum speciem gerens. In VV. LL. Pustulæ similis. Φλυκταινώδης dictus est quidam ἕρπης, qui et κεγχρίας, a pustulis indito nomine. [Hes. v. Πεμφιδώδεις.] Φλυκταινόομαι, (q. d. Pustulor,) In pustulas erumpo. Diosc. 1, 134. Πυρίκαυστά τε οὐκ ἐᾷ φλυκταινοῦσθαι, καταχριόμενον μετ' ᾠοῦ. In VV. LL. φλυκταινοῦσθαι exp. Pustulas erumpere, gignere, emittere, sentire: item Ambusta bullare, e Marc. Virgilio. Sed magna inscitia hic duorum vocabulorum interpretatio tribuitur unico. Non enim Ambusta bullare est pro solo verbo φλυκταινοῦσθαι, sed pro πυρίκαυτα φλυκταινοῦσθαι. Ita enim illum locum vertit, Et cum ovo junctum, bullare ambusta non permittit. Ruell. autem sic, Ambustis ex ovo illitum, pustulas non patitur erumpere. Φλυκταίνωσις, Pustularum eruptio, [Hippocr. 765. * Φλυκταινωτὸς, unde] Ἀφλυκταίνωτος, ὁ, ἡ, q. d. Impustulatus, E quo pustulæ non eruperunt, Talis ut ex eo pustulæ non erumpant. E Diosc. 5. pro Pustulas non sentiens. [* Ἐπιφλυκταινόομαι, Hippocr. Epid. 4. T. 1. p. 750. Lind. Sect. 7. p. 216. Foës. * Φλυκταινὶς, Hippocr. 994. * Φλυκταινίδιον, 183.]

Sed et e nomine illo φλυκτὶς per compositionem est FACTUM Ὀλοφλυκτὶς, quod itidem Pustulam signif.; nam ὀλοφλυκτίδες Gal. ap. Hipp. explicat voce φλύκταιναι, cum alioqui Erotian., ut videbis p. 39. meæ Ed., quosdam aliud ea voce intellexisse scribat, sc. περινυκτίδας: nonnullos, δοθιῆνας: alios, ἐξανθήματα ζωϋφίοις ὅμοια. Dicitur ETIAM Ὀλοφυγδὼν, pro Pustula, Theocr. 9, (30.) Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς, ubi a Schol. ὀλοφυγδὼν exp. φῦμα, (nec non peculiarius, φῦμα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενον,) item φλύκταινα, et φλυκτώδης φύσκα,

Ubi obiter observanda est et vox Φλυκτώδης, pro Pustulæ formam referens. Pro qua fortasse reponendum quis suspicetur φλυκταινώδης. Quod autem ad illud NOM. Φύσκα attinet, meminisse debemus Schol. Aristoph. (B. 236.) φλύκταιναν exposuisse itidem φύσκαν, suprà. Additque, Atticos ὀλοφυκτίδα nominasse. Animadverte porrò scribi ὀλοφυκτίδα sine λ in tertia syllaba, sicut et ὀλοφυγδόνα: præsertim cum hæc scriptura sit etiam etymo, quod Eust. affert, consentanea: sc. a VERBO Ὀλοφύζω: a quo est etiam nomen ADJ. Ὀλοφυδνός. Est autem ὀλοφύζω, Lugeo, Lamentor, eum ὀλοφυδνὸς, cujus thema προϋποκεῖσθαι dicitur hoc ὀλοφύζω, sit Lugubris, Luctuosus, Lamentabilis, ut Il. E. (683.) ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε. [" Anyte 19. Heyn. Hom. 5, 123. 8, 378." Schæf. Mss.] QUIN ETIAM Ὀλόφυς, nisi mentiuntur vulg. Hesychii exempl., est Luctus: et ἔλεος, οἶκτος. Verum ut ad Ὀλοφυγδὼν revertar, sciendum est afferri ex eo et ADJ. Ὀλοφυγδὸς pro Pustulosus: quo sit usus Nicander Θ. (682.) Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα: [Schn. autem ὀλοφυδνὰ restituit.]

Ceterum pro φλύκταινα dici ETIAM Φλυζάκιον, paulo ante e Gorr. annotavi. Gal. φλυζάκια ap. Hippocr. exp. ψυδράκια. In VV. LL. Φλυζάκιον Bulla, Pustula bullæ in modum exurgens.

At COMP. Ἀναφλύζω ET Ἐκφλύζω pro simplici φλύζω, sicut ἀναφλύω habuisti supra in Φλύω, i. significans q. hoc ipsum φλύω. Sed ap. Apoll. Rh. ἐκφλύξαι, quod est a THEM. Ἐκφλύσσω, exp. εἰπεῖν, 1, (275.) Οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρέχθεῖ. Verum ego nimis simplicem hanc exp. esse censeo, nec esse ἐκφλύξαι simpliciter Eloqui, sed Depromere e corde æstuanti. Sic autem loquor cum Ovidio, ap. quem legitur, Strangulat inclusus dolor, et cor æstuat intus. Qui versus eo etiam magis hic locum habere potest, quod præcedat ap. ipsum Apoll. Rh. Τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ. [* Ἐπιφλύζω, unde * Ἐπιφλυγμὸς, Scatebra, Scaturigo, Eruptio aquarum, Aqu. Gen. 2, 6. al. * ἐπιβλυσμὸς, et * ἐπιβλυγμός.] " Ὑπερφλύζω, Effervesco, Inundo, " VV. LL. Fortasse rectius Effervescendo exundo:" [Hes. ἀναρρέω, ἐκφυσάω.]

" Ἐκφινδάνει, Gal. in suo Lex. Hippocr. exp. ἐξορ" μᾶ. Pro quo ap. ipsum Hippocr. scriptum est " ἐκφλυνδάνει, ut in libro quem περὶ τῶν ἐντὸς Πα" θῶν inscripsit, (557, 17.) Καὶ ἕλκεα ἐκφλυνδάνει " ἀπὸ τῆς ὀσφύος: aliquanto post, Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ " τῶν σκελέων ἕλκεα ἐκφλυνδάνει:" [* ἐκφυνδάνει, 1, 543. Lind.]

Φλυάσσω superioribus addi debet, quod est Nugor. Nam Hes. φλυάσσει exp. φλυαρεῖ, φλύει: quod in hac expositione an priorem illam duntaxat signif., an et alteram habere voluerit incertum est. [" Ruhnk. Ep. Cr. 87. Toup. Opusc. 1, 446." Schæf. Mss. Zosimus 5, 51. Τοσοῦτον ἐφύλαττεν ὁ νοῦς τῶν τότε, ubi Toup. ἐφλύαττε prætulit.] Addendum est ITEM Φλουάσσω, ex eod. Hes., pro Nugor: φλυαρῶ, ληρῶ: [ap. Hes. extat * Φλουάζει· φλυαρεῖ, ληρεῖ, Laconica forma. * "Φλυάζω, Kuster. Bibl. Chois. 99." Schæf. Mss.]

Φλυδάω autem an ad superiora pertineat, dubitari potest, cum significatione minus cum illis conveniat: interim tamen hunc ei locum dandum esse censui: [sed cf. Φλύζομαι.] Exp. ergo φλυδᾶν, Humescere, Madere, Flaccescere. Et NOMEN Φλυδαρὸς, Humidus, Uvidus, Flaccidus. Gal. ap. Hippocr. φλυδᾷ, ὑγραίνεται, μυδᾷ: φλυδαρὴν, ὑγράν. Hes. autem φλυδᾶν exp. διαχεῖσθαι. Est porro diligenter observanda differentia inter hoc Φλυδᾶν per υ, et Φληδᾶν per η, de quo supra, et Φλιδᾶν per ι. Quanquam ad hoc quod attinet, non parvam affinitatem habere cum φλυδᾶν videri potest, quatenus Hes. φλιδᾶν per ι exp. σήπεσθαι, ut Gal. φλυδᾶν per υ, μυδᾶν. Scimus enim σήπεσθαι esse Putrescere, Putrefieri, idemque significare et μυδᾶν, nisi quod minus generalem Putredinis signif. habet. Accipitur vero φλιδᾶν, et pro Rumpi, Lacerari, (quod certe usuvenit iis quæ putruerunt,) Bud. etiam teste, qui affert e Plut. (8, 545.) Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα ζῶα ῥήγνυται, καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται καὶ τριχορροεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται: et φλιδᾷ hic reddit, Rumpuntur, Lacerantur, Laniantur. Est vero et Poët. PARTICIP. Φλιδόωσα ap. Hes. quod exp. ῥηγνυμένη. Sumsit autem fortasse hoc partic. ex isto Nicandri loco, Θ. (363.) μυδόεν τεκμήρατο νύγμα, Σηπεδόσι φλιδόωσα: nam hic φλιδόωσα similiter exp. διερρωγυῖα. Observa autem in hoc ipso loco et hæc duo vocabula μυδόεν ac σηπεδόσι: quorum hoc facit pro Hesychii expositione, qua φλιδᾶν dicit esse σήπεσθαι, (facit et pro eo quod dixi usuvenire iis quæ putruerunt, ut rumpantur,) at illud μυδόεν convenit cum expositione Galeni, qua φλυδᾷ, ita enim ibi per υ, esse dicit μυδᾷ. [" Wakef. Trach. 1103. ad Il. Γ. 375." Schæf. Mss.] Sed NOM. Φλιδόνες ex eod. Hes. affertur pro Rugæ vestium et sinus, quam interpr. cum ejus verbis confer: [addit etiam, τινὲς δὲ σφυγμοί:] itidemque φλιδόων pro Rugas contrahens, præ obesitate: e Nicandro (Ἀ. 569.) Ἀλθαίνει καὶ γέντα συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ. Sic et COMP. Περιφλιδόων ex Eod. (ibid. 62.) Καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλιδόωντος ἀλοιφῇ, (ita enim reponendum hic, meam etiam Ed. sequendo, pro νεαγέντα,) ubi Schol. exp. * περισφριγῶντος καὶ περιπλήθοντος τῷ λίπει. In VV. LL. Circumtumescentis rugasque contrahentis, ut nimis obesi. AT VERO Φλιδιόωντο ap. Eund. [i. e. Hes.] habetur aliter expositum, sc. διέποντο et ἐτέμνοντο: e quibus vocabulis prius illud mihi suspectum est. Legitur ITEM Φλοιδιᾶν ap. Eund., quod esse dicit πεπρῆσθαι. QUIN ETIAM Φλοιδούμενος, [e Lycophr. 35.] quod exp. ταραττόμενος. At VV. LL. has diversorum verborum expp. confundentia, φλοιδούμενος interpr. Inflammatus, Turbatus, tanquam ex ipso Hes. [Vide Bast. ad Greg. Cor. 229.] SUPEREST Φλιδάνω, cui ea, quam tribuit, explicatio, melius cum illius verbi φλιδᾶν significatione convenit; dicit enim φλιδάνει esse διαπίπτει, διαρρεῖ: quæ dicuntur, ac præsertim hoc posterius, etiam περὶ τῶν σηπομένων.

ΦΛΕΨ, βὸς, ἡ, Vena. Il. N. 546. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, Ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 58.) Ῥήγνυται ὁποιαδὴ φλέψ. Philo V. M. 1. Τὰς δὲ ἀνατεμνομένας φλέβας, καθάπερ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις, κρουνηδὸν αὐλοὺς ἀκοντίζειν αἵματος. Ceterum φλεβὸς nomine Arteriam etiam comprehendisse veteres, et hoc sensu Plat. Timæo venas a corde producere, annotatur e Gal. l. 6. de Plac. Hippocr. et Plat. Jocose porro φλὲψ γονίμη in Epigr. dicitur [Anal. 1, 227.] i. e. Vena genitalis, de membro virili, [Schæf. ad Greg. Cor. 507.] Plur. φλέβες afferunt VV. LL. pro Præcordia et Cinctum, ex Aristot. H. A. 1. Gazam tamen l. 5. venas esse interpretatum pro eadem parte, scribunt. || Ut autem Lat. Vena, sic φλὲψ Græcis metaphoricos etiam usus habet. Dicuntur enim ab his φλέβες ὑδάτων, Venæ aquarum, ut videre est et ap. Eust. De metallis item sunt dictæ φλέβες, ut ap. Theophyl. Ep. Οὔτε φλέβας χρυσοῦ μεταλλουργοὶ ἀνιχνεύοντες. Et de venis argenti ap. Aristidem, Ἔστι δὲ ὁρᾶν τὰς φλέβας τὰς ἀργυρίτιδας. [" Musgr. Ion. 1011. Jacobs. Anth. 7, 86. 350. 9, 146. Moldenh. Teut. in Histor. Pl. Theophr. p. 102. J. Fr. Harles. Neurol. Primord. Erlang. 1795. 8. v. A. L. Z. 796. N. 162. Casaub. ad Athen. 133. Toup. Opusc. 2, 11. Φλέβες γῆς, Fluvii, D. R. ad Longin. 244.: aquarum, Jacobs. Anth. 9, 335.: lapidis, Epigr. adesp. 319. Φλ. κοίλη, Musgr. l. c. Heyn. Hom. 6, 468." Schæf. Mss. Ab Hes. exp. etiam μώλωψ.]

Φλεβοδονῶδες, Venas agitans et conturbans. Nomen, inquit Gal., novum et peregrinum, quo usus est Auctor Prorrhetici: quo tamen loco quidam LEGUNT Φλεβοτονῶδες, Venas distendens. Gorr. [Vide Schn. Lex. Suppl., Spohn. de Extr. Odyss. Parte 243-4. * Φλεβονώδης, Hippocr. 1137. ad Erot. p. 380. Franz. * Φλεβονευρώδης, Aristot. de Respirat. 16. * Φλεβοπαλία, Democritus ap. Erotian. v. Φλενοδώδη p. 380. Fr. * Φλεβορραγὴς, unde * Φλεβορραγέω, e quo] Φλεβορραγία, ἡ, ut ῥαγεῖσα φλὲψ habuisti paulo ante e Xen., Ruptio venarum. Et Φλε-

βορραγίη Ionica terminatione, ap. Hippocr. ἐν τῷ περὶ Διαίτης Ὀξέων Νοσ. 8. 4. [p. 403.] Φλεβότομον, (q. d. Venæ incisorium,) Scalpellum, s. Aliud instrumentum quo vena inciditur s. secatur. At MASC. Φλεβοτόμος, paroxyt. Venæ incisor, Qui venam incidit s. secat. [" Bernard. Reliqu. p. 25." Schæf. Mss.] UNDE Φλεβοτομία, ἡ, Venæ sectio, Venæ incisio, s. Venarum. E Seneca Nat. Quæst. Venæ scissura. Exp. etiam Sanguinis missio, e consequenti, ut ap. Diosc. 6., cap. ult. Ἐφ' ὧν φλεβοτομία ταχέως παραληφθεῖσα καὶ κενώσασα λύει τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, Ruell. vertit, In quibus sanguinis missio protinus et vacuatio imminentia solvunt pericula. Generalius autem usurpari pro Vacuatione venarum, tradit Gal. Φλεβοτομέω, Venam seco, incido, Cic. et Cels. Et Sanguinem mitto, e consequenti: φλεβοτομεῖν τὸν νοσοῦντα, Gal. Et pass. Φλεβοτομέομαι, [Gl. Sanguinor,] Incidor venam, Vena mihi inciditur, unde φλεβοτομηθῆναι ap. Gal. [Hippocr. Epid. 4. p. 334. " Wakef. S. Cr. 4, 28." Schæf. Mss. * " Φλεβοτομητέον, Theoph. Nonn. c. 129. 175." Boiss. Mss. * Ἐμφλεβοτομέω, Hippocr. Nat. Oss. 279, 54. ἐνεφλεβοτόμησε, Erotiano εἰς πλείους τόπους τὰς φλέβας ἐμέρισε. " Heringa Obs. 106." Schæf. Mss. * Προφλεβοτομέω, Prius venam seco, Alex. Trall. 7. p. 122=367. * Φλεβοτόνος, unde * Φλεβοτονέω, Phrynichus Bekkeri 70. " Boiss. Philostr. 477. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 14." Schæf. Mss.]

Ἄφλεβος, ὁ, ἡ, Venis carens, Venarum expers, Nullam venam habens. [* " Ἀφλεβής, Eust. Il. A. 89." Kall. Mss.] Ἐπίφλεβος, Venæ applicatus, VV. LL. e Gaza, [" Aristot. H. A. 1, 11." Seager. Mss. Hippocr. 1180. Οἱ * θερμοκοίλιοι * ψυχρόσαρκοι — οὗτοι ἐπίφλεβοι. * Λυσιφλεβής, Anal. 2, 212. Schæf. ad Greg. Cor. 507. Vide Σάγαρις.] Μεγαλόφλεβος, Cui magnæ sunt venæ. [* Μελανόφλεψ, βος, Aretæus p. 50.]

Φλεβικὸς, Ad venas pertinens. In VV. LL. Venalis. Et φλεβικοὶ τόποι, Venarum meatus. [Aristot.] Φλεβώδης, Venosus, Venis abundans; Gazæ Venulentus, quod nomen finxit. [" Hippocr. 503. Theoph. p. 9." Wakef. Mss.]

Φλεβάζω, vide supra in Φλέω.

" Φλεβίον, Venula," [Hippocr. Nat. Oss. 309=63. Φλέβιον, Dionys. H. de C. VV. 410. Schæf. " Aristot. Probl. 9, 14. Ἐὰν δὲ καὶ φλ. τινα ῥαγῇ." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 482." Schæf. Mss. * Μεσοφλέβιον, Gl. Intervenium.]

[* ΦΛΕΩΣ, s. * Φλεὼς, ὁ, Planta aquatica, Schn. Ind. Theophr. Lobeck. Phryn. 293. " Callim. 1. p. 446. Wessel. ad Herod. 247. Aristoph. Fr. 218." Schæf. Mss. " Plut. 9, 612." Wakef. Mss. Phrynichus Bekkeri 70. " Cyrilli Flora Neapol. Fasc. 2. Tab. 12." Schn. Lex. * Φλεΐνος, Phryn. Ecl. 293. Lob. Cf. Φλοῦς.]

" ΦΛΙΑ, ἡ, Postis. Sed pluraliter frequentius " Φλιαὶ, Postes, ut ap. Joseph. de Samsone, Τὰς " πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ " αὐτὰς ἦν ξύλωσις, ἀράμενος κατωμαδὸν, Valvas cum " ipsis postibus et repagulis, s. pessulis. In VV. " LL. φλιὰ, Antepagmentum, Antæ. Quid autem " Hippocrati sint φλιαὶ in suo scamno, vide ap. Gal. " Quidam φλιὰ dictum putarunt quasi θλιὰ a θλίβω: " quæ etymologia convenit cum ea signif. qua dici- " tur esse Vestibulum:" [Gell. Noct. 16, 5. Polyb. 12, 12, 2. Ἐν ταῖς φλ. τῶν νεῶν. " Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 898. Wakef. Herc. F. 848. Alc. 952. Jacobs. Anth. 7, 258. 8, 199. Brunck. Apoll. Rh. 109. (3, 278.) Matth. ad Gloss. Min. 18. Toup. Opusc. 1, 322. 2, 48. Append. in Theocr. p. 40." Schæf. Mss. Od. P. 221. Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους, Theocr. 23, 18. ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις, Καὶ κύσε τὰν φλιάν: cf. Lucr. 4, 1170. Virg. Æn. 2, 490. Apoll. Rh. 4, 26. * " Καταφλιὰ τῆς θύρας, i. q. αἴθουσα, Buttm. Schol. Od. O. 146." Elberling. Mss. Cf. Ἀνώφλιον. * Φλιοβάτης, unde * " Φλιοβατέω, Vestibulum transeo, Georg. Alexandr. Vita Chrys. 180, 10. Δεήθητι τοῦ Κυρίου χαρίσασθαί

A μοι τὸν παῖδα μονογενῆ μου καὶ ἐν ταῖς πύλαις τοῦ ᾅδου παρ' ὀλίγον ἤδη φλιοβατήσαντα." Seager. Mss.]

ΦΛΟΙΟΣ, ὁ, Cortex, [" Arboris cortex interior teneriorque, Herod: 8, 115. Τῶν δενδρέων τὸν φλ. περιλέποντες κατήσθιον." Schw. Mss.] Il. A. (237.) περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν. Theophr. φλοιὸν esse dicit τὸ ἔσχατον καὶ χωριστὸν τοῦ ὑποκειμένου σώματος. Idem, Τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός. Synes. Ep. 57. Καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὸ λήϊον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ φυτὰ δαπανήσασαν. E Gal. 2 ad Gl. Φλοιὸς καππάρεως ῥίζης. [" Thom. M. 898. Jacobs. Anth. 7, 107. 10, 14. Callim. 1. p. 466. Mordenh. Teut. in H. Pl. Theophr. 114. D. R. ad Longin. 256. Valck. Callim. 210. (Fr. 101.) * Φλοιὸν, ad Mœr. 305. Hes. v. Πίτυρα." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 15. Βρυώδει ἰλύος φλοιῷ.] Dicitur ETIAM Φλόος, e quo EST Φλοῦς per contr. unde accus. φλοῦν ap. Diosc. 3, 164. de alcea, "Ἔχουσα καυλοὺς γ' ἢ δ', φλοῦν ἔχοντας καννάβει παρα-

B πλήσιον. Ubi Ruell. vertit Cortice cannabino vestitos. In Hippiatr. Τὸν φλοῦν τῆς ἰτέας καύσας, καὶ λαβὼν τὴν στακτὴν, μίξας μετὰ ὕδατος χρίε. Metaph. autem Nicander usurpavit de Cuti s. Pelle, 'A. (302.) Μαρσύον, ἧχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γυίων. Ubi observa etiam hunc ACCUS. Φλόα pro φλοῦν: [cf. χόα, νόα, pro χοῦν, νοῦν.] Et de Serpentis exuvio, quod et Senecta ejus vocatur, Θ. (392.) Εὖτ' ἂν ἀπ' ἠελίοιο περὶ φλόον ἄψεα βάλλῃ. [" Phryn. Ecl. 42. 128. Pierson. Præf. ad Mœr. 39. ad Herod. 247. Jacobs. Exerc. 2, 81. Φλόος, Reiz. de Acc. 121. Acc. φλόα, Jacobs. Anth. 7, 107." Schæf. Mss. "Φλοῦς, i. q. λέπος, Schol. Nicandri 'A. 269." Wakef. Mss. Arat. Ph. 335. τῶν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα, Plut. exp. χλωρότητα.] Ceterum a φλέω quosdam deduxisse hoc nomen, non ignoro, sed propter quam significationis affinitatem, id vero additum ab illis non reperio. Qua de re dicam et in Περιφλοίζω. [" At Ionicum vocab. Φλοῦς, οῦ, ὁ, non confundendum est cum φλοιὸς, sed idem sonat atque φλέως, significatque

C Aquaticam aliquam plantam, Junci aut Scirpi genus quoddam, e quo et corbes et vestes etiam ap. Indicos populos plectebantur: qua de planta videndi auctores a Wess. et Schw. ad Herod. 3, 98. laudati. Inde ADJ. * Φλόϊνος, E phleo s. scirpo confectus, Herod. l. c. Οὗτοι τῶν Ἰνδῶν φορέουσι ἐσθῆτα φλοΐνην, ἣν, ἐπεὰν ἐκ τοῦ ποταμοῦ φλοῦν ἀμήσωσι καὶ κόψωσι, τὸ ἐντεῦθεν φορμοῦ τρόπον καταπλέξαντες, ὡς θώρηκα ἐνδύνουσι." Schw. Mss. Φλοῦς, Gl. Scirpus, Strabo 16. p. 418. Lips., J. Poll. 10, 45. 178. Lobeck. Phryn. 110. 293. * Φλούδιον, 87. Zonar. p. 1813. "Φλόϊνος, Jacobs. Anth. 7, 107. 9, 385." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 486. 15. p. 127.]

[* Φλοιοβαρὴς, Schol. Ven. Il. N. 390. Ψ. 574. Heyn. Hom. 6, 444. Eust. 939. Lobeck. Phryn. 535.] Φλοιοῤῥαγὴς, Corticem habens disruptum s. rimosum. Theophr. C. Pl. 3, (18, 3.) Τῶν φλοιοῤῥαγῶν, Quorum cortex disrumpitur, [H. Pl. 4, 15, 1. Φλοιοῤῥαγῆ ἔνια τῶν δένδρων ἐστὶν, al. * Φλοιοῤῥαγία μία, al. * Φυλλοῤῥαγία μ.] Φλοιοῤῥαγέω, Sum cortice disrupto

D s. rimoso. E Diosc. 4, (279.) Φλοιοῤῥαγοῦντα κλήματα. Verum invenitur etiam scriptum Φλοιοραγὴς et Φλοιοραγῶ, unico ρ. Vide Ῥηξίφλοιος.

" Αὐτόφλοιος, ὁ, ἡ, Hes. * αὐτόδερμος," [Theocr. 25, 208. Epigr. 4, 3.] Ἄφλοιος, Cortice carens, privatus. Vide Ἔμφλοιος. [" Jacobs. Anth. 7, 366." Schæf. Mss.] " Ἀφλοῦς, ἀφλοῖο, ap. Hes. legitur, " sed sine expositione. Puto idem esse quod ἄφλοιος: " nam φλόος dicitur pro φλοιὸς, Cortex: e φλόος, " autem contractum φλοῦς." Ἔμφλοιος, Corticem habens, Cui cortex inest. Bud. e Theophr. (H. Pl. 5, 1, 2.) Σήπεται δὲ τάχιστα, ἐάν τε ἔμφλοιος, ἐάν τε ἄφλοιος. AT VERO Ἐμφλοιοσπέρματος, Cortice obductum semen habens. Plin. autem ἐμφλοιοσπέρματα vertit Cortice obducta semina, Quæ in cortice sunt semina. Nam pro his Theophrasti, (H. Pl. 7, 3, 2.) Βλίτον δὲ καὶ τεύτλιον, καὶ ἀνδράφαξις, καὶ ὤκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα, habet, Cortice obducta sunt semina bliti, betæ, atriplicis, ocimi. Et pro his ejusd. Theophr. Δυσξηραντότερα δὲ τὰ ἐμφλοιοσπέρ-

ματα, καὶ τούτων μάλιστα ὤκιμον, habet, Quæ in cortice sunt semina, difficillime inarescunt, maximeque ocimum et gith. [* Ἐμφλοιος, Eust. Il. Ξ. 989, 35. Od. E. 208, 22. * Καταφλοιος, Nicander Ἀ. 331.] Λειόφλοιος, Lævem corticem habens: *Λειόφλοια δένδρα*, Basil. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 2. 9, 4, 2. *Λειόφλοι τέμν*, C. Pl. 5, 7, 2.] *Μαλακόφλοιος*, Mollem corticem habens, Qui molli est cortice, [Theophr. C. Pl. 1, 6, 4.] *Ὁμόφλοιος*, [s. * *Ὁμοιόφλοιος*,] Similem corticem habens, vel etiam Eundem. In VV. LL. *ὁμόφλοια*, Quibus est eadem corticis natura. [Theophr. C. Pl. 1, 6, 2.] *Παχύφλοιος*, Crassum corticem habens, Qui crasso est cortice, Crasso cortice vestitus, [Theophr. C. Pl. 1, 5, 2.] "*Περίφλοιος* affertur pro Delibratus, Decorticatus:" [imo signif. Non delibratus, Cortice munitus, Xen. K. 9, 12. *Χρὴ δὲ εἶναι τὰς ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας, μὴ περιφλοίους, ἵνα μὴ σήπωνται.* * *Πολύφλοιος*, Hes. 777. Phav. 616.] *Ῥηξίφλοιος*, idem esse putatur cum *φλοιοῤῥαγὴς*, quod paulo ante expositum fuit: *Ῥηξίφλοια δένδρα*, Basil. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 2.]

[* "Φλοιόω, In corticem verto, Nonn. D. 36, 305." Wakef. Mss.] Ἀποφλοιόω, Decortico, Corticem detraho, *τὸν φλοιὸν περιαιρῶ*, ut loquitur Theophr. Ex Epigr. pro Exuo. ["Jacobs. Anth. 7, 107. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss.]

Φλοιώδης, q. d. Corticeus, Cortici similis, Corticis speciem præ se ferens. At Plin. pro his Aristotelis, *Ἑξάγωνα μὲν οὖν πάντα ἐστὶ τὰ κηρία, καὶ τὰ τούτων, ὥσπερ τὰ τῶν μελιττῶν· σύγκειται δὲ οὐκ ἐκ κηροῦ, ἀλλ' ἐκ φλοιώδους καὶ ἀραχνώδους ὕλης τὸ κηρίον*, dixit, Horum omnium sexangulæ cellæ, ceræ autem e cortice araneoso. Metaph. autem *φλοιῶδες*, Vanum, Futile, Quod parvi momenti est, [Longin. 10, 7.] At in h. Plut. l. (6, 302.) *Τὸ σοβαρὸν καὶ φλοιῶδες ἀποτίθεται*, Bud. *τὸ φλοιῶδες* exp. *τὸ ἀλαζονικόν*: [v. Wyttenb. 6, 589. "Brunck. Soph. 3, 486. Ruhnk. *ad Longin.* 256. (3, 2.)" Schæf. Mss. Theophr. H. *Pl.* 1, 6, 7. * *Φλοιώτης*, unde * *Φλοιῶτις*, Lycophr. 1422. *φλοιῶτιν σκέπην* pro *φλοιόν*.]

Φλοΐζω, [s. Φλοΐζω,] (sicut *ἀποφλοιόω*, paulo ante) Decortico, Corticem detraho. Quidam Excastro etiam interpr. e Scrib. Largo. A cujus pass. *Φλοΐζομαι* est aoristi 1 PARTIC. *Φλοισθεὶς*, Decorticatus, ut ap. Theophr. H. Pl. 3, 16. *Φλοισθέντος τοῦ ξύλου*, 5, 10. *Φλοισθέντα δὲ καὶ ἀποβρεχθέντα.* Illud enim reponitur pro *φλογισθέντα*. Apud Eund. legitur, (H. Pl. 5, 4, 6.) *ἐλάτην φλοισθεῖσαν.* "*Πεφλοιδέναι*, "a *φλοίζω*, Decorticatum esse, Corticem amisisse: "unde particip. *πεφλοιδὼς*, Hes. *ὁ τὸν φλοιὸν ἀποβαλών.* Idem *πεφλοιδέναι* exp. *φλυκταινοῦσθαι*, ni "forsan scr. potius *πεφλυδέναι*, a *φλύζω*." Constituo autem thema *Φλοΐζω*, Budæo assentiens, potius quam VV. LL. constituentibus THEMA *Φλοΐω*. Quod tamen fortassis alicubi reperiri queat. ["Valck. Phœn. p. 312." Schæf. Mss. * *Ἐκφλοΐω*, Nicander A. 322. *Ἠὲ καὶ ἐκφλοίοιο* * *καταχθέος ἕρματα γαστρὸς*, Schol. *ἐκσύρειας, ἐκθλίψειας, κλῦσον.*] Φλοισμὸς, [s. *Φλοϊσμὸς*,] ὁ, Decorticatio, Corticis detractio s. exemtio. Theophr. H. Pl. 5. init. *Ὡραῖα δὴ τέμνεσθαι ξύλα, τὰ μὲν στρογγύλα, καὶ ὅσα πρὸς φλοισμὸν, ὅταν βλαστάνῃ.* Ab Eod. vocatur *περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ*, 4, 17. QUIN ETIAM *Φλοιστικὸς*, [s. *Φλοϊστικὸς*,] hinc deductum est, quod sonat q. d. Decorticatorius: reddendum alioqui per periphrasin, Ad decorticationem pertinens vel aptus. Sic *φλοιστικὴ*, sc. *τέχνη*, q. d. Decorticatoria ars. Bud. e Plat. (Polit. 28.) *Καὶ πλεκτικὴ, καὶ ἔτι φλοιστικὴ, φυτῶν τε καὶ ἐμψύχων δέρματα σωμάτων περιαιροῦσα.* Περιφλοΐζω, (q. d. Circumdecortico,) Circumquaque decortico s. In circuitu. In VV. LL. Circumdecortico, Corticem ambientem eximo, ut fit ligna circumdolando. Diosc. 1. cap. de aspalatho, *Ἔστι δὲ καλὸς ὁ βαρὺς, καὶ μετὰ τὸ περιφλοισθῆναι ὑπέρυθρος*: pro quibus postremis verbis habet Plin. Detracto cortice *rubens*. A cujus pass. *Περιφλοΐζομαι* est partic. *περιφλοισθεὶς* ap. Diosc. quod *Bud.* reddit Delibratus, e Colum. [Theophr. Fr. 3, 72. *ξύλα περιφλοϊσθέντα.*] Est vero itidem hujus verbale NOM. Περιφλοισμὸς, (q. d. Circumdecorticatio,) [Theophr. C. Pl. 5, 15, 1.] Decorticatio quæ fit circumquaque. Redditur etiam, Corticis in orbem detractio. Invenitur porro et INFIN. *Περιφλεῦσαι* pro Circumdecorticare, ap. Diosc. [Theophr.] H. Pl. 9, 5, (3.) *Τὴν δὲ κασίαν φασὶ τὰς μὲν ῥάβδους πλατυτέρας ἔχειν, ἰνώδεις δὲ σφόδρα· καὶ οὐκ εἶναι περιφλεῦσαι.* Sed assentior iis qui hic *περιφλοῖσαι* reponunt. NAM *Περιφλεύω* esse potius Amburo, Uro in circuitu, (sicut et *περιφλύω*, de quo dictum supra fuit,) apparet e præt. pass. PARTIC. *Περιπεφλευσμένος*, cujus plur. neutr. gen. ap. Herod. (5, 77.) *Περιπεφλευσμένα πυρὶ τὰ τείχεα.* Eod. igitur errore tribuitur hæc signif. verbo *περιφλεύω*, qua *φλόος* a *φλέω* derivatum esse dicitur, huc pertinentem signif. non habente: quod si etiam haberet aliquam, tamen præcedere nomen, magis consentaneum rationi esset. ["In loco Theophrasti pro *περιφλοῖσαι* Edd. Ald. Bas. libri Medic. et Urbinas *περιφλεῦσαι* habent, quam scripturam in Auctario p. 62. præferendam censui, tanquam optimis auctoribus firmatam: quanquam de origine et signif. verbi superest mihi non levis dubitatio, diversa tamen ab ea quam proposuit Lobeck. ad Phryn. 616., cui forma verbi displicuit. Mihi vero forma *περιφλεῦσαι* Decorticandi significatione dubitationem movit, cum loca Aristoph. et Herod. Amburendi notionem demonstrent; prior enim de fulmine *περιφλύει*, alter de muris igne læsis *περιφλευσμένων* habet. Patet hinc, formam *φλέω* et *φλύω* verbo convenire et notioni eidem, fortasse Ionicam, alteram Atticam. A *φλέω* fit *φλεύσω*, ut a *πλέω* et *πνέω* fit *πλεύσω* et *πνεύσω*. A forma *φλοΐω* sunt in Hesychio glossæ, quæ communem verbo notionem Decorticandi et Amburendi videntur asserere. *Φλοιδούμενος· καιόμενος, βρασσόμενος* posuit Suid., et mox: *Φλυδούμενος ἀντὶ τοῦ ταρασσόμενος, καταπονούμενος, καὶ Λυκόφρων.* Hes. *Φλοιδούμενος· ταραττόμενος*; uterque e Lycophr. 35. cui convenit ejusd. Hesychii *φλοιδιᾶν· πεπρῆσθαι.* An potius verbi forma hæc derivata a perfecto *πέφλοιδα*? Hes. *πεφλοιδὼς, τὸν φλοιὸν ἀποβαλὼν*, ubi sequitur, *πεφλοιδέναι· φλυκταινοῦσθαι*: quam posteriorem glossam HSt. ad verbum *φλύζω* referendam et *πεφλυδέναι* scr. esse suspicatus est. Dialecti vocalem *υ* sæpe cum *οι* commutarunt. Ita relabimur ad formam *φλύω, φλύζω, φλύσσω*, f. *φλύξω*, unde *φλυκτὶς* et *φλύκταινα*, Pustulæ ambustione natæ. Idem Hes. * *διαπέφλοιδε, διακέχυται* habet, cujus sedem si cognitam haberemus, de notione judicare tutius liceret. Denique doctioribus judicandum relinquo, *φλοΐζω* et *φλύζω* an communem originem cum verbo *φλέω, φλέγω, φλέος, φλέως*, et *φλόος, φλοιὸς*, habeant, usu vel scriptorum vel dialectorum in diversas notiones distincta, an utrumque suum et diversum fontem habeat. Video nunc, ipsi Valckenario, at quanto viro! de origine et notione verbi * *περιφλέω* non satis constitisse; is enim Herodoteo *περιπεφλευσμένων* substitui *περιπεφλοϊσμένων*, Corn. Pauw contra Aristophaneum *περιπεφλυσμένων* maluit." Schn. Ind. Theophr. * *Περιφλευσμὸς*, i. q. *περιφλογισμὸς*, Aqu. Deut. 28, 22.]

Φλοιάριον, *τὸ*, dimin., Parvus cortex.

"ΦΛΟΜΙΣ, *ίδος, ἡ*, Verbasculum, VV. LL. In "iisdem *Φλόμος*, Verbascum, Herba qua pro ellychniis utuntur, Lucernaria Marcello Empirico. "Apud Suid. *Φλῶμος*, quæ et *φλόνος, θρυαλλίς*. At "vero *Φλονῖτις*, Herba quæ et *ὄνωνις*, Diosc. *Φλονίδες* autem, Squamæ, *λεπίδες*, Hes." [*Φλόμος*, Theophr. H. Pl. 9, 12, 3. p. 781. Diosc. 4, 104. Lobeck. Phryn. 112. 294. "Nicander Θ. 857." Wakef. Mss. Tournefort. Itiner. Tab. 335. Schn. Lex. "*Φλόμος Ἰδαῖος*, Diosc. Notha 442. *Φλόνος*, 469." Boiss. Mss. * *Φλογμὸς*, * *Φλόμμος*, *Φλόμος*, J. Poll. 10, 115. cf. 6, 103. * *Φλομώδης*, Hes. v. *Αἰθιοπὶς*, Gal. v. *Φλέον*.]

"*Πλόμος*, Herba quæ et *φλόμος*, Lat. Verbascum. "Aristot. H. A. 8, 20. scribit *τοὺς ἰχθῦς ἀποθνήσκειν* "*τῷ πλόμῳ*: quamobrem ceteros piscatores *τοὺς ἐν* "*τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις θηρεύειν πλομίζοντας*, Phœ-"nices autem etiam *τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ*, h. e. Ver-

"basco inescantes s. inficientes, ut Gaza interpretatur. Plin. 25, 8. scribit Campaniæ piscatores aristolochiæ radicem eam quæ rotunda est, venenum terræ vocare, et coram se contusam immista calce in mare sparsisse: quo facto advolasse pisces cupiditate mira, statimque exanimatos fluitasse. Apud Eund., ut et in Geop., inter τὰ δελεάσματα nulla mentio τοῦ φλόμου s. τοῦ πλόμου: unde suspicari quis possit Aristot. locum mendo non carere."

[* ΦΝΕΙ, Lucian. 2, 340=5, 197. Οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ, Aristoph. ap. Etym. M.]

ΦΟΙΒΟΣ, ὁ, (ἡ,) Purus, Impollutus, Castus. Nam ab Hes. exp. καθαρὸς, item ἁγνὸς, et ἀμίαντος. Sed inter καθαρὸς et ἁγνὸς interjicitur λαμπρὸς, quod signif. Splendidus, Lucidus. Memini autem me ap. quendam Tragicum legere ἡλίου φοίβῃ φλογὶ, [Æsch. Pr. 22.] cui loco convenire posterior hæc exp. videtur. Ubi est etiam observandum obiter hoc FEM. Φοίβη. Sic ipsum quoque ἥλιον, i. e. Solem, φοῖβον appellari notum est, et quidem tanquam φαόβιον, ut nonnulli Gramm. volunt. || Sed φοῖβος exp. etiam μαντικὸς, et quidem cum alibi, tum ubi Apollinis est epithetum, ut ap. Hom. sæpe. Itidemque ap. Lat. Poëtas interdum Phœbus Apollo. Est porro μαντικὸς, Vaticinus, Vaticinandi peritus. Quod convenit cum epithetis, quæ ei tribuuntur a Lat. Poëtis, Augur et Fatidicus. Quidam vero ab avia, cui erat NOMEN Φοίβη, sic appellatum tradiderunt: nonnulli et ἀπὸ τῆς φοίβης. Vide Eust. At illud FEM. Φοίβη in VV. LL. dicitur etiam sumi pro Aqua, et pro Re omni pura; sed absque Auctore. Item Proprium nomen esse mulieris quæ e Cœo peperit Latonam, ex Hesiodo Θ. (136.) Pro Diana autem poni in Epigr. Apud Lat. Poëtas quidem certe Phœbe frequens est pro Luna. At vero num. PLUR. Φοῖβαι signif. Puri et splendidi crines, si Etym. credimus, qui etiam exp. simpliciter κόμας, in verbo Φοιβάζω. Sed Suidæ Φοίβη est ἡ ἄμπελος, afferenti etiam pro exemplo versum ex Epigr., qui tamen cum voce Φοίβαις stare posse non videtur. ["Φοῖβος, Thom. M. 807. Stanl. Eum. 8. Lobeck. Aj. p. 276. Wassenb. ad Hom. p. 23. Wakef. S. Cr. 1, 128. Apollinis propr. epith., Clark. ad Il. A. 43. Φοίβου λάτρις, Biannor 4. Φοίβη, Wakef. Eum. 7. Stanl. 8. ad Herod. 146." Schæf. Mss. Φοῖβον ὕδωρ, Apoll. Lex.: cf. Lycophr. 1009.]

Φοιβόληπτος, ὁ, ἡ, q. d. A Phœbo correptus s. prehensus. Dicitur de Eo qui Phœbi numine est afflatus. Non dubitem reddere etiam Phœbi spiritu instinctus, aut etiam Sacro Phœbi furore instinctus. Plut. Pomp. (48.) Ἐπίπνους καὶ φοιβόληπτος. Longin. (16, 2.) Καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος, ubi observa ἐμπνευσθεὶς cum hoc φοιβόληπτος, sicut in illo Plut. loco ponitur cum ἐπίπνους. [Lycophr. 1460.] Pro hoc autem φοιβόληπτος, ab Herod. dicitur IONICE Φοιβόλαμπτος. Hanc enim veram esse scripturam ostendunt alia ap. eum similia. Perperam igitur quidam in VV. LL. noviss. annotant ap. ipsum Herod. 4, (13.) φοιβόλαμπτος leg. potius esse quam φοιβόλαμπτος. Φοιβονομεῖσθαι, Puritatem consequi, in VV. LL. absque Auctore et exemplo. Videri certe posset φοιβονομεῖσθαι sonare A Phœbo regi, s. gubernari, ut dici possunt ab illo regi, qui sunt φοιβόληπτοι. [Plut. 7, 545.]

[Φοίβειος, α, ον, Eur. Phœn. 233. φοιβείαισι λατρείαις. "Musgr. Hel. 1525. Ion. 1108. Jacobs. Anth. 8, 22." Schæf. Mss. Ionice et poëtice] Φοιβήϊος, Phœbeus, (aut etiam Phœbeïus, quadrisyllabum itidem, nam et hoc utitur Ovid.,) Ad Phœbum pertinens. ["Eur. Iph. A. 756. Wakef. Ion. 473. Jacobs. Anth. 8, 373. ad Herod. 465. ad Charit. 216." Schæf. Mss.] Item FEM. Φοιβηΐς, ΐδος, ἡ, Phœbea, ut Φοιβηῒς δάφνη, Phœbea laurus, Epigr. Habet autem laurus hoc ipsum epith. ap. Lat. Poëtas interdum. ["Jacobs. Anth. 7, 353. 9, 249.

A Christod. Ecphr. 41. Leo Philos. 2. ad Charit. 370." Schæf. Mss.]

[Φοιβάω, Hes. Οὐ φοιβήσετε· φοιβᾷν ἐστὶ τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἢ δαιμονικῷ μαντεύεσθαι: vide Schleusn. Lex. V. T. "Φοιβάομαι, A Phœbo agitor, Schol. Soph. p. 10." Kall. Mss. Cf. Φοιβάζω. Hinc * Φοιβήτης, Vates, Manetho 1, 237. In Glossis male * Φοιβίτης· Hariolus.] Φοιβητεύω, Oraculo edo, χρησμῳδῶ, [Hes.] Proprie autem Oracula edo Phœbi spiritu instinctus, s. Phœbi numine afflatus. AT VERO Φοιβήτρια, quod significaret, sequendo illam verbi φοιβητεύω signif., Quæ oracula edit, et q. d. Editrix oraculorum: ab Hesychio exp. * καθάρτρια, i. e. Purgatrix. In VV. LL. Lotrix. [Derivandum est e * Φοιβητὴρ, unde * Φοιβητήριος, e quo contr. Φοιβήτρια. * Φοιβήτωρ, i. q. φοιβήτης, Orph. Lap. 11, 45. "ad Charit. 306. * Φοιβητὸς, ibid." Schæf. Mss. Manetho 4, 550.]

Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas, Quæ fatidica est s. vaticinatrix, utpote Phœbi numine afflata, Phœbi sacer-
B
dos. Lucanus, non unquam plenior artus Phœbados irrupit Pæan. In VV. LL. esse dicitur Bacchi sacerdos. Dicitur ITEM Φοιβαΐδες pro Φοιβάδες, si Etym. credimus, qui etiam scribit Φοιβάδες ideo scribi, cum α habente ι subscriptum. Φοιβᾴδες, inquit, ἔχει τὸ ι ἀπὸ γὰρ τοῦ Φοιβαΐδες ἐστίν. Sed vulgatæ Edd. habent aliam lectionem, VIDELICET Φοιβᾶδαι: ita enim in illis legitur, Φοιβᾶδαι ἔχει τὸ ι ἀπὸ γὰρ τοῦ Φοιβαΐδης ἐστί: sed Φοιβαΐδης saltem pro Φοιβαΐδης reponendum fuerit. [Φοιβὰς, Gl. Saga, "Eur. Hec. 817. * Φοιβαῖον, ad Herod. 465." Schæf. Mss.]

HINC Φοιβάζω ET Φοιβαίνω, Vaticinor, Phœbi numine afflata, aut etiam afflatus; nam Hes. φοιβαζόντων habet de viris dictum, quod exp. προλεγόντων. Apud Eund. Φοιβάζει, μαντεύεται. Sed accusativo interdum jungi hoc verbum sciendum est, sicut et Vaticinor nonnunquam, pro Vaticinans dico. Lycophr. initio suæ Alexandræ s. Cassandræ, de ipsa loquens, Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. Ad quem versum respexisse videtur, qui scripsit Epigr.
C
Κασσάνδρη φοίβασε μύθους. Verum interdum ponitur φοιβάζω pro Purgo, Abluo, ut ap. Callim. L. P. (11.) ἐφοίβασεν δὲ παγέντα Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων: [" a φοιβάω, quod Lustro, Purgo, non autem a φοιβάζω, quod plane diversa significat. Sic Theocr. 17, 134. χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις." A. Fabri. "Φοιβάζω, Wakef. Ion. 106. Eum. 237. Jacobs. Anth. 12, 180. Lobeck. Aj. p. 276." Schæf. Mss. Longin. 8, 4. Ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικοῦ ἐκπνέον καὶ οἱονεὶ φοιβάζον τοὺς λόγους. * "Φοίβασμα, Oraculum, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 139." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 72(=136.) Herodian. Epimer. 147." Boiss. Mss.] Ab hoc autem Φοιβάζω, sed in altera signif. sumto, est et NOMEN Φοιβαστικὸς, sc. tanquam a tertia pers. præt. pass. πεφοίβασται formatum. Sonat enim φοιβαστικὸς q. d. Vaticinativus, i. e. Vaticinandi peritiam habens s. vi præditus. Longin. (13, 2.) Ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβαστικοί. At VV. LL. φοιβαστικὸς exp.
D
Phœbo dicatus. Et FEM. Φοιβαστική, Vates deo plena. Quod femin. ap. Plut. invenitur junctum genitivo, ubi dicit de Carmenta, (Rom. 21.) Μαντικήν τινα καὶ φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμῶν. "Φοιβοβαστική, ἡ, Phœbo dicata, VV. LL. Fortasse mendose pro φοιβαστική: cujus tamen paulo alia est interpretatio:" [* Φοιβαστὴρ, ὁ, unde * Φοιβαστήριος, e quo * Φοιβάστρια, ἡ, Lycophr. 1468. "Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. * Φοιβαστὸς et * Φοιβαντὸς, (hoc e * Φοιβαίνω,) unde Ἀφοίβαστος et Ἀφοίβαντος.] "Ἀφοίβατον, ap. Hesychium legitur, expositum ἀνακάθαρτον, ex Æschyli Νεανίσκοις, sed utrumque mendose: pro priore enim reponendum puto ἀφοίβαστον s. ἀφοίβαντον: pro altero autem, ἀκάθαρτον: nam φοιβάσαι et φοιβᾶναι est τὸ καθᾶραι." [Ἀφοίβαντος, Æsch. Eum. 237.] Habet porro verbum Φοιβάζω etiam COMP. Ἀναφοιβάζω ET Διαφοιβάζω ET Προφοιβάζω. Sed Ἀναφοιβάζω quidem alteram verbi φοιβάζω signif. sequitur, si respicimus Hesychii expositionem: cui

ἀναφοιβάσας est ἀνακαθάρας. Secundum autem comp. Διαφοιβάζω sequitur alteram illam Vaticinandi signif.; sed hujus activæ vocis nullum affertur exemplum : at vero pass. Διαφοιβάζομαι, infin. præteriti temp. διαπεφοιβάσθαι extat ap. Soph. Aj. (332.) p. 20. expositum tamen ἐκμεμηνέναι, quia οἱ φοιβώμενοι καὶ ἐνθουσιῶντες μανίᾳ τινὶ ὅμοιον πάσχουσί τι, inquit Schol., cum antea dixisset posse παρὰ τὸν φοῖτον deduci: quæ deductio mihi nullo modo probari potest. " Διαφοιβάζεσθαι, Ad furo-" rem agi, more sc. eorum, qui Phœbæo numine " afflati sunt. Soph. Aj. (l. c.) p. 20. δεινὰ — λέγεις " Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς, Malis et " rebus adversis ad furorem actum esse, ἐκμεμηνέ-" ναι, Schol. dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν φοι-" βωμένων καὶ ἐνθουσιώντων, quippe qui et ipsi πά-" σχουσιν ὅμοιόν τι μανίᾳ. Possis et a διαφοιβάω de-" ducere, sed tunc προπερισπαστέον." [" Valck. Anim. ad Ammon. 149. Lobeck. Aj. p. 276." Schæf. Mss. Quod autem ad tertium comp. Προφοιβάζω attinet, ipsum quoque alteram illam verbi φοιβάζω signif. sequitur; nam προφοιβάζω e Nonno (Jo. 152.) affertur pro Ante purifico: [locus est, Ὄφρα προφοιβάσωσι δέμας: P. Ms. προφοιβήσωσι: a * προφοιβάω. " Προφοιβάζω, Vaticinor, Const. Manass. Chron. p. 32(=61. Meurs.) et p. 135. * Προφοίβασμος, p. 80. * Προφοίβασις, Hasius ad Leon. Diac. 205." Boiss. Mss. His autem tribus compositis accedant.] " Ἀποφοιβάζω, cujus part. ἀποφοιβάζων " Suid. esse dicit vel ἀποκαθαίρων, Expurgans, vel " χρησμῳδῶν s. μαντευόμενος, Oracula edens et va-" ticinia." [" Diod. S. 2, 526. ad Mœr. 165. Toup. Opusc. 2, 27." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 15, 62. Eumath. 50. 256. Const. Manass. Chron. p. 36." Boiss. Mss. Jambl. V. P. 340. * " Ἐκφοιβάζω, Const. Manass. Chron. 1412. ex emend. Meursii." Kall. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 302." Boiss. Mss. * " Καταφοιβάζω, Phœbi numine afflatus vaticinium dico, Eumath. 10. p. 466(=394.)" Schleusn. Mss. * " Παραφοιβάζω, Const. Manass. Chron. p. 32. var. lect." Boiss. Mss.] Redeo ad alterum verbum SIMPLEX, Φοιβαίνω. Huic Hes. ambas illas, quas et præcedenti Φοιβάζω, signiff. tribuit; nam φοιβᾶναι ut esse dicit Vaticinari, ita etiam Purgare, Purificare, Lustrare, Ornare, nec non Splendidum reddere. Ab Etym. PARTIC. Φοιβᾶσα exp. itidem λαμπρύνασα. Ita enim vet. Cod. scriptum habet, non λαμπρύνουσα: suspectam tamen relinquit et illa scriptura vocem φοιβᾶσα. Hanc autem Lustrandi s. Purgandi signif. habet et VERB. Φοιβάω, ut ap. Apoll. Rh. 2, (302.) πινόεν περὶ δέρμα γέροντος Πάντῃ φοιβήσαντες: exp. enim Schol. καθάραντες: addens, quod φοῖβον dicatur τὸ καθαρόν: unde sit Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. Apud Etym. vero habetur PASS. Φοιβᾶσθαι, quod exp. λαμπρύνεσθαι, i. e. Splendidum reddi; at Hes. καθαίρεσθαι: hoc enim repono pro καθαιρεῖσθαι, nemine, ut opinor, mihi refragaturo. [" Wakef. Eum. 237. Lobeck. Aj. p. 276. Valck. Anim. ad Ammon. 149. ad Callim. 1. p. 211." Schæf. Mss.]

ΦΟΙΝΙΞ, ικος, ὁ, (Invenitur autem scriptum et φοίνιξ: sed Eust. ex iis est ap. quos φοῖνιξ scriptum extat cum circumflexo, sicut et κῆρυξ: traditque Idem, hanc vocem in nominativo quidem habere syllabam νι nonnisi positione longam, alioqui brevem, at in obliquis casibus natura longam,) Ruber, aut certe Ad rubrum colorem accedens. Exp. et Rutilus. Gell. 2, 26. Nam phœniceus color, quem tu Græce φοίνικα dixisti, noster est, et rutilus et spadix phœnicei συνώνυμα, qui factus Græce noster est, exuberantiam splendoremque significat ruboris. Quales sunt fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti: unde spadici et phœnicei nomen est. Spadica enim Dorici vocant avulsum e palma termitem cum fructu. Hæc ille, in quibus pro spadici et phœnicei, vel spadici et phœnici, vel spadicis et phœnicei reponendum esse puto. Ex Apoll. Rh. 2, (920.) affertur, φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ, pro Rubra crista. Et φοῖ-

A νιξ ἵππος teste Eust. ὁ ὁμόχρους φοίνικι τῇ ὀπώρᾳ. Alioqui ap. Hom. duobus in Il. φοῖνιξ subst. est, significans φοινικοῦν χρῶμα, Rubrum colorem, ut Il. Δ. (141.) Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, ubi Eust. φοινικοῦν χρῶμα significari dicit, addens, τὸ ἐκ καρποῦ, φασὶ, πρίνου. Virg. certe hanc comparationem usurpans l. 12. loco φοίνικος ostrum posuit, et quidem epithetum ei tribuens, Sanguineum: quod epith. videri possit pro iis facere, qui φοῖνιξ a φόνος deducunt, significante αἷμα. Horum autem in numero est Eust., qui de hac voce φοῖνιξ loquens, quam Hom. illo in versu usurpavit, dicit ei ὁμωνυμεῖν ὀπώραν, cui nomen φοῖνιξ, et propter hanc, idem nomen arbori quoque datum esse. Quibus subjungit, vocem φόνος, ἤτοι αἷμα, esse ἀρχὴν παραγωγικὴν αὐτῆς: et ad hujus similitudinem ἐρεύθεσθαι τὸν τοῦ φοίνικος καρπόν. Unde, inquit, et Φοῖνιξ Nomen proprium, διὰ τὸν κατ' αὐτὸν, ὡς εἰκὸς, φοινίκεον χροῦν. Ac se-
B quendo alium Ejusd. locum, etiam populi nominati Φοίνικες hanc appellationem ἀπὸ τῆς ἐρυθρότητος sumsisse dicentur. Scribit enim, Φοίνικας Nationem esse, quæ habitarit circa fluvium Ἐρύθραν, aut circa Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Quibus subjungit, Καὶ τὸ φυτὸν δὲ φοῖνιξ, ὅτι τοιοῦτον καρπὸν τελεσφορεῖ. Vide et Etym., qui inter alia scribit, Φοῖνιξ, quod est ἐθνικὸν, esse παρώνυμον e NOMINE Φοινός. Sed Φοῖνιξ, cum ἐθνικὸν est duntaxat, hinc παρώνυμον esse, id vero non video quomodo rationi consentaneum esse queat: ac certe cum dicit Eust. supra, nomen φόνος esse ἀρχὴν παραγωγικὴν vocabuli φοῖνιξ, nequaquam id restringit ad Φοῖνιξ, quod est ἐθνικόν: cum Etymologo alioqui in derivatione consentiens. Qui enim dicit φοῖνιξ esse a nomine φόνος, non negat esse a φοινὸς, sed accipit quod remotius est, cum φοῖνιξ sit a φοινὸς, si tamen hoc concedendum est, φοινὸς autem, pro quo usitatius esse puto φοίνιος, sit a φόνος.
C Φοῖνιξ igitur, ut ad usitatiores hujus vocab. signiff. veniam, est interdum arbor quæ Latinis Palma. [" Ὁ φ. ἔρσην, Mascula palma: ἡ φ. βαλανηφόρος, Planta femina, palmulas ferens, Herod. 1, 193." Schw. Mss.] Od. Ζ. (163.) Δήλῳ δήποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. Cujus loci ita meminit Cic. de LL. 1. Homericus Ulysses Deli se proceram et teneram palmam vidisse dicit. Appellatur interdum φοῖνιξ et Hujus arboris ramus, teste J. Poll. Τοῦ μέντοι φοίνικος καὶ ὁ κλάδος ὁμωνύμως φοῖνιξ καλεῖται. Sæpe vero φοῖνιξ vocatur quæ a Latinis Palmula, i. e. Palmæ fructus; extantque hujus signif. exempla cum ap. alios, tum ap. Herod. et quidem genere itidem masc.; cum alioqui vocetur etiam φοίνικος βάλανος. Dicitur vero et facta COMP. Φοινικοβάλανος: sed nomen hoc habet proprie fructus palmæ Ægyptiæ, postquam maturuit, ut quidem annotatur e Diosc. 1, 149. quem l. vide. Hes. autem HABET Φοινικοβάλανα: dicens esse τὸ
D τράγημα, item Genus vitis. [" Ænigma 20." Schæf. Mss.] At de φοίνικος ἐγκέφαλος et ἐντεριώνη dictum fuit supra, sicut et de πατητὸς φοῖνιξ. Convenit porro hæc signif. φοίνικος cum superiore, cui datus primus locus fuit, propter ruborem, de quo dictum et paulo ante fuit. Cum alii autem præterea, tum Plinius, hunc ei colorem tribuerunt. Legitur ETIAM Φοῖνιξ ἐλάτη, quæ et σπάθη, de Involucro et calyce fructus palmarum adhuc florentium. Vide Diosc. 1, 151. cui titulus est περὶ Φοίνικος Ἐλάτης. Sunt vero a nomine φοῖνιξ Palmam significante adjectiva NOM. Φοινικίτης ET Φοινίκινος, ut a Palma dicitur Palmeus; nam φοινικίτης οἶνος legitur ap. Diosc. 5, 40. At φοινίκινος (sub. οἶνος) ap. Athen. 1. (p. 29.) ex Ephippo Comico, Φοινικίνου βίκος τις ὑπανεῴγνυτο. Quo e loco memineris emendare φοινίκου [φοινικικοῦ] 14. (p. 642.) et hoc φοινικίνου pro illo reponere, ut vicissim pro ὑπανεώγνυται, quod l. 1. habetur, reposui ὑπανεῴγνυτο e l. 14. Additque, meminisse hujus vini et Xen. Κ. Ἀ. Verum a Xen. non φοινίκινον οἶνον, sed φοινίκων οἶνον

appellari sciendum est. Ita enim ap. eum legitur 2, (3, 9.) p. 165. meæ Ed. Ἐνῆν δὲ σῖτος πολὺς, καὶ οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. [Plut. Q. Conv. 3, 2, 1.] At φοινίκινος, sicut ETIAM Φοινικίη [φοινικηΐη] νόσος, ap. Gal. habes, in Lex. Hipp. de elephantiasi, sed diversa deductione; nam in φοινίκινος dicit, ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως εἰρῆσθαι ὑπονοήσειεν ἄν τις: i. e. A colore sic dictam suspicetur quispiam: quod existimatur intellexisse de colore palmæ fructus. Exponens autem statim post quæ sit φοινικίνη νόσος, scribit, Ἡ κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα. [* Φοινικίνη, Medicamentum quoddam, Alex. Trall. 7. p. 96.] Extat denique et aliud adj., sed IONICUM, Φοινικήϊος, i. e. Ionica dialysi factum e Φοινίκειος. Diciturque οἶνος φοινικήϊος, sicut et φοινίκινὸς, Vinum palmeum. [" Wessel. Diss. Herod. 168. ad Eund. 92. 204. (2, 86. 3, 20.) Reiz. Præf. p. xxiii. ad Diod. S. 1, 192." Schæf. Mss.] Affertur tamen ex Herod. non φοινικηΐου βῖκοι, (ut dicit Ephippus in illo Athenæi loco, φοινικίνου βῖκος, subaud. οἴνου,) sed φοινικήϊοι βῖκοι, de Doliis palmeo vino plenis: [cf. 1, 194. " Et ἐσθὴς φοινικηΐη, Vestis e palmæ foliis, 4, 43." Schw. Mss.] At Φοινικήϊος pro φοινίκειος, a φοῖνιξ, quod est ἐθνικὸν, fuerit itidem Phœniceus, Punicus. || Sed Herba etiam quædam φοῖνιξ appellatur, de qua Diosc. 4, 43. Dicitur hæc folia hordei habere, sed breviora, spicam lolio similem; et a palmulæ maturæ colore nomen accepisse existimatur. Plin. 22, 25. Est et herba Phœnicea appellata a Græcis, a nostris vero Hordeum murinum.

Φοῖνιξ, Phœnix avis. Plin. 13, 4. de variis palmarum generibus loquens, Una earum arbor in Chora esse traditur, una et syagrorum. Mirumque de ea accepimus, cum phœnice ave, quæ putatur ex hujus palmæ argumento nomen accepisse, emori ac renasci e seipsa. Lucian. (1, 793.) Ἦν μὴ φοίνικος ἔτη βιῴη.

Φοῖνιξ, Phœnix, Qui est e Phœnicia. Cujus plur. Φοίνικες, comprehendentem ipsam nationem, habes paulo ante. Eust. Comm. in Dionys. P. p. 74. Ed. patris mei, Ἡ ὁ Θηβαῖος δὲ οὗτος ἦν Ἡρακλῆς, ἢ ὁ Φοῖνιξ, κατά τινας, ἤτοι ὁ Τύριος. Annotat autem hæc in istos Dionysii versus, Ἐνθάδε Φοινίκων ἀνδρῶν γένος ἐνναίουσιν, Ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς γόνον Ἡρακλῆα. Hi ab Hom. Od. O. (414.) vocantur ναυσίκλυτοι et τρῶκται: [cf. Ξ. 288.] Unde idem Schol. in eadem illa pag. scribit, Ἐμπορικοὶ γὰρ ὄντες οἱ Φοίνικες, καὶ πρηκτῆρες, καὶ τρῶκται, κατὰ τὸν ποιητὴν, καὶ πανταχοῦ πλωΐζόμενοι, κ. τ. λ. Horum Phœnicum REGIO, Φοινίκη dicta fuit. [" Musgr. Tro. 221. Valck. Phœn. p. 75. Φοινίκη Συρία, ad Diod. S. 2, 390." Schæf. Mss.] Φοινίκη, inquit Steph. B., ἡ χώρα a gen. Φοίνικος, sicut Κρήτη a gen. Κρητὸς, et Λιβύη a gen. Λίβυος. Sed Φοῖνιξ, a quo Φοινίκη suam appellationem invenit, Viri nomen proprium est, ut ex illo quoque discimus, tradente fuisse Agenoris et Neptuni Libyæque filium. Quibus subjungit, nomen ἐθνικὸν idem esse cum illo nomine τοῦ οἰκιστοῦ, sc. Φοῖνιξ. Atque ita Φοῖνιξ hoc proprium Viri nomen, primum obtinere locum dicendum esset; secundum, hanc regionis appellationem, Φοινίκη; tertium autem, illud ἐθνικὸν nomen, Φοῖνιξ. Cum tamen Φοῖνιξ ab Eust. dicitur ita vocatus διὰ τὸν κατ' αὐτὸν φοινίκεον χροῦν, non de proprio illo, sed περὶ τοῦ ἐθνικοῦ id intellexisse videri posset, (quippe qui idem et de plur. Φοίνικες scribat,) nisi adderet τὸ κύριον. Genus autem Φοίνικος Homerici idem alibi commemorat, sc. p. 762. Ceterum ἐθνικὸν fem. EST Φοίνισσα, quod Latini retinentes, scribunt Phœnissa. Od. O. 416. Ἔσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ. Invenitur itidem et νηῦς Φοίνισσα ap. Herod.: sic Φοινισσῶν νεῶν, Plut. Pericle. Quin etiam Quoddam vitis genus fuisse perhibetur, quæ φοίνισσα nominata fuit. [" Eur. Hel. 1288. Musgr. 1468. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 12. 6, 143. Simonid. 33. Heringa Obs. 157. Φοίνισσαι ναῦς, Punicæ, Diod. S. 1, 606. Rubra, Jacobs. Anth. 6, 231. 7, 213." Schæf. Mss. Eod. sensu, Pind. Π. 1, 45. φλὸξ, Schol. ξανθή: 4, 365. ἀγέλα ταύρων, Schol. πυῤῥὰ τὴν χροιάν. * " Φοινίκισσα, Phœnicia, Wolf. Anecd. Gr. 3, 61." Kall. Mss.] At vero κτητικὸν

A NOMEN, Φοινίκιος, ET Φοινικικὸς, inquit idem Steph. Quorum prius illud ap. Athen. invenio, dicentem (29.) φοινίκιος οἶνος, itidemque φοινίκιον μύρον. [" Φοινίκιος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 7. Brunck. Soph. 3, 532. Φοινίκιος, Φοινίκειος, ad Diod. S. 1, 236. 377. 390. Φοινικικὸς, Fischer. l. c. Diod. S. 1, 377. 678. 693. Timon Phl. 24. ad Dionys. H. 1, 377. Fabric. Bibl. Gr. 1, 89. ad Herod. 458. Kuster. ad Jambl. p. 11. Athen. 1, 47. Φοινικικὰ ψεύδη, Wolf. Prol. Hom. p. 53." Schæf. Mss. " Montf. Palæogr. 117. Φοινικικὰ σήματα Κάδμου." Kall. Mss. * " Φοινικικῶς, (Phœniciorum more,) ad Diod. S. 1, 693. Valck. Phœn. p. 648." Schæf. Mss. Diog. L. 416. Appian. 1, 93. 103. Φοινικικὸς autem exp. αἱματώδης a Schol. ad Aristoph. Εἰρ. 303. Τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν.] Apud Plut. autem, ETIAM Φοινίκειος cum ει, pro qua scriptura facit IONICUM Φοινικήϊος, i. e. Ionica dialysi factum, ut βασιλήϊος e βασίλειος. Præterea vero legitur et ap. Suid. Φοινίκειον αἷμα, καὶ φοινίκειος οἶνος, item φοινί-
B κειον ἔρνος, καὶ χρῶμα, cum ει in vet. quidem exempl., at φοινίκιος ἄνθρωπος. Sed pro posteriori illo Φοινικικὸς, legitur ETIAM Φοινικὸς, ut περιθωρακίδια φοινικὰ, [—κᾶ,] Plut. (Artax. 11.) Habent vero et Φοινικὸν πόλεμον VV. LL. pro Punicum bellum; sed non ascripto Auctoris nomine. In illa quidem certe Polemonis declamatione, quæ e mea officina prodiit non ita pridem, legitur itidem πελέκει φοινικῷ: sed quoddam exemplar habebat alterum illud κτητικὸν, sc. φοινικίῳ. [Adj. dubiæ formæ, Niceph. Blemm. n. 133. Lobeck. Phryn. 148. Lex. Xen. " Ad Diod. S. 1, 377. 693. ad Dionys. H. 1, 18. 22. 377. Sylb. ad Eund. 1. p. 2. Heyn. Hom. 4, 584. Schneid. Anab. 16. ad Herod. 458. Kuster. ad Jambl. p. 11. Φ. et φοινικικὸς, Addenda in Taciti Edit. Amstel. 1685. T. 1. post Præf. * Φοινικῶς, ad Diod. S. 1, 693." Schæf. Mss. Appian. Bell. Hisp. 256. " Φοινικὸς, Coccineus, Andr. Cr. 80. * Φοίνικος, Phœnicius, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 260. Schol. Eur. Phœn. 827. Φοινίκη, Punica, Lycophr. 657." Kall.
C Mss.] Affertur porro in VV. LL. e Theophr. FEM. Φοινικὴ et pro Palma, sed hæc scriptura valde erroris suspecta est. [" Φοινικὴ, Anemone, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss.] Est præterea aliud κτητικὸν nomen, Φοινίκινος: sed ad φοῖνιξ, quod Palmam significat, pertinens potius, sicut et φοινικίτης, ut supra docui. Ubi vide et Φοινικήϊος. Ab hoc porro φοῖνιξ est quoque VERBUM Φοινικίζω, quod cum generaliter significet, Phœnices imitor, æmulor, s. Phœnicum mores: [unde adv. * Φοινικιστὶ, Polyb. 1, 80, 6. διαλέγεσθαι:] de iis tamen dici solet, qui quandam Phœnicum obscœnitatem imitabantur, in irrumando sc. [" Villois. ad Long. 182. Toup. Opusc. 1, 421." Schæf. Mss. * Φοινικιστὴς, Fellator, Etym. M. v. Γλωττοκομεῖον.] Jungiturque interdum huic verbo VERBUM Λεσβιάζειν, (de quo ideo non alienum fuerit hic dicere,) itidem significans, Lesbiorum mores obscœnos imitari, s. Lesbiorum obscœnitatem, in fellando sc. Lucian. (3, 184.) Πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοὶ, λεσβιάζειν
D σε καὶ φοινικίζειν; Hæc conjunxit et Gal. de Fac. Simpl. Med. 10. Habetur autem λεσβιάζειν et ap. Aristoph. quod quidam interpr. etiam Ore morigerari, e Suet. [" Toup. Opusc. 1, 420." Schæf. Mss.] Sed et λεσβιεῖν tanquam a THEM. Λεσβίζω extat ap. eund. Aristoph. Σφ. (1346.) Μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας, Quæ eras ore morigeratura compotoribus. Huc pertinet et NOMEN Λεσβιὰς, άδος, ἡ, quod exp. itidem Fellatrix. [Sensu non obscœno, Athen. 598. " Antip. Thess. 23. Diodor. Sard. 7. Agathias 82. * Λεσβὶς, Jacobs. Anth. 7, 62. Toup. Opusc. 1, 243." Schæf. Mss.]

Φοῖνιξ dictum fuit et Instrumentum quoddam musicum, utpote cujus inventores fuerint Phœnices. Vide Athen. [636. Cithara Punica, Herod. 4, 192. Eod. sensu * Φοινίκιον, Aristot. Probl. 19, 13.]

Φοῖνιξ, Collyrium τραχωματικὸν ab Hierace conscriptum, de cujus descriptione inter Gal. et Aët. convenit, exceptis admodum paucis, iisque levibus. Gorr.

Φοίνικες sunt etiam γλυφαὶ, Hes. teste, si ejus exempl. mendo carent.

[Φοῖνιξ, Schn. Ind. Theophr. Coray Theophr. 219. Jacobs. Anth. 12, 356. Heyn. Hom. 4, 584. 5, 234. 359. Clark. ad Il. B. 267. Wessel. Diss. Herod. 37. ad Callim. 1. p. 39. Toup. Opusc. 2, 295. Zeun. ad Xen. K. Π. 674. ad Diod. S. 1, 160. 165. Φοῖνιξ, ὁ, Brunck. ad Poët. Gnom. 275. ad Herod. 180. Palma, Orell. Suppl. ad Nic. p. 89. (Arrian. Ep. 3, 12.) Color ruber s. puniceus, Döring. de Coloribus Veterum: (Gött. Anz. 1789. 11. St.) Pœnus, Diod. S. 1, 634. 701. 2, 419. 509. 567. Phœnix, Musgr. Tro. 221. ad Anton. Lib. 262. Verh. Adj., Musgr. Hel. 181. Herc. F. 945. Valck. Phœn. (1497.) p. 505. Wakef. Trach. 108. Lobeck. Aj. p. 270. De quant., ad Il. Θ. 116. De accentu et quant., Markl. Suppl. 398. Boiss. Philostr. 275. Φοίνικος σπάθη, Wessel. Diss. Herod. 119." Schæf. Mss. Eur. Tro. 815. φοῖνιξ πυρὸς πνόα, Fulvus. Puniceus color, Il. Z. 219. ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν. Φοῖνιξ et Φοίνισσαι conf., ad Greg. Cor. 849. Quo compendio scribatur, ibid.]

Φοινικοβάλανος, vide supra in φοῖνιξ significante Fructum palmæ. [* Φοινικοβάτης, unde * Φοινικοβατέω, Palmas scando, Lucian. 1069.] Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i. e. Coloris phœnicei. Extat ap. Aristot., sed ab eo fictum fortasse, Rhet. 3. Διαφέρει δ' εἰπεῖν οἷον ῥοδοδάκτυλος ἠὼς μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἔτι φαυλότερον ἐρυθροδάκτυλος. [" Clark. ad Il. A. 477." Schæf. Mss.] Φοινικόλεγγος, Avis, quæ alio nomine DICITUR Πηνέλοψ, [Phav., Tzetz. ad Lyc. 792.] Traditur autem hæc esse magnitudine columbæ, anati similis, et in aquis versari, ex Aristot. H. A. 8. Vide Hes. Φοινικόλοφος, Phœniceam habens cristam, s. generaliter Rubram. Sic ex Apoll. Rh. 2. habuisti supra, φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ. In VV. LL. Φοινικολόφος paroxytone, quod ap. Suid. legatur itidem φοινικολόφον, quod exp. * ξανθολόφον. Sed in meo vet. Cod. sciendum est legi in gen., φοινικολόφου, ξανθολόφου. [Eur. Phœn. 827. Theocr. 22, 72. Aristoph. Ὄρν. 70. " Planud. Ovid. Met. 4, 598." Boiss. Mss.] Φοινικοπάρειος, SIVE Φοινικοπάρῃος, Phœniceas habens malas, s. genas, i. e. phœnicei coloris. At φοινικοπάρῃοι νῆες ap. Hom. (Od. Λ. 123.), Phœniceo colore pictæ naves. Aut etiam, Minio pictæ, Miniatæ, ut eædem sint quæ etiam μιλτοπάρειοι ab eod. Poëta vocantur, διὰ τὸ τῆς μίλτου φοινικοῦν, inquit Eust. [" Const. Manass. Chron. p. 17." Boiss. Mss. " Steph. Dial. 30. Greg. Cor. 42." Schæf. Mss.] Φοινικόπτερος, Phœniceas habens pennas. Peculiariter autem sic appellata fuit Avis quædam, cujus linguam præcipui saporis esse docuit Apicius, teste Plin. Meminit ejus et Aristot. item Aristoph. Ὄρν. (274.) ubi dicenti περί τινος ὄρνιθος, i. e. de quadam avi, καλός γε καὶ φοινικιοῦς, respondetur Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτοῦ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος. De illo autem NOMIN. Φοινικιοῦς lege Suid., exponentem πυῤῥός: et de eo dicentem cum alia, tum hæc, Παρὰ τὴν φοίνικος γενικὴν, φοινικόεις, φοινικόες ἐν ὑπερθέσει, φοινικοῦς ἐν συναιρέσει. At vetus Cod. meus habet, φοινίκιες ἐν ὑπερθέσει: cum neutram harum lectionum habeat Schol. Aristoph. idem alioqui docere volens: sed hanc, φοινίκεος ἐν ὑπερθέσει: quin etiam, φοινικοῦς ἐν συναιρέσει pro φοινικιοῦς. At ego e duabus φοινικόες et φοινίκιος unam faciens, scr. censeo φοινικιόες. Φοινικοροδίαι, Rosaria punicea, VV. LL. sine ullo Auctoris nomine. [Φοινικοροδίαι λειμῶνες, Plut. 6, 457. e Pindaro, sed melius * Φοινικόροδοι λ., 10, 645. Prata puniceis rosis consita.] Φοινικόρυγχος, Qui est rostro puniceo s. rutilo, Avis epith. [* Φοινικόστολος, Pind. N. 9, 67. φοινικοστόλων ἐγχέων πεῖρα, i. q. πεῖρα ἐγχέων ἐν ναυσὶ στελλομένων. * Φοινικοτρόφος, Strabo 17. p. 1196.] Φοινίκουρος, ὁ, Avis quæ dicta est ETIAM Ἐρίθακος, Erithacus. Est autem, ut annotant VV. LL., Avis solitaria, quæ a quibusdam Sylvia vocata est: Theodorus autem interdum Rubeculam interpr.; sed Rubecula est hyberno tempore, et Ruticilla æstivo. Aristot. H. A. 9, 49. Μεταβάλλουσι δὲ οἱ ἐρίθακοι, καὶ οἱ καλούμενοι φοινικουργοὶ, ἐξ ἀλλήλων· ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐρίθακος, χειμερινός· οἱ δὲ φοινικουργοὶ, θερινοί· διαφέ-

A ρουσι δ' ἀλλήλων οὐθὲν, ὡς εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τῇ χρόᾳ μόνον. Quam scripturam sequendo, huic avi erit etiam NOMEN Φοινικουργός. Sed suspectam hanc scripturam reddunt Hes. et Plin., e quibus hic testatur, sicut et Aristot., (quem fortasse sequitur,) qui erithacus sit hyeme, eundem esse phœnicurum æstate. At Hes. postquam scripsit, Φοινίκουρος, ὄρνις ποιὸς, subjungit, καὶ ὁ ἐρίθακος. Suidæ ἐρίθακος est ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον. Idem vocatur ETIAM Ἐριθεὺς, si Hesychio credimus. Quod autem attinet ad Lat. nomina, Sylvia et Ruticilla, sciendum est Theodorum ea aliis avibus tribuere, in interpretatione ejusd. operis Aristotelis 8, 3. [* Φοινικοφαὴς, Eur. Ion. 162. * " Φοινικόφυτος, Palmis consitus, ad Diod. S. 1, 160. 2, 394." Schæf. Mss.] Φοινικόφυτον, τὸ, Palmetum: φοινικόφυτα, Palmeta, Palmaria: VV. LL. e Gaza ap. Theophr. H. Pl. 2. [* " Φοινικοχάλινος, Toup. Opusc. 2, 295." Schæf. Mss.]

Φοινικελίκτης, ὁ, Fallax, Hes., et Suid. ap. quem legitur φοινικελίτης absque κ, in penultima syllaba.

B [Item * Φοινικέλικτος, Hesychio ἀπατηλός. " Φοινικελίτης, * Φοινικελιστὴς, Φοινικελίκτης, Toup. Opusc. 2, 294." Schæf. Mss.]

[* Ἡμισυφοῖνιξ, Theognostus in Bekk. Anecd. 3, 1379. * Ὀξυφοίνικος, Glossa ap. Salmas. Exerc. Plin. 930.]

Φοινίκεος, et per CONTR. Φοινικοῦς, Phœniceus, Puniceus, Rutilus. Vide et quæ in prima nominis φοῖνιξ signif. dicta fuerunt, i. e. ea, cui primus datus fuit locus. Aristot. de Col. loquens de iis coloribus, qui ποικίλας nobis φαντασίας exhibent κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, in exemplum affert τὸ φοινικοῦν καὶ τὸ ἁλουργόν. Ubi vide alia multa περὶ τοῦ φοινικοῦ χρώματος. Idem Meteor. 3. Τὸ δὲ φοινικοῦν χρῶμα καὶ πράσινον, καὶ ἁλουργὸν, οὐ γίνεται κεραννύμενον. Ibid. Τὸ γὰρ φοινικοῦν, παρὰ τὸ πράσινον, λευκὸν φαίνεται. Idem in iride esse dicit colorem ξανθὸν, medium inter φοινικοῦν et πράσινον. Apud Eund. H. A. 8. avis quædam φοινικοῦν λόφον ἔχει: ideoque epitheton ejus esse possit illud compositum nomen φοινικόλοφος,

C de quo supra. Apud Xen. (K. Π. 7, 1, 1.) et alios legimus Φοινικοῦς χιτῶνας: ap. Plut. Numa, Φοινικοῦς χιτωνίσκους. Apud Athen. certe (538.) inter pretiosos colores poni videmus, in descriptione nuptiarum Alexandri, Πορφυροῖς καὶ φοινικοῖς χρυσοϋφέσιν. Apud Diosc. 3, 105. legimus et Φοινικοῦν ῥάκος. [" Φοινίκεος, Jacobs. Anth. 11, 295. Toup. Opusc. 1, 541. Valck. Diatr. 195. Φοινικοῦς, ad Mœr. 369. Diod. S. 1, 209." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 148. Lex. Xen.] Hinc VERB. Φοινικίζω, pro Ad puniceum colorem vergo, Purpurasco, mutuando interpretationem verbi πορφυρίζω. [* " Φοινικιστὴς quid sit, ipse Hes. videtur ignorasse. Posuit enim nomen in Lex. sine interpretatione. Xen. K. 'A. 1, 2, 20. Κῦρος ἀπέκτεινε—Μεγαφέρνην, φοινικιστὴν βασίλειον, καὶ ἕτερόν τινα τῶν ὑπάρχων δυνάστην. Leuncl. et Æm. Portus vertunt Purpuræ tinctorem. Melius Morus: Purpuratum. Larcherus: Le Porte-Stendard, Vexillarium: quia ap. Diod. S. 14, 26. vexillum nominatur φοινικίς. Sed optime explicasse videtur Brodæus:

D Unum e regiis familiaribus, punicea veste indutum, non purpurea." Lex. Xen. " Schneid. Anab. p. 19. Toup. Opusc. 2, 168." Schæf. Mss.] Et COMP. Ἐπιφοινικίζω, q. d. Superpurpurasco, In superficie ad colorem purpureum vergo, s. potius puniceum. Bud. ex Aristot. [Theophr.] de Coloribus (32.) p. 390. Σχεδὸν γὰρ αὐτῶν τῶν καρπῶν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἐκ τοῦ ποώδους μεταβάλλωνται, μικρὸν ἐπιφοινικίζουσι, καὶ γίνονται πυῤῥοὶ, ubi Interpres vertit, Paululum in puniceum vergunt, præp. omittens, tanquam vacantem. Est et aliud COMP. Ὑποφοινικίζειν, q. d. Subpunicare, Subpurpurascere.

Φοινικόεις, Phœniceus, etc. ut de φοινικοῦς dictum est, quod eand. signif. habet; sed φοινικόεις Poëtarum potius est. FEM. Φοινικόεσσα. Hom. (Il. K. 133.) χλαῖναν φοινικόεσσαν dixit, Hesiod. ('A. 95.) ἡνία φοινικόεντα. Idem (ib. 194.) αἵματι φοινικόεις, sicut Hom. (Il. Ψ. 717.) αἵματι φοινικόεσσαι. Ubi quidam interpr. Sanguine rubentes. Non dubium est autem quin φοινικόεις reddi etiam possit alicubi

Purpureus, quod proprie est πορφύρεος. Nam ut αἵματι φοινικόεσσαι dicit, sic et αἷμα πορφύρεον: quemadmodum Lat. Sanguis purpureus dictus fuit. [" Heyn. Hom. 5, 437. 439. 6, 29. Clark. ad Il. B. 267." Schæf. Mss. * Φοινικώδης, i. q. φοινικόεις, Schol. Paris. ad Apoll. Rh. 3, 42. 4, 761. et not. " Var. lect. Diod. S. 1, 98." Wakef. Mss.]

Φοινικὶς, ίδος, ἡ, Vestis phœnicei coloris, s. punicei, Puniceus amictus. Redditur etiam Purpurea vestis, et Purpureus amictus, ob coloris affinitatem : [Gl. Paludamentum :] cum alioqui φοινικίδα et πορφυρίδα distincte poni videamus cum alibi, tum in hoc Xen. loco, K. Π. 8, (3, 2.) Οὐδὲν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρφνίνων, οὔτε φοινικίδων, οὔτε καρυκκίνων ἱματίων: 6, (4, 1.) Ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Plut. (6, 546.) dicit eos, qui ad tauros accedunt, non sumere φοινικίδα, sicut nec vestem λαμπρὰν, eos qui ad elephantes : quoniam his coloribus animalia illa solent διαγριαίνεσθαι. Magnum autem fuisse φοινικίδων in bello usum, ostendunt cum alii plerique loci, tum vero ille Xen. quem paulo ante e K. Π. 6. protuli : nec non iste Plut. Paulo Æmilio (18.) Ἀστράπτοντες ἐπιχρύσοις ὅπλοις, καὶ νεουργοῖς φοινικίσι. Dicuntur autem primi hoc vestis genere usi esse Lacedæmonii, ut sanguinem, quem effundebant, aliquo modo occultarent. Cujus rei cum alii plerique meminerunt, tum Philostr. Epist. 26. init. Fuisse autem φοινικίδα, s. φοινικοῦν χιτῶνα, etiam signum pugnæ futuræ, discimus e Plut. Marcello. Φοινικὶς pro Panno puniceo, ex Aristoph. affertur Πλ. (731.) Κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι. Item φοινικίδες pro Tapetibus puniceis, s. purpureis, ex Æschine [64. " Thom. M. 899. ad Diod. S. 1, 577. 603. Brunck. Aristoph. 3, 63. 153. Ammian. Marc. 19, 5, 5. Heyn. Hom. 5, 456. Schneid. Anab. 16. Casaub. ad Athen. 98. ad Mœr. 398. Act. Traj. 1, 206. Valck. Anim. ad Ammon. 205. Zeun. ad Xen. K. Π. 609. ad Charit. 248." Schæf. Mss. Leo Tact. 19, 42. Chrys. in Ps. 50. p. 692. Orat. 71. T. 6. p. 725. Liban. 4. p. 300. * Φοινικίδιον, Puniceolum, Diog. L. 7. p. 402. * Φοινικηΐδες, Hes. αἱ ἀνεμῶναι, ἡ πόα· οἱ δὲ, τὰ φοινικὰ ἐνδύματα.]

[* Φοινικίας, ου, ὁ, sc. ἄνεμος, Phœnicias, Ventus a Phœnice flans, Euronotus, Thraciæ oppositus, Aristot. Meteor. 2, 6.]

[* Φοινικάω, Gl. Rubefacio, Schneidero susp.]

[* Φοινίκιος, Gl. Palmeus : * Φοινίκιον· Palmularium. Palmula, Alex. Trall. 1. p. 24.] Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, Palmetum, φοινικόφυτον supra : [" ad Diod. S. 1, 209." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 18. Joseph. B. J. 4, 8, 2.]

Φοινίσσω, VEL Φοινίττω, ξω, Puniceo colore inficio, aut etiam Purpureo, Rubefacio, Sanguine inficio, Cruento. Ex Eur. (Iph. A. 187.) αἰσχύνᾳ φοινίσσω, Suffundo rubore, pudore purpureo, q. d. Purpuro pudore, Rubefacio. [" Neutraliter φοινίξαντα μόρον dixit Soph. ap. Athen. 51. Rubescens morum." Schw. Mss.] Tale est φοινίττομαι, pro Rubore suffundor s. Pudore, Erubesco. Chrys. de Sacerd. Ἐπὶ τούτῳ ἐρυθριάσας ἐκεῖνος καὶ φοινιχθείς. At φοινισσόμεναι παρειαὶ e Luciano (2, 927.) Cruentatæ malæ. Sic ap. Soph. (Aj. 110.) Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ. Itidemque ap. Aristoph. φοινιχθῆναι Schol. exp. τὸ αἱμαχθῆναι δίκην φοινικοβαφοῦς ἐνδύματος. Polit. ap. Herodian. (4, 9, 17.) φοινιχθῆναι, dictum itidem de eo quod sanguine infectum est, vertit Purpurascere. Sic φοινίττω pro Sanguine inficio, Cruento. Liban. de Marte, Γῆν τε φοινίττων καὶ χρωννύων ποταμούς. In VV. LL. legitur ETIAM Φοινίζω pro Rubefacio, [J. Poll. 1, 45.] nec non COMP. Ἐπιφοινίζω, [Lucian. 2, 443.] pro Rubefacio, Illustro; sed hæc themata suspecta sunt: sicut et VERB. Φοινικεῖν, quod in Iisd. habetur pro Phœniceo colore rubere, absque ullo testimonio. [" Φοινίσσω, Heyn. Hom. 7, 168. Jacobs. Anth. 8, 207. 10, 152. Wakef. Trach. 993. Phil. 393. Toup. Opusc. 1, 528. ad Charit. 296." Schæf. Mss. " Rubeo, neutraliter, Poëta ap. Eust. Il. 769." Wakef. Mss. Nicander 'A. 254. Opp. 'A. 2, 427. Apoll. Rh. 3, 725. * Φοίνιγμα, Rubor, Schol. Eur. Phœn. 1495.] Φοινιγμὸς, ὁ, ITEM Φοίνιξις, Actio inficiendi colore puniceo, aut etiam purpureo, Purpuratio, Rubefactio. Sed φοινιγμὸς habet etiam peculiarem signif. ap. Medicos. Φοινιγμὸς, inquit Gorr., Rubrificatio, Ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte. Quædam enim medicamenta eam vim habent, ut cuti admota ruborem caloremque accendant, atque etiam, si diutius immorentur, vesiculas creent, tandemque exulcerent. Meminerunt φοινιγμῶν cum alii tum Paulus Ægin. 3. [* Φοινικτὸς, unde * Ἀφοίνικτος, Achill. Tat. 3, 7. * Φοινικτικὸς, adv. * Φοινικτικῶς, Sext. Emp. adv. Math. 7, 198. * " Ἀναφοινίσσομαι, Rubefio, Erubesco, Liban. ap. Wolf. Anecd. 2, 346." Kall. Mss. * Διαφοινίσσω, Hippocr. 192. 195.] " Ἐκφοινίττω, Rubefacio, Cruento, Eur." [" Phœn. 42. " J. Poll. 1, 45. Musgr. Iph. T. 259." Schæf. Mss. * Ἐπιφοινίσσω, Purpurasco, Plut. Alex. 4. Athen. 370. Aristot. Phys. 143. Οἷς τὸ πρόσωπον ἐπιφοινίσσον ἐστί. " Rubeo, de auro, Nonn. D. 10, 157." Wakef. Mss. * Καταφοινίσσω, Suid. 2, 277.] Ὑποφοινίσσω : e cujus pass. voce est particip. ὑποφοινισσόμενα, quod affertur e Diosc. 3, 78. Ὑποφοινισσόμενα φύλλα, Folia in puniceum colorem vergentia, q. d. Subpunicantia. [Nicander Θ. 720. Poëtice Ὑπαιφοινίσσω, 178.]

ΦΟΙΤΑΩ, Ito, Ventito, ut qui itat s. ventitat ad præceptorem : quæ tamen Ventitandi signif. an primum in hoc verbo locum obtinere debeat, non satis constare, docebo aliquanto post, ubi et de ejus derivatione dicam. Plato de Rep. 1. Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκείους. Thuc. 1. Ὕστερον δὲ φοιτῶντες παρ' Ἀθηναίους : [cf. c. 95.] Rursus e Plat. Epist. 7. Ἐπιστολαὶ δὲ ἄλλαι ἐφοίτων παρά τε Ἀρχύτου καὶ τῶν ἐν Τάραντι, Epistolæ crebræ veniebant, pro Afferebantur crebræ. Itidem vero cum ap. alios, tum ap. Thuc., de rebus etiam inanimis : Ἐφοίτων ἀγγελίαι, Crebri nuntii afferebantur, s. Frequentes. Aut certe, Nuntii subinde afferebantur. Licet in VV. LL. simpliciter, Nuntii afferebantur. Apud Eund. 8. Καὶ ἐκ τούτων τῶν πόλεων ὁπόσα Ἀθηναίοις ἐφοίτα χρήματα. Quem verbi hujus usum imitatus Synes., dixit, Καὶ τῆς φοιτώσης κατ' ἐνιαυτὸν δαπάνης τοῖς ἐνθάδε στρατεύμασι. Quoniam autem solent pueri ad præceptores ventitare, eorumque domos frequentare, ideo sæpe legitur φοιτᾷν εἰς διδασκάλου, nec non φοιτᾷν εἰς τὰ διδασκαλεῖα. Xen. K. Π. 2, (1, 2.) Εἰς οὐδενὸς διδασκάλου πώποτε φοιτήσαντα. Plut. Camillo, Τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτᾷν. Huc pertinet iste locus ap. Athen. (584.) Ὥσπερ πρὸς Ἱππόμαχον τὸν παιδοτρίβην, μνᾶν δοὺς, οἴει ἀεὶ φοιτήσειν. Pertinet et iste, Οὗτος παρὰ Ζήνωνα τὸν Μνασέα κατὰ μάθησιν σοφίας ἐφοίτησε. Quin etiam nulla facta διδασκάλου vel διδασκαλείου, vel μαθήσεως, aut alius hujusmodi rei mentione, tamen de discipulis dicitur interdum, ut ap. Aristoph. (N. 916.) διὰ σὲ φοιτᾷν Οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων, Ad me ventitare, discendi causa, sc. Vel, Ad me præceptorem ventitare. Hinc certe factum est ut quidam φοιτῶ interpretari non dubitarint, Sum discipulus, auditor. Sed mihi magis placet aliud interpretationis genus, quod a prima hujus verbi signif. minime remotum sit : quale fuerit, Ventito ad scholam, præceptorem, Ventito ad aliquem, discendi gratia, vel, ejus audiendi gratia. Sed possumus etiam simpliciter dicere, Ventitare ad aliquem, idque e Cic. : quem ita loquentem Græcum φοιτᾷν exprimere voluisse crediderim. Ab hac certe hujus verbi signif. est φοιτητὴς pro Discipulo, ut infra docebo.

Φοιτᾷν simpliciter pro Ire, Venire, Accedere. Od. I. (401.) Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. (Il. Υ. 6.) πάντῃ Φοιτήσασα : item (Ξ. 296.) Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε. Ex Apoll. Rh. (1, 1249.) φοίτα ἀμφὶ χῶρον, pro Circuibat locum. Possit sane et in illo Thuc. loco quem secundum protuli, de prima hujus verbi signif. agens, existimari φοιτῶντες positum simpliciter pro Venientes. Cum præp. ἐξ ap. Julian., qui de medicina loquens, dicit, Διὸ καὶ ταύτην ἐξ οὐρανοῦ πεφοιτηκέναι, δικαίως φιλοσόφων παῖδες κηρύττουσι. Ceterum cum Hom. φοιτᾷν usurpet ἁπλῶς pro περιοδεύειν, ut annotat Eust. Il. I. : aut pro ὁρμᾷν, ut in

II. E.: illi Ventitandi significationi, ac præsertim Ventitandi ad præceptorem, nequaquam primum locum deberi dixerint aliqui: ut omittam, ab eod. Schol. Atticam illam censeri. At si a proprio et peculiari hujus verbi usu potius incipiendum sit, non erit cur ordo ille magnopere reprehendatur, cum alioqui lubenter significationi ab Hom. usurpatæ primas deferre soleam. Est porro et hoc sciendum, Eust. e veterum auctoritate tradere, φοιτᾶν esse factum ἐκ τοῦ προϊέναι, vel ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Φοιτᾶν interdum dicitur mulier, i. e. Venire ad virum, concubitus causa. Bud. ab Herod. poni testatur pro Stupri consuetudinem habere; sed ejus locum non affert. At in VV. LL. affertur ejusd. Herodoti locus, in quo φοιτᾶν cum adjectione ponitur: nimirum ita, Φοιτᾶν ἐς ὁμιλίην ἀνδρῶν, et exp. Cum viris coire: [cf. 2, 111. 4, 1.] Subjungitur et hic Plut. locus, in Pericle, Τῷ Περικλεῖ γυναῖκας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεται, pro Cum Pericle coëuntes: [Φοιτᾶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, Euseb. Pr. E. 85. Valck. Schol. in N. T. 2, 205.] Hinc Lat. Futuo sumtum esse videri possit. Vide Φοιτάς.

Φοιτᾶν, Insanire, Furere: unde φοῖτος, φοιτὰς, et φοιταλέος. Dictum esse φοιτᾶν et pro ἐνθουσιωδῶς ὁρμᾶν ac μαίνεσθαι, docent veteres, Eust. 732. qui alioqui exp. alibi et simpliciter verbo ὁρμᾶν. Apud Soph. quidem certe cum adjectione, Aj. (59.) φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις. Ceterum cum hac verbi φοιτᾶν signif. optime convenit, meo quidem judicio, quod Gallice de insano dicimus, Il court les rues: sicut de meretrice, quæ ab hoc ipso verbo φοιτὰς appellatur, dicere solemus, Elle court l'aiguillette.

[" Φοιτάω, ad Mœr. 399. Abresch. Lectt. Aristæn. 117. Musgr. Hipp. 148. Orest. 327. ad Diod. S. 1, 105. Insanio, Boiss. Philostr. 606. De discipulis, ad Phalar. 250. Brunck. Aristoph. 3, 49. Boiss. Philostr. 234. 521. 644. Boeckh. in Plat. Min. 26. Thom. M. 899. Wakef. Phil. 206. S. Cr. 4, 5. Georg. 107. Jacobs. Anth. 11, 316. Heyn. Hom. 6, 320. ad Lucian. 1, 166. ad Mœr. 400. De concubitu, ad Herod. 280. 407. De mercibus, 522. 560. De ferculis, Valck. Callim. 258. Φ. πρός τινα, de meretrice, Jacobs. Anim. 273. Φ. εἴς τινα, Anth. 11, 74. Φοιτέω, (Ionice,) ad Herod. 38. (1, 37.) 638. 702. Wessel. Diss. 153. 154. Koen. ad Greg. Cor. 183.(=397.) Heyn. Hom. 6, 320. Φοιτήτην, ibid." Schæf. Mss. Φοιτᾶν πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ θύρας, Itare ad fores literatoris, Æschin. Dial. Socr. 2, 20. v. Fischer. Ind., Valck. Schol. in N. T. 1, 224. 517. Vagor, Il. Ω. 535. Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. Volito, Od. B. 182. Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο Φοιτῶσ'. Φοίτεσκον, Asius Athenæi 12. p. 526. • Φοιτᾶν dicitur etiam tributum, quod redit in ærarium, Herod. 3, 90. 5, 17. Similiter de Frumento, 7, 23." Schw. Lex. Herod.]

[• Φοίτημα, unde • " Φοιτήμων, Musgr. Or. 327." Schæf. Mss.] Φοίτησις, ἡ, Itatio, Ventitatio, Ipsa actio itandi s. ventitandi, Frequentatio. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 6.) Ταῖς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεσιν ὀργισθείς. Affertur et e Plat. de LL. Sed ut φοιτᾶν interdum et simpliciter pro Ire s. Venire, sic et istud verbale φοίτησις nonnunquam fortasse et pro ipsa Eundi s. Veniendi signif. positum inveniri possit. [" Wakef. Eum. 115." Schæf. Mss. " Phornut. 17." Wakef. Mss.: Paus. 5, 17. Ἐκ φοιτήσεως Περικλείτου.] ITIDEM Φοιτητὴς sonat q. d. Itator, Ventitator. Sed peculiariter dici consuevit de eo qui ad præceptorem ventitat, (sequendo usum quem inter alios habere verbum φοιτᾶν docui paulo ante,) unde redditur Discipulus. Unde συμφοιτητὴς, quod vide post Συμφοιτάω. [" Diog. L. Pythagora p. 324. HSt." Seager. Mss. " Ad Phalar. 250. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 829. 899. ad Lucian. 1, 167. Mœr. 400. et n." Schæf. Mss. • " Φοιτητήρ, Coluth. 99. Nonn. D. 4, 270. alibi. • Φοιτητήριος, unde • Φοιτητήριον, Schola, Euseb. Pr. E. 226." Wakef. Mss. • Φοιτητέον, Plato Theæt. 161. • " Φοιτητὸς, Insanus, Clem. Alex. 166. • Ἀφοίτητος, Inaccessibilis, Opp. Ἁ. 2, 527." Wakef. Mss.]

Φοίτης, ὁ, Præco, παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ. Hes.

Φοῖτος, ὁ, Insania, ut testantur Eust. et Schol. Soph. in illum l. quem modo protuli in Φοιτᾶν. Sed Eustathio potius assentior, φοῖτος e φοιτᾶν derivanti: non contra, φοιτᾶν e φοῖτος, ut videtur voluisse ille alter. Ab Hes. exp. non solum μανία, sed et λύσσα, quod est potius Rabies. [" Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 663(=646.) Valck. Anim. ad Ammon. 149. ad Eur. Or. 327." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 4, 55.] ITIDEM Φοιτὰς, άδος, ἡ, Insana, Furiosa. Quam signif. habet ETIAM Φοιταλέη, ap. Apoll. Rh. 4, (55.) de Medea. Itidemque MASC. Φοιταλέος, de viro dictum. Affertur vero gen. φοιταλέου et fem. gen. ex Eur. Hipp. (144.) de Cybele, ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. [Moschus 2, 46. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 620. " Jacobs. Anth. 8, 342. Musgr. Or. 327. it. Fac. Valck. Anim. ad Ammon. 149." Schæf. Mss. " De vento, Opp. Ἁ. 1, 45." Wakef. Mss. Ibid. 2, 513. μάστιξ.] Verum ut ad φοιτὰς revertar, sciendum est significare etiam Vagam, pro qua signif. affertur ex Epigr., φοιτάδος ἐμπορίης. Hinc autem factum esse puto ut φοιτὰς de Meretrice etiam dictum sit, cum hoc mulierum genus vagum esse solere, satis superque sit notum. Quidam tamen φοιτάδα dictam malunt a furiato impetu quo in venerem fertur. Sed pro altera illa quam attuli hujus signif. ratione non immerito fortasse dixerim facere ipsum verbum φοιτᾶν, quod ex Herod. attuli pro Stupri consuetudinem habere, cum et in hac signif. verbum φοιτᾶν ad illam primam signif. Ventitandi, quod convenit vagantibus, respicere videatur. Huc certe pertinet et Gallicum illud loquendi genus de meretrice, Elle court l'aiguillette. Atque adeo sunt qui vocem Gallicam Putain hinc sumtam esse arbitrentur, cum alii a Lat. verbo Putere dictam existiment. [Soph. Trach. 982. φοιτὰς νόσος. " Julian. Æg. 49. Cum subst. neutr., Cattier. Gazoph. 48. Porson. Or. 264. Phœn. 1038. Beck. p. 217. Lobeck. Aj. p. 270. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 226." Schæf. Mss. " Insana, Tryph. 221." Wakef. Mss. Lycophr. 610. πλάνη. • Φοιταλιεὺς, i. q. φοιταλέος, Epith. Bacchi, Opp. K. 4, 235. • Φοιταλιώτης, Anal. 2, 517.] At vero compp. in φοιτος desinentia primam verbi φοιτῶ signif. sequuntur. Nam COMP. Ἀνώφοιτος, ὁ, ἡ, est Ad superna vadens, Superna petens, Sursum gradiens. Vocavitque ἀνώφοιτον οὐσίαν Philo de Mundo (p. 35.) quod Dionysius ἀνώφορον πῦρ dixit, ut tradit Bud. SIC Ἠερόφοιτος, Per aërem itans, etc. quæ vide T. 1, col. 135. Ibid. et Ἠεροφοῖτις. [• Νεόφοιτος, Anal. 3, 234. Coluth. 383. Tryph. 365.] Ὁμόφοιτος, Qui simul it, vadit, Comes, Nonn. [Jo. 199. 259. 263. Pind. N. 8, 55.] Ex Eod. affertur etiam Περίφοιτος, quod vide post Περιφοιτάω. [• Παλίμφοιτος, Maximi Καταρχ. 332. 520. • Πολύφοιτος, Profugus, Musæus 181. ξεῖνος.] In της autem desinens COMP. Ὑψιφοίτης, similem illi ἀνώφοιτος signif. habet, redditurque uno verbo Altigradus. Vide Suid.

Ἀναφοιτάω, Redeo, Rursum eo, Repeto, ut ἀναφοιτᾶν εἰς Ἴδην, Idam repetere. Damascen. Καὶ ὅτι ἀνέστη τριήμερος καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνεφοίτησεν. Simplex tamen φοιτᾶν sæpe non pro Ire, sed pro frequentativo Itare capitur. Suid. ἀναφοιτῆσαι exp. ἀνελθεῖν. [" Boiss. Philostr. 490." Schæf. Mss. Nicander Θ. 138. • Ἀναφοίτησις, Athan. 2. p. 1118. • " Προαναφοιτάω, Præeo, Cyrill. Alex. Glaph. 2, 270." Mendham. Mss.]

Ἀποφοιτάω, Abeo, Abscedo, Discedo. Philostr. de Isocr. Τὰ μὲν πολιτικὰ ὤκνει, καὶ ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν, Infrequens erat in concionibus, Conciones non frequentabat. Nam φοιτᾶν ad aliquem locum dicitur, qui sæpe ad eum ventitat, eumque frequentat. Bud. vertit Aversabatur conciones. Affert et ἀποφοιτᾶν ἐς τὰ ποιήματα pro Discedere ad poëmata, Ab aliis discedendo ad poëmata se conferre, vel aliis omissis. || Ἀποφοιτᾶν capitur etiam pro Mori, sicut et ἀπέρχεσθαι. Hinc προαπεφοίτησε, (a verbo BICOMPOS. Προαποφοιτῶ,) præmortuus est. Plut. (6, 455.) Οὗτος δὲ ἐπὶ τῆς εὐανθεστάτης ἡλικίας προαπεφοίτησε. Idem addidit gen. βίου, scribens, paulo post, Προαπεφοίτησε τοῦ θνητοῦ βίου. [" Ἀποφοιτάω, ad Xen. Mem. 1, 2, 16. Ruhnk. 219. Toup. Emendd. 2, 393. ad Herod. 123. Boiss. Philostr. 362. Heind. ad Plat. Gorg. 145. De discipulis, ad Mœr. 400. Toup.

l. c. Opusc. 1, 576. De fut., ad Thom. M. 7. 14 i." Schæf. Mss. 'Αποφ. πρός τινα, Suid. v. Χρυσοχοεῖν.] 'Αποφοίτησις, ἡ, Abitus, Abitio, Discessus; χωρισμοί, ἀναχωρήσεις, Hes.

"Διαφοιτάω, Divagor, Pervagor, Perrado, i. e. "Percrebresco. Herodian. 7. 'Ως δὲ διεφοίτησε ταῦτα: "alibi sæpe, 'Επειδὴ διεφοίτησεν ἡ φήμη: 2. 'Επειδὴ "τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν. Sic Plut. Fabio, Ταχὺ δὲ "τοῦ ἔργου λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς 'Ρώμην. At "in Colotem dicit Idem, Ταῦτα ἐγκέκραται τοῖς 'Επι-"κούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσο-"φίας, pro Vagantur per, s. Crebra sunt in. Διαφοι-"τέοντες, Ionice ap. Herod. pro διαφοιτῶντες, Per-"vagantes, Passim vadentes." [" Valck. p. 38. Anim. ad Ammon. 149. Boiss. Philostr. 620. Lobeck. Aj. p. 276." Schæf. Mss. Xen. K. 3, 3.]

Εἰσφοιτάω, SIVE 'Εσφοιτάω, Ingredior, Intro, Sæpe ingredior. Pro Sæpe adire, ex Eur. (Andr. 946.) affertur εἰσφοιτᾷν, ex Aristoph. ('Ιππ. 1033.) ἐσφοιτᾷν. [" Boiss. Philostr. 14. 644. Valck. ad Herod. 38." Schæf. Mss.]

'Εκφοιτάω, Exeo, Egredior, ut, 'Εξεφοίτα ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, in VV. LL. sine Auctoris nomine. [Eunap. 48.] Forsitan autem alicubi reddendum sit potius Sæpe exeo, egredior. Bud. interpretans, Exeo, Prodeo, Excedo, affert e Diog. L. Epicuro, Μητροδώρου μὲν ἀδελφὸς, μαθητὴς δὲ αὐτοῦ τοῦ 'Επικούρου, τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας. Metaph. autem e Plut. Lycurgo (3.) Παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι, pro Verba efferebantur a muliere. [" Ad Herod. 123. 647." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 11, 32. Εἰς μαντείαν ἐκφοιτᾷ.] 'Εκφοίτησις, ἡ, Egressio. [* 'Εκφοιτητὸς, unde] 'Ανεκφοίτητος, ὁ, ἡ, pro Non prodiens. [" 'Ανεκφοιτήτως, Andr. Cr. 136. Dionys. Areop. 177. 194. 250. 266." Kall. Mss. Athan. 2, 421. * Προεκφοιτάω, Dio Cass. 69.]

'Επιφοιτάω, Venio ad, Accedo ad: cum dat. ap. Plut. et alios, ut in hoc Herodiani loco, (2, 8, 18.) Τοῖς δὲ 'Ιλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Item, Ventito ad aliquem, ut fit audiendi causa, inquit Bud. Exp. etiam Supervenio, Commeo, ut ἐπιφοιτᾷ σφι, Ad eos commeat. Idem interpr. et Viso, afferens e Plut. Dione p. 312. 'Επεφοίτα δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁ Δίων, καὶ συνεσχόλαζε τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι. A Thuc. autem (1, 81.) pro Pervadere et Peragrare, accipi testatur. Item pro In mentem venire, ap. Damasc., p. 141. Quin etiam pro Consuetudinem stupri habere, ap. Herodian. (5, 3, 20.) 'Επιφοιτῆσαι γὰρ αὐτὸν ταῖς θυγατράσιν αὐτῆς. Quam signif. habere et simplex φοιτῶ dictum antea fuit. [" Advolo, de aquila, Suid. v. "Αρπακτον." Schleusner. Mss. Cf. Φοιτάω. " Fischer. ad Palæph. 152. ad Diod. S. 1, 197. ad Herod. 518. Phryn. Ecl. 38." Schæf. Mss. Aret. 69. 'Επιφοιτῇ τι κακὸν τὸν ἄνθρωπον. Hippocr. 169. ἐπιφοιτέον ἄλγημα.] 'Επιφοίτησις, Accessus, Adventus, Bud. e Dionys. Areop. Item, Ipsa actio superveniendi. [Joseph. Antt. 17, 2. " Julian. 221." Wakef. Mss. * Προσεπιφοιτάω, Philo J. 552. * " 'Επίφοιτος, Incurrens, Manetho 4, 83. δυστυχίη: in Comitis notione legitur ibid. 126." Schleusn. Mss. * 'Επιφοιτεύω, Aret. 121, 16. 'Επιφοιτεύει νοῦσον τὸν ἄνθρωπον, nisi leg. ἐπιφοιτέει.]

Καταφοιτάω, Advenio ex aliquo loco descendens, Descendo. In VV. LL. ex Herod. (7, 125.) καταφοιτεοντες, Descendentes, " Ionice pro καταφοιτῶντες."

[* Μεταφοιτάω, Strabo 16. p. 1129. " Anonym. ap. Allat. de Meth. 34. Planud. Ovid. Met. 15, 172." Boiss. Mss. " Transeo, Dionys. Areop. 99. εἰς ναὸν ἱερὸν ἐκ τῶν χειρόνων, 111. Athan. 2, 531. * Μεταφοίτησις, De morte, Andr. Cr. 221." Kall. Mss.]

Περιφοιτάω, Circumeo, (sicut φοίτα ἀμφὶ χῶρον, supra ex Apoll. Rh. pro Circumibat locum,) Circumambulo, in VV. LL. [" Ad Charit. 685." Schæf. Mss. * Περιφοίτησις, Oberratio, Plut. Lysandro 20.] Hinc NOMEN Περίφοιτος, ὁ, ἡ, Qui circumit, Circumambulator, Qui circumvagatur, Circumvagus, ex Horat. Nonnus (Jo. 95.) περίφοιτος ἐς ἄστεα γείτονα βαίνειν: [112. 123. " Musgr. El. 1156. Jacobs. Anth. 7, 24. 252. 267. 9, 403. 10, 96. Callim. Ep. 19.

A Bentl. ad Eund. p. 298. 314. 344." Schæf. Mss. Parmenides Fr. 130.]

[* " Προσφοιτάω, de discipulis, Dionys. H. 5, 355. Valck. Diatr. 46. Toup. Opusc. 2, 26." Schæf. Mss. " Lysias p. 731. 754. 755." Seager. Mss. Strabo 14. p. 954. Demosth. 786. Dionys. H. 2. p. 102, 45. Antiphanes ap. Schol. Aristoph. Σφ. 4 9. Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον, "Απαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά. " Amphil. 158. Andr. Cr. 135." Kall. Mss. * Προφοιτάω, Leo Allat. 214. Jambl. V. P. 32.]

" Συμφοιτάω, Una ventito," [Gl. Commeo.] " Sed " peculiariter dicitur de iis qui una ventitant ad " scholam, (unde συμφοιτήσαντες ap. J. Poll. οἱ συμ-" παιδευθέντες,) ideoque redditur, Simul condisci-" pulus." [" Phryn. Ecl. 178. Abresch. Lectt. Aristæn. 71." Schæf. Mss. Lucian. 2, 380. Eunap. Legat. 215. Commel.=469. Boiss. " Demosth. 1001, 27." Seager. Mss. * Συμφοίτησις, Gl. Condiscipulatus, Æschin. 172. Dio Cass. 773. 780.

B " Congressus Venereus, Ælian. H. A. 371." Wakef. Mss.] " Itidemque nomen Συμφοιτητής, exp. Con-" discipulus; afferturque e Phal. Epist." [" p. 250. Phryn. l. c. (=400. Lobeck.) Thom. M. 829. Heind. ad Plat. Phædr. 278. ad Charit. 382." Schæf. Mss. Herodian. 1, 5, 11. * Σύμφοιτος, Schleusn. Lex. V. T.]

[* Φοιτάζω, * Φοιτίζω, Helladius in Chrestomathia: Τὸ φοιτάζειν Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν, φάμενος Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἠΐθεοι.]

ΦΟΛΙΣ, ίδος, ἡ, Squama, sed qualis est serpentis. Nam φολὶς in reptantibus animalibus est quæ λεπὶς in natantibus. Opp. K. 3, (438.) Θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη, Serpentum squamis similis. Alex. Aphr. Πεζοῖς δὲ ζώοις τρίχας ἡ φύσις περιέβαλεν, ἑρπετοῖς δὲ φολίδας, ἐνύδροις δὲ λεπίδας ἢ ὄστρακα. Ex Arist. H. A. 2. Οὔτε φολίδας οὔτε τρίχας ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες. Ex ejusd. Operis l. 1. affertur, "Εστι δὲ ἡ φολὶς ὅμοιον χώρᾳ λεπίδος. Item φολὶς τοῦ χαλκοῦ

C ex Hippocr. de Visu, Squama æris, quam Diosc. appellavit λεπίδα τοῦ χαλκοῦ. At Celsus l. 6. in Cleonis collyrio, scribit inter alia, Squamæ æris, quod στόμωμα appellant. Itidemque Plin. 34, 11. facit quoddam genus squamæ æris, quod στόμωμα vocetur. Sed uterque in eo erravit, si quibusdam credere dignum est. Ex Apoll. Rh. (1, 221.) affertur φολὶς pro ποικίλμα. Hes. autem teste, φολὶς appellatio est et Fistulæ multos calamos habentis. Vide Φολὸς, quod proxime sequitur. [" Heyn. ad Apollod. 69. 303. ad Herod. 539. Schneid. Pisc. 348." Schæf. Mss. " Schol. Opp. 'Α. 1, 640." Wakef. Mss. Heliod. 10. p. 496. Φολίδας ἀνθηρὰς παρδάλεως. Diod. S. 18, 26. Φ. λιθοκόλλητον. Vide Schn. Lex. Valck. Schol. in N. T. 2, 76.]

Φολὸς etiam legitur ap. Etym. qui tamen non scribit quod ex eo afferunt VV. LL. In his enim legitur, Φολὸς, φολὶς, Squama piscis vel anguis, Etym. Atqui nullam ille piscis mentionem facit; ita enim scriptum extat, in vulg. quidem Edd. Φο-

D λὸς καὶ Φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως. Hesych. quoque scribit, Φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως: qui tamen non itidem habet et alteram illam vocem Φολός: eamque profecto non parum suspectam mihi reddit vetus meum Lex., in quo ita legitur, Φολὶς, φολίδος, ἡ λεπὶς τοῦ ὄφεως, sine ulla illius Φολὸς mentione, cum alioqui cetera, quæ subjungit Etym., habeantur in illo quoque, iisd. pene verbis: nimirum quomodo e λεπὶς factum fuerit hoc φολίς: item φολίδας vocari etiam Parvas pennas s. plumas: quod his sint illæ similes. Quod certe et a Suida traditur. Atque huc pertinet iste locus Virg. Æn. 11, (771.) Spumantemque agitabat equum, quem pellis ahenis In plumam squamis auro conserta tegebat. Quod enim hic dicit Virg. Squamis ahenis in plumam, i. e. in similitudinem plumæ, (ut et Serv. exp.) optime convenit cum eo, quod ab Etym. et a Suida scribi dico, sc. parvis pennis, s. plumis, similes squamas esse, licet de squamis loricarum loquatur poeta, de quibus mox dicam. Ceterum sciendum est ap.

Suid. legi præterea, Φολὶς, τὸ τοῦ δέρατος· Φολλεῖς δὲ, ἀρσενικῶς, φολλεῖς, ὁ ὀβολός· πληθυντικῶς, τοὺς φολλεῖς. Sed magno errore hic positum esse δέρατος pro θώρακος, docebo in Φολιδωτός. Quod autem attinet ad NOMEN Φολλεῖς, sciendum est fieri et ab Eust. mentionem quorundam ὀβολῶν, qui dicti sint φολλεῖς: sed hos ταπεινοὺς ac πεταλώδεις fuisse ait, et quasi quis dicat ἐπιπέδους. [Euseb. H. E. 10, 6. Salmas. ad Scr. Hist. Aug. 191.] AT VERO Φόλλικες sunt a veteribus appellatæ Aspritudines quædam cutis, quales sunt scabiosorum. Unde ADJ. Φολλικώδης, quod Erotian. exp. ἐφηλώδης καὶ λεπρώδης: subjungens, οἱ γὰρ παλαιοὶ φόλλικας ἐκάλουν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας. At in VV. LL. φολλικώδης dicitur significare Follicularis, Fungosus atque inanis, follis instar, cum Gal. ap. Hippocr. [Epid. 4. p. 430, 17 = 1127.] φολλικώδεα esse dicat τὰ οἷον θυλακώδεα καὶ σομφά: quæ certe expositio cum illa Erotiani nequaquam convenire potest, de cujus etiam lectione diversa te admonitum volo; ap. eum enim legitur ἐφιλλώδης, pro quo reponendum censeo ἐφηλώδης: quam scripturam secutus sum paulo ante. [* Φολλιδώδης, s. * Φολιδώδης, Hippocr. 1136.]

[* " Φολιδόω, Schneid. Pisc. p. 349." Schæf. Mss. " Squamis tego, Orig. c. Cels. 221." Kall. Mss.] Φολιδωτὸς, sicut λεπιδωτὸς, Squameus, Squamosus, Squamatus, Squamiger, intelligendo de squamis quales sunt serpentum: juxta ea quæ de differentia inter φολὶς et λεπὶς dicta modo fuerunt. Aristot. de Part. Anim. quædam animalia facit τριχωτὰ, quædam φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτά. Quin etiam φολιδωτὸς θώραξ vocatur a Posidippo ap. Athen. (376.) quod possumus itidem interpretari Squameus thorax, s. Squamea lorica, aut certe Squamata, cum videamus Virgilium loricis squamas itidem tribuere, non solum in loco illo quem modo protuli, sed et Æn. 9. quam nec duo taurea terga Nec duplici squama lorica fidelis et auro Sustinuit. Sic vero et Silius 5. Loricam induitur; tortos huic nexilis hamos Ferro squama rudi permistoque asperat auro. Ex his porro manifestum cuivis esse possit, in illo Suidæ loco quem modo protuli, pro δέρατος reponendum esse θώρακος: cui emendationi astipulatur et meum vetus exemplar. Unum certe mirum videri possit, cur Suidas hujus signif., quæ metaphorica est, hoc in loco meminerit, omissa propria. Ac suspicetur fortasse aliquis non immerito, scripsisse potius Suid. Φολὶς, καὶ τὸ τοῦ θώρακος. Aut certe ita, Φολὶς, τὸ τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ θώρακος. [" Ad Herod. 539. Zeun. ad Xen. K. Π. 610. (6, 4, 1.)" Schæf. Mss. Heliod. 9. p. 432. * Ἀφολίδωτος, Porph. de Abst. 4. p. 393. Ἰχθύων ἀφολιδώτων, ἃ σελάχια καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες. * " Παμφολίδωτος, Prorsus squamosus, vera lectio ap. Diod. S. 1, 41." Wakef. Mss.]

" ΦΟΞΟΣ, Cui caput est acutum et velut turbi-" natum: ut Thersiti ap." [Il. B. 219. ubi Heyn.: —" Etiam hoc (ut φολκὸς) τῶν ἅπαξ λεγομένων· σημαίνει δὲ τὸν ὀξυκέφαλον. Scilicet φοξὸς fuit dictum pro ὀξὺς, ut ex Athen. 480. intelligas, unde et de vase φοξῇ κύλιξ e Simonide Apollon. Lex., ubi v. Not. et * φοξίχειλος de vase os acutum habente :" cf. Buttm. Lexil. 242. Φοξοὶ, Gl. Cilones. " Wakef. S. Cr. 4, 9. Jacobs. Anth. 8, 259. Valck. Adoniaz. p. 277. Matth. ad Gloss. Min. 19." Schæf. Mss. Aristot. Physiogn. 137. Οἱ τὰς κεφαλὰς φοξοὶ ἀναιδεῖς: cf. Polem. 178. Adamant. 407. Schn. Lex. * Φλοξὸς, φοξὸς, ad Greg. Cor. 8. Φοξίχειλος, vox nihili, pro quo reponendum * Φοξόχειλος, Barker. ad Etym. M. 1062. Lobeck. Phryn. 666. * Φοξότης, Gal. 5, 445, 58. 446, 6. 15. Basil. " Eust. 157, 2." Seager. Mss.]

" Φόξινος, Piscis quidam ap. Aristot." [H. A. 6, 13. 14.]

[* ΦΟΡΙΝΗ, ἡ, Gl. Tergilla, Tergillum. " Cutis, sigillatim Porci, ut monuit J. Poll., sed et Hominis, ut cum Harpocr. annotavit Suidas. Cf. Foës. Œcon. Hippocr. Athenæus 9. p. 381. Τῆς φορίνης ἤδη γενομένης κραμβαλέας, Postquam cutis (porci) jam satis tosta erat." Schw. Mss. " Thom. M. 865. Huschk. Anal. 174. Wyttenb. ad Plut. 1, 216." Schæf. Mss. Bekkeri Anecd. 70. De chamæleonte, Ælian. H. A. 4, 33. φ. στερεάν. * " Περιφόρεινος, (s. * Περιφόρινος, sic enim et ap. J. Poll. 6, 55. pro φορίνην Codex Mss. * φορείνην habet,) Cute tectus, Diphilus Comicus ap. Athen. 383. χοιρίδια περιφόρεινα, Porcelli sua cute tecti. Reperitur etiam aliud comp. * Λευκοφορινόχροος, Albam cutem habens, (ap. Philoxenum Athenæi, p. 147.) Verbum * Φορινόω habes ap. Harpocr. v. * Περιφοριῶσθαι, ubi πεφορινῶσθαι τὸν ὀφθαλμὸν idem valere ait ac πεπαχύνθαι, Densari; puto Crassiore et obscuriore pellicula tectum esse oculum." Schw. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 928.]

" ΦΟΡΚΙΣ, Unoculus, Luscus; Hes. enim μονό-" φθαλμος :" [vide Palmer.] At Φορκὸς Eidem est " λευκὸς, πολιὸς, ῥυσὸς," [Lycophr. 477. λαιμῷ φορκῷ, cf. Φαρκίς.] " Etymologo autem Φόρκυν est Portus, " et Nomen proprium, sicut Φόρκυς Eidem est δαίμων " θαλάσσιος." [* " Φόρκος, Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 227. Brunck. Apoll. Rh. 169. 198. Heyn. Hom. 4, 145. Pierson. Veris. 215. Wolf. ad Hesiod. 98. Græv. Lectt. 626. Φόρκου ὕδωρ, Mare, Ruhnk. Ep. Cr. 302. De variis formis hujus nominis, Brunck. ad Anal. 95. * Φορκὶς, Nom. propr., Valck. Anim. ad Ammon. 85. Φορκίδες, Heyn. ad Apollod. 301." Schæf. Mss.]

ΦΟΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, ap. Poëtas, quæ alio nomine κιθάρα, Cithara. Est autem frequens Homero vox hæc φόρμιγξ, a quo dicitur ἠπύειν, Od. P. (270.) ἐν δέ τε φόρμιγξ Ἠπύει. Eidem tribuit ἰωήν. Eand. non uno in loco appellat λίγειαν: item συνήορον δαιτὶ, et ἑταίρην δαιτί. Quod autem ad formam attinet, sciendum est γλαφυρὴν ab eod. Poëta dici: qui utentem illa inducit etiam Apollinem. Esse porro eandem cum cithara, ostendit vel hic ejus locus, Il. Σ. (569.) Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Vocem hanc φόρμιγξ a φροίμιον deductam videri scribit Eust. sicut et verbum φορμίζειν: quasi vero φορμίζειν non sit deinde factum e φόρμιγξ. Etym. autem dici scribit παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἴμης, quasi προοίμιγξ. Vide et rationem hujus etymologiæ, quam affert. || Hes. φόρμιγγι exp. τῇ κιθάρᾳ. Deinde peculiarius, φόρμιγξ, κιθάρα ἡ τοῖς ὤμοις φερομένη. Quin etiam μύρμηκα significari hac voce tradit. [" Jacobs. Anth. 7, 348. Ruhnk. Ep. Cr. 285. Toup. Opusc. 1, 552. Φ. ἄχορδος, Valck. Phœn. p. 296. Oratt. 394." Schæf. Mss. Φόρμιγγες, Friedemann. de med. Syll. Pentam. Gr. 298.]

Ἀναξιφόρμιγξ, ὁ, ἡ, Dominans citharæ, Imperans citharæ, Potestatem habens in citharam. Pind. 'O. init. 2. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. [*Δυσφόρμιγξ, Eur. Iph. T. 224.] Εὐφόρμιγξ, SIVE Εὐφόρμιγξ, Pulcram citharam habens, Pulcra cithara instructus. Item substantive Pulcra cithara. Pro utraque signif. affertur ex Epigr. [" Tryphonis." Schæf. Mss. * Φιλοφόρμιγξ, Æsch. Suppl. 711.]

Φορμίζω, (ut a σάλπιγξ fit σαλπίζω,) Citharam pulso, Cithara ludo. Od. A. (155.) Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν: [Δ. 18. " Wakef. Ion. 175." Schæf. Mss.] Φορμικτὴς VEL Φορμιγκτὴς, Citharœdus, Epigr. [" Φορμικτὰς, Dorice, Valck. ad Röver. p. XXXIV." Schæf. Mss. * Φορμιγκτὴρ, Nonn. D. 24, 238. * Φορμικτὸς, Soph. ap. Schol. Eur. Alc. 448. Μέλη πέζα καὶ φορμικτά. * Ἀφόρμικτος, Æsch. Eum. 332. * Ἀναφορμίζομαι, Præludo, Apollon. Lex. v. Ἀνεβάλλετο.]

ΦΟΡΜΟΣ, ὁ, Sporta, Corbis, Cophinus, Calathus; nam φορμίσκος a Suida exp. καλαθίσκος: ab Eust. φορμὸς esse dicitur κόφινος, (cum Hes. non dicat esse κόφινον, sed esse ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν ψιάθοις, ὡς κόφινον: itidemque Suidas, πλέγμα ὡς κόφινον,) vel πλέγμα, σπυρίς. Addit et solita ferri σῦκα hoc φορμῷ. At Suid. non dicit σῦκα, sed ἰσχάδας, traditque

fuisse πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ. In φορμοῖς autem videbis κάρυα ἐκ φορμίδος. Plin. certe pro σπυρίδες et φορμοὶ ap. Theophr. [H. Pl. 2, 6, 11.] dixit duntaxat Vitilia. In VV. LL. Φορμός, Vitilium nexus, et πλέγμα ex junco, ulva palustri, foliis palmæ, sparto, atque id genus e quibus tegetes fiunt, storeæ, et sportæ. [Paus. 10, 29. Ὁ δὲ Ἐλπηνωρ ἀμπέχεται φορμὸν ἀντὶ ἐσθῆτος, σύνηθες τοῖς ναύταις φόρημα.] Quæ autem eadem afferunt e Donato de hac voce, vide in Φορμίον. Hesiod. (Ἔργ. 2, 100., Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, sc. στάχυς. Plut. de Pyth. Orac. Ἀπέκτεινε, καὶ τὸ σῶμα κατεπόντισεν, ἐμβαλὼν εἰς φορμόν. ‖ Interdum φορμοὶ, Teges, Storea, vel Storia, ut quidam scribere maluerunt. Aristoph. Πλ. 542.) Καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν: Idem in Ranis, φορμὸν σχοίνινον vocavit Tegetem junceam. Sic exp. et ap. Aristot. Rhet. 2. Οἷον ὁ ἐν Λυκείῳ τὸν φορμὸν δούς. Item ap. Polyb. (1, 19, 13.) Λῶσαι φορμοῖς ἀχύρων σεσαγμένοις τὰς τάφρους. ‖ Ab J. Poll. φορμὸς traditur esse etiam τὸ ἀγγεῖον τῶν ἀνθράκων, quod dictum sit et λάρκος. ‖ E Lysia vero (715.) affertur et pro Mensura quadam frumenti, [Μὴ πλείω σῖτον συνωνεῖσθαι πεντήκοντα φορμῶν.] Ceterum a φέρω deducit hoc nomen φορμὸς Eust. sicut et Etym. [" Brunck. Aristoph. 1, 137. Fr. 232. Matth. ad Gloss. Min. p. 19. Wessel. Obs. 198. Valck. Phœn. p. 701. Toup. Opusc. 1, 549. Emendd. 2, 352. 4, 480." Schæf. Mss. * " Φορμή, Aristot. Rhet. 3, 7, 6." Kall. Mss.]

* Φορμοκοίτης, unde] Φορμοκοιτέω, Super tegete cubo s. Super storea, Tegeti incubo: Φορμοκοιτῶ, τὸ ἐν ψιάθῳ κοιμῶμαι. At VV. LL. habent ETIAM Φορμιοκοιτῶ, sed ex errore, ut suspicor. [Bekk. Anecd. 70. * Φορμοῤῥαφής, unde] Φορμοῤῥαφέω, In tegete insuo. Vel potius, Ut tegetem trajicio acu, Bud., afferens ex Æschine. Ita quidem in Lex. suo; at in Comm. hæc scribit: Φορμοῤῥαφεῖν est Tegetes acu trajecta consuere. Vel, In tegetem storeamve conjectum insuere. Φορμοῤῥαφούμεθα igitur εἰς τὰ στενὰ, significare mihi videtur, ἡμεῖς οὕτω στενοχωρούμεθα ὥσπερ ἂν εἰ φορμίσι τισὶν ἐνραπτόμενοι. Potest enim aliquis in tegete vel storea insui ut calescat, vel sudet. Vel distinguendum post verbum φορμοῤῥαφούμεθα, ut in exemplaribus legitur: quod autem sequitur est corruptum. Porro locum Æschinis ap. Eund. vide, p. 817. [" Toup. Opusc. 1, 551. et Ind." Schæf. Mss. * Φορμορραφίς, ίδος, ἡ, Acus ad storeas consuendas apta, Æneas Tact. 18.] Φορμοσίκων, ονος, ὁ, Obesus, Crassus. Ab Hes. exp. παχύς. Non immerito autem aliquis, meo quidem judicio, suspicetur scr. potius esse φορμοσύκων, per υ: cum dictum sit σῦκα ἐν φορμῷ ferri fuisse solita. Φορμοφόρος, ὁ, ἡ, Qui sportam gerit, Sportularius, Dossuarius, Gerulus, Bajulus, Bud. e Diog. L. 473. [9, 8, 14. Athen. 354. " Ad Charit. 576. Toup. Opusc. 1, 549. Emendd. 2, 353." Schæf. Mss. * Φορμοφορέω, Storeus gesto, Dio Cass. 679, 68.]

Φορμηδὸν, adv., In modum sportæ s. corbis, In modum tegetis s. storeæ. Thuc. 2, (75.) Ξύλα μὲν οὖν τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν φ. ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέοιτο ἐπὶ πολὺ τὸ χῶμα. Locus est p. 72. meæ Ed., ubi vide et Schol. Habes ap. Eund. 4, (48.) p. 137. ubi itidem v. Schol. [" Ad Lucian. 1, 334. T. H. ad Dial. p. 95. Toup. Opusc. 1, 549. Emendd. 2, 352." Schæf. Mss.]

DIMIN. Φόρμιον, τὸ, SEU Φόρμιον, ITEM Φορμίσκος, ET Φορμίσκιον, NEC NON Φορμὶς, ίδος, ἡ, Sportula, Corbula. Aut, Parvus cophinus, calathus. Item Tegeticula, Parva storea. Hes. habet Φόρμιον proparoxytone, exponens πλέγμα ψιαθῶδες, et addens ETIAM Φορμίδιον. Donatus in Ter. Φόρμιον, inquit, Tegiculum dicunt Græci quo insternitur pavimentum: unde Phormio. Idem alibi, Phormio non a formula, sed phormione dicitur sparteo, quem nos Eronem dicimus trivialiter et pro consuetudine. Ut autem VV. LL. tradunt, φορμὸν exp. hic idem Gramm. Fiscum sparteum et Stramen nauticum; sed penes ea sit fides. Ab Etym. φορμίσκος exp. καλαθίσκος. At φορμὶς possit forsitan alicubi et pro φορμὸς positum existimari, non autem diminutivam signif. habere. Aristoph. Σφ. (58.) Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορ-

A μίδος Δοῦλω παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις, ubi Schol. annotat φορμίδα proprie esse ψιαθον, hic autem significare σπυρίδα. Ex Aristot. H. A. 5. affertur φορμίδες pro Crates et tegetes, Gaza interpr. [Φορμίον, Diog. L. 4, 1, 6. Πρῶτος εὗρεν, ᾧ τὰ φ. τῶν φρυγάνων εὐτυκα ποιοῦσι. " Toup. Opusc. 1, 549. Φορμίσιος, Heind. ad Plat. Lys. p. 13. ad Timæi Lex. 272. Valck. Phœn. p. 701. Φορμὶς, ibid." Schæf. Mss. " Aristot. ap. Athen. 88." Schw. Mss. * Ἡμιφόρμιον, J. Poll. 10, 169. * Φορμίδιον, Gl. Tegeticula.] AT VERO Φορμίσιον, τὸ, quo significatur Pudendum muliebre ab Aristoph. Vesp. (Ἐκκλ. 97.) an huc pertineat, dubium esse possit. Apud eund. Poetam legitur ETIAM Φορμίσιοι, Proprium nomen. Esse autem ET Φορμίων Proprium nomen, satis notum est; sed an sicut Phormio Terentianus dictus est ἀπὸ τοῦ φορμίου, si Donato credimus, ita et dux ille Atheniensis, et quisquis præterea nomen istud habuit, inde itidem appellationem nactus esse putandus sit, alii viderint.

B [* " Φορμύνιοι, ἡ, sc. συκῆ, Species ficus arboris, Athen. 75. * Φορμιάω, suspectum omnino verbum ap. Eund. 173., ubi e Critone Comico citatur hic versus, Καὶ φορμιῶσαι ταῦς ἀναγκάσας δύο." Schw. Mss.]

ΦΡΑΣΣΩ, SIVE Φράττω, F. ξω, Pr. χα, Sepio, Munio. In VV. LL. φράσσω ἄμπελον, Vineam sepe includo et circumdo; sed absque nomine Auctoris. Herodian. (8, 2, 13.) Τάχιστα οὖν φράξαντες τῷ τείχει τὴν πόλιν, Cum munissent, Bud. afferens ex Eod. (3, 4, 19.) Μήτε παισὶ ὁπλίᾳ φράσσοντες αὐτοὺς, μήτε τῇ διὰ δοράτων καὶ ξιφῶν θαῤῥοῦντες μάχῃ, Polit. Neque armatura muniti. A Thuc. autem dicitur passive PARTICIP. Πεφραγμένος, sine adjectione, Munitus et instructus ad bellum, quem et ἐξηρτυμένον vocat, ut Idem tradit. At θώρακι πεφραγμένος, quod e Basil. affertur, simile est illi Herod. loco. Huc pertinet quod Eust. scribit, ex Homerico φράξαντες, (de quo mox dicam,) Homeri posteros φρακτικῶν et καταφράκτων appellationem sumsisse. Accipitur autem

C φράττω et pro Obstruo, Obturo, ut φράττειν τὸ τρῆμα. Auctor Ep. ad Hebr. 11, (33.) Ἔφραξαν στόματα λεόντων, Obturarunt ora leonum, vel Occluserunt. Sic φραγῇ, Obturetur. Paul. ad Rom. 3, (19.) Ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ. Sed interdum utramlibet signif. habet, i. e. vel illam Muniendi, vel hanc Obstruendi. Sic certe ap. Herodian. (8, 1, 15.) Ἐλπίζοντες τάς τε ἄκρας κατειλῆφθαι, πεφράχθαι τε τὰς διόδους, εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως, Bud. existimat verti posse, Obstructos esse aditus, Munitos esse. Idem φράττειν esse dicit, Intus continere, Condere, proferique h. e Xen. K. (3, 5.) l., ubi de canibus loquens, scribit, Ἄλλαι δὲ συνάγουσι τὰ ὦτα, καὶ ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἴχνους, σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσι. At vero ap. Hom. φράττειν interpr. Addensare, Constipare, Il. N. 130. Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Eust. certe ibi videtur velle exponere πυκνώσαντες: quem consule. Vulgatis autem interpretatio ad verbum male vertit, Munientes hastam hasta, cum ea, quæ

D Vallæ tribuitur, habeat, Inter se ita conjuncti atque conglutinati, ut scutum scuto, lancea lanceæ, galea galeæ, vir viro cohæresceret et prope inniteretur. Ego certe h. l. quandam testudinis militaris descriptionem habere crediderim. Nam et hæc Herodiani 2, (6, 19.) Ἀναλαβόντες οὖν τὰς πανοπλίας καὶ φράξαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται εἰς φάλαγγος σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι, καὶ πολεμήσοντες, Polit. vertit, Sed induti armaturas milites, circumseptique undique, testudine facta, ut etiam, si res posceret, dimicarent. At pass. particip. φραχθέντες legitur ap. eund. Poetam cum dat., in Muniendi potius signif. Il. P. (268.) αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, Φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν: nam et Hes. exp. ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς: nec enim quod ap. eum legitur partic. φραχθέντες, quin sumtum hinc sit, dubium mihi est. Et Eust. eod. verbo utens, additam duntaxat præp. habente, sed passivum passivo reddere malens, exp. κατασφαλισθέντες. Idem tamen subjungit πυκνωθέντες, ut alibi, inquit, ἐφράξαντο νῆας

τείχεϊ χαλκείῳ, a verbo φράσσω, unde et οἱ κατάφρακτοι ὁπλῖται. Hæc ille, in quibus mihi parum illud πυκνωθέντες placet. Posterioris autem aoristi PARTICIP. Φραγεὶς affertur pro Obturatus. Ceterum Hes. habet etiam mediæ vocis PARTIC. Φραξάμενος, quod exp. κλείσας et ὁπλισάμενος. Pro Munitus affert Bud. e Theodorito H. E. 5. de Theodosio, Ὁ δὲ τῇ πίστει φραξάμενος, θαρσαλέως ἐξώρμησε. || Præt. temp. pass. PARTIC. Πεφαργμένος pro Πεφραγμένος: atque ITIDEM Ἐφάρξαντο pro ἐφράξαντο. "Sic ἐφάρ-" γνυσαν ap. Hes., quod exp. ἔφραξαν: a φάργνυμι " s. φαργνύω habente metathesin pro φράγνυμι s. " φραγνύω." NEC NON Φαρκτὸν pro φρακτὸν, per hyperthesin literæ α. Etym. "Ἄφαρκτος, Hes. ἀφύ-" λακτος." [* Φάρκτεσθαι, Photio τὸ φράττεσθαι. * Φάρκτον, Hes. φυλακὴν σκεύαζε. " Φράσσω, Coray Mus. Ox. 2. p. 3. ad Charit. 693. Jacobs. Anth. 9, 219. 12, 297. Boiss. Philostr. 498. Heyn. Hom. 7, 95. Verh. ad Anton. Lib. 85. Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Toup. ad Longin. 363. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss. Clearchus Athenæi 4. p. 157. Αἱ βαρεῖαι τροφαὶ φράττουσι τὸ ἡγεμονικόν. Vide Schleusn. Lex. N. T. * Πεφραγμένως, Joseph. B. J. 7, 2, 2. * Φράγδην, Hom. Fr. p. 142. Ern.]

Φράγμα, τὸ, ITEM Φραγμὸς, ὁ, Sepimentum, Septum, Sepes. Exp. etiam Maceria, Vallum. Φράγμα possumus item interpretari Munimentum, sicut Suid. φράγματα μετώπων exp. ἀσφαλίσματα, in Epigr. de cornibus cervinis. Φράγμα esse præterea Genus ἀμυντηρίου ὅπλον Bud. tradit, ex isto Plat. loco in Politico, Καὶ τῶν φραγμάτων τὰ μὲν, παραπετάσματα, τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα, ἀλεξητήρια· τῶν δὲ ἀλεξητηρίων, τὰ μὲν, σκεπάσματα, τὰ δὲ, στεγάσματα. Hinc autem fortassis reponendum fuerit καταστεγάσματα ap. Hes. pro καταστιώματα. Idem φράγματα vult esse Vela s. Tabulata ap. Athen. 4. Ἐν ᾧ (οἴκῳ) κύκλῳ ὀθόναις διείληπτο πάντα λευκαῖς· καὶ ἀναπετασθεισῶν δᾷδες ἐφάνησαν, λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων: Per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis, vel deductis et demissis. At φραγμὸς pro Sepe frequens est: Plut. Pericle, Τῶν τε χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι. Apud Matth. (21, 33.) et Marc. (12, 1.) Φραγμὸν περιτιθέναι τῇ ἀμπέλῳ. Apud Luc. (14, 23.) Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμούς. Paulus ad Ephes. 2, (14.) Καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, ubi vetus Interpres vertit Maceriam, alii Septum. Ab Anatomicis autem φραγμὸς appellatur Totus dentium ordo atque acies, Gorr.: σύμπας μὲν ὁ τῶν ὀδόντων στίχος, φραγμὸς, ut scribit Paulus Ægineta. Φραγμὸν, ut habent VV. LL., appellatum etiam fuisse Spurcissimum quendam scribit Lucian. (3, 183.) ob spinas barbæ. [" Φράγμα, Jacobs. Anth. 7, 92. ad Herod. 641. Φραγμὸς, 528. 568. Jacobs. Anth. 11, 328. Valck. Callim. 243." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1387.] HINC Φραγμίτης, ὁ, Ad sepes pertinens, Sepibus idoneus s. Sepimentis, ut quidem vertit Ruellius ap. Diosc. 1, 121. Ἅλιμος, θάμνος ἐστὶ φραγμίτης, Halimus, frutex est sepimentis idoneus. Hermol. autem vertit Frutex vallaris. Sed ego contra existimo θάμνος φραγμίτης esse quod proxime præcedente capite de rhamno dixerat, Θάμνος περὶ φραγμοὺς φυόμενος, Qui in sepibus nascitur. Non ignoro alioqui in VV. LL. afferri et φραγμίτης κάλαμος, pro Calamo vallis sepibusque utili, e Marcello, s. Vallatorio, e Ruellio. [* Φραγμὼν, Gl. Dumetum.]

[* " Φράξις, Obstructio, Polyb. 3, 401." Wakef. Mss.]

Φρακτὸς, pro quo dici et φαρκτὸς per hyperthesin literæ α, scribit Etym. Septus, Munitus. Sed hujus φρακτὸς nullum affertur exemplum. [" Opp. Ἁ. 1, 641. (ὅσσα τε φῦλα Ἡ λεπίσι πυκινῇσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσσι Φρακτά.)" Wakef. Mss.] At vero COMPOSITI Ἄφρακτος, quo contra significatur Non septus, munitus, non infrequentia sunt exempla. Apud Thuc. (1, 6.) ἄφρακτοι οἰκήσεις, et (117.) ἄφρακτον στρατόπεδον. Ab Eod. dicitur etiam aliquis esse ἄφρακτος. E Soph. affertur junctum genitivo, (Aj. 910.) Ἄφρακτος φίλων, quod redditur Non custoditus ab amicis, et desertus. Sed malim magis proprie, Non munitus amicis, ut dicit Ovid. non paucis quondam munitus amicis. In VV. LL. ἄφρακτα navigia, Non tecta nec munita ad pugnandum. Vide Κατάφρακτος. Ibid. ἄφρακτος, Non obstructus. [Incautus, Aristoph. Θ. 581. " Eurip. T. 3. p. 273. Valck. Hipp. p. 236. Brunck. Soph. 3, 504. Lobeck. Aj. p. 372. Diod. S. 2, 234. 366. 413. 447. 476." Schæf. Mss. * " Ἀφράκτως, Athan. Opp. Ap. p. 99." Kall. Mss. * Ἡμίφρακτος, J. Poll. 6, 160. * Φράκτης, Procop. Ædif. 11, 3.] Φρακτικὸς, vide in Κατάφρακτος, post verbum Καταφράσσω. [Athen. 214.]

Φρακτὴρ, ῆρος, ὁ, Sepes, VV. LL. absque ullius Auctoris nomine. Videtur certe vox esse Poëtica.

" Ἀναφοράξαντες, ap. Hes. legitur, expositum " ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες, pro quo repono ἀνα-" φράξαντες, assentiente etiam serie alphabetica: AB " Ἀναφράσσω, s. Ἀναφράττω, habente signif. con-" trariam simplici φράσσω, et synonymo verbi ἀναστο-" μόω, h. e. Aperio et explico quod septo clausum " erat." [" Ἀναφράττω, Obstipo, Obsepio, Neh. 4, 7. ἀναφράσσεσθαι, h. e. Iterum muniri et hinc obsepiri. Georg. Pachym. Hist. 2, 27. p. 80. Chrysost. Opp. 1, 196." Schleusn. Lex. V. T. " Planud. Ovid. Met. 14, 798." Boiss. Mss. " Pro ἀνέφραττον τὰς εἰσόδους leg. est ἀπέφραττον ap. Strab. 4. p. 51. Sieb." Schn. Lex. Suppl.] " Ἀνεφραγὴ, ἡ, Præstructio, " VV. LL. Sed et mendose et falso."

Ἀντιφράσσω, SIVE Ἀντιφράττω, q. d. Contra obstruo, i. e. Oppono aliquid quod obstruat s. obturet. Bud. reddit simpliciter Obstruo, ap. Alex. Aphr. Δεικνὺς ὅτι ἐκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ. Ego et alibi legisse mihi videor ἀντιφράττειν neutraliter positum pro eo, quod Lat. dicunt Obstruere luminibus. In VV. LL. redditur Obsepio, Viam sepibus obduco, Obsto. [Plut. Nicia p. 984. HSt., Greg. Naz. 1, 524. " Toup. ad Longin. 363. Plut. de S. N. V. p. 4." Schæf. Mss. * " Ἀντίφραγμα, Pisid. de M. O. 496. 563." Kall. Mss. Plut. 8, 211. * Ἀντίφραξις, Plut. Dione 24. Aristot. Anal. Post. 2, 8. " Schol. Eur. Hec. 71." Boiss. Mss. * " Ἀντιφρακτικὸς, plur. Ἀντιφρακτικὰ, τὰ, Obstacula, Philopon. de Cr. M. 2, 8." Schleusner. Mss.]

Ἀποφράσσω, SIVE Ἀποφράττω, Obstruo, Obturo, Intersepio. Alex. Aphr. Τὴν ὁδὸν ἀπέφραττε. Et ἀποφράττειν τὸ στόμα, Obturare os, Obstruere. Basil. Ἡ μέντοι παροῦσα φωνὴ παντελῶς αὐτῶν ἀποφράσσει τὸ στόμα: [1 Macc. 9, 55.] At pro Abjicio, in VV. LL. e Prov. Solom. 8, [33. " Coray Mus. Ox. 2. p. 3. Jacobs. Anth. 9, 219." Schæf. Mss. " Ἀποφράττεσθαι dicitur luna, quando lumen ejus velut obturatur, Mich. Apost. Prov. 3, 97." Schleusner. Mss. * Ἀπόφραξις, Obstructio, Xen. K. Ἀ. 4, 2, 15. " Ad Herod. 587." Schæf. Mss. * Προσαποφράττω, Dio Cass. 203.]

Διαφράσσω, SIVE Διαφράττω, Intersepio, Septo interposito separo, Discludo septo interjecto. Polit. vertit Obstruo in isto Herodiani loco, (3, 1, 8.) Ἐκέλευε δὲ καὶ τοῦ Ταύρου ὄρους τὰ στενὰ καὶ κρημνώδη διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι: nam ἐκέλευε διαφράττεσθαι perinde reddidit ac si scriptum esset διέφραττεν: totum locum sic interpretans, Sed et Tauri montis angustias ac prærupta loca muro valido Niger munimentisque obstruebat. Apud Anatomicos διαφράττοντες ὑμένες, Membranæ quæ totum thoracis spatium ab jugulo ad septum usque, in duos sinus, dextrum sinistrumque, dividunt. Vulgo mediastinum. Gorr. HINC Διάφραγμα, τὸ, Quod intersepit, intersepiendo discludit. Q. d. Intersepimentum s. Interseptum. Thuc. (1, 133.) Καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην. J. Poll. 2. de nasi partibus loquens, Τὸ δὲ τὰ τρυπήματα διαιροῦν, ὥσπερ τειχίον, Κίων, καὶ Διάφραγμα, καὶ Στυλίς· ἔνιοι δὲ τὸ μὲν ἔνδον διατειχίζον, διάφραγμα ῥινός· τὸ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ προῦχον σαρκῶδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρον, Κίονα. E quibus Cam. Cartilago est media nares dirimens, (sic enim χόνδρον dixerunt,) vel potius medium hoc in summo os desinit in cartilaginem eo magis carnosam, quo ad labra accedit propius. Nominarunt hunc veluti parvulum parietem, Κίονα,

Διάφραγμα, Στυλίδα. Quidam etiam distinxere sic, ut vocarent interius illud, Διάφραγμα: prominentius autem hoc et labris vicinius, Κίονα. Item διάφραγμα, quod Celsus et alii quidam Septum transversum dixerunt, est musculus rotundus, obliquus, caput in medio habens et fines undique thoraci interno annexos, liberæ respirationis instrumentum. Hic duabus membranis tegitur, una inferiore, a peritonæo; altera superiore, a tunica costas succingente. Est enim medius inter partes alimento servientes, quas peritonæum continet, et inter spiritus organa quæ tunica succingente concluduntur; eamque ob rem jure διάφραγμα nominatur: quod eas partes διαφράττει, i. e. Discludit, quasi septum quoddam medium. Eundem vero φρένας veteres appellarunt: quia, ut aliqui putant, eo inflammatione affecto mens lædatur. Nam multi quidem varios ob morbos delirare solent; sed quæ eo affecto incidunt deliria, non multum distant a phrenitide. Nulla enim pars cerebro subdita, præter septum transversum, perpetuum delirium excitat. Itaque maximus illi videtur esse cum mente consensus, et ad eam septum transversum aliquid conferre. Lat. Præcordia, ut ait Plinius, appellarunt, quia cordi prætendantur. Hæc Gorr. inter alia. [" Ad Charit. 433. Heyn. Hom. 6, 221. Wessel. ad Diod. S. 1, 39." Schæf. Mss. * Διαφραγή, Schleusn. Lex. V. T.] " Διαφράγιον, Hes. " ἀλλοῖον καὶ διάφορον." [* " Διάφραξις, Interclusio, Interseptio, Suid. v. Ὤγη et Ὠγή." Schleusner. Mss.] " Διάφρακτος, Interseptus," [" Thom. M. 296." Schæf. Mss.] Ἀδιάφρακτος, Non interseptus. Affertur e Theophr. H. Pl. 1, 8.: item 6, 5. " Ἀδιαφράκτως, " Sine intersepimento, si ita liceret loqui, i. e. Nullo " interjecto s. discludente septo. Legitur ap. Theo- " phr. H. Pl. 6, 5. ubi quidam interpr. Non undi- " que cingente septo; sed perperam, nam Theophr. " ἀδιάφρακτα esse et ἀδιαφράκτως ἔχειν dicit quæ " veluti συμφύονται ἀλλήλων, ut alibi loquitur, " veluti legumina quædam in siliquis interseptum " nullum habentia, quale est pisum."

" Εἰσφράττω, Obstruo, VV. LL. Videtur autem " potius signif. Obstruo intra."

" Ἐκφρακτικὰ medicamenta, ap. Gal. sunt Quæ " vim habent expediendi meatus farctos obstructos- " que: alio nomine dicta ἐκκαθαρτικὰ πόρων, ab ex- " purgatione meatuum. Contraria his sunt ἐμπλα- " στικὰ et ἐμφρακτικά." [Alex. Trall. 8. p. 409.] " Est porro hoc verbale a VERBO Ἐκφράττω signifi- " cante i. q. ἀποφράττω, i. e. Obstructione libero et " expedio, s. Obstructiones amoveo, Aperio. Op- " positum vero et ipsum habet τὸ ἐμφράττειν. Legi- " tur ap. Diosc. 3." [Alex. Trall. 1. p. 90., 2. p. 136. 138., 8. p. 390. 392. 400. 403. 408. 411. 457. 549. alibi. " Diod. S. 2, 284." Schæf. Mss.]

Ἐμφράσσω, VEL Ἐμφράττω, Obstruo, Obturo. Athen. 5. Καὶ τὸ ἀνοιχθὲν κατ' ἀρχὰς ἐμφράξας. Antiphon, Ἁπάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξαν, Omnes vias obstruxerunt. In VV. LL. exp. non solum Obstruo, Obsepio, Intersepio, (ut ap. Gal. ἐμφράττειν τὸν χυμὸν, Intersepire,) Claudo, Præcludo, Iter obice aliquo stipo; sed et Oppleo, Farcio. Quin etiam affertur Diosc. locus, in quo dicitur ἐμφράσσεσθαι quod adhibetur ad obstruendum s. obturandum; nam, Ἐμφρασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμοῤῥαγίας, redditur, Si nares ea herba obturentur. [Nicander Ἀ. 191. πνιγμὸς — φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσεται οἶμον.] Quod autem ad illam Farciendi signif. attinet, sciendum est, Bud. scribentem accipi hoc verbum pro Obstruo, item pro Infercio, h. Æschinis l. afferre, (85.) Οὕτω δὲ ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας, ὥστε τὸν κίνδυνον εἶναι μὴ σοὶ, ἀλλὰ τοῖς ἐπεξιοῦσι. [" Coray Mus. Ox. 2. p. 3. Jacobs. Anth. 12, 297. Heyn. Hom. 6, 320. ad Charit. 766. Diod. S. 1, 686." Schæf. Mss. Nicander Θ. 79. ἐμφράξαιο. " Ἐμφράττομαι, Arctor, Philes p. 62." Schleusner. Mss.] Ἔμφραγμα, τὸ, ET Ἐμφραγμὸς, ὁ, Obturamentum. Redditur etiam Septum, Cancellus, nec non Obex. [Ἐμφραγμὸς, LXX. Sirach. 27, 14. ὠτίων.] Ἔμφραξις, Obturatio, Obstructio. Hesychio est etiam Morbus aurium, cum alioqui generalius accipiatur ap. Medicos de Obstructione s. Stipatione meatuum aut cavitatum naturalium ex abundantia aut vitiosa qualitate succorum. Est autem hæc obstructio morbus organicus, pertinetque ad formam organicæ partis corruptam, amissis sc. meatibus aut cavitatibus parti alicui debitis, vel propter succorum abundantiam, vel propter vitiosam qualitatem, quod ii nimium lenti vel crassi. Hæc Gorr. [" Philes p. 62." Schleusner. Mss. Phot. Bibl. 289. " Septum, Porph. A. N. 19. Eust. Il. 841, 10." Wakef. Mss.] At vero ADJ. Ἔμφρακτος, ὁ, ἡ, pro quo perperam ἔμφραττος in VV. LL., redditur per particip. Obstructus, Obturatus. Redditur et Septus, Munitus. [" Ἐμφρούρους et ἐμφράκτους Græci vocabant Homines sanæ mentis; ut contra * παρεμφρούρους et * παρεμφράκτους, Commotæ mentis et cerritos. Glossæ: Cerritus, Ἐμμανὴς, * παρεμφάρακτος. Ita vulgo editur, nec mutandum in παρέμφρακτος: nam * φαράσσει pro φράσσειν dicebant. Hesychius, ubi nulla mendi suspicio potest esse: * Φάραγμα· φραγμός. Hinc παρεμφάρακτος· ἀσελγής." Salmas. in Nott. ad Hes. v. Παρεμφάρακτος.] Est aliud usitatius ADJ. Ἐμφρακτικὸς, q. d. Obstructivus, Obturativus, i. e. Obstruendi facultate præditus. Apud Medicos ἐμφρακτικὸν medicamentum, Quod poros suo lentore obstruit: ἐμπλαστικὸν etiam appellatum. Cui contrarium est τὸ ἐκφρακτικόν. Sed hoc quidem modo sumtum τὸ ἐμφρακτικὸν, tantum lentore suo obstruit; verum aliquando sumitur generalius, ut eo nomine comprehendantur etiam quæ copia vel crassitie obstruunt. Gorr. [Hippocr. 397, 33. " Coray Mus. Ox. 2. p. 3." Schæf. Mss. * Προεμφράττω, Clem. Alex. Pæd. 198, 29.]

Ἐπιφράσσω, VEL Ἐπιφράττω, Obstruo, Obturo. Apud Basil. Ἐπιφράττειν τὸ στόμα, sicut et ἀποφράττειν, Obstruere os. [" Ad Charit. 562." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 286.] Ἐπίφραγμα, Obturamentum. In VV. LL. Frænum. At Hes. ἐπιφράγματα esse dicit τὰ ὑπὸ τὸ στόμα. [* Ἐπίφρακτος, unde * " Ἀνεπίφρακτος, Anna C. 385." Elberling. Mss. * Κατεπιφράσσω, Osann. Auct. Lexx. Gr. p. xiv. 93. " Eumath. 106." Boiss. Mss.]

Καταφράσσω, VEL Καταφράττω, Munio; ac præsertim in ea signif. qua dicimus Munire armis. Sic pass. Καταφράττομαι, Munior, ut καταφράττομαι ὅπλοις, Munior armis. Plut. Alex. Ὅπλοις καταπεφραγμένους καὶ ἵππους ἐλαύνων. Quemadmodum autem hic equi dicuntur καταπεφραγμένοι, sic alibi ap. Eund. legimus equites καταπεφραγμένους. [LXX. 1 Macc. 6, 38.] Κατάφραγμα, τὸ, Munimentum. Ut navis habet καταφράγματα, quæ et κατάφρακτος dicitur, ut mox docebo. Sed prius sciendum est, illud nomen ADJ. Κατάφρακτος frequens esse de equite, qui et καταπεφραγμένος a Plut. appellatur, ut modo dictum fuit. Herodian. 8, (1, 5.) Αἵ τε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἶλαι: 4, (14, 6.) Ἵππον τε πολλὴν ἄγων καὶ τοξοτῶν μέγα τι πλῆθος, καταφράκτους τε ἀπὸ καμήλων ἔξωθεν μακροῖς δόρασιν. Quibus in ll. aliisque item similibus retinet Polit. vocem Græcam, et merito, cum sciamus Lat. quoque vocis Cataphractus frequentem esse usum, de eo qui circumquaque armis munitus sit, s. qui est καταπεφραγμένος ὅπλοις, ut paulo ante habuisti: licet illud adverbium Circumquaque præp. non includatur; esset enim alioqui dicendum potius περιπεφραγμένος ὅπλοις, itidemque περίφρακτος. Cataphracti equites dicuntur, inquit Serv., qui et ipsi ferro muniti sunt, et equos similiter munitos habent. Sed non lubenter assentiar Servio, si καταφράκτους non esse existimet nisi qui equos itidem ferro munitos habeant. Liv. καταφράκτους Lat. dixit Loricatos, Maced. Belli l. 5. Equitum innumerabilem vim trajici Hellesponto in Europam, partim loricatos, quos Cataphractos vocant, partim sagittis ex equo utentes. Ceterum hic nos meminisse oportet ejus quod antea ex Eust. attuli, cum de verbo φράσσω agere inciperem, nimirum ex Homerico particip. φράξαντες, (quo utitur Il. N. 130. Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ,) posteros Hom. φρακτικῶν et καταφράκτων appellationem

accepisse, ubi observa obiter, *φρακτικοὺς* illi esse eosdem, qui et *κατάφρακτοι* dicuntur. An vero ea signif., quam illo in loco habet particip. *φράξαντες*, satis cum signif. nominum istorum conveniat, alii viderint. Sciendum est porro de navi quoque dici *κατάφρακτος*. Est autem *κατάφρακτος ναῦς*, i. e. Navis, s. *κατάφρακτον πλοῖον*, i. e. Navigium, quod tectum est, ut magis sit munitum. *Κατάφρακτος ναῦς*, Navis tecta, quæ et Constrata dicitur, inquit Bud. Vide et Bayf., qui etiam tradit quasdam nominatim a Cæsare dici cratibus pluteisque contectas, et *καταστρώματα* habuisse e Polyb. docet. His autem opponuntur *ἄφρακτοι*, i. e. Apertæ, Non tectæ nec munitæ ad pugnandum, in VV. LL. e Cic. ad Att.: Thuc. 1, (10.) *Οὐδὲ αὖ τὰ πλοῖα κατάφρακτα ἔχοντας*, Schol. *σεσανιδωμένα*. Polyb. (1, 20, 13.) *Οὐχ οἷον κατάφρακτος αὐτοῖς ὑπῆρχε ναῦς, ἀλλ' οὐδὲ καθόλου μακρὸν πλοῖον, οὐδὲ λεμβὸς οὐδὲ εἷς*. Ceterum cum navis *καταφράγματα ἔχουσα* non alia esse videatur quam *ἡ κατάφρακτος*, in VV. LL. tamen exp. Navis loricata. Quod autem ad *κατάφρακτος* attinet, de equite dictum, sciendum est ei OPPONI *Ἀκατάφρακτον*: dicitur enim *ἀκατάφρακτος ἱππεὺς*, Eques qui non est cataphractus: in collect. de Vocabulis Militaribus. [*Κατάφρακτος*, Soph. Ant. 958. Symm. Job. 39, 21. Joseph. B. J. 5, 9. p. 345. " Diod. S. 1, 631. 2, 496. Jacobs. Anth. 10, 254. ad Herod. 539." Schæf. Mss. * " *Καταφράκτης*, Cocchii Chirurg. p. 28." Kall. Mss.]

" *Παραφράττω*, Obsepio, Obstruo. Herodian. 4. " *Παραφράττοντες πάσας εἰσόδους εἴ τινες ἦσαν λανθάνουσαι*. Sic 8. *Πανταχόθεν γὰρ τὰς τῆς Ἰταλίας ὁδοὺς παραφράξαντες ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι τειχίων τε ἐγέρσεσι καὶ πυλίδων ἀσκήσεσι*. Idem pass. voce et " signif. 3. *Ὅπερ καὶ αὐτὸ πάμπαν παρεπέφρακτο ὑπὸ τοῦ Νίγρου*, A Nigro obstructum erat. VERBALE " *Παράφραγμα* signif. Sepimentum muro aliive munimento additum s. circumdatum. Thuc. 4, (115.) " *Ἀπὸ τῆς μηχανῆς πῦρ ἐνήσειν διενοοῦντο ἐς τὰ ξύλινα παραφράγματα*." [" Ad Charit, 700." Schæf. Mss. " Appian. 2, 338." Wakef. Mss. * *Παραφρακτικὸς*, Xenocr. de Alim. ex Aquat. 23. p. 466. sed v. Coraium.]

Περιφράσσω s. *Περιφράττω*, Circumsepio, Circummunio, Circumvallo, [Hippocr. 291, 30. Schleusn. Lex. V. T.] " *Περίφραγμα, τὸ*, Septum quo aliquid " circumdatur, ut *περίφραγμα ξύλινον*, Septum ligneum quo locus aliquis circummunitus est. Sic " in curru *περίφραγμα* dicitur Septum illud quod " corio vel panno obducitur. J. Poll. enim 1. de " partibus currus, *τάρριον* nominari scribit *τὸ ὑπεράνω αὐτοῦ περίφραγμα ὃ σκύτει εἴωθε διαλαμβάνεσθαι*." [Thuc. 6, 25. " Lucian. Gymn. 32." Boiss. Mss. " Thom. M. 364. Valck. Phœn. p. 384. Toup. Opusc. 1, 566. Ammon. 128." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1037.] " Affertur ET *Περιφραγμὸς, ὁ*, pro " Sepes, Septum," [" Schol. Nicet. Eugen. 1, 107." Boiss. Mss. * *Περιφραγμέω*, i. q. *περιφράσσω*, Nicet. Annal. 12, 10. * *Περίφραξις*, Gl. Objectus, Objex, Conseptus, " Phot. v. *Εὐερκία*." Schleusn. Mss. " Amphil. 52." Kall. Mss.] *Περίφρακτος*, Circummunitus, Circumseptus. Et *περίφρακτον, τὸ*, in VV. LL. Septum; sed perperam in illis scriptum EST *περίφραστον*. [* *Ἀπερίφρακτος*, ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 217. * *Περιφράκτης*, * *Περιφρακτίζω*, unde * *Περιφράκτισμα*, Aqu. Isaiæ 58, 12.: v. Schleusn. Lex. V. T. * " *Περιφραγὴ*, i. q. *περίφραγμα*, Geop. 799. (11, 5, 4.) Scriptt. Rei Accip. 261." Wakef. Mss.] *Συμπεριφράσσω*, s. *Συμπεριφράττω*, Una vel Simul circumsepio, Una circummunio. In VV. LL. exp. Consepio; et *συμπεφραγμένον*, sed perperam scriptum pro *συμπεριπεφραγμένον*, Conseptum, e Colum. At hæc interpr. potius convenit verbo *συμφράττω*, quam verbo *συμπεριφράττω*. [" Aristot. Physiogn. 111." Wakef. Mss.]

Προφράσσω, SIVE *Προφράττω*, Ante sepio, munio, i. e. Ante aliquem locum. UNDE *Πρόφραγμα*, Septum quod est ante aliquem locum, Septum prætentum alicui loco, Sepimentum. Nam in VV. LL. affertur ex Aristot. Œcon. *προφράγματα* de Sepimentis ante domos, quæ vestibulis essent similia. In Iisdem tamen *πρόφραγμα* exp. etiam Locus ante septum, scenam: quod Hes. *προφράγματα* sint *τὰ προσκήνια*. Additur ibid. *Πρόφραγμα*, Propugnaculum, Tutamen, *πρόβλημα*, translate. Polyb. (9, 35, 3.) *Αἰεὶ ἂν ἐν μεγάλοις ἦν κινδύνοις τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας, εἰ μὴ Μακεδόνας εἴχομεν πρόφραγμα*, Periclitabantur res Græcorum, nisi Macedones nos valli instar protexissent. [" Diod. S. 2, 340." Schæf. Mss.]

Συμφράσσω, SIVE *Συμφράττω*, Consepio, Communio. A cujus pass. th. *Συμφράσσομαι* est partic. *συμπεφραγμένον*, Conseptum. [Constipo, Denso, Non magnis intervallis relictis colloco, Xen. Ἑλλ. 1, 1, 4. Obstruo, K. 6, 9. Aristot. Probl. 11, 61. 34, 9. Physiogn. 5. 6. Dio Cass. 62. p. 706. " Diod. S. 2, 350." Schæf. Mss. Plut. 3, 227. *τὸν λιμένα τῷ στόλῳ*, cf. 5, 317. Apollod. 2, 5, 12. *Τῷ θώρακι συμπεφραγμένον*.]

[* *Ὑποφράσσω*, s. * *Ὑποφράττω*, Basil. 3, 593. Schol. Æsch. Pers. 351.]

LEGITUR ET *Φράγνυμι* pro *Φράττω*, Sepio, Munio, a quo *φράγνυμι* est particip. *φραγνύντες* ap. Suid. e quopiam Anonymo, *Τῶν νεῶν τοὺς ἀπορωτάτους τοῖς ὅπλοις φραγνύντες*, Armis munientes. Ille *φραγνύντες* exp. *καθοπλίζοντες*, cum tamen hæc exp. non solum *φραγνύντες*, sed etiam dativum *ὅπλοις* comprehendat. ITEM *Φραγνύω* in eadem signif. [" *Φράγνυμι*, Aristoph. Fr. 255. Kuster. 68. Lollius Bass. 10." Schæf. Mss. * *Ἀναφράγνυμι*, Themist. Or. 7. p. 91. *ἀνεφράγνυντο*.] " *Ἀποφράγνυμι*, s. *Ἀποφραγνύω*, " Obstruo, Obsepio, ut ap. Eust. sociis suis Ulysses " cera aures *ἀποφραγνύει* et obturat, ne sirenum cantum audiant. Soph. pass. voce in act. signif. usus " est pro Communio veluti septo, Antig. (241.) p. " 224. *κἀποφράγνυσαι κύκλῳ Τὸ πρᾶγμα*, Schol. " *ἀσφαλίζῃ*." Hinc COMP. *Διαφράγνυμι*, itidem pro Sepio, Munio, aut etiam Obstruo. Et pass. *Διαφράγνυμαι*, activa etiam signif. e Plut. Camillo (146.) *Διεφράγνυντο ξύλοις πολλοῖς τὸ στρατόπεδον*. [* " *Ἐμφράγνυμι*, Obstruo, Mich. Apost. 12, 23. *Στόμα ἐμφράγνυται*." Schleusner. Mss. Aristot. H. A. 4, 15. * " *Περιφράγνυμι*, Circumsepio, Themist. 21." Wakef. Mss. * *Καταφράγνυμι*, Theod. Prodr. 301." Elberling. Mss.]

ΦΡΕΑΡ, *ατος, τὸ*, (qui gen. est tanquam a *φρέας* inusitato, sicut *ὕδατος* dicitur tanquam ab *ὕδας*,) Puteus. Lucian. (2, 384.) *Ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν*. Poëtice autem dicitur ETIAM *Φρεῖαρ*. Il. Φ. (197.) *Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν*. Festive autem *φρέαρ* ap. Athen. (192. 461.) vocatur Prægrande poculum. [" *Φρέαρ*, cum gen., ad Callim. 2. p. 4. *Φρέατος*, de quant., Bentl. Ep. ad Hemst. p. 111. Brunck. Aristoph. 2, 55. *Εἰς φρ. ἐμπίπτειν*, Heind. ad Plat. Theæt. 392. *Φρεῖαρ*, Musgr. Ion. 1075. Ilgen. Hymn. 542." Schæf. Mss. Nicander Θ. 486. *Φρέαρ*, Lacus olearius, Aristoph. Πλ. 810. " Gen. *φρητὸς*, Etym. M." Wakef. Mss.]

Φρεατορύκτης, ITEM *Φρεατωρύχος*, (ut dicitur *τυμβωρύχος*,) Putei fossor, Puteorum fossor, Putearius Plinio. [Lobeck. Phryn. 232. Etym. M. 799, 41.] Dicitur ETIAM *Φρεορύκτης*, ET *Φρεωρύχος*. Sed hoc posterius usitatius esse puto, quod Etym. exp. per *φρεατορύκτης*. Theophyl. Ep. 24. *Οὔτε φρεωρύχοι τὰ τῆς γῆς ἐρεβοδιφῶντες ἀπόρρητα*. Item *σκεῦος φρεωρύχον*, Plut. [Lobeck. l. c.] *Φρεωρυχέω*, (SICUT *Φρεορυκτέω* a *Φρεορύκτης*,) Puteum fodio s. Puteos. Cujus partic. *φρεωρυχῶν* ap. Plut. (9, 106.) extat. Legitur autem et ap. Suid. illud verbum, sed perperam in vulg. Edd. scriptum per ο in secunda syllaba, ut vicissim male per ω in illis scriptum est *φρεωρυκτῶ* pro *φρεορυκτῶ*: assentiente utrique emendationi vetusto Cod., et verbi *φρεορυκτῶ* scripturam comprobante etiam nomine *φρεορύκτης*, quod ibid. habetur. [*Φρεωρυχέω*, Aristoph. A. 1033.] Ceterum *Φρεωρύχους* Hes. scribit fuisse etiam *γένος* quoddam Athenis. [* " *Φρεωρύχως*, Herodian. Epimer. 160." Boiss. Mss. * *Φρεωρυχία*, Philostorg. H. E. 3, 9. * *Φρεωρυχικὸς*, Eust. 1533. " Phot. v. *Τόρος*." Schleusn. Mss. " Etym. M. 762, 33." Schæf. Mss. * *Φρεώρυξ*, Cyrillus in Matth. Gloss. p. 20. Lobeck. l. c.]

Φρεατοτύπανα, Puteorum tympana, Haustra, VV. LL. cum Hes. dicat duntaxat esse Instrumenta quædam ap. Polyb. Reponendum enim esse φρεατοτύπανα pro φρετοτύπανα, vel ipse alphabeticus ordo ibi aperte demonstrat.

Φρεάντλης, ὁ, Aquæ e puteo haustor, q. d. Putei haustor s. Puteorum. Sed vocem hanc φρεάντλης jocose fictam fuisse sciendum est, alludendo ad vocem Κλεάνθης, quæ Philosophi cujusdam nomen erat. Vide Diog. L. et Suid.

[* "Φρέαῤῥος, E puteo manans aqua, Athen. 691." Schleusn. Mss.]

Φρεατιαῖος, Putealis, Puteanus: ὕδωρ, Putealis aqua, s. Puteana, ap. Athen. (124.) et Alex. Aphr. atque alios. Plut. (9, 757.) Καὶ γὰρ τῶν ῥυτῶν ὑδάτων τὰ πετραῖα καὶ ὀρεινὰ ψυχρότατα, καὶ τῶν φρεατιαίων τὰ κοιλότατα: [* Φρεατίδιος, Idem 8, 753. ὕδωρ, Schneidero e Φρεατιαῖος depravatum videtur: cf. Bast. ad Greg. Cor. 704. * Φρεατικὸς, Gl. Putealis, Puteanus.]

Φρεατώδης, In putei modum profundus. At in VV. LL. exp. simpliciter Profundus. [" Schol. Aristoph. Πλ. 431." Schæf. Mss.]

[* Φρεάτιος, Putealis, Geop. 2, 6, 33. Ἐν τόποις τοῖς μὴ ἔχουσιν ὕδωρ, μήτε ἐπίῤῥυτον, μήτε πηγαῖον, μήτε φρεάτιον. Vide voc. sequ.]

Φρεάτιον, τὸ, Puteolus, Parvus puteus. ["Ad Mœr. 193." Schæf. Mss.] At Suidas φρεάτια esse dicit τὰ βαθέα ὀρύγματα, Profundas fossas. Pro qua signif. habet Hes. Φρεάτεια per ει. Cum illa certe scriptura, quam ap. Suid. habemus, non convenit h. l., quem subjungit, Πᾶσαν ἐδῄωσε τὴν γῆν, μήτε τῶν φρεατίων ναμάτων φεισάμενος. Sed nec exp. illa posse convenire videtur, cum ante ναμάτων genitivo nominis alicujus adjectivi sit opus, qualis fuerit φρεατιαίων. Itaque cum locum illum sequatur hic, Φρεατίας δὲ εἶχεν ὁ τόπος ἀγνοουμένας, (a NOM. Φρεατία, ἡ, cujus accus. φρεατίαν habet Xen. Ἑλλ. 3, 1, 5.) non immerito fortasse suspicaretur quispiam Suidam scripsisse, Φρεατίαι, τὰ βαθέα ὀρύγματα: nisi, in loco qui huic expositioni subjungitur, haberemus φρεατίων ναμάτων. Ut enim convenire hoc exemplum posset, legi deberet φρεατιῶν a φρεατίαι: qui gen. substantivi nominis cum altero nominis itidem substantivi non bene cohæreret. Videat tamen lector malitne illam scripturam admittere, (ut sit τῶν φρεατιῶν ναμάτων, pro τῶν ἐν φρεατίαις ναμάτων,) quam hæc ipsa verba reponenda esse dicere. Ceterum illud φρεατία ab Eod. exp. etiam ὄρυξις, i. e. Fossio. [Φρεατία, Polyb. 10, 28, 2. 5. Mathem. Vett. 41. Heliod. 9. p. 443. " Jacobs. Anth. 7, 368." Schæf. Mss. Lex. Xen. * Φρητία, Hes. στόμα φρέατος.] AT VERO Φρεατὶς Bud. e Basilio affert pro Favo et cella apum.

ITEM Ἐμφρεάτοι ap. Suid. legitur, quod Athenis fuisse scribit nomen δικαστηρίου τῶν ἀκουσίων φόνων. Sed τὸ ἐν φρεαττοῖ δικαστήριον ap. Aristot. lego, Polit. 4. quam lectionem illic reponendam censeo, nisi forte φρεατοῖ potius unico τ scr. quispiam existimet. Non aliter tamen scripsisse Suidam, ex eo videtur posse colligi, quod hanc scripturam comprobat series alphabetica, quam sequitur. [" Luzac. Exerc. p. 6. T. H. ad Plutum p. 454. 471." Schæf. Mss.] Apud Eund., sicut et ap. Etym., LEGITUR Φρεάριος, quod esse dicunt Nomen δήμου τῆς Λεοντίδος sub. φυλῆς. Affertur autem e Plut. (Themist. 2.) et pro Nomine proprio cujusdam Atheniensis, cui se instituendum commiserat Themistocles.

ΦΡΗΝ, ενὸς, ἡ, Mens. Il. K. 45. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν: E. 406. Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός: I. 186. Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ. A Cic. quoque φρὴν redditur Mens, in hoc versu Eur. Hipp. (612.) Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Interpr. enim de Offic. 3., (nisi aliunde hanc interpr. sumit,) Juravi lingua, mentem injuratam gero. Quamvis autem φρὴν et θυμὸς et καρδία sæpe pro eod. ponantur, ut Lat. Mens, Animus, Cor: interdum tamen post κατὰ φρένα addit Hom. καὶ κατὰ θυμόν. (At cum dicit

A ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, tunc hæc VOX Θυμὸς aliter sumitur, sc. pro eo quod dicimus Courage.) Lat. quoque Mentis appellationi addunt interdum appellationem Animi. Atque adeo et Mentem animi dixit Plautus. Apud eund. Hom. legitur ἐν φρεσὶν ἦτορ: quod ἦτορ ap. Poëtas synonymum esse nomini καρδία, satis notum est. Hoc ipso certe usus est Æschylus, sicut et nomine φρὴν in uno eodemque loco, Pr. (880.) Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει: sed hic φρὴν peculiarius accipiendum videri possit. Quod autem ad illum pluralem dat. attinet φρεσὶ, sciendum est ejus magnum esse usum ap. Hom. pro dat. sing. φρενὶ, sicut et nominativi pluralis, itemque accus. pro sing. Dativi certe, ut cum dicit passim, σὺ δ' ἐπὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι: item, ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν: pro eo quod a Virg. dicitur, tu condita mente teneto. Sic ap. eund. Poëtam, Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶ, Cic. φρεσὶ vertit Mente. Soluta vero oratio pluralem usurpans potius quam singularem, eo significare solet Sanæ mentis affectum,
B ut ita dicam, aut etiam Prudentiam: unde aliquis dicitur φρένας ἔχειν, et contra ἔξω φρενῶν καθεστὼς, vel γενόμενος, (ap. Herodian. illud, ap. Plut. hoc,) Xen. Σ. (4, 55.) Διδόναι καρποῦ μὲν ἀφθονίαν, φρενῶν δὲ ἀφορίαν. Hac autem in signif. observavi non paucis in ll. præfixam habere vocem νοῦν, ut ap. Aristoph. (B. 534.) νοῦν ἔχειν καὶ φρένας: et ap. Dem. pro Cor. Μάλιστα μὲν καὶ τούτοις βελτίω τινὰ νοῦν καὶ φρένας ἐνθείητε. At Herodian. (7, 10, 7.) φρένας et ἀγχίνοιαν copulavit, ubi Polit. φρένας vertit Ingenium. In multis certe ll. occurrit ubi Prudentiam interpretari possumus, aut etiam simpliciter Mentem, ut Epigr. Ἄξιον αἰνῆσαι Μόσχον φρένας, ὃς μόνος οἶδε, κ. τ. λ.

Φρένες, Præcordia, tanquam mentis sedes, διάζωμα quod pulmonem et cor ab hepate, liene, et renibus disterminat, ut scribit Aristot. de Part. Anim. 3, 10. ubi etiam dicuntur esse φρένες tanquam παροικοδόμημα et φραγμός: item φρένες vocari ὡς μετέχουσαί τι τοῦ φρονεῖν. Ibi autem Gaza φρένες interpr. Præcor-
C dia, (sicut et alii passim tam ap. hunc quam ap. ceteros, ubi de eadem illa corporis parte agitur, interpretati sunt,) διάζωμα, Septum transversum. Extat certe ap. Hom. vox φρένες et de parte corporis, non uno in loco. Legimus enim Od. I. (301.) Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν, Il. Π. (503.) ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων, Ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο. Proprie, inquit Gorr., φρένες Mentem significat, quam νοῦν et διάνοιαν etiam Græci appellant: ad quam quoniam aliquid conducere videtur διάφραγμα, aut quia eo inflammatione affecto mens quoque læditur, et continuum prope delirium excitatur, a Platone et reliquis veteribus eodem nomine donatum est, ut nihil intersit φρένας et διάφραγμα dicere. Præcordia a Latinis dicta sunt, quia cordi prætenduntur. Hæc ille. Vide et in Διάφραγμα. Ceterum quod ad etymum illud attinet, quo φρένες a verbo φρονεῖν deducit Aristot. in eo, sicut et in aliis quibusdam, hic Philosophus parum grammatice locutus mihi videtur. Multo enim ma-
D gis rationi consentaneum est, si etiam spectemus eam deductionis seriem quæ in aliis plerisque vocibus spectatur, ut φρονεῖν dictum sit quasi φρενεῖν, sc. ἀπὸ τῆς φρενός: sicut a θυμὸς dicitur ἐνθυμεῖσθαι et θυμαίνειν. Adde quod cum non itidem num. sing. φρὴν de parte illa usurpetur, non eadem etymi ratio ei assignari potest: et tamen ut pluralem præcedat necesse est. Fuerit ergo potius quærendum vocis φρὴν quam φρένες etymum; sed aliud quam quod Etym. et Eust. habent: si modo quis huic investigationi tempus impendere operæ pretium esse, aut etiam ullum investigationis fore finem existimat.

[" Φρὴν, Abresch. Æsch. 2, 76. Ammon. 99. Græv. Lectt. Hes. 524. 549. Musgr. Or. 1180. Periphr., Huschk. Anal. 218. Jacobs. Anth. 9, 52. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. Quid ap. Hom.? Wassenb. ad Hom. 37. Conjunctum cum νοῦς, Jacobs. Anth. 6, 148. Heyn. Hom. 5, 547. Ruhnk. ad Vell. 266.: (animo ac pectore, 292.) Ἀπὸ φρενὸς, Crinag. 5. Εἰς φρένα λαμβάνων, Wakef.

Phil. 1080. Φρένες, Heyn. Hom. 4, 46. 195. 6, 9. 16. 139. 447. 7, 224. 228. Porson. Or. 600. Paul. Sil. 18. Præcordia, Wolf. Præf. ad Il. p. xxiii. Φρεσὶν conf. c. φράσειν, Wakef. Eum. 492. Stanl. ibid. Ἔξω τῶν φρενῶν γενόμενος, Longus p. 478. Bod., ubi v. not. Εὖ ἔχειν φρενῶν. Valck. Hipp. p. 272. Diatr. 78. Θεῖναι ἐν s. ἐπὶ φρεσὶ, Heyn. Hom. 4, 672. Ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι, Valck. Callim. 247. ad Herod. 686. 695. Ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν, Hesiod. Θ. 239. Μετὰ φρεσὶ, Heyn. Hom. 6, 628. 7, 168. Φρένας ἐξαιρεῖσθαι, Toup. Opusc. 2, 284." Schæf. Mss. "Φρὴν cum θυμὸς, Æsch. Pers. 769. Ag. 103.: cum νόος, Quint. Sm. 1, 589.: cum νόημα, Hom. H. in Cer. 329.: cum στέρνοις, Æsch. Choëph. 744. Ἀπὸ φρενὸς, Contra voluntatem, Arat. 409." Wakef. Mss. Φρένες, Præcordia, Il. Ψ. 104.]

[* "Φρενοβάρβαρος, Sophron de Hær. ap. Fabric. T. 7. p. 485." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Φρενοβλαβὴς, Mente læsus, (pro quo Lat. dicunt Mente captus, cui respondet τὸ φρενόληπτος,) Mentem læsam habens, ὁ τὰς φρένας βεβλαμμένος, s. κατὰ τὰς φρένας, ut quidem Suidas habet utrumque. Sed malim, ad ostendendam compositionis juncturam, resolvere in φρένα βλαβεὶς. Hac autem voce φρενοβλαβὴς usus est Herod. (2, 120.): usus est et Hippocr. eadem lingua scribens, in Ep. ad Demagetum, Νῦν δ' ὡς ἐπ' ἀρηρόσι τούτοισιν ἐν τῷ βίῳ φρενοβλαβέες τετύφωνται. Usi sunt et alii, eorum posteri. Φρενοβλαβῶς, Dementer, Insane, More ejus qui mente est læsus, et mente captus. Habes in Φρενόμωρος e Schol. Soph. Φρενοβλάβεια, ἡ, Amentia, Dementia, Hes. et Suid. [Philo 4. p. 230. P. "Buttm. Schol. Od. O. 233." Elberling. Mss. * "Φρενόβλαβος, Amphil. 49. Orac. Sib. 8. p. 371(=699.)" Kall. Mss. * "Φρενοβλαβέω, Heyn. Hom. 8, 83." Schæf. Mss. * Φρενοβλαβία, Manetho 6, 599.] Φρενοδινὴς, Mentem versans, Nonn. [Jo. 163.] Φρενοθελγὴς, Mentem mulcens, oblectans, ut μῦθος, Nonn. (Jo. 4, 144.) Verbum mentem oblectans, menti gratum. [Procl. H. in Mus. 17. Anal. 1, 441. "Nonn. D. 1, 405. (ἀοιδῆς.)" Wakef. Mss. * Φρενοκλόπος, Anthol. 4. p. 469. Ἔρως. "Jacobs. Anth. 6, 61. Quint. Mæc. 9." Schæf. Mss.] Φρενοκλοπέω, q. d. Mentem furor. Ab Hes. exp. ἐξαπατῶ, quod est Decipio, Impono. Sed quidam minus generaliter, Impono præstigiis. Φρενόληπτος, Mente captus, ὁ ἀναίσθητος, Suid. [* Φρενομανὴς, Æsch. Ag. 1132=1149.] Φρενόμωρος, Mente stultus, Cui stulta mens est. Unde ADV. Φρενομώρως, ut φρενομώρως νοσεῖν e Soph. affertur, quod ita scriptum significabit Stultitia laborare. Sed ap. eum φρενομόρως legi sciendum est, per ο in penultima, tanquam sc. e φρὴν et μοῖρα, detracta deinde litera ι. Schol. enim νοσοῦντα φρενομόρως, Aj. (627.) p. 38. exp. εἰς τὴν μοῖραν τῶν φρενῶν νοσοῦντα, addens i. esse q. φρενοβλαβῶς et μανικῶς. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 247. * Φρενόπληκτος, Demens, Æsch. Pr. 1053. * "Φρενοπληξία, Const. Manass. Chron. p. 15(=28.)" Boiss. Mss. * Φρενοπληγὴς, activo sensu, Æsch. Pr. 877=884. μανίαι. " Wakef. Trach. 1082." Schæf. Mss.] Φρενοπλὴξ, ῆγος, Mente captus. De eo, quem Lat. vocant etiam Mente captum. Sonat tamen potius q. d. Mente s. Animo percussus. Sed hoc loquendi genere abstineo, quod Percutere animum alium habere usum videam, sicut et Percuti, cum dicitur Percuti aliqua re. Greg. Naz. Carm. φρενοπλῆξιν ὁμοίιος. Pro eod. dicitur et παραπλήξ. ["Thom. M. 24. 578." Schæf. Mss.] Φρενοτέκτων, ονος, Qui in mente sua fabricatur s. architectatur, Cui mens est fabricatrix et architecta. Ita enim reddendum censeo vocabulum, quod ap. Aristoph. (B. 820.) legitur, estque ab eo fictum, ut opinor. Sic autem vocat Æschylum tanquam mirificum verborum architectum, s. artificem: i. e. mirum in excogitandis vocabulis grande sonantibus: φρενοτέκτονος ἀνδρὸς Ῥήμα θ' ἱπποβάμονα. [* Φρενοφθόρος, Pisid. de V. V. p. 433.]

Φρεναπάτης, ὁ, Mentis s. Mentium deceptor. Paul. Ep. ad Titum, 1, (10.) Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι, καὶ φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς. ["Valck. Oratt. 411." Schæf. Mss.] Φρενα-
A πατάω, Mentem decipio s. Mentes, ad Gal. 6, (3.) Εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναί τι, μηδὲν ὢν, ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, Suam ipsius mentem decipit. Quod nihil aliud est quam Seipsum decipit, adeo ut possimus φρεναπατᾷ accipere pro simplici ἀπατᾷ, itemque in φρεναπάτης existimare otiosam esse vocem φρένα: ut otiosi erunt hi Lat. ablativi, si quis dicat Mente vel Animo fallor. Vetus Interpres certe φρεναπάται exposuit simpliciter Seductores: et φρεναπατᾷ Seducit. ‹ Sed et hoc observandum est, Latinos non dicere, Fallo animum, sed contra Me fallit animus. Ceterum Hes. φρεναπατᾷ, ex illo Pauli loco sumtum, ut credibile est, exp. χλευάζει, quod est Illudit, Irridet. [" Wakef. Ion. 605." Schæf. Mss.]

Φρενάργιος, Mentis compos. Nam Hes. φρεναργίους, si modo ita scripsit, exp. φρενήρεις: [leg. * φρεναρτίους.]

Φρενήρης, Mentis compos, Qui est sanæ mentis, etiam Cordatus, ut sc. sit ὁ ἀρηρὼς τὴν φρένα, vel cui ἄρηρεν ἡ φρὴν, Herod. (3, 25. 30. 35.): et post
B eum cum alii, tum Lucianus, de Ptolemæo, (3, 128.) Καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν. Cum autem Eust. hanc solam vocis hujus signif. agnoscat, sicut et Hes. exponens ἀρτίφρων, Etym. tamen et Suidas contrariam etiam signif. ei tribuunt, ut φρενήρης dicatur itidem Qui mentis non est compos, Qui non est sanæ mentis. Ab utroque enim φρενήρης esse dicitur ὁ φρόνιμος, vel ὁ παράφρων. At ego non libenter illis assentior, cum etymum illud, minime alioqui dubium, huic contrariæ signif. repugnare videam. Et quod ad illos duos ll. attinet, quos Suidas subjungit, in priore quidem non video quid obstet, quominus φρόνιμον significet, cum addatur non simpliciter φιλοκίνδυνος, sed ἐν δέοντι φιλοκίνδυνος: at in posteriore non dubito quin particula οὐ ante φρενήρης omissa sit, ac reponi debeat, Ὁ μὲν Κόμμοδος ἦν φύσει τε οὐ φρενήρης, καὶ οὐ κ. τ. λ. [Koen. ad Greg. Cor. 531. Schæf. " Ad Charit. 562. ad Herod. 206. Matth. ad Gloss. Min. p. 20." Schæf. Mss. * "Φρενηρὸς, i. q. φρενήρης, Mich. Apost. Prov. 2, 93."
C Schleusn. Mss.]

[* "Ἄφρενος, i. q. ἄφρων, Beros. Syncell. p. 28. ζῶον ἄφρενον, exp. Animal ratione destitutum: in suspicionem autem cadit hæc forma adjectivi: vide Schn. Lex. Suppl.]

" Ἐπίφρενα, Præcordia," [Hes. ὑποχόνδρια.]

Μετάφρενον, τὸ, Dorsi pars quæ ad septum transversum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας: sic enim veteres Septum transversum appellarunt. Rufus μετάφρενον esse dicit τὸ μεταξὺ τοῦ νώτου καὶ ὀσφύος, κατὰ τὴν τῶν νεφρῶν πρόσφυσιν: i. e. Partem inter dorsum et lumbos mediam, qua renes adjacent. Nec tamen inter partes spinæ numeratur, quam veteres totam diviserunt in cervicem, dorsum, lumbos, et os sacrum. Hæc Gorr. qui etiam scribit, non satis esse a veteribus explicatum quid sit μετάφρενον: sed ex ipso etymo verisimile esse partem illam dorsi significare, quæ ad septum transversum sita est. In VV. LL. μετάφρενον dicitur esse Quod a tergo præcordiis objectum est: quod in aversa corporis parte sit hic
D situs τῶν φρενῶν, quæ hepati juxta Homerum adhærent. Additur Marc. Empiricum videri vocasse Interscapilium. Sic certe et ap. Hom. μετάφρενον pro Interstitio quod est inter scapulas s. humeros, Il. B. (265.) σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξε. [" Meleager 77. Jacobs. Anth. 6, 168. 10, 181. ad Dionys. H. 1, 459. ad Anton. Lib. 278. Verh., Valck. Phœn. p. 59. Bergler. ad Alciphr. 190. Plur. pro sing., Il. M. 428. Liebel. Archil. p. 85." Schæf. Mss. Greg. Naz. c. Astron. in Matth. Lectt. Mosqu. 2. p. 39. Μετάφρενα τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς λέγονται.]

" Μαφρὴν, Hes. διάνοιαν, Mentem et cogitatio" nem."

Quæ sequuntur derivata, composita itidem non sunt, sed ab eadem syllaba incipiunt, a qua et præcedentia composita: ideoque inter compp. illa et reliqua, quæ in φρων desinunt, derivata hæc interjicienda existimavi, præsertim cum in φρων desinentibus verbum φρονέω aliaque subjungi necesse sit.

Φρενόθεν, E mente, A mente, Soph. Aj. (183.)

Φρενόω, Ad mentem reduco, Prudentem reddo, A
Facio ut quis sapiat. Interdum Castigo; nam castigatione conamur homines ad sanam mentem reducere, s. prudentiores reddere. Æsch. Pr. (355.) p. 24. meæ Ed. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Ἢ σαυτὸν, Schol. φρονίμους ποιεῖν καὶ σωφρονίζειν. Usus est hoc verbo Xen., sicut et aliis plerisque quæ alioqui ποιητικώτερα sunt, Ἀπ. 2, (6, 1.) Δοκεῖ δέ μοι καὶ εἰς τὸ δοκιμάζειν, φίλους ὁποίους ἄξιον κτᾶσθαι, φρενοῦν, τοιαῦτα λέγων. Ubi observa φρενοῦν non poni seorsum, sed dici φρενοῦν εἰς τὸ δοκιμάζειν, ut si Latine dicas, Prudentes reddere ad explorandum: Hes. verbum φρενοῦν exp. non solum νουθετεῖν et διδάσκειν, sed etiam φρονεῖν, tanquam et neutralem signif. habens. [Sic Soph. Ant. 754. Κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός: Trach. 52. Νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν Γνώμαισι δούλαις.] Pass. Φρενόομαι, Ad mentem reducor, s. Ad sanam mentem, Prudens reddor. Suidas φρενωθῆναι exp. σωφρονισθῆναι: sicut φρενοῦν a Schol. Æschyli dixi exponi σωφρονίζειν. At 2 Macc. (11, B
4.) Πεφρενωμένος ταῖς μυριάσι τῶν πεζῶν, Bud. reddit Animatus, Elatus. Quem hujus participii usum haud temere alibi reperiri puto, sicut nec ipsum verbum φρενοῦσθαι pro Animari, Efferri. [Æsch. Ag. 1192. Choëph. 114. "Musgr. Ion. 526. Lucian. 2, 340. ad Eur. Bacch. 791." Schæf. Mss.] Φρένωσις, ἡ, Castigatio; νουθέτησις, Hes. ["Clem. Alex. 145." Wakef. Mss.] Idem Hes. habet et NOM. Φρενωτήριον, quod exp. παραίνεσις. Tunc autem accipietur substantive, cum alioqui φρενωτήριον sit potius quod est ad παραίνεσιν aptum atque accommodatum. [*Φρενωτὴρ, unde *Φρενωτήριος, e quo Φρενωτήριον.] Ceterum ap. eum legi ETIAM Φρενεῖν sciendum est, quod, sicut φρενοῦν, exp. φρονεῖν et διδάσκειν. [* "Φρένησις, Jacobs. Anth. 9, 503." Schæf. Mss.]

Φρενικὸς, (q. d. Mentalis,) Ad mentem pertinens. Apud Anatomicos φρενικαὶ φλέβες dicuntur Propagines duæ venarum e trunco venæ cavæ superioris orientes, infertæ in diaphragma, ipsumque totum nutrientes. Gorr. Sed meminisse hic oportet, φρενικαὶ esse ab ea φρενῶν signif., qua de Ipso diaphragmate dicuntur. C

[* Φρενίτης, unde] Φρενῖτις, ιδος, ἡ, Mentis delirium, Cerebri inflammatio quæ delirium affert, VV. LL. quæ addunt etiam e Celso, Insania febricitantium, quam φρενῖτιν appellant. Et ex Alex. Aphr. Probl. 1. Φρενῖτιν κατασκευάζει καὶ οἶνος καὶ ὕδωρ ἐπὶ τῶν πυρεττόντων, Delirium in febricitantibus efficit. Item plur. φρενίτιδες, Ægrotantium deliria, e Marcello ap. Diosc. 2. Φρενῖτις, inquit Gorr., Inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam et mentis perturbationem inducens. Sic quidem proprie dicta φρενῖτις definitur; eamque omnes vel simplicem inflammationem esse statuerunt a copia sanguinis, vel erysipelatosam a flava bile, aut humore bilioso usto et in atrum verso. E quo consequitur, ejusmodi phrenitidem, proprium et primarium cerebri affectum esse. Aliquanto post, Est vero et alia non proprie dicta φρενῖτις, ut quæ tum a ventriculo, tum a diaphragmate per consensum gignitur, tum quæ per D
ardentissimæ febris vigorem provenit: quas plerique phrenitidis nomine non dignantur, sed παραφροσύνας vocant. Item quæcunque sine febre est: quam μανίαν rectius quam Phrenitidem appelles. Hæc ille. Legimus ap. Greg. Naz. de homine, Φρενῖτιν τὸ πάθος καλοῦντες, ἐπειδὴ φρένες τοῖς ὑμέσι τούτοις ἐστὶ τὸ ὄνομα. ["Ad Timæi Lex. 89." Schæf. Mss. Aret. p. 15.] Φρενιτικὸς, Qui laborat phrenesi, Phreneticus. Utitur Gal., estque ante illum usus Hippocr. Sed is φρενιτικοὺς communi quadam et non propria signif. interdum vocat Omnes quibus mens (quam φρένα Græci vocant) oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora teneantur: quales ii sunt, qui φρενιτικοὶ ἀσαφεῖς in Prorrh. appellantur. Sic enim eo libro dicuntur qui ita desipiunt, ut tamen eos desipere nemo intelligat. Vulgus enim solos phrenitide teneri arbitratur Qui vociferantur, aut in alios insiliunt, cum tamen Hippocr., ut eo loco scribit Gal., Omnes quibus mens non constet, phreneticos appellet, etiamsi perpetua cataphora laborent. [Aret. p. 16. 72. * Φρενιτιαῖος, Hippocr. 1079.] Dicitur ETIAM Φρενιτιάω, ET Φρενιτίζω pro Sum phreneticus, Laboro phrenesi. Illo φρενιτιῶ utitur Alex. Aphr. Probl., ubi Gaza vertit Per febrem insanio. [Plut. Alex. 75.] Hoc autem φρενιτίζω utuntur Gal. et Paulus Ægineta: Φρενιτίζουσι γὰρ καὶ οὗτοι ἀγρυπνοῦντες. Item Jul. in Epist. ad Jambl. Καίτοι δίκαιον ἦν, ὥσπερ φρενιτίζοντας, οὕτω καὶ τούτους ἄκοντας ἰᾶσθαι.

Ab illo autem φρενιτιᾷν est VERBALE Φρενιτίασις, significans itidem φρενῖτις, Phrenesis, ["Mentis delirium, Dementia, Suid. v. Παρακοπὴ φρενῶν." Schleusn. Mss.] Ceterum ETIAM Φρενητιᾷν per η ap. Plut. inveniri sciendum est, [et ap. Theod. Prodr. p. 98. sed perperam.] In VV. LL. autem NOM. Φρενητικὸς, itidem per η. ITEM Φρενητίζω, pro Phrenesi teneor, [Plut. 10, 637. "Nemes. 170." Wakef. Mss.] NEC NON Φρενήτης, ὁ, ["Cyrill. Hier. Præf. 6." Kall. Mss.] ET Φρενῆτις, εως, ὁ, ἡ, pro Mente captus. Sed nullo hæc testimonio comprobantur. Latinos quidem certe Phrenesis et Phreneticus dixisse videmus, tanquam verso η in e. Nosque idem Phrénésie et Phrénétique appellamus. [Alia etiam scriptura est per ε: * Φρενετίζω, Phrenesi laboro, Alex. Trall. 1. p. 16. Plut. 8, 767. * Φρενετισμὸς, Plut. ap. Stob. Serm. 62. p. 402. * Φρενετιάζω, * Φρενετίασις, Schol. Aristoph. Θ. 688.]

De sequentibus compp. in φρων desinentibus brevis admonitio.

Compp. omnia quæ sequuntur, in φρων desinentia, inter ea, quæ e nomine φρὴν sunt composita, ponenda esse censui: non ignorans tamen quod scribit Eust., nimirum hisce compp., περίφρων et ἀλκίφρων et δαΐφρων, atque similibus, ἐγκεῖσθαι verbum φρονεῖν. Sed si hoc dixit tanquam e verbo φρονεῖν facta esse illa sentiens, nequaquam me assensorem habebit; sin vero duntaxat significare voluit, verbi φρονεῖν signif. illis inclusam esse, id certe illi concesserim: libentius tamen de κακόφρων et μεγαλόφρων, item ὀλοόφρων, atque aliis quibusdam id genus, quam de illis quæ ipse affert. Videmus enim κακὸν s. κακὰ φρονεῖν, et μέγα φρονεῖν, valde usitata esse: quin etiam ὀλοὰ φρονεῖν, sicut κακὰ φρονεῖν, alicubi inveniri constat. Sed si κακόφρων resolvi potest in κακὸν φρονῶν, sive κακὰ, non ideo tamen κακόφρων e κακὸν et φρονῶν, ac non e φρὴν, compositum esse dicendum est. Hes. certe sicut ὀλοόφρων exp. ὀλέθρια φρονῶν, ita vicissim ῥηξίφρονα exp. καταβαλόντα τὴν φρένα. Equidem ut Eust. ad signif. duntaxat (ut modo dicebam) respexisse existimem, facit quod de εὔφρων addit: nimirum ei itidem ἐγκεῖσθαι verbum εὐφραίνειν. Vix enim credibile est Eust. (quamvis alia nonnulla, nihilo fere magis derivationis analogiæ consentanea, jam antea ex eo protulerim) censuisse, εὔφρων factum esse ex εὐφραίνειν: cum alioqui itidem dicendum esset ἄφρων factum esse ex ἀφραίνειν, atque ita prius hoc quam illud esse. Quod absurde dici, nemo, ut opinor, negarit, cum præsertim Latinos illam compositionem nominis ἄφρων e φρὴν et α privativo, imitari voluisse manifestum sit, in suo nomine Amens, e voce Mens, et litera A, itidem privandi vim habente. Sic porro et in tradendo nominis σωφροσύνη etymo illam, ut modo appellavi, derivationis analogiam minime servatam fuisse, illa in voce docebo.

[* "Ἀγκυλόφρων, Nicet. Eugen. 8, 194." Boiss. Mss.] Ἀκαστόφρων, Prudens; συνετὸς, Hes. [* "Αἰνόφρων, Laudabilis, Laudandus, Apollon. Lex. v. Ἀγανόφρων." Schleusner. Mss. * "Ἀλλόφρων, Diversa sentiens, Manetho 4, 563." Schleusner. Mss. * Ἀλλοφροσύνη, J. Poll. 8, 153. * Ἀντίφρων, Nicet. Annal. sæpe. * "Ἀρειόφρων, Qui Arii sententiam sequitur, Suid. v. Ἀρειανός." Schleusn. Mss.] "Ἄριφρων, Cui est mala mens, Male animatus, Malevolus, ὁ κακῶς φρονῶν, Suid. Est alioqui "Nom. propr." [Melius exp. Valde prudens.]

Ἀρτίφρων, Qui mente est integra, minimeque læsa, Integer mentis s. animi: quorum utroque utentem

Horatium, ad hanc ipsam vocem ἀρτίφρων respexisse, eamque exprimere voluisse suspicor. Vel, Qui est mente perfecta, et omnibus suis numeris (ut ita dicam) absoluta, sequendo signif. nominis ἄρτιος. Platoni certe Polit. 7. (p. 171.) ἀρτίφρων est cujus οὐκ ἀνάπηρος ἡ ψυχή. Alioqui ἀρτίφρων reddi etiam possit fortasse, Qui est mente bene composita: sequendo ea quæ dixi supra, T. 1. col. 573. in principio. In VV. LL. Rectæ mentis, Compos mentis, Cordatus. [" Jacobs. Anim. 246. Heyn. Hom. 5, 61." Schæf. Mss. Od. Ω. 260. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 777=784. * " Ἀρτιφρονέω, Sanæ sum mentis, Amphil. 49." Kall. Mss.]

Ἄφρων, Amens, Demens, Mente carens, Insipiens. Hesiod. Ἔργ. (1, 208.) Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλει πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Extat et ap. Hom. passim. Utuntur eo et prosæ Scriptores, et quidem Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) inter alios. E quo (Ἀπ. 1, 2, 55.) etiam τὸ ἄφρον substantive pro Amentia, " Dementia, Insipientia." ["Ἄφρων, Luzac. Exerc. 35. Abresch. Æsch. 2, 20. Ammon. 18. Toup. Opusc. 2, 194." Schæf. Mss. Pind. Π. 8, 105. πολλοῖς σοφὸς Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων, pro μετὰ τῶν ἀφρόνων, i. e. παρὰ τοῖς ἄφροσι, Apud insipientes: vide nott.: aliter legitur conjunctim πεδαφρόνων, a * Πεδάφρων, quod absurde in Lexx. exp. Mentem vinctam habens, a πέδη et φρήν: " vide Barnes. ad Eur. Rhes. 372." Kall. Mss. " Cicuta, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.] " Ἀφρόνως, Amenter, Dementer, Stulte, " Insipienter, Soph." [Aj. 766. Xen. K. Π. 1, 6, 40. Ἑλλ. 5, 1, 16. Ages. 2, 3, 4. Κυνηγ. 3, 5, 5. Polyb. 2, 6, 11. * Ἀφρονεστέρως, Plato Lach. 193.] Ἀφροσύνη, Amentia, Dementia, [Xen. K. Π. 4, 2, 41. Soph. Œd. C. 1230. Antig. 383. " Ammon. 18. Musgr. Hipp. 164." Schæf. Mss. * "Ἀφρονικὸς, Schol. Lucian. Bis Accus. 21." Kall. Mss. * Ἀφρονικῶς, Appian. B. C. 2, 456.] " Ἀφρονέω, Amens s. Demens " sum, Sum insipiens, Desipio, Stultesco, Ineptio," [Hippocr. 480, 11. " Cattier. Gazoph. p. 13. Brunck. ad Bacch. p. 399. * Ἀφρόνημα, Valck. Hipp. p. 206." Schæf. Mss. * Ἀφρόνησις, * Ἀφρόνη, Bekk. Anecd. 472. * " Ἀφρονεύω, Tzetz. Ch. 5, 63." Elberling. Mss. " Cattier. Gazoph. 13." Schæf. Mss. LXX. Jerem. 10, 20. * Ἀφρόνευσις, Stob. Ecl. Eth. 100. * Ἀφρονίζω, Schleusn. Lex. V. T.] Item VERB. Ἀφραίνω, Amenter me gero s. Dementer, Amens sum, Amentia utor, Il. B. (258.) et H. [109. " Jacobs. Anth. 6, 196. Ruhnk. Ep. Cr. 155." Schæf. Mss.] AT VERO Ὑπαφρονέστερος, quod ex Herod. (4, 95.) affertur, diminutivi usum præstare, et quandam amentiæ, ut ita dicam, diminutionem significare videtur. Affertur tamen ex eo, Ὑπαφρονεστέρων καὶ κακοβίων, Male insciteque viventium.

Βαθύφρων, q. d. Cui mens est profunda, i. e. Cujus mens in profundis cogitationibus versatur; Qui profundas cogitationes mente agitat, si ita loqui licet. E quo intelligitur Valde prudens. [Pind. N. 7, 1. * Βαρβαρόφρων, Orac. Sibyll. 1. p. 181., 5. p. 560.] Βαρύφρων, q. d. Cui gravis est mens, curis sc. onusta, Qui graviter mente est affectus, si ita loqui conceditur, [" Const. Manass. Chron. p. 74. 122." Boiss. Mss. " Meleager 34. Jacobs. Anth. 11, 78. Pierson. Veris. 85. Valck. ad Theocr. 253." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 731. Lycophr. 464. " Opp. Ἁ. 4, 174. (Οἴστρῳ τε ζήλῳ τε, βαρύφρονι δαίμονι, θύων.)" Wakef. Mss.] Βαρυφροσύνη, ἡ, Status mentis graviter affectæ, et curis ac molestiis velut gravatæ, [Plut. 8, 838. Indignatio, Coriol. 21. " Porson. Med. p. 25." Schæf. Mss.] Βαρυφρονέω, Graviter mente affectus sum etc.

Διχόφρων, Qui mente est dissidente et discordi, [" Musgr. Heracl. 416." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 901.] Διχοφροσύνη, ἡ, Discordia, Inimicitiæ, Seditio, [Dissensio, Plut. 9, 278. Seditio, Theseo 12. * Διχοφρονέω, Diverse sentio, 9, 60.]

Δύσφρων, vide post Εὔφρων, [Æsch. S. c. Th. 880. Ag. 556. 617. 843. Cho. 276. Suppl. 399. 520. Soph. Ant. 1275. Pind. Ὀ. 2, 93. " Jacobs. Anim. 195. 317. Meleager 118. et Jacobs. Musgr. Andr. 287." Schæf. Mss. * Δυσφρόνως, Æsch. Pers. 552. * " Δυσφρονέω, Wolf. ad Hesiod. p. 75. (Θ. 102.) Wakef. S. Cr. 1, 24." Schæf. Mss. " Eur. Andr. 1235. Ed. Ald. δυσφρονεῖν, al. δυσφορεῖν, al. συμφορεῖν.]

[* Ἐγειρόφρων, Etym. M. 20, 47. " Ad Charit. 755." Schæf. Mss.]

Ἔκφρων, q. d. Qui est extra mentem, i. q. ἄφρων, Amens; sed minus usitatum. Habet Suid. cum exemplo. Habet item ADV. Ἐκφρόνως, Amenter. [* Ἐκφροσύνη, J. Poll. 3, 121.]

Ἔμφρων, oppositum proxime præcedenti, Mentis compos. Soph. (Aj. 306.) Ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται, Vix tandem redditur mentis compos, ad se redit. Plato Timæo, Ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος τά τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι: quæ Bud. sic vertit, Visa nocturna, vel vigilantium, eorum qui divino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis est mentis compotis, non eorum quibus mens ecstatica vaticinatur. Verum ἔμφρων interdum non dicitur simpliciter Qui est B mentis compos, sed et Prudens, Sapiens. Apud eund. certe Philosophum, et in eod. opere, ἔμφρονα Cic. vertit uno in loco Sapientem, in altero Intelligentem sapientemque, ut videbis in meo Lex. Cic. p. 23. 39. Invenitur autem pro Prudenti et ap. Thuc. Quin etiam memini me ap. Plut. (9, 40.) legere ἔμφρον esse τὸ φρονήσεως πλῆρες, sicut ἔμπνουν est τὸ πνεύματος πλῆρες, aut certe πληρωθέν: utra enim voce in utroque loco utatur, non satis recordor. At vero ἐμφρονεστέρα τέχνη ex Aristot. Rhet. affertur pro Acutior ars et subtilior. [Memor, Theogn. 1122. " Lennep. ad Phal. p. 9. Brunck. Œd. T. 436." Schæf. Mss. " Τὸ ἔμφρον, Prudentia, M. Anton. 1, 16." Kall. Mss.] Ex hoc porro nomine ἔμφρων formatum est ADV. Ἐμφρόνως, (ut ἐκφρόνως ab ἔκφρων,) Prudenter. Aut etiam, Ut decet eum qui mentis est compos, [Diod. S. 282. 493. 608. * Ἐμφροσύνη, Eust. Od. 1633. * Ἐμφρονοειδὴς, unde * Ἐμφρονώδης, Hippocr. 1211. * " Πανέμφρων, Admodum prudens, Heliod. de Chrysopœia 1. et 32." Schleusner. C Mss.]

Ἐπίφρων, itidem Prudens, sicut ἔμφρων: sed hoc ἐπίφρων est potius Poëtarum. Hesiod. (Θ. 122.) ἐπίφρονα βουλὴν, Prudens consilium. [Orph. Arg. 197.] Ἐπιφροσύνη, ἡ, Prudentia. Et plur. ἐπιφροσύναι ap. Hesiod. (Θ. 658.) Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσι [Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν,] Tuis prudentibus consiliis. Nisi sit plur. pro singulari. [Od. T. 23. " Wakef. S. Cr. 5, 157. Brunck. Apoll. Rh. 177. Epigr. adesp. 152. Pierson. Veris. 215. Hymn. Hom. 103." Schæf. Mss. Arat. D. 30. * Πανεπίφρων, Opp. K. 1, 328.]

" Ἑτερόφρων, exp. Aliter sentiens," [" Nonn. D. 9, 49. Jo. 5, 115. Tryphiod. 437." Wakef. Mss. " * Ἑτεροφροσύνη, Jambl. V. P. 74. Kiessl." Schæf. Mss.]

Εὔφρων, ET Ἐΰφρων, dissoluta diphthongo, q. d. Cui mens bene se habet. Nam qui lætus est et hilaris, ei mentem bene se habere, videor mihi posse dicere. Solet alioqui reddi Lætus, Hilaris. Od. P. 531. ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐΰφρων. Sic e Soph. affertur pro Lætus, (Aj. 705.) Ἐμοὶ ξυνείης διαπαντὸς εὔφρων. D Sed plerumque pro Lætitiam afferens, Exhilarans. Il. Γ. 246. καὶ οἶνον ἐΰφρονα καρπὸν ἀρούρης, ubi ab Eust. ἐΰφρων exp. ὁ εὐφραντικὸς, item μελιηδὺς, quod ex alio ejusd. Poëtæ loco vel potius ex aliis locis sumit. Sic Hesiod. (Ἡμέρ. 11.) εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. Itidemque ap. Soph. (Aj. 420.) Ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ Εὔφρονες Ἀργείοις, exp. εὐφροσύνην ποιοῦσαι διὰ τὸ ποτόν. Ab Hes. εὔφρων exp. ἡδὺς, et αἰδέσιμος, et ἱλαρὸς, et καλόφρων. Redditur etiam Benevolus, sed absque exemplo. Fuerit certe hac in signif. oppositum τῷ κακόφρων: qua de re dicam et in Καλόφρων. Invenitur autem Εὔφρων et Proprium nomen. [" Lobeck. Aj. p. 287. Musgr. Iph. A. 1190. Æsch. Eum. 995. 1033. Jacobs. Anth. 9, 264. 10, 113. Wakef. S. Cr. 2, 13. 4, 248. Heyn. Hom. 4, 503. Phalar. p. 8. Valck. Hipp. p. 234. Diatr. 188. Brunck. Œd. T. 436. Εὔφρων καρπὸς, Casaub. ad Athen. 83, Ernest. ad Il. Γ. 245." Schæf. Mss.] " Εὐφρόνως exp. et Hilariter et Prudenter." [" Ad Diod. S. 1, 248. Wakef. Phil. 872. ad Charit.

242." Schæf. Mss. Pind. Π. 10, 61. Æsch. Pers. 839. A Ag. 359. 858. Eur. Hipp. 793.] Hinc Εὐφροσύνη, ET Ἐϋφροσύνη, Lætitia, Hilaritas, Voluptas animi. Od. Υ. (8.) Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι. Et plur. εὐφροσύναι ap. Eund. (Ζ. 156.) Xen. quoque utitur hac voce, licet sit ποιητικωτέρα, et quidem non in singulari, sed in plurali etiam ipse: Κ. Π. 8, (1, 11.) Προπονεῖν ἐθέλων σὺν τῷ καλῷ τῶν εὐφροσυνῶν. Affertur ex Eod. (Ἀπολ. 8.) Ἔρημος εὐφροσυνῶν. Est vero Εὐφροσύνη et Nomen proprium unius e Gratiis, ap. Hesiod. Θ. [909. "Ad Dionys. H. 1, 287. ad Charit. 781. Musgr. Tro. 592. Apoll. Rh. 2, 1149. Gesner. Ind. in Orph. Ammon. 145. Valck. Diatr. 236. Conf. c. εὐφρόνη, Schleusn. ad Phot. p. 56." Schæf. Mss. "Hilaritas, Epulæ, Quint. Sm. 2, 111." Wakef. Mss. I. q. εὐφρόνη, Orph. H. in Noct. 5. Εὐφροσύνη τερπνή, * φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων.] Item Εὐφρόσυνος, Lætitiam afferens s. Hilaritatem, E quo lætitia oritur: εὐφρόσυνον Dioscoridi dicitur Buglossum, pro quo Plin. dicit Animi voluptates augens; nam pro his Diosc. B verbis, 4, 128. de buglosso, Φύλλον ἔχει ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ, ὅπερ καθιέμενον εἰς τὸν οἶνον, εὐφρόσυνον δοκεῖ εἶναι, habet Plin. 25, 8. Buglossos, boum linguæ similis: cui præcipuum, quod in vinum dejecta, animi voluptates auget, et vocatur Emphrosynon. [" Ad Charit. 492. 781. Scolion 8." Schæf. Mss. * Εὐφροσύνως, Theogn. 764.] Ab illo εὔφρων est etiam VERB. Εὐφραίνω, ET Ἐϋφραίνω, Lætitia afficio s. Gaudio, Lætum reddo s. Hilarem, Exhilaro, Oblecto. Il. E. (688.) Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν: H. (297.) Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Aristoph. (Εἰρ. 763.) πόλλ' εὐφράνας. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 6.) Εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων. At pass. vox Εὐφραίνομαι est Lætitia afficior, fruor, Lætitiam percipio, Lætor, Me oblecto. Utitur et hac passiva voce Hom. Od. B. (311.) item Xen. et alii. [Aristoph. A. 591. 'A. 5.] Reperitur eadem et additam habens præp. σύν. [" Εὐφραίνω, Wakef. Alc. 362. 800. S. Cr. 5, 66. 69. Brunck. Aj. 469. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 11. Toup. Opusc. 2, 232. Ἐϋφρ. C Heyn. Hom. 5, 356. Εὐφραίνομαι, Ammon. 63. Valck. Anim. 106. De constr., ad Lucian. 1, 441. De augm., 652. Valck. Hipp. p. 255. Εὐφραμμένος, Tittm. ad Zonar. 1194, 65." Schæf. Mss. " Perf. pass. Ηὔφραμμαι, Suid. 2, 291." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 211. "Εὐφραινομένοις ap. Eudociam p. 1. vox est nihili. Cod. recte præfert εὐφρανουμένοις in futuro." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] " Εὐφρασία, Gaudium, " Lætitia. Aliis, Honestum gaudium," [Hes. v. Δαῖτος. Etym. G. v. Κοχλιάριον, Stob. Serm. 5. p. 155. Sch. " Zoroaster in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 183." Boiss. Mss. " Melamp. 466." Wakef. Mss. " Chrys. Serm. 85. T. 6. p. 813, 21. Ἄρτος καὶ οἶνος τοῦ σώματός ἐστι τροφὴ καὶ εὐφρασία." Seager. Mss. * " Εὐφρανσία, quo utitur Schol. ad Lucian. 3, 396., Lexicis addi poterit, nisi illic scr. εὐφρασία: (cf. Lobeck. Phryn. 117.) Confidentius dico, * εὐφραντὸν Glossatoris Dorvilliani ad Aristoph. Πλ. 806., quo adjectivo item carent Lexica, mutandum esse in * εὐ- D φραντικόν. Solemnis est commutatio adjectivorum in ος et ικος. Vide Ind. Græcit. ad Greg. Cor. 992. et Schn. Lex. v. Ἐπίθετος." Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 236. " Εὔφραντος, Jucundus, Schol. Eur. Or. 221." Kall. Mss. Extant autem derivata * Ἀνεύφραντος, ap. Suid. v. Ἀηδὴς et Schol. Æsch. S. c. Th. 366. Item * Εὐφραντοποιὸς, Schol. Aristoph. Εἰρ. 519. * Εὐφραντέος, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 14. * Εὐφραντὴρ, unde * " Εὐφραντήριον, Gaudium, Philo Cantic. Cant. 58. 174." Schleusner. Mss. " Exhilaratio, Lætitia, Amphil. p. 39." Kall. Mss. * " Εὐφραντὴς, Etym. M. 436, 3." Wakef. Mss. * Εὐφραντικὸς, Schol. Soph. Aj. 422. in Eur. Or. 211. (1054.) Athen. 608. " Athan. 1, 100." Kall. Mss. Εὐφραντικὴ, Gl. Genialis. * " Εὐφραντικῶς, Cum gaudio, Pseudo-Chrys. Hom. 27. T. 7. p. 324, 14. Πρὸς ἑαυτὸν εὐφρ. λογιζόμενος." Seager. Mss. * " Ἀνευφραίνομαι, Philo 894. sed forsan Ἐνευφραίνομαι leg." Kall. Mss.] " Ἀντεύφρασμα, τὸ, " Suidæ τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθόν." [Bekk. Anecd. 407.] " Sonat tamen potius Gaudium s. Delectatio quæ vicissim accipitur, a v. Ἀντευφραίνομαι, Vicissim lætitia afficior, Vicissim delector." [" Ἀντευφραίνω, Greg. Nyss. 3, 642." Wakef. Mss. * Ἐνευφραίνομαι, Gaudeo, Lætor, LXX. Prov. 8, 31. Basil. 2, 429. " Euseb. Hist. Eccl. 428. 432." Kall. Mss. " Euseb. V. C. 1, 41. 47. 2, 34. in lege Constantini. * Ἐξευφραίνω, Hermes Pœmand. p. 10." Boiss. Mss. LXX. Ezech. 23, 41. * " Ἐπευφραίνω, Psell. in Cantic. Cant. 2, 3." Boiss. Mss. Basil. 3, 94. " Euseb. H. E. 56. 268." Kall. Mss. * Κατευφραίνω, Lucian. 2, 397. " Agapet. Sched. 38." Boiss. Mss. * Προευφραίνω, Ælian. H. A. 10, 19. Liban. 1. p. 157. " Philo J. 1, 272. P£ * Προσευφραίνω, 2, 260." Schleusn. Mss.] Συνευφραίνομαι, q. d. Collætor, Congaudeo. Cui contr. συλλυποῦμαι, συνανιῶμαι, συναλγῶ, ex J. Poll. ["Herodian. 2, 258." Wakef. Mss. * Ὑπερευφραίνω, Lucian. 2, 403. 753. " Liban. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 299. Clem. Alex. 96. 747." Kall. Mss.] Ceterum illi εὐφροσύνη est oppositum NOM. Δυσφροσύνη, Animi ægritudo s. anxietas, Mœror, Sollicitudo. Hesiod. (Θ. 528.) καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων, Liberavit solicitudinibus. [" Panyas. ap. Stob. Tit. 18, 22." Boiss. Mss. " Musgr. ad Hipp. 164." Schæf. Mss. " Simonides ap. Athen. 447. οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων." Schw. Mss.]

" Εὐφρόνη, ἡ, a veteribus dicta fuit ἡ νὺξ, Nox, " quod putarent multum πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν conferre τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον, inquit Plut. περὶ Πολυπραγμοσύνης. Sic " idem Plut. Symp. 7, 9. tradit discessuros e convivio et cubitum se collaturos τῷ Ἑρμῇ πυμάτῳ σπένδειν, ὡς γοῦν παρόντι καὶ ἐπισκοποῦντι τῷ φρονιμωτάτῳ θεῷ. Quin vetustissimos Græcos ostendere " volentes ne Mercurio quidem indigere Bacchum, " ὡς αὐτὸν εὐβουλῇ, noctem propter ipsum appellasse εὐφρόνην: atque adeo ap. Plat. esse νυκτερινὸν " σύλλογον τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτάτων ἀνδρῶν, " ἐφ' ὃν ἀναπέμπεται τὰ μέγιστα καὶ πλείστης ἄξια " φροντίδος. Inde procul dubio et Prov. Ἐν νυκτὶ " βουλὴ, In nocte consilium, Noctu consilium: de " quo vide Erasm., Adag. Et ap. Hom. Agamemnoni " dicitur, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. " Legitur porro hoc εὐφρόνη non ap. Poëtas solum, " ut ap. Hesiod. μακραὶ γὰρ ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι εἰσὶ, " sed etiam in prosa, ut ap. Suid. Ταύτην μὲν τὴν " εὐφρόνην οὕτως ἔμειναν:" [Hippocr. 588, 42. Δύο ἡμέρας καὶ δύο εὐφρόνας.] " Hesychio vero εὐφρόνη " est non solum νὺξ, sed etiam εὐφροσύνη, Lætitia, " Hilaritas." [" Ad Mœr. 40. Toup. Opusc. 1, 138. 166. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 25. Valck. Hipp. p. 204. Diatr. 12. 97. 124. Dawes. M. Cr. 312. Abresch. Æsch. 2, 132. Brunck. Aristoph. 2, 52. 230. ad Ammian. 1, 464. Markl. Iph. p. 17. Musgr. Hel. 1486." Schæf. Mss. Herod. 7, 12.] " Πανεύφρων, Cratinus dixit pro πάννυχος, Pernox, J. Poll. " (6, 163.) nam εὐφρόνη vocatur ἡ νὺξ, Nox." [* Εὐφρονίδης, Noctis filius, Epigr. in Anthol. Pal. 281. T. 2. p. 846., quod ex ipso lapide emendatius nuper descripsit Dubois, Catalogue d'Antiq. Egypt., Gr., Rom., et Celtiques, formant la Collection de Mr. le Cte. Choiseul Gouffier, Paris. 1818. 8°. p. 74. " Jacobs. Anth. 12, 298." Schæf. Mss. Inscr. Murat. 75. Pocock. Inscr. no. 18. p. 30.]

Θηλύφρων, Muliebri quadam mente præditus, Mollis et effeminatus, ex Aristoph. [Ἐκκλ. 110. * Ἰθύφρων, Apollin. Metaphr. 232.]

Κακόφρων, Cui mala mens est, malus est animus. Vel, Cui est mala mens, malus animus, ut loquitur Terent. Nisi malis, Cui malitiosa est mens, Malitiosus. Exp. per particip. φρονῶν, sc. ὁ κακὰ φρονῶν καὶ δόλους. In illo certe Epigr. in Ajacem, quod Eust. affert p. 285. pro δολόφρων ἀπάτα, memini me ap. alium quempiam legisse κακόφρων. Sed interdum κακόφρων dicitur Cui est mala mens et malevola adversus quempiam, Qui malevolo est animo adversus aliquem. Ὁ δὲ κακά τινι φρονέων, inquit Eust., καὶ κακόφρων συνθέτως λέγεται. Est autem Homeri quoque illud κακὰ φρονέων, sicut et κακὸν φρονέων. Cu-

jus posteros κακὰ φρονέων pro μωραίνων etiam dixisse testatur idem Schol. Secundum quos κακόφρων fortasse dici itidem poterit Cui stulta est mens. At in VV. LL. Insanus. [Athen. 163. "Ad Mœr. 66. Musgr. Iph. A. 391. Heyn. Hom. 6, 145. 147. 629." Schæf. Mss. Infestus, Æsch. Ag. 99. "Hæreticus, opp. ὀρθόδοξος, Suid. v. Λεόντιος. * Κακοφρόνως, Hæretico errore, v. Νεστόριος." Schleusn. Mss.] Κακοφροσύνη, in VV. LL. Temeritas, cum potius sit Stultitia; vel Stulta mens, sequendo illam postremam τοῦ κακόφρων exp. At sequendo præcedentes, fuerit κακοφροσύνη, Malitia mentis, Malitiosa mens, aut Mala. Item Malevola mens, Malevolentia. ["Lascaris." Schleusner. Mss. "Opp. 'A. 3, 363." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Κακοφρονέω, Flagitiosus sum, Schol. Eur. Or. 822." Kall. Mss. Æsch. Ag. 1183. * Κακοφρονίζω, Schleusn. Lex. V. T.]

Huic Κακόφρων est CONTR. Καλόφρων, quod ap. Hes. legitur inter expp. nominis εὔφρων: sed merito quis dubitet cui potissimum nominis κακόφρων significationi opponatur istud καλόφρων. Ego certe suspicor ibi sonare Benevolus, sicut κακόφρων interdum pro Malevolo poni dictum est. Parum autem usitatum esse hoc καλόφρων existimo.

Καρτερόφρων SIVE Κρατερόφρων, Cui mens est rigida s. dura, Rigidus, Asper, Ferox, Sævus. In VV. LL. Καρτερόφρων, Magnanimus, Constans, Durus, ex Hesiodo. In Iisd. Κρατερόφρων, Fortis, Magnanimus, Prudens, Truculentus, Durus: ex Hesiodo ("Εργ. 1, 146.) ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν, Habebant durum ex adamante animum. Ex Eod. (Θ. 308.) τέκετο κρατερόφρονα τέκνα, Peperit violentos filios. Ita quidem illa: quibus assentior de hac ultima expositione, nec non in eo quod dicunt significare Durus, Truculentus. At ceteras non libenter admiserim, nisi testimonio aliquo comprobatas. A Bud. certe rectius exp. Rigidus, sicut et ipse exposui, item Præfractus, Acer, Durus, Violentus, nec non Immanis: quod certe magis mihi placet in hujus vocabuli expositione, quam illud Truculentus. Ego vero usus sum pro præfractis et iis qui obfirmato sunt animo, (quod hac in signif. legisse me meminissem,) in metaphrasi Psalmi 47. versibus Anacreonticis a me scripta, et edita in libellulo qui et aliorum quorundam Psalmorum paraphrasin talem habet. Ita enim noni versus, ut vocant, principium μετέφρασα, aut potius παρέφρασα: Κρατερόφρονες δυνάσται Πολίων ἔχοντες ἀρχὴν Κακοδαίμονας σεβουσῶν Ἱκέται θεῷ προσῆλθον κ. τ. λ.

[* Κενόφρων, Stultus, Æsch. Pr. 761. βουλευμάτων.] "Κενοφροσύνη, Vana mens, Vana et inanis "opinio mente concepta, Plut. Quæst. Plat." ["Jacobs. Anth. 11, 349." Schæf. Mss. * Κενοφρονέω, unde * Κενοφρόνημα, Epiph. 1, 630. * "Κενεόφρων, Theogn. 825. Wakef. Georg. 95." Schæf. Mss. Pind. N. 11, 38. Fr. Inc. 27. Plut. 6, 341. Clem. Alex. 60.]

Κοινόφρων, q. d. Communem cum alio mentem habens, i. e. Communem mentis voluntatem. In VV. LL. κοινόφρων σοι, Communiter sentiens tecum. ["Musgr. Iph. T. 1008. (Ion. 757.)" Schæf. Mss.]

[* Λυσίφρων, Epith. Lyæi s. Bacchi, Anacr. 27. p. 82. "Pierson. Veris. 231." Schæf. Mss.]

Μεγαλόφρων, Cui magnus est animus, Magnanimus, Qui animo est excelso, Cic. At Bud. reddit ex Eod. Celsus et erectus. Isocr. ad Nic. μεγαλόφρονας existimandos esse ait non τοὺς μείζω περιβαλλομένους, ὧν οἷοί τέ εἰσι κατασχεῖν, sed τοὺς μετρίων μὲν ἐφιεμένους, ἐργάζεσθαι δὲ δυναμένους οἷς ἂν ἐπιχειρῶσι. Plut. Alex. (12.) de quadam muliere, Πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ὄψεως καὶ βαδίσεως ἐφάνη τις ἀξιωματικὴ καὶ μεγαλόφρων. ["Jacobs. Anth. 6, 128." Schæf. Mss.] Μεγαλοφρόνως, Cum quadam animi magnitudine, Excelso animo. In VV. LL. Magnifice, Largiter, ex J. Poll. [Xen. 'Ελλ. 4, 5, 6. Dio Cass. 749. Plato Euthyd. 293.] Μεγαλοφροσύνη, Magnitudo animi, Animus celsus et erectus, [Gl. Magnanimitas, M. Anton. 5, 18. Herod. 7, 136. Diod. S. 11. p. 264, 21. Philostr. 1, 34. Appian. B. C. 776.] At VERB. Μεγαλοφρονέω, quod poterat et inter compp. e φρονῶ locum habere, sonat quasi quis dicat Magnum sapio, et in vitio potius solet poni. Unde redditur etiam Superbio, Glorior. Sed pro Magnum sapio, sicut ὑψηλοφρονῶ ap. Paulum redditur Altum sapio. Latini dicunt Magnifice de me sentio. Xen. 'Ελλ. 6, (2, 27.) Μηδὲν μεγαλοφρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ. Item pass. Μεγαλοφρονοῦμαι, e Plat. de Rep. 7. p. (155.) Οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι. [Dio Cass. 261. Polyb. 35, 3, 4. "Ad Charit. 84. 441. Boiss. Philostr. 484. Lobeck. Aj. p. 394." Schæf. Mss. Dionys. Antt. 8, 83. Hippocr. Πρεσβευτ. 1294. * Καταμεγαλοφρονέω, Clem. Alex. Pæd. 3. p. 274, 28. Str. 3. p. 538, 17.; 558, 11.; 575, 18.] Ceterum habetur ETIAM Μεγαλοφρονὴς, in VV. LL. et quidem expositum Superbus.

ITEM Μεγάφρων ap. Poëtas i. q. μεγαλόφρων. Sed μεγάφρων teste Hes. est etiam μεγάλως ἄφρων: is enim μεγάφρονες exponens, esse dicit μεγαλόφρονες, vel μεγάλως ἄφρονες. Quæ exp. non video quomodo stare possit, nisi μεγάφρονες, quod ita exponemus, imaginemur e μέγ' ἄφρονες esse compositum: nec dubito quin is qui hac in signif. usus est, quicunque ille sit, jocari ex ambiguitate voluerit. ["Lobeck. Aj. p. 394." Schæf. Mss.] "Affertur et "VERB. Μεγαφρονέω, pro Nimis magnos spiritus "sumo s. animos, Insolesco, Nimis magnifice de "me sentio, quod potius citra compositionem μέγα "φρονῶ dicitur." ["Valck. Anim. ad Ammon. 143. ad Xen. Eph. 216." Schæf. Mss. "M. Anton. 10, 10." Kall. Mss.]

Μειόφρων, Mente diminutus, Levis, Stultus, VV. LL. non aliunde, ut opinor, quam ex his verbis Hesychii, Μειόφρων, ἐλαφρὸς, καὶ ἐλάττων φρενῶν, παράμωρος. Sed hic, ut cetera omittam, observandum scribi non μωρὸς, sed παράμωρος. Suspicor autem in hac VOCE Παράμωρος præp. παρὰ quandam significationis diminutionem, ut ita dicam, ostendere.

Μελεόφρων, Cui misera est mens, miser animus s. infelix. Sed ut Poëtica est vox ista μελεόφρων, ita Poëtico loquendi genere ad ejus interpretationem utendum censeo, sc. Infelix animi: quod Virg. inter alios usurpavit. In VV. LL. ex Eur. (Iph. T. 854.) affertur pro Misera cogitans.

[* Μονόφρων, Singularis sententiæ, Æsch. Ag. 766. Δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί. * "Μωρόφρων, Stulte sapiens, Manetho 4, 283." Schleusn. Mss.]

[* "Νεόφρων, Qui sapit ut puer, Insipiens, Stultus, Panyasis Stobæi Tit. 18, 22." Boiss. Mss. Anal. 3, 328.]

[* Οἰόφρων, Solitarius, Æsch. Suppl. 802. πέτρα: vide nott.]

'Ολιγόφρων, Pusillanimis; μικρόψυχος, Hes. At VV. LL. e Plut. (8, 8.) afferunt τὸ ὀλιγόφρον, tanquam ebrietatis epith., pro Sine cura, Oscitabundum. Quod certe hac in signif. plane mihi suspectum est.

'Ολοόφρων, Cui mens est perniciosa, animus est perniciosus. I. e. Qui mente agitat s. versat quæ perniciosa sunt aliis, Qui perniciem s. exitium alicui machinatur. Ut sc. non aliud sit ὀλοόφρων quam ὀλοὰ φρονῶν: sicut Hes. quoque ὀλοόφρονος exp. ὀλέθρια φρονοῦντος. Sed ὀλοόφρων leo est simpliciter pro ὀλοὸς, ut docet Eust., quem consule et de ὀλοόφρων aspirato. [Od. A. 52. Λ. 321. "Jacobs. Anth. 6, 408. Heyn. Hom. 4, 380. * 'Ολοιόφρων, ad Herod. 420." Schæf. Mss.]

[* 'Ομοιόφρων, Athan. 2, 559=244.] 'Ομόφρων, Qui ejusd. est animi, Cujus animo eadem sententia sedet, Concors, [Pind. 'O. 7, 10. Aristoph. "Ορν. 632. * 'Ομοφρόνως, Const. Apost. 3, 19.] 'Ομοφροσύνη, ἡ, Concordia. Od. Z. (181.) "Ανδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν. Fortassis autem ὁμόφρων reddi queat uno verbo Unanimis, et ὁμοφροσύνη, Unanimitas: nisi cui significantiora hæc esse videantur. ["Jacobs. Anth. 11, 116." Schæf. Mss.]

[* Παλαιόφρων, Æsch. Eum. 874. Suppl. 601. "Abresch. 2, 102. 114. Wakef. Eum. 841." * Παλίμφρων, Lycophr. 1349., ubi v. Tzetz.]

Παράφρων, i. q. ἄφρων, Amens, Demens, [Plut. Pomp. 72. "Theod. Prodr. Rhod. 126." Boiss. Mss. "Valck. Hipp. p. 188." Schæf. Mss. Soph. El. 472. * Παραφρόνως, Athan. 2, 416. "Diogenian. 1, 41." Boiss. Mss. "Lobeck. Aj. p. 266." Schæf. Mss.] Παραφροσύνη, ἡ, Amentia, Dementia, Delirium. Plut. (8, 573.) Ὁ γὰρ ἐμποιεῖ τοῖς πιοῦσι πάθος, οὐ μέθην ἄν τις εἴποι, ταραχὴν δὲ καὶ παραφροσύνην, οἷον κύαμος ἐμποιεῖ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα, κινοῦντα μανικῶς τὴν διάνοιαν: (Romulo 21.) E Plat. Epist. 7. Νόσῳ παραφροσύνης ἔχεσθαι: [Idem Soph. 15.]

Περίφρων, Prudens, Sapiens. Vel potius, Valde prudens, sapiens, utpote quod exponatur * περισσόφρων: item περιὼν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ φρονεῖν. Apud Hom. non semel, περίφρων Πηνελόπεια. [" Nicet. Ann. sæpe." Kall. Mss. Æsch. Suppl. 765. Schol. ὑπέρφρων. * Περιφροσύνη, Coluth. 194. "Eldik. Specim. Suspic. p. 51." Schæf. Mss.]

Πινυτόφρων, Cui est πινυτὴ φρὴν, i. e. Mens prudens, [" Jacobs. Exerc. 2, 172." Schæf. Mss. Simmias Ep. 2. εὐμαθίῃ. "Nonn. Jo. 10, 103." Wakef. Mss.]

Ποικιλόφρων, Cui mens est versuta et callida. Tale est ποικιλόβουλος, item ποικιλόμητις, et alia. [" Athen. 258." Wakef. Mss. * Ποικιλοφρονέω, Schol. Bourd. Aristoph. Θ. 441.]

Πολύφρων, Cui multum est mentis, i. e. prudentiæ: Ὀδυσῆα πολύφρονα, Hom. [Il. Σ. 108. Φ. 367. Od. Θ. 297. Ξ. 424.] Πολυφροσύνη, Discretio, [Theogn. 712. Herod. 2, 121.]

Πρόφρων, Cujus mens propensa est erga aliquem, Faciens aliquid propenso erga quempiam animo. Redditur alioqui uno verbo Propensus, Benevolus. Sæpe autem Lubens. Od. Ξ. (406.) πρόφρων Κρονίωνα λιτοίμην. Et πρόφρονι θυμῷ (Il. Θ. 39.) Promto animo. Idem autem est usus præpositionis πρὸ hac in voce, qui in πρόθυμος. [" Jacobs. Anth. 6, 198. 309. Brunck. Apoll. Rh. 151. Heyn. Hom. 4, 59. 5, 416. 420. 6, 534. Il. Ω. 140. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18. Toup. Opusc. 2, 120. Ernest. ad Il. Θ. 23. X. 183." Schæf. Mss.] Hinc ADV. Προφρονέως ap. eund. Poëtam, Promto animo s. Propenso, Lubenter. [" Il. E. 810. 816." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 802. 3, 1188. * Προφρόνως, Pind. Π. 2, 28. N. 1, 50. Æsch. Ag. 181. Choëph. 476. Eum. 930. 972. Suppl. 1.] AT VERO Πρόφρασσα femin. formationem habet inter Gramm. controversam, significans alioqui itidem Propensa, Benevola, Lubens: Od. K. (386.) Ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις. Ubi exp. etiam τὰ ὑπέρ τινος φραζομένη, sequendo aliam derivationem. [" Heyn. Hom. 6, 62. ad Od. N. 391." Schæf. Mss. Il. K. 290. Φ. 500. Od. E. 161. Lobeck. Phryn. 523.] " Πρόφασσα, Hes. πρόθυμος, προνοηθεῖσα, pro quo leg. πρόφρασσα."

Ῥηξίφρων, Qui animum alicujus fregit et contudit, ferociam alicujus contudit s. repressit. Videndum tamen an alia aptior interpr. colligi possit e verbis Hesychii ῥηξίφρονα exponentis καταβαλόντα τὴν φρένα. Sed perperam ap. eum legi existimo ῥηξήφρονα cum η utrobique.

Σύμφρων, Qui eadem est mente qua alius, Concors, Consentiens. Plato Epist. 7. Οὐδὲν θαυμαστὸν εἴ τις θεῶν καὶ τοῦτον εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν περὶ πολιτείας ἐκείνῳ γενέσθαι σύμφρονα ποιήσειε. [* " Συμφρόνως βιοῦν τὸν χρόνον, Eadem pietate ætatem traducere, Method. 380." Kall. Mss.] UNDE Συμφροσύνη, Concordia, Consensus, Conspiratio. Appian. B. C. 2. (p. 192.) de Crasso, Pompeio et Cæsare, Καί τις αὐτῶν τήνδε τὴν συμφροσύνην συγγραφεὺς Βάῤῥων ἑνὶ βιβλίῳ περιλαβὼν ἐπέγραψε Τρικάρανον. [* Συμφρονίζω, i. q. σωφρονίζω, Joseph. A. J. 1, 4, 3. Schneidero susp.]

Σώφρων, ET Σαόφρων, Poëtice, q. d. Cui mens salva est et incolumis. Quod certe de ea demum dici potest, quæ est sana. Unde fit ut σώφρων prima, ut ego quidem arbitror, significatione sit Qui sanæ est mentis, Compos mentis. Quare ei opp. ἄφρων ap. Xen. K. Π. 3, (1, 9.) p. 39. meæ Ed. Sic vero σωφρονῶν et μανεὶς a Plat. opp. Sed interdum σώφρων non simpliciter redditur Qui sanæ est mentis, sed et Qui est mente prudenti, Prudens;

A atque ita exp. ap. Hom. σαόφρων, Od. Δ. 158. nec non Il. Φ. 468. Itidem certe ap. Thuc. (1, 37.) legimus σῶφρον Prudentiæ signif. habens. Et alicubi σωφρονέστερον εἴη, id sonat, ni fallor, quod Gallice diceremus Ce seroit fait plus sagement. Idem alioqui de moderato homine usurpans, ei præfigit ξυνετὸς, 1, (79.) de Archidamo. Sic certe et ap. alios passim σώφρων est Moderatus, Temperans, quibus verbis a Cic. reddi docebit te meum Cic. Lex. 41. 168. Demosth. et Æschines (78.) σώφρονα εἶναι et μέτριον conjunxerunt. Isocr. autem σώφρονα εἶναι et κοσμίως ζῆν pro eod. dixit. Alicubi certe non aliud est σώφρων quam μέτριος, vel κοσμίως ζῶν: unde fit ut reddatur etiam Modestus, Honestus; nec non Vir frugi; item Bene moratus, Probus: ut videmus Sophoclem σώφρονας opposuisse τοῖς κακοῖς, (Aj. 132.) τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. A Xen. (Ἀπ. 4, 3, 1.) dicitur etiam aliquis σώφρων περὶ τοὺς θεούς. De muliere dictum, Castam s. Pudicam ut plurimum significat, ut cum dixit Eur.
B (Bacch. 317.) κἀν βακχεύμασιν Οὖσ' ἥγε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Sed de viro dictum reddi alicubi potest itidem Castus, Pudicus, aut etiam Continens: quod tamen paulo latius patet. Ceterum et de rebus usurpatur hoc vocab.; nam σώφρονα ἔργα dixit Aristoph. (Ὄρν. 1433.) ubi redditur Honesta. Æschines (89.) σώφρων τρόπος, pro Moribus probis. E Plat. autem Epist. 7. affertur Τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν μιμεῖσθαι, ubi fortassis et Frugalem possit quis interpretari. De etymo autem hujus vocis dicam in Σωφροσύνη. Σώφρων est etiam Nomen proprium Comici, item alius qui mimos scripsit. Vide Suid. [" Ad Phalar. 260. Abresch. Æsch. 2, 35. Boiss. Philostr. 384. 603. Heind. ad Plat. Gorg. 151. Brunck. ad Eur. Hipp. p. 360. Musgr. ad v. 1034. Valck. Phœn. p. 209. Ammon. 110. ad Herod. 516. Σαόφρων, Theogn. 41." Schæf. Mss. " Σώφρων, Pudicus, Castus, Suid. v. Ἄνω ποταμῶν, ubi τῷ πόρνῳ opponitur." Schleusner. Mss. Σῶφρον, τὸ, opp. τῆς ἡδονῆς, Theano Ep. 1. Σωφρονέστερος, Philostr. V. S.
C 2. p. 601. ῥυθμοί. * Ἀσώφρων, unde adv. * " Ἀσωφρόνως, T. H. ad Plutum p. 171. * Ἀσωφρονέω, (verbum nihili,) Valck. Phœn. p. 144. Heyn. Hom. 7, 5." Schæf. Mss.] " Περισώφρων, Admodum temperans, περισσῶς σώφρων, Æsch.:" [cf. Pr. 328., ubi Edd. Ald. et Rob. περισσώφρων habent, cum lectio recepta sit * περισσόφρων. * Περισωφροσύνη, Themist. Or. 1. p. 37. corrigente Toupio ad Hesych. P. iv. * " Φιλοσώφρων, Andr. Cr. 288." Kall. Mss. Etym. M. " Const. Manass. Chron. p. 58. * Φιλοσωφροσύνη, Hasius ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.]

Σωφρόνως, adv. Sana mente, Prudenter. Thuc. Εἰ σ. τις αὐτὸν ἐκλογίζοιτο. Apud Plat. de Rep. 1. σ. ἀπαιτεῖν redditur Sana mente repetere. At hæc Ejusd. verba, l. 9. ejusd. operis, Ὅταν δέ γε, οἶμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὐτοῦ καὶ σ., καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ, Cic. ita vertit, At qui salubri et moderato cultu atque victu quieti se tradiderit. Tale est σωφρόνως ζῆν, ap. Athen., relatum ad victum. At σωφρόνως φέρειν ap. Xen. (K. Π. 8, 4, 7.) ut Latine Moderate
D ferre. Alicubi σωφρόνως est potius Modeste. Herodian. κοσμίως et σωφρόνως copulavit, (5, 8, 3.) Καὶ ἐλπίδας κρείττους (εἶχον) ἐν παιδὶ κοσμίως καὶ σ. ανατρεφομένῳ, Spemque meliorem habebant in puero modeste et continenter educato, Polit. Apud Soph. autem (Aj. 1075.) σωφρόνως ἄρχεσθαι exp. εὐτάκτως. Interdum σωφρόνως redditur Caste, Pudice: quæ sub illo adverbio Continenter, ut generaliorem habente signif., comprehendi possunt. [" Boiss. Philostr. 511. 603." Schæf. Mss. " Σ. ἔχειν dicitur mare tranquillum ap. Philen p. 280." Schleusner. Mss. * " Σωφρονεστέρως, Markl. Iph. p. 55." Schæf. Mss.]

Σωφροσύνη, ἡ, Sanitas mentis, Sana mens, ut ap. Xen., opponentem ei μανίαν: (Ἀπ. 1, 1, 16.) Τί δίκαιον; τί ἄδικον; τί σωφροσύνη; τί μανία; Interdum σωφροσύνη est etiam Prudentia: unde ap. Thuc. (8, 64.) σωφροσύνην λαβόντες exp. εὐβουλότεροι γενόμενοι. Sæpe autem σωφροσύνη est Moderatio, Temperantia, etiam Modestia: quæ tres interprr. sunt

etiam Ciceronis, ut videbis in meo Cic. Lex. Redditur item Continentia: quo vocabulo, vel certe altero illo Temperantia, possumus interpretari cum alibi, tum ap. Aristot. Rhet. 1. ubi dicit *σωφροσύνην* esse virtutem *δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν ὡς ὁ νόμος κελεύει*: eique opponi *ἀκολασίαν*. Redditur et Frugalitas, ut dixi *σώφρονα* alicubi significare eum, quem Lat. vocant Hominem frugi. Alicubi et Castitas s. Pudicitia redditur, quæ ad illam Continentiæ signif. pertinent. *Σωφροσύνην* Bud. pro Vita emendata et casta affert ex Æschine (52.) *Ὅτι τῆς σωφροσύνης παράκλησιν διὰ τῆς περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως παρακέκληκα.* Ceterum quod ad etymum vocis hujus *σωφροσύνη* attinet, (si tamen ullum quæri debet,) sciendum est, Aristot. Eth. 6, 5. tradere, *σωφροσύνην* esse dictam quasi *σώζουσαν τὴν φρόνησιν*: sed hoc plane repugnat analogiæ, ut ita dicam, quæ in derivationibus servanda est; cum enim *σώφρων* prius esse quam *σωφροσύνη*, ut *ἄφρων* quam *ἀφροσύνη*, et *εὔφρων* quam *εὐφροσύνη*, etc. et ex illo *σώφρων* esse factum *σωφροσύνη*, negare nemo possit: certe nominis *σώφρων*, non hujus *σωφροσύνη*, investiganda etymologia fuerit. Cur autem potius in hoc *σώφρων*, quam in *ἄφρων*, et *εὔφρων*, totque aliis, *φρόνησιν* ac non *φρένα* includi dicemus? cum e *φρὴν* factum esse *φρονῶ*, (e quo *φρόνησις*,) ac non contra, extra omnem controversiam positum sit? Dico igitur, *σώφρων* esse dictum quasi *σῶς τὴν φρένα*: et *σαόφρων* Poeticum, esse itidem *σάος τὴν φρένα*: quæ etymologia cum nihil habet præposteri, sed pulcre derivationis analogiam servat, tum vero optime cum prima et propria vocis hujus signif. convenit, de qua suo loco dictum a me fuit: sc. ubi de *σώφρων* agere cœpi. [" Heind. ad Plat. Charm. 87. Xen. Mem. 1, 2, 19. inprimis 1, 2, 23. ad 3, 9, 4. Zeun. Ind. ad K. Π., ad Lucian. 1, 190. Ammon. 110. Bergler. ad Alciphr. 331. Musgr. Bacch. 314." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 378.]

Ut autem dicitur *σαόφρων* a Poëtis pro *σώφρων*, sic ETIAM *Σαοφροσύνη* pro *σωφροσύνη* ab illis usurpari sciendum est. Atque ut *σαόφρων* pro Prudente ab Hom. accipitur, sic et *σαοφροσύνη* pro Prudentia, aut certe Mente sana, præsertim ubi dicit (Od. Ψ. 13.) *Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν.* In Epigr. est Continentia, Pudicitia, Castitas, *Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.* [" Jacobs. Anth. 6, 100. 12, 136. Valck. Præf. ad Hipp. p. xxi. Diatr. 236. Toup. Opusc. 1, 388. Wakef. S. Cr. 3, 126." Schæf. Mss. " Plur., Quint. Sm. 13, 180." Wakef. Mss.]

Σωφρονέω, Sum sanæ mentis, Sum compos mentis, ut cum a Plat. de Rep. 1. *σωφρονῶν* et *μανεὶς* opponuntur. Interdum et pro Prudens sum, Prudenter me gero. Æschin. (88.) *Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τριακόσια τάλαντα κατέπεμψε τῷ δήμῳ, ἃ σωφρονῶν οὐκ ἐδέξατο.* Apud Eund. *ἐὰν σωφρονῇς* videtur esse quod Lat. dicunt Si sapias, (ibid.) *Ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἀναισχύντου πραγματείας, ἐὰν σωφρονῇς, ἀποστήσῃ.* Bud. tamen videtur existimasse, verbum *σωφρονεῖν* his in ll. inclusam simul habere Modestiæ signif. Eos enim profert postquam dixit *σωφρονῶ* significare, Sum prudens, modestus, Prudenter ago et modeste. Quibus adjungit e Cic. Modice fero. Ibid. vero affert et locum Pauli ad Rom. 12, 3. *Μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν.* Sed h. l. tanquam in exemplum prioris illius signif. affert, qua ponitur pro Prudentem esse, cum contra de modestia potius dici existimem: ut perinde sit ac si dixisset Apostolus, Sed ita sapere ut interim modestia servetur: vel, Sed ita ut unumquemque suum illud sapere ad modestiam adducat; vel, modestum reddat. Facile autem crediderim illum ad stultas quæstiones respexisse, quarum alibi non semel meminit: vocans *μωρὰς ζητήσεις*, item *ἀπαιδεύτους*: qui enim adeo sibi in sua sapientia placet, ut ad eas usque progredi velit, ille dici potest minime *φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν*, et quasi quis dicat non *φρονεῖν σωφρόνως*. Ceterum *σωφρονεῖν* et in plerisque vett. Scriptorum ll. poni constat pro Modestia uti, Modestiam adhibere, Modeste se gerere, etiam Modestum esse, Esse moderatum, Temperantem esse, aut Continentem, Moderate se gerere, Temperanter se gerere, Temperantia uti. Peculiarius etiam exp. in VV. LL. Temperare ab inferenda injuria; sed absque exemplo. Possit autem fortassis afferri e Xen. ubi *σωφρονεῖν* opp. *τῷ ὑβρίζειν*, K. Π. 8, (1, 11.) *Ὅταν γὰρ ὁρῶσιν, ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν, τοῦτον σωφρονοῦντα.* In iisd. *σωφρονῶ πρός σε*, ex hoc ipso Scriptore pro Modestia utor erga te, Modestus sum erga te. At *σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεοὺς*, quod ex Eod. (K. 'A. 7, 7, 18.) afferunt pro Sane sentire de diis, ad primam potius signif. pertineret. Item ex Eur. (Iph. A. 1159.) *εἰς Ἀφροδίτην σωφρονῶ*, pro Sum casta. Sic autem vacarent hæc verba *εἰς Ἀφροδίτην*, cum *σωφρονῶ* per se significare possit Sum casta s. castus, pudica vel pudicus: unde etiam videmus *σωφρονεῖν* et *ἀκολασταίνειν* inter se opponi ab Aristot. Rhet. 2. || Passiva quoque voce, sed impersonaliter, dicitur *Σεσωφρόνηται*, sicut *βεβίωται*, uti tradit Bud. afferens tamen duntaxat exemplum PARTICIP. *Σεσωφρονημένα* ex Æschine (28.) *Καὶ τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ χάριν ἀπειληφέναι νομίζω*, Et vitæ temperanter actæ gratiam accepisse mihi videor, ut ille vertit. Alioqui ad verbum, Eorum quæ temperanter acta fuerunt, in quibus exhibita fuit a me temperantia, temperantiæ editum a me exemplum fuit. [" Ad Phalar. 332. Thom. M. 628. ad Charit. 611. Markl. Iph. p. 115. Musgr. Tro. 350. Hipp. 1034. Bacch. 314. Brunck. p. 399. Hipp. p. 360. Aj. 586. Valck. Hipp. p. 274. Act. Traj. 1, 93. Bergler. ad Alciphr. 211. *Φρονεῖν σώφρονα*, Brunck. Soph. 3, 390. *Σωφρονῶ* et *σωφρονίζω* conf., Schneid. ad Xen. Œc. p. 9." Schæf. Mss. Opp. *ἐκστῆναι* et *σωφρονεῖν*, 2 Cor. 5, 13.] " *Σαοφρονέω*, i. q. *σωφρονῶ*." [" Opp. 'A. 3, 446." Wakef. Mss.] *Σωφρονούντως*, adv. Prudenter se gerendo, Utendo prudentia, Modeste se gerendo, s. Moderate, etc. sequendo signiff. datas ipsi verbo. Potest vero reddi simpliciter etiam, Prudenter, Modeste, Moderate, etc. quemadmodum Bud. e Cic. vertit Modice. Videtur certe Modice poni pro *σωφρονούντως* s. *σωφρόνως*, in hoc Livii loco, Libertate modice utantur: temperatam eam salubrem esse. Sed adv. Moderate non minus hic locum habet. [* *Σωφρόνημα, τὸ*, Continentiæ argumentum, Xen. 'Aγ. 5, 4. * " *Σωφρονητέον*, Lucian. 2, 58. 65." Schæf. Mss. " Synes. Dione p. 49." Kall. Mss. * *Σωφρονητικὸς*, Xen. 'Aπ. 3, 10, 5. *τὸ σ.*, Modestia, Castitas. * *Περισωφρονέω*, Hes. v. *Περιφρονεῖς.* * *Συσσωφρονέω*, Una temperans et prudens sum, Plut. 6, 236. Athen. 695. Eur. Iph. A. 407. " Markl. Iph. p. 60. Jacobs. Anth. 6, 305. Valck. Phœn. p. 146." Schæf. Mss.]

Σωφρονικὸς, Qui natura comparatus est ad temperantiam, Cui natura est ad temperantiam comparata. Ita enim malo quam ut quidam interpr. ap. Aristot. sc. Ad temperantiam natus. Apud Eund. Eth. 6, 13. *δίκαιοι* et *σωφρονικοὶ* et *ἀνδρεῖοι* redditur, Ad justitiam, temperantiam, fortitudinem apti atque habiles. Habet certe *σωφρονικὸς* quandam *ἕξεως* signif.: eoque duntaxat a *σώφρων* differre puto. Nec dubito quin alicubi reddi etiam possit Temperantiæ deditus; aut Temperantiam amans; vel Temperantiæ cultor. Idem Aristot. de senibus loquens, Rhet. 2. *Διὸ σωφρονικοὶ φαίνονται οἱ τηλικοῦτοι.* Sed interdum Moderationis potius aut Modestiæ signif. habet, veluti cum Xen. ('Aπ. 1, 3, 9.) *τοὺς θρασεῖς* opp. *τοῖς σωφρονικοῖς*. Apud Lucian. autem (1, 170.) *σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν* esse videtur Qui modestiam præ se fert amictu. Fortasse tamen et Temperantiam hic dicere possimus, aut etiam Frugalitatem. Bud. ab Athen. usurpari tradit pro Admodum temperato. Hinc ADV. *Σωφρονικῶς*, Ut decet eum qui est *σωφρονικός*. At Suidas exp., *μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως*, item *οὐκ ἀνοήτως, οὐδὲ ἐκ προχείρου.*

Σωφρονίζω, Ad sanam mentem reduco, Facio ut quis sapiat; sicut etiam Gallice dicimus ei, quem nos castigaturos esse minamur, Je vous ferai devenir sage. Vel, Moderatum reddo, s. Modestum, aut etiam Temperantem: sequendo signiff. nominis *σώφρων*: nam *σωφρονίζω* est *σώφρονα ποιῶ*. Interdum

tamen redditur etiam Castigo, Emendo. Herodian. 3, (10, 10.) Ἠγάγετό τε αὐτῷ γυναῖκα, γάμῳ σωφρονίσαι θέλων. In aliis Ejusd. ll. Polit. vertit, vel Ad modestiam componere, vel Reprimere spiritus, vel Emendare. Bud. e Pand. affert σωφρονίζω pro Coërceo, ut magistratus imperium habens. Quæ interpr. possit et huic Xen. convenire loco, K. Π. 8, (6, 8.) Ἢν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει. || Pass. Σωφρονίζομαι, itidem Ad sanam mentem reducor, Moderatus reddor s. Modestus, etc. Bud. e Plut. (6, 325.) affert ejus PARTICIP. Σεσωφρονισμένος pro Moderatus, Sobrius, Emendatus. Suid. σωφρονισθέντας exp. ταπεινωθέντας in quodam l. quem citat, Auctorem non nominans: Τοὺς δὲ ἀπειρηκότας, καὶ ταῖς ἔναγχος ἥτταις σωφρονισθέντας. At Hesychii expositio, qua dicit σωφρονίζεται esse σεμνύνεται, mendi merito suspecta fuerit. [" Ad Charit. 611. Musgr. Tro. 350. Jacobs. Anth. 9, 333. Diod. S. 2, 528. Valck. Diatr. 65. Act. Traj. 1, 93. Bergler. ad Alciphr. 211. ad Xen. Œc. 1, 23. Sophronem imitor, Valck. Adoniaz. p. 328." Schæf. Mss. Σωφρονιζόμενοι ἵπποι, Equi domiti, Plut. 8, 542. * Σεσωφρονισμένως, Æsch. Suppl. 732.] Σωφρονισμὸς, ὁ, Castigatio, Emendatio, [Plut. 6, 47. 8, 591. 10, 10. Liban. Or. Defens. p. 4., quam e Cod. Bav. Reiskii uxor post mariti obitum Lipsiæ 1775. vulgavit. Appian. Pun. 65. J. Poll. 3, 100. 9, 140. Himer. Ecl. 37, 7. Or. 2, 31. " Æsop. Fab. 38. p. 169. Genev. 1628." Seager. Mss.] Pro qua signif. affertur ETIAM Σωφρόνισμα, τὸ, e Greg. Naz. Sed puto esse potius Id quo quis castigatur, Quod adhibetur ad castigandum: q. d. Castigamentum. [Æsch. Suppl. 1005. * Σωφρόνισις, Appian. 1, 44.] A tertia autem persona σεσωφρόνισται, factum est NOMEN Σωφρονιστὴς, ὁ, Castigator, Emendator. Thuc. 6, (87.) Μήθ' ὡς δικασταὶ, μήθ' ὡς σωφρονισταὶ, ἀποτρέπειν πειρᾶσθε. Apud Eund. 3, (65.) Σωφρονισταὶ τῆς γνώμης. Plut. Σωφρονισταὶ τῶν πόλεων copulat cum ἁρμοσταί. Sic Etym. Magistratus quosdam σωφρονιστὰς dictos esse tradit: tunc autem reddendum potius fuerit Moderatores. Cum vero dicit Dionys. Areop. Οἱ σωφρονισταὶ τῶν πλημμελούντων, verti debet Castigatores, Emendatores: sequendo interpr., de qua initio dictum fuit. Alicubi certe σωφρονισταὶ videtur etiam posse reddi Censores. [Plut. Lyc. 30. " Dionys. H. 1, 287. Toup. Opusc. 1, 533. ad Herod. 456." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 90." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Σωφρονισταὶ, * Ὑποσωφρονισταὶ, Inscr. Chandleri P. ii. no. 58. 60. Schn. Lex. v. Κοσμήτης.] AT VERO Σωφρονιστῆρες dicuntur Genuini dentes, qui et κραντῆρες. Existimaturque illa σωφρονιστήρων appellatio a Cleanthe manasse, qui dentes illos ita vocarit, quod omnium extremi nascantur, circa vigesimum annum: nimirum κατὰ τὴν τοῦ σωφρονεῖν ὥραν, inquit Etym. Erunt igitur σωφρονιστῆρες dicti quasi Secum adducentes τὴν σωφροσύνην. [Hippocr. 252, 29. " Σωφρονιστὴρ, Custos et magister morum, Suid v. Ἀοιδὸς, coll. Athen. 1, 24." Schleusner. Mss. " Barnes. et Musgr. ad Eur. Herc. F. 1004. * Σωφρονιστήριος, Const. Manass. Chron. p. 105. Meurs. (=56.)" Schæf. Mss.] ITEM Σωφρονιστὺς, ύος, ἡ, Castigatio, Emendatio, Plato [de LL. 2. p. 933.] NEC NON Σωφρονιστήριον, τὸ, Carcer ad emendationem morum, ap. Eund. [Valck. Schol. in N. T. 2, 189. [* Σωφρονιστὸς, unde] Ἀσωφρόνιστος, ὁ, ἡ, Non castigatus, emendatus. Activa autem signif. dictum pro Qui non emendat s. corrigit, Bud. affert e Greg. Naz. Ὁμοίως γάρ ἐστι κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος, καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος. [* Σωφρονιστικὸς, Eust. Il. A. p. 103, 52=137, 37. * Διασωφρονίζω, Synes. 28.]

SUPEREST Σωφρόνη, quod fuisse Daphnes puellæ cognomentum traditur ab Aphthonio, in progymnasmate quod inscribitur Κατασκευὴ ὅτι εἰκότα τὰ κατὰ Δάφνην: sed mendo non carere videntur ejus verba huc pertinentia, quæ ibi vide. [Bast. Ep. Cr. 219 = Lettre 179. * Σωφρονίσκος, ad Greg. Cor. 291.]

Ὑπέρφρων, (q. d. Cujus mens modum superat,
A Qui mente modum superat, i. e. Cujus mens supra modum de se sentit,) Superbus, Arrogans. Soph. (Aj. 1236.) Ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Apud Thuc. 2, (62.) τὸ ὑπέρφρον redditur Superior animi magnitudo, vel major. Vulgo, Altitudo mentis. [" Boiss. Philostr. 500. Thom. M. 869." Schæf. Mss. " Heliod. 167." Wakef. Mss.] Hinc ADV. Ὑπερφρόνως, Superbe, Arroganter. J. Poll. τραχύτερον hoc adv. esse censet, sicut et ὑψηλοφρόνως. Utitur tamen eo quidam ἀνώνυμος ap. Suid. [* Ὑπερφροσύνη, Fastus, Superbia, Plut. 6, 68. Contemtus, Crasso 21.] Item VERB. Ὑπερφρονέω, Supra modum de me sentio, Insolesco, ap. Bud. Paul. ad Rom. 12, (3.) Μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν. Sed alii non male interpr. Ne sapiat supra quam oportet sapere. Idem certe ὑπερφρονοῦντες existimavit sonare Plus sapientes, ap. Æschin. (19.) Ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονές τινες προσποιεῖσθε εἶναι, ὡς ὑπερφρονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον. Solet alioqui hoc
B verbum poni pro Contemno, Despicio; et quidem vel accusativo junctum, vel etiam gen. Thuc. (3, 39.) Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως ἄνθρωπος τὸ μὲν θεραπεῦον ὑπερφρονεῖν, τὸ δὲ μὴ ὑπεῖκον θαυμάζειν. Eand. constr. dedit huic verbo Plut. Αὐτόν τε τὸν Πομπήϊον ὑπερφρονῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Idem alioqui huic ipsi aliam constr. dedit alicubi, sc. cum gen., ut in Apophth. Lac. Δόξης ὑπερφρονῶσι. Aristoph. quoque utraque constr. est usus N. (226.) dicens τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς: item (1402.) τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν. Lucian. cum gen. (1, 509.) Τῶν ἄλλων ὑπερφρονοῦντες. [" Thom. M. 810. 870. Jacobs. Anim. 277. Luzac. Exerc. 77. Kuster. Aristoph. 55." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1031. Hippocr. Epist. p. 1279. * Ὑπερφρόνησις, Plut. 238. * Ἀνθυπερφρονέω, Suet. V. Horat. §. 8. * " Καθυπερφρονέω, Acta Jun. Bacchi p. 75. Combef." Boiss. Mss. * Παννπέρφρων, Orph. in Nem. 11.]

Φιλόφρων, Cui mens est benevola erga quem-
C piam, Benevolus, Comis. Ἀμφὶ δὲ οἱ δολόεντα φιλόφρονα χεῦον ὄνειρα, Plut. (9, 65.) In VV. LL. φιλόφρων e Bud. Epist. Poster. pro Amicabilis, Affabilis, Humanus, Ad vitæ consuetudinem facilis et commodus. In Iisd. φιλοφρονέστατος pro Amicitiæ maxime cultor. [" Markl. Iph. p. 360. Bast Lettre 49." Schæf. Mss. Pind. Π. 1, 184. 8, 1. * " Φιλόφρονος, Hasius ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.] Hinc ADV. Φιλοφρόνως, cujus multo frequentior est usus quam illius nominis. Sumitur autem itidem pro Benevolo animo, Benevole, Amanter, Comiter. E Soph. (Aj. 751.) δεξιὰν φιλοφρόνως θείς. Cujusmodi est ap. Plut. (6, 699.) Φ. ἀσπάζεσθαι. Xen. K. Π. 5, (5, 10.) Φ. σοῦ εἰπόντος Λάμβανε τῶν ἐμῶν ὁπόσα θέλεις. Apud Eund. (3, 3, 7.) φιλοφρόνως ἔχω pro Sum benevolus. At e Plat. de LL. affertur in VV. LL. Φιλοφρόνως ἔχω περὶ τοῦτο, pro Vaco huic rei. Ego tamen haud crediderim accipi simpliciter pro Vaco huic rei, sed pro Vaco huic rei cujus
D amore teneor; Huic rei lubenter vaco, utpote eam amans, vel ejus studiosus. Vix tamen, nisi inspecto loco, statui quicquam certi potest. In Iisd. et ADV. Φιλοφρονέστατα pro Humanissime. [" Φιλοφρόνως, Benevole, Humaniter, Comiter, 2 Macc. 3, 9. Φ. ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως ἀποδεχθεὶς, Humaniter a summo sacerdote exceptus. Adde 4 Macc. 8, 4. Sic Ælian. V. H. 4, 9. Ὑπεδέξατο αὐτοὺς εὖ μάλα φ. Apollod. Bibl. 1, 9, 18. Cf. Act. 28, 7. et Lex. N. T. s. h. v." Schleusn. Lex. V. T. * Φιλοφρονεστέρως, Blandius, Xen. Σ. 1, 10. * Φιλοφρονώτερον, adv., Hipp. 1212.] Item SUBST. Φιλοφροσύνη, Benevolentia quam quis erga quempiam factis vel dictis demonstrat, Comitas. Aut, si mavis, quod vulgo vocamus Caresse, sicut φιλοφρονεῖσθαι est Caresser; quemadmodum docebo infra. Redditur etiam Exceptio cum comitate; sed malim, Comitas quæ exhibetur alicui quem excipimus. Plut. Coriol. (30.) Προσεδέχοντο δὲ πολλὴν περί γε τὰς πρώτας ἀπαντήσεις φιλοφροσύνην παρ' ἀνδρὸς οἰκείου καὶ συνήθους. Apud

Eund. legimus in Alex. copulata δεξιώσεις et φιλοφροσύνας, itemque ap. Philon. Rursum ap. Eund. de Def. Orac. τυχεῖν φιλοφροσύνης dicitur qui est comiter exceptus. Apud Hom. autem φιλοφροσύνη exp. φιλία, Il. I. 256. φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων. [Xen. K. Π. 8, 2, 2. Hilaritas, Σ. 2, 24. Lucian. 1, 666. 2, 259. 3, 414. Plur., Pind. 'O. 6, 165. "Ad Corn. Nep. 61. Stav., Toup. Opusc. 1, 56. 2, 90. *Φιλοφρόσυνος, ad Charit. 492. Jacobs. Anth. 11, 382." Schæf. Mss. Anal. 3, 183.] Item VERB. Φιλοφρονέομαι, Comiter excipio et humane, Comitatem exhibeo alicui et humanitatem, Comitate prosequor et humanitate, Amanter complector. Denique quod Gallice dicimus Caresser. Synes. Ep. 100. in principio, Ὥσπερ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθέ τε ἀλλήλους, καὶ κοινῇ σκοπεῖτε κ. τ. λ. Plut. Καὶ φιλοφρονησάμενος τὸν Τερέντιον, ubi Bud. vertit, Hilariter accipiens. Ex Eod. affert, Τοὺς μὲν ἄλλους φιλοφρονηθεὶς, καὶ κελεύσας περιμένειν αὐτὸν ὡς ἐπανελευσόμενον: i. e., inquit, Benigne appellatis aliis. Sic autem et alibi sæpe φιλοφρονεῖσθαι ab eo poni testatur pro Benigne et comiter appellare; atque ita Xen. quoque uti. Ceterum accusativo additur interdum dat., quem Gramm. instrumentalem vocant, ut φιλοφρονεῖσθαι τῇ τραπέζῃ, ap. Greg. Naz. Ἔστι δὲ οὓς καὶ τῇ τραπέζῃ φιλοφρονούμενος. Tali dativo junxit et Lucian. (1, 161.) Ὥς καί σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Est autem hoc jocose dictum, perinde ac si quis Gallice diceret, Caresser quelqu'un d'un coup de bâton. In VV. LL. cum accus. rei, e Plat. de LL. Φιλοφρονοῦμαι ἤθη κακὰ pro Cupide et libenter mores malos imbibo. Sciendum est porro inveniri φιλοφρονοῦμαι et alia constr., omnino contraria ei quam modo attuli e Greg. Naz. et Luciano, nimirum cum accus. rei et dat. personæ. Ita enim Xen. K. Π. 3, (1, 4.) Ὁ δὲ Κῦρος ἰδὼν αὐτὸν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ, ubi Interpres reddidit, Alia in eum benignitate nulla usus est. Fortasse autem rectius hic dictum fuisset Comitate quam Benignitate. [" Apud Athen. 477. cum solo dat. construitur, οἷς ἐφιλοφρονεῖτο, Quibus amoris et benevolentiæ significationem dare voluit." Schw. Mss.] Affertur porro ex eod. Scriptore participium φιλοφρονηθέντες passiva quoque signif., sc. pro Amice accepti et benigne. Est autem hoc pass. tanquam ab ACTIVO Φιλοφρονέω, quo traditur usus esse Herod. [" Diog. L. Cleobulo p. 34. HSt." Seager. Mss. " Ad Charit. 492. Jacobs. Anth. 9, 231. Villois. ad Long. 281. Diod. S. 2, 150. ad Herod. 221. Toup. Opusc. 2, 111. ad Xen. Eph. 223. ad Od. Π. 17. De constr., Schneid. ad Xen. Œc. 27." Schæf. Mss. Parthen. c. 4. Strabo 12. p. 315. Plut. Demetrio 15. Rufi Fr. p. 195. "Ἥδεσθαι καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Plato de LL. 7. p. 387. Ἐὰν ὑμᾶς μηδαμῶς φιλοφρονῆται, pro ἀρέσκῃ: 11. p. 168. Θυμῷ φ., pro χαρίζεσθαι. * " Φιλοφρονητέον, Theod. Prodr. 413." Elberling. Mss. *Φιλοφρόνημα, Æschin. Epist. p. 123. " Nicet. Eugen. 7, 128." Boiss. Mss. *" Φιλοφρονηματικὸς, Buttm. Schol. Od. Ξ. 145." Elberling. Mss.] Sunt porro hinc VERBALIA Φιλοφρόνησις ET Φιλοφρονητικός. Est autem Φιλοφρόνησις, Actio illa excipiendi comiter et humane, s. Comitas et humanitas qua excipimus aliquem. Possumus vero et nominis φιλοφροσύνη interprr. huic tribuere. [Dorv. ad Charit. 434=385.] At Φιλοφρονητικὸς, Cui inest comitas, Qui comitatem præ se fert s. humanitatem, Blandus: προσφώνησις, Schol. Aristoph. Πλ. qua sc. utuntur οἱ φιλοφρονούμενοι. [" Etym. M. Schol. Pind., Phornut. 65." Wakef. Mss. *Ἀντιφιλοφρονέομαι, Gratiam rependo, Plut. Catone Maj. 17. Sertorio 20. Joseph. A. J. 14, 11, 5. Appian. B. C. 3.]

De verbo φρονῶ, et ejus derivatis.

Verbum φρονῶ in hunc locum reservare, operæ pretium esse judicavi, eique sua derivata subjungere, potius quam cum compp. e nomine φρὴν derivatis ea collocare: quoniam alioqui composita e φρονῶ, ante hoc ipsum, quod est simplex, ponere necesse fuisset. Si qua tamen erunt de quibus ibi dictum sit, eo te remittam.

Φρονέω, Mente præditus sum, Mentis sum compos, etiam Sapio. Isocr. ad Phil. Μὴ διὰ τὸ γῆρας ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν. Ut autem hic videmus senectutem obstare interdum τῷ φρονεῖν, ita ei morbum corporis obstaculo atque impedimento esse discimus cum aliunde, tum e Plut. Alex. Ἀτελῆ δὲ τῷ φρονεῖν ὄντα διὰ σώματος. Sed et vinum quidam ap. Athen. dicit ἐπισκοτεῖν τῷ φρονεῖν. Ab Aristot. τὰ ἄψυχα dicuntur μὴ μετέχειν τοῦ φρονεῖν, ubi τὸ φρονεῖν possumus etiam reddere Intellectum, ut μὴ μετέχειν τοῦ φρονεῖν dicatur animal quod intellectus non est particeps. Cic. τὸ φρονεῖν vertit Rationem et mentem, ap. Plat., ut videbis in meo Cic. Lex. 11. 12. Plut. adv. Col. Ἡ τῆς ψυχῆς τὸ κυριώτατον ᾧ φρονοῦμεν καὶ λογιζόμεθα. Et neutr. particip. τὸ φρονοῦν, in VV. LL. Animus quo sapimus, cujus organum et sedes cerebrum dicitur ab Alex. Aphr. Probl. Ratio etiam redditur a Gaza 2. At pro Mentis compotem esse, Non esse extra se, usus est Hom. Il. X. 59. Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον. Hic enim annotat Eust., ideo dici ἔτι φρονέοντα, quoniam mox hic senex ἀλλοφρονήσει præ luctu, ὅτε οὐδ' ἂν αἴσθοιτο ἐλεούμενος. Affert tamen et aliam exp., sc. ut sit pro Adhuc viventem. Secundum quam exp. fuerit φρονέοντα potius Sensu præditum, e quo sc. intelligemus Viventem: quod si vertas Mente aut Ratione præditum, non tam manifestum fuerit τὸν φρονέοντα opponi τῷ τεθνεῶτι. Auctor brevium Schol. priori illi explicationi assentiri videtur, quæ et mihi magis placet: adeo ut non improbem eam quæ e Valla affertur interpr., qua ἔτι φρονέοντα redditur Recta adhuc sentientem, licet malim simpliciter, Mentis adhuc compotem. Nisi forte fuerit pro εὖ φρονοῦντα, ut quidem redditur ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 31.) Τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; Quis mentis compos? Alioqui εὖ φρονῶν non est simpliciter Mentis compos, sed Prudens, Qui sapit, ut ap. Soph. (Aj. 1261.) οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ. Isocr. ad Nic. Δίδου παῤῥησίαν τοῖς εὖ φρονοῦσι, Prudentibus, Iis qui sapiunt. Sed alicubi εὖ φρονῶ redditur etiam Recte sentio, item Bene cupio, ut docebo aliquanto post. Apud eund. Poëtam legimus φρονέω per se positum et sine adjectione, Od. Π. 136. et rursus P. 193. Γιγνώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις, ubi φρονέω videtur esse Mente percipio s. comprehendo. At vero in hoc versu Il. Ψ. 343. ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, existimo φρονέων esse, Si sapis, Si sapias: resolvendo sc. φρονέων in duo verba, ἐὰν φρονῇς: et accipiendo φρονῇς pro εὖ φρονῇς. Dixi enim et paulo ante, φρονεῖν accipi pro Prudentem esse, Sapere. In hoc autem versu Ejusdem, Od. E. 474. Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, Schol. exp., βουλευομένῳ, Deliberanti. Ego tamen, ὡς φρονέοντι non minus libenter verterim, Sic cogitanti, secum cogitanti, ut Servius in Ep. ad Cic. Cœpi egomet mecum sic cogitare. Usitatius alioqui esset, Hæc cogitanti, secum cogitanti, sicut idem Poëta alibi dicit, Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι, Hæc cogitanti, Volventi in animo. Idem alicubi addidit ἀνὰ θυμὸν, ut Il. B. (36.) Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν. Sed et infinitivo junctum ap. hunc Poëtam redditur itidem verbo Cogitare, Il. P. 286. φρόνεον δὲ μάλιστα Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι. Sed φρόνεον potest hic reddi non solum Cogitabant, sed etiam In animo habebant. Quod si Auctorem brevium Scholl. sequamur, poterimus etiam interpretari Sperabant; exp. enim non solum διενοοῦντο, sed et ἤλπιζον. Quæ exp. mihi revocat in memoriam, quod e Xen. affertur in VV. LL. alioqui suspectum: sc. (Ἀπ. 2, 1, 18.) Ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι φρονῶν εὐφραίνεται, pro Spe fretus bona lætatur. Apud eund. Poëtam Il. Γ. 99. φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους, ita quidam interpr. Cogito de dirimendis, esse dirimendos, quomodo dirimantur s. dirimi possint. At brevium Schol. Auctor exp. et hic βουλεύομαι, quod est Delibero. Ego certe, quod φρονέω jungatur infinitivo passivo, aliud interpretationis genus quærere malim, non diversum tamen sensum efficiens. Quale fuerit, In animo mihi est, Animo sedet hæc senten-

tia, Sedet hoc animo, Mihi mens est: quod ap. Ovid. legitur, sequente infin. Fortassis reddi etiam possit, Mihi cordi est. Ex Hesiodo autem (Ἀ. 387.) affertur in VV. LL. φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι, pro Animum intendit ad pugnam. Atque habetur in Iisdem e Xen. (Κ. Π. 3, 3, 29.) φρονῶ τοξεύειν, pro Scio mittere sagittam, et φρονῶ ἀκοντίζειν, pro Scio jacula mittere s. audeo, quæ fide ap. me carent. Verum ut revertar ad φρονέω junctum accusativo, sciendum est, in soluta quoque oratione interdum cum hac constr. significare Cogito: Plut. (6, 577.) Ὁ Χίλων ἔφη τὸν ἄρχοντα χρῆναι μηδὲν φρονεῖν θνητὸν, ἀλλὰ πάντα ἀθάνατα. Interdum vero φρονῶ cum accus. est Sentio. Sic tamen ut alicubi reddi possit et verbo illo Sapio; quod enim dicit Eur. ὀρθὰ φρονεῖν, non dubitem reddere etiam Recta sapere, e Cic.: Eur. locus est hic, Med. (1126.) Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κ' οὐ μαίνῃ, γύναι; Ciceronis autem iste, in Ep. ad Att. 14. Nam ista quidem Cæsaris libertorum conjuratio facile opprimeretur, si recta saperet Antonius. Isocr. Ὅμοια τοῖς εἰρημένοις φρονεῖν. Et ταὐτὰ φρονῶ σοι, Eadem sentio quæ et tu, Eodem sum animo quo et tu, Eadem sum mente qua tu. Apud Eund. Μὴ ταὐτὰ φρονεῖν καὶ λέγειν, Non eadem in animo habere et loqui. Quod Sallust. dixit, Aliud clausum in pectore, aliud in lingua promtum habere. E Plut. Themist. Ἄλλο τι φρονῶ, Alia mihi mens est. Apud Paulum quoque φρονεῖν pro Sentire, sic tamen ut alicubi, cum a quibusdam reddatur verbo Sentire, alii (quibus assentior) malint aliter reddere, ut ad Rom. 12, (16.) Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονοῦντες, Eodem animo inter vos mutuo affecti. Sic ad Phil. Ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, Ut itidem sitis affecti, At quod statim post habetur, Τὸ ἓν φρονοῦντες, iidem reddunt, Idem sentientes, Sententiis uniti. Ceterum pro Sentio ponitur φρονῶ, et cum habet præfixum adv. εὖ. Plato Epist. 8. Ταῦτα δὲ σχεδὸν ὁ κρίνων ἀδύνατα, οὐκ εὖ φρονεῖ, cum alioqui εὖ φρονεῖν alios etiam usus habeat, ut partim docui, partim docebo. Interdum sequente præp. περὶ, et præced. adv., ut ap. Aristot. de Mundo, Οὕτω χρὴ καὶ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν, Ita de universo sentire. Aliam vero Sentiendi signif. habet hoc verbum ap. Soph. Aj., ubi φρονεῖν Schol. esse ait αἰσθάνεσθαι τῆς λύπης. Vide p. 55. meæ Ed. In hoc Ejusd. versu (554.) p. 33. Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος, accipit itidem pro αἰσθάνεσθαι: nam μηδὲν φρονεῖν exp. μηδενὸς αἰσθάνεσθαι. Quæ signif. danda fuerit itidem in versu proxime sequenti, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Quidam exp. Nihil sentire; alii, Nihil intelligere; at ego malim, Nullius rei sensu affici: ita quidem ut sciamus ad animum hoc referri debere. Erasmus certe, si aliter quam per transennam h. Soph. l. aspexisset, aliam ei interpr., ut opinor, dedisset, quam hanc, In nihil sapiendo jucundissima vita: quæ verba inter Proverbialia recenset. Hic enim de sapientia non agi, vel ipse Sophocles his proxime præcedentibus versibus aperte docet, quibus filiolum alloquitur, Καί τοί σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, Ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Unde apparet hoc plane convenire cum eo, quod et Eur. de ætate puerili testatur (Med. 48.) νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Φρονῶ cum aliis accus., i. e. aliud significationis genus (ut ita dicam) habentibus, nec non cum adverbiis nonnullis, secus quam in præcedentibus ll. redditur; estque Homero frequens iste hujus verbi usus. Dicit enim aliquoties κακὰ φρονεῖν et ὀλοὰ, nec non vicissim ἀγαθὰ φρονεῖν, item φίλα, cum dat. personæ, pro Male animatum esse erga quempiam; vel contra, Bene animatum esse; sive, Benevolo esse animo erga quempiam, aut contra, Malevolo s. Infenso. Aut brevius, Benevolum esse, aut Malevolum. (Possumus vero φίλα φρονεῖν et ἀγαθὰ φρονεῖν reddere etiam Benevolentia prosequi: item, Bene cupere alicui. Vel, Bene velle.) Od. Υ. (5.) Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ, Χ. (264.) Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισι: Il. Π. (701.) ὀλοὰ φρονέων. Alibi, κακὰ φρονέουσα. Item φίλα φρονέων, et φίλα φρονέουσα. Sed pro his nominibus A ponuntur interdum adverbia. Dicitur enim et κακῶς φρονεῖν pro κακὰ φρονεῖν, s. κακόν: itidemque εὖ φρονεῖν pro ἀγαθὰ φρονεῖν. Idem Poëta Od. Σ. (167.) Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. Illud autem εὖ φρονῶ σοι ex Eur. (Med. 819.) affertur, item εὖ φρονῶ τὰ σὰ e Soph. (Aj. 491.) pro eod., sicut et καλῶς φρονῶ σοι, pro Bene tibi cupio, Bene tibi consultum cupio, Tui sum studiosus. Porro ut dicitur εὖ φρονῶ, sic etiam superl. ἄριστα φρονῶ σοι, cum ab aliis, tum ab Aristoph. (Πλ. 577.) pro Optime tibi cupio, Sum tui studiosissimus. Sed ut ad illam cum accusandi casu constr. revertar, sciendum est et alios esse accusativos, cum quibus φρονῶ eund. usum habet. Nam ut κακὰ φρονῶ σοι redditur cum aliis modis, tum etiam, Male animatus sum erga te, Malevolo sum in te animo; sic οἷα φρονῶ αὐτοῖς ap. Soph. reddi Quo sim modo animatus erga illos, vel Quo animo sim in illos.

Φρονῶ τὰ σὰ, et siqua hujusmodi, magnam cum proxime præcedente usu verbi φρονεῖν affinitatem B habent: præsertim cum etiam εὖ φρονῶ τὰ σὰ dixerit Soph., ut paulo ante docui. Est enim φρονῶ τὰ σὰ, Faveo tibi, aut etiam Tuarum sum partium, Sto a tuis partibus. Sub qua interpretatione tacite includitur, Tibi bene cupio, et rebus tuis bene consultum volo. Plut., Ὅσοι τὰ Κάρβωνος ἐφρόνουν, Qui Carbonis partium erant. Sic et Dem. Or. ὑπὲρ τῶν Συμμοριῶν dixit, Ὅτι Θηβαίων τὰ ἐκείνου φρονούντων, ἀνάγκη τοὺς τούτων ἐχθροὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν. Frequens est istud loquendi genus ap. Herodian., ap. quem legitur et τἀναντία φρονεῖν, itidem pro Contrariis partibus favere, s. studere: 3, (2, 18.) Νικαεῖς δὲ, τῷ πρὸς Νικομηδέας μίσει, τἀναντία ἐφρόνουν, καὶ τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο. Affertur tamen in VV. LL. τὰ ἐκείνου φρονῶ, non addito Auctoris nomine, pro Sentio cum illo. Quam interpr. sequendo, pertineret hoc exemplum ad alium verbi φρονῶ usum, de quo paulo ante dictum fuit. Ibid. e Luciano, Φρονεῖ τὰ ἡμέτερα.

Φρονῶ autem cum μέγα aliisque nonnullis accus. potest itidem reddi ablativo Animo, cum verbo substantivo Esse; ut enim φίλα φρονεῖν dicebam significare Esse animo benevolo, sic μέγα φρονεῖν nihil C obstat quominus reddatur Esse animo elato: vicissimque μικρὰ φρονεῖν, Esse animo demisso. Sunt alioqui et alii hæc interpretandi modi; nam μέγα φρονεῖν redditur etiam Animo efferri, Sese efferre, Gloriari, Insolescere, Sibi placere. Quin etiam, De se magnifice sentire. Habere autem et alios verbi Sentire usus, supra docui. Xen. Σ. (3, 5.) Ἐπὶ ποίᾳ ἐπιστήμῃ μέγα φρονεῖς; Isocr. Evag. Μέγα φρονῶν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην γιγνομένοις ἀγαθοῖς. Porro dicitur et in bonam partem, sc. de justa elatione animi et gloriatione, ut cum de aliqua virtute aut aliquo præclaro facinore gloriamur. Et quemadmodum μέγα φρονεῖν, ita etiam μεῖζον φρονεῖν et μέγιστον φρονεῖν usurpatur. Dem. (490.) Μεῖζον οἱ Θηβαῖοι φρονοῦσιν ἐπ' ὠμότητι ἢ ὑμεῖς ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ. Idem, Ἐπ' ἐλευθερίᾳ μέγιστον φρονεῖν προσῆκεν. Apud Xen. Σ. (3, 7.) Ἐπὶ κάλλει μέγιστον φρονεῖν. Sed dicitur etiam D μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ s. μέγιστον. Atque hic potissimum habere locum potest illud Latinum loquendi genus, Sibi placere. Athen. (583.) Καὶ ἄλλαι δὲ ἑταῖραι μέγα ἐφρόνουν ἐφ' ἑαυταῖς, παιδείας ἀντεχόμεναι, καὶ τοῖς μαθήμασι χρόνον ἀπομερίζουσαι, Sibi placebant, etiam Valde sibi placebant, Magnam de se opinionem concipiebant. Apud Hom. autem μέγα φρονεῖν, sine ulla adjectione, pro Magnos spiritus gerere, Elato animo esse, Exultare, Ferocire, Ferocem esse, variis in ll.: et quidem de brutis etiam dictum alicubi. Jungitur porro et aliis hujusmodi adverbiis verbum φρονῶ: dicitur enim a Dem. 223(=534.) Φρονῶν δ' ἐφ' ἑαυτῷ τηλικοῦτον ἡλίκον εἰκὸς ἄνδρα δόξης καὶ τιμῶν τετυχηκότα, Qui tantam de se opinionem conceperat, quantam par est eum qui etc. Et a Plat. Symp. Ἐφρόνουν γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. Dicitur etiam τοσοῦτον φρονεῖν, pro quo οὐ μεῖον legitur ap. Xen. (Ἱππαρχ. 7, 3.) Καὶ μὴν ἐπί γε τοῖς προγόνοις οὐ μεῖον Ἀθηναῖοι ἢ Θηβαῖοι φρονοῦσι. Illis autem μέγα φρονεῖν et μεῖζον

φρονεῖν opponunfur μικρὸν φρονεῖν s. μικρὰ, et μεῖον φρονεῖν, s. ἔλαττον. Nam ut μέγα φρονεῖν est Elato esse animo, ita μικρὸν φρονεῖν ap. Dem. (173.) s. μικρὰ, ap. Soph. signif. Demisso animo esse, Submisse se gerere. At μεῖον φρονεῖν ap. Xen. (Ἀπολ. 26.) Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι ὅτι ἀδίκως ἀποθνήσκω, διὰ τοῦτο μεῖον φρονητέον, ubi quidam interpr. Non decet me ob id minus de me sentire. Tale est ἔλαττον φρονεῖν ap. Dem. (176.) Eadem porro forma dicitur μέτρια φρονεῖν qua μικρὰ φρονεῖν: estque μέτρια φρονεῖν, Modesto animo præditum esse, s. Modestia, Modestum esse. Festive autem detorquens hoc loquendi genus quidam Philosophus ap. Lucian. (1, 174.) dicit Μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν, pro Non cogitare majora, de majoribus s. pluribus quam quæ pera capi possint, Non cogitare de pluribus quam quæ implendæ peræ satis esse possint. Q. d. Non efferre animum ultra suæ peræ mensuram, Suæ peræ modulo se metiri, s. cupiditatem suam. Quem esse horum verborum sensum, præcedentia aperte ostendunt; at si reddas, ut ibi redditur, Neque quicquam ultra peram cogitare, alium etiam sensum hæc interpretatio admittet. Porro suspicor dictum esse μηδὲν φρονεῖν ὑπὲρ τὴν πήραν, respiciendo ad illud loquendi genus ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν. At vero ἶσα φρονεῖν θεοῖς ap. Hom., licet aptiorem quam hic locum alibi habere non possit, diversam tamen interpretationis formam poscit; nam cum dicitur Il. E. (441.) μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν, significatur, Neque tam magnos spiritus gere ut æquandum te censeas diis. Hoc enim interpretationis genere utendum puto ut illorum verborum vis exprimatur: aut certe alio ejusmodi: quale hoc fuerit, Nec ita magnifice de te sentias ac si e numero deorum esses. Vel, Nec velis æque magnos spiritus gerere ac si unus e diis esses. At e vulg. interpr. unus reddidit, Ne æquandum te sentias esse nobiscum: alter, Neque diis paria velis sapere. Sed φρονεῖν pro Sapere cum aliis potius accus. locum habere, ex proxime sequenti tmemate patebit. Hoc certe isti addendum censeo, lectum mihi esse φρονῶ sine ulla adjectione positum pro μέγα φρονῶ, Glorior, Insolesco, ap. Plut. (6, 17.) Τὸ δὲ ὅλον, εἴτις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ φρονεῖ, μαθέτω γνώμης διαμαρτάνων. Sed h. l. suspicione ap. me non carere fateor: nec cariturum, donec alios quibus confirmetur, nactus fuero.

Φρονῶ ponitur et pro verbo Sapio, non eum habente usum quem habet, cum φρονεῖν redditur Sapere, Prudentem esse; sed eum quem habet cum jungitur accusativo, ut ap. Horat. dicentem, Nil parvum sapias, et ap. Pers. Cum sapimus patruos. Neque enim dubito quin Horatius, dicens Nil parvum sapias, respexerit ad hoc loquendi genus, οὐδὲν μικρὸν φρονεῖν: accipiendo certe verbum φρονεῖν, non ut in ll. quos proxime præcedens tmema habet, (alioqui enim οὐδὲν μικρὸν φρονεῖν esset idem cum illo μέγα φρονεῖν, cujus multa ibi exempla vides,) sed ut accipitur ap. Aristoph. cum dicit (N. 821.) φρονεῖν ἀρχαϊκά, ubi tamen quidam interpr. non solum Sapere simplicem antiquitatem, sed etiam Resipere et olere. Est autem hic verbi Φρονεῖν usus ap. Matth. quoque et Marc., nec non ap. Paul. Apud illos enim dicit Christus Petro, eum οὐ φρονεῖν τὰ τοῦ Θεοῦ, sed τὰ τῶν ἀνθρώπων, non sapere quæ Dei sunt, sed quæ sunt hominum. Paulus autem ad Rom. 8, (5.) scribit, Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος. Ubi tamen φρονοῦσι quidam non vertunt Sapiunt, sed Cogitant: quod non placet. Sed multo certe minus tertia interpr. mihi arridet, sc. Curant, cum hanc signif. vix ullo alius Auctoris exemplo probari posse existimem. Equidem cur alia quam prima illa quærenda sit interpretatio, non video, cum τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν non sit aliud, meo quidem judicio, quam Carnali quadam sapientia præditum esse, aut certe, Ad carnalem quandam sapientiam animum intendere: vicissimque, τὰ τοῦ πνεύματος φρονεῖν, Spiritali quadam sapientia esse præditum, etc. Quæ expositionis forma convenire itidem potest illi φρονεῖν, quod e Matth. atque Marco protuli. Bud. tamen ibi

A φρονεῖν reddit et Sapere et Sentire; sed qui dicit Non sapis quæ Dei sunt, aliud certe dicit quam qui ita loquitur, Non sentis quæ Dei sunt. Lubenter equidem veteri interpreti assentior, φρονεῖν in aliis quoque ll. Pauli, in quibus accusativum itidem habet, reddenti hoc eod. verbo Sapere, cum alii vertant Curare: cujus signif. exemplum ex alio quopiam Scriptore me desiderare, paulo ante declaravi. Ex iis autem ll. primus est ad Rom. 14, (6.) Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ· καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ οὐ φρονεῖ: secundus in Ep. ad Phil. 3, (19.) Οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες: tertius, in Ep. ad Col. 3, (2.) Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. His locis, ac præsertim duobus posterioribus, non minus mihi videtur convenire verbum Sapere quam illis tribus quos antea protuli, præsertim cum eadem res in his duobus exprimatur, quæ et in illis. Nam qui dicitur φρονεῖν τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐ τὰ τοῦ Θεοῦ, item φρονεῖν τὰ τῆς σαρκὸς, idem certe dici potest τὰ ἐπὶ τῆς γῆς φρονεῖν, ἀλλ' οὐ τὰ ἄνω: vel τὰ ἐπίγεια pro τὰ ἐπὶ τῆς
B γῆς. Quod si ab illo verbo Sapere discedendum sit, longe malim sane reddere Cogitare quam Curare: ut τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες, Cogitantes terrestria. Sed non celabo lectorem et aliam interpr. quæ mihi occurrit, sc. Animum adjungere, intendere, ut τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες reddatur, Qui animum ad terrestria adjungunt, intendunt, vel in terrestria: itidemque ceteris ll. hanc interpretationem accommodemus. Quam certe mihi videtur admittere et Homeri quidam versus, habens participium φρονέοντες, cum accus. itidem junctum, et quidem hujus generis signif. habente, cum ab eo dicatur ἐφημέρια φρονέοντες, a Paulo autem τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες. Extat is versus Od. Φ. (85.) Νήπιοι ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες. Superest ille Ep. ad Rom. locus, c. 14, (6.) Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ κ. τ. λ. In hoc fateor durius reddi φρονεῖν verbo Sapere, quam in ceteris: nisi dicamus Sapere diem esse videri Sibi sapere in discernendo quodam die a ceteris diebus. Quod si alia quærenda sit interpr., nequaquam ad
C verbum illud Curare confugere velim, sed potius φρονεῖν τὴν ἡμέραν reddere Opinionem aliquam concipere de die. Et hæc quidem hactenus, quæ doctiorum judicio censuræque libens submitto, sicut et quæ huc pertinentia addam in nomine verbali φρόνημα. Ceterum cum afferatur e Plut. νεώτερα φρονεῖν, item τυραννικὰ φρονεῖν, tanquam in utroque horum loquendi generum φρονεῖν, licet aliam interpr. admittens, eund. usum habeat quem in Aristophanico illo ἀρχαϊκὰ φρονεῖν: ego contra alium hic usum habere censeo, nulloque modo φρονεῖν in duobus illis reddi posse Sapere; sed νεώτερα φρονεῖν esse De rebus novis cogitare, Res novas animo agitare, Rebus novis studere, In res novas animum intendere: itidemque τυραννικὰ φρονεῖν significare Ad tyrannidem pertinentia animo agitare, De tyrannide cogitare; hæ enim meæ interprr. apertius signif. verbi φρονεῖν exprimunt, quam illa, Ad tyrannidem aspirare. Sed possit dici τυραννικὰ φρονεῖν is quoque, qui tyrannico quodam animo, tyrannica quadam mente,
D tyrannico ingenio præditus est; ac certe hac etiam in signif. usurpatum legisse mihi videor. Tunc autem τυραννικὰ φρονῶν conveniet, quod ad signif. participii φρονῶν attinet, cum hoc dicto Euripidis, νόθος φρονῶν γνήσια, ut sit, Nothus præditus legitimi filii animo, legitimi filii animum gerens, (ut dixit Virg. Ante annos animumque gerens curamque virilem: perinde ac si diceretur, ἀνδρικὰ φρονῶν,) Nothus non secus animatus ac legitimus filius. Aut etiam, referendo ad magnanimitatem, Nothus non minus elato præditus animo quam legitimus filius, Nothus spiritus legitimi filii gerens.

["Φρονέω, Phryn. Ecl. 170. Wakef. Phil. 1100. Brunck. Soph. 3, 516. Heyn. Hom. 6, 295. Lobeck. Aj. p. 260. ad Herod. 27. 338. 570. Wessel. Diss. 197. Ammon. 144. Valck. Hipp. p. 190. Musgr. Bacch. 314. Scio, Soph. Œd. T. 1038. Herod. 1, 46. Superbio, Lobeck. Aj. p. 294. Conf. c. φωνέω, Brunck. Aristoph. 3, 72. Lobeck. Aj. p. 403.: cum φθονέω, ad Simon. Dial. 58. Εὖ φρ.,

Eur. Ion. 530. 532. (cf. 533.) Luzac. Exerc. 37. ad Herod. 687. Eur. Phœn. 360. ubi de prudentia explicatur. Εὖ, κακῶς φρ., Bene, Male ferre fortunam, Bibl. Crit. 3, 2. p. 51. Λίαν φρ., Musgr. Iph. A. 924. ad Dionys. H. 2, 1158. Φρονεῖν, μέγα φρ., Fac. ad Paus. 1, 44. 52. Kuhn. 30. Bast. Specim. 38. Zeun. ad Xen. K. Π. 800. Markl. Suppl. 445. Boiss. Philostr. 484. Μέγα φρ., Valck. Hipp. p. 215. Μέγα φρ. ἐπὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. 98. Φρ. μικρὸν, μικρὰ, μέγα, μεγάλα, Lobeck. Aj. p. 394. Μέγιστον φρ. ἐπί τινι, Xen. Mem. 1, 1, 13. Φίλα φρ., Villois. ad Long. 243. Τά τινος φρ., ad Paus. 348. Ἰθὺς φρ., Heyn. Hom. 6, 394." Schæf. Mss. "Φρονεῖν, Animosus et nobilis esse, de rebus inanimis, Philostr. 321. Moneo, Il. Ψ. 305. (πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ.) Τὸ φρονοῦν, Ratio, Plut. 2, 166. alibi." Wakef. Mss. "Φρονεῖν, Sapere, Scire et videre, quæ bona sint et appetenda, quæ fugienda et mala, 2, 13. De 2, 17. v. nott." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Cf. Cic. de Off. 1, 45. Hymn. Hom. 1, 469. ἄλλῃ φρονέοντες. Pind. N. 4, 155. Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, opp. τραχύς. Xen. K. 'A. 7, 7, 30. Τὰ πρός σε φρονεῖν. Soph. Tr. 289. Φρόνει νιν ὡς ἥξοντα, Phil. 810. σαφῶς φρονεῖ, pro σάφα ἴσθι. Æsch. Choëph. 768. Ἀλλ' ἢ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις; Vide Schn. Lex. * Φρονούντως, Sapienter, Prudenter, Æsch. Suppl. 212. Soph. Antig. 693. * Πεφρονημένως, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 17. " Jacobs. Anim. 252. ad Diod. S. 1, 504." Schæf. Mss.]

Φρόνημα, τὸ, Cogitatio, Cogitatum: ut Cic. E ceteris dictis, factis, cogitatisque Sex. Nevii. Redditur et Sensus, ea signif. qua dicitur a Terentio, Illius sensum pulcre calleo. Paul. ad Rom. 8, 6. Τὸ γὰρ φ. τῆς σαρκὸς, θάνατος· τὸ δὲ φρ. τοῦ πνεύματος, ζωὴ καὶ εἰρήνη. Ubi φρόνημα ab Erasmo redditur Affectus, a quibusdam Intelligentia. Vet. autem Interpr. vertit Prudentia, Sapientia. At ego, prout reddiderimus verbum ibi præcedens φρονοῦσιν, ita reddendum censeo hoc verbale φρόνημα. Præcedit enim, Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος. Si, inquam, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν reddiderimus, Sapiunt quæ sunt carnis: tunc φρόνημα τῆς σαρκὸς censeo interpretandum itidem Id quod sapit caro. Sin τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν libeat reddere, Cogitant quæ sunt carnis, tunc φρόνημα τῆς σαρκὸς vertendum fuerit Cogitatio carnis. Quod si quis alio etiam modo verbum φρονοῦσιν reddiderit, ad illam interpretationem verbalis hujus φρόνημα interpretatio accommodanda mihi videtur: quod tamen nec Erasmus secutus est, qui certe id non sequendo poterat non minus apte reddere φρόνημα voce Sensus. Non sequendo id, inquam: nisi forte φρονοῦσιν interpretari voluisset Sentiunt, quod certe haud paulo melius expressisset signif. Græci illius verbi, quam verbum Curant, quo usus est. Ceterum φρόνημα alicubi invenitur redditum etiam Animus, ut ap. Thuc. 2, (61.) p. 67. Δουλοῖ γὰρ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον, καὶ τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον. Ubi tamen Valla reddere maluit Consilium, cum alioqui h. ejusd. Scriptoris locum, 5, (40.) p. 179. in principio, Ἀλλ' ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι, Sed animum Peloponneso imperandi habuissent. At ego neutro in loco existimo significare Animum simpliciter, sed Animum elatum, s. Elationem animi, ut aliquanto post docebo. || Φρόνημα enim ap. vett. Scriptt. non memini me legere pro Animo aut pro Cogitatione simpliciter, sed pro Animo elato, uti dixi, s. Elatione animi, aut Magnitudine, vel Fiducia: item pro Cogitatione quæ ab elato animo proficiscitur. Thuc. 2, (43.) Ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρί γε φρόνημα ἔχοντι ἡ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις, ubi ἐν τῷ et μετὰ τοῦ stare vix posse arbitror, ut de hoc obiter lectorem admoneam: ibid. (62.) Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, quo in loco φρόνημα lubenter reddiderim Fiduciam, sicut in illo priore Animi magnitudinem, aut etiam Elationem animi, vel Elatum animum. Sic et 5, (43.) p. 179. de

A Alcibiade, Οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ φρονήματι φιλονεικῶν ἠναντιοῦτο, Schol. exp. ὄγκῳ et ἐπάρσει. In principio autem hujus ipsius pag. est locus ille cujus a me paulo ante facta fuit mentio, in quo sc. hoc vocabulum gen. adjunctum habet: quod observatione dignissimum est; ita enim ibi legitur, Ἀλλ' ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι: quod Valla reddit, Sed animum Peloponneso imperandi habuissent. At ego quamvis addatur gen., non dubito quin hic itidem inclusam Magnitudinis animi s. Elationis signif. habeat vox φρόνημα: ideoque ita interpretarer, Sed ea præditi essent animi magnitudine ut de imperando Peloponneso cogitarent. Vel, Sed tam elato essent animo ut etc. Vel ita, Sed, ut erant animo elato, cogitarent de etc. Aut sic, Sed de imperando Peloponneso cogitarent, (s. de obtinendo Peloponnesi imperio,) usque adeo elato animo erant, aut usque adeo magnos spiritus gerebant. Recte igitur Schol. φρονήματι exp. διανοίᾳ ἐπηρμένῃ. Sed male subjungit, (si tamen hæc Ejusd. sunt, ac non
B potius alius cujuspiam, cujus sunt et pleraque alia Scholia ceteris longe inferiora, vel potius nullo modo cum illis comparanda,) ἀλλ' ἐλπίζοντες, ἤτοι φροντίζοντες. Usus sum porro et voce Spiritus in plur. quam et alibi adhibere interpretationi vocis φρόνημα possumus. Quin etiam voce Animi hanc interpretari alicubi licet; sed cum Animos Latini vocent etiam iram, (ut ap. Ovid. Quæ tibi res animos in me facit, improbe,) ideo videndum est ut hac interpr. non sine cautione utamur. Adde quod Animi pro Elato animo, s. Magno animo et excelso, prosæ parum usitatum est, quantum quidem meminisse possum; estque potius quod nostra lingua vocamus Courage, Græca autem θυμὸν, ut cum Cic. dicit Addere animos: pro quo frequentius est Addere animum. At Poëtis non infrequens est plur. Animi, ea in signif. sicut et Tollere animos. Virgilio certe Ire animis contra, idem plane esse existimo quod Thucydidi ἰέναι φρονήματι ὁμόσε τοῖς ἐχθροῖς in loco quem paulo ante protuli. At Spiritus in plur.
C de Elatione animi, vox est prosæ quoque Scriptoribus usitatissima, ideoque hac potius utendum fuerit. Redditur alioqui φρόνημα et Elatio, sine adjectione gen. illius Animi. Gaudet porro vocabulo illo inter vett. Scriptt. et Xen. ap. quem legitur etiam ἀνυπόστατον φρόνημα παρέχεσθαι, K. Π. 5, (2, 15.) Οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων, ὅταν μὲν θαρρήσωσιν, ἀνυπόστατον φρόνημα παρέχονται, Tantos spiritus concipiunt ut illis obsisti nullo modo posse videatur. Apud Eund. accus. φρόνημα invenitur junctus etiam verbo θήγειν, et in contraria signif., sed alio metaphoræ genere, junctus verbo κατασβέσαι, nec non verbo ἀνατρέψαι. Dicitur et καταβάλλειν τὸ φρόνημα: unde τὸ φρόνημα καταβεβλημένος, Qui deposuit spiritus, Cui velut dejecti sunt spiritus. Huc pertinet ὑφεῖναι τοῦ φρονήματος e Dionys. H. pro Minuere spiritus. Affertur et ἀπὸ τοῦ φρονήματος καθελεῖν, in VV. LL. sed pro Deducere de constantia et proposito. Verum nec Scriptor, e quo genus illud loquendi petitum est, nominatur, nec hujus interpre-
D tationis Auctor, adeo ut mihi plane suspecta sit, sicut et φρόνημα ἔχειν, quod in Iisd. redditur Prudentem esse, cum in eo quem protuli e Thuc. loco ἀνὴρ φρόνημα ἔχων sit Magnitudine animi præditus, Animo elato s. celso præditus, Vir animi celsi, s. excelsi. Illi autem καταβεβλημένος τὸ φρόνημα opponi potest ὁ παραλαμβάνων τὸ φρόνημα, e Dem. Qui assumit spiritus, tollit animos: quod tamen majorem quam illud Superbiæ significationem habet. Hoc quoque observandum est, inveniri ap. Eund. hanc vocem φρόνημα oppositam τῇ ταπεινότητι. Nam talis vocis illius usus plane convenit cum eo quem ap. Thuc. habet l. 2. Hæc enim verba, quæ paulo ante ex eo protuli, Δουλοῖ γὰρ φρόνημα κ. τ. λ., proxime subjunguntur istis, ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε. Ut autem φρόνημα et ταπεινότης inter se opponuntur, ita vicissim φρόνημα et μεγαλοφροσύνη a Plut. copulantur, et φρόνημα ac μέγεθος τῆς ψυχῆς, item ὄγκος et φρόνημα. Usurpatur autem et plur. φρονήματα. Isocr. Archid. Τοὺς γὰρ ἐν ἀξιώμασι καὶ φρονήμασι βεβιωκότας. Usus est et

Xen. Affertur ex Aristot. quoque, Φρονημάτων πλήρης. Sciendum est porro φρόνημα inveniri et in malam partem usurpatum: tunc autem fuerit potius Insolentia, Superbia, Fastus, velut in isto Greg. Naz. loco, ex Or. quam εἰς Βασίλειον scripsit, Ὁ μὲν παρῆν, ὁ δὲ προὐκαθέζετο, γέμων θυμοῦ καὶ φρονήματος· εἱστήκει δὲ ἄον ὁ ἐμὸς Ἰησοῦς Πιλάτου κρίνοντος. Ubi cum copulentur θυμοῦ et φρονήματος, θυμοῦ quidem habet illam signif. quam vides habere Animos in versu Ovidii quem antea protuli, Quæ tibi res animos in me facit, improbe? at φρονήματος illam alteram, quam habere vocabulum idem Animos supra ostendi. [" Thom. M. 894. ad Charit. 603. Jacobs. Anth. 10, 179. ad Cornel. Nep. 276. Bentl. Opusc. 41. Toup. ad Longin. 389. Plut. Mor. 1. p. 2. Ox. Fischer. ad Anacr. p. 9. Brunck. p. 100. Ed. 2. ad Herod. 373. 690. ad Diod. S. 1, 221. Φρ. παρέχεσθαι, Fac. ad Paus. 1, 88." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Schleusn. Lex. V. T.]

HINC Φρονηματίας, ὁ, Qui est elato animo, Vir excelsi animi. A Bud. redditur, Homo elati spiritus, De se magnifice sentiens, ap. Aristot. Polit. 5. Ἔστι δὲ πρὸς σωτηρίαν τῆς τυραννίδος, τὸ τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν. Usus est Diog. L. Chrysippo, Οὕτω δ' ἦν φρονηματίας, ὥστ' ἐρομένου τινὸς, κ. τ. λ. [Longin. 9, 4. Xen. Ages. 1, 24. " Valck. Anim. ad Ammon. 143. * Φρονηματιάω, Tzetz. Exeg. in Il. p. 21, 23." Schæf. Mss. " Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 28. T. 4. p. 576, 38." Seager. Mss.] Affertur ETIAM Φρονηματώδης pro ead. signif. [Philostr. V. Polemon. p. 535. " Boiss. 427. 512." Schæf. Mss. Vide Φρονιμώδης.]

Item VERB. Φρονηματίζομαι, Animos tollo, Efferor, Majores spiritus duco, ut Fabius loquitur; Magnifice de me sentio. Ita Bud., qui affert partic. præt. (1, 68, 7. 2, 3, 3.) πεφρονηματισμένος e Polyb. et Diod.: et aoristum φρονηματισθέντες ex Aristot. Vide Comm. 891. Forsan φρονηματίζομαι exponi possit e Dem. φρόνημα παραλαμβάνειν. Habet autem Suid. et vocem ACTIVAM Φρονηματίζω, sed absque ullo exemplo. Certe ubicunque extet, credibile est accipi pro Facio ut quis animos tollat, vel se efferat, Animi elationem alicui effero. [" Schol. Theocr. 14, 48. ad Diod. S. 1, 221. 426. 463. 695. Heind. ad Plat. Hipp. 141." Schæf. Mss.] Hinc verbale NOM. Φρονηματισμὸς, Ipsa actio efferendi se, et animos tollendi. Alicubi tamen reddi potest Animi elatio, sicut et φρόνημα, ut in quodam loco quem affert Suid., ubi ipse exp. ἔπαρσιν et τῦφον. [Polyb. Fr. Gr. 106.]

Φρόνησις, ἡ, Prudentia, Sapientia, Intelligentia: quarum Cic. interpr. exempla habes in meo Cic. Lex. A Plut. περὶ τῆς Ἠθικῆς Ἀρετῆς dicitur φρόνησις esse virtus ποιητέα ἐπισκοποῦσα, καὶ μὴ ποιητέα. Habes ejus definitionem et ap. Aristot. Rhet. 1. Isocr. ad Demon. (2.) Ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης, πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. Apud Eund. legimus in Panath. Ὑπερηφάνοις γενομένοις καὶ τὴν φρόνησιν διαφθαρεῖσι. Est certe frequens φρόνησις pro ea virtute, quæ a Latinis Prudentia vocata fuit. Sed redditur etiam Intelligentia, et quidem a Cic. quoque (de Off. 1, 45.) ut modo dixi. In VV. LL. affertur ex Aristot. Top. pro Intelligentia perceptioneque rerum quæ a scientia traduntur. Bud. autem ἀντὶ ἐπιστήμης, i. e. Pro scientia, sæpe a Plat. accipi testatur. [" Eur. Suppl. 216. Luzac. Exerc. 35. ad Anacr. p. 9. Fischer., Brunck. Œd. T. 601. Musgr. Bacch. 314. Ind. ad Xen. Mem." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Αὐτοφρόνησις, Himer. Eclog. 32, 72. * Φρονητέον, Phalar. Epist. 38.]

Invenitur ETIAM Φρόνις ap. Hom., quod quidam per sync. factum putarunt e φρόνησις. Od. Γ. (244.) de Nestore, ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων. At vero Δ. (258.) Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναηκέϊ χαλκῷ Ἦλθε μετ' Ἀργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλὴν, quidam pro φρόνησιν itidem intellexerunt, quidam, præpositionem jungentes nomini, putarunt καταφρόνησιν significari. Sed et pro λείαν accepisse quosdam ex recentioribus testatur Eust. [" Wakef. S. Cr. 1, 24. Musgr. Andr. 365." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 653. Lycophr. 1456. Φρόνις, * Φρόνος, Valck.

A Schol. in N. T. 2, 231.]

Φρόνιμος, ὁ, ἡ, Prudens, Sapiens, ut a Cic. redditur ap. Plat. Esse alioqui σοφοὺς alios quam φρονίμους, docet Aristot. Eth. 6, (7.) cum scribit Anaxagoram et Thaletem atque alios hujusmodi fuisse quidem vocatos σοφοὺς, at non φρονίμους, utpote ἀγνοοῦντας τὰ συμφέροντα αὑτοῖς. Eod. l. φρονίμους appellari tradit τοὺς δεινοὺς etiam et πανούργους. Ab Aristot. φρόνιμοι et ἄφρονες inter se opponuntur, sicut ap. Matth. 25, (4.) αἱ φρόνιμοι παρθένοι opponuntur ταῖς μωραῖς. Sed aliquis dicitur etiam φρόνιμος περί τι, τινος. Affertur enim e Plat. de LL. Φρόνιμος περὶ συνουσίας, et φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, e Xen. Ἀπολ. (20.) pro Perito. Talis certe est signif. nominis φρόνησις, cum περὶ τῆς ἐπιστήμης dicitur. [" Phryn. Ecl. 170. Plato Lys. p. 19. Dionys. H. 3, 1464. Zeun. ad Xen. K. Π. 121. 763. Valck. Phœn. p. 789. ad Herod. 516. Opp. σοφὸς, Heind. ad Plat. Hipp. 124. Conf. c. φιλότιμος, ad Dionys. H. 3, 1368." Schæf. Mss. Soph. Aj. 259. El. 1058.

B Bato Athenæi p. 163. Φρονιμώτερος, LXX. Gen. 41, 39. Φρονιμώτατος, ibid. 3, 1. * " Παμφρόνιμος, Tzetz. Ch. 4, 596. Vir doctus in Class. Journal 23, 164. proponit παραφρονιμώτατος in loco Tzetzæ pro παμφρ. Sed hæc correctio versum syllaba una longiorem facit." Boiss. Mss.] Hinc ADV. Φρονίμως, Prudenter Sapienter, ut ζῆν φρονίμως Cic. ap. Epicurum vertit, Sapienter vivere. [Symm. Cohel. 7, 1.] Compar. gradus Φρονιμώτερον, Prudentius, Sapientius. Superl Φρονιμώτατα, Prudentissime, Sapientissime. At vero COMP. Παραφρόνιμος vide in Παραφρονῶ. [* Φρονιμότης, Epiphan. 1, 275. " Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 7. p. 140." Kall. Mss. * " Φρονιμώδης, vocem quæ ab HSt. omittitur, obelo perfodit Schn. Caret et auctoritate et analogia; ac sicubi inveniatur, restitue probam vocem φρονηματώδης, obviam in Philostr. Her. 683." Osann. Auct. Lexx. Gr. 166. Vox bene Græca, Bast. Ep. Cr. 25. " Boiss. Philostr. 512." Schæf. Mss. * Φρονιμεύομαι, Phryn. Ecl. 386. Φρονιμεύεσθαι μὴ λέγε, φρονεῖν δὲ τὰ ὄντα. " Verbum

C φρονιμεύεσθαι, quod in Gloss. Græcitatis mediæ commemoratur et etiam nunc vivit in Græcorum sermone, nisi Phrynichus in numero proscriptorum retulisset, vix notum esset hodie, quippe ne Lexicographis quidem animadversum; nec * Φρονίμευσις, Schol. Lucian. Bis Accus. 21. p. 78. receptum est; sed quod ex J. Stob. (Ecl. Eth. 194.) proferunt * φρονίμημα, luce clarius est in * φρονίμευμα mutandum esse." Lobeck.]

Composita verba cum nominibus, adverbiis, et præpp.

Ἀλλοφρονέω, Aliud in animo habeo, Non attendo, Mentem non adhibeo ad id quod cerno. Od. K. (374.) Ἀλλ' ἥμην ἀλλοφρονέων· κακὰ δ' ὄσσετο θυμός. ‖ Mente sum alienata, Insanio. Il. Ψ. (698.) Κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες. Eust. Herodotum quoque (5, 85.) ita usum docet: [Aliter sentio, 7, 205. " Theocr. 22, 129. ad Herod. 43. 415. 601. Tzetz. Exeg. in Il. p. 9, 8." Schæf. Mss.]

D Ἀναφρονέω, Rursum sapio, Resipisco. Idem valet et ἀνανήφω, ut suo loco dictum est. Basil. ad Juvenes, Ὅπως ἂν ἐξ ἑλλ. κ. τ. λ. τοὺς δὲ οὕτως ἀναφρονῆσαι ὑπὸ τοῦ μέλους, κ. τ. λ. Secundum Suidam ἀναφρονεῖν est etiam Pœnitere alicujus rei, Pœnitentia duci. [" Toup. Opusc. 2, 185." Schæf. Mss. Xen. K. Ἁ. 4, 8, 21. Valck. Schol. in N. T. 2, 500.]

" Διαφρονέων, Hes. διανοούμενος, Cogitans, Animo " volutans." [Synes. p. 39. Χαῦνόν τι καὶ διαπεφρονημένον: sed locus suspectus.]

[* Ἐκφρονέω, i. q. ἔκφρων εἰμὶ, Dio Cass. 556. Anecd. Bekk. 141. * Ἐμφρονέω, i. q. ἔμφρων εἰμὶ, Hippocr. 1149. * Ἐπιφρονέω, i. q. ἐπίφρων εἰμὶ, Od. T. 385. ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις. Hes. * Ἐπιφρονέουσιν· ἐπακούουσιν.]

Εὐφρονέω, pro εὐφρονῶ, ap. Hom., Prudens sum, Prudentia valeo. Il. A. (73.) et alibi, Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν, Schol. καλῶς φρονῶν, itidemque Hes. Quidam vero accipiunt pro Bene cupiens, Benevolus. Affertur ITIDEM Εὐφρονέω

conjunctim scriptum, pro Prudens sum : tum e Suida, quem consule, tum ex Aristoph. N. (562.) εὐφρονεῖν δοκήσετε. Potius tamen, atque adeo passim, invenitur scriptum disjunctim, ut et scripsi supra in Φρονῶ. Ceterum legitur ETIAM Εὐφρονιῶν ap. Hes., si modo caret mendo hæc lectio, i. valens q. εὖ φρονῶν. [" Εὐφρονέω, Theogn. 27. Musgr. Iph. A. 1190. Heyn. Hom. 4, 38." Schæf. Mss. Soph. Aj. 491. εὖ φρονῶ τὰ σά. * Εὐφρόνησις, Schleusn. Lex. V. T.]

. Καταφρονέω, Contemno, Despicio: quæ signif. unde orta mihi videatur, docebo infra. Cum accus. ap. Thuc., et alios quosdam vetustos Scriptt.: ap. ceteros autem cum gen. potius. Thuc. 6. Τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας, 8. Τούς τε παρόντας πολεμίους ἐκ τῶν λεχθέντων καταφρονεῖν: ibid. (c. 8.) Καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυναςίαν, de quo loco dicam aliquid infra. Exempla autem constructionis cum gen. passim obvia sunt. Jungitur porro non solum genitivo personæ, sed frequenter et gen. rei. Herodian. 5, (5, 10.) Καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος λεχθέντων: 3, (6, 11.) Ἀλβῖνος δὲ σπονδῶν καὶ ὅρκων καταφρονήσας: (2, 10, 10.) Κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν. Pass. Καταφρονοῦμαι, Contemnor, Despicior. Lucian. Οὐδὲ καταφρονηθήσῃ. Item καταφρονεῖσθαι εἴς τι, Xen. Ἑλλ. 7, (4, 29.) Τὸν πρόσθεν χρόνον εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι μὲν ὑπ' Ἀρκάδων. De differentia autem verbi καταφρονεῖν a περιφρονεῖν, in hoc verbo dicendum erit. || Καταφρονέοντα, Gal. ap. Hippocr. exp. τὸν ἀνετέως αἰσθανόμενον, ubi non dubium est quin ἀνετέως mendosum sit. [" Forsan ἀτενέως vel ἀτενῶς leg. Erotian. in Gloss. Hipp. Κατεφρόνεε· κατενόει." Schw. Mss.] Bud. ex Herod. (1, 59.) affert pro Affecto, Meditor: [" Καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, Tyrannidem meditans, Animo agitans. Et, ut ap. Hippocr., sic etiam ap. Herod. καταφρονεῖν subinde nil aliud signif. nisi κατανοεῖν, Considerare, Cogitare: Herod. 1, 66. Καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι, Fortiores se esse reputantes quam Arcades: 8, 10. Καταφρονησάντες ταῦτα, Hæc considerantes, reputantes." Schw. Mss. " Καταφρονεῖτε, Contemnitis, Despicitis. Contrario sensu poni videtur ap. Herod. l. c. ubi cupidissimus imperii Pisistratus dicitur καταφρονήσας τὴν τυραννίδα. Sed probabiliter ille scripserat καὶ φρονήσας, ut ap. Aristoph. (Σφ. 505.) legitur de eo qui tyrannidem affectabat, φρονῶν τυραννίδα." Valck. Schol. in 1 Cor. 11, 20.] Quod ad Contemnendi signif. attinet, eam inde ortam esse arbitror, quod quem contemnimus, videmur quodammodo φρονεῖν κατ' αὐτοῦ, quod fuerit, ad verbum, Sentire adversus eum, i. e., Malam de eo habere opinionem. Apud Thuc. autem in eo quem protuli, loco e l. 8. Καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυναςίαν, existimavi aliquando καταφρονήσαντες positum esse pro καταγνόντες: et ne nunc quidem de hac sententia facile deduci possim. [" Kuhn. ad Paus. 81. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Ammon. 144. omnino Valck. ad Herod. 27. Lennep. ad Phal. 140. Thom. M. 510. Brunck. Soph. 3, 516. Contemnens opinor, Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 121. Valck. l. c. Wessel. 32. Considero, Larcher ad Herod. 5. p. 416. Valck. l. c. Wessel. l. c. et 623. Diss. Herod. 197. Puto de —, Wakef. S. Cr. 3, 68. ubi de loco Herodoteo. De constr., Abresch. Lectt. Aristæn. 277. ad Herod. 533. ad Diod. S. 2, 370. Cum gen., Xen. Mem. 1, 2, 9. Cum accus., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 25. Sequ. infin., Xen. Ἑλλ. 4, 5, 12. Wolf. ad h. l. p. 121. Τὸ καταφρονοῦν, Dionys. H. 2, 945." Schæf. Mss. " Cum gen., Minus æstimo, Theoph. ad Autol. 2, 38." Schleusn. Mss. Plato Apol. 16. Ὃς τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι. Plut. Superst. 3. Ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν. * Καταπεφρονηκότως, Contemtim, Diod. S. 404. 448. 473. 703. Demosth. 219. * Καταπεφρονημένως, idem, Schol. Lucian. adv. Indoct. c. 10. " Chrys. Hom. 21. T. 5. p. 129, 9." Seager. Mss.] Καταφρόνημα, τὸ, Contemtus, Contemtio, Despicientia, Thuc. 2. vide Καταφρόνησις quod proxime sequitur. [" Valck. ad Herod. 27. Toup. Emendd. 2, 627. ad Charit. 604." Schæf. Mss. Dio Cass. 449.] Καταφρόνησις, ἡ, i. q. præcedens, sed usitatius. Thuc. 2, (62.) p. 67. meæ Ed., pro eod. καταφρόνησιν et καταφρόνημα usurpat. At 1, (122.) p. 39. in hoc verbali præp. intensive positam existimat Schol., quem ibi vide. [" Ad Charit. 603." Schæf. Mss.] " Καταφρονητέον, Despiciendum," [Athen. 625. " Orig. c. Cels. 433." Kall. Mss.] Καταφρονητὴς, ὁ, Contemtor. Apud Plut., θαυμασταὶ et καταφρονηταὶ inter se opp.: [Bruto 12.] Καταφρονητικὸς, Ad contemnendum propensus, Qui ita est a natura comparatus, ut facile ceteros contemnat. Utitur Aristot. Eth. 4, 3. ubi quidam interpr. Propensus ad ceteros contemnendos natura, item Contemtor natura. In VV. LL. dicitur καταφρονητικὸς, idem esse cum καταφρονητὴς, cum alioqui ut θαυμαστὴν καταφρονητῇ, sic θαυμαστικῷ opponi καταφρονητικὸν videamus. [Plut. 6, 147. " Καταφρονητικώτερον, Anna C. 402." Elberling. Mss.] Item ADV. Καταφρονητικῶς, Contemtim, Per contemtum, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 9.) et 5, (3, 1.) Affertur et cum gen. K. τῶν εὐτελεστέρων, Contemtu viliorum. [Plut. Lysandro 11. Cæsare 2. " Schol. Lucian. Jov. Trag. 15. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 116. Combef., Glossator ad Soph. Œd. T. 874. ap. Brunck., Anna C. 148." Boiss. Mss. " Valck. Diatr. 71." Schæf. Mss.] AT VERO Καταφρόνητος in VV. LL. redditur Qui est contemtui, Despectus. Sed exemplum desidero; ac vereor ne irrepserit pro BICOMP. Εὐκαταφρόνητος, quod redditur itidem Contemtus, Despiciendus: et compar. εὐκαταφρονητότερος, Contemtior. Sed sonat potius q. d. Contemtibilis, Qui talis est ut facile in contemtum veniat, s. venire possit. Latine potius Aspernabilis. Utuntur autem cum alii, tum Herodianus. Interdum etiam οὐκ εὐκαταφρόνητον dicitur esse aliquid, ubi reddi potest Non pœnitendum: ea signif. qua dicitur Haud pœnitenda merces. [Diod. S. 758. Euseb. H. E. 5, 1. p. 206. Osann. Auct. Lexx. Gr. 73. Dionys. H. de C. VV. c. 2. p. 11. ὀνόματα, Verba abjecta, humilia, quæ et ταπεινά. " Toup. Opusc. 1, 348. ad Charit. 241." Schæf. Mss. * Ἐνευκαταφρόνητος, f. l. ap. Athen. 10. p. 180. Schw. = 458. Cas. * " Εὐκαταφρονήτως, Contemtu vel Despicatu digne, Orig. c. Cels. p. 23. 101. 164. 325." Kall. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 198." Schæf. Mss.] " Ἀκαταφρόνητος, Non contemtibilis vel contemnendus: Plut. τὸ ἀκαταφρόνητον videtur accipere pro Contemni nolle, cum in libro de Frat. Amore dicit quosdam in fratribus τὸ φιλόνεικον nominare ἀκαταφρόνητον." [Joseph. A. J. 9, 11, 2. Xen. Ages. 6, 8. " Chrys. in 1 Thess. Serm. 6. T. 4. p. 192, 29." Seager. Mss.] " Δυσκαταφρόνητος, Qui contemni despicique vix potest." [Δυσκαταφρονητότερος, Contemtui minus obnoxius, Xen. K. Π. 8, 1, 14. * " Ἀντικαταφρονέω, Georgius Lapitha Poëm. Mor. 1354." Boiss. Mss. Dio Cass. 544. * Προσκαταφρονέω, 202. * Συγκαταφρονέω, Appian. B. C. 1. p. 705. * Συγκαταφρόνησις, B. Syr. p. 100. * Ὑποκαταφρονέω, Hippocr. 1133. Ad verbum Καταφρονέω referendum etiam videtur adv. * Καταφρονέστερον, ap. Isæum p. 195. Πολλῶν δὲ δικῶν ἐν τῇ πόλει γενομένων, οὐδένες ἀναιδέστερον τούτων οὐδὲ καταφρονέστερον ἀντιποιησάμενοι φανήσονται τῶν ἀλλοτρίων. " Adverbium rarius quidem inventu, bonæ tamen illud notæ, sine causa incusantem (Stephanum) haud audio; ut ἀναιδέστερον est Majore cum impudentia, ita καταφρονέστερον est Majore cum contemtu. Dicet, ἀναιδὴς quidem se nosse, negabit autem * καταφρονὴς nosse. Respondeo, adverbiorum formam derivatorum ab adjectivis præferentium esse nonnulla, quorum primitiva, h. e. adjectiva in usu minus sunt, et nihilominus tamen adverbia inde producta probæ notæ et crebri usus sunt." Reisk. * Καταφρονικὸς autem et * Καταφρονικῶς, prius ap. Gal. Comm. 2. in Hipp. Epid. p. 74. Καταφρονικοὶ τῶν μικρῶν πραγμάτων, posterius ap. Appian. 2, 236. in καταφρονητικὸς et καταφρονητικῶς mutanda sunt: vide Lobeck. *Phryn.* 520.]

[* " *Μεταφρονέω, Basil. 3, 294.*" Bast. Mss. *in* Ind. Scap. Oxon.

Ὁμοφρονέω, Eadem sum mente, s. voluntate,

Eadem mihi est sententia, Idem sentio, Sum concors. Od. I. (456.) Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο. Affertur autem ὁμοφρονέων πόλεμος, ex Herod. fortasse, (imo 8, 3.) pro Bello quod concorditer geritur: [7, 229. 8, 75. 9, 2.]

Παραφρονέω, Sum demens, Desipio, Deliro. Aristoph. Πλ. init. Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, (1477.) Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφει: Σφ. (8.) Ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς. Plut. Pericle, Τῇ νόσῳ παραφρονήσαντες, Qui in delirium s. mentis errorem e morbo inciderunt. Possumus autem παραφρονῶ reddere et uno verbo Dementio, e Lucr. Sæpe animus dementit enim deliraque fatur. Nam quod ad alteram lectionem attinet, Sæpe animus dementia enim deliraque fatur, eam supposititiam esse puto, et ab iis ortam, quibus Dementit suspectum erat. Sed supicionem mendi Lactantius adimit, eo verbo non semel utens. [" Thom. M. 691. Abresch. Æsch. 2, 54. Stanl. Eum. 379. Cattier. Gazoph. 84. Valck. ad Herod. 206." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 807. παραφρονῶ φόβῳ λόγου. Παραιφρονέω, Theocr. 25, 262.] Παραφρόνησις, Deliratio, Insipientia, [Schol. Soph. Œd. T. 118. Schleusn. Lex. V. T.] Pro quo dicitur etiam παραφροσύνη: sed hoc fit a nomine παράφρων, sicut et nom. Παραφρονία, quod redditur Dementia: verum ejus exemplum desidero. AT VERO Παραφρόνιμος, nomini φρόνιμος ita præfixam præp. habet ut in παραφρονῶ præfixa est verbo φρονῶ. Est autem παραφρόνιμος, sicut παράφρων, Amens, Demens. Affert autem ejus usus exemplum Suidas, quem alioqui rarum esse puto. [Soph. Œd. T. 691.]

Περιφρονέω, Contemno, Despicio, sicut et καταφρονῶ. Hieron. tamen in Ep. ad Titum, ita hæc distinguit, ut καταφρονεῖν sit generaliter Contemnere, quod et in bonam partem accipi possit: veluti si quis pro Christo contemnat cruciatus aut mortem: at περιφρονεῖν dicatur qui fastu quodam sibi videtur alio melior ac sapientior. Sed afferam ipsamet Hieronymi verba. Ita igitur ille in Ep. ad Titum, c. 2. et quidem in hæc ejus verba, Μηδείς σου περιφρονείτω. Existimet aliquis, inquit, hoc ipsum nunc ad Titum scribi quod ad Timotheum dictum est, Nemo adolescentiam tuam contemnat. Nos vero juxta sermonis Græci differentiam, aliud putamus significare περιφρονείτω, quod hic scribitur, et aliud καταφρονείτω, quod ad Timotheum dictum est; et præpp. περὶ vel κατὰ sensum facere diversum. Aliquanto post, Existimamus itaque καταφρόνησιν ad contemtum proprie pertinere, vel cum quis inter eculeum laminasque distentus, contemnit dolorem, et nec judicis comminationem, nec circumstantis populi fremitum pertimescit; sed pro confessione martyrii, universa supplicia contemnit et despicit. E contrario autem est et malus contemtus, de quo, etc. Paulo post, Περιφρόνησις autem illud sonat, (sicut Stoici tamen asserunt, qui distinguunt inter verba subtiliter,) cum quis confidens sibi se alio esse meliorem, despicit eum quem inferiorem putat: et super (i. e. plus) sapiens, humiliorem existimat dignum esse contemtu. Tale quid intumescens superbiæ vanitate, et cœlum ipsum solemque despiciens, ap. Græcos quidam dixisse deluditur, Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον: quod nos Latine possumus dicere, Scando per aërem, et pluris me novi esse quam solem. Περιφρόνησις ergo quæ nunc ad Titum ponitur, illum sensum habet, Nemo eorum qui in ecclesiis sunt, te segniter agente, sic vivat ut se putet esse meliorem. Hactenus Hieron.: cui certe non assentior de ea quam inter καταφρονεῖν et περιφρονεῖν statuit differentia, et quidem ap. Paulum præsertim. Eum enim tam exacte vim præpositionum in his verbis ponderasse, mihi non fit verisimile. Hoc constat, περιφρονῶ accipi pro Contemno, sicut et καταφρονῶ: quod verbum unde hanc signif. habere mihi videatur, supra exposui. Quod autem ad Aristoph. locum attinet, ex ambigua verbi περιφρονῶ signif. captatum esse risum constat: de qua ambiguitate Hieron. tacere nequaquam debuit: eam ipse paulo post patefaciam. Hoc prius sciendum est, περιφρονῶ pro Contemno, non genitivo solum, sed et accusativo jungi; et utriusque constr. exempla in

A præcedentibus ll. extare: sed constructionem cum gen., linguæ communi ascribi, at cum accus., linguæ Atticæ. Videmus certe Aristoph. supra non illa, sed hac uti. At Plut. genitivo junxit, (sicut et Paulus,) in Pericle, Αὐθαδείᾳ τινὶ πρὸς ἔνδοξον ἰσχὺν, περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων. At Greg. Naz. eandem quam Aristoph. constr. illi dedit, Epit. in Patrem, Καὶ τοῦ κόσμου περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον. Venio ad alteram verbi περιφρονῶ signif., qua poni dicitur pro Circumspicio, Contemplor, Scrutor, Inquiro. Aristoph. N. (739.) κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα. Sonare certe non potest περιφρονῶ, Circumspicio, (si utriusque vocis origo consideretur,) sed retinendo simplicis φρονῶ signif., dici potest, meo quidem judicio, sonare, Circumquaque mentem converto, s. Animo considero, vel perpendo, mentem circumquaque agitans. Captans autem risum e duplici signif. verbi hujus Aristoph. tanquam sc. ambiguitatem pariente, introduxit Socratem dicentem, (N. 225.) Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρο-
B νῶ τὸν ἥλιον: cum enim intellexisset περισκοπῶ τὸν ἥλιον, tamen tanquam significare voluisset ὑπερφρονῶ τὸν ἥλιον, respondetur, Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς; (malo enim legere cum interrogatione) contemtum deorum illi objiciendo. Ceterum affertur et alius hujus verbi usus ex LXX. Interprr. Sap. Solom. 1, (1.) Περιφρονήσατε τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, pro Sentite de Domino in bonitate. Perinde sc. ac si scriptum esset, disjuncta præp. a verbo, φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου. Sed hunc verbi περιφρονεῖν usum haud scio an alibi reperire quis possit; nec satis fidei exemplaribus in hac lectione adhibeo. Quod vero ad duas alteras signiff. attinet, priorem locum ei dedi, qua ponitur pro Contemno, propter Καταφρονῶ et Ὑπερφρονῶ idem significantia. [" Thom. M. 510. 870. Abresch. Æsch. 2, 54. Stanl. Eum. 379. Kuster. Aristoph. 54. ad Diod. S. 2, 219. Dionys. H. 1, 178. Bast Lettre 101. Boiss. Philostr. 569. Matth. ad Ep. Pauli ad Tit. p. 131." Schæf. Mss. Thuc. 1, 25. Plut. Thes. 1. " Περιφρ. τοῦ ζῆν,
C Contemnere vitam, 3, 22. Οὐ περιφρονοῦσα ἡλικία, Non admodum sapiens ætas, 3, 3. ubi v. notas. Cf. Etym. M. v. Περίπατος, et Spanh. ad Aristoph. N. 225." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * " Περιφρονητέος, Planud. Ovid. Met. 10, 684." Boiss. Mss.] Περιφρόνησις, Contemtus, Despicientia. Greg. Naz. de Cypriano, Τὴν τῶν χρημάτων περιφρόνησιν, τὴν τοῦ τύφου κατάλυσιν. Respiciendo autem ad alterum illum verbi περιφρονῶ usum, significare alicubi potest et Contemplatio, Scrutatio. [Plut. Pomp. 57. * Εὐπεριφρόνητος, Osann. Auct. Lexx. Gr. 73. * " Περιφρονητικὸς, Eunap. Legat. 215. Commel.=470. Boiss. * Περιφρονητικῶς, Acta Jun. Bacchi p. 75. Combef." Boiss. Mss.]

Συμφρονέω, Eadem sum mente, Consentio, Assentior, In unam sententiam convenio, Conspiro. Pro cujus signif. exemplo affertur e Canone 3 Ephesini Concilii, Συμφρονεῖν τῇ ὀρθοδόξῳ συνόδῳ: cum tamen συμφρονεῖν hic sit potius Consentire, vel Assentiri, quam Conspirare. Bud. vero recte, postquam dixit
D συμφρονῶ esse Consentio, In unam sententiam convenio, Communi consilio delibero, Conspiro, pro In unam sententiam convenio, h. Greg. Naz. l. affert, Τέλος συμφρονήσας δῆμος ἅπας. At pro Delibero communi consilio, usum esse Plut. testatur. Pro Conspiro autem, affert e Polyb. de Asdrubale Annibalis patre, 3, (8, 3.) Τοὺς δὲ πρώτους ἄνδρας ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος, συμφρονῆσαι καὶ διαστῆναι πρὸς αὐτὸν, Conspirasse contra ejus inceptum tyrannidis. Ex eod. Scriptore (3, 52, 3.) habent VV. LL. Συμφρονήσαντες ἐπὶ δόλῳ, quod interpr. Composita fraude; ubi tamen et conspirationis signif. retinere potest. Apud Philon. V. M. 3. Consensionis simul et Conspirationis signif. ei datur, Ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ δοκεῖν ἰδίᾳ γνώμῃ νεωτερίζειν, καὶ τὴν πρεσβυτάτην τῶν δύο καὶ δέκα φυλῶν συμφρονεῖν ἀναπείθουσιν: ita enim hæc postrema verba Turn. reddidit, Antiquissimam duodecim tribuum ad consensionem et conspirationem pelliciunt. Idem hæc Ejusd. l. 1. Ἀλλ' εἰ ὁ θυγατριδοῦς αὐτῷ μὴ συμφρονεῖ, interpr., Sed quod nepos cum ipso non consen-

tiret. || Una intelligentia concipio et comprehendo. A Aristot. de Mundo, Καὶ τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησε. Ita enim hic vertit Bud. Comm. Sed Idem alibi testatur poni et pro Intelligo, Percipio, Conjicio: ut Plut. (Pomp. 73.) Καὶ προσεκάλει τὸν Πομπήϊον, ἤδη συμφρονῶν τῷ σχήματι τὴν τύχην καὶ μεταβολὴν τοῦ ἀνδρὸς, Percipiens, Conjiciens, Intelligens. Item ex hoc Ejusd. in Antonio (40.) Καὶ τινὲς μὲν ἠγανάκτησαν ὡς ὑπερορώμενοι, τὸ δὲ πλεῖστον ἐπεκλάσθη, καὶ συνεφρόνησε τὴν αἰτίαν, Intellexit, συνῆκε, ut Idem ibid. Quibus subjungit ex Eod. in Cæsare, Συμφρονήσαντες οἱ περὶ Κάτωνα, πείθουσι τὴν γερουσίαν, pro Hoc intelligens Cato. Quin etiam in hoc Ejusd. Apophth. loco, Ὁ δὲ, συμφρονήσας ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, cum συμφρονήσας primo reddidisset Assentiens ei, postea deleta illa interpretatione, reposuit, Intelligens et conjiciens. Ibid. addit, συμφρονῶ esse κατανοῶ. Ita ille. Ego autem existimo hanc verbi συμφρονεῖν signif. non satis verbis illis exprimi; dici enim συμφρονεῖν non simpliciter Intelligere, sed subesse quandam signif. B Cogitationis, in quam non statim, sed tandem venimus: i. e. dici nos συμφρονεῖν, cum cogitatio aliqua subiens animum, aut etiam recordatio rei alicujus, facit ut intelligamus quod prima fronte non intelligebamus. Non ignoro alioqui reddi et simpliciter verbo Cogitare, ut Plut. (6, 569.) Εἶτα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὄνου υἱὸς εἴη, κατέπαυσε ταχὺ τὸν δρόμον. Quidam autem συμφρονήσας reddunt Ad se reversus, (tale quid fortassis exprimere volentes, quale est quod de hujus verbi signif. dixi,) ut ap. Plut. Camillo, Συμφρονήσας ὁ Βρέννος ἀπήγαγε τοὺς Κελτοὺς εἰς τὸ στρατόπεδον. Item in illo, quem paulo ante protuli, ex Apophthegmatis, Ὁ δὲ, συμφρονήσας ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς. Affertur et cum infin. pro Augurari: ex Eod. in Themistocle, (28.) Συμφρονεῖ πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι, Auguratur se ad illum mitti. Sed tolerabilius esset verbum Conjicit: quod quorundam locorum interpretationi paulo ante adhiberi vidisti. Alioqui et hic illam Cogitandi signif. habere manifestum est; possitque fortasse commode reddi, Cogitatio C hæc illius animum subit. Nisi quis malit, Re perpensa, arbitratur. Quod porro ad h. l. attinet, Γυναῖκες ἰδίᾳ πρὸς αὐτὰς συμφρονοῦσαι, cui datur hæc interpr., Mulieres suo privatim judicio permotæ; ego contra συμφρονεῖν hic puto dici mulieres pro Conspirare. Si tamen alio exemplo comprobari et illa signif. possit, de qua dictum fuit, sc. pro Deliberare communi consilio, hic et ipsa locum fortassis habere possit. [" Ad Diod. S. 1, 534. Dionys. H. 2, 1240. 3, 1333. Resipisco, Plut. Alex. 22. 172. et not. cf. p. 178. Schm. Intelligo, Percipio, Paus. 326. 380. ad Liv. 1. p. 30. Plut. Alex. 145. Schm. Conf. c. συμφωνῶ, ad Dionys. H. 1, 154." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 70. Athen. 521. LXX. 3 Macc. 3, 2. Joseph. A. J. 18, 2. p. 875. Hav.] Συμφρόνησις, ἡ, Consensio, Consensus, Conspiratio. [Joseph.] At Συμφροσύνη eand. signif. habens, verbale non est, sed fit a σύμφρων: ideoque subjunctum ei fuit supra.

[* " Ὑποφρονέω, Prospicio, Sperno, Contemno, Joseph." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Schneidero susp.] D

ΦΡΟΝΤΙΣ, ίδος, ἡ, Cogitatio, Cura, Solicitudo. Priorem autem locum do illi signif., qua ponitur pro Cogitatione, quod φρονεῖν itidem pro Cogitare usurpari videamus. Illam certe signif. habet in veteri Prov. Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι: [Eur. Hipp. 440. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι:] nam hic et Cic. φροντίδες interpretatus est Cogitationes: Phil. 12. Posteriores enim cogitationes, ut aiunt, sapientiores solent esse. Idem hunc Euripidis versum in Theseo (Fr. 4.) Εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην, vertit, Futuras mecum commentabar miserias. Ubi tamen φροντίδας et pro Curis accipere possumus. Jungitur autem φροντὶς cum variis verbis, sicut et Cura ap. Latinos. Dicitur enim φροντίδα ἔχειν, et διὰ φροντίδος ἔχειν τι, item φροντίδα παρέχειν: nec non φροντίδα ποιεῖσθαι, et ἐν φροντίδι ποιεῖσθαί τι: item ἐν φροντίδι εἶναι. Est autem φροντίδα ἔχειν, Curam habere; at διὰ φροντίδος ἔχειν, Curæ habere. Herodian. 8, (2, 14.) Πάντα εἶχον διὰ φροντίδος. Idem cum infin. junxit, præcedente præp. ὑπὲρ habente gen. τοῦ: 8, (7, 15.) Ὑπὲρ δὲ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἕξομεν: quam constr. observandam potius quam imitandam censeo. Dixerunt enim veteres, φροντίδα ἔχειν τινὸς, potius quam φροντίδα ἔχειν ὑπέρ τινος. Quod autem attinet ad φροντίδα παρέχειν, Latine reddendum esset potius Molestiam exhibere, quam Curam exhibere; sed possumus ap. Xen. reddere Curam injicere, e Terent. At φροντίδα ποιεῖσθαι e Phal. Epist. affertur pro Curam suscipere, cum ἐν φροντίδι ποιεῖσθαι sit simile illi superiori διὰ φροντίδος ἔχειν, Curæ habere. Venio ad ultimum illud ἐν φροντίδι εἶναι, quod Xenophonti frequens est, et quidem sequente τί, vel ὅ, τι: ut Ἑλλ. 6, (5, 33.) Ἐν φροντίδι ἦσαν ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ Λακεδαιμονίων: Κ.Π. 5, (2, 2.) Ἐν φροντίδι ἦν ὅ, τι ποτὲ εἴη ταῦτα. Latini, ac præsertim Plautus et Terentius, dicunt Cura est, sequente particula Ut. Legitur item plur. numero, εἶναι ἐν φροντίσι, et εἶναι ἐν μεγάλαις φροντίσι, Esse valde solicitum. Habeturque illud ap. Herodian. (7, 8, 1.) qui etiam dicit (3, 4, 8.) Ἐν φροντίσι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες: nec non, (2, 3, 1.) Φροντίσι μεγίσταις τὴν γνώμην ἐταράττετο. Apud Eund. (6, 7, 4.) legimus εἰς φροντίδα ἐμβάλλειν, quod sonat ad verbum, In curam conjicere; sed possit et hic locum habere illud loquendi genus, cujus paulo ante memini, Curam injicere. AT VERO Φρόντις, Φρόντιδος, Nomen est proprium non solum viri, sed et mulieris ap. Hom. [" Φροντὶς, Wakef. Phil. 863. ad Herod. 276. Anacr. p. lxvii. 23. Fischer. Φροντίδι, ad Phalar. 273. 275. Φροντίδα ποιεῖν, ποιεῖσθαι, ad Diod. S. 2, 214.: ποιεῖσθαι, Valck. Callim. 147.: de constr., ad Diod. S. 2, 23.: τίθεσθαι, Bast Lettre 60. Ἐν φροντίσιν ὑπάρχειν, Toup. Opusc. 1, 362." Schæf. Mss. " Ærumnosa dubitatio, Philostr. 41." Wakef. Mss. Parthenius c. 2. Ἐν φρ. πολλῇ εἶχεν αὐτόν: 9. ἐν φρ. γίνεσθαι. Schleusn. Lex. V. T. * Φροντιδοκόπος, unde * Φροντιδοκοπέω, Nicet. Annal. 11, 7. Φροντιδοκοπεῖται ὑπὲρ αὐτῶν.]

Ἄφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, Curæ expers, Cura s. curis vacuus, Securus. Lucian. (1, 276.) Εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες. Alicubi redditur per adverbium: (2, 707.) Ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, Secure dormienti. Ἀφρόντιστος autem vide post alia quæ e πεφρόντισται sunt itidem derivata. [* Δίφροντις, Anceps animi, Æsch. Ch. 194. * Δύσφροντις, Eust. 1546, 41. Phav. 223. * Ἔμφροντις, Solicitus, ut bene restituit Vales. ad Socr. H. E. 7, 24. " I. q. ἐνθύμιος, Buttm. Schol. Od. N. 421." Elberling. Mss. * " Λυσίφροντις, Const. Manass. Amat. 6, 61." Boiss. Mss. * Πολύφροντις, Anacr. 39, 6. LXX. Sap. 9, 15.]

Φροντίζω, F. φροντίσω, (et Attice φροντιῶ,) Pr. ικα, Cogito, Commentor, Meditor, Curo, Curam gero. Sed pro Cogito, Commentor, Meditor, accus. habet; cum autem signif. Curo, gen., interdum accus. Plato Symp. Ὅτι Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἕστηκε. Athen. 9. Ὁ δὲ, σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, At ille cum multum meditatus quæstionem rejecisset, Bud. Hanc autem Meditandi s. Cogitandi signif. sequuntur verbalia, Φρόντισμα, Φροντιστὴς, Φροντιστήριον. Quin etiam passivum PARTICIP. Πεφροντισμένος itidem ponitur pro Cogitatus, s. Meditatus, ut πεφροντισμένη ἀπόκρισις ap. Plut. Lyc. Meditata responsio, ubi tamen redditur etiam Accurata responsio. Apud Diod. S. habetur itidem λόγος πεφροντισμένος pro Meditata oratione, Διελθὼν λόγον πεφροντισμένον περὶ τῆς εἰς τοὺς Γαγγαρίδας στρατείας. Alter usus hujus verbi, quo ponitur pro Curam gero, Curo, frequentior est; et quidem cum gen. ut modo dixi; sed is interdum præfixam habet præp. περὶ, vel ὑπέρ. Nonnunquam autem accus. jungitur: quarum constrr. exempla subjungam; simulque quibus aliis verbis reddatur, ostendam. Aristoph. N. (125.) ἀλλ' εἴσειμι· σοῦ δ' οὐ φροντιῶ, ubi observa etiam FUT. Φροντιῶ. Apud Lucian. cum personæ itidem gen. præfixo adverbio ὀλίγον, ubi scribit, Ὀλίγον φροντίζω σοῦ. Apud Plut. cum βραχέα, quod eund. usum habet, quem illud ὀλίγον, sed melius respondet Latino Parum, cum dicatur itidem Parum curo, pro Non curo, Βραχέα φροντίζων τῶν καταβοώντων καὶ δυσχεραινόντων. Est enim βραχέα

pro βραχὺ, quod et ap. Dem. invenitur adverbialiter cum hoc ipso verbo positum. Sed βραχέα φροντίζων hic redditur etiam Parvi faciens, mihi autem magis placuerit Nihil morans. At cum gen. rei, Xen. ('Aπ. 2, 1, 24.) Οὐ πολέμων φροντιεῖς, ubi observa rursus alterum illud fut. sicut et ap. Aristoph. Plut. Theseo, Φροντίζων τῆς ἀπειλῆς αὐτοῦ, ubi redditur, Qui minis ejus movetur. Cum præp. περὶ præfixa gen., ut Demosth. (431.) Οὐ μόνον οὐδὲν φροντίζει περὶ αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. Xen. ('Aπ. 1, 4, 17.) Περὶ τῶν ἐνθάδε φροντίζειν. Alteri præpositioni, sc. ὑπὲρ, reperitur junctum hoc verbum ap. eund. Demosth. non semel, ut (9.) Εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε, (526.) Οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν οὐδὲ τῶν νόμων φροντίσας. Quod autem VV. LL. tradunt, φροντίζω jungi etiam præpositioni πρὸς, ut in h. l. Φροντίζων πρὸς αὐτὸν ὡς δώσει δίκην, absurdum esse manifestum est; si enim diceretur φροντίζω πρός τι pro περί τινος, tunc præpositioni πρὸς jungi hoc verbum merito diceremus: at cum dicitur φροντίζω πρὸς ἐμαυτὸν τοῦτο, vel sequente ὡς, s. ὅπως, nemo est qui non videat præp. πρὸς ad ipsum verbum non ferri. Denique et accus. jungitur, uti dixi, velut in h. Aristoph. l. (N. 189.) μὴ νῦν τοῦτο γε φροντίζετε, Ne hoc curetis, soliciti de hoc sitis: ('Iππ. 1353.) μὴ φροντίσῃς, sine adjectione. E Diosc. autem 7. affertur, * Φροντιστέον τὴν ἔκπτωσιν τῆς ἐσχάρας μάλιστα ἐκ τούτου, ὅπως μὴ τάχιον τὰ μέρη συγκλεισθείη, pro Curandum est ne crusta decidat. Sed hoc sciendum est, inveniri verbum φροντίζω junctum accus. aliam interpr. poscens: sc. positum pro Studere, Studio incumbere, Operam ponere, Studium et operam ponere, ut et ap. Xen. ('Aπ. 1, 1, 11.) Τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα, μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. Plut. Οἱ πεφροντικότες τὰ τοιαῦτα καὶ μεμαθηκότες. Quin etiam φροντίζειν περί τι invenitur: atque adeo affertur ex Alex. Aphr. Φροντίζειν περὶ τὸ πρᾶγμα pro Occupari in negotio. Postremo φροντίζω invenitur junctum et quibusdam particulis, sc. vel ὅπως, vel ὡς, vel εἰ. Isocr. Φρόντιζε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης ποιήσεις, ubi redditur, Da operam nequid isto honore indignum facias. At cum ὡς habes in l. quem paulo ante protuli. Cum εἰ junxit Plato de Rep. 1. Ἔοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα. Quin etiam sequente particula τί invenitur cum ap. alios, tum ap. Xen. ut K. Π. 3, (3, 17.) p. 48. meæ Edit. Οὐ καταφρονοῦσιν, ἀλλὰ φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἔστι. His omnibus constrr. addam unam, sc. cum partic.: e Dem. Mid. Καὶ οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιορκῶν, καὶ ταῦτα, παρόντων τῶν συνειδότων. Cujus loci interpretationi commode adhibitum iri existimo adverbium, ut sc. οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιορκῶν, reddatur, Secure pejerabat. Sed videndum an reddi etiam possit, Nihil pensi habebat pejerare. Ceterum præt. PARTICIP. Πεφροντικὼς sine adjectione ponitur pro Solicitus, Anxius, a Synes., teste Bud., qui etiam subjungit h. Plut. l. (T. 4. p. 845.) Τῷ δὲ Δημοσθένους προσώπῳ ἀεί τις ἐπῆν σπουδή· καὶ τὸ πεφροντικὸς τοῦτο καὶ σύννουν οὐ ῥᾳδίως ἀπέλειπεν. [" Thom. M. 289., Add. ad Diod. S. 1, 625. Jacobs. Anth. 10, 21. Kuster. Aristoph. 52. Anacr. p. lxvii. Fischer., Bergler. ad Alciphr. 57. ad Mœr. 264. Act. Traj. 1, 255. Valck. Hipp. p. 176. Callim. 293. De constr., Ind. ad Xen. Mem. Cum accus., Brunck. Aristoph. 3, 32. Φρ. ὑπέρ τινος, Longus p. 103. Vill. De quant., ad Mœr. 96." Schæf. Mss. " Curis æstuo, Joseph. 592, 16." Wakef. Mss. Nicarchus Anthol. Vat. 1. p. 95. Φρόντισον ἐμοὶ ἱμάτιον. Ælian. H. A. 7, 9. Τρέφονται τροφῇ πεφροντισμένῃ. Philostr. 496. Λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ, Oratione accurata, studiose elaborata. Eur. Alc. 773. Πεφροντικὸς βλέπειν: vide Lobeck. Phryn. 119. Schleusn. Lex. V. T. * Πεφροντισμένως, Prudenter, Diod. S. 307. " Strabo 15, 2. p. 3(=1006.) Hesych. v. 'Ανακῶς, Schol. Cod. Bavar. ad Dem. c. Lept. 61." Boiss. Mss. Plut. Lyc. 18. " Suid. v. 'Ακάκιος, Euseb. H. E. 305." Kall. Mss.]

Φρόντισμα, τὸ, Cogitatio, Commentatio, Commentum, Meditatio. A Bud. redditur Commentatio et Speculamen, in h. Aristoph. l., quem e Nub. esse puto, (155.) Τί δῆτ' ἂν ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους Φρόντισμα; [Lucian. 2, 835. Philostr. 482. * " Φροντισμὸς, Hes." Wakef. Mss. * Φρόντισις, Anal. 3, 289. * Φροντιστέον, Strabo 15. p. 1047. Eur. Iph. T. 468. LXX. 2 Macc. 2, 30. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 248." Elberling. Mss. " Clem. Alex. 317. Orig. c. Cels. 283." Kall. Mss.] Φροντιστὴς, ὁ, Commentator, Qui commentationi s. commentationibus deditus est et speculationibus, ut Socrates dictus est φροντιστής. Cujus nominis fit a Xen. mentio, nec non a Plat. A Xen. Σ. (6, 6.) p. 520. meæ Edit. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος; Quibus respondet, Οὐκοῦν κάλλιον ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην; Ad quæ illi respondetur, Εἰ μήγε ἐδόκεις τῶν μετεώρων φροντιστὴς εἶναι. Apud Plat. autem legitur in Apol. (2.) ubi pro φροντιστὴς τῶν μετεώρων habetur per accus. φροντιστὴς τὰ μετέωρα. At vero ap. Aristoph. (N. 266.) extat sine adjectione, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ. Gal. τὰς διανοήσεις vocatas fuisse φροντίδας testatur, atque inde Socratem appellatum φροντιστήν. Aristoph. Schol. dicit Socraticos φροντιστὰς vocatos esse διὰ τὸ μηδέποτε παύεσθαι φροντίδος. Ita enim ap. eum scribo, quibusdam omissis, quod mihi suspectus sit l., ut ap. eum scriptus extat: sc. ita, Φροντισταὶ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, διὰ τὸ φροντίζειν ἀλλήλων, καὶ διὰ τοῦτο μηδέποτε παύεσθαι φροντίδος. Quæ lectio multo etiam minus stare poterit, si οἱ περὶ τὸν Σωκράτη pro Socrate accipiamus. Lucian. (1, 33.) Τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. Vide et Μεριμνοφροντισταὶ supra, T. 2. c. 855. [Mus. Crit. Cantab. 1, 517. " Brunck. Aristoph. 2, 70. Kuster. 52. ad Lucian. 1, 216. ad Charit. 294." Schæf. Mss. Inscr. Gruteri p. 125. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.] Φροντιστικὸς, Ad commentationem s. meditationem aptus, etiam Commentationi deditus s. Meditationi, vel Commentationibus, sicut et φροντιστὴς redditum fuit. Redditur et Cogitabundus. Quin etiam affertur e Theophr. Φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν, pro Magis solicita de cibo. Et φροντιστικὰ ῥήματα e Gaza, Verba solicitativa, si quidem fas est ita vocare verba, quæ solicitudinis signif. habent. Apud Plut. de Def. Orac. τὸ φροντιστικὸν redditur Cogitatio, sicut τὸ λογιστικὸν, Ratio. Nam h. l., Ἢ τὸ λογιστικὸν καὶ φροντιστικὸν ἀνίεσθαι καὶ ἀπολύεσθαι τῶν παρόντων, ἀλόγῳ καὶ φαντασιαστικῷ τοῦ μέλλοντος ἐπιστρεφομένας, Turn. ita vertit, Aut cum ratione et cogitatione relaxata et a rebus præsentibus liberata et avocata, pars ea, quæ ratione vacat et visis pellitur, in futurum intenta est. [Curis deditus, Alex. Trall. 7. p. 131. " Jacobs. Anth. 12, 238. Heyn. Hom. 5, 665. Ruhnk. Ep. Cr. 290." Schæf. Mss. " Athen. 40. Schol. Od. N. 12. Hes. v. Κήδιστοι." Wakef. Mss.] Φροντιστικῶς, Cogitabunde. Redditur et Solicite. [" Euseb. Pr. E. 31." Wakef. Mss. * Φροντιστὴρ, unde * Φροντιστήριος, e quo] Φροντιστήριον, τὸ, q. d. Locus cogitationum s. commentationum, i. e. Locus in quo cogitationes nostras explicamus s. commentationes. Unde pro Schola ponitur. Καὶ τὰ διδασκαλεῖα, inquit J. Poll., οὐ παιδαγωγεῖα μόνον καὶ φωλεοὺς, ἀλλὰ καὶ φροντιστήρια. Aristoph. N. (94.) Ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἔστι φροντιστήριον. In VV. LL. Domus curarum: cum tamen hæc vox ad eam potius signif. nominis φροντὶς pertineat, qua Cogitatio declaratur. Ibid. Conciliabulum, Conventus. Item Monasterium, Cœnobium. Vide Suid. [" Thom. M. 902. Argum. Aristoph. Nub. Brunck. 2, 70. Kuster. 52. Alciphr. 360." Schæf. Mss. * " Φροντίστρια, Const. Manass. Chron. p. 101. 130." Boiss. Mss.]

[* Φροντιστὸς, unde] 'Αφρόντιστος, ὁ, ἡ, Curis vacuus, Liber, Securus. Cujus usum habes in Plat. loco quem protuli in Φροντιστής. Sed ap. Theocr. (10, 20.) cum ἀφρόντιστος appellatur Amor, exp. contra Curis abundans, accipiendo sc. α ἐπιτατικῶς. Passiva autem signif. ἀφρόντιστος esset Cujus nulla cura habetur, Cui cura non adhibetur. [" Lobeck. Aj. p. 277." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1386. Schol. Apoll. Rh. 3, 597.] 'Αφροντίστως, Absque cura, Sine ulla cura, Secure, Negligenter. Interdum et Contemtim. Vide in 'Αφροντιστῶ: item ap. Soph. (Tr. 366. Aj. 355.) et ejus Schol. p. 25. 324. meæ

Ed. ; sed in illo priore loco quidam ἀφροντίστως ἔχει A passive interpr. de eo cujus cura non geritur. [Xen. K. II. 1, 6, 19. " Schol. Demosth. pro Ctes. 317." Boiss. Mss. Eur. Med. 914. " Lobeck. Aj. p. 276. ad Mœr. 85. Thom. M. 133." Schæf. Mss. * 'Αφροντιστὶ, Secure, Athen. 632.] 'Αφροντιστέω, Curam non gero, Non curo, Securus sum. Exp. ἀμελῶ: item per adv. ἀφροντίστως cum verbo ἔχω. Interdum est Negligo, Contemno. Xen. Σ. (8, 33.) Ψόγου τε ἀφροντιστεῖν καὶ ἀναισχυντεῖν ἐθιζόμενοι. Plato de LL. 10. 'Αφροντιστῶν τῶν ἀρχόντων, Contemnens magistratus. [" Ad Mœr. 329. Thom. M. 133." Schæf. Mss. Philostr. 47. ὑπέρ τινος. " Apud Hes. * Δυσαρεεῖ· * δυσφροντίστῳ: mutandum videtur in * δυσωρεῖ· * δυσφροντιστεῖ. Sponsorem dabo Phot. Εὐωριάζειν· ἀφροντιστεῖν. 'Αφροντιστεῖν Atticis familiare est, Plato de LL. 11. T. 9. p. 131. v. Pierson. ad Mœr. 85. Sed quid illud est, quod plus semel ap. Gramm. legimus, * ἀφροντίζειν? Suidas: 'Αλογῆσαι· ἀφροντίσαι: tum correctius, οὐ φροντίσαι. Hes. 'Αποκηδήσαντες· ἀφροντίσαντες. Etym. M. v. 'Απότριχες, ἀκηδήσαντα καὶ B ἀφροντικότα, ubi notandus augmenti error. In Hes. ἀφροντιστήσαντες rescripsit Bruno, idemque ceteris redhibendum est locis, quos librariorum festinatio corrupit, syllabas contrahentium; velut Polyb. 9, 16. pro * ἀφροντιστητέον, quod nunc Scaligeri jussu receptum est, Codd. ad unum omnes * ἀφροντιστέον exhibent, et in eod. Hes. v. 'Ακήδεσεν liber Sorberii ἠφρόντισεν offert. Hæc igitur non magnopere nobis incommodant." Lobeck. Phryn. 621-2.] " 'Αφροντιστία, Curarum vacuitas, Securitas, Negligentia." [" His partim profligatis, partim ad rationem revocatis, (sc. * ἀθαυμασία, ἀγυμνασία, ἀχρησία, ἀπταισία, etc.) unum superest * ἀφροντισία ap. Suid. (v. 'Αλογία,) et Annam Comn. 3, 97., quod recentioribus Græcis relinquendum est, stipatum sc. cohorte parilium flexionum, * ἀβασανισία, * ἀγραμματισία, * ἀγελασία, * ἀγνωρισία, * ἀγεμισία, quibus libri et Lexica novellæ Græcitatis scaturiunt. Apud Clem. Alex. autem ἀφροντιστία scr. esse, quo Zacharias de Mundi Opif. 222. et Hesychius utuntur, nuper mihi C Schneiderus assensus est. * 'Αφροντησία, Anna Comn. 2, 54." Lobeck. Phryn. 510. 'Αφροντισία, Themist. 186. " Thom. M. 38." Schæf. Mss. " Schol. Il. Θ. 70." Wakef. Mss.] " Πολυφρόντιστος, Accuratus " admodum. Ex Epigr. pro Prudens." [" Epigr. adesp. 505." Schæf. Mss. " Admodum solicitus, Magno dolore affectus, Suid. v. Πολυκηδέος." Schleusner. Mss. " Schol. Soph. Tr. 109." Boiss. Mss. Schol. Theocr. 10, 20.]

[* 'Αναφροντίζω, Pind. 'Ο. 1, 111. Lucian. Hermot. 276. " Bergler. ad Alciphr. 57." Schæf. Mss. * 'Αποφροντίζω, Nicet. Ann. 9, 12.] " Διαφροντίζω, " exp. Curo, Curam suspicio et habeo, quod et διὰ " φροντίδος ἔχειν dicitur, ut vicissim aliquid alicui " ἐστὶ διὰ φροντίδος, pro Curæ est." [Hippocr. 280, 41. Ælian. V. H. 2, 21. Dubito, Meditor, Epicrates Athenæi p. 59. Χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον. " Valck. Diatr. 24." Schæf. Mss.] 'Εκφροντίζω, Excogito, Meditor, Bud. afferens ex Aristoph. N. (695.) 'Εκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. Sed D alii reddunt, Incumbe in curam alicujus rerum tuarum. Quam interpr. præfero, nisi quod malim In curam aliquam. Interdum autem præp. ἐκ alium usum habet in hoc verbo, privationem denotans, adeo ut accipiatur pro ἔξω φροντίδος τίθεμαι, ut exp. Schol. ap. Thuc. quæ sonant ad verbum, Extra curam pono. Extat autem locus 3, (45.) p. 99. meæ Edit. 'Ο μὲν, τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων· ἡ δὲ, τὴν εὐπορίαν τῆς τύχης ὑποτιθεῖσα. Ubi Valla, Hic, insidiarum vitandarum immemor. Quæ interpr. non video quomodo ferri possit, præsertim cum non ἐπιβουλὴν, sed ἐπιβολὴν hic legatur. Ego certe dixerim libidinem s. cupiditatem ἐκφροντίζειν τὴν ἐπιβολὴν, cum non sinit nos curare s. cogitare quid aggrediamur; sive, cum facit ut nihil pensi habeamus quid aggrediamur, atque adeo velut excutit ex animo cogitationem de facinore quod aggredi paramus. Memini tamen me in mea Latini Thuc. Editione, aliam interpr. margini ascripsisse, sc. ut ἐκφροντίζων accipiatur pro Excogitans, quæ etiam signif. cum isti loco commoda esse videatur, optionem docto lectori relinquo. [" Bergler. ad Alciphr. 57. Thom. M. 289. ad Charit. 671." Schæf. Mss.] Καταφροντίζω, In curas literarias expendo, i. e. In studia literarum, s. In disciplinam, ut ap. Aristoph. καταπεφρόντικα exp. εἰς τὴν παίδευσιν καταδεδαπάνηκα: in hoc versu Nubium (857.) 'Αλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα. Videtur jocose fictum esse verbum, ab ea verbi φροντίζω signif., quam sequitur et verbale Φροντιστήριον. Lege Schol. [Polyb. 28, 11, 10. " Abresch. Æsch. 2, 103. Brunck. Aristoph. 3, 205. ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. * " Περιφροντίζω, Omni solicitudine s. cura prosequor, Mich. Apost. Prov. 15, 93." Schleusn. Mss. * " Προφροντίζω, Hippocr. de Aëre, Aquis, et Locis, c. 6., secundum Foës. Edit. Ὥστε μὴ ἀπορέεσθαι ἐν τῇ θεραπείῃ τῶν νούσων, μηδὲ διαμαρτάνειν· ἃ εἰκός ἐστι γίγνεσθαι, ἢν μή τις ταῦτα πρότερον εἰδὼς πρόφρων τις ᾖ. Postremis verbis, quæ inepta esse quivis videt, Coraius post Heringam Obs. Cr. 44. optime ita succurrit, ut προφροντίσῃ scriberet: quæ emendatio tam ingeniosa quam certa esse videtur, ut ipsam vocem noviter fictam προφροντίζω quo minus Lexicis adjiciam, nihil me detinet." Osann. Auct. Lexx. Gr. 142. * Συμφροντίζω, Simul curam gero, Lucian. 3, 509. * 'Υπερφροντίζω, Heliod. 413. Cor.]

ΦΡΙΞ, ικὸς, ἡ, de mari ap. Hom. cum leniter inhorrescit s. exhorrescit, veluti cum leniter agitatur a Zephyro, et perstringitur s. stringitur. Ne quis autem miretur me voce Inhorrescendi et Exhorrescendi usum esse, respicientem ad ipsius etiam verbi φρίσσω signif., (cum alii interpretati sint φρὶξ, Maris vel Fluctuum fremitus,) afferam locum Ovidii, in quo sic usus est verbo Exhorruit, in eadem re, et quidem ita ut hujus Græcæ vocis Homero usitatæ significationem exprimere voluisse videri possit. Is locus extat Metam. 4. ubi canit, oraque buxo Pallidiora gerens, exhorruit æquoris instar, Quod fremit, exigua cum summum stringitur aura. Quamvis enim hic utatur et verbo Fremere, malo alterum illud, quippe quod primam et passim usitatam verbi φρίσσω signif. habeat. Dixit autem et Virg. Horrescere lenibus flabris, eadem signif. qua verbum φρίσσειν usurpatum invenitur, ut docebo cum ad ipsum ventum fuerit. Non repudio alioqui expp. quibus φρὶξ dicitur esse Maris s. Fluctuum fremitus, (malim tamen, lenis fremitus,) item, Motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum: item, Undæ fluctuatio superficiaria. Il. H. 63. Οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, 'Ορνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς: ubi Eust. φρίκα Zephyri vocari tradit τὴν πρώτην ἠρεμαίαν αὐτοῦ κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοιαν, a qua sc. mare nigrum redditur, γαληνότερον σαλευόμενον. Itidem vero brevium Schol. Auctori φρὶξ est ἡ ἐξ ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ ὕδατος, ὅ ἐστι τοῦ κύματος ἀρχομένου. Sive, τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅταν ἄνεμος ἄρχηται πνεῖν. Sive, ἡ πρώτη ἔγερσις τῶν κυμάτων. Sed obiter hoc quoque animadverti hic debet, esse et aliam lectionem: VIDELICET 'Επιφρὶξ, quam sequendo, vacare censeatur præp. Sed Eust. postquam in ἐπιφρὶξ vacare præp. dixit, addit, Nisi per anastrophen legatur, ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ. At brevium Scholl. Auctor hanc duntaxat scripturam agnovisse videtur; ac certe pro ea faciunt et alii ejusd. Poëtæ loci. Ut Od. Δ. (402.) Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, ubi quidam interpr. Nigra frementis fluctuantisque maris unda opertus: Il. Ψ. (692.) Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν, ubi iidem interpr. Boreæ fremitu, afferentes e Lucr. Acri cum fremitu perfurit ventus. Sed minime convenit hic Lucretii locus, cum Fremitus quidem significatio insit illi voci, verum non talis qualem ibi describit Lucr., sed potius qualis est Ovidianus ille, in loco quem paulo ante protuli, ubi quemadmodum dicitur æquor summum exigua aura stringi, (quod et ipsum ad φρικὸς descriptionem pertinet,) sic alibi dicit, Summave cum tepido stringi-

tur unda noto. In Epigr. legimus *μαλακὴν φρῖκα* Zephyri, ubi etiam *γαλήνης* fit mentio. Ita enim ibi Leonides, p. 252. meæ Edit. *Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη Κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι ζέφυρος.* Ubi ego tribus modis vim nominis hujus *φρῖκα* exprimere conatus sum. Tres enim huic disticho, sicut et illi quod ibi sequitur, interpretationes dedi: quarum prima est hæc: Non si tranquillo pelagus mihi rideat ore, Et Zephyri hoc stringat molliter aura mihi. Secunda ita habet: Ut sit blanda Thetis, Zephyrusque ut mollia fundat Murmura, vix auris æquora summa ciens. Tertia est hæc: Non mihi si fluctus sternens Thetis ipsa serenum Rideat, et Zephyri flamina molle sonent.

[" Φρὶξ, Jacobs. Anth. 8, 43. 9, 101. 11, 89. Wakef. S. Cr. 3, 25. 4, 220. ad Diod. S. 2, 168. Heyn. Hom. 5, 319. Bergler. ad Alciphr. p. 4. 36. Matth. ad Gloss. Min. 20. Toup. Opusc. 2, 293. ad Il. Φ. 126." Schæf. Mss. " Maris horror, Opp. 'A. 1, 470. Algor, Fabr. B. Gr. 2, 654. Maris fluctuatio superficiaria, Ælian. H. A. 819. *Φρῖκες*, Hesychio *Χάρακες*." Wakef. Mss.]

Φρίκη, ἡ, interdum quidem de mari inhorrescente dicitur, sicut *φρῖκα* dici videmus; sed tamen potius redditur Æstus: quæ signif. ei datur ap. Plut. (6, 612.) Affertur autem et e Gaza hæc interpr. Alioqui *φρίκη* de Alio potius horrore dicitur, sc. de Horrore frigoris, et quidem peculiariter Horrore febrili, qui medius est inter refrigerationem et rigorem, i. e. *περιψύξιν* et *ῥῖγος*. Alex. Aphr. Probl. 2. *'Επὶ τοῦ ψυχροῦ γίνεται περίψυξις πρώτη· εἶτα ἐπιταθεῖσα, φρίκη· εἶτα ἔτι μᾶλλον, ῥῖγος*: quæ quidam ita interpr. Membra primum frigore obtorpescunt, deinde inhorrescunt: tum autem inalgescunt et rigent, vario refrigerationis incremento. [Cf. Nicandri Θ. 721.] Gallice quoque dicimus Frisson, de Febrili algore, nec non Frissonner pro Pati eum algorem; sed latius horum signif. extendimus. At *φρίκη πρὸς τὸ θεῖον* e Xen. (K. Π. 4, 2, 8.) affertur pro Horrore et religione in deum. De quo usu vocis *φρίκη* dicam in *Φρικτός*. [" Sic de Religioso quodam horrore tremoreque, qui Miltiadem invasit, intelligendum quod ait Herod. 6, 134. *Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης*." Schw. Mss.] Datur vero et alia signif. illi voci *φρίκη*, quam videbis in *Φρικώδης* quod proxime sequitur. [" Porson. Phœn. 1299. ad Diod. S. 2, 168. 253. Valck. Phœn. p. 81. 434. Bergler. ad Alciphr. 36. 64. Toup. Opusc. 1, 553. Wakef. S. Cr. 3, 25. ad Charit. 328." Schæf. Mss.] Hinc est COMP. *Φρικοποιὸς*, Horrificus, Horrorem inducens, incutiens, ciens. Invenitur autem *φρικοποιὰ* ap. Athen. [" Cucumis, auctore Diphilo Medico ap. Athen. 74. est *φρικοποιὸς*, (i. e. *φρίκης παραίτιος*, ut ait p. 80.) Horrorem febrilem excitans." Schw. Mss.] " *'Υπόφρικος*, Subhorrens, Qui horrore " aliquantum tenetur," [LXX. 3 Macc. 6, 18.]

Itidem ADJ. *Φρικώδης*, [contr. e * *Φρικοειδὴς*,] Horrificus, Horribilis, Horrorem inducens, Horrendus: *ὅρκοι φρικώδεις*, Plut. Alex. (30.) Interdum, Venerandus, Sacrosanctus. Vide *Φρικτός*. Item *φρικώδης παροξυσμὸς*, Horrida accessio. Sic dicitur proprie Accessio febris semitertianæ, propterea quod cum horrore invadat. Ut enim ipsa febris mediæ cujusdam est naturæ inter exquisitam tertianam et quotidianam, ita horrorem inducit inter rigorem et refrigerationem medium, ut docet Gal. de Cris. 2, 9. et de Differentiis Febrium, 2, 7. Item *φρικώδης πυρετὸς*, Horrida febris, ap. Hippocr. Epidem. 1. Febris non quæ simpliciter cum horrore invadit, (id enim innumerabilibus accidit febribus,) sed exquisitus hemitritæus, in quo sc. magnam accessionis partem horrores occupant, eo maxime die, in quo tertiana et quotidiana continua simul concurrunt, ut explicavit Gal. de Differentiis Febr. 2. Hæc Gorr., qui etiam scribit *φρικῶδες* significare ap. Hippocr. *τραχὺ καὶ ῥικνῶδες*, h. e. Asperum et rugosum; et dici de cute cujus asperitas et inæqualitas *Φρίκη* et *Φρὶξ* appellatur: cui contrariam esse *λειότητα*, i. e. Lævitatem. Sed non addit unde hæc acceperit, quæ alioqui suspecta esse possint. [Schæf. Æsop. 139. "Jacobs. Anth. 12, 131. Thom. M. 433. ad Diod. S. 2,

A 192. Abresch. Lectt. Aristæn. 295." Schæf. Mss. Plut. 7, 189. LXX. Hos. 6, 10. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 806. * " *Φρικωδῶς*, Const. Manass. Chron. p. 76 (=143. Meurs.)" Boiss. Mss. * *Φρικωδία*, Phot. Bibl. p. 239. * " *Φρίκωδος*, Anonym. *περὶ Πνευμ.* p. 232. Ed. Valck. *'Οκριόεις, ὁ φρίκωδος καὶ ὁ ταχύς*. Par. *φρικώδης καὶ τραχύς*." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Φρικαλέος, Poëtis i. q. *φρικώδης*. Horrificus, Horribilis, Epigr. ad Cerberum, de Archilocho descendente ad orcum, *"Ηδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.* [" Jacobs. Anim. 191. Anth. 7, 314. Toup. Opusc. 2, 125. *Φρικαλέος* et *φρικώδης* de missæ sacrificio, v. Jacobs. et me ad Anthol. Palat. 435." Schæf. Mss. Tryphiod. 190.]

Invenitur ETIAM *Φρικίαι, αἱ*, ET *Φρικία, τὰ*, pro Horrores, quales sc. sunt in accessionibus febrium. Diosc. 1, 182. *Στομάχου τε ἀλγήματα καὶ φρικίας*, ubi Marc. Virg. vertit, Stomachi dolores, et in accessionibus febrium horrores. Ruell. autem, Stomachi B dolores et perfrictiones. Apud Eund. extat et neutrum *Φρικία*, 4, 14. vel, ut alii distribuunt, c. 15. in fine, *'Αλειφόμενα δὲ μετ' ἐλαίου ἐπὶ τῶν περιοδικῶν, τὰ φρικία παραιτεῖται*, Ruell. Febrium algores, Marc. Horrores. *Φρικιάω*, Horrore febrili corripior, s. potius correptus sum. In VV. LL. Febri horreo. [" Fabr. B. Gr. 2, 652." Wakef. Mss. Diosc. Notha p. 477.] UNDE *Φρικίασις*, Horror, in VV. LL. [" Fabr. B. Gr. 2, 654." Wakef. Mss. Diosc. Notha p. 478.] Affertur tamen non *Φρικιασμὸς*, SED *Φρικασμὸς*, pro Horrore itidem, ex 2 Maccab. (3, 17.) *Φρικασμὸς τοῦ σώματος*, ubi et Bud. interpr. Horror. [Nicet. Annal. 12, 2. * *Φρικάζω* autem Schn. affert e Poëta de Vir. Herb. 5, 71. *Φρικάζῃ δ' ὁπόταν τις ἀνὴρ, βοτάνης ἀπὸ ταύτης Κλῶνας ἑλὼν κάμνοντος ἐναντίος ἵστασο μοῦνον*, Schol. *ὅτε δέ τις φρικιᾷ*.]

[* *Φρῖκος, τὸ*, Nicander Θ. 778. * *Φρικόω*, Gl. Horrifico: *Φρικοῦμαι·* Horresco. * *Φρικνὸς*, Hes. *φρικαλέος, δεινὸς, φοβερός*.]

Φρίσσω, VEL *Φρίττω*, F. *φρίξω*, Pr. *ιχα*, Horreo, C Horresco. Sed cum verbum Horrere diversis rebus tribuatur, dicendum est primo loco de verbi *φρίσσω* usu qui convenit cum ea *φρικὸς* signif. cui primum locum dedimus. Quemadmodum igitur vidimus *φρίκα* mari tribui, eamque describentem Ovid. dicere, aliquem exhorruisse æquoris instar, Quod fremit, exigua cum summum stringitur aura: sic etiam *φρίσσειν* de segetibus dici sciendum est, de quibus Virg. verbo Horrescere itidem usus est, G. 3. tum segetes altæ, campique natantes Lenibus horrescunt flabris. Ubi eum crediderim ad Homericum *φρίσσειν* respexisse, quod ille *ληΐῳ*, nec non *ἀρούραις* [Il. Ψ. 599.] tribuit. Hujus autem usus verbi *φρίσσειν* aliorumque mentionem facit Eust. *Τὸ λήϊον (φρίσσει) ἀσταχύεσσιν*, at *ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ*, et *ὁ ἄνθρωπος ταῖς θριξὶν*, et *ἡ μάχη ταῖς ἐγχείαις*, et *ἡ θάλασσα τοῖς κύμασι*. [Eur. Suppl. 31. *Φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς*.] In VV. LL. *φρίττω*, Fremo, (ut agitatum mare fremit,) Fremitum edo. Il. H. (62.) *στίχες εἵατο πυκναὶ 'Ασπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι* D *πεφρικυῖαι*, Frementes et horrentes, Cic. Horribilis fremitus armorum. Ita quidem illa, sed malim et hic verbo Horrere uti, cum legatur ap. Virg. Arma horrentia, et Hastæ horrentes; ap. Horat. autem, (quod exemplum plane cum illo Homeri loco convenit, in ipsa etiam constr.) Agmina horrentia pilis. Quin etiam horrentes Marte Latinos dixit idem Virg. Illi porro loco ex Il. H. petito, addendus est quidam ex Il. Δ. (282.) ubi dicuntur phalanges *σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι*, quod idem Eust. exp. *ὀρθὰ ἔχουσαι ἔτι πρὸ τῆς συμβολῆς τὰ σάκεα καὶ τὰ ἔγχεα*: indeque mutuatum esse ait Eur. (Phœn. 1112.) *πυκναῖς ἀσπίσι πεφρικότα*. Et ap. Eund. (1128.) legi, *λέοντος δέρος χαίτῃ πεφρικός*. Huic autem simile est ap. Hesiod. 'A. (391.) *'Ορθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας*. Habet certe et hunc usum verbum Horreo; nam horrens leo ap. Virg. a quibusdam exp. Jubis horridus, pro quo diceremus *λέων χαίτῃ πεφρικὼς*, sequendo illum Eur. locum. Nisi quis malit, Hor-

rens jubis, ut Horrens setis aper legitur ap. Ovid., A quamvis alioqui Setarum paulo alius quam Jubarum sit horror. Jam vero et in φρίξαν ἔθειραι ap. Hom., quod redditur ex Virg. Steterunt comæ, possumus uti verbo Horrere: ex Ovid., Retulit ille gradus, horruerantque comæ. Alia tamen signif. ap. Tibull. 2, 3. Sæpe horrere sacros doluit Latona capillos. Affertur porro et cum accus. ex Aristoph. (B. 822.) φρίξας χαίταν. || Ceterum ut dicitur aliquis φρίσσειν χαίτῃ s. χαίταν, et φρίσσειν θριξὶ s. τρίχας, itidemque cum aliis hujusmodi dativis vel accus.; sic etiam ipsa χαίτα dicitur φρίσσειν, vel αἱ τρίχες. Non solum autem φρίσσειν ταῖς θριξὶ s. φρίσσουσαι τρίχες dicunt cum metum eumque vehementissimum significare volunt, quo quis subito corripitur, sed et simpliciter φρίσσειν, sicut Lat. dicunt Horrescere, Exhorrescere, Perhorrescere. Plut. Alex. (74.) Εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἄφνω πληγέντα φρίξαι, καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα· καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἰλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν. Greg. Naz. Ἐγὼ μὲν φρίττω, τὸν πλοῦτον ἐννοῶν. Idem, Φρίττων καὶ γλῶσσαν καὶ νοῦν καὶ B διάνοιαν. Interdum autem usurpatur medium PRÆT. Πέφρικα, in signif. præsentis, veluti cum dicitur δέδοικα pro Metuo, unde partic. πεφρικώς. Demosth. (332.) Τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω, καὶ στένων, καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν, ὥσπερ οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι. Sæpe autem cum accus., ut Il. Λ. (383.) Οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες. Sic Ω. (775.) πάντες δέ με πεφρίκασι: sed in hoc posteriore l. Homeri, aliter sumitur quam in illo priore, potestque exponi etiam Abhorrent. Sic præt. plusquamperf. ἐπεφρίκειν ap. Theodorit. H. E. 5. Ἐπεφρίκεσαν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον οἱ ἄλλοι πάντες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, τὴν μελετωμένην ὑφορώμενος τυραννίδα. Demosth. junxit etiam infinitivo (559.) Ὁ τίς οὐκ ἂν ἔφριξε ποιῆσαι τῶν ἄλλων; Sed φρίσσειν in gaudio quoque usurpari existimat Eust.: qui postquam dixit aliquando χαρὰν ostendere, et velut ὄρθωσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως, affert hunc versum, non nominans ejus Auctorem, est autem Aristoph. N. [imo Soph. Aj. 693.] Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' C ἀνεπτόμην. Itidem certe ibi ἔφριξα exp. ὀρθαὶ αἱ τρίχες μου ἔστησαν ὑφ' ἡδονῆς. Quidam φρίττω exp. Horreo, ea etiam in signif. qua hoc verbum dicitur de frigore, (ut ap. Colum. Sed frigoribus hyemis intolerabiliter horrent,) verum hujus signif. exemplum non afferunt. Gallica quidem certe lingua sicut nomen Frisson, ita et verbum Frissonner ea de re usurpat, sicut antea dictum est. [Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 206. " Markl. Suppl. 31. Jacobs. Anim. 187. Anth. 8, 256. 370. 9, 101. 11, 157. Lucill. 10. Brunck. Apoll. Rh. 138. Heyn. Hom. 5, 207. 319. 6, 432. 459. Lobeck. Aj. p. 323. Plut. Mor. 1, 30. Toup. Emendd. 1, 213. Opusc. 1, 140. 437. 544. et Ind., ad Il. Φ. 363. ad Herod. 664. Ruhnk. Ep. Cr. 138. Bergler. ad Alciphr. 4. 65. Bibl. Crit. 2, 2. p. 66. Bentl. Opusc. 75. Wessel. Diss. Herod. 201. Valck. Phœn. p. 730. 756. Voss Myth. Br. 1, 126. Πέφρικα, Phryn. Ecl. 77. Thom. M. 264. Brunck. Apoll. Rh. 32. Heyn. Hom. 4, 609." Schæf. Mss. "De mari, Dionys. P. 112." Wakef. Mss. D Alciphr. 1, 1. Ἐπεφρίκει ὁ πόντος μελαινόμενος, Strato Ep. 13. φθονεροῖς φρίσσοντα γενείοις, Apoll. Rh. 4, 1575. ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ Ῥηγμῖνες φρίσσουσι διαυγέες, Soph. Antig. 997. τὸ σὸν φρίσσω στόμα. Vide Schleusn. Lex. N. T.]

[* Φριξὸς, Horridus, de capillis, Aristot. Phys. c. 5. * Φρίξος, Anal. 3, 167. φρίξου καὶ νάρκης τόπος, pro φρίκης.]

Φριξόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, Horrens pilis, s. setis, ὀρθῶν τὰς τρίχας, Suid. unde VV. LL. Horrorem inducens, i. e. Pilorum erectionem. [Pallad. de Bragm. p. 6. " Clem. Alex. 26." Wakef. Mss.] Φριξολόφος, Qui horrentes jubas habet s. setas. Nam ab Hes. exp. composita VOCE Ὀρθοχαίτης, tanquam sc. nomine λόφος significante hic λοφίαν. Φριξαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Habens cervicem horrentem setis, ut κάπρον φριξαύχενα quidam Poëta vocat ap. Plut. [7, 813. " Ario H. 2, 7." Boiss. Mss.]

Φρικτὸς, Horrendus, Horribilis, Horrificus, Horrorem incutiens, Formidabilis. Quidam ἀνώνυμος in Epigr. ἡ δὲ τάλαινα Φρικτῶν δαιμονίων * ἑρμαγέλην ἔτεκεν. Plut. Coriol. (18.) Ἔδοξε μὲν καὶ τῶν δημοτῶν τοῖς πολλοῖς φρικτὸν εἶναι τὸ γιγνόμενον καὶ ὑπερήφανον. Greg. Naz. Ἥδιστόν τε ἅμα καὶ φρικτὸν θέαμα. Interdum etiam φρικτὰ dicuntur Quæ sunt sacrosancta, (quemadmodum et φρικώδεις pro Sacrosancto ac venerando poni dictum est,) sicut Horrere divinum numen, legitur ap. Cic. Affertur autem pro hac vocis istius signif., e Chrys. Φρικτὰ μυστήρια, dictum de Dominica cœna. Ab Eod. φρικτὸν pro Arcano poni testatur Bud. [" Musgr. Rhes. 37. Antip. Sid. 27. Pierson. Veris. 66. Valck. Anim. ad Ammon. 38. Bergler. ad Alciphr. 197. ad Lucian. 1, 469. Mitsch. H. in Cer. 169." Schæf. Mss. Conf. c. φρυκτὸς, Schleusn. Lex. V. T. * " Φρικτῶς, Horrendum, Terribiliter, Chrys. in 1 Cor. Serm. 24. T. 3. p. 398, 40." Seager. Mss. " Is. Porph. in Allatii Exc. 272., ubi male * φρυκτῶς, 296." Boiss. Mss. LXX. Sap. 6, 5. * "Ἄφρικτος, adv. * Ἀφρικτὶ, Callim. H. in Dian. 64.]

Ἀναφρίσσω, itidem pro Horreo, aut Horreo pilis, s. setis, ut ἀναφρίξαντες ὕες, Aristot. Pro quo participio male in VV. LL. est SCRIPTUM Ἀναφράξαντες. [Opp. Ἁ. 4, 599. ἀκάνθαις. * Ἀντιφρίσσω, Aristot. H. A. 9, 44. * Ἀποφρίσσω s. * Ἀποφρίττω, Gl. Abhorreo. * Ἀπόφρικτος, Inhorrescens, Aret. 3, 12. p. 41, 13. Schneidero susp. " Wakef. S. Cr. 5, 147." Schæf. Mss. * Διαφρίσσω, J. Poll. 1, 107. * Ἐμφρίσσω, unde * " Ἔμφρικτος, Andr. Cr. 82. 154." Kall. Mss. * Ἐπιφρίσσω, Opp. K. 1, 383. Dionys. P. 443. ὁλκὸς ἐπιφρίσσων φολίδεσσι. Orph. Arg. 1147. J. Poll. 1, 106. " Jacobs. Anth. 9, 101." Schæf. Mss. * Ἐπίφρικτος, Nicander Θ. 157. ἐπιφρίκτην φολίδεσσι, i. q. ἐπιφρίσσουσαν. * Μεταφρίσσω, Hippocr. 133.] " Περιφρίττω affertur pro Perhor-" resco." [Quint. Sm. 3, 184. " Aristot. H. A. 9, 4." Kall. Mss. " Mitsch. H. in Cer. 126." Schæf. Mss. * Ἀμφιπεριφρίσσω, Opp. Ἁ. 4, 54. * " Ὑπερφρίσσω, Planud. Ovid. Met. 13, 877." Boiss. Mss. Lucian. 2, 629. * Ὑποφρίσσω, Philostr. 873. Euphorion ap. Athen. 263. Lucian. 2, 490. 3, 360.]

¶ Πεφριδὼ, Nomen propr. Γραίας esse traditur ap. Hesiod. [Θ. 273. ubi * Πεφρηδὼ,] filiæ Phorci et Cetus, quæ ita dicta sit a verbo φρίσσω, quoniam qui navigant, subinde ad pericula horrescunt.

ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ, Fremo, de equo. Plut. Lycurgo, Ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Apud Athen. (591.) extat et de homine dictum, sc. de Demea, filio Demadis, Ὃν φρυαττόμενόν ποτε ἐπὶ τοῦ βήματος ἐπεστόμισεν Ὑπερείδης, εἰπὼν, Οὐ σιωπήσῃ, μειράκιον, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα; Quod ideo dixit Hyperides, quia e scorto genitus Demeas ille erat. Vertit autem Bud. φρυαττόμενον hoc quoque loco, Frementem, Insolentia verborum utentem. Hoc certe constat, φρυάττεσθαι metaphorice poni plerumque pro Insolescere, Magnifice se efferre, aut etiam Ferocire. Philo V. M. 1. Καὶ φρυαττόμενον ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τῷ καταγελάστῳ. Ex 2 Macc. 7, (34.) Φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, pro Elatus vana spe. Suidas φρυάττεσθαι exp. etiam καταπλήττειν, i. e. Perterrefacere: addens, οὕτω Μένανδρος. Atque ut signif. activam passivæ huic voci tribuit, ita vicissim passivam activæ voci Φρυάττω, cujus rarum esse usum arbitror, nam ἐφρύαξαν exp. ἐταράχθησαν: [e Ps. 2, 1.] Hes. autem, ἐκινήθησαν et ἐπάρθησαν, et συνήθησαν: quod tertium verbum mendo non caret. [Schleusn. Lex. V. T. " Thom. M. 901. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 41. 7, 49. Proleg. 53. 8, 366. 9, 187. 346. 10, 179. Toup. Opusc. 1, 458. Ammon. 144. Valck. Anim. 226. ad Herod. 242. ad Charit. 295. Koen. ad Greg. Cor. 126. ad Diod. S. 1, 318. * Φρυάσσω, Porson. Hec. p. 50. Ed. 2. * Φρυάζω, Valck. ad Ammon. 144." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 7. Πτερυσσόμενοι καὶ φρυαττόμενοι. Φρυάσσομαι et φριμάσσομαι conf., Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 195. Vide Schn. Lex. Valck. Schol. in N. T. 1, 391.]

Φρύαγμα, τὸ, Fremitus. Xen. Ἱππ. (11, 12.) "A-

θρόον δὲ τὸ φρύαγμα καὶ τὸ φύσημα τῶν ἵππων συμπαρέσοιτο. Ubi observa copulari φρύαγμα et φύσημα, sicut supra adolescenti φρυαττομένῳ vidisti tribui φύσημα. Indicat autem equorum φρύαγμα et φύσημα, eorum ferociam. Unde metaphorice sæpe usurpatur hoc verbale, sicut et verbum φρυάττομαι, poniturque pro Ferocia, Fastu, Insolentia. [Sic Soph. El. 719.] Bud. interpr. Fastum superciliosum, et insolentiam, afferens e Greg. Naz. Τὴν ψυχὴν δὲ οἰδαίνειν κενῷ φρυάγματι. Ponitur et ἐπὶ γελάσεως, si Suidæ credimus. [" Meleager 37. et Jacobs., Thom. M. 901. ad Diod. S. 1, 318. 474. ad Charit. 526. ad Lucian. 1, 647. Jacobs. Anth. 9, 187. 10, 179. 11, 64. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Abresch. Lectt. Aristæn. 249. Plut. Mor. 1. p. 2. Ox. Toup. Opusc. 2, 251. Emendd. 1, 408. Koen. ad Greg. Cor. 126 (=275.) Valck. ad Ammon. 144. Anim. 226." Schæf. Mss. " Opp. K. 2, 457. συός." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 7, 12. Valck. Schol. in N. T. 1, 391-2. Schleusn. Lex. V. T.] Hinc adj. NOMEN Φρυαγματίας, quod ab eod. Bud. redditur Fastuosus, Insolens, Turgidus, affertur que e Plut. Antonio (2.) Πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομπώδη καὶ φρυαγματίαν ὄντα, κενοῦ γαυριάματος καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου μεστόν. Alioqui sicut φρύαγμα proprie de equo, sic et φρυαγματίας equus proprie Qui fremitum indicem ferociæ edere solet. [* " Φρυαγμὸς, Valck. ad Ammon. 144. Add. ad Diod. S. 2, 341." Schæf. Mss.: ad Dionys. H. de C. VV. 195. * Φρυαγμοσέμνακος, Aristoph. Σφ. 135.]

Φρυακτὴς, ὁ, de equo, i. q. φρυαγματίας in propria signif., de qua dictum est in fine proxime præcedentis tmematii. Diog. L. Antisthene narrat illum, πομπῆς γινομένης, intuitum equum φρυακτὴν, dixisse Platoni, Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Ubi etiam observa VOCEM Λαμπρυντής: quæ de equo dicta, Ostentatorem ferociæ s. alacritatis significare videtur. Ab Interprete autem redditur Præclarus. Porro existimo rariorem huic φρυακτὴς esse metaphoricum usum quam illi φρυαγματίας. [* " Φρυακτίας, Const. Manass. Chron. p. 66. 76 (=131. 143. Meurs.)" Boiss. Mss.]

[* Ἀντιφρυάσσομαι, Greg. Naz. 1, 524. * Καταφρυάττομαι, Insolesco, M. Anton. 7, 3. 9, 41. cf. Gataker. Schol. Æsch. S. c. Th. 399. " Toup. Opusc. 1, 458. Emendd. 2, 222. 4, 473." Schæf. Mss. * " Καταφρύαγμα, Saltus, Epict. 3, 26. * Συμφρυάττομαι, Athan. 2, 4." Kall. Mss.]

¶ Φριμάσσομαι, itidem ut φρυάττομαι, Fremo, Flatum naribus emitto. Herod. 3, (87.) Φριμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι. Apud Theocr. de hircis, 5, (141.) φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλη. J. Poll. tamen caprarum proprium esse putat, licet ab aliquibus de equis usurpatum fuerit, sicut et VERBALE Φριμαγμὸς, Fremitus, Flatus quem equi naribus emittunt. Etymol. e Lycophr. (244.) affert et pro Hinnitu; sed videmus Herodotum supra ad φριμάξασθαι addidisse χρεμετίσαι, i. e. Hinnire, tanquam aliud significans. Ceterum cum φριμάσσομαι sit a φρυάττομαι, consentanea huic derivationi scriptura sit per υ, cum tamen et in illo Herodoti loco, et ap. Hes. ac Suid., (quorum etiam expp. vide,) alteram habeamus. Quin etiam Etym., qui derivationis illius est auctor, habet et ipse scripturam cum ι, præterquam uno in loco. Apud Suid. quidem certe legitur φρυμαγμοῦ per υ, in vulgatis Edd.; sed repugnante vet. Cod. At in meo vet. Lex. scriptura per ι, superpositam habet alteram, per υ, eadem et ipsam manu. [Φριμάττεσθαι conf. c. φρυάττεσθαι, et φριμαγμὸς cum φρυαγμὸς, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 195. " Φριμάσσομαι, Thom. M. 901. Jacobs. Anth. 8, 366. 9, 358. (* Φριμάω, ibid.) 11, 246. Villois. ad Long. 33. Harles. ad Theocr. 106. Toup. Opusc. 1, 553. Ammon. 144. Valck. Anim. 226. Koen. ad Greg. Cor. 126(=274.) ad Herod. 242." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 44. de hirco, Προσιόντος ἐφριμάττετο καὶ ἐπικροτοῦντος ἐφρυάττετο. Activum * Φριμάσσω habet Nicetas Ann. 21, 3. " Φριμαγμὸς, Wakef. Ion. 733. Jacobs. Anth. 8, 366. Ammon. 144. Valck. Anim. 226. Φρυμαγμὸς, ibid. Thom. M. 901." Schæf. Mss.

* Ἀντιφριμάσσομαι, unde * " Ἀντιφριμαγμὸς, Basil. Ms. Schol. Greg. Naz. p. 42." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Φριμάω, de cane, Opp. K. 1, 491. φριμάᾳ τε λαγωείης ὑπ' ἀϋτμῆς, ubi in Eutecnii Metaphr. φριμώμενος. Cf. Βριμάω. * Φριμεῖται, Hes. φριμάσσεται.]

ΦΡΥΓΩ, VEL Φρύσσω SEU Φρύττω, Torreo, Torrefacio, aut etiam Frigo. Ex Aristoph. Ἐκκλ. (221.) Καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ. Athen. 2. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἑψεῖν, τὰ δὲ φρύγειν. Pass. Φρύγομαι et Φρύττομαι, Torreor, Torrefio, Frigor. Unde part. πεφρυγμένος. Athen. 2. Ἀλυπότερα δὲ τὰ ἑφθὰ τῶν ὠμῶν καὶ πεφρυγμένων· τὰ δὲ πεφρυγμένα, τῶν ὠμῶν. Hes. φρύγετρον exponens, dicit esse ξυλήφιον, ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς. Alterum particip. est φρυγεὶς, cujus fem. vocem φρυγεῖσα Hermolaus ap. Diosc. vertit Tosta, Marc. Frixa, Ruell. Arefacta. * Dicitur etiam aliquis φρύγεσθαι s. φρύττεσθαι ὑπὸ δίψης, [Ælian. H. A. 17, 37.] cujus usus exemplum ex Epigr. affertur. [" Ad Charit. 599. 764. Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anth. 8, 330. Bergler. Alciphr. 335. Brunck. Aristoph. 2, 48. Kuhn. ad Paus. p. 5. Wessel. Diss. Herod. 201. ad Herod. 664. Casaub. ad Athen. 113. Toup. Opusc. 2, 295. Emendd. 1, 213. Valck. Diatr. 221. Bergler. Alciphr. 335." Schæf. Mss. Theocr. 7, 66. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ. Oraculum ap. Herod. 8, 96. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι, al. φρίξουσι, a * Φρίγω, unde Lat. Frigo.]

" Διφρυγὴς, ὁ, ἡ, Bis tostus, Qui bis torretur. " Medici et Metallici διφρυγὲς vocant Perfecti æris " veluti fæcem subsidentem et cohærentem imæ " fornacum parti. Fit enim e luto quod e specu " quodam Cypri sublatum primo arefit sole, mox " circumdatum sarmentis uritur; atque ex eo διφρυ" γοῦς nomen invenit, quoniam bis torretur, et solis " nimirum ardore et calore ignis, ut testatur Diosc. " 5, 120. ubi tria ejus genera facit. Itidemque " Plin. 34, 13. ubi inter alia dicit, Facile ab ea dis" cernitur, quam in iisdem officinis diphrygem vo" cant Græci, ab eo quod bis torreatur." [Ab Aristot. Mirab. Ausc. c. 59. τέφρα φρυγία vocatur.]

Φρυγμὸς, ὁ, Torrefactio, Frixio, i. e. Ipsa frigendi actio. Hes. exp. καῦσις, Ustio. [* Φρύγμα, Schleusn. Lex. V. T.]

[* Ἀποφρύγω, Gl. Extorreo, Anonymus Suidæ, Ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο. " Toup. Opusc. 2, 175." Schæf. Mss. * " Διαφρύγω, s. * Διαφρύσσω, Theoph. ad Autol. 2, 21." Kall. Mss. Laur. Lydus de Ost. 102. Has. * Διαφρυξία, Hes., ap. quem vide Kust. * Ἐκφρύγω, Extorreo, LXX. Ezech. 24, 11. Ed. Compl. " Ἐκφρύγομαι, Exuror, Athan. 2, 60." Kall. Mss. Torrefio, Theoph. ad Autol. 2, 21. ubi v. Wolf." Schleusn. Mss. * Ἐκφρύττω, Alex. Trall. 11. p. 636. * Ἐμφρύγω, Ælian. H. A. 14, 18.] Καταφρύσσω, SIVE Καταφρύττω, Basil. de sole urente usurpavit, Bud. [Paul. Ægin. 3, 35.] Extat ETIAM Καταφρύγω in VV. LL. quod exp. Cremiis incendo. [" Brunck. Aristoph. 2, 84. Kuster. 56. (N. 396.)" Schæf. Mss. Aëtius p. 91. Γλῶσσαι καταπεφρυγμέναι, nempe sic leg. pro —φριγμ.] Addere possumus et COMP. Ἐπιφρύγω, ex J. Poll., qui habet ἐπέφρυγον, non aliud certe significans quam ἔφρυγον. Atque adeo pro eo quod uno in loco dicit ἐπέφρυγον, in altero legitur ἔφρυγον: quod suspectum etiam reddere potest illud ἐπέφρυγον. Vide Φρυγεύς. [* Περιφρύγω, Circumtorreo, de radiis solis, Theod. Cant. 1, 5. Alex. Trall. 12. p. 713. * Περιφρυγὴς, ibid. et 726.] Adjiciendum et COMP. Συμφρύγω, a quo est συνεφρύγησαν, " Tosti s. Arefacti sunt. Redditur " etiam Aruerunt:" quod habebis in Φρύγιον post Φρυγεὺς et Φρύγετρον. Accipi autem ibi videtur pro simplici. [* Συμφρύσσω s. Συμφρύγω, LXX. Job. 30, 30. Ezech. 24, 11. 4 Macc. 3, 11. * Συμφρυγμὸς, Ardor, Inc. Levit. 26, 16.]

Φρυγεὺς, έως, ὁ, Qui torret, frigit. Etiam Hominem qui φρύγει, nominare oportet φρυγέα, inquit J. Poll.: postquam dixit hoc ipso nomine Φρυγεὺς significari ἀγγεῖον ὅπου ἐπέφρυγον. Idem alibi φρυγέα

postquam inter coquinaria σκεύη numeravit, addit εἴτε τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔφρυγον. Eodem in loco (1, 246.) recenset ETIAM Φρύγετρον, τὸ, alibi AUTEM Φρύγετον, sine ρ in fine, (cui scripturæ minus fido quam alteri,) quod in VV. LL. putatur esse Sartago fictilis in qua farra torrebant. Additurque id esse fortasse, quod Plin. Farrejim appellaverit, 18, 3. Novæ nuptæ farreum præferebant, cum J. Poll. ipse ita scribat, Σόλων δὲ τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον ἐκέλευσε φρύγετον φέρειν σημεῖον. Ibidemque dicit esse ᾧ τὰς κάχρυς ἔφρυγον. At Hes., uti dictum est, tradit φρύγετρον esse ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς. [" Kuhn. ad Paus. p. 5. ad Herod. 664." Schæf. Mss.]

Invenitur ETIAM Φρύγιον, quod exp. Cremium; nam pro eo quod LXX. Interprr. habent Ps. (101, 3.) Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν, habet vulgaris interpr. Lat., Ossa mea sicut cremium aruerunt. [Vide Schleusn. Lex. V. T.] Hes. itidem dicit φρύγιον esse ξύλον ξηρὸν, Lignum aridum. A Suida autem exp. δαλὸς ξηρός. [Φρυγίον, Gl. Frictorium. " Brunck. Soph. 3, 504." Schæf. Mss. Etym. M. v. Λέσχαι, Τὰ φρ. καὶ ἀλεεινοὺς τόπους.] Sed et MASC. Φρύγιος Hes. exp. ξηρὸς, Aridus. (Affertur vero φρύγιος et pro Flore quodam æstivo, e Theophr. H. Pl. 6.) Habet et FEM. Φρυγία, quod dicit significare ἡ φρύγουσα. Quin etiam NOMEN Φρυγίνδα ap. eum extat, quod esse dicit Lusus genus, in quo utebantur fabis. Suspicor autem eas tostas fuisse, s. frixas: quod si ita est, optime conveniet hæc signif. cum derivatione a φρύγω. Sed J. Poll., quem vide, ὀστράκων meminit, non κυάμων. Verum ut redeam ad illud NOM. Φρύγιον, in VV. LL. additur significare etiam Cantilenam incitantem ad arma, quæ interpr. jam inde ab antiquissimis atque adeo primis Lexx. manavit. Sed ut demus, φρύγιον hanc quoque signif. habere, (cujus tamen exemplum desidero,) non tamen huc pertinebit, sed ad NOMEN Φρὺξ, Φρυγός: quod est Latinis itidem Phryx, sc. Qui est e Phrygia. [" Wakef. Alc. 686. Jacobs. Anim. 40. Anth. 7, 373. 8, 353. ad Timæi Lex. 36. Toup. Opusc. 1, 554. ad Lucian. 1, 397. De mancipio, 336. 362. 399." Schæf. Mss.] Is autem vocatus est ETIAM Φρύγιος, itidemque mulier fuit DICTA Φρυγία, teste Steph. B. Qui addit et nomen POSSESS. Φρυγικὸς, Phrygicus, vel potius Phrygius, Ad Phrygiam s. Phryges pertinens, E Phrygia originem habens. Qua signif. usurpatur et illud Φρύγιος, et quidem frequentius, ut opinor. Sic Φρύγιος αὐλὸς ap. Lucian. (1, 80.) cui addendum Φρύγιος αὔλησις e Suida: et ad id pertinere videtur illa nominis Φρύγιον signif. de qua modo dictum fuit. Item Φρύγιος ἁρμονία, nec non Φρύγιον ἔριον: præterea Φρύγιος λίθος, Phrygius lapis, sic dictus quod infectores in Phrygia eo uterentur, alioqui nascens in Cappadocia, teste Diosc. [" Φρύγιος, Eur. El. 457. Brunck. Aristoph. 3, 58. De quant., Schrader ad Mus. p. 19." Schæf. Mss. " Φρύγιος ἁρμονία, Clem. Alex. 658.: ῥυθμὸς, Anacr. Od. 64. * Μιξοφρύγιος ἁρμονία, Clem. Alex. 307." Kall. Mss. * Ὑπερφρύγιος, Athen. 625. Schn. Lex. v. Νόμος.] " Ὑποφρύγιος, Subphrygius," [Athen. l. c.] " et Ὑποφρυγιστὶ, q. d. Subphrygie, " musicorum sunt, sicut ὑποδώριος et ὑποδωριστὶ, " quæ vide." [" Aristot. Probl. 19, 49. cf. Barnes. ad Eur. de Trag. p. 44." Kall. Mss. * " Φρυγικὸς, Dionys. H. 1, 76. * Φρυγιακὸς, T. H. ad Plutum p. 86. ad Lucian. 1, 380." Schæf. Mss. Athen. 332. 578. Strabo 10. p. 721.] His addi potest et ADV. Φρυγιστὶ, quod signif. Phrygio sermone, Phrygia lingua: ea forma dictum, qua Ἑλληνιστὶ, Δωριστὶ, aliaque quamplurima. Interdum Φρυγιστὶ, Phrygio more, Ad Phrygios modos, ut ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία, Aristot. Polit. 8. [" Brunck. Soph. 3, 438. Meurs. ad Apoll. Dysc. 99." Schæf. Mss. " Ἡ Φρ. ἁρμονία, Clem. Alex. 658." Kall. Mss.] Item VERB. Φρυγίζω, Phrygios mores imitor, Phrygas imitor. Possit autem poni et pro Faveo Phrygibus. [" Ad Herod. 395." Schæf. Mss. " Eust. in Dionys. P. 93." Wakef. Mss.] Et hæc quidem, uti dixi, a nostro Φρύγω sunt aliena, nisi forte et ipsa regio Φρυγία inde nomen sortita esse credenda sit. At vero ILLUD Φρυγία, quod est Nomen loci Œtæ montis, huc referri debet, quippe quod ei inditum sit ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα, inquit Steph. B. [" Ad Lucian. 1, 348. Bergler. Alciphr. 333." Schæf. Mss. * " Φρυγία, * Φρυγῖτις, Asplenium, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss. * " Φρυγιατικὸν, τὸ, (Herba quædam,) Geop. 12, 1." Kall. Mss.]

[* Φρυγίλος, Lat. Frigilla s. Fringilla, Aristoph. Ὄρν. 762. Εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ, μηδὲν ἧττον Σπινθάρου, Φρύγιλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους: ibid. 873.]

Φρυκτὸς, Tostus, Torrefactus, Frixus. Athen. 2. Ἑφθὰ καὶ φρυκτὰ σχεδὸν τὰ πλεῖστα. [Φρυκτοὶ, ut et ἑψητοὶ, de piscibus, 227. 303.] Et φρυκτὴ ῥητίνη, Tosta resina, s. Torrefacta. Sed φρυκτὴ quamvis adjectivum nomen sit, absolute tamen et simpliciter citra τῆς ῥητίνης adjectionem positum, Resinam pineam s. Colophoniam signif. quod ceteras antecedat, sitque omnium maxime parabilis. Sic autem dicta est ad liquidæ differentiam, quam Græci etiam simpliciter ὑγρὰν, vel τὴν ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰν appellare solent. Hujus urendæ torrendæque differentiam Diosc. 1. explicavit. Hæc Gorr., ubi observa obiter et usum VOCIS Ὑγρά. Apud Hes. legitur et NEUTR. Φρυκτὰ, quod exp. ξηρὰ, addens ἰχθύδια εὐτελῆ: fortasse autem interpungi non debet inter ξηρὰ et ἰχθύδια. [" Jacobs. Anth. 11, 54. ad Diod. S. 2, 362. Boiss. Philostr. 553." Schæf. Mss. * Ἄφρυκτος, Non tostus, Alex. Trall. 9. p. 555. " J. Poll. 6, 77." Kall. Mss. " Phot. v. Προκώνια." Schleusn. Mss. * Φρυκτεύω, Torreo, Nicet. Annal. 21, 3.] Nomine φρυκτὸς significata etiam fuit faba, φρυκτὸς ὁ κύαμος ἐλέγετο, inquit Suidas; sed ego existimo proprie τὸν φρυκτὸν κύαμον, i. e. πεφρυγμένον, ita vocatum fuisse. [Aristoph. Σφ. 1331.] Et quoniam fabis suffragia ferebant Athenienses, calculi judiciarii apud eos fuerunt etiam VOCATI Φρυκτοί. J. Poll. 8, (18.) Etiam φρυκτοὶ vocabantur αἱ ψῆφοι αἱ δικαστικαί. Unde φρυκτή τις ψῆφος, qua utebantur εἰς τὰ ἐναντία. Hinc autem est VERB. Διαφρυκτοῦν, inquit Suidas, qui exp. διαψηφίζεσθαι, et διακληροῦν, Suffragia ferre, Sortiri. Sed ap. eum aliquid desiderari videtur. Post hæc enim verba, φρυκτὸς ὁ κύαμος ἐλέγετο, sequitur, ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί: quibus subjungit, ὅθεν καὶ τὸ διαφρυκτοῦν κ. τ. λ. Videntur, inquam, aliquot verba hic desiderari, quibus sc. doceat κυάμους illos vocatos fuisse φρυκτούς. Nisi forte e præcedentibus et sequentibus colligendum id nobis reliquerit. " Διάφρυκτος, Hesychio est κλῆρος, " Sors, quoniam sc. judices in sortibus utebantur " fabis, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ nominantur." || Φρυκτὸς, Hes. teste, est etiam μάντις. Apud Eund. legitur φρυκτὸς δελφὶς, κλῆρος: quibus verbis subjungitur, Ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ. [Plut. 7, 916. Τῶν Θεσσαλῶν φρυκτοὺς περὶ βασιλέως πρὸς τὸν θεὸν πεμπόντων.] || Φρυκτὸς, Fax qua hostium adventus prænuntiatur, Ignis prænuntius, Plin. 1, 13. Cic. autem vocat Ignem e specula sublatum, aut tumulo, in Verr. Or. ult. Prædonum adventum significabat ignis e specula sublatus aut tumulo. A Suida exp. Ἡ διὰ τῶν δᾴδων γινομένη ἐν πολέμοις λαμπάς. In VV. LL. φρυκτὸς est Fax e tæda, s. Panicula typhæ, ἡ ἐκ τῶν τυφῶν ἀνθήλης λαμπάς. Thuc. 2, (94.) Ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας φρυκτοί τε ἤροντο πολέμιοι: 3, (22.) Φρυκτοί τε ἤροντο ἐς τὰς Θήβας πολέμιοι· παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτούς. Quos in ll. vide quæ annotat Schol., qui inter alia docet qui φρυκτοὶ essent πολέμιοι, qui item φίλιοι, vel potius eorum usum. Synes. Ep. 130. Τῆς ὥρας πολλάκις φρυκτοὺς ὁρῶν, καὶ αὐτοὺς ἀνάπτων καὶ αὐτὸς, καὶ αἴρων τοῖς ἄλλοις σημεῖα. [Æsch. Ag. 30. 290. 300.] Hinc est NOMEN Φρυκτωρὸς, (compositum ex illo φρυκτὸς et verbo ὠρεῖν,) q. d. Observator ignium prænuntiorum. Thuc. 8, (102.) Ὡς αὐτοῖς οἵ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον; ubi Bud. vertit, Custodes in speculis oræ, item Excubitores specularii, et Qui in speculis sunt oræ maris, e Liv. Hi autem ut ignes prænuntios sublatos cernebant, ita vicissim ipsi tollebant. [Lycophr.

345. Æsch. Ag. 599. " De ipso signo, Const. Manass. Chron. p. 57. Meurs." Schæf. Mss.] Dicitur ITIDEM Φρυκτωρία, Illa ignium observatio, Custodia s. Excubiæ in speculis maritimis, Excubiæ ad signum dandum per faces, e speculis, aut alio edito loco. Aristoph. "Ορν. (1161.) πανταχῇ Φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι Ἐν τοῖσι πύργοις. Apud Thuc. autem 3, (22.) Ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ᾖ, possumus φρυκτωρίας commode interpretari Ignium sublatorum. Itidemque ap. Aristot. de Mundo, Ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες, φρυκτωριῶν τε ἐπόπτῆρες, Cursores etiam, exploratoresque, statores, et custodes stationarii, et denique specularii excubitores, Bud. Subjungitur autem ab Aristot. Τοσοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων καὶ Ἐκβατάνων, ὥστε τὸν βασιλέα γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα: quæ Idem ita reddit, Quorum erat ipsorum is apparatus, ea descriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices munerum constitutæ, et præsertim eorum qui ignes edere prænuntios et tollere e speculis soliti sunt, deinceps in aliam illi quidem ex alia dantes accipientesque signum in orbem, abusque finibus imperii adusque Susa et Ecbatana, quicquid rerum novarum quisquam in Asia moliretur aut incœptaret, rex ut ipse uno die rescisceret. Quo etiam e loco multiplicem fuisse φρυκτωριῶν usum cognoscimus. Sed animadvertendum est, Interpretem ita h. l. reddidisse quasi pro φρυκτωριῶν πυρσευουσῶν ἀλλήλαις, legeretur φρυκτωρῶν πυρσευόντων ἀλλήλοις. Ac profecto hunc dat. ἀλλήλοις, qui habetur in vulg. Edit. mutari in ἀλλήλαις necesse est, si φρυκτωριῶν retineamus, quod certe hoc loco non aliud est quam φρυκτῶν. Greg. Naz. metaphorice φρυκτωρίαν usurpavit de sole, Or. de Bapt. Οἶδα τήν τε κυκλικὴν τῶν ἀστέρων περίοδον, καὶ τὴν ἄνωθεν φρυκτωρίαν κόσμον ὅλον αὐγάζουσαν, Luminis ejaculationem s. Splendoris, aut etiam Splendorem. [" Matth. ad Gloss. min. p. 20. ad Lucian. 1, 240. 487. ad Herod. 484. 590. ad Diod. S. 2, 362. Boiss. Philostr. 553. Huschk. Anal. 240. Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 33. 499.] AT VERO Φρυκτώριον, τὸ, Specula illa excubitorum qui φρυκτωροὶ vocantur, Specula unde ignis sublatus hostium aut prædonum adventum aliudve significat. Herodian. 4, (2, 15.) Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς χειραγωγεῖ· φάρους δὲ αὐτὰ οἱ πολλοὶ καλοῦσιν. Ubi Polit. φρυκτώρια vertit Turres, totum h. l. ita interpretans, Possis ejus ædificii formam comparare turribus iis, quæ portubus imminentes, noctu igne prælato naves in tutas stationes dirigunt. Pharos vulgo appellant. [Plut. Pomp. 24.] Denique e φρυκτωρὸς factum est et VERB. Φρυκτωρέω, Excubias ago e specula, ignem sublatum observando, Igni sublato hostium adventum denuntio, aut aliorum. Bud. vertit etiam, E specula igniculum prænuntium excito. Virg. flammas efferre id vocat, Æn. 2. flammas cum regia puppis Extulerat. Liv. Signum dare e specula. Et pass. Φρυκτωρεῖσθαι dicitur quod eo modo significatur, sc. igne sublato. Thuc. 3, (80.) Καὶ ὑπὸ νύκτα τοῖς Πελοποννησίοις ἐφρυκτωρήθησαν ἑξήκοντα νῆες Ἀθηναίων προσπλέουσαι ἀπὸ Λευκάδος. Metaphorice ap. Greg. Naz. Πόθεν ἥλιος φρυκτωρεῖ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, καὶ πάσαις ὄψεσι, Prælucet sol toti orbi et quasi facem præfert, Bud. Ex ejusd. Greg. Or. de Sancto Paschate, Ὅσον οὐρανὸς ἄνωθεν φρυκτωρεῖ, Velut facibus illuminat. Sed ex his solis verbis certo cognosci constr. non potest. Apud Aretham quidem certe accusativo manifeste jungitur, Ἥτις φρυκτωρεῖ τοὺς πελάζοντας. [" Matth. ad Gloss. Min. p. 20." Schæf. Mss. Harpocr. Φρυκτωρεῖν ἐστὶ κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὁτιοῦν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου Συνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου. * " Διαφρυκτωρέω, Niceph. Hist. p. 55. Ed. 1616=13. Lupar." Boiss. Mss.] COMP. autem Παραφρυκτωρέω, SIVE Παραφρυκτωρεύομαι, Ignem e specula attollo præter jus et æquum, vel contra quam promisi; seu, contra fidem datam, et proditorie, utpote in hostium commodum. Quidam interpr. Facibus in hostium usum abutor. Vide Suid. in Παραφρυκτωρευόμενος, nec non in Φρυκτός. [Παραφρυκτωρευόμενος, Lysias c. Agoracr. p. 358. Ed. Auger. Παραφρυκτωρεῖν, Dinarchus ap. Harpocr. s. v. " Huschk. Anal. 240." Schæf. Mss.]

¶ Φρύγανον, τὸ, Cremium, Virgultum aridum, Surculus aridus. Φρυγάνων appellatione Omnia sarmentosa ligna arida, ignisque fomenta, sive ad cremandum facilia, continentur. Ideo et εὔφλεκτα vocat alio nomine Constantinus in Geop. i. e. Columellæ et Plin. Cremia: quæ sunt ὑλήματα et κάρφη, omnisque lignosa et surculosa materia, qua fornax incenditur, torretur aliquid atque frigitur. Hæc ex VV. LL. Hieron. in Oseæ 10. φρύγανον et ipse interpr. Cremium: addens, Aridas herbas, siccaque virgulta quæ camino et incendio præparantur. Gaza autem in præfatione quam præfixit a se versis Theophrasti libris, Inter herbam enim, inquit, et fruticem Græci genus tertium reddunt, idque φρύγανον nomine usitatissimo vocant. Latini autem eo nomine vocant: nec quatuor genera faciunt, sed arboris, fruticis, herbæque appellatione universas plantas amplecti se satis existimant. Hæc ille. Habemus autem quatuor illa genera, ap. Theophr. H. Pl. 1, 5. Πρῶτα δ' ἐστὶ καὶ μέγιστα, καὶ σχεδὸν ὑφ' ὧν πάντη τὰ πλεῖστα περιέχεται, τάδε, δένδρον, θάμνος, φρύγανον, πόα. Ibid. Φρύγανον δὲ, τὸ ἀπὸ ῥίζης, καὶ * πολυστέλεχες καὶ πολύκλαδον· οἷον βάτος καὶ παλίουρος. Gaza alicubi φρύγανον vertit etiam Festucam. Pro qua interpr. facit quod scribit Schol. Aristoph., sc. eum κάρφη et φρύγανα posuisse ἐκ παραλλήλου, "Ορν. (642.) Polit. ap. Herodian. duobus in ll. φρύγανα vertit Fomites aridos. Apud Act. 28, (3.) vetus Interpres et alii φρύγανά verterunt Sarmenta. Quod autem ap. Historicos interdum legimus, φρυγάνων συλλογὴν, possumus uno verbo Pabulationem interpretari: Valerii exemplo, qui de Codro loquens Pabulari dixit pro eo quod quidam Græcus scriptor, eandem historiam commemorans, φρύγανα συλλέγειν. Veruntamen Thuc. 3, (111.) non simpliciter dixit φρυγάνων ξυλλογὴν, sed λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογήν. Ac re vera Pabulatio latius patet quam φρυγάνων ξυλλογὴ, adeo ut Valerium quoque aliud etiam comprehendere Pabulandi verbo quam φρύγανα συλλέγειν, verisimile sit. [" Diog. L. Archelao p. 55. HSt." Seager. Mss. " Plut. de S. N. V. 29. Toup. Opusc. 1, 549. Valck. Diatr. 14." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. Φρυγάνων χαῖται, Gl. Quisquiliæ. At * Φρυγανὸς, ap. J. Poll. 4, 137. ταῖς σαρξὶ, est prava lectio pro σφριγανός.]

Φρυγανοειδὴς, ὁ, ἡ, ET Φρυγανώδης, Cremiis similis, s. Virgultis aridis. Redditur etiam Cremiorum modo lignosus. Et φρυγανοειδὴς θάμνος ap. Diosc. item φρυγανοειδὲς θαμνίσκιον, Frutex cremio similis, surculosus, surculaceus. Hæc autem interpr. assentitur iis, qui φρύγανον putarunt apte reddi voce Surculus, e quibus fuit Bud., qui alioqui τὰ φρυγανώδη a Gaza reddi etiam Virgulta testatur. In VV. LL. φρυγανώδης exp. præterea Fruticosus, Suffruticeus. Invenitur certe ap. Diosc. φρυγανώδης θάμνος, sicut et φρυγανοειδής. Apud Eund. Plin. πόα φρυγανώδης interpr. Herba ferulacea. Nam hæc Dioscoridis, Μύαγρος, πόα φρυγανώδης, δίπηχυς, φύλλα ἔχουσα ἐμφερῆ τοῖς τοῦ ἐρυθροδάνου, σπέρμα λιπαρὸν, ita vertit, Herba est ferulacea, foliis similis rubiæ, tripedanea: semen oleosum. [Φρυγανώδης, Gl. Surcularis. " Greg. Cor. 263." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 1, 3, 4. 2, 1, 3. 6, 6, 2.] Φρυγανοφόρος, Qui portat cremia, s. virgulta arida. Redditur etiam, Sarmenta ferens, ut φρύγανα reddi etiam Sarmenta, dictum modo fuit. Affertur autem e Lysia.

[* Φρυγανὶς, Eust. Il. Λ. 553. Δεταὶ, δεσμοὶ δᾴδων —συνδεδεσμέναι φρυγανίδες. " Heyn. Hom. 6, 217." Schæf. Mss.]

Φρυγανικὰ, τὰ, Virgulta minus virentia, Bud. e Theophr. C. Pl. 3, (7, 11.) de olea et punica et myrto, Πυκνότατα δέ ἐστι καὶ λεπτότατα, καὶ ταχὺ παραυαινόμενα· διὸ καὶ φρυγανικώτατα πάντων τῇ προσόψει. In VV. LL. φρυγανικὰ, Virgulta cito arescentia, et igni accommodata, Suffrutices, e Gaza

ap. Theophr. H. Pl. 3. Ceterum quod ad illam primam interpr. attinet, qua φρυγανικὰ significare dicitur Virgulta minus virentia, non dubium est quin et substantivo φρύγανα itidem convenire possit; ideoque melius, ut opinor, φρυγανικὰ eod. modo interpretabimur quo φρυγανοειδῆ s. φρυγανώδη. [Theophr. H. Pl. 6, 1, 1.]

Φρυγανίζομαι, Cremia colligo, Virgulta arida colligo. Bud. vertit etiam Aridos frutices lego, (sub qua interpr. observa obiter et nominis φρύγανα interpretationem, diversam a præcedentibus,) afferens e Basil. Hom. 9. Ἡ οὐχ ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, διὰ τὸ πλήρη πίστεως εἶναι τὸν ἅγιον; Sed non satis Budæana illa expositio verbi φρυγανίζεσθαι huic loco convenire videtur, cum Basil. φρυγανίζεσθαι hic appellet quod Act. 28. συστρέφειν φρυγάνων πλῆθος: de quo loco dixi in Συστρέφω. Apud Historicos quidem certe videtur reddi posse Lignari, sicut VERBALE Φρυγανισμὸς, Lignatio, cum ap. alios tum ap. Arrian. (1, 19, 14.) Et quod dicit Thuc. (7, 4.) Ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξελθεῖν, Ad lignationem exire, Lignatum exire: [13. " Appian. 1, 158. Polyæn. (1, 18.) p. 37. * Φρυγανιστὴρ, ibid." Wakef. Mss. Unde * Φρυγανιστήριος, e quo] Φρυγανίστρια, ap. J. Poll., qui ex Aristoph. affert. Non est autem aliud φρυγανίστρια quam Cremiorum collectrix, s. Virgultorum aridorum, sequendo quidem certe eam signif. quæ verbo φρυγανίζομαι data fuit.

[* " Φρυγανίτης, Const. Manass. Chron. p. 87." Boiss. Mss. * Φρυγανῖτις, Heliod. 9. p. 422=449. ὕλην.]

Φρυγάνιον, τὸ, dimin. forma, Parvum virgultum aridum. Apud Diosc. (3, 105.) Ruell. vertit Exiguus frutex, Ἄλυσον, φρυγάνιόν ἐστιν ὑπότραχυ.

ΦΡΥΝΟΣ, ὁ, Rubeta, Rana venenosa. Nicander Ἀ. (580.) Ἤν γε μὲν ἐκ φρύνοιο θερειομένου ποτὸν ἴσχῃς. Ubi vide Schol., qui φρύνου putat accipi etiam posse pro φωνητικοῦ. [Vide Schn. p. 308.] Quod autem hic appellat ἐκ φρύνοιο ποτὸν, Diosc. vocat φρύνου πόσιν, quod ap. eum redditur, Haustum rubetæ venenum. Apud Eund. Τοῖς ὑπὸ φρύνου δηχθεῖσι. Lucian. (3, 40.) Φρῦνοι καὶ φύσαλοι. Plut. (8, 125.) Καὶ γὰρ γαλᾶς καὶ κανθαρίδας ἔνιοι μισοῦσι, καὶ φρύνους καὶ ὄφεις, ubi quemadmodum habes ὄφεις post φρύνους, sic ὄφιν post φρῦνον, in hoc versu, quem Synes. affert, Ἀσπίδα, φρῦνον, ὄφιν καὶ Λαδικέας περίφευγε. Existimatur autem φρῦνος in quibusdam ll. generalius etiam usurpatum pro Rana. In VV. LL. afferuntur et aliæ scripturæ hujus nominis, quarum prima EST Φρὺν, υνός: secunda EST Φρυνέος: tertia EST Φρύνη, quod ap. Aristot. extat: [et Nicandr. Ἀ. 588. 589.] Illud autem φρυνέος Etym. e φρῦνος factum esse tradit per pleon. literæ ε. Quod vero ad Φρύνη attinet, esse etiam Celeberrimi cujusdam scorti nomen, satis notum est: Latina terminatione Phryne. [Aristoph. Ἐκκλ. 1101. et Brunck. " Φρῦνος, Φρύνη, Tyrwh. de Babr. p. 58=196. (Fab. 11, 6.) Wagner. Alciphr. 2, 221." *Schæf. Mss. Apollod. 2, 8, 4.* * *Φροῦνος* pro *φρῦνος, Eust. ad Dionys. P. 752.*]

Φρυνοειδής, ὁ, ἡ, Rubetæ speciem præ se ferens, Rubetæ similis. Φρυνολόχος, q. d. Rubetis insidians: ἱέραξ, Rubetarius accipiter. Aristot. Οἱ δὲ φρυνολόχοι, εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται.

Φρύνιον, τὸ, Fruticis genus, a rubetis, quas φρύνους vocant, quod adversus eas sit auxilio. Dicitur et ποτήριον. VV. LL. e Marc. in Diosc. In Iisd. traditur φρύνιον accipi et pro Rubeta. [" Diosc. Notha 452. 465." Boiss. Mss.]

ΦΥΚΟΣ, τὸ, Alga, non satis proprie tamen, ut postea docebo. Il. I. (7.) ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν. Virg. Æn. 7. scopuli nequicquam et spumea circum Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga. Tradit autem ibi Eust. φῦκος esse εἶδός τι μνίου καὶ βρύου. Plut. in l. quem περὶ Ἀοργησίας inscripsit, Τὴν μὲν γὰρ θάλασσαν, ὅταν ἐκταραχθεῖσα τοῖς πνεύμασι τὰ βρύα καὶ τὸ φῦκος ἀναβάλλῃ, καθαίρεσθαι λέγουσιν, ubi quemadmodum βρύα et φῦκος jungi vides, ita φυκίων

A et βρύων ab Eod. copulari, docebo in Φυκίον. Dioscoridi 4, 100. φῦκος θαλάσσιον aliud est πλατὺ, aliud ὑπόμηκες et φοινίσσον, aliud λευκόν. Unde Plin. 26, 10. Præcipue vero liberat eo malo φῦκος θαλάσσιον, i. e. fucus marinus, lactucæ similis: qui conchyliis substernitur: non podagræ modo, sed omnibus articulorum morbis impositus, prius quam exarefiat. Tria autem genera ejus: latum, et alterum longius, quadantenus rubens: tertium crispis foliis, quo in Creta vestes tinguntur: omnia ejusd. usus. Ejus meminit et 32, 6. vocans Algam maris. Quin etiam 13, 25. scribit inter alia, Circa Cretam insulam nato in petris purpuras quoque inficiunt. Sed hoc animadvertendum est isto in loco, rejici ab eo id nomen, sc. algam, quo alibi utitur; ita enim scribit, Non habet lingua alia nomen quod Græci vocant φῦκος: quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur, hic autem est frutex: folia lata colore viridi gignit etc. Theophr. H. Pl. 4, 7. meminit ποντίου φύκους, quo tingi dicit non solum ταινίας, sed

B etiam ἔρια et ἱμάτια: esse autem hoc existimatur genus illud, quod Diosc. vocat φοινίσσον, Plin. Quadantenus rubens. Horat. Od. 3, 5. nec amissos colores Lana refert medicata fuco. Ubi fucus est hoc ipsum φῦκος, si Acroni credimus, qui in Serm. 2, 2. annotat fucum esse Genus herbæ marinæ, unde lana inficitur, et affert illum ejusd. Poëtæ locum: nec non hunc Virgilii versum, Alba nec Assyrio fucatur lana veneno. Scimus alioqui Assyrium venenum hic alios exponere Purpuram. Sed meminisse debemus ejus, quod scribit Plin. in l. quem paulo ante protuli, sc. φύκει circa Cretam insulam nato in petris purpuras quoque infici. Quo pertinet hic Catulli in Argon. versus, Tincta tegit roseo conchylis purpura fuco. ‖ Radicula qua se fucant mulieres, unde Fucus Latine. Hoc nihil aliud est quam genus algæ, frutexque potius quam herba: φῦκος rubens Plinii, et Theophrasti illud φῦκος, quo infectores utuntur, et quo, ut anchusa, mulieres exalbidæ genarum colorem purpureum roseumque ementiuntur: φοινικοῦν

C φῦκος Nicander appellavit. Hæc ex VV. LL. Dioscorides tamen eodem illo loco, sc. 4, 100. scribit Nicandrum tradere τὸ φοινικοῦν φῦκος esse θηριακὸν, quod nonnulli putarint id esse, quo utuntur mulieres, cum illud sit radicula ὁμωνύμως dicta φῦκος. Utut sit, φύκει usas esse mulieres ad ementiendum ori ruborem, e variis variorum Auctorum locis constat. Lucian. (2, 443.) Τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν * ὑπέρλευκον αὐτῶν, καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ, ubi observa etiam usum pluralis numeri, nec non additum esse ἐπιχρίστοις. J. Poll. 5, c. 16. Φύκει πυρσαίνει, ψιμμυθίῳ λευκαίνει. Sed et in l. Sapientiæ Solom. 13, (14.) dixerunt. LXX. Interprr. Καταχρίσας μίλτῳ, καὶ φύκει ἐρυθήνας τὴν χρόαν αὐτοῦ. Itidem certe Fucus ap. Latinos ruborem asciscit. Legimus enim et ap. Cic. de Orat. 3. His tribus figuris insidere quidam venustatis non fuco illitus sed sanguine diffusus debet color. Sed ne hoc quidem omittendum est, ap. Tibull. legi etiam, Fuco splen-

D dente comas ornare. ‖ Φῦκος a Gal. inter Metalla quoque reponitur, itidemque ab Aëtio, eum sequente. [Gl. Alga, Fucus, Muscus, Purpurissum, εἶδος ἰχθύος, Saxatilis. " Jacobs. Anth. 9, 37. 143. Heyn. Hom. 5, 527. Toup. Append. in Theocr. p. 27. Emendd. 2, 146. Valck. Adoniaz. p. 307. Alciphr. 136. Abresch. Lectt. Aristæn. 38. Dawes. Misc. Cr. 110." Schæf. Mss. * Fucus, Pigmentum, Etym. M. Bekk. Anecd. 258. Spanh. Obss. in Callim. 446.]

[* Φυκόθριξ, Athen. 135. πέτρα, Anal. 2, 246.]

Φυκοφάγος, q. d. Algæ comestor, Qui algam comedit, alga vescitur. Piscis ap. Athen. (305.) qui et κίθαρος, sacer Apollini. Hæc e VV. LL. ubi ETIAM Φυκιόφάγος pro eod., tanquam e φυκίον posito pro φῦκος: [Aristot. H. A. 1, 914.]

" " Ἄφυκος, Fuco carens, Non fucatus. Hes. enim " ἄφυκα exp. ἀκαλλώπιστα· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν * φυκάριον " ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς φιλοκαλίαν."

Φυκώδης, Algosus, Alga abundans.

Φυκόω, Fuco, Fuco oblino. Et pass. Φυκόομαι, Fucor, Fuco oblinor. Plut. (8, 768.) Φυ[illegible]

μυριζόμεναι, καὶ χρυσὸν φοροῦσαι καὶ πορφύραν. Ubi A quemadmodum conjunxit *φυκούμεναι* et *μυριζόμεναι*, sic ab Eod. conjuncta videmus *μυρίζεσθαι* et *φυκοῦσθαι* in lib. de Præc. Conn. (6, 537.) ubi loquitur de ea, quæ metuit *γελάσαι πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ πρᾶξαί τι*, ne *θρασεῖα* et *ἀκόλαστος* esse videatur, *Οὐδὲν διαφέρει τῆς, ἵνα μὴ δοκῇ μυρίζεσθαι τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἀλειφομένης· καὶ ἵνα μὴ δοκῇ φυκοῦσθαι τὸ πρόσωπον μηδὲ νιπτομένης.* [Diod. S. 17, 45, *διφθέραι πεφυκωμέναι*, Vitruv. 10, 20. Coria alga farcta.] In VV. LL. habetur non *Φυκόω*, SED *Φυκιόω*, afferturque ex eod. Plutarchi libro; sed vereor ne mendose scriptum sit pro *Φυκόω*: alioqui esset a *φυκίον*. [*Φυκιόω*, Gl. Fuco. * "*Φυκίω*, i. q. *φυκόω*, Tzetz. Ch. 3, 418. *πεφυκιμένος*." Elberling. Mss. Leg. autem *πεφυκωμένος* s. *πεφυκιωμένος*.]

Φυκίον, τὸ, VEL *Φύκιον*, dimin. forma, itidem tamen pro *φῦκος*, Alga, ut dictum modo fuit. Plut. de Prud. Anim. *Τὰ δὲ ἐδώδιμα τῶν βρύων καὶ τῶν φυκίων ἀναλαμβάνουσαι.* Ubi observa poni simul, et tamen ut diversa, *βρύα* et *φυκία*. At Hes. *φυκία* exp. *θαλάττια βρύα.* B Sed et pro Fuco quo utuntur mulieres, cum ap. alios, tum ap. Lucian. (2, 11.) conjungentem *φύκιον* et *ψιμμύθιον*. Item ap. Philostr. Ep. 39. *Καὶ εἴτι κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἴτι ἐκ φυκίου δολερὸν ἄνθος*: paulo post, *Τὸ δὲ φυκίον καὶ ὁ κηρὸς, Θαΐδος καὶ Λαΐδος φάρμακα.* [" Thom. M. 263. Jacobs. Anth. 7, 47. 8, 92. 9, 143. Porson. Med. p. 101. ad Mœr. 49. 76. Valck. Anim. ad Ammon. 179." Schæf. Mss. * *Φυκιοφόρος*, Xenocr. 29. *ἀκτή*. * *Φυκιοχαίτης*, Hes. * *ψαθαροχαίτης*.]

Φυκιόεις, sicut et *φυκώδης*, supra, Algosus, Alga abundans, (Il. Ψ. 693.) *θινὶ φυκιόεντι.* Quidam interpr. Spumosa tempestate maris, ideo, ut opinor, quod mare in tempestate maxime algam suam ejiciat: unde est illud Virgilii, supra, scopuli nequicquam et spumea circum Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga. Sed non video cur a simplici interpretatione discedendum sit. Hes. *φυκιόεν* exp. non solum *φυκία ἔχον*, sed et *πορφύρεον, βαθύ.* [" Toup. Add. in Theocr. 401." Schæf. Mss. Theocr. 11, 14. *Αὐτῶ* C *ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσης*, 21, 10. *φυκιόεντά τε λῆδα.* * " *Φυκιώδης*, Schol. Opp. 'A. 3, 420." Wakef. Mss.]

[* *Φυκία, ἡ*, i. q. *φῦκος*, Alga, Mathem. Vett. 85. Schneidero susp.]

[* *Φυκίζω*, unde * *Παραφυκίζω*, e quo * *Παραφυκισμὸς*, Fucatio, Clem. Alex. 232=199. * *Φυκαρίζω*, i. q. *φυκόω*, Schol. Opp. 'A. 1, 127.]

¶ *Φυκὶς, ίδος, ἡ*, Piscis, appellata Phuca a Gaza ap. Aristot. H. A. 8, [2. Plin. 9, 26.] Ex Athen. autem affertur non solum *Φυκὶς*, sed ETIAM *Φυκὴν*, (355.) *'Ο φυκὴν καὶ ἡ φυκὶς, ἁπαλώτατα ἰχθύδια ὄντα, ἄβρωμα καὶ εὔφθαρτά ἐστι*: [Aristot. H. A. 6, 13.] A *φῦκος* s. *φυκίον* nomen habere verisimile est, et ita vocari quod vivant in locis algosis. Convenit certe huic deductioni epithetum * *λιμενῆτις*, quod datur *τῇ φυκίδι* in quodam versu, quem ex Epigr. Suid. affert, *Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι λιμενῆτιν, Ἄρτεμι, δωρεῦμαι.* [*Φυκὶς*, Gl. *ἰχθὺς*, Saxatilis. " Jacobs. Anth. 7, 47. 8, 92. 356. * *Φύκη*, ad Lucian. 2, 324. *Φύκη*, D * *Φυκὴ*, Heyn. ad Apollod. (3, 12, 6.) p. 776. ad Anton. Lib. 254. Verh." Schæf. Mss. *Φύκη*, Alexis Athenæi 3. p. 107.] DIMIN. *Φυκίδιον, τὸ*, q. d. Phucula, i. e. Parva Phuca, ut Gaza ap. Aristot. [" Jacobs. Anth. 7, 47. 8, 92." Schæf. Mss.] At *φυκίον* hac in signif. recte scribi non puto.

ΦΥΛΑΣΣΩ, SIVE *Φυλάττω*, Custodio, Servo. Interdum et verbo Tueor reddi potest. Apud Hom. dicitur pastor *μῆλα φυλασσέμεναι*, Od. M. idque *σεμνῶς*, pro *ποιμαίνειν*, inquit Eust. in hunc versum, qui est 136. *Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς.* Sic certe Gallice dicimus de pastore, Garder les brebis, Garder les vaches, Garder les pourceaux: verbo Garder respondente Latinorum verbo Custodire. Et ap. hos certe Custos ovium, et Custos gregis de pastore itidem dicitur. At cum *φυλάσσω* addidit *ῥύομαί τε* idem Hom. Od. Ξ. (107.) *Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε.* Quemadmodum item dicimus matremfamilias decere Garder la maison, sic illi de ea dicunt, *οἶκον φυλάσσειν*, ut in hoc Naumachii versu, *Σοὶ δ' οἰκωφελίη μελέτω, οἶκόν τε φυλάσσειν*: quem usum habet et in nomine composito *οἰκοφύλαξ*, cui significatione respondet *οἰκουρός.* Apud Dem. autem *κτᾶσθαι τἀγαθὰ* et *φυλάττειν τἀγαθὰ* est Bona s. Opes quærere, et Bona tueri: ex Ovidio, Non minor est virtus, quam quærere, parta tueri. Atque adeo idem et ipse Dem. verbis illis *κτᾶσθαι* et *φυλάττειν* utens, dicit: nisi quod majorem etiam virtutem visam illi esse, non solum non minorem, ejus verba testantur. Ita enim (p. 16.) scribit, *Πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι*: (25.) *Πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε.* At vero ap. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) *φυλάττειν*, licet ejusd. generis accus. habens, non eund. tamen usum habet; sed in vitio ponitur, cum in illis Dem. ll. in laude poni, manifestum sit. Ita enim ibi, p. 125. meæ Ed. *'Εγὼ οὐ τοὺς πλεῖστα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας, πλεῖστα εὐδαιμονεστάτους ἡγοῦμαι· οἱ γὰρ τὰ τείχη φυλάττοντες, οὕτως ἂν εὐδαιμονέστατοι εἴησαν· πάντα γὰρ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσιν, ἀλλ' ὃς ἂν κτᾶσθαί τε πλεῖστα δύνηται σὺν τῷ δικαίῳ, χρῆσθαί τε πλείστοις σὺν τῷ καλῷ, τοῦτον ἐγὼ εὐδαιμονέστατον νομίζω καὶ τὰ χρήματα.* Hic, inquam, *φυλάττειν* nequaquam eund. quem ap. Dem. usum habet, cum loquatur de iis qui ita *φυλάττουσι* sua bona, ut interim iis uti nesciant. Fuerit igitur reddendum *φυλάττειν* non itidem Tueri s. Conservare, sed simpliciter Servare s. Custodire. Videmus autem et alios hujus verbi *φυλάττειν* usus in illo ipso Xen. loco, sed de iis postea. Nunc ad Hom. revertor, ap. quem legitur etiam *φυλάσσειν χόλον*, Il. Π. 30. *Μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις.* Itidem certe hic, i. e. cum ejusd. signif. accusativo, utimur verbo illo Garder. Dicimus enim Garder sa colère, (quod vocab. Colère *χόλον* significat,) vel Garder son courroux. Latine haud scio an itidem dicatur Servare iram s. simultatem. Poëtæ certe Premere iram s. iras hac signif. dicunt; ut etiam Premere curam, et Premere curam sub corde, nec non Premere corde dolorem, Virg. Et in soluta oratione, Simultatem gerere, nihil aliud est quam *χόλον φυλάσσειν.* Herod. autem pro eod. dixit *χόλον πιέσαι*, si Eustathio [ad Il. A. p. 40.] credimus. Quod loquendi genus plane respondet illi Poëtico Premere iram. Estque obiter notandus hic VERBI *Πιέζειν* usus. Vult præterea Eust. *χόλον πέψαι* s. *καταπέψαι* i. valere q. *χόλον φυλάσσειν*: qua in re nullo modo assentiri illi queo. Ceterum ut Hom. *φυλάσσειν χόλον*, sic Plato de LL. *φυλάττειν θυμὸν* dixit, quod quidam interpr. Conditam iram tenere. Apud Eund. *φυλάττειν μνήμῃ*, Servare in memoria, (dicitur alioqui potius, Servare memoriam rei alicujus: Plin. dixit etiam, Ex iis quas hominum memoria custodit;) Memoria tenere, Mente conditum tenere. Habet vero et aliam Servandi signif. cum dicitur *νόμον φυλάττειν*, s. *τὸν νόμον*, aut *τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου*, in N. T., ubi *φυλάττειν* redditur ad verbum Servare. Invenitur certe itidem *τοὺς νόμους φυλάττειν* ap. Aristot. et Dem.; sed verbo *φυλάττειν* paulo alium quam illic usum habente, ac ne eund. quidem ap. utrumque. Ita enim Dem. Mid. *Χρὴ δὲ, ὅταν μὲν τιθῆσθε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν· ἐπειδὰν δὲ θῆσθε, φυλάττειν καὶ χρῆσθαι*: videtur enim *φυλάττειν τοὺς νόμους* hic esse Servare leges, i. e. Eas retinere, nihilque in illis innovare. Fateor tamen posse et ita accipi *φυλάττειν* ut in illis N. T. ll. Apud Aristot. autem *φυλάττειν τοὺς νόμους* est Tueri leges, Legum auctoritatem inviolatam servare. Ita enim puto intelligi debere in isto ejus loco, de Rep. 3. ubi de rege loquitur, *Εἰ γὰρ καὶ κατὰ νόμον εἴη κύριος, μηδὲν πράττων κατὰ τὴν αὐτοῦ βούλησιν, παρὰ τὸν νόμον, ὅμως ἀναγκαῖον ὑπάρχειν αὐτῷ δύναμιν, ᾗ φυλάξει τοὺς νόμους.* Alioqui certe illi *φυλάσσειν νόμον*, sive *τὸν νόμον*, simile videri possit quod dicit Hom. *φυλάσσειν ἔπος*, Il. Π. (686.) *εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν, Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο*, Si servasset verba Achillis, mortem effugisset, i. e. Si monitis s. consilio Achillis paruisset. Cui loco similis est hic Propertii, Quod si etc. verbaque duxisset pondus habere mea, Viveret ante suos

dulcis conviva penates. Sed Eust. videtur *φύλαξεν* accipere pro *φύλαξεν μνήμη*, quippe qui de eo scribat, *ἐσθλῆς ἑταίρου παραιφάσεως λαθόμενος τοὺς πολεμίους μετεκίαθε.* Apud eund. Poëtam Il. Ω. (111.) legimus, *Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.* Ubi *φιλότητα φυλάσσειν* non male, ut opinor, e Virg. interpretabimur ad verbum, Amorem servare. Interdum vero *φυλάσσω* ad eam verbi Servo signif. pertinet, qua convenit cum Tueor s. Tutor: quem usum supra quoque e quodam loco habuisti. Homero certe frequens est, qui verbum *παρίσταμαι* ei interdum præponit, nonnunquam *ῥύομαι* postponit, cum alioqui *φυλάσσειν* cum *ῥύεσθαι* alia etiam de re ab eo usurpetur, ut antea docui. Sed his addendus est is verbi *φυλάττειν* usus, quo dicitur *φυλάττω σε ἀπὸ τούτου*, Tueor te ab hac re. Aut etiam, Custodio te ab hac re, ut Fabius dixit, Ab injuria aliquem custodire. Extat porro et hujus constr. exemplum ap. Xen. K. Π. 1, (4, 7.) p. 9. *Καὶ φύλακας συμπέμπει ἐφ' ἵππων πρεσβυτέρους, ὅπως ἀπὸ τῶν δυσχερῶν*, vel *δυσχερειῶν* [al. *δυσχωριῶν*] *φυλάττοιεν αὐτὸν, καὶ εἰ τῶν ἀγρίων τι φανείη θηρίων.* Hanc quoque verbi hujus constr. in N. T. habemus, ut 2 ad Thess. 3, (3.) *Ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ,* Qui vos firmos reddet, et tuebitur a malo. Sic ap. 1 Jo. 5, fin. *Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων*, possit fortassis verti, Tuemini vos ab idolis, licet alioqui commode reddatur Cavete vobis ab idolis. Vetus certe Interpres et hic et illic verbo Custodire usus est, cujus talem constructionem e Fabio modo attuli. Optime autem hæc loquendi forma cum nostrate convenit, atque adeo ei ad verbum respondet. Dicimus enim, Gardez-vous de ceci, quod sonat, *φύλαττε σεαυτὸν ἀπὸ τούτου.* Perinde ac si dicas Latine, Custodi teipsum ab hoc. Vide *Φυλάττω* pro Caveo, infra.

Φυλάττω ad Custodiendi potius quam Servandi signif. pertinet, cum de iis dicitur, qui custodes aut qui excubitores s. vigiles appellantur, sine adjectione positum. Herodian. 2, (1, 13.) *Ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα,* ubi Polit. *τὸν φυλάττοντα* non dubitavit reddere Janitorem. Thuc. 7, (28.) p. 241. *Πρὸς γὰρ τῇ ἐπάλξει τὴν μὲν ἡμέραν κατὰ διαδοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι φυλάσσοντες, τὴν δὲ νύκτα, καὶ ξύμπαντες, πλὴν τῶν ἱππέων*, ubi Interpres reddidit Excubantes. Idem tamen in hoc, qui paulo ante habetur loco, *Καὶ κατὰ τὴν χώραν φυλασσόντων*, reddiderat, Omnem circa regionem tutantium. Malim ego, Custodiam circa regionem agitantium. At *φυλακὰς φυλάττειν* vide in *Φυλακή*. A Bud. *φυλάττω* redditur etiam Insidias colloco, vel Vigilias, et Xenophonti hic usus ascribitur, cujus ex Hipparchico locum affert, p. 773. In VV. LL. redditur et Custodio præsidio, quæ interpr. ei convenit potius cum suum accus. habet. Ibid. *Ἐφύλασσον τοῖς Ἀθηναίοις*, pro Atheniensibus præsidio stabant.

Φυλάττω, Observo. Il. B. (251.) *νόστον τε φυλάσσοις.* Nam et Eust. exp. *ἐπιτηροίης*, itidemque Hes. *φυλάσσειν* esse dicit *ἐπιτηρεῖν*. Latine certe dixerim potius Observes occasionem reditus, quam simpliciter Observes reditum. Vel, Immineas occasioni reditus. Sed *παρακατέχοις*, quod addit, non satis placet. In soluta quoque oratione non infrequens est hic verbi istius usus. *Φυλάττειν*, inquit Bud., est etiam *παρατηρεῖν*, i. e. Observare, et Captare occasionem. Athen. *Φυλάξας ἀσέληνον νύκτα*, Observata nocte obscura. Sic et in aliis plerisque ll. usus est. Dem. *Φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν*, ut incautum opprimeret sc. Thuc. (3, 105.) *Φυλάσσοντες τοὺς μετὰ Εὐρυλόχου Πελοποννησίους, μὴ λάθωσι διελθόντες.* Hæc ille. Est porro similis illi Athenæi loco hic Thuc. 2, (3.) *Φυλάξαντες νύκτα.* Ac possumus utrobique *φυλάττειν νύκτα* interpretari, Observare occasionem noctis, vel potius opportunitatem. At in illo altero Thuc. loco nequaquam tale interpretationis genus locum habere possit. Itidem certe verbum Custodire pro Observare positum ap. quosdam Latinos Scriptt. invenitur, sed raro. Interdum etiam Custodire et observare, conjuncta leguntur.

Φυλάττω, Caveo, Vito. Dem. *Φυλάττων τὸ μηδὲν* A *ἐναντίον γενέσθαι τούτοις οἷς ἅπαντα πολιτεύῃ*, Intente curans, vitans. Huic autem exemplo, quod Bud. affert, addere possumus hoc e Thuc. 7, (17.) p. 237. meæ Ed. *Ὅπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν περαιοῦσθαι*, Ut caverent ne etc.: at Interpres vertit, Ad custodiendum ne. Apud Plut. autem cum *ὅπως*, de Def. Orac. 725. meæ Ed. *Ὧν μήδεσθαι προσήκει, καὶ φυλάττειν ὅπως ὑπ' ἀνθρώπων οὐκ ἀπολοῦνται πονηρῶν, θεῷ λατρεύοντες.* Usurpatur alioqui multo frequentius vox passiva *φυλάττεσθαι* in Cavendi signif. Sed *φυλάττειν* invenitur et cum pronomine composito, et præp. *ἀπὸ* habente suum gen. eand. interpretationem admittens, cum sc. dicitur *φυλάττω ἐμαυτὸν ἀπὸ τούτου*, vel *φύλαττε σεαυτὸν ἀπὸ τούτου*. Cum enim hæc sonent ad verbum, Custodio meipsum ab hoc, et Custodi teipsum ab hoc, possumus reddere, Caveo mihi ab hoc, et Cave tibi ab hoc. Sic supra in loco Joannis, *Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων*, Filioli, cavete vobis ab idolis, ut si Gallice dicas B Gardez-vous des idoles. Vide supra.

Φυλάσσομαι, SIVE *Φυλάττομαι*, ut voce, ita etiam signif. passiva, Custodior, Servor. Aristoph. Σφ. (1355.) *Νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. Τὸ γὰρ υἱΐδιον τηρεῖ με.* Herodian. 4, (4, 9.) *Κελεύει αὐτὸν ἁρπάσαντας ἀπάγειν εἰς τὸ στρατόπεδον, ὡς ἂν σωθῇ ἐκεῖ φυλαχθείς.* Et PARTIC. *Πεφυλαγμένος* passive itidem: e Nonno, *σέλας πεφυλαγμένον ἠοῦς*, Lumen auroræ diligenter observatum.

Φυλάσσομαι, SIVE *Φυλάττομαι*, passiva quidem voce, sed activa signif., pro Custodiam ago, Excubias ago, ut Bud. ap. Xen. interpr.: afferens itidem *φυλαττόμενοι* pro iis qui sunt in propugnaculis urbium, ex Aristot. Polit. 7. *Ὥσπερ γὰρ τοῖς ἐπιτιθεμένοις ἐπιμελές ἐστι δι' ὧν τρόπων πλεονεκτήσουσιν, οὕτω τὰ μὲν εὕρηται, τὰ δὲ δεῖ ζητεῖν καὶ φιλοσοφεῖν καὶ τοὺς φυλαττομένους.* Sic autem usus Hom. passiva ista voce fuerat, Il. K. 419. *Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται Ἀλλήλοις.* Ibid. voce activa *φυλάσσειν* utitur. Habet interdum *φυλάσσομαι* et eam C verbi *φυλάσσω* signif. qua ponitur pro Observo; nam ap. Hesiod. (Ἡμέρ. 1.) *Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος* redditur Dies observans. Apud Eund. (Ἔργ. 2, 324.) *Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι*, redditur Observato. Quidam autem, Conservato.

Φυλάσσομαι, s. *Φυλάττομαι*, rursus passiva quidem voce, sed signif. activa, Caveo. Gallice autem exprimi possit eadem voce, qua et activum *φυλάσσειν*, sc. verbo Garder: sed adjunctum habente pronomen, aliamque constr., sicut et alium usum. Dicimus enim Gardez-vous de faire cela, et eadem signif., Donnez-vous garde de faire cela, ut Græci *φυλάσσου τοῦτο ποιεῖν*. Pro quo Lat. Cave hoc facias. Sic Dem. dixit *φυλάττομαι παραβαίνειν*. Aristot. de Anim. 9. *Φυλάσσεται ὁρᾶσθαι*, Cavet ne conspiciatur. Affertur vero et *φυλάττομαι στρατεύεσθαι* e Xen.; sed redditum, Abstineo a bello inferendo. Invenitur pro Caveo, habens et particulam *μὴ* ante infin., ut in hoc Luciani loco in Solœcista, (init.) *Ἆρά γε ὁ* D *γνῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός.* Sic certe Lat. dicunt Cave hoc facias, et Cave ne hoc facias. Habet porro et alias quam cum infinitivo constrr. Dicitur enim *φυλάττομαι μὴ*, et *φυλάττομαι ὅπως μὴ*, sequente verbo subjunctivi modi: item *φυλάττομαι τοῦτο*, s. *τοῦτον* et *φυλάττομαι ἀπὸ τούτου*. Xen. Ἀπ. 4. *Καὶ φυλαττόμενον μὴ δόξῃ, κ. τ. λ.* Ex Eod. (2, 2, 8.) affert Suid. *Φυλασσόμενος μὴ δοκοίη φεύγειν*, quod exp. *προορώμενος, προσκοπούμενος*. Exemplum autem constructionis cum *ὅπως μὴ*, ap. eund. Xen. (1, 2, 37.) *Φυλάττου ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς.* Isocr. aliam etiam constr. dedit particulæ *ὅπως*, ad Phil. *Εἰς δὲ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον φυλακτέον ὅπως μηδὲν συμβήσεται τοιοῦτο.* At cum accus. ut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 261.) *Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες.* Et ap. Thuc. (4, 61.) *Φυλάσσομαι τὸ ἐπιόν.* Plut. de Socr. Dæm. *Τί γὰρ κωλύει μηδενὸς καταφρονεῖν, ἀλλὰ πάντα φυλάττεσθαι;* Act. 21, 25. *Εἰ μὴ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς τό, τε εἰδωλόθυτον καὶ τὸ αἷμα, καὶ πνικτὸν, καὶ πορνείαν*, Nisi ut caveant ab iis etc. Vet. Interpres, Ut abstineant

se ab etc. Alicubi certe φυλάττομαι, cum accus. A rei præsertim, commode redditur Vito. Atque adeo φυλάττομαι τὴν θάλατταν Bud. affert pro Fugio etiam, et Aversor: addens et exp. Græcam, φρίττω et φοβοῦμαι: cujus Auctorem tacet. Sic certe Schol. Thuc. φυλάττεσθαι alicubi exp. φοβηθῆναι. Invenitur φυλάττομαι cum accus. sequente etiam infin., qui accus. est articulus, ut cum scribit Dem. (313.) Παραλείπω, φυλαττόμενος τὸ λυπῆσαί τινα ἐν οἷς σεμνύνομαι. At cum accus. personæ, Thuc. 6, (87.) p. 226. Ἀντὶ τοῦ ἀεὶ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς καὶ ἀντεπιβουλεῦσαί ποτε ἐκ τοῦ ὁμοίου μεταλάβετε. Xen. uno in l. φυλάττεσθαι et φυλάττειν conjunxit, hoc quidem pro Servare, s. Custodire; illud autem pro Cavere: K. Π. 4, (4, 2.) Τοὺς δ' αἰχμαλώτους εἰ ἀφίεμεν, τοῦτ' αὖ σύμφορον, ὡς ἂν ἐγώ φημι, ποιήσαιμεν· πρῶτον μὲν γὰρ νῦν, οὐκ ἂν φυλάττεσθαι οὐδὲ φυλάττειν τούτους ἂν ἡμᾶς δέοι. Interdum post accus. personæ habetur particula μή, cum suo subjunctivo, ut in hoc Ejusd. loco, (Ἀπ. 2, 2, 14.) Τοὺς ἀνθρώπους φυλάξῃ μή σε αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα, πάντες ἀτιμάσωσι. B Ubi videri possit τοὺς ἀνθρώπους φυλάξῃ μή σε αἰσθόμενοι κ. τ. λ. dictum esse pro φυλάξῃ μὴ οἱ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι, Cavebis ne homines, ubi te senserint, vel animadverterint, etc. Apud eund. Scriptorem extat et cum præp. ἀπὸ constructum, (K. Π. 2, 3, 5.) Φυλάττομαι ἀπὸ τούτων. Affertur vero et πεφυλαγμένος ἀπὸ γυναικὸς, ex LXX. Interprr. 1 Reg. 21. quod tamen non redditur Qui sibi cavit a muliere, sed Mundus a muliere. Ex Apoll. Rh. affertur cum accus. 2, (348.) Πλώετε ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, ubi existimatur poni pro præs. φυλασσόμενοι. Invenitur tamen πεφυλαγμένος cum accus. alium præterea usum habens, de quo antea dictum est. Apud Hom. autem PARTICIP. Πεφυλαγμένος quidam interpr. Cautus, Il. Ψ. 343. ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι. At Schol. πεφυλαγμένος εἶναι positum esse tradit pro πεφύλαξο. Sed et Plut. πεφυλαγμένος posuit pro Cautus, εὐλαβὴς, teste Bud. Nec tamen idem omnino cum εὐλαβὴς esse potest, cum Plut. utroque simul utatur, Εὐλαβεῖς καὶ πεφυλαγμένοι, C ubi sicut πεφυλαγμένοι signif. Cauti, vel Circumspecti, sic εὐλαβεῖς poni existimatur pro Religiosi. Itidemque ADV. Πεφυλαγμένως, Caute, Circumspecte, Provide. Videri certe possit Plin. Junior adverbio Custodite Græcum hoc exprimere voluisse, Ep. 5, 3. Quam studiose, quam intelligenter lectitabat! ut parce custoditeque ludebat! Quidam πεφυλαγμένως interpr. etiam Cum animadversione. Ego ap. Isocr. πεφυλαγμένως ἔχειν πρός τι puto reddi etiam posse, Cautionem rei alicui adhibere, s. in re aliqua. Ab alia autem τοῦ φυλάττεσθαι signif. est πεφυλαγμένως ap. Xen. (Ἱππαρχ. 6, 2.) pro Vigiliis et excubiis positis, ut Bud. vertit, afferens ex eo, π. ἀναπαύεσθαι, de exercitu dictum. [" Steph. Dial. 53. Longus p. 4. 14. Vill." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 171. Schæf.]

[" Φυλάττω, ad Charit. 442. Eur. Iph. A. 538. Wakef. Herc. F. 51. Phil. 48. 1328. 1453. Eum. 243. 442. Abresch. Æsch. 2, 32. T. H. ad Plutum p. 461. ad Lucian. 3, 487. Heyn. Hom. 6, 327. D Longus p. 3. 4. 307. Vill., Toup. Opusc. 1, 44. Musgr. ad Eur. Or. 57. 1218. Med. p. 241. Ammon. 129. Græv. Lectt. Hes. 593. ad Xen. Mem. 3, 6, 11. Zeun. ad K. Π. 19. 56. 200. Theocr. 15, 71. Valck. Adoniaz. p. 369. Diatr. 65. 226. Unde? Coray Theophr. 308. Caveo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 6. cf. Eund. p. 29. Pierson. Veris. 12. Ammon. 59. Curo, sic vertunt, Callim. H. in Del. 204. Pro φέρω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 111. Cum gen., Wakef. Ion. 1153. Plut. Alex. p. 37. Schm. Cum inf., Dionys. H. 1, 394. Cum negatione quæ redundat, Bergler. ad Alciphr. 216. Act. pro med., Heind. ad Plat. Theæt. 323. (Lobeck. Phryn. 363.) De discrimine act. et med., Dawes. Misc. Cr. 99. Xen. K. Π. 361. 379. Plut. Mor. 1, 507. (506.) Musgr. Med. 102. 320. Kuster. V. M. Præf. v. vii. 14. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 427. Villois. ad Long. 178. Porson. Med. p. 13. Brunck. Aristoph. 3, 45. ad Dionys. H. 1, 269. Heyn. Hom. 6, 38. Heind. ad Plat. Gorg. 50. Φυλάσσομαι, med., cum inf., Huschk. Anal. 236. Caveo, Phalar. 260.: μὴ παθεῖν, Ne patiar, Achill. Tat. p. 13. Salmas. cf. Porson. Hec. p. 39. Ed. 2. Observo, H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Φυλάττομαί τινα, Xen. Mem. 1, 1, 18. Πεφύλαγμαί τι, Valck. Hipp. p. 266. Πεφυλαγμένος, Ruhnk. Ep. Cr. 294. Jacobs. Anim. 43. Anth. 9, 236. Steph. Dial. 53. Πεφύλαξο, Jacobs. Anim. 217. Anth. 6, 203. 9, 321. Wakef. S. Cr. 4, 170. Epigr. adesp. 232." Schæf. Mss. " Φυλάσσω σιγὴν, Sileo, Dionys. H. 1, 479. Φυλάσσομαι, Caveo, cum gen., Arat. D. 199. (τότε δὴ πεφύλαξο Παντοίων ἀνέμων:) Ph. 48. ("Ἄρκτοι, κυανέου πεφυλαγμέναι ὠκεανοῖο.)" Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Φυλάσσειν, Φυλάττειν, quo compendio scribantur, ad Greg. Cor. 837. 852.]

Φύλαγμα, τὸ, Quod custoditur s. servatur, Quod datum est custodiendum. In VV. LL. Præceptum, Mandatum, sed absque Auctore. Fuerit certe ab ea verbi φυλάττω signif., qua dicitur φυλάττειν τὰς ἐντολὰς, sicut φυλάττειν τὸν νόμον. [" Schol. Thuc. 6, 66." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Φύλαξις, Gl. Custoditio, Schleusn. Lex. V. T. " Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss. " Eur. Hel. 513." Seager. Mss.]

Φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Custos, Excubitor, Vigil. Il. I. (472.) Καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς Ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας. Dixerat autem paulo ante, Οἱ μὲν, ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. Xen. φύλακας et φρουροὺς fecit eosdem, K. Π. 8, (2, 11.) quæ ap. Herodian. (2, 5, 10.) conjuncta itidem leguntur. Apud Aristot. autem legimus, Φύλακας, οἷον φρουροὺς, Pol. 2. Dicitur autem ἐφιστάναι φύλακα, Xen. K. Π. 8, (2, 10.) Καὶ φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους, τούτοις πιστεύειν. Sic Plut. in Popl. Καὶ φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς θύραις ἐπιστήσας. Athen. 12. Οὐδένα τοῦ καρποῦ καθίστα φύλακα. Sæpe autem adjunctum gen. habet hoc nomen. Herodian. 1, (17, 12.) Ἔθος δὲ ἦν αὐτῷ προσιέναι, ἅτε τοῦ θαλάμου φύλακι. Xen. K. Π. (6, 3, 7.) Φύλαξ τῆς Σουσίδος γυναικὸς, (Ἀπ. 2, 1, 32.) Πιστὴ φύλαξ οἴκων δεσπόταις. Dem. (17.) Φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας (χώρας) ἀκεραίου γένωνται. Æschin. Φύλαξ τῆς δημοκρατίας. Apud Isocr. itidem φύλαξ τῆς πολιτείας, nec non φύλαξ τῆς εἰρήνης: quibus in ll. redditur etiam Conservator. Sed ei præfigi potest Custos, ut a Cic. alicubi conjungi hæc videmus. In bello autem φύλακες, vel cum adjectione vel absque illa positum, reddi potest etiam Præsidiarii milites, aut brevius Præsidium. Thuc. 2, (78.) Καταλιπόντες φύλακας τοῦ ἡμίσεος τείχους, Relicto præsidio. Idem eod. l. Οἱ Ἀθηναῖοι φύλακας κατεστήσαντο κατὰ γῆν. In hujusmodi tamen ll. legitur interdum non φύλακας, sed φυλακὰς, idem valens: a nomin. sing. φυλακή. Sed et φύλακες νῆες e Thuc. pro Naves præsidiariæ. Qua signif. alioqui DICITUR Φυλακίδες νῆες. Appian. Οἱ δὲ αὖθις συνῆλθον ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον χῶμα περιορμουσῶν φυλακίδων νεῶν. In VV. LL. nomin. SING. Φυλακὶς, ίδος, ἡ, Navis ad præsidia locorumve custodiam mitti solita, quæ et φρουρὶς, Xen. Ita quidem illa; sed tamen absque adjectione substantivi ναῦς, dubito an signif. hanc habere possit φυλακίς. Generalius autem usurpatur φυλακὶς pro Ea quæ est custos, ut ap. Plat. (de Rep. 5. p. 19.) Ὡς δεῖ κοινῇ πάντα ἐπιτηδεύειν τούς τε φύλακας καὶ τὰς φυλακίδας. Aliud porro fem. nomen affert Bud. VIDELICET Φυλάκισσα, itidem pro Custos; sed duntaxat ex Interprr. LXX. in Cantico Canticorum (1, 5.) Mihi quidem certe valde insolens hæc adjectivi forma videtur. [" Φύλαξ, Jacobs. Anim. 110. Anth. 8, 57. Brunck. Aristoph. 2, 178. Antig. 974. Pierson. ad Herodian. Philet. 464. Toup. Opusc. 1, 417. 2, 233. Emendd. 4, 427. ad Diod. S. 1, 307. Musgr. Med. 1260. Φυλακὶς, ad Diod. S. 2, 417. 472. Φυλακὶς, Φυλάκισσα, Valck. Adoniaz. p. 321. Φυλάκισσα, ad Callim. 288. ad Diod. S. 1, 252." Schæf. Mss. " Φύλαξ, Propulsator, Eur. Phœn. 1101. Epith. Dianæ, Schol. Theocr. 2, 12." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 338. 591. 594. Bast. Ep. Cr. 121. Φύλακα ἐπιστῆσαί τινι, 170. Ἡ φύλαξ, φυλακὶς, Lobeck. Phryn. 452.]

Ceterum a Poëtis dicitur ETIAM Φύλακος, SIVE Φυλακὸς, ut Aristarcho scribere placuit, ad similitudinem aliorum nominum in κος desinentium, ut μαλακὸς, et παρδακὸς, et φαρμακὸς, et ἀνακός. At qui φύλακος scribunt barytone, gen. φύλακος a φύλαξ in nominativum alterius declinationis transisse dicunt: quorum sententiæ subscribere videtur Eust. Il. Ω. (566.) οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι. Traditque idem Gramm. φυλάκους dici Poëtice: secundum quosdam vero et Dorice. [" Cattier. Gazoph. 55. ad Diod. S. 2, 382. Bast Lettre 84(=Ep. Cr. 121.) Lobeck. Aj. p. 271. Valck. Phœn. p. 717. Wessel. ad Herod. 42. 734. (4, 97.) Koen. ad Greg. Cor. 156. 279(=338. 591.) ad Lucian. 1, 433. Brunck. Antig. 974. Musgr. Med. 1260." Schæf. Mss.]

[* Κεστροφύλαξ, Osann. Auct. Lexx. Gr. 95. * " Νεκροφύλαξ, Mortuorum custos, Eudocia p. 215." Schleusn. Mss.]

Θησαυροφύλαξ, et Ἱερoφύλαξ, et Ὀπισθοφύλαξ, et reliqua hujusmodi vide supra. Habent autem ξ et alia quædam: e quibus sunt Φυλάξιμος, et Ἀφυλαξία. B Et illud quidem PRIUS, Φυλάξιμος, ὁ, ἡ, exp. Qui custodiri potest: φυλάξιμον χωρίον, Locus quem præsidio imposito custodire et tueri possumus: Une place gardable, ut quidam nostratum hodie loquuntur. [" Plut. Pomp. 76. ἐπαρχία φ., sed male pro φύξιμος." Schn. Lex.] At POSTERIUS, Ἀφυλαξία, ἡ, sonat q. d. Incustodia, i. e. Custodiæ s. Excubiarum defectus. Fortasse autem significare potest et Incuriam custodum, s. excubitorum. A Xen. (Œc. 4, 10.) ἀφυλαξίαν vocari tradit Bud. cum non obeuntur excubiæ.

Φυλακὴ, ἡ, Custodia, Ipsa custodiendi actio. Unde φυλακὴν ποιεῖσθαί τινος s. ἔχειν, et διὰ φυλακῆς ἔχειν τι, s. ἐν φυλακῇ ἔχειν, pro φυλάττειν, Custodire. Sed alicubi hæc loquendi genera admittunt et paulo aliud interpretationis genus: ut φυλακὴν πόλεως ἔχειν ap. Thuc. Urbem tueri. Ex Eod. affertur φυλακὴν ἔχειν τῶν νεῶν pro Naves observare. Apud Eund. certe φυλακὴν ἔχειν est Observare, non sequente gen., sed μήτε geminato, cum gemino itidem infin.: 2, (69.) Ὃς C ὁρμώμενος ἐκ Ναυπάκτου, φυλακὴν εἶχε μήτ' ἐκπλεῖν ἐκ Κορίνθου καὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν, Observabat ne quis exiret, neu intraret. Videndum autem an itidem φυλακὴ ἔστω reddi possit Observetur, ap. Hom. utpote sequente itidem μή: Il. Θ. (521.) φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. Alioqui φυλακὴ erit Custodia, aut etiam Excubiæ, ut Il. I. (467.) φυλακὰς ἔχον redditur Excubabant. Ex Eur. (Andr. 962.) affertur et plur. φυλακὰς cum verbo ἔχω pro Observo. At ἐν φυλακῇ ἔχειν redditur non solum Custodire, sed et Conservare, ap. Herod. (1, 160.) Illud autem φυλακὴν ποιεῖσθαι sequente gen., quidam interpr. etiam Præsidium imponere, et φυλακὰς ποιεῖσθαι ap. Thuc. pariter et Xen. Locare custodiam. Jungitur accus. φυλακὴν s. φυλακὰς et cum verbo καθίστημι, cum ap. alios, tum ap. Thuc. et tunc interpr. Præsidium impono vel præsidia. Hæc autem omnia aliaque insuper loquendi genera faciunt ut φυλακὴ non solum reddatur Custodia, Tutatio, Conservatio, Ob- D servatio, Excubatio, Excubiæ, sed etiam Præsidium. Affertur præterea ex Eur. Hec. (82.) p. 3., ὃς Θρήκην κατέχει ξείνου πατρίου φυλακαῖσι, pro Thraciam habitat paterno amico commendatus; sed malim hic, vocem illam primam retinendo, dicere, Commendatus custodiæ paterni amici, Traditus custodiæ, s. in custodiam. Aut etiam, Cujus custodia paterno amico credita est. Apud Dem. autem, ubi φυλακὴ et πρόνοια copulantur, φυλακὴ exp. εὐλάβεια. Ex Eod. φυλακὴ τῶν λῃστῶν, pro Animadversio in prædones: quæ interpr. suspecta mihi est. Ceterum quod ad pluralem φυλακαὶ attinet, sciendum est Cic. quoque plurali itidem numero usurpare Custodiæ, et quidem alia pluralia conjungentem, quæ hic observanda sunt: ut in Or. pro Marc. Excubias et custodias alicui polliceri. Catil. 2. Vestra tecta custodiis vigiliisque defendite. Catil. 1. Præsidiis, custodiis vigiliisque munire aliquem locum. Bud. e Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) affert φυ-

A λακὰς νυκτερινὰς καὶ ἡμερινὰς καθιστάναι, pro Vigilias, et Excubias, s. Stationes: quas et προφυλακὰς ab eo vocari tradit, dicente pro eod., προφυλακὰς ποιησάμενοι, et φυλακὰς καταστησάμενοι. Ex ejusd. Xen. Ἱππαρχ. (4, 11.) affert, Φυλακαὶ κρυπταὶ καὶ φανεραὶ pro Stationes et excubiæ. Idem hæc Arriani, (4, 13, 8.) Ὡς οὖν περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακὴ, vertit, Postquam permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrum pervenit. Idem hæc Lucæ, 2, (8.) Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες, καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν, ita reddit, Et pastores erant in villa ejusdem agri manentes, et vigilias obeuntes noctu in gregem suum. Quidam interpr. Excubantes excubias, ad exprimendam, quæ in Græco sermone est, paronomasiam. Sed et hoc considerandum est, non vacare adverbium Noctu si interpretemur Excubias, alioqui vacaturum, si dicamus Vigilias. In Græco certe sermone nequaquam esse otiosum gen. νυκτὸς, vel ille Xen. locus ostendit, quem paulo ante protuli, habens φυλακὰς et νυκτερινὰς et ἡμερινάς. Qui locus facit etiam ut τῆς νυκτὸς malim jungere cum φυλακὰς, et dicere φυλακὰς τῆς νυκτὸς esse φυλακὰς νυκτερινὰς, quam interpretari Noctu, De nocte. Fateor tamen consuetudini linguæ Græcæ aptius futurum fuisse, φυλάσσοντες τὰς τῆς νυκτὸς φυλακάς. Ac eund. manere sensum constat, sive νυκτὸς cum φυλακὰς jungamus, sive cum verbo φυλάσσοντες, interpretando Noctu, Nocte, De nocte. At vero singulari numero ἡ πρώτη φυλακὴ τῆς νυκτὸς, et ἡ δευτέρα, et ἡ τρίτη, et ἡ τετάρτη, ut Latine, Prima vigilia noctis, et secunda, et tertia, et quarta. Φυλακὴ, inquit Suidas, quarta pars noctis; in quatuor enim partes divisa erat. Et φυλακαὶ τῆς νυκτὸς, inquit Idem, αἱ διαιρέσεις, καθ' ἃς οἱ φύλακες τὰς φυλακὰς ἀλλήλοις ἐγχειρίζουσι. Hujus autem usus nominis φυλακὴ exempla passim ap. Evangelistas habes.

Φυλακὴ, Custodia, i. e. Custodes qui cingunt latus principum, s. satellites, aut stipatores, Bud. ex Aristot.

Φυλακὴ, Custodia, i. e. Carcer. Lucill. Epigr. Εἰς φυλακὴν βληθείς ποτε Μάρκος ὁ ἀργὸς ἑκοντὶ, (nisi potius hoc ἑκοντὶ sequenti versui jungi debet,) Conjectus in carcerem s. custodiam. Sic autem dixit Matth. (5, 25.) Καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ. Aristot. Œcon. 2. ποιεῖν εἰς φυλακὴν dixit pro eod.: Plut. εἰς φυλακὴν ἀποθέσθαι. Rursum Matth. (14, 3.) Θέσθαι εἰς φυλακήν. Sed et ἔχειν ἐν φυλακῇ ap. Eund. pro Detinere in carcere. Quo genere loquendi ante illum usus est Herod.: ap. quem (1, 24.) Ἀρίονα ἐν φυλακῇ ἔχειν, Gellius vertit, Arionem custodiri jussisse. Ab hac autem nominis φυλακὴ signif. est COMP. Συμφυλακίτης, pro In eadem custodia detentus, s. In eodem carcere. Quod vocab. Bud. in quodam Carmine extare ait. [" Theod. Prodr. 38. 109. * Συμφυλακῖτις, 134. (Rhod. 74.)" Elberling. Mss.] Hanc ipsam nominis φυλακὴ signif. sequitur et VERBUM Φυλακίζω, utpote quod ponitur pro In carcerem conjicio, εἰς φυλακὴν βάλλω, Act. 22, (19.) Ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπί σε. Affertur hoc verbum et e libello qui Γαλεομυομαχία inscribitur. [* " Συμφυλακίζω, Theod. Prodr. Rhod. 14. Nicet. Eugen. 2, 8. 56." Boiss. Mss.] Dubium vero est an et NOMEN Φυλακῆται, (nisi potius scr. est Φυλακῖται,) quod Bud. interpr. Custodiæ, afferens e Pand., huc referendum sit. Latine quidem certe Custodias vocari constat et eos, qui in custodiam dati sunt. [Φυλακίτης, Gl. Carcerarius, Nicetas 11, 11. " Herodian. Epimer. 181." Boiss. Mss. * Φυλακῖτις, Theol. Arithm. 43, 13.]

Φυλακὴ habet præterea quendam usum, cujus nulla fit in VV. LL. mentio. Is autem ex ea verbi φυλάττομαι signif. manat, qua ponitur pro Caveo. Sicut enim φυλάττομαι ostendi sæpe esse quod Latini dicunt Caveo, sic φυλακὴν nonnullis in ll. observavi id esse, quod iidem dicunt Cautio. Thuc. 4. Καὶ τὰ ἄλλα ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, φοβούμενοι μὴ, Et in ceteris cautionem magnam adhibebant, vel, circa cetera. Aut, Cautionem et diligentiam magnam, ut

a Cic. quoque duo ista interdum copulari videmus. A
Gallice autem illo ipso verbo uteremur, quod et superioribus signiff. convenit; sed peculiarem ei constr. dantes. Diceremus enim, Ils étoient sur leur garde, Ils se tenoient sur leur garde, Ils se tenoient très-bien sur leur garde: propter illud πολλῇ. Eund. usum habere mihi videtur et in isto Ejusd. loco, qui ejusd. libri est, (c. 80.) Αἰεὶ γὰρ τὰ πολλὰ Λακεδαιμονίοις πρὸς τοὺς εἵλωτας τῆς φυλακῆς πέρι μάλιστα καθεστήκει: nam hoc aut simili modo interpretandum puto, Ita enim se Lacedæmonii erga Helotas gerebant, ut præcipua sibi cavendi ab iis cura esset. Valla autem ita vertit, Fere enim eis inter præcipuas curas fuit semper, servitiorum custodia. Ut autem his in ll. φυλακὴν Cautionem significare dico, sic et ap. Plut. Turn. ita interpr.; nam hunc illius locum (7, 656.) Ὅθεν οὐκ εὖ τῷ θεῷ τὴν ἀϊδιότητα ποιοῦσιν ἐκ φυλακῆς καὶ διακρίσεως τῶν ἀναιρετικῶν, sic vertit, Itaque non recte deo æternitatem tribuunt ex cautione et repulsione offensionum.

AT VERO Φυλάκη, Nomen urbis Thessaliæ. Cujus B
ἐθνικὸν EST Φυλακήσιος.

["Φυλακή, Thom. M. 873. ad Charit. 587. Wakef. Herc. F. 51. Jacobs. Anth. 7, 33. Zeun. ad Xen. K. Π. 304. 485. Wessel. ad Diod. S. 1, 4. Carcer, Lucillius 108. Locus ubi positi sunt custodes, Xen. Mem. 3, 6, 10. Conf. c. φύλαξ, Schneid. Anab. 113. 133. Φ. ἐλευθερία, ad Diod. S. 2, 571. 581. 643. Διὰ φυλακῆς ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. Ἐν φυλακῇ ποιεῖσθαι, Toup. Emendd. 1, 378. Φυλακὴν ποιεῖσθαί τινος, Dionys. H. 3, 1331." Schæf. Mss. "Præsidium, Menander Fr. p. 154." Schleusn. Mss. Φ. conf. c. φύσις, ad Greg. Cor. 837.: quo compendio scribatur, ibid. Vide Schleusn. Lexx. in N. et V. T.]

A nomine Φυλακὴ EST Φυλακικὸς, Custodiendi peritus, s. Servandi, Aptus ad custodiam. Φυλακικὸς, Plato (de Rep. 5. p. 16.) dicere solet pro Eo qui aptus est ad custodiam. Xen. φυλακτικὸν dixit, inquit Bud. ITEM Φυλακεῖον, τὸ, Locus in castris ubi sunt excubiæ, Statio, Præsidium, Arx: ut inquit Idem, C
afferens e Polybio 5, (76, 3.) Προσαγγείλαντος δέ τινος, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ ἱερὸν ὥρμων μετὰ σπουδῆς, οἱ δ' ἐπὶ τὰ φυλακεῖα. Ex Eod. (5, 75, 10.) Οὗτοι μὲν ἐβουλεύοντο, καλέσαντες καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν φυλακείων ἅπαντας. Quibus et h. l. addit, e quo magis etiam patere vocis illius signif. potest, (6, 35, 6.) Τῶν δ' εἰς τὰς φυλακὰς ἀποταχθέντων, ἀφ' ἑκάστου φυλακείου τῶν τὴν πρώτην μελλόντων τηρεῖν, εἷς ἐξ ἑκάστης σημαίας οὐραγὸς ἄγει πρὸς τὸν χιλίαρχον. Invenitur ETIAM Φυλάκια ap. Suid., quæ ap. Alexandrinos esse dicit τὰ ἐκμαγεῖα τῶν γυναικείων μολυσμῶν. Non existimo autem eum dicere voluisse φυλάκια id significare, sed ea esse spectatoribus tanquam ἐκμαγεῖα quædam, etc. Fuisse porro quædam κατασκευάσματα, e Polybii loco, quem subjungit, conjicere possumus.

[* Φυλακεὺς, i. q. φύλαξ, Opp. K. 4, 295. Cf. Σκύλαξ, Σκυλακεύς. * " Φυλάκεια, ἡ, Fascia, Fasciola, (Amuletum,) Poëta vetus de Vir. Herb. 182. (ap. Fabr. B. Gr. 3. p. 658.)" Schleusn. Mss.]

Φυλακτέον, Custodire oportet vel Observare, Cavere oportet, Cavendum est. Gal. Καὶ εἰ ἄλγημα σύντονον ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα, φυλακτέον ἀθρόας τε καὶ πολλὰς κενώσεις. Itidemque aliis plerisque in ll. utitur. Et Φυλακτέος, Custodiendus, Observandus, Cavendus. [" M. Anton. 2, 7. 7, 60. 11, 18. Clem. Alex. 257. Orig. c. Cels. 429. Euseb. H. E. 205." Kall. Mss. " Eur. Andr. 63. ἅ σοι φυλακτέα." Seager. Mss. " Φυλακτέον, Jacobs. Anim. 49. Wakef. S. Cr. 4, 242. Valck. Diatr. 226. Cavendum, Lucian. 3, 199." Schæf. Mss.]

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, Custos, Vigil, Excubitor, φύλαξ. Il. I. (66.) φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι Λεξάσθων παρὰ τάφρον. [" Pierson. Veris. 133." Schæf. Mss. " Opp. 'A. 4, 55. Quint. Sm. 7. fine." Wakef. Mss.] UNDE Φυλακτηρία, ἡ, subst. Custodia, Excubiæ. Exp. φυλακὴ, item παννυχὶς, [ab Hes.] AT VERO Φυλακτήριον cum alia significat, tum Locum in quo sunt custodes s. vigiles; nam a Suida exp., τόπος ἔνθα οἱ φύλακες, Stationem excubitorum s. vigilum. Aristot. Pol. 7, (12.) Τὰ δὲ τείχη διειλῆφθαι χρὴ φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους. Atque ita φυλακτήριον convenit significatione cum φυλακεῖον, de quo supra. Sed et Excubias φυλακτήριον appellari putavit Bud. Quin etiam quemadmodum illa vox φυλακεῖον ponitur et pro Præsidio, sic φυλακτήριον in isto Chrys. loco, de Precatione, Προσευχὴ δὲ, ἄμαχον ὅπλον καὶ ἀσφαλὲς φυλακτήριον. Reddi tamen potest et Munimentum, aut etiam Arx, sicut et φυλακεῖον. Nam φυλακεῖα et φυλακτήρια dici queunt Quæcunque nos custodiunt et tuentur. Xen. X. Π. 7, (5, 6.) Ἀνίστη δὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὅτιπλεῖστα φυλακτήρια εἴη. Dicitur φυλακτήριον et Antidotum contra venena, Amuletum, VV. LL. in quibus affertur e Diosc. 5. de lapide selenite, Καὶ ἀντὶ φυλακτηρίου περιάμματι αὐτῷ αἱ γυναῖκες χρῶνται, Pro amuleto sibi eum alligant mulieres. Ex eod. l., de jaspidibus lapillis, Πάντες εἶναι λέγονται φυλακτήρια περίαπτα, Omnes pro amuletis alligari feruntur. At vero ap. Matth. 23, (5.) Φυλακτήριον, q. d. Conservatorium, quod eo conservetur memoria legis, inquit Erasm. quem vide: nec non doctissimas postremi Interpretis annotationes: ubi inter alia scribit, hujusmodi esse quæ quidam hodieque e collo suspendunt, inscripto præsertim initio Evangelii secundum Joannem: atque hanc superstitionem damnasse jam olim Antiochenam synodum, expresso etiam nomine φυλακτηρίων. Sed si φυλακτήρια velimus illa itidem appellare, non jam ita vocabuntur, tanquam conservatoria, a conservanda memoria; sed tanquam amuleta, ut in ll. Diosc. quos modo protuli. [Schleusn. Lex. N. T. " Ad Diod. S. 2, 199. Toup. Opusc. 1, 217. ad Herod. 397." Schæf. Mss. Polyb. 8, 17, 5.] Invenitur et ADJ. Φυλακτήριος, Custodiendi vim habens, Aptus ad custodiendum. Affertur tamen et tanquam simpliciter positum pro Custodiens, e Diosc. 5. Φυλακτήριος τῶν συνειληφυιῶν, Conceptus feminarum custodiens. [" Ad Diod. S. 1, 659." Schæf. Mss.]

[* Φυλάκτωρ, i. q. φύλαξ, Nonn. D. 2, 176. alibi. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 163." Boiss. Mss.]

[* Φυλάκτης, ὁ, i. q. φύλαξ, Plut. 7, 172. " Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 24." Schæf. Mss.] Φυλακτικὸς, Custodiendi peritus s. Servandi, sicut et φυλακικὸς, de quo supra. Et τὸ φυλακτικὸν, Custodiendi sedulitas. Aristot. Rhet. 2. φυλακτικοὺς ἐγκλημάτων vocat Qui eorum memoriam servant, (ut dicitur φυλάσσειν χόλον, s. ὀργὴν,) Qui ea mente condita tenent. Sed φυλακτικὸς a φυλάττομαι significante Caveo, est Qui cavere sibi novit, et q. d. Cavendi peritus. Unde redditur etiam Cautus. Φυλακτικὸς ap. Xen. (Ἀπ. 3, 1, 6.) inquit Bud., Cautus, Accuratus circa vitandas insidias. Cui opp. ἀφυλακτῶν. Ab Eod. in Comm. redditur, Ad custodiam aptus, et Conservator, et Circumspectus ad dolum et insidias cavendas. Itidem certe φυλακτικὰ ζῶα, ex Aristot. affertur de iis animalibus, quibus sibi cavendi solertia data est. Et, Σοφία ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικὴ, e
D Platonis Epist. Sapientia ab improbis et injustis sibi cavendi. [" Wakef. Alc. 372." Schæf. Mss. * " Φυλακτικῶς, Bekk. Anecd. 391. Glossæ Herod. (et Suid.) v. Ἀνακῶς, Gal. Lex. Hippocr., Timæi Lex. v. Περιεῖπον." Boiss. Mss. J. Poll. 5, 147. Schol. Soph. Œd. C. 148.]

[* " Φυλακτὸς, ad Phalar. 334." Schæf. Mss. * " Φυλακτὸν, i. q. φυλακτήριον, Vita S. Nili Jun. p. 4. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. * Φυλακτογράφος, vide Ἐπισυντρέχω. * Ἀειφύλακτος, Schol. Opp. 'A. 4, 189.] Ἀφύλακτος, Incustoditus. Aristot. Polit. 1. Ἀφύλακτον οἰκίαν εἶναι. Thuc. 2, (93.) de Piræo, Ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκλειστος, Incustoditus, In quo nullum erat præsidium: (13.) Ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν. Affertur et pro Non observatus, Qui non observatur. Apud Plut. Cæsare, Inevitabilis, Qui caveri non potest, Οὐχ οὕτως ἀπροσδόκητον τὸ πεπρωμένον ὡς ἀφύλακτον. || Ἀφύλακτος, signif. activa, Qui sibi non cavet, Incautus, Improvidus, Qui inobservate aliquid agit, Bud. e Greg. Naz. Ἀφύλακτον ἡ

ἀπλότης: et addens,' Non circumspecta, Secura, A Nihil cavens. Affert præterea e Plut. Τὸν δὲ Μαχάονα οὐ μεγάλην οὐδὲ καίριον πληγὴν τρωθέντα, εἰκότως ἀφυλακτοτέρᾳ διαίτῃ ποιεῖ χρώμενον. Dicit poni et pro Non observans. Quæ signif. illi datur et in hoc Nonni loco, μοῦνος ἐὼν ἀφύλακτος. [" Valck. Phœn. p. 342. Diatr. 242. ad Herod. 744. Phryn. Ecl. 81. Thom. M. 229. 298. Crinag. 31. Jacobs. Anth. 9, 222. 272. ad Lucian. 1, 741. Lobeck. Aj. p. 372. Qui sibi non cavet ipse et cui nec opinato quid evenit, Wessel. Diss. Herod. 90." Schæf. Mss. Incustoditus, Xen. Σ. 3, 9. Ἱππαρχ. 4, 18. Non munitus, K. Ἀ. 2, 6, 12. 5, 7, 9. Ἑλλ. 6, 5, 41. Ἱππ. 12, 7. Incautus, K. Π. 1, 6, 19. " Ἀφύλακτα, adv., Niceph. Brev. Hist. p. 6." Boiss. Mss.] Ἀφυλάκτως, Incustodite, Incaute, Improvide. Xen. Ἑλλ. 4, (1, 9.) Καταφρονητικῶς καὶ ἀ. Herodian. 6, (5, 5.) Οὕτω γὰρ ᾤετο διαφόροις ἐφόδοις ἀ. τε καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπελεύσεσθαι, Ita enim arbitrabatur diversis itineribus imparatos eos ac sic necopinantes oppressurum, Bud. Sed Idem hæc ejusd. Scriptoris, 4, (13, 12.) Ἀπροσ- B δοκήτως καὶ ἀ. ὁ Ἀντωνῖνος ἀνῃρέθη, reddit De improviso Antoninus minime defensus occubuit. [Xen. K. Ἀ. 5, 1, 4. Ἑλλ. 4, 4, 15. " Ad Herod. 744. Wessel. Diss. 90. ad Lucian. 1, 741. ad Dionys. H. 1, 108." Schæf. Mss. Ἀφυλακτότερον, Dio Cass. p. 4.] Ἀφυλακτέω, Mihi non caveo, Incaute me gero. Aristot. H. A. 7. Αἵ τε γὰρ νέαι πάμπαν, ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται· οἵ τε ἄρρενες, ἐάν τ' ἐπὶ θάτερα ἐάν τ' ἐπ' ἀμφότερα ἀφυλακτήσωσι. Et pass. Ἀφυλακτεῖσθαι dicitur Quod fit non cavendo sibi, Quod incaute fit. Apud Lucian. autem (2, 417.) ἀφυλακτούμενοι λόγοι Bud. interpr. Non observati et transmissi. Idem e Polybio (5, 73, 10.) affert ἀφυλακτούμενος τόπος, sed alia signif., sc. pro ἀφύλακτος. Activa autem illa vox Ἀφυλακτεῖν habet et alium usum ap. Xen. pro Vigilias non disponere in castris, ut Idem tradit. Alioqui certe τῷ ἀφυλακτεῖν opposuit Idem τὸ ἐπιμελεῖσθαι, K. Π. 1, (6, 5.) Καὶ ἐπιμελουμένους ἀσφαλέστερον ἂν διάγειν, ἢ ἀφυλακτοῦντας. [" Bergler. ad Alciphr. 100. 101. Valck. Phœn. p. C 342. ad Lucian. 1, 501." Schæf. Mss.] Δυσφύλακτος, Custoditu s. Servatu difficilis, Qui non facile custodiri potest s. servari. Plut. Pericle, Δυσφύλακτον ἐν συνηθείᾳ τὸ πρὸς δόξαν σεμνόν. In VV. LL. δυσφύλακτος μάθησις, ex Alcid. Ibid. exp. Qui difficile cavetur: pro quo malim, A quo difficile cavetur, s. caveri potest. Item, Δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο, Quod difficulter ab iracundia defendi potest. Sed Græcis verbis, si mendo carent, interpr. hæc respondere non videtur. [Dio Cass. 40, 20. " Valck. Phœn. p. 342. * Δυσφυλακτέω, Heyn. Hom. 6, 37." Schæf. Mss. Eust. Il. K. p. 714, 14. " Hes. v. Δυσωρήσονται." Boiss. Mss.] Huic contrariam signif. habet COMP. Εὐφύλακτος: sonat enim Custoditu facilis s. servatu, Qui facile custodiri potest s. servari. Thuc. Ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς εἴη, Ut locum facile custodirent s. tuerentur. Item, Bene observatus, Captatus, Bud. Afferturque itidem e Thuc. (8, 55.) Εὐφυλακτότερα γὰρ ἐγίγνετο, pro Commodius observabatur. Est præterea εὐφύλακτος, A quo facile caveri potest. D [Aristot. de Sensu 2. * " Τριφύλακτος, Tres vigilias habens, Schol. Il. K. 252." Wakef. Mss. " Brunck. Apoll. Rh. p. 48." Schæf. Mss.]

Ἀντιφυλάσσω, SEU Ἀντιφυλάττω, Vicissim custodio s. observo. Ἀντιφυλάττομαι autem Vicissim caveo. A Xen. ἐχθροὶ dicuntur ἀντιφυλαττόμενοι, Qui mutuo cavent insidias, et inter se suspecti sunt, Bud., K. Ἀ. 2, (5, 2.) Φυλαττόμενον δέ σε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλαττόμεθα, Nobis vicissim a te cavemus. Ἀντιφυλακή, ἡ, Mutua custodia, Custodia quæ fit e contrario, s. ex altera parte, [Thuc. 2, 84. Lucian. 2, 37.]

[* Ἀποφυλάσσω, Schleusn. Lex. V. T. " Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss. " Bekk. Anecd. 437." Boiss. Mss.]

Διαφυλάσσω, SEU Διαφυλάττω, Asservo, s. potius Conservo. Xen. K. Π. 5, (1, 1.) Διαφυλάξαι αὐτῷ τήν τε γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν. Ex Eod. affertur διαφυλάξαι παρθένον, pro Virginem septam custodia tenere atque tueri, Ἀπ. 1, (5, 2.) Ἢ θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι: sed non satis huic loco convenire interpr. illa videtur. Isocr. ad Nicocl. Διαφυλάττεται τὴν παροῦσαν διακατάστασιν. Idem διαφυλάττειν et διασώζειν ut omnino synonyma usurpavit in Archid. Καίτοι πῶς οὐκ αἰσχρὸν, τότε μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἱκανὸν εἶναι τὰς ἀλλοτρίας πόλεις διαφυλάττειν, νυνὶ δὲ πάντας μηδὲ πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν; Item διαφυλάττειν τοὺς λόγους quidam dixit apud Aristot. Pass. διαφυλάττομαι, Conservor. Exp. item Incolumis evado. Sed Latine dici etiam potest Servor incolumis, sicut Servare incolumem, legimus ap. Cic. [" Δ. τὸ μὴ, sequ. infin., Heind. ad Plat. Charm. 85." Schæf. Mss. * Διαφύλακτος, unde] " Δυσδιαφύλακτος, " Custoditu difficilis, Qui difficulter caveri potest, " δυσχερῶς λανθάνων, Hes." Διαφυλακτέος, Conservandus, Qui conservari debet. Διαφυλακτικὸς, Qui est aptus ad conservandum, Peritus conservandi. In VV. LL. Conservator. [Plato Defin. p. 290. Plut. 7, 116. * Ἐνδιαφυλάσσω, Theophyl. 3, 496. * Συνδιαφυλάσσω, Conservo, In custodiendo adjuvo, Polyb. 7, 3, 7. 31, 19, 11. " Lycurg. 236. ult." Kall. Mss.]

[* " Ἐκφυλάσσω, Eur. Or. 1255. Ion. 741." Seager. Mss. " Wakef. Herc. F. 609." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 285. Ῥύου με κἀκφύλασσε. " Ad Hesych. 1, 1158. n. 14." Dahler. Mss. Plut. 7, 197. H.]

" Ἐπιφυλάττω, Observo, Plato de LL." [LXX. Ezech. 44, 8. " Ἐπιφυλάσσω τὰ ξύλα, Apollon. Lex. v. Κρήτῃ, ubi est i. q. συνέχω." Schleusner. Mss. * " Ἐπίφυλαξ, Longus p. 16(=19.) ad Charit. 674." Schæf. Mss.]

" Καταφυλάττω, Observo, ex Aristoph." [Ἐκκλ. 482.]

Παραφυλάσσω, SIVE Παραφυλάττω, Observo. Plut. Amat. Narr. Καιρὸν παραφυλάξασα ἐν ᾧ κ. τ. λ. Sic Herodian. 4, (13, 11.) Ὁ δὲ Μαρτιάλιος τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάττων, Omnes temporum articulos captans, Polit. Alibi dixit non simpliciter καιρὸν παραφυλάττειν, sed καιρὸν ἐπιτήδειον. Sæpe autem, licet hic accus. καιρὸν non addatur, perinde tamen reddi potest aut etiam debet, ac si adderetur: ut ap. Plut. in eod. illo opusculo, Παρεφύλασσε τὴν πανήγυριν τοῦ Ἰσθμίου, (nisi potius legendum est Ἰσθμοῦ,) Observabat celebritatis Isthmicæ tempus, occasionem, opportunitatem: non secus ac si scriptum esset, παρεφύλασσε τὸν τῆς πανηγύρεως καιρόν. Dixi autem, sæpe id contingere, non autem semper. Permulti enim extant loci in quibus accus., qui datur huic verbo παραφυλάττειν, simpliciter reddi debet. E quorum numero sunt isti: Plut. de Non Irascendo, Ταῦτα οὖν ὁρῶντί μοι καὶ παραφυλάττοντι: Fabio, Παραφυλάξας τὸν Ἀννίβαν τὸ πολὺ τῆς στρατιᾶς ἐπὶ σιτολογίαν ἀφεικότα. Non me latet tamen posse hæc ita etiam resolvi, παραφυλάξας τὸν καιρὸν ἐν ᾧ ὁ Ἀννίβας ἀφείκει. Sic et in passiva voce Παραφυλάττομαι, Herodian. 7, (8, 4.) Τοσοῦτος γὰρ ἦν ὁ Μαξιμίνου φόβος ὡς μηδὲν αὐτὸν λανθάνειν, παραφυλάττεσθαι δὲ πάντων οὐ μόνον τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ δι' ὄψεως νεύματα. || Παραφυλάττειν ἑαυτὸν, ap. Plut. Cavere sibi, Gallice ad verbum, Se garder, Se donner garde. De Def. Orac. Αὐτοὶ δὲ παραφυλάττωμεν αὐτοὺς, ὦ Φίλιππε, μὴ λάθωμεν ἀτόπους ὑποθέσεις καὶ μεγάλας τῷ λόγῳ διδόντες. Ubi tamen Turn. vertit Operam demus ne. Sed multo melius exprimi vim hujus vocis illa mea interpretatione existimo. || Παραφυλάττειν, Excubare. Plut. Σπεῖρα παραφυλάττουσα, Cohors quæ ea nocte excubabat, Bud. At Suidas παραφυλάσσων exp. etiam προσδοκῶν, in quodam l. quem ap. eum vide. [" Longus p. 123. Vill., ad Timæi Lex. 155. Toup. Opusc. 1, 323. ad Xen. Eph. 249. Παραφυλάττεται, (Gl. Observat,) Schneid. Scrr. R. R. 3, 2. p. 41." Schæf. Mss. " Παραφυλάττομαι περί τινος, Caveo mihi de aliquo, Mich. Apost. Prov. 2, 22." Schleusn. Mss. * Παραφύλαγμα, Basil. 3, 426. * " Παραφύλαξις, Observantia, Euseb. H. E. (317.) 388." Kall. Mss. * Παραφύλαξ, Gl. Custos, Triumvir. " Valck. Adoniaz. p. 243." Schæf. Mss. " Suid. v. Δεξιολάβος." Schleusn. Mss.] Παραφυλακτέον, Observandum est, Observare oportet, [" Clem. Alex. 147. 148. M. Anton. 11, 19." Kall. Mss. " Fischer. ad Weller.

Gr. Gr. 1, 282. Notandum est, Herodian. Philet. 452." Schæf. Mss. * Παραφύλακτος, unde * Ἀπαραφύλακτος, Schol. Eur. Hipp. 657. "Etym. M. v. Εὔωροι." Boiss. Mss.] "Ἀπαραφυλάκτως, Incaute, "Fab. Æsop." [Etym. M. p. 60. Euseb. H. E. 4, 7. * Παραφυλακτικὸς, Artemid. 3, 58.] Παραφυλακή, ἡ, Observatio, Cautio, ut παραφυλάττειν ἑαυτὸν, est Cavere sibi. [Gl. Observatio, Observantia, Præsidium, Custodia. "Ad Charit. 674. ad Diod. S. 2, 216. 439." Schæf. Mss. Hippocr. 1278, 53. Polyb. 2, 58, 1. 4, 17, 9.] Παραφυλακτωρευόμενοι autem, quod et in meo vet. Lex. habetur, aut ad formam τοῦ παραφρυκτωρευόμενοι factum est, aut etiam pro eo positum. Eandem enim quam et illud expositionem habet, sc. φρυκτοὺς ἀνατείνοντες ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν πολεμίων. Sed huic expositioni præfigitur ista, οἰκουροῦντες παρὰ τὰς φυλακάς. [* "Ἀντιπαραφυλάσσομαι, Caveo, Clem. Alex. 239(=102.)" Kall. Mss.]

[* Περιφυλάσσω, Schol. Thuc. 1. p. 62. * "Περιπεφυλαγμένως, Erotian. v. Ἀνακῶς, p. 66." Boiss. Mss. * Περιφυλακή, Propugnaculum, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.]

Προφυλάσσω, SIVE Προφυλάττω, q. d. Ante excubo, ut Excubat ante fores Cerberus, ap. Tibull. Sic προφυλάττουσαι νῆες, quæ et προφυλακίδες, Naves quæ ante exercitum in statione et præsidio sunt, Naves præsidiariæ. Thuc. 2, (93.) Οὔτε γὰρ ναυτικὸν ἦν προφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδὲν, sc. ἐν τῷ Πειραιεῖ. Apud Xen. autem (Ἀπ. 2, 7, 14.) canis oves custodiens dicit, Εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, ubi quidam interpr. Nisi vos defenderem, protegerem. Sed intelligendum est, excubando ante vos, vel potius ante locum in quo estis. Affertur præterea προφυλάττω σε, pro A te caveo, ex Herod. Apud Thuc. quidem certe invenitur προφυλαξάμενος pro Qui præcavit. Sic et pass. Προφυλάττομαι, Præcaveo, [Xen. Mem. 1, 4, 13.] Exp. vero et προνοοῦμαι, i. e. Provideo. [Herod. 7, 130. 179. 8, 92. Alex. Trall. 1. p. 1. Κάλλιον δὲ προφυλάξαι τὸν τόπον ῥαφανίσι, Melius autem prius locum irritare raphani radicibus. "Προφυλάττω, Plut. Mor. 1, 506. ubi in Versione cum medio confunditur: Ilgen. ad Hymn. 345. Lucian. Ep. 34." Schæf. Mss. "Opp. Ἁ. 1, 722., Med., Præcaveo, Schol. Il. N. 43." Wakef. Mss. Act., cum gen., Xen. Hier. 6, 10. Αὐτῶν τῶν φυλάκων προφυλάττουσιν οἱ νόμοι. Med., cum accus., Hom. Hymn. 1, 539. νηὸν προφύλαχθε. * "Προφύλαγμα, Hes. v. Φρούριον." Wakef. Mss. * Προφύλαξις, Schol. Æsch. Pr. 906.] Πρόφυλαξ, ακος, ὁ, Qui ante excubat, ut προφυλάττω, Ante excubo. Sed potest et simpliciter reddi, Qui excubat, Excubitor. In VV. LL. Procubitor, e Festo. Item, Primus excubitor, cujus signif. exemplum desidero. Ibid. προφύλακες, Speculatores, Præsidiarii: aut etiam Stationarii, e Liv. Inveniuntur certe iidem uno in l. προφύλακες, in altero φύλακες dicti. ["Villois. ad Long. 206." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 2, 3, 1. 2, 4, 8. 3, 2, 1. 6, 4, 19. "Æneas Poliorc. 22." Schleusn. Mss. Πρόφυλαξ, ἡ, Eratosth. Cataster. c. 22. p. 117. Gale.] Προφυλακή, ἡ, Excubiæ, (sonat tamen q. d. Præexcubiæ; quidam autem, Procubiæ, ut dicitur Procubitor,) Vigiliæ. Ita Bud., qui ap. Plut. de Fort. Rom. Ὑπὸ τῶν προφυλάκων ἀναληφθεὶς, vertit, A vigilibus admissus. Idem affert e Xen. Προφυλακὰς ποιησάμενοι ἐκοιμήθησαν. Ex Eod. (Ἱππαρχ. 7, 13.) Σκοποῖς μέντοι καὶ προφυλακαῖς οὐδέποτε δεῖ παύεσθαι ἐπιβουλεύοντα. Sicut autem προφύλακες et φύλακες de iisd., ita et προφυλακαὶ ac φυλακαὶ, sæpe dicuntur. In VV. LL. προφυλακὴ est etiam Munitio ad arcendum. || Præcautio, Cautio. Paulus Ægineta, Πολλοὶ δὲ προφυλακῆς χάριν κατὰ νουμηνίαν λαμβάνουσι, Præcautionis gratia, Ad præcavendum sibi a morbis, Ad evitandos morbos. Apud Diosc. pro Amuleto ad canis rabidi morsum. [Thuc. 4, 30. "Ad Charit. 587. ad Diod. S. 1, 405." Schæf. Mss. Lex. Xen. Schleusn. Lex. V. T.] Προφυλακὶς, ίδος, ἡ, ut προφυλακὶς ναῦς, Navis quæ ante exercitum excubat, (ut προφυλάσσον ναυτικὸν ap. Thuc.) aut ante alias, Navis præsidiaria. Sæpius in plur. προφυλακίδες νῆες, quod in VV. LL. exp. Speculatoriæ naves, aut ad præsidia locorumve custodiam mitti solitæ. Schol. Thuc. 37. προφυλακίδες esse dicuntur αἱ πρὸ τῶν ἄλλων ὁρμοῦσαι. [Thuc. 1, 117. "Ad Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss. * Προφυλακτὴρ, unde * Προφυλακτήριος, e quo * "Προφυλακτήριον, τὸ, Hes. v. Φρούριον." Wakef. Mss. "Tzetz. Ch. 7, 148." Elberling. Mss. Basil. 3, 147. * Προφύλακτος, unde] "Ἀπροφύλακτος, quod exp. Incustoditus. Sonat "tamen potius Non præcautus, Nulla cautione "prævisus." [Thuc. 4, 55. "Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 70." Boiss. Mss. * Ἀπροφυλάκτως, Dio Cass. 87. "Athan. 2, 108." Kall. Mss.] "Ἀπροσφύλακτος, "Improvisus, VV. LL. Sed perperam, ut opinor, pro "ἀπρόφ." Προφυλακτικὸς, Ad præcautionem aptus, Cujus usus est ad præcavendum, Qui adhibetur ad præcavendum. In VV. LL. προφυλακτικὸς ἰοβόλων, Qui a venenatis animalibus feriri non patitur, e Diosc. Et προφυλακτικὰ βοηθήματα, Remedia quibus in præcautione utimur, ex Eod. Προφυλακτικὰ καὶ βοηθηματικὰ, inquit Bud., Partes duæ medicinæ ap. Diosc. Quin etiam προφυλάττεσθαι dicuntur medicamenta, quæ ad præcavendos morbos dantur, vel ad veneficia, Paulo. Idem προφυλακτικὰ τῶν δηλητηρίων ap. eund. Paulum et ap. Diosc. esse ait q. d. Præsidiaria, quæ sc. contra veneficia sumuntur, ἃ προβιβρώσκεται τῶν φαρμάκων, ἀντιφάρμακα ὄντα, Quæ præeduntur, aut etiam quæ subeduntur. Et fem. Προφυλακτικὴ, s. προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, Ea pars medicinæ quæ causas morborum arcet præcavendo. Προφυλακτικὴ, inquit Gorr., pars est τῆς ὑγιεινῆς: tuetur enim sanitatem. Tota consistit in causarum, quæ morbum alioqui facturæ erant, ablatione: h. e. tota circa humores præcipue negotiatur. Siquidem maximæ præcipuæque impendentis morbi causæ humores sunt lenti, crassi, multi, valde calidi, frigidi, mordaces, putres, pestilentes, aut alia quadam vitiosa qualitate præditi. Quæ ergo iis adhibetur provisio, lentos incidendo, crassos tenuando, multos vacuando, calidos refrigerando, frigidos calfaciendo, mordaces contemperando, putres et pestilentes immutando, ne morbum gignant, προφυλακτικὴ appellatur. E quo apparet, τῆς ὑγιεινῆς partem esse. Cum enim ratio tuendæ sanitatis versetur vel in tutela hominis optima valetudine fruentis, vel ejus qui jamjam in morbum cadere paratus est, προφυλακτικὴ secundum hoc munus sibi ascivit. Jam enim in corpore subest latetque morbi causa, eumque mox excitatura est, nisi citissime tollatur, cum nulla adhuc sit ejusmodi causa in ejus corpore qui optima præditus est valetudine. Talis quidem proprie ἡ προφυλακτικὴ est. Veruntamen etiam cura, quæ sanis et congenitam sanitatem retinentibus, (sive ea perfecta absolutaque sit, sive ab optima parum declinet) adhibetur, τῆς προφυλακτικῆς nomine appellatur, quod sanitatem in suo statu conservando, futuros morbos declinet. Quin etiam si quis jam ægrotare cœpit, morbusque in ipso, ut dicitur, fieri adhuc est, nec longe progressus, tametsi ejusmodi provisio ad therapeuticem proprie pertinet, pars tamen quodammodo τῆς προφυλακτικῆς dici potest. Cum enim morbus jam factus est, nullaque causa superest quæ morbum faciat, tunc sola jam facti morbi curatio relinquitur: ubi vero quæ subest in corpore causa, nondum morbum peperit, ejus sublatio ad προφυλακτικὴν attinet: cum vero jam aliquid egit, aliudque insuper factura est, mistum jam quodammodo hoc opus est e præservatione et curatione. Quod enim morbi jam factum est, curatione tolli debet: quod vero faciendum restat, per prophylacticen arcendum est. At nullum huic operi proprie inditum nomen est, quo conjunctam cum præservatione curationem designemus, sed pro vincente opere, vel curationem, si morbus jam longe processit, vel præcautionem, si intra initia sua consistit, appellamus. Sic quidem Gal. interpretari oportet extremo libro artis parvæ, ubi scribit τῶν προφυλακτικῶν triplicem esse in genere differentiam; primam quidem hominis qui integra fruitur sanitate, secundam ejus qui non integre valet, tertiam vero ejus qui jam ægrotat.

"Συμφυλάττω, Una custodio, conservo. Xen.

" ('Απ. 2, 8, 3.) τὴν οὐσίαν, Facultates." [* Συμφύλαξ, Custodiæ socius, Xen. K. Π. 8, 1, 3. 8, 6, 6. 8, 7, 3. Ἱππαρχ. 7, 6. Dorv. ad Charit. 674. Plato de Rep. 463. Thuc. 5, 80.]

ΦΥΛΗ, ἡ, Tribus. Athenis decem fuisse φυλὰς, cum ex aliis discimus, tum vero e Dem. et Æschine, vocantibus φυλὴν decimam urbis partem. Ita enim Dem. (556.) Ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῖς εἰς τὸν χορὸν γεγενημένοις ἀδικήμασιν, ἡ φυλὴ τὸ δέκατον μέρος ὑμῶν συνηδίκηται. Æschin. (54.) Οὐθ' οἱ πρόεδροι, οὐθ' ἡ προεδρεύουσα φυλὴ, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως. Factas autem fuisse decem e quatuor, ap. Herod. quoque legimus, 5, (66.) p. 196. meæ Ed. de Clisthene, Μετὰ δὲ, τετραφύλους ἐόντας Ἀθηναίους, δεκαφύλους ἐποίησε. Lege et J. Poll., item Schol. Demosth.: Plato duodecim φυλὰς in sua civitate instituit, de LL. 8. Apud Aristot. Polit. Φυλαὶ καὶ φρατρίαι. Apud Romanos φυλὴν habuisse decem φρατρίας, e Plut. Romulo (20.) annotatur. || Φυλὴ metaphorice ap. Xen. (Œc. 9, 7.) Ὅπλων ἄλλη φυλὴ, ἄλλη γαλασιουργικῶν ὀργάνων, Alia classis: (6.) Οὕτω δὴ ἤδη διεκρίνομεν κατὰ φυλὰς τὰ ἔπιπλα, Distinguebamus in certas classes, et distribuebamus. Non ignoro tamen Bud. velle φυλὴν hic significare Genus. || Φυλὴ, Nomen proprium loci Atticæ, quo occupato Thrasybulus triginta tyrannos profligavit. Aristoph. Πλ. (1146.) Μὴ μνησικακήσῃς εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες. Æschin. (82.) Ὥσπερ τότε αὐτοὺς φεύγοντας ἀπὸ Φυλῆς Θρασύβουλος κατήγαγεν. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 2.) Θρασύβουλος ὁρμηθεὶς ἐκ Θηβῶν, ὡς σὺν ἑβδομήκοντα Φυλὴν χωρίον καταλαμβάνει ἰσχυρόν. [" T. H. ad Plutum p. 168. Brunck. Aristoph. 3, 105. Musgr. Ion. 1577. ad Dionys. H. 1, 590. 2, 1224. ad Liv. 1, 157. Zeun. ad. Xen. K. Π. 21. 66. 751. 777. Mœr. 107. Timæi Lex. 63. Τὴν φ. καταλαβεῖν, Act. Traj. 1, 98. Κατανεῖμαι ἐς φυλὰς, ad Herod. 344." Schæf. Mss. Dicæarchus ap. Steph. B. v. Πάτρα: Φυλὴ δὲ καὶ φυλέται πρότερον ὠνομάσθησαν ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γενομένης· ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φῦλον ἐλέγετο εἶναι.]

Φυλοβασιλεὺς, ὁ, q. d. Rex tribus s. tribuum. Hes. φυλοβασιλεῖς esse dicit E tribubus delectos qui sacrificia peragunt. Itidem J. Poll., quem vide, testatur eos μάλιστα τῶν ἱερῶν ἐπιμελεῖσθαι solitos. [Phot. v. Ναυκραρία. " Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 24." Schæf. Mss. * Φυλοκρινὴς, unde] Φυλοκρινέω, Judicis officio fungor in tribu, Sum judex tribus, ut quidem interpr. nonnulli. In VV. LL. Φυλοκρινῶ, Judico per tribus, ex J. Poll., qui tamen dicit duntaxat, ἀπὸ δὲ φυλῶν, τὸ φυλοκρινεῖν. Hes. autem habet baryt. VERB. Φυλοκρίνομαι, quod exp. ἐν τῇ φυλῇ διακρίνομαι. Vide aliam signif. verbi illius φυλοκρινεῖν post Φῦλον. [Phrynichus Bekkeri 71. Euseb. H. E. 8, 4. Basil. 3, 73. 304. 365. Liban. 1, 221. ubi v. Reisk. " Valck. Phœn. p. 38. Matth. ad Gloss. min. p. 23." Schæf. Mss. " Sequestro, Phot. c. Man. 1, 23." Kall. Mss. * Φυλοκρίνησις, Clem. Alex. 449, 16. * Φυλοκρινητικὸς, 448, 9. Sed cf. Φιλοκρινέω et derivv.]

Φύλαρχος, ET Φυλάρχης, Tribus præfectus, Qui tribui præest, Princeps tribus, Tribunus. Herod. 5, (68.) p. 197. meæ Ed. Τὰς φυλὰς μετωνόμασε, καὶ ἐποίησε πλεῦνας ἐξ ἐλασσόνων· δέκα τε δὴ φυλάρχους ἀντὶ τεσσέρων ἐποίησε. Aristot. Polit. 5. Καὶ ἐν Ἐπιδάμνῳ δὲ μετέβαλεν ἡ πολιτεία κατὰ μόριον· ἀντὶ γὰρ τῶν φυλάρχων βουλὴν ἐποίησαν. [Φύλαρχος, Gl. Tribunus plebis. " Brunck. Aristoph. 3, 213. Munck. ad Anton. Lib. 39. Verh. Zeun. Ind. in Xen. K. Π." Schæf. Mss. Lex. Xen.] Φυλαρχέω, Sum tribus præfectus, s. princeps, Præsum tribui, Sum tribunus. Aristot. Polit. 4. copulavit φυλαρχεῖν et βουλαρχεῖν. Xen. autem Ἱππ. (11, 10.) φυλαρχεῖν et ἱππαρχεῖν. [" Const. Manass. Chron. p. 23. cf. ad Nicet. Eugen. 1, 19." Boiss. Mss. Xen. Ἱππαρχ. 1, 23.] Φυλαρχία, Præfectura tribus, [Orac. vet. Galæi p. 60. " Const. Manass. Chron. p. 24. Meurs. 29. (sed forte recte habet scriptura vulg.,) cf. p. 45. * φιλαρχοῦντι: p. 122." Schæf. Mss. * " Συμφύλαρχος, Compræfectus, Anal. Gr. 1, 71." Schleusner. Mss.]

Ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ, Qui ex alia est tribu. Cui opp. ὁμόφυλος, Qui est ex eadem tribu. At vero ἀλλόφυλος quo significatur Alienigena, Externus, dixerim potius esse ex ἄλλο et φῦλον: atque adeo in φῦλον, non autem hic de eo tractare statui. J. Poll. tamen inter derivata a nomine φυλὴ hoc comp. recenset, sicut et alia quædam, nullam diversæ signif. mentionem faciens.

Ἀποφύλιος, ὁ, ἡ, Tribum non habens, Qui non est ex ulla tribu, Peregrinus, ξένος ὁ μὴ ἔχων φυλὴν, secundum Hes. Itidem J. Poll. ait veteres ἀποφυλίον vocasse τὸν μὴ ἔχοντα φυλήν. [Cf. Ἀποφώλιος.]

[* " Αὐτόφυλος, Isid. Pelus. 1, 7. * Ἄφυλος, Plut. Æmilio P. 1." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 5, 536." Schæf. Mss. * " Βαρβαρόφυλος, Const. Manass. Chron. p. 117." Boiss. Mss.]

Δεκάφυλος, vide Τετράφυλος.

Ἔκφυλος, vide cum Ἔμφυλος.

Ἔμφυλος, Qui est ejusd. tribus, Tribulis. Od. O. (273.) Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἄνδρα κατακτὰς Ἔμφυλον, i. e. φυλέτην, ὁμόφυλον, Eust. At ἔμφυλος πόλεμος, Bellum intestinum, civile. Et ἔμφυλος στάσις, VV. LL. e Dem. Seditio civilis. Verum, si bene memini, illud ἔμφυλος στάσις, Demosthenis non est, sed e quodam Poëta ab ipso affertur. Constat certe, in prosa multo esse usitatius TETRASYLL. Ἐμφύλιος, cum illo subst. πόλεμος. Redditur autem passim ἐμφύλιος πόλεμος a Polit. ap. Herodian. Civile bellum. Cui ἐμφυλίῳ πολέμῳ idem Historicus (1, 1, 5.) opp. τὸν ξένον. Bud. ἐμφύλιον πόλεμον putavit posse reddi non solum Civile, sed etiam Intestinum, aut Domesticum: item Gentile. Plut. Cicerone, Ὁ δὲ εἰς τὴν πόλιν ἐπανῆλθεν, ἤδη τῶν πραγμάτων ὥσπερ ὑπὸ φλεγμονῆς ἀφισταμένων περὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, E rerum novarum molitione, tanquam vomica quadam jam collecta, unde bellum intestinum erupit, ut ille vertit. Sonat certe ἔμφυλος s. ἐμφύλιος πόλεμος, q. d. Bellum inter tribum, i. e. inter ejusd. tribus homines. A φῦλον autem derivando, significabitur Bellum inter ejusd. gentis homines. Ne quis porro hanc secundam derivationem temere afferri a me existimet, sciat Suidæ quoque auctoritate posse comprobari, quippe cui ἔμφυλος πόλεμος sit ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους. At Hes. ἔμφυλον esse dicit τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς, οὐ πολέμιον, ἀλλ' ἐμφύλιον. Ubi non dubito quin reponendum sit τῆς αὐτῆς φυλῆς, præsertim cum ἐμφύλιον, quod proxime ibi præcedit, exponat, συγγενικὸν, ἢ τῆς αὐτῆς φυλῆς. Si quis tamen scribere malit τῆς αὐτῆς γῆς, vel χώρας, non magnopere repugnarim, cum hunc, sicut et ceteros Lexicographos, diversas deductiones in suis expositionibus plerumque sequi videamus. Ceterum non ἐμφύλιος πόλεμος duntaxat, sed etiam ἐμφύλιος νίκη, et ἐμφύλια τρόπαια, ap. Herodian. (3, 15, 6.) habemus. Apud Eund. ἐμφύλιον αἷμα, copulantem (2, 5, 10.) ἐμφυλίῳ καὶ βασιλικῷ αἵματι, quod et ap. alios atque adeo ap. Apoll. Rh. (4, 717.) legitur: [sed contra metrum: recte igitur ἐμφύλῳ restituit Brunck. " Ἐμφύλιος, T. H. ad Plutum p. 112. ad Diod. S. 1, 314. De bello civili, Verh. ad Anton. Lib. p. 25. LB." Schæf. Mss. " Ἐμφύλιον φόνον δρᾷν, Quendam e suis contribulibus occidere, Mich. Apost. Prov. 6, 46." Schleusn. Mss. Apoll. Rh. 4, 725. ἐμφύλιον ὀμφήν. Ἐμφύλιος et * Ἐκφύλιος conf., Nonn. D. 2, 547. Ἔμφυλος, Opp. Ἁ. 1, 249. Ἀνθιέων δὲ μάλιστα νομαὶ πέτρῃσι βαθείαις Ἔμφυλοι. * " Ἐμφύλως, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 17." Kall. Mss.] Illi porro ἔμφυλος, unde factum est hoc ἐμφύλιος, opponi videtur COMP. Ἔκφυλος, præsertim si ἔμφυλος accipiamus tanquam a nomine φῦλον. Nam ἔκφυλος Bud. reddit Externus. Item, A moribus gentis abhorrens: βαρβαρικὸν καὶ ἔκφυλον ἐπιτήδευμα, A moribus gentis abhorrens et inusitatum. Exp. etiam Peregrinus et inusitatus, sic accipi tradens ab Athen. (182.) et a Dionys. Areop. Affert præterea e Plut. Bruto (36.) Ὁρᾷ δεινὴν καὶ ἀλλόκοτον ὄψιν ἐκφύλου σώματος καὶ φοβεροῦ. Quod Idem in Cæsare (69.) narrans, scribit, Ὄψιν εἶδε φοβερὰν

ἀνδρὸς ἐκφύλου τὸ μέγεθος καὶ χαλεποῦ τὸ εἶδος. Apud Suid. ex Æliano habemus ἔκφυλος πόλεμος, quod oppositum itidem τῷ ἐμφύλῳ s. ἐμφυλίῳ, significabit Bellum externum s. exterum, oppositum domestico, ut etiam externi s. exteri hostes opp. domesticis. Vide Ἀλλόφυλος. [" Act. Traj. 1, 225. Toup. Opusc. 2, 257." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 302. Hesych. Ἔκφυλον· τὸ μὴ συγγενὲς, ἀλλόφυλον. "Ἔκφυλον ὄνομα, Verbum peregrinum, quasi extra suam tribum oberrans, adeoque parum probatum, Lucian. Lexiph. 24. Philostr. V. S. 578. Eodem modo Longin. 15, 8. δεινὰς καὶ ἐκφύλους παραβάσεις dixit, Non ferendas et alienas digressiones, h. e. quibus quasi extra rhetoricæ artis terminos evagamur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: v. Lobeck. Phryn. 269.]

[* Ἐπιφύλιος, Eur. Ion. 1577. χθών: v. Wakef. 1599.]

"Ὀλόφυλος, ὁ ὁλόκληρος, Integer, Suid." [Eust. Od. Z. 80. p. 1552, 23.]

Ὁμόφυλος, Qui ejusd. est tribus, Tribulis, (pro quo videndum an satis Latine dicatur Contribulis :) unde ἔμφυλον dictum est exponi ὁμόφυλον, sicut et φυλέτην ap. Hom. Quidam ap. Philon. τοὺς ὁμοφύλους interpr. Populares suos. Polit. autem ap. Herodian. 6, (2, 10.) Μηδὲ γὰρ ὁμοίαν ἔσεσθαι μάχην αὐτῷ πρὸς Ῥωμαίους, οἵαν σχεῖν πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, vertit ὁμοφύλους βαρβάρους, Ejusdem corporis barbaros. Quo in l. fortasse quis a φῦλον deducere malit. || Qui ejusd. est sexus: Aristot. de Mundo, Ὥσπερ ἀμέλει τὸ ἄρρεν συνήγαγε (subaudi ἡ φύσις) πρὸς τὸ θῆλυ, καὶ οὐχ ἑκάτερον πρὸς τὸ ὁμόφυλον, Sic certe ipsa (natura) marem cum femina conjunxit, non etiam cum suo horum utrumque sexu. Dicam autem de hac istius comp. signif. et in nomine Φῦλον. Et generalius, Qui ejusd. est generis, (quæ interpr. et illi Aristotelis loco convenire potest; nam quæ sunt ejusd. sexus, ejusd. generis sunt,) ut ὁμόφυλοι ὄρνιθες, Ejusd. generis aves, Bud. e Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Apud Plut. ὁμόφυλον redditur etiam Cognatum, et quidem non incommode. [Gl. Tribulis, Congrex, Gentilis. " Ad Diod. S. 2, 238. Toup. Emendd. 2, 29." Schæf. Mss. " Heracl. Alleg. 41. p. 138. φύσις." Schleusn. Mss. Plut. Arato 45. Ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς ἄνδρας. * " Ἀνομόφυλος, Const. Manass. Amat. 1, 60." Boiss. Mss. * Ὁμοφυλία, Strabo 1. p. 70. " Ad Timæi Lex. 192." Schæf. Mss.]

" Πάμφυλος, Omnis generis gentes habens, Ex " omni gentium genere mixtus. Dicitur etiam πάμ- " φυλον ἔθνος, Gens s. Populus ex omni alio populo- " rum gentiumque genere mixtus," [2 Macc. 8, 9.] " Aristoph. (Ὄρν. 1063.) metaph. παμφύλων θηρῶν, " Omnis generis ferarum." [" Jacobs. Anth. 1, 50. Wakef. S. Cr. 4, 99." Schæf. Mss. Plato Polit. §. 30. Joseph. de Macc. 4. p. 502, 28. * " Παμφυλία, Omne genus populorum, Symm. Gen. 14, 1. παμφυλίας, Omnipopulanæ, ut transtulit Grot. Alias est Nom. propr. regionis Asiæ minoris." Schleusn. Lex. V. T. * " Παμφύλιος, * Πάμφυλος, Nomm. proprr., Schrader. Præf. ad Emendd. p. xx. Wernsd. ad Himer. p. 318. ad Herod. 547." Schæf. Mss. * Παμφυλιακὸς, Inscr. ap. Beaufort. Karamania p. 162. Osann. Auct. Lexx. Gr. 5.]

[* Πρόσφυλος, unde * Ἀπρόσφυλος, Heliod. Æth. 4. p. 176. ad Hesych. v. Ἀπρόσφορον. * " Προσφύλησις, Sylloge Inscr. 166. At vox omni dubitatione haud vacat." Osann. Auct. Lexx. Gr. 142.]

Σύμφυλος, idem cum illo ὁμόφυλος, usum metaphoricum habente pro Cognatus; Qui est ejusd. generis. Auctor Axiochi, qui vulgo Platoni ascribitur, (5.) Ἡ ψυχὴ τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφυλον αἰθέρα. Sic in VV. LL. Ἃ δὴ τούτοις ἐστὶ σύμφυλα, Quæ his sunt cognata, [ex Aristot. de Mundo 4. p. 78. Vulc.] Eadem annotant, σύμφυλα vocari Quæ cognata sunt, et unius classis, Quæ in uno eodemque sunt ordine. Et ap. Diosc. 1. Præf. Σύμφυλος καὶ γνώριμος ὕλη, interpr. e Ruellio quidem, Vernacula cognataque omnibus materia; e Marc. autem, Communis notaque omnibus materia. Apud Eund. in Præf. l. 3. Σύμφυλα καὶ φαρμακώδη σπέρματα, Semina domestica, et quæ in quotidiano vitæ usu sunt, e Marcello: cum Ruellius vertat, Quæ vernacula et inter se cognata censentur. Apud Plut. τὸ σύμφυλον ponitur etiam pro Eo quod est naturæ nostræ accommodatum. [" Jacobs. Anth. 10, 331. Plut. Mor. 1, 538. (10, 120.)" Schæf. Mss.] || Huic contrariam signif. habet BICOMP. Ἀσύμφυλος, Nullam cognationem habens, Naturam abhorrentem habens; etiam generaliter Abhorrens, Alienus, ut Bud. a Plut. usurpari tradit. Idem interpr. etiam Non quadrans, et affert e Luciano (2, 15.) Τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. Apud Plut. autem (10, 142.) inveniuntur copulata ἀλλότρια et ἀσύμφυλα. Item ἀσύμφυλοι τροφαὶ ap. Eund. fortasse Non accommodatæ naturæ nostræ; ut nimirum τὸ σύμφυλον ab eo poni dictum est pro Eo quod est naturæ nostræ accommodatum. [Male * Ἀσύμφιλος, Plut. 8, 832. " Heyn. Hom. 5, 679. * Ἀσυμφύλως, ibid." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Ἀσύφηλος.]

Τετράφυλος, Quatuor habens tribus, In quatuor tribus distributus: ut τ. Ἀθηναῖοι, ap. Herod. ITIDEM Δεκάφυλος, Decem tribus habens, Distributus s. Divisus in decem tribus. Herod. (5, 66.) p. 196. meæ Ed., de Clisthene, Τετραφύλους ἐόντας Ἀθηναίους, δεκαφύλους ἐποίησε. Utitur hoc et Plut. Camillo. [" Τετράφυλος, * Τρίφυλος, Dionys. H. 1, 670." Wakef. Mss. Τρίφυλος, Herod. 4, 161. * " Τριφυλία, * Τριφυλιακὸς, Schol. Pind. Π. 6, 35." Wakef. Mss. * " Τριφύλιος, ad Diod. S. 1, 635. 2, 633. Τριφυλία, ad 2, 63." Schæf. Mss. * " Δωδεκάφυλον, τὸ, xii Tribus, Amphil. 168." Kall. Mss.]

Φυλέτης, ὁ, Tribulis, Contribulis, Qui ex eadem est tribu. A Bud. redditur etiam Curialis, e Cic. Lucian. (2, 825.) Εἰς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς παρέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα: (1, 762.) Καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσεσθαι, καὶ φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτοῦ. Ubi quemadmodum habes φυλέτην ποιήσεσθαι et φρατρίας μεταδώσειν, sic φυλέτην et φράτορα Aristot. tanquam ad eandem rem pertinentia, simul ponit, Polit. 2, 2. interjecta tamen particula ἢ, quæ in VV. LL. perperam omissa est. Afferunt enim ex eo φράτορα φυλέτην, pro φράτορα ἢ φυλέτην. Apud Aristoph. cum gen., Ὄρν. (368.) Τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα, Schol. συμπατριώτας. Apud Hes. habetur φυλέτης expositum ἐκ τῆς φυλῆς, ὅ ἐστιν ὁμόψυχος. Ubi duplicem esse errorem manifestum est: quare ita repono, ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς· ὅ ἐστιν ὁμόφυλος. [Koen. Præf. in Greg. Cor. p. xvi. " Phryn. Ecl. 212. Thom. M. 729. ad Timæi Lex. 66. Herodian. Philet. 475. et n., Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. (1, 2, 58.)" Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Συμφυλέτης pro eod.; sed minus usitatum esse puto: sicut Contribulis pro Tribulis non satis Latine dici existimatur. Suidas συμφυλετῶν exp. ὁμοεθνῶν et συγγενῶν: at vero ap. Hes. legitur συμφυλητῶν, sed librarii, ut opinor, errore, pro συμφυλετῶν, habens priorem illam exp. duntaxat. [Lobeck. Phryn. 172. " Thom. M. 729. Herodian. Philet. l. c." Schæf. Mss. 1 Thess. 2, 14. Isocr. in Panath. 790. * " Συμφυλέτις, Isid. Pelus. 1, 7." Boiss. Mss.] HINC Φυλετικὸς adj. ut φυλετικὴ φιλία, Aristot. Polit. Amicitia contribulium, Amicitia quæ est inter contribules. Potest etiam poni pro Amicitia qualis est inter contribules. Sic φυλετικαὶ δίκαι, Plato de LL. (11. p. 920=137.) Judicia quæ inter tribules exercentur. Item φυλετικὰ δικαστήρια, ap. Eund. Et φυλετικαὶ ἐκκλησίαι e Dionys. H. Tribunitia comitia: ut λοχίτιδες ἐκκλησίαι, Centuriata comitia, VV. LL. [" Dionys. H. 3, 1448. 1453." Schæf. Mss. * Φυλετικῶς, Aristot. Casaub. in Athen. 5, 1.] Invenitur etiam FEMIN. Φυλέτις, et quidem junctum cum illo ipso subst. ἐκκλησία. Putat autem φυλέτιν ἐκκλησίαν Bud. vocari ab Appiano (B. C. 3. p. 545.) Curiata comitia, Ἡ δὲ βουλὴ τὴν φυλέτιν ἐκκλησίαν ἐνόμιζε συλλογήσεσθαι. [" Dionys. H. 3, 1448." Schæf. Mss.] Item VERB. Φυλετεύω, (pro quo perperam in VV. LL. scriptum est Φυλεύω,) Tribules facio, In tribus de-

scribo, Bud. ex Aristot. Polit. 3, (2.) Πολλοὺς γὰρ ἐφυλέτευσε ξένους, καὶ δούλους μετοίκους. [" Φυλετεύω, ad Herod. 404. Φυλεύω, Casaub. ad Athen. 146." Schæf. Mss.]

[* Φυλάζω, In tribus partior, Plut. Lyc. 6. Φυλὰς φυλάξαντα.]

[* Φυλίον, dimin. a φυλή, Plato Comicus Athenæi p. 56.]

¶ Φῦλον, τὸ, pro præcedente illo φυλή, Tribus. Eust. φύλλον ait quosdam putasse scribi duplici λλ, vel διὰ τὸ ἐν τῷ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν, vel πρὸς διαστολὴν τοῦ φύλου, ὃ δηλοῖ τὴν φυλήν. Il. B. (362.) Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, sunt qui φῦλα ita accipiant, sc. pro Tribubus. At ipse Eust. exp. κατὰ ἔθνη, Per nationes s. gentes: ut Cretenses seorsum, Athenienses item seorsum, itidemque ceteros. Auctor brevium Schol. dicit κατὰ ἔθνη, ὅ ἐστιν ἴδια πλήθη. Il. P. (220.) Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, exp. ἔθνη et γένη. Apud Eund. legitur, itidemque ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 90.) φῦλ' ἀνθρώπων, ut sc. dicitur ab Horat. Gens humana, pro quo tamen usitatius est Genus humanum. Sed et φῦλα γυναικῶν ap. Eund. extat: quod reddi posse videtur Gens muliebris, eo modo quo dicit Horat. Gens humana. Apud Lucr. autem Secla talem usum habere videtur, qualem habet φῦλα cum illis genitivis, ubi sc. dicit Secla ferarum. Sed videndum an itidem dici potuerit Secla hominum. Apud eund. Hom. φῦλον est Genus, in alia etiam signif. Od. Ξ. (68.) ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι Πρόχνυ. Rursumque (182.) ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίου ἀντιθέοιο, ubi Eust. φῦλον esse dicit τὴν κατὰ σειρὰν πρὸς βάθος διαδοχήν. In illo autem priore l. scribit e veterum auctoritate, φῦλον Helenæ esse non τὴν κατὰ πλάτος συγγένειαν τὴν εἰς πᾶν τὸ γένος διήκουσαν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος ἐν ἐκείνῃ περιϊσταμένην: sc. ejus patrem, ipsam et ipsius prolem. Ibid. meminit et illius alterius loci, docens appellatione φῦλον comprehendi Laërtem, ejusque filium Ulyssem, et hujus ipsius filium Telemachum. || Sexus, Xen. A. (1, 4.) Σωμασκεῖν ἔταξεν οὐδὲν ἧττον τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος φῦλον. Sic autem et Aristot. usus esse traditur. Commode certe ex hoc φῦλον, i. e. hanc signif. habente, deducemus ὁμόφυλος, cum ponitur pro Eo qui est ejusd. sexus, de qua signif. dictum fuit supra in Φυλή. Ex eod. Xen. affertur, (Ἀπ. 2, 1, 7.) Τούτων ἑκατέρου τοῦ φύλου τὴν τάξιν οἶσθα, pro Utriusque generis horum ordinem nosti. [" Huschk. Anal. 292. T. H. ad Plutum p. 341. Musgr. Suppl. 653. Heyn. Hom. 4, 265. Toup. Opusc. 2, 101. Ammon. 144. Valck. Anim. 208. Diatr. 19. 147. Fischer. ad Anacr. p. 13. Hesiod. Θ. 202. Wolf. p. 142. Græv. Lectt. Hes. 533. ad Lucian. 1, 251. Mitsch. H. in Cer. 181. 196. 352. Xen. K. Π. 330. Zeun. ad 751. 777. Soph. Œd. T. 19. Φῦλα, absolute, Populi, Dionys. P. 934. An φῦλα simpliciter Homines? Wassenb. ad Hom. 134." Schæf. Mss. Od. Θ. 481. φῦλον ἀοιδῶν. Il. B. 840. φῦλα Πελασγῶν. Φῦλον et φίλον conf., Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 3.]

Ἀλλόφυλος, Ἔκφυλος, Ἔμφυλος, etc. vide supra post Φυλή: quamvis sint aliquæ eorum signiff., quibus magis a φῦλον quam a φυλή derivatio convenit, ut ibi admonui. Sed AD Ἀλλόφυλος quod attinet, ejus præsertim frequens est signif., quam habet non tanquam a φυλή, sed tanquam a φῦλον derivatum, cum eo declaretur Alienigena, Externus, Peregrinus; Qui diversæ est gentis, s. nationis. Thuc. 1, (102.) Καὶ ἀλλοφύλους ἅμα ἡγησάμενοι, Rati alienigenas esse. Hieron. in Es. 2. Pro Philisthiim, inquit, semper LXX. Alienigenas interpretati sunt, i. e. τοὺς ἀλλοφύλους, nomen commune pro proprio: quæ est hodie gens Palæstinorum, quasi Philisthinorum. Et aliquanto post ex iisd. Interprr. affert, Καὶ τέκνα πολλὰ ἀλλόφυλα ἐγενήθη αὐτοῖς: quæ reddit, Et filii multi alienigenæ nati sunt eis. Dicitur etiam ἀλλόφυλος πόλεμος, ut Lat. Exterum s. Externum bellum, cum Cic. de Sen., ubi quod dicit, Non solum domestica, sed etiam externa bella, Gaza vertit, Οὐ μόνον τοὺς οἰκείους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλλοφύλους πολέμους. Sed mihi non placet illud οἰκείους oppositum τοῖς ἀλλοφύλοις: nec dubito quin ἐμφυλίους potius eis opponere debuerit. Legitur et ap. Plut. Camillo (23.) ἀ. πόλεμος: cui subjungit, καὶ βαρβαρικός. Sic autem et ἔκφυλος πόλεμος habuisti supra. Metaphorice ap. eund. Plut. pro Eo quod est diversi generis, s. diversæ naturæ, oppositum habens οἰκεῖον: (8, 626.) Καθάπερ ἐν πόλει μιγάδων καὶ συγκλύδων ἀνθρώπων πλῆθος, οὐ ῥᾳδίως μίαν οὐδὲ ὁμοπαθοῦσαν ἴσχουσαι κατάστασιν, ἀλλ' ἑκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀντιτείνουσα, καὶ δυσέμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον. Ut porro ἀλλόφυλος multo commodius a φῦλον quam a φυλή deducitur: sic et ὁμόφυλος, ut de ceteris taceam, apte illinc derivari, modo in nomine φῦλον docui. Verum et de VERBO Φυλοκρινεῖν iterum hic dicendum est: id nimirum non a φυλή, ut censet J. Poll., sed a φῦλον deduci, si Eustathio credimus: qui id significare ait, quod Hom. dicit κρίνειν ἄνδρας κατὰ φῦλα: atque adeo ex his ipsis verbis posteros verbum illud composuisse. Suidas φυλοκρινεῖ exp. διακρίνει, et καταδοκιμάζει περιέργως. Etym., διακρίνει, et καταδικάζει παρέργως: sed reponendum censeo, καταδικάζει περιέργως, ex ipso Suida, nec non e Lex. meo vet. At Hesychii expositio supra commemorata fuit. Verum ut ad ἀλλόφυλος redeam, ex eo factum est NOMEN Ἀλλοφυλισμός, verbalis formam habens, quod ex 2 Macc. 4, (13.) affertur, et dicitur esse Ritus exoticus, extraneus, alienigenarum; sed a Bud. exp. In alienos mores degeneratio, tum l. c. tum 6, (24.) Illi porro ἀλλόφυλος significanti alienigenam, synonymum est COMP. Ἑτερόφυλος, sed minus usitatum. [Ælian. H. A. 16, 27. " Ἀλλόφυλος, Schn. ad Xen. K. Π. p. 3." Schæf. Mss. Act. Apost. 10, 28. Porph. de Abst. p. 17. ζῶον, Joseph. A. J. 8, 8, 4. 9, 6, 6. Diod. S. 1. p. 22, 7. Hippocr. de Aëre p. 289, 8. Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀλλοφυλέω, Sum alienigena, 4 Macc. 18, 5. ubi ἀλλοφυλῆσαι notat Externos mores et ritus amplexari. Sed sine dubio leg. ibi * ἀλλοφυλίσαι. Vide Ἀλλοφυλισμός." Schleusn. Lex. V. T. * Ἀλλοφυλέω, unde * Ἀλλοφυλία, Epicurus Diogenis 106. " Eudocia p. 178." Schleusn. Mss. * Μονόφυλος, Unius generis, Opp. K. 1, 399. πολὺ φέρτατα πάντων Φῦλα μένειν μονόφυλα. * Πολύφυλος, Timon Athenæi p. 22. Orph. H. 60, 2. 61, 3.]

" Φυλαδὸν, Per tribus: in VV. LL. affertur ex Il. B. " (668.) Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν κατὰ φυλαδόν. Sed rectius " scribetur καταφυλαδὸν conjunctim, ut Eust. habet: " qui idem esse dicit quod alibi κατὰ φῦλα." " Καταφυλαδὸν, Hes. κατὰ ἔθνη, Per gentes, ut sit κατὰ " φῦλα. Aliis Per tribus, Tributim, κατὰ φυλάς." [Vide Heyn. ad Il. l. c. T. 4. p. 357. Opp. Ἁ. 3, 644. φάλαγγες Ἀνδρῶν ἐρχομένων καταφυλαδόν.]

AT VERO Φύλοπις quidam a φῦλον, alii a φυλή derivari putarunt. Est autem φύλοπις, Pugna, Prælium. Il. Λ. (213.) de Hectore, Πάλλων ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ, Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν: Δ. (15.) φύλοπιν αἰνὴν Ὄρσομεν: sed ei præfigit πόλεμον, ita canens, Ἢ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν Ὄρσομεν. Sic certe et Hesiod. dixit Ἔργ. (1, 160.) πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή. Atque ut hic πόλεμος et φύλοπις copulantur, sic alibi μάχη et φύλοπις, ut Il. N. (789.) ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, quæ ἐκ παραλλήλου conjungi existimantur. Sed et πολέμοιο φύλοπιν ap. utrumque Poëtam legi sciendum est, et scribere Eust., cum dicitur φύλοπις sine hac adjectione, tunc poni imperfecte; at cum additur iste gen., tunc perfectam esse orationem. Id autem ita scribit quasi φύλοπις significet ἀϋτήν, s. βοήν, i. e. Clamorem. Nam alibi tradit φύλοπιν esse τὴν τῶν φύλων ὄπα, i. e. βοήν. Atque ita πολέμοιο φύλοπις fuerit Bellicus nationum clamor, ἡ τῶν φύλων ἐν τῷ πολέμῳ βοή. Sed si verum est quod Idem scribit, sc. βοὴν itidem significare μάχην, idque ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, (unde esse, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, pro πολεμιστής,) nihilo magis φύλοπις quam βοή imperfecte hac in signif. ponetur. Etym. autem scribit φύλοπις dici παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ φῦλα εἶναι, quasi φυλομις. In VV. LL. annotatur etiam, φύλοπις dici quasi

φυλῶν ὀπὶς, propter infesta tribuum pugnantium ora: quæ deductio, undecunque sumta sit, minus mihi arridet. [" Heyn. Hom. 4, 557. Harles. ad Theocr. 270." Schæf. Mss. Soph. El. 1073. Il. Δ. 65.]

[* ΦΥΛΙΑ, Lentiscus, " Ammon. 141. ad Mœr. 382. Fac. ad Paus. 1, 304. ibique Kuhn." Schæf. Mss. Schn. Lex. h. v., Ind. Theophr. v. Φιλύκη, Od. E. 477. δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους· Ἐξομόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης: Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 19.]

ΦΥΛΛΟΝ, τὸ, Folium, Frons frondis. Est autem dictum φύλλον a φύω, secundum quosdam, quibus non assentior: sed multo minus illi etymo, quod attuli in Φῦλον. Hom. Il. Z. (147.) Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει· ἄλλα δέ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει: Od. H. (106.) οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. Dicuntur autem generaliter φύλλα non solum arborum, sed quarumvis plantarum: unde miror hæc Hesychii, Φύλλα, τὰ τῶν δένδρων. Apud Plut. Φύλλα ἐλαίας. Athen. 14. περὶ φυτοῦ τινὸς, quod δίδη vocatur, Οὗ τὰ μὲν φύλλα τὰ πρόβατα ἐσθίει, τὸν δὲ βλαστὸν αἱ ὕες.' Apud Eund. θρίδακος φύλλα. Sic passim ap. Diosc. Rosa quoque φύλλα habet cum ap. alios, tum ap. Anacr.: cum alioqui ei peculiariter et κάλυκες tribuantur. || Φύλλον interdum κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam, vocatur Folium malabathri s. malobathri, quod alioqui et cum adjectione, φύλλον μαλαβάθρου. [Polyæn. 4, 3, 32.] Apud Aët. autem 7. LEGITUR Φύλλι, ubi scribit, Φύλλι τὸ τοῦ μαλαβάθρου φύλλον. VV. LL. [" Φυλλὶ, Casaub. ad Athen. 138." Schæf. Mss.] || Φύλλον ap. Hippocr. Γυναικ. 2., est Silphii semen, teste Gal., ita dictum ob latitudinem. Sed ab eo addi dicit interdum Libycum, interdum Æthiopicum. Alibi idem Gal. ὅπου καρπὸν Hippocrati esse dicit hoc ipsum silphii semen, et subjungit, Quod et φύλλον vocatur ἐνικῶς, nec non μαγύδαρις a nonnullis. Sed pro hac voce Μαγύδαρις, (quam et ipsam obiter observa,) quædam exempl. HABENT Μάγδαρις. || Φύλλον, ap. Theophr. H. Pl. 9, 19. nomen est Herbæ, cujus genera (ut et Diosc. 3, 140.) ait esse φύλλον ἀρρενογόνον καὶ θηλυγόνον. Ita VV. LL., in quibus additur etiam, vocem hanc non intellexisse Plin. ap. Theophr., sicut nec Gazam, qui herbam quandam male transtulerit. Agere autem de hac planta ipsum Plin., partim e Diosc., partim e Theophr., l. 26. Et vocare etiam Phyllon, 27, 12. [Vide Schn. Ind. Theophr.] || Φύλλα SIVE Φύλλια, ut in Iisd. annotatur, Hippocr. vocat Olera condimentis usitata, rutam, mentham, apium, coriandrum: quæ auctuarii loco a venditore adjici solebant. At Gal., quem vide in Lex. Vocum Hippocr., λαχάνων, i. e. Olerum, appellationem illis quoque non tribuit; sed dicit, Ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν. Vide Φύλλιον et infra. [" Φύλλον, Jacobs. Anth. 7, 90. 9, 266. 12, 357. Achill. Tat. p. 17. Casaub. ad Athen. 138. Ammon. 144. Brunck. ad Eur. Bacch. 744. Culmus, Græv. Lectt. Hes. 610. De floribus, Jacobs. Anth. 7, 408. 9, 266. Φ. libri, Bast Lettre 35. Hominis vita cum φ. comparata, ad Lucian. 1, 516. De more folia et flores alicui honoris causa injiciendi, Musgr. Hec. 574. Conf. c. φῦλον, Valck. Præf. ad Ammon. p. xxvi. Heyn. Hom. 5, 213.: cum φλοιὸς, Kuster. Aristoph. 119." Schæf. Mss. " Folium libri, Montef. Palæogr. p. 27." Kall. Mss. Theocr. 11, 26. ὑακίνθινα φ., 18, 39. λειμώνια. Numenius Athenæi p. 371. φύλλων ὅσσ' ἄσπαρτα. " LXX. Sir. 6, 4. Τὰ φύλλα σου καταφάγεσαι, Folia tua carpe et absume, h. e. tropo remoto: si ea dissipes et corrumpas, quæ sunt necessaria ad spem incrementi et proventus boni, ut verbis Camerarii utar." Schleusn. Lex. V. T.]

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ, Folia abjiciens, Folia amittens s. Frondes, Cui folia decidunt. Quidam interpr. Foliis deciduus. [Theophr. H. Pl. 1, 9, 3.] Φυλλοβολία, ἡ, Foliorum abjectio, Foliorum amissio. Item VERB. Φυλλοβολέω, Folia abjicio, amitto, dimitto, τὰ φύλλα ἀποβάλλω, Folia mihi decidunt. E Plin. possumus interpretari Folia amitto, dimitto; utrumque enim uno eodemque in loco usurpat. Scribit enim, Quædam folia tardius amittunt; nec interest maturius germinasse: utpote cum quædam primæ germinent, et inter novissimas nudentur. Morus novissime germinat, et cum primis folia dimittit. Est enim totus h. locus ex his Theophr. verbis sumtus, inter quæ habes et nomen illud φυλλοβολία, non solum verbum φυλλοβολῶ, (H. Pl. 1, 9, 6.) Οὐκ ἀνάλογον δὲ αἱ φυλλοβολίαι ταῖς βλαστήσεσιν, ὥστε τὰ πρότερον βλαστήσαντα [καὶ πρότερον] φυλλοβολεῖν· ἀλλ' ἔνια πρωῒ βλαστάνει μὲν, οὐδὲν δὲ προτερεῖ τῶν ἄλλων, ἀλλά τινων καὶ ὑστερεῖ· συκάμινος δὲ ὀψιβλαστεῖ μὲν, οὐδὲν δὲ, ὡς εἰπεῖν, ὑστερεῖ τῶν ἄλλων. Itidemque in alio Theophr. loco φυλλοβολεῖν vertit Folia dimittere; nam pro his illius verbis, Δρῦς ἐστὶν εὐσύνοπτος ἐκ τῆς πόλεως, ἣ οὐ φυλλοβολεῖ, habet, Ex ipsa urbe prospiciebatur quercus una, nunquam folia dimittens. Alibi autem dicit Folia cadere arboribus, quod Theophr. φυλλοβολεῖν. Pro his enim illius verbis, Φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τοῦ μετοπώρου, καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον· πλὴν τὸ μὲν, θᾶττον, τὸ δὲ, βραδύτερον· ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαμβάνειν: hæc ab eo scribuntur, Folia cadunt plurimis arboribus autumno; quædam tardius amittunt, atque in hyemes prorogant moras. Considera autem his in ll. quomodo idem verbum et per activum et per neutrum et per passivum quoque reddi possit. Nam illud Nudari in primo loco est itidem positum pro φυλλοβολεῖν: est enim pro Nudari foliis. At VV. LL. nullam mentionem hujus signif. verbi φυλλοβολεῖν facientia, interpr. Folia floresque spargere, Foliis floribusque accumulare, in Προχύται. Sed cum dicitur φυλλοβολεῖν τινὰ, rectius reddetur Foliis conspergere s. Frondibus. Sic certe ap. Herodian. (8, 7, 4.) PASS. Φυλλοβολεῖσθαι, sed activam signif. habens, vertit Polit. Apud eund. Historicum (7, 10, 15.) legitur et particip. Φυλλοβολούμενος, sed passivam ut vocem, ita signif. habens, cui eand. interpr. tribuit, utens et ibi activo verbo, ob mutatam orationis structuram. [* " Φυλλόδαφνον, Jo. Malal. 1, 355. 377." Elberling. Mss. * Φυλλοκόπος, unde] Φυλλοκοπέω, Folia amputo, abscindo. Pro eod. dicitur et ἀποφυλλίζω. [* Φυλλοκρινὴς, unde * " Φυλλοκρινέω, Herodian. Epimer. 146." Boiss. Mss. Sed cf. Φυλοκρινέω. * Φυλλολόγος, unde] Φυλλολογέω, Folia lego, Pampino, de vite, ut de ficu κυθριάζω, VV. LL. ex J. Poll. [* " Φυλλομανὴς, Brunck. Soph. 3, 516. Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss.] Φυλλομανέω, q. d. Foliis insanio, i. e. Insana quadam foliorum abundantia luxurio. Quidam interpr. Foliis luxuriare, In folia eluxuriare, Foliis lascivire, e Gaza ap. Theophr. H. Pl. 8, 7. Ἐν ταῖς ἀγαθαῖς χώραις, πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν, ἐπινέμουσι καὶ ἐπικείρουσι τὸν σῖτον. [" Jacobs. Anth. 9, 8." Schæf. Mss. * Φυλλόροος, Opp. K. 1, 116. Εἴαρι * φυλλοτόκῳ καὶ φυλλορόῳ φθινοπώρῳ.] Φυλλοῤῥοέω, Foliis fluo, defluo; magis Latine, Folia mihi defluunt. Alioqui reddi potest etiam Folia s. Frondes amitto, dimitto, sicut φυλλοβολῶ. Gaza vertit Defrondesco. Plut. (8, 887.) Οὔτε γὰρ δάφνην, οὔτε ἐλαίαν, οὔτε μυρσίνην, οὔτε ἄλλο τι τῶν μὴ φυλλοῤῥοεῖν λεγομένων, ὁρῶμεν ἀεὶ ταυτὰ φύλλα διατηροῦν: [571. 575. 7, 446. " Aristot. H. A. 261. Schn." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1481. Theophr. H. Pl. 3, 14, 5. * Φυλλοῤῥοία, 3, 13, 4. C. Pl. 2, 19, 2. * Καταφυλλοῤῥοέω, Pind. Ὀ. 12, 22. " Wakef. Eum. 869. S. Cr. 4, 151." Schæf. Mss. * Φυλλοσινὴς, Nicander Athenæi 15. p. 494. Schw. ex emend. Porsoni. * Φυλλόσκεπος et Φιλόσκεπος conf., Theophr. C. Pl. 2, 7, 3. δένδρα.] Φυλλόστρωτος, Foliis stratus: ὁδὸς, Foliis strata via, s. constrata. Affertur autem ex Eur. [Rheso 9. " Pierson. Veris. 145." Schæf. Mss. * Φυλλοστρὼς, ῶτος, Theocr. Epigr. 3. φυλλοστρῶτι πέδῳ, v. Lobeck. Aj. p. 270. Phryn. 429. * Φυλλοτόμος, Gl. Frondator.] Φυλλοφόρος, Folia ferens, Foliatus, [Pind. Ὀ. 8, 101. ἀγὼν, i. q. στεφανίτης.] At VERBUM Φυλλοφορῶ illam quidem signif. sequendo, esset Folia fero, [Theophr. C. Pl. 3, 9, 2. Φυλλοφορεῖν ἐθέλουσι τὰ λάχανα:] sed in VV. LL. sequentibus Budæum, datur ei signif. verbi COMP. Ἐκφυλλοφορέω, quod interpr. Senatu vel Or-

dine aliquem moveo et ejicio, Obreptitium e tribu A vel populo ejicio. Dictûm a foliis s. frondibus quibus suffragiorum loco utebantur. Æschin. (15.) Ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ καταγνοῦσα τουτονὶ ἀδικεῖν, καὶ ἐκφυλλοφορήσασα, δικαστηρίῳ παραδῷ, δότε τὴν δωρεὰν αὐτοῖς: (ibid.) Μετὰ ταῦτα ὡς ἐπανῆλθεν ἡ βουλὴ εἰς τὸ βουλευτήριον, ἐξεφυλλοφόρησεν αὐτὸν, E senatu movendum ejiciendumque censuit et judicavit, Bud.: qui etiam subjungit hæc Pollucis, Φύλλοις γὰρ ἐψηφίζοντο οἱ κατὰ δήμους δικάζοντες, οἷς ἐπέγραφον εἴτις ὡς παρέγγραπτος ἐκρίνετο· καὶ τὸ καταγνῶναι ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφορῆσαι: h. e., inquit, Ut obreptitium e tribu vel populo ejicere. Dixerat autem antea, φυλλοφορεῖν esse Ejicere et expellere: itemque, ἐκφυλλοφορεῖν, quod per frondium signa fiebat: h. e. Senatu s. Ordine movere. Verum nullam simplicis una cum composito mentionem ap. J. Poll., (sicut nec ap. alios) reperio; ac vereor ut signif. eandem et ipsum habere comperiatur. Affert quidem certe J. Poll. et pass. PARTICIP. Ἐκπεφυλλοφορημένος, de eo qui ita est condemnatus. Inveniturque et alterum PARTIC. Ἐκφυλλοφορηθεὶς, pro eod. [Vide Harpocr. et Bekk. B Anecd. 248.] Quin etiam NOMEN Ἐκφυλλοφορία addi his potest ex Etym., (hoc enim reponi ap. eum debet pro ἐκφυλλοφορίαι,) quo significatur Illa ejectio e tribu s. populo, etc. Habet tamen ἐκφυλλοφορία non tam formam verbalis, (est enim dicendum ἐκφυλλοφόρησις,) quam nominis e φυλλοφόρος facti. [Ab Ernestio scriptura per unicum λ probatur, * ἐκφυλοφορέω, * ἐκφυλοφορία, quasi a φυλὴ, Tribus: Syracusanis autem eadem ejectio dicebatur πεταλισμὸς, Diod. S. 11, 87. "Ἐκφυλλοφορία, Wolf. Prol. Hom. p. 60." Schæf. Mss. * "Ἐκφυλλοφόρησις, Tzetz. Ch. 10, 41. 13, 478. 484." Elberling. Mss. * Φυλλοφυὴς, unde * Φυλλοφυέω, Gl. Frondeo.] Φυλλοχόος, ὁ, q. d. Foliorum fusor. Ita dicitur Mensis qui folia humi fundit, Mensis quo folia decidunt. Vide Plut. (8, 929. 932.) ubi est etiam in plur. φυλλοχόοι μῆνες: item VERB. Φυλλοχοέω, (931.) dicuntur enim φυλλοχοεῖν arbores, quibus folia decidunt, q. d. Folia fundere humi: [Φυλλοχόος, Alciphr. 3, 10. μήν: "Bergler. 302. Jacobs. Anth. 6, 396. Φυλλοχοέω, 9, 63." C Schæf. Mss. "Antiph. 37." Wakef. Mss.]

Φυλλανθὲς, Herba inter ἐπιγειόφυλλα, ap. Theophr. H. Pl. 7, 9. ubi tamen corrupte legitur ἀφυλλανθές: [ἀφύλλανθες autem edidit Schn., cujus nott. et Ind. videas.] Meminit Plin. 21, 16. Est fortasse Scabiosa sessilis, herbariorum, s. Scabiosa minima: sic vocata quia ejus foliatus est flosculus. VV. LL.

Ἀείφυλλος, ὁ, ἡ, Semper folia habens, Folia non amittens, [Theophr. H. Pl. 6, 6, 2. C. Pl. 1, 10, 7.] UNDE Ἀειφυλλία, ἡ, Foliorum perpetuitas. Ἀκρόφυλλος, In summitate folia habens, s. In cacumine, ἐν τῷ ἄκρῳ φύλλα ἔχων, [Theophr. H. Pl. 9, 14, 2.] Ἄφυλλος, Foliis carens, Nulla folia habens. Sed ἀφύλλου στόματος, Eur. (Or. 377.) pro ἱκετηρίαν οὐκ ἔχοντος: [" Musgr. 383. Wakef. Eum. 788. 790." Schæf. Mss. Il. B. 425. * Πανάφυλλος, Hom. H. in Cer. 452. ubi v. Ruhnk. et Mitsch.] Affertur ETIAM Ἀφύλλωτος pro ἄφυλλος. Sonat autem q. d. Infoliatus, i. e. Non fo- D liatus. [Hesych. Ἀφύλλωτον πέτραν· ἄπορον, ἄδενδρον· οἷον λεωπετρίαν· Σοφ. Ἰοβάτῃ.]

[* Βαθύφυλλος, Frondosus, affertur e Moscho.] Βραχύφυλλος, Brevia folia habens: δένδρον, Epigr. [Anal. 3, 221.]

Δίφυλλος, Bina folia habens, Bifolius. SIC Τρίφυλλος, Terna folia habens, Trifolius. Et subst. neutr. GEN. Τρίφυλλον, τὸ, Certa quædam herba, Trifolium dicta. Diosc. sic a quibusdam vocari tradit τὴν ἀγρίαν λωτὸν, et τὸν κύτισον. [" Diosc. Notha 454. 463. 470. 473." Boiss. Mss. Barker. ad Etym. M. 954. * " Τριφύλλιον, i. q. λωτὸς, Buttm. Schol. Od. Δ. 603." Elberling. Mss. * Τριφυλλὶς, Diosc. Par. 2, 58. * Τρίσφυλλον, * Τριόφυλλον, * Τρισφύλλιον, Schn. ad Nicandri Θ. 520. Valck. ad Theocr. Adon. p. 220.] ITIDEM Πεντάφυλλος, Quina folia habens: ῥόδα, Theophr. [H. Pl. 6, 6, 4.] Et subst. neutr. GEN. Πεντάφυλλον, τὸ, Quinquefolium, Herba ramulos habens festucarum modo graciles, palmam non excedentes, et in iis semen: folia menthæ similia, in singulis pediculis quina: nec plura, nisi perquam raro, et per ambitum crenata, serræ modo: florem in candido pallidum, vel auri æmulum. Radix subrubra, oblonga, paulo crassior quam veratri nigri. Ab ea non longe abest, quam officinæ Tormentillam vocant, nisi quod septem non tantum quinque habet folia. Archigenes ap. Gal. τῶν Κατὰ Τόπους, 5, 9. scribit πεντάφυλλον a quibusdam DICI Εὐπατώριον. Hæc Gorr. [Πεντάφυλλον, * Πεμπτάφυλλον, Alex. Trall. 8. p. 477. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Πεμπτάκις.] Nicander (Θ. 839.) eadem ratione VOCAT Πενταπέτηλον. Est enim πέτηλον i. q. φύλλον: sed eandem vocari ETIAM Πενταπετὲς a Diosc. 4, 4.: ITEM Πεντάπετον a Theophr. H. Pl. 9, 14. quidam tradunt: [πενταπετοῦς autem dedit Schn. non πενταπέτου.] Illis porro adjectivis addenda sunt et ISTA, Δωδεκάφυλλος, ET Εἰκοσάφυλλος, ET Ἑκατοντάφυλλος, Duodecim folia habens, Viginti s. Centum folia habens, Duodena folia habens, vicena, centena. E Theophr. affertur, δωδεκάφυλλα ῥόδα, Rosæ quibus duodena folia insunt: εἰκοσάφυλλα, Quibus vicena folia insunt: ἑκατοντάφυλλα, Quibus centena folia insunt, Centifoliæ, H. Pl. 6, 6, (4.) Denique his adjici debet et COMP. Μυριόφυλλος, Mille folia habens. Possit autem significare et Infinita folia habens. Et subst. neutr. GEN. Μυριόφυλλον, τὸ, Herba quæ Millefolium Plinio. Dicitur et Supercilium Veneris. Caulis est tener, singularisque, radice una, foliis fœniculi, lævibus, plurimis, unde et nomen accepit. Præterea subrubicundus, et quasi arte expolitus. Gorr. [* " Χιλιόφυλλος, Polygonum, Diosc. Notha 462. Achillea, 464." Boiss. Mss.]

Ἐμπεδόφυλλος, Cui sua folia firmiter manent, Folia non amittens. Palmæ epith. esse traditur, utpote perpetuo virentis frondibus. [Empedocles Plutarchi Symp. Q. 2, 2. * Ἔμφυλλος, Geop. 4, 15, 4.] Ἐπιγειόφυλλος, Humi sparsa folia habens, Ab radice tantum foliatus, ut a Gaza redditur ap. Theophr. H. Pl. 8, 9. SICUT Ἐπικαυλόφυλλος, ibid. redditur A caule tantum foliatus. [* Ἐπίφυλλος, Schneidero susp.] Ἐπιφυλλόκαρπος vide post Ἐπιφυλλίς. Ἐρίφυλλος, Valde foliatus, Foliosus, Multa s. Magna folia habens. Hes. Quercus ἐρίφυλλος est ἡ πλατύφυλλος, Lata folia habens. Item Arbor dicta φελλὸς, i. e. Suber. [* Εὔφυλλος, vide Φυλλότερος, Apoll. Rh. 4, 1158. Athen. 69. Pind. Ἰ. 6, 89. " Eur. Hel. 1347. Iph. T. 1246." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 4, 345." Schæf. Mss.]

[* Καλλίφυλλος, Anacr. 5. Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες. " Const. Manass. Chron. p. 1." Boiss. Mss.] " Καλλίφυλλον, q. d. Pulcrifolium. Ita vocat Hippocrates quod alii appellant καλλίτριχον et ἀδίαντον, teste Gal.: Hippocr. in quam Epid. 7. Πόμα τὸ ἀπὸ τοῦ καλλιφύλλου ξυνήνεγκε. Affertur ET Καλλίφυτον pro Adiantum s. Callitrichum." [* Κατάφυλλος, Strattis Athenæi 69. " Valck. Diatr. 231. Thom. M. 191." Schæf. Mss.] " Κοιλόφυλλος, Qui cavis foliis est, Concava habens folia," [Theophr. H. Pl. 1, 10, 8.]

Λειόφυλλος, Lævia folia habens, non aspera. Λεπτόφυλλος, Tenuia folia habens: δάφνη, Laurus tenui folio, e Gaza ap. Aristot. Probl. 1, 58. [Theophr. H. Pl. 3, 9, 5.]

" Μακρόφυλλος, Longa habens folia," [" Schol. Od. N. 102." Wakef. Mss.] Μανόφυλλος, Rara folia habens, [Theophr. H. Pl. 7, 6, 3.] " Μεγαλόφυλλος, " Magna habens folia," [C. Pl. 2, 10, 3.] Μελάμφυλλος, Nigra folia habens, epith. κισσοῦ, Hederæ, ap. Dionys. P. [573. Pind. Π. 1, 52. Jambl. V. P. 18. " Jacobs. ad Meleagr. p. 6." Schæf. Mss.] Et subst. neutr. GEN. Μελάμφυλλον, τὸ, Acanthi species, quam et παιδέρωτα vocant. Vide Gal. item Aët. v. Ἄκανθος, nec non Plin. 22, 22. [" Diosc. Notha 452." Boiss. Mss. * Μελανόφυλλος, Chæremon Athenæi 13. p. 282.] Μονόφυλλος, Unicum folium habens, [Theophr. H. Pl. 1, 13, 2.]

Ὀλιγόφυλλος, Pauca folia habens. Cui opp. πο-

λύφυλλος, quod vide. Πλατύφυλλος, Lata folia habens: ut πλ. δάφνη et τιθύμαλλος, Diosc. Item Latifolia, species Quercus, VV. LL. e Plin. et Theophr. H. Pl. 3, 9. Sed c. 10. exp. Æsculus a Gaza, ut ibid. annotatur. Et subst. neutr. GEN. Πλατύφυλλον, Latifolium, ex eod. Theophr. H. Pl. 6, 6. Πολύφυλλος, Multa folia habens, Foliis abundans, Cui densa sunt folia. Theophr. (H. Pl. 1, 10, 8.) Κοινὴ δὲ διαφορὰ πάντων ὁμοίως δένδρων, καὶ τῶν ἄλλων, ὅτι τὰ μὲν, πολύφυλλα· τὰ δὲ, ὀλιγόφυλλα· ὡς δ' ἐπὶ τὸ πᾶν, τὰ [μὲν] πλατύφυλλα, μᾶλλον ὀλιγόφυλλα, [τὰ δ' ὀξύφυλλα:] Plin. Jam densa ac rara: semperque lata, rariora. Nisi potius pro Ac rara, legi debet Aut rara. [* "Πολύφυλλον, Epimedium, Diosc. Notha 463." Boiss. Mss.]

Σαρκόφυλλος, Carnosa folia habens, ut Plin. Carnosa cupresso folia; Carnifolius, Gazæ ap. Theophr. [H. Pl. 1, 10, 4. 4, 6, 7. * Σεισίφυλλος, Eust. Od. I. 22. p. 1613, 41. Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713.] Σπανόφυλλος, Rara folia habens, sicut μανόφυλλος, supra. At Σπαθόφυλλος vide post Σπάθη, T. 3. col. 906.

Τανύφυλλος, Habens folia in latitudinem extensa aut Longitudinem, Lata folia habens s. Longa. At τανύφυλλον ἐλαίην Hom. dixit tanquam ejus foliorum latitudine non respondente longitudini, [Od. N. 102. Theocr. 25, 221. "Jacobs. Anth. 7, 156. Ruhnk. Ep. Cr. 248." Schæf. Mss.] "Τανίφυλλος, in VV. "LL. perperam pro τανύφ."

Huc reservavi vocem cum præp. COMP. Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, Racemulus qui magno racemo superjacet. Aut etiam, Racemus per se parvus, ita dictus quod tegatur τοῖς φύλλοις, i. e. Foliis. Vide Aristoph. Schol., et Callistrati expositionem ap. Eund. Quæ fere omnia habet et Suidas. Hesychio est βοτρύδιον μικρὸν, τὸ ἐπὶ τέλει βλαστάνον. De hoc vocab. ita in VV. LL. scribitur, Ἐπιφυλλὶς, Pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, et in cacumine supra folia: unde et nomen. Colum. 3, 18. Nec dubium quin gemmæ cacumini proximæ, quæ sunt infœcundæ, in eo relinquantur, e quibus pampini pullulant, vel steriles, vel certe minus feraces: quos rustici vocant Racemarios. Et ἐπιφυλλίδες pro Hujusmodi racemis exilibus quales profert labrusca, qui e racemario pampino producuntur, vel tales fiunt, si vites carbunculari contigerit: ob idque θυμάλωπες dicuntur, et ἐπίτραγοι ab J. Poll. Diosc. (4, 144.) de smilacis asperæ fructu loquens, Καρπὸν δὲ φέρει βοτρυώδη, ὡς ἐπιφυλλίδα, πεπανθέντα δ' ἐρυθρὸν, ὑποδάκνοντα ἠρέμα, Fert autem racemosum fructum, epiphyllidis similitudine, (quia exilem, et in cacumine,) rubrum, cum maturitatem ceperit, gustumque leniter mordentem. Aristoph. translate usus est, cum malos Poëtas et inter eos Euripidem irridens, dixit B. (92.) Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα, Χελιδόνων μουσεῖα, ubi innuit esse λάλους et πιθανολόγους, et ὡς οὐδὲν περὶ λόγους εἰσί. [Dionys. Rhet. 18. Τραγήματα τῶν λόγων καὶ ὥσπερ ἐπιφυλλίδας καὶ στωμύλματα.] Parvi enim sunt pretii ἐπιφυλλίδες in vindemia, ideoque solent a vindemiatoribus præteriri. Atque adeo hos exiles racemos, sicut et aliorum reliquias, ad racemationem relinqui pauperibus, divina lege sancitum, Levit. 19, (10.) et Deut. 24, (21.) Hinc ἐπιφυλλὶς dicitur etiam Racematio. LXX. Interprr., ap. Abdiam Prophetam, (5.) Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρός σε, οὐκ ἂν ὑπελίποντο ἐπιφυλλίδα; Iidem hanc ἐπιφυλλίδα vocant etiam τρυγητῶν κατάλειμμα ap. Esaiam. Suidas ἐπιφυλλίδα exp. * ῥαγολογίαν. [" Jacobs. Anth. 9, 109. Dionys. H. 5, 393. Toup. Opusc. 2, 201." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Salmas. Homonym. 75.] Inde et VERBUM Ἐπιφυλλίζειν, Racemationem facere, Racemari. Sed et metaphorice usi sunt verbo Ἐπιφυλλίζειν illi Interprr. Thren. Jer. 1, (22.) Ἐπιφύλλισον αὐτοῖς, ὃν τρόπον ἐποίησαν ἐπιφυλλίδα περὶ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, ubi pro Accurate singula exquirere, ponitur. At 3, (30.) Ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου παρὰ πάσας θυγατέρας πόλεως, Oculus meus solicitam et anxiam habebit animam meam propter urbis filias. Hactenus illa. Usurpatur certe a Damasceno ἐπιφυλλὶς pro Racemo relicto post vindemiam, Bud.: qui etiam scribit ἐπιφυλλίζειν ab Hieronymo verti Vindemiare ap. Jerem. Sed altera interpr. verbi ἐπιφυλλίζειν cum illa nominis ἐπιφυλλὶς signif. melius convenit. [Schleusn. Lex. V.T. Nicetas Annal. 7, 4. ἐπιφ. καὶ καλαμᾶσθαι, pro quo 11, 3. * ἐκφυλλίζω, et 17, 3. ἀποφ.] At VERO Ἀποφυλλίζω est Folia amputo, detraho Folia s. Frondes; etiam Exfolio, ut quidam ex Apitio interpr. Utitur Theophr. H. Pl. 7, 11. Πρὸς δὲ τὴν αὔξησιν αὐτῆς ἀποφυλλίζουσι. Ita enim locus ille legendus censetur. [Gl. Defolio. "Kuster. Aristoph. 119." Schæf. Mss. Diosc. 1, 59. Schol. Aristoph. Ἀ. 157. Εἰρ. 1147.] Ἀποφύλλισις, Foliorum amputatio, Frondatio, e Colum.: licet non afferatur ex eo itidem Frondo pro ἀποφυλλίζω. Potest autem et Exfoliatio, ex illo Apitii verbo Exfolio, vocari. Habetur etiam Ἀποφυλλάδες in VV. LL. expositum Fibræ, (intellige autem in ea signif., qua dixit Virg. amaris intuba fibris,) a sing. NOMIN. Ἀποφυλλάς. Cujus licet hic fiat mentio, non tamen a verbo illo esse putandum est. [Simplex etiam * Φυλλίζω præbent Geop. 5, 2, 12. Χαίρει δὲ μάλιστα — τῷ συνεχῶς φυλλίζεσθαι, Frequenti pampinatione. * Φύλλισις, Gl. Frondatio.] "Ἐμφυλλίζειν, Inserere, i. fere q. "ἐνοφθαλμίζειν et ἐγκεντρίζειν: sunt enim hæc spe-"cies τοῦ ἐμφυτεύειν." [Gl. Immitto, Geop. 10, 37, 1. 10, 65, 2. "Greg. Cor. ad Hermog. Meth. 890. T. 8. Orat. Reisk." Boiss. Mss. * Ἐμφυλλισμὸς, Geop. 10, 75. 76. In Glossis male * Ἐμφύλλησις, Emplastratio, pro * Ἐμφύλλισις.]

His compp. subjungendum est BICOMP. Ἐπιφυλλόκαρπος, ὁ, ἡ, quod sonat q. d. Super folia fructum habens. Dicitur autem ἐπιφυλλόκαρπος esse planta, ut annotant VV. LL., cum fructum fert folii dorso, i. e., ἐκ τῆς ῥάχεως τοῦ φύλλου: cujusmodi est ruscus, et laurus Idæa s. Alexandrina: quin et humilis laurus, i. e. chamædaphne Diosc. diversa a chamædaphne et vincapervinca Plinii. Ac quæ ἐπιφυλλόκαρπα sunt, ea μεταξὺ περιειληφότα τὸν καρπὸν dicuntur, quia fructus e circumplectente folio, velut conceptaculo, emicat, Καὶ κατὰ τὴν πρόσφυσιν τῷ φύλλῳ ἐπιπεφυκὼς ἐστι, Folio innatus et adhærens: qui quidem in rusco et lauro Alexandrina, est ἐν μέσῳ, i. e. in medio. Theophr. H. Pl. 1, 16. Καὶ ἔνια καρποφόρα, μεταξὺ περιειληφότα τὸν καρπὸν, ὥσπερ ἡ Ἀλεξανδρεία δάφνη, ἐπιφυλλόκαρπος: quæ Gaza sic vertit, Fructiferaque nonnulla fructum foliis interceptum gerentia, ut laurus Alexandrina, quæ fructum super foliis gignit. At Marc. ap. Diosc. ἐπιφυλλόκαρπον reddidit, In foliis fructum gerentem: et reliqua Theophrasti verba hoc modo, Folia quædam fructum ferentia, et inter se fructum amplexa. Idem Theophr. ejusd. operis 3, 17. Τῆς μὲν οὖν Ἀλεξανδρείας καλουμένης δάφνης ἐν τούτῳ τὸ ἴδιον, ὅτι ἐπιφυλλόκαρπόν ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἡ κεντρομυῤῥίνη· ἀμφότεραι γὰρ τὸν καρπὸν ἔχουσιν ἐκ τῆς ῥάχεως τοῦ φύλλου: quæ et ipsa ita Gaza vertit, Alexandrinæ cognominatæ proprietas, quod fructum super folia gignit, quemadmodum myrtus sylvestris: quippe fructum ambæ super dorsum folii ferunt. Diosc. autem de eadem Alexandrina lauru loquens, scribit habere καρπὸν ἐν μέσοις (τοῖς φύλλοις): ita enim ille 4, 147. Δάφνη Ἀλεξανδρεία φύλλα ὅμοια ἔχει ὀξυμυρσίνῃ, μείζονα δὲ καὶ μαλακώτερα καὶ λευκότερα, καρπὸν δὲ ἐν μέσοις, Ruell. Semine inter folia rubro. Sequitur autem in hac interpr. Plin., cujus hæc sunt verba, 15, 30. Est et laurus Alexandrina, folio acutiore quam myrti, molliore et candidiore, semine inter folia. Sed improbatur a quibusdam hæc interpr., qui dicunt debuisse reddi Semine in mediis foliis, s. Fructu in mediis, ut intelligamus in singulis foliis, e medio folii dorso fructum enasci. Nam et superiori capite Diosc. dixisse similiter, ἐν μέσῳ τῷ πετάλῳ καρπὸν ἔχειν, ubi idem Ruell. vertit, Baccas a medio folio dependentes. Denique eund. Diosc. 4, 149. scripsisse de chamædaphne, habere fructum τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, cum significare vellet esse ἐπιφυλλόκαρπον.

[* Παραφυλλὶς, Gl. Virgultum, Philes de Plantis 130.]

Φυλλότερος tanquam compar. gradus, significans A
Foliosior, in VV. LL. affertur e Theophr.; sed mendosum esse puto, et pro eo reponi debere εὐφυλλότερος.

Φυλλικὸς, q. d. Foliaris: βλάστησις, Foliaris germinatio, Foliorum germinatio, [Theophr. H. Pl. 3, 5, 5.] At Foliaceus potest etiam sonare, Foliis similis.

Φύλλινος, ὁ, ἡ, itidem sonat, q. d. Foliaris. Unde φύλλινος ἀγὼν, (qui et στεφανίτης,) q. d. Foliare certamen, Foliaceum certamen, i. e. cujus præmium est corona e foliis. An autem hæc dici Foliacea corona possit, alii viderint. Ceterum J. Poll. (3, 153.) dicit στεφανίτας ἀγῶνας vocatos etiam φυλλίνας: qui plur. accus., si mendo caret, [et non leg. φυλλίτας,] erit a sing. NOMIN. Φυλλίνης, ὁ. Verum ut mendo carere illum accus. existimemus, facit Hes., qui et ipse habet φυλλίναι ἀγῶνες. [Schol. Pind. 'O. 8, 101. p. 203. Boeckh. "Ad Thom. M. 810. * Φυλλίτης, ibid. Fischer. ad Palæph. 150." Schæf. Mss.]

Φυλλώδης, [contr. e * Φυλλοειδὴς, ὁ, ἡ,] Foliosus, B
Foliis abundans; simpliciter, Folia habens, Foliatus: φυλλώδεις δυνάμεις, Vires foliis insitæ, VV. LL. [" Inc. ap. Suid. v. Λακίσματα, Τὸ φ. τοῦ Λιβάνου, Arbores Libani." Schleusn. Mss. " Toup. Opusc. 1, 250." Schæf. Mss.]

Φυλλιάω, Folia emitto, Frondesco, Fronde nova vireo, ut loquitur Virg., Arat. (333.) οὐκέτι κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα Φυταλιαὶ ψεύδονται ἀναλδέα φυλλιόωσαι, Schol. ἀναυξῆ θάλλουσαι. Is annotat etiam esse hic hellenismum pro οὐκέτι ἐκείνου ἀνιόντος ἅμα ἡλίῳ ψεύδονται αἱ ἄρουραι, κ. τ. λ. Sed, (ut obiter de hoc quoque admoneam,) non video quid obstet quominus accus. illum vim suam obtinere sinamus, jungentes cum ψεύδονται, quod alioqui sine casu incommode positum fuerit. Eleganter contra αἱ φυταλιαὶ sirium, (de illo enim loquitur,) sua spe frustrari dicentur, si quidem sint ἀναλδέα φυλλιόωσαι. Hinc fit ut Scholiastæ hac in re minime subscribam. Ceterum h. l. ita vertit Cic., Hic ubi se pariter cum sole in lumina cœli Extulit, haud patitur foliorum C
tegmine frustra Suspensos animos arbusta ornata tenere. Quod vero ad illius participii φυλλιόωσαι terminationem attinet, existimandum est positum pro φυλλιῶσαι ut βοόωσι pro βοῶσι, et βοόων pro βοῶν, utrumque ap. Hom. Sed his addendum est, Hes. φυλλιᾷν exponere τοπάζειν. [" Brunck. Apoll. Rh. p. 21. ad Diod. S. 1, 180." Schæf. Mss.]

Φυλλὰς, άδος, ἡ, Strues s. Cumulus foliorum. Callixenus ap. Athen. (204.) de Philopatoris navi quadraginta ordinum, inter alia hæc scribit, Τὸ δὲ ἔγκωπον ἅπαν μέχρι τῆς τρόπεως κισσίνην φυλλάδα καὶ θύρσους εἶχε πέριξ, Bayf. Tota vero ab ea parte, qua remi collocati erant, usque ad carinam ipsam, in ambitu thyrsos habebat, cum perpetuis hederæ foliis. Afferunt itidem VV. LL. ex Herod. (8, 24.) Φυλλάδα ἐπιβαλὼν, pro Consternens foliis. Strab. autem l. 12. φυλλάδα usurpasse pro Strue foliorum ex arboribus deciduorum, in Iisd. annotatur. Ubi alioqui φυλλάδες pro κλάδοι etiam, ex Apoll. Rh. (1, 1183.) et Nicandro 'A. [92. 374. 411. Θ. 834.] Hesychio φυλ- D
λάδες sunt οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες. At φυλλὰς Eidem, ξηρὰ δάφνη ἔχουσα φύλλα. AT VERO Φυλλιὰς ei est ἐκ λαχάνων ὑπότριμμά τι σκευαζόμενον, quod vocabatur θρία. His addit, φυλλία δὲ, γένος ἰθαγενῶν. Qui locus merito suspectus esse possit. ["Φυλλὰς, Markl. Suppl. 32. 259. Mnasalc. 10. Jacobs. Anth. 11, 68. Ruhnk. Ep. Cr. 202. Toup. Opusc. 2, 275. Valck. Diatr. 144. Φ. θάλλουσα, Casaub. ad Athen. 59. Plur., Longus p. 51. 67. Vill. * Φυλλίας, Thom. M. 810. (ἀγών.) Φυλλίας ῥάχος, Sylb. ad Paus. 177. 188. Φυλλιὰς, Casaub. ad Athen. 138." Schæf. Mss. * Φυλλὶς, i. q. φυλλὰς, Geop. 2, 2, 2. 7, 18, 1.]

[* Φυλλάζω, Gl. Frondesco.]

[* Φυλλόω, Hippocr. de Nat. Pueri c. 8. * Φύλλωμα, Diod. S. 3, p. 109, 19. * Φυλλωτὸς, unde 'Αφύλλωτος supra.]

Φυλλάριον, τὸ, Foliolum, Minutum folium, ap. Diosc.

Φύλλιον autem quamvis itidem diminutivi formam habeat, ab Hes. tamen exp. πέταλον, quod est Folium, non Foliolum. Sed adjicit, ἢ τὰ ἐκ τῆς γῆς ἄνθη, Flores quos terra producit. Pertinet autem hæc exp., ut opinor, ad plur. num. φύλλια. Itidem enim e Gal. Lex. Hippocr. annotatur, φύλλια esse Odoramenta hortensia, s. Herbas virides hortorum odoriferas: cujusmodi sunt, coriandrum, mentha, ruta, apium. Ipse Gal. ἡδύσματα κηπαῖα vocat, ἃ τοῖς ὠνουμένοις λάχανα προσεπιτιθέασιν. Apud Hes. est SCRIPTUM Φύλλεια, qui esse dicit itidem τῶν λαχάνων ἃ προστιθέασι τοῖς ὠνουμένοις, sed addit ἕωλα καὶ φαῦλα. Nec enim dubito pro αἴολα, quod ap. eum legitur, reponere ἕωλα, præsertim cum αἴολα illud signif., quæ loco isti convenire possit, nullam habeat: at ἕωλα optime conveniat cum adjectivo φαῦλα, quod ei adjungitur, nec non cum iis quæ a Schol. Aristoph. 'A. (468.) scribuntur, 'Ες τὸ σπυρίδιον. ἰσχνά μοι φυλλεῖα δὸς, sc. ἰσχνὰ dici tanquam εὐτελῆ καὶ μεμαραμμένα: talia enim a mendicis edi. Dixeratque antea φυλλεῖα esse τὰ * ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων. Cum quibus certe non satis conveniunt quæ a Gal. scribi dixi, sc. illa esse κηπαῖα ἡδύσματα: sed magis veram esse Hesychii et hujus Schol. expositionem, quam et Suidas habet, mihi magis fit verisimile. Ceterum et hoc sciendum est, addi a Schol. φυλλεῖα vocari etiam τὰ τῆς θριδακίνης φύλλα, Lactucæ folia. At Suidam, qui alioqui eandem illam expositionem voci φυλλεῖα dat ap. Aristoph., uti dixi, pro hac signif. non jam φυλλεῖα, sed φυλλία scribere. Hanc certe scripturam confirmare et Pollucis auctoritate possumus: quem simul habere quæ faciant pro illa posteriore exp., potius quam pro illa Galeni, observandum est. Postquam enim dixit πάντα τὰ λείψανα τῆς τροφῆς τὰ ἐπὶ τοὔδαφος ἀπερριμμένα, subjungit, οἷον φυλλία: sed hæc verba addit, τὰ δὲ τῆς θριδακίνης φύλλα οὕτω καλεῖται. Vide et alia quædam Hesychii post Φυλλὰς, de voce Φυλλία. [" Φυλλεῖον, Kuster. Aristoph. 11. 121. Φύλλιον, Casaub. ad Athen. 138." Schæf. Mss. Aristoph. Πλ. 544. φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων. Aristides 1. p. 283. ᾠῷ καὶ φυλλίοις. Plato Athenæi 3. p. 217. Schw. Φυλλίον ἢ ῥαφανίδιον. Diogenes Æliani V. H. 13, 26. Τὰ φύλλων ἄκρα ἤσθιε, Codd. φυλλίων.]

[* Φυλλίτης, unde] Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, Herba, cujus folia Diosc. foliis lapathi similia esse scribit, longiora et viridiora. Plura de eadem vide ap. illum, 3, 121. Quidam eam esse putant quæ vulgo Lingua cervina nominatur.

ΦΥΡΩ, F. υρῶ, Pr. υρκα, Misceo, Commisceo, Inquino, Fœdo. Hesiod. "Εργ. (1, 61.) Γαῖαν ὕδει φύρειν, Terram aquæ miscere. Plut. de Def. Or. Πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράττειν ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς. Apud Hom. Od. Σ. (21.) Inquino, Perfundo, Μή σε, γέρων περ ἐὼν, χεῖλος καὶ στήθεα φύρσω Αἵματος, ubi Eust. scribit φύρσω αἵματος dictum esse pro φύρσω δι' αἵματος. Esse autem φύρσαι, μολῦναι et συγχέαι. Il. Ω. (162.) Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, Lacrymis vestimenta perfundebant, rigabant. At vero παρηΐδας αἵματι φύρσαι ap. Apoll. Rh. 2, (59.) alia constr. quam ap. Hom., itidem pro Inquinare. Potest tamen exponi et Perfundere; sed altera interpr. magis placet. Pass. Φύρομαι activi signiff. sequens, itidem pro Commisceor, Perfundor, Inquinor. E Plut. Romulo (28.) Πεφυρμένη σώματι ψυχὴ, Permixtus corpori animus. In Epigr. δακρύοισι πεφυρμένος, Lacrymis perfusus. At πεφυρμένον pro Inquinatum, habemus Od. I. (397.) αὐτὰρ ὁ μοχλὸν 'Εξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, ubi tamen Eust. non solum exp. μεμιασμένον, sed addit etiam μεμιγμένον. Observa autem hic dat., sicut ap. Apoll. Rh.: non gen., ut in illo Od. loco. Sic certe et Plut. Antonio, Πεφυρμένος γὰρ αἵματι. Interdum autem φύρω, sicut et φυρῶ, Macero, Subigo, itidemque φύρομαι, Maceror, Subigor: unde ap. Thuc. (3, 49.) Πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, redditur Farina macerata vino et oleo. Eust. in illum Od. Σ. locum, in quo legitur φύρσω αἵματος, esse ait φύρσαι per sync. factum e φυράσαι: ideoque

φύρσω αἵματος posse videri dictum ut ἄλφιτα φύρσαι ὕδατος. Ceterum huc pertinet et φύρειν ap. Xen. (Ἑλλ. 7, 2, 22.) sine adjectione positum, quod redditur Pinsere. Frequentius tamen est hac in signif. circumflexum VERB. Φυρᾶν, [Hesychio ζυμοῦν, ταράσσειν τὰ ἄλευρα.] Ac certe videri potest ap. Eust. reponendum esse φυράσαι pro φύρσαι, in illis quæ modo protuli verbis, ἄλφιτα φύρσαι ὕδατος. Sed et hoc sciendum est, ipsummet alibi agnoscere φύρσω pro fut. Æolico. Quod si ita est, non fuerit necesse φύρσαι e φυράσαι deducere per sync., cum illinc formari possit. Ceterum cum ibid. scribat esse forsitan verbum Φύρω e VERBO Φορύω factum, (de eo autem antea tacuerim,) hic certe, tanquam παρενθετικῶς, dicendum de ipso quoque censeo. In hoc igitur Homeri hemistichium, Od. Σ. (335.) φορύξας αἵματι πολλῷ, annotat φορύξας esse i. q. φύρσας, et fortasse hujus πρωτότυπον esse illud. Dici enim Φορῶ, Φορύω, a quo derivatum VERB. Φορύσσω. Illud autem Φορύω passum syncopen, et transpositionem literarum, factum esse Φύρω. Porro φορύσσειν i. valere q. μεταφορεῖν, et μόριον ἐκ μορίου μεθέλκειν: unde FIERI Ἕλκος, utpote quod sit συνεχείας λύσις. Convenit certe significatione hoc verbum cum Φύρω: nam ab Hes. Φορύξαι exp. συγχέαι, et φυράσαι, (sicut et a Gal. ap. Hippocr.) itidemque partic. Φορύξαντες, συγχέαντες, et μολύναντες. Denique et Φορύνει, φυρᾷ, μολύνει, συγχεῖ. "Φολύνω, Inquino: Hes. "φολύνει, μολύνει, καταπίμπλησιν:" [leg. autem φορύνει.] Est autem ab hoc THEMATE Φορύνω, præt. imperf. φορύνετο, Od. X. init. Σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. Atque hoc φορύνετο non dubito quin illud ipsum sit quod Hes. exp. ἐμολύνετο. Ceterum de hoc Φορύνω, s. Φορύσσω, ita quidam scripserunt, Φορύνω, s. Φορύσσω, e Φορύω, i. q. φυράω, Pinso, Subigo. Item Misceo ac turbo, Farinam subigentis more confundo. Item Inquino, Fœdo, Polluo. Eust. autem φορύσσειν esse ait τὸ μεταφορεῖν, ideo fortasse quia pistores, cum pinsunt, farinamque subigunt, brachia vicissim trahunt atque intrudunt. [" Φορύνω, Jacobs. Anth. 8, 24. Valck. ad Il. 22. p. 59." Schæf. Mss. " Φορύσσω, Polluo, Nicander Θ. 302. Perf. pass. πεφορυγμένος, Opp. K. 1, 380. Quint. Sm. 2, 484." Wakef. Mss. Hippocr. de Vet. Med. 2. Opp. K. 5, 269. Κῦμα δ' ἄπαν λύθροιο φορύσσεται ἐκχυμένοιο, al. μολύνεται. Quint. Sm. 2, 356. λύθρῳ ἐφορύνετο γυῖα, 3, 604. δάκρυσσι φορύνετο τεύχη. * Φορυκτὸς, Lycophr. 863. " Wakef. Ion. 199." Schæf. Mss.]

Ἀφόρυκτος, ὁ, ἡ, Impollutus, Incontaminatus, Non inquinatus. Epigr. p. 3. meæ Ed. Τίς θέτο μαρμαίροντα βοάγρια; τίς δ' ἀφόρυκτα Δούρατα, καὶ ταύτας ἀῤῥαγέας κόρυθας; [" Jacobs. Anth. 8, 37." Schæf. Mss.] Item COMP. Αἱμοφόρυκτος, Sanguine inquinatus s. pollutus. Vide post Αἷμα Γ. 1, col. 157.

" Ἀναφορύσσω, Subigo in modum farinæ, Commi-" sceo; eorum enim alterum ex altero sequitur. " Hippocr. Γυναικ. 2. (p. 606.) Μέλιτι ποσὸν Αἰγύ-" πτιον ἔλαιον εἰρίῳ μαλθακῷ ἀναφορύξαι," [Lana excipere: 630. Εἰς ἄχνην (ὀθονίου) ἀναφορύξαι:] " Et " l. 1. Βαλεῖν δὲ ταῦτα καὶ ἀναφορύξαι ὄξει καὶ ἐλαίῳ, " ποιεῖν δὲ οἷον κυκεῶνα παχύν. Ubi nota vicinæ " signif. verba, ἀναφορύσσειν et κυκεῶνα ποιεῖν." Nec non NOMEN Φορυτὸς, ὁ, Quisquiliæ e variis rebus commixtis. Ab Athen. (361.) pro Quisquiliis aridis poni testatur Bud., ita scribente, Καὶ ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ ἐκπεσεῖν εἰς φορυτὸν, καὶ ἀφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ λόχμην ἐν ᾗ ἔτυχε σῦς ἄγριος ὤν. Subjungit vero et locum Aristot. H. A. 9. de Cinnamomo ave, Νεοττεύει δὲ ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου, καὶ ἐν τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων· ἀλλὰ τοὺς ἐγχωρίους μόλιβδον πρὸς τοῖς οἰστοῖς προσαρτῶντας, τοξεύοντας καταβάλλειν, καὶ οὕτω συνάγειν ἐκ τοῦ φορυτοῦ τὸ κιννάμωμον. Item ex Aristoph. h. l., in quo de vespis loquitur, καὶ κηρία πλάττουσιν ἐκ φορυτοῦ καὶ γῆς. Plin. de eadem avi loquens, cinnamomi surculos appellat. A quibusdam φορυτὸς exp. Congestitia et confusa materia, Congeries, Colluvio. Item Funis e congestis stramentis et vitilibus, atque ex ejus generis confusa materia, ad plexus, i. e. πλέγματα. Tali autem miscellanea tortiles restes parari a figulis, quibus colligata vasa sua portent, ne rumpantur. Pro cujus signif. testimonio affertur h. Aristoph. l. 'Α. (927.) Δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω, Ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος, ubi vide Schol., ap. quem pro φρύγανον, σχοινίον, illi φρυγάνων σχοινίων reponunt; sed Suidas tamen illam, non hanc scripturam habet. Metaphorice certe dixit Chrys. Τὸν πολὺν φορυτὸν ἁμαρτιῶν καθᾶραι, ubi non male, ut opinor, φορυτὸν dixerimus significare ἀκαθαρσίαν, præsertim cum Schol. Aristoph. illic inter alia φορυτὸν esse velit φρυγανώδη ἀκαθαρσίαν. Eust. φορυτὸν exp. simpliciter πλῆθος: de qua exp. illi non assentior. Hesychio potius subscribo, cui φορυτὸς sunt φρύγανα, et ἄχυρα: item ὁ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χόρτος. [" Schn. Anab. p. 45. Ruhnk. Ep. Cr. 176. Wessel. Diss. Herod. 203. Plut. Mor. 1, 506." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 71. Arat. D. 391. σύες φορυτῷ περιμαργαίνουσαι. Alciphr. 3, 7. Τοσοῦτος βρωμάτων φ.]

Φύρομαι activa signif. pro κυκῶ, Bud. e Plat.

[" Φύρω, ad Phalar. 255. Phryn. Ecl. 182. Markl. Suppl. 201. Jacobs. Anth. 6, 77. 7, 61. 10, 109. 171. 11, 58. 294. 302. Anim. 53. Exerc. 2, 188. Musgr. Herc. F. 945. Wakef. Eum. 262. T. H. ad Plutum p. 422. Plato Gorg. p. 63. 64. Eur. Hec. 496. 948. Act. Traj. 1, 256. Toup. Opusc. 1, 138. 268. Emendd. 1, 210. ad Lucian. 1, 195. ad Herod. 137. Wyttenb. ad Plut. 1, 367. ad Diod. S. 1, 95. Oudend. ad Suet. 437. Conf. c. φέρω, ad Diod. S. 2, 143.: cum φυράω, Schleusn. ad Levit. 106. Φύρεσθαι πρός τινα," Plato Hipp. 149. Πεφυρμένος, Ruhnk. Ep. Cr. 74. Pierson. ad Mœr. 18." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 205. Schleusn. Lex. V. T. Φύρω et φέρω conf., Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 246. 280. 436. " Φυρσάμενος, Nicander Θ. 508. Πεφύρσομαι, Pind. (N. 1, 104.)" Wakef. Mss. Φῦρσον, Nicander Θ. 693.: Philostr. 815. Πέφυρται ἡ κόμη. Plato Phædone 49. Οὐκ ἂν φύροιο, ut Lat. Conturbari: cf. M. Anton. 6, 16. Arrian. Epict. 2, 12. 45.: Plato l. c. 45. Ἄλλον τινὰ τρόπον τῆς μεθόδου αὐτὸς φύρω. Opp. 'Α. 3, 440. φυρομένοισιν (ὕεσσι) ἀεὶ περὶ γαστέρος ὁρμήν. Æsch. Pr. 450. Ἔφυρον εἰκῇ πάντα. M. Anton. 8, 51. Ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύρειν. I. q. φορύσσω, Simonides Fr. 11, 3. πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα. Meleager 109. ἀκμαῖον ἄνθος ἔφυρε κόνις. Apoll. Rh. 3, 673. δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα. Strato Ep. 68. πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ.]

Πεφυρμένως, Mixtim, Permixtim. Vide Φύρδην. [Nullo discrimine, M. Anton. 2, 11.]

Φυρμὸς, ὁ, Inquinatio, Inquinamentum. Ab Hes. exp. μολυσμός: et ῥύπος, μίασμα. [" Diod. S. 2, 281. (608.)" Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Sed et NOMEN Φύρμα, τὸ, Idem exp. ῥύπον, ac κόπρον. Unde VV. LL. interpr. non tantum Inquinamentum, sed et Fimus, Sordes, Strigmentum. Apud Nicandr. ('Α. 485.) certe Schol. φύρματα exp. κόπρια et σκύβαλα, i. e., ut in Iisd. annotatur, Recrementa, Retrimenta, a similitudine τοῦ φυράματος. [" Ruhnk. Ep. Cr. 136." Schæf. Mss. Nicander Θ. 723.]

[* " Φύρσις, Mixtio, Hippolytus in Canisci Lectt. Antiq. P. 1. p. 16." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 128. Meurs." Schæf. Mss. Schol. in Dion. Gramm. 838. * Φύρσιμος, Nicander 'Α. 324.]

[*Φυρτὸς, Hes. Φυρτοῖσιν· εἰκαίοις, συμπεφυραμένοις· οἱ δὲ ἄλφιτα οἴνῳ δεδευμένα· συμπεφυρμένοις. * " Ἄφυρτος, Onesand. Strateg. * Ἀφύρτως, Nic. Damasc. Exc. 423(=227. Cor.)" Kall. Mss. " Orell. Suppl. in Nic. p. 10." Schæf. Mss.] " Πάμφυρτος, Mixtus ex " omnibus," [Opp. 'Α. 1, 779. Longin. 9, 7. * Παντόφυρτος, Æsch. Eum. 557.]

Φύρδην, Mixtim, Permixtim, sicut et πεφυρμένως: nam et exp. illud per hoc. Item Confuse, Inordinate. Nam Hes. exp. non solum ἀναμὶξ, sed etiam συγκεχυμένως, et ἀτάκτως. Eust. postquam dixit φύρσαι esse μολῦναι et συγχέαι, Unde, inquit, aliqua dicuntur συγκεῖσθαι φύρδην. Apud Plut. Othone (12.) Φ. καὶ κατὰ μέρη πολλὰ συμπλέκεσθαι τοῖς ἐναντίοις, quidam interpr. Confusim et per multas partes. [" Huschk. Anal. 232. Jacobs. Anth. 8, 307. Ruhnk. Ep. Cr. 69. Alciphr. 92." Schæf. Mss.

" Opp. 'Α. 1, 483. * Παμφύρδην, 2, 548. (al. * Παμφύγδην.)" Wakef. Mss.] A
[* " Φυρὰξ, Philo J. 327." Wakef. Mss. Per aphæresin * Ὑρὰξ, Hes. et Suidæ μίγδην, ἀναμίξ.]

Ἀναφύρω, Commisceo, Permisceo, Confundo. Itidemque pass. Ἀναφύρομαι, Commisceor, etc. Sed ex Alex. Aphr. VV. LL. afferunt Ἀναπεφυρμένος ἐν τῷ κατὰ φύσιν αἵματι, pro Implicitus. [Eur. Bacch. 740. " Ad Herod. 205." Schæf. Mss.] BICOMP. Συναναφύρω, cujus pass. Συναναφύρομαι magis est in usu, et eo quidem peculiari. Dicitur enim aliquis cum scortis συναναφύρεσθαι, ea signif. qua Lat. dicunt Cum scortis volutari. Quod cum dico, non ignoro illud Volutari, si verbum verbo reddendum sit, respondere potius τῷ καλινδεῖσθαι, s. κυλινδεῖσθαι: sed ὁ συγκυλινδούμενος ἑταίρᾳ, is etiam συναναφύρεται, et vicissim. Quin etiam μίγνυσθαι γυναικὶ dicant Græci, itidemque legatur ap. Virg. Mixta deo mulier: hoc tamen verbo consulto abstineo. Lucian. (3, 409.) Παισὶν ἢ γυναιξὶ συναναφυρέντες. Facit autem hic locus pro mea quadam emendatione loci B
Athenæi [13. p. 567.] vel potius loci Scriptoris cujusdam [sc. Hyperidis] ap. Athen., ubi pro συναναφώρῃ reposui συναναφύρῃ. Ita enim ibi legitur, (si quidem hoc pro illo reponatur,) Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν, μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων. [" Stephani emendationem firmarunt scripti libri et recepit Cas., nullam mentionem faciens soceri, qui præiverat." Schw. Mss. " Greg. Thess. Hom. p. 63. Matth." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀποφύρω, cf. Abresch. in Act. Soc. Traj. 1, 256. Brunck. Aristoph. 3, 126. (Eip. 287.)" Schæf. Mss. * Εἰσφύρω, Max. Tyr. 2. p. 65. Ἀναμὶξ πάντα εἰσφύρεται ἐν τῷ λόγῳ. * Ἐκφύρω, Schleusn. Lex. V. T. Ἐξεφύρθης, Hes. et Suidæ ἐμιάνθης.] " Ἐκφύρματα " χεύῃ, Schol. Nicandr. 'Α. exp. κόπρια καὶ σκύβαλα " ἐκβάλῃ. Sed puto divisim scr. ἐκ φύρματα, ut ἐκ " pertineat ad χεύῃ, a quo per tmesin est sejunctum. " Locus est v. 485: Ὄφρα ποτὸν νέποδός τε κακοῦ ἐκ " φύρματα χεύῃ: loquens de lepore marino poto." C
[* " Ἐμφύρω, Valck. Phœn. p. 411. 751. Brunck. Aristoph. 1, 217." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Lycophr. 1380. Clem. Alex. 36. M. Anton. 9, 3. Athan. 1, 6. 8. Euseb. V. C. 437." Kall. Mss. " Ἐμφύρεσθαι, de eo, qui sceleribus inquinatur, Theoph. ad Autol. 1, 20." Schleusner. Mss. * " Ἐπεμφύρω, Immisceo, Clem. Alex. 146. τὰς χεῖρας τοῖς ἡδύσμασιν. * Καταφύρω, Inquino, Andr. Cr. 32." Kall. Mss. * Συγκαταφύρω, unde * Συγκατάφυρτος, Athen. 643. * " Παραφύρω, Wakef. S. Cr. 2, 79." Schæf. Mss. * Περιφύρω, Gl. Perturbo.] Συμφύρω, Commisceo, Confundo. Et pass. Συμφύρομαι, Commisceor. Plut. Camillo, Συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν. Diosc. 2, 26. Κόμμι συμπεφυρμένον αἵματι, Ruell. Gummi cum sanguine subactum. [" Theocr. 22, 111. Toup. Opusc. 1, 454. (* Συμφυρέω, ibid.) Valck. Hipp. p. 283. Wakef. S. Cr. 1, 87. Wyttenb. ad Plut. 1, 367. Jacobs. Anth. 8, 130. ad Diod. S. 2, 143." Schæf. Mss. Joseph. B. J. 2, 8, 10. * Συμφυρμὸς, Commixtio, LXX. Ezech. 7, 23. D
* " Σύμφυρσις, Concretio, Dionys. Areop. p. 18." Kall. Mss.] Σύμφυρτος, ὁ, ἡ, Commixtus, Confusus, [Eur. Hipp. 1234.] Cui contr. est BICOMP. Ἀσύμφυρτος, Non commixtus, confusus. Bud. e Dionys. Areop. affert pro Digesto et impromiscuo. [* " Ἀσυμφύρτως, Pachym. ad Eund. 122." Kall. Mss.] Item ADV. Συμφύρδην, Commixtim, Permixtim, Confuse, Promiscue. Nicander Θ. (110.) τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν Συμφύρδην, i. e. συμμεμιγμένως.

" Εὐφυρώτατος, ap. Alex. Aphr. legi dicitur, et a " Politiano reddi Penitus inutilis." [* Πολύφυρος, Epiphan. 1, 419.]

Φυράω, de quo jam aliquid dixi, i. q. φύρω, præsertim tamen eam verbi φύρω signif. habet, qua ponitur pro Macero, Subigo: sic tamen ut in iisd. ll. interdum et verbo Miscere reddi possit. Nec minus frequens est vox passiva Φυράομαι, signif. illam sequens: ut φύρασον οἴνῳ ap. Diosc. redditur Macera vino, et Subige vino: item Commisce vino. Apud Eund. Φυραθεὶς ἐλαίῳ, Maceratus oleo, et Subactus oleo. Redditur vero et Dilutus oleo, item Perfusus oleo. Sed addit interdum præp. ἐν: ut, Φυραθεὶς ἐν τῷ ὄξει. Cui simile est quod affertur ex c. 29. Exodi, Πεφυραμένος ἐν ἐλαίῳ, pro Conspersus oleo. Interdum addit præp. σὺν, ut cum dicit, Πεφυραμένος σὺν ἀλφίτῳ, ubi reddit ura Ruellio, Cum polenta subactus. Huic præp. junxit itidem Gal. ad Gl. scribens, φυρόμενον μετ' οἴνου. Bud. quoque φυρῶ interpr. Macero, Subigo, afferens e Plut. (6, 593.) Φυράσαι πηλόν. Quo pertinet φύραμα de Massa figuli, ut mox videbis. Metaphorice autem usurpatur ab Aristoph. N. (975.) μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν, ubi quidam interpr. Molliens et frangens vocem erga amatorem. [" Phryn. Ecl. 206. Thom. M. 903. Jacobs. Anim. 115. Anth. 8, 53. 10, 384. T. H. ad Plutum p. 422. Brunck. Aristoph. 2, 105. Toup. Emendd. 1, 306. Wyttenb. ad Plut. 1, 367. ad Diod. S. 1, 95. Oudend. ad Suet. 437. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Φύρησαν, Macedon. Ep. 33." Schæf. Mss. Φυράω, φυράσω, φυρήσω, Lobeck. Phryn. 205.] Hinc VERBALE Φύραμα, τὸ, Massa farinæ subactæ et humore maceratæ ad panificium, Materia pinsita et subacta, e Plin. Paulus 1 ad Cor. 5, (6.) Οὐκ οἴδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ; ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι. Ubi vetus Interpres cum ὅλον τὸ φύραμα reddidisset Totam massam, νέον φύραμα non itidem Nova massa, reddidit, sed Nova conspersio: cum potius utrobique voce Massa uti debuisset. Sic usus est Paulus, ad Rom. 11, (16.) Εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα. (Ad quæ verba respiciens Greg. Naz. εἰς Καισάριον dixit, Ἐξ ἁγίας ἀπαρχῆς ἅγιον φύραμα. Et Damascenus de Christo, Ἀπαρχὴν γὰρ ἀνέλαβε τοῦ ἡμετέρου φυράματος.) At vero 9, (21.) de Massa figuli usurpavit, (quo pertinet illud φυράσαι πηλὸν, quod e Plut. attuli,) scribens, Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν; Sed et de aliis rebus dici, quæ subigendo miscentur, apparet e Geop. 15, (2, 8.) Κεχρίσθω δὲ ἔξωθεν φυράμασι κονίας καὶ βολβίτου. [" Thom. M. 903. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Mœr. 384. et n." Schæf. Mss. Schn. Ecl. Phys. 83. Athen. 402. Valck. Schol. in N. T. 2, 181. Schleusn. Lex. V. T. * Φύρημα, Lobeck. Phryn. 205.] Φύρασις, ἡ, Maceratio, Subactio ad conficiendas massas, [LXX. Hos. 10, 4. Ionice * Φύρησις, Aret. 102. * Φυρατὴς, Gl. Decoctor: * Φυράτης Interversor: Cic. ad Att. 7, 1. * Φυρατέον, Diosc. 5, 103. * Φυρατὸς, s. * Φυρητὸς, Lobeck. l. c. * Ἀφύρητος, Hippocr. p. 13, 19. * Νεοφύρατος, Schol. Theocr. 4, 34. * Φυράδην, J. Poll. 665.]

Ἀναφυράω, pro simpl. φυράω, de quo dictum modo fuit, Diosc. 2, 131. Ἐκλέξας τοὺς εὐτρόφους καὶ λευκοὺς, ῥαῖνε ὕδατι ἀναφυρῶν. [Plato Tim. 395. Theophr. de Odor. 445. Athen. 3. p. 488. " Διαφυράω, " Subigo, Pinso," [" Hes. v. Διαμάττειν." Boiss. Mss. * Ἐνιφυράω, Opp. 'Α. 3, 498. * Καταφυράω, Alex. Trall. 8. p. 436. * Προφυράω, Aristoph. Ὄρν. 462. Θ. 75. Hippocr. 356, 26. 48. * Προφύραμα, Athen. 140. Τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν. " Hes. v. Βάρακες." Boiss. Mss. * Προφυρητὸς, Hippocr. 368, 11. 373, 52. 374, 26. * " Συμφυράω, Commisceo, Method. 415. Plut. 2, 94. 6, 354. Diosc. 1, 65." Kall. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 234." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 205.]

ΦΥΣΑΩ, VEL Φυσσάω, (quæ tamen scriptura minus recepta est,) Sufflo, Inflo, Flatu distendo. [" Ionice * Φυσέω, sive, ut olim ap. Herod. 4, 2. edebatur, * Φυσσέω." Schw. Mss.] Lucill. Epigr. Τὸν λεπτὸν φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον ἦρεν ὁ καπνὸς, Sufflantem ignem, [Il. Υ. 218.] Ex Aristoph. (Β. 1098.) affertur itidem φυσῶν τὴν λαμπάδα. Ex Eod. N. (404.) Ὅταν εἰς αὐτὰς ἄνεμος μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ, Ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, (ubi observa duplex σσ, sicut et in præt. imperf. pass. ἐφυσσᾶτο, ap. Eund.,) Tanquam vesicam inflat, flatu distendit. Et φυσᾶν αὐλὸν, ut Lat. Inflare tibiam. Plut. Alcib. (2.) Αὐλοὺς δὲ φυσῶντος ἀνθρώπου στόματι, καὶ τοὺς

συνήθεις ἂν πάνυ μόλις διαγνῶναι τὸ πρόσωπον. Sed et subaudito illo nomine invenitur, cum de tibicine dicitur, ut in hoc disticho, quod refert Athen. (337.) Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾷν χὠ νόος ἐκπέταται. (Ubi etiam videri potest Auctor distichi voluisse ludere in ἐνέφυσαν et in φυσᾷν.) Ita Cic. subaudiendum reliquit accus. Tibiam, sic scribens, Et simul inflavit tibicen, a perito carmen agnoscitur. Ut autem dicitur φυσᾷν αὐλὸν vel αὐλοὺς, sic φυσᾷν κόχλους dixit Eur. (Iph. T. 303.) Conchas inflare, ut et Ovid. Metam. 1. conchaque sonanti Inspirare jubet.. Pass. Φυσῶμαι itidem Sufflor, Inflor. Aristoph. N. (409.) de ventre, qui γαστὴρ vocatur, ad ignem inflato, ἡ δ' ἄρ' ἐφυσσᾶτο, [ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ' Br.]: Πλ. (699.) ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μοι, Venter inflatus erat mihi, Tumebat flatibus. Interdum Φυσῶ est Efflo, ut Soph. (Aj. 918.) Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, Efflantem cruorem per nares, s. naribus. Sic autem et ap. Plut. de Primo Frigido, Ὅταν δὲ συστρέψαντες τὰ χείλη φυσήσωμεν, Cum labris contractis efflamus. || Φυσῶ τὰς γνάθους, Inflo buccas, Buccas flatu distendo. Lat. quoque Buccas inflare dicunt. Sed Horat. de irato dixit, Serm. 1, Sat. 2. Quid causæ est, merito quin illis Juppiter ambas Iratus buccas inflet? At vero ap. Demosth. τὰς γνάθους φυσᾷν est potius insolescentis, s. superbientis, (442.) Κἂν ὁ γεγραμματευκὼς Αἰσχίνης, εἴποι τις, ἐχθρὸς εὐθέως, καὶ κακῶς φησὶν ἀκηκοέναι, καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται, θοιμάτιον καθεὶς μέχρι τῶν σφυρῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν, Demissa ad talos usque veste, pari cum Pythocle incessu utens, buccas inflans. Sed Auctor libri qui sub Demetrii Phalerei nomine editus est, ita scriptum habet h. l., Auctorem ejus tacens, Πορεύεται διὰ τῆς ἀγορᾶς, τὰς γνάθους φυσῶν, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ: ubi his verbis, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, sive Demosth. sint, et inseri loco illi debeant, sive sint suppositia, eadem res exprimitur quæ et proxime præcedentibus, τὰς γνάθους φυσῶν. At vero illa, (ut de hoc quoque obiter lectorem moneam,) eod. pertinentia, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, proverbialia fuisse existimo: quippe qui et ap. alios ea me legere meminerim, et nominatim ap. Athen. (213.) ubi scribit, Καὶ παρελθὼν ὁ περιπατητικὸς εἰς τὴν ὀρχήστραν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, εὐχαρίστησέ τε τοῖς Ἀθηναίοις κ. τ. λ. Crediderim autem ex hoc loquendi genere, φυσᾷν τὰς γνάθους, (unde est COMP. Φυσίγναθος, de quo supra T. 2, col. 55.,) sumtam esse eam verbi φυσᾷν signif., qua de superbiente et insolescente usurpatur itidem. Lucian. (1, 473.) Ὑπεμίμνησκον ἡλίκον ἐφύσα τότε ἡνίκα πολλοὶ ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεσαν. Plut. Pol. Præc. Μικρὸν ἰσχύειν, καὶ μέγα φυσᾷν. Philo V. M. 1. Φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα, καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεστέρων. His autem in ll. φυσῶ dixerim reddendum esse Spiro, et μέγα φυσᾷν, Magnum spirare, ut ap. Propert. Qui nunc magnum spiramus amantes: quod alioqui dicunt Græci et μέγα φρονεῖν. Possumus alioqui μέγα φυσᾷν reddere etiam Magnos spiritus gerere. [Valck. Schol. in N. T. 1, 447.] Sic in illo Luciani loco, Ἡλίκον ἐφύσα, Quantos spiritus gerebat. || Φυσάω, interdum non de eo dicitur qui insolescit, sed de eo qui facit ut alius insolescat, et illi spiritus affert, ut loquitur Cic. Tunc autem possumus retinere verbum Inflo, metaphoricum illi itidem usum tribuentes. Plut. de Educ. Puer. s. Liberis, Δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾷν. Atque ut hic infinitivo φυσᾷν præfixum esse videmus ἐπαίρειν, sic participio φυσήσας præfixum habemus μετεωρίσας ap. Philon. Μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ. Sic pass. Φυσᾶσθαι: unde φυσωμένους legimus ap. Plut. (6, 253.) Ὑπὸ τῆς τύχης φυσωμένους καὶ σαλευομένους. Sic certe Lat. Inflare aliquem dicunt, itidemque Inflari: ut, Animos rumor inflasset, ap. Cic. Item, Spe atque animis inflata, ap. Eund. Et ap. Liv. Inflasse vana spe, atque inflatos esse. ["Thom. M. 303. 903. ad Charit. 463. 761. Eur. Iph. A. 125. et Musgr., Brunck. Aristoph. 1, 75. Soph. 3, 525. Aj. 918. Jacobs. Anth. 9, 346. 10, 52. Lobeck. Aj. p. 417. Toup. Add. in Theocr. 396.

A Abresch. Lectt. Aristæn. 217. Bergler. ad Alciphr. 170. ad Herod. 418. ad Phalar. 206. ad Lucian. 1, 481. ad Diod. S. 1, 267. Φ. ψυχὴν, Wakef. S. Cr. 4, 39.: τύμπανον, Jacobs. Anth. 8, 126. Φύσας, in Herodoto, ad p. 418. Koen. ad Greg. Cor. 272. ad Charit. ll. cc. Φυσᾶσθαι ἐπί τινι, Wyttenb. Select. 333. Φυσσάω, Villois. ad Long. 130. Brunck. Aristoph. 2, 85. bis." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 859. Παῦσαι σὺ φυσῶν. Eur. Iph. A. 387. τί δεινὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων; Φυσᾷν δίκτυον, Bekk. Anecd. 69. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 163-6.]

Φυσήφρων, [s. Φυσίφρων,] ονος, ὁ, ἡ, Inflatus mente, Cui mens tumet superbia, s. animus. Hes. φυσήφρονες, πεφυσημένοι τὰς φρένας, μάταιοι. Sed quid si dicamus φυσήφρονα vocari τὸν φυσῶντα τὴν φρένα, s. τὰς φρένας, eo modo quo φυσᾷν τὰς γνάθους dicitur? Φυσίγναθος, vide supra. ["Ad Charit. 770." Schæf. Mss. Batrach. 17. "Anonymus Augustanus c. 47. Χαμαιλέων ἐστὶν ὁ λεγόμενος φυσίγνα-
B θος· ἔστι δὲ ἰσομεγέθης τῷ κροκοδείλῳ (τῷ χερσαίῳ), κυρτὸς καὶ εἰς ὀξὺ λεπτός." Schn. Lex.]

Φυσασμὸς, ὁ, vide in Φυσιασμός.

Φύσημα, τὸ, Inflatio, Inflatus, Flatus. Sicut φυσᾷν de tibiis dici, docui supra, sic φύσημα de iisd. usurpari testatur J. Poll. Τὸ δὲ πνεῦμα, καὶ φύσημα, καὶ αὔλημα. Et generaliter φύσημα, de Vento spirituque qui inflatu tibias ceteraque instrumenta ἐμπνευστικὰ permeat, sonitusque elicit, VV. LL. Quibus additur, φύσημα in bullante humore dici τὴν πνευματώδη καὶ ὀγκώδη ἐπανάστασιν, Bullam. Sic ebullientis sanguinis eruptionem, sanguinis φύσημα vocasse Eur. (Iph. A. 1114.) Inde factum esse ut φυσήματα dicantur in margaritarum conchis, bullarum modo inanes conceptus. Plin. 9, 35. Si vero et tonuerit, pavidas ac repente compressas, quæ vocant φυσήματα efficere, specie modo inani inflata, sine corpore: hos esse concharum abortus. [Cf. Orig. in Matth. 211. Huet.] Quin etiam Resinam pineam peculiariter φύσημα vo-
C cari testatur Gal. de Comp. Med. κατὰ Γένη, l. 7. Ἡ πιτυΐνη ῥητίνη· καλοῦσι δ' αὐτὴν ἰδίως φύσημα. Quod et Aët. secutus est l. 1. || Φύσημα, metaphorice, sicut et de φυσῶ dictum est, de insolescentibus et superbientibus, ut Lat. dicunt Spiritus, interdum vero et Flatus. Usus est hoc verbali φύσημα una cum ipso verbo Plato 2 Alcib. (§. 9.) Ἀνδρῶν πολιτικῶν, πολιτικὸν φύσημα φυσώντων. Apud Athen. Demeam quendam tibicinæ filium festive dicit Hyperides habere φύσημα μεῖζον τῆς μητρός: nam de tibiis dicitur φύσημα, sicut et φυσᾷν. Ejus verba sunt, (591.) Ἐπεστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερείδης, εἰπὼν, Οὐ σιωπήσῃ, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα; elatiores esse illi spiritus innuens quam pro genere, utpote ignobili: ὅτι τε ἀγεννὴς ἦν, ἐξ αὐλητρίδος φὺς, καὶ δὴ καὶ μεγάλα ἐφύσα. In quibus Eustathii verbis, nam et ab eo illud dictum refertur, observa obiter μεγάλα φυσᾷν, sicut et supra in Φυσῶ, de eo cujus animus inflatus est, et turget. Possumus autem ibi φύσημα reddere non solum Spiritus, sed et Flatus, e Virg.,
D (quod etiam aptiorem ad tibias allusionem habebit,) ita enim ille Æn. 11. Det libertatem fandi, flatusque remittat. [Cf. Leopard. Emendd. 248.] De equo autem dictum φύσημα ap. Xen. (Ἱππ. 11, 12.) sicut φρύαγμα, ad ferociæ appellationem magis pertinet. Ceterum et nomini φῦσα metaphoricum usum tribui ab Eust. sciendum est. Ita enim ille in Il. Σ. (p. 1205, 20.) Ἰστέον δὲ ὡς ἡ χαλκευτικὴ φῦσα τραπεῖσα μεταφορικῶς τὴν ἀλαζονείαν αὐτῇ ὁμωνυμεῖσθαι πεποίηκε, διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενορρημοσύνην τῶν ἀλαζόνων, ὧν οἱ λόγοι τοῖς φυσήμασι, διὰ τὸ ἄνουν, ἐοίκασι. ["Abresch. Add. ad Aristæn. 140. Lectt. Aristæn. 217. ad Herod. 418. ad Phalar. 206." Schæf. Mss. "Arrogantia, Ælian. H. A. 399." Wakef. Mss. "Ventus, Inc. ap. Suid. v. Πρηστήρ." Schleusn. Mss. * Φυσημάτιον, Gl. Bullula.]

Φύσησις, ἡ, Sufflatio, aut etiam simpliciter Flatio, si ipsam flandi actionem ita vocare liceat. Theophr. de carbonibus loquens, H. Pl. 5, 10. Εἰς τὴν φύσησιν ἀμείνους, ὡς ἧσσον καταμαραινόμενοι, Ad sufflationem

commodiores sunt, Commodius sufflantur. [Gl. Inflatio.]

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, Flabellum, ῥιπὶς, Schol. Aristoph. Item Follis, ut quidam interpr. Sed ap. Diosc. 5, (85.) exponi Follis narem fistulamque, testantur VV. LL. Item reddi Sufflatorium, ap. LXX. Hierem. 6, [29. Job. 32, 19. Gl. Fistula. "Hoc sensu Herod. 4, 2. memorat φυσητῆρας ὀστεΐνους, Fistulas osseas ad sufflandum idoneas, αὐλοῖσι προσεμφερεστάτους, Tibiis simillimas: et ap. J. Poll. 10, 147. in fabri ærarii instrumentis φυσητὴρ refertur." Schw. Mss.] In Iisd. VV. LL. annotatur, φυσητῆρα esse Piscem quendam cetaceum, Æliano, et Strab. 3. qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quædam facies. Plin. 9, 4. Maximum animal in Indico mari Pristis et Balæna est: in Gallico Oceano Physeter, ingentis columnæ modo se attollens, altiorque navium velis diluviem quandam eructans. Vide et Hesych., ap. quem legitur Φυσσητὴρ, cum gemino σ. Apud Athen. (316.) sic vocatur et Meatus polypodis, quo ova sua parit. ["Vide notata ad Athen. l. c., ubi etiam apponitur Aristotelis testimonium." Schw. Mss. "Toup. Opusc. 2, 187." Schæf. Mss. "Opp. Ἁ. 4, 463. Nonn. D. 1, 442. Ælian. H. A. 247." Wakef. Mss. * Φυσητήριος, unde] Φυσητήριον, τὸ, Instrumentum aptum ad inflandum, quod inflatur, ut quidem φυσητήριον dicitur esse αὐλὸς, Tibia. Ac certe ap. Hes. φυσαλίδες, (ita enim scribo, non φυσαλλίδες,) expositum est φυσητήρια, et αὐλοί. [Gl. Spiramentum. Dorice Φυσατήριον, Aristoph. Λ. 1242. * "Φυσήτωρ, Nonn. D. 30, 70." Wakef. Mss.]

[* Φυσητέος, Hippocr. 837. * Φυσητὴς, Gl. Inflator, Manetho 1, 79. ὑέλοιο. "Toup. Opusc. 2, 187." Schæf. Mss. * Φυσαταὶ, Gl. Sufflatores.] Φυσητικὸς, Ad inflandum aptus, Inflandi vim habens, ex Aristot. [Φυσσητικὸς, Diosc. 2, 75. * "Φυσητικῶς, Schol. Nicandri Θ. 371." Wakef. Mss. * "Φυσητὸς, Inscr. Chandleri P. 2. no. 4, 2. Boeckh. Staatshaush. 2, 308. Herodotus Oribasii p. 79. Matthæi, Εἰς ὑελὸν φυσητὴν ἐμβάλλοντες." Schn. Lex. * Ἀφύσητος, Hippocr. 814. * "Εὐφύσητος, Suid. v. Διεσκαριφησάμεθα." Schleusn. Mss.: Schol. Il. Σ. 471.]

Φῦσα, VEL Φύσσα, "s. Φύση," Follis. Il. Σ. (470.) Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσσων. Dixerat autem antea de Vulcano, βῆ δ' ἐπὶ φύσας· Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι. In eod. libro aliquanto ante, Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο. In q. l. annotat Eust., vetera exemplaria φύσας habere scriptum, unico σ, et consentaneam rationi hanc scripturam esse, quippe cum vox hæc derivata sit ex ADV. Φῦ, quod unicum est διγράμματον, Duabus literis constans: ex illo adv., inquam, quod sit ὀνοματοπεποιημένον. Idem alibi scribit φυσιόωντας esse ὀνοματοπεποιημένον, sicut φῦσαι, et φυσᾷν: eodemque modo quo et ista, producere primam syllabam. Quo e loco colligat quispiam fortasse Eust. censuisse φῦσα prius esse quam verbum φυσᾷν. Verum cum φυσᾷν natura dederit hominibus ante inventum illud instrumentum, quod φῦσα vocatur, non video quomodo hoc nomen prius illo verbo esse possit. Fateor alioqui φῦσα nullam verbalis formam habere; sed inveniuntur ab aliis itidem verbis, et quidem plurimis, deducta nomina, quæ nec ipsa ullam verbalis speciem præ se ferunt. Quod autem ad scripturam attinet, mihi quoque unico σ scribi magis placet, præsertim cum meum vetustissimum Homeri poëmatum exemplar, illis παλαιοῖς ἀντιγράφοις, quorum ab Eust. fit mentio, hac in scriptura assentiatur. Invenitur alioqui ut verbum φυσσᾷν in nonnullis Auctorum ll., et quædam ejus verbalia, ita et φύσσα, ut ap. Aristot. et Diosc. Legitur enim ap. hunc 2, 26. φύσσας, itidemque φύσσαν, cum σσ. Ubi observandum præterea quomodo Plin. hanc vocem interpretetur. Nam is 32, 3. de re eadem loquens, de qua et Diosc. ibi, sc. de castoris testibus, pro φύσσας habet Vesicas. Scio quidem et Folliculos ibi legi; sed postquam dixit, Præterea ne vesicas quidem esse, cum sint geminæ: quod nulli animalium, (sicut scribit Diosc. Ἀδύνατον γὰρ δύο φύσσας ἐζευγμένας ἐν ἑνὶ ὑμένι εὑρεῖν,) subjungit, In his folliculis inveniri liquorem, et asservari sale: de ipsis testibus loquens. Quibus subjungit, Itaque inter probationes falsi, esse folliculos geminos ex uno nexu dependentes, cum dicat Diosc. Τοὺς συνεζευγμένους ὄρχεις ἐκ μιᾶς ἀρχῆς. Ceterum quod attinet ad φῦσα pro Vesica, sciendum est Schol. Aristoph. κύστιν ap. eum exponere κοιλίαν, item φῦσαν: et addere, φῦσαν appellari ἀφ' οὗ πάσχειν πέφυκε, i. e. ab eo quod illi solet accidere. || Flatus. Aristot. de leone, Προΐεται δὲ καὶ φύσσαν δριμεῖαν σφόδρα, de ventris flatu: ubi observa duplici σ scribi itidem. Sic ex Alex. Aphr. Probl. Φῦσαν ἐκκρίνειν, Flatum ventris emittere. Usus est et Xen. K. Π. 1, (2, 16.) p. 5. meæ Ed. Αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶ Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι, καὶ τὸ φύσης μεστοὺς φαίνεσθαι. Affertur et φῦσαν ἐργάζεσθαι pro Inflare. Hesychio φῦσα est πνεῦμα, et ἀὴρ, et ἀσκός. || Φῦσα metaphorice de Insolentia dictum, sicut et φύσημα, vide ex Eust. supra, in illa ipsa voce Φύσημα. || Φῦσα inter Pisces Niliacos, (s. Niloticos, ut quidam) numeratur ap. Athen. (312.) Ab Hes. quoque traditur Φῦσα Piscis esse qui in Nilo nascitur. Ibid. et φαρέτραν significari hac voce scribit. || Φῦσαι, Foveæ quædam in Arimis, ignem evomentes, Eust. [Bullæ in aqua nascentes, πομφόλυγες, Lucian. 1, 678. "Ad Charit. 761. Jacobs. Anth. 6, 207. 9, 159. Kuster. Aristoph. 66. Palladas 18. Ruhnk. Ep. Cr. 33. Toup. ad Longin. 278. Act. Traj. 1, 237. Ilgen. ad Hymn. (2, 114.) p. 393. ad Hom. 5, 39." Schæf. Mss. "Fastus, Synes. 106." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 164. Follis, Herod. 1, 68. Piscis, Strabo 17. p. 823. Ælian. H. A. 12, 13. hodie * Φλασκόψαρον dictus.]

Φυσόβαθρον, τὸ, ab ea nominis φῦσα signif. qua dicitur de folle. Scribit enim Suidas, Φυσόβαθρον, τὸ τοῦ χαλκέως: sed nihil addens. Existimatur autem esse βάθρον cui superponuntur αἱ φῦσαι: aut cui insidentes ipsi χαλκεῖς follibus auras accipiunt redduntque, ut loquitur Virg. Ac fortasse magis hæc interpr. Suidæ verbis convenit. [* Φυσηλάται, Gl. Folles fabriles.]

Ἀκροφύσιον, τὸ, Follium pars summa s. extrema, quæ fornacis ori immittitur. Thuc. 4, (100.) Κεραίαν μεγάλην δίχα πρίσαντες ἐκοίλαναν ἅπασαν, καὶ ξυνήρμοσαν πάλιν ἀκριβῶς ὥσπερ αὐλόν· καὶ ἐπ' ἄκραν λέβητά τε ἤρτησαν ἁλύσεσι, καὶ ἀκροφύσιον ἀπὸ τῆς κεραίας σιδηροῦν ἐς αὐτὸ νεῦον καθεῖτο. Ibid. vide Schol., cujus verba leguntur et ap. Hes. Eust. autem scribit, Τὰ μέρη τῶν φυσῶν τὰ τοῖς χοάνοις ἐνιέμενα, vocari Ἀκροφύσια, ITEM Ἀκροστόμια, quibus, inquit, φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς: [Ἀκροστόμιον, Summus oris margo, Dionys. H. de C. VV. 164. Ἀκροφύσιον, Dio Cass. 931.]

"Προφύσια, in metallis dicuntur τὰ σκέπης χάριν " τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα, Præmunimina " quibus follium fistulæ teguntur, Hes."

"Ἄφυσος, SIVE Ἄφυσσος, Expers φυσῶν s. φυσ- " σῶν, i. e. Flatuum: item ὁ φύσας μὴ ἐργαζόμενος, " Nullos generans flatus, Non inflans: ut ἄφυσος " δίαιτα ap. Gal. τῶν Κατὰ Τόπους 1, 6. Victus qui " nullos generat flatus: cui opp. ἡ φυσώδης. Itidem " e Diosc. 2. ἀφυσώτερος affertur pro Minus inflans, " pro quo alibi scriptum reperitur ἀφυσσότερος. Gal. " rursum τὸ παντελῶς ἄφυσον dicit pro Natura fla- " tuum prorsus expers: opponens ei τὸ πνευματῶδες: " Comm. 3. in 3 Epidem. Πνευματωδέστερον εἶναι " δηλοῖ τὸ ἐναιώρημα· κατὰ γὰρ τὸ παντελῶς ἄφυσον, " εἰς τὸ κάτω τῶν ἀγγείων φέρεται τὰ ἐναιωρήματα. " Verum ἄφυσα dicuntur non solum Flatus expertia " et Flatus non generantia, sed etiam Quæ flatus ge- " neratos discutiunt propelluntque, s., ut Cels. lo- " quitur, Inflationes levantia: ut ἄλιμα non Ea so- " lum quæ famem non ingenerant, sed etiam quæ " tollunt, itidemque ἄδιψα, ἄκοπα et ἀφλέγμαντα. " Ea signif. σπέρματα ἄφυσα afferunt ex Aët. 10, " 21."

Inde est ETIAM Φυσώδης, ὁ, ἡ, [contr. e * Φυσοειδὴς, Schol. Nicandri Ἀ. 293.] Flatuosus, Flatu abundans s. plenus. Φυσώδη Bud. reddit Inflationes

moventia, e Celso: exponens etiam, τὰ ἐμποιοῦντα πνεύματα. Apud Gal. ad Gl. 2. πνεῦμα φυσῶδες differre docet ab eo quod αἰθερῶδες et λεπτὸν appellatur. Affertur autem ex illo ipso Scriptore φυσῶδες copulatum cum ἄπεπτον. Et quemadmodum ap. eum legitur πνεῦμα ἄπεπτον καὶ φυσῶδες, quod interpr. Spiritus crudus et inflationem pariens, sic ap. Plut. legimus hæc duo adjectiva conjuncta, Symp. 8, 10. Ἀλλὰ καὶ τὰ σιτία τὰ πρόσφατα καὶ τὴν ὀπώραν ἅπασαν ὁρῶμεν ἐντεταμένην καὶ οἰδῶσαν, (fortasse perperam pro οἰδοῦσαν,) ἄχρι ἂν ἀποπνεύσῃ τὸ φυσῶδες καὶ ἄπεπτον. Invenitur et νόσημα φυσῶδες, quod e Gaza redditur Morbus inflatione contractus. Φυσῶδες νόσημα, inquit Gorr., Flatuosus morbus, qui et Hypochondriacus dicitur: species est melancholiæ. Idem alibi, Melancholia quæ ex hypochondriis humore eo (melancholico) scatentibus oritur, hypochondriaca et flatuosa appellatur, quod ex iis, sed maxime sinistro, humor atque vapor cerebrum petant, quodque flatus plurimi in ventriculo, intestinis, abdomine, totoque etiam corpore moveantur. Ceterum quamvis φυσώδης a φῦσα derivem, non ignoro tamen posse quibusdam a verbo φυσῶ potius derivandum videri. [" Thom. M. 904." Schæf. Mss. " Φυσῶδες, de eo dicitur a Longino 28, 1. qui in magna re versatur, sed modum excedit. Morus ibi docet modum loquendi desumtum e Sophocleo dicto, Φυσοῦν φορβαίας ἄτερ, Sine capistro, h. e. Crasse et inscite inflare tibiam: vide Longin. 3, 2. et Cic. ad Att. 2, 16." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Φυσσώδης, Diosc. 2, 127. * Φυσαλέος, Nonn. D. 43. p. 1134.]

Item Φυσαλίς, ίδος, ἡ, Bulla in aqua nascens, πομφόλυξ. Lucian. (1, 516.) Ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω, ὑπὸ κρουνῷ τινὶ καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας; τὰς φυσαλίδας [φυσαλλίδας] λέγω, ἀφ' ὧν συναγείρεται ὁ ἀφρός. Hes. et Suidæ φυσαλίδες sunt αὐλοί: sed ille exp. etiam φυσητήρια. || Vesicaria, quæ et ἁλικάκαβος, Frutex est Dioscoridi, ap. quem Marcellus annotat sibi videri ita vocatam potius ἐκ τῶν φυσῶν, i. e. a vesicis, et folliculis, quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles, quam quod prosit vesicæ, licet Plin. id testetur. [" Φυσαλίς, * Φυσαλλίς, * Φυσσαλίς, ad Lucian. 1, 678. Brunck. Aristoph. 1, 75. (Λ. 1245.) Kuster. 240." Schæf. Mss.]

At vero Φύσαλος, ὁ, est Bufo. Lucian. (3, 40.) Ἧκον οὖν ὥσπερ ἑλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες καὶ ἔχιδναι καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε καὶ φύσαλοι: [236. φύσαλλοι.] Traditur φύσαλος esse Illud venenatum ranarum genus, quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita ut sæpe crepet. Quidam interpretati sunt Rubetam, cum tamen a bufone distingui debeat. Φύσαλοι, Cete, inquit Eust. Vide Φυσητήρ. [Ælian. H. A. 3, 18. 17, 12. Opp. 'A. 1, 368.] Apud Suid. legitur non Φύσαλος, sed Φύσαμος, quod esse dicit εἶδος κήτους θαλασσίου. Quodque magis miror, eandem scripturam vetus quoque exemplar habet.

[* Φυσάριον, τό, dimin. a φῦσα, Antyllus Oribasii p. 323. Matth.]

Quin etiam Φύσκη a φῦσα derivatum est, si Eustathio credimus. Convenit certe huic derivationi significatio. Est enim φύσκη, ut habent VV. LL., Crassum intestinum, e quo farina et carnibus injectis lucanicæ fiunt: e Schol. Aristoph. Ἱππ. (364.) Et ex Athen. 14. Διδόασι καὶ γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον. Vide Suid. et Etym.: Hes. scribit duntaxat, Φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. [" Kuster. Aristoph. 66. Fr. 241. 281. ad Diod. S. 2, 597. ad Lucian. 2, 324. Act. Traj. 1. p. 256. ad Thom. M. 36." Schæf. Mss.] In Iisd. est Φύσκα, Vesicula manibus oborta, ut inter remigandum, remorum attritu: ex eod. Schol. in quendam locum Vesparum. Habent et dimin. Φυσκίον, Vesicula, Folliculus, Utriculus. Apud Diosc. (2, 128.) Faba Ægyptia ubi defloruit, Φέρει φυσκία παραπλήσια θυλακίσκοις, Fert folliculos loculis similes, Ruell. At Marc. Vesparum favis similes profert utriculos: nam quidam legunt σφηκία. In Iisd. additur Φύσκων, ωνος, ὁ, Ventricosus, Obesus, ex Josepho. Suidas scribit Pittacum, quod obesus esset, ab Alcæo γάστρωνα et φύσκωνα vocatum fuisse: [Diog. L. 1, 81.] Hæc autem duo copulata, magis suspectam mihi reddunt ap. Hes. vocem Φυσιῶν, quam exp. γάστρων et παχύς: ne pro ea reponendum sit illud Φύσκων: præsertim cum jam præcessisset φυσιόων, quod exp. φυσιῶν, et ἀσθμαίνων, et πνευστιῶν. Quo tamen modo videatur et φυσιῶν signif. illam admittere, docebo in Φυσιόω. [" Φύσκων, ad Diod. S. 2, 597." Schæf. Mss. Φυσκὼν, Lobeck. Phryn. 436. * Φύσκος, Gl. Botulus. " Nom. propr., ad Diod. S. 1, 707." Schæf. Mss.]

Item Φύστη, vel Φυστή, ex Herodiano, Maza e farina et vino, ut Schol. Aristoph. Σφ. (608.) Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ. Etym. scribit esse τὴν ἐν ταῖς σκάφαις τριβομένην καὶ ἠρέμα ἀναδευομένην μᾶζαν. Apud Athen. (114.) legimus φύστην esse mazam τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, (perperam enim omissa negatione scribitur in VV. LL. ἡ ἄγαν τετριμμένη:) Hes. autem non dicit duntaxat τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, sed τὴν ἄτριπτον. At perperam ap. Suid. conjunctim est scriptum Φυστημάζα. Quod autem attinet ad verba quæ subjungit versui Aristophanico, videntur conficere pentametrum, qui ita legendus sit, Φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις. Sciendum est porro ap. Etym. legi etiam Φύστα, quod dicit significare τὰ ἀναπεφυρμένα μέλιτι ἄλευρα. [" Φύστη, Φυστή, Thom. M. 903. Jacobs. Anth. 7, 113. Heringa Obs. 270. Toup. Opusc. 1, 554. 2, 9. * Φυστῆ, Emendd. 2, 363. ad Mœr. 384. Add. ad p. 385." Schæf. Mss. Stob. Serm. 5. p. 147. Sch. Γραΐδιον φύστην φαγόντα, olim φυρτήν. * Φύστις, Æsch. Pers. 929. Schol. ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσοῦσα: Blomf. leg. conjicit φυστή.]

Denique Φώσων quoque Eust. ἀπὸ τῆς φύσης derivat, quoniam φυσώμενος πλησιστίῳ ἀνέμῳ, ἐνεργεῖ. Est enim φώσων, Velum, Carbasus. Hes. esse dicit ἄρμενον lineum. Apud quem est scriptum Φώσσων cum σσ. Itidemque J. Poll. 7, (71.) de lineis vestibus loquens, Ἔστι δὲ, inquit, καὶ ὁ φώσων Αἰγύπτιος, ἐκ παχέος λίνου. Quibus addit, ἧπου δὲ καὶ ἡμιφασώνιον. Ubi observa obiter hanc etiam vocem Ἡμιφασώνιον. Sed pro Velo affert Etym., (scribens et ipse duplici σ) ex isto Lycophr. versu, (26.) Ἄφλαστα καὶ φώσσωνας ὠργυωμένους. Repono enim ἄφλαστα pro ἄλφιτα. Habet item Φωσσώνιον, quod vult esse etiam προσώπου ἐκμαγεῖον. Unde VV. LL. interpr. Linteum quo facies detergitur, Sudariolum. Sed Φωσώνιον dicitur et Solarium, s. Horarium, παρὰ τὸ φῶς, ut in Iisd. annotatur, afferentibus e Censorino, P. Corn. Nasica censor ex aqua fecit horarium, quod et ipsum a consuetudine noscendi horas a sole, solarium cœptum vocari. Sic autem Etym. et Suidas testantur φωσώνιον appellatum et quod Romani vocarent ὡράριον. Perperam enim in vulg. Edd. Suidæ scriptum est ὡράριος pro ὡράριον. [" Φώσων, ad Mœr. 350. Φώσων, Φώσσων, Φωσώνιον, ad Lucian. 2, 320. Ἡμιφωσώνιον, Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss. Vid. Jablonski VV. Æg. p. ccxcv.]

Dicitur etiam Φάσσων, ut quidem VV. LL. tradunt. Ita enim in illis scribitur. Dicitur etiam φώσσων ac φάσσων. Et φάσσωνας exp. Grammatici, Carbasina lintea, et τὰ λαίφη, τὰ ἄρμενα, παρὰ τὸ φῶ τὸ λαμπρύνω, quoniam alba et splendida: vel παρὰ τὸ φυσσᾶσθαι ὑπ' ἀνέμων, φύσσωνες et φώσσωνες. Sunt autem hæc e Varino sumta, quæ illum e Schol. quopiam habere puto, sed cui quantum hic fidei tribuendum sit dubito. Legimus quidem certe ἡμιφασώνιον cum α itidem, in illo quem protuli Pollucis loco; sed suspecta et ibi hæc scriptura esse possit.

" Φύσιγξ, γος, ἡ, Vesicula s. Pustula in manibus " aut pedibus, J. Poll. In alliis dicitur φύσιγξ, velut " Vesicula turgida. Vide Gal. Lex. Hippocr. item " Schol. Aristoph. ('A. 527.) nec non Suid. et Hes." [" Valck. Adoniaz. p. 276. Casaub. ad Athen. 143. Mœr. 397. et n." Schæf. Mss. Diocles Athenæi 2. p. 68. Theophr. H. Pl. 7, 4, 12. not.] " Hinc est " verb. Φυσιγγοῦμαι, proprie Inturgesco in vesicæ

" modum. Generalius etiam pro Inturgesco, Intu- A
" mesco, ut dicitur de iratis. Hinc πεφυσιγγωμέ- " νος, Aristoph. 'Α. (526.) ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι. " Sed hic alludi ad Megarensium σκόροδα innuit " Schol.: quem vide." [Phot. Πεφυσιγγωμένοι· οἷον ἐσκοροδισμένοι· φύσιγγες γὰρ αἱ τῶν σκορόδων ἐντεριῶναι. " Jacobs. Anth. 6, 149. ad Mœr. 397." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

Ἀναφυσάω, Sursum flo, emitto flatum, Sufflo, Inflo. Aliquando ἀναφυσᾷν dicitur qui inflat tibias. Vide Ἀναφύσησις paulo post. || Metaphorice, Inflo, i. e. Inflatum s. Elatum reddo, Superbire facio, Superbum reddo, Aliquem effero, eique spiritus affero. Cic. pro Sylla, Res enim gestæ, credo, meæ me nimis extulerunt,' ac mihi nescio quos spiritus attulerunt, quod, ut opinor, aptissime reddiderimus Græce, Καὶ γὰρ ἐμαὶ πράξεις ἀνεφύσησαν ἐμέ. Possumus vero et simplici ἐφύσησαν uti; talem enim et illi usum esse, antea docui. Unde ἀναφυσᾶσθαι ap. Xen. pro Superbire, ut mox dicetur. || Ἀναφυσάομαι, Sufflor, Inflor. || Metaph. Inflor, B
Superbio, Me effero, Spiritus s. Animos sumo. Xen. K. II. 7, (2, 7.) Ὑπὸ τοιούτων δὲ λόγων ἀναφυσώμενος: Ἑλλ. 7, (1, 13.) Οἱ μὲν δὴ Ἀρκάδες ταῦτ' ἀκούοντες ἀνεφυσῶντό τε, καὶ ὑπερεφίλουν τὸν Λυκομήδην. [" Brunck. Aristoph. 2, 85. ad Diod. S. 1, 160. ad Phalar. 260." Schæf. Mss. Athen. 351. * " Ἀναφυσσάω, Philes p. 258." Schleusn. Mss. Schol. Lycophr. 72.] Ἀναφύσημα, τὸ, Inflatio, ap. Lucian. Item, Evaporatio, Spiraculum. Aristot. de Mundo, Ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινὸς ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν. I. e. ἀναφύσημα, quasi Efflatus terræ, dicitur Spiritus sursum sublatus, erumpens e loco altius depresso, aut e terræ hiatu. Vel, ut alii, e terra in hiatum dehiscente. Ἀναφύσησις, ἡ, Inflatio. || Spiraculum, ἀναφύσημα. Aristot. de Mundo, Πολλαὶ δὲ ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, ὡς Λιπάρα καὶ Αἴτνη, Multæ spiramenta habent emissariaque vaporis, Bud. Idem in Lex. suo scribit, Ἀναφύσησις, quasi Emissarium vaporis, Spiraculum terræ, e quo ignis vel ventus C
erumpit. Profert vero eund. Aristotelis locum. || Ἀναφύσησις dicitur etiam de tibicine; nam Paus. ap. Eust. annotat, Γρόνθων est quædam ἀναφύσησις, quam primo loco discunt tibicines. Ubi videtur esse Certa tibiarum inflatio, i. e. Certus quidam modus inflandi tibias. Eust. autem antequam locum Pausaniæ afferat, ait ἀνεβάλλετο et ἀνενείκατο et ἀνεφύσησε pro eod. posse sumi; esse enim etiam ἀναφύσησιν, Musicorum vocab. [Hes. v. Γρόνθων. * Ἀναφυσητικὸς, Eust. Il. E. p. 1139, 60. " Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss. * Ἐπαναφυσάω, Aristoph. Θ. 1175. * Προσαναφυσάω, Athen. 665.]

[* Ἀντιφυσάω, Pisid. 392. * " Ἀντιφύσημα, Greg. Nyss. Antirrh. §. 28. p. 193." Kall. Mss.]

Ἀποφυσάω, Efflo, ut ἀποφυσᾷν τὴν ψυχὴν, Efflare s. Exhalare animam. Legitur et ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον. Aristoph. Σφ. (330.) Κᾆπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας, Εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν. || Ἀποφυσᾷν, Flatu expellere, ut ventus expellit nubes. Aristot. Meteor. 2. Καὶ ἀποφυσῶντες οὗτοι οἱ ἄνεμοι τὰ συνιστάμενα νέφη, ποιοῦσιν αἰθρίαν. Affertur etiam, ἀποφυσῶν κάτω, pro Flatu deorsum redigens. || Ἀποφυσήσασα Hes. exp. ἐγκρύψασα, si modo mendosa hic non sunt exempl. [" Huschk. Anal. 23. T. H. ad Plutum p. 232. Toup. Opusc. 2, 92." Schæf. Mss. * Ἀποφύσησις, Schol. Pind. Π. 4, 412. * Ἀποφυσητέον, Diosc. 5, 116. * " Ἐναποφυσάω, Const. Manass. Chron. p. 96." Boiss. Mss.]

Διαφυσάω, Perflo, Flatu discindo, VV. LL. afferentia e Gal. Ὑποχόνδρια διεφυσᾶτο, Præcordia flatu discindebantur. Sed videtur διαφυσᾶσθαι hic esse i. q. ἐμφυσᾶσθαι. Apud Plut. (9, 742.) pro Efflari, Ἀλλὰ καὶ κάτω τοῖς σπογγοθήραις διαφυσώμενον ἐκ τοῦ στόματος, ἐν τῇ θαλάττῃ φέγγος ἐνδίδωσι, Sed urinantibus etiam in profundo spongiatoribus efflatum ore in mari lumen præbet, Turn. [" T. H. ad Plutum p. 431." Schæf. Mss.] Διαφύσησις, ἡ, Perflatio, [Aristot. Probl. 13, 4.]

Ἐκφυσάω, Efflo. Redditur et Exufflo. Apud Diosc. pro Excito ignem halitu, Bud.: ex Eo afferens, Καίεται ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσσωμένη: ita enim scribit gemino σ. Exp. etiam Follibus ventilo. Extat vero et metaphoricus ejus usus ap. Aristoph. Εἰρ. (609.) Πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Ἐξεφύσησε γὰρ τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ Πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε: ubi reddi potest, Excitavit tantum bellum, ut sc. excitatur ignis flando. Schol. exp. ἐξεκίνησε, et ἐτάραξε. [" Ad Diod. S. 1, 160. ad Phalar. 206." Schæf. Mss. Theocr. 24, 47. ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. Æsch. Ag. 719=745. ἔνθα' ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος.] Ἐκφύσημα, τὸ, Efflatio, Exufflatio. In VV. LL. Venti sibilus. Item Inflatio, morbus, ex J. Poll. (4, 190.) Potest esse et Id quod efflatur, ut dicitur ἐμφύσημα Id quod insufflatur. [" Toup. Opusc. 2, 296. et Ind." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 41. Ἐκφυσήματα, Hes. πέτραι ὑπερέχουσαι τῆς γῆς.] Ἐκφύσησις, ἡ, Efflatio, Exufflatio: est, ut ait Gal. 2 de Motu Musculorum, ἀθρόα τοῦ πνεύματος ἔξω φορὰ, Expiratio confertim facta. Ejus opifices sunt musculi omnes intus inter costas siti, adjuti et iis qui ad thoracem perveniunt e scapulis et dorso, atque aliis etiam magnis qui in epigastrio habentur. Efflationis enim gratia eos esse factos Gal. 4 de Usu Partium, docuit. Propria est vocis materia, neque vox citra eam fieri potest. Differt a simplici expiratione, tum violentia, tum musculis a quibus efficitur. Nam et paulatim expiratio fit, et a solo septo transverso. Gal. de LL. Aff. 4. duplicem statuit τὴν ἐκφύσησιν: unam ἄψοφον, alteram ψοφώδη, de voce verba faciens. Hæc Gorr., qui etiam in voce Ἐκπνοὴ, postquam dixit, ἐκπνοὴν, i. e. Expirationem, esse motum respirationis, quo spiritus foras fertur; constare enim respirationem geminis partibus, s. motibus sibi contrariis, uno, quo spiritus intro subit, et εἰσπνοὴν appellari: altero, quo spiritus e pulmonibus redit, quem contrario etiam nomine ἐκπνοὴν dici: eamque solius septi transversi, (quod φρένας appellant) opus esse, quemadmodum et inspirationem, ut scribit Gal. de Motu Musculorum l. 2. neque ab ullo thoracis musculo perfici, etc. Paucis interjectis, addit, Itaque quod ipse scribit tum l. 4. de LL. Aff., expirationem fieri ab universis musculis thoracem contrahentibus, tum in libello de Causis Respirationis, internos qui circum costas sunt musculos expirationem perficere, non est de simplici expiratione intelligendum, sed de violentiore, qualis per febres fit et apoplexias, et post magnam exercitationem. Tunc enim magna violentaque expiratio est, ἐκφύσησις proprie dicta, a musculis tum intercostalibus, tum iis qui e scapulis et dorso ad thoracem feruntur, facta. [" Toup. Opusc. 2, 271." Schæf. Mss.]

Ἐμφυσάω, Insufflo, Inflo, Inspiro, Flando immitto s. injicio. Redditur etiam, Flatu accendo. Apud Jo. 20, (22.) ἐνεφύσησε, vetus Interpres vertit Insufflavit. Alii vel, Flavit in eos, vel Afflavit. Quoniam autem ibi scriptum est, Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε· καὶ λέγει αὐτοῖς, Λάβετε πνεῦμα ἅγιον, idcirco ἐμφυσώμενον πνεῦμα dixit Greg. Naz., atque adeo ipsum Spiritum sanctum ἐμφύσημα nominavit. Sed et personæ tribuit illud ipsum partic.; nam affertur ex eo ἐμφυσώμενοι pro Afflati Spiritu sancto. Aristot. autem dixit de polypo, Τὴν δὲ κεφαλὴν, ἕως ἂν ζῇ, σκληρὰν ἔχει, καθάπερ ἐμπεφυσημένην: pro quibus habet Plin. Prædurum caput esse polypis sufflatione viventibus. [" Translate, ἐμφυσώμενος, Inflatus, sc. vanitate, arrogantia, Clearchus Athenæi p. 255." Schw. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 28. Lucian. 3, 40." Schæf. Mss. Diosc. 5, 99. Καίεται ἐμφυσηθέν.] Ἐμφύσημα, Insufflatio, etiam Id quod insufflatur, flando aut insufflando immittitur aut injicitur: unde ἐμφύσημα dixi a Greg. Naz. appellari Spiritum sanctum. Est ἐμφύσημα et Medicinale vocab., quod ap. Diosc. redditur Inflatio, 3, 163. in quo de althæa agit. Eam inter alia sanare ἐμφυσήματα testatur. Ubi tamen Marc. non Inflationes vertit, cum Ruellio, atque aliis, sed oculorum tumoribus similes

excrescentias. Idem Marc. hæc in illum locum annotat, est autem ap. eum, c. 155. Verterunt, inquit, ceteri Scriptoris hujus Interprr. ἐμφυσήματα, (malum cui althæam hic mederi testatur) simpliciter Inflationes: idem, ut videtur, opinati ἐμπνευμάτωσιν et ἐμφύσημα in Græcorum medicina esse: cum tamen ἐμπνευμάτωσις judicio nostro, toto, ut sic loquamur, genere ab emphysemate, altero illo malo, differat: sitque ἐμπνευμάτωσις Flatus in interiore aliqua parte collectio; ἐμφύσημα autem, non Collectio flatus, sed Incrementum tumori simile, quod non aliter fiat quam cum oris spiritu impletur aliquid: idque nomen etiam indicat. Non fit nisi in oculo ἐμφύσημα hoc. Diffinieruntque veteres Græcorum Medici, Ἐμφύσημα, ὄγκον οἰδηματώδη τοῦ βλεφάρου: quod est, Excrescentiam ciliorum tumori similem. Gal. tamen in Isagoge sua aliter docuit fieri ἐμφύσημα, cum repente tumefactus oculus majorem contraxerit pallorem et inflammationem. Fierique in senibus plerumque, et æstate. Et hæc Græcorum Medicis ἐμφυσήματα sunt non Inflationes simpliciter, sed Oculorum tumores, qua ratione illi docent, facti. Ideoque nos oculorum tumoribus similes excrescentias diximus. Hæc ille: quibus hoc unum addo, ἐμφυσήματα et ἐμπνευματώσεις magnam inter se affinitatem posse habere, inde mihi fieri verisimile, quod φυσῶδες et πνευματικὸν aliquot in ll. copulata reperiam. Sed de hujus vocis ἐμφύσημα ap. Medicos usu, latius Gorr. scribit, cujus hæc sunt verba, Ἐμφύσημα, Inflatio: est spiritus flatuosi collectio in inanibus corporum spatiis. Ejus principium, inquit Gal., male concoctus cibus est, a calore videlicet debili, et a quo flatus excitati resolvi nequeunt. Hi quidem collecti alias sub cute, alias sub membranis quæ ossibus circumdantur, aut musculos viscerumve aliquod includunt, ἐμφύσημα generant. Colligitur vero non parum aliquando etiam in ventriculo et intestinis, itemque in medio spatio horum et peritonæi. Gal. duabus differentiis omnem inflationem complexus est; aut enim in majoribus cavitatibus continetur, aut in minimis spatiis, quæ non licet sensibus usurpare, sed sola ratione comprehendi possunt. Cujus generis tumores, ut scribit, aliquando extitere, quibus dissectis nullum pus inventum est, sed spiritus tantum, qui per totam carnem minimis portionibus disseminatus esset. Ceterum differt inflatio ab œdemate, quod et pressa digitis non retinet vestigium, et sonitum veluti tympanum reddit, itemque quod in cavitate sensibili subinde continetur, atque hac nonnunquam maxima. Hæc affectio non solum ἐμφύσημα, sed etiam ἐμπνευμάτωσις et πνευμάτωσις dicitur. Hæc enim nomina Medicos confudisse apparet, neque rationem habuisse in majoribusne an minimis spatiis spiritus conclusus esset, ut illud, ἐμφύσημα, hoc vero, ἐμπνευμάτωσιν appellarent. Quæ enim in ventriculo et intestinis et medio eorum et peritonæi spatio nascitur, eam Gal. 14 Meth. Med. ἐμφύσημα vocat: eandemque ἐμπνευμάτωσιν appellat postremo l. de Sympt. Causis. Cum autem ἐμφύσημα, omnium partium communis affectio sit, in oculo tamen proprie dicitur cum ille absque manifesta causa intumescens, decoloratior, pituitosior et multum pruriginosus fit cum fluxione, ut Aëtius e Demosth. recitat. Contingit autem, ut idem ait, plerumque senioribus, pruritu ab angulo qui ad nasum est incipiente, velut si quis a musca aut culice sit commorsus: estque hæc affectio per æstatem frequens. Hæc ille: in quibus obiter observanda tibi est etiam NOMINUM Πνευμάτωσις ET Ἐμπνευμάτωσις signif. "Ἐμφύσησις, "Inflatio, Inspiratio, vel q. d. Insufflatio." [" Flatus ventris, Athen. 32." Schw. Mss. * "Ἐμφυσητέον, Geop. 16, 6." Kall. Mss. * Ἐμφυσητής, Gl. Inflator. * Ἀντεμφυσάω, unde * Ἀντεμφύσησις, Theod. Prodr. 282.]

Ἐπιφυσάω, Inflo. In VV. LL. redditur etiam Intumesco, afferturque ex Aristoph. Πλ. (699.) ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μοι, pro Venter intumescebat flatibus. Sed hic gravis ac crassus est commissus error, cum ἐπεφύσητο sit præt. plusquamperf. verbi Φυσῶμαι, non verbi Ἐπιφυσῶμαι: ab hoc enim dici deberet ἐπιπεφύσητο, aut certe magis regulariter, sed non sine cacophonia, ἐπεπεφύσητο. Quod si etiam daremus ἐπεφύσητο inde esse, non posset activa vox ἐπιφυσᾶν passivæ significationem accipere et poni pro Intumesco. Omitto et alium errorem, sc. quod ἐπεφύσητο significare non potest Intumescebat, (pro eo enim diceretur ἐπεφυσᾶτο,) sed tantum Intumuerat: nisi præteriti imperfecti signif. cum signif. præteriti plusquamperf. confundere libeat. [" T. H. ad Plutum p. 232." Schæf. Mss.]

" Καταφυσάω, Flatu effundo in, Flando perfundo, " Perspuo. Aristot. H. A. 9. Καταφυσῶσιν οἴνῳ γλυ- " κεῖ τὸ σμῆνος οἱ μελιτουργοὶ ὅταν τοῦτο αἴσθωνται." [Respuo, Explodo, Epiphan. 1, 235.]

[* " Παραφυσάω, Flando transversum ago, Clem. Alex. 88." Kall. Mss.] " Παρφυσίδες, Hes. βάτραχοι, " ut qui sint φυσίγναθοι."

[* Περιφυσάω, Schol. Aristoph. A. 323. exponens vocab. * Περιφύσητος, quod ap. ipsum Aristoph. legitur.]

[* Προσφυσάω, Gl. Afflo, Polyb. 11, 5, 4. Καινοποιούμενος (ὁ πόλεμος) καὶ προσφυσώμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνέμων, ὑπὸ τῆς τῶν πλησιαζόντων ἀγνοίας.]

Συμφυσάω, Una sufflo, inflo. Item metaphorice pro Conspiro, si Budæo credimus. Postquam enim συμπνεῖν dixit esse Conspirare, pro Conjurare, et unanimiter quidpiam aggredi: addit id vocari etiam συμφυσᾶν, ab jugo boum significatione tracta. Affertque e Plat. de LL. 4. (p. 170.) Τὸ δ' αὖ παντοδαπὸν ἐς ταυτὸ συνεῤῥυηκὸς γένος, ὑπακοῦσαι μέν τινων νόμων κακῶν τάχ' ἂν ἐθελήσειε μᾶλλον· τὸ δὲ συμπνεῦσαι, καὶ καθάπερ ἵππέων ζεῦγος, καθ' ἕνα εἰς ταυτὸ, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι, χρόνου πολλοῦ, καὶ παγχάλεπον. " Συμφυσώμενα, Schol. Aristoph. (Ἱππ. 468.) " exp. κατασκευαζόμενα, VV. LL." [Plut. Sertorio 17. de vento cæcia, Ἐξ ὑγρῶν πεδίων καὶ νιφοβόλων συμφυσώμενος ὀρῶν, Collectus efflat.]

[* " Ὑποφυσάω, Subinflo, Philo J. 1, 339. Etym. M. 818." Wakef. Mss.]

Hactenus quæ a Φυσάω sunt derivata. Sciendum est autem dici etiam Φυσόω, et Φυσιόω: sed illud quidem PRIUS Φυσόω rarius est, ac fortasse metaphoricum duntaxat usum habet, pro Inflo, i. e. Superbum reddo. Nam pass. Φυσοῦμαι itidem invenitur pro Inflor, Intumesco, Efferor, Superbus reddor. [" Lobeck. Aj. p. 383. * Ἐκφυσόω, ad Lucian. 1, 232. Jacobs. Anth. 10, 189." Schæf. Mss.] Unde etiam COMP. Ὑπερφυσόομαι, quo utitur Basil. Hom. 10. Μὴ ὑπερφυσοῦ ἐπαινούμενος, μὴ δόξαζε σεαυτόν. Est autem ὑπερφυσοῦμαι, Supra modum inflor et efferor, vel Immodice. Nisi quis malit, Inflor supra quam dici possit: ne quis hoc ita dici existimet, quasi nobis inflari liceat, sed intra modum. In VV. LL. EST Ὑπερφυσάω, quod redditur Supra modum inflatus sum. Sed duplex error eo in verbo committitur; unus, quod voci activæ datur passivæ signif., quem errorem Eadem et in Ἐπιφυσάω committere, paulo ante admonui; alter, quod secunda conjugatio circumfl. pro tertia ponitur. [" Ὑπερφυσάω, Lucian. 1, 516." Schæf. Mss. * " Φυσσόομαι, Inflor, Suid. v. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ." Schleusn. Mss.]

At vero illud POSTERIUS Φυσιόω, frequentius quidem est, sed peculiarem usum, ap. Poëtas præsertim, habet, eum sc. quem damus nostrati verbo Souffler, (quod alioqui primam propriamque verbi φυσᾶν signif. obtinet,) cum dicitur de anhelante; atque adeo redditur hoc ipso verbo neutro Anhelo: ut ap. Hom. ἵππους φυσιόωντας, Equos anhelantes: Il. Δ. (227.) Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας Εὐρυμέδων. Sic Π. (506.) Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας, Ἱεμένους φοβέεσθαι, ubi Eust. exp. πνευστιῶντας: et addit, hoc verbum, si assumeret μέγα, aut μεγάλα, non longe abfuturum a μεγάλα στενάχοντας. In illo autem altero loco, postquam dixit φυσιόωντας i. valere q. πνευστιῶντας, affert et aliam exp., sc. φρυαττομένους. Quin etiam tertiam, e veteribus, ἀσθμαίνοντας, et πνεῦμα ἠρεθισμένους. Sed non video cur hanc tertiam exp. ἀσθμαίνοντας, ab illa prima quæ πνευστιῶντας habet, separare debuerit. Ac fortasse ne sine ratione separari videretur, addidit illa verba,

καὶ πνεῦμα ἠρεθισμένους. Apud Soph. certe Ant. (1254.) p. 264. meæ Ed. φυσιῶν itidem pro Anhelans. At vero ap. Opp. φυσιόωσα ἔχις redditur Tumens, Turgens, Inflata: [cf. K. 2, 245.] Quidam interpr. et Sibilantem, sicut sc. ἐκφύσημα dictum est reddi etiam Sibilum venti. Sed invenitur φυσιῶ et pro Tumere, s. Turgere, quod de superbientibus dicitur. Naumachius (63.) ita utitur ap. Stob.: item Greg. Naz. Carm. Οἳ θανάτῳ ζώοντες ἐτώσια φυσιόωμεν. Ubi ἐτώσια φυσιόωμεν putem apte simul et ad verbum reddi posse e Virg. (Æn. 11, 854.) Vana tumemus. Antequam autem ab iis verbi φυσιῶ signiff. discedam, in quibus neutraliter ponitur, dicendum est de φυσιῶν, quod Hes. exp. γάστρων, et παχύς. Si enim ibi pro φυσιῶν reponi non debet φύσκων, (cujus meæ conjecturæ supra in Φύσκων mentionem feci,) fuerit φυσιοῦν ita dictum de homine obeso et ventricoso ut dicimus illum Souffler; veluti cum ita loquimur, Comme ce gros ventru souffle! ubi observa etiam vocem Ventru, quæ omnino illi γάστρων respondet. Atque ita φυσιοῦν neutraliter positum duos habebit Gallici Souffler usus. In soluta autem oratione Φυσιῶ, metophoricum verbi Inflo usum habet; ponitur enim pro Inflo, quod signif. Superbum reddo, Facio ut quis se efferat, Spiritus affero, ut Cic. loquitur. Estque ita usus Paulus 1 ad Corinth. 8, (1.) Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ. Est alioqui frequentior vox PASSIVA Φυσιοῦμαι, posita itidem pro Inflor, metaphoricam signif. habente, i. e. significante Superbio: quo verbo, et ejus participio πεφυσιωμένος, Paulus usus est cum alibi, tum Epist. ad Cor. 4. ter. Hes. φυσιούμεθα exp. ἐπαιρόμεθα, et τυφούμεθα. [" Abresch. Æsch. 2, 95. Lobeck. Aj. p. 383. Tzetz. Exeg. in Il. p. 61, 11. Bergler. ad Alciphr. 410." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 262." Wakef. Mss. " Φυσιοῦσθαι ὑπὸ δαιμόνων, A dæmonibus agitari, Theoph. ad Autol. 2, 10. ubi est i. q. ἐμπνεῖσθαι." Schleusn. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 174.] Φυσίωσις, ἡ, Inflatio, Tumor animi, Tumens animus, Superbia, Arrogantia. Greg. Naz. Διὰ τὴν ἐκ τοῦ χρόνου φυσίωσιν. Usus est plurali φυσιώσεις Paulus 2 ad Cor. 12, (20.) quem rarum alioqui esse puto. Hesychio φυσίωσις est ἔπαρσις et ὑψηλοφροσύνη. [Aretæus p. 114.] Habet Φυσιόω et COMP. Ἀναφυσιόω, (sicut e φυσάω fit ἀναφυσάω,) quod itidem exp. Anhelo. Hesiod. (Ἀ. 211.) δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες Ἀργύρεοι δελφῖνες. Affertur et ex Apoll. Rh. 2, (431.) ἄσπετον ἐκ καμάτοιο Ἆσθμ' ἀναφυσιόων, pro Anhelitum ducens. " Ionicum vero est hoc ἀναφυσιόω pro ἀναφυσιάω s. ἀναφυσιῶ, ut ὁρόω pro ὁράω s. ὁρῶ." [* " Ἐκφυσιόω, Euseb. H. E. 180." Kall. Mss.] Est et aliud COMP. Ἐμφυσιοῦμαι, significans, sicut et simplex φυσιοῦμαι, Inflor, Tumeo, Superbio. Unde præt. temp. PARTIC. Ἐμπεφυσιωμένος, Inflatus, Factus superbus. [" Act. Ἐμφυσιόω, Inflo, in bonam partem accipit Clem. Alex. 763(=897.)" Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συμφυσιόω, Epiphan. 1, 889.]

Superest ut de NOMINE Φυσιασμὸς dicam, quod deductionem habet tanquam A Φυσιάω, non tanquam a Φυσιόω. Est autem φυσιασμὸς, Ipsa flandi s. efflandi actio, q. d. Flatio, Efflatio. Redditur alioqui nomine Flatus. Aristot. Probl. 11, 41. Ἢ ὅτι ὁ φυσιασμὸς, ψόφος τίς ἐστιν. Sed in alio ejusd. operis loco, (34, 7.) LEGITUR Φυσασμὸς, quem ἀπὸ τοῦ ἀσθμοῦ differre scribit. [" Φυσιάω, Heyn. Hom. 4, 600. Abresch. Æsch. 2, 5. Valck. Phœn. p. 39. ad Lucian. 1, 515." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 82. Æsch. Eum. 248. * Φυσίαμα, 53. * Ἐκφυσιάω, Ag. 1398=1360.]

" ΠΟΙΦΥΣΣΩ, f. ξω, Spiro, Flatum emitto, Ni-
" cander Θ. 180. de aspide, ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπλα-
" ται αὐχὴν Ἄκριτα ποιφύσσοντος, i. e. φυσῶντος. Sic
" Euphorion, ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος, pro πνεύ-
" σαντος. Ponitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, veluti ap.
" Sophronem Mimis," [Athen. 324.] " παιδικὰ ποιφύ-
" ξεις. Hæc Schol. Nicandri: cui assentitur et Hes.,
" ut qui ποιφύσσειν esse tradat non solum τὸ πνεῖν,
" sed etiam τὸ φοβεῖν s. ἐκφοβεῖν, Terrere, Exterre-
" facere. Verum proprie esse volunt Terrere flatu
" vehementer emisso, ut idem rursum Nicandri Scho-
" liastes, ADV. Ποιφύγδην exp. * φυσητικῶς καὶ μεθ'
" ὁρμῆς ἐκφοβῶν, in h. l. Θ. (371.) ἐν δὲ κελεύθοις
" Γλώσσῃ ποιφύγδην νέμεται διψήρεας ὄγμους: ubi
" interpretari queas Terrifico cum flatu. VERBALE
" Ποίφυγμα, quidam esse dicunt Vehementem spiri-
" tus emissionem, s. Stlopum: Hesych. vero σχῆμα
" ὀρχηστικόν. Meminit ejus Suid. quoque, sed
" non exp.: meminit et verbi ποιφύσσειν, interpretans
" ipsum σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπειν,
" Vehementer et cum sonitu quodam flatum emit-
" tere: cujus hoc exemplum subjungit ex Epigr.
" ubi delphin ait, Οὐ δὲ παρὰ σκαρθμοῖσι νεὼς περι-
" καλλέα χείλη Ποιφύσσω τάμιὰ, τερπόμενος προτομῇ.
" Idem ποιφύξαι exp. etiam φυγεῖν, Fugere." [" Ποίφυγμα, a ποιφύσσω, Violenter expiro, quæ vox formatur, ni fallor, a sono ποιφ (Anglice Puff) quem explosæ buccæ edunt. Minus recte Eust. ducit a φυσσάω. Verbum exquisitum est; ideoque ab Æschylo, Sophrone, Euphorione, Nicandro, Lycophrone (199.) talium vocum sectatoribus, usurpatum. Utitur Anyte ap. Suid. in voce, de delphine, περικαλλέα χείλη Ποιφύξω." Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 266. " Ποιφύσσω, Jacobs. Anth. 6, 429. Wakef. Georg. p. 116. Toup. Opusc. 1, 375." Schæf. Mss. " Palpito, Opp. K. 2, 250. (Λείψανα ποιφύσσοντα, παιφάσσοντα Schn., καὶ ἀσπαίροντα φόνοισι.)" Wakef. Mss. * Ποίφυξις, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.]

ΦΥΩ, F. σω, Pr. κα, Gigno, Produco, Edo. Quibus possumus et reliqua addere quæ de terra dicuntur. A Græcis enim ἡ γῆ dicitur φύειν, ut Lat. Gignere, Producere, Edere, Creare, Parere, Proferre, Emittere. Nec vero desunt Græcis alia plurima verba quæ itidem synonyma sint, sed hoc omnium maxime censetur esse proprium. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Τί γὰρ τούτου μακαριώτερον, τοῦ γῇ μιχθῆναι, ἣ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει τε καὶ τρέφει; Arbor aut potius arboris radix dicitur itidem φύειν folia et frondes. Ad quam signif. pertinet quod legitur Il. A. 234. et 235. de sceptro, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Quin etiam caput aut ipse homo dicitur φύειν τρίχας: unde comp. τριχοφυεῖν. [" Similiter Herod. 2, 68. de crocodilo, ait, Γλῶσσαν οὐκ ἔφυσε, Linguam non nactus est, Lingua caret: de populo Atheniensi, (5, 91.) δόξαν φύσας, Famam nactus: φύειν φρένας, Soph. Œd. C. 804. El. 1463. Prudentiam nanscisci, Incipere sapere, ubi φύειν per κτήσασθαι exp. Glossator." Schw. Mss.] Aristot. de Gen. Anim. 5. Καὶ τὰς ὑστερογενεῖς τρίχας ἢ οὐ φύουσιν, ἢ ἀποβάλλουσιν, ἐὰν τύχωσιν ἔχοντες, οἱ εὐνοῦχοι, πλὴν τῆς ἥβης· καὶ γὰρ αἱ γυναῖκες τὰς μὲν οὐκ ἔχουσι, τὰς δ' ἐπὶ τῇ ἥβῃ φύουσι. Secus autem ap. Hom. Il. K. φάρμακον dicitur φύειν τρίχας. Eodemque modo dicunt aliquem φύειν πώγωνα et πολιάς: ut cum ap. Lucian. (1, 206.) ita compellatur Cupido, Ἢ διότι μὴ πώγωνα μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ τοῦτο βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι; Dicitur etiam ὀδόντας φύειν: unde comp. ὀδοντοφυεῖν, ut τριχοφυεῖν. Denique et pater dicitur φύειν filium. Soph. (Aj. 516.) ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με Καθεῖλε. Lesbonax, Δίκαιον δὲ τοὺς παῖδας, ἐπειδή περ ἐφύσατε, ἐκθρέψαι. Synes., Νόννου τοῦ Σωσηνᾶν φύσαντος. Sed et ὁ φύσας ap. utrosque Scriptt. dicitur sine adjectione, ut Lat. Genitor, pro Patre: sicut ἡ τεκοῦσα, passim nobis occurrit pro Genitrice, s. Matre, cum ad verbum sonet ἡ τεκοῦσα, Quæ peperit. Aristoph. Σφ. (1464.) βουλόμενος Τοὺς φύσαντας σεμνοτέροις κατακοσμῆσαι πράγμασιν. Apud Lys. ἡ τεκοῦσα et ὁ φύσας, Mater et Pater: (349.) Εἰ μέν τις σ' εἴπῃ πατραλοίαν ἢ μητραλοίαν, ἠξίους ἂν αὐτὸν ὄφλειν σοι δίκην· εἰ δέ τις εἴποι ὡς τὴν τεκοῦσαν ἢ τὸν φύσαντα ἔτυπτες, κ. τ. λ.

Φύω neutraliter positum, Nascor. Hom. Il. Z. 149. Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. At in versu proxime præcedente usurparat φύειν activa voce, Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη

Τηλεθόωσα φύει. Sed in soluta oratione rarum, vel potius rarissimum, esse puto præsentis in hac signif. usum. Ac potius ibi legitur PRÆT. Πέφυκα, itidem pro Natus sum. Eur. init. Or. Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος. E Plat. Apol. (23.) Ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα. Sic e Greg. Naz. Ἐκ τοῦ υἱοῦ πεφυκὼς, E filio natus. Sed affertur et πέφυκεν ἐκ τοῦ δέρματος ex Aristot. H. A. 2. redditum per præsens, E cute oritur. At suspectum mihi est quod ex eod. Plat. habent VV. LL. Ὑπὸ δρυὸς πέφυκα. Nec minor est usus, nisi me memoria fallit, AOR. 2. Ἔφυν: quod est tanquam a THEMATE Φῦμι. Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Ἄνδρες Πέρσαι, ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ καὶ ἐτράφητε: ubi observa ἔφυτε καὶ ἐτράφητε, ut supra φύειν et τρέφειν. Apud Eund. INFIN. Φῦναι, cum alibi, tum K. Π. init. Φῦναι δὲ ὁ Κῦρος λέγεται καὶ ᾄδεται ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν βαρβάρων εἶδος μὲν κάλλιστος κ. τ. λ.: K. Π. 5, (1, 3.) φῦναι et γενέσθαι copulat: Μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι γυναῖκα. Et cum præp. ἐκ, habente suum gen. (Ἀπ. 2, 3, 4.) Πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι. Sic Ἐξ ἧς ἔφυσαν ap. Isocr. Annotant VV. LL. accipi φῦναι et pro Insitum a natura esse, Coalescere. Et legi etiam φύναι priore brevi ap. Aristoph. Talis est usus et PARTICIPII Φὺς, φύντος, ut φὺς ἀγαθῶν πατέρων, quod e Plat. affertur, pro Bonis parentibus ortus. Sed fortasse φύντες scr. est, nisi πατέρων aliter accipiatur, sc. pro Majoribus. Ubi observa omissam præp. ἐκ, quam adhibuit Xen. in l. quem modo protuli. Dem. (280.) Ὁ γὰρ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος. Sic et cum aliis plerisque subst. junctum reperitur.

Ut autem ad PRÆT. Πέφυκα revertar, varium usum habere sciendum est: in quo declarando ordinem aliquem servare conabor. Πέφυκα τοιοῦτος, Natus sum talis, A natura sum talis, vel certe, Natura sum talis, modo non intelligatur pro Sum tali natura. Xen. (Œc. 10, 2.) Ὑποδήματα ἔχουσα ὑψηλὰ, ὅπως μείζων δοκοίη εἶναι ἢ ἐπεφύκει. Interdum πέφυκα, Natura comparatus sum, cum infin. Aristot. de Mundo, Τὰ δὲ πλανητὰ ὄντα, οὔτε τοῖς προτέροις κινεῖσθαι πέφυκεν ὁμοιοταχῶς, οὔτε ἀλλήλοις, Natura comparata sunt moveri, Naturæ vi comparatum est ut moveantur, nec, etc. Vel, A natura hoc habent ut, etc. Idem Aristot. de Gener. Anim. 4. de imperfectis partubus loquens, Εὑρίσκεται δὲ καὶ χολὴν οὐκ ἔχοντα, πεφυκότα ἔχειν, Cum sua natura habere soleant, Cum natura eorum poscat ut habeant. Herodian. 4, (9, 4.) Πεφύκασι δέ πως εἶναι φιλοσκώμμονες, Suapte natura sunt dicaces. Thuc. (3, 45.) Πεφύκασι τε ἅπαντες καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, Ita comparatum est ut etc. Natura ingenitum est vel insitum ut etc. Vel, Suapte natura solent omnes peccare. Interdum vero πέφυκε cum infin. redditur simpliciter Solet. Sic ap. Plat., Πεφύκασι ποιεῖν, Solent facere, Consueverunt facere. Talis est Isocratis ad Philippum locus, Ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sæpe etiam adverbio jungitur πέφυκα, ut Dem. Οὕτω ταῦτα πέφυκε, Sic natura comparata sunt hæc. Apud Eund. Ὡς πέφυκα ζῶ, Ut fert natura mea, ingenium meum, Καταφρονούμενος τῷ ἁπλῶς καὶ ὡς πέφυκα ζῆν: (1122.) Τοῖς ἁπλῶς ὡς πεφύκασι βαδίζουσι. Nisi forte et hic ponenda est copula καὶ ante ὡς. At ex Æschine affertur, Πῶς πέφυκε; pro Quo est ingenio? Et aliunde, Οὕτω πέφυκα, pro Hoc sum ingenio, His moribus præditus sum, Sic s. Ita sum. Apud Herodian. autem, 7, (1, 25.) Εἰς τραχύτητα καὶ ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, καὶ πρότερον οὕτω πεφυκυῖαν, Quæ jam antea talis suapte natura erat. Ex Aristot. autem affertur Ἡι πέφυκε pro Qua fert natura. Πέφυκε a Bud. redditur etiam, Natura prædita sunt, Constitutione a natura prædita sunt, Aptitudine nativa sunt; et subjungitur hic Aristot. locus ex Eth. 1. Τὰ κατὰ φύσιν, ὡς οἷόν τε μάλιστα κάλλιστα ἔχειν, οὕτω πέφυκεν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ κατὰ τέχνην, καὶ πᾶσαν αἰτίαν, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀρίστην, Quæ natura prædita sunt, quammaxime fieri potest optima constitutione prædita sunt. Nonnunquam dicitur εὖ πέφυκα πρὸς τοῦτο, pro Ingenio sum

A ad hanc rem apto, Sum natura apta ad hanc rem, Natura sum aptus ad hanc rem. Sic dicitur aliquis εὖ πεφυκέναι aut φῦναι πρὸς τοὺς λόγους, aut etiam ἄριστα πεφυκέναι, s. φῦναι, ut ap. Plut. (Cæs. 3.) Λέγεται δὲ πρὸς πολιτικοὺς λόγους φῦναι Καῖσαρ ἄριστα, καὶ διαπονῆσαι φιλοτιμότατα τὴν φύσιν. Hujusmodi autem in ll. uti possumus voce Natus, quæ Græcæ respondet. Ita enim Cic. pro Corn. Balbo, Ad dicendi singularem quandam facultatem natus Crassus. Apud Eund. Vir ad dignitatem et gloriam natus, Item, Natus ad honestatem, Item, Ad bella natus. Cui simile ap. Ovid. Ad arma natus. Dixit vero Idem Ad furta natus. Sed Cic. alicubi dixit Natus et aptus. Terent. addidit ablat. Ingenio, At ego profecto ingenio egregie ad miseriam natus sum. Ceterum Bud. εὖ πεφυκὼς reddit Ingeniosus, Ingenio præditus, Commoda constitutione corporis natus: subjungens hunc Xenophontis locum, ex Ἀπ. 4, (1, 2.) Φανερὸς δ' ἦν οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος.
B Sed ego non video quomodo illa duo, Ingeniosus, Ingenio præditus, convenire isti loco possint, cum non dicatur simpliciter εὖ πεφυκότων τὰς ψυχὰς, sed cum adjunctione. Quod autem ad illam interpr. attinet, Commoda corporis constitutione natus, ea certe verba non tam late patent quam εὖ πεφυκώς: ideoque iis respondere non possunt, nisi habentibus adjunctum accus. τὸ σῶμα: adeo etiam ut non utrique loci illius parti, sed priori duntaxat convenire queant. Vicissim autem afferre interpretationem possim quæ posteriori, sed non item priori, conveniat. Nam εὖ πεφυκὼς πρὸς ἀρετὴν, reddi apte potest, Cui præclara s. mirifica est virtutis indoles, Cui præclara est ad virtutem indoles. Aut etiam, Bona indole præditus. Verum si afferenda est quæ utrique parti conveniat interpr., nulla mihi in præsentia succurrit commodior, quam per illam vocem Natus, ut sc. οἱ τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότες dicantur, Quorum animi ad virtutem nati sunt: vicissimque, οἱ τὰ σώματα πρὸς ὥραν εὖ πεφυκότες, Quorum cor-
C pora ad pulcritudinem nata sunt. Neque vero de particula εὖ laborandum est, quippe quæ quodammodo sub illa voce Natus includatur. Invenitur πέφυκα et cum μᾶλλον, sequente πρὸς, Aristot. Eth. 2. cap. pen. Αὐτοὶ δὲ μᾶλλον πεφύκαμεν πρὸς τὰς ἡδονάς· διὸ εὐκατάφοροί ἐσμεν πρὸς ἀκολασίαν ἢ πρὸς κοσμιότητα: subaudiendo μᾶλλον, nisi forte a librario omissum sit. Ubi puto reddi posse, Inclinatione naturæ ferimur potius ad voluptates. Vel, Natura magis propensi sumus ad voluptates. Vel, Ingenium nostrum magis proclive est ad voluptates. Aut, Natura magis cupidi voluptatum sumus. Sic et in præcedente membro dixerat, Πρὸς ἃ γὰρ αὐτοὶ μᾶλλον πεφύκαμέν πως. Sed malit fortasse quispiam simplicius interpretari πεφύκαμεν, tanquam idem cum εὐκατάφοροί ἐσμεν. Nam ut h. l. videmus post πεφύκαμεν poni εὐκατάφοροί ἐσμεν, sic et in capite sequente scribit, Σκοπεῖν δὲ δεῖ πρὸς ἃ καὶ αὐτοὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν· ἄλλοι γὰρ πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν. Verum utrumque idem omnino valere nequaquam existimo,
D ideoque a meis illis interprr. non discedo. Addoque insuper, πέφυκα πρὸς τοῦτο alicubi reddi posse, (non secus ac εὖ πέφυκα πρὸς τοῦτο,) Natura sum habilis ad hoc, vel aptus. Sive, Natura mihi est habilis ad hoc. Aut etiam simpliciter, Habilis sum ad hoc. Ceterum ut εὖ πέφυκα πρὸς τοῦτο habuimus in exemplis præcedentibus, sic εὖ πέφυκα κατὰ τοῦτο, e Dem. afferri sciendum est, (982.) Ἐγὼ γὰρ οὐχὶ λέληθα ἐμαυτὸν, οὐδὲ ἀγνοῶ, οὐ τῶν εὖ πεφυκότων κατὰ ταῦτα ὢν ἀνθρώπων, Eorum qui natura apti sunt ad hoc. Sed fortasse pro κατὰ reponi debet πρός. Interdum cum πέφυκε additur dat. φύσει, aut accus. φύσιν, præfixa præp. κατὰ, sed tunc aut vacant adjuncta hæc nomina, otiosaque sunt, aut πέφυκε vim suam non retinet, sed ponitur simpliciter pro ἐστί. Philemon, Μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοὶ, δέσποτα, Αὐτοὶ δι' αὐτοὺς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει: quos versus, una cum iis qui ibi sequuntur, ita reddidi, (in libello quem edidi, inscriptum, Comicorum Græcorum Γνῶμαι,) Graviora quam suapte natura forent, O here, sibimet

plurimi reddunt mala. At πέφυκε sequente itidem A
κατὰ φύσιν, habetur in h. l., quem sine Auctoris nomine afferunt VV. LL., Πέφυκε τοῦτο ἡμῖν κατὰ φύσιν, Id nobis inest natura. Ibid. affertur ex Alex. Aphr. Ἀληθὲς τοῦτο πέφυκε: et redditur, Verum hoc est, tanquam sc. πέφυκε posito simpliciter pro ἐστί.

Πέφυκα, Hæreo, Adhæresco. Bud. ex Aristot. H. A. 5. Φύεται ἐξ αὐτῆς ὥσπερ φυκία μικρὰ σφόδρα καὶ ἐρυθρά· ταῦτα δὲ χρόνον τινὰ φέρεται πεφυκότα, ἔπειτα ἀποῤῥαγέντων φέρονται κατὰ τὸ ὕδωρ αἱ καλούμεναι ἀσκαρίδες. Et VV. LL. ex Eod. Πέφυκε ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ, pro Hæret et continetur ex umbilico. Item e Gal. Πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ, Membrana quæ corneæ inhæret. De hoc autem usu hujus præteriti dicam et in Ἐμφύω, ubi sc. agam de Homerico φῦ, habente præfixam præp. ἐν, sed cum hyperbato. Hinc enim sumtam esse istam præteriti πέφυκα signif. suspicor.

Post Πέφυκα, eadem opera et de ADV. Πεφυκότως dicendum censeo, nec non de Poëtico verbo Πεφύκω.
Ad πεφυκότως igitur quod attinet, sequitur eam præ- B
teriti πέφυκε signif. qua sonat, Natura comparatum est. Nam πεφυκότως Bud. Aristoteli significare ait, Ut natura comparatum est, Ut fert natura. Pro quo dici etiam possit ὡς πέφυκε: [Aristot. Rhet. 3, 2. Δεῖ λανθάνειν ποιοῦντας καὶ μὴ δοκεῖν λέγειν πεπλασμένως, ἀλλὰ πεφυκότως.] Illud autem VERBUM Πεφύκω, Poëticum est, uti dixi, ex illo ipso præt. πέφυκα factum, sicut sc. ex præt. πέφυγα reducto ad præsens, FIT Πεφύγω. Hesiod. Ἔργ. (1, 148.) χεῖρες ἄαπτοι Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσι, ubi quidam interpr. Nascebantur: alii Natæ erant: nonnulli, Manabant. Tzetzes exp. δίκην δένδρων ἐφύοντο: addens, hoc verbo ἐπέφυκον ostendi πελώριόν τι καὶ γιγαντόσωμον. [" Heyn. ad Hesiod. 147. Wolf., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 7. Harles. ad Eund. p. 86. Koen. ad Greg. Cor. 82(=190.)" Schæf. Mss.]

Itidem præt. MEDIUM Πέφυα Poëtis in usu est. Hujus certe tertia persona plur. πεφύασι ap. Hom. extat, Il. Δ. (484.) Ἡ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο
πεφύκει Λείῃ, ἀτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι: C
ubi Eust. exp. ἐκ φύσεώς εἰσι, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιμελείας τινός. Quidam interpr. Enati sunt: alii, Creverunt. Sed rectius Eust. exp. per præsens, possetque fortassis et simpliciter exponi verbo εἰσὶ, ut videmus Hes. πεφύκαμεν exponere ἐσμὲν, ὑπάρχομεν, itidemque πεφυκὼς, ὑπάρχων. Sed hoc sciendum est, quod ad formationem hujus præteriti πέφυα attinet, Eust., cum uno in loco, ubi de comp. ἐμπεφυυῖα agit, dicat πέφυα medium esse præt., sicut ἀκήκοα, illud πεφύασι tamen Ionicæ linguæ adscribere: Ὅρα δὲ, inquit, καὶ ὅτι ἐνταῦθα Ἰωνικῶς τε ἔφρασεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ πεφύασι, καὶ κοινότερον ἐν τῷ πεφύκει. Utut sit, hinc est PARTICIP. Πεφυὼς, ῶτος, ὁ, eund. habens usum quem et πεφυκώς.

PASS. Φύομαι, Nascor, Enascor, Orior, Exorior: Τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, Xen. Quæ nascuntur e terra, terra producit: K. Π. 8, (8, 7.) Ἀλλὰ καὶ τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς τὰς δυνάμει οἱ παῖδες πρόσθεν μὲν
ἐμάνθανον. Itidem e Diosc. affertur τὰ φυόμενα D
pro Pullulantia, Stirpes, Plantæ. Metaphorice quoque κίνδυνος dicitur φύεσθαι, item κακὸν ap. Dem., ut si dicas Latine Periculum vel Malum aliquod nasci. Ita enim ille in Epitaphio, (si modo is censendus est hujus Auctor,) 1394. Εἴ τις ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κίνδυνος τοῖς Ἕλλησι: (271.) Ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει καὶ ἔτι ἀγνοίᾳ τοῦ συνισταμένου καὶ φυομένου κακοῦ τῶν ἁπάντων Ἑλλήνων ὄντων. Sic φυόμενον πρᾶγμα dixit Xen. Ἑλλ. 5, (2, 12.) Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, οἰόμεθα λανθάνειν ὑμᾶς πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, Rem nuper natam, Bud. Quidam interpr. etiam, Rem quæ nuper accidit.

[" Φύω, ad Charit. 761. Wakef. Ion. 2. 1153. Trach. 31. Jacobs. Anim. 202. Villois. ad Long. 231. Theocr. 4, 24. Casaub. ad Athen. 126. Toup. ad Longin. 274. Opusc. 1, 406. Brunck. Aj. 1077. Valck. Phœn. p. 6. Anim. ad Ammon. 88. Nascor, Heyn. Hom. 5, 216. Bast Lettre 156. (l. φύσαν:) Clark. ad Il. Z. 146. Moschus 3, 108. De matre, Porson. Phœn. 34. Conf. c. φυτεύω, Schneid. ad Xen. Œc. 44. De quant., Passow ad Musæum p. 86. De aor. 1. et 2., ad Charit. 761. 786. Musgr. Tro. 765. Jacobs. Anth. 12, 237. Φύειν φρένας, Lobeck. Aj. p. 388.: γλῶσσαν, ibid. Μὴ φυῇ, Theocr. 15, 94. vertunt, Ne oriatur: v. Valck. p. 386. (Buttm. A. Gr. 1, 539.) Ἔφυν, πέφυκα, Sum, Jacobs. Anth. 7, 162. Markl. Suppl. 292. Musgr. Hel. 717. Ἔφυν, Orest. 74. (Aristoph. Ἀ. 821.) Ἔφυσαν, Nati sunt, Theocr. 22, 213.: conf. c. ἔφησαν, Schneid. ad Œcon. 44. Φῦναί τινος, ἔκ τινος, ad Charit. 206. Φῦναι, πεφυκέναι, i. q. εἶναι, Valck. Diatr. 41. Φῦναι, φῦσαι conf., Porson. Med. p. 49. Musgr. 597. Μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι, Plut. 5, 68. Hutt. Φὺς, Φύσας, ad Charit. 761. 786. Φὺς, Valck. Diatr. 248. ad Phalar. 213. Supplendum, Musgr. Iph. A. 261. Ion. 116. Οἱ φύντες, Patres, Xen. Eph. 18. Casaub. ad Athen. 1. p. 9. Τὰ φύντα, Nata, Valck. Diatr. 19. Ὁ φύσας, 29. Φύσαντες, φύσας, ad Phœn. p. 15. Pierson. Veris. 133. Πέφυκα, Boiss. Philostr. 564. Πέφυκα, πέφυα, ad Herod. 180. ad Od. I. 141. Wolf. ad Hesiod. p. 122. Πέφυκα cum infin., Jacobs. Anth. 10, 258. Dionys. H. 5, 39. Heind. ad Plat. Phædr. 330. Πέφυκε et ἐστὶν conf., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 292. Ταῦτα πέφυκε, Valck. Phœn. p. 338. Πεφύκῃ, Musgr. Ion. 441. Πεφυκέναι τοῖς πέλας, Heracl. 2. Εὖ πεφυκέναι κατά τινος, Plut. 3, 213. 267. 4, 18. Cor. Πεφυκὼς, Ilgen. ad Hymn. 397. Musgr. Bacch. 894. Ἀπὸ τοῦ πεφυκότος, Thom. M. 92. Ἀνθρώπῳ πεφυκότι, Xen. K. Π. p. 4. Schneid. ad p. 234. Ὑπὸ φηγῷ πεφυκυίῃ, Hellen. Siebel. 148. Herod. 2, 56. Ὑπὸ τῶν πεφυκότων δένδρων, Xen. K. Π. 4, 3, 5.: Οὕτως οὖν πεφυκότων, Ἑλλ. 7, 1, 7. Πέφυα, Ilgen. ad Hymn. 397. Πεφυὼς, Heyn. Hom. 6, 586. Φύεται, Natum est, Plato Phædro 294. Heind. Φύσει φύεσθαι, Zeun. ad Xen. K. Π. 803. Τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα, Boiss. Philostr. 291. Φύσομαι, ad Charit. 580. 749. Ruhnk. ad Rutil. p. 95. Φύσεται, Dionys. H. 3, 1442. Plato de LL. 300. 308. Ast. Ἐφῦντο, Lucian. 3, 605. Φυῆναι, Paus. 3, 299. Furia ad Æsop. p. 67. Lips. Φυεὶς, ad Charit. 752. Valck. Diatr. 262." Schæf. Mss. " Πέφυκα, Πέφυα, Natura comparatus sum, cum inf., Eur. Rhes. 107. Hel. 1004. Opp. Ἁ. 2, 50. Φύεσθαί τινος pro ἔκ τινος, Philostr. 190." Wakef. Mss. Φύειν φράτορας, Aristoph. B. 418.: πτερὰ, Ὀρν. 106. 785.: ὁ φύσας, Pater, Σφ. 1472. Valck. Schol. in N. T. 1, 216. Φῦν pro φῦναι, in Parmenidis Fragm.: v. Hermann. de Pleonasmo p. 246. " Τὸν φύντα θρηνεῖν, Nascentem deflere, 3, 10. Pass., Φύσει φύονται οἱ ἀγαθοὶ, Natura fiunt boni, 1, 10." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.: Theophr. Fr. 6, 1, 25. Τοῖς φυομένοις καὶ τοῖς ζώοις.]

Φυὴ, ἡ, Natura, ut in hoc dicto, quod e Pind. (Ὀ. 2, 154.) affertur, Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ. Est enim φυᾷ dat. Doricus a nomin. itidem DORICO Φυὰ, pro Φυή. Hanc autem nominis φυὴ signif. sequuntur quædam compp., ut postea videbis. Apud Hom. tamen est potius Habitus oris, aut Indoles, ut quidem vulgo redditur. Il. B. (58.) μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει. Ubi Eust. scribit, quosdam per φυὴν intellexisse τὸ ἐξ εἴδους τε καὶ ψυχῆς ἀγαθὸν, quod ab aliis φύσις et ἦθος appellatur. Quibus addit, duplicem esse φυήν: unam enim circa res externas versari, ut cum dicit idem Poëta Il. A. (115.) de Briseide, ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα. Et esse quandam δεξιότητα corporis, adeo ut hujus nominis φυὴ et nominis κάλλος signif. eodem spectent. Darique φυῇ isti φύσεως etiam appellationem in tragœdia. A φυὴ autem usum istum habente vocari πρόσωπον εὐφυὲς, et μηροὺς εὐφυεῖς. Hanc φυὴν denique alio nomine dici εἶδος, ut in hoc versu, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. Item in hoc, Οὕνεκα εἶδος μὲν καλὴ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος. Item in hoc senario, qui est Euripideus, si bene memini, Πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος. Quibus subjungit, talem esse τὴν κατὰ σῶμα φυήν: de qua dictum esse et hoc, φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι. Hæc ille; sed ei, quod scribit, φυὴν et εἶδος de re eadem dici, vel ille ipse, in quem hæc annotat locus, opponi posse videtur; si enim εἶδος et φυὴ significatione inter se non differrent, cur ibi Hom. Εἶδός τε μέγεθός τε φυὴν

τε dixisset? Hunc saltem locum debuisse ab illo excipi, non immerito fortasse quispiam dixerit. Sed quod de hoc dictum fuerit, idem profecto de aliis quoque merito dicetur: de aliis inquam, ubi itidem non contentus altero horum, utrumque ponit. Quid igitur φυὴ significat? Mihi certe nullæ aliorum interprr. usquequaque satisfaciunt: quibus φυὴν esse volunt vel Indolem, vel Speciem, vel Venustatem et gratiam, s. Gratiam quandam venustatis comitem: multo autem minus Staturam, et Statum, quæ habentur in VV. LL. Sed existimo φυὴν aptius reddi posse Habitum oris; quamvis enim habitum oris et speciem oris magnam inter se affinitatem habere fatear, sic tamen censeo, proprie habitum oris magis referri ad id, quod nostrate sermone appellamus La contenance, sive potius Le maintien, Le port; at speciem oris, ad id quod dicimus Le trait de visage. Dicunt et Habitum interdum sine illius gen. adjectione, ut Habitum virginalem dixit Cic.: quod φυὴν παρθενικὴν reddi posse existimem, si modo in prosa uti nomine φυὴ liceat, Poëtico alioqui potius quam Oratorio. Nec vero illam interpr., qua φυὴ redditur Indoles, rejicio; sed plerisque ll. non perinde convenire puto: ut certe pro Habitu virginali haud scio an itidem Indolem virginalem Cic. dicere potuisset. Hoc addo, quamvis aliquot in ll. Hom. εἶδος et φυὴν conjungat, alterutro non contentus, inveniri tamen alicubi ap. eum φυὴν et εἶδος aperte pro eod. posita, sc. pro Specie oris, s. Forma: forma inquam, ea signif. qua cum adjectione usurpatur. Legitur porro nomen hoc φυὴ et ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 128.) ubi de argenteo hominum genere canit, Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα, ubi φυὴν quidam interpr. Indolem, nonnulli Naturam: de qua signif. dictum et supra fuit. Ego malim Speciem oris, aut etiam Staturam. Cui interpretationi assentitur Tzetzes, utpote exponens τὸ μέγεθος et τὴν ἡλικίαν, a metaphora τῶν φυομένων δένδρων καὶ βοτανῶν, inquit. Sed simul et ad speciem oris refert, cum addit, primos illos sæculi aurei homines fuisse μεγάλους τοῖς σώμασιν, et εὐειδεῖς τὴν θέαν: at hos argenteo sæculo natos, fuisse ἥττονας τούτων ἐν ἀμφοτέροις. Sed ap. Lucian. Pythagoras φυὴν fabis etiam tribuit; ita enim ἐν Βίων Πράσει (§. 6.) loquentem illum inducit, Καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσι ἀνδρείοισι μορίοισι ἐμφερέα τὴν φυήν. Ubi vulgatæ interpretationis Auctor φυὴν Naturam significare putavit, Et si fabam adhuc viridem exuas, videbis eam omnino virilibus membris similem naturam habere. Fortasse autem ideo ita reddidit, quod jam dixisset earum θαυμάστην εἶναι τὴν φύσιν. Ego tamen ἀνδρείοισι μορίοισι ἐμφερέα τὴν φυὴν non dubito quin potius interpretari oporteat, Virilium membrorum speciem referre, ut perinde sit ac si dixisset, ἀνδρείοις μορίοις s. αἰδοίοις ὁμοίους, quemadmodum loquitur Aristot. ap. Diog. L. Verum ita utentem nomine φυὴ induxisse Pythagoram videri possit Lucianus, jocose potius quam vere: quod tamen in dubio relinquo. Eum certe aliis vocabulis id exprimere potuisse satis constat. [Ad Greg. Cor. 336.: conf. cum φύσις, ibid. Bast. Ep. Cr. 43. " Thom. M. 903. Jacobs. Anth. 6, 209. 244. 12, 16. 351. Coray in Herod. Larcher. 3. p. 522. Heyn. Hom. 4, 674. 6, 612. Bast Lettre 33. Harles. ad Theocr. 361. (22, 160.) Toup. Opusc. 1, 372. Valck. Anim. ad Ammon. 87. 89. 204. Brunck. ad Anacr. p. 117. Ed. 1. Græv. Lectt. Hes. p. 524. ad Herod. 668." Schæf. Mss. Moschus 2, 9. φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες, 36. Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ, Rosarum germine. I. q. φύσις, Opp. 'A. 1, 639. οἷσί τ' ἀναίμων Ἐστὶ φυὴ μελέων καὶ ἀνόστεος. Pind. 'O. 1, 109. Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, Schol. τὴν ἀνθηρὰν ἡλικίαν.]

Hinc COMP. cum alia, de quibus postea dicam, tum Ἀφυὴς et Εὐφυὴς, a quibus sunt adverbia Ἀφυῶς et Εὐφυῶς, item subst. Ἀφυΐα et Εὐφυΐα. Redditur autem Ἀφυὴς in VV. LL. Inhabilis, Ineptus, Ignavus, Hebes, Rudis, Minime appositus, Illepidus, Qui degeneri est animo, Amens, Ingenio tardus. E quibus interprr. quasdam esse falsas, reliquas non satis vim Græcæ illius vocis exprimere, ex iis, quæ

A subjungam satis patebit. Ἀφυὴς enim cum ab ea nominis φυὴ signif. sit, qua ponitur pro Natura, non sonat simpliciter Inhabilis ad aliquid, s. Ineptus, sed Qui a natura hoc habet ut sit inhabilis ad aliquid s. ineptus, Qui natura minime est habilis ad aliquid, s. minime aptus, Qui naturam minime ad aliquid habilem habet. Denique cum ἀφυὴς opponatur τῷ εὐφυὴς et τῷ εὖ πεφυκὼς, quemadmodum hoc exprimimus participio Natus, dicentes Natus ad eam rem: fortasse ἀφυὴς πρός τι vicissim reddi poterit Minime natus ad aliquam rem. Alia insuper huc pertinentia in Εὐφυὴς dicam: nunc ad exempla venio. Isocr. ad Philipp. Ep. 4. (init.) Οἱ δ' ἐπὶ μὲν τοῦ βίου σώφρονες καὶ χαρίεντες, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας χρήσεις καὶ διαγωγὰς ἀφυεῖς παντάπασιν. His autem, qui ab eo vocantur ἀφυεῖς, opponi possunt οἱ εὐάρμοστον ἔχοντες τὴν φύσιν, ex illo ipso. Subjungit enim, Οὗτος δὲ οὕτως εὐάρμοστον τὴν φύσιν ἔσχεν, ὥστε ἐν ἅπασι τοῖς εἰρημένοις τελειότατος εἶναι. Plato Epist. 7. Οὐκ ἔστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύ-

B ναμιν. E Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Ἀφυὴς πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν. Apud Suid. cum infin. non habente tale quid præfixum, (postquam exposuit ἀμαθὴς et ἄπειρος,) Ὁ δὲ οὐκ ἦν ἀφυὴς συνιδεῖν πραγμάτων στρατηγίας. Ponitur alioqui ἀφυὴς et sine ulla adjectione. Sic etiam ἀφυέστερος ap. Aristot. Eth. 10, 9. Ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφυεστέροις οὖσι κολάσεις τε καὶ τιμωρίας ἐπιτιθέναι. Sed in ejusmodi ll. interpretandis nos ipsi aliquid adjicere possumus, habita ratione eorum de quibus agitur. Sic certe hic ἀφυεστέροις quidam interpr. Ad virtutem et officium ineptis sua natura. Redeo ad Suidam, qui loco illius Auctoris, quem non nominat, subjungit hunc Polybii, Οὗ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἁπλῶς: ubi observandus est alius hujus adjectivi usus, et quidem metaphoricus. Videtur enim καιρὸς ἀφυέστερος appellari, Tempus minus aptum et opportunum, quantum quidem e paucis hisce verbis conjici potest. Ceterum hoc præterea sciendum est, Grammaticos quosdam loquentes de α, quod in compositione κακὸν significat, inter alia

C hoc nomen ἀφυὴς in exemplum proponere, tanquam significans interdum κακοφυής: de quo comp. dicam infra. Eust. autem putat ἀφυὴς posse sonare etiam i. q. μικροφυής: et inde dici ἀφύην, utpote σμικροπρεπεστάτην ἐν ἰχθύσι. [" Ἀφυής, Ad procreandum ineptus, Philes p. 154. Ineptus, Stultus, Mich. Apost. Prov. 2, 82." Schleusner. Mss. " Ad Charit. 211. Alberti Peric. Cr. 67. Valck. Anim. ad Ammon. 88. Ruhnk. ad Xen. Mem. 232. Koen. ad Greg. Cor. 155 (=336.) Thom. M. 904. Jacobs. Anth. 10, 45. Conf. c. εὐφ., Porson. Hec. p. 82. Ed. 2." Schæf. Mss. Soph. Phil. 1014. ἀφυῆ τ' ὄντα, κοὐ θέλονθ', Schol. ἄκακον ἀπὸ φύσεως. Dionys. H. 9, 27. Κτίσμα ἀφυὲς καὶ βαρύ: Schneidero susp.] Ex hoc adj. fit ADV. Ἀφυῶς. Estque ἀφυῶς ἔχειν πρός τι, s. διακεῖσθαι, i. q. ἀφυῆ εἶναι πρός τι, Natura inhabili ad aliquid præditum esse, etc. sequendo interprr. quæ supra nomini ἀφυὴς datæ fuerunt. Sed generalius etiam usurpatur; atque adeo in VV. LL. affertur e Plut. Camillo, Ἀ. κεκραμένη χώρα,

D pro Male temperata regio. Et e Polyb. (1, 88, 11.) Ἀ. διακείμενος pro Male instructus. [" Ἀ. ἔχειν πρός τι, Non natum esse alicui rei, Philo J. P. 2. p. 430. Pf." Schleusner. Mss. " Lucillius 82." Schæf. Mss.] Item SUBST. Ἀφυΐα, ἡ, q. d. Inhabilitas naturæ ad rem quampiam, Natura ad aliquid inhabilis s. inepta. In VV. LL. Ingenium hebes, Degener animus, ex Epict. A Suida exp. ἡ πρὸς τὰ προκείμενα μαθήματα σκληρότης: quæ exp. nimis angustis finibus continetur, præterquam quod σκληρότης non satis convenit. [" Pravum ingenium, Mala indoles, Philo J. P. 2. p. 356. Pf., ubi opp. εὐφυΐα." Schleusner. Mss. " Wyttenb. ad Plut. 1, 248. Thom. M. 904." Schæf. Mss. Strabo 14. p. 977.]

Alterum illud COMP. Εὐφυὴς omnino contrarium significat. Est enim εὐφυής, Qui natura habilis est ad aliquid, s. aptus, Qui hoc a natura habet ut sit ad hanc vel illam rem habilis. Et q. d. Bene natus ad rem aliquam: quo nos modo dicimus, Un homme bien né, sed absque adjectione. Latini certe potius Natus ad aliquam rem dicunt, quam Bene natus:

respondetque particip. Natus participio πεφυκώς. In VV. LL. redditur, Industrius, Ingeniosus, Facilis, Commodus, Natura valens. Item, Qui amœno acrique ingenio est, e Gellio. Ibid. Εὐφυὴς πρὸς ἀρετὴν, e Plut. Solone, Bene a natura institutus ad virtutem. Sed ex iis, quæ tum in ἀφυὴς dixi, tum hic dicturus sum, delectum harum interpretationum habere facile quivis poterit. Apud Aristot. Eth. 3, 5. εὐφυὴς quidam interpr., Bene a natura informatus, factus beneque compositus natura. Vide totum illum Aristot. locum, quod ibi sit etiam ἔφυ, et καλῶς πεφυκέναι. Quod vero ad illam Gellii interpr. attinet, i. e. quæ tanquam e Gellio affertur, videtur certe Vir amœno acrique ingenio, minus late patere quam εὐφυής. Quod si quis εὐφυὴς, sed infinitivo junctum, habere desiderat Latine ab illo ipso redditum, sciat eum hæc Æschinis verba, (25.)"Ανδρα λέγειν μὲν οὐκ εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρὸν, καὶ πρὸς δικαιοσύνην καὶ ἐγκράτειαν διαφέροντα, Lat. hisce exprimere voluisse, Virum fortitudine atque justitia præter alios præstantem, sed inopi lingua et infacundum. Invenitur et accusativo junctum, subaudita sc. præp. κατὰ, ut ap. Isocr. Εὐφυέστατος ὢν τὴν γνώμην. Idem alioqui sine adjectione usus est, cum alibi, tum in Or. adversus Sophistas, Αἱ μὲν γὰρ δυνάμεις καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἁπάντων ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνονται καὶ τοῖς περὶ τὰς ἐμπειρίας γεγυμνασμένοις. Qui locus, quantum ad illa verba attinet, quibus dicendi facultatem ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνεσθαι ait, cum illo Æschinis magnam, quod ad hujus vocabuli usum, affinitatem habet. Plato de Rep. 2. cum dixisset εὐφυεῖς, subjunxit, καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτάμενοι, συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν. Apud Plut. legitur εὐφυὴς νέος, ubi voci εὐφυὴς illam Gallicam interpr., cujus supra memini, aptissime dare possimus. Ita enim vulgo dicimus, Un jeune homme bien né. Plut. locus est hic, (6, 303.) Ἀλλὰ καὶ προσαγορευθεὶς ὑφ' ἑτέρου ταύτῃ τῇ προσηγορίᾳ φράσειεν ἂν εὐφυὴς νέος, ὥστ' εἰπεῖν, μειδιάσας καὶ ὑποπλησθεὶς ἐρυθήματος. Ubi quod scribit ὑποπλησθεὶς ἐρυθήματος, optime convenit ei de quo dicimus, C'est un jeune homme bien né. Dicimus quidem præterea Qui est de bonne nature, sive de juvene, s. de viro loquamur; sed, ne quis fallatur, convenit quidem melius illud loquendi genus cum Græco verbo εὐφυὴς, quatenus ei per omnia respondet, et nomen nomine exprimit: sonat enim εὐφυὴς q. d. εὖ φυῆς ἔχων, i. e. εὖ ἔχων τῆς φύσεως: verum aliud significat nobis Un homme de bonne nature. Potiusque cum εὐφυὴς significatione conveniret quod dicimus Un homme d'un bon naturel. Latine quidem certe εὐφυὴς νέος apte redditum iri existimo, Juvenis bonæ indolis, Bona indole præditus juvenis, ut legimus ap. Cic. Adolescentibus bona indole præditis sapientes senes delectantur. Sed venio ad quendam magis peculiarem hujus vocis εὐφυὴς usum, cujus meminit Hes. Ei enim εὐφυὴς inter alia, est ὁ ἐξ ἑτοίμου λέγων καὶ σκώπτων. In qua expositione meminisse oportet illius Æschinis loci, quem a Gellio redditum esse docui, nec non loci Isocr. in quo dicit τὰς δυνάμεις τῶν λόγων ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνεσθαι. Est tamen minus generalis hæc, quæ ab Hes. affertur, vocabuli εὐφυὴς signif. Quam ne quis in dubium revocet, sciat ipsiusmet Isocr. testimonio comprobari, et quidem diserte sui sæculi homines ita illo usos esse dicentis. Extat autem in Areop. locus is, quo illud testatur, Καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον: cum antea dixisset, σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων καὶ οὐ βωμολοχεύεσθαι. Eust. quoque signif. hujus meminit, sed tanquam in dubio relinquens. Postquam enim dixit Homeri Posteros εὐφυῆ appellasse eum etiam, qui est κατὰ νοῦν δεξιὸς, (cui similes expp. ex Eod. referam infra,) subjungit, Atticos autem εὐφυῆ vocasse τὸν σκωπτικόν: sed addit κατά τινας. Equidem vel ille Isocr. locus hac de signif. dubitare nos minime sinit. Recte igitur Hes. expositionem illam nominis εὐφυὴς affert; sed viderint alii an probandæ sint itidem quatuor istæ, quas addit, μέτριος et σπουδαῖος, et ὡραῖος, et ἐπιεικής. Mihi quidem certe, sicut et aliæ quamplurimæ ejusd. Lexicographi, suspectæ sunt. Ac vereor profecto ne quæ ap. eum leguntur, non unius sed diversorum sint, qui non æque judicio valuerint. Nam fateor quidem multas ap. Hes. expp. inveniri: quæ cum vix fide dignæ videantur, interdum tamen contingit ut in quosdam Auctorum, et præsertim Poëtarum, locos postea incidamus, quibus aptissimas esse illas comperimus: et quoniam tam magnus scriptorum numerus periit, e quorum etiam lectione petitæ erant, quæ ap. eum extant expp., ideo non temere vel eas, quæ παράδοξοι nobis esse possint, rejici debere: et hoc est profecto quod ap. me considerans, multas ex illo petitas expp. affero, quas alioqui silentio præterirem. Verum ut illud fateor, ita vicissim dissimulare nolo, fieri nullo modo posse ut pleraque vocabula tot tamque varias quæ ap. eum leguntur expositiones admittant. Alioqui certe quamplurima Græca vocabula, nullis certis finibus circumscriptas signiff. haberent. Quæ tamen non tam propter quatuor illas expp., quam propter infinitas alias vocibus aliis datas, a me dicuntur. Et ne longe abeam, subst. εὐφυΐα, ex hoc εὐφυὴς factum, ab illo exp. non solum ὀξύτης, sed etiam γνῶσις. Atque hæc obiter a me dicta sint, quorum te subinde in legendis hujus Lexicographi expp. recordari velim. Unum addo, quod vel solum satis meam illam de isto Lexico sententiam comprobare videtur: sc. nullum in expp. ordinem servari, sed contra iis, quæ inter se aut magnam aut aliquam saltem affinitatem habent, alias plane ab illis alienas interseri. Hoc enim meo quidem judicio, vel unum, satis comprobare potest quod dixi, sc. quæ ap. eum leguntur, non unius, sed diversorum esse, qui judicio non perinde valuerint. Ut autem ad quatuor illas expp. redeam, eodem certe pertinent tres illæ, μέτριος, σπουδαῖος, ἐπιεικής: quæ si veraces sunt, εὐφυὴς talem signif. habens conveniet cum eo quod dicimus, Un homme de bonne nature. Hoc enim aliud esse quam Un homme bien né, admonui et paulo antea. Sed ab eo interjicitur una vox ab illarum trium significatione prorsus aliena, (ut jam exemplo probem, quod modo de perturbato expositionum ordine dixi,) sc. ὡραῖος: quæ cum diversa significet, (sicut sc. ὥρα unde derivatur, non unam signif. habet,) pro Formoso ab eo accipi credibile est, vel potius credendum est. Nam Eust. itidem, postquam dixit φυὴν esse interdum δεξιότητα σωματικὴν et εἰς ταυτὸν ἥκειν τῷ κάλλει, eamque εἶδος etiam dici, subjungit, hinc πρόσωπον εὐφυὲς vocari, sicut et μηροὺς εὐφυεῖς. Idem tamen alibi, sc. in Il. Δ. (147.) Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ Εὐφυέες, κνῆμαί τε, ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε, illud εὐφυέες exp. οἱ εὖ πεφυκότες, καὶ τῷ ὅλῳ σύμμετροι. Illud autem εὐφυὲς πρόσωπον ab Eur. (Med. 1198.) dictum esse ait respiciente ad hos εὐφυεῖς μηρούς. At vero ap. Homeri Posteros, illis qui vocantur εὐφυεῖς, laudem ad animum pertinentem tribui: siquidem εὐφυεῖς dici tanquam εὖ πεφυκότας εἰς τὸ μαθεῖν. Atque ut hic εὐφυεῖς esse dicit, (etenim ne hæc quidem, quamvis ad eam signif. cui primum locum dedi pertinentia, præterire libet,) τοὺς εὖ πεφυκότας εἰς τὸ μαθεῖν, ita εὐφυΐαν alibi esse tradit Homeri Posteris τὴν εἰς μάθησιν δεξιότητα. Sed magis placet tum quod ex eo attuli supra, εὐφυῆ esse τὸν δεξιὸν κατὰ νοῦν, tum quod ap. eum in eadem pagina aliquanto ante illa verba legitur: sc. εὐφυὲς esse τὸ δεξιὸν τοῦ ἤθους καὶ ἐπαγωγόν: quibus addit, pulcritudinem, quæ illud εὐφυὲς non habet, esse dictam ab antiquis δέλεαρ ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον. Convenit alioqui cum illa priore expositione hæc quoque, quam alibi affert, cum loquens περὶ τῆς φυῆς quæ est κατὰ νοῦν, addit esse inde εὐφυὴς, quo significatur ὁ εὖ ἔχων τοιαύτης φυῆς εἰς τὸ εἰδέναι. De his autem expp., tum ex iis quæ et ipse supra de signif. illius nominis εὐφυὴς dixi, tum ex iis quæ attuli exemplis, judicium ferri poterit: simulque judicari de interprr. quæ illi dantur in VV. LL. quas supra attuli. Ubi etiam annotatur, pro Industrio usurpari a Xen. de cane et equo. Equidem de homine dictum εὐφυὴς

si Græce exponatur ὁ δεξιὸς κατὰ νοῦν, sequendo unam ex illis expp. Eustathii, Latine reddendum censeam, Naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus: de qua interpretatione dicam et in Εὐφυΐα. Memineris autem, lector, in nomine Ἀφυὴς, interprr., quæ huic contrario Εὐφυὴς tribuuntur, imitari. Venio ad alium usum quem εὐφυὴς ap. Hom. habet, et quidem in quo, si Eustathio credimus, maxime proprie dicitur. Is extat Il. Φ. (243.) ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν Εὐφυέα, μεγάλην. Ubi εὐφυέα Bud. interpr. Virescentem, item Copiose succrescentem. Quarum interprr. posteriorem alteri præfero. Possumus autem reddere eodem sensu, Bene crescentem: ut vicissim Male crevisse dicuntur vesca farra ab Ovid. Quidam interpr. etiam Ubertim crescentem. Auctor brevium Scholl. εὐφυέα exp. μεγάλην, quod valde miror, cum ipse Poëta hoc adjectivum μεγάλην illi subjungat. Porro quod Eust. scribit, εὐφυέα hic maxime proprie usurpari, in eo non dubito quin ad verbum φύω potius quam ad nomen φυὴ respexerit: ad quod tamen propter præcedentes signiff. respiciendum mihi fuit. Sunt alioqui quædam ejusd. terminationis compp., quæ itidem a verbo potius signif. suam accipiunt. [" Wessel. Obs. 55, ad Diod. S. 1, 87. 229. ad Lucian. 1, 515. 2, 308. Ammon. 61. Valck. Anim. 87. ad Charit. 22. 211. 273. Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Valck. 246. ad Herod. 188. Koen. ad Greg. Cor. 155(=336.) Ind. ad Xen. Mem., Thom. M. 390. 395. 801. 904. Jacobs. Anth. 10, 45. 152. Valck. Opusc. 1, 250. Facetus, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 342. Ox., Ruhnk. Orat. Gr. 72. Conf. c. εὐφὴς, Schleusn. ad Phot. c. 54. Cum inf., Diod. S. 2, 441." Schæf. Mss. Opp. 'A. 1, 603. Athen. 260. Εὐφυᾶ, Greg. Cor. 163. 646. Schæf. " Εὐφυὴς, Facetus. Hanc signif. probavit Ruhnk. Hist. Orat. 151. Apud Suid. in Δημάδης jungitur πανοῦργος καὶ εὐφυὴς ex emendatione Ruhnk. pro vulg. εὐτυχής. Sic et Cic. Demadem oratorem Facetum appellat Orat. 26., cf. J. Poll. 7, 104. Alibi verbum notat Eum qui mentis et ingenii sui virtutes naturæ debet, quatenus oppositus est is qui labore et industria partas illas facultates auxit: v. Plut. Demosthene 8. Unde et εὐφυεῖς dicuntur, Homines faceti, venusti, ex ingenii quodam nativo acumine, Plut. l. c. cap. 25." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Εὐφυῶς, Cum naturali quadam ingenii dexteritate. In VV. LL. Ingeniose, Scite, Acute: quæ interprr. hujus adverbii significationem cum aliorum multorum significationibus confundunt. Possumus certe, utendo periphrasi sumta ex iis quæ de Εὐφυὴς dicta fuerunt, reddere Εὐφυῶς cum aliis modis, tum hoc, Ut decet eum qui bona indole præditus est, vel, Ut consentaneum est ei qui, etc. Εὐφυῶς sequitur interdum et illam nominis εὐφυὴς signif., qua de arboribus usurpari docui: unde εὐφυέστερον φύει Bud. affert pro Copiosius crescit. [Jambl. V. P. 54. "Toup. Opusc. 1, 349. Ingeniose, ad Lucian. 1, 402." Schæf. Mss. * " Εὐφυεστάτως, Tzetz. Chil. 8, 119." Elberling. Mss.] Εὐφυΐα, Naturalis ingenii ad omnia dexteritas, Bona indoles. Liv. Tanta autem inerat comitas Scipioni, atque ad omnia naturalis ingenii dexteritas. Qua periphrasi Liv. vocis εὐφυΐα signif. exprimere voluisse, facile crediderim. Ideoque Εὐφυὴς dixi mihi videri posse reddi itidem, Naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus. Brevius quidem certe, sed non satis Latine fortasse diceretur, Qui natura, s. a natura, dextro ad omnia est ingenio. [Jambl. Protr. 173. V. P. 88. "Apollod. 282. Valck. Anim. 88. ad Xen. Mem. 246. ad Diod. S. 1, 87. 321. Toup. Emendd. 1, 201. Wyttenb. ad Plut. 1, 248. Thom. M. 395. 904. Boiss. Philostr. 290." Schæf. Mss. Εὐφυΐα, * Εὐφύεια, Lobeck. Phryn. 493. * Πανευφυὴς, unde superl. " Πανευφυέστατος, Tzetz. Ch. 4, 454." Elberling. Mss. * " Πανευφυῶς, Eumath. 46. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 260-1. Cocchii Chirurg. Vett. 40." Boiss. Mss.]

Cetera compp. minus usitata, sunt ista, Διφυὴς, Δυσφυὴς, Κακοφυὴς, Εὐρυφυὴς, Ἰσοφυὴς, (unde bicomp. Ἀνισοφυὴς,) Λεπτοφυὴς, Μονοφυὴς, Ὁλοφυὴς, Ὁμοφυὴς, Ὀρθοφυὴς, Παλιμφυὴς, Πετροφυὴς, Πολυφυὴς, Τριταιοφυὴς, Τριφυὴς, et, quod reliquis multo est usitatius, Ὑπερφυής. De quibus hic dicam, omissis iis duntaxat, de quibus jam suo loco dictum fuit. [* "Ἀρτιφυὴς, Planud. Ovid. Met. 15, 562." Boiss. Mss.]

Διφυὴς, vide infra cum Τριφυὴς. Ibid. habes etiam Μονοφυὴς et Πολυφυής.

Δυσφυὴς, Difficile nascens, enascens, proveniens. Theophr. H. Pl. 7, (1, 3.) Κορίανον δὲ δυσφυές· οὐ γὰρ ἐθέλει βλαστάνειν τὸ νέον, ἐὰν μὴ ἐλιχθῇ, [al. βρεχθῇ:] Ægre enascitur, Bud. qui ex Eod. (l. c.) affert, Δυσφυέστατον δὲ πάντων τὸ σέλινον. Δυσφυΐα, Nascendi difficultas, opp. τῇ ταχυβλαστίᾳ ap. Theophr. (C. Pl. 4, 8, 2.) ut Idem testatur. Animadverte autem, hoc comp., sicut et pleraque ex iis quæ sequuntur, imitari signif. illam quam ἀφυὴς ap. Hom. habere docui, itidemque accipi debere tanquam ex ipso verbo φύω, non e φυὴ derivatum.

Κακοφυὴς, Male nascens, proveniens, VV. LL. Secundum quam exp., sonabit κακῶς φύων, et ita cum proxime præcedente composito et cum sequentibus conveniet. Sed ego non dubito quin interdum κακοφυὴς sit ὁ κακὴν φυὴν ἔχων, s. κακῶς τῆς φυῆς ἔχων, [Plato de Rep. 3. p. 410.] Ita certe intellexerunt qui ἀφυὴς interdum sonare κακοφυὴς tradidere: nimirum, Qui prava est natura, pravo est ingenio, Pravo ingenio præditus, aut etiam, Qui est mala indole, ut quidem in iisd. Lexx. SUBST. Κακοφυΐα redditur Mala indoles. Dixit certe Liv. Indolem virtutum et vitiorum. Quod alioqui interpretari etiam queas Natura prava, Ingenium pravum. Pro quibus habetur illic, Ingenii et naturæ corruptio. [* " Κακοφυῶς, Theod. Rhaïtens. de Incarn. 233." Boiss. Mss.]

" Ἑτεροφυὲς, exp. et Diversæ naturæ, et Alibi " enatum." [" Diversæ naturæ, Carisii Lectt. Antiq. 1. p. 14. Philopon. de Cr. M. 1, 15. i. q. κεχωρισμένος τῆς οὐσίας, cum quo jungitur. * Ἑτεροφυῶς, (Greg. Nyss. ap.) Wolf. Anecd. Gr. 2, 304. (3, 9.)" Schleusner. Mss.]

Εὐρυφυὴς, Late crescens. In VV. LL. Late serpens. Apud Hom. legitur εὐρυφυὲς κρῖ, Od. Δ. (604.) ubi Didymus, aut quicunque est brevium Scholl. Auctor exp., ἐπὶ πλάτος καὶ ἐπιπολὺ φυόμενον.

[* " Ἡμιφυὴς, J. Poll. 6, 161. * Ἰδιοφυὴς, Fabr. B. Gr. 1, 145." Kall. Mss.]

Ἰσοφυὴς, Æqualis s. Paris naturæ. In VV. LL. Ejusd. essentiæ: e Nonno (Jo. 1.) ἰσοφυὴς γενετῆρος. Ex Eod. (175.) ἰσοφυὲς μίμημα, Compar s. Conforme exemplar, aut Æquale. Ἀνισοφυὴς, contrariam signif. illi ἰσοφυὴς habet: illic tamen exp. simpliciter, Dissimilis: [Hesychio ἀνόμοιος, Cyrillus Alex. Dial. 1. de SS. Trin. 409.]

[* Καλλιφυὴς, Nonn. D. 15, 171. * Κοιλοφυὴς, Opp. 'A. 3, 683.]

Λεπτοφυὴς, in VV. LL. affertur e Nonno, pro Qui natura est tenui, Tenuis, Gracilis. Sed Natura tenuis non satis apte dici videtur; ac malim certe, Qui tenuis est s. gracilis natura, vel Qui natus est tenuis.

" Μακροφυὴς, Qui longus nascitur, Natura longus." " Μεγαλοφυὴς, Magnanimus, Magno animo præditus, " μεγαλόψυχος. Greg. Naz. Καισαρέων τῶν μεγα- " λοφυῶν καὶ θερμῶν τὴν εὐσέβειαν." [" Toup. ad Longin. 357." Schæf. Mss. Polyb. 12, 23, 5. * Μεγαλοφυῶς, Gl. Laute, "Amphil. 17. Clem. Alex. 882. Athan. 2, 271. Andr. Cr. 158." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 5, 677." Schæf. Mss. Schol. Æsch. Pr. 88. Polyb. Proœm. ad Exc. Leg. " Μεγαλοφυΐα, " Magnanimitas, μεγαλοψυχία, Hes.:" [a quo tamen exp. μεγαλόνοια. Jambl. V. P. 222. " Schol. Jo. Climac. 27." Boiss. Mss. Phot. v. Μεγαλόνοια. * " Μικροφυὴς, Qui parva corporis statura est, Suid. v. Γυνὴ μεγάλη." Schleusn. Mss. * " Μικροφυΐα τοῦ λόγου, Exilitas orationis, Andr. Cr. 35." Kall. Mss.] Μονοφυὴς, vide cum Τριφυής.

Ὁλοφυὴς, in VV. LL. redditur e Gazæ auctoritate, Confusius exortus, Confusus. Item ὁλοφυῆ ap. Aristot. Michaël Ephesius exposuisse traditur περι-

φερῆ καὶ στρογγύλα, Orbiculata, Rotunda. Sed suspecta esse potest hæc scriptura ὀλοφυὴς, hac quidem in signif. [Aristot. de Part. Anim. 4, 12. Τὰ δὲ πρηνῆ τοῦ σώματος καὶ τὰ ὕπτια καὶ τὰ τοῦ καλουμένου θώρακος ἐπὶ τῶν τετραπόδων ὀλοφυὴς ὁ τόπος ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἐστίν. * Οὐλοφυὴς, Idem de Nat. Ausc. 3, 8. Empedocles Fr. 183.]

Ὁμοφυὴς, Qui ejusd. est naturæ; aut etiam, Simul natus, Congenitus. Pro quo tamen dicitur potius συμφυής. Apud Theodorit. H. E. homo est homini ὁμοφυὴς, Ἄνθρωπος γὰρ ὢν, ὁμοφυῶν βασιλεύεις. Ibid. Ὁμοφυῶν ἄρχεις, ὦ βασιλεῦ, καὶ μὲν δὴ καὶ ὁμοδούλων. [" Canisii Lectt. Antiq. 1, 14." Schleusner. Mss. Jambl. V. P. 232. Theophr. H. Pl. 3, 10, 3. Suicer. Thes. Eccles. Plato de Rep. 4. p. 439. 5. p. 458. Diod. S. 5. p. 210, 15.] E Greg. Naz. affertur et SUBST. Ὁμοφυΐα, pro Naturæ communitas, ubi de Patre et Filio loquitur, [ex * Ὁμοφυέω.]

Ὀρθοφυὴς, In rectitudinem crescens, s. In rectum. Exp. etiam Assurgens in rectum, nec non Crescens in altum, et Erectus, Procerus. Apud Theophr. (H. Pl. 3, 10, 1.) Ὀρθοφυὲς δένδρον redditur Arbor erecta, e Gaza. E quo Theophr. affertur et, (ibid. 3, 8, 4.) Ἡ μὲν γὰρ ἡμερὶς οὐκ ὀρθοφυής. Pro eod. alibi ἀστραβὴς usurpasse traditur: [C. Pl. 2, 9, 2.] Apud Eund. est et SUBST. Ὀρθοφυΐα, sonans itidem q. d. In rectitudinem crescentia, i. e., Ipsa actio crescendi in rectitudinem. Sed ponitur et simpliciter pro Rectitudine, aut etiam Proceritate. Plin. certe pro duobus his Theophrasti, ὀρθοφυΐᾳ et μήκει, usus est una Proceritatis appellatione. Hunc enim Theophr. l. (H. Pl. 3, 8, 5.) Ἡ δὲ πλατύφυλλος δεύτερον ὀρθοφυΐᾳ καὶ μήκει, πρὸς δὲ τὴν χρείαν τὴν οἰκοδομικὴν χείριστον, [μετὰ τὴν ἀλίφλοιον] φαῦλον δὲ καὶ ἐς τὸ [καίειν καὶ] ἀνθρακεύειν, καὶ θριπηδέστατον μετὰ ἐκείνην, ita expressit, Ab hoc (ægilope) proxima latifoliæ proceritas, sed minus utilis ædificiis. Inde est et VERB. Ὀρθοφυεῖσθαι, quod sonat itidem In rectitudinem cresco, s. In rectum. Sed reddi etiam potest, In proceritatem cresco, s. In altitudinem, s. In altitudinem exeo: imitando eund. Plin., qui de palmis scribit, Religant comas, ut in altitudinem exeant, cum scripsisset Theophr. ὅπως ὀρθοφυῆται, [H. Pl. 2, 6, 4. ubi Schneid. ὀρθὸς φύηται edidit.]

Παλιμφυὴς, Iterum natus, Renatus. Exp. etiam Renascens, Redivivus. E Nonno (Jo. 96.) παλιμφυὲς ἔμπεδον ὕδωρ. [Lucian. 558. * " Παντοφυὴς, Omnivarius, Timon ap. Diog. L. 6, 18." Schleusner. Mss. Orph. H. 10, 10.] Πετροφυὴς, Petris adhærescens, vide post Πέτρος, T. 3, c. 257. Πολυφυὴς vide post Τριφυής. " Πρωτοφυὲς, Primo natum s. exortum, ex " Apoll. Rh. 3," [851. " Πρωτοφυὴς σελήνη, Suid. v. Ἀνάσταροι." Kall. Mss.]

Τριταιοφυὴς, ut τριταιοφυὴς πυρετὸς, vide post Τριταῖος.

Τριφυὴς eand. formam habet quam ET Διφυὴς, de quo dicendum est prius. Est igitur Διφυὴς, Duplicis aut Ancipitis naturæ: ut Cecrops dicitur fuisse διφυὴς, utpote superiore parte, vir; inferiore, femina. Vide Suid. in nomine Κέκροψ, ubi et alias hujus appellationis rationes affert. Vide item Diod. S. Itidem Centauri vocantur διφυεῖς, utpote semihomines et semiequi. Soph. Tr. (1097.) p. 370. meæ Ed. Διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν Θηρῶν, ubi Actius διφυῆ στρατὸν vertit Bicorporem manum. Fuerunt certe Centauri a Virg. dicti itidem Bimembres, et a quibusdam Biformes; ab Ovid. autem, Semihomines: ut vicissim a Lucano, Semiferi, i. e. Semiequi: quo utitur Serv. Tribuitur porro hoc epith. διφυὴς et Tiresiæ, qui utrumque sexum expertus esse traditur. Generaliori autem interpretatione διφυὴς redditur etiam Geminus, Bipertitus, Bifidus. Afferturque διφυὲς et pro Bipertita compactione ap. Aristot. e Gazæ interpretatione. [" Schol. Aristoph. Πλ. 773. et Hemst., Heyn. ad Apollod. 451. 813. Hom. 6, 252. Jacobs. Anth. 6, 61. 7, 184. (* Διφυὸς, ibid.) 10, 104. Anim. 311. Posidipp. 13. Archelaus 2. Fischer. ad Palæph. p. 11. Valck. Phœn. p. 372. Voss Myth. Br. 1, 158. Toup. Emendd. 2, 547. ad Herod. 284. Cecrops διφυὴς dictus, Biformis, quia Ægyptiace et Græce sciret, G. F. Voss. Chronol. Sacræ Isagoge p. 42. (Hag. C. 1659. 4.) Wessel. ad Diod. S. 1, 33." Schæf. Mss. " Διφυὴς, i. e. δύο μὲν ἔχων σώματα, συμπεφυκότα δέ γε ἀλλήλοις, interpr. Eudocia p. 33.: etiam, teste Eod. 251. ὁ δύο φωνὰς ἠσκημένος." Schleusn. Mss.] Sic SUBST. Διφυΐα, quod alioqui sonat q. d. Duplicitas naturæ, s. Natura duplex aut anceps, redditur Bifida partitio a Gaza in hoc Aristot. loco, de Part. Anim. 3, (5.) de duabus venis primariis, Προϊοῦσαι γὰρ σχίζονται κατὰ τὴν διφυΐαν τῶν κώλων, Instar Bifidæ crurum partitionis. [" Proles anceps, nunc mas, nunc femina, Philes p. 190. Κύουσα καὶ σπείρουσα τὴν διφυΐαν." Schleusn. Mss.] Habent VV. LL. ET Δίφυον, quod interpr. Duæ partes, quod ab Hes. exponatur δίμοιρον. Sed ap. eum vox illa paulo aliter scripta est, [nempe * δίφυιον,] et notata tanquam mendo non carens. [* Διφυὸς s. Δίφυος, Antagoras ap. Diog. L. 4, 26. et Anal. 1, 260. σῶμα: sed scribi debet δίφυιον: v. Lobeck. ad Phryn. 494. * Διχοφυὴς, unde * Διχοφυΐα, Gal. Defin. Med. T. 2. p. 267.] Venio ad ILLUD Τριφυὴς, cujus exemplum, sicut et præcedentis Διφυὴς, vide in Μονοφυὴς paulo post. Possit certe hoc comp. significare Triplicem naturam habens, eod. modo quo διφυὴς sonat Cui duplex est natura. In VV. LL. tamen redditur duntaxat Trifidus, ut διφυὴς dictum est reddi etiam Bifidus. Potest certe exponi Triplex, sicut ETIAM Τριφυὸν Hes. est τριπλοῦν, i. e. Triplex, Triplicem, si sit accusativus masculini generis, a nominativo Τριφυός. [* Τρίφυος, * Τρίφυιος, Lobeck. Phryn. 494.] His addenda sunt illa duo Μονοφυὴς et Πολυφυής: quorum hoc POSTERIUS Πολυφυὴς habet ibid. talem interpr., qualem et τριφυής: nam ut hoc dixi reddi Trifidus, ita πολυφυὴς interpr. Multifidus. [Aristot. H. A. 1, 771.] At illud PRIUS Μονοφυὴς reddunt Unius naturæ, Simplex, Non geminus. Ibid. μονοφυὲς redditur Unigenitum. At μονοφυὲς et μονοστέλεχες δένδρον et φυτὸν μονόκαυλον a Theophr. dici annotant quod Plin. appellat Unistirpem, et Simplici caudice, et Unicaulem. A Bud. μονοφυὴς redditur Singularis, Non geminus, Unistirpis, afferente e Theophr. (H. Pl. 2, 6, 9.) Ἔστι δὲ φοῖνιξ * μονοστέλεχες καὶ μονοφυές· οὐ μὴν ἀλλὰ γίνονταί τινες διφυεῖς· καὶ τριφυεῖς. Nec non ex Aristot. Δοκεῖ δὲ τῶν σπλάγχνων τὰ μὲν εἶναι μονοφυῆ, καθάπερ καρδία καὶ πνεύμων· τὰ δὲ, διφυῆ, καθάπερ νεφροί. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 5. 4, 2, 7. C. Pl. 1, 1, 3. et 4. " Μουνοφυέας ὀδόντας Herodotus 9, 83. dixit Dentes ex uno continuo osse concretos omnes." Schw. Mss.]

COMP. Ὑπερφυὴς, multo præcedentibus usitatius, uti dixi, sonat q. d. Supernaturalis, si tamen hoc adjectivum fingere mihi liceat pro eo, quod est Naturalem modum excedens, s. Naturæ modum. Sed redditur Mirum in modum s. Supra modum excellens, insignis, Valde admirandus, Mirificus. Aut etiam simpliciter, Excellens, Insignis, Eximius. Aristoph. Πλ. (734.) Ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος δύο δράκοντε, Mirifica quadam magnitudine, Mirum in modum magni, Magni supramodum, Incredibili quadam magnitudine, aut, Immensa magnitudine. Sic ὑπερφυὴς μεγέθει, Plut. Rom. Ibid. Ὑπερφυᾶ ῥώμῃ γενόμενον. Et sine hujusmodi adjectione, ut μισθὸς ὑπερφυὴς, Greg. Naz. Merces immensa. Item et quemadmodum dicitur θαυμαστὸς ὅσος, sic etiam ὑπερφυὴς ὅσος, ab Aristoph. Πλ. (750.) ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. Idem δαιμονίως ὑπερφυᾶ dixit, (N. 76.) Μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Hes. ὑπερφυᾶ exp. ὑπὲρ φύσιν μέγαν, cum alioqui videatur pro hac signif. addendum τὸ μέγεθος, vel τῷ μεγέθει, ut in præcedentibus vides exemplis. Sic etiam ipsum μέγεθος dicitur ὑπερφυὲς, ubi ὑπερφυὲς apte reddi potest τὸ ὑπὲρ φυὴν, i. e. ὑπὲρ φύσιν, quasi Naturam humanam excedens, i. e. Modum s. Mensuram staturæ quam natura homini dare solet. Idem Hes. ὑπερφυὲς exp. ὑπερμέγεθες, item μεῖζον: sed post hoc μεῖζον non dubito quin verba quæpiam desiderentur: itidemque ap. Suid. post μείζων, ubi ὑπερφυὴς exp. μεγαλοφυὴς, et μείζων. Denique ὑπερφυὴς ab eo exp. etiam μεγαλοπρεπὴς, quæ exp. convenire potest huic adjectivo juncto nomini τιμὴ, aut alii hujusmodi, veluti ap. Plut. Cæ-

sare, Τιμάς τινας ὑπερφυεῖς ψηφισάμενοι: ubi tamen non simpliciter sonat μεγαλοπρεπεῖς, sed aliquid amplius. Ideoque τιμὰς ὑπερφυεῖς interpretandum censuerim, Honores humanum fastigium excedentes, vel Honores humano fastigio majores. || Ὑπερφυὲς redditur etiam Absurdum, Atrox. Verum si his verbis reddatur, (quod mihi non satis placet,) fuerit illis aliquid addendum, nec simpliciter dicendum Absurdum, s. Atrox; sed Mirum in modum absurdum, aut atrox. Affertur autem e Dem. pro illa signif., non indicato tamen loco. Sed ego hunc esse puto, qui extat in Or. κατὰ Μειδίου, debetque altius repeti ut magis hujus vocis ὑπερφυὲς signif. pateat: (543.) Δεῖ δὴ τοῦτο τὸ πρᾶγμα ὑμᾶς οὑτωσὶ σκέψασθαι, καὶ λογίσασθαι τί ποτ' ἐστὶν ὃ παθὼν Μειδίας οὕτως ὠμὸν, τηλικαύτην ἐπεβούλευσε λαβεῖν τῶν πεπραγμένων παρ' ἀνδρὸς πολίτου δίκην· κἂν μὲν ᾖ τι δεινὸν ὡς ἀληθῶς καὶ ὑπερφυὲς, συγγνώμην ἔχειν. Huic certe loco minime interpr. illa convenit, meo judicio, qua ὑπερφυὲς redditur Absurdum, cum ei adjungatur δεινὸν, et præcedat eadem de re vocabulum ὠμόν. At vero Atrox cum respondeat voci δεινὸν, cur eo alteram illam vocem ὑπερφυὲς interpretandam putem? Dico itaque ὑπερφυὲς subjungi illi δεινὸν, ut declaretur facinus non solum atrox, sed tale ut vix in humanam cadere naturam possit. Vel, Facinus naturam aliquo humanitatis sensu præditam transcendens; brevius, Facinus omnem humanitatis sensum exuperans; Facinus quod ab eo proficiscitur cui nullus est humanitatis sensus. Atque ita, præsertim primam illam interpr. sequendo, maxime convenientem etymo suo signif. hic obtinebit vox ὑπερφυές. Gallice rem talem vocare solemus Une chose énorme: pro quo Enorme vulgus pronuntiat Inorme. At vero ap. Isocr. ὑπερφυὲς crediderim posse reddi sermone nostro, magis respondente interpretatione illius etymo, Une chose contre nature, in Trapez. (14.) Ἔπειτα καὶ τοῦθ' ὑπερφυὲς, εἰ πρὶν μὲν συγγράψαι τὸ γραμματεῖον, οὕτω σφόδρ' ἠπίστησα τοῖς πράγμασιν, ὥστε μὴ μόνον ἀφεῖναι Πασίωνα τῶν ἐγκλημάτων, ἀλλὰ καὶ συνθήκας ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲ τοιοῦτον ἔλεγχον κατ' ἐμαυτοῦ συνεγραψάμην, τηνικαῦτα ἐπεθύμησα εἰς ὑμᾶς εἰσελθεῖν. Dicimus enim interdum, Cela seroit bien contre nature, de re quæ nullo modo rationi consentanea est, atque adeo sensui humano velut repugnat. Quod si voce Absurdum nobis utendum esset, non dubium est quin magis huic Isocratico quam illi Demosthenico loco conveniat. De quo hoc addam, posse fortassis δεινὸν καὶ ὑπερφυὲς resolvi in δεινὸν ὑπερφυῶς: talem enim duorum adjectivorum usum alibi observasse mihi videor. [" Vires naturæ humanæ superans, Suid. v. Βίος, ubi exp. per τῆς κοινῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα." Schleusner. Mss. " Ad Phalar. 283. Jacobs. Anth. 7, 51. Sosipat. 2. Lucian. 2, 331. Boiss. Philostr. 596. Verb. ad Anton. Lib. 56. Ruhnk. Ep. Cr. 71. ad Herod. 674." Schæf. Mss. Diog. L. 1, 100. " Ὑπερφυέστατος, Stultissimus, Aristid. 2, 332." Wakef. Mss. Demosth. 848. Πῶς οὐχ ὑπερφυές; Accus. ὑπερφυᾶ, ad Greg. Cor. 163.] Ὑπερφυῶς, q. d. Excedendo consuetum naturæ modum. Sed redditur simpliciter, Supra modum, Mirum in modum, Mirifice, etiam Eximie, Egregie, Supra quam dici possit. Herodian. 5, (8, 14.) Τὸν μὲν Ἀλέξανδρον ὑ. ἠσπάζοντό τε καὶ εὐφήμουν. Itidemque alibi eod. cum verbo εὐφημεῖν junxit. Alicubi dixit et ὑπερφυῶς σέβειν τινά: item ὑπερφυῶς ἐσπουδακέναι περί τι. Apud Plut. autem (Dione 7.) ὑ. θαυμάζειν τινὰ legitur. [" Contra naturæ leges, Suid. v. Διονύσιος, Eminenter; Wolf. Anecd. Gr. 1, 153.: Heliod. Carm. de Chrys. 145. 155." Schleusner. Mss. Plato Symp. 1, 9. p. 6. Wolf. " Amphil. 45. 185. Andr. Cr. 39. Clem. Alex. 206." Kall. Mss. " I. q. ὑψηλῶς, θαυμασίως, ἀξιωματικῶς, Splendide, Magnifice, Longin. 40." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Φῦμα, τὸ, Quod enatum est, et quidem proprie, e terra. Sed generalius etiam accepit Greg. cum primævam parentem Evam πλευρᾶς φῦμα vocavit, i. e. Propaginem, quod e costa Adami facta fuerit. [" Φύματα, Greg. Naz. Carm. p. 19." Kall. Mss. Aretæus p. 71. ζωῆς.] || Φῦμα, Tumor omnis præter naturam, qui citra externam causam oritur, a similitudine eorum quæ e terra enascuntur atque erumpunt, [" Herod. 3, 133. Φῦμα ἐπὶ τοῦ μαστοῦ." Schw. Mss.] Tuberculum et Oriens tuberculum dixit Celsus, ut φύγεθλον, Orientem panum. VV. LL. Φύματα, inquit Marc. ap. Diosc., nihil aliud sunt quam ἀδένων παθήματα, Adenum affectiones, in quibus factæ inflammationes, φύματα, i. e. Pani, dicuntur. Idem addit se observasse crescentes quocunque loco et parte corporis, veluti tumidos abscessus, sic vocari: et a Græcis in hoc genere appellari etiam φύγεθλα, a Latinis Furunculos, magnitudinis tamen differentia. Celsus uno in loco dicit orientia tubercula vocari a Græcis φύματα. In alio scribit, At adversus panum tum primum orientem, quod φύγεθλον Græci vocant, et omne tuberculum quod φῦμα nominatur, miscetur ochra, etc. Idem in proxime præcedente malagmate dixerat, Ad parotidas, eaque tubercula quæ μελικηρίδες, i. e. Favi, vel φύματα nominantur. Hæc 5, 18. At c. 18. libri ejusd., Φῦμα vero, inquit, nominatur Tuberculum furunculo simile, sed rotundius et planius, sæpe etiam majus. Nam furunculus ovi dimidii magnitudinem raro explet, nunquam excedit: φῦμα etiam latius patere consuevit, sed inflammatio dolorque sub eo minores sunt, etc. Hæc ille. Sciendum est autem φῦμα redditum alicubi fuisse etiam Papulam, (quam interpr. minime probo,) nec non Verrucam et nævum a Gaza ap. Aristot. H. A. 7.; nam pro φύματα et οὐλὰς dicit Verrucas et nævos, et cicatrices. Idem φῦμα reddit etiam Abscessum ap. Eund.; qui illis tribuit τὸ προσπεφυκέναι, de Gener. Anim. 4. Ὅσα δὲ συμβαίνει τοιαῦτα ὥστε ἔχειν δύο αἰδοῖα, τὸ μὲν, ἄρρενος, τὸ δὲ, θήλεος, ἀεὶ τὸ μὲν, κύριον τῶν πλεοναζόντων γίνεται, τὸ δὲ, ἄκυρον· προσπέφυκε δὲ καθάπερ τὰ φύματα· καὶ γὰρ ταῦτα λαμβάνει τροφὴν, καί περ ὄντα ὑστερογενῆ καὶ παρὰ φύσιν. Hic certe aliisque in ll. hujusmodi generalius accipi constat; at signif. magis peculiarem habet cum alibi, tum in hoc Luciani loco, (3, 222.) Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χείλους. Libet autem addere superioribus et ea quæ de hac voce Gorr. scribit, e Gal. atque Aëtio petita. Φῦμα, inquit, Tuberculi genus est, sic dictum ἀπὸ τοῦ φύεσθαι, h. e. ab iis quæ sponte e terra nascuntur. Est autem ejus signif. duplex, sicut Paulus 4, 22. scribit. Una generalis, et communis, qua, ut multorum sententia est, omnes æque tumores ἀποστηματώδεις, qui præter naturam oborti sunt, in quacunque corporis parte, φύματα appellantur, quod Hippocr. scripserit, Quibus phymata in urinario meatu excitata sunt, abscessu suppurato ruptoque liberantur. Addit vero Gal. Comm. 1. in 6 τῶν Ἐπιδημ., sic vocari eos præter naturam tumores, qui prorsus sine causa aliqua externa proveniunt, maxime si extra corporis superficiem extuberent. Qua quidem signif. δοθιῆνες, ἀκροχορδόνες, σατυριασμοὶ, χοιράδες, et id genus quamplurimi tumores, qui per se nullamque externam ob causam excitantur, in extimis corporis partibus φύματα vocantur, sive lati sint, nec multum alti, cujusmodi sunt φύγεθλα, sive etiam elatiores et paulo magis extuberantes. Altera vero specialis propriaque signif. est, secundum quam φῦμα dicitur Phlegmone, quæ in adenosa carne sponte oborta statim augetur, atque ad suppurationem cito pervenit. Quomodo neque δοθιῆνες phymata sunt, ut qui magis schirrhosi sint quam phlegmones natura ferat: neque etiam χοιράδες, tum eandem ob causam, tum quod non facile in pus vertuntur. Duri præterea hi tumores sunt, cum φῦμα mollius sit atque calidius, tanquam e sanguine genitum. Hæc ille. Ut autem eadem opera et de NOMINE Φύγεθλον, (cujus mentionem in præcedentibus aliquoties inseri vides,) quæ satis esse possint, dicantur, afferam et hæc ex Eod.: Φύγεθλον, Panus, s. Panis: utroque enim modo Latine dici potest, ut Herm. Barbarus annotavit. Dicitur a quibusdam et Panicula. Quid sit φύγεθλον, Celsus aperte explicavit 5, 25. Est tumor non altus, latus, in quo quiddam pustulæ simile est. Dolor distentioque vehemens est, et major quam pro magnitudine tumoris: interdum etiam febricula: idque

tarde maturescit, neque magnopere in pus convertitur. Fit maxime aut in vertice, aut in alis, aut inguinibus. Panem ad similitudinem figuræ nostri vocant. Ex quibus Celsi verbis apparet manifesto φύγεθλον esse Phlegmonen erysipelatodem, vel erysipelas phlegmonodes. Quod enim hic tumor multæ bilis sit particeps, ideo non alte assurgit, neque in profundum valde subit, sed erysipelatis modo latior est: occupat tamen et subjectæ carnis aliquid, quod aliqua ex parte phlegmone sit. Propter eandem bilem, etiam pustulæ quædam, ut et in herpete, excitantur, et dolor distentioque major est quam pro magnitudine tumoris: tarde etiam maturescit eandem ob causam, neque magnopere in pus convertitur. Addit vero et Gal. (ad Gl. 2, 1.) id tumoris genus præditum esse summo calore, et citissime generari, iisque duobus quosdam ipsum ab aliis phymatibus et tuberculis distinxisse. Fit maxime, ut scribit Celsus, in vertice, alis aut inguinibus, nec tamen in iis tantum, sed in omnibus etiam glandulosis partibus, ut Gal. auctor est. Figura illi pano similis est, quo textores utuntur, atque etiam pani. Quam figuram quamvis φύγεθλον habeat cum phymate communem, multis tamen nominibus ab eo differt; φῦμα enim verior phlegmone est, magisque exquisita, proindeque facilius in pus convertitur: præterea tanto minus doloris affert, minusque calidum, nisi dum suppurat, sentitur, quanto bilis flava sanguisque biliosus sincero sanguine plus doloris movet, calidiorque est. Differt autem φύγεθλον a Bubone auctore Gal. ut scribit Paulus 4, 22. quod bubo phlegmone sit: φύγεθλον vero, ut dictum est, sit φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας, vel ἐρυσιπελατώδης φλεγμονὴ τοῦ ἀδένος. [" Φῦμα, ad Mœr. 11. Ammon. 142. ad Herod. 265." Schæf. Mss. " Marc. Sid. 83. (Φέρει φυμάτεσσιν ἀρωγήν.)" Wakef. Mss. Hippocr. Aphor. 81. Theophr. H. Pl. 9, 11, 1. Fr. 4, 61. 20, 48.]

Hinc Φυματώδης, [contr. e * Φυματοειδής,] et Φυματίας et Φυματοῦσθαι: quæ omnia derivata cum ap. Hippocr. extent, sunt tamen in VV. LL. prætermissa. Est autem Φυματώδης, Phymatis abundans, [Hippocr. 400.] Idemque significat et Φυματίας: sic tamen ut accipi etiam possit simpliciter pro Eo cui sunt phymata: [Idem p. 807.] At Φυματοῦσθαι dicitur aliqua pars corporis in qua φύματα nascuntur. Sed et persona ipsa φυματοῦσθαι dici potest cui illa nascuntur. [Hippocr. 1229. * Φυμάτιον, 648. * Φύημα, (quasi a * Φυέω,) Tuberculum, Idem 351=1200.]

Φύσις, ἡ, q. d. Enascentia, si hoc verbale a verbo Enascor fingere liceat. Alioqui reddendum est Ortus nomine nomen hoc φύσις, cum pro γένεσις ponitur, quam signif. habere ap. Empedoclem testatur Plut. Apud Hippocr. quidem certe φύσις et γένεσις pro eod. poni locis aliquot videmus. Afferturque itidem ex Aristot. Polit. φύσις γάλακτος pro Ortus lactis, s. Generatio lactis.

Φύσις, Natura: ut cum ab aliis, tum a Cic. variis in ll. redditur, quos tibi meum Ciceronianum Lex. exhibebit. In eorum certe uno φύσις redditur non solum Natura, sed etiam Vis; nam in Plat. Phædro φύσιν ψυχῆς vertit Naturam animi atque vim. In eod. Lex. habes κατὰ φύσιν redditum per ablativum Natura: ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν, Eorum quæ natura cernerentur. At παρὰ φύσιν, Contra naturam. Quæ alioqui et aliter reddita alicubi inveniuntur, sc. παρὰ φύσιν, Præter normam naturæ, s. regulam, Invita natura. At κατὰ φύσιν, Juxta normam naturæ, s. regulam. Item, Naturæ ratione, et Naturæ instinctu. Interdum vero pro κατὰ φύσιν ponitur dativus φύσει, s. τῇ φύσει: qui et aliis modis, pro re de qua agitur, reddi solet, ut τῇ φύσει πρότερον ap. Aristot. Naturæ ordine prius. At hæc verba, οἱ φύσει ἀσθενέστατοι τῷ σώματι, sic reddita extant, Quorum natura ita comparata est, ut valde infirmo sint corpore. Accus. autem φύσιν cum verbo ἔχει quidam interpr. ap. Dem. Naturæ tenorem: φύσιν ἔχει, Naturæ servat tenorem. Nonnunquam haud incommode et adjectivo nomine Naturalis uti possumus, reddentes vocem φύσις, mutata orationis structura, sicut Cic. κοινωνικὸς φύσει vertit Ad naturalem communitatem aptus. Idem vero ap. Plat. διαιωνία φύσις non vertit Æterna natura, sed pro his duobus solo subst. usus est, dicens Æternitas. Tribuitur porro variis rebus φύσις, sicut Latine natura, ut πυρὸς φύσις, Ignis natura, Aristot. de Part. Anim. 2, 2. ubi etiam scribit, τὸ ψυχρὸν, esse φύσιν τινὰ, non autem στέρησιν. Et φαρμάκου φύσις ap. Hom. ut vides in altera hujus pag. parte. Item φυτοῦ φύσις, ut ap. Philon. de Mundo, Τὴν δὲ φύσιν ἀπένειμεν ὁ Θεὸς τοῖς φυτοῖς, κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, θρεπτικῆς τε καὶ γεννητικῆς, Naturam Deus stirpibus tribuit, cum e pluribus facultatibus temperatam, tum vero altrice et genitrice. Et φύσις τῶν ὀργάνων, ap. Gal. Comm. 1. in Hippocr. de Nat. Hum. Σύγκειται γὰρ ἐκ τῶν πρώτων καὶ ὁμοιομερῶν, ἃ δὴ καὶ πρωτόγονα καλεῖν εἴωθεν ὁ Πλάτων, ἡ πρώτη τῶν τοιούτων φύσις. Quin etiam quemadmodum a Latinis dicitur Locus aliquis esse natura munitus, sic et φύσει καρτερὸν χωρίον pro hac signif. affertur.

Φύσις ap. Medicos interdum quidem est Natura, interdum vero et aliter reddi debet. Afferam igitur quædam e Gal. de hac voce φύσις, ac præsertim de usu quem ap. Hippocr. habet, si prius quæ Gorr. de ea scripsit protulero. Gal. igitur, ut ille inquit, l. 17. de Usu Partium, φύσιν quandam universi constituit, quam definit esse Mentem admirabili virtute præditam, quæ omnia pervadat. Ab ea singularum rerum φύσιν manare consentaneum est: quam in homine varie Medici definiunt. Sed maxime ea definitio probatur, qua φύσις dicitur vis esse quæ e seipsa nostri sit opifex et conservatrix, ut ἐν τοῖς ἰητρικοῖς ὅροις scriptum est. Ea namque est cui et generationem debemus, et quæ genitos conservat. Itaque naturæ nomen ab Hippocr. sumtum fuisse quo loco scripsit φύσιας νούσων ἰητρούς, Galenus auctor est, scribens per Naturam intelligi Vim quandam corporibus insitam et inhabitantem, per quam ea reguntur: sive, ut Idem scripsit initio l. 2 de Sympt. Caus., Omnem facultatem, quæ animal sive voluntatis nutu, sive citra hunc, regit. Itaque natura est quæ animal ab initio conformat, auget, nutrit, et omnia in corpore munia exercet. Quæ cum pariter caloris nativi opera sint, (est enim secundum Hippocr. omnium operum naturalium auctor,) necesse est vel naturam esse ipsum calidum innatum, ut Gal. περὶ Μαρασμοῦ et alibi sæpe prodidit: vel id primum esse naturæ instrumentum, ut Galeno pluribus in ll. placuisse video. Sed citra controversiam omnino est, cum φύσις pluribus modis dicatur ab Hippocr., eum cum sæpissime, tum toto libro de Nat. Hum. φύσιος nomine Temperamentum intellexisse, atque id esse præcipuum et maxime proprium Naturæ significatum ab ipsa naturæ substantia desumtum, ut Gal. in Aphor. 2, l. 3. annotavit, quo scripsit Hippocr., naturarum has quidem æstate, has vero hyeme bene maleve se habere. Quod si quis contendat, naturam non satis Temperamenti nomine explicari, definiat, si volet, naturam esse universam substantiam ac temperiem quæ e primis elementis conflatur, ut et Gal. 3 de Temper. definivit. Est vero et alia, licet minus propria, φύσεως signif., qua sumitur ἀντὶ τῆς ἕξεως, ut ubi scripsit Hippocr., Maxime moriebantur quibus φύσις vergebat ad phthisin. Hic namque Naturæ nomine ipsam partium structuram compositionemque intelligit. Est quando etiam Natura significat i. q. genus vel species vel forma, ut cum dicimus hanc febrem, hujus vel illius naturæ esse. Hæc Gorr. Libet autem et ipsamet Galeni in aliquot Hippocr. ll. verba proferre. Is igitur Comm. 1. in Hippocr. de Nat. Hum. init. dicit φύσεως nomine, a quo Philosophi quidam φυσικοὶ fuerunt appellati, significari, (ut testantur ab illis ipsis περὶ Φύσεως scripti libri,) τὴν πρώτην οὐσίαν, ἣν ἀγέννητόν τε καὶ ἀΐδιον εἶναί φασιν, ὑποβεβλημένην ἅπασι τοῖς γεννητοῖς καὶ φθαρτοῖς σώμασι, τά θ' ὑπάρχοντα κατὰ τὸν ἴδιον λόγον ἑκάστῳ τῶν γεννωμένων τε καὶ φθειρομένων. Ubi non immerito fortasse post φθειρομένων participium aliquod deesse

quispiam existimet. His porro subjungit eum usum A hujus nominis *φύσις*, secundum quem Homerus *φαρμάκῳ* tribuit *φύσιν*, (Od. K. 303.) Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης, Ἐκ γαίης ἀνελὼν· καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Quibus versibus subjungit, eos qui de herbis scriperunt, aut generaliter de plantis, docere earum *φύσιν αἰσθητὴν*, cum qualis sit unaquæque tangenti, gustanti, odoranti, et intuenti, commemorant: et qua vi prædita sit, sive intra corpus sumatur, sive exterius ei imponatur. Idem Gal. in hunc Aphorismum Hippocratis, Ἐν τῇσι νούσοισιν ἧσσον κινδυνεύουσιν οἷσιν ἂν οἰκείη τῆς φύσιος καὶ τῆς ἡλικίης καὶ τῆς ἕξιος καὶ τῆς ὥρης ἡ νοῦσος ᾖ μᾶλλον, ἢ οἷσιν ἂν μὴ οἰκείη κατά τι τουτέων, annotat, cum vox *φύσις* multifariam dicatur, intelligendam nunc esse in ea signif. in qua ipse sæpenumero est usus, cum alibi, tum per totum librum quem περὶ Φύσιος Ἀνθρώπου inscripsit: in quo *φύσιν* appellat *κρᾶσιν* e primis elementis: perinde ac si ita dixisset, Ἐν τῇσι νούσοισιν ἧσσον κινδυνεύουσιν οἷς B ἂν οἰκεία τῆς πρώτης τοῦ σώματος κράσεως καὶ τῆς νῦν διὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ τὴν ἕξιν, ἢ τὴν ὥραν προσγεγενημένης, ἡ νόσος ᾖ μᾶλλον, ἢ οἷς ἂν μὴ οἰκεία κατά τι τούτων ᾖ. In sequentibus autem, hac in signif. ostendit aliam *φύσιν* esse *θερμὴν*, aliam *ψυχροτέραν*: aliquam *ξηροτέραν*, aliquam *ὑγροτέραν*. At vero in h. l., qui habetur in Epidem. opere, Καὶ μάλιστα ἔθνησκον οἷς ἔῤῥεπεν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθινῶδες, ait *τὴν φύσιν* significare *τὴν τοῦ σώματος ἰδέαν*.

Φύσις, Natura, Substantia. Siquidem Naturæ vocabulum et pro substantia e quibusdam Ciceronis etiam ll. affertur. Ex quibus est hic, Diviserunt naturam hominis in animum et corpus. Itidemque hic, Omnis natura vult esse conservatrix sui. Affertur e Plin. quoque pro hujus signif. exemplo, Vini natura non gelascit. *Φύσιν* autem accipi *ἀντὶ τῆς οὐσίας*, i. e. Pro substantia, testatur et ipse Aristot. Metaphys. 4. Καὶ ὅλως πᾶσα οὐσία φύσις λέγεται: dixerat autem paulo ante, *φύσιν* appellari *τὴν τῶν φυομένων γένεσιν*. Item, Ἐξ οὗ φύεται πρῶτον τὸ C φυόμενον ἐνυπάρχοντος. Item, Ὅθεν ἡ κίνησις ἡ πρώτη ἐν ἑκάστῳ τῶν φύσει ὄντων ἐν αὐτῷ ᾗ αὐτὸ ὑπάρχει. Præterea *φύσιν* vocari ἐξ οὗ πρώτου ἢ ἔστιν ἢ γίνεταί τι τῶν φύσει ὄντων * ἀῤῥυθμίστου ὄντος καὶ ἀμεταβλήτου ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς ἑαυτοῦ: et hoc modo *τῶν φύσει ὄντων τὰ στοιχεῖα* nuncupari *φύσιν*: tandemque ad *φύσιν*, quæ est *οὐσία*, accedit. At de Deo melius *οὐσίαν* quam *φύσιν* dici, testatur Greg. Naz.

Φύσις, Ingenium, ut Cic. quoque interpr., cum hæc Plat. Phædro, Δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους τὰ τῆς φύσεως, ita reddit, Majore mihi ingenio videtur esse quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur. Sic e Thuc. (1, 138.) affertur *φύσεως ἰσχὺς*, Vis ingenii. Apud Eund. 2. Ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν putem reddi posse Supra ingenium suum, ingenii sui captum.

Φύσις, Sexus. Thuc. 2, (45.) *ἐν λόγῳ* epitaphio, circa finem, cum dixisset, Εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τε ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι, βραχείᾳ παραινέσει ἅπαν σημανῶ, subjungit, Τῆς τε γὰρ D ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι ὑμῖν, μεγάλη ἡ δόξα, (vel potius *ὑμῖν* sequentibus jungendum, ut habet mea Editio,) καὶ οἷς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ. Memini me et in quodam Soph. loco signif. hanc observare. || Ad hunc autem usum pertinere videri potest is, quo ponitur pro Pudendis tam virorum quam mulierum. Cic. itidem Naturam vocat, sed de femina loquens; et post eum Plin., qui alioqui et Naturalia appellat. Lat. Genitalia etiam loca, s. potius Genitales locos dixerunt, nec non Locos, sine adjectione: unde pro his Columellæ verbis, Si admissarius iners in venerem est, odore perfricatur detersis spongia feminæ locis, et admota equi naribus, in Geop. ista de eadem re leguntur, Τοὺς δὲ ἄῤῥενας προθύμους περὶ τὴν ὀχείαν ποιήσομεν, τοῖς ἀπομάγμασι τοῖς τῆς φύσεως τῆς θηλείας περιχρίοντες αὐτῶν τὰς ῥῖνας. Apud Diod. S. quoque hac in signif. memini me legere, ubi de hermaphroditis loquitur. Apud Hes. in Ἐσχάραι habetur plur. *αἱ τῶν γυναικῶν φύσεις*. Certe de pudendis feminarum potius quam virorum dictum fuisse existimo.

Φύσις, Statura, ap. Lucian. (2, 308.) A Cic. autem redditur etiam Figura, ap. Plat. Εἰς γυναικὸς φύσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει μεταβάλλοι, Eum secundus ortus in figuram muliebrem transferet. Apud Aristoph. autem videtur reddi etiam posse Persona, Σφ. (1071.) Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν, Εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον. Cic. Naturam et Personam alicubi conjunxit. Apud Xen. autem de canibus dictum *φύσιν* Cic. vertit Constitutionem.

Φύσιν ποιεῖ, Facit ut coëat, i. e. coalescat, VV. LL.; sed absque ullo testimonio, aut exemplo. Alioqui referri hæc expositio possit ad eam *τοῦ πεφυκέναι* signif., cujus mentio postremo loco facta fuit, ut videbis in fine col. s. semipag. 266.

[" *Φύσις*, Thom. M. 854. 904. Markl. Suppl. 886. ad Charit. 770. Wakef. Trach. 379. Jacobs. Anim. in Eur. p. 21. Anth. 9, 193. Agathias 70. et Jacobs., Brunck. Aristoph. 2, 89. Œd. T. 740. ad Lucian. 1, 701. Diod. S. 1, 50. 181. 238. 294. 358. 2, 240. Valck. Adoniaz. p. 270. Diatr. 41. 78. Bibl. Crit. 3, 1. p. 16.; 3, 2. p. 7. Lennep. ad Phal. 151. ad Herod. 636. Sexus, Kiessl. ad Jambl. V. P. 109. Sic Natura, Godofr. ad Cod. Theod. 2, 53. Pudenda, Jacobs. Anth. 9, 173. ad Diod. S. 2, 520. 521. 522. ad Lucian. 2, 358. Anton. Lib. 278. Verh. Species, Figura, Brunck. Aristoph. 2, 243. Statura, Coray ad Herod. Larcher. 3. p. 522. Generatio, Brunck. ad Anacr. p. 117. Ed. 1. Conf. c. *ῥύσις*, ad Diod. S. 2, 334. ad Dionys. H. 5, 156. (de C. VV. 310. Schæf.) Abundat, sic Indoles, Lex. Gr. Tittm. 434.: sic Natura, Ast. ad Plat. de LL. 568. Sine artic., Dionys. H. 5, 20. Φ. *πρώτη*, Casaub. ad Athen. 133. Ἐκ *φύσεως*, Diod. S. 1, 285. *Φύσει*, ad Charit. 441. Musgr. Ion. 1288. Heind. ad Plat. Phædr. 277. Valde, Admodum, Abresch. Lectt. Aristæn. 64. Coray ad Xenocr. 173. Redund., Erfurdt. ad Soph. Phil. p. 188. *Φύσει μακρὸς*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 290. *Φύσει πεφυκὼς*, Xen. Hier. 3, 9. K. Π. 5, 1, 24. 8, 7, 13. Simon. Dial. p. 63. Philo Byz. p. 60. Orell. *Τὴν φύσιν, τῇ φύσει*, ad Diod. S. 1, 656. ad Dionys. H. 2, 712. Lobeck. Aj. p. 336. *Κατὰ φύσιν*. Boeckh. in Plat. Min. 176. (Polyb. 15, 20.) *Φύσιν ἔχω*, cum inf., (Polyb. 2, 21.) Paus. 404. Lucian. 3, 37. Boiss. Philostr. 527. Furia ad Æsop. p. 10. Lips. *Φύσιν ἔχει*, Heind. ad Plat. Theæt. 336. *Τὴν φ. ἔχειν ἔκ τινος*, Vita Æschyli init." Schæf. Mss. " Φ. *χθονὸς*, Terra, Æsch. Ag. 642(=616. Πλὴν τοῦ τρέφοντος ἡλίου χθονὸς φύσιν.)" Wakef. Mss. Proles, Soph. El. 325. *ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν*. " Instinctus naturæ, Mich. Apost. Prov. 12, 41. *Φύσεως πενία*, Ingenii inopia, Suid. v. Ἀστεμφέα. *Φύσις*, Genitalia, Suid. v. Καπρέαι." Schleusn. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr., Valck. Schol. in N. T. 2, 277-8. *Φύσις* et *φυὴ* conf., ad Greg. Cor. 336. φ. et *φυλακή*, 837. φ. et *θέσις* sibi opponuntur, 602. 836. quo compendio scribatur, 836-7.]

Φυσιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus, q. d. Naturæ cognitor, Peritus judicandi de natura. Cic. de Fato, Socratem nonne legimus quemadmodum notarit Zopyrus *φυσιογνώμων*, qui se profitebatur hominum mores naturasque e corpore, oculis, vultu, fronte pernoscere? *Φυσιογνώμονες*, inquit Bud., sunt qui ingenia hominum et sensus ex aspectu corporis judicant, quorum e numero sunt qui *μετωποσκόποι* dicuntur, h. e., ut Plin. inquit l. 35., e facie hominum addivinantes. Extat *φυσιογνώμων* cum alibi, tum ap. Aristot. in *Φυσιογνωμονικῶν* opere. [" Jacobs. Anth. 7, 199. * *Φυσιγνώμων*, ibid. Toup. Add. in Theocr. p. 407. (Epigr. 11, 1.)" Schæf. Mss.] HINC *Φυσιογνωμονία* ET *Φυσιογνωμοσύνη*, Naturas cognoscendi s. De natura judicandi peritia, Scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis, ac præsertim vultus, cognoscuntur. Aristot. in illo opere *Φυσιογνωμονικῶν*, s. *Φυσιογνωμικῶν*, ut scribunt alii, Δεῖ οὖν ὁρίσαι περὶ

ποῖα ἄττα ἐστὶν ἡ φυσιογνωμονία. Moxque subjungit, φυσιογνωμονίαν, sicut et nomen ejus indicat, versari περὶ τὰ φυσικὰ παθήματα τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ τῶν ἐπικτήτων, ὅσα παραγινόμενα μεθίστησι τῶν σημείων τῶν φυσιογνωμονουμένων. Adj. autem NOMEN Φυσιογνωμονικὸς, Ad scientiam illam pertinens, vel conferens. Plurali autem numero, genere neutro, Φυσιογνωμονικὰ vocantur Ea scripta in quibus de hac scientia agitur: cujusmodi sunt hodieque quæ Aristoteli, item alia quæ Adamantio ascribuntur. At Polemonis liber, qui ejusd. est argumenti, inscriptus est singulari numero Φυσιογνωμονικόν. Ceterum in eo, quod dixi, Aristotelis, sicut et Adamantii libros, inscriptos esse Φυσιογνωμονικὰ, in eo vulgatas Edd. minime secutus sum; quippe quæ habeant φυσιογνωμικά. Quam scripturam si quis tueri velit, afferre queat quod ap. Athen. legitur, sc. Ἀντιφάνης ἐν Φυσιογνωμικῷ. In nostrate sermone quidem certe multo justius excusetur syncope, qua utimur, cum itidem dicimus Physionomie, non autem Physiognomonie. Sed alium etiam usum huic voci damus quam ferat sermonis Græci consuetudo. Dicimus enim Il a bonne physionomie, vel contra, Il a mauvaise physionomie, de eo qui ex oris lineamentis totoque habitu, vel probus esse, vel contra improbus, judicari posse videtur. Adeo ut Il a bonne physionomie, perinde sit ac si diceretur Græce, οὗτος ἂν φυσιογνωμονηθείη ἀγαθός: vel, φυσιογνωμονοῦντι κριθείη ἂν ἀγαθός. Sed pro Physionomie, vulgus, et cum vulgo multi etiam ex iis qui sibi aliquam supra vulgus sermonis Gallici peritiam arrogant, pronuntiare solent vel Philosomie, vel Philonomie. Quidam vero, sed præsertim e vulgi fæce homines, fœdius simul et brevius corrumpunt, pronuntiantes Philomie. [Athen. 14, 21. "Artemid. 156." Wakef. Mss. * Φυσιογνωμονικῶς, Eust. Il. Α. p. 773, 24.] Venio ad VERB. Φυσιογνωμονέω, quod ab illo nomine φυσιογνώμων est itidem derivatum. Signif. igitur De natura judicandi peritus sum, De natura judico, ex aspectu oris, sc.: sequendo ea quæ in præcedentibus nominibus dicta fuerunt. Gell. 1, 9. de Pythagora loquens, Jam inde a principio adolescentes qui sese ad discendum obtulerant, ἐφυσιογνωμόνει. Id verbum signif. Mores naturasque hominum conjectatione quadam de oris et vultus ingenio, deque totius corporis filo atque habitu sciscitari. Frequens est hoc verbum φυσιογνωμονεῖν ap. Aristot. in suis Physiogn., ubi legitur etiam φυσιογνωμονεῖν ἔκ τινος, veluti cum scribit, Οἱ μὲν γὰρ ἐκ τῶν γενῶν τῶν ζώων φυσιογνωμονοῦσι, τιθέμενοι καθ' ἕκαστον γένος εἶδός τι ζώου καὶ διάνοιαν. Paulo post autem dicit, Οὐκ ἐξ ἁπάντων δὲ τῶν ζώων ἐδοκίμαζον. Et aliquanto post, cum dixisset, Ἐξ ὧν δὲ γενῶν τὰ σημεῖα λαμβάνεται, νῦν ἐρῶ, καὶ ἔστιν ἅπαντα, subjungit, Ἔκ τε γὰρ τῶν κινήσεων φυσιογνωμονοῦσι καὶ ἐκ τῶν σχημάτων καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων κ. τ. λ. E quibus ll. patet Aristot. δοκιμάζειν etiam et τὰ σημεῖα λαμβάνειν de ipsa actione τοῦ φυσιογνωμονεῖν dixisse. Sed cum δοκιμάζειν subaudire oportet accus. τὴν φύσιν: cum λαμβάνειν τὰ σημεῖα, itidem gen. τῆς φύσεως. Passive autem φυσιογνωμονεῖσθαι dicitur is, cujus natura ex oris habitu cognoscitur, s. de cujus natura ex aspectu judicatur, aut saltem de cujus natura conjectura fit. Aristot. in illo Φυσιογνωμονικῶν opere, Νυνὶ δ' ἴσως βέλτιόν ἐστι καθ' ἕκαστον περὶ πάντων, ὅσα ἐπιφανῆ παρὰ τῶν φυσιογνωμονουμένων, ἀκριβέστερον φράσαι. Sic ap. Adamantium, Αἰγυπτίοις μὲν γὰρ τοῖς πᾶσιν ἔπεστι κοινὰ σημεῖα, ἐξ ὧν τὸ γένος ἅπαν φυσιογνωμονεῖται. Secundum autem hunc verbi istius usum, in illo Aristot. loco quem in Φυσιογνωμονία protuli, Τῶν σημείων τῶν φυσιογνωμονουμένων, non fuerit jungendum participium cum illo nomine, ut intelligamus σημεῖα dici φυσιογνωμονούμενα, sed τὰ σημεῖα τῶν φυσιογνωμονουμένων, i. e. τὰ ἐν τοῖς φυσιογνωμονουμένοις. Alioqui σημεῖα φυσιογνωμονούμενα non video quid aliud significare possit quam ἃ οἱ φυσιογνωμονοῦντες λαμβάνουσι s. ἐκλέγονται: utroque enim horum verborum utitur Aristot. Alterius certe usus, non autem hujus, exemplum affert et Bud. ex cod. Aristot. Τῶν ζώων τῶν φυσιογνωμονουμένων. Sed hæc affert, postquam dixit φυσιογνωμονῶ verbum esse activum, accusativo junctum. Haud scio tamen an necessario consequatur, si dicitur aliquis φυσιογνωμονεῖσθαι, ut etiam dicatur φυσιογνωμονεῖν aliquem; ideoque hujus quoque usus exemplum desidero. || Φυσιογνωμονῶ, ut Idem tradit, est etiam Diligenter cognosco faciem alicujus, et adnoto, ut postea noscatur. Dem. (799.) Θεωρήσουσι δ' ὑμᾶς οἱ περιεστηκότες καὶ ξένοι καὶ πολῖται, καὶ κατ' ἄνδρα εἰς ἕκαστον τὸν παριόντα βλέψονται, καὶ φυσιογνωμονήσουσι τοὺς ἀποψηφισαμένους. [Jambl. V. P. 150. Liban. 4, 294. "Ad Lucian. 1, 400. * Φυσιογνωμέω, Act. Traj. 1, 204." Schæf. Mss. * Φυσιογνωμία, Stob. Ecl. Phys. 1, 764. Lobeck. Phryn. 383. Φυσιογνωμικὸς, Donatus ad Terent. Hec. 1, 1, 18.]

Φυσιολόγος, ὁ, Qui de natura s. rebus ad naturam pertinentibus disserit, Qui naturam rerum disserendo exquirit s. indagat. Aut etiam simpliciter, Qui naturam rerum exquirit, s. indagat: sicut nimirum NOMEN Φυσιολογία Bud. reddit, Studium naturæ indagandæ: cujus officium Philoponus esse ait, περὶ τῶν φυσικῶν πραγμάτων διαλέγεσθαι. A quibusdam redditur Physica disciplina: a Cic., qui alioqui Physiologiam et ipse dicit, Naturæ ratio, de Divin. 1. Qui et naturæ rationem, quam φυσιολογίαν Græci appellant, notam esse sibi profitebatur, et partim auguriis, partim conjectura, quæ essent futura, dicebat. Sed ego, ut ingenue quod de hoc loco sentio proferam, mihi persuadere nequeo Cic. ita φυσιολογίαν reddidisse: unde fit ut suspicer inter duo illa vocabula tertium aliquod omissum esse: quale sit Indagandæ, aut Speculandæ, aut Venandæ: ut φυσιολογίαν esse dixerit Naturæ indagandæ rationem, vel speculandæ, s. venandæ. Ideo autem duobus hisce posterioribus verbis utor, quod ipsemet τὸν φυσικὸν speculatorem venatoremque naturæ significare dixerit. Sunt sane et aliæ aliquot Ciceronianæ interpretationes, in quibus exemplarium fides suspecta mihi est: quas tamen in illo meo Lex., quod Ciceronianum inscripsi, ceteris inserendas, aliis judicium relinquens, putavi. Sed quantum ad illam vocis φυσιολογία interpretationem attinet, utut se res habeat, Turn. nomini φυσιολόγος illam ipsam tribuit; hæc enim Plut. verba in l. de Def. Orac. Ἔχων δὲ περὶ αὑτὸν Ἐπικουρείους τινὰς τὴν καλὴν δὴ καὶ φυσιολόγον ἐνυβρίζοντας, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ita vertit, Is cum haberet circum se quosdam Epicureos, qui bella illa naturæ ratione freti, rebus hujusmodi, ut ipsi loquuntur, illudunt. Sed cum in hac interpretatione longe aliam lectionem eum sequi videamus, ne φυσιολόγον quidem simpliciter, ut hic legitur, sed cum alicujus substantivi adjectione legisse videri potest. [Φυσιολόγος, Theophr. C. Pl. 6, 3, 5. * "Φυσιολόγως, M. Anton. 10, 31." Kall. Mss. Φυσιολογία, Jambl. Protr. 26. V. P. 146. Kiessl. "Φυσιολογίαι, Disputationes de rerum natura, et variis mundi aspectabilis partibus. Longin. 12, 5. cf. Demetr. Eloc. § 231. Εἴ τις ἐν ἐπιστολῇ σοφίσματα γράφει καὶ φυσιολογίας, γράφει μὲν, οὐ μὴν ἐπιστολὴν γράφει." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] E nomine φυσιολογία derivatum est et ADJ. Φυσιολογικὸς, Ad physiologiam pertinens. A Cic. enim Physiologiæ etiam appellationem alicubi usurpari dictum est. Apud Medicos φυσιολογικὴ, sub. ἐπιστήμη, Pars est medicinæ, quæ naturam hominis universam a conceptu ad extremum usque senium disquirit. Ad eam pertinet omnis de semine deque menstruo sanguine, de partium conformatione et principatu, de fœtus perfectione, similitudine cum parentibus, de anatomia singularum partium, earumque differentiis, et temperamentis, de ætatibus, de calore nativo et spiritibus, de tribus facultatibus nostrum corpus dispensantibus, de humoribus, aquis, aëre, locis, consuetudine, et ceteris id genus, disputatio. In qua communibus quidem naturalis scientiæ principiis atque theorematis utitur, sed quatenus hominis cognitioni inservire atque accommodari possunt. Eam quidem Medicinæ partem Empirici atque Methodici aspernati sunt, sed Dogmatici, quorum princeps fuit Hippocr., plurimi fecere. ["Eudocia p. 362. * Φυσιολογικῶς, 127."

Schleusn. Mss.] Inde est etiam VERBUM Φυσιολογέω, De natura dissero s. disputo, s. De rebus naturæ; περὶ φύσεως διαλέγομαι, Hes. Vel, Naturam rerum disserendo indago s. exquiro. Aut simpliciter, Naturam indago s. exquiro, ut φυσιολογεῖν ἕκαστον, Bud. ap. Diosc. vertit, Naturam uniuscujusque exquirere. Et ap. Aristot. Metaphys. 1. Καὶ περὶ πάντων φυσιολογοῦντες, Et de omnibus naturam scrutati. Φυσιολογῶ est etiam Physica ratione probo s. ostendo, ut Idem in hoc l. Greg. Naz. vertit, Εἰπὲ σὺ τὴν ἀγεννησίαν τοῦ πατρός· ἐγὼ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ φυσιολογήσω. In VV. LL. φυσιολογῶ dicitur poni etiam pro φυσιογνωμονῶ: sed hujus usus exemplum desidero. [" Huschk. Anal. 249. Argum. Aristoph. Nub. Heyn. Hom. 5, 120. Schol. Apoll. Rh. p. 88. Matth. ad Gloss. min. p. 23." Schæf. Mss. * " Φυσιολόγημα, Tzetz. Ch. 5, 478. 7, 593." Elberling. Mss. " Eudocia p. 174. Ἐκ παντὸς ἐκπίπτει φυσιολογήματος, ἐπὶ δὲ τὸν μῦθον καταῤῥεῖ. * Φυσιολογητέον, Idem p. 173." Schleusn. Mss. * Φυσιολογητὸς, M. Anton. 10, 9. Schneidero susp. " Quid si * ἀφυσιολογήτως legerimus?" Gataker. * Ἀφυσιολόγητος, Cujus naturalis causa reddi non potest, Plut. 10, 595.]

[* Φυσιοποιὸς, unde * Φυσιοποιέω, Clem. Alex. 534=631. * Φυσιοσκόπος, unde * " Φυσιοσκοπέω, Cyrill. Hier. 164." Kall. Mss. * Φυσιουργὸς, Athan. 2, 390.]

Φυσίζοος, q. d. Vitam producens, i. e. quæ ad vitam degendam sunt necessaria. Redditur vulgo, Victum producens; sed scimus nomen ζωὴ nequaquam pro Victu poni, sicut βίος utramque signif. habet. Redditur etiam Vitam vivificans, quæ interpr. inepta est. Apud Hom. certe φυσίζοος αἶα, Il. Γ. (243.) et alibi, apte reddi poterit Alma tellus. Est enim alma, ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα, ut Eust. exp. φυσίζοος. Hes. itidem πρὸς τὸ ζῆν φύουσα: sed addo articulum τὰ ante πρός. Tale est φερέσβιος, et βιόδωρος. Esse autem et solis epith. testatur Greg. Naz. Quin etiam φυσίζοον ὕδωρ in Epigr. legitur. In Eorundem l. 2. jocose Grammatica vocatur φυσίζοος, tanquam miseris literatoribus victum suppeditans. Affertur porro et alia interpr. vocis φυσίζοος, quam Eust. in Rhet. Lex. extare ait: nimirum ut sit ἡ ζῶα φύουσα, i. e. Quæ animantia producit. Quod autem ad scripturam attinet, habentem ο pro ω, vide quæ de ea idem Gramm. disserit, eique potius fidem habe, quam iis qui scribi etiam φυσίζωος tradunt. In VV. LL. annotatur esse φυσίζωος et Nomen proprium loci ap. Lacedæmonem, ubi Castores terra absorpti, rursus emerserint. Cujus expositionis auctor non nominatur; sed ego eam ap. Didymum, aut quicunque est brevium in Hom. Scholl. Auctor, reperio: e quo pro Castores reponendum est Dioscuri, i. e. Castor et Pollux. Hoc præterea sciendum est, ipsum hanc expositionem tribuere illi Homeri loco, Il. Γ. sicut et alteram; quoniam enim ibi Homerus de Dioscuris canit, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ, ille postquam priorem illam epitheti φυσίζοος protulit, subjungit, Ἢ ὅτι τῷ ὄντι λέγεται χώρα ἐν Λακεδαίμονι οὕτω φυσίζωος· ἐπεὶ ἐκεῖ δοκοῦσιν οἱ Διόσκουροι καταποθέντες, πάλιν ἀναδοθῆναι. [" Ad Charit. 770. Jacobs. Anth. 9, 419. 10, 398. Heyn. Hom. 4, 502. Ruhnk. ad H. in Cer. 122." Schæf. Mss. "Opp. Ἁ. 1, 395." Wakef. Mss. Æsch. Suppl. 599. Ζεύς. * " Φυσιζώϊος, i. q. φυσίζωος, Manetho 6, 28. αἴγλῃ, Vitali fulgore." Schleusn. Mss. * " Φυσιμήδη, (Nom. propr.,) Verh. ad Anton. Lib. 121. LB." Schæf. Mss.]

Δύσφυσις, Mala natura: κακὴ φύσις, Hes. [Suspectum Lobeckio ad Phryn. 501.]

[* " Μονοφυσῖται appellati sunt Hæretici, qui unam tantum naturam in Christo Mediatore post incarnationem agnoverunt. De iis Nicephorus Callisti Hist. Eccl. 18, 45. p. 868. Eodem tempore, sub Zenore nimirum et Anastasio, Acephali, quorum dux Severus Antiochenus fuit, unam Verbi et carnis naturam male prædicantes: et præterea Jacobitarum, Theodosianorum, Julianistarum, et plurimorum aliorum catervæ, Ecclesiæ insultarunt: Οἳ καὶ μονοφυσῖται ἐκλήθησαν, ἅτε δὴ μίαν φύσιν τοῦ λόγου καὶ τῆς σαρκὸς μετὰ τὴν ἄῤῥητον ἕνωσιν πρεσβεύοντές τε καὶ δογματίζοντες, Qui Monophysitæ appellati sunt, quod unam Verbi et carnis naturam post ineffabilem unionem esse sentiant et doceant. Vide de iisdem plura ibid., et cap. 46. περὶ τῶν δύο φύσεων κατὰ μονοφυσιτῶν, De duabus naturis contra Monophysitas, integrum scripsit caput Damascenus, quod est 3. l. 3. de Orthodoxa fide. De his jam actum in voce Ἀκέφαλος, et in Λόγος, num. 1. sub 4. classe hæreticorum χριστομάχων, sub lit. α. De duabus in Christo naturis vide etiam in Φύσις." Suicer. Thes. Eccl.]

Φυσικὸς, Naturalis, Ad naturam pertinens, Naturæ conveniens: ut φυσικὰ αἴτια, Naturales causæ, ap. Cic. Item ἐπιθυμίαι φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι, Cupiditates naturales et necessariæ, Eod. interpr. Interdum vero voce Natura utitur ad exprimendum adjectivum φυσικὸς, ut cum pro ἐπιθυμίαι οὔτε φυσικαὶ οὔτε ἀναγκαῖαι, dicit, Neque necessitatem modo, sed ne naturam quidem attingerent. Item cum hæc verba, Τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν, φυσικὴν εἶναι, reddit, Natura fieri ut liberi a parentibus amentur. Apud Herodian. 6, (1, 14.) Ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Polit. vertit, Ceterum suapte natura suberat Alexandro mite mansuetumque ingenium. Potest alioqui φυσικὸς sæpe reddi Naturalis, ap. Philosophos præsertim, ut φυσικὰ αἴτια reddi vides Naturales causæ, a Cic. Sic φυσικαὶ ὀρέξεις, Naturales, ap. Aristot. E quo affertur et φυσικὴ θεωρία, in fine l. 1 Analyt. Post. Φυσικὴ δὲ θεωρία, ἡ περὶ τῶν ὄντων διαλεγομένη ᾗ ὄντα ἐστί· εἴτε φυσικὰ εἴη ταῦτα, εἴτε ὑπὲρ τὰ φυσικά. Eidem certe alicubi ἡ φυσικὴ et ἡ ἰατρικὴ eadem pene contemplatio est. In VV. LL. φυσικὸς βίος e Seneca redditur Contemplativa vita. Ibid. φυσικὸς redditur etiam Nativus, Naturam sequens, Naturæ familiaris. Afferturque e Xen. (Ἀπ. 3, 9, 1.) Φυσικὸν καὶ διδακτόν. Item φυσικὰ φάρμακα, ut ibid. annotatur, Alex. Trall. appellat Medicamenta et βοηθήματα ἀναιτιολόγητα: ut amuleta, cantiones, s. incantamenta, aliaque id genus, quæ non a qualitatum efficientia, sed a naturali forma totaque substantia suos effectus producunt. Sic Idem ait in eo sensu, φυσικῶς ποιοῦσιν οἱ ὄνοι. Marc. Empir. quoque physica remedia vocat, quæ physice agunt et vi occulta ab insita proprietate. Talia autem Gal. sub methodum cadere negat. Eadem certe opera et περὶ τῆς φυσικῆς δυνάμεως, ut Medici vocant, agendum est. Φυσικὴ δύναμις, i. e. Naturalis facultas, distinguitur bifariam a Gal.: in primas sive principes, et in secundarias sive ministras. Primæ statuuntur triplices, generatrix, auctrix, nutrix. Nam et totidem sunt naturæ opera, quæ primum quidem in utero fingit animal, et omnes corporis particulas efformat, deinde eo in lucem edito omnes ad perfectam magnitudinem perducit: postea vero etiam ut omnes quantum fieri potest perdurent, molitur. Sed formatrix quidem primas absolute partes sustinet, eique in ipso utero auctrix et nutrix famulantur. Ubi vero formatum animal est, usque ad ætatis vigorem, auctrix virtus dominatur, auxiliatrices et veluti ministras habens alteratricem et nutricem. Nutrix vero a prima formatione ad mortem usque actionem suam exercet. Itaque generatio, auctio, et nutritio prima naturæ operum ac veluti capita sunt: proindeque tres facultates primæ atque principes horum effectrices, quæ tamen tum ipsarum inter se tum aliarum ministerium desiderant, quas secundarias possumus appellare. Hæ numero sunt quatuor, una attractrix, altera retentrix, tertia concoctrix, quarta expultrix dicitur: quæ non in jecinore modo, sed in omnibus vel minimis etiam corporis partibus insunt, genere quidem plane eædem, sed numero valde differentes. Et carnes et nervi et ossa pariter ad sese alimentum attrahunt, sed multum ab invicem dissimile: et concoquunt quidem omnia, sed varia admodum concoctio est, pro cujusque partis natura: et tamen omnes eas vires atque facultates quamvis tam differentes ab jecinore sortiuntur, a quo, tanquam a

fonte, in universum corpus illæ derivantur. Est enim A
principium vegetabilis facultatis, qua non animalia modo, verum stirpes etiam et quæcunque alia vivunt, gubernantur. Ac quanquam natura per universum corpus sit diffusa, et omnes actiones ab ea proficiscantur, et nullum opus non possit naturæ tribui, astringitur tamen a Medicis φυσικῆς δυνάμεως, i. e. Facultatis naturalis, nomen ad eas actiones, quarum principium et sedes jecur est. Nam sicut rationalis et irrationalis animæ vim et quæ ad sensum motumque pertinent, in cerebro statuerunt, et in corde irascibilem atque pulsificam, sic in jecinore concupiscibilem et quæcunque nutriendo corpori conveniunt, tanquam in suo fonte collocarunt. Nec interest, ut scripsit Gal., eamne appetitricem s. naturalem s. altricem voces, veluti nec si animam aut facultatem. ‖ Physicus, Naturæ indagator, s. investigator, s. Rerum naturalium; Speculator venatorque naturæ, Cic. interpr. ut ὁ φυσικὸς Empedocles, Aristoteli. Plut. de Primo Frigido, Τῷ δὲ φυσικῷ θεωρίας ἕνεκα μετιόντι τἀληθές: Idem in l. qui περὶ τοῦ μὴ Δεῖν Δανείζεσθαι inscribitur, Τῶν φυσικῶν δή που καταγελῶσι, λεγόντων μηδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γενέσθαι. Et φυσικὰ ὑπομνήματα libri a Physicis scripti in quibus naturam s. res naturales indagant. Interdum et τὰ φυσικὰ, sine substantivi adjectione. Extant vero et τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ libri Aristotelis, qui vulgo Metaphysica vocantur. Quidam Supernaturalia interpr., cum potius reddi debeat Postnaturalia, si præpositioni suam signif. relinquere velimus. Hinc etiam Metaphysice vulgo vocatur, quæ de primis rerum principiis tractat. Dicitur autem Metaphysice, ea forma qua Physice, s. Physica ap. Cic., e Græca voce Φυσική. (Φυσικὸς, tanquam a verbo φυσᾶν, aut certe a nomine φύσα, Gaza ap. Aristot. vertit, Flatum ciens, ut i. sit q. φυσώδης.) [" Thom. M. 325. ad Charit. 709. Kuster. Aristoph. 15. T. H. ad Plutum p. 300. et Schol. Conf. c. οἰκεῖος, ad Dionys. H. 1, 293. Φ. υἱὸς, Thom. M. 850." Schæf. Mss. Salmasii not. ad Scr. H. A. 2. p. 457. Οἱ φ., Thales, Ionici philos., Eleatici etc. Plut. Opp. Mor. 142. 161. 770. Ed. Frcf. Φ. et θετικὸς sibi opponuntur, ad Greg. Cor. 599. " Φυσικώτερος, Tzetz. Ch. 4, 385. 5, 286." Elberling. Mss. " Σύνθεσις φυσική, Compositio simplex, naturalis, a studio artis et elegantiæ remota. Dionys. Jud. Isocr. 2. et Isæi 3. Σύγκειται φυσικώτερον καὶ ἐσχημάτισται ἁπλούστερον. Unde patet ad φυσικὴν λέξιν hoc pertinere, ut minus sit figurata. Philostr. Vit. Isæi p. 514. hoc dicit κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν, ut Isæi proprium, cui opponit ἰδέαν λόγων ἐπιβεβλημένην περιττήν. Idem in illius discipulis, ut in Marco Byzantino Sophista commemorat p. 528. Eodem modo τὸ φυσικὸν μέτρον Hermog. περὶ Ἰδ. 1. dicit τὸ ἐκ τῆς αὐτοφυοῦς τοῦ λόγου συνθήκης συνιστάμενον, καὶ μὴ ἐπιτετηδευμένον, ὡς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ut exp. Schol. Anonym. ad h. l. p. 387. Ald. Φυσικοὶ ὕμνοι, Menandro Διαιρ. Ἐπιδ. p. 596. dicuntur Hymni, in quibus natura, vel res naturales juxta laudem Dei alicujus enarrantur, aut describuntur, ut cum Apollo cum Sole componitur atque ita de Solis natura disseritur. Ejusmodi hymnis D
Parmenides et Empedocles, Plato etiam in Phædro, usi sunt. Menander eos hymnos in ἐξηγηματικοὺς et ἐν βραχεῖ προαγομένους, h. e. Longiores, Diffusiores, et Breviores, dividit. Sunt et alii κατὰ αἰνίγματα, ut Pythagorici." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " Ἀφύσικος, Id quod natura non capit, Theod. H. E. 1, 4. (3, 378.) Diog. L. 8, 170. ubi vide Menag." Boiss. Mss. Sext. Emp. adv. Math. 10, 10. " Expers ingenii, Diog. L. 7, 150. (Ἦν δὲ * πονικὸς μὲν, ἀφύσικος δὲ καὶ βραδὺς ὑπερβαλλόντως.) Vide et meas notas ad Isocr. 263." Corai. Mss.] Φυσικῶς, Naturaliter, Secundum naturam, Convenienter naturæ, Naturali ratione. Cic. pro his Epicuri verbis, Φ. καὶ ἄνευ λόγου, habet ista, Ipsa natura incorrupte atque integre judicante, ut videbis in Cic. Lex. p. 52. Vide et Φυσικῶς, quod pag. præced. in Φυσικὸς allatum ex Alex. Trall. fuit. [Plut. 6, 116. " Ad Phalar. 333. ad Charit. 441. * Φυσικεύομαι, Tzetz. Exeg. in Il. 89, 24. 25. 94, 2." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 30." Boiss. Mss. Leontius de Sphæra Arati p. 265. Ed. Buhl. * " Φυσίκευμα, Tzetz. Chil. 2, 482. (11. p. 213.)" Elberling. Mss.]

Φύσιμος, ὁ, ἡ, Productivus, Procreativus, Producendi vim habens s. Procreandi. Theophr. C. Pl. 4, (4, 8.) Ἐπεὶ τό γε σπέρμα διαφθαρὲν, οὐ φύσιμον ὅλως ἦν. Idem de vetere frumento loquens, (4, 16, 3.) Ταύτῃ γὰρ δὴ διάπειραν λαμβάνουσιν εἰ φύσιμος. [" Jo. Diac. in Bandini Anecd. 42." Boiss. Mss.]

[* " Φυσιόω, Simplicius ad Epict. 219. Ὁ διὰ τῆς φαντασίας συνεθισμὸς φυσιοῖ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν ὡς πρὸς συνήθη, Naturam nostram eo adducit. * Φυσίωμα, Naturalis propensio, Hipparchus Stobæi p. 672. Gal. (=574.) Ψυχὰν μεστὰν φαύλων φυσιωμάτων." Schn. Lex. * " Ἐμφυσιόομαι, Innascor, Stob. 289." Wakef. Mss. Ἐμφυσιῶσαι et ἐμφῦσαι conf., Xen. A. 3, 5. Τὸ αἰδεῖσθαι ἐμφ. βουλόμενος αὐτοῖς. * " Συμφυσιόω, Aristot. Categ. 8. Εἰ μή τις καὶ αὐτῶν τούτων τυγχάνοι διὰ χρόνου πλῆθος ἤδη συμπεφυσιωμένη, Made a second nature, a habit." Seager. Mss. Coraio autem, ad Hippocr. Νόμ., ἐμπεφυσιωμένη præponendum videtur.]

[* Φυτὸς, Plantationi aptus, Ezech. 17, 5. Εἰς τὸ πεδίον φ.]

Ἀλώφυτος, ὁ, Locus vitibus et arboribus consitus, VV. LL. sine Auctoris nomine, et sine ullo exemplo. Nec dubium est quin vocabuli hujus compositio aliam interpr. poscat, si modo hæc illius scriptura mendo caret.

" Ἀρτίφυτος, Nuper plantatus s. natus, e Nonno," [" Jo. 15, 5. Opp. Ἁ. 1, 294." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 138." Schæf. Mss.]

Αὐτόφυτος, E seipso natus, s. Per se, E seipso procreatus: θεὸς, Nonn. (Jo. 3.) Et αὐτόφυτος νάπη, Epigr. Saltus nativus. Ita enim existimo posse nos hic uti voce Nativus: imitando sc. eum Poëtam, qui antra olim domos nativas dedisse dixit. At in VV. LL. redditur Nemus sponte consitum, quæ interpr. nullo mihi modo probatur. Malim enim, si unum verbum pluribus reddendum sit, Quod sponte provenit. Ceterum cum istud compositum, Poëticum potius quam Oratorium videri possit, invenitur tamen et ap. Aristot. Polit. 1, 5. ubi vitas, s. vitæ genera αὐτόφυτον ἐργασίαν habentia, has recenset, νομαδικὸν, γεωργικὸν, λῃστρικὸν, ἁλιευτικὸν, θηρευτικόν: nec solum dicit habentia αὐτόφυτον ἐργασίαν, sed velut exponens, addit, quæ μὴ δι' ἀλλαγῆς καὶ καπηλείας πορίζονται τὴν τροφήν. Ubi αὐτόφυτον scio redditum esse Naturalem, sed malim illud ipsum Nativam: ne confundamus αὐτόφυτος cum φυσικός. Sonat certe αὐτόφυτος q. d. Nata eo ipso in loco in quo degunt. Nam si cum Budæo reddas αὐτόφυτον, quæ e terra percipitur et solo patrio, hæc interpr. conveniet nomini αὐτόφυτος juncto cum τροφή, non cum ἐργασία. Imo vero nec αὐτόφυτος τροφὴ ita reddi poterit, cum loquemur de ea quam ἁλιευτικὸς, deque ea quam λῃστρικὸς βίος suppeditant. [Pind. Π. 3, 83. ἑλκέων.] Libet porro eadem opera et de COMP. Αὐτοφυὴς agere, quod significatione cum illo αὐτόφυτος convenit, sed multo est usitatius, nec Poëtarum magis quam prosæ scriptorum est. Ac patet certe latius usus hujus αὐτοφυὴς quam illius αὐτόφυτος. Reddi enim potest Naturæ sponte proveniens, Suapte sponte natus, Nativus, Genuinus, aliisque modis, pro re de qua agitur. Apud Plut. αὐτοφυὴς καρπὸς, Fructus sponte naturæ proveniens s. editus. Possumus certe αὐτοφυεῖς καρποὶ pulcerrime interpretari his Virg. verbis, Quos rami fructus, quos ipsa volentia rura Sponte tulere sua. Sic δένδρα αὐτοφυῆ possumus ex Eod. interpretari, Arbores quæ—nullis hominum cogentibus, ipsæ Sponte sua veniunt: item, Sponte sua quæ se tollunt in luminis auras, aut oras. Ut autem habes in illo secundo Virg. loco, Nullis hominum cogentibus; sic Ovid. Cibos nullo cogente creatos dixit, quos Græci αὐτοφυεῖς τροφὰς dicerent. Denique αὐτοφυῆ erant omnia sæculo aureo, quæ e terra percipiebantur: quæ idem Poëta ita describit, Ipsa quoque immunis rastroque intacta, nec ullis Saucia vomeribus, per se dabat omnia tellus. Hoc enim Græce dixeris, Πάντα τὰ τῆς γῆς αὐτοφυῆ ἦν. Sic mella αὐτοφυῆ erant illa quæ quercus dabant, ut testatur Tibullus. Has

autem tot formas interpretationum profero, non A solum ut philomusis gratificer, sed etiam ut ad aliarum ejusd. generis vocum interpretationes viam nobis aperiant. Legimus porro et αὐτοφυῆ λουτρὰ ap. Paul. Ægin., ubi non solum Nativa, sed et Naturalia, ut opinor, reddere possis. At supra αὐτόφυτον τροφὴν non itidem utramque interpr. admittere putavi, propter ambiguitatem. Et generalius τὰ αὐτοφυῆ τῶν ὑδατων, Alex. Aphr., ubi Polit. Vividas aquas interpretatus esse fertur. Thuc. autem (1, 93.) αὐτοφυεῖς λιμένας dixit, Nativos, Opere non factos, Arte carentes. Est tamen generalius illud quam hoc; possit enim opus aliquod esse quod omni arte careat. Alioqui certe Theophr. αὐτοφυῆ et τὰ διὰ τέχνης inter se opponit, C. Pl. 3. Τοῦτο γὰρ ἂν εἴη τῶν μὲν πέρας, τῶν δὲ ἀρχὴ, μεταβαίνουσιν ἐκ τῶν αὐτοφυῶν εἰς τὰ διὰ τέχνης. (Sic autem ap. Cic. artificiosæ præsensioni opponitur naturalis divinatio.) Pro eod. fere solet DICERE Αὐτόματον, inquit Bud. Idem αὐτοφυὲς ἄγαλμα Dionysio Areop. ait esse idem QUOD Αὐτόμορφον: nimirum quod sculpitur in ma- B teria non secta: ut si in saxo stante et radicato sculpatur statua. Additque talem Ulyssis lectum in Odyssea esse. Huc pertinet et quod ex Hesiodo (Θ. 813.) affertur, λάϊνος οὐδὸς Αὐτοφυής. Denique et αὐτοφυὲς κάλλος dicitur Nativa pulcritudo, minimeque ascititia. Potest vero reddi etiam Naturalis pulcritudo, (ut Cic. dicit Naturalis et non fucatus nitor,) nec non Naturæ pulcritudo: eo modo quo dixit Propert. Naturæque decus mercato perdere cultu, Nec sinere in propriis membra nitere bonis. Ubi simul observa, propria bona posse itidem esse τὰ αὐτοφυῆ. Ubi autem αὐτοφυὴς redditur Genuinus, reddi etiam potest Germanus, ut in h. Synesii l. Τούτους, αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ἐνόμισα, Genuinos Homeridas, Veros et germanos Homeri imitatores. [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 102. Wessel. Obs. 178. Abresch. Lectt. Aristæn. 36. Toup. Opusc. 2, 14. Valck. Diatr. 39. Jacobs. Anth. 6, 123. 313. 9, 215. Huschk. Anal. 107. T. H. ad Plutum p. 261. Aristoph. Fr. 226." Schæf. Mss. " Αὐτοφ. κόσμος, C Mundus sponte natus, Suid. v. Μαρκιανός." Schleusn. Mss. Diod. S. 3, 45. χρυσός. " Αὐτοφυὲς, Nativum in oratione, contrarium τοῖς πεποιημένοις, Arte factis, et cum artificio quodam elaboratis: v. Dionys. Jud. Isæi 7. Demetrius Eloc. 27. Θυμὸς τέχνης οὐ δεῖται, ἀλλὰ δεῖ τρόπον τινὰ αὐτοφυᾶ εἶναι τὰ λεγόμενα. Addit, Ἀπλοῦν γὰρ εἶναι βούλεται καὶ ἀποίητον τὸ πάθος. Alio loco §. 30. τὸ αὐτοφυὲς et ἀφρόντιστον jungit, in quibus gratæ negligentiæ pars aliqua cernitur. Quinam sit λόγος αὐτοφυὴς, qui idem etiam αὐτοσχέδιος dici solet, explicatum est a Photio Bibl. c. 61. ubi de Æschine Rhetore: Ἔστι δὲ ὁ λόγος αὐτῷ ὥσπερ αὐτοφυὴς καὶ αὐτοσχέδιος, οὐ τοσοῦτον διδοὺς ἀποθαυμάζειν τὴν τέχνην τοῦ ἀνδρὸς, ὅσον τὴν φύσιν. Alio loco c. 67. ubi de eadem simplicitatis virtute loquitur, ita rem enuntiat: Δοκεῖ αὐτοσχεδίᾳ πως αὐτῷ συγγεγράφθαι· ἐμφύτῳ γὰρ ὁ λόγος ἀνθῶν χάριτι, τὴν ἐκ περιεργίας οὔ τι προσήκατο μόρφωσιν. Suidas: Αὐτοφυέστατον· μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος. Huc pertinet locus Auct. Dial. de Caus. Corr. Eloq. c. D 6. ult. Extemporalis audaciæ, atque ipsius temeritatis, vel præcipua jucunditas est. Nam in ingenio quoque, sicut in agro, quanquam alia diu serantur atque elaborentur, gratiora tamen, quæ sua sponte nascuntur. Hæc sunt plane illa αὐτοφυᾶ. Eodem sensu Innata et Arcessita sibi opponuntur a Quintil. 9, 3, 74. Per se frigida et inanis affectatio, cum in acres sensus incidit, innata videtur esse, non arcessita." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Aristoph. Hephæstionis p. 42. Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική.] Αὐτοφυῶς, Suapte natura, Sponte naturæ, Native, Genuine: sequendo signiff. quæ nomini αὐτοφυὴς datæ fuerunt. [" Valck. Diatr. 41." Schæf. Mss. Plato Gorg. 68. Οὐ μιμητὴν, ἀλλ' αὐτοφυῶς ὅμοιον. * Αὐτοφυέω, unde * " Αὐτοφυΐα, Menand. Rhet. p. 70. Ed. Heer. e Cod. Par. 1741." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[* Ἑτερόφυτος, Julian. Ep. 24. * Εὔφυτος, J. Poll. 1, 228. * " Θεόφυτος, Dionys. Areop. 173. Andr. Cr. 165." Kall. Mss.]

[* Καλλίφυτος, Nonn. D. 47. p. 1204. 1214. " Const. Manass. Chron. p. 6(=12. Meurs.)" Boiss. Mss.]

Κατάφυτος, Consitus: Κατάφυτος τῷ ἀσφοδέλῳ, Bud. e Luciano (1, 471.) pro Consitus asphodelo. Idem e Plut. affert, Κατάφυτος τόπος καὶ σύσκιος. Quemadmodum autem κατάφυτος redditur Consitus, sic νεόφυτος a quibusdam Nuper insitus, (ut docebo paulo post,) tanquam a φύομαι significante Conseror, et Inseror. [" Toup. Opusc. 1, 338. Wyttenb. Select. 329." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.]

Νεόφυτος, Nuper s. Recens natus, genitus. J. Poll. abjectam vocem esse ait, qua tamen usus sit Aristoph.: pro qua dicitur νεογενὴς, ἀρτιγενὴς, ἀρτίγονος, et ἀρτιφυής. Ita VV. LL. quæ tamen an et hæc quatuor synonyma ex J. Poll. afferant, dubium est; nam ea mihi ap. illum quæsita, sed non inventa sunt. Est certe ibi notanda et VOX Ἀρτιφυὴς, itidem pro Nuper natus. Habent vero, ubi de hac voce agunt, sequendo ordinem alphabeticum, etiam ἀρτιφυὴς βλάστησις pro Nuper erumpens germinatio. [" Jacobs. Anth. 11, 391." Schæf. Mss.] Sed et NOMEN Νεοφυὴς in Iisd. legitur, tanquam illam nominis νεόφυτος signif. habens. [* Νεοφυέω, unde * " Νεοφυΐα, Clem. Alex. 189(=221.) τῶν πτερῶν." Kall. Mss.] || Νεόφυτος, metaph. de Eo qui recens ad fidem Christianam accessit. Utitur hac voce Paul. 1 ad Tim. 3, (6.) ubi vult episcopum inter alia esse μὴ νεόφυτον. Ubi vet. Interpr. Græcam vocem retinuit: Erasmus autem interpr. Novitium. A quo etiam dicitur νεόφυτος esse Nuper natus aut insitus. Atque ita vocatum esse a Paulo Recens baptizatum, quod a baptismo censeantur Christiani. Sed si reddatur Nuper insitus, plantatus, dabitur verbo φύεσθαι nova signif. Cum tamen κατάφυτος itidem dicatur pro Consitus, sequi potius illos debemus, qui νεοφύτους vocari dixerunt Novitios in religione, quasi novellas plantas: (etiamsi gen. NEUTRO Νεόφυτον in VV. LL. extet pro Novella planta.) Chrysostomo νεόφυτος est * νεοκατήχητος. [Suicer. Thes. Eccl. Νεόφυτον, Novella planta, plantatio, LXX. Es. 5, 7. Job. 14, 9. Ps. 143, 13. 127, 4. * Νεοφυτεῖον, Gl. Novelletum: * Νεοφυτεία· Pastina. Hoc autem e * Νεοφυτεύω derivandum esset.]

[* Ὁμόφυτος, Theolog. Arithm. 50. Ast. Διὰ τὸ συγγενεστάτην αὐτὴν καὶ ὁμόφυτον εἶναι τῇ τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῇ (τὴν ἑβδομάδα,) nisi leg. ὁμόφυλον. * Πρωτόφυτος, Anal. 2, 211. ad Greg. Cor. 851. " Const. Manass. Chron. p. 76. 120." Boiss. Mss. " Jacobs. ad Meleagr. p. 14. Anth. 9, 138." Schæf. Mss.]

Ἀναφύω, Renasci facio, Rursum produco s. emitto. A Valla vertitur alicubi Refrutico. || Capitur etiam, et quidem frequentius, pro simpl. φύω, Produco, Emitto, Nasci facio, Edo in lucem. Apoll. Rh. (2, 1211.) ὃν γαῖ' ἀνέφυσε. || Ἀναφύομαι, pass. voce, Renascor, Rursum provenio, exorior: pro qua signif. citatur e Plut. Theseo (17.) Ἀνεφύοντο τῷ Αἰγεῖ διαβολαί. Item pro simpl. φύομαι, Nascor, Enascor; et generaliter de quavis re pro Orior, Exorior, Oborior, Suborior. Theophr. (H. Pl. 8, 6, 1.) Ἅμα δὲ συμβαίνει καὶ πόαν ἀναφύεσθαι πολλήν. Lucian. (2, 901.) Ἀναφύηται αὐτοῖς ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων, Illis exortum vel obortum fuerit desiderium. Plut. Pericle, Ἀναφύονται δίκαι τοῖς νόθοις ἐκ τοῦ γράμματος ἐκείνου, Exoriuntur, vel Suboriuntur. [" Valck. Phœn. p. 257. ad Herod. 227. Fischer. ad Palæph. 157. et Ind., Jacobs. Anth. 8, 155. ad Lucian. 2, 4. 183. Ἀνέφυν, Porson. Med. p. 22." Schæf. Mss. Opp. A. 5, 5. ἀνθρώπους ἀνέφυσε. * Ἀνάφυμι, Dio Cass. 42. p. 182.] " Ἀμφύω, Æolica et poëtica syncope pro " ἀναφύω." [* Ἀναφυὴ, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀνάφυσις, ibid. " Josephi Hypomn. (73.) p. 160. Fabr. (τῶν τριχῶν.)" Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 8. * " Ἀνάφυτος, Elleborus albus, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss. * " Ἀντανάφυμι, Cyrill. Alex. Glaph. 1, 161." Mendham. Mss. * Ἐξαναφύω, Anal. 3, 2. " Orph. de Terræ M. 36." Schæf. Mss. * Ἐπαναφύω, Ælian. H. A. 10, 13. * " Προσαναφύω, Anna C. 352." Elberling. Mss. * Συνανάφυμι, s. * Συνα-

ναφύω, Clem. Alex. 648. Συνανέφυσαν τῷ πυρῷ. "Idem 754. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 95." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 54. * Ὑπαναφύω, 88." Boiss. Mss. "Philes p. 152." Schleusner. Mss. Ælian. V. H. 14, 4. * Ὑπεραναφύω, H. A. 10, 13.]

[* Ἀντιφύω, unde ἀντιπεφυκότων, Hes. ἐναντίως πεφυκότων.]

Ἀποφύω, Emitto surculum, item Sero, (si vulg. Lexicis credere dignum est,) unde ἀποπεφυκὼς, Exortus, Emergens. Et Ἀποφύομαι, Exorior. Sed in eo præsertim peccant VV. LL., quod φύω interpr. Sero, licet in quibusdam compp. verbal. interpretandis, pass. ejus participio utamur. Sonat certe ἀποφύω, q. d. Abnascor. Redditur tamen potius Adnascor, s. Agnascor, sicut et hinc deductum ἀποφυὰς a Gaza redditur Quod agnascitur. Est autem frequentior usus hujus NOM. Ἀποφυὰς, άδος, ἡ, quam illius verbi Ἀποφύω. Redditur alioqui ab Eod. et Appendix. In VV. LL. ἀποφυάδες, Adnata, i. e. Adnascentes ramuli ramis majoribus. Vide Παραφυάς. Afferunt præterea ex Aristot. Τὰς ἀποφυάδας ἀπακοντίζει, pro Spicula agnata ejaculatur. Ex Eod. Ἀποφυάδας τῶν ἐντέρων pro Appendices intestinorum. [Theophr. H. Pl. 1, 6, 6. 7, 2, 5. et 8. Fr. 13, 2.] Alterum autem VERBALE Ἀπόφυσις est Pars ossis extuberans. In hoc enim differt ἀπὸ τῆς ἐπιφύσιος, quod hæc veluti quiddam sit ossi adnatum, nec tamen sit ossis cui adnatum est portio: ἀπόφυσις vero, Pars sit totius ossis productior et eminens, nihilque a reliquo osse differens, quam quod tuberculi s. gibbi instar ex osse procedit. Ea autem in quibusdam ossibus simplex est, ut in radio: in aliis multiplex, ut in utraque parte brachii, cubiti, femoris, tibiæ, in gena inferna, sphenoide, occipite, osse frontis, temporum, omoplata, et vertebris omnibus. Usus autem varius est, alibi ad tutandas articulorum insertiones, alibi ad firmanda capita musculorum, vel ad munimentum nervorum et reliquorum vasorum, ut docuit Gal. (4, 9.) Qui Græca in Latinum verterunt, ἀπόφυσιν Processum, Excessum, Explantationem, Additamentum subinde interpr. Dicitur et alio nomine in quibusdam ossibus ἔκφυσις. Gorr. [Theophr. H. Pl. 6, 4, 4. Πολυκάλαμον εἶναι καὶ ἀποφύσεις ἔχειν: 6, 5, 4. Ἀποφύσεις ἀφεμένη εἰς τὰ πλάγια: 8, 2, 3. καυλῶν.] Ἀποπέφυκα ponitur in alia etiam signif. in qua ἀπὸ Privandi vim habet. Eam Hesych. minime prætermisit: ἀποπεφυκέναι enim dicit esse ἀλλοτρίας φύσεως εἶναι. Synes. ita usus est, scribens in quadam Ep. Νῦν δὲ ἀδικούμενοι φίλοι βιάζονταί με μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως πρὸς ἣν ἀποπεφυκὼς οἶδα, i. e. A qua me natura abhorrere scio, vel alienum esse, A qua naturam meam abhorrere scio, s. alienam esse. Nam si reddis, Ad quam me natura non satis aptum, vel, Ad quam natura ineptum, retines quidem præp. Græcam, sed minus significanter loqueris. "Ἀπόφυμι, i. q. ἀποφύω: unde "infin. ἀποφῦναι, quem Hes. exp. διαστῆναι." [Theophr. H. Pl. 1, 6, 4. C. Pl. 4, 8, 5.]

Διαφύω, Internascor. Sed ipsum potius præteritum διαπέφυκα hanc signif. sequitur. Unde διαπεφυκὸς partic. Quod est internatum, Quod natum est inter, ut ap. Theophr. C. Pl. 3, (7, 9.) Ἐν δὲ τῇ διακαθάρσει τά τε μὴ κάρπιμα διαιρετέον, καὶ ὅσα τῶν ἑτέρων τὴν αὔξησιν ἀφαιρεῖται, καὶ ὅσα διαπέφυκε. Affertur ex Eod. Διαπεφυκότα ἀφαιρέτεον ἐν τῇ διακαθάρσει, Nata inter brachia arborum. Quidam interpr. Pullulantia inter. Bud. pass. quoque διαφύεσθαι ex eo affert pro Enasci, Oriri, de herbis satis. In VV. LL. διαφύω redditur Inhæreo. Cui interpretationi subjungitur hic locus Herodoti, Οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, χρόνος διέφυ, ita redditus ab Interpr. Non ita multo interjecto tempore. Sed addunt, χρόνος διέφυ, videri potius reddendum, Tempus erupit. Ego vero, si mendo caret hæc scriptura, crediderim διέφυ dici quasi διαφυὴν ἔσχε accipiendo pro Intervallo, licet alioqui ne hoc quidem διαφυὴ de re hujusmodi usurpari existimem. Hes. διαφῦσαι exp. διελεῖν. Observa autem illud διέφυ tanquam a THEM. Διάφυμι. ["Inhæreo, Plut. 8, 215. Dione 12.

A Διεπεφύκει τῆς τυραννίδος. Musgr. Ion. 778. Jacobs. Anim. 202. Anth. 7, 313. ad Plut. 6, 178. Hutt. Crusius ad Suet. 398. Διαπεφυκέναι τινὸς, Addictum esse alicui rei, Aliquid perspectum habere, Toup. Cur. Poster. in Theocr. Præf.; cf. Wyttenb. Select. 431." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 33. Διαπέφυκεν ἀλλήλων. Theophr. H. Pl. 3, 17, 2. Ὅταν ἤδη διαφύηται ἐν τῷ ὕδατι: 7, 13, 3. Βραδύτερον δ. ὅσα δυσφυῆ: C. Pl. 2, 17, 7. Διαφύεσθαι καὶ διαβλαστάνειν.] Διαφυὴ, ἡ, Interstitium inter artus, Intervallum. Plato Phædone (§. 47.) Καὶ τὰ μὲν ὀστᾶ ἐστὶ στερεὰ, καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, Interstitia, Intervalla artuum, Discrimina, Bud. subjungens et e Plut. (Cicer. 1.) de Cic. Κἀκεῖνος ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥινὸς διαστολὴν ἀμβλεῖαν εἶχεν, ὥσπερ ἐρεβίνθου διαφυήν. [Rima, Fissura, Diod. S. p. 31. "Ad Eund. 1, 181. 347. et Ind. Villois. ad Long. 29. Wakef. S. Cr. 4, 67." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 2, 63. Ἡ φλὲψ τῆς Σαμίας γῆς διαφυὴν ἔχει διὰ μέσου, καὶ ἡ δ. βελτίων ἐστὶ τῶν ἔξω. Xen. K. Ἀ. 5, 4, 29.
B Κάρυα οὐκ ἔχοντα δ. οὐδεμίαν. Διαφυὴ, * Διαφυὰς, Schæf. ad Longum p. 335. Lobeck. Phryn. 497.] Dicitur ETIAM Διάφυσις hac in signif. quod tamen et aliter redditur, sc. Fissura, Rima, Res intercurrens et discriminans. Gaza ap. Theophr. vertit Discrimen, Septum, Septum medium, Rima. Aristot. H. A. 6, 3. fin. Τὰ δὲ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύο ἔχει λεκίθους, ὧν τὰ μὲν διείργει τοῦ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ, τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις· τὰ δὲ οὐκ ἔχει ταύτην τὴν διάφυσιν, ἀλλὰ συμψαύουσιν: quæ Gaza ita vertit, Ova gemina binis constant vitellis: qui ne invicem confundantur, facit in nonnullis prætenue quoddam septum albuminis medium: aliis vitelli contactu mutuo sine ullo discrimine junguntur. Apud Diosc. de ebeno arbore, Διαφύσεις λευκὰς ἔχει, quidam interpr. Candidas habet Venas, Lineas, Segmenta, Intervalla, Pectines, Pectinum modo divisiones, Maculas. Ego malim, Intercurrentes lineas, aut Discriminantes, aut tale quid. Nisi voce illa Intervalla contenti esse velimus. Διάφυσις ab Hip-
C pocr. vocatur In commissura genu corpus quoddam νευροχονδρῶδες, quod in media commissura eminet, et processus femoris, qui in tibiam inseruntur, distinguit: ut annotat Gal. Comm. 2. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν. Gorr. [Theophr. H. Pl. 4, 8, 7. 8, 1, 6. Lobeck. l. c. "Heringa Obs. 108." Schæf. Mss. "Διαφύσεις νευρώδεις appellavit Hierophilus τὰ πέρατα τῶν ἐπὶ τοῖς στόμασι τῆς καρδίας ὑμένων, δι' ὧν συμφύονται καὶ συνδοῦνται πρὸς τὴν καρδίαν, Gal. de Dogm. Hippocr. et Plat. 1, 8." Gataker. Mss.]

Ἐκφύω, Gigno, Produco, Edo, sicut et φύω, ac de iisdem, de quibus et hoc. Aristot. de Mundo, Ἡ γῆ κατὰ καιρὸν ἐκφύει πάντα, Omnia suo tempore edit. Theophr. H. Pl. 6, (4, 2.) Ὁ δὲ ἀσφάραγος ἐκφύων παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνῶδες μικρόν. Lesbonax, Ὁ δὲ υἱούς τε ἐφύτευσε καὶ ἐξέφυσε. Ubi tamen non immerito aliquis additum esse posterius istud miretur. At PRÆT. Ἐκπέφυκα redditur passivo vel neutro verbo, Editus s. Enatus s. Ortus sum, Extiti. Ex
D Eur. (Alc. 326.) ἐκπεφυκέναι μητρὸς pro πεφυκέναι ἐκ μητρὸς, Natum esse e matre. E Diosc. autem affertur, Ἐκπέφυκεν ἀπὸ κλωνίων, pro Exit a ramulis; sed malim, Oritur e ramulis, Enascitur, reddendo itidem per præsens. Invenitur autem et AOR. 2. Ἐξέφυν, eund. usum habens quem ἐκπέφυκα in illo Eur. loco, cum dicit Soph. (Aj. 1304.) μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, Natus es e matre Cretensi, Natus es matre, sine præp. Vel, Matre Cretensi prognatus es. Sic ap. Eund. (487.) ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς, Nata sum e patre libero. Simul autem observa ἐξέφυν tanquam a THEM. Ἔκφυμι. ["Eur. Phœn. 8. Fischer. Ind. Palæph. Wakef. Ion. 2. De matre, Porson. Phœn. 34. Ἐκπέφυκα, aet., Boiss. Philostr. 475. Ἐκφῦσαι, ἐκφῦναι, Musgr. Tro. 765." Schæf. Mss.] Ἐκφυὰς, άδος, ἡ, sicut ἀποφυὰς, Res quæ alii adnata est, ita ut sit velut appendix: unde redditur Appendix. Sonat tamen potius Res quæ ex alia nata est. Aristot. de Part. Anim. 3, 14. Οἱ δὲ πολλοὶ (τῶν ἰχθύων) παρὰ τὴν κοιλίαν ἐκφυάδας (ἔχουσι) πυκνὰς, ἵν'

ἐν ταύταις ὥσπερ ἐν προλακκίοις θησαυρίζοντες συσσήπωσι καὶ πέπτωσι τὴν τροφήν: quæ Gaza ita vertit, Major autem numerus appendices juxta ventrem frequentes obtinet, ut in iis quasi lacunis cibum conditum macerent atque concoquant. Quibus subjungit Aristot. Ἔχουσι δ' ἐναντίως οἱ ἰχθύες τοῖς ὄρνισι τὰς ἀποφυάδας, Sed pisces, contra quam aves, eas appendices sitas habent. AT VERO Ἐκφυὴς huc pertinentem signif. non habet. Redditur enim in VV. LL. Ingenio præstans; et ita ad classem derivatorum a φυὴ referendum fuerit. Sonabitque ἐκφυὴς (si vera est ista quæ illi datur signif., sed ἀμαρτύρως) quasi quis dicat, Qui extra naturam est, i. e. Qui tanto ingenio præditus est ut id consuetum naturæ modum velut egrediatur. [Plut. Mario p. 744. HSt. "Thom. M. 381." Schæf. Mss. *Ἐκφυῶς, Appian. 1, 863. Ἐκφ. ὀχυρωτάτη πόλις.] Ἔκφυμα, τὸ, exp. ἐξάνθημα, quod vide suo loco, [Hippocr. de Insomn. 377. ult.] Ἔκφυσις, q. d. Enascentia. Redditur alioqui Exortus, Ortus, Germinatio, Eruptio, Eruptio germinantium post sementem, a Gaza. Theophr. H. Pl. 8, 11. Σπέρματα ἄριστα πρὸς ἔκφυσιν καὶ σποράν. Aristot. de Mundo, Δένδρων ἐκφύσεις, Arborum enascentium incrementa. E Diosc. autem l. 4. affertur, Ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσα ῥίζα, pro Radix multis capillamentis fibrata. Ἔκφυσις, Galeno de Usu Partium, Exortus intestinorum, quem e pyloro intestinum excipit: et ἔκφυσιν δωδεκαδάκτυλον vocant. Unde ap. Hes. post Ἔκφυσις, βλάστησις, reponitur, ἔντερον, ἐνίοις πυλωρός. Ἔκφυσις, inquit Gorr., est Intestinum a ventriculo pronum. Id ventriculo conjunctum est, nec protinus in circumvolutiones reflectitur, prius quam iis locum præbuerit, quæ in medio inter ventriculum et jejunum spatio locari necesse erat. Itaque cum intestinorum propria videatur esse circumvolutio, quidam ipsam ἔκφυσιν non dignantur intestini nomine, sed vel simpliciter ἔκφυσιν, vel ἔκφυσιν δωδεκαδάκτυλον, vel absolute ETIAM Δωδεκαδάκτυλον appellant, quod duodecim fere digitorum longitudinem æquet. Sunt vero et qui non totum eum processum ἔκφυσιν appellandum censent, sed ipsius tantum orificium quo dependet a ventriculo. Ceterum ad hoc intestinum meatus defertur qui bilem ipsam ex hepate in ipsum dimittit. At in osse ἔκφυσις dicitur i. q. ἀπόφυσις. Ἔκφυσις active etiam, Generatio, Procreatio, VV. LL. absque exemplo. [Theophr. H. Pl. 7, 4, 3. 7, 8, 5. 8, 1, 5. 8, 4, 4. C. Pl. 4, 3, 1. 4, 8, 2. "Valck. Phœn. p. 641. Diatr. 128. Toup. Opusc. 2, 271. Append. in Theocr. p. 16. Thom. M. 315. Wakef. Phil. 698. Jacobs. Anth. 9, 497." Schæf. Mss. *"Ἔκφυτος, Athan. 1, 215. sed al. leg. ἔμφυτος: Dionys. Areop. 105. Ἔκφυτος τῆς θεσμοθεσίας, A lege abhorrens: (melius * ἔκφυλος?) * Ἀντεκφύω, Andr. Cr. 146." Kall. Mss. * Συνεκφύω, Philostr. Icon. 2. p. 851. * "Ὑπεκφύω, Emitto, Philes Anim. p. 14. gryphus ὄνυχας ὑπεκφύει, Unguibus armatus s. per naturam instructus est." Schleusner. Mss.]

Ἐμφύω, Ingenero. Apud Hom. Od. X. (348.) dicit Phemius cantor, Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν: Ingeneravit animo meo, Insevit animo meo s. menti meæ, sicut ap. Horat. Natura alicui vitia insevisse dicitur. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 7.) Τὸ δὲ ἐμφῦσαι μὲν ἔρωτα τῆς τεκνοποιΐας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. Sic ἐνέφυσαν quidam interpr. Ingenerarunt, Indiderunt, in hoc disticho, quod extat ap. Athen. (337.) Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾶν, χὠ νόος ἐκπέταται. Sed de alia interpr. dicam infra. HINC Ἐμπεφυκέναι dicitur aliquid Ingeneratum s. Ingenitum esse, Innatum esse s. Insitum. Eur. (Iph. A. 839.) πᾶσιν ἐμπέφυκε τόδε, Id omnibus insitum est, ab ipsa natura est inditum. Sic et PASS. Ἐμφύομαι, Ingeneror, Innascor, Plut. in Colot. Ὧι μόνῳ ψεῦδος ἐμφύεται καὶ ἀπάτη. Quam signif. sequitur verbale NOM. Ἔμφυτος, Ingenitus, Innatus, Insitus, A natura insitus s. inditus. Redditur et Naturalis, ut Suidæ ἔμφυτον est τὸ ἐκ φύσεως: cui expositioni μῖσος ἔμφυτον subjungit, Διὰ τὸ προϋπάρχον αὐτῷ μῖσος ἔμφυτον. Exposuerat autem ἔμφυτον, et voce ἐγκάρδιον. Apud Dem. legimus itidem ἔμφυτον ἐπιθυμίαν, (1389.) Οἱ γὰρ τὴν ὑπάρχουσαν πᾶσιν ἔμφυτον τοῦ ζῆν ὑπερεῖδον ἐπιθυμίαν. Apud Eund. (295.) legimus, Οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. ["Bergler. ad Alciphr. 128. ad Diod. S. 1, 301. ad Herod. 735. ad Charit. 635. 656. Luzac. Exerc. 30. T. H. ad Plutum p. 112." Schæf. Mss. Æschin. Dial. Socr. 2, 19. Phot. Bibl. Cod. 114. χάρις. * "Ἐμφύτως, Clem. Alex. 612. Andr. Cr. 316." Kall. Mss.] Invenitur autem et ADJ. Ἐμφυὴς, i. declarans q. ἔμφυτος: si quidem verum est quod Eust. scribit, sc. ἐμφυὲς ἦθος esse ap. Pind. (Ὀ. 11, 20.) τὸ ἐμπεφυκὸς καὶ φύσει ὄν. ["Bibl. Crit. 2, 2. p. 102." Schæf. Mss. Julian. Ep. 24. * "Ἐμφυῶς, Greg. Naz. Carm. p. 11., si vera est lectio." Kall. Mss.]

Ἐμφῦναι aor. 2. tanquam a THEM. Ἔμφυμι, (sicut φῦναι tanquam a Φῦμι,) itidemque PASS. Ἐμφύεσθαι, Inhærere, Amplexum inhærere. Cur autem ita malim quam simpliciter Amplecti, docebo mox. Hom. Od. O. (529.) et alibi, Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί: ubi jungenda est præp. cum φῦ, ut sit ἐνέφυ. Quod non animadversum est in VV. LL., ubi postquam φῦ dictum est significare Adhæsit, et Attigit, affertur ille locus, eique subjungitur et hæc expositio, Tetigit s. Apprehendit illum manu, Amplexus est. Quibus additur, esse a verbo φῦμι, per abjectionem incrementi. At ego illam quidem interpr., qua redditur Tetigit, Apprehendit, minime probo. Sed nec Amplexus est, Adhæsit, reddiderim: verum utrumque conjungendo, Amplexus adhæsit, inhæsit, e Virg. Hunc enim mihi persuadeo ad illa Homerica verba respexisse, cum hunc versum scripsit Æn. 8. Accepitque manu, dextramque amplexus inhæsit. Quod si quis de eo quod dixi dubitat, sc. jungendam esse præp. cum φῦ, ut sit ἐνέφυ: Eustathii, ut alios omittam, testimonio probari potest, qui in hunc versum Il. Z. 253. Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, annotat ἐμφῦναι χειρὶ significare hic quoque χειρὸς λαβέσθαι, καὶ στερεῶς αὐτῆς ἅψασθαι: atque esse quodammodo simile illi, ἐμφῦναι χείλεσιν. In similem autem vel potius eund. versum Il. Σ. (384.) annotat ἐμφῦναι χειρὶ esse φιλικὸν, et eo declarari δεξιώσασθαι. At vero in hunc, qui legitur Od. A. (381.) οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε, scribit, ἐμφῦναι esse ἅψασθαι γενναίως, καὶ ἐμπλακῆναι, et velut εἰς ἓν γενέσθαι: quemadmodum cum quispiam polypum dicit petræ ἐμφῦναι, aut puerum collo matris. Sic etiam ἐμφῦναι χειρὶ, esse χειρὶ χειρὸς ἅψασθαι. Illud igitur, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες poni pro ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χείλεσι, i. e. ἐνδακόντες τὰ χείλη: quem gestum, θάμβους et ἀπορίας indicem esse addit. Legitur porro ap. eund. Poëtam et præt. tem. PARTIC. Ἐμπεφυυῖα hac in signif. Il. A. 514. Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, Ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, ubi annotat idem Schol. PRÆT. Ἐμπεφυκέναι, sicut et ἐμφῦναι, esse ἐγκρατῶς καὶ δυσαποσπάστως δράξασθαι: et ita polypum dici ἐμφύεσθαι τῇ πέτρᾳ. Sic, inquit, Thetis dicitur τοῖς γόνασι τοῦ Διὸς ἐμπεφυυῖα εἶναι. Quin etiam aliquis χερσὶν ἐμπέφυκεν, cum χειρὸς χειρὶ δράξηται. Itemque χείλεσιν ὀδὰξ ἐμφύεται, cum dentibus ἐνδάκῃ τὸ χεῖλος. Et paucis interjectis, Etymologia τοῦ ἐμφῦναι, inquit, talis est qualis τοῦ συμφῦναι. Siquidem ἐμφῦναι videtur esse εἰς ἓν φῦναι, et velut μίαν φυὴν unum fieri cum altero, ἐν τῷ στερρῶς δράξασθαι, ita ut non videantur ἅπτεσθαι, sed προσπεφυκέναι, i. e. κατὰ φύσιν ἡνῶσθαι, aut φύσει ἓν εἶναι: ut dicitur, τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι. Quos Eustathii locos libuit in unum colligere, ut alter alteri lucem afferret, vel potius ut alter alterum confirmaret. Sunt porro diligenter observanda duo illa exempla quæ affert verbi ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι, in quibus possunt itidem reddi Virgiliana illa voce Inhærere. Nec enim dubium est quin ut dicitur puer τῷ τραχήλῳ τῆς μητρὸς ἐμφῦναι, ita dici queat Collo matris inhærere, cum etiam Humeris abeuntis inhærens, dixerit Ovid. At polypum ἐμφῦναι πέτρᾳ reddere possumus e Plin. Adhærescere. Quod vero attinet ad tertium illud exemplum, τρίχες κρανίῳ

ἐμπεφύασι, malim, ut hic ἐμπεφύασι ponitur pro φύσει ἔνεισι, sic et in ceteris ll. ἐμφῦναι exponere φύσει ἐνεῖναι, quam altero modo, quippe qui nescio quid longius petitæ subtilitatis habere videatur. Nihil certe magis adhæret quam quod natura insitum est. Invenitur porro et PASS. Ἐμφύεσθαι ap. hunc Poëtam usum eund. habens, in ultima Od. rhapsodia, (409.) Ὣς δ' αὐτῶς παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα Δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, ubi annotat idem Schol. positum hic esse κατ' εὐθὺ, quod alibi ὑπερβατῶς positum sit, cum dicit, Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί: sic tamen ut ne hic quidem sit φράσις συνήθης: siquidem τὸ κοινότερον esse ἐνεφύοντο χείρεσσιν. Hanc certe pass. vocem ἐμφύεσθαι, in soluta oratione multo frequentiorem esse puto quam ἐμφῦναι. In VV. LL. e Plut. Camillo (35.) Ἐμφυομένων αὐτοῖς τῶν Σουτρίνων, Eos amplectentibus Sutrinis. Ex Ejusd. Fab. Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις, καὶ κατεφίλουν, Amplexi invicem jungebant oscula. Sed malim, Sibi impliciti hærebant. Tale est ap. Ovid. Implicuitque suos circum mea colla lacertos, τῷ ἐμῷ τραχήλῳ ἐνεφύετο. Apud Eund. Colla nectuntur lacertis, item cinguntur, aut circumdantur. Sed et Brachia vincta collo dixit Idem, quod paulo etiam magis verbi ἐμφῦναι vim exprimere videtur. Jam vero ut dicimus Gallice, metaphora utentes, S'attacher à quelque chose, sic etiam ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι nonnunquam metaphoricum hunc usum obtinet. Plut. de Def. Orac. Ἀγαπητῶς ἐμφύεσθαι τῷ ῥήματι. || Ἐμφύω quoque hanc τοῦ ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι signif. aliquando sequitur, si quidem iis credere velimus, qui in illo versu quem antea protuli, Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, volunt οὐκ ἐνέφυσαν significare, Non ita indiderunt ut adhæresceret. Sed ego non video quid obstet quominus simpliciter reddamus Ingeuerarunt, vel Inseverunt, sicut Insevisse vitia dicitur natura ab Horat. Sic ἔμφυτος, Insitus, uti dixi. [" Ἐμφύω, Wakef. Ion. 909. Heyn. Hom. 5, 245. 430. Boiss. Philostr. 475. Plut. Alex. p. 38. Schm., Bast Lettre 131. Toup. ad Longin. 357. Opusc. 1, 383. Lobeck. Aj. p. 384. Schol. ad Il. 22. p. 38. Valck., Wessel. ad Herod. 238. 735. Ilgen. ad Hymn. 450. Ἐμφυῇ, Xen. Hier. 7, 3." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 10, 19. Ἐμφ. τοῦ ῥήγματος, ὅπερ ὁ ἔχις: 14, 18. τοὺς ἐμπεφυκότας ὀδόντας. Eur. Iph. A. 839. Πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκε. Theophr. H. Pl. 1, 10, 7. Ὥσπερ ἐμπεφυκότα μίσχον: C. Pl. 5, 15, 4. Ἐμφυόμενα καθάπερ ὁ κιττός. * Ἐμπεφυκότως, Timæi Lex. Plat. 47. v. Ἀπρίξ. " Schol. Theocr. 15, 68." Boiss. Mss.]

Ἔμφυσις, Ingeneratio, Ipsa actio ingenerandi, [Æschylus Plutarchi 10, 474.] At de Ἔμφυτος dictum est supra.

[* " Διεμφύομαι, Procl. ad Hesiod. Ἀ. 349. p. 100. Heinrich." Schleusn. Mss.] Ἐνεμφύομαι, Innascor, Ingenitus sum, cum dat. VV. LL. [ex Aldina Ed. Herodoti 3, 80. Φθόνος ἀρχῆθεν ἐνεμφύεται ἀνθρώπῳ, sed vera scriptura est ἐμφύεται. * Μετεμφύομαι, unde] " Μετέμφυτος, quod ex Epigr. affertur pro Insitus. " Potius est Ex uno in aliud insitus." [" Cyllen. 1. Jacobs. Anth. 10, 250." Schæf. Mss.] " Παρεμφύομαι, Juxta s. Præter innascor: unde παρενεφύετο, " quod e Luciano (8, 313.) affertur pro Juxta pullu- " lavit."

Ἐπιφύω, Insuper produco s. edo. Sed major usus est præt. ἐπιπέφυκα, et quidem signif. neutra: unde ἐπιπεφυκὼς ap. Diosc. 4, 249. de chamædaphne, Καρπὸν δὲ (ἀνίησι) περιφερῆ, ἐρυθρὸν, τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, ubi quidam interpr. Fructum emittit foliis innatum et adhærentem: Ruell. Annexum foliis: ἐπιπεφυκὼς a Plat. pro Agnatus s. Innatus, poni testatur Bud. Idem particip. PASS. Ἐπιφυεὶς exp. Agnatus, Post natus, ap. Greg. Naz. Ὃς πολλοῖς τοῖς ἐγγύθεν γενομένοις ἐπιφυεὶς, πάντας φιλανθρώπους ἀπέδειξε. At ἐπιφυέντες pro Complexi, Cohærentes, [In hostes incitati et illati,] in VV. LL. ex 2 Macc. 15, (17.) Ibid. affertur et THEMA Ἐπίφυμι pro Adnascor, Exto: unde sit ἐπιφὺς, Qui extitit. At de ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ, quod ap. Synes. legitur, dicam mox in Ἐπιφύομαι. || Ἐπιφύομαι, Insuper nascor, q. d. Supernascor. Redditur et Adnascor, Accresco. Interdum vero est Adhæreo, Adhæresco. Plut. (6, 19.) Καὶ τίσιν ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραινέσαιμεν; Suidas locum quendam affert, in quo ἐπιφυόμενος exp. περιπλεκόμενος: quæ signif. illi vicina est. Verba autem illius loci sunt hæc, Τοῖς δὲ ταῖς χερσὶν ἐπιφυόμενος, ἐδεῖτο βοηθῆσαι τοῖς ἀκληρήμασι. Ubi animadverte duplicem dat., sicut ap. Hom. habet verbum ἐμφῦναι, quoties dicit, Ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. Nec video quid obstet quin itidem illam exp., quæ huic ἐμφῦναι datur, illi ἐπιφύεσθαι tribuamus. Idem porro Suid. ἐπεφύοντο exp. κατήρχοντο, et ἐπεχείρουν, in hoc, quem subjungit, loco, Νυκτὸς γενομένης, ἐπεφύοντο τοῖς δυσίν. Idem in alio exp. ἐπιχειρῶ. Cujus usus exemplum et Bud. afferens, Ut Græci, inquit, ἐπιφύομαι pro ἐπιχειρῶ et Invado, sic nos Adorior dicimus. Greg. Naz. de Spir. Sancto, Μή μοί τις ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λογομάχων: in Athan. Καὶ τοῖς κουφοτέροις ἢ δειλοτέροις ἐπιφυόμενος. Plut. (8, 774.) Ὅπερ οὖν εἰκὸς τοῦ λόγου λεχθέντος ἐπεραίνετο, τῶν μὲν, ἐπιφυομένων τῷ δόγματι, τῶν δ' ὑπερδικούντων. Ex Eod. affert in Pompeio (51.) Ἐπιφυομένου δὲ Πομπηΐῳ Μαρκελλίνου, ubi exp. etiam, In Pompeium insurgente. Ex Eod. in Antonio (58.) Ἐπεφύετο δὲ τῶν γεγραμμένων μάλιστα τῷ περὶ τῆς ταφῆς, ubi reddit Accusabat. Sed hujusmodi interpretatio vim Græcæ vocis nullo modo exprimit. Perinde enim est ac si dicas Gallice, Il s'attachoit principalement à ce point là: quod certe verbum nostrum similem etiam metaphoram habet. At Latine dixeris, sed non servata itidem metaph., Hoc urgebat maxime. Nec tamen nego aliquam interim Accusandi signif. s. Reprehendendi verbo illi subesse, adeo ut ita etiam reddi fortasse queat, Inter illa quæ reprehendebat s. accusabat, hoc urgebat maxime. Eodem sane modo quo hic dicitur ἐπιφύεσθαι scripto alicui, sic ab Eod. dici ἐμφύεσθαι τῷ ῥήματι, videbis supra in Ἐμφύομαι, ubi admonui itidem de illa Gallica voce S'attacher. Jam vero et ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ Idem ap. Synes. vertit Infestantibus Cyrenem, et impetentibus, ubi ille scribit, Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐνδεικτῶν κακῶς ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ. Sed non video quid obstet quominus ἐπιφύντες τῇ Κυρήνῃ sint οἱ ἐπιπεφυκότες, s. οἱ ἐπιφυέντες, eod. modo quo habuimus paulo ante e Greg. Naz. Ὃς πολλοῖς τοῖς ἐγγύθεν γενομένοις ἐπιφυείς. [" Plut. Mor. 1, 20. ad Charit. 297. (704.) Diod. S. 2, 631. Plut. Alex. 132. Schm., Wyttenb. Select. 258. 302." Schæf. Mss. Polyb. 12, 11. Ἀπρὶξ τὸ δὴ λεγόμενον ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπέφυ.]

Ἐπίφυσις, Accretio, Accrementum. Theophr. H. Pl. 1, 1. Ἀεὶ γὰρ ἐπίφυσιν λαμβάνει τὰ δένδρα κατ' ἐνιαυτὸν, ὁμοίως ἔν τε τοῖς ἄνω καὶ ἐν τοῖς περὶ τὰς ῥίζας, ubi ἐπίφυσιν λαμβάνει e Colum. redditur Capiunt incrementum. Est ἐπίφυσις et Quod agnascitur, ut inquit Bud., qui etiam subjungit ex Athen. (357.) Ὅσα τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος, de iis piscium generibus quæ σαρτὰ vocantur, sunt autem in numero τῶν ταριχηρῶν. At VERO Ἐπιφυάδες pro Propagines e Theophr. [H. Pl. 1, 6, 6.] in VV. LL. || Ἐπίφυσις ap. Anatomicos, Unitio ossis cum altero osse, quasi os unum alteri innatum sit. In epiphysi enim ossa in se mutuo subeunt, quo securius uniantur, et fere ad ossis alterius finem portio hæc majoris ossis per ἐπίφυσιν agglutinatur, tanquam natura sui oblita os brevius fecerit, quod deinde epiphysi addita producat atque perficiat. Ceterum quid ἐπίφυσις differat ἀπὸ τῆς ἀποφύσεως, Gal. de Ossibus annotavit, scribens, ἀπόφυσιν Totius ossis partem esse; ἐπίφυσιν vero, non esse Partem ossis, sed Aliquid ossi adnatum. Hæc et plura Gorr., quem consule. [" Apoll. Dysc. 81. ad Lucian. 1, 299. Wakef. S. Cr. 5, 89. Bast Lettre 51." Schæf. Mss.]

[* Παρεπιφύω, Achill. Tat. 1, 15.] " Προσεπιφύο- " μαι, Insuper adnascor, Bud." [" Clem. Alex. 488." Wakef. Mss.]

[* " Καταφύω, Plut. Opp. Mor. sect. 442. T. 2. p. 808. Wytt. Τῆς σαρκὸς ἐκβεβλάστηκε καὶ περὶ τὸ σῶμα παντελῶς καταπέφυκε." Seager. Mss. Καταφύομαι, unde] " Καταφυὲν, Hesychio γεννηθὲν, Genitum, Or-

"tum." [Κατέφυ, Eid. ἐγεννήθη. Κατεφύοντο, Photio κατέτρεχον. * "Κατάφυσις, Psyllium, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. Κατάφυτος vide supra.]

[Μεταφύω, Postea nascor, Hippocr. de Carn. 251. sed leg. μεταφύντες pro μεταφύοντες.] "Μεταφύομαι, Transformor, Naturam muto, Plato Tim." [* Μετάφυμι, unde μεταφῦναι, Suidæ et Photio μεταπλασθῆναι: cf. Philostr. 19. 781. Boiss. 190.]

Παραφύω, q. d. Adgenero, i. e. Genero juxta, s. Gigno, aut Edo, vel Produco. Bud. pro ἐκφύω poni testatur a Theophr. H. Pl. 3. Πλὴν οὐδ' οὗτός γε ἐκ τοῦ πλαγίου παραφύει: 7. Πλὴν ἡ μὲν, ἀπογηράσαντος τοῦ πρώτου, πάλιν ἄλλο καὶ ἄλλο παραφύει· καὶ τοῦτο ποιεῖ παρ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Vocis autem PASS. Παραφύομαι, exemplum extat ap. Diosc. 4, 83. ubi περὶ μυκήτων scribit, i. e. de fungis, Ἡ γὰρ ἥλοις κατιωμένοις, ἢ ῥάκεσι σεσηπόσιν, ἢ ἑρπετῶν φωλεοῖς παραφύονται, ἢ δένδρεσιν ἰδίως βλαπτικοὺς φέρουσι τοὺς καρποὺς, Adnascuntur, Agnascuntur, ut alii scribere maluerunt, aut Nascuntur juxta. Interdum vero sine dat. ponitur παραφύομαι, veluti cum dicitur παραφυόμενος δάκτυλος, Qui adnascitur, ut Plin. utitur hoc verbo, ita inchoans cap. 52. l. 11. Membra animalibus agnata, inutilia sunt, sicut sextus homini semper digitus. Sic ὀδόντες παραφυόμενοι. Sed interdum additur et hic dat., ut cum scribit Gal. Τινὰ δὲ πλεονάζει, καθάπερ ἕκτος δάκτυλος, αἵ τε ἐξοστώσεις καλούμεναι, καὶ τῶν ὀδόντων οἱ παραφυόμενοι τοῖς κατὰ φύσιν. Sic certe τὸν ἕκτον δάκτυλον dicemus παραφύεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν. Sed παραφύεσθαι dicuntur et quæ præter naturam nascuntur, q. d. παρὰ φύσιν φύεσθαι. Vide Παράφυσις. [Theophr. H. Pl. 3, 17, 3. Παραφύεται καὶ ἀναβλαστάνει. "Ælian. V. H. 196." Wakef. Mss. * "Παραφυὴς, (Propago,) Aristot. Rhet. 1, 2, (15.) Συμβαίνει τὴν ῥητορικὴν οἷον παραφυές τι τῆς διαλεκτικῆς εἶναι." Seager. Mss.] Παραφυὰς, άδος, ἡ, Quod agnascitur arbori, Soboles adfruticans, Bud. Sunt παραφυάδες s. παραφύσεις (quæ et παραβλασταὶ, nec non παραβλαστήματα) Plinio Adnata, aliisque Adnascentia, s. Appendices, atque in plantis ramuli, qui justo germini agnascuntur et succrescunt, quasique proles nova atque ascititia e caule sponte pullulant. Quod si ab radice, potius Stolones Latine dicuntur, quæ ipsi Plinio sunt inutilis fruticatio. Ita VV. LL. Philo de Mundo, Τούτου τοῦ ἔρνους παραφυάδες οἱ εἰρημένοι βλαστοὶ, ubi quidam interpr. Soboles adfruticans. Sing. num. παραφυὰς ap. Theophr. (H. Pl. 2, 2, 4.) Ἁπάντων δὲ ὅσων πλείους αἱ γενέσεις, ἡ ἀπὸ παρασπάδος, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ ἀπὸ παραφυάδος. Sunt qui et ἀποφυάδα nihil aliud esse putent quam παραφυάδα. ["Julian. 384." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 12, 356. Wakef. S. Cr. 2, 105." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 1, 4. sed ap. Eund. de Part. Anim. 3, 10. παραφυάδες Schneidero vitiosum videtur. * Παραφυάδην, Lex. Upsal. ined. in Aurivilii Disq. de Gloss. Gr. Ms. in Bibl. Reg. Acad. Upsal. asservatis (Upsaliæ 1821.) P. 3. p. 24. Ῥάδαμνος· βλαστὸς, κλάδος, τρυφερὸς παραφυάδην ἢ — τὸ ἄνθος.] Παράφυσις, Agnatio. Et παραφύσεις, quæ Plin. Agnata membra vocat. Gaza ap. Aristot. Agnationes vertit, VV. LL. Bud. tamen, postquam dixit παραφύεσθαι poni ab Aristot. pro Nasci præter naturam, subjungit verbale παράφυσις, tanquam hanc signif. imitans: ex eod. Aristot. de Gener. Anim. 4. Περὶ μὲν οὖν ὀλιγοτοκίας καὶ πολυτοκίας, καὶ παραφύσεως τῶν πλεοναζόντων ἢ ἐλλειπόντων μορίων, εἴρηται. Et hunc, Τὰ δὲ πλεονάζοντα μόρια, παραφύσεις. Hunc quoque, de androgynis, Διαφέρουσι δ' αἱ μὲν παραφύσεις τῶν κυημάτων τῆς πολυτοκίας τὸν εἰρημένον τρόπον. [Theophr. H. Pl. 7, 2, 5.] Παράφυτος, ὁ, ἡ, Juxta consitus, Bud. afferens e Theophr. (C. Pl. 3, 10, 7.) Καίτοι συμβαίνει γ' ἐνίοτε, τῶν παραφύτων παραιρουμένου θατέρου, καὶ θάτερον αὐαίνεσθαι. Verum in VV. LL. habetur SUBST. Παραφυτὰ, quod exp., Quæ societate quadam consita sunt. At in novissimis exp. Agnatæ arbores. [* Συμπαραφύομαι, Etym. M. 411, 46. Phav. 342.]

Περιφύομαι, Circumnascor, [Theophr. H. Pl. 3, 7, 1.] Affertur tamen pro Excresco, in VV. LL. e Theophr. 8, (11, 4.) Οὐκ ἐσθίεται δὲ σῖτος, ὅταν ὑσθεὶς περιφυῇ, Frumentum non eroditur, cum pluviam perpessum excreverit. Sed videndum an locus talem interpr. compositi, tanquam simplicis, admittat. Bud. περιφύεσθαι vertit etiam Obduci, Complecti, ut in Περίφυσις docebo. Ibid. est περιέφυσαν tanquam a THEM. Περίφυμι, quod redditur Adnati sunt, Provenerunt: item Adhæserunt. Et ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαὶ ex Aristoph. N. (151.) habent VV. LL. pro Calceamenta circumnata sunt mortuæ. Ibid. PARTIC. Περιφὺς, ύντος, pro Complexus, ["Xen. Ephes. p. 19." Schæf. Mss. Od. Π. 21. Πάντα κύσεν περιφὺς, Ω. 235. Κῦσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ'. "Περιφύω, Circumnasci facio, Philostr. 63." Kall. Mss. Theophr. C. Pl. 5, 5, 4. Ὅσα βλάπτει περιφυόμενα ἢ ἐμφυόμενα.] Περίφυσις, q. d. Circumnascentia, ut περιφύομαι, Circumnascor. In VV. LL. redditur Circumcretio, Incrementum quod in ambitu fit. Gazam autem interpretari ajunt Incrementum obductum, et Corticis obductionem, sed rem neutro satis exprimi, latioremque hujus vocis signif. esse. Bud. postquam περιφύεσθαι dixit esse Obduci et Complecti, affert e Theophr. H. Pl. 5, (2, 2.) Τὸ γὰρ ὅλον φασὶ τὴν πολυοζίαν εἶναι ἔνδειαν εὐτροφίας· ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν καὶ εὐσθενήσῃ, συμβαίνει καταπίνεσθαι τοὺς ὄζους ὑπὸ τῆς περιφύσεως: i. e., inquit, numerosam nodositatem obduci ab incremento arboris et contegi. Rursum, (ibid. 3.) Ὅτι δὲ ἡ περίφυσις καταλαμβάνει τοὺς ὄζους, φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. In iisd. VV. LL. est ETIAM Περιφυής: nam afferunt e Diosc. Περιφυὴς τῇ γῇ, pro Terræ inhærens, Humilis. Locus autem Diosc. extat 4, 104. ubi scriptum est, Εἰσὶ δὲ καὶ φλομίδες διπλαῖ, δασεῖαι, περιφυεῖς τῇ γῇ, στρογγύλα ἔχουσαι τὰ φύλλα, Ruell. Sunt et phlomides duæ, hirsutæ, rotundis foliis, humiles. [* Περίφυτος, Appian. B. Hisp. 290. * "Συμπεριφύομαι, Oribas. de Fract. 109." Kall. Mss.]

Προσφύομαι, Adnascor, s. Agnascor, ut alii scribunt. Theophr. (H. Pl. 4, 14, 3.) Ἡ δὲ ψώρα καὶ οἱ προσφυόμενοι κοχλίαι συκῆς εἰσί: pro quibus habet Plin. Impetigo et quæ adnasci solent cochleæ, peculiaria ficorum vitia. Προσφύομαι, Adnascor, Accresco, ut rami arbori, Bud. e Theophr. et Philone. Reddit etiam Coalesco, unde esse ait εὐπρόσφυτον. Pro eadem signif. affertur e Plat. Epist. Νῦν σοι ταῦτα προσφύσεται, Hæc tibi inolescent. Redditur etiam Adhæreo, Adhæresco: item Incubo. Quin etiam voci ACTIVÆ Προσφύω datur in VV. LL. illa passivæ vocis προσφύομαι signif., qua pro Adhæreo ponitur. Afferturque ex Aristoph. (N. 371.) προσέφυσας λόγῳ pro Adhæsisti, Incubuisti, nec non Amplexus es et secutus. Sed hæc interpr. mihi suspecta est, cum hic aor. ad activam signif. pertinere soleat, et Bud. ex illo ipso Poëta προσέφυσας afferat pro ἥρμοσας et προσεκόλλησας. Idemque προσφύω pro Agnasci facio, affert e Basilii Ep. quadam ad Libanium, ubi de rosa loquens, dicit, Ὅτι καθάπερ ἐρωτικά τινα κνίσματα τοῖς ἐρασταῖς, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ἄνθει προσέφυσε. Sic certe ex Alex. Aphr., Τὸ χρηστὸν τοῦ αἵματος προσέφυσε τῷ μορίῳ, activa, sed alia signif. affertur, sc. pro Adjunxit membro. At vero PRÆT. Προσπέφυκα, sicut et simplex πέφυκα, ceteraque compp., facile neutralem signif. admittit: et commode vel neutro vel pass. verbo, s. potius deponenti, ut vulgo loquuntur quidam Gramm., reddi potest. Atque adeo in iisd. VV. LL. redditur Adhærens. Sed et partic. passivo Adnexus, ap. Aristot. Προσπεφυκὼς ἐς τὸν μυκτῆρα, Nari adnexus. Redditur et Insitus: item Qui se immiscuit, ap. Plat. de LL. Denique et προσπεφυκὼς τῇ σκέψει pro προστετηκὼς, e Bud. afferunt Epist. Sed omittunt illam τοῦ προσπεφυκέναι signif. quæ prima est, qua sc. pro Agnatum esse ponitur. Aristot. de Gen. Anim. 4. de androgynis loquens, Τὸ δὲ ἄκυρον τῶν αἰδοίων ἀεὶ ἀμαυροῦται κατὰ τὴν τροφὴν, ἅτε παρὰ φύσιν ὄν· προσπέφυκε δὲ ὥσπερ τὰ φύματα· καὶ γὰρ ταῦτα λαμβάνει τροφὴν, καίπερ ὄντα ὑστερογενῆ καὶ παρὰ φύσιν. Neutralem signif. habet ETIAM Προσφῦναι, tanquam a th. Πρόσφυμι: unde PARTIC. Προσφὺς, Agnatus. Item Inhærens, Adhærescens, ut cum Lu-

cian. dicit de polypo, Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσφὺς ἔχηται A κατὰ τὰς πλεκτάνας, ubi animadverte pro προσφὺς πέτρᾳ posse dici etiam ἐμφὺς πέτρᾳ, sequendo ea quæ in Ἐμφῦναι scripta fuerunt. Dixit porro idem Lucian. (3, 448.) Καὶ τὴν ῥῖνα προσφὺς ἀπέτραγεν, ubi quidam interpr. (non recedentes ab Adhærescendi signif.) Cum mordicus apprehendisset. Pertinent certe ad hunc usum participii προσφὺς, quæ dicta fuerunt de illo Homeri loco, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. Sed his addenda est interpr., quam participio προσφύντα tribuit Cic. ap. Plat. Is enim, Τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα ἐκ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ γῆς, θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα, vertit, Cum illa, quæ ex igne, aëre, aqua atque terra, turbulenta et rationis expertia insederint. [“ Dawes. M. Cr. 461. Brunck. Aristoph. 2, 82. Marcell. de V. Thuc. p. 6. Abresch. Lectt. Aristæn. 107. Ilgen. ad Hymn. 450. Προσφύω λόγῳ, Dawes. M. Cr. 225.” Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 291. Καὶ ταῦτ᾽ ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ, i. e. ἀποδείξω. “ Προσφύω, Applico, Annecto, Villois. Anecd. Gr. 1, 255. Im- B planto, Hierocles 276.” Wakef. Mss. Πρόσφυμί τινι, Jambl. V. P. 52.: προσπεφυκέναι, 184. Il. Ω. 212. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι Ἐσθεμέναι προσφῦσα. * Προσφυὴ, i. q. πρόσφυσις, Aristot. H. A. 4, 4, 4. Lobeck. Phryn. 497.] Προσφυὴς, ὁ, ἡ, Coalescens, Bud. e Theophr. C. Pl. 1, (6, 3.) Apud Gal. autem sonare dicit i. q. συμφυὴς, ubi scribit, Ἡ γὰρ αἴσθησις οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἢ τῷ ζώῳ συμφυής. Idem a Greg. Naz. poni testatur pro Natura accommodatus, Congruens. In VV. LL. Adhærens, Aptus, Commodus. Item προσφυῆ, Quæ sedem, in qua hærent, nunquam mutare valent. Afferturque e Plat. Epist. 7. cum gen. Ὁπόσοι τῶν δικαίων τε καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα καλὰ, μὴ προσφυεῖς εἰσὶ καὶ ξυγγενεῖς, pro Quicunque ab iis, quæ justa sunt et honesta, alieni sunt et abhorrent. [Dionys. H. de C. VV. 266. Schæf. “ Brunck. Aristoph. 2, 58. ad Mœr. 75. Toup. Opusc. 1, 69.” Schæf. Mss. “ Προσφυέστερον, M. Anton. 8, 12.” Kall. Mss. Acc. προσφυᾶ, ad Greg. Cor. 163.] Προσφυῶς, q. d. Cum quadam coalescentia, Ita ut coale- C scat, s. coalescant. Vel, Coalescendo, s. Cohærendo: Cohærenter. Item, Congruenter. [“ Jacobs. Anth. 10, 174. Abresch. Lectt. Aristæn. 107. Lucian. 1, 73. Bast Specim. 19. 33. Apte, Clark. ad Il. A. 43.” Schæf. Mss. “ Eust. 104, 47.” Seager. Mss. Ionice Προσφυέως, Herod. 1, 27. * “ Προσφυεστάτως, Tzetz. Ch. 8, 764. 9, 734. * Ἀπροσφυὴς, 8, 159.” Elberling. Mss. Niceph. Blemm. 277.] Sed et e præt. factum ADV. Προσπεφυκότως pro ead. signif. affertur. [“ Schol. Soph. p. 9.” Kall. Mss. * Πρόσφυμα, Demetr. § 55.] Πρόσφυσις, Agnatio, Coalitio, si hoc uti liceat. Item Adhæsio. Vel, Cohærentia, Connexio, s. Annexio et Nexus, ut Gaza vertit. Hæc Bud., afferens e Theophr. (H. Pl.) 8, (2, 2.) de fabis et lupino et ciceribus, Ταύτῃ μὲν οὖν πῇ διαφέρει, πῇ δ᾽ ὁμοίως ἔχει, τὸ πᾶν γε κατὰ τὴν πρόσφυσιν τοῦ λοβοῦ καὶ τοῦ στάχυος ἀφιέναι τὴν ῥίζαν. Ex Eod., de ortu leguminum post sationem loquente, (8, 2, 1.) Ὁ δὲ κύαμος καὶ τὰ χεδροπὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τὴν ῥίζαν καὶ τὸν καυλὸν ἀφιᾶσι· καθὸ καὶ ἡ πρόσφυσις αὐτῶν D ἐστὶ πρὸς τὸν λοβόν· ἐν ᾧ καὶ ἔχουσιν ἀρχήν τινα φανεράν. Ex Alex. Aphr. Probl. 2. affertur, Τὰ δὲ ὁμιλεῖ κατὰ πρόσφυσιν καὶ ὁμοίωσιν, ὡς αἷμα σαρκὶ, ἢ μυελῷ, ἢ ὀστῷ, cum hac interpr. Alia conjunguntur per agnationem et assimilationem, ut sanguis cum carne vel medulla vel osse. Gaza autem Agglutinationem interpretatus esse fertur. [“ Casaub. ad Athen. 125. * Πρόσφυτος, Wakef. Ion. 779.” Schæf. Mss.] Εὐπρόσφυτος, Facile coalescens s. coiens. Theophr. C. Pl. 1, (6, 2.) Εὐπρόσφυτον δ᾽ αἰεὶ τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον.

Προφύω, Ante genero s. gigno, Ante edo. UNDE Πρόφυσις, Germinatio, Germen, ap. Hippocr. βλάστημα, teste Gal. ἐν Γλώσσαις. Apud Soph. autem LEGITUR Προὖφυ dictum pro προέφυ, Ante extitit, (Aj. 1291.) σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὖφυ πατήρ. [* Προφυὰς σταφυλῆς, Gl. Racemus.]

Συμφύω, Coalescere facio, Conglutino, Coagmento. Plato Symp. Εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυμεῖτε, ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ὥστε δύο ὄντας, ἕνα γεγονέναι. Quæ verba, sunt de amicis qui divelli a sese nequeunt. Hæc Bud. qui addit, Aristot. Meteor. 4. init. pro συγκρίνειν usum hoc verbo esse: [Φαίνεται ἐν πᾶσιν ἡ μὲν θερμότης καὶ ψυχρότης ὁρίζουσαι καὶ συμφύουσαι καὶ μεταβάλλουσαι τὰ ὁμογενῆ καὶ μὴ ὁμογενῆ.] Affertur e Plat. rursum, in quadam Epist. Συμφῦσαι καὶ συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. Apud Medicos Συμφύοντα φάρμακα, Medicamenta quæ coalescere vulnera faciunt: unde συμφυτικὸν φάρμακον. At vero PRÆT. Συμπεφυκέναι, neutraliter, Coaluisse et concrevisse, Congenitum esse. Unde PARTIC. Συμπεφυκὼς, ότος, ὁ, Qui coaluit, Concretus, Congenitus, pro quo affertur ETIAM Συμπεφυὼς, e Nonno (Jo. 188. 191.) Aristot. de Gen. An. 4. Ἓν δὲ εἶναι τὸ ζῶον τὸ τερατῶδες ἢ πλείω συμπεφυκότα δεῖ νομίζειν, Aut plura concreta et conflata in unum naturæ opere, Aut plura congenita. Additur et e Diosc. Συμπεφυκυῖαι ῥίζαι ἀπὸ κεφαλίου, pro Radices a capite prodeuntes. Sed malim, Una prodeuntes, aut tale quid. [Theophr. H. Pl. 4, 12, 3. Κεφαλὴ συμπεφυκυῖά πως ἐκ πλειόνων εἰς ταὐτό: 9, 2, 6. Τὸ ξύλον ἀδύνατον συμφῦναι.] Συμφύομαι, cum proprie sonet Simul s. Una nascor, redditur tamen potius Coalesco, Conglutinor, Coagmentor. Item Cohæresco. Philo V. M. 3. Ἐκραυρώθη γὰρ ἡ ψάμμος, καὶ ἡ σπορὰς αὐτῆς οὐσία συμφυεῖσα ἡνώθη. Ex Aristot. Pol. συμφύεσθαι pro Sociari conflarique. Et Theophr. συμφύεσθαι de iis dixit, quæ κολλῶνται, inquit Bud. afferens ex illo, Δεῖ δὲ ὁμοιοπαθῆ εἶναι τὰ μέλλοντα συμφύεσθαι, καὶ μὴ ἐναντία, καθαπερεὶ λίθον καὶ ξύλον. Supra autem dixerat, Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως τὸ δρύϊνον τῶν πευκίνων καὶ ἐλατίνων. Idem συμφύεσθαι esse dicit Una nasci, quasique concorporari, ut Gaza vertit, affertque ex Aristot. de Gen. An. 4. Ἓν δὲ εἶναι τὸ ζῶον τὸ τερατῶδες ἢ πλείω συμπεφυκότα δεῖ νομίζειν. Affert præterea συπφυόμενον et pro Compressum, Conclusum, subjungitque ex eod. Aristot. Συμβαίνει δὲ πολλάκις πολλοῖς ἤδη τῶν ἀναπήρων εἶναι δοκούντων, ἤδη τετελειωμένοις, τοὺς μὲν συμπεφυκέναι τῶν πόρων, τοὺς δὲ παρεκτετράφθαι· καὶ γὰρ θήλεσιν ἤδη τὸ στόμα τῶν ὑστερῶν συμπεφυκὸς διετέλεσεν· ἤδη δὲ ὥρας οὔσης τῶν καταμηνίων, ταῖς μὲν αὐτομάτως ἐῤῥάγη, ταῖς δὲ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν διῃρέθη. Sed ego lib. ll. plane suspectos habeo, et συμμεμυκέναι pro συμπεφυκέναι, itidemque συμμεμυκὸς pro συμπεφυκὸς reponi debere censeo. Alibi vero affert pro Complector, ex Appiano, ubi de proscriptione loquitur, Γνάτιος δὲ πατὴρ καὶ υἱὸς συμφυέντες ἀλλήλοις, διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον· καὶ αἱ αὐτῶν κεφαλαὶ ἀπετέτμηντο, καὶ τὰ λοιπὰ σώματα ἔτι συνεπέπλεκτο. In VV. LL. e Plut. Camillo, Συμφυόμενοι τοῖς χωρίοις ἀποτόμοις, ἐχώρουν ἄνω, pro Innitentes locis præruptis, sursum tendebant. [“ Villois. ad Long. 244. Callim. 1. p. 447. Boiss. Philostr. 356.” Schæf. Mss. “ Clem. Alex. 6, 8. p. 774. Const. Manass. Chron. 2634.” Kall. Mss. Hippocr. 830. Theophr. C. Pl. 5, 16, 3.] Συμφυὴς, Congenitus, Ingenitus, Innatus, A natura datus. Aristot. Eth. 4, (1.) Καὶ συμφυέστερον ἀνελευθερία τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀσωτίας. Polyb. (6, 10, 3.) Καθάπερ σιδήρῳ μὲν ἰὸς, ξύλοις δὲ θρῖπες συμφυεῖς εἰσὶ λῦμαι. Paulo post συγγενόμενα appellat. Redditur etiam Adhærens, ut sc. testa adhæret ostreo. Item, Qui coaluit cum aliquo. Afferturque e Plut. Lycurgo (25.) Τῷ κοινῷ συμφυεῖς ὄντες. Metaphorice et ap. Greg. Naz. dicentem de se et Basilio, Ὁμόστεγοι, ὁμοδίαιτοι, συμφυεῖς, τὸ ἓν βλέποντες, Unanimes, Idem sentientes, Mutuo consentientes. Bud. [“ Qui est ejusd. generis, Mich. Apost. Prov. 6, 98.” Schleusner. Mss. “ Wakef. Herc. F. 350. Trach. 69. Antiphil. 8. Heyn. Hom. 6, 252. ad Diod. S. 1, 14.” Schæf. Mss. Accus. συμφυᾶ, ad Greg. Cor. 163.] “ Ἀσυμφυὴς, Non coalescens. “ Suid. ἀσυμφυῆ exp. ἀνοίκεια, ἀνόμοια, ap. Anon. “ Ὑπὸ τοῦ ἀσυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποτι-“ θεμένοις. Hes. vero ἀσυμφυὲς κτίσει affert pro “ ἐκτὸς κτίσεως.” [“ Clem. Alex. 223.” Wakef. Mss.] Συμφυῶς, q. d. Congenite, More eorum quæ congenita sunt, Cum tali coalitu s. coalescentia qualis est rerum congenitarum. [“ Ælian. H. A. 693.” Wakef.

Mss.] Συμφυΐα, Cohærentia s. Connexio duorum quæ coalescunt, vel Ipsa concretio, Coalitus, Bud. qui etiam utitur hac postrema interpr. ap. Philon. de Mundo, Λίθων μὲν οὖν καὶ ξύλων, ἃ δὴ τῆς συμφυΐας ἀπέσπασται, δεσμὸν κραταιότατον ἕξιν εἰργάσατο, sic vertens, Lapidum igitur et lignorum, quæ abstracta sunt a coalitu, vinculum validissimum Deus fecit habitum. Sed et in alio ejusd. Scriptoris loco hæc ipsa vox συμφυΐα redditur ab Eod. Coalescentia, ubi is ita scribit, Ἔπειτα ἀμήχανον ἔξω τι σῶμα, τοῦ ὅλου διακριθὲν τῆς συμφυΐας σκεδασθῆναι: quæ ille ita reddit, Deinde non est inire rationem qua corpus aliquod ab universi coalescentia direptum usquam dispergi possit. Affert præterea e Greg. Naz. de elementis loquente ante orbem conditum, Τίς κοινωνία τούτων πρὸς ἄλληλα, καὶ συμφυΐα, καὶ σύμπνοια; Item ex Eod. hæc de Trinitate verba, Τριῶν ἀπείρων ἄπειρον συμφυΐαν, Naturæ consensum. Ab Eod. in l. περὶ Ἀνθρώπου dici testatur de Coalescentia corporis et mentis. Apud Dionys. Areop. autem dicit videri significare Consensum naturæ. Sic a Basil. ἀδελφῶν συμφυΐαν vocari ait Fratrum consensum atque concordiam, et addi καὶ συμψυχίαν. Sic Greg. Naz. de se et Basilio, Ὅθεν τε καὶ ὅπως ἡμῖν κἀκ τίνος ἀρχῆς σύνεστι τὸ τῆς φιλίας, εἴτουν συμπνοίας καὶ συμφυΐας, εἰ χρὴ προσειπεῖν οἰκειότερον. Quidam συμφυΐαν e Plin. posse reddi putant Unitatem. [Plut. 10, 573. Arato 24. "Ad Thom. M. 107." Schæf. Mss. Philo 1, 266. P. * Συμφυή, Plato de LL. 5. p. 22. Ælian. H. A. 14, 16. Συμφυή, Συμφυΐα, Lobeck. Phryn. 497. * Συμφυὰς, Connexio, Hippocr. 778. Schol. Ven. Il. X. 191.], Σύμφυσις, i. q. συμφυΐα, quod proxime præcedit. A Bud. redditur itidem Coalescentia et Coalitio, nec non Concretio, Consociatio, afferente e Theophr. Ἔνια δὲ καὶ αὐτομάτως λαμβάνει τοιαύτην σύμφυσιν. Apud Medicos autem σύμφυσις est Naturalis ossium unio. Naturalis quidem, ut ait Gal., dicta est, quod quæ parum vel omnino luxata sunt, inter se quidem cohæreant, fractaque inducto callo uniantur, sed non secundum naturam. Est secunda species conjunctionis ossium, siquidem omnia inter se conjunguntur vel κατ' ἄρθρον, vel κατὰ σύμφυσιν. Est autem σύμφυσις [ξύμφ.] ap. Hippocr. i. q. συνάρθρωσις. Suntque συμφύσεως duæ primæ differentiæ; aliqua enim ossa sibi invicem connascuntur, alia materiæ alterius interventu. Quæ enim fungosiora molliora que sunt, mutuo inter se coalescunt; sicciora vero et duriora, aliorum interventu. Rursus eorum quæ per alia coalescunt, tres sunt differentiæ, συγχόνδρωσις, συννεύρωσις, συσσάρκωσις. Hæc Gorr. [Theophr. H. Pl. 9, 2, 6. C. Pl. 5, 5, 3. Fr. 1, 79.] Σύμφυτος, ὁ, ἡ, sicut et συμφυής, Congenitus, Ingenitus, Innatus, A natura insitus. Aristot. Metaph. 2. Ἀλλὰ μὴν καὶ εἰ τυγχάνει σύμφυτος οὖσα, θαυμαστὸν πῶς λανθάνομεν ἔχοντες τὴν κρατίστην τῶν ἐπιστημῶν: de Gener. Anim. 1. Οὐ γὰρ μόνον τὰ σύμφυτα προσεοικότες τοῖς γονεῦσι γίνονται οἱ παῖδες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπίκτητα: ubi ἐπίκτητα, quæ opp. τοῖς συμφύτοις, sunt ea quæ Lat. vocant Adventitia. Aphthon. Prog. Καὶ σοφία δὴ τὴν δυναστείαν πιστοῦται· καὶ θεοὶ μὲν αὐτὴν ἐκτήσαντο σύμφυτον. Σύμφυτος a Bud. redditur Qui coire potest, Consociabilis, afferente e Theophr. 5, (5, 2.) Σύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι, καὶ μάλιστα ὁμογενὲς, ὅταν ἀφελκωθῇ, καὶ γένηται μία φύσις. Sic dicitur ἀνδρία esse σύμφυτος τόποις τισί. Paulus ad Rom. 6. (5.) Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα. Ubi vet. Interpr. σύμφυτοι reddidit Complantati, Erasm. Insititii. Sed malo cum novissimo Interpr. Cum eo plantati coaluimus. At vero, Σύμφυτός εἰμι τοκῆος, quod Nonni esse puto, (Jo. 183.) redditur Ejusdem cum Patre sum essentiæ. ‖ At neutro GENERE, Σύμφυτον, τὸ, Symphyton herba, παρὰ τὸ συμφύειν, accipiendo pro Conglutinare, et συμπήσσειν s. πηγνύειν: talis enim est ejus facultas. Duorum generum est σύμφυτον, quod Argallicum vocat Cæl. Aurel. Chron. 5, 2. Symphytum πετραῖον, quod in petris nascatur: quod Cotoneam et Halum videtur vocasse Plin. 26, 7.: alterum symphytum majus, quod πηκτὸν dixit appellari Diosc. Mira ejus radicis vis adversus anthraces.

A Hæc e VV. LL., quæ ad Diosc. remittunt, 4, 9. et 10. Σύμφυτον etiam dictam fuisse a quibusdam τὴν γλυκύῤῥιζαν, Diosc. auctor est, inquit Gorr., fortasse propter effectus similitudinem. Habet enim symphytum quamplurima glycyrrhizæ affinia, ut recte inter ἀντιβαλλόμενα censeri possint. [Theophr. H. Pl. 9, 18, 2. n. Glossæ: Σύμφυτον· βοτάνη τις. Σύμφυτον, τὸ * πολύφυτον· Amœnum, Opacum. "Σύμφυτος, Jacobs. Anim. 149. Boiss. Philostr. 356. Toup. Opusc. 2, 246." Schæf. Mss. "Σύμφυτος ἀγγέλων, Cognatus angelis, Amphil. 23." Kall. Mss. Theophr. Fr. 1, 1. Σύμφυτόν ἐστι πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς τὰ συγγενῆ γνωρίζειν. * "Συμφύτως, Marin. c. 3." Kall. Mss. * Ἀσύμφυτος, Non coalescens, Haud congenitus, Hippocr. p. 6, 22.] "Εὐσύμφυτος, Facile concrescens "et coalescens, ῥᾷστα συμφῦναι δυνάμενος. Theophr. "(C. Pl. 3, 7, 10.) Τότε γὰρ μάλιστα εὐσύμφυτος, "ξηραντέρας οὔσης τῆς ὥρας οὐ δυναμένη συμφῦναι." Συμφυτικὸς, Quo fit ut quid coalescat: ut συμφυτικὸν φάρμακον, Gal. sicut et κολλητικὸν, Quod coalescere

B facit. Et συμφυτικὸν κατάπλασμα, ex Aristot. Probl. Οὕτω γὰρ ἀφλέγματον ἂν εἴη καὶ συμφυτικόν. Perperam vero in VV. LL. Συμφυτικὸς, Facile coalescens, Unitati opportunus. [* Προσυμφύω, Hippocr. 455, 44.]

[* "Ὑπερφύω, s. Ὑπέρφυμι, unde aor. 2. ὑπερέφυν, Antecello, Supero. Dio Cass. 56, 2. Πάντας ἀνθρώπους εὐανδρίᾳ ὑπερέφυμεν. Herod. 6, 127. Τοῦ ὑπερφύντος Ἕλληνας ἰσχύϊ. Hes. vero Ὑπερφὺς interpr. "ὑπεργεννηθείς." Schw. Mss. Ὑπερφύομαι, Aristæn. 1, 6. Ed. Samb., Aristid. 3, 250.]

Ὑποφύομαι, Subnascor, Succresco, Suppullulo. Potest etiam reddi Clanculum nascor; aut certe, Sensim et paulatim nascor. Sed ex Aristot. affertur ὑποφυῶσι pro Enascantur, minime servata vi præpositionis. [" Musgr. Suppl. 443. Ilgen. ad Hymn. 450." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 15, 2. "Jambl. V. P. 31. * Ὑποφυὰς, Hes. v. Μόλσον." Wakef. Mss.] Ὑπόφυσις, q. d. Subnascentia. E Suidæ auctoritate exp. παραφυάς. Veruntamen ejus Lexicographi locus est ejusmodi, ut ex eo non satis

C certo colligi hujus vocis expositio queat. [* Συνυποφύομαι, Una subnascor, Plut. 8, 191. Schol. Eur. Or. 1.]

[* "Φύσσομαι, Nascor, Manetho 4, 256. (Πρὸς δέ τι φύσσονται τούτοις * καρποσπόροι ἄνδρες.)" Schleusn. Mss.]

¶ Φυτὸν, τὸ, Planta, Stirps, ut Cic. vertit. Is enim de Finn. 5. Theophrastus, inquit, stirpium naturas, omniumque fere rerum quæ e terra gignerentur, causas atque rationes (persecutus est.) Scimus autem hujus libros inscribi περὶ Φυτῶν Ἱστορίας, et περὶ Φυτῶν Αἰτιῶν. Aristot. Eth. 1. Τὸ μὲν γὰρ ζῆν, κοινὸν εἶναι φαίνεται καὶ τοῖς φυτοῖς. Traditur et de homine dictum ab Euripide. Plato quidem certe hominem appellavit non simpliciter φυτὸν, sed οὐράνιον φυτόν: nimirum, inquit Plut., ὥσπερ ἐκ ῥίζης ἄνω τῆς κεφαλῆς ὀρθούμενον. Ad hanc autem φυτοῦ signif. pertinet h. l. ejusd. Plat. de LL. 6. Παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως, κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον, τῶν

D τε ἄλλων φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων. Quibus subjungit, hominem, cum sit animal ἥμερον, tamen μὴ ἱκανῶς ἢ μὴ καλῶς τραφὲν, esse ἀγριώτατον ὁπόσα φύει ἡ γῆ. [Synes. 100. Basil. 1, 81.] Archilochus autem φυτὸν usurpavit etiam pro φῦμα, Tuberculum, ea signif. de qua dictum supra fuit, in hoc quem Schol. Theocr. affert loco, Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ Ἴασιν. Quem gen. esse illum ipsum crediderim, quem Hes. quoque exp. φύματος. Meminit porro hujus signif. ille Schol. in hunc Theocr. versum, 2, (48.) Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, ubi dicit et ipsum Theocritum fortassis ἀντὶ φύματος usum hoc vocabulo esse. Est denique φυτὸν et Genus herbæ, quæ etiam κυνόγλωσσον vocatur, ut e Diosc. VV. LL. annotant. [" Jacobs. Anth. 6, 102. 9, 490. 10, 257. Heyn. Hom. 5, 229. Valck. Hipp. p. 234. ad Callim. p. 146. 153. Pro φῦμα, Tuberculum, Toup. Append. in Theocr. p. 8. Φ. et χρῆμα inter se permutata, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 50. Φ. κλήματος, φυτὰ μηλεῶν, Villois. ad Long. 40." Schæf. Mss. " De

genere humano, Eur. in Euseb. Pr. E. 466." Wakef. Mss. Eur. Med. 234. Hipp. 634. Theocr. 28, 7. χαρίτων. "Cynoglossum, Diosc. Notha 442. 451." Boiss. Mss.]

[* Φυτοειδὴς, adv. * Φυτοειδῶς, More plantarum, Diog. L. 7. p. 451=417. Forma contracta, * Φυτώδης, Erotian. v. Ἐγχλοιουμένη.]

Φυτοεργὸς, ὁ, VEL Φυτουργὸς, (illud in carmine, hoc in prosa,) q. d. Qui circa plantas opus facit, Qui plantis laborem impendit, s. plantarum culturæ. [" Φυτοεργὸς, Dionys. P. 997." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 317. ad Charit. 342. Φυτουργὸς, Jacobs. l. c. Wakef. Eum. 841. Philostr. 258. Boiss. Valck. Diatr. 29. Plut. Mor. 1. p. 5. Ox." Schæf. Mss. Pater, Eur. Tro. 481. Iph. A. 949. Plato de Rep. 10. p. 288=597.] Φυτουργέω, Circa plantas opus facio, Plantis laborem impendo. Bud. vertit Plantas colo, et sero, curoque. At vero in h. Philonis l. Τούτων οὐδὲν οὐδεὶς ἱκανὸς ἐντὸς φυτουργῆσαι, vertit φυτουργῆσαι Instar plantæ pangere. Plato, inquit Idem, de Rep. 10. φυτουργεῖν plus esse ait quam δημιουργεῖν, Deumque φυτουργὸν appellat quasi Formarum, h. e. Idearum, conditorem. [" Lobeck. Aj. p. 305." Schæf. Mss.] Ejus VERBALE Φυτούργημα ap. J. Poll. (7, 140.) invenitur pro Ipsa actione plantas colendi. Diciturque eadem forma, qua γεώργημα pro Agricolatione. In VV. LL. redditur Plantatio, Consitio: item Locus consitus. [Athan. 2, 389.] Idem porro valet et NOMEN Φυτουργία, sed hoc est potius tanquam a φυτουργός: quod φυτουργία Bud. reddit Consitio, ap. Philon. de Mundo, Τούτοις ἀκόλουθος ἡ τοῦ παραδείσου φυτουργία. [Theophr. C. Pl. 3, 9. " Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. * Φυτούργιον, τὸ, Gl. Seminarium, Diod. S. 2. p. 70, 16. 21. 71, 35. 72, 1. * Φυτουργικὸς, Tzetz. Chil. 3, 52.] Itidem vero ADJ. Φυτουργικὸς est potius ab eod. illo φυτουργός. Estque φυτουργικὸς, Ad φυτουργίαν pertinens. Et φυτουργικὸς πόνος, Labor qui culturæ plantarum impenditur, ut dicitur γεωργικὸς πόνος. Alioqui ut γεωργικὸς interdum sonat Peritus agri colendi, s. agriculturæ, sic φυτουργικὸς sonare potest Peritus culturæ plantarum. [Ἡ φ., sc. τέχνη, i. q. φυτουργία, J. Poll. 7, 140. * " Καταφυτουργέω, Eumath. 11. p. 524." Schleusner. Mss. " Theod. Prodr. 445." Boiss. Mss.]

Φυτοκόμος, ὁ, SIVE Φυτηκόμος, Plantas s. Stirpes curans, Curans quæ ad Plantarum culturam pertinent, Culturæ plantarum peritus et studiosus. In VV. LL. Serendi studiosus. Bud. autem exp. Arborator ap. Basil. At quomodo φυτηκόμος esse possit σύνδενδρος τόπος, ut legitur ap. Hes., alii viderint. [" Nonn. Jo. 18, 8." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 653-4. " Matth. ad Gloss. min. p. 22." Schæf. Mss.] Hinc VERB. Φυτοκομέω, SIVE Φυτηκομέω, Plantas curo, i. e. Plantarum culturam. In VV. LL. Plantandi studio teneor. [Φυτοκομέω, Eust. Od. I. p. 337, 18. Φυτηκομέω, Opp. K. 1, 122. 4, 254. Liban. Decl. 4, 606. 608. Synes. Enc. Calv. p. 66. " Vide me ad Marin. Boiss. 158. * Φυτηκομία, Fab. Æsop. 139. Fur. Lips." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 309. K. 4, 331. Nonn. D. 47, 72. Geop. Proœm. 7. Lobeck. l. c.] Φυτόσκαφος, ITEM Φυτοσκάφος. Est autem φυτόσκαφος, ἡ τὰ φυτὰ ἐσκαμμένη γῆ, si Etym. credimus, vel potius ejus exemplaribus vulgatis. Mihi quidem certe suspecta hic est eorum fides, existimanti scribendum esse περὶ τὰ φυτὰ, ut eo significetur Terra circa plantas s. stirpes effossa. Cujus tamen signif. exemplum desidero, e quo etiam cognosci queat masculinone an potius neutro genere usurpetur. Illud autem φυτοσκάφος dicitur de Eo qui terram circa plantas fodit s. effodit: ὁ τὰ φυτὰ περισκάπτων γεωργὸς, inquit idem Etym. In VV. LL. e Theocr. Qui arbores depangit ac succidit. [* Φυτοσκαφέω, unde * Φυτοσκαφία, Anal. 3, 202.] Φυτοσπόρος, ὁ, ἡ, q. d. Plantam s. Stirpem serens. In VV. LL. Prolificus, ubi affertur hic versus ex Epigr. Σχῆμα δὲ πᾶσιν ἔφαινε φυτοσπόρον ἄρσενος αἰδοῦς. Annotant accipi et pro Patre, item pro Matre. [Soph. Tr. 359. et Wakef. " Argum. Œd. Tyr." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 8, 105." Wakef. Mss. " Φυτόσποροι masculi, Philes p. 46. bis: p. 250. pater nempe mas vipera φυτοσπόρος dicitur." Schleusn. Mss. * Φυτοσπορία, Manetho 4, 432. * Φυτοτρόφος, Apoll. Rh. 3, 1401. " Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss. * Φυτοτροφέω, Stob. Serm. 141. p. 251. Brunck. ad Aristoph. Λ. 704. * Φυτοτροφία, Geop. 9, 5, 11.]

Φυτοφόρος, ut φυτοφόρος γῆ, q. d. Plantifera terra, s. Stirpifera, Ferens plantas s. stirpes. Vide Φυταλιά. [* Φυτώνυμος, Achill. Tat. 2, 14. " Huschk. Anal. 293." Schæf. Mss.]

[* " Ἰδιόφυτον, * Φυτοβασίλα, Leontopodium, Diosc. Notha 471. * Ὁλόφυτον, 448." Boiss. Mss. * Πολύφυτος, Orac. Sib. 5. p. 568.]

Φυτικὸς, Ad plantam s. plantas pertinens, veluti cum Theophr. libri ab Athen. vocantur περὶ Φυτικῶν Αἰτίων. Sic ap. Aristot. Eth. 1, 13. Τοῦ ἀλόγου δὲ τὸ μὲν ἔοικε κοινῷ καὶ φυτικῷ· λέγω δὲ τὸ αἴτιον τοῦ τρέφεσθαι καὶ τοῦ αὔξεσθαι· τὴν τοιαύτην γὰρ δύναμιν τῆς ψυχῆς ἐν ἅπασι τοῖς τρεφομένοις θείη τις ἂν καὶ ἐν τοῖς ἐμβρύοις. Hic enim φυτικὸν redditur Stirpibus attributum, Stirpibus proprie conveniens. Sed Bud. vertit Vegetativum, item Quod crescendi dat vim. Itidemque φυτικὴν δύναμιν, Vegetativam facultatem s. Vegetatricem. Exp. φυτικὸν et voce θρεπτικὸν, ex eod. Aristot., nec non e Damasceno. Sic autem φυτικὸν fuerit immediate a φύω, non autem a nomine φυτὸν derivato ex illo φύω. [" Matth. Anecd. 1. p. 40. Boiss. Philostr. 469. Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 90. Τὰ φ., Heyn. ad Apollod. 827." Schæf. Mss. * " Φυτικῶς, Plantarum ritu, Dionys. Areop. 304." Kall. Mss.]

Φύτιος, Epith. solis s. Jovis, Hes. Quidam interpr. Germinationis auctor. Vide Athen. 2., s. potius eorum quæ ex illo excerpta sunt. Idem porro de hujus vocis, quod et de proxime præcedentis (habentis posteriorem illam signif.) derivatione dici possit. [" Ad Anton. Lib. 119. Verh. (Ἄρτεμις.)" Schæf. Mss.]

Φυταλιὰ, ἡ, Terra plantas s. stirpes ferens: sequendo expositionem Eustathii, qui scribit esse φυτοφόρον γῆν, q. d. Plantiferam terram, s. Stirpiferam. Alibi autem tradit esse δενδρόφυτον χωρίον, i. e. Locum arboribus consitum. Copulatur porro ab Hom. cum ἄρουρα, Il. Z. (195.) Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο, M. (314.) Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας, Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο. Utitur et Il. Υ. (185.) præfixo versu simili ei quem ex Il. Z. attuli; sed ibi Eust. φυταλιὰν esse dicit τὴν ἀμπελόφυτον καὶ τὴν δενδροφόρον, ut et Suid. φυταλιῆς exp. ἀμπελοφύτου γῆς. A quibusdam redditur etiam Arbustum, item Hortus, quod sc. ab Hes. φυταλιῆς exponatur κῆπον, et δενδροφόρον γῆς. Sed affertur et pro Plantatione ex Apoll. Rh. (2, 1003.) Φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος, Plantatio fructus, i. e. arborum fructiferarum, quæ nominis φυταλιὴ exp. alio exemplo probanda fuerit. Additur et ex Epigr. φυταλιὴ καλάμων. || Φυταλιὰ, Hyemis pars postrema, sic dicta a veteribus quod eo tempore insitiones optime fierent. Nam tota hyems plusquam quatuor mensium est apud Medicos. Quod quidem spatium plerique secuti Hippocr. περὶ Ἑβδομ. in tres partes dividunt, ac mediam quidem eo tempore comprehendunt, quod circa solstitium est: nec alio, opinor, quam χειμῶνος nomine designant. Primam autem ab initio hyemis ad hoc usque tempus, quam σπορητὸν, h. e. Sementem, vocant: postremam autem a medio illo tempore ad finem hyemis, quam φυταλιὰν, h. e. Inserendi tempus, appellant. Hæc Gorr. [" Jacobs. Anth. 7, 81. 11, 394. (* Φύταλος, ibid.) Epigr. adesp. 528. Heyn. Hom. 5, 229. 6, 328. Wakef. Herc. F. 1277. ad Moschum, 2, 70. Brunck. Apoll. Rh. 90. ad Callim. 1. p. 124. ad Diod. S. 1, 180." Schæf. Mss. * Φυτάλιος, J. Poll. 1, 24. θεοί.]

Φυταλίδαι, Familiæ cujusdam nomen ap. Athenienses, Hes. Afferunt vero VV. LL. et e Plut. Theseo (12.) Sed in Iisd. dicitur φυταλίδαι esse etiam Nomen herbæ, nec non significare omnia quæ nascuntur. Sed mihi hæc credere durum est.

Φυταλίζω, Planto, φυτεύω. Sed Hes. et Suidas non tantum exp. φυτεύω, verum etiam πλησιάζω, i. e. Appropinquo. Nisi potius verbo πλησιάζω in alia signif. uti voluerint. [" Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur etiam VERB. Φυταλιάζω, pro ead. signif., quod tamen ap. illos non reperio.

Φυτάλιμος, ὁ, ἡ, ab Hes. exp. φυτευτικός: quod quidam interpr. Aptus ad plantationem, ut φυτευτικὸν χωρίον, Locus aptus ad plantationem. At in VV. LL. redditur Sativus. Suidæ Φυτάλιμος est Nomen propr. AT VERO Φυτάλμιος, Jovis epith. esse traditur: est tamen ap. Plut. (8, 914.) Epithetum Neptuni, quod fortasse convenit cum Φύτιος, quod et ipsum Jovis, sicut et Solis, epithetum esse, ex Hes. docui. Credibile est autem dictum fuisse φυτάλμιος pro φυτάλιμος, per literarum ὑπερβιβασμὸν, metri causa. Sed ap. Soph. Œd. C. (151.) p. 276. meæ Ed. Ἒ ἔ, Ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ Ἦσθα φυτάλμιος, exp. φυτάλμιος a Schol., ἀπὸ φύτλης, et ἀπὸ γενέσεως. Ubi item, ut de hoc quoque obiter lectorem moneam, lubentius legerim ἀλαὸς ὀμμάτων, si lex metri talem scripturam admittere queat: [de h. l. vide Coraium ap. Schn. Lex. Suppl. p. 180.] Ceterum de hac quoque voce merito quis dubitet an a φυτὸν, an potius immediate a verbo φύω derivetur: [ut Almus ab Alo. Genitalis, Eur. Rhes. 920. " Brunck. Soph. 3, 532. Coray in Herod. Larcher. 3. p. 443. Paus. 1, 303. Casaub. Athen. 1, 31." Schæf. Mss. Lycophr. 341. χθών. Vide Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 318. * " Φοιτάλμιος, Herod. Epimer. 147." Boiss. Mss.]

[* Φυτάριον, Plantula, Arbuscula, Athen. 210. Ζωΰφια καὶ φυτάρια, Schol. Aristoph. Ὄρν. 663. " M. Anton. 5, 1." Kall. Mss.]

Φυτεύω, Planto. Od. Σ. (358.) καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων. Apud Hesiod. ponitur etiam sine adjectione. Redditur item Arboribus consero; sed tunc jungitur accusativo γῆν, aut χωρίον, vel alii hujusmodi. Sic particip. pass. Πεφυτευμένος, Plantatus, Arboribus consitus, ut πεφυτευμένη γῆ, Arboribus consitus ager. Cui opp. γῆ ψιλή. [Luc. Evang. 13, 2.] || Φυτεύω, metaph. Gigno, Procreo, Sero. Hesiod. (Ἀ. 29.) ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεῦσαι. Eur. Or. init. Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ, ubi eadem est utriusque metaphoræ ratio, sc. ejus quam verbum φυτεύει, et ejus quam verbum ἔφυ habet. Sic et ap. Aristoph. Σφ. (1133.) Ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν. Huc pertinet Diogenis dictum ap. Diog. L. || Φυτεύω metaph. est etiam Molior, Struo, Machinor, ut κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν, Od. Ξ. (110.) Sic Soph. (Aj. 953.) dixit φυτεύειν πῆμα. Ubi annotat Schol. φυτεύειν esse initium alicui rei dare. Latini verbo Serere sic utuntur, cum dicunt Serere discordias s. lites, et Serere bella. [" Thom. M. 851. 905. Brunck. Antig. 645. Aj. 1296. Apoll. Rh. 168. Lobeck. Aj. p. 408. Xen. Mem. 1, 1, 8. ad Anton. Lib. 119. Verh., Valck. Adoniaz. p. 396. Toup. Opusc. 1, 555. Wakef. ad Moschum 2, 156. T. H. ad Lucian. Dial. p. 103. Diod. S. 1, 325. Musgr. Med. 834. Porson. 830. Alc. 295. 1140. Φυτεύσας, Valck. Phœn. p. 15. Diatr. 29." Schæf. Mss. " Φυτεύομαι, Locor, Fundor, de monte, Philostr. (V. A. 2, 8.) p. 56. Cum gen. personæ, Pind. Π. 4, 256." Wakef. Mss. " Φυτεύω, Produco, de creatione, Mich. Apost. Prov. 10, 50." Schleusn. Mss.]

Φυτεία, ἡ, Plantatio, Consitio, Satio, Satus. Plut. Alex. (35.) Φιλοκαλῶν Ἑλληνικαῖς φυτείαις διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια καὶ τοὺς περιπάτους, Græcanicis plantationibus, Græcanico plantandi artificio. Nisi malis Græcanicis plantis. Accipitur enim interdum pro φύτευμα, ut ap. Athen. 5. Ἐν οἷς κῆποι παντοῖοι θαυμασίως ἦσαν περιβάλλοντες ταῖς φυτείαις διὰ κεραμίδων ἢ μολυβδαινῶν, Quas etiam ipsas simul ambientes horti omni genere stirpium complectebantur fictilibus in vasis et plumbeis consitarum. Bud. Vide et Φυτευτήριον. [" Valck. ad Ammon. 123." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 1, 8, 2. 3, 8, 4. 3, 10, 3. C. Pl. 1, 1, 3. 5, 17, 6.]

Φύτευμα, τὸ, idem. E Bud. enim affertur pro Plantatione s. Loco plantis consito. Alioqui accipitur potius pro Planta quæ deponitur, et conseritur, quam Semen etiam Lat. appellant. Bud. e Theophr. (H. Pl. 3, 11, 5.) Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὰ μοσχεύματα δεῖν εἰς τὰς ἐπομβρίους μᾶλλον ἐμβάλλειν ἢ τὰ φυτεύματα πάντων τῶν δένδρων, ὅτι τὰς ῥίζας τὰς καθιεμένας τῶν φυτευμάτων πάσας ἐκσήπει· τῶν δὲ μεμοσχευμένων ἰσχυρότεραι. Itidem pro Planta usurpavit Plato de LL. || Φύτευμα est etiam Nomen proprium herbæ s. Plantæ ap. Diosc. 4, 130. cujus Plin. quoque meminit 27, 12. [Theophr. C. Pl. 3, 5, 2. 3, 24, 1.]

Φύτευσις, ἡ, i. q. φυτεία, Plantatio, Consitio. Aristot. de Mundo, Γῆς ἀρόσεις καὶ φυτεύσεις. [* Φυτεύσιμος γῆ, Terra in qua plantæ et herbæ crescere possunt, Diod. S. p. 22=42.]

Φυτευτέον, Plantandum s. Serendum est, [Geop. 3, 3. 4, 1. 5, 2." Kall. Mss.]

[* Φυτευτὴρ, unde] Φυτευτήριος, Plantarius, Seminarius, i. e. Qui plantari seminarique potest, vel solet, ut φυτευτήριος κλάδος. Sed plerumque neutro genere et substantive DICITUR Φυτευτήριον pro φυτευτήριος κλάδος s. φύτευμα, Planta, Plantarium, Seminarium, Planta et viviradix quæ in terram deponitur; vel etiam Surculus, Stolo, Talea: quæ sc. ex arbore excisa vel avulsa in terram depanguntur, aut in aliam plantam inseruntur; nam αἱ γενέσεις τῶν φυτῶν ἢ αὐτόματοι ἢ ἀπὸ σπέρματος, ἢ ἀπὸ ῥίζης, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, ut docet Theophr. H. Pl. 2. init. Merito igitur J. Poll. 1, c. 12. conjunxit σπέρματα, φυτὰ, φυτευτήρια: addens tamen φυτευτήρια præcipue dici ἐπὶ ἐλαιῶν, de oleis, s. de plantis et seminibus oleaginis, quales ap. Latinos rei rusticæ Scriptores sunt Taleæ oleaginæ, s. Clavolæ oleaginæ, quæ sc. de ramo tenero ex utraque parte æquabiliter præcisæ in terram demitti solent, ut Varro tradit. Et forsan J. Poll., cum ista verba addidit, respexit ad Dem. (1251.) Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασε, Confregerunt oleaginas plantas, s. seminaria oleagina, ubi de seminibus jam deplantatis intelligi potest, cum Harpocr. quoque περιστοίχων exponat τῶν κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκότων. (Bud. vero de loco consito dici ait.) Et Gal. Lex. Hippocr. φυτευτηρίων exposuit τῶν εἰς τὴν γῆν φυτευομένων ξύλων. Theophr. C. Pl. 3, c. 6. Τὰ δὲ φυτευτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε τῶν δένδρων ἢ ἀκμαζόντων, καὶ ὅλως λεῖα ταῦτα καὶ ἰθύτατα, ut Plin. de talearum satu præcipiens, servandum in eo ante omnia ait, ut e feracibus fiant arboribus: ne curvæ, ne scabræ, aut bifurcæ: ut illibato cortice. Et H. Pl. 2, 8. Ἐν δὲ ταῖς τῶν ἄλλων φυτείαις τἀνάπαλιν τίθενται τὰ φυτευτήρια, καθάπερ τῶν κλημάτων: dixerat enim initio capitis, Τῶν δὲ φοινίκων ἴδιος ἡ φυτεία παρὰ τὰ ἄλλα· φυτεύουσι γὰρ πλείους εἰς ταυτὸ τιθέντες, δύο ἄνω καὶ δύο κάτω ἐπιδοῦντες. Quibus in ll. nota etiam φυτεία pro Plantatione s. Satu, ut et in Geop. (9, 6, 2.) Βοθρεύειν δὲ χρὴ μάλιστα ἐνιαυτὸν πρότερον τῆς φυτείας, pro his Columellæ, Ante annum quam semina ponere et pomaria disponere voles, scrobes fodito. Et cap. 2 ejusd. libri, Ἀπὸ φυτευτηρίων πεφυτευμένα πάντα δοκεῖ τοὺς καρποὺς ἐξομοιοῦν, E plantis deposita et sata. Rursum C. Pl. 3, 7. Τὸ πρέμνον τοῦ φυτευτηρίου, ut Xen. (Œc. 19, 13.) Ὁρᾷς δ' ὅτι πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεστιν. || Φυτευτήριον accipi ajunt etiam pro Loco in quo sunt plantæ e semine enatæ, quæ postea transplantantur in viridariis, sicut et Bud. dixi supra φυτευτήρια ἐλαιῶν accipere pro Loco olivis consito. [Gl. Seminarium, Plantarium. " Aristoph. Fr. 254." Schæf. Mss.] Ead. signif. in Geop. LEGITUR Φυτώριον, SIVE Φυτώρειον, 5, (3.) Φυτώριον καλεῖται ἐν ᾧ τὰ φυτὰ μεταφυτεύεσθαι μέλλοντα κατατίθεται, In quo deponuntur plantæ quas transferre in alium locum volumus. Et alibi, (3, 2, 1.) Τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ μεταθήσομεν ἀπὸ τοῦ φυτωρίου τὰς ἐνρίζους ἀμπέλους: pro his Columellæ, Inter nonas et idus Februarias maturæ plantæ de seminariis in scrobes transferendæ. Item 11, (9.) de buxo, Πύξος φυτεύεται ἔκ τε ἀποσπάδων καὶ κορυνῶν καὶ ἀκρεμόνων ἀποτιθεμένων ἐν φυτωρείῳ μετὰ εἰδῶν Νοεμβρίων.

[" Φυτώριον, Clem. Alex. 288(=338.)" Kall. Mss. * Φυτούριον, Gl. Seminarium.]

[* Φυτευτὴς, Gl. Pastinator.] Φυτευτικὸς, Hesychio i. q. φυτάλιμος: per illud enim φυτευτικὸς, veluti notius, exp. hoc φυτάλιμος. VV. LL. interpr. Ad sationem aptus, Sativus. Videndum tamen ne active potius significet Sator. [" Brunck. Soph. 3, 532." Schæf. Mss.]

[* Φυτευτὸς, Plantatus, Plato de Rep. 6. p. 510= 122.] Ἀφύτευτος, ὁ, ἡ, Qui plantatus s. satus non est. Metaph. Theophyl. Ep. 75. ad Polyxenam meretricem, Ἄπιστα τὰ τῶν σῶν χειλέων φιλήματα· ἀφύτευτος γὰρ πόθος θᾶττον μαραίνεται. Exp. etiam Non consitus, ut cum de horto dicitur. [Ἀ. χῶρος καὶ ἀγρὸς, Minime consitus et incultus ager, Xen. Œc. 20, 22. * Καλλιφύτευτος, Nicet. Ann. 21, 9.]

[* Ἀναφυτεύω, Gl. Resero.]

Ἀντιφυτεύω, Vicissim planto s. sero, Vicissim gigno s. genero. Phocyl. (73.) ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει. [* " Ἀντιφύτομαι, Amphil. p. 63.: forte leg. ἀντιφυτεύομαι." Kall. Mss.].

B Ἀπόφυτεύω, Stolonem evulsum sero, Avulsam arboris partem sero: utraque interpretatio est Bud. Gaza vertit, Avulsione sero. Exp. etiam Transplanto. Ἀποφυτεύομαι, pass. invenitur ap. Aristot. de Juventute et Sen. Δι' ἣν δ' αἰτίαν τὰ μὲν οὐ δύναται διαιρούμενα ζῇν, τὰ δ' ἀποφυτεύεσθαι τῶν φυτῶν, ἕτερος ἔσται λόγος. [Theophr. H. Pl. 7, 2, 1.] Ἀποφυτεία, ἡ, Transplantatio hujusmodi, sc. cum stolo evulsus seritur. Aristot. περὶ βραχυβιότητος, Καὶ γὰρ ἐν τῇ ἀποφυτείᾳ τρόπον τινὰ φαίη ἄν τις ταῦτα συμβαίνειν· μόριον γάρ τι τὸ ἀποφυτευθὲν· ἐν μὲν οὖν τῇ ἀποφυτείᾳ χωριζομένων. συμβαίνει τοῦτο. [Theophr. C. Pl. 1, 4, 3.]

[* Διαφυτεύω, Hephæst. 42. Πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν, Philostr. 304. Τὴν νῆσον διεφύτευσε δένδρεσι, Athen. 83. Theophr. H. Pl. 4, 4, 2. " Aristoph. Fr. 226." Schæf. Mss.]

Ἐκφυτεύω, Translatum s. Exemtum alicunde semino s. planto: ἐκφυτεύω εἰς συκῆν, ex Aristot. Probl. pro In ficum insero. [Heraclid. Pont. c. 11.]

C Ἐμφυτεύω, Insero, frequens ap. rei rusticæ Scriptores, ap. quos synonyma habet ἐγκεντρίζω, ἐμβάλλω, ἐνοφθαλμίζω, nec non ἐμφυλλίζω. J. Poll. Εἰ δὲ ἐμφυτεύσαις τῷ κοτίνῳ ἥμερον, αἱ τοιαῦται ἐλαῖαι κοτινάδες καλοῦνται, Si in oleastrum inseras oleam sativam. Legitur et ap. Theophr. non semel: [H. Pl. 1, 6, 1. 2, 14, 5.] Metaph. vero Plato Tim. de animis loquens, Ὁπότε δὴ σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν ἐξ ἀνάγκης: quæ verba Bud. e Cic. sic interpr. Cum corpora cum animis necessitate miscuisset. [" Diod. S. 1, 343. Boiss. Philostr. 355." Schæf. Mss.] Ἐμφύτευσις, ἡ, ET Ἐμφυτεία, ἡ, Insitio. Theophr. (C. Pl. 1, 6, 6.) Τῇ δ' ἐμφυτείᾳ χρήσιμον ὕδωρ. Idem ab ἐνοφθαλμισμῷ distinguit, teste Bud. qui in Pand. annotat prædia quædam dici εἰς ἐμφύτευσιν dari: [H. Pl. 2, 1, 4. C. Pl. 2, 17, 6. * Ἐμφυτευταὶ, Gl. Insitæ.]

Ἐπιφυτεύω, Supersero, Plut. [Aristoph. Eip. 168.]

Καταφυτεύω exp. non solum Planto, sed etiam Transplanto, ac si idem esset cum μεταφυτεύω. Videndum ne potius significet Deplanto s. Consero. [" Ad Diod. S. 1, 211. Lucian. 2, 135." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Καταφύτευμα, ibid. " Athan. 1, 395." Kall. Mss. * Καταφύτευσις, Gl. Complantatio. " Actus semina vel plantas deponendi, Consitio, Plantatio, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 16. T. 3. p. 844, 12. Οὐ μέχρι τῆς τῶν κακῶν ἐκκοπῆς καὶ ἀναιρέσεως ἵστησι τὰ παραγγέλματα, ἀλλὰ καὶ ταχὺ τῶν ἀγαθῶν τὴν καταφ. ἐπιδείκνυσθαι προτρέπει." Seager. Mss. " Clem. Alex. 277. * Ἐγκαταφυτεύω, p. 10(=13.)" Kall. Mss.]

D Μεταφυτεύω, Transplanto, Plantatum alio transfero: UNDE Μεταφυτεία, ἡ, Transplantatio, Translatio plantæ de loco in locum. Utroque utitur Theophr. eodem in loco, H. Pl. 2, 17. de palmis loquens, Ὅταν δὲ ἐνιαύσια γένηται, μεταφυτεύουσι· χαίρουσι γὰρ σφόδρα τῇ μεταφυτείᾳ· μεταφυτεύουσι δὲ οἱ μὲν ἄλλοι τοῦ ἦρος, οἱ δὲ ἐν Βαβυλῶνι, περὶ τὸ ἄστρον. Unde Plin. 13, 4. Plantaria instituunt, anniculasque transferunt; gaudent enim mutatione sedis, verna alibi, in Assyria autem circa canis ortum. Pro his ejusd. Plinii, Translatione quoque rosa proficit, surculis quaternum digitorum longitudine: dein translata pedalibus intervallis, crebroque circumfossa, in Geop. legimus, (11, 18, 14.) Λαβὼν τὰ κλήματα αὐτῶν δίελε, καὶ ποιήσας ὡσεὶ τετραδακτυλιαῖα, [ἢ μικρῷ μείζονα,] καταρίθεσο· ὅταν δὲ γένηται ἐνιαυσιαῖα, μεταφύτευε, ἀπέχοντα ἀπ' ἀλλήλων πόδα, καὶ οὕτως ἐργάζου, σκάπτων ἐπιμελῶς. [" Toup. Opusc. 2, 38. Mœris p. 381." Schæf. Mss. * Μεταφυτευτέος, Geop. 5, 13. * Μεταφύτευσις, Transplantatio, 3, 2. 4. Proœm., 5, 14. 24. Μεταφυτεία, 10, 85, 2.]

Παραφυτεύω, Assero, Juxta sero. Bud. interpr. Utrimque sero, afferens ex Epist. quadam Juliani ad Liban. Καὶ τῷ τριχίῳ δὲ πολλὰ τοιαῦτα παραπεφυτευμένα δένδρα στίχῳ, καὶ ἐφεξῆς, ἐν μέσῳ δὲ πρασιαί. [Geop. 5, 48, 4. * Παραφύτευσις, 9, 10, 10.]

[* Περιφυτεύω, Gl. Obsero, Geop. 10, 18, 2. LXX. 4 Macc. 2, 21. Plato de LL. 12. p. 947. Κύκλῳ χώσαντες, πέριξ δένδρων ἄλσος περιφυτεύουσι.]

[* Προσφυτεύω, Gl. Assero, Assitum.]

Προφυτεύω, Prius planto s. sero, Præsero. Metaph. Soph. El. (197.) p. 90. Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας, Δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες Μορφὰν, ubi Schol. hoc προφυτεύσαντες exp. προσκεψάμενοι, προκατασκευάσαντες: alii, Qui fundamenta jecerunt, Auctores. [" Thom. M. 906." Schæf. Mss.]

Συμφυτεύω, Simul planto s. sero. Metaph. autem affertur συμφυτεῦσαι τοὔργον pro Simul auctorem fuisse facinoris. Dicitur enim συμφυτεύειν aliquis aliquid, cum ipse quoque simul id gignit et auctor est, ut in lucem edatur. Item aliquid alicui συμπεφυτεῦθαι dicitur Quod cum illo natum est: unde ap. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 23.) Συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ, quod interpr. Ingenitæ animo voluptates. [Soph. Œd. T. 347.]

[* Ὑποφυτεύω, Gl. Subsero, Theophr. C. Pl. 3, 10, 5.]

[* " Φυταίνω s. * Φυτάνω, Planto, Mich. Apost. Prov. 16, 28." Schleusn. Mss. Vide Φυτάω.] Φυτάνη, ἡ, Plantationis tempus, [Galeni Gloss.] ex Hippocr.

Φυτάω, s. Φυτάομαι, i. q. φυτεύω, ejusdemque cum eo originis, i. e. Sero, Genero, Produco. Metaph. Hesiod. Θ. (986.) Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν. [" Brunck. ad Apoll. Rh. 168. ' Φιτύσαιο habent Cæs. et C. perspicue et emendate scriptum.—Ceteri, ut vulgo, mendose et barbare φυτήσαιο. Nam φυτάω Græca vox non est. Legitima verbi forma est φυτεύω, prima semper correpta. Sed φιτύω diversæ formæ, ejusdem vero signif., primam semper producit. Vide Obss. Misc. 2, 196. ubi te docebunt congesta exempla, in hujus verbi scriptura sæpissime a librariis peccatum fuisse.' Aristæn. 2, 5. Ὦ γλυκύτατον πῦρ· τί ποτε ἄρα μοι πεφύτηκεν ἔνδον; Sic Cod. et Edd. Sed vox est corrupta. Nec φυτάω magis est Græcum quam * φυτάνω. * Vide Lettre Critique p. 207=249." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. " Thom. M. 905. Valck. Anim. ad Ammon. 189. Wolf. ad Hesiod. 139." Schæf. Mss. " Μεταφυτάω, Ad alios vergo s. transeo, Heracl. Alleg. 31. p. 104." Schleusner. Mss.]

[* Φυτόω, Theolog. Arithm. p. 6. Φυτοῦσθαι ἢ βρεφοῦσθαι ἀρχόμενον.]

[* Φυτὼν, ῶνος, ὁ, Herodian. Epimer. ap. Bast. ad Greg. Cor. 224. Boiss. ad Marin. p. 70. * Φύτων, Nom. propr., Schæf. ad Greg. Cor. l. c.]

Quæ sequuntur, non a φυτὸν sed immediate a φύω derivata sunt, quod tamen de φυτὰς minus certo dici potest.

Φυτὰς, άδος, ἡ, i. q. φυτὸν, Planta, Stirps. Plut. (7, 620.) Γεννώμενον ἐκ φυτάδος νέας, E novella stirpe expressum, Turn.

Φύτωρ, ορος, ὁ, Sator, Genitor, ὁ φυτεύσας. Unde Φύτορες, Hes. γεννήτορες, Genitores. [" Schol. Æsch. Pr. 233." Wakef. Mss.]

Φύτρα, Hes. est φύσις, Natura, Generatio. Addenti tamen, exponi a quibusdam φυτήρια. Tunc autem esset pluralis numeri et generis neutri, a nom. sing. φύτρον.

Φύτλη, Eid. est γέννα, γένεσις, γένος, Generatio,

Ortus, Genus. Legitur ap. Eust. quoque, itidemque *φύτρη*, sed ambo sine expositione. [Gl. Sexus. " Jacobs. Anth. 7, 215. Huschk. Anal. 214. Steph. Dial. 57. Matth. ad Gloss. Min. p. 22. ad Mœr. 184. Wakef. S. Cr. 3, 139." Schæf. Mss. " Natura, Brod. Epigr. 79. Genus, Orph. Arg. 428. Dionys. P. 1000. Pind. ('O. 9, 82. Π. 9, 59.)" Wakef. Mss.]

" *Φίτυμα, τὸ*, Germen, Stirps, Proles. Pro eodem " affertur et *Φίτυ* ex Aristoph. Εἰρ. (1164.) Invenitur " et *Φίτυς, νος*, pro Patre. Sunt autem hæc a verbo " *Φιτύω*, quod est Genero, Gigno, Procreo; sed de " patre tantum, ut vult Etym." [" Alterum * *Φίω*, transiit in Italiam, in L. L. superstes, Fio, pro quo Romanos veteres etiam dixisse Fuo certis testimoniis constat; Græcis usitatum fuisse monstrant derivata, e quibus superest *Φίτυ*, Planta. *Καινὸν φίτυ* Eupolis dixit ap. Etym. 795, 32. (Schol. Plat. 211.) et secundum Eust. ad Il. Γ. p. 313, 19. Genitor etiam dictus *φίτυς*. Verbum hinc *φιτύω*, Genero, quod solius auctoritate Etymologi, (quæ per se nulla est, nam Grammaticis sine teste loquentibus fides deneganda,) prostat in Lexicis; in Libris autem nostris culpa Monachorum obliteratum egregia affirmat observatio Angli cujusdam eruditi in Misc. Obs. 2, 196. Id duntaxat teneatur, primam in *φυτεύω* natura sua corripi. Ubicumque igitur est ap. Poëtas tali sede, quæ syllabam postulat productam, continuo alterum *φιτύω* restituendum, cujus prima producitur. Compar. Cl. Schrader. Animadv. ad Mus. C. XII." Valck. Schol. in N. T. 1, 216. Vide *Φυτάω*. " *Φιτύω*, Thom. M. 905. Wakef. Eum. 914. Jacobs. Anim. 279. Lobeck. Aj. p. 408. Pierson. Veris. 214. Toup. Opusc. 1, 101. Porson. in Ejusd. Emendd. 4, 443. et Ind. Rerum, Wolf. ad Hesiod. 139. (Θ. 985.) Valck. ad Moschum p. 352. Brunck. Antig. 645. Aj. 1296. Musgr. Alc. 295. 1140(=301. 1159.) * *Φιτεύω*, ibid. Thom. M. l. c. Lobeck. l. c. Porson. l. c. *Φίτυμα*, Jacobs. Anth. 7, 413. Plut. Mor. 1, 968. *Φίτυς*, Thom. M. l. c. *Φίτυ*, Wakef. l. c. Abresch. Æsch. 2, 125. Aristoph. Fr. 245. Valck. Callim. p. 154. * *Φιτώνυμος*, ad Charit. 613." Schæf. Mss. " *Φιτύω*, Opp. K. 1, 4." Wakef. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 241. " Soph. Trach. 311. *Τίς δ' ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;* Antig. 645. *Ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους Φῦσαι;*" Seager. Mss. Plato de Rep. 461. 879. *Φίτυς*, Genitor, Lycophr. 462. 486. *Φίτυμα*, 453. Æsch. Ag. 1288.]

[* ΦΙΤΡΟΣ, *ὁ*, Stirps, Stipes, Truncus. Il. M. 29. *ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε Φιτρῶν καὶ λαῶν*, Schol. *ἀντὶ τοῦ*, * *φυτρῶν· κατ'* * *ἀντιστοιχείωσιν*. " Vox antiquata pro *κορμῶν*, de Truncis, Stipitibus. Monent Apollon. Lex. h. v. Schol. br. Eust. Etym. Hes. Ajunt a *φύω* ductum; imo *ἀπὸ τοῦ φίτυς*. Voce utitur quoque Apoll. Rh. 1, 405." Heyn. ad Hom. l. c. T. 6. p. 279. " Herodian. Epimer. 143." Boiss. Mss. Orph. Arg. 950. 961. Il. Φ. 314. Ψ. 123. Od. M. 11. Torris, Titio, Lycophr. 913. " Boiss. Philostr. 602." Schæf. Mss. * *Φίτρον, τὸ*, Hes. Callim. Fr. 246. Ruhnk. Ep. Cr. 186.]

" ΦΩΙΞ, *ικος, ἡ*, Avis, VV. LL. ex Aristot." [Forsan e *πώϋξ* depravatum.]

" ΦΩΚΑΙΝΑ, Phocæna, Balæna, Tursio, Gaza. " Vide Plin. 9, 9. Idem esse existimant quidam quod " *Φώκη*: sed tamen hoc esse dicitur Vitulus marinus. " Vel potius *φῶκαι* sunt Cete. Od. Δ. (441.) *τεῖρε* " *γὰρ αἰνῶς Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή*. " Unde et Aristophanes Σφ. (1035.) dixit *φώκης* " *ὀσμήν*:" [Εἰρ. 758. " *Φώκης πυτία*, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 12, 1. 15, 1. H. Pl. 9, 11, 3. * *Φῶκος*, Hes. *κῆτος θαλάσσιον ὅμοιον δελφῖνι*. * *Φωκάδιον*, Lobeck. Phryn. 74.] " At vero *Φωκὶς* pro Quodam genere pyri affer- " tur e Theophr. C. Pl. 2," [15, 2. et 5. *Ἄπιος ἡ Φ.* * *Φωκίων*, Hesychio *ὄρνις ποιός*.]

A ΦΩΛΕΟΣ, *ὁ*, SIVE *Φωλεά, ἡ*, Lustrum, Latibulum, Specus, Antrum; sed Id peculiariter, in quo feræ stabulantur. Hesychio *σπήλαιον, οὗ τὰ θηρία κοιμᾶται*. Plut. (6, 648.) *Ὥσπερ ἄρκτων φωλεοῖς, ἢ χειαῖς δρακόντων, ἢ μυχοῖς κητῶν, τοῖς τῶν θεῶν μεγάροις ἢ ἀνακτόροις προσιόντες*: (9, 89.) *Ὥσπερ ἐν φωλεῷ λέαινα καταδῦσα πρὸς τὸν ἄνδρα, τοὺς γενομένους ὑπεθρέψατο σκύμνους ἄρρενας*: de uxore Sabini cujusdam, quæ ei *τὰ πολλὰ συνῆν ὑπὸ γῆς* in antro quodam latenti. Ammon. *ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν* poni hoc vocab. ait, ut et Suidas esse *κατάδυσιν τῶν ὄφεων* dicit. Videtur tamen *τῶν ἑρπετῶν* et *ὄφεων κατάδυσις* nominari potius *χειά*, (ut Plut. supra *δρακόντων χειὰς* dicit,) *φωλεὸς* autem esse potius Latibulum et specus in quo quadrupedes feræ latent, veluti leones, ursi, lupi, tigres; nec non vulpes, ut Matth. 8, (20.) et Luc. 9, (58.) *Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις*. || *Φωλεὸν* Iones appellant *τὸ παιδευτήριον*: unde *ἀποφώλιοι* dicuntur *οἱ ἀπαίδευτοι*, inquit Suid. Itidem Hes. *φω-*
B *λεὸν* dici scribit *οὗ χορεύουσι καὶ διδάσκουσι, διδασκαλεῖον*. Vide et *Φωληγήριον*. [" *Φωλεὸς*, Jacobs. Anth. 6, 105. 8, 234. 9, 359. Ammon. 145. *Φωλεά*, Thom. M. 492. 519. * *Φωλεὸν*, Antip. Thess. 53." Schæf. Mss. " Nicander Athenæi p. 92." Wakef. Mss. *Φωλεὸς*, Idem Θ. 32. * *Φωλέα*, Aristot. Mirab. c. 74. *ἐν ταῖς φωλέαις*, sed ap. Theophr. p. 469. Heins.= 828. Schn. *φωλείαις*. * *Φωλίον, τὸ*, i. q. *φωλεὸς*, Paus. Mess. 18.]

Metri causa et Ionice DICITUR *Φωλειὸς* pro *φωλεὸς*, Opp. K. 3, (451.) *Καὶ πιννῇ ναίει πυμάτοις ἐνὶ φωλειοῖσιν*, In ultimis latibulis, altis profundisque lustris s. speluncis: ['A. 1, 146. 2, 249. K. 2, 238. 578. 3, 451. Ælian. H. A. 16, 15. Nicander Θ. 79. 125. 351.]

[* *Φωλεοειδὴς*, unde] *Φωλεώδης*, Latebrosus, In modum *φωλεοῦ* factus. Plut. (7, 646.) *Οὐ φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειά*, Latebrosum draconis cubile.

Φωλέω, Latibulum habeo, s. In lustro et specu lateo. Vide *Φωλεύω*. Suidas vero *φωλέουσι* exp.
C *κρύπτουσι*, Abscondunt, Occulunt. [" Jacobs. Anth. 8, 234. 10, 124." Schæf. Mss. " Aristot. Eust. Od. 431, 50." Wakef. Mss.] *Φωλητὴρ, ῆρος, ὁ*, Qui in lustro latet, in eodem semper latitat lustro. Est enim Hesychio *ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καθεζόμενος ἀεί*. [* *Φωληγήριος*, unde] *Φωληγήριον, τὸ*, i. q. *φωλεὸς*, Latibulum, Lustrum. Item Schola, Ludus; ea signif. qua Ludum literarium vocant *τὸ διδασκαλεῖον*. Sunt enim *φωληγήρια* et *φωλεαὶ* Hesychio *τῶν θιάσων καὶ συνόδων οἶκοι*. Ubi nota enim fem. *φωλεαὶ*, quod ap. Suid. quoque legitur, e quo itidem *φωλεοὺς* docui nominari *τὰ παιδευτήρια*. Apud eund. Suid. legitur ET *Φωλήτοροι, οἶκοι συμποσιακοὶ*, Domus in quibus compotari solet, ut Hesychio *Φωληγήρια* sunt *θιάσων οἶκοι*. Nisi forte pro eo reponendum sit *θιασωτῶν*, ut J. Poll. 6, (8.) scribit *φωληγήρια* proprie nominari *τοὺς τῶν θιασωτῶν οἴκους*. Sunt qui interpr. non solum Convivales domus, verum etiam Ubi clam potatur, ut sint potatorum veluti latibula. [* *Φωλείω*, Nicander Θ. 394. ubi Codd. *φωλεύει*.]

D *Φωλεύω*, i. q. *φωλέω*, In lustro et specu lateo, In cavernis delitesco, Condor cavis antris, Latibulis incubo, etiam Cavernas et lustra subeo. Plut. (8, 923.) *Τὴν δὲ Κίμωνος ἐν Κιλικίᾳ τηθὴν Ἀριστοτέλης ἱστόρηκε φωλεύειν τοῦ ἔτους ἑκάστου δύο μῆνας*. Ab Athen. vero citatur Theophrasti quidam liber *περὶ τῶν Φωλευόντων*. Metaph. Philo de Mundo, *Ἄνθραξ ἐστὶ πῦρ ἐν γεώδει, ὃν τρόπον ἕξεως πνευματικῆς πεφώλευκε καὶ ἐλλοχᾷ, δι' ὅλης ἄχρι περάτων τεταμένος*, hocque modo spiritualis habitudinis, tanquam in specu, latet ignis et eum insidet, Bud. Utitur et Aristot. sæpenumero in Hist. Anim. ut de chamæleonte, *Φωλεύει δὲ καθάπερ οἱ σαῦροι*, de quo Plin. Hybernis mensibus latet ut lacertæ. Apud Eund. præcedens *φωλέω* quoque legitur non semel, 7, 14. *Τὰ δ' ἔντομα σχεδὸν ἅπαντα φωλεῖ, πλὴν εἴ τι ἐν ταῖς οἰκήσεσι συνανθρωπεύεται αὐτῶν*, In cavernis et latibulis delitescunt. Plin. sic vertit, Sane et insecta omnia hyeme conduntur, sed minus diu quæ parietibus nostris occultata mature tepefiunt. Et alibi, de crabronibus,

Ζῶσι δὲ φωλοῦντες τὸν χειμῶνα, i. e., eod. Plin. interpr., Hyeme ut cetera insecta conduntur. || Hesych. φωλεύει exp. non solum οἰκουρεῖ, sed etiam κρύπτει. [" Ad Charit. 764. Jacobs. Anth. 6, 328. 8, 43. 234. Ruhnk. Ep. Cr. 176. Ammon. 145." Schæf. Mss. Theocr. 24, 83. Theophr. Fr. 12, 9. Τὰ φωλεύοντα τροφῆς ὀλίγης δεῖται.] Unde DERIV. Φωλεία, ἡ, Latebra, Delitescentia in latebroso antro. Aristot. H. A. 7. Ποιεῖται δὲ τὰ ζῶα τὰς φωλείας ἀποκρυπτόμενα ἐν ἀλεεινοῖς καὶ ἐν οἷς εἰώθε τόποις ἐπικοιτάζεσθαι. Apud Gal. vero 1 de Prænot. e Puls. Μικρά τις ἡσυχία καὶ οἷον φωλεία. || Item φωλεία Morbus quidam ursi dicitur, cum præpinguis factus latebras quærit, et sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Cujus meminit Plut. de Solert. Anim. (10, 47.) ubi inter alia dicit, Ἡ ἄρκτος ὑπὸ τοῦ πάθους, ὃ καλοῦσι φωλείαν, καταλαμβανομένη, πρὶν ἢ παντάπασι ναρκῆσαι καὶ γενέσθαι βαρεῖα καὶ δυσκίνητος, μέλλουσα καταδύεσθαι, τῷ νώτῳ τὸ σῶμα προσάγει καὶ παρακομίζει πρὸς τὸν φωλεόν: Aristot. quoque scribit ursos tempore hyberno πιοτάτους γίνεσθαι, ὥστε μὴ εὐκινήτους εἶναι, et propterea φωλεῖν. Φωλάδα dici hanc νόσον infra e Suida annotabo. [Dicitur etiam Ἀρκτοφωλεία.] Apud Plut. vero in l. c. notandum est SCRIBI Φωλία, sine diphthongo, ut et in VV. LL. ego tamen cum diphthongo scr. censui. [Theophr. Fr. 127. Ἐν ταῖς φωλείαις διαναρκῶντας: Fr. 4, 63. Ἅμα ταῖς φωλίαις τῶν ἄρκτων. * Φώλευσις, Ælian. H. A. 16, 15. * " Φωλευτέον, Eunap. 77." Wakef. Mss.] A φωλεύω est et COMP. Ἐμφωλεύω, Lateo in, Latebras quæro in, Greg. Naz. Μὴ ἐμφωλευέτω ταῖς ὕλαις, Ne latitet in sylvis, Ne in sylvis latebras quærat. [" Horapoll. 134. Philo J. 1, 458. Plut. 2, 314. Joseph. 994, 26." Wakef. Mss. " Greg. Naz. Or. 3, 61. Ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλῃ." Strong. Mss. " * Ἐμφώλευμα, Andr. Cr. 205. * Κατεμφωλεύω, Theophyl. Sim. Hist. 7, 2. * Ἐπιφωλεύω, Manetho 5, 181." Kall. Mss. * Ὑποφωλεύω, Antiphil. 40. Anal. 2, 180.]

Φωλάζω, idem cum præcedentibus duobus φωλέω et φωλεύω: quamobrem Hes. quoque φωλάζει exp. ἐμφωλεύει. UNDE Φωλὰς, άδος, ἡ, dicitur ἡ φωλάζουσα, Quæ antris et latibulis conditur, in cavernis et lustris delitescit, ut Hesychio quoque φωλάδες sunt ἐμφωλεύουσαι: itidemque Suidæ, φωλάδι exponenti φωλευούσῃ. Signif. vero etiam τὴν κατοικίδιον ὄρνιν τὴν ἐπῳάζουσαν καὶ κλωσσοῦσαν, inquit idem Suidas: significans iis verbis, φωλάδα dici Gallinam cum incubat et κλώζει. Sed ἄρκτοι magis proprie φωλάδες dicuntur ὅτε φωλοῦσι, teste Eust. Rursum Suidæ φωλὰς est εἶδος νόσου, Species morbi. Credibile igitur est φωλάδα νόσον dici Cum ursa præ nimia pinguedine δυσκίνητος καὶ ναρκώδης οὖσα, se abscondit ἐν φωλεῷ, donec paululum emaciata agilitatem et vires pristinas recuperet: quæ φωλεία etiam dicitur, ut supra docui. Eidem φωλὰς est etiam σπήλαιον κρυπτὸν, Spelunca abscondita, Antrum occultum, Latibulum, afferenti e Babrio, [Æsop. August. p. 189.] Φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε φωλάδος κοίλης: [melius κοίτης.] Rursum adjective e Nonno (Jo. 197.) φωλὰς σιγὴ pro Conditum silentium. [" Thom. M. 362. Wakef. Herc. F. 1277. S. Cr. 3, 157. Jacobs. Anth. 6, 328. 8, 43. 154. 234. 9, 359. Theocr. 1, 115. Bentl. Opusc. 75. Toup. Opusc. 1, 437." Schæf. Mss. " Tryphiod. 534." Wakef. Mss. * Φωλαΐδες, Hesychio ὀστράκινά τινα βρομώδη, quæ Φωλάδες etiam dicuntur ap. Athen. 88. ex Icesio.]

¶ Ἀποφώλιος, ὁ, ἡ, Vanus, Irritus, ut Od. Λ. (248.) Neptunus dicit puellæ a se recens compressæ, Χαῖρε, γύναι, φιλότητι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Τέξεις ἀγλαὰ τέκν'· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ Ἀθανάτων: Quoniam concubitus deorum immortalium non sunt vani et irriti: ut Eust. quoque e vett. Gramm. exp. ἀδόκιμοι, nec non ἄγονοι, ἄκαρποι, metaph. esse dicens ab ovis, quæ ἀποῤῥιπτοῦνται τῶν φωλεῶν ὡς οὔρια: ova enim οὔρια sive οὔρινα, irrita sunt, steriliaque, et ex iis nihil gignitur: [ἀνεμώλιοι igitur nonnullis placet.] Sic Idem rursum cum ἀποφώλιον exposuisset ἀπεῤῥιμμένον καὶ μὴ ἄξιον λόγου, subjungit, ὡς ἀπὸ τῶν ὀρνέων, ἃ τῶν φωλεῶν ἀποβάλλεται. Ita ut ἀποφώλια primum dicantur Ova irrita et sterilia, quæ nido eji-

A ciunt aves; deinde etiam Partus degeneres, qui ab iisd. extruduntur. Idem tamen et aliam etymologiam expositionemque affert; hæc enim Homeri Od. E. (182.) Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς, sic exponens, ἤλιτας, καὶ οὐκ εἶπες τὸ ἀληθὲς, καὶ ταῦτα, μὴ ἀπαίδευτος ὢν, subjungit, ἀποφώλιος γὰρ, ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος· ἐπειδὴ φωλεοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγοντο τὰ παιδευτήρια: ut Hes. quoque ἀποφώλιος exp. non solum μάταιος, ἀδόκιμος, εὐτελὴς, Vanus, rejectaneus, vilis, sed etiam ἀπαίδευτος: itidemque Suidas: derivantes etiam ipsi a φωλεὸς significante ap. Iones παιδευτήριον et διδασκαλεῖον. Signif. tamen non tam Indoctus quam Stolidus, ut Od. Θ. (177.) νόον δ' ἀποφώλιός ἐσσι, Ξ. (212.) Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων Εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα Οὐδὲ φυγοπτόλεμος. Eur. ἀποφώλιος accepisse videtur pro Monstrosus, Portentosus, Prodigiosus, τερατώδης: cum nimirum ap. Plut. Thes. (15.) Minotaurum γεγονέναι dicit Σύμμικτον εἶδος κἀποφώλιον βρέφος, et Ταύρου μεμίχθαι καὶ βρο-
B τοῦ διπλῇ φύσει. Ubi vet. Cod. habet etiam ἀπόφημον, quod metro non convenit: [cf. Eund. de Curios. 65=520., ubi Reisk. ἀποφύλιον vult legere.] || Ἀποφώλιοι dicuntur etiam ξένοι, οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες, inquit Suidas (1, 301.) Æschylum citans auctorem, ut Hes. quoque ἀποφώλια exp. ἀποφύλια: pro illo tamen Suidæ ἀποφώλιοι habens ἀποφύλιοι. Sic enim ap. ipsum, idque sua serie, Ἀποφύλιοι, ξένοι, οἱ μὴ ἔχοντες φυλήν· Αἰσχύλος Σατυρικῷ. Nota igitur HOC Ἀποφύλιος, Tribu carens, s. Tribuum jure carens, Peregrinus. [" Ἀποφώλιος, Jacobs. Anth. 6, 389. * Ἀπόφωλος, Manetho 4, 316. (ἀπόφωλα γενέθλα.)" Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 524. ἐχίδνης — ἀποφώλιον ἆσθμα: vide Schn. p. 247. De crocodilo, Opp. K. 3, 447. Καὶ νέκυν αὐτίκ' ἔθηκ' ἀποφώλιον. Philetas Stobæi Serm. 79. p. 324. ἐξ ὀρέων ἀποφώλιος ἀγροιώτης, Indoctus.] AT VERO Φωλὶς est ἰχθὺς ποιὸς, Piscis quidam, Hes.: qui etiam ipse παρὰ τὸ φωλεῖν dictus est, ut videtur; scribit enim Aristot. H. A. 9, 37. Τὴν μύξαν, ἣν ἀφίησι, περιπλάττεσθαι
C περὶ αὐτὴν, eique γίνεσθαι καθάπερ θαλάμην: innuens ita nominari piscem illum, quia in suo muco, qui circa eum περιπλάττεται, φωλεύει: piscium enim θαλάμαι et μυχοὶ etiam ipsi possunt φωλεοὶ appellari. Apud Suid. quoque φωλὶς legitur cum DERIV. Φωλιδωτὸς, sed ambo sine expositione. Quod φωλιδωτὸς VV. LL. interpr. Nidulator, Qui nidum facit, latitat. Quod si φολιδωτὸς scribas, signif. Squamosus, Squamatus, Squamis tectus, a φολὶς significante Squamam, sed piscium proprie et serpentium.

ΦΩΝΗ, ἡ, Vox. Interdum etiam generalius, Sonus. Il. Λ. (466.) Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή. Idem dixit non semel, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, præ lacrymis sc. Apud Eund. B. (490.) Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Apud Eund. invenitur dat. φωνῇ otiosus, veluti cum dicit Il. Γ. (161.) Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ. Ad quem pleonasmum respexisse puto Virg., atque adeo eum imitari voluisse, cum dixit Voce vocare, non uno in
D loco, ut Æn. 12. me voce vocantem Murranum: 4. patriosque vocavi Voce deos. Quæ exempla eo lubentius annoto, quod Serv. in istum ejusd. Poëtæ locum, Æn. 6. Voce vocans Hecaten cœloque ereboque potentem, quædam de hujus ablativi usu afferat, quæ subtiliora quam veriora videri queant. Communis est autem usus hujus vocis Poëtis cum Oratoribus, vel potius prosæ Scriptoribus, ap. quos legitur etiam φωνῆς ἦχος, et φωνῆς τόνος, item φωνὴν ἀφιέναι, et φωνὴν ῥῆξαι. Vicissimque aliquis dicitur φωνῆς ἀκούειν, aut etiam φωνήν: item φωνὴν ἐξακούειν, nec non φωνὴν συνιέναι. Lucian. (1, 46.) Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει: Eodemque sensu ap. Eund. legitur φωνὴ ἔναυλος, (1, 8.) Τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος. Illud autem φωνῆς τόνος ap. Æschin. (83.) Περὶ δὲ τῶν δακρύων καὶ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς. Sic autem et ap. Dem. (319.) Ἔστι δ' οὐχ ὁ λόγος τοῦ ῥήτορος, Αἰσχίνη, τίμιος, οὐδ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς. Legimus vero et ap.

Xen. plur. τόνους, et quidem generalius positum, A K. (6, 20.) Προστάντα ἐγκελεύειν τοὔνομα μεταβάλλοντα ἑκάστης τῆς κυνὸς ὁποσαχῇ οἷόν τ' ἂν ᾖ, τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Ad illum autem τόνον τῆς φωνῆς, quem legimus ap. Dem., pertinet quod ap. Eund. legitur, Ἀλλ' ἐπάρας τὴν φωνήν: [cf. 449.] Atque huic ἐπαίρειν τὴν φωνὴν opponi queat fortasse καθιέναι τὴν φωνήν: sicut nimirum Herodianus τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς de Voce summissa dixit. Apud Aristot. legimus φωνὴν βαρεῖαν, quam dicit videri esse τοῦ μεγαλοψύχου. At φωνὴν ἀφιέναι non raro occurrit, sicut et φωνῆς ἀκούειν, vel ἐξακούειν. Plut. Fabio, Οἱ δὲ τῆς φωνῆς διὰ τὸν βαρβαρισμὸν οὐκ ἐξακούσαντες ἀκριβῶς: ubi tamen φωνῆς ἐξακούειν non pro ἀκούειν, i. e. Audire, sed nec pro Exaudire positum existimatur, sed pro συνιέναι, quod ap. Herodian. legitur. Dicitur porro non solum φωνῆς ἀκούειν, sed etiam φωνὴν ἀκούειν. Utriusque constr. exemplum habemus ap. Act. 9, (7.): prioris cum gen. Ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα θεωροῦντες. Posterioris autem, cum accus. 22, B (9.) Τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι. At vero φωνὴν ῥῆξαι legitur cum ap. alios, tum ap. Aristoph. et Dem. Quod loquendi genus exprimens ad verbum Virg. dixit Rumpere vocem. Sunt alioqui qui in soluta oratione reddere malint In vocem erumpere. Ut porro Vox a Latinis, avibus quoque, et nonnullis aliis animalibus tribuitur, sic etiam φωνὴ interdum ap. Græcos. Tribuitur vero et instrumentis Musicis. || Vox, Vocabulum, Verbum. Greg. Naz. Μήτε ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, Nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. || Lingua, ut dicitur Lingua Græca, Latina. Æschin. c. Ctes. Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης, βάρβαρος, ἑλληνίζων τῇ φωνῇ. Sic et ap. Herodian. || Rumor, Fama, ut quidam interpr. ap. Act. 2, (6.) Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης. Redditur alioqui et aliter hic locus; sed pro interpretatione illa faciunt ἦχος et φάσις, illam ipsam Rumoris signif. ap. eund. Scriptorem habentia. || Φωνὴ ab Etym. dicitur appellata tanquam τὰ ἐν τῷ νῷ φωτίζουσα, sive tanquam φῶς τοῦ C νοῦ, cujus posterioris etymi Eust. quoque meminit. Sed ego talia, tanquam vana atque adeo ridicula, rejicio. Ac potius crediderim φωνὴ e φῶ factum esse contracto e φάω: ideoque huic voci, ceu minime primitivæ, lineolam illam, quæ id denotaret, apposui. [" Thom. M. 907. Wakef. Eum. 572. S. Cr. 5, 88. Porson. Hec. p. xvii. lix. Ed. 2. Boiss. Philostr. 321. Voss Myth. Br. 1. p. 104. Ilgen. ad Hymn. 402. Græv. Lectt. Hes. 519. ad Phalar. 208. Vocalis, Dawes. M. Cr. 12. 350. Sonus, Apoll. Dysc. 100. Vox, Vocabulum, Phryn. Ecl. p. 2. 4. Lingua, ibid. Athen. 1. p. 6. Supplendum, Brunck. ad Eur. Phœn. 333. Conf. c. φθογγὴ, Heyn. Hom. 6, 408. Ἀπὸ φωνῆς, Wyttenb. Select. 414. Gothofred. Proleg. ad Philostorg. 50. Μιᾷ φ., ad Diod. S. 1, 474. Φωνὴν ἱέναι, ad Herod. 340.: οὐκ ἔχειν, Lobeck. Aj. p. 397. Πᾶσαν φ. προΐεσθαι, Toup. Emendd. 1, 258. Φωνὰς ἀφιέναι, Bibl. Crit. 3, 2. p. 21." Schæf. Mss. " Æschin. Dial. Socr. 3, 7. Ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν, Hanc unam habet D doloris et ægritudinis vocem, h. e. Hoc uno modo significare dolorem, displicentiam, potest." Fischer. Ind. Φ. ἥσυχος, Xen. K. Π. 1, 4, 4. Φ. et βοὴ conf., Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 239. Φ. subaud., ad Greg. Cor. 36.]

[* Φωνομάχος, unde] Φωνομαχέω, De vocibus pugno, i. e. vocabulis, De verbis discepto, [Sext. Emp. Pyrrh. Hyp. 1. p. 48. 52. 195. 207. * Φωνομαχία, Ptolem. de Jud. Fac. p. 9. * Φωνόμιμος, Ptolemæus Hephæst. c. 4. p. 319. " Phot. Bibl. 479." Wakef. Mss.]

Φωνασκὸς, Qui vocem exercet, i. e. Vocis exercendæ magister. Quidam interpr. Vocis formandæ magister. Utitur verbo Phonascus Fabius (11, 3, 19.) nec non Suet. e quo possumus etiam illius officium discere, ita scribente in Augusto (84.) Pronuntiabat dulci et proprio quodam oris sono, dabatque assidue phonasco operam. Is enim vocem intorquere, remittere, lenire, exasperare docebat. Alex. Aphr. Probl. 1. Καὶ οἱ φωνασκοὶ δὲ παιωνίζοντες προμαλακύνουσι τὰ ἀναπνευστικά. Gal. de Sanit. tuenda, Καὶ τὰς καλουμένας ὑπὸ τῶν φωνασκῶν ἀναφωνήσεις παρελάμβανον. [Suet. Nerone 25. Arrian. Epict. 1, 4. Cicero de Orat. 1, 59. Marmor. Oxon. 3. p. 71. Cresoll. Vacat. Autumn. c. 11. p. 516. Schn. Lex.] Hinc Φωνασκία, Ars exercendæ vocis. Affertur e Theophr. H. Pl. 9, [9, 2. Demosth. 319. * Φωνασκικὸς, Suid. 3, 627. * Φωνασκικῶς, Arrian. in Epict. 1, 4. p. 26.] Item Φωνασκέω, Vocem exerceo, sub magistro sc., qui φωνασκὸς appellatur. Dem. (449.) Ἂν οὕτως φυλάττητε αὐτὸν, οὐχ ἕξει τι λέγειν, ἀλλὰ τηνάλλως ἐνταῦθα ἐπαρεῖ τὴν φωνὴν, καὶ πεφωνασκηκὼς ἔσται, Frustra sub phonasco vocem exercuerit. Apud Eund. (328.) Πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους. Invenitur et Pass. Φωνασκέομαι, q. d. Vocem exerceor sub phonasco. [" Toup. Opusc. 1, 397. ad Diod. S. 2, 138." Schæf. Mss. Plato de LL. 2. p. 665. * Φωνασκητὴς, Gl. Vociferarius. * " Φωνάσκω, Tzetz. Ch. 6, 89. 125." Elberling. Mss.]

Ἀλλόφωνος, ὁ, ἡ, Alia voce utens, ut ἀλλόγλωσσος, Alia lingua utens. Potest etiam exponi ἀλλόφωνος, Peregrina voce utens. Unde τὸ ἀλλόφωνον, substantive positum, q. d. Peregrinitas vocis. [* Ἀλλοφωνία, i. q. ἀλλογλωσσία, Joseph. A. J. 1, 4, 3.]

Ἀντίφωνος, Contrariam vocem s. Contrarium sonum edens, Contra sonans. Obsonus, sequendo Gazam, qui χορδὰς ἀντιφώνους interpr. Chordas obsonas, in h. Aristot. l. Probl. 19, (13.) Ὅτι μόναι ἀντίφωνοι χορδαὶ ἴσον ἀπέχουσι τῆς μέσης: (17.) Καὶ τὸ μὲν ἀντίφωνον, σύμφωνόν ἐστι διὰ πασῶν. Itidemque Plut. (6, 364.) τὴν περὶ ψαλμοὺς καὶ φόρμιγγας ἁρμονίαν, dicit δι' ἀντιφώνων ἔχειν τὸ σύμφωνον. Apud Eund. itidem cum gen. jungitur, ut, Τοῦ μὲν ὀξέος ἀντίφωνον γίνεται τὸ βαρύ. || Ἀντίφωνον ap. Plat. de LL. Contraria voce respondens, vel Obversarium, ut pari impar, primo ultimum, Bud. [" Eur. Suppl. 800. Jacobs. Anim. 61. Wakef. S. Cr. 4, 23." Schæf. Mss. * Ἀντίφωνα, in Liturgiis Græcorum, Suicer. Thes. Eccl. * Ἀντιφωνία, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

" Ἀρτίφωνος, Cui vox est integra et perfecta, qui" que verba et sonos profert ἀρτίως καὶ ὁλοκλήρως: " ut supra ὁ ἀρτιεπής." [* " Ἀρτιφώνως, * Ἀρτιφωνία, J. Poll. 5, 150." Kall. Mss.]

" Ἀτυρίφωνος, Cui festinata nimis in loquendo " celeritas est, VV. LL. addentia, eundem et Ἄτυρον " dici. Sed viderint quam vere."

Αὐτόφωνος, Qui sua ipse voce utitur ad dicendum aliquid, non autem per alium dicit. Et αὐτόφωνοι χρησμοὶ, Oracula quæ ipsiusmet dei voce, non autem sacerdotis, edebantur. Lucian. in Pseudomanti (§. 26.) Ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμῳδοῦντα. Paucisque interjectis quibus declarat qua fallacia ad id repræsentandum usus ille fuerit, subjungit, Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι, αὐτόφωνοι: quod non puto melius posse reddi quam Oracula ipsiusmet dei voce edita. [" Lucian. 2, 235. 242." Schæf. Mss. * Αὐτοφώνως, Basil. 2, 70. * Αὐτοφωνέω, unde * Αὐτοφωνία, Julian. Or. 7. p. 209. " Wyttenb. Ep. Cr. p. 19." Schæf. Mss.]

Ἄφωνος, Vocis expers, Voce carens, Mutus. Æschin. (88.) Τὰ μὲν ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν σίδηρον, τὰ ἄφωνα καὶ ἀγνώμονα. Apud Gramm. ἄφωνα γράμματα opponuntur iis, quæ φωνήεντα vocantur. Has Latini Vocales, illas Consonantes dicunt. Extant autem illæ appellationes ap. Aristot. quoque, nec non ap. Plat. Cratylo, ubi ἄφωνα et ἄφθογγα copulat. || Qui vocem non emittit, Qui obmutescit. Lucian. (2, 5.) Ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ. Dem. (292.) Σοῦ δ' ἀφώνου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καθημένου, ἐγὼ παρελθὼν ἔλεγον. Sic e Plat. affertur, de LL. 9. Ἄφωνα δικαστήρια pro σιγῶντα. [" Qui tacetur et non celebratur, Anthol. L. 3. c. 25., ubi opp. τῷ λαλητέος." Schleusner. Mss. " Thom. M. 792. ad Charit. 410. 762. Huschk. Anal. 14. Cattier. Gazoph. 96. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25. 146.

ad Diod. S. 2, 270. Jacobs. Anth. 12, 350. Ruhnk. A
Ep. Cr. 212. ad Mœr. 59. Toup. Opusc. 2, 112. ad Xen. Eph. 179. ad Lucian. 1, 176. Tyrwh. ad Aristot. 196. I. q. κακόφ., Fabric. Bibl. Gr. T. 7. p. 27. Ed. Ant." Schæf. Mss. Tab. Heracl. 236. "Ἄτεκνος, ἂ. ἀποθάνῃ, Sine testamento. Pro εὔφωνος, Ælian. N. A. 5, 9.] Ἀφώνως, adv. q. d. Mute, Sine ullo vocis usu, Vocem non emittendo, [Soph. Œd. C. 131. * " Ἀφωνέω, (vox susp.) Valck. Phœn. p. 143. Cattier. Gazoph. 17." Schæf. Mss.] Ἀφωνία, ἡ, q. d. Carentia vocis. Nisi quis malit, Defectus vocis, pro Defici voce, s. Defectum esse, Expertem esse vocis. Interdum vero ἀφωνία est Obmutescentia, si ita loqui liceat, s. Taciturnitas, vel potius Silentium, ut Lucian. de Pythagoreis dicit (1, 542.) Ἡσυχίη μακρὴ καὶ ἀφωνίη, ubi ἀφωνίη Ionice pro ἀφωνία. Alicubi ἀφωνίαν interpretari possumus Infantiam, e Cic., ut ap. Philon. Νομίσας γὰρ τὴν ἀνθρωπίνην λογιότητα κατὰ σύγκρισιν τῆς ἀληθείας ἀφωνίαν εἶναι. Intellige autem Infantiam in ea signif., qua dicit Cic. Topic., (ut alios plerosque locos omittam,) Possitne eloquentia B
commutatione aliqua converti in infantiam. In VV. LL. Ἀφωνίαν ποιεῖ, Obmutescere facit. Ibid. plur. Καταληφθέντες ἀφωνίαις pro Obmutescentes; sed absque exemplo. [Alex. Trall. 12. p. 240. " Thom. M. 134." Schæf. Mss. * Ἀφωνίζω, Aristot. Probl. 19, 16. * Ὑπάφωνος, Hippocr. 76. 169.]

[* Βαθύφωνος, LXX. Esai. 33, 19.] Βαρύφωνος, Cui vox est gravis, ᾧ βαρεῖά ἐστι φωνή, sicut et φθόγγος βαρὺς ab Hom. dicitur. Unde etiam comp. βαρύφθογγος. [Hippocr. 283, 24. J. Poll. 3, 111. 4, 64. 114.] Ex illo autem βαρύφωνος DERIV. Βαρυφωνέω, Gravem vocem emitto, Gravitate vocis utor, [Aristot. Probl. 11, 15.] et Βαρυφωνία, ἡ, Gravis vox, Gravitas vocis, ex J. Poll. [2, 112. Hippocr. 285, 43. * Βραδύφωνος, Theod. Prodr. Ep. 11. * Βραχύφωνος, unde * Βραχυφωνέω, e quo * Βραχυφωνία, Polyæn. 1, 21, 2.]

Γλυκύφωνος, Cui dulcis est vox, Dulciter canens. Dicitur et de avi. [" Schol. Pind. 'O. 4, 4." Boiss. Mss. Theocr. 15, 146. " Valck. p. 415. * Γλυκυφωνέω, 187. 415. Toup. Append. in Theocr. p. 31." C
Schæf. Mss. * Γλυκυφωνία, Vocis dulcedo, Diod. S. 141. J. Poll. 2, 113. " Chrys. Hom. 124. T. 6. p. 979, 19." Schæf. Mss.]

Διάφωνος, q. d. Dissonam vocem habens s. Discrepantem, Cujus sonus discrepat. Unde ponitur pro Dissentiens, Dissidens, Discors. [Diod. S. 4, 55. ἱστορίαι. * " Διαφώνως, Clem. Alex. 337." Kall. Mss.] Sed magis usitatum est subst. NOMEN Διαφωνία, inde derivatum, et significans, Dissensio, Dissidentia, Discordia, Discrepantia. Proprie autem est Vocis discrepantia s. Soni vel Sonorum, cui opp. συμφωνία. [Plut. 9, 417. 10, 651. Plato de LL. 3. p. 131. * Ἀδιάφωνος, unde * Ἀδιαφωνέω, e quo * Ἀδιαφωνία, Sext. Emp. 74.]

" Δίφωνος, Duplicem edens vocem, Duplici voce " loquens, Bilinguis. Hes. enim διφώνους exp. δι- " γλώσσους." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 208. Diod. S. 2, 247. Index Curtii v. Bilingues." Schæf. Mss. * Διφωνέω, unde * Διφωνία, Joseph. c. Apion. D
init. * Διχόφωνος, unde * Διχοφωνία, Jambl. V. P. p. 74. Kiessl.]

Δύσφωνος, Malam vocem habens, vel potius Malum sonum s. Insuavem, Male sonans, s. Aspere. At in VV. LL. Dissonus, perperam. Auctor libri qui Demetrio Phalereo ascribitur, Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἐν συναλοιφῇ μὲν λεγόμενα, δύσφωνα ἦν, διαιρεθέντα δὲ καὶ συγκρουσθέντα, εὐφωνότερα: paulo post, Δυσφωνότερον ἔσται τὸ λεγόμενον, καὶ εὐτελέστερον. Dixerat autem non multo ante, Οὐδέν τε δυσφωνότερα τῶν ἄλλων ἐστὶ ταῦτα, ἀλλ' ἴσως καὶ μουσικώτερα. Idem in alio ejusd. libri loco, Καὶ γὰρ τὸ δύσφωνον πολλαχῇ ὀγκηρὸν, Quod asperitatem vocis habet, s. soni. Δυσφώνως, Voce mala, Malo sono s. Aspero, Cum vocis asperitate. [* Δυσφωνέω, unde] Δυσφωνία, Asperitas vocis, s. soni. Quo substantivo idem ille Auctor utitur. Fertur autem hæc orationi magnificentiam s. amplitudinem afferre, ut in hoc versu Homeri (Il. Π. 358.) Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ. Itidemque in isto Virgilii, fremet horridus ore cruento. Ille quoque Auctor postquam dixit τὸ δύσφωνον multis in ll. esse ὀγκηρὸν, illum Homeri versum in exemplum affert.

CONTR. Εὔφωνος, Bonam vocem habens, vel Bonum sonum, s. Suavem. Item Canorus. Dem. (320.) Οὐ σὲ ἐχειροτόνησε προβληθέντα, καίπερ εὔφωνον ὄντα. Apud Herodian. autem (2, 6, 7.) τοὺς εὐφωνοτάτους Polit. vertit Vocalissimos, cum ille intellexerit μεγαλοφωνοτάτους. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 161. " Jacobs. Anth. 7, 269. Schneid. ad Xen. 'Ελλ. 112." Schæf. Mss.] Εὐφώνως, Bona voce s. Suavi, Canore. [" Blandis verbis, Theoph. ad Autol. 3, 15." Schleusner. Mss. * Εὐφωνοτέρως, Dem. Phal. 267. * " Εὐφωνότατα, Philostr. 183." Kall. Mss.] Εὐφωνία, Bona vox, Bonus sonus, Vox canora, Vocalitas. Auctor libri, qui Demetrio Phalereo ascribitur, ut modo dixi, Ἡ συνήθεια αὐτὴ συμπλήττει τὰ γράμματα ταῦτα τοῖς ὀνόμασι, καίτοι στοχαζομένη μάλιστα εὐφωνίας. Herodian. de Numerosa oratione usurpavit. [" Valck. ad Xen. Mem. 246. Irmisch. ad Herodian. 1, 155." Schæf. Mss.] Habetur ETIAM Εὐφώνιος, in VV. LL. pro signif. τοῦ εὔφωνος, sed ἀμαρτύρως.

" Ἔμφωνος, Vocem in se habens, Canorus, Voca- " lis," [Ælian. H. A. 7, 17. J. Poll. 2, 111. Conf. c. εὐφ., Xen. 'Ελλ. 2, 4, 20. * Ἐμφωνία, Clem. Alex. Protr. p. 5. sed Codd. melius συμφ.]

Ἐννεάφωνος, Novem voces habens s. sonos: ut ap. Theocr. (8, 18.) σύριγξ ἐννεάφωνος, Fistula novem voces dispares edens, Quæ numeris obloquitur novem discrimina vocum, ut quidam e Virg. interpr.: qui cecinit Æn. 6. Nec non Threicius longa cum veste sacerdos Obloquitur numeris septem discrimina vocum. TALE EST Πεντάφωνος, Quinque voces habens s. sonos. ITEM Ἑπτάφωνος, Septem voces habens s. sonos. Sed peculiariter ita dicta fuit quædam στοὰ, i. e. Porticus, in Olympia, quod septies vox eadem ibi redderetur. Plin. 36, 15. postquam locutus est de turribus quibusdam, quæ septem acceptas voces numerosiore repercussu multiplicant: et addidit, nomen huic miraculo a Græcis datum esse echo: subjungit, Et hoc quidem natura locorum evenit, et plerumque convallium: ibi casu accidit. Olympiæ autem, arte, mirabili modo, in porticu quam ob id ἑπτάφωνον appellant, quoniam septies eadem vox redditur. [" Lucian. 3, 361." Schæf. Mss.]

" Ἑτερόφωνος, Aliam et diversam edens vocem, " Voce differens," [Æsch. S. c. Th. 156. Heyn. Hom. 4, 404." Schæf. Mss. * Ἑτεροφωνέω, unde] " Ἑτεροφωνία, ἡ, Diversitas et differentia vocis. Ab " Athen. 9. (p. 440. Schw.) citatur Theophrasti liber " περὶ Ἑτεροφωνίας τῶν Ὁμογενῶν, De Diversitate " Vocis in ejusd. Generis Rebus et Animantibus."

Ἡδύφωνος, Suavem vocem habens s. Jucundam, Suaviloquus. Tale est γλυκύφωνος. " Ἀδύφωνος, " Dorice pro ἡδύφωνος, Cujus vox suavis et jucunda " est, Suavem et jucundam vocem edens, ut Prati- " nas τὸν ὄρτυγα vocat ἀδύφωνον, ap. Athen. 9. (p. " 392.) qui et φωνάεις, sive φωνήεις, nominatur ad " differentiam τῶν ἀφώνων et mutarum avium." [* " Ἡδυφώνως, Voce suavi, Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 926, 24. Ἡδυφ. ἀναφθεγγόμενος τὴν ἐν τῷ σώματι μελῳδίαν." Seager. Mss. * Ἡδυφωνία, Alciphr. 3, 12.]

[* " Ἠνεμόφωνος, Jo. Gazæus Ecphr. 488. de vi tonitru, Καὶ παλάμας ἔστρεψεν ὀπίστερος ἀγγελιώτης Ὁλκὴν ἠνεμόφωνον ἐπισπεύδουσαν ἐρύκων, Ὀρνυμένην νεφέεσσιν ἐλαυμένοισι φυλάσσων. Si quidem hæc sana sunt; nam sicuti alibi Poëtaster noster, ita et h. l. phrasin a Nonno, a quo totus pendet, mutuatus, * ἠνεμόφοιτον scripsisse videtur. Is enim Dionys. 2, 24. βροντὴν δ' ἠνεμόφοιτον ἐδίζετο φοιτάδι λύσσῃ, etiam alibi voce ἠνεμόφοιτος usus, veluti 37, 85." Osann. Auct. Lexx. Gr. 189.]

Ἡμίφωνος, vide in Φωνήεις.

Κακόφωνος, Malam vocem habens s. sonum, Asperam vocem habens s. Asperum sonum, [Schol. Aristoph. Ἱππ. 248. Dionys. H. 2. p. 19, 13.] Unde

est subst. Κακοφωνία, de quo mox dicam in Καλλιφωνία. [Strabo 13. p. 918.]

Καλλίφωνος, Pulcram vocem habens, s. Pulcrum sonum, et elegantem, [Plato de LL. 7. p. 817. * " Καλλιφωνέω, Valck. Adoniaz. p. 315." Schæf. Mss.] UNDE Καλλιφωνία, Pulcra vox s. Elegans, Sonus elegans. Grammatici καλλιφωνίαν sicut et εὐφωνίαν opp. τῇ δυσφωνίᾳ et κακοφωνίᾳ, quæ signif. Sonum malum, i. e. asperum, ut qui aures offendit. Ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἕω, inquit Moschop., ἐπεκράτησε διὰ καλλιφωνίαν. Observanda autem et vox Κακοφωνία. [" Καλλιφωνία, Moschop. π. Σχ. 42." Boiss. Mss. Schol. Æsch. Ag. 335. Lucian. 208. 594. Dionys. H. 2. p. 62, 38. 68, 23.]

Κενόφωνος, Inanem vocem habens s. Futilem, Inanes voces funditans. " Κενοφωνέω, Inanes emitto " Voces, s. Vana verba sono, Suid." [Nicet. Annal. 1, 9. * Κενοφώνημα, Epiphan. 1, 376.] Κενοφωνία, Vocis s. Vocum inanitas vel vanitas, Inanium vocum funditatio, Vaniloquentia, ματαιολογία, Hes. [Diosc. Præf. κενοφ. τῆς αἰτίας.]

[* " Κοιλόφωνος, Jacobs. Anth. 8, 126. Koen. ad Greg. Cor. 119(=261.)" Schæf. Mss.]

Λαμπρόφωνος, Splendidam vocem habens, i. e. Elegantem. UNDE Λαμπροφωνία, Vocis splendor, i. e. elegantia. Habet autem λαμπρὰ φωνὴ metaphoram ejusd. generis cum ea quæ est in λευκὴ φωνὴ, quod a Demetr. Phalereo, ut quidem vulgo vocant, affertur. [" Λαμπρόφωνος, Λαμπροφωνία, * Λαμπροφωνεύομαι, Valck. ad Chrys. 37." Schæf. Mss. " Λαμπροφωνία, Clara s. Sonora vox, Phot. Bibl. C. 265. p. 1474. Oppositum est τὸ ἰσχνόφωνον: vide Plut. Vit. Dec. Rhet. in Isocrate; cui eodem sensu Philostratus Soph. p. 504. τὸ ἐλλιπὲς τοῦ φθέγματος tribuit: vide v. Λευκός. Splendorem vocis, fortasse ex eadem metaphora, commemorat Cicero Brut. 71. Sic et Plin. 20, 6, 21. de porro: voci splendorem affert: cf. Cresoll. Vac. Aut. L. 3. p. 482." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Vocis vis, Herod. 6, 60." Wakef. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 1291. * Λαμπροφωνέω, Alta voce clamo, ἀμαρτύρως affertur. * Λαμπροφωνεύομαι habent Herodian. Philet. v. Λαρυγγίζειν, Hes. v. Βαλανεύειν.]

Λεπτόφωνος, Tenuem vocem habens, i. e. Exilem, Cui vox est exilis. [" Ad Herod. 349." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 832. Lucian. 166. * Λεπτοφωνέω, unde] Λεπτοφωνία, Exilitas vocis.

Λιγύφωνος, Argutam vocem habens, s. Canoram, ut Ἑσπερίδες λιγύφωνοι. Idem valet λιγύφθογγος. [" Jacobs. Anth. 6, 120. Wakef. Trach. 963." Schæf. Mss. * " Λιγυρόφωνος, Theoph. ad Autol. 2, 52." Schleusn. Mss.]

[* " Μακρόφωνος, ad Plin. 105. Cort." Schæf. Mss. * Μακροφωνέω, Alta voce clamo, Hippocr. 253, 46. * Ματαιόφωνος, Hes. 624. Phav. 491. * Ματαιοφωνέω, unde * Ματαιοφωνία, Phot. et Suid. v. Κενοφωνία.] Μαψίφωνος, Frustra et inaniter voces funditans. Idem et μαψιλάκτης.

Μεγαλόφωνος, Magnam vocem habens, s. Altam, s. Sonoram, Vocalis. Redditur et Altiloquus. Hoc epitheto a multis Scriptt. ornatus fuit Plato. [Athen. 564. " Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 445." Schæf. Mss. " Qui robustam, ingentem vocem habet, cui oppositus ὁ ἰσχνόφωνος: v. Diog. Laërt. 4, 9, 4. Plut. Cat. Min. 5. ἡ φωνὴ μεγέθει ἀποχρῶσα etc. Et C. Gracchum dicit fuisse μεγαλοφωνότατον καὶ ῥωμαλεώτατον ἐν τῷ λέγειν: cf. not. ad v. Λαμπροφωνία. Magnitudinem vocis etiam Latini dicunt: vide Auct. ad Herenn. 3, 11. Præterea autem ἡ μεγαλοφωνία non de Voce tantum, sed et de Altitudine et magnificentia orationis dicitur, ut Philostr. V. Scopel. 518. et Isæi p. 513. τὸ μεγαλοφώνως ἐρόμενον, Magnifice, Elate dictum." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: Diod. S. 11. p. 260, 26. * Μεγαλοφώνως, Schol. Æsch. Ag. 26. J. Poll. 2. p. 211. " Basil. M. Epist. 379. Suid. v. Τορόν. Herodian. Epimer. 20. Moschop. π. Σχ. 190." Boiss. Mss. " Orig. c. Cels. 8. p. 383. Chrys. ad Judaiz. 6, 368." Seager. Mss. " Andr. Cr. 253. Cyrill. Hier. 27. Μεγαλοφωνότερα βροντῆς ἠχεῖν, 47." Kall. Mss. * " Μεγαλοφωνέω, Phot. v. Ἱεροφωνῶν." Schleusner. Mss. " Hesych. v. Γεγωνεῖν." Boiss. Mss.] Μεγαλοφωνία, Vocis magnitudo, Altiloquentia, [Diod. S. 16. p. 557, 38. Lucian. 350. 682. 733. 906. * Μεγάφωνος, Anna C. 1. p. 21. Lobeck. Phryn. 674.]

[* " Μειλιχόφωνος, Aristæn. 1, 10. p. 26. Abresch." Boiss. Mss.]

" Μελάμφωνος, Cui vox fusca et obscura, Gal. de " Dogm. 4."

Μικρόφωνος, Qui parvam habet vocem s. exiguam: i. e. exilem, λεπτόφωνος, [" Phot. v. Ληκυθιστής." Boiss. Mss. Alexis ap. Bekk. Anecd. 108.] UNDE Μικροφωνία, Exiguitas vocis, i. e. Exilitas, λεπτοφωνία. [* Σμικρόφωνος, * Σμικροφώνως, * Σμικροφωνία, J. Poll. 2. p. 210. 211. * Μονόφωνος, Hippocr. 253, 39.]

[* " Ὀλιγόφωνος, Aristides Q. de Musica p. 43. Meib. Τὰ δὲ μικρὸν καὶ ἀμαυρὸν ἠχοῦντα παντάπασιν ἄφωνα, οἷον ὀλιγόφωνα, προσαγορεύεται. Attamen verba οἷον ὀλιγόφωνα, quæ Th. Gaisf. ad Hephæst. 187. a Ms. Magd. abesse annotavit, vereor ne insititia sint." Osann. Auct. Lexx. Gr. 116. * Ὀλόφωνος, Cratinus Athenæi 374. ἀλέκτωρ: vide Interprr. ad Hesych. " Alberti Peric. Cr. 95. ad Thom. M. 32." Schæf. Mss.]

Ὁμόφωνος, Cujus eadem vox est, s. idem sonus, Consonus, Consentiens, Concors. Interdum etiam Qui eadem voce utitur, i. e. eadem lingua, qua in signif. extat ap. Thuc. 4, (40.) p. 135. meæ Ed. Sic ex Herod. (3, 98.) affertur, Οὐχ ὁμόφωνα σφίσι, pro Quæ dissona sunt inter se lingua: [1, 142. " Ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. Plato Menex. 242.] Ὁμοφώνως, Eadem voce, Vocibus inter se consentientibus, Consone, [" Etym. M. 6. Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 3, 202." Boiss. Mss. Plut. Galba p. 372. Strabo 9. p. 631.] Ὁμοφωνέω, Eand. vocem s. Eund. sonum edo, Voce consentio, s. sono, aut verbis, [Eadem lingua utor, Herod. 1, 142. " Eust. 50, 35." Seager. Mss.] Ὁμοφωνία, Vox eadem, Vocis convenientia, Voces inter se convenientes, Concentus, Cantus simplex et unius modi: cui varietas cantus s. discrimina vocum opponuntur: ap. Aristot. [Athen. 11. p. 491. Diod. S. 11. p. 251, 22. Lucian. 706. Dionys. H. 1. p. 23. 34. * Ὁμοιόφωνος, unde * Ὁμοιοφωνέω, Eust. ad Od. A. 431. p. 1428. * Ὁμοιοφωνία, ad Od. K. 515.]

Ὀξύφωνος, Acutam vocem habens, Cui vox acuta est. Compar. Ὀξυφωνότερος, Cui vox est acutior. [Aristot. H. A. 1, 832. " Wakef. Trach. 963. * Ὀξυφωνέω, Reiz. Acc. p. 6. 24." Schæf. Mss. " Eust. 23, 4." Seager. Mss.] Ὀξυφωνία, Acumen vocis, Vox acuta, [Aristot. Eth. 4, 3. p. 170. Wilk., Hippocr. 71.]

" Πάμφωνος, Omnis generis voces reddens, Epigr." [" Antip. Thess. 27." Schæf. Mss. " Anthol. 2, 116. Ed. Brunck., quem ad l. vide Jacobs. Animadv. T. 2. P. 1. p. 309. Dicitur vero et οἶνος πάμφωνος, Clamosum vinum, ap. Athen. 36. e Philoxeno Cytherio." Schw. Mss.]

[* Παράφωνος, Longin. 28, 1. Ὡς γὰρ ἐν μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, ubi v. Toup. et Weisk. * " Παραφωνή, Epicurus ap. Porphyr. ad Ptol. Harmon. p. 216. Ἀπὸ τῶν φωνῶν τῆς παραφωνῆς παραγινομένης ἐπὶ τὸ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήριον." Schn. Lex.]

Πολύφωνος, Qui multas voces emittit, multarum est vocum, Epigr. Interdum vero Qui multorum est verborum, Loquax, Garrulus. Qui ab Hom. vocatur πολύμυθος. [" Dionys. H. 5, 97. (de C. VV. p. 198. Schæf.) Diod. S. 2, 575. Lobeck. Aj. p. 312." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Πολυφωνία, Loquacitas, Garrulitas, [" Linguarum multitudo, Joseph. Hypomn. 43." Seager. Mss. * Πολυφωνέω, Eust. 751, 10=651, 7. Ἔστι δὲ τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν. " Jacobs. Anth. 11, 69. Valck. Adoniaz. p. 378." Schæf. Mss.]

Σύμφωνος, Voce conveniens cum alio s. Sono, Voce consentiens, Consonus, Consonans. Apud Aristot. Probl. ἦχος σύμφωνος, cui opp. ἀντίφωνος. Apud Synes. θροῦς σύμφωνος, ubi scribit, Θροῦς ἤρθη

πολὺς καὶ ἥκιστα σύμφωνος. Generaliter etiam ponitur σύμφωνος pro Consentiens, Concors. Apud Gramm. σύμφωνον, subaud. γράμμα, Consonans litera, i. e. Quæ non per se, sed simul cum vocali sonat. At Σύμφωνον, τὸ, substantive, Pactum, in Pand. sæpe, inquit Bud. [" Σύμφωνος, ad Charit. 773. Jacobs. Anth. 6, 100. 7, 347. 355. 11, 390. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25. Brunck. Aristoph. 2, 165. Boiss. Philostr. 330. Valck. Adoniaz. p. 360. ad Mœr. 225. Plut. Mor. 1, 18. Thom. M. 121. 136. Dawes. M. Cr. 162. Cum gen., Heind. ad Plat. Gorg. 156. Τὸ σ., ad Herod. 23. Greg. Cor. 218." Schæf. Mss. "Σ. de via adhibetur æquali ap. Maneth. 1, 295." Schleusner. Mss. Diod. S. 5, 6. ὅροι: J. Poll. 2, 113. 6, 156. Lobeck. Phryn. 3. Σ. γράμμα, ad Greg. Cor. 677. σύμφωνον et φωνῆεν conf., 671. Σύμφωνον, τὸ, i. q. συνθήκη, Arrian. Ep. 1, 19, 27. not.] Συμφώνως, adv. Conveniente voce, Vocibus inter se convenientibus et consentientibus, [Gl. Convenienter.] Item, Uno consensu, Concorditer. [" Mœris p. 272. et n." Schæf. Mss. Diod. S. 4. p. 172, 40.; 15. p. 467, 6. Alex. Trall. 8. p. 148.] Et SUBST. Συμφωνία, ἡ, Convenientia vocum inter se et consensus, Consonantia plurium dissimilium alioqui et disparium vocum s. sonorum, proportione conjunctorum. Redditur alioqui et Consonantia, sine adjectione, e Vitruv. Est tamen pro συμφωνία usitatius Concentus. Plato Symp. Ἡ γὰρ ἁρμονία, συμφωνία ἐστί· συμφωνία δὲ, ὁμολογία τις· ὁμολογίαν δὲ διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι. Luc. 15, 25. Ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν. Metaph. ap. Philon. Τὴν συμφωνίαν τοῦ παντὸς ἐξ ἐναντιωτάτων ἐναρμοσαμένη. Sæpe autem generaliter pro Consensus, Concordia. Unde copulatur etiam cum ὁμόνοια a Plut. et Herodiano. Latinis quoque usitatum est vocabulum Symphonia pro Illo concentu, (a quo est ap. illos et adj. Symphoniacus;) atque ut συμφωνία metaphorice usurpatur, ita concentus ab Horat. Epist. 14, l. 1. Nunc age, quid nostrum concentum dividat, audi. ["Thom. M. 822. ad Diod. S. 2, 582. Toup. Opusc. 2, 263. Valck. Hipp. p. 217." Schæf. Mss. Schn. Lex.] "Ἀσύμφωνος, Non consonus, Dissonus, Discrepans; interdum etiam Non consentiens, Discors, ut ap. Act. 28, (25.) Ἀσύμφωνοι ὄντες πρὸς ἀλλήλους. At ap. Greg. Naz. Οἱ δ' ἀσύμφωνοι, τῇ ἐργασίᾳ προσῆλθον, interpretantur, Absque conventione, Priusquam inter eos convenisset. || Item ἀσύμφωνοι dicuntur Quorum linguæ discrepant inter se, Qui diversarum sunt linguarum, Qui non utuntur iisdem φωναῖς, ap. Plat. de LL. 5." [p. 777. Diod. S. 3. p. 136, 34. 146, 10. Plut. Agide 10. Dionys. H. de C. VV. 11. χορδήν.] "Ἀσυμφώνως, Discrepanter, s., ut Gell. loquitur, Inconcinniter," [Athen. 187. Dionys. H. 2. p. 17, 4. 88, 1. * "Ἀσυμφωνέω, Jul. Afric. Cest. 2." Kall. Mss.] "Ἀσυμφωνία, Discrepantia, Dissonantia," ["Georg. Alexandr. Vita Chrys. 163, 25." Seager. Mss.] "Διτσύμφωνος, Qui duarum est consonantium. UNDE Δισσυμφωνεῖν, Esse duarum consonantium. Voces Gramm." [* "Ὁμοσύμφωνος, Athan. 1, 826." Kall. Mss. * Πολυσύμφωνος, Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. p. 116.]

[* Ταυτόφωνος, Eust. Il. A. p. 94, 19. * Ταυτοφωνέω, unde * Ταυτοφωνία, ibid. 30.]

[* Τρίφωνος, ad Greg. Cor. 527. Gloss. ad Herod. 2, 156. ad v. Τριφάσιοι.]

[* "Ὑπόφωνος. Videndum an etiam fuerit Græcum vocab. ὑπόφωνος, de instrumento musico, vocem cantantis comitante, ut pro corrupto ὑπὸ φανοῦ πανδούρου ap. Athen. 176. corrigatur ὑποφώνου πανδούρου. Vide Schw. ad locum." Schw. Mss.]

[* Φιλόφωνος, Loquax, Garrulus, Plut. 967. 1125.]

[* "Χθεσίφωνος, Lex. Hafn. Ms. Χθεσιφώνων· κακολόγων. Quibus cf. glossam statim sequentem, Χθιζοί· χθεσινοὶ, ἀργοὶ, ἄχρηστοι." Osann. Auct. Lexx. Gr. 168.]

Φωνήεις, ὁ, Voce præditus, Vocalis. Hesiod. Θ. (584.) Ζώοισιν ἐοικότα φωνήεσσι, vel ζωοῖσιν. Quod si legatur ζώοισιν, aliter accipiendum erit quam ap. Xen. tribuentem alioqui itidem ζώοις. Cum enim dicit Xen. (Ἀπ. 2, 7, 13.) Ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, his verbis φωνήεντα ἦν signif. Loquebantur; at vero ap. illum φωνήεντα generalius ponitur de voce præditis, qualis est animalium. || Φωνῆεν ap. Gramm., subaudiendo γράμμα, Vocalis litera. Sic autem appellarunt jam olim Plato quoque et Aristot., atque alii. Quamvis porro φωνήεντα proprie oppositum habeant vocem ἄφωνα, consonantes tamen non solum ἄφωνα dictæ fuerunt, sed etiam σύμφωνα. Deinde subtilius dividentes quidam, horum συμφώνων quædam ἄφωνα, i. e. Mutas literas: quædam ἡμίφωνα esse dixerunt, i. e. Semivocales. Siquidem ADJ. Ἡμίφωνος sonat Semivocalis, et q. d. Dimidiatam vocem edens, s. potius dimidiate. ["Aristæn. 1, 10. p. 24. λέξις." Boiss. Mss. "Φωνήεις, Musgr. Tro. 440. Jacobs. Anth. 6, 313. 7, 364. 9, 225. 12, 195. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 24. Φωνάεις, 25. 28. (Lobeck. Phryn. 639.) Φωνῆεν, Thom. M. 136. Φωνῆς, Heyn. Hom. 5, 670." Schæf. Mss. Φωνῆεν subaud., ad Greg. Cor. 907. φ. γράμμα, 675. φωνήεντα στοιχεῖα, 447. φ. et σύμφωνον conf., 671.]

[* "Φωνίον, τὸ, dimin. a φωνὴ, τριχώδη φωνία, Aristot. de Audib. ap. Porph. ad Ptolem. 231." Schn. Lex. * Φωνάριον, Anthol. 7. p. 610. Athen. 623.]

[* "Φωνὸς, Vocalis, Clem. Alex. 9." Wakef. Mss.]

Φωνέω, Vocem edo s. emitto. Et generalius etiam interdum, Sonum edo. Apud Hom. sæpe est Loquor, Dico. Il. B. (182.) ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὄπα φωνησάσης, Locutæ: (Γ. 181.) τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε, Et dixit. Soph. El. (1349.) Τί φωνεῖς; Quid ais? Apud Eund. cum dat. personæ, (Aj. 543.) Ἕρποντι φωνεῖς. Jungitur et accusativo personæ, pro Compello, Voco, etiam Inclamo, ut redditur ap. eund. Tragicum (Aj. 73.) Αἴαντα φωνῶ, Ajacem inclamo. Pro Voco usus est et Joannes Evangelista. || Φωνέω affertur de palumbe ab Aristot. dictum pro Gemo, ex interpretatione Gazæ. [" Wakef. Eum. 572. Ammon. 144. Brunck. Œd. C. 1402. Pro προσφωνέω, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 366. Φ. μέγα, Toup. Opusc. 1, 431." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 673. φώνησέν μιν, pro προσεφ. "Φωνέω, Voco, Æsop. Fab. 36. Genev. 1628." Seager. Mss. Φωνεῖσθαι, Vocari, Appellari, Athen. 477. Macrob. 5, 21. Φωνεῖν τὸ * Ἐπιχάρμειον, In ore habere vocem Epicharmi, Æschin. Dial. Socr. 3, 6. "Φωνεῖσθαι, Longino dicuntur loci vel sententiæ, quæ ex idonea verborum compositione sonoræ et numerosæ factæ sunt, τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηται, c. 39. Et c. 40. Αὐτῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνεται, Ipso ambitu sonora fiunt." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Φώνημα, τὸ, Quod quis locutus est, Dictum. Sæpe pro φωνὴ, Vox. Soph. Aj. (16.) Φώνημ' ἀκούω. Usus ejus est et in prosa. Plut. (9, 102.) Τόδε τὸ φώνημα γνωρίζειν ὅτι τοῦ Φώκου εἴη. [" Wakef. Eum. 572." Schæf. Mss.]

Φώνησις, Ipsa actio edendi vocem s. emittendi, Vocis emissio, ex J. Poll.

[* "Φωνητὴς, Hes. v. Ἠπύτα." Wakef. Mss.] Φωνητικὸς, Vocis edendæ facultate præditus, Cui vis inest emittendi vocem, Vocalis. E Greg. Naz. Φωνητικὰ ὄργανα, Vocalia, in VV. LL. [Theol. Arithm. 189. "Eust. 75, 22." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 2, 181." Schæf. Mss.]

[* Φωνητὴρ, unde * "Φωνητήριος, Hasius Ind. ad Leon. Diac. 190." Boiss. Mss.]

[* "Φωνητὸς, Philet. 1." Schæf. Mss.] Ἀφώνητος, ὁ, ἡ, Privatus facultate edendi vocem, Expers facultatis emittendi vocem. E Nonno, ἀφώνητος χεὶρ, Tacita manus. [Soph. Œd. C. 1283. * Ἀφωνητέω, Schol. Æsch. Ag. 249.]

Ἀναφωνέω, i. q. ἀναφθέγγομαι, nam φθέγγομαι et φωνέω idem sonant, Alta voce pronuntio, Exclamo, Proloquor, Pronuntio, simpliciter. Plut. Themist. Ἀνεφώνησε μέτρῳ ταυτί. Ἀναφωνέομαι, pass. Alta voce pronuntior, Cum clamore pronuntior, vel Cum exclamatione, s. Exclamando. Aristot. de Mundo, Καθ' ὃν λόγον κἀκεῖνο ἀναπεφώνηται, ubi simpliciter exp. Pronuntiatum est. [Acclamo (aliquem), Plut. Rom. 15. Coriol. 32. Cic. 27. " Reiff. ad Artemid. 267. Mœr. 64. Thom. M. 53. ad Herod. 93. Wyt-

teub. Select. 306. Brunck. Trach. 785." Schæf. Mss. Ptolem. de Jud. Fac. p. 8. φυσικῶς ἀναφ. De servis, Artemid. 1, 58. ἐλευθερίαν, Proclamare in s. ad libertatem: vide Vales. Emend. p. 22.] *Ἀναφώνημα, τὸ, SIVE Ἀναφώνησις, ἡ, Exclamatio, Pronuntiatio rei alicujus alta voce. Plut. Pompeio (13.) Ἔνιοι δέ φασιν ἐν Λιβύῃ πρῶτον ἀναφώνημα τοῦτο τοῦ στρατοῦ γενέσθαι. Gal. de Sanit. tuenda, l. 5. Καὶ τὰς καλουμένας ὑπὸ τῶν φωνασκῶν ἀναφωνήσεις παρελάμβανον. Idem ibid., Ὅτι δὲ καὶ ἀναφωνήσεις ἐν μεγέθει τε καὶ τῇ κατ' ὀξύτητα τάσει τῆς φωνῆς ποιητέον ἐστὶν ἐπὶ τούτων, οὐκ ἄδηλον. Quibus in ll. Turn. vertit Vocis excitationes, Vociferationes. In VV. LL. Ἀποφάσεις καὶ ἀναφωνήσεις, Dicta ac responsa, Negata et affirmata. [Ἀναφώνησις, Cæl. Aur. Chr. Morb. 1, 1. * " Ἀναφωνητικὸς, Abresch. Æsch. 2, 34." Schæf. Mss. Eust. 1964, 47. * " Ἀντιαναφωνέω, Binii Conc. Gen. 2, 39. * Ἐπαναφωνέω, Sext. Emp. M. 1, 130. * Προαναφωνέω, Prædico, Chrys. in Gen. 95. Tzetz. in Lyc. 15. Ante exclamo, Athan. 1, 167. Method. 424. 437. Andr. Cr. 45. 92. 113. Euseb. H. E. 11. 359. 427. Iren. 300. Cyrill. Hier. 249. Cum gen., Clem. Alex. 656. Cyrill. Hier. 87. 749." Kall. Mss. " Schol. Aristoph. N. 862. Argum. Soph. Œd. C. Schol. Il. E. 662. Od. A. 154. Saracenica Sylb. p. 65. Procop. Gaz. ap. Yriart. Catal. Matrit. 265. Euseb. V. C. 1, 38. p. 351." Boiss. Mss. Schol. Soph. Aj. 752. Eust. Il. A. p. 71, 17. Od. A. p. 24, 18. Dionys. H. 2. p. 65, 32. * Προαναφώνημα, Præsignificatio, Tzetz. Lyc. 15.] " Προαναφώνησις, Exclamatio quæ ante rem aliquam fit. In VV. LL. " exp. Prædictio." [" Proclamatio, Athen. 212." Schw. Mss. " Vaticinatio, Clem. Alex. 316." Kall. Mss. Schol. Pind. Π. 1, 7. " Didymus ap. Wolf. Anecd. 4, 15. Phot. Bibl. 385. Hesych. v. Ἐλελεῦ, Schol. Aristoph. N. 863. 1325. 1506." Boiss. Mss. " Eust. 94, 23. Chrys. in Gen. Hom. 51. T. 1. p. 402, 6. * Προαναφωνητὴς, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 278, 11." Seager. Mss. * Προαναφωνητικὸς, Eust. Od. Ψ. p. 807, 4. 843, 45. * Προαναφωνητικῶς, Il. A. p. 97, 47. Od. Φ. p. 749, 41. * Προσαναφωνέω, Clem. Alex. Strom. p. 543, 21. Philostr. Apoll. 5. p. 192. * Προσαναφώνησις, Schol. Il. A. 218. Osann. Anal. 98.]

Ἀντιφωνέω, Contra sono, Contrarium sonum edo, Obloquor, interdum absolute, interdum cum accus. Soph. El. (1501.) Πόλλ' ἀντιφωνεῖς· ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται: ubi πολλὰ potest adverbialiter sumi: (Aj. 773.) ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος. Anacr. in Ode quæ prima est in mea Ed. Κἀγὼ μὲν ἦδον ἄθλους Ἡρακλέους· λύρη δὲ Ἔρωτας ἀντεφώνει. I. e., ut ibi olim interpretatus sum, Jamque Herculis labores Canebam; at illa contra Sonabat usque amores. Dicitur et cum dat. ἀντιφωνῶ σοι, Obloquor s. Contradico tibi. Suidas ἀντιλέγω σοὶ exp. || Ἀντιφωνέω, Constituo me soluturum, Expromitto, Bud. e Pand. Sæpe usurpatum reperitur in Const. Novellis Justiniani, ut p. 291. meæ Ed. Εἴποτέ τις ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἄλλου προσώπου ἀντιφωνήσῃ, λέγων τυχόν τινι, τὸ ἱκανόν σοι ποιῶ. Suidas item ἀντιφωνῶ σοι exp. non solum ἀντιλέγω σοι, sed et ἐγγυῶμαί σοι. [Respondeo, sc. literis alicujus, Polyb. 8, 18, 11. 8, 19, 8. 15, 18, 6. " Spondeo, Fidejubeo, (ut Lat. Respondeo, Salmas. de Modo Usur. 718.) Suid. v. Ἐγγυώμεθα." Schleusner. Mss. " Soph. Phil. 1065. Wakef. Eum. 303. Abresch. Æsch. 2, 45. Lobeck. Aj. p. 337." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 9, 16. 18. 34. 39. Ἀντίγραφα ἀντιπεφωνημένα, Inscr. Chishull. p. 150.] Ἀντιφώνησις, ἡ, Contradictio, qua velut contrarius sonus editur. Sequendo autem posteriorem illam verbi Ἀντιφωνῶ signif., est Expromissio, ET Ἀντιφωνητὴς, Expromissor, Bud. Vide ap. Justinian. Constit. nov. opere, Constit. 115. Item p. 360. meæ Ed. Ἀντιφωνήσεις καὶ δανείσματα ὑπέρχονται. [* Ἀντιφώνητος, unde] " Ἀναντιφώνητος, Responso carens, " Cui responsum non est. Cic. ad Att. 6, 1. Ecce " autem alia pusilla epistola, quam non relinquam " ἀναντιφώνητον. Eidem Ἀναντιφωνησία est τὸ οὐκ " ἀντιφωνεῖν, Non respondere, ut 15, 13. ad Eund., " Inducias quas scribis, non intelligo fieri posse: " melior est ἀναντιφωνησία, qua me usurum arbitror. " Alioqui ἀναντιφωνησία est etiam Non contradicere, " s. Contradictionis retentio: et Ἀναντιφώνητος, Cui " nihil contradicitur vel contradici potest, ut ἀναντίλεκτος et ἀναντίῤῥητος."

[* Ἀποφωνέω, Gl. Declamo. * " Ἀποφώνημα, Sententia, vel γνώμη, responsiva, Jul. Rufin. 19." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ἀναποφωνέω, Schol. Eur. Or. 340. Osann. Anal. 98. " Ptolem. de Jud. Fac. p. 8." Kall. Mss. * Διαποφωνέω, Dissentio, Discrepo, Diod. S. 625. * Προαποφωνέω, Foës. Œcon. Hippocr. v. Ἀπανδάω.]

Διαφωνέω, q. d. Voce dissideo s. sono, Dissono, Dissentientem sonum edo. Ponitur et generaliter pro Dissentio, Dissideo, Discrepo, cum dat. Aristot. Eth. 10, (1.) Ὅταν οὖν οἱ λόγοι διαφωνῶσι τοῖς κατὰ τὴν αἴσθησιν, καταφρονούμενοι καὶ τἀληθὲς προσαναιροῦσι. Paulo post συνῳδὸν εἶναι huic opponit, Συνῳδοὶ γὰρ οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις ὄντες, πιστεύονται. Sic et Polit. 7. Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις. At vero Eth. 9, (8.) alia forma dixit, Τῷ μοχθηρῷ μὲν οὖν διαφωνεῖ ἃ δεῖ πράττειν καὶ ἃ πράττει. Invenitur junctum et præpositioni πρὸς, ut ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι, e Phal. Epist. Passive autem διαφωνεῖσθαι dicitur aliquid, de quo aliqui inter se non consentiunt, sed dissident; vel brevius, quod controversum est. Quin etiam præteritum διαπεφώνηται per præsens reddidit Linacer ap. Gal. Controversum est. Apud Eund. PARTIC. Διαπεφωνημένον, In controversiam adductum, Controversum, Discrepanter dictum, Discrepans. || Διαφωνεῖν, pro Exanimari, sæpe ἐν τῷ περὶ Ἱππιατρικῶν, ut testatur Bud. [Suidæ τὴν ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφιέναι.] Huc pertinet quod legimus ap. Moschop. διαφωνεῖν dici interdum ὅταν ἐπιχειρήσῃ τις ὑπὲρ δύναμιν βοῆσαι, εἶτα μένει ἀχανής: qualia accidunt, inquit, iis qui παρὰ τὴν δύναμιν ἐπιχειροῦσι βοᾶν. At in VV. LL. legitur διαπεφώνηκεν, Extremam vocem edidit, Expiravit, e Chrys. [" Valck. Phœn. p. 144. Diatr. 45. Phalar. 206. ad Diod. S. 2, 84. ad Dionys. H. 1, 113. Heind. ad Plat. Gorg. 118. Animam efflo, ad Diod. S. 1, 208." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Polyb. 22, 26. Ἐὰν δέ τι διαφωνήσῃ τῶν χρημάτων, Si quid desideratum fuerit. Διαπεφωνήκαμεν, Hesychio ἀπωλόμεθα, Lat. Conclamatum est: vide Interprr.: Jambl. V. P. 372. 496. Valck. Schol. in N. T. 1, 521. * Διαφώνημα, Tzetz. Exeg. in Il. p. 22, 13.] Διαφώνησις, ἡ, Dissensio, Discrepantia. ITEM Διαφωνητικὸς, Qui talis est ut ab aliis dissentire soleat, Qui est ingenio ad dissentiendum propenso. Quidam e Plin. interpr. Discordialis; sed is in activa potius signif. hoc vocabulo usus est. [* Προδιαφωνέω, T. H. ad Hesych. v. Διαπεφωνήκαμεν.]

Ἐκφωνέω, Vocem altam edo, Exclamo, Plut. Cæsare. Item Pronuntio, Exprimo, ut dicimus Exprimere literam vel syllabam: veluti cum dicunt Gramm., solere Ionas ἐκφωνεῖν literam ι, dicentes πατρώϊον et ὑπερώϊον: aut vicissim dicunt literam quampiam non ἐκφωνεῖσθαι, sed manere ἀνεκφώνητον. Habet ἐκφωνῶ et aliam Exprimendi signif. In Pand. enim poni testatur Bud. pro Exprimo, i. e. Expresse dico, Nominatim dico, ut fit in contractibus. Verbale ἐκφώνησις ab Eod. redditur Vocis emissio: et ita ἐκφωνεῖν inter alia significaret etiam Vocem emittere: sed e Gal. de Ludo Pilæ affertur φωνὰς ἐκφωνεῖν, ubi ἐκφωνεῖν simpliciter sonat Emittere, cum addatur accus. φωνὰς, significans Voces. In VV. LL. redditur etiam Nuncupo, Nomine dono. [" Eran. Philo 156." Schæf. Mss. * " Ἐκφώνημα, Greg. Naz. Or. 23. p. 146." Boiss. Mss. " Sermo ecclesiasticus, Euseb. H. E. 180." Kall. Mss.] Ἐκφώνησις, ἡ, Exclamatio. Peculiariter etiam de ea quam agnoscunt Rhetores, Macrob. 4, cap. ult., Exclamatio, quæ ap. Græcos ἐκφώνησις dicitur, habet pathos. Item Pronuntiatio, Vocis emissio. Bud. e Damasceno. Est etiam Expressio, idque duplici signif., sequendo ea quæ modo in Ἐκφωνεῖν dicta fuerunt. [" Eran. Philo 156. Koen. ad Greg. Cor. 21." Schæf. Mss. * Ἐκφωνητὴρ, unde * Ἐκφωνητήριος, e quo * Ἐκφωνητήριον, τὸ, Euseb. V. Const. 468. * Ἐκφωνητὸς,

unde] Ἀνεκφώνητος, ὁ, ἡ, Non pronuntiatus, expressus, ut cum dicitur aliqua litera manere ἀνεκφώνητος, i. e. οὐκ ἐκφωνεῖσθαι. Vide Ἐκφωνέω. Redditur alioqui ἀνεκφώνητος et voce Ineffabilis. [Schol. Aristoph. A. 1150. * Δυσεκφώνητος, Eust. Il. A. p. 57, 42. * Ἀπεκφωνέω, unde * Προαπεκφωνέω et * Προαπεκφώνησις, Bekk. Anecd. 3, 1451. * Συνεκφωνέω, Una enuntio, Simul exprimo, Athenag. 186. "Una pronuntio, Euseb. H. E. 237. Perperam ap. Suid. legi in Ἀέτιος vult Kuster." Kall. Mss. "Achill. Tat. 1, 12." Boiss. Mss. "Longin. 38." Seager. Mss. Eust. Il. A. p. 9, 33. 17, 40. Od. A. p. 57, 48. * Συνεκφώνησις, Il. A. p. 9, 31. 39. 52. 10, 2. 19, 39. Clem. Alex. Str. 854, 9.]

[* "Ἐμφωνέω, Acclamo, Clem. Alex. 85." Kall. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 161. * "Ἀπεμφωνέω, Orig. Philoc. 5." Kall. Mss.]

Ἐπιφωνέω, Acclamo, Dictum aliquod cum acclamatione iis quæ dixi subjungo. Plut. (9, 441.) Ὁ μὲν Πίνδαρος τοῦ Ἀρτεμισίου μνησθεὶς, ἐπιπεφώνηκεν ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας. Sæpe autem cum dat. ponitur, ut, Ἐπιφωνεῖ τούτοις, vel, Ἐπιφωνεῖ τοῖς εἰρημένοις. Sed idem Scriptor junxit etiam præpositioni εἰς, habenti suum accus. Nam in Vita Luculli, postquam narravit quod ab Horat. commemoratur, Ep. 1. chlamydes Lucullus, ut ajunt, Si posset centum scenæ præbere rogatus etc. subjungit, Εἰς ὃ καὶ Φλάκκος ὁ ποιητὴς ἐπιπεφώνηκεν, ὡς οὐ νομίζει πλοῦτον, οὗ μὴ τὰ παρορώμενα καὶ λανθάνοντα, πλείονα τῶν φαινομένων ἐστὶ, In quam rem ita exclamavit Flaccus poëta, Qua de re ita pronuntiavit cum exclamatione, Cui historiæ verba hæc cum exclamatione subjunxit. Nisi malis, utendo voce epiphonema, ut satis recepta, Hoc epiphonema subjunxit, attexuit. Intelligit autem hos versus Horatii, Exilis domus est ubi non et multa supersunt, Et dominum fallunt, et prosunt furibus. Sed cum hæc non e sua, sed ex aliorum sententia dicat Poëta, videtur mihi Plutarchus, ut hoc obiter addam, debuisse potius dicere, ὡς οὐ νομίζεται πλοῦτος, etc. quam ὡς οὐ νομίζει πλοῦτον. ‖ Ἐπιφωνέω, Inclamo, C inquit Bud. ea signif. qua legitur ap. Fabium, ex Orat. Sexti Cælii, Excitare conabantur, nomen inclamabant. [Soph. Œd. C. 1762. "Lobeck. Aj. p. 363. ad Mœr. 74. Abresch. Lectt. Aristæn. 92." Schæf. Mss.] Ἐπιφώνημα, τὸ, Acclamatio, (potius quam Exclamatio, ut habent VV. LL.) sequendo ea quæ modo in Ἐπιφωνῶ dicta fuerunt. Aut etiam, Dictum quod acclamatur (si ita loqui licet) alicui sententiæ. Fab. 8, 5. postquam dixit enthymema non semper ad probationem adhiberi, sed aliquando ad ornatum: et hæc in exemplum attulit, Quorum igitur impunitas, Cæsar, tuæ clementiæ laus est, eorum te ad ipsorum crudelitatem acuet oratio? Subjungit, Non quia sit ratio dissimilis, sed quia jam per alia, ut id injustum appareret, effectum erat. Et addita in clausula est, epiphonematis modo, non tam probatio, quam extrema quasi insultatio. Est enim ἐπιφώνημα, rei narratæ vel probatæ summa acclamatio: Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Qui locus Quintiliani videndum est quo- D modo convenire possit cum illo Demetrii Phal. loco, in quo scribit, Δόξειε δ' ἂν καὶ τὸ ἐνθύμημα ἐπιφωνήματος εἶδός τι εἶναι, οὐκ ὂν μὲν, οὐ γὰρ κόσμου ἕνεκεν, ἀλλὰ ἀποδείξεως, παραλαμβάνεται, πλὴν ἐπιλεγόμενόν γε ἐπιφωνηματικῶς. Quibus subjungit, Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ γνώμη ἐπιφωνουμένῳ τινὶ ἔοικεν ἐπὶ προειρημένοις· ἀλλ' οὐδ' αὕτη ἐπιφώνημά ἐστι· καὶ γὰρ προλέγεται πολλάκις· λαμβάνει μέντοι χώραν ποτὲ ἐπιφωνήματος. Ut vero dicit Quintil. sententiam illam, quam protulit, non tam esse probationem quam extremam quasi insultationem: ita Demetr., aut potius quicunque est libri illius Auctor, hanc sententiam, Νήπιος, οὐδ' ἄρ ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν, dicit epiphonema non esse, (siquidem neque ἐπιλέγεσθαι, neque ἐπικοσμεῖν,) nec ullo modo ἐπιφωνήματι similem esse, sed προσφωνήματι, vel ἐπικερτομήματι. Est enim ἐπικερτόμημα quod Quintil. Insultationem appellat. Ceterum cum hic, ut ad prima illius verba redeam, enthymema non semper ad probationem

A adhiberi dicat, sed aliquando ad ornatum, et illum Cic. locum in exemplum afferat, perperam Erasmus, et post eum alii, scripserunt, epiphonema esse, rei narratæ, vel probatæ summam acclamationem. Narratæ, ut ap. Virg. Tantæ molis erat etc. Probatæ, ut ap. Cic. Quorum igitur impunitas etc. Sed hæc hactenus. Illud addam, videri ap. quosdam Scriptt. Epiphonematis appellationem multo patere latius. Apud Martialem quidem certe sententiæ s. dicta, quibus pleraque Epigrammata clauduntur, in ἐπιφωνημάτων numero censentur: itidemque ap. Valer. Max. Sententiæ quæ sunt historiarum quarundam clausulæ. Dixit porro Plut. et ἐπιφώνημα ἐπιφωνεῖν, irridens quoddam dictum, quod contra summopere laudatur a Cic., ut docui in Præf. quam Concionibus Historicorum utriusque Linguæ præfixi. Is locus est in Alex. (3.) Ὡς Ἡγησίας ὁ Μάγνης ἐπιπεφώνηκεν ἐπιφώνημα κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον. ["Thom. M. 823. Dionys. H. 5, 393." Schæf. Mss. Ernesti Lex Techn. Gr. Rhet.] Hinc B est ADJ. Ἐπιφωνηματικὸς: λόγος, Oratio s. Sententia, quæ per epiphonema effertur, i. e. acclamationem. [Eust. Il. O. p. 1038.] Unde ADV. Ἐπιφωνηματικῶς: cujus usum vides in quodam l. quem aliquanto ante protuli. Dicuntur autem ἐπιφωνηματικῶς, Quæ per epiphonema efferuntur, i. e. acclamatorie. Adeo ut ad verbum reddi queat Acclamatorie. In VV. LL. redditur etiam Theatrice, et nominatur auctor Hermogenes. [* Ἐπιφωνημάτιον, Arrian. in Epict. 327, 12.] Ἐπιφώνησις, ἡ, Acclamatio. Aut etiam Inclamatio, sequendo posteriorem signif. quæ data fuit verbo ἐπιφωνεῖν. [Plut. Pomp. 4. * "Ἐπιφωνητὴς, Hes. v. Λιγύς." Boiss. Mss. * Προσεπιφωνέω, Plut. Cat. Min. 27.]

Καταφωνέω, Sonorum reddo, Resonare facio. Greg. Naz. περὶ Θεολ., de cicadis loquens, Ὅταν ἡλίῳ κινῶνται, τὰ μεσημβρινὰ μουσουργοῦντες, καὶ καταφωνῶσι τὰ ἄλση, Resonare faciunt vel personare suis cantibus. At in VV. LL. male καταφωνεῖν hic accipitur pro Vociferari. Idem in Carmine de iisdem cicadis, Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος. Idem, Καὶ καταφωνεῖ τὸ ἄλσος καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. [Καταφωνεῖ, Hesychio ταράσσει.] HINC Καταφώνησις, Actio illa reddendi aliquid sonorum.

Μεταφωνέω, Interloquor, Inter alios loquor, s. vocem edo: eund. usum habente præpositione μετὰ, quem et in μετέφη. Nam ut μετέφη τοῖσδε dicit Hom., ita μετεφώνεεν ἱεμένοισι, Apoll. Rh. (2, 430.) Apud Eund. τοῖον ἔπος μετεφώνεε. Sed affertur ex Eod. (1, 702.) et pro Alloquor, Compello, cum accus. personæ: Ἰφινόην μετεφώνεεν ἄσσον ἰοῦσαν. Verum miretur aliquis non immerito fortassis cur non potius προσεφώνεεν dixerit, si quidem simpliciter significare voluerit Alloqui.

"Παραφωνέω, affertur pro Acclamo," [Plut. 6, 696. Hes. v. Παραυδᾷ.] "et Παραφώνησις pro Acclamatio. At Παραφωνία pro Vocis absurditas."

"Περιφωνέω, affertur pro Circumsono, Resono."

Προσφωνέω, Alloquor, Compello. Od. O. (193.) προσεφώνεε Νέστορος υἱόν. At vero Act. 22. init., pro hac signif. dativum habet, Ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν. Ubi forsitan aliquis reponendum censeat αὐτοὺς pro αὐτοῖς: sed Editio patris mei, quæ varias plurimorum Codd. lectiones margini ascriptas habet, nullam hujus scripturæ mentionem facit. Atque adeo dat. habet itidem, Matth. 11, (16.) Καὶ προσφωνοῦσι τοῖς ἑταίροις αὐτῶν: sed προσφωνοῦσι hic verbo Acclamant redditur: Acclamant sodalibus suis. Habet alioqui accusativum ap. Isocr., dicentem φιλοπροσηγορίας esse τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας. Verum ap. eum redditur non solum Alloqui, Compellare, s. Appellare, ea signif. qua jungitur interdum adverbio Blande, aut aliis quibusdam, sed etiam Salutare, et quidem nominatim in illo loco. Bud. tamen pro Alloqui poni ibi dicit, nullam illius interpretationis mentionem faciens. ‖ Dico, Nuncupo, ut cum librum aliquem dicamus cuipiam, s. nuncupamus. Plut. Ὥστε καὶ Σύλλας τὰς αὐτοῦ πράξεις ἀναγράφων, ἐκείνῳ προσεφώνησε. Sic Diog. L., de Chry-

sippo loquens, Δοκεῖ δὲ ὑπερόπτης τις γεγονέναι· τοσαῦτα γοῦν βιβλία γράψας, οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσεφώνησε. Utitur et Cic. ad Att. 13. Rectumne existimas cuiquam quicquam antequam Bruto? cui, te auctore, προσφωνῶ. Idem ejusd. operis l. 15. Nos hic φιλοσοφούμεθα, (quid enim aliud?) et τὰ περὶ τοῦ καθήκοντος magnifice explicamus, προσφωνοῦμένque Ciceroni. Sic liber dicitur alicui προσφωνεῖσθαι. Plut. in Colotem init. Ἐκεῖνο μὲν (τὸ τοῦ Ἐπικούρου βιβλίον) Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ προσπεφώνηται. Vide Προσφώνησις. [" Cum dat. et infin., Diog. L. Zenone p. 240, 26. HSt." Seager. Mss. " Valck. Hipp. p. 244. Musgr. Med. 664. Dico, Nuncupo, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. xi. Toup. ad Longin. 401. De constr., Porson. Med. p. 52. ad Diod. S. 2, 619. Heyn. Hom. 4, 533." Schæf. Mss. Jo. Lydus de Mens. 25.] Προσφώνημα, τὸ, Allocutio, Compellatio. Auctor libri qui Demetrio Phalereo ascribitur, Οὐδ' ὅλως ἐπιφωνήματι ἔοικεν, ἀλλὰ προσφωνήματι. Redditur et Acclamatio, ut nimirum dictum est προσφωνεῖν poni pro Acclamare. Sed hæ interprr. actionem significantes magis peculiariter VERBALI Προσφώνησις conveniunt. (Possit autem προσφώνημα esse etiam ipsum q. d. Compellamentum, i. e. Oratio qua quis compellatur.) Quo interdum significatur etiam Dedicatio, Nuncupatio. Plut. (T.) Graccho (8.) Προσφωνήσεις γραμμάτων. Utitur Cic. hoc verbali, sicut et verbo προσφωνεῖν, in eodem illo Epist. opere, l. 13. [Προσφώνημα, Soph. Œd. C. 325. Vox, 891. * " Προσφωνηματικὸς λόγος, Oratio compellatoria, parænetica, Dionys. Art. Rhet. c. 5. Tales hodie extant Himerii Sophistæ Oratt. 3. 4. 10. 11. 13. 14." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Προσφωνηματικὸς et * Προσφωνητικὸς conf., ad Greg. Cor. 88. " Προσφώνησις, ἡ γινομένη τοῦ λόγου ἀπόστασις πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῇ γραφῇ πρόσωπον. Ita e Schol. Ms. in Liban. Orat. 4. p. 172. Morell. ubi et de genere orationum προσφωνητικῷ: Οἱ * προσφωνητικοὶ λόγοι μικροὶ εἰσὶ λίαν· γράφονται δὲ, ὅταν ἔξωθέν τις ὢν εἰς ἡμᾶς ἔλθῃ, ἢ βασιλεὺς, ἢ μέγας στρατηγὸς, καὶ εἰσὶν ὥσπερ χαριεντισμοὶ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν πόλιν. Talem orationem Aristides scripserat Commodo, cum Smyrnam ingrederetur, Opp. 1, 269." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Προσφωνήσιμος, * Προφωνήσιμος, Beverig. Not. ad Canon. Apost. 69." Kall. Mss. * Προσφωνητικὸς, Schol. Soph. El. 1. Ant. 1. Euseb. H. E. 4, 18. * Προσφωνητικῶς, Eust. Od. A. p. 46, 36. * Προσφωνητὴρ, unde * " Προσφωνητήριος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 208." Elberling. Mss. * Προσφωνητὸς, unde * Ἀπροσφώνητος, Gl. Invocatus, Improonuntiatus. Schol. Apoll. Rh. 1, 645. * Ἀπροσφωνητὶ, Schæf. Æsop. 134. * Ποτιφωνήεις, pro προσφ., Od. I. 456. Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο, Si me alloqui posses.]

Προφωνέω, Prius vocem edo, Præloquor, Prædico, Præmoneo, Denuntio, ut προαγορεύω. Soph. (Aj. 1089.) Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν. Eur. Hipp. (960.) Φεύγειν προφωνῶ πᾶσιν. [" Musgr. El. 685. Wakef. Eum. 506. Abresch. Æsch. 2, 78. Jacobs. Exerc. 1, 210. Brunck. Œd. T. 351." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 617.]

Συμφωνέω, Simul vocem edo s. sonum, In edenda voce cum alio consentio. Apud Aristot. est Consonantiam efficio, ut reddit Bud. in hoc ejus Probl. loco, Διὰ τί δὶς μὲν δι' ὀξειῶν ἢ δὶς διὰ τεττάρων οὐ συμφωνεῖ, δὶς διὰ πασῶν δέ; Sæpe συμφωνῶ generaliter pro Consentio, ut ap. Aristot. Polit. 3. Τοὺς μονάρχους συμφωνεῖν ταῖς πόλεσιν. Idem συμφωνεῖν et διαφωνεῖν inter se opponens, dixit Polit. 7. Ἐνδέχεται γὰρ ταῦτα καὶ συμφωνεῖν ἀλλήλοις καὶ διαφωνεῖν. Sic συμφωνῶ ἐμαυτῷ, Mecum consentio, Mecum non dissideo, (ut Horat. dicit, Qui secum dissidet ipse,) Mihi consto. Nonnunquam Συμφωνῶ, Convenio, i. e. Congruo, ut Luc. 5, (36.) Καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ, Veteri non congruit additamentum, Bud. At vero συμφωνῶ σοι ἐπὶ τούτους, ex Aristot. rursus, pro Conspiro tecum adversus hos: fortassis e Polit. 3. Οὐδὲν γὰρ φοβερὸν μή ποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι τοῖς πένησιν ἐπὶ τούτους. Sic pass. συνεφωνήθη, Act. 5, (9.) Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειρᾶσαι τὸ Πνεῦμα Κυρίου; Quidam interpr. Cur conspiratum est a vobis? sed malo simplicius, Quid est cur convenerit inter vos, vel, Qui factum est ut convenerit etc. Interdum cum accus. rei paulum diverso usu, ut ap. Theophr. C. Pl. 6, 13. Ταῦτα μὲν οὖν σχεδὸν συμφωνοῦσι πάντες, De his inter omnes fere convenit, De his omnes inter se consentiunt. Itidemque passive dicitur Συμφωνεῖσθαι id, de quo inter omnes convenit. Sic et partic. Συμφωνούμενον ap. Arrian. (7, 14, 15.) ubi scribit de luctu Alexandri ob Hephæstionem, Ἐκεῖνα δὲ πρὸς πάντων συμφωνούμενα, ἐς τρίτην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἡφαιστίωνος ἡμέραν μήτε σῖτον γεύσασθαι Ἀλέξανδρον, μήτε τινὰ θεραπείαν ἄλλην θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. || Paciscor. Xen. (Ἑλλ. 1, 3, 7.) Οἱ δὲ λοιποὶ στρατηγοὶ συνεφώνησαν πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ὑπὲρ Χαλκηδόνος. Polyb. 2, (15, 6.) Ποιοῦνται δὲ καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις οὐ συμφωνοῦντες περὶ τῶν κατὰ μέρος ἐπιτηδείων, ἀλλ' ἐρωτῶντες πόσου τὸν ἄνδρα δέχεται. Apud Matth. autem alia constr. 20, (2.) Συμφωνήσας δὲ μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ, Pactus autem cum operariis denario in diem, misit eos in vineam suam. At v. 13. pro μετὰ habente suum accus., ponitur dat., Οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι; Hinc Συμφωνεῖσθαι dicitur quod pacto promittitur. Greg. Naz. Πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθὸν, Priusquam pacto promissa esset illis merces, de mercede pactum cum illis esset, s. conventum, ut quidam interpr. In Pand. Συμφωνηθὲν ῥητῶς, Certa summa conventum, Expresse conventum, Bud. Interdum illud partic. pro verbali συμφώνησις ponitur: sic τὰ συμφωνηθέντα, Pacta, Conventa, συμφωνήσεις. [" Ad Diod. S. 1, 235. 534. 588. Boiss. Philostr. 330. Valck. Adoniaz. p. 359. Conf. c. συμφρονῶ, ad Diod. S. 1, 224." Schæf. Mss. Aristot. Polit. 4, 12. Athen. 201. Valck. Schol. in N. T. 1, 521. * Συμφωνούντως, Plato de LL. 2. p. 79=662. * Συμφώνημα, Symbolum, Schol. Eur. Or. 1130.] Συμφώνησις, Vocis s. Soni consensus; generalius, Consensus, Concordia, nec non Convenientia. Ἀντισυμφωνέω, Vicissim consentio. Id enim videtur sonare hæc vox. At in VV. LL. Ἀντισυνεφώνησε exp. Respondit, sine ullo exemplo aut testimonio. Videtur certe præterito ἀντεφώνησε potius convenire hæc interpretatio. [" Plut. 2, 334. * Ὁμοσυμφωνέω, Gramm. ined." Wakef. Mss. Quod derivandum esset ex * Ὁμοσύμφωνος. * Προσυμφωνέω, Sext. Emp. 492, 19.]

" Ὑπερφωνέω, Voce elatiore utor," [Julian. Or. 6. LXX. Judith 15, 17. " Jacobs. Anth. 8, 50. Lobeck. Aj. p. 224. Wernsd. ad Himer. p. 44." Schæf. Mss. " Greg. Naz. Epist. 194. p. 891." Boiss. Mss.]

Ὑποφωνέω, Succlamo, ut fit in concione, Bud. Idem, ὑποφωνῶ, inquit, Succlamo, i. e. Acclamo, ut populus concionanti respondens. Plut. Τίνα, εἶπεν, ἕξετε ἄλλον; ἐκ μιᾶς γνώμης ὑπεφώνησαν ἅπαντες, Σεαυτόν. Est etiam, Currentem s. Certantem clamore excito, qua signif. usurpari tradit a Basil. Affertque ex Eod. (6, 119.) verbale Ὑποφώνησις, quod itidem exp. Clamor certatores adhortantium. At in VV. LL. Ὑποφωνέω est Summissa voce loquor, Murmuro, sed absque exemplo. [Moschus 3, 49. αἱ δ' ὑπεφώνευν Ὄρνιθες. * Ὑποφώνημα, Basil. 3, 335.] Ὑποφώνησις, vide cum præcedente verbo Ὑποφωνῶ. [* Ὑποφωνητὴς, Ignat. Epist. 6. p. 130.]

ΦΩΡ, ωρὸς, ὁ, Fur: quam Latinam vocem Fur multo verisimilius est ab illa Græca φὼρ, habere originem, quam a Furvo, quo Romani veteres Atrum significabant, licet hoc etymum ratione non careat. Paus. in Phocicis postquam dixit, Τούτου τοῦ ἀγάλματος ἐνιαχοῦ τὸν ἐπ' αὐτῷ χρυσὸν ἐθεώμην λελυμασμένον, subjungit, Ἐγὼ μὲν δὴ τὸ ἔγκλημα ἐς κακούργους τε ἦγον καὶ φῶρας ἀνθρώπους. Interdum additur gen., et dicitur aliquis esse φὼρ alicujus rei, ut ap. Plat. de Rep. 1. Ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. E sequentibus autem patet φῶρα et κλέπτην eundem esse, cum subjungat, Εἰ ἄρα ὁ δίκαιος ἀργύριον δεινὸς φυλάττειν, καὶ κλέπτειν δεινός. Itemque, Κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος, ὡς

ἔοικεν, ἀναπέφανται. At vero λῃστὴς ab utroque differt, estque potius Latro, Prædo. Unde non satis proprie dictum videri queat in Epigr. φῶρες εἰνάλιοι, pro Latronibus marinis, i. e. piratis. Etym. tamen φὼρ exp. ὁ λῃστὴς, sicut et ὁ κλέπτης: a verbo φέρω deducens, ut ex eo sit φὲρ, unde φὼρ per metath. Sed κλέπτην potius quam λῃστὴν voce hac significari, multi loci clare ostendunt. Extat alioqui et ap. Hesych. utraque exp.: nec non ap. Suid. Ab eo enim Φὼρ dicitur esse ὁ κλέπτης. Et paucis interjectis scribit, Φῶρας, λῃστὰς, ἀπὸ τοῦ τὴν φώραν ἐρευνῆσαι. Ubi etiam accus. φώραν merito cuipiam suspectus fuerit, cum Φώρα ab Hes., ap. quem solum e Lexicographis et Grammaticis extat, quod quidem sciam, exponatur ἔρευνα: quid autem istud erit, φῶρας, ἀπὸ τοῦ ἔρενναν ἐρευνῆσαι nomen accepisse? At Φωρὰ Eidem est κλοπὴ, quæ etiam signif. aliena esse ab h. l. videtur. Quamobrem si quis et hic conjecturæ locus est, crediderim scripsisse Suid. ἀπὸ τοῦ φωρᾷν, τὸ ἐρευνῆσαι. Sed nequaquam in hac derivatione assentiri illi velim, quippe qui manifestum esse putem φωρᾷν, potius a φὼρ deduci, quam contra. Gell. 1, 18. Nam quod a Græcis nunc κλέπτης dicitur, antiquiore Græca lingua φὼρ est dictum. Ibid. lege quæ de etymo scribit. || Φὼρ, Fur, Fucus. Aristot. de regulis s. ducibus apum loquens, H. A. 9, (40.) Δύο μὲν ἡγεμόνων γένη· ὁ μὲν βελτίων, πυῤῥός· ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος. Quibus subjungit, Ἕτερος ὁ φὼρ καλούμενος, μέλας καὶ πλατυγάστωρ· ἔστι δὲ ὁ κηφὴν οὗτος μέγιστος πάντων, ἄκεντρος δὲ καὶ νωθρός. Sic autem Virg. G. 4. Nam duo sunt genera, (δύο γένη,) hic melior (βελτίων,) insignis et ore, Et rutilis clarus squamis, (πυῤῥὸς,) ille horridus alter Desidia, (νωθρὸς,) latamque trahens inglorius alvum, (πλατυγάστωρ.) Pro quo habet Varro, Lato ventre: R. R. 3, 16, (19.) Fur, qui vocatur ab aliis Fucus, alter est lato ventre. Rursum Aristot. Γίνονται δ' ἐξ αὐτῶν οἵ τε πονηροὶ ἡγεμόνες καὶ πολλοὶ κηφῆνες, καὶ οἱ φῶρες καλούμενοι. Ubi πονηροὶ ἡγεμόνες quidam interpr. Apum deterioris notæ duces. Vide Φώριος. Φὼρ, SIVE Φῶρος, ὁ, Speculator, Explorator; C κατάσκοπος, Hes. et Suid. Fortassis autem inde Explorator dictus fuerit φῶρος, quod se in multis tanquam furem gerere necesse habeat. Ceterum φῶρος quidem expositum κατάσκοπος, ap. utrumque illorum Lexicographorum habetur; at φῶρας expositum κατασκόπους, sicut κλέπτας et λῃστὰς, ap. solum Hes. extat. [" Ad Charit. 749. 755. Böttiger Terent. Specim. p. 20. Jacobs. Anth. 7, 266. Diod. S. 2, 570. Anton. Lib. 122. Verh., Valck. Adoniaz. p. 359. Diatr. 115. 136. Φὼρ φῶρα, Bentl. ad Callim. 311. Ἀργεῖοι φῶρες, Aristoph. Fr. 221. Φῶρος, Toup. ad Longin. 375. ad Charit. 755. * Φωρεὺς, ibid. * Φωρότατος, Valck. Adoniaz. p. 201." Schæf. Mss. Conf. c. * φώρτατος, Barker. ad Etym. M. 956. " Φῶρες Ἀργεῖοι ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν· οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται, Suidas." Seager. Mss.]

[* " Φωραλίσκος, Fur deprehensus, Athen. 650." Schleusn. Mss.]

Φωρὰ, ITEM Φώριον, Furtum. Legitur ETIAM Φωρίον *in VV. LL., sed absque ullo testimonio, aut* D *exemplo. Φωρὰ, κλοπὴ, inquit Hes. Hujus autem φωρὰ exemplum nos inventuros spero ap. Moschum,* l. Bionem, in *Idyllio cujus initium est,* Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας, si locus integritati suæ restituatur. Nam ubi Italica et prima Ed. Stobæi, e quo hoc Idyllium sumtum fuit, habet, οὐκ ἐπιφωρῶν Ἔρχομαι, posteriores, ἐπὶ φωρᾶν, vel ἐπὶ φωρᾷν, non dubito quin reponi debeat ἐπὶ φωρὰν, i. e. ἐπὶ κλοπήν. Subjungitur enim, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω. In quem sensum hæc ego Venetiis quondam ita interpretatus sum, haud ego furta Cogito: nec damna a me sentiet ulla viator. [" Φωρὰ, Jacobs. Anth. 8, 160. * Φωραγοήτωr, Fabric. Bibl. Gr. 1, 139. imo φωρὰ γοήτων: ad Herod. 656." Schæf. Mss. * Φωρασέβεια, f. l. ap. Dionys. H. 5. p. 652.] AT VERO Φώρα paroxytone est ἔρευνα: postquam enim Hes. dixit φωρᾷν esse τὸ τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν, καὶ φωριᾷν, addit, φώραν δὲ, τὴν ἔρευναν. De quo vocab. dicam et in Φωράω. Eidem, A sicut et Suidæ, VOX Φώριον est κλέμμα: quod κλέμμα idem omnino sonat quod κλοπὴ, i. e. Furtum, Id quod quis furatus est, Res furtiva. Sic tamen ut κλοπὴ possit etiam ipsam furis actionem significare, q. d. Furationem. Et habet quidem hic Φώριον, proparoxytone; at Hes. Φωρίον, paroxytone. Legitur alioqui ap. Lucian. φώρια pro Furtis, itidem proparoxytone, Ἑάλω ἐν χεροῖν ἔχων φώρια: quod nihil aliud est quam αὐτόφωρος ἑάλω. Sic ap. Eund. (1, 780.) Ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν τὰ φώρια ἔχειν. Nec vero dubito quin multo melior sit hæc scriptura, cum minime dimin. sit istud vocab. Sed quod ad signif. attinet, affertur ex Joseph. Antiq. (669.) Περιφανὲς φώριον ἔχειν τῆς τοῦ Ἰωσήπου πρὸς αὐτὴν κοινωνίας λέγων: qui locus ita redditur, Inquiens se pro comperto habere ipsam ab Josepho constupratam esse. Vel, Tenere se manifestum indicium ipsius cum Josepho stupri atque commercii. Quam interpretationem sequendo, vox φώριον nequaquam priorem illam signif. retineret. Sed videndum B an non possimus φώριον τῆς κοινωνίας accipere pro Furto commisso ἐν τῇ κοινωνίᾳ: ut nimirum consuetudo, quam habuit cum illa, vocetur φώριον, ut scimus passim a Poëtis Furta vocari adulteria, et generaliter quoslibet furtivos concubitus. || Φωρίον Hes. est præterea εἶδος θρόνου. [" Φώριον, ad Charit. 407. Toup. ad Longin. 285. ad Charit. 268." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 751. Ælian. H. A. 771." Wakef. Mss. Longin. 4, 5. Themist. 87.]

Φώριος, adj. Furtivus, ut φώρια λέκτρα ap. Suid. oppositum τοῖς ἀμφαδίοις, ex Epigr. Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα. Habet etiam φώριον ἐπήλυσιν. Ex Epigr. affertur etiam φώριον βλέμμα pro Aspectu occulto. Sed Suidas φώρια simul subst. et adj. facere videtur, cum esse dicit λαθραῖα, item λῃστήρια, vel κλοπιμαῖα πράγματα. Hesychio quidem certe non dubium est quin Φώριος sit subst., ubi ab eo dicitur esse Genus quoddam apis. Fuerit autem illud ipsum genus, quod φωρὸς quoque appellationem habere. dictum supra fuit. [" Ad Charit. 407. Paul. Sil. 1, 31. Toup. Opusc. 1, 552. 2, 291." Schæf. Mss. Theocr. 27, 67. " Nonn. D. 35, 236. * Φωρίδιος, Leonid. Alex. 42." Wakef. Mss.]

Φωρεία etiam habetur ap. Suid., quod peculiariter exponere voluisse videtur λῃστεία, licet, sequendo vulgatas Edd., hæc expositio aliis etiam conveniat, quæ ibi præcedunt. Præ se fert autem verbalis formam hoc nomen. [" Ad Charit. 268." Schæf. Mss.]

" Ἀποφῶρας, Hes. affert pro κλέπτας, Fures."

Αὐτοφώρῳ, dat., qui jungi solet præpositioni ἐπί: dicitur enim ἐπ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι, qui deprehenditur in ipso furto: quasi sc. dicas ἐπ' αὐτῷ τῷ φώρῳ, (tanquam a nomin. Φῶρον significante Furtum, cujus alioqui vocabuli nullum exemplum invenio,) sicut Hes. αὐτοφωρία exp. ἐπὶ αὐτῇ φωρᾷ: ita enim ap. eum scr. est, reponendo ω pro ο in αὐτοφορία, et in φορᾷ, et subscribendo ι literæ α. Suidas itidem ἐπ' αὐτοφώρῳ exp. ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι. Est certe ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς qui Gallice dicitur Pris sur le fait; nam ut hoc, ita et illud, non de furto tantum, sed et de aliis sceleribus dicitur, in quibus aliquis deprehenditur. Hinc ap. Aristoph. Πλ. (455.) Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε, Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω; Sæpe autem cum hoc aut alio ejusd. verbi participio jungitur. Ἁλοὺς, inquit Bud., εἰλημμένος, ἠλωκὼς, ἑαλωκὼς ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ περίφωρος, καὶ αὐτόφωρος ληφθεὶς, Deprehensus, Manifestus, Qui inficiando non est, ὁ καταφωραθεὶς, κατάφωρος: Plut. de adultero deprehenso, i. e. καταφανὴς ἐληλεγμένος. Lysias, Ὡς δὲ ἀπέγραψε τὰ ὀνόματα, οἶμαι μὲν καὶ αὐτὸν ὁμολογήσειν· εἰ δὲ μὴ, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγὼ αὐτὸν ἐλέγξω. Hæc ille. Extat autem hic Lysiæ locus in Or. quæ inscribitur Κατὰ Ἀγοράτου Ἐνδείξεως: sed ibi Editio Ald. habet μετ' αὐτοφώρῳ, quæ lectio defendi nulla ratione potest. Suidas HABET Ἐπ' αὐτόπτῳ, ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι ἁλούς. Ubi ἐπ' ὀφθαλμοῖς non dubium est quin ponatur pro expositione illorum verborum ἐπ' αὐτόπτῳ, (obiter autem observa hunc usum

vocis Αὐτόπτῳ,) sicut ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι pertinet ad ἐπ' αὐτοφώρῳ. Subjungit autem illis expositionibus h. l. Ὁ δὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν πρᾶξιν λαβὼν ἐν Καρχηδόνι, ἐξηπάτητο πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι. [" Ad Charit. 10. 228. 232. Valck. Hipp. p. 267. Musgr. Ion. 1215." Schæf. Mss. * " Ἐπαυτοφώρως, J. Poll. 8, 69." Kall. Mss.] Sunt præterea duo ADVERBIA, Αὐτοφωρίᾳ, ET Αὐτοφωρὶ, i. q. ἐπ' αὐτοφώρῳ significantia. Sed αὐτοφωρίᾳ quidem ex Hes. me habere, emendando scripturam quæ ap. eum manifeste depravata est, docui paulo ante. At vero Αὐτοφωρὶ VV. LL. sine ullo testimonio et exemplo afferunt, quod tamen alicubi legisse mihi videor, et quidem cum ει, αὐτοφωρεί.

Ille autem nomin. CASUS Αὐτόφωρος, rarior quidem est, nisi me memoria fallit, usurpatum tamen a Thuc. accus. pluralem αὐτοφώρους, habes 6, (38.) p. 211. meæ Ed. Τοὺς δὲ τὰ τοιαῦτα μηχανωμένους κολάζων μὴ μόνον αὐτοφώρους, χαλεπὸν γὰρ ἐπιτυγχάνειν, ἀλλὰ καὶ ὧν βούλονται μὲν, δύνανται δ' οὔ, Schol. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων. Videndum est porro ne αὐτόφωρος nomin. esse putemus dativi illius αὐτοφώρῳ, cui præponitur præp. ἐπί. Siquidem cum dicitur ἐπ' αὐτοφώρῳ, perinde est ac si diceretur ἐπ' αὐτῷ τῷ φώρῳ, ut antea docui, accipiendo φώρῳ pro φωρίῳ, quod de αὐτόφωρος, adjectivo dicere itidem non possumus. [" Αὐτόφωρος, ad Diod. S. 1, 141. Wessel. ad Dion. Cass. 1501." Schæf. Mss. Soph. Ant. 51. ἀμπλακημάτων.] Ceterum eadem opera et de reliquis duobus adjectivis eand. originem habentibus dicendum censeo, sc. de Κατάφωρος ET Περίφωρος. Illud igitur prius Κατάφωρος, quod vidisti reddi Deprehensus, Manifestus, reddi etiam potest Manifestarius. A Plut. usurpatur de Eo qui in adulterio deprehensus est, Ἄρης καὶ Ἀφροδίτη ἐμπεσόντες εἰς τὰ τοῦ Ἡφαίστου δεσμὰ, κατάφωροί τε ἐγένοντο καὶ γέλωτα παρέσχον τοῖς θεοῖς. [" Ad Charit. 210. Abresch. Lectt. Aristæn. 34. Boiss. Philostr. 323. ad Dionys. H. 5, 331." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 54. K. τῆς γνώμης γενόμενος.] Apud Eund. extat et Περίφωρος, Inst. Lac. 216. meæ Ed., ubi narrat historiam de adolescente Lacone, cui cum sodales custodiendam tradidissent vulpeculam, quam furati erant, vesti suæ eam supposuit: cum autem illa irritata, latus ejus ad viscera usque adederet, id pati maluit, quam περίφωρος γενόμενος διὰ μαλακίαν, τὸ ζῆν αἰσχρῶς περιποιήσασθαι. Ejus verba sunt, Ἀλλὰ κρεῖττον ταῖς ἀλγηδόσι τελευτᾶν, ἢ περίφωρον γενόμενον διὰ μαλακίαν, τὸ ζῆν αἰσχρῶς περιποιήσασθαι. Jungo autem hæc verba, διὰ μαλακίαν, cum præcedentibus, potius quam cum sequentibus, licet hac in re mea quoque Editio superiores secuta fuerit. Ceterum περίφωρος est qui paulo ante καταφανὴς, cum diceret, Ἠρέμει, ἵνα μὴ γένηται καταφανής. [" Wyttenb. ad Plut. 1,188. Bibl. Crit. 2, 2. p. 54." Schæf. Mss.] Ab hoc περίφωρος fit BICOMP. Εὐπερίφωρος, Qui facile fieri potest manifestus, Deprehensu facilis. Sed generalius etiam usurpatur pro Eo in quo aliquid facile deprehenditur s. animadvertitur, ut ap. eund. Scriptorem, in eod. Inst. Lac. opere, ubi rationem affert, propter quam Lacedæmonii puniceo amictu in bello uterentur, (p. 887.) Ἅμα μὲν γὰρ ἡ χρόα δοκεῖ αὐτοῖς ἀνδρικὴ εἶναι, ἅμα δὲ τὸ αἱματῶδες τοῦ χρώματος πλείονα τοῖς ἀπείροις φόβον παρέχειν· καὶ τὸ μὴ εὐπερίφωρον [vulgo * εὐπερίφορον] δὲ τοῖς πολεμίοις εἶναι, ἐάν τις αὐτῶν πληγῇ, ἀλλὰ διαλανθάνειν διὰ τὸ ὁμόχρουν, χρήσιμον.

Hinc est etiam VERB. Φωράω, cum suis compp. Exp. autem φωρῶ, In furto deprehendo, Invenio furtum. Item simpliciter verbo Quæro, Pervestigo. Subjungiturque ex Aristoph. N. (499.) οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι, i. e. ἐρευνήσων, ζητήσων, Vestigaturus, Indagaturus. Sed ego crediderim Φωράω proprie esse Scrutor ad deprehendendum furtum, Excutio aliquem, s. ejus vestes, aut alia ad eum pertinentia, ut videam num furtum ibi latens inventurus sim. Sic certe ap. Plat. de LL. 12. (p. 202.) legimus, Φωρᾶν δὲ ἂν ἐθέλῃ τίς τι παρ' ὁτῳοῦν, γυμνὸς, ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος· προομόσας τοὺς νομίμους θεοὺς, ἦ μὴν ἐλπίζων εὑρήσειν, οὕτω φωρᾶν. Quibus subjungit, Ὁ δὲ παρεχέτω τὴν οἰκίαν, τά τε σεσημασμένα

A καὶ τὰ ἀσήμαντα φωρᾶν. In proxime sequentibus autem ἐρευνᾶν et φωρᾶν pro eod. ponere videtur, scribens, Ἐὰν δέ τις ἐρευνᾶν βουλομένῳ, φωρᾶν μὴ διδῷ, δικάζεσθαι μὲν τὸν ἀπειργόμενον, κ. τ. λ. Paulo post, Τὰ μὲν ἀσήμαντα παρεχόντων οἱ ἐνοικοῦντες ἐρευνᾷν, τὰ δὲ σεσημασμένα παρασημηνάσθω, καὶ ὃν ἂν ἐθέλῃ φύλακα καταστησάτω πέντε ἡμέρας ὁ φωρῶν. Et hic quidem dicitur aliquis φωρᾶν cum accus. rei; at vero ap. Plut. cum accus. personæ; (verum ita ut φωρᾶν non sit Excutere s. Scrutari ad inveniendum furtum, sed simpliciter Ad inveniendum aliquid quod occultari s. furtim et clam ferri putamus,) Αἱ δὲ γυναῖκες οἰόμεναι τῶν μὲν ἀνδρῶν φωράσειν ἕκαστον ἐξιόντα τοὺς πολεμίους, αὐτῶν δὲ οὐκ ἂν ἅψασθαι, ξίφη ἀποκρύψασαι συνεξέπιπτον τοῖς ἀνδράσιν. Possumus autem in his aliisque hujusmodi ll. uti verbo Scrutor, vel Excutio, aut etiam utroque simul, ut a Cic. alicubi copulari ea videmus. Ponitur alioqui φωρᾶν et generalius pro Perquirere, Vestigare. Est φωρᾶν et Deprehendere: quæ signif. ex illa priore nascitur.
B Hinc partic. pass. Φωραθεὶς, Deprehensus. Plut. (6, 618.) Τῇ τοῦ ξένου θυγατρὶ κρύφα συγγενομένου, καὶ φωραθέντος. Apud Aristot. cum partic. Φωραθεὶς ἐπιβουλεύων, Politic. 5. Deprehensus insidians, s. potius Deprehensus insidiari, sequendo Latinæ linguæ consuetudinem, Compertus insidiarum. Quidam interpr. etiam, Deprehensus in insidiis. Apud Herodian. autem (6, 4, 13.) φωραθέντες Polit. vertit Oppressi: Οἳ ταχέως φωραθέντες ἐκολάσθησαν, Universi statim oppressi, supplicioque affecti sunt. Ab Hes. φωραθεὶς exp. εὑρεθεὶς, et φανείς. Item φωραθῆναι, γνωσθῆναι, et λεχθῆναι, pro quo repono ἐλεγχθῆναι. Apud Synes. ponitur pro Deprehendere, ea etiam signif. qua Philosophi rerum naturalium causas deprehendere dicuntur. In VV. LL. φωρᾷ dicitur significare etiam Suspicari et Suspectum habere, cujus significati exemplum desidero. [Rem furto ablatam vestigo, Aristoph. B. 1363. " Thom. M. 907. Brunck. Aristoph. 1, 214. Kuster. 57. Brunck. Soph. 3, 482. ad Lucian. 2, 263. Munck.
C ad Anton. Lib. 78. Verh. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Φωρᾶσθαι cum partic., ad Herod. 232. Φωραθεὶς, Jacobs. Anth. 10, 86. Φωρηθεὶς, Charit. 341." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V.T. " Observo, Deprehendo, Suid. v. Ἕσπερος: Παρμενίδης πρῶτος πεφώρακεν τὸν αὐτὸν ἕσπερον εἶναι καὶ φωσφόρον. Conjicio, Colligo, Suid. v. Λουκιανός." Schleusn. Mss.]

Hinc sunt nomina VERBALIA Φώρασις, et Φωρατής: item COMP. [* " Αὐτοφώρατος, Sext. Emp. adv. Math. 2, 65. 8, 190." Kall. Mss. Epiphan. 1, 989.] Ἀφώρατος, et Εὐφώρατος, et Δυσφώρατος. Est autem Φώρασις, Deprehensio: Φωρατὴς, Deprehensor: [unde * " Φωρατικός: φ. κλεπτῶν λόγοι, Libri deprehendendis furibus destinati, Joseph. Hypomn. 74." Schleusn. Mss.] At comp. Ἀφώρατος, Non deprehensus, Qui deprehendi non potest; proprie autem, deprehendi in furto, sequendo ea quæ dicta fuerunt. [" Nicet. ap. Fabr. B. Gr. 6, 408." Boiss. Mss.] Illud autem SECUND. Εὐφώρατος, Qui facile deprehendi potest, Deprehensu facilis. [" Εὐφώρατος,
D * Εὔφωρος, Bibl. Crit. 2, 2. p. 54. Wyttenb. ad Plut. 1, 240." Schæf. Mss.] TERT. Δυσφώρατος, Deprehensu difficilis, Qui difficile deprehendi possit, [" Jacobs. Anim. 322. Δυσφώρατος, * Δύσφωρος, Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss.: cf. Schæf. in Add. ad Naek. Chœril.] " Δυσφόραστος, ap. Suid., in Ms. " etiam Codice, exp. δυσκόλως ἐλεγχόμενος, Qui dif- " ficulter deprehenditur et arguitur: item active ὁ " κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν."

Item verba COMP. Ἐπιφωράω, ET Καταφωράω, Deprehendo: proprie quidem Deprehendo in furto, aut alio facinore; sed generalius etiam pro Deprehendo aliquid et comperio: ut Philosophi rerum naturalium causas deprehendere dicuntur. Synes. Ὅστις δὲ οὐκ ἀγύμναστος ἐπιφωράσαι τι καὶ πρόσωπον θεῖον ὑπὸ φαυλοτέρῳ κρυπτόμενον σχήματι. Alterum comp. Καταφωράω, magis est usitatum, et quidem tam in propria quam in metaphorica signif.: factum e comp. nomine Κατάφωρος, de quo dictum paulo ante fuit. Est autem proprie Deprehendo in furto, aut in alio facinore, sicut et ἐπιφωρῶ. Redditur etiam

In furto prodo, Manifestarium facio. Afferturque e Luciano, ἐν ὀνείρῳ. Apud Thuc. cum partic.; nam sicut habuisti paulo ante ex Aristot. Φωραθεὶς ἐπιβουλεύων, ita legitur ap. eum, 1, (82.) p. 27. meæ Ed. Καὶ ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν, Insidiis lacessentes non deprehendere. Schol. ibi exp. ἐλέγχειν: quæ exp. ap. Suid. quoque extat. Hesychio est ἐρευνᾶν, ἐπιζητεῖν. Unde redditur etiam Scrutari, Exquirere. At Cic. vertit Intelligere, ap. Xen.; h. enim ejus l. K. Π. 8, (7, 3.) Οὐδὲ γὰρ νῦν τοι τήν γ' ἐμὴν ψυχὴν ἑωρᾶτε, ἀλλ' οἷς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν ὡς οὖσαν κατεφωρᾶτε, sic interpr. Nec enim, dum eram vobiscum, animum meum videbatis, sed eum esse in hoc corpore, ex iis rebus quas gerebam, intelligebatis. Ubi fortassis, ut hoc obiter annotem, reponendum fuerit Gerebat pro Gerebam, ut conveniat cum Græco verbo διεπράττετο. [" Munck. ad Anton. Lib. 78. Verh., Thom. M. 907." Schæf. Mss. Thuc. 8, 87.]

Φωριᾶν i. q. φωρᾶν esse videtur Hesychio; postquam enim dixit φωρᾶν esse τὸ τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν, subjungit, καὶ φωριᾶν: indicare volens, ut opinor, idem et hoc verbo significari quod illo.

ΦΩΡΙΑΜΟΣ, ὁ, Scrinium, Arcula, aut etiam Arca. In VV. LL. habetur ETIAM Φωριαμὸν, sed absque ullo testimonio. Apud Etym. certe, Suid. et Eust. reperitur duntaxat masc. genere nomin. Φωριαμός. At Hes. habet, Φωριαμὸς, κιβωτὸς, καὶ φωριάμων. E quo φωριάμων factum esse puto illud φωριαμόν. Il. Ω. (228.) Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν. Sequentibus autem his versibus commemorat quæ ἐκ τῶν φωριαμῶν depromta fuerint, Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας, Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι τάπητας. In q. l. annotat Eust., Φωριαμὸς, vel παρὰ τὸ αὐτόθι τὰ φάρη ἀμᾶσθαι, vel διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν. Quibus verbis addit regulam, propter quam acui debeat hoc vocabulum. Od. O. (104.) Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή. Quo in l. Eust. prioris duntaxat etymologiæ meminit; scribit enim φωριαμοὺς esse Homero τὰς * πεπλοδόκους χηλοὺς, ut apparet ex iis, quæ subjungit, παρὰ τὸ φᾶρος, ut tradunt veteres. Apud Apoll. Rh. quidem certe alium usum habet φωριαμὸς quam ap. Hom., utpote quæ φαρμάκων sit repositorium. Et Arculam illi esse potius quam Arcam, ex eo apparet, quod eum mulier genibus suis imponat: 3, (802.) Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ῥαιστήρι' ἔκειτο. Ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. Ubi Schol. φωριαμὸν vocari ait τὴν κοιτίδα: idque manifestum esse ex eo quod subjungat, Ἐνθεμένη κ. τ. λ. Quod vero ad etymologiam hujus nominis attinet, ipse, s. potius Eratosthenes ap. eum, non a φᾶρος deducit, sed nec a φῶρες, verum ab illo, quod a φῶρες derivatum est, adjectivo, φώριος. Sunt autem hi versus Eratosthenis, ἐν τῷ Ἑρμῇ, quibus etymum illud perscribit, Φωριαμὸν δ' ὀνόμηναν, ὅ μιν κύθε φώριον ἄγρην· Ἐκ τοῦ φωριαμὸς κικλήσκεται ἀνθρώποισιν. Multo certe commodius a φώριος deducitur, quam a substantivo φῶρες, licet eodem respiciat utrumque etymum, atque adeo unum idemque sit. Etym. certe παρὰ τοὺς φῶρας deducens, non dicit, ut Eust., διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν, sed ἐπεὶ πρὸς φυλακὴν τῶν φωρῶν κατεσκεύασται, ubi πρὸς φυλακὴν τῶν φωρῶν signif. Ad cavendum sibi a furibus. At vero quod addit, παρὰ τὸ τὰ φορούμενα ἔχειν, omnino explodendum est. Hoc enim modo, i. e. hanc usurpando libertatem, vel potius licentiam, quodlibet vocabulum a quolibet deduci posset. Enimvero hoc merito quis miretur in Etym., eum propositis tribus etymologiis, sc. ut φωριαμὸς dicatur παρὰ τὰ φάρη, tanquam sc. ἡ τῶν φαρέων δεκτική, (ita enim ibi scr. est, non φάρων,) vel παρὰ τοὺς φῶρας, vel παρὰ τὸ τὰ φορούμενα ἔχειν, hæc subjungere, Εἰ μὲν οὖν παρὰ τοὺς φῶρας, οὐδὲν πέπονθεν· εἰ δὲ παρὰ τὰ φάρη τὰ ἐντιθέμενα αὐτῇ, πέπονθε. Significat autem illi verbum πέπονθε, Mutationem passum est; nam adjicit, Μεταβληθέντος τοῦ α εἰς ω, ὡς θάκος, θῶκος. Quid vero? merito dixerit aliquis, an non si παρὰ τὸ τὰ φορούμενα ἔχειν deducatur, πεπονθέναι itidem dicendum fuerit? De hoc certe minime dubitari potest. Sed in hæc ego propterea morosius inquiro, (ut et in alia hujusmodi antea me fecisse vides,) ut tanto magis illius Scriptoris auctoritatem ap. te elevem, et non temere fidem illi adhibendam esse doceam: simul vero et aliis plerisque Grammaticis, ubi de etymologiis disserunt. Tunc enim eos relicta arte sua Grammatica ad fabulas vel potius argutas nugas accedere putes. In multis autem vocibus ipsa etiam scriptura, quam unus voci alicui tribuit, etymum illud refellit, quod ab altero ei tribuitur. Exemplo fuerit vel vox illa quæ in VV. LL. voci φῶρος subjungitur: nimirum vox Φωρυτὸς, quæ eod. modo quo φωριαμὸς, repugnantem suo etymo scripturam habet. Nam ut φωριαμὸς quidem a voce habente ο deducitur, si quidem tertium illud etymum sequamur, ita etiam φωρυτός. Verum quid hic agas? Etym. pariterque Suid. et Eust. convenientem cum etymo scripturam habent, sc. φορυτός: at vero Hes. uno quidem in loco Φορυτὸς et ipse, in altero contra, Φωρυτὸς per ω habet. Sed de his hactenus. [" Φωρυτὸς, ὁ, Cœnum, Clem. Alex. 245. Colluvies, Fœni s. Sarmentorum acervus, Lex. Bas. Curionis." Kall. Mss. " Φωριαμὸς, Wolf. Prol. 242. Brunck. Apoll. Rh. 123. Heyn. Hom. 5, 253. Ruhnk. Ep. Cr. 258. Koen. ad Greg. Cor. 197(=420.)" Schæf. Mss.]

X

"X Litera, notæ loco aliquando ponebatur, ut "dictum fuit in iis quæ Tomo secundo hujus libri "præfixa fuerunt, col. VII. ubi et de verbo Χιάζω, "et de nomine Χιαστὸς, nec non de adv. Χιαστὶ, "quæ inde facta fuerunt. Plato Timæo, Οἷον χ "προσβαλὼν, κατέκαμψεν εἰς κύκλον: pro quibus "habet interpretatio Ciceronis, Quasi decussavit, "deinde in orbem torsit. || X litera punctulis qua- "tuor velut intercisa, ἀστερίσκου signum erat: de "qua nota lege Eust." ["X confusum cum λ, α, δ, Valck. Adoniaz. p. 290. Τὸ X, ap. Grammaticos, Idem ad Phœn. p. 651. Scal. ad Varr. 210." Schæf. Mss. Ind. ad Greg. Cor. Schn. Lex. X et K conf., Spohn. de Extr. Odyss. Parte 159. X et N conf., Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 79. X hac forma + Spitzner. de Med. Syll. Pentam. Gr. 343. 372.]

ΧΑΖΩ, vel potius voce PASS. Χάζομαι, Recedo, Retrocedo. Il. Π. 707. Χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεις: P. 13. Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Quibus in Il. sine adjectione ponitur, sicut et in aliis nonnullis. Sunt vero et aliqui, ubi adjicitur præp. εἰς, aut ἐκ, aut etiam gen. solum habet, i. e. sine præp. ἐκ. Exempla ordine subjungam: Il. Γ. 32. Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων. Cui loco plane similis est hic N. (165.) αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. Sed hic nisi dicamus vacare particulam ἂψ, reddendum erit ἐχάζετο simplici Cedebat, cum ἂψ sonet Retro. Nisi quis vertere malit, Retro se recipiebat in suorum agmen. Exemplum autem verbi χάζεσθαι juncti præpositioni ἐκ, habes in hoc versu, Π. 122. Χάζετο δ' ἐκ βελέων. Ubi reddere item possis, Se subduxit e telis. Cum gen. denique, absque præp. extat in hoc 504 versu Il. Λ. Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί. Eand. constr. habet Il. Π. 736. Ἧκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός: ubi Eust. Ὁ μὴ χαζόμενός τινος, inquit, ἀλλ' ἐγγὺς δηλαδὴ γεγονὼς, δύναιτ' ἂν καὶ γενναίαν ἐκείνῳ ἐκτινάξαι πληγήν. Est tamen et alia lectio, sc. ἄζετο: quam et Didymus aut potius quicunque alius est Schol., insertam suis Scholiis habet, cum tamen non hanc, sed alteram sequi ac probare videatur, quippe qui exponat ἀπείχετο. Prima certe interpr. Latina lectionem illam χάζετο secuta itidem fuerat; at posteriores alteram secutæ fuerunt, reddentes, Veritus est, Reveritus est. Verum ne quis duplicem hanc lectionem miretur, afferam Eur. locum in quo itidem ambæ istæ lectiones habentur; et una quidem in textu est, alteram autem Schol. sequitur: cum tamen ejus Scholiis lectio contextus inserta fuerit. Is locus in Alc. (327.) extat, Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐ χάζομαι. Hic enim Schol. exp. οὐκ εὐλαβοῦμαι, tanquam legens οὐχ ἅζομαι, non autem οὐ χάζομαι. Ac ne quis hoc in dubium revocare possit, obstat hemistichium Homeri, quod subjungit, μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα. Quod autem ibi interjicitur post οὐκ εὐλαβοῦμαι, sc. καὶ οὐκ ἀπέρχομαι, non dubium est quin sit ascititium alius cujuspiam Scholium. Hes. hanc passivam vocem ubique exp. verbo ἀναχωρεῖν, quo significatur Retrocedere, s. Recedere, præterquam uno in loco, ubi exp. ὑποχωρεῖν, quod affinem signif. habet. Affert Idem et activam vocem Χάζειν, quam itidem explicat verbo ἀναχωρεῖν: sed et verbo φυλάσσεσθαι, i. e. Cavere. Cum porro Poëticum sit hoc verbum, in voce præsertim activa, tamen utraque usum esse in compositione Xen. docebo in Ἀναχάζω. Sed ποιητικωτέροις nonnullis vocabulis delectatum supra ceteros hunc Scriptorem fuisse, apparet ex aliorum quorundam verborum enumeratione, quam calci Editionis meæ apposui. || Venio ad aliam verbi χάζω signif., vel potius ad alias signiff. Il. Λ. (334.) Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς Διομήδης Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, ubi κεκαδὼν exp. στερήσας, Postquam privavit; ita tamen ut huic expositioni Eust. addat, μᾶλλον δὲ ὑποχωρῆσαι ποιήσας: indicare, ut opinor, volens hujus signif. originem. Quisquis enim vita
B privat aliquem, illam ab eo ὑποχωρεῖν ποιεῖ. Idem scribit, hoc PARTICIPIUM Κεκαδὼν esse aoristi secundi. Nam a verbo Χάζω, DICI Ἔχαδον: e quo sit partic. χαδὼν, et Ionice κεχαδὼν: eod. modo quo λελαχὼν, λελαβὼν, et similia. At vero Hes. κεκαδὼν exp. non solum στερήσας, sed etiam χωρήσας, et φροντίσας: et ita quidem, ut illud στερήσας inter hæc duo interjiciat. Et ad χωρήσας quidem quod attinet, quin pro illo reponi debeat χωρίσας per ι, minime dubito, cum ibid. κεκαδησόμεθα [ex Il. Θ. 353.] explicetur χωρισθησόμεθα. Scio alioqui χάσις itidem ap. eum exponi χώρησις, sed vel hoc fut. χωρισθησόμεθα, utrobique reponi debere ι pro η, manifesto arguit. Tertia autem illa exp. φροντίσας, non ad hoc κεκαδὼν spectat, meo quidem judicio, sed ad κεκαδὼν quod est a verbo Κήδω. Neque vero quenquam ad exp. illam recipiendam impellere debent VV. LL. Nam quod χάζω in illis dicitur poni etiam pro μεριμνῶ, Cogito, Solicitus sum, ab Apoll. Rh., in eo lapsum esse aliquem, (quicunque illa scripsit,) ob non
C satis attente considerata Schol. verba, docebo paulo post. Ut autem nunc de κεκάδοντο dicam, sciendum est exponi et ipsum Privarunt; sed nullum hujus usus exemplum afferri. Apud Hom. quidem certe suam illam τοῦ ὑποχωρεῖν signif. habet, Il. Δ. 498. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. Nam κεκάδοντο, inquit Eust., est medium aor. posterius, Ionicum, cujusmodi est τετύκοντο, pro quo κοινῶς dicitur ἐχάδοντο. Atque hæc quidem de formatione AORISTI Κεκαδόμην. Verum et hoc observandum hic est, de quo tamen tacent Eust. atque alii, videri hic jungendam esse præp. ὑπὸ verbo κεκάδοντο, ut sit ὑποκεκάδοντο ab ὑποχάζομαι. In hoc autem COMP. Ὑποχάζομαι talem usum habebit præp. ὑπὸ, qualem in Ὑποχωρῶ habet, ut Ἀναχάζομαι respondet τῷ Ἀναχωρῶ: simplici χάζομαι interim nudam τοῦ χωρεῖν signif. habente. Legitur κεκάδεσθαι (sed malo κεκαδέσθαι) ap. Hes., expositum etiam φείδεσθαι, et ἐντραπῆναι. Et, quod quis magis etiam miretur, χάζει illi est etiam προσδεῖται, χαλᾶται, ubi vereor
D ne vel pro χάζει aliud reponendum sit, vel aliæ expp. reponi debeant. Porro quod attinet ad χάζω in VV. LL. expositum μεριμνῶ, e non attente consideratis Schol. verbis, ut modo dicebam, natus est error. Nisi potius mendosum esse illius locum dicendum est. In hunc enim versum, qui extat Argon. 4, (190.) Μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι, hanc exp. affert, ἀναχωρεῖτε καὶ μεριμνᾶτε περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀνακομιδῆς. Quibus subjungit, aliquos scribere φράζεσθε, sc. pro χάζεσθε: (id quod mihi in memoriam reducit illum Hom. locum, in quo legitur, Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο:) ad quam lectionem minime dubium est quin posterior illa exp. μεριμνᾶτε pertineat. Sed hoc nequaquam consarcinatores illi animadverterunt, qui verbo χάζεσθαι signif. τοῦ μεριμνᾶν tribui dixerunt: quod sc. addat καὶ μεριμνᾶτε. Sed crediderim eum potius disjunctiva particula utentem scripsisse, ἢ μεριμνᾶτε. Illis porro quæ de κέκαδον dicta fuerunt, addendum est, extare ETIAM Κεκαδεῖν ap. Hes., et illi dari duas expp., quas et participio κεκαδὼν tribuit. Nam ut hoc parti-

cip. exp. χωρήσας (pro quo repono χωρίσας) et στερήσας, sic quoque κεκαδεῖν, χωρῆσαι (pro quo scribo χωρίσαι) et στερῆσαι. Quibus addit σκεδάσαι. Atque ut κεκαδεῖν exp. σκεδάσαι, ita fut. PASS. Κεκαδησόμεθα, poni ait pro διασκορπισθησόμεθα, (scimus autem σκεδᾷν et διασκορπίζειν de eadem re dici,) cui addit χωρισθησόμεθα. || Χάζομαι ap. Greg. Naz. Carm. Cedo, Non repugno. Imitatus est autem Greg. Euripidem in hoc usu verbi χάζομαι: ap. hunc enim legimus Or. (1116.) Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι, Non repugno bis mori, Non repugno quominus bis moriar, vel, Non recuso. Aut etiam, Causam nullam dico quin bis moriar, Causæ nihil dico quin bis moriar. Similem autem verbi χάζομαι usum habes supra in hoc Eur. versu, Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐ χάζομαι: ubi Schol. legere οὐχ ἅζομαι, admonui. [" Χάζω, Heyn. Hom. 5, 497. 6, 201. 526. Valck. Adoniaz. p. 255. Phœn. p. 353. Wessel. Probab. 44. Wakef. S. Cr. 1, 92. ad Il. Λ. 539. Musgr. Or. l. c. Alc. l. c. Capio, Wakef. Phil. 328. Jacobs. Anth. 9, 16. Heyn. Hom. 4, 559. 8, 629. De Homerico κεκαδὼν, Herm. Metr. Pind. p. 337. Heyn. Hom. 6, 177. χάζομαι, Wakef. Alc. 333. Heyn. Hom. 4, 652. 5, 154. 476. 6, 303. 7, 260. Χάζεσθαι δουρὸς, 6, 212." Schæf. Mss. Χάζω et μάζω conf., Spitzner. Mantissa Obs. in Quint. Sm. 234. Χάζομαι, cum gen., Il. N. 194. Vide Schn. Lex.]

Χάσις, Discretio, Segregatio, VV. LL. cum ab Hesych. exponatur διάκρισις et χώρισις. Quod χώρισις reddi etiam potest Separatio. Habet certe χώρισις (pro quo perperam ap. eum scriptum est χώρησις per η) magis affinem signif. ei quæ verbo χάζεσθαι data fuit. Vide Κεκάδοντο paulo ante. [Geminus ad Arat. D. 5. * Χάδην, Hippocr. 234, 46.]

Ἀναχάζω, VEL Ἀναχάζομαι, Retrocedo, Cessim eo, Iter inhibeo, vel Gressum, inquit Bud.: Xen. K. 'A. 4, (1, 12.) Ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες πορεύεσθαι. Idem, (ib. 4, 7, 7.) Ἀνεχάζετο εὐπετῶς, Cessim ibat. Est tamen Poëticum potius hoc verbum, ut antea docui in simplici Χάζομαι. Il. O. (728.) Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην: præcedit autem hic versus, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν. Notandum porro, ut Hom. dicit οὐκέτ' ἔμιμνε, ἀλλ' ἀνεχάζετο, ita dicere Xen. K. Π. 7, (1, 17.) Οὐκ ἐδύναντο ἀντέχειν, ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, ut sit idem ἀντέχειν et μίμνειν. Dicitur et ὀπίσω ἀναχάζεσθαι ab eod. Poëta, Il. Π. (710.) Ab Hesiodo autem ('A. 336.) Ἂψ ἀναχάσσασθαι, ubi supervacanea sunt ὀπίσω et ἄψ, ut si quis Latine dicat Retrocedere retro. [" Wakef. S. Cr. 1, 61. Brunck. Soph. 3, 492. Heyn. Hom. 5, 353." Schæf. Mss. Il. E. 822. Φ. 403. ad Pind. N. 10, 129.] "Ἄγχασδε, Dorice pro ἄγχαζε: hoc autem Æolica syncope pro ἀνάχαζε, ut ἀγχάσαι et ἀγχάσασθαι pro ἀναχάσαι et ἀναχάσασθαι, sicut inter Anomala etiam annotavi." [Ἄγχαζε, ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει· οὕτως Σοφοκλῆς. Lex. Sangerm.] "Ἐπαγχάσασθε, Hes. ἐπαναχωρήσατε: poëtica sync. pro ἐπαναχάσασθε, ab ἐπαναχάζομαι, Retrocedo." · Ἀποχάζω, Abscedo, Recedo: ἀπόχασον, Hes. ἀποχώρησον. Usitatior est tamen vox PASS. Ἀποχάζομαι, Od. Λ. (94.) Ἀποχάζεο βόθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ. Ubi habet gen. vi præpositionis ἀπὸ, quasi χάζεο ἀπὸ βόθρου. [Manetho 2, 483. * Διαχάζω et Διχάζω conf., Xen. K. 'A. 4, 8, 15. K. Π. 7, 1, 16. Vide Lex. Xen. v. Διαχωρεῖν. * " Ἐγχάζω, Wakef. S. Cr. 1, 92. Phil. 328." Schæf. Mss.] " Ἀνεπιχάδην, Hes. " οὐκέτι χωροῦν: sonat tamen potius χωρὶς τοῦ * ἐπιχάσαι, et nihil cedendo." [* Μεταχάζομαι, Retrocedo, cum gen., Apoll. Rh. 3, 436. * Παραχάζομαι, Hes. Παράχασον· ἀναχώρησον. Παρεχάζετο· παρεχώρησεν.] " Προχάζοιο, Hes. προβαίνοις, ἀναποδίζοις." " Συγχάσαι, Concedere, συγχωρῆσαι, Hes." Ὑποχάζομαι, vide Χάζομαι, ubi ago de aoristo Κεκαδόμην, [" Heyn. Hom. 4, 646. 7, 95." Schæf. Mss.]

Ceterum activa illa vox Χάζω, significans χωρῶ, i. e. Capio, Capax sum, habet posterius AOR. Ἔχαδον, quo usus est Hom. Il. Δ. (24.) Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα. Sed legitur etiam κέ-
A χαδε: de qua scriptura dicam paulo post. Item Λ. (462.) Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς, i. e. ἐχώρησε, Eust. addens, esse aoristi secundi, a THEM. Χῶ, Χάζω, τὸ χωρῶ, quemadmodum deducitur et Χάζω, quod est ὑποχωρῶ. Hinc est et INFIN. Χαδέειν, quod signif. Capere, i. e. Capacem esse s. Capax. Il. Ξ. init. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί: i.e. Nam litus, licet spatiosum, naves omnes capere non poterat, Navium omnium capax non erat. Sic Auctor brevium Scholl. χαδέειν exp. χωρῆσαι, itidemque Eust. ita scribens, Hujus χαδέειν præsens est χάζω: cujus secundum aoristum est Ἔχαδον: a quo sec. FUT. Χαδῶ: unde Χαδεῖν et Χαδέειν. Hæc autem ejus verba tam diligenter refero, quod quidam constituant THEMA Χάδω, ITEM Χαδέω, quæ et in VV. LL. habentur. A Χάζω est etiam med. PRÆT. Κέχανδα: cujus PARTIC. Κεχανδώς: Od. Δ. (96.) καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά. Ubi licet κεχανδότα exponatur
B itidem χωροῦντα, non tamen intelligendum est, Domum quæ capiebat multa bona, i. e. capax erat multorum bonorum, s. multarum opum; sed Quæ sua capacitate continebat. Ita enim malo reddere, ad primam signif. respiciendo, quam simpliciter Continebat. Idem dicendum et de κεχάνδει præt. plusquam perfecto. Il. Ω. (192.) de thalamo, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, i. e. πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλήνης ἄξια, inquit. Eust. Is autem annotat præterea, manifestum hinc esse, scribi debere in illo quem attuli loco, Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε, non οὐ κέχαδε. Alioqui enim κέχανδεν scr. fuisse, interjecto ν, ut ex eo formaretur plusquamperf. κεχάνδει. Sed idem Gramm. sibi non satis constat, p. 1487.; ibi enim scripturam illam οὐ κέχαδε alteri præfert, exemplarium etiam auctoritate nitens, et illud ν, e quo ἔχαδε rectius scribi arguebat, metrico pleonasmo addi tradens. In suis autem in illum ipsum locum Il. Θ. Scholiis, rem in ambiguo relinquit, dicens esse vel κέχαδε cum κ, ut sit med. præt., a Χῶ, Χάζω, τὸ
C χωρῶ, (ut Φράζω, πέφραδα: et Χλάζω, κέχλαδα, ap. Pind.) vel ἔχαδε, secundum aoristum. His certe addendum est, quod ab Eod. scribitur, hoc κέχανδα esse a Χάζω, non autem a Χαίνω, utpote habens ν e pleonasmo. Unde apparet fuisse, qui a Χαίνω deducendum putarent. [" Χαδεῖν s. Χαδέειν, Arat. 695. Nicander 'A. 58. Opp. K. 3, 503. 4, 209." Wakef. Mss.] " Χανδάνω, poëtice, Capio, i. e. Capax sum, " factum e Χάδω, s. Χαδῶ, de quibus supra," [" Jacobs. Anth. 9, 16. Heroic. adesp. 8. Κεχανδὼς, Dawes. M. Cr. 182. Heyn. Hom. 8, 408." Schæf. Mss. Aristoph. B. 261. Theocr. 13, 57. Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ. * " Ἀχανδὴς, Anacr. Carm. 64. v. 1062." Kall. Mss. " Ad Charit. 528." Schæf. Mss. * " Εὐχανδὴς, Patulus, Manetho 6, 463. χαλκῷ." Schleusn. Mss. Conf. cum * Ἐγχανδὴς, Nicander 'A. 63. νηδύν. * Περιχανδὴς, Fr. 4. ex Athen. 372. χύτραν.] " Πολυχανδὴς, Multum capiens, Valde capax, a χανδάνω," [" Wakef. Phil. 783. S. Cr. 4, 10. Gesner. Ind. in Orph."
D Schæf. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 281. Theocr. 13, 46. " Const. Manass. Chron. p. 76. Amat. 4, 30." Boiss. Mss. Nicander Θ. 951. " Greg. Naz. Carm. 1. p. 32." Kall. Mss. Quint. Sm. 3, 728. 4, 475. Themist. Or. 23. p. 299.]

ΚΑΚΟΣ, Malus, Improbus. Apud Hom. sæpe κακὸς est ὁ δειλὸς, Ignavus, Timidus. Et quoniam existimatur κακὸς deductum esse a v. χάζω, s. χάζομαι, (quam etymologiam hic sequens, alioqui non satis mihi verisimilem, istum locum illi dedi,) videri queat prima ejus hæc signif. esse. Nihil enim magis convenit ignavo et timido quam ὑποχωρεῖν, quod est χάζειν. Et ita merito fuerit dictus κακὸς, quasi χακός. Sed quia improbos refugimus, et ab eis recedimus, ideo huic etiam signif. etymum illud convenire videri queat, non minus quidem certe quam illi. Eust. utrique signif. ipsum accommodat; cum enim aliquot in Il. κακὸν dici testetur τὸν δειλὸν, a χάζω, quod est ὑποχωρῶ καὶ ἀναποδίζω: non minus νοῦσον κακὴν exp. τὴν φευκτην, a χάζω, quod est ὑπο-

χωρῶ: quam sc. φεύγομεν, i. e. Fugimus, ὡς ὀλεθρίαν. Auctor autem Etym. scribit κακὸς quidem ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, esse a χάζω, ut sit ὁ ὑποχωρῶν καὶ φεύγων: at vero ἐπὶ τοῦ ἄλλου, usurpari καταχρηστικῶς: quoniam omnes illum ὑποχωροῦμεν. Ubi per ἐπὶ τοῦ ἄλλου videtur intelligere alteram illam signif., qua de improbo dicitur. Sed non satis placet illud καταχρηστικῶς: potius enim κακὸς pro δειλὸς esset a χάζω, ex eo quod refugiat: at cum ponitur pro πονηρὸς, i. e. Improbus, inde quidem esset, sed passive accipiendo de eo qui refugitur ab aliis. Sic sane Eust., postquam dixit νοῦσον κακὴν esse τὴν φευκτὴν, a χάζω, quod est ὑποχωρῶ, nimirum quam φεύγομεν, tanquam ὀλεθρίαν: itidemque ἔριν κακὴν, et πόλεμον κακὸν esse, ἐξ ὧν ἄν τις χάζοιτο: addit versa vice dici κακὸς pro δειλός: sc. ὃς χάζεται τῆς μάχης ἀναχωρῶν καὶ φεύγων, εἴτε καὶ ἀναδυόμενος. In meo vet. Lex. hæc tantum scripta sunt, Κακὸς, εἴτε ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, εἴτε ἐπὶ τοῦ πονηροῦ παρὰ τὸ χάζω, χακὸς, καὶ κακός. Utut sit, (neque enim hic aliud possum quam liberum cuique suum judicium relinquere,) non video quid obstet quominus κακὸς pro Malo, i. e. Improbo, s. Nequam, primo loco ponatur, cum hujus quoque signif. exempla ap. Hom. extent; præsertim tamen, ubi rei tribuitur. Nam ubi personæ tribuit hanc vocem, frequentius ἐπὶ τοῦ δειλοῦ poni haud negarim. Et sunt quidem aliqui loci qui utramque signif. admittere fortassis queant; verum Od. Λ. (383.) per κακὴν γυναῖκα non puto aliud quam improbam mulierem quenquam existimaturum intelligi: in isto loco, Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτὴν, Ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός. At hic, qui extat Χ. (414.) Οὔ τινα γάρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο, quamvis aperte videatur voci κακὸς Improbi signif. dare, Eust. tamen in dubium id revocat, cum dicit κακὸν posse etiam significare τὸν ταπεινόν: et ἐσθλὸν, τὸν μὴ τοιοῦτον. In isto quoque loco Od. Ρ. (217.) Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει· Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, non simpliciter accipit pro Improbo; dicit enim γενικῶς hic positum esse, et declarare τὸν ἀγεννῆ καὶ τὸν δειλὸν, καὶ τὸν μὴ ἀρετῶντα, καὶ ὅλως τὸν οὐδὲν ὑγιὲς ἔχοντα. Et ita quidem ap. Hom. Apud Hesiod. autem aperte κακὸς pro Improbo aut etiam Scelerato homine ponitur, et eo quem nos appellamus Un méchant homme, in isto Ergων versu (1, 238.) Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ, Sæpenumero universa civitas ob virum improbum s. sceleratum pœnas luit. Non contentus autem dixisse κακοῦ, addit, Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται. Apud eund. Poëtam in eod. opere, κακὸς γείτων opp. ἀγαθῷ γείτονι, (344.) Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ. At vero e soluta oratione hujus usus exempla, sc. nominis κακὸς positi pro Improbo, supervacaneum fuerit afferre, cum passim extent. Plato de LL. 4. τὸν κακὸν dicit esse ἀκάθαρτον τὴν ψυχὴν, ut vicissim, ei contrarium, esse καθαρόν: quibus subjungit, Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρ' ἀγαθὸν, οὔτε θεὸν ἐστί ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι. Ubi Cic. reddidit Improbum, de LL. 2. Donis impii ne placare audeant deos, Platonem audiant: qui vetantur dubitare qua mente sit futurus Deus, cum vir nemo bonus ab improbo se donari velit. In ejusd. Plat. Timæo, hæc verba, Τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ, λύειν ἐθέλειν, κακοῦ, ita interpr. Sed haudquaquam boni est ratione vinctum velle dissolvere. Est denique κακὸς ap. hunc pariter et Aristot., nec non ap. alios Scriptt., cui inest κακία, ut vicissim ἀγαθὸς, vel ἐσθλὸς, cui inest ἀρετή. Aristot. Eth. 2, 6. postquam dixit τῆς μὲν κακίας esse τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν, at vero τῆς ἀρετῆς, esse τὴν μεσότητα, subjungit hunc versum, Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ, ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί. Alicubi κακὸς et πονηρὸς copulata inveniuntur, Plut. (8, 189.) Μήτε τοὺς ἄλλους ἐκ κακῶν καὶ πονηρῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς καὶ μεγαλωφελεῖς γενομένους. Schol. Thuc. in quodam ejus loco κακὸς exp. κακότροπος. Verum ut ad Plat. redeam, sciendum est illum in Cratylo scribere, vocabulum hoc κακὸς esse ἄτοπον,

A atque adeo ejusmodi quod βαρβαρικὸν censeri possit.

Rei etiam tributa κακοῦ appellatio valde frequens est. Et interdum quidem dicitur κακὸν de re quæ ab improbo proficiscitur, ut κακὸν ἔργον, Improbum factum. Interdum vero κακὸν est Perniciosum, Infaustum, Infelix, quali signif. et ap. Latinos Res mala dicitur. Legimus ap. Hom. κακὰ ἔργα, Improba facta: itidemque κακὸν ἔπος, nec non κακὴ βουλή? quod et ap. Hesiod. extat, in hoc Ergων versu, qui postea in Proverbium abiit (1, 264.) Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, pro quo dixerunt olim Lat. Malum consilium consultori pessimum. Alterius autem usus exempla esse possint, κακὸν ἦμαρ, et κακὴ αἶσα, atque alia. Sed ab eo jungi sciendum est cum quibusdam etiam subst., quæ talem signif. habent, ut non itidem alterum quoque adjectivum admittant. Nam ut κακὸν ἦμαρ, et κακὴ αἶσα, sic quoque ἀγαθὸν ἦμαρ et ἀγαθὴ αἶσα dici potest; at vero ut πῆμα κακὸν dicit, et οἶτον κακὸν, et ὀδύνας κακὰς, et κακὴν νοῦσον, itemque ἀτασθαλίας κακὰς, et
B pleraque alia, nequaquam vicissim dicere quis possit ἀγαθὸν πῆμα, et ὀδύναι ἀγαθαὶ, itidemque de ceteris. De quibus ll. aliud dicere nequeo, quam habita ratione ejus de quo in unoquoque eorum agitur, reddi debere κακὸν, Grave, Dirum, Tetrum, Exitiosum, Pestiferum, Funestum, Horrendum, aut aliis hujusmodi esse utendum. *Illud* certe κακὴν νοῦσον Il. initio, commode redditum iri puto Dirum s. Tetrum morbum. Sed et vocem Malus alicubi in carmine talem usum habentem legisse mihi videor. Eustathii quidem certe expp. nullo modo mihi satisfaciunt, qui dicit κακὴν νοῦσον esse τὴν φευκτὴν, ut docui antea, cum de etymo vocis hujus agerem, vel ἐναντίαν τῇ ἀρετῇ τοῦ σώματος, τῇ ὑγείᾳ. Aut certe κακὴν νοῦσον, sicut et ἔριν, posse intelligi τὴν κακωτικήν: quemadmodum κακὰς ὀδύνας ap. Eund. exp. κακωτικάς. Sed nec quæ de θάνατος κακὸς tradit, satis probare possum, Il. Γ. (173.) ubi Helene dicit, Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο Υἱέϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. Vult
C enim appellari θάνατον κακὸν, vel τὸν τοῖς πλείοσι τοιοῦτον, et propterea φευκτόν: vel ad differentiam καλῶν θανάτων, quales multi in historiis commemorantur. Imo vero, aut ego valde fallor, aut κακὸς talem emphasin habet, qualem Gallicum Male, (quod est e Malus factum, et ejus signif. habet, sed certis quibusdam subst. duntaxat adhibetur,) cum dicimus La male mort, præsertim *in imprecationibus*: *sicut et Helenæ verba ad imprecationem trahi possunt: perinde ac si diceret illam sibi potius debuisse mortem imprecari.* Sed et sibi ipsis imprecantes quidam, longe quidem certe ab hominum Christianorum officio discedendo, dicere solent, La male mort me puisse venir, si etc. Sic Latini quoque emphatice Malam pestem oppetam, dicunt. Dicimus præterea Une mauvaise maladie, vel Une méchante maladie, de tetro morbo. Sic vero et aliis quibusdam hoc adj. adhibemus.

Κακὸς, Ignavus, Timidus, δειλός. Reddi etiam potest, Minime generosus, Nihil generosi habens. Hac
D in signif. frequens est ap. Hom., uti dixi; sed ego paucis contentus locis ero, in quibus manifestissima hæc signif. esse potest. Il. Ρ. (180.) Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις, Ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος. Fuisse autem objectam isti δειλίαν, et eo pertinere ὡς ἀγορεύεις, patet ex iis quæ ibi præcedunt: objectam, inquam, fuisse δειλίαν, i. e. objecta fuisse quæ ad δειλίαν pertinerent: (631.) Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει: Ζ. (488.) Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Apertius tamen in sequentibus ll., si modo quicquam apertius desiderandum est, in quibus κακὸν et ἀνάλκιδα s. ἄναλκιν copulat: quod posterius velut per epexegesin illi subjungit. Il. (Θ. 153.) Εἴπερ γάρ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει, Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες. Itidemque Od. Γ. (375.) Ὦ φίλε, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι. Extat vero et locus

quidam ap. eund. Poëtam, ubi quem vocarat δειλὸν, statim post appellat κακόν. Is est Il. N. (278.) Ἔνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ, κ.τ. λ. In soluta quoque oratione aliquis est nominis κακὸς usus hac in signif., sicut et τοῦ ἀγαθὸς in contraria. E Thuc. quidem utriusque exemplum habes in Ἀγαθὸς, T. 1, col. 10. Potest autem addi et hoc τοῦ κακὸς exemplum, e Plat. Apol. (16.) de Achille, Ὁ δὲ, τοῦτ' ἀκούσας, τοῦ μὲν θανάτου καὶ τοῦ κινδύνου ὠλιγώρησε· πολὺ δὲ μᾶλλον δείσας τὸ ζῆν κακὸς ὢν, καὶ τοῖς φίλοις μὴ τιμωρεῖν κ. τ. λ. Nisi forte de iis loquens, quæ ab Hom. commemorantur, hoc potius quam alio vocabulo uti voluit Plato. Hoc equidem constat, minus frequens esse κακὸς solutæ orationi hac in signif., quam ἀγαθὸς in contraria. Unde etiam videmus factum esse ἀνδραγαθία, e quo ἀνδραγαθίζεσθαι. Sic nos Gallice dicimus Il y avoit beaucoup de bons hommes, pro vaillans hommes; at non versa vice Ignavos appellare solemus Mauvais, vel Méchans. Ceterum his omnibus et hoc addo: quemadmodum κακὸς, quod proprie Malum s. Improbum significat, (propriam enim et primam esse hanc signif. persuasum habeo,) Ignavi et Timidi signif. plerumque accipit, ita vicissim δειλὸς, quod proprie de Timido s. Ignavo dicitur, pro Improbo nonnunquam accipi, præsertimque ap. Theogn., quantum quidem meminisse possum. Quod etiam magis me in illa mea sententia confirmat, de prima et maxime propria nominis κακὸς signif.

Κακὸς, Ignobilis. Nimirum q. d. Genere malo natus; si ita loqui liceat, ut vicissim dixit Plautus, Genere bono natus, i. e. nobili s. claro. Quo et nos modo dicimus, Qui est de bonne maison. Hujus autem signif. exempla e solo Homero habeo, ap. quem Nausicaa dicit Ulyssi, Od. Z. (187.) Ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας· Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. Καί πού σοι τάγ' ἔδωκε. Ubi etiam observa duplicem usum hujus nominis κακὸς in uno eodemque loco. Neque enim ut κακῷ pro δυσγενεῖ ponitur, ita et κακοῖς significare potest δυσγενέσι: nec dubito quin primam illam signif. habeat, qua sc. dicitur de improbis. Quod enim quidam ἐσθλοῖς et κακοῖς tanquam in neutro genere posita intellexerunt pro ἐν ἐσθλοῖς πράγμασι καὶ κακοῖς, ne refutatione quidem dignum esse censuerim. Extat porro et alius locus ap. Hom., ubi evidentior etiam possit esse hic nominis κακὸς usus pro δυσγενής: Od. Δ. (64.) Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων Σκηπτούχων· ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν. Ceterum meminisse hic oportet cujusdam loci, quem in primo themate attuli, in quo Eust. putat κακὸν posse accipi ἀντὶ τοῦ ταπεινοῦ, quod certe magis est quam δυσγενής. At vero in isto versu Od. Φ. (324.) Μήποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Eust. vult κακώτερος esse ἀσθενὴς, s. δυσγενής.

Κακὸς, Humilis, Abjectus, Pauper, vide Κακίων.

Κακὸς, Vilis, Vilis vetusque, ea signif. qua dicitur Vilis vetusque vestis, ab Ovidio. Od. Ξ. (506.) Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, Λ. (190.) κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷσαι. Sed et κακὰ εἱμένος dicit sine adjectione, T. (327.) Εἴ κεν ἀϋσταλέος κακὰ εἱμένος ἐν μεγάροισι Δαινύῃ. Eodemque modo quo κακὰ εἵματα, dicit etiam κακὸν ῥάκος, Ξ. (343.) Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα, Ῥωγαλέα. An autem vilis vetusque vestis, sive trita vestis, dici itidem Latine queat Mala vestis, alii viderint; ego certe ita loqui minime ausim. At Gallice eod. modo dixeris Un méchant habillement, Une méchante robe.

Κακὸς, Deformis, Qui est mala forma: si malam formam, itidem ut bonam, dicere concedatur. Sed nitor, quod ad hanc nominis κακὸς signif. attinet, sola Eustathii auctoritate, qui in hunc versum Homeri Il. K. (316.) Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, annotat, τὸ δὲ κακὸς δηλοῖ μὲν τὸν δύσμορφον, ἀντίκειται δὲ τῷ καλῷ, ὡς αἰσχρός. Sed nisi nitatur ipse Eust. alius loci auctoritate, haudquaquam ei subscripserim, cum non κακὸς sine adjectione, sed κακὸς εἶδος hic dixerit Poëta. Leges et in compar.

A Κακίων aliquid de hac signif. At vero κακοῦ βίου φεύγειν, pro Turpis vitæ accusari, ex Hermog. affertur.

Κακὸς, Imperitus, ut dicitur aliquis esse malus artifex. Il. P. (487.) Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι, ubi exp. ἀτέχνοις, sed additur Vel δειλοῖς, ab Eust.: imo vero hanc exp. illi præfigit. Sed et soluta oratio multa hujus signif. exempla suppeditare potest, ubi dicitur κακὸς τεχνίτης, sicut Lat. Malus artifex.: dicitur κακὸς ἰατρὸς, ut Latine Malus medicus, pro Imperito: dicitur κακὸς στρατιώτης, Malus miles, ut sæpe legimus Bonus miles: dicuntur itidem alia. Sed infin. interdum addi sciendum est, et dici quempiam κακὸν ποιεῖν, ut vicissim ἀγαθὸν ποιεῖν τι. Apud Eur. Med. κακὴ infinitivo junctum exp. ἀσθενὴς, (264.) γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα, (ita enim leg., non φόνου,) Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν. Sed ego malim accipere simpliciter, ut nos diceremus, Une femme n'est pas bonne à faire telle chose. Apud
B Thuc. autem κακοὶ προφυλάξασθαι exp. διὰ κακίαν ἀδύνατοι. At vero ap. Hom. gradu comp. κακώτερον, licet cum infin. itidem junctum, hanc Imperitiæ aut etiam ἀδυνασίας signif. habere nullo modo potest, Od. Θ. (138.) Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης Ἄνδρα τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη. Talem certe usum habet ap. nos compar. Pire, (quod sonat κακώτερος s. κακίων,) cum dicimus Il n'y a rien pire pour ruiner un homme. Vel, Il n'y a rien pire pour engendrer des maladies.

Gradus COMP. Κακώτερος, SIVE Κακίων, Pejor, Deterior: at vero superl. Κάκιστος, Pessimus, Deterrimus. Est autem κακώτερος Poëtarum potius quam aliorum Scriptorum: cujus usum habemus in Hom. loco quem modo protuli, itidemque in isto, Od. O. (342.) Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι, Nihil pejus est. At vero Φ. (324.) videtur hunc compar. κακώτερος pro positivo accipere Eust., quippe qui vult esse positum pro ἀσθενὴς, s. δυσγενὴς, ut supra docui, cum agerem de κακὸς
C significante δυσγενής. Altero quoque comparativo Κακίων utitur hic Poëta, Ξ. (56.) Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, Ξεῖνον ἀτιμῆσαι. Sed hic κακίων, si Eustathio credimus, ponitur pro πενέστερος, i. e. Pauperior; vel pro εἰδεχθέστερος, i. e. Deformior. Sed illam exp. huic præfero, utpote habentem aliquid affinitatis cum ea quæ data fuit supra huic vocabulo in aliquot ejusd. Poëtæ locis, ubi dictum est significare δυσγενῆ. At pro Deformis, non puto fuisse dicturum κακὸς sine adjectione, sed potius adjecturum fuisse vel εἶδος, (ut in eo quem supra attuli loco,) vel alium ejusmodi accusativum. Adde quod describitur Ulysses ab Hom. πένης potius quam εἰδεχθής. Sed ego tamen si a πενέστερος discedendum et aliud aptius vocabulum quærendum sit, malim uti generaliori aliquo, quod humiliorem vel abjectiorem s. magis abjectæ sortis hominem, aut viliorem, declaret: ut supra idem Schol. exposuit ταπεινόν. Operæ pretium est autem considerare quam fuerit etiam olim probrosa paupertas, et quam
D vicissim in pretio pretium fuerit, si pauperes, aut etiam generalius, humiles abjectique homines, κακοὶ vocabantur. Minus certe mirum esse debet appellari vicissim a nostratibus hodieque Un homme de bien, eum quoque, qui proprie loquendo vocandus potius esset Un homme de biens. Cum enim proprie illud Homme de bien, a virtute hominem laudet, vulgi usus paulatim obtinuit (initio quidem jocantis potius quam serio loquentis) ut in tribuenda hac appellatione sola opulentia, aut etiam solus cultus corporis elegantior, tanquam opulentiæ testis, spectaretur, et ita corpus vel potius res ad corpus pertinentes animo laudem suam eriperent. Sed ut ad κακίων redeam, Scholiorum brevium Auctor aliam exp. affert, quæ nullo modo mihi arridet: vult enim κακίων σέθεν significare μᾶλλόν σου κεκακωμένος τὴν ψυχήν. Ceterum in usu est, uti dixi, hic compar. prosæ quoque Scriptoribus. Xen. K. II. 2, (1, 6.) Ψυχάς τε οὐδὲν κακίονας ὑμῖν προσήκει ἡμῶν ἔχειν, Nihilo deteriores.

Superl. est Κάκιστος, uti dixi, Pessimus, Deterrimus. Apud Hom. pro Ignavissimus, Timidissimus, ut dictum est κακὸν pro Ignavo poni. Item aliquid dicitur esse κάκιστον, Pessimum, Deterrimum. Et τὰ κάκιστα, Pessima quæque, ap. Lucian. (1, 342.) Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

Κακὸν, τὸ, subst. Malum. Il. B. (195.) Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, Ne iratus aliquo malo afficiat Achivos. Eodem loquendi genere utens, Hesiodus scribit, (Ἔργ. 1, 325.) Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Sic κακὰ in plur. ut in hoc Proverbiali versu, Ὅς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει, Qui alii malum struit s. molitur, suo ipsius jecinori malum struit. Sumtus est autem ille versus ex isto Hesiodi (263.) Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων. Idem vero (189.) dixit ἀνέρα κακῶν ῥεκτῆρα. Et κακὰ φέρειν cum dat. ap. Hom. rursus, ubi κακὰ reddi etiam potest Clades. In prosa quoque κακὸν ita usurpatur substantive; et ut vides Poëtas illos Homerum et Hesiodum dicere ῥέξαι κακὸν, cum accus. personæ, sic prosæ Scriptores dicunt δρᾷν κακὸν, vel ποιεῖν, cum eadem constr. Thuc. 8. Καὶ τὰ πλεῖστα κακὰ ἐπιστάμενοι τὴν χώραν οὗτοι ἔδρασαν, ubi accus. χώραν non solum ad participium, sed ad verbum quoque fertur. Ex Eod. Κακὰ πολλὰ τῶν Ἑλλήνων, pro Mala multa quæ Græci intulerunt. Ex Eod. Κακὸν ποιῶ, Scelus admitto. At in isto loco Od. O. (73.) Ἶσόν τοι κακόν ἐσθ' ὅστ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκῃ, quidam κακὸν interpr. Peccatum.

Κακὸν, Malum, Calamitas. Præsertim vero usitatus est Pluralis, κακὰ, Mala, Calamitates, Ærumnæ. Od. B. (179.) μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω: Il. Γ. (99.) ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε: Od. Θ. (137.) ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσι. Frequentem et in soluta oratione signif. hanc habet. Thuc. 2. Ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικώμενοι. Et μεγάλα κακὰ, ap. Eund. Aristoph. Πλ. init. Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.

[" Κακὸς, Brunck. Œd. T. 1062. ad Herod. 651. Wakef. Herc. F. 496. Burm. ad Phædr. p. 45. Mit., Pierson. Veris. 219. Ammon. 80. Ignobilis, Humilis, Abjectus, Wakef. Alc. 192. Timidus, 713. Phil. 1306. S. Cr. 3, 197. Heyn. Hom. 6, 418. Brunck. Aristoph. 2, 169. Male ominatus, Idem ad Soph. El. 61. In compp. Infelix, Wakef. Phil. 692. Conf. c. καλὸς, ad Charit. 686. Markl. Iph. p. 274. Musgr. Tro. 713. Ion. 450. Schw. Lex. Polyb. v. Καλὸς, Jacobs. Anth. 7, 27. ad Dionys. H. 1, 135. 3, 1328.: cum ἀγαθὸς, ad Charit. 686.: cum κοινὸς, Jacobs. Anim. 177.: cum κακόνους, Koen. ad Greg. Cor. 228=481. Sequ. inf., ad Xen. Œc. 4, 3. Porson. ad Hec. 336. Wakef. Diatr. p. 20. Κακὸς ὣς, Heyn. Hom. 5, 433. Κακὸς κακῶς, Eur. Tro. 446. Wakef. Phil. 1069. Timon Epigr. Porson. Med. p. 63. Soph. Aj. 839. Plut. 6, 259. Hutt. Κακὰ κακῶς, Aristoph. Λ. 162. Kuster. ad h. l. Γένος κακὸς, Heyn. Hom. 6, 545. Νὺξ κακὴ, 6, 38. Κακὸν ποιεῖν τινὰ, Kuster. V. M. 43. Κακὸν ποιεῖν, Wakef. S. Cr. 5, 47.: ῥέζειν, de leone, Heyn. Hom. 7, 97. Ὅσον κακὸν, cum gen.; Brunck. Aristoph. 3, 125. Κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι, Lobeck. Aj. p. 278. ad Herod. 223. Οἷον κακὸν, Toup. Opusc. 1, 486. ad Xen. Eph. 179. ad Herod. 624. Μέγα κακὸν, T. H. ad Lucian. 1, 220. Brunck. Bacch. 267. Ἀτηρὸν κακὸν, Andr. 353. Ἀπὸ τοῦ κακοῦ, Dionys. H. 2, 780. Ἐπὶ κακῷ, Boiss. Philostr. 421. ad Diod. S. 1, 4. ad Dionys. H. 4, 2294. Ἐν κακῷ χειμῶνος, Musgr. ad Eurip. 215. Κακὰ et κατὰ conf., Jacobs. Anth. 9, 488. ad Charit. 611=316. Wyttenb. ad Plut. 1, 656. Τὰ κακὰ, Malitia, Wakef. Phil. 448. Στομάχων κακὰ, Jacobs. Anth. 9, 414. Κακὰ κακῶν, Toup. Opusc. 2, 226. Κακῶν τὰ κ., Lucill. 121. Κακὰ κακοῖς, Porson. Hec. p. 38. Ed. 2. ad Dionys. H. 5, 361. Κακίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 437. Heyn. Hom. 5, 669. De quant., Phryn. Ecl. 162. Κάκιον, Theogn. 21. Herodian. Philet. 436. et n., Od. T. 120. Κάκῖον, Valck. Phœn. p. 277. Οὐ κάκιον, ad Herod. 126. Xen. Œc. 7, 25. Κακιότερος, sic scr. ap. Jacobs. Anth. 10, 57. (Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. 102.) Κακώτερος, ibid.

A Heyn. Hom. 8, 259. Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατα, Brunck. Œd. C. 1189. Dawes. M. Cr. 333." Schæf. Mss. Κακώτερος, Apoll. Rh. 3, 421. Theocr. 27, 21. Alciphr. 3, 62. Κάκιστος φαγεῖν, Phrynichus Bekkeri p. 48. Κακὸς, Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr., Valck. Schol. in N. T. 1, 239.: κακὰ ἐκ κακοῦ, 2, 297. " Theophyl. Ep. 3. Κακὰ, εἴτε τὰ κακύνοντα, εἴτε τὰ κακοῦντα." Gataker. Mss. " Mendax, Fraudibus et technis utens, Soph. Trach. 468., ubi opp. ἀψευδεῖν ἀεί." Schleusn. Mss.]

[* Κακοαίσχης, Greg. Naz. 2, 162. * " Κακοαίτιος, Manetho 1, 355." Wakef. Mss. * " Κακοβίωτος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 233. T. H. ad Plutum p. 338." Schæf. Mss. * Κακοβόρος, Ælian. H. A. 10, 29. Κακόδουλος, unde * Κακοδουλέω, e quo * " Κακοδουλία, Dio Chrys. 2, 136. * Κακόμαχλος, Valde lascivus, Theod. 1, 129. * Κακόπνευστος, Schol. Od. N. 99." Wakef. Mss.] " Κακοποιὸς, Maleficus, Malis " afficiens. Epigr. in Fures, Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλή- " λυθε; Quis primus venit maleficus et noxius? A-
B " ristot. Eth. 4, 3. Οὐ κακοὶ μὲν οὖν δοκοῦσιν εἶναι " οὐδὲ οὗτοι· οὐ γὰρ κακοποιοί εἰσιν. Itidem et Synes. " Ep. 57. Αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις, Maleficæ potestates, " Mali genii." [" Valck. Diatr. 112." Schæf. Mss. " Vet. Poëta de Vir. Herb. 95. ἕλκη." Schleusn. Mss. LXX. Prov. 12, 4. 24, 18. * Κακοποιέω, Polyb. 4, 6, 10. 8, 14, 1. Xen. Œc. 3, 11. K. Π. 8, 8, 7. Ἀπ. 3, 5, 26. Schn. ad K. Ἀ. 2, 5, 3. Diod. S. 11. p. 275. 15. p. 480. Schleusn. Lex. in N. et V. T. * Κακοποίησις, LXX. Esdr. 4, 22. Cod. Pseud. V. T. 688. Εἰς κακὸν ποιεῖν ἐλαύνει, al. εἰς κακοποίησιν. * " Κακοποιητικὸς, Method. 445." Kall. Mss. Aristot. de Rep. 7. p. 446.] " Κακοποιΐα, ἡ, Maleficentia, " (ut Cæs. dicit, Iter facere per provinciam sine " ulla maleficentia,) Malorum illatio s. importatio, " etiam Maleficium. Isocr. ad Dem. Ὁμοίως αἰσχρὸν " νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιΐαις, καὶ " τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις: Panath. Ἐκ- " βολὰς ὧν ἐγέννησαν, καὶ καταποντισμοὺς καὶ τυφλώ- " σεις, καὶ τοσαύτας τὸ πλῆθος κακοποιΐας." [Inc. Prov.
C 22, 16. Esai. 53, 8. * Κακοσταθὴς, Greg. Naz. 2, 73. * " Κακοσύμβουλος, Joseph. Hypomn. 69." Schleusn. Mss. * " Κακοσυνάντητος, Schol. Opp. Ἀ. 1, 370. 2, 388." Wakef. Mss. * " Κακόσφαιρος, Tzetz. Ch. 11, 494." Elberling. Mss. * " Κακόταφος, Schol. Opp. Ἀ. 5, 346. * Κακότυχος, Hes. v. Κρείττονας. * Κακόϋπνος, Hes. v. Ἀΰπνους." Wakef. Mss. * " Κακόφρουρος, Const. Manass. Chron. p. 100. var. lect." Boiss. Mss.] " Κακοχράσμων, Improbus, VV. LL." [e Theocr. 4, 22. * Κακέγκακος, adv. * " Κακεγκάκως, Const. Manass. Chron. p. 120. Meurs." Schæf. Mss.]

Ἄκακος, ὁ, ἡ, Homo minime malus, Ab omni malitia abhorrens s. alienus. Vel brevius, a malitia, Homo simplex et apertus. Dem. (1153.) Καὶ προσποιούμενος ἄκακος εἶναι, ἐξηπάτησε τοὺς δικαστάς. Polyb. 3, (98, 5.) Πρὸς τοῦτον ἄκακον ὄντα τὸν ἄνδρα καὶ πρᾷον τῇ φύσει. Hæc e Bud., qui ἄκακον interpretans Hominem minime malum, Ciceronem sequi voluit, ut opinor; nam is tanquam Græcum hoc voca-
D bulum exprimere volens, Hominem minime malum dixit, pro Simplici et fraudis ignaro: [ad Div. 10, 21, 7. cf. Ep. 23, 2.] Plut. (6, 147.) Οἱ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι ὑπὸ τῶν λεγόντων μᾶλλον βλάπτονται. Dionys. ad Demophilum scribens, ut ann. VV. LL., ostendit ἀκάκους esse τοὺς μὴ προεννοοῦντας τὰ κακά. || Ἄκακος ex LXX. affertur pro Innocenti. [" Jacobs. Anth. 9, 408. 12, 132. 296. ad Diod. S. 1, 162. Valck. Adoniaz. p. 202. ad Mœr. 78. Bergler. ad Alciphr. 36. Timæi Lex. 16. et Ruhnk., Wessel. Probab. 82. Toup. Opusc. 2, 207. Ammon. 80. Musgr. Hipp. 942." Schæf. Mss. Greg. Cor. 342. Æsch. Pers. 666. Plato Alcib. 2. p. 81. Dio Cass. 12, 1. de Commodo, Πανοῦργος μὲν οὐκ ἔφυ, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος ἀνθρώπων, ἄκακος: 51, 13. de Cleopatra, Μὴ ἄκακος γυνὴ, δραστηρία καὶ συνετή. Anaxilas Athenæi 6. p. 475. Schw. Ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον.] Ἀκάκως, Simpliciter et aperte, Sine fraude, [Dem. 1154. 1162. Polyb. 5, 20, 5. 7, 17, 9. 8, 31, 8. Plut. Thes. 8. Ἀκ. καὶ παιδικῶς.] Ἀκακία, ἡ, Mens ab-

horrens a malitia, s. malitiæ ignara, Mens minime malitiosa, Simplicitas, Candor quidam simplex, Ingenium hominis simplex, et fraudis ignarum. Demosth. (1372.) Καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀκακίαν τὴν ἑαυτοῦ τοῦτον πάρεδρον ποιήσαιτο. Et paulo post, Ἅμα μὲν καὶ ἐλεήσασα αὐτὸν ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ διὰ τὴν ἀκακίαν τοῦ τρόπου. Apud Plut. Demetr. (init.) poni testatur Bud. pro Simplicitate atque innocentia, non electione et judicio certo prædita, sed doli ac fraudis nescia, Τὴν ἀπειρίᾳ τῶν κακῶν καλλωπιζομένην ἀκακίαν οὐκ ἐπαινοῦσιν, ἀλλ' ἀβελτηρίαν ἡγοῦνται. Apud Cic. de Fin. 5. pro ἀκακίαν quidam Codd. ἀκαμίαν, alii, quos sequi malui, ἀθαμβίαν habent. Nam Ciceronem scripsisse, Democritum εὐθυμίαν et ἀκακίαν pro eod. dixisse, sc. pro Animo terrore libero, nullo modo mihi fit verisimile. [* Ἀκακία, Hes. βοτάνη, Lat. Acacia, Diosc. 1, 133. Plin. 24, 67. Sprengel. Hist. Rei Herb. 183. * Ἀκάκης, ὁ, Æsch. Pers. 860. Εὖθ' ὁ γεραιὸς Πανταρκὴς, ἀκάκας, ἄμαχος βασιλεὺς Ἰσόθεος Δαρεῖος ἦρχε χώρας, Schol. ὁ μὴ κάκην καὶ δειλίαν ἔχων. "Vox contra analogiam peccat. Dicebant ἄκακος: sed hoc vocab. recentioris ævi fuit: quare corrigendum puto ἀκάμας, Invictus." Blomf.]

At vero Poët. Ἀκακήτης, Non nocens, Nihil mali faciens, Pacificus. Mercurii epith., Il. Π. (185.) et Od. Ω. (10.) Ἑρμείας ἀκάκητα, ubi ἀκάκητα pro nominativo ponitur, Bœotica et Æolica formatione, sicut et μητίετα. Unde etiam ἀκάκητα scribitur προπαροξυτόνως. Quidam volunt ἀκακήτης AB Ἀκάκης ἀκάκητος formatum esse, sicut γυμνήτης a γυμνῆς γυμνῆτος. || Apud Hesiod. Θ. (614.) ἀκάκητα exp. a nonnullis, Nullo malo dignus, Nihil mali promeritus, Bonus, Mitis et placidus, cum dicit, Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεύς. Hes. quoque exp. ἀκάκητα, ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος, et ait esse pro ἀκακήτης. || Apud Suid. legitur etiam, Ἀκάκητος, ὁ Ἑρμῆς: ["Non nocens, Eudocia p. 154." Schleusn. Mss. "Probabilius est Mercurium Ἀκακήτην et Ἀκακήσιον, ut Cyllenium a Cyllene, monte, ita dictum esse ab * Acaco monte Arcadiæ: de quo v. Paus. 8, 36. etsi is nomen ab heroë Acaco ducit 8, 3. cf. Spanhem. ad Callim. in Dian. 143." Heyn. ad Il. Π. l. c.: vide etiam Ernestium, et Schn. Lex. "De accentu τοῦ Ἀκάκητα, Wolf. ad Hesiod. p. 116. 134." Schæf. Mss.]

"Ἀκακίαγος, ap. Hes. legitur, expositum ὁμοῦ "δυνάμενος: item Ἀκακίεις expositum συνίεις. Sed "hæc mendo non carent." [Vide Interpr.]

Ἀρχέκακος, ὁ, ἡ, Qui initium dedit malorum, vide T. 1, 554. [* "Ἀρχαιόκακος, Herodian. Epimer. 167." Boiss. Mss.]

[* "Αὐτόκακος, Procl. Th. Plat. 1, 18. Maxim. Schol. in Dionys. Areop. D. N. 4, 31." Kall. Mss. * Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε, pro δεινῶς, Phrynichus Bekkeri p. 8.: cf. Theopompum Comicum ibid. 83. "Αὐτοκακὸν, Toup. Opusc. 1, 58." Schæf. Mss.]

"Ἡμίκακον, Phryn. (336. Lob.) dicere vetat, di-"cere jubens pro eo ἡμελημένον," [imo ἡμιμόχθηρον.] "Euclidem tamen et Sophoclem dixisse ἡμίκα-"κον, et Aristoph. * Ἡμικάκως, testis J. Poll. 6, c. "36." ["Heringa Obs. 296. Brunck. Soph. 3, 514." Schæf. Mss.]

[* Λυσίκακος, Malorum sedator, Epith. Somni, Theogn. 476.]

Πάγκακος, ὁ, ἡ, Omnino malus, Pessimus, Improbissimus, Deterrimus, ut in hoc Proverbiali versu, Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔλλαχε τιμῆς. Item πάγκακον, Res omnino mala, pessima, ut vicissim πανάγαθον, Res optima. Plato Epist 8. Δουλεία δὲ καὶ ἐλευθερία, ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκατέρα, πάγκακον· ἔμμετρος δὲ οὖσα, πανάγαθον. ["Theogn. 149. Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν." Seager. Mss.] || Hinc ADV. Παγκάκως, quod redditur Improbissime. SUPERL. Παγκάκιστος, q. d. Omnino pessimus s. improbissimus. Sed videri possit vacare particula πᾶν cum hoc superl.; nisi potius reddatur Omnibus modis improbissimus s. pessimus. Soph. Ant. (742.) p. 244. meæ Ed. Ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί. ["Wakef. Herc. F. 247. Jacobs. Anim.

A 164. 203." Schæf. Mss.]

[* Περίκακος, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 3. p. 98. * Πρόκακος, Æsch. Pers. 992=980. κακὰ πρόκακα, Mala malorum præsaga, Stanl. Mala præsentia, Schutz.]

Κακῶς, Male, Prave, Vitiose. Isocr. Nicocl. (2.) Οὐθ' ὅλως τὴν τῶν ἀνθρώπων πονηρίαν ἐπὶ τὰ πράγματα μεταφέρειν, ἀλλ' αὐτοὺς ἐκείνους ψέγειν, ὅσοι τοῖς ἀγαθοῖς κ. χρῶνται, ubi fortasse cum περὶ τῶν πονηρῶν hoc dicat, possumus κακῶς reddere etiam Improbe. Idem Isocr. ad Phil. Τὴν ὑπ' ἀνθρώπου βαρβάρου καὶ κακῶς τεθραμμένου κατασταθεῖσαν, Male educati et instituti s. Prave: ut dicitur etiam Prava educatio. Aliam vero adverbii Male signif. habet κακῶς, cum dicitur κακῶς ἔχειν, Male se habere. Sed et alios usus habet κακῶς, cum aliis verbis, (sicut Lat. illud adverbium,) veluti cum dicitur κακῶς ἀπόλοιτο. Quidam Comicus apud Athen. (559.) Κακῶς ἀπόλοιθ' ὅστις γυναῖκα δευτέραν Ἔγημεν, Male pereat, Horat. Sæpe vero dicunt κακὸς κ. ἀπόλοιτο. Synes. Κακὸς κ.
B ἀπόλοιτο Κερεάλιος. Plut. Erotico, ἀπόλοιο τοίνυν κακὸς κ. Itidemque in reliquis temporibus. Dem. de quodam qui in mari perierat, Ἐκεῖνος μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν ἄξιος, κακὸς κ. ἀπώλετο. Greg. Naz. Ἀπολεῖται κακὸς κ., de eo quem dicit damnatum iri in perpetuum. Dicitur vero et ἀπολέσαι κακῶς, vel ἀπολέσαι κακὸν κακῶς. Quidam ap. Athen. (150.) Κακὸν κακῶς σε, ἔφη, ὦ Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ θεοὶ, Male te perdant dii. Aristoph. Πλ. (65.) Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Quibus e ll. aliisque quamplurimis, quos proferre possem, reprehendere debemus eos qui in isto Homeri versu, Od. I. (534.) Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους, jungunt κακῶς cum ἔλθοι, non cum ὀλέσας, s. potius ἀπολέσας. Jungitur et cum aliis verbis hoc adv., adjunctum itidem suum illud nomen habens. Greg. Naz. Καὶ κακοὶ κ. τότε πρῶτον ἡττηθέντες. At vero κακὰ κακῶς ap. Aristoph. Ἱππ. (188.) Ἀλλ', ὦ 'γαθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, Πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς, Proverbialiter dictum est, si Scholiastæ credimus, et
C ἐστὶ pro ἐπεὶ legimus.

Κακῶς, ut Lat. Male, alium præterea atque alium usum habet: unde ap. Thuc. Schol. alicubi ἀτέχνως exp. alicubi ἀτάκτως, alicubi ἀνοήτως. Certe ut κακὸς dicitur interdum de imperito, ut κακὸς ἰατρὸς, et κακὸς στρατιώτης, et κυβερνήτης, non dubium est quin itidem κακῶς pro Imperite accipi nonnunquam possit, veluti cum dicitur κακῶς κυβερνᾷν. Sed et hoc sciendum est, κακῶς cum eod. verbo posse aliquando duplicem usum habere; nam ap. Thuc. quidem κ. φρονεῖν, exp. μωροὺς εἶναι: et ap. Plut. κ. φρονοῦσι redditur Imprudentibus, in Camillo, Ἃ κακῶς φρονοῦσι συνέβη παθεῖν ἐκείνοις: at vero in versu isto (Od. Σ. 167.) Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, aliud significatur per κακῶς φρονεῖν, sc. Male cogitare. Habet denique κακῶς et alios usus, quales sunt ap. Ovid. adverbii Male, cum dicit, Vir male dissimulat, tectius illa cupit: item, Quod male fers, assuesce, feres bene. At vero πεινᾷν κακῶς, sonat quod Gall. dicimus, Mourir de male faim, item, De
D male rage de faim. Sed talia in nostro sermone vulgo duntaxat conceduntur.

Κακῶς habet præterea quosdam usus, in quibus nullo modo reddi potest adverbio Male, licet varie et ipsum usurpetur, sicut in præcedentibus docui. Il. A. 25. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. Hic enim nequaquam κακῶς ἀφίει, reddideris Male dimittebat, sed potius Contumeliose dimittebat. Plut. vero κακῶς exp. ἀγρίως καὶ αὐθαδῶς. Si tamen adverbium libeat periphrastice exponere, possis reddere non solum Contumeliosis verbis exceptum, vel Verbis asperis, sed etiam, Verbis malis. Sed et cum jungitur κακῶς participio εἰδότες, a Xen. et Isocr., vix reddi queat Male. Habet certe negandi vim, si sequamur eos, qui κακῶς εἰδότες exp. ἀγνοοῦντες. Sed crediderim aliquid minus sonare, perinde sc. ac si dicamus, Haud satis, Parum.

Κακῶς junctum verbo ποιῶ, vel λέγω, item verbo πάσχω, non adverbio, sed nomine reddi solet. Nam κακῶς ποιῶ est Malo afficio s. Damno; aut etiam

Injuria. Est vero et ubi κακῶς ποιεῖν reddere possis Incommodo afficere, vel uno verbo Incommodare. Sic κακῶς λέγω, Maledictis aliquem prosequor, s. Contumeliosis verbis, s. Contumeliis, Convitia dico. Aut etiam simplicius, Maledico alicui. Illud autem κακῶς πάσχω, (ad verbum Male patior,) Malo afficior, s. Malis, vel Incommodis, Malis conflictor. Possis vero πάσχω ad verbum quoque reddere Patior; sed adverbium mutando in accus., Mala patior. At vero κακῶς πράττω est, Adversa fortuna utor, Infelix sum s. Calamitosus. Aut etiam, Rem male gero s. infeliciter.

Grad. COMP. Κάκιον, Pejus, Deterius, sicut sc. e κακὸς fit κακίων. Potest autem, prout huic vel illi verbo jungitur, varie reddi, imitando interprr. quæ positivo κακῶς datæ fuerunt. Idem dicendum et de SUPERL. Κάκιστα, Pessime, Deterrime. Qui superl. cum alios plerosque usus positivi κακῶς sequitur, tum vero eum quo jungitur cum ἀπόλεσθαι. Unde est etiam κάκιστ' ἀπολούμενος. Aristoph. Εἰρ. (init.) δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ. Sic etiam κάκιστ' ἀπολουμένη, ap. Eund. (Πλ. 456.) Σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ; Bud. κάκιστ' ἀπολούμενος vertit Perditissimus, Quem Deus perdat, indignantis esse dicens. Sed ego adderem Pessime, aut tale quid, hoc modo, Quem Deus pessime perdat.

[" Κακῶς, Markl. Iph. p. 100. Wakef. S. Cr. 1, 161. 5, 53. Conf. c. καλῶς, ad Charit. 686. K. ποιεῖν τινὰ, Kuster. V. M. 43. Schneid. Anab. 119. K. γεγονέναι, Humili loco natum esse, Heind. ad Plat. Theæt. 390. K. δουλεύειν, ad Lucian. 1, 277. : εἰδέναι, Act. Traj. 1, 233.: ἐρᾷν, Abresch. Lectt. Aristæn. 261. Alciphr. 158. 192. K. γίνεταί μοι, κ. πάσχω, ad Herod. p. 5. Lennep. ad Phal. 148. Κακὸς κακῶς, Jacobs. Exerc. 1, 12. Valck. Hipp. p. 241. Wakef. S. Cr. 2, 52. Wyttenb. ad Plut. 1, 814. Soph. Œd. T. 248. Phil. 1369. Musgr. Cycl. 267. Brunck. ad Med. 804. 1386. Alciphr. 382. Κακὴ κ., ad Charit. 213. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 42. Κάκιστα, Brunck. Œd. C. 1189. Cum superl., Porson. Hec. p. 40. Ed. 2." Schæf. Mss. " Κακῶς ὑποβλέπεσθαι, Torve aspicere, Apollon. Lex. v. Κάκ' ὀσσόμενος." Schleusn. Mss. Philostr. 888. K. ἰδεῖν γυναῖκα. " K. πράττειν, Senescere et interire; de fortuna civitatis, 1, 13. (Vell. Paterc. 2, 11, 3. Gentium nunc florere fortunam, nunc senescere, nunc interire.) Καὶ οὐ κ. γε, Rectissime vero, 2, 6." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.]

Κακότης, ητος, ἡ, Improbitas, Vitium, Scelus, Flagitium. Il. Γ. (366.) τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Ab Hesiodo κακότης opp. τῇ ἀρετῇ, ut vitium virtuti: Ἔργ. (1, 285.) Τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἰλαδόν ἐστιν ἑλέσθαι. Ex Eod. affertur, κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος. || Ignavia, Timiditas. Il. B. (368.) Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, Ἢ ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο. A Thuc. copulantur κακότης et δειλία, 1. 5. Est alioqui Poëtarum potius quam aliorum Scriptorum hoc vocab. || Κακότης, sicut κακὸν, Malum, Calamitas, Ærumna. Hesiod. (Ἔργ. 1, 93.) Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. [" Jacobs. Anth. 11, 212. Heyn. Hom. 6, 389. 7, 124. Brunck. Anal. 2, 301. Theogn. 814. ad Herod. 436." Schæf. Mss. Il. A. 382. M. 332. Æschin. Dial. Socr. 3, 5. Αἱ ἐντὸς κακότητες, Interna vitia, Interni morbi, de corpore. * Κακοσύνη, Greg. Naz. 2, 255.]

Κακία, ἡ, sicut κακότης ap. Poëtas, Improbitas, Vitium, etiam Vitiositas. Cic. Tusc. 4. Hujus igitur virtutis contraria est Vitiositas; sic enim malo quam Malitiam appellare eam, quam Græci κακίαν appellant; nam malitia certi cujusdam vitii nomen est, vitiositas, omnium. Idem κακίαν vult esse Fraudem s. Vitium ap. Plat. Timæo. Nam hunc ejus locum, Διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τοῖς ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστων ἀναίτιος, ita vertit, Quæ cum ita designasset, seseque, si quid postea fraudis aut vitii evenisset, extra omnem culpam causamque posuisset. Pluralem autem κακίας reddit Vitia, scribens de Fin. 3. Quas enim Græci κακίας appellant, Vitia malo quam Malitias nominare. Et paulo post,

A Sin κακίαν Malitiam dixisses, ad aliud nos unum certum vitium consuetudo Latina traduceret: hoc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Sic certe ap. Græcos κακίαν et ἀρετὴν opponi videmus, cum ap. alios, tum ap. Aristot. veluti cum scribit Eth. 7. Καὶ γὰρ ὥσπερ οὐδὲ θηρίου ἐστὶ κακία οὐδ' ἀρετὴ, οὕτως οὐδὲ θεοῦ. Et quemadmodum vitium esse dicitur generalius in hac vel in illa re; verbi gratia, in oratione (unde etiam vitiosa oratio) ita κακία latius usurpatur, ac nominatim λόγῳ, significanti Orationem, tribuitur. Nam κακία λόγου, et κακία ἡ ἐν λόγοις, ex Hermog. affertur. Apud Lucian. autem (2, 55.) legimus Κακίαν * συγγραφικὴν, vicissimque ἀρετήν. Sed et alicui imperite se in re quapiam gerenti, ideoque peccanti, κακία tribuitur, ut cum Synes. κακίαν κυβερνήτου dicit. || Ignavia, Timiditas, ap. Thuc. et Dem. Post quos Synes. itidem κακίαν στρατηγῶν appellavit Ignaviam ducum. Talem autem esse vocis κακότης usum ap. Hom., docui supra; sed ap. Eund. κακὸς pro Ignavo frequens,

B at in soluta oratione rarum. Apud Thuc. redditur etiam Probrum, Dedecus; sed ego malim Ignaviæ probrum, i. e. Probrum quod ignavia affert. Vide Κάκη. || Κακία ap. Matth. 6. (fin.) pro κάκωσις, ut quidem Hieron. exp.; sed hoc verbali ad nominis illius exp. uti nolim: potiusque dixerim τὴν κακίαν esse τὸ κακόν: perinde ac si ita locutus esset, Ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ τὸ κακὸν αὐτῆς, Sufficit unicuique diei suum malum, Sua cuique diei ærumna satis est. I. e. Satis mali unicuique diei sua solicitudo affert, ut ei non opus sit ullam de sequentibus solicitudinem adjungere. Minus certe mirus videri poterit hic nominis κακίας usus, quam si in verbale κάκωσις resolvamus. Sed et is is usus quem habet κακότης ap. Hesiod. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι, facit ut multo minus hunc nominis κακίας usum mirer, si quidem κακίαν ceteras κακότητος signiff. habere, ex iis quæ modo scripsi satis patet. [" Jacobs. Anim. 221. ad Phalar. 348. ad Mœr. 224. ad Timæi Lex. 152. Act. Traj. 1, 233. Plur., Brunck.

C Aristoph. 2, 249." Schæf. Mss. " Demosth. 415." Seager. Mss. Xen. Mem. 2, 1, 26. 29. Thuc. 3, 59. " Vexatio, Suid. v. Μιχαὴλ, de persecutionibus Christianorum." Schleusn. Mss. Improbitas, opp. ἀρετὴ, Æschin. Dial. Socr. 2, 37.]

Κάκη, ἡ, Ignavia, (quam signif. inter alias habere et præcedens nomen κακία, dictum est,) Timor s. Pavor quo fit ut locus in acie deseratur. Plato, Λιπόντα τὴν τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα διὰ κάκην. Ælian. Κάκῃ τὴν στάσιν λιπών: et, Οὐδεὶς οἰκέτης μνημονεύεται κάκῃ εἴξας προδοῦναι τὸν δεσπότην. At Gaza κάκην pro Vitio usurpavit, cujus signif. e vetere quopiam Scriptore exemplum mihi in præsentia non suppetit. Sed scribit Eust. (Il. N. p. 928.) Κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία. [" Ad Charit. 641. Musgr. Iph. T. 353. Barnes. Tro. 26. Med. 1051. Wakef. Trach. 264. Jacobs. Anim. 204. Brunck. Aristoph. 2, 169. (Ὀρν. 541.) Heind. ad Plat. Phædr. 253. 336. Toup. Opusc. 2, 82. ad Mœr. 224. ad Timæi Lex. 152. Malitia, Eur.

D Hipp. 1335." Schæf. Mss.]

Ἀποκακεῖν, Præ malo deficere, Succumbere malo s. malis, Cedere malo s. malis, ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικᾶσθαι, ut Thuc. loquitur, i. e. Vinci malo s. Superari. Ex LXX. Hierem. 15, (9.) Ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, Defecit anima mea. Item generalius pro Succumbo, Hist. Eccl. 4, [22. Theodoret. 182. e Petro Alex.,] Ἀποκακήσας ταῖς τῶν βασάνων δι' ἐπινοίας χαλεπαῖς [χαλεπῆς] προσβολαῖς, Cum excogitatis cruciatibus martyres vincere non posset, et sævitia succumberet tolerantiæ, Bud.: qui ἀποκακεῖν reddit etiam Ignaviter fugere, addens ἀποκνεῖν. Hes. ἀποκυριάζειν exp. per ἀποκακεῖν, et ἀποφεύγειν, et ἀποσκιρτᾷν, ubi videri possit esse supposititium verbum hoc ἀποκακεῖν. Suidas ἀποκακήσαντες exp. ἀφροντιστήσαντες: et addit, παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες. Sed mendo non carere h. l., merito quis suspicetur; præsertim cum ap. Hes. legatur exp. quæ datur hic verbo ἀποκακήσαντες, data verbo ἀποκηδήσαντες, cui multo magis convenire manifestum est. [" Valck. Adoniaz.

p. 202. ad Timæi Lex. 123. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 40. LB." Schæf. Mss. * Ἀποκάκησις, Hes. v. Ἀπόκνησις.]

"Ἐγκακοῦμεν, Hes. ὑψοῦμεν:" [vide Interpr. et v. Ἐκκακεῖν.]

Ἐκκακεῖν, i. q. ἀποκακεῖν. Redditur vero et Deficere, sine adjectione, item Animo concidere. Potest etiam reddi, Animum despondere. Sonat enim quod Gall. dicimus, Perdre courage, ut ap. Luc. 18. init. Πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ ἐκκακεῖν. Paul. ad Ephes. 3, (13.) Διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν. Ad q. l. respiciens Greg. Naz. dixit, Εἰ μὴ ἐκκακοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι: ita enim ibi leg. esse, non ἐκκαμοῦμεν, docui in Ἐκκάμνω. Affert vero hoc ipsum verbum ἐκκακεῖν Bud. et tanquam habens signif. affinem verbo ἐθελοκακεῖν, in h. Polyb. l. 4, (19, 10.) Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν, ἐξεκάκησαν, [ἐνεκάκησαν vulgo,] βραχεῖς δέ τινας παντελῶς ἱππεῖς καὶ πεζοὺς, στοχαζόμενοι τοῦ δοκεῖν μόνον ἐξέπεμψαν, Ad mittendas suppetias consulta prope ignavia elanguerunt. Sed ego suspicor reponi debere πρὸς τὸ μὲν, vel potius πρὸς μὲν τὸ, etc. [Valck. Schol. in N. T. 1, 239.]

Περικακεῖν autem vim majorem habet quam præcedentia, ob præp. περί. Nam Bud. esse ait, Animo prorsus concidere, et labare, Malo vinci, Malis cedere. Polyb. 2, (30, 4.) Περικακοῦντες δὲ καὶ δυσχρηστούμενοι τοῖς παροῦσιν, οἱ μὲν ἀπὸ θυμοῦ καὶ τῆς ἀλογιστίας εἰς τοὺς πολεμίους εἰκῇ προσπίπτοντες, ἑκουσίως ἀπέθνησκον: 3, (84, 6.) eadem hæc verba copulavit, sed alio ordine, Ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τὸν Φλαμίνιον αὐτὸν δυσχρηστούμενον καὶ περικακοῦντα τοῖς ὅλοις προσπεσόντες τινὲς τῶν Κελτῶν ἀπέκτειναν. [* Περικάκησις, Animi abjectio, Anxietas, Desperatio, Polyb. 1, 85, 2. 15, 29, 10. * Προσκακέω, Hippocr. 47, 44.]

Ὑπερκακεῖν videri possit, sicut et περικακεῖν, plus esse quam ἐκκακεῖν, utpote præp. hac vim Intendendi eod. modo habente; sed Hes. scribit, Ὑπερκακεῖν, ὃ νῦν ἐκκακεῖν.

Κακόω, Malo s. Damno afficio, vel Malis, Infesto, Vexo, Affligo. Thuc. 1. Κακῶσαι ἡμᾶς. Idem κακοῦν τὴν δύναμιν dixit, quamvis alioqui κακοῦν sine adjectione etiam, afferatur pro Frangere vires, e Paus. Quin etiam pro Populari usus est. Herodian. Κακῶσαι τοὺς πολεμίους dixit, 6, (6, 10.) Οὐ γὰρ ἀνάνδρως Ῥωμαῖοι ἡττήθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπῃ κακώσαντες. Interdum etiam est Male tracto, de qua signif. dicam in Κάκωσις. Itidem pass. Κακοῦμαι, Malo afficior, Infestor: unde Ἀμπρακιῶται κακωθέντες, et Ἐπίδαμνος κακουμένη, ap. Thuc. In Epigr. autem κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο, pro κεκακωμένος πυρετῷ, de eo qui febri laborabat. [" Musgr. Heracl. 224. Lobeck. Aj. p. 267. Brunck. Œd. C. 261. Phil. 228. K. τὸν λόγον, Schol. Apoll. Rh. p. 53." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 5, 35. Od. Δ. 754. Π. 212. Æsch. Pr. 976. "Ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦτέ μ' ἐκδίκως.]

Κάκωσις, ἡ, Vexatio, Infestatio, Incommodatio: τῶν ἐναντίων, Thuc. Apud Eund. redditur etiam Offensio. At Κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, de eo qui provinciam male administrat, multaque in ea præter jus et æquum perpetrat, præsertim vero quod ad rapinas attinet. Unde Bud. ap. Plut. Cæsare (4.) Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, vertit, Dolobellam accusavit repetundarum. Idem postquam dixit κακοῦν esse etiam Male tractare. Hinc κακώσεως δίκη, inquit, Malæ tractationis judicium. Vide J. Poll. et Suid. [" Luzac. Exerc. 82. Markl. Suppl. 1192. Quid in jure Attico? Bergler. ad Alciphr. 27. Plut. Mor. 1, 532." Schæf. Mss. * Κακωτής, unde] Κακωτικὸς, Infestandi vim habens s. Vexandi, q. d. Infestativus, Vexativus, Talis ut aliquo malo afficere possit. Redditur etiam Noxius. [" Mich. Apost. Prov. 4, 13." Schleusn. Mss. Schol. Eur. Hec. 1088. Liban. 4, 782. Κακωτικόν τι παθεῖν. Diosc. 63. K. τῆς ἀρτηρίας. * Κακωτικῶς, Schol. Epict. Enchir. 42. * Κακωτὸς, unde] Ἀκάκωτος, ὁ, ἡ, Non affectus malo s. malis, infestatus, vexatus. Ab Hes. autem exp. ἄλυπος, Molestiæ expers. [* Κακωτὴρ, unde * Κακω-

A τήριος, et per sync. * " Κακώτριος, Const. Manass. Chron. p. 111." Boiss. Mss.]

[* Ἀντικακόω, Justin. Mart. " Joseph. 1138. * Προκακόω, Schol. Od. Δ. 667. Clem. Alex. 487." Wakef. Mss. * Συγκακόω, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 9. p. 281. Hippocr. 854.]

Κακίζω, Vitupero s. Improbo, tanquam malum sc., aut improbum. Existimo certe κακίζω proprie sonare Malum appello s. Improbum. Recordor enim VERBI Τραχύνειν ab Æschylo itidem usurpati pro λέγειν τραχύν. Sed generaliter ponitur pro Vitupero, Improbo, Damno. Thuc. 2, (21.) Ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξάγοι, Vituperabant, Vitio illi dabant. Dem. (327.) Τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν. Plut. Solone (30.) Κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν. Dicitur etiam κακίζω σε τούτου, κακίζω ἐμαυτόν. Philo, Ἐπανῄεσαν ἄπρακτοι, κακίζοντες μὲν ἑαυτοὺς τῆς ἀπιστίας. Itidem Pass. Κακίζομαι, Vituperor. Thuc. 1, (105.) Οἱ δὲ Κορίνθιοι κακιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει πρεσβυτέ-

B ρων. || Κακίζομαι ab ea nominis κακὸς signif., qua ponitur pro Ignavo et timido, sonat interdum Ignavus fio s. Timidus, Ignavus sum, Ignave me gero. Il. Ω. (214.) ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα, Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων Ἑσταότ'. Apud Eur. Medea, semetipsam ad patrandam filiorum cædem adhortans et instigans, manui suæ ensem capere imperat, addens, (1246.) Καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων, Ὦ φιλτάθ', ὡς ἔτικτες, Ne te ignavam ostendas, ignaviter geras. Puto autem posse etiam reddi, Ne ad hoc facinus remollescas et relangueas: perinde ac si dictum esset, μὴ μαλθακισθῇς. [" Eur. Iph. A. 1436. Ion. 1003. Musgr. Hec. 251. Iph. T. 105. Rhes. 327. Jacobs. Anim. 312. ad Paus. 299. Brunck. Aristoph. 2, 169. Valck. Diatr. 229. Wyttenb. Select. 98. Dionys. H. 3, 1745. 1754. Heyn. Hom. 8, 633." Schæf. Mss. Eur. El. 977. Οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς.] COMP. Κακιζότεχνος, vide supra in Τέχνη. Sed iis quæ ibi scripta sunt, adde Paus. (100.) Ὁ δὲ Καλλίμαχος, τὸν λύχνον

C ποιήσας, ἀποδέων τῶν πρώτων ἐς αὐτὴν τὴν τέχνην, οὕτω σοφίᾳ πάντων ἐστὶν ἄριστος, ὥστε καὶ λίθους πρῶτος ἐτρύπησε, καὶ ὄνομα ἔθετο κακιζότεχνον, ἢ θεμένων ἄλλων, κατέστησεν ἐφ' αὑτῷ: [" Sylb. p. 63. Potter. Archæol. 1, 64." Schæf. Mss.] " Κακισμὸς, Vituperatio, Ipsa actio τοῦ κακίζειν et exprobrandi ignaviam," [Strabo 9. p. 646. * " Κακιστέον, Musgr. Iph. T. 105. Markl. p. 240." Schæf. Mss.] " Ἀποκακίζω, Malus fio, Degenero: unde " ἀπεκάκισε, quod Hes. exp. ἐπικράνθη, Factus est " amarus." [" Munck. et Verh. ad Anton. Lib. p. 40. LB." Schæf. Mss. * Προκακίζομαι, Euseb. H. E. 159.]

Κακύνω, Malum s. Improbum reddo s. efficio, κακίαν ἐμποιῶ: Depravo, Vitio, Corrumpo, veluti cum κάπηλις dicitur hoc nomen habere παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλὸν, i. e. τὸν οἶνον. Sed Suidas κακύνειν τὸν πηλὸν, (quæ verba ex Aristoph. Nubibus sumta existimantur,) tanquam Proverbialem allegoriam habentia exp. τὸν ἄξιον ὕβρεως ὑβρίζειν. Pass. autem Κα-

D κύνομαι, Malus s. Improbus reddor, Improbus fio s. evado, Depravor, Improbe s. Perverse ago, Bud. afferens e Xen. K. Π. 6, (3, 11.) de militibus contumacibus in acie, Καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Et ex Eur. (Hec. 251.) Οὔκουν κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν. Item e Plat. Timæo, Τὸν τρόπον, ὃν κακύνοιτο, εἰς τοιαύτην ἂν μεταβάλλοι θηρίου φύσιν. [* " Κάκυνσις, Schol. ad Eurip. p. 57. Matth." Schæf. Mss. Theophyl. 3, 632. 652. * Κακυντὸς, unde * Ἀκάκυντος, Hierocl. 16. 34. * Ἀκακύντως, 252. * Συγκακύνω, Theophr. Fr. 4, 56.]

" Κακιθὸς, significat τὸν κολαζόμενον vel κακιζόμενον, Etym. et Suid. Apud Hes. Κακιθὰ, λιμηρὰ, " Famelica: afferentem et κακιθὲς pro λιμηρὸν, χαλεπόν: et κακιθὴς pro ἄτροφος ἄμπελος, Vitis nutrimento destituta."

" Κηκαδεῖ, Hes. affert pro λοιδορεῖ, χλευάζει," [e Lycophr. 1386.] " afferens itidem Κηκὰς pro κακολόγος, δύσφημος, κακὴ, τιμωρός. Etym. quoque et

" Lex. meum vetus meminerunt hujus posterioris " κηκὰς, exponentes et ipsi κακωτικὴ, κακοῦργος, πονηρὰ, Malefica, Improba, ut et Schol. Nicandri κακωτικὴ, κακοποιὸς, κακοῦργος, sed addens etiam " χλευαστικὴ, ap. Nicandr. Ἀ. 185. Πιοτέρην ὅτε " βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ. Ac sane Etym. derivat ipsum a κακὸς, exponens etiam κακολόγος, " Maledica: itidemque κακῶς accipi a nonnullis tradit pro λοιδόρως καὶ μεθ' ὕβρεως, in hoc Hom. hemistichio, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, ut sit Dimittebat " cum maledictis et probris contumeliosis. Quo " modo et Callim. dixit, κηκάδι σὺν γλώσσῃ pro κακολόγῳ, λοιδόρῳ, Maledica, Convitiatrice. QUIN " ET Κηκάζω dicitur itidem pro λοιδορέω, Convitiis " et maledictis insector: et inde VERBALE Κηκασμὸς, ὁ, pro λοιδορία, Convitia et maledicta, Convitiorum et maledictorum ingestio. Lycophr. (545.) " Καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ὀδὰξ Βρύξουσι " κηκασμοῖσιν ὠκριωμένοι, Αὖθις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι: Etym. ταῖς λοιδορίαις καὶ χλεύαις τετραχημένοι, Convitiis et scommatis mutuis exasperati: " Schol. μετὰ τὰς λοιδορίας πολεμήσουσι, Post convitia ad bellum descendent." [" Wakef. Phil. 745." Schæf. Mss. Ἐπεκήκατο, Hes. ἐπωνείδιστο, leg. ἐπεκήκαστο, ab * Ἐπικηκάζω, quod vide in Etym. M.] " Ἐπικήκαστος, Ridiculus, Infamis, VV. LL."

ΧΑΙΝΩ, F. ανῶ, Hisco, s. Hiasco, Dehisco. Dicuntur χαίνειν omnia, quæ ante clausa et συμμεμυκότα, sese aperiunt, ut terra, malum Punicum, ostrea, conchæ, os etiam et podex. Sed ap. Hom. frequens est de terra dehiscente. Il. P. (417.) οὐ μὰν ἡμῖν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα Πᾶσι χάνοι: Z. (282.) ὥς κέν οἱ αὐτῷ Γαῖα χάνοι, Utinam ipsi dehiscat terra: ut ap. Virg. Æn. 12. Juturna dicit, o quæ satis ima dehiscat Terra mihi, manesque deam demittat ad imos? Itidemque Il. Θ. (150.) τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, i. e. πρότερον γῆς χάσμα δεχθείη με, Ante me terra dehiscens absorbeat, Schol. Itidem ap. Lucian (3, 438.) Χανεῖν σοι τὴν γῆν, Tibi terram hiscere, ut et Ovid. Hiscere nempe tibi terra neganda foret. Item et malum granatum χαίνειν dicitur, cum dehiscit, s. cum ruptum hiat, ut Geop. l. 1. titulus quidam est ὥστε ῥοιὰς μὴ χαίνειν, ubi Africanus inter alia dicit, Αὗται γὰρ (nimirum αἱ σκίλλῃ παραφυτευθεῖσαι) ἀντιπαθοῦσαι, οὐκ ἐῶσιν αὐτὰς χαίνειν. Columella hoc Rumpi vocat, sic scribens, Cum jam matura mala fuerint, antequam rumpantur, peciolos, quibus pendent, intorqueto. Varro Hiascere, de nucibus, Ubi primum incipiunt hiascere, tum legi oportet. Ostrea quoque χαίνειν dicuntur. Sophron ap. Athen. (87.) Αἵ γε μὰν κόγχαι ὥσπερ αἰκ' ἐξ ἑνὸς κελεύματος Κεχάναντι ἁμῖν πᾶσαι· τὸ δὲ κρῆς ἑκάστας ἐξέχει: ubi etiam obiter nota κεχάναντι Dorice positum pro κεχήνασι. Et aliquanto post idem Athen. de solemnibus et aulis dicit, Κρείττονες δ' εἰσὶν οἱ μέχρι τοῦ χανεῖν ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι, Qui super carbonibus torrentur donec dehiscant, rupti hient. At Aristoph. τὸν πρωκτὸν χαίνειν dicit, cum sese aperit: qui rursum συμμύειν dicitur, cum sese comprimit et clauditur musculo τῷ σφιγκτῆρι: opposita enim sunt inter se χαίνειν et συμμύειν, ut et ap. Lucian. (2, 286.) Πρόσωπον οὐ κεχηνὸς, ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός. Idem Lucian. de Danaidum dolio pertuso, Εἰ μὴ ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο καὶ τὸ ἐσάπαξ ἀναπεπταμένον, Hiatum istum: et paulo ante, Τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου: cui subjungit, Καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος: cum enim rimis aut foraminibus hiant dolia, humor sine ullo impedimento effluit, utpote μὴ στέγοντος τοῦ κύτους. Homo etiam χαίνειν dicitur cum ore hiat, velut ii qui oscitant, currunt aut dormiunt: velut etiam ii, quæ attentius aliquid speculantes contemplantesque aut auscultantes, suorum obliti os turpi diducunt hiatu. Il. Υ. (168.) ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανὼν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας Γίγνεται: solent enim inter currendum patulo os diducere hiatu, quo spiritus liberius attrahi efflarique rursum queat. Hippocr. Θανατῶδες δὲ καὶ τὸ κεχηνότα καθεύδειν ἀεὶ, Mors denuntiatur, ubi æger supinus hiat et assidue dormit, Celso interprete. Aristoph. N. (172.) Ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς Καὶ τὰς περιφορὰς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος, Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν, Ei interea dum vias circuitusque lunæ investigaret, cacavit in os magno diductum hiatu. Lucian. (1, 135.) Τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους, εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπών: (16.) Κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως: solent enim ii, qui ad mira et insolita ἀκροάματα atque θεάματα obstupescunt, hiare, et in primis stulti: unde Aristoph. τοὺς κεχηνότας appellat Stultos: cum aperto hianteque ore esse, stultitiæ signum plerumque sit. Rursum Aristoph. (Ορν. 264.) κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανόν. Idem addito πρὸς cum suo accus. (Ἱππ. 652.) ἐκεχήνεσαν πρός με, In me erant intenti. Et (N. 992.) πρὸς ταῦτα κεχηνὼς, Intentus et hiante ore hæc respiciens. Et rursum (Ἱππ. 804.) κεχήνῃ πρός σε, i. e. εἰς σε ἀποβλέπῃ, καὶ σοὶ πειθαρχῇ, Ad te respiciat et e te pendeat veluti ore hiante. Præterea χαίνειν dicitur, qui os in verba resolvit, ut et Lat. Hiscere. Cic. Respondebisne ad hæc, aut omnino hiscere audebis? Chrys. Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne hiscendi quidem aut mutiendi occasionem ipsis reliquimus. Aristoph. vero cum accus. Σφ. (342.) Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ δημολογοκλέων; Ausus ne est hoc hiscere? i. e. Ausus ne est hiscere et hoc dicere? Schol. simpliciter exp. εἰπεῖν, ut et Schol. Soph. in simili l. Aj. (1227.) p. 68. Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεὶ χανεῖν; Item aliquis dicitur χαίνειν πρός τι, quod sc. ore hiante captat. Od. M. (350.) Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, Hians ad fluctum adventantem, i. e. Hiante ore incurrentes fluctus excipiens. Sæpe autem metaphorice, ut Lat. Inhio. Lucian. Peregr. Πένητες ἄνθρωποι καὶ πρὸς τὰς διανομὰς κεχηνότες: Icarom. (2, 755.) Πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα, Ore hiante ad finem jam aspiro, Fini inhio: veluti qui hiante ore currunt et ad metam aspirant, aut etiam qui hiante ore cibum potumve negatum appetunt; ut et lupus χαίνει, cum ore rictuque hiante aliquid appetit. Apud Athen. (380.) τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν Λύκον διὰ κενῆς, σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην, utpote qui ἐρίφου θυομένου τὴν καρδίαν καταπέπωκας. Supra vero in Aristoph. quibusdam locis habuimus κεχηνέναι πρός τι diversa signif., sc. pro Aspicere aliquid vel Respicere ore hiante, cum quis id obstupescit et attente inspicit. Ubi etiam NOTA Κεχηνέναι pro χαίνειν usurpatum, ut κεκληγέναι pro κλάζειν, et κεκραγέναι pro κράζειν. Vide et Χάσμη paulo post.

[" Χαίνω, Dawes. M. Cr. 528. Wakef. Phil. 189. S. Cr. 4, 9. Kuster. Aristoph. 118. 238. Brunck. 3, 50. Jacobs. Anth. 9, 486. ad Lucian. 1, 192. 348. 2, 5. Heyn. Hom. 5, 251. Boiss. Philostr. 442. Lobeck. Aj. p. 402. Ruhnk. Ep. Cr. 131. T. H. ad Lucian. Dial. p. 31. Koppiers. Obs. 140. Toup. Opusc. 2, 210. ad Callim. 1. p. 45. Ilgen. Hymn. 568. Valck. Callim. 224. De personis, Jacobs. Anth. 7, 279. Λύκος ἔχανε, Huschk. Anal. 14. Χανὼν, Brunck. Soph. 3, 515. Κέχηνα, Act. Traj. 1, 235. Κεχηνέναι πρός τι, Abresch. Lectt. Aristæn. 201. ad Lucian. 1, 324. Τὸ κεχηνὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 243." Schæf. Mss. " Κεχηνέναι περί τι, Clem. Alex. 231." Wakef. Mss. Bekker. ad Apollon. Syntax. 362. Valck. Schol. in N. T. 1, 37. * Κέχαγκα, Bast. Ep. Cr. 277. "Χαίνειν oratio dicitur, si hiulca est et veluti hiat e concursu vocalium, Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 206. Οὐ δὴ κεχηνέναι δεῖ τὸν ὡς ἀληθῶς γοργὸν λόγον. Unde οἱ χασμοὶ, et χασμῳδεῖν et χασμῳδίαι Grammaticis, quæ sunt αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις, ut ait Eust. Il. A. p. 11. Auct. ad Herenn. Concursiones vocalium, quæ hiantem et vastam orationem reddunt." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " In Syntipæ Fab. 1. legitur κεχήνωτο, quod Matthæi in κέχηνε τέως mutat, me non astipulante. Posteriores Græci probabiliter dixerunt * χηνόω pro χαίνω." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Κεχηνότως, * Κεχηνοτέρως, Thom. M. 911. Mœr. 404. et n." Schæf. Mss.]

Χάσμα, τὸ, Hiatus. Philo de Mundo, Χάσματα γῆς

ὁρῶ διηνοιγμένης ἐπὶ μήκιστον εὐρυνόμενα, ubi Bud. Labes terræ vastas video in immensum discedere. Plato de Rep. 2. Ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ, ῥαγῆναί τι τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμεν. Dicitur enim χάσμα γῆς γίνεσθαι, cum ῥαγεῖσα finditur et hiatu aperitur. Et Plut. (8, 334.) Κάτω δ' ἀπιδόντι φαίνεσθαι χάσμα μέγα στρογγύλον, οἷον ἐκτετμημένης σφαίρας. Agath. Schol. Epigr. in Gulosos, de Ulysse, Σκύλλης χάσμασιν ἀντιάσας, Qui incidit in hiatum s. fauces Scyllæ. Herod. 4. dicit etiam πελάγους χάσμα. Et Eur. Phœn. (1599.) ἄβυσσα χάσματα, ut Plin. Profundo hiatu haustis. Bud. in Pand. Est autem Labes agri, cum ager repente terræ motu aut quavis alia ratione subsidet in vastam voraginem, quæ Græce χάσμα dicitur, i. e. Hiatus terræ. [" Χάσματα θηρίων, M. Anton. 3, 2. Rictus ferarum. Χάσμ' ὀδόντων, Anacr. Od. 2. Fauces dentibus horridæ." Schw. Mss.] UNDE Χασματικὸς Terræmotus dictus, cum movente terra hujusmodi hiatus existunt. Plin. 2. de terræ motu loquens, Hiatus vero alias remanet, ostendens quæ sorbuit, alias occultat ore compresso, rursusque ita inducto solo, ut nulla vestigia extent, urbibus plerumque devoratis agrorumque tractu hausto. Ab Aristot. VOCATUR Χασματίας de Mundo (4, 28.) Τῶν δὲ σεισμῶν, inquit, οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοῖλα, χασματίαι λέγονται, Terræmotuum ii, qui soli considentias in cavernas faciunt, χασματίαι dicuntur. De iisdem terræ χάσμασιν intelligendum quod Seneca dicit Quæst. Nat. 6, 9. Tunc chasmata, tunc hiatus vasti aperiuntur. Et Plin. 36, 15. Hauriri urbes terræ hiatibus. Et ante hos Ovid. Devorer ante precor subito telluris hiatu. Sunt vero et cœli χάσματα. Plin. 2, 26. Fit et cœli ipsius hiatus, quod vocant chasma. Seneca Quæst. Nat. 1, 14. Sunt chasmata cum aliquod cœli spatium desedit, et flammam dehiscens velut in abdito ostentat. Meminit Aristot. quoque in Meteor. Vide et Χάσμημα. [" Χάσμα, Wakef. Herc. F. 361. Alc. 621. Eum. 1007. Jacobs. Anth. 11, 106. 12, 38. Philostr. 248. Boiss. Markl. Iph. p. 304. Musgr. Rhes. 209. Ion. 1441. Valck. Phœn. p. 152. 647. Diatr. 101. Toup. Opusc. 1, 561. Emendd. 4, 481. ad Anacr. p. 8. Fisch., Græv. Lectt. Hes. 632. Schæf. Mss. Fovea, i. q. σιρὸς, ὄρυγμα, Longus p. 10. Opp.'A. 4, 99. πυλάων, Justin. M. Apol. 1. p. 87. Thirlb., Schleusn. Lexx. in N. et V. T. * "Μεγαλοχάσμων, Magnus hiator, Vasto ore hians. Sic Channas, Piscium quoddam genus, μεγαλοχάσμονας appellat Epicharmus Athenæi 315. (321.) 337." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 414. Valck. Diatr. 278. Χασματίας, ad Diod. S. 2, 40." Schæf. Mss. " Eust. Il. 845, 28. Diog. L. 464." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 103. 135. (* Χασματόω, unde *) Ἀντιχασματόομαι, Theod. Prodr. Rhod. p. 49." Boiss. Mss. * " Χασμὸς, Hiatus oris, Clem. Alex. 187." Kall. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 66." Schæf. Mss. Hippocr. 881. Vide Σχασμός.]

Χάσμη, ἡ, Hiatus s. potius Hiatio. Sed de Illo peculiariter hiatu dicitur, quo quis os inter oscitandum diducit: unde et redditur Oscitatio, Oscedo: veluti cum J. Poll. σκορδινᾶσθαι esse dicit τὸ μετὰ χάσμης ἀνατείνειν ἑαυτὸν, Cum oscitatione sese extendere: quod Lat. Pandiculari dicunt. Sic Plut. (6, 165.) Χάσμαι τε ὑπνώδεις καὶ κατήφειαι. Somnolenti enim sæpius hiascunt s. hiant et oscitant: unde et τὸ κεχηνὸς, Oris hiatus et oscitatio, accipitur nonnunquam pro Ignavia et Desidia, Bud., afferente, e Chrys. Comm. in Ep. ad Tim. p. 33. Τὸ κεχηνὸς καὶ ῥάθυμον τῆς διανοίας ἐπιστρέψαι, ubi metaphora est. Idem hanc χάσμης definitionem ex Aristot. affert, Ἡ δὲ χάσμη πνεῦμα καὶ ὑγροῦ κίνησίς ἐστι. [" Toup. Opusc. 1, 425." Schæf. Mss. " Plato de Rep. 2, 56." Wakef. Mss. Antipater Stobæi Serm. 68. p. 427. Μηδ' εἰς πλοῦτον μηδ' εἰς ὀγκοῦσαν εὐγένειαν μηδ' εἰς ἄλλην χάσμην μηδεμίαν ἀποβλέπων.] Χασμώδης, Oscitator, Qui frequenter oscitat, ut ὑπνώδης dicitur Dormitator, et Proclivis in somnum, Diog. L. (4, 32.) p. 196. Ὃν καὶ ἔσκωψε νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη. [" Ignavus, Plut. 2, 92. Suid. 2, 183." Wakef. Mss. Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 806.] Neutro autem genere τὸ χασμῶδες substantive dicitur PRO ἡ Χασμωδία, Oscitantia, ut et τὸ κεχηνὸς paulo ante habuimus, itidem pro Oscitantia, Oscitabunda ignavia et desidia, [" Plut. Opp. Mor. 92. Τὸ χασμῶδες καὶ ῥάθυμον." Boiss. Mss.] Χασμωδία tamen [s. Χασμῳδία,] dicitur etiam κεχηνυῖα σύνθεσις, Verborum compositio hiulca, et ἡ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλία, ut (Od. Δ. 226.) χαλκῷ δηϊόωεν. Eust. [Il. A. p. 11. B. p. 178. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. 271. Append. ad Bast. Ep. Cr. 6. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 258. Heyn. Hom. 7, 130. 649." Schæf. Mss. * Χασμῳδέω, Versus facio cum hiatu, Eust. Il. A. p. 9, 40. * Χασμῳδητὸς, unde * Ἀχασμῴδητος, Chœrob. Hort. Adon. 216.] Inde et VERB. Χασμάομαι, quod primum generaliter significat Hio, ut χαίνω et χάσκω: ut θύρας χασμωμένης, ap. Athen. [165. ex Alexide,] de ostio aperto et hiante. Sic homo aliquis χασμᾶσθαι dicitur, cum hæsitans ore aperto hianteque stat, et nescit quidnam dicturus sit. Plato Gorgia, Ἀλλ' ἰλιγγιῴης καὶ χασμῷο, οὐκ ἔχων ὅ,τι εἴποις, Æstuares et hæsitares, nec haberes quod diceres: ut ii sc. qui vertigine correpti obstupescunt, osque magno diducunt hiatu. Hes. quoque χασμᾶται affert pro ἀνοίγεται, ut et Eust. testatur dici non modo περὶ στόματος, sed etiam περὶ θύρας ἀνεῳγμένης. Specialiter autem χασμᾶσθαι de eo oris hiatu dicitur, quo inter oscitandum diducitur: ut χασμώμενος πυκνὰ, Crebro oscitans: qui oscitator dicitur et χασμώδης. Et in Hippiatr. Οὐ χασμᾶται. Alex. Aphr. Probl. 1. Διὰ τί οἱ βλέποντες χασμωμένους χασμῶνται; Quare oscitant qui oscitantes alios vident? cui simile problema ex Aristot. habes in comp. Ἀντιχασμῶμαι. Vide et Χασκάζω. [" Kuster. Aristoph. 112. (Ἱππ. 821.) Heyn. Hom. 7, 130. Toup. Opusc. 2, 298. Theocr. 4, 53. ubi v. Valck." Schæf. Mss. * Χασμάω, Gl. Hiato.] Χάσμημα, τὸ, itidem Hiatus, etiam Rictus. Ex Aristoph. (Ὀρν. 61.) χάσμημα affertur pro ῥάμφος κεχηνὸς, Rostrum hians: fueritque hic χάσμημα i. q. χάσμα in h. ap. Suid. l. Οἱ δὲ Πάρθοι τὰς κεφαλὰς τῶν θηρίων ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσιν, ἐχρῶντο τοῖς τῶν θηρίων χάσμασι. Ubi θηρίων χάσματα dicuntur Ferarum capita hiantia, capita quorum ora magno hiatu diducta sunt, ut Hes. quoque χάσμα θηρὸς affert pro ὄψις et πρόσωπον θηρὸς, nec non στόμα. Qua signif. utuntur Lat. Rictus vocabulo. [* Χάσμησις, Gl. Ostentudo, (sic,) Eust. Il. A. p. 9, 47.] Porro a χασμάομαι est COMP. Ἀντιχασμάομαι, Vicissim oscito, Oscitatione respondeo. Aristot. Probl. Διὰ τί τοῖς χασμωμένοις ἀντιχασμῶνται ὡς ἐπιτοπολύ; Cur vicissim oscitant aliis oscitantibus? Qui fit ut homines oscitantibus aliis vicissim oscitent? [* Ἐπιχασμάομαι, Heliod. 4, 5.]

Καταχασμάομαι, Dehisco, Hiasco, Hio. Theophr. C. Pl. 4, 14. de leguminibus loquens, Καὶ καταχασμωμένων τὰ μὲν μεταβάλλει τὴν χρόαν, τὰ δὲ μή. Signif. etiam Derideo. [" Wakef. Phil. 328." Schæf. Mss.] Καταχάσμησις, Derisio. Vide Καταχαίνω. [* " Χασμιάω, Basil. Sel. Thecl. V. 298." Boiss. Mss.]

[* " Ἀειχανὴς, Arethas in Apoc. 10. p. 931." Kall. Mss.]

Ἀκροχανὴς, Summe et supramodum χαίνων, Immani vastus hiatu. Ex Epigr. affertur ἀκροχανὲς pro In extremitatibus vastum. [" Jacobs. Anth. 11, 158. * Ἀρτιχανὴς, 8, 202." Schæf. Mss.]

Ἀχανὴς, Non hians, Nullo diductus hiatu. Hesychio μὴ ἀνοίγων στόμα, ἄφωνος, ἄφθογγος, ut et Suidæ ὁ μὴ κεχηνὼς, ἄνεος, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ, ut sit ab eo χαίνειν, quod significat Hiscere, i. e. Os in verba resolvere et ad loquendum diducere: quo accipi potest modo in h. l. ap. Suid. Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ, ut sit, Adeo obstupuisse et perculsos animis fuisse, ut ne hiscere quidem possent. Nisi hoc loco ἀχανεῖς γενέσθαι sit potius i. q. ἰλιγγιάσαι καὶ χασμήσασθαι in loco Platonis supra citato: quod est æstuasse et hæsitasse eorum more, qui vertigine quadam oculorum correpti, magno hiatu os diducunt. Nam ἀχανὴς dicitur etiam ὁ λίαν χάσκων, Qui immani hiatu os diducit, ut et in h. l. Hegesippi ap. Athen.

(290.) ubi coquus quidam fragrantiam nidoremque popinæ suæ comparans sirenum cantui, ait, Ὑπὸ τῆς ὀσμῆς γὰρ οὐδὲ εἷς δυνήσεται Ἁπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί. Ὁ δὲ παριὼν πᾶς, εὐθέως πρὸς τὴν θύραν Ἑστήξετ' ἀχανὴς, προσπεπατταλευμένος, Ἄφωνος, ἄχρι ἂν τῶν φίλων, βεβυσμένος Τὴν ῥῖν', ἕτερός τις προσδραμὼν ἀποσπάσῃ, Ad januam stabit os magno diducens hiatu; nec enim ibi dici potest de Eo qui stupefactus obmutuit, ut patet ex ἄφωνος paulo post sequente. [Valck. Schol. in N. T. 1, 449.] Idem certe Suidas πέλαγος et πεδίον dici ἀχανὲς testatur τὸ ἐπιπολὺ κεχηνὸς, Immani vastum hiatu, afferens hunc ἀδέσποτον locum, Τέλματα δύσπορα διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίου βάθος. Cui similis hic Philonis V. M. 3. Ἐξ ἐναντίας ἀχανές ἐστι πέλαγος, Ante vastum objicitur pelagus: 1. Προϊόντων γὰρ ὥσπερ ἀχανὲς καὶ βαθὺ πέλαγος ἀπόρευτον ἀναφαίνεται, Immensumque et vastum ac profundum pelagus. Quomodo Aristot. quoque dixit de Gener. Anim. 5. Εἰς ἀχανὲς ἡ κίνησις τῶν ὀφθαλμῶν σκεδάννυται, Motus oculorum in vastum dissipatur. Plut. vero (9, 436.) Ζητοῦντες ἐν μεγάλῳ καὶ ἀχανεῖ στρατεύματι, In magno vastoque exercitu. Hes. ἀχανὲς exp. etiam ἡπλωμένον, Expassum. Idem rursum in prima signif. ἀχανεῖ affert pro * ἀνανοίκτῳ, Non aperto: vel etiam Qui aperiri nequit. [" Valck. Adoniaz. p. 213. 231. ad Mœr. 59. ad Xen. Eph. 179. ad Lucian. 1, 313. 498. Bergler. ad Alciphr. 321. ad Herod. 526. ad Charit. 64. Heyn. Hom. 5, 699. Jacobs. Anth. 9, 12. Huschk. Anal. 14. Wakef. S. Cr. 5, 117. Kuster. Aristoph. 222. Brunck. Soph. 3, 504. Aristoph. Fr. 263. Diod. S. 2, 520. ad Dionys. H. 1, 202. Conf. c. ἀφανὴς, ad Herod. 473." Schæf. Mss. "Plut. Alex. 31." Boiss. Mss. Polemo Physiogn. 1, 4. Adamant. 2, 33. Ὄμμα συμφυὲς, ἀχανὲς, quod Aristoteli κωφόν. Theophr. Fr. 5, 29. Ὅταν διὰ στενοῦ καὶ ἀχανοῦς πνέῃ. Hero Autom. 272. * Κιβωτάριον πῶμα μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀχανές: cf. Chirurg. Vett. 102. Ἀχανὲς, ὅ ἐστι τὸ πολὺ κεχηνὸς, Greg. Cor. 893. Schæf.: Bekk. Anecd. 1, 473. Τρόμῳ συσχεθεὶς ἀ. εἱστήκει. Heliod. 58. 68. Ἀ. καὶ αὖος ἐγεγόνει: cf. p. 407.] "Ἀναχὲς, " Magno hiatu diductum. Vide in Ἀβρωμουντάσχοι." [Lege Ἀχανές. *Ἀχάνεια, Vastitas, M. Anton. 12, 7. Τὴν ἀ. τοῦ ὀπίσω καὶ πρόσω αἰῶνος. Hiatus, Apertura, Chirurg. Vett. 182. * Ἀχανία, Paul. Æg. 6, 107. " Fauces, Suid. v. Φάρυγξ." Schleusn. Mss.]

Item et Ἀκὴν a χαίνω deduci ajunt, præmisso α στερητικῷ et aspirata in tenuem conversa: quod etymon eo verisimilius est et probabilius, quo magis ad præcedentis ἀχανὴς signif. accedit; significat enim q. d. ἀχανῶς s. χωρὶς καὶ τοῦ χαίνειν: ut Il. Δ. (429.) de exercitu Græcorum, κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος Ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν· οὐδέ κε φαίης Τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν· Σιγῇ δειδιότες σημάντορας: Ibant taciti et ne hiscentes quidem: ubi Schol. exp. ἡσύχως καὶ χωρὶς θορύβου: Od. B. (82.) Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσι, Ne hiscebant quidem: Φ. (239.) feminæ et ancillæ, quæ erant in ædibus Ulyssis, jubentur, Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μήτι θύραζε Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ, Tacitæ manere apud opus, et ne hiscere quidem. Idem rursum dicit ἀκὴν γίνεσθαι, addens etiam σιωπῇ, ut Il. Γ. (95.) et Od. Υ. (320.) Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Dicit alicubi et ἀκὴν ἔχειν, pro ἀκὴν γίνεσθαι σιωπῇ, i. e. σιωπᾶν καὶ μὴ χαίνειν μηδὲ λαλεῖν, teste Eust. 387., qui ab eadem origine derivat etiam Ἀκέων, idem omnino cum præcedente ἀκὴν significans, sc. Tacite, Ne hiscendo quidem: frequens ap. eund. Poëtam: ut Il. Δ. (22.) Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε, Tacita erat, et ne hiscens quidem, Nihil loquebatur. Et alibi, (Od. Φ. 89.) Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι. Non semper tamen adverbialiter usurpatur hoc ἀκέων, sed frequentius participialiter, ut Il. A. (34.) Βῆ δ' ἀκέων, i. e. ἡσυχάζων, σιωπῶν, Quietus et tacitus, ac ne hiscens quidem. Itidemque Od. P. (491.) de Ulysse, Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων, K. (52.) Ἢ ἀκέων τλαίην, καὶ

A ἔτι ζώοισι μετείην, Ξ. (195.) Δαίνυσθαί τ' ἀκέοντε Tacitos epulari quietosque. Nec non fem. gen' alibi (Il. A. 565.) Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, " Tacita, " Quieta." [" Wolf. Prol. 212. Heyn. Hom. 4, 21. 558. 5, 496. 656. Brunck. Apoll. Rh. 119. Conf. c. ἀχ., Heyn. Hom. 4, 136.: cum ἀέκ., 150." Schæf. Mss. Ἀκέουσα, Od. Λ. 141. Apoll. Rh. 3, 85. * Ἀκέω, 1, 765. Κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις.] " Ἀνα- " κῆσαι, Hesychio est ἡσυχάσαι, Quiescere." " Ἀκε- " όντως, Tacite, Quiete: Hesychio ἀψοφητὶ καὶ " ἡσύχως. Sed notandum est, eum scribere ἀκέοντος, " et annotare, Poëtæ esse familiare ut metri causa " utatur brevibus pro longis, et longis pro brevi- " bus." [" Ἀκὴν, Gesner. Ind. in Orph. Heyn. Hom. 4, 468. 5, 531. 688." Schæf. Mss.] " Hes. " ἀκὴν exp. etiam ἡσυχίαν, Quietem et silentium, ac " si nomen esset." [Idem: Ἀκὴν ἦγες· ἡσυχίαν ἦγες. Moschus 2, 18. et Opp. K. 1, 32. ἀκὴν ἔχεν.] " Ἀκήνιον Hes. affert pro ἡσύχιον, Quietum. At " Ἀκήνιτος pro Irrequietus, nescio unde afferant
B " VV. LL." [* Ἀκᾶ, Placide, Pind. Π. 4, 277. ἀκᾶ Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελιάς: " Ἀκᾶ aut ἀκᾷ pro ἀκῇ dictum Schmidius, ἀκῇ etiam scr. esse Pauw. censent: esse enim ab ἀκὴ, ἡ ἡσυχία, quæ ap. Hes. interpretatio extat. Vox manifeste convenit cum ἦκα, Dorice ἆκα, h. e. ἠρέμα καὶ ἡσύχως, in quo α corripitur, antiquo usu. Probabile fit fuisse olim ἄκη vel ἀκὴ, quod Lenitatis significatum haberet, inde factum (ἐν vel σὺν) ἄκῃ, ἄκᾳ, unde ἆκα, ἦκα factum, item (κατ') ἄκην vel ἀκὴν, quod Grammatici, Etym. et Eust. a χαίνω ducunt. Certe hinc ἕκηλος et ἄκαλος, (vide Hes. h. v.,) formatum, et hoc brevem syllabam habere, patet ex Homerico ἀκαλαρρείτης." Heyn.] " Ἀκάσκα, Hes. exp. ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως, " Quiete et placide, Molliter, Lente. Apud Eust. " (Il. H. p. 668, 29.) perispωmenως ἀκασκᾶ, dicen- " tem i. esse q. ἀκῆν, h. e. ἠρέμα: affertque ap. eum " Ælius Dionysius usum hujus adverbii e Cratino " istum, Σκήπτροισιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα, Scipione " nixum pedetentim et lente progredientem:" [Bekk.
C Anecd. 371. * Ἀκασκαῖος, Lenis, Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 718.]

Ἀμφιχαίνω, Circumhio, Undique inhians devoro, s. simpliciter Devoro, Deglutio. Hes. enim ἀμφιχανόντες exp. καταπιόντες, Qui devorarunt s. absorpserunt; vel etiam, Cum devorassent, deglutissent, absorpsissent. Apud Greg. Naz. ἀμφιχανὼν in Carm. legitur de pisce hamum vorante: sic περιχαίνω. [" Toup. Emendd. 1, 213. Jacobs. Anth. 7, 85. 139. Heyn. Hom. 8, 371." Schæf. Mss. Soph. Ant. 118. Il. Ψ. 79. * Ἀμφιχανὴς, Abydenus Eusebii Pr. E. 9, 2. πέλαγος.]

Ἀναχαίνω, i. q. χαίνω, Hisco, Hiasco, Hio, Dehisco. Interdum etiam Oscitor; nam et in oscitatione os rictusque hiatu quodam diducitur. Lucian. (2, 95.) loquens de ceto, Ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν κῆτος μέγα καὶ πλατὺ ἐνοικεῖν. Idem, Καὶ εἴ ποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. Ubi iterum nota ἀναχαίνειν et συμμύειν opposita, ut supra τὰ κεχηνότα et τὰ συμμεμυκότα. At ἀναχαίνεται, quod in Gal.
D Lex. Hippocr. legitur et exp. ἀναξαίνεται, admodum mihi suspectum est: [cf. Hippocr. 616. Foës., ubi ἀναχαλᾶται legitur: 678. Ὅκως ἀναχάνηται (τὸ στόμα) ἐς ὁδὸν τῷ προσθετῷ. LXX. 2 Macc. 6, 18. Ἀναχανὼν ἠναγκάζετο φαγεῖν.] " Ἀναχάνω, " VV. LL. falso afferunt ex Aristoph. pro ἀναχαίνω, " decepta aoristo ἀναχάναι:" [s. participio ἀναχανὼν, quod solum legitur ap. Aristoph., sc. Ἱππ. 641.]

Διαχαίνω, Hio, Hisco, Dehisco, Magno hiatu diducor, [" Brunck. Aristoph. 2, 101." Schæf. Mss. Philostr. 620. Εὐτελὴς καὶ διακεχηνὼς καὶ εὐήθης.]

Ἐγχαίνω, Inhio, Hiante ore illudo. Solent enim illusiones irrisionesque quædam fieri ore hiante et distorto. In qua signif. Aristoph. mediam vocem usurpavit, Σφ. (1007.) Κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος, Neque illudet te fallens Hyperbolus. Et rursum (1349.) Ἀλλ' ἐξαπατήσεις κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα, Falles, et cachinnans illudes istum valde. Quo sensu et ἐγχάσκειν infra Idem usurpat: Ἱππ. (1313.) Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει,

Schol. ἐνυβρίσειεν, καταπτύσειεν: sed magis proprie in superiori loco Idem exposuerat ἐγγελάσει σοι. Ex eod. Comico (N. 1436.) affertur ἐγχανὼν τεθνήξει pro Ore aperto hianteque morieris: [Me irriso moriere, Brunck. " Alciphr. 86. Eldik. Suspic. 7. T. H. ad Lucian. Dial. p. 31. Valde derideo, Kuster. Aristoph. 63. ad Lucian. 3, 339." Schæf. Mss.] Ἐπεγχαίνω, i. q. ἐγχαίνω, Inhio; nec non Irrideo, Illudo, ore sc. hiatu magno diducto, ut in cachinnis fieri solet, ut Suidas ἐπεγχανεῖν exp. καταβοᾶν, καταγελάσαι, afferens ἀδέσποτον hunc locum, Οὐ μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβριστὴν καὶ ὑπερόπτην εἴασεν ἐπεγχανεῖν τῷ τοῦ Μέλητος θανάτῳ. [" Schol. Aristoph. N. 1242." Boiss. Mss. " Phryn. ap. Phot. Cod. 158. Οὐδ' εἴ τις κωρυκαῖος ἐπεγχάνοι." Gataker. Mss.] Κατεγχαίνω, i. q. ἐγχαίνω et ἐπεγχαίνω, καταχαίνω, Irrideo et Illudo, Derideo, Deludo, ore cachinnis diducto et hiante. Aristoph. Ἀ. (1197.) Δικαιόπολις γὰρ εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον, Κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις, ubi Schol. quoque exp. καταγελάσοι. [" Eldik. Suspic. 7." Schæf. Mss. * " Ὑπεγχαίνω, Const. Manass. Chron. p. 131." Boiss. Mss.]

[* Ἐκχαίνω, Inhio multum, LXX. 3 Esdr. 4, 19. Εἰς αὐτὴν ἐκκέχηναν, Illi multum inhiant, Oculos valde intendunt in eam.]

Ἐπιχαίνω, Inhio. Unde ἐγχανὼν et ἐπικεχηνὼς, Inhians. Lucian. de Avaris, (1, 128.) Ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. Et rursum (583.) Ἦν δὲ θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες οἱ θεοὶ, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ. || Exp. etiam Irrideo, quo modo et ἐγχαίνω, nec non bicomp. ἐπεγχαίνω, et κατεγχαίνω. [" Ad Lucian. 1, 348. T. H. ad Dial. p. 31." Schæf. Mss.]

Καταχαίνω, Hio, Hiasco, Hisco, Dehisco. UNDE Κατάχασμα, τὸ, quod exp. non solum Hiatus, sed etiam Profunditas, nec non Sectio profundior. [Plut. Q. S. 4, 5. Schneidero susp.] || Rursum Καταχαίνω signif. Derideo, Deludo, sc. cachinnans, et magno hiatu os diducens. ITIDEMQUE Καταχὴ est Ejusmodi derisio s. delusio. Testis est Hes. Is enim καταχήνῃ affert pro καταγελάσῃ, μυκτηρίσῃ, ἐξουθενίσῃ: et Καταχὴ pro καταχάσμησις, κατάγελως. Pro quo Καταχὴ, si tamen mendo caret, legitur ET Καταχήνη ap. Aristoph. Σφ. (575.) Ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη; Et divitiarum derisio ac contemtus: ut Schol. quoque exp. κατάγελως, καταφρόνησις. Ex Ejusd. Ἐκκλ. (630.) affertur, δημοτική γ' ἡ γνώμη καὶ καταχήνη Τῶν σεμνοτέρων ἔσται. [" Idem vocab. restituendum Athenæo 6. p. 269., ubi pro τῆς κατ' Ἀχαρνεῖς haud dubie τῆς καταχήνης leg. monuit Schw. in Animadv. ad istum l." Schw. Mss.]

Περιχαίνω, i. q. ἀμφιχαίνω, Circumhio, Hiatu rictuque circumdo et cingo. Sicut vero ἀμφιχαίνειν dictum est accipi pro Devorare, Deglutire, Absorbere, sc. rictus hiatu circumdatum et comprehensum, ita et hoc περιχαίνειν sciendum est usurpari pro περιτρώγειν. Aristot. H. A. 8, 24. de equo, Καὶ τὰς ὁπλὰς καὶ τὰ ἰσχία ἐφέλκει, καὶ ἐὰν σταφυλῖνον περιχάνῃ· τοῦτο δέ ἐστιν ἡλίκον ἡ σφονδύλη. Ubi Gaza, Si pastinacam devorarit, cujus magnitudo quæ verticilli bestiolæ est. Sic Lucian. (1, 656.) Καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. [" Ad Diod. S. 2, 232. 558. Toup. Opusc. 1, 349. ad Lucian. 1, 359. Heyn. Hom. 8, 371." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 4, 33. Nicet. Annal. 2, 1.]

[* Προσχαίνω, Æsch. Ag. 929. μηδὲ, βαρβάρου φωτὸς δίκην, Χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοὶ, Hiando salutes me. " Eumath. p. 10." Boiss. Mss. * Προχαίνω, i. q. προφάσκω, s. προφασίζομαι, Eust. Vide Προχάνη.]

Ὑποχαίνω, Aliquantum hio: unde ὑποκέχηνε, quod exp. Dehiscit, nec non Hiavit. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 244." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 1. Achill. Tat. p. 6. Ὑποκεχηνυῖα μικρὸν τὸ στόμα.]

Χάσκω ET Χασκάζω, i. q. χαίνω, significant, forsan et ab eo derivata, nisi forte sint ambo ab inus. TH. Χάω, cujus ab Eust. fit mentio. Sic βαίνω et βάσκω ab inus. verbo βάω. [Valck. Schol. in N. T. 1, 37. 303. 2, 210. 523.] Aristot. H. A. 9, 8. et Athen. (389.) de perdicum libidine, Πέτονταί τε περὶ τὸν τῆς

A ὀχείας καιρὸν χάσκοντες καὶ τὴν γλῶσσαν ἔξω ἔχοντες, αἵ τε θήλεις καὶ οἱ ἄρρενες, ut et Plin. 10, 33. Hiantes autem exerta lingua per id tempus æstuant. Aliquando additur et accus. στόμα, diciturque aliquis στόμα χάσκειν Cum os magno hiatu diducit, Cum ore hiat, Cum habet os apertum, ubi vacat illud nomen; nam et sine illo hoc ipsum significat. Trajanus Imp. Epigr. Ἀντίον ἠελίου στήσας ῥίνα, καὶ στόμα χάσκων, Δείξει τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις, Ore hians, Stans ore aperto et hiante. Sic 1 Esdr. (4, 19.) Χάσκοντες τὸ στόμα θεωροῦσιν αὐτὴν, Aperto ore intuentur eam. Rursum Aristot. H. A. 4. sed alio transferens, Χάσκουσι καὶ συμμύουσιν ὡς ὁρῶντες, Dehiscunt, et rursum se comprimunt ut cernentes, adaperiuntur et hiant. Dicitur præterea aliquis ἄλλοσε vel πρὸς ἄλλο χάσκειν, Alio respectare aperto et hiante ore, Aliud respicere os magno diducens hiatu. Aristoph. (Ἱππ. 1032.) ὅταν ἄλλοσε χάσκῃς, Cum alio respectas ore hiante, s. ὅταν περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχῃς, ut Schol. et Suidas exp.: quorum hic χασμᾷ, itidem affert pro

B μετεωροφρονεῖς, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις, subjungens etiam χασμήσῃ σύ: ut intelligamus verbum χασμᾶσθαι etiam similem habere usum, sc. aperto hianteque ore aliquid considerare ac contemplari, vel etiam expectare. Anacreon ap. Athen. (599.) τὴν μὲν ἐμὴν κόμην, Λευκὴ (γὰρ,) καταμέμφεται, Πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσκει, Ad aliam vero respectat ore hianti, Alii inhiat. Verbum χασκάζω similem habet usum; signif. enim Ore hiante observo s. respecto, Os magno hiatu diducens expecto, ut ii sc. facere solent, qui attente aliquid respectant s. expectant. Aristoph. Σφ. (695.) Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθεν, Schol. ἐπιτηρεῖς πότε ἔλθῃ ὁ κωλακρέτης καὶ ἐνέγκῃ σοι τὸ τριώβολον: et, ἐπιτηρεῖς τὸν ταμίαν πότε τὸν μισθὸν λήψῃ. [" Χάσκω, Huschk. Anal. 100. Trajanus Epigr. Toup. Opusc. 1, 293. Baxter. Præf. ad Anacr. p. 54." Schæf. Mss. Χασκόμενοι, Cassii Probl. 20. Schneidero suspectum est, et pro χασμώμενοι positum videtur.] UNDE Χάσκαξ scommate dicitur de Homine qui ore hiante

C stat et respectat aliquid, ut Aristoph. (Ἱππ. 1263.) Ἀθηναίους alicubi VOCAVIT Κεχηναίους per parodiam. Eust. 1909. de quibusdam e χῶ derivatis loquens, Καὶ τὸν χάσκακα, inquit, οἱ παλαιοὶ παρήγαγον * σκωπτικῶς παρὰ τὸ κεχηνέναι· καθάπου καὶ ὁ Κωμικὸς κεχηναίους ἀστείως τοὺς Ἀθηναίους παρῴδησε. Inde et COMP. Χασκωρέω, i. q. χάσκω et χασκάζω, sc. Hiante ore circumspecto, Os magno hiatu diducens circumspicio. Hes. vero χασκωρεῖν simpliciter exp. περιβλέπειν, Circumspicere.

[* Ἀμφιχάσκω, Æsch. Choëph. 543.] Ἀναχάσκω, i. q. ἀναχαίνω, Hisco, Dehisco, Hio; interdum et Oscitor. Lucian. (2, 105.) Ἀργότερον οὖν ἀνέχασκε. [" Aristoph. Fr. 222. (ap. Athen. 86.)" Schæf. Mss.] Διαχάσκω, i. q. διαχαίνω, Hians aperior et diducor, Hiatu divellor. Theophr. H. Pl. 3, (9, 1.) Καὶ τῶν στροβίλων ὁ μὲν τῆς παραλίας, στρογγύλος τε καὶ διαχάσκων ταχέως· ὁ δὲ τῆς Ἰδαίας, μακρότερος, καὶ χλωρὸς καὶ ἧττον χάσκων: Cito hiascens, ut Varro Nuces hiascere dicit, quæ hiatu quodam diducuntur et

D aperiuntur, ut et mala granata supra χαίνειν dicuntur: [C. Pl. 1, 5, 4. 2, 9, 12.] Ἐγχάσκω, i. q. ἐγχαίνω, Irrideo et Illudo, sc. cachinnans et os magno hiatu diducens. Aristoph. (Σφ. 721.) Ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεὶ, Βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους Ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας, Volens alere te, et non istos tibi illudere et te ludificari, ἐπιγελᾶν σοι. [* " Ἐπιχάσκω, Const. Manass. Chron. p. 3. Meurs." Schæf. Mss. Schott. Adag. 528. Theophr. H. Pl. 4, 12, 2. * Καταχάσκω, Nicet. Ann. 4, 6. 9, 11.] Περιχάσκω, i. q. περιχαίνω, Inhio, [Hippocr. 469, 49.] Ὑποχάσκω, Aliquantum hio, vel etiam Prono capite hio. Aristoph. Πλ. (314.) ὑποχάσκων ἐρεῖς, ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι. Xen. Ἱππ. (6, 8.) p. 549. Κἂν μὴ ὑποχάσκῃ, Si os non aperiat, nec χαλᾷ τὸ στόμα, καὶ δέχηται τὸ στόμιον: quidam enim equi sua sponte aperiunt os, et eo aliquantum hiante accipiunt frænum. [Achill. Tat. p. 80. Bip.]

Χάος quoque ejusd. cum χάσκω originis est, sc. ab inusitato TH. χάω, a quo et χαίνω: signif. etiam retinet eandem, idem sc. cum χάσμα significans, ut

Bud. quoque annotavit. Opp. K. 3, (414.) ὁππότε γάρ τις Θηρῶν λευγαλέων εὕδῃ, τρίστοιχα πετάσσας Χείλεα, καὶ χάος εὐρὺ, καὶ ἄσπετον αἰόλον ἕρκος. Ubi nota χάος dici ut supra χάσμα θηρὸς habuimus pro Rictu feræ, cum sc. os magno hiatu diducit, ut cum vel dormit vel prædam appetit. Loquitur autem ibi Poëta de ichneumone, qui observans crocodilum similesque alias bestias dormientes, et magno hiatu rictum diducentes, Πυλεῶνα διαπτάμενος θανάτοιο Τολμηρῇ κραδίῃ διὰ εὐρέος ἤλυθε λαιμοῦ, Ἥπατί τ' ἄγχι μάλιστα παρήμενος εἰλαπινάζει, Ὀψὲ δέ τοι προλιπὼν κενεὸν δέμας ἔκθορε θηρός: [cf. 4, 161.] Quomodo et Plin. 8, 25. de crocodilo, Hunc saturum cibo piscium et semper esculento ore, in litore somno datum, parva avis, quæ trochilos ibi vocatur, rex avium in Italia, invitat ad hiandum, pabuli sui gratia os primum ejus assultim repurgans, mox dentes et intus fauces quoque, ad hanc scabendi dulcedinem quammaxime hiantes. In qua voluptate somno pressum conspicatus ichneumon, per easdem fauces, ut telum aliquod, immissus, erodit alvum. || Peculiariter vero χάος dicunt Philosophi Hiatum illum cæcum et immensum, qui erat ante conditum orbem, ut docet Ovid. Met. init. Ante mare et terras et quod tegit omnia cœlum, Unus erat toto naturæ vultus in orbe, Quem dixere chaos, rudis indigestaque moles. Et Hesiod. Θ. 116. Ἤτοι μὲν πρώτιστα χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστερνος,—Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης. Unde Festus, Chaos appellat Hesiodus confusam quandam ab initio unitatem hiantem patentemque in profundum, ut Moses quoque, initio creationis mundi, scribit terram fuisse ἀόρατον καὶ ἀκατασκεύαστον, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου: deinde Dei jussu lucem extitisse, eamque a tenebris fuisse divisam: postea στερέωμα, quo aquæ dividerentur a se invicem, i. e. cœlum: inde terrestres aquas suis terminatas limitibus, ut appareret ἡ ξηρὰ, illudque mare vocatum fuisse, hoc terram: tum stirpes herbasque producere terram jussam esse, nec non quadrupedes et serpentes, mare pisces et reptilia: ita paulatim μεμεταμορφῶσθαι rudem illam et indigestam primo molem. Notandum tamen quosdam hoc χάος non a χάω significante χαίνω derivare, sed a χαδέω, alios a χέω. A χαδέω Aristot. et Plato; hic enim id appellat πανδεχῆ φύσιν, innuens oportuisse τόπον ὑποστήσασθαι δεξόμενον τοὺς ἐν αὐτῷ γεννηθησομένους, ut ille etiam χάος putat locum esse, quoniam necesse erat τὸ δεξόμενον προϋποκεῖσθαι τῷ σώματι: scribit enim Phys. 4. init. videri Hesiodum ὀρθῶς λέγειν, ποιήσαντα πρῶτον τὸ χάος· ὡς δέον πρῶτον ὑπάρξαι χώραν τοῖς οὖσι, διὰ τὸ νομίζειν, ὥσπερ οἱ πολλοὶ, πάντα εἶναί που καὶ ἔν τόπῳ. Stoicorum vero quidam χάος dicunt esse τὸ ὕδωρ, παρὰ τὴν χύσιν τοὔνομα πεποιῆσθαι νομίζοντες, ut Philo testatur in suo libro περὶ Ἀφθαρσίας Κόσμου, et in eo quem περὶ Κόσμου scripsisse creditur. Idem sequuntur etymon, qui eo nomine accipiunt τὸν ἀέρα τὸν κεχυμένον ἐν τῷ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ut Aristoph. N. [cf. Ὀρν. 192.] Sed simplicior ea est etymologia quæ a χάω hoc vocab. derivat, eoque nomine Vastum quendam hiatum intelligit, qui erat ante conditam terram et cœlum, digestamque postea et exornatam rerum omnium molem, quem κόσμον dixere. Quamobrem recte Lat. Poëtæ hoc ipsum chaos vocavere deforme, densum, horrendum, atrum, cæcum, Cimmerium. Plut. vero (9, 752.) interiora terræ scribit vocari χάος, ᾅδην, ὄρφνην: atque adeo ἔρεβος illud Poëtarum, esse χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος: nam solam terram e ceteris corporibus esse semper ἀφώτιστον et ἄτρωτον ὑφ' ἡλίου καὶ σελήνης τῷ φωτίζοντι: et θάλπεσθαι quidem ὑπ' αὐτῶν, sed τὸ λαμπρὸν οὐ παριέναι ὑπὸ στεῤῥότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεσθαι. Quo sensu Silius dixit Imum chaos, Stat. Tartareum chaos, Claudian. Durum chaos: et ante hos Virg. Æn. 6. Dii quibus imperium est animarum, umbræque silentes, Et chaos et Phlegethon, loca nocte silentia late. Nec non Seneca Med. Fas est precari noctis æternæ chaos, Adversa superis regna manesque impios. [" Brunck. Aristoph. 2, 93. Jacobs. Anth. 12, 37. Wakef. Ion. 473. Luzac. Exerc. 97. Huschk. Anal. 107. Ruhnk. Ep. Cr. 91. Pierson. Veris. 216. Gierig. ad Ovid. Met. 1. p. 2. Wolf. ad Hesiod. p. 120. Græv. Lectt. 631. (ad Θ. 700.) Valck. Diatr. p. 11." Schæf. Mss. " I. q. χάσμα, Opp. K. 4, 92." Wakef. Mss. M. Anton. 4, 3. Τὸ χ. τοῦ αἰῶνος: cf. Ἀχάνεια. Jungitur cum ὄρφνη, Quint. Sm. 2, 614. Locus ap. Inferos, Æschin. Dial. Socr. 3, 21. I. q. ἀὴρ, Valck. Schol. in N. T. 1, 233. * " Χαώδης, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 235." Kall. Mss. * " Χαόω, i. q. ἀπόλλυμι, ap. recentiores, Nicetas, et Simpl. ad Epict. 173. Schw." Schn. Lex. " Schol. ad Eurip. p. 40. Matth." Schæf. Mss. Spitzner. de med. Syll. Pentam. Gr. 328. " Χαόομαι, Hiatu absorbeor, Athan. 2, 9. 346." Kall. Mss.] AT VERO Χαὸς Lacedæmoniis peculiaris vox est significans ἀρχαῖος, nec non εὐγενὴς, item ἀγαθὸς, Schol. Theocr. 7, (5.) ὁ Φρασίδαμος Καντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τί περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ Χάλκωνος: quæ sic exp. paraphrastice, εἴ τι ἐστὶν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο. Fueritque hoc χαὸς idem CUM Χάσιος: id enim χάσιος quoque ab Hes. exp. ἀγαθὸς, χρηστὸς, Bonus, Frugi. [" Χαὸς, Jacobs. Anim. 52. Toup. Add. in Theocr. 393. Valck. Adoniaz. p. 102." Schæf. Mss. Χαὸς, Χαιὸς, Χάϊος, Lobeck. Phryn. 404. Vide Lex. VV. Peregr. " Aristoph. A. 1157. Οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν." Seager. Mss. * Βαθύχαιος, Æsch. Suppl. 865. Schol. μεγάλως εὐγενής· χαοὶ γὰρ οἱ εὐγενεῖς. " Olear. ad Philostr. p. 6." Kall. Mss. * " Βαθύχαος, Const. Manass. Amat. 2, 71. 6, 13." Boiss. Mss. * Εὔχαιος, compar. εὐχαιότερος, Hes. πλουσιώτερος.]

Χάνος porro a χαίνω potius derivatum est quam a χάω cum χάσκω et χάος: significat vero et ipsum, ut χάσμα et χάος, Rictum s. Os apertum et magno diductum hiatu. Scribit enim J. Poll. 2, (97.) χάνος ap. Comicos usurpatum legi pro στόμα, quippe cujus proprium sit χαίνειν, χανεῖν, ἀναχάσκειν, ἐγχανεῖν. AT Χάννος Piscis cujusdam nomen est, qui et ipse a χαίνω denominatur, ut ex Etymologis annotat Eust. dicens eum Æolice διπλασιάζειν τὸ ν. Meminit ejusd. piscis Athen. quoque (327.) ubi non solum masc. gen. dicitur χάννος, sed etiam FEM. Χάννη: quo in genere ap. Aristot. passim, sed alicubi SCRIPTUM Χάνη, unico ν, ut H. A. 4. circa finem, et de Gener. Anim. 3, 5.: duplici autem ν, H. A. 5, 13. ubi etiam de sexu horum piscium dubitatur, sicut et τῶν ἐρυθρίνων, quoniam sc. πάντες ἁλίσκονται κυήματα ἔχοντες, ut et Ovid. ap. Plin. sub fin. l. 32. tradit channen e seipsa concipere. Alicubi vero ET Χαύνη perperam ap. eum (H. A. 6, 13.) legitur pro χάννη. Rursum Athen. (l. c.) ab Aristot. eam vocari ποικιλέρυθρον, μέλαιναν, et ποικιλόγραμμον, annotat, διὰ τὸ μελαίναις γραμμαῖς πεποικίλθαι. || Præterea ap. Alex. Aphr. legimus τὸν γαργαρεῶνα a quibusdam nominatum fuisse χάνην, sc. διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρὺν, κάτωθεν δὲ στενὸν, ὥσπερ χωνεῖον, quia gurgulio supra amplior sit, infra autem arctior in modum infundibuli. Sed videndum ne pro eo χάνη sit scr. χώνη: id enim Infundibulum declarat. [" Jacobs. Anth. 9, 414." Schæf. Mss.] Ex hoc Χάνος, (vel etiam e χάνη significante τὸν γαργαρεῶνα,) queat derivari VERB. Χανύω SIVE Χανύσσω, utpote quod denotet Vociferor, Clamo, s. potius Clamo os magno hiatu diducens, Rictum immani hiatu diducens vociferor. Hes. tamen simpliciter χανύειν exp. βοᾷν: et Χανύσσει, βοᾷ, καλεῖ. Paulo infra habes Χηνυστεῖν. [* Χανόω, Athanasius ap. Fabric. Cod. Pseudep. V. T. 316. * Χαμᾶσθαι, Hes. χασμᾶσθαι, leg. * χανᾶσθαι.]

Χανδὸν quoque a χαίνω derivatum est, significans Ore hiante, Faucibus hiantibus, Faucibus magno hiatu diductis. Od. Φ. (294.) Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους Βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ, Qui magno hiatu diductis faucibus eo se ingurgitarit, ut Hes. quoque χανδὸν πιεῖν exp. κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι. Sic Callim. ap. Athen. (477.) Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιην μὲν ἀπηύστο

χανδὸν ἄμυστιν Ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. Et Lucian. X. ἐμφοροῦμαι, Plenis hiantibusque faucibus, ut et ap. Suid., de Eutropio, sed metaph. Καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χ. ἀρνόμενος καὶ * κατεμφορούμενος, ubi ipse exp. non solum ἀθρόως, ἀπλήστως, sed etiam χωρητικῶς, innuens a χάζω vel χανδάνω derivari: qua in re ei minime assentior. [" Thom. M. 911. Wakef. Ion. 97. Jacobs. Anth. 11, 223. Matth. ad Gloss. Min. p. 25. ad Mœr. 404. Valck. Callim. 248. 254. Athen. 1, 17." Schæf. Mss. " Eunap. 69. Quint. Sm. 12, 13." Wakef. Mss. Nicander Θ. 341. Bast. Ep. Cr. 277. * " Χανδὸς, Hians, Capax, Athen. 436. ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος, nisi leg. ἐκ ζωρῆς * χανδοποτῶν κύλικος." Schn. Lex. " Jacobs. Anth. 7, 36. 11, 223. * Χανδοπότης, ibid. Χανδοποτέω, 9, 308. * Χανδοχάρυβδις, 11, 223." Schæf. Mss. * Χανδόθεν, i. q. χανδὸν, Hipp. Gland. 4. Schneidero susp.]

" Κάχλος, et Καχήνης, ap. Comicos Ridiculus, " Stupidus, παρὰ τὸ χαίνειν, quod stultorum sit esse " semper ore hiante, VV. LL."

Sequuntur duo derivata, in quibus α in η versum est, tanquam a Χάω faciente fut. χήσω.

Χήμη, ἡ, Hiatus, Oscitatio quæ fit ore hiante; ab Hes. enim exp. χάσμη. || Alioqui χήμη est etiam Ostrei quædam species ap. Aristot. (H. A. 5, 15.) et Athen., quorum hic (93.) annotat hoc quoque κογχύλιον videri denominatum παρὰ τὸ κεχηνέναι, ab hiando, sicut et χάννας, s. χάνας. Quidam Chamas Latine vocant hos pisces, nonnulli Chemas; sunt et qui Hiatulas appellent. Gaza tamen χάννας s. χάνας maluit Hiatulas nominare, χήμας autem Chamas. || Χήμη est etiam Mensura liquidorum ap. Atticos; sed ea duplex: major, quæ est vigesima pars τῆς κοτύλης, pendens drachmas tres: minor, quæ est vicesima, pendens drachmas duas, sicut Cleopatra docet his verbis, Χήμη μεγάλη ἔχει δραχμὰς γ', καὶ ἡ μικρὰ δραχμὰς β': h. e., Cheme major pendet drachmas tres: minor, duas. [Phryn. Ecl. 387. Lob., Xenocr. 18. 31. Ælian. H. A. 15, 12. Plin. 32, 5, 53. Chamæ striatæ, Chamæ læves. " Opp. 'A. 5, 602." C Wakef. Mss.] E primo autem χήμη DERIV. Χήμωσις, qui est Affectus albi oculi, sc. cum album oculi ita super nigrum intumuit, ut nigro subsidente et albo eminente hiatus cujusdam similitudo oriatur, si quidem album nigro supereminet, ipsumque multis partibus longeque excedit. Ergo cum nigrum cavum sit et subsidat, album autem undique tumeat et attollatur, non inepte veteres Medici malum hoc τῆς χήμης nomine designarunt, sive illi eo Animal intellexerint, quod inter ostrea numeratur hiatque semper, sive simpliciter Hiatum qui χήμη et χάσμα dicitur. Ceterum affectum hunc duo maxime symptomata consequuntur: unum, rubor oculorum propter inflammationem; alterum vero, palpebrarum ἐκτροπὴ, h. e. Perversio s. Contorsio, adeo ut oculos tegere claudereque non possint: itaque laborantes oculi perpetuo manent aperti. Hæc inter alia Gorr., qui etiam annotat alicubi LEGI Χύμωσις, per υ, perperam, cum Gal. quoque ἐν τῷ 'Ιητρῷ, s. quicunque alius Auctor est illius libri, ἀπὸ τῆς χήμης derivari D scribat. Præterea ap. eund. Gal. extremo Comm. secundo, εἰς τὸ Κατ' 'Ιητρεῖον, ubi de contractis et hiantibus agitur, male scribi χήμωσις pro φίμωσις, et negligentius a Vidio interprete animadversum fuisse hunc locum. Quod duobus colligit argumentis: primum, quod affectus hic, de quo ibi Gal. agit, ad palpebras, non ad album oculi pertineat; deinde quod scribat oculos per eum affectum aperiri non posse: quod ut τῇ χημώσει contrarium est, ita est τῇ φιμώσει proprium. [Vide Paul. Æg. 3, 22.] " 'Εγχη" μώμενοι, Hes. ἐγχάσκοντες." [* Χήμιον, dimin. a χήμη, Xenocr. 190. Cor.]

¶ Χὴν, ηνὸς, ὁ, ἡ, Anser, dictus παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν, teste Eust. Nisi forte quoniam χάσκει adversum eos a quibus invadi se putat. Il. B. (460.) ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ Χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, O. (692.) de aquila, Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν πάρα βοσκομενάων Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων: Od. O. (161.) Αἰε-

A τὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον ἐξ αὐλῆς. Ubi Eust. ait feminino genere usurpasse nomen hoc Poëtam, Ionum more, ut alibi quoque, χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ. Alioqui frequentius masculino usurpatum reperitur, idque tam a Poëtis quam a prosæ Scriptoribus: inter quos Athen. (384.) dicit χῆνες σιτευτοὶ, Saginati s. Altiles anseres, ap. quem (519.) Eubulus Comicus dicit χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα, Anserem gratitantem et hiantem ore. Ubi nota eorum esse πλαταγίζειν, (si modo hoc verbo tanquam illis peculiari usus esse putandus sit,) ut gratitare ap. Auctorem Philomelæ: cum alii παπάζειν eos dici tradant. Nota et τὸ χαίνειν eis ibi tribui, unde et denominati sunt. Apud Plut. vero Χηνὸς ἀφρονέστερος, Prov. quoniam stolidum præ multis aliis est hoc animal. [" Jacobs. Anth. 9, 150. Toup. Opusc. 2, 58. Tumulo impositus, Huschk. Anal. 5. De anseribus et carne anserina, ad Diod. S. 1, 82. Ἡ χ., Heyn. Hom. 7, 118. * Χένας, Jacobs. Anth. 12, 240. (Anal. B 3, 293.)" Schæf. Mss. Greg. Cor. 662. " Dorice Χὰν, χανὸς, ap. Athen. 57., ubi ᾠεα χανῶν, ex Epicharmo." Schw. Mss.]

Χηνοβοσκὸς, ὁ, Qui anseres alit s. pascit. Cratin. ap. Athen. (384.) χηνοβοσκοὶ, βουκόλοι, Anserum pastores, bubulci. [Gl. Anserarius. * Χηνοβοσκέω, unde Χηνοβοσκία, (SIVE Χηνοβοσία,) ἡ, Anserum pastio, s. pastura: quorum illud ap. J. Poll. legitur, teste Bud. nec non ap. Hes. qui ipsum per χηνοβοσκία exp. veluti notius. [Lobeck. Phryn. 521. " Ad Diod. S. 1, 82. Mœr. 403. et n." Schæf. Mss. Illud Χηνοβοσία derivandum esset e * Χηνοβότης, unde * Χηνοβοτέω.] AT Χηνοβόσκιον, τὸ, Grex anserum qui pascuntur; solent enim gregatim pasci, ut συοβόσιον dicitur Grex porcorum qui simul pascuntur. [" Anserarium, Geop. 1019." Wakef. Mss.] Qua signif. ET Χηνοβοτία legitur ap. Plat., e cujus Politico (8.) Bud. h. l. affert, Καὶ μὴν χηνοβοτίας τε καὶ * γερανοβοτίας, εἰ καὶ μὴ πεπλάνηται περὶ τὰ Θετταλικὰ πεδία, πέπυσαι γοῦν καὶ πιστεύεις εἶναι, Greges anserum et gruum, Anseres et grues qui gregatim pascuntur, ut et ex Hom. supra attuli, de aquila, Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν πάρα βοσκομενάων Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. Ubi quod dicit Poëta ἔθνος χηνῶν καὶ γεράνων ποταμὸν πάρα βοσκομενάων, Plato comp. voce nominavit χηνοβοτίαν et γερανοβοτίαν. [Lobeck. Phryn. 521. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 201. ad Mœr. 404." Schæf. Mss.] SED ET Χηνοβοσκεῖον dicitur Locus in quo aluntur οἱ σιτευτοὶ χῆνες, Altiles anseres. Anserarium id vocant nonnulli, ut Gallinarium, Leporarium. Colum. 8, 14. de anseribus educandis, Qui vero greges nantium possidere student, chenoboscēa constituant. Quomodo autem ea sint ordinanda, ibi docet. [" Ad Diod. S. 1, 82." Schæf. Mss. * Χηνομεγέθης, Strabo 1. p. 1037. * " Χηνοτρόφος, Etym. M." Wakef. Mss.] Χηνοτροφεῖον, τὸ, i. q. χηνοβοσκεῖον, Chors in qua aluntur educanturque anseres. Colum. 1. de villaticis pastionibus, Rursus circa villam ponuntur μελισσῶνες καὶ χηνοτροφεῖα: quin etiam λαγωτροφεῖα studiose administrantur: quæ nos similiter appellamus apum cubilia, apiaria; vel nantium volucrum, quæ stagnis piscinisque lætantur, aviaria; vel etiam pecudum sylvestrium, quæ nemoribus clausa custodiuntur, vivaria.

Χηναλώπηξ, εκος, ἡ, Vulpanser, ut quidam vocant Latine. Avis nomen ap. Herod. (2, 72.) Aristot. H. A. 8, 3.) Ælian. Aristoph. Ὄρν. (1295.): et ap. Latinos. Plinius 10, 22. Anserini generis sunt chenalopeces et, quibus lautiores epulas non novit Britannia, chenerotes, fero ansere minores. Ubi etiam NOTA Χηνέρωτες. Ab Eod. in Herbarum genere NUMERANTUR Χηνόμυχον ET Χηνόπους: nam 21, 11. e Democrito tradit Nyctegreton herbam vocari a quibusdam χηνόμυχον, quoniam anseres a primo ejus conspectu expavescant. At 11, 8. apes ex omnium arborum satorumque floribus confingere ceras, excepta rumice et chenopode. Porro χηναλώπεκες dicuntur ETIAM Χηνέλοπες, teste Hes. A quibus ET Χηναλωπέκεια ᾠὰ, Ova chenalopecum, ap. Athen.

(58.) ut ὀρνίθεια ᾠά. [* " Χηναλωπεκιδεὺς, Valck. Adoniaz. p. 401." Schæf. Mss.]

Χήνειος, Anserinus: ἥπατα, Athen. (384.) quæ Romæ præsertim περισπούδαστα et πολυτελῆ fuisse ait, vocans etiam χηνῶν ἥπατα, Anserum jecinora. Sed notandum est, dissoluta diphthongo ap. Gal. legi ETIAM Χήνεος, NEC NON Χήνιος, ap. Diosc. 1, 82. [Χήνειος, Lucian. 2, 221. " Χήνεος, Wessel. ad Herod. 131." Schæf. Mss. * Χηνώδης, Sext. Emp. adv. Math. 7, 329.]

Χηνίσκος, ὁ, Anserculus; plerumque ita dicitur τὸ νηὸς παράσημον: seu, ut Eust. tradit, χηνὸς τύπος ἐν τῷ ἄκρῳ γλυφόμενος. Solebant enim antiquitus in puppi anserculum effingere ad navis ornamentum, ut et arietum capita ac taurorum: unde ταυρόμορφον τύπωμα Lycophron dicit rapuisse Europam. Lucian. (3, 251.) Ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, Sensim assurgit inflexa, aureo anserculo ornata: (2, 134.) Ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο καὶ ἀνεβόησε. [Apuleius: Puppis intorta chenisco. " Ad Charit. 627." Schæf. Mss. " Artemid. 110." Wakef. Mss. " Heliod. Ms. περὶ Καταρτισμῶν: Οἱ χηνίσκοι ἐπενοήθησαν πρὸς συνοχὴν ἀξόνων, ὡς ἐν τῇ λύρᾳ." Schn. Lex.] AT COMP. Ἀκροχηνίσκοι, οἱ, ut ap. J. Poll. (1, 146.) legimus, sunt Extremitates ejus partis jugi, quæ dicitur ζεύγλη s. ζεῦγλαι.

Χηνίον, τὸ, Anserculus. Athen. 14. fin. Καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων.

[* Χηνάριον, Boiss. ad Herodian. Epimer. 150. Etym. G. 563. 564. Bast. Ep. Cr. 195.]

Χηνιδεῖς, οἱ, Anserum pulli, quos Colum. vocat Anserculos. Legitur ap. Eust. 753., ubi similia affert hæc, περδικιδεῖς, κορωνιδεῖς, * ἱερακιδεῖς, περιστεριδεῖς, χελιδονιδεῖς: quos Achæus vocat χελιδόνων μόσχους, cum ait, Χάσκοντα λιμῷ, μόσχον ὡς χελιδόνος. [" Χηνιδεὺς, * Χηνίδης, Huschk. Anal. 102. Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47. Bast. Ep. Cr. 57.]

Χηνίζειν vero εἴρηται ἐπὶ τῶν αὐλούντων, de iis qui tibia canunt, Athen. (657.) afferens e Diphili Συνωρίδι, quo id probet, ἐχηνίασας· Ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ παρὰ Τιμοθέῳ. Sed ibi forsan scr. ἐχήνισας, quod et metro convenientius est: alioquin anapæstus foret in ultima jambici regione, et statueretur THEMA Χηνιάζειν.

• Χηνέω, Irrideo, Illudo. Hes. enim χηνῆσαι exp. καταμωκήσασθαι, atque ita conveniret ἐγχαίνειν, ἐπεγχαίνειν, κατεγχαίνειν, καταχαίνειν, ἐπιχάσκειν: quæ significant Ore hiante et in cachinnos resoluto illudere ac deridere. Χήνημα, τὸ, Irrisio, Illusio; * καταμώκημα, Hes.: quæ supra est καταχήνη.

Χηνυστέω, Clamo, Vociferor. Hes. enim χηνυστεῖς affert pro βοᾷς, κέκραγας, addens significare interdum etiam στραγγεύῃ. Supra χανύειν et χανύσσειν ex Eod. in ead. signif. attuli: [Ionice χηνύειν, χηνύσσειν.] Affert Idem porro ET Χηνυστρᾶσθαι pro χασμᾶσθαι. ITIDEMQ. Χηνύστρα Eod. teste significat αὐτὴν τὴν χάσμην: interdum et τὸ στραγγεύεσθαι.

" ΧΑΙΟΝ, τὸ, Pedum, Baculum pastorale, incurvum; καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται, Schol. Apoll. Rh.: Callim. Ποιμενικὸν πίλημα καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. HINC Ἐρυσίχαιον Alcman dixit, ut annotat idem Schol.: ap. quem plura vide in hunc versum Argon. 4, (972.) Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα. Præcedit autem ποιμαίνεσκε." [" Matth. ad Gloss. min. p. 25." Schæf. Mss.]

" Χαβὸν, Incurvum, Angustum. Nam Hes. exp. καμπύλον et στενόν." [* Χαμὸς, Eid. καμπύλος, unde Lat. Hamus. * Χάβος, i. q. κημὸς, Schol. Aristoph. Ἱππ. 1147.]

ΧΑΙΡΩ, F. χαρῶ s. χαιρήσω, Lætor, Lætus sum, Lætitiam capio, Gaudeo. Od. T. (461.) Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον Εἰς Ἰθάκην, Gaudentes gaudentem, Læti lætum. Gaudium enim et
A lætitiam affert discessus in patriam. Eur. Cresphonte, Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον, Χαίροντας, εὐφημοῦντας, ἐκπέμπειν δόμων. At qui labores morte finisset graves, Omnes amicos laude et lætitia exequi, p. 110. mei Lex. Cic. Idem hæc Plat. Epitaph. Οὔτε χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, sic vertit, Neque lætabitur unquam nec mœrebit nimis. Ubi nota χαίρειν et λυπεῖσθαι sibi opponi, sicut et ap. Aristot. Rhet. 1. cum dicit, Οὐ γὰρ ὁμοίως ἀποδίδομεν τὰς κρίσεις λυπούμενοι καὶ χαίροντες, ἢ φιλοῦντες καὶ μισοῦντες, Cum læto sumus animo et cum mœsto. Copulatur autem cum γελᾷν: nam gaudii lætitiæque comes risus est. Plut. Θαυμάζοντες τὸν ἄνδρα καὶ χαίροντες ἅμα καὶ γελῶντες ἀπηλλάγησαν. Rursum Hom. ἐν θυμῷ χαίρειν dicit pro Animo esse læto, Gaudere animo, ut Plautus loquitur; vel, ut alii e Cic. interpr., Gaudere in sinu. Et e Propertio, In tacito cohibere gaudia clausa sinu. Il. Ω. (491.) Ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων, Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν
B ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. Alibi vero pro χαίρω ἐν θυμῷ dicit χαίρει μοι ἦτορ, Lætatur mihi cor. Illud enim est quod lætitiæ mœrorisve tangitur sensu. Il. Ψ. (647.) Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ, Lubens accipio et læto animo. Dicitur porro vel τινὶ vel ἐπί τινι χαίρειν. Od. (Λ. 247.) Χαῖρε, γύναι, φιλότητι: verba Neptuni ad puellam a se compressam: N. (358.) ad nymphas Naïadas, εὐχωλῇς ἀγανῇσι Χαίρετ'. Xen. K. Π. 8, (4, 6.) Πῶς ἂν εἴην δῆλος χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς; πότερον κροτεῖν χρὴ τὼ χεῖρε, ἢ γελᾷν, ἢ τί ποιεῖν; Quibus signis declarabo lætitiam, quam e rebus tuis prosperis percepi? Quomodo ostendam me gaudere et lætari plurimum rerum tuarum successu prospero? Aristot. Rhet. 1. Ὃ οἱ ἐχθροὶ βούλονται, ἢ ἐφ' ᾧ χαίρουσιν, E quo lætitiam et gaudium percipiunt. Sic Dem. pro Cor. Ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ὁρῶν. Paulo post vero dicit ταυτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν, pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν. Rursum omissa præp. ἐπὶ, simpliciter cum dat. Longin. (36, 4.) Χαι-
C ρέτω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται, Gaudeat et lætus sit unusquisque iis quibus delectatur. Aristot. Eth. 2, 3. Ὥστε χαίρειν τε καὶ λυπεῖσθαι οἷς δεῖ. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 35.) Οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς, Nulla e re tantam capis lætitiam ac voluptatem, quantam e bonis amicis. Vel etiam, Nulla re tam delectaris quam amicis bonis. Sic Lucian. (1, 731.) Ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, de Epicuro loquens, utpote qui summum bonum voluptate metiretur. Athen. 4. Χαίροντες τῇ ἑταίρᾳ, οὐ τοῖς ἑταίροις· καὶ τῷ οἴνῳ, οὐ τοῖς συμπόταις: ut et Aristot. Rhet. 1. Οὐδεὶς γὰρ φίλοινος ὁ μὴ χαίρων οἴνῳ. Ubi φιλεῖν οἶνον et χαίρειν οἴνῳ synonymws accipit pro Delectari vino, Vino deditum esse. Idem loquens de sensu olfactus et gustatus, qui animantibus inest, dicit οὐ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν χυμοῖς: pro quo Plin. Alios alia sapores appetunt. Idem hæc Theophrasti Χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις ita reddidit, Sabulosis familiarissimum. Similem usum habent Lat. verba Lætari et Gaudere, idque tam in prosa quam in metro. Virg. apud
D superos furto lætatur inani. Et rursum, nimium gaudens popularibus auris. Et, Acri gaudet equo. Ovid. et nunc quoque sanguine gaudet. Horat. Carmine tu gaudes, hic delectatur jambis. Cic. Tuo isto tam excellenti bono gaude et fruere. Plin. Gaudet myrrha rastris. Nonnunquam cum partic. construitur. Dicor enim χαίρειν ποιῶν τι, quod magna cum lætitia facio, s. quod facere gaudeo, s. quod facere me delectat, quod lubens facio. Od. M. (380.) Χαίρεσκεν μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα: Il. T. (185.) Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας. Athen. 1. Ἀλλά τινες χαίρουσιν ἐπαινοῦντες τὰ παρ' αὐτοῖς, Sunt quos delectet. Sic Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Χαίρω ἐπαινούμενος, Gaudeo laude, Laudibus delector. Et Plato de Rep. Χαίρω διαλεγόμενος. Et Plut. Popl. Χαίρω διδούς. Et Aristoph. (Πλ. 247.) χαίρω φειδόμενος. Virg. quoque hunc hellenismum imitatus est, Æn. 10. de leone, Gaudet hians immane: 12. de eod., gaudetque comantes Excutiens cervice toros. Et rursum eod. l. Poscit equos, gaudetque tuens ante ora

frementes. Item de Apennino, gaudetque nivali Vertice se attollens. Cum accus. quoque junctum affertur ex Aristot. Rhet. Χαίρω τινὰ ἡδονὴν pro Afficior quadam voluptate. Supra vero e Dem. habuimus Ταυτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Item in comminationibus dicimus aliquem οὐ χαιρήσειν, Non lætaturum s. gavisurum eo facto, sed fore ut eum pœniteat, s. eum οἰμώξειν et pœnas daturum. Aristoph. Πλ. (64.) Οὔτοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι. Sic ap. Lucian. sæpe, Οὐ χαιρήσεις, Non gaudebis eo facto, Ea res tibi lætitiam non afferet, sed futurum est ut te pœniteat. Quibus adde Il. Υ. (363.) οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι: Ο. (98.) οὐδέ τι φημὶ Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων, Non gavisurum illis animum. Ubi nota ἀναδιπλασιασμὸν in HOC Κεχαρησέμεν pro χαρῆναι, qualis est in λελάθοντο pro λάθοντο. Nota præterea fut. χαιρήσω tanquam a THEM. Χαιρέω. Ab inus. autem χαρέω est PART. Κεχαρηκὼς ET Κεχαρηώς: quorum illud ap. Aristoph. legitur, dicentem Σφ. (764.) ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν: hoc vero ap. Hom. Il. Η. (312.) Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ, Gaudentem lætantemque victoria. Sic vero τυπτήσω dicitur pro τύψω, idque Attice. Alioqui regulariter dicitur χαρῶ: unde χαροῦσι, Gaudebunt et lætabuntur, Apoc. 11, (10.) Præterea neutro gen. et substantive DICITUR τὸ Χαῖρον pro ἡ χαρὰ, Gaudium, Lætitia, nisi malis, Ea pars animi quæ gaudium et lætitiam percipit. Epicurus in Epist. quadam, Τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῇ τῶν γεγονότων ἡμῖν διαλογισμῶν μνήμῃ, Animi lætitia, quam capiebam memoria rationum inventorumque nostrorum, ut Cic. interpr. Sic Plut. Fab. Τὸ χαῖρον καὶ τεθαῤῥηκὸς τῶν πολιτῶν. SED ET Χαίρομαι pass. voce ac media usurpatum reperitur pro χαίρω, ut ὑστερέομαι pro ὑστερέω, et ἀπορέομαι pro ἀπορέω: unde ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 11. οἱ χαιρόμενοι, Qui lætantur, gaudio ac lætitia perfunduntur: 20. Διὰ τί οἱ χαιρόμενοι ἀθρόως καὶ σφοδρῶς, ποτὲ καὶ ἐκλύονται; Aristoph. Εἰρ. (291.) Ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι καὶ τέρπομαι. Unde aor. 2. ἐχάρην, s. χάρην, Poëtice abjecto augmento. Od. Ψ. (32.) ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη: Il. Ε. (682.) χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι Σαρπηδὼν, Lætabatur eo adveniente: Ν. (609.) ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη καὶ ἔλπετο νίκην, Animo suo gaudebat: Ζ. (481.) χαρείη δὲ φρένα μήτηρ. Nec non imp. modo in l. Thobiæ, χάρηθι, Gaude, Lætare: et subjunctivo χαρῆτε, Gaudeatis. Et infin. χαρῆναι, Gavisum esse: interdum etiam Gaudere, Lætari. Et partic. χαρεὶς, Gavisus, Lætatus, Gaudens, Lætus. Il. Κ. (541.) τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Et cum dat. ap. Eur. (Iph. A. 1525.) Χαρεῖσα θύμασι, Victimis gaudens, ut et ap. Aristoph. Ν. (274.) τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. Sicut porro duplex fut. habet activum χαίρω, sc. χαρῶ, et χαρήσω, ita et duplex præt. pass., NIMIRUM Κέχαρμαι ET Κεχάρημαι. A quorum illo est particip. κεχαρμένος, Gavisus, Oblectatus, Gaudens, ap. Eur. Or. (1120.) Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην, Licet intus et in pectore gaudentem. Ab hoc vero præteritum plusquamperf. κεχάρητο ap. Hesiod. (Ἀ. 65.) κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων, Gaudebat et lætus erat. Est autem hoc κεχάρητο quasi a THEM. Χαρέω, unde et FUT. Κεχαρησέμεν, habens Poëticam reduplicationem et terminationem Ionicam, pro χαρήσειν. A media vero voce est aor. 2. Ἐχαρόμην, pro quo Poëtæ itidem facta reduplicatione dicunt κεχαρόμην, ut λελαθόμην pro ἐλαθόμην, et κεχαδόμην pro ἐχαδόμην. Il. Π. (600.) μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο: (Od. Δ. 344.) κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί: Β. (249.) Οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα Ἐλθόντ': Il. Α. (256.) μέγα κεχαροίατο θυμῷ, Ionice pro χάροιντο s. χαρεῖεν, Gauderent et lætarentur animo: Apoll. Rh. 2, (1159.) συνηβολίῃ κεχάροντο, ubi dat. nota, sicut in verbo activo supra.

Sequitur ut dicam de IMPER. Χαῖρε: qui duplicem usum habet: unum, in valedicendo; alterum in salutando. Cum enim accedebant amicum quempiam, aut etiam in ignotum hominem incidebant,

A salutem precantes, dicebant χαῖρε, læto esse animo et salvere jubentes: nonnunquam etiam ὑγιαίνειν κελεύοντες, uti supra docui. Testatur id Lucian. Is enim in Apologia quam scripsit ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγορεύσει Πταίσματος (§. 2.) annotat τὸ χαίρειν esse quidem antiquam προσαγόρευσιν, verum non matutinam solum, nec ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν usurpari solitam, sed etiam eos qui primum se vidissent, uti ea consuevisse. Ut vero Idem annotat, primus Philippides ὁ ἡμεροδρόμος, Marathonicam nuntians victoriam, creditur dixisse πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ πεφροντικότας ὑπὸ τοῦ τέλους τῆς νίκης, Χαίρετε, νικῶμεν: atque e vestigio συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. Cujus rei Plut. quoque meminit; sed paulo aliter eam narrans. Is enim in libello quo disputat utrum Athenienses Belli an Sapientiæ Gloria præcelluerint (T. 7. p. 368.) e quibusdam refert, Εὐκλέα δραμόντα σὺν τοῖς ὅπλοις θερμὸν ἀπὸ τῆς μάχης, καὶ ταῖς θύραις ἐμπεσόντα τῶν πρώτων, τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν, Χαίρετε, καὶ χαίρομεν·
B εἶτα εὐθὺς ἐκπνεῦσαι. Veruntamen et ante Marathonicam pugnam ea προσαγόρευσις in usu fuit. Dolius enim Od. Ω. (402.) gratulans Ulyssi reditum, Ὦ φίλ', inquit, ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, Salvus sis et lætus, quod Lat. uno verbo dicunt Salve. Itidemque Θ. (413.) Ulysses Alcinoum alloquens, sic exorditur suam orationem, Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν: respondens sc. his illius ad se verbis, Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε. Salutantem enim dicentemque χαῖρε, resalutantes dicebant καὶ σὺ χαῖρε, Salve et tu. Sic ap. Xen. K. Π. 7, (2, 4.) cum Crœsus captus in conspectum Cyri perductus esset, eumque salutans dixisset, Χαῖρε, ὦ δέσποτα, respondit ille, καὶ σύ γε, ὦ Κροῖσε, Tu quoque salve, Crœse. Utuntur vero et alii eod. modo, ut Tragicus quidam, Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας. Soph. Aj. (91.) p. 6. Ὦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε διογενὲς τέκνον· Ὡς εὖ παρέστης. Aristoph. Β. (185.) Χαῖρ', ὦ Χάρων, χαῖρ', ὦ Χάρων, χαῖρ', ὦ Χάρων, Salve, o Charon: Εἰρ.
C (582.) Χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ'· ὡς Ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες. Σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ. Plato Symp. Ἄνδρες, χαίρετε· μεθύοντα ἄνδρα πάνυ σφόδρα δέξασθε συμπότην. Et Theodectes visa sua amasia, eam salutans ait, Χαῖρε, φίλον φῶς, Salve, lux mea. Et ap. Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. Rursum ap. Hom. Ulysses legationis munus erga Achillem obiens, et post prandium eum alloquens, (Il. Ι. 225.) Χαῖρ', inquit, Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, Salve, Achilles. Sed et a se invicem discedentes alter alterum χαίρειν jubebat, (quod ap. Lat. est Valedicere,) nec non et ὑγιαίνειν, monentes ut valetudinem suam curaret diligenter, s. curaret ut valeret, velut Od. Ο. (151.) Χαίρετον, ὦ κούρω, Valete, o adolescentes. Et ap. Aristoph. Β. (164.) Hercules a Baccho ad inferos proficiscente discessurus, extrema hæc ad eum verba fatur, Καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ 'δελφέ: et vicissim Bacchus ei valedicens ait, νὴ Δία καὶ σύ γε ὑγίαινε, Vale et tu. Ajax ap. Soph. (112.) p. 7. Χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ'
D ἐφίεμαι, Cupio ut valeas. Itidem qui moriuntur, amicos χαίρειν jubent, ut ap. Eur. (Phœn. 1462.) Polynices ἤδη τελευτῶν, inquit, Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος. Et ap. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) p. 141. Cyrus longam orationem sic clausit, Καὶ χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ· καὶ πάντες δὲ οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι χαίρετε. Quibus dictis πάντας δεξιωσάμενος συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Et in Epigr. quidam visum amissurus ait, χαῖρε, φίλον φῶς, Vale, cara lux. Porro et iis χαίρειν dicimus, quos in malam rem abire jubemus, quos in malam crucem relegamus, s. quos cum contemtu relinquimus, ut Lucian. quoque (1, 727.) tradit τὸ μακρὰν χαίρειν φράσαι denotare τὸ μηκέτι φροντιεῖν. Eur. (Med. 1044.) χαιρέτω βουλεύματα, Valeant consilia. Aristot. Post. Anal. 1. Τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω, Valeant. Et in Metaph. Χαιρέτωσαν ἰδέαι. Theocr. (16, 64.) Χαιρέτω ὅστις τοῖος. Terent. itidem, Valeant qui inter nos dissidium volunt, κατ' εὐφημισμὸν pro Pereant et ἐῤῥέτωσαν. Et

Horat. Valeat res ludicra. Sic vero et χαίρειν φράσαι dicitur aliquis alicui et χαίρειν προσαγορεύειν, nec non aliquem χαίρειν ἐᾷν. Aristoph. N. (609.) φράσαι Πρῶτον μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι. Idem, μακρὰν χαίρειν φράσας τῷ ναυπηγῷ, Longum valedicens. Quo sensu et Eur. Hipp. (1059.) dixit τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Sic Cic. ad Att. de fuga Pompeii loquens, At ille πολλὰ χαίρειν τῷ καλῷ dicens, pergit Brundusium, h. e. honestatis curam abjiciens, fugam arripit. Frequentissimum vero est χαίρειν ἐᾷν, Sinere valere, i. e. Valedicere et repudiare. Epicurus ap. Athen. Ἐὰν δὲ τὸ καλὸν ἡδονὴν μὴ παρασκευάζῃ, χαίρειν ἐατέον, Valedicendum ei est, Repudiandum est et dimittendum. Plato Phædone (§. 63.) p. 61. Τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα εἴασε χαίρειν, καὶ κόσμους, ὡς ἀλλοτρίους ὄντας. Itidemque de LL. 295. et in Ep. ad Dionys. 102. χαίρειν ἐᾷν usurpavit pro Contemnere et floccifacere, teste Bud. Sic Aristoph. Πλ. (1187.) τὸν Δία χαίρειν ἐάσας. Plut. Alcib. (12.) Τὸν Διομήδη χαίρειν εἴασε χαλεπῶς φέροντα, Diomedem valere jussit, neglexitque, indigne ferentem. Et Greg. Naz. Χαίρειν ἐᾶσαι τὰς εἰκόνας, Valedicere imaginibus. Rursum Plut. Camillo (17.) de Brenno, Εἴα χαίρειν Κλουσίνους, Relinquebat Clusinos, Bud. Porro ut redeam ad χαίρειν initio congressus et in salutationibus usurpatum, fuit id adhibitum etiam exordiis epistolarum, ut Cicero suis præmisit, M. T. Cic. S. P. D. vel S. D. vel S. Apud Dem. pro Cor. Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Et ap. Hippocr. Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Παίτῳ χαίρειν. Itemque, Ὑστάνης Ἱπποκράτει χαίρειν. Sic ap. Xen. K. Π. 4, (5, 12.) Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν. Et Dem. aliquoties in suis Epist., Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Epicurus εὖ διάγειν uti solebat loco hujus χαίρειν, ut et Plato εὖ πράττειν, ut docui supra T. 3, col. 523. 524. ubi etiam habes quomodo Horat. hoc loquendi genus imitatus sit. Synes. vero dicit Χαίρειν κέλευσον παρ' ἐμοῦ, pro Meis verbis salutem dic, Meis verbis jube salvere. Vide et in Ὑγιαίνω quædam: quibus adde, Ptolemæum Lagi in Epist. ad Seleucum aperte invertisse ordinem consuetum; nam ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι ὑπέγραψε τὸ χαίρειν, ut refert e Dionysodoro Lucian. [1, 734.]

" Χαροῦσι, Gaudebunt, fut. verbi χαίρω, Apoc. 11, " (10.) Est alioqui usitatius fut. χαρήσομαι quam " χαρῶ."

[" Χαίρω, Thom. M. 908. Jacobs. Anim. 63. 251. Anth. 7, 187. Markl. Suppl. 886. ad Charit. 758. (276.) Callim. 1, p. 567. Toup. Opusc. 1, 274. Plut. Mor. 1, 85. Brunck. Phil. 1060. Valck. Phœn. p. 233. Heyn. Hom. 8, 467. Contentus sum, Lobeck. Aj. p. 234. Soleo, Ammon. p. 4. De constr., Valck. Hipp. p. 309. Callim. 249. 251. Cum dat., ad Adoniaz. p. 392. Cum accus., Musgr. Suppl. 328. Rhes. 390. Ion. 245. Wakef. Phil. 1314. Abresch. Æsch. 2, 124. Huschk. Anal. 28. Porson. Phœn. 716. Jacobs. Anth. 12, 22. Heyn. Hom. 5, 284. Brunck. Aristoph. 3, 32. Aj. 136. Hipp. 1350. Valck. p. 309. Toup. Opusc. 1, 563. Emendd. 2, 372. Cum inf., Jacobs. Anth. 12, 347. Cum partic., Boiss. Philostr. 307. Toup. Emendd. 2, 214. X. λόγοις, Valck. Phœn. p. 128.: κακοῖς, Valck. Anim. ad Ammon. 84. Οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, ad Thom. M. 5. Χαίρω σε ἐληλυθότα, Valck. Phœn. p. 267. Diatr. 209. An pro χαίρω ποιῶ dici possit χαίρων ποιῶ, ad Herod. 616. Χαίρειν ἀπό τινος, Plut. Alex. 68. Schm.: ἔν τινι, Antip. Sid. 28. Χαίρειν ἐῶ, λέγω, κελεύω, Valck. Hipp. p. 178. Toup. Emendd. 3, 124. ad Herod. 337. 712. Χαίρειν ἐᾷν, Brunck. Aristoph. 1, 289. Jacobs. Anth. 12, 323. Heins. ad Plat. Theæt. 300. Χαίρειν, formula epistolaris, T. H. ad Plutum p. 101. Kuster. Aristoph. 58. Mœr. 417. et n. Χαῖρε, Jacobs. Anth. 9, 465. 10, 115. 12, 333. Valck. Phœn. p. 30. Musgr. Med. 1044. Biagi Monum. Nan. 273. Heyn. Hom. 8, 393. Cum partic., Wakef. Phil. 1060. Quando dictum, Jacobs. Anth. 8, 213. 10, 67. T. H. ad Plutum p. 381. Lucian. 3, 606. Καὶ χαῖρε,

A Wakef. Ion. 1383. Ὦ χαῖρε, Porson. Or. 470. Χαῖρέ μοι, Brunck. ad Hec. 426. Χαίρετε, Wakef. Eum. 1017. Χαίροιτε, Valete, Fischer. ad Anacr. p. 5. Valck. Phœn. p. 492. Χαίρων, ad Charit. 641. Eur. Iph. A. 885. Wakef. Ion. 176. Herc. F. 257. Phil. 1299. Impune, ad Xen. Eph. 270., ubi et de χαίρειν ejusque variis temporibus hac signif. positis; add. Arnzenii Epist. Crit. 93. Gratis, Impune, Toup. Add. in Theocr. 394. ad Longin. 319. et Ind., Abresch. Lectt. Aristæn. 29. Χαίρων, χαίρων γε, ad Xen. Eph. 201. Οὔτι χαίρων, Valck. Hipp. p. 281. Χαίρων ἴθι, Eur. Phœn. 928. Markl. Suppl. 248. Τὸ χαῖρον, Musgr. ad Hec. 299. De fut., Thom. M. 910. Simonid. 93. Jacobs. Anth. 9, 121. Lucian. 3, 660. Mœr. 403. et n. Ἐχαίρησα, Plut. 3, 233. Cor. (Lobeck. Phryn. 740.) Κεχαρηκώς, ad Herod. 665. Κεχαρηώς, Heyn. Hom. 5, 360. 7, 26. Χαίρομαι, Porson. Hec. p. 29. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 582. Valck. Adoniaz. p. 260. Herodian. Philet. 433. et n., Dawes. M. Cr. 247. Toup. Emendd. 4, 451. Κεχάρημαι,
B Heyn. Hom. 7, 26. Κεχαρημένος, Κεχαρμένος, Valck. Adoniaz. p. 253. Ruhnk. Ep. Cr. 276. Κεχαρμένος, Musgr. Suppl. 945. ad Charit. 523. Jacobs. Anth. 8, 208. Sabinus, Epigr. adesp. 692. Κεχάροντο, Brunck. Apoll. Rh. 199. Heyn. Hom. 7, 26. Ἐχάρην, 6, 583. 7, 26. Jacobs. Anth. 9, 431. Χαρείην, Wakef. Phil. 1314. Χαρῆναι, Simonid. 82. Χαρείς, Jacobs. Anth. 6, 182. Ruhnk. Ep. Cr. 281. Toup. Opusc. 2, 120. Χηράμενος, Jacobs. Anth. 7, 122. 12, 429. Brunck. Apoll. Rh. 199. Heyn. Hom. 6, 582. Adjectiva cum χαίρω composita, Græfe ad Mel. p. 122." Schæf. Mss. "Contentus sum, Philostr. V. A. 3, 26." Schleusn. Mss. Cum dat., Il. Ω. 705. Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι Χαίρετε, Demosth. 748. Εἰ οὗτος χαίρων ἀπαλλάξει, Xen. Mem. 3, 13, 1. Προσειπών τινι χαίρειν. Soph. El. 1456. Ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, Aj. 112. χαίρειν τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι. Il. Ξ. 270. χήρατο δ' Ὕπνος, Schol. ἐχάρη. Χαιρόμενος, i. q. χαίρων, Alex. Aphr. Probl. 253. 255. 257. Χηράμενος, Simylus ap. Plut. Rom. 17. Χάροντο, Quint. Sm. 6, 315. Κεχά-
C ροντο, 11, 51. Apoll. Rh. 4, 999. Ἐχήρατο, Opp. K. 1, 508. 533. Χαρήσομαι, Χαρησοῦμαι, Greg. Cor. 262. Χήραντο et κεχάροντο conf., ad Apoll. Rh. 4, 1628. Τὸ χαῖρον, Schæf. ad Dionys. H. 205. Χαίρειν ἐᾷν, Meletem. Cr. 34. Τούτους μὲν τοὺς λόγους ἐάσομεν χαίρειν, Hæc mittemus, Æschin. Dial. Socr. 2, 38. Χαίρειν, in epistolis, Valck. Schol. in N. T. 1, 34. 596. 2, 17. 41. Χαῖρε, Percas, 1, 438. Χαίρειν ἡδονάς, Jambl. Protr. 127.: τὴν ἀπὸ ζωῆς ἡδονήν, 168. "Χαίρων, Impune, Celsus ap. Orig. 8. p. 404. Τὸν Διόνυσον ἢ τὸν Ἡρακλέα παρόντα εἰ ἐλοιδόρησας, οὐκ ἂν ἴσως χαίρων ἀπήλλαξας." Seager. Mss. * "Ἑκατονταχαῖρε, A hundred adieus, Eust. Ism. 77." Wakef. Mss. Χαρέω, Aristoph. Σφ. 764. ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν, cf. Schol. Theocr. 27, 70. * Χάρημα, Anacr. 51, 5. Τόδε καὶ βροτῶν χάρημα, ex emend. Salmasii.] " Καρχήματα, Hes. θέλγητρα, Illecebræ, " Mulcedines :" [an leg. Χαρήματα ?]

Χαιρέκακος, SIVE Ἐπιχαιρέκακος, Qui gaudet malis alienis, gaudium et lætitiam percipit ex alienis cala-
D mitatibus, ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς s. ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρων. Utrumque ap. J. Poll. 5, c. 25. UNDE Χαιρεκακία, SIVE Ἐπιχαιρεκακία, ἡ, Lætitia et gaudium ex aliena calamitate, ut Stoici quoque ἐπιχαιρεκακίαν esse dixerunt ἡδονὴν ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς. Unde Cic. Malevolentia, voluptas e malo alterius: quare ab Invidia s. Invidentia differt: φθόνος enim est λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, ut Cic. quoque invidentiam esse tradit ægritudinem susceptam propter alterius res secundas. Potest tamen unus idemque ἐπιχαιρέκακος esse et φθονερός: nam ἐφ' ᾧ λυπεῖται γιγνομένῳ καὶ ὑπάρχοντι, ἀναγκαῖον αὐτὸν ἐπὶ τῇ στερήσει καὶ τῇ φθορᾷ τῇ τούτου χαίρειν, ut Aristot. tradit Rhet. 2. Atque adeo sunt qui ἀπὸ μιᾶς κακίας καὶ τὸν φθόνον φύεσθαι καὶ τὴν ἐπιχαιρεκακίαν dicant, teste Plut. (9, 406.) Rursum Aristot. Eth. 2, 7. asserit νέμεσιν esse μεσότητα φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας: consistere autem omnia hæc tria vitia περὶ λύπην καὶ ἡδονὴν τὰς ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τοῖς πέλας γινομένας: nam τὸν νεμεσητικὸν quidem, λυ-

πεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσι· τὸν φθονερὸν A autem, ὑπερβάλλοντα τοῦτον, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖσθαι: at vero, τὸν ἐπιχαιρέκακον, τοσοῦτον ἐλλείπειν τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν: ambo execranda et abominanda vitia: ut et Dem. pro Cor. ait, Πῶς οὐκ ἀπολωλέναι πολλάκις ἐστὶ δίκαιος εἰ ἐφ' οἷς ἔχθιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ὁρῶν; Ἐπιχαιρέκακος accipi tradunt etiam pro Eo qui malis artibus oblectatur, UT Ἐπιχαιράγαθος e Strab. (165=137=38.) affertur pro Eo qui honestis delectatur studiis, et virtutem amplectitur, s. pro Homine bonarum partium, ut Cic. appellat. [Χαιρέκακος, Valck. ad Ammon. 83. * Χαιρεκακέω, Philo 3. p. 44. P. Χαιρεκακία, Valck. l. c. * Ἐπιχαιρέκακος, Antiphanes Athenæi 688. "Jacobs. Anth. 6, 97. 115. ad Lucian. 1, 348. Valck. l. c. Ἐπιχαιρεκακία, ibid. Bentl. Opusc. 127." Schæf. Mss. * Ἐπιχαιρεσίκακος, Orig. Exp. ad Mart. 179. Euseb. H. E. 4, 7. p. 149. Lobeckio ad Phryn. 770. * ἐπιχαιρησίκακος scr. videtur. * Χαιρησιφόνος, unde * Χαιρησιφονέω, Nicet. Ann. 5, 7.]

Χαιρέφυλλον, τὸ, Chærephyllum, Herbæ genus: B forsan ex eo dictum, quod foliis gaudeat; est enim foliosum. [Colum. 10, 110. Plin. 19, 8.]

Χαιροθαλπὲς ὕδωρ legitur ap. Athen. 9. fin. in h. l. Philoxeni, Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν σμήμασιν ἰρινομίκτοις χαιροθαλπὲς ὕδωρ * ἐπεγχέοντες. Quod χαιροθαλπὲς ὕδωρ, si mendosum non est, significabit, Ita θάλπον ut simul χαίρειν faciat, Cum voluptate quadam fovens et calefaciens, Ita calefaciens et fovens ut simul lætitia quadam et gaudio perfundat. Sed forsan scr. est * χειροθαλπές. [Schw. dedit * χλιεροθαλπές. * Χαιρομυσής, Æsch. Choëph. 71. φόνον, ubi Porsonus legit * χερομυσής. "Const. Manass. Chron. p. 105. * Χαιρομισής, 123. forte leg. χαιρομυσής." Boiss. Mss.]

Χαιρετίζω, Saluto, χαίρειν κελεύω, προσαγορεύω, Salvere jubeo. Tob. 7, (1.) de Sarra, Ὑπήντησεν αὐτοῖς, καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς, καὶ αὐτοὶ αὐτήν. Diog. L. Platone p. 134. meæ Ed. Τινὲς τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν. Sed ut hic, ita etiam illic fortasse, plus C est quam προσαγορεύειν, φιλοφρονήσεως significationem habens, atque ita conveniens cum nostro Caresser. ["Valck. Phœn. p. 721. Χαιρετίζω, * Χαιρετισμὸς, Thom. M. 747. T. H. ad Plutum p. 254. * Χαιρετέω, ibid." Schæf. Mss. "Cf. Ascript. ad Hermann. Lex. p. 362." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * "Χαιρετισμὸς, Annuntiatio B. V. Mariæ; Montf. Palæogr. 253." Kall. Mss. Hist. Conc. Florent. 2, 26. 4, 11. * "Χαιρετιστικὸς, Schol. Æsch. Pers. 153." Boiss. Mss. * Ἀποχαιρετίζω, Glossa Soph. Tr. 532. Erf. Brunckio memorata, Schol. Eur. Phœn. 996. "Valck. p. 721. * Ἀποχαιρετισμὸς, * Ἀποχαιρετιστικὸς, ad Phryn. Ecl. 10(=24. Lob.)" Schæf. Mss.]

Χαιροσύνη, ἡ, Gaudium, Lætitia, τὸ χαῖρον: χαρὰ, Hes.

Χαιρηδὼν, όνος, ἡ, idem, ut et idem Hes. χαιρηδόνα exp. χαράν: quemadmodum Suidas quoque, qui ita a χαιρέω derivari scribit ut ἀλγηδὼν ab ἀλγέω. ["Huschk. Anal. 10." Schæf. Mss. Aristoph. 'A. 4.] D

Χάρμα, τὸ, Gaudium, Lætitia, etiam Id ipsum quod gaudium et lætitiam affert, Id ipsum ἐφ' ᾧ χαίρομεν. Od. T. (471.) Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα. Hesiod. 'A. (400.) Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος. Ubi nota hæc opposita χάρμα et ἄλγος s. ἄχθος, ut ap. Latinos quoque Lætitiæ et Gaudio opp. Dolor et Molestia. Rursum Hom. dicit Il. Γ. (51.) γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα πόληΐ τε παντί τε δήμῳ· Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ: ut et Hesiod. Ἔργ. (2, 319.) μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς. Solent enim ἐπιχαίρειν eorum malis et infortuniis, quibus invident et male cupiunt. Rursum Il. Ψ. (342.) Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ Ἔσσεται, Gaudium et risus. Nec non aliquis inimicis suis et malevolis dicitur γίνεσθαι χάρμα. Z. (82.) πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν Φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι: P. (636.) ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενοίμεθα νοστήσαντες. Affertur et Τὸ σὸν ἅρμα χάρμα καὶ γέλως, pro Ludibrium quod forsan Proverbiale est. ["Wakef. Herc. F. 383. Abresch. Æsch. 2, 132. Brunck. Soph. 3, 452. Valck. Diatr. 194. Wakef. S. Cr. 2, 40. Mitsch. H. in Cer. 185. Ruhnk. 269. Toup. Opusc. 1, 561. Jacobs. Exerc. 1, 88. Heyn. Hom. 7, 381." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 4, 372. Pind. 'O. 2, 35. 179. 7, 80. 10, 26. Π. 1, 114. 8, 92. 9, 113. N. 3, 116. 7, 130. 'I. 5, 69.]

Χάρμη, ἡ, idem. Phocyl. (110.) Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν * ἐπιγάλλεο χάρμῃ, Neque malis indoleas supramodum, nec item gaudiis et lætitia exultes, in rebus secundis sc. || Homero autem peculiariter χάρμη est ἡ εἰς μάχην προθυμία, Animus ad pugnam promtus; nam strenui milites pugnare gaudent, et læti certamen cum hostibus ineunt, spe victoriæ et vindictæ de adversariis sumendæ, ut Ajaci Homerico Il. N. (77.) περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὦρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι, μενοινᾷ δὲ καὶ οἷος Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. Unde ipse et Ajax Oïlei dicuntur ibid. (82.) Χάρμῃ γηθόσυνοι τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ. Itidemque aliquis ab eod. Poëta dicitur μνήσασθαι χάρμης, cum ei in præcordia virtus redit, et ad pugnandum promtus fit; contra vero λανθάνεσθαι et παύεσθαι χάρμης, cum illius promtitudinis quasi oblitus pugnare desinit. Il. T. (148.) νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἶψα μάλα: P. (103.) Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης: Δ. (222.) Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. Et P. sub finem, de Achivis cæsis, Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης. Ab Eod. dicitur aliquis alium χάρμῃ προκαλέσασθαι, item βιάσασθαι, nec non χάρμης παύειν: H. (218.) ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ, Promtitudine ad certandum commotus provocavit ad pugnam: Π. (823.) Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, P. (602.) σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης. Accipitur tamen et simpliciter pro Pugna, Conflictu, Prælio, P. (161.) καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης. Item E. (608.) εὖ εἰδότε χάρμης φῶτε δύο. Sed et præcedentium locorum nonnulli illam interpr. admiserint. ["Heyn. Hom. 6, 386. 388." Schæf. Mss. Pind. 'O. 9, 129. Ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίν-θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι: vide Schol.]

Unde COMP. Χαρμόφρων dicitur ὁ Ἑρμῆς, teste Hes. Forsan quia gaudium et lætitiam affert hominum mentibus, utpote qui sit δώτωρ ἐάων, et ἐριούνιος, i. e. μεγάλως ὠφελῶν: ab ἐρι significante λίαν, et ὀνέω denotante ὠφελῶ: idemque rursum πάντων Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει. ["Ruhnk. Ep. Cr. 35. Ilgen. ad Hymn. 399." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 127.] ITEM Ἀκαματοχάρμης inde dicitur ὁ τῇ χάρμῃ ἀκάματος ὤν, Indefessus et infatigabilis bello, ut ap. Pind. ἀκαματοχάρμα Αἶαν, Pugna indefesse Ajax. [* Ἀκαμαντοχάρμης, Etym. M. sine Auctore.] ET Ἱππιοχάρμης, Qui gaudet re equestri, ex equo pugnat; nam Lex. meum vet. ἱππιοχάρμην exp. non solum χαίροντα τῇ ἱππικῇ, verum etiam ἱππόμαχον: at χάρμης vocabulo dici etiam τὴν μάχην, supra annotatum est. Sic vero et Eust. Od. A. (258.) Ἀμυθάονα ἱππιοχάρμην dici ait vel ἵπποις χαίροντα, vel ἐφ' ἵππων ποιούμενον χάρμην, i. e. τὴν μετὰ χαρᾶς μάχην: quem alibi ἱπποκορυστὴν appellat, et ἀφ' ἵππων μαρνάμενον. ["Ruhnk. Ep. Cr. 110." Schæf. Mss.] NEC NON Μενεχάρμης, i. q. μενεπτόλεμος significans, i. e. κατὰ πόλεμον καὶ μάχην ὑπομονητικὸς, Qui bellicos labores sustinere strenuo et infracto animo novit, ut supra ὁ ἀκαματοχάρμης Αἴας ap. Pind. Alii interpr. Promtus in bello, ut sit ὁ μενοινῶν s. μεμαὼς μάχεσθαι: sed prior exp. magis placet. Dicitur ET Μενέχαρμος, ut Il. Ξ. (376.) Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ, Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω. Alibi μενεδήϊος ead. signif. ap. Eund. [* "Πολύχαρμος, Jacobs. Anth. 7, 49. 12, 423. ad Charit. 295." Schæf. Mss. * Χαλκοχάρμης, Pind. 'I. 6, 39. Π. 5, 109.]

"Ἄγχαρμον, ἀνωφερῆ τὴν αἰχμὴν, Hes." [Idem: * Κάγχαρμον· τὸ τὴν λόγχην ἄνω ἔχειν. Μακεδόνες. Vide nott.]

[* "Χαρμὸς, Timarion in Notit. Mss. 9, 177."

Boiss. Mss. * " Χάρμιος, Lætitiæ plenus, Method. 314." Kall. Mss.]

Χαρμονὴ, ἡ, Gaudium, Lætitia. Xen. K. Π. 1, (4, 22.) Ὁ δὲ Κῦρος οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ὑπὸ χαρμονῆς ἀνακαλῶν τὸν θεῖον, ἐδίωκε. Legitur et ap. Soph. [Aj. 560. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 44. Schneid. ad Xen. Hier. 232. Wakef. Herc. F. 383. Jacobs. Exerc. 1, 88. Musgr. Phœn. p. 191." Schæf. Mss. * Χαρμονικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 274. " Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566." Boiss. Mss.]

Χαρμοσύνη, ἡ, idem: supra χαιροσύνη. [Schleusn. Lex. V. T. Orph. H. 59, 4.] AT Χαρμόσυνα teste Hes. fuit Festum quoddam Athenis: [" ad Herod. 208. 665. (2, 27.)" Schæf. Mss. Plut. 9, 141. H. (de I. et O. 362.) * " Χαρμόσυνος, Eumath. 294. Planud. Ovid. Met. 15, 615. στέφανος." Boiss. Mss.]

Χαρτὸς, Lætabilis, Lætificus, Dignus lætitia, Dignus quo lætemur et gaudeamus; χαρᾶς ἄξιος, Hes. ut Suid. quoque χαρτὰ exp. χαρᾶς ἄξια, afferens ex Anon. Σύμβολον φρονήσεως τὸ διακριτικὸν τῶν χαρτῶν καὶ λυπηρῶν: nec non hunc Sophoclis, Tr. (227.) p. 339. Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω χρόνῳ Πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴτι καὶ φέρει, Ipsa prior salvere jubeo nuntium longo tandem post tempore visum, si modo lætabilem afferat nuntium: cui respondet Lichas, Ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα, Lætum nuntium ferimus, Læto affamur nuntio. Affert porro et h. ejusdem Tragici l. (El. 1457.) Χαίροις ἂν εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε, Lætabilia, ut Cic. Quid habet res ista lætabile aut gloriosum? [" Musgr. Iph. A. 920. Valck. Phœn. p. 233." Schæf. Mss. Τὸ χ., Gaudium, Clem. Alex. 168, 52.] At COMP. Κακόχαρτος significat κακοῖς χαίρων, ut Eur. Hec. (1226.) dicit, Αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν Τοιοῦτον ὄντα: quem χαιρέκακον etiam vocant, i. e. Malis gaudentem, Alienis lætantem malis, Alienis irridentem insultantemque calamitatibus. Hesiod. Ἔργ. (1, 28.) Μηδὲ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι. Et rursum (193.) Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασι Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης. Ubi ζῆλος, i. e. φθόνος, dicitur κακόχαρτος, quoniam invidi alienis malis et calamitatibus lætari ac gaudere solent, ut in ἐπιχαιρεκακία supra docui. Sed notandum est κακόχαρτος a nonnullis exponi etiam Quo mali gaudent et delectantur. [" Valck. Anim. ad Ammon. 84." Schæf. Mss.] " Κάκχαρτος, " Hes. teste pro κακόχαρτος dicitur. Est igitur syn- " cope." * " Μεγαλόχαρτος, Ruhnk. Ep. Cr. 97." Schæf. Mss. * " Χαρτῶς, Læte, Schol. Soph. Aj. 112." Wakef. Mss.]

Χαρὰ, ἡ, i. q. χαιρηδὼν, χάρμα et reliquis, i. e. Gaudium, Lætitia; πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις, Ammon. distinguens id vocab. ab εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἡδονὴ, τέρψις, ἀπόλαυσις: de quorum discrimine vide et Suidam. Plut. Fab. Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις καὶ κατεφίλουν, ὥστε μεστὸν εἶναι χαρᾶς καὶ δακρύων ἡδίστων τὸ στρατόπεδον. Alex. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἠλάλαζον, ὁ δὲ πατὴρ καὶ δακρῦσαί τι λέγεται πρὸς τὴν χαράν. Ut et ap. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 9.) Πιεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας: nam κοινόν τι χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν, inquit Idem eod. l. Rursum Plut. Χαρᾶς γὰρ οὐδὲν οὕτως γόνιμόν ἐστιν ὡς χάρις. Porro cum χαρὰ a χαίρω derivatum esse indubitatum sit, Plato tamen in Cratylo aliud ei etymon quærendum putavit: scribens, χαρὰν dictam videri ob τὴν διάχυσιν καὶ εὐπορίαν τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς, ac si compositum esset e χέω et ῥέω. || Hes. χαρὰ est ὀργὴ, ὀργίλον, Ira, Iracundia. [" Wakef. Ion. 764. Trach. 179. Ammon. 145. Musgr. Alc. 582. Conf. c. χώρα, ad Diod. S. 1, 233." Schæf. Mss. Luc. 1, 14. X. καὶ ἀγαλλίασις: v. Valck. Schol.: Hesych. μετὰ χαρᾶς· ἡδέως.]

[* Χαροειδὴς, * Χαροπαίγμων, pravæ lectt. pro * Χοροειδὴς, * Χοροπαίγμων, J. Poll. 2, 70. " Heringa Obs. 24. * Χαροποιὸς conf. c. Χοροποιὸς, Brunck. Aristoph. 1, 165. Kuster. 67. Porson. Hec. (917.) p. 57. Ed. 2. Phœn. 800. Valck. p. 293. Musgr. p. 209.: cum χαροπὸς, ad Justin. M. 242." Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 523. Schleusn. Lex. V. T.]

A Χαροποιέω, Lætifico, Exhilaro, Lætum reddo, Bud. e Cyrillo: [Gl. Gaudifico, Gratifico, Exhilaro, Symm. Ps. 20, 7. " Athan. 1, 100. * Ἀντιχαροποιὸς, Vicissim gaudii plenus, Andr. Cr. 27." Kall. Mss.] ET Χαροπὸς, SIVE Χάρωψ, (quod gen. habet χάρωπος,) Lætitiam cordis vultu prodens, Hes. περιχαρὴς, Admodum lætus, vel etiam Lætitiam afferens oculis, Cujus aspectu oculi gaudent et delectantur. Unde in Lex. meo vet. exp. non solum περιχαρὴς, sed etiam εὐόφθαλμος, Oculis gratus et jucundus. Peculiariter vero χρῶμα quoddam dicitur χαροπόν: et χαροποὶ Qui eo sunt præditi. Existimatur autem coloris esse Cæsius s. Cæruleus, qualis est maris atque cœli: diversus a Glauco, quem γλαυκὸν dicunt Græci: tendere vero uterque ad Viridem: verum cum dilutior sit Glaucus, ad Album vergens, saturior intensiorque cæsius et lucidior, in confinio Fulvi positus: fieri ut propter affinitatem aliquando sumatur Glaucus pro Cæsio, et contra certe Apoll. Schol. γλαυκὸν et χαροπὸν synonymως accipi scribit, ideo-
B que Apollonium, cum dixisset (1, 1280.) Ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, subjunxisse, διαγλαύκουσι δ' ἀταρποί. Id ipsum vero et e Theocr. patet, dicente (20, 25.) Ὄμματα — χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας: nam ut is Minervam dicit habere ὄμματα χαροπὰ, ita Hom. eam vocat γλαυκῶπιν Ἀθηνᾶν, i. e. Cæsiam: Gellium imitando, qui 2, 26. Nostris autem Latinis, inquit, veteribus Cæsia dicta est quæ a Græcis γλαυκῶπις, ut Nigidius ait, de colore cœli, quasi cœlia. Nec non Cic. qui de Nat. Deor. 1. ait, Cæsios oculos Minervæ, cæruleos Neptuni. Et Donatum, cui Cæsius ap. Terent. est Glaucis oculis, quasi felis oculos habens. Atque adeo cum τὸ γλαυκὸν ὄμμα in Minerva γλαυκώπιδι putetur fuisse animositatis et virilitatis signum, recte Aristot. Physiogn. inter alia ἀνδρείου σώματος σημεῖα posuisse videtur ὄμμα χαροπόν. Et Lucian. (1, 333.) τοῖς καλοῖς καὶ ἰσχυροῖς inter alia tribuisse χαροπὰ καὶ μέλανα ὄμματα: et ante hos Hom. χαροποὺς λέοντας appellasse: quod animal scimus esse
C fortissimum. Alioqui inter γλαυκὸς et χαροπὸς aliquid esse discriminis, discimus ex Aristot. de Gener. Anim. 5. ubi cum dixisset hominum oculos esse πολυχρόους, subjungit probationis loco, Καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χαροποὶ καὶ μελανόφθαλμοί τινές εἰσιν, οἱ δ' αἰγωποί. Præterea nonnunquam χαροπὸς pro Cæruleo capitur, ut Servius quoque Glaucum amictum a Virg. dici ait ab undarum *similitudine: qui sc. esset colore cymatili et cæruleo, qualis est maris.* Legimus igitur in Epigr. χαροπὸν κῦμα, Cæruleus fluctus: nec non χαροπῷ πελάγει in Iisd. Est enim irascentis maris color glaucus et cæruleus. Atque ut Plut. in Mario Germanorum oculos esse dicit χαροποὺς, ita Tacitus ipsis Truces ac cæruleos oculos esse scribit: [Χαροπὸν, Gl. Trucem.] Recteque ii colores χαροποὶ nominari queunt, glauci sc., cæruleive: quoniam oculis grati sunt, et lætitia quadam voluptateque eos afficiunt. Sunt porro qui χαροπὸν accipiant etiam pro Fulvo et ravo. Quos inter colores non usque adeo magnum esse discrimen videtur,
D cum Porphyrio ap. Horat. Ravum exponat Fulvum; et Festus Ravi coloris esse dicat qui sunt inter Flavos et Cæsios, quos Ravistellos vocat Plautus. Ac quod ad fulvos attinet, convenire id queat loco Apollonii, οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς Ἐκ περάτας ἀνιοῦσα, διαγλαύκουσι δ' ἀταρποί: cum Schol. quoque ibi tradat γλαυκὸν et χαροπὸν poni ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ: talis autem sit color Fulvus. Quod vero ad Ravus, nec id testimonio destituitur. Legimus enim in Geop. (18, 1, 3.) τοὺς κριοὺς esse oportere χαροποὺς τοῖς ὄμμασι * δασυμετώπους, pro his Varronis, In primis videndum ut arietes sint ravis oculis, lana opertis. Χάρωψ vero et Herculis cognomentum fuisse traditur, forsan quod et ipse, ut οἱ ἀνδρεῖοι plerumque, cæsiis esset oculis: quemadmodum μελάμπυγος quoque nominatus fuit, quod nigræ et hirsutæ nates fortitudinis virilitatisque esse argumentum credantur. [" Χαροπὸς, ad Diod. S. 1, 474. Wakef. Phil. 1146. Luzac. Exerc. 162. Jacobs. Spec. 48. Anth. 7, 34. 8, 83. 9, 345. 12, 460. Me-

leager 68. 69. 80. Jacobs. ad 69. Huschk. Anal. 235. Antip. Sid. 53. (88.) Posidipp. 6. Suicer. Thes. 2, 229. Boiss. Philostr. 124. 503. 561. Gesner. Ind. in Orph. Matth. ad Gloss. min. p. 24. Toup. Emendd. 2, 505. Opusc. 1, 434. Ammon. 63. Lennep. ad Phal. 65." Schæf. Mss. " Animosus, de equis, Opp. K. 4, 113. De mari, Nonn. D. 4, 187. De luce, Arat. Ph. 392. De luna, D. 420." Wakef. Mss. Opp. 'A. 1, 161. 4, 312. K. 1, 420. 4, 234. Mesomed. H. in Nem. 1, 8. (Anal. 2, 292.) Asclepiad. 15, 3. J. Poll. 6, 82. Orph. Arg. 457. Philostr. 798. Γοργὸν καὶ χαροπὸν ὄμμα, 805. Μειδιᾷ καὶ χαροπὸν βλέπει. * Χάροψ, i. q. χαροπὸς, Opp. K. 3, 114. * Χαρωπὸς, Gl. Cæsius, Larvus. " Const. Manass. Chron. p. 88. Meurs." Schæf. Mss. Manetho 5, 230. ὀφθαλμοῖσι χαρωπός. Χάρωψ, Χαρωπὸς, Valck. Schol. in N. T. 1, 277. Arrian. Venat. 5, 195. Θρέψαι κύνα χαρωπὴν, οἷον χαρωποτάτην: v. Lobeck. Phryn. 106.] Porro a χαροπὸς est SUBST. Χαροπότης, ἡ, Color cæruleus s. cæsius, Glaucus color, ut Plut. de Iside et Osir. (7, 390.) scribit Isiacos sacerdotes φορεῖν λινᾶ, διὰ τὴν χρόαν, ἣν τὸ λῖνον ἀνθοῦν ἀνίησι τῇ περιεχούσῃ τὸν κόσμον αἰθερίῳ χαροπότητι προσεοικυῖαν, Similem glauco cæruleoque ætheris colori, qui mundum hunc ambit. Est enim lini flos glaucus s. cæruleus, ut color ætheris. [" Plut. Mario p. 751, 25. HSt. Καὶ μάλιστα μὲν εἰκάζοντο Γερμανικὰ γένη τῶν καθηκόντων ἐπὶ τὸν βόρειον ὠκεανὸν εἶναι, τοῖς μεγέθεσι τῶν σωμάτων καὶ τῇ χαροπότητι τῶν ὀμμάτων." Seager. Mss. " Nitor, Etym. M. 807, 30." Wakef. Mss.. " Hes. v. Χάρων." Boiss. Mss. * " Εὐχάροπος, (Ravus, Niger,) Geop. 14, 16." Kall. Mss.] Nec non COMP. Ὑποχαροπὸς, Aliquantum cæsius s. glaucus, Aliquatenus cæruleus, [fulvus,] Xen. K. (5, 23.) p. 573. Καὶ τὰ ὄμματα οἱ μὲν ὑποχαροποὶ, οἱ δ' ὑπόγλαυκοι. Ubi rursum nota inter χαροπὸς et γλαυκὸς distingui, licet alibi pro eod. accipiantur. Forsan autem malit quis scribere Ὑποχάροπος.

" Ἀλχηρὴς ὕπνος, Hes. ἀηδὴς, οὐκ ἔχων χαρὰς, " Molestus et qui nil gaudii admistum habeat." [* Ἀχαρὴς, Hes. 656. Zonar. 363. Orac. Sib. 5. p. 560. (* Χάρινος, ibid.) " Suid. v. Ἄωρον, pro quo melius Hes. ἄχαρι, judice Kust." Kall. Mss. Vide infra c. 354. " Musgr. Tro. 1236." Schæf. Mss. * " Εὐχαρὴς, Jo. Malal. 1, 114. 133. 134. Theod. Prodr. 366. εὐχαρέστερος." Kall. Mss. * " Εὐχάρεια, Gratia, Suavitas, Simpl. in Enchir. 280=444. Schw. Κατάστημα σταθερὸν μετά τινος εὐχαρείας, Vultus gravis suavitate quadam temperatus." Schw. Mss. * Παγχαρὴς, Hermapion Ammiani 17, 5. * Πολυχαρὴς, Hes. v. Πολυγηθές. * Πολυχαρίδης, blanda compellatio, qua utebantur Lacones, Aristoph. Λ. 1098. 1242.]

[* Ἀντιχαίρω, Soph. Ant. 152. " Eumath. p. 25." Boiss. Mss. * Ἐκχαίρω, unde * Ὑπεκχαίρω, Abresch. ad Aristæn. 2. p. 258. * " Ἐνιχαίρω, Macrob. Diff. Gr. et Lat. Verbi p. 293. Bip." Kall. Mss.]

Ἐπιχαίρω, i. q. χαίρω ἐπί τινι, Lætor aliqua re, Aliqua e re lætitiam et gaudium percipio. Soph. Aj. (136.) p. 9. Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω, ubi Schol. ait subaudiendam esse præp. εἰς, vel σὲ εὖ πράσσοντα accipiendum pro σοῦ εὖ πράσσοντος, Rebus tuis prosperis lætor et gaudeo, Cum res tibi tuæ prospere succedunt, gaudium id et lætitiam mihi affert. Alioqui ἐπιχαίρειν alicui dici solet ὁ ἐπιχαιρέκακος, Malis et infortuniis ejus lætari, E calamitatibus ejus gaudium et voluptatem percipere. Dem. (126.) Τόνδ' ἐπιτήδειον εἶναι ταῦτα παθεῖν ἔφη· καὶ ἐπέχαιρε: (558.) Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν στρατιωτῶν οὐκ ἐκείνοις ἐπετίμων, ἀλλά σοι ἐπέχαιρον, Calamitatibus tuis lætabantur, et tibi insultabant. Sic alicujus κακοῖς ἐπιχαίρειν dicitur. Soph. Aj. (961.) Οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς Τοῖς τοῦδε, Insultent hujus malis. Isocr. Ægin. Ἐπιχαίρουσαν τοῖς αὐτῆς κακοῖς. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 86. 279. Ammon. 57. Valck. Anim. 81. Phœn. p. 524. Bergler. ad Alciphr. 245. ad Lucian. 1, 348. T. H. ad Dial. p. 31. Dionys. H. 3, 1463. Huschk. Anal. 29. Ἐπεχήρατο, Jacobs. Anth. 12, 429." Schæf. Mss. Valck.

A Schol. in N. T. 1, 54.] Ἐπιχαρὴς, Gaudens et lætus aliquam ob rem, Lætitiam voluptatemque aliqua e re capiens. Job, (31, 29.) Ἐπιχαρὴς ἐγενόμην πτώματι ἐχθρῶν μου. [" Musgr. Bacch. 138." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 160. * Ἐπιχάρεια, Schol. Aristoph. Θ. 855. Schneidero susp.] ET Ἐπίχαρμα AC Ἐπίχαρσις, Ejusmodi gaudium et lætitia aliquam ob rem, veluti cum quis ex inimicorum calamitatibus lætitiam percipit. Unde nonnunquam exp. Irrisio, Insultatio. Hes. vero ἐπίχαρμα simpliciter exp. χάρμα ᾧ τινι χαίρει τις. Sed plerumque ἐπίχαρμα est id cui ἐπιχαίρομεν, quod nobis gaudii et lætitiæ materiam præbet: ἐπίχαρσις autem, Ipsa actio τοῦ ἐπιχαίρειν: ut Eccles. 18, (31.) Ποίησει σε ἐπίχαρμα τῶν ἐχθρῶν σου, Præbebit te tandem inimicis ad insultandum, Faciet tandem ut inimici tui tibi insultent, et calamitatibus tuis illudant. Seu, secundum Hom., faciet te χάρμα γένεσθαι δυσμενέεσσι. [" Ἐπίχαρμα, Theocr. 2, 20. Valck. Phœn. p. 524." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 458. Ἐπίχαρσις, Phœn. 1568.

B Thuc. 3, 67.] Ἐπίχαρτος, ὁ, dicitur is, cui ἐπιχαίρομεν, qui nobis χάρμα γίνεται, Cujus malis et infortuniis lætamur et gaudemus. Thuc. 3, (67.) p. 106. Οἴκτου τε ἀξιώτεροι τυγχάνειν οἱ ἀπρεπές τι πάσχοντες τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ δικαίως, τὰ ἐναντία ἐπίχαρτοι εἶναι. Promerentur ut alii ipsorum malis et infortuniis illætentur ac insultent, ut et Schol. exp. αὐτῶν τῷ ὀλέθρῳ πάντας ἐπιχαρῆναι. Sic Prov. 11, (3.) Πρόχειρος γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια: merito enim gaudent et exultant boni viri cum improbi intereunt. Plato cum dat., Epist. 8. Βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος, Barbaris ludibrium et ἐφύβρισμα factus, utpote διὰ φιλονεικίαν πάντως πάντα ἀπολέσας. Res vero ἐπίχαρτος dicitur simpliciter cui ἐπιχαίρομεν, ob quam lætamur, quæ nobis gaudium et lætitiam affert, ut ap. Soph. Tr. (1264.) p. 375. Hercules rogum conscensurus, ait, ὦ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ' Ἀνάπαυε βοὴν, ὡς ἐπίχαρτον τελέως ἀεκούσιον ἔργον, i. e. ὡς εἰς ἐπίχαρτον ἅμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα. Vo-

C cat autem pyram, ἐπίχαρτον, quoniam ea ipsum cruciatu illo erat liberatura: simul vero ἀεκούσιον, quoniam non sine dolore et molestia vitam ipsi erat ademtura: cremandusque erat ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, utendo verbis Homericis. [" Æsch. Pr. 158. (Ag. 731.) Valck. Phœn. p. 524. ad Charit. 680. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. " Demosth. 1127, 11." Seager. Mss.]

Καταχαίρω, i. q. ἐπιχαίρω, Alicujus malis illætor et illudo s. insulto, Gaudeo ob infortunium alicujus. Alii simpliciter etiam Insulto. Herod. (7, 239.) Πάρεστι δ' εἰκάζειν εἴτ' εὐνοίᾳ ταῦτα ἐποίησας, εἴτε καταχαίρων ἐπὶ Δημαρήτῳ, i. e. ἐπιχαίρων Δημαράτῳ: [1, 129. " Abresch. Lectt. Aristæn. 279. Bergler. ad Alciphr. 244. Herod. 617. Thom. M. 512." Schæf. Mss. * Κατάχαρμα, Ludibrium, Theognis 1103. ἐχθροῖς.]

Περιχαίρω, Summopere lætor; Perlætus sum s. fio. E Greg. Naz. vero, Περιχάρηθι τῷ ἀγαθῷ, pro Boni gaudio perfruaris. Ubi nota pass. vocis ver-

D bum, a qua est et περιχαρήσεσθαι, quod exp. non solum Vehementer gavisurum esse, sed etiam Congratulaturum esse. Περιχαρὴς, Perlætus, Supramodum lætus, Vehementi lætitia perfusus, etiam Nimio gaudio elatus. Isocr. ad Dem. (4. p. 9. Cor.) Νόμιζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρώπων βέβαιον· οὕτω γὰρ οὔτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρὴς, οὔτε δυστυχῶν περίλυπος: Nec nimia in rebus prosperis effereris lætitia, nec nimio in adversis deprimeris gaudio. Greg. Naz. Περιχαρὴς τῷ ἀγαθῷ καὶ ὑψωθεὶς ἄμετρα. Quibus in ll. Nimietatem quandam significat: alicubi simpliciter Vehementiam: ut ap. Athen. 7. εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου Τριταῖος, ἀπαθὴς, εὐπορηκὼς, περιχαρής: salvum enim et incolumem redire ac cum emolumento et lucro, maximam lætitiam affert. Sic Isocr. Or. ad Philipp. Οἷς γινομένοις πῶς οὐκ ἂν εἰκότως μέγα φρονοίης; πῶς δ' οὐχὶ περιχαρὴς ὢν τὸν βίον διατελοίης, τηλικούτων σαυτὸν εἰδὼς πραγμάτων ἐπιστάτην γεγενημένον; Et cum dat. Aristoph. Σφ. (1477.) περιχαρὴς τῷ πράγματι Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν

παύσεται, Summopere lætatus et delectatus ista re per totam noctem non desinet saltare; præ lætitia enim exultare solent. Item neutro genere τὸ περιχαρὲς dicitur pro SUBST. Περιχάρεια. Thuc. 7, (73.) p. 258. Ὑπὸ γὰρ τοῦ περιχαροῦς τῆς νίκης πρὸς πόσιν τετράφθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ, Præ summa lætitia, quam victoria eis attulerat: 2, (51.) Τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, E præsenti lætitia, τῇ ἐνεστώσῃ περιχαρείᾳ, Schol. Sic Greg. Naz. Διὰ τὸ περιχαρὲς τοῦ πράγματος τοῦτο παθόντων ἡμῶν, Ob summam et exuberantem lætitiam, quam res ista nobis afferebat, s. Ob immoderatam et effusam lætitiam. Substantivo autem περιχάρεια itidem pro Effusa et immoderata lætitia, utitur Plut. quoque in Cons. ad Uxorem, (83.) Τὸ γέλωτος μὲν ὑπερβολὰς καὶ περιχαρείας ἀφαιρεῖν. [" Περιχαρὴς, Villois. ad Long. 216." Schæf. Mss. * " Περιχαρῶς, Basil. Hom. 2. de Jejunio p. 138. Ingolst. Glossa ad Aristæn. 1, 12. p. 410." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 254. Tzetz. ad Lyc. 1375." Kall. Mss. " Schol. Opp. Ἁ. 1, 695. Περιχάρεια, Philo J. 2, 174. Plato Philebo p. 65(=175.)" Wakef. Mss. " Bast Lettre 200." Schæf. Mss.] " Περιχαρίαν, Suid. περιττὴν χαράν: distinguens a " περιχάρεια." [" Alciphr. 356." Schæf. Mss. " Adamant. 422." Wakef. Mss.]

Προσχαίρω, nusquam reperi. [" Cattier. Gazoph. 88." Schæf. Mss. Aggaudeo, Philo Cant. Cant. 206." Schleusn. Mss. Chrys. 4, 73. LXX. Prov. 8, 30. * " Προσχαρὴς, Nicet. Eugen. 4, 167. 6, 375." Boiss. Mss.] At VERBALE Προσχαιρητήρια, quod inde derivatum est, Harpocr. esse scribit ἑορτὴν παρ' Ἀθηναίοις γραφομένην, ὅτε δοκεῖ ἀπιέναι ἡ κόρη, quæ verba ap. Suid. quoque leguntur: [item ap. Phot.: sed reponendum est Προχαριστήρια.]

[* " Προχαίρω, Plato Philebo p. 39. (Ὥσθ' ἡμῖν συμβαίνει τὸ προχαίρειν τε καὶ προλυπεῖσθαι περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον εἶναι γιγνόμενον.) Προχαρεὶς, Orph. H. 85, 9." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 260. προχαιρέτω, i. q. χαιρέτω, Valeat.]

Συγχαίρω, Una gaudeo et lætor cum amico lætante, Congratulor, Gratulor, συνήδομαί τινος ἀγαθοῖς, ut contra ἐπιχαίρω est ἐφήδομαι τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, teste Ammonio etiam. Dem. cum gen. dicit συγχαίρω σοι τούτου, Gaudeo tecum eam ob rem, Ea de re tibi gratulor. [" Ammon. 57. Valck. Anim. 81. Fischer. ad Anacr. p. 18. ad Herod. 455. Diod. S. 2, 624. et n." Schæf. Mss. Polyb. 30, 16. Ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην συγχαρησόμενος τῇ συγκλήτῳ ἐπὶ τοῖς γεγονόσι. Demosth. 194. Ῥοδίοις συγχαίρω τῶν γεγενημένων. LXX. 3 Macc. 1, 8. Ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι συγχαρησομένους. * " Συγχαρτικὸς, Wessel. de Jud. Arch. p. 19." Schæf. Mss. * " Συγχαρητικὸς ὕμνος, Congratulatorius hymnus, Philo J. 1, 226. Pf." Schleusn. Mss. Joseph. B. J. 4, 10, 6.]

Ὑπερχαίρω, Supra modum lætor, Nimia lætitia efferor, Gaudio ultra modum exulto, ut περιχαίρω, [Eur. Med. 1168. Xen. K.Π. 1, 3, 3. 1, 4, 8. Ἑλλ. 4, 1, 5. K. 4, 4. * Ὑπερχαρὴς, LXX. Esth. 5, 9. 3 Macc. 7, 20. Polyb. 1, 44, 5. 8, 19, 2.]

Ὑποχαίρω, Latenter et in sinu gaudeo, In tacito cohibeo gaudia læta sinu. Alii simpliciter interpr. Gaudeo. [" Polemo 267." Wakef. Mss.]

ΧΑΡΙΣ, ιτος, ἡ, Gratia, Venustas, Lepos, Elegantia. Hesiod. Ἔργ. (1, 65.) Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην. Hom. autem dicit κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, Od. Z. (235.) Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, [237. Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων,] Θ. (19.) τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, (175.) Ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσιν. Dicitur etiam χάρις ἕπεσθαί τινι. Aristoph. Σφ. (1278.) ἄνδρα τε σοφώτατον, Τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο. Sic ap. Plut. (10, 52.) Τοῖς αὐτοφυέσι καὶ τοῖς ἀδιδάκτοις * γηρύμασιν ὅση μοῦσα καὶ χάρις ἔπεστιν. Synes. Ep. 20. Καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι. Invenitur et plur. χάριτες, in quo reddendo dixeris potius Veneres quam Venustates, licet sing. χάρις reddiderim Venustas. Possis etiam interpretari Lepores. Sed et singulari plerumque reddi queat. Epigr. Εἰ μὴ Ὁμηρείων ἐξελάθου χαρίτων. Apud
A Thuc. quoque 2, (41.) Μετὰ χαρίτων redditur sing. numero, Cum venustate, elegantia. Habet et oratio suas χάριτας ap. utrosque Scriptt. Auctor libelli qui Demetrio Phalereo ascribitur, Τῶν δὲ χαρίτων αἱ μέν εἰσι μείζονες καὶ σεμνότεραι, αἱ τῶν ποιητῶν· αἱ δὲ, εὐτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι. Apud Eund. leguntur αἱ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες: item φοβεραὶ χάριτες. || Ad hanc signif. pertinet Χάρις, Nomen deæ proprium, Charis, Gratia: quod accus. Χάριτα, non item Χάριν, habere existimatur. Esse autem tres Charites, s. Gratias, non plures, ap. omnes constat; at de nominibus inter Hom. et Hesiodum minime convenit. Hesiodus enim (Θ. 907.) tres gratias, Jovis et Eurynomæ filias, vocari ait, Aglaiam, Euphrosynam, Thaliam: Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους, Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. Quæ nomina eis Pind. quoque tribuit, Olymp. ult., ubi etiam epitheta illis tribuit, Aglaiam vocans πότνιαν, Euphrosynen, * φιλησιμόλπον: Thaliam * ἐρασίμολπον. Hos
B autem non alii solum Poëtæ, sed et orationis solutæ Scriptores sequuntur: e quibus est Plut. qui etiam dicit nihil æque χαρᾶς esse γόνιμον atque χάριν. At Hom. unam ex illis Pasitheam nominat, quam Juno ap. eum Somno deo in matrimonium daturam pollicetur, si præstiterit quod ab eo petit. Unam vero nomine communi Χάριν: quam esse Vulcani uxorem canit, Il. Σ. (382.) Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος, Καλὴ, τὴν ὤπυε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις, ubi tamen quidam suspicati sunt proprium nomen esse potius illud Καλὴ, at Χάρις, commune. Utut sit, existimatur una e Charitibus fingi Vulcani uxor, διὰ τὸ ἐπίχαρι τῶν ἐκ πυρὸς δημιουργημάτων: unde etiam hunc eund. Veneris maritum fingi, διὰ τὸ αὐτοῦ * κλυτοτεχνικὸν ἐπαφρόδιτον.

Χάρις alias quoque nominis Gratia signiff. habet. Dicunt enim λέγειν τι vel πράττειν πρὸς χάριν, sicut Latine Dicere aliquid s. Facere in gratiam, s. ad gratiam, addito personæ gen., aut subaudito. Isocr. Panath. Πρὸς χάριν μὲν ἀεὶ λέγειν γλιχομένων, εἰς
C πολλὰς δ' ἀηδίας καὶ λύπας τοὺς πειθομένους ἐμβαλλόντων. Sic dixit Thuc. Πρὸς χάριν λέγειν τῷ ὄχλῳ: qui et participio χαριζόμενος sic utitur. Herodian. 3, (7, 8.) Καὶ οὐ πρὸς χάριν, ἀλλ' ἐς ἀλήθειαν λέγοντες: 2. Οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, ὥσπερ οἱ κατ' ἐκεῖνον γράψαντες. At vero ἡ τοῦ λόγου χάρις s. τῶν λόγων, aut ἡ ἐν τῷ λέγειν χάρις, ad aliam nominis χάρις signif. pertinent, eam sc. de qua primo loco dictum est. Unde etiam interdum redditur uno verbo Eloquentia. Cum quo πρὸς χάριν interdum jungitur πρὸς ἡδονὴν, Isocr. Panath. Τῶν πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν λεγομένων. Quæ et Demosth. conjunxit, sed genitivo utens, (163.) Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι. Contra vero illi πρὸς χάριν opponitur πρὸς ἀπέχθειαν, s. πρὸς ἐπήρειαν. Lucian. (2, 50.) Ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς πρὸς χάριν ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. Vel certe, ἢ ἐπὶ μισθῷ, ut quidem Bud. leg. censuit; sed ego minime necesse puto esse, cum is, qui πρὸς χάριν vel
D πρὸς ἀπέχθειαν δικάζει, utrumque ἐπὶ μισθῷ facere dici queat: si modo πρὸς χάριν et πρὸς ἀπέχθειαν referantur ad eos quorum affectum velut induit, utpote ab illis corruptus. Idem (2, 59.) Καὶ οὓς εἰκάσειεν ἄν τις ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. Alterum autem illud, πρὸς ἐπήρειαν, oppositum τῷ πρὸς χάριν, habes ap. Aristot. Polit. 3. Οἱ δὲ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς πολλὰ πρὸς ἐπήρειαν καὶ χάριν εἰώθασι πράττειν. Ceterum cum de accusativo χάριν dixerim præfixam habente præp. πρὸς, dicendum nunc puto de accusativo χάριν, qui sine illa ponitur: quod inde manasse hujus usus videri possit: latius alioqui patens, sicut et cum Latine ablativus Gratia iisdem locis adhibetur, quibus et ablativus Causa. Primum autem hoc sciendum est, χάριν nonnullis quidem in ll. posse dici adverbium, aut certe adverbialiter positum, in quibusdam autem nequaquam. Ut autem ab iis locis incipiam, in quibus minime pro adverbio haberi potest, sciendum est dici nonnunquam σὴν χάριν et

ἐμὴν χάριν, ubi videri queat subaudienda relinqui illa præp. πρός. ["Sic Herod. 5, 99. Eretrienses οὐ τὴν Ἀθηναίων χάριν, i. e. πρὸς τὴν χ. τῶν Ἀθ., ἐστρατεύοντο, ἀλλὰ τὴν Μιλησίων." Schw. Mss.] Sciendum est quoque præp. διὰ inveniri præfixam huic accusativo χάριν, ut docebo, cum de eo ejus usu loquar, quo ponitur simpliciter pro ἕνεκα. Exempla autem illorum σὴν χάριν et ἐμὴν χάριν tam in soluta oratione quam in carmine extant, et quidem in illa præsertim. Sonantque quod dicimus Gallice Pour l'amour de vous, Pour l'amour de moi. Licet hæc ad verbum interpretando, cum voce εὐνοίᾳ magis conveniant. Ut autem latius accipitur a nobis illud Pour l'amour, quippe qui dicamus etiam, si quidem cum vulgo loqui velimus, Pour l'amour de cela, vel Pour l'amour de telle chose, significare volentes, Illius rei causa; sic etiam χάριν suum usum ad talia extendit. Sed ut ad exempla veniam, illud σὴν χάριν cum proprie sonet In gratiam tuam, s. Gratia tua, vel tui, potest tamen plerumque reddi simpliciter etiam Causa tua: estque ita usus Greg. Naz. Epist. Potest σὴν χάριν reddi etiam Tuo nomine. Sic ἐμὴν χάριν, In gratiam meam, Gratia mea, mei; etiam, Mea causa, Meo nomine. Usus est hoc loquendi genere et Apoll. Rh. (2, 632.) ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε, ubi primam suam signif. retinet. Quod si Scholiastæ illius Poëtæ credamus, deesse vel potius subaudiri debere præp. διὰ cum hoc accus. dicemus; in hunc enim ejus locum, 2, (1197.) ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς Στέλλομαι ἀμπλήσων Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν, annotat χόλον dici pro διὰ χόλον, sicut σὴν χάριν pro διὰ τὴν σὴν χάριν dici solet. Habemus autem hanc præp. διὰ cum isto accus. χάριν ap. Aristot., sed διὰ χάριν significante simpliciter ἕνεκα: Eth. 10. Μάλιστα δ' εἶναι ἀγαθὸν, ὃ μὴ δι' ἑτέρου χάριν αἱρούμεθα. Verum hunc usum rarissimum esse puto; at χάριν sine præpositione passim occurrit. Potestque interdum τούτου χάριν reddi etiam Propter hoc. Dicitur autem et interrogative τίνος χάριν, s. τοῦ χάριν; ut Demosth. (133.) Τοῦ χάριν δὴ ταῦτα λέγω καὶ διεξέρχομαι; Plato de LL. χάριν ἕνεκα posuisse ἐκ τοῦ παραλλήλου traditur. Inveniri possunt alioqui hæc duo conjuncta, sed non ἐκ παραλλήλου posita, neque eod. pertinentia, veluti h. in l. Οὗπερ ἕνεκα χάριν τῷ Θεῷ οἶδα, Cujus rei causa gratiam Deo habeo. Est porro et alius hujus vocis χάριν usus adverbialiter positæ, qui aliam interpr. postulat: estque hic usus communis voci χάριν cum voce ἕνεκα. Plut. Alexandro, Ἀλλὰ τούτου γε χάριν, ὦ βασιλεῦ, θάρρει, Quod quidem ad hoc attinet, confide, De hac re conquiesce, Bud. Affert vero in suis Comm. Idem h. l. Herodiani (2, 3, 4.) Εἰ γὰρ ὁ βίος αὐτῷ διὰ σωφροσύνην ἐπῃνεῖτο, ἀλλ' ὅσον εὐγενείας χάριν, πολὺ τῶν εὐπατριδῶν ἀπελείπετο: quem ita vertit, Attamen quod ad generis nobilitatem attinet, longe a patritiis aberat. Observa autem obiter in illo Herodiani loco particulam ὅσον gen. præfixam. Idem hæc Greg. Naz. Ἔστω δὲ ὑμῶν χάριν καὶ οὐσία τις ὁ πατὴρ, vertit Verum, quando ita vobis placet, per me quidem sit Pater quædam substantia. Hujus vero usus præpositionis Per affert hoc exemplum e Plauto, At tu ægrota, si vis, per me quidem, ætatem. Item, Per hanc curam quieto tibi licet esse. Nec non e Livio, Quietum deinde fore videbatur reliquum æstatis tempus; fuissetque per Pœnum hostem, sed etc.

Χάριν possumus interpretari Gratiam, iis etiam in ll., in quibus jungitur verbo ἔχειν, s. εἰδέναι, aut etiam ὁμολογεῖν: item ἀποδιδόναι, et ἀπονέμειν, et ἐκτίνειν, et ἀπομνήσασθαι, atque aliis nonnullis. Et illud quidem primum loquendi genus χάριν ἔχειν, licet cum Latino Gratiam habere, conveniat magis quam alterum, χάριν εἰδέναι, est tamen et ipsum classicis Scriptoribus usitatum. Xen. K. Π. 5, (1, 10.) p. 70. meæ Ed. Καὶ χάριν τούτων ἐγὼ ὑμῖν ἔχω μὲν, εἰ μὴ ἀδικῶ· ἀποδιδόναι δὲ οὔπω ἀξίαν δύναμιν ἔχειν μοι δοκῶ: l. 4. init. Καὶ χάριν οἴομαί σοι πλείω ἔχειν, ὅτι κ. τ. λ., ubi tamen ἔχειν alium etiam usum habere videri possit, de quo infra dicturus sum. Sic Isocr. Χάριν ἂν τῷ θεῷ σχοίην: Evag. Οὐ χάριν ἔσχε τούτων: Symm. Χάριν τοσαύτην ἔχετε, ὅσην οὐδὲ τοῖς εὖ ποιοῦ-

A σι. Ut autem hic legis χάριν τοσαύτην, sic πολλὴ χάρις, nec non πλείστη alicubi legi, docebo infra. Idem dixit etiam, Καὶ τὴν πόλιν ἕξειν μοι χάριν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων. Apud Eosd., nec non ap. ceteros, frequens est χάριν εἰδέναι, quod sonat ad verbum, Gratiam nosse quod quantum a Latina phrasi recedit, tantum ad Gallicam accedit. Dicimus enim eod. plane modo, Savoir gré de quelque chose. Xen. K. Π. 6, (2, 2.) p. 93. Κἂν ταῦτά μοι καλῶς ὑπηρετήσητε, ἔτι μᾶλλον ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου, ἢ ὅτι χρήματα πάρεστε ἄγοντες. Idem, Χάριν τῆς τιμῆς οἶδά σοι. Quidam ap. Lucian. (1, 738.) Χάριν οἶδά σοι, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Plut. Polit. præc. Εἰπὼν ὡς οὐ βούλεται σωτηρίας χάριν εἰδέναι τῷ φονεῖ τῆς πατρίδος. Sed interdum genitivo præfigitur præp., veluti cum dicit Xen. K. Π. 5, (5, 10.) Ἆρ' ἀντὶ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν αὐτῷ εἰδείης; Dicitur etiam χάριν εἰδέναι ἐπί τινι, Herodian. 6, (1, 20.) Τῷ μὲν Ἀλεξάνδρῳ χάριν εἰδότα ἐφ' οἷς ἐπιμᾶτο. Affertur autem et χάριν ἐπίστασθαι ex J. Poll.,
B i. significans q. χάριν εἰδέναι: item χάριν ἔγνων ex Epigr. pro χάριν οἶδα. Quin etiam χάριν ὁμολογῶ pro eod. aliquando usurpatur. Sed interdum sine verbo dicitur per nomin., χάρις σοὶ, vel πολλὴ χάρις, vel πλείστη χάρις. Lucian. (1, 148.) Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διΐ, πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. A Latinis dicitur, Magna gratia, ut legimus ap. Ovid. Gratia magna Jovi. Antequam vero ad reliqua illa loquendi genera veniam, χάριν ἀποδιδόναι et χάριν ἀπονέμειν, etc. de illo χάριν ἔχειν pauca dicenda mihi supersunt: sc. non semper χάριν ἔχειν i. esse q. χάριν εἰδέναι, sed alium quoque interdum usum habere, veluti cum dicit Thuc. 8, (87.) p. 290. meæ Ed. Ὁ δὲ χάριν ἂν δήπου ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔσχεν, οὔτε ἀναλώσας κ. τ. λ. Hic enim χάριν ἔχειν, nequaquam signif. Gratiam habere, ut in alio ipsius quoque Thuc. loco, sed Gratiam promereri, emereri, inire. Verum invenitur ἔχειν χάριν sequente etiam gen. rei, ut cum scribit Herodian. 1, (15, 14.) de Commodo, Μέχρι μὲν τούτων εἰ καὶ βασιλείας τὰ πραττό-
C μενα ἦν ἀλλότρια, πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν, Polit. Hactenus igitur quæ gerebantur, quamvis a principe aliena viderentur, tamen quoniam fortitudinem scientiamque jaculandi præ se ferrent, popularem quandam gratiam emerebantur. • At ego maluissem, conjungendo ea quæ in Græco sermone conjuncta sunt, reddere, Gratiam ob fortitudinem emerebantur. Nam gratiam fortitudinis vix posse dici crediderim. De hoc quoque obiter admoneo, vocem illam Jaculandi a me fuisse additam, quod non a Polit., sed a librario fuisse omissam existimem. Jam vero quod ad illum Xen. locum attinet, quem paulo ante protuli e Xen. K. Π. 4. Καὶ χάριν οἴομαί σοι πλείω ἔχειν κ. τ. λ. tertium quendam usum habere quidam putavit illud χάριν ἔχειν: quasi nec reddi queat Gratiam inire, promereri, emereri: nec rursum admittere videatur illam primam et maxime usitatam interpr. Gratiam habere, accipiendo pro χάριν εἰδέναι. Ut autem melius hac de re judicari possit, totum locum pro-
D feram, in fine libri illius ita scriptum, Ὁ δὲ Κῦρος εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, καὶ δίδωμι, καὶ χάριν οἴομαί σοι πλείω ἔχειν ὅτι με ᾔτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις· οὕτως ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι. Hic enim aut οἴομαι vim suam non retinere, sed eum usum habere, quem interdum δοκῶ, sequente pronomine μοι, aut ἔχειν dictum esse pro ὀφείλειν. Sed dando usum passim usitatum verbo οἴομαι, non video cur non χάριν ἔχειν passim usitatam signif. itidem retineat. Illa autem, Χάριν ἀποδιδόναι, et ἀπονέμειν, et ἐκτίνειν, et ἀπομνήσασθαι, dicuntur de eo qui gratiam refert, s. rependit. Magis tamen ad verbum possumus illud ἀποδιδόναι χάριν interpretari Reddere gratiam. Extatque illud ἀποδιδόναι χάριν in uno ex iis Xen. ll. quos paulo ante protuli, ubi sc. et χάριν ἔχειν habetur. Legimus et in hoc Ejusd. loco, (de quo dicam et infra,) Ἑλλ. 3, (5, 9.) Παρακινδυνεύσοιεν χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι μείζονα ἢ ἔλαβον. Ubi observa obiter et accus. χάριτα, qui alioqui multo minus est usitatus quam χάριν. Usus est et Isocr. ad Phil.

Ἀποδιδόντα γάρ σε χάριν ὧν ὀφείλεις, ὑπολήψονται, A διὰ τὸ πλῆθος τοῦ χρόνου τοῦ μεταξὺ, προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Quin etiam plural. ἀποδοῦναι τὰς χάριτας ap. Lys. (885.) legitur, Gratias referre. Sic ap. Æschin. (66.) Χάριτας ὁμοίας ἀποδιδόναι, Parem gratiam referre. Dicam autem de hoc plurali et infra. At χάριν ἀπονέμειν e Xen., χάριν ἐκτείνειν e Plat. de Rep. 1. affertur, nec non ex Aristide, Χάριν ἐκτίνειν τροφεῦσι. Apud Thuc. (1, 137.) Χάριν ἀπομνήσεσθαι legitur itidem pro, Se gratiam relaturum. Eandemque interpr. habet ap. Aristid. Χάριν ἀπομνημονεύειν. Sed posse alicubi et aliam interpr. dari istis verbis huic accusativo junctis, docui in Ἀπομνημονεύειν et Ἀπομνήσασθαι, T. 2, 956. 960. Jungitur vero et aliis plerisque verbis hic accus. χάριν: et cum eorum nonnullis nihil vetat itidem voce Gratia ipsum interpretari, aut certe verbo Gratificari: cum nonnullis voce Beneficium potius utendum est: cum quibusdam, utroque uti possumus. Demosth. χάριν καταθέσθαι τινὶ, Gratiam collocare apud aliquem, Gratificari alicui. Possit tamen reddi etiam Beneficium conferre; aut magis ad verbum, Collocare beneficium apud aliquem. Cujus generis loquendi exempla etiam esse in promtu scimus: alterius autem non itidem, licet eo Bud. usus sit. Quod si accusativo illo Gratiam uti libeat, minus ad verbum, sed minore cum periculo dicemus Gratiam inire. Etiam cum plurali χάριτας usus est illo verbo Luc. Act. 24. fin. Θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ. Sic quoque φέρειν χάριν, Gratificari, Obsequi, etiam Conferre beneficium, ut Bud. interpr. p. 392. afferens ex Hom. et Andocide. Potest autem addi primæ illi interpr. hæc quoque, Rem gratam facere. Eur. ἔσθ' ὅ,τι δρῶσά σοι χάριν φέρω; Idem ποιεῖσθαι χάριν τι p. 302, e Dem. affert pro Animo benevolo accipere aliquid, et gratiam habere: cui opp., ποιεῖσθαι ὀργὴν τὸ πρᾶγμα. At vero cum χάριν φέρειν conveniunt χάριν νέμειν, et χάριν διδόναι, Beneficium conferre. Soph. Aj. (1371.) Σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν: (1354.) χάριν διδόναι φωτί. Usus C est et Andocides, Δοῦναί μοι χάριν μικράν τε καὶ ἄπονον. Quemadmodum autem χάριν his in ll., verbis simplicibus junctum, pro Beneficio ponitur, ita cum compp. interdum eand. signif. habere, nemini dubium esse debet. Atque adeo in illo Xen. loco, quem ex Hellen. 3. attuli, Χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι μείζονα ἢ ἔλαβον, hanc etiam interpr. dari posse accus. χάριτα sciendum est. Idemque ut hic χάριν λαμβάνειν, sic alibi χάριν ἀπολαμβάνειν dixit, quod exp., Vicissim beneficio affici. Aliqua autem insuper huc pertinentia vide in Χάρις significante Beneficium. Hoc unum addo, etiam pluralem χάριτας interdum quidem pro singulari poni, sicut et Latine Gratias, ac Grates; nonnunquam vero significare Beneficia; atque ita sumi fortasse queat in illo quoque Æschinis loco quem antea protuli, Χάριτας ὁμοίας ἀποδιδόναι: cum alioqui pluralis pro singulari positus sit, sicut et Latine poni docui. Sed affertur etiam πρὸς χάριτας tanquam significans πρὸς τὸ χάριτας ἀποδιδόναι, e Libanio; hic enim ejus locus, Πρὸς χάριτας τῶν εὖ ποιούντων ἕτοιμοι οἱ Ἀθηναῖοι, ita redditur, Ad gra- D tiam referendam benefactoribus propensi sunt Athenienses. At vero χαρίτων ἕνεκα διττῶν, affertur e Plat. Epist. pro Duplici gratia: Βασιλέα στήσασθε, πρῶτον μὲν, τὸν ἐμὸν υἱὸν, χαρίτων ἕνεκα διττῶν, τῆς τε παρ' ἐμοῦ καὶ τῆς παρὰ τοῦ ἐμοῦ πατρός. Sed adeundus locus est, (quod mihi nunc non vacat,) et videndum an non potius reddi debeat, Ad ineundam duplicem gratiam, cum sequatur præp. παρά.

Χάρις, Gratia; sed in ea signif. qua ponitur pro Amicitia, Benevolentia, veluti cum Ovid. Met. init. canit, Fratrum quoque gratia rara est. Itidemque dixerat ante illum Flaccus, Gratia sic fratrum geminorum, Amphionis atque Zethi, dissiluit. Potius tamen certis quibusdam verbis junctum, signif. hanc obtinet, veluti cum dicimus, Conciliare gratiam, Esse in gratia cum aliquo, Retinere alicujus gratiam. Sic χάριν ποιεῖν pro Gratiam conciliare, e Xen. affertur: et vicissim χάριν διαλύειν pro Rescindere gratiam, sine Auctoris nomine. In h. quoque Thuc. l. 5. Ἡγεῖσθε ἐς ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι, quamvis ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν reddi possit ad verbum, In sociorum gratiam, non male tamen et hoc aut simili modo quis interpretetur, Ad promerendam sociorum benevolentiam. At vero ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 188.) Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου, vix possis, retinendo eand. orationis formam, interpretari ad verbum, Nulla erit justi gratia; sed dixeris potius, In nulla gratia erit justus.

Χάρις, Beneficium. Habere autem et hic χάριν affinem signif. illi quam habet ap. Latinos vox Gratia, vel ex eo apparet quod beneficium et gratia copulata inveniantur, et quidem cum ab aliis, tum ab ipso etiam Cic., veluti cum scribit, Beneficii gratiæque loco petere aliquid. Et vicissim, Beneficii gratiæque causa concedere aliquid. Ideoque minus mirum videri debet, quod antea de duplici hujus nominis in quibusdam ll. interpretatione dixi, sc. in qua utimur vel gratiæ vel beneficii appellatione. B Hoc quoque sciendum est, vocabulum Gallicum Plaisir, quo Beneficium declaramus, multo melius cum prima nominis χάρις signif. convenire quam vox Lat. conveniat, præsertim cum etiam χαρίεις sit qui nobis Plaisant. Sed ad illius signif. exempla venio. Andocides, Δοῦναί μοι χάριν μικράν τε καὶ ἄπονον, Parvum istud beneficium in me conferre. Sic etiam e Soph. itidem διδόναι χάριν, nec non νέμειν χάριν attuli paulo ante pro Beneficium conferre. Item χάριν φέρειν. Affertur etiam χάριν λείψω ex Eur., (Iph. T. 631.) Beneficium relinquam. Ex Herod. (9, 79.) Χάριν ἴσθι, Beneficii loco ponas. Dicitur et ἀπαιτεῖν χάριν. Lys. Ἡμεῖς τοίνυν ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν. Idem, Ἡμεῖς τοίνυν ἀνθ' ἁπάντων ὑμᾶς ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν. Frequens est χάριν ὀφείλειν, Beneficium debere. I. e. Beneficio devinctum esse. Frequens inquam ap. Xen. præsertim, qui etiam dicit, Οὐδεμίαν χάριν ὀφείλειν, K. II. 3, (2, 14.) Sed animadvertendum est, dici ὀφείλω σοι χάριν sine adjectione, vel ὀφείλω σοι χάριν τούτου, s. τούτων: interdum etiam ἀποδίδωμί σοι χάριν ὧν ὀφείλω. In his autem duobus exemplis posterioribus Gratiam significat. Sic quoque cum copulantur χάρις et δωρεὰ, (ut ap. Dem. c. Mid. Ἀλλὰ τὴν μὲν ἐπίδοσιν ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς παρεῖχον πλέουσαν τῇ πόλει: et ap. Polyb. 1, 31, 6. Ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν,) χάρις fuerit potius Gratia, at δωρεὰ, Beneficium, ut sc. Cic. Beneficium et Gratiam in ll. paulo ante allatis copulat. Sunt porro et ex aliis quoque exemplis nonnulla in quibus fortasse χάρις non minus reddi possit Gratia, quam Beneficium. Præsertimque illud Lysiæ, Ταύτην ἀπαιτοῦμεν τὴν χάριν, non dubium est quin et hanc interpr. admittere queat. Nam Petere gratiam, minime Latinorum auribus inauditum fuit. A Plauto certe usurpatum traditur pro Veniam petere. Sed et hoc ipsum loquendi genus locum habere ibi possit, ut sc. interpretemur, Hanc veniam petimus. At plur. χάριτες pluribus in ll. Beneficia, non item Gratias, interpretari possis. Interdum χάρις magis peculiari signif. dicitur de Mulieris obsequio quo sui copiam facit, quasi et hoc in beneficii loco ponendum sit. Eo certe et nostrum illud vocabulum Plaisir detortum fuit. Siquidem de tali obsequio dicimus Faire plaisir, veluti cum ita loquimur, Elle fait volontiers plaisir aux bons compagnons. Hinc est Χάριν δοῦναι et χαρίσασθαι, ap. Poll. 5. cap. περὶ Μίξεως. Vide et Ἄχαρις, item verbum Χαρίζομαι.

Χάρις, Præmium, ut χάριν φέρεσθαι, Præmium accipere, vel Beneficium, Bud. ex Andocide, Χάριν οὖν εἰκός με, οὐ μῖσος, τῷ δυστυχήματι τούτῳ φέρεσθαι παρ' ὑμῶν. Sic etiam χάριν κεκομίσθαι e Dem. Præmium accepisse.

Χάρις, teste Hes. dictum fuit etiam θῦμα ἐκ τριῶν ποπάνων συγκείμενον. Vide Ἀρτοχάριτες.

Χάριτες sunt etiam dicti Ramuli myrti. Il. P. 51. Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, ubi Scholiorum brevium Auctor scribit Macedonas et Cyprios appellare τὰς συνεστραμμένας καὶ οὔλας μυρσίνας, quas, inquit, vocamus στεφανίτιδας. Sed attu-

lerat antea exp. aliam, sc. ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ἶσαι: quam exp. affert et Eust. nulla alterius facta mentione: τοιαῦται, inquit, οἵας ἔχοιεν αἱ Χάριτες.

Χάρις a verbo χαίρω derivatum esse traditur, sed quam Eust. hujus derivationis affert rationem, parum probo, quoniam hanc sequendo, illa signif., cui primus locus datur, minime eum obtinere posset. Cum autem dicitur χάρις esse a χαίρω, non immediate inde esse putandum est, sed esse a χαρὰ facto e χαίρω, sicut e κιθάρα factum esse videmus κίθαρις. Ab Hes. certe dicitur χάρις esse etiam χαρά: verum hujus signif. exemplum hauddum reperire potui. Quod si NOMEN Χαρίλαος e χάρις et λαὸς compositum dici posset, pro illa signif. facere non immerito quis crederet. Tradit enim Plut. Lycurgo (3.) nomen hoc ideo fuisse illi impositum, quod omnes fuerint περιχαρεῖς, ἀγάμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην ipsius Lycurgi, regem eum jam tum declarantis. Sed litera ι minime ad quærendam aliam quam a χαρὰ derivationem nos movere debet: cum itidem habeamus Bacchi EPITH. Χαριδότης, quod Horat. ad verbum interpretatus est Lætitiæ dator, adeo ut dubitari non possit quin a χαρὰ deducatur. Habemus autem hoc vocabulum, quod post Χαρὰ fuit omissum, ap. Plut. Antonio (24.) Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων Χαριδότην καὶ Μειλίχιον. Apud Eund. (7, 210.) Ἑρμοῦ Χαριδότου fit mentio: ut hic Χαριδότης Ἑρμῆς sit i. q. supra Χαρμόφρων. Esse autem χαριδότης a χαρὰ, non solum illa interpr. testatur, quæ etiam rationi perquam consentanea est, sed et hoc, quod a χάρις dicendum potius fuisset χαριτοδότης. Quæ vox certe in alio Plut. loco (6, 603.) extat et ipsa de Baccho, sed librarii vitio. [" Χαριδότης, Toup. Emendd. 1, 369." Schæf. Mss. Plut. 8, 423. 10, 334. * Χαριδώτης, fem. * Χαριδῶτις, Orph. H. 8, 9. 54, 9.] Ceterum antequam ab hoc nomine χάρις discedam, hoc addo, gen. ejus χάριτος ab Eust. censeri Doricum, et κοινῶς dicendum fuisse χάριδος.

[" Χάρις, Jacobs. Anth. 6, 99. 239. 252. 414. 420. 7, 50. 8, 419. 9, 180. 10, 301. ad Phalar. 288. 354. Thom. M. 912. ad Diod. S. 1, 430. Musgr. Tro. 536. 538. Hel. 175. 1012. Herc. F. 134. 779. Wakef. Ion. 764. 781. Trach. 179. S. Cr. 3, 128. 4, 45. 5, 135. Brunck. Soph. 3, 532. ad Eur. Or. 159. Hipp. 530. Musgr. 515. Heyn. Hom. 6, 163. ad Mœr. 80. Valck. Phœn. p. 587. Toup. Opusc. 2, 21. Ammon. 63. Thom. M. 89. Bergler. ad Alciphr. 197. Beneficium, Bast Lettre 135. Lennep. ad Phal. p. 12. Amplexus venereus, Mitscherl. Præf. ad Achill. Tat. p. v. (e Bibl. Crit. Amstel.) Eichst. Quæst. 58. Bibl. Crit. 1, 2. p. 60. ad Timæi Lex. 274. cf. Eur. Hec. 820. et Brunck., Toup. Emendd. 2, 18. ad Charit. 570. Jacobs. Anth. 11, 298. Uxor Vulcani, ad Lucian. 1, 242. Unde? Cattier Gazoph. 55. Conf. c. χαρὰ, Porson. Or. 159. Bast Lettre 165. Sequ. infin., Il. I. 316. ubi v. Heyn. x. πλείστη, Toup. Opusc. 1, 497. Emendd. 2, 276. ad Lucian. 1, 401. Ἐν χάριτι κρίνειν, Valck. Anim. ad Ammon. 108. De accus., Thom. M. 912. 913. Jacobs. Anim. 265. Anth. 6, 141. 7, 105. 220. Herod. 456. 740. Diod. S. 1. p. 28. Hal., Philipp. 73. Meleager 85. Mœr. 414. et n. Χάριν, Markl. Suppl. 1014. Jacobs. Anth. 9, 390. Heyn. Hom. 7, 128. Eur. Phœn. 769. Valck. p. 582. Ammon. 53. De sede, Diod. S. 1, 693. Abresch. Dil. Thuc. Auct. 420. Quod attinet ad, Diod. S. 2, 616. Dionys. H. 1, 271. Strabo 5, 428. Plut. Alex. p. 74. Schm. Quod spectat ad, Brunck. Soph. 3, 446. Ἐς χάριν, cum dat., Huschk. Anal. 192. Πρὸς χάριν, Jacobs. Anim. 51. Meleager 39. et Jacobs. Markl. Suppl. 383. ad Charit. 554. Eur. Hel. 1289. 1297. Soph. Phil. 1156. (Antig. 30. Tr. 179.) Πρὸς χ. λέγειν, ad Herod. 550.: ὁμιλεῖν τινὶ, Ruhnk. ad Vell. 119. Χάριν, ἐμὴν χ., πρὸς χ., Steinbr. Mus. Tur. 1, 301. Ἐμὴν χ., Koen. ad Greg. Cor. p. 12. Χάριν διδόναι, Eur. Phœn. 1745. Musgr. Hel. 927. Munck. ad Anton. Lib. 19. Verh. (Il. Φ. 650.) ἀποδιδόναι, Herodian. Philet. 441.: διδόναι, ἀποδιδόναι, quid differant, Lennep. ad Phal. 13.: καταθέσθαι, ad Diod. S. 2, 74.: ἔχειν, 559. Xen. Mem. 1, 2, 7.: εἰδέναι, Bast Lettre 135. Heyn. Hom.

A 6, 575. 653. Wolf. Proleg. 240.; γινώσκειν, Bast. l. c. ad Xen. Eph. 226.: ἐπίστασθαι, Bast. l. c.: μνημονεύειν, εἰδεῖν, Munck. ad Anton. Lib. 194. Verh. (Il. Ξ. 235.): ὀφείλειν, Theocr. 2, 130.: ἀπολαμβάνειν, Toup. Opusc. 2, 96.: θέσθαι τινὶ, Eur. Hec. 1197. Theogn. 1054. ad Herod. 455.: φέρειν τινὶ, Valck. Phœn. p. 582. Wolf. Præf. ad Il. p. xxi. (Il. Δ. 95. E. 211.): ἔχω, οἶδα, ad Phryn. Ecl. p. 8. ad Lucian. 1, 401. Lennep. ad Phal. 153. ad Mœr. 417. Herodian. Philet. 441.: εἴσομαι, ad Lucian. 1, 650. χάριτα, Jacobs. Anth. 10, 63. Bentl. ad Callim. 323. Diod. S. 2, 518. Xen. Ἑλλ. 3, 5, 16. p. 185. Thiem., Epigr. adesp. 535. Χάριτες, Jacobs. Anth. 9, 333. Rhian. 2. et Jacobs., Heyn. Hom. 6, 561. 7, 492. ad Charit. 201. Bergler. ad Alciphr. 275. Valck. Callim. 276. ad Diod. S. 1, 389. Cujus filiæ? Jacobs. Anth. 7, 216. De carminibus, 9, 95. 334. 11, 238. 12, 167. 418. X. γυμναὶ, Pierson. ad Mœr. 79. Toup. Emendd. 1, 259. Koen. ad Greg. Cor. 69. Πρὸς χαρίτων, Heind. ad Plat. Theæt. 315. Χαρίτων
B πλήρης etc. Bergler. ad Alciphr. 187. Χαρίτων ὄρος, Wessel. Diss. Herod. p. 12. Χάρισι θύειν, Boiss. Philostr. 509. Χαρίτεσσι λελουμένος, Jacobs. Anth. 9, 407. Χάριτας ἀπέχειν, Valck. Adoniaz. p. 350.: ἀποδιδόναι, ad Phœn. p. 691." Schæf. Mss. " Χάρις, i. q. χαρὰ, Pind. Ἰ. 6, 74. (Schleusn. Lex. V. T.) Plut. 8, 198. Χάριτες, Sal, 785. Χάριν, Ob, ut ἕνεκα, Philo J. 1, 406. Quod attinet ad, Stob. 601." Wakef. Mss. " Χάριν διδόναι γαστρὶ, Ventri indulgere, Cratinus ap. Suid. v. Κοννᾶς." Schleusn. Mss. " Il. Δ. 95. E. 338. Ξ. 183. 267. P. 51. Σ. 382. Φ. 458. 650. Od. Δ. 695. Z. 18. Θ. 266. O. 319. Σ. 193. Apoll. Rh. 4, 423. Pind. Π. 9, 158. N. 7, 110. O. 10, 21. Schol. ad 14, 1. Paus. 1, 22. 2, 17. 3, 18. 5, 11. 9, 35. Hymn. Hom. 3, 95. Theocr. 16. Strabo 9. p. 475. Ephorus ap. Schol. Ven. Il. B. 381. Seneca de Benef. 1, 3. Plut. de Audit. 8. Thes. 34. Lycurgo 15. Simonides Epigr. 76. Anal. 1, 487. Xen. K. Π. 4, 2, 11. 8, 3, 26. Lac. 2, 12. Hier. 9, 1. Aristoph. A. 865. 869. Ὄρν. 384. Thuc.
C 2, 40. 3, 95. Plato de LL. 8. p. 422. Eur. Iph. A. 548. Suppl. 385. Chion Epist. 2. Polyb. 2, 5. Antip. Thess. 25." Schn. Lex. " Æschin. 432. Πολλὴν χάριν καταθέμενοι. ' Κατατίθησι χάριν is, qui beneficium confert, et nos promeretur: κατατιθέμεθα nos, cum patimur nos ornari beneficio, quod sumus memori mente condituri, suo tempore reddendum.' Reisk. Ὑπουργεῖν χάριν, Aristot. Rhet. 2, 9. p. 111." Seager. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 42-5. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Χάριτα, Χάριν, Greg. Cor. 32. Χάριν et χωρίον conf., 183. 749. Χάριν δοῦναι, Gratificari, χ. ἀποδοῦναι, Gratiam referre, Lobeck. Phryn. 18. Πρὸς χάριν, 127.: Il. O. 744. χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος, i. q. χαριζόμενος Ἕκτορι ὀτρύναντι. Pind. Π. 3, 168. χάριν Διὸς, Jovis beneficio. Χάριν et χωρὶς conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 325. Χάρις et χαρὰ, Bast. Ep. Cr. 201. X. γιγνώσκειν, ἐπίστασθαι, 173.: τὴν χ. δοῦναι, 109.]

Χαριεργὸς, Cujus venusta sunt opera, Venustus in suis operibus. Affertur tamen ex Epigr. pro Eo
D cujus facta sunt grata. Vide Suid. [Anal. 1, 221.]

Χαριτοβλέφαρος, vide inter derivata a βλέφαρον, T. 1, 753. Sed quod ibi de frutice ejusd. nominis dicitur, potius de NEUTRO Χαριτοβλέφαρον dicendum fuit. Χαριτογλωσσέω, SIVE Χαριττογλωττέω, Gratiam lingua aucupor, Habeo linguam gratiæ aucupatricem, qualis sc. est assentatorum lingua. Æsch. Pr. (294.) p. 22. meæ Ed. Γνώσῃ δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Sunt autem verba Oceani ad Prometheum, cujus vicem se dolere dixit, subjungitque illis verbis, si ille declarare velit qua in re auxiliari ei possit, fore ut nullum fideliorem amicum experiatur. Schol. exp. διὰ λόγου χαρίζεσθαι, item μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαί σοι καὶ οὐκ ἔργοις. Affert autem illum Æschyli locum Athen. (165.) tanquam verbo χαριτογλωσσεῖν ibi eand. cum ἡδυλογεῖν signif. habente. Pro quo ἡδυλογεῖν perperam in VV. LL. legitur bis ἡδυολογεῖν. Ubi etiam reprehenditur immeritissimo Erasmus, quod χαριτογλωσσεῖν interpretatus sit Ad gratiam loqui. Esto enim, χαριτο-

γλωσσεῖν de iis dici, qui ad voluntatem, vel potius ad voluptatem, loquuntur omnia, nihil ad veritatem, utendo verbis Ciceronianis: esto de iis dici, quibus est linguæ gratia ficta, ut dixit Ovid.: quibus sunt Pictæ tectoria linguæ, ut dixit Persius: ideone χαριτογλωσσεῖν non erit Ad gratiam loqui? Imo vero quinam magis ad gratiam loquuntur quam illi? Ego tamen significantius esse putavi Gratiam lingua aucupor. Sed in illo Æschyli loco χαριτογλωσσεῖν plane est Gratiam aucupari lingua, i. e. Profiteri quidem se condolescere alicujus malis, et omne officium atque auxilium polliceri, sed verbis tenus officiosum esse. Possumus igitur aulicis potissimum χαριτογλωσσεῖν tribuere, ut id sit, quod vulgo dicimus Donner de l'eau bénîte de cour. Ceterum hoc verbum χαριτογλωσσεῖν in memoriam ista Hes. verba revocat, Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν: videri enim possit h. l. occasionem dedisse compositioni verbi Γλωσσοχαριτέω, pro quo potius dictum postea fuerit Χαριτογλωσσέω. Habes autem utrumque supra quoque in Γλῶσσα. [* "Χαριτοκόσμητος, Const. Manass. Chron. p. 102. Meurs.=54. * Χαριτοφύτευτος, 111=58. * Χαριτόφωνος, Monthly Review Jan. 1799. p. 100." Schæf. Mss. "Philoxenus Athenæi p. 569., cf. HSt. Thes. v. Καλλιπρόσωπος." Boiss. Mss. * Χαριτώπης, Orph. H. 16, 5. * "Χαριτῶπις, Epigr. adesp. 721." Schæf. Mss.]

Ἀντίχαρις, ιτος, ἡ, Gratia quæ vicissim confertur in aliquem, quæ refertur s. rependitur, Gratia pro accepto beneficio. Est autem notandum hoc comp. subst., cum sequentia sint adjectiva. Itidemque e χαρίζομαι fit ἀντιχαρίζομαι, quod vide una cum ceteris illius compp. [" Boiss. Philostr. 622. Thom. M. 912. Jacobs. Anth. 7, 220. ad Mœr. 81. Valck. Diatr. 134." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 1, 32.]

Ἀρτοχάριτες, Placentarum genus quoddam. Hes. postquam Χάρις exposuit δωρεὰ et χαρὰ, addit, καὶ θῦμα ἐκ τριῶν ποπάνων συγκείμενον· τινὲς δὲ πλακούντων εἴδη, καὶ ἀρτοχάριτας καλεῖσθαι. Sed repono, οὓς καὶ ἀρτοχάριτας καλεῖσθαι.

[* " Αὐτόχαρις, (Ipsa per se gratia,) Diog. L. 3. 26." Schleusn. Mss. " Leon. Alex. 3, 43." Boiss. Mss. " D. R. ad Longin. 259. Bergler. Alciphr. (3, 43.) 369." Schæf. Mss. Greg. Nyss. Orat. 1. de Beat. T. 1. p. 764.]

Ἄχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, Gratiæ omnis expers, Nullam gratiam habens s. venustatem, Invenustus, Illepidus, Ingratus, Injucundus, Insuavis: ut ἄχαρις λόγος, ap. eum cui Demetrii Phalerei nomen datur, Ὥστε καὶ ἄχαριν τὸν λόγον ἅμα καὶ ψυχρὸν γίνεσθαι. Apud Eund. (Eloc. 302.) est quidam λόγου χαρακτὴρ ἄχαρις. Ex Herodiano (1, 11, 14.) Οὐκ ἄχαρις γνῶσις. Affertur etiam ἄχαρις ἐς τὰ ἐρωτικά. Cum infin. ap. Plat. Εἰ δὲ ἄχαρις ἐντυχεῖν, οὔτε κακοήθει ἔοικεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης. At vero ἄχαρις χάρις eo modo dicitur quo ἄγαμος γάμος. Plut. (8, 307.) Ἄχαρις γὰρ ἂν οὕτως ἡ χάρις, καὶ ἄτιμος ἡ κτῆσις. Legimus Epigr. εἰς ἀναθήματα, itidem dictum a Leonide, τὰν ἄχαριν χάριτα, ubi inducitur Mars ita loquens, Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας Ἄρηος ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα; Quæ λάφυρα cur vocet ἄχαριν χάριτα, exp. sequentibus versibus, Ἄκλαστοι μὲν κῶνοι κ. τ. λ. Quam autem difficilis sit Latino sermoni interpr. talium locorum, qui hujusmodi παρονομασίαν s. παρήχησιν habent, vel hujus Epigrammatis varii Interpretes ostendunt, qui ἀχαρίτως hanc ἄχαριν χάριν expresserunt. Ita enim Vido Baldus, Talia quis nostris affixit postibus arma? Ingratumque mihi composuit spolium? Ita Jacobus Colinus, Non sunt belligeri spolia hæc radiantia Martis: Quis posuit templis dona odiosa meis? Ita Bellicarius, Non spolia hæc mea sunt: quis nostro in pariete fixit? Non hæc Threicio munera grata Deo. At Benedictus Theocrenus ἄχαριν χάριτα non ἀχαρίτως interpretatus fuisset Ingratam gratiam, nisi hanc ingratam gratiam Marti tribuisset, cum ἄχαρις χάρις tribuatur iis qui illi talia spolia dicarant. Ita enim vertit, Non mea sunt spolia hæc: fixit quis talia Martis Arma tholo? ingrata est gratia habenda mihi. Perinde enim vertit ac si dictum esset ἕξω αὐτῷ vel εἴσομαι αὐτῷ ἄχαριν χάριτα.

A Sed maluit, (ut opinor,) ad exprimendam χάριν illam atque venustatem ἀχάριτος χάριτος, hac in parte peccare. At ego ita potius reddidissem, a Græcis minime discedens, ingrata hoc gratia munus erit. Totius autem pentametri spatium occupando, posset et aliter reddi. Extat et hic pentameter, in quo ἄχαρις χάρις legitur, (producta prima in ἄχαρις, sicut in ἀθάνατος et quibusdam aliis,) Ἁ χάρις ἁ βραδύπους ἄχαρίς ἐστι χάρις, ubi itidem Gratia ingrata a me usurpatum fuit: ita vertendo, Ingrata officii quæ tardat gratia. Quæ autem addo, contra Si qua venit propere gratia, grata venit, pertinent ad hoc hemistichium l. 1 Epigr. Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι. Sed hæc aliis quoque modis a me interpretata habes in eo quem superioribus diebus edidi libro Epigrammatum Græcorum selectorum ex Anthologia, interpretatorum ad verbum, et Carmine. Ceterum illa vox Officii, qua ibi usus sum, aliam præterea illius ἀχάριτος χάριτος interpr. suggerit, sc. ut reddamus Inofficiosum officium, aut etiam Minime benefi-
B cum beneficium. Huic autem sermoni diutius immoratus sum, ut ostenderem difficilem quidem, uti dixi, esse locorum hujusmodi interpretationem, sed de qua tamen, præterquam in paucis, desperandum non sit. Adde quod nec omnes παρονομασίαι, si ita vocari debent, tantum negotii Interpretibus exhibent. Quod vel ea, quæ in proxime sequente Epigr. habetur, testari potest, κόσμον ἄκοσμον: horum enim verborum in promtu est interpretatio, Ornatum inornatum. Sic tamen ut magis ad verbum, sed prolixius, reddi possit, Ornatum ornatu carentem, ornatus expertem. At Ornatum inornatum, sonat proprie κόσμον ἀκόσμητον. Usus est autem Antipater verbis his κόσμον ἄκοσμον, loco illorum ἄχαριν χάριτα. Sed de his hactenus. Ut vero in explicandis nominis ἄχαρις signiff. pergam, sciendum est poni interdum non simpliciter pro Injucundo, sed etiam pro Tristi, et Duro s. Acerbo. Arrian. Ὁ δὲ πίστιν ἔδωκε τοῖς κατοικοῦσι, μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως: [cf. 2, 14, 2.] Hes. habet ETIAM
C Ἀχαρὲς, quod exp. λυπηρόν: fuerit autem tanquam a masc. ἀχαρής. Ἄχαρις est etiam Ingratus, i. e. Immemor beneficii et gratiam non habens, si modo VV. LL. recte afferunt ex Herod. Ἀχάριτί τοι οὐκ ὀνειδίζω, pro Non ingrato tibi hæc exprobro, [1, 41. Συμφορῇ πεπληγμένον ἀχάριτι, τήν τοι οὐκ ὀνειδίζω.] Dicunt alioqui Græci passim ἀχάριστος in hac signif. || Ἄχαρις, ἡ, Quæ nondum per ætatem venereo obsequio apta est, q. d. Quæ nondum viro gratificari potest, Plut. (9, 11.) Καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα, φησὶν, Ὅτι σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις, vel potius φαίνεαι, cum dicat προσαγορεύουσα. Qui locus et a Pindari Schol. affertur; sed in VV. Edd. perperam legitur λιθόχαρις pro ἄχαρις. [" Ad Lucian. 1, 698. Markl. Iph. p. 296. Musgr. Iph. T. 566. Tro. 836. Jacobs. Anim. 265. Anth. 7, 105. Porson. Phœn. 800. Eichst. Quæst. 58. ad Timæi Lex. 274. Thom. M. 135. ad Herod. 19. 98. Fœdus, Munck. ad Anton.
D Lib. 229. Verh., ad Herod. 594. 625. Larcher 5, 417. Toup. Opusc. 2, 67. Ἄχ. χάρις, Jacobs. Anth. 12, 104. Valck. Phœn. p. 583." Schæf. Mss. Aret. 78. Valck. Schol. in N. T. 2, 44. * Ἀχαριότης, Polyb. 18, 38. Λαβὼν γὰρ συνεργὸν τὴν ἀχαριότητα τὴν Χαριμόρτου καὶ τὴν μέθην, Etenim Charimorto, homine a gratiis omnibus destituto et ebrioso, Schw.]

Ἀχαρίτως, Absque ulla gratia, s. venustate, Invenuste, Illepide, pro qua signif. ex Hermog. Form. Orat. 2. p. 368. affertur. Est etiam Ingrate, Injucunde, Insuaviter. [" Argum. Aristoph. Ἀ., Ruhnk. ad Rutil. 88. Zeun. ad Xen. K. Π. 667." Schæf. Mss. Athen. 281.]

Invenitur autem et NOMEN Ἀχάριτος, pro ἄχαρις, ut ἀχαρίτους ἐπιπλοκάς, Plut. Solone (20.) p. 163. meæ Ed. Quo tamen in loco legitur etiam ἀχαρίστους, sed minus recte, meo quidem judicio. [Herod. 1, 207. 7, 156. " Schneid. ad Xen. Hier. 231. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 395. ad Lucian. 1, 689. ad Herod. 20. 98. 239. 417. 526. 577. Musgr.

Iph. T. 566." Schæf. Mss. 'Αχαριτώτατος, Demetr. A de Eloc. 130. Schneid. ad 131.]

'Επίχαρις, opp. præcedenti εὔχαρις, Cui gratia inest, Venustus, Lepidus, Scitus. Item Gratus, Jucundus. 'Επίχαρις, inquit Bud., Cujus est ap. homines magna gratia, Qui expetitur. Xen. de lepore, (K. 5, 33.) Οὕτω δὲ ἐπίχαρι τὸ θηρίον, Tantum homines oblectat ejus venatio. Alibi ἐπίχαρι vocat τὸ διὰ χάριτος ὄν, Quod gratiam conciliat, gratiose fit, gratum est omnibus. Idem scribit ἐπίχαρις Plutarcho esse Lepidus, Urbanus, quæ signif. convenire huic quoque Xenophontis loco potest, (K. Π. 1, 4, 4.) 'Εν δὲ ταῖς συνουσίαις ἐπίχαρις. Hinc ADV. 'Επιχαρίτως, Cum gratia, venustate, Venuste, Lepide. Exp. etiam Gratiose, quod minus mihi placet. Item, Ad gratiam, Xen. ('Απολ. 4.) 'Ε. εἰπόντας ἀπέλυσαν, Locutos ad gratiam absolverunt. Apud Aristoph. autem 'A. (867.) ἐπιχαρίτως, Schol. exp. * κεχαριτωμένως et κεχαρισμένως, subaudiendo, ἀπόλοιντο ἄν: in hoc versu, Νὴ τὸν 'Ιόλαον ἐπιχαρίτως ἄν γ', ὦ ξένε. ‖ 'Επίχαρις quæ Atticis ἅβρα, Hes. [" Thom. M. 873. Schneid. B ad Xen. Hier. (9, 4.) p. 256. Toup. ad Longin. 349. Wakef. S. Cr. 3, 129. Herodian. Philet. 441." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 916. " 'Επίχαρις λέξις, Dictio venusta, læta, amœna, quæ sc. exprimit res jucundas, lætas, τὴν χάριν ἐν πράγμασι, vel ἱλαρὸν πρᾶγμα, Demetr. §. 133. Sic et ap. Longin. 34, 3. cum τῷ ἐπαφροδίτῳ componitur, et a γελοίῳ, et ἀστείῳ, quod ad risum et jocum pertinet, distinguitur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " 'Ανεπίχαρις, Schol. Lucian. Deor. Dial. 15, 2." Kall. Mss. Τὸ ἐπίχαρι, Morum suavitas, Xen. K. 'A. 2, 6, 7. opp. τὸ στυγνὸν καὶ ὠμόν. * " 'Επιχάριτος, Schol. Pind. 'O. 6, 127." Wakef. Mss. Compar. ἐπιχαριτώτερος, Xen. K. Π. 8, 2, 2. Σ. 7, 5. et superl. ἐπιχαριτώτατος, Οἰκον. 7, 37. " Wolf. ad Hesiod. 136. ad Charit. 680. 'Επιχαρίτως, Brunck. Aristoph. 3, 96." Schæf. Mss. " Athen. 190. Isocr. 1, 462." Wakef. Mss.]

Εὔχαρις opp. itidem illi ἄχαρις, sed aliquid amplius videri potest significare quam ἐπίχαρις. Apud Plut. (9, 261.) ὁμιλία εὔχαρις, pro quo usurpari C posse et ἐπίχαρις, apparet e Xen. loco quem protuli: in quo legitur ἐν δὲ ταῖς συνουσίαις ἐπίχαρις. Ex eod. Scriptore affertur σχῆμα εὔχαρι pro Eleganti. Idem personæ etiam tribuit, ubi loquens de joculari mendacio, dicit, (K. Π. 2, 2, 5.) 'Αστεῖοι καὶ εὐχάριτες δικαίως ἂν ὀνομάζοιντο, Urbani et lepidi. Gallice plane ad verbum, εὔχαρις, Qui a bonne grace. Dico autem, Plane ad verbum, quod etiam vis particulæ εὖ in eo loquendi genere exprimatur. Alioqui et alteri comp. ἐπίχαρις, nec non simplici χαρίεις eandem illam interpr. tribuere possumus. [" Toup. ad Longin. 349. Zeun. ad Xen. K. Π. 172. 181. Wakef. S. Cr. 3, 130." Schæf. Mss. " Diog. L. Bione p. 157. HSt. Καί με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον ὄντα καὶ εὔχαριν." Seager. Mss. " M. Anton. 1, 16. Τὸ εὐόμιλον καὶ εὔχαρι." Gataker. Mss. * " Εὐχάριτος, Demetr. Phal. 102." Wakef. Mss. Appian. B. C. 2. p. 443. * Εὐχαριτώτερος, Greg. in Hermog. 967. Reisk.]

[* " Περίχαρις, Admodum gratiosus, Amphil. p. D 39. περιχαρέστατος, 212. fors. vitiose." Kall. Mss.]

Χαρίεις, I. q. præcedentia compp. ἐπίχαρις et εὔχαρις. Est autem illius χαρίεις usus ap. Hom. quoque pro Venustus, Elegans, aut etiam Pulcer. Apud eum enim legimus εἵματα λεπτά τε καὶ χαρίεντα: item χαρίεντα νηὸν, nec non χαρίεν κάρη, et χαρίεν μέτωπον. Aristoph. (Σφ. 1399.) χαρίεντα λόγον appellavit Lepidam et bellam fabellam, s. Scitam. Sic certe plerumque χαρίεν dicitur esse aliquod dictum. Plut. (6, 31.) Τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου, χαρίεν. VEL Χάριεν, ut hic alia exempla habent, assentientibus huic scripturæ et aliis plerisque Scriptorum locis, cum tamen Eust. tradat p. 1088. χαρίεν scribi paroxytone, cum est nomen: at vero χάριεν proparoxytone, esse Atticum, ponique adverbialiter pro χαριέντως. In qua sententia sibi constat et p. 1276. Interdum vero illius participii loco, vel alius ejusmodi, aut etiam nominis eund. usum præstantis, ponitur duntaxat articulus τὸ, veluti si ita loquar, ἀλλὰ χαρίεν τὸ τοῦ ἱπποκόμου: aut alio ordine, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἱπποκόμου, χαρίεν, interpungendo sc. post ἱπποκόμου. Hic autem aptissimum locum habet Gallicum illud loquendi genus, cujus supra memini, Qui a bonne grace. Dicimus enim, Le propos d'un tel a bonne grace. Vel, Le propos d'un tel est de bonne grace. Sic quoque dixeris, Mais la réponse que fit un tel, fut de bonne grace. Quin etiam immutata orationis structura, dicere possis, Mais un tel eut bonne grace, quand il fit cette réponse. Sed hoc præterea sciendum est, χαρίεν sæpe per ironiam dici, qua etiam in re optime ei cum nostro illo loquendi genere convenit. Lucian. (3, 565.) "Αλλου δὲ εἰπόντος, Τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, Χαρίεν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. Neque enim dubium est quin Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου verbis hisce irridere voluerit eum, qui dicebat Τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, superlativo sc. utens, cum positivo κορυφαῖος contentus esse deberet: ideoque dicit illum τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω, facere ut quid supra κορυφὴν sit, i. e. verticem: adeo ut illud κορυφαιότατος magis etiam ineptum videri possit quam si quis Latine dicat Summissimus pro Summus, Ultimissimus pro Ultimus: licet supra T. 1, 387. e Plut. attulerim illud κορυφαιότατος, scribente, Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος, quod sane ludens dixisse videri queat: [cf. Plut. Pomp. 20. 77.] Latine potest per ironiam dici itidem, Lepidum vero, Festivum vero, Festivum sane, Res bella sane. At Gallice plane expressa vi hujus vocabuli et origine, Vraiment voilà qui est de bonne grace, vel, Qui a bonne grace, vouloir etc. Sæpe vero χαρίεν γε, s. χάριέν γε, ut ap. Lucian. scriptum est, licet non approbante hanc scripturam Eustathio, uti paulo ante docui, convenit cum eo quod dicimus, Vous avez bonne grace, vel Vraiment vous avez bonne grace. Extat autem iste nominis χαρίεν usus ap. Xen. quoque.

Χαρίεις etiam dicitur esse aliquis, quemadmodum Gallice Plaisant, ut annotavi supra, cum agerem de voce χάρις significante Plaisir, sed ea signif. qua de Beneficio dicitur. Atque ut Un plaisant homme est χαρίεις ἄνθρωπος, sic Un mauplaisant est ὁ ἄχαρις. Lat. autem Festivus homo dictus esse existimatur. Apud Aristot. χαρίεις est aliquis in dictis, Eth. 4, 8. 'Επιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου, καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ, καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὡς χαρίεντες. Ubi χαρίεντες, quod vitio caret, sunt quos vocamus Plaisants: βωμολόχοι autem, quod in vitio ponitur, est potius Plaisanteurs. Quidam e posterioribus Interpretibus reddidit, Humanitate politi homines; quidam vero, Elegantes et politi homines. Sed χαρίεις ita redditum, latius patere videri queat, et idem esse cum eo quem appellamus Un galant homme: sicut sc. τὰ χαρίεντα vocamus Des galanteries: quæ ego non profero tanquam et ipsa cum Græcis, quod ad significationis originem attinet, conveniant; sed quia in exprimenda vi illorum magis mihi satisfaciunt quam Latina, quæ quidem nunc occurrunt: sc. Scitus s. Elegans homo. Isocr. ad Phil. Οἱ δ' ἐπὶ μὲν τοῦ βίου, σώφρονες καὶ χαρίεντες, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας χρήσεις καὶ διαγωγὰς παντάπασιν ἀφυεῖς. Atque ut hic χαρίεντες et ἀφυεῖς inter se opp., ita fortasse ap. Aristot. Eth. 1, 13. Καὶ τῶν ἰατρῶν δ' οἱ χαρίεντες πολλὰ πραγματεύονται περὶ τὴν τοῦ σώματος γνῶσιν, possint χαρίεντες videri esse οἱ εὐφυεῖς. Existimo certe χαρίεντας dici Qui artem suam cum scita quadam dexteritate exercent. Ideoque non placet ea interpr. quæ reddit, Clari nobilesque medici. Tolerabilior autem quæ vertit, Politiores medici. Ceterum idem Philosophus generaliorem usum huic voci tribuens, τοὺς χαρίεντας opp. τοῖς πολλοῖς, 1, 4. Τὴν γὰρ εὐδαιμονίαν καὶ οἱ πολλοὶ καὶ οἱ χαρίεντες λέγουσι. Ubi unus e poster. Interprr. reddit χαρίεντες Politiores; alter, Expolitiores. Sed videri possit aliquid amplius significare vox illa, cum Aristot. statim post opponat χαρίεντας illos τοῖς σοφοῖς: scribens, Περὶ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, τίς ἐστιν, ἀμφισβητοῦσι, καὶ οὐχ ὁμοίως οἱ πολλοὶ τοῖς σοφοῖς ἀποδιδόασιν. Videat igitur lector, (neque enim de mea ipsius interpretatione in tanta festinatione pronuntiare vel queo, vel volo,) num melius reddi possit

χαρίεντες in hujusmodi ll., Qui polito sunt judicio; aut certe, num quæri aliud quodpiam substantivum debeat quod illi participio jungatur. Opponuntur certe τοῖς πολλοῖς οἱ χαρίεντες ab Eod. in aliis etiam hujus operis locis. Sic vero et in Polit. 2, 5. Οἱ μὲν γὰρ πολλοὶ (στασιάζουσι) διὰ τὸ περὶ τὰς κτήσεις ἄνισον· οἱ δὲ χαρίεντες, περὶ τῶν τιμῶν, ἐὰν ἴσαι. Rursum vero in Eth. 1, 5. τοῖς πολλοῖς opp. τοὺς χαρίεντας καὶ πρακτικούς: quæ vox illi copulata ad intelligendam illius signif. adjumento nobis esse possit.

Hujus nominis χαρίεις casus VOCAT. Χαρίεν, VEL Χάριεν, ut e Gaza annotatur. Sed quod ad χάριεν attinet, magis exemplis confirmari necesse habet quam alter. Meminisse autem oportet et ejus usus, quem Eust. ei tribuit in illis quæ supra ex eo protuli: sc. ita scriptum proparoxytone, poni adverbialiter. Idem sane testatur etiam is, cujus extat libellus in VV. LL. inscriptus, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον Σημασίαν Λέξεων, cum inscribi debeat, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον Σημασίαν διαφόρως τονουμένων Λέξεων, in quo certe nonnulla bona sunt haud paucis permixta malis; vel, nonnulla vera multis permixta falsis. Sed et Suidæ testimonium illis addere possumus, scribentis, Χάριεν proparoxytone, pro χαριέντως: at χαρίεν paroxytone, ἐπὶ τοῦ ἐπιχαροῦς καὶ χαρίεντος: hoc enim reponendum hic est pro χαριέντως. Verum quid hic agas? dixerat idem in iis quæ proxime præcedunt, χάριεν esse Atticum, χαρίεν autem, κοινόν: nequaquam illud adverbium esse addens. Atque adeo in loco Aristoph. in quo χάριεν proparoxytone legit, nullo pacto adverbialiter positum dici possit. Est enim hic Πλ. (144.) Καὶ νὴ Δί', εἴ τι γ' ἐστὶ λαμπρὸν καὶ καλὸν Ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται. Assentiuntur autem Suidæ hac in scriptura vulgatæ etiam Edd.: qui assensus illi præcedenti observationi, χάριεν proparoxytonum poni adverbialiter dicenti, manifeste repugnat. Etym. quoque Auctor tradit ex Herodiano, χάριεν scribi, acuendo tertiam a fine; sed non addens esse adverbium. Est certe aliud minime controversum ADV. Χαριέντως, quo et Plato usus est, de Rep. 1. Χαριέντως γὰρ τοῦτο ἐκεῖνος εἶπε, Lepide hoc dixit, s. Scite, Festive. Sic autem Herodianus sermoni hoc adverbium tribuit, 2, (10, 14.) Ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ χαριέντως καὶ μετὰ παιδιᾶς ἀποσκῶψαι ἐπιτήδειοι Σύροι. At de corpore ap. eund. Plat. Phæd. extat, (29.) Χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα, pro ᾧ χαρίεν ἐστὶ σῶμα, Cui venustum est corpus s. elegans, aut scitum. Cui loco plane similis est hic ap. Athen. Χαριέντως, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι. [Gl. Eleganter. " Abresch. Lectt. Aristæn. 327." Schæf. Mss. " Schol. Il. H. 118. Clem. Alex. Hes. Suid." Wakef. Mss.]

COMP. Χαριέστερος, Venustior, Lepidior, etc. Item Gratior, Jucundior: sequendo signiff. positivi. Aristot. Eth. 4, 7. Οἱ δ' εἴρωνες, ἐπὶ τὸ ἔλαττον λέγοντες, χαριέστεροι μὲν τὰ ἤθη φαίνονται. Q. l. unus e poster. Interprr. sic vertit, In dissimulatoribus autem, cum sua ipsorum illi extenuant, lepidorum morum species apparet. Alter ita, Dissimulatores autem, qui sua omnia verbis elevant, moribus videntur illi quidem esse politioribus. Possit autem et ex iis quæ in Χαρίεις dicta sunt, de hujus χαριέστεροι signif. ferri judicium. ADV. Χαριεστέρως, VEL Χαριέστερον. E quibus illud quidem prius affertur ex Aristot. pro Elegantius, Urbanius; at χαριέστερον extat ap. Isocr. Or. adv. Soph. Ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον φαίνεσθαι λέγοντας. SUPERL. Χαριέστατος, Venustissimus, Lepidissimus, Gratissimus, Jucundissimus. Od. K. (279.) νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. Hinc ADV. Χαριέστατα, Venustissime, etc.

[" Χαρίεις, Wolf. Prolegom. 180. Steph. Dial. 40. Jacobs. Anth. 10, 23. ad Lucian. 2, 24. Boiss. Philostr. 312. 368. Heyn. Hom. 5, 552. 7, 270. 8, 330. Wassenb. ad Hom. 23. Wakef. S. Cr. 3, 130. Diod. S. 1, 357. Χαρίεις ὀφθῆναι, ad Lucian. 1, 20. 308. Χαριεν, de accentu, Ammon. 117. ad Il. X. 403. Schneid. Anab. 186. Οἱ χαρίεντες opponuntur τοῖς πολλοῖς, ad Diod. S. 1, 470. 2, 322. Casaub. ad Athen. 4. Gail ad Traités de Lucien, 493. Τί τοι χαριέστερον; Leon. Tar. 79. Οἱ χαριέστεροι, Marcell. de V. Thuc. p. 7. Οἱ χαριέστατοι, Diod. S. 258. 323. ad Dionys. H. 4, 2316. H. Steph. de Dionys. Legat. p. 6. fol. Probatissimi, ad Charit. 215. cf. Plut. Mor. 1, 357. 872." Schæf. Mss. " Χαρίεις, de fluvio, Dionys. P. 370." Wakef. Mss. Schæf. ad Dionys. H. 185. * Ἐπιχαρίεις, superl. ἐπιχαιριέστατοι, Schol. Aristoph. Θ. 1159. Schneidero susp.]

VERBUM Χαριεντίζομαι e nomine χαρίεις factum est; sed formando e neutro χαρίεν. Nam ut χαρίεις illis est qui a nobis vocatur Un homme plaisant, ita χαριεντίζεσθαι dicunt quod nos Plaisanter. Schol. Aristoph. Πλ. init. Ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον: annotat, τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐνούστατον· παίζων Κωμικῶς ἅμα καὶ χαριεντιζόμενος διὰ τὸ τῆς κωμῳδίας * μειδιαστικόν. Χαριεντίζεσθαι, inquit Bud. Comm., est Jocari, et Facete cavillari, Lepida urbanitate uti. Quibus addere possis, Facetiis uti s. Salibus, Facete aliquid dicere s. Salse. Plato de Rep. 4. Καὶ εἰ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵ γε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται. Idem alibi interpr. etiam, Cum gratia loquor et venustate ac lepore, Ludibunde scribo ad venustatem sermonis aucupandam, e Dionys. H. de Lysia, (14.) Οὐδὲ ὡς ἡδῦναι καὶ πεῖσαι καὶ χαριεντίσασθαι δύναται, οὕτω βιάσασθαί τε καὶ παραναγκάσαι. Subjungit hæc Ejusdem, tanquam e Theophr. afferentis, Ταῦτα γὰρ εἰ μὲν Λυσίας τῷ ὄντι ἔγραψε, δικαίως ἂν ἐπιτιμήσεως ἀξιοῖτο, χαριεντιζόμενος ἐν οὐ χαρίεντι καιρῷ, quod dicit propter παρισώσεις et παρομοιώσεις. In loco serio jocis et festivitate sermonis utens. Affertur et vox ACTIVA Χαριεντίζω, ex Aristoph. ab Etym. Χαριεντίζεις, καὶ καταπαίζεις ἡμῶν, καὶ βωμολοχεύῃ: quæ verba Suidas quoque habet, et quoniam illis subjungit nomen Δαμάσκιος, annotatur in VV. LL. eorum auctorem esse Damascium, cum illud Δαμάσκιος non ad illa verba, sed ad sequentia pertineat. [" Toup. Opusc. 1, 258. ad Timæi Lex. 19. Aristoph. Fr. 233. Σπουδῇ χαριεντίζεται, Plato Apol. Socr. p. 149. Heind. 153." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Εὐχαριεντίζομαι, M. Anton. 1, 15. sed leg. aut cum Coraio εὖ χ., aut cum Gatakero οὐ χ.: vide etiam Lobeck. ad Phryn. 625. * " Χαριέντισμα, Heind. ad Plat. Theæt. 371." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἀ. 380. " Eumath. 325." Boiss. Mss.] Hujus verbale NOMEN est Χαριεντισμὸς, Lepos et venustas sermonis. Dionys. H. in Isocr. Vita, Χαριεντισμὸς γὰρ ἅπας ἐν σπουδῇ καὶ καλῶς γινόμενος, ἄωρον πρᾶγμα καὶ πολεμιώτατον ἐλέῳ. Sed priorem illam verbi χαριεντίζομαι signif. sequendo, χαριεντισμὸς est Cavillatio faceta, Dictum salsum et facetum s. lepidum. Redditur etiam Urbanitas; sed hoc videndum an simpliciter pro Urbano dicto poni queat. E Rufiniano etiam affertur, Χαριεντισμὸς, s. Σκῶμμα, Figura est qua festiva dictio fit cum amœnitate mordax. [Plut. 6, 39. " Ad Xen. Mem. 2, 7, 10. Fischer. ad Anacr. p. 18." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Χαριεντιστέον, Clem. Alex. 167(=196.)" Kall. Mss.] Est præterea e Χαριεντίζομαι factum BICOMP. Ἀντιχαριεντίζομαι, Vicissim jocor, facete cavillor, et q. d. Recavillor. Dicitur ἀντιχαριεντίζομαι πρός σε, s. ἀντιχαριεντίζομαί σοι: quod in VV. LL. affertur e Bud. Ep. post. pro Contrariis in te jocis et salibus utor. Eadem nobis interpretantur etiam Vicissim nugor: quæ interpr. nugatoria mihi videtur. [* Ἐπιχαριεντίζομαι, Lucian. Conviv. 1042.] AT VERO Χαριεντότης Nomen est e χαρίεις fictum ap. Plut. [7, 735. * " Χαριεντὴς, Wassenb. ad Hom. 91." Schæf. Mss.]

Χαριτία, ἡ, Lepidum aliquod factum s. jocosum, aut joculare. K. Π. 2, (2, 6.) p. 28. meæ Edit. Αὖθις δὲ ὁ λοχαγὸς ὁ τὴν τοῦ λόχου χαριτίαν διηγησάμενος. Ubi tamen Bud. Facetiam, et Urbanum ridiculum, nec non Ridiculum commentum de manipulo, interpr.: Philelph. Facetam historiam de manipulo. At ego non video quomodo χαριτία de alio quam de facto τοῦ λόχου intelligi queat, cum Xen. non scripserit τὴν περὶ τοῦ λόχου χαριτίαν, sed τὴν τοῦ λόχου χαριτίαν: adeo ut χαριτία τινὸς videatur esse quod dicere-

mus La galanterie de quelqu'un, vel Un tour de bonne grace, expressa vi et origine vocis Græcæ. Nec tamen dubito quin χαριτία de dicto quoque usurpatum inveniri queat. Suida autem teste χαριτία est ἡ χαρμονή.

[* Χαρίτιον, Lapis Reinesii Classis vii. No. 29. p. 503. ubi vulgatur χαρίτιν.]

[* Χαριτόεις, Herodian. Epimer. 209." Boiss. Mss. Anacr. in Dindorfii Gramm. Gr. 1, 14.]

Χαρίζομαι, F. ίσομαι, Pr. ισμαι, Gratificor, Rem gratam alicui facio, Beneficium confero, Obsequium aliquod præsto. Ab Hes. dicitur χαρίζεσθαι esse τὸ δρᾷν τὰ κεχαρισμένα, a Suida, χάριν τίθεσθαι, ab Eust. τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν ποιεῖν. Od. A. (61.) οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; Nonne tibi gratificabatur sacrificando? Possis etiam, mutando structuram orationis, verbum in nomen vertere, interpretando, Nonne tibi grata sacra faciebat? Nonne tibi grata ejus sacrificia erant? Il. O. (449.) P. (291.) Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος: Od. Θ. (538.) Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει. Apud eund. Poëtam cum dat. personæ, itemque alio, qui velut instrumentalis est, Od. Ξ. (387.) Μήτε τι μοὶ ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε, ubi annotat Eust. illud ψεύδεσσι χαρίζεο dictum esse ἀκριβῶς. Variis enim modis χαρίζεσθαι nos posse, sc. δώροις, δεξιώσεσιν, ἀληθείαις, ψεύδεσι, aliisque multis. At vero in ejusd. Poëmatis lib. A. (140.) χαριζομένη jungitur genitivo; ita enim ibi canit, Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων, ubi miror Eust. χαριζομένη exposuisse τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν ποιοῦσα: nam χαρίζομαι quidem id alibi significare constat, sed quomodo cum gen. illo talis expositio cohærebit? Accuratius certe brevium Scholl. Auctor, χαριζομένη παρεόντων esse dicit, ἐκ τῶν παρεόντων ἐπιδιδοῦσα: sed ego post ἐπιδιδοῦσα adderem εἰς τὸ χαρίζεσθαι, vel tale quid, ut vis verbi melius exprimeretur. Is autem, cujus extat prima ad verbum interpr. Latina hujus Poëmatis, recte quidem vertit, Gratificando apposuit; sed in interpretando participio παρεόντων lapsus est. Ita enim totum locum reddidit, Proma sedula panem ac cibos plurimos præsentibus gratificando apposuit. Quasi nimirum esset scriptum παρεοῦσι, aut certe loco ejus dativi gen. ille poneretur, et de personis, non de rebus diceretur. Nisi forte illum non Præsentibus, sed De præsentibus scripsisse putandum sit. Dicitur certe et Gratificari de aliqua re, ut ap. Cic. legimus, Deque eo quod ipsis superat, aliis gratificari volunt. Venio ad verbi χαρίζεσθαι exempla e soluta oratione petita: Isocr. Ægin. Ἔχω δὲ καὶ τοιαῦτ' εἰπεῖν ἐξ ὧν ἐκείνῳ χαριζόμενος, αὐτὸς ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς περιέπεσον. Xen. K. Π. 4, (1, 9.) Ἤλθομεν, σοὶ χαριζόμενοι, μακρὰν ὁδὸν, ubi videtur σοὶ χαριζόμενοι resolvi commode posse in σὴν χάριν, et reddi In gratiam tuam Idem K. Π. 7. Τί ἂν σοι ποιήσας χαρίσαιτο; Apud Plut. ambo quoque ista verba simul posita vides, sed in alia orationis forma, Ποίει δὲ ὡς λέγω, χαριζόμενος ἡμῖν. Apud Eund. χαρίζεσθαι ad dicta, non ad facta, refertur, de Discern. Adul. ab Amico, Ὀλίγοι μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν εἰσὶν οἱ παῤῥησιάζεσθαι μᾶλλον ἢ χαρίζεσθαι τοῖς φίλοις τολμῶντες. Ut autem hic χαρίζεσθαι et παῤῥησιάζεσθαι velut opposita sunt, sic ap. Dem. Χαρίζεσθαι et τὰ βέλτιστα λέγειν, Philipp. 3. Χαρίζεσθαι μᾶλλον ἢ τὰ βέλτιστα λέγειν προαιρουμένους. Redditur χαρίζομαι et quibusdam aliis verbis s. loquendi generibus præter illa quæ supra attuli, sc. Gratiam ab aliquo ineo, s. apud aliquem, Gratiam concilio, Demereor. Verum si quis χαρίζεται aliquid τῷ ἀχαριστοῦντι, quomodo illa de eo dici possunt? Χαρίζεσθαι, inquit Bud., Obsequi, Beneficium gratiamque conferre, Dem. Ὅ τι τούτων μὲν οὐδεὶς εἴσεται τὸν ἑαυτῷ κεχαρισμένον, Quia nemo istorum scire poterit quis sibi beneficium gratiamque contulerit, eum absolvendo. Calculi enim judicum occulte ferebantur. Χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ, Animo suo indulgere. Antipho (693.) Ἥ τε ἀπειρία τῆς μέθης ἐπαίρει τῷ θυμῷ χαρίζεσθαι. Et χαρίζεσθαι ἔρωτι, Indulgere amori. Plut. de Cæsare et Pompeio, Ἦν δέ τι καὶ τροπαίων καὶ θριάμβων ἔρωτι βουλομένους χαρίζεσθαι, καὶ διψῶντας. His autem, quæ a Bud. afferuntur, addi possunt, τῇ ἡδονῇ χαρίζεσθαι, et τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι: verbo χαρίζεσθαι significante itidem Indulgere. Addi et quod his generalius est, χαρίζεσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τοῖς πάθεσι: ex Aristot. Eth. 9. Οἱ δὴ περὶ ταῦτα πλεονέκται χαρίζονται ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὅλως τοῖς πάθεσι, καὶ τῷ ἀλόγῳ τῆς ψυχῆς. Invenitur autem et ἑαυτῷ χαρίζεσθαι redditum Animo suo obsequi. Invenitur χαρίζομαι et cum accus. χάριτας, veluti ap. Dem. (306.) Εἶτα κενὰς χαρίζῃ χάριτας τουτοισὶν, ἐμὲ συκοφαντῶν, ubi quidam interpr. Gratiam inanem ac frivolam inis. Isocr. autem ad Dem. (4. p. 7. Cor.) dixit Τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαριζόμενοι.

Χαρίζομαι, Dono, Largior. Moschus in Idyllio quod Ἔρως Δραπέτας inscribitur, i.e. Amor fugitivus (fin.) Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα. Esse autem χαρίζομαι i. q. δωροῦμαι, vel proxime sequens versus aperte ostendit, in quo legitur, Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα. Sed permutatus est verborum ordo, ut de hoc lectorem obiter admoneam; dicendum enim fuisset alioqui, Χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα, λάβε ταῦτα. Ad hanc certe signif. pertinet partic. χαριζομένη, quod paulo ante ex Hom. protuli. Invenitur porro et in soluta oratione χαρίζομαι pro Dono, Largior, Dilargior. Herodian. 3, (10, 12.) Τῶν ἀναιρουμένων χαριζόμενος τὰς οὐσίας: 1, (17, 3.) Τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας χαρίσασθαι ἐβούλετο, μερίσαι τε εἰς τοὺς στρατιώτας. Plut. autem cum accus. διήγησιν usus est verbo χαρίζεσθαι, de Def. Orac. Οὐχ ὁρῶ χαρίζεσθαι, (sed pro ὁρῶ reponendum puto οὐκ ὀκνῶ,) βαρβάρου διήγησιν ἀνδρὸς, Vobis narrationem illam muneris loco referre. Veruntamen cum hoc etiam accusativo aliisque hujusmodi locum habere queat fortassis et verbum Gratificari.

Χαρίζομαι, Condono. Qua in signif. usus est Paulus 2 Ep. ad Cor. 2, (10.) Ὧι δέ τι χαρίζεσθε, καὶ ἐγώ· καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχάρισμαι, ᾧ κεχάρισμαι, δι' ὑμᾶς: cum dixisset paulo ante, Ὥστε τοὐναντίον μᾶλλον ὑμᾶς χαρίσασθαι. Usus est et in Ep. ad Ephes. 4. fin. Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν. Ubi subaudiendus relinquitur accus., quem expressit noviss. Interpres, Condonantes vobis mutuo offensas. At vet. Interpres vertit Donantes: Erasmus, Largientes. Affertur et χαρίζεσθαι τὸ ὄφλημα.

Χαρίζεσθαι dicitur etiam mulier, quæ viro turpe obsequium præstat, sui copiam ei faciens, sicut sc. χάριν de illo obsequio usurpari docui: χαρίσασθαι, inquit Hes., παρασχεῖν· λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ πρὸς συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι. Ad hanc signif. respiciens Aristoph. dixit Ἱππ. (516.) Κωμωδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων. Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. Sic ap. Philostr. Epist. usurpatur aliquoties, ususque ita fuerat ante illum Xen. de meretrice, non ita tamen ad συνουσίαν restringens. Licet autem verbum Obsequi ad hunc usum convertere, exemplo Sallustii in Cic., (aut ejus, quicunque est illius Orationis Auctor,) Filia matris pellex, tibi jucundior atque obsequentior quam parenti par est. Alioqui et verbo illo Indulgere, quod hujus χαρίζεσθαι, interpretationi paulo ante adhibuimus, hic quoque uti possumus. Dicitur enim mulier se alicui indulgere ea signif. Forsan autem et dedere se, s. dare dici queat.

Præt. PARTIC. Κεχαρισμένος, (sicut et AOR. Χαρισάμενος in activa signif.) frequentissime, pro Gratificatus, Qui rem gratam alicui fecit, beneficium aliquod contulit, etc. sequendo interprr. verbo χαρίζομαι datas. Sed affertur κεχαρισμένοι e Xen. Ἀπ. 1, (2, 10.) passiva etiam signif., nimirum pro Affecti beneficio, cui interpretationi non temere credendum est, Οἱ δὲ πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσιν. [" In h. Xen. l. active explicem: sic explicat et Schn." Schæf. Mss.] Habet alioqui κεχαρισμένος, passive positum, alium potius usum, fitque e participio nomen, quod ad signif. attinet, eod. modo quo Latine Acceptus, cum pro Gratus ponitur. Quod si quis expressius reddi velit, existimo posse verti, In gra-

tiam receptus. Vertere etiam possumus participio A itidem passivo, Placitus. Manavit autem hic usus jam inde ab Hom., ap. quem aliquoties occurrit, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ. Sic et in soluta oratione. Xen. ('Απ. 1, 3, 3.) Τοῖς θεοῖς κεχαρισμένα. [* Κεχαρισμενώτερος, Ælian. H. A. 12, 7. * Κεχαρισμενώτατος, Alciphr. 3, 65. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 9." Schæf. Mss.] Hinc ADV. Κεχαρισμένως, Grate, Accepte, Jucunde, Ita ut placeat. Vel, Ad gratiam, Ad voluptatem: Κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχειν, Isocr. ad Nic. Ita imperare illis ut sis gratus et acceptus, s. ut illis placeas. Idem dixit etiam κεχαρισμένως εἰπεῖν, quod alicubi admittere talem interpretationem videtur, alicubi vero esse potius, Loqui ad gratiam. Sic Plut. (6, 19.) Ὁρῶ δ' ἔγωγε τοὺς τοῖς συρφετώδεσιν ὄχλοις ἀρεστῶς καὶ κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγειν. Apud Diod. S. autem, Παρ' ᾧ τὴν ἐπισταθμίαν ἐπεποίητο κεχαρισμένως, Ex animi sui sententia. [" Marin. V. Procli 13." Boiss. Mss. Κεχαρισμενώτατα, Gratissime, Xen. Ἱππαρχ. 1, 1. Θεοῖς κεχαρισμενώτατα—σαυτῷ καὶ φίλοις προσφιλέστατα ἄρξειας.]

[" Χαρίζομαι, Thom. M. 912. Musgr. Herc. F. 890. Jacobs. Anim. 230. Anth. 6, 99. 9, 431. Villois. ad Long. 202. Heyn. Hom. 5, 192. Xen. Mem. 1, 1, 18. K. Π. p. 57. Pierson. Præf. ad Mœr. 27. Timæi Lex. 274. et n., Ammon. 63. Lennep. ad Phal. 65. ad Charit. 267. Dono, 279. Villois. ad Long. 65. 67.: τινί τι, Achill. Tat. 33. De coitu, ad Charit. 570. Villois. ad Long. 182. Jacobs. Anth. 11, 318. Kuster. Aristoph. 109. Heind. ad Plat. Phædr. 189. Eichst. Quæst. p. 58. ad Anton. Lib. 282. Verh., Meurs. ad Apoll. Dysc. 54. Teuch., Eldik. Suspic. 19. Timæi Lex. 274. et n., ad Charit. 279. T. H. ad Lucian. Dial. p. 104. De quant., Jacobs. Anth. 9, 197. De fut., Brunck. Aristoph. 1, 135. Χαρίσομαι, χαριοῦμαι, ad Mœr. 106. * Χαριξοῦμαι, Valck. ad Röv. p. 61. X. γλώσσῃ, ad Phœn. p. 128. Jacobs. Anth. 11, 328. Χάρισαι, χαρίζοιο ἄν, Boiss. Philostr. 310. Ἵνα σοι χαρίσωμαι, Heind. ad Plat. Gorg. 239. Χαριζεόμενοι, Lucian. 3, 473. Κεχαρισμένος, Boiss. Philostr. 609. ad Herod. 44." C Schæf. Mss. " Χαρίσομαί τινί τινος, Theocr. 25, 188.: τινά τινος, Schol. ad 7, 53." Wakef. Mss. " Xen. Mem. 3, 11, 10. Ἐμβλέπουσα χαρίζοιο ἄν, καὶ ὅ τι ἂν λέγουσα εὐφραίνοις: 4, 3, 16. Τοῖς θεοῖς χαρίζεσθαι, i. q. ἱεροῖς τοὺς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. Il. E. 243. Z. 49. N. 633. Y. 298. Od. B. 54. Z. 23. Θ. 538. N. 15. P. 452. Eur. Or. 1528. Aristoph. Ἐκκλ. 629." Schn. Lex. "Theogn. 995. Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι." Seager. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 132. χαρίζεσθαι et χωρίζεσθαι conf., Greg. Cor. 183. 749. * " Εὐχαρίζεσθαι. Nusquam id legere meminit Bentl.; v. Olear. ad Philostr. p. 11. In Charitone p. 179. legitur εὐχάριστον: v. D'Orv. p. 616. Liban. p. 70. Ὥσπερ ἂν εἴ τις χειμῶνι χρησάμενος, ἐκ τῶν σκευῶν ὑπὲρ σωτηρίας ἐκβαλών τινα, εἰς χαριστήριον ταῦτα τῷ Ποσειδῶνι λογίζοιτο. Ita Reiskius e Codd. Wolf. et Par. εἰς εὐχαριστήριον. Mor." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. " Εὐχαρίζομαι, Donor, Clem. D Alex. 526." Kall. Mss. * Εὐχάρισμα, Gl. Corollarium.]

Χάρισμα, τὸ, Quod aliquis gratificatus est, gratificando donavit, aliquis largitus est, Donum. Usi sunt hoc vocabulo non raro Christiani Theologi post Paulum: ap. quem ad Rom. 5. vetus Interpr. reddit Donum, at is, qui novissime est interpretatus, vertit Id quod Deus gratificatur. Gregorio Naz. Baptisma est χάρισμα, dicenti ita vocari ὡς καὶ ὀφείλουσι διδόμενον. Idem χάρισμα προφητικὸν appellat Donum prophetiæ, ut tradit Bud., a quo affertur etiam e Chrys. pro Gratia gratis data. Ex alio autem ejus loco hæc de caritate verba affert, Τοῦτο γὰρ τῶν χαρισμάτων ἀνωτέρω κεῖται. Quin etiam pro Stipendio et mercede accipi tradit ap. Suid. in Ὀψώνιον. [Gl. Donativum, Donum, Munus. Schleusn. Lex. N. T. Valck. Schol. in N. T. 2, 290.]

Χαρίσιον, vide in substantivo Χαριστήριον, quod habes post proxime sequens adjectivum Χαριστήριος.

Χαριστήριος, ὁ, ἡ, adj., ut χαριστήριος λόγος, Oratio qua gratiæ aguntur. Apud Julian. de morte Gregorii loquentem, χαριστήριος λόγος, Oratio qua gratiæ Deo aguntur. Sic χαριστήριοι ὕμνοι dicuntur a Synesio, Χαριστηρίους ὕμνους τῷ θεῷ ἀποθύσαντες, ὥσπερ εἰώθαμεν, Qui gratiarum actionem continebant, beneficia dei commemorabant, simulque de iis gratias agebant. Quidam vero χαριστηρίους ὁμολογίας et χαριστηρίους εὐχὰς ap. Philon. interpr. Votivam gratulationem: quæ interpr. non video qua ratione nitatur. [" Ad Phalar. 314. ad Dionys. H. 4, 2030. 2135. ad Charit. 662." Schæf. Mss. Marm. Oxon. p. 94. τὸν χ. νεών. " Cyrill. Alex. 14. Athan. 1, 602." Kall. Mss.] At Χαριστήριον substantivum, Munus quod datur ab eo qui simul gratias agit. [LXX. 2 Macc. 12, 45. Jambl. V. P. 138.] At idem ille, qui χαριστηρίους ὁμολογίας et εὐχὰς vertit Votivam gratulationem, χαριστήριον interpr. Munus gratulatorium: de qua interpr. idem dico, quod et de altera. Multo frequentior est num. PLUR. Χα- B ριστήρια, quo usus est et Xen. K. Π. 4. non procul ab initio, ubi postquam dixit, Νίκης τε γὰρ τετυχήκαμεν καὶ σωτηρίας· τούτων μὲν οὖν χρὴ χαριστήρια ὧν ἂν ἔχωμεν τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν. Ubi redditur Gratiarum dona. Sic ap. Arrian. χαριστήρια sunt pro duobus illis, sc. pro victoria et pro salute, 6, (28, 4.) sed alio verbo, sc. θύσαι, ibi jungitur. Scribit enim, Θύσαι ἐν Καρμανίᾳ Ἀλέξανδρον χαριστήρια τῆς κατ' Ἰνδῶν νίκης· καὶ ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς, ὅτι ἀπεσώθη ἐκ Γεδρωσίων. Quidam χαριστήρια θύειν interpr. Pro beneficiis acceptis sacrificare, Per sacrificium gratias agere. Itidem νίκης χαριστήρια ap. Plut. cum verbo ἑορτάζειν. Apud Herodian. autem χαριστήρια cum verbo ὁμολογεῖν Polit. vertit simpliciter Gratias agere. Sic, Χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι τῇ πατρίδι, affertur pro Reddere gratias patriæ nomine educationis. [" Ad Phalar. 304. 314. T. H. ad Plutum p. 475. Valck. Phœn. p. 18. Diatr. 157. ad Herod. 332. Callim. 184. Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss.] Dici vero ET Χαρίσιον pro C Χαριστήριον, testatur Suidas, quem vide. Idem affert ETIAM Χαρίσιοι ex Aristoph. pro Quodam placentarum genere. Hes. autem non χαρίσιοι, sed illud χαρίσιον exp. πλακούντων εἶδος, addens, οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων: quo pertinet exp., quam supra voci ἀρτοχάριτες, ex Eod. tribui. Vide et Athen. 15. dicentem χαρίσια esse πεμμάτια: [" Aristoph. in Δαιδαλεῦσιν ap. Athen. 646. ἐγὼ δέ σοι Πέμψω πλακοῦντ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον." Seager. Mss. Vide Eund. 668. Schol. Pind. 'O. 8, 19. Callim. Fr. 193. et nott., Aristot. Mirab. 174. βοτάνη. " Τὰ χαρίσια, οἱ χ., Toup. Opusc. 1, 560." Schæf. Mss. " Χαρίσια, τὰ, Gratiæ, Suid. v. Ἀσκληπιόδοτος, X. ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι." Schleusn. Mss. AT VERO Χαρίστια, Solemne festum, quo convivia agitabant una propinqui, et dona ultro citroque mittebant. Ita VV. LL., sed absque Auctoris nomine.

[* " Χαριστὸς, Dandus, Donandus, Philo J. 2, 326. Pf. ubi loco χαριστοὶ nonnulli conjiciunt * χαριστέα leg. esse, aut secundum Jo. Monach. * χαριστητέον." Schleusn. Mss. " D'Orv. ad Charit. 397. Illud χαριστὸν est nihili. Leg. χρηστόν. Wernsdorf. ad Himer. 508. leg. χαριστήριον." Bast de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. " Χαριστέον, ad Timæi Lex. 274." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 443." Kall. Mss. Plato Phædro 227.]

Ἀχάριστος, ὁ, ἡ, Qui gratiam referre non solet s. non curat, Beneficii accepti immemor, Ingratus. Xen. (K. Π. 1, 2, 7.) Τοὺς γὰρ εὖ παθόντας, ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδῶσιν, ἀχαρίστους καλοῦσι. Herodian. 6, (9, 1.) Τοῦ τε Μαξιμίνου, ὡς ἀπίστου καὶ ἀχαρίστου, κατηγόρει. Dicitur autem ἀχάριστον εἶναι πρός τινα, ut ap. eund. Xen. ('Απ. 2, 2, 14.) Πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι. Idem (K. Π. 8, 3, 19.) usus est et compar. ἀχαριστότερα, ei copulans ἀγνωμονέστερα. E Plut. Galba affertur etiam ἀχάριστα cum partic. πεπονθὼς, diciturque ἀχάριστα πεπονθὼς esse Qui ingrati animi vitio laborat, et qui meritis indigna refert. [Æschin. Dial. Socr. 3, 10. Herod. 8, 92.] UNDE Ἀχαρίστως, In-

grate, Animo ingrato, et immemore beneficii. [Xen. K. 'A. 7, 7, 13. Hesych. 'Αχάριστα· ἀχαρίστως, ἢ * ἀνευχαρίστως.] ITEM 'Αχαριστία, quæ vulgo Ingratitudo, sed non Latine. Quidam interpr. Ingrati animi vitium. Bud. Ingrata memoria, et Memoria non grata. Sed malim Animus ingratus s. beneficii immemor. Extat autem ἀχαριστία ap. Xen. Dem. Polyb. et alios. NEC NON 'Αχαριστέω, Ingratus sum, Ingratum me præsto s. exhibeo, Gratiam non refero, Xen. ('Απ. 2, 2, 2.) 'Αχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους ἄδικόν ἐστι. Interdum vero opp. τῷ χαρίζεσθαι, significans Non obsequi, Bud. 1071. Nota autem hunc usum verbi ἀχαριστῶ, secundum quem et nomen ἀχάριστος verbalis significationem obtinebit magis quam in eo usu quem habere dictum est. Invenitur et PASS. 'Αχαριστοῦμαι, Gratia debita fraudor ab aliquo ingrato, et beneficii immemore, Animus beneficii memor mihi negatur, ut idem ille vertit ibid. 'Αρετῆς ἀχαριστουμένης θεὸς μὴ παραμελεῖ, e Plut. Cam. E Phal. autem affertur ἀχαριστηθεὶς et pro Affectus contumelia.

'Αχάριστος habet et alteram nominis Ingratus signif., sc. pro Injucundus, veluti cum Lucian. ἀχάριστος et ὁ μὴ κεχαρισμένος pro uno eodemque ponit. Idem usus est pro Molestus, et Minime gratiosus, Bud. afferens (1, 689.) Ὡς δὲ καὶ ἀχάριστός εἰμι καὶ ἥκιστα συμποτικός. Usus est autem ante alios Hom. nomine ἀχάριστος hac in signif. Od. Θ. (236.) Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις, ubi Eust. lapsus memoria esse videtur, cum annotavit ἀχάριστον ap. Homeri posteros non poni ἐπὶ τοῦ μὴ χαρίεντος, sed ἀχάριστον appellari eum duntaxat οὗ ἀποῤῥέει μνῆστις εὖ πεπονθότος. Nisi forte omnes ll., in quibus ἀχάριστος illius posteri habent, præsertimque solutæ orationis Scriptores, in altera illa signif. usurpatum, mendi suspectos habere debemus, ut supra in quodam Plut. loco pro ἀχαρίστους alia exempl. ἀχαρίτους habere docui. Sed illud nequaquam assentiri possim, licet illi Plut. loco ἀχαρίτους multo convenientius esse videatur. Ex illo autem ἀχάριστον ait esse vocem gradus COMP. 'Αχαρίστερον, quo utitur idem Poëta, Il. Υ. fin. Δόρπον δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, ubi exp. ἀηδέστερον, ejusque τύπον esse ait, qualem τοῦ λαλίστερον et τοῦ κλεπτίστερον. Sic ADV. 'Αχαρίστως interdum ponitur itidem pro Ingrate, Injucunde, Moleste, pro qua signif. affertur e Xen. K. Π. 7, (4, 7.) ubi tamen ego reddiderim potius Gravate, Non libenter, Τοὺς δὲ ἑώρα ἀ. ἑπομένους.

[" Thom. M. 804. Jacobs. Anth. 6, 119. Coray Theophr. 313. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 395. Fischer. Ind. Palæph., Herodian. Philet. 441. et n., ad Herod. 20. 46. 98. 526. 577. Zeun. ad Xen. K. Π. 172. ad Callim. 1. p. 250. Valck. 240. Alciphr. 426. Conf. c. ἄχρηστος, Schneid. Anab. 90. χάρις ἀχάριστος, Valck. Phœn. p. 583. 'A. πρὸς δωρεὰν, Achill. Tat. p. 35. 'Αχαρίστως, Wolf. Proleg. 225. Act. Traj. 1, 219. Zeun. ad Xen. K. Π. 667. 'Αχαριστέω, Timæi Lex. 56. et. n., ad Herodian. Philet. 441. Lennep. ad Phal. 13. 89. ad Phryn. Ecl. p. 8. 'A. τινί τινος, Dionys. H. 3, 1455. In passivo, Plut. 6, 143. Hutt. 'Αχαριστία, Herodian. Philet. l. c., Lennep. ad Phal. 13." Schæf. Mss. 'Αχάριστος, Lex. Xen. 'Αχαριστέω, Plut. Phocione 36. Cat. Min. 12. Bekk. Anecd. 1, 473. " Non obsequor, oppositum τῷ χαρίζεσθαι, Plato Symp. 181, 24. Ed. Bas. 1." Seager. Mss. " Apud Suid. v. Χαρίζεσθαι, ira appellatur ἀχάριστον νόσημα, Morbus ingratum reddens." Schleusn. Mss. 'A. κολλούριον, Alex. Trall. 2. p. 46.: ἀ. ἀντίδοτος, 12. p. 238. * " 'Αχαριστοσύνη, i. q. ἀχαριστία, Epigr." Scapulæ Lex.]

" Δυσχάριστος, Parum gratus, Hes. ἀχάριστος. " Apud Plut. (Discr. Am. 28.) Ὦ δυσχάριστε τῶν πυ- " κνῶν φιλημάτων." [Æsch. Athenæi 13. p. 181. Schw. " Porson. Med. p. 60." Schæf. Mss.]

Εὐχαρίστος, oppositum præcedenti ἀχάριστος, Gratus, i. e. Beneficii memor. Non solum de persona, sed et de re, ut εὐχάριστος διάθεσις, ap. Philon. [" Ad Charit. 680. ad Diod. S. 2, 279. Herodian. Philet. 441. et n., Toup. Opusc. 1, 570. Zeun. ad

A Xen. K. Π. 172. 181. (2, 2, 1. 8, 3, 49.) ad Phryn. Ecl. p. 8." Schæf. Mss. Lex. Xen.] Εὐχαρίστως, Animo beneficii memore, [Eur. Heracl. 379. Herod. 1, 33. Εὐχ. τὸν βίον τελευτᾷν.] Εὐχαριστία, Grata beneficii recordatio s. beneficiorum, Grati animi significatio. Philo V. M. 1. Τοὺς μὲν εὐνοίαις, τῷ φιλεῖν ἐκθύμως, τοὺς δ' εὐχαριστίαις ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθεν, ἠμείβετο. Redditur etiam Gratiarum actio. Christiani autem Theologi εὐχαριστίαν vocarunt Mysterium cœnæ Dominicæ, quod una e præcipuis ejus partibus sit gratiarum actio, cum qua necessario conjuncta est Dei beneficiorum commemoratio et celebratio. Unde factum est ut ap. Evangelistas εὐχαριστεῖν et εὐλογεῖν, et ap. quosdam Theologos postea εὐχαριστία et εὐλογία pro eod. usurpentur: e loco illo Pauli, in quo sacrum poculum appellat poculum εὐλογίας. Videntur autem hæc omnia expresso Christi mandato niti, quo dicimur in illo mysterio mortem Domini καταγγέλλειν, i. e. cum solemni gratiarum actione promulgare et celebrare. [" Ad
B Phalar. 13. 296. 306. Valck. Callim. 93. ad Charit. 406." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. " Εὐχαριστία, δέησις, προσευχὴ, ἔντευξις, cf. Lomeierii Dies Gen. Diss. 9." Boiss. Mss. " Ad Charit. 406." Schæf. Mss. * " Εὐχαριστικὸς, adv. * " Εὐχαριστικῶς, Grato animo, Philo J. 1, 166. 2, 390. Pf." Schleusn. Mss.] Εὐχαριστέω, Gratum me præbeo, Beneficii immemorem me non esse ostendo, Gratias ago. Extat tam activum εὐχαριστῶ quam εὐχαριστοῦμαι, ap. Paul. Quod εὐχαριστοῦμαι Bud. e Dionys. Areop. affert pro Gratiæ mihi aguntur. Φιλόδωρος δὲ καὶ εὐχάριστος, inquit J. Poll., ἐπὶ γὰρ τούτῳ τάττεται τοὔνομα. Quibus subjungit, Καὶ εὐχαριστεῖν, ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν, οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι. [" Ad Phalar. 314. Thom. M. 913. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. 8. Ed. vet. 1. p. 188. ad Diod. S. 1, 664. 699. 2, 430. ad Lucian. 1, 650. 3, 618. Munck. ad Anton. Lib. 194. Verh., Herodian. Philet. 441. et n. Alberti Peric. Cr. Præf. (p. xxiii.) Lennep. ad Phal. p. 12. Phryn. Ecl. p. 8(=18. Lob.)" Schæf.
C Mss. Εὐχ. τινὶ, sequ. gen., Greg. Cor. 685. " Schol. Lucian. Catapl. 28." Boiss. Mss. * " Εὐχαριστητέον, Orig. c. Cels. 411." Kall. Mss. " Ad Phryn. Ecl. p. 8." Schæf. Mss.] 'Εὐχαριστήριον, τὸ, Gratiarum actio. Quæ signif. illi datur in h. Greg. Naz. loco, Τοῦτό σοι γενέσθω ὧν τετύχηκας εὐχαριστήριόν τε καὶ φυλακτήριον. Item εὐχαριστήριον pro ea, quæ ab aliis dicta fuit Eucharistia, e Can. 13. Conc. Niceni. [" Ad Phalar. 314. T. H. ad Plutum p. 475. 478. Diod. S. 2, 621." Schæf. Mss. Vide Εὐχαρίζομαι.] Invenitur ETIAM Εὐχαριστήριος adjective, veluti cum dicitur εὐχαριστήριος ὕμνος, qui idem est cum χαριστήριος, de quo dictum fuit supra. [" Ad Phalar. 314. Dionys. H. 4, 2030." Schæf. Mss. * Εὐχαριστηρίως, Socr. H. E. 7. p. 372. " Lex. Ms. Hafn. Χαριστήρια· εὐχαὶ ἐπινίκιοι εὐχ. ἔχουσαι." Osann. Auct. Lexx. Gr. * Εὐχαριστητικὸς, adv. * " Εὐχαριστητικῶς, Philo J. 1, 273." Wakef. Mss. * 'Αντευχαριστέω, Porph. de Abst. 2, 37. p. 170. * 'Απευχαριστέω, Phot. Bibl. c. 80, 197. " Jo. Euchait. in Fest.
D 108. Theod. Diac. Exp. Cr. Acr. 3, 113." Boiss. Mss. " Amphil. 179. * 'Επευχαριστέω, Clem. Hom. 10, 26." Kall. Mss. * " Προσευχαριστέω, Dionys. Alex. ap. Routh. Reliqq. SS. 3, 202." Boiss. Mss. Basil. 3, 60. * " 'Υπερευχαριστέω, Euseb. H. E. (7, 14.) p. 341." Kall. Mss.: " de Mart. Pal. c. 11. Basil. 3, 260." Schleusn. Mss.]

[* " Χαριστικὸς, T. H. ad Plutum p. 193. ad Charit. 326." Schæf. Mss. " Phornut. 26." Wakef. Mss. " Democrates p. 630." Boiss. Mss. " Plut. Opp. Mor. 2, 361. Wytt." Seager. Mss. Idem Q. S. 2, 1, 5. Phryn. Bekkeri 12. Epiphan. 1, 663. Symm. Ps. 111, 5. " Qui alicui gratificatur, Athan. 1, 392." Kall. Mss. " Eudocia p. 430. Prodigus, Suid. v. Προετικός: vide quoque Phot. h. v." Schleusn. Mss.]

'Αντιχαρίζομαι, Gratiam refero s. repono, Beneficium rependo; vel uno verbo, Remuneror. Verbum hoc non memini me ap. ullum tam sæpe legere, quam ap. Xen.: ut K. Π. 4, (1, 9.) Καὶ σὺ οὖν ἡμῖν

-δίκαιος εἶ ἀντιχαρίζεσθαι, (2, 5.) Οἱ δὲ, ὅτε ἐτρέφετο ἐν Μήδοις, εἴ τινι ἀγαθὸν συνέπραξεν, ἀντιχαρίζεσθαι ἐβούλοντο, 8, (3, 19.) Τοῖς τε χαριζομένοις πειρωμένους ἀντιχαρίζεσθαι. Ἀποχαρίζομαι, Elargior, præp. ἀπὸ hic ἐπίτασιν indicante, ut in aliis quibusdam verbis. [" Tzetz. Exeg. in Il. p. 60, 30. * Διαχαρίζομαι, Diod. S. 2, 333. * Ἐγχαρίζομαι, Parmenio 8." Schæf. Mss. * Ἐπιχαρίζομαι, Xen. Ἱππ. 6, 12. * Ἐπιχαρίττα, Dorice pro ἐπιχαρίζου, Aristoph. Ἀ. 884. et Brunck. * Προσεπιχαρίζομαι, Xen. Ἱππαρχ. 3, 2.] Καταχαρίζομαι, Gratificor, i. e. Condono, Gratiose condono et remitto, Bud. e Lysia (1033.) Idem in h. Dem. l. Ὥστ' οὐκέτι ταῦτα Πολύευκτος πεισθεὶς ἐμοὶ κατεχαρίζετο, interpr. κατεχαρίζετο, In gratiam meam fecit. Ab Isocr. autem poni tradit pro Populariter et ambitiose loqui, ut qui populi gratiam captant. In VV. LL. e Plut. Popl. (7.) Καταχαρίζεται ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος, Patriæ proditores mulieribus per gratiam concedit, e Plat. Apol. (24.) Οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστὴς ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. [" Dionys. H. 2, 1110. 3, 1461. Plato Gorg. p. 231. Plut. 3, 69. Cor., Valck. Anim. ad Ammon. 108." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 14, 5. " K. τὰ πατρῷα, Paterna bona elargior, Mich. Apost. Prov. 15, 87." Schleusn. Mss. " Schol. Soph. El. 544." Boiss. Mss. Æschin. 61.] " Καταχαριστικὸς, Largitor, Bud." [* Προσχαρίζομαι, Gl. Gratificor, Arrogo, Schol. Soph. El. 710. Ant. 86. Xen. Œc. 13, 9. Strabo 7. p. 506. " Cum dat., Andr. Cr. 33. Concedo, Clem. Alex. 514. (* Προσχάριστος, unde) * Ἀπροσχάριστος, Const. Apost. 8, 11." Kall. Mss.] Προχαρίζομαι, q. d. Ante s. Prius gratificor. [* Προχάρισμα, Orac. Sib. 5. p. 615.] UNDE Προχαριστήρια, τὰ, Dies quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minervæ sacrificabant: eratque huic sacrificio nomen προχαριστήρια. Suid. e Lycurgo. [" T. H. ad Plutum p. 475." Schæf. Mss. In Bekk. Anecd. 295. est * Προσχαριστήρια· ἡ μυστικὴ θυσία τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῶν φυομένων καρπῶν.] Apud Hes. vero EST Προχαρισία, quo nomine Thetidem alicubi honorari ait. [* Συγχαρίζομαι, Plut. 6, 191. Τοῦ λόγου τὸ συγκεχαρισμένον καὶ προσφιλές. " Simul dono, gratiam confero, Athan. 1, 261." Kall. Mss.]

Χαριτόω, q. d. Gratia afficio, Facio ut quis gratia præditus sit s. valeat. Redditur etiam Gratum reddo s. efficio, nec non Gratificor, quæ vox ficta est. Paul. ad Ephes. 1, 6. Εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ, Ad laudem gloriosæ suæ gratiæ, qua nos sibi acceptos effecit, in illo dilecto, vel gratos. A cujus pass. Χαριτόομαι est PARTIC. Κεχαριτωμένος, quo usus est Luc. 1. Ibi enim Angelus dicit Mariæ, Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ubi reddi fortassis queat, Quæ gratia donata es. Vult autem significare, Deum pro sua gratuita bonitate gratam illam et acceptam habuisse. Unde quidam interpr. Gratis dilecta. At Erasm. reddidit Gratiosa: vetus Interpres, Gratia plena. Hes. autem χαρίεντα exp. κεχαριτωμένα: et Suidæ, χαριεργὸς, est ὁ κεχαριτωμένα ἐργαζόμενος. [Liban. 4, 1071. Schleusn. Lex. in N. T. Valck. Schol. in N. T. 1, 35. * Χαριτωτὸς, unde * " Ἀχαρίτωτος, Qui sine gratia Dei est, Method. 436." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 3. 118. * Ἀχαριτώτως, 112(= 213.)" Boiss. Mss. * " Θεοχαρίτωτος ἡμέρα, Andr. Cr. 2. 15. 154. Θεοχαριτώτατος, Divina gratia plenissimus, Method. 420." Kall. Mss. * " Καταχαριτόω, Eumath. 34. 113. 446." Boiss. Mss.]

ΧΑΙΤΗ, ἡ, Juba: proprie equi, ut Il. P. et Ψ. et rursum Ψ. (367.) in descriptione certaminis equestris, Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Sic Xen. Ἱππ. (5, 8.) Δέδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη, καὶ προκόμιόν τε καὶ οὐρά. Et Philostr. Ep. 25. Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, καὶ ἵππος ὁ ἤδη τῇ χαίτῃ πεπιστευκώς. Aristot. H. A. de bonaso, Τὸ ἄλλο εἶδος ὅμοιον βοΐ, πλὴν χαίτην ἔχει μέχρι τῆς ἀκρωμίας ὥσπερ ἵππος: Plin. Tradunt in Pæonia feram, quæ Bonasus vocetur, equina juba, cetera tauro similem. Nec non Opp. K. 3, (255.)

A de hippagris, i. e. equis sylvaticis, loquens, Χαίτη δ' αὐχενίη μεσάτην ῥάχιν ἀμφιβεβῶσα Οὐρὴν ἐς νεάτην μετανίσσεται. Leoni quoque et quibusdam aliis quadrupedibus tribui χαίτην videmus. Quin etiam et in homine χαίτη dicitur Coma, Cæsaries, vel, secundum Rufum, αἱ ὄπισθεν κατὰ τὸ ἰνίον ἀφειμέναι τρίχες, sicut ἴουλοι nominantur αἱ παρὰ τοὺς κροτάφους τῶν τριχῶν ἐκφύσεις. In primis autem Hom. ita usurpat hoc vocab. Il. X. (401.) Τοῦδ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται Κυάνεαι πίμπλαντο, Cæruleæ comæ implebantur pulvere, utpote qui bigis per terram raptaretur: Ψ. (141.) Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρετο χαίτην, K. (15.) Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας Ὑψόθ' ἐόντι, Διΐ. Od. K. (567.) Ἑζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. Il. A. (529.) de Jove, Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Archestr. vero ap. Athen. de frondibus etiam vitis hoc vocab. usurpasse dicitur, ut Theocr. χαίτας appellavit τοὺς πάππους τῆς κινάρας, διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι, teste Schol.: (6,
B (15.) Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρίττει. Vide et Χαιτήεις. [" Heyn. Hom. 5, 293. Gesner. Ind. in Orph. Musgr. Phœn. p. 191. Toup. Opusc. 1, 243. Fischer. ad Anacr. p. 16. Wakef. S. Cr. 2, 108. Pro φύλλον, 109. Valck. Adoniaz. p. 220. Græv. Lectt. Hes. 578." Schæf. Mss. " Plut. 2, 487. Strabo 1151. Nicander Ἀ. 260. Callim. H. in Del. 81." Wakef. Mss. " Gramen, Marcell. Sid, 99." Schleusn. Mss. Symm. Job. 18, 16. Ps. 79, 12. Prov. 20, 4.]

Ἀβροχαίτης, ὁ, Mollem jubam, cæsariem, s. comam habens, Apollinis epith. in Epigr. [" Anacr. 6, 8." Boiss. Mss. " Ad Xen. Eph. 122. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 312. * Ἀμφίχαιτος, Diod. S. 1, 166 (=95.)" Schæf. Mss.] Βαθυχαίτης, Promissam jubam s. cæsariem aut comam habens, q. d. Cui coma est profunda, ut Ἀρισταῖος βαθυχαίτης, Hesiod. [Θ. 977. * " Βαθυχαιτήεις, Jacobs. Anth. 6, 276. 12, 399. Fac. ad Paus. 1, 53." Schæf. Mss.
C Æsch. Athenæi 627.] Εὐχαίτης, Bene s. Pulcre jubatus, ut εὐχαίτης ἵππος. Item Bene comatus, Multam s. Pulcram habens cæsariem. At εὐχαίτης κισσὸς in Epigr. metaph., ut ap. Horat. quoque Arborum comæ vocantur folia. [" Jacobs. Anth. 6, 331. 7, 260. 10, 401. 408. Marianus 3. Valck. Phœn. p. 157. Callim. p. 21. Fischer. ad Anacr. p. 16. T. H. ad Lucian. 1, 215. Anal. 1. p. 3. ad Diod. S. 2, 446(=761.) * Εὐχαιτίας, ibid." Schæf. Mss. Εὐχαίτης, Euseb. Pr. E. 6, 2. p. 238. * Εὔχαιτος, Stob. Phys. 1086. Τὰ ἑρπετὰ εὐχαίτοις ὄμμασι καὶ * εὐϋποχωρήτοις ἐμαλάκυνε.] Ἱππιοχαίτης, Ex juba equina factus. Il. Z. (469.) Ταρβήσας χαλκόν τε, ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας: solebant enim setis s. jubis equinis ornare galeas suas, ut et Plut. Alex. (16.) dicit, Ἦν δὲ τῇ πέλτῃ καὶ τοῦ κράνους χαίτῃ διαπρεπής: unde ap. Hom. ἱππόκομοι πήληκες, ἱππόκομοι κόρυθες, ἱππόκομοι τρυφάλειαι, nec non ἵππουρις τρυφάλεια, ἵππουρις κυνέη. [" Ilgen. ad Hymn. 651." Schæf. Mss.
D * Λυσιχαίτης, Nicet. Annal. 12, 5.] Μελαγχαίτης, Qui nigra est juba, Nigram cæsariem comamve habens, Qui nigro est capillitio: Ποσειδῶν, Epigr.: Hesiod. (Ἀ. 186.) μελαγχαίτην τε Μίμαντα. [" Wakef. Alc. 445(=438.) Trach. 837(=850.) Christod. Ecphr. 64. Diod. S. 1, 258." Schæf. Mss.] Ὀρθοχαίτης, Cui juba aut coma stat erecta, Cui juba s. coma erecta est, Hes. v. Ὀρθολόφος. [* " Πολυχαίτης, Herodian. Epimer. 166. * Χρυσοχαίτης, Anacr. 6, 11. * Χρυσοχαῖτις, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 64=Notit. Mss. 6, 542." Boiss. Mss.]

Χαιτήεις, Jubatus, Comatus. Apoll. Rh. 2, (1239.) χαιτήεντι φυὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ, Equo jubato. Metaph. Nicand. Θ. (60.) καλάμινθον ὀπάζεο χαιτήεσσαν, Comatam s. Comantem: foliis sc. densam, δασεῖαν καὶ κομῶσαν τοῖς φύλλοις: nam κόμη τῆς βοτάνης καὶ τοῦ δένδρου dicuntur τὰ φύλλα, ὡς αἱ τρίχες τῶν ἀνθρώπων. Sic alibi Idem, ὀριγανόεσσά τε χαίτη dicit pro Folia origani, ut Archestr. Vitis

frondes et folia χαίτην ap. Athen. appellasse traditur. [" Toup. Opusc. 1, 291. Fischer. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss. Opp. 'Α. 5, 32. Pind. Π. 9, 6.] Affertur ET Χαιτόεις pro Jubatus, Setosus, Comans, sed haud scio unde; Auctoris enim nomen reticetur. [" Cf. Brunck. ad Simonid. de Mulier. 57." Boiss. Mss.]

[* Χαίτωμα, quasi a * Χαιτόω, Juba, Æsch. S. c. Th. 387. κράνους.]

'Αναχαιτίζω, neutraliter de equo dicitur se efferente erectis jubis, ut in Lex. suo scribit Bud., veluti Homericus ille (Il. Z. 507.) qui diu ad præsepe in stabulo stetit, et, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται. Plut. (6, 569.) "Ωρμει θεῖν ὥσπερ ἵππος ἀναχαιτίσας. Sic a Basil. quoque πῶλοι dicuntur ἀναχαιτίζειν et ἀποσείεσθαι τοὺς ἐπιβάτας. [Dionys. Antiq. 5. Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμπλέξαντες τὰ στήθη τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίστανται ποσὶ καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείουσι.] Rursum Plut. ἀναχαιτίσαντα τὸν δῆμον dixit per metaphoram in Demetr. (34.) Lascivientem et contumaciter elatum, In licentiam erumpentem. Idem paulo aliter in Anton. (21.) Εἰς τὸν βίον τὸν ἡδυπαθῆ ὡς πρῶτον ἀνεχαίτισε τῶν πραγμάτων, ἐκκεχυμένος, Postquam e negotiorum multitudine emersit: fortasse pro ἀνεχαιτίσθη, h. e. Retractus est, Seipsum retraxit, ἀνεστάλη, Bud. [Coraius exp. ἀνέλαβεν ἑαυτὸν ἐκ τ. πρ., ἀπηλλάγη τῶν συμφορῶν.] Suid. ait ἀναχαιτίζειν a Soph. usurpari pro Immorigerum esse et repugnare, ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν. [Etym. M. ἀναχαιτισθῆναι· ἀπειθεῖν.] || Alioqui active etiam usurpatur, et proprie quidem pro Inhibeo s. Reprimo coma retrorsum tracta, Inhibeo coma retrahens, s. potius Equum inhibeo, juba prehensa eum retrahens. Metaphorice autem et generaliter accipitur pro Retrorsus inhibeo, Retroago, Reprimo, Bud.: Lucian. 'Αναχαιτίζειν τὴν ναῦν τοῦ δρόμου, Inhibere cursum navis, quasi retroagendo: Dem. (20.) "Η πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν, Omnia retroagit, rerumque processum interpellat et abrumpit. Item Revoco, Dissuadeo: Alex. Aphr. Topic. 5. 'Αναχαιτίζει αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς, Refrænat, ut Cic. loquitur Philipp. II. Bud. || At ἀναχαιτίζω τὴν κόμην e Philostr. Her. (Icon. 3, 1.) affertur pro Comam excutio. [" Retro averto, Socr. H. E. 1, 7. Πρὸς τὸ ἔμπαλιν τὸν λογισμὸν ἀνεχαίτισεν." Mendham. Mss. " Brunck. ad Bacch. 1061. Musgr. 1070. Valck. Hipp. (1243.) p. 297. Plut. Mor. 1, 591. Jacobs. Exerc. 2, 119. Coray Theophr. 306. Brunck. Soph. 3, 498. Lucian. 2, 337. Boiss. Philostr. 514." Schæf. Mss. Var. lect. ap. Xen. K. Π. 1, 4, 21. 'Αναχαιτίσαντι, Hesychio χαλινώσαντι. Theophil. Protosp. 870. Οὐ γὰρ ὑπὸ δύο ἡνιόχων ἀναχαιτίζεται εἷς ἵππος. Plut. An Seni Resp. 21. Πρὸς δόξαν ἀναχαιτίσαι καὶ θρασύνεσθαι. Eur. Rhes. 785. αἱ δ' ἔρεγκον ἐξ ἀντηρίδων Θυμὸν πνέουσαι, κἀνεχαίτιζον φόβῳ. Philostr. 835. Θάλασσα ἐξηρμένη καὶ ἀναχαιτίζουσα. Phrynichus Bekkeri p. 19. 'Αναχαιτίσαι· ἀνακόψαι εἰς τοὐπίσω· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς ἵππους τῇ χαίτῃ ἀνακρουόντων τοὺς ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχοντας: ita Anaxilas Athenæi 11. p. 285. Vide Schn. Lex. Suppl.: Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 81. 83. Suicer. Thes. Eccl. * 'Αναχαίτισμα, Plut. 8, 412. * " 'Αναχαιτισμός, Herodian. Epimer. 149." Boiss. Mss. Jo. L. Lydus de M. R. 2, 15. p. 120.; 3, 52. p. 242. * 'Αναχαιτέω, Theophyl. 4, 295. * 'Εγχαιτίζω, Hippocr. 1232.]

ΧΑΛΑΖΑ, ἡ, Grando, Aristot. de Mundo, Χάλαζα δὲ γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρῖθος ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν παχυτέραν λαβόντος. Plin. 2, 60. grandinem dicit imbre gigni, et nivem, eodem humore mollius coacto: pruinam autem e rore gelido. Sic Seneca grandinem nihil aliud esse quam glaciem suspensam; nam secundum Posidippum grandinem fieri e nube aquosa in humorem versa: cum vero defertur, corrotundari. Corrotundari autem, quia omne stillicidium conglomeratur. Idem e quibusdam annotarat, grandinem hoc modo fieri quo

A apud nos glacies fit, gelata nube: ut Suid. quoque χάλαζαν esse ait νέφος πεπηγός, καὶ ὑπὸ πνεύματος διαῤῥιφθὲν καὶ κατενεχθέν: χιόνα autem, ἐκ νέφους πεπηγὸς ὑγρόν: s. χάλαζαν esse τῆς ἐν τῷ ἀέρι ὑδατώδους ὑγρότητος ὑπὲρ γῆν ἄνω πῆξιν: et sicut χάλαζα plus est quam νιφετὸς in aëre, ita in terra κρύσταλλον plus esse quam πάγον. Il. X. (151.) εἰκυῖα χαλάζῃ, "Η χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. Aristoph. N. (1127.) καὶ τοῦ τέγους Τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις ξυντρίψομεν, Rotundis grandinis globulis: (B. 852.) Οὐκ ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη, pro, ἀπὸ τῶν σφοδρῶν λόγων, inquit Suid. || Χάλαζα, SIVE Χαλάζιον, dicuntur etiam Tubercula quædam pellucida, grandini similia, per cutem sparsa. Auctor enim Introductionis, s. Medici χάλαζαν recenset inter Eos affectus, qui in quacunque parte corporis consistunt. Invadit tamen præcipue oculorum palpebras, si quando in iis lentus quidam humor concreverit. Sunt autem, ut ait Celsus, tubercula parva in palpebris mobilia, simulatque digito huc vel illuc B impelluntur; condunturque aliquando sub cute, nonnunquam sub cartilagine: non dissimilia ταῖς κριθαῖς, sed non figuræ ejusdem: cum vero rotunda sint, ideoque grandini similia, iis dissectis humor manat candido ovi similis. Idem affectus χαλάζωσις nominatur ab Auctore τῆς Εἰσαγωγῆς. Gorr. Vide Paulum quoque, et Aëtium. J. Poll. vero et περὶ στόματι χάλαζαν fieri tradit. || In suis certe ore sub lingua vitium quoddam est, quod χάλαζα nuncupatur: id autem νόσημα tradunt ζώντων μὲν τῶν θρεμμάτων λανθάνειν, ἀποθανόντων δὲ καὶ τεμνομένων, φανερὸν γίνεσθαι, utpote ταῖς σαρξὶν αὐτῶν ἀναμιχθὲν καὶ ἐμπεφυκός: ideoque τοὺς μαγείρους πασσάλῳ τὰ τῶν χοίρων ἀνοίγειν στόματα μετὰ τὴν σφαγὴν, καὶ κατανοεῖν εἰ χαλαζῶσι: procul dubio autem sic nominatur hoc vitium a similitudine, ut et præcedentia tubercula. Athen. (93.) de margaritis, 'Η δὲ λίθος γίνεται ἐν σαρκὶ τοῦ ὀστρέου, ὥσπερ ἐν τοῖς συείοις [sc. κρέασι] ἡ χάλαζα. Vide et Χαλαζάω paulo infra. || In ovorum quoque luteo χάλαζαι dicuntur a grandinis C forma ac colore. Aristot. H. A. 3, 2. Αἱ δὲ πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ὠχροῦ χάλαζαι οὐδὲν συμβάλλονται πρὸς τὴν γένεσιν, ὥσπερ τινὲς ὑπολαμβάνουσιν· εἰσὶ δὲ δύο, ἡ μὲν κάτωθεν, ἡ δ' ἄνωθεν. Sed sunt qui contra Aristot. putent genitalis seminis vitalisque naturæ manifestum esse argumentum quod in ovis hypenemiis, e quibus nihil gignitur, id non inveniatur: ideoque lingua nostra vernacula recte appellari Germen. [" Jacobs. Anth. 11, 161. Spec. 35. Heyn. Hom. 7, 35. ad Timæi Lex. 210. Brunck. ad Or. p. 171. ad Œd. T. 1279. De remediis grandinis avertendæ magicis, Kuhn. ad Paus. 191. Fac. ibid." Schæf. Mss. " Tubercula grandini similia, Philostr. 63. (Apoll. 2, 13.)" Wakef. Mss.]

[* " Χαλαζοβόλος, Plut. 2, 499." Wakef. Mss.] Χαλαζοβολέω, Grandine ferio, Epigr. [" Asclep. 26." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 1, 374." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. in Lazerii Miscell. 2, 68 = Not. Mss. 6, 541." Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 6. p. 631 = 754. * Χαλαζοκόπος, unde] Χαλαζοκοπέω, D itidem Grandine ferio, verbero, contundo, ut Horat. Non verberatæ grandine vineæ: et rursum, haud quia grando Contuderit vites, oleamque momorderit æstus. Unde pass. χαλαζοκοπεῖσθαι, Grandine verberari s. contundi, aut vexari. Plin. enim hæc Theophr. de morbis arborum, (H. Pl. 4, 14, 1.) Χαλαζοκοπεῖται ἢ βλαστάνειν μέλλοντα, ἢ ἀρχόμενα, ἢ ἀνθοῦντα, sic vertit, Vexantur tantum grandine in germinatione aut flore. Idem Theophr. C. Pl. 5, (8, 3.) "Οταν ὑπ' αὐτὴν τὴν βλάστησιν χαλαζοκοπηθῇ. [Χαλαζοκοπεῖ, Gl. Grandinat.] Χαλαζοκοπία, ἡ, dicitur Calamitas illa, qua aliquid grandine contunditur s. vexatur. Plautus Calamitatem simpliciter vocat, Olerum quicquid erat, calamitas profecto attigerat nunquam: ἡ χαλαζοκοπία τῶν λαχάνων οὐχ ἥψατο πώποτε, i. e. τὰ λάχανα οὐ πώποτε ἐχαλαζοκοπήθησαν. Theophr. C. Pl. 5, 8, 2.] Χαλαζοφύλαξ, Speculator et observator grandinis futuræ. Plut. Symp. 7, 2. Οἷον ἐδόκει τὸ περὶ τὴν χάλαζαν εἶναι, τὴν ὑπὸ χαλαζοφυλάκων αἵματι ἀσπάλακος ἢ ῥακίοις γυναικείοις

ἀποτρεπομένην. Seneca Quæst. Nat. 4, 6. Illud incredibile, Cleonæ fuisse publice præpositos χαλαζοφύλακας, speculatores futuræ grandinis. Hi cum signum dedissent, adesse jam grandinem, pro se quisque album agnum immolabat, alius pullum: protinus autem illæ nubes alio declinabant, cum aliquid gustassent sanguinis. Si quis nec agnum nec pullum habebat, digitum suum bene acuto graphio pungebat, et hoc sanguine litabat: nec minus ab hujus agello grando se avertebat quam ab illo, in quo majoribus hostiis exorata erat. Paulo ante dixerat, Quosdam peritos observandarum nubium esse affirmant, et prædicere cum grando ventura sit, et hoc intelligere usu ipso potuisse, cum colorem nubium notassent, quem grando toties insequebatur. Ut vero Plut. dicit grandinem ἀποτρέπεσθαι etiam ῥακίοις γυναικείοις, ita Plin. 28, 7. abigi grandines turbinesque muliere in mense connudata: sic averti violentiam cœli. [" Geop. 1, 14. Schneid. Scriptt. Rei R. 3, 2. p. 37. et Ind. v. Grando, ad Diod. S. 1, 374. ad Paus. 191." Schæf. Mss. • Χαλαζεπής, Anal. 2, 235. cf. Aristoph. B. 852. ἐπῶν χάλαζαι. " Jacobs. Anth. 9, 208." Schæf. Mss.]

[• Ἀχάλαζος, Orac. Sibyll. 3. p. 409.]

[• " Χαλαζηδὸν, Anna C. 489." Elberling. Mss.]

Χαλαζώδης, [contr. e • Χαλαζοειδὴς,] Grandinosus, Grandinis speciem referens, Aristot. H. A. 8, (21.) de suum morbis. Vide Χαλαζάω. [" Lydus de Ostentis p. 158. 166." Boiss. Mss. Geop. 1, 12, 18. • " Χαλαζαῖος, Gesner. Ind. Orph. (Arg. 764.) • Χαλαζήεις, Jacobs. Anth. 9, 93." Schæf. Mss. Nicander Θ. 13. Nonn. D. 1, 178. 4, 132. 12, 330. 18, 232. Maximus Καταρχ. 124. Pind. Ἰ. 5, 64.]

Χαλαζίας λίθος, Lapis s. Gemma grandinis colore et figura. Plin. 37, 11. Chalazias grandinum et colorem et figuram habet, adamantinæ duritiæ. Narrant etiam in ignem additæ manere suum frigus. [• Χαλάζιος, Orph. A. 752. • Χαλαζίτης λίθος, Geop. 1, 14.]

Χαλάζιον, τὸ, Vitium quoddam palpebræ, de quo in Χάλαζα. Vide et Paul. Ægin. 3, 22. 6, 16.: et Cels. 7, 7. a quibus ibi χαλάζιον nuncupatur, ab aliis χάλαζα, uti docui. Χαλαζιάω, Laboro eo vitio. Aët. 7, 83. Χαλαζιᾷν δὲ λέγουσι τὰ βλέφαρα ὅταν ἐκτραπέντων αὐτῶν φαίνεταί τινα ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανῆ, ὅμοια χαλάζῃ. Ubi et χαλάζια vocat Ejusmodi tubercula στρογγύλα et διαφανῆ instar χαλάζης.

Χαλαζόομαι, Grandine infestor. Intellige autem de suum morbo; affertur enim ex Aristot. H. A. 8, (21.) χαλαζοῦται, de sue, pro Concipit grandinem. De homine etiam dici queat quem ἡ χάλαζα tentat. NAM Χαλάζωσις, Grandinatio, dicuntur eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes, Gorr. Vide et Χάλαζα. [Χαλαζόω, Gl. Grandino: Χαλαζωθέν· Grandinatum. • " Χαλάζωμα, Const. Manass. Chron. p. 12. Meurs. (=6.)" Schæf. Mss.] Ἐπιχαλαζόω, Grandine impeto, Grandine verbero, χαλαζοκοπῶ. Lucian. (1, 175.) "Ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, καὶ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόῤῥωθεν αὐτούς; Lapidibus eos impeto ut grandine. [" Ad Eund. 1, 442(=6, 323.) T. H. ad Dial. p. 116." Schæf. Mss.]

Χαλαζάω, Grandine laboro: unde χαλαζῶσαι ὕες, Sues grandine laborantes. Aristot. H. A. 8, 21. Δῆλαι δέ εἰσιν αἱ χαλαζῶσαι· ἔν τε γὰρ τῆς γλώττης τῷ κάτω ἔχουσι τὰς χαλάζας· καὶ ἐάν τις τρίχας ἐκτίλλῃ ἐκ τῆς λοφιᾶς, ὕφαιμοι φαίνονται· ἔτι δὲ τὰ χαλαζῶντα τοὺς ὀπισθίους πόδας οὐ δύναται ἡσυχάζειν. Ubi nota χαλαζᾷν et χαλάζας ἔχειν idem significare: quibus ibi synonymum facit χαλαζώδη εἶναι: ait enim, Χαλαζώδεις δέ εἰσι τῶν ὑῶν αἱ ὑγρόσαρκοι τά τε περὶ τὰ σκέλη καὶ τὰ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ὤμους· ἐν οἷς μέρεσι καὶ πλεῖσται γίνονται χάλαζαι. At χαλαζῶσα δραχμὴ, Grandinosa drachma per jocum dicta fuit stips quædam theatralis, quod cum daretur, grando ruisset, ut discimus e Zenodoto, qui in suis Parœmiis ait, Ἐπὶ τοῦ Διοφάντου τὸ θεατρικὸν ἐγένετο δραχμή· ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ

A ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον: Diophanti tempore drachma stips theatralis erat; cum autem ex aëre tunc grando cecidisset, scommatica irrisione drachmam illam grandinosam vocabant. Obiter autem ibi observa et usum VOCIS Θεατρικὸν, τὸ, substantive positæ. [" Valck. Oratt. 345." Schæf. Mss. " Aristoph. Ἱππ. 381." Seager. Mss. • Καταχαλαζάω, Lucian. 2, 735. " Theod. Prodr. Amaranth. 433." Elberling. Mss.]

ΧΑΛΑΩ, SIVE Χαλάζω, secundum quosdam, cujus tamen exempla nulla afferuntur, [" Montf. Palæogr. 55." Kall. Mss.] F. άσω, Laxo, Remitto: oppositum τῷ ἐντείνω s. κατατείνω, Intendo, Contendo, velut ap. Greg. Naz. de Homine, Κεχαλασμένη χορδὴ dicitur ἡ μὴ συντεταμένη, Quæ intenta non est, Incontenta. Sic enim Cic. vocat eam quæ laxata et remissa est. Itidem Eur. χαλᾷν δεσμὰ, Laxare vincula. Metaphorice autem Aristoph. Σφ.

B (655.) Ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον, Laxata paululum fronte; dicitur enim χαλᾷν τὸ μέτωπον qui frontem adductam et corrugatam laxat, et rugas istas diffluere sinit: quod Horat. dicit Demere supercilio nubem, ut in Συννεφὴς et Νεφέλη docui. Aliter autem Ovid. de Arte Am. 3. cito laxantur corpora rugis, Et perit in nitido qui fuit ore color. Nam Laxari rugis corpus dicit, cum cutis laxior fit et corrugatur. Item Comicus in eadem Fabula dicit τὴν ὀργὴν χαλάσας, ut Stat. Iras laxare. Et rursum cum gen. Τῆς ὀργῆς χαλᾷν εἴξασι, De ira aliquid remittere, ut et Plut. Lycurgo (7.) Οὐδὲν χαλάσαι τῆς ἐξουσίας πρὸς τὸ δημοτικόν. Pro Laxo accipitur et alia in signif., ea sc. qua medicamentum aliquod alvum astrictam dicitur laxare pro Subducere et emollire, faciens sc. ut fluat. Gal. Φάρμακα μαλάττειν τε καὶ χαλᾷν δυνάμενα, Mollire et subducere alvum. Bud. Rursum pro Laxo, ea signif. qua Virg. dicit Laxat claustra Sinon. Ita enim Eur. (Hipp. 808.) χαλᾶτε κλῇθρα, Claustra laxate s.

C aperite, et Lucian. Χαλωμένου τοῦ κλεῖθρον, Cum claustra resolverentur: ἀνοιγομένου, vel etiam χαλῶντος. Nam neutraliter quoque accipitur pro passivo, ut infra docebo. Itemque Xen. Ἱππ. (6, 8.) dicit Χαλῶσι τὸ στόμα, Os aperiunt, et oris veluti claustra laxant. Quo referri potest τὸ χαλῶν καὶ ἀραιοῦν τὸν χρῶτα, oppositum habens τὸ στύφον. || Item Demitto, ut cum fune aliquid demittitur e loco superiore. Act. 9, (25.) Καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους χαλάσαντες ἐν σπυρίδι, Demiserunt per murum, summissum in sportula. Marc. (2, 4.) Χαλῶσι τὸν κράββατον, Funibus demittunt, e tecto nimirum, [Luc. 5, 4. Χαλᾷν τὰ δίκτυα εἰς ἄγραν.] Diosc. 5, 8. de cydonite vino, Τεμὼν ὡς γογγυλίδα, εἰς μετρητὴν γλεύκους χάλασον μνᾶς ιβ': qua signif. c. 35. dicit, Κάθες ἐς γλεύκους ξέστας η'. Itidem χαλάζειν ἄγκυραν dicitur Demittere ancoram in mare. Et ἱστὸν χαλᾷν, Demittere velum, quod nos itidem dicimus Chaler la voile: sed postea verbum hoc Chaler ad alia transferimus. Eodem autem modo pronuntia-

D mus illud cha, quo χα Græcum: unde quidam Caler sine aspirata litera scribunt. Apoll. Rh. 2, (1266.) Ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντα παρακλιδόν. Idem est χαλᾷν πόδα ap. Eur. Or. (706.) Nec non ex Alex. Aphr. Probl. 1. "Υδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον affertur pro Aqua in puteum demissa. Adde huc ex Epigr. κεχαλασμένοι ἄχρι πεδίλων πέπλοι, Pepli ad talos usque demissi, Qui dependere sinuntur et diffluere usque ad pedes. Adde et hoc ex Oppiano K. 3. (124.) de gallina quæ circo accipitre viso expavescit, Καὶ πάσαις ἑκάτερθεν ἑαῖς ἔφριξεν ἐθείραις, Καὶ πτερὰ πάντα χάλασσε ποτὶ χθόνα, In terram demisit alas, Alas in terram dependere et diffluere sinit. Alioqui χαλᾶσθαι dicuntur etiam, quæ deciderunt aut dejecta sunt, ut ap. Diosc. 5, 21. de aceto, Συναγχικοῖς τε ἁρμόζει, καὶ πρὸς κιονίδα κεχαλασμένην, Uvæ dejectæ, quæ decidit, s. Uvæ procidenti, Ruell. Quo refer χαλᾶσθαι quod Bud. e Theophr. affert pro Depressum esse, de solo exæquato, monteque depresso et subsidente. || Χαλασθῆναι εἰς μη-

κος, ex Alex. Aphr. Probl. 2. pro In longum extendi, ut ap. Herodian. quoque 1, (14, 1.) Ἀστέρες εἰς μῆκος κεχαλασμένοι, ὡς ἐν μέσῳ ἀέρι κρέμασθαι δοκεῖν, Polit. vertit, Stellæ in longum productæ, medio quasi aëre suspensæ videbantur. || Mollio, Bud. e Plut. Ὁ δὲ σίδηρος πυρὶ χαλασθεὶς ὑπείκει τοῖς ἐλαύνουσι. || Χαλάω neutraliter etiam accipitur pro Remitto, Laxo, ea signif. qua Liv. dicit, Ubi primum imbres remiserunt; et, Haud multum annona laxarat, i. e. Cesso. Plato de Rep. 1. Ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι. Plut. (6, 278.) Ἀμωσγέπως τοῦ νοσήματος ὑπείκοντος καὶ χαλῶντος. Philo de Mundo, Ἐπειδὰν αἱ κοιναὶ νόσοι χαλάσωσι, Remiserint, Languescereque et cedere inceperint. V. M. 1. Χαλάσαντος δὲ τοῦ δεινοῦ, πάλιν εὐξαμένου Μωϋσέως, Malo laxante Mosis precibus. Quo sensu et λωφᾶν dicitur. || Cedo, Concedo, εἴκω, ὑπείκω. Eur. (Hec. 403.) Χαλᾶν τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. || Accipitur et pro pass. χαλῶμαι, Laxor, Aperior. Xen. K. Π. 7, (5, 11.) p. 114. Ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλώσας, Cum portarum viderent laxari claustra, Cum portas aperiri cernerent. Nam ὡς κραυγὴ καὶ κτύπος ἐγίγνετο, αἰσθόμενοι οἱ ἔνδον τοῦ θορύβου, κελεύσαντος τοῦ βασιλέως σκέψασθαι τί εἴη τὸ πρᾶγμα, ἐκθέουσί τινες ἀνοίξαντες τὰς πύλας, Reseratis patefactisque portis. [" Wakef. Phil. 328. Ion. 649. Abresch. Æsch. 2, 27. Meleager 77. Jacobs. Anth. 6, 91. 12, 120. 381. Anim. in Eur. p. 5. Diod. S. 2, 646. Bast Lettre 218. Boiss. Philostr. 302. Ruhnk. Ep. Cr. 137. ad Longin. 263. Lennep. ad Phal. p. 23. 176. Valck. Hipp. p. 250. Diatr. 233. 235. Bergler. ad Alciphr. p. 6. 7. Brunck. ad Æsch. Pr. 1065. ad Eur. Bacch. 543. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 119. Toup. Opusc. 1, 302. Heyn. Hom. 8, 526. 536. X. τὸ μέτωπον, Coray Theophr. 206. Jacobs. Anth. 7, 367. Ruhnk. ad Rutil. 70.: τὴν μέσην, Chardon Magaz. Encycl. T. V. 2. An. p. 498.: πόδα, Valck. Phœn. p. 304. * Χαλάσσω, ibid." Schæf. Mss. "Χαλάω, Mitis sum, mollis, non severus, Plut. 2, 63. Remitto, cum gen., Opp. Ἁ. 2, 451. (αἱ δ' οὐδὲν ἀναιδείης χαλόωσι.)" Wakef. Mss. X. μέτωπον, Explicare seria frontis, Ruhnk. ad Rutil. Lup. 69. Λίθος εἰς ὑγρότητα κεχαλασμένος, Callistr. p. 896.: σῶμα κεχαλασμένον, 891. Ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς χαλωμένη, Porph. ad Marcell. p. 16. " Χαλάω, i. q. μεθίημι, Soph. Œd. C. 840. Χαλᾶν λέγω σοι, quod paulo supra μέθες χεροῖν." Seager. Mss. * Κεχαλασμένως, Gal. 2, 398.]

[* " Χαλατονέω, Porphyrius ad Ptolemæi Harmonica p. 294. Τοῦ πνεύματος χαλατονοῦντος ἐν τοῖς μακροτέροις διαστήμασι." Schn. Lex.]

" Δυσχαλέα, Hes. exp. ἄκρατον, κακὸν λίαν:" [cf. Χάλις:] " addens etiam, Δυσχαλέες, βλάσφημοι, χαλεποί: procul dubio a χαλᾶν." " Ἐγχαδὲς, Eid. " νέον, ἄκρατον:" [leg. Ἐγχαλές: vide Interprr.]

Χάλασμα, τὸ, Laxatio, Remissio. Exp. etiam Summissio; nec non Jactus: sed non addito Auctore. Bud. χάλασμα τῆς ὠμοπλάτης et ἐκβολὴ pro eod. in Hippiatr. accipi annotat, h. e. pro Luxatione. [" Ad Diod. S. 2, 472. ad Lucian. 2, 324. Ammon. 72." Schæf. Mss. " Hes. v. Καγχαλάα." Wakef. Mss. " Remissio bono sensu, ap. Apollon. Lex. v. Καγχαλόωσα legitur, Ἐν χαλάσματι εἶναι τὴν ψυχὴν, ubi per ἐν ἀνέσει exp." Schleusn. Mss. Heliodorus Chirurg. τοῦ λίνου.] Χαλασμὸς, ὁ, Laxatio, Remissio. Diosc. 1, 151. Χαλασμοὺς ἄρθρων συνάγει, Laxatos artus committit, Ruell. Ubi Marcellus annotat, laxatos artus dici, quando languentibus et a sua firmitate delapsis, qui eos continent, nervis, impeditur membrorum motus. Apud eund. Diosc. χαλασμὸς legitur pro Laxatione et dilatatione corporis per quædam medicamenta vel per vomitum, Bud. Fuerit igitur hic χαλασμὸς τῶν πόρων, ut supra medicamenta quædam χαλῶσι καὶ ἀραιοῦσι τὸν χρῶτα: quibus opp. τὰ στύφοντα. Χάλασις, ἡ, Laxatio, Remissio. Aliis et Resolutio: [ἄρθρων, πόρων, Diosc. * Χαλαστὴς, unde] Χαλαστικὸς, Laxandi remittendique vim habens: φάρμακον, ap. Medicos Medicamentum, quod conten-
A tas rigidasque particulas laxare ac remittere potest: cui opp. τὸ συντατικόν. Vide Συντατικὸς, item et Ἀναχαλαστικὸς paulo infra. [" Schol. Il. Ψ. 281." Wakef. Mss.]

Χαλαστὸς, Laxatilis, Qui laxari et demitti potest.

ΑΤ Χαλαστὸν, τὸ, Catena dicitur, forsan quod modo laxetur et demittatur, modo intendatur aut adducatur, ut Lucan. Corrupto custode Phari laxare catenas. Legitur ap. LXX. 2 Paralip. 3, (5.) Ἔγλυψεν ἐπ' αὐτοῦ φοίνικας καὶ χαλαστά: aliquanto post, (16.) Ἐποίησε ῥοΐσκους ἑκατὸν, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν χαλαστῶν. Sed notandum est, Compl. Ed. in priore loco pro χαλαστὰ habere ἀλύσεις, itidemque ἀλύσεων in posteriore pro χαλαστῶν. Bud. tamen lectionem illam et ipse agnoscit, χαλαστὸν exponens Catena. Vulgaris Versionis Auctor usus est diminutivo Catenula; priorem enim locum sic vertit, Sculpsitque in ea palmas, et quasi catenulas se invicem complectentes. Posteriorem hoc modo, Fecit et malogranata centum, quæ catenulis interposuit.
B Infra χαλάρα ead. signif. [Schleusn. Lex. V. T.]

[* Χαλαστὴρ, unde * Χαλαστήριος, neutr. plur. * Χαλαστήρια, τὰ, sc. σχοινία, Appian. B. C. 4, 78. Cf. Ἀνασπαστήρια. Vegetius R. M. 5, 15. Calatorii funes, quibus antennæ suspenduntur. " Num Catenæ quæ suspenduntur de collo etc.? Phot. v. Ὁρμίσκος. Vide quoque Thes. meum Philol. Crit. in Verss. Gr. V. T. v. Χαλαστόν." Schleusn. Mss.]

Χαλαρὸς, Laxus, Laxatus, i. e. Non contentus, Incontentus, ut Cic. dicit incontentas fides. Xen. Ἱππ. (10, 3.) Ἐάν τις διδάξῃ τὸν ἵππον ἐν χαλαρῷ μὲν χαλινῷ ἱππεύειν, ἄνω δὲ τὴν αὐχένα διαίρειν. Ubi ut χαλαρὸν χαλινὸν dicit, sic alibi in eod. l. χαλαρὰν ἡνίαν, Frænos laxatos s. laxos; dicunt enim et Lat. Equo laxare frænum. Itidem χαλαραὶ ἁλύσεις dicuntur Catenæ laxatæ et demissæ. Thuc. 2, (76.) Ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι, καὶ οὐ διὰ χειρὸς ἔχοντες, Demittebant trabem illam laxatis catenis, nec manibus tenentes. Rursum Xen. χαλαρὸν synonymum facit τῷ ὑγρῷ, opponens iis τὸ σκληρὸν,
C sic scribens in eod. l. (7, 6.) Χρὴ δὲ καὶ χαλαρὰν ἀπὸ τοῦ γόνατος ἀφεῖσθαι τὴν κνήμην σὺν τῷ ποδί· σκληρὸν μὲν γὰρ ἔχων τὸ σκέλος, εἰ προσκόψειέ τῳ, προσκεκλασμένος ἂν εἴη· ὑγρὰ δὲ οὖσα ἡ κνήμη, εἴ τι καὶ προσπίπτοι αὐτῇ, ὑπείκοι ἄν. Atque ut ὑγρὸς accipitur etiam pro Agilis, Flexibilis, ita et χαλαρὸς ap. Aristoph. Σφ. (1495.) κατὰ σαυτὸν ὅρα. Νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις Στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών: ubi monetur spectator ut sibi caveat ne calce forte feriatur, dum artus agili motu in saltatione flectuntur. Aliter χαλαρὰ ἄρθρα dicit Diosc. Ibi enim signif. Artus laxati, sc. 1, 151. Πρὸς τὰ χαλαρὰ καὶ ἀσυμπώρωτα ἄρθρα, καὶ πρὸς ἀσυμπώρωτα κατεαγότα, ὠφελίμως καταντλεῖται, Artus laxatos et male solidescentes. Quid autem sit ἄρθρων χαλασμὸς s. χάλασμα, supra annotatum est. [" Brunck. Aristoph. 3, 171. Heyn. Hom. 7, 398. 797." Schæf. Mss. Plato de Rep. 3, 10. Ἁρμονίαι χαλαραὶ, ἡ Λυδιστὶ καὶ Ἰαστί. Synes. 161. -ρυτίς. " Χαλαρὸς χαρακτὴρ, Camariotæ in Συνοπτ. Παραδ. p. 4. vocatur Genus dicendi
D tenue, quod alii ἁπλοῦν, et ἰσχνὸν appellarunt: Χαλαρὸς μὲν καὶ ἁπλοῦς χαρακτὴρ, ὁ ἄνευ κατασκευῶν τῷ πανηγυρικῷ ἐφαρμόττων." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " De cantu s. modulatione, ap. Mich. Apost. Prov. 1, 9." Schleusn. Mss. * Ἐπιχαλαρὸς, Hippocr. 817. Foës. Ἐπιδέσει ἐπιχαλαρωτέρῃ. * Ὑποχαλαρὸς, Hippocr. 865. * " Χαλαρῶς, Strabo p. 44. Hippocr. 488." Wakef. Mss.] Χαλαρότης, ητος, ἡ, Laxitas, Lentitudo. Xen. Ἱππ. (10, 13.) p. 554. Ὅταν δ' αἴσθηται ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ τε ὑψηλαυχενίᾳ καὶ τῇ χαλαρότητι, Delectari equum elatione cervicis et habenarum laxitate. Utitur et pag. præced. [* " Χαλαρόω, Valck. Phœn. p. 472." Schæf. Mss. " Pro χαλαρὸς Epicharmus ap. Athen. 309. * χάλαδρος dixit: χάλαδροι κώβιοι, Molles, Laxa carne, gobii." Schw. Mss.]

ΑΤ Χαλάρα, Hes. est ἅλυσις, Catena: qua signif. habuimus χαλαστὸν paulo ante.

Χαλαίνω, i. q. χαλάω, indeque derivatum. Hesiod. Ἀ. (308.) ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους Ῥυτὰ χαλαί-

νοντες, i. e. χαλῶντες τὰς ἡνίας, Lora s. Habenas laxantes, ἐνδιδόντες s. διδόντες. Xen. Ἱππ. (10, 12.) Δοτέον εὐθὺς τὸν χαλινὸν, Frænum e vestigio laxandum est. Unde derivari potest ADJ. Χαλαίπους, quod Epith. est Vulcani ap. Nicandr. Θ. 458. dicentem Ἡφαίστοιο χαλαίποδος, sicque eum appellantem διὰ τὸ κεχαλασμένους τοὺς πόδας ταῖς ἁρμονίαις ἔχειν: claudus enim fingitur, et pedes habens suis compagibus laxatos. Sed notandum est, scribi etiam κυλοίποδος pro hoc χαλαίποδος, nec non χωλοίποδος, teste Schol.: tunc autem pro Ἡφαίστοιο leg. foret Ἡφαίστου, ut metrum staret. Porro illud postremum ADJ. Χωλοίπους, est Claudus pede, Claudicans pedibus, i. e. χωλὸς, Claudus. AT Κυλλοίπους, duplici enim λλ scr., sicut κυλλὸς, dicitur ὁ ῥαιβὸς, Varus, qui sc. distortis est pedibus, loripes: atque ut hic κυλλοίπους a Nicandro nominatur Vulcanus, ita κυλλοποδίων ab Hom., ab aliis κυλλοπόδης. [" Ad Charit. 723." Schæf. Mss.]

Ἀναχαλάω, Relaxo, s. simpliciter Laxo, χαλῶ, [" D. R. ad Longin. 263. Koen. ad Greg. Cor. 159 (=343.)" Schæf. Mss. Hippocr. Morb. Mul. 1. p. 616, 38. Athen. 24.] UNDE Ἀναχαλασμὸς, ὁ, Relaxatio. ET Ἀναχαλαστικὸς, ὁ, Relaxativus s. Relaxatorius, Relaxandi vim habens, ut, Ἀναχαλαστικὸς τῆς ὑστέρας, ap. Diosc. 1.; sunt enim ap. Medicos ἀναχαλαστικὰ φάρμακα, quæ et simplici voce nominantur χαλαστικὰ, Relaxandi s. Laxandi vi prædita: quæ sc. tensioni medentur. Eorum autem plures sunt species, cum tensio quoque multis modis contingat; alia enim humectando laxant, alia calefaciendo, alia molliendo, alia vacuando, alia tumores præter naturam purgando, alia aliud quiddam faciendo. Attamen si universalem quandam horum omnium substantiam constituere licet, ea certe erit e genere modice calefacientium. Sic enim et conniventia corporis laxantur, et flatuosi spiritus tenuantur, et quod phlegmones jam conflatum est, digeritur. Verum Methodici multo longius τοῦ χαλαστικοῦ nomen extendunt, ut docet Gal. ad omnia remedia significanda, quibus astrictus affectus, quo una cum fluente humore omne morborum genus comprehendebant, curaretur. Itaque et venæ sectionem χαλαστικὸν esse præsidium dicebant, et omnia similiter purgantia medicamenta. Gorr.

Poëtæ vero dicunt ETIAM Ἀγχαλάσαι pro ἀναχαλάσαι, (quemadmodum ἀγχάσασθαι pro ἀναχάσασθαι, et ἀμπνεῦσαι pro ἀναπνεῦσαι, ac similia alia,) Relaxare, Remittere. " Ἀγχλάσας, Etym. affert " pro ἀναχαλάσας. Sed mendosum id est, et pro " eo reponendum ἀγχαλάσας. Sequentes autem " duæ expp. quas illi subjungit, sc. ἀνακουφίσας, " ἀναβαστάσας, conveniunt potius participio ἀνο- " χμάσας."

Ἀποχαλάω, Relaxo, Remitto, Resolvo, Laxando emitto. Apud Aristoph. cum præp. εἰς, N. (762.) Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα Λινόδετον, ὥσπερ μηλολόνθην, τοῦ ποδὸς, Laxatum emitte in aërem. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 119. Kuster. Aristoph. 59." Schæf. Mss. * Ἀποχαλασμὸς, Relaxatio, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Διαχαλάω, Dissolvo, Laxo et dissolvo. Epicrates Comicus ap. Athen. (570.) de Laide jam vetula, Ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος: senectus enim compagem corporis paulatim dissolvit. Ex Eur. vero (Iph. A. 1340.) affertur pro Resolvo, Dissipo, Aperio. [" D. R. ad Longin. 263. Jacobs. Anth. 7, 345. 9, 195. 12, 381." Schæf. Mss. Xen. Ἱππ. 7, 11. * " Διαχαλάσματα ἁρμονιῶν, Illa vitia compositionis et structuræ, quæ oriuntur e collisionibus vocalium, et concursu impedito literarum: unde fit mora quædam auribus injucunda, et difficilis elocutio. Dionys. Comp. 168(=333.) Τὸ κῶλον τραχύνειν καὶ διασπᾶν τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν: vide Διϊστάνειν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Διαχάλασις, Hippocr. 903. Ἡ ῥῆξις ἡ κατὰ τὴν ῥαφὴν γινομένη καὶ δ. ἐστὶ τῆς ῥαφῆς.]

[* Ἐγχαλάω, i. q. χαλάω, Plut. Q. S. 6, 3. Schol. Arat. 421. Ἐγχαλάσαι τοῖς τοῦ ἀρμένου ποσὶ, Pedem velorum laxare. " Brunck. Phil. 328. Wakef. ibid. Musgr. Or. 705." Schæf. Mss. * Ἐπεγχαλάω, Nicander Ἀ. 439. Δεσμὰ δ' ἐπεγχαλάουσι γενειάδος.]

Ἐκχαλάω, i. q. ἀποχαλῶ, Demitto, s. Laxando emitto. Exp. etiam Dejicio. [" Jacobs. Anth. 7, 308. Agathias 70." Schæf. Mss.] " Ἐκκαλάξαι, " Hes. κλίναι τὸ ἱστίον, Velum submittere."

Ἐπιχαλάω, Laxo, Resolvo. Lucian. (3, 83.) Τῷ φθάνειν ἐθέλειν, τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, Præveniendi studio vincula etiam laxa incontentaque relinquentes, Bud. Item pro Laxo s. Demitto aut Deprimo accipitur ap. Greg. Naz. de Homine, Τὸ ὕπνου βαρὸς ἐπιχαλᾷ τὸ βλέφαρον τοῖς ὀφθαλμοῖς. [Philo J. de Colend. Par. 21. Ἐνδιδόντες καὶ ἐπιχαλῶντες ταῖς ἰδίαις ἐπιθυμίαις.]

Καταχαλάω, Demitto, ut χαλάω quoque. Josue 2, (15.) Κατεχάλασεν αὐτοὺς διὰ θυρίδος, Demisit eos per funem de fenestra. Cui similem locum habes in Χαλάω. [" Ad Phalar. 236. Wakef. Phil. 328." Schæf. Mss.]

Παραχαλάω, Relaxo. In qua signif. non active solum usurpatur, sed etiam neutraliter, ut et simplex χαλάω: unde Gaza Παραχαλάσαι τῷ γήρᾳ Græce dixit quod Cic. Languescere senectute. [Hippocr. 606. " Aristoph. Ἱππ. 434. Κἄγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω, Si quid fatiscat, sentinam observabo." Seager. Mss. * Παραχάλασμα, unde dimin. * Παραχαλασμάτιον, Mathem. vett. 268.]

[* Περιχαλάω, Dissolvo, Relaxo, LXX. 4 Macc. 7, 13. Περικεχαλασμένων τῶν σαρκῶν.]

[* " Προχαλάω, Laxo, Demitto. 4 Macc. 10, 19. Προκεχάλασται ἡ γλῶσσα, Prominet lingua, ubi alii κεχάλασται. Adde Aretæum p. 124, 36. προχαλάσαντα." Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Συγχαλάω, Una relaxo, Clem. Alex. 189." Kall. Mss. " Τὰ μὲν οὖν ἀντίαν φορὰν φερόμενα ἀπαντάξαντα αὐτὰ αὐτοῖς συγχαλᾷν, Archytas H. Stephani Excerpt. p. 81. Morus in N. T. p. 88." Schn. Lex.]

[* " Ὑπερχαλάω, Leon. Alex. 4. et Jacobs." Schæf. Mss.]

Ὑποχαλάω, Paululum laxo, Aliquantum remitto, Clanculum laxo, Sensim leviterque remitto, ut vix sentias. In VV. LL. exp. ὑποχωρῶ, sed tunc scr. foret ὑποχάζω. [" Jacobs. Anth. 9, 88." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 46. τοῦ μέλους. * " Ὑποχάλασις, Remissio, Cessio, Suid. v. Ὑφιστήσεις." Schleusn. Mss.]

ΧΑΛΙΣ, SIVE Χάλιξ, dicitur Bacchus: item ὁ ἄκρατος οἶνος, Vinum merum et nulla mixtum aqua: quoniam sc. τοὺς πίνοντας χαλᾷ καὶ ἀνίησιν: unde et Λυαίου nomen invenit; laxat enim animum curis ac molestiis. Testatur id Eust. (1936.) et Hes. cui Hesychio χάλις est non solum ὁ ἄκρατος οἶνος, verum etiam ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας, i. e. ἀσύνετος, Qui est mente laxata et stolida. Suidæ χάλις est εἶδος οἴνου, qui etiam addit, habere dativum χάλει. || Χάλιξ vero dicitur etiam μικρὸν λιθίδιον, teste eod. Suida, ut Hesychio quoque χάλικες sunt οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι, Lapides minuti, quibus ad structuras ædium utuntur, ut sunt silices et cæmenta. Vocant enim Lat. Cæmenta, λατύπην Græci, frusta e majoribus lapidibus, dum cæduntur, decussa, quas Vitruv. Assulas quoque appellat. Thuc. 1, (93.) Ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐντομῇ ἐγγώνιοι, σιδήρῳ πρὸς ἀλλήλους τὰ ἔξωθεν καὶ μολύβδῳ δεδεμένοι, Nec cæmentum, nec lutum. Plut. de Solert. Anim. Εἰς ἔλαιον ἀμφορέως ἀποδεοῦς ἐμβάλλοντα τῶν χαλίκων, Silices injicientem: Symp. 6, 5. quærit Διὰ τίνα αἰτίαν οἱ χάλικες καὶ αἱ μολυβδίδες ἐμβαλλόμεναι ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσι: ut hodieque fontium et puteorum fundus silicibus injectis sterni solet. Item αἱμασιὰ ἐκ χαλίκων, ap. Suid. Septum e silicibus et cæmentis constructum: quod Lat. Maceriam vocant. [" Χάλις, Casaub. ad Athen. 24. Jacobs. Anth. 10, 410. Χάλιξ, ibid. et 11, 53. Schneid. ad Scrr. R. R. 3, 2. p. 95. ad Joseph. 3. p. 56. Mœr. p. 53." Schæf. Mss. " Phot. 727. Suid.

8, 580." Wakef. Mss. "Aristoph. Ὄρν. 839. Χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον, Cæmenta apporta lutumque nudus macera." Seager. Mss. Plut. Cimone 13. Χάλικι πολλῇ καὶ λίθοις βαρέσι, vertitur Glarea: Lucian. Tragop. 225. Χάλιξιν ἐστρωμένην ὁδόν. * Χαλικοειδής, unde per contr. * Χαλικώδης, Theophr. de Lap. 65. Ἡ δὲ φύσις αὐτῆς (τῆς γύψου) ἰδία· λιθωδεστέρα γὰρ μᾶλλόν ἐστιν ἢ γεώδης· ὁ δὲ λίθος ἐμφερὴς τῷ ἀλαβαστρίτῃ· μέγας δ' οὐ τέμνεται, ἀλλὰ χαλικώδης. * Χαλικόω, unde * Χαλικώματα, Gl. Cæmenta. Χάλις, Merum, Bacchus, Hipponax ap. Schol. Lycophr. 579. Χάλιξ, Χάλις, Barker. ad Etym. M. 1128.]

Χαλίκρατος, SIVE Χαλίκρητος, Merus, Purus, vel etiam Ita temperatus ut nihilominus possit χαλᾷν τὰς φρένας. [" Cratinus ap. Athen. 1. p. 8. Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ." Schw. Mss.] Hes. exp. εὔκρατος et ἄκρατος: quorum illud signif. Bene temperatus s. mixtus; hoc vero, Mistione carens, Meracus, Merus: ut Suid. quoque χαλικρήτῳ exp. μὴ κεκραμένῳ, afferens ex Epigr. Κεῖτο χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη. Idem rursum χαλίκρατος πότος affert pro ὁ χαλῶν τὰς φρένας, sicut et Schol. Apoll. Rh. χαλίκρατον μέθυ exp. non tantum ἄκρατον, verum etiam τὸ χαλῶν τὰς φρένας: subjungens, Atheniensibus χάλιν dici τὸν ἄκρατον; [subjungit etiam, Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας * Χαλιμίας φησὶ λέγεσθαι, Schol. autem a Schæfero editus * Χαλίδας exhibet. Cf. Χαλιμάς.] Locus Apoll., in quem hæc annotat, est 1, (472.) Ἦ, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι, Πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ: quod χαλίκρητον μέθυ paulo post appellat ζωρὸν μέθυ. Eust. vero dubitat an ap. Æschylum χαλίκρητοι σπονδαὶ eædem sint quæ ap. Hom. ἄκρητοι, an vero diversæ: tales autem sunt, Eod. auctore, αἱ ἐπὶ Διονυσίῳ κραθεῖσαι: nam χάλις, inquit, secundum quosdam est ὁ Διονύσιος: ex illo vero, etiam ὁ ἄκρατος οἶνος: unde et χαλιμὰς γυνὴ veteribus dicitur ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. Sed forsan χαλίκρατον μέθυ dici queat Vinum meracum meraco mixtum, eo modo quo aqua misceri solet, ut sit e verbo κεκρᾶσθαι et χάλις significante vinum ἄκρατον. [" Χαλίκρατος, Jacobs. Anth. 6, 148. 11, 53. Casaub. ad Athen. 24. Toup. Opusc. 1, 558." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1130.] Porro ap. Nicandr. legitur ETIAM Χαλικροτέρη πόσις, fortassis per sync. pro χαλικρατοτέρη, quod Schol. superlativo gradu exp. ἀκρατοτάτη, circa finem libri Alexipharmacων, Ἦν τε καὶ ἐμπλείουσα χαλικροτέρη πόσις οἴνης Οἴῃ ἐπαλθήσειε παρὰ χρέος: sic enim ille, ἣν ἀκρατοτάτη πόσις οἴνου πολλὴ παραχρῆμα ἰάσαιτο. [" Fallitur doctissimus Lexicographus. Χαλικροτέρη est comparativus gradus, a positivo * χαλικρός. Iterum Nicander Ἀ. 59. Ἠέ τι μυελόεντα χαλικρότερον ποτὸν ἴσχοις." Barker. l. c. Cf. Schæf. in Chœrilo Nækii p. 273. * Χαλίκραιος, Nicander Ἀ. 29. οἴνῃ. " Jacobs. Anth. 10, 87." Schæf. Mss.]

Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ χάλις τὰς φρένας, Cui mens laxata et emota est. Hes. ὁ κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας, i. e. ἀσύνετος, ut Suid. quoque χαλίφρονος exp. ἀνοήτου, Amentis, Dementis, Stulti. Utitur hoc adj. Hom. Od. Δ. (371.) Νήπιος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων, Ἠὲ ἑκὼν μεθιεῖς· καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων. Ubi Eust. annotat, aliquem, secundum Poëtam, tripliciter ἀμελεῖν τοῦ συμφέροντος, vel nimirum quod sit νήπιος, vel quod χαλίφρων, vel quod ἑκὼν μεθιείς: esse autem νήπιον, eum qui adhuc κατὰ παῖδα φρονεῖ: esse χαλίφρονα, Qui quidem puer non est, sed alias non πυκνὸς, verum χαῦνος et τὰς φρένας κεχαλασμένος: at vero τὸν ἑκόντα μεθιέντα, s. μεθήμονα, qui neutrum horum est, sed ἄλλως ἠμελημένος καὶ ῥᾴθυμος. Rursum Hes., cum χαλίφρονας exposuisset παράφρονας, μαινομένας, subjungit, rectius meliusque exponi τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν. ὑφ' ἡδονῆς: quales sunt paulo infra αἱ χαλιμάδες γυναῖκες. [" Jacobs. Anth. 10, 410." Schæf. Mss. " Appian. 3, 362." Wakef. Mss. Od. T. 530. Opp. Ἀ. 3, 362. Musæus 117. Barker. ad Etym. M. 1128.] Χαλιφρονέω, Sum χαλίφρων, s. κεχάλασμαι τὰς φρένας, Demens sum et stolidus. Od. Ψ. 11. Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, οἵτε δύνανται Ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα· Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν. Ubi nota synonymως eum posuisse ἄφρονα et χαλίφρονα, item ἐπίφρονα et σώφρονα: opposuisse autem sibi ἄφρονα ποιῆσαι τὸν ἐπίφρονα, et χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπιβῆσαι. Schol. quoque ibi χαλιφρονοῦντος nomine accipit τὸν κεχαλασμένας ἔχοντα τὰς φρένας, ἠλίθιον, ματαιόφρονα. Inde et SUBST. Χαλιφροσύνη, ἡ, Mens laxata et emota e sua sede, Dementia, Amentia. Od. Π. (310.) Ὦ πάτερ, ἤτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' οἴω Γνώσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν: ubi Schol. iterum exp. κεχαλασμέναι καὶ ἔκλυτοι φρένες, s. σκαιαὶ καὶ ἀβέλτεραι τῇ διανοίᾳ, ἀφροσύναι. [" Stob. 78, 8." Wakef. Mss.]

Ἀκροχάλιξ, ικος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἄκρως κεχαλασμένος, Summe et supramodum laxatus s. solutus, quo modo Eust. exp. ap. Dionys. P. (948.) de Baccho, Ἀκροχάλιξ δ' οἴνῳ πλεκτοὺς ἀνεσείσατο θύρσους. Addit tamen Idem et aliam exp., sc. ὁ τῷ ἀκράτῳ χαλασθεὶς τοῦ φρονεῖν, videturque intelligere ἀκροχάλιξ pro ἀκρατοχάλιξ per sync. esse dictum, ut et Etym. Auctor innuit non ἀκρατοκώθων tantum, sed et ἀκροκώθων eadem signif. usurpari. Rursum Eust. Comm. in Hom. 1936. de quibusdam e χαλῶ derivatis loquens, cum dixisset, Καὶ χάλιξ οἶνος, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς, subjungit, Καὶ ἀκροχάλιξ οἴνῳ, ὁ μεθύων, Ebrius. Quod si Hesychio credimus, ἀκροχάλιξ i. est q. ἀκροθώραξ, Non e toto ebrius, sed dimidia tantum parte. Quo sensu Lat. vocem Appotus accipiunt nonnulli. [" Jacobs. Anth. 11, 54. Ruhnk. Ep. Cr. 224." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 42. * Ἀκροχάληξ, Herodian. Epimer. 170." Boiss. Mss. Apoll. Rh. 4, 432. Ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι.]

Χάλιμος, Hes. φαρμακὸς, Veneficus, forsan quoniam suis venenis hominum animos ac corpora χαλᾷ καὶ ἐκλύει.

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha. Scribit enim Etym. et Lex. meum vetus, χαλιμάδας dici τὰς βάκχας, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν. Ex Eust. autem in Χαλίκρατος paulo ante docui veteribus χαλιμάδα γυναῖκα dici τὴν ὑπὸ μέθης χαλωμένην τὸ σῶμα. At Hesychio χαλιμάδες sunt αἱ ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι. Apud Suid. LEGITUR, Χαλίμα, ἡ πόρνη, ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης ἢ μανίας.

Χαλιμάζω, More χαλιμάδων in libidinem ruo. Idem enim Suid. χαλιμάζειν esse dicit τὸ περὶ τὰς συνουσίας ὁρμᾷν· ἀπὸ τοῦ χαλᾷν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος. In Lex. meo vet. χαλιμάζειν esse dicitur τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι. Apud Eust. vero (ad Od. Ψ. 1.) SCRIPTUM Χαλικάζειν, quod ab Epicharmo usurpari ait pro περὶ συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι καὶ ὑποστένειν. Fuerit igitur hoc χαλικάζειν a χάλιξ, illud vero χαλιμάζειν a χάλις. [Χαλικάζω et Καγχαλίζω conf., Barker. ad Etym. M. 1129.]

Χαλία quoque, quod Hes. est ἡσυχία, Quies, a χαλῶ derivatum videri queat; quiete enim laxantur corpora a laboribus et molestiis. AT Χαλίδιον, Eid. est πινάκιον, Tabella.

Χαλιστὸς quoque ab eadem effluxisse origine puto; idem enim Lexicographus χαλιστὸν exp. σκαιὸν, (ut idem sit χαλιστὸς cum χαλίφρων,) addens tamen, ἢ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον. [* " Χαλίω, ad Timæi Lex. 276." Schæf. Mss.]

ΧΑΛΙΝΟΣ, ὁ, etiam ipsum a χαλάω derivat Etym., dicens esse τὸ μετὰ δυνάμεως χαλώμενον: est autem χαλινὸς, τὸ ἐμβαλλόμενον τοῦ ἵππου τῷ στόματι σιδηροῦν ὄργανον, Ferreum instrumentum, quod ori equi inseritur: cui annexa lora, ἡνίαι dicuntur et ῥυτὰ s. ῥυτῆρες, Lat. Habenæ. Frequens hoc vocab. ap. Xen. de Re Equestri. Ubi inter alia tradit oportere bonum equitem οὐ μεῖον δυοῖν χαλινοῖν κεκτῆσθαι, (10, 6.): quorum nimirum alter λεῖος sit, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων, alter vero τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνους, ὀξεῖς. Paulo post vero docet quid sit τὸ ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ, et quid τὸ σκληρόν: sc. p. 554. Eodem in l. στόμιον et

χαλινὸν synonymωs usurpat; ait enim (6, 7.) p. 549. "Ἵνα δὲ ὁ ἱπποκόμος τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ, πρῶτον μὲν προσίτω κατὰ τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἵππου· ἔπειτα τὰς μὲν ἡνίας περιβαλὼν περὶ τὴν κεφαλὴν, καταθέτω ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ· τὴν δὲ κορυφαίαν τῇ δεξιᾷ αἱρέτω, τὸ δὲ στόμιον τῇ ἀριστερᾷ προσφερέτω: Frænum s. Lupos sinistra manu admoveat. Ubi quod προσφέρειν τὸ στόμιον dicit, aliquanto post vocat τὸν χαλινὸν προτείνειν, ubi sc. ab eo equus dicitur interdum ἁρπάζειν τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον. Iisdem synonymum est τὸ ἔχειν πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινόν: et consequens τὸ ἐμβάλλειν τὸν χαλινὸν, Injicere frænum: quod ap. Hom. quoque legitur, sic canentem, Il. T. (393.) ἵππους Ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν, ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇσ' ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. Ipse vero χαλινὸς dicitur ἐμβάλλεσθαι et rursum ἐξαίρεσθαι, ut ap. Xen. rursum l. c. (3, 2.) Εἰ ὁρῶντος μὲν τοῦ ὠνουμένου ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινὸς, ὁρῶντος δὲ ἐξαίροιτο. Eundem ipse equus dicitur δέχεσθαι, interdum et ἁρπάζειν, eidemque πείθεσθαι, quorum exempla ibid. multa, ubi etiam tradit quosdam equos sua sponte ὑποχάσκειν et χαλᾷν τὸ στόμα πρὸς τὸ δέχεσθαι τὸ στόμιον, atque ita quasi ἁρπάζειν αὐτομάτους τὸν προτεινόμενον χαλινόν: nam τοὺς μὲν ἵππους οἱ καλῶς τρέφοντες, εὐστόμους τῷ χαλινῷ, τοὺς δὲ παῖδας εὐηκόους τῷ λόγῳ παρέχουσιν, inquit Plut. (6, 141.) Idem rursum equus dicitur τὸν χαλινὸν ἔχειν, ab eod. Plut. nec non διὰ χαλινοῦ κυβερνᾶσθαι. Metaphorice autem quidam ap. Aristot. Rhet. 2. Τὸν χαλινὸν ἤδη ἔχετε, ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα. Ipse porro sessor s. eques postquam ἐνέβαλε τὸν χαλινὸν, dicitur eo χρῆσθαι, nec non ἕλκειν τὸ στόμα τοῦ ἵππου: quorum prius conveniens est et necessarium, alterum ut vitiosum reprehenditur, quamvis multi id facientes λαμπρύνειν οἴονται. Idem τὸν χαλινὸν nonnunquam χαλᾷ, s. δίδωσιν aut ἐνδίδωσιν, quod Hesiod. τὰ ῥυτὰ χαλαίνειν dicit: Lat. Laxare et Remittere frænum. Metaphorice autem Plut. (7, 815.) Τοῦ δὲ πιστεύειν σφόδρα χρησαίμην ἂν ἴσως χαλινῷ τῇ Πλάτωνος εὐλαβείᾳ. Et rursum in Fab. Δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβαλεῖν ὕβρεως καὶ θρασύτητος. Ubi etiam nota χαλινὸν ὕβρεως, et χαλινὸν τοῦ σφόδρα πιστεύειν, pro Frænum quo cohibetur ἡ ὕβρις et τὸ πιστεύειν σφόδρα. || Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum quædam partes; scribit enim J. Poll. 2. Τὰ ἑκατέρωθεν αὐτῶν ἐπὶ τὰς γνάθους καταλήγοντα nominari χαλινούς. Cæl. Aurel. χαλινὸν dici scribit Buccarum partes circa labiorum confinia. Alibi dicit, Labii ultimum finem, s. Oris angulum. Idem Chron. Pass. 1, 4. Ac si dentes conciderint, ut præfocationis excitent metum, immisione digitorum sinistram compagem, quam Græci χαλινὸν vocant, ut hiscant, diducemus, ne spumarum emissio tardetur. || Nicander vero χαλινοὺς appellat τοὺς ὀδόντας, Dentes: Θ. 233. Οὔλῳ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ἀμφὶ δὲ σαρκὶ Ῥεῖά κεν εὐρυνθέντας ἐπιφράσσαιο χαλινοὺς, Dentes, s. Dentium, qui momorderunt, vestigia. Porro notandum est, facto generis metaplasmo in plur. num. dici ETIAM Χαλινὰ pro χαλινοὶ, ap. Poëtas præsertim. Exemplum e Diod. S. habes in Πτύρομαι. Pro Funibus nauticis quoque per metaph. idem χαλινὰ habes ap. Oppian. [K. 2, 140. "Χαλινὸς, Thom. M. 422. 925. ad Charit. 541. Markl. Iph. p. 25. Musgr. Iph. T. 288. 1043. Cycl. 460. Wakef. Herc. F. 781. Jacobs. Anth. 9, 343. 433. ad Dionys. H. 2, 1288. Μασᾶσθαι χ., Act. Traj. 1, 225. Δάκνειν χ., Valck. Hipp. p. 240. Χαλινὰ, Thallus Miles. 2. Quint. Mæc. 6. Bast Lettre 80." Schæf. Mss. Philostr. 876. "Dionys. P. 1060. Χαλινὸς, Labrum, Nicander Ἀ. 117. 223. Χ. παρθενίας, Suid. 2, 466." Wakef. Mss. Æsch. Pr. 677=692. ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. * Χάλλινος, Æolice, ad Greg. Cor. 588.]

Χαλινοποιὸς, Qui fræna conficit. [* Χαλινοποιέω, e quo * Χαλινοποιητὴς, unde] Χαλινοποιητικὴ, sc. τέχνη, Ars conficiendorum frænorum, Aristot. Eth. 1, 1. [* "Χαλινορράφος, i. q. χαλινοποιὸς, Theod. Prodr. 318." Elberling. Mss. * Χαλινοστρόφος, unde * "Χαλινοστροφέω, Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss. * Χαλινοφάγος, Callim. L. P. 12.]

[* "Χαλιναγωγὸς, Qui fræno temperat, Moderator, Chrys. Hom. 129. T. 4. p. 832, 12. Ὁ τῶν Ἰορδανείων ῥείθρων χ." Seager. Mss.] Χαλιναγωγέω, Fræno duco, ut sessor equum, τῷ χαλινῷ ἄγω, vel κυβερνῶ: nam et pro Fræno rego ac moderor accipitur: metaphorice autem pro Moderor ac rego veluti fræno, Fræno, Refræno. Alex. Aphr. Probl. "Ὥσπερ ἄγριος ἵππος ὑπὸ χαλινοῦ σωφρονιζόμενος, οὕτω καὶ τοῦτο χαλιναγωγούμενον ὑπό τινος ἀῤῥήτου φυσικῆς δυνάμεως. Lucian. (2, 143.) Ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης. Sic Jacobus Apost. Ep. 3, (2.) Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα, Ut qui possit quasi fræno moderari totum etiam corpus. In propria autem signif. ap. J. Poll., χεὶρ χαλιναγωγοῦσα, Manus moderans et ducens habenas, teste Bud. [Creuzer. Meletem. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 67. * Χαλιναγωγητὸς, unde * "Ἀχαλιναγώγητος, Iren. p. 301. Basil. M. de Spir. S. 29." Kall. Mss. "Anna C. 287." Elberling. Mss. * Χαλινεργάτης, Theod. Prodr. Amic. Exul. 116. * Χαλινουργὸς, Schow Charta Papyracea Musei Borgiani p. 109.]

Ἀχάλινος, Fræno carens, Infrænis, Effrænis, Infrænus, Effrænus, Qui nullo coërcetur s. coërceri potest fræno. Plato de LL. 2. Ἀχάλινον κεκτημένοι τὸ στόμα: ut et Aristoph. B. (838.) de Æschylo, ἄνθρωπον αὐθαδόστομον, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα. [" Græv. Lectt. Hes. 584. Musgr. Herc. F. 383. Jacobs. Anth. 8, 124. 9, 343. ad Diod. S. 2, 189. Epigr. adesp. 255. Boeckh. in Plat. Min. 196." Schæf. Mss. "Ἀ. γλῶσσα, Philo J. 2, 176." Schleusn. Mss. * "Ἀχαλίνως, Effrænate, Cyr. Alex. Glaph. 1. p. 192." Mendham. Mss. * "Δυσχάλινος, Effrænus, Refrænatu difficilis, Chrys. Ἀνδριαντ. 1. T. 6. p. 451, 19. ἵππον." Seager. Mss. * "Εὐχάλινος, Sext. Emp. M. 1, 169." Kall. Mss. "Ad Charit. 785." Schæf. Mss. * "Μονοχάλινος, Schol. Pind. Ὀ. 5, 8. 15." Boiss. Mss.]

[* Ὑποχαλινὶς, unde * Ὑποχαλινίδιος, α, ον, Fræno aptus, annexus. Xen. Ἱππ. 7, 1. Τὸν ῥυταγωγέα ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας, ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον εἰς τὴν χεῖρα λαβεῖν, Ad inferiorem fræni partem religatum. Vide Jungerm. ad J. Poll. 1, 216.]

[* Χαλινάριον, Schol. brev. ad Il. Δ. 142. Etym. M. v. Παρήϊον. "Toup. Opusc. 2, 295." Schæf. Mss.]

[* Χαλινίτης, unde * Χαλινῖτις, ἡ, Paus. 2, 4. Ἀθήνη.]

Χαλινόω, Fræno, Frænum injicio, χαλινὸν ἐμβάλλω, etiam Fræno injecto rego, ut i. sit q. χαλιναγωγῶ. Aristot. Ὁ μὲν ἵππον χαλινοῖ, Hic quidem equum frænat. Sic Xen. Ἑλλ. 7, (2, 21.) de Phliasiorum equitibus, Τοὺς θώρακας ἐνεδύοντο, καὶ τοὺς ἵππους ἐχαλίνουν. Plut. (6, 112.) Τοὺς ἵππους οὐκ ἐν τοῖς δρόμοις χαλινοῦσιν, ἀλλὰ πρὸ τῶν δρόμων· οὕτω τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ δεινὰ καὶ θυμοειδεῖς προκαταλαμβάνοντες τοῖς λογισμοῖς καὶ * προκαταρτύοντες, ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἄγουσιν. [" Jacobs. Anth. 8, 124." Schæf. Mss.] Χαλίνωσις, ἡ, Frænatio, Fræni injectio. Xen. Ἱππ. (3, 11.) Τὰς τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων * ἀποκωλύσεις. [* "Χαλινωτέον, Clem. Alex. 243." Kall. Mss. * Χαλινωτὴρ, unde * Χαλινωτήριος, e quo] Χαλινωτήριον, τὸ, Frænationis instrumentum, Id quo frænamus, i. q. χαλινός. Ac ut Oppian. χαλινὰ vocat Funes nauticos, ita Eur. χαλινωτήρια νεῶν, Navium retinacula, et quasi fræna s. habenas: Hec. (539.) Λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια. Sic Virg. Æn. 6. classique immittit habenas. [Opp. Ἀ. 1, 359. "Nonn. D. 3, 20." Wakef. Mss. * Χαλινωτὸς, unde] Ἀχαλίνωτος, Effrænatus, Infrænatus, Nullo coërcitus fræno, Qui fræno coërceri cohiberique nequit, ut ἀχάλινος, Greg. Naz. autem metaphorice ἀχαλίνωτος θεωρία. [" Ad Callim. 1. p. 134. Jacobs. Anth. 9, 175. ad Diod. S. 2, 189." Schæf. Mss. Orph. H. 54, 13. ἀνάγκη. * "Δυσχαλίνωτος, * Εὐχαλίνωτος, Herodian. Epimer. 178." Boiss. Mss. Phav. 734. * "Χρυσοχαλίνωτος, Chrys. Hom. 19. T. 5. p. 115,

15. Ἐξέρχῃ καὶ βλέπεις ἄνθρωπον ἐφ' ἵππου ἐπαιρόμενον χρυσοχαλινώτου." Seager. Mss.]

[* "Ἀναχαλινόω, Refræno, Fræno injecto rego, Suid. v. Ἀνασειράζω." Schleusn. Mss. "Coray Theophr. 306. Brunck. Soph. 3, 498. Jacobs. Anth. 11, 152." Schæf. Mss.] Ἀποχαλινόω, Frænum detraho, Effræno. Usus est Plut. et ante eum Xen. Ἱππ. (11, 7.) qui ead. signif. dicit χαλινὸν ἐξαίρω. [Joseph. B. J. 6, 2, 7. Plut. An Seni Resp. Ger. 21. Τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων ἀποχαλινοῦντα.] Ἐγχαλινόω, i. q. χαλινόω, Frænum injicio, Infræno, χαλινὸν ἐμβάλλω. Unde pass. voce et signif. Ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, Frænata habentes ora. [" Xen. K. Π. 7, (2, 12. 7, 7, 3.) p. 312. 326. et quidem utrobique ἐγκεχαλινωμένος, de equis, proprie. Transfertur et ad alias res. Etenim Gal., citante Foësio Œcon. Hippocr., de venis scribit, Ἐγκεχαλίνωται περὶ τὰ ὦτα αὐτέης, sc. καρδίης." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. "Liban. Declam. pro Socr. 220." Boiss. Mss. Hippocr. 280, 17. * "Ἐγχαλινόω, ad Hesych. 1, 1213. n. 32." Dahler. Mss. Plut. Pelop. 33. * "Περιχαλινόω, Appian. 1, 573." Wakef. Mss.]

ΧΑΛΕΠΤΩ, F. ψω, Damno afficio, etiam Everto, Labefacto, ut Tzetzes χαλέπτει exp. καταβάλλει ap. Hesiod. Ἔργ. init. Ῥεῖα μὲν βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει: quomodo et Proclus ibi βριάοντας χαλέπτειν esse dicit τοὺς δυνατοὺς καθαιρεῖν τῆς δυνάμεως. Itidem vero accipitur ap. Phocyl. (39.) Χρυσὲ, κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων, Omnia evertens et pessundans. Quamobrem et Tacit. dicit, Aurum et opes præcipue bellorum causæ: et Ovid. ferroque nocentius aurum. Hom. pro βλάπτω, Od. Δ. (423.) εἴρεσθαι δὲ, θεῶν ὅστις σε χαλέπτει. Hes. vero χαλέπτει non solum exp. κακίζει, βλάπτει, εἰς χαλεπότητα ἄγει, sed etiam ἐρεθίζει, φοβεῖ, ἀπειλεῖ, nec non ἀγανακτεῖ. Verum quod ad posterius ἀγανακτεῖ attinet, videndum ne ita accipiatur passiva potius et media voce, ut Idem χαλεψάμενος affert pro χολωθεὶς, Iratus, Ira accensus, Ira et indignatione percitus. Et frequenter ita usurpatur hoc verbum. Apoll. Rh. 3, (97.) τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθεὶς, Schol. χαλεπῶς γάρ μοι χαλεπαίνων ἠπείλησε. Nicand. cum dat. Θ. 309. de Helena, Εὖ γ' ἔτυμον Τροίηθεν ἰοῦσ' ἐχαλέψατο φύλλοις, ubi ipsius quoque Schol. exp. ὠργίσθη. Utitur et Dionys. P. Quin et Appianus ipsum usurpavit, licet prosæ familiarius quam solutæ orationi: Ὁ δ' αὐτοῖς χαλεπτόμενος τῆς σιωπῆς, οὐ κατέσχεν, ἀλλ' ὠνείδιζεν, Succensens, Indignatus: B. C. 3. Πάνυ χαλεψάμενος τῷ Ἀσπρήνᾳ τοῦ ψεύματος. Et alibi in eod. Χαλεψάμενος τοῖς λόγοις οὐχ ὅσον ἔδει ἐς αὐτὸ τὸ πρέπον ἐσχηκόσι. [" Ad Charit. 730. Jacobs. Anth. 7, 220. 11, 63. Brunck. ad Poët. Gn. p. 279. Bion (17, 2.) p. 335. Valck. Diatr. 129. 134. Toup. Opusc. 1, 557." Schæf. Mss. "Manetho 2, 53. Appian. 2, 402. Plut. 2, 487(=7, 900.) Quint. Sm. 1, 771. (3, 780.) 5, 643. 7, 659." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4, 1506. Phocyl. 39. Callim. H. in Cer. 49. 71.]

Χαλεπτὺς, ύος, ἡ, χαλεπότης, Difficultas, Hes.

Χαλεπὸς, Perniciosus, Noxius, Gravis, δεινὸς, ut in Lex. meo vet. exp. in hoc Hom. hemistichio, χαλεπὸς δὲ Διὸς νόος, quomodo et Hes. χαλεπὸν affert pro σκληρὸν, δεινόν. Itidem Od. T. (201.) accipi potest, cum idem Hom. ait, Εἶλει γὰρ βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ Εἴα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων: Deus quispiam, s. genius noxius. Et in hoc ap. Suid. incerti Auctoris hemistichio, χαλεπὸν χορίων κύνα γεύειν, Noxia et damnosa res est cani degustandas præbere secundas. Periculum enim est ne degustatis secundis (ita vocant τὸ ἔλυτρον τοῦ ἐμβρύου) ipsum etiam fœtum invadat, διὰ τὸ λίχνον. Quibus adde et hoc Hesiodi Ἔργ. (2, 295.) de noto spirante, χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν. Et hoc (175.) μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις. Hisce enim in ll. χαλεπὸς signif. ὁ βλαβερὸς s. βλάπτων. In eorundem tamen quibusdam exponere queas etiam Inimicus, Infensus, Infestus, Difficilis; nam et hoc modo ista vox usurpatur a Latinis: sc. pro Sævus et Gravis, Infestus.

A Adde huc e Plut. Camillo, Θέρος πνεύμασι νοτίοις χαλεπὸν, Infesta et noxia ventis australibus æstas. Nisi malis Molesta. || Χαλεπὸς dicitur etiam ὁ ὀργίζων καὶ ἐρεθίζων, Qui bilem in nasum conciet, ὁ λυπῶν, Gravis, Molestus, Acerbus, Durus. Il. Ψ. (489.) χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι: paulo post, Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσι. Itidemque Od. Υ. (271.) Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον Ἀχαιοὶ Τηλεμάχου. Nec vero tantum verba dicuntur χαλεπὰ, sed res etiam, quæ sc. graves sunt et molestæ s. acerbæ: ut Aristot. quoque Rhet. 1. annotat τὸ χαλεπὸν ὁρίζεσθαι ἢ λύπῃ ἢ πλήθει χρόνου. In qua tamen signif. sæpe adjunctum copulatumque habet λυπηρὸν, ut affine: oppositum autem ἡδὺ, ut sequentia exempla docebunt. Dem. (1400.) Χαλεπὸν πατρὶ καὶ μητρὶ παίδων στερηθῆναι. Et mox, Λυπηρὸν πᾶσιν, ὀρφανοῖς γεγενῆσθαι πατρός· καλὸν δέ γε κληρονομεῖν πατρῴας εὐδοξίας: (227.) Πάντων μὲν γὰρ ἀποστερεῖσθαι, λυπηρόν ἐστι καὶ χαλεπόν. Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τἀγαθὰ, οὕτως B χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι, λυπηρόν: 6, (1, 5.) Ὡς ἐκείνοις ἦν ἥδιστον, ὑμῖν γε μὴν ὡς χαλεπώτατον. Itidem pro Gravis accepit Herodian. dicens, 4, (5, 2.) Εὐθὺς φέρει χαλεπὴν διαβολὴν, Protinus affert gravem calumniam. Et Plato de LL. 4. Τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀττικὴν παρεστήσατο εἰς χαλεπήν τινα φορὰν δασμοῦ, Gravem duramque. Et Plut. de Deo Socr. Φεῦ, μή τι χαλεπώτερον συμβέβηκε; Gravius: nisi malis Pejus. Aliquando enim et pro Malus accipitur χαλεπὸς, veluti cum Xen. K. Π. 4, (2, 17.) dicit, Τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν: quanquam et ibi πάντα τὰ δεινὰ interpretari queas Gravissimas et acerbissimas quasque pœnas. Flaccum id loquendi genus imitari voluisse puto, cum cecinit, Siccis omnia nam dura Deus proposuit. At χαλεπὸν οὐδὲν Bud. interpr. Nihil magnopere verendum, velut ap. Plat. de LL. 10. Νῦν δὴ χαλεπὸν οὐδὲν ἔτι διαῤῥήδην εἰπεῖν, Nunc igitur nihil magnopere verendum est plane etiam dicere. || Alioqui res etiam aliqua aut opus χαλεπὸν dicitur, quæ diffi-C cilis est et magno cum labore fit: tumque hoc χαλεπὸν medium est inter ῥᾴδιον et ἀδύνατον: veluti in veteri ap. Græcos dicto, Χαλεπὰ τὰ καλά: nam τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὰν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα: ut Hesiod. Ἔργ. (1, 290.) cecinit. Itidemque Pittacus dixit, Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, Difficile esse judicans virum bonum esse. Quibus in ll. subauditur verbum subst. ἐστὶν, ut et in hoc Alex. Aphr. 2 de Anima p. 141. Τίς δέ ποτέ ἐστιν αὐτῶν ἡ οὐσία, τῶν χαλεπωτάτων ὁραθῆναι, Quæ sit eorum essentia et natura s. definitio, perspectu difficillimum. Et in hoc Synes. Ep. 148. Ἅμα δὲ καὶ χαλεπὸν εἰς πίστιν τὸ ἑκάστοις ἀπότροφον, Difficile est creditu. Res enim peregrinas et nobis insolentes vix credimus. Addidit vero id verbum Aristot. in principio l. 1 de Anima, Πάντῃ δὲ καὶ πάντως ἐστὶ τῶν χαλεπωτάτων λαβεῖν τινὰ πίστιν περὶ αὐτῆς, Usquequaque rerum difficillimarum est una, compertam D habere probationem de anima. Item aliquid esse χαλεπὸν dicitur addito infinitivo aliquo. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 9.) Χαλεπώτατον εὑρεῖν, Inventu difficillimum. Dem. Χαλεπὸς λαβεῖν, Captu difficilis. Sic Thuc. 7, (51.) p. 250. Χαλεπωτέρους εἶναι προσπολεμεῖν, quod Schol. exp. δυσεπιχειρήτους. Ex Hesiodo vero (Ἀ. 386.) χαλεπὸς προσιδέσθαι, pro Sævus aspectu. Via etiam et vita aliqua χαλεπὴ dicitur, quam difficilem experimur, s. quam magno cum labore ac molestia transimus. Thuc. 5, (58.) p. 184. Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν, sc. ὁδὸν, Schol. δύσοδον. Dem. (1396.) Δυσχερὴς καὶ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν βίος γένοιτ' ἄν. Itidem versus χαλεποὶ dicuntur. Quintil. 1, 2. Non alienum fuerit exigere ab his ætatibus, quo sit absolutius os et expressior sermo, ut nomina quædam versusque affectatæ difficultatis e pluribus asperrime coëuntibus inter se syllabis catenatos et velut confragosos quam citatissime volvant: χαλεποὶ Græce vocantur. Gell. quoque hujus signif. et superiorum meminit, 4, 15. Arduum Sallustius non

pro Difficili tantum, sed pro Eo quoque ponit, quod Græci δυσχερὲς aut χαλεπὸν appellant: quod est cum difficile, tum molestum quoque et incommodum et intractabile. || Ad ingenium quoque et mores transfertur tam animantium quam hominum; et tunc itidem exp. Difficilis, nec non Iracundus, Asper, Sævus, Immitis. Aristot. H. A. 9, 40. de apibus, Αἱ ἀπὸ τῶν ὑλονόμων δασύτεραι καὶ ἐργατικώτεραι καὶ χαλεπώτεραι: unde Plin. 11, 18. Apes sunt et rusticæ sylvestresque, horridæ aspectu, multo iracundiores, sed opere ac labore præstantes. Idem Plin. hæc Aristot. Ὕες οἱ ἄγριοι περὶ τὴν ὀχείαν χαλεπώτατοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦντες μάχας θαυμαστὰς, sic vertit, Suibus maribus in coitu plurima asperitas: tunc inter se dimicant. Itidem κύνας χαλεποὺς vocat Xen. K. 'A. 5, (8, 10.) qui natura asperiores sunt, mordentque obvios. Nec non homines, qui iracundiores et asperiores sunt, χαλεποὶ nominantur: ut Androtion ap. Aristot. Rhet. 3. dicit Idrieum esse similem τοῖς ἐκ τῶν δεσμῶν κυνιδίοις· ἐκεῖνά τε γὰρ προσπίπτοντα δάκνειν, καὶ Ἰδριέα, λυθέντα ἐκ τῶν δεσμῶν, εἶναι χαλεπόν. Sic Plut. (7, 643.) Χαλεπῶν καὶ δυστρόπων ὀργὰς καὶ βαρυθυμίας ἀποσειόμενοι ἀλαστόρων, Iracundiam et acerbitatem dirorum geniorum averruncantes. Isocr. Ægin. Φύσει χαλεπὸς ὢν, ἔτι δυσκολώτερον διὰ τὴν νόσον διέκειτο. Idem in Nicocle, Μὴ μόνον τὰς φύσεις αἰτίας νομίζετε τοῦ χαλεποὺς ἢ πρᾴους εἶναι τοὺς τυράννους, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῶν πολιτῶν. Thuc. cum dat. personæ, 8, (1.) p. 264. Χαλεποὶ ἦσαν τοῖς ξυμπροθυμηθεῖσι τῶν ῥητόρων τὸν ἔκπλουν, ut Poëta quidam ap. Cic. dicit parentem in liberos difficilem. Huc adde hoc Dem. c. Mid. Τοῖς ἐκ προαιρέσεως ὑβρισταῖς χαλεποὺς ὄντας ἰδεῖν ἐστὶ τοὺς νόμους. Inimicus quoque aliquis χαλεπὸς dicitur, Difficilis nimirum, Acerbus s. Acer, implacabilis, Sævus, Immitis. Herodian. (3, 8, 6.) Φύσει ὢν ἔχθρος χαλεπώτατος, Inimicus suapte natura immitis. Thuc. (3, 40.) Ὁ γὰρ μὴ ξὺν ἀνάγκῃ τι παθὼν, χαλεπώτερος διαφυγὼν τοῦ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθροῦ, Acerbior et atrocior est cum evaserit. Plato vero de Rep. 2. Πρὸς τοὺς πολεμίους χαλεπός. Ceterum qui dicantur χαλεποὶ et cur, docet Aristot. Eth. 4, 5. his verbis, Χαλεποὺς δὲ λέγομεν τοὺς ἐφ' οἷς τε μὴ δεῖ χαλεπαίνοντας, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ πλείω χρόνον καὶ μὴ διαλλαττομένους ἄνευ τιμωρίας ἢ κολάσεως. Estque hoc χαλεπὸς a χαλέπτομαι significante ὀργίζομαι. [" Markl. Suppl. 187. Diod. S. 1, 639. Heind. ad Plat. Gorg. 161. Toup. Opusc. 1, 557. Ruhnk. ad H. in Cer. 111. ad Timæi Lex. 16. Heyn. ad Virg. 1, 53. Lennep. ad Phal. 156. 245. Græv. Lectt. Hes. 577. ad Lucian. 1, 446. Conf. c. λεπτὸς, Boiss. Philostr. 532. Cum infin., ad Charit. 443. Χαλεπὸς femin., Toup. Opusc. 1, 346. sed v. Emendd. 4, 466. ad Charit. 352. X. ἄρξαι, Difficile à gouverner, Coray in Thuc. par Levesque 1, 334. Χαλεπὸν ἡγεῖσθαι, ad Herod. 276." Schæf. Mss. " Sævus, Julian. 39." Wakef. Mss. " Χαλεπώτερον οὐδὲν ἐφάνη μοι τῆς πολιτείας, Nihil visum mihi est molestius et miserius administratione publica, Dial. 3, 13. Τὰ χ., Molestiæ, Ærumnæ, Incommoda, 3, 8. Opponuntur iis ap. Xen. Mem. 2, 1, 23. τὰ τερπνὰ, 31. τὰ ἡδέα. Χαλεπώτατοι, Qui aliis sunt molestissimi: qui omnibus viribus oppugnant civitatem aliquam, 2, 1." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.: Schleusn. Lex. V. T.]

Παγχάλεπος, ὁ, ἡ, Omnino difficilis, Perdifficilis, χαλεπώτατος, [" Plato Alcib. 1, 50. Theodoret. H. E. 5, 39. Julian. Misopog. 339." Boiss. Mss. " Ad Charit. 600. Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 5, 2, 20. Plato Phæd. 85. 236. 287. de LL. 669.]

Χαλεπῶς, Difficulter, Ægre, Magno cum labore. Hesiod. Ἔργ. 2, (302.) χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. Xen. 'Ελλ. 7, (4, 6.) Ἐνθυμουμένοις ὡς χ. ἔχοι αὐτοὺς σωθῆναι. Thuc. 3, (53.) X. δὲ ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ πειθώ, Difficilis est: (108.) X. διεσώζοντο ἐς τὰς ὄλπας: 2, (14.) X. δὲ αὐτοῖς, διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι, ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο, Gravis et difficilis erat migratio. Interdum adjunctum habet μόλις vel βιαίως. Plut. (6, 596.) Τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι χ. καὶ μόλις, Ægre et vix.
A Thuc. 3. X. καὶ βιαίως, Ægre et non sine vi. || Moleste, Graviter, Ægre. Thuc. 2, (16.) Ἐβαρύνοντο δὲ καὶ χ. ἔφερον, Gravabantur et ægre ferebant: 4, (62.) p. 141. Μὴ χ. σφαλλέσθω, i. e. (ut Schol. exp.) μὴ χαλεπαινέτω εἰ σφαλλόμενος ἐλέγχεται. || Pro Graviter accipitur et in alia signif., ea sc. qua aliquis graviter ægrotare dicitur. Herodian. 6, (6, 1.) Ἀλεξάνδρῳ χ. νοσοῦντι, εἴτε διὰ δυσθυμίαν, εἴτε διὰ ἀέρος ἀήθειαν, Alexandro gravissime tunc ægrotanti, Ibid. X. νοσοῦντες διεφθείροντο, Gravi morbo laborantes, Lethaliter ægrotantes, Polit. Et 5, (4, 20.) Ἐν Χαλκηδόνι γοῦν Βιθυνίας κατελείφθη νοσῶν χαλεπώτατα, Gravissime ægrotans. Et 4, (2, 7.) Ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσιν ἑκάστοτε, Deterius se habere et gravius ægrotare. Huc adde illud Thuc. 2, (50.) Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου τά τ' ἄλλα χαλεπωτέρως ἢ κατ' ἀνθρωπείαν φύσιν προσέπιπτεν ἑκάστῳ, Unumquemque gravius incessebat quam pro humana natura. || Dicitur etiam aliquis χαλεπῶς ἴσχειν vel
B πράττειν, ut κακῶς, cui res male succedit, quique adversa et difficili utitur fortuna. Thuc. 7, (50.) p. 250. Ὁρῶντες τὰ ἑαυτῶν ἅμα οὐκ ἐπὶ τὸ βέλτιον χωροῦντα, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν τοῖς πᾶσι χαλεπώτερον ἔχοντα: 8, (95.) p. 293. Ὅσοι μὲν αὐτῶν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἐρετριέων ὡς φιλίαν καταφεύγουσι, χαλεπώτατα ἔπραξαν, φονευόμενοι ὑπ' αὐτῶν. || Irate, Acerbe, Aspere, quomodo χαλεπῶς ἔχειν τινὶ pro χαλεπὸν εἶναί τινι, Irasci alicui et succensere, χαλεπαίνειν. Xen. ('Ελλ. 1, 5, 10.) X. εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, Succensebant Alcibiadi, Infensi erant Alcibiadi. Item COMPAR. Χαλεπωτέρως e Thuc. pro Acerbius. Idem Thuc. 5, (42.) p. 179. Ὥστε χαλεπῶς πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀποκρινάμενοι ἀπέπεμψαν, Schol. σὺν ὀργῇ. [" Toup. Opusc. 2, 297. X. ἔχειν τινὶ, Jacobs. Anth. 7, 358. Diod. S. 2, 573. Plut. 5, 228. H.: φέρειν, Diod. S. 1, 602. 2, 248. Bast Lettre 69. ad Herod. 212. (275.) Fac. ad Paus. 1, 38.: ὁρᾷν, Diod. S. 1, 673." Schæf. Mss. X. ἀποδεχόμεθα, Ægre, Difficulter, nobis persuaderi sinebamus, Æschin. Dial. Socr.
C 2, 31.]

Χαλεπότης, ητος, ἡ, Difficultas. || Gravitas, Asperitas, Acerbitas, Morositas: interdum et Sævitia. Aristot. Pol. 2, 10. Ἴδιον δ' ἐν τοῖς νόμοις (sc. Draconis,) οὐδέν ἐστιν ὅ, τι καὶ μνείας ἄξιον, πλὴν ἡ χαλεπότης, διὰ τὸ τῆς ζημίας μέγεθος. Isocr. Panath. Τί ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν περὶ τῆς ὠμότητος καὶ τῆς χαλεπότητος τῆς Λακεδαιμονίων; Et Plato de LL. Χαλεπότης τρόπων, Morum acerbitas. Xen. vero Ἱππ. (3, 10.) Εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμανθάνειν εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους· καὶ εἰ δυσάργαλίς γε: nam et animalia quædam χαλεπὰ dicuntur Quæ iracunda et aspera sunt, s. sæva et intractabilia. [" Markl. Suppl. 187." Schæf. Mss.]

[* Χαλεπήρης, i. q. χαλεπὸς, Mimnermus Strabonis 1. p. 126=80. " Brunck. Apoll. Rh. 209." Schæf. Mss.]

Χαλεπαίνω, Exhibeo me χαλεπὸν erga quempiam, Infensus sum, Irascor, Succenseo. Od. E. (147.) Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος
D χαλεπήνῃ, Difficilis et infensus tibi sit: Π. (114.) Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει: Il. Υ. (133.) Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, Ne irascaris et indigneris: Od. Σ. (414.) Οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι: B. (189.) Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν. Itidemque Il. Σ. (108.) Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι. Utuntur prosæ quoque Scriptores. Plato Apol. Socr. (33.) Καὶ ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου καὶ τοῖς κατηγόροις οὐ πάνυ χαλεπαίνω, Nec vero ego iis, a quibus accusatus sum aut a quibus condemnatus sum, habeo quod succenseam, ut Cic. interpr. Iidem vero prosæ Scriptores interdum loco dativi illius ponunt accus., præmissa præp. πρός. Xen. 'Απ. (2, 2, 1.) Πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα, Irascentem matri. Herodian. 6, (6, 1.) Αὐτός τε δυσφόρως ἤνεγκε, καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς ἠγανάκτησε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐχαλέπαινε: 3, (8, 5.) Χαλεπαίνων πρὸς ἤδη περιόντας τοὺς ἐκείνου φίλους, Infestus adhuc superstitibus Albini amicis. Plut. Symp.

7 Sap. Ἄλλον δὲ πρὸς τὴν ὑγίειαν οἶμαι χαλεπαίνειν, Alium arbitror valetudini succensere. Thuc. 2, (22.) Ὁρῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας, Præsenti rerum statu indignantes. Rursum e Plut. Apophth. Χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους pro Ægre fero leges. At Plato de Rep. 2. Ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνῶτα, χαλεπαίνει, omisso dat. τούτῳ vel accus. τοῦτον cum sua præp. πρός: nec enim verisimile est simpliciter cum accus. præcedente construi debere; præsertim cum nulla ejus constr. reperiantur exempla: significant autem ea verba, Quem viderit ignotum, ei irascitur; seu, Si quem ignotum viderit, eum iratus invadit. Idem χαλεπαίνειν et πρᾷον γίνεσθαι inter se opponit, Polit. 1. fin. Ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου, καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. PASS. Χαλεπαίνομαι, Acerbius accipior, Infensis animis acerbisque verbis accipior, Acrius objurgor, ut Bud. interpr. ap. Plat. de Rep. 1. Ἐλεεῖσθαι ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστί που ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν ἢ χαλεπαίνεσθαι. Alioqui et pro activo χαλεπαίνω accipitur, ut δυσχεραίνομαι pro δυσχεραίνω, teste Bud., afferente e Xen. K. Π. 5, (2, 9.) Ἐνενόησεν ὡς πολὺ μὲν ὕβρεως ἀπῆν, (sc. τὸ σκώπτειν καὶ τὸ παίζειν,) πολὺ δὲ τοῦ χαλεπαίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, Ut invicem scommata ægre ferrent et offensione animorum irritarentur. || Rursum χαλεπαίνω transitive accipitur pro χαλέπτω, Injuria lacesso, Lædo, s. potius Acerbius lædo. Il. T. (183.) οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ: ibi enim Schol. exp. κακῶς βλάψῃ, s. εἰς ὀργὴν ἔλθῃ, totum eum locum sic explicans paraphrastice, οὐ μεμπτὸς γὰρ ὑπάρχει βασιλεὺς θεραπεύων ἄνδρα ὃν προηδίκησεν. Ω. (369.) Od. Π. (72.) et Φ. (133.) Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Hes. χαλεπήνῃ exp. εἰς χαλεπότητα ἄγῃ. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 266. Anacr. p. LXIII. 16. Fischer., Phalar. p. 32. Valck. Diatr. 289. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 61. Wakef. S. Cr. 2, 108. Heyn. Hom. 7, 646. 806. 8, 672." Schæf. Mss. Phocyl. 195. Od. T. 83. Xen. Ἱππ. 2, 5. K. Π. 3, 1, 38. Æschin. Dial. Socr. 3, 11. Χαλεπαίνειν τοῖς παροῦσι, Non contentum vivere sua sorte, Commoveri sua sorte.]

Ἀντιχαλεπαίνω, Vicissim indignor, succenseo, E contrario indignor, succenseo, ["Dionys. H. 4, 2335." Schæf. Mss. * Δυσχαλεπαίνω, Schol. Ven. B. Il. I. 449. * "Ἐπιχαλεπαίνω, Indignor, Apollon. Lex. (et Hes.) v. Ἐπαλαστήσασα." Schleusn. Mss. * Ὑποχαλεπαίνω, Schol. Soph. Œd. C. 118.]

Χαλεπάω quoque affertur pro Afficio molestia, Noceo, Minor, Contendo, ἐρεθίζω: sed sine Auctoris nomine et sine exemplo. At pro χαλεπεῖ, quod ap. Hes. legitur, reponendum esse χαλέπτει, alphabetica etiam series ostendit.

ΧΑΛΚΟΣ, ὁ, Æs. Il. Z. (48.) Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος: Σ. (475.) Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον. Critias ap. Athen. (28.) Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη, Καὶ πᾶς χαλκὸς ὅ τις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ: fuit enim æs Tyrrhenicum nobilissimum: unde et Soph. Aj. (17.) p. 2. dicit Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Plut. Artax. (14.) Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαντας εἰς τὰ ὦτα θερμὸν ἐντήκειν χαλκὸν ἕως ἀποθάνοι. Et ap. Medicos χαλκὸς κεκαυμένος, Æs ustum: et χαλκοῦ ἄνθος, Æris flos: et χαλκοῦ λεπὶς, Æris squama: de quibus Diosc. 5, 79. 80.: itemque Plin. 34, 11.: nec non Gorr., e quo hæc annotare libuit, Χαλκοῦ λεπὶς, Æris squama, quæ et λεπὶς simpliciter dicitur: sunt tenues et squamosæ æris particulæ, quæ vel de æreis panibus vel de clavis malleolorum ictibus excutiuntur: unde ἡλῖτιν appellant, i. e. Clavarem: cui et primas tribuit Diosc. Itaque in hoc squama differt a flore, quod illa vi excutitur, hic sponte ab ære refrigerato excidit; etenim flos æris, χαλκοῦ ἄνθος, sunt Minutæ æris particulæ a reliquo ejus corpore resolutæ, milii specie, breves, ponderosæ, friabiles, in attritu fulvescentes, modice splendentes atque constringentes. Quomodo autem hic flos fiat, ap. ipsum vide, nec non ap. Diosc. et Plin. || Synecdochice vero χαλκὸς dicitur etiam Quidquid ex ære confectum est, ut ollæ et alia vasa, vomeres, secures, gladii, cuspides quæ hastis solent præfigi, cultri, arma denique. Antiquitus enim major erat æris quam ferri usus, et quæ nunc e ferro, pleraque tunc ex ære confieri solebant, ut ex Hesiodo patet, qui Ἔργ. (1, 150.) de tertii sæculi hominibus sic canit, Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Pro Vasis æreis accipi potest in loco Critiæ quem paulo supra citavi, Καὶ πᾶς χαλκὸς ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ, ut iis verbis accipiamus κειμήλια χαλκέα, Utensilia et supellectilem æream ad usus et ornamentum domus comparata: Apud Diosc. certe 1, 135. ἐν χαλκῷ Κυπρίῳ Ruell. vertit In vase cupreo, s. In vase e Cyprio ære confecto. Pro Vomere æreo in Epigr. Pro Securi ærea ap. Hom. Il. N. (180.) de fraxino, Χαλκῷ ταμνομένη. Pro Gladio s. Ense ap. Eund. sæpissime, ut Il. T. (222.) Ἧς τε (sc. φυλόπιδος) πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, In qua pugna ærei enses multa corpora demetunt et dejiciunt veluti stipulæ falce succiduntur: Od. N. (271.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ: Il. Δ. (540.) Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ, E. (887.) ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι, B. (417.) Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι Χαλκῷ ῥωγαλέον. Pro Cuspide qua præfigitur hasta, Od. X. (278.) Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην· ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, Ærea hastæ cuspis; ejaculabatur enim μελίην χαλκοβαρείην, ut ibi præcedit. De aliis armis, (quod genus sunt thoraces, galeæ, brachialia, tibialia et femoralia,) ap. Eund. non minus frequenter. Il. (T. 233.) Ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα. Od. X. (113.) περὶ χροῒ δύσετο χαλκόν. Il. Y. (111.) Od. Φ. (434.) κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Il. Λ. (65.) πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ Λάμφ', ὥστε στεροπή, Æreis armis fulgebat: M. (463.) λάμπε δὲ χαλκῷ Σμερδαλέῳ: Y. (156.) ἐλάμπετο (sc. τὸ πεδίον) χαλκῷ Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων: B. (457.) Ὣς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε. Idem Hom. præterea χαλκὸν appellat χαλκέην ἀσπίδος πτύχα: olim enim pluribus constare solebant πτυξὶ, ut septemplex Ajacis scutum, Il. Y. (274.) Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκὸς, Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός: ubi etiam nota æri illi superinduci solitum bovis tergum. Et Il. Π. (636.) Ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι: H. (266.) Τῷ (sc. λίθῳ) βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός: Insonuit autem æs, s. ἡ χαλκείη πτὺξ, quæ in orbem tecta erat bovis tergore. Sed et hamum æreum χαλκὸν appellat, Il. Π. (408.) ὡς ὅτε τις φὼς Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθὺν Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ οἴνοπι χαλκῷ Ἕλκε. Lat. quoque Poëtæ Æris vocabulum sic usurpant. Pro Vase æreo Ovid. Met. 4. quæ sanguine mixta recenti Coxerat ære cavo. Sic Pers. 2. Saturnia æra vocat ærea vasa, quibus utebantur tempore Saturni in sacris. Pro Clypeo æreo s. Æreo clypei orbe, Virg. Æn. 2. telumque imbelle sine ictu Conjecit, rauco quod protinus ære repulsum, Et summo clypei nequicquam umbone pependit: 3. Ære cavo clypeum. Pro armis æreis, 2. Ardentes clypeos atque æra micantia cerno: G. 2. ac late fluctuat omnis Ære renidenti tellus. Pro Hamo æreo, Ovid. de Ponto, 2, 7. Qui semel est læsus fallaci piscis ab hamo, Omnibus unca cibis æra subesse putat. Iidem Poëtæ æs usurpant et pro Tuba s. χαλκοστόμῳ κώδωνι. Virg. At tuba terribilem sonitu procul ære canoro Increpuit. Et rursum, dat signum specula Misenus ab alta Ære cavo. Alioqui Æs cavum s. Æra cava dicuntur et tympana ærea, s. cymbala. Sic Virg. de apibus, crepitantia æra secutæ. Et rursum, morantes Martius ille æris rauci canor increpat. Sil. Circum arguta cavis tinnitibus æra simulque Certabant rauco resonantia tympana pulsu. Stat. exercita pulsu Æra tacent. Horat. non acuta

Sic geminant Corybantes æra. Idem Æra appellat statuas æreas, ut Acron exp. l. 4. Carm. Donarem—Censorine, meis æra sodalibus. Ovid. rursum, faciem demto nudaverat ære, pro Ærea galea. || Ad hæc teste J. Poll. 9, c. 1. Ἡ τῶν πολλῶν καὶ ἰδιωτῶν χρῆσις τὸν χαλκὸν ἀργύριον λέγει· οἷον, Οὐκ ἔχει χαλκόν· καὶ, Ὀφείλων χαλκόν. Cujus posterioris hoc affert exemplum ex Epicharmi Persis, χρυσὸν καὶ χαλκὸν ὀφείλων. Dubitat vero an Attici quoque sic usurpent hoc vocab: ejusque usus ipsi violentus videtur. Legitur porro in hac signif. ap. Pollian. (4.) Χαλκὸν ἔχων πῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε, πάντα δανείζεις, Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἵν' ἄλλος ἔχῃ: Æs cum habeas, i. e. Æream monetam s. pecuniam. Nec non Marc. 12. (41.) Καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου, ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον, Spectabat quomodo turba mitteret æs in gazophylacium. Talem certe usum in quibusdam etiam compp. obtinet. Nam et ita Latini loquuntur. Plaut. Redit miles, æs petit. Terent. Ancillam ære emtam suo. Cato, Fundum æribus suis emtum possidebant. Ovid. Æra dabant olim. Inde ap. eosd. Latinos Æra militum, Tribuni ærarii, Ærarium, Æs alienum, Obærati. At vero χαλκοῦς erat νομισμάτιόν τι λεπτὸν, ut infra docebo.

[" Χαλκὸς, Merrick. Tryph. Angl. p. 23. Jacobs. Anth. 9, 48. Heyn. Hom. 4, 521. 7, 211. 449. Act. Traj. 1, 192. 2, 141. Lennep. Phal. 188. ad Diod. S. 1, 381. Moneta, Pecunia, Jacobs. Anth. 8, 17. 9, 428. Pollian. 4. Leon. Alex. 23. Callicter 1. Toup. Opusc. 2, 183. De arte veterum æris durandi, Ernesti ad Il. A. 236. Γ. 380. Wassenb. ad Hom. 40. X. διαυγὴς, Ruhnk. Ep. Cr. 164." Schæf. Mss. " Schol. Apoll. Rh. 1, 430. X. ἐρυθρὸς, Athen. 205.: κεκραμένος, Dio Chrys. Or. 28. p. 531. Pearson Philos. Transact. 1796. Annales des Arts et Manufactures par Oreilly 1, 241." Schn. Lex. X. ἠχῶν, Valck. Schol. in N. T. 2, 300. Schleusn. Lex. N. T.]

Χαλκοβαρὴς, Ære gravis. Fem. χαλκοβάρεια: pro ἡ ἐκ χαλκοῦ βαρεῖα, Hes. ἡ τῷ χαλκῷ βαρουμένη, Suid. i. e. στεῤῥὰ s. ἰσχυρά. Il. O. (465.) Ἰὸς χαλκοβαρής. Od. A. (531.) Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, X. (276.) Ἀλλ' οὐδ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια: solebant enim jacula et hastæ æreis præfigi cuspidibus, ut in Χαλκὸς docui. Item Il. A. (96.) οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια. [" Musgr. Hel. 1363. Jacobs. Anth. 7, 249." Schæf. Mss. " Const. Manass. Amat. 9, 14." Boiss. Mss. Χαλκοβάρεια, Lobeck. Phryn. 538.] Χαλκοβατὴς, Æri innixus, Basi insistens æreæ, ut χαλκοβατὲς δῶ, Il. A. (426.) antiquis enim, ac præsertim æreæ ætatis hominibus, erant χάλκεοι οἶκοι, ut in Χαλκὸς docui ex Hesiodo. Alii tamen interpr. Basim habens firmam ac solidam, ἰσχυρῶς βεβηκὸς, στερεόν. Hes. vero affert ET Χαλκόβατον, itidem pro ἰσχυρῶς βεβηκότα. [" In Il. E. 749. Θ. 393. lasen einige * χαλκόβαται πύλαι statt αὐτόμαται, wie man aus Longus über Virgil von Majus p. 63. sieht." Schn. Lex. * " Χαλκοβαφὴς, Theod. Prodr. Rhod. 72." Boiss. Mss.] Χαλκοβόας, Ære canens s. clamans, Soph. Œd. C. (1046.) Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη Μίξουσιν: solent enim in bello animos in martem concitare ære canoro: unde ap. Virg. morantes Martius ille æris rauci canor increpat. Schol. exp. * στεῤῥοβόαν, μεγαλόφωνον. Χαλκόγενυς, SIVE Χαλκογένειος, Æreas habens malas, Æreis armatus maxillis. Pind. Π. 4, (42.) Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν Ναῒ κρημνάντων ἐπέτοσσε, Quando ancoram æreas malas habentem in nave suspendentibus supervenit. Et in Epigr. [Philippi 30.] χαλκογένεια ἔμβολα, Rostra æreas malas habentia, i. e. Ærea, quæ et Æra a Lat. Poëtis dicuntur. Virg. Vela dabant læti, et spumas salis ære ruebant. Χαλκογλώχιν, Æream habens cuspidem s. angulum. Il. X. (225.) Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος, i. e. χαλκῆν ἐπιδορατίδα ἐχούσης, Hes. Solebant enim antiquitus hastæ et spicula æreis præfigi cuspidibus. Χαλκογράφος, Æreis literarum notis scribens, s. potius Loco scripturæ utens. Vox a

A nostræ ætatis hominibus ficta, ut et synonymum τυπογράφος, cum tamen æreæ notæ illæ non sint. Χαλκόδετος, Æreis vinculis ligatus s. alligatus. Æsch. ap. Athen. (479.) Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττόβει: appellans sc. χαλκοδέτους κοτύλας Cymbala, ut testatur ibi Athen. quæ Latinis sunt Æra cava, rauca, crepitantia, nec non simpliciter Æra, ut in Χαλκὸς docui. Vide et Ἔμβολον. [Perperam citatur * χαλκοθέοις κοτύλαις ex eod. Æsch. ap. Strab. 10. p. 192 =721. Χαλκόδετος, Soph. Ant. 945. αὐλαῖς. " Jacobs. Anth. 7, 249. Exerc. 1, 145. Eur. Phœn. p. 40. Valck." Schæf. Mss. * Χαλκόδεσμος, Hes. * Χαλκοδρυτὰς, Plut. Q. S. 4, 5. vocab. susp.: Coraio χαλκόκροτος 's. * χαλκοκροτίδας reponendum videtur.] Χαλκοειδὴς, Æris speciem gerens, Æri similis. [" Ad Diod. S. 1, 386. 2, 230." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 919." Wakef. Mss. * " Χαλκόζωνος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 413." Schæf. Mss.] Χαλκοθήκη, ἡ, Æris repositorium, Locus æri reponendo dicatus, Locus ubi æs et ærea supellex reconditur, Ærata cella. Peculiariter vero ita nominatur Repositorium poculorum æreorum, ut docet Athen. (231.) Ἐκ ποτηρίων δὲ χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα δοκοῦντες πλουτεῖν, καὶ τὰς θήκας τούτων ὠνόμαζον χαλκοθήκας. [" Toup. Emendd. 2, 391." Schæf. Mss.] Χαλκοκνήμιδες, Æreis armati ocreis, Ærea habentes tibialia. Et synecdochice Æreis induti armis, ut χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ ap. Hom. * Χαλκοκόλλητος, Gl. Ferruminatus, Firmi Epist. 19. in Muratorii Anecd. Gr. ἁρμάτων χαλκ.] Χαλκοκορυστὴς, ὁ, Æreis munitus armis, χαλκῷ κεκορυθμένος, s. χαλκῷ καθωπλισμένος. Il. E. (699.) καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ. [" Heyn. Hom. 4, 194. 5, 125." Schæf. Mss. " Eudocia p. 373." Schleusn. Mss.] Χαλκόκρας, Ære mixtus s. temperatus, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. Ita vocari scribit Æl. Dionysius Adulterinum numisma, cui æris portio adjecta est. Apud Hes. legitur, Χαλκόκρας, τὸ χαλκόκροτον νόμισμα: sed videtur pro isto χαλκόκροτον scr. χαλκόκρατον. Hoc AUTEM Χαλκόκρατος itidem signif. Ære mixtus s. temperatus, [Polyæn. 4, 10, 2. κασσίτερος Χαλκόκρας, Philemon p. 3. " Cattier. Gazoph. 34." Schæf. Mss. " Etym. M. 3, 42." Wakef. Mss.] Χαλκόκροτος, Rheæ epitheton; nam Hesychio teste χαλκόκροτος dicitur ἡ Ῥέα, διὰ τὰ κύμβαλα: ejus enim sacerdotes cava æra pulsu exercent. Item χαλκόκροτον dici ajunt Numisma ex ære cusum. At Eur. χαλκόκροτον ξίφος vocat τὸ ὑπὸ χαλκοῦ συγκεκροτημένον καὶ κατεσκευασμένον, Phœn. (1594.) Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἴσω Σαρκὸς ἔβαψεν. Aristoph. vero (Ἱππ. 552.) equos χαλκοκρότους appellat, quoniam æreis s. ferreis soleis tellurem pulsant: unde χαλκοκρότων Suid. ap. eum exp. χαλκοπόδων, i. e. τὰς ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἐχόντων: quoniam, inquit, συμβαίνει ἠχεῖν τὴν γῆν καὶ κτυπεῖν ἐπικρονομένην τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων: unde Virg. Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum: [cf. Xen. Ἱππ. 1, 3. " Musgr. Hel. 1363. Toup. Emendd. 2, 195." Schæf. Mss. " Nonn. D. 24, 153." Wakef. Mss.] Χαλκόκτυπος, Ære pulsato sonitum edens. Diogenes Tragicus ap. Athen. (636.) de Cybeles sacerdotibus, Τυπάνοισι καὶ ῥόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχεροι κυμβάλων. [" Huschk. Anal. 108." Schæf. Mss.] Χαλκολίβανον, Electri species quædam auro pretiosior: est autem τὸ ἤλεκτρον, ἀλλότυπον χρυσίον, μεμιγμένον ὑέλῳ καὶ λιθείᾳ. Ita Suidas, qui etiam addit, τοιαύτης συνθέσεως εἶναι καὶ τὴν ἁγίαν τράπεζαν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Legitur in Apoc. 1, (15.) Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι. Ubi vetus Interpres exp. Orichalco: recte, ut conjicit doctissimus Interpres; nam Orichalcum, inquit, vocarunt veteres præstantissimum æris fossilis genus, quod, secundum Plin. ob præcipuam bonitatem admirationem diu obtinuit: nec reperitur, longo jam tempore effœta tellure. Id autem valde fulgidum fuisse, vel ex Hesiodo apparet, qui φαεινὸν vocat, Ἀ. (122.) atque adeo speciem quandam fulgentis auri habuisse liquet etiam e quodam Cic. loco, Off. 3. Denique hoc esse creditur quod Dan. 10. et Ezech. 1. קלל dicitur, i. e.

Refulgens: a consequenti tamen, cum proprie Po- A
litum ac tersum declaret. Videtur porro ita dictum, quod in Libano monte foderetur, vel, secundum alios, est Thuris genus, quod æris speciem refert. [" Merrick. Tryph. Angl. p. 23." Schæf. Mss. * Χαλκολόγος, Gl. Numularius, Æsculator, Inscr. Gruteri p. 125. " Ad Charit. 294." Schæf. Mss.] Χαλκολογέω, Æra lego, Æs colligo, i. e. Numos colligo; i. enim est q. ἀργυρολογέω. Hes. [Gl. Æsculor.] Χαλκόλοφος, Ex ære conum s. cristam habens. Hes. χαλκόλοφον exp. ἱππιοχαίτην, item τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας, ἢ ἐξ ἱππείων τριχῶν κεκόσμητο. [* Χαλκομελὴς, Theod. Prodr. f. 79. * Χαλκόμιτρος, Lycophr. 997. " Wakef. Alc. 2. * Χαλκοπαγὴς, Wakef. S. Cr. 3, 94." Schæf. Mss. " Antip. Sid. 10." Wakef. Mss.] Χαλκοπάρειος, SIVE [Χαλκοπάρῃος, Dorice] Χαλκοπάραος, i. q. χαλκογενυς s. χαλκογένειος, Æreas habens malas. Il. M. (183.) κυνέης διὰ χαλκοπαρείου. Pind. vero (Π. 1, 84.) χαλκοπάραον ἄκοντα dicit, Jaculum æreas habens malas, i. e. Æratum, Ærea præfixum cuspide, B
vel etiam Præferratum: N. 7, (105.) χαλκοπάραον θοὰν γλῶσσαν, Quasi ex ære s. ferro acutam linguam. Et quidam ap. Athen. (636.) κρέμβαλα χαλκοπάραα: solent enim ex ære confieri cymbala: unde vocantur Æra, Æra cava s. concava, arguta s. acuta, crepitantia et tinnientia. [" Heyn. Hom. 6, 306. * Χαλκοπέδη, Const. Manass. Chron. p. 134. Meurs. (=65.)" Schæf. Mss.] Χαλκοπλάστης, ὁ, Qui ex ære statuas aut alia opera fingit, Faber ærarius, i. q. χαλκοτύπος. Pro Statuario affert Bud. e L. Sapientiæ [15, 9.] Χαλκόπλευρος, Ærea habens latera. Soph. (El. 54.) χαλκόπλευρον τύπωμα Urnam æneam vocat in qua fictitii Orestis cineres ferebantur. [* Χαλκοπληθὴς, Eur. Suppl. 1220.] Χαλκόπληκτος, Ære percussus s. ictus, ὁ ὑπὸ χαλκοῦ πληγείς. At Soph. χαλκόπληκτον γένυν vocat τὴν ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένην, inquit Schol., exponens hæc verba in El. (486.) p. 104. οὐδ' ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος Ἀμφήκης γένυς, Ἅ νιν κατέπεφνεν αἰ-Σχίσταις ἐν αἰκίαις, ut sc. χαλκόπληκτος γένυς sit Gladius s. Ensis quo Agamemnon C
olim fuit interfectus: et hic χαλκόπληκτος ἀμφήκης γένυς sit i. q. ap. Eur. χαλκόκροτον φάσγανον, Ensis ære, i. e. Æreo ferrove malleo cusus, Cusus ex ære s. ferro. [" Wakef. S. Cr. 3, 94. Heyn. Hom. 7, 600." Schæf. Mss.] Χαλκόπους, οδος, ὁ, ἡ, Æreos habens pedes, Cujus pedes æreis soleis ferrati sunt. Il. N. (23.) χαλκόποδ' ἵππω, Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε. Aristoph. χαλκοκρότους ἵππους dicit quoniam sc. χαλκῷ κροτοῦσι τὸ ἔδαφος, Æreis soleis quatiunt humum. Ovid. Æripedes boves, Æripedes tauros. A Soph. El. (491.) p. 104. χαλκόπους Ἐριννὺς dicitur, ubi Schol. exp. ἡ στερεὰ καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων. Idem in Œd. C. (57.) p. 272. ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδὸς, Ἔρεισμ' Ἀθηνῶν. Ubi idem Schol. annotat, χαλκόποδ' ὀδὸν nominari διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ: affertque e Χρησμοποιῷ quodam, Βοιωτοὶ δ' ἵπποιο ποτιστείχουσι Κολωνὸν, Ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδὸς: meminit vero et Ister τῆς χαλκῆς ὁδοῦ, teste Eod. [" Ad Diod. S. D
2, 233. Heyn. ad Apollod. 202. 1067. Voss Myth. Br. 1, 190. Toup. Emendd. 2, 195. T. H. ad Lucian. Dial. p. 51. 120." Schæf. Mss.]

Χαλκόπρωρος, Æream s. Æratam habens proram. Navis epith., quod ejus rostra olim erant ærata: unde et χαλκέμβολοι nominantur et χαλκόστομοι τριήρεις. J. Poll. 2. inter derivata e voce Στόμα, Χαλκόστομον παρὰ ποιηταῖς, καὶ χαλκόπρωρον, ἢ χαλκέμβολον. [* " Χαλκόπτερος, Schneid. ad Nicandri Θ. p. 241." Schæf. Mss. * Χαλκόπυγὸς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Χαλκόπυλος, Æreas habens portas, Æreis munitus claustris, Herod. [1, 181. ἱρὸν, Eur. Tro. 1113. θεὸς, pro χαλκίοικος Ἀθηνᾶ.] Χαλκοπώγων, Æneam habens barbam, Ænobarbus, Plut. [Æmilio P. 25. * Χαλκοπώλης, J. Poll. 7, 196. * " Χαλκοσάνδαλος, Porph. Euseb. Pr. E. 113." Wakef. Mss.] Χαλκόστομος, Æreum os habens s. Æratum rostrum: νῆες ap. Poëtas: quæ et χαλκόπρωροι et χαλκέμβολοι. At Soph. Aj. (17.) p. 2. Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Ubi χαλκόστομον κώδωνα vocat σάλπιγγα, quoniam sc. αὐτῆς τὸ στόμιον est χάλκεον, ut et totum reliquum corpus. Virg. dat signum specula Misenus ab alta Ære cavo. Et rursum, At tuba terribilem sonitum procul ære canoro Increpuit. Χαλκότευκτος, Ære factus, Ex ære factus, Eur. [Iph. T. 99.] Χαλκοτευχὴς, Æreis indutus armis; sunt enim quædam τεύχεα χαλκᾶ, quæ χαλκὸς etiam simpliciter nominantur, ut supra docui. [Eur. Suppl. 999. * Χαλκότονον, τὸ, Mathem. Vett. * Χαλκότορος, Pind. Π. 4, 261. ξίφος. " Opp. Ἁ. 5, 329. (ὠτειλαί:) * Χαλκοτρύπητος, Schol. ibid." Wakef. Mss.] Χαλκοτορέω, Ex ære torno, Epigr. [Anal. 3, 238. Epigr. adesp. 412. * Χαλκοτύμπανον, ad Leon. Diac. 190." Boiss. Mss.] Χαλκότυπος, Ære percussus, inflictus. Il. T. (25.) Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, i. e. χαλκοπλήκτους, ut Hes. exp. Lascar. vero χαλκότυποι σελίδες in Epigr. quodam dicit pro Paginæ æreis typis excusæ s. impressæ. [Anal. 3, 184. μανία, Gallorum furor tympanis pulsatis excitatus et comitatus. " Athlet. Stat. 33. Julian. Ægypt. 22. et Jacobs., Heyn. Hom. 7, 600." Schæf. Mss. " Manetho 4, 570." Wakef. Mss.] Χαλκοτύπος, Qui æs percutit, malleo sc., i. e. Faber ærarius. Plut. Pericle, Τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι. Xen. Ἑλλ. 3, (4, 17.) de Epheso, Οἵ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι καὶ οἱ ζωγράφοι, πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον. Ubi nota discrimen statui inter χαλκοτύπους et χαλκεῖς. Et χαλκεῖς forsan sunt Fabri ærarii, qui ahena et alia ex ære opera fabricantur: χαλκοτύποι autem, qui τὸν χαλκὸν τυποῦσι, ut fusores qui ex ære liquefacto fusoque statuas, columnas, tubos tubasve et alia hujusmodi conficiunt. Certe pro χαλκοπλάστης accipitur a Plut. de Superst. (6, 639.) Χαλκοτύποις μὲν πείθονται καὶ λιθοξόοις καὶ κηροπλάσταις, ἀνθρωπόμορφα τῶν θεῶν τὰ σώματα εἶναι, καὶ τοιαῦτα πλάττουσι καὶ κατασκευάζουσι. De discrimine autem inter illa duo dicam et in Χαλκεύς. [" Jacobs. Anth. 9, 354. 11, 387. Abresch. Æsch. 2, 53. Porson. Hec. p. 82. Ed. 2." Schæf. Mss. " Manetho 1, 79." Wakef. Mss.] UNDE Χαλκοτυπούμενος dicitur Qui fabricatur ὑπὸ χαλκοτύπου, Qui fingitur a fabro ærario s. æris fusore. Plut. Polit. Præc. Μὴ δεῖσθαι γραφομένων τιμῶν, ἢ πλαττομένων, ἢ χαλκοτυπουμένων· ἐν αἷς καὶ τὸ εὐδοκιμοῦν ἀλλότριόν ἐστι. [* Χαλκοτυπία, Suid. * Χαλκοτυπικὸς, Plut. 10, 461. χαλκοτυπικὴ, sc. τέχνη, Ars æris tractandi, Plato Polit. 288. * " Χαλκοτυπεῖον, s. * Χαλκοτύπιον, τὸ, Nicomach. Music. 10. Jambl. V. P. 112(=246.)" Wakef. Mss.] Χαλκοφάλαρος, Æreas habens phaleras, Ærea habens equorum ornamenta. Ex Aristoph. affertur (Ἁ. 1072.) χαλκοφάλαρα δώματα pro πολύχαλκα. Χαλκοφανὴς, Æreo colore splendens. [* " Χαλκοφόρος, Nonn. 406, 12." Wakef. Mss. Eust. Od. A. p. 44, 48.] Χαλκοχίτων, Ærea indutus tunica, i. e. Æream loricam gestans, Æreis munitus armis; arma enim et loricæ æreæ, quibus muniunt corpus milites, tunicæ loco eis sunt. Il. B. (47.) κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. [" Jacobs. Anth. 11, 376. Heyn. Hom. 4, 310. * Χαλκόχυτος, Jacobs. Anth. 10, 379." Schæf. Mss. Anal. 2, 498. πλευραί: in impressis χαλκοτύποις. * Χαλκόχρους, Diosc. 2, 213.]

Χάλκανθος, SIVE Χάλκανθον, secundum quosdam ET Χαλκάνθη, Atramentum sutorium, Chalcanthum; nam et Latini hoc vocab. utuntur, inter quos Plin. Est succus concretus, e chalcitide genitus et efflorescens. Ac cum quinque species sint ejusmodi succorum concretorum, sory, melanteria, chalcitis, misy, et hoc atramentum, in coloribus præsertim differentia est. Cum enim quatuor priores species coloris sint vel cinerei et nigri, ut sory et melanteria: vel rubri et ærei, ut chalcitis: vel lutei et aurei, ut misy: atramentum sutorium alterius est coloris et varii; nam et candidum est, albæque violæ simile, quod λευκόϊον vocant: et pallidum et viride, et cæruleum, et præterea omne perspicuum et nitens: unde superior ætas Vitriolum appellavit. Differunt quoque prædicti succi ea in re, quod priores illæ

quatuor species nativæ semper sint, atramentum vero sutorium, et nativum et factitium habeatur: nativum quidem, quod et fossile dicitur, e chalcitide, ut dictum est, efflorescens et concretum, et natura tam simile chalcitidi, ut in hanc tandem per se redeat annorum spatio, sicut se vidisse Gal. memoriæ prodidit. Id aliquando quidem pendet e metallorum cameris stiriarum instar, aliquando vero in terram deciduum est, et jacet humi: quorum utrumque quoniam distillando concrevit, χάλκανθον σταλακτικὸν Græci nominant. Id vel simile est capillis et plumis, vel habet stiriarum aut glebæ figuram. Factitium vero, duplex etiam est. Alterum proprie πηκτὸν vocant Græci, i. e. Concretum, quod e terræ cuniculis aqua atramentosa vel elata et in piscinas effusa, quemadmodum narrat Gal., vel inde corrivata frigore aut calore solis concrescit in chalcanthum: alterum vero ἑφθὸν, i. e. Coctum, quoniam aqua atramentosa in ahenis decoquatur: est autem ea aqua, ut ait Gal., viridis, chalcitin et æruginem redolens, et gustus quoque ejusdem. Hæc inter alia Gorr. Vide et Diosc. 5, 114. et Plin. 34, 12. ubi inter alia ait, Græci cognationem æris nomine fecerunt et atramento sutorio; appellant enim χάλκανθον. Et mox, Color est cæruleus, perquam spectabili nitore, vitrumque esse creditur: diluendo fit atramentum tingendis coriis. Porro quod ad fem. χαλκάνθη attinet, legitur id ap. Nicandr., sed citra compositionem, 'Α. 529. χαλκοῖο πάλαι μεμογηότος ἄνθην, Schol. παλαιᾶς χαλκάνθου. Vide et quæ annotet Idem in Θ. 257. [Lobeck. Phryn. 304. Add. ad p. 309. Χαλκάνθη, Gl. Sutorium: Χάλκανθος· Æris flos: Plin. 34, 24. Flos æris sit ære fuso et in alios fornaces translato; ibi flatu crebriore excutiuntur velut milii squamæ:—cadunt autem, cum panes æris refrigerantur rubentque.]

Χάλκασπις, Æreum s. Æratum habens clypeum. Habebant enim olim clypei suas χαλκᾶς πτύχας, ut supra docui. Eur. [Iph. A. 764. Herc. F. 795. Pind. 'Ο. 9, 80. Π. 9, 1. 'Ι. 7, 35. Polyb. 2, 66, 5. 4, 67, 6. "Χάλκασπις, * Χάλκαλκις, Wakef. Phil. 727." Schæf. Mss.] Χαλκέγχης, ὁ, Ærea s. Ærata utens hasta, Hastam ærea cuspide præfixam gestans, Eur. (Tro. 143.) χαλκεγχέων Τρώων. Χαλκέλατος, Ex ære ductus: θαλάμους, Epigr. Talis ap. Horat. Turris ahenea. [Anal. 3, 76. Pind. 'Ο. 7, 66. "Jacobs. Anth. 11, 135." Schæf. Mss.] Potest dici ETIAM Χαλκήλατος, ea forma qua χρυσήλατος. ["Valck. Phœn. p. 257. Musgr. Bacch. 703." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 392. 545. Choëph. 288.] Χαλκέμβολος, Æreo armatus rostro: τριήρης, J. Poll., quæ et χαλκόπρωρος et χαλκόστομος. ["Ad Diod. S. 1, 689. 2, 496. Dionys. H. 5, 110." Schæf. Mss.] Item fem. gen. DICITUR Χαλκεμβολὰς pro χαλκέμβολος: unde ap. Eur. (Iph. A. 1320.) χαλκεμβολάδων νηῶν, Navium æreis rostris præditarum. [* Χαλκένδυτος, Schol. Eur. Phœn. 1137.] Χαλκέντερος, Intestina habens ærea. Ita cognominatus fuit Didymus Grammaticus, διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν: dicitur enim scripsisse supra ter mille libros. Suid. ["Const. Manass. Chron. p. 135." Boiss. Mss.] "Χαλκεύτερος, in VV. LL. perperam pro "χαλκέντερος." [* "Χαλκέντονον, ad Leon. Diac. 190." Boiss. Mss.] Χαλκήρης, Ære compactus, Æreus. Il. Γ. (316.) Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον, i. e. χαλκῇ, Ænea. [Apollon. de Synt. 189. "Heyn. Hom. 6, 143. 495. Ruhnk. Ep. Cr. 259." Schæf. Mss.] Χαλκουργὸς, Qui æs tractat et elaborat, æra fabricatur, Faber ærarius. Is autem diversus est a χαλκοπλάστῃ: quoniam sc. ἡ χαλκουργικὴ ὑπηρετεῖ τῇ ἀνδριαντοποιΐᾳ, et ἡ μὲν ὄργανα παρέχει, ἡ δὲ τὴν ὕλην, teste Aristot. Polit. 1, 5. Ita ut χαλκουργὸς materiam primum et æs rude conficiat, inde autem accipiat ὁ χαλκοπλάστης, et conficiat ἀνδριάντα. Ubi etiam NOTA Χαλκουργικὴ, sc. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars æraria. ["Χαλκουργὸς, ad Diod. S. 1, 19." Schæf. Mss.] Inde et VERB. Χαλκουργέω, Æs præparo, ut Metallarius. UNDE Χαλκούργημα, τὸ, Opus a χαλκουργῷ confectum. Quidam vero interpr. Signum æneum. [Philo de 7 Mirac. c. 3. "Joseph.

A 344, 10. Arrian. T. 155." Wakef. Mss.] ET Χαλκουργεῖον, τὸ, Officina æraria. ["Ad Diod. S. 1, 18. 359." Schæf. Mss. * "Ἐκχαλκουργέω, Nicet. Eugen. 6, 546." Boiss. Mss.] Χαλκώδους, SIVE Χαλκώδων, Æreos habens dentes: unde ap. Hes. χαλκώδοντας, (ita enim scr., non χαλκόδοντας,) στόλους: quod exp. χαλκοῦς ὀδόντας ἔχοντας: subjungens ὀδόντας dicta fuisse τὰ ἔμβολα, quæ ab aliis appellari ἐμβόλια, i. e. Rostra. Χαλκώδων est etiam Nom. proprium. Unde PATRONYM. Χαλκωδοντιάδης. [* "Χαλκωδοντίδης, Musgr. Ion. 59." Schæf. Mss.] Χαλκώνητος, Ære emtus. Hesychio simpliciter ἠγορασμένος. Dicitur ea forma qua ἀργυρώνητος: unde etiam apparet perperam ap. Hes. scriptum esse χαλκόνητος, in quibusdam exempl. [* Χαλκώνυξ, Schol. Apoll. Rh. 3, 233. p. 232. Schæf. * Χαλκώρυχος, Schol. Lycophr. 484. * Χαλκωρυχέω, Lycophr. 484. "Tzetz. ad Eund. 4. 47." Kall. Mss. * Χαλκωρυχία, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Χαλκωρυχεῖον, Strabo 17. p. 1177.] Χαλκωρύχιον, τὸ, Ærifodina, Æraria. Plut. (8, 617.) Καὶ
B τούς γε διατρίβοντας ἐν τοῖς χαλκωρυχίοις ἱστοροῦσιν ὠφελεῖσθαι τὰ ὄμματα, καὶ βλεφαρίδας ἐκφύειν τοὺς ἀποβεβληκότας. [* Χαλκορυχεῖον, Theophr. Fr. 2, 25. 26. 51.]

Ἄχαλκος, Ære carens, Qui est sine ære. Soph. dicit ἄχαλκος ἀσπίδων pro Æreis carens clypeis, Expers æratorum clypeorum, Œd. T. (191.) p. 159. πέμψον ἀλκὰν, Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν, Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων, Schol. ὅπλοις οὐ χρώμενος. Ære carens, i. e. Carens æreis numis, Non habens pecunias. Quo modo accipi potest ap. Greg. Naz. de Apostolis loquentis, Ἄχαλκος καὶ * ἄρραβδος καὶ μονοχίτων. ["Jacobs. Anth. 8, 89. 9, 258. 428. Ἄχαλκος ἀσπίδων, Valck. Phœn. p. 115. Brunck. ad Soph. l. c. Trach. 693." Schæf. Mss. * Ἀχαλκὴς, affertur e Tryphiod.] Ἀχαλκέω, Sum sine ære, Pecunias non habeo. Lucill. Epigr. (47.) Εἴ τις ἀχαλκεῖ, Μηκέτι πεινάτω, θεὶς τὸ χιτωνάριον, Si quis numis indiget: χαλκὸς enim interdum usurpatur pro χάλκεον νόμισμα, ut Æs ap. Latinos
C quoque pro Ære signato s. Æreo numo. Cujus signif. exempla supra attuli: quibus adde hoc e Matth. 10, (10.) ad quod Greg. Naz. in præcedente loco respexit. Ibi enim Christus suos emittens Apostolos, inter alia hæc eis jussa dat, Μὴ κτήσασθε χρυσὸν, μηδὲ ἄργυρον, μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν· μὴ πήραν εἰς ὁδὸν, μηδὲ δύο χιτῶνας, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ῥάβδον. ["Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss.] Ἔγχαλκος, Æreus, Cui æs inest. At in Epigr. 2. p. 136. meæ Ed. ἔγχαλκος γραῖα, Cui est æs, i. e. Pecunia: oppositum præcedenti ἄχαλκος. ["Jacobs. Anth. 10, 176. Epigr. adesp. 87." Schæf. Mss. Anal. 3, 168. "Athen. 584. ὠὰ, In lebete." Strong. Mss.] Ἐπίχαλκος, Ære obductus, In superficie æratus. Aristoph. Σφ. init. ἐδόκουν αἰετὸν Καταπτάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ, Ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα Φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανὸν, Schol. τὴν ἔξωθεν χαλκῆν, annotans addi hoc epith. ad vitandam amphibologiam, ne forte intelligeretur aspis serpens. [Herod. 4, 200. ἀσπίς.] AT Ἐπίχαλκον Hesychio
D est τὸ στόμα τῶν αὐλῶν, ap. quem legitur ET Ἐπιχαλκῖται, ὁπλῖται, Armati: κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Εὔχαλκος, Bonum æs habens, s. E pulcro ære confectus, Ex ære pulcre fabricatus, ut εὔχαλκος τρίπους. ["Jacobs. Anth. 9, 258. Heyn. Hom. 5, 312. 6, 475. Toup. Opusc. 1, 463." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 465. Pers. 456.] Κατάχαλκος, itidem Æratus: ut ἐπίχαλκος. Eur. Phœn. (110.) Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς Ἑκάτα, Κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει, Schol. ἔνοπλον. Similis locus Il. Υ. (156.) Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. Ex Eur. rursum (Iph. T. 1246.) κατάχαλκος δράκων, pro Draco septus s. munitus: ["Musgr. ibid. Heracl. 377. Markl. Iph. p. 389. Jacobs. Anim. 88. Eur. Phœn. p. 40. Valck." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 112. 121." Boiss. Mss. * "Ὁλόχαλκος, Totus æreus, Schol. Eur. Phœn. 115(=122.)" Kall. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 1196.] Πάγχαλκος, Solidus ex ære, Totus æreus: γέννυς, pro Ærea s. Ferrea securis, e Soph. affertur,

qui et in Antig. (141.) p. 220. ait, Ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ᾽ ἑπτὰ πύλαις Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, Schol. ἔλιπον Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη exp. τὰ ὅπλ᾽ ἀπέβαλον: [El. 195. Eur. Or. 444. Phœn. 122. 1248. * Περίχαλκος, Athen. 413.] Πολύχαλκος, Multum habens æris, Dives æris, Ære multo abundans. Il. K. (315.) Ἦν δὲ Δόλων ἐν Τρωσσὶ πολύχρυσος, πολύχαλκος: E. (504.) Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, exp. στερεὸν, λίαν ἰσχυρὸν, Firmum, Validum. Alibi σιδήρεον οὐρανὸν appellat. Potest etiam esse Cui multum est pecuniæ, oppositum illi ἄχαλκος. Ὑπόχαλκος, Subæratus, Sub quo æs latet, Cui æris aliquid suffusum est: νόμισμα, ap. J. Poll. inter Numismata adulterina et κίβδηλα. Et ὑπόχαλκον χρυσίον, Aurum subæratum, Aurum suffuso ære adulteratum: quod Proverbialiter dicitur in homines vitia sub prætextu virtutum occultantes. [" Callim. 1. p. 431. Aristoph. Fr. 287. Boiss. Philostr. 449. Plut. Mor. 1. p. 2. Ox., ad Mœr. 240. ad Herodian. Philet. 447. et n." Schæf. Mss. " Ὑπόχαλκος μυῖα, Musca æris colorem referens, Suid. v. Οἰστροπλῆγα." Schleusn. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.]

Χάλκεος, et per CONTR. Χαλκοῦς, Æreus, Ex ære factus. FEM. Χαλκέη, et per CONTR. Χαλκῆ: NEUTR. Χάλκεον, et per CONTR. Χαλκοῦν, (cujusmodi contractio fit et in Χρύσεος, Ἀργύρεος, Κεράμεος et similibus,) Hesiod. Ἔργ. (1, 149.) de tertiæ ætatis hominibus, quam æream vocant, Τοῖς δ᾽ ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι. Sic Il. Ψ. (27.) οἱ δ᾽ ἔντε᾽ ἀφωπλίζοντο ἕκαστοι Χάλκεα, μαρμαίροντα: Od. K. (162.) δόρυ χάλκεον, Ærea hasta, Ærea cuspide præfixa, quod alibi χαλκοβαρὲς δόρυ appellat, s. μελίην χαλκοβάρειαν. Et ap. Aristot. Poët. Τῇ δ᾽ ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. Athen. 2. Εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον. Alioquin in prosa contracto potius solent uti. Æschin. (65.) Χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι. Xen. A. (11, 3.) Χαλκῆν ἔχειν ἀσπίδα. Plut. Symp. 3, (10. init.) Χαλκοῦν ἐμπηγνύουσιν ἧλον. Athen. 6. Ὡς χαλκῶν ὄντων τῶν παλαιῶν ἀναθημάτων: 15. Χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι: 4. Ἐν χαλκῷ πίνακι. Rursum Plut. Hell. Ἐν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφασι. Et in l. de Sol. Anim. Χαλκοῦς ἐλέφαντας ἀντὶ τῶν σφαγέντων ἀνέστησε: de Loquac. (8, 14.) Ἀθηναῖοι δὲ χαλκῆν ποιησάμενοι λέαιναν ἄγλωσσον, ἐν πύλαις τῆς ἀκροπόλεως ἀνέθηκαν: Orac. Pyth. Κίων τις ἑστὼς ἄνω χαλκοῦς Ἱέρωνος, Ærea columna ab Hierone erecta. Et ap. Paus. Att. Lysippus χαλκοῦν Δία ἐποίησε. Dicimur etiam aliquem χαλκοῦν ἱστάναι, cum æream ei statuam erigimus: [Wolf. ad Leptin. 339.] Ille itidem dicitur χαλκοῦς σταθῆναι, cui ærea illa imago facta est. Dem. c. Aristocr. Εἰ τοὺς μὲν παρ᾽ ὑμῖν τοιοῦτό τι πράξαντας, χαλκοῦς ἱστάντες, καὶ ταῖς μεγίσταις δωρεαῖς τιμῶντες ἐφαίνεσθε. Aristot. Rhet. 3. Ἄξιος δὲ σταθῆναι χαλκοῦς, οὐκ ἄξιος ὢν χαλκοῦ. Quibus verbis notatur ambitio cujusdam, qui summos honores appeteret, statuamque æream, cum ne æreo quidem nummo dignus esset. NAM Χαλκοῦς, substantive positum, signif. interdum τὸ χάλκεον νόμισμα. Plut. Symp. 4, (2.) Ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν ὑπεζωσμένους διέτηξε, Æreos numos. Nicarch. Epigr. δι᾽ ἓξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν: de quodam, qui se strangulare volebat, tam avarus tamen erat, ut ne sex quidem æreos numos exponere sustineret ad emendum sibi funiculum. Sic Dem. c. Mid. Ἀλλ᾽ οὐδὲ χαλκοῦν ἐκτέτικεν οὐδέπω καὶ τήμερον οὐδένα. Quem locum citat J. Poll. 9, (92.) cum dixisset χαλκοῦς fuisse νομισμάτιόν τι λεπτόν: ut κέρματα ap. Eosd., ap. Lat. Teruncius. Idem eod. in l. aliquanto ante, annotat τὸν ὀβολὸν habuisse ὀκτὼ χαλκοῦς: et duos quidem χαλκοῦς, fuisse τεταρτημόριον s. τεταρτήμορον vocatos, quod essent τοῦ ὀβολοῦ τέταρτον, Quarta pars: quatuor vero χαλκοῦς, ἡμιωβόλιον: at sex χαλκοῦς, τριτημόριον, quoniam sc. τὰ τρία μέρη ἐστὶ τοῦ ὀβολοῦ: ut ap. Philemonem in Sardio, Χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι, μέμνησ᾽, ἐγὼ Σοὶ πέντε χαλκοῦς, σὺ δέ μοι τριτήμορον. Τοὺς ἓξ ἀποδοὺς, τοὺς πενταχάλκους ἀπόλαβε: quanquam nonnulli τοὺς ἓξ χαλκοῦς appellant etiam τεταρτημόριον, ὡς τρία τεταρτημόρια ἔχοντας. Apud Medicos Ponderis nomen est. Gorr.

A Æreolum interpr., aitque esse sextam oboli partem, siquidem obolus ἓξ χαλκοῦς, h. e. Sex æreola, continet: esse igitur χαλκοῦν, duodecimam partem scripuli. Dividi autem εἰς λεπτὰ, h. e. minuta, septem: pendere vero grana duo, quod granum ap. Arabas minimum pondus existimatur. Paulus tamen Ægin. referens et ipse χαλκοῦν inter σταθμοὺς, cum Polluce dicit ὀβολὸν ἔχειν Χ, η, i. e. χαλκοῦς ὀκτώ: ea enim τοῦ χαλκοῦ nota est, sc. τὸ χ σημεῖον ἔχον ἐπικείμενον αὐτῷ τὸ α, ut idem Medicus annotavit. Plin. vero 21. fin. Drachma Attica denarii argentei pondus habet: eadem sex obolos pondere efficit: obolus, decem chalcos. UNDE Δίχαλκον, τὸ, Duo chalci: quarta oboli pars, ut J. Poll. tradit 9, (65.) Diosc. 4, 155. de elaterio, Ἡ δὲ τελεία πόσις, ὀβολός· ἡ δὲ ἐλαχίστη, ἡμιοβόλιον· παιδίοις δὲ, δίχαλκον. [Anal. 2, 338. " Lucillius 98. Coray Theophr. 217." Schæf. Mss.] ET Δεκάχαλκον, τὸ Decem chalci, Decem ærei numi, Denarius. Plut. (Camillo 13.) Τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριον, Denarius vocabatur qui e decem

B æreis constaret. ITEM Πεντέχαλκον, SIVE Πεντάχαλκον, Quinque ærei numi, J. Poll. 5. Καὶ πεντέχαλκον δὲ, τοὺς πεντεχάλκους ὠνομασμένους εὕρομεν ἐν τοῖς Ἀριστοφῶντος Διδύμοις, πεντέχαλκον συλλαβών. Sed videtur ibi pro πεντεχάλκους scr. πέντε χαλκοῦς, disjunctim: ut et pro πενταχάλκους in loco Philemonis supra allato, malim scribere πέντε χαλκοῦς: insolens enim videtur dicere πεντέχαλκοι s. πεντάχαλκοι pro πέντε χαλκοῖ. [" Ad Mœr. 322. Coray Theophr. 217. (Char. 10.) * Τρίχαλκον, ibid." Schæf. Mss.]

Porro ut redeam ad substantivum nomen χαλκοῦς, non illud semper Æreum numum signif., verum etiam Statuam æream, ut ap. Lucian. Lexiph. (11.) Οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Nosti æream statuam in foro erectam. Ubi subauditur substantivum ἀνδριάς. || Adj. vero χάλκεος s. χαλκοῦς tribuitur et aliis improprie ac per metaphoram. Hom. enim χάλκεον Ἄρεα dicit, et ὄπα χάλκεον, et χάλκεον ἦτορ, Il. E. (859.) ὁ δ᾽ ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ᾽ ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ:

C (Σ. 222.) Οἱ δ᾽ ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο: B. (490.) χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη, Æneum pectus. At vero χαλκῆ μυῖα, Ludi genus est ap. J. Poll. 9, in quo puer fascia obligatis oculis proclamat, χαλκῆν μυῖαν θηράσω: alii respondent, θηράσεις, ἀλλ᾽ οὐ λήψῃ: feriuntque ipsum donec aliquem eorum ceperit. || Χαλκοῦς cognomento dictus fuit et Rhetor quidam ac Poëta Dionysius, quod Atheniensibus auctor fuerit numismate æreo utendi, teste Athen. 15., qui et alibi sæpe ejus meminit, ut et Aristot. Nec non Fur quidam id cognomen habuit, in quem Demosth. lusit, Μὴ θαυμάζετε, ὦ Ἀθηναῖοι, χαλκοῦς κλέπτας. Meminit et Eust. [Il. Φ. p. 1243, 19.]

[" Χάλκεος, Χαλκοῦς, Phryn. Ecl. 88(=207. Lob.) Thom. M. 923. Markl. Suppl. 1151. Porson. Phœn. 1378. Wakef. Ion. 1. Jacobs. Anth. 8, 45. 11, 31. 189. Steph. Dial. 14. ad Lucian. 2, 333. Heyn. Hom. 5, 75. 7, 449. ad Mœr. 402. 414. Valck. Phœn. p. 458. ad Diod. S. 1, 108. Boeckh. ad Sim. p. xl. De voce, Græv. Lectt. Hes. 625. (Il. Σ. 202.) Conf.

D c. χρύσεος, Heyn. Hom. 6, 326. X. ὀδὸς, οὐδὸς, Heyn. ad Apollod. 1067. Χαλκοῦς, σιδηροῦς, quid prisco sermone? 304. X. οὐρανὸς, Heyn. Hom. 7, 354. Χαλκοῦν ἱστάναι τινὰ, Bergler. ad Alciphr. 127. ad Lucian. 1, 425. Theocr. Epigr. 16, 19. Herod. 9, 81. Χαλκοῦς, χαλκοῦν νόμισμα, Kuster. Aristoph. 214. Plut. 5, 347. Hutt. Χάλκεα χρυσείων, Jacobs. Anth. 7, 279. Femin., Heyn. Hom. 7, 462. Antip. Thess. 3. Steph. Dial. 63." Schæf. Mss. Χάλκεος, de tabulis, Æschin. Dial. Socr. 3, 19. Χαλκοῦς, de statua, 2, 29.]

Unde COMP. Χαλκεοθώρηξ, i. q. χαλκοθώρηξ, Æreo thorace armatus, Il. Θ. (62.) μένε᾽ ἀνδρῶν Χαλκεοθωρήκων, [Theocr. 22, 136.]. Χαλκεοκάρδιος, Cui est χάλκεον ἦτορ, Æreum et infractum pectus habens, Qui æneo et invicto corde est. Horat. ad hoc epith. respexisse puto, cum dixit Æs triplex circa pectus esse, Carm. 1, 3, (9.) Theocr. 13, (5.) Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός. [" Wakef. Trach. 1074." Schæf. Mss. * " Χαλκεομήστωρ, Lex. Ms.

Hafn. χάλκεος, ἰσχυρός." Osann. Auct. Lexx. Gr. A
* Χαλκεομίτρης, Dorice Χαλκεομίτρας, Pind. N. 10, 170. Quint. Sm. 1, 272. * Χαλκεομίτωρ, Eur. Tro. 271. et Musgr. * Χαλκεόμιτος Tzetz. Antehom. 28. * Χαλκεοτέχνης, Quint. Sm. 2, 440. "Ηφαιστος.]

Χαλκεόφωνος, idem CUM Χαλκόφωνος, Æream vocem habens; i. e. vel Valde acutam, vel Valde firmam. Il. E. (785.) Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ, Ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Et Hesiod. (Θ. 311.) dicit ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον. [" Wakef. Ion. 1. Heyn. Hom. 5, 147. Græv. Lectt. Hes. 625." Schæf. Mss. " Dionys. P. 789." Wakef. Mss.] Est vero et χαλκόφωνος Quædam gemma quæ æris sonum s. tinnitum pulsu reddit: Plin. 37, 10. Chalcophonos nigra est, sed illisa æris tinnitum reddit, tragœdis, ut suadent, gestanda. Ab Eod. ET Χαλκοσμάραγδος inter Gemmas refertur 37, 5. de smaragdi generibus. Item chalcosmaragdus e Cypro, turbida, æreis venis.

[* " Ἀχάλκεος, Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss. Anal. 2, 313. οὐδός. * Παγχάλκεος, Quint. Sm. B 8, 216." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4. 1655. Od. Λ. 574. cf. Diod. S. 5. p. 197.]

Poëtæ pro Χάλκεος dicunt ETIAM Χάλκειος, metri causa, ut χρύσειος pro χρύσεος. Il. Z. (236.) de Glauco, Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων: Od. (T. 241.) Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα: Il. Γ. (380.) κατακτάμεναι μενεαίνων Ἔγχεϊ χαλκείῳ, Hasta ærea s. ærata. Hesiod. Ἔργ. (2, 111.) Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, Præteri æream sedem. [" Musgr. Hel. 1363. Steph. Dial. 14. ad Diod. S. 1, 108. X. θῶκος, δόμος, Græv. Lectt. Hes. 565. Αὐγὴ χαλκείη, Heyn. Hom. 6, 433. ἄνδρες, 7, 94. Χαλκείη, ad Diod. S. 1, 157." Schæf. Mss.] || Χάλκειος est et Suffruticis genus ap. Theophr. H. Pl. 6, 3. Ærariam vocant nonnulli. [Plin, 21, 16.] AT Χάλκεια, τὰ, Festum antiquum et a populo olim celebratum, postea vero a solis fabris, in honorem Vulcani, quod in Attica artem exercuisset: celebrabatur autem ἔνῃ καὶ νέᾳ τοῦ Πυανεψιῶνος· ἐν ᾗ καὶ ἱέρειαι μετὰ τῶν ἀρηφόρων τὸν πέπλον ἐδιάζοντο: ut annotatur in Lex. meo vet. et ap. C Etym., ap. quem Herodian. docet ὅτι ἡ πλείων χρῆσις προπερισπᾷ, indicans plerumque SCRIBI Χαλκεῖα, penult. circumfl., ut et ap. J. Poll. 7, c. 24. Χαλκεῖα, ἑορτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡφαίστου. [Vide Harpocr.]

[* Χαλκώδης, Gl. Ærosus, Aret. 70, 27. * " Χάλκινος, ad Leon. Diac. 190." Boiss. Mss. Schol. Jen. Soph. El. 751. p. 271. Erf. * Χαλκικὸς, Schneidero susp. * " Χαλκήεις, Christod. Ecphr. 58." Schæf. Mss.]

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, Officina fabri ærarii, Suidæ τὸ χαλκεῖον. Hes. χαλκεῶνα dici scribit χαλκεῖον, ἐν ᾧ τοὺς κοττάβους ἐποιοῦντο. Utitur hoc vocab. Hom. Od. Θ. (273.) de Vulcano, ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε, Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων, In officinam suam ærariam, ubi æraria instrumenta cudebat. [Apoll. Rh. 3, 41.]

Χαλκίον, τὸ, i. q. χαλκὸς, Æs, ut χρυσίον i. q. χρυσὸς, et ἀργύριον, i. q. ἄργυρος: ut et J. Poll. 9. ait, Τὸν δὲ νῦν χαλκὸν οἱ Ἀττικοὶ χαλκίον εἰώθασι D καλεῖν. Cujus usus hoc exemplum affert ex Aristoph. B. (725.) Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις Χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις Χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι. || Idem J. Poll. χαλκία et χαλκίδια numerat inter τὰ τοῦ μαγείρου σκεύη, 10, 24. ut e Xen. quoque Œcon. (8, 19.) affertur χαλκία pro Ahena s. Ærea vasa, Æramenta. Sic Marc. 7, (4.) Βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων, Lotiones poculorum et sextariorum et æramentorum. Rursum ap. J. Poll. inter Vasa balnearia, 10, c. 17. ex Eupol. Ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων καὶ χαλκίον ἔν τι τῶν λουτηρίων. Sed alibi ap. eund. J. Poll. per diphth. in penultima scriptum legitur χαλκεῖον, de quo infra. [Gl. Scutra, Coculum: Χαλκίον θερμοῦ· Caldaria. " Aristoph. Fr. 238. 250. Porson. Hec. p. xli. Ed. 2. Jacobs. Anth. 12, 359. Theocr. 2, 36. Heringa Obs. 51. ad Herod. 319. 348. Herodian. Philet. 450. et n." Schæf. Mss. " Aristoph. 'A. 1128. Κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ, Perfunde tu, puer, æreum clypei umbonem oleo." Seager. Mss.]

Χαλκίδιον, Æreum vasculum, Vasculum ex ære. J. Poll. 10, c. 26. Καὶ τὰ τοιαῦτα σκεύη, (sc. οἰνοχόην et λύχνιον,) χαλκίδια καὶ χαλκεῖα καλεῖ· ὡς ἐκ χαλκοῦ πεποιημένα: loquitur autem de Hermippo Comico. Quo refer et χαλκίον μακρὸν, quod Hes. esse ait ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. Videtur accipi et pro Vili æris moneta: INDEQUE Χαλκιδῖτις πόρνη ap. Joseph. dici Vile et triviale scortum, quod vel æreo nummo sese prostituit, ut Diobolare scortum ap. Plautum. Suid. certe nominari ita ait ἀπὸ τῆς εὐτελείας τοῦ διδομένου νομίσματος, ut et Eust. Videtur ex eod. χαλκίον esse COMP. Χαλκίοικος etiam, ET Χαλκίναος, utrumque Epith. Minervæ ap. Spartanos, forsan quod ejus simulacrum in ærea esset ædicula. Suidas vero ita scribit nominari τὴν Ἀθηνᾶν ἐν Σπάρτῃ, vel quoniam χαλκοῦν οἶκον εἶχε, vel διὰ τὸ τοὺς Χαλκιδεῖς τοὺς ἐξ Εὐβοίας φυγάδας αὐτὸν κτίσαι. Plut. Apophth. Lac. Τοὺς μὲν ἄλλους ἔφθασε εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς καταφυγών. Et mox, Ἐν τῷ τῆς Χαλκιοίκου τεμένει. Meminit ejusd. Minervæ idem Plut. Lyc. (5.) et Athen. (574.) et ante illos Thuc. 1, (134.) Χαλκίναος autem ap. Hes. legitur, qui ipsum exp. per præcedens Χαλκίοικος, veluti notius. [Χαλκίοικος, Paus. 3, 17. 10, 5. Corn. Nep. Pausania 4, 5, 2. Polyb. 4, 22, 8. " Musgr. Hel. 231. 1483. Brunck. Aristoph. 1, 77. Kuster. 240. ad Corn. Nep. 140. Staver., et Ind. ad Eund. v. Chalciœcus." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 666. * " Χαλκίσηκος, χαλκίοικος, Anon. Palat. Ms. in Creuzeri Meletem. Fasc. 1. p. 24." Osann. Auct. Lexx. Gr.]

[* Χαλκύδριον, Theognostus in Bekkeri Anecd. Gr. 1430.]

Χαλκίτης, ου, ὁ, cujus FEM. Χαλκῖτις, ιδος, ἡ, vel εως, sc. λίθος, Chalcitis, Metallicum medicamentum, colore æris, intercursantibus oblongis venis splendentibusque. Nascitur autem in iisdem metallis in quibus Sory et Misy, mediumque inter ea non tantum loco, sed etiam viribus; primum enim Misy solet occurrere, deinde Chalcitis, postremo Sory. Estque Misy tenuissimum, Sory crassissimum; mediam vero rationem Chalcitis habet. Sed et temporis spatio in se invicem transeunt, quemadmodum narrat Gal. chalcitin per *triginta fere annos domi suæ asservatam, in misy versam se vidisse.* E quo apparet hæc tria specie eadem esse, solaque naturæ concoctione et perfectione ab invicem differre. Hæc Gorr. Vide et Diosc. 5, 115. Plin. 34, 12. Chalcitin vocant lapidem e quo et ipsum æs coquitur. Distat a cadmia, quod illa super terram e subdialibus petris cæditur, hæc ex obrutis. Item, quod chalcitis friat se statim, mollis natura, ut videatur lanugo concreta. Est et alia distinctio, quod chalcitis tria genera continet, æris et misyos et soryos: habet autem æris venas oblongas: probatur mellei coloris, gracili venarum discursu, friabilis, nec lapidosa. Idem l. ult. c. pen. Melites, mali coloris; chalcites, æris. Et 34, 2. Fit æs et ex alio lapide, quem Chalciten vocant in Cypro, ubi prima fuit æris inventio. Præcedente autem cap. dixerat æs fieri e lapide æroso, quem vocant Cadmiam. Itidem pro Lapide s. Metallo æroso accepit Plut. de Def. Or. Ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος, ἐξ ἧς ἐδημιουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν ξιφῶν. Ubi Turn. Et æris in Eubœa, unde fabricabantur durati aquæ rigore gladii. Est ap. Hipp. et χαλκῖτις στυπτηρίη, eadem quæ præcedens χαλκῖτις, ut in suo Lex. annotavit Gal. [h. v. et Μηλιάδος.] Alii tamen diversam esse contendunt, ex eo quod Plin. 35, 15. de alumine trichite scribit, Hoc fit e lapide, e quo et Chalcitin vocant, ut sit sudor quidam ejus lapidis in spumam coagulatus. [Aristot. H. A. 5, 19. Ἐν Κύπρῳ, οὗ ἡ χαλκῖτις λίθος καίεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐμβαλλόντων: cf. Antig. c. 40. Schn. ad Veget. Mulomed. 54. * " Χαλκῖτις, Chrysanthemum, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss.]

Χαλκόφι pro χαλκοῦ reperitur interdum, paragoge poëtica. Exp. etiam Ex ære.

Χαλκόω, Æreum reddo, Ære obduco s. munio. A
Pass. κεχαλκῶσθαι, Ære obductum s. munitum esse, Æratum esse: ut 2 Paralip. 3. Τὰ θυρώματα αὐτῶν κεχαλκωμένα χαλκῷ. Sic Virg. Ærati postes, Ovid. Æratæ portæ. [" Jacobs. Anth. 6, 259. 10, 377. Lennep. Phal. 189. In æs converto, Julian. Ægypt. 17. Epigr. adesp. 228." Schæf. Mss. Pind. 'O. 13, 123.] Unde VERBALE Χάλκωμα, τὸ, Æramentum, Vas s. Aliud opus ex ære factum. J. Poll. 10, c. 44. quædam e metallica materia recensens vasa, Φαίης δ' ἂν καὶ χρυσώματα καὶ ἀργυρώματα καὶ χαλκώματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν. Ubi etiam annotat, Xen. (K. 'A. 4, 1, 6.) et Aristoph. in Pelasgis hac voce esse usos: [Σφ. 1214.] Usus est et Sophron ap. Athen. (230.) Τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία. Plut. vero χαλκώματα appellavit Ærata navium rostra: (Anton. 67.) Τῶν δὲ Καίσαρος οὐ μόνον ἀντιπρώρων συμφέρεσθαι πρὸς χαλκώματα στερεὰ καὶ τραχέα φυλασσομένων, Navibus Cæsaris caventibus ne obversæ cum rostris firmis et æratis Antonii concurrerent. [" Wakef. Ion. 1049. Aristoph. Fr. 261. ad B
Herod. 369. 629. Casaub. Athen. 1, 28. X. λευκὸν, Merrick. Tryph. Angl. p. 23." Schæf. Mss. * Χαλκωμάτιον, Hes. 768. Phav. 606. * Χαλκωτὸς, unde " 'Αχάλκωτος, Jacobs. Anth. 7, 73. * Εὐχάλκωτος, Leon. Tar. 14. Toup. Opusc. 1, 463." Schæf. Mss.] Καταχαλκόω, Ære obduco. [" Ad Herod. 459." Schæf. Mss. " Athen. 521. Κατεχάλκωσαν θυρίσι." Strong. Mss. Diod. S. 322.] " Περιχαλκόω, Ære obduco," [LXX. Exod. 27, 6. 38, 6. * Ὑποχαλκόω, Gl. Subæro.]

Χαλκεύω, Ærariam artem tracto, χαλκουργῶ, Æs exerceo et malleo tundo. Thuc. 3, (88.) p. 112. Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι ἐν τῇ Ἱερᾷ ὡς ὁ Ἥφαιστος χαλκεύει· ὅτι τὴν νύκτα φαίνεται πῦρ ἀναδιδοῦσα πολὺ καὶ τὴν ἡμέραν καπνόν. Frequentius transitive accipitur pro Ex ære fabrico, vel etiam E ferro: ut J. Poll. quoque annotat χαλκεύειν poni et pro σιδηρεύειν, i. e. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Il. Σ. (400.) Τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, Apud quas multa ex ære opera artificiosa et elegantia confi- C
ciebam: verba Vulcani. Soph. Aj. (1034.) Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευε ξίφος, Erinnys hunc cudebat ensem. Media voce Plut. Camillo, Ἐχαλκεύσατο κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα, Plurimis galeas ferreas fabricatus est. Metaph. autem Aristoph. Ἱππ. (469.) ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται, pro Adornantur, s. Struuntur, aut etiam Cuduntur, simili metaph. a fabris ærariis s. ferrariis, ut et in præcedenti versu, ubi dicit, Καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα, Adversum quos conflentur et conspirentur hæc; dicuntur enim fabri συμφυσᾷν et συγκροτεῖν, ut Conflare. Eod. sensu et simili metaph. paulo ante, Ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανε τεκταινόμενα τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐπιστάμην, Hæc fabricari et strui, Ista machinari et moliri nonnullos. ['Ορν. 1114. χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν, Curate vobis lunulas fabricarier.] Nec Fabricari solum, sed Cudere etiam simili metaphora Lat. usurpant. [" Jacobs. Anth. 8, 40. 9, 441. ad Herod. 33. Tyrwh. ad Aristot. 209. Lennep. ad Phal. 189." Schæf. Mss. " Χαλκεύεσθαι τὸν θάνατον, Phot. Am- D
phil. 677." Schleusn. Mss. * " Χάλκευμα, Lobeck. Aj. p. 372. Wakef. S. Cr. 3, 153." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 572. * Χαλκεία, Ars æraria, Plato Symp. 197. Hippocr. 820. Ὁκόσα ἢ σκυτίνης ἔργα ἢ χαλκείης, ἢ ἄλλο τι ἔργον. " Joseph. p. 9." Wakef. Mss.]

Χαλκεὺς, έως, ὁ, Faber ærarius, Qui æramenta cudit, etiam Faber ferrarius: ut χαλκεύειν etiam accipi pro σιδηρεύειν, i. e. σίδηρον ἐργάζεσθαι, docui ex J. Poll. Itidemque Aristot. Poët. χαλκέας dici testatur τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Hom. vero non Ferrarium solum fabrum χαλκέως nomine appellat, verum etiam Aurificem, ut Od. Γ. (432.) ἦλθε δὲ χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Ἄκμονά τε σφύραν τ', εὐποίητόν τε πυράγραν, Οἷσίν τε χρυσὸν ἐργάζετο. De Ferrario ap. Eund. I. (391.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα Φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστί. In prosa etiam passim pro Fabro ferrario usurpatum occurrit, et nominatim ap. Xen. ('Ελλ. 3, 4, 17.) qui discrimen facit inter χαλκοτύπον et χαλκέα: forsan hujus nomine accipiens τὸν χαλκουργὸν, Qui æs eruit et subtiliori operi parat; χαλκοτύπον vero appellans Eum qui a χαλκεῖ s. χαλκουργῷ ita paratum elaborat et ex eo fingit statuam, columnam, aut tale quid. Nisi tamen χαλκέως vocabulo Fabrum ferrarium intelligat, χαλκοτύπου vero appellet Ærarium. || Χαλκεὺς dicitur etiam Piscis quidam, diversus ab eo qui Χαλκὶς nominatur, teste Athen. (328.) ubi etiam ex Euthydemo tradit eos γίνεσθαι ἐν τῇ Κυζικηνῶν χώρᾳ, esseque περιφερεῖς καὶ κυκλοειδεῖς. [" Heyn. Hom. 4, 594. 7, 449. 8, 223. ad Lucian. 1, 506. ad Herod. 33. Tyrwh. ad Aristot. 209." Schæf. Mss. Piscis, Ælian. H. A. 10, 11. Aristot. H. A. 4, 9. Opp. 'A. 1, 133.] " Πασχαλκεὺς, ap. Hes. πολύτεχνος: perperam pro " παγχαλκεὺς, Qui omnia fabricari novit."

Χαλκευτὴς, Qui æramenta cudit, Faber ærarius s. ferrarius; generaliter Fabricator, Artifex.. Antip. Epigr. in Pind. Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρυύμνων Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις. Legitur idem Epigr. ap. Suid. quoque. [" Jacobs. Anth. 8, 74. 305. Wakef. Ion. 902. X. ὕμνων, Huschk. Epist. in Propert. p. 12. Koppiers. Obs. 89. Toup. Opusc. 1, 558." Schæf. Mss.] Χαλκευτικὸς, Ad fabrum ærarium s. ferrarium pertinens, Fabrilis: unde fem. gen. χαλκευτικὴ, sc. τέχνη, Ars fabrilis, æraria s. ferraria, procudendi æs aut ferrum. Homo etiam aliquis χαλκευτικὸς dicitur Qui artem ærariam s. ferrariam probe callet. Gaza vertit Artis excusoriæ peritus. [" Xen. Mem. 1, 1, 7. (Œc. 1, 1. Provent. 4, 6.) Ammon. 134. Χαλκευτικὴ, Huschk. Anal. 34. Schol. Aristoph. Πλ. 160." Schæf. Mss. " Philostr. 76. Chrys. in Gen. 218." Kall. Mss. " Eust. 119, 33." Seager. Mss. * Χαλκευτὴρ, unde * Χαλκευτήριος, e quo] Χαλκευτήριον, τὸ, Fabrile, [Gl.] Officina χαλκευτοῦ: quæ etiam χαλκεῖον et χαλκεών. [* Χαλκευτὸς, Anal. 2, 115. στίχον χαλκευτὸν Πιερίδων ἐπ' ἄκμοσιν. " Jacobs. Anth. 8, 74. 305." Schæf. Mss. * " Αὐτοχάλκευτος, Andr. Cr. 103. ξίφος, Gladius sponte factus." Kall. Mss. Pisid. 410. " Musgr. Suppl. 32. Wakef. Trach. 750. Brunck. Soph. 3, 504." Schæf. Mss.]

Χαλκεῖον, τὸ, i. q. χαλκευτήριον. Lucian. (1, 532.) Τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον, Officina Vulcani, in qua æs ferrumque elaborat. Hom. χαλκεῶνα appellat. || Reperitur χαλκεῖον in ea etiam signif. qua χαλκίον ap. J. Poll., ut admonui in Χαλκίον etiam: habesque ejus scripturæ exemplum in Χαλκίδιον. Sic ap. Xen. Σ. (7, 4.) p. 521. Ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει· τὸ δὲ χαλκεῖον, λαμπρὸν ὂν, φῶς μὲν οὐ ποιεῖ, ἐν αὐτῷ δὲ ἄλλα ἐμφαινόμενα παρέχεται: ubi λύχνον vocat Ellychnium ardens et lumen præbens, χαλκεῖον autem nominat Æreum vasculum cui oleum infusum est, quodque in se fistulam habet cui ellychnium immittitur, et oleo concepto ac flamma, ardet. Tale ap. Hes. est χαλκίον μακρὸν, quod exp. ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. Pertinetque huc quod J. Poll. scribit, 6, c. 18. de candelabro et lychno, Ἡ μέντοι ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις χαλκεῖόν ἐστι μακρὸν, ἣν χάλκιον Εὔπολις ὠνόμασε. Ubi nota apertam mentionem utriusque vocabuli χαλκεῖον et χαλκίον, sive χάλκιον: nota etiam ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις pro Vasculo oblongo et in acutum desinente rostrum, cui oleum infunditur ad fovendum lychnum accensum. Pro Alio etiam vase æreo legitur ap. Athen. 10. nec non 11. Χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. || Χαλκεῖα, Hes. sunt etiam ὑπομνήματα τῆς τῶν τεχνῶν εὑρέσεως, Artium inventarum monumenta. Quibus verbis puto eum intelligere. Festum quod Athenis fabri ærarii ac ferrarii dicuntur agitasse olim in honorem Vulcani τῆς χαλκευτικῆς inventoris, cujus supra etiam facta fuit mentio. [" Ad Charit. (250=) 469. Kuster. V. M. 16. Heringa Obs. 51. ad Herod. 319. 348. ad Diod. S. 1, 366. Paus. 160. Τὸ Δωδωναῖον χ., Jacobs. Anth. 8, 127. Kuster. Aristoph. 55." Schæf. Mss. Theophr. Char. 9, 3 " Tessera ænea, signo et documento serviens, eum, cui data esset, a rep. honore ornatum, aut in dicasterium ali-

quod judicandi ergo missum esse. Demosth. 997, 18. A
Ἐὰν δὲ ἀρχὴν ἡντινοῦν ἡ πόλις κληροῖ, οἷον βουλῆς, θεσμοθέτου, τῶν ἄλλων, τῷ δῆλος ὁ λαχὼν ἡμῶν ἔσται; πλὴν εἰ μὴ σημεῖον, ὥσπερ ἄλλῳ τινὶ, τῷ χαλκείῳ προσέσται." Seager. Mss. Χαλκήϊον, Ionice pro χαλκεῖον, Herod. 1, 68. 4, 81. 152.]

Χαλκήϊος, pro χαλκεῖος, i. q. χαλκευτικὸς, Pertinens ad χαλκέα, Ærarius, Ferrarius, Fabrilis. Od. Σ. (327.) Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών. Sic supra in Χαλκεὺς, habuimus ex eod. Poëta (Γ. 433.) ὅπλα χαλκήϊα, Instrumenta fabrilia: quibus sc. ὁ χαλκεὺς ἐργάζεται τὸν χρυσόν. [" Ad Lucian. 1, 227." Schæf. Mss.]

[* " Ἀναχαλκεύω, Recudo, metaph. de leproso, Method. 397." Kall. Mss. " Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 8. T. 4. p. 129, 27." Seager. Mss. * " Ἀντιχαλκεύω, Evagr. H. E. 1, 2." Mendham. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. J. Poll.]

Ἀποχαλκεύω, Fabricor: itidem ut χαλκεύω. Item, Ære munio, Bud. Et Ἀποχαλκεύομαι, Ære munior: unde particip. ἀποκεχαλκευμένος. Xen. K. (10, 3.) de B
venabulis loquens, Κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἐχέτω ἀποκεχαλκευμένους.

AT VERO Ἀποχαλκίζω Ære privo s. spolio, i. e. Pecunia: in Epigr. ab eo χαλκὸς quo significatur Æs signatum, i.e. Pecunia: unde et ἄχαλκος. [" Jacobs. Anth. 10, 228." Schæf. Mss. Brunck. Anal. 2, 417.]

[* Ἐγχαλκεύω, Cudendo imprimo Cyrill. Alex. in Jo. 15, 12. Φρόνημα τὸ νεανικὸν καὶ φιλόθεον ἐγχαλκεύειν. * Ἐκχαλκεύω, Gl. Fabrico, " ad Horat. 397. Zeun." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 3, 7, 6.] Ἐπιχαλκεύω, Fabricor super, Cudo, ut cum faber τῷ ἄκμονι ἐπιχαλκεύειν ξίφος dicitur aut tale quid. Item, Insuper fabricor s. cudo, et quasi Affabrico. Metaph. Aristot. Rhet. 3. fin. loquens de epilogo, eumque ἐκ τεττάρων συγκεῖσθαι dicens, Ἐκ τε τοῦ πρὸς ἑαυτὸν κατασκευάζειν εὖ τὸν ἀκροατὴν καὶ τὸν ἐναντίον φαύλως, καὶ ἐκ τοῦ αὐξῆσαι καὶ ταπεινῶσαι, καὶ ἐκ τοῦ εἰς τὰ πάθη τὸν ἀκροατὴν καταστῆσαι, καὶ ἐξ ἀναμνήσεως, subjungit, Πέφυκε γὰρ μετὰ τὸ ἀποδεῖξαι αὐτὸν μὲν C
ἀληθῆ, τὸν δὲ ἐναντίον ψευδῆ, οὕτω τὸ ἐπαινεῖν καὶ ψέγειν καὶ ἐπιχαλκεύειν. Ubi Victor. annotat, videri sibi hoc verbum accipi pro Expolire, et quod factum jam est, cursim festinanterque, eo consilio ut concinnes, iterare ac repetere: ut sumtum sit a fabris ferrariis qui crassiore Minerva aliquid tornatum incudi reddunt: [cf. Aristoph. N. 421. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Καταχαλκεύω, Plut. Lys. 17. Heraclides Athenæi p. 521. * " Μεταχαλκεύω, Eumath. 150." Boiss. Mss. " Lobeck. Aj. p. 224." Schæf. Mss. Refingo, Reformo, Cyrill. Alex. de Adorat. 3. p. 83. εἰς εὐτολμίαν. * Μεταχάλκευσις, Reformatio, Renovatio, 2. p. 59. M. τινα καὶ ἀναπλασμὸν ἱερωσύνης τε ἅμα καὶ θυσιῶν.] " Παραχαλ-" κεύω, Cudo, ex Aphth." [Progymn. 58. * Προσχαλκεύω et * Προχαλκεύω conf., Æsch. Choëph. 636. Blomf. * Συγχαλκεύω, Athen. 488. 503. J. Poll. 5, 4. " Planud. Ovid. Met. 13, 683." Boiss. Mss.]

Χαλκίζω autem signif. χαλκοῖς ludo; tradit enim J. Poll. 7, c. 24. χαλκίζειν esse παιδιᾶς τι εἶδος, ἐν ᾧ D
νομίσματα ἠρτίαζον: innuens esse ludi genus, in quo chalcis aut alio nomismate ludebant par impar. [Alexis ap. Bekk. Anecd. 116.] UNDE Χαλκισμὸς, ὁ, dicitur Ille ipse ludus quem J. Poll. 9. his verbis describit, Ὀρθὸν νόμισμα ἔδει συντόνως περιστρέψαντας ἐπιστρεφόμενον ἐπιστῆσαι τῷ δακτύλῳ, annotatque e quibusdam, Phrynen meretricem eo ludi genere summopere fuisse delectatam. Meminit ejusd. ludi Eust. quoque, vocans eum παιδιὰν κυβευτικήν. Erat autem, ut ipse e quibusdam refert, p. 1409. Ὀρθοῦ νομίσματος περιστροφὴ σύντονος, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθόν· καὶ ἐνίκα ὁ τοῦτο κατορθώσας. Itidem p. 986. dixerat hanc παιδιὰν esse κυβείας εἶδος, secundum veteres, sed paulo fusius describens his verbis, Ἦν ὁ χαλκισμὸς ὀρθοῦ νομίσματος, (θετέον χαλκοῦ,) στροφὴ καὶ σύντονος περιδίνησις· μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα εἰς ὅσον τάχος πρινὴ καταπεσεῖν· καὶ ὁ τοῦτο ἀνύσας ἐκράτει τὸν χαλκισμὸν, καὶ ἦν νικητής. Sunt qui dicant fuisse Ludi genus quo numum raptim circumagendo digito impositum excutiebant pueri, et priusquam humi caderet, excipiebant recto digito. [Idem ludus dicitur etiam * Χαλκίνδα, Hes. || Χαλκίζω, Æs refero, Æri similis sum. Vide Χαλκίς. [" J. Poll. 1, 212. (φωνὴ χαλκίζουσα.)" Wakef. Mss. * Ὑποχαλκίζω, Etym. M. κατὰ τὴν χρόαν: Hes. Ὑπεχάλκισα· πρὸς χαλκοῦ ὑπεθέμην.]

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, Chalcis, Avis nomen, quæ et κύμινδις nominatur: multa de ea Eust. 986. [ad Il. Ξ. 291.] ac inter alia ὡς μέλαινά ἐστι, χαλκίζουσα τὴν χροιάν· ὅθεν καὶ χαλκὶς λέγεται: [cf. Aristoph. Ὄρν. 1181. Proclus ad Cratyl. p. 38. Χαλκὶς διὰ τὸ λιγυρὸν καὶ εὔηχον δίκην χαλκοῦ ἠχοῦντος τορὸν οὕτως ἐκλήθη· ἡ δὲ κύμινδις παρὰ τὴν σμικρότητα τοῦ ὀρνέου.] Est et Piscis genus, cujus idem Eust. meminit, nec non Athen. (328.) ubi ex Epicharmo affert χαλκίδες θ' ὕες τε χῷ πίων κύων. Ibid. annotat diversum esse hoc piscium genus ab iis qui χαλκεῖς appellantur, et has χαλκίδας a Dorione vocari etiam χαλκιδικάς: cujus Dorionis hæc forsan verba sunt quæ afferuntur ab Eust. l. c. Χαλκίδες, τὰς καλέουσι καὶ σαρδίνους· αὐταὶ δὲ καὶ χαλκιδικαὶ ὀνομάζονται. Dicitur certe sale asservari, et inter salsamenta numerari, ut sardinos pisces inter ταρίχη celebrari novimus. Meminit ejusd. et Aristot. H.A. 4. et 5. nec non Plin. (10, 8.) et Col. qui Chalcidem et ipsi appellant. Gaza tamen alias Spuriam, alias Ericam ap. Aristot. vertisse dicitur. [Gl. Pica maritima.] || Est et Serpentis genus, sic appellatum ob virgulas quasdam æneI coloris quæ tergum ejus distinguunt: alio nomine σὴψ dictum. Sic enim Schol. Nicandr. Θ. (818.) Ἡ δὲ σὴψ ὁμοία ἐστὶ τῇ σαύρᾳ· καλεῖται δὲ καὶ χαλκίς· ἔχει γὰρ ἐπὶ τοῦ νώτου χαλκιζούσας ῥάβδους. Plin. igitur et ipse in Lacertarum genere ipsam numeravit, ut sit σαῦρα χαλκὶς dicta, Lacerta æneas in tergo virgas habens: 29, 5. Lacerta, quam hi Sepa, alii Chalcidem vocant. Diosc. et χαλκιδικὴν σαῦραν nominari tradit, ut infra docebo. Meminit ejusd. Ælian. quoque. Ab Aristot. autem H. A. 8, (23, 3.) ζιγνὶς vocari dicitur, pro quo in quibusdam exempl. scriptum * ζυγνίς. || Est et Fluvii Peloponnesiaci nomen ap. Strab. nec non Urbis Syriacæ, quæ Jamblichi Philosophi patria est. Est vero et Eubœæ nobilis urbs hoc nomine dicta. UNDE Χαλκιδεὺς, έως, ὁ, E Chalcide urbe oriundus, ut Eust. Ἰάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας Φιλόσοφος Χαλκιδεὺς ἦν, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας. At οἱ ἐξ Εὐβοίας Χαλκιδεῖς feruntur ἐπὶ φιλαργυρίᾳ κεκωμῳδῆσθαι, indeque VERB. Χαλκιδίζειν Proverbio dictum pro γλισχρεύεσθαι, teste eod. Eust. ut Hes. quoque χαλκιδίζειν dici scribit ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων: sed poni etiam ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων: quoniam sc. ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. Eidem Χαλκιδεὺς est et δειλός: [leg. δοῦλος: Χαλκὶς enim nomen est Servi ap. Lacedæmonios, auctore Athen. 267.: vide Schn. Lex. Suppl. 180.] Apud Suid. vero habemus non solum χαλκιδίζειν, SED ET Χαλκιδεύεσθαι, quæ itidem dici scribit ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων: subjungens, Καὶ Φικιδίζειν ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν· ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀρρένων ἔρωτες ἤσκηντο. Ita ut suspicio sit, voluisse eum innuere, χαλκιδίζειν s. χαλκιδεύεσθαι, ut φικιδίζειν, poni etiam pro Obscœno puerorum amori deditum esse: eo quod ap. Chalcidenses tales puerorum amores frequentes essent. (Obiter igitur hic nota ILLUD Φικιδίζειν, quod suo etiam in loco, nimirum in φ, dici scribit ἐπὶ τοῦ παιδεραστεῖν.) Alii vero, ut idem Suid. ibid. annotat, ἐπὶ τοῦ ῥωτακίζειν hæc accepere, quoniam ipsi et Eretrienses videntur τῷ ρ κατακόρως χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ σ τιθέντες. Porro ex eodem χαλκὶς est et POSSESS. Χαλκιδικός: ut Χαλκιδικὰ ποτήρια dicebantur Pocula quædam ἐν Χαλκίδι δημιουργούμενα. Apud Hes. vero et Χαλκιδικοὶ ἀλεκτρυόνες: nec non Χαλκιδικὸς λειμὼν, et Χαλκιδικὸν δίωγμα: cujus postremi ap. Suid. quoque mentio fit. Rursum Hes. Χαλκιδικὴ affert pro Σκυθική: subjungens, τὰ μέταλλα τοῦ σιδήρου ἐκεῖ πρῶτον εὑρεθέντα. Præterea χαλκιδικαὶ nominantur Pisces quidam, qui et χαλκίδες, ut supra ex Athen. et Eust. docui. Nec non Χαλκιδικὴ σαῦρα, Lacerta Chalcidica appellatur quæ supra

χαλκίς. Diosc. 2, 70. Σήψ, ἣν ἔνιοι σαῦραν ἐκάλεσαν A Χαλκιδικὴν, Seps, quam aliqui Chalcidicam lacertam vocarunt. [Aëtii Ther. 13.] Paroxytonως autem Χαλκιδίκη Urbis esse nomen annotant e Cyrillo. Præterea Χαλκὶς est et Montis nomen. UNDE Ὑπόχαλκις dicta Urbs quædam Ætoliæ, ad ejus radices sita, teste Eust. ap. Il. B. || Rursum χαλκίδες Λακωνικῶς dicebantur αἱ θεράπαιναι, Famulæ, ut Eust. refert p. 1090. [ex Athen. 267.] servorum ac servarum quædam recensens nomina, sed appellationis nulla addita ratione. [" Χαλκὶς, Jacobs. Anth. 8, 173. Callim. 1. p. 428. Heyn. Hom. 6, 586. 654. ad Timæi Lex. 278. Toup. Opusc. 2, 16. Koen. ad Greg. Cor. 38." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 9, 12. 32. Schol. Homerica Villoisoni p.342. Schn. Hist. Liter. Pisc. p. 13. Schn. Lex. " Χαλκιδικὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 48. * Χαλκιδιακὸς, Lesbon. de Schem. 178. 179. Χαλκιδίζω, Jacobs. Anth. 10, 228." Schæf. Mss. Χαλκιδέων et Χαλδαίων, Χαλκιδικὸς et Χαλδαϊκὸς conf., Barker. ad Etym. M. 1020. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 268. * Χαλκὰς, Herba, B Diosc. 4, 58.]

Χάλκη autem ET Χαλκηδὼν, Urbium propria sunt nomina. Ac quod ad illam attinet, teste Steph. B. a Theophr. NOMINATUR Χάλκιον, NEC NON Χάλκαι plurali num. a Theopompo. Unde Qui oriundus est, DICITUR Χαλκαῖος ET Χαλκίτης. Ad hanc autem Χαλκηδόνα quod attinet, videtur denominata ἀπὸ Χάλκιδος τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ, ut Historici tradunt. Qui inde oriundus est, VOCATUR Χαλκηδόνιος. Cujus fem. est Χαλκηδονία, ITEM Χαλκηδονὶς, ut Χαλκηδονὶς χώρα ap. Strab. Chalcedonia regio, Ager Chalcedoniorum. At Χαλκήτιδος νήσου meminit Menippus ἐν Περίπλῳ Βιθυνίας. De his vero aliisque præterea multis vide et Plin. [" Χαλκηδὼν, ad Lucian. 2, 216. ad Herod. 343. Græv. Lectt. Hes. 547. ad Diod. S. 1, 477. Irmisch. ad Herodian. 4, 232. X. et Χαρχηδ., Schleusn. Cur. Nov. c. 199." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. " Χαλκηδόνιος, Epiphan. de xii. Gemmis." Kall. Mss. * " Χαλκηδόνιον, Stibium, Diosc. Notha 475. * Φιλο- C χαλκηδόνιοι, ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 246." Boiss. Mss. * Χαλκηδονιακὸς, Strabo 7. p. 493.] || Porro χάλκη dicitur etiam πορφύρα, Hes. Cujus signif. Nicandri quoque Schol. meminit; nam in Θ. 256. exponens hæc verba, Χροιὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, Ἄλλοτε δ' ἠερόεντα, τότ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ, annotansque loco illius χαλκοῦ scribi etiam χάλκης, subjungit, Ἔστι δὲ ἡ χάλκη ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πορφύραν ὠνόμασαν: affertque hæc pro utriusque lectionis confirmatione exempla: sc. ex Ἡρακλείᾳ, quod puto esse Poëma de laboribus et factis Herculis, φολὶς δ' ἀπέλαμπε φαεινή, Ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τοτὲ δ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ: et e Numenio, ἄνθεσσί γε εἴδετ' ἐπ' ἰχὼρ Ἡερόεις, τοτὲ δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος Ἀμφὶ ἓ κυδαίνει χάλκῃ ἶσον. Sed notandum, pro hoc Χάλκη, facta literarum χ et κ transpositione, dici ETIAM Κάλχη. Estque eidem rursum Hesychio Κάλχη, πορφύρα, βοτάνιον ἀνθοφόρον, ut et Schol. Nicandri κάλχην esse ait τὸ ἄνθος ἢ ζῶον ᾧ βάπτεται ἡ πορφύρα, Florem s. D Animal marinum quo purpura tingitur: alibi dicens esse εἶδος πορφύρας, ἀφ' ἧς αἱ γυναῖκες τὸ κάλχιον βάπτουσιν, in Alexiph. nimirum, ubi Poëta canit, στρόμβων δὲ πολὺ πλέον, ἠέ τι κάλχης Κηραφίδος. Hesychio vero est etiam διφθέρα et μέρος κεφαλῆς κίονος. UNDE Καλχαίνειν dicitur τὸ πορφύρειν, teste Schol. Nic. l. c. Quomodo et Schol. Soph. Antig. init. p. 213. Τί δ' ἐστί; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος, exp. πορφύρουσα καὶ τεταραγμένως φροντίζουσα, derivans etiam ipse hoc verbum a κάλχῃ, quod esse dicit κόχλον τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιοῦσα βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν, et ἐκ βάθους μεριμνῶσα, ut ap. Hom. ὁ βυσσοδομεύων. Itidemque Eust. καλχαίνειν ἔπος exp. πορφύρειν κατὰ νοῦν βύθιον. Hes. vero καλχαίνει exp. non solum πορφύρει, sed etiam ταράσσει, κυκᾷ ἐκ βυθοῦ: nec non στένει, φροντίζει, ἄχθεται, ταράσσεται. Inde ET Κάλχας ille ap. Hom. Vates celebris denominatus creditur, vel quod esset κατὰ τὴν χρόαν οἷον χάλκεος, Purpureus, vel quoniam ἐν βάθει τοῦ στήθεος ἐβυσσοδόμευε μαντικά: erat enim οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, Καὶ ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. [Vide p. 4740-1. * Χάλκιμον, Orph. Arg. 960.]

ΧΑΜΑΙ, Humi, In terra. Od. H. (160.) χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι. Xen. K. Π. 7, (3, 2.) Εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην καὶ τὸν νεκρὸν κείμενον. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Κατεκλίνθη οὖν καὶ αὐτὸς, ὥσπερ εἶχε, χαμαί. Rursum Hom. Il. E. (442.) φῦλον χαμαὶ ἐρχομένων ἀνθρώπων, Qui humi s. super terram incedunt, Humi gradientium hominum. Et Callim. ap. Athen. (669.) ῥόδα φυλλοβολεῦντα Τὠνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί. Sed notandum est χαμαὶ in h. Callim. l., et in posteriore Xenophontis posse accipi etiam pro In terram. Nonnunquam enim et motum ad locum denotat, ut Il. Φ. (51.) Ἀλλὰ τὰ μέν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, In terram abjecit, N. (578.) Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε. Itidemque Π. (741.) ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. Quomodo et Latinum vocab. Humi usurpatur. Nec enim solum dicunt Jacere humi, sed etiam Stratus humi. Et Virg. Corpora fundit humi. Ovid. Prosternit humi juvenem: et, Spargit humi jussos, mortalia semina, dentes. Plin. Humi defigunt. Columella, Canaliculus humi depressus. Rursum Virg., procumbit humi bos. [" Thom. M. 910. ad Charit. 633=349. Lucillius 119. Villois. ad Long. 122. ad Lucian. 1, 378. Ὁ χ. βίος, Bergler. ad Alciphr. 214. Τρόποι χ., Huschk. Anal. 154. Τὸ χ., Epigr. adesp. 108. X. ἔρχεσθαι, Wolf. ad Hesiod. 92." Schæf. Mss. Plato 1, 32. Bip. Ὅταν ἐκβάλῃ εἰς τὸ χ. τι. Vide Schn. Lex. Buttm. A. Gr. 1, 81.]

Χαμαιάκτη, Humi sparsa acte, Humilis, i. e. Humilis sambucus: est autem herba ferens umbellam, in qua sambuci baccæ. Lat. Ebulum appellant. Virg. Bucol. Sanguineis ebuli baccis. Multa de hac Diosc. 4, 175. ubi eam facit alteram ἀκτῆς speciem; sed dicens esse χαμαιπετῆ et ἐλάσσονα et βοτανωδεστέραν: ferre autem σκιάδιον ἐπ' ἄκρον ὅμοιον τῇ πρὸ αὐτῆς, καὶ ἄνθος καὶ καρπόν: ut et Plin. 24, 8. Sambucus habet alterum genus magis sylvestre, quod Græci χαμαιάκτην, alii Helion vocant, multo brevius. [Theophr. H. Pl. 3, 13. * Χαμαιβάλανος, Diosc. 4, 177.] Χαμαίβατος, Rubus humilis, humi serpens, radices agens qua tellurem tangit; Gazæ Humirubus, ap. Theophr. H. Pl. 3, 18. [Rubus cæsius s. saxatilis Linnæi.] Χαμαιγενὴς, έος, ὁ, ἡ, Humi natus, E terra ortus, Humo prognatus. Hesiod. Θ. (879.) Ἔργ. ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων. Ubi ut χαμαιγενέων ἀνθρώπων dicit, ita Hom. χαμαὶ ἐρχομένων ἀνθρώπων. Item χαμαιγενὴς ποταμὸς affertur pro Terrestris fluvius, Fluvius humi genitus. [Pind. Π. 4, 175. " Ruhnk. ad H. in Cer. 352. Wolf. ad Hesiod. p. 93." Schæf. Mss. Nonn. Jo. 10, 32.] Χαμαιδάφνη, ἡ, Laurus humilis. Gaza vertit Vincapervinca ap. Theophr. H. Pl. 3, c. ult. proculdubio Plinium imitatus, qui 21, 27. Et Vincapervinca, inquit, sive Chamædaphne, arida tusa hydropicis datur in aqua. Et 21, 11. de herbis coronariis, Rosam Cyanus excipit, Cyanum Amarantus. Nam Vincapervinca semper viret, in modum lineæ foliis geniculatim circumdata: topiaria herba: inopiam tamen florum aliquando supplet. Hæc a Græcis Chamædaphne vocatur. Veruntamen sunt, teste Gorr., qui Plinium reprehendant, quod hanc χαμαιδάφνην esse Vincampervincam putarit: præsertim cum inter lauri genera eam recensens, Latini illius vocabuli non amplius meminerit: ut 15, cap. ult. Est et chamædaphne sylvestris frutex: est et Alexandrina, quam aliqui Idæam, alii * Hippoglottion, alii Daphnitin, alii * Carpophyllon aut * Hypelaten vocant. Ramos spargit a radice dodrantales, topiarii ac coronarii operis. Et 24, 15. Chamædaphne unico ramulo est, cubitali fere, folio tenui, lauri similitudine. Animadversione vero dignum est quod in proxime præcedente loco eam diversam statuit a lauro Alexandrina et daphnoide, cum tamen Diosc. 4, 148. 149. annotet, chamædaphnen quoque a non-

nullis vocari δάφνην Ἀλεξανδρείαν, nec non δαφνοειδὲς a quibusdam χαμαιδάφνην nuncupari. Gorr. Daphnitin quoque et ὑδραγωγὸν hac chamadaphne a Græcis nominari tradit, a Romanis Laureolam s. Lauraginem: qui et ipse eam interpr. laurum Alexandrinam. Esse autem dicit fruticem unico ramulo cubitali, tenui atque lævi, folio lauri similitudine, multo læviore et magis herbaceo: semine rotundo, rubenti, admistoque foliis quibus supernascitur. [Gl. Fraga, Labrusca, Ruscum. Geop. 10, 3, 5. Schn. Ind. Theophr.] Χαμαιδικασταὶ, Pedanei judices, Bud. e Pand. [" Suid. v. Σήλεκτος." Kall. Mss. Χαμαιδικαστὴς, Gl. Pedaneus judex, Arbiter.] Χαμαίδρυς, SIVE Χαμαίδρωψ, Quercus humilis; Herba ex eo sic nominata, quod folia habeat quæ sunt τῇ σχίσει δρυῒ ὅμοια: alio nomine dicta χαμαίδρωψ s. λινόδρυς, a quibusdam et τεύκριον nuncupata, teste Diosc. 3, 112. Sic et Plin. 24, 15. Chamædrys herba est quæ Latine Trissago dicitur. Aliqui eam Chamædropem, alii Teucrion appellavere. Folia habet magnitudine menthæ, colore et divisura quercus. Alii serratam, et ab ea serram inventam esse dixere, flore pene purpureo. Hæc fere et Gorr. qui addit, Græcum nomen retinere in officinis: vulgo Querculam vel Serratulam nominari. Statura autem tota digitorum quatuor altitudinem non excedere: in petrosis et asperis nasci, foliis parvis, effigie et divisura quercus, amaris, flore pene purpureo, exili. Sed sunt qui pro Χαμαίδρωψ SCRIBANT Χαμαίρωψ: quod ap. Plin. quoque legitur: ut 26, 7. Chamærops myrteis circa caulem geminis foliis, capitibus Græculæ rosæ. Itidemque cap. 13 ejusd. libri. [Theophr. H. Pl. 9, 9, 5. et Ind. * Χαμαιδρυΐτης οἶνος, Diosc. 5, 51. * " Χαμαίδρυον? i. q. χαμαίδρυς, Anna C. 140. 198." Elberling. Mss.] Χαμαιεύρετος, Humi inventus, Quem humi dejectum s. abjectum aliquis invenit. Apud Suid. Χαμαιεύρετόν με εὗρε, καὶ ἀνεθρέψατο. (Ubi tamen sufficiebant hæc verba, χαμαιεύρετόν με ἀνεθρέψατο.) Apud Eund. ET Χαμαιζυμήτης ἄρτος, sed sine expositione. Χαμαιζῆλος, Humilis. Videtur autem proprie sonare χαμαιζῆλος Humilia consectans cum æmulatione quadam. Suidæ χαμαιζῆλοι sunt ταπεινοὶ, et Hesychio εὐτελεῖς. Affert autem Suid. h. l. Τροχῶν αὐτοῖς κάτωθεν ὑποστρεφομένων χαμαιζήλων, Rotis s. Orbibus humilibus. Legitur ap. Theophyl. quoque Ep. 79. quam Isocrati ad Dionys. affinxit, ubi ait, Ἦν σοι πάλαι μετάρσιον τὸ χαμαίζηλον· νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον ὁ τῆς τύχης ὅρος ἀκρότατος· οὐκοῦν τῆς ψευδοῦς εὐδαιμονιάς ἀφίστασο. Apud Hes. vero legitur ET Χαμαίβηλα, ταπεινὰ, γήϊνα: sed proculdubio pro χαμαίζηλα. Vide et Χαμαιπετής. [" Plato Phædone p. 35, 38. Ed. Bas. Ἔτυχον γὰρ καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ παρὰ τὴν κλίνην, ἐπὶ χαμαιζήλου τινὸς, (subaud. δίφρου, s. θρόνου.)" Seager. Mss. Geop. 5, 2, 14. ἄμπελοι, 12, 13, 8. θρίδακες, χαμαιζηλότερον δένδρον, 9, 9, 11. " Wakef. S. Cr. 5, 88. Valck. ad Ammon. 104. ad Lucian. 1, 360. Ruhnk. Ep. Cr. 257. Timæi Lex. 273. et n." Schæf. Mss.] || Χαμαίζηλον, Herbæ etiam nomen. Plin. 25, 9. de quinquefolio, Græci vocant πενταπετὲς s. χαμαίζηλον s. πεντάφυλλον: 27, 10. Gnaphalion, alii Chamæzelon vocant. [Gl. Viburnum, Genista. * " Χαμαιζηλία, Animi humilis vitium, vilia et terrena studiose sectantis, Chrys. in Joann. Hom. 4. T. 2. p. 557, 11. Ἀνάγων τῆς χαμαιζηλίας τοὺς μέλλοντας ἐμπεσεῖσθαι, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέλκων." Seager. Mss.] Χαμαίκαυλος, Humili innitens cauli; Gazæ Humicaulis. Χαμαικέρασος, Humilis cerasus, Cerasus pumila, radice parva: nec arbos est, nec arbusculis cerasorum impar, baccis cetera omnia consimilibus. In Bithynorum agro frequens nasci proditur, et ibi copiose eam esitantibus caput non aliter quam vinum gravare. Hæc Gorr. desumta ex Athen. (50.) ubi quidam dicit, videri Asclepiadem, (e quo ea verba, quæ Gorr. vertit, ibi afferuntur,) hæc dicere περὶ τῶν μιμαικύλων. Similem enim fructum ferre eam arborem, eumque qui plura quam septem ejus comederit pruna s. cerasa, fieri itidem κεφαλαλγῆ. Meminit chamæcerasi Plin. quoque 15, 25. inter octo cerasorum genera. Sunt

A et Macedonica, inquit, parvæ arboris, raroque tria cubita excedentis, et minore etiamnum frutice chamæcerasi. [Diosc. Eupor. 1, 154.: ibid. 157. in nonnullis Codd. * Χαμαικεράσια dicuntur Fructus τοῦ χαμαικεράσου.] Χαμαίκισσος, Hedera humilis, pumila et terrestris, Frutex ex eo dictus, quod habeat folia similia κισσοῖς, Diosc. 4, 126. ubi eam descriptam habes. Plin. 16, 34. de hederæ generibus, Est et rigens hedera, quæ sine adminiculo stat, sola omnium generum ob id vocata κισσός: e diverso, nunquam nisi humi repens χαμαίκισσος. Itidemque 24, 10. Item Chamæcisson appellant hederam non attollentem se a terra. At 25, 9. tertiam cyclamini speciem a quibusdam Chamæcisson cognominari annotat. Χαμαίκισσος, inquit Gorr., Hedera terrestris: Romanis Hedera pluviatica, Græcis etiam κισσὸς ἄκαρπος et κισσὸς ἐπίγειος dicitur. Frutex est similis hederæ, longioribus et tenuioribus foliis, dodrantalibus ramulis multis, foliosis, a radice quinis senisve. Flores albæ violæ existimari possent, nisi minores
B essent, admodumque amari gustus: radice candida, tenui, supervacua. Vide et Plin. 24, 15. Χαμαικλινὴς, Humi prostratus, vel etiam, Qui humi procubuit aut accubuit, ὁ χαμαὶ κατακλινθεὶς, ut Xen. loquitur. [Strabo 15. p. 1037.] Χαμαικυπάρισσος, Cupressus pumila, Herbæ nomen, ap. Plin. 24, 15.: [cf. Nicandr. Θ. 910. " Fabric. B. Gr. 2, 646." Wakef. Mss.] Χαμαιλεύκη, Populus alba humilis. Plin. et ipse Chamæleucen vocat, ap. Lat. Farranum s. Farfugium nominari tradens, 24, 15. Idem et Bechion, quæ Latinis est Tussilago, Chamæleucen nuncupari tradit a nonnullis, 26, 6. cujus rei testis est Aëtius quoque. Sunt qui Populaginem ab herbariis dici scribant, eaque in pratis et uliginosis locis nihil esse frequentius; cum vero flos ejus luteus sit, quosdam voluisse esse eam Baltham Virgilianam. [Geop. 2, 5, 4. " Tussilago, Diosc. Notha 458. Chamæcissus, 471." Boiss. Mss.] Χαμαιλέων, οντος, ὁ, Leo pumilus, Animalis nomen, quod subinde colorem mutat: [Gl. Vertipillo, Versipillo, Versipillio, Versipellis:]
C unde Prov., Chamæleonte mutabilior, ut Plut. quoque in Alcib. (23.) Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος: de Alcibiade, cui διὰ χρηστῶν ἰόντι καὶ πονηρῶν ὁμοίως, οὐδὲν ἦν ἀμίμητον οὐδ' ἀνεπιτήδευτον, sed omnium hominum συνεξωμοιοῦτο καὶ * συνωμοπάθει τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις. Ubi etiam addit, chamæleontem dici πρὸς ἓν ἐξαδυνατεῖν χρῶμα, τὸ λευκὸν, ἀφομοιοῦν ἑαυτόν. Itidemque (6, 195.) Ὁ δὲ κόλαξ ἀτεχνῶς τὸ τοῦ χαμαιλέοντος πέπονθεν· ἐκεῖνός τε γὰρ ἁπάσῃ χροιᾷ πλὴν τοῦ λευκοῦ * συναφομοιοῦται. Multa de hoc animali Aristot. H. A. 2, 11. et ex eo Plin. 8, 33. ubi inter alia, Et coloris natura mirabilior; mutat namque eum subinde, et oculis et cauda et toto corpore: redditque semper quem proxime attingit, præter rubrum candidumque. || Est et Herbæ nomen: quare autem sic vocetur, varietate foliorum evenit; mutat enim cum terra colores: hic niger, illic viridis, aliubi cyaneus, aliubi croceus, atque aliis coloribus, ut tradit idem Plin. 22, 18. ubi duo ejus esse genera scribit: candidiorem asperiora
D habere folia, serpere in terra echini modo spinas erigentem, radice dulci, odore gravissimo: quibusdam in locis viscum gignere album sub alis foliorum, unde et Ixian appellari. Hunc vero ἰξίαν χαμαιλέοντα vocant etiam οὐλοφόνον, quoniam lethalis prorsus est et venenatus. Alia vide ap. Diosc. 3, 10. et 11. nec non ap. Gal. et Paul. Ægin. Denique et ap. Theophr. H. Pl. 6, 3. et Nic. Ther. a quo non χαμαιλέων appellatur, ut a ceteris, SED Χαμαίλεος: 656. Φράζεο δ' αἰγλήεντα χαμαίλεον ἠδὲ ὀρεινόν, Δοιοὶ δ' ἀμφὶς ἔασιν. A Plinio autem chamæleos numeratur inter Pisces s. Cancros, 32, c. ult. Cancrorum genera, Chamætrachea, Chamæleos, Chamæpelorides, generis varietate distantes et rotunditate: Chamæglycymerides, quæ sunt majores quam pelorides. Ubi etiam obiter NOTA Χαμαιγλυκυμερίδες, ET Χαμαιπελωρίδες, NEC NON Χαμαιτραχέα. || Rursum χαμαιλέων dicitur a quibusdam ὁ δίψακος, ut e Diosc. [" Noth. 452." Boiss. Mss.] refert Gorr. [Gl. Carduus. Schn. Ind. Theophr.: Geop. 2, 5, 4.

"Lennep. Phal. 196." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Χαμαίλυκος, Hierabotane, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss.] Χαμαίμηλον dicitur ἡ ἀνθεμὶς, ab odore mali, vulgo Camomilla. Plin. 22, 21. Anthemida aliqui Leucanthemida vocant, alii Leucanthemum, alii Eranthemum: quoniam vere floreat: alii Chamæmelon, quoniam odorem mali habeat. Quæ desumsit e Diosc. 3, 154. quod sic inchoat, Ἀνθεμίς· οἱ δὲ λευκάνθεμον, οἱ δὲ ἠράνθεμον, διὰ τὸ ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρος· οἱ δὲ χαμαίμηλον, διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα ὁμοιότητα τῇ ὀσμῇ. [Orph. Arg. 924. "Parthenium, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss. * Διαχαμαιμήλων, Medicamentum, Alex. Trall. 7. p. 128. * Χαμαιμήλινος, Diosc. Parab. 1, 127. Gal. de Comp. Med. sec. Loc. T. 2. p. 99, 46. Ald.; Alex. Trall. p. 19. 33. 361. 590. * Χαμαιμηλέλαιον, Alex. Trall. 1. p. 28., 5. p. 264. * Ὑδροχαμαίμηλον, 12. p. 735=227.]

Χαμαιμυρσίνη, Myrtus pumila s. humilis. Plin. 23, c. ult. Myrtus sylvestris, sive Oxymyrsine, s. Chamæmyrsine, baccis rubentibus et brevitate a sativa distat; 15, 7. Eadem ratio et in sativa myrto, sed præfertur B sylvestris, minore semine: quam quidam Oxymyrsinen vocant, alii Chamæmyrsinen, alii Acaron a similitudine. [* "Χαμαιμύρτη, Ruscus, Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.] Χαμαιπετὴς, dicitur ὁ χαμαὶ πεσὼν, Qui humi s. in terram decidit, In terram prociduus. Lucian. Lexiph. (§. 13.) Ἥκω ὑμῖν κομίζων καὶ τυροῦ τρυφαλίδας καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς. Plato Symp. dixit de Eo qui corpus humi prosternit, somnum capturus, nec stragulis utitur, qui dicitur etiam χαμαὶ κατακλίνεσθαι, ut χαμαίκοιτοι et χαμεῦναι: verba ejus hæc sunt, Σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος, καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. At Lucian. in suo Insomn. (§. 13.) Κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινὸς, ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, ut sc. solent οἱ λιθοξόοι, quorum sedilia parum supra terram extant: Q. H. Scr. (§. 16.) Ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς, Humile, i. e. Humili dicendi genere conscriptum. Nota vero eum copulasse præcedente in loco χαμαιπετὴς et χαμαίζηλος, ut C valde vicinam habentia signif.; atque adeo ut Diosc. χαμαιάκτην esse ait ἀκτῆς speciem χαμαιπετῆ et βοτανωδεστέραν, Humilem, s. Humi repentem, nec a terra sese attollentem, ita Nicander Θ. (70.) dixit χαμαιζήλοιο κονίλης. [Χαμαιπετὴς ἄμπελος, Geop. 5, 2, 15. "Posidonius ap. Athen. 152. χ. δεῖπνον vocat Cœnam quam quis capit humi residens." Schw. Mss.] Χαμαιπεύκη, ἡ, Larix pumila. Plin. 24, 15. Chamæpeuce laricis foliis similis, lumborum et spinæ doloribus propria est. Ubi etiam obiter NOTA Πεύκη ab eo Latine vocari Larix, [Diosc. 4, 126. * "Χαμαίπλιον, Erysimum, Diosc. Notha 447." Boiss. Mss.] Χαμαίπους, Qui iter faciens pedibus terram calcat, ut ii qui nec equo nec curru nec navi vehuntur, sed propriis ingrediuntur pedibus. Peculiariter autem sic vocabatur Sponsa quæ curru non deducebatur domum sponsi; moris enim erat curru eas vehi. Testatur id J. Poll. 2. Χαμαίπους, ἡ οὐκ ἐπὶ ζεύγους κομιζομένη νύμφη: 3. Εἰ δὲ πεζὴ ἀφικνεῖται ἡ νύμφη, D χαμαίπους ἐλέγετο. Pedaneam sponsam fortasse nominare possis Latine. [* Χαμαιράφανος, Schn. Lex.] Χαμαιρεπὴς, SIVE Χαμαιρρεπὴς, In terram vergens: χαμαὶ ῥέπων Suidæ, ap. quem simplici ρ scriptum est. Unde ADV. Χαμαιρρεπῶς, in terram vergendo s. inclinando. Hes. exp. non solum per adv. χαμαιζήλως, sed etiam per nomen ὁ εἰς τὰ γήϊνα ῥέπων. Χαμαιρριφὴς, In terram dejectus, Humi dejectus, projectus, prostratus, χαμαὶ ἐρριμμένος. E Theophr. H. Pl. 2, (8.) Χαμαιρριφεῖς φοίνικες affertur pro Palmæ humiles. [Suid. v. Ὑποβολιμαῖοι, Greg. Naz. 2, 278. Paraphr. in Eur. Phœn. 651=672. "Theod. Prodr. p. 130." Schæf. Mss. "Eust. Il. 1384, 50. Etym. M. 781, 36. Schol. Il. E. 442." Wakef. Mss. Χαμαιριφὴς, Gl. Collectitius. * Χαμαίρυπος, Schn. Lex. * Χαμαίσυρτος, Greg. Naz. 2, 281. * "Χαμαιφερὴς, Theoph. ad Anthol. 2, 26. X. καὶ ἐπίγεια." Schleusn. Mss. * "Χαμαιφυὴς, Theod. Prodr. 374." Elberling. Mss.]

[* "Χαμαίγειρον, Tussilago, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] Χαμελαία, ἡ, Olea pumila, Oleago s. Oleastellum, Frutex surculosus, foliis oleæ similibus, tenuioribus, gustanti amaris et mordacibus, ita ut linguam vellicent, et arteriam exulcerent: officinæ Mezereon appellant. Gorr. Itidem Plin. 24, 15. Chamelæa similitudinem foliorum oleæ habet: sunt autem amara, odorata, in petrosis, palmum altitudine non excedente: 13, 21. Fruticem, vero Thymelæam, alii Chamelæam, alii Pyrosachnen, alii Cnestron, alii Cneoron vocant. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeantur, myrti magnitudine, semine, colore et specie farris. Hæc autem e Diosc. 4, 173. [Nicander Ἀ. 48. Daphne oleæfolia Linnæi, Sprengel. Hist. Rei Herb. 129. Alex. Trall. 3. p. 63. * "Χαμελαΐτης οἶνος, Diosc. 5, 79. * "Χαμερεφὴς, Herodian. Epim. 168." Boiss. Mss.] Χαμερπὴς, Humi repens, serpens, A terra sese non attollens, ut αἱ χαμαίζηλοι καὶ χαμαιπετεῖς βοτάναι. Hesychio γεωργὸς, ὁ ἐν τῇ γῇ κοιμώμενος: ut supra ille ap. Plat. Χαμαιπετὴς καὶ ἄστρωτος, et ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. [Wolf. ad Demosth. de Cor. c. 70. p. 476. Harl.] Unde ADV. Χαμερπῶς, Humi serpendo, nec a terra sese attollendo, Humiliter, Abjecte, Crasse: Greg. Naz. de Sacro Pasch. Πείθομαι μηδὲν ἐκεῖ μηδὲ ἀλογίστως μηδὲ χ. τούτων διατετάχθαι. Χαμεταιρὶς, ίδος, ἡ, idem CUM Χαμαιτύπη, Scortum vile, et abjecta meretrix, utpote quæ humi et in trivio sese cuivis prostituat; nobiliora enim scorta habent sua cubilia. Prius ap. Hes. legitur, simpliciter tamen exponentem πόρνη, posterius ap. Plut. (6, 15.) Οἱ δέ τινες ἑταίρας καὶ χαμαιτύπας λυτροῦνται. Dicitur ET Χαμεταίρα, ut ap. Plin. 36, 5. Scopas fecit Vestam sedentem, laudatam in Servilianis hortis, duasque chametæras circa eam. ["Ad Mœr. 416." Schæf. Mss. * "Χαμαιτερὶς, Lex. Ms. Hafn. πόρνη, Cod. χαιμ." Osann. Auct. Lexx. Gr.] Χαμουλκοὶ, αἱ, dicuntur Machinæ quibus naves subducuntur, i. e. e mari in terram pertrahuntur, ut trochleæ sunt cum funibus tractoriis. Sunt qui interpretentur Pulvinos; ajunt enim Isidor. 19. pulvinos vocare Machinas quibus naves in portum deducuntur aut subducuntur: cum tamen Pulvinorum et Pulvinarium nomine videantur potius intelligenda esse Ea quæ jam in terram subductis navibus subjiciuntur, veluti quiescentibus τὰ προσκεφάλαια, i. e. Palangæ. J. Poll. 7, (191.) Τὰ δὲ τῶν νεῶν ξύλα, οἷς ὑποβληθεῖσιν ἐφέλκονται αἱ νῆες, φάλαγγες καὶ φαλάγγαι· αἱ δὲ καλούμεναι χαμουλκοὶ, μηχαναὶ δι' ὧν εἵλκοντο. Iidem sunt ὁλκοί. [Chamulcus, i. q. Traha, Ammian. 17, 4. "Toup. Opusc. 1, 297." Schæf. Mss.]

Χαμόκοιτος etiam affertur pro Humi dormiens. ITIDEMQUE Χαμοκοιτέω pro Humi cubo. [Cod. Pseud. V. T. 703.] Sed videndum ne pro iis reponi debeat χαμαίκοιτος et χαμαικοιτέω. Apud Hes. vero legitur ET Χαμώκοιτος, itidem pro ὁ εἰς τὴν γῆν κοιμώμενος.

Χαμαῖτις Suidæ ὄνομα ἀμπέλου, pro quo ap. Eust. SCRIPTUM Χαμῖτις: ait enim p. 1163. Ἄμπελος χαμῖτις ἐλέγετο ἡ χαμαὶ κειμένη, ita ut χαμῖτις s. χαμαῖτις ἄμπελος dicatur Vitis quæ humi serpit, nec ullis adminiculis a terra attollitur et sustentatur. [* "Χαμίτης, χαμῖτις, Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss. "Χαμῖτις ἄμπελος, Geop. 3, 1." Kall. Mss.]

Χαμηλὸς quoque affertur pro Humilis, χαμαίζηλος. E Xen. autem Ἱππ. (1, 3.) ὄνυχες χαμηλοὶ pro ὁμαλοὶ, de equorum ungulis. [Leon. Tar. 70. Casaub. ad Athen. 124." Schæf. Mss. Nicander Θ. 841. 944. Fr. 2, 60. 3, 2. * Χαμαλὸς, Strabo 10. p. 76. sed v. Coraium.]

Sequuntur alia adverbia.

Χαμάδις, Humi. Sed peculiariter in ea signif. qua ponitur pro In terram. Od. T. fin. σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, Ἢ χαμάδις στορέσας, ἤτοι κατὰ δέμνια θέντων. Itidemque Il. Γ. (300.) Ὧς δέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, Αὐτῶν καὶ τεκέων, Humi fusus s. sparsus fluat, In terram defluat: O. (435.) ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι Νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάδις πέσε, Humi concidit. Et rursum, (714.) ἐκ χειρὸς χαμάδις πέσε. Et Π. (118.) Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πε-

σοῦσα. ["Jacobs. Anth. 12, 90. ad Callim. 2. p. A 14. Matth. ad Gloss. min. p. 25. Koen..ad Greg. Cor. 106(=231.) * Χαμάδες, ibid." Schæf. Mss.]

Χαμᾶζε, Humi, i. e. In terra, ἐπὶ τὴν γῆν. Il. Γ. (29.) σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. At P. (299.) ἐκ δ' ἀρὰ χειρῶν Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε Κεῖσθαι, nullum motum ad locum significat, sicut nec χαμαὶ interdum. ["Lucian. 2, 320. Heyn. Hom. 4, 456. Matth. l. c. ad Mœr. 410. Χαμάζε, Thom. M. 910." Schæf. Mss. Greg. Cor. 167. Arcad. p. 183.]

Χαμόθεν, E terra, Ex humo, ἐκ τῶν χαμαὶ, Hes.: ἀπὸ τῆς γῆς, Suidæ. Stesich. ap. Aristot. Rhet. 2. Οὐ δεῖ ὑβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ᾄδωσι. Utitur et Xen. hoc adverbio, Ἑλλ. 7, (2, 7.) Οἱ δὲ χαμόθεν ἠμύνοντο, καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας προσεμάχοντο. [Thom. M. 910. Jacobs. Anth. 12, 129. Matth. l. c. ad Mœr. 409., ad Herod. 164. 358. Οἱ τέττιγες χ., Klotz. Acta vii. p. 87. Ruhnk. ad Muret. 2, 116. * Χαμάθεν, * Χαμᾶθεν, Thom. M. 910. * Χαμαῖθεν, ad Herod. 164. B (2, 125.)" Schæf. Mss. Apollon. de Adv. 600. 602. ad Greg. Cor. 347. Lobeck. Phryn. 94.]

ΧΑΡΑΣΣΩ, SIVE Χαράττω, F. ξω, Sculpo, Insculpo, Inscribo, Imprimo, ut cum lapicida cælo suo aliquid lapidi insculpit et inscribit: quod κολάπτειν etiam dicitur et ἐγκολάπτειν. Eust. 633. annotat, quemadmodum τὸ γράφειν, ita etiam τὸ χαράσσειν videri ἐξ ὀνοματοποιΐας παρεισῆχθαι ἐπὶ σημασίας ὁμοίας, ideoque illud, κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου veteres exposuisse μὴ ἐπίγραφε. Hes. χαράξαι exp. κόψαι, κοιλᾶναι, τυπῶσαι. Ac quod ad duo posteriora attinet, possunt ad præcedentem referri signif.; qui enim excavat aliquid, aut notam ei imprimit, ipsumque signat, sculpendo et inscribendo s. imprimendo id facit. Quod vero ad primum κόψαι, illud pertinet ad eam hujus verbi signif., qua accipitur pro Scarifico et Incido: unde particip. κεχαραγμένος, Incisus, Serratus: ut κεχαραγμένον ῥύγχος ap. C Aristot. Gaza vertit Rostrum incisum. Itidemque ap. Diosc. 4, 175. de chamæacte, Φύλλα ὅμοια ἀμυγδαλῇ, κεχαραγμένα δὲ κύκλῳ, Ruellius, Folia amygdalæ in ambitu serrata. Ex Herod. autem, (7, 1.) Κεχαραγμένος τοῖς Ἀθηναίοισι, affertur pro Atheniensibus infensus, ["ὠργισμένος, interprete Hesychio: cf. Eur. Med. 157. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου, i. e. μὴ χαλέπαινε." Schw. Mss.] || Χαράσσω, Acuo. Hesiod. Ἔργ. 2, (5.) de Pleiadum ortu, Φαίνονται τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου: quibus verbis significat τότε αὐτὰς ἐπιτέλλειν ὅτε οἱ γεωργοὶ χαράσσουσι τὰ δρέπανα καὶ πρὸς θερισμὸν εὐτρεπίζουσι: cum σιδήρου enim subaudiunt τοῦ πρὸς ἀμητὸν χρησίμου. Et rursum eod. l. (191.) τότε δὲ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν, Tunc non amplius vites fodiendæ sunt, sed falces acuendæ, et famuli summo mane ad opus excitandi. Οὐκέτι, inquit Procl., σκάπτειν ἐπιτήδειον, ἀλλὰ * μεταχειριστέον τὰ πρὸς ἀμητὸν ἐπιτήδεια· τουτέστι, δρεπάνας ὀξύνειν, καὶ παρασκευάζειν τοὺς οἰκέτας πρὸς θερισμόν. Sed si χαράσσεσθαι hic dicantur falces, quæ serræ modo dentatæ sunt, possit ad præcedens quoque χαράσσειν referri. Vide et Χαραγμός. ["Thom. M. 547. ad Charit. 526=317. Musgr. Rhes. 73. Wakef. Phil. 267. S. Cr. 2, 86. Antiphil. 20. Jacobs. Anth. 10, 153, 319. 11, 31. 89. T. H. ad Plutum p. 294. Porson. Med. p. 23. Casaub. ad Athen. 56. Wolf. Proleg. ad Hom. p. xlv. Pierson. Veris. 93. Toup. Opusc. 2, 70. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 6. Scribo, ad Charit. 134. Huschk. Anal. 157. 275. Jacobs. Anth. Proleg. 58. Antiochus Ep. 2. Eur. Hipp. p. 4. Valck. Pingo, Epigr. adesp. 379. Acuo, ad Hesiod. Ἀ. 235. Græv. Lectt. 266. Vulnero, Valck. Phœn. p. 98. Χαράττω κῦμα, Ruhnk. Ep. Cr. 253." Schæf. Mss. Plut. 8, 343. Τοὺς βελτίστους οἷον ἐξ ἀγέλης χαράξαντες, i. q. χαρακτηρίσαντες." "Signo, Coloro, Nonn. Jo. 6, 85. 20, 4. D. 5, 404. Acuo, Plut. 9, 283. Sulco, ut fluctus vento, Antip. Sid. 37.: lumine, (Angl. A To streak,) Empedocles Sphæra 111. Nonn. D. 3, 56." Wakef. Mss. Conf. c. ἀράσσω, Spitzner. de Versu Gr. Her. 55.]

Χάραγμα, τὸ, Nota quam impressit ὁ χαράσσων, Nota impressa s. insculpta, Vestigium et veluti sulcus quod fit διὰ τοῦ χαράσσειν. In Epigr. χαράγματα χειρὸς, de Notis literarum quas scribentis manus ceræ s. chartæ impressit et inscripsit, Literæ manu inscriptæ s. insculptæ: præsertim autem cum graphio s. stylo scriptæ fuerint. Soph. vero Phil. (267.) p. 386. Πληγέντ' τ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι pro δήγματι: quoniam sc. τὸ δῆγμα τοῦ ὄφεως μόνον χαράσσει. [T. H. ad Plutum p. 294. ad Diod. S. 2, 525. Jacobs. Anth. 6, 70. Wakef. Phil. 267. Heyn. Hom. 5, 715. Toup. Opusc. 2, 178. ad Charit. 317. Numus, Jacobs. Anth. 8, 288. X. πυρὸς, ad Lucian. 1, 317. T. H. ad Dial. p. 83." Schæf. Mss.]

Χαραγμὸς, ὁ, Incisura, Incisio: ut serræ dentes, inquit Bud. citans auctorem Theophr. Legitur autem H. Pl. 3, 13. de sambuci folio, Τὸ δ' ἄκρον εἰς B ὀξὺ μᾶλλον συνῆκον, κύκλῳ δ' ἔχον χαραγμὸν, quanquam ibi vulgatæ Edd. habent σπαραγμὸν, sed perperam; nam et Diosc. 4, 174. de eadem sambuco loquens, folia ejus esse dicit τμητικώτερα, et cap. seq., τῆς χαμαιάκτης, (sambuci pumilæ,) folia esse κεχαραγμένα κύκλῳ, In ambitu minutim secta, s. In ambitu serrata. Rursum Theophr. H. Pl. 4, 15. de cratægo s. cratæogono, Ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον μεσπίλῃ, τετανὸν, πλὴν μεῖζον ἐκείνου καὶ πλατύτερον, καὶ προμηκέστερον· τὸν δὲ χαραγμὸν οὐκ ἔχον ὥσπερ ἐκεῖνο. Quæ verba ap. Athen. quoque leguntur l. 2, ubi de chamæceraso et ceraso agit; sed perperam ap. eum scriptum est χαρασμὸν pro χαραγμόν: nisi forte putandum sit posse scribi ET Χαρασμὸς, ut τρισμὸς pro τριγμὸς multis in locis reperitur. Invenitur certe scriptum ap. Eund. et κεχαρασμένος pro κεχαραγμένος: nimirum l. 11. ubi Κυλικράνας dictos ex eo fuisse tradit ὅτι τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ἦσαν, Quod in humeris haberent insculptos s. impressos calices, quod calicum signa s. figuras humeris impressas gererent. Ita ut, si scriptura ea C mendo careat, χαράσσω duplex futurum et duplex præt. pass. facere putandum sit, sc. χαράσω et κεχάρασμαι. Nota vero ibi et τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ut ap. Virg. Flores inscripti nomina regum. [* Χαραγμὴ, Gl. Ductus. * "Χαραγὴ, Anna C. 414. 415." Elberling. Mss.]

[* Χάραξις, Gl. Orbita, Plut. 8, 789. Τραχύτητας καὶ χαράξεις. "Kuster. Aristoph. 51." Schæf. Mss. * Χαραξίποντος, Plut. 2, 798. κλῆδος.]

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. τύπος, Nota impressa, insculpta, inscripta, ut signa quæ numis aureis argenteisve aut æreis imprimuntur, et notæ literarum, quæ cælo inciduntur lapidi, æri, aut alii metallo, vel stylo insculpuntur tabulæ ceratæ, aut calamo inscribuntur libro aut papyro: quod χάραγμα quoque nominatur. Aristot. Pol. 1, 6. de numismate loquens, Τὸ μὲν πρῶτον ἁπλῶς ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ, (sc. argentum, ferrum, æs, aurumve, quod signandum est, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρα ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπολύσῃ τῆς μετρήσεως αὐτούς· ὁ γὰρ χα- D ρακτὴρ ἐτέθη τοῦ ποσοῦ σημεῖον. Ubi χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν vocat quod alibi σημαίνειν: et in Œcon. 2. ἐπικόπτειν χαρακτῆρα, Notam imprimere et signum. Itidem Lucian. (1, 786.) pro Nota accepit, quæ inscribitur, Τί δὲ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας· οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν, ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Nec non et Plut. ita vocavit Literarum notas formasque s. Literas æneæ insculptas inscriptasque tabulæ, vel ceratæ tabellæ, adv. Colot. Ὁ δὲ Κολώτης ἔοικε τὸ αὐτὸ πάσχειν τοῖς νεωστὶ γράμματα μανθάνουσι τῶν παίδων· οἳ τοὺς χαρακτῆρας ἐν τοῖς πυξίοις ἐθιζόμενοι λέγειν, ὅταν ἔξω γεγραμμένους ἐν ἑτέροις ἴδωσιν, ἀμφιγνοοῦσι καὶ ταράττονται: de Deo Socr. (8, 283.) Πίναξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια· γνῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν παρεῖχε, καίπερ ἐκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυθέντος· ἀλλ' ἴδιός τις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφε-

ῥέστατος Αἰγυπτίοις. Sæpe, et metaph. usurpatur itidem pro Nota et signo impresso. Isocr. ad Demon. (2.) de Hercule et Theseo, οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοιοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν, ὥς τε τὸν ἅπαντα χρόνον οὐ δύνασθαι λήθην ἐμποιῆσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Et ap. Auctorem Epist. ad Hebr. 1, (3.) Ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Ubi Erasm. vertit, Expressa imago, noviss. vero Interpres Insculptam formam dicturum se potius fuisse scribit, nisi Græcum vocab. sibi visum esset plenius. Sic autem vocari insculptam formam, ut ab omni adumbrata vel inani imagine distinguat. Eam vero considerari in divinitate ipsius, quatenus in carne sese conspiciendam præbet: quoniam nimirum in Christo Deo conspicuo vivus, expressus, insculptus Dei illius optimi maximi benignissimique ac beneficentissimi Patris vultus luculenter apparet. Similis locus Eur. Hec. (379.) Δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς, Ἐσθλῶν γενέσθαι, Luculenta insignisque nota est. Solent enim in liberis parentum ingenium moresque illucescere, velut impressa nota. || Signif. etiam Forma, Cic. ad Brut. Sed in omni re difficillimum est, formam (quod χαρακτὴρ Græce dicitur) exponere optimi. Itidemque Formas orationis s. Genera dicendi vocant Latini, quos Græci χαρακτῆρας, nec non ἰδέας λόγου. Cic. Orat. Forma ipsa et character qui dicitur. Demetr. Phaler. (§. 36.) Εἰσὶ δὲ τέσσαρες οἱ ἁπλοῖ χαρακτῆρες, ἰσχνὸς, μεγαλοπρεπὴς, γλαφυρὸς, δεινὸς, καὶ λοιπὸν οἱ ἐκ τούτων μιγνύμενοι. At Gell. 7, 14. Et in carmine et in soluta oratione genera dicendi probabilia sunt tria, quæ Græci χαρακτῆρας vocant, nominaque eis fecerunt apponi, ἁδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: nosque quem primum posuimus, Uberem vocamus; secundum, Gracilem; tertium, Mediocrem. Uberi dignitas atque amplitudo est; gracili, venustas et subtilitas; medius, in confinio est, utriusque modi particeps. Rursum Demetr. Ὁ ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ δεῖται ἰσχνότητος, ut et ἐπιστολικοὶ τύποι dicuntur. Item χαρακτῆρες γλώσσης interpr. Linguæ formæ atque differentiæ, Herod. 1, (142.) Οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσαρες. Rursum pro Forma et figura accipit Bud. ap. Demosth. Ἐν μὲν τοῖς ἐσόπτροις ὁ τῆς ὄψεως, ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλέπεται, Figura, Effigies, Imago. || Ritus, τρόπος, 2 Macc. 4, (10.) Τῆς ἀρχῆς κρατήσας, εὐθέως ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τοὺς ὁμοφύλους μετῆγε, Statim ad gentilem ritum contribules suos transferre cœpit. || Sexus, Bud. e Gal. Ἑρμαφρόδιτος, ἔστι συμπλοκὴ τοῦ τε ἀῤῥενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ χαρακτῆρος. Ubi etiam possis accipere pro Nota qua sexus distinguitur, s. pro Nota quæ sexui utrique impressa est, ut discerni queat. || Χαρακτὴρ, Descriptio. Sic enim Cic. Top. Cum autem quid sit quæritur, notio explicanda est, et proprietas et divisio et partitio; hæc enim sunt definitioni attributa. Additur etiam descriptio, quam Græci χαρακτῆρα vocant. Et mox, Descriptio, qualis sit avarus, qualis assentator, ceteraque ejusdem generis, in quibus natura et vita describitur. Sic et τύπους vocari Descriptiones non exactas, supra docui e Gell. Fueritque hic χαρακτὴρ s. τύπος Ea descriptio qua describitur res aliqua veluti e nota ei impressa a ceteris rebus eam distinguendo. [" Jacobs. Anim. 296. T. H. ad Plutum p. 112. 294. ad Charit. 337. Gale ad Demetr. p. 7." Schæf. Mss. " Instrumentum ferreum, Steph. B. 413." Wakef. Mss. " Aristoph. Eip. 220. Ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων, Est illa quidem sermonis nostri genuina forma." Seager. Mss. " Stylus, Oratio, Scriptura, Suid. v. Ζωναῖος." Schleusn. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.: ἰσχνὸς, μέσος, ἁδρὸς χ., ibid. p. 162. Dionys. H. de C. VV. p. 8. 359. Schæf.: Valck. Schol. in N. T. 2, 371. Euryphamus Stobæi p. 666. Gal. * " Λεπτοχαράκτηρος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 313. * Λευκοχαράκτηρος, 315." Boiss. Mss. * " Μακροχαράκτηρος, Jo. Malal. 1, 133. cf. not. p. 114. ubi est * Εὐχαράκτηρος." Elberling. Mss.]

Unde Χαρακτηρικὸν dicitur In quo est nota characteris et styli vel differentiæ, Bud. e Dionys. H. [in Vita Lysiæ, p. 182. Ed. Reisk. Orat. Gr.] Ταύτην

A μέν τοι κρατίστην τε ἀρετὴν καὶ χαρακτηρικωτάτην [χαρακτηριστικωτάτην Reisk.] τῆς Λυσίου λέξεως ἔγωγε πείθομαι. Et rursum, Τὸ κράτιστόν ἐστι τῶν Λυσίου ἔργων καὶ τὸ χαρακτηρικώτατον τῆς δυνάμεως, ἡ κοσμοῦσά τε καὶ ἀνθίζουσα τὴν λέξιν αὐτοῦ χάρις: [* Χαρακτηρικῶς, Eust. Il. Σ. p. 1228, 21.]

Et verb. Χαρακτηρίζω, F. ίσω, Insignio, Suo charactere et nota designo, Denoto signo et charactere veluti impresso. Chrys. in Ep. ad Hebr. p. 195. Μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χριστιανισμὸν ἡ ἀγάπη: nullum enim manifestius habemus signum indiciumque et argumentum, quo Christianum agnoscamus, quam caritatem, ut et 1 Jo. 3, (19.) ait, Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας ἐσμὲν, ἐὰν ἀγαπῶμεν μὴ λόγῳ μηδὲ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ. Sic Schol. Eur. exponens locum illum ex Hec. supra citatum, Δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς, Ἐσθλῶν γενέσθαι, ait, ὅστις ἐστὶν εὐγενὴς καὶ γένους λαμπροῦ, χαρακτηρίζει ἑαυτὸν καλοῖς λόγοις, Sese veluti signo et charactere impresso cognoscendum et ab aliis
B discernendum præbet. Dionys. quoque Areop. usus est pro Denoto, Notam rei et formam exprimo, et substantiam repræsento, teste Bud. qui affert et h. l. Plut. Homero, Οὐκ ἠμέλησε δὲ οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας· τὸν μὲν γὰρ Νέστορα ἡδὺν καὶ προσηνῆ τοῖς ἀκούουσιν εἰσάγει, τὸν δὲ Μενέλαον, βραχυλόγον καὶ εὔχαριν, καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα, τὸν δὲ Ὀδυσσέα πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι τῶν λόγων κεχρημένον: quod interpr. Oratores informare non neglexit, Comm. 793. Ubi etiam Dionysii duos locos habes: in quorum uno ait, Πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἀρχαιότατα τῇ αἰῶνος ἐπωνυμίᾳ χαρακτηρίζει: docens iis verbis, Sacram scripturam αἰῶνος vocabulo sæpenumero denotare et significare etiam τὰ ἀρχαιότατα: nam χαρακτῆρες et χαράγματα sunt Notæ rerum significatrices atque indices. Rursum idem Bud. in suo Lex. annotat, Hermogeni περὶ πολιτικοῦ λόγου circa finem, χαρακτηρίζειν τοὺς ῥήτορας esse Elogium scribere cujusque Oratoris, aut Historici, aut Poëtæ, quo nimirum charactere et genere scribendi usus sit, indican-
C do, ut Cic. fecit in Bruto, nec non Dionys. H. et Quintilianus. Præterea idem χαρακτηρίζω interpr. Notam habeo, Significo, Typus sum, afferens ex Arethæ Comm. in Apoc. 6. p. 918. Δεύτερον ζῶον ὁ μόσχος ἐστὶν, ὃς τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰς ἱερὰς θυσίας χαρακτηρίζει. [" Wessel. Observ. 257. Wakef. S. Cr. 2, 94." Schæf. Mss. " Diog. L. 4, 32." Wakef. Mss. " Describo, Philo J. 1, 152. Pf." Schleusn. Mss. * " Χαρακτήρισμα, i. q. γνώρισμα, Tzetz. Proleg. in Lycophr." Kall. Mss. Idem ad Hesiod. p. 1. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 304. 318." Boiss. Mss.] Χαρακτηρισμὸς, ὁ, Designatio, Denotatio, quæ sc. rem aliquam sua veluti nota insignitam repræsentat. [" Clem. Alex. 156." Wakef. Mss. " De hoc Schemate orationis Rutilius Lup. 2, 7. ita, Quemadmodum pictor coloribus figuras describit, sic orator hoc schemate aut vitia aut virtutes eorum, de quibus loquitur, deformat: cf. Quintil. 9, 3. p. 457." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Χαρακτηριστέον, Eust. Od. A. p. 16, 19. Hermog. p. 346, 12.] Χαρακτηριστι-
D κὸς, In quo est nota differentiæ, Bud. e Damasc. de Trinit. p. 12. et 13. Τῷ δὲ χαρακτηριστικῷ τῆς ἰδίας ὑποστάσεως ἀδιαιρέτως διαιρούμεναι αἱ ὑποστατικαὶ ἰδιότητες. Et rursum p. 13. de individuis, ut est Petrus, Paulus, Julius, Antonius, Καὶ γὰρ καὶ τόπῳ διεστήκασι, καὶ χρόνῳ διαφέρουσι, καὶ γνώμῃ μερίζονται, καὶ ἰσχύϊ καὶ μορφῇ, εἴτουν σχήματι, καὶ ἕξει, καὶ κράσει, καὶ ἀξίᾳ καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ πᾶσι τοῖς χαρακτηριστικοῖς ἰδιώμασιν. Ubi χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα vocat Notas proprias differentiæ, inquit Bud., s. Notas quibus alius ab alio discernitur. Unusquisque enim certas sibi velut impressas habet notas, certisque signis est notatus, quibus ab alio differt. Itidem Grammatici uniuscujusque conjugationis præsenti, futuro et præterito tribuunt suas literas characteristicas, quibus veluti signis et notis cognoscitur quoti ordinis unumquodque verbum sit, primine an secundi, an tertii an quarti: ut præteriti in prima conjugatione, φ, in secunda χ, in tertia et quarta κ est γράμμα χαρακτηριστικόν. Utuntur vero et aliis modis

hoc vocabulo. [Vide Χαρακτηρικός. * Χαρακτηριστὸς, unde * "Ἀχαριστήριστος, Epiphan. 1, 70. Theophyl. 2, 651." Kall. Mss. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 278." Schæf. Mss. * Διαχαρακτηρίζω, Gl. Persono. * "Μεταχαρακτηρίζω, Heyn. Hom. 6, 576. * Μεταχαρακτηρισμὸς, Ammon. 11. 93." Schæf. Mss. * "Συγχαρακτηρίζω, Amphil. 49." Kall. Mss. * Χαρακτηριάζω, Gl. Persono.]

Χαρακτήριος SIVE Χάρακτρος, per sync. Incidendi vim habens, Aptus ad incidendum et secandum. Nicander 'A. 308. Ἢ ὀδελὸν κνηστῆρι καταρτρίψαιο χαράκτρῳ Σιλφίου, ἄλλοτ' ὄλιζον ἀποτμήξειας ὁποῖο, ubi Schol. ἢ ὀβελὸν σιλφίου τῷ χαρακτηρικῷ κνηστῆρι, ἤγουν μαχαίρᾳ, κατάτριψον, ἤγουν ξέσον. Sed videndum ne pro isto χαρακτηρικῷ, quod habent vulg. Edd., scr. sit χαρακτικῷ. Nisi malis χαρακτῷ, quod in vet. Cod. legitur. Esset autem hoc χαρακτὸς, i. q. χαραχθεὶς s. κεχαραγμένος, Acutus, Exacutus. [* "Χαρακτήριον, Character, Josephi Hypomn. c. 144." Schleusn. Mss. * "Χάρακτρον, Lobeck. Aj. p. 275." Schæf. Mss.]

[* Χαράκτης, Qui numos cudit, Manetho 6, 388.]

[* "Χαρακτὸς, Incisus, Suid. v. Ἀμφίξουν." Kall. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 61." Schæf. Mss. Anal. 1, 221. ῥῖναι. Hippocr. 913. Foës. πρίων. * Ἀρτιχάρακτος, Athen. 209. * "Αὐτοχάρακτος, Nonn. D. 5, 199." Kall. Mss.] Ἀχάρακτος, ὁ, ἡ, Nullas habens sibi impressas notas, Nullis notatus signis, Ineffigiatus et informis, ἀδιατύπωτος, s. Non impressus nec insculptus. E Nonno (Jo. 112.) ἀχάρακτος ὀπωπὴ pro Facies non expressa, Visus non effictus: [243. D. 13. p. 356.] Νεοχάρακτος, Nuper insculptus, impressus, νεωστὶ κεχαραγμένος. Soph. init. Aj. Πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον Ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς Εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. Eleganter autem dicit νεοχάρακτα, quoniam ὁπόταν νεωστὶ αἱ ἀποχαράξεις τῶν ζώων γένωνται, μᾶλλον ἐπακολουθοῦσιν οἱ κυνηγέται, πρὶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀφανισθῇ ἡ ὀδμή. [* "Πολυχάρακτος, Secund. 21." Wakef. Mss.]

[* "Ἀμφιχαράσσω, Circumcirca figuro, Manetho 2, 66. Apud Marc. Sidet. 89. (ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 21.) Scarificare notat." Schleusn. Mss. * Ἀναχαράσσω, Plut. 9, 253. Hutt. Ἀναχαράσσει ὁ ἀὴρ πολὺν ἰὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ γεώδη. * Ἀναχάραξις, 254. τοῦ ἰοῦ: 7, 189. τῆς λεπίδος: vide 10, 75. 447. Reisk. * Ἀναχαραγή, Mathem. vett. 47. * "Ἀνταναχαράσσω, Const. Manass. Chron. p. 88. * Ἀντιχαράττω, p. 100." Boiss. Mss.] Ἀποχαράσσω, Scarifico, Derado, Bud. ex Hippiatr. Item, Impresso vestigio signo et noto. UNDE Ἀποχάραξις Ejusmodi vestigii et notæ impressio, paulo ante in Νεοχάρακτος, e Schol. Soph. [Plut. 10, 446.] "Διαχαράττω, Hesychio ξέω, Incido, Sculpo," [Gl. Describo, Dionys. H. 6. p. 1092. Plut. 8, 521. "Monum. Eccl. 2, 230. Cotel., Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 117." Boiss. Mss. "Signis cælo, Suid. v. Ἀδάμ. Scribo, Athan. 1, 90. τὴν τῆς ἀληθείας σκιὰν, Amphil. 30. Exaro, Stilo exaro, 40. 178. 185. Euseb. H. E. 168. 222. 247. 347. 360. Διαχαράσσομαι, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 32." Kall. Mss. Boiss. Mss. * Διαχάραξις, Gl. Descriptio. * "Προδιαχαράσσω, Ante insculpo, Præformo. Chrys. Hom. 63. T. 6. p. 656, 33. Τοῦτο δὲ συνέβαινεν—ἵνα καὶ ὁ τῆς ἀληθείας ἐν αὐτῷ προδιαχαραγῇ τύπος." Seager. Mss.]

Ἐγχαράττω, Insculpo, Inscribo, Imprimo, Incido, ea sc. signif. qua Cic. dicit Incisum ac notatum in monumentis rerum gestarum. Idem cum ἐγγράφω et ἐγκολάπτω, ut vel e Plut. patet, in Pericle p. 298. meæ Ed. Τῶν Λακεδαιμονίων ἣν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμαντείαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου, λαβὼν καὶ αὐτὸς προμαντείαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξε, Insculpsit, Incidit. Greg. Naz. pass. voce et signif. Τὴν αὐτὴν ἐγκεχαράχθωσαν εἰκόνα, Eandem insculpantur imaginem, Eadem effigies eis imprimatur s. impressa sit. ["Voss. Arist. 1. p. 46. Lucian. 3, 598. 603. T. H. ad Plutum p. 320. Kuster. Aristoph. 51. Callim. 1. p. 555. Valck. 212. Adoniaz.

A p. 274. Wolf. Prol. ad Hom. 74. Mœr. 103. ad Charit. 317." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 46.] Ἐγχάραγμα, τὸ, Vestigium διὰ τοῦ χαράσσεσθαι impressum, ut torrens in terra ἐγχάραγμα facit cum eam excavans, sulcum efficit qui χαράδρα nominatur, a quibusdam κοίλωμα φαραγγῶδες. Polyb. (12, 20, 4.) Τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν χειμάῤῥους καταφερομένους τοσαῦτά φησι ποιεῖν ἐγχαράγματα κατὰ τὸ πεδίον, ὥστε καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν φυγὴν διαφθαρῆναι λέγουσι τοὺς πλείστους ἐν τοῖς τοιούτοις κοιλώμασι. Sic enim reponendum censent nonnulli pro ἐγκηρύγματα, quod in vulg. Ed. habetur. Interpretantur autem e Quintil. Terræ fistulosas fissiones: subjungentes hos duos locos Curtii, Torrentesque atque eluvies iter morabantur. Et, Ab altera parte voragines eluviesque præruptæ sunt. ITEM Ἐγχάραξις, ἡ, Insculptura, Incisura, Incisio. Medicis Scarificatio, quæ est cutis et subjectæ etiam carnis per scalpellum dissectio multis foraminibus: differt autem ἀπὸ τῆς φλεβοτομίας, quod hæc uno vulnere venam aperiat, illa mul-
B tis vulneribus cutem carnemque dividat. Ipsa porro divisio cum multas habere possit differentias, in tres tamen referri potest, secundum Gal. ad Gl. 2.; aut enim tenuis et superficiaria est, aut e contrario magna et profundior, aut longitudine et profunditate inter eas media. Quibus omnibus Gal. se usum fuisse prodidit in abscessuum curatione. Quæ in superficie fiunt, non attrahunt e longinquo, non revellunt, non derivant, sed in summa modo cute hærentem humorem, qua ulcuscula facta sunt, educunt, nec magnis morbis opitulantur. Quæ longæ sunt et profundæ, plurimum sanguinis exhauriunt, adeo ut animi deliquium aliquando inducant; et e partibus etiam remotissimis, ut a capite in crura, a crure in manum, revellunt. Quæ ambarum mediæ sunt, earum pariter incommoda declinant, ideoque aliis præferri debent, siquando scarificationis usus inciderit. Ea autem tribus de causis suscipitur, ad revulsionem, ad derivationem, ad vacuationem humoris tum corpore toto redundantis, tum ea in parte
C quæ scarificari debet impacti. Quæ omnia quamvis per phlebotomiam consequamur, quia tamen, ut ex Apollonio refert Oribas., multum nocere solet corporibus venæ sectio sæpius repetita, ideo ea omissa tutius est scarificationes moliri, quod eæ citra validam totius molis corporeæ commotionem eadem quæ et venæ sectio commoda præstare valeat. Itaque si crura fluxione vexentur, si phlegmone laborent, manus scarificare conveniet, ut e contrario crura, si manus male affectæ fuerint. Itidemque si dextrum crus doleat aut dextra manus, sinistrum crus aut sinistram manum scarificare poterimus: quod revulsio non tantum a summo deorsum, aut ab imo sursum, verum etiam a dextris ad sinistra, et contra, fieri recte possit, uti et secundum alias situs differentias. Itidemque si humorem derivare volumus, aut eum, qui parte aliqua inhæret, vacuare, scarificationibus utemur: vel si plenitudinem tollere. Ceterum, ut monet Antyllus, pars quæ scarificari debet, prius, si fieri potest, lavanda est; sin minus,
D aqua tepida, quousque rubescat, perfundenda est, aut spongiis fovenda, aut soli ignive exponenda. Incisiones etiam faciendæ in cruribus, abdomine, thorace, dorso, cervice κατ' εὐθυωρίαν, in capite secundum capillorum positionem, in fronte autem per transversum. Debent etiam magnitudine inter se æquales esse, et paribus distare intervallis. Scarificationis autem principium idem consulit ab infernis partibus sumendum esse; sic enim fieri ut sanguis ad superficiarias partes decurrens, eam non obscuret, quæ postea scarificanda venit: præterea vero scarificationem non κατὰ πληγὴν, sed κατὰ συρμὸν, h. e. non Punctim, sed Cæsim, faciendam esse, quod ita minus doloris moveat. Hæc inter alia Gorr. ["Ἐγχ. τοῦ ἅρματος, Orbita, Rotæ vestigium, Suid. v. Ἁρματωλία." Schleusn. Mss. * Ἐγχαραγή, Mathem. vett. 43. * "Προεγχαράσσω, Prius insculpo, Philo J. 2, 229." Wakef. Mss.]

[* Ἐκχαράττω, Gl. Excudo.] Ἐπιχαράττω, Incido, Insculpo, Imprimo. Plut. Popl. (11.) Καὶ τῶν νομισμάτων

τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττον, ἢ πρόβατον, ἢ σῦν, Bovis effigiem s. simulacrum imprimebant. || Incido, et Incisuris serratum reddo: unde ἐπικεχαραγμένον φύλλον, Folium in ambitu incisum et serratum: quod et κεχαραγμένον supra et χαραγμὸν ἔχον. [* "Ἐπιχάραγμα, Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. * Καταχαράσσω, Gl. Cancello, Scarifico. "Reiz. Acc. p. 64." Schæf. Mss. "Planud. Ovid. Met. 3, 276." Boiss. Mss. Villois. Anecd. Gr. 2, 111. * Μεταχαράσσω, s. * Μεταχαράττω, metaph. Refingo, Cyrill. Alex. in Nahum 2. p. 496. Μέτοχοι γεγονότες τοῦ ἁγίου πνεύματος, εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς φύσεως ἀναστοιχειούμεθα κάλλος, καὶ εἰς εἰκόνα τὴν πρώτην νοητῶς μεταχαροττόμεθα. "Muto, Orig. c. Cels. 79. 80." Kall. Mss. "Menander Fr. p. 272. Philo J. 2, 4. Pf." Schleusn. Mss.]

Παραχαράττω, Perperam signo, Adulterino impresso signo cudo, Adulterina nota signo, ut ap. Suid. Γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὸ νόμισμα παραχάραξον. Quæ παραγγέλματα esse ait Pythica, et hoc sonare, τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ παραχάραττε, μὴ B τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα. Unde παρακεχαραγμένον νόμισμα, Numisma adulterinum, s. Adulterina moneta: quod et παρασεσημασμένον dicitur, et παρακεκομμένον, item παράσημον et παράτυπον: nec non κίβδηλον et ἀδόκιμον. Metaphorice etiam pro Adulterare, et, ut Modestin. JCtus loquitur, Falsare. Greg. Or. 1. de Filio, Ἆρα γραφὴν ἀποίσεις καθ' ἡμῶν, ὡς παραχαραττόντων τι τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀληθείας, Adulterantium et depravantium. At Basil. Hom. 9. p. 75. Τὴν φύσιν παραχαράσσων, Contra naturæ dictum agens. Bud. ["Ad Phalar. 312. Thom. M. 770. Cattier. Gazoph. 84. Wakef. S. Cr. iv. Add., T. H. ad Plutum p. 294. Græv. Lectt. Hes. 537. Παρακεχαραγμένος, Valck. Hipp. p. 284." Schæf. Mss. "Παρακεχαραγμένα ὀνόματα, Verba adulterina, in deterius mutata ex aliis, Aristid. περὶ Λογ. Πολ. 661." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Παραχάραξις, unde * "Παραχαράξιμος, Falsa notione insignitus, Suid. v. Ὑπόχαλκος." Schleusn. Mss.] UNDE Παραχαρᾶκται, Falsi monetarii, in Pand. teste C eod. Bud.: ut Aristoph. etiam Schol. (Ἀ. 576.) tradit suæ ætatis homines παραχαράκτας dicere solitos τοὺς παρακόπτοντας, Falsæ monetæ percussores, vel Adulterinorum numorum cusores s. signatores: cujusmodi adulterini numi DICUNTUR Παραχαράγματα. Quanquam isto παραχαράγματος vocabulo vocari etiam potest Signum ipsum adulterinum, et Nota falso impressa, sive in numo ejusmodi, sive in re quapiam alia. [Παραχάραγμα, Gl. Adulteratio, Adulterium, Clem. Alex. 780. "Παραχαράκτης, ad Cod. Theod. 3, 200." Schæf. Mss. "Cyrillus Suidæ v. Σπάδων." Boiss. Mss. * Παραχάρακτος, unde * Ἀπαραχάρακτος, Hes. v. Ἀπαράσημος. * "Ἀπαραχαράκτως, Orig. Philoc. 5." Routh. Mss.]

Περιχαράττω, Circumcido circino et circumscribo, inquit Bud.; qui et e Pand. affert Τὰ περιχαραγέντα καὶ τὰ ἀπαλειφέντα ἐν τῇ διαθήκῃ, pro Cancellata et deleta, Circumducta. Quam Circumducendi ac Delendi signif. habet et περιγράφω. Item, Circumscarifico, et Circumcirca incido: unde περικεχαραγμένον φύλλον ap. Theophr. H. Pl. 3. quo sensu, D eod. in l. dicit κύκλῳ χαραγμὸν ἔχον, Folium in ambitu incisum, circumcirca serratum. ["Const. Manass. Chron. 4879. p. 189." Kall. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 788.] VERBALE Περιχάραξις, ἡ, Circumscriptio. Quidam antiquo verbo interpr. Urbatio s. Urvatio. [Gl. Circumductio, Urbatio.] Urvare enim Ennius usurpavit pro Circumdare, ab eo sulco qui fit in urbe condenda urvo aratri: a quo aratri urvo et Urbem dictam existimant, quod antiqui Hetrusco ritu junctis bobus, tauro et vacca, interiore aratro circumagebant sulcum, intra quem urbem ædificarent. Cujus rei Plut. quoque meminit in Rom. 42. meæ Ed. [Geop. 10, 77, 2.] Περιχαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, Circumscarificator, i. e. Scalpellus quo dentes circumscarificant, ut emarginando disparandoque gingivas, commodius eximi possint, si ita res ferat. Cæl. Aurel. Chron. 2. Aliquando ipsæ gingivæ scarificandæ vel etiam circum separandæ ferramento, quod περιχαρακτῆρα vocant. Περιχαρακτικὸς, Habens vim circumscribendi et emarginandi, Aptus ad circumscribendum et ita circumscriptum emarginandum et eximendum, ut ap. Diosc. 1, 138. de foliis oleastri s. oleæ sylvestris, Περιχαρακτικὰ ἐσχαρῶν, σὺν μέλιτι καταπλασσόμενα. Ubi Ruell. Crustas emarginant cum melle illita; Marcell. E melle illita circumscarificant, quæ Medici usserunt. Idem rursum Diosc. Δύναμιν δὲ ἔχει περιχαρακτικὴν νομῶν καὶ σηπεδόνων καὶ γαγγραίνης, Ulcerum crustas circumcidunt et eximunt, Bud. Præcedentia autem Diosc. verba Plinius ita reddere voluisse videtur, 23, 4. loquens itidem de oleastri foliorum natura, Excrescentia leniter erodit, siccat et ad cicatricem perducit. Nec non BICOMP. Προπεριχαράττω, Ante circumscarifico, ferro emarginans scarifico.

Προχαράττω, Prima lineamenta duco, Præsigno, Primam sculpturam facio ante polituram, Præformo, ut σκιαγραφία præcedit ζωγραφίαν. Greg. Naz. in Epitaphio Patris p. 120. Βραχέα τῆς εὐφημίας ἐξ ὧν αὐτὸς συνεπίσταμαι τῷ ἀπελθόντι, σκιαγραφήσω καὶ προχαράξω, καὶ παραδώσω σοι τῷ καλῷ τῶν τοιούτων γραφεῖ, τῆς ἀρετῆς τῆς ἐκείνου τὸ κάλλος ἀπακριβῶσαι. Idem de Basilio, Καὶ πρὸ καιροῦ τῆς ἀκριβείας, τὰ τῆς ἀκριβείας προχαραττόμενος, pro Indole magna præditus, Bud. Προχάραγμα, τὸ, Futuræ rei repræsentatio imaginaria, Imago futuri. Bud. e Greg. Naz. Ἡ στάσις, ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ μεγάλου βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐπὶ προχάραγμα. Quo sensu idem Greg. dicit, Σκιαγραφίαν τινὰ τῶν ἀοράτων παραδεικνὺς τὰ ὁρώμενα, i. e. τῶν μελλόντων. [Nicom. Arithm. 1, 6. p. 74. cf. 72. "Psell. Laud. Metaphr. 222. Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 87." Boiss. Mss. * Ὑποχαράττω, Plut. Alex. 69.]

ΧΑΡΑΞ, ακος, ὁ, Sulcus terræ aratro aut fossorio instrumento excavatæ, Fossa, ut Hesychio quoque χάρακες sunt τάφροι. Peculiariter vero χάρακος nomine dicitur Vallum s. Agger quo castra muniri solent. Nisi malis Agger et fossæ castris circumdatæ, τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου, Eust.: Suidæ et Hes. χαράκωμα, περίφραγμα, ὃ περιεβάλλοντό τινες ἐν στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Menander, Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα, τὰς κώμας ἐπόρθουν. Plut. (7, 275.) Εἰ δὲ τότε Πορσήνας τις ἐπέβρισε, Τυῤῥηνικὸν χάρακα καὶ στρατόπεδον παραστήσας, Quod si tum Porsena quispiam infesto mœnia exercitu Tyrrhenoque vallo cinxisset, Bud. Cicero vertit etiam Castra; pro his enim Polybii, (6, 58, 4.) Ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος ἤδη, καί τι φήσας ἐπιλελῆσθαι, πάλιν ἀνέκαμψε, Ipse habet, Paulo post quam erat egressus e castris rediit, quasi aliquid esse oblitus. Et rursum, Cum Annibalis permissu exisset e castris, rediit paulo post, quod se oblitum nescio quid diceret. Quomodo et Suid. χάραξ accipi ait pro στρατόπεδον, ut in hoc loco, [Polyb. 18, 1, 6.] Οἱ Ἕλληνες τοῦτον ἡγοῦνται χάρακα ἄριστον ὃς ἂν ἔχοι πλείστας ἐκφύσεις καὶ μεγάλας πέριξ τοῦ πρέμνου· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις, δύο κεραίας ἢ τρεῖς ἔχουσιν οἱ χάρακες. Et in hoc, Οἱ μὲν προσέφερον τὸν χάρακα πρὸς τὴν ἄκραν. || Porro χάραξι Hes. exp. etiam φραγμοῖς, Sepimentis, sepibus, septis, nec non καλάμοις, ut Suidas quoque, qui addit etiam ἀκανθώδεσι φυτοῖς: quemadmodum Hesychio rursum χάρακες non solum sunt τάφροι, nec non κάλαμοι, sed etiam ἀκανθώδη φυτὰ, Plantæ spinosæ. Idem iterum, ut et Suidas, χάραξι affert pro ὀξέσι ξύλοις, nec non pro σταυροῖς. Signif. enim χάραξ interdum Palum præacutum, quem σταυρὸν etiam appellant et σκόλοπα. Sed in ea signif. feminini generis est, ut Amm. Suid. Eust. et alii Gramm. annotant. Ait enim Eust. 1390. χάραξ feminino quidem genere, τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, masculino autem, τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου. Itidemque Suid. χάρακα ἀρσενικῶς esse ait τὸ στρατόπεδον, θηλυκῶς autem τὸν τῆς ἀμπέλου: quem Lat. Palum vocant, Vallum, s. Acuto robore vallum, Ridicam, Pedamentum, Adminiculum, Statumen: palum sc. firmiorem, cui vitis alligatur. Græci vocant etiam κάμακα, ut ap. Aristoph. Σφ. (1291.) Εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον, Fefellit ridica vitem, Pedamentum vitem decepit. Dicitur vero hoc, Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον ἐξηπάτηκεν, s. Ἡ χάραξ

τὴν ἄμπελον, omisso subauditoque verbo ἐξηπάτηκεν, Proverbialiter, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον ἀπατηθῇ, ut Eust. annotat, et ante eum Suid. et Hes. nec non ipse Schol. Aristoph. eo in loco: qui etiam addit, Ὅταν ἐξαπατηθῇ τις πιστεύσας: dicens sumtum esse ἀπὸ τῶν καλάμων τῶν προσδεδεμένων ταῖς ἀμπέλοις, οἳ ἐνίοτε ῥιζοβολήσαντες ὑπεραύξονται ἀμπέλων. Ubi etiam nota eum χάρακας vocare καλάμους τοὺς προσδεδεμένους ταῖς ἀμπέλοις. Itidem ap. Plut. (6, 12.) Καθάπερ τὰς χάρακας οἱ γεωργοὶ τοῖς φυτοῖς παρατιθέασι. Et ap. Hes. eod. modo, cum sc. οἴνωτρον vocari ait χάρακα ᾗ τὴν ἄμπελον ἱστᾶσι, Pedamentum s. Adminiculum et Sustentaculum quo vitis fulcitur ut ne cadat. Nec non in Geop. Τὰς χάρακας ἑκατέρωθεν ὀξῦναι: pro his Columellæ, Ridicas dedolatas utraque parte exacuere. Perperam tamen in illo Plut. loco vulg. Edd. habebant τούς, pro τάς: quod ego in mea Ed. reposui, secutus et Grammaticorum et vet. Codd. auctoritatem. Procul dubio autem χάραξ derivatum est a χαράσσω significante Incido, Sulcum imprimo, Acuo. Atque ex illis quidem deduco χάραξ significans τάφρος: est enim fossa s. fovea nihil aliud quam terra incisa et excavata, (χαράσσω enim et κοιλαίνω significat,) s. Sulcus terræ altius impressus. Ex hoc autem posteriore significante Acuo, ὀξύνω, ortum esse existimo id χάραξ, quo significatur Planta spinosa, (acuta enim spina est, ac præterea cutim pungit aut in transitu scarificat,) et Palus præacutus, Ridica, Pedamentum, Acuto robore vallus, Vallus exacutus. Ita enim Virg. Quadrifidasque sudes et acuto robore vallos: et rursum, Exacuunt alii vallos furcasque bicornes. Ac fortassis hoc postremum χάραξ præcedere debet illud superius, quo significatur Vallum et Agger; videtur enim ille χάραξ esse Locus palis s. vallis exacutis, et in terram depactis, terraque aggesta opertis, munitus: et χάραξ dictus esse pro τόπος χάραξι περιπεφραγμένος: præsertim cum Amm. tradat, χάραξ feminino quidem genere dici ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμουμένων: masculino autem, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων: itidemque observandum moneat J. Poll. 1. Ὅτι οἱ μὲν παρὰ τοῖς στρατοπέδοις χάρακες ἀρσενικῶς λέγονται, αἱ δὲ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις, θηλυκῶς. Ita ut χάραξ dictus sit pro χάρακες περιπεπηγμένοι τῷ στρατοπέδῳ, s. simpliciter χάρακες: quod ea signif. ap. Plut. habemus: sc. (7, 287.) ubi de C. Pontio loquitur, Ἡ γὰρ ὁδὸς ἦν διὰ τῶν πολεμίων κύκλῳ φυλακαῖς καὶ χάραξι τὴν ἄκραν περιεχόντων, Excubiis valloque arcem cingentium. In illo certe loco quem e Suida supra attuli, Οἱ Ἕλληνες τοῦτον ἡγοῦνται χάρακα ἄριστον, ὃς ἂν ἔχοι πλείστας ἐκφύσεις καὶ μεγάλας πέριξ τοῦ πρέμνου· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις, δύο κεραίας ἢ τρεῖς ἔχουσιν οἱ χάρακες, vocabulo χάρακος accipi censeo non στρατόπεδον, ut ipse, sed Vallum, i. e. Palum, Stipitem, Cippum: ut iis verbis intelligamus, Græcos vallo s. aggeri conficiendo eos vallos et stipites seligere solitos, in quibus circumcirca multi magnique rami enati essent: Romanos autem, eos qui bicornes essent aut tricornes: ut Furcæ bicornes ap. Virg. Sed libet hic ascribere Cæsaris locum de ejusmodi characomate. Sic igitur ille B. G. 7. Truncis arborum, haud admodum firmis ramis abscissis, atque horum delibratis, atque præacutis cacuminibus, perpetuæ fossæ quinos pedes altæ ducebantur. Huc illi stipites demissi, et ab infimo revincti, ne revelli possent, ab ramis eminebant: quini erant ordines conjuncti inter se atque implicati: quo qui intrarant, seipsi acutissimis vallis induebant: hos Cippos appellabant. Ante hos obliquis ordinibus in quincuncem dispositis scrobes trium in altitudinem pedum fodiebantur, paulatim angustiore ad summum fastigio. Huc teretes stipites feminis crassitudine a summo præacuti et præusti demittebantur, ita ut non amplius quatuor digitis e terra eminerent. || Est Χάραξ et Nomen proprium viri ap. Lucian. et Suid.: nec non Oppidi ap. Plin. [et Lucian. 3, 219.] UNDE Χαρακηνός, Qui ex isto oppido oriundus est, ut Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς ap. Lucian. Macrob. [3, 218.]

[" Χάραξ, Phryn. Ecl. 20(=64. Lob.) Thom. M. A 911. ad Diod. S. 2, 383. ad Dionys. H. 3, 1593. Heyn. Hom. 7, 550. ad Lucian. 2, 325. Ammon. 145. Casaub. ad Athen. 56. ad Mœr. 365. 410. Xyland. Annott. in Plut. Mor. p. 1. Valck. Phœn. p. 729. Χάραξ, ἡ, Plut. Mor. 1, 12. unde apparet, non solum de Vitibus dici. Χάρακα βάλλεσθαι, ad Diod. S. 2, 530. Dionys. H. 2, 766." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vallus, Athen. 208. σιδήρου. Palus, Theophr. H. Pl. 2, 1, 2. C. Pl. 5, 1, 4. ἐλαίας. Piscis, Opp. Ἁ. 1, 173. Ælian. H. A. 12, 25. Diphilus Athenæi p. 355.]

Χαρακομολία, ἡ, Vallum, Castrum. Affertur ex Ezech. 19. Ubi tamen non reperio, et ubicunque legatur, suspectum habeo. [Confunditur cum * χαρακοβολία, quod legitur in c. 17. v. 17. * Χαρακοποιός, unde * " Χαρακοποιέομαι, Appian. 2, 855." Wakef. Mss.] Χαρακοποιΐα, ἡ, Munitio s. Communitio educto vallo et aggere, [Polyb. 5, 2, 5. 6, 34, 1. * Ὠμοχάραξ, Geop. 5, 22.]

Χαράκιον, τό, Vallus, Pedamentum, Adminiculum, B Sustentaculum: itidem ut χάραξ: unde ap. Hes. χαράκια, ὑποστηρίγματα. Habet tamen formam diminutivi.

Χαρακίας, ου, ὁ, Degens in vallis aut proveniens: unde χαρακίαι eid. Hes. οἱ ἐν τοῖς χάραξι διατρίβοντες. Apud Scriptt. Historiæ Plantarum memoratur χαρακίας κάλαμος et τιθύμαλλος. Theophr. 4, 12. de calami s. arundinis generibus, διαφέρειν δὲ ἀλλήλων ἰσχύϊ καὶ λεπτότητι καὶ ἀσθενείᾳ· καλοῦσι δὲ τὸν μὲν ἰσχυρὸν καὶ παχὺν, χαρακίαν· τὸν δ᾽ ἕτερον, πλόκιμον. Unde Plin. 16, 36. Characiam vocabant crassiorem firmioremque; Plociam vero, subtiliorem. Videtur autem χαρακίας nominari, quoniam χάραξι conficiendis aptus est; cum enim crassior sit et firmior, aggeribus etiam communiendis adhiberi potest, vel prope vitem depangi, ut ei pedamentum et sustentaculum sit, s. adminiculum: ut supra e Schol. Aristoph. docui χάρακα nominari κάλαμον τὸν προσδεδεμένον τῇ ἀμπέλῳ. Vallarem arundinem quidem appellant Latini, ut Vallaris corona dicitur, a vallo s. C aggere, Vallatoriam autem arundinem vocat Ruell., quam Diosc. 1, 115. κάλαμον φραγμίτην. Diversus tamen est hic φραγμίτης calamus a calamo characia, cum illum Diosc. λεπτὸν esse tradat, hunc vero Theophr. παχὺν καὶ ἰσχυρόν. At τιθυμάλλου χαρακίου prolixa mentio ap. Diosc. 4, 165. ubi inter alia tradit τὸν ἄρρενα τιθύμαλλον hoc nomine vocari: eundem vero quibusdam κομήτην dici vel ἀμυγδαλοειδῆ vel κωβιόν: nasci autem in asperis et montosis locis. Vide et Plin. 26, 18. et Gorr. Apud Hes. vero legitur ET Χαράκις, τιθύμαλλος. [" Musgr. Or. 147." Schæf. Mss.]

[* " Χαρακίτης, Huschk. Anal. 158. Timon Phlias. 36. Casaub. ad Athen. 56." Schæf. Mss.]

Χαρακίζω, Vallis depactis munio, Vallo protego, Vallo s. Palo erigo: Hes. χαρακίζειν, διαιρεῖν, μετεωρίζειν, ἀσπαίρειν: [leg. σταυροῦν. " Casaub. ad Athen. 56." Schæf. Mss. Aristot. de Part. An. 4, 6.] Χαρακισμός, ὁ, Munitio quæ palis defixis fit, Palorum defixio, Palatio: ut Vitruv. 2, 9. de alno, Itaque D quia non nimis habet in corpore humoris, in palustribus locis infra fundamenta ædificiorum palationibus crebre fixa, recipiens in se quod minus habet in corpore liquoris, permanet immortalis ad æternitatem, et sustinet immania pondera structuræ, et sine vitiis conservat. Hujus autem generis fundamenta jaciuntur in solo uliginoso aut alioquin infirmo, nimirum ad sustinendum ædificium fistuca palis depactis, quibus structura nitatur. Pro Pali s. Valli aut Pedamenti defixione accipitur in h. l. Pherecratis ap. Athen. (269.) Τίς δ᾽ ἔσθ᾽ ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν Ἢ ζυγοποιῶν ἔτι χρεία, Ἢ δρεπανουργῶν, ἢ χαλκοτύπων, Ἢ σπέρματος ἢ χαρακισμοῦ; Quid nobis opus est sementem facere, aut pedamenta fulciendis sustinendisque vitibus depangere? s. Vitem erigere appositis ridicis, (nam ita intelligendum μετεωρίζειν in superiore Hesychii expositione,) quoniam sc. Ζεὺς οἴνῳ ὕσει, ἀπὸ τῶν δὲ τεγῶν ὀχετοὶ βοτρύων ὀχετεύσονται.

Χαρακόω, Vallo communio, Aggere et fossa circumdo, Circumvallo. Æschin. p. 70(=73.) Τὸ τέλος

Ἐλάτειαν καταλαβὼν ἐχαράκωσε, καὶ φρουρὰν εἰσήγαγε. Itidem Ammon. χαρακώσαντες exp. περιφράξαντες. Per jocum vero Antiphanes ap. Athen. (60.) Τὸ δεῖπνόν ἐστι μᾶζα κεχαρακωμένη Ἀχύροις, πρὸς εὐτέλειαν: vocat enim per risum in maza e furfuracea et acerosa farina ejusmodi ἄχυρα, χάρακας, quoniam χαράκων modo acuta sunt et palatum gutturque comedentis pungunt exulcerantque, non aliter ac valli acuti pedes supergradientium: estque ejusmodi maza his ἀχύροις munita, veluti castellum aliquod χάραξι circumcirca depactis. [" Ammon. 145. Diod. S. 2, 505. Bast Lettre 98. 234." Schæf. Mss. Geop. 5, 27, 1. ἄμπελον, Stob. Phys. 1086. τὸ στόμα ὀδοῦσι, Philostr. 304. τὸν πλοῦτον, Max. Tyr. 2, 182. τὼ πόδε σκύτεσι. Χαρακόω et καρόω conf., Bast. Ep. Cr. 136.]

Χαράκωμα, τὸ, Munitio ex ejusmodi vallis et stipitibus in terram deplantatis, terraque aggesta obrutis, i. e. Vallum, Agger, χάραξ. Ammonio περίφραγμα. Demosth. (71.) Παντοδαπὰ εὑρημένα ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, οἷον χαρακώματα, καὶ τείχη καὶ τάφροι, καὶ τἄλλα ὅσα τοιαῦτα. Xen. Ἑλλ. (5, 4, 39.) Διὰ τῶν ὡδοποιημένων τοῦ χαρακώματος ἐξόδων: 6, (2, 12.) Ἐκινδύνευσαν δ' ἂν καὶ τὸ στρατόπεδον ἑλεῖν σὺν τῷ χαρακώματι. Rursum Demosth. (254.) Χαρακώματα βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματα ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει: solent enim in oppugnationibus etiam urbium ab hostibus aggeres s. valla educi, e quibus obsessos infestent telorum immissione, sese autem contra eos tela regerentes muniant. Item ap. J. Poll. synonymws, Σταυροὺς ἐπήξαντο, χαρακώματα ἐποιήσαντο, περιεσταύρωσαν, ἀπεσταύρωσαν, χάρακα ἐβάλοντο, περιεχαράκωσαν, ἐφράξαντο. [Gl. Septus, Vallatus, Vallatio, Septum, Pedamen, Pedamentum. "Thom. M. 912. Ammon. 145. Zeun. ad Xen. K. Π. 330." Schæf. Mss. * Χαράκωσις, Gl. Pedatio, Plut. C. Mario p. 490. LXX. Deut. 20, 20. * Χαρακωτὸς, unde] " Ἀχαράκωτος τόπος, ap. " Polyb., Locus vallo non munitus," [Philostr. Apoll. 5, 35. Plut. C. Mario p. 507. * Ἀχαρακώτως, Sine vallo, Appian. 2, 493.]

Ἀποχαρακόω, Vallo s. Aggere occludo s. intercludo: unde pass. partic. ἀποκεχαρακωμένος, Vallo et palis occlusus præmunitusque, vel interceptus. Bud. e Plut. (Pomp. 35.) Καὶ τὸν ποταμὸν μόλις καὶ παραβόλως διεπέρασεν ἐπὶ πολὺ σταυροῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἀποκεχαρακωμένον. [Bast. Ep. Cr. 136 = Lettre 234. * Ἐπιχαρακόω, Schleusn. Lex. V. T.] Περιχαρακόω, Vallo circummunio, Aggere circumdo s. cingo. Æschin. p. 82(=87.) Οὐ γὰρ περιχαρακώσαντα χρὴ τὰ τείχη οὐδὲ τὰς τάφρους, οὐδὲ τὰς δημοσίας ταφὰς ἀνελόντα, τῶν ὀρθῶς πεπολιτευμένων δωρεὰς αἰτεῖν. Habes et in Χαράκωμα ex J. Poll. At metaph. in Prov. 4, (8.) Περιχαράκωσον αὐτὴν, (τὴν σύνεσιν) καὶ ὑψώσει σε· τίμησον αὐτὴν, ἵνα σε περιλάβῃ. Ubi tamen vulg. Versio habet Arripe eam. [Schleusn. Lex. V. T. " Ad Diod. S. 2, 345." Schæf. Mss. Polyb. 4, 56, 8. Dinarch. c. Dem. 100=48. Æschin. 308. Dionys. H. 1, 166. " Suid. v. Ἀποσταυροῦντες." Wakef. Mss.] HINC Περιχαράκωμα, Munitio ejusmodi circumdata loco alicui, Vallum s. Agger locum aliquem cingens et circummuniens.

" Κάρχαρος, ὁ, Asper. Animal κάρχαρον dicitur " pro καρχαρόδουν, Dentes habens asperos et acutos: " τραχεῖς καὶ ὀξεῖς, s. στρογγύλους καὶ οἱονεὶ κεχαραγμένους. Lucian. de Luctu, Κύων τρικέφαλος μάλα " κάρχαρος. Opp. K. 3, (142.) Κάρχαρον οὐλόμενον " τανάον στόμα. Rursum Lucian. de Conscr. Hist. " Τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην " καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην " ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος ἀρχέσθω τῆς γραφῆς: " metaphora ab animalibus quæ ob dentium asperitatem et acumen κάρχαρα dicuntur, ut patet ex eo " quod subjungit τεθηγμένος: unde nonnulli interpr. " Acutam." [" Ad Lucian. 1, 694. 2, 57. 268. Heyn. Hom. 6, 76." Schæf. Mss. Lycophr. 34. κύων, Ælian. H. A. 16, 8. Δῆγμα κ. μᾶλλον ἤπεροῦν ἰῶδες.]

" Καρχαρίας, ὁ, Hes. ὁ θαλάσσιος κύων, Canis marinus: procul dubio quod dentes habeat καρχάρους " et asperos. Est autem Piscis species. Apud A" then. 1. (p. 10=19.) συνόδοντά τε καρχαρίαν τε."

[* " Καρχαρούμενος, Saltans, Aqu. 2 Sam. 6, 16. ubi ex Hebraica vocem Græcam fecisse videtur." Schleusn. Lex. V. T.]

ΧΑΡΑΔΡΑ, ἡ, Sulcus quem torrens rapido suo impetu ἐχάραξε, s. ἐγχάραγμα ὃ χείμαῤῥος ἀπ' ὄρους καταφερόμενος ἐποίησε. Aliis non solum Sulcus torrentis, sed etiam Terræ fissura quam terræ motus fecit, (quæ tamen rupes potius est, et ῥῆγμα, s. χάσμα et hiatus,) s. Salebra: quippe quæ nonnisi saltu superari queat. Interdum etiam Ipse torrens, qui e monte aut præcipiti loco decurrens ἐγχάραγμα ἐν τῇ γῇ ποιεῖ: quamobrem Hesychio quoque χαράδραι sunt non solum αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους, et οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων, verum etiam χείμαῤῥοι. In prima signif. ap. Thuc. 3, (98.) Ἐσπίπτοντες ἐς χαράδρας ἀνεκβάτους, In cavernas et salebras exitum non habentes. Philo de V. M. 1. Ὑπεσύρη τὸ πέλαγος καθάπερ εἰς χαράδραν ἢ χάρυβδιν, In cavernam aut voraginem. Cavernæ etiam et voraginis vocabulo reddi potest, quoniam terram ejusmodi sulci s. salebræ, torrens impetuosus excavavit et veluti devoravit, et ipsa postea sua cavitate et hiatu eos, qui in eam incidunt, ceu vorat ac deglutit. Rursum Philo 2. Ὑπονοστοῦντος εἰς χαράδρας καὶ φάραγγας, In impressos solo alveos, ut eleganter vertit Turneb. expresso simul etymo. Et Thuc. 3, (107.) Χαράδρα δ' αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, Vasta salebra, s. Vastus hiatus et immanis vorago. Pro ipso Torrente impetuose decurrente et terram excavante, ap. Aristoph. Σφ. (1034.) φωνὴν δ' εἶχε χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας. Il. Π. (390.) Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. Teleclides Comicus ap. Athen. (268.) Οἴνῳ γὰρ ἅπας ἔῤῥει χαράδρα. Diosc. tamen inter χαράδραν et χείμαῤῥον distinguit, (nisi forte particula καὶ usus sit ἐξηγητικῶς,) 3, 130. de botrye herba, Φύεται δὲ μάλιστα περὶ χαράδρας καὶ χειμάῤῥους, Ruell. In torrentium ripis et convallibus. Plinius simpliciter, Invenitur in torrentium ripis, 27, 8. Rursum in præcedente signif. ap. Dem. 200(=1277.) Εἰ μὲν γὰρ ἦν χαράδρα πάλιν ὑποδεχομένη, τάχα ἂν ἠδίκουν ἐγὼ μὴ δεχόμενος· ὥσπερ ἀνὰ θάτερ' ἄττα τῶν χωρίων εἰσὶν ὁμολογούμεναι χαράδραι· καὶ ταύτας δέχονται μὲν οἱ πρῶτοι, καθάπερ τοὺς ἐκ τῶν οἰκιῶν χειμάῤῥους· παρὰ τούτων δ' ἕτεροι παραλαμβάνουσιν ὡσαύτως. Vide et Χαραδρώδης. [" Jacobs. Anth. 7, 98. Erycius 3. et Jacobs., Heyn. Hom. 7, 207. Munck. ad Anton. Lib. (22.) p. 146. Verh." Schæf. Mss. " Dionys. P. 1077. Opp. K. 2, 555. (A. 1, 267.) Il. Δ. 454. et Schol." Wakef. Mss. Herod. 7, 176. Polyb. 3, 53.]

ITEM Χαραδραίη ex Epigr. pro χαράδρα, ut σεληναίη pro σελήνη, et Ἀθηναίη pro Ἀθήνη.

Χαραδραῖος, ὁ, E χαράδρα desumtus s. lectus: ut χαραδραῖα βέλεμνα, Nonn. (Jo. 135.) Jacula ex alveo torrentis, et salebroso s. confragoso loco, i. e. Lapides s. Saxa. Ingentem enim lapidum saxorumque vim devolvunt impetuosi torrentes. Apud Eund. χαραδραῖος ποταμὸς pro χαράδρα s. χειμάῤῥους, Torrens, defluens sc. et decurrens per impressum solo alveum. Et χαραδραῖος λέων ap. Suid. ὁ παρὰ ταῖς χαράδραις. [" Jacobs. Anth. 7, 98. Wakef. S. Cr. 4, 48." Schæf. Mss. Suid. 1, 495. τάφος.]

Χαραδρώδης, Salebrosus. Diosc. 4, 57. de helichryso, Φύεται δὲ ἐν τραχέσι καὶ χαραδρώδεσι τόποις, In locis asperis et salebrosis, s. In torrentium alveis, ut Ruell. vertit. Plinius vero in frutetis nasci scribit, 21, 25. Item et χαραδρώδης ποταμὸς, ap. Strab., qui Nonno χαραδραῖος ποταμὸς, Fluvius torrentis in modum rapidus et impetuosus. Erotianus ap. Hippocr. χαραδρώδεσιν exp. τελματώδεσιν: quoniam, inquit, χαράδραι dicuntur οἱ τελματώδεις τόποι. [" Strabo 765." Wakef. Mss.]

[* Χαραδρήεις, i. q. præcedens, Nonn. D. 9, 250. 22, 172. ῥεέθρῳ.]

Χαραδρεὼν, ῶνος, ὁ, Torrentis alveus, vel etiam Locus frequens torrentibus. Nomen περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας, ut ἀκανθεὼν, Eust. [Herodian. ap.

Bast. ad Greg. Cor. 225. Greg. Naz. Epist. 7. p. 771.]

Χαραδριὸς, Torrentium accola avis, Avis quæ in salebris et torrentium alveis degit. Tradit enim Schol. Aristoph. ὠνομάτοπεποιῆσθαι τοῦτο τὸ ὄρνεον παρὰ τὸ ἐν ταῖς χαράδραις διατρίβειν: atque id ipsum Comicus ipse innuit, Ὄρν. (1141.) Ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα Οἱ χαραδριοὶ, καὶ τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα. Eadem τοὺς ἰκτερικοὺς ὠφελεῖ ὀφθεῖσα, ut idem Schol. annotat: et Plut. (8, 712.) Gaza Rupicem et Hiaticolam vocat. Meminit et Aristot. (H. A., 8, 3.) ac Ælian. et Plato. Vide et ap. Suid. quædam Proverbialia, nec non ap. Erasm. [Schleusn. Lex. V. T. "Thom. M. 175. Schol. Plat. 121. Heind. ad Plat. Gorg. 162. Munck. ad Anton. Lib. 108. Verb. Timæi Lex. 273. et n., ad Xen. Eph. 140. Χαραδριοῦ βίον ζῆν, T. H. ad Lucian, 1, 188." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 271." Wakef. Mss. Philostr. V. A. 6, 36.]

Χαραδρόω, F. ώσω, Salebrosum et cavernosum reddo, Torrentibus impetuosis excavo. Herod. 2, (25.) Οἱ μὲν ποταμοὶ ὕδατος συμμισγομένου πολλοῦ αὐτοῖσι, ἅτε ὑομένης τε τῆς χώρης καὶ κεχαραδρωμένης, ῥέουσι μεγάλοι. Itidem, (7, 176.) Ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ τόπος, Inundaretur torrentibus hyemali tempore. Apud Hippocr. vero Galenus χαραδρωθέωσι exp. διέκρουν ἔχωσι, Exitum effluviumque habeant. Pro quo perperam in quibusdam Edd. LEGITUR Χαραδραθέωσι: perperam vero et ap. Suid. SCRIPTUM Χαραδριοῦται pro χαραδροῦται: quod exp. ὀρύσσεται, κοιλαίνεται. [Hippocr. de Flatib. 5. Οἱ πόροι χαραδροῦνται.]

Ἐκχαραδρόω, Excavo in torrentis alveum, Cavernosum et salebrosum reddo. Bud. e Polyb. 4, (41, 9.) p. 74. Τῷ πλήθει τῶν εἰσφερομένων λίθων καὶ ξύλων, καὶ γῆς, ὑπὸ τῶν ποταμῶν, οὐδαμῶς ἀπιστέον, θεωροῦντας ὑπὸ τὴν ὄψιν τὸν τυχόντα χείμαρρον ἐν βραχεῖ χρόνῳ πολλάκις ἐκχαραδροῦντα μὲν καὶ διακόπτοντα τόπους ἠλιβάτους, φέροντα δὲ πᾶν γένος ὕλης καὶ γῆς καὶ λίθων, ἐπιχώσεις δὲ ποιούμενον τηλικαύτας ὥστ' ἀλλοιοῦν ἐνίοτε, καὶ μηδὲ γινώσκειν ἐν βραχεῖ χρόνῳ τοὺς αὐτοὺς τόπους.

[* Χαράδρειον, τὸ, i. q. χαράδρα, Nicander Θ. 389. * Χαράδριον, τὸ, dimin., Strabo 16. p. 413. Κόγχας ἐμβάλλοντες εἰς χαράδρια καὶ συστάδας θαλάττης.]

[* Χάραδρος, i. q. χαράδρα, Plut. Agide 8. Ἀπὸ τοῦ κατὰ Πελλήνην χαράδρου. "Heyn. Hom. 7, 207. Pausan. 362." Schæf. Mss.]

Χαραδέως quoque ἀπὸ χαράδρας γέγονε, Gal. Lex. Hippocr., ubi exp. ἀθρόως, Acervatim, Cumulatim, Confertim. Nonnulli etiam Impetuose. Videri autem possit scr. χαραδρέως.

[* Χαραδεὺς, ὁ, i. q. χαράδρα, Tab. Heracl. 186.]

ΧΑΡΤΗΣ quoque a χαράσσω derivatum videtur Eustathio: Etymologo autem a χῶ significante χωρῶ, utpote qui sit χωρητικὸς τῶν ἐγγραφομένων. Est autem charta e papyro confecta in eorum præcipue usus, qui literis aliquid mandare volunt: quæ antequam reperta fuisset, in palmarum foliis primo scriptitatum, deinde quarundam arborum libris: postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox et privata linteis confici cœpta, aut ceris; pugillarium enim usum fuisse etiam ante Trojana tempora invenimus ap. Hom.: Diosc. 1, 116. Πάπυρος, γνώριμός ἐστι πᾶσιν, ἀφ' ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται, ut et Plin. 13, 11. Præparantur ex eo, sc. papyro, chartæ, diviso acu in prætenues, sed quam latissimas, philuras. Ubi vide et alia memoratu digna de generibus chartarum, quomodo item fiant, deque probatione earum, et vitiis, et glutino. Theophyl. Ep. 50. Τὴν δίκελλαν ἀφεὶς, καλαμίδα καὶ χάρτας ἀράμενος, εἰς κόρακας χώρει γερόντιον. Longin. (43, 2.) Χάρται βιβλίων καὶ τῶν ἄλλων χρησίμων: habet enim et alios usus charta, ac in primis emporetica, quæ inutilis scribendo, involvendis mercibus usum præbet, ideo a mercatoribus cognominata. Palladas usurpavit χάρτου vocabulum pro Charta habente inscriptam matrimonii conventionem, s. simpliciter pro Syngrapha et contractu nuptiarum, descripto sc. in charta: Epigr. 2. in Gramm. Εἴργει χάρτης γὰρ, καὶ νόμος Αὐσόνιος. ["Jacobs. Anth. 10, 207. 226. Χάρτης βιβλίον, χάρται βιβλίων, Toup. ad Longin. 371. ad Scriptt. Hist. Aug. 2, 700." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 210. e Platone, Γραμματεῖα τούς τε χάρτας. Hero Autom. 269. Χάρτην λεπτότατον τῶν βασιλικῶν χρημάτων, Chartæ regiæ, Catull. 19, 6. Lysimachus Josephi Antiq. χ. μολυβδίνους, Charta plumbea Suet. Nerone 20.]

[* Χαρτόπηρον, Gl. Chartarium, Literalium.] Χαρτοπώλης SIVE Χαρτοπράτης, Chartarum venditor, ὁ τοὺς χάρτας πιπράσκων, [Gl. Chartuarius.] Χαρτοφύλαξ, Chartarum custos, i. e. Principalium chartarum custos, Præfectus scriniorum: quem Thesaurarium chartarum hodie vocant. [Gl. Chartularius. "Suid. v. Γεώργιος." Schleusn. Mss. "Eran. Philo 164." Schæf. Mss.] Χαρτοφυλάκιον, τὸ, Scrinium in quo reponuntur asservanturque s. custodiuntur chartæ, Suid. [Gl. Scrinium, Tablinum.]

Χαρτίον, τὸ, Chartula, s. simpliciter Charta. Plut. (6, 220.) Σύγγραμμα κελευσθεὶς ἄθλιον διελθεῖν, αἰτιᾶσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασὺ, καὶ τὸν γραφέα μιαρὸν καὶ ὀλίγωρον ἀποκαλεῖν. Laudatur enim in charta non nimia tenuitas, et lævor; nam nimia tenuitas tolerandis non sufficit calamis: ad hoc, transmittens literas lituræ metum affert adversis, et alias indecoro visu pertranslucida est, inquit Plin. 13, 12. ubi et ipse dixerat, spectari in chartis tenuitatem, densitatem, candorem, lævorem. AT Χάρτον, τὸ, quod itidem pro Charta sine Auctoris nomine affertur, quin mendosum sit non dubito.

[* Χαρτίδιον, Alciphr. 1, 26. cf. Misc. Obs. 4, 453. et Ruhnk. ad Timæi Lex. 186. * Χαρτάριον, Anal. 2, 371. "Strato Epigr. 50. Wolf. Proleg. Hom. 83. ad Charit. 348." Schæf. Mss.]

[* "Χαρτηρία, Chartaria, sc. officina, etiam Ipsa charta, 3 Macc. 4, 16. (20.) Τὴν χαρτηρίαν ἤδη καὶ τοὺς γραφικοὺς καλάμους ἐκλελοιπέναι. Conf. quæ ad h. l. e Plin. 18, 10. notat Grotius." Schleusn. Lex. V. T.]

[* Χαρτουλάριος, Gl. Scriniarius: * Ὑποχάρτωσις Tectoria.]

ΧΑΤΕΩ, Egeo, Indigeo, Opus habeo, ut Hes. quoque χατέων exp. χρείαν ἔχων: itidemque χατέοντα, δεόμενον, χρήζοντα: et χατέοντί περ, καίπερ χρήζοντι. Est autem verbum Poëticum. Od. Γ. 46. Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου Σπεῖσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀΐομαι ἀθανάτοισιν Εὔχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι: Omnes quippe homines Deo indigent, i. e. divino auxilio: quamobrem precibus, libaminibus, aliisque sacrificiis et cæremoniis eum placant. Frequentius accipitur pro Desidero, Cupio, Percupio; qui enim opus habet re aliqua, eam desiderat: quique eam desiderat, vel revera ea indiget, vel egere se ea opinatur. (Il. Ο. 399.) Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης Ἐνθάδε παρμενέμεν. Et cum infin., paulo ante, μέγα δὲ δμῶες χατέουσι Ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι. Et Od. Ν. (280.) οὐδέ τις ἥμιν Δόρπου μνῆστις ἔην μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι, Quantumvis desiderantibus atque adeo egentibus. Quidam jungi putant accus. ap. Eund. Β. (249.) Οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα Ἐλθόντ'. Sed potius putandus est esse pro ἐλθόντι dativo, pertinente ad οἱ, ut μάλα περ χατέουσα sint verba interjecta. ["Huschk. Anal. 163. Heyn. Hom. 5, 645. Ilgen. ad Hymn. 495." Schæf. Mss. Od. Γ. 48. Ο. 375.]

Χατεύω, idem, ut Hes. quoque χατεύουσα exp. χρήζουσα, δεομένη, Indigens, Opus habens. Idem χατεύει exp. non solum χατίζει, sed etiam ἐπιθυμεῖ, Cupit: ut χατέω quoque pro Cupio et Desidero accipi docui.

Χατίζω, itidem Egeo, Indigeo, Opus habeo; Deficior, Destituor. Hesiod. Ἔργ. 2, (12.) μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, Ne interim indigens et inopia laborans mendicare cogaris. Frequenter autem jungitur genitivo, non solum pro Indigeo s. Opus habeo, sed etiam pro Desidero, Peto. Il. (Β. 225.) Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις; Aut quid desideras petisque, Qua tibi re opus est? Σ. (392.) Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε· Θέτις νύ τι σεῖο

χατίζει: Thetis te opus habet, Tua opera eget. Hesiod. Ἔργ. (1,) 21. Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων Πλούσιον. Rursum Hom. Od. Λ. (349.) Ξεῖνός τε τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων, Χ. (51.) Οὔ τι γάμου τόσσον κεχρημένος οὐδὲ χατίζων, Ἀλλ' ἄλλα φρονέων. [" Heyn. Hom. 5, 645. Conf. c. καθίζω, 4, 534." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 465. Lycophr. 837.]

Χατὶς, ίδος, ἡ, Indigentia, Usus, Desiderium, Cupiditas, ut ab Hes. exp. χρῆσις, ἐπιθυμία.

Ἐπιχατὴς dicitur ὁ χατέων s. χατίζων, Qui indiget, Egenus, Inops: unde ἐπιχαταὶ, Hes. ἐνδεεῖς.

¶ Χῆτις, SIVE Χῆτος, Indigentia, Inopia, Penuria. Utrumque ap. Eust. et Etym. itidemque in Lex. meo vet., ubi exp. ἔνδεια, derivaturque ex inus. th. χῶ, significante ἐνδεοῦμαι: atque ex hoc χῆτις s. χῆτος derivatum χητίζω, inde postea χατίζω originem traxisse, dicitur. Posterioris χῆτος meminit Hes. exponens etiam ipse ἔνδεια, στέρησις. Apud Eund. dat. χήτει pro στερήσει, ἐνδείᾳ, σπάνει: afferentem simul χήτει ἐνευναίων pro ἐνδείᾳ τῶν ἐγκοιμησομένων, ἤτοι περιβολαίων. Est autem is dat. frequentissimo in usu, nec tantum a χῆτος esse potest, ut τείχει, verum etiam a χῆτις, ut σπάνει. Od. Π. (35.) Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Hesiod. Θ. 605. Χήτει γηροκόμοιο, Penuria ejus qui senectam curet et foveat. Plato ap. Plut. Sic enim Plut. (6, 188.) Ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ σχήμασιν (ᾗ φησιν ὁ Πλάτων) χήτει οἰκείων κοσμούμενον. Rursum Il. Ζ. (463.) Χήτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, i. e. στερήσει, σπάνει, Τ. (324.) Ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει, Χήτει τοιοῦδ' υἷος, Penuria et desiderio talis filii. [" Χῆτις, Heyn. Hom. 5, 282. Timæi Lex. 275. et n. Χήτει, Wakef. S. Cr. 4, 221. Huschk. Anal. 163. Heyn. l. c. Heind. ad Plat. Phædr. 228." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 887. Aratus 1152.] B

Χηροσύνη, ἡ, itidem Inopia, Penuria, Indigentia. Pro Viduatio et direptio affertur ex Epigr. [Anal. 2, 118.]

Χήτειος, Indigens, Inopia laborans s. Penuria. Od. Λ. 520. πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων, annotat Eust. quosdam pro κήτειοι scribere χήτειοι, exponentes ἐστερημένοι γυναικῶν, ἕνεκα δώρων, ἤγουν μισθοῦ. C

Χηρεία, ας, ἡ, i. q. χῆτος, s. χῆτις, Inopia, Penuria, Indigentia. Hes. χηρεία, Viduitas. Videtur esse verbale a VERBO Χητεύω, cujus licet nulla afferantur exempla, usurpari tamen potest, ut χατεύω, pro Indigeo, Egeo, Opus habeo.

Χητίζω, i. q. χατίζω, Indigeo, Egeo, Deficior, Destituor. Legitur in Lex. meo vet. et ap. Etym., ubi a χῆτος derivatum esse dicitur, ut θερίζω a θέρος.

Ἐπιχητίας, ὁ, Indigus, Inops; ἐνδεὴς Hes.

" Χῆ ab Hes. exp. ἔθος, ἀπορία. Fuerit autem for- " tassis in hac posteriore signif. χῆ pro χῆτος."

ΧΑΥΝΟΣ, Laxus, ut ea quæ fungosa sunt, Fungosus. Theophr. de haliphlœo, Παχὺ μὲν ἔχει τὸ στέλεχος, χαῦνον δὲ καὶ κοῖλον ὡς ἐπὶ πολύ. Unde Plin. Cui crassissimus caudex, et plerumque cavus fungosusque. Athen. (309.) Ἡ δὲ τῶν χλωρῶν κωβίων σὰρξ χαυνοτέρα ἐστὶ, Fungosior est. Itidem ap. Gal. 2 ad Gl. χαύνη σὰρξ, Caro fungosa. Et rursum ap. Theophr. C. Pl. 3. Χαῦνος καὶ μανὸς πυρὸς, Triticum fungosum et rarum. Alii Solutum interpr. Crediderim χαῦνα alicubi reddi etiam posse Mollia et fluida e Livio, ubi corpora Gallorum mollia et fluida esse dicit: sed pro Mollia legitur etiam Emollida. Nec enim dubium est quin talia corpora χαῦνα vocari possint. His autem opponi arbitror Compacta corpora. Gallice dicimus, Bien amassé, Trappe. Apud Aristoph. autem Ὀρν. (819.) χαῦνον οὔνομα exp. πλατὺ καὶ μέγιστον, Amplum: quoniam τὰ χαῦνα εἰς πλάτος ἁπλοῦται. Solent enim ea, quæ laxa sunt et fungosa, sese extendere et dilatare, nonnunquam etiam vento quodam inflari et tumefieri, ita ut aliquando χαῦνος significet etiam Inanis, nec non Inflatus, Tumidus, ut ap. Plat. Epist. 7. Ἐμπλῆσαι ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος, Implere spe tumida et inani, Inflare D

A spe. Itidem χαῦνος νοῦς, Mens inaniter tumida. Εἰ ἄνθρωπος χαῦνος, Homo qui inani, quam de se concepit, opinione inflatur et intumescit, magnum sese existimans, cum tamen nihili sit: ut docet Aristot. Eth. 4, (3.) ubi cum μεγαλόψυχον medium constituisset inter χαῦνον et μικρόψυχον, tanquam virtute præditum inter vitiosos, dixissetque μεγαλόψυχον esse eum, qui sese μεγάλων ἀξιοῖ, ἄξιος ὤν: μικρόψυχον autem, qui sese ἀξιοῖ ἐλαττόνων ἢ ἄξιος: subjungit, ὁ δὲ μεγάλων αὐτὸν ἀξιῶν, ἀνάξιος ὢν, χαῦνος: ubi etiam tradit, hunc χαῦνον non esse quidem κακὸν, sed tantum ἡμαρτημένον et ἠλίθιον, ut qui sese οὐ κατ' ἀξίαν μεγάλων ἀξιοῖ, velut ὁ μεγαλόψυχος, qui jure illud meritoque suo facere potest. Sub finem igitur capitis ait, Οἱ δὲ χαῦνοι, ἠλίθιοι καὶ ἑαυτοὺς ἀγνοοῦντες, καὶ ταῦτ' ἐπιφανῶς· ὡς γὰρ ἄξιοι ὄντες τοῖς ἐντίμοις ἐπιχειροῦσιν, εἶτα ἐξελέγχονται· καὶ ἐσθῆτι κοσμοῦνται καὶ σχήματι καὶ τοῖς τοιούτοις· καὶ βούλονται τὰ εὐτυχήματα φανερὰ εἶναι αὐτῶν, καὶ λέγουσι περὶ αὐτῶν, ὡς διὰ τούτων τιμηθησόμενοι. Itidem Synes. usurpavit hoc vocab., Ep. 105. Φοβοῦμαι δὲ μὴ χαῦνος γενόμενος, καὶ προσιέμενος τὴν τιμὴν, ἀμφοῖν διαμάρτω, Inani ambitione accensus. Pro Stulte superbo et futili, Herodian. 5, (8, 8.) Φύσει δὲ χαύνου τὸν τρόπον ὄντος, καὶ ἀφειδῶς πάντα καὶ φανερῶς ἃ ἐβούλευετο, λέγοντος καὶ πράττοντος: 2, (15, 4.) Ἄλλως μὲν ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον καὶ ἁπλοϊκώτερον, Polit. Levem et simplicem. Revera enim χαῦνοι homines sunt Leves, utpote inani superbia inflati, ut et corpora χαῦνα, i. e. Laxa et fungosa, solidis durisque sunt minus ponderosiora. Suid. ὑψηλὸν quoque et ἀσθενὲς interdum hac voce significari ait: forsan quoniam fungosa et laxa corpora assurgunt atque extenduntur, imbecilla autem sunt et valida. || Apud Athen. vero (327.) pro Χαῦνος ET Χαύνα, piscium ea nomina sunt, scr. potius χάννος et χάννα, s. χάννη, a χαίνω, ut supra docui: quanquam et hoc χαῦνος nonnulli a χάω s. χαίνω derivant: ut χαῦνα proprie esse putanda sint, quæ hiascentia s. hiatibus quibusdam diducta fiunt laxiora et fungosiora. [Theophr. H. Pl. 5, 3, 3. Ξύλα μανὰ καὶ χαῦνα: Philo 2. p. 266. P. Ὡς μὴ χαῦνοι ἐμβαδίζωσι. " Thom. M. 823. 935. Jacobs. Anim. 49. Anth. 11, 183. Toup. Append. in Theocr. p. 15. Valck. Adoniaz. p. 243. ad Timæi Lex. 61." Schæf. Mss. " De serto, Philostr. 766." Wakef. Mss. Nicander Θ. 897. 940. Solon Fr. 19. 26. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 101. *" Χαυνοὶ, Pisces marini, Marcell. Sidet. ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 16. 17." Kall. Mss.]

Χαυνοπολίτης, ὁ, Civis elatus et tumida stultaque superbia inflatus. Aristoph. Ἀ. (635.) Μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας, Schol. κεχαυνωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν. [Lobeck. Phryn. 601. " Markl. Suppl. 412." Schæf. Mss. *" Χαννόφρων, i. q. χαλίφρων, Buttm. Schol. Od. Δ. 371." Elberling. Mss. *" Χαννόσομφος, Erot. 336." Wakef. Mss.]

[*" Ἔκχαυνος, Erot. 292." Boiss. Mss. * Ὑπόχαυνος, Athen. 624. τὸ ὑ., Fastus.]

Χαύνως, Laxe. Herodian. 4, (15, 9.) Πρός τε τὸ φυγεῖν ἢ διῶξαι, εἰ δέοι, ὑπὸ τῆς περὶ τοῖς σκέλεσιν ἐσθῆτος χ. παρῃωρημένης ἐμποδίζονται, Laxa s. Fluxa veste præpediuntur, [Phot. v. Κεχηνότες.]

Χαυνότης, ητος, ἡ, Laxitas, Fungositas. Plut. (Sertor. 17.) Γῆ ὑπὸ χαυνότητος εὔθρυπτος: solent enim massæ terræ fungosæ facile friari: (8, 761.) Συνθλίψαι χαυνότητα τῆς χιόνος. Metaphorice autem ap. Herodian. 5, (1, 5.) Κατεγίγνωσκόν τε τοῦ Μακρίνου ῥαθυμίαν τε καὶ τρόπων χαυνότητα, Polit. Incusabant Macrini negligens ingenium fluxosque mores. Aristot. vero ut χαῦνον esse dicit Hominem Inani stultaque superbia inflatum, et inaniter ambitiosum, ita χαυνότητα nominat Stolidam ejusmodi tumidamque superbiam, et inanem ventosamque ambitionem: Eth. 2, 7. Περὶ δὲ τιμὴν καὶ ἀτιμίαν μεσότης μὲν μεγαλοψυχία· ὑπερβολὴ δὲ χαυνότης τις λεγομένη· ἔλλειψις δὲ, μικροψυχία. [" Musgr. Rhes. 924. Jacobs. Anim. 49. Toup. Opusc. 2, 88." Schæf. Mss. " Plur., Clem. Alex. 288." Wakef. Mss.]

Χαυνόω, Laxum fungosumque reddo, Laxo et

aperio. Ephippus Comicus ap. Athen. (571.) et (363.) de meretricibus suos φοιτητὰς excipientibus, εἰσιόντά γ', ἐὰν λυπούμενος Τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως, Ἐφίλησέ τ', οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις Χαννοῦσ' ὁμοίως, Laxans aperiensque os more passerculorum, ubi nota χαννοῦν et συμπιέζειν sibi opposita, ut Laxare et Comprimere ap. Lat. s. Comprimere et Dissolvere. Itidemque pass. χαννοῦσθαι invenitur oppositum τῷ πήγνυσθαι. Homo etiam aliquis χαννοῦσθαι dicitur, cum χαῦνος γίνεται, i. e. Cum stulta superbia inflatur, et magnifice de se sentit, cum tamen nihili sit. Synes. Ep. 57. Οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαννωθῆναι καὶ λαμπρόν τι περὶ ἐμαυτοῦ λογίσασθαι. Plut. (6, 29.) Χαννοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων, καὶ θρύπτονται, Inflantur et tumidiores turgidioresque redduntur, ita ut magnifice de se persuadeantur, et inani superbia efferantur. Vide et sequens verbale. [" Thom. M. 453. 823. ad Charit. 730. Jacobs. Anim. 49. ad Diod. S. 2, 7. Toup. Opusc. 2, 196. ad Eur. Andr. 932. Heyn. Hom. 7, 97. ad Il. O. 594." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 543. Schol. Pind. 'O. 2, 93." Wakef. Mss. * Χαύνωμα, Laxitas, Plut. Sertorio 17. p. 540.]

Χαύνωσις, ἡ, Laxatio, Dissolutio. Aristoph. N. (875.) Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης, Ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν, Schol. λύσιν τῶν δικῶν καὶ οἷον ἀπάτην διακένῳ ῥήματι ἀναπείθουσαν τοὺς ἀκούοντας, s. ὅταν τοῦ ἀντιδίκου προβάλλοντος λόγους πιθανοὺς, εἰς τοὐναντίον τις αὐτοὺς περιτρέψῃ, καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀναπείσας τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρ' ἀληθῆ λέγει, ut sit cum vel aliquis animos auditorum laxiores mollioresque verbis ad persuadendum appositis reddit; vel adversarii rationes esse laxas, inanes ventosasque, et nullius ponderis, ostendit: atque ita eas elevando, judices in suam sententiam pertrahit. Ita ut χαυνῶσαι significet non tantum Laxiorem reddere et emollire, sed etiam Elevare, ut χαῦνον nomine dicitur interdum Levis et inanis. Idem certe verbum et Inflare denotat, quemadmodum Hes. quoque χαυνῶσαι exp. φυσῆσαι. [Jambl. V. P. 132. " Suid. v. Ἀναπειστηρίαν." Schleusn. Mss. * Χαυνωτὴς, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 101. * Χαυνωτικὸς, Plut. 9, 88. * Χαυνωτὸς, unde * " Ἀχαύνωτος, Non remissus, Athan. 2, 548." Kall. Mss. Vide Ἀγαργάλιστος.]

[* Ἀναχαυνόω, i. q. ἐπαίρω, ἀνακουφίζω, Schol. Aristoph. N. 43. * " Ἀποχαυνόω, Planud. Ovid. Met. 15, 228." Boiss. Mss.] " Ἐκχαυνόω, Laxiorem " reddo, Emollio," [Eur. Suppl. 412. Hippocr. 808. Ab Erot. exp. μετεωρίζω. " Debilito, Enervo, Suid. v. Ὑπελύθη." Schleusn. Mss. " Wessel. Probab. 40." Schæf. Mss. * " Συγχαυνόω, Tzetz. Ch. 10, 935." Elberling. Mss.] Ὑποχαυνόω, Aliquantum inflo, Paululum superbum et tumidum reddo. Plut. (6, 74.) Ὁ δὲ Μένανδρος ἐπῆρε μὲν ἀμέλει τὴν φιληδονίαν καὶ ὑπεχαύνωσε τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ διαπύροις ἐκείνοις, Ἅπανθ' ὅσα ζῇ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει Τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς.

[* " Χαννίζω, i. q. χαννόω, Schol. Opp. 'A. 1, 230." Wakef. Mss.]

Χαύναξ, ακος, ὁ, Homo tumida et inani inflatus superbia, ut χαῦνος supra. Hes. χαννάκων exp. χαυνοποιῶν: ex aliis, χαννολόγων. Ubi etiam obiter NOTA Χαννολόγος ET Χαννοποιός. Est autem χαυνολόγος, Is qui χαύνως loquitur, Is qui in sermone dictisque suis est χαῦνος, i. e. vel Tumidus ventosaque elatus superbia, vel Levis et futilis. Χαυνοποιὸς vero de re potius aliqua inanimata, quam de homine dici videtur: idemque significare quod χαυνῶν, Efficiens χαῦνον, Inani ac tumida inflans superbia. Sin de homine dictum reperiretur, significaret, Qui facit ea quæ χαῦνα sunt, Qui in factis suis χαῦνος est. AT Χαννιάζει, idem Hes. exp. πλανᾷ, Decipit, In errorem inducit: [Coraio autem, ap. Schn. Lex. Suppl. 180., leg. videtur * Χαννάζει, s. Χαννίζει, πλαδᾷ: item * Χαννακτὸν, τὸ μωρὸν, Δωριεῖς, pro eo quod ap. Eund. habetur * Χανάκτιον.] " Καναλὸς, Eid. μωρολόγος, Morio." Apud Eund. legitur ET Χαννῶνες, ἄρτοι ἐλαίῳ ἀναφυραθέντες, Pa-

A nes oleo admixto subacti. Forsan quoniam ea ἀναφυράσει fiunt χαῦνοι, i. e. Fungosi et laxi. Pro quo ap. Suid. LEGITUR Χαύωνες, mutata accentus sede, et sine litera ν in media syllaba; nam affert χαύωνας pro ἄρτους ἐλαίῳ ἀναφυραθέντας: sed subjungens ἢ λάχανα ὀπτὰ, Olera assa. Quæ iisdem verbis habet Lex. meum vet. et Etym. [Apud Hes. * Χαμῶνας· στέαρ, ἢ τὰ ἐκ στέατος τικτόμενα, sed leg. χαυῶνες: v. Schleusn. Lex. V. T. v. Χαυών.]

[* Χαῦλος, * Χαύλιος, i. q. χαῦνος, unde comp. Χαυλιόδους. * Χαυλίζυν, Hes. ἀλάζονα.]

ΧΕΖΩ, F. έσω, Caco, Ventris onus depono, quod honestiore vocabulo dicitur ἀποπατέω et ἀποσκευάζομαι, s. ἀποσκευάζομαι τὸ ἐνοχλοῦν. Aristoph. N. (391.) Χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ, nimirum τὸ ζωμίδιον, quod mihi in ventre ὥσπερ βροντὴ παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγε. " Κἀχέζεν, Attica synaliphe ap. " Eund. ('A. 82.) pro καὶ ἔχεζεν." Plut. Apophth. Lac. Ἐμεσάντων ἐν τῷ ἐφορείῳ καὶ χεσάντων ἐπὶ τῶν B δίφρων, Cum vomuissent in ephororum curia et in sellis curulibus cacassent. At Eupol. ap. Athen. (646.) χαρίτων μὲν ὀμιχεῖ, σησαμίδας δὲ χέζει, μῆλα δὲ χρέμπτεται. Fut. Med. χέσομαι s. χεσοῦμαι, unde Aristoph. (Σφ. 941.) χεσεῖσθαι, Cacaturum esse. At præt. MED. Κέχοδα, Cacavi, [unde * χόδος, e quo Μυόχοδος, quod vide: et * Χοδιτεύειν, Hes. ἀποπατεῖν: item * Χόδανος, Eid. ἡ ἕδρα. " Χέζω, Toup. Opusc. 1, 565. Fut., Aristoph. Εἰρ. 1235." Schæf. Mss.]

Χεζανάγκη, ἡ, Cacandi necessitas. Nomen est emplastri purgatorii, quod sibi in usu fuisse Aëtius scribit: impositum autem umbilico movet inferiorem ventrem. Est et Unguenti nomen ap. Paul. Ægin. (7, 9.) quo peruncta sedes alvum movet et subducit. Sic item dici potest Quicquid affert cacandi necessitatem. Gorr. [* " Χεζοκαρκάλης, Tzetz. Ch. 5, 795." Elberling. Mss. * " Πολύχεσος. Trimeter aut Comicus aut, quod magis placet, Satyricus, quem vulgo habent pro loco scriptoris prosaici, C in Suida T. 1. p. 262. (coll. T. 3. p. 663. Jac. Gronov. Emendd. in Suid. 59. Toup. Emendd. in Suid. 2, 373. et Porson. Append. 481.) Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος, ubi quod libri aliquot legunt π. πάθους, suspicor versum a Poëta sic scriptum esse: Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου παθήματος." Schæf. ad Dionys. H. de C. V. 202. " Toup. Opusc. 1, 564. Emendd. 4, 481." Schæf. Mss.]

Χεσείω, Cacaturio, Cacare et alvum evacuare cupio. Aristoph. N. (295.) κεἰ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσείω. Sic ἐμεσείω, Vomiturio. Affert alium ex Eod. locum Suidas, exponens ἐπείγομαι χέσαι, ἐπιθυμητικῶς τοῦ χέσαι ἔχω. Ab eod. Aristoph., teste eod. Suida, quidam DICITUR Χεσᾶς per risum, forsan qui semper vultum cacaturientis gereret. [Schol. Aristoph. Ὄρν. 790. Lobeck. Phryn. 434. Χέσας, J. Poll. 5, 91.]

Χεζητιάω, idem, ut ἐμετιάω pro ἐμεσείω etiam dicitur, [" Toup. Opusc. 1, 563. 3, 203." Schæf. Mss.]. Aristoph. N. (1387.) σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων D Βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι Χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης Ἔξω ἐξενεγκεῖν, ὦ μιαρὲ, Θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος Αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν. Ubi etiam obiter nota eum ποιεῖν κακκᾶν usurpasse pro χέζειν. NAM Κακκᾶν, s. Κακᾶν, ut ibid. legitur, non geminata litera κ, puerorum vox est, qua pro χέζειν utuntur, ut βρῦν pro πίνειν. Exprobratque ibi Strepsiades filio suo quod eum cum parvus adhuc esset, simul ac κακκᾶν dicebat, extulerit et cacantem tenuerit; ipse vero sese vicissim clamantem ac dicentem sese cacaturire, efferre noluerit: Κακᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε Ἐξέφερον ἂν καὶ προὐχόμην σε. Rursum ap. Eund. initio Ranarum Xanthias Bacchi ad inferos proficiscentis gerulus, μεταβαλλόμενος τἀνάφορον, dicit sese χεζητιᾶν; et nisi quis onus e suis humeris demat, sese ἀποπαρδήσεσθαι: usque adeo θλίβεσθαι et πιέζεσθαι. " Κάκκη, ἡ, Merda. Aristoph. " Εἰρ. (162.) Ἀπὸ. μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Ubi " Schol. miror cur exp. κακίας, cum subjungat, Nam " veteres τὴν ἀκαθαρσίαν vocabant κάκκην, et maxime

" τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα : forsitan scripsit, vocem " hanc habere κακέμφατον, ut ap. Suid. est. Deri- " vata autem videtur παρὰ τὸ κακκᾶν, quo verbo " pueri nominare solent τὸ ἀποπατεῖν, Cacare." [* Κάκη, Κάκκη, cf. Abresch. Misc. Obs. Nov. 1, 65.] " Κίκκη, Hes. ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυσοσμία, Fœtor qui " e verendis fertur, qualis fere supra κάκκη. Ab Eod. " exp. συνουσία, Coitus." " Κικκιδῶσαι, Eid. est " μινθῶσαι, Merda inquinare." " Κικκιλονδὶς, Eid. " est παιδὸς ἀφόδευμα, Excrementum pueri."

Ἐγχέζω, Incaco, Caco in. Unde Præt. MED. Ἐγκέχοδα, Incacavi, Cacavi in. Aristoph. B. (479.) ubi Xanthiæ interroganti Bacchum, Οὗτος, τί δέδρακας; respondet ille, ἐγκέχοδα, κάλει θεὸν, Incacavi, subaudiendo aptum dativum: ut nunc diceretur, Incacavi caligis, ἔχεσα s. ἀπεπάτησα διὰ φόβον: ['Εκκλ. 347. * " Ἐκχέζω, Concaco. Demetr. Phal. de Eloc. s. 126. Ὅτι ἐκ τοῦ ἀδυνάτου ἐφέλκονται τὸ γελοῖον· ὥσπερ ἐπὶ τῶν Περσῶν τῆς ἀπληστίας ὑπερβαλλόμενός τις ἔφη, Ὅτι πεδία ἐξέχεζον ὅλα· καὶ, Ὅτι βοῦς ἐν ταῖς γνάθοις ἔφερον." Seager. Mss.] Ἐπιχέζω, Incaco s. Caco super, χέζω ἐπὶ, ut Plut. dicit χεσάντων ἐπὶ τῶν δίφρων. Unde præt. MED. Ἐπικέχοδα, e quo particip. ἐπικεχοδὼς, ap. Aristoph. Ὄρν. (67.) ubi famulo upupæ quærenti, Ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς; respondet Pisthetærus, Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε φασιανικός. Ubi ἐπικεχοδὼς φασιανικὸς, Schol. auctore, a Comico ὡς ὄρνιθος ὄνομα πέπαικται, παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸ σκώρ: φασιανικὸν autem dici τὸν συκοφάντην, παρὰ τὸ φαίνειν. Vide Suid. [Aristoph. Λ. 440. ἐπιχεσεῖ πατούμενος.] Καταχέζω, Decaco, Concaco. Aristoph. N. (173.) Ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς Καὶ τὰς περιφορὰς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος, Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσε, Decacavit ei in os, Eum concacavit. Ibid. dicit Strepsiades, Ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους, Qui in Socratem stercus elisit. Ubi nota καταχέζειν τινὸς, ut supra ex eo habuimus καταπιλᾶν τῶν Ἑκαταίων. [" Aristoph. Fr. 231." Schæf. Mss. Alcæus Com. ap. Chœroboscum Buttmanni A. Gr. 1, 417.]

C [* " Χεζικηνικὸς, Aristoph. Εἰρ. 1176. θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων, Τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ, Ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν· Ἢν δέ που δέῃ μάχεσθαι ἔχοντα τὴν φοινικίδα, Τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν: Sin forte pugnandum sit ei ista amicto chlamyde, tunc illa tingitur tinctura merdianica, Brunck. (v. not.)" Seager. Mss.]

ΧΕΙΛΟΣ, τὸ, Labrum, Labium, Oris extremitates musculosæ, ipsum vicissim claudentes aperientesque. In quibus Quod prominet, πρόχειλον dicitur, Ipsa autem labiorum sectio, quæ τὸ στόμα efficit, μάσταξ et λογεῖον vocatur, auctore J. Poll.: at προστόμιον s. προστομία, Labiorum mutuus congressus: φίλτρον vero, Cavitas quæ superiori labro inest, ut alia, quæ in inferiori est, τύπος et νύμφη. Hæc Gorr.: ap. quem vide et alia de substantia et musculis, fibris etiam et motu eorundem. Il. O. (102.) ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν Ἰάνθη, X. (495.) Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε: D Od. A. (381.) Σ. (409.) et Υ. (268.) οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε, ubi ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, i. est q. χείλεα δακόντες, ut ap. Athen. 10. quidam dicit, Δάκνει τὰ χείλη: unde ap. Plut. Δήγματα χειλῶν καὶ πρίσεις ὀδόντων, in lib. περὶ Ἀοργησίας. Aristoph. N. (873.) ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο Καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσι. Athen. 1. Καί ποτε ὀψοφάγον μιμούμενον, ἐξάραντα τὴν γλῶσσαν, περιλείχειν τὰ χείλη. Xen. Σ. (5, 7.) Διὰ δὲ τὸ παχέα ἔχειν τὰ χείλη, οὐκ οἴει καὶ μαλακώτερόν σου ἔχειν τὸ φίλημα; Idem equo etiam sua tribuit χείλη, Ἱππ. (6, 8.) p. 548. Ἢν δὲ μηδ' οὕτω δέχηται, (sc. τὸ στόμιον, s. τὸν χαλινὸν) πιεσάτω τὸ χεῖλος περὶ τῷ κυνόδοντι. At Prov. Ἄχρι τοῦ χείλους habes ap. Erasm.: nec non et hunc Proverbialem versum, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου: cujus hæc Latina interpretatio ap. Eund. legitur, Multa cadunt inter calicem supremaque labra. Idem vero cum eo est hoc Lat. Adagium, Inter os et offam

A multa intervenire possunt: unde ap. Athen. 3. (p. 104.) Antiphanes cum dixisset nullum ἀσφαλὲς κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ, idque exemplis aliquot declarasset, subjungit et hoc, Οὐ βέβαιον οὐθέν ἐστι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν Εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχοι. Οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἁρπάσαι Κειμένην ἄν τις προσελθών· ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν Ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃ κατεσπακὼς, Τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Quos versus a me interpretatos, et quædam in illis emendata habes in libello quem nuper edidi Sententiarum Comicorum Gr. Per metaphoram vero hæc χείλεος appellatio tribuitur etiam poculis, doliis, navibus, atque aliis rebus. Od. Δ. (616.) Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ Ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, Labra s. Margines. Epigr. Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα, Cum quater sua labra admovisset labris amphoræ. Itidem Athen. 5. de cratere quodam argenteo, εἶχε δὲ καὶ ὑπὸ τὰ χείλη καὶ ὑπὸ τὰ ὦτα καὶ ὑπὸ τὴν βάσιν ζῶα τετορνευμένα:
B et rursum 11. Πεποίηκε τὴν μὲν οἰνοχόην καὶ τὸ κύπελλον λίθινα, χρυσῷ τὰ χείλη * περιτεραμνίσας. Doliis etiam, ut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 97.) de Spe, Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσι, Sub labris dolii: qui sunt margines et summæ circumcirca oræ, ea parte qua apertum est. Calatho quoque s. quasillo, Od. Δ. (132.) τάλαρον θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν Ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο. Navi item tribuitur; annotat enim J. Poll. Eupolin νηὸς χείλη dixisse, ubi hæc leguntur verba, Ἀνωρρωθία, ἡ περὶ τὰ χείλη τῆς νηός: sunt autem hæc χείλη Summæ partes τῶν τοίχων s. laterum, summæ circumcirca oræ. Fossis quoque, fluminibus, mari. Il. M. (52.) de equis fossam transilire non audentibus, μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ Χείλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος Εὐρεῖα; Sic Liv. Extra duplex vallum fossæ circumdedit, interiore labro murum cum turribus crebris objecit. Et Cæsar, Quantum summa labra fossæ distabant. Itidem ποταμῶν χείλη dicuntur Labra et crepidines fluviorum, i. e. Summæ riparum oræ, ut Ripæ crepido, ap. Stat. Vel etiam ipsæ ripæ ποταμῶν χείλη dicuntur et Crepidines, accipiendo hoc nomen latius, ut ap. Curt. de Euphrate, Magnæ molis crepidinibus coërcetur. Colum. Sic enim maris atrocitas objectu crepidinis frangitur. At χεῖλος θαλάσσης in Epist. ad Hebr. (11, 12.) Erasm. vertit Margo maris. || Quin et vulneribus tribuuntur χείλη, Labia, Oræ ipsam aperturam ambientes, ut ap. Gal. 2 ad Gl. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων. At χεῖλος τῆς αὐλαίας, ex Exodo 26, (4.) affertur pro Summitas cortinæ.

[" Χεῖλος, ad Charit. 771. Wakef. Ion. 1218. Jacobs. Anth. 6, 429. 9, 36. 348. 11, 222. Toup. Emendd. 2, 577. ad Od. Σ. 17. Litus s. Ora maris, Ripa fluminis, Heyn. Hom. 6, 284. Villois. ad Long. p. 34. Wakef. ad Mosch. 3, 16. Labrum s. Summa mensuræ et cujuslibet vasis ora, T. H. Auct. ad Hesych. 2, 1598. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. De gen. plur., ad Charit. 329. Τὸ χ. δάκνειν, Bast Lettre 97. X. σύριγγος, Theocr. 1, 129. Ὑπὲρ χεῖλος βάλλω, Toup. Emendd. 4, 457. Πειθὼ ἐπικάθηται τοῖς χείλεσι, Wyttenb. Ep. Cr. 44." Schæf. Mss. " Ripa fluvii, Diod. S. 3, 10, 83. Opp. Auc. 3, 23. Hami barba, 'A. 1, 55. Rostrum avis, 3, 247." Wakef. Mss. A L. Bosio ducitur a λείχω, quasi λεῖχος, ut Labium a Lambo. " Labrum, de Fovea, ap. Long. 1. p. 12. Similiter Liv. Cæs. Labrum. Villois. p. 35." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.: Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Χειλολάβος, Cocchii Chirurg. Vett. 28." Kall. Mss. * Χειλοπότης, unde] Χειλοποτέω, Summis tantum labris delibo, Pitisso, ex Epigr. [" Anal. 2, 277. ἀκρήτου κύλικα, f. χανδοποτεῖν." Schn. Lex.] Quod Hom. dicit χείλεα μὲν διαίνειν, ὑπερῴην δ' οὔ: alii ἄκροις τοῖς χείλεσι πίνειν. [" Jacobs. Anth. 9, 308. Wakef. S. Cr. 2, 117. Toup. Opusc. 1, 18, et Ind." Schæf. Mss.] Χειλοστρόφιον, τὸ, Instrumenti genus quo in quæstionibus utebantur, sontium labra intorquentes. E Synesio habes in Δακτυλήθρα. AT PRO Χειλόστομία, quod in VV. LL. esse dicitur Cum vox